

Sở Hán Tranh Bá

Contents

Sở Hán Tranh Bá	11
1. Chương 1: Trận Chiến Cai Hạ. (1)	12
2. Chương 2: Trận Chiến Cai Hạ. (2)	17
3. Chương 3: Bốn Bề Sở Ca.	21
4. Chương 4: Thập Diện Mai Phục – Ngập Nước.	25
5. Chương 5: Thập Diện Mai Phục- Sụt Lở Đá.	30
6. Chương 6: Thập Diện Mai Phục - Hỏa Công.	34
7. Chương 7: Thập Diện Mai Phục – Kỵ Binh.	38
8. Chương 8: Ô Giang Bi Ca	42
9. Chương 9: Hạng Trang Lấy Đầu Hạng Bá.	45
10. Chương 10: Nền Tháo Chạy Đi Đâu?	49
11. Chương 11: Ba Trăm Dặm Chạy Nhanh Như Sói.	52
12. Chương 12: Dùng Trí Lấy Thọ Xuân.	57
13. Chương 13: Vận Số Chưa Hết.	61
14. Chương 14: Mạnh Tướng Phàn Khoái.	66
15. Chương 15: Binh Gia Úy Liễu.	70
16. Chương 16: Giăng Lưới Chờ Đợi.	74
17. Chương 17: Đại Phá Phàn Khoái.	78
18. Chương 18: Bàn Đạp.	83
19. Chương 19: Động Trại.	87
20. Chương 20: Bi Binh Tất Thắng.	90
21. Chương 21: Đấu Một Mình	94
22. Chương 22: Giết Phàn Khoái	97
23. Chương 23: Vây Sư Tất Khuyết	101
24. Chương 24: Hoàn Thủ Dao, Hoành Dao	105
25. Chương 25: Công Thành	109
26. Chương 26: Nhấn Chìm Thọ Xuân	112
27. Chương 27 : Đại Phá Quân Hán	116
28. Chương 28 : Nổi Bần Khoăn Của Úy Liễu	119
29. Chương 29: Quyết Sách Chiến Lược	124
30. Chương 30: Quyết Sách Chiến Lược (hạ)	128
31. Chương 31: Chiến Thuật	132
32. Chương 32: Sắc Không Thể Đỡ	137
33. Chương 33: Đây Mới Chỉ Là Sự Khởi Đầu	141
34. Chương 34 : Đây Mới Chỉ Là Người Thứ Hai	144
35. Chương 35: Lưu Bang Vào Núi	148
36. Chương 36: Khói Lửa Tụ Binh	152
37. Chương 37: Trương Lương Phản Kích	155
38. Chương 38: Đẻ Lão Đây Chặn Phía Sau	159
39. Chương 39 :tắm Máu	163
40. 39	167
41. 40	171

42. 41	175
43. Chương 43: tìm Sự Sống Trong Cái Chết	177
44. Chương 44: Chém Lưu Bang	181
45. Chương 45: Hiệu Lệnh Của Vua	184
46. Chương 46: Mạng Đổi Mạng	187
47. Chương 47: Cuộc Chiến Tàn Khốc	191
48. Chương 48: Sở Quân Rút Lui	195
49. Chương 49: Quân Hán Rút Lui	199
50. Chương 50: Dừng Chiến, Mưu Chiến	203
51. Chương 51: Dòng Tộc Họ Hạng	207
52. Chương 52: Đoạt Binh Quyền	211
53. Chương 53: Đáng Giết Nên Giết	215
54. Chương 54: Chế Tạo Binh Khí	219
55. Chương 55: Phạm Dương Biện Sĩ	222
56. Chương 56: Trong Núi Có Đường	226
57. Chương 57	229
58. Chương 58: Dối Trên Lừa Dưới	233
59. Chương 59 : Công Chúa Đại Ngụy	236
60. Chương 60: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (Thượng)	240
61. Chương 61: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (Trung)	244
62. Chương 62: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (hạ)	248
63. Chương 63: Kế Sách Của Lão Già	251
64. Chương 64: Truyền Hịch Hạ Thành	254
65. Chương 65: Hạ Liên Năm Thành	258
66. Chương 66: Hạng Võ ?	261
67. Chương 67: Tai Họa!	265
68. Chương 68: Quay Về Lương Quốc!	269
69. Chương 69: Hào Cường Đất Ngụy!	273
70. Chương 70: Khói Báo Động Khắp Nơi	277
71. Chương 71: Ngoài Ý Muốn	281
72. Chương 72: Chuyển Vào	284
73. Chương 73: Một Ván Cờ Lớn (thượng)	289
74. Chương 74: Một Ván Cờ Lớn (hạ)	293
75. Chương 75 : Bắc Điều Hồ Thương	297
76. Chương 76 : Hỏa Thiêu Lâm Truy	300
77. Chương 77 : Sai Một Nước Cờ	304
78. Chương 78 : Lùi Một Bước Để Tiến Ba Bước	308
79. Chương 79 : Thập Diện Chi Vong	313
80. Chương 80 : Thập Diện Chi Vong (Hạ)	317
81. Chương 81 : Con Đường Ngụy Hiểm.	321
82. Chương 82 : Triệu Địa Lâm Ngụy.	325
83. Chương 83: Danh Tướng Chu Bột.	329
84. Chương 84: Cá Trong Lưới	333
85. Chương 85: Tiến Gấp	337
86. Chương 86 : Hoành Dao Đánh Giặc	341
87. Chương 87 : Võ Tốt Xông Trận	345
88. Chương 88: Phá Quân	349
89. Chương 89: Thoát Khỏi	352
90. Chương 90: Qua Sông	356
91. Chương 91: Kim Thiên Thoát Xác (Thượng)	360
92. Chương 92: Kim Thiên Thoát Xác (Hạ)	364
93. Chương 93: Lần Thứ Ba Qua Sông	368
94. Chương 94: Phát Hiện Không Ngờ	372
95. Chương 95: Quyết Định Diên Cuồng	376

96. Chương 96: Kế Ly Gián	381
97. Chương 97: Kế Ly Gián (2)	385
98. Chương 98: Săn Bắn Tại Bắc Mang	389
99. Chương 99: Săn Bắn Tại Bắc Mang	394
100. Chương 100: Hồn Chiến	399
101. Chương 101: Một Minh Xông Vào Lương Doanh	403
102. Chương 102: Công Hãm Lạc Dương	407
103. Chương 103: Hồ Lao Quan	410
104. Chương 104: Hồ Lao Quan (2)	414
105. Chương 105: Hồ Lao Quan (3)	418
106. Chương 106: Hồ Lao Quan (4)	422
107. Chương 107: Hồ Lao Quan (5)	426
108. Chương 108: Hồ Lao Quan (6)	429
109. Chương 109: Xung Đột Quản Lý.	433
110. Chương 110: Quân Cờ	437
111. Chương 111: Thủ Đoạn Lôi Đình	441
112. Chương 112: Hồ Lao Chinh Quân	445
113. Chương 113: Nước Cờ Cuối	449
114. Chương 114: Ba Việc Lớn	453
115. Chương 115: Kế Trương Lương	458
116. Chương 116: Mùi Tiên Phong Lương Quân	462
117. Chương 117: Duy Nhất Đại Sở Ta.	465
118. Chương 118: Lúc Này Mới Giống Quân Đội	469
119. Chương 119: Huyết Chiến	472
120. Chương 120: Thời Gian	476
121. Chương 121: Chạy Nước Rút.	480
122. Chương 122: Áp Sát Bờ Thành	484
123. 122	488
124. Chương 124: Thiết Huyết Tẩy Lễ	492
125. Chương 125 : Dạ Tập Hàm Cốc Quan.	496
126. Chương 126 : Sát Hại.	500
127. Chương 127: Công Phá Hàm Cốc Quan	504
128. Chương 128: Tấn Công Bất Ngờ Hàm Dương	507
129. Chương 129: Quan Trung Đại Họa	511
130. Chương 130: Trị Tề Tam Sách	515
131. Chương 131: Hỏa Thiêu Hồ Lao Quan.	519
132. Chương 132: Bể Tắc	523
133. Chương 133: Đánh Chiếm Hàm Dương	527
134. Chương 134: Công Hãm Hàm Dương	531
135. Chương 135: Lập Uy	535
136. Chương 136: Tầm Nhìn Của Úy Liễu	538
137. Chương 137: Ba Nhiệm Vụ Lớn Khẩn Cấp	542
138. Chương 138: Bái Tế Lăng Thủy Hoàng	546
139. Chương 139: Di Tộc Nhà Tần	550
140. Chương 140: Bàn Ngọc Dụng Binh	554
141. Chương 141: Trương Lương Dùng Kế	559
142. Chương 142: Hàm Cốc Quan Thất Thủ !	562
143. Chương 143 Không Thoát Ra Được	565
144. Chương 144: Cửu Nguyên Bắc Thượng	570
145. Chương 145: Thiết Kỵ Đại Tần	574
146. Chương 146: Đại Tần Trục Đạo	579
147. Chương 147 Oai Hùng Lão Tần	582
148. Chương 148: Lâu Phiên Vương	586
149. Chương 149: Cửu Nguyên Phong Vân	590

150. Chương 150:	Công Chúa Đại Tần	594
151. Chương 151:	Mỹ Nhân Tâm Kế	599
152. Chương 152:	Tuyệt Giao	603
153. Chương 153:	Vẻ Đẹp Trời Sinh	607
154. Chương 154:	Tiêu Hà Trúng Kế	611
155. Chương 155:	Thông Gia	615
156. Chương 156:	Danh Tướng	619
157. Chương 157:	Cướp Cô Dâu	623
158. Chương 158:	Đục Nước Béo Cò	627
159. Chương 159:	Mai Phục	631
160. Chương 160:	Tàn Sát	634
161. Chương 161:	Nguy Cấp	637
162. Chương 162:	Ly Gián Lâm Hồ	641
163. Chương 163:	Du Thuyết Lâu Phiền	644
164. Chương 164:	Giao Dịch Ngựa	648
165. Chương 165:	Thành Lập Tổ Kỵ Binh	651
166. Chương 166:	Yên Ngựa, Liên Nổ	655
167. Chương 167:	Săn Bắn Ngựa Yên Chi	659
168. Chương 168:	Bạch Hồ, Chân Tình	662
169. Chương 169:	Lâm Hồ Cầu Viện	665
170. Chương 170:	Bắt Ép Lâm Hồ	668
171. Chương 171:	Trọng Giáp Thiết Kỵ	672
172. Chương 172:	Lòng Của Nữ Nhân	675
173. Chương 173:	Dày Công Trù Tính	679
174. Chương 174:	Dày Công Trù Tính	683
175. Chương 175:	Phục Thù, Cứu Binh	688
176. Chương 176:	Cơn Thịnh Nộ Của Quân Tần	692
177. Chương 177:	Gấp Rút Tiếp Viện	696
178. Chương 178:	Lựa Chọn Của Quân Tần	699
179. Chương 179:	Hưu Chư Tổn Thất Nặng Nề	703
180. Chương 180:	Đại Thắng	707
181. Chương 181:	Quân Tần Về Sở	710
182. Chương 182:	Song Hỷ Lâm Môn	714
183. Chương 183:	Thi Đấu Ở Cửu Nguyên.	717
184. Chương 184:	Cưỡi Ngựa Bắn Cung	720
185. Chương 185:	Thần Tiễn Trăm Bước.	724
186. Chương 186:	Người Hung Nô (1)	728
187. Chương 187:	Người Hung Nô (2)	733
188. Chương 188:	Thiên Vu Mạo Đốn	736
189. Chương 189:	Mời Chào	740
190. Chương 190:	Đấu Tướng	744
191. Chương 191:	Treo Dê Đánh Trống	748
192. Chương 192:	Kỵ Binh Quỷ Mị	752
193. Chương 193:	Giao Hảo Triệu Quốc	755
194. Chương 194:	Kẻ Bè Trên	760
195. Chương 195:	Hàn Tín Xuất Binh.	764
196. Chương 196:	Ngọc Tỷ Tần Vương.	768
197. Chương 197:	Hiển Tỷ.	772
198. Chương 198:	Tham Vọng Của Hàn Tín	776
199. Chương 199:	Lưu Bang Muốn Nằm Gai Ném Mạt	781
200. Chương 200:	Ta Đã Trở Về Rồi	785
201. Chương 201:	vận Mệnh Giang Đông	788
202. Chương 202:	Trí Tuệ Chính Trị	792
203. Chương 203:	Di Sách Của Úy Liêu	796

204. Chương 204: Lão Binh Về Nhà	800
205. Chương 205: Xúi Giục, Tranh Chấp	804
206. Chương 206: Làm Giấy	808
207. Chương 207: Ám Sát	812
208. Chương 208: Thiên Viêm	815
209. Chương 209: Tra Khỏi Từ Đầu	820
210. Chương 210 – Công Thâu Chỉ	824
211. Chương 211 : Thiết Kiếm Tử Sĩ	828
212. Chương 212: Phụ Cức Thỉnh Tội	833
213. Chương 213. Khai Chiến Với Người Hung Nô	836
214. Chương 214. Trường Nhạc Doanh	840
215. Chương 215: Người Hung Nô Thường Thôi.	844
216. Chương 216: Thế Cục Rõ Ràng	848
217. Chương 217: Chém Giết Hạng Quán	851
218. Chương 218: Trên Vạn Đại Quân	855
219. Chương 219 - Sinh Con Trai	859
220. Chương 220 Săn Bắn	863
221. Chương 221 Hạng Quán Bỏ Mạng Tại Đây	867
222. Chương 222: Qua Sông	871
223. Chương 223: Liên Quân Thất Lộ	874
224. Chương 224: Cây Muối Lặng Mà Gió Chăng Ngừng	878
225. Chương 225: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão	882
226. Chương 226: Cuộc Chiến Diệt Quốc	886
227. Chương 227: Hạ Thủ Trước Lập Uy.	890
228. Chương 228: Lừa Dối	893
229. Chương 229: Đây Chính Là Chiến Tranh	897
230. Chương 230: Trốn Tránh Trận Chiến Không Ra	901
231. Chương 231: Giấu Đầu Hở Đuôi	905
232. Chương 232: Tốc Chiến Tốc Thắng	909
233. Chương 233: Đấu Trí	913
234. Chương 234: Huyền Tương Trận	917
235. Chương 235: Đầu Người, Chiến Công	921
236. Chương 236: Quân Sở Uy Vũ	924
237. Chương 237: Đại Thắng	928
238. Chương 238: Điều Quân Trở Về Giang Đông	932
239. Chương 239: Tướng Tài Xuất Hiện Tầng Tầng Lớp Lớp	936
240. Chương 240: Đại Sở Uy Vũ	940
241. Chương 241: Kiên Cố (1)	943
242. Chương 242: Kiên Cố (2)	947
243. Chương 243: Uy Phong Trọng Kỵ	950
244. Chương 244: Vững Như Bàn Thạch	954
245. Chương 245: Quay Về Đại Sở	957
246. Chương 246: Tam Hổ Tranh Thực	961
247. Chương 247: Không Có Giải Pháp	965
248. Chương 248: Cục Diện Không Thể Khống Chế.	969
249. Chương 249: Phá Giải	973
250. Chương 250: Lối Giải Quyết	976
251. Chương 251: Ký Kết Minh Ước	981
252. Chương 252: Nhập Hộ Khẩu Toàn Dân	985
253. Chương 253: Huyện Ủy Sơn Âm	988
254. Chương 254: Phúc Cửa Tề Dân.	992
255. Chương 255: Tửu Nương Phong Tình.	996
256. Chương 256: Người Bán Rượu	999
257. Chương 257: Trấn Áp Máu Tanh	1003

258. Chương 258: Trấn Áp Máu Tanh (tiếp)	1006
259. Chương 259: Thu Lương	1010
260. Chương 260: Pháp Luật Thuế Ruộng	1014
261. Chương 261: Khóa Học Sĩ Nông Công Thương	1021
262. Chương 262: Truyền Nhân Quỷ Cốc Tử	1024
263. Chương 263: Tắt Thư Vào Sở	1029
264. Chương 264: Hai Sao Tranh Nhanh Tỏa Sáng.	1033
265. Chương 265: Kiếp Hồng Loan	1037
266. Chương 266: Kỳ Diệt Quốc	1040
267. Chương 267: Diệt Sở.	1044
268. Chương 268: Lại Diệt Đại Sở	1048
269. Chương 269: Á Phụ?!	1052
270. Chương 270: Đỉnh Quyết Đấu	1055
271. Chương 271: Phụ Tử Gặp Lại	1059
272. Chương 272: Trường Đàm	1063
273. Chương 273: Luận Bàn Quân Sở	1067
274. Chương 274: Học Trò Quỷ Cốc	1070
275. Chương 275: Trò Chuyện Trong Quán Rượu.	1074
276. Chương 276: Cùng Quân Dịch, Bình Tính Thuế.	1078
277. Chương 277: Phiêu Kỵ Tướng Quân	1083
278. Chương 278: Chiêu Hiền Đãi Sĩ	1087
279. Chương 279: Hộ Pháp Giáo Ủy	1091
280. Chương 280: Cối Tử Thủ	1094
281. Chương 281: Tình Thế Loang Rộng	1098
282. Chương 282: Mượn Người	1102
283. Chương 283: Đại Hán Phiêu Kỵ (1)	1106
284. Chương 284: Đại Hán Phiêu Kỵ (2)	1110
285. Chương 285: Đại Hán Phiêu Kỵ (3)	1113
286. Chương 286: Đại Hán Phiêu Kỵ (4)	1116
287. Chương 287: Nỗi Lo Thâm Của Nước Sở	1120
288. Chương 288: Sĩ Tộc Tan Rã	1124
289. Chương 289: Canh Chiến Thương Địch	1128
290. Chương 290: Bông Hạt	1132
291. Chương 291: Thập Nhất Thuế	1135
292. Chương 292: Cải Cách Thể Chế Quân Sự	1139
293. Chương 293: Dùng Rượu Tước Binh Quyền	1143
294. Chương 294: Mười Năm Nuôi Dưỡng	1147
295. Chương 295: Cần Dùng Binh Với Ba Thực?	1151
296. Chương 296: Dương Đông Kích Tây!	1154
297. Chương 297: Lương Thảo Chưa Động, Lừa Ngựa Đi Trước	1158
298. Chương 298: Mượn Đường Phạt Quắc	1161
299. Chương 299: Gió Nổi Mây Vẩn	1165
300. Chương 300: Cơ Hội Của Tề Quốc	1169
301. Chương 300: Cơ Hội Của Tề Quốc	1173
302. Chương 301: Chuyện Xấu	1177
303. Chương 302: Cường Hào Ba Thực	1180
304. Chương 303: Hạng Trang Tiến Vào Xuyên	1184
305. Chương 304: Một Con Đường Sống	1188
306. Chương 305: Chạy Đua Với Thời Gian	1191
307. Chương 306: Trận Chiến Sinh Tử.	1195
308. Chương 307: Tấn Công Ngoài Sáng, Tập Kích Trong Tối	1199
309. Chương 308: Thừa Dịp Ban Đêm Đánh Lén	1203
310. Chương 309: Tử Chiến	1208
311. Chương 310: Phá Quan	1211

312. Chương 311: Kiểm Các	1216
313. Chương 312: Việc Dụng Binh Cốt Ở Cận Trọng	1220
314. Chương 313 Cứu Viện Hoài Nam Quốc	1224
315. Chương 314 Không Thử Buông Tha	1229
316. Chương 315 Giăng Co	1232
317. Chương 316 Chọn Người Kế Vị	1235
318. Chương 317 Bạch Mặc Chuồn Mất	1239
319. Chương 318 Giăng Co	1243
320. Chương 319: Trời Giáng Thần Binh	1247
321. Chương 320: Thất Bại	1251
322. Chương 321: Tập Kích Bất Ngờ Nam Trịnh	1255
323. Chương 322: Hán Trung Thất Thủ	1259
324. Chương 323: Cái Họa Tâm Phúc	1263
325. Chương 324: Lại Tuột Mất Bạch Mặc	1265
326. Chương 325: Vứt Bỏ Phòng Thủ Hán Trung	1270
327. Chương 326: Khinh Dịch	1274
328. Chương 327: Hạ Chiến Thư.	1278
329. Chương 328: Quyết Đấu Đỉnh Cao (1).	1282
330. Chương 329: Quyết Đấu Đỉnh Cao (2).	1286
331. Chương 330: Quyết Đấu Đỉnh Cao (3).	1290
332. Chương 331: Quyết Đấu Đỉnh Cao (4).	1294
333. Chương 332: Quyết Đấu Đỉnh Cao (5).	1298
334. Chương 333: Quyết Đấu Đỉnh Cao (6).	1302
335. Chương 334: Quyết Đấu Đỉnh Cao (7).	1305
336. Chương 335: Quyết Đấu Đỉnh Cao (8).	1309
337. Chương 336: Quyết Đấu Đỉnh Cao (9).	1312
338. Chương 337: Quyết Đấu Đỉnh Cao (cuối).	1315
339. Chương 338 : Tiêu Diệt Lâm Giang Quốc	1319
340. Chương 339: Đuổi Giết Hàn Tín	1322
341. Chương 340: Thả Anh Bỏ Trở Về	1326
342. Chương 341 Bất Ngờ Tập Kích Giang Lăng	1330
343. Chương 342: Không Bằng Ta Lấy	1334
344. Chương 343: Bầu Không Khí Thương Nghiệp	1338
345. Chương 344: Quân Hán Báo Thù	1341
346. Chương 345: Xua Hổ Nuốt Sói	1345
347. Chương 346 Đoạt Thực Miệng Hổ	1349
348. Chương 347: Chủ Động Xuất Kích	1353
349. Chương 348: Mộ Phần Lương Quân	1357
350. Chương 349: Khiêu Khích, Dụ Dịch	1360
351. Chương 350: Đại Chiến Tại Huyện Khởi	1364
352. Chương 351: Sừng Sừng Bất Động	1368
353. Chương 352: Hồng Đỉnh Thương Nhân	1373
354. Chương 353: Thủy Ngập Quân Lương (thượng)	1376
355. Chương 354: Thủy Ngập Quân Lương (hạ)	1380
356. Chương 355: Sắc Phong Làm Kinh Vương	1385
357. Chương 356: Sóng Gió Phong Vương (thượng)	1388
358. Chương 357: Sóng Gió Phong Vương (Trung)	1393
359. Chương 358: Sóng Gió Phong Vương (Hạ)	1397
360. Chương 359: Sắc Lập Thái Tử	1401
361. Chương 360: Ăn Miếng Trả Miếng	1405
362. Chương 361: Chọc Tức Lưu Bang	1410
363. Chương 362: Tranh Đoạt Nhân Khẩu	1414
364. Chương 363: Trần Bình Hiến Kế	1418
365. Chương 364: Mê Hoặc Lòng Người	1422

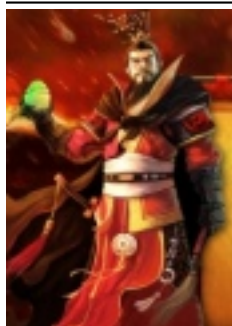
366. Chương 365 Âm Sát Lưu Bang	1426
367. Chương 366 Âm Sát Lưu Bang 2	1430
368. Chương 367: Âm Sát Lưu Bang (3)	1434
369. Chương 368: Âm Sát Lưu Bang (4)	1437
370. Chương 369: Vây Tề Cứu Triệu	1441
371. Chương 370: Cầu Viện Nước Sở 1	1444
372. Chương 371: Cầu Viện Nước Sở 2	1449
373. Chương 372: Nhanh Như Tên Bắn	1453
374. Chương 373 : Quân Tề Lui Binh	1456
375. Chương 374 Hàm Đan Thất Thủ	1460
376. Chương 375: Việc Không Thể Không Làm	1464
377. Chương 376: Quả Nhân Muốn Gặp Hạng Trang	1468
378. Chương 377: Thần Tiên Do Uyên	1472
379. Chương 378: Có Thể Về Trời Bất Cứ Lúc Nào?	1476
380. Chương 379: Giả Chết	1480
381. Chương 380: Hiền Có Một Kế	1484
382. Chương 381: Kinh Hải Thối Lui	1488
383. Chương 382: Đúng Thật Là Hàn Tín.	1493
384. Chương 383: Liên Kết Đồng Minh	1497
385. Chương 384: Đại Lộ Khải Hoàn	1501
386. Chương 385: Dày Tích Mỏng Phát	1504
387. Chương 386: Trường Thái Học	1508
388. Chương 387: Kiếm Chỉ Hoài Nam	1512
389. Chương 388: Cơ Hội Cuối Để Tiêu Diệt Sở	1515
390. Chương 389: Dẫn Xà Xuất Động	1519
391. Chương 390: Ngụy Cấp	1524
392. Chương 391: Hàn Tín Dụng Binh	1528
393. Chương 392: Chiến Tranh Với Man Tộc	1532
394. Chương 393: Tung Hoành Gia	1536
395. Chương 394 Đại Phá Man Tộc	1541
396. Chương 395: Hán Vương, Sở Vương	1544
397. Chương 396: Đấu Tướng Nơi Trận Tiền	1548
398. Chương 397: Quan Quân Hầu	1552
399. Chương 398: Đại Chiến Hoài Nam	1555
400. Chương 399 Hết Sức Căng Thẳng	1560
401. Chương 400 Gió Rừng Núi Lửa	1564
402. Chương 401: Tề Vương, Tại Hạ Chờ Người Đã Lâu	1568
403. Chương 402: Hồ Bí Quân	1572
404. Chương 403: Hồ Tướng	1575
405. Chương 404: Thế Công Thủ	1578
406. Chương 405 Miễn Chiến Bài	1582
407. Chương 406: Trận Chiến Tiêu Hao	1586
408. Chương 407 Đại Chiến Sở Hán	1590
409. Chương 408 Liên Nô Phát Uy	1593
410. Chương 409 Thời Cơ Chiến Đấu Xuất Hiện	1597
411. Chương 410: Trọng Kỵ Quân Hán	1600
412. Chương 411: Thật Sự Quá Nguy Hiểm	1604
413. Chương 412: Tây Thực U Âm	1607
414. Chương 413: Tổn Thất Thê Thảm Và Nghiêm Trọng	1611
415. Chương 414: Phân Hóa Tan Rã	1615
416. Chương 415: Chém Sứ Giả.	1619
417. Chương 416: Bắn Chết.	1623
418. Chương 417: Dụ Đồ Đe Dọa	1627
419. Chương 418: Liên Quân Khương Đế	1631

420.	Chương 419 Đại Phá Khương Đề	1635
421.	Chương 420 Nhược Điểm Quân Tề.	1639
422.	Chương 421 Triệu Viêm Hiến Kế	1643
423.	Chương 422 Đây Là Cơ Hội	1647
424.	Chương 423: Lựa Chọn Chiến Trường	1651
425.	Chương 424: Ba Ngày Sau Quyết Chiến	1655
426.	Chương 425: Mở Màn Quyết Chiến	1660
427.	Chương 426: Tấn Công Quyết Chiến	1664
428.	Chương 427: Hàn Thủ Quyết Chiến	1667
429.	Chương 428: Quyết Chiến Thất Cổ	1671
430.	Chương 429: Hàn Công Quyết Chiến	1674
431.	Chương 430: Tấn Thủ Quyết Chiến	1678
432.	Chương 431: Quyết Chiến Lầy Lội	1682
433.	Chương 432: Hồ Bí Quân Quyết Chiến	1686
434.	Chương 433: Quyết Chiến Kết Thúc	1690
435.	Chương 434: Đại Kỳ Diệt Quốc	1694
436.	Chương 435: Đại Thế Đã Mất	1698
437.	Chương 436 Chó Cùng Rút Giậu	1702
438.	Chương 437: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Cửa	1706
439.	Chương 438: Mặc Đốn Lựa Chọn	1710
440.	Chương 439: Trận Chiến Hạ Màn Cửa Anh Bó	1714
441.	Chương 440: Hai Đội Quân Cờ	1717
442.	Chương 441 Cuộc Chiến Miện Thủy	1721
443.	Chương 442: Hung Uy Của Xe Bắn Đá	1724
444.	Chương 443: Hiệp Thứ Nhất	1728
445.	Chương 444: Mối Đe Dọa Từ Thuyền Nỏ	1731
446.	Chương 445: Trương Lương Hiến Kế	1735
447.	Chương 446: Điều Hồ Ly Sơn	1739
448.	Chương 447: Điền Cuồng Giết Chóc	1743
449.	Chương 448: Thần Có Một Kế Sách	1747
450.	Chương 449: Đi Thuyền Đất Liền	1750
451.	Chương 450 Tấn Thủ Đến	1755
452.	Chương 451: Chủ Động Xuất Chiến.	1759
453.	Chương 452: Thiên Lang Hung Tàn.	1763
454.	Chương 453: Đại Phá Quân Hán (Phần Một)	1766
455.	Chương 454: Đại Quá Quân Hán (Phần Hai)	1770
456.	Chương 455: Đại Phá Quân Hán (phần Ba)	1773
457.	Chương 456: Quân Tiên Phong Tiến Thẳng Tới Tỷ Lăng	1777
458.	Chương 457 458: Ôn Dịch	1781
459.	Chương 459: Trương Lương Tự Thiêu	1789
460.	Chương 460: Trốn Vào Nghiêu Sơn	1793
461.	Chương 461: Hung Nô Đột Kích	1797
462.	Chương 462 Hồn Chiến	1801
463.	Chương 463: Phong Cốt Hán Gia	1805
464.	Chương 464: Hung Nô Sợ.	1809
465.	Chương 465: Kết Minh.	1812
466.	Chương 466 467: Ủy Thác.	1816
467.	Chương 468: Ném Đá Xuống Giếng.	1824
468.	Chương 469: Tuyết Giao.	1828
469.	Chương 470: Hắc Băng Đài.	1833
470.	Chương 471: Lô Oản Đền Tội.	1837
471.	Chương 472: Nghỉ Ngơi Và Lấy Lại Sức.	1841
472.	Chương 473 474: Hợp Tung Liên Hoành (1)	1845
473.	Chương 475 476: Hợp Tung Liên Hoành (2)	1853

474. Chương 477 478: Hợp Tung Liên Hoàn (3)	1861
475. Chương 479 - 481: Hợp Tung Liên Hoàn (4)	1870
476. Chương 482 483: Hợp Tung Liên Hoàn (5)	1883
477. Chương 484 485: Hợp Tung Liên Hoàn (6)	1892
478. Chương 486 - 488: Hợp Tung Liên Hoàn (7)	1900
479. Chương 489 Cắt Nhường Quận Tam Xuyên	1912
480. Chương 490 Bắc Đánh Đại Mạc	1916
481. Chương 491: Chó Gà Không Tha	1920
482. Chương 492 Thiễn Vu Đình	1924
483. Chương 493: Cày Đình Quét Huyệt.	1928
484. Chương 494: Thịnh Yển Giết Chóc	1932
485. Chương 495: Máu Ngâm Cư Diên Trạch	1935
486. Chương 496: Mặc Đốn Chết Bất Đắc Kỳ Tử	1939
487. Chương 497: Lại Tàn Sát Hưu Chư	1943
488. Chương 498: Người Hung Nô Đến Đây	1946
489. Chương 499: Hung Nô Sụp Đổ	1950
490. Chương 500 501: Sóng Gió Mạc Nam (1)	1954
491. Chương 502: Sóng Gió Mạc Nam (2)	1963
492. Chương 503: Dời Đô	1967
493. Chương 504: Tự Quý Phi	1970
494. Chương 505: Hậu Cung Hạng Trang	1974
495. Chương 506: Phong Ba Phân Phong	1977
496. Chương 507: Chiếu Ngục	1981
497. Chương 508: Huyền Y Vệ	1985
498. Chương 509: Ban Được Chết	1989
499. Chương 510: Mông Gia Tứ Hổ	1993
500. Chương 511 Phụ Tử Nhân Luân.	1997
501. Chương 512: Thiếp Không Bằng Lén Lút.	2000
502. Chương 513: Thủ Đô Mới Lạc Dương.	2004
503. Chương 514: Cướp Sạch Quan Trung (1).	2008
504. Chương 515: Cướp Sạch Quan Trung (2).	2012
505. Chương 516: Cướp Sạch Quan Trung (3).	2016
506. Chương 517: Cướp Sạch Quan Trung (4).	2020
507. Chương 518: Cướp Sạch Quan Trung (5).	2025
508. Chương 519: Vào Trận Nhật Xác.	2029
509. Chương 520: Mua Rẻ Bán Đắt.	2033
510. Chương 521: Làm Thành Cục Diện Chết.	2038
511. Chương 522: Bạch Mạc, Người Còn Non Lắm.	2042
512. Chương 523: Mạnh Mẽ Tấn Công Liên Hoàn.	2046
513. Chương 524: Thực Hiện Ân Uy.	2050
514. Chương 525: Điềm Lành Hiện Ra.	2054
515. Chương 526: Xưng Đế.	2058
516. Chương 527: Liên Binh Phạt Tề.	2062
517. Chương 528: Ngũ Gia Phân Tề.	2066
518. Chương 529: Mỗi Người Đều Tự Thể Hiện Thân Thông Của Mình.	2071
519. Chương 530: Dùng Trí Với Lịch Hạ	2074
520. Chương 531: Thả Lưới Chờ Đợi	2078
521. Chương 532: Biểu Hiện Kinh Diêm	2082
522. Chương 533: Tập Kích Bất Ngờ Lâm Truy	2085
523. Chương 534: Lưới Nở Hoa Sen	2090
524. Chương 535: Thu Mua Lòng Người	2093
525. Chương 536: Châm Ngòi Ly Gián	2097
526. Chương 537: Tương Kế Tựu Kế	2102
527. Chương 538: Chia Cắt	2106

528. Chương 539: Di Chuyển	2109
529. Chương 540: Kế Phản Gián	2114
530. Chương 541: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được	2118
531. Chương 542: Giết Đòn Hồi Mã Thương	2122
532. Chương 543: Chỉ Đánh Quân Triệu	2127
533. Chương 544: Dập Tắt Lửa	2131
534. Chương 545: Âm Tàn	2135
535. Chương 546: Khói Lửa Đã Nổi Lên	2139
536. Chương 547: Sóng Gió Nổi Lên	2142
537. Chương 548: Đem Trần Bình Dân Cho Sở Vương	2146
538. Chương 549: Cả Nước Huyết Chiến	2151
539. Chương 550: Không Chiến Mà Khuất Phục Người	2154
540. Chương 551: Đại Phá Quân Yến	2158
541. Chương 552: Tình Thế Như Nghiêng Lệch	2162
542. Chương 553: Mười Lộ Phạt Hán	2165
543. Chương 554: Dẫn Sói Vào Nhà	2168
544. Chương 555: Cướp Công	2173
545. Chương 556: Kích Tướng	2177
546. Chương 557: Thẳng Đến Hàm Dương	2181
547. Chương 558: Giăng Co	2185
548. Chương 559: Phá Thành Mà Vào	2189
549. Chương 560 - 562: Huỳnh Độ Bất Hòa	2194
550. Chương 563: Trá Hàng	2206
551. Chương 564: Phế Lập	2210
552. Chương 565 566: Cha Con	2215
553. Chương 567: Quốc Hiệu, Niên Hiệu	2223
554. Chương 568: Nội Các, Võ Viện	2227
555. Chương 569: Đông Chinh Cao Cú Lệ	2231
556. Chương 570: Truyền Ngôi Thái Tử	2234
557. Chương 571: Chế Độ Niên Hạn Hoàng Đế Và Chế Độ Tuyển Chọn Thái Tử	2238
558. Chương 572: Ba Mươi Năm Sau (Đại Kết Cục)	2242

Sở Hán Tranh Bá

Giới thiệu

Thể loại: Lịch sử, Quân sự Nguồn: Mê truyện Một lão binh quân giải phóng tên hiệu “ Đò Tể” trong m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-han-tranh-ba>

1. Chương 1: Trận Chiến Cai Hạ. (1)

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 1: Trận chiến Cai Hạ. (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Giới thiệu:

Một lão binh quân giải phóng tên hiệu “Đồ Tể” trong một trận tấn công ở biên giới đã hi sinh, linh hồn phiêu bạt tới thời đại Sở Hán tranh tranh, trở thành em họ của Hạng Vũ – Hạng Trang.

Lúc này, cuộc chiến tranh Sở - Hán đang vào giai đoạn kết thúc, Hạng Vũ đang trong thế bước đường cùng không lối thoát.

Trận Cai Hạ, một trăm ngàn quân Sở đã tan thành tro bụi, Hạng Vũ tự vẫn trên sông Ô Giang, Hạng Trang đang trong tình thế nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trong tay chỉ có hơn ba nghìn tàn quân với tinh thần chiến đấu rời rạc, sĩ khí giảm sút, sớm muộn Giang Đông cũng sẽ thất thủ, bảy trăm nghìn đại quân của Lưu Bang và Hàn Tín vẫn đang ở xung quanh dòm ngó.

Tuy Hạng Trang có linh hồn từ hậu thế phiêu dạt tới, nhưng liệu hẳn thực sự có khả năng xoay chuyển tình thế, thực sự có thể đưa ba nghìn tàn quân kia thoát khỏi kiếp nạn này không, dựa vào ba nghìn tàn quân này liệu hẳn có thể phục hưng nước Sở không?

Điều gì sẽ khiến chúng ta ngạc nhiên tiếp đây!

Lời của nhóm : Mọi người trong chúng ta chắc hẳn đều đã biết tới những nhân vật hiển hách trong lịch sử Trung Quốc như : Hạng Vũ (Hạng Võ), Lưu Bang, Hàn Tín, v.v... qua những thước phim được dàn dựng quy mô hoành tráng, nay sẽ được tái hiện lại phần nào trong Sở Hán tranh bá.

Tác giả Tịch Mịch Kiếm Khách đã nổi danh trong thể loại Lịch sử Quân sự, giờ tay viết của ông càng được nâng lên một tầng cao mới ở Sở Hán tranh bá. Sở Hán tranh bá có diễn biến nhanh, kịch tính liên tục, nhiều tình huống gay cấn, bất ngờ và đôi khi... hồi hộp đến thót tim.

Xin mời các độc giả ủng hộ và thưởng thức tác phẩm Sở Hán tranh bá do Nhóm Nghĩa Hiệp biên dịch.

Xin chân thành cảm ơn!

- Ô, ô, ô...

Tiếng kèn từ tiền phương xa xôi mơ hồ tự đâu truyền tới, Hạng Trang ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một màu tím của lá cờ lớn đang từ phía sau phía Bắc Sơn Lương thấp bé đang nhô lên, xuất hiện phía sau cờ lớn, là một dải rừng trường kích dài bất tận, một dải lưới đao sắc lạnh như càn khôn khiến bầu trời thêm âm u.

Xuất hiện phía sau, là một đám đông hung tợn.

Sĩ binh thượng thiên, vô tể vô biên, sĩ binh thượng vạn, tiếp địa liên thiên!

Hàng trăm ngàn kẻ của binh sĩ nước Tề hội tụ thành những dải sóng màu tím dài liên mien, dưới sự dẫn dắt của cờ lớn màu tím, uốn lượn men theo sườn núi thấp Sơn Lương, cuộn cuộn tiến về phía trước, các binh sĩ tinh nhuệ khác đang nhanh chóng nằm vào tầm ngắm của quân Sở, khinh binh hậu quân lại từ phía sau Sơn Lương nhô lên.

Hạng Trang liếc liếc thấy môi mình thật khô rát, trong lòng nổi lên nỗi khổ tâm khác thường.

Là Hàn Tín, Hàn Tín đến rồi, cuối cùng hẳn đã đem đại quân Tề quốc tới chiến trường Cai Hạ.

Giờ khắc này đây, Hạng Trang cảm thấy nỗi tuyệt vọng chưa từng có, Sở quân, bại cục đã định!

Nói tiếp, Hạng Trang hiện tại không phải là Hạng Trang đích thực, Hạng Trang thực sự hẳn là đã chết trong một trận đánh nào đó cách đây không lâu rồi, Hạng Trang hiện tại chẳng qua là một linh hồn kí gửi trên

thân xác của gã mà thôi, một người tới từ hai nghìn năm sau, là linh hồn của lão binh có hiệu “Đồ tể”, còn về tên thực của gã, Đồ Tể dường như cũng đã quên rồi.

Chỉ có điều, vận mệnh của Đồ tể cũng chẳng tốt đẹp gì, xuyên thời gian đến cuối thời loạn thế nhà Tần đã đủ xui xẻo rồi, nhưng điều còn đen tối hơn dù đã gửi thân xác vào Hạng Trang-thiên cổ đệ nhất võ nam, thế nhưng, thời điểm gã nhập vào thân xác người kia, Hồng Môn Yến đã sớm trở thành quá khứ, trận chiến Cai Hạ đã đi vào thời điểm kết thúc rồi, đã đến mức này rồi, gã còn có thể làm gì nữa đây, ngoài việc đợi chết còn có thể làm gì nữa ?

Phụ tá Hạng Võ đã hoàn toàn phản kích? Thôi đừng có đùa nữa, chỉ là ảo tưởng thôi.

Hạng Võ xứng đáng là phụ tá đắc lực của bậc quân vương, Lưu Bang sớm đã bị giết rồi, nay còn đâu trận Cai Hạ nữa?

Nhìn lại đội hình liên quân của quân địch Sở quốc Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Thành, Anh Bố, Trương Lương, Trần Bình...nghĩ mà khiến người ta tê dại cả đầu óc! “Đồ Tể” một mực nghĩ rằng hắn ta không thể nào chiến thắng trong cuộc chơi với cổ nhân, vừa vì hắn là người xuyên thời gian, vừa là người có kiến thức suốt hai ngàn năm, và là người đã tham khảo không biết bao nhiêu trận chiến kinh điển trong lịch sử.

Vì thế, theo Hạng Võ chỉ có thể là đi theo con đường chết, có chạy trốn? thì cũng vẫn là con đường chết mà thôi.

Lưu Bang có thể không phải là người thiện nam tín nữ, gã nhất định sẽ không bỏ qua con cháu dòng dõi họ Hạng nào, chẳng may “Đồ Tể” hiện là Hạng Trang, em trai của Hạng Võ, cháu ruột của Hạng Yến, cho dù có chạy trốn tới chân trời góc bể, hay là trốn tới sa mạc, phần nữa cũng không thoát được bàn tay nham hiểm của Lưu Bang, Lưu Bang là hạng người có thể từ phương vô lại mà trở thành người hoàng tộc, từ khó mà thành dễ sao?

Dưới màu cờ tím, trên mình mặc áo bào giáp trắng, cưỡi ngựa trắng Hàn Tín từ từ giơ cánh tay phải lên.

Chỉ trong chớp lát, hàng trăm kỵ binh men men theo đội đang hành quân, từ phía tiền quân nói với đoàn quân đi phía sau:

- Đại Vương có lệnh, dừng tiến quân.
- Đại Vương có lệnh, dừng tiến quân.
- Đại Vương có lệnh, dừng tiến quân.
- Đại Vương có lệnh, dừng tiến quân.

Mệnh lệnh từ từ được truyền đạt, hàng trăm nghìn quân đang hùng hực khí thế tiến quân liền bước chậm dần lại.

Trong tiếng vó ngựa hỗn độn, Quán Anh, Tào Tham, Lý Tả Xa và các đại tướng quân đều lùi về phía sau Hàn Tín.

- Đại Vương, dựng trại thôi.

Lý Tả Xa thúc ngựa tiến về phía trước, gã là cháu của danh tướng nước Triệu Lý Mục, rất có tài thao lược.

Hàn Tín ngoảnh mặt làm ngơ với đề xuất của Lý Tả Xa, hai mắt chỉ lim dim, mắt nhìn xa xa về phía quân Sở đang án binh bất động mà không nói lời nào.

Trong lúc đó, từ khoe miệng của Hàn Tín bất giác xuất hiện một nụ cười, chợt lại giơ tay phải lên, lại chỉ ngón tay trở hướng về phía trước, lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh phát cờ, tiến về phía trước.

Lời vừa nói ra, các đại tướng quân Quán Anh, Tào Tham và Lý Tả Xa đều thấy bất ngờ, sắc mặt bỗng dưng biến đổi.

Truyền lệnh phát cờ, chỉ có thể là toàn quân tổng tiến công, không ngờ không cần do thám là có thể tiến công luôn sao?

- Đại Vương không thể được!

Lý Tả Xa vội ngăn chặn

- Quân ta vừa trải qua hành quân đường dài, các tráng sĩ đã thấm mệt, hơn nữa chân còn đứng không vững, sao có thể tùy tiện giao chiến với quân Sở được?

- Đúng vậy , Đại Vương, ngày khác tiếp tục chiến đấu đi.

- Đại Vương, hay là để mặt tướng đem tả quân xuất kích.

Quán Anh, Tào Tham và các đại tướng quân Tề quốc cũng đều tiến lên can gián.

Hàn Tín nhẹ nhàng xua tay, thần nhiên, giọng điệu kiên quyết lặp lại nói:

- Truyền lệnh phát cờ, toàn quân xuất kích.

Một lát sau, từ trong đội hình quân Tề tiếng hiệu kèn đã thay đổi, âm thanh trở nên cao vút và vang xa, trong phút chốc, hàng trăm nghìn tráng sĩ Tề quân ý đã quyết, lòng sôi sùng sục, dũng mãnh tiến quân về phía trước.

Thấy đại quân Tề quốc từ xa xuất kích, quân Sở lập tức náo động hẳn lên.

Hạng Trang không giấu nổi hít một hơi thật sâu, Hàn Tín, không hổ danh là Hàn Tín, mới đầu trận đã dám tiến công, hơn nữa lại là toàn quân xuất kích, thậm chí ngay cả do thám cũng không cần.

Hàn Tín dùng binh, thực chắc chắn như sừng trên đầu linh dương, khiến người ta luôn phải kinh ngạc!

Sau một hồi, đột nhiên ánh mắt của Hạng Trang dừng lại ở một trang nam tử trắng kiện.

Nam tử tướng mạo đường đường, ánh mắt nhanh nhẹn, thân cao hơn tám thước, tay cầm một cây đại thiết kích, chiều dài cũng phải tới trên năm mét.

Hạng Võ, gã chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Võ!

Nhìn thấy quân tề toàn bộ tiến công, Hạng Vũ bỗng nhiên thấy giận dữ :

- Nhãi ranh Hàn Tín, dám kiêu ngạo tới mức này cơ à!

Hạng Võ không thể không tức giận, gã xưa nay vốn là kẻ tự phụ, chưa từng coi anh hùng trong thiên hạ ra gì, nay thấy thái độ khác thường của Hàn Tín, đại quân đường dài hành quân như thế, vừa không được nghỉ ngơi, không phải người đi do thám, vừa tới nơi đã toàn quân tiến công, đối với quân Sở mà nói đã là thái độ miệt thị, với tâm tính kiêu ngạo của Hạng Võ, sao gã có thể chịu đựng được đây?

Dứt lời, Hạng Võ lại bỗng nhiên hỏi lại, nói với Hạng Trang:

- Tam đệ, truyền lệnh phát cờ, toàn quân tiến công!

- Vương huynh, không được đâu!

Hạng Trang trong sâu thẳm vẫn biết Hàn Tín lợi hại, về mặt chỉ huy tác chiến binh đoàn, có thể nói từ xưa tới nay chưa ai được như y, hậu thế cũng chỉ có ít người có thể thắng được y, hiện tại muốn đấu với quân Sở, chẳng phải là tìm chỗ chết sao? Hạng Trang khuyên bảo nói

- Vương huynh, bên ta quân ít lương thực thiếu, không nên tái chiến, tranh thủ lúc liên quân chưa tập hợp xong, nên nhanh chóng rút lui thôi.

- Câm miệng

Hạng Võ quát lớn nói

- Mau đi truyền lệnh, nếu không thì chết với ta.

- Vâng

Hạng Trang thấy thật nghiêm nghị, lúc này liền truyền lệnh tiến công toàn quân, chốc lát nữa đây, dưới sự thao tác của lá cờ màu vàng hàng trăm ngàn quân Sở không khoan nhượng mà tiến thẳng về phía Tề quân .

Hạng Võ quay người xuống ngựa, rút đại thiết kích dẫn đầu nhằm thẳng về phía đại kì quân Tề đối diện mà tiến.

Trong đám quân Tề, nhìn thấy Hạng Võ đích thân dẫn đầu quân Sở nhằm thẳng quân Tề mà tiến công, từ khoe miệng Hàn Tín nhếch nhếch lên tỏ vẻ khinh thường, nói:

- Hạng Võ, nói cho cùng cũng chỉ là hạng thất phu to mồm.

Các đại tướng Quán Anh, Tào Tham, Lý Tả Xa nhìn nhau im lặng, trong thiên hạ, e rằng chỉ có Tề Vương mới dám nói như thế, một trăm hai mươi ngàn quân tinh nhuệ của đại Tần để quốc, chẳng phải là đều bại dưới Hạng Võ' thất phu to mồm" đấy sao? Các anh hùng như Hán Vương Lưu Bang, cũng không ít lần bị tên " thất phu" Hạng Võ này đánh cho toàn quân đại bại đó sao?

Lưỡng quân tiến lên, chỉ trong chốc lát hai bên đã chạm đầu nhau, mới có đầu trận mà người và ngựa đã ngã nghiêng ngã.

Hạng Võ có sức vóc, hai tay cầm cây kích quét ngang, hơn mười tên Tề quân chặn trước mặt lần lượt ngã như ngã rạ, toàn bộ kích dài cầm trong tay đều bị gãy ngay tại chỗ.

Một gã Tề quân cao to lực lưỡng, một bên vung kích đánh thẳng vào Hạng Võ, một bên quát:

- Hạng Võ, chết đi này!

Hạng Võ mỉm cười, đột nhiên rít lên một tiếng cười ngạo với tên quân Tề kia, âm thanh như sấm sét chói bên tai, thể tựa như núi đang bị nứt ra, tên Tề quân kia chỉ nghe thấy bên tai một âm thanh vang dội, mắt tóe ngàn sao, tê liệt ngã xuống đất.

- Ha Ha ha

Hạng Võ cười vang ngựa mặt lên trời, lại tiếp tục múa đại kích điên cuồng xông lên, trong chốc lát không ai có thể ngăn cản được.

Phía sau Hạng Võ, Hạng Trang dẫn đầu tám trăm binh sĩ tinh nhuệ thề sống chết theo sau, ba trăm nhuệ sĩ này tạo thành thế trận giống như một mũi tên giống như một con dao nhọn đâm xuyên qua cơ thể, trong chốc lát đã đâm thẳng tới thế trận quân Tề.

Trong toán quân Tề, Lý Tả Xa lộ vẻ mặt trang nghiêm, nói với Hàn Tín:

- Đại Vương, Hạng Võ quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ mới trong thời gian ngắn , đám quân tiên phong đã gần như đánh thủng được hàng tiền vệ của quân ta!.

Hàn Tín lại thản nhiên nói:

- Tử sĩ doanh tiến lên, tiếp ứng cho tiền quân.

Hai quân trước khi lâm trận, thân khoác khinh giáp, bộ binh Tề quân tay cầm trường kích bỗng như thủy triều rút nước lui về, một toán khinh binh tử sĩ khoác kiểu giáp khác, tóc búi nghiêng, tay cầm đao ngắn xuất hiện trước mặt quân Sở.

Ánh mắt Hạng Trang như sáng lại, hét to với Hạng Võ:

- Vương huynh, tử sĩ Tề quân!

- Tử sĩ?

Hạng Võ nghe thấy liền mỉm cười, lạnh lùng thốt lên:

- Để cô gia ta biến các ngươi thành người chết vậy!

Ngay sau đó, Hạng Võ đã nhanh chóng bỏ đại thiết kích xuống, một tay cầm kiếm xông lên đám tử sĩ Tề quân.

- Chết này!

Hai tên tử sĩ Tề quân giắt hai thanh đoản đao đằng sau người, hiên ngang xông thẳng về phía mũi kiếm của Hạng Võ, tử sĩ chính là tử sĩ, để giết được địch, bọn họ sẽ không tiếc gì tính mạng của bản thân.

Chỉ có điều thật đáng tiếc, bọn họ đang đối mặt với mãnh nam đệ nhất thiên cổ – Hạng Võ.

Trong giờ phút ấy, không đợi hai tử sĩ Tề quân rút đao ngắn từ phía sau ra, đại kiếm trong tay Hạng Võ mang theo ánh mắt lạnh quét qua cổ hai người, máu bắn tung tóe, hai đôi lông mày nhướn lên, hai thi thể bị mất đầu vẫn định vờ về phía trước, chỉ có điều đoản đao ở phía sau không thể rút ra được nữa.

Hạng Võ một đao chém chết hai người, lại có thêm hai tử sĩ Tề quân bị giết chết, không kịp thu kiếm về, hai tử sĩ Tề quân không kịp phản ứng, lập tức bị đâm tới mức gãy xương ngực, ngã tạt vợ vụn.

Tận mắt chứng kiến thân uy của Hạng Võ, các nhuệ sĩ Sở quân ở phía sau lập tức reo hò vùng lên.

Trái lại với cục diện của Tề quân, đều thấy hoảng sợ, tử sĩ không sợ chết, nhưng lại sợ chết uổng, cái chết của bọn họ cũng phải được đền đáp trả một giá xứng đáng, khi bọn họ nhận thấy cái chết của mình không nhận được điều gì, đều đồng loạt lùi bước.

Trong đám Tề quân, tinh thần trên mặt Lý Tả Xa đã từ nghiêm trang sang sợ hãi, quay về phía Hàn Tín nói:

- Đại Vương, tử sĩ doanh cũng không ngăn được, đều bị Hạng Võ thống lĩnh quân đột phá rồi!

- Nhìn thấy rồi

Hàn Tín thản nhiên nói

- Đổi sang thể trận võ tốt hình vuông.

Hai bên quân trước chiến trận, các tử sĩ Tề quân thân mặc cát y, tay cầm đoản đao bắt đầu rút như thủy triều xuống.

Hạng Võ giơ thanh kiếm nhuốm máu lên, chỉ về đại cờ phía xa của Tề quân, đang định quay người nói vài câu cổ động sĩ khí với các nhuệ sĩ Sở quân ở phía sau, bỗng nhiên có tiếng bước chân âm vang và có nhịp tiến tới, quay ngoắt đầu, chỉ nhìn thấy vô số Tề quân mặc áo giáp, đầu đội mũ sắt, tay cầm khiên bước đều tới.

- Võ tốt

Hạng Trang nghiêm nghị quát

- Vương huynh đó là võ tốt phương trận (thể trận võ tốt hình vuông).

Cái gọi là võ tốt, thực chất chính là toàn thân được trang cho tới binh khí đều được trang bị bằng giáp, do danh tướng Ngụy quốc Ngô Khởi sáng chế.

Sử sách ghi lại, sau khi Ngụy Võ Tốt huấn luyện thành quân, dưới sự thống lĩnh của Ngô Khởi đi nam chinh bắc chiến, trải qua bảy mươi hai trận đại chiến, trong đó đánh thắng sáu mươi tư trận, còn lại đều hòa, nhưng chưa từng bị thất bại.

Là hàng xóm với Ngụy quốc Tần quốc cũng là nước chịu nhiều thiệt hại, trận chiến Âm Tấn, năm trăm nghìn quân Tần lại bị đánh bại bởi năm mươi nghìn quân Ngụy, khiến cho một dải đất lớn từ phía Đông Hoa Sơn bị rơi vào tay giặc, nước Tần do nhân khẩu bị giảm mạnh, thực lực quốc gia suy giảm, từ bấy mới có biện pháp Thương Ưởng sau này và Tần Thủy Hoàng mới có thể nuốt trọn sáu nước.

Võ tốt thanh danh lừng lẫy, Hạng Võ lại không sợ hãi chút nào, mỉm cười nói:

- Lại xem cô gia phá nó thể nào nhé!

Nói xong, Hạng Võ lại bỏ kiếm đối lấy đại thiết kích, múa quay vòng đại thiết trên đầu xông thẳng về phía trận hình Tề quân.

Võ tốt Tề quân tuy có áo giáp bảo vệ, lại có khiên lớn che chắn, nhưng trước mặt người có võ công đỉnh như Hạng Võ, mọi thứ dường như đều vô nghĩa, một khi đại kích của Hạng Võ đâm tới, không có khiên giáp nào không bị chọc thủng, tướng tá võ tốt đều bị tan tác, Hạng Trang và tám trăm thân binh thừa cơ đánh lên, võ tốt Tề quân dù muốn liều chết ngăn chặn, nhưng vẫn bị giết chết nhiều nên đành lui dần về phía sau.

Trong đám Tề quân, Lý Tả Xa sắc mặt lại càng biến đổi, nói với Hàn Tín:

- Đại Vương, võ tốt cũng không ngăn được Hạng Võ.

Hàn Tín ngẩng đầu nhìn đại cờ sắc tím trên đỉnh đầu, lại cúi đầu nhìn Hạng Võ, lúc này mới bình tĩnh hạ lệnh:

- Hạ lệnh rút cờ, các nhóm quân vừa đánh vừa lui.

Các tướng nghe thấy vậy đều biến sắc, lưỡng quân vây nhau không chịu rút, kiêng kỵ nhất chính là rút lui, khi binh lực nhiều thì không nói làm gì, một khi binh lực trên mười ngàn quân, sẽ rất khó rút lui trong khi vẫn phải chỉ huy có hiệu quả các nhóm quân, vì vậy, chỉ cần sơ xảy một chút sẽ làm nhiều loạn thế cục, đặc biệt là trước mặt kiêu tướng như Hạng Võ, thì càng phải ứng phó một cách thận trọng.

Đại tướng Tào Tham cắn chặt răng, tiến lên trước khuyên nói:

- Đại Vương xin nghĩ cho kỹ ạ, lúc này quân địch và quân ta hai bên đang giao chiến tại một chỗ, bỗng dưng hạ lệnh rút lui, rất có khả năng sẽ khiến quân ta tan tác.

Kỵ tướng Quán Anh cũng nói:

- Đúng đó Đại Vương, không thể rút lui được.

- Không sao

Hàn Tín xua xua tay, thản nhiên lặp lại nói:

- Truyền lệnh, ra lệnh rút cờ.

2. Chương 2: Trận Chiến Cai Hạ. (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 2: Trận chiến Cai Hạ. (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưỡng quân trước trận chiến, một viên nhuệ sĩ mắt sắc bén bên quân Sở đột nhiên kêu to lên:

- Rút thôi, đại cờ Tề quân rút lui rồi!

Đang chiến đấu kịch liệt mọi người vội ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy đại cờ của Tề quân đã chuyển phương hướng, đang chậm rãi rút về phía sau.

- Ha ha, tên tiểu tử Hàn Tín đã chịu không nổi rồi!

Hạng Vũ có vẻ nén sắc mặt hưng phấn lại, nói với Hạng Trang:

- Tam đệ, truyền lệnh đại kì, các quân tăng cường tiến công, một lượt đánh tan quân Tề.

- Vâng

Hạng Trang theo lời truyền lệnh, lại âm thầm lắc đầu.

Đại kì quân Tề tuy đang rút, nhưng điều đó không có nghĩa là Tề quân vì thế mà sụp đổ.

Hàn Tín đang dựa vào tài cán chỉ huy của mình để biến một trăm nghìn Tề quân thành một cây cung căng tràn tính đàn hồi, rút lui vào lúc này chẳng qua cũng chỉ nhằm để không lâu sau đó sẽ phản công lại càng mạnh hơn thôi.

Hạng Võ lại cho rằng Tề quân chống đỡ không nổi nên rút lui, đúng là một sai lầm quá lớn.

Nếu là người khác dẫn binh, cho dù là danh tiếng Tiền thời Tần Bạch Khởi, dưới sự tấn công dũng mãnh của Hạng Võ và Sở quân, Tề quân khó mà tránh khỏi thế cục đại bại, nhưng nếu đổi lại là Hàn Tín, thì lại là một chuyện khác.

Tướng binh của Hàn Tín, càng nhiều càng tốt, câu này đúng là không thể nói bừa.

Trong thời đại vũ khí lạnh, cho dù ở Trung Quốc cổ đại hay thế giới Phương Tây, có thể chỉ huy được hàng triệu người trên chiến trận tiến lùi, tấn công phòng thủ một cách có trình tự như thế, e rằng chỉ có mỗi một mình Hàn Tín.

Câu này tuyệt đối không thể nói bừa, tự cổ tới kim, những ví dụ kinh điển trong chiến đấu lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh đếm không xuể được, hay chiến lược đánh dụ địch nhằm làm tiêu hao lực lượng cũng rất nhiều, nhưng chỉ huy trăm nghìn đại quân lấy nhiều đánh ít, trước tình thế bất lợi này, có thể khiến cục diện xoay chiều đồng thời giành chiến thắng cuối cùng, ngoài Hàn Tín, thật đúng là không tìm đâu ra người thứ hai!

Trong tiếng kèn hoành tráng vang dội, thế tấn công của Sở quân có vẻ càng linh hoạt sắc bén hơn, Tề quân vừa đánh vừa lùi, tuy có loạn nhưng không có nghĩa là quân tan tác, khi lưỡng quân đang giao tranh chém giết ác liệt, thời gian vẫn lặng lẽ trôi.

- Chết đi này!

Hạng Võ hét to, đại thiết kích trong tay ra sức vung lên, chặn đám võ tốt Tề quân trước mặt trong phút chốc người đã bị hất lên không trung, rồi lại lún lộn vài vòng tới tận vài chục bước, võ tốt Tề quân gần đó không ai là không hoảng sợ, nhưng không ai lùi bước nào, rất nhanh sau đó có hai võ tốt anh dũng xông lên phía trước, một lần nữa chặn vào chỗ hổng.

Hạng Võ cuối cùng cũng đã dừng bước chân tiến lên phía trước, lấy kích chống xuống đất, thở dốc không ra hơi.

Từ sáng tới bây giờ, Hạng Võ đã chém giết gần nửa ngày rồi, chính gã cũng không nhớ rõ đã phá vòng vây tiến về phía trước được bao nhiêu, càng nhớ không rõ đã giết được bao nhiêu Tề quân,

Đã đánh tới mức này rồi, Hạng Võ cũng mơ hồ cảm thấy muốn đánh tan Tề quân quả thực không dễ dàng.

Có điều Hạng Võ trời sinh đã có tính cao ngạo, từ trước tới giờ chưa bao giờ coi anh hùng thiên hạ ra gì, càng không chịu chấp nhận chiến thuật của mình có vấn đề, vì thế quyết không cam lòng rút quân vào lúc này.

Hạng Trang biết, Sở quân tuyệt đối không thể tiếp tục tấn công lên phía trước nữa.

Trải qua nửa ngày chiến đấu kịch liệt, trận hình Sở quân đã tản ra, tả quân và hậu quân đã bị đánh cho lui ra đằng sau, trung quân và hữu quân cũng dần dần không còn cách nào tiến lên phía trước nữa, nếu tiếp tục tấn công về phía trước, khoảng cách giữa các cánh quân của Sở quân sẽ tiếp tục bị tản ra, là một người xuyên thời gian, Hạng Trang rất rõ, Hàn Tín hoàn toàn không đem hết sức lực, gã vẫn còn giữ lại cánh quân ở phía sau, Khổng Hi, Trần Hạ Sở dẫn theo hai cánh quân rình ở bên, bất cứ lúc nào cũng có thể áp chế, cắt ngang Sở quân.

Nếu Sở quân tiếp tục tấn công, thì trận chiến Cai Hạ nổi tiếng trong lịch sử sẽ tiếp tục được tiếp diễn, một trăm nghìn Sở quân sẽ bị đánh tan tác, cuối cùng có thể theo Hạng Võ quay về quân doanh, sẽ không quá hai mươi nghìn người.

- Vương huynh, không thể tấn công thêm được nữa!

Hạng Trang đuổi theo Hạng Võ, lớn tiếng khuyên :

- Tề quân sức chiến đấu dẻo dai, nếu muốn đánh tan quân bên đó nói thì dễ nhưng làm mới khó, hơn nữa trận hình quân ta giãn cách quá xa, một khi Hàn Tín có phục binh, quân ta rất dễ bị đánh đứt đoạn, đến lúc đó phía đuôi quân ta rất khó có thể đảm đương được, có muốn chạy cũng không chạy được.

- Câm miệng!

Hạng Võ cơ bản không hề thay đổi quyết định, lạnh lùng nói:

- Hạng Trang, chưa mượn người phải dạy cô gia ta đánh như thế nào !

Hạng trang lập tức tuyệt vọng ngậm miệng lại không nói được gì, nếu thân không phải là con cháu của Hạng gia là thành viên của một nhà, hẳn thực sự muốn xoay người bước đi.

Sau khi lớn tiếng khiển trách Hạng Trang, Hạng Võ lại giơ cao cây đại thiết trượng lên không trung, chợt phần chân quất to:

- Hiệu lệnh, đại kì tiến về phía trước, tiếp tục tấn công, phá hủy Tề quân.

- Đại kì tiến về phía trước, phá hủy Tề quân!

- Đại kì tiến về phía trước, phá hủy Tề quân!

- Đại kì tiến về phía trước, phá hủy Tề quân!

Những nhuệ sĩ Sở quân tử chiến cho quăng đời còn lại hô vang hưởng ứng, lại phần chân tinh thần tiếp tục hướng về phía trước tấn công.

Đằng sau các nhuệ sĩ Sở quân, hai mươi vạn Sở quân đã tạo thành một thế trận tấn công hình mũi tên, Hạng Võ dưới sự dẫn dắt của đại kì màu vàng, hội tụ thành một trận hồng thủy được làm bằng sắt, đang trong tư thế cuộn cuộn tiến về phía trước, phía xa không gì ngăn nổi, hàng chục ngàn quân Sở không theo kịp nhịp tiến công ở phía đằng trước, hàng chục nghìn cánh tả và hậu quân, sớm đã bị bỏ lại phía sau.

Phía trước hơn trăm bước, trung quân của Hàn Tín đang theo sự chỉ dẫn của đại kì màu tím lùi dần phía sau.

Dưới sự kích động của Hạng Võ, Sở quân đã tuôn ra được nhuệ khí cuối cùng, thế tấn công càng nhìn càng thấy sự linh hoạt, nhảy bén, phòng ngự bên Tề quân cũng cảm thấy được sự cố gắng róc rết, một bước được thực hiện càng thấy sự thảm hại, bị đánh tan, bị suy sụp, nhưng dựa vào ưu thế tuyệt đối về binh lực, dựa vào Hàn Tín đã chỉ huy chiến trận một cách kịp thời mà nham hiểm, Tề quân tiếp tục ngoan cường duy trì.

Cho dù Sở quân tấn công mạnh tới mức nào, Tề quân đều chỉ dựa theo tiết tấu của chính mình, chậm rãi rút lui.

Ngồi trên lưng ngựa, Hàn Tín áo bào trắng, giáp trắng vẫn là vẻ lạnh lùng, từ trên mặt hắn, cơ bản không hề nhìn thấy chút biến sắc nào, trận đại chiến với mấy trăm nghìn người, trong mắt gã chẳng khác gì một trò chơi, hàng trăm nghìn người thương vong, trong mắt gã, cũng chỉ là một con số không có ý nghĩa gì mà thôi.

Chỉ có những thân binh gần gũi nhất với Hàn Tín mới biết, Tề Vương quả thật cũng rất lo lắng.

Hàn Tín đúng là rất căng thẳng, chỉ có điều không biểu cảm ra bên ngoài, cho dù ở trước mặt gã cố tỏ ra vẻ coi khinh Hạng Võ, nhưng sâu thẳm bên trong, gã không hề có chút khinh bỉ nào đối với Hạng Võ, hẳn dẫn dắt năm mươi ngàn quân ô hợp, vậy mà trong trận Lộc Chi đã đánh bại đội quân được huấn luyện bài bản, hai trăm nghìn tinh binh quân Tần được trang bị đầy đủ lương thực, chiến đấu anh dũng, khích lệ ý chí của ba quân tướng sĩ, nhưng cái gọi là đỉnh cao, mãi vẫn chưa ai có thể làm được.

Các kiêu tướng cùng Hạng Võ giao đấu, chỉ cần thiếu thận trọng một chút toàn quân có thể bị thất bại.

Chỉ có điều, Hàn Tín dẫu sao vẫn là Hàn Tín, dưới thế tấn công mạnh như sấm sét của Hạng Võ, dẫn đầu Tề quân vừa đánh vừa lui, tuy cục bộ có bị thất bại, nhưng điều đó không có nghĩa là toàn quân thất bại, hơn nữa, theo thời gian, khoảng cách giữa các nhóm Sở quân đã bị tản ra róc rết, thế cục đang diễn biến theo chiều hướng có lợi cho quân Tề, thắng lợi cuối cùng—dĩ nhiên đã gần ngay trước mắt.

Phía sau Hàn Tín về mặt các đại tướng Quán Anh, Tào Tham, Lý Tả Xa ai nấy cũng đều nghiêm nghị, đối trong bọn họ tùy ý là người thống lĩnh binh, tuyệt đối không ai có thể so sánh với Hàn Tín, điều binh dễ như trở bàn tay, cho dù đối mặt với Sở quân đang tiến công mạnh như vũ bão, mà vẫn có thể vừa đánh vừa lui, tài năng thống lĩnh binh của Hàn Tín, Tôn Vũ có tái thế cũng không bì kịp!

Bất tri bất giác, giờ Ngọ đã qua, mặt trời đã lấp ló ở hướng Tây.

Bỗng nhiên, Hàn Tín ghìim ngựa quay đầu lại, nhẹ nhàng giơ tay bên phải lên, chỉ ngón trở về phía trước, thần nhiên nói:

- Truyền lệnh đại kì, các cánh quân dừng lui quân, lập tức quay lại phản kích, lại tiếp tục châm ngòi, mệnh lệnh cho Khổng Hi, Trần Hạ dẫn quân xuất kích, chặn dứt Sở quân, khiến cho các cánh quân khó có thể che chở cho nhau, dù các chiêu tướng, toàn bộ quân Sở sẽ bị tiêu diệt trong hôm nay!

- Đại Vương truyền lệnh, trong hôm nay tiêu diệt toàn bộ quân Sở!

- Đại Vương truyền lệnh, trong hôm nay tiêu diệt toàn bộ quân Sở!

- Đại Vương truyền lệnh, trong hôm nay tiêu diệt toàn bộ quân Sở!

Mấy trăm người cưỡi ngựa như bay, Hàn Tín truyền lệnh cho tất cả các cánh quân Tề đang vừa đánh vừa lui lập tức quay lại phản công, đội phía sau thành đội đứng trước, các cánh quân đã bị Sở quân đánh bại sau khi bị khiển trách cũng đã tập kết trở lại, dàn thành đội hình mới, xoay vòng đứng vào hàng ngũ cuối tiếp tục phản công.

Đúng lúc đó, khói báo động từ hai bên đã nổi lên, hậu quân Tề từ phía sau tiến lên.

Trong lúc đó, hai bên Nam Bắc của cánh đồng hoang vu bắt đầu nổi lên tiếng hò hét vang dội.

Chỉ trong chốc lát, hàng trăm nghìn binh tốt Tề quân từ dưới xông lên, từ hai bên Nam Bắc hướng thẳng về phía trận hình giữa của Sở quân mà liều chết xông tới.

Mất thấy phục binh Tề quân hung hãn xông tới, tướng sĩ Sở quân mặt đều biến sắc.

Phục binh, Tề quân quả nhiên có phục binh, đúng lúc này lại lọt vào tay phục binh, đúng là khiến cho người ta thấy thất vọng.

Lương quân trước trận, Hạng Võ đương nhiên vẫn duy trì vị trí chủ soái điềm tĩnh, nhưng từ trong ánh mắt của dũng tướng ấy, cũng toát ra thần sắc khó có thể chống đỡ nổi, tên tiểu tử xảo quyệt Hàn Tín, quả nhiên đã bố trí phục binh, lúc này phục binh Tề quân liền đánh giết phần trung quân của Sở quân, đúng là trong tình thế nguy hiểm đây.

Thế cục chiến trường nhanh chóng biến đổi, Hạng Võ không thể không trở về vị trí thống soái.

Nhưng một lát sau, tin tức bất lợi đã nhanh như bay tới báo cho Hạng Võ, trong thời khắc đó, mối liên hệ giữa tiền quân, hậu quân và quân cánh tả đã hoàn toàn bị đứt đoạn, trung quân và hữu quân cũng đang trong tình thế lâm nguy, chủ tướng hai quân đều đưa tin, thỉnh cầu Hạng Võ thống lĩnh tiền quân tình nhuệ quay lại giải cứu.

Hạng Võ trầm ngâm một lát, quả quyết quát:

- Hạ lệnh rút lui, tiếp ứng trung quân!

Hạng Trang nghe vậy suýt thì ngất tại chỗ, lúc trước khi không nên tiến công, Hạng Võ lại lựa chọn tiến công, lúc này không nên lui binh, thì Hạng Võ lại lựa chọn lui binh, xem ra sau khi đã liên tục trải qua thất bại, ý chí của Hạng Võ đã bị rối loạn, sớm đã không phải Tần Quốc Sơ Diệt nữa rồi, không phải là Tây Sở Bá Vương lừng lẫy thiên hạ nữa rồi.

Hạng Trang lúc ấy không còn biết sợ là gì nữa, vội vàng bước lên trước khuyên:

- Không được Vương huynh, lúc này không nên lui binh, như thế chẳng phải là đã trúng kế Hàn Tín rồi sao? Trong lúc này, chỉ còn cách nhân Tề quân quay lại phản công, anh dũng tiến về phía trước, một nhát đánh bại trung quân bên đó, cướp đại kì trung quân, giết Hàn Tín, thì trận chiến này mới mong có cơ hội giành chiến thắng.

Mãnh tướng Hoàn Sở cũng lên tiếng phụ họa nói:

- Đúng đấy đại Vương, liều mạng cái mạng này đi!

Hạng Võ lại như bất động, cố chấp truyền đạt lệnh cho toàn quân rút lui.

Mệnh lệnh vừa hạ, Sở quân lúc ấy cũng như cây cung là nỏ hết đà, Hàn Tín hay là Hạng Võ thống lĩnh tam quân, có thể nói thống lĩnh hàng trăm nghìn đại quân chỉ qua vài động tác chỉ trỏ, lúc này Hạng Võ có thúc ngựa cũng không thể đuổi kịp Hàn Tín được nữa, vì thế Hàn Tín có thể thống lĩnh ba trăm ngàn Tề quân vừa đánh vừa chạy, thế trận có nhỏ lẻ mà vẫn không bị thất bại, trong khi đó Hạng Võ thống lĩnh một trăm ngàn quân từ tiến chuyển sang lui, và thất bại từ giây phút ấy.

Trận chiến Cai Hạ, bởi vì Hạng Võ cố chấp, nên cuối cùng vẫn là diễn biến y như trong lịch sử đã chép.

Một trăm ngàn quân Sở, đã thất bại lại càng thêm tan tác, binh lính ngã xuống như ngã rạ, cuối cùng theo Hạng Võ về đến bản doanh, chỉ còn lại không đến hai mươi nghìn người, còn lại tám mươi nghìn người, đều bị tiêu diệt.!

3. Chương 3: Bốn Bề Sở Ca.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 3: Bốn bề Sở ca.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cổ Lăng, đại doanh của quân Hán.

Đại tướng Phàn Khoái hơn hử đi vào trung quân đại tướng, bẩm báo với Hán vương Lưu Bang đang ngồi uống rượu giải sầu:

- Đại vương, khoái mã đến báo, Hàn Tín đại phá quân Sở, giết hơn tám mươi ngàn tên, Hạng Vũ chỉ còn cách dẫn hai trăm ngàn tàn quân lui về giữ đại doanh. Lương vương Bành Việt, Cửu Giang vương Anh Bố, cùng với Lưu Cổ, Chu Ân cũng đã dẫn quân đuổi tới chiến trường, quân Sở xong rồi!

- Ồ?

Lưu Bang đưa chén rượu lên làm một ngụm, ngạc nhiên nói,

- Quân Sở thất bại nhanh như vậy sao?

- Vâng, bại rồi!

Phàn Khoái gật đầu mạnh một cái, nói,

- Tên tiểu tử Hàn Tín này thật là biết đánh, mẹ kiếp đánh hay lắm!

- Biết rồi, người lui xuống đi.

Lưu Bang phát tay ra hiệu cho Phàn Khoái lui xuống, rồi một mình ngồi trầm ngâm rất lâu.

Hai mưu sỹ Trương Lương, Trần Bình đang ngồi tiếp rượu bên cạnh cũng hiểu ý ngầm miệng không nói lời nào. Bọn họ đều là người tinh ý, đương nhiên đoán được lúc này trong lòng Lưu Bang đang rất buồn bực. Ngẫm cũng đúng thôi, Lưu Bang đích thân dẫn theo hai trăm ngàn quân Hán đuổi đánh một trăm ngàn quân Sở, ngược lại bị quân Sở đánh cho thất bại nặng nề, còn suýt nữa bị toàn quân bị tiêu diệt.

Nhưng Hàn Tín thì sao? Y dẫn theo có bốn trăm ngàn quân Tề, vừa mới đuổi đến chiến trường, còn chưa kịp thở, đã đánh tan quân Sở, còn giết được hơn tám mươi ngàn tên. Dem so sánh với nhau thì thấy rõ được sự cao thấp giữa Lưu Bang y cùng Hàn Tín. Lúc này, tuy rằng Sở quân đã mất đi lợi thế, nhưng công lao phá tan quân Sở đều thuộc cả về Hàn Tín, dường như chẳng liên quan gì lắm tới Lưu Bang hẳn.

Hơn nữa, cùng với việc Hán Tín phá tan quân Sở, thì lại xuất hiện thêm một vấn đề nan giải hơn, đó là Lưu Bang phải phong thưởng thế nào cho Hán Tín? Hán Tín hiện tại đã là Tề vương rồi, giờ lại lập được công trạng cái thế, bảo Lưu Bang phải thưởng cho hắn thế nào? Không lẽ phong hắn làm Hoàng đế? Hán Tín làm hoàng đế rồi, vậy không lẽ Lưu Bang hắn ngược lại lại trở thành thần tử của Hán Tín?

Theo bản năng đưa tay vuốt vuốt hai hàng ria mép, trong lòng Lưu Bang đang manh nha nảy sinh sát khí.

Trương Lương dường như thấy rõ ý định đen tối của Lưu Bang, nhưng y cho rằng trước mắt vẫn chưa đến lúc diệt trừ Tề vương, bèn khuyên nhủ mà rằng:

- Đại vương, tuy quân Sở thất bại nặng nề, nhưng vẫn còn hai mươi ngàn tàn quân, vẫn chưa hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, hơn nữa hai quận Giang Đông vẫn chưa bình định được, Hạng Vũ vẫn có cơ hội ngóc đầu trở lại.

Lưu Bang im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Tử Phòng, vậy theo ngươi bây giờ nên làm thế nào?

Trương Lương nói:

- Việc cấp bách trước mắt là phải nhanh chóng tiêu diệt tàn quân của Hạng Vũ, sau đó phái đại tướng đi san phẳng căn cứ địa của quân Sở.

Trần Bình nói:

- Quân Sở đang như con thú dữ bị dồn đến đường cùng, tướng sỹ đều liều mạng chống trả, muốn tiêu diệt chúng trong thời gian ngắn e là không phải chuyện dễ.

Trương Lương khẽ mỉm cười, quay sang Lưu Bang nói:

- Lương có một cách, có thể không tốn nhiều công sức mà làm tiêu tan được ý chí chiến đấu của quân Sở.

Đại doanh của quân Sở.

Đêm khuya tĩnh lặng, Hạng Trang nắm chặt đốc kiếm, âm thầm tuần tra xung quanh đại doanh.

Phóng tầm mắt nhìn ra, chỗ nào cũng thấy các thương binh nằm ngổn ngang la liệt, bọn họ hầu hết đều có vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt ngây dại, thậm chí có không ít người còn ai oán rên rỉ, thỉnh thoảng lại có một người âm thầm không một tiếng động mà chết, rất nhanh sau đó bị người ta khiêng đi. Không ai nói chuyện phiếm, càng không có tiếng cười đùa, một bầu không khí nặng nề, bi thương bao trùm lên tất cả, khiến cho người ta không thể thở được.

Phía xa, trung quân đại tướng của Hạng Vũ vẫn đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ còn thoảng nghe tiếng tiêu sáo bi thương vọng đến.

Hạng Trang dễ dàng hình dung ra tình hình trong đại tướng, một dáng người yếu điệu đang nhẹ nhàng nhảy múa trong tiếng tiêu sáo bi thương, đó là Ngu Cơ, đại mỹ nhân nổi tiếng lừng lẫy trong lịch sử, cùng là thê thiếp được Hạng Vũ thương yêu nhất. Cho dù hành quân đánh trận, Hạng Vũ cũng nhất định mang nàng theo bên cạnh, không bao giờ để nàng rời xa mình trong giây lát.

Trong trung quân đại tướng của Hạng Vũ.

Hai ca kỹ cầm tiêu sáo trong tay, đang thổi một tấu khúc bi thương, những âm điệu sâu thẳm, ai oán, bi thương, da diết của tiêu sáo lặp lại quanh quẩn trong đại tướng, khiến người nghe cảm thấy tan ruột nát lòng.

Trên tấm thảm giữa đại tướng, Ngu Cơ đang di chuyển nhảy múa theo làn điệu bi thương.

Ở mặt chính bắc của đại tướng, Hạng Vũ đang nửa ngồi nửa quỳ trước hương án, tay cầm vò rượu, vẻ mặt đau thương, dường như bị tiếng tiêu sáo bi thương tác động, lại dường như đang tiếc thương tám mươi ngàn tướng sỹ của quân Sở chết trận lúc ban ngày.

Đột nhiên, Hạng Vũ ngửa cổ uống cạn rượu trong vò, rồi rút kiếm đứng lên.

Ngu Cơ thấy thế vội dừng bước nhảy múa, lui sang một bên, Hạng Vũ sải bước xuống giữa đại tướng, duỗi ngón tay búng mạnh vào thân kiếm một cái. Lưỡi kiếm bằng thép tinh luyện khẽ bật ra một tiếng “coong”, lưỡi kiếm đã ngừng rung mà âm thanh vẫn chưa dứt. Hạng Vũ cất giọng ngăm lên ai oán:

- Lực rời núi, với khí phách ngất trời này, gặp lúc thất thế, chết không chết được, không chết được cũng không làm thế nào khác được.

Ngâm đến đây, Hạng Vũ đột nhiên ngồi sụp xuống, rồi quay đầu âu yếm nhìn Ngu Cơ đang đứng bên.

Nhìn thấy dung mạo như hoa như nguyệt của Ngu Cơ – vẫn như lần đầu gặp mặt, còn dáng người yếu điệu của nàng, cũng vẫn nhẹ nhàng dịu dàng như từ trước đến giờ vẫn thế, trong lòng Hạng Vũ chợt nổi lên một nỗi sầu muộn rất khó hình dung, vừa lắc đầu, vừa ngâm tiếp với một giọng điệu mơ hồ:

- Chết không chết được cũng không làm gì được, Ngu Cơ nàng ơi khổ cho nàng! Ngu Cơ nàng ơi khổ cho nàng.

Không hay không biết, Hạng Vũ đã rưng rưng nước mắt, Ngu Cơ nhìn thấy lòng đau như dao cắt, lệ rơi theo như mưa, khóc không thành tiếng mà rằng:

- Đại vương, Ngu Cơ sống là người của Đại vương, chết là ma của Đại vương, người sống thì Ngu Cơ sống, người thác đi, thì Ngu Cơ cũng sẽ theo người xuống dưới suối vàng bầu bạn với người, đời đời kiếp kiếp, mãi không xa rời.

- Ngu Cơ!

Hạng Vũ giang rộng hai cánh tay, Ngu Cơ nấc lên một tiếng nghẹn ngào rồi lao vào trong vòng tay của Hạng Vũ.

Nhìn hai người bọn họ ôm nhau mà khóc, hai ca kỹ đứng thối sáo bên cạnh cũng không kìm được mà khóc theo, trong nhất thời, một đám mây u ám phủ trùm khắp trong đại tướng.

Bên ngoài đại doanh của quân Sở, từ trong màn đêm phía xa đột nhiên loáng thoáng bay tới tiếng ca, chính là bài “Việt nhân ca” của dân ca Giang Đông:

Buổi chiều này là buổi chiều nào, khảm thuyền giữa dòng.

Ngày này là ngày nào, được cùng Vương tử chung thuyền.

Ngỡ là hay mà sao hồ thẹn, biết đâu đâu vinh nhục sau này.

Lòng nhiều muộn phiền không dứt, biết chẳng Vương tử chàng ơi.

Trên núi có cây, trên cây có cành, trong lòng lo nghĩ cho chàng mà chàng nào hay.

Nghe thấy giọng tiếng quê nhà Giang Đông quen thuộc, nghe thấy bài dân ca quê nhà nào nê, tướng sỹ quân Sở không ai là không thấy nào nê.

Trong bóng đêm, cũng không biết là ai đã ngâm theo, rất nhanh sau đó, rất nhiều quân Sở cũng tham gia vào ngâm nga hát, chỉ trong chốc lát, khắp cả đại doanh quân Sở đã bị tiếng ca ngâm ai oán, bi thương bao trùm lên, nghĩ đến mình chinh chiến bên ngoài, đời này kiếp này e rằng chẳng còn sống được mà về lại quê nhà, tướng sỹ Sở không ngăn được dòng lệ lã chã tuôn rơi.

Hạng Trang đang tuần tra quanh doanh trại thì kinh hãi thất sắc, bốn bề Sở ca, có lẽ đây chính là câu ngân ngữ “bốn bề Sở ca” trong truyền thuyết (để chỉ tình huống bị cô lập bốn bề).

Nếu còn không nhanh chóng áp dụng biện pháp nào đó, cứ để tình hình này tiếp diễn, thì hai mươi ngàn quân Sở còn lại sẽ nhanh chóng mất hết ý chí chiến đấu, trong tình hình lòng quân lung lạc, nhất định sẽ có hiện tượng số lượng lớn quân Sở bỏ trốn, đến lúc đó, liên quân căn bản chẳng cần tiến đánh, chỉ cần ngồi yên mà nhìn, quân Sở cũng tự động tan rã.

Thảo nào trong Sử ký ghi lại, trận chiến ở Cai Hạ, cuối cùng Hạng Vũ chỉ dẫn theo tám trăm kỵ binh đột phá vòng vây xông ra!

Xem ra, căn bản không phải là Hạng Vũ vứt bỏ “một trăm ngàn đại quân” của mình, mà là “một trăm ngàn đại quân” vứt bỏ Hạng Vũ, trong tiếng ca ngâm như khóc như kể đó, số tàn binh rút về cố thủ ở doanh trại của quân Sở đã đánh mất hết ý chí chiến đấu, nhân lúc đêm tối bỏ trốn, đợi đến lúc Hạng Vũ tỉnh ra, thì bên mình chỉ còn lại tám trăm người trung thành nhất!.

Không được, nhất định phải ngăn chặn bi kịch này tái diễn!

Nhưng muốn ngăn cản sự lan truyền của bài ca nước Sở thì đâu phải chuyện dễ?

Hạng Trang có thể ngăn cản binh sỹ Sở hát theo, nhưng đâu thể nào ngăn cản được liên quân của các nước bên ngoài kia!

Phá vòng vây, phải nhân lúc Sở quân còn chưa hoàn toàn bị lung lạc, ý chí chiến đấu còn chưa hoàn toàn tan rã nhất định phải phá vòng vây trong đêm, lập tức xông ra vòng vây Cai Hạ, không thể chậm trễ giây phút nào nữa!

Trong lòng đã có quyết định, Hạng Trang bèn quay đầu lại, bước thẳng về phái trung quân đại tướng của Hạng Vũ.

Bên trái của trung quân đại tướng có dựng một chiếc trống đồng lớn, đó là chiếc trống mà Hạng Vũ dùng để triệu tập tướng sỹ, không hề do dự, Hạng Trang cầm lấy chiếc dùi trống bằng gỗ nặng trĩu.

Tên vệ sỹ đứng canh giữ bên cạnh trống thấy vậy kinh hãi, vội bước đến ngăn cản:

- Tam tướng quân, không thể được!

- Cút ngay!

Hạng Trang không phân trần gì, đập tên vệ sỹ sang một bên, vung dùi trống mạnh mẽ gõ xuống.

Trong chốc lát, tiếng trống hùng hồn thâm trầm dồn dập vang lên như mưa, trong các doanh trại của quân Sở, bất kể là Hạng Vũ đang ôm Ngu Cơ khóc lóc, hay các đại tướng đang mượn rượu giải sầu là Ngu Tử Kỳ, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, hay các binh sỹ đang chìm đắm trong nỗi nhớ nhà, tất cả đều lập tức bị kinh động.

- Ai? Ai đang đánh trống?

Màn trướng vén lên, Hạng Vũ với thân hình to lớn bước ra.

Thấy Hạng Trang đang đánh trống, Hạng Vũ sững người một lát, ngạc nhiên hỏi:

- Tâm đệ, ngươi làm gì thế này?

- Vương huynh, không còn cách gì rồi, chuẩn bị phá vòng vây thôi!

Hạng Trang vứt bỏ dùi trống, lớn tiếng hô:

- Tập tức phá vòng vây!

Đại doanh của quân Tề.

Hàn Tín đang đối ẩm với đặc sứ của Hán Vương là Trương Lương trong trung quân đại tướng.

Nghe thấy bài ca nước Sở như kể như khóc, khiến người rơi lệ vang lên bên ngoài, Hàn Tín không kiềm nổi mà giơ ngón tay cái hướng về phía Trương Lương, nói:

- Tiên sinh quả đúng như thần, hiển một kẻ “bốn bề Sở ca”, uy lực thật không thua kém sức mạnh của một trăm ngàn đại quân.

- Đại vương quá khen.

Trương Lương mỉm cười khiêm tốn nói:

- Một chút mẹo nhỏ thôi, không đáng kể gì.

Dứt lời, Trương Lương lại tiếp:

- Nhưng phía Đại vương, chắc hẳn đã có phương sách làm thế nào tiêu diệt quân Sở rồi đúng không?

Hàn Tín khẽ mỉm cười, rồi vỗ vỗ tay, hai tên hộ vệ khiêng ra một tấm bình phong đặt ở giữa doanh trướng, rồi lấy một tấm địa đồ vùng sông Sơn Xuyên treo lên trên bình phong.

Hàn Tín điềm tĩnh đứng lên, chậm rãi bước tới trước tấm bình phong, đưa tay chỉ lên tấm bình phong, nói:

- Ta đã cho bố trí thập diện mai phục từ Cai Hạ đến Ô Giang, nếu Sở quân đi về phía nam thì toàn quân cầm chắc bại vong.

- Ô, thập diện mai phục?

Trương Lương hơi thay đổi sắc mặt, nói:

- Xin hãy nói rõ hơn.

Hàn Tín cười cười, nói:

- Mặt thứ nhất, tướng quân Khổng Hy đã dẫn theo ba ngàn tinh binh đi suốt đêm lên vùng thượng du Đà Thủy, dựng đập ngăn nước; Mặt thứ hai, tướng quân Trần Hạ đã dẫn theo ba ngàn tinh binh đến hẻm núi Lạc Thạch mai phục; Mặt thứ ba, tướng quân Tào Tham đã dẫn theo năm trăm tinh binh đến mai phục ở bình nguyên Dã Mã... Mặt thứ mười, tướng quân Quán Anh dẫn theo năm ngàn kỵ binh đợi ở trung lộ, sẵn sàng tiếp ứng cho các đội quân khác.

- Hay, hay lắm!

Nghe Hàn Tín giải thích xong, Trương Lương không khỏi bật thốt:

- Từ Cai Hạ về Giang Đông chỉ có ba con đường có thể đi, Đại vương đã lập ba mặt mai phục trên mỗi con đường, cộng thêm năm ngàn kỵ binh của Quán Anh tiếp ứng phía sau nữa, thập diện mai phục như thế này, trừ khi quân Sở không về Giang Đông thì thôi, chứ nếu về Giang Đông thì cầm chắc cái chết, tài dụng binh của Đại vương, thật khiến cho người khác chỉ có thể thán phục mà nhìn.

Hàn Tín xua tay, thành khẩn nói:

- Nếu không có kế “bốn bề Sở ca” của tiên sinh, quân Sở chắc chắn sẽ liều chết phòng thủ ở thành lũy Cai Hạ, chiến đấu như một con thù dữ bị vây khốn, dù cho ta có đặt ra thập diện mai phục cũng uống công mà thôi.

Rồi Hàn Tín lại nói:

- Cho nên, công lao phá tan quân Sở này, ngoài tiên sinh ra không còn ai xứng đáng hơn.

4. Chương 4: Thập Diện Mai Phục – Ngập Nước.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 4: Thập diện mai phục – ngập nước.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại doanh của quân Sở, hai mươi ngàn tàn quân đã tập kết xong.

Màn trướng vén lên, Hạng Vũ mặc giáp sắt đen, tay cầm đại thiết kích sải chân bước ra, phía sau Hạng Vũ, Ngưu Cơ cùng hai ca kỹ đều mặc quân phục, nhẹ nhàng bước theo, ngoài doanh trướng, hộ vệ đã dắt ngựa

Ô Truy đứng đợi sẵn, Hạng Vũ vọt người lên ngựa, rồi cầm lấy cánh tay Ngu Cơ kéo nhẹ, cơ thể mềm mại của Ngu Cơ đã bay lên ngồi vào lòng Hạng Vũ.

Hai nữ ca kỹ cũng được hộ vệ đỡ giúp lên ngựa, mỗi người đều có tử sỹ đi theo bảo vệ.

Nhìn cảnh quần quýt như vậy, Hạng Trang chỉ biết lắc đầu, bây giờ đã là lúc nào rồi, mà Hạng Vũ vẫn không dứt được tình cảm nhi nữ, nếu đem ra so sánh thì Lưu Bang nhẫn tâm hơn nhiều, trên đường trốn chạy, gã ta còn nỡ đẩy con trai còn gái của mình xuống khỏi xe ngựa để dễ bề tẩu thoát, nhưng cũng chính vì vừa cứng rắn vừa trọng tình cảm như vậy, mà Hạng Vũ mới trở thành anh hùng được truyền tụng ngàn đời.

Hạng Vũ thúc ngựa Ô Truy tiến lên trước đội hình quân Sở, ánh mắt uy phong ngời sáng lần lượt lướt qua gương mặt các đại tướng đang đứng trước đội hình là Hạng Bá, Hạng Trang, Hạng Thanh, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Quý Bố, Ngu Tử Kỳ, trầm giọng quát:

- Tất cả nghe cho rõ, lúc phá vòng vây không được đốt đuốc, không được ồn ào lớn tiếng, sau khi trời sáng, tập kết ở bờ bắc cách sông Đà hai mươi dặm.

Bọn người Hạng Bá, Hạng Thanh ôm quyền trên ngựa, đồng thanh đáp lớn:

- Rõ!

Hạng Vũ ghì cương quay đầu ngựa, tay cầm đại thiết kích hướng vào màn đêm phía nam, hô:

- Mở cửa lũy, phá vây!

Trong phút chốc, cửa lũy đóng kín của quân Sở đã được mở tung, ngựa của Hạng Vũ phi ra trước, Hạng Trang dẫn theo tám trăm kỵ binh theo sát phía sau Hạng Vũ, phía sau tám trăm quân tinh nhuệ, các đại tướng quân Hạng Bá, Hạng Thanh, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ dẫn theo đội quân của mình, lần lượt xô ngã doanh trại lao ra.

Đại doanh của quân Tề, trung quân đại tướng.

Hàn Tín và Trương Lương đang ngồi uống rượu trong doanh trại, bỗng nghe phía ngoài vang lên tiếng binh khí va vào nhau chói tai như sóng thần ập đến

Tiếng chém giết vang lên ồn ã ngoài doanh trại, Trương Lương coi như không hay biết, Hàn Tín cũng ngồi bất động như núi, hai người chỉ lo chúc nhau uống rượu.

Không đầy chốc lát, đại tướng Tề quân Lý Tả Xa tay đặt lên đốc kiếm vội vã bước vào, bẩm báo với Hàn Tín lúc này đang ngồi uống rượu với Trương Lương:

- Đại vương, quân Sở đã bỏ doanh trại xông ra phá vòng vây rồi.

Hàn Tín không khỏi quay đầu nhìn chéch sang bên Trương Lương một cái.

Trương Lương chỉ khẽ vuốt râu, mỉm cười không nói gì.

Hàn Tín hỏi Lý Tả Xa:

- Lý tướng quân, quân Sở đi theo hướng nào?

- Hướng đông nam.

Lý Tả Xa cung kính đáp,

- Quân Sở chạy theo hướng sông Đà.

Trương Lương cúi người đứng lên, vội hốt nói lời chúc mừng Hàn Tín:

- Chúc mừng Đại vương, ngày chết của Hạng Vũ gần kề rồi.

Hàn Tín cười nhẹ, cầm vò rượu hướng về phía Trương Lương, nói:

- Tiên sinh uống rượu thôi, đêm nay không bàn việc quân.

Tờ mờ sáng, số tàn quân của quân Sở phá vòng vây chạy ra đang dồn dập hướng về phía bờ bắc sông Đà.

Gần hai mươi ngàn người phá vòng vây xông ra, nhưng cuối cùng chỉ có không tới mười ngàn người đến được bờ bắc sông Đà hội hợp với Hạng Vũ, còn lại hơn mười ngàn người, nếu không phải bỏ mạng trong lúc phá vòng vây thì cũng nhân lúc bị đánh tan tác mà bỏ trốn.

Nhìn số tàn quân rơi rớt lại trước mặt, sỹ khí cũng hạ tới cực điểm, Hạng Vũ không khỏi đau lòng.

Đại tướng Hạng Triền tiến lên phía trước khuyên nhủ:

- Tịch nhi, đại quân của tên tiểu tử Hàn Tín có thể đuổi tới bất cứ lúc nào, nơi này không thể dừng lâu, phải mau mau vượt qua sông Đà, trở về Giang Đông thôi.

Hạng Triền còn gọi là Hạng Bá (Hạng Bá tên Triền, tự Bá), vốn là con trai thứ ba của danh tướng nước Sở Hạng Yển, là chú ruột của Hạng Vũ, ngay cả khi Hạng Vũ đã xưng vương, thì ông ta vẫn quen gọi Hạng Vũ là Tịch nhi.

- Đúng đó Đại vương, đừng đợi nữa, có đợi nữa cũng không có ai đến nữa đâu, mau vượt sông thôi.

- Đợi về đến Giang Đông rồi, chúng ta lại chiêu mộ con em Giang Đông, quyết một trận tử chiến với tên tiểu tử Hàn Tín.

Các tướng quân Hạng Thanh, Quý Bố, Ngụ Tử Kỳ cũng lên tiếng phụ họa, chỉ có Chung Ly Muội là im lặng không nói gì.

Hạng Trang thì thầm thở dài trong lòng, về Giang Đông? Mong muốn đó thật tốt đẹp, nhưng đời nào Hàn Tín để cho người thỏa nguyện? Tên thư sinh áo trắng này sớm đã bố trí thập diện mai phục trên đường trở về Giang Đông của quân Sở, quân Sở càng đi tới, thì càng lún sâu vào âm mưu của Hàn Tín, cuối cùng sẽ rơi vào cảnh toàn quân bị tiêu diệt, ngay cả kẻ kiêu dũng như Hạng Vũ cũng không thoát được kết cục bình bại thân vong.

Trong tình thế này, quân Sở phá vòng vây theo hướng nào cũng được, chỉ không thể về Giang Đông, đó là con đường chết.

Có điều, làm thế nào được? Đêm qua Hạng Trang đã khuyên nhủ qua Hạng Vũ, Hạng Vũ căn bản là không chịu nghe.

Các đại tướng quân Tiêu Công Giác, Ngụ Tử Kỳ, Hoàn Sở, Quý Bố cũng kiên quyết yêu cầu về Giang Đông, về phần các binh lính Sở thì đến cả nằm mơ cũng mong về Giang Đông, về quê nhà, cho nên, căn bản chẳng có ai đồng tình với ý kiến của Hạng Trang, có lẽ Chung Ly Muội cũng đồng tình, vì trong buổi họp bàn đêm qua từ đầu đến cuối y không nói một lời nào.

Tuy nhiên, Hạng Trang vẫn quyết định khuyên nhủ Hạng Vũ thêm một lần nữa, cứ tận hết sức của mình, bằng không thì đành theo ý trời.

Nghĩ đoạn Hạng Trang bèn bước lên phía trước, nói với Hạng Vũ:

- Vương huynh, không thể vượt sông.

- Ki nhi (Hạng Trang tên Ki, tự Trang), người lại nói năng bậy bạ rồi!

Không đợi Hạng Vũ lên tiếng, Hạng Bá đã lớn tiếng nạt trước,

- Không vượt sông làm sao chúng ta có thể về Giang Đông? Không về Giang Đông thì chúng ta có thể đi đâu?

Hạng Vũ cũng buồn bã nói:

- Đúng vậy, không về Giang Đông thì chúng ta có thể đi đâu?

Vào lúc này, các quận Trần, Năng, Đông, Tiết, Tứ Thủy, Cửu Giang, Đông Hải đều đã bị thất thủ, thậm chí cả Bành Thành cũng đã bị quân Tề chiếm cứ, chỉ còn quận Hội Kê và Chương quận của Giang Đông là còn nằm trong sự kiểm soát của nước đông Sở, hơn nữa Giang Đông lại là nơi Hạng Lương khởi binh, phải nói là họ Hạng đã có gốc rễ sâu chắc ở Ngô Trung, trong lúc này thực cũng chỉ có thể trở về giữ Giang Đông mà thôi.

- Cho dù có về Giang Đông, cũng không thể về vào lúc này!

Hạng Trang vội nói:

- Vương huynh, không thể nóng vội nhất thời được!

Nói rồi, Hạng Trang chỉ tay ra sông Đà mà rằng:

- Chỉ nói dòng sông Đà này thôi, liệu chúng ta có qua được không? Vương huynh, người nhìn xem nước sông đã rút cạn đến mức này, nhìn hai bên bờ thì thấy rõ ràng là cũng mới lộ ra đó thôi, nếu đệ đoán không sai, thì hẳn là Hàn Tín đã cho người đắp đập ngăn nước trên đầu nguồn, chỉ đợi chúng ta vượt sông là phá đập cho nước đổ xuống.

Các tướng quân Hoàn Sở, Quý Bố nghe vậy thì lập tức biến sắc, Hạng Vũ cũng nửa tin nửa ngờ.

- Nói nhảm đừng nghe!

Hạng Bá nổi giận bừng bừng nói:

- Bây giờ là mùa đông, khô hạn nước ít, mực nước tất nhiên sẽ giảm, Hạng Ki người dùng đủ mọi cách để ngăn quân Sở vượt sông, rốt cuộc là có âm mưu gì?

- Tam thúc!

Hạng Trang vội nói:

- Thật sự là không thể vượt sông đâu!

Hạng Bá không thèm để ý đến Hạng Trang nữa, quay sang nói với Hạng Vũ:

- Tịch nhi, liên quân của các nước có thể đuổi đến bất cứ lúc nào, hãy mau vượt sông, đừng do dự nữa!

Hạng Vũ gật gật đầu, cuối cùng cũng hạ lệnh vượt sông.

Sông Đà rất rộng, nhưng không sâu, ngay ở giữa dòng, chỗ nước nông nhất cũng không tới vài thước, quân Sở dễ dàng tìm được vài chỗ tương đối nông trên lòng sông để có thể lội qua.

Gần mười ngàn tàn quân Sở chuẩn bị vượt sông.

Mắt nhìn thấy số quân còn lại của quân Sở đang từng bước một tiến gần đến chỗ diệt vong, trong lòng Hạng Trang buồn bực đến cùng cực, nước Sở diệt vong, cũng có nghĩa là Hạng Trang y cũng không còn cách cái chết bao xa.

Đó chính là “dưới tổ chim rơi làm gì có quả trứng lành”, nước Sở diệt vong rồi, con cháu họ Hạng còn có thể sống được sao?

Trong “Sử ký” của Tư Mã Thiên đã viết, nói Hạng Bá về sau đầu hàng nhà Hán, còn được phong Hầu, nhưng là một người đi xuyên qua thời gian, có chết Hạng Trang cũng không tin.

Đến cuối cùng còn không ngay đến cả kẻ đã bán mình làm nô bộc là Quý Bố và người trốn chạy ra hải đảo là Điền Hoàn mà Lưu Bang còn không chịu bỏ qua, mà lại bỏ qua cho con cháu đích tôn của dòng họ Hạng là Hạng Bá và Hạng Trang hẳn?

Để có thể từ một tên lưu manh đầu đường xó chợ leo lên đến bậc cao nhất là đế vương, Lưu Bang hẳn phải là một kẻ kiêu hùng tàn độc!

Trong lúc thiên hạ chưa ổn định, có thể Lưu sẽ tạm tha một con đường sống cho con cháu họ Hạng để lôi kéo lòng người, nhưng đợi sau khi bình định được thiên hạ rồi, nhất định sẽ tính món nợ cũ, bởi vì, bất cứ một nhân tố nào có thể ảnh hưởng đến sự thống trị của nhà họ Lưu, Lưu Bang đều không do dự bóp chết, cho nên, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố phải chết, những người sống sót nhà họ Hạng càng phải chết!

Vào lúc này, Hạng Trang thật sự muốn giết chết Hạng Vũ, giành lấy quyền chỉ huy quân Sở.

Đương nhiên, Hạng Trang cũng chỉ nghĩ trong lòng vậy thôi, chưa tính đến chuyện hẳn có nữ ra tay hay không, chỉ cần hẳn dám ra tay thì kẻ phải chết chắc chắn là Hạng Trang hẳn, chứ không phải Hạng Vũ.

Trên đầu nguồn sông Đà, Khổng Hy dẫn theo ba ngàn tinh binh đắp đập chờ đợi đã lâu.

- Báo cáo....

Cùng với tiếng hô kéo dài, một tên đưa tin của quân Tề chạy đến trước mặt Khổng Hy, quỳ một gối xuống đất bẩm báo”

- Tướng quân, quân Sở bắt đầu vượt sông rồi!

Khổng Hy gật đầu nói:

- Tiếp tục theo dõi, đợi quân Sở ra đến giữa sông hẵng phá đập tháo nước!

- Rồi!

Tên đưa tin của quân Tề lớn tiếng đáp rõ, rồi lập tức quay người chạy đi.

Viên tướng dưới trướng của Khổng Hy ngạc nhiên hỏi:

- Tướng quân, sao không phá đập tháo nước vào lúc này?

Một viên tướng khác nói:

- Đúng đó tướng quân, nếu bây giờ phá đập tháo nước, thì toàn bộ quân Sở sẽ bị kẹt lại bên bờ bắc sông Đà, quân của Đại vương kéo đến, thì bọn chúng một tên cũng không thoát được!

Khổng Hy lạnh lùng liếc qua hai người bọn họ, nói:

- Đây là quân lệnh của Đại vương, các người dám làm trái sao?

- Dạ!

Hai người vội cúi gầm mặt, rồi len lén lui đi.

Quân Sở vượt qua được nửa dòng sông, việc mà Hạng Trang lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy đến, mực nước vốn cao không đến ngực bỗng đột nhiên dâng cao, trong vòng không đến mười lăm phút, mực nước sông Đà đã dâng cao lên đến hơn năm trượng, mấy trăm binh sỹ đang lội qua sông thoáng chốc bị nước dâng ngập đầu, còn mấy ngàn binh sỹ còn lại thì mắc kẹt bên bờ bắc, không cách gì qua được.

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Hạng Bá quay người nhìn xuống dòng nước đang trở nên chảy xiết, lý nhí nói,

- Không thể nào, không thể nào...

Các đại tướng quân Hoàn Sở, Quý Bố, Ngụ Tử Kỳ giật mình kinh hãi, quay nhìn về phía Hạng Trang với ánh mắt khác thường.

Nét mặt Hạng Vũ biến đổi không ngừng, một lúc lâu sau mới liếc nhìn Hạng Trang với ánh mắt thâm trầm, tam đệ thật là tài tình, kể từ khi bình phục sau vết thương nặng lần trước, dường như đã thay đổi thành một người khác.

Từ trong ánh mắt của Hạng Vũ, Hạng Trang nhận thấy một niềm hối hận sâu sắc, cũng dường như có chút an ủi, nói cho cùng, Hạng Vũ dù sao cũng không phải hạng kiêu hùng tàn độc như Lưu Bang, có thể y là kẻ máu lạnh khi đối mặt với kẻ thù hoặc người dân của nước đối địch, nhưng đối với người thân, người yêu hay huynh đệ của mình, thì y lại là một người tình sâu nghĩa nặng.

- Tam đệ, cuối cùng đệ cũng trưởng thành rồi, ta thật vui mừng, Nhị thúc (Hạng Lương) ở dưới suối vàng biết được, hẳn cũng yên lòng nhắm mắt.

Hạng Vũ vỗ vỗ lên vai Hạng Trang, rồi xoay người nhảy lên ngựa, rồi khê đưa cánh tay cầm đại thiết kích chỉ về hướng nam, khí phách ngang tàng thiên hạ dường như lại trở về với y, sau đó nói:

- Tam đệ, đi thôi, cuộc chiến Hán Sở còn chưa kết thúc đâu.

Ngay sau đó, Hạng Vũ thúc ngựa phi như bay thẳng về phía nam, phía sau Hạng Vũ, hơn năm ngàn quân còn sót lại sau khi vượt sông lạng lẽ đi theo, hơn bốn ngàn quân Sở chưa kịp vượt sông còn kẹt lại bên bờ bắc sông

Đà thì hoàn toàn suy sụp, ở phía xa hơn nữa, hơn một trăm ngàn người của liên quân đang tràn đến đuổi giết.

5. Chương 5: Thập Diện Mai Phục- Sụt Lở Đá.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 5: Thập diện mai phục- Sụt lở đá.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cai Hạ, đại doanh quân Tề.

Vừa qua trưa, một gã tú sĩ trung niên trang phục màu lam tay áo hẹp không phép tắc ngoài lều vải bấm báo, liền yên lặng đi vào lều lớn trong của Hàn Tín, Hàn Tín đang ở trong lều đọc binh thư nghe tiếng ngắc đầu, thấy có người phía sau bất giác có chút kinh ngạc nói;

- Tiên sinh đến đây bằng cách nào?

Người tới không phải ai khác, chính là thuộc hạ đa mưu túc trí của Hàn Tín, Phạm Dương biện sĩ Khoái Triệt!

Khoái Triệt này cũng không đơn giản, Trần Thắng dấy binh nổi loạn ở xã Đại Trạch, từng phái đại tướng vô thần Triệu Đại tới bình định, đúng là dựa vào ba tắc lưới không mục nát của Khoái Triệt, vô thần mới có thể truyền hịch ngàn dặm, không đánh mà yên được hơn mười huyện Triệu Địa! sau này Hàn Tín diệt Tề, cũng là theo đề xuất của Khoái Triệt, cuối cùng mới hạ quyết tâm.

Thậm chí ngay cả Hàn Tín dâng tấu lên Lưu Bang thỉnh cầu tự lập Tề vương giả, cũng là chủ ý của Khoái Triệt.

Tuy nhiên, việc này cuối cùng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của Khoái Triệt, Lưu Bang không chỉ không răn dạy Hàn Tín, thậm chí còn thực sự lập Hàn Tín làm Tề vương, đây là kết quả không chỉ khiến sự đề phòng của Hàn Tín đối với Lưu Bang biến mất, còn khiến Hàn Tín trong lòng nổi lên hiềm khích với Khoái Triệt, từ nay về sau không thể nào nghe theo ý kiến của Khoái Triệt.

Chính bởi nguyên nhân như thế, lần này xuất chinh, Hàn Tín mới không đưa Khoái Triệt theo.

Tuy nhiên, Khoái Triệt vẫn không rời mà tới, một mình đuổi theo ra tới tiền tuyến Cai Hạ.

Thấy Hàn Tín, Khoái Triệt cũng không thi lễ, trực tiếp mở miệng:

- Đại vương, có biết người đã chết đến đâu rồi không?

Hàn Tín đối với Khoái Triệt tuy rằng lòng đã nảy sinh hiềm khích, nhưng đối với kiến thức của Khoái Triệt vẫn tương đối khâm phục, cho nên nghe xong những lời này cũng chỉ thoáng nhíu mày, không có làm gì, kiên nhẫn nói:

- Tiên sinh nói đùa rồi.

- Nói đùa?

Khoái Triệt lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Tại hạ chưa từng nói đùa cùng Đại vương, Đại vương nếu không lập tức thu hồi bao vây mười phía, thả cho Hạng Võ và tàn quân quân Sở một con đường sống, chỉ sợ trong sớm tối liền có họa sát thân!

Nói xong dừng một chút, Khoái Triệt lại tiếp:

- Lưu Bang cũng không phải hạng người lương thiện, chỉ chờ diệt nước Sở, giết được Hạng Võ, y liền muốn thu thập lấy đầu Đại vương người!

- Tiên sinh!

Hàn Tín chau mày không hài lòng nói:

- Cho đến nay, người tại sao vẫn còn giữ thành kiến với Hán vương?

- Thành kiến?

Khoái Triệt mỉm cười nói:

Đây cũng không phải thành kiến, Lưu Bang vì giữ mạng, cũng có thể đem cốt nhục của y đẩy xuống khỏi xe ngựa, hạng người lòng lang dạ sói như thế, như thế nào lại là người cùng chung phú quý, như thế nào lại đồng ý cùng Đại vương chung thiên hạ? Đại vương, người mau tỉnh lại, Lưu Bang chính là loại lưu manh, trên đời này không có chuyện gì y không dám làm!

- Đủ rồi.

Hàn Tín phát tay khiển trách:

- Lời đồn, tất cả chỉ là tin đồn, những điều xằng bậy như vậy tiên sinh cũng tin sao?

Nói mấy lời này, Hàn Tín lại nghiêm nghị bảo:

- Hán vương nhân nghĩa, thiên hạ đều biết, quan trọng dân chúng, thay Hán vương lập đền thờ sống, nhiều vô số kể, Hán vương đối đãi ta tình sâu nghĩa nặng, ta sao có thể ruồng bỏ y?

- Nhân nghĩa? Ha ha. Hán vương nhân nghĩa?

Khoái Triệt lộ vẻ đau thương nói:

- Đại vương, đây là người nói thật lòng sao?

Hàn Tín im lặng không nói, một lúc sau mới trầm giọng bảo:

- Tiên sinh, những lời nói khuyên ta rời bỏ Hán vương, từ nay về sau không nên nói thêm, nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình.

Khoái Triệt lắc đầu, không nói thêm gì, trong lòng đối với Hàn Tín thất vọng đến cực điểm.

Xem ra trong mắt Khoái Triệt, tài năng quân sự của Hàn Tín, có thể nói thiên hạ vô song, thậm chí mãi mãi không có người sánh kịp, nhưng con mắt chính trị của hắn lại thật sự khiến người ta không khen được, hắn ngay cả Lưu Bang là người như thế nào cũng không nhìn rõ, không ngờ còn vọng tưởng cùng y chung hưởng phú quý, sẽ chia thiên hạ, đây quả thực là chữ chết không biết viết thế nào mà.

Quân thần khi đang đối lập nhau, đại tướng Lý Tả Xa bỗng nhiên đi nhanh đến.

Nhìn thấy Khoái Triệt, Lý Tả Xa khấn trương chấp tay, cung kính thi lễ, chợt lại quay về phía Hàn Tín bầm báo:

- Đại vương, Khổng Hy tướng quân phi ngựa cấp báo, kế ngập thủy hiển nhiên hiệu quả, hơn bốn nghìn quân Sở bị cản ở bờ bị giết hầu như không còn, Hạng Võ dẫn không tới sáu ngàn binh, chạy về hướng Thạch Hạp.

- Biết rồi.

Hàn Tín khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Đi xuống đi.

- Vâng.

Lý Tả Xa cung kính vái chào, xoay người lui ra ngoài.

Đà Thủy trong hai mươi dặm phía nam. Hạng Võ dẫn năm nghìn tàn quân vội vàng chạy dọc xuôi về phía nam.

Nhắc tới vội vàng đi không thể không nói tới Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Doanh Chính từ khi cần quét sáu nước, thống nhất thiên hạ đến khi bệnh chết ở Sa Khâu, tổng cộng tại vị mười một năm, lại làm được ba việc rạng rỡ sử sách, một là thống nhất chữ viết, một tay tạo ra nền tảng văn minh của tộc Hoa Hạ, hai là dẫn quân bắc tiến Hung Nô, nam chinh Bách Việt, một tay đặt lại phạm vi thể lực truyền thống tộc Hoa Hạ, ba là xây dựng lại hệ thống đường xá Hàm Dương theo quy mô lớn, đó cũng chính là nói tới sự gấp gáp vội vàng.

Tại vị mười một năm làm được ba việc lớn, hiệu quả cao giống như Hoàng đế Doanh Chính, không có người thứ hai!

Tư Mã Thiên ở trong sử ký nhục mạ Doanh Chính là bạo chúa, nhắc tới Đại Tần cũng dùng thời Bạo Tần, là cực kỳ không công bằng.

Đơn giản là di sản lịch sử để lại để người đời sau đánh giá, Doanh Chính là một vị Hoàng đế thiên cổ ngay cả việc nhân đức cũng không nhường ai, mặc kệ là Hán Vũ Đại đế, hay Đường Thái Tông, hoặc là Chu Nguyên Chương, cha con Chu Lệ, đều khó có thể theo kịp, về phần người đời sau có thói phồng, còn chê bai hai vị hoàng đế Mãn Thanh, ngay cả xách giấy cho Tần Thủy Hoàng cũng không xứng.

Đương nhiên, công lao đó cũng không thể quy hết toàn bộ cho một mình Doanh Chính, bởi vì sau lưng Doanh Chính, có một hệ thống chính trị khổng lồ vận hành, mỗi một biện pháp đưa ra cho hắn chống đỡ, mỗi lần nói khiêu chiến với một quyết sách, hệ thống chính trị này chính là pháp chế do Thương Ưởng sáng lập ra, có lẽ nói hệ thống canh chiến.

Lời phản nài ít nhất, lại nói Hạng Võ, xa xa nhìn thấy hai ngọn núi lớn cản đường, trong hai núi có khe sâu, lao qua từ bắc tới nam xuyên giữa mà đi, địa thế cực kỳ nguy hiểm, Hạng Võ lúc này ghìm ngựa dừng lại, quay đầu hỏi Hạng Trang cùng đi:

- Tam đệ, ngọn núi phía trước là núi gì? Cực kỳ nguy hiểm!

Hạng Trang tự nhiên cũng không trả lời được, liền nhanh chóng phái người đi thăm dò.

Không lâu sau, liền có tên lính thông thuộc địa hình tới trước ngựa của Hạng Võ, quỳ xuống bẩm báo:

- Đại vương, phía trước là núi Song Long, ở giữa là Lạc Thạch Hạp, từ bắc tới nam kéo dài hơn mười dặm, chỗ hẹp nhất hai xe cũng có thể đi song song.

- Vương huynh, nơi này rất nguy hiểm!

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Nếu liên quân ở trong này mai phục, chỉ chờ quân ta vào trong khe sâu bọn họ sẽ bịt kín hai cửa bắc nam, chúng ta sẽ trở thành cá trong chậu.

- Cá trong chậu? So sánh hay vậy.

Hạng Võ đương nhiên chưa từng nghe qua câu thành ngữ mới xuất hiện ở đời Minh, nhưng cũng không khó hiểu được ý tứ của câu thành ngữ đó, lập tức hỏi tên lính kia:

- Có còn con đường nào khác có thể đi qua không?

- Không có, qua núi Song Long chỉ có một con đường này.

Tên lính kia nói:

- Nếu đi vòng, ít nhất phải dài hơn một trăm dặm.

- Nhiều hơn một trăm dặm?

Hạng Bá nhú mày nói:

- Ta nhi, đây không thể được, chờ chúng ta đi vòng qua núi Song Long, liên quân của đứa nhỏ Hàn Tín đã xuyên qua Lạc Thạch Hạp bắt chúng ở phía trước rồi.

Dừng một chút, Hạng Bá lại nói:

- Dựa theo lời ta, đứa trẻ Hàn Tín căn bản không thể ngờ chúng ta sẽ đi đường này, nơi này không có khả năng có mai phục.

- Nếu chẳng may có mai phục ở đó?

Đại tướng Chung Ly Muội phản bác:

- Quân ta chẳng lẽ không gặp nguy hiểm?

- Tam đệ, người nói nên làm gì bây giờ?

Hạng Vô trầm ngâm một lát, ánh mắt bỗng nhiên hướng về phía Hạng Trang.

Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Hoàn Sở và ánh mắt đại tướng quân Sở không tự chủ được chuyển hết lên người Hạng Trang, giờ khắc này, trong lòng mọi người đều nổi lên một tia cảm giác khác thường, dường như sau lần trọng thương trước, tam tướng quân liền thay đổi thành người khác, trước kia tam tướng quân chỉ biết lỗ mãng xông lên chém giết, nhưng Hạng Trang hiện tại, lại có vẻ cơ trí hơn người.

- Đốt!

Hạng Trang không cảm thấy có gì không ổn, cao giọng nói:

- Phóng hỏa đốt núi!

Hạng Trang hiện tại tuy rằng từ đời sau xuyên việt mà tới, nhưng trên sử sách cũng không ghi lại rõ ràngfm Hàn Tín thập diện mai phục cụ thể là chưa tới mười mặt, cho nên, hắn cũng không thể dám chắc, phía trước núi Song Long có mai phục hay không, tuy nhiên hiện tại trong núi có mai phục hay không đã không còn quan trọng, không có quân mai phục thì thôi, nếu có quân mai phục, vậy thì đốt chúng thành tro bụi đi.

- Ý kiến hay!

Chung Ly Muội khen:

- Lúc này đang là mùa rét đậm, cây cỏ trong núi cũng khô hơn một chút, trên núi nếu có dấu hiệu quân mai phục, chỉ cần một trận lửa lớn này nhất định thiêu cháy, bọn họ cũng chỉ có thể cùng cây cỏ hóa thành tro tàn.

Hạng Vô tim đập thành thịch, lúc này hạ lệnh nói:

- Hạng Thanh, lệnh người dẫn thuộc hạ cốt lõi, vào cốc đốt núi!

- Vâng!

Hạng Thanh đáp vang dội, dẫn theo mấy trăm tàn binh cốt lõi, thu thập những vật nhóm lửa vào Lạc Thạch Hạp.

Núi Song Long, sườn núi.

Đại tướng Trần Hạ quân Tề đang đứng trên một đoạn đường núi, tay đặt ở mũi thuyền lạnh hướng về phía bắc cửa cốc nhìn ra xa.

Thấy đại quân nước Sở từ đầu tới cuối không chịu tiến vào cửa khe sâu, Trần Hạ rất khó hiểu, tự nhủ nói:

- Quái lạ, quân Sở như thế nào còn không vào cốc? Chẳng lẽ hành tung của quân ta bị lộ? Điều đó không có khả năng, khi quân ta vào núi đã rất cẩn thận, ngay cả người tiểu phu trên núi đều giết, tuyệt đối không thể có chuyện tin tức bị bại lộ

Khi Trần Hạ đang không ngừng hoang mang, Giáo Úy thân binh từ phía sau bỗng nhiên kêu lên:

- Tướng quân, hình như có quân Sở vào cốc!

- Hả?

Trần Hạ nhìn lên chăm chú, quả nhiên nhìn thấy một đội quân Sở nhỏ đã uốn lượn vào khe sâu, ước chừng có khoảng bốn trăm người, tuy nhiên, đại quân nhân mã quân Sở vẫn ở ngoài cốc, chưa vào, lập tức Trần Hạ càng hoang mang nói:

- Quái lạ, chỉ phải vài người như vậy vào cốc, Hạng Võ muốn làm gì đây?
- Đúng vậy, Hạng Võ muốn làm gì?

Thân binh Giáo Úy cũng vô đầu khó hiểu.

Tuy nhiên rất nhanh, Trần Hạ và giáo Úy thân cận liền hiểu được ý đồ của Hạng Võ, bởi vì ba bốn trăm quân Sở sau khi vào khe sâu cũng không vội vã chạy đi, mà bắt đầu châm những ngọn lửa nhỏ rải lung tung khắp nơi.

- Tướng quân không tốt!

Giáo Úy thân cận quá sợ hãi nói:

- Quân Sở muốn phóng hỏa đốt núi!
- Chết tiệt, đám Giang Đông mọi rợ giáo hoạt này!

Sắc mặt Trần Hạ trong khoảnh khắc trở nên trắng bệnh, lúc này quát:

- Mau, truyền lệnh đến các bộ, lập tức thoát khỏi núi này!

Nhưng mà, lúc này Trần Hạ muốn rút lui khỏi núi cũng đã muộn rồi.

Cây cỏ trong cốc đã khô héo, lại trải qua gió Bắc lạnh thấy xương, lửa dưới sự hỗ trợ của gió, thế lửa rất nhanh tràn qua đoạn vách đá trên nước hướng về phía sườn núi lao tới, ba nghìn phục binh căn bản không kịp xuống núi đã bị trận đại hỏa nuốt sống, Trần Hạ mệnh tốt, cho nên thời điểm cuối cùng phát hiện một sơn động, khẩn trương trốn vào trong mới may mắn giữ được cái mạng già.

6. Chương 6: Thập Diện Mai Phục - Hỏa Công.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 6: Thập diện mai phục - Hỏa công.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cai Hạ, đại doanh quân Tề.

Hàn Tín tay cầm thẻ tre đang cùng Khoái Triệt thảo luận binh pháp, chỉ cần Khoái Triệt không chê Hán vương, Hàn Tín vẫn nguyện ý cùng Khoái Triệt trao đổi học tập binh pháp, bởi Khoái Triệt quả thật là trí sĩ uyên bác, cách vận dụng thực tế trong binh pháp thao lược của ông ta không thể đánh đồng với Hàn Tín, nhưng luận về trình độ của ông ta, cũng không kém hơn Hàn Tín.

Hai người đang thảo luận là cuốn “Úy Liễu Tử” đã được hơn mười năm.

Úy Liễu Tử là do Úy Liễu người Đại Lương trước Ngụy sáng tác, ở trên phương diện trình bày mưu kế Nhiên không bằng Tôn, binh pháp Ngô sâu sắc, nhưng đủ chỗ độc đáo, thí dụ như lần hấn không hiểu rõ nông canh là chiến tranh cơ sở, cho rằng là nơi nuôi dân, thành trì là bảo vệ đất, mà chiến tranh lại là bảo vệ thành trì, cho nên, nông canh mới là căn bản!

Khi hai người đang đưa ra ý kiến của mình về tính quan trọng của nông canh đối với chiến tranh, đại tướng Lý Tả Xa đột nhiên xông vào, vẻ mặt kinh hãi đi về phía Hàn Tín bẩm báo:

- Đại vương, quân Sở phóng hỏa đốt núi Song Long, hơn ba nghìn quân mai phục trong núi gần như đều chết cháy, tướng quân Trần Hạ may mắn trốn vào sơn động, tránh được chết một mạng!

Khoái Triệt ngồi bên cạnh gương mặt không khỏi biến sắc, Hạng Võ không ngờ cũng học được cách dùng mưu?

- Ta thật ra đã quên, hiện tại đúng là lúc mùa đông trời hanh vật khô, thất sách.

Hàn Tín nghe vậy chỉ hơi kinh ngạc, chợt lại hỏi Lý Tả Xa:

- Quân Sở hiện tới chỗ nào?

Lý Tả nói:

- Quân Sở hiện tại hẳn đã nhanh tới Dã Mã Nguyên rồi.

Hàn Tín nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Phi ngựa truyền lệnh, kỵ binh lập tức xuất kích!

- Vâng.

Lý Tả Xa vâng lệnh, chợt vung áo khoác, xoay người nghênh ngang mà đi.

Nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ của Lý Tả Xa đi ra, Khoái Triệt quay đầu nói với Hàn Tín:

- Đại vương, mặc kệ người thích hay không thích, có câu tại hạ vẫn phải nói, Hạng Võ, vẫn nên thả cho y một con đường sống thì tốt hơn.

Hàn Tín khẽ chau mày nói:

- Tiên sinh, hôm nay trước tiên nói tới đây thôi, ta có chút mệt mỏi.

Khoái Triệt tức cười, sau một lúc mới cúi đầu thở dài, có chút cô đơn rời khỏi lều lớn của Hàn Tín.

Núi Song Long về phía Nam năm mươi dặm, là Dã Mã Nguyên.

Quân Sở sau khi qua núi Song Long, địa thế đột nhiên dốc đứng lên, nhất là tới vùng Dã Mã Nguyên này, trong phạm vi mấy trăm dặm không ngờ đều là vùng quen có địa thế trập trùng, cây cỏ trên thảo nguyên khô khốc mọc tràn lan, từng đợt gió Bắc lạnh thấu xương thổi qua, liền hình thành từng đường sóng cây cỏ nhấp nhô, khiến con người dường như rõ ràng có ảo giác như mình đang nằm trong thảo nguyên sa mạc rộng lớn.

Người đời sau ở khắp đất Hoài Tứ đông đúc, lúc này phần lớn đều chưa khai khẩn các cánh đồng hoang vu.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Hạng Bá đánh ngựa đuổi theo Hạng Trang, thở hào hển nói:

- Tạ Nhi, theo binh lính quen thuộc vùng này nói, lại đi về phía trước hai trăm dặm là tới sông Ô, ha ha, chờ qua sông, chúng ta trở về nhà, sẽ không cần những ngày hiện tại ăn gió nằm sương này, cũng không lo lắng liên quân đuổi giết!

Trên mặt Hạng Võ không có chút vẻ cao hứng, lộ ra thần sắc cô đơn tới cực điểm.

Hạng Trang bên cạnh bỗng nhiên ghìm ngựa ngừng lại, trầm giọng nói:

- Vương huynh, không thể tiếp tục đi tới phía trước!

- Ủ?

Hạng Võ nghe tiếng quay đầu lại, đón lấy ánh mắt kinh ngạc của binh sĩ, Hạng Bá lại nhú mày không hài lòng:

- Kỵ nhi, cái mồm quạ đen của ngươi, lần trước nói thượng du sông Đà Thủy có mai phục, kết quả quả nhiên đưa tới mai phục, làm hại quân ta tổn thất bốn ngàn tướng sĩ, hiện tại ngươi lại muốn nói hươu nói vượn cái gì nữa?

Hạng Trang mặc kệ Hạng Bá, quay sang Hạng Võ nói:

- Vương huynh, chúng ta đổi tuyến đường đi.

- Thay đổi đường đi?

Hạng Vô kinh ngạc không thôi nói:

- Tam đệ, ngươi có phải phát hiện ra điều gì không?

- Tiểu đệ cũng không phát hiện cái gì, chỉ có điều trực giác nói cho ta biết, phía trước ngập tràn nguy hiểm.

Hạng Trang lắc đầu cười khổ, là người xuyên thời, hẳn đương nhiên biết phía trước ngập tràn nguy hiểm, nếu tiếp tục đi về phía trước kết quả chỉ là rơi vào trong kế hoạch của Hàn Tín, nhưng nên giải thích thế nào cho Hạng Vô? Nói thẳng ra? Chỉ có kẻ điên mới có thể tin được!

- Trực giác?

Hạng Bá đương nhiên không cho là đúng nói:

- Quả thực là buồn cười.

Hạng Vô do dự một lát, cuối cùng quay về phía Hạng Thanh nói:

- Hạng Thanh, ngươi phái vài đội kỵ binh trinh thám, cẩn thận dò la xung quanh vùng này.

Dứt lời lại hướng về phía những tướng lĩnh còn lại nói:

- Các chư tướng, tiếp tục tiến về phía trước.

- Vâng!

Hạng Thanh nhận lệnh, năm nghìn tàn quân cũng bắt đầu tiến về phía trước.

Hạng Trang tuy biết rằng chỗ khúc cong có mai phục mười phía, nhưng không biết cụ thể là mười hướng nào, bởi vậy cũng không thể xác định trên Dã Mã Nguyên có quân mai phục của Hàn Tín hay không, lập tức chỉ có thể yên lặng đi theo.

Dã Mã Nguyên, phạm vi chừng hơn hai trăm dặm.

Phía nam núi Khẩn bên cạnh sông Ô có tòa núi thấp nhỏ, cơ bản trên đỉnh núi là một mảng hoang sơ, lúc này bỗng lộ ra nhiều tòa củi chồng lên nhau tạo thành “Tháp củi”, trong tháp củi được nhét vào cây cỏ khô héo, trên đỉnh cũng bao trùm thật nhiều các tầng cây cỏ trắng, trên cây cỏ trắng đặt không ít phân động vật, hình như là phân sói.

Trong tiếng bước chân nặng trĩu, Tào Tham tay nắm chặt đuôi kiếm đi tới bên cạnh tháp cao.

Khi Tào Tham tay đặt lên mũi thuyền nhìn về hướng Bắc, một con ngựa đã phi từ cùng quê hướng Bắc như bay chạy đến, trong tiếng vó ngựa dồn dập, ngựa lập tức phi tới đỉnh núi, chột kỵ binh trên lưng ngựa xoay người xuống đất, quỳ xuống bẩm báo:

- Tướng, tướng quân, sở, tàn binh quân Sở đang tiến vào giữa lòng mảnh đất Dã Mã Nguyên!

- Tốt!

Tào Tham đánh một chuông vào lòng bàn tay, trầm giọng nói:

- Điểm khói báo động, hiệu lệnh cho tám hướng, đồng loạt châm lửa!

- Vâng!

Thân binh Giáo Ủy canh giữ phía sau Tào Tham đáp lời, chột quay đầu giờ một tay, sớm đã có vài tên thân binh giờ cao ngọn đuốc đang cháy tiến lại, hai tay hạ xuống châm vào “tháp củi”, không cần chờ lâu, một cột khói đặt lớn vài người ôm đã lượn lơ dăng lên đỉnh núi, chừng hơn mười dặm đều có thể trông thấy rõ ràng.

Dã Mã Nguyên, giải đất trung tâm.

Năm nghìn tàn quân Sở đang từ phía bắc hướng về phía nam, vội vàng tiến bước.

Bỗng nhiên ở giữa, có tiếng tốt giờ ngón tay chỉ về phía trước kêu to hoảng sợ:

- Đại gia mau nhìn, đó là cái gì?

Hạng Trang vẫn cười ngựa đi bên cạnh chăm chú nhìn lên, chỉ thấy một đường khói dày đặc đang từ phía đông nam lượn lơ dăng lên, trong chốc lát, trong lòng Hạng Trang đột nhiên nhảy dựng, lập tức đánh ngựa đuổi theo Hạng Võ, hô lớn:

- Vương huynh không tốt, khói báo động, phía đông nam liên quân đưa khói báo động!

Tiếng Hạng Trang vừa dứt, lại có vài kỵ binh như bay lao tới.

- Đại vương, đại vương không tốt, phía Bắc có khói báo động!

- Đại vương, phía tây cũng có khói báo động, có mai phục!

- Đại vương người xem. Đông Bắc, phía đông, phía đông nam cũng có khói báo động!

Hạng Võ khẩn trương ghìm ngựa Ô Truy, nhìn về bốn phía, chỉ thấy tám hướng đông, nam, tây, bắc, đông bắc, tây bắc, đông nam, tây nam tất cả đều xuất hiện khói báo động, giờ khắc này, Hạng Võ chỉ cảm thấy như đóng băng, hẳn rất cực lãnh hội cách dùng binh lợi hại của Hàn Tín, đứa trẻ Hàn Tín, đây chẳng phải tính toán cho quân Sở cơ hội nghỉ ngơi một lát mà.

Năm nghìn tàn quân cùng đồng loạt ồ lên, nếu không phải Hạng Võ còn đang xây dựng ảnh hưởng, chỉ sợ trong khoảng khắc sẽ sụp đổ.

Hạng Võ cắn chặt răng, đang muốn hạ lệnh tiếp tục đi tới, chuẩn bị cùng địch quyết chiến, Hạng Trang trong giây lát tỉnh ngộ, lúc này kéo lấy yên ngựa Hạng Võ lớn tiếng hét lên:

- Vương huynh, mau hạ lệnh hỏa thiêu cánh đồng hoang!

- Kỵ nhi người khôn kiếp!

Hạng Bá nghe vậy kinh hãi nói:

Dã Mã Nguyên này kéo dài hơn hai trăm dặm, hơn nữa toàn bụi cỏ sinh sống, hiện tại là mùa đông gió hanh vật khô, một khi ngọn lửa này thiêu cháy, muốn dập tắt chỉ là vọng tưởng si ngốc, người không ngờ lại hạ lệnh phóng hỏa đốt cánh đồng, chẳng phải muốn cho năm nghìn đại quân ta táng thân trong biển lửa sao?

- Thối lắm!

Hạng Trang nếu không bận tâm lễ tiết chú cháu, mắng Hạng Bá một câu, sau đó quay sang Hạng Võ nói:

- Vương huynh, lại còn chưa hạ lệnh phóng hỏa, quân ta sẽ thật sự phải tan thành tro bụi!

Nói một chút, Hạng Trang lại nhìn chư tướng xung quanh, trầm giọng nói:

- Nếu ta đoán không sai, liên quân đã ở bốn phía phóng hỏa, đại hỏa chính nhằm hướng này tràn tới vây kín!

Các tướng gấp gáp nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy xung quanh quả nhiên khói đen nổi lên cuộn cuộn, đây cũng không phải khói báo động, mà là một màn khói!

Trong lúc đó, bốn phía vang lên một động, Hoàn Sở, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ, Chung Ly Muội và tất cả đại tướng quân Sở đều lộ ra vẻ lo lắng không yên, nói cho cùng, trên đời này không có người nào không sợ chết, cho dù đó là dũng sĩ dũng cảm nhất, khi hẳn thực sự gặp phải thời khắc tử vong, cũng khó có thể duy trì được vẻ ung dung và bình tĩnh lúc thường.

Tướng tá còn như thế, binh sĩ quân Sở bình thường trong khoảng khắc rối loạn cả lên.

Giờ khắc này, tức liền thì Hạng Võ, cũng có chút không quản được đám tàn binh bại tướng, không đợi Hạng Võ hạ lệnh, đã có vài trăm tàn binh nhằm về bốn phía chạy trốn, thậm chí còn cả những thân sĩ nhuệ khí cũng tham gia đào ngũ, Hạng Võ thúc ngựa Ô Truy, liên tục chém giết hơn mười tên bại binh chạy trốn, rốt cuộc ngăn chặn được lòng quân tan rã.

- Vương huynh, khẩn trương hạ lệnh đi!

Hạng Trang đã đuổi tới trước mặt, nói từng chữ một:

- Phóng hỏa, đốt!

Hạng Trang đã không kịp giải thích cho Hạng Võ, chỉ có thể kéo lấy cương ngựa Ô Truy gay gắt, nói thật nhanh:

- Vương huynh, tin tưởng ta, ta tuyệt không trơ mắt nhìn năm nghìn tướng sĩ hóa thành tro tàn!

Trong con mắt Hạng Võ lóe qua vài tia tàn khốc không rõ ràng, chợt ngừng đầu quát:

- Truyền lệnh, phóng hỏa!

- Vâng!

Mấy trăm thân sĩ tinh nhuệ bốn phía đáp lời, nhanh chóng xốc lại cây đuốc, bắt đầu phóng hỏa trên thảo nguyên xung quanh, không phải chờ lâu, giải đất trung tâm Dã Mã Nguyên ngọn lửa lớn đã bùng lên hùng hực, khí nóng rực đem bụi mù đẩy lên không trung, hình thành từng màn khói mây đen vô cùng vô tận, tựa như ngày tận thế.

Dã Mã Nguyên hướng về phía bắc năm mươi dặm, một đám kỵ binh khổng lồ đang chậm rãi xuôi nam.

Kỵ tướng Quán Anh tay trái đỡ án, tay phải gươm roi, đang thúc vào háng ngựa đục tuấn mã chạy như bay về phía trước.

Trên tiên phương Dã Mã Nguyên đã nổi lên khói đen cuộn cuộn, xem ra thành nhai Tào Tham này đã động hỏa công, xem thế lửa này, bộ binh quân Sở tuyệt đối không có khả năng trong vòng lửa vây chạy ra khỏi Dã Mã Nguyên, về phần kỵ binh quân Sở, ha ha, cho dù may mắn lao ra khỏi vòng vây trận đại hỏa, như thế nào tránh được trận đuổi giết của kỵ binh ta?

Lúc này đây, Quán Anh ta nhất định phải tự tay chém đầu Hạng Võ! Hạng Võ thất phu, người chết chắc rồi!

Nghĩ đến chỗ đắc ý, Quán Anh không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng, lại vung roi đánh vào trên cổ ngựa hung hăng vút lên, háng ngựa bị đau, lập tức hí lên một tiếng bi ai, tốc độ lại nhanh hơn một chút/

7. Chương 7: Thập Diện Mai Phục – Kỵ Binh.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 7: Thập diện mai phục – Kỵ binh.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dã Mã nguyên, khu trung tâm

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen, chỉ có ngọn lửa mơ hồ còn sót lại còn đang lóe ra xung quanh.

Hạng Vũ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, mặc dù hình tượng của chàng lộ vẻ vô cùng thảm hại, chiếc áo khoác bằng da hổ đẹp đẽ quý giá bị cháy mất vài chỗ, gương mặt anh tuấn cũng bị khói ám đen như than, thậm chí ngay cả tóc và râu cũng bị cháy mất không ít, tuy vậy, trong lòng Hạng Vũ lại tràn ngập niềm vui sướng của sự may mắn tìm được đường sống trong cái chết và sống sót sau tai nạn.

Liên quân hỏa đốt Dã Mã nguyên, cuối cùng không thể làm Hạng Vũ chàng chết cháy!

Năm nghìn quân Sở còn sót lại cũng tránh được một kiếp, ngoại trừ hơn mười mấy thương binh bị khói đặc làm sặc chết, hầu hết tướng sĩ còn lại đều bình yên vô sự, mà hết thảy này, tất cả công trạng đều thuộc về Hạng Trang.

- Tam đệ, tốt lắm! Hạng Vũ dừng tiếng cười, vỗ mạnh vào vai Hạng Trang.

Đám đại tướng Sở quốc Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội cũng đều hướng ánh mắt kính phục về phía Hạng Trang, lấy hỏa công cản hỏa công, biện pháp như vậy cũng chỉ có tam tướng quân mới nghĩ ra, rồi lại đến Hạng Bá không thừa nhận cũng không được, biểu hiện của đứa cháu trai này gần đây đích xác là có chút ngoài dự liệu của hắn, chỉ ít còn thông minh hơn trước đây.

Hạng Trang chỉ lắc đầu, trên mặt không có chút nào là đắc ý, lấy hỏa công cản hỏa công, đối với một người xuyên qua mà nói, thật sự chẳng có gì huyền diệu cả, đối với cổ nhân của thời đại này mà nói, nếu muốn nghĩ biện pháp tìm đường sống trong biển lửa thật sự là rất khó, còn đối với một người xuyên qua mà nói, lại là điều cơ bản bình thường của học sinh tiểu học.

Huống hồ, thủ đoạn của Hàn Tín há lại chỉ có thể thôi ư? Giờ mà đắc ý, e là quá sớm!

Hạng Trang vừa nghĩ đến việc Hàn Tín nhất định còn có chuẩn bị phía sau, Sở quân còn sót lại ở mặt sau đột nhiên rối loạn.

Hạng Vũ thoáng chốc nhú chặt lông mày rậm lại, dẫn theo đám tướng lĩnh Hạng Trang, Hạng Bá, Hoàn Sở, Quý Bố thúc ngựa đi ra sau trận, Biệt bộ Tư Mã đã sớm tiến đến bấm báo:

- Đại vương mau nhìn xem, phía Bắc có ánh lửa!

- Khốn kiếp! Hạng Bá mắng: - Lửa lớn còn chưa có tắt, phía Bắc có ánh lửa thì có gì mà kỳ lạ hả?

- Không phải đâu! Biệt Hộ Tư Mã vội kêu lên: - Lão tướng quân người nhìn kỹ mà xem, ánh lửa phía Bắc đang tới gần về bên này!

- Cái gì? Hạng Bá nghe vậy ngạc nhiên, vội nhìn chăm chú, ánh lửa phía Bắc mờ mờ kia càng lúc càng hiện rõ quả nhiên đang thông thả tới gần về bên này, đợi đến lúc nhìn rõ, Hạng Bá không khỏi hít một luồng khí lạnh, thất thanh nói: - Không thể nào, trên Dã Mã nguyên vốn có thể đốt cháy hết mọi cỏ cây rồi, thế nào mà lửa còn tràn ra về phía bên này được chứ?

- Đó không phải là lửa rừng! Hạng Trang cũng đã có chút hiểu chuyện gì đã xảy ra rồi, nghiêm nghị nói: - Đó là cây đuốc!

Tướng quân Chung Ly Muội nghiêng tai lắng nghe chốc lát, đột nhiên mặt biến sắc, vội giục ngựa đi tới trước mặt Hạng Vũ, nói: - Đại vương, tiếng vó ngựa, kỵ binh, là kỵ binh của liên quân!

Kỵ binh? Quả nhiên là kỵ binh! Trong lòng Hạng Trang thoáng chốc nổi lên một tia chua xót.

Rõ ràng, đây chính là Quán Anh dẫn năm nghìn kỵ binh đánh giết rồi, không còn khả năng nào khác nữa.

Trong lịch sử, cũng đúng là Quán Anh dẫn kỵ binh giết sạch toàn bộ tám trăm tàn kỵ binh của Hạng Vũ, cũng đem Hạng Vũ chém giết ở sông Ô Giang! Còn hiện giờ, bên cạnh Hạng Vũ tuy có năm nghìn tàn quân, nhưng năm nghìn người này vừa đói vừa mệt, sĩ khí cũng đã sa sút đến cực điểm rồi, quả thực sẽ không chịu nổi một cuộc tấn công nữa, tàn binh bại tướng như vậy, lại gặp phải năm mươi vạn người thì phải làm như thế nào đây?

Vào lúc này, thần sắc của Hạng Vũ cũng vô cùng ảm đạm, đại đội kỵ binh của liên quân đã đuổi tới, chạy, e là chạy cũng không thoát.

Vậy thì, cùng kỵ binh của liên quân quyết một trận tử chiến? Nhìn xung quanh ai nấy thần sắc đều thê lương, tàn binh bại tướng quần áo không chỉnh tề, Hạng Vũ chỉ có thể vô thức lắc đầu, ngay cả sức của chàng cũng đã bị hút hết rồi, ngay cả chàng anh hùng cái thế, cũng không có khả năng dẫn đầu một đám quân tan tã, đám tàn binh bại tướng không còn ý chí chiến đấu đánh bị kỵ binh liên quân khí thế ồ ạt đến kia.

Chạy không thoát, lại đánh không thắng, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Giờ khắc này, nội tâm Hạng Vũ tràn ngập sự bi phẫn vô tận, trời xanh ơi trời xanh, lẽ nào người muốn Hạng Vũ ta chết ư, muốn Sở quốc ta thất bại và diệt vong ư? Không cam lòng, ta thật không cam lòng mà! Kết cục của Sở quốc ta không thể là như thế, kết cục của Hạng Vũ ta, càng không thể là như thế...

Trên Dã Mã Nguyên, năm nghìn kỵ binh đang giẫm lên quét sạch đám tro tàn hướng về phía Nam.

Quán Anh tay trái giữ yên ngựa, tay phải vung roi ngựa lên chỉ về phía trước xa xa, lớn tiếng nói:

- Tăng tốc lên, tàn binh Sở quân hẳn là ở phía không xa, bọn họ chạy không xa đâu, chúng ta đuổi theo, giết sạch bọn chúng...

Hạng Trang giục ngựa đi tới trước mặt Hạng Võ, nói: - Vương huynh, hiện giờ chỉ có một cách thôi!

Hạng Vũ chỉ nhíu mày không nói gì, thần tình cũng có chút hoảng hốt, tựa như trong nội tâm có một chuyện hệ trọng nào đó khiến chàng khó có thể đột nhiên đưa ra quyết định.

Hạng Bá bên cạnh lại nôn nóng không đợi được mà hỏi: - Kỵ nhi người nói mau, có cách gì có thể giúp đoàn người thoát được?

Hạng Trang gật đầu, nói: - Đêm nay không có ánh trăng, lửa lớn trên cánh đồng cũng đã sắp tắt, chỉ cần các tướng sĩ lấy than bôi vẽ loạn toàn thân, lại quỳ rạp trên mặt đất không đứng lên, lại càng dừng lên tiếng, kỵ binh lên quân nếu không đi qua vùng lân cận thì rất khó phát hiện ra chúng ta, chờ đám kỵ binh này đi qua rồi, chúng ta mới chuyển đi về hướng khác.

- Điều này e là không được! Tướng lĩnh Chung Ly Muội không cho là vậy, nói: - Kỵ binh liên quân đuổi tới sông Ô Giang không thấy bóng quân ta, chắc chắn sẽ quay lộn trở lại, trên Dã Mã nguyên này không có chỗ có thể ẩn nấp, mà khu vực Dã Mã nguyên chỉ chừng hơn hai trăm dặm, chúng ta rất khó có một đêm chạy thoát được.

Sự lo lắng của Chung Ly Muội cũng không phải là thừa, kỵ binh liên quân đuổi tới sông Ô Giang không thấy hình bóng quân Sở đâu, khẳng định có thể lộn trở lại Dã Mã nguyên, bởi vì trận lửa lớn vừa rồi đã đốt chết gần hết toàn bộ quân Sở, cũng có khả năng đem người đốt thành tro rồi, chắc chắn liên quân sẽ quay lại để tìm thi thể của Hạng Võ, chiến công lớn như thế, có thể được trực tiếp phong hầu!

- Không thể được sao? Hạng Bá than vãn nói: - Nói như vậy, chỉ một con đường chết!

- Vậy cũng không hẳn. Hạng Vũ đột nhiên lên tiếng: - Tuy rằng liên quân đốt Dã Mã nguyên, lại không biết rốt cuộc chúng ta có bao nhiêu người bị chết cháy, nếu có người có thể dẫn một số lượng đội quân nhỏ để chuyển hướng khỏi kỵ binh, đội quân lớn còn lại có thể bình tĩnh chuyển vào!

Dứt lời, Hạng Vũ lại quay đầu lại hỏi Ngưu Tử Kỳ: - Tử Kỳ, trong quân còn bao nhiêu ngựa?

Ngưu Tử Kỳ phụ trách hậu cần quân dụng lương thực bước lên trả lời: - Bẩm đại vương, trong quân còn có hơn một nghìn con ngựa.

Truyền lệnh Quả nhân, thu gom toàn bộ ngựa lại, bao gồm tất cả tọa kỵ đem bảo dưỡng.

Nói xong, Hạng Vũ lại quay đầu lại phân phó tộc đệ Hạng Thanh: - Hạng Thanh, người đi chọn một nghìn dũng sĩ!

- Vâng!

- Vâng!

Ngưu Tử Kỳ và Hạng Thanh đồng thanh lên tiếng, nhận mệnh đi.

Chỉ lát sau, Ngưu Tử Kỳ và Hạng Thanh đã phục mệnh quay về.

Ngẩng lên nhìn phương Bắc rất nhiều kỵ binh liên quân đến gần, Hạng Vũ xoay người xuống ngựa, lại đưa tay dắt ngựa Ô Truy đưa Ngưu Cơ vẫn đang ngồi trên lưng ngựa đưa đến trước mặt Hạng Trang, nghiêm

ngợi phân phó: - Tam đệ, Ngu Cơ, ngựa Ô Truy, còn có ngọc tỷ Tần Vương, quả nhân giao phó cho người, người nhất định phải bảo vệ tốt các nàng!

Hạng Trang mặt biến sắc nói: - Vương huynh, người đây là...

Các tướng sĩ ai nấy mặt mày nhìn trộm, cũng không biết Hạng Vũ muốn làm gì?

Hạng Vũ không nói thêm gì, mà rất nhanh nhảy lên một con ngựa khác, lớn tiếng nói: - Các tướng sĩ nghe lệnh, nay quả nhân bổ nhiệm Hạng Trang làm thượng tướng quân Tây Sở quốc, thống lĩnh toàn quân, lúc không có quả nhân ở đây, toàn bộ quân vụ Sở quân đều do Hạng Trang quyết định!

- Hả?

- Việc này?

- Đại vương, người đây là...

- Tịch nhi (1) người điên rồi, Kỳ nhi sao có thể đảm đương việc lớn đến như vậy?

Hạng Vũ vừa dứt lời, đám đại tướng Sở quốc Hạng Bá, Quý Bố, Chung Ly Muội đều biến sắc ngạc nhiên.

Tuy rằng Hạng Trang là đệ đệ của Hạng Vũ, cũng là tôn tử của Yến danh tướng trước đây Hạng Yên, thậm chí còn là con trai trưởng của Hạng Lương, có thể tại trước ngày hôm nay, Hạng Trang cũng chưa từng có kinh nghiệm đơn độc lĩnh binh, sau đó một thời gian, chàng chỉ là làm hộ vệ theo Hạng Vũ xông pha chiến đấu, hiện giờ sắc phong chàng làm thượng tướng quân, có thích hợp không? Hạng Trang có thể đảm nhiệm được không?

Mặc dù, đích xác gần đây Hạng Trang có tiến bộ rất lớn, cũng biểu hiện có chút tiềm chất chỉ huy, bản thân có tiềm chất có thể thống soái và thật sự có thể thống soái là hai việc hoàn toàn khác biệt nhau, Hạng Trang có tiềm chất trở thành thống soái, cũng không có nghĩa là chàng nhất định sẽ đạt tiêu chuẩn của một thống soái, Hạng Vũ là mạo hiểm, là đánh bạc!

Nhưng Hạng Vũ cũng không giải thích nhiều, chỉ tháo thanh bội kiếm xuống ném cho Hạng Trang, lạnh lùng nói: - Hạng Trang, quả nhân tặng người thanh bội kiếm này, ai dám không tuân mệnh lệnh, hãy dùng Vương kiếm này mà chém!

Hạng Trang nhận kiếm trên tay, nghiêm nghị nói: - Vương huynh, việc này...

Lúc này, Hạng Trang đã biết Hạng Vũ muốn làm gì rồi, là huynh ấy muốn đích thân dẫn kỵ binh đánh lạc hướng kỵ binh liên quân, giúp cho đại đội binh tốt có thời gian an toàn thoát ra!

Hạng Vũ luôn luôn là Hạng Vũ, đối với kẻ địch thì lãnh khốc đến cực điểm, hạ lệnh chôn sống hai mươi vạn quân Tần, ngay cả mắt cũng không chớp, hạ lệnh tàn sát tiêu diệt thành trì các quốc gia, chàng không bao giờ do dự.

Còn đối với huynh đệ của mình, bộ khúc và nữ nhân, Hạng Vũ cũng tình thâm nghĩa trọng, cho nên năm xưa tại Hồng Môn Yến, chàng đau đớn thế nào cũng không thể ra tay hạ sát Lưu Bang, còn hôm nay, cuối cùng chàng vì năm nghìn bộ khúc, nữ nhân Ngu Cơ mình yêu, cam tâm tình nguyện lấy thân làm mồi nhử, tự mình dẫn kỵ binh để đánh lạc hướng đại đội kỵ binh của liên quân!

Hạng Vũ hiểu rất rõ làm như vậy là có ý nghĩa gì, có thể chàng sẽ không tiếc, bởi vì chàng là Hạng Vũ!

Hơn nữa, Hạng Vũ cũng rất hiểu, chỉ cần chàng còn sống, các quốc gia liên quân tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha chàng!

Nói cách khác, nếu Hạng Vũ ở lại, năm nghìn Sở quân chỉ có thể ngọc nát đá tan, nếu như để chàng dẫn dắt đám truy binh, hơn bốn nghìn tàn binh có lẽ còn có một con đường sống, tuy rằng, hơn bốn nghìn tàn binh này có sống sót cũng chưa chắc có thể thay đổi được bất cứ điều gì, nhưng ít nhất có một mong muốn, Hạng Vũ không muốn mang theo sự tuyệt vọng rời khỏi thế giới này!

Đúng vậy, ít nhất vẫn còn có hy vọng, bởi vì Hạng Trang đã trưởng thành rồi!

Sở tuy tam hộ, vong tân tất Sở(2); Hạng tuy nhỏ, đại Sở nhất định sẽ lớn mạnh! Hạng Vũ có lý do tin tưởng, cho dù chàng chết, nhưng chỉ cần Hạng Trang còn sống, chỉ cần huyết mạch dòng họ Hạng còn chưa

đoạn tuyệt, một ngày nào đó đại Sở cuối cùng sẽ chấn hưng trở lại, Hán Sở tranh hùng, cũng không có kết thúc! Lưu Bang, người chưa chắc đã giành được thắng lợi cuối cùng đâu!

Cuối cùng Hạng Vũ nhìn thật sâu Hạng Trang và Ngu Cơ, chợt ghìm ngựa quay người, Ngu Cơ trước giờ không hề lên tiếng cuối cùng đau đớn khóc lên, vô cùng thê lương oán trách: - Đại vương, người thật sự muốn bỏ mặc Ngu Cơ sao?

Cơ thể to lớn của Hạng Vũ run lên kịch liệt, chàng cố nén không ghìm cương ngựa quay đầu lại, nhưng trong lòng lại kêu to, Ngu Cơ, Ngu Cơ, nữ nhân ta yêu nhất, vì ta, hãy sống thật tốt...

Tiếp theo, Hạng Vũ kiên quyết thúc ngựa, phóng như bay về phía Nam.

Phía sau Hạng Vũ, Hạng Thanh dẫn theo hơn nghìn dũng sĩ cùng xoay người nhảy lên ngựa, đánh trống reo hò đi theo.

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của Hạng Vũ đi xa, hai hàng lệ trên khuôn mặt Ngu Cơ lặng lẽ chảy xuống, đại vương, Ngu Cơ nhất định sẽ sống, vì chàng mà sống thật tốt, Ngu Cơ muốn tận mắt thấy đại Sở chấn hưng, thấy Hạng Trang giành được chiến thắng trong trận chiến Hán Sở, sau đó sẽ xuống cửu tuyền gặp chàng, đi an ủi vong linh chàng.

(1) Hạng Tịch: tên tự là Vũ/Võ ()

(2) Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã. Nghĩa là: Nước Sở tuy chỉ còn 3 hộ nhưng diệt Tần tất là Sở. Có người cho rằng trận đánh ở bến Tam Hộ này của Hạng Vũ chính là ứng vào điềm Tần sẽ mất về tay Sở. (Trong sử ký Tư Mã Thiên)

8. Chương 8: Ô Giang Bi Ca .

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 8: Ô Giang bi ca .

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm gấp gáp, tiếng chân như sấm.

Năm nghìn kỵ binh Tề quân dọc theo cánh đồng hoang vu trùng trùng điệp điệp đi về phía Nam, Quán Anh cùng với các tướng sĩ dưới trướng của hắn không hề ngủ, dưới bóng đêm u ám, trong tro tàn ngay cách bọn chúng không xa, là hơn bốn ngàn tàn quân Sở đang yên lặng nằm ảm núp không một tiếng động, toàn bộ tàn binh quân Sở đều tự giác ngừng hô hấp, tuyệt đối không dám gây ra chút động tĩnh nào.

Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ rằng, một khi có tiếng động, một khi bị quân Tề phát hiện ra, thì có nghĩa là chết! Trên cánh đồng hoang vu không che không dấp, bộ tốt căn bản không có khả năng chạy thoát khỏi sự truy sát của kỵ binh.

Vó ngựa cuộn cuộn nổi lên khắp bầu trời mù mịt, gào thét về phía trước.

Kỵ binh Tề quân tới cũng rất nhanh, đi cũng nhanh, trước sau chỉ trong chớp lát, năm nghìn kỵ binh cũng như gió cuốn mây tan biến mất ở phía trước dưới bầu trời đêm u ám, cuối cùng hóa thành một tuyến lửa lúc ẩn lúc hiện, dần dần xa dần.

Hạng Trang là người đứng dậy đầu tiên, ngựa Ô Truy được hắn giữ chặt ảm nằm xuống cũng giãy dụa cựa mình đứng lên, đồng thời ngẩng cao đầu hất xì một cái vang dội, một lượng bụi lớn bị hút vào trong xoang mũi bắn phụt ra, sau đó yên lặng trở lại, nhìn về phía bầu trời đêm phía Nam xa xa hai giọt nước mắt trong suốt lăn xuống, ngựa nhà hiểu nhân tính, đây là ngựa Truy mã đang nhớ cổ chủ Hạng Vũ của nó.

- Mau, mau đứng lên, tất cả đứng lên, lập tức rời khỏi đây! Cách đó không xa vang lên tiếng của Hạng Bá.

Mặc dù Hạng Vũ đã rõ ràng ủy nhiệm Hạng Trang làm thượng tướng quân Sở quốc, thống lĩnh toàn quân, nhưng Hạng Bá dường như căn bản không định tuân theo lệnh vua, bởi vì ông ta căn bản là không phục, cho nên, không đợi Hạng Trang hạ lệnh, Hạng Bá đã kiểm tra toàn bộ tàn binh, sau đó chọn tuyến đường đi về hướng Bắc, Hạng Trang biết, đây là Hạng Bá muốn dẫn quân đi hàng nhà Hán.

Rõ ràng, Hạng Bá cho rằng sự diệt vong của Sở quốc là không thể tránh khỏi.

Thấy Hạng Bá dẫn quân xuất phát, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ, Tiêu Công Giác cũng đều dẫn quân đi theo.

Hạng Trang lúc này, chỉ còn là thượng tướng quân Sở quốc trên danh nghĩa, cũng không có chiến tích thật sự khiến kẻ khác tin phục, nếu muốn những vị tướng già dày dặn kinh nghiệm trên sa trường này cúi đầu nghe theo, cũng không hề dễ dàng gì, đó là Hạng Vũ trời sinh thần lực, mà cũng không phải sinh ra đã là thống soái được kẻ khác tin phục, uy tín của chàng cũng là từng bước trên chiến trường mà lập nên.

Giữa những tiếng chân gấp gáp, thân binh đồn trưởng Kinh Thiên, Cao Sơ dắt tay nhau đến bên cạnh Hạng Trang.

- Thượng tướng quân, giờ phải làm sao? Thấy quân Sở đều đã đi, Kinh Thiên không khỏi có chút tức giận, trong hơn bốn nghìn tàn quân Sở này, chỉ có Kinh Thiên, Cao Sơ cùng với hơn hai trăm thân binh duệ sĩ là thật sự phục tùng Hạng Trang, bởi vì, hơn hai trăm duệ sĩ này tất cả đều là theo Hạng Trang từ trong đồng ngũ chết bò ra, thuộc về thân tín tuyệt đối.

- Chúng ta cũng đi, cùng theo bọn họ! Hạng Trang rất nhanh đã có quyết định, bây giờ không thể cùng Hạng Bá trở mặt, càng không phải là lúc giết người để lập uy, việc cấp bách là mau chóng rời khỏi Dã Mã nguyên, mau chóng di chuyển về nơi an toàn, chờ đến lúc đó, nghĩ cách diệt trừ Hạng Bá, tạo uy tín cũng không muộn.

Lúc Hừng đông, đại quân Quán Anh cuối cùng cũng đuổi theo được tàn quân Hạng Vũ.

- Tướng quân mau nhìn, kỵ binh Sở quân! Thuộc cấp Lý Tất đột nhiên chỉ tay về phía trước kêu to.

- Ủ? Quán Anh vội nhìn chăm chú, quả nhiên thấy đại đội kỵ binh đang chạy trốn ở núi đồi phía trước, chốc lát trong lúc đó, Quán Anh liền hưng phấn mà rống to lên: - Hạng Vũ, nhất định là tàn quân của Hạng Vũ! Dứt lời, Quán Anh vẽ mặt dữ tợn quát lên: - Truyền lệnh toàn quân, đi nhanh hơn, đuổi theo, giết sạch bọn chúng!

- Vâng! Hơn mười lệnh kỵ âm ầm ầm đồng ý, tức thì tản đi bốn phía.

Quán Anh mệnh lệnh đã hạ, hơn năm nghìn kỵ binh liền vùng roileen, bắt đầu cuộc chạy nước rút cuối cùng!

Trái lại Sở quân phía trước, hầu hết đều người đã kiệt sức, ngựa đã hết hơi, thỉnh thoảng có vài kỵ binh bị tụt lại sau, rơi xuống, sau đó rất nhanh đã bị kỵ binh của Tề quân như thủy triều vọt lên bao phủ lấy.

- Hu.....Hạng Vũ nhẹ nhàng huýt lên dừng ngựa lại, sau đó chậm rãi ghì cương xoay đầu ngựa.

Không thể đi về phía trước, cũng không có cách nào đi về phía trước, bởi vì phía trước là sông Ô Giang mênh mông, nước sông băng lạnh đang chảy cuộn cuộn trong gió bắc tiêu điều thổi về hướng đông, bi thương mà lại cô tịch.

Nhìn quanh bốn phía, bên cạnh mình cũng chỉ còn lại có hai mươi tám kỵ binh cuối cùng.

Giờ khắc này, tâm tình của Hạng Vũ chỉ có bi thương thôi sao? Từ nước Ngô khởi binh, dẫn tám ngàn đệ tử vượt sông Ô Giang, Hạng Vũ thân trải quân mây trăm trận chiến lớn nhỏ, cuộc đời giết địch vô số, làm sao từng nghĩ tới có ngày sẽ gặp phải cảnh tuyệt vọng như hôm nay chứ? Năm năm trước, chàng phong chư hầu, được thiên hạ tôn là bá vương, hiện giờ hồi tưởng lại, giống như mới ngày hôm qua thôi, tạo hóa trên người, không ngờ tình cảnh lại như vậy!

P phía trước là đường chân trời, kỵ binh Tề quân đang đầy khắp núi đồi vọt tới, như đàn kiến rào rào.

Hít một hơi, con người Hạng Vũ đột nhiên dâng lên sát khí vô tận, muốn cái đầu của Hạng Vũ ta, không dễ như vậy đâu!

Sau một khắc, Hạng Vũ xoay người xuống ngựa, lại đưa tay ra sức vỗ vào cổ ngựa, đem con vật chạy hướng về nơi xa, sau đó nhìn hai mươi tám kỵ binh đi theo sau, lớn tiếng quát to: - Có ai dám theo quả nhân xông trận?

Hai mươi tám kỵ binh âm ầm đồng ý, thần sắc tuyệt đối không chút lùi bước.

Hạng Vũ vui vẻ gật đầu, lại chậm rãi xoay người, tức thì giương cao đại thiết kích nghênh hướng về phía đám kỵ binh Tề quân đang lao tới cuộn trào mãnh liệt, phía sau Hạng Vũ, hai mươi tám kỵ binh cũng đều xoay người xuống ngựa, cầm trường kích lên thề sống chết đi theo.

Phía trước, thấy Hạng Vũ dẫn theo hai mươi tám người chủ động xông lên công kích, đám kỵ binh Tề quân đang lao tới cuộn trào mãnh liệt cùng ghìm cương dừng lại, xoay người xuống ngựa, cũng giương trường kích và kiếm lên, Lã Trung Kỵ Vương Ế vừa giơ cao kiếm lên, vừa cao giọng hô to: - Đại vương có lệnh, lấy được đầu của Hạng Vũ, phong Vạn hộ hầu.

- Hô!

- Hô!

- Hô!

Tất cả tướng sĩ nghe được tiếng của kỵ quân Vương Ế lập tức hô to lên như núi thử biển gầm.

Wang Ế lại vung kiếm về phía trước, lấy ra ngàn kỵ quân tướng sĩ giơ cao mâu giáo kiếm kích, hô hào đi bộ về phía Hạng Vũ, điều này tựa như có chút kỳ quái, bọn họ là kỵ binh, nhưng sao lại lựa chọn xuống ngựa để bộ chiến? Thật ra, điều này không có gì lạ cả, bởi vì kỵ binh thời đó chỉ là bộ binh cưỡi ngựa mà thôi.

Phương Bắc, trên Dã Mã nguyên.

Ngư Cơ đang lặng lẽ đi về phía Bắc đường như cảm ứng được gì đó, bỗng nhiên quay lại, trong đôi mắt mỹ lệ đến mức khiến người khác không thể hít thở được, lại toát lên sự đau thương vô tận, đại vương, vĩnh biệt...

Trên bờ sông Ô Giang, Hạng Vũ đã rơi vào vòng vây.

Hai mươi tám người đi theo, bao gồm cả tộc đệ Hạng Thanh của Hạng Vũ, sớm đã bị quân Tề chém giết thịt nát xương tan rồi, sự hấp dẫn của Vạn Hộ Hầu, hơn ngàn Tề binh giống như là đàn sói hoang thấy con mồi, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, vô cùng vô tận xông về phía Hạng Vũ, Tề binh phía trước ngã xuống, bị giết, thì phía sau lại ập lên.

Đối mặt với ngàn quân, Hạng Vũ lại không hề sợ hãi, tay trái cầm kiếm, tay phải cầm kích, vãn hô to đánh nhau kịch liệt.

- Đi chết đi! Hạng Vũ hét lên một tiếng, thiết kích tay phải rút gào quét ngang, cuộn cuộn mãnh liệt tràn tới làm hơn mười Tề binh lập tức kêu thảm ngã xuống trong vũng máu, trong đó hai gã quân tốt tức thì bị thiết kích chặn ngang chém thành hai đoạn, ngũ tạng phục phủ cùng máu tươi ồ ồ tuôn ra, thoáng chốc đã nhuộm đỏ chiến trường, mà người thì chưa tắt thở hẳn, vẫn đang đau đớn gào thảm thiết.

- Hạng Vũ, đừng có điên cuồng ngang ngược. Một gã giáo úy Tề quân trong đám người kia đi ra, vung kiếm đánh về phía Hạng Vũ.

- Thất phu, tự tìm cái chết! Hạng Vũ lạnh lùng cười, tay phải hung hăng run lên, đại thiết kích hơn trăm cân thoáng chốc vang lên những tiếng ngân réo rất, tức thì nhanh như gió chém ra.

Giám úy Tề quân đang vung kiếm về phía trước chợt cảm thấy mắt hoa lên, hắn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy mình bỗng nhiên bay lên.

Người đang trên không trung, nhưng giáo úy Tề quân lại kinh hoàng phát hiện ra nửa thân thể của mình vẫn còn ở trên mặt đất, hơn nữa vẫn đang duy trì tư thế vung kiếm về phía trước, chỉ là, trên chiếc cổ của thân người kia, đã thiếu mất một cái đầu người, giáo úy Tề quân lập tức kinh hãi, nhưng, không đợi hắn nghĩ được gì, một màu đen lạnh băng đã vĩnh viễn nuốt trọn hắn.

Một kích của Hạng Vũ chém bay đầu tên giáo úy Tề quân, lại như hổ xông vào đàn cừu khiến cho trong quân nhiễu loạn.

Chỉ thấy nơi nào Hạng Vũ đi qua, binh trận Tề quân như làn sóng tách ra, từ lĩnh binh đến đại tướng, cho tới bọn tạp binh tiểu tốt, tuyệt đối không một ai có thể ngăn trở chàng, Hạng Vũ hô to đi nhanh, theo bờ sông giết tới giữa trận, lại từ trong trận giết quay về bờ sông, lập đi lập lại bốn lần, giết bốn trăm tên có thừa, Tề quân nhìn nhau hoảng sợ, lại không dám tiến lên.

Hạng Vũ chống đại kích xuống, bắt đầu thở dốc, dù sao chàng cũng không phải là mình đồng da sắt, chém giết lâu như vậy, thể lực cũng đã tiêu hao đến cực hạn rồi, nhưng mà, Tề binh vây quanh chàng bốn phía càng ngày càng nhiều, giờ khắc này, tâm trạng Hạng Vũ ngược lại rất bình thản, nếu đột phá vòng vây đã vô vọng, vậy thì cứ kết thúc như vậy đi.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hạng Vũ thấy trong đám Tề quân lộ ra một gương mặt quen thuộc.

Lập tức Hạng Vũ cầm kích bước lên mấy bước, kinh ngạc hỏi: - Đây chẳng phải là Lã Nham hay sao?

Kể là Lã Nham, cũng tức là Lã Mã Đồng, từ lúc Hạng Lương khởi binh ở Ngô Trung thì là người chặn ngựa của Hạng Vũ, cũng tức là mã đồng, Hạng Vũ diệt tần, đại phong chư hầu, Lã Nham tuy có công nhưng không được phong hầu, trong lòng oán hận, không lâu sau lên phản bội Sở đầu hàng Hán.

Lần này trước trận chiến thấy Hạng Vũ, Lã Nham có vẻ xấu hổ, không dám chính diện mà chống đỡ.

Hạng Vũ chỉ lạnh nhạt nói: - Nghe nói Hàn Tín tiểu nhi đã hạ lệnh, giết được quả nhân thì sẽ phong vạn hộ hầu, đúng không?

Không đợi Lã Nham trả lời, Lang Trung Kỳ Vương Ế đứng bên cạnh đã cướp lời nói: - Không sai, Hạng Vũ, người chết chắc rồi!

- Ha ha ha ...Hạng Vũ ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, lại hướng về Lã Nham nói: - Lã Nham, quả nhân trước đây chưa từng phong hầu cho người, vậy thì sau khi chết sẽ thành toàn cho người một lần, đầu quả nhân ở đây, đến lấy đi. Dứt lời, Hạng Vũ tức thì xoay kích trong tay, quay vào cổ mình chém một nhát, một chiếc đầu nhanh như chớp lặn đến dưới chân Lã Nham.

- Hạng vương! Lã Nham thần sắc lộ vẻ sầu thảm, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất.

9. Chương 9: Hạng Trang Lấy Đầu Hạng Bá.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 9: Hạng Trang lấy đầu Hạng Bá.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tin chiến thắng được truyền tới, Lưu Bang từ Cô Lăng đuổi tới trại của Cai Hạ, đang mở tiệc mời các nước chư hầu tại đại bản doanh của Tề quân.

Tuy rằng đang ở trong khu vực của Hàn Tín, nhưng Lưu Bang vẫn tùy tiện ngồi lên ghế trên ở chính giữa, y trên danh nghĩa là Hán vương nhưng so với Tề Vương Hàn Tín, Lương Vương Bành Việt, Cửu Giang Vương

Anh Bố cũng chẳng cao hơn là mấy. Thế nhưng, trên thực tế, ai cũng biết Lưu Bang mới chính là vua chư hầu, sớm muộn gì y cũng xưng bá hoặc làm hoàng đế.

Điều mà mọi người không biết chính là Lưu Bang thực chất muốn học Hạng Võ xưng bá vương, học Doanh Chính làm hoàng đế.

Đương lúc Lã Nham nhanh bước mang đầu của Hạng Võ vào, đại bản doanh không ngừng phát ra những tiếng than khe khẽ, các vương chư hầu sợ hãi núp bóng Hạng Võ sống tới 50-60 chục năm nay, nỗi sợ hãi đó dường như đã ăn sâu vào da thịt họ. Lúc này, nhìn thấy đầu Hạng Võ về thất thần run sợ hiện diện không có gì là lạ.

Về mặt Lưu Bang lộ rõ sự phức tạp trong suy nghĩ, có đôi chút phiền muộn, cũng có sự thần nhiên hiện hữu, y khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thật ra thì y nên cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng biểu hiện của Lưu Bang không có gì là cao hứng cả.

Sau một hồi, Lưu Bang hỏi Lã Nham:

-Người tên là gì?

-Mặt tướng Lã Nham

Lã Nham ôm quyền đáp lời, về mặt có đôi chút phức tạp.

-Lã Nham?

Lưu Bang bỗng nhớ ra

-Người chả phải là thân cận của Hạng Võ sao?

Lã Nham lập tức nói không ra lời, xấu hổ cúi đầu xuống.

Lưu Bang lại hỏi Hàn Tín:

-Tề Vương, chả phải người đã ra lệnh, giết được Hạng Võ sẽ phong vạn hộ hầu sao?

Hàn Tín vội vã đứng dậy nói:

-Tiểu vương đích thị có chiếu lệnh, nhưng nếu Hán Vương cảm thấy không ổn có thể phong thưởng thứ khác!

-Đã ra lệnh thì cứ thế mà tiến hành.

Lưu Bang khoát tay áo, nói với Trần Bình đang ở phía sau:

-Thảo chiếu, phong Lã Nham làm Trung Sơn Hầu, Ấp Vạn Hộ.

-Vâng

Trần Bình nhanh chóng thảo chiếu.

Trưởng hạ, Lã Nham cũng vỗ vàng quỳ xuống tạ ơn.

Sắc phong cho Lã Nham xong, Lưu Bang khẽ liếc mắt thăm dò Hàn Tín. Hạng Võ đã chết, tiếp theo cần phải xử lý các Vương chư hầu trong đó có Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố. Không phải là muốn giết bọn họ nhưng ít nhất cũng có thể tước bỏ quyền hành trong tay chúng, nếu không, cho dù Lưu Bang có xưng vương cũng chỉ sợ chẳng kéo dài được bao lâu.

Hàn Tín hoàn toàn không biết Lưu Bang đang mưu kế cướp đoạt binh quyền trong tay y. Hắn luôn nung nấu tâm nguyện diệt Sở, liền hỏi Lã Nham:

-Lã Nham tướng quân, toàn bộ tàn quân Sở quốc đều bị Cai Hạ tiêu diệt sạch rồi sao?

Lã Nham đáp:

-Bẩm Đại Vương, tàn quân quân Sở một bộ phận bị đánh diệt ở bờ bắc Hà Thủy, một bộ phận bị chết cháy trên bình nguyên, còn lại toàn bộ đã bị chém chết tại bờ sông Ô Giang. Quán Anh tướng quân đã dẫn quân vượt qua sông Ô Giang, ít ngày nữa sẽ bình định Giang Đông, chiếm lĩnh Chương quận, hợp nhất Lương quận.

-Tốt

Hàn Tín đứng dậy, hướng về phái Lưu Bang chúc:

-Chúc mừng Hán Vương, thiên hạ đại định, từ nay về sau sẽ không còn chiến sự.

Tiếp đó Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Lưu Cỗ, Chu Ân cùng các chư hầu vương tay cầm trọng binh cũng cùng đứng dậy chúc mừng.

Chẳng qua, Lưu Bang, Hàn Tín có vẻ vui mừng quá sớm. Hạng Võ mặc dù đã chết, nhưng quân Sở lại chưa bị tiêu diệt hết, dựa vào sự yểm trợ của Hạng Võ, 4000 quân Sở quốc đã tháo chạy về vùng gần Đông thành.

Bóng đêm trầm lắng, Hạng Bá mượn ánh sáng bó đuốc khắc một lá thư mật gửi cho Lưu Bang. Trong mắt Hạng Bá, Lưu Bang luôn là một anh quân nhân nghĩa, cho nên tại tiệc yến Hồng Môn, y đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế để ngăn cản không cho Phạm Tăng giết Lưu Bang. Y cho rằng, theo Hán mới là con đường sáng suốt bảo toàn được mạng sống lúc này.

Có những tiếng bước chân từ xa tiến tới, sau đó đột nhiên dừng lại.

-Ai?

Hạng Bá nhanh chóng thu hồi thư mật, rút kiếm trên tay.

-Tam thúc, là ta.

Phía ngoài vang lên tiếng nói thản nhiên của Hạng Trang, không trách quân sĩ bên ngoài lại ánh binh bất động, thì ra là tên tiểu tử Hạng Trang.

-Ki Nhi?

Hạng Bá thu kiếm, ngồi lại vị trí và nói:

-Vào đi.

Cửa mở, Hạng Trang với thân hình cao lớn cúi đầu bước tới, Hạng Bá tiếp lời:

-Ki nhi, muộn vậy người còn chưa ngủ, có chuyện gì chẳng?

Hạng Trang tay cầm chuôi kiếm, nhìn Hạng Bá mà không nói gì.

Hạng Bá nhíu mày, sốt ruột nói:

-Ki nhi, có gì cứ nói, còn nếu không có việc gì, ta cần nghỉ ngơi rồi.

-Tam thúc

Hạng Trang đột nhiên bước lên hai bước, tay phải rút kiếm, điềm nhiên nói:

-Cho mượn tạm cái đầu nhà người.

Hạng Bá ngẩng đầu, nhưng không chờ ông ta đứng dậy, Hạng Trang liền rút thanh kiếm sắc bén, lao thẳng mũi kiếm tới gáy Hạng Bá...Hạng Bá ngã xuống, ông ta ngẩng đầu, trừng trừng nhìn Hạng Trang bằng con mắt hung tợn, gương mặt quất:

-Tên súc sinh nhà người, người muốn làm gì, muốn tạo phản giết thúc sao?

-Tạo phản giết thúc.

Hạng Trang cười một cách lạnh nhạt.

-Hạng Bá người muốn hiến quân hàng Hán, muốn đem con cháu họ Hạng đi vào đường chết, như vậy còn trách ai được?

Trời đất bao la, mạng sống là quan trọng nhất, mạng sống còn chả giữ nổi, còn nói gì tới luân thường đạo lý?

Hơn nữa, ta giờ chả còn là Hạng Trang thực sự, Hạng Trang đã sớm chết trận rồi, ta chỉ mượn cái thể xác không hồn của hắn mà thôi, có gì mà nghịch luân chứ?

Đường như cảm nhận thấy quyết tâm nơi Hạng Trang, Hạng Bá tỏ rõ lo sợ, luống cuống van xin:

-Ki n hi, người hãy bình tĩnh lại, nhất định không được hành động theo cảm tính. Ta đã nghĩ kĩ rồi, đúng thế, Tịch nhi phong người làm thượng tướng quân là có lí của nó, từ nay về sau, lão phu sẽ nhất mực ủng hộ người, ai dám không tuân theo lệnh người, ta cũng sẽ không để hấn yên.

-Vậy sao?

Hạng Trang lại cười, lần này cũng là một nụ cười khinh miệt, lạnh tới sờn tóc gáy.

Thấy Hạng Trang không có chút đổi ý, Hạng Bá đâm ra hoảng loạn, lo sợ mà quát lớn:

-Súc sinh, nếu người muốn giết ta, 2000 bộ hạ của ta sẽ không chịu để yên, Hoàn Sở, Quý Bồ, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, nội bộ bọn họ cũng sẽ lục đục, 4000 quân Sở sẽ bất an, không đánh mà hàng. Rồi khi xuống xuôi vàng người làm sao ăn nói với Hạng Võ và phụ thân người?

-Điều này, không cần tới tam thúc người lo lắng.

Dứt lời, hấn vung tay, lao mũi kiếm sắc bén lướt qua gáy Hạng Bá, lưỡi kiếm ngọt sắc cắt đứt động mạch chủ, dòng máu đỏ tươi cứ thế mà tuôn ra không ngừng.

Hạng Bá hoảng sợ ngã xuống, con mắt kinh hãi dần trở nên ảm đạm.

Hạng Trang cắt lấy đầu Hạng Bá, tay phải chấp kiếm, tay trái xách đầu y, đi nhanh ra khỏi lều.

Bên ngoài, mười mấy tên thân binh tử sĩ của Hạng Bá sớm đã bị chém hết, Kinh Thiên, Cao Sơ cả người đầm máu, giống như vừa rơi dưới hồ máu lên vậy. Phía sau là hơn 200 thân binh của Hạng Trang đang đứng chờ, còn lại là gần 2000 quân bộ hạ của Hạng Bá, thế nhưng, bọn họ lại không có hành động nào thiếu suy nghĩ cả,

Xa hơn nữa là bọn bộ hạ cầu Hoàn Sở, Quý Bồ, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác cùng với Ngu Tử Kỳ.

Ba bên giằng co láo loạn, tình thế vừa nguy hiểm vừa khó hóa giải.

Hạng Trang xách đầu Hạng Bá đi ra, dường như bước chân không có ý định dừng lại.

Làm thì cũng làm rồi, giết thì cũng giết rồi, hậu quả không thể khác được, hoặc là giết người lập uy, hoặc là bộ hạ của Hạng Bá sẽ xông tới chém giết hấn. Mặc kệ hậu quả có ra sao, cũng còn hơn là ngồi chờ chết. Chờ cho tới khi Hạng Bá gửi thư mật đi, chờ tới khi Hạng Bá và bộ hạ của hấn thương lượng xong thì cho dù Hạng Võ có sống lại cũng khó cứu mạng được tàn quân Sở quốc.

Đối với quân nhà Sở lúc này, thời gian tha càng lâu thì họ càng bất lợi. Bây giờ ngồi chờ chết chẳng bằng đi đánh cướp một phen.

"Phốc"....Hạng Trang tiến nhanh lên phía trước, đem đầu Hạng Bá ném thật mạnh tới trước 2000 bộ hạ của y.

Đúng là đầu Hạng Bá, 2000 bộ hạ của y lập tức xôn xao gây rối.

-Hạng Bá thân là đại tướng của Sở quốc, nay lại thông đồng với địch, tội không thể dung tha, dĩ nhiên phải trừng trị.

Hạng Trang cũng chẳng sợ ai, bước tới trước mặt bộ hạ Hạng Bá, dùng ánh mắt sắc bén lướt dò đám quân sĩ, đột nhiên quát lớn:

-Thế nào, các người cũng muốn thông đồng với ông ta phản Sở sao?

2000 bộ hạ của Hạng Bá ngơ ngác nhìn nhau, nhưng không ai dám dùng binh đao làm càn.

Nói cho cùng, chúng chỉ là bộ hạ của Hạng Bá, mà chả phải thân binh của y. Bộ hạ và thân binh có sự khác biệt, thân binh cũng giống như khách quý, đồng cam cộng khổ với gia chủ còn bộ hạ cũng chỉ là quân dưới trướng. Nếu Hạng Võ còn sống, chỉ cần một câu cũng có thể tước đoạt binh quyền của Hạng Bá, thu lại toàn bộ bộ hạ của y.

Nhưng theo Hạng Trang, sự tình không chỉ đơn giản như thế.

Hạng võ uy danh tam quân, oai phong Tây Sở bá Vương thiên hạ ai cũng biết. Hạng Trang cũng chỉ là viên mãnh tướng dưới trướng Hạng Võ, không cần nói tới anh hùng trong thiên hạ, ngay cả tướng lĩnh quân Sở cũng chẳng ai coi hấn ra gì. Cho nên, Hạng Trang bắt ngờ giết Hạng Bá, hậu quả khó ai đoán trước được, chẳng khác gì một cuộc cá cược trong nguy hiểm.

Ít nhất thì tới lúc này, sự mạo hiểm của Hạng Trang vẫn chưa đi tới tới thành công được.

Bộ hạ Hạng Bá mặc dù không động thủ, cũng không có ý định bỏ đi, chỉ cần họ còn ở lại thì chắc chắn vẫn còn có khả năng tạo phản. Một khi quân sĩ của y phản loạn, nội bộ sẽ bị chia rẽ, chia năm xẻ bảy, đánh giết lẫn nhau, chưa tới trời sáng, toàn bộ quân Sở sẽ không còn một ai.

Đó chính là kết quả tồi tệ nhất mà ngay chính Hạng Trang cũng không hề muốn nó xảy ra.

Hiện tại, vẫn còn có cơ hội thay đổi cục diện, trong 5 người Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ chỉ cần có 1 người ra mặt thì có thể xoay đổi cục diện, ổn định quân sĩ. Nhưng ngay cả trước khi giết Hạng Bá, Hạng Trang cũng chưa từng giao hảo với họ, một phần vì hấn không đồng tình với quan điểm của 5 người đó, phần khác hấn không có thời gian cho việc này.

Về mặt bộ hạ Hạng Bá lúc này không tốt, nhưng nét mặt Hạng Trang chẳng hề tỏ vẻ lo lắng, chỉ có điều mồ hôi đã thấm ướt lưng áo hấn. Không thể nói là không lo sợ, đối mặt với tình cảnh này, sinh tử cách nhau tích tắc, thử hỏi ai có thể đủ bản lĩnh thông dong bình tĩnh chứ? Cái gọi là không biết sợ chỉ là giả tạo trước mắt người đời mà thôi.

Cuộc náo loạn cứ thế diễn ra trong lặng yên, thậm chí không khí cũng dần trở lên ảm đạm.

Chỉ có 1 cái chớp mắt mà dường như đã qua tới ngàn năm. Hạng Trang chẳng thể chờ sự lộ diện của 1 trong năm tướng sĩ kia, xem ra 5 người đám Hoàn Sở đã quyết định sẽ bàng quan không màng. Có lẽ, ý đồ của họ lúc này là dò xem Hạng Trang làm sao hóa giải tình thế, xét xem Hạng Trang có đủ tư cách giữ chức Thượng tướng quân hay không?

10. Chương 10: Nên Tháo Chạy Đi Đâu?

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 10: Nên tháo chạy đi đâu?

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Kết quả như vậy thực ra Hạng Trang đã dự kiến trước rồi.

Con người sống ở trên đời, ngoài dựa vào bản thân ra thì chẳng còn ai có thể giúp đỡ mình được. Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ đã nguyện trung thành với Hạng Võ, điều này không có nghĩa là họ cũng sẽ phục tùng Hạng Trang cho dù hấn đã được Hạng Võ phong chức thượng tướng quân nước Sở, hơn nữa lại còn giao cho hấn ngọc tỷ Tần Thủy Hoàng và Vương Kiếm. Nhưng thế thì đã sao?

Uy danh là do tự mình giành được từng chút một trên chiến trường chứ không phải do người khác mang tới.

Trận chiến trước mắt vô cùng nguy hiểm, đối với Hạng Trang đây là thử thách ác liệt, nếu hấn làm không tốt thì chứng tỏ hấn căn bản không đủ tư cách giữ chức thượng tướng quân nhà Sở.

Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ sở dĩ khoanh tay đứng nhìn không phải vì họ không muốn tuân theo lệnh của Hạng Võ, càng không phải họ có ý định phản nước Sở theo nhà Hán mà là họ hiểu rất rõ nếu Hạng Trang không hoàn thành trọng trách đó thì chẳng thà mau giải tán, tự tìm đường thoát thân vẫn tốt hơn sao?

Cuộc đối đầu cứ thế tiếp diễn không ngừng, bầu không khí căng thẳng khiến người ta nghẹt thở.

Hạng Trang hít một hơi thật sâu, đột nhiên quát to:

- Nói cho ta biết, các người muốn sống hay muốn chết.

Tiếng quát của hắn chẳng khác gì sấm sét, vang dội trong sơn cốc yên tĩnh, làm giật mình vô số động vật trong đêm, thậm chí quân Sở canh gác vùng ngoại biên đều có thể mơ hồ nghe được.

-Muốn chết thì hãy giết ta trước, sau đó hãy chia nhau ra mà chạy thoát thân.

-Nhưng các người nên nhớ, các người cần bản không thể chạy thoát, liên quân chư hầu sẽ nhanh chóng phát hiện ra các người, chắc cũng chỉ mất nửa ngày, tất cả sẽ bị giết sạch. Các người lại càng không thể đầu hàng, trước kia đầu hàng vẫn có thể bảo toàn tính mạng nhưng hiện tại quân đội nhà Sở chẳng còn lại bao nhiêu, liên quân vì chém đầu lập công mà không chấp nhận sự đầu hàng đó.

2000 bộ hạ của Hạng Bá lập tức vùng dậy lên tiếng, bởi vì họ biết, Hạng Trang không hề nói càn. Hiện tại đầu hàng chỉ là hạ sách, nếu như có địa vị và thân phận cao trong nghĩa quân may ra họ mới có cơ hội sống, nhưng họ chỉ là quân dưới trướng, một khi đầu hàng nhất định sẽ bị liên quân tướng sĩ chém đầu lập công.

-Không muốn chết thì hãy quay về ngủ đi.

Hạng Trang lại rống một tiếng to, những âm thanh thì trầm to nhỏ cũng dừng hẳn.

Trước ánh mắt vô cùng kinh ngạc của các tướng sĩ, Hạng Trang lại nói:

-Mau về dưỡng sức, ngày mai theo ta thoát thân. Ta không dám chắc tất cả mọi người sẽ sống sót về tới Giang Đông, nhưng ít nhất, các người theo ta khả năng sống sẽ cao hơn. Luận về võ nghệ ta không bằng một phần Đại Vương, nhưng luận về kế thoát thân, Đại Vương chưa chắc đã bằng ta.

Dứt lời, không ít tướng sĩ không kìm nổi cười, không khí căng thẳng lập tức tan biến trong vô hình.

Bên ngoài, Hoàn Sở và Quý Bố đưa mắt nhìn nhau. Bản lĩnh giữ mạng của Hạng Trang họ đã từng chứng kiến không chỉ một lần, cho dù là ở trên bờ sông, dưới chân núi Song Long hay dưới bình nguyên hắn luôn giữ được tỉnh táo. Đường như trong hắn luôn có sẵn khả năng biết trước được những nguy hiểm đang tới gần.

Thế nhưng, điều mà Hoàn Sở và Quý Bố bất ngờ hơn cả là cuộc tranh luận xôn xao ác liệt trong binh sĩ vừa rồi Hạng Trang lại có thể xoa dịu một cách dễ dàng như vậy? Cộng thêm với việc tàn nhẫn giết Hạng Bá trước đây, hắn đã thể hiện là một kẻ có thủ đoạn tàn độc. Ngoại trừ việc chưa từng đích thân một mình dẫn quân ra trận, hắn đích thị là một thống soái có bản lĩnh.

Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác trên mặt hiện hữu vẻ kinh ngạc, khẽ vuốt râu và suy nghĩ.

Ngu Tử Kỳ lại ngẩng đầu nhìn trời, không ai biết trong lòng y đang suy nghĩ những gì?

Cuộc nổi loạn xôn xao ác liệt trong binh sĩ phút chốc được giải quyết. Nhóm bộ hạ Hạng Bá vừa mới giương cung, tuốt kiếm làm loạn cũng đã trở về doanh trại ngủ, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác cùng với Ngu Tử Kỳ cũng tiến lên, bái chào Hạng Trang rồi lần lượt dẫn bộ hạ trở về doanh trại.

Đến giờ phút này, Hạng Trang mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vội vã trở về doanh trại, Hạng Trang liền lệnh cho Kinh Thiên và Cao Sơ treo bức vải trắng lên bức tường của cửa sau. Trên bức vải chính là bản đồ quân sự, ghi ra địa hình núi sông mà hắn đã mất công nhờ những tướng sĩ am hiểu địa thế khu vực này vẽ ra.

Ánh sáng của ngọn đuốc xua đi bóng tối trong túp lều, nhưng không thể che dấu được vẻ lo lắng trên gương mặt Hạng Trang.

Việc bộ hạ của Hạng Bá bất ngờ làm phản đã được hóa giải, nhưng những khó khăn mà tàn quân nhà Sở phải đối mặt vẫn không hề thay đổi. 700 000 tướng sĩ dưới trướng Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố vẫn canh chừng ở bên. Một khi hành tung quân Sở bị bại lộ, liên quân các nước sẽ ồ ạt tiến tới, chẳng cần tới nửa ngày 4000 quân nhà Sở sẽ bị nghiền nát như bột mịn.

Chạy thoát thân, ngoài cách đó ra chẳng còn kế sách nào khác, việc cấp bách hiện giờ chỉ có tìm đường tháo chạy.

Nhưng tàn quân nhà Sở nên đi theo hướng nào để trốn chạy? Đâu mới là con đường sống của họ?

Tàn quân nhà Sở đang ở khu vực giữa Hoài Thủy và Ô Giang, trong một thung lũng không xa Đông Thành là mấy. Trước kia nơi này có một thôn nhỏ với gần trăm hộ dân, nhưng hiện tại, do Hán Sở tranh bá, năm nào cũng xảy ra chiến tranh, dân chúng trong thôn người thì bỏ đi, người thì chết, chẳng còn đến 1 con vật nào sống sót, ngay cả một con chuột cũng chưa chắc đã tìm thấy được.

Hạng Trang rảo mắt quan sát bản đồ, cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại tại thành Thọ Xuân.

Sau khi diệt Tần, Hạng Võ đã xưng bá thiên hạ, phong cho Anh Bố chức Cửu Giang Vương, đóng đô ngay tại Thọ Xuân. Sau này Anh Bố phản Sở, Hạng Bố đã điều quân đánh lại y, Cửu Giang Quốc bỗng chốc biến thành một quận của Sở quốc. Trước khi Cai Hạ ra quân quyết chiến, kẻ đóng giữ quận Cửu Giang lúc bấy giờ là Chu Ân đã cấu kết với Anh Bố và Lưu Cổ của nhà Hán phản Hạng Bá. Phản quân lúc đó kéo quân lên từ phía bắc Thọ Xuân.

Hiện tại, phản quân Chu Ân hẳn còn chưa rời khỏi khu vực doanh trại của Cai Hạ, phòng thủ của Thọ Xuân lúc này có cũng như không.

Hơn nữa, cho dù Chu Ân phản bội Sở quốc thì chưa chắc bộ hạ của y cũng đồng lòng với y. Trong đám phản quân tại Thọ Xuân lúc này biết đâu lại có kẻ trung thành với họ Hạng, trung thành với Sở quốc. Nếu Hạng Trang có thể giành thắng lợi ở Thọ Xuân trước khi phản quân Chu Ân kéo về thì việc đoạt lại thành Thọ Xuân sẽ dễ như trở bàn tay.

Cho dù trong đám phản quân không còn quân sĩ nhà Sở hay việc giành lại thành Thọ Xuân không thắng lợi thì cũng không cần quá lo lắng.

Bởi vì, mục tiêu chính của Hạng Trang lại không phải là thành Thọ Xuân mà là ngọn núi lớn phía tây Thọ Xuân —— Đại Biệt Sơn khu!

Tàn quân nhà Sở cũng chỉ còn lại 4000 quân sĩ, nhưng liên quân các nước lại có tới hơn 700 000 quân. Vì thế, nếu muốn sống, chỉ có thể lẫn trong núi lớn, Đại Biệt Sơn chính là lựa chọn tốt nhất trong lúc này.

Đương nhiên, Hạng Trang cũng không nghĩ tới việc chiếm núi xưng vương, điều đó chẳng phải là mộng tưởng hảo huyền sao? Bởi vì Đại Biệt Sơn lúc này đích thị là khu rừng rậm um tùm, tiểu phu, thợ săn tìm cũng chẳng được 1-2 người, càng không cần nói tới việc có người sống trong thôn, trấn ở đâu đó, cho nên Đại Biệt Sơn căn bản không có đủ những điều kiện tiên quyết để trở thành căn cứ địa của tàn quân.

Điều duy nhất mà hắn muốn là lợi dụng vào địa hình của Đại Biệt Sơn để tiến hành đọ sức với 700 000 liên quân các nước kia.

Đợi cho liên quân bị kiệt sức, mệt mỏi, muốn bỏ cuộc, buông tha cho tàn quân rồi tản đi, quân Sở sẽ vùng dậy xông tới, hoặc đánh lại Giang Đông, hoặc chiến đấu trên các chiến trường khác. Tóm lại, nếu vẫn còn mạng sống, Hạng Trang nhất định không bao giờ từ bỏ, vì hắn biết, đầu hàng Lưu Bang bây giờ chỉ có nước chết mà thôi. Cứ kiên trì tới cùng thì mới còn có hi vọng sống.

Quyết định tới đó, Hạng Trang phần nào bớt lo lắng, lệnh cho Kinh Thiên và Cao Sơ:

-Mau cất gọn bản đồ, đi ngủ.

-Vâng

Kinh Thiên, Cao Sơ cẩn thận thu hồi bản đồ rồi rời khỏi lều.

Sau khi ra khỏi, Cao Sơ khẽ giọng hỏi Kinh Thiên:

-Kinh Thiên, vừa rồi thượng tướng quân một mực nhìn vào thành Thọ Xuân, liệu có phải ông ấy sẽ tiến đánh Thọ Xuân? Quân sĩ bên ta cũng chỉ còn chưa đầy 4000 quân, hơn nữa lòng quân đang bất an, dũng sĩ chẳng còn, lại bị đói tới vài ngày rồi, Thọ Xuân thành cao hào sâu, sao có thể đánh vào được?

-Ta sao mà biết được?

Kinh Thiên đáp lời:

-Dù sao thượng tướng quân bảo sao thì ta sẽ làm vậy.

Cao Sơ tức giận nói:

-Ông đúng là không biết suy nghĩ. Đến lúc nào mới sáng suốt ra được chứ?

Tiếng tranh luận của 2 con người xa dần, Hạng Tráng đã tháo áo giáp nằm xuống nhưng trong lòng vẫn không yên. Kinh Thiên và Cao Sơ là tâm phúc trung thành của hắn, hai người hai tính cách khác nhau, Kinh Thiên dũng mãnh hơn người, trời sinh đã ngay thẳng, Cao Sơ mặc dù võ nghệ không cao, nhưng lại mưu trí hơn người. Tài nghệ đó đáng được bồi dưỡng.

Tại đại bản doanh quân Tề của Cai Hạ, tiệc rượu vẫn chưa kết thúc.

Lưu Bang giả bộ tửu lượng kém, nhân lúc Trương Lương, Trần Bình nâng ly, nhẹ nhàng rời khỏi lều. Trương Lương khẽ đánh mắt về phía Tào Tham đang ngồi dưới, hiểu được ý, sau khi Lưu Bang rời đi không lâu, y cũng lấy cớ thay y phục để đi theo, lặng lẽ đi tới lều lớn của Lưu Bang.

Khi Tào Tham tới, hai tiểu a hầu xinh đẹp đang giúp Lưu Bang ngâm chân.

Ngâm chân trong lúc tiếp kiến khách hay bộ hạ có thể coi là việc khá thất lễ, nhưng Tào Tham đã theo Lưu Bang lăn lộn chiến trường bao nhiêu năm, Lưu Bang là người ra sao y biết rất rõ, vì thế cũng không để lòng, ung dung đi tới ghế trên, ngồi xuống cạnh chỗ Trần Bình đang quỳ gối.

Lưu Bang khẽ mở mắt, hỏi Tào Tham:

-Hàn Tín, ra sao rồi?

Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Tào Tham dường như hiểu được ý của Lưu Bang, liền đáp lời:

-Đại Vương đã phân chia đất Hoài Tứ cho Tề quốc, Tề vương rất vừa lòng, bất kể nơi đâu cũng hết lời khen ngợi Đại Vương. Phạm Dương, Khoái Triệt vài lần có ý hãm hại Đại Vương cũng đều bị Tề vương răn dạy.

Lưu Bang gật đầu, nói thêm:

-Vậy người về trước đi.

-Thần xin cáo lui.

Tào Tham vái chào Lưu Bang rồi đứng dậy lui ra.

Đợi Tào Tham đi khỏi, , Lưu Bang đột nhiên hỏi Trương Lương và Trần Bình:

-Các người nghĩ sao nếu Hàn Tín làm vua nước Sở?

-Đại Vương anh minh

Trương Lương, Trần Bình ôm quyền chấp tay, cao giọng đồng lòng. Hạng Võ đã chết, Sở quốc đã vong, hiện tại đích thị là lúc lột bỏ binh quyền của Hàn Tín.

11. Chương 11: Ba Trăm Dặm Chạy Nhanh Như Sói.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 11: Ba trăm dặm chạy nhanh như sói.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên vùng núi hoang vu, tàn quân nước Sở chạy như sói hoang tiến nhanh đến gần Thọ Xuân

Đây quả thật là cuộc tháo chạy nhanh như sói, tất cả mọi thứ quân dụng đều bị vứt lại, áo giáp, tinh kỳ, trường kích đều bị ném đi, tất cả mọi người chỉ khoác chiếc áo ngoài mỏng, cầm cây kiếm ngắn, dang rộng đôi chân, tháo chạy hết tốc lực. Số lượng quân không đến 4000 người, nhưng đội ngũ lại kéo dài đến mấy chục dặm, người thể lực tốt đôi chân nhanh nhẩu thì chạy ở phía trước, người thể lực yếu hoặc bị thương thì dần dần bị tụt lại phía sau.

Đây là một lần hành quân đường dài gấp gáp, hơn nữa còn là một cuộc đào thải tàn khốc!

Bị đào thải, cũng đồng nghĩa với việc kết thúc mạng sống, không ai có thể cứu được họ.

Mắt nhìn các tướng sĩ bị rút lại phía sau càng lúc càng nhiều, lòng Hạng Trang cũng trĩu nặng đi, nhưng hấn vẫn sải nhanh bước chân, cũng chẳng có ý định sẽ dừng lại chờ đợi những tướng sĩ này trở vào hàng ngũ

Bởi vì, hành động tháo chạy của tàn quân nước Sở chắc chắn không qua mắt được đội thám báo của Liên quân

Nếu không ngoài dự tính thì, Lưu Bang, Hàn Tín, Anh Bố, Bành Việt, Chu Ân bọn chúng giờ đã biết được sự tồn tại của đám tàn quân nước Sở này, có khi còn đã phái quân lính đuổi theo rồi. Điều đáng mừng là, kị binh của Quán Anh đã bị kị binh của Hạng Vũ dẫn dụ đi khỏi, bây giờ chắc đã cách xa hơn mấy trăm dặm, nếu không phải thế, bọn họ chết là cái chắc!

Tuy nhiên, dù cho Liên quân không phái được kị binh đuổi theo truy sát, nhưng vậy cũng không được nhẹ lòng mà mất cảnh giác

Dừng lại, đương nhiên sẽ đợi được các tướng sĩ phía sau theo kịp lại hàng ngũ, nhưng cái giá phải trả rất có thể là toàn quân sẽ bị giết sạch!

Hạng Trang tuyệt đối sẽ không vì một số ít tướng sĩ bị rút lại đó, mà hy sinh cả một đội quân, bỏ được, bỏ được, có bỏ đi thì mới có được, chỉ có đủ nhẫn tâm, đủ xấu xa, mới có thể sống sót đến phút cuối cùng!

- Nhanh, nhanh hơn nữa! không được dừng, ai cũng không được phép dừng lại!

Cuộc hành quân gấp rút kéo dài hơn cả trăm dặm đường, ngay cả người khỏe mạnh cường tráng như Hạng Trang cũng phải mệt bỏ hơi tai, cảm giác thể lực mình không chống đỡ được nữa, thậm chí Ngu Cơ người đang ngồi trên lưng ngựa Ô Truy cũng đã mồ hôi đầm đìa, bởi vì ở thời đại này cưỡi ngựa vẫn chưa có bàn đạp, vì vậy có ngồi ngựa cũng sẽ rất tốn sức lực!

Kinh Thiên miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của Hạng Trang, hơi thở hồng hộc mà thưa rằng:

- Thượng Tướng Quân, nghỉ, nghỉ một chút đi ạ!

- Không được!

Hạng Trang đáp một cách lạnh lùng

- Không được nghỉ! Đi, truyền lệnh xuống toàn quân, là đàn ông, thì hãy chống đỡ đến cùng cho ta!

- Vâng!

Kinh Thiên cố chần tỉnh tỉnh thần, vừa đuổi theo đoàn quân phía trước vừa lớn tiếng truyền lệnh xuống

- Thượng tướng quân có lệnh, là đàn ông, thì hãy chống đỡ cho ta...

Trong đội quân hỗn loạn lập tức phát ra những tiếng chửi rủa

Tuy nhiên, không một ai dừng lại, mặc dù đã mệt rã rời, nhưng tất cả đều phải cắn răng kiên trì đi tiếp.

Tàn quân bại trận như họ biết rất rõ, mấy ngày này chỉ có thể gặm vỏ cây ăn gốc cỏ, ai ai cũng gần như cạn kiệt sức lực, giờ chỉ chống chọi bằng hơi thở của mình. Một khi dừng lại, cái hơi này được nghỉ ngơi, thì đến lúc đó có muốn ngồi dậy đi cũng khó, vả lại Liên quân có thể ập đến bất cứ lúc nào, vì vậy, không muốn chết thì phải cắn răng kiên trì thôi!

Điều Hạng Trang lo lắng không hề dư thừa, hành tung của đám tàn quân Sở quả thật đã bị phát hiện.

- Người nói gì? Bốn năm ngàn tàn quân Sở đang chạy trốn về hướng Tây sao?

Nhận được tin báo từ đại tướng Lý Tả Xa, phản ứng đầu tiên của Hàn Tín là không tin, tàn quân nước Sở không phải đã bị giết sạch rồi sao, ngay cả Hạng Vũ cũng đã bị chém mất đầu, sao lại lòi ra một đám tàn quân nước Sở này, điều này là không thể được.

Lý Tả Xa nói:

- Đại Vương, mặt tướng cũng không muốn tin, nhưng đích thật là có vài ngàn tàn quân Sở đang tháo chạy về hướng Tây!

Hàn Tín gật gật đầu, bèn ra quyết định ngay:

- Thôi vậy, bắt kể mấy ngàn tàn quân đó có chui ra từ đâu, người lập tức tập hợp đầy đủ ba ngàn tinh binh xuất trận, diệt hết chúng đi!

- Vâng

Lý Tả Xa hùng hổ đáp Vâng, đang định xoay người bước đi, thì sứ giả của Hán vương bỗng nhiên đến.

Người đến không ai khác, chính là Trương Lương, nhìn nhìn Lý Tả Xa tay cầm lệnh tiễn chuẩn bị xuất trận, Trương Lương mỉm cười nói:

- Lý tướng quân, người đang chuẩn bị dẫn quân đuổi giết đám tàn quân nước Sở vừa bị lộ diện đấy à?

Lý Tả Xa nghe vậy ngẩn người, lúc này quay đầu lại nhìn về phía Hàn Tín

Không đợi Hàn Tín tỏ vẻ gì, Trương Lương nói tiếp

- Xem ra tại hạ không nói sai, ha ha , nhưng mà việc này chắc không cần phiền đến Lý tướng quân nữa , Hán Vương đã mệnh lệnh cho Phàn Khoái tướng quân dẫn theo ba ngàn tinh binh đuổi theo truy kích rồi.

Hàn Tín nhú nhú mày, nói với Lý Tả Xa :

- Nếu đã như thế, vậy người hãy đi lấy quận Đông Hải đi

- Điều này cũng không phiền Lý tướng quân đâu.

Trương Lương khoát tay, cười cười và nói:

- Hán Vương đã ra lệnh Chu Bột đại tướng quân dẫn theo năm mươi ngàn tinh binh xuất phát ngay hôm nay, đi bình định ngay hai quận là Tứ Thủy và Đông Hải.

Dứt lời, Trương Lương lại nói:

- Tuy nhiên ngàn vạn lần xin Đại Vương đừng nghĩ ngợi nhiều, Hán Vương đây là thương cảm cho Đại Vương đấy, dù sao Đại Vương vừa mới dẫn đại quân đánh tan trăm ngàn quân Sở của Hạng Vũ. Hán Vương cũng bảo là, Đại Vương vất vả công lao to lớn, nên không cần phải chinh phạt nữa, cuộc chiến còn lại , cứ giao cho chức vị đại tướng quân Quán Anh, Tào Tham, Phàn Khoái, Chu Bột là được .

Hàn Tín bất đắc dĩ, đành thu hồi lệnh tiễn của Lý Tả Xa, Trương Lương nấn ná một hồi liền cáo từ mà đi.

Trương Lương vừa đi, biện sĩ của Phạm Dương là Khoái Triệt liền bước ra từ phía sau tấm bình phong, hướng về phía Hàn Tín mà góp ý rằng:

- Đại Vương người xem , Lưu Bang đã nổi lòng nghi kỵ đối với người, việc truy kích bọn tàn quân nước Sở không cần người phải lo, việc bình định hai quận Tứ Thủy, Đông Hải cũng không chịu dùng quân của nước Tề, đây là bởi vì Hán Vương lo lắng người sẽ nhân cơ hội tiến công và chiếm đóng thành trì, mở rộng thế lực và phạm vi lãnh thổ đó ạ.

Hàn Tín đương nhiên là không tin, lời lẽ nghiêm khắc răn dạy Khoái Triệt rằng:

- Nói hươu nói vượn, nếu như Hán Vương thực đúng có lòng nghi kỵ đối với ta, vậy thì tại sao ông ta không ngăn cản đại quân của Quán Anh bình định Giang Đông? Quán Anh chẳng lẽ lại không phải là thuộc cấp

của ta sao? Năm ngàn kỵ binh mà Quán Anh đang dẫn dắt theo chẳng lẽ không phải là quân lính của ta sao?

-Quán Anh?

Khoái Triệt mỉm cười nói:

- Đại Vương biết rất rõ, năm ngàn kỵ binh mà Quán Anh dẫn theo tuy rằng trên danh nghĩa thì là đội quân của nước Tề, nhưng trên thực tế thì chúng là lính của Hán Vương, tên Quán Anh này cũng là tâm phúc của Lưu Bang, đối với Đại Vương cũng chỉ là mặt ngoài vâng theo mà thôi. Nếu để tên này lựa chọn giữa Đại Vương và Lưu Bang, hẳn nhất định sẽ từ bỏ Đại Vương mà nguyện trung thành với Lưu Bang.

- Đủ rồi.

Hàn Tín nhú mày không hài lòng nói.

- Hán Vương làm sao có thể quá quắt như lời người vừa nói?

Khoái Triệt lập tức im lặng không nói thêm lời, đối với Hàn Tín cũng hoàn toàn không ôm mộng ảo tưởng nữa. Hàn Tín về kỹ năng quân sự thì không ai có thể theo kịp, nhưng về phượng diện Chính trị thì quả thật là có cái nhìn thiên cận. Nếu không ngoài dự liệu, Hàn Tín sớm muộn cũng sẽ trở thành con ma dưới đao của Lưu Bang thôi, nếu không, chẳng chóng thì chày cũng bị hấn liên lụy mà chết.

Khi trời sập tối, tàn quân Sở cuối cùng cũng chạy đến một thung lung gần Thọ Xuân

Nói ra thì người ta không dám tin, từ tảng sang đến lúc trời nhá nhem tối, bọn tàn quân nước Sở lại có thể chạy hơn hai trăm dặm chỉ trong một ngày, lao điên cuồng từ phía gần đông thành chạy đến gần Thọ Xuân.

Trong lịch sử hành quân thời xưa, đây tuyệt đối là điều kì tích rồi!

Tuy nhiên, giá phải trả cũng rất là thê thảm và nghiêm trọng, tàn quân Sở khi chạy ra từ phía gần Đông Thành thì vẫn còn gần bốn ngàn người, nhưng đợi đến khi trời tối lúc đến được Thọ Xuân , lại chỉ còn hơn ba ngàn hai trăm người .

Điều đáng mừng chính là, hơn ba ngàn hai trăm người còn sót lại này đều là những thanh niên trẻ tuổi lực lưỡng, cơ thể cường tráng,

Hơn nữa, ba ngàn hai trăm mấy người này phần lớn là đã từng theo Hạng Võ trải qua ba năm phạt Tần, năm năm đánh Hán, lại là quân lính già dặn còn sót lại sau trận chiến Cai Hạ. Đây đúng là binh lính già như nghĩa đen của nó, tất cả đều là bò ra từ trong đồng xác chết, không nói là lấy một chọi một trăm, nhưng đối mặt với tạp binh bình thường thì lấy một chọi mười là điều tuyệt đối không phải nói chơi.

Đương nhiên, điều này cũng phải có điều kiện trước mắt, đó chính là để bọn họ hồi phục thể lực, khôi phục ý chí chiến đấu

Ít nhất, việc đó bây giờ là không thể được rồi, ba ngàn hai trăm mấy người này hiện giờ vừa đói vừa mệt, mỗi một không chịu nổi, hơn nữa lòng quân tan rã, không có chút ý chí chiến đấu nào cả. Nói một cách không hề khoa trương, đó là một đám ô hợp, liên quân tùy ý phái ra mấy trăm lính cò cũng có thể đánh tan bọn họ.

Muốn lấy lại tinh thần không hề dễ dàng gì, phải thắng trận lần này đến lần khác thì mới gia tăng dũng khí được.

Tuy nhiên, việc cấp bách bây giờ vẫn là nhanh chóng tìm chút thức ăn để lấp đầy bao tử cho đám lính đang đói này, bọn họ đã mấy ngày không được ăn bữa cơm thật sự nào rồi.

Hạng Trang đang nghĩ nên tìm đâu ra thức ăn, thân binh Truân Trưởng Cao Sơ đột nhiên đi đến thấp giọng bẩm báo rằng:

- Thượng tướng quân, bên phía Tây núi có khói bếp!

- Ủ, là khói bếp!

Hạng Trang nghe vậy lập tức lên tinh thần, có khói bếp cũng có nghĩa là sẽ có đồ ăn.

Hạng Trang lập tức đi theo Cao Sơ leo lên sườn núi, nhìn từ trên cao nhìn xuống, quả thật đã nhìn thấy bên tay phải ven núi có hơn mười nhánh khói bốc lên nghi ngút, điều tất nhiên, dưới ven núi chắc phải có cái thôn làng.

Lúc này, cũng không ít tướng sĩ phát hiện ra khói bếp, vây quanh lại đây.

- Các người nhìn kia, khói bếp, ven núi chắc chắn có người ở, có thức ăn !
- Mẹ nó, mấy hôm nay đói chết được, lần này cuối cùng cũng có đồ ăn rồi.
- Vậy còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau chóng đi thôi, giành giật con mẹ nó, chậm trễ là không có phần đâu!
- Đúng, xử hết cái làng này, giết sạch bọn phản nghịch, cướp hết lương thực chúng nó!

Nói vài câu, mấy chục quân lính đã đói đến hoa cả mắt này liền tản ra , sau đó mỗi người mỗi ngựa chạy xồng xộc về phía ven núi. Cũng không phải tốn công sức , tin tức đã lan truyền khắp đội quân, tên lính vừa này còn nằm đói đờ như chết lập tức lấy lại tinh thần, tranh trước tranh sau mà chạy về phía ven núi.

Hạng Trang cũng không ngăn cản, trên thực tế thì hắn cũng không nghĩ sẽ ngăn cản.

Sao lại phải ngăn cản nhỉ? Các tướng sĩ đã đói đến đường này, tìm chút đồ ăn có gì sai chứ?

Đúng là, dân làng ven núi là vô tội, phản bội nước Sở quy hàng nước Hán cũng không phải điều họ mong muốn, nhưng thế thì đã sao?

Sở Hán phân tranh, đại chiến đã năm năm rồi, người dân bách tính Trung Nguyên phải chịu đựng bao nhiêu nỗi khổ giữa binh đao loạn lạc, ai mà không vô tội chứ? Mấy triệu hơn cả chục triệu dân chúng cũng bị hại, còn quan tâm đến một thôn làng nhỏ nhoi này, chỉ vài trăm người thôi ư?

Tàn nhẫn cũng mặc, máu lạnh cũng được, đây đều là vì sự sinh tồn!

Căn cứ Sở quân đã mất, một mình tác chiến, không cướp, ăn cái gì chứ?

Chỉ có sống sót mới là vương đạo, còn những cái khác con mẹ nó đều là vứt đi .

Hươu là vô tội, nhưng bọn sư tử có thể vì hươu là vô tội mà không ăn thịt chúng chẳng? Dê con hiền lành, nhưng Sói hoang có thể vì Dê con hiền lành mà không xơi chúng không? Không thể, bởi vì Sư tử và sói hoang đều phải sinh tồn, do vậy, chúng nó cần phải ăn thịt hươu, cần phải xơi dê con!

Khi Hạng Trang đến được chân núi, quân Sở đã bắt đầu công kích.

Ven núi có một thôn lớn, còn xây cả ô bảo, tựa vào núi và gần sông, dễ phòng thủ nhưng khó tấn công, người dân cư trú bên trong đoán chắc phải là gia tộc quyền thế, cũng có mấy trăm dân binh, nhưng trước cả ngàn quân lính Sở đang đói thế này, thì số dân binh nhỏ nhoi này căn bản là trứng chọi với đá, có thành trì kiên cố thì cũng không xong , không đến nửa giờ , bọn lính Sở đói khát đã xông vào cửa chính, chen chúc mà vào thành.

Khi Hạng Trang đạp lên bức tường bảo vệ thành , thì cả thành đã bị Sở quân tiêu diệt hoàn toàn.

Nơi nơi đều là ánh lửa, đâu đâu cũng có bóng người tháo chạy, nơi nào cũng nghe được âm thanh của binh khí va vào nhau, chỗ nào cũng có tiếng kêu la thảm thiết, tiếng phụ nữ kêu rên, tiếng trẻ em khóc lóc, còn có cả tiếng cười điên cuồng của bọn lính Sở đói khát, cả ô bảo đều đang than khóc, quyền một thôn làng đang rên rĩ ỉ ỉ, chỉ có bọn quân Sở là cười điên đảo, đây, nó chính là chiến tranh! Cuộc chiến tranh tàn khốc!

Đi theo sau Hạng Trang là Ngu Cơ bỗng nhiên buông tiếng thở dài xa xăm, trong đôi mắt xinh đẹp đó lộ rõ sự không đành lòng.

Ánh mắt Hạng Trang một màu lạnh băng, trong đồng tử đen nhánh đó chỉ thấy hình ảnh của ngọn lửa đang cháy,

Hạng Vũ diệt Tần, là làm như thế đó, Bành Việt công Sở, cũng là làm như thế đó; Thậm chí ngay cả Lưu Bang, cũng là thường xuyên làm như thế. Còn hắn Hạng Trang, đâu phải là người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải là kẻ cuối cùng!

12. Chương 12: Dừng Trí Lấy Thọ Xuân.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 12: Dừng trí lấy Thọ Xuân.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Màn đêm sâu lắng, Cao Sơ dẫn theo hơn hai trăm thân binh đi đến thôn sơn ngoại, mai phục trong các bụi cỏ.

Ngoảnh đầu nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng phát ra từ phía ổ bảo, dùng đầu ngón chân cũng có thể hình dung được, hiện giờ tình hình trong ổ bảo là như thế nào. Hơn ba ngàn tàn quân Sở, ngoại trừ hơn hai trăm người ở đây, số còn lại đều đang ở ổ bảo ăn uống no say, tên nào may mắn, còn có thể ôm tiểu nương tử mà vui sướng khoái lạc.

- Truân Trưởng, ta nghĩ không thông, Thượng Tướng Quân cũng không có ý nghĩa!
- Đúng đấy, chúng ta là những thân binh của Thượng Tướng Quân, vậy mà phải ở đây mà nhịn đói.
- Nếu như quay về muộn, các loại thức ăn ngon, thức uống tốt, cũng không còn phần của chúng ta nữa. Các tướng sĩ cấp dưới rất bất bình, tâm trạng của Cao Sơ cũng tệ như vậy, y bèn tức giận khiển trách:
- Im ngay cho ta, ai còn nói thêm nửa lời, ông đây sẽ cho nhịn đói thật.

Mười mấy đội quân, với hơn chục đội trưởng ngay lập tức im lặng, không dám nói thêm lời nào.

Lúc này, Cao Sơ mới mang mấy bao lương thực ở bên cạnh ra, căn dặn thuộc hạ rằng:

- Đi, mang những phần cơm nắm này, đem cho mọi người chia nhau mà ăn, đừng quên đưa thêm cho Hắc Mâu hai cái, để y đánh con mắt y sáng một chút, canh gác thật cẩn thận cho ta.
- Vâng!

Mười mấy đội quân với hơn mười vị đội trưởng, đồng thanh dạ vâng, và rời đi với vẻ không hài lòng lắm.

Tuy nói cơm nắm này vừa lạnh lại vừa cứng, vừa khô lại vừa sấp, nhưng dù sao nó cũng lấp đầy bụng. Nếu như chộc giận Cao Truân Trưởng thật, chỉ sợ ngay cả đến cơm nắm cũng không có mà ăn.

Trong ổ bảo, ba ngàn binh Sở đang chề chén say sưa.

Có người thì vội vàng đun nước nấu cơm, có người thì bận giết cừu mổ lợn, còn nhiều người khác thì tay cầm chén bát, ngồi vây quanh bên bếp núc, đợi đến lúc được ăn uống thỏa thích. Đã nhịn đói suốt bao nhiêu ngày trời, hôm nay cuối cùng bao tử cũng được ăn uống no say, sốt ruột quá! Đương nhiên, cũng có kẻ bắt được các cô gái trẻ tuổi, đang tận hưởng khoái lạc.

Hạng Trang đương nhiên biết việc, nhưng không có ngăn cấm gì.

Bởi vì đây là thời loạn lạc, thời buổi loạn lạc tự có quy luật riêng của nó.

Hưởng chi ở thời đại này, quan niệm căn bản về trinh tiết còn chưa được hình thành, rất nhiều địa phương thậm chí còn có tập tục thê khách, hơn nữa ngay cả những cô gái đó cũng không nghĩ đây là việc xấu hổ, còn coi đó là niềm vui. Thế thì Hạng Trang còn điều gì phải áy náy nữa?

Nói cho cùng, cường bạo là chỉ một bên không đồng ý, nếu như hai bên là người tình ta nguyện, vậy còn được gọi là cường bạo sao?

Trong ngôi nhà ngói trắng lệt ở trung tâm ổ bảo, ngoài hai ngọn đèn có nhiều chi đèn ra, còn có hơn mười nhánh đèn áp tường lớn, đại sảnh được chiếu rọi sáng rực như ban ngày. Hạng Trang đang mở tiệc chiêu đãi Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ chư vị đại tướng quân. Trên bàn của mỗi người, đều được bày ra cả một giò heo đã được nấu chín một nửa, còn có một lọ gạo lức lớn, cùng với một vò rượu nhạt đầy ắp.

- Nào, chư vị tướng quân, cạn ly đi!

Hạng Trang kính rượu các vị tướng, hớp một hơi cạn sạch.

Cái gọi là rượu nhạt kỳ thực không thể coi là một loại rượu chân chính được, nhiều nhất chỉ là một loại thức uống được lên men từ các loại lương thực phụ mà thôi, nồng độ cồn của nó là tương đối thấp, nhưng thức uống chơi này nếu uống nhiều cũng sẽ bị say đấy.

Trong khi Hạng Trang cùng các vị chư Tướng đang uống say sưa, thì hỏa đầu quân lại đứng cho mỗi người một con gà nướng mập mập và vàng óng.

Hạng Trang cầm con gà nướng lên, suy ngẫm một hồi rồi xé ra một nửa đưa cho Kinh Thiên, rồi nói:

- Đi, mang nửa con gà nướng này đem cho Ngu Cơ đi.

Nói thực ra, Hạng Trang nào có quan tâm đến sự sống chết của Ngu Cơ, dù cho nàng đúng là một đại mỹ nhân Thiên kiều bá mị, nhưng Hạng Trang vốn không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc. Nếu theo chủ ý ban đầu của hắn, thì căn bản hắn sẽ không dắt theo Ngu Cơ trốn chạy, nhưng đây lại là mệnh lệnh của Hạng Võ, hơn nữa hiện giờ nó gần như là di nguyện của Hạng Võ, Hạng Trang không thể lên tiếng, chỉ đành tuân lệnh thôi.

Kinh Thiên lĩnh mệnh đi rồi, Hạng Trang lúc này mới ngồi dậy cầm con gà nướng lên, bắt đầu gặm nuốt như gió cuốn mây tan.

Hoàn Sở năm người cũng ăn như hổ sói. Cho đến khi rượu túc cơm no, Hoàn Sở đánh một cái no hơi, rồi hỏi:

- Thượng Tướng Quân, không biết bước tiếp theo chúng ta nên đi như thế nào đây?

Bốn người Quý Bố cũng lần lượt buông bát đĩa xuống, đứng đứng lỗ tai lên nghe.

Hạng Trang ngay lập tức mỉm cười, nói cho cùng, đám người của Hoàn Sở cũng không phục hắn cho lắm, đổi lại người lĩnh quân là Hạng Võ thì bọn họ chắc hẳn đã không dám hỏi như vậy.

Tuy nhiên, đây cũng là việc nằm trong dự kiến.

Giả như Hạng Trang cơ thể khỏe như hổ, giận rung một cái, đám người Hoàn Sở, Quý Bố liền dập đầu vái lạy, những việc như vậy, thì chỉ có trên phim truyền hình kém chất lượng của đời sau mà thôi. Trong thời cổ đại thực tế này, những tình huống đó tuyệt đối không thể nào xảy ra được. Ngàn vạn lần không được xem thường tư duy của người cổ đại, nhất là đám người ghê gớm như Hoàn Sở, Quý Bố, bọn họ có thể từ một dân thường áo vải mà trở thành một đại tướng quân, đây há có phải là người tầm thường?

Hạng Trang liền mỉm cười, không đáp mà hỏi ngược lại rằng:

- Hoàn tướng quân, theo ý của ngươi thì bước tiếp theo ta nên đi như thế nào?

- Việc này....

Hoàn Sở trầm ngâm một lát và đáp:

- Mặt tướng cho rằng, Giang Đông mới là điểm căn cứ của quân ta, vì vậy, cuối cùng thì quân ta nên đánh về Giang Đông!

Nói xong một hồi, Hoàn Sở lại khẽ thở dài mà nói tiếp:

- Cũng không rõ hiện giờ Đại vương như thế nào rồi, còn hai quận Giang Đông, không biết có thất thủ hay chưa?

Ngay tức thì, cả đại sảnh một màn im lặng, tất cả mọi người đều cúi đầu chán nản.

Mặc dù không ai muốn tin, nhưng thực tế thì ai ai cũng biết, Hạng Võ tuyệt đối là lành ít dữ nhiều, hai quận Giang Đông, Hội Kê phần lớn cũng đã thất thủ, nói cách khác, ba ngàn tàn quân bọn họ từ đầu chí cuối hoàn toàn đơn độc, từ nay về sau, họ sẽ không nhận được bất kỳ viện trợ nào, họ sắp phải đối đầu với cả thế giới này rồi!

- Giang Đông, chúng ta nhất định sẽ phải giết về đó thôi.

Hạng Trang gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Bởi vì đó là quê hương của chúng ta, ở nơi đó có cha mẹ, vợ con, người thân của chúng ta, nhưng mà....

Nói rồi dừng lại, Hạng Trang lại nói:

- Hiện giờ không được, bây giờ chúng ta mà về Giang Đông, chỉ có tự chui đầu vào lưới, đó là tự tìm cái chết!

Quý Bố, Chung Ly Muội, còn có Tiêu Công Giác đều lặng lẽ gật đầu.

Hoàn Sở lại nói:

- Như vậy Thượng Tướng Quân, bây giờ quân ta nên làm thế nào?

- Bây giờ ư?

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Ăn cơm, uống rượu, làm như thế thôi!

- Thượng Tướng Quân, ý mặt tướng nói đến là ngày mai.

Hoàn Sở nhíu mày nói:

- Ngày mai làm sao đây?

- Ngày mai?

Hạng Trang lại nói:

- Ngày mai vào thành, vào trong thành thì rồi tiếp tục ăn, tiếp tục uống.

- Vào thành?

Chung Ly Muội hơi biến sắc nói:

- Ý Thượng Tướng Quân nói là, Thọ Xuân? Chúng ta muốn đánh Thọ Xuân?

Lời này vừa phát ra, Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác và Ngưu Tử Kỳ lập tức đồng bộ biến sắc, phải biết rằng Thọ Xuân là quận chính của quận Cửu Giang, thành cao hào sâu, nghĩ chắc hẳn còn có trọng binh canh gác, dù có trăm ngàn quân Sở đến công phá, trong phút chốc cũng không chắc có thể đánh được, bây giờ chỉ có hơn ba ngàn tàn quân, vậy thì càng không có khả năng lấy.

- Đúng, Thọ Xuân

Hạng Trang nói với một khẩu khí vẫn rất bình thản, dường như lấy được Thọ Xuân chỉ là một việc bé nhỏ không đáng kể đến.

- Thượng Tướng Quân, việc này không phải là chuyện nhỏ, xin ngàn vạn lần suy nghĩ kỹ!

Chung Ly Muội nghe vậy khẩn trương nói:

- Thọ Xuân không dễ đánh đâu!

Hạng Trang thì lại khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Chung Ly tướng quân yên tâm, bản tướng quân tự có cân nhắc.

Dừng một lúc, lại nhìn quanh Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử kỳ bốn người và nói:

- Chư vị tướng quân cũng xin hãy yên tâm, bản tướng quân sẽ không lấy tính mạng của ba ngàn tướng sĩ ra để mạo hiểm đầu, đánh Thọ Xuân, là dùng trí, chứ không phải cường công!

- Dùng trí?

Đám người Hoàn Sở, Quý Bồ ngơ ngác nhìn nhau.

- Đúng, dùng trí

Hạng Trang thản nhiên gật đầu.

- Không đánh mà thắng, chiếm hạ Thọ Xuân!

Cuộc chiến Thọ Xuân, đối với Hạng Trang mà nói, có ý nghĩa rất quan trọng, hắn không chỉ phải tận dụng hết khả năng, giảm thiểu tổn hại cho quân Sở, mà còn phải nhân trận này gây dựng uy tín, phải khiến đám lão tướng quân Sở như Hoàn Sở, Quý Bồ, Chung Ly Mị, Tiêu Công Giác, không dám nghi ngờ sự quyết đoán của hắn nữa. Nếu không cứ thế này mãi, sau này nhất định cũng xuất hiện kẻ đại loạn.

Ở thôn sơn ngoại, hơn hai trăm thân binh đã hứng gió Tây Bắc hơn nửa đêm.

Cao Sơ ngủ thiếp đi thì bị lạnh đến giật mình tỉnh dậy, rồi lại ngủ tiếp, sau đó thì lại tỉnh dậy, sau khi lặp đi lặp lại bốn lần, trên đỉnh núi rốt cục cũng có hai tiếng quạ kêu the thé vọng lại, trong chốc lát, giấc ngủ của Cao Sơ liền không cánh mà bay, bởi vì hắn biết, tiếng kêu vừa rồi không phải tiếng quạ kêu thật, mà là tiếng cảnh báo của Hắt Mâu đang mai phục trên đỉnh núi.

- Tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại!

Cao Sơ khẩn trương lắc tỉnh mấy tên lính, đang dựa vào hắn ngủ say sưa, khẽ hạ lệnh nói:

- Mau đi đánh thức tất cả anh em dậy, chuẩn bị làm việc rồi!

Mệnh lệnh lập tức được truyền xuống, hơn hai trăm thân binh lần lượt tỉnh giấc.

Thời gian qua đi một lúc, bầu trời đêm phía trước bỗng dưng xuất hiện vài ánh lửa mờ mờ ảo ảo, theo thời gian trôi qua, ánh lửa dần trở nên rõ ràng hơn, sau đó từ một thành hai, từ hai thành bốn, dần dần biến thành một cây đuốc có mười chi đèn sáng rực, khi đến gần rồi, mới phát hiện thì ra là một đội thám báo gồm hai mươi người.

Khéo miệng Cao Sơ lập tức lóe lên nụ cười nham hiểm, quả nhiên không ngoài dự liệu của Thượng Tướng Quân, sau khi cố ý thả vài tên dân làng ra, bên phía Thọ Xuân liền phái đội dò la quân tình đến thật.

Mắt nhìn sắp đi vào vòng phục kích, nhưng hơn hai mươi tên thám báo đó lại bỗng dưng dừng lại.

Cao Sơ tức khắc giật mình lo lắng, bị phát hiện chỗ ẩn nấp rồi ư, không thể nào? Ngay tại lúc Cao Sơ đang do dự, không biết có nên tấn công hay không, thì tên dẫn đầu đội thám báo liền quát lớn:

- Đều nghe rõ cả đây, phía trước là bàn thuyền của thôn, thêu ruy hết chúng cho ta, khi vào thôn tay chân phải nhẹ nhàng một chút, đừng có con mẹ nó làm kinh động đến những cường đạo bên trong.

- Vâng!

Tất cả bọn lính thám báo lũ lượt dạ vâng, lại trước sau dập tắt hết đuốc..

Trong bóng đêm, hơn hai mươi tên thám báo vẫn tiếp tục tiến về phía trước, nhanh chóng rơi ngay vào vòng phục kích.

- Châm lửa, giết!

Cao Sơ ra lệnh một tiếng, mấy chục cây đuốc trong chớp nhoáng bỗng sáng rực lên, tiếp đó hơn hai trăm tên quân Sở, tay cầm kiếm sắc lạnh băng, hùng hổ ủa ra từ trong bụi rậm. Hơn hai mươi tên lính đến dò thám kia bị giết đến trở tay không kịp, vài ba cái là bị chém gục hết hơn phân nửa, bảy tên còn lại vẫn chống trả một cách yếu ớt.

Trong đám thám báo đó có một tên lợi hại nhất, tay cầm một đôi đoản kích, lại còn liên tiếp đấu với hơn chục tên quân Sở.

Mắt nhìn tên cầm đầu đội thám báo sắp thoát khỏi vòng vây, Cao Sơ kịp thời giết tới, múa may thanh kiếm bản to dùng, cân nặng hơn năm mươi ký của hắn, chặn dứt đường lui của y, hai người giao đấu với nhau, những tên thám báo còn lại lần lượt bị chém ngã xuống đất, tên cầm đầu này trông thấy không còn đường lui, cắn răng một cái, xoay ngang đoản kích, liền muốn tự vẫn.

Cao Sơ há có thể để y được như ý muốn? Đại kiếm run lên, chỉ nghe một tiếng keng vang lên, song đoản kích của tên đó liền bị gãy đôi. Hai tên quân Sở nhân lúc này chạy lên trước, ắt tên thám báo quy xuống đất, tên thám báo này cảm phần đến chết được. Nhưng đợi lúc hắn nhìn rõ màu sắc y bào của hai tên quân Sở, thì bỗng nhiên mắt hắn lại sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

13. Chương 13: Vận Số Chưa Hết.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 13: Vận số chưa hết.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Các người là quân Sở?

Đội thám báo kinh nghi bất định nói:

- Không phải là kẻ cướp sao?

- Nói nhầm.

Cao Sơ không khách khí mà đập một cước vào tên mật thám mắng:

- Đương nhiên ông đây không phải là kẻ cướp, ông ngồi đây không thay họ đổi tên, thân binh Truân trưởng dưới trướng Đại Sở Thượng Tướng Quân Hạng Trang, đích thị là Cao Sơ ta!

- Thực sự là quân Sở chứ?

Đầu tiên thám báo Đội Suất vô cùng mừng rỡ, chợt lại giận dữ:

- Hãy nhìn xem, chân tay người chả sạch sẽ chút nào.

- Hắc, người có muốn bị đá mông không?

Cao Sơ một bên túm lấy cằm của Đội Suất thám báo, một bên hùng hống hổ hổ nói:

- Người cũng không phải đàn bà, hơn nữa, cho dù người có là đàn bà, người đoán xem ông đây có dám làm không...

Nói xong, Cao Sơ đã nhìn thấy rõ diện mạo của Đội Suất thám báo, nhất thời kinh ngạc nói một tiếng:

- A, người thật là tuần tú, người thực sự không phải là phụ nữ đấy chứ?

- Buông ra.

Thám báo Đội suất ra sức giãy giụa để thoát khỏi bàn tay to của Cao Sơ, không hài lòng nhíu mày nói:

- Ta muốn gặp Thượng Tướng Quân.

- Muốn gặp Thượng Tướng Quân phải không?

Cao Sơ lãnh đạm nói:

- Người chắc cũng hiểu đạo lý này, trước tiên người phải cho ta biết danh tính của người là gì?

- Ta là cháu trai ngoại của Vũ Thiệp trước đây là Huyện lệnh huyện Thọ Xuân, Tần Ngự.

Thám báo Đội suất nói:

- Ta cần bẩm báo tình hình quân sự cơ mật.

- Trước đây là Huyện lệnh huyện Thọ Xuân ư? Cháu trai ngoại của Vũ Thiệp? Tần Ngự?

Cao Sơ quan sát từ trên xuống dưới thám báo Đội suất vài lần, lại nhíu mày trầm ngâm một lát, sau đó hạ lệnh nói:

- Đi, dẫn hần đi gặp Thượng Tướng Quân.

Phòng khách trống lẹ, Hạng Trang tựa trên ghế đang ngủ.

Trong phòng khách yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng đèn trên tường nổ ra vài tiếng lách tách.

Trong lúc nhàn rỗi, một hồi tiếng bước chân nhỏ đi vào phòng khách, đang ngủ say đột nhiên Hạng Trang xoay người nhảy lên, hần cũng đã lấy được thanh đại kiếm lạnh như băng cầm trong tay, nhanh như chớp thanh kiếm đã đề lên cổ họng của người đi tới, Hạng Trang nhìn lên chăm chú nhìn kỹ, không ngờ là Ngu Cơ.

- Ngu Cơ?

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Nàng tới đây làm gì?

Thoạt nhìn vẻ mặt của Ngu Cơ vô cùng mệt mỏi, mới chỉ mất thời gian một ngày một đêm, cả người xem ra cũng gầy đi, đường dài hành quân tuy rằng mệt nhọc, lại không có khả năng khiến cho Ngu Cơ như vậy. Hiển nhiên, đây là bởi vì nhớ nhung Hạng Võ, câu chuyện tình yêu giữa Hạng Võ và Ngu Cơ có thể ca tụng hàng nghìn năm, thật đúng là có đạo lý.

- Thượng Tướng Quân.

Ngư Cơ nói:

- Đại vương, có tin tức gì không?

- Vương huynh sao?

Hạng Trang không nén nổi thở dài, nếu như không có kỳ tích gì xảy ra, thì giờ này Hạng Võ đã tự vẫn ở bờ Ô Giang, nhưng việc này làm sao có thể nói với Ngu Cơ chứ? Hạng Trang không phải là người thương hoa tiếc ngọc gì, nhưng vào lúc này thực sự cũng không đành lòng phá đi sự mong mỏi của Ngu Cơ muốn gặp Hạng Võ.

- Nàng trở về đi, Ngu Cơ.

Hang Trang thở dài nói:

- Một khi có được tin tức gì về Vương huynh, ta sẽ báo cho nàng biết đầu tiên.

- Làm phiền Thượng Tướng Quân.

Ngư Cơ thở dài yếu ớt, nhìn về phía Hạng Trang một lần nữa, sau đó thướt tha đi ra.

Nhìn dáng điệu tha thướt của Ngu Cơ, Hạng Trang không khỏi động lòng, tuy nhiên rất nhanh hần đã đuổi được ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Mềm mại hòa nhã không phải là phẩm chất của người anh hùng, một hào kiệt như Hạng Võ, một khi mê muội sắc đẹp không phải cũng rơi vào kết cục thân tử bình bại hay sao? Hạng Trang cũng không muốn đi theo vết xe đổ của Hạng Võ.

Ngư Cơ vừa mới đi, Hạng Trang trở lại ghế nằm xuống, Cao Sơ đã trở lại.

- Thượng Tướng Quân.

Cao Sơ hướng về phía Hạng Trang vái chào thật dài, lại hưng phấn nói không ngớt:

- Vào lúc nửa đêm, về hướng thành Thọ Xuân quả nhiên có một tiểu đội thám báo đến đây, đều bị chúng ta bắt được, còn có một kẻ nói là cháu trai ngoại của huyện lệnh huyện Thọ Xuân Vũ Thiệp, đang ở bên ngoài, Thượng Tướng Quân có muốn gặp hắn hay không?

- Cháu trai ngoại của Vũ Thiệp?

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, vội la lên:

- Mau mời hắn đến đây.

- Dạ!

Cao Sơ lĩnh mệnh đi, rất nhanh dẫn theo hai thân binh áp giải người thanh niên đi đến. Người thanh niên này dáng người có vẻ nhỏ bé, y phục mặc trên người có chút rộng, tuy nhiên bộ dạng có phần tuấn tú khôi ngô, làn da trắng, trông giống con gái, chẳng qua bị trói tay, nhìn có chút nhếch nhác.

Hạng Trang nhíu mày, hạ lệnh nói:

- Cởi trói cho hắn.

Cao Sơ vội vã cởi trói cho người thanh niên, người thanh niên kia xoa nắn cổ tay, lúc này mới hướng về phía Hạng Trang vái chào, nói:

- Tiểu nữ Tần Ngư, tham kiến Thượng Tướng Quân.

Cao Sơ nghe vậy ngạc nhiên, quả đúng là con gái?

- Miễn lễ.

Hạng Trang đỡ tay nói:

- Tần Cơ, Vũ Thiệp tiên sinh có khỏe không?

- Không khỏe.

Tần Ngư thở dài nói:

- Sau khi Chu Ân phản bội Sở, đã bị giam trong nhà lao, nói là chờ đánh tan quân Sở, trở về sẽ hỏi tội.

Ngừng lại một lát, Tần Ngư lại nói:

- Thượng Tướng Quân, không phải các người là do Đại vương phái tới để thu phục Thọ Xuân đấy chứ? Có phải ở Cai Hạ Đại vương đã đánh bại quân Hán và phản quân Chu Ân hay không?

- Việc này...

Hạng Trang mặt không đổi sắc nói:

- Đại vương đang ở Cai Hạ giằng co với quân Hán, tuy nhiên bản tướng quân đích thực là phụng mệnh Đại vương tiến đến để thu phục Thọ Xuân.

Ngừng lại một lát, Hạng Trang lại nói:

- Tần Cơ, người có thể nói cho ta biết tình hình phòng thủ của thành Thọ Xuân hay không, bên trong có bao nhiêu quân coi giữ, chủ tướng là ai?

Tần Ngư nói:

- Thọ Xuân chỉ có không đến 2000 binh lính già nua yếu ớt, chủ tướng là Chu Cửu, là cháu trai của Chu Ân, hữu dũng vô mưu, hơn nữa ham rượu như mạng sống, mỗi ngày đều uống cho tới khi say mềm. Nếu Thượng Tướng Quân muốn thu phục Thọ Xuân, tiểu nữ xin được làm nội ứng, lựa chọn việc đánh mở cửa thành, dẫn dắt đại quân vào thành.

- Tốt, lời nói không bằng bạo lực, cũng không nhất thiết chờ tới hôm sau, ngày hôm nay liền đi, trá cửa!

Hạng Trang dừng lại một chút, lại quay đầu về phía Kinh Thiên nói:

- Kinh Thiên, người chọn lựa hơn 20 binh sĩ tinh nhuệ, thay giáp y của đám phản quân, cùng Tần Cơ đi đến cửa thành.

- Vâng!

- Vâng!

Kinh Thiên, Tần Cơ đồng thời chấp tay thi hành lễ, xoay người nghênh ngang đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng hai người đi xa, Cao Sơ có chút lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, nếu chẳng may trong đó có gian kế, Kinh Thiên và hơn 20 huynh đệ có thể gặp nguy hiểm.

- Đừng lo.

Hạng Trang khoát tay, tự tin nói:

- Trong lòng Tần Cơ kiên định với Sở, tất nhiên sẽ không phải là gián điệp.

Dứt lời, Hạng Trang lại chỉ bảo Cao Sơ nói:

- Như vậy, người lập tức phái người, truyền cho chư tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử Kỳ đến đây nghị sự.

- Vâng!

Cao Sơ tuân lệnh đi.

Nhìn theo bóng Cao Sơ khuất xa, Hạng Trang thản nhiên cười, quỳ ở trên ghế ngồi xuống.

Về cơ bản Hạng Trang cho rằng, việc đánh chiếm Thọ Xuân rất có hi vọng, tuy nhiên sự tình có chút thuận lợi như vậy, vượt ra ngoài dự kiến của hắn, xem ra, nước Sở vẫn còn có vận may.

Bóng đêm như mực, gió lạnh như đao cắt.

Hai gã tốt canh gác cửa thành đã sớm trốn vào chòi gác, đang sưởi ấm bên chậu than.

Hai người đang ngồi trên đất nói chuyện phiếm, rồi đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào truyền tới, khẩn trương đứng dậy đi vào trên tường thành, nhìn từ lỗ châu mai ra bên ngoài trông thấy, nhìn thấy một tiểu đội hơn 20 người, hai gã tốt canh gác lập tức cảnh giác đứng dậy, lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Các người là ai!

- Trình Đại, người có mắt như mù hả?

Dẫn đầu Tần Ngư quát một cách dửng dưng:

- Là ta.

- Ồ, thì ra là Tần Cơ à?

Về mặt của gã tốt canh gác lập tức thả lỏng, lại hỏi:

- Thế nào, có thăm dò được gì về tình hình bộ quân Sở hay không?

- Đừng nói nhảm?

Tần Ngư lãnh đạm nói:

- Mau mở cửa thành, bằng không làm hỏng quân tình, người có gánh nổi trách nhiệm không.

- Được, coi như ta chưa nói điều gì.

Gã tốt canh gác này nói với gã khác

- A Cửu, người khẩn trương đem bàn tồi tới, ta đi mở cửa phía dưới cho bọn hắn.

Chợt cổng thành vang lên tiếng cọt kẹt, cầu treo chậm rãi hạ xuống.

Sau đó đóng cửa thành lại, tiếng cọt kẹt lại vang lên chói tai.

Ở ngoài cửa thành, Kinh Thiên đã chờ đợi rút ra đại kiếm, tiến về phía trước, phía sau hơn 20 binh sĩ tinh nhuệ tiến theo, hướng về phía cửa thành Thọ Xuân, vừa mới mở cửa thành gã tốt canh gác còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng đã bị quân Sở chém nằm trên mặt đất.

Kinh Thiên lại lấy cung tên, bắn một mũi tên đốt cháy lên trời.

Trong lúc đó, bên ngoài thành Thọ Xuân liên vang lên tiếng hò hét như trời vang đất lở, chợt có rất nhiều đám lửa, tướng sĩ kêu gào, quơ lấy kiếm, hướng về phía thành Thọ Xuân dâng lên như nước thủy triều

Chu Cữu bị thuộc hạ lắc cho tỉnh, vẫn là say rượu chưa tỉnh, miệng khô lưỡi khô liền ra lệnh cho thân binh nói:

- Đi, mau đi tìm một vò rượu khác cho ta để ta giải khát.

- Tướng quân, còn muốn uống nữa sao?

Thân binh Truân trưởng vẻ mặt đau khổ nói:

- Quân Sở đã tiến sát cửa thành rồi!

- Gì, người nói cái gì?

Chu Cữu cả kinh việc này không phải là nhỏ, cảm giác say rượu lập tức biến mất, sau đó lại không tin, chỉ vào đám thân binh đang tụ tập cười dài nói:

- Tiểu tử ngươi, lại lên cơn mê sảng làm cho ta sợ, Quân Sở bị 700 nghìn liên quân bao vây ở Cai Hạ, làm sao có khả năng đến Thọ Xuân được? Hơn nữa Thọ Xuân ta thành cao, hào sâu, làm sao có thể nói quân Sở nói tiến là có thể tiến vào được?

- Tướng Quân, những lời của tiểu nhân nói đều là sự thật.

Thân binh Truân trưởng vội la lên:

- Quân Sở thật sự đã tiến vào thành rồi.

Chưa dứt lời, bên ngoài đã vang lên những thanh âm hò hét như thủy triều dâng, còn có cả tiếng binh khí va chạm, lúc này Chu Cữu mới tin, nhanh chóng mặc áo giáp chỉnh tề đi ra, chỉ thấy bên trong thành đã hoàn toàn lộn xộn, khắp nơi đều đã bị cháy, chỗ nào cũng thấy chém giết, chỗ nào cũng thấy loạn quân kêu rên hoảng loạn.

Chu Cữu đang lúc không biết phải làm sao, lại có thuộc hạ chạy vội tới, thở hổn hển nói:

- Tướng quân, tin xấu, đại doanh trong thành đã bị công phá, các bộ các khúc đều đã bị đánh tan tác!

Ngừng lại một lát, thuộc hạ lại nói:

- Tướng quân, Thọ Xuân phòng thủ không được, Thừa dịp quân Sở chưa hoàn toàn khống chế bốn phía, chúng ta nhanh chóng chạy đi thôi.

- Đi, nhanh lên đi!

Chu Cữu chà chà chân, xoay người bước đi.

14. Chương 14: Mãnh Tướng Phàn Khoái.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 14: Mãnh tướng Phàn Khoái.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vây quanh Hạng Trang là Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ chậm rãi đi lên thành Thọ Xuân. Đứng ở trên thành nhìn xuống, chỉ thấy cả tòa thành trì đều đã bị quân Sở chôn vùi. Buổi tối ăn uống no đủ ngủ say phần lớn quân Sở đã khôi phục được thể lực. Đang ở trong trạng thái phần khích chè chén say sưa.

Gồm có Kinh Thiên, Cao Sơ dẫn theo hơn hai trăm thân binh, cũng đã gia nhập hội chè chén say sưa để ăn mừng.

Khắp nơi đều là tiếng chém giết, tiếng kêu rên. Chỗ nào cũng thấy tiếng quân Sở cười hô hố.

Đêm qua ở trong thôn, Hạng Trang không có ngăn cản. Sáng nay quân Sở tàn sát hàng loạt dân trong thành, Hạng Trang cũng tỏ ý đồng tình không hề ngăn cản họ lại.

Vẫn là câu nói kia, thời buổi loạn lạc đều đã có quy luật của nó, Hạng Trang là người, không phải thần thánh, hẳn không có khả năng thay đổi sự sinh tồn của thế giới này! Nếu như hắn cố ý ngăn cản quân Sở làm càn chém giết người dân, kết quả chỉ khiến cho bọn họ làm phản mà thôi. Đám quân ô hợp này đều giống như chó mất chủ, nếu không để mặc bọn họ, làm sao có thể sống chứ?

Đương nhiên, Hạng Trang cũng tuân thủ nghiêm ngặt mấy điểm, trước khi vào thành, hắn đã ra lệnh cho toàn quân: Không đốt lương thực, không sát hại phụ nữ và trẻ con!

Từ xưa đến nay lương thực để duy trì sự sống, tuyệt đối không thể lãng phí!

Trẻ con tương lai sau này là nguồn cung cấp lính, tuyệt đối phải bảo vệ.

Về phần nữ nhân, là người sinh con đẻ cái, duy trì nòi giống, sao có thể lạm sát chứ?

Từ hành động cho đến lương tâm của mình, Hạng Trang đều hiểu rõ một đạo lý. Vào mỗi thời buổi loạn lạc, bao giờ nhân khẩu cũng giảm bớt một số lượng lớn, nhưng chỉ cần số lượng ít phụ nữ đang trong độ tuổi sinh đẻ, thì cho dù nhiều hay ít nam đinh chết trận, bất kể có mất đi bao nhiêu người. Toàn bộ dân tộc cũng sẽ vẫn đang trong thời gian ngắn mà vực lên. Trải qua nhiều triều đại, đều tuân theo quy luật như vậy, không có trường hợp ngoại lệ.

So với Hạng Trang năm người Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác tâm tình cũng có chút khác biệt.

5 người Hoàn Sở tuyệt đối không ngờ, không ngờ quân Sở lại có thể đánh hạ Thọ Xuân, hơn nữa còn đúng như lời nói của Hạng Trang, cơ bản là không gặp bất kỳ một trở ngại nào, thậm chí cũng không chết vài người! Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng Hạng Trang chỉ có võ mồm mà thôi, lại tuyệt đối không ngờ, không ngờ chuyện này lại biến thành sự thật!

Thành Thọ Xuân, thành cao, hào sâu, cuối cùng đám binh lính đều có thể đánh bại.

- Thượng Tướng Quân!

Hoàn Sở hít một hơi thật dài, trầm giọng nói:

- Hoàn Sở đã được mở rộng tầm mắt!

Tiêu Công Giác cũng lớn tiếng hòa theo nói:

- Thượng Tướng Quân dùng binh, cho dù Tôn Vũ tái thế cũng không bằng!

Quý Bố và Chung Ly Muội cũng không nói gì thêm, nhưng trong lòng hai người cũng đã so sánh Hạng Trang với Hạng Võ, Hạng Trang mặc dù không giỏi võ bằng Hạng Võ, nhưng cũng không kém hơn quá nhiều, nhưng luận về mưu trí, Hạng Trang lại hơn nhiều so với Hạng Võ. Sự việc đánh hạ Thọ Xuân lần này là một bằng chứng xác thực. Nếu đổi lại Hạng Võ lãnh binh, làm sao có thể nghĩ ra một kế sách hay như vậy chứ?

Hạng Trang lại nói:

- Lần này đánh lén Thọ Xuân thuận lợi, chẳng qua cũng chỉ là do may mắn mà thôi.

Dứt lời, Hạng Trang lại hướng về phía Ngưu Tử Kỳ nói:

- Tử Kỳ tướng quân, phiền người nhanh chóng thu thập lương thực trong thành, đưa đến vùng Tây Bắc rừng sâu núi thẳm của Thọ Xuân cất giấu! Nhớ kỹ, việc này phải tiến hành một cách bí mật. Không được để cho người khác biết nơi cất giấu lương thực. Những binh lính tham gia vào việc vận chuyển lương thực cũng cần phải lựa chọn cẩn thận kỹ lưỡng, tuyệt đối không được gây ra chỗ nào sơ suất.

- Vâng!

Ngưu Tử Kỳ hướng về phía Hạng Trang cung kính cúi đầu vái chào, xoay người đi.

Cho dù mệnh lệnh của Hạng Trang đưa ra có phần khó hiểu, nhưng Ngưu Tử Kỳ cũng không có chút nào do dự.

Thấy được điều đó, Hạng Trang thần nhiên vui mừng, cuộc chiến thu phục Thọ Xuân, không chỉ có thể giải quyết được vấn đề khó khăn sắp tới 3 nghìn tàn quân, mà còn giúp cho hắn bước đầu tạo được uy tín. Chỉ ít, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác và tướng lĩnh quân Sở không giống như trước đây nghi ngờ những quyết định của hắn

Tuy nhiên, những khó khăn mà quân Sở phải đối mặt cũng không phải là nhỏ.

Mặc dù quân Sở trong vòng một ngày nhanh chóng đi được 300 dặm, cũng không có chạy ra khỏi địa phận Hoài Tứ. 700 nghìn đại quân như trước của Lưu Bang, Hàn Tín giống như mây đen bao phủ lên đầu của 300 nghìn quân Sở, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị bao vây. Huống chi, Hạng Trang cũng chỉ có bước đầu giải quyết vấn đề lãnh đạo quân Sở, vấn đề tinh thần của các binh sĩ, vẫn chưa giải quyết được.

Nếu không quan tâm giải quyết, vấn đề tinh thần của binh sĩ, quân Sở sẽ không có khả năng khôi phục sức chiến đấu.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Hạng Trang cảm thấy phiền não đứng ngồi không yên. Nếu muốn khôi phục sức chiến đấu của đám tàn quân Sở, thật sự là không dễ dàng cho lắm. Một đại quân nếu muốn tan rã thì sẽ rất dễ dàng, chỉ cần một lần thất bại là đủ. Nếu muốn khôi phục lại sức chiến đấu của đại quân, cần phải có mấy mươi lần chiến thắng, thậm chí lên đến hơn trăm trận thắng!

Việc này phải mất nhiều thời gian, lúc này mới vừa bắt đầu, giờ khắc này, Hạng Trang cũng chỉ có thể nhìn lên trời cầu nguyện quỷ thần. Mong sao Lưu Bang không phái đại quân tới, nếu quả đúng như thế, Hạng Trang cũng không thể nào thoát khỏi.

Hai mắt Phàn Khoái híp lại, chớp mắt một chút.

Phàn Khoái vừa mới tròn 40 tuổi, chính là thời điểm trẻ trung khỏe mạnh nhất trong đời. Bộ dạng cực kỳ oai hùng, một đôi mắt hổ sáng ngời, râu hùm dựng thẳng lên. Từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ oai hùng dũng mạnh, mà sự thực cũng đúng như vậy. Phàn Khoái không chỉ là mãnh tướng hạng nhất dưới trướng của Lưu Bang, mà vào thời kỳ Sở Hán là mãnh tướng số 2 đứng sau Hạng Võ.

Phía sau Phàn Khoái, gần như là cộ quạt bao phủ toàn bộ. 3 nghìn quân lính mặc áo giáp tay cầm mâu thuẫn giơ lên cao, chậm rãi tiến về phía Tây.

Áo giáp của binh lính nặng hơn 10 cân, chỉ có những binh lính tinh nhuệ mới có thể hành quân cấp tốc.

Đội thám báo đi nghe ngóng tình hình thỉnh thoảng lại quay lại truyền tin tức, mặc dù khoảng cách với quân Sở càng ngày càng xa, nhưng Phàn Khoái không bận tâm về điều đó, chỉ là một đám tàn binh bại tướng mà thôi, quân nhu vừa không có đồ lại không có lương thảo, bọn họ có thể chạy được bao xa? Có năng lực trốn đến nơi nào? Bị đuổi theo, bị tiêu diệt, đó là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra.

Ở Phàn Khoái xem ra, lần này xuất chinh cơ bản là sẽ lập được công trạng.

Trên thực tế, Lưu Bang sắp đặt cho Phàn Khoái xuất binh, cũng có ý muốn Phàn Khoái lập được công trạng. Những người đi theo Lưu Bang bắt đầu khởi binh không phải ít, cần phải nói người nào được Lưu Bang tín nhiệm. Theo gốc rễ mà nói, Phàn Khoái chính là tâm phúc số một của Lưu Bang, lập được chiến công dễ như trở bàn tay. Lưu Bang không đưa cho Phàn Khoái thì có thể đưa vào tay ai chứ?

Dĩ nhiên, Lưu Bang phái Phàn Khoái dẫn binh ra trận, còn có một lý do bí mật!

Bỗng nhiên trong lúc đó, tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Phàn Khoái lắng nghe, chỉ thấy một con ngựa chạy tới, chạy tới trước mặt Phàn Khoái ghìim ngựa lại. Người kỵ binh trên lưng ngựa nhảy xuống vái chào, sau đó mới lên tiếng bẩm báo:

- Bẩm tướng quân, đội thám báo nhìn thấy hơn 10 tên lính bại trận của quân Sở lạc ở trên đường núi.

Phàn Khoái gật gù đầu, hỏi:

- Kết quả tra khảo thế nào? Đám binh lính bại trận của quân Sở đi về hướng nào?

Kỵ binh thám báo cung kính trả lời:

- Hồi bẩm tướng quân, đại binh quân Sở bại trận đi về hướng Tây.

- Đi về phía Tây?

Phàn Khoái lại nói:

- Đi về phía Tây là tới khu vực nào vậy?

Kỵ binh thám báo nói:

- Tướng quân, về phía Tây 20 dặm, chính là thị trấn Khúc Dương.

- Thị trấn Khúc Dương ư?

Phàn Khoái đập vào cànng xe, quay đầu lại hạ lệnh nói:

- Truyền lệnh, tăng tốc hành quân, giữa trưa hôm nay phải tới được huyện Khúc Dương.

Ở trong nhà lao Thọ Xuân, Hạng Trang gặp được Vũ Thiệp.

Vũ Thiệp từng là quân sư quan trọng dưới trướng của Hạng Võ, chỉ có điều sau đó bất hòa với Trần Bình, lại thêm nghi kỵ của các văn thần võ tướng. Khi đó Vũ Thiệp bị Hạng Võ điều đến Thọ Xuân đảm đương chức Huyện lệnh. Hiện tại Hạng Trang, sau khi tới đây, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau.

Tuy nhiên, Hạng Trang cũng đã sớm nghe đến đại danh của Vũ Thiệp.

Vả lại, sau khi Hàn Tín đánh bại thủy quân của nước Sở. Hạng Võ từng phái Vũ Thiệp đến để đàm phán với Hàn Tín, thiên hạ Hán Sở chia làm 3 phần. Tuy nhiên, cuối cùng đều bị Hàn Tín từ chối, nhưng việc Vũ Thiệp được Hạng Võ phái đi đàm phán với Hàn Tín, có thể thấy rằng ông ta có tài ăn nói. Về phần mưu lược của ông ta như thế nào, trên sử sách cũng chưa từng ghi chép lại.

Hai người chào hỏi nhau, Vũ Thiệp hỏi:

- Tam tướng quân, Đại vương có khỏe không?

Hạng Trang im lặng, một lúc sau mới thở dài nói:

- Tiên sinh, Đại vương e rằng lạnh ít dữ nhiều!

Chu Ân phản bội nước Sở, không ngờ Vũ Thiệp chịu khổ bị nhốt ở trong nhà lao, đủ thấy tâm của ông ta vẫn một lòng một dạ hướng về nước Sở. Vì thế có một số việc cũng không nên giấu diếm, hơn nữa có muốn

giấu cũng không được. Nếu như sử sách ghi chép không quá sai lệch so với thực tế, như vậy quân Sở thua trận ở Cai Hạ, Hạng Võ tự tử ở Ô Giang, tin tức sẽ được truyền khắp thiên hạ rất nhanh chóng.

- Hả?

Vũ Thiệp nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi.

Hạng Trang lại đem chuyện quân bại trận ở Cai Hạ cùng với những tình hình sau này nói từ đầu đến cuối, Vũ Thiệp nghe xong một lúc sau không nói gì. Hiển nhiên, trong lúc nhất thời ông ta khó mà chấp nhận được những biến cố đã xảy ra! Hạng Võ sống chết thế nào còn chưa rõ. Đại quân của nước Sở hơn 10 vạn mà nay thua trận chỉ còn có 3 nghìn người. Chẳng phải nói vận mệnh của nước Sở đã hết rồi hay sao, thiên hạ này lập tức chẳng phải thuộc về tay nhà họ Lưu hay sao?

Nhìn thấy Vũ Thiệp hồn bay phách lạc, Hạng Trang không khỏi thất vọng.

Xem ra Vũ Thiệp chỉ là một người hùng biện, chứ chưa đủ tư cách là một quân sư.

Là một quân sư, tính cách cơ bản nhất rèn luyện hàng ngày đó là sự bình tĩnh, cho dù Thái Sơn áp đỉnh cũng không biến sắc, làm được điều này, mới thể hiện được là người có tài. Thí dụ như ba người Phạm Tăng, Trương Lương, Trần Bình, chính là những quân sư cực kỳ ưu tú. Chỉ tiếc là Phạm Tăng đã chết, Trương Lương và Trần Bình là cánh tay trái phải của Lưu Bang.

Vũ Thiệp rất nhanh cũng tự thấy mình thất lễ, lập tức hướng về phía Hạng Trang xin lỗi nói:

- Thượng Tướng Quân thứ lỗi, đột nhiên tại hạ nghe được tin dữ như vậy, dĩ nhiên tâm trí có chút rối loạn.

Ngừng lại một lát, Vũ Thiệp lại nói:

- Hơn nữa tại hạ khí chất bình thường, ngoài tài ăn nói ra, thực sự không có năng lực gì. Tuy nhiên tại hạ biết ở phía Bắc có một ẩn sĩ, nhờ Thượng Tướng Quân bày mưu tính kế.

- Ẩn sĩ?

Hạng Trang hỏi lại:

- Tiên sinh có biết rõ danh tính của vị ẩn sĩ này không?

- Danh tính người này tại hạ không rõ.

Vũ Thiệp lắc lắc đầu, lại nói:

- Tuy nhiên tại hạ cũng có mấy lần cùng với người này đàm luận về binh pháp. Tại hạ cảm thấy, người này giải thích về binh pháp có phần độc đáo.

Ngừng lại một lát, Vũ Thiệp lại nói:

- Còn nữa, 32 kế binh pháp của Úy Liễu Tử chưa nhìn thấy truyền lại đời sau bao giờ, tại hạ nghi ngờ rất có khả năng hẳn là hậu duệ có cố Thái úy, Úy Liễu!

- Người nói cái gì, cố Tầ Thái úy, Úy Liễu ư?

Hạng Trang nghe thấy thế bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Thực ra Úy Liễu, Tôn Vũ và Ngô Khởi nổi danh là đại binh gia! Trong lịch sử nước Tần, Úy Liễu và Vệ Ưởng là những người đại tài nổi danh ngang nhau. Vệ Ưởng theo Tần, cấp cho nước Tần hệ thống canh chiến. Úy Liễu theo Tần, cấp cho nước Tần chiến lược mở rộng bờ cõi! Hai người đó, được sử sách lưu danh là những bậc thầy về chiến lược.

- Kinh Thiên, Cao Sơ!

Hạng Trang bỗng nhiên quay đầu lại, lớn tiếng quát to:

- Khẩn trương chuẩn bị xe ngựa, mau lên!

Tuổi của Úy Liễu và Tầ Thủy Hoàng tương đương nhau, nếu như còn sống, hiện tại cũng khoảng 60 tuổi. Có lẽ theo đúng như lời Vũ Thiệp nói thì người này chính là Úy Liễu. Trong giờ phút này, làm sao Hạng

Trang không khỏi vội vàng chứ?

15. Chương 15: Binh Gia Úy Liễu.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 15: Binh gia Úy Liễu.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thành Thọ Xuân phía Bắc có sơn cốc, tên gọi Bách Trượng Ưu Cốc. Trong cốc trúc xanh um tùm, ở giữa cốc thấp thoáng mười mấy gian nhà tranh, nhà trúc mang khí thế cảnh tượng thế ngoại đào nguyên. Vũ Thiệp dẫn xe ngựa chạy theo ven một con suối nhỏ, sau đó chỉ một căn nhà trúc bên kia bờ suối mà nói với Hạng Trang:

- Thượng tướng quân, kia chính là căn nhà trúc của ẩn sĩ.

Hạng Trang lúc này xoay người xuống ngựa, vượt qua cây cầu gỗ bắc qua dòng suối tới trước căn nhà trúc.

Trong sân có hai con gà mái đang nhặt nhạnh thức ăn, còn có một con chó vàng ở phía trong hàng rào đang hướng về bốn người Hạng Trang gặm gừng, sủ. Ngay lúc đó có nam tử trung niên từ giữa phòng bước ra. Nam tử thân mặc quần áo màu tối chỉnh tề, sát người, dáng vẻ đường hoàng, nhìn không ra tuổi tác. Có lẽ khoảng 50 tuổi trở lại, cũng có thể là sáu bảy mươi tuổi. Chỉ ít là từ vẻ bề ngoài không đoán ra được

Nhìn thấy Hạng Trang - vị khách không mời, thậm chí còn có Kinh Thiên mặc giáp, hông mang kiếm, Cao Sơ và đám giáp sĩ. Sắc mặt nam tử cũng tỏ ra không mấy kinh ngạc, càng không chút sợ hãi. Nam tử từ phía trong hàng rào thản nhiên cúi người nói:

- Không biết quý khách từ xa tới, lão già này không nghênh tiếp từ xa. Thất lễ...thất lễ. Hừm hừm

Hạng Trang vái sâu một cái nói:

- Úy Liễu tiên sinh, ngưỡng mộ từ lâu

- E rằng tướng quân nhận nhầm người rồi.

Nam tử xua xua tay, vẻ mặt tự nhiên nói:

- Lão phu đây không phải Úy Liễu

Dứt lời, nam tử mở cánh cổng gỗ, Hạng Trang bước nhanh vào nói:

- Nếu vậy, xin hỏi tiên sinh quý tính đại danh?

Nam tử mỉm cười, khẽ nói:

- Lão phu đây chẳng qua chỉ là tên quê mùa thô lỗ, tên gì họ gì cũng không cần nhắc tới. Nếu tướng quân nể mặt gọi một tiếng tiên sinh là được, nếu không nể mặt thì cứ tùy ý tướng quân gọi

Hạng Trang nghe vậy không khỏi mừng thầm. Chỉ cần dựa vào cách nói năng đúng mực, nhẹ nhàng là đủ nhận ra nam tử không phải là một nhân vật tầm thường. Nếu như y quả là một tên quê mùa thô lỗ thì vừa nãy lúc nhìn thấy Kinh Thiên, Cao Sơ và mấy chục giáp sĩ tùy tùng đã sợ tới mặt cắt không giọt máu, làm sao có thể có được dáng điệu đĩnh đạc mà nói chuyện thế này

Ngay lập tức nam tử để cho Hạng Trang, Vũ Thiệp và bọn Kinh Thiên, Cao Sơ tiến vào gian nhà chính trong ngôi nhà trúc, còn mấy chục tên lính giáp sĩ tùy tùng đương nhiên đứng chờ bên ngoài

Phân rõ vị thế chủ khách xong cùng nhau ngồi xuống. Hạng Trang nói thẳng thắn nói ngay:

- Tiên sinh, thật không giấu giếm, tại hạ chính là thượng tướng quân của nước Tây Sở. Nhiều ngày trước, mấy chục vạn đại quân Sở của ta đã chiến bại ở Cai Hạ, toàn quân tan rã. Đại vương của chúng tôi hiện vẫn chưa rõ sống chết. Nước Sở hiện giờ đại nạn lâm đầu, tại hạ tới đây lần này là muốn xin tiên sinh ban cho kế sách cứu lấy nước Sở.

- Tướng quân quá lời rồi.

Nam tử lắc lắc đầu, dung dung nói:

- Lão hủ chỉ là tên quê mùa thô lỗ, làm sao có thể hiểu được việc quốc gia đại sự? Nếu tướng quân không muốn làm lỡ đại nghiệp cứu nước Sở thì hãy sớm ra về, đi tìm người khác có tài thì hơn.

Nói tới đây bỗng ngưng một hồi, rồi nam tử nói tiếp:

- Nhưng ở chỗ lão hủ có một bộ sách 32 quyển mới được viết xong không lâu tên gọi “Úy Liễn Tử”. Nếu tướng quân muốn có thể mang về xem.

Nói xong, nam tử khẽ vỗ tay một cái, có hai đồ đệ tay khiêng một giỏ đựng sách thẻ tre bước vào trong phòng. Hạng Trang thuận tay cầm một quyển mở ra, quả nhiên chính là “Úy Liễn Tử” binh địa thể cuốn thứ 32. Ngay lập tức Hạng Trang giữ lấy cuốn sách đó nói:

- Tiên sinh còn nói là mình không phải Úy Liễn, ai cũng biết “Úy Liễn Tử” truyền lại chỉ có 31 quyển, mà ở chỗ tiên sinh lại có quyển 32. Việc này làm sao giải thích đây?

Nam tử vuốt râu cười đáp:

- Lão hủ quả thật không phải Úy Liễn, nhưng lại có giao hảo với Úy Liễn. “Úy Liễn Tử” 32 quyển này là do Úy Liễn nhiều năm trước tặng cho lão hủ ta. Còn về quyển 32 quyển cuối cùng đúng ra chưa truyền cho ai, hôm nay lão hủ đây mượn hoa dâng phật, tặng lại cho tướng quân.

Lông mày của Hạng Trang dừng lại một chút rồi chau lại. Y khẳng định Lão già đây chính là Úy Liễn. Vì lẽ gì người ta không chịu thừa nhận.

Người xưa nói rất đúng, thư sinh không cần ra khỏi cửa vẫn có thể biết chuyện thiên hạ. Lão già này tuy ẩn cư nơi hẻo lánh nhưng nhất định rất quan tâm tới đại thế thiên hạ. Có lẽ cũng hiểu rõ khó khăn mà nước Sở đang phải đối mặt. Lần này lại sống chết không chịu thừa nhận mình là Úy Liễn, sợ rằng đã nhận thấy nước Sở không còn hy vọng phục quốc rồi?

Trầm ngâm hồi lâu, Hạng Trang lại nói:

- Có phải tiên sinh cho rằng nước Sở không còn hy vọng gì nữa?

Nam tử thần nhiên nói:

- Tướng quân quá lời rồi. Lão hủ chỉ là kẻ quê mùa thô lỗ, sao dám nói xằng việc quốc gia đại sự?

Vũ Thiệp ngồi bên dưới không nhin được nữa mới phản bác:

- Năm trước tại hạ từng nhiều lần cùng tiên sinh đàm luận binh pháp chiến lược. Những kiến giải của tiên sinh đều có chỗ độc đáo của nó, tại hạ vô cùng khâm phục. Vì sao hôm nay thượng tướng quân về miễn một hiền tài đặc biệt đến cầu kiến tiên sinh lại nhất định kiêu cố từ chối thoái thác chứ. Việc này là sao đây?

Nam tử dừng dừng đáp:

- Tiên sinh có điều không biết, những kiến thức về binh pháp chiến lược đó đều là lão hủ đọc trong sách của ông bạn, hoàn toàn không phải hiểu biết của lão hủ ta. Tiên sinh nếu như thật sự cảm thấy chúng có chỗ độc đáo thì có thể nghiên cứu “Úy Liễn Tử” 32 quyển, ta nghĩ tất sẽ có thu hoạch

Hạng Trang trong lòng hơi giận, đúng lúc chuẩn bị nổi giận thì một tên thân binh đột nhiên chạy vào với vẻ mặt trầm trọng ghé bên tai Cao Sơ nói thầm vài câu. Cao Sơ ngẩn ra một hồi, sắc mặt lập tức biến sắc, tức khắc bước lên khê bẩm tấu với Hạng Trang:

- Thượng tướng quân, thám tử hồi báo, Tướng quân Hán là Phàn Khoái đã thống lĩnh đại quân qua huyện Khúc Dương, chỉ còn cách Thọ Xuân không đầy 50 dặm

- Phàn Khoái!

Hạng Trang ngừng một lát, thấy rừng mình rồi nói:

- Có bao nhiêu quân

- Ít nhất là ba ngàn người, có lẽ là nhiều hơn thế.

Cao Sơ trầm giọng nói:

- Hơn nửa toàn là quân tinh nhuệ

Hạng Trang gật gù đầu, rồi từ từ quay đầu nhìn chằm chằm nam tử, lạnh lùng nói:

- Tiên sinh, có phải ngài đã chủ định không thừa nhận mình là Úy Liễu?

Nam tử cười khổ nói:

- Lão hủ vốn không phải là Úy Liễu, sao mà thừa nhận được?

- Hừ. Vậy đừng trách tướng quân ta không khách khí với người.

Hạng Trang hầm hừ tức giận, quay lại nói với Kinh Thiên:

- Kinh Thiên, trói lão già lại, dẫn về

- A?

Vũ Thiệp vội ngăn lại nói:

- Thượng tướng quân, không thể làm vậy

Hạng Trang không để ý gì tới lời của Vũ Thiệp. Kinh Thiên kêu hai tên thân binh nhìn rất hung dữ bước tới, chỉ chốc lát đã ấn nam tử ngã xuống đất, sau đó trói chặt lại. Nam tử cũng vô cùng kinh ngạc trước chuyện này, vừa dùng sức giãy giụa vừa lớn tiếng quát:

- Sĩ nhục người nho nhã, đúng là sĩ nhục người nho nhã mà.

- Nho nhã? Lão tử vốn không phải kẻ đọc sách! Dẫn đi

Dứt lời, Hạng Trang quay người đi. Úy Liễu lão già này chết không thừa nhận, chỉ đành làm mạnh tay thôi

Tuy nói làm như vậy có điều thật lẽ, nhưng đại quân của quân Hán đã áp sát biên giới. Hạng Trang căn bản không có thời gian học Lưu Bị ba lần đến nhà tranh, cơ hội chỉ có một lần. Sai thì cũng đã sai rồi. Đối với một đại binh gia như Úy Liễu, Hạng Trang tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Còn việc Úy Liễu có muốn hiến kế vạch sách lược cho ta không, việc này sau này sẽ tính.

Dù gì thì, nếu như Úy Liễu không muốn giúp sức cho ta thì cũng không thể để Lưu Bang thu dụng. Lưu bang đã có Trương Lương và Trần Bình phò trợ, nếu thêm cả Úy Liễu thì còn đường sống cho kẻ khác không?

Lúc Hạng Trang trở về Thọ Xuân, bốn người Hoàn Sở, Quý Bố đã cuống cả lên rồi. Đại binh quân Hán đã áp sát, thượng tướng quân lại không biết đi đâu rồi? Việc này là sao đây?

Nhìn thấy Hạng Trang, Hoàn Sở mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Thượng tướng quân, ngài cũng đã trở về rồi. Vừa rồi thám tử hồi báo, mãnh tướng hàng đầu dưới trướng Lưu Bang là Phàn Khoái đã thống lĩnh mấy ngàn quân thiết giáp đánh về hướng Thọ Xuân. Đại quân Phàn Khoái nhất định là nhằm vào chúng ta. Thượng tướng quân ngài nói xem, trận này chúng ta đánh sao đây? Thủ thành hay ra ngoài giáp lá cà với quân Hán

- Thủ thành? Giáp lá cà?

Hạng Trang xua xua tay nói:

- Không, chúng ta bỏ thành

A?

Bỏ thành

Không phải chứ, khó khăn lắm mới chiếm được Thọ Xuân, sao nói bỏ là bỏ được ?

- Đúng vậy? thành Thọ Xuân có hào sâu, đại quân Phàn Khoái cũng chỉ có ba ngàn quân thiết giáp, chưa chắc có thể công vào thành

Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác và đại quân ngưng hồi lâu rồi nhao nhao lên. Chung Ly Muội tuy không nói lời nào nhưng cũng không đồng tình với quyết định của Hạng Trang. Một tòa thành như Thọ Xuân, chưa đánh đã bỏ, thật là đáng tiếc

- Truyền lệnh, toàn quân rút khỏi Thọ Xuân, tiến vào vùng núi phía Tây Bắc

Hạng Trang không mang đến lời nói của những người khác

Giáp lá cà với quân Phàn Khoái là tự tìm cái chết. Đừng nói Phàn Khoái thống lĩnh mấy ngàn quân đều là quân tinh nhuệ thiện chiến, cho dù đó là quân kinh giáp hay tạp binh thì quân Sở cũng khó dành phần thắng. Tàn quân của quân Sở vẫn chưa khôi phục lại sau thảm bại ở trận chiến Cai Hạ. Lòng quân vẫn hoang mang, không còn chút ý chí chiến đấu nào, lấy gì mà đánh với quân địch

Càng đáng sợ hơn là, một khi hai quân giao chiến, trong trận quân Hán đột nhiên giơ lên một cái đầu người, mà lại là đầu của Hạng Vũ, lúc đó cục diện sẽ như thế nào. Chỉ sợ ba ngàn tàn quân quân Sở trong chốc lát sẽ đại loạn. Đến lúc đó chẳng cần quân Hán đánh tàn quân quân Sở tự tan rã

Tử thủ Thọ Xuân? Đó gọi là khoanh tay chờ chết

Thành Thọ Xuân tuy là thành cao hào sâu, đại quân Phàn Khoái trong thời gian ngắn muốn công hạ cũng không phải dễ dàng. Nhưng một mặt khác quân Sở muốn từ Thọ Xuân đột phá vòng vây ra ngoài cũng khó khăn. Đến lúc đó, đại quân Phàn Khoái chỉ cần vây kín bốn cổng thành, ba ngàn tàn quân quân Sở sẽ thành chim trong lồng, cá trong chậu

Lúc đó, cho dù đại quân Phàn Khoái hạ không được Thọ Xuân, vậy còn năm vạn phản quân của Chu Ân thù sao?

Cho dù năm vạn phản quân của Chu Ân cũng không công được Thọ Xuân, không phải vẫn còn hai mươi vạn đại quân của Lưu Bang sao? Lẽ nào ba ngàn tàn quân quân Sở có thể tiêu diệt hai mươi vạn quân Lưu Bang ở Thọ Xuân

Cho nên, giáp chiến với đại quân Phàn Khoái là tuyệt đối không thể. Cơ hội duy nhất của quân Sở là dùng mưu

Phàn Khoái tuy là mãnh tướng đứng đầu dưới trướng Lưu Bang, cũng là mãnh tướng chỉ đứng sau Hạng Vũ trong suốt thời kỳ Sở Hán giao tranh. Nhưng hắn vốn chỉ là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu. Dùng kế đánh bại hắn, chắc cũng không khó

Hoàn Sở, Quý Bố vẫn muốn khuyên tiếp, Hạng Trang liền lạnh lùng nói:

- Kẻ trái lệnh... Trảm

Hoàn Sở, Quý Bố nghiêm nghị không nói gì, chợt cùng Chung Ly Muội, Tiêu Công Tả đồng thời cúi đầu đáp:

- Tuân mệnh

Mặc dù đám người Hoàn Sở trong lòng không phục nhưng uy tín của Hạng Trang đối với trận chiến ở Thọ Xuân bước đầu đã được hình thành. Thêm vào đó lúc trước trảm Hạng Bá, sự tàn độc của Hạng Trang khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Cho nên đại kế chỉ cần không quân hệ đến sinh tử tồn vong của quân Sở, thì không còn ai dám thách thức cái uy của Hạng Trang nữa.

Mệnh lệnh vừa truyền xuống, hai ngàn tàn quân quân Sở tức tốc rút khỏi thành Thọ Xuân, trước đó Ngưu Tử Kỳ lãnh hơn năm trăm tàn quân rút khỏi Thọ Xuân, khi quân Ngưu Tử Từ rút đi đã âm thầm vận chuyển lương thực tích trữ ra khỏi thành. Lúc này chắc đã chuyển khu rừng già sâu trong vùng núi phía Tây Bắc thành

16. Chương 16: Giăng Lưới Chờ Đợi.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 16: Giăng lưới chờ đợi.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại quân Phàn Khoái cùng với số binh lính còn sót lại của Chu Cửu tiến đến phía ngoài thành Thọ Xuân, lúc đó đã là nhá nhem tối.

Tàn quân của Chu Cửu đang trên đường tháo chạy quân về Khúc Dương thì gặp quân Phàn Khoái. Không chút kháng cự đã bị quân Phàn Khoái thu thập

Nhìn thấy thành Thọ Xuân bốn cửa lớn đều mở rộng, trong thành ngoài thành một bóng người cũng không có, trong lòng cũng có chút buồn bực. Y liền nói với phản tướng Chu Cửu theo sau:

- Chu Cửu, người dẫn người vào thành xem xét. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Chu Cửu không dám kháng lệnh Phàn Khoái, chỉ đành dẫn theo toàn bộ binh sĩ của mình vào trong thành

Sau khi vào thành, Chu Cửu mới phát hiện cả thành Thọ Xuân đều trống, không chỉ là người đã chạy sạch mà cả lương thực, quân giới tích trữ trong thành đều không thấy nữa. Thấy vậy Chu Cửu không nén nổi trong lòng kêu khổ. Chỗ lương thực quân giới này là để chuẩn bị cho năm vạn quân Cai Hạ, bây giờ không còn gì, thúc phụ Chu Ân biết được liệu có tha cho hắn không?

Ra khỏi thành, Chu Cửu còn phải tươi cười với Phàn Khoái, mặt mày hớn hở nói:

- Tướng quân, bại binh quân Sở nghe biết tướng quân thống lĩnh đại quân tới đây, nên bỏ thành mà chạy rồi

- Ha ha, lũ chó mất chủ này chạy cũng nhanh đấy.

Phàn Khoái cười lớn hai tiếng rồi quay người lại nói:

- Truyền lệnh, đại quân vào thành hạ trại, tối nay ăn no một bữa, đợi sáng mai truy kích bại binh quân Sở cũng không muộn.

Nói rồi, Phàn Khoái lại nói với Chu Cửu:

- Chu Cửu, lương thảo, rượu và thức ăn cho toàn quân sẽ giao cho người giải quyết.

Chu Cửu sao dám kháng lệnh, ngay lập tức nói với vẻ mặt khổ sở:

- Tuân lệnh

Hạng Trang tay nắm chuôi kiếm, đang đứng đón gió trên một vách núi

Đứng phía sau Hạng Trang chính là bốn người Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, còn có Vũ Thiệp và Ủy Thiệp với vẻ mặt sầu não. Mặc dù lão già này vẫn không chịu thừa nhận nhưng Hạng Trang đã nhận định chắc chắn y là Ủy Liễu rồi

Dưới vách núi chính là tuyết cốc. Trong cốc địa thế bằng phẳng, nhưng cỏ mọc um tùm

Hạng Trang chỉ xuống tuyết cốc phía dưới chân, thản nhiên nói:

- Chính là nơi đây, đây chính là nơi chôn thầy của đại quân Phàn Khoái!

Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác và các tướng lĩnh nhìn nhau ngơ ngác, đều không biết Hạng Trang lấy đâu ra lòng tin đó? Vũ Thiệp ngấm ngấm lắc đầu. Chỉ có Úy Liễu cặp lông mày khẽ động, không biết là đang nghĩ gì.

Hạng Trang đột nhiên quay người lại, hướng về phía Úy Liễu hỏi:

- Tiên sinh nói xem,, trận này nên đánh thế nào đây?

Úy liễu đảo đảo cặp mắt, hoàn toàn không để ý đến Hạng Trang, Hạng Trang cũng không tức giận, mỉm cười nói:

- Xem ra tiên sinh vẫn còn tức giận chuyện hồi sáng. Cũng đành vậy, bốn tướng quân xin tạ lỗi với tiên sinh. Cũng vì việc quân cấp bách, bốn tướng quân cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy, mong tiên sinh thứ lỗi cho.

Nói xong, Hạng Trang thật sự hướng về phía Úy Liễu một góì quỳ xuống.

Hoàn Sở và các tướng lĩnh thấy vậy đều biến đổi sắc mặt, nếu đổi là Hạng Vũ cao ngạo thì tuyệt đối không thể làm được chuyện này

Úy Liễu mặt tuyệt không chút thay đổi, quay đi tránh cái lễ quỳ lạy của Hạng Trang, rồi đứng dừng nói:

- Lão hủ chỉ là kẻ quê mùa thô lỗ, nhận không nổi đại lễ như vậy của tướng quân

Hạng Trang vẫn không tức giận, ngay lập tức quay mình nói:

- Nếu tiên sinh đã không muốn chỉ dạy, vậy đành thôi. Phán Khoái tuy kiêu dũng thiện chiến nhưng cũng chỉ là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu. Bốn tướng quân tuy chỉ có ba ngàn bại quân, nhưng cũng có thể trở tay là diệt hãn

Nói tới đây ngưng một lát rồi nói:

- Chung Ly Muội nghe lệnh

- Có mặt tướng

- Lãnh 800 quân mai phục trong rừng rậm phía Bắc thành Thọ Xuân. Nhưng khi thấy trong nói có lửa thì thừa cơ tập kích Thọ Xuân. Không cần lo lắng quân giữ thành, bốn tướng quân đã ngấm mai phục trong thành, đến lúc đó sẽ mở cửa thành tiếp ứng cho quân của nhà ngươi vào thành

- Tuân lệnh

- Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác

- Có mặt tướng

- Mỗi người lãnh 500 quân, mai phục giữa đường. Khi đại quân Phàn Khoái tới không cần manh động, cứ để bọn chúng qua. Khi bọn chúng bại trận quay lại thì chặn đường giết sạch

- Tuân lệnh

- Ngu Tử Kỳ

- Có mặt tướng

- Lãnh 500 quân vào trong cốc chuẩn bị củi khô, lá khô, lưu huỳnh, diêm và cách chất dẫn lửa khác. Cần nhớ cần nguy trang thật kỹ, đừng để bị phát hiện quá dễ dàng. Đại quân Phàn Khoái vào cốc thì châm lửa đốt cốc

- Tuân lệnh

- Cao Sơ

- Có tiểu nhân

Dẫn 50 quân tinh nhuệ đợi ở trên vách núi này phụ trách tiếp ứng. Đợi khi quân Phàn Khoái vào cốc thì đốt lửa làm hiệu. Còn nữa, đừng quên chuẩn bị một cái giỏ lớn.

- Tuân lệnh

- Kinh Thiên

- Có tiểu nhân

- Dẫn 200 quân, đợi ngày mai cùng bốn tướng ra ngoài núi dụ địch

- Tuân lệnh

Hạng Trang lại vung tay ra hiệu, các tướng liền chậm chậm quay mình rời đi, lập tức ai điểm binh của người ấy lên đường

Hạng Trang lúc này mới đi đến trước mặt Úy Liễu, than nhiên nói:

- Úy Liễu tiên sinh, bốn tướng quân sắp xếp như thế không biết có thể phá được đại quân Phàn Khoái không?

Úy Liễu ngẩng mặt lên trời, vẫn không để ý đến Hạng Trang

- Xem ra tính khí nóng nảy của tiên sinh của không thường

Hạng Trang mỉm cười rồi nói tiếp:

- Nhưng không sao, bốn tướng có thể đợi, sẽ có một ngày tiên sinh bày mưu hiến kế cho bốn tướng. Ha ha

Dứt lời, Hạng Trang liền đi thẳng, chỉ còn Úy Liễu Vũ Thiệp hai người đứng đối diện với nhau

Một lúc lâu sau, Vũ Thiệp mới bán tín bán nghi nói:

- Tiên sinh, thượng tướng quân sắp xếp như vậy thật có thể phá được đại quân Phàn Khoái chứ?

- Tự nhiên sẽ phá được

Trước mặt Vũ Thiệp, Úy Liễu không giữ im lặng nữa, lập tức nói:

- Nhưng, cho dù phá được đại quân Phàn Khoái thì đã sao? Đến bây giờ nước Sở cơ bản đã mất rồi, mấy chục vạn đại quân chỉ còn lại ba ngàn, còn nước Hán thì quân sư, mãnh tướng nhiều vô số, giáp binh thì càng không phải nói, số lượng hàng trăm vạn. Nước Sở muốn phục hưng, thật là vô vọng.

Hôm sau, mới sáng sớm trong thành Thọ Xuân đã vang lên tiếng kèn trống lệnh không dứt

Phàn Khoái lưu lại Chu Cửu cùng mấy trăm binh sĩ còn lại giữ thành. Còn mình thì dẫn theo đại quân rầm rộ ra khỏi thành, sau đó men theo con đường lớn thẳng tiến vào vùng núi phía Tây Bắc. Vừa lúc trước, thám tử hồi báo trong núi phía Tây Bắc phát hiện bếp núc hành quân của bại binh quân Sở còn lưu lại. Hiển nhiên là bại binh quân Sở sau khi rời Thọ Xuân đã chạy vào trong núi.

Hành quân không đến nửa giờ, đại quân Phàn Khoái liền kịp đến địa điểm mà thám tử đã phát hiện

Kiểm tra kĩ lưỡng số lượng bếp núc mà quân Sở để lại, Phàn Khoái phát hiện bại binh quân Sở còn không đến hai ngàn. Hiển nhiên trên đường bỏ chạy hiện tượng bỏ trốn của đám quân Sở không ngừng. Buổi sáng hai hôm trước lúc phát hiện ra bại binh quân Sở, chúng vẫn còn hơn bốn ngàn quân. Vậy mà chưa đến hai ngày chỉ còn lại không đến hai ngàn.

Đại quân tiếp tục truy đuổi về phía trước 20 dặm lại phát hiện ra bếp núc quân Sở bỏ lại

Lần này phát hiện ra số bếp càng ít đi. Từ số bếp có thể phán đoán, bại binh quân Sở chỉ còn lại hơn một ngàn quân. Hiển nhiên nghe tiếng quân Hán truy sát hiện tượng bỏ trốn của quân Sở càng nghiêm trọng. Phàn Khoái cũng không tránh khỏi có chút sốt ruột, theo tình hình này thì khi đuổi kịp bại binh quân Sở rất có khả năng chỉ còn sót lại mấy trăm cái đầu người thôi

Phàn Khoái sờ sờ một cái bếp trong số đó, lại phát hiện thêm tro trong bếp vẫn còn ấm, lập tức vui mừng nói:

- Ha ha, tro bếp vẫn còn nóng, chắc chắn bại binh quân Sở mới bỏ lại lúc sáng. Bọn chúng ở phía trước không xa. Truyền lệnh xuống, toàn quân tăng tốc hành quân đuổi theo, giết sạch bọn chúng, ha ha ha

Phàn Khoái vừa truyền lệnh xuống, quân Hán lập tức tăng tốc hành quân

Lại đuổi về phía trước không đến 30 dặm, cũng gần đến trưa. Đằng sau dãy núi trước mặt bỗng nhiên có đám khói bốc lên. Tướng sĩ quân Hán vốn dĩ truy đuổi theo quân Sở, đến lúc này cổ khô miệng đắng. Nhìn thấy cảnh đó tinh thần phấn chấn, người người kêu gào gầm rú xông lên núi. Từ trên núi nhìn xuống quả nhiên cs năm ba trăm bại binh quân Sở đang ở sau núi bắc bếp nấu cơm

Nhìn thấy trên núi đột nhiên xuất hiện truy binh quân Hán, bại binh quân Sở ngay lập tức phá bỏ chỗ ở, vứt nồi bỏ chạy

Có một vị tướng quân Sở thân mặc khải giáp, còn khoác áo khoác da hổ chạy được mấy bước thì quay trở lại. Y vừa hoảng sợ vừa hét lớn:

- Ngọc tỷ đâu? Ngọc tỷ Tần Vương của ta đâu?

Phàn Khoái đang dẫn binh xông xuống núi truy sát từ xa đã nghe thấy điều đó, ngay lập tức trong lòng thấy mừng rỡ

Lần này Lưu Bang phái Phàn Khoái lãnh binh xuất chinh chủ yếu là vì ngọc tỷ Tần Vương

Kỵ binh Quán Anh sau khi chém đầu Hạng Vũ bên sông Ô Giang thì vẫn chưa tìm thấy ngọc tỷ Tần Vương. Thậm chí cả con ngựa Ô Truy và người đẹp Ngu Cơ chưa từng rời xa Hạng Vũ cũng không tìm thấy. Cho nên Lưu Bang hoài nghi ngọc tỷ Tần Vương có thể đã không còn ở bên mình Hạng Vũ, mà bị kẻ nào đó trong đám tàn binh quân Sở mà hiện giờ vẫn cho rở trốn ở đâu mang đi rồi

Ngọc tỷ Tần Vương đối với Lưu Bang mà nói quan trọng thế nào, chuyện đó không cần nói thêm

Nói nghiêm trọng một chút, Lưu Bang nếu không có được ngọc tỷ thậm chí không thể đang cơ xưng đế

Cho nên đã phát hiện ra đám tàn binh quân Sở, Lưu Bang liền lập tức phái thuộc hạ thân tín nhất là Phàn Khoái dẫn ba ngàn quân tinh nhuệ đuổi theo trước, còn đặc biệt phái Trương Lương tiến về đại doanh quân Tề, ngăn cản Hàn Tín phái binh truy sát. Vì Lưu Bang lo ngọc tỷ Tần Vương rơi vào tay Hàn Tín. Tuy nói Hàn Tín gần đây không hề lộ mặt phản lại nhưng còn người cũng có lúc thay đổi, không phải sao?

Phàn Khoái đang lúc trong lòng vui sướng tột độ, dưới chân núi có một tiểu tá quân Sở đột nhiên vui mừng kêu lớn:

- Thượng tướng quân, tìm thấy rồi, tìm thấy ngọc tỷ rồi.

Dứt lời tên tiểu tá quân Sở liền giao một hộp gấm cho viên tướng đại tướng mặc áo giáp khải, khoác áo bào da hổ. Viên đại tướng quân Sở đó nhận lấy hộp gấm, quay mình bỏ chạy

- Tất cả nghe rõ cho lão tử

Phàn Khoái rút kiếm chỉ về phái viên tướng quân Sở đang chật vật bỏ trốn phía chân núi, lớn tiếng hét :

- Tên khoác áo bào da hổ là thượng tướng quân nước Sở, đừng cho y chạy thoát

- Tướng quân có lệnh, bắt sống thượng tướng quân nước Sở, bắt sống tên khoác áo bào da hổ

- Tướng quân có lệnh, bắt sống thượng tướng quân nước Sở, bắt sống tên khoác áo bào da hổ

- Tướng quân có lệnh, bắt sống thượng tướng quân nước Sở, bắt sống tên khoác áo bào da hổ

Tướng sĩ quân Hán đầy núi khắp đồi đang xung phong xuống núi truy đuổi ngay lúc này lớn tiếng kêu phụ họa theo như núi gào biển hét

Viên đại tướng quân Sở đang nhếch nhác bỏ chạy trên con đường núi phía trước lúc này lại càng lo lắng, thêm vào đó áo choàng da ỏ trên thân hắn mấy lần vướng vào bụi gai ven đường làm cản trở nghiêm trọng tốc độ bỏ chạy của hắn, nên hắn liền rút kiếm cắt đứt áo choàng

Phàn Khoái từ xa nhìn thấy, lại càng hét lên cấp bách hơn:

- Tên mặc thiết giáp đen là thượng tướng quân nước Sở
- Tướng quân có lệnh, tên mặc thiết giáp đen chính là thượng tướng quân nước Sở. Bắt sống tên mặc thiết giáp đen
- Tướng quân có lệnh, tên mặc thiết giáp đen chính là thượng tướng quân nước Sở. Bắt sống tên mặc thiết giáp đen
- Tướng quân có lệnh, tên mặc thiết giáp đen chính là thượng tướng quân nước Sở. Bắt sống tên mặc thiết giáp đen

Đám quân Hán đang đuổi sát theo phía sau lại hướng ứng hô hoán theo, thanh thế ngập trời

Viên đại tướng quân Sở đang nhếch nhác bỏ chạy phía trước mắt thấy truy binh đuổi ngày càng gần, mà truy binh quân Hán còn truy đuổi theo thiết giáp đen hắn mặc trên người, tình thế cấp bách đành nhờ sự giúp đỡ của thân binh cởi bỏ铠甲 giáp, chỉ khoác áo bào cướp đường mà chạy

Phàn Khoái đang đuổi sát không buông ở phía sau lại càng không bỏ cuộc lập tức lớn tiếng hét:

- Thân mặc trường bào chính là thượng tướng quân nước Sở, được để tên mặc áo choàng trắng chạy thoát
- Tướng quân có lệnh, thân mặc áo choàng trắng chính là thượng tướng quân nước Sở, không được để tên áo choàng trắng chạy thoát
- Tướng quân có lệnh, thân mặc áo choàng trắng chính là thượng tướng quân nước Sở, không được để tên áo choàng trắng chạy thoát
- Tướng quân có lệnh, thân mặc áo choàng trắng chính là thượng tướng quân nước Sở, không được để tên áo choàng trắng chạy thoát

Tướng sĩ quân Hán đang đuổi riết không buông lại lần nữa hô hoán. Bại binh quân Sở đang chạy phía trước thấy mãi không thoát được truy binh, cuối cùng cũng nhân ra đại sự không xong liền từ từ tách khỏi đại tướng quân Sở bỏ chạy về bốn phía. Truy binh quân Hán không thèm để ý đến đám bại binh đó, chỉ đuổi theo viên đại tướng mặc áo choàng trắng. Cứ thế đuổi theo vào trong cốc

17. Chương 17: Đại Phá Phàn Khoái.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 17: Đại phá Phàn Khoái.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi dồn đại tướng quân Sở chạy đến cuối thung lũng, bên người chỉ còn có hai thân binh, mắt thấy phía trước đã không còn đường có thể đi, đại tướng quân Sở cùng hai thân binh rút kiếm xoay người quay đầu lại, chuẩn bị liều chết đánh cuộc.

Phàn Khoái lập tức giơ tay phải lên, ngăn trở Hán binh phía sau đang ào ào tiến lên.

Lão miêu khi đối mặt với con chuột cùng đồ mật lộ, tránh không được phải trêu đùa một phen, Phàn Khoái cũng không ngoại lệ.

Lúc này, Phàn Khoái cũng đã nhận ra phía trước kia vẻ mặt chật vật của Sở quốc đại tướng chính là Hạng Trang, lúc này tiến lên hai bước, quát lớn:

- Hạng Trang, người đã không còn đường chạy thoát, tức thời nên đầu hàng đi, chỉ cần người đem ngọc tỷ Tần Vương hiến cho Hán Vương, lão Phàn bảo đảm tính mệnh của người, nếu như may mắn, Hán Vương có lẽ còn có thể phong người làm hầu.

- Muốn ngọc tỷ Tần Vương sao?

Hạng Trang lạnh lùng thốt:

- Đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Phàn Khoái sát khí lập tức biểu lộ, lạnh lạnh quát:

- Hạng Trang, người thật không biết phân tốt xấu là gì.

Dứt lời, Phàn Khoái lấy ngón tay chỉ đại quân đằng đằng sát khí phía sau, quát:

- Người cũng không nhìn, tuyệt cốc này đã bị ba nghìn tinh binh của ta vây chặt như nê m cối, trừ phi người có thể lên trời hoặc chui xuống đất, nếu không người còn có thể chạy đi đâu?

-Chạy đi đâu? Ha ha ha.

Đối diện Hạng Trang lại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, chợt quát:

- Phàn Khoái, người có biết người sắp chết đến nơi rồi không?

Tiếng nói vừa dứt, vách đá phía sau Hạng Trang đột nhiên văng tới một chiếc giỏ treo.

Phàn Khoái thấy thế hết sức kinh ngạc, lập tức tiến lên giết người, hai sườn vách đá của tuyệt cốc đột nhiên xuất hiện hàng trăm cung tiễn thủ Sở Quân, mỗi danh cung tiễn thủ đều đang giương ít nhất một hỏa tiễn, ngay sau đó, mấy trăm chi hỏa tiễn liền “vút vút vút” bắn chum vào tuyệt cốc.

- Không được rồi, hỏa công!

Phàn Khoái dù sao cũng là lão tướng, kinh nghiệm chiến trận đầy mình, lập tức liền ý thức được chính mình đã trúng kế.

Tuy nhiên, Phàn Khoái lúc này mới ý thức được mình trúng kế cũng đã chậm, không đợi hấn hạ lệnh lui lại, từ vách đá bắn hạ hỏa tiễn được chon ở trong cốc đã dẫn đốt bằng lưu huỳnh, ni-trát, ka-li, lá khô, củi đốt và những vật nhóm lửa trước đó, chỉ trong chớp lát, trong cốc liền đã nổi lên khói đặc cuồn cuộn, hỏa thế hung hãn vô cùng.

Lại nhìn Hạng Trang phía trước, sớm đã ngồi lên giỏ đi xuống vách đá.

- Trúng kế rồi, trúng kế rồi!

Phàn Khoái dậm chân thở dài hai tiếng, xoay người bỏ chạy, không chạy còn có thể như thế nào? Đại hỏa đều đã thiêu cháy, căn bản là không dập được, nếu không chạy thật nhanh thì chỉ có nước táng thân trong biển lửa.

Chủ tướng bỏ chạy, ba nghìn quân Hán lập tức trận cước đại loạn, tất cả đều nhằm phía cửa cốc mà chạy.

Trong hỗn loạn, không đếm được có bao nhiêu quân Hán tướng sĩ bị chen chúc mà ngã xuống đất, không chờ bọn hấn đứng dậy, đại hỏa đã liền bay cuộn tới, nháy mắt liền nuốt sống bọn họ, đứng ở tuyệt cốc hai sườn trên vách núi nhìn xuống, khắp nơi đều là bóng lửa đang chạy, khắp nơi đều là tiếng kêu rên thảm thiết, quả thực không khác gì Địa ngục nhân gian!

Hạng Trang cảm thấy toàn bộ không một chút thương hại, hai quân giao chiến, không phải người chết, sẽ là ta mất mạng!

Phàn Khoái đạp dưới thi thể tướng sĩ, thật vất vả mới thoát ra tuyệt cốc, kiểm kê nhân số, ba nghìn tinh binh chỉ còn không đến một nửa, hơn nữa phần lớn trên người mang thương tích, trong tay binh khí cũng phần lớn đã đánh mất, hiển nhiên lòng quân tan rã, thiếu chí khí, Phàn Khoái lại e sợ phụ cận còn có quân Sở mai phục, liền khẩn trương mang theo tàn quân dọc theo đường cũ trốn trở về.

Nhưng mà chạy không đến mười dặm, bên đường trong rừng rậm đột nhiên vang lên trời long đất lở giống như sấm sét thanh trờng.

Đúng là càng lo lắng cái gì thì cái đó sẽ đến, Phàn Khoái căn bản không có lòng dạ nào ham chiến, lưu lại mấy trăm người cản phía sau, liền khẩn trương mang theo đại đội nhân mã bỏ chạy, mấy trăm quân Hán kia thấy chủ tướng bỏ đi, lập tức lòng quân xao động, phần lớn còn không có binh khí, ai còn đồng ý ở lại mà chịu chết? Không đợi phục binh trong rừng rậm đánh ra, mấy trăm quân Hán liền tản ra bốn phía mà chạy.

Nhìn đến ngày xưa quân Hán dũng mãnh vô cùng, không ngờ lúc này dễ dàng sụp đổ, quân Sở bại binh lập tức gào lên điên cuồng, quân Hán bại binh chính là dùng hết sức chém lung tung, đáng thương một điều bại binh quân Hán tất cả đều thân khoác trọng giáp, làm sao chạy trốn quân Sở chỉ khoác khinh bào? Không nể canh giờ, lưu lại cản phía sau mấy trăm quân Hán đã bị chém giết hầu như không còn một ai.

lại nói tới Phàn Khoái, suất lĩnh gần ngàn tàn binh cướp đường chạy như điên, kết quả ven đường lại liên tiếp hai lần lọt vào phục kích, đã thành chim gặp càn con cũng sợ, Phàn Khoái tự nhiên là càng không lòng dạ nào ham chiến, chỉ có một đường chạy như điên, chờ hấn mang theo ba trăm thân binh thật vất vả mới trốn về Thọ Xuân, nghĩ rốt cục có thể vào thành nghỉ ngơi, lại thất kinh khi thấy được thành Thọ Xuân không ngờ đang tung bay Sở kỳ!

Phàn Khoái còn tưởng rằng đóng giữ Thọ Xuân Chu Cữu hàng Sở quốc, lúc này giận dữ hét:

- Chu Cữu, thất phu! Người dám làm thế này ah! ?

Còn chưa dứt lời, theo đầu thành đột nhiên ném xuống một đầu người, Phàn Khoái vừa thấy, chỉ thấy mặt mày hầy còn dữ tợn, không phải Thọ Xuân Chu Cữu thì còn ai vào đây nữa?

Ngẩng đầu nhìn lên, đầu thành đã thấy xuất hiện đại tướng quân Sở, chính là Chung Ly Muội.

- Đại Sở tả tướng quân Chung Ly Muội chờ đã lâu!

Chung Ly Muội tay vịn lỗ châu mai, cười ha ha nói:

- Phàn Khoái, ngươi đã không có đường để đi, hay là đầu hàng đi, ha ha ha!

- Đáng kinh tởm!

Phàn Khoái tức giận đến râu tóc đều dựng, nhưng lại không có cách nào khác.

Thân binh Truân Trường đi theo e sợ truy binh đến, tiến lên khuyên nhủ:

- Tướng quân, nơi đây không nên ở lâu, truy binh quân Sở bất cứ lúc nào đều có khả năng đuổi theo, chúng ta nên khẩn trương đi thôi.

- Đi!

Phàn Khoái bạo rống một tiếng, xoay người bước đi.

Đi vài bước, Phàn Khoái lại xoay người quay đầu lại, cực không cam lòng nhìn Chung Ly Muội trên đầu thành giận dữ hét:

- Chung Ly Muội, ngươi mang câu này nói với Hạng Trang, nói hấn rửa cổ, chờ lão Phàn ta trở về!

Không đề cập tới Phàn Khoái hốt hoảng bại trốn, nói sau quân Sở, đang hưởng thụ bữa tiệc giết chóc!

Quân Hán ba nghìn áo giáp thể tới ào ạt, cuối cùng lại bị quân Sở tàn binh đánh cho tới bờ!

- Thượng Tướng Quân, trận này đánh quá đã!

Hoàn Sở mang theo bốn đầu người, sải bước đi tới trước mặt Hạng Trang, không kịp chào, liền lớn tiếng nói:

- Đã, thật sự là quá đã !

- Thượng Tướng Quân, không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới, ba nghìn trọng giáp, không ngờ cứ như vậy bị chúng ta tiêu diệt? Ha ha, hiện tại nhớ tới, mặt tướng đều còn tướng nằm mơ! Không thể tin được, làm cho người ta quả thực không thể tin được!

Quý Bố đi theo phía sau Hoàn Sở ước chừng mang sáu đầu người, đi đường cũng không được nhanh nhẹn .

- Đúng vậy, lại nói chúng ta đã lâu rồi không đánh vui vẻ như vậy, thắng trận lớn , nếu mỗi ngày đều có thể thắng trận như vậy, thật tốt biết bao ?

Tiêu Công Giác đi ở cuối cùng, lại chỉ tăng lên một đầu người, tuy nhiên đầu này còn mang theo da biện, phỏng chừng là cái Truân Trưởng, thậm chí là Tư Mã(chỉ chức tước).

Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác phía sau, mấy trăm tướng sĩ cũng đều có thu hoạch, tuy nhiên, càng nhiều quân Sở tướng sĩ lại còn đang đây khắp núi đồi đuổi giết tàn binh Hán chạy tán loạn.

Hạng Trang thản nhiên cười,nhìn Kinh Thiên đi theo phía sau nói:

- Truyền lệnh, bảo tướng sĩ đừng đuổi theo lấy mấy đầu người kia, toàn quân đình chỉ đuổi giết, tức khắc trở về thành!

- Trở về thành?

Hoàn Sở ngạc nhiên nói:

- Hồi Thọ Xuân?

Quý Bố cũng không tin nói:

- Thượng Tướng Quân, Chung Ly chưa chắc thật sự đã tập kích Thọ Xuân đâu?

Hạng Trang không đáp, quay đầu lại hỏi Úy Liễu phía sau nói:

- Úy Liễu tiên sinh, ngài nói Chung Ly Muội liệu có bất ngờ đánh chiếm Thọ Xuân?

Úy Liễu tự nhiên không để ý đến, Hạng Trang lơ đãng, nhìn quanh chư tướng nói:

- Các người cứ việc mang theo bộ khúc rời núi, Chung Ly Muội chỉ sợ sớm đã ở sơn ngoại chờ đón , tái dụ toàn quân, bản tướng quân đã ở Thọ Xuân dọn xong yến mừng công, sau khi vào thành, mọi người cứ việc ăn uống, vui chơi thoải mái, nhất định phải tận hưởng!

Còn chưa dứt lời, Hoàn Sở, Quý Bố chư tướng cùng với quân Sở tàn binh đi theo lập tức nhiệt liệt hoan hô.

Ngũ Tử Kỳ tiến lên, thấp giọng hỏi Hạng Trang :

- Thượng Tướng Quân, khi quân ta rút lui đã đem lương thực toàn bộ thành Thọ Xuân, ngài xem muốn hay không thu hồi trong núi một ít rượu và đồ nhắm?

- Không cần .

Hạng Trang khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Sớm đã có người thay chúng ta chuẩn bị tốt rượu thịt, người không cần làm điều thừa , ha hã.

#####

Cai Hạ, quân Hán đại doanh.

Lưu Bang đang được một tỷ nữ xinh đẹp cho uống thuốc, lại nói cũng là vui quá hóa buồn, Lưu Bang tối hôm qua tâm tình không tốt, thưởng thức ca múa sau, cơ hồ đắm vui đến sau nửa đêm, kết quả không cần thận nhiễm phong hàn, buổi chiều đứng lên chỉ cảm thấy đến đầu nặng chân không cảm giác, liền khẩn trương cho người mang được đến uống.

Vừa mới uống thuốc đắng, Trương Lương, Trần Bình liền dắt tay nhau tới, hơn nữa vẻ mặt hai người trên tỏ ra rất thận trọng.

- Hai người các người làm sao vậy?

Lưu Bang nhíu mày, tức giận nói:

- Đang ban ngày liền lôi kéo cái mặt người chết đến ư?

Theo thường lệ là Trương Lương nói:

- Đại vương, đã xảy ra chuyện, Phàn Khoái vừa mới phi ngựa báo lại, hắn ở Thọ Xuân ném mùi thất bại !

- Gì! ?

Lưu Bang nghe vậy đầu tiên là chấn động, sau đó lại cười chỉ Trương Lương, nói:

- Tử Phòng ơi Tử Phòng, người chính là yêu hay nói giỡn, còn nói y như thật, chẳng phải mấy ngàn quân Sở bại trận đang trốn chạy từ trận Cai Hạ đó sao, Phàn Khoái cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến sa trường, mang ba nghìn tinh binh đuổi theo, còn có thể bại trận ư ? Cô gia thật không tin chuyện người đang nói.

- Đại vương, Tử Phòng huynh là không nói giỡn.

Trần Bình nói:

- Phàn Khoái thực sự bại trận rồi ạ.

- Phàn Khoái thật bị đánh bại ư ?

Lưu Bang lúc này mới tin, bởi vì Trần Bình xưa nay không hay nói giỡn .

Trương Lương gật đầu, lại nói:

- Đại vương, Phàn Khoái không chỉ ném mùi thất bại, hơn nữa bại thật thê thảm, ba nghìn tinh binh chỉ còn không đến ba trăm, hiện tại tránh ở Khúc Dương không dám trở về gặp Đại vương .

- Phàn Khoái, thật đúng là vô dụng!

Lưu Bang lập tức vỗ án giận dữ, chợt hai tay ôm đầu cả buổi, sau đó mới rầu rĩ nói,

- Tuy nhiên việc này cũng lạ, là ta thiếu suy xét, nguyên tưởng rằng chỉ là một lũ bại binh khí thế đã già đám, lại không nghĩ quân Sở vẫn có chiến tâm, sớm biết như vậy, lúc ấy nên phái người khác đi.

Dứt lời, Lưu Bang lại nói:

- Tasê phái Cận Hấp lĩnh hai vạn đại quân đi tới, thế nào?

Trương Lương lắc đầu, nói:

- Đại vương, lần trước người phái Phàn Khoái truy kích quân Sở bại binh, tái phái Chu Bột tấn công tứ thủy, Đông Hải hai quận, Tề vương cũng đã không vui , lần này Phàn Khoái binh bại Thọ Xuân, Đại vương nếu vẫn kiên trì không cần binh mã Tề quốc, chỉ sợ Tề vương thật sự sinh nghi tâm, đại Vương suy nghĩ chưa.

- Đúng vậy, Đại vương.

Trần Bình cũng phụ họa nói,

- Tại hạ nghĩ đến, Đại vương không ngại cắt cử Tề vương thuộc cấp Lý Tả Xa làm chủ tướng, Cận Hấp, Phàn Khoái làm phó tướng, cùng nhau lãnh binh đi tới, cứ như vậy, vừa có thể miễn đi lòng nghi ngờ của Tề vương, có năng lực bảo đảm ngọc tỷ Tần Vương không rơi vào tay Tề vương, còn có thể bảo đảm tiêu diệt quân Sở bại binh chiếm cứ Thọ Xuân, có thể nói một tên bắn ba đích.

Lưu Bang day day trán, hỏi Trương Lương :

- Tử Phòng người nói đi?

Trương Lương nói:

- Trần Bình nó có lý, tại hạ nghĩ có thể áp dụng.
- Vậy cứ như vậy đi.

Lưu Bang vỗ đùi, hướng Trần Bình nói:

- Tức khắc thảo chiếu, lấy Lý Tả Xa làm chủ tướng, Cận Hấp, Phàn Khoái làm phó tướng, lĩnh quân ngũ vạn, ngay hôm nay xuất binh Thọ Xuân!
- Vâng.

Trần Bình vái thật dài, sau đó bắt đầu phác thảo chiếu thư.

18. Chương 18: Bàn Đạp.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 18: Bàn đạp.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lý Tả Xa nhận được chiếu mệnh trước tiên liền chạy tới lều lớn của Hàn Tín.

Nghe Lý Tả Xa bẩm báo xong, Hàn Tín nhú mi không tin nói:

- Phàn Khoái không ngờ bị quân Sở bại binh đánh bại?

Hàn Tín cũng không khác Lưu Bang là mấy, ban đầu nghe xong cũng không chịu tin Phàn Khoái không ngờ sẽ bại trong tay quân Sở, mặc kệ nói như thế nào, Phàn Khoái cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến sa trường, mà quân Sở kia chính là một cỗ bại binh mà thôi, một đám ô hợp, như thế nào có thể là đối thủ của Phàn Khoái với ba nghìn tinh binh?

Nhưng sự thật chính là Phàn Khoái đã bại, hơn nữa là bại thảm bại!

- Đúng.

Lý Tả Xa gật đầu nói:

- Mặt tướng cũng nghĩ một cỗ quân tâm tan rã bại binh, kết quả lại không phải như vậy, thẳng nhãi Phàn Khoái này sau khi đuổi tới Thọ Xuân lại khinh địch, kết quả liền chui vào cạm bẫy người ta tỉ mỉ bố trí, ba nghìn tinh binh bị chém giết hơn phân nửa, cuối cùng chỉ mang theo không đến ba trăm tàn binh chạy trốn tới Khúc Dương.

- Thọ Xuân! ?

Hàn Tín hơi biến sắc nói:

- Quân Sở bại binh không ngờ chạy trốn tới Thọ Xuân ?
- Ừ.

Lý Tả Xa lại gật đầu nói:

- Lại nói tiếp thật sự là làm người không thể tin được, chỉ quân Sở tàn quân này không ngờ ở trong vòng một ngày liền hành quân gấp hơn hai trăm dặm, trực tiếp theo Đông Thành phụ cận chạy tới Thọ Xuân

phụ cận, càng làm người không thể tin được chính là, quân Sở không ngờ còn đẹp xong Thọ Xuân, nghe nói còn chẳng mất chút công sức nào, cũng không biết Chu Ân thủ thành cái kiểu gì nữa!

- Cái gì, còn có chuyện như vậy?

Hàn Tín lúc này trong lòng cuộn cuộn nghi vấn, chấp hai tay sau lưng ở trong đại trường bước đi thông thả đi đi lại lại.

Hàn Tín không hổ là đại binh gia, khứu giác của hắn về quân sự là không người nào có thể bì kịp, hắn đã nghĩ thấy một hơi thở nguy hiểm, xem ra từ phụ cận Đông Thành đột nhiên toát ra một chi quân Sở tàn quân rất không đơn giản, trong vòng một ngày chạy như điên hơn hai trăm dặm, tuy rằng làm người giết mình nhưng cũng có thể tưởng tượng, dù sao cũng là chạy trốn chết mà thôi.

Nhưng kế tiếp binh lính không đánh mà thắng lấy chiếm được Thọ Xuân, lại bày kế đại phá Phàn Khoái, đúng là không thể không khiến người ta phải cảnh giác.

Chỉ dựa vào mấy ngàn quân tâm tan rã, với ý chí chiến đấu của bại binh, lại có thể phá được Thọ Xuân, còn có thể đủ quân đại phá ba nghìn tinh binh của Phàn Khoái, điều này cũng không phải ai đều có thể làm được! Không chỉ cần có người lãnh binh tài năng mới có thể, càng cần nữa hơn người cơ trí cùng với mưu lược, cánh tàn quân Sở quân này, đến tột cùng là ai lãnh binh?

Như thế nào trước kia chưa bao giờ nghe nói dưới trướng Hạng Võ có đại tướng lợi hại như vậy?

Có thể là Long Thả hoặc là Phạm Tăng? Không, không đúng, hai người này đều đã chết.

Thấy Hàn Tín trầm ngâm không nói, Lý Tả Xa lại xuất ra Lưu Bang chiếu thư, hỏi:

- Đại vương, Hán Vương đã hạ chiếu, lấy mặt tướng làm chủ tướng, lấy Cận Hấp, Phàn Khoái làm phó tướng, hợp binh ngũ vạn tiến công Thọ Xuân, mặt tướng phụng chiếu hay là không phụng chiếu?

- Nếu là Hán Vương chiếu mệnh, đương nhiên là thi hành theo.

Hàn Tín dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, người mang đầu Hạng Võ đi theo, đại quân tiến tới Thọ Xuân, nhớ không được khinh địch mà liều lĩnh, nếu đối thủ thật sự khó chơi, trong lúc cấp thiết khó có thể đánh tan, liền khẩn trương phi ngựa hồi báo, ta sẽ đích thân dẫn đại quân tới chinh phạt.

- Vâng!

Lý Tả Xa cung kính vái chào, lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo bóng dáng Lý Tả Xa đi xa, Hàn Tín suy nghĩ nhưng vẫn không sao giải thích được, quân Sở tàn quân chủ tướng đến rốt cuộc là ai đây?

Hạng Trang bước tới lò rèn, Ngu Tử Kỳ đích thân động thủ rèn một vật mẫu giống y hệt.

Nhìn Hạng Trang đến, Ngu Tử Kỳ khẩn trương giao tiểu thiết chùy cầm trong tay cho người trợ thủ bên cạnh, sau đó tiến lên đối với Hạng Trang vái chào thật dài, nói:

- Thượng Tướng Quân, vật phẩm ngài cần sắp xong ngay đây ạ,

- Không vội.

Hạng Trang khoát tay áo, mỉm cười nói,

- Tử kỳ tướng quân, người vội ư.

Ngu Tử Kỳ lên tiếng cáo tội, lại tiếp nhận tiểu thiết chùy từ trong tay tiểu sử tốt, tiếng đinh đinh đang đang lại vang lên, tên sử tốt kia thì kén khỏi chừng mấy chục cân đại thiết chùy hạng nặng, dưới sự chỉ dẫn cầm tiểu chùy của Ngu Tử Kỳ, bắt đầu ra sức rèn, thiết chìm dưới sự rèn đúc của hai người đã dần dần thành hình, rõ ràng chỉ là một tạo hình đơn sơ của bàn đạp bằng đồng thau!

Lúc này, người Hung Nô có lẽ đã phát minh bàn đạp, nhưng khẳng định không có mở rộng, càng không có truyền vào Trung Nguyên.

Bàn đạp đối với kỵ binh là ảnh hưởng mang tính cách mạng, trước khi bàn đạp chưa xuất hiện, tác dụng duy nhất của kỵ binh chính là cưỡi ngựa bắn cung, cũng không thể tiến hành chiến đấu đánh giáp lá cà.

Cái gọi là cưỡi ngựa bắn cung, kỳ thật chính là cưỡi ngựa chạy đến một điểm, sau đó dừng lại bắn tên, sau đó lại chạy đến địa điểm khác, lại dừng lại bắn tên, khi cưỡi ngựa chạy trốn, kỵ binh không thể bắn tên, bởi vì khi đó chiến mã không có bàn đạp, kỵ binh phải ra một tay nắm chặt yên ngựa, nếu không sẽ từ trên lưng ngựa rơi xuống.

Cho dù là Hạng Võ trời sinh thần lực, ở trong hỗn chiến cũng chỉ có thể bước chiến, bởi vì ngồi mã chiến rất tiêu hao thể lực.

Nhưng bàn đạp xuất hiện lại cải biến loại cục diện này, bàn đạp khiến kỵ binh và chiến mã hòa hợp thành nhất thể, từ nay về sau kỵ binh hai tay hoàn toàn giải phóng, không những được một bên cưỡi ngựa chạy trốn, một bên vẫn cung bắn tên, bởi vì trọng tâm được củng cố, kỵ binh càng có thể tiến hành động tác sát thương với biên độ lớn, sức chiến đấu của kỵ binh từ nay về sau sẽ được lột xác!

Bàn đạp, hoàn toàn đảo lộn địa vị kỵ binh, chỉ cần một chiếc bàn đạp nho nhỏ, khiến kỵ binh trực tiếp từ binh chủng phụ trợ không quan trọng gì biến thành binh chủng mang tính chiến lược quyết định! người Hung Nô từng bị Tần đế quốc đánh cho quân lính tan rã, chính là bởi vì tính cách mạng của việc sử dụng bàn đạp, kết quả trong chốc lát liền biến thành nỗi lo lắng của tộc người Hán.

Làm một người vượt thời gian, bàn đạp đối với kỵ binh quan trọng như thế nào, Hạng Trang tự nhiên là biết đến.

Từ lúc trước trận chiến Cai Hạ, Hạng Trang từng nghĩ tới cấp Sở quốc kỵ binh trang bị bàn đạp trên quy mô lớn, đáng tiếc Cai Hạ chi chiến rất nhanh liền xảy ra, tiếp theo lại là đại bại, sau đó chính là mang theo tàn binh bại tướng một đường chạy trốn chết, Hạng Trang căn bản là rút không ra thời gian để tạo ra bàn đạp, mãi tới khi đánh hạ Thục Xuân mới có một chút thời gian.

Vật khó khăn lắm mới thành hình, Ngu Tử Kỳ lấy kim sắt kẹp ngâm vào trong nước, sau khi làm lạnh lại lấy khăn lau nước, sau đó cầm một bàn đạp khác bên cạnh thành một đôi đưa cho Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, cuối cùng không hổ thẹn với sứ mệnh, mặt tướng đã chiếu theo bản vẽ để tạo thành.

Ngu Tử Kỳ không hổ là thợ rèn nổi danh đất này, thời gian cứ việc dồn dập, nhưng hắn vẫn chiếu theo bản vẽ Hạng Trang cung cấp tạo ra bàn đạp, đương nhiên, bởi vì hạn chế thời đại cùng với thời gian, công nghệ chế tạo vô cùng thô sơ, tuy nhiên ở tính thực dụng tuyệt sẽ không so với tạo hình bàn đạp tinh tế đời sau.

Hạng Trang vui vẻ tiếp nhận bàn đạp đồng thau, bước đi ra lò rèn.

Lò rèn ngoại viện, Cao Sơ sớm đã dắt đến ngựa Ô Truy, Kinh Thiên bên cạnh thì chỉ ôm duy nhất cái yên ngựa, chiếc yên ngựa này cũng là Hạng Trang chỉ bảo thợ thủ công làm theo yêu cầu, thời đại này bộ phận phía trước phải cao hơn yên ngựa nhiều, yên ngựa kiểu thấp đối phần bụng kỵ sĩ cơ bản không có tác dụng bảo hộ, nhưng yên ngựa làm theo yêu cầu của Hạng Trang lại có thể bảo vệ phần bụng của kỵ sĩ.

Hạng Trang tự mình lắp yên ngựa cho Ô Truy, lại ráp đồng thau bàn đạp, sau đó vọt người lao lên lưng ngựa.

- Điều khiển!

Hạng Trang nhẹ nhàng thúc giục, ngựa Ô Truy lập tức dài hí một tiếng, chột bỏ ra bốn vó chạy nhanh.

Hạng Trang tin tưởng Mã Từ Cương, tùy ý cho ngựa Ô Truy chạy vội dọc theo đường cái về phía trước, một đường ra Thục Xuân Tây Môn, lại bước trên vùng quê với cánh đồng cỏ rộng lớn vô ngần, dưới chân đại địa giống như thủy triều rút lui về phía sau, tâm tình vui sướng cực độ, Hạng Trang không kiềm nổi ngựa mặt lên trời hét thật to, giờ này khắc này, áp lực dồn nén đã lâu của Hạng Trang rốt cục cũng được phát tiết.

Nói cho cùng, Hạng Trang cũng là thân xác máu thịt, không phải máy móc sắt thép, luân phiên bại tích, liên tục hành quân, binh thường tướng sĩ sẽ sức cùng lực kiệt, tinh thần khẩn trương, Hạng Trang cũng sẽ cảm thấy hao tâm tổn sức, hướng chi, hắn còn phải suy xét rất nhiều, lưng đeo càng nhiều, nếu không phải kiếp trước đã từng là binh, tinh thần hắn chỉ e sớm đã sụp đổ rồi.

Mãi đến nửa ngày sau, Hạng Trang mới cười ngựa Ô Truy quay trở về thành Thọ Xuân.

Bàn đạp này đích thị là thứ tốt, nếu dùng tốt, sẽ có khả năng xoay Càn Khôn đại sát khí, tuy nhiên tiếc nuối chính là, hiện tại quân Sở có quá ít ngựa, cho nên, muốn đại quy mô sử dụng bàn đạp, đại quy mô sử dụng kỵ binh, cũng chỉ có thể là nghĩ mà thôi, đây là cái mộng đẹp mà thôi.

Việc cấp bách, vẫn là ngấm lại như thế nào ứng phó thế công tiếp theo của quân Hán cho tốt.

Lần này, Lưu Bang không đích thân đến, phái đi cũng không phải là mãnh tướng hữu dũng vô mưu giống Phàn Khoái, hơn nữa binh lực cũng tuyệt đối sẽ không tái là con số hàng ngàn, tàn quân Sở quân có thể ngăn trở quân Hán đột sống tấn công thứ hai hay không, Hạng Trang trong lòng thật đúng là thiếu tự tin, tuy nhiên lần này chỉ có đánh và đánh, không đánh cũng phải đánh, quân Sở tàn quân đã không có đường lui.

Năm mươi vạn đại quân của Lý Tả Xa đã chạy đến Khúc Dương huyện.

Nói đến Lý Tả Xa, đời sau rất nhiều người cũng không biết là ai, có thể bắt đầu nói ông nội hắn là Lý Mục, thì không ai không biết, không người không hiểu, Lý Mục và Bạch Khởi, Vương Tiễn, Liêm Pha cũng xưng Chiến quốc tứ đại danh tướng, sử dụng đối với kỵ binh, ở cùng thời đại có thể nói không người có thể kịp, đời sau kỵ binh Hạng Võ đường dài bốn ba tập chiến thuật làm người ta ấn tượng khắc sâu, dấu sao già cũng chỉ là cháu chắt của Lý Mục mà thôi.

Tài năng quân sự của Lý Tả Xa có lẽ không theo kịp Lý Mục, nhưng cũng sẽ không kém quá xa, năm đó Hàn Tín phạt Triệu, Trần Dư nếu nghe lời đề nghị của Lý Tả Xa, thì Hàn Tín căn bản là không có khả năng lấy được thắng lợi trận Tĩnh Hình, giao tranh giữa Sở- Hán chỉ sợ cũng sẽ có cục diện khác, chỉ tiếc lịch sử không có từ nếu, tuy nhiên bởi vậy mới có thể thấy được năng lực của Lý Tả Xa.

Năm vạn đại quân vừa mới ở ngoài thành hạ doanh trại, Phàn Khoái liền tự trói hai tay vào trung quân của Lý Tả Xa.

Lý Tả Xa thấy thế khẩn trương đứng dậy, vội tới mở trói cho Phàn Khoái, một bên cười khổ nói:

- Phàn tướng quân, ngươi làm cái gì vậy?

Cứ lấy việc Hán Vương chiếu mệnh Lý Tả Xa làm chủ tướng, Cận Hấp, Phàn Khoái làm phó tướng, nhưng Lý Tả Xa cũng không dám thật sự đem Phàn Khoái trở thành thuộc tướng của mình, cần biết Phàn Khoái chính là tâm phúc của Hán Vương, hơn nữa còn là anh em đồng hương với Hán Vương, địa vị này không dưới Tề vương, Lý Tả Xa hắn cũng chỉ là thuộc cấp của Tề vương, tất nhiên không dám làm lớn ở trước mặt Phàn Khoái?

Phàn Khoái né tránh hai bước, không cho Lý Tả Xa mở trói, sau đó xấu hổ đầy mặt nói:

- Lý tướng quân, lão Phàn lần này thật đúng là mất mặt mất đến bà ngoại gia, ngươi cần phải phạt lão Phàn.

Lý Tả Xa nói:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, Phàn tướng quân cần gì phải để ý?

- Nhưng lúc này không giống.

Phàn Khoái vội la lên,

- Ta lão Phàn đánh cả đời thắng trận, phút cuối cùng lại thua ở một đám ô hợp, còn có con tép Hạng Trang này chính là thủ hạ, nói tiếp thật sự làm cho người ta xấu hổ muốn chết, cho nên Lý tướng quân, lão Phàn khẩn cầu người cấp năm nghìn binh, lão Phàn nguyện đi trước, thề chết đoạt lại Thọ Xuân!

Lý Tả Xa nghĩ thầm rằng Phàn Khoái cũng là lão tướng, lần trước chiến bại là bởi vì khinh địch, hiện tại hấp thụ giáo huấn sẽ không phạm sai lầm như thế nữa, như vậy cho hắn cơ hội lập công chuộc tội cũng là hợp tình hợp lý, lập tức gật đầu đáp ứng nói:

- Tốt, bản tướng quân liền cho người năm nghìn tinh binh, làm đại quân tiên phong, lập tức đánh Thọ Xuân!

19. Chương 19: Động Trại.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 19: Động trại.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong thành Thọ Xuân, phủ Quận trưởng của Chu Ân giờ đã trở thành phủ Thượng tướng quân của Hạng Trang.

Trên bức bình phong ở góc phía Bắc đại sảnh lúc này đang treo tấm “bản đồ địa hình quân sự” đơn giản do Hạng Trang vẽ, đương nhiên, mấy ngày hôm nay, Hạng Trang dựa vào những thông tin do sơn dân vùng phụ cận đã tiến hành chỉnh sửa lại địa đồ, chỉ ít cũng đã thể hiện đầy đủ những con sông, ngọn núi lớn xung quanh Thọ Xuân, về phương hướng thì cũng chính xác đến tám, chín phần mười.

Nhìn trên địa đồ các vùng phụ cận của Thọ Xuân, Hạng Trang trầm tư rất lâu.

Tuy đợt tấn công tiêu trừ lần thứ nhất của quân Hán đã bị phá tan, nhưng mức độ tấn công lần thứ hai chắc chắn sẽ bạo liệt hơn rất nhiều so với lần thứ nhất, những tướng lĩnh cũng sẽ khó đối phó hơn, e rằng quân Sở muốn đánh tan đợt tấn công lần thứ hai của quân Hán sẽ không còn là chuyện dễ dàng, chỉ ít là chuyện dùng hỏa công chắc chắn sẽ không còn công hiệu nữa.

Nếu hỏa công không dùng được, vậy dùng thủy công thì sao? Trong đầu Hạng Trang bỗng nảy ra ý tưởng.

Cách Thọ Xuân về phía Bắc không xa có dòng sông Hoài, hiện tại tuy là mùa đông, nhưng sức nước vẫn rất mạnh, quan trọng hơn là, địa thế Thọ Xuân rõ ràng là thấp hơn nhiều, chỗ nào cũng trũng hơn. Hạng Trang vuốt vuốt chiếc cằm với bộ râu xồm xoàm, trong mắt bỗng hiện lên ánh nhìn sắc lạnh dị thường, chưa biết chừng có thể có trò chơi nước thú vị với quân Hán!

Trước lúc Hạng Trang tiến đến gần tấm địa đồ đã bắt đầu tính toán khả năng dùng kế thủy công.

Đúng lúc đó, ngoài đại sảnh bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Võ Thiệp và Tần Ngự đã cùng nhau bước vào.

Không kịp hành lễ, Võ Thiệp vội vàng nói: - Thượng tướng quân, hôm nay lại có không ít đinh tráng đến đầu quân!

Quận Cửu Giang thậm chí là cả nước Cửu Giang trước kia đều thuộc lãnh thổ của nước Sở, bởi vậy phần lớn bách tính ở Cửu Giang đều hướng về nước Sở, tuy rằng Quận trưởng quận Cửu Giang là Châu Ân đã phản Sở hàng Hán song nhiều cường hào vẫn hướng về nước Sở. Nhưng sau khi tàn quân của Hạng Trang hạ được thành Thọ Xuân đã có rất nhiều cường hào phú tộc, thanh niên trai tráng đến đầu quân, mấy ngày nay đã thu nạp được không dưới hai ngàn quân.

Ba ngàn tàn quân trước kia nay đã được mở rộng thành đại quân với năm ngàn binh sĩ!

Điều này là kết quả của việc Hạng Trang đã kiên trì chủ trương quý hồ tinh, bất quý hồ đa, kiên quyết chỉ thu nạp những thanh niên trai tráng. Nếu hạ thấp tiêu chuẩn tuyển chọn mà chọn cả những đàn ông sức khỏe yếu, tuổi tác quá cao hoặc quá nhỏ vào quân ngũ thì bây giờ có lẽ quân số đã quá tám ngàn người rồi, có điều hai ngàn thanh niên trai tráng này tuy đã qua tuyển chọn khắt khe nhưng trong thời gian ngắn chưa thể dùng vào việc gì đáng kể, có chăng chỉ có thể phô trương thanh thế.

Hơn nữa nhiều quân chưa hẳn đã là chuyện tốt, quân nhiều đồng nghĩa với việc sẽ gia tăng áp lực lên công tác hậu cần bảo đảm!

Toàn quân cả cả có đến năm ngàn người đều cần phải ăn uống, một ngày phải tiêu tốn hết bao nhiêu lương thực? Mà hiện giờ quân Sở đang trong hoàn cảnh tác chiến đơn độc, về cơ bản không có chỗ dựa vững chắc, dựa vào số lương thực tích trữ trong thành Thọ Xuân thì cũng chỉ cầm cự được trong thời gian ngắn, còn về lâu dài thì quân lương sẽ là vấn đề khiến Hạng Trang phải đau đầu.

Hạng Trang gật gật đầu, lại hỏi Tần Ngư: - Tần Ngư, đến lượt người?

Tần Ngư thở dài báo cáo: - Hồi bẩm Thượng tướng quân, tiểu nữ đã chiêu mộ được hơn trăm nữ binh, tất cả đều là những nữ thanh niên mạnh khỏe, nên chí ít cũng sẽ không làm chậm tốc độ hành tiến của đại quân.

Việc chiêu mộ một đơn vị nữ binh là chủ ý của Hạng Trang, điều này tất nhiên không phải là để giải quyết nhu cầu sinh lý cho các tráng sỹ quân Sở, bởi suy cho cùng thì chỉ với hơn trăm nữ binh làm sao có thể giải quyết nhu cầu sinh lý cho hơn năm ngàn tráng đinh khỏe mạnh, đội nữ binh này là dùng vào những công việc lật vật mà đàn ông không biết làm như may vá thêu thùa, chăm sóc người bị thương.

Đương nhiên động cơ chủ yếu mà Hạng Trang chiêu mộ nữ binh là để chăm sóc cho Ngu Cơ.

Tuy rằng trong thời điểm hiện tại, sự có mặt của Ngu Cơ chỉ thêm phiền phức nhưng sau này rất có khả năng sẽ là trợ thủ đắc lực cho Hạng Trang trong việc thu nạp và sai khiến thủ hạ cũ của quân Sở. Suy cho cùng, sau khi Hạng Vũ xưng Bá, đã không sắc lập Vương Hậu, về danh nghĩa Ngu Cơ chỉ là ca kỹ của Hạng Vũ, thậm chí ngay cả danh phận tỳ thiếp cũng không có, nhưng mọi người đều biết, Ngu Cơ mới là người phụ nữ mà Hạng Vũ yêu thương nhất!

- Tốt lắm, bốn tướng quân đang tính cho người làm Đôn trưởng Thân vệ đồn, những nữ binh này sẽ do người thống lĩnh, nhiệm vụ chủ yếu là bảo đảm an toàn cho Ngu Cơ phu nhân. - Hạng Trang đã trực tiếp đặc cách cho Ngu Cơ làm phu nhân, nói xong bèn quay đầu nhìn Vũ Thiệp, hỏi: - Tiên sinh, mấy hôm nay Ủy Liêu có nói chuyện gì với tiên sinh không?

- Nếu Thượng tướng quân không nhắc xém chút nữa tại hạ cũng quên. - Vũ Thiệp vỗ trán một cái, nói: - Trước khi đại phá Phàn Khoái, Ủy Liêu có nói với tại hạ rằng, đánh phá Phàn Khoái không phải là chuyện gì khó khăn, có điều trong tay Lưu Bang mãnh tướng như mây, mưa thần như mưa, cho nên cho dù Thượng tướng quân có đánh bại Phàn Khoái cũng không thể thay đổi về căn bản cục diện bất lợi mà nước Sở phải đối mặt.

- Đấy, tiên sinh nghe xem. - Hạng Trang cười - kiến giải độc đáo như thế, nhãn quan sắc bén như vậy, còn nói mình không phải là Ủy Liêu, ai tin chứ? Tiên sinh ngài tin không?

- Tại hạ cũng không tin. Vũ Thiệp cũng lắc đầu.

Hạng Trang mỉm cười, lại nói: - Xem ra, Ủy Liêu thật sự cho rằng nước Sở chúng ta hết hy vọng rồi.

Vũ Thiệp gật gật đầu, sắc mặt trở nên ưu tư, rồi đột nhiên hỏi một cách đầy lo lắng: - Thượng tướng quân, ngài nói xem, đại Sở chúng ta thật sự còn hy vọng không?

Hạng Trang nghe vậy thì im lặng, nói thật ông cũng không biết nước Sở có còn hy vọng không.

Nước Sở hiện nay xem ra sơn cùng thủy tận rồi, toàn bộ tám quận Giang Bắc đều đã thất thủ, hai quận Giang Đông e là cũng chỉ còn trong mai mối, thân là chỗ dựa tinh thần của quân Sở như Hạng Vũ e rằng cũng đã chế lâu rồi, còn bên nước Hán, khả năng của Lưu Bang là điều không phải bàn cãi, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình đều là những người rất lợi hại, chưa kể còn có kẻ trung thành như Hàn Tín!

Tóm lại, nếu chỉ dựa vào năm ngàn tàn quân này của Hạng Trang, muốn phục hưng đại Sở thật là chuyện khó hơn lên trời!

Tuy nhiên, Hạng Trang còn có thể lựa chọn sao? Đầu hàng chỉ có thể là tìm đường chết, nếu kiên trì đến cùng chưa biết chừng còn có thể tìm thấy đường sống. Suy cho cùng, phe cánh của Lưu Bang cũng không phải là một khối bền chắc như thép, Hàn Tín hiện nay tuy là một mực trung thành với Lưu Bang, nhưng sau cái chết của Hạng Vũ và đứng trước một nước Sở sẽ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa thì trong lòng Hàn Tín hẳn sẽ có những thay đổi.

Nói tóm lại, chưa tới phút cuối, Hạng Trang tuyệt đối không thể nói là vứt bỏ ngay được.

Hạng Trang từ ánh mắt ngỡ ngàng dần dần chuyển sang kiên định, và cuối cùng là một đôi mắt vô cùng sắt đá, rồi ông ta hướng về Vũ Thiệp nói: - Tiên sinh, chỉ cần chúng ta kiên trì đến cùng, đại Sở nhất định có hy vọng, còn không, nếu ngay cả chúng ta cũng không còn hy vọng, buông xuôi tất cả thì đại Sở thật sự là sẽ không còn hy vọng được phục hưng.

Vũ Thiệp gật gù đầu, vừa như đã hiểu, lại vừa như chưa hiểu.

Đúng lúc này, Kinh Thiên bất ngờ xông vào, nói lớn: - Thượng tướng quân, có chuyện rồi!

Tim Hạng Trang bỗng đập mạnh, trầm giọng nói: - Kinh Thiên, không cần vội vàng, cứ từ từ nói, xảy ra chuyện gì rồi?

Kinh Thiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: - Gần nửa giờ trước, quân thám báo của ta bỗng nhiên bắt được mười mấy thám báo của quân Hán, và báo về một thông tin rất đáng sợ, nói là đại vương bị quân kỵ binh Quán Anh giết ở bên sông Ô Giang rồi, bây giờ tin tức đã lan truyền khắp đại doanh, các đơn vị đều đang xảy ra tranh cãi lộn xộn!

Động trại? Trong đầu Hạng Trang bỗng hiện lên một động từ đáng sợ.

Động trại, hay còn gọi loạn quân, thường chỉ tình huống toàn bộ quan binh tập kết một cách mù quáng khi không có bất cứ mệnh lệnh nào ban xuống và có những hành vi không bình thường, nghiêm trọng hơn có thể xảy ra tình trạng chém giết lẫn nhau! Động trại, hai từ này xưa nay vốn là nỗi sợ hãi rất lớn đối với các tướng lĩnh cầm quân trong các triều đại.

Thực ra, động trại là chuyện rất hiếm gặp, chỉ có trong tình hình hết sức đặc biệt mới có thể xảy ra.

Tuy nhiên, đáng tiếc là, tình hình hiện nay cho thấy quân Sở rõ ràng là đã hội tụ đủ các đặc điểm của hiện tượng động trại!

Tàn binh quân Sở đầu tiên là trải qua thất bại Cai Hạ, tiếp đến lại chạy thực mạng ba trăm dặm để đến Thọ Xuân, suốt dọc đường thần kinh lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng tột độ, sau trận đại phá Phàn Khoái hôm trước tinh thần vốn đang rất căng thẳng đã được giãn ra đôi chút, chủ ý của Hạng Trang vốn là định qua mấy ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn làm cho tinh thần đang căng thẳng của quân Sở được thả lỏng hết cỡ, sau đó mới củng cố lại đầu chí cho quân sỹ.

Thế nhưng, không may là tin tức về việc Hạng Vũ chết trận lại được loan truyền trong thời điểm này!

Từ trước đến nay, Hạng Vũ chính là vị thần sống của nước Sở và là chỗ dựa tinh thần của quân Sở, do vậy tin tức về việc Hạng Vũ chết trận đã gây ảnh hưởng vô cùng lớn đối với tinh thần của tàn binh quân Sở cũng là điều dễ hiểu. Đầu tiên là đại bi, sau đó là đại hỉ, tiếp đến lại là đại bi, dù là những chiến binh máu lạnh kiên định nhất cũng khó mà chịu đựng nổi, chẳng trách năm ngàn tàn binh lại bỗng chốc động trại.

Nói ra thì dài dòng, nhưng trong đầu Hạng Trang chỉ là một thoáng suy nghĩ trong nháy mắt.

Trong khi Vũ Thiệp bị chấn kinh đến mức đứng chết lặng đi thì Hạng Trang đã nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Kinh Thiên, người ngay lập tức đem năm trăm thân binh khóa chặt cửa nha môn, chưa có lệnh của bốn tướng quân, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi đại doanh nửa bước, kẻ nào kháng lệnh - chém!

- Tần Cơ, cho các nữ binh của người mang theo kèn ra ngoài cửa nha môn đợi lệnh!

Hạng Trang dứt lệnh, Kinh Thiên, Tần Cơ đồng thanh ứng lệnh, lập tức thi hành.

Hạng Trang lại quay người hướng về Vũ Thiệp, vẻ mặt trang nghiêm nói: - Tiên sinh, cùng ta tới đại doanh ngay.

Vũ Thiệp chỉ biết vâng vâng dạ dạ rồi cùng Hạng Trang nhanh chóng đi thẳng tới đại doanh.

Có câu, trong cái nguy cấp luôn ẩn tàng những cơ hội có thể xoay chuyển tình thế, phen này động trại, đối với quân Sở mà nói, chắc chắn sẽ là một cuộc khủng hoảng vô tiền khoáng hậu, tương tự như vậy cũng là một cơ hội vô cùng lớn để xoay chuyển tình thế, chỉ cần xử lý tốt, hung tin Hạng Vũ chết trận không những

không thể hủy hoại ý chí chiến đấu của quân Sở, mà thậm chí còn có thể giải quyết một cách triệt để bài toán lòng quân, sỹ khí của quân Sở!

Khi Hạng Trang chạy đến đại doanh của quân Sở, phát hiện toàn bộ đại doanh đã hoàn toàn hỗn loạn.

Có đến một ngàn quân Sở như rắn mất đầu đang chạy qua chạy lại nháo nhào, một bộ phận lớn hơn thì như những con thú hoang đang ngửa cổ lên trời mà kêu gào, còn có rất nhiều quân Sở hoặc là cười cười ngây dại, hoặc là ôm đầu khóc lóc, cũng có một số rất ít quân Sở đang thừa loạn mà gây sự, tự do đuổi giết những đồng đội, quan giám binh mà lúc bình thường đã chót gây thù chuốc oán với chúng, khắp nơi trong đại doanh đều là cảnh tượng hỗn loạn!

Rất nhiều người thần kinh bị kích động mạnh, nhìn thấy rất rõ ánh mắt lơ dờ của họ.

Trên thực tế, nhiều người trong đầu hiện giờ chỉ là một khoảng trống không, căn bản không biết bản thân đang làm gì, bọn họ chỉ là chạy tán loạn, gào thét, chém giết theo bản năng. Động trại, đây đúng là động trại!

Điều may mắn duy nhất chính là hơn năm trăm thân binh của Hạng Trang không bị động trại.

Trong số năm trăm người này, có gần hai trăm người đã cùng Hạng Trang đánh trận Giang Đông, còn lại ba trăm người là vừa mới được sàng lọc kỹ càng từ trong các phân đội của Hạng Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử Kỳ... dù là xét về tinh thần, ý chí, hay là lòng trung thành với Hạng Trang và nước Sở đều là những người tuyệt vời.

Khi Hạng Trang chạy tới đại doanh, Kinh Thiên đã đem năm trăm thân binh chốt chặt tại cửa nha môn, loạn binh mấy lần xông ra phá cửa nhưng đều bị năm trăm thân binh này ngăn chặn quyết liệt phải trở về. Nếu không phải là Hạng Trang ứng phó nhanh, Kinh Thiên ra sức thực hiện mệnh lệnh thì một khi loạn binh ào ra cửa nha môn đâu có muốn bắt lại cũng khó hơn lên trời.

Nhờ trời, đám loạn binh này chưa thoát ra khỏi đại doanh!

Sau khi định thần lại, Hạng Trang quay người nhìn mấy chục nữ binh xếp thành một hàng ngang ở phía sau, lạnh lùng hạ lệnh: - Thối kèn!

Mấy chục nữ binh đồng loạt giương những chiếc kèn cong cong lên, ngay sau đó những âm thanh xa xăm mà trầm lắng vang vào không trung, trong khoảnh khắc đã truyền khắp đại doanh.

20. Chương 20: Bi Binh Tắt Thẳng.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Chương 20: Bi binh tắt thẳng.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tiếng kèn khi trầm hùng đến mức khiến người nghe ngạt thở, lúc lại thê lương đến độ người ta run rẩy, tựa hồ như trận gió lốc cuồng bạo thổi qua đại doanh, thổi bay những thịnh nộ trong tâm tưởng của đám loạn binh quân Sở. Nhờ vậy, đám loạn binh quân Sở hồi nãy hãy còn chạy nháo nhác, gào thét, than khóc, cười điên, thậm chí còn chém giết lung tung giờ đã dần bình tĩnh trở lại, ánh mắt đờ dại mới đây giờ đã dần trở nên trong sáng.

Tiếng kèn vẫn được thổi trong khoảng mười phút tiếp theo, cuối cùng loạn binh quân Sở đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái trật tự.

Nói ra thì cũng thật là may mắn, phen động trại này đã không bị đẩy tới giai đoạn cuối cùng của nó là một trận chém giết lẫn nhau trên quy mô lớn, trừ một số rất ít những loạn binh, tuyệt đại đa số tướng sĩ quân Sở vẫn chỉ mới ở giai đoạn bắt đầu kêu khóc, chạy nhón nhác, một khi có nhân tố bên ngoài tác động mạnh vào đánh thức mạnh mẽ ý thức của họ thì trận động trại còn đang thai nghén này sẽ ngay lập tức tan thành mây khói.

Có điều, tuy nguy cơ động trại đã tạm thời được hóa giải, nhưng vẫn còn đó những mối nguy mà quân Sở phải đương đầu.

Tin tức Hạng Vũ bại trận chết ở Ô Giang đã truyền khắp toàn quân, thông tin động trời này có thể nói là đã giáng một đòn tai vạ vào tinh thần của tướng sĩ quân Sở, nếu Hạng Trang không thể loại trừ được ảnh hưởng tiêu cực mà thông tin này gây ra đối với quân Sở thì đội quân này sẽ hoàn toàn suy sụp, vài ngày thì có thể tránh được, chứ trong tương lai ắt sẽ xảy ra chuyện động trại.

Nhưng, muốn loại trừ ảnh hưởng tiêu cực mà thông tin đó gây ra đối với quân Sở đâu có dễ như nói?

Cho vài người làm công tác tư tưởng, để họ biến đau thương thành sức mạnh, điều này tuy không khó, nhưng muốn động viên mấy ngàn cái đầu binh sĩ quên đi đau thương, không còn tuyệt vọng và quyết chí phục thù thì gần như là nhiệm vụ bất khả thi, đặc biệt khiến người ta tuyệt vọng là, trong tất cả những cái đầu kia đều không có lấy vài chữ, về cơ bản chẳng biết lý lẽ gì!

Tuy nhiên, nước Sở đã chẳng còn đường lui rồi, Hạng Trang cũng vậy, dù chuyện này có khó đến đâu thì ông ta cũng chỉ có thể cắn răng mà bước tới, có nghĩa là, cái gì thuộc về mình là của mình, cái gì không thuộc về mình thì có làm thế nào cũng chẳng là của mình, quân Sở có thể từ một đội tàn quân lòng quân tan rã, đấu chí suy sụp chuyển mình mạnh mẽ biến thành đội quân bi thương có quyết tâm phục thù, chiến tâm sắt đá hay không, điều đó còn phải xem bản lĩnh của Hạng Trang!

Hít một hơi thật sâu, Hạng Trang chậm rãi giương cánh tay phải lên, tiếng kèn trầm hùng mà thê lương lập tức ngừng lại.

Mười lăm phút sau, Hạng Trang tay nắm đốc kiếm, bước lên cửa nha môn, khắp đại doanh bỗng trở nên yên lặng như cõi chết, tất cả mọi người đều nín thở, chỉ có chiếc áo bào da gấu của Hạng Trang gấp gió đang cuộn bay phần phật phía sau.

Cổng nha môn cao chừng không quá một trượng, bậc tam cấp không quá mười bậc thềm, nhưng phải mất nửa tuần trà Hạng Trang mới đi hết, đến khi đặt chân lên bậc thềm cuối cùng, nặng nề đứng trên cửa nha môn, Hạng Trang mới từ từ xoay người lại, đối diện với đám đông, hơn năm ngàn quân Sở thấy vậy không không chế được mình, tất cả ào lên trước cổng nha môn, khiến bên trong cửa nha môn chật cứng người, đến mức một giọt nước cũng không thể lọt qua.

Hạng Trang khoát tay ngăn làn sóng binh sĩ đang ào tới, đồng thời tuốt ra bội kiếm, giậm dứ gầm lên: - Đại Vương bội kiếm ở đây, thấy kiếm như thấy Vua, các ngươi còn không quỳ xuống!?

- Đại Vương!

- Đại Vương!

- Đại Vương!

Một câu “Thấy kiếm như thấy vua” của Hạng Trang nhất thời đã gọi lại ký ức về Hạng Vũ trong lòng các tướng sĩ quân Sở, tất cả các tướng lĩnh và cựu binh sĩ chen chúc trước mặt đều nhất loạt quỳ rạp xuống, hô ba lần Đại Vương, những tráng đinh mới nhập ngũ tuy không nghe rõ là gì nhưng thấy các tướng lĩnh và cựu binh trước mặt ai nấy đều lần lượt quỳ xuống thì cũng theo bản năng mà quỳ rạp xuống đất.

Hạng Trang giơ cao Vương kiếm, tiếp tục gầm: - Các ngươi có biết Đại Vương đã nói gì với ta khi ban kiếm này cho ta không?

Dưới cổng nha môn, năm ngàn quân Sở câm lặng như hén, trong đại doanh, chỉ có những âm thanh gầm hô hết sức của Hạng Trang đang vang vọng.

- Đại Vương nói với ta, Hạng Trang, mấy ngàn tàn quân ta giao cho ngươi, ngươi nhất định phải thống lĩnh bọn họ đánh về Giang Đông, sống sót trở về, nếu không, ta chết cũng khó nhắm mắt!

- Đại Vương!

- Đại Vương!

- Đại Vương!

Dưới cổng nha môn bỗng vang lên những tiếng đau thương, không ít tướng sĩ quân Sở thậm chí đã khóc òa sướt mướt.

Hạng Trang vẫn giữ cái đầu lạnh lùng, muốn khích lệ những cái đầu này, còn phải kích phát được lòng ham sống của họ!

- Không sai, Đại Vương đúng là đã tử trận, nhưng người đã chết vì muốn cứu các người! - Hạng Trang vẫn tiếp tục gầm hô, - Thế nhưng, xem coi bộ dạng các người bây giờ thế nào? Vừa rồi các người đã làm những gì? Hả!? Các người nếu không phải là chạy loạn xạ thì là gào thét, các người định làm gì? Muốn hại chết tất cả mọi người, muốn cái chết của Đại Vương là vô nghĩa sao?

- Lại còn có người ngang nhiên cầm kiếm đâm những người cùng một nhà! Các người xứng đáng với ai, có xứng đáng với Đại Vương không!?

Rất nhiều tướng sĩ nhất thời xấu hổ gục đầu xuống đất, nhất là các đại tướng quân Sở như Hằng Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ, không ai còn dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lẽo của Hạng Trang.

- Ta đã nhận lời với Đại Vương là nhất định phải dẫn mọi người đánh về Giang Đông, và sống sót trở về! Nhưng ta nói cho các người biết, ta tuyệt đối không thể dẫn một đám ăn vô tích sự đi được. Nói đến đây Hạng Trang ngừng lại một lúc, hít thở một hơi thật sâu, rồi lại lấy hết sức ngựa cổ lên trời la lớn: - Nói cho ta biết, các người có còn là đàn ông nữa không!?

- Còn!

- Còn!

- Còn!

Thoạt đầu chỉ một vài thân binh hô lớn đáp trả, sau đó hàng trăm tướng lĩnh cũng bắt đầu lên tiếng ứng đối, cuối cùng tất cả hơn năm ngàn tướng sĩ quân Sở đều gầm lên như phát cuồng, ai nấy đều đỏ mặt tía tai ra sức ngựa mặt lên trời mà gầm thét, luồng sóng âm cực lớn dội vào tầng không, trong vòng mười dặm đều có thể nghe thấy rõ.

Cảm xúc của con người là thứ có thể lan truyền từ người này sang người khác, cảm xúc của Hạng Trang cũng đã lan truyền đến các tướng lĩnh thân binh, cảm xúc của các tướng lĩnh thân binh lại lan truyền đến tất cả các cự binh, các cự binh lại lan truyền đến các tân binh, cuối cùng, tất cả các tướng sĩ quân Sở đều bị Hạng Trang cảm nhiễm, ai nấy đều gầm lên như những kẻ mắc cuồng.

- Còn nữa, hãy cho ta biết... - Hạng Trang lại mạnh mẽ vùng lên nắm đấm, tiếp tục gầm lên: - Có muốn sống hay không!?

- Sống!

- Sống!

- Sống!

Năm ngàn tướng sĩ một lần nữa hưởng ứng vang động cả núi rừng, thanh thế kinh thiên!

Hạng Trang lại một lần nữa giơ thanh Vương kiếm trong tay, làn sóng âm thanh hưởng ứng lập tức ngưng lại.

- Tốt lắm! - Hạng Trang vẫn giơ cao Vương kiếm, lớn tiếng hét - Tất cả nghe rõ đây, Đại Vương đã tử trận, nhưng Hạng Trang ta vẫn còn sống! Nước Sở còn nhà, nước Tần tất còn bại bởi quân Sở; họ Hạng còn người, đại Sở tất có ngày hưng thịnh! Chỉ cần Hạng Trang ta còn đây, bầu trời đại Sở sẽ không thể sụp xuống! Rồi sẽ có ngày, Hạng Trang ta sẽ đưa các người đánh về Giang Đông!

- Đánh về Giang Đông!
- Đánh về Giang Đông!
- Đánh về Giang Đông!

Lần thứ ba năm ngàn tướng sĩ hưởng ứng vang động núi rừng, nét mặt ai đầy như phát cuồng!

Nhìn xuống cổng nha môn, năm ngàn tướng sĩ đứng dưới đại nộ như muốn phát cuồng, Hạng Trang cuối cùng đã có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng ảnh hưởng tiêu cực có tính hủy diệt mà cái chết của Hạng Vũ gây ra đối với quân Sở đã được hóa giải, tuy trước mắt tướng sĩ quân Sở chưa thể thoát khỏi nỗi ám ảnh về cái chết của Hạng Vũ nhưng ít ra, bọn họ cũng đã không thể vì thế mà tuyệt vọng, quan trọng hơn là, Hạng Trang đã hoàn toàn kích phát được khát vọng sống trong họ, để họ muốn sống tiếp, và nhất định phải sống để đánh về Giang Đông!

Trong âm thanh gầm thét giận dữ long trời lở đất của năm ngàn tướng sĩ, Vũ Thiệp vội vàng bước lên cổng nha môn, khum tay nói nhỏ vào tai Hạng Trang: - Thượng tướng quân, vừa rồi thám báo báo tin, năm ngàn quân tiên phong của quân Hán đã tiến đến khu vực cách Thọ Xuân mười dặm về phía Đông!

Hạng Trang nghe vậy bỗng giật mình, quân Hán đến nhanh quá, nhanh hơn cả dự tính!

Chợt thấy khoe miệng Hạng Trang khê lộ một tia sát khí kinh người, quân Hán đến đúng lúc lắm! Đúng là ai bình tất thắng, bên này ông ta vừa mới kích động lửa giận báo thù trong năm ngàn quân Sở, phía bên kia quân Hán lại đã nhanh chóng đánh đến ngoại thành Thọ Xuân, hơn nữa chỉ là năm ngàn quân tiên phong chứ không phải đại quân chủ lực. Điều này chẳng phải là dẫn xác đến cho quân Sở thử đao sao?

Chiến tâm của năm ngàn quân Sở giờ đây như sắt đá, không chiến lúc này thì còn lúc nào thích hợp hơn?

Khi Hạng Trang một lần nữa giơ Vương kiếm lên, âm thanh gào thét của năm ngàn quân Sở tựa hồ như bị cắt đứt đoạn, im bật.

Hạng Trang từ từ trở nghiêng Vương kiếm, mũi kiếm chỉ về phía Đông, khuôn mặt vô cùng dữ tợn, hét lớn:

- Thám mã hồi báo, năm ngàn quân Hán đã đến ngoại thành Thọ Xuân, nói cho ta biết, nên làm thế nào?
- Giết sạch bọn chúng, không chừa một tên!
- Phá tan quân Hán, báo thù cho Đại Vương!
- Mở một đường máu, đánh về Giang Đông!

Dưới cổng nha môn, năm ngàn quân Sở một lần nữa đồng thanh hô lớn, với vẻ mặt đầy kích động, ai nấy đều giơ cao thương khiên trong tay, phút chốc, vô số binh khí va chạm liên tục vào nhau trên không trung, tiếng keng keng không ngừng dội vào tai, những âm thanh leng keng liên miên bất tận như muốn phá thủng màng nhĩ của tất cả mọi người!

Hạng Trang tay cầm Vương kiếm khê áp xuống phía trước, năm ngàn quân Sở nhất thời như nước vỡ bờ, tràn qua cửa nha môn rộng lớn lao ra khỏi đại doanh quân Sở, vừa gào thét vừa tràn qua khắp các ngã đường, chậm rãi tiến tới cửa Đông Thọ Xuân. Về sau thế nào, tạm thời chưa nói, nhưng chỉ ít giờ phút này đầu chí của năm ngàn quân Sở đã hoàn toàn hồi phục.

Khi Hạng Trang bước nhanh xuống khỏi cửa nha môn, Cao Sơ Tảo đã dắt đến con Ô chuy mã đã giáp trụ đầy đủ.

Hạng Trang xoay người ngồi lên Ô chuy mã rồi đón lấy từ tay Tần Cơ chiếc mũ sắt đội lên đầu, cuối cùng là cầm lấy đại kích bằng sắt nặng chừng ba trăm cân trong tay Kinh Thiên. Toan thúc ngựa đi ra khỏi thành, Vũ Thiệp đã nhanh chóng bước tới chặn trước, lại khăng khăng giữ chặt cương ngựa Ô chuy mã, kiên quyết khuyên can: - Thượng tướng quân, quân Hán rất dũng mãnh và tinh nhuệ, quân ta chắc chắn là không địch nổi, mong ngài không nên hành động theo cảm tính!

Hạng Trang cười nghiêm nghị, quát: - Trận này, quân Hán không chết thì quân Sở ta hy sinh, bỏ trận này sẽ không còn đường lui, tránh ra!

Vũ Thiệp nghe thấy khẩu khí nghiêm nghị, chỉ còn biết rút tay tránh ra vài bước. Hạng Trang không để ý gì đến Vũ Thiệp nữa, cẳng chân khê thúc ngựa, Ô chuy mã bỗng ngẩng đầu hí dài một tiếng, lập tức vung cao bốn vó lao ra khỏi đại doanh.

Gió tới ào ào, tà dương tựa máu, ngựa phi như bay, đầu không ngoảnh lại!

Đi qua vùng biên thành Thọ Xuân, trên bình địa mênh mông ở phía Đông, khói bụi từ từ bốc lên, tướng quân của quân Hán là Phàn Khoái đã đem theo năm ngàn tinh binh áp tới Thọ Xuân với khí thế như dời non lấp biển.

21. Chương 21: Đấu Một Mình

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 21: Đấu một mình

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Về phía đông thành Thọ Xuân, trước đây đã có tới năm nghìn quân Sở ra khỏi thành đã hoàn thành trận đấu.

Trên đầu Hạng Trang đeo huyền thiết, cưỡi ngựa Ô Truy, tay cầm đại thiết, sau lưng tấm áo choàng bằng da đón gió bay lên phần phật, giống như một Chiến thần từ Trời rơi xuống, phóng ngựa chạy nhanh về phía trước, cầm trong tay thiết kích, dẫn đầu một đại quân lớn gồm năm ngàn quân Sở nhất loạt hô tiến lên.

Ghìm cương ngựa quay đầu lại, năm ngàn quân Hán đã gần tiếp cận đến.

Ngay sau đó, tiếng kèn trong trận của quân Hán vang lên kéo dài không ngừng, lại nghe thấy tiếng kèn ở đằng xa, hai nghìn quân Hán binh giáp chậm rãi tiến về phía trước, xếp thành hàng xong tay cầm đại thuẫn đập mạnh lên mặt đất, chợt trận kỳ mở rộng ra, hơn mười người cưỡi ngựa ra trước trận, một người đi trước, thân khoác trọng giáp, đó chính là Phàn Khoái.

Hạng Trang vừa mới vung lên đại thiết kích trong tay, tiếng hô của năm nghìn quân Sở lập tức dừng lại.

Lúc này Hạng Trang mới thúc ngựa Ô Truy chậm rãi tiến lên, cách quân Hán một đoạn thì ghìm ngựa dừng lại, chợt lớn tiếng quát to:

- Đại Sở Thượng Tướng Quân ở đây, các người ai dám cùng ta đấu một trận.

- Rầm!

- Rầm!

- Rầm!

Tiếng nói vừa dứt, năm nghìn quân Sở dồn dập lấy kích đập xuống đất, hoặc là lấy kiếm đánh vào thuẫn, rống to thị uy.

Đối diện ở phía trước, Phàn Khoái thoáng chút nhíu mày. Hạng Trang này như con tép, cưỡi ngựa Ô Truy, tay cầm phá thiết kích, muốn giống như Hạng Võ hay sao chứ? Tuy nhiên một con tép riu như hấn không đáng để cho lão Phàn mình phải ra tay, lập tức Phàn Khoái quay đầu lại phía sau nói với các chư tướng:

- Người nào dám xuất trận lấy được cái đầu chó của Hạng Trang?

Biệt Bộ Tư Mã La Hầu bước ra khỏi hàng lên tiếng trả lời, lớn tiếng nói:

- Tiểu tướng xin được ra trận trước!

Dứt lời, không đợi Phàn Khoái đồng ý đã giục ngựa xuất trận, tiến thẳng đến Hạng Trang.

Ở thời đại này, các võ tướng tham gia giao chiến trong một trận chiến lớn, chắc chắn sẽ lựa chọn bộ chiến, bởi vì mã chiến rất tiêu hao thể lực. Tuy nhiên trong lúc võ tướng một mình tiến lên để chiến đấu, phần lớn lại lựa chọn mã chiến. Bởi vì mã chiến đủ lực sát thương, hơn nữa đối với võ tướng mà nói, trong thời gian ngắn mã chiến cũng không làm cho sức lực của bọn họ bị cạn kiệt.

Trông thấy tướng của quân Hán xuất trận ứng chiến, Hạng Trang giờ đại thiết kích lên, phóng ngựa đón chào.

Gió gầm rú bên tai lạnh thấu xương, đất ở dưới chân như thủy triều rút. Trong nháy mắt, Hạng Trang đã kịp tiến đến tướng Hán La Hầu, hai mã giao nhau. Hạng Trang hét lớn một tiếng, xoay tròn đại thiết kích, quét ngang qua người tướng Hán La Hầu. Tướng Hán La Hầu cũng không chịu thua, cũng xoay tròn thiết kích để đánh trả.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cheng” lớn, rồi đột nhiên tướng Hán La Hầu bay khỏi ngựa dựng ngược lên.

Trong trận quân Hán lập tức vang lên tiếng hô, Phàn Khoái cũng phải mở to hai mắt nhìn, sở dĩ Biệt Bộ Tư Mã La Hầu là võ tướng trứ danh, giao đấu với Hạng Trang lại bị hất khỏi lưng ngựa hay sao? Điều này sao có thể chứ? Hạng Trang này giống như con tép, không phải là Hạng Võ bám vào đấy chứ? Nếu không làm sao có khả năng dũng mãnh như thế?

Trong trận quân Sở reo hò giống như làm cho nổ núi, lở đất.

Bất kể là tính tình ngay thẳng như Hoàn Sở, Quý Bố, hay là tính cách cương nghị như Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác, thậm chí là vui buồn không thể hiện ra mặt như Ngu Tử Kỳ cũng đều như mắc bệnh tâm thần đứng lên mà gào thét. Kinh Thiên, Cao Sơ cùng với 500 thân binh bị kích động một cách sôi nổi, điên cuồng nắm lấy tay tự đâm vào ngực mình thành thịch, tâm trạng như dã thú, cứ thỉnh thình thỉnh thịch.

Ở phía xa, trên Thành Thọ Xuân, Ngu Cơ cùng với Tần Ngư quan sát cuộc chiến, thấy được uy lực của Hạng Trang như vậy, trong lòng Ngu Cơ lại nhớ đến phong thái của Hạng Võ. Đại vương, người thực sự đã không còn trên cõi đời này nữa sao? Ngu Cơ đã suy nghĩ rất nhiều hay là đi theo người xuống cửu tuyền. Nhưng sau đó Ngu Cơ lại làm theo lời người dặn, nhất định phải sống để tận mắt chứng kiến nước Sở phục hưng...

Trước hai quân, Hạng Trang phóng ngựa đuổi theo tướng Hán La Hầu. Lấy thiết kích đâm trúng ngực tướng Hán La Hầu, La Hầu ngã lộn xuống đất, phơi thây tại chỗ. Hạng Trang lại lấy kích chặt đầu La Hầu. Trong lúc đó năm nghìn quân Sở đứng lên reo hò.

- Quân Sở uy vũ!

Hạng Trang vung tay gào thét.

- Thượng Tướng Quân uy vũ!

- Thượng Tướng Quân uy vũ!

- Thượng Tướng Quân uy vũ!

Năm nghìn quân Sở tung hô hưởng ứng, tinh thần chiến đấu của binh sĩ tăng lên.

Hạng Trang ném đầu của tướng Hán La Hầu về phía trận quân Hán. Ngay lập tức tinh thần của binh lính nước Hán dao động, tinh thần chiến đấu sa sút.

Phàn Khoái thấy vậy vô cùng tức giận. Nhớ lại năm nào ở Hồng Môn Yến, ngay cả Hạng Võ hấn cũng không thềm để mất đến, tại sao lại có thể e ngại trước một con tép như Hạng Trang đây chứ? Phàn Khoái lập tức thúc ngựa xuất trận. Tuy nhiên không đợi hấn ra ngựa, giả Tư Mã đã ra trước, đã sớm thúc ngựa xuất trận, cầm kích tiến thẳng đến Hạng Trang.

- Tới đây, tốt lắm!

Hạng Trang thét lớn một tiếng, ngay lập tức cũng thúc ngựa tiếp chiêu.

Cách xa nhau khoảng một trăm bước, Hạng Trang bất thành linh để kích trên yên ngựa, rút cung tên ra bắn, mũi tên nhằm vào cổ hống tướng Hán, tướng Hán ngã ra khỏi ngựa. Tướng Hán lập tức kinh ngạc, biết mình không phải là đối thủ của Hạng Trang, lập tức quay đầu ngựa chạy.

Hạng Trang thúc ngựa Ô Truy, trong chớp lát đã đuổi kịp.

Chỉ một kích, máu bắn tung tóe, tướng Hán đầu lìa khỏi cổ.

Hạng Trang lại ghìim ngựa xoay người, năm nghìn quân Sở tung hô vang trời,. Không ít Sở quân trong lòng cũng bị kích động, kiên quyết phanh áo bào trên người, để lộ ra long ngực vừa rậm vừa dày, sau đó vừa dùng sức đâm vào ngực mình thành thịch, vừa điên cuồng gầm rú như dã thú, muôn hình vạn trạng, thể hiện rõ sự điên cuồng tới mức cực điểm.

Ước chừng khoảng thời gian uống một chén trà, Hạng Trang mới hơi gơ tay trái lên, tiếng gào thét của năm nghìn quân Sở lúc này mới tắt dần.

Hạng Trang thúc ngựa Ô Truy, lại tiến lên mấy bước, lấy đại thiết kích chỉ vào Phàn Khoái và đám quân Hán ở phía xa, trực tiếp khiêu chiến nói:

- Phàn Khoái, bọn thất phu, ngươi có dám cùng ta đấu một trận không?

- Tên tiểu tử Hạng Trang kia, ngươi muốn chết à!

Phàn Khoái tự phụ, ngày cả Hạng Võ ta cũng không sợ, lẽ nào lại để mắt đến Hạng Trang chứ? Lúc trước không có ứng chiến, chẳng qua là coi thường không muốn ra tay mà thôi. Trong lúc này Hạng Trang mới chỉ chém được vài tên tiểu tướng của quân Hán đã liên đứng trước mặt hắn mà dương oai, làm sao có thể kiềm chế được nữa chứ, lập tức phi ngựa xuất trận, cầm vũ kích đến để đấu với Hạng Trang.

Đồng tử của Hạng Trang thoáng chốc co lại, trong lòng có chút cảm thấy lạnh người.

Phàn Khoái thân là mãnh tướng hạng nhất dưới trướng Lưu Bang. Chỉ dùng sức mạnh mà chém mấy tên tiểu tướng của quân Hán làm sao có thể áp dụng với Phàn Khoái chứ? Ở trên Hồng Môn yến, ngay cả Hạng Võ cũng có ba phần kiêng kỵ Phàn Khoái, Hạng Trang không thể sơ suất được?

Thật lòng mà nói, Hạng Trang không nghĩ một mình mình giao đấu cùng với Phàn Khoái.

Với tư cách là một chủ soái, Hạng Trang không thể có những hành động không đúng được.

Thế nhưng, Hạng Trang không còn lựa chọn nào khác, hôm nay hắn phải một mình đấu với Phàn Khoái, không chỉ một mình đấu với Phàn Khoái, mà còn phải quyết tâm thắng được trận này! Chỉ có thể thắng được trận này, Hạng Trang mới có thể thay thế Hạng Võ đứng đầu nước Sở. Chỉ có thắng được trận này, Hạng Trang mới có cơ hội thay thế Hạng Võ trở thành trụ cột của nước Sở!

Một nước, không có người lãnh đạo quả là không được.

Một đội quân, không có người cầm đầu tuyệt đối là không được!

Vì thế, Hạng Trang phải thay thế được Hạng Võ, hắn không có lựa chọn nào khác!

Trong lúc đó, ánh mắt của Hạng Trang như chưa có từ trước đến nay sáng giọng nói, Phàn Khoái như thế nào? Hạng Võ như thế nào? Ta Hạng Trang dũng mãnh, thử hỏi thiên hạ, ai dám tranh phong!?

- Giết!

Hạng Trang thúc ngựa Ô Truy, giống như gió cuốn mây tan ngênh hướng về phía Phàn Khoái.

Trong lúc đó có ánh chớp, hai con ngựa khó khăn lắm cùng tiến đến. Trong tay Hạng Trang, Phàn Khoái đại thiết kích vung lên không trung hung hăng va chạm vào nhau. Lập tức vang lên một tiếng lớn, chợt hai con ngựa chạy về hai phía. Thân hình Hạng Trang cười trên lưng ngựa lù lù bất động. Thân hình Phàn Khoái hùng tráng có phần nghiêng ngã, suýt nữa thì ngã khỏi ngựa.

Trong mắt hai bên tướng sĩ Sở Hán, trong hiệp giao đấu thứ nhất, rõ ràng Hạng Trang đã chiếm thế thượng phong.

Trong lúc đó, tướng sĩ quân Sở lại đứng lên reo hò, sĩ khí của quân Hán thì giảm sút.

Phàn Khoái phóng ngựa chạy ra ngoài xa khoảng chừng một trăm bước, sau đó mới chậm rãi ghìm ngựa quay đầu lại. Nâng kích lên đứng đối diện với Hạng Trang, trong mắt Phàn Khoái lóe lên một tia sáng.

Đứng đối diện, Hạng Trang trông có vẻ nghiêm nghị!

Chút va chạm vừa rồi nhìn thì tưởng như hấn đã chiếm thế thượng phong, nhưng kỳ thực là không phải như vậy. Khi hai kích chạm vào nhau, điên cuồng hoang dã, suýt chút nữa Hạng Trang đã làm rơi thiết kích. Bây giờ, hấn cảm thấy buồn rầu, đau gan bàn tay. Hiển nhiên, thể lực của Phàn Khoái so với hấn mạnh hơn. Nếu không phải nhờ vào bàn đạp, e rằng Hạng Trang đã bị té ngựa thua!

Nhưng, cho dù thể lực của Phàn Khoái có hơn hấn, thì hôm nay nhất định cũng phải thắng!

Bởi vì Hạng Trang có bàn đạp, người ngựa hợp nhất, 10 phần sức lực có thể phát huy thành 12 phần. Trong khi đó Phàn Khoái hai chân chỉ có thể kẹp chặt vào bụng ngựa, dưới chân không có sức mạnh, 10 phần sức lực giảm xuống chỉ còn 6 phần. Trừ phi Phàn Khoái ngay từ hiệp thứ nhất đã có thể đánh cho Hạng Trang ngã xuống ngựa, nếu không, hôm nay trận này hấn nhất định sẽ thua!

- Ha!

Hạng Trang lại thúc ngựa Ô Truy, nghênh về phía Phàn Khoái, Phàn Khoái lại khởi động tỏ ra yếu thế?

Hai người giao đấu hơn 50 hiệp, cuối cùng thì thể lực của Phàn Khoái cũng giảm xuống.

Hạng Trang càng đánh càng hăng, lại thúc ngựa liên hồi, chợt kêu lên một tiếng. Trong tay cầm đại thiết kích nặng khoảng chừng 60 cân, điên cuồng, vô cùng hoang dã quét thiết kích lên mặt đất, tiến về phía Phàn Khoái.

Sức lực của Phàn Khoái có phần cạn kiệt, không thể nâng kích lên được, chỉ còn cách chông đỡ. Sau đó nghe thấy một tiếng “cheng” lớn, thân hình cường tráng của Phàn Khoái ngã khỏi ngựa.

Trong lúc đó, quân Sở trong trận lại đứng lên reo hò.

Ngược lại quân Hán, trên mặt đều lộ vẻ hoảng sợ, tinh thần chiến đấu của các binh sĩ sa sút.

Rút cuộc Phàn Khoái vẫn là Phàn Khoái. Mặc dù bị ngã ngựa, nhưng không hề sợ hãi, cầm trong tay thanh kiếm để giao đấu. Tuy nhiên, cơ bản là Hạng Trang đã không có cho hấn cơ hội nào, phóng ngựa thật nhanh, sau đó dùng kích nhọn, đâm vào ngực giáp, ngực giáp của Phàn Khoái vỡ ra, thân hình giống như điều bay lên.

Bay xa khoảng mấy chục bước, thân thể Phàn Khoái mới rơi mạnh xuống đất, việc này cũng gây lên vết thương lớn.

Hai quân trước trận lập tức trở lên yên tĩnh, bất kể là vẻ mặt hơn hờ của quân Sở, hay là thất vọng của quân Hán, lúc này cũng đều mở to hai mắt ra nhìn. Tất cả đều ngừng lại rồi hít thở, toàn bộ trên chiến trường, chỉ thấy tiếng ngựa Ô Truy thở, có thể nghe thấy tiếng vó ngựa một cách rõ ràng.

Cơ thể của Phàn Khoái run rẩy, sau đó cố gắng ngồi dậy.

Hạng Trang ghìm cương ngựa chậm rãi đứng ở phía sau Phàn Khoái. Sau đó xoay người xuống ngựa, tay trái cầm kích, tay phải cầm kiếm, đặt lưỡi dao lên cổ trái Phàn Khoái. Rồi bỗng nhiên quay đầu lại, với ánh mắt vô cùng khát máu nhìn quân Hán. Quân Hán trong trận không phát ra một tiếng nào, quân Sở lại đứng lên gào thét, hò reo.

22. Chương 22: Giết Phàn Khoái

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 22: Giết Phàn Khoái

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sa trường như sắt, tà dương như máu!

Phàn Khoái yên lặng ngồi chồm hổm trên mặt đất, yên lặng nhìn về phía đội quân Hán lặng ngắt như tờ, trong lòng đầy vẻ chán nản.

Cái lạnh đang ở trên cổ ngấm dần vào da thịt, đó là kiếm kích của Hạng Trang. Thiết kích hình trăng lưỡi liềm, đại kiếm lưỡi dao sắc bén, đang giao nhau khóa ở cổ Phàn Khoái. Hạng Trang chỉ cần dùng một lực rất nhẹ, là có thể giống như gió thổi bay đầu của Phàn Khoái lìa khỏi cổ rơi xuống đất, máu chảy trên sa trường.

Không biết sống chết ra sao? Trong lòng Phàn Khoái đầy vẻ mờ mịt.

Gầu nước không rời giếng, trong chận chiến tướng quân khó tránh khỏi thương vong. Phàn Khoái cũng đã nghĩ đến điều đó, sớm muộn gì cũng có ngày xảy ra, hắn sẽ phải chết ở trên sa trường. Chỉ có điều hắn thật không ngờ, 3 năm chinh phạt tần, Phàn Khoái không chết, năm năm đánh Sở, Phàn Khoái hắn cũng không chết. Tận mắt chứng kiến Hán Vương sắp thống nhất được thiên hạ, hắn có thể được phong chức phong hầu, thì lại là ngày hắn phải chết.

Cổ hết sức lực để ngẩng đầu lên, Phàn Khoái thấy được một người thanh niên trẻ tuổi, đó chính là Hạng Trang.

Từ dưới đất ngược nhìn lên trên, có thể nhìn thất nét mặt của Hạng Trang một cách rõ ràng, có vài phần dữ tợn, có vài phần yếu đuối.

5 năm đánh Sở, Phàn Khoái cũng nhiều lần gặp mặt Hạng Trang, coi như là người quen cả. Nhưng trong giờ khắc này, Phàn Khoái có cảm giác như khuôn mặt của Hạng Trang hoàn toàn xa lạ, hay là Phàn Khoái hắn không nhận thức được đầy đủ về Hạng Trang? Không biết từ khi nào hắn trở nên dửng dưng mãnh như thế nhỉ? Không biết đã trở lên nguy hiểm từ khi nào?

Thua dưới tay Hạng Trang, Phàn Khoái thực sự cảm thấy không cam tâm!

Giờ khắc này, Phàn Khoái rất muốn đứng dậy, hắn không hề cầu cho mình có thể đánh bại Hạng Trang, hắn chỉ cầu có thể đứng chịu chết, mà không phải quỳ gối bị người ta chém đầu!

Tiếc là, ngày trước hai chân cường tráng khỏe mạnh là thế, vậy mà bây giờ không thể động dậy được, trước đây có thể cầm được trong tay cả 2 binh khí, hiện tại thì mềm nhũn ra bất lực, ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động được. Phàn Khoái rất muốn hét lớn một tiếng, nhưng vừa định mở miệng, không thể nào phát ra tiếng.

Ngay sau đó Phàn Khoái cảm thấy thân thể mình trở lên nhẹ bẫng, cảm thấy cả người đều bay lên.

Rất nhanh sau đó, hắn cảm thấy có ai đè lên mình, bay lên chỉ có đầu hắn cảm thấy như vậy thôi, nhưng thân thể hắn, vẫn đang ngồi chồm hổm trên sa trường. Trên cổ hắn máu đỏ thẫm đang chảy, đưa ý thức của hắn quay trở lại.

Hạng Trang tay cầm kiếm kích, gắt gao khóa ở cổ Phàn Khoái.

Thân thể cường tráng là thế, ánh mắt tàn khốc khát máu là thế, Phàn Khoái này làm sao thế này? Mãnh tướng số 2 của Sở Hán mà lại thế này sao?

Ta đã thắng, ai dám tranh phong cùng ta!?

Ngay sau đó, hai tay Hạng Trang nhẹ nhàng, đầu của Phàn Khoái đã lìa khỏi cổ.

Mặc cho máu phun ra trước mặt mình, đột nhiên Hạng Trang tiến lên phía trước hai bước, nói thật lớn tiếng với đại quân Hán. 5 nghìn quân Hán lập tức im lặng và mặt lạnh băng, không ít binh lính nhát gan lùi về phía sau, có cảm thấy phải vội vàng rút lui gấp.

Xa xa, trên thành Thọ Xuân.

Đôi mắt của Ngưu Cơ, đang nhìn về phía Hạng Trang.

Vũ Thiệp là một người đã tung hoành ngang dọc, chột hướng về phía Ô Giang quỳ gối xuống, khóc không thành tiếng nói:

- Đại vương, tiên đế, ngài đã nhìn thấy chưa? Trời không diệt nước Đại Sở chúng ta, trời chưa diệt nước Đại Sở chúng ta đâu...

Bên cạnh Vũ Thiệp, Úy Liễu với vẻ mặt nghiêm nghị, Hạng Võ còn sống chắc trong lòng sẽ vui lắm?

Tiếc rằng, chỉ dựa vào người võ dũng căn bản là không có khả năng để thay đổi đại thế. Thế lực của Hán Vương Lưu Bang đã mạnh lên rất nhiều, với đám tàn quân này của nước Sở, Hạng Trang cho dù có dũng mãnh đến đâu, một người thì có năng lực giết được bao nhiêu người chứ?

Hạng Trang lại gờ kiếm lên tiến về phía trước dẫn đầu, 5 nghìn quân Sở như nước đề hồng thủy, hướng về phía 5 nghìn quân Hán, 5 nghìn quân Sở đã được Hạng Trang khích lệ tinh thần chiến đấu. Hiện tại bọn họ giống như một lũ khát máu, xông lên đuổi giết quân Hán.

Hạng Trang xoay người ngồi trên ngựa, xông vào quân Hán.

- Chém!

Hoàn Sở, Quý Bố đi như bay, bám theo phía sau Hạng Trang.

Trong lúc đó, dường như bọn họ trở lại thời điểm đại chiến ở Cự Lộc. Khi đó Đại vương xung phong đi đầu, dẫn theo 5 nghìn đám quân ô hợp, xác định trước đi không có ngày trở lại. Các tướng sĩ đều quyết tâm và có niềm tin, vừa mới đánh tan 200 nghìn quân Tần! Khi nhớ lại trận chiến ấy đều khiến cho người nào người ấy nhiệt huyết sôi trào.

Ngày hôm nay, bọn họ theo Hạng Trang, thấy được lại bóng dáng của Đại vương

- Chém!

Kinh Thiên, Cao Sơ, ngựa mất lên trời rít gào. Dẫn đầu 500 thân binh nước Sở giống như hổ nhập dương đàn, tinh nhuệ, ngày xưa không thể phá vỡ áo giáp quân Hán, lần này giống như băng gặp hỏa, trong khoảnh khắc đã tan rã, chỉ trong nháy mắt, 5 nghìn quân Hán đã bại trận.

- Chém!

Hạng Trang quát lên một tiếng lớn, một tên tướng Hán bị bay lên trời.

Vương huynh, người nhìn cho rõ đi, từ hôm nay trở đi, đại quân Sở sẽ có người lãnh đạo mới!

Chỉ cần có Hạng Trang ta ở đây, quân Sở không thể sụp đổ được, không thể bại trận được.

Không đợi tướng Hán rơi xuống đất, hơn 10 tên lính đã chen chúc tới, hơn 10 ngọn kích lạnh như băng đâm vào ngực tướng Hán, chỉ trong chớp lát tướng Hán đã chết nằm trên vũng máu.

Từ Khúc Dương có thể đi thông về phía Thọ Xuân, Lý Tả Xa dẫn 5 nghìn đại quân chậm rãi hướng về phía Tây.

Giữa lúc đó, một con ngựa từ xa chạy đến, cách Lý Tả Xa vài bước, trên lưng ngựa kỵ sĩ liền xoay người xuống ngựa, lại ngã nhào xuống, thậm chí da bị trầy xước cũng không có để ý đến. Mí mắt của Lý Tả Xa đột nhiên nhảy dựng lên, ông ta linh cảm có điều xấu xảy ra.

Quả nhiên, người kỵ sĩ kia thân mình bụi bặm, nói không thành tiếng:

- Tướng quân, tai họa, tai họa...

Cận Hấp cưỡi ngựa đi bên cạnh Lý Tả Xa giận dữ, vung tay rút roi ngựa chỉ trước mặt người kỵ sĩ, mắng:

- Đồ chó, người hoảng hốt cái gì chứ, nói từ từ thôi!

Kỵ sĩ kêu lên thảm thiết nói:

- Hai vị tướng quân, Phần Khoái tướng quân đã bị Thượng Tướng Quân của nước Sở chém mất đầu rồi, 5 nghìn đại quân của ta chạy tán loạn, đã kết thúc rồi!

- Người nói cái gì!?

Cận Hấp nghe thấy vậy chợt giật nảy người.

Trước mắt Lý Tả Xa đột nhiên tối sầm lại, suýt chút nữa thì cầm đầu xuống đất.

Làm sao có khả năng thế này!?! Lần trước Phàn Khoái binh bại, hoàn toàn là bởi vì khinh địch, lần này hắn đã rút ra được bài học, tuyệt đối không có khả năng tái phạm sai lầm, vì sao vẫn bị thua? Hơn nữa, không ngờ bản thân hắn lại bị Hạng Trang chém mất đầu? 5 nghìn đại quân chạy tan tác, điều này sao có thể chứ? Điều này sao có thể chứ!?

Cận hấp đã chớp lấy tay kỵ sĩ, lớn tiếng quát hỏi:

- Nói, rốt cuộc Phàn Khoái bị chết như thế nào hả?

Kỵ sĩ đem toàn bộ sự việc kể lại. Sau khi Lý Tả Xa, Cận Hấp nghe xong, quả thực không thể tin được vào tai mình. Thậm chí Cận Hấp lại bắt kỵ sĩ thuật lại một lần nữa. Sự thật chính là, Phàn Khoái một mình đấu với Hạng Trang bị chém rơi đầu, 5 nghìn quân Hán đường đường đã bị quân Sở đánh bại!

Sau một lúc lâu, Cận Hấp mới quay đầu nhìn về phía Lý Tả Xa, vẻ mặt lấy làm kinh ngạc.

Lý Tả Xa đã sớm lấy lại tinh thần, danh tướng dù sao cũng chỉ là danh tướng mà thôi, về tố chất so với Cận Hấp là không bằng.

Phàn Khoái binh bại, thân tử, sự tình lớn như vậy, có muốn giấu cũng không được. Vì thế, sai người phi ngựa về bẩm báo với Hán Vương, Tề Vương biết, nhưng 5 nghìn đại quân cũng không thể vì cái chết của Phàn Khoái mà tỏ ra bi lụy như vậy.

Nói cho cùng, đám tàn binh quân Sở cũng chỉ có khoảng 3- 4 nghìn, vừa mới lấy thêm lính mới, số lượng cũng chưa đến 5 nghìn. Bản thân mình lấy đội quân nhiều gấp 10 lần để giao đấu, nếu quân Sở không có kế sách tuyệt hảo e rằng chưa đánh đã thua, về phần tuyệt kế, Lý Tả Xa không khỏi mỉm cười, hắn còn có thể sợ kế sách thần kỳ của quân Sở sao?

Cách thành Thọ Xuân 10 dặm về phía Đông, quân Sở đang truy sát đám tàn binh quân Hán chạy tán loạn.

Hạng Trang ghìm ngựa dừng lại, nhìn về Cao Sơ đi theo phía sau nói:

- Thổi kèn lên, toàn quân chấm dứt truy kích!

- Vâng!

Cả người đầm máu, Cao Sơ âm âm đồng ý, tìm đến mấy người thổi kèn, chỉ trong chốc lát, tiếng kèn đã vang lên. Quân Sở đang trong trạng thái phấn khích đuổi bắt chém giết quân Hán, nghe thấy tiếng kèn, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cũng đành phải ngừng việc đuổi bắt quân Hán.

Chỉ trong chốc lát, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Tiêu Công Giác còn có cả Ngưu Tử Kỳ toàn bộ đều tụ tập trước ngựa của Hạng Trang, 5 người bọn họ đều mặc chiến bào đỏ, vẻ mặt dữ tợn. Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn về phía Hạng Trang đang cưỡi ngựa Ô Truy, ánh mắt lập tức toát ra vẻ thán phục, còn có chút sợ hãi, đúng vậy, chính là sợ hãi!

Ánh mắt Hạng Trang lạnh ngắt sắc bén giống như dao nhọn, nhìn về phía Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử Kỳ, sau đó trầm giọng nói:

- Không cần đuổi theo nữa, chỉnh đốn người ngựa, trở về thành!

- Vâng!

Bốn người Hoàn Sở, Quý Bố răm rắp đồng ý, phục lệnh đi ra.

Sau cùng ánh mắt của Hạng Trang dừng ở trên mặt Chung Ly Muội, nói:

- Chung Ly tướng quân, vất vả cho người một chuyến, lập tức thu thập toàn bộ thanh niên cường tráng, đi về hướng Bắc chặt hàng trăm cây tre trúc ở trên u cốc, sau đó vận chuyển suốt đêm về thành Thọ Xuân.

- Vâng!

Chung Ly Muội nói rất to đồng ý, chợt xoay người nghênh ngang mà đi. Mặc dù Hạng Trang cũng không nói rõ vì sao muốn đi thành Bắc chặt hàng trăm cây tre trúc ở trên u cốc. Chung Ly Muội chưa từng có nửa lời chất vấn, là bởi vì, Chung Ly Muội và ngũ viên Đại tướng đã hoàn toàn thừa nhận thân phận Thượng Tướng Quân của Hạng Trang. Từ nay về sau, Hạng Trang hướng Đông, bọn họ tuyệt đối sẽ không hướng Tây!

23. Chương 23: Vây Sư Tất Khuyết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 23: Vây sư tất khuyết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cai Hạ, doanh trại quân Hán

Sau hai ngày điều trị, bệnh phong hàn của Lưu Bang đã đỡ nhiều rồi.

Sức khỏe đã có chuyển biến tốt, Lưu Bang lập tức tới tìm Trương Lương, Trần Bình, tiếp tục mật nghị chuyện phong vương, hầu. Việc sửa đổi sắc phong Hàn Tín làm Sở Vương đã được quyết định từ lần thương nghị trước, lần này thảo luận việc sắc phong Anh Bố, Lưu Bang không đồng ý phong vương cho Anh Bố, nhưng Trần Bình, Trương Lương đều cho rằng nên phong vương cho Anh Bố, nếu không sẽ khó phục lòng người

Lưu Bang tuy là người xuất thân là lưu manh vô lại, cũng chẳng có văn hóa gì nhưng về mặt chính trị thì ngộ tính của y không ai bì kịp, hơn nữa Lưu Bang có một ưu điểm mà người thường ít khi có được đó là biết nghe lời phải. Chỉ cần người khác nói đúng, nói có lý, Lưu Bang có thể sửa đổi sai lầm của mình, mà là sửa đổi ngay lập tức

Sau khi nghe lời kiến nghị của Trần Bình, Trương Lương, Lưu Bang quyết định phong Anh Bố làm Hoài Nam Vương

Quân thần ba người đứng lúc đang thương nghị về lãnh địa của Hoài Nam Vương thì Hạ Hầu Anh đột nhiên xông vào với vẻ mặt đau khổ

- Hạ Hầu Anh, ngươi làm gì với bộ mặt đau khổ đó?

Lưu Bang chau mày không vui hỏi tiếp:

- Còn nữa, ai cho ngươi vào đây.

- Đại Vương!

Hạ Hầu Anh ngã phục xuống đất quỳ trên chiếu, khóc không thành tiếng đáp:

- Lão Phàn, lão Phàn ông ấy đi rồi. Oa oa

- Lão Phàn hắn đi rồi

Lưu Bang ý niệm chẳng chút thay đổi, mắt hững hờ nói:

- Hắn đi đâu? Không phải hắn lại đi cùng Lý Tả Xa đánh Thọ Xuân....

Nói đến đây, thanh âm của Lưu Bang đột nhiên dừng lại, lúc này hắn đã hồi tưởng lại cảm giác trước đây, lập tức vươn ngón trở tay phải chỉ về phía Hạ Hầu Anh, run giọng nói:

- Ngươi nói là, ngươi nói là, Phàn Khoái hắn...

Ừ...ừ..Hạ Hầu Anh khóc thảm thiết, gật gật đầu đáp:

- Ông ấy bị Hạng Trang chém đầu rồi.

- A!

Trương Lương, Trần Bình ngay lập tức mất bình sắc, Mạnh Tướng hàng đầu của quân Hán Phàn Khoái mà lại bị chém đầu !

Vốn dĩ sắc mặt Lưu Bang do bị phong hàn nên có chút tái nhợt, nhưng sau khi nghe tin Phàn Khoái bị chém sắc mặt Lưu Bang đột nhiên đỏ gay gắt, tay phải chỉ Hạ Hầu Anh run run giọng, hai mắt bỗng tối sầm, ngã nhào ra phía sau, hẳn là khí huyết công tâm bị hôn mê tại chỗ.

- Đại Vương

- Đại Vương

Hạ Hầu Anh, Trần Bình liền kinh hãi, lập tức tranh nhau lao lên đỡ Lưu Bang dậy.

Hạ Hầu Anh vừa khấn trương cho truyền đại phu, vừa bấm huyết nhân trung, vừa xoa đầu ấm lưng, chập vật một lúc lâu mới làm Lưu Bang tỉnh lại. Lưu Bang vừa mới tỉnh táo mắt đã lộ hung quang, nghiến răng nghiến lợi quát:

- Hạng Trang? Thằng ranh con Hạng Trang ! Thằng đầy tớ, Tên thất phu! Người lại dám trảm huynh đệ của ta, Lưu Bang ta không tha cho người đâu!

Dứt lời, Lưu Bang vùng đứng dậy nói với Hạ Hầu Anh:

- Hạ Hầu Anh, đánh trống hội tướng, triệu tập đại quân. Ta, ta phải đích thân chinh phạt Thọ Xuân, Ta phải tự tay chém cái đầu chó của thằng ranh con Hạng Trang, mau, mau đi.

Chưa nói dứt lời, Lưu Bang lại lao đảo người ngã vật xuống, đại phu và đám người Trương Lương, Trần Bình, Hạ Hầu Anh lại chập vật một trận nữa.

Lần này, sau khi được cứu tỉnh không thấy Lưu Bang nhắc lại việc chinh phạt Thọ Xuân nữa, mà bắt đầu than vãn khóc lớn:

- Phàn Khoái, Phàn Khoái, huynh đệ tốt, huynh đệ tốt của ta à, sao người lại ra đi như vậy? Ta còn chưa phong hầu cho người mà, người sao lại ra đi như vậy à. Khi quay về Quan Trung, ta làm sao ăn nói với muội muội đây...ôi a.

Thọ Xuân, Hạng Trang đến tướng quân phủ đệ

Bày trí ở bốn phía rất nhiều đèn cây làm cho toàn bộ đại sảnh sáng như ban ngày

Hạng Trang ngồi ở chính giữa, Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử Kỳ ngồi ở phía dưới bên trái, ngồi ở phía dưới bên phải là Vũ Thiệp còn có Úy Liễu với nét mặt phiền muộn. Úy lão tiên sinh đương nhiên không thể chủ động tham gia hội nghị quân sự của quân Sở, ông ta bị Kinh Thiên nửa vời nửa ép buộc đưa đến đây.

Ánh mắt Hạng Trang quét một lượt qua gương mặt từng người, cuối cùng dừng lại chốc lát trên gương mặt Úy Liễu, sao đó nói:

- Thám báo hồi báo, Đại tướng Lý Tả Xa dưới trướng Tề Vương Hàn Tín thống lĩnh 5 vạn đại quân còn cách Thọ Xuân không đầy 50 dặm, muộn nhất trưa ngày mai sẽ đánh tới chân thành Thọ Xuân thôi, các vị thử nói xem, trận này chúng ta đánh sao đây?

Hoàn Sở nói:

- Việc này có gì để nói đâu? Thượng tướng quân nói thế nào, chúng ta sẽ đánh như vậy

Quý Bố, Tiêu Công Giác, Ngưu Tử Kỳ cũng liên tiếp gật đầu phụ họa, trận đánh buổi chiều, Hạng Trang đã hoàn toàn tạo được uy tín, bây giờ dù cho Hạng Trang hạ mệnh lệnh cho Quý Bố thống lĩnh phần lớn nhân mã đi nạp mạng, thì y cũng tuyệt không nhau mảy, bởi vì y tin tưởng rằng Hạng Trang hạ lệnh như vậy nhất định có đạo lý của ông ta.

Vũ Thiệp thì lại lo lắng nói:

- Thượng tướng quân, Lý Tả Xa dù gì cũng là con cháu nhà tướng, am hiểu sâu sắc binh pháp, nắm vững thao lược, luôn được Tề Vương Hàn Tín coi trọng, người này dụng binh rất có phương pháp, tuyệt đối không thể xem thường! Hơn nữa Lý Tả Xa thống lĩnh đại quân 5 vạn, binh lực gần như gấp 10 lần quân ta, nếu như trực diện giao chiến, chỉ sợ có bại mà không có thắng.

- Ai, tiên sinh lo nghĩ quá rồi.

Hoàn Sở vẫy tay một cái, không cho rằng như vậy liền nói:

- Đừng nói là Lý Tả Xa, dù ra ông của hần Lý Mục sống lại chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của thượng tướng quân

Nói tới đây vừa dừng lại y liền tiếp lời:

- Hơn nữa, 5 vạn đại quân thì sao? Tướng sĩ quân Sở chúng ta ai ai cũng có thể lấy một địch mười, dù có thêm 10 vạn quân địch nữa cũng không có gì đáng sợ

Vũ Thiệp nghe những lời đó cũng không đôi co với Hoàn Sở, chỉ lắc đầu cười khổ.

Hạng Trang bỗng nhiên lại hỏi Úy Liễu:

- Úy liễu tiên sinh, ngài nhận định thế nào?

- Thượng tướng quân chẳng phải sớm đã có sắp xếp rồi sao?

Úy Liễu có vẻ tức giận nói:

- Hà tất phải hỏi thừa như vậy

- Đúng là không có chuyện gì giấu được tiên sinh, ha ha.

Hạng Trang không kìm nổi xoa xoa tay cười lớn nói:

- Vậy tiên sinh cho rằng, kế dâng nước ngập lụt có thể phá được đại quân của Lý Tả Xa không?

Úy Liễu chớp chớp mắt, không nói thêm lời nào nữa

- Tiên sinh không nói gì, vậy là cho rằng kế dâng nước ngập lụt không phá được quân Lý Tả Xa rồi?

Hạng Trang mỉm cười, nói tiếp:

- Hay là 2 ta cược một ván, nếu như phá được quân Lý Tả Xa từ nay về sau tiên sinh phải trợ giúp cho ta, bày mưu tính kế cho nước Sở. Nếu như không phá được quân Lý Tả Xa thì bốn tướng quân lập tức thả tiên sinh, tiên sinh thấy sao?

- Lão già đây chưa từng đánh cược với người khác

Úy Liễu nói xong, quay người đi không màng để ý đến Hạng Trang nữa.

Hạng Trang tự tìm lấy sự mất hứng, ngay lập tức hỏi Tử Kỳ:

- Tử Kỳ tướng quân, lương thực trong thành đủ dùng trong mấy ngày nữa?

Ngư Tử Kỳ lập tức quỳ thẳng người, cúi người đáp:

- Hồi bẩm thượng tướng quân, lương thực trong thành vẫn còn, có thể ăn trong nửa tháng

- Còn ăn được trong nửa tháng?

Hạng Trang gật gật đầu rồi nói:

- Giữ lại lương thực cho 5 ngày, còn lại toàn bộ làm thành lương khô mang theo, một hạt lương thực cũng không để cho quân Hán

Trưa ngày hôm sau, quân Hán quả nhiên đến đúng như quân Sở dự tính

Trong tiếng kèn hiệu liên miên không dứt, bóng cờ rợp trời từ đường chân trời phía đông từ từ xuất hiện

Theo sát phía sau bóng cờ xuất hiện dày đặc tướng sĩ quân Hán, đầu tiên là giáp sĩ thân mang trọng giáp tay cầm đại thuẫn, tiếp sau là nhuệ sĩ tay cầm trường kích thân mang khinh giáp, tiếp đến là quân cầm tử tay cầm dao găm thân khoác áo gai, phía sau còn có tạp binh, phu dịch, kéo dài từ chân thành Thọ Xuân cho đến tận hết tầm mắt, nối liền trời đất với nhau, dài bất tận

Thăng tiến về phía trước cho đến khi còn cách thành Thọ Xuân đến khi còn cách thành Thọ Xuân khoảng cách một mũi tên thì quân Hán mới từ từ dừng lại.

Trận kỳ quy định, đầu tiên là một tốp lính ùn ùn kéo ra đóng ở góc trận, ngay lập tức một chiến xa song mã được vây quanh bởi mấy chục kỵ tướng từ trong trận từ từ tiến ra.

Trên chiến xa, Lý Tả Xa tay vịn càn xe, sừng sững hiên ngang.

Nhìn đầu thành Thọ Xuân cờ rợp như mây, kích mâu như rừng, giống như trăm ngàn quân tướng sĩ quân Sở tề tựu đông đủ, phô ra khí thế như giao chiến với đại địch, Lý Tả Xa đột nhiên ngẩng mặt lên trời mà cười

Cười ngựa theo bên chiến xa là Cận Hấp nhúm mày khó hiểu hỏi:

- Tướng quân ngài cười gì vậy?

Lý Tả Xa vuốt vuốt chòm râu đen như mực dưới cằm thản nhiên nói:

- Ta cười thẳng ranh Hạng Trang, tuy là có chút thông minh vật, cũng có chút dũng mãnh nên mới có thể hai lần đánh bại Phàn Khoái, hôm qua thậm chí còn trước trận trăm Phàn Khoái, nhưng rốt cuộc cũng chưa đọc qua binh thư, không biết Thọ Xuân là tuyệt địa, tử thủ Thọ Xuân tức là tự tìm đường chết.

- Ý đồ quân Sở là dựa vào thành trì kiên cố mà thủ, lại thành tự chui đầu vào bể tắc.

Cận Hấp gật gật đầu, nhận định chắc nói:

- Chỉ cần quân ta giữ chặt 4 cửa, quân Sở ngoài không có viện binh, trong thiếu lương thảo, có thể duy trì được mấy ngày chứ ?

- Không

Lý Tả Xa xua xua tay thản nhiên nói:

- Tôn Tử nói, vây sư tất khuyết, cho nên chỉ có thể bao vây ba mặt, mà bỏ trống một mặt.

Nói xong, Lý Tả Xa quay lại dặn dò tướng Hạ Hầu Nhẫn:

- Hạ Hầu tướng quân, người thống lĩnh một vạn nhân mã đóng trại ở ngoài cửa bắc thành Thọ Xuân, nhiệm vụ vây chặt đường rút lui của quân Sở, một tên cũng không để thoát

- Tuân lệnh

Hạ Hầu Nhẫn thề vang, ngay lập tức điểm binh mã dưới trướng tiến về cửa Bắc

Lý Tả Xa lại nói với Cận Hấp:

- Cận Hấp tướng quân, người thống lĩnh hai vạn binh mã, đóng trại ngoài cửa Nam thành Thọ Xuân

- Tuân lệnh

Cận Hấp cúi cúi người rồi phóng ngựa vào trong trận, điểm hai vạn binh dưới trướng tiến về cửa Nam

Mất tiền Hạ Hầu Nhẫn, Cận Hấp trước sau rời đi, Lý Tả Xa lại hạ tiếp một đạo lệnh:

- Truyền lệnh, đại quân đóng trại tại ngoài cửa đông

Lý Tả Xa vừa truyền xong lệnh, hai vạn quân dưới trướng bắt đầu tất bật bận rộn. Lính giáp sĩ bận rộn cõng giáp nghỉ ngơi, phu dịch dọn chướng ngại vật, thiết lập doanh trại, tạp binh vào trong núi gần đó chặt cây gỗ, sau đó mang về thiết lập hàng rào, dựng chòi canh, một bộ phận kỵ binh tuần tra khu vực bốn phía xung quanh, phụ trách cảnh giới.

Trên thành Thọ Xuân

Nhìn thấy quân Hán chia quân đóng trại, khoe miệng Hạng Trang nở một nụ cười khinh bỉ, vây ba khuyết một sao? Đây là kế sách xưa đã lưu truyền hơn hai ngàn năm, ở chỗ Hạng Trang ta không để xài đâu.

Cao Sơ lại gãi gãi đầu, hỏi một cách khó hiểu:

- Thượng tướng quân, quân Hán sao lại chỉ vây ba mặt?
- Cái tên đàn độn nhà ngươi, đồ con lừa ngu xuẩn, đây gọi là Vây ba khuyết một

Tần Ngư vớ được cơ hội vừa vỗ vỗ sau lưng Cao Sơ, vừa như dạy dỗ con trai:

- Đây vốn bắt nguồn từ kế sách vây sư tất khuyết của Tôn Tử, Cao Sơ ngươi đúng là nên xem qua binh thư đi.
- Xem chó gì.

Cao Sơ vừa hất văng tay Tần Ngư, thẹn quá hóa giận mắng:

- Ta cũng muốn đọc qua binh thư, nhưng khốn nỗi ta không biết chữ à? Ta làm sao được như nhà ngươi, xuất thân quyền thế, từ nhỏ đã có người dạy ngươi biết chữ.
- Được rồi, là ta nói sai đã được chưa?

Tần Ngư nói:

- Lúc khác ta dạy ngươi
- Đây là ngươi nói đó nhá, nếu ngươi nói mà không giữ lời, từ nay trở đi không còn huynh đệ gì nữa. Hừ
- Ta từ trước tới giờ nói sao thì là vậy

Tần Ngư nói xong chuyển mình bước, quay lưng thì thầm một câu:

- Có vậy mới lạ, dù sao ta cũng không làm nỗi huynh đệ của ngươi, Hừ.

24. Chương 24: Hoàn Thủ Dao, Hoàn Đao

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 24: Hoàn Thủ Dao, Hoàn Đao

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sông Hoài Thủy uốn lượn chảy phía Bắc thành Thọ Xuân, nơi gần nhất cách thành không đến 20 dặm

Hiện giờ tuy là giữa mùa đông, nhưng lượng nước sông Hoài Thủy vẫn rất dồi dào, Chung Ly Muội đứng ở bờ sông mắt nhìn xa, chỉ thấy dòng sông rộng lớn mênh mông, từng con sóng âm u bất tận từng dòng từng dòng cuộn cuộn chảy về phía Đông, tâm trạng liền không tự chủ nảy sinh cảm giác thê lương khó nói thành lời, không cảm được lòng ngâm nga:

- Tử tại xuyên xuyên thượng viết, thệ giả như tư hồ?

Nghĩa là:

Khổng Tử bên bờ sông than thở rằng: Năm tháng đã trôi đi thì không bao giờ trở lại như nước dòng sông mãi chảy ngày đêm không ngừng nghỉ

Biệt bộ Tư Mã Khương Tề đứng phía sau Chung Ly Muội, không có tâm trạng như hắn, khó hiểu hỏi:

- Tướng quân, quân Hán Lý Tả Xa thống lĩnh năm vạn đại quân đến xâm phạm biên giới ta, thượng tướng quân quyết ý tử thủ Thọ Xuân, vì sao tướng quân lại dẫn theo đám thuộc hạ rời Thọ Xuân, chạy đến nơi rừng núi hoang vu này hít gió Tây Bắc?

- Người thì hiểu cái gì?

Chung Ly Muội kìm nén cảm xúc, lạnh lùng thốt:

- Chúng ta không phải đến nơi này ngắm cảnh, trên vai chúng ta gánh vác nhiệm vụ quan trọng liên quan đến sự tồn vong của quân Sở.

Khương Tề mặt hơi biến sắc hỏi:

- Nhiệm vụ quan trọng gì vậy?

- Phá đê

Chung Ly Muội đầy cảm hứng nói:

- Nước ngập Thọ Xuân

- À?

Khương Tề nghe xong kinh ngạc hỏi:

- Nước ngập Thọ Xuân? Như vậy không phải cả Thượng tướng quân cùng sẽ bị ngập theo sao?

- Người yên tâm, lũ lụt không chìm được người của ta đâu.

Chung Ly Muội nói:

- Nếu không thì người nghĩ rằng đêm qua quân ta chuyển vào thành nhiều tre như vậy để làm gì?

Thì ra là vậy, thật không uống chúng ra cả đêm chuyển tre

Khương Tề ngừng một hồi rồi nói tiếp:

- Nếu là phải đào phá bỏ đê sông Hoài Thủy, vậy chúng ta chạy xa như vậy làm gì? Phía tây bắc cách thành Thọ Xuân 20 dặm chính là sông Hoài Thủy, chúng ta đào ở đó bớt được bao nhiêu việc, hà tất phải chạy xa thêm 50 dặm đường như thế này? Hơn nữa, từ chỗ này chúng ta phá đê sông Hoài Thủy liệu có ngập được quân Hán không?

- Người thì hiểu gì? Thượng tướng quân nói được thì nhất định có thể được

Chung Ly Muội nói đến đây thì ngừng lại, rồi lại nói tiếp:

- Hơn nữa, Lý Tả Xa không phải là Phàn Khoái, muốn đào phá đê ở gần thành Thọ Xuân, thì chỉ có nằm mơ.

Phía đông thành Thọ Xuân, đại doanh của Lý Tả Xa

Hôm nay đại quân vừa tới nơi, tướng sĩ còn mệt mỏi, vì thế Lý Tả Xa vốn không có ý định đánh thành, thậm chí Lý Tả Xa đã có tính toán đầu vào đấy, giả như tàn binh quân Sở vẫn còn ý chí chiến đấu, kịch liệt chống cự, y sẽ từ bỏ cách tấn công dồn dập, chuyển thành kẻ sách vây thành hãm quân, đợi lúc quân địch cạn lương thảo, sẽ dẫn dụ cho bọn chúng đột phá vòng vây từ phía tây thành, đến lúc đó sức cùng lực kiệt, lại mất đi ý chí chiến đấu, lúc đó có thể trở tay tiêu diệt bọn chúng.

Lý Tả Xa bây giờ lo lắng nhất là Hán Vương có cho hãn cơ hội này không?

Nên biết rằng Phàn Khoái là tâm phúc của Hán Vương, nghe tin Phàn Khoái bị trảm, Hán Vương tất sẽ nội trận lôi đình, để báo thù cho Phàn Khoái, Hán Vương thân chinh thống lĩnh đại quân đến công đánh Thọ Xuân cũng hoàn toàn có thể xảy ra

Lý Tả Xa đang nghĩ ngợi tâm sự, Biệt bộ tư mã Hạ Hầu Nhẫn đột nhiên chạy vội vào

- Tướng quân

Hạ Hầu Nhẫn cúi mình trầm giọng nói:

- Vừa rồi mặc tướng quan sát địa hình phía ngoài thành thấy địa hình thành Thọ Xuân hiện thấp hơn nhiều mực nước sông Hoài Thủy phía Tây Bắc, cả khu vực như một lòng chảo lớn, nếu như quân Sở phá đê sông Hoài Thủy, dẫn nước về thành thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

- Hạ Hầu tướng quân yên tâm

Lý Tả Xa mỉm cười xua tay nói:

- Việc này bản tướng quân sớm đã tính đến rồi

Nói tới đây bỗng ngừng lại rồi tiếp:

- Bản tướng quân đã phái người đi tuần tra, ở phía bắc thành Thọ Xuân ngày đêm tuần tiễu, chỉ cần phát hiện quân Sở phá đê thì lập tức hồi báo, vì thế bọn chúng đừng có nghĩ tới việc phá đê! Hơn nữa quân Sở nếu như thật sự phá đê sông Hoài Thủy vậy chẳng phải sẽ chìm chết cả người của bọn chúng sao? Quân Sở lẽ nào dám ngọc đá cùng tan?

Hạ Hầu Nhẫn giờ mới thở phào nhẹ nhõm, ngượng ngừng nói:

- Cũng đều do mặc tướng quá lo lắng.

Trong thành Thọ Xuân, đại doanh quân Sở

Tre to như cái bát được xếp đầy trường đấu, hàng trăm binh sĩ quân Sở đang bận rộn buộc bè tre

Cách không xa, hơn trăm nữ binh đang bận rộn khâu để giày. Thi thoảng lại có nam binh nháy mắt đưa hiệu với hút sáo ra hiệu cho nữ binh. Đám nữ binh không hề để ý tới. Thậm chí có gan lớn cùng đám nam binh **, âu cũng rất thú vị.

Đối với những chuyện thế này, Hạng Trang chẳng muốn để ý tới, Y còn bận việc chế tạo binh khí.

Trong tiệm rèn, Ngu Tử Kỳ cùng hai người thợ rèn đã mệt vả mồ hôi, nhưng số binh khí mà Hạng Trang cần cũng đã rèn xong. Trong mắt Ngu Tử Kỳ và 2 người thợ rèn đây là một thứ binh khí kỳ lạ cổ quái. Nó rõ ràng không phải là kiếm, vì kiếm có hai lưỡi còn nó chỉ có một lưỡi. Nhưng nó cũng không phải là đao, vì đao thì cong còn nó thì thẳng.

Hạng Trang nhắc thanh binh khí cầm lên tay, trọng lượng ước chừng 20 cân, chiều dài tầm 6 thước, đây kỳ thực là một thanh khuyên đao không có khuyên, hoặc có thể nói đây là một thanh hoành đao được tăng cường, thân đao vừa hẹp vừa thẳng, lưng đao dày có một lưỡi. Khí lạnh dày đặc, chỉ để ở đây thôi cũng toát lên cái sát khí kinh người.

Là một người từng xông pha nhiều nơi, Hạng Trang đương nhiên nghe qua hung danh hiển hách của hoàn đao

Từ phương diện nào đó mà mà, nước đại Hán dựa vào hoàn đao sắc bén mà đánh bại quân Hung Nô. Nước đại Đường sau này cũng dựa vào hoành đao được kế thừa phong khí của hoàn đao mới đánh bại người đột quyết. Hai ngàn năm sau, người Nhật Bản lại tiếp tục trên cơ sở là hoành đao cho ra đời thái đao, đưa hung uy của đao đến cùng cực

Hạng Trang quay đầu mắt ra hiệu, Kinh Thiên soát một cái rút kiếm chém về phía Hạng Trang

Hạng Trang rút đao nghênh tiếp, chỉ nghe “Keng” một tiếng vang lớn, thanh kiếm trong tay Kinh Thiên đã sớm gãy làm hai đoạn. Đoạn kiếm bị gãy nghe coong một tiếng rồi xuống đất. Còn thanh đao trên tay Hạng Trang thì không chút tổn hại, trên lưỡi đao thậm chí còn không có vết mẻ nào. Thân binh, thợ rèn đứng xem ở xung quanh im lặng một lúc rồi lớn tiếng hoan hô.

- Chính là nó rồi

Hạng Trang vui mừng nói:

- Nhưng chỉ cần nặng 20 cân, dài 4 thước. Cần rèn 5000 thanh

- Thượng tướng quân, chuyện này sợ là không được

Ngu Tử Kỳ lắc đầu cười khổ, rèn 5000 thanh đao như thế này, nguyên liệu không có vấn đề gì cả. Sau hai trận chiến với Phàn Khoái số binh khí mà quân Sở thu được chất đống như núi, đủ để dùng làm nguyên liệu. Mấu chốt là muốn rèn được một thanh đao như vậy hao tổn rất nhiều sức lực và thời gian. Đầu tiên phải nung chảy số binh khí cũ, rồi đúc thô, rồi lại rèn gấp đi gấp lại, còn phải tắt lửa, từng khâu từng khâu làm như vậy. Hai thợ rèn của chúng ta một ngày nhiều nhất cũng chỉ rèn được 2 thanh !

Cho dù triệu tập trên trăm thợ rèn, một ngày cũng chỉ có thể rèn được 100 thanh đao

Muốn rèn được 5000 thanh, ít nhất cũng phải có thời gian 50 ngày. Huống hồ trong quân vốn dĩ không thể tìm ra được 100 thợ rèn, cũng không có nhiều lò và công cụ như vậy. Cho nên cho dù tốn thời gian ba tháng Ngu Tử Kỳ cũng chưa chắc hoàn thành được nhiệm vụ

- Vậy thì gắng hết sức đi.

Hạng Tráng biết công nghệ gia công hoành đao rất phức tạp, giá cả tốn kém, liền nói với Ngu Tử Kỳ:

- Tử Kỳ tướng quân, mấy ngày này người không cần lo những việc khác, việc chuyển lương thực giao cho Vũ tiên sinh, người chỉ lo đun đúc rèn binh khí. Người triệu tập tất cả thợ rèn trong quân lại đốc hết sức rèn binh khí.

- Tuân lệnh

Ngu Tử Kỳ cúi cúi người, lập tức đi triệu tập thợ rèn.

Đám thợ rèn vốn đã được tập hợp lại cũng từ từ phân tán ra, người quạt gió, kẻ đúc thô, người rèn. Cả tiệm rèn mau chóng vang lên những tiếng đin đin đang đang réo rắt.

Hạng Tráng chậm rãi bước ra khỏi tiệm rèn, nhìn lại thanh hoành đao trong tay, không kìm được thở một hơi dài

Hiện nay không có đủ ngựa, nên việc rèn bàn đạp yên ngựa với số lượng lớn là không cần thiết. Nhưng lấy hoành đao để thay kiếm hai lưỡi trở thành binh khí cận chiến cho bộ binh quân Sở là việc không thể chậm trễ. Một khí được trang bị số lượng lớn hoành đao, sức chiến đấu của bộ binh quân Sở sẽ được nâng lên một tầm cao mới

Nhưng thật đáng tiếc, điều kiện không đủ à.

Lúc này, Hạng Tráng thật hy vọng quân Sở có thể có một căn cứ địa ổn định

Nhưng, hiện thực thật tàn khốc. Quân Sở hiện nay như nước không nguồn, cây không gốc. Nói không đâu xa thành Thọ Xuân này vài ngày nữa cũng sẽ phải từ bỏ. Sau khi rời bỏ thành Thọ Xuân quân Sở phải tiến vào Đại Biệt Sơn tránh quân Hán, lấy đâu ra thời gian rèn số lượng lớn hoành đao

Ngày hôm sau, trải qua cả một đêm quân Hán tiến hành đánh thăm dò cửa đông thành Thọ Xuân

Trong tiếng kèn hiệu lệnh liên miên không dứt từng đội từ đội giáp binh của quân Hán ừn ừn từ đại doanh kéo ra, tiến đến bãi đất hoang phía ngoài cửa đông thành Thọ Xuân thì bày trận. Ngay sau đó là từng đội từng đội khinh binh tử sĩ đẩy thang gấp tiến ra. Xe công thành từ từ mở cửa công, theo sát thang gấp. Phía sau xe công thành là từng đội từng đội cung tiễn thủ giáp nhẹ.

Xuất hiện sau cùng là hai ngàn thân binh tinh nhuệ của Lý Tả Xa

Dưới vòng cờ rợp trời, một cỗ chiến xa từ từ đi vào trận quân Hán, Lý Tả Xa giống như một cây thông già trăm năm tuổi sừng sững ngạo nghễ đứng trên chiến xa

Bỗng nhiên, Lý Tả Xa giơ tay phải nhẹ nhàng chỉ về phía trước, đồng thời thản nhiên nói :

- Công

Trong chốc lát, tiếng kèn hiệu lệnh liên miên không dứt bỗng ngưng, sau khoảnh khắc đó, tiếng trống dồn dập vang tậ trời xanh, thanh thế của nó đủ chặt sắt phá đá, làm cho người ta nhiệt huyết sôi sục. Mấy vạn quân Hán liên tục hò hét theo. Vừa hò hét vừa lấy kiếm gõ vào mâu theo tiết tấu, hoặc là lấy kích chống xuống đất:

- Cùng! Cùng! Cùng!

Ngay sau đó, giáp sĩ hàng phía trước từ từ thu đội hình, nhường ra một lối đi. Đã chờ đợi lúc lâu, cung tiễn thủ tay cầm cung tiễn, bước đi từng bước hết sức thoải mái xuyên qua lối đi mà giáp sĩ mở ra tiến về phía trước trận. Cùng với tiếng hú dài thê lương, tất cả cung tiễn thủ đồng loạt soàn soạt giương cung lấp tên. Những mũi tên lạnh căm căm đã nhắm chuẩn về tòa thành phía trước

- A.....ha

Lại một tiếng hú thê lương, hai ngàn cung thủ hình như đã đồng loạt buông tên

Trong chốc lát, hai ngàn mũi tên đã vút vào khoảng không bay đi, mang theo âm thanh xé gió xẹt qua trời cao, cuối cùng biến thành trận mưa tên bất tận hướng về phía đầu thành Thọ Xuân, chum một đầu lao xuống.

Đầu thành Thọ Xuân, những lão binh trải qua trăm trận đánh đã sớm núp vào sau ụ bấu tường trên thành hoặc núp dưới khiên chắn. Còn những tên tân binh mới ra nhập hàng ngũ thì căn bản không biết sợ lợi hại của cung tiễn quân Hán. Bọn chúng còn đứng mọc rễ phía trên đầu thành nhìn xuống xem náo nhiệt. Có tên tân binh còn có biểu hiện coi thường cung tiễn thủ của quân Hán, thậm chí còn trêu chọc bằng cách vén quần đại ra phía ngoài thành

Nhóm lão binh thờ ơ quan sát, không ai ngăn cản hay nhắc nhở đám kia. Bản lãnh giữ mạng không phải do người khác dạy mà được, cần chính bản thân phải học trên chiến trường, phải dùng mạng mình đổi về. Lũ tân binh ngu ngốc, không cho chúng thấy máu chảy thì chúng vĩnh viễn không biết sự tàn khốc của chiến tranh, và cũng mãi mãi không trưởng thành trở thành một người lính thực thụ.

25. Chương 25: Công Thành

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 25: Công thành

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

“Vút vút vút...”

Trận mưa tên rào rào từ trên trời giáng xuống, những tân binh bỗng lần lượt ngã xuống.

Tên tân binh vừa nãy tiểu tiện vào thành còn đang đắc ý thì một cơn đau nhói thắt từ hạ bộ kéo tới, vội cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy của quý của mình đã bị một mũi tên xuyên qua tự lúc nào, rồi máu từ chỗ đó phun ra như suối, tên tân binh ngay lập tức rống lên như heo bị chọc tiết: - Ah...á...ạ

- Ôi, chết rồi, mắt của ta, cứu với, cứu ta với...

Một tên tân binh khác đang bịt chặt mắt mình, giữa các ngón tay còn thấy một mũi tên, những tia máu đỏ tươi đang trào ra không ngớt, chỉ kịp kêu vài tiếng tên tân binh liền gục xuống trong vũng máu.

Không xa chỗ đó, một tên tân binh khác thật là xui xẻo, gã bị một cái tên bắn xuyên giữa đầu, mũi tên sắc nhọn xuyên từ giữa trán ra sau gáy, dòng máu đỏ tươi hòa lẫn dịch não chảy ồ ạt từ vết thương do mũi tên ba ngạnh tạo ra, tên này thậm chí chẳng kịp kêu một tiếng đầu đã gục trên đỉnh thành.

Hai tên tân binh khác ở bên cạnh thấy vậy thì kinh hãi, toan quay người tháo chạy, nhưng chưa chạy được vài bước, một trận mưa tên lại từ trên trời giáng xuống đầu chúng, găm chúng chết dí vào đỉnh thành.

Rất nhanh, trên đỉnh thành Thọ Xuân đã vang lên những tiếng kêu khóc khôn cùng.

Đã không có giáp sắt và khiên chắn hộ thân, lại thiếu kinh nghiệm tự bảo vệ mình, những tân binh sau hai trận mưa tên của quân Hán đã bị thương vong vô số, ít nhất đã có hai trăm trong số hơn năm trăm tân

binh chốt giữ trên đỉnh thành đang nằm trên vũng máu, trong đó chỉ ít lại có năm mươi tên bị trúng tên chết ngay tại chỗ, mãi mãi không có cơ hội trở thành một cự binh.

Có điều, đứng trước nguy cơ tử vong, các tân binh cũng đã nhanh chóng học được cách tự bảo vệ mình.

Khi trận mưa tên thứ ba của quân Hán trút xuống, trừ những tên u vai thịt bắp ra, tuyệt đại đa số tân binh đều tìm chỗ ẩn nấp, những kẻ không tìm được chỗ nấp cũng không đứng đó chờ chết mà kéo những tân binh đã trúng tên trước đó phủ lên người mình, trong đó thậm chí có những tân binh dù còn hơi thở vẫn bị kéo lại làm chiếc khiên thịt.

Nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc trước mắt, đám cự binh lại cười một cách bí ẩn.

Xưa nay trên chiến trường chỉ có vũ khí và máu, chứ không có chỗ cho sự nhân từ và thương hại, chỉ có những kẻ có trái tim tàn nhẫn, đôi tay chai lỳ mới có thể sống sót được sau những trận chiến tàn khốc.

Chừng bắn được hai mươi mũi tên các cung thủ quân Hán mới đi vòng lui lại phía sau.

Những cự binh quân Sở nấp sau những lỗ châu mai, dưới khiên chắn sớm đã nhắm đếm số tên bắn tới, lúc này bỗng đứng cả dậy, ai nấy đều ngẩng mặt lên, tay vỗ ngực thành thịch, đồng thời hướng xuống đám cung thủ quân Hán đứng dưới thành mà hét lớn thị uy, số ít cung thủ quân Sở thì tranh thủ cài tên lên cung, đáp lễ quân Hán.

Nhưng cung thủ quân Hán đã nhanh chóng rút về phía sau nên gần như tên của quân Hán không đụng đến được một sợi tóc của chúng.

Mười lăm phút sau, đội quân mặc áo giáp của quân Hán ở tiền trận hò nhau tản sang hai bên, tức thì hàng ngàn khinh binh không mặc giáp từ giữa trận ùa lên, tên nào cũng vác theo một bao tải sau lưng, trong bao tải chứa đầy bùn đất, rồi chúng chạy nhanh tới khúc sông bao quanh ngoài thành Thọ Xuân.

Mặc dù cung thủ của quân Sở ra sức trấn áp, nhưng căn bản đã không thể ngăn chặn được quân Hán, không đầy nửa giờ sau, khinh binh của quân Hán đã lấp được mấy con đường đi qua con sông trấn thành. Lúc này tiếng kèn của quân Hán từ trong trận nội lại vang lên, trong tiếng kèn thê lương xa xăm, hàng ngàn chiến binh cầm tử thân mặc áo cát, tóc búi một bên mang theo sáu chiếc thang mây và một chiếc xe công thành âm âm tiến đến.

Trên thành Thọ Xuân, những cự binh quân Sở cũng lần lượt tuốt kiếm, chạy tới đứng trước lỗ châu mai.

Cuối cùng một trận chiến công thành khốc liệt cũng đã bắt đầu, sáu chiếc thang mây gần như đồng thời được đặt dưới chân tường thành, ngay lập tức mấy chục cảm tử quân cường tráng bắt đầu ra sức kéo dây thang mây, những mũi tên, gỗ lẩn và đá nhọn từ trên thành như mưa ập xuống, liên tiếp những cảm tử quân của quân Hán kêu la thảm thiết ngã xuống mặt đất, nhưng rất nhanh đã có những cảm tử quân khác tiếp tục lên thay.

- Hãy dzô, kéo nào, hãy dzô, kéo nào!

- Hãy dzô, kéo nào, hãy dzô, kéo nào!

- Hãy dzô, kéo nào, hãy dzô, kéo nào!

Trong tiếng hò dzô hết đợt này đến đợt khác của những cảm tử quân quân Hán, phần di động của chiếc thang nằm trên phần cố định phía dưới bắt đầu từ từ chỗi lên, chưa đầy mười lăm phút, chiếc thang đã hoàn toàn được dựng lên thẳng đứng, rồi từ từ ngã vào thành Thọ Xuân, và cuối cùng cũng đã dựa được vào tường thành, hai phần của chiếc thang nối liền tạo thành một thông đạo đi thẳng lên tường thành!

Ngay sau đó, hàng trăm cảm tử quân của quân Hán như kiến nối đuôi nhau như kiến bò lên thang mây, rồi trong tiếng gào hét leo thẳng lên trên thành.

Đứng ở trên cao chỗ chòi quan sát, Hạng Trang quan sát trận chiến rồi bất giác kinh ngạc thán phục trí tuệ của người xưa, theo sử sách ghi chép, thang mây là do Công Thâu Ban (Lỗ Ban) - một thợ mộc xuất sắc có tiếng thời Chiến Quốc phát minh, từ khi có thang mây, những trận công thành chiến của Trung Quốc đã có sự thay đổi về căn bản, những tường thành cao chót vót đã không còn là chướng ngại bất khả vượt qua.

Những chiến binh cảm tử của quân Hán men theo chiếc thang mây đã được dựng vững chãi mà đua nhau leo lên, rất nhanh đã tạo nên một cuộc hỗn chiến giáp lá cà bên trên tường thành.

Hạng Trang từ từ rút thanh hoành đao do Ngưu Tử Kỳ tự tay đúc cho rồi vuốt vuốt lưỡi đao sắc lạnh, bắt ngờ nói: - Kinh Thiên, Cao Sơ, lên, lên thành!

#####

Trên thành phía Đông Thọ Xuân lúc này đã hoàn toàn là một cuộc hỗn chiến.

- Giết! Hai cảm tử quân quân Hán tay cầm đoản kiếm, đập trên thang mây nhào tới, chưa tới nhíp thang cuối cùng đã phóng người lên, dùng mãnh nhằm vào quân Sở trên thành mà đánh tới, mười lăm phút sau, mười mấy chiếc trường kích lạnh lùng như độc xà đâm tới, trong nháy mắt đã đâm vào yếu huyệt trên ngực hai tên cảm tử quân của quân Sở.

Một chiến binh cảm tử quân Hán chết ngay tại chỗ, tên còn lại vẫn còn ngấp ngoái, sau tiếng thét như thú dữ liền dốc cạn chút sức tàn ném đoản kiếm ra, một tân binh quân Sở đứng trước mặt không kịp né tránh liền bị đoản kiếm găm ngay yết hầu, không kịp kêu la rồi ngã xuống vũng máu.

Tận dụng khoảng trống do hai cảm tử quân trước dùng mạng đổi lấy, hai cảm tử quân khác của quân Sở phía sau đã nhanh chóng lên đến đỉnh tường thành.

Những chiến binh cảm tử này của quân Hán rõ ràng là đã quyết tâm chiến đấu đến chết, sau khi lên tới đỉnh thành, chẳng thèm để ý bảo vệ bản thân, chỉ cầu giết địch, dù kiếm kích của quân Sở đang đâm thẳng về phía mình nhưng chúng chẳng thèm bận tâm mà vẫn điên cuồng múa kiếm, điên cuồng chém giết, ngay cả khi bản thân trúng nhiều nhất kiếm, vết kích, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, chúng vẫn hăng máu chiến đấu đến cùng!

Khí thế của quân Sở bỗng bị áp chế, không ít cự binh cũng đã bắt đầu sợ hãi.

Cự binh còn như vậy thì tân binh lại càng khiếp sợ hơn. Những chiến binh cảm tử của quân Hán rất nhanh đã chiếm được chỗ đứng chân trên tường thành và rất nhiều những cảm tử quân khác đã nhanh chóng đập thang mây mà ulla lên, phía dưới thang mây, rất nhiều cảm tử quân của quân Hán như đàn kiến vô tận đang chờ đến lượt lên thang mây, chờ được lên tường thành, tình thế lúc này đã vô cùng nguy cấp.

Trong lúc cửa Đông thành Thọ Xuân sắp thất thủ, bỗng trên tường thành xuất hiện bóng dáng cao to của Hạng Trang.

Hai tên cảm tử quân quân Hán nhìn thấy trước mặt bỗng xuất hiện một đại tướng của quân Sở, thân mang trọng giáp thì mắt lộ hung quang, gươm gào đánh tới.

- Chết đi!

Hạng Trang tay cầm hoành đao chỉ quét ngang một phát, hai tên cảm tử quân quân Hán liền bị chém ngang bụng, nội tạng lẫn máu văng ra khắp mặt đất, nhưng chúng vẫn chưa chết hẳn, thân trên cổ lết trên mặt đất, dốc chút sức tàn cầm đoản kiếm đâm về hướng Hạng Trang, nhưng chưa kịp làm gì đã bị Kinh Thiên và Cao Sơ ở phía sau chém bay đầu.

- Dza!

Hạng Trang lại đâm thẳng một đao, tên tướng hiệu úy của quân Hán liền bị đâm xuyên người.

Thừa dịp, hai tên cảm tử quân quân Hán ở phía sau lao lên đâm Hạng Trang, nhưng đã bị Kinh Thiên, Cao Sơ vùng kiếm chém chết ngay tại chỗ.

Mượn thế rút đao, Hạng Trang đập mạnh vào tên tướng hiệu úy của quân Hán khiến thi thể hắt văng vào mấy tên cảm tử quân quân Hán ở phía sau làm những tên này ngã lăn xuống chân tường thành.

Hạng Trang chỉ với hai bước đã giành lại tường thành, tay lại vùng đao chặt đứt thang mây.

Lớp vỏ sắt bọc bên ngoài thang mây căn bản không chịu được những phát chém sắc lẹm của thanh hoành đao, hơn nữa với trọng lượng mười cân, uy lực của hoành đao chẳng thua kém gì so với một chiếc rìu hạng nặng, như thế thì lớp vỏ bọc bằng sắt mỏng manh sao có thể chống chịu được?

Chỉ với hai đao, phần đầu thang mây đã bị phân làm hai đoạn.

Phần đầu thang mây có móc câu bị chặt đứt, khiến phần di động của thang mây nhanh chóng bị trượt xuống tường thành, mấy chục cảm tử quân đang ở trên thang vì vậy mà đều ngã xuống đất, kêu gào thảm thiết, những tên cảm tử quân khác đang đứng chặt dưới chân thang mây quan sát cuộc công thành không kịp né tránh nên có đến mấy chục tên bị đè trọng thương.

Hạng Trang sau khi dùng đao chém đứt thang mây liền tung người nhảy lên lỗ châu mai, giơ đao thét dài: - Hâyadza...

Phía sau Hạng Trang, Kinh Thiên, Cao Sơ và hơn trăm thân binh cũng lần lượt giơ cao kiếm sắc trong tay, ngựa mặt lên trời gầm thét.

- Thượng tướng quân uy vô!

- Thượng tướng quân uy vô!

- Thượng tướng quân uy vô!

Dưới sự khích lệ của Hạng Trang, quân Sở trên tường thành đã lấy lại sĩ khí, lập tức xoay người phản kích ác liệt đối với những tên cảm tử quân của quân Hán hãy còn trên tường thành. Dựa vào ưu thế về số lượng, quân Sở rất nhanh đã giết hết những cảm tử quân quân Hán trên tường thành. Những thợ rèn của quân Sở hay tin đến trợ chiến cũng lần lượt vung tay múa thiết chùy, chặt đứt toàn bộ năm chiếc thang mây còn lại đang móc vào các lỗ châu mai.

Tình thế trên chiến trường bỗng chốc đã xoay chuyển, đã nghe những tiếng tù và vang lên bên ngoài thành.

Trong tiếng tù và thê lương, đám cảm tử quân quân Hán đang đứng chen chúc dưới chân tường thành lần lượt quay người lui lại phía sau, đồng thời đẩy theo những chiếc thang mây và chiếc xe công thành đã bị hỏng nặng. Những chiến binh mang trọng giáp vốn thủ ở tiền trận lúc này cũng đã đứng hết dậy, dùng những chiếc khiên to dài bảo vệ cho đám quân khinh binh cảm tử lui ra sau.

Đến đây, lần công thành thứ nhất của quân Hán đã bị đẩy lui hoàn toàn.

Ngay sau đó, tướng sĩ quân Sở đang đứng chặt trên tường thành cũng lần lượt ngựa mặt lên trời gầm thét, làn sóng âm thanh cực lớn như muốn chọc thủng màng nhĩ của quân Hán trước mặt, rất nhiều tân binh của quân Sở đã lại nhảy lên lỗ châu mai, kẻ thì vạch chiến bào lên tiểu tiện ra bên ngoài thành, kẻ thì chống mõng về phía quân Hán mà ngoáy, lắc, trông thật khiêu khích.

Xa xa, trong trận của quân Hán, sắc mặt Lý Tả Xa lạnh lùng như sắt thép.

Gã Hạng Trang này thật không đơn giản, sự dũng mãnh của quân Sở lúc có ông ta và không có ông ta quả là khác nhau một trời một vực. Có thời điểm, Lý Tả Xa thậm chí đã tưởng là Hạng Vũ sống lại! Xem ra trận chiến thành Thọ Xuân này, thật sự còn phải tốn thêm chút sức lực rồi, nhưng chẳng có gì đáng ngại, Hạng Trang với một đội quân cô độc thì có thể chống cự được bao lâu chứ?

Huống hồ là trong tay Lý Tả Xa còn nắm giữ một loại vũ khí cực kỳ lợi hại, đó chính là thủ cấp của Hạng Vũ.

Lý Tả Xa đang chờ đợi, đợi cho tàn binh quân Sở nhìn thấy thủ cấp của Hạng Vũ xem coi họ phản ứng thế nào? Rồi thì sẽ có những biểu hiện ra sao? E rằng sẽ bị suy sụp trong chớp mắt mà thôi!

26. Chương 26: Nhấn Chìm Thọ Xuân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 26: Nhấn chìm Thọ Xuân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm ngày sau, quả nhiên bên phía quân Hán không thấy động tĩnh gì, chưa nói là phát động tiến công. Quân Sở ở trong thành Thọ Xuân cũng không hề có ý định bỏ thành tháo chạy, dường như đã quyết tâm thủ thành đến chết.

Trong năm ngày đó, Hạng Trang cũng không lúc nào nghỉ ngơi mà miệt mài chuẩn bị cho việc vào trong núi.

Trong lòng Hạng Trang hiểu rất rõ, dù kể dùng thủy công có thành công hay không, thì sau đó quân Sở cũng nhất định phải dời vào núi Đại Biệt. Đại Biệt sơn hiện nay quả đúng là một khu rừng nguyên sinh đích thực, cũng may bấy giờ đang là mùa đông, chứ nếu là mùa hè thì ba hay năm ngàn quân Sở tiến vào chắc cũng chỉ có ba hay năm trăm quân sống sót trở ra.

Bởi vì ở trong rừng nguyên sinh, rắn rết nhan nhản, xưa nay người vào đó đều bị chúng ăn tươi nuốt sống.

Nhưng dù là hiện tại đang là mùa đông thì quân Sở cũng nhất định phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Bởi vì khi đã ở trong núi rồi thì không cách nào có thể nhận được tiếp tế, cho nên nhất định phải chuẩn bị rất nhiều lương khô, đá lửa, xà cạp, giày vải... trong đó ưu tiên nhất vẫn là lương khô!

Lúc này, Hạng Trang đang đích thân đôn đốc hơn một trăm nữ binh đẩy nhanh tiến độ rang bột mì để làm lương khô.

Kiếp trước Hạng Trang là một cự binh giải phóng quân nên không lạ gì món bột mì rang khô.

Lúc mới nhập ngũ, để có thể thấm nhuần truyền thống vinh quang của quân đội Hạng Trang của kiếp trước thậm chí đã ăn bột mì rang liên tục trong vòng một tuần, bởi thế Hạng Trang biết, cái thứ bột mì rang này tuy mùi vị không được hấp dẫn nhưng lại dễ mang theo người, quan trọng hơn là không cần đun nấu vẫn có thể ăn ngay nên không sợ bị lộ mục tiêu lúc trời tối, ngoài ra còn có thể giảm bớt áp lực cho công tác hậu cần bảo đảm!

Trong nhà bếp, mấy chục nữ binh khỏe mạnh đang đảo muối sất, khiến cho những hạt gạo lức, hạt đậu, hạt kê trong chiếc chảo sắt lớn chuyển động phát tiếng lạo xạo, thỉnh thoảng họ lại bỏ chút muối vào trong chảo.

Hạng Trang thuận tay bốc lấy một nắm ném ném, cảm giác thật khó ăn. Nhưng dù sao thì dùng lót dạ vẫn được.

Cái chính là ở vấn đề cối xay thời bấy giờ, không có bộ phận cánh nghiền với những đường nét tinh tế như máy nghiền thời hiện đại mà cối xay ở thời Tần Hán chỉ là những đường vân lồi lõm lộn xộn, không theo một quy tắc nào, vì thế lương thực khi được xay ra rất lổm chổm.

Tiếc là lúc này không có thời gian để cải tiến những chiếc cối xay.

Nhìn thấy việc chế biến bột mì khô cơ bản đã hoàn thành, số lương thực chưa được rang cũng không còn nhiều, Võ Thiệp vẫn đi theo bên cạnh Hạng Trang liền kiến nghị: - Thượng tướng quân, lương khô đã được chuẩn bị tương đối rồi nhưng bên chỗ Chung Ly tướng quân vẫn chưa thấy động tĩnh gì, đoán chừng nếu không phải là bị phát giác thì cũng là có chuyện rắc rối rồi, chi bằng đêm nay chúng ta xông ra khỏi thành tiến vào núi thôi?

- Phát giác? Hạng Trang nhìn Ủy Liêu phía sau Võ Thiệp nói: Tiên sinh nghĩ thế nào?

Ủy Liêu từ sau khi bị bắt cóc đã mất hết tự do cá nhân, mỗi một bước đều có hai thân binh tháp tùng “bảo vệ”, ngoài ra trừ những lúc Hạng Trang xuất chinh lúc nào cũng phải đi theo bên cạnh Hạng Trang, thậm chí ngay cả lúc ăn lúc ngủ cũng không được vượt ra khỏi tầm mắt Hạng Trang. Những lúc Hạng Trang triệu tập hội nghị quân sự, Ủy Liêu lại càng phải tham gia.

Hiển nhiên là Ủy Liêu sẽ không dễ dàng khuất phục nên cũng chẳng thêm để ý đến Hạng Trang.

Hạng Trang bẽ mặt, quay sang nói với Võ Thiệp: - Tiên sinh yên tâm, Chung Ly Muội chắc chắn sẽ không thể làm hỏng việc!

Võ Thiệp vẫn không khỏi lo lắng, nói: - Nhưng vạn nhất nếu bị phát giác, tại hạ lo rằng quân Hán rất có thể sẽ từ bỏ chiến thuật vây ba mặt một mà chuyển thành hợp vây tứ phía đối với thành Thọ Xuân, nếu như thế, quân ta dù có muốn đột phá vòng vây cũng sẽ rất khó khăn.

- Như vậy cũng chẳng sao, cùng lắm thì liều mạng với quân Hán một trận lưỡng bại câu thương! - Hạng Trang cười nhạt, lại nói - Hơn nữa, ta tin rằng Chung Ly Muội, ông ta sẽ không làm ta thất vọng! Trong doanh trại của quân Sở người có thể độc bá một phương không nhiều, Long Thư cũng có thể coi là có kỳ tài xuất chúng, đáng tiếc là đã chết. Ngoài Long Thư ra thì chỉ có Chung Ly Muội.

Bởi vậy, xét về năng lực thì Hạng Trang vẫn rất tín nhiệm Chung Ly Muội.

Quan trọng hơn là, Hạng Trang cũng không cho là Quý Tả Xa có thể phát giác hành động của Chung Ly Muội!

Lý Tả Xa dù sao cũng là người xưa, không như Hạng Trang là một kẻ xuyên việt, Hạng Trang biết rằng, một con sông lớn như Hoài Thủy một khi vỡ đê thì mọi thứ xung quanh trong phạm vi hàng trăm dặm đều bị nhấn chìm. Khu vực xung quanh Thọ Xuân với địa thế thấp chắc chắn sẽ biến thành một vùng nước trắng, điều này trong lịch sử cũng đã từng xảy ra, sự kiện đê Hoa Nguyên Khẩu bị vỡ cũng đã làm ngập lụt cả một vùng rộng lớn phía dưới sông Hoàng Hà, kéo dài cả ngàn dặm!

Lý Tả Xa xuất thân mang dòng dõi quan tướng, cũng là kẻ trí giả, ông ta chắc chắn sẽ có đề phòng việc quân Sở thực hiện kế thủy công.

Tuy nhiên, Lý Tả Xa tuyệt đối không thể ngờ rằng, từ xa năm mươi dặm sông Hoài vẫn có thể nhấn chìm Thọ Xuân! Điều này không liên quan đến sự sáng suốt của một cái đầu, mà hoàn toàn là quyết định bởi kiến thức, nói cách khác chính là tính giới hạn của lịch sử, như việc người xưa chưa từng nhìn thấy chiếc bàn đạp của yên ngựa thì sẽ rất khó tưởng tượng ra cảnh tượng những kỵ binh hạng nặng có thể dễ dàng xung phong vậy!

#####

Nhưng điều mà Hạng Trang không biết đến chính là, Chung Ly Muội quả thực đã gặp rắc rối, mà còn là rắc rối lớn!

Nói ra thì việc đào móc đê sông dường như rất đơn giản, chẳng phải là đào một lỗ hổng ở đê sông rồi sau đó nước sẽ tràn xuống phía dưới, vết hổng càng lúc càng to, cuối cùng chẳng phải sẽ tạo ra một dòng thác lũ làm vỡ đê sao?

Trên thực tế, chuyện hoàn toàn không đơn giản chỉ có vậy!

Bởi vì thời đại bấy giờ sông Hoài chưa có đê chắn thực sự, con sông được hình thành từ quá trình bào mòn tự nhiên, Chung Ly Muội nếu muốn dẫn nước sông Hoài chảy ngược về Thọ Xuân chẳng khác nào thay đổi dòng chảy của sông Hà, bạn nói như vậy có khó không?

Chung Ly Muội dẫn theo tám trăm thanh niên trai tráng đào mất năm ngày năm đêm, gần như phải đào đến nửa sườn núi mới tạo ra được một lỗ hổng nhỏ ở bờ nam sông Hoài, nước sông tràn xuống đã làm vết hổng càng to ra, và cảnh tượng ngập lụt đã sắp hiện ra trước mắt, nhưng bỗng nhiên chỗi ra hai hòn đá lớn, mỗi hòn một bên khóa chặt hai bên trái phải của lỗ hổng, như thế thì xong rồi.

Mặc cho nước sông tràn xuống, hai hòn đá lớn vẫn trơ trơ bất động.

Như vậy thì thật là rắc rối, không giải quyết được hai hòn đá khổng lồ đó thì vết hổng sẽ không thể bị lấp ra, mà vết hổng không lấp ra, thì với lượng nước lúc này cho dù có chảy ngược nửa năm e rằng cũng không thể nhấn chìm được quân Hán bên ngoài thành.

Nếu lựa chọn một chỗ khác để đào lại từ đầu thì chắc chắn sẽ không kịp, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách làm sao đập vỡ được một trong hai hòn đá kia!

Nhưng vấn đề là ở chỗ hai hòn đá lại to bằng một gian nhà, nếu dùng búa sắt, khoan sắt theo cách làm thông thường thì dù là làm trong ba tháng cũng chưa chắc đã đập vỡ được nó chứ chưa nói đến thành Thọ Xuân nhiều nhất chỉ có thể cầm cự thêm được nửa tháng, vậy phải làm thế nào?

Quan trọng là Chung Ly Muội đã không làm Hạng Trang thất vọng, gã đã có sáng kiến rất hay, đó là dùng lửa đốt!

Đầu tiên là làm sạch bùn đất dính trên hòn đá, sau đó chất củi khô đốt lên, đợi khi viên đá nóng đỏ thì lại dùng nước gội vào, làm đi làm lại vài lần thì lớp ngoài hòn đá sẽ gần giống với bùn đất. Thế rồi dùng khoan đá, búa sắt đập vào, lớp vỏ dày sẽ nhanh chóng bị bong ra. Với tốc độ đó sẽ nhanh hơn rất nhiều so với việc chỉ dùng khoan đá và búa sắt đập lúc chưa đốt.

Cứ làm như thế trong vòng ba ngày ba đêm, mặt trái của viên đá nhỏ cuối cùng sẽ bị mất đi một nửa, sau đó dưới sự bào mòn không ngừng của dòng thác nước sẽ dần dần lỏng ra, chẳng bao lâu sau một tiếng rầm cực lớn, nửa còn lại của hòn đá sẽ lăn xuống sườn núi, rồi trong chớp mắt nước sông sẽ như con ngựa hoang xông chuồng mà cuộn cuộn trút xuống phía dưới!

Mất đi sự cản trở cực lớn, nước sông cuộn cuộn mặc sức mà tràn xuống, không đầy nửa giờ sẽ làm lỗ hổng trên thân đê lở rộng ra hơn năm mươi trượng so với vài trượng lúc đầu, và vẫn sẽ tiếp tục lở rộng cực nhanh, nước sông sẽ từ lỗ hổng mà ồ ạt chảy xuống phía dưới đê, gây nên một trận lũ cực lớn, gầm gào tràn xuống khu vực trũng thấp.

Chung Ly Muội đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, chỉ thấy dưới núi đã biến thành một vùng nước trắng xóa!

#####

Lý Tả Xa đang ngủ ngon bỗng mơ thấy mình rơi vào động băng ngàn năm rồi giật mình tỉnh dậy, mới vô cùng kinh hãi nhận ra mình đang ở trong nước!

Lý Tả Xa toan gọi đám thân binh đến hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì thì thấy bỗng có người vén rèm trưởng lên.

Liền đó, có một quan tướng hiệu úy thân tín mặt mày tái xanh chạy xộc vào, ngã sấp ngựa, đau đớn nói: - Tướng quân, không xong rồi! Nước, khắp nơi đều là nước!

Lý Tả Xa bỗng rung mình, không kịp mặc áo giáp liền vội vàng ra khỏi đại trường.

Ra khỏi đại trường, Lý Tả Xa giật lấy cây đuốc trong tay tên thân binh soi nhìn bốn phía, chỉ thấy xung quanh mặt nước mênh mông, mà vừa mới đây thôi nước mới tới mắt cá chân mà giờ đã dâng lên đến bắp chân rồi, hơn nữa còn đang dâng cao với tốc độ mắt thường cũng có thể trông thấy, nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Tả Xa tưởng như không dám tin vào mắt mình!

Lượng nước lớn như thế này, không cần nói, chắc chắn là đê sông Hoài đã vỡ rồi!

Quân Sở quả đã đào phá đê sông Hoài ư!? Quân Sở thật sự muốn ngọc đá cùng nát sao!?

Phản ứng đầu tiên của Lý Tả Xa là phái một đội kỵ binh đi do thám và quả nhiên đã gặp phục kích của quân Sở, chỉ có quân Sở mới có thể âm thầm làm chuyện phá đê xả nước này, có điều Lý Tả Xa nhanh chóng cảm thấy điều đó không đúng, hai giờ trước đội do thám báo về mọi chuyện vẫn bình thường, như thế quân Sở tuyệt đối không thể phá đê xả nước trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Cách giải thích duy nhất chính là, nơi mà quân Sở phá đê ít nhất cũng phải cách xa hơn năm mươi dặm!

Vấn đề là ở chỗ, địa điểm phá đê xả nước xa như thế làm sao có thể nhấn chìm Thọ Xuân!?

Lúc này, Lý Tả Xa mới thấy vô cùng hối hận, sớm biết thế này, thì lúc đầu cần phải phái nhiều kỵ binh hơn, kiểm soát chặt chẽ dòng sông trong phạm vi khoảng một trăm dặm, có điều bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Chỉ thấy Lý Tả Xa không ngừng than thở: - Thật là, trí giả trăm lo, tất có chỗ sơ hở, tất có chỗ sơ hở a...

- Tướng quân, mau đi thôi! - Tên thân quân hiệu úy bí hiểm nói - Nếu còn không đi, e rằng sẽ không kịp!

Lý Tả Xa vội cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nước đã dâng lên quá gối, liền nói: - Truyền lệnh, toàn quân di chuyển lên phía Tây Bắc, nhanh!

Thế rồi Lý Tả Xa cùng với tiểu đoàn thân binh vội vàng đi lên hướng Tây Bắc.

Nhưng trong đêm tối nào có dễ dàng xác định phương hướng? Cầm đầu đi một hồi, cảm giác phương hướng đã không còn!

Lúc này, cả một đại doanh của quân Hán đã đại loạn, trừ tiểu đoàn thân binh của Lý Tả Xa vẫn có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh, những tiểu đoàn khác, đơn vị khác đều đã hoàn toàn bị náo loạn, hàng ngàn tướng sĩ quân Hán đang như rắn mất đầu chạy ngược chạy xuôi trong dòng nước, đầu tóc thì rối mù, quần áo xộc xệch, sắc mặt thì vô cùng kinh hãi.

Lý Tả Xa liên tục la lớn, cố gắng ngăn chặn sự phát triển của cơn hỗn loạn.

Nhưng Lý Tả Xa nhanh chóng nhận ra điều đó là vô ích, dù ông ta đã rút kiếm ra chém chết vài người, nhưng cũng không thể nào ngăn chặn được sự phát triển của cơn hỗn loạn. Cuối cùng, ngay cả tiểu đoàn thân binh của ông ta cũng đã xuất hiện những dấu hiệu bất ổn, Lý Tả Xa cuối cùng cũng biết rằng, đại thế của quân Hán đã không còn, đến nước này, ông ta đã không thể chỉ huy được đội quân kia nữa rồi.

- Đi, mặc kệ bọn chúng! Lý Tả Xa liền đem theo thân binh chọn đại một hướng đi mà chạy như điên.

Trong đêm tối không biết đã đi được bao xa, dòng nước cũng đã từ từ dâng lên đến eo, lúc này việc đi lại trong nước vô cùng khó khăn. Trong lúc Lý Tả Xa cho rằng như vậy là chết chắc thì chợt phát hiện điều thần kỳ là mực nước đã hạ xuống, có điều ông ta cũng nhanh chóng nhận ra đó không phải là mực nước đã giảm mà là địa thế dưới chân đang cao lên!

- Tướng quân, chúng ta đã lên được đến chỗ đất cao rồi! Đám thân binh vui mừng khôn xiết.

Lý Tả Xa lê lét lên chỗ đất cao, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau chỉ còn lại không đến trăm người, những thân binh khác đoán rằng nếu không phải đã bị nước nhấn chìm thì cũng là bị lạc trong quá trình di chuyển.

27. Chương 27 : Đại Phá Quân Hán

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 27 : Đại phá quân Hán

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngồi thờ trên bãi đất cao không đến nửa giờ thì trời đã dần dần hừng sáng.

Lý Tả Xa phóng tầm mắt nhìn theo ánh sáng mờ mờ của buổi bình minh, chỉ thấy phía trước đã hoàn toàn trở thành một vùng đất ngập với diện tích rộng chừng hơn trăm dặm. Xa xa trong làn hơi nước, có thể thấy thấp thoáng hình ảnh của thành Thọ Xuân, tường thành đã bị nước ngập đến gần phân nửa! Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng Lý Tả Xa không khỏi chùng xuống, nước ngập sâu như thế, làm sao có cơ hội may mắn nào cho đại quân đang đóng ở ngoài thành?

Nghĩ lại mấy ngày trước, khi mình lĩnh đại quân xuất chinh, lòng còn tràn đầy tự tin có thể dễ dàng tiêu diệt tàn quân Sở, ít nhiều lập chút chiến công. Tuyệt đối không hề ngờ tới chỉ trong vòng một đêm mà đại quân năm mươi ngàn người đều chôn xác trong bụng cá! Nghĩ đến đây, Lý Tả Xa thấy tuyệt vọng hoàn toàn, bèn rút gươm kề lên cổ mình, kéo qua.

- Tướng quân đừng, đừng làm thế!

Viên thân binh Giáo úy vội sốc tới, giữ chặt lấy Lý Tả Xa.

Lý Tả Xa thở dài mà rằng:

- Gặp thất bại nặng nề thế này, năm mươi ngàn đại quân chỉ còn lại trăm người, ta còn mặt mũi nào mà về gặp Đại vương?

- Tướng quân xin hãy nghĩ lại.

Viên thân binh Giáo úy buồn bã khuyên nhủ:

- Thắng bại là chuyện bình thường, chỉ cần tướng quân còn sống thì sẽ có một ngày đánh bại được quân Sở, chặt đầu Hạng Trang. Nhưng nếu hôm nay tướng quân tự vẫn thì mãi mãi không bao giờ có cơ hội nữa, cũng tức là mãi mãi không cách gì gột sạch được nỗi sỉ nhục hôm nay!

Lý Tả Xa im lặng một lúc lâu, nhân lúc đó viên thân binh Giáo úy bèn gỡ thanh gươm trên tay y xuống.

Đang trong lúc mọi người đều bàng hoàng bất lực, không biết phải đi đâu về đâu, bỗng một tên thân binh mất hí kêu to:

- Tướng quân, bên kia có một hòn đảo nhỏ, hình như trên đảo có người!

Lúc này mặt trời đã lên, hơi nước cũng dần tan.

Đến lúc này Lý Tả Xa và gần một trăm thân binh tùy tùng mới phát hiện ra giữa biển nước mênh mông thì ra còn có vài “hòn đảo đơn độc” phân bố rải rác, cái gọi là “hòn đảo đơn độc” thực ra là những ngọn núi hoặc đồi đất nhỏ. Bây giờ cả huyện Thọ Xuân đều bị ngập trong làn nước, nên những quả núi hay quả đồi nhỏ này hiện lên như những “hòn đảo đơn độc” giữa biển nước.

Mấy hòn đảo nhỏ ở gần nhất chỉ rộng chừng vài trượng, chừng dưới trăm người chen chúc bên trên.

Lúc này, bọn người ở trên đảo cũng đã nhìn thấy bọn Lý Tả Xa, ngay lập tức có một tên Truân trưởng đội mũ da biện rẽ đám đông bước tới, hướng sang bên này mà vẫy tay liên hồi, kêu:

- Tướng quân, cứu chúng tôi, cứu chúng tôi...

Trong lúc mọi người đang không biết phải làm thế nào thì Lý Tả Xa phát hiện hình như trong núi có tre trúc, bèn mau mau sai thân binh Giáo úy:

- Nhanh, người đưa người sang bên đó chặt tre trúc, mang lại đây kết bè cứu người!

- Vâng!

Viên thân binh Giáo úy vái chào một cái, rồi gọi thêm năm mươi người cùng đi.

Trong thành Thọ Xuân, năm ngàn quân Sở chia nhau trên các bè trúc, dàn hàng sẵn sàng đợi lệnh!

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng nhìn thấy cảnh nước ngập đến nửa tường thành, Hạng Trang cũng không khỏi giật mình. Hơn nữa, điều này cũng gây khó khăn cho quân Sở khi muốn ra khỏi thành. Bởi vì cả bốn cổng thành đều bị ngập trong nước, bắt đặc dĩ, Hạng Trang đành phải tìm một mảng tường đã bị sạt lở nghiêm trọng, cố phá thêm mà lấy đường ra.

Hạng Trang đứng trên tường thành, nhìn ra biển nước mênh mông bên ngoài mà không khỏi cảm thấy nặng trĩu trong lòng.

Lũ lụt tràn về, không chỉ có quân Hán ở ngoài thành Thọ Xuân gặp nạn, mà e là cả các huyện Thọ Xuân, Khúc Dương, thậm chí cả quận Cửu Giang đều gặp nạn. Mặc dù quận Cửu Giang không phải là nơi dân cư đông đúc gì, nhưng trận lụt này cũng khiến cho mấy trăm ngàn người rơi vào cảnh lưu lạc màn trời chiếu đất. Những người dân chạy nạn không có chốn để về đó, nói cùng cùng đều là dân chúng của nước Sở cả!

Vũ Thiệp lại dường như có vẻ rất hưng phấn, nhìn xuống mặt nước mênh mông, lớn tiếng nói:

- Không thể tin được, thật là không thể tin được, Chung Ly Muội xả lũ ở cách đây năm mươi dặm mà cũng có thể chìm cả Thọ Xuân!? Ha ha ha...Lý Tả Xa xuất thân là con nhà tướng thì đã sao? Năm mươi ngàn đại quân của hần chẳng phải cũng chôn xác trong bụng cá đó sao? Khoái, thật là khoái lắm!

Ngay cả Ủy Liễu, người chưa từng mở miệng nói với Hạng Trang lời nào kể từ khi bị bắt, đến lúc này dường như cũng bị kích động trúng sợt thần kinh nào đó, đột nhiên nói:

- Thượng tướng quân có bao giờ từng nghĩ là, một khi trận lũ này đổ xuống, ngoài số quân Hán ở ngoài thành không thể thoát được ra, còn có hơn hai trăm ngàn dân của quận Cửu Giang cũng không có nơi để về hay không?

Hạng Trang giữ vẻ sắt đá, lãnh đạm nói:

- Hưng thịnh dân cũng khổ, suy vong dân cũng khổ, cũng chẳng làm thế nào khác được!

Đường như có một tia nhìn khác lạ vụt ánh lên trong mắt Úy Liễu, thầm nghĩ lòng dạ Hạng Trang này cũng thật là tàn độc, không mấy may để ý đến sống chết của mấy trăm ngàn người dân Sở vô tội. Tính cách như vậy, tuy đúng là lạnh lùng tàn độc, nhưng cũng là tốt tố chất cần có của người muốn làm nên nghiệp lớn, về điểm này thì Hạng Trang hơn hẳn Sở bá vương Hạng Vũ.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, thì đoàn tường thành vốn đã bị sạt lở nghiêm trọng từ trước đã bị đẩy đổ, các tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Ngu Tử Kỳ đã lần lượt dẫn theo binh lính của mình vượt qua chỗ tường thành đổ, Ngu Tử Kỳ là người dẫn quân ra sau cùng, Hạng Trang cố ý dận dò:

- Tử Kỳ tướng quân, người không cần đi truy sát quân Hán đâu.
- Vậy mặt tướng nên làm gì?

Ngu Tử Kỳ không khỏi có chút hoang mang.

Hạng Trang chỉ ra những chiếc bao tải đang trôi trên mặt nước bên ngoài thành, nói:

- Nhìn thấy những cái bao tải kia không? Nhiệm vụ của người là đi vớt những đồ quân nhu của quân Hán, nhất là lương thực! Mặc dù số lương thực này đã bị nước ngâm, nhưng mang về sấy lại, vẫn có thể dùng làm quân lương! Năm mươi ngàn quân Hán, chắc hẳn là không ít lương thực đâu!
- Rõ!

Ngu Tử Kỳ lớn tiếng đáp, rồi lập tức nhận lệnh mà đi.

Đến buổi trưa, thân binh của Lý Tả Xa đã kết được mười mấy chiếc bè trúc, hơn một trăm tàn binh quân Hán ở trên hai hòn đảo gần nhất cũng đã được đón lên bờ. Trong lúc đang chuẩn bị đi tiếp ứng hơn một trăm quân Hán khác ở các hòn đảo xa hơn, bỗng thấy từ xa xa trên mặt nước có mười mấy khúc cây khô trôi đến, còn có mười mấy cái đầu đang lấp ló nửa nổi nửa chìm dưới nước.

Lý Tả Xa vội cho người bơi bè trúc ra cứu mười mấy người đó lên, thì ra là Cận Hấp và một số thân binh tùy tùng.

Nhìn thấy Lý Tả Xa, Cận Hấp càng thêm bi thương, thê thảm nói:

- Tướng quân, hết rồi, hết cả rồi, hai mươi ngàn đại quân giờ chỉ còn lại mấy người này thôi, số còn lại không còn một ai rồi.

Trong lòng Lý Tả Xa cũng bi thương chẳng kém, nhưng vẫn phải tỏ ra rắn rỏi ăn ủi Cận Hấp:

- Cận tướng quân, thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, tướng quân đừng quá để tâm. Hơn nữa trên đời này làm gì có vị tướng nào luôn luôn thắng trận, ngay cả các vị tướng lừng lẫy như Tôn Vũ, Ngô Khởi cũng đều từng bại trận qua đó thôi, sau này chúng ta đánh thắng lại là được mà.

Nói thì nói vậy thôi, chứ thực ra trong lòng Lý Tả Xa cũng cảm thấy rất mờ mịt.

Thất bại của hôm nay thực quá thê thảm, cũng không biết sau này Tề vương có còn trọng dụng y như trước kia nữa không, càng không biết được trong tương lai y còn có cơ hội dẫn đại quân xuất chinh nữa hay không, cũng có thể là mãi mãi không có cơ hội nữa.

- Tướng quân mau nhìn xem, quân Sở!
- Đúng là quân Sở, quân Sở đuổi đến rồi!
- Tướng quân mau đi thôi, nhanh lên, nếu không sẽ không đi được đâu!

Trong lúc Lý Tả Xa đang cảm thấy mù mịt hoang mang, bỗng nghe thân binh hoảng hốt kêu to, vội quay đầu nhìn lại thì thấy hàng ngàn quân Sở đang bơi trên hơn một trăm bè trúc rẽ nước mà đến. Lúc này, quân Sở ở trên bè trúc cũng đã phát hiện ra đám tàn quân của quân Hán ở trên bờ, bèn không thèm để ý tới đám quân Hán trên các đảo nữa, quay bè trúc nhắm sang bên này đuổi đến.

- Đi, chúng ta đi!

Lý Tả Xa biết là không thể nào cứu được đám tàn binh trên các hòn đảo đơn độc nữa, bèn dẫn theo gần một trăm thân binh của mình và hơn một trăm quân Hán mới được cứu lên, hoảng hốt tháo chạy theo hướng

Khúc Dương. Kết quả là trên đường tháo chạy lại gặp phải đội quân tám trăm tráng sỹ của Chung Ly Muội, hỗn chiến một trận, cuối cùng Lý Tả Xa, Cận Hấp dẫn theo mấy chục người trốn đến Khúc Dương.

Cai Hạ, đại doanh quân Hán.

Lưu Bang lại một lần nữa cho triệu tập các chư hầu là Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố...đến đại tướng tổ chức tiệc rượu.

Kể từ khi đánh bại Hạng Vũ, tiêu diệt hết một trăm ngàn đại quân quân Sở, suốt hơn một tháng nay, ngày nào Lưu Bang cũng cho mở yến tiệc chiêu đãi các vương hầu và các đại tướng thống lĩnh binh mã. Một là tưởng thưởng bọn họ, hai là muốn ru ngủ bọn họ. Bởi vì bước tiếp theo sẽ lễ phong vương phong hầu trước, sau đó đoạt lại binh quyền, vì đã có ý muốn đoạt binh quyền, nên đương nhiên là không thể để cho các chư hầu dẫn quân trở về vùng đất được phong.

Các vương gia chư hầu cũng như các đại tướng quân thống lĩnh binh mã đều biết dụng ý của Lưu Bang, nhưng bọn họ đều không để tâm.

Không thể không thừa nhận, tên lưu manh đầu đường xó chợ Lưu Bang này quả thật rất biết lôi kéo lòng người, không chỉ có Hàn Tín, mà ngay cả bọn Bành Việt, Anh Bố, Hàn vương Hàn Tín tất cả đều tin hẳn, tin rằng Lưu Bang sẽ chia sẻ thiên hạ với bọn họ. Dù sao thì thiên hạ cũng là của chung, thì binh quyền về tay ai mà chẳng thế? Nếu có chiến tranh xảy ra, chẳng phải Lưu Bang vẫn phải phải đến bọn họ dẫn quân xuất chinh hay sao?

Trong số tất cả văn quan võ tướng này, cũng chỉ có Trần Bình, Trương Lương là trong lòng sáng tỏ nhất.

Trần Bình tự biết lý lịch và tiềm năng của mình nông cạn, còn lâu mới có sức uy hiếp đến địa vị của Lưu Bang, cho nên không hề bị chút áp lực nào.

Trương Lương tự biết mình có danh vọng lớn, học rộng biết nhiều cũng khiến Lưu Bang đổ kị, nên y đang tìm một lý do để lấy cớ rút lui. Kể cả nếu Lưu Bang không chịu thả cho y đi, thì y cũng phải tìm cách làm lu mờ mình đi, ví dụ như xin dốc lòng tu đạo hay gì đó đại loại thế, tóm lại là phải xóa bỏ được mối băn khoăn trong lòng Lưu Bang, nếu không thì chẳng giữ được tính mạng.

Nếu như không có ngã rẽ lịch sử, thì mọi chuyện đương nhiên sẽ diễn ra như dự tính của Lưu Bang

Hàn Tín sẽ được phong làm Sở vương, hần sẽ sang khoái mà giao nộp binh quyền, rồi vui vẻ đến nước Sở nhậm chức. Bành Việt sẽ được phong làm Lương vương, Anh Bố được phong làm Hoài Nam vương, bọn họ cũng sẽ giao nộp hết binh quyền. Rồi Lưu Bang sẽ sắp xếp cho Trần Bình, Trương Lương dâng tấu khuyên mình lên làm vua, Lưu Bang đương nhiên sẽ làm bộ dăm lần bảy lượt chối từ, rồi cuối cùng mới “miễn cưỡng nhận lấy trách nhiệm khó khăn” mà đăng cơ xưng đế.

Chỉ đáng tiếc là lần này, tất cả kế hoạch của Lưu Bang đều bị kẻ đi vượt thời gian là Hạng Trang phá hỏng cả.

Lưu Bang nâng ly rượu lên mời các chư hầu Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, đang chuẩn bị che tay áo uống cạn thì Hạ Hầu Anh loạn choạng xông vào, bộ dạng thê thảm, hô báo:

- Không hay rồi Đại vương, khoái kị từ Khúc Dương đến báo là Lý Tả Xa, Cận Hấp đã đại bại ở thành Thọ Xuân, năm mươi ngàn đại quân hết cả rồi, hết cả rồi!

- A!

Lưu Bang nghe báo lập tức chấn động, ly rượu rơi luôn xuống chiếu, bọn người Trương Lương, Trần Bình, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Hàn vương Hàn Tín tất cả đều ngơ ngác bàng hoàng nhìn nhau.

28. Chương 28 : Nổi Bần Khoản Của Ủy Liêu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Chương 28 : Nổi bần khoản của Ủy Liêu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Chuyện đó là không thể nào!

Lưu Bang đã lấy lại tinh thần, đứng bật lên nói:

- Tuyệt đối không thể nào!

Anh Bố cũng đứng bật dậy theo, thất thanh nói:

- Hạ Hầu Anh người có nhằm hay không? Lý Tả Xa, Cận Hấp nắm trong tay những năm mươi ngàn đại quân, hơn nữa bọn họ đều là những vị tướng tinh nhuệ đã trải qua không dưới trăm trận chiến, trong khi quân Sở chỉ còn không đến mấy ngàn tàn quân! Người nói là tàn quân của quân Sở tiêu diệt hết năm mươi ngàn đại quân của Lý Tả Xa, việc này, việc này làm sao có thể xảy ra được?

- Đúng vậy, sao lại có thể như thế?

Lưu Bang cũng lạc giọng nói theo.

Các chư hầu Bành Việt, Trương Nhĩ, Hàn vương Hàn Tín cũng gật đầu lia lịa, tất cả đều không chịu tin đây là sự thật.

- Ôi!

Hạ Hầu Anh thở dài một hơi, rồi đem đầu đuôi lý do thất bại của Lý Tả Xa, Cận Hấp ra kể lại một lượt.

Lưu Bang nghe xong im lặng hồi lâu, lát sau mới hỏi bằng một giọng mơ hồ:

- Bị nước dìm? Quân Sở dám xả lũ?

Các chư hầu đưa mắt nhìn nhau hoảng sợ, bọn họ đều không lạ gì với kế sách dùng nước dìm quân địch, nhưng việc có kẻ dám biến nguyên cả một vùng đất rộng mấy trăm dặm thành một vùng ngập lụt, thì trước giờ chưa hề nghe nói qua! Thằng nhãi Hạng Trang này quả thật là nhẫn tâm! Cả một quận Cửu Giang với mấy trăm ngàn dân Sở, thế mà hắn nói dìm là dìm? Đúng là tên đồ tể lòng lang dạ sói!

Mất một lúc lâu sau, Trương Lương mới nói:

- Lúc trước là dùng hỏa công đại phá Phàn Khoái, bây giờ lại dùng nước đại phá Lý Tả Xa, cái tên Hạng Trang này trở nên xảo hoạt như vậy từ khi nào?

- Cũng trở nên kiêu dũng hơn trước nhiều rồi!

Trần Bình trầm giọng nói.

- Cái tên Hạng Trang này cũng được lắm.

Hàn Tín nói rồi liền đứng lên có ý xin lĩnh quân đi đánh.

Chợt nghe “rầm” một tiếng, đã thấy Lương vương Bành Việt đập bàn đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Hán vương, tiểu vương nguyên dẫn theo mười vạn tinh binh của mình, lập tức đuổi đánh đến Thọ Xuân, thế giết bằng được tên tiểu tử Hạng Trang!

Thấy Bành Việt đã nhanh chân xin dẫn quân đi đánh, Hàn Tín khẽ nhú mào rồi bèn ngồi xuống lại.

Lưu Bang trầm ngâm không nói, khẽ liếc mắt nhìn xuống Trương Lương, Trần Bình đang ngồi bên mé phải.

Trần Bình chỉ lắc đầu, còn Trương Lương vừa lắc đầu vừa làm một động tác xua tay, Lưu Bang ngầm hiểu, y rút thanh kiếm mang theo bên mình chém mạnh xuống chiếc bàn trước mặt, chỉ nghe sột một tiếng, chiếc bàn rượu nguyên lành đã bị phạt mất một góc, Lưu Bang giờ thanh kiếm, nói:

- Quả nhân sẽ đích thân dẫn đại quân đi thảo phạt, các chư hầu có thể xuất chinh cùng ta.

- Rõ!

Các chư hầu Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố đều bật đứng cả dậy, lớn tiếng đáp rõ.

Trong lúc Lưu Bang đang chinh đồn đại quân chuẩn bị thân chinh, thì Hạng Trang đã dẫn theo quân Sở vào trong núi sâu.

Ngoảnh nhìn lại phía sau, thành Thọ Xuân đã hoàn toàn trở thành một vùng đất ngập, từ đó về sau trên bản đồ Trung Quốc mãi mãi không có địa danh nào tên là Thọ Xuân nữa, thay vào đó rất có thể sẽ là đầm Thọ Dã hoặc Thọ hồ.

Nhằm tính thời gian thì có lẽ giờ này Lưu Bang đã nhận được tin thua trận của Lý Tả Xa rồi.

Tiếp theo, chắc là sẽ đến lượt Hàn Tín ra tay? Hay là đích thân Lưu Bang dẫn quân xuất chinh?

Nghĩ đến đây, Hạng Trang không khỏi thấy tâm trạng nặng nề, nếu đem ra so sánh với Hàn Tín hoặc Lưu Bang thì Lý Tả Xa chỉ là hạng tôm tép, Phàn Khoái lại càng không đáng nói tới. Điều khiến hắn tuyệt vọng nhất là một khi Hàn Tín hoặc Lưu Bang đến, nhất định còn mang theo đội quân hùng hậu lên tới hàng trăm ngàn người, đó là lực lượng mà quân Sở không thể trực tiếp đối đầu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chẳng phải chính Hạng Trang muốn như thế hay sao?

Từ lúc chinh đồn quân ngũ ở Đông Thành, Hạng Trang đã vạch ra chiến lược cho quân Sở sau này.

Bước thứ nhất: đánh úp giành lấy Thọ Xuân, thu lấy lương thực, quân giới để bù đắp cho nhu cầu cấp bách.

Bước thứ hai: lấy Thọ Xuân và vùng núi lân cận làm điểm tựa, đánh vài trận thắng ròn rã, một là cổ vũ khí thế quân Sở, vực lại tinh thần chiến đấu, hai là đánh cho quân Hán thua đau, dụ Hàn Tín hoặc Lưu Bang dẫn đại quân ra!

Bước thứ ba: lấy vùng núi Đại Biệt rộng lớn làm điểm tựa, đánh du kích với quân của Hàn Tín, Lưu Bang. Đợi đến khi đại quân của Hàn Tín, Lưu Bang mệt mỏi, rệu rã, ăn hết lương thực, buộc phải rút quân, rồi mới đưa quân trở về Giang Đông!

Giờ đây, hai bước chiến lược đầu tiên đã hoàn thành, chỉ còn lại nước cờ sau cùng, cũng là nước cờ quan trọng nhất.

Tuy nhiên, Hạng Trang cứ cảm thấy ba bước chiến lược mà mình vạch ra dường như có vấn đề gì đó, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì nhất thời hắn cũng không nghĩ ra, chỉ là cảm giác mơ hồ vậy thôi. Mặc dù Hạng Trang là một linh hồn của tương lai vượt thời gian quay về thời đại này, kiến thức mà hắn có được vượt xa người đương thời những hai ngàn năm, nhưng kiến thức nhiều không đồng nghĩa với con mắt chiến lược sáng suốt.

Cái thứ gọi là “con mắt chiến lược” này dường như là thứ trời phú, sinh ra đã có, chứ không phải là thứ mà kiến thức có thể thay thế được.

Thấy trời đã chạng vạng tối, Hạng Trang bèn hạ lệnh dựng trại nghỉ lại, rồi gọi Vũ Thiếp, Úy Liêu tới phía trước.

Hạng Trang có ý nói với hai người bọn họ về ba bước chiến lược của mình, rồi hỏi Vũ Thiếp:

- Tiên sinh, nếu quân ta có thể may mắn giữ được sau cuộc bao vây của mấy trăm ngàn quan của Lưu Bang, Hàn Tín, buộc bọn họ phải rút binh, rồi kéo quân trở về Giang Đông, thì có phải nước Sở ta sẽ có cơ hội phục hưng hay không?

- Việc này...

Vũ Thiếp lung túng nói:

- Hy vọng thì đương nhiên là có.

Ngoài miệng thì Vũ Thiếp nói là có hy vọng, nhưng giọng nói rất không chắc chắn, thấy rõ là y không hề tin vào khả năng quân Sở có thể sinh tồn được dưới sự vây ráp của mấy trăm ngàn đại quân của Hàn Tín, Lưu Bang.

Tuy nhiên, người mà thực ra Hạng Trang muốn hỏi không phải là Vũ Thiếp mà là Úy Liêu.

Trong lúc hỏi Vũ Thiếp, đồng thời Hạng Trang cũng liếc mắt để ý biểu cảm trên nét mặt Úy Liêu. Khi Vũ Thiếp vừa đáp dứt lời, Hạng Trang thấy rõ thấy khóe miệng Úy Liêu khẽ nhếch lên một cái, rõ ràng đó là một cái cười khẩy, biểu thị Úy Liêu không hề xem trọng Hạng Trang, càng không xem trong năm ngàn tàn quân này của quân Sở.

Hạng Trang bèn hỏi:

- Úy Liêu tiên sinh nghĩ sao?

Trên mặt Úy Liêu không có chút biểu cảm nào, dường như không hề nghe thấy Hạng Trang đang hỏi mình.

Hạng Trang không khỏi cảm thấy rối trí, không phải nghi ngờ gì nữa, rõ ràng Úy Liêu chính là bậc thầy dùng binh cỡ Tôn Vũ, Ngô Khởi. Hắn không chỉ là nhà chiến thuật mà còn là nhà chiến lược lớn, Úy Liêu nhất định biết được chỗ khiếm khuyết trong ba bước chiến lược của Hạng Trang, chỉ đáng tiếc là Úy Liêu không hề có ý muốn làm việc cho hắn, cũng không muốn bày mưu tính kế gì cho nước Sở.

Không được, nhất định phải nghĩ cách, nhất định phải khiến cho Úy Liêu bày mưu tính kế cho nước Sở!

Cái chính là con người ta ai cũng có điểm yếu, cho dù Úy Liêu có là bậc thầy dùng binh đi chăng nữa thì y cũng có điểm yếu, chỉ cần tìm ra được điểm yếu của y thì chắc chắn có thể thuyết phục được, chỉ có điều điểm yếu của Úy Liêu là gì?

Nữ sắc? Úy Liêu đã ngoài sáu mươi, chẳng lẽ còn bị mê hoặc bởi nữ sắc?

Công danh? Lúc còn trẻ Úy Liêu đến nước Tần, phò tá Doanh Chính thu phục sáu nước, công danh đó còn chưa đủ lớn hay sao?

Lợi lộc? Úy Liêu từng làm đến Thái úy ở nước Tần, lúc đó gia sản ngàn vạn, còn để ý gì đến lợi lộc?

Hiển nhiên, nhưng điều mới kể trên đều không thể là điểm yếu của Úy Liêu, vậy rốt cục điểm yếu của Úy Liêu là gì?

Đang lúc rối bời, ánh mắt của Hạng Trang chợt dừng lại trên người Kinh Thiên, trên vai Kinh Thiên đang đeo một chiếc bao tải căng phồng, trong đó là ba mươi hai tập “Úy Liêu Tử” do Úy Liêu biên soạn.

Hạng Trang hốt nhiên rung động trong lòng, đúng rồi, điểm yếu của Úy Liêu chính là ba mươi hai tập “Úy Liêu Tử”.

Lập tức Hạng Trang ra lệnh cho Kinh Thiên gỡ bỏ cái bao trên vai xuống, rồi cầm lên một cuốn binh thư, nói với Úy Liêu:

- Úy Liêu tiên sinh, ta mời người gia nhập quân ta cũng đã được một thời gian rồi, thiết nghĩ người cũng đã suy nghĩ kỹ, bây giờ, ta trịnh trọng hỏi người một lần, người có nguyện làm việc cho nước Sở hay không?

Úy Liêu vuốt vuốt chòm râu dài, lạnh nhạt nói:

- Không đồng ý.

- Được.

Hạng Trang gật gật đầu, lạnh lùng nói:

- Vậy đừng trách bản tướng quân độc ác!

- Thượng tướng quân là muốn lấy cái chết ra uy hiếp?

Úy Liêu mĩa mai nói:

- Lão hủ đã sống gần bảy mươi năm, từ bỏ thế gian chỉ là chuyện trong một sớm một chiều mà thôi, lẽ nào lại để ý chuyện sống chết, ha ha ha.

Thấy Hạng Trang và Úy Liêu càng nói càng gay, Vũ Thiếp không khỏi sốt ruột, khuyên Hạng Trang mà rằng:

- Thượng tướng quân, tuyệt đối không được thất lễ với Úy Liêu tiên sinh.

Nói đoạn lại quay sang Ủy Liêu, khuyên:

- Ủy Liêu tiên sinh, thượng tướng quân cũng chẳng qua là nóng vội mà nói ra những lời như thế, tuyệt đối không cố ý mạo phạm đâu, mong tiên sinh đừng trách...

Hạng Trang dùng tay gạt Vũ Thiếp sang một bên, lạnh lùng nói:

- Quân ta không nuôi người nhàn rỗi.

Nói đoạn, Hạng Trang ném quyển binh thư đang cầm trong tay cho Kinh Thiên, quát:

- Kinh Thiên, trói lão già này dưới gốc cây đằng kia, mặc cho lão tự sinh tự diệt, mấy chục cuốn binh thư này đem đốt cả đi, dù sao có để cũng chẳng có tác dụng gì.

Lúc đầu Ủy Liêu còn cười nhạt, đến khi nghe thấy Hạng Trang nói đốt binh thư thì mặt liền biến sắc.

Kinh Thiên đương nhiên là chẳng thèm để ý nhiều, lập tức dẫn người đem Ủy Liêu đến trói dưới một gốc cây lớn, rồi dốc ngược bao đổ mấy chục cuốn binh thư rơi lả tả ra đất, đoạn dùng đá lửa quẹt cháy mỗi lửa, chuẩn bị đưa đến đốt sách. Ủy Liêu thấy vậy lập tức cuống cả lên, lão tuyệt đối không sợ chết, nhưng lão lại sợ ba mươi hai tập “Ủy Liêu Tử” bị thất truyền, đó dù sao cũng là tâm huyết cả đời của lão!

- Khoan đã, dừng tay!

Thấy tình hình như thế Ủy Liêu cuống đến mức dậm chân liên hồi,

- Mau dừng tay, không được đốt!

Hạng Trang khẽ giơ tay lên, mỗi lửa trong tay Kinh Thiên lập tức dừng lại, lúc này mỗi lửa chỉ còn cách đồng sách chừng gang tấc.

Đến lúc này Ủy Liêu mới thở phào ra một hơi, rồi đổi giọng cầu xin nói với Hạng Trang:

- Thượng tướng quân, người có thể giết lão hủ, nhưng xin đừng hủy đi tâm huyết một đời của lão hủ, bộ ba mươi hai cuốn “Ủy Liêu Tử” này là tác phẩm cuối đời của lão, không những có sửa đổi nhiều so với những phần trước, mà riêng cuốn thứ ba mươi hai còn chưa truyền tụng ra ngoài, người không thể đốt được!

- Ha ha ha..

Hạng Trang cười lớn, nói:

- Tiên sinh, cuối cùng người cũng chịu nhận mình là Ủy Liêu sao?

Ủy Liêu lặng im, việc đến nước này lão có muốn không nhận cũng không được nữa rồi, quan trọng là giữ lại được khối tâm huyết cả đời của lão. Ủy Liêu tuyệt nhiên không nghĩ là Hạng Trang chỉ dọa lão, người này chắc chắn là một kẻ thủ đoạn tàn độc, toàn bộ trắng đính trong thành Thọ Xuân mà y nói chém là chém, hai trăm mấy ngàn dân Sở ở quận Cửu Giang mà y nói chìm là chìm, thì trên đời này làm gì còn có chuyện gì mà hắn không dám làm?

Hạng Trang lại thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Không đốt binh thư cũng được, nhưng ngươi phải đồng ý với bản tướng quân một điều kiện.

- Người!

Ủy Liêu nhướng cao đôi mày, có chút không vui nói:

- Thượng tướng quân, người làm thế này chẳng phải làm khó người khác sao?

- Vậy người nói xem, tại sao ngươi không chịu góp sức cho nước Sở?

Hạng Trang lạnh lùng nói:

- Có phải vì nước Sở ta đã tiêu diệt nước Tần? Cho nên ngươi ôm hận trong lòng?

Ủy Liêu lặng im, đây tuy không phải là lý do chính nhưng cũng là một trong những lý do.

Hạng Trang lại nói:

- Hay người lo rằng mối thù truyền kiếp giữa Sở và Tần chưa được hóa giải, căm hận chưa hết, một khi nước Sở phục hưng thì dân chúng của nước Tần cũ sẽ phải chịu nạn diệt tộc?

Úy Liêu đột nhiên rung mình, lời này của Hạng Trang quả thực đã đánh trúng điểm quan trọng nhất.

Mối thù giữa nước Tần và nước Sở, theo như nhìn nhận của Úy Liêu là không cách gì hóa giải được. Lúc trước là nước Tần tiêu diệt nước Sở, rồi dòng họ Hạng còn sót lại của nước Sở lại tiêu diệt nước Tần, đến nay di dân của nước Tần lại giúp Hán vương đánh cho Hạng Sở tan tác; Tương lai, một khi Hạng Sở phục hưng, thì đời nào lại dễ dàng bỏ qua cho di dân nước Tần? Thân là một trong những di dân của nước Tần, đời nào Úy Liêu lại chịu giúp cho kẻ thù?

Nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt của Úy Liêu, Hạng Trang biết là mình đã nói đúng, chuyện tình cảm thì ra là vậy!

Tuy nhiên, muốn xóa tan những lo ngại của Úy Liêu lại không phải chuyện dễ.

Trên thực tế, mối thù hằn giữa hai nước Tần Sở quả thật là đã kết quá sâu, muốn hóa giải được không phải chuyện dễ, cho dù Hạng Trang có là thượng tướng quân, thậm chí là Sở vương thì cũng rất khó xóa bỏ mối hận thù Tần Sở. Có thể Hạng Trang hẳn không dễ tâm đến đến mối thù Sở Tần, nhưng còn những tướng sỹ dưới trướng hẳn thì canh cánh trong lòng, di dân nhà Tần lại càng không thể quên được món nợ máu chồng chất mà Hạng Vũ gây ra ở Quan Trung!

29. Chương 29: Quyết Sách Chiến Lược

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 29: Quyết sách chiến lược

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngay lập tức Hạng Trang ra lệnh cho Kinh Thiên thả Úy Liêu, càng làm cho tất cả mọi người cách đó trăm bước chạy lại.

Úy Liêu day day cổ tay, cười khổ nói:

- Nếu Thượng Tướng Quân đã hiểu rõ như vậy, sẽ không khiến lão phải khó xử như vậy chứ? Hơn nữa năm nay lão già này cũng đã gần bảy mươi rồi, đã đến cái tuổi gần đất xa trời, thật sự là không giúp được điều gì cho Thượng Tướng Quân.

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Úy Liêu tiên sinh, ở trong này hiện giờ chỉ có ông và ta, không có bất kỳ người nào khác, có điều gì muốn nói cứ việc nói ra cho rõ, nếu ta không nhằm có thể hiểu được mà nói với ông, ta vô cùng hướng tới Đế quốc Đại Tần hùng mạnh, đối với người của Đại Tần không thù hận, ta cũng không cho rằng Thủy hoàng đế là bạo quân, lại càng không cho rằng chính sách pháp luật của Đại Tần là tàn bạo.

Úy Liêu nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, những lời nói này của Hạng Trang thực sự nằm ra ngoài sự dự đoán của ông ta.

Cho tới nay, nghĩa quân Quan Đông ra cờ hiệu chính là giết bạo quân, ngoại trừ chính sách tàn bạo, mà Sở, Hán chính là hai quân đội có ảnh hưởng lớn nhất đến nghĩa quân. Hiện tại cũng là hai đại quân này tranh giành thiên hạ, hiện tại Hạng Trang còn nói Thủy hoàng đế không phải bạo quân, cũng không cho rằng Đại Tần là bạo tàn, điều này chứng tỏ là phủ định toàn bộ nghĩa quân!

- Ta hiểu trong lòng tiên sinh đang nghĩ điều gì.

Hạng Trang thản nhiên cười, nói tiếp:

- Không giấu gì ông, ta cũng không cho rằng nghĩa quân Quan Đông là đúng với ý trời, hợp với lòng dân. Trên thực tế, cái gọi là nghĩa quân chính là một đám bạo dân, Đại Tồn sở dĩ diệt vong, chính là bởi vì Nhị thế Hồ Hối cùng với gian thần Triệu Cao!

- Ôi.

Úy Liêu không kìm nổi thở dài, những lời nói này của Hạng Tráng đã nói trúng tâm can ông ta.

Sau khi Tồn Thủy Hoàng chinh phục sáu nước, không chỉ thống nhất văn tự cùng với đo lường, đồng thời cũng soạn ra những phép tắc nghiêm ngặt đối với toàn bộ thiên hạ, kết quả bị người dân sáu nước phản đối chống cự, nhưng Quan Đông liên minh của sáu nước đều bị đại quân của Tồn Thủy Hoàng tiêu diệt.

Chính như khi Vệ Ưởng cải cách chính trị, các thế gia vọng tộc của nước Tồn ngăn cản không được thi hành tân pháp giống nhau, các di tộc Quan Đông liên minh sáu nước không thể ngăn cản Đại Tồn thi hành pháp luật ở cả nước.

Thế nhưng, ngay tại Quan Đông khi dân chúng dần dần thích ứng với pháp luật của nước Tồn, sáu nước dần dần đánh mất sức ảnh hưởng, Tồn Thủy Hoàng đột nhiên băng hà. Hơn nữa, bởi vì Tồn Thủy Hoàng không có sắc lập Thái tử, kết quả gian thần Triệu Cao đã chớp lấy thời cơ, dựa vào thế lực của Nhị thế Hồ Hối, Triệu Cao nắm giữ quyền bính Đế quốc Đại Tồn.

Sau đó, Triệu Cao và Nhị thế Hồ Hối liên tiếp làm những điều ngang ngược, rốt cuộc dân chúng Quan Đông phải chịu khổ không thể tránh được bạo loạn xảy ra, trong đó di tộc sáu nước gần như đã đánh mất lực ảnh hưởng nhân cơ hội này gia nhập, chẳng cần phải nhắc đến kết quả xu thế của cuộc bạo loạn này như đám lửa cháy lan ra đồng cỏ, rất nhanh chóng lan rộng ra khắp các địa phương Quan Đông sáu nước.

Nhưng là như thế này, loạn quân Quan Đông cơ bản cũng lung lay trước Đế quốc Đại Tồn.

Chỉ cần Hoàng đế Đế quốc có năng lực, hoặc là các quyền thần nắm giữ quyền bính Đế quốc có chính sách mới, Đế quốc Đại Tồn vẫn có thể trở mình mà dập tắt loạn quân trấn đông. Nhưng thật đáng tiếc, Nhị thế Hồ Hối có cái đầu của một con lợn, người giữ quyền bính lại là một hoạn quan Triệu Cao, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới sự việc sau này lại xảy ra như vậy, việc duy nhất mà hẳn nghĩ tới đó chính là hưởng thụ kiếp sống xa hoa và được tôn vinh!

Kết quả chính là, Nhị thế Hồ Hối và gian thần Triệu Cao liên kết với Mông Diêm, Mông Nghi, Lý Tư lật đổ Đế Quốc Đại Tồn. Cuối cùng chỉ còn lại Chương Hàm trung thành đến cuối cùng.

Chương Hàm không cam lòng, dẫn hai trăm nghìn quân Tồn đứng lên nổi loạn.

Đến lúc này, cho dù Thủy hoàng đế có tái sinh cũng không cứu vãn được vận mệnh của Đế quốc Đại Tồn. Đế quốc Đại Tồn giống như một tòa nhà hoa lệ bị sụp đổ hoàn toàn!

Cho nên, đối với những lời nói của Hạng Tráng, có thể nói lòng Úy Liêu tràn đầy sự đồng cảm!

Chỉ có điều Úy Liêu không nghĩ tới, không ngờ Hạng Tráng lại nói ra những lời như vậy!

Những lời nói này nếu như bị Hoàn Sở, Quý Bố và đại tướng quân Sở nghe được, e rằng sẽ có phong ba tới, chẳng những Hạng Tráng từ nay về sau sẽ đánh mất uy tín, mà còn làm cho quân Sở dao động cũng là lẽ tất nhiên!

Úy Liêu lập tức trầm giọng nói:

- Thượng Tướng Quân không sợ lão già này đem những lời nói vừa rồi nói cho người khác biết hay sao?

- Tiên sinh là một bậc quốc sĩ, làm sao có thể có những hành động tiểu nhân như vậy chứ?

Hạng Tráng khoát tay, thản nhiên nói:

- Hơn nữa, ta cũng không sợ nói cho tiên sinh, Sở Hán tranh đấu một ngày nào đó có thể thắng được, thống nhất thiên hạ, Đại Sở ta ngoại trừ không thể tiếp tục sử dụng Đại Tồn làm quốc hiệu, ở các phương diện khác có thể rập khuôn chính sách pháp luật của nước Tồn, nhất là hệ thống canh chiến!

- Thượng Tướng Quân những lời nói này của ngài là thật sao?

Úy Liêu nghe vậy không khỏi biến đổi sắc mặt.

Nếu như sau khi thống nhất thiên hạ Hạng Trang thực hiện ý nguyện thi hành hệ thống pháp luật của Đại Tần, như vậy sự thù hận giữa Tần Sở cũng sẽ không có giá trị. Bởi vì Đế quốc Đại Tần lấy pháp trị quốc, nghiêm cấm tư đấu báo thù. Về cơ bản giữa hai nước Tần Sở có ân oán, nhưng sau khi Đại Sở ở Đại Tần, như vậy lại biến thành thù riêng.

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Hạng Trang ta đến cuối cùng vẫn nói như vậy, tị nạn hay không là tùy thuộc vào tiên sinh!

Thời điểm này, Hạng Trang đã đưa ra những quân bài của mình, hiện tại chỉ đợi Úy Liêu lựa chọn.

Úy Liêu trầm tư một lúc lâu, không hề nghi ngờ, vừa rồi ngôn luận của Hạng Trang thật mạnh mẽ, Úy Liêu cũng không cho rằng những lời nói vừa rồi của Hạng Trang có ý lừa gạt để lấy được sự tín nhiệm của ông. Hạng Trang có thể nói ra được những lời này là bởi vì, chứng tỏ hắn đã có một sự hiểu biết sâu sắc về chính sách pháp luật của Đại Tần cùng với hệ thống cạnh tranh.

Đối với chính sách pháp luật cùng với hệ thống cạnh tranh của Đế quốc Đại Tần, Úy Liêu tương đối sùng bái.

Mặc kệ là ai, chỉ cần hắn khắc sâu hiểu biết về chính sách pháp luật cùng với hệ thống cạnh tranh của Đại Tần, nhất định trong đó sẽ ẩn chứa thật lớn năng lượng, cùng với uy lực thật lớn. Tuy rằng Hạng Trang xuất thân từ di tộc Sở quốc, nhưng hiển nhiên hắn đã bị sức hấp dẫn của chính sách pháp luật cùng với hệ thống cạnh tranh của Đại Tần thuyết phục.

Bỗng nhiên Úy Liêu nhận thấy, bản thân mình dường như đã sống lại những ngày tháng cũ.

Trên thực tế, cho tới bây giờ sự tranh tâm của Úy Liêu chưa thực sự mất đi. Trước đây ẩn cư u cốc, đó là do tình thế bức bách, Đế quốc Đại Tần huy hoàng là thế này sụp đổ. Sở Hán chi tranh bất kể cuối cùng là ai thắng, đều không có khả năng kế thừa di phong của Đế quốc Đại Tần. Cho nên, Úy Liêu dù có tranh tâm, cũng không có cơ hội nào.

Nhưng mà hiện tại, Hạng Trang lại hiểu được tâm tư của ông, một khi Hán Sở chi tranh Sở thắng, Hạng Trang sẽ thực hiện theo chính sách pháp luật của Đại Tần, khôi phục di phong Đại Tần! Không hề nghi ngờ, đây là cơ hội, Úy Liêu đã có cơ hội, chính sách pháp luật cùng với hệ thống cạnh tranh của Đại Tần có cơ hội thực hiện.

Sắc mặt của Úy Liêu biến đổi, một lúc lâu sau mới nói:

- Thượng Tướng Quân, lão tin tưởng người!

- Tốt lắm!

Hạng Trang nghe thấy thế không khỏi vui mừng, lập tức hưng hăng nắm chặt tay nói:

- Ta được sự trợ giúp của tiên sinh, ngày phục hưng của Đại Sở đã sắp tới!

Úy Liêu lại lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Lão không có khả năng cáng đáng nổi việc này đâu Thượng Tướng Quân khen nhầm người rồi.

- Làm được, tiên sinh hoàn toàn có khả năng làm được!

Hạng Trang nói một chút, lại thành khẩn nói:

- Tiên sinh, trước tay ta làm theo chiến lược ba bước, không biết có được hay không?

Úy Liêu gật gật đầu, nói:

- Tình hình đại cục, Thượng Tướng Quân đề xuất chiến lược ba bước là hoàn toàn anh minh. Tuy nhiên, lão lại nghĩ, Thượng Tướng Quân điều quân về phía trước Giang Đông, trước hết sẽ đánh tan được tập hợp liên quân Hoài Tứ. Chỉ có như thế, nước Sở mới có cơ hội khơi mào các lộ chư hầu và Lưu Bang phân tranh, sự nghiệp phục hưng mới có hi vọng!

- Trước tiên là làm cho tập hợp liên quân Hoài Tứ tan rã phải không?

Hạng Trang nhíu mày, hỏi ngược lại:

- Việc này khả năng thực hiện như thế nào?

Hiển nhiên, trên thực tế Úy Liêu đã phản đối hoàn toàn chiến lược của Hạng Trang.

Úy Liêu giải thích nói:

- Thượng Tướng Quân, Hán Vương Lưu Bang hầu như đã chinh phục được cả thiên hạ. Nếu lão là ông ta, chấm dứt việc đánh dẹp Thượng Tướng Quân, bất kể là như thế nào, sẽ lập tức tước đoạt binh quyền của các vương hầu, sau đó sẽ phân công ba người Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố đến cố sở 9 quận. Như thế, Thượng Tướng Quân vừa liên đánh hồi Giang Đông, khả năng sẽ như thế nào?

Hạng Trang nghe xong lập tức toát mồ hôi, khó trách hần không đúng, tất nhiên trong lúc cấp bách đã quên những điều cần thiết?

Trong lịch sử, Lưu Bang có điều Hàn Tín, Anh Bố và Bành Việt tới vùng phụ cận Giang Đông hay không? Hàn Tín là Sở Vương, Giang Đông trực tiếp do hần cai quản chính là lãnh thổ một nước. Hoài Nam Vương Anh Bố cũng chỉ cách Giang Đông có một con sông. Lương Vương Bành Việt cũng cùng ở đó chỉ cách có vài trăm dặm. Tình hình như vậy, nước Sở còn nói chuyện phục hưng gì nữa chứ?

Hàn Tín, Tề Bố, Bành Việt đều bị Lưu Bang hợp nhất lại, dưới trướng bọn họ chỉ có mấy vạn quân quốc binh. Tuy nhiên Hạng Trang cũng đồng dạng với bọn họ, trên chiến trường họ đều là những người uy danh hiển hách, chỉ dựa vào năm nghìn tàn quân của Hạng Trang, sao có thể là đối thủ của bọn họ chứ?

- Cho nên...

Úy Liêu dừng một chút, nghiêm nghị nói:

- Trước tiên Thượng Tướng Quân phải tước bỏ được binh quyền trong tay các chư hầu của Lưu Bang, làm tan rã tập hợp liên quân của Hoài Tứ!

Hạng Trang nghe vậy nghiêm nghị, lập tức khiêm tốn thỉnh giáo nói:

- Như vậy, làm thế nào để có thể khiến liên quân tan rã?

Chợt Hạng Trang lại quay đầu lại hướng Kinh Thiên, Cao Sơ nói:

- Mau đưa bản đồ lại đây.

Kinh Thiên, Cao Sơ lập tức mang bản đồ đến, mở bản đồ ra.

Úy Liêu tìm được vị trí Ngao Thương trên bản đồ, sau đó chỉ vào Ngao Thương nói:

- Nếu muốn liên quân tan rã, chỉ có thể mạo hiểm đánh vào Đại Biệt Sơn, đường dài bốn tập Ngao Thương, cắt đứt đường cung ứng lương thảo của liên quân. Như thế, tất nhiên liên quân Hoài Tứ sẽ thiếu lương quân, quân lương một khi thiếu, thì các quốc gia liên quân tất nhiên phải suy nghĩ!

- Ủ

Hạng Trang gật đầu thật mạnh, chấp nhận nói:

- Cắt đường quân Lương ở đây!

Ngao Thương chính là nơi Tần Thủy Hoàng xây dựng, chuyên dùng để trữ hàng lương thực nộp vào quốc khố của sáu nước Quan Đông.

Bởi vì chính sách của nước Tần là đối xử bình đẳng đối với các gia tộc của Quan Đông, lại thêm Thượng Đế thưởng cho canh chiến, ngoại trừ thu hoạch chiến công, việc nộp thuế cũng đồng nghĩa với việc có thể đạt được tước vị, kết quả dân chúng Quan Đông nhiệt tình tăng vọt chưa từng có, từng nhà tranh nhau nộp lương nộp quyên. Bởi vì dân chúng Quan Đông chưa nộp thuế lương thực nhiều lắm, Tần Thủy Hoàng liền hạ lệnh cải tạo xây dựng Ngao Thương chuyên dùng vào việc cất trữ lương thực nộp thuế của Quan Đông!

Ngao Thương cắt trừ được bao nhiêu lương thực, sách sử cũng không ghi rõ lại, nhưng sự thật chắc cũng khiến cho người khác kinh ngạc!

Quân Tần cùng với loạn quân Quan Đông đánh nhau 3 năm, sau khi Đế quốc Đại Tần bị diệt vong, Sở Hán lại đánh nhau năm năm, 8 năm loạn lạc, Ngao Thương liên tục phát ra lương thực, rất nhiều hầm không ngờ còn có lương thực dư!

Trận quyết chiến ở Cai Hạ, sở dĩ Hạng Võ bị bại trận, nguyên nhân rất lớn chính là hắn đã đánh mất Ngao Thương!

Hiện tại, Ngao Thương trữ lương thực đều không ăn hết, tập hợp 700 nghìn liên quân Hoài Tứ, quân lương phần lớn đều từ Ngao Thương chuyển tới.

30. Chương 30: Quyết Sách Chiến Lược (hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 30: Quyết sách chiến lược (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Còn sau đó?

Hạng Trang lại nói:

- Chỉ chiếm Ngao Thương thôi thì e rằng chưa đủ?

- Đương nhiên là không đủ! Cực kỳ không đủ!

Úy Liêu vuốt vuốt cằm râu dài dưới cằm, lại nói:

- Thượng Tướng Quân lấy được Ngao Thương. Tất nhiên sẽ khiến cho các đường liên quân, không còn lòng dạ nào ham chiến, nhưng Lưu Bang cũng có thể tước đi quyền cầm quân của bọn họ trước, sau đó lại phái đại tướng tâm phúc thống lĩnh đại quân, đi truy giết Thượng Tướng Quân. Nếu là như vậy, thì đại sự chẳng thành rồi.

Hạng Trang sờ sờ cằm, trầm giọng nói:

- Sau khi chiếm được Ngao Thương, lại đông kích Đại Lương?

- Đúng, đông kích Đại Lương!

Úy Liêu vui vẻ gật đầu nói:

- Tốt nhất là có thể một lần hành động là lấy được Đại Lương, như vậy quân Lương nhất định lòng quân dao động, Lương vương Bành Việt cũng chắc chắn sẽ dẫn quân trở về ứng cứu Đại Lương. Lúc này, Lưu Bang chỉ có thể trở mắt nhìn Bành Việt đem quân về nước. Bởi vì nếu hắn đoạt đi binh quyền của Bành Việt vào lúc này, thì không chỉ Bành Việt sẽ đem lòng oán hận, mà kể cả các đường chư hầu khác cũng sẽ lục đục trong nội bộ.

- Tuyệt hay!

Hạng Trang vô cùng tán thưởng nói:

- Đợi khi Bành Việt dẫn quân về Đại Lương, ta lại chuyển quân về phía đông, dùng binh bức đánh Lâm Truy!

Lúc này, Hạng Trang chỉ có thể thở dài, Úy Liêu quả không hổ danh là một đại binh gia nổi danh như là Tôn Vũ, Ngô Khởi. Tầm nhìn chiến lược đúng là uyên thâm lão luyện. Nếu thật phải đối mặt với cục diện thế này, dù có là Trương Lương, Trần Bình chỉ e rằng chỉ có thể thấy đòn nào thì đỡ đòn đó, ứng phó một

cách bị động thôi. Đây cũng chính gọi là dương mưu, đường đường chính chính, tuyệt đối không chút gian xảo!

- Đúng, tiếp đến lại dùng binh bất ngờ đánh Lâm Truy!

Úy Liêu gật gù đầu, lại nói:

- Tề Vương Hàn Tín đối với Lưu Bang tuy rằng nhất mực trung thành, nhưng sự trung nghĩa của hắn dành cho Lưu Bang là tình nghĩa anh em, chứ không phải là tình nghĩa của thần tử. Một khi Lâm Truy báo nguy cấp, Hàn Tín cũng y như rằng sẽ điều quân trở về giải cứu, Lưu Bang trước đó không dám đoạt binh quyền của Bành Việt, bây giờ sẽ càng không dám lấy đi binh quyền của Hàn Tín!

- Tốt!

Hạng Trang lại lần nữa tán đồng một cách mạnh mẽ, tiếp lời nói:

- Kế tiếp có phải như vậy không, đợi Hàn Tín dẫn quân về nước Tề, quân Sở ta lại sang sông Hoàng Hà đi về hướng Tây, tiến đánh nước Triệu; Đợi khi quân Triệu chuyển quân quay về, quân Sở lại bước sang Đại Hành sơn, tiến đánh nước Hàn; Đợi quân Hàn điều binh về nước, quân Sở lại lần nữa vượt sông Hoàng Hà đi về phía tây, công kích nước Tần, cuối cùng ép Lưu Bang quay trở về Quang Trung?

- Đúng, chiến lược lớn này căn bản là như vậy.

Úy Liêu gật gù đầu, lại nói:

- Chỉ cần Thượng Tướng Quân có thể ép quân của các đường chư hầu, quay trở về ổ của chúng. Lưu Bang có muốn điều họ quay về, sẽ khó như lên trời. cuộc phân tranh giữa Sở Hán sau này, sẽ là cuộc đọ sức giữa Thượng Tướng Quân và Lưu Bang!

Lời này của Úy Liêu cũng không phải là nói đùa, Lưu Bang và Hạng Võ quyết chiến tại Cai Hạ. Lúc bắt đầu cũng chỉ là cuộc chiến đơn thuần giữa hai nước Sở Hán, cho đến khi bị bại trận, Lưu Bang mới nghe theo lời kiến nghị của Trương Lương và Trần Bình, đem Hoài Tứ chia ra cấp cho Hàn Tín và Bành Việt, vậy nên rốt cục cũng điều được bốn trăm ngàn đại quân của hai người đó, Cuối cùng mới có thể đánh bại được Hạng Võ.

Hiện tại, Hạng Võ đã chết, Sở quốc chỉ còn trên danh nghĩa. Lưu Bang còn muốn điều động đại quân của Hàn Tín, Bành Việt, thế thì không dễ dàng rồi. Nói cho cùng, Lưu Bang là vương, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố bọn họ cũng là vương, chúng chỉ xem Lưu Bang là anhem thôi. Cùng lắm thì thừa nhận hắn là một bá vương, mà chưa bao giờ cảm thấy Lưu Bang là Hoàng đế cao hơn chúng một bậc!

Điều quan trọng hơn là, Lưu Bang chẳng còn mảnh đất Hoài Tứ thứ hai để chia cho Hàn Tín và Bành Việt nữa.

Tuy nhiên rất nhanh, Úy Liêu lại thở dài và ảm đạm nói:

- Nhưng Thượng Tướng Quân có từng nghĩ tới chăng, muốn hoàn thành một trận viễn chinh xưa nay chưa từng có như vậy, cuối cùng còn phải đánh Giang Đông, giữa núi cao ngàn dặm, hành trình đầm máu, xin phép cho lão đây nói thẳng, chỉ dựa vào năm ngàn quân của Thượng Tướng Quân hiện giờ, e rằng khó mà làm được!

Hạng Trang im lặng, cho dù hiện giờ binh mã trong thiên hạ này, đều quy tụ ở Hoài Tứ, còn toàn bộ Trung Nguyên, Tề Quốc, Hà Bắc, Quang Trung đều phòng thủ lỏng lẻo. Nhưng nếu Hạng Trang muốn dựa vào năm ngàn tàn quân, thực hiện một cuộc viễn chinh chưa từng có trong lịch sử, đích thực là khó khăn trùng trùng. Phải biết rằng, quân Sở đơn độc tác chiến, trên đường khó mà kiếm được lực lượng bổ sung đấy!

Sau một lúc lâu, Hạng Trang mới nói:

- Tiên sinh cho rằng, cần bao nhiêu nhân mã?

Úy Liêu nói:

- Hiện nay binh mã thiên hạ tập trung ở Hoài Tứ, các nơi khác đều canh phòng lỏng lẻo, nhưng muốn hoàn thành trận viễn chinh xưa nay chưa từng có, lão đây cho rằng ít nhất cũng cần ba mươi ngàn tinh binh!

Ba mươi ngàn tinh binh? Hạng Trang chỉ có thể lắc đầu.

Đừng nói là ba mươi ngàn, hiện giờ còn chưa đến ba ngàn tinh binh.

Úy Liêu lại thở dài một hơi, tiếp đến lại nói:

- Hơn nữa, cho dù Thượng Tướng Quân có ba mươi ngàn tinh binh, việc này vẫn là khó khăn nghìn trùng. Bởi vì trước khi Thượng Tướng Quân tấn công Ngao Thương, phải có ít nhất một đại tướng lĩnh quân yểm trợ và chắn giữ tại nơi này. Thật sự thu hút được sự chú ý của Lưu Bang và đại quân của các chư hầu khác, mà đây, căn bản là điều không thể được.

Hạng Trang gượng cười, đây đích thật là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành được!

Nếu như năm ngàn tàn quân đều ở lại, dựa vào địa hình đa dạng và phức tạp, cùng núi non trùng điệp của Đại Biệt sơn, hoặc giả có thể tạm thời giữ chân đại quân của Lưu Bang và các đường chư hầu. Nhưng một khi Hạng Trang dẫn theo quân chủ lực nước Sở đi khỏi, chỉ dựa vào số ít tàn quân còn lại, lại làm sao có thể ngăn được mấy trăm ngàn liên quân? Hơn nữa phải ai để đóng giữ đây?

Hoàn Sở? Tiêu Công Giác? Dừng mãnh có thừa, trí mưu thì không đủ!

Quý Bố? Chung Ly Muội? Trí dũng vẹn toàn, nhưng không đủ gan dạ!

Ngu Tử Kỳ? Năng lực thì có, nhưng trước giờ chưa từng đơn độc tác chiến bao giờ.

Lâu thật là lâu, Hạng Trang mới hỏi:

- Thế thì tiên sinh, có còn chiến lược nào có thể lựa chọn không?

- Không có.

Úy Liêu thở dài nói:

- Vẫn là câu nói đó, Hán vương Lưu Bang đang có thế lực nắm giữ thiên hạ, Nếu quân Sở có thể trước lúc Lưu Bang phân chia thiên hạ, làm cho liên quân hoàn toàn tan rã, bắt các đường chư hầu phải dẫn quân về tự cứu, vậy thì còn có một tia hy vọng. Nếu không, thì chỉ có thể đợi lúc Lưu Bang mắc sai lầm, nhưng theo lão phu nhận thấy, là chắc chắn sẽ không phạm sai lầm!

Hạng Trang im lặng, Lưu Bang không phạm sai lầm, vậy thì đành nghĩ cách khiến cho các chư hầu dẫn quân về nước thôi.

Nhưng vấn đề là, Hiện giờ Hạng Trang căn bản là không có đủ số quân đội, cũng thiếu một đại tướng có thể một mình chắn giữ ở đây. Việc này, thật sự làm khó Hạng Trang rồi.

Cao Sơ bên cạnh đột nhiên kiến nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, hay là trực tiếp tập kích Ngao Thương đi!

- Không được.

Hạng Trang gượng cười lắc đầu, nếu như bây giờ tập kích Ngao Thương, vậy thì ít nhất phải mất nửa tháng đi vượt ngọn núi lớn này.

Trong nửa tháng đó, liên quân tìm mãi không ra tàn quân nước Sở, khẳng định là sẽ cho rằng tàn quân Sở đã chết trong núi, như vậy thì tiếp đến, Lưu Bang chắc hẳn sẽ nhân thời cơ này cấp phong thiên hạ, sau khi cấp phong thì sẽ tước đoạt binh quyền, một khi để Lưu Bang nắm được binh quyền của các chư hầu, thì cho dù quân Sở có lấy được Ngao Thương, cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Kinh Thiên bỗng nhiên nắm chặt nắm tay, la lên nói:

- Thượng Tướng Quân, dù gì cũng chết, cũng đừng chạy đi Ngao Thương xa xôi làm gì, cứ ở lại Đại Biệt sơn này liều mạng với bọn quân Hán đi!

- Liều mạng ư?

Hạng Trang nghe xong lập tức trong lòng dao động.

Có rút đuôi, lo trước sợ sau, lại há có thể thành đại sự?

Chui đầu ra cũng là một đao, rút đầu vào cũng là một đao, trái hay phải cũng chết, không bằng liều mạng đi!

Có một mạng thì liều một mạng, có khi còn có thể sống sót, miễn cưỡng mở ra một con đường máu!

Hạng Trang lập tức nói với Úy Liêu:

- Tiên sinh, nếu như quân ta có thể đánh cho liên quân không dám lên núi thì sao?

- Đánh cho liên quân không dám vào núi à!?

Úy Liêu nghe vậy liền nghiêm nghị, trầm nghĩ Thượng Tướng Quân cũng đúng là khẩu khí lớn thật!

Tuy nhiên, nếu như quân Sở có thể đánh cho liên quân không dám vào núi, vậy thì quân Sở đích thật có cơ hội thừa nước đục thả câu rồi.

Đạo lý rất đơn giản, chỉ cần liên quân không dám vào núi truy quét, thì chỉ cần để lại một đội quân nhỏ, là có thể công khai bám sát liên quân các nước đến cùng. Mà nhân cơ hội này, Hạng Trang thân chinh dẫn binh chủ lực đi theo hướng bắc, ra khỏi Đại Biệt Sơn, tập kích Ngao Thương, đợi khi tập kích Ngao Thương thành công, dù cho liên quân biết được chân tướng sự việc cũng không sao cả.

Chỉ có điều, muốn đánh cho liên quân không dám lên núi, có được không đây?

- Ta biết việc này không dễ dàng gì, nhưng bất kể có khó khăn đến đâu, cũng nhất định phải làm được!

Hạng Trang đứng thẳng người dậy, nhìn về chân trời phía đông đầy u ám, nói với giọng điệu lạ lùng:

- Bởi vì, Đại Sở đã không còn đường lui nữa rồi, chúng ta chỉ có thể xông lên trước, mới mong mở được một con đường máu!

Trên con đường thông giữa Cai Hạ với Khúc Dương, Lưu Bang thân chinh dẫn quân chậm rãi tiến về hướng tây.

Lúc này, bên trong lãnh thổ Khúc Dương, nước lũ vẫn chưa rút, tất cả các quốc lộ, đại lộ toàn bộ bị chiếm ngập, quân nhu của đại quân chỉ có thể đi theo con đường nhỏ trên núi, quả thực khổ không kể xiết.

Tuy nhiên, Lưu Bang cũng không vì vậy mà từ bỏ ý muốn đích thân cầm quân.

Bởi vì Lưu Bang biết rõ, Hạng Trang đã thay thế Hạng Võ trở thành kẻ địch hàng đầu của hắn, Hạng Trang không chỉ là con cháu chính thống của họ Hạng, mà càng tỏ ra có đủ dũng lược, trước thì đánh bại Phàn Khoái, sau đánh bại Lý Tả Xa chính là một minh chứng!

Lưu Bang không phải là Hạng Võ, hắn tuyệt đối không nuôi ong tay áo, càng không cho dư nghiệt nước Sở có bất cứ cơ hội nào để mà tro tàn lại cháy.

Đương nhiên, Lưu Bang cũng không nhất thiết phải thân chinh, Hàn Tín, Quý Bố, Bành Việt bọn họ cũng có thể thu thập được Hạng Trang.

Lưu Bang khẳng khẳng phải đích thân cầm binh xuất trận, cốt yếu là không muốn cho các đường chư hầu có cơ hội một mình dẫn binh. Mắt nhìn thiên hạ sắp thống nhất rồi, các đường chư hầu cũng sắp giao nộp binh quyền, Lưu Bang thật không muốn xảy ra rắc rối vào lúc này. Đối với đám chư hầu vương này, trong lòng Lưu Bang cả trăm lần không thể yên tâm được.

Lưu Bang cũng từng nghĩ đến việc đoạt binh quyền ngay lúc này, sau đó lại phái đại tướng thân tín đi thảo phạt Hạng Trang. Nhưng làm vậy khó tránh khỏi làm cho Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố đám người bọn họ sinh lòng bất mãn, Lưu Bang người nóng lòng đến thế sao?

Cứ thế này không tin tưởng được anh em bọn ta à? Dư nghiệt Hạng Sở còn chưa giết sạch mà, đã gấp gấp đòi lấy binh quyền của bọn ta rồi?

Một khi các đường chư hầu sinh lòng bất mãn, vậy cục diện sẽ phức tạp hẳn lên. Đám chư hầu này cũng không phải nhánh đèn cạn dầu, một khi liên quân tạo phản, vậy thì không phải chuyện đùa đâu. Cho nên,

trừ phi Lưu Bang nhấn tâm chút, bây giờ lược chín cả đám bọn họ đi, nếu không thì đừng nghĩ đến việc đoạt binh quyền nữa thì tốt hơn.

Cân nhắc hết lần này đến lần khác, Lưu Bang cuối cùng cũng từ bỏ ý nghĩ đoạt binh quyền vào lúc này.

Không thể đoạt binh quyền, lại không muốn các chư hầu có cơ hội tự mình dẫn binh, Lưu Bang đành phải đích thân dẫn binh ra trận. Cũng may là Hạng Trang chỉ có mấy ngàn tàn binh, địa bàn Thọ Xuân là nơi nằm trong tầm tay, bây giờ càng bị hấn tự mình dẫn nước làm cho ngập lụt, cứ như vậy một nhánh quân không có viện trợ từ bên ngoài, căn bản là chỉ đơn độc một mình, vậy chẳng phải sẽ bị tiêu diệt dễ dàng như chơi sao?

Mặc dù Hạng Trang liên tiếp đánh bại Phàn Khoái, Lý Tả Xa, nhưng Lưu Bang thật sự chẳng xem hấn ra gì.

Hạng Trang có lợi hại đi nữa, có thể lợi hại bằng Hạng Võ không?

Một trăm ngàn đại quân của Hạng Võ, đều bị Lưu Bang hấn đánh cho tan thành tro bụi, Hạng Trang người chỉ có mấy ngàn tàn quân, khó lòng mà đấu lại với bảy trăm ngàn đại quân của Lưu Bang ta!?

Cho nên, có vất vả đi nữa cũng chỉ là việc của mười ngày nửa tháng trở lại, chịu đựng một chút là được rồi.

Ba năm phạt Tần, năm năm đánh Sở, cả hành trình gian khổ suốt tám năm liền, Lưu Bang hấn còn có thể vượt qua, còn phải để tâm đến thời gian vốn vẹn có mười ngày hay nửa tháng này sao?

31. Chương 31: Chiến Thuật

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 31: Chiến thuật

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong bóng đêm mịt mù, dưới sự bảo vệ của hơn mười thân binh, Hạng Trang, Úy Liêu và Vũ Thiệp leo lên được một đỉnh núi cao.

Trên đỉnh núi cao gió lạnh vô cùng, Hạng Trang, Úy Liêu và Vũ Thiệp tuy khoác trên mình áo khoác da gấu, nhưng vẫn cảm thấy rừng mình ớn lạnh, Kinh Thiên, Cao Sở và hơn mười mấy tên thân binh đi cùng, chỉ khoác trên mình áo vải và áo giáp sắt, càng thấy rét lạnh đến thấu xương, tuy vậy nhiên họ vẫn đứng người thẳng tắp, nam tử hán đại trượng phu, chết còn không sợ, còn sợ lạnh sao?

Đón gió núi vù vù thổi đến, Hạng Trang đột nhiên hỏi:

- Cao Sơ, chuyện đó làm ổn thỏa chưa?
- Làm ổn thỏa rồi ạ.

Cao Sơ khẽ cúi người, giọng cung kính đáp:

- Tiểu nhân đã dựng cọc gỗ ở mỗi ngã rẽ dọc đường lên núi, trên mỗi cọc gỗ đã khắc chữ theo như lời của quân sư.

Vài ngày trước đó, Úy Liêu đã được Hạng Trang chính thức bổ nhiệm làm quân sư.

Hạng Trang không hề công khai tuyên bố thân phận này của Úy Liêu, tướng sĩ quân Sở tuy rằng buồn bực trong lòng, không biết ở đâu lòi ra một vị quân sư, nhưng nếu đã là lệnh của Thượng Tướng Quân, bọn họ hiển nhiên cũng sẽ không có ý kiến.

Hạng Trang lại nói với Úy Liêu:

- Quân sư, chiến thư đã hạ, quân ta không còn đường lui rồi!

Úy Liêu im lặng gật đầu, Vũ Thiệp không yên tâm nói:

- Thượng tướng quân, trận này không dễ đánh đâu ạ, tập hợp lại liên quân của Hoài Tứ cũng đến bảy trăm ngàn tên, cho dù họ chia quân ra, tấn công các địa điểm như Đông Hải, Tứ Thủy, Giang Đông, thì số binh lực còn lại, tuyệt đối cũng hơn năm trăm ngàn người, con số này cũng đã gấp trăm lần quân số ta, số lượng binh lực chênh lệch nhau xa quá.

Úy Liêu lại nói khác:

- Liên quân binh lính nhiều, đây là một ưu thế, nhưng cũng là một yếu điểm.
- Quân sư nói vậy là như thế nào?

Vũ Thiệp khó hiểu nói:

- Binh lính nhiều sao lại thành ra yếu điểm ?

Úy Liêu nói:

- Binh nhiều, đồ quân dụng sẽ nhiều, mà đồ quân dụng nhiều, thì đi lại sẽ chậm, đi lại mà chậm, bọn liên quân chỉ còn thế bị động, chỉ có bị đánh mà thôi, đây chẳng phải là yếu điểm sao?

Trải qua liên tục năm ngày hành quân gian khổ, đại quân của Lưu Bang rốt cục cũng chạy đến Đại Biệt sơn ngoại.

Lý Tả Xa, Cận Hấp cũng mang theo vài tên tàn quân mà họ vừa bắt được, vội vàng đi đến hội hợp, cả hai đều để thuộc hạ trối mình lại, không trối không xong, năm mươi ngàn đại quân, cả năm mươi ngàn tinh binh ấy chứ! Không bị đè chết thì cũng bị chém chết, vậy mà hiện giờ chỉ còn có vài ngàn tên, có thể không hổ thẹn được sao? Có thể không lo lắng và hoang mang hay sao?

Lưu Bang ngược lại không hề trách cứ bọn họ, thậm chí còn lựa lời khuyên bảo họ một phen, sau đó lại cấp cho mỗi người mấy trăm ngàn binh mã, Lý Tả Xa, Cận Hấp tất nhiên cảm thấy cảm kích vô cùng.

Không thể không nói, gã dân chợ búa Lưu Bang này thật biết lấy lòng người khác.

Đại quân vừa mới hạ trại, Hạ Hầu Anh liền khiêng một đoạn cọc gỗ, chạy xồng xộc xông thẳng vào lều của Lưu Bang, chọt đem cọc gỗ trên vai, cắm xuống đất một cái thật mạnh, vừa thở hổn hển vừa nói:

- Đại vương, tức quá đi mà, tên nhóc Hạng Trang thật quá kiêu ngạo !

Lưu Bang lúc này đang ngâm chân, liền phất tay cho mỹ tỳ lui, thản nhiên nói:

- Hạ Hầu Anh, lại làm sao thế?
- Đại vương, vừa rồi mặt tướng trông thấy thứ này ở miệng núi, trên đó còn khắc cả chữ nữa, người xem!
Hạ Hầu Anh chỉ chỉ vào cọc gỗ đang dựng đứng trước mặt, nói tiếp:

- Không ngờ tên nhóc Hạng Trang lại dám nói....

Thấy Hạ Hầu Anh bỗng nhiên dừng lại không nói, Lưu Bang bắt giắc nhíu mày, có chút mất hứng mà nói:

- Hạng Trang nói cái gì?
- Đại vương, vẫn là người tự xem đi ạ.

Hạ Hầu Anh đem cọc gỗ đặt trước mặt Lưu Bang, lại nói:

- Nghe người ta nói, mỗi một ngã rẽ lên núi đều cắm đầy những cọc gỗ như vậy.

Tuy rằng Lưu Bang xuất thân là dân thường, nhưng mấy năm nay đi theo Tiêu, Trương, Trần, cũng là nhận biết được vài chữ.

Bình tĩnh nhìn kỹ, chỉ thấy cọc gỗ một bên mặt đã bị làm phẳng, trên đó có khắc tám chữ

- Tiểu nhi Lưu Bang tất vong tại đây.

Điều làm Hà Hầu Anh cảm thấy bất ngờ là, Lưu Bang sau khi xem xong, lại không tỏ vẻ tức giận, ngược lại còn lớn tiếng cười ha ha, sau một hồi lâu ông mới ngừng cười, điềm đạm mà nói:

- Tên nhóc Hạng Trang này, khẩu khí cũng lớn thật đấy.

- Đại vương, mặt tướng chỉ cần năm ngàn tinh binh.

Hà Hầu Anh có vẻ tức giận nói:

- Là có thể vào núi bắt ngay tên nhóc Hạng Trang này.

- Không vội.

Lưu Bang khoát tay một cái, lại nói tiếp:

- Hà Hầu Anh, ngươi đi mời Trương Lương và Trần Bình, hai vị tiên sinh này về đây cho ta.

- Vâng.

Hà Hầu Anh nhận lệnh, cúi chào rồi đi, rất nhanh, Trương Lương, Trần Bình liền dắt tay nhau mà tới, hai người vừa bước vào lều, liền thấy ngay cọc gỗ cắm giữa lều, Trần Bình ngạc nhiên hỏi:

- Đại vương, đây là ý gì ạ ?

- Đây là chiến thư mà tên nhóc Hạng Trang gửi đến.

Lưu Bang thản nhiên nói:

- Chúng cắm đây ở mỗi ngã rẽ vào núi.

Lúc này, Trương Lương, Trần Bình cũng đã thấy rõ nét chữ khắc trên cọc gỗ, Trần Bình liền nói:

- Xem ra, Hạng Trang thật sự có ý định quyết chiến với Đại vương tại Đại Biệt Sơn!

Nói xong một hồi, Trần Bình lại lên tiếng:

- Tuy nhiên, Hạng Trang có thể chọn Đại Biệt sơn này, làm chiến trường để quyết đấu, điều này quả không đơn giản chút nào, Đại Biệt sơn có thể núi hiểm trở, địa hình phức tạp, không hề thuận tiện cho đại quân đi lại.

Trương Lương thản nhiên nói:

- Thiên thời và nhân hòa quân Sở đều không có, thứ Hạng Trang có cũng chỉ còn lại địa lợi thôi!

Lưu Bang gật gật đầu, lại nói:

- Quân Sở có lợi thế về địa hình, trận này ta nên đánh như thế nào đây?

Trương Lương khẽ mỉm cười, ung dung nói:

- Vậy thì phải xem ý muốn của Đại Vương rồi, Đại vương là muốn tấn công nhanh, hay là chậm?

Lưu Bang sờ sờ cằm, đột nhiên nói:

- Tấn công nhanh ra sao, mà chậm lại là như thế nào?

Trương Lương đáp:

- Nếu như Đại vương muốn tấn công chậm, thì ta phái quân canh gác ở mọi ngã đường lên núi, nhốt chặt bọn tàn quân Sở trên núi, đợi khi đông đi hạ đến, thời tiết thay đổi nóng lên, trong núi sẽ tự có trùng rắn bò ngang bò dọc, ruồi bu muỗi đốt, vậy bọn tàn binh Sở không chiến cũng sẽ tự rã! Còn nếu Đại vương muốn tấn công nhanh, thì phải nghĩ biện pháp phá giải lợi thế về địa hình của bọn quân Sở này.

- Đợi đến mùa hạ ư? Không được, lâu quá, ta muốn tấn công nhanh!

Nói xong một hồi, Lưu Bang lại nói:

- Có điều Trương Lương, người thực sự có biện pháp, phá giải lợi thế về địa hình của quân Sở ư? Nên biết rằng Đại Biệt sơn là vùng núi ít người qua lại, núi non trùng điệp, đại quân một khi đã vào núi, thì chẳng những đi lại khó khăn, việc tiếp tế lương thảo đã khó càng thêm khó

Nói xong, Lưu Bang lại dang tay mời Trương Lương, Trần Bình ngồi vào bàn nhập tiệc.

Trương Lương vẫy vẫy ống tay áo, ung dung ngồi vào bàn, sau đó lại nói:

- Đại vương, quân Sở tuy rằng có lợi thế về địa hình, nhưng cũng không phải là không có cách hóa giải, sáu trăm ngàn đại quân của ta, tụ lại một đoàn tua tủa như lông nhím, tất nhiên là đi lại sẽ chậm chạp, nhưng một khi chia nhỏ ra, tại mỗi ngã đường lên núi, ta lệnh cho mỗi tướng lĩnh dẫn theo vài ngàn tinh binh, chia nhau lên núi, thế thì trong tí tắc đã có thể hóa giải lợi thế về địa hình của bọn quân Sở rồi.

- Chia quân?

Lưu Bang trầm ngâm nói:

- Có khi nào sẽ bị quân Sở triệt từng đội quân một hay không?

Điều Lưu Bang e ngại không phải là không có lý, Hạng Trang hiện giờ không còn là Hạng Trang của trước kia nữa.

Một đại đội tác chiến, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố và các chư hầu ở mỗi ngã đường, chỉ cần tùy tiện chọn ra một người, cũng có thể đem năm ngàn tàn quân của Hạng Trang, đánh cho tan thành tro bụi, nhưng nếu là từng đội quân nhỏ, tác chiến với quy mô vài ngàn người, thì e rằng ngay cả là Hàn Tín cũng không phải là đối thủ của Hạng Trang, Hàn Tín giỏi về binh tướng, Bành Việt, Anh Bố thì cũng dũng mãnh, nhưng bọn kia còn có thể dũng mãnh hơn cả Phàn Khoái đấy.

Trương Lương nói:

- Nhưng nếu để tinh binh ở mỗi ngã đường duy trì khoảng cách gần với nhau, nếu quân Sở chạy trốn, thì cứ bám theo đuôi, nếu quân Sở đổi thế phản công, thì cố thủ để chờ viện binh đến.

- Hay lắm!

Trần Bình nói một cách thần phục,

- Như thế, Hạng Trang có dũng mãnh đến đâu, bọn quân Sở có tinh nhuệ đến đường nào, cũng không thể trong một thời gian ngắn, đánh tan cả một đường tinh binh, sau đó thông dong chạy trốn được, mà không mất nhiều thời gian, các đường tinh binh còn lại sẽ chen chúc mà tới, lần lượt chặn giết, dù cho Hạng Trang có dũng khí ngất trời chẳng nữa, thì cũng phải chết là cái chết.

- Tốt!

Lưu Bang đập bàn thật mạnh, lớn tiếng nói:

- Cứ làm như vậy đi!

Vũ Thiệp nói cho cùng cũng chỉ là một biện sĩ, mưu mô chiến lược vốn không phải sở trường của hắn, ngay tức thì bị Úy Liêu nói đến á khẩu không trả lời được.

Khiến cho người ta không ngờ đến chính là, người thủ bên cạnh là Cao Sơ bỗng nhiên nói:

- Nhưng mà quân sư, liên quân cũng có khả năng chia quân vậy.

Úy Liêu không kiềm được ánh mắt tán thưởng dành cho Cao Sơ, lập tức nói:

- Không phải là có khả năng, mà là điều chắc chắn, liên quân chắc chắn sẽ chia quân lên núi, nếu không thì, sớm muộn họ cũng sẽ đuổi theo không kịp, đánh không được, sẽ rơi vào thế bị động chỉ có chịu đánh mà thôi.

Cao Sơ gật gật đầu, lại nói:

- Nếu như liên quân thật sự chia nhỏ quân ra, lập thành từng tiểu đội mà lên núi, vậy đến lúc đó lợi thế về địa hình của quân ta cũng chẳng còn nữa, khi đó, quân ta phải làm sao bây giờ?

Úy Liêu không nói, ánh mắt lại nhìn về phía Hạng Trang.

- Làm sao ư? Làm tốt chứ sao!

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Chấp người đến theo mấy đường, ta chỉ cần đi một đường thôi!
- Chấp người đến từ mấy đường, ta chỉ cần đi một đường thôi sao?

Úy Liêu nghe vậy lập tức hai mắt sáng rõ, nói rằng:

- Lời nói này nói thật tuyệt vời!

Hạng Trang bắt giác có chút xấu hổ, lời nói này không phải là hắn nói, mà là thể hệ sau này, người thống lĩnh dân Kiến Nô là Nỗ Nhĩ Cáp Xích nói, mặc dù tiền bối như Hạng Trang đối với vương triều Kiến Nô không có cảm tình cho lắm, nhưng cần phải thừa nhận rằng, Nỗ Nhĩ Cáp Xích là một thiên tài về quân sự, một trăm ngàn đại quân của hoàng đế Đại Minh, chính là bị số bất kỳ binh, số lượng không đến hai mươi ngàn người này đánh bại, đây là một minh chứng rõ ràng nhất.

Hiện giờ, Hạng Trang chỉ là tham khảo chiến thuật của trận chiến Tát Nhĩ Hử mà thôi!

Đương nhiên, mức độ nguy hiểm của trận chiến Đại Biệt sơn này, thì đáng sợ hơn trận chiến Tát Nhĩ Hử rất nhiều.

Trận chiến Tát Nhĩ Hử, gần hai ngàn bất kỳ binh của Kiến Nô, chỉ phải đối mặt với một trăm ngàn quân Minh, còn trận chiến Đại Biệt sơn thì, năm ngàn quân Sở lại phải đối mặt với năm mươi ngàn liên quân! Binh lực chênh lệch nhau quá xa, đâu phải hai chữ nguy hiểm là nói hết được! ? Tuy nhiên, vẫn là câu nói đó, quân Sở giờ đã không còn đường lui, lui thì hắn phải chết, xông về phía trước thì họa may còn có một con đường sống!

Trong bóng đêm, Úy Liêu bỗng buông tiếng thở dài, nói:

- Thượng tướng quân, người có từng nghĩ tới, sau khi người tập trung binh lực, kích phá được một đường tinh binh, thì người sẽ thoát khỏi sự bao vây truy đuổi của các đường binh còn lại như thế không?

Nói xong một hồi, Úy Liêu lại nói:

- Nếu lão già này đoán không nhầm, các đường binh của liên quân sẽ rất gần nhau, người đụng bất kỳ đường binh nào, thì các đường binh còn lại chắc chắn sẽ chen chúc mà tới, trước bữa sau vậy, tầng tầng chặn giết.
- Vậy cũng không có gì.

Hạng Trang điềm đạm nói:

- Chia quân lên núi là được!
- Chia quân lên núi?

Úy Liêu vẻ mặt có chút biến đổi, lại nói:

- Sau khi chia quân, thì sẽ tập hợp lại bằng cách nào?

Hạng Trang tức thì im lặng, điều này đích thật là một vấn đề, nên biết rằng đây là thời cổ đại, trên căn bản thì không có phương tiện đưa tin nhanh chóng và hữu hiệu nào cả, một khi đã chia quân ra, có muốn tập kết lại cũng khó, nhất là vùng rừng rậm nguyên thủy như tại Đại biệt sơn này, sau khi chia quân, muốn tập kết lại, đúng là khó càng thêm khó.

Rốt cuộc phải làm thế nào để thực hiện việc tập kết nhanh và hiệu quả đây?

Nhìn về phương xa, đám núi um tùm và biển sao trời gần như hòa hợp thành một.

Nhìn xuống chân núi, mơ hồ có thể nhìn thấy những chấm lửa như sao trời, đó chính là lửa trại của quân Sở.

Quân Sở đã dựng đại trại ở dưới chân núi, vừa đóng quân, vừa tụ tập dân làng, khi rời khỏi Thọ Xuân, Hạng Trang đem theo cả những đứa trẻ lẫn phụ nữ đang độ tuổi sinh nở, mà hẳn cứu được ở trong và ngoài thành đi theo cùng, cộng hết toàn bộ cũng khoảng hơn năm ngàn người, tuy rằng những phụ nữ và trẻ em này sẽ đem lại gánh nặng cho quân Sở, nhưng làm như vậy hoàn toàn là đáng.

Bởi vì, không cần đến vài năm là những đứa trẻ này sẽ lớn lên, sẽ trở thành nguồn cung cấp lính.

Còn về phần những phụ nữ đang tuổi sinh đẻ, lại có thể sinh cho quân Sở thêm nhiều đứa trẻ, cung cấp thêm nhiều nguồn lính sau này !

32. Chương 32: Sắc Không Thể Đỡ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 32: Sắc không thể đỡ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhìn các đốm lửa trại nho nhỏ ánh sao, Hạng Trang thoát giật mình, nghĩ ra một kế tuyệt diệu!

Gần như là cùng lúc, Úy Liêu cũng quay đầu, nhìn về phía Hạng Trang. Đã gần bảy mươi tuổi đầu rồi, mà con mắt sao vẫn tinh tường như thế, chắc hẳn lão ta cũng nghĩ ra điều gì rồi.

Hạng Trang mỉm cười nói:

- Quân sư phải chăng đã có sách lược ứng phó?

Úy Liêu khẽ mỉm cười, không đáp mà hỏi rằng:

- Thượng Tướng Quân hình như cũng có diệu kế?

Hạng Trang bỗng nhiên nhớ tới chuyện của Gia Cát Lượng cùng Chu Du, lập tức khẽ giật mình và nói:

- Quân sư, hai ta đem sách lược trong lòng viết ra miếng gỗ, sau đó cùng xem lại, thế nào hả?

Úy Liêu gật đầu mỉm cười và nói:

- Vậy thì theo ý của Thượng Tướng Quân đi, ha ha.

Lập tức Hạng Trang lệnh cho Cao Sơ tìm đến hai miếng gỗ. Hai người liền cầm con dao ngắn, khắc lên trên miếng gỗ, sau đó cùng đem đến bên ánh đèn xem. Chỉ thấy trên hai thanh gỗ đó khắc lên hai chữ giống y như nhau —— phóng hỏa.

Hạng Trang và Úy Liêu liền đồng thời vỗ tay cười ha hả, tình cảnh này, hai người không khỏi cảm thấy họ tâm linh tương thông.

Ngày hôm sau, tại đại doanh của quân Hán.

Lưu Bang kích trống tụ họp tướng sĩ, triệu tập Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Hàn Vương Hàn Tín, Ngô Nhuê và các đường chư hầu khác, cùng với cả các văn thần võ tướng như Lưu Cổ, Lô Oản, Ly Thương, Cận Hấp, Phó Khoan, Trần Bình, Trương Lương, Hạ Hầu Anh, Lý Tả Xa, Thúc Tôn Thông vâng vâng. Do Trương Lương phụ trách phân công quân vụ, cho các đường chư hầu và các vị đại tướng trong doanh trại.

Chính giữa lều lớn đã được đặt một cái bình phong, trên bình phong có treo một bức địa đồ

Bức địa đồ này là Trương Lương đã mất cả thời gian một đêm, thỉnh giáo không ít các tướng lĩnh sĩ tốt, những người quen thuộc địa hình phụ cận ở đây, và sau đó lại sắp đặt người có sở trường hội họa thức suốt đêm vẽ mới hoàn thành, là một bức tranh liên quan đến vị trí núi non và sông ngòi của Đại Biệt Sơn .

Đợi lúc mọi người xúm lại, Trương Lương mới chỉ vào địa đồ mà nói:

- Mời chư vị xem, bên phía này là Đại Biệt sơn, tàn quân Hạng Sở, ỷ vào lợi thế về địa hình của Đại Biệt sơn, giờ đây, bọn chúng đã hạ chiến thư, muốn quyết chiến với Đại vương chúng ta ở tại ngọn núi này! Đại vương ta trách trời thương dân, không muốn bá tánh thiên hạ chịu cảnh chiến tranh lâu dài, vậy nên đã quyết định ứng chiến!

- Đại vương nhân nghĩa!

Các đường chư hầu lần lượt chấp tay thi lễ.

Lưu Bang phất phất tay, ngăn mọi người ồn ào náo động, lại ra hiệu cho Trương Lương tiếp tục.

Trương Lương gật gật đầu, lại nói:

- Sau khi các vị trở về doanh trại, hãy lập tức phân công quân lính, lập một trại khoảng ba ngàn binh lính, các tướng tự trang bị, lần lượt tiến lên núi.

Tại sao lại là ba ngàn người, mà không phải nhiều hơn hay là ít hơn, điều này cũng đã được cân nhắc rất kỹ.

Tàn quân Sở ước tính khoảng năm ngàn người, nếu muốn tính cơ động của các đường tinh binh này, linh hoạt và mạnh hơn so với quân Sở, thì binh lực phải ít hơn quân Sở, nhưng nếu binh lực ít hơn, quân Sở chỉ cần đột kích một cái là có thể đánh tan đường binh này ngay, thế thì không được. Sau khi Trương Lương, Trần Bình cùng với Lưu Bang bàn bạc xong, cuối cùng quyết định cho mỗi đường tinh binh là ba ngàn người!

Lưu Bang lại đặc biệt dặn dò thêm, nói:

- Sau khi lên núi, mỗi đường tinh binh hãy tự tìm lấy nơi trọng yếu của miệng núi mà hạ trại, nên nhớ, khoảng cách giữa các trại cách nhau không quá xa, tối đa không quá mười lăm dặm! Một khi quân địch xuất hiện, lập tức thổi kèn báo hiệu, nếu như quân địch tháo chạy, thì bám xác theo đuôi, nếu chúng quay lại phản công, thì hãy cố thủ tại chỗ, chờ viện binh đến!

Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Hàn Vương Hàn Tín và các đường chư hầu đều lần lượt tán đồng, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Không đến nửa canh giờ, trong các doanh trại liên tục vang lên tiếng còi báo hiệu, ngay tức thì, từng đội binh giáp, khinh binh, tử sĩ lần lượt ra khỏi trại, sau khi tập kết sơ bộ, họ bèn men theo con đường nhỏ, đi sâu vào ngọn núi lớn mịt mù.

Bóng đêm tối đen như mực, năm ngàn quân Sở đang lảng lạng ẩn nấp trong các khe núi.

Nơi này cách đại trại quân Sở trên núi rất xa, ít nhất cũng có hơn hai trăm dặm.

Quân Sở sở dĩ chọn nơi này làm chiến trường, đương nhiên cũng vì bảo đảm cho sự an toàn của đại trại.

Trong núi rét lạnh, tướng sĩ quân Sở phần đông chỉ mặc có chiếc áo mỏng, cho dù đã lạnh đến run cầm cập, hàm răng run lẩy bẩy, nhưng cũng không một tên nào dám đốt lửa sưởi ấm!

Giữa sườn núi, Hạng Trang đang dẫn theo vài thân binh trèo lên phía cao quan sát.

Đứng trên sườn núi cao nhìn xuống, chỉ thấy một màu tối đen như mực, căn bản là chẳng nhìn thấy gì cả. Tuy nhiên Hạng Trang biết rằng, năm ngàn tinh binh của hắn đang lảng lạng ẩn nấp bên trong, tựa như con mãnh hổ đang nấp trong bóng tối, chỉ đợi đến khi con mồi xuất hiện, nó sẽ bất thành linh phóng ra từ trong màn đêm mịt mù, một kích trí mạng!

Lại nhìn ra cốc ngoại, có thể thấy các đốm lửa trại nhỏ mờ mờ ẩn hiện.

Đó là lửa trại của bọn liên quân, một nhánh quân ước chừng ba ngàn người, đang dựng trại ở khe núi gần bờ sông, đám quân này tuyệt đối sẽ không ngờ đến, bọn tàn quân mà chúng truy tìm, chỉ đang ẩn nấp trong khe núi, cách chúng vốn vẹn có năm dặm đường, bụi rậm dây dặt, hoàn toàn che phủ hết hành tung của tàn quân Sở. Nếu như không đến gần, căn bản là không thể phát hiện ra được.

Nơi xa hơn, cũng còn nhiều đốm lửa trại khác, đó lại là một nhánh quân khác.

Trong phút chốc, khoe miệng Hạng Trang liền nổi lên tia sát khí lạnh như băng, hất quay đầu về sau và nói:

- Đi, xuống núi!

Ngoài sơn cốc, tướng Hán là Thuần Vu Hồ, lĩnh theo ba ngàn tinh binh, dựng trại ở bờ sông.

Thuần Vu Hồ từ lúc ở huyện Phái, đã theo Lưu Bang đông chinh tây phạt, một đường lập công, từ một tiểu tốt thăng lên làm tướng quân. Hiện giờ có thể xem như là một tướng già trong quân trại Hán rồi. Chỉ chờ lúc Hán vương bình định thiên hạ, ít nhiều cũng có thể phong được chức quan nội hầu!

Nói ra, Thuần Vu Hồ vẫn là rất cẩn thận, mặc dù đại quân chỉ cắm trại ở đây một đêm, nhưng hất lại đích thân giám sát binh sĩ vây rào, đào chiến hào, còn thiết kế cả chướng ngại vật. Đương nhiên, do thời gian gấp rút, những công trình này, đều được làm rất đơn sơ. Tuy nhiên, dù cho có đơn sơ đến đâu, ít nhiều cũng có chút tác dụng để phòng ngự.

Bóng đêm thâm trầm, khí trời ngày một giá lạnh, ở trong lều, Thuần Vu Hồ đã uống hết hai lượng rượu, nhưng chung quy vẫn không yên tâm được, bèn mặc giáp trụ và đứng dậy, dẫn theo thân binh ra ngoài tuần tra. Lúc này, phần lớn các tướng sĩ đều đã ngủ say, chỉ có đài quan sát ở phía sau, cái được trang bị thêm một cách đơn sơ ấy, thì còn hơn mười tên lính thức đêm canh gác. Ở xa xa, còn có hai đội tuần tra đang tiến gần về phía bên này.

Tất cả đều yên bình và tĩnh lặng như tờ, trên căn bản là không có gì bất thường cả.

Thấy khí trời ngày một lạnh, thân binh Giáo Uy khuyên nhủ:

- Tướng quân, về thôi...

Thuần Vu Hồ bỗng nhiên giơ tay, tiếng khuyên nhủ của Giáo Uy lập tức im bật.

Chính là lúc này, Thuần Vu Hồ loáng thoáng dường như nghe được, phía ngoài trại dội lại tiếng vang gì đó, nhưng giờ nghe kỹ lại, lại chẳng nghe được động tĩnh gì cả. Tuy nhiên, dựa vào kinh nghiệm trình chiến sa trường bao nhiêu năm, Thuần Vu Hồ dám khẳng định, bên ngoài nhất định có người, nhất định là có chuyện. Thoắt chốc, tay phải Thuần Vu Hồ đã cầm lấy chuỗi kiếm.

Thân binh Giáo Uy cùng các thân binh tùy tùng khác ngay lập tức vẻ mặt biến sắc, đều lần lượt nắm chặt chuỗi kiếm.

Trong sự yên lặng đến nghẹt thở, Thuần Vu Hồ quay đầu về phía thân binh Giáo Uy, dùng tay ra hiệu. Thân binh Giáo Uy hiểu ý, liền quay lại dùng tay ra hiệu cho hai gã thân binh bên cạnh, hai gã này từ từ giơ cái còi hiệu đang đeo trên người lên. Gần như là cùng lúc hai tên thân binh đó giơ cái còi hiệu lên, liền có hai đốm sáng chói, đột nhiên phóng ra từ phía đêm đen bên ngoài trại, lao thẳng đến đây.

- Tặc tử to gan!

Thuần Vu Hồ lớn tiếng quát, trường kiếm trong tay đã chém ngang ra từ sớm, chỉ nghe hai tiếng leng keng, hai đốm sáng kia liền rơi xuống mặt đất. Mắt nhìn kỹ lại, thì ra là hai mũi tên lông vũ. Hai đầu của mũi tên sắc nhọn này, đã cắm sâu vào trong đất, nhưng phần đuôi nó vẫn còn khê run rẩy.

Ngay sau đó, tiếng còi báo hiệu khẩn cấp, cuối cùng cũng cất tiếng vang dội.

Gần như là cùng lúc với tiếng còi cảnh báo, phía ngoài doanh trại đột nhiên bùng sáng lên, hơn trăm ngọn đuốc rực lửa. Nương theo ánh lửa, Thuần Vu Hồ và các thân binh phía sau giật mình phát hiện, có vô số quân Sở y như là một đàn kiến, đang hùng hổ ồ ạt về phía quân Hán. Đi đầu là một tên tướng Sở, tay giương cung tên, hướng thẳng vào Thuần Vu Hồ mà bắn.

Mũi tên này, âm thanh phát ra lại không giống với hai mũi tên lúc nãy. Mũi tên này bắn ra, tiếng rít của nó phá vỡ cả không gian, khiến người ta cảm nhận được khí thế của người bắn không hề tầm thường. Thuần Vu Hồ rung mình, đột nhiên giơ kiếm toàn lực đón đỡ, chỉ nghe “cheng” một tiếng vang lên, một mũi tên rỗng to bằng ngón tay cái, đã nghiêng nghiêng cắm thẳng xuống đất, nhưng lại không sâu bằng hai mũi tên kia!

Mà Thuần Vu Hồ lại cảm thấy hai vai đau buốt nhức nhối, uy thế của mũi tên này, lại mạnh đến vậy ư!

Viên môn ngoại, tướng Sở lại lần nữa giương cung, Thuần Vu Hồ đã sớm trốn ra phía sau thân binh, tiếng cung bắn ra, lại là một mũi tên răng sói mạnh như tia chớp đang phóng tới, người thân binh che chắn phía trước là Giáo Ủy chưa kịp giờ kiếm, mũi tên sắc bén có đuôi tam lăng, đã sớm xuyên thấu thân hình cường tráng của hắn, hai tầng áo giáp trước sau, lại không cản nổi nó!

- Kẻ địch tập kích! Kẻ địch tập kích!

Thuần Vu Hồ vừa kinh sợ vừa tức giận, ngửa mặt lên trời gào thét.

Tiếng kèn cấp bách thê lương lại kéo dài không thôi, những tên quân Hán đang ngủ say bèn lũ lượt tỉnh giấc, lại bắt đầu mặc áo vải đeo giáp sắt nháo nhào cả lên. Những thân binh tử sĩ không phải mặc áo giáp, liền lập tức lao ra khỏi lều, nhao nhao hấp tấp hướng về rào chắn, chuẩn bị giữ rào tử thủ, nhưng lúc này, rõ ràng là không còn kịp nữa.

Bởi vì quân Sở đã sớm xông lên và giết đến tận cửa đại doanh.

Cùng với một tiếng gầm thét dồn vang, mười mấy tên lính Sở tinh nhuệ xông vào trước nhất, đồng thời tung ra phi thảo trong tay, những chiếc thảo sắc bén một khi móc vào hàng rào, hơn trăm tên lính Sở tinh nhuệ liền đồng thời, bắt đầu ra sức kéo mạnh sợi dây thảo. Hàng rào dựng đơn sơ gấp gáp, sao mà ngăn được sức kéo của hơn trăm người? Kéo một cái là đã rách rời một mảng lớn!

Hàng rào sụp xuống đè lên các chướng ngại vật, chiến hào phút chốc cũng biến thành đường bằng.

- Giết!

Hạng Trang thuận tay vứt đi chiếc cung cứng cáp, lại rào rào rút ra hoành đao, xung phong đi đầu, xông vào đại doanh của quân Hán.

Phía sau Hạng Trang, Cao Sơ, Kinh Thiên mỗi người dẫn theo trăm vị thân binh, trên tay đều cầm hoành đao lãnh khí dày đặc, giống như một đám sói hoang khát máu, gầm rú inh ỏi, lợi qua rào chắn đã sụp đổ.

Một tên tướng Hán tự cho giỏi võ hùng dũng, giờ kiếm lao thẳng về phía Hạng Trang

- Chết!

Hạng Trang quát lên một tiếng lớn, hoành đao nghiêng nghiêng chém xuống.

Vị tướng Hán căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể chống đỡ theo bản năng của mình, chỉ nghe được tiếng “cheng” một cái vang lên, đoạn kiếm hai lưỡi của tên tướng Hán, lập tức đứt làm đôi đoạn. Thế chém của hoành đao lại không hề mảy may suy yếu, ánh mắt lạnh lùng lóe lên, lưỡi đao sắc bén liền chạy dọc từ vai trái của tên tướng Hán, rồi vụt ra từ sườn phải của hắn, không tin được là tên tướng bị chém làm hai!

Hạng Trang một đao chém chết tên tướng Hán, đôi chân tuyệt nhiên không dừng lại, bờ vai lại va mạnh vào một tên khác, tên đứng cản đường lại là một vị tướng Hán khác, Truân Trường bị va phải lập tức rên la thảm thiết bay ngược về sau, cú va đụng này khá là mạnh, không ngờ lại khiến tên tướng Hán là Truân Trường bị va đến xương ngực rụng vỡ, xương sống gãy đoạn, chưa kịp rơi xuống đất, Truân Trường quân Hán đã tắt thở bỏ mạng.

Chợt lúc có hai gã tử sĩ quân Hán gan dạ liều mình, xông về phía Hạng Trang.

Hạng Trang ngược mặt lên trời, gầm lên một tiếng, mắt trợn tròn như sắp nứt ra, râu dựng đứng lên, tiếp đến lại một đao chém ngang, hai gã tử sĩ quân Hán, trong nháy mắt, cả người lẫn đao bị chém thành bốn mảnh, chẳng đợi xác rơi xuống đất, Hạng Trang đã lại dương đao giết thẳng vào trại, Thuần Vu Hồ nấp sau lưng thân binh, quan sát một cách lạnh lùng, không khỏi trong lòng nghiêm nghị, tên nhóc Hạng Trang, không ngờ lại dũng mãnh đến vậy!

Lại nhìn bọn quân Sở phía sau Hạng Trang, cũng sắc bén không đỡ nổi, mấy trăm quân Sở mặc áo giáp, cầm binh khí, giống như một bầy mãnh hổ xông thẳng vào đàn dê. Binh giáp, tử sĩ của quân Hán ồ lên, cũng chẳng ngăn chặn được bao lâu.

33. Chương 33: Đây Mới Chỉ Là Sự Khởi Đầu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 33: Đây mới chỉ là sự khởi đầu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lần tập kích đêm này quân Sở cũng là ở vào tình thế bất buộc mà thôi!

Hạng Trang dẫn đầu tướng sỹ, đích thân mạo hiểm trước hòn tên mũi đạn, Kinh Thiên, Cao Sơ dẫn theo hai trăm thân binh thể chết theo cùng. Hai trăm thân binh này đều là những binh sỹ tinh nhuệ cao lớn, mạnh mẽ và quả cảm hơn người, người mặc trọng giáp, tay cầm hoàn đao không có xích. Mũi tấn công mà hai trăm thân binh này tạo thành không khác gì một mũi đao nhọn sắc bén, thoáng cái là đã cắm ngập vào đại doanh quân Hán!

Theo sát phía sau là hai mãnh tướng Hoàn Sở, Tiêu Công Giác mỗi người dẫn theo tám trăm tinh binh len lỏi đánh vào.

Mặc dù quân Hán đã liều mạng chống trả nhưng vẫn bị đánh giết bức cho phải liên tiếp thối lui, Thuần Vu Hổ la hét không ngừng cũng vẫn không có cách gì cứu vãn được tình thế. Mắt nhìn quân Hán đã cầm chắc thất bại, Thuần Vu Hổ không khỏi giận giữ điên cuồng, rút kiếm chém liên tiếp mấy người, lớn tiếng hét:

- Tất cả nghe rõ đây, không được hoảng loạn, viện binh sắp tới rồi, kiên trì lên, cố chống đỡ!
- Viện binh sắp tới rồi, cố lên!
- Viện binh sắp tới rồi, cố lên!
- Viện binh sắp tới rồi, cố lên!

Đám thân binh sau lưng Thuần Vu Hổ đồng thanh hô lớn, tướng sỹ quân Hán hào hứng hô đáp, lòng quân có phần chấn lên được đôi chút.

Đúng vào lúc này, bỗng có một luồng hơi lạnh từ phía trước ập tới, phủ trùm lên người Thuần Vu Hổ.

Thuần Vu Hổ bị luồng hơi lạnh làm cho rùng mình một cái, vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách đó chừng mấy mươi bước, có một cặp mắt đỏ sọc thấp thoáng đang nhìn y tròn chọc, ngay sau đó, một bóng người đồ sộ như núi nhanh thoát như thiên tướng xuống trần, hua thanh trường đao lạnh như băng xông về phía y với một sức mạnh không thể nào ngăn cản được!

Vô tốt mặc trọng giáp tràn lên ngăn chặn đều bị chém không thương tiếc!

Khinh binh tử sỹ lớp lớp xông lên đều bị đao chặt ngang lưng.

Bất luận là tướng tá hay sỹ tốt, chỉ cần dám cản tất chết dưới đao!

Hạng Trang! Đây là Hạng Trang! Là tên Hạng Trang đã chém chết mãnh tướng hạng nhất của quân Hán Phàn Khoái!

Thuần Vu Hổ thấy lạnh buốt tim gan, dù cho cách xa đến mấy mươi bước nhưng y vẫn cảm nhận được một cách rõ rệt sự lạnh lẽo ghê người toát ra từ lưỡi đao của đối phương, cả tia nhìn chết chóc khiến cho người khác không thể thở được phát ra từ tròn mắt của đối phương nữa! Không do dự gì nữa, Thuần Vu Hổ quay người bỏ chạy, lúc này đây y chỉ muốn chạy khỏi nơi này, chạy càng xa càng tốt.

- Tướng giặc đừng hòng chạy, lãnh đao của ta!

Hạng Trang đời nào chịu bỏ qua cho chủ tướng quân Hán, vung đao lên, hết sức chém xuống!

Trong tiếng rít chói tai, thanh hoành đao nặng đến hai mươi cân thoáng chốc cắt qua hư không, nhanh như chớp phóng đến, Thuần Vu Hổ mới kịp chạy được hai bước, đã bị thanh đao đâm xuyên người, mũi đao sắc

nhọn đâm xuyên từ sau ra trước, thuận đà đẩy luôn thân hình Thuần Vu Hồ cắm mạnh vào cây cọc buộc ngựa phía trước!

Uy lực của một nhát đao, thì ra là như vậy!

- Thượng tướng quân uy vũ!

- Thượng tướng quân uy vũ!

- Thượng tướng quân uy vũ!

Thấy Hạng Trang phóng đao giết chết chủ tướng quân Hán, hai trăm thân binh hò reo rầm trời, đám binh sỹ của Hoàn Sở, Tiêu Công Giác cũng nhờ thế mà càng lên tinh thần, càng đánh càng hăng! Sỹ khí của quân Hán thì thoáng chốc rớt xuống đáy vực, phòng tuyến vốn đã lung lay giờ sụp đổ trong khoảnh khắc, binh bại như núi lở!

Tuy nhiên, kiếp nạn của quân Hán vừa mới bắt đầu thôi!

Gần như cùng với lúc quân Hán vỡ doanh trại ủa ra, bốn xung quanh chợt rực lên hàng ngàn ánh đuốc, dưới ánh lửa hừng hực như thiêu đốt đó có rất nhiều quân Sở từ bốn phương tám hướng ủa đến, bọn quân Sở đáng chết, bọn quân Sở giảo hoạt, bọn chúng còn có cả quân mai phục xung quanh doanh trại nữa, bọn chúng sớm đã tính trước cả rồi!

Kết quả chẳng cần nói cũng biết, quân Hán sớm đã mất hết ý chí chiến đấu giờ căn bản chẳng còn lòng dạ nào mà đánh nữa, bọn tháo chạy tán loạn bốn phía giống như những chú nai con đang hoảng sợ. Đám đông quân Sở đang tràn đến thì không khác gì bầy sói xông vào giữa đàn dê, con nào con nấy há ngoác cái mồm đỏ lòm, để lộ ra lỗ hòng đen ngòm sâu hút, bắt đầu tận hưởng bữa tiệc máu tươi thịnh soạn!

Trên đường núi gập ghềnh uốn lượn, Lưu Khấu đang dẫn theo ba ngàn tinh binh vội vã tiến về phía trước.

Lưu Khấu là đại tướng dưới trướng của Lương vương Bành Việt, trong những lần Bành Việt càn đánh nước Sở, y cũng nhiều lần dẫn quân xâm nhập vào trung thổ nước Sở, giết cướp bắt người đốt phá không chừa việc gì là không làm. Cùng với việc gây nên những hành vi tàn ác và đổ máu, bọn chúng cũng được rèn luyện thành một đội quân khát máu không khác gì hổ sói. Đây chính xác là một bầy thú dữ, ngay trong bọn chúng cũng không coi tính mạng của nhau ra gì, càng không coi tính mạng của người khác ra gì!

- Nhanh, nhanh nữa lên!

Lưu Khấu bước nhanh như bay, và không ngừng quay lại thúc giục đám quân sỹ dưới trướng.

Giờ khắc này, Lưu Khấu chỉ hận mình không mọc ra được đôi cánh để bay thẳng tới phía trước, y muốn chính tay chặt lấy đầu của tên tiểu tử Hạng Trang, lập lấy một phần công trạng, rồi được tấn phong tước Hầu!

Người khác e ngại sự vô dũng của Hạng Trang, nhưng y không sợ.

Giết được Khàn Khoái thì đã sao? Phàn Khoái sở dĩ có danh tiếng như vậy là do y là thân tín của Lưu Bang mà thôi, cộng thêm vài lời khen thưởng của Hạng Vũ trong bữa tiệc Hồng Môn, nên mới được truyền tụng ra ngoài. Lưu Khấu y nếu có được cơ may như thế, nói không chừng tiếng tăm còn nổi hơn cả Phàn Khoái cũng nên, nói không chừng còn sớm vượt qua cả Hạng Vũ, trở thành danh tướng hàng đầu trong thiên hạ cũng nên!

- Nhanh, nghe cho rõ đây, con mẹ đứa nào dám đi chậm lại, lão tử đây sẽ chém chết!

Lưu Khấu vừa chạy đi chạy lại, vừa lớn tiếng la hét, thấy tên nào rút lại phía sau là chẳng đợi phân trần thẳng chân cho một đạp vào mông, thấy tên nào không chạy nổi nữa mà gục xuống là rút đao chém xuống một cách hết sức tàn nhẫn, thoát cái đầu rơi máu đổ, tung tóe khắp nơi, quân sỹ Lương vương bốn phía kinh hãi gào thét, ai cũng vội co cẳng mà chạy như bay về phía trước.

Lưu Khấu ha ha cười lớn, lập tức co cẳng lao tới trước.

Ba ngàn quân Lương vương này chính là một bầy thú dữ, một bầy thú dữ khát máu!

Máu tươi của kẻ địch có thể khiến bọn chúng hưng phấn đến phát cuồng.

Máu tươi của đồng loại cũng có thể khiến bọn chúng hưng phấn, cũng có thể khơi lên cơn cuồng sát trong bọn chúng!

Ba ngàn quân Hán của Thuần Vu Hồ đã hoàn toàn sụp đổ, Quý Bồ, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ đang dẫn theo binh sỹ của mình tản ra đuổi giết số còn sót lại. Hạng Trang, Hoàn Sở, Tiêu Công Giác thì đang thu dọn chiến trường, chủ yếu là thu thập lương thực, sau đến là thu thập binh khí, đặc biệt là số hoàn đao của hai trăm thân binh, tuyệt đối không được bỏ sót, một mảnh vỡ cũng không được bỏ sót.

Dù cho công nghệ chế tác còn thô sơ, phẩm chất cũng chưa đủ tinh xảo, nhưng hoàn đao vẫn cứ là hoàn đao!

Trong trận chiến đêm nay, hoàn đao được sử dụng lần đầu mà trong lúc giao đấu đã chiếm được ưu thế áp đảo rõ rệt trước song đao kiếm. Hai trăm thân binh được trang bị hoàn đao, mà trong trận giáp chiến tàn khốc như thế này chỉ từ trận có mười mấy người, điều này đương nhiên là có liên quan đến khả năng chiến đấu đơn lẻ của hai trăm tinh binh, nhưng cũng có phần công lớn không thể phủ nhận của những thanh hoàn đao sắc bén!

Mặc dù trong lúc đao kiếm va chạm với cường độ mạnh cũng có hơn mười thanh hoàn đao bị nứt vỡ, nhưng không đáng kể gì so với uy lực hung hãn của hoàn đao! Đây chính là hung khí tuyệt thế được đưa vượt thời gian. Trong lịch sử ghi chép lại, kỵ binh nhà Hán có thể nhờ vào hoàn đao mà đánh cho quân Hung nô tan tác phải rút chạy về phía tây, điều đó không phải là không có lý.

(

Hạng Trang chậm rãi bước đến chỗ chiếc cọc đang găm xác tướng Hán, vung tay rút lại thanh hoành đao.

Thi thể Thuần Vu Hồ mất đi sức chống đỡ của thanh đao, chầm chậm trượt theo thân cột đổ xuống đất, trầm ngâm một lát, Hạng Trang đột nhiên dùng đao cắt phăng áo giáp trên người tướng Hán, rồi dùng mũi đao khắc lên ngực thi thể năm chữ: mới chỉ là khởi đầu! Đúng lắm, đây mới chỉ là khởi đầu, cuộc chiến sống còn giữa Hạng Trang hãn và Lưu Bang bây giờ mới vừa bắt đầu.

Nghĩ một thoáng, Hạng Trang lại khắc tiếp hai chữ “Hạng Trang” xuống mé dưới bên phải coi ký tên.

Vừa mới khắc xong thì Cao Sơ chạy đến bẩm báo:

- Thượng tướng quân, viện binh của quân Hán đã tới!
- Ủ? Tới nhanh lắm!

Hạng Trang thoát ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên nền trời đêm mé trái xuất hiện một dãy đuốc kéo dài, đang gấp rút tiến về phía này với khoảng cách mắt thường cũng nhìn thấy được, cánh quân Hán này đến quả thực rất nhanh, ít nhất cũng mười dặm đường núi, thế mà trong vòng chưa tới nửa canh giờ bọn chúng đã kịp đuổi tới!

- Thượng tướng quân, phía núi bên kia cũng có viện binh của quân Hán!
- Thượng tướng quân, bên này nữa, bên này cũng có viện binh của quân Hán!
- Thượng tướng quân, bên kia nữa, bên kia cũng có viện binh của quân Hán!

Trong chốc lát, mấy hướng còn lại cũng xuất hiện quân cứu viện của quân Hán, không thể không thừa nhận, phương án tiêu trừ mà Trương Lương đề ra cũng khá là ghê gớm, chỉ cần bất kỳ một cánh quân nào bị công kích, thì các đạo quân liên quân khác ở gần đó sẽ đánh hơi mà đến, xa hơn chút nữa còn rất đông liên quân đã chuẩn bị sẵn sàng, tầng tầng lớp lớp chặn đường, lần lượt tiêu diệt.

Nếu theo thông thường, chỉ cần quân Sở dám lộ diện thì đương nhiên sẽ rơi vào trùng vây của liên quân, lãnh kết cục toàn quân bị diệt!

Chỉ đáng tiếc, lần này Trương Lương gặp phải Úy Liễu, lại có cả người vượt thời gian là Hạng Trang, bọn họ đã sớm nghĩ ra cách đối phó để hóa giải phương án tiêu phạt của quân Hán!

Nhìn qua một lượt cảnh viện binh quân Hán đang đổ đến từ bốn phía như ong, Hạng Trang thản nhiên nói:

- Thôi tù và, chia quân rút lên núi!

Kinh Thiên quay người phát tay ra hiệu, sớm đã có mười mấy tên thân binh tinh nhuệ cầm tù và bằng sừng trâu đưa lên thổi vang, trong tiếng tù và vang lên không dứt, những nhóm quân Sở đang truy đuổi tàn binh Hán khắp núi lập từng quay đầu, trong phút chốc chia thành mấy nhóm, chia nhau lui vào rừng rậm. Đợi tới lúc các cánh viện binh của quân Hán đuổi đến, thì trên bãi sông ngoài mấy trăm thi thể quân Hán ra không hề thấy bóng dáng quân Sở.

- Đáng giận!

Đại tướng Lưu Khấu của Lương quốc giận đến mức nổi trận lôi đình, căm hận nói:

- Quân Sở đâu? Quân Sở đi đâu cả rồi?

Tư Mã Chử Thuần của một cánh quân khác bước lên phía trước, cẩn trọng nói:

- Tướng quân, lúc này hình như ta thấy có một nhóm quân Sở lui vào khu rừng rậm trên núi, xem ra hình như cũng có mấy trăm người.

- Sao? Lui vào khu rừng rậm trên núi?

Lưu Khấu nghe thế không khỏi ngạc nhiên đến tròn mắt.

Phải biết rằng hành quân đánh trận không giống như tiều phu đi đốn củi, có thể leo trèo thoăn thoắt trên những địa hình núi cao hiểm trở. Đại quân khi hành quân còn phải mang theo đồ quân nhu, trên vai còn phải vác theo binh khí nặng hàng chục cân và áo giáp, chỉ cần địa hình hơi dốc một chút là đã không thể leo trèo, hơn nữa, một khi vào rừng rồi các nhóm các bộ sẽ rất dễ mất liên lạc với nhau mà tụt lại phía sau, đến cuối cùng có thể sẽ bị lạc mà đói chết ở trong rừng.

(

Đám quân Sở này chẳng lẽ không sợ? Đang lúc Lưu Khấu còn hoài nghi bất định, bỗng có tên thân binh ở phía trước thẳng thốt kêu lớn:

- Tướng quân, người mau tới đây xem, ở đây có người để lại chữ này!

Lưu Khấu sải bước tiến đến, một thi thể nằm phơi bụng hiện ra trước mắt y.

- Thuần Vu Hổ!?

Nhìn thấy thi thể, Lưu Khấu không khỏi nhú mày, rồi định thần nhìn kỹ lại lần nữa, quả nhiên nhìn thấy trên ngực Thuần Vu Hổ bị người ta dùng mũi dao sắc khắc một hàng năm chữ, phía dưới còn có ký tên.

34. Chương 34 : Đây Mới Chỉ Là Người Thứ Hai

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 34 : Đây mới chỉ là người thứ hai

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thi thể của Thuần Vu Hổ đã được đưa về đại doanh của quân Hán ở ngoài núi, hiện giờ đang nằm trước mặt Lưu Bang.

Lưu Bang đứng trước thi thể của Thuần Vu Hổ với vẻ mặt nặng nề, từ trong tròng mắt như đang bốc lên hai ngọn lửa ma quái. Đầu tiên là Phàn Khoái, bây giờ là Thuần Vu Hổ, chỉ trong vòng chưa đầy nửa tháng, đã có hai người anh em lâu năm rời bỏ y, liệu có phải sẽ còn có người phải bỏ y mà đi nữa không?

Hạng Trang? Hạng Trang! Quả nhân không giết người thì không phải là người!

Trần Bình, Trương Lương đứng sau lưng Lưu Bang cũng mang vẻ mặt rất nặng nề.

Việc Hạng Trang để lại chiến thư trên thi thể Thuần Vu Hổ thì đã đành, chẳng qua cũng chỉ là lời hù dọa vậy thôi, không thể coi là thật, nhưng biểu hiện của quân Sở quả thật là đã vượt ra ngoài dự liệu của hai người bọn họ. Ngay cả Trương Lương cũng không hề nghĩ tới là quân Sở dám chui vào rừng già! Phải biết rằng đó chính xác là rừng sâu núi thẳm, ngay cả tiểu phu hay thợ săn cũng không dám tùy tiện mạo hiểm tiến vào, thế mà quân Sở dám, mà lại còn chia nhóm ra nữa chứ!

Trương Lương thở dài một hơi, tiến tới thỉnh tội với Lưu Bang:

- Thần suy xét không chu toàn, xin đại vương trách tội.
- Tử Phòng, quả nhân biết việc này không thể trách người.

Lưu Bang khẽ khoát tay, nói:

- Ai cũng không thể ngờ tới là dư nghiệt Hạng Sở lại dám chia nhóm lủi vào trong rừng rậm!
- Quả vậy, điều này quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng ra.

Trần Bình gật đầu, nói theo:

- Đại vương, Tử Phòng huynh, hai người nói thử xem, mấy ngàn tàn binh bại tướng của Hạng Trang sẽ làm thế nào mà mang vác quân nhu sau khi lủi vào rừng? Rồi làm thế nào để tập kết lại? Nếu không tập kết được hết lại thì tiếp theo hẳn sẽ làm thế nào? Bên người Hạng Trang chỉ còn lại vài trăm người, thì có thể làm gì được?
- Hoặc giả bọn chúng muốn thế này mà giằng co với chúng ta?

Lưu Bang bỗng nhiên nhíu mày, nói:

- Nếu đúng vậy thì cũng phiền toái lắm đây.
- Sẽ không đâu.

Trương Lương khất tay, thần nhiên nói:

- Quân Sở chắc chắn chỉ tạm thời rúc vào rừng rậm thôi, nếu bọn chúng cứ tiếp tục len lỏi trong rừng mà trốn chạy thì chẳng cần đến quân ta đi truy đuổi, bọn chúng cũng tự khắc tan tác. Nói cho cùng quân Sở cũng chỉ là người, đâu phải dã thú, sao có thể ẩn nấp lâu trong rừng được.

Khương Tể mang theo năm mươi quân tinh nhuệ, đang cố sức leo núi.

Sắp đến đỉnh núi rồi, những cây cối cao lớn đã dần dần ít đi, những bụi cây rậm ngày càng nhiều lên, đặc biệt là những bụi cây gai phân bố ở khắp nơi, chúng trở thành chướng ngại vật lớn nhất của quân Sở. Thường thì quân Sở chỉ có mỗi một cách là dùng đao kiếm phạt các bụi gai đi để mở lấy một con đường, điều duy nhất đáng mừng là đỉnh núi đã ở ngay trước mắt.

Khi Khương Tể phạt xong bụi gai cuối cùng, để đặt chân lên đỉnh núi, y không khỏi thở phào một hơi.

Nhìn quanh bốn phía, vô số những ngọn núi xung quanh giống như những thần tử đang triều bái để vương, phủ phục xung quanh ngọn núi này, không sai, ngọn núi dưới chân y đây chính là ngọn núi cao nhất trong vòng mấy mươi dặm quanh đây!

Lúc này, năm mươi quân tinh nhuệ cũng nô nức trèo lên.

Năm mươi tinh binh vừa mới thoát khỏi khu rừng rậm âm u, thoát chốc bước lên đỉnh núi thoáng đãng, người nào cũng cảm thấy lồng ngực như được rộng mở, không kiềm được sự phấn khích mà tru vang bốn phía.

Đợi năm mươi quân tinh nhuệ đều xả hơi xong, Khương Tể mới nói:

- Đủ rồi, hét vài tiếng là được rồi, mẹ kiếp đừng có ở đó mà hét không ngừng nữa. Nhanh lên, năm người một nhóm, đi nhặt củi khô đi!

Năm mươi quân tinh nhuệ đồng thanh đáp “rõ” rồi lập tức nhận lệnh đi liền.

Trời sắp chuyển tối, cũng là lúc năm mươi quân tinh nhuệ nô nức trở về đỉnh núi, người nào người nấy đều vác trên lưng một bó củi lớn. Khương Tể bèn cho xếp năm mươi bó củi khô thành một đồng, đợi sau khi trời tối hẳn, sẽ dùng đá lửa mỗi cháy bó giẻ tẩm nhựa thông mang theo, rồi ném vào đồng củi khô.

Không đầy nháy mắt, đồng củi khô đã bùng lên cháy dữ dội.

Sau khi đốt xong đồng lửa, Khương Tể và năm mươi quân tinh nhuệ bèn lui ra một tảng đá lớn cách đó không xa, rồi chăm chăm nhìn vào màn đêm càng lúc càng buông xuống dày đặc bốn xung quanh.

Đột nhiên, trong màn đêm phía trước sáng lên một ánh lửa.

- Tướng quân mau nhìn xem, phía trước có ánh lửa, đó là người của ta!

Một tên lính mắt hí nhìn thấy, cao hứng nhảy bật dậy, nhanh nhẩu báo cáo với Khương Tể.

Hiện giờ Khương Tể đã được thăng chức lên Giáo úy, miễn cưỡng cũng có thể gọi là tướng quân rồi.

Về chế độ cấp bậc của quân Sở về cơ bản là dựa theo chế độ của quân Tần trước kia:

Năm người thành một ngũ, đứng đầu là ngũ trưởng.

Mười người thành một thập, đứng đầu là thập trưởng.

Mười lăm người thành một đội, đứng đầu là đội trưởng.

Một trăm người thành một truân, đứng đầu là truân trưởng.

Lấy một số truân nhất định lập thành một Khúc, đứng đầu là quân Hâu.

Lấy một số Khúc nhất định lập thành một bộ, đứng đầu là Tư Mã.

Lấy một số bộ nhất định lập thành một doanh, đứng đầu là Giáo úy hoặc tướng quân.

Một số doanh nhất định tạo thành đội quân, đứng đầu là tướng quân!

Thêm một lúc nữa, bốn bề khắp núi đều nổi lên ánh lửa, tổng cộng có chừng bảy tám chỗ.

Thêm khoảng thời gian chừng nửa tuần trà, trên một đỉnh núi nào đó trong màn đêm chợt nổi lên ba đồng lửa, ba đồng lửa tạo thành hình chữ “phẩm” đang bốc cháy ngùn ngụt, xa gần mấy mươi dặm đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng!

- Ở đó kìa, thượng tướng quân ở bên đó!

Năm mươi quân tinh nhuệ hào hứng kêu lên.

- Thấy rồi, mau ghi nhớ phương hướng!

Nói dứt lời, Khương Tể cũng ngửa cổ nhìn lên bầu trời sao, rồi lại nhìn xuống ba đồng lửa phía trước để đối chiếu phương hướng, nhớ thắm trong đầu, rồi ra lệnh:

- Đi, mau xuống núi, lập tức bẩm báo cho tướng quân biết về vị trí của thượng tướng quân.

- Rõ!

Năm mươi quân tinh nhuệ đồng thanh đáp, rồi lập tức cầm đuốc đi men xuống núi.

Ba ngàn quân của Lương vương do Lưu Khấu dẫn đầu đang dựng trại nghỉ ngơi trong một hẻm nhỏ dưới chân núi.

Đêm qua uống công chạy hết mấy mươi dặm đường núi, đến cuối cùng ngay cả một tên lính Sở cũng không bắt được, thật khiến cho Lưu Khấu buồn bực. Lúc đó nhóm quân Sở gần nhất cũng chỉ cách không đến trăm bước, thế mà chỉ có thể giương mắt lên nhìn bọn chúng lui vào rừng chạy mất, lúc ấy Lưu Khấu thật sự muốn đuổi theo vào rừng, nhưng cuối cùng lại không dám.

Gặp rừng dừng vào, gặp giặc cùng đường dừng đuổi, những điều đó đều được giảng giải trong sách binh thư đó thôi!

(

Hơn nữa, quân của Lương vương đều mang theo đồ quân nhu nặng nề, quân lính có thể nhẹ nhàng lên núi, còn quân nhu thì không, chỉ e là tướng sỹ sẽ phải nhịn đói, tối đến ngủ ngoài trời, những chuyện này đâu thể giỡn chơi.

Lúc này đây, Lưu Khấu với tâm trạng buồn bực đang ôm vò rượu mà mượn rượu giải sầu.

Chữ Thuần đang ngồi tiếp rượu bên cạnh đứng lên đi giải, vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy trên đỉnh núi phía trước đang rực sáng ánh lửa, bèn quay lại nói với Lưu Khấu:

- Tướng quân, trên đỉnh núi đằng kia có ánh lửa!
- Lão tử nhìn thấy từ lúc nãy rồi.

Lưu Khấu tức giận nói:

- Chắc chắn là bọn dư nghiệt quân Sở trốn lên núi hồi sáng.
- Bọn mọi rợ phương nam này chân tay cũng lạnh lợi ra phết đấy.

Chữ Thuần đi giải xong, lắc lắc cái thứ đang lúc lửu dưới quần một cái, cầu nhàu nói:

- Không ngờ trèo được lên tận đỉnh núi cao như thế.
- Đừng để ý đến bọn chúng, cứ mặc bọn chúng uống gió tây bắc trên đỉnh núi đi, lão tử đây chẳng tin là bọn chúng có thể trốn trên đỉnh núi mãi mà không xuống, đợi bọn chúng xuống núi rồi, xem lão tử thu thập bọn chúng thế nào!

Nói đoạn, Lưu Khấu lại cầm vò rượu gơ về phía Chữ Thuần, hét:

- Đến đây, đến đây, uống rượu tiếp.

Cách đó mười mấy dặm, năm trăm thân binh của Hạng Trang đang ẩn nấp nghỉ ngơi, chính đồn trong một hẻm núi nhỏ.

Tất cả tướng sỹ đều ngồi tựa sát lại với nhau, ăn lương khô, uống nước trong ống trúc, binh khí được đặt ở vị trí chỉ cần đưa tay ra là lấy được, ngay cả trong lúc nghỉ ngơi ăn cơm, bọn họ cũng luôn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ.

Hơn nửa canh giờ sau, Kinh Thiên đã hoàn thành nhiệm vụ, dẫn năm mươi quân tinh nhuệ trở xuống từ đỉnh núi.

Chẳng kịp hít thở, Kinh Thiên liền đi thẳng tới trước mặt Hạng Trang, vừa thở hào hển vừa bẩm báo:

- Thượng tướng quân, ba đồng lửa đã được đốt lên đúng theo sự chỉ bảo của người, các ngọn núi xung quanh cũng đã thấy nổi lửa đáp trả, tiểu nhân đã đếm qua, tổng cộng chỉ có tám chỗ, có một nhóm quân không biết là chưa kịp đốt lửa hay là đốt rồi mà bị rừng cây che mắt nên không thấy.
- Biết rồi.

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói thêm:

- Mau ăn chút gì, rồi nghỉ ngơi đi.
- Rồi!

Kinh Thiên đáp một tiếng rồi dẫn theo năm mươi quân tinh nhuệ bước sang một bên nghỉ ngơi, ăn cơm.

Kế tiếp sẽ là chờ đợi, chờ đợi kéo dài. Bắt đầu từ sau nửa đêm, có sáu nhóm quân chạy vào rừng lúc đầu trở ra hội hợp, đến lúc trời sáng thì tám trong tổng số chín nhóm quân ban đầu đã về hội hợp, tận đến chiều tối, nhóm quân cuối cùng mới về đến, lúc này, gần năm ngàn người lại được tập kết lại với nhau giống như kỳ tích vậy!

- Thượng tướng quân, không, không về trễ quá chứ?

Tiêu Công Giác dẫn theo một nhóm quân về tới sau cùng, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Hạng Trang.

- Vẫn không quá muộn.

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Nhưng toàn quân đang chuẩn bị nhổ trại xuất phát rồi, bản tướng quân nhiều nhất có thể giành cho bọn người nửa canh giờ nghỉ ngơi thôi!

- Không cần đến nửa canh giờ.

Tiêu Công Giác ngang nhiên đáp lại:

- Chẳng phải là ăn miếng lương khô, uống ngụm nước thôi sao? Thời gian chừng dài một bữa là xong!

- Được, vậy thì nhanh lên!

Hạng Trang vừa khoát tay, Tiêu Công Giác cùng năm trăm binh sỹ nhanh chóng bắt đầu ăn uống nghỉ ngơi, quay người lại, Hạng Trang hướng ánh mắt nhìn ra ngoài sơn cốc, ngoài đó, có thể thấp thoáng nhìn thấy những đốm lửa lấp láy như sao.

Bỗng nhiên, trong đám cỏ phía trước mặt vang lên tiếng lao xao.

Kinh Thiên vừa vung tay lên, mười mấy tên thân binh tinh nhuệ đã lăm lăm cầm hoàn đao bước ra không một tiếng động.

Tiếng lao xao trong bụi cỏ mỗi lúc một gần, cuối cùng đám cỏ mé ngoài cùng không ngừng rung lên, ngay lúc đám người của Kinh Thiên chuẩn bị ra tay thì Cao Sơ dẫn theo hai tên thân binh vạch cỏ chui ra.

- Thượng tướng quân, đã rõ thám rõ ràng rồi!

Cao Sơ quỳ một gối xuống đất, thấp giọng bẩm báo:

- Bên ngoài đó là quân Hán!

- Quân Hán? Chính là bọn chúng!

Hạng Trang vung tay rút đao, chỉ ra phía những đốm lửa trại phía xa xa, mặt hần lên vẻ dữ tợn, ra lệnh:

- Truyền lệnh, các doanh trại chuẩn bị, nửa canh giờ sau nhổ trại xuất phát!

Buổi trưa ngày hôm sau, lúc Lưu Bang đang ngồi trong trướng uống rượu giải sầu cùng Trần Bình, Trương Lương, Hạ Hầu Anh đột nhiên dẫn hai tên thân binh khiêng một chiếc cáng bước vào.

Mặt Hạ Hầu Anh sụ xuống, không khác gì cha chết.

(

Lưu Bang bất giác như cảm thấy điều gì, lập tức rời bàn đứng lên, bước nhanh nhất có thể đến bên chiếc cáng, sau đó xoạt một tiếng lật giở tấm vải bố màu trắng đang phủ trên chiếc cáng ra, đập vào mắt Lưu Bang là một gương mặt quen thuộc, nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó Lưu Bang bỗng thấy tối sầm trước mắt, thiếu điều chết ngất.

Ân Phục, lại một người anh em lâu năm, người cũng khởi binh với Lưu Bang y ở Phái huyện bỏ y mà đi!

Điều khiến Lưu Bang cảm hận hơn nữa, là ở trên ngực Ân Phục cũng khắc chữ: Đây mới là người thứ hai!

Thị uy, đây rõ ràng là đang thị uy với y, lúc này đây, Lưu Bang như nhìn thấy Hạng Trang đang đứng trước mặt y, chỉ vào mặt y mà hét lớn:

- Lưu Bang, đợi ta giết hết thân tín của người rồi, cuối cùng sẽ đến lượt người!

35. Chương 35: Lưu Bang Vào Núi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 35: Lưu Bang vào núi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ân Phục không may chết trận, tuy rằng Lưu Bang vô cùng hận Hạng Trang, nhưng chỉ có thể để trong lòng, để rồi rất nhanh, Lưu Bang lại lĩnh giáo sự tàn nhẫn của Hạng Trang!

Hai ngày sau, cánh quân thứ ba quân Hán bị quân Sở đánh bại, chủ tướng chết trận!

Bốn ngày sau, cánh quân thứ tư quân Hán bị quân Sở đánh bại, chủ tướng chết trận!

Bảy ngày sau, cánh quân thứ năm quân Hán lại bị quân Sở đánh bại, chủ tướng lần thứ hai chết trận!

Trước sau không quá mười ngày, quân Sở đã liên tiếp đánh bại năm cánh quân của quân Hán, trước sau chém giết tướng sĩ quân Hán một vạn người, cùng lúc đó, quân đội của các lộ chư hầu gồm quân Tề, quân Lương, quân Triệu, quân Hàn lại không hề bị tổn hại, thậm chí ngay cả đội quân của Chu Ân từng phản bội Sở hàng Hán cũng không lọt vào bất cứ trận tập kích nào!

Trong một lúc, đội quân Hán trong núi cảm thấy bất an, bên trong các lộ liên quân cũng có lời đồn thổi khắp nơi.

Có người nói, Hạng Trang cùng năm nghìn quân Sở thật ra sớm đã chết đói tại rừng sâu núi thẳm rồi, hiện giờ bọn hắn hóa thành các quỷ hiện ra để báo thù, bằng không, sao không thấy bọn họ ban ngày xuất hiện để tập kích quân Hán chứ?

Cũng có người nói, Hạng Trang đã hóa thành sơn tiêu (loài yêu quái một chân trong truyền thuyết), hiện giờ chạy còn nhanh hơn cả báo, có thể dùng tay xé nát cả hổ, sư tử, hơn một vạn người của năm cánh quân Hán đều bị hắn giết chết, còn về phân năm nghìn quân Sở, nửa tháng trước cũng đã bị hắn giết sạch rồi, ở nơi nào đó còn có quân Sở, chính là tiêu sơn do Hạng Trang hóa thành để báo thù cho Hạng Vũ.

Còn có người nói, Tề Vương Hàn Tín, Lương Vương Bành Liệt, Hoài Nam Vương Anh Bô đã âm thầm ký kết đồng minh với Sở quân, chuẩn bị ở giữa Đại Biệt Sơn đem chém giết sạch quân đội của Hán vương, người truyền bá tin đồn còn nói đến có mũi có tên, chứng cứ cũng rất đầy đủ, người nghĩ xem, nếu như không có sự âm thầm giúp đỡ của quân Tề, quân Lương, quân Hoài Nam, chỉ bằng mấy nghìn quân Sở có khả năng đánh bại được năm cánh quân của quân Hán sao?

Lời đồn đãi trong quân nổi lên bốn phía, hậu quả trực tiếp nhất chính là quân tâm lay động, tư tưởng hỗn loạn.

Hơn nữa các chủ tướng lĩnh binh của liên quân các nước cũng không biết tâm tư thật sự của đại vương nhà mình, câu nói cửa miệng, không có lỗ hổng thì không có gió, có lẽ lời đồn là thật chăng? Bởi vậy, tất cả đều trở nên do dự, đến cuối cùng, thậm chí còn xuất hiện quân Hán tại hơn mười dặm bên ngoài thê thảm bị quân Sở giết sạch, mà các đội quân còn lại thấy cục diện quỷ dị như thế vậy mà thấy chết còn không cứu!

Ngoài núi, đại doanh của quân Hán.

Lại một cánh thương nữa được đặt trước lều lớn của Lưu Bang, Phần Khoái tính toán, đã là cái thứ sáu rồi.

Nhìn năm chiếc cánh thương được xếp thành một dãy trước mặt, cùng với trên các cánh thương là năm gương mặt quen thuộc, sắc mặt Lưu Bang âm trầm lạnh như băng.

Cách đó không xa, là các lộ chư hầu Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bô đứng đó.

Ngoại trừ Hàn Tín, các chư hầu đều có vẻ căng thẳng, có chút lo sợ, tình hình tại trong núi lớn bọn họ đều đã biết, sự tình lại biến thành như bây giờ, thực sự khiến người ta không ngờ tới, chỉ có thể nói, Hạng Trang thật sự là quá âm hiểm, quá ác độc, dĩ nhiên là xuất hiện chỉ để giết quân Hán, chiêu bất động làm tổn hại các quân chư hầu, quả tà ác!

Mất một lúc lâu sau, sắc mặt Lưu Bang cuối cùng cũng dịu đi, hướng tới các lộ chư hầu nói: - Quả nhân biết, việc này không trách được các người, đây đều là quỷ kế của thằng nhãi Hạng Trang! Dừng một lát,

Lưu Bang lại nói: - Còn nữa, đem các lộ tinh binh đang vào núi rút lui ra hết, mặt khác điều một nhóm tinh binh khác vào núi tiêu diệt toàn bộ là được.

- Vâng! Các lộ chư hầu đều đồng ý, nhận lệnh đi.

Lưu Bang hiểu rất rõ, lời đồn tuyệt đối không tự dưng mà có, chắc chắn là có người ở trong quân tung ra!

Hơn nữa chắc chắn người là nằm trong đám các lộ chư hầu, ít nhất cũng là phụ tá cho bọn họ hoặc là môn khách, chỉ có điều hiện giờ không phải là lúc truy cứu chuyện này!

Các lộ tinh binh trong núi đã thôi đồn nhảm khắp nơi, hơn nữa quân lương cũng đã ăn gần hết, nên gần như là cũng được triệu hồi quay về, dù sao Lưu Bang cùng với quân đội của các lộ chư hầu dưới trướng còn nhiều mà, điều ra một nhóm, lại điều đi vào trong đó một nhóm là được! Tuy vậy, kế sách bao vây diệt trừ quân Sở còn phải thay đổi, có thể không phải lúc nào cũng bị thụ động chịu đòn như vậy chứ?

Lập tức Lưu Bang tiến vào trong trướng, Trương Lương, Trần Bình cũng yên lặng theo sát tiến vào.

Lưu Bang yên lặng ngồi xuống, Trương Lương, Trần Bình cũng quỳ xuống ngồi theo.

Mất một lúc sau, Trương Lương mới vái lạy, hướng về Lưu Bang nói: - Đại Vương, thần muốn vào núi một chuyến.

- Người muốn vào núi? Lưu Bang ngạc nhiên hỏi: - Trong núi kham khổ, hơn nữa rất nguy hiểm, người không nhất thiết phải vào núi như thế?

Trương Lương lắc đầu nói: - Đại vương, thần không vào núi, thì sẽ không nhìn được thực địa, sẽ không biết ngọn núi đó rốt cuộc xảy ra cái gì, không biết ngọn núi đó xảy ra cái gì, thần cũng sẽ không nghĩ sẽ kế sách ứng phó.

- Cũng đúng. Lưu Bang vỗ đùi, kiên quyết nói: - Quả nhân cũng theo người cùng nhau vào núi!

Lưu Bang vào núi, chắc chắn phải có đại đội thân binh đi theo hộ vệ, tuy nói trong núi tình thế phức tạp, nhưng nếu quân Sở muốn uy hiếp sự an toàn của Lưu Bang cũng là điều hết sức khó khăn, Trương Lương lập tức gật đầu nói: - Đại vương muốn vào trong núi cũng có thể được, thậm chí còn có thể cổ vũ sĩ khí quân ta, tuy nhiên, cứ nên mang theo thân binh duệ sĩ, để phòng ngừa khả năng xấu có thể xảy đến!

- Đó là đương nhiên. Lưu Bang nói: - Quả nhân để Hạ Hầu Anh dẫn theo hai vạn tinh binh đi theo.

- Việc này không nên chậm trễ, đề phòng sinh biến. Trương Lương lại nói: - Đại vương, hôm nay vào núi luôn được không?

Lưu Bang ngồi dậy, cao giọng nói to: - Hạ Hầu Anh, mang hai vạn tinh binh, theo quả nhân vào núi!

Sâu trong núi lớn, hơn bốn ngàn quân Sở đã quay lại trong trại lớn ở sâu trong núi lớn để nghỉ ngơi và hồi phục.

Trong bảy ngày này, quân Sở liên tục đánh bại năm cánh quân Hán, giết hơn vạn người, thanh uy vang dội, quân tâm của các lộ quân Hán trong núi đều lung lay, liên quân các nước cũng đồn đãi nổi khắp bốn phía, có thể giết một nghìn tên địch, thì tự tổn hại tám trăm, quân Sở mặc dù liên tiếp chiến đấu liên tiếp thắng, nhưng cũng thương vong không ít, đến bây giờ chỉ còn hơn bốn nghìn người!

Hơn nữa, hơn bốn nghìn người này bất luận về tinh lực hay thể lực, đều đã đến cực hạn rồi.

Hành quân tiến hành trong rừng sâu núi thẳm với cường độ cao, chiến đấu với liệt độ cao nhất, há lại là trò đùa ư? Nói cho cùng, tướng sĩ quân Sở cũng là người, không phải là máy móc, bọn họ sẽ mệt mỏi, cũng sẽ phải buông lỏng.

Cho nên, Hạng Tráng phải dẫn bọn họ quay về trại lớn để nghỉ ngơi và chỉnh đốn là tất yếu.

Trở về trại lớn, việc trước tiên là đổ một bồn nước nóng lớn để tắm, lại không quên lấy lương khô đồ ăn nguội ăn cùng với cơm nóng hổi, kế tiếp, còn có cơ thể mềm mại nóng ẩm của nữ nhân đang chờ đón bọn

họ, những nữ nhân này sẽ khiến cho thần kinh của bọn họ thả lỏng, tinh thần của bọn họ lập tức trở nên phấn chấn, đặng đặng sát khí!

Tối đa hai ngày, quân Sở lại bắt đầu một trận giết chóc mới!

Hai ngày sau, Lưu Bang liền đích thân dẫn hai vạn tinh binh vào núi lớn.

Vào núi, Lưu Bang mới biết hành quân trong núi thật sự là gian khổ, mặc dù đại quân phần lớn đi dọc theo khe sâu, dòng suối bằng phẳng là nơi hành quân, nhưng bởi vì trong núi căn bản không có đường, hành trình thật sự gian nan không gì sánh được, rất nhiều nơi chẳng có chút hình dạng đường chút nào, để la ngựa lương thực đi qua, thật không biết quân Sở hành quân ở trong rừng già này như nào? Lương thực quân dụng bọn họ mang theo thế nào?

Lưu Bang đương nhiên sẽ không nghĩ đến, quân Sở hiện này ngoại trừ binh khí, áo giáp cùng với mười nghìn xuất lương khô ra, thì không có quân dụng lương thực nào khác, như quân Hán lúc này, vừa phải mang theo lều bạt khí giới, còn phải mang theo các đồ dùng nhà bếp nồi sắt, còn có một lượng xe la lớn vận chuyển quân lương, một số lượng lớn như thế, cũng chỉ có thể hành quân dọc theo khe suối, căn bản không thể trèo đèo lội suối.

Đại quân tiến vào trong núi đến khúc ngoặt sông, sắc trời đã gần chạng vạng, hơn nữa hầu hết sĩ tốt đều đã mệt mỏi, Lưu Bang liền hạ lệnh dừng lại đóng quân, lập tức hai vạn quân Hán liền bận rộn.

Chưa đến nửa khắc, lều lớn của Lưu Bang đã được dựng lên trước tiên.

Chiều nỉ đã sớm được thân binh mang vào trong đại trướng để trải, lại dọn xong án kỷ, thậm chí còn có thể có chút rượu nhạt, cùng với thịt bò vừa chín nóng hổi, Lưu bang lập tức mời Trương Lương, Trần Bình ngồi vào vị trí, nói: - Tử Phòng(1), Trần Bình, đến đây, uống mấy chén rượu trước để cơ thể ấm áp, gió trong núi này thật lớn, đi được nửa ngày rồi, quả nhân cũng đã bị đông cứng rồi đây này!

Trương Lương, Trần Bình hướng về Lưu Bang vái chào, lập tức nâng lấy tay áo che mặt nâng chén rượu lên.

Sau vài chén rượu, người cũng dần dần nóng lên, Trương Lương mới nói: - Đại vương, thần đã có cách.

- A, Tử Phòng đã có cách gì? Lưu bang nghe vậy tinh thần lập tức tỉnh táo, Trần Bình cũng có chút chờ đợi.

Trương Lương nói: - Trên đường vào núi, thần một mực nghĩ, quân Sở dám vào trong rừng già, còn có thể trèo đèo lội suối, thì tất nhiên có không có khả năng mang theo đồ quân dụng lương thực, cũng không có đồ quân dụng lương thực thì không thể nhóm lửa nấu cơm, không có cơm làm sao mà sống đây? Trên đường đi này, thần nghĩ rất lâu cũng không lý giải được, tận cho đến khi trên đường thần ngẫu nhiên nhặt được cái này.

Dứt lời, Trương Lương lấy từ trong ống tay áo ra một bao bố thủng dài chừng vài thước, rộng có vài tấc.

- Tử Phòng, cái này chẳng phải chỉ là bao bố thủng thôi sao? Lưu Bang khó hiểu hỏi: - Nó có thể giải thích được gì chứ?

- Đại vương, đây không phải là bao bố bình thường! Trương Lương giơ bao bố trong tay lên, nói: - Đây là túi quân lương mà quân Sở dùng để chứa lương thực, lúc thần nhặt được, trong túi còn có một ít lương thực, đã rang chín rồi, vốc lên có thể ăn luôn! Quân Sở có thể chui trong rừng già, còn có thể trèo đèo lội suối, là dựa vào bao bố nhỏ nhoi này!

- Lương thực đã được rang chín!? Trần Bình bừng tỉnh ngộ, nói: - Thì ra là như vậy, quân Sở vậy mà đem lương thực rang chín lên, sau đó từng sĩ tốt mang theo từng túi lương thực bên mình, cứ như vậy, không cần phải dùng xe vận chuyển quân dụng lương thực, khả năng hành động của quân đội có thể nâng cao lên đáng kể, việc trèo đèo lội suối cũng không phải là vấn đề!

Lưu Bang rất nhanh cũng hiểu ra, lập tức không tự chủ được mà gật đầu tán thưởng: - Thật lợi hại!

Dừng lại một chút, Lưu Bang lại nói: - Quân Sở không có quân nhu quân dụng liên lụy, thảo nào có thể chui trong rừng già, còn có thể trèo đèo lội suối, nhưng sau khi bọn họ phân chia lực lượng, lại làm thế nào để hoàn thành việc tập kết lại được?

Trương Lương nói: - Điều này thần còn chưa rõ, tuy nhiên chờ quân Sở lần thứ hai động thủ là biết ngay.

- Vậy thì chờ. Lưu Bang nói: - Quả nhân muốn xem, thằng nhãi Hạng Trang còn có thể kiêu ngạo tới mức nào?

Trương Lương trầm ngâm một lát, chợt nói thêm: - Đại vương, thần có dự cảm, Hạng Trang rất có thể là được cao nhân giúp đỡ.

- Thần cũng có đồng cảm này. Trần Bình lúc này phụ họa, nói: - Đại vương nghĩ xem, trước kia Hạng Trang chỉ là một tên mãng phu, nhưng từ sau khi Hạng Vũ thất bại tại Cai Hạ, liền như thay đổi trở thành người khác, trước thì làm Phàn Khoái đại bại, sau thì đại phá Lý Tả Xa, lại ở trong núi liên tục đánh tan năm cánh quân tinh binh của ta, nếu sau lưng hắn không có cao nhân chỉ điểm, thì thật sự khiến người ta khó mà tin được.

Trương Lương lại nói: - Đáng sợ hơn nữa là, năm cánh quân tinh binh bị đánh tan tất cả đều là quân đội Đại vương, mà quân đội của các lộ chư hầu lại không hề bị tổn hại, quân Sở rõ ràng là có ý làm suy yếu lực lượng quân sự của Đại vương, ý đồ cố gắng để tạo ra sự mất cân bằng sức mạnh quân sự giữa đại vương và các lộ chư hầu, dụng tâm này thật sự là quá hiểm ác, chiến lược này thật quá cao minh!

Về mặt Lưu Bang biến sắc sợ hãi nói: - Cao nhân như vậy, trong thiên hạ sợ là không nhiều lắm?

- Không nhiều lắm. Trương Lương khoát tay áo, nghiêm nghị nói: - Ngoại trừ Phạm Tăng, cũng chỉ có người kia thôi!

- Phạm Tăng quả thật lợi hại, năm đó tại Hồng Môn Yến, quả nhân suýt nữa mất mạng vì vào tay hắn, tuy nhiên ông ta chết đã lâu rồi! Lưu Bang dừng lại một chút, lại nói: - Còn người kia là ai?

- Cố Tồn Đại úy! Trương Lương từng câu từng chữ nói: - Úy Liêu!

(1) Trương Lương: Tên tự là Tử Phòng.

36. Chương 36: Khói Lửa Tụ Bình

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 36: Khói lửa tụ bình

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Cố Tồn Thái úy? Lưu Bang thất thanh hỏi: - Úy Liêu ư?

- Đúng, Úy Liêu! Trương Lương liên tục gật đầu nói: - Nước Tần khi Doanh Chính nắm quyền thì thực lực quốc gia cực kỳ cường thịnh, lúc đó với gia lực, binh lực của nước Tần, muốn tiêu diệt hết bất luận một nước nào trong sáu nước Quan Đông, cũng không hề khó khăn gì, nhưng nếu sau nước Quan Đông liên hợp lại, thì nước Tần lại không thể thắng được, lúc này, nước Tần cần nhất chính là có một người có thể thực hành chiến lược diệt quốc.

- Mà sự thực thì, nước Tần cầm giữ một số lượng lớn dũng tướng tuyệt thế, càng cầm giữ trăm vạn binh giáp tinh nhuệ, nhưng duy nhất là thiếu một thống soái có cái nhìn chiến lược, Doanh Chính là bậc đế vương giỏi mưu tính, giỏi về mưu lược chính trị, trên quân sự lại cực kỳ không có kinh nghiệm, đúng lúc này, Úy Liêu gia nhập Tần, dâng lên Doanh Chính chiến lược diệt quốc bình định thiên hạ!

- Úy Liêu! Lưu Bang nhú mày nói: - Thật sự là Úy Liêu ư?

- Đại vương, chắc chắn là người này rồi. Trần Bình cũng nói.

- Tuy vậy, Đại vương cũng đừng quá lo lắng. Trương Lương mỉm cười, lại nói: - Nếu tại Cai Hạ trước khi quyết chiến, Hạng Vũ tay cầm mười vạn hùng binh lại có Úy Liêu phụ tá, kết quả này thì rất khó nói, về

phần hiện nay, lính trong tay Hạng Tráng không quá vài nghìn người, nhưng vài người này, lại có Ủy Liêu trên thông thiên văn, dưới biết địa lý, thì phải làm thế nào đây?

Đang nói chuyện, Hạ Hầu Anh đột nhiên vội vã tiến vào bẩm báo: - Đại vương, quân Sở lại đến nữa rồi!

Cả người Lưu Bang lúc này bật lên, quát hỏi: - Hướng nào?

- Hướng Đông Bắc. Hạ Hầu Anh đáp: - Cách nơi đây không quá hai mươi dặm!

- Vậy người còn ngần ra làm cái gì? Lưu Bang quát: - Nhanh mang binh đi cứu viện!

- Vâng! Hạ Hầu Anh rền vang đáp lời, lại hướng sang Lưu Bang vái chào, nhận lệnh đi.

Nhìn theo bóng dáng Hạ Hầu Anh đi xa, Trương Lương bỗng nói: - Đại vương, xin hãy lên núi!

- Lên núi? Lưu Bang ngạc nhiên hỏi: - Giờ đang là buổi tối, thời tiết lạnh, chạy lên núi làm sao được?

Trương Lương nói: - Cổ nhân nói rằng, đứng trên cao thì mới thấy xa, nếu muốn nhìn được sơ hở hư thực của quân Sở, phá giải được sự bí mật của quân Sở khi phân chia lực lượng lần thứ hai làm sao tập kết được, nhất định phải trèo lên cao nhìn về phía xa!

Lưu Bang vâng theo bộ râu, lập tức quát to: - Đi!

Lập tức Lưu Bang cùng mấy trăm thân binh, mang theo Trương Lương, Trần Bình bắt đầu lên núi.

Mấy trăm thân binh đốt lửa cháy, đủ dùng trong hai canh giờ mới từ trong bụi cây rậm rạp phạt ra thành một con đường, che chở ba quân thân Lưu Bang lên ngọn núi bên cạnh đại doanh.

Lúc này đã là gần nửa đêm.

Đứng ở trên đỉnh núi cao nhìn xuống, chỉ thấy trong sơn cốc hướng đông bắc đèn đuốc sáng trưng, còn có một dãy dài cây đuốc lấy sơn cốc này làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng ùn ùn đến, tại hướng đi của đoàn đuốc, còn có thể nghe được tiếng sát phạt loáng thoáng, rõ ràng, quân Sở lần thứ hai đánh lên đắc thủ đồng thời ung dung bỏ chạy.

- Xem ra thằng oắt Hạng Tráng lại đắc thủ rồi. Lưu Bang oán hận nói: - Đây là lần thứ sáu rồi.

Trương Lương nói: - Quân Sở ở trong tối, quân ta ở ngoài sáng, kết quả như vậy là lẽ đương nhiên.

Trần Bình cũng nói: - Đúng vậy, hành tung quân Sở bất định, bọn chúng có thể ở bất luận thời gian, bất luận địa điểm gì để tập kích các lộ tinh binh của ta, mà quân ta chỉ có thể bị động chờ đợi, đồng thời quân ta luôn luôn phải duy trì sự cảnh giác cao độ, có dễ dàng được chăng? Chỉ khi nào lơ lửng xuống, thì lại khó tránh khỏi để cho quân Sở thừa cơ tấn công, thật sự là rất khó.

Lưu Bang nắm chặt chiếc áo khoác da hổ bạch vào người, râu rì nói: - Tử Phòng, giờ có phát hiện gì không?

- Tạm thời chưa có phát hiện gì. Trương Lương lắc đầu, nói: - Xin đại vương kiên trì chờ đợi.

- Được, vậy thì phải chờ xem. Lưu Bang tức giận lắc đầu, lại tìm bên trái núi một chỗ ngồi tránh gió, ra lệnh cho thân binh nhóm lửa xua cơn lạnh.

Đợi một lúc, lại đợi hết một ngày đêm!

Tận cho đến lúc bầu trời lại tối đen, Trương Lương cuối cùng cũng có phát hiện!

Lưu Bang vừa ăn xong nửa bát cơm gạo lức với dưa muối, đang chui vào trong áo da bạch hổ ngủ, thì Trương Lương bên kia đột nhiên kêu to: - Đại vương! Thân đã biết, thân đã biết!

Lưu Bang giật mình tỉnh giấc, lập tức khoác áo vào đi tới trước mặt Trương Lương.

Trương Lương chỉ tay về phía trước, hưng phấn nói: - Đại vương người xem, kia là cái gì?

- Lúc này bầu trời vừa tối, mơ hồ có thể đường viên của xung quanh ngọn núi, Lưu Bang nhìn về phương hướng theo ngón tay của Trương Lương, thấy phía trước chính là một ngọn núi lớn nguy nga, sau đó, lại thấy trên đỉnh núi một đoàn ánh lửa, lập tức Lưu Bang có chút ngạc nhiên hỏi: - Đó chẳng phải là một đồng lửa trại sao? Tàn dư quân Sở sao lại chạy lên đỉnh núi chứ?

- Lửa trại? Trương Lương lắc đầu, nói: - Sai, đó là đốt lửa hiệu!

Dừng lại, Trương Lương lại chỉ bốn phía, sau đó nói tiếp: - Đại vương người xem, không chỉ trên núi mới có, trên các đỉnh núi lân cận cũng có khói lửa, rõ ràng, chính là quân Sở thông qua những khói lửa hiệu này để truyền tin tức, cổ nhân lấy khói lửa cảnh báo, Hạng Trang lại dùng gió lửa để tập kết binh lính, hay cho chiêu khói lửa tụ binh!

- Khói lửa tụ binh? Lưu Bang dừng lại một chút, lại nói: - Nhưng đằng trước có gió lửa gần mười chỗ, xung quanh hơn mười dặm, thì biết nơi nào mới là hướng tập kết của quân Sở?

Trương Lương mỉm cười, ngón tay chỉ thẳng đằng trước, nói: - Đại vương nhìn xem, các đỉnh núi khác đều có một đồng khói lửa, duy nhất ở ngọn núi kia có ba đồng khói lửa, nếu như thần đoán không sai, nơi đó hẳn là nơi quân Sở tập kết!

- Hả? Lưu Bang theo ngón tay Trương Lương nhìn lại hướng đó, quả nhiên thấy trên đỉnh núi có ba đồng khói lửa.

Trương Lương lập tức lại hiến một kế cho Lưu Bang, Lưu Bang nghe xong không khỏi vui mừng khôn xiết, liền phân phó Trần Bình: - Trần Bình, lập tức thu thập toàn bộ vải vóc trong quân, suốt đêm may loại túi đựng lương khô này, lại lệnh cho đầu bếp suốt đêm rang lương khô, lần này, quả nhân phải lấy phương pháp của người để trị chính người đó, hừ, ha ha ha...

Khi trời sáng lên, các lộ quân Sở phân chia lực lượng ra lại đều chạy tới tập hợp.

Đêm qua đánh lén rất thuận lợi, quân Hán bị đánh lén có thể là vừa mới tiến vào núi, sự cảnh giác không cao, kết quả bị quân Sở giết một trận không kịp đề phòng, cuối cùng quân Sở đại phá quân Hán, giết hơn hai ngàn tên, mà quân Sở thương vong cũng không quá một trăm người, trong đó chết trận chưa đến năm mươi người.

Kết quả chiến đấu như vậy thoát nhìn dường như rất hoành tráng, thật ra không phải.

Tuy rằng quân Hán vào núi để bao vây tiêu diệt đều là tinh nhuệ, nhưng sao có thể đánh đồng với quân Sở được?

Phải biết rằng bốn ngàn quân Sở hiện tại, hầu hết đều là sống sót từ trên chiến trường Cai Hạ, tiếp đến đã trải qua trận hành quân cấp tốc đường dài từ Đông Thành đến Thọ Xuân, nếu không phải sức chiến đấu ngoan cường, có tố chất của chiến binh lão luyện, căn bản không thể sống sót đến tận bây giờ, sau đó những thanh niên trai tráng khỏe mạnh nhập ngũ kế thừa, lại trải qua những trận ác chiến liên tục, hiện giờ cũng hoàn toàn thành thục rồi.

Huống chi hiện giờ Hạng Trang đã hoàn toàn thay thế được địa vị của Hạng Vũ trong ý nghĩ của quân Sở.

Hiện giờ, Hạng Trang chính là Chiến thần trong lòng tướng sĩ quân Sở, chỉ cần có Hạng Trang, quân tâm quân Sở sẽ vững vàng, chỉ cần có Hạng Trang, ý chí chiến đấu của quân Sở cứng như sắt thép! Một đội quân Sở như vậy, lại đánh tan quân Hán với số lượng hơn hẳn mình, hơn nữa còn đánh lén vào ban đêm, vậy mà còn không dễ như trở bàn tay ư?

Quân Sở liên tục sáu lần đại phá quân Hán, tất cả tướng sĩ đều vui mừng khôn xiết.

Cùng lúc này, các đại tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ đang tụ lại với nhau một chỗ hạ giọng nói cười, bọn họ nói chuyện âm lượng không cao, nhưng bầu không khí lại vô cùng sôi nổi, rõ ràng, quân Sở liên tiếp chiến thắng, khiến cho tâm trạng bọn họ trước nay chưa từng tốt như thế, hiện giờ nhớ lại trận chiến tại Cai Hạ, dường như đó là sự việc thật là lâu lắm rồi.

- Thật sung sướng, thật sung sướng! Hoàn Sở nói: - Lúc này mới nửa tháng thôi mà đã giết gần hai vạn quân Hán rồi!

Tiêu Công Giác cũng hưng phấn nói: - Như vậy thì, nhiều nhất là trong vòng nửa năm, hai trăm ngàn đại quân của Lưu Bang toàn bộ bị tiêu diệt hết!

- Ta thấy căn bản không cần đến nửa năm! Quý Bố nói: - Đại quân của Lưu Bang chỉ còn lại chưa đến một trăm ngàn người, các lộ chư hầu còn ai sẽ nghe lệnh hắn nữa? Đến lúc đó, liên quân các nước cũng sẽ sụp

đổ!

- Ha ha ha, khi đó chúng ta có thể quay về Giang Đông, có thể về quê nhà rồi!

- Con mẹ nó, các người nhắc đến khiến lão tử ta thật sự muốn về nhà, vài năm nay lão tử ta không ở nhà, không biết mấy bà vợ trong nhà sinh cho lão tử ta mấy loại hoang dã gì rồi, tuy nhiên, mặc kệ là con của ai, chỉ cần là trong vòng của lão tử, thì chính là con của lão tử, nó cũng phải theo họ lão tử ta, ha ha ha...

Mấy viên đại tướng về mặt háo hức, Hạng Trang thì không lạc quan như vậy.

Đúng thật là quân Sở đánh thắng vài trận lớn, cũng tiêu diệt không ít quân Hán, nhưng căn bản chưa đủ đến thay đổi được cái gì!

Quân Hán vài lần bị đánh bại, cũng tổn thất nhỏ hai vạn người, nhưng Lưu Bang vẫn có gần hai trăm ngàn đại quân, so sánh với bốn ngàn tàn quân của Hạng Trang, thì ưu thế vẫn còn áp đảo kém rất xa, hơn nữa, Lưu Bang có hai người phụ tá đắc lực là Trương Lương, Trần Bình, bọn chúng sẽ trở mặt nhìn quân Hán bị chịu thiệt hại sao? Rõ ràng là sẽ không!

Một khi Trương Lương, Trần Bình phá giải được bí mật khói lửa tự binh, cục diện sẽ như thế nào?

Khói lửa tự binh, tuy rằng từ xưa tới nay không có, nhưng với khả năng của Trương Lương, Trần Bình, chỉ cần khiến cho bọn chúng nhìn thấy tận mắt khói lửa, phát hiện bí mật trong đó, có lẽ chắc không khó đâu?

Lại quay đầu nhìn lại, thấy trong rừng rậm tướng sĩ quân Sở hoặc nằm hoặc ngồi, đang nghỉ ngơi hoặc chỉnh đốn, Hạng Trang bỗng nhiên cảm thấy một dự cảm nguy cơ, xem ra cần phải tăng cường sự cảnh giác, quân Sở đã đánh lên quân Hán sáu lần, nhưng ngàn vạn lần đừng để bị quân Hán đánh lên, nếu thật sự bị quân Hán đánh lên thành công, chỉ sợ quân Sở lập tức tiêu diệt!

Đó là bởi vì, binh lực quân Hán hùng hậu, tuy rằng liên tục sáu lần đại bại, tuy nhiên chỉ là bị thương ngoài da, còn quân Sở chỉ cần một lần thất bại là sẽ không chịu đựng nổi, hiện giờ, quân Sở nếu muốn sinh tồn, nếu muốn giữ mạng sống, cũng chỉ có thể đánh thắng trận, đánh thắng trận, tiếp đến lại đánh thắng trận, quân Sở tuyệt đối không thể thất bại, chỉ sợ một lần thất bại, ngay lập tức sẽ vạn kiếp bất phục! (1)

Hiện giờ quân Sở chính là đang đi ở trên dây xiếc, một khi trượt chân thì toàn bộ rơi xuống hoàn toàn!

Hạng Trang lập tức gọi Kinh Thiên tới, hỏi: - Kinh Thiên, đội thám báo phái đi ra ngoài chưa?

- Thượng tướng quân yên tâm, đã phái đi rồi. Kinh Thiên hành lễ, lại nói: - Hai bên miệng núi đều đã phái đội trinh sát, hơn nữa vượt ra phía trước ít nhất mười dặm, quân Hán đừng hòng đánh lên chúng ta.

Hạng Trang ngẩng đầu lên nhìn khe sâu hai bên sườn núi rậm rạp, chợt lại hỏi: - Trên núi thì sao?

- Trên núi? Kinh Thiên nghe vậy cũng ngạc nhiên, quân Hán không phải là quân Sở, chẳng lẽ bọn chúng cũng có thể treo đèn lòi suối chui qua cánh rừng được sao?

Hạng Trang nhíu mày, chỉ bảo: - Từ hôm nay trở đi, doanh trại bốn phía miệng núi phải phải đội thám báo, vùng phụ cận trên núi cũng phải phải đội thám báo, hơn nữa còn phải phải hai đội! Một đội gặp được bắt trắc, một đội khác phải lập tức thổi kèn cảnh báo!

Bên trong rừng rậm tầm nhìn không đủ trống trải, rất dễ dàng bị đánh lên bởi đội thám báo quân địch, cho nên cần phải bố trí hai lớp.

- Vâng! Kinh Thiên lên tiếng đồng ý, nhận lệnh đi.

(1) Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được.

37. Chương 37: Trương Lương Phản Kích

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Chương 37: Trương Lương phản kích

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang đang đi đi lại lại trong đại trướng, Trương Lương, Trần Bình thì ngồi chồm hổm ở trên chiếu. Mặc cho trên mặt Lưu Bang có chút nôn nóng, về mặt hai người Trương Trần vẫn là trước sau bình tĩnh.

Các binh sĩ đã chuẩn bị binh giáp sẵn sàng đón địch, Hạ Hầu Anh, Ly Thương cũng đã dẫn đầu năm nghìn quân tinh nhuệ đi ra.

Mười nghìn quân tinh nhuệ này được tuyển chọn rất kỹ lưỡng, đi hàng trăm dặm mới chọn được một dũng sĩ đưa vào trong quân. Bọn họ không chỉ có dáng người cao lớn, thể trạng cường tráng, mà tất cả bọn họ đều trải qua hàng trăm trận chiến đó mới là điều đáng nói. Tất cả bọn họ đều noi theo quân Sở mỗi một binh sĩ đều mang theo trên người đồ ăn, trong túi chứa đầy lương khô, đủ để đảm bảo rằng trong bảy ngày họ không phải kiếm đồ ăn.

Có lương khô, không cần phải mang theo quân nhu làm gì cho mệt, cuối cùng quân Hán cũng có thể trèo đèo lội suối mà đánh lên quân Sở, đánh lại Trương Lương, dùng phương pháp của người để trị chính người đó!

Quân Sở cũng đã tìm được nơi ẩn náu, sau khi tổ chức đốt lửa phóng hỏa, về cơ bản quân Sở cũng đã xác định được nơi để tập hợp lại, Trương Lương phải môn đệ có năng lực nhất hiệp sĩ Thanh Bì!

Thanh Bì chẳng qua chỉ là tên hiệu, không nói tên thật của mình ra, Trương Lương cũng không biết.

Thanh Bì võ nghệ cao cường, có thể cầm thiết trùy nặng hai mươi cân, từng đi theo Trương Lương ám sát Tần Vương ở Cổ Lăng, đáng tiếc không thành công. Tuy nhiên, việc ám sát không phải là sở trường của Thanh Bì, cái lợi hại nhất của Thanh Bì là theo dõi, dò hỏi tin tức! Mà lúc này đây, Thanh Bì cũng không làm cho Trương Lương thất vọng, rất nhanh chóng, hắn đã dò xét được chính xác hành tung của quân Sở.

Hiện tại, tình thế đã hoàn toàn nghịch chuyển, thành ra quân Hán ở trong tối, quân Sở ở ngoài sáng!

Đang đi qua đi lại Lưu Bang bỗng dừng lại, sau đó đánh quyền anh chưởng, nói giọng căm hận:

- Cô gia muốn xem thực hư thế nào, ban đêm quân Sở đánh lên quân ta, sao lại có biểu hiện như vậy chứ?

Trần Bình nói:

- Mặc kệ là quân của nước nào, lọt vào đánh lên không phải người bình thường nào cũng làm được.

Trương Lương lại khoát tay, nói:

- Đại vương không cần phải sốt ruột quá mức như vậy, hiện giờ hành tung của quân Sở quân ta đều đã nắm rõ. Cho nên, lần này quân Sở đánh lên quân ta bị thương không nặng, về sau này vẫn có cơ hội. Dù sao thì quân Sở cũng không thể so sánh với quân ta được, quân ta ra trận sáu lần cũng chỉ bị thương bên ngoài, chứ đâu có như quân Sở chứ? Chỉ cần một lần thất bại là sụp đổ liền!

- Có thể bắt giữ Hạng Trang là tốt nhất.

Lưu Bang gật gật đầu nói giọng căm hận:

- Cô gia muốn chặt đầu của hắn, moi tim hắn, tể sống Phàn Khoái, Thuần Vu Hồ, ân phục bọn họ trên trời có linh thiêng!

- Tên tiểu tử Hạng Trang, người chờ chết đi.

Một binh khí giống như một cây cột bằng sắt đột nhiên hiện ra trước mặt Hạng Trang, chợt một ánh sáng lấp lánh giống như tia chớp của thanh đao chém về phía cổ hắn. Hạng Trang lập tức kinh ngạc, nhanh chóng né tránh, nhưng khi hoảng sợ thân thể của bản thân nặng như chì nằm trên đất, không thể nhúc nhích nổi. Hắn chỉ có thể ngồi trên đất trơ mắt nhìn thanh đao chém cổ mình.

Trong lúc Hạng Trang đang nghĩ mình chết là chắc rồi thì đột nhiên bừng tỉnh, hóa ra đúng là giấc mộng Nam Kha.

- Hờ...

Hạng Trang thở dài, nghĩ thầm trong bụng mình thực còn sống.

Vừa rồi nghĩ đến phương án đánh để giải vây, không ngờ trong lúc đang nghĩ thì ngủ mất, hơn nữa lại gặp phải cơn ác mộng báo điềm xấu, khiến cả người hần toát mồ hôi, hiện tại toàn bộ lưng vẫn đầy mồ hôi lạnh.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này đã là đêm khuya, chỉ sau một lát nữa thôi toàn quân sẽ xuất phát.

Cũng không hiểu vì sao, trong lòng Hạng Trang cảm thấy có chút bất an, có lẽ là do giấc mộng vừa rồi, hoặc có lẽ hẳn có giác quan thứ sáu, dù sao hôm nay hẳn cũng cảm thấy tình hình có chút bất thường, không thích hợp cho lắm.

Trên thực tế, năm nghìn tinh binh của Hạ Hầu Anh đang ở trong rừng rậm gần ngay đó, lặng lẽ mà tiến sát tới.

Trong rừng ánh sáng rất yếu ớt, mặc dù không đến mức giơ tay lên không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng cũng chẳng kém gì mấy. Cũng may cánh rừng này có nhiều cây tùng lớn, lông cây tùng rơi xuống mặt đất dày đặc, bị vấp ngã nằm sấp xuống cũng không lo, hơn nữa cũng sẽ không phát ra tiếng động.

Từ trong rừng rậm nhìn ra bên ngoài, thậm chí có thể nhìn thấy ánh lửa trại lơ mờ, khẳng định là lửa trại của quân Sở!

Chỉ trong chốc lát, trên trán trên miệng của Hạ Hầu Anh nổi lên một tia sát khí dữ tợn. Bọn nam mọi rợ này thật đáng buồn, chết đến nơi rồi, vậy mà không biết lại còn mãi suy nghĩ làm thế nào để có thể đánh lên được quân Hán chứ?

Chỉ tiếc, bọn họ không có cơ hội, vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội nào nữa!

Hạ Hầu Anh đang tưởng tượng ra cảnh sát phạt quân Sở. Đội thám báo dò đường ở phía trước bỗng truyền đến vài tiếng con cú mèo kêu. Hạ Hầu Anh liền nhanh chóng giơ tay phải lên, năm nghìn tinh binh chậm rãi bước theo sau có đến mười lần dừng lại.

Khi Hạ Hầu Anh lại gần, chỉ thấy viên thám báo chính co rút ở đằng sau một cây cổ thụ.

Trương Lương phái Thanh Bì dẫn đường lúc này đón đi lên, hạ giọng nói:

- Tướng quân, phía trước có thám báo của quân Sở!

Hạ Hầu Anh nhìn theo hướng ngón tay chỉ của Thanh Bì, quả nhiên nhìn thấy có chỗ đất trống, ở giữa lờ mờ có khối tảng đá lớn, phía trên lờ mờ có hai bóng người, một đứng không nhúc nhích, một thì đi qua đi lại. Bởi vì bốn phía của tảng đá kia vô cùng trống trải, ánh trăng chiếu siêu dưới, vì thế thám báo của quân Sở mới bị phát hiện.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Hạ Hầu Anh có chút đau đầu. Bởi vì địa thế phía trước quá mức trống trải, cơ bản là không có khả năng tới gần để đánh lên. Nếu dùng cung tiễn thủ sẵn bắt, rất khó đảm bảo có thể bắn chết cả hai người đó!

Bản thân Hạ Hầu Anh cũng không nắm chắc, lập tức hướng về phía đội thám báo nói:

- Mau gọi Lâu Phiên tới đây!

Đội thám báo phụng lệnh đi ra, rất nhanh sau đó dẫn theo một người cao lớn đến trước mặt Hạ Hầu Anh, đó là Lâu Phiên người Hồ. Thực ra tên Lâu Phiên là tên của bộ lạc, Lâu Phiên rõ ràng là người Hồ. Chẳng qua tướng sĩ quân Hán không biết tên của hắn, vì thế đã đơn giản lợi dụng cái tên Lâu Phiên để xưng hô với hắn.

Hạ Hầu Anh không nói gì, nhưng chỉ về hai người ở bãi đất trống phía trước.

Lâu Phiên lạnh lùng gật đầu, chợt mở cung, lại đem ngón cái Lang Nha đặt lên trên đầu cung, gương căng cung lên. Ở bãi đất trống kia nhô lên hai cái bóng đen, Lâu Phiên đang hí hai mắt, chợt mở ra, buông lỏng dây cung.

Chỉ nghe thấy tiếng vù một cái, phía trước hai bóng đen kia ngã xuống, đúng là một mũi tên trúng hai đích!

- Tốt!

Hạ Hầu Anh không tìm được sự vui mừng, nhưng mà, xem ra hẳn vui mừng quá sớm chăng!

Tiếng nói vừa dứt, phía trước rừng rậm lại chợt vang lên tiếng kèn trầm thấp, bầu trời đêm mùa hạ yên tĩnh, tiếng kèn trầm thấp thê lương nghe rất chói tai!

- Thật đáng ghét!

Hạ Hầu Anh biết mình đã bị lộ, quân Hán không có khả năng im hơi lặng tiếng mà tiến lên phía trước. Tuy nhiên hai bên cách cũng không xa nhau là mấy, vừa rồi quân Sở phòng ngừa như thế là thế nào nhỉ? Tình binh ở hai bên cánh trái cánh phải, mười nghìn đại quân, chẳng lẽ không diệt được đám tàn binh của quân Sở chỉ có khoảng ba đến bốn nghìn chứ? Lập tức Hạ Hầu Anh lớn tiếng quát:

- Đuốc đâu, giết!

Trong lòng Hạng Trang đang có chút bất an, tiếng kèn thê lương trong rừng rậm gần đó chợt vang lên!

Hạng Trang lập tức kinh hãi, cơ bản, ở hai khe sườn trong rừng rậm đã bố trí mật thám để phòng việc bất trắc xảy ra, không ngờ sự thật lại xảy ra như vậy!

Hơn nữa việc khiến Hạng Trang giật mình chính là, không ngờ quân Hán không đi theo đường núi lớn, mà lại đi theo đường trèo đèo lội suối chạy tới đây để đánh lên!

Cái này giải thích điều gì? Chứng tỏ Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình bọn họ đã hoàn toàn hiểu rõ chiến thuật của quân Sở. Hiện tại, bọn họ đã dùng phương pháp người trị chính người đó!

Không hổ danh là Trần Bình!

Không hổ danh là Trương Lương!

Không hổ danh là Lưu Bang!

Lập tức Hạng Trang đứng dậy, rút ra hoành đao, lớn tiếng hét lớn:

- Tập kết, khẩn trương tập kết!

Lân cận rừng có đội kỵ binh của quân Hán, như vậy khẳng định phía bên phải trong rừng cũng có. Với lại Trương Lương, Trần Bình rất lợi hại, làm sao khiến bọn họ không để ý đến chứ? Làm sao để xảy ra sai lầm thấp nhất?

Vì thế, nếu lại chia về hướng bên phải mà chui vào rừng, đó là đi vào chỗ chết!

Chỉ có thể thực hiện kế hoạch, tập trung binh lực hướng về phía trước mà phá vây, mặc kệ phía trước có bao nhiêu tinh binh, không cần để ý, nhất định phải chém sạch, giết sạch.

Trong giây lát, Hạng Trang đã đưa ra quyết định!

Mặc kệ quyết định này ra sao, đúng cũng tốt, sai cũng tốt, ít nhất thì vào lúc này không thể do dự được.

Đang ngồi ở dưới đất nghỉ ngơi tất cả các tướng sĩ quân Sở đều đứng dậy, bắt đầu nhanh chóng xếp thành hàng.

Hầu như, có vô số cây đuốc sáng từ trong rừng rậm đi ra, khó có thể đếm hết được số lượng quân Hán, tuôn ra giống như nước thủy triều, liều mình xông tới.

Đối mặt với đám quân Hán sát khí đầy người, tướng sĩ quân Sở cũng không cảm được hỗn loạn đứng lên.

- Rống!

Đột nhiên Hạng Trang ngửa mặt lên trời rít gào, giống như sư tử.

Tiếng gào thét dữ dội, như Lang Vương thét dài, bỗng chốc làm bầy sói xôn xao kinh sợ!

Đội thu hút được sự chú ý của tướng sĩ quân Sở, Hạng Trang giơ hoành đao lên cao, đao nhọn chỉ về phía đối phương, lạnh lùng quát:

- Mọi người đừng sợ hãi, theo ta đi ra ngoài.

- Theo ta đi ra ngoài!

Cao Sơ lấy đao đánh thuận, ngửa mặt lên trời gào rít.

- Theo ta đi ra ngoài!

Kinh Thiên lấy quyền đánh vào ngực, ngửa mặt lên trời hét.

- Theo ta! Theo ta! Theo ta!

Phía sau hai người, năm trăm thân binh hưởng ứng tru lên như bầy sói.

Chỉ trong chớp lát, bốn nghìn quân Sở tiến lên giống như sóng thần, Hạng Trang cầm đao dẫn đầu, bốn nghìn quân Sở lập tức giống như quyết đê hồng thủy, hướng về phía quân địch. Mặc dù quân Hán cũng chen chúc từ trong rừng rậm đi ra, như thế thì tính sao? Các người đi đường các người, chúng ta đi đường của chúng ta.

Nhìn thấy đám tàn binh quân Sở từ trong cổ đi ra không có sự hỗn loạn, tán loạn, thậm chí còn thể hiện phản ứng tấn công, ý đồ thật rõ ràng. Trong lòng Hạ Hầu Anh không khỏi hoảng sợ, có thật sự là đám tàn binh đã thua trong trận chiến Cai Hạ không? Trông thật thông dong, trông thật bình tĩnh, quả thực rất tinh nhuệ, không có nửa điểm bộ dạng là đám tàn quân?

Chẳng trách trước đây, quân Sở có thể trước là thắng Phàn Khoái, sau đó là thắng Lý Tả Xa!

Chẳng trách trước đây, quân Sở có thể liên tục đánh tan sáu nghìn quân Hán, chém giết hai nghìn quân!

Tuy nhiên, bất kể quân Sở có bao nhiêu sự bình tĩnh, nhiều dũng mãnh đến mức nào, tối nay cũng khó thoát khỏi kết cục bại vong!

Trong lúc đó, khoe miệng và trên trán Hạ Hầu Anh toát lên sự dữ tợn đầy sát khí, và lan tỏa xuống cả dưới chân hắn.

Năm nghìn quân Hán ở bên trái rừng rậm chen chúc đi ra, bốn nghìn quân Sở thì đi dọc theo khe sâu tiến về phía trước.

Lập tức hai quân Sở Hán giáp lá cà, trong rừng rậm đột nhiên vang lên tiếng kèn thê lương!

Mặc dù Hạng Trang sớm đã chuẩn bị tâm lý, đối với Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình cũng không ôm ảo tưởng sẽ chiến thắng bọn họ. Nhưng khi phía bên phải của khu rừng vang lên tiếng kèn, hắn cảm thấy mình rơi xuống hố băng.

Hai mặt đánh gọng kìm, quả nhiên là chiến thuật đánh gọng kìm!

Ở phía trước đường núi, tất nhiên còn có quân Hán mai phục!

Cho dù có vô cùng cẩn thận, không nghĩ lại rơi vào bẫy của Trương Lương!

Trương Lương, thật không hổ danh, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã có thể đưa người ta vào chỗ chết rồi!

Hạng Trang một mặt dương đao chạy thật nhanh, một mặt bắt mình phải bình tĩnh lại. Trong lúc này, sự sống chết của quân Sở là phụ thuộc vào hắn, sai một bước, lập tức sẽ có kết cục diệt vong.

38. Chương 38: Để Lão Đây Chặn Phía Sau

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 38: Để lão đây chặn phía sau

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang đột nhiên ngừng đầu, quân Hán đông nghìn nghịt đang từ bên trái rừng rậm chen chúc đổ xuống!

Quay lại phía sau, bên phải rừng rậm cũng lấp lóa những ánh lửa đuốc, có lẽ cũng có tới vô số giáp sĩ quân Hán, nhiều nhất thì cũng chỉ một lát sau, đám quân Hán này sẽ chen chúc mà xông tới.

Hiện tại, bốn phía đều bị bao vây, có muốn tháo chạy cũng chẳng kịp nữa.

Hơn nữa, phía núi đằng sau toàn bộ là đường bằng phẳng, không chừng lại càng thêm nguy hiểm.

Hiện tại, đường sống của quân Sở hiện tại chỉ có một, chính là, liều mạng lao ra, trước khi hai cánh quân Hán khép vòng vây, với tốc độ nhanh nhất lao ra sơn khẩu phía trước.

xông lên phía trước, có thể vẫn còn đường sống .

Còn không xông ra được, tất cả sẽ kết thúc, không chỉ đại nghiệp nhà Sở tan thành bọt nước, mạng sống của Hạng Trang và hơn bốn nghìn binh sĩ kia cũng khó giữ được.

Lùi bước, đó là con đường chết.

Chạy láo loạn, cái chết có khi còn tới nhanh hơn.

Lao về phía trước, chỉ có lao về hướng quân Hán đột kích, quân Sở mới có cơ hội sống sót.

Hạng Trang lập tức quyết đoán, đôi chân chẳng có thời gian nghỉ ngơi, một bên lao như bay về phía trước, một bên ngửa mặt lên trời hét:

-Nhanh hơn nữa, toàn quân mau xông về phía trước.

-Đuổi theo, mau đuổi theo.

Hạ Hầu Anh cũng điên cuồng không kém.

Thấy miếng mồi ngon trước mặt, y làm sao không kích động được chứ.

Biết rõ ngoài sơn khẩu còn có vài cánh tinh binh, càng biết rõ quân Sở không có khả năng phá vỡ vòng vây, Hạ Hầu Anh hận một nỗi không thể lập tức đuổi bắt quân Sở, càng hận một nỗi không thể tận tay chém chết Hạng Trang và hơn bốn nghìn tàn quân kia lập công, y nhất định không để miếng mồi ngon này lọt vào tay kẻ khác.

Hạng Trang là của ta, bất cứ ai cũng không thể giành với ta được.

-Nhanh, phải hơn nữa cho ta.

Hạ Hầu Anh sốt ruột, Ly Thương lại càng sốt ruột hơn.

Cũng mang theo năm nghìn tinh binh, cũng vội vàng cấp tiến, nhưng Ly Thương lại không ngờ mình vẫn chậm hơn Hạ Hầu Anh vài bước, đối diện, Hạ Hầu Anh và năm nghìn tinh binh đã lao vào rừng rậm, đôi mắt như muốn đốt cháy cả khe sâu, thế nhưng Ly Thương và năm nghìn tinh binh vẫn đang cấp tiến, tận mắt thấy công lao to lớn này sắp lọt vào tay Hạ Hầu Anh, sao Ly Thương không vội được chứ?

-Mau truy đuổi.

Ly Thương một bên chạy vội, một bên không ngừng thúc giục các tướng sĩ:

-Đuổi theo, mau đuổi theo cho ta, giết sạch bọn chúng, mau...

Một con chim đại bàng trong vách núi bị kinh động chấp cánh bay từ khe núi lên không trung.

Từ khe sâu trên không nhìn xuống, chỉ thấy những đám người chen chúc với ánh lửa đuốc trên tay, cảm giác như một đàn nai đang kinh hãi, đang dọc theo khe núi hoảng hốt hướng phía đông nam mà trốn chạy. Đám người còn lại thì như một bầy linh cẩu đang đi kiếm mồi, từ trong rừng chen chúc lao ra, còn một đàn linh cẩu khác đang ở trong rừng gào rú đuổi theo.

Con điều hâu tiếp tục đưa tầm mắt đi xa hơn, ngoài khe sâu khoảng bảy-tám dặm đường, có một đám người cũng đang đuổi tới gần.

-Hừ...

Thấy rõ hết thấy, điều hâu chấp đôi cánh, liệng trên không trung, kéo vào bầu trời đêm một tiếng rít, không nghi ngờ gì nữa, lần vây bắt này, dọc theo khe sâu hoảng hốt chạy trốn kia chính là con mồi, rõ ràng đã lọt vào vòng vây, vài đàn linh cẩu đang ráo riết vây bắt, rất nhanh sẽ xé họ ra thành trăm mảnh.

Ngoài hai mươi dặm, đại bản doanh của quân Hán, Lưu Bang đang dung bữa với Trương Lương, Trần Bình.

Cứ mỗi chốc, Lưu Bang lại ngẩng đầu nhìn bức màn buông xuống, hoặc nghiêng tai nghe xem có tiếng bước chân tới gần không? Thần sắc y không giấu nổi sự thay đổi, thậm chí tới y cũng không ý thức được điều này, y đã coi Hạng Trang là cái họa tâm phúc. Chính vì coi Hạng Trang là cái họa nên hôm nay y mới bồn chồn không yên như thế.

Thế nhưng, có nhất thiết phải coi Hạng Trang là cái họa tâm phúc không?

Hạng Trang trong tay hần chỉ có vài nghìn tàn binh, còn Lưu Bang chẳng phải y đang có cả thiên hạ sao?

Nghĩ tới đây, Lưu Bang không nhin nổi mà cười lớn, hướng về phía Trương Lương, Trần Bình giơ cao ly rượu, cười nói:

-Nào, hai người cùng ta cạn ly rượu này.

Trong khe núi, bốn nghìn tàn quân Sở đang ra sức trốn chạy, bọn họ đang cố lấy hết sức bình sinh để tháo chạy.

Phía sau quân Sở, năm nghìn quân Hán cũng lấy hết sức bình sinh truy sát, tuy nhiên điều làm cho Hạ Hầu Anh vô cùng phần nộ đó là, năm nghìn tinh binh của y đuổi mãi mà vẫn chưa tới được chỗ tàn quân Sở quốc, đã đuổi tới năm dặm đường, khoảng cách hai bên vẫn không hề thay đổi, mà có khi còn xa hơn nữa.

Hơn nữa Hạ Hầu Anh càng không thể tin được, không ngờ không có một quân Sở nào tụt lại phía sau!

Quay đầu nhìn lại, chính quân đội mình lại có tới vài trăm binh lính tụt lại phía sau.

Giờ khắc này, Hạ Hầu Anh chỉ mong vào may mắn, mong rằng đại vương và Trương Lương tiên sinh sớm có an bài, nếu không, chỉ dựa vào y và hai lộ quân của Ly Thương, chưa chắc đã cắt đuôi được tàn quân Sở.

Trong khi đám tàn quân Sở khó khăn lắm mới lao ra được tới sơn khẩu, hai thám báo vội chạy từ ngoài sơn khẩu vào cấp báo.

Nhìn thấy đám đại quân của Hạng Trang đang liều mình mà xông tới, hai tên thám báo lập tức khẩn trương, vừa cố gắng ngăn chặn đại quân, vừa liên thanh bẩm to.

-“Thượng Tướng Quân, bên ngoài có quân Hán, bên ngoài có quân Hán!”

-Không thể đi về phía trước, phía trước có quân Hán.

Hạng Trang nghe vậy lập tức trong lòng nghiêm nghị, hần sớm biết, Trương Lương dùng binh, tuyệt sẽ không cho kẻ địch lưu lại đường sống!

Thế nhưng, trong lúc nước sôi lửa bỏng này, Hạng Trang so có thể không sợ hãi, không tuyệt vọng chứ?

Chỉ có điều hần rất nhanh chóng thoát ra được cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng đó, bởi vì hần biết, chiến đấu chỉ có thể tin vào máu và đao kiếm, may mắn chỉ có thể dựa vào người anh dũng, tuyệt vọng và sợ hãi chỉ phá hủy ý chí chiến đấu, khiến cái chết tới nhanh hơn. Chỉ có quên đi sợ hãi, ném bỏ tuyệt vọng mới có cơ hội sống sót.

-“Kinh Thiên!”

Hạng Trang chân chạy không ngừng, đột nhiên quay đầu lại rồng lên giận dữ.

Kinh Thiên nhanh chạy hai bước đuổi theo Hạng Trang, lớn tiếng nói:

-” Có tiểu nhân!”

-Nói cho Chung Ly Muội, từ bây giờ hần sẽ là Sở thứ tướng quân, toàn quân do hần chỉ huy, nội trong thời gian ngắn nhất phá hủy chặn quân phía trước. Cao Sơ, người mang theo thân binh, theo ta căn phía sau.

-Vâng

Cao Sơ tiếp lệnh.

Tuy nhiên, Kinh thiên lại không hề phản ứng gì.

Kinh Thiên, y tuy thô lỗ, nhưng y biết lưu lại căn phía sau là như thế nào?

-Còn ở đó thất thần gì, khẩn trương, mau đi.

Hạng Trang quay đầu rống giận.

-Không, Thượng tướng quân, Đại Sở không thể không có người, quân Sở cũng không thể mất đi người.

Kinh Thiên đột nhiên lắc đầu, vẻ mặt dữ tợn, quay đầu nói với đám quân đằng sau:

-Các người vài người, lưu lại đây với ta.

Nói xong, Kinh Thiên kéo theo hơn trăm thân binh chạy về hướng sơn khẩu bên phải, chuẩn bị lưu lại căn phía sau.

-Kinh thiên, tốt lắm.

Hạng Trang trong lòng thầm nghĩ, dương đao tiếp tục lao về phía trước.

Thời gian khẩn cấp, Hạng Trang cũng chẳng có thời gian tranh luận với Kinh Thiên, thậm chí cũng chẳng kịp nói thêm câu gì, việc duy nhất hắn có thể làm bây giờ là mang theo quân Sở phá hủy chặn quân phía trước, cũng không thể để Kinh Thiên và đám quân sĩ căn quân kia hi sinh vô nghĩa. Nắm chặt hoành đao trong tay, hắn ngửa mặt lên trời gào thét:

-Giết.....

-Giết.

Cao Sơ rít gào, một bên ra sức chạy, một bên quay đầu nhìn phía Kinh Thiên, trong lòng lại yên lặng nghĩ, Kinh Thiên, hảo huynh đệ, kiếp sau, chúng ta sẽ còn làm huynh đệ.

-Giết.

-Giết

-Giết

-Giết

Tiếng bước chân như tiếng nước chảy siết, các bộ quân Sở đều chạy ra ngoài sơn khẩu.

Tiêu Công Giác đem theo năm trăm bộ hạ cuối cùng cũng chạy ra sơn khẩu, vươn đầu nhìn thấy đám

Kinh Thiên và thân binh của y đang canh giữ ở sơn khẩu bên phải, trong lòng buồn bực cất tiếng quát lớn:

-Kinh Thiên, ngươi không hộ tống thượng tướng quân, thủ tại đây làm gì?

-Tiêu tướng quân mau chóng đuổi theo thượng tướng quân, hợp lực với đại vương phá hủy chặn quân Hán ngoài sơn khẩu.

Kinh thiên vái chào lại,nói tiếp:

-Còn ở đây cứ giao cho tiểu nhân.

-Người ở lại căn phía sau?

Tiêu Công Giác lạnh lùng nói:

-Chỉ dựa vào người và trăm binh lính này sao?

Kinh Thiên rút hoành đao, lạnh lạnh thét lớn:

-Quân Hán nếu muốn phá thì trước tiên hãy bước qua xác tiểu nhân.

-Tốt lắm...

Tiêu Công Giác khen ngợi, rồi lớn tiếng quát:

-Có điều, việc lớn như vậy, dù sao cũng không tới lượt tên tiểu tử như ngươi làm, Kinh Thiên, kéo theo người của ngươi, mau rút đi cho ta, nhớ kĩ, nhiệm vụ của các ngươi là bảo vệ thượng tướng quân, căn phía sau chính là nhiệm vụ của lão phu.

Nói xong, Tiêu Công Giác cũng ngừng lại, năm trăm bộ khúc cũng đều dừng lại.

“-Tiêu tướng quân!”

Tình hình như vậy rõ ràng nằm ngoài dự kiến của Kinh Thiên:

-Người...

-Người cái gì, mau đi cho ta.

Tiêu Công Giác giận tím mặt, tát vào mũi trên trán của Kinh Thiên, cái tát quá mạnh, suýt nữa làm rơi cấp phiến trên đầu xuống dưới đất.

Ý thức được Tiêu Công Giác cũng không nói giỡn, chính mình nếu không vâng theo, người này khả năng sẽ chặt bỏ đầu mình, Kinh Thiên lập tức trong lòng nghiêm nghị, chột quay đầu lại hét lớn:

-“Đi, chúng ta đi!”

Nhìn theo Kinh Thiên mang theo hơn trăm thân binh như bay mà đi, Tiêu Công Giác trên mặt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng.

Tiêu Công Giác đúng là chủ tướng hậu quân, thế nhưng y lại không nhất thiết phải lưu lại căn phía sau, dù sao thượng tướng quân cũng đâu có lệnh.

Nhưng Tiêu Công Giác vẫn nhất quyết lưu lại, vì y biết rất rõ, dựa vào đám người Kinh Thiên kia, căn sao nổi quân Hán truy binh, thậm chí là hơn năm trăm binh lính đó cũng chưa chắc trụ được lâu, thế nhưng, thân là đại tướng quân, đây là trách nhiệm của Tiêu Công Giác, cùng lắm là chết chứ sao?

Tiêu Công Giác chậm rãi xoay người, lại chậm rãi rút ra trọng kiếm.

Phía sau Tiêu Công Giác, năm trăm bộ khúc cũng chậm rãi kết thành hình tròn phòng ngự dày đặc kiên cố.

Ngẩng đầu nhìn phía trước, quân Hán đông nghìn nghịt đang giơ cao cây đuốc, giáo gươm sắc lạnh đang chen chúc mà lao tới, những tiếng bước chân như vũ bão, nghe như tiếng thủy triều lên, chúng cao giọng la hét, giống như tiếng sấm sét, bỗng nhiên, Tiêu Công Giác khóe miệng nở một nụ cười lạnh băng, có Tiêu Công Giác ta ở đây, các ngươi đừng hòng phá vỡ vòng vây.

39. Chương 39 :tắm Máu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Chương 39 :Tắm máu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạnh Kỵ cầm song kích trong tay, giống như một pho tượng tháp bằng sắt, ngạo nghễ đứng trang nghiêm!

Phía trước, tàn binh Sở đông nghìn nghịt như thủy triều mãnh liệt quét đến, phía sau, ba nghìn tinh binh đã giơ ngang trảm kích, dàn trận sẵn sàng chờ đón quân địch, Hạ Hầu Anh và Ly Thương chung quy không có khả năng chém bay đầu Hạng Trang, thậm chí cũng không thể ngăn hấn lại! Hiện tại, thì nhìn hấn đấu với Hạnh Kỵ đi! Thằng nhóc Hạng Trang, có Hạnh Kỵ ta ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đi qua được nơi này!

Hạng Trang một bên chạy như bay, một bên tính toán đường ra cho quân Sở.

Hơn trăm bước phía trước, mấy ngàn quân Hán đã sắp xếp xong hoàn toàn trận hình phòng ngự, chờ đợi quân Sở tiến lên chém giết, lúc này lộ rõ mục đích của quân Hán, bọn họ không cầu đánh bại quân Sở, chỉ cầu mong có thể bám trụ được với quân Sở! Chỉ cần kéo dài tới khi Hạ Hầu Anh, Ly Thương đến, cho dù Hạ Trang có dũng khí chống trời, cũng không có khả năng thay đổi được kết cục diệt vong của quân Sở.

Bản lĩnh khẫu khí, quân Sở khí thế dào dạt đón nhận quân Hán!

Hạng Trang hô dài một tiếng, giống như Lang Vương uy phong lẫm liệt, mang theo một đám sói hoang lớn nhe ra răng nanh, móng vuốt bén nhọn, đột ngột tiến ra mạnh mẽ dọn sạch đội hình quân Hán trong trận chiến!

Hạng Trang lựa chọn tấn công cường chế, mà không phải tránh né chạy trốn!

Bởi vì Hạng Trang hiểu rõ, một khi hắn lựa chọn trốn tránh, thì lập tức lòng quân quân Sở sẽ tan rã, ngay lập tức binh bại như núi đổ, bởi vì đây không phải kế hoạch lùi một bước tiến ba bước, mà là trốn tránh cái chết! Đang trên đường lẩn trốn, nếu ngay cả người đường đường là Thượng Tướng quân cũng chỉ lo chạy trốn chết, thì còn ai anh dũng tiến lên phía trước, liều chết chiến đấu?

Lúc này, Hạng Trang trước tiên làm tấm gương cho binh sĩ, chém giết đầm máu, tàn binh quân Sở mới có thể hợp lòng từ hoàn cảnh đó!

Nhưng, mới đó lại bị đột kích mạnh mẽ, Hạng Trang hay là vẫn nên lựa chọn cách đột phá cực kỳ xảo quyết!

Chủ tướng quân Hán cứ việc ở trước trận hình, Hạng Trang cũng không giống mọi khi áp dụng chiến thuật bắt trộm bắt kẻ cầm đầu, lần này, Hạng Trang chọn điểm đột phá là phần thân của quân Hán, thời gian gấp gáp, Hạng Trang căn bản không thể suy tính cặn kẽ, nhưng hắn gần như vẫn là dựa vào bản năng dã thú, đưa ra sự lựa chọn hợp lý nhất!

Hiện tại, đối với tàn binh quân Sở mà nói, quan trọng nhất chính là mau chóng phá vòng vây!

Trước mắt mấy ngàn quân Hán này rõ ràng có chuẩn bị mà tới, nếu trực tiếp từ giữa đường đột kích, khoảng cách tấn công sẽ gia tăng rất lớn, nếu từ bên đường đột kích, thì quân Hán rất có thể thay đổi trận hình vòng trở lại, đem quân Sở chặn ngang cắt thành hai khúc, cho nên chỉ có tấn công từ phần thân trước, trong thời gian mới có thể ngắn nhất phá vỡ quân Hán từ bên trong, tấn công bao vây chặt lấy!

Hạng Trang giống như một Lang Vương nổi giận, tấn công mạnh mẽ vào trận hình của quân Hán.

Bảy tám trường kích gần như cùng lúc đâm tới, hoành đao trong tay Hạng Trang đột nhiên chặt xuống, trường kích thất bát lập tức toàn bộ bị bẻ gãy, kích nhọn rơi đầy mặt đất, dưới chân Hạng Trang đột nhiên tiến lên, hoành đao trong tay lại thuận thế hướng xéo lên trên, giáp sĩ quân Hán che ở trước mặt lập tức bị chém mạnh vào ngực, những bộ phận ở trong bụng lập tức tràn từ khoang bụng ra ngoài.

Giáp sĩ quân Hán đột nhiên cúi đầu, ngơ ngác nhìn khoang bụng của mình vỡ ra, kêu rên thảm thiết, càng lúc càng nhiều ổ bụng vỡ trào ra ồ ạt, giáp sĩ quân Hán gắt gao ôm lấy bụng mình liều mạng muốn nhét các nội tạng trở lại trong bụng, nhưng, không đợi hắn được như ý nguyện, nhuệ sĩ quân Sở nhanh chóng tiến vào đã đẩy hắn ngã lăn trên mặt đất.

- Chết!

Cao Sơ hét lớn một tiếng, hoành đao trong tay tựa như đâm vào miệng một gã giáp sĩ quân Hán, lại thuận thể đi xuống đột nhiên quét sạch, không ngờ đem cằm của giáp sĩ Hán toàn bộ rời xuống, đao phong sắc bén thậm chí còn cổ giáp sĩ quân Hán cũng cắt mở ra, liền lộ ra xương trắng dày đặc, nơi vết hầu còn có máu đỏ phun trào.

Phía sau Cao Sơ, hơn trăm nhuệ sĩ vung đao sắc bén, anh dũng tiến lên phía trước!

Âm thanh binh khí vang lên, tiếng đao kiếm chạm vào da thịt phập phều, tiếng tướng sĩ hai quân la rầy mắng mỏ tức giận, còn có cả những âm thanh tướng sĩ bỏ mình kêu la thảm thiết trong miệng, thoáng chốc hòa lẫn với nhau tạo thành một mớ hỗn hợp! Do Hạng Trang tự mình đâm nhận mũi tiên, lại từ trong hơn trăm thân binh nhuệ sĩ tạo thành thế trận tấn công hình trụ, chốc lát tấn công mãnh liệt vào trận địa phòng ngự hình tròn của quân Hán!

Hơn trăm thân binh sắc bén ở phía sau, các quân các doanh quân Sở cũng anh dũng tranh lên trước tiên, thừa cơ đánh lên!

Hơn ba nghìn tàn binh quân Sở dưới tình thế cấp bách hợp lại theo lệnh, tình thế làn nhấn đó tuyệt đối không thể ngăn cản!

Vẫn là câu nói kia, chỉ cần Hạng Trang tâm chiến vẫn còn, tâm chiến của quân Sở sẽ còn, chỉ cần ý chí chiến đấu của Hạng Trang chưa mất, quân Sở nhất định sẽ liều chết chiến đấu, dù chết không hối hận!

Trong ngoài vài dặm, năm nghìn tinh binh của Hạ Hầu Anh đã đuổi tới sơn khẩu.

Nhưng mà, khiến Hạ Hầu Anh càng muốn nổi giận điên lên chính là, sơn khẩu không ngờ bị mấy trăm quân Sở chặn lại!

Sơn khẩu tuy rằng đủ rộng, nhưng nếu muốn lách qua đám quân Sở, vậy phải vượt qua con sông nhỏ đến bờ bên kia, như vậy ít nhất sẽ trì hoãn gần nửa canh giờ! Mà sau nửa canh giờ, chỉ sợ Hạng Trang sớm đã mang theo tàn quân Sở phá vòng vây mà đi! Điều này, Hạ Hầu Anh tuyệt đối không cho phép xảy ra!

- Đột kích, toàn quân đột kích! Giết sạch bọn chúng!

Hạ Hầu Anh vừa chạy vội tới, vừa mang theo trường kiếm! Phía sau, năm nghìn binh giáp chân bước chưa dừng, lấy khí thế dời non lấp biển hướng về sơn khẩu nghiền nát năm trăm quân Sở lại đây.

Trong giây lát, hai quân đã mặt đối mặt!

- A!

Hạ Hầu Anh quát một tiếng lớn, đại kiếm trong tay đã hướng về phía đầu Tiêu Công Giác chém xuống.

- Hắc!

Tiêu Công Giác dĩ nhiên không sợ, trường kiếm trong tay phút chốc đưa lên, nghênh chiến trực tiếp chỉ nghe vang lên một tiếng “keng”, một nguồn lực cực lớn lập tức cuốn ngược trở lại, Tiêu Công Giác đứng không yên, lập tức lui xuống hai bước, trên khuôn mặt bỗng dưng đỏ lên.

Đối mặt, Hạ Hầu Anh lại ước chừng thối lui ba bước!

- Tiêu Công Giác!

Hạ Hầu Anh chỉ cảm thấy hai tay bủn rủn muốn chết, trong lòng lại nghiêm nghị, ngoài miệng vẫn còn lớn tiếng la hét;

- Bây giờ hãy quảng kiếm, Đại Vương nhà ta còn có thể tha chết cho ngươi!

- Quảng kiếm đầu hàng, tha cho ngươi khỏi chết!

- Quảng kiếm đầu hàng, tha cho ngươi khỏi chết!

Quảng kiếm đầu hàng, tha cho ngươi khỏi chết!

Phía sau Hạ Hầu Anh, mấy trăm thân binh hô ba lần hưởng ứng.

Tiêu Công Giác lại giơ cao đại kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng cổ họng Hạ Hầu Anh, lạnh lùng thốt lên:

- Hạ Hầu Anh, đừng nói này nọ nhiều lời vô dụng, đến đây đi, hôm nay không phải ngươi chết, thì là ta mất mạng!

- Nếu như vậy, hãy chịu chết đi!

Hạ Hầu Anh dứt lời, đột nhiên giơ tay phải hung hăng chém về phía trước.

Chỉ trong chớp lát, năm nghìn giáp sĩ liền vung kiếm xông lên, tựa như thủy triều mãnh liệt quét tới, năm trăm quân Sở mặc dù đối mặt với kẻ thù gấp mười lần mình, nhưng toàn bộ không vương một tia sợ hãi! Hôm nay chết thì chết, chỉ cần có thể bám trụ quân Hán một lát, chỉ cần có thể thay Thượng Tướng quân chiếm chút thời gian đại quân chủ lực phá vòng vây, chết cũng có sao?

- Chết!

Hạng Trang quát lớn một tiếng, hoành đao hung hăng chém rụng.

Chỉ nghe một tiếng vang lên, đỉnh chiếc thiết mộc thuẫn trước mặt thoáng chốc vỡ vụn, thế hoành đao đi chưa giảm, lại đem quân Hán Tư Mã tránh ở phía sau mộc thuẫn chém thành hai mảnh, Hạng Trang lại chiếm thêm hai bước, chân phải đột nhiên đá ra, một tên quân Tư Mã người Hán đứng chắn ở phía trước lập tức cả người bị đá bay hơn mười bước, sau khi rơi xuống máu chảy đầm đìa, mắt không nhìn thấy sự sống.

Hạng Trang lại tiến thêm hai bước, hoành đao vung bốn phía, trước mặt đã hiện ra một khoảng không, nhưng cũng nhận thấy địch đã đột phá trận địa, lúc này hắn xoay người quay đầu, giơ cao hoành đao ngựa mặt lên trời hét dài:

- A, quân Hán bị đánh bại rồi!

- Thượng tướng quân uy vũ!

Cao Sơ trọng giáp thấm máu, vung tay gào hét.

- Thượng tướng quân uy vũ!

Hơn trăm nhuệ sĩ thề sống chết đi theo, sơn hô hưởng ứng.

- Thượng tướng quân uy vũ!

Gần bốn ngàn quân Sở vẻ mặt như cuồng, ngựa mặt lên trời gào rít, âm thanh rung động!

Quân Hán đích thực đã bại! Ba nghìn binh giáp đã sụp đổ, đang hướng về hai sườn đồi núi chạy toán loạn, giờ phút này, bọn họ thậm chí mong nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, mau chóng rời xa quân Sở chém giết đỏ mắt, chạy càng xa càng tốt, đám Nam mọi rợ này, thật không phải người rồi, bọn họ chính là một đám dã thú, một đám dã thú điên cuồng!

Đúng vậy, quân Sở hiện tại chính là một đám dã thú, một đám dã thú chém giết đỏ cả mắt rồi!

- Không được chạy, không được chạy!

Hạnh Kỵ giờ kiểm liên tục hét lên giận dữ, ý muốn đám bại binh dừng lại, nhưng căn bản không ai để ý tới y, có Truân trưởng quân Hán thậm chí còn cố ý đụng vào y một chút, suýt nữa khiến y ngã trên mặt đất, đến nước này, trận hình phòng ngự vòng tròn tua tua như lông nhím đều đã bị quân Sở đột phá, vậy còn dựa vào cái gì mà đánh?

- Thật kinh tởm!

Hạnh Kỵ nổi trận lôi đình, đang muốn vung kiếm chém người, chợt nhận thấy luồng khí lạnh đục khoét xương cốt từ phía sau đánh tới, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ngôi sao lạnh toát xé không khí, trong chớp lát liền bắn tới trước mặt y, liền sau đó, khí lạnh đục khoét từ cổ họng của y tấn công khắp toàn thân, tất cả sức lực lập tức tựa như cơn thủy triều rút khỏi cơ thể của Hạnh Kỵ.

Cúi đầu cũng có chút khó khăn, cuối cùng y cũng nhìn ra đó chính là một mũi tên, một mảnh linh vũ.

Có hơn trăm bước, Cao Sơ cười lạnh, từ trong túi tên sau lưng lấy ra một mũi tên Lang Nha vũ, chợt kéo mạnh cung, tên lạnh cắm cắm lại dũi theo con mồi mới, một thân khoác trọng giáp, đầu đội da biện quân Hán Tư Mã! Chỗ tay phải giơ lên, chri nghe được dây cung vang lên một tiếng vù vù, quân Hán Tư Mã cách hơn trăm bước đã cất tiếng trả lời trở lại.

- Hảo tiểu tử, tài bắn cung có tiến bộ!

Hạng Trang không biết lúc nào đã tới bên cạnh Cao Sơ, dùng sức vỗ bả vai của hắn bày tỏ sự khích lệ, chợt lại nói:

- Thôi kèn, tạm ngừng đuổi giết, lập tức chuyển hướng vào!

- Vâng!

Cao Sơ vâng lệnh, bằng thái độ nhanh nhất đem hơn mười kèn thủ triệu tập lại.

Một lát sau, tiếng kèn trầm thấp thê lương liên vang vọng trời cao, quân Sở đang đuổi giết tàn binh đều dừng bước, bằng cách nhanh nhất tập kết lại với nhau.

- Đi!

Hạng Trang giờ cao hoành đao phía trước, đi nhanh trước tiên.

Trương Lương dùng kế, Lưu Bang dụng binh, há lại dừng ở đó? Đây chỉ là đánh tan một đám quân Hán mà thôi, phía trước, khăng định còn nhiều đám quân Hán đang chờ bọn họ! Nhưng, vẫn là câu nói đó, chỉ cần Hạng Trang ta còn một hơi thở, quân Sở tuyệt sẽ không ngừng chống cự, càng không khoan tay chịu chết, Hán Sở tranh bá, vẫn chưa tới hồi kết!

40. 39

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 40 : Tử chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nghे tiếng kèn truyền đến từ phía tiền phương, Hạ Hầu Anh biết có chuyện chẳng lành!

Hiển nhiên, ba nghìn tinh binh của Hạng Kỵ không thể ngăn tàn binh quân Sở, tiếng khăng định là chính quân Sở đang tập kết quân số, tàn binh quân Sở đã phá nát đội quân Hạng Kỵ, hiện giờ đang tập kết, lập tức liền muốn bỏ chạy!

Giờ phút này, Hạ Hầu Anh gấp đến độ mặt đều tái dại, quân Sở đang muốn bỏ chạy rồi!

Nhưng gấp cũng vô ích, mấy trăm tàn binh của Tiêu Công Giác thì chết chặn ở phía trước, không qua được!

Có câu một người khi đã liều mạng, mười người chặn còn không nổi, năm trăm tàn binh quân Sở liều mạng tử chiến, há là trò đùa?

Năm nghìn tinh binh của Hạ Hầu Anh ước chừng tấn công dừng mãnh nửa canh giờ, trả giá bằng mấy trăm mạng người, lại ngăn ngại không thể phá hủy đám tàn binh quân Sở trước mắt không bằng một phần mười quân Hán!

Năm nghìn tinh binh của Ly Thương sớm đuổi theo, cũng đều bị bại trận tại nơi này.

Lúc này, Ly Thương ngay cả ruột gan đã hồi hận, sớm biết như vậy, không bằng lúc trước liền đi đường vòng qua sông.

- Hạ Hầu Anh, ngươi làm ăn kiểu gì không biết? Năm nghìn người đánh mấy trăm người, chưa tới nửa canh giờ không ngờ còn đánh không nổi?

Ly Thương dưới tình thế cấp bách, nói chuyện cũng không khách khí:

- Ngươi cầm binh thế nào, đánh trận kêu gọi gì thế? Chờ ngươi phá được đám tàn quân Sở ít ỏi này, Hạng Trang sớm đã dẫn người chạy không còn bóng rồi!

- Ngươi có thể cầm quân, ngươi có thể đánh giặc?

Hạ Hầu Anh cả giận nói:

- Vậy ngươi tới!?

- Ta tới thì ta tới, kêu người của ngươi ra đi!

Ly Thương không nhường chút nào, chợt quay đầu lại quát:

- Lên, lên cho lão tử, giết sạch đám nam mọi rợ phía trước, giết được một tên thưởng một trăm tiền!

Một câu này của Ly Thương, lập tức đánh thức Hạ Hầu Anh.

Ngay lập tức Hạ Hầu Anh thả người nhảy lên một khối đá lớn, lạnh lùng quát to:

- Con mẹ nó nghe lão tử nói đây, xử được một tên Nam Man thưởng một trăm tiền, xử lý được Tiêu Công Giác, thưởng mười ngàn tiền!

Lời vừa dứt, tất cả giáp sĩ quân Hán nghe được sĩ khí lập tức dâng cao.

- Giết sạch mọi rợ Nam, tướng quân nói, giết một tên thưởng một trăm tiền!

- Mười ngàn tiền!? Con mẹ nó, mười ngàn tiền này lão tử nắm chắc rồi!

- Tiêu Công Giác kia là của lão tử, ai cũng không được đoạt của ta!

Chính dưới cái gọi là trọng thưởng cũng xuất hiện dũng sĩ, đứng trước đồng tiền con người bị mê hoặc, giáp sĩ quân Hán lập tức một đám đều đỏ mắt, nhiệt tình trước nay chưa thấy nhằm hướng tàn binh quân Sở tỏa ra như lông nhím tựa như thủy triều lên mãi không dứt, xử lý được Tiêu Công Giác trước trận quân Sở đã trở thành cái đích cho mọi người ngắm, bị mười mấy tên tiểu giáo Hán mãnh liệt vây quanh!

- Ôi!

Tiêu Công Giác hét lớn một tiếng, tay trái cầm trường kiếm đâm thẳng thuấn của hai gã Truân trưởng quân Hán, trọng kiếm tay phải thừa cơ tựa như rắn độc tiếp tục đâm ra ngoài, một gã Truân trưởng quân Hán bất ngờ thủ không kịp, lập tức bị đâm trúng.

Nhưng, không đợi Tiêu Công Giác rút kiếm, một tên Truân trưởng khác đã thu hồi trường kiếm, chém xuống, cùng lúc đó, trường kích bốn phía lóng lánh cùng đâm tới, lưỡi kích thẳng nơi hiểm ngực bụng của Tiêu Công Giác mà tới!

Sống chết trước mắt, Tiêu Công Giác dứt khoát quăng kiếm, hai chân đạp thật mạnh, cả người liền bay vọt lên không, ngay giữa lúc đó, trường kích bốn phía liền nhằm thẳng lưng hắn quét tới, đường trắng lưỡi liềm sắc bén liềm vào áo giáp mở ra chiến bào của hắn, để lại trên lưng hắn bốn đường máu dẫu có thể chạm vào xương, máu tươi đỏ sẫm thoáng chốc phun như suối bắn tung tóe khắp nơi.

- A a...

Nhận đau, Tiêu Công Giác lập tức kêu lên vô cùng thê lương.

Nhưng, sau khi bị thương nặng, thú tính của Tiêu Công Giác cũng bị kích thích hoàn toàn, nhằm hướng trường kích tập kích thuận thế lăn sang, đại thuấn trong tay trái thuận thế quét ngang, hai gã Đội suất quân Hán căn bản không kịp phản ứng, đã bị đại thuấn sắc bén chặt đứt cổ, trong chốc lát, hai cái đầu đã bay lên, máu lại phun lên như mưa.

- A!

Lại một kích sắt đâm tới, đầu kích sắc nhọn đâm xuyên qua sườn phải của Tiêu Công Giác.

- A a...

Tiêu Công Giác kêu lên càng thảm thiết, tay phải đột nhiên kéo lại, liền nắm lấy thiết kích đánh lên sau lưng, ngay sau đó, chỉ nghe được một tiếng “banh”, Tiêu Công Giác đã bẻ đôi thiết kích, chợt tay cầm đoạn kích gãy, thuận thế quay người đâm tới, kẻ đánh lên sau lưng liền bị chính kích của mình đâm xuyên qua mặt.

Thừa dịp khe hở chỗ này, lại một đại kích quét ngang tới, xương ống chân ở giữa chân phải của Tiêu Công Giác, chỉ nghe một tiếng giòn vang “rắc”, xương ống chân phải của Tiêu Công Giác đã vỡ vụn, hắn đứng thẳng không được, kêu thảm mới ngã xuống đất, gần như cùng lúc hắn ngã xuống, hai thanh trường kích khác lại nhằm lưng hắn vẽ thêm hai đường máu.

- Chiu chết đi!

Một gã Tư mã quân Hán tiến lên hai bước, vung kiếm nhằm mặt Tiêu Công Giác đâm tới.

Song, không đợi đại kiếm trong tay gã Tư Mã quân Hán đâm xuống, đoạn kích gãy trong tay Tiêu Công Giác cũng im hơi lặng tiếng đâm thẳng vào dưới bụng gã, quân Hán Tư Mã thân hình cường tráng đột nhiên

dừng lại, Tiêu Công Giác lại thuận thế quấy đảo, lưỡi kích sắc bén trong khoang bụng quân Hán Tư Mã quấy cho nát nhừ, ruột gan bị phá nát cũng theo miệng vết thương ồ ồ chảy ra.

Quân Hán Tư Mã lập tức kêu rên thảm thiết, chỉ có điều mới kêu vài tiếng lập tức ngừng thở bỏ mạng.

Nhìn thấy Tiêu Công Giác rõ ràng bản thân đã bị trọng thương vẫn chiến đấu dũng mãnh sắc bén, giáp sĩ quân Hán xung quanh đến tướng ta đều bị hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn không ai dám tiến lên.

Tiêu Công Giác lúc này mới lấy đoạn kích làm trụ, vật lộn đứng dậy.

Bóng dáng Hạ Hầu Anh lại hiện ra, lấy trọng kiếm chỉ Tiêu Công Giác, lớn tiếng quát:

- Tiêu Công Giác, lão tử niệm tình người cũng là một hảo hán, hôm nay không muốn giết người, đầu hàng đi!

- Khắc, khắc, khắc!

Tiêu Công Giác cười khổ ba tiếng, chợt quát lên vô cùng dữ tợn:

- Hạ Hầu Anh, chỉ cần ông đây còn một hơi thở, người đừng hòng mơ tưởng việc đó, hảo huyền!

- Đừng mơ!

- Đừng mơ!

- Đừng mơ!

Hơn trăm tàn binh quân Sở còn lại sơn hô hưởng ứng.

- Tử chiến!

Tiêu Công Giác lại giơ đoạn kích lên, ngửa mặt lên trời gào rít.

- Tử chiến!

- Tử chiến!

- Tử chiến!

Hơn trăm tàn binh tinh thần đoàn kết cực lớn, tiếng như sắt, thế như nước!

Trong lòng Hạ Hầu Anh lăm lệt, đây thật sự là một đám dũng sĩ đáng tôn kính, Tiêu Công Giác lại càng là một đối thủ đáng tôn kính!

Tuy nhiên, hai quân giao chiến, tôn kính tốt nhất đối với địch nhân chính là tự tay chém hấn, lập tức Hạ Hầu Anh lần nữa giơ đại kiếm nhanh chóng vọt lên phía trước, vừa lớn tiếng quát:

- Tiêu Công Giác, chịu chết đi!

- Đến đây đi, đến đây đi!

Tiêu Công Giác múa võ như bát thiết quyền, đem máu thịt trong ngực mình mơ hồ chụp lấy rung động cực lớn, lại trở mắt rống giận:

- Đến đây đi, để lão tử xem Hạ Hầu Anh người rớt cuộc có bao nhiêu cân lượng!

- Như người mong muốn!

Hạ Hầu Anh trong đáy lòng yên tĩnh rống lên một tiếng, hai tay cầm kiếm mạnh mẽ chém xuống.

Tiêu Công Giác bị thương nặng, thể lực cũng đã cạn kiệt, lại cảm thấy không hề sợ hãi, lập tức giơ đoạn kích lên chém về phía trọng kiếm của Hạ Hầu Anh không chút tiểu xảo, chỉ nghe “keng” một tiếng, đoạn kích của Tiêu Công Giác lập tức bị rơi ra, Hạ Hầu Anh xuống tay không lưu tình, trọng kiếm thuận thế từ trên vai Tiêu Công Giác chém nghiêng xuống.

- Phập...

Máu tung, đầu người bay lên!

Tiêu Công Giác đột nhiên cảm thấy người mình nhẹ bẫng, toàn bộ thế giới bắt đầu quay tròn, những âm thanh sát phạt náo động âm ỉ cũng dần xa đi, bên tai lập tức trở nên yên tĩnh lạ thường, Tiêu Công Giác trợn mắt há hốc mồm, đây là chuyện gì xảy ra? Nhưng, không đợi hắn kịp phục hồi lại tinh thần, bóng tối vĩnh viễn đã nuốt hắn vào trong.

Ngoài mười dặm, gần bốn ngàn tàn binh quân Sở đang ào ào tiến nhanh về phía trước.

Hạng Trang đang trong thời gian vội vàng, phía sau bỗng nhiên truyền tới âm thanh Kinh Thiên thê lương:

- Thượng tướng quân, Thượng tướng quân...

Hạng Trang đột nhiên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Kinh Thiên mang theo hơn trăm thân binh chạy vội đến, lập tức giận dữ quát:

- Kinh Thiên, không phải ngươi chủ động xin đi giết giặc lưu lại căn phía sau sao, thế nào lại chạy trở lại?

- Thượng Tướng quân!

Kinh Thiên lộ vẻ sầu thảm nói:

- Tiêu tướng quân, Tiêu tướng quân hân...

Hạng Trang thoáng chốc đều rõ ràng vấn đề, lập tức vỗ vai Kinh Thiên:

- Đi!

- Thượng tướng quân, phía trước còn có quân Hán!

Đội thám báo tiền phương bỗng nhiên đi vòng vèo, hơn nữa mang về cho người ta tin tức tuyệt vọng.

Lúc này, gần bốn ngàn tàn binh Sở khó khăn lắm mới đi qua một chỗ chân núi, quả nhiên nhìn thấy trong thung lũng giữa hai quả núi phía trước, đều điểm nhiều ánh lửa, giờ phút này, Hạng Trang gần như hoàn toàn tuyệt vọng, hắn thật muốn trực tiếp hạ lệnh chia quân lên núi xuyên qua cánh rừng, lúc này chia vào núi chui vào rừng, Hạng Trang hân phân nửa còn thể còn mạng sống, nhưng quân Sở nhất định không xong rồi.

Cắn chặt răng, Hạng Trang chậm rãi giơ hoành đao trong tay, đao nhọn sắc bén, chỉ về quân Hán đông nghìn nghìn xa xa phía trước, một tiếng gào rít điên cuồng, hoang dã chấn động muốn nổ rung bầu trời đêm:

- Xông lên, tiêu diệt quân Hán!

- Tiêu diệt quân Hán!

- Tiêu diệt quân Hán!

- Tiêu diệt quân Hán!

Gần bốn ngàn tàn binh quân Sở sơn hô hưởng ứng, khí thế trào sôi.

Mặc cho máu thấm chiến bào, cứ việc thở hồng hộc, nhưng không có một người lùi bước!

Đến lúc này, tất cả mọi người đều biết, quân Sở đã không có đường lui, sợ chiến tranh? Lùi bước? Chạy trốn? Đâu hàng? Đó đều chỉ còn đường chết! Đến lúc này, chỉ có thể chết đi theo Thượng tướng quân, anh dũng tiến lên, từ phía trước mặt mở con đường máu, mới có thể bảo toàn tính mạng! Không muốn chết? Vậy đi về phía trước tấn công, đi về phía trước giết, giết, giết!

Hơn mười dặm, lều lớn của Lưu Bang.

Trương Lương, Trần Bình đang đánh cờ, Lưu Bang thì ở một bên xem làm khán giả.

Lúc này, ván cờ đã tới giữa bàn, một đại long của Trần Bình đã bị Trương Lương bao vây, Trần Bình liên tiếp khơi mào tranh cướp mấy lần, ý đồ đảo lộn thế cục, nhưng đều bị Trương Lương dễ dàng hóa giải, theo Lưu Bang đứng ngoài quan sát nhận xét:

- Tử Phòng, thực ra năng lực của người lại nhìn quá xa, cục diện này chỉ hơn trăm đối thủ, Trần Bình sẽ không đỡ nổi.

Trương Lương xoa xoa cằm, chỉ có điều mỉm cười không nói.

Luận về sức cờ, nhìn ra khắp thiên hạ Trương Lương chỉ khâm phục hai người, một là Phạm Tăng, người còn lại là Úy Liễu.

Hồi đó khi đi du ngoạn Hoài Tứ, Trương Lương từng cùng Phạm Tăng đánh cờ, hai người liên tục đánh sáu ván, Trương Lương chỉ thắng một ván! Về phần vị khác gọi là cao nhân Úy Liễu, Trương Lương chưa từng cùng đánh cờ, tuy nhiên nghe Phạm Tăng nói, sức cờ của Úy Liễu ở trên cả hắn, lời này của Phạm Tăng phân nửa là khiêm tốn nên nói như vậy, tuy nhiên cũng có thể thấy sức cờ của Úy Liễu tuyệt đối không kém.

Chính cái gọi là, đánh cờ như tranh binh, sức cờ mạnh mẽ, cách dùng binh tất nhiên cũng lợi hại!

Cho nên, Trương Lương rất muốn biết, nếu cao nhân sau lưng Hạng Trang quả thật là Úy Liễu, hắn làm thế nào hóa giải nguy cơ quân Sở gặp phải? Phải biết rằng, lúc này tàn quân quân Sở của Hạng Trang giống như đại Long của Trần Bình bị bao vây, nếu không có bàn tay kỳ diệu đủ để thay đổi mệnh trời, chỉ bằng khơi mào tranh cướp xung quanh, dĩ nhiên là xoay chuyển trời đất không có năng lực rồi!

Trần Bình tĩnh lặng suy nghĩ hơn nửa ngày, cuối cùng mới ở vị trí Thiên Nguyên nhẹ nhàng chụp được một quân.

Trương Lương động tác vuốt râu lập tức hơi chậm một chút, chiêu thức ấy của Trần Bình hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, Lưu Bang ngồi bên cạnh xem mắt cũng sáng ngời, ván cờ này, không ngờ lại sống!

41. 40

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 41: Vẫn trong vòng kiểm soát

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

-Yahhh.....

Hạng Trang áo giáp đầm máu, rút gươm gào thét.

Ở phía sau, Cao Sơ, Kinh Thiên cùng gần trăm thân binh nguyện cùng sống chết cũng đang đầm máu sa trường.

Phía xa, hàng ngàn quân Hán đã bị đánh tan tác, tàn quân Sở quốc ngoan cường chống trả, dốc hết chút sức lực cuối cùng, quân Hán gượng gạo chống cự nửa canh giờ cuối cùng cũng bị đánh bại.

Thế nhưng, sự dũng mãnh của tàn quân Sở quốc cũng chỉ tới đó mà thôi.

Sau khi đối mặt với 2 trận đánh ác liệt, cộng với việc gian khổ vượt 20 dặm đường, tất cả quân sĩ, trong đó có Hạng Trang đều đã mệt lả cả rồi. Sức lực quân tướng đều cạn kiệt, nếu không tìm thấy nơi nào nghỉ ngơi, tàn quân nhà Sở sẽ không còn sức mà chiến đấu tiếp nữa.

Dù sao đi nữa, tàn quân nhà sở cũng là người, họ cũng biết thế nào là mệt, thế nào là gian khổ.

Thế nhưng, quân Hán sao có thể để quân Sở nghỉ ngơi? Phải biết rằng quân Sở hiện tại đang phải đối mặt với Trương Lương. Đúng, chính là Trương Lương, một kẻ tàn bạo như y, những gì người khác nghĩ đến y cũng có thể nghĩ đến, những gì người khác không nghĩ đến y vẫn có thể nghĩ đến, thử hỏi sao y có thể thả cho quân địch con đường sống?

Trừ phi Trương Lương nhất thời hồ đồ, nhưng điều này là khó xảy ra.

Hạng Trang hoàn toàn có thể tượng tượng ra được con đường phía trước nhất định sẽ có hàng ngàn quân Hán đang chặn giết, còn phía sau, đám quân tinh nhuệ nhà Hán cũng đang đuổi theo không dừng.

Giặc cùng đường chó đuổi lại không phải tác phong dùng binh của Lưu Bang và Trương Lương.

Nếu quân Sở bị bại lộ tung tích nhất định quân Hán sẽ không bao giờ nương tay.

Trước có chặn binh, sau có truy binh, quân Sở giờ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hạng Trang hít một hơi dài, lấy lại chút sức lực, bình tâm suy xét con đường trước mắt.

Tiếp tục đi tới chỗ quân phục kích chẳng khác gì chui vào chỗ chết.

Với sức lực quân Sở lúc này khó có thể phá được vòng vây quân Hán, cho dù có miễn cưỡng tiến lên, thì trong số vài tầng chặn binh đó, họ có thể giết được bao nhiêu tên giặc?

Dừng lại và chiến đấu với truy binh? Xét cho cùng cũng vẫn là con đường chết mà thôi.

Đám 2 lộ truy binh phía sau binh lực khá mạnh, mặc dù chưa từng để ý đếm, nhưng chỉ theo phán đoán, mỗi lộ ít nhất thì cũng tới 5000 quân trở lên, hơn nữa bọn chúng đều là quân tinh nhuệ dưới trướng Lưu Bang. Nếu với thể lực của tàn quân Sở hiện tại mà quyết chiến một trận với quân Hán chẳng khác nào tự tìm đường diệt vong.

Như vậy, nếu chia binh lên núi, thì đám chia binh đó sẽ chẳng thể trở về được nữa.

Không thể đi tiếp, cũng chẳng thể dừng lại được, càng không thể chia binh lên núi, ngoài những con đường đó, còn con đường sống nào khác không?

Đột nhiên, Hạng Trang để ý thấy trước mắt có 1 đám bụi lau um tùm đã khô héo, đám bụi lau ở ngay cạnh một bờ song cách đó không xa, sắc mặt hắn dường như thay đổi. Trong khi đó, Kinh Thiên lấy ra một cây hỏa tiễn, giương cung nhắm phía trước mà bắn.

Hỏa tiễn nhằm phía trước lao đi, bay được chừng mấy trăm bước thì rơi xuống giữa lòng sông.

Qua ánh sáng còn lại của hỏa tiễn, Hạng Trang phát hiện, đây là một bãi lau vô cùng rậm rạp, kéo dài tới chừng vài dặm, đừng nói là 3000 người, thậm chí là giấu tới 30 000 vẫn không thành vấn đề. Có điều, một khi bị bại lộ, quân Hán chẳng cần phí chút sức lực nào chỉ cần châm vài đồng lửa cũng đủ khiến quân Sở cháy thành tàn tro.

Nhưng dù sao cũng không còn con đường sống nào khác, đến nước này chỉ còn cách mạo hiểm mà thôi.

Sinh tử tại thiên, sống hay chết, thắng hay thua, đành đánh cược một phen.

Hạng Trang liền gọi Hoàn Sở, Quý Bố tới nói rõ kế sách, 2 người gật đầu.

Sau nửa canh giờ, đại quân của Hạ Hầu Anh, Ly Thương cuối cùng cũng đuổi tới bãi lau bên cạnh.

Lúc này đã là tờ mờ sáng, với ánh lửa từ ngọn đuốc mặc dù có thể nhìn rõ trước mắt là bãi cỏ lau um tùm rậm rạp, nhưng Hạ Hầu Anh và Ly Thương lại không phát hiện ra, xa hơn nữa vẫn còn một bãi lau lớn, lại càng không biết đám tàn quân Hạng Trang đang ẩn nấp nơi đó.

Không muốn mất thêm thời gian, đại quân của Hạ Hầu Anh và Ly Thương lại tiếp tục truy đuổi.

Quân Hán không có ý dừng lại cũng bởi vì trước mắt khoảng 5 dặm có thể nhìn thấy loáng thoáng ánh lửa, ánh lửa cháy thành 7-8 đám, đang di chuyển ra xa. Đây khẳng định là tàn quân Sở dưới trướng Hạng Trang, hóa ra bọn họ vẫn chia nhau lên núi sao?

-Ha ha

Hạ Hầu Anh cười lớn:

-Hạng Trang, người chạy không thoát đâu.

Hết thấy sự việc đều đã nằm trong kế sách của Trương Lương, chỉ cần chúng chia quân lên núi thì cơ hội tập kết sẽ không còn nữa.

Ly Thương thở một hơi dài, hồng hộc nói:

-Hạ Hầu Anh, đám tàn quân nhà Sở giờ đã chia nhau lên núi, bại vong chỉ còn trong gang tấc, chỉ bằng ta và huynh chia nhau truy sát. Đám quân bên trái nhường huynh, ta truy đuổi tàn quân bên phải, để xem vận khí ra sao?

-Được, cứ như vậy mà làm.

Hạ Hầu Anh dứt lời, quay ngựa, quát đám quân Giáo Úy, Tư Mã:

-Các người mỗi người dẫn theo 500 quân sĩ, đuổi theo đám tàn quân cánh trái cho ta, chúng chạy tới đâu phải đuổi tới đó, nhất định không được bỏ sót một ai, đặc biệt là Hạng Trang, giết sạch bọn chúng cho ta.

-Rõ

Quân của Giáo Úy, Tư Mã tuân lệnh lập tức truy sát.

Ly Thương cũng đã phân xong bộ hạ, hùng hổ đuổi giết.

Hơn 10 dặm...tại đại bản doanh của Lưu Bang....

Trời đã gần sáng, tin đuổi bắt đám tàn quân đã được truyền về.

Sau khi nghe lang trung Hạ Hầu Táo bẩm báo, Lưu Bang quả thực không tin vào những điều vừa nghe thấy, liền nói:

-Hai lộ đại quân 10 000 tinh binh của Hạ Hầu Anh, Ly Thương đang đêm đánh lên, không ngờ cũng vẫn không tiêu diệt hết được đám tàn quân đó sao?

Hạ Hầu Táo có chút xấu hổ đáp:

-Đại vương, quân Sở luôn đề cao phòng thủ, quân ta chưa kịp kéo tới gần đã bị chúng phát hiện.

Lưu Bang nhíu mày không hài lòng:

-Cho dù có như vậy thì tại sao với sức lực cạn kiệt của đám tàn quân nhà Sở, Hạ Hầu Anh và Ly Thương vẫn chưa thể đuổi tới nơi? Không cần biết lý do tại sao, trong quãng thời gian quân Sở tháo chạy, 2 kẻ đó đang làm gì chứ?

Hạ Hầu Táo lung túng:

-Đại quân của phụ thân thần do bị một đám quân Sở phục kích ở khe núi, nên không thể tiếp viện đúng lúc.

-Một đám quân Sở?

Lưu Bang lãnh đạm nói tiếp:

-Quân Sở tất cả chỉ có khoảng 3 tới 5000 quân, vậy mà vẫn có thể chia quân phục kích phía sau? Người nói rõ xem, tên Hạng Trang đó rốt cuộc để lại bao nhiêu binh lực phục kích.

-800...

Hạ Hầu Táo vốn định nói là 800 binh sĩ nhưng ngẫm nghĩ một lúc thì cũng chỉ có khoảng 500 người.

-Ha ha, 500 binh sĩ?

Lưu Bang vỗ tay, quay về phía Trương Lương, Trần Bình nói:

-Các người có nghe thấy không? Nghe thấy rồi chứ? Hai lộ đại quân 10 000 tinh binh của Hạ Hầu Anh và Ly Thương không ngờ lại bị 500 quân Sở kìm chân trong suốt 1 canh giờ, điều này, không phải rất tức cười sao?

Nói xong, Lưu Bang liền thay đổi sắc mặt, vô cùng tức giận, đằng đằng sát khí.

Trương Lương đã dày công tìm ra kế sách đánh lên lần này, vậy mà cuối cùng cũng thất bại, hỏi làm sao Lưu Bang không tức giận được cơ chứ?

Điều mà Lưu Bang tức giận hơn cả là nếu một khi chuyện này đến tai các lộ chư hầu, hẳn sẽ là một sự đả kích lớn với uy danh của y.

Hàn Tín, Trương Nhĩ hẳn sẽ không để ý nhiều nhưng Bành Việt, Anh Bố nhất định sẽ cười sau lưng y, tên phản tướng Chu Ân cũng có thể tạo phản. Chu Ân căn bản cũng không có ý phản Sở, nhưng cũng chỉ vì bị Anh Bố, Lưu Cổ lấy danh nghĩa của hắn làm loạn, buộc hắn tới con đường cùng. Chỉ cần làn này có biến, thái độ của Chu Ân ra sao thì thực sự rất khó đoán.

Một khi Chu Ân tạo phản, thế sự trong thiên hạ cũng sẽ xảy ra nhiều biến cố.

Chính vì nguyên nhân đó nên Lưu Bang mới tức giận đến thế, y liền cao giọng dạy dỗ Hạ Hầu Anh trước mặt Hạ Hầu Táo mà không hề nề tình huynh đệ lâu nay.

Trương Lương lại lo sợ Lưu Bang trong lúc tức giận sẽ nói ra càng nhiều lời khó nghe, một khi những lời đó truyền tới tai Hạ Hầu Anh khó tránh được việc tổn hại tới tình thân bấy lâu. Ông ta lập tức tiến lên hai bước kéo nhẹ ống tay Lưu Bang, nhân lúc đó Trần Bình cũng đưa mắt ra hiệu.

Lưu Bang xuất thân là người không có văn hóa nhưng năng lực thì ít ai bằng.

Thấy thái độ của Trương Lương, Trần Bình, Lưu Bang bình tĩnh lại, tuy nhiên lời thì cũng nói ra rồi, có muốn thu hồi cũng không được nữa, y tiếp lời:

-Đúng là buồn cười, không ngờ tên Hạng Trang đó lại có thể lợi hại như vậy sao?

Trương Lương mỉm cười, nói phụ họa:

-Đại Vương, xem ra lần này quân ta vẫn còn nhiều sơ suất rồi.

-Oh, đúng là sơ suất.

Lưu Bang gật đầu, quay về bên Hạ Hầu Táo nói:

-Người hãy điều động 2000 thân binh, đuổi tới trận địa, chuyển lời cho phụ thân người, Hạng Trang và đám tàn quân đó giờ đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của Hán quân, phải tiêu diệt tận gốc, tuyệt đối không được buông tha một ai.

-Vâng.

Hạ Hầu Táo tuân mệnh, lập tức lên đường.

Sau hi Hạ Hầu Táo đi khỏi, sắc mặt Lưu Bang liền u sầu trở lại.

Trương Lương quỳ xuống bái:

-Đại Vương, hai lộ quân tinh binh của Hạ Hầu Anh đánh lên thất bại, đúng là khiến người khác thất vọng, thêm vào đó lại liên tục thua trận, khiến quân Sở tháo chạy dễ dàng. Tuy nhiên, Đại vương yên tâm, tình thế vẫn đang trong tầm kiểm soát của quân ta.

-Ừ

Lưu Bang bớt giận nói:

-Dù sao tàn quân Sở cũng vẫn nằm trong sự khống chế của người.

-Không sai.

Trương Lương gật đầu nói tiếp:

-Tàn quân Sở mặc dù bị thương không nặng, nhưng dù sao chúng cũng đã hoảng sợ bỏ chạy vào trong núi, Hạ Hầu Anh, Ly Thương vẫn có thể lấy công chuộc tội. Chỉ cần họ chặn hai đầu, đuổi bắt không ngừng thì cơ hội tập kết của quân Sở sẽ không còn. Không thể tập hợp lại, chúng chỉ có thể tự chiến đấu hoặc là hoảng loạn tháo chạy, không đầy 3 ngày, sẽ bị tiêu diệt sạch.

42. 41

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 42: Cơ hội duy nhất

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trời cuối cùng đã sáng hẳn, một đêm dài, thăm khốc đã trôi qua.

Trong đám lau khô khốc bỗng vang lên những âm thanh loạt xoạt, đám cỏ lau không cần gió cũng tự lung lay rồi bị ai đó dùng sức kéo ra. Cao Sơ người đâm máu xoay người chui từ bên trong ra.

Cao Sơ cẩn thận dò xét bốn phía, trong phạm vi vài dặm không hề có bóng dáng của một quân Hán nào. Y quay đầu, hướng về phía bãi cỏ lau phía sâu bên trong nói lớn, trong chốc lát, đám cỏ lau trong bụi tự động nhúc nhích, liên tiếp phát ra những âm thanh sần sật, từng người một tiếp nhau xông ra.

Hạng Trang là người cuối cùng chui ra khỏi bãi lau, cho tới khi bước lên được mặt đất, hẳn mới thực sự nhẹ lòng.

Hiện tại, nguy hiểm trước mắt tạm thời giải tỏa, gần 4000 tàn quân Sở coi như đã giữ được mạng sống.

Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là tàn quân Sở đã được an toàn, họ vẫn phải đối mặt với vô số nguy hiểm trước mắt.

Chỉ huy trên 10 triệu tướng sĩ ra trận, có thể nói Hàn Tín là kẻ vô cùng lợi hại, quỷ kế đa mưu, nhưng xét về kế vây quân địch, làm quân địch mệt mỏi để nhanh gọn ra tay thì Trương Lương là kẻ đáng sợ nhất. Muốn thoát khỏi mưu kế và vòng vây của Trương Lương quả không dễ dàng.

Không cần nói đâu xa, hiện tại các sơn khẩu, cửa ải hiểm yếu đều đã bị quân Hán mai phục.

Thêm vào đó, hai lộ truy binh nhà Hán mặc dù đã bị Hoàn Sở, Quý Bố kìm chân, nhưng ít nhất thì trưa nay, đám truy binh sẽ thoát khỏi vòng vây, tiếp tục truy đuổi. Tới lúc đó, chúng sẽ lung tục khắp núi, quân Sở biết trốn đâu cho thoát chết?

Hận một nỗi không thể đào hầm trốn trong lòng đất hoặc bay lên trời mà thôi.

Chỉ sợ bị kịch ngày hôm qua sẽ tái diễn, một mực xung kích cho tới khi sức cùng lực kiệt mà bại vong.

-Thượng Tướng Quân, bên kia có người đang tới gần.

Kinh Thiên đang ở phía trước bỗng kêu lớn:

-Là quân Hán.

-Sao?

Nghe tin cấp báo, Hạng Trang bước lên triền núi đưa mắt quan sát. Quả nhiên một đội quân nhà Hán đang thẳng đường mà kéo tới, ước tính có tới vài trăm binh, phía trước còn áp giải khoảng mấy chục người bị trói hai tay sau lưng, áo giáp của họ bị máu làm cho ướt sũng, chưa biết là máu địch hay máu chính họ.

Hạng Trang lập tức suy nghĩ, kia rất có thể là quân Sở bị bắt.

Hắn vung tay, gần 4000 quân Sở lập tức lùi về phía bãi lau sau lưng.

Tuy nhiên lần này, hẳn không dám lệnh quân Sở nấp vào bụi lau chỗ sâu nhất, thế chẳng khác gì mạo hiểm thêm lần nữa. Dù sao đám quân Hán đang tới cũng chỉ có vài trăm tên, nếu có bị phát hiện, thì quân Hán chả khác gì cá lọt lưới...Xét cho cùng cục diện vẫn không thể tồi tệ hơn hiện tại được.

Công Tôn Toại lê những bước chân nặng nhọc, từng bước từng bước, vô cùng khó khăn.

Máu tươi không ngừng tràn ra từ vết thương dưới chân, trên má từng vết máu cũng theo dòng chảy xuống, rơi xuống chiếc chiến bào. Chiếc chiến bào vốn dĩ màu vàng đã không còn nguyên màu sắc của nó, toàn bộ giờ đã ngấm máu quân Hán và máu của chính y.

Hồi tưởng lại trận ác chiến tối hôm qua, cảm giác như sự việc đã xảy ra rất lâu rồi.

Trận chiến đêm qua, y một tay chém bay mười mấy giáp sĩ quân Hán nhưng cuối cùng, sức cùng lực kiệt, y đã bị 2 giáp sĩ Hán quân đánh ngã, y bị bắt sống. Đối với một binh sĩ lâu năm như y, bị kẻ thù bắt sống là một sự sỉ nhục lớn.

Công Tôn Toại thà chết trận còn hơn bị kẻ thù bắt sống.

Hơn nữa, quân Hán bắt sống bọn họ cũng chẳng để làm gì, càng không thể tha cho họ một con đường sống. Họ sẽ bị giết trong những lần xuất binh ra trận hoặc trong một bữa tiệc lập công nào đó. Nếu vận may không tốt, bọn họ còn có thể bị mang ra tế sống đám quân Hán tử trận.

Tế sống là như thế nào? Chính là moi tim họ ra khi họ còn sống!

Trước lúc trút hơi thở cuối cùng, họ sẽ tận mắt nhìn thấy trái tim, phổi, gan của bản thân bị bày ra tề chỉnh, cùng tế những quân địch đã bỏ mạng. Đây chính là kiểu tra tấn tàn nhẫn nhất trên đời này.

Nghĩ tới đó, Công Tôn Toại dừng bước chân không muốn đi tiếp.

Tả hữu đều là tử, tại sao lại chuốc họa này vào thân, tại sao còn lưu luyến mạng sống này làm chi?

Nhìn thấy Công Tôn Toại dừng chân không bước, tướng lĩnh quân Hán tiến tới phía trước, roi da trong tay không ngừng quật vào người Công Tôn Toại, khiến y ngã xuống. Công Tôn Toại ngẩng cao đầu nhìn tên tướng sĩ không chớp mắt, ánh mắt đã tăng thêm sát khí, gắt gao và lạnh lùng.

-Người có đi hay không?

Thấy không có hiệu quả, hắn liền rút kiếm...

Công Tôn Toại cười một cách khinh bỉ, cái ta cần bây giờ chính là cái chết.

Tướng sĩ quân Hán cảm thấy uy danh bị khiêu khích, lúc này nổi trận lôi đình, chĩa kiếm về phía Công Tôn Toại mà lao tới, không đợi cho thanh kiếm tới gần Công Tôn Toại, mũi tên lạnh như băng của Lăng Nha vun vút lao đến, trúng ngay khuỷu tay tên tướng sĩ, y rú lên đau đớn, nhất thời thanh kiếm cũng rơi xuống.

Ngay sau đó, từ đám cỏ lau bên đường vang lên những tiếng hò hét như sóng cuộn, phải có tới hàng nghìn quân sĩ đang lăm lăm lưỡi kiếm chen chúc mà lao tới.

Công Tôn Toại thoát đầu có chút hoảng hốt, nhưng ngay sau đó, gương mặt y lộ rõ niềm vui vô hạn.

Là quân Sở, chính là quân Sở, bóng dáng người dẫn đầu đoàn quân kia chẳng phải là Thượng tướng quân sao?

-Thượng tướng quân

Công Tôn Toại nức lên thành tiếng, khó khăn lắm mới lê được hai bước, nhưng do vết thương quá nặng nên lại ngã rạp xuống đất.

-Giết....

Hạng Trang giơ cao thanh đao nhằm phía trước mà lao tới, liền đó gần 4000 tàn quân sở cũng nhằm đó ồ lên, chưa đầy nửa canh giờ, quân Hán đã bị chém hết.

Vài tên quân Hán bỏ chạy phía xa cũng bị Cao Sơ giương cung bắn chết.

Nhìn thấy Hạng Trang và những tướng sĩ kia, quân Sở bị bắt sống như lấy lại được tinh thần cùng đồng loạt khóc thành tiếng. Công Tôn Toại sau khi được cứu sống liền chạy tới ôm đùi Hạng Trang không buông, khóc không thành tiếng mà rằng:

-Thượng tướng quân, tướng sĩ của ta đều bị chết thảm, người nhất định phải trả thù này....nhất định phải báo thù.

Dứt lời, Công Tôn Toại dung sức kéo Hạng Trang tới một cái cẳng lớn, kéo tấm vải trắng che kín chiếc cẳng. Đó là thi thể Tiêu Công Giác, thi thể y máu thịt lẫn lộn, da thịt tím tái, không còn tìm thấy một chỗ nào là hoàn hảo da thịt, tóm lại thì chỉ còn cái xác bất động nằm đó mà thôi.

-Giết Hạ Hầu Anh, báo thù cho tướng quân.

Mấy chục quân Sở đều quỳ rạp xuống đất mà hét lớn.

Nhìn mấy chục quân sĩ quỳ dưới cái xác Tiêu Công Giác, Hạng Trang không khỏi rung mình đau xót.

Phía sau Hạng Trang, Cao Sơ và thân binh sớm nắm chặt nắm tay, Kinh Thiên thì khư khư giữ tư thế bình tĩnh, Chung Ly Muội, Ngưu tử Kỳ thì lửa giận hiển nhiên đã bốc lên ngàn ngút. Cái chết của Tiêu Công Giác dường như đã kích động tới họ, Tiêu Công Giác và hơn 500 bộ hạ đã dùng cảm yểm hộ cho chủ lực mà tử trận.

Cổ nhân luôn trọng 2 chữ nhân nghĩa, vì một chữ nghĩa có thể sẵn sàng hi sinh mạng sống, Tiêu Công Giác vì yểm hộ cho đại quân mà tử trận, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ sao có thể thờ ơ?

Xung quanh 4 phía, tàn quân Sở ai ai cũng phần nộ, lửa giận ngút trời.

Hạng Trang lạnh lung lắc đầu, lúc này còn chả kịp phá vây quân Hán nữa là báo thù cho Tiêu Công Giác.

Có thể giết được Hạ Hầu Anh hay không, có gì là quan trọng chứ...có giết Hạ Hầu Anh cũng không thể lập tức thay đổi cục diện được.

Tiêu Công Giác không may tử trận. đương nhiên ai ai cũng đau lòng, nhưng y chết là do làm tròn trọng trách. Nếu quân Sở chỉ vì báo thù cho y mà toàn bộ chết trận, vậy thì cái chết của y chẳng phải đã vô nghĩa rồi sao? Hạng Trang thân là thượng tướng quân, là thống soái, hắn không thể lại một lần nữa mắc sai lầm được.

Thế nhưng cứ nhìn thấy thi thể quân sĩ đang nằm dưới kia, hắn cũng không khỏi động lòng.

Hơn trăm quân Hán kia áp giải có chục tướng sĩ Sở quốc, trong đó lại có thi thể Tiêu Công Giác, chúng chuẩn bị đi tới đâu? Liệu có phải đưa tới đại bản doanh của Lưu Bang.

Ỗ nghĩ nhất thời lóe lên trong đầu Hạng Trang, kẻ bình tĩnh như hắn không khỏi kích động. Tiêu Công Giác tử trận, lòng quân đang nóng như lửa, đây đúng là cơ hội tốt.

Trong chốc lát, hắn bắt đầu động não suy nghĩ, hiện giờ, những gì quân Sở phải đối mặt là vô cùng khó khăn, an toàn và yên bình chỉ kéo dài trong tích tắc, một khi quân Hán biết họ đuối nhằm đường sẽ lập tức quay đầu truy sát tiếp. Lúc đó, quân Sở sẽ tiến thoái lưỡng nan, cái chết trong tầm tay.

Trương Lương, Trần Bình liên thủ bày thiên la địa võng, đúng là khiến người ta đau đầu!

Quân Sở nếu đã rơi vào vòng vây này thì việc thoát chết còn khó hơn là lên trời.

Thế nhưng, quân Sở đâu phải đã hết đường sống, ít nhất thì tới lúc này, quân sở vẫn còn cơ hội đối thua thành thắng, cơ hội tìm sự sống trong cái chết, có hội lật ngược tình thế.....cơ hội duy nhất.

43. Chương 43: tìm Sự Sống Trong Cái Chết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Chương 43: Tìm sự sống trong cái chết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đây rất có thể là con đường sống duy nhất của quân Sở, đại thắng quân Hán, tiêu diệt Lưu Bang.

Cho dù không giết được Lưu Bang, cũng phải đánh cho quân Hán hồn bay phách lạc, thất thần mà tháo chạy. Kể từ đó, liên kế của Trương Lương, Trần Bình cũng sẽ sụp đổ, đã không còn lũ truy binh đuổi giết, chẳng còn lại bọn tinh binh tầng tầng lớp lớp tàn quân Sở sẽ thông dong tiến vào núi lớn mà tháo chạy.

Đương nhiên, cơ hội và thách thức luôn song song với nhau. Thử thách lần này lại vô cùng to lớn.

Thứ nhất, Hạng Trang còn chưa biết đại bản doanh của Lưu Bang nằm tại đâu, càng không biết rõ khoảng cách là bao nhiêu. Đại bản doanh của y có thể ở phía trước không xa, cũng có thể là rất xa, càng có thể không nằm trong núi lớn. Nếu như hai trường hợp sau xảy ra thì chẳng phải tàn quân Sở một đi không trở lại, có chết mà không còn đường sống sao?

Thứ hai, hẳn còn chưa biết Lưu Bang có bao nhiêu quân sĩ.

Có thể là 5000 quân, cũng có thể là 10 000, 50 000. Nếu quân Hán dưới 5000 người thì Hạng Trang 10 phần chắc thắng, còn nếu vượt quá 10 000 người thì chỉ có 3 phần thắng mà thôi, hơn nữa nếu có giành chiến thắng thì 4000 quân sở kia còn lại tới 2000 quân cũng là điều rất khó.

Nếu quân Hán vượt quá 20 000 quân thì quân Sở chẳng phải nắm chắc cái chết trong tay sao?

Nói cách khác, trừ phi đại bản doanh của Lưu Bang cách đây không xa, và số quân sĩ không tới 10 000 thì quân Sở mới có cơ hội thắng lợi. Còn nếu không, toàn bộ Sở quân sẽ bị tiêu diệt.

Cho nên, đây là một thử thách vô cùng mạo hiểm.

Có lẽ những kẻ điên rồ mới làm ra được những việc mạo hiểm như vậy.

Nhưng Hạng Trang và Sở quân đâu còn lựa chọn nào khác? Không đánh cược một phen thì tàn quân Sở nhất định sẽ bị đám truy binh và chặn binh giết không còn một ai. Đẳng nào cũng chết, nhưng nếu thành công thì chẳng phải tìm được đường sống trong cái chết, trong tuyệt cảnh mở ra một con đường máu sao?

Lập tức Hạng Trang tiến tới trước đám quân sĩ, tất cả binh lính đều tập trung vào hắn.

-Tiêu Công Giác tướng quân đã chết...

Hạng Trang hít một hơi dài, lớn tiếng mà rằng:

-500 huynh đệ cản phía sau cũng đã tử trận, bọn họ vì yểm hộ quân ta mà chết, vì kéo dài thời gian cho chúng ta phá vòng vây mà chết trận, vì mạng sống của quân ta mà hi sinh, chúng ta đâu thể để họ chết oan uổng được.

-không thể...

-không thể.

-Không thể

4000 quân đồng thanh hét lớn.

Đám tinh binh của Chung Ly Muội và Ngưu Tử Kỳ cũng theo đó mà hô lớn, người xưa luôn coi trọng nhân nghĩa, đây lại là ân cứu mạng, sao có thể không trả được.

Hạng Trang bình tĩnh giơ cao tay, trấn áp tiếng hét của quân sĩ.

-Các người có muốn báo thù cho Tiêu Công Giác tướng quân hay không?

-Báo thù

-Giết sạch quân Hán

- Giết Hạ Hầu Anh

-gần 4000 quân lại tiếp tục hô lớn.

Hạng Trang lại áp chế tiếng hô, nói:

-Nói rất hay, Tiêu công Giác tướng quân và hơn 500 quân sĩ vì cứu chúng ta mà tử trận, đại ân đó không báo đâu còn là người? Họ đã hi sinh dưới tay quân Hán, thù này không trả đâu còn là nam tử hán nữa.

-Báo thù

-Báo thù

-Báo thù

Gần 4000 quân lại tiếp tục hưởng ứng.

Hạng Trang giương cao thanh đao, tiếng hô của quân sĩ lập tức ngừng lại.

-Đúng, báo thù, thù máu này nhất định phải báo.

Hạng Trang vẻ mặt lãnh đạm, tiếng nói vang như gõ sắt khiến ai cũng kinh sợ.

-Nhưng ta cũng cần phải nói, Hạ Hầu Anh cũng chỉ là con cẩu dưới trướng Lưu Bang, muốn báo thù này không bằng ta cứ tiến tới giết tên lão tử Lưu Bang.

-Thượng Tướng Quân nói rất đúng

-Giết Lưu Bang...

-Hạ Hầu Anh chính là một con cẩu.

-Giết Lưu Bang báo thù cho Tiêu tướng quân.

-Còn phải báo thù cho Đại vương và hơn 10000 huynh đệ Cai Hạ nữa.

Một câu giết Lưu Bang của Hạng Trang đã nhóm lên ngọn lửa thù hận trong máu quân Sở lâu nay, làm trỗi dậy thú tính cuồng bạo nguyên thủy trong đáy lòng...Chỉ trong chốc lát, cả đám tàn quân đều trợn tròn con mắt khát máu, nổi tức giận nghẹn lên tận cổ, họ gào lên những âm thanh man rợ như thú dữ.

Sau nửa đêm nghỉ ngơi, ăn chút lương khô, thể lực của tàn binh dần được hồi phục.

Hơn nữa, trong hoàn cảnh như vậy, họ luôn nung nấu ý định liều mạng, 1 người liều mình, mười người sao có thể chịu nổi...chờ đến khi gần 4000 quân kia cùng liều mạng xông lên, sức lực được tạo ra sẽ lớn mạnh khủng khiếp.

Hạng Trang một lần nữa rút đao chĩa về phía trước, đám tàn quân nhà Sở cứ thế mà ào ạt xông lên.

Hạng Trang gọi Cao Sơ, Kinh Thiên lại gần, chỉ bảo một hồi, không rõ những gì chỉ thấy 2 người liên tục gật đầu, lại kéo theo hơn trăm thân binh tinh nhuệ gấp rút hướng phía quân Hán mà đi.

Trong rừng rậm, Hạ Hầu Anh đang dẫn theo 500 thân binh đuổi theo đám tàn quân Sở phía trước.

Đuổi mãi đuổi mãi, Hạ Hầu Anh bỗng nhiên thấy tình hình có gì không đúng, phía trước cũng không thấy động tĩnh gì của quân Sở...nhìn qua cũng chỉ có tầm 3 tới 5 người phía trước, hoặc có thể ít hơn.

Thức trắng một đêm nhờ ánh lửa mà đuổi địch, ban ngày cũng vất vả truy sát, cuối cùng không có kết quả gì.

Trong lòng bỗng hoài nghi, Hạ Hầu Anh liền ra lệnh khẩn trương phái hai chi đội bao vây hai cánh bọc đánh vào trong.

Sau nửa canh giờ, cách đó một ngọn núi không xa, họ đã chặn đứng được đám quân Sở, đám tàn quân quả thực có 5 tên, cũng có thể nói, họ vất vả đuổi giết hơn phân nửa đêm chỉ có 5 tên tàn quân này thôi.

-Không hay rồi..

Hạ Hầu Anh lập tức thấy mọi việc không ổn

-Trúng kế rồi.

-Lúc này Hạ Hầu Táo đã đuổi kịp Hạ Hầu Anh, y tỏ ra khó hiểu mà rằng:

-Phụ thân, có chuyện gì sao?

-chúng ta trúng kế rồi.

Hạ Hầu Anh lớn tiếng thở dài.

-Dù chúng ta lên núi chỉ có một đám 5 tên binh sĩ Sở quốc, đám quân của Hạng Trang nhất định đã trốn chạy lưng chừng đường rồi.

Nói xong, Hạ Hầu Anh lại lớn tiếng quát lớn:

-Khẩn trương quay lại, mau cử người ra khắp các hướng, nhanh chóng lục soát cho ta.

Mặt trời đã lên cao, gần trăm quân Hán đi dọc theo đường núi phía trước mà vào.

Hạng Trang đã ở bên trong núi, hẳn cởi chiến bào đổi cho một binh sĩ nhà Hán khác. Cao Sơ và 100 thân binh của y cũng cởi bỏ chiến bào, thay vào đó là chiến bào Hán quân đầm máu.

Ở giữa đám quân nhà Hán giả mạo đó là Kinh Thiên và 50 quân Sở đang đóng vai tù binh, tất cả tù binh đều mặc chiến bào đầm máu, hơn nữa lại bị trói cả hai tay. Thật ra chả cần phải ngụy trang thì chiến bào của họ cũng đã đầm máu, chỉ cần trói hai tay vào nữa là xong.

Hơn trăm binh sĩ cứ thế mà hiên ngang lên đường.

Hạng Trang con người này sát phạt quyết đoán, hành sự thẳng thắn, không dài dòng.

Đã quyết định tới đại bản doanh Lưu Bang, đã quyết định đánh cược một phen thì nhất định không cần suy nghĩ nhiều, lo ngại, do dự trước giờ không phải tác phong của hắn.

Tuy rằng hiện tại trời đã sáng, nhưng đâu có ai nói ban ngày không được đánh úp chứ.

Cho tới ngày hôm nay, quân Sở chỉ mới đánh úp vào ban đêm. Hôm nay quyết định phục kích ban ngày, có lẽ sẽ khiến quân Hán không cảnh giác mà thắng trận.

Đi qua một triền núi là trạm canh gác của quân Hán.

Cao Sơ và đội binh sĩ giả mạo quân Hán đi trước nhất không khỏi bàng hoàng, đây không phải là đầu đường, cũng chẳng phải cửa ải hiểm yếu gì, tại sao lại có trạm kiểm soát của quân Hán? Bọn chúng tính lập mưu gì? Dù cho có ý ngăn cản quân Sở thì 20 quân sĩ binh lực quá yếu, có thể làm gì được chứ?

Hạng Trang bỗng dừng vui mừng khôn xiết.

Trạm kiểm soát xuất hiện ở một nơi thế này chứng tỏ đại bản doanh của Lưu Bang chỉ ở ngay phía trước. Nếu không, quân Hán việc gì phải đặt trạm canh gác ở đây? Chẳng còn nghi ngờ gì nữa trạm kiểm soát này là trạm báo động, bảo vệ xung quanh đại bản doanh.

Nghĩ tới đây, Hạng Trang lòng không khỏi nóng như lửa đốt

Lưu Bang lão tử nhất định đang ở phía trước không xa.

Vừa lúc Cao Sơ quay đầu dò ý, hắn liền lấy tay ra hiệu, Cao Sơ gật gù đầu, trên khóe miệng nở một nụ cười ác độc.

Không đến nửa thời gian uống một chén trà, hơn trăm “Quân Hán” đã tới trạm kiểm soát phía trước.

Một đội gồm tên tiểu tướng và hai gã Hán binh đi lên, trông chúng không có gì nghi ngờ cả. Tin tức quân Sở bị bắt giữ dưới chân núi sớm đã truyền tới trạm kiểm soát. Bọn chúng lại không có khả năng liên hệ với quân Hán áp giải, sao biết được sự tình gì.

Cao Sơ hướng phía quân Hán mà quát:

-Còn không cho đi?

Tên tiểu tướng hất nhẹ tay, hơn 20 tên Hán binh liền tiến lên mở chướng ngại vật che ở đường lớn. Cao Sơ lại dẫn đoàn áp giải tiến lên phía trước, qua được khoảng hơn 30 binh lính thì tên tiểu tướng cảm thấy đám binh này rất lạ mặt liền hỏi Cao Sơ:

-Các người ở doanh trại nào?

-Bọn ta là...

Cao Sơ nhú mảy trả lời, nhưng đột nhiên có tiếng quát to:

-Động thủ.

Chưa dứt lời, Cao Sơ và hơn 30 quân Sở dơ cao thanh đao sắc bén, không cần đợi cho quân Hán kịp hoàn hồn, lưỡi đao lạnh sắc cứ thế đâm vào lồng ngực chúng. Quân Hán hoảng sợ trừng trừng con mắt, đang muốn ngẩng đầu lên trời mà thét dài thì liền bị Cao Sơ bóp chẹn cổ họng.

44. Chương 44: Chém Lưu Bang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 44: Chém Lưu Bang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang tranh thủ ngả lưng khi trời sắp sáng, giờ đã tỉnh dậy.

Trương Lương, Trần Bình cả đêm không ngủ nghỉ ngơi được một lát đã sớm quay lại lều của Lưu Bang. Làm mưu sĩ thì luôn vất vả như vậy, lúc nào cũng phải theo sát bên chủ công, không cần biết chủ công gặp nguy nạn gì cũng phải là người đầu tiên kề vai sát cánh, bày tốt mưu lược.

Sau khi Trương Lương, Trần Bình vào, Lưu Bang liền hỏi:

-Đầu của Tiêu Công Giác đã mang tới chưa?

Trước khi trời sáng, tin tức Hạ Hầu Anh giết chết Tiêu Công Giác đã truyền tới bản doanh, Lưu Bang đã cấp tốc lệnh người mang đầu Tiêu Công Giác tới, tới thời gian này, có lẽ cũng sắp mang tới nơi.

-Vẫn chưa tới

Trương Lương lắc đầu nói.

-Nhưng có lẽ sắp tới rồi.

Lưu Bang đập bàn, quát lớn:

-Còn chưa biết Hạ Hầu Anh, Ly Thương dám người bọn họ đã đuổi giết được tàn quân nhà Sở hay chưa, nhất định không thể để Hạng Trang chạy thoát.

Trương Lương mỉm cười lắc đầu nói:

-Đại vương xin yên tâm, Hạng Trang nhất định không thể trốn thoát được.

Trần Bình đồng ý:

-Đúng vậy, đại vương, tàn quân nhà sở không chỉ phải đối phó với hai lộ quân tinh nhuệ của Hạ Hầu Anh, Ly Thương mà chúng còn phải đối mặt với chín lộ binh sĩ của Cận Hấp, Lý Tả Xa đang chặn giết. Hơn nữa, ba mươi lộ chư hầu cũng đang tầng tầng lớp lớp vây đánh. Hạng Trang dù có anh dũng hơn người cũng không thể kéo quân phá tan được vòng vây lần này.

-Vậy được

Lưu Bang gật đầu, nói với Trương Lương, Trần Bình:

-Dù sao cũng nhàn rồi, hai người đánh với ta một ván cờ vậy.

Dứt lời, Lưu Bang lại cố ý nói với Trần Bình:

-Trần Bình, ván cờ hôm qua người đánh rất hay, đúng là ta đã mở mang tầm mắt, ha ha!

Trần Bình vội đáp:

-Ván cờ đó chẳng qua do huynh bức ta phải nóng, cùng đường nên làm liều mà thôi. Đó chẳng phải là nước cờ hay gì, đâu cần đại vương phải ca ngợi, ha ha!

-Nhưng nước cờ đó của người rất độc, chẳng ai có thể ngờ tới người sẽ đi nước cờ đó cả.

Lưu Bang nhận xét.

Lưu Bang, Trần Bình lời nói bình thản như không có gì, Trương Lương nghe xong bỗng thấy nóng nòng, đột nhiên chột dạ.

Lưu Bang liền nhận ra ý thần sắc khác thường, lập tức hỏi han:

-Trương Lương, người thấy trong người không khỏe sao?

-Không được rồi.

Trương Lương cũng chỉ giật mình lớn tiếng đáp:

-Người có tài hành sự, tất cũng có ngày thất bại. Đại vương, thần tính sai rồi, nếu đi vào đường cùng, Hạng Trang vẫn có cơ hội liều mình tìm đường sống.

-Người nói sao? Hạng Trang vẫn còn con đường sống?

Lưu Bang sững sốt, ngạc nhiên hỏi:

-Hắn liều mạng với ai? Liều mạng với bọn Hạ Hầu Anh, Ly Thương hay định liều mạng với ta? Hắn lấy đâu ra tư cách chứ?

Lưu Bang hoàn toàn không biết Trương Lương đang nói cái gì, Trần Bình lại hiểu khá rõ.

Lập tức Trần Bình cũng rung mình nói:

-Huynh nói vậy có nghĩa là, nếu lâm vào tình huống tuyệt vọng, không còn đường thoát, rất có thể Hạng Trang sẽ kéo theo tàn quân Sở tới liều mạng với đại vương?

Nói tới đó, Trần Bình lại nhíu mi lắc đầu:

-Thế nhưng, Hạng Trang làm sao có thể biết đại vương đang ở đây, càng không thể biết quân sĩ bên đại vương là rất ít?

-Hạng Trang chưa chắc biết Đại vương bên người binh lực không đủ, cũng có thể không đoán được Đại vương đã vào núi.

Ngưng lại một lúc, Trương Lương lại tiếp:

-Còn nữa, còn có đầu của Tiêu Công Giác, đại vương lệnh Hạ Hầu Anh mang đầu y tới đại bản doanh, nếu việc này bại lộ thì tàn quân Sở nhất định cũng đoán ra được đại vương đang ở đây.

-Sao, Hạng Trang muốn đánh tới đây?

Lưu Bang nghe xong trong lòng hoảng sợ, liên tục nói:

-Chả phải quân Sở đã bị tiêu diệt hết trong núi rồi sao, hắn lấy đâu ra binh sĩ chứ? Còn định đánh lên đại bản doanh của ta? Ở đây mặc dù binh lực không đủ nhưng cũng có tới 8000 tinh binh cơ mà.

Lúc nói những lời này, Lưu Bang giọng nói đầy lo lắng, 8000 quân Hán canh đại bản doanh cũng có thể cho là tinh binh nhưng nói sao thì nói cũng thua xa mấy nghìn binh sĩ Sở dưới trướng Hạng Trang. Những tên tàn quân nhà Sở kia mới xứng đáng được gọi là tinh binh, họ đã được tôi luyện trong sinh tử. Còn 8000 quân Hán kia chẳng qua là được lựa chọn từ 200 000 quân Hán cường tráng mà ra.

Trương Lương lắc đầu, nói: “Đại vương, kéo vào trong núi chưa chắc là quân Sở chủ lực, Hạng Trang hoàn toàn có thể phái ra chút ít binh lực phô trương thanh thế, còn chủ lực trốn vào trong núi, rất có thể đám quân chủ lực này lại đang âm thầm lặng lẽ trốn thoát, lúc ấy là buổi tối, Hạ Hầu Anh, Ly Thương hai lộ đại quân không kịp quan sát kĩ, rất dễ dàng mắc mưu!”

Điều này cũng đã nằm trong dự liệu của Trương Lương. Theo y, nếu quân Sở có tìm đường mà chạy thoát, cũng chẳng sao, chỉ cần trời sáng là hành tung của chúng sẽ bị bại lộ, tới lúc đó Hạ Hầu Anh, Ly Thương sẽ dẫn binh truy sát, quân Sở vẫn khó lòng thoát chết.

Tất cả đều đã được Trương Lương nghĩ tới, nhưng y đâu nghĩ tới việc, quân Sở trong bước đường cùng rất có thể đánh ngược lại quân Hán, tiến công liều mạng giết Lưu Bang. Một người liều mạng, 10 kẻ khác cũng sẽ xông lên, việc này cũng không có gì là khó xảy ra.

Hơn nữa, sự tình không chỉ có thế.

Nếu Hạng Trang chọn con đường đó, thì chẳng khác nào nước cờ mà Trần Bình đã đi ngày hôm qua, chỉ có thể mà làm bố cục, kế sách của Trương Lương đảo loạn hết cả.

Đúng là người tài hành sự, ắt có lúc thất bại.

-Nếu đích thị là vậy, đại sự sẽ không ổn.

Trần Bình nghiêm nghị nói:

-Một khi đại bản doanh bị đánh lén, Hạ Hầu Anh, Ly Thương, Cận Hấp, Lý Tả Xa sẽ tức tốc điều quân trở về, cho dù có cầm quay lại thì chúng cũng sẽ không đồng ý, lúc đó, mưu kế chúng ta sắp đặt coi như bị sụp đổ.

Lo lắng của Trần Bình không phải không có đạo lý, một khi đại bản doanh của quân Hán bị đánh bất ngờ, sự nguy hiểm của Lưu Bang truyền ra ngoài, đám người Hạ Hầu Anh và các lộ binh khác sẽ lập tức hội quân, Lưu Bang có cầm cũng không được, đối với quân Hán mà nói, việc này còn nguy hiểm hơn tính mạng của Lưu Bang bị uy hiếp nhiều.

Hơn nữa, Lưu Bang không chắc sẽ ngăn cản bọn họ hội viện!

So với việc tiêu diệt quân Sở, Lưu Bang vẫn coi trọng tính mạng của mình hơn. Ngày trước, khi bị quân Sở truy sát, y còn nhẫn tâm đẩy con gái mình xuống ngựa để chạy nhanh hơn. Nếu không phải vì Hạ Hầu Anh liều mình cứu sống thì cũng chẳng có Huệ đế như trong lịch sử rồi.

“Không thể nào?” Lưu Bang lấy lại bình tĩnh, không tin vào lời xằng bậy, nói:

-"Các người phải chăng nghĩ quá nhiều rồi.

-"Đại vương, cẩn thận là trên hết!"

Trương Lương khuyên nhủ,

-Tốt nhất nên khẩn trương thắt chặt phòng bị.

Đêm qua, Hán- Sở đã đại chiến ở ngoài 20 dặm kia. , Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình cả đêm không ngủ, các doanh tướng trong đại bản doanh luôn sẵn sàng tập kết đợi lệnh, họ cũng chẳng thể chợp mắt. Đến sáng nay, các danh tướng mới được về nghỉ ngơi, hiện tại, nếu quân Sở bất ngờ tập kích, quân Hán coi như xong.

Trương Lương vừa dứt lời, lang trung Ly Kỳ bỗng nhiên đi vào bẩm:

-"Đại vương, đầu Tiêu Công Giác đã đưa đến."

-A

Lưu Bang nghe vậy lập tức chấn động, Trương Lương sắc mặt thay đổi, lệnh cho Ly Kỳ:

-"Ly Kỳ, không được để kẻ mang đầu người tới vào trại! Còn nữa, khẩn trương kích trống thổi kèn, triệu tập quân đội! Nhanh đi!"

-...

Ly Kỳ nhất thời chưa hiểu việc, quay về hướng Lưu Bang dò xét.

-Còn thất thần làm gì?

Lưu Bang bỗng nhiên đứng dậy, giận dữ thét

-Còn không mau đi.

-Vâng

Ly kỳ lúc này mới vái chào, xoay người hoang mang khẩn trương thực lệnh, Lưu Bang xoay người mặc giáp, Trương Lương, Trần Bình khẩn trương tiến lên, luống cuống tay chân giúp Lưu Bang mặc áo giáp.

Phía ngoài doanh trại, hơn trăm “quân Hán” đã tiến tới cửa đại bản doanh.

Có thể nói, Hạng Trang đánh cuộc lần này không tồi, chẳng mất nhiều sức lực cũng tìm thấy được nơi ẩn náu của Lưu Bang.

Giữa ban ngày mà tên tướng gác cổng Hán Tư Mã chẳng có chút nghi ngờ, lập tức sai người mở cổng, kéo hạ cầu treo, sau đó kéo theo vài tên tướng sĩ Hán ra nghênh đón.

Cao Sơ bước mạnh lên cầu treo, tay phải đặt lên chuôi đao.

-Đầu người đâu? Đầu Tiêu Công Giác ở đâu?

Hán Tư Mã đi nhanh về phía trước, vênh vào chất vấn.

-Đầu người.

Cao Sơ đột nhiên nhếch miệng cười, thoáng chốc liền lộ ra hai hàm răng nanh dày đặc, Hán Tư Mã liền không tự chủ được rùng mình một cái, chân lui về phía sau nửa bước, ngay sau đó, Cao Sơ rào rào rút đao, chỉ một đao, đã chém chết tên Hán Tư Mã.

Cao Sơ dơ cao thanh đao về phía trước, hơn trăm quân sĩ liền liều chết xông vào đại bản doanh.

Đúng lúc đó, đám quân Sở đông nghìn nghịt dưới sự chỉ đạo của đại tướng nhanh như thủy triều muốn đè nát tất cả ừn ừn kéo về phía quân Hán.

Hơn 50 quân sĩ trấn thủ cổng chính đã bị Cao Sơ chém chết không sót một tên.

Tuy nhiên lúc này, quân Hán trong đại doanh cũng đã vang lên tiếng kèn, tiếng trống không ngừng, cùng với đó là tiếng quân sĩ trong lều trại hốt hoảng chui ra, vừa hỗn loạn vừa mặc áo giáp.

Hạng Trang tiến vào doanh trại, giơ cao thanh đao hướng về phía lều lớn nhất quát:

-Các huynh đệ, có thấy lều cao nhất kia không? Đó chính là lều của Lưu Bang, mau xông lên, chém chết Lưu Bang

Dứt lời, Hạng Trang lập tức rút đao xoay người, hướng về lều lớn mà lao tới.

-Chém giết Lưu Bang

-Chém giết Lưu Bang

-Chém giết Lưu Bang

Kinh Thiên, Cao Sơ và trăm tướng sĩ cùng hưởng ứng, thề sống chết đi theo Hạng Trang, anh dũng lao về phía trước.

Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ và hàng trăm dũng sĩ phía sau giống như một trận đại hồng thủy, không thể ngăn cản ừn ừn kéo vào doanh trại quân Hán, bám sát Hạng Trang, nhằm phía lều lớn mà xông tới.

45. Chương 45: Hiệu Lệnh Của Vua

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 45: Hiệu lệnh của vua

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang khoác áo giáp vàng, buộc tử kim quan. Lúc Trương Lương, Trần Bình cùng bộ hạ hướng phía lều lớn mà đi ra, họ chỉ nhìn thấy đám quân sĩ sớm đã bị láo loạn hết rồi. Trong đám quân sĩ hỗn loạn đó chỉ thấy có một viên tướng dáng người cao to, cường tráng của quân Sở, trên tay hắn cầm một thanh đao như phi đao dài, chẳng ai có thể ngăn cản hắn nhằm hướng này mà lao tới.

Sau lưng tên tướng sĩ đó, mấy trăm quân Sở tinh nhuệ cùng dùng những binh khí kì quái anh dũng liều chết đồng loạt lao về phía trước. Quân Hán lúc này mới lóc ngóc từ các lều trại đi ra, liều chết mà ngăn cản, nhưng thực chất là ngăn không nổi. Dưới sức mạnh như vũ bão của quân Sở, phòng thủ gấp gáp của quân Hán dễ dàng bị sụp đổ.

Chưa tới 500 quân sĩ Sở quốc bất ngờ tấn công khiến cho Lưu Bang kinh sợ thất thần. Thiên quân vạn mã liều mình cứu chúa, e rằng cũng chỉ tới đó mà thôi! Tàn quân Sở không ngờ lại dũng mãnh đến vậy.

Trong đám loạn quân, Hạng Trang một mình liều phía quân Hán Tư Mã phía trước mà lao tới, hắn dùng mãnh ngựa cao đầu, ánh mắt sắc như lửa chăm chú nhìn lên phía trước. Phía trước từ lều lớn xông ra một đám quân Hán áo giáp dẫm máu, nhất nhất cẩn thận bảo hộ cho tên tướng mặc áo giáp hoàng kim, đầu đeo tử kim quan.

-Lưu Bang, chính là Lưu Bang.

Hạng Trang đằng đằng sát khí kêu lớn.

Chẳng cần nhìn rõ bộ mặt của tên tướng, nhưng chỉ nhìn chiếc áo giáp hoàng kim kia cũng đủ để đoán ra đó chính là tên lão tử Lưu Bang.

Giết Lưu Bang, chỉ cần giết Lưu Bang, tình thế sẽ thay đổi, tàn quân Sở không chỉ có thể dễ dàng phá vỡ vòng vây mà họ còn có thể tiến vào giai đoạn mới. Lưu Bang mà chết, Lưu Doanh tuổi còn nhỏ, làm sao có thể thống lĩnh được các lộ chư hầu như Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố? Đến lúc đó, thiên hạ sẽ đại loạn, đại quân sẽ có cơ hội phục hưng.

-Cao Sơ, mau bắn chết Lưu Bang, bắn chết Lưu Bang.

Do quá kích động, giọng của Hạng Trang như có vẻ lạc đi.

Cao Sơ lúc này lui về phía sau hai bước, ẩn vào trong đám quân Sở, thu hồi thanh đao, kéo trên vai xuống một thanh cung, sau đó lại rút trong túi tiền ra một cây tiễn huyền trượng. Ngay sau đó, hai gã Sở quân tinh nhuệ đứng xếp thành cái thang, nâng Cao Sơ đứng lên phía trước.

Cao Sơ đột nhiên rút khiên, co người trong không trung giương cung.

Bởi vì tầm nhìn không bị vướng mắc, Cao Sơ liền giương cung tập trung nhân lực vào tên tướng mặc áo giáp hoàng kim, đầu buộc tử kim quan mà nhằm. Do khoảng cách lúc đó quá xa, Cao Sơ đã dùng lực chéch lên cao mà bắn, tiếng cung kéo rín rít trong không trung, toàn bộ thiên hạ lúc đó tập trung hết vào tên tướng nhà Hán kia.

Lưu Bang lão tử, mau chịu chết đi. Cao Sơ im lặng trong lòng tâm niệm một tiếng, tiếng kèn trống lúc đó như nhỏ lại, chỉ nghe “Vút” một tiếng, mũi tên huyền thượng như tia chớp vùn vút lao về phía trước.

-Đại vương cẩn thận.

Tên tướng sĩ bảo hộ bên cạnh Lưu Bang đột nhiên nhìn thấy mũi tên dũng mãnh đang thẳng hướng mà lao tới, hắn không do dự chắn ngay trước mặt Lưu Bang.

Ly Kỳ là con trưởng của Ly Thương, y và rất nhiều nhi tử của các đại tướng khác đều bị Lưu Bang triệu tập vào quân sĩ, nhận chức lang trung, cũng chính là thị vệ của Lưu Bang. Hành động này của Lưu Bang nhằm lôi kéo bộ hạ, thể hiện mình là người trọng nhân nghĩa, ân sủng con cháu muốn giữ họ bên mình, đến lúc cần lại có thể mang chúng ra uy hiếp phụ thân chúng.

Ly Kỳ liền mình chắn trước Lưu Bang, cây tiễn cắt gió trong không trung, nhanh như chớp lao tới trước mặt y, y dùng kiếm chống đỡ nhưng không kịp. Lúc đó chỉ nghe “vèo” một tiếng giòn tan, mũi tên bắn thẳng vào mặt Ly Kỳ, xuyên qua não, lực bắn quá mạnh khiến toàn bộ đầu y như muốn nổ tung ra.

Đứng sau Ly Kỳ, Lưu Bang chỉ cảm thấy một chất lỏng gì đó ấm ấm đột nhiên bắn tung tóe trên mặt y. Đồng thời, một mùi tanh hôi xuyên qua khứu giác xâm nhập vào tâm phế khiến y không khỏi rùng mình. Lưu Bang nhìn lên, chỉ thấy 3 phần mũi tên đã xuyên qua não của Ly Kỳ, mặt trên còn lộ ra mảnh xương sọ gần như vỡ đôi.

Lưu Bang không khỏi rùng mình kinh hãi, nghĩ thầm nếu lúc đó không phải Ly Kỳ che chắn thì hẳn y đã không giữ nổi mạng này, người bị bắn thủng đầu vừa rồi chính là y, chứ không phải Ly Kỳ.

Chỉ một chốc, sắc mặt Lưu Bang đột nhiên biến sắc, trắng bệch và tái mét.

Từ lúc khởi binh cho tới này, Lưu Bang chưa từng gặp tình huống nào nguy hiểm như vậy.

Ngay sau đó, cái xác Ly Kỳ cứ thế hướng về mặt sau vô thức mà ngã xuống, mũi tên thẳng tắp sắc bén hướng thẳng ngược Lưu Bang.

Trong giây phút sinh tử đó, tất cả quân Hán đều bị mũi mãnh tên đó làm cho kinh sợ. Lúc Trương Lương, Trần Bình cùng đám thị vệ phản ứng tới cứu giá, Lưu Bang đã bị thân xác của Ly Kỳ đè ngã xuống đất, nếu như Lưu Bang không dùng tay chắn cái xác đó, có lẽ mũi tên đã đâm xuyên ngực của y rồi.

Phía đối diện, Cao Sơ tung người nhảy xuống đất, vừa cảm tức mà nắm chặt tay.

Mũi tên tắt thẳng đó không ngờ lại bị tên tiểu tướng cản mất, không giạn sao được.

Hạng Trang cũng đã nhìn thấy tình hình, hẳn cũng đã thấy Lưu Bang bị đè ngã xuống đất, nhất thời trong lòng kích động, dương đao rồng lên giận dữ:

-Lưu Bang đã chết, Lưu Bang đã chết.

-"Lưu Bang đã chết!"

-"Lưu Bang đã chết!"

-"Lưu Bang đã chết!"

Nghe thấy Lưu bang đã chết, đám quân Sở chẳng hiểu rõ đầu đuôi, cứ thế hô hào hưởng ứng.

Hạng Trang giơ cao hoành đao tiến về phía trước, đám tàn quân cũng điên cuồng quơ đao, múa kiếm, kêu gào la hét đánh về phía quân Hán đối diện.

Đang trong thế bị động chống trả, quân Hán càng tỏ ra hoảng loạn.

Trong tiếng hô vang mừng rỡ vang trời của đám tàn quân Sở, niềm tin của nhiều quân Hán bắt đầu dao động. Nếu như đại vương đã chết, trận này đâu còn cơ hội thắng nữa? Thêm vào đó, đám tàn quân kia dừng mãnh như vậy, chúng căn bản chẳng còn là người bình thường nữa, mà là một bầy dã thú đang khát máu.

Hỗn loạn cả đại quân, thế công quân Sở lại càng lúc càng linh hoạt, sắc bén. Quân Hán chống đỡ được một lát đã bị đánh sụp đổ.

Nói cho cùng, binh lính thời đại này cũng chẳng phải là quân sĩ chuyên nghiệp mà chẳng qua chỉ là dân binh mà thôi.

Cho dù đám quân sĩ ở doanh trại đều do Lưu Bang đích thân chọn ra, thì họ cũng chỉ là dân binh cường tráng mà thôi. Đánh những trận thuận buồm xuôi gió, họ có thể dừng mãnh dị thường, nhưng tới khi gặp cục diện bất lợi, hoặc đột nhiên lâm vào tình huống chưa dự liệu trước, họ rất khó giữ vững điềm tĩnh, càng không thể giống bàn thạch kiên định không dời.

Quân Hán bại như núi đổ, quân Sở nhân cơ hội đó như bão táp xông tới.

Rất nhanh chóng, quân Sở đánh bại quân Hán trước đại bản doanh, tiến sát vào bên trong doanh trại. Kia chính là lều lớn, nó đã xuất hiện ngay trước mắt, chỉ cần tiến thêm vài trăm bước là tới nơi, như vậy sẽ dễ dàng tiêu diệt đám lều phụ cận.

Đám quân thị vệ ủa lên, cứu được Lưu Bang đang hoảng loạn nằm dưới lên.

Chỉ mất chút công sức, quân Sở đã phá hủy được phòng thủ của đám quân Hán, lao thẳng về phía trung tâm mà tiến, Trương Lương bước lên hai bước, khuyên nhủ:

-Đại Vương, cổ nhân có câu, một kẻ liều mạng, mười kẻ hòa theo, mấy nghìn quân Sở đang nóng giận mà liều mạng với ta, giờ có 50 000 đại quân cũng đối phó không được. Ở đây vô cùng nguy hiểm, tốt nhất nên khẩn trương lui vào phòng thủ.

-Đúng vậy, Đại vương, mấy nghìn quân Sở kia giờ chẳng khác gì lang sói khát máu.

Trần Bình cũng lo sợ không yên.

Lưu Bang sớm đã kinh hãi, lập tức liên tục gật đầu:

-Đúng, đúng, đúng, mau lui về sau.

Lập tức Trương Lương Trần Bình, Lưu Bang và 800 thân binh hộ vệ dời khỏi doanh trại nhằm hướng hàng rào doanh trại phía sau mà đi tới. Doanh trại đằng sau vốn là nơi cất giấu lương thực, không ngờ rằng giờ lại là nơi nấu thân của Lưu Bang. Cùng lúc đó, quân Hán tả hữu đều đã tập kết thành hàng rào chắc chắn bảo vệ quanh hậu doanh.

Sau khi kéo theo 800 thân binh tới hàng rào phòng thủ, Lưu Bang lệnh thắt chặt cửa vào.

Đám quân tả, hữu đều dốc sức thu hẹp hàng rào bảo vệ. Cùng lúc đó đám trung binh nhà Hán đã bị đánh cho tan rã.

Lưu Bang tinh thần vẫn hoảng sợ, lập tức lệnh cho thân binh lấy tù và, sừng trâu thổi kèn cầu viện. Chỉ trong chốc lát, tiếng cứu viện vang tới khắp các chốn, càng truyền càng xa.

Hạ Hầu Anh xanh mặt, đang đứng ở tảng đá lớn bên đám cỏ lau phía trước.

Trước khi trời sáng nửa canh giờ, Hạ Hầu Anh đã phái ra hơn trăm chi thám lung soát, lệnh cho chúng trong vòng 50 dặm, bất cứ hang cùng ngõ hẻm, mảnh lau bụi cỏ nào cũng phải tìm kiếm, nhất định phải tìm cho ra đám tàn quân Sở quốc.

Rất nhanh, thám chi thám đã tìm ra đám cỏ lau bị nát.

Phiến cỏ lau cách chừng vài dặm, ở giữa có rất nhiều cỏ lau bị đổ nát, bên trong lầy lội ẩm ướt, trên mặt đất để lại nhiều dấu chân. Hiển nhiên, quân Sở tối qua đã lẫn trốn ở đó.

Tới lúc này, Hạ Hầu Anh mới chợt dạ, nếu tối qua cho một đống lửa đốt sạch chỗ này thì chẳng cần chém giết cũng có thể khiến quân Sở cháy thành tro bụi.

Ngay lúc Hạ Hầu Anh ảo não ân hận, xa xa trong thung lũng đã vang lên tiếng tù và tiếp viện. Loáng thoáng nghe thấy tiếng kèn, Hạ Hầu Anh sắc mặt biến đổi, hướng này? Chẳng phải là đại bản doanh của đại vương sao? Đúng sau Hạ Hầu Anh, Hạ Hầu Táo thất thanh kêu to:

-Phụ thân, kèn từ phía đại vương.

46. Chương 46: Mạng Đổi Mạng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 46: Mạng đổi mạng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Không có ý định dừng lại, Hạng Trang và tàn quân Sở dũng mãnh nhằm hướng hàng rào quân Hán mà lao tới.

Hạng Trang biết rất rõ, quân Sở dù đã tiêu diệt được phần đông quân Hán, nhưng tương quan lực lượng vẫn chưa mấy khả quan, thêm vào đó hàng rào quân Hán trước mặt vô cùng vững chãi, quân Sở dù có muốn đánh tan quân Hán, chém chết Lưu Bang cũng chỉ như vọng tưởng mà thôi.

Bởi vì, quân Hán ở các nơi lân cận trong núi giờ cũng đang gấp rút kéo quân tiếp viện.

Thời gian, đối với quân Sở mà nói, đó là thứ tài sản quý báu nhất.

Quân Sở phải tranh thủ thời gian, nên cố gắng trong khoảng thời gian ngắn nhất đánh bại hàng rào kiên cố kia của quân Hán, chém chết Lưu Bang.

Cơ hội thì chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ thì vĩnh viễn sẽ không còn nữa.

Trong lúc hỗn loạn như vậy, Hạng Trang giơ cao thanh đao mà hét:

-Tiến công.

Lời nói còn chưa dứt, hấn vọt lên phía trước, phía trước, quân Hán đã tập trung đông như nhím, ào ạt tiến lên phản công.

Phía sau Hạng Trang, Kinh Thiên, Cao Sơ cùng vài trăm binh sĩ nguyện cùng sống chết, họ giống như trận đại hồng thủy, hướng về phía quân Hán trước mặt cuộn cuộn mà lao tới.

Trong giây lát, hai bên quân sĩ đã tiếp giáp.

Bên quân Hán, thân quân giáo úy Vương Khởi tay cầm đại kích ngạo nghễ đứng trang nghiêm.

Vương Khởi năm nay mới có hai mươi tuổi, có thể nói y là tướng lĩnh trẻ tuổi nhất trong trận đánh này, tuổi trẻ như vậy mà đã đảm nhiệm chức thân quân giáo úy, đủ thấy Lưu Bang coi trọng y như thế nào.

-Xông lên

Hạng Trang rống lên một tiếng, tay cầm trường kích giống như vũ bão chia thẳng về phía Vương Khởi mà lao tới.

Vương Khởi mặc dù trẻ tuổi, nhưng y không hề coi trọng anh hùng trong thiên hạ, cho dù là đối mặt với kẻ từng chém chết Hạng Bá là Hạng Trang, y cũng không hề run sợ, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, nắm chắc hoành kích xông trận.

Trong chớp lát, hai thanh hoành đao đã hung hăng chém giết.

Chỉ nghe một tiếng “keng” vang vọng, Vương Khởi chỉ cảm nhận được một sức mạnh vô cùng to lớn khó lòng mà kháng cự được, hai đầu gối y mềm nhũn như muốn quỳ rạp xuống đất. Gương mặt anh tuấn gần như trắng nõn của vị tướng trẻ anh tuấn bỗng trở lên đỏ ửng, ánh mắt tràn đầy sát khí cố gắng nuốt lại nổi giận dữ.

Một kích, chỉ với một kích, tên võ dũng tự phụ Vương Khởi liền bị thương nhẹ.

Tuy nhiên, Hạng Trang còn thâm hại hơn, hấn chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, trường kích không ngờ trực tiếp rơi khỏi tay.

Đồng tử hấn co rút lại, mồ hôi túa ra, có lẽ đây chính là mãnh tướng chân chính mà hấn gặp phải.

Lúc đầu, Hạng Trang có thể giết mấy tên tướng sĩ kia, đơn giản do chúng không phải mãnh tướng, chẳng qua chỉ là mượn chúng làm bàn đạp. Lần này, chạm trán với Vương Khởi đúng là không hề mưu lợi gì mà tham chiến.

Hạng Trang đột nhiên ý thức được, hấn chém giết phàn khoái phải chăng đã quá độ bành trướng.

Nói cho cùng, hấn chỉ là Hạng Trang chứ đâu phải Hạng Võ, luận về võ nghệ, hấn còn kém xa Hạng Võ.

Thế nhưng cho tới lúc này, hắc đầu còn đường lui, hắc phải đối mặt với vị tướng trẻ này, hơn nữa còn phải trong một khoảng thời gian ngắn đánh chết y. Nếu không, hình ảnh anh dũng hắc mất công tạo dựng trong mắt đám quân Sở sẽ hoàn toàn sụp đổ, ý chí chiến đấu của quân Sở cũng sẽ suy yếu.

Bỗng nhiên, Hạng Trang điên cuồng sát khí, lấy mạng đổi mạng, chính là trận chiến này đây.

Luận về võ nghệ, Hạng Trang thúc ngựa cũng chẳng nhanh bằng Hạng Võ, chỉ sợ hắc cũng chẳng thể bằng vị giáo úy trẻ này. Thế nhưng, luận về tiểu xảo giết người và am hiểu về điểm yếu của người khác thì khó ai sánh bằng Hạng Trang.

-Liều chết.

Hạng Trang rút ra hoành đao, lớn tiếng rít gào lao về hướng Vương Khởi.

-Hạng Trang, ngươi chỉ có thể thôi sao?

Vương Khởi cười lạnh, rút thanh kiếm hai lưỡi mà lao tới.

Chốc lát, khoảng cách của họ chỉ còn khoảng năm bước, Vương Khởi giơ cao thanh kiếm nhằm hướng ngực Hạng Trang mà đâm tới.

Hạng Trang thân hình hơi thấp, cũng lập tức nghênh chiến về phía trọng kiếm của Vương Khởi, bất chợt, thanh trọng kiếm hai lưỡi đó không hề bị trở ngại gì đâm xuyên qua xương quai xanh của Hạng Trang rồi lại một lần nữa bị rút xuyên qua áo giáp bên vai trái.

Vương Khởi một kiếm đâm trúng Hạng Trang, đầu tiên có hơi sững sốt, sau đó thì quá sợ hãi, rút kiếm lui về phía sau.

Điều này đủ thấy, sững sốt như vậy, Vương Khởi cũng vẫn còn non chán, chung quy thì vẫn thiếu nhiều kỹ năng.

Hạng Trang thì làm người hai kiếp, kiếp này hắc ra sao trước miễn bàn, nhưng kiếp trước lại cũng là tên lòng lang dạ sói, hắc lấy trọng thương đổi lấy tiên cơ, sao lại có thể dễ dàng mà thất thế vậy.

Không đợi Vương Khởi thoái lui, Hạng Trang rút hành đao giấu sau người ra.

Do vai trái bị đâm, toàn bộ thân thể bên trái dường như đã mất hết cảm giác, nhưng Hạng Trang vẫn còn có tay phải.

Lúc này, hai con người đã chạm trán sát nhau, khoảng cách rất gần, Vương Khởi căn bản không còn kịp phản ứng, nhanh như cắt, hoành đao lạnh như băng của Hạng Trang một nhát bổ đôi cổ y ra, máu tươi như suối tuôn ra bắn tung tóe, Vương Khởi anh dũng sáng ngời trong chốc lát lại ảm đạm ngả xuống.

-Ha ha.

Hạng Trang chỉ cần hai đao chém chết Vương Khởi, hắc sẵn khoái ngựa mặt lên trời mà rống.

Kinh thiên, Cao Sơ lăm lăm đao định tiến, gắt gao theo sát Hạng Trang cũng ngựa mặt lên trời mà hét lên.

Đồng loạt, mấy trăm quân tinh nhuệ cũng hưởng ứng, họ theo sau Kinh thiên, Cao Sơ dương đao nhập vào đám quân Hán đánh trận, quyết tâm liều chết với đám quân tinh nhuệ, đao kiếm sắc bén kia. Thanh đao dưới ánh nắng sáng chói, làm lung lay tinh thần chiến đấu của quân Hán.

Trong hàng rào kiên cố bên trong, Lưu Bang không khỏi kinh sợ.

Vương Khởi dũng mãnh như vậy, mà cũng chẳng phải địch thủ của Hạng Trang.

Đến giờ phút này, Lưu Bang mới hoàn toàn tin rằng Phàn Khoái là chết dưới đao của Hạng Trang.

Trương Lương, Trần Bình tất thấy đều hoảng sợ, bọn họ cũng không thể ngờ rằng, tên tiểu tướng nhà Sở từng ở Hồng Môn Yến “múa kiếm” mua vui cho Hán Vương, hiện tại lại dũng mãnh tới như vậy.

Trương Lương thậm chí còn hoài nghi, chẳng lẽ là Hạng Võ đã hóa thân vào tên Hạng Trang kia?

Lưu Bang, Trương Lương chỉ cần thấy Hạng Trang hai kiếm chém chết Vương Khởi, mà không biết rằng hắc sẽ phải trả giá cho việc này.

Vô thức, mồ hôi trên trán Lưu Bang đã tuôn ra như suối, giờ phút này, y thực sự đã có chút hối hận, sớm biết rằng không nên đến ngọn núi này, nếu đến thì phải mang theo nhiều quân sĩ một chút. Lần này chỉ dẫn theo có hai mươi nghìn tinh binh, chưa tính tới việc Hạ Hầu Anh, Ly Thương đã kéo đi năm nghìn quân, sau đó lại phái Hạ Hầu Táo dẫn đi hai nghìn quân tinh nhuệ.

Giờ thì tốt rồi, chỉ còn có tám nghìn quân sĩ, bốn nghìn quân đã bị quân Sở đánh bại, giờ chẳng khác nào bọ lợn gà trong núi láo loạn tìm đường sống, bốn nghìn quân còn lại đang bảo vệ hàng rào này, thế mà lại chẳng khiến cho Lưu Bang an tâm. Tàn quân Sở mặc dù có bốn-năm nghìn quân sĩ, nhưng bọn chúng là lũ liều mạng, sát khí đã dâng ngút trời.

Đám quân sở đó đáng sợ ra sao, Lưu Bang biết rất rõ, nhớ trận sinh tử năm đó, Hạng Võ đã kéo theo năm mươi nghìn quân Sở mất đầy sát khí đó tiêu diệt sạch hai trăm nghìn quân tinh nhuệ của Tần Đế quốc. Đúng, hai trăm nghìn tướng sĩ, còn là tướng sĩ Tần đế, hết thấy đều tinh nhuệ nhất Trường thành.

Hạng Võ mưu lược kém cỏi nhưng dũng mãnh thì không ai bằng.

Giờ Hạng Trang dũng mãnh chả kém gì Hạng Võ, có khi sự dũng mãnh này đã vượt qua cả Hạng võ cũng nên.

Giờ khắc này, Lưu Bang đã cảm nhận hết được sự nguy hiểm trước mắt, cho dù là năm đó ở Hồng Môn Yến, hay là trận đại bại dưới tay Hạng Võ ở Bành thành, lúc đơn độc thoát chết...hắn cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi tới vậy.

Hít sâu một hơi dài, lau mồ hôi trên trán, Lưu Bang khàn khạn giọng hét lớn:

-Truyền lệnh, quân sĩ trong các trại cần dốc sức ngăn cản quân Sở, bất kể phải trả cái giá thể nào, cũng không được để quân Sở lọt được vào hàng rào bảo vệ. Chỉ cần chống trả tới khi các lộ quân hồi viện, ta sẽ thưởng tất cả mười ngàn tiền vàng, quân chủ tướng sẽ được phong quan nội hầu,à không, phong triệt hầu.

Lưu Bang không phải Hạng Võ, tuyệt không thể giống Hạng Võ làm gương cho binh sĩ, anh dũng dẫn quân nghênh chiến. Lưu Bang thật cũng muốn làm như vậy, chỉ sợ đối mặt với Hạng Trang chỉ cần một đao là y sẽ bị trảm, còn nói gì tới dũng khí được nữa? Do đó, điều duy nhất Lưu Bang có thể làm là phong quan treo thưởng, khích lệ tướng sĩ.

Phong quan treo thưởng quả nhiên chẳng cần dẫn quân ra trận cũng có thể khích lệ tướng sĩ, dù sao nhờ đó thì quân Hán cũng lấy lại chút tinh thần sau khi bị đám tàn quân Sở giết quá nửa, hàng rào phòng ngự thắt chặt hơn chút nữa, dốc sức ngăn cản quân Sở tiên phong.

Đường núi gập ghềnh, Ly Thương mang theo hai đội nhân mã hướng phía đại bản doanh của Lưu Bang mà tiến.

-Nhanh cho ta.

Ly Thương dù mệt vẫn không hạ khí tiết, không ngừng cuồn chạy, một bên thúc giục quân sĩ, giờ khắc này, Ly Thương hận không thể mọc thêm đôi cánh bay thật nhanh về doanh trại. Không biết đại bản doanh tình hình ra sao, Đại Vương thế nào, mong rằng không có gì bất trắc.

Hai mươi dặm ngoại, đại doanh Lương quân.

Lưu Khấu tiến về phía lều lớn của Bành Việt, thở dài bẩm báo:

“-Đại vương, Hán Vương cầu viện!”

-Ừ!

Bành Việt bình thần, trầm giọng nói:

-Hán Vương cầu viện.

Lưu Khấu gật gật đầu, trầm giọng nói:

-Phía trước có quân sĩ cưỡi ngựa về cấp báo. Đại doanh của Hán quân lọt vào tay Sở quân, Hán Vương cầu viện các lộ chư hầu, mong đại vương gấp rút điều quân tiếp viện.

Bành Việt gật gật đầu, định muốn đứng lên mặc giáp trụ thì chợt có thân binh tiến vào bấm báo nói: “Đại vương, có vị tự xưng Phạm Dương Khoái Triệt tiên sinh tiến đến thăm hỏi.”

“-Khoái Triệt?”

Bành Việt ngạc nhiên nói:

-“Hắn tới làm cái gì?”

Lưu Khấu vội la lên:

”-Đại vương, cứu viện Hán Vương là việc cấp bách.

-Để lão phu tính.

Bành Việt khoát tay áo, nói:

-Người ra ngoài trước đã.

Lưu Khấu bất đắc dĩ, đành ra ngoài chờ, y thấy Khoái Triệt tiến vào lều lớn của Bành Việt chính là Hàn Tín mưu sĩ.

Chờ hồi lâu, Lưu Khấu vài lần định xông vào thỉnh cầu Bành Việt chiêu binh cứu viện, nhưng đều bị thân binh áo vải ngăn cản, cuối cùng không thể nhận được nữa, y đang định xông vào thì Bành Việt đột nhiên từ lều lớn nói vọng ra:

-Lưu Khấu, người kéo theo ba nghìn tinh binh cứu viện, trên đường không cần quá gấp gáp.

-Không cần cấp tốc.

Lưu Khấu ngạc nhiên đáp:

-Đại vương, cứu binh như cứu hỏa.

Bành Việt tức giận nói: “-Ta nói như thế nào người cư thế mà làm, không nên nhiều lời vô nghĩa?”

-Vâng.

Lưu Khấu không dám nói thêm lời nào, mong cúi chào, lĩnh mệnh đi ngay.

47. Chương 47: Cuộc Chiến Tàn Khốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 47: Cuộc chiến tàn khốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quân Hán đại doanh, chiến đấu kịch liệt.

Hơn ba nghìn tàn binh quân Sở giống như dã thú nổi cơn điên, hướng quân Hán khởi xướng vô cùng linh hoạt, sắc bén công kích, bốn ngàn quân Hán canh giữ ở trước hàng rào rõ ràng đã không thể chịu được nữa !

- Đột kích, đột kích, toàn quân đột kích!

Quân Sở sau trận, Hạng Trang quơ trường đao, đang điên cuồng rít gào.

Bản thân bị trọng thương, Hạng Trang đã không có khả năng tái đấu tranh anh dũng, này sẽ chỉ có thể ở lại sau trận được Kinh Thiên, Cao Sơ cùng mấy trăm thân binh tinh nhuệ hò hét trợ uy, lớn tiếng khích lệ quân Sở các bộ gia tăng tiến công, giờ khắc này, Hạng Trang cũng đã đỏ mắt, hàng rào trước quân Hán rõ ràng đã chống đỡ hết nổi, quân Sở chỉ cần gia tăng công kích, có thể đánh vỡ hàng rào, xử lý Lưu Bang !

- Chém giết Lưu Bang! Chém giết Lưu Bang! Đại Sở các huynh đệ, lập công hôm nay, chém giết Lưu Bang!

Đỏ sẫm máu tươi xuyên thấu qua băng bó miệng vết thương ồ ồ trào ra, Hạng Trang lại không hề phát hiện, chỉ có gươm cao hoành đao lên, xa về phía trước hàng rào cuồng hô rống giận, trạng thái như điên.

- Chém giết Lưu Bang!

Kinh Thiên điên cuồng đáp lại, một đao chém bay Truân trưởng quân Hán trước mặt.

- Chém giết Lưu Bang!

Cao Sơ nhất tiến bắn ra, trong trận hình quân Hán một gã quân hầu ngã gục xuống đất.

- Chém giết Lưu Bang!

Mấy trăm quân tinh nhuệ qươ hoàn thủ đao, sói tru về phía trước, quân Sở tàn binh càng phát ra linh hoạt, sắc bén mãnh đánh hạ, quân Hán đau khổ chống đỡ rất cực sục đổ, đầu tiên là vài người xoay người chạy trốn, tiếp theo là mấy chục người, mấy trăm người, sau một lát, còn lại hơn ba nghìn quân Hán đều chạy.

Này đó quân Hán chung quy chỉ theo Tiêu Hà từ Quan Trung cưỡng ép triệu tập dân cường tráng, bọn họ dù sao không phải thân binh của Lưu Bang, lại càng không giống tàn binh quân Sở đối diện, đã ôm chắc không phải người chết chính là ta mất mạng, liều mạng quyết tâm, nói cho cùng, quân Hán chỉ là vì thành tích mà chiến, còn tàn binh quân Sở lại vì sinh tồn mà chiến!

Vì mạng sống, người có thể liều mạng !

Nhưng quân công, người còn phải có mệnh mới hưởng thụ.

Trên hàng rào tường cao, Lưu Bang gấp đến độ giậm chân.

- Không được chạy, không được chạy, quay lại, hết thấy quay lại cho ta...

Lưu Bang Cứ việc hô đến cổ họng muốn khàn , lại căn bản không ai nghe được, càng không ai để ý đến hắn, nhìn hàng rào chính quân Hán bốn phía bại binh đang chạy, Lưu Bang lập tức như hổ băng đang tan chảy, xong rồi, cái này xong rồi, chỉ bằng hàng rào giản đơn giản này, chỉ bằng tám trăm thân binh, thế nào khả năng ngăn trở quân Sở tàn binh giống như hổ lang hung tàn? Hết rồi, tất cả đã hết rồi!

- Hưu!

Một tiếng rít thê lương, lại một chi Lang Nha trọng tiễn phá không mà đến.

- Đốc!

May mà có một gã lang trung tay mắt lanh lẹ, khiêng một mặt đại thuẫn chắn trước mặt Lưu Bang.

Lưu Bang vẫn chưa hoàn hồn, khẩn trương đem thân thể toàn bộ co rút dưới mặt sau đại thuẫn, lại nhìn Trương Lương, Trần Bình, lộ vẻ sầu thảm ai thán nói:

- Trương Lương, Trần Bình, mạng ta xong rồi, mạng ta xong rồi!

Trương Lương, Trần Bình vẻ mặt cũng là ảm đạm, đến lúc này, bọn họ ngay cả có tài kinh thiên động địa, cũng biến không ra một trăm ngàn đại quân đến, có thể làm hiện giờ, cũng chính là tử thủ, cũng may tù và sớm thổi lên, xung quanh các lộ quân Hán cùng với các lộ chư hầu hiện tại hơn phân nửa đều đã được tin tức , viện quân chắc cũng sắp tới rồi chứ?

Trên đường núi gấp ghe, Hàn Tín dẫn tám ngàn tinh binh về phía trước cấp tiến.

- Mau, nhanh hơn tốc độ! Nửa canh giờ đuổi tới đại doanh Hán Vương, bốn vương tất có trọng thưởng!

Hàn Tín một bên giục ngựa đi nhanh, một bên lớn tiếng kêu la, nói thực ra, hắn không thích ở vùng núi tác chiến, bởi vì vùng núi địa hình quá mức phức tạp, không xác định nhân tố nhiều lắm, năm đó trận chiến Tĩnh Hình, cũng là địa hình vùng núi, Hàn Tín cũng là dựa vào đi hiểm cuối cùng mới thủ thắng!

Hiện giờ, Hàn Tín binh nhiều tướng mạnh, cũng là không cần phải mạo hiểm , theo ý tứ Hàn Tín, Lưu Bang căn bản là không cần đến hoang dã núi lớn này, chỉ cần phái Bành Việt hoặc là Anh Bố lĩnh một trăm ngàn

binh bảo vệ sơn khẩu, đợi cho thời tiết hồi mờ, trong núi rần trùng hoành hành, muỗi ruồi nảy sinh, quân Sở tàn quân tự nhiên vỡ vong.

Hàn Tín cũng khuyên, nhưng Lưu Bang căn bản không nghe.

Hán Vương vẫn là nóng vội, hẳn quá nóng vội là đáng khác.

Anh Bố mặc giáp trụ chỉnh tề, đang muốn điểm binh khi, mưu sĩ Mã Nghiệp bỗng nhiên không mời mà tới.

- Đại vương, người đây là chuẩn bị dẫn binh đi cứu Hán Vương sao?

Mã Nghiệp vái chào, hỏi.

Anh Bố gật đầu, trầm giọng nói:

- Hán Vương đại doanh bị quân Sở tàn binh đánh lén, Hán Vương đã thoái tù và cầu viện, ta phải khởi đại quân đuổi tới cứu viện.

Mã Nghiệp nói:

- Nhưng tại hạ nghe nói, Lương vương chỉ phái ba nghìn quân.

- A?

Anh Bố ngạc nhiên nói:

- Bành Việt hẳn chỉ phái ba nghìn người đi?

Mã Nghiệp gật đầu, nói:

- Chỉ có ba nghìn nhân, tuy nhiên là Hồ Lang doanh.

- Mẹ nó!

Anh Bố kêu lên một tiếng đau đớn, không cho là đúng nói:

- Cái gì Hồ Lang doanh, sai ba nghìn tặc binh, ta trở mình cũng có thể diệt, Bành Việt lão tiểu tử này chỉ phái ba nghìn quân, khẳng định không có hảo tâm gì.

Mã Nghiệp gật đầu, nói:

- Tại hạ nghe nói Phạm Dương Khoái Triệt không được Tề vương đãi ngộ, hiện nay đã đầu Lương vương, Lương vương hơn phân nửa là nghe lời Khoái Triệt gièm pha, cho nên mới ra hạ sách này, Đại vương không thể học hẩn, Hán Vương muốn cứu, binh lực cũng không có thể quá ít, tuy nhiên, con đường này chung quy không dễ đi, Đại vương cũng không thể đi được quá mau.

- Tiên sinh này là ý gì ?

Anh Bố nói:

- Cứu binh như cứu hỏa, không đi nhanh là sao?

- Đại vương!

Mã Nghiệp bắt đắc dĩ, đành phải nói thẳng:

- Hán Vương không thể không cứu, nhưng không phải thực cứu!

- Được được được.

Anh Bố lập đầu như to ra, liên tục xua tay nói:

- Tiên sinh không muốn ta cứu Hán Vương, hơn nữa đến quay lại đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là như vậy vạch trần sự, lỗi tai ta gần như đã hiểu hết rồi, được rồi, ta cũng sẽ không nói nhảm nhiều với người, phải đi rồi.

Dứt lời, Anh Bố xoay người bước đi ra lều lớn.

Chu Ân đại quân đóng quân ở ngoài năm mươi dặm, cho nên là nhóm sau cùng nhận được tin tức Hán Vương gặp nạn.

- Phụ thân! Xảy ra đại sự.

Chu Hoàn đi nhanh vào trường, không kịp chào liền thở hồng hộc về phía Chu Ân nói:

- Quân Sở tàn quân đang mãnh công Hán Vương đại doanh, Hán Vương đã thoái tử và hướng các lộ chư hầu cầu viện !

- Người nói cái gì! ?

Chu Ân kinh hãi dựng lên, khó có thể tin nói:

- Quân Sở mãnh công đại doanh Hán Vương?

- Phải!

Chu Hoàn nắm tay đập xuống bàn, lấy giọng điệu không hiểu nói:

- Hạng Tráng này, trước kia thật đúng là không thấy đi ra, dẫn mấy ngàn tàn binh không ngờ liền dám đi công kích Hán Vương đại doanh!

Chu Ân im lặng, lại chậm rãi ngồi trở lại chiếu thượng.

Chu Hoàn lại nói:

- Phụ thân, chúng ta muốn hay không xuất binh đi cứu Hán Vương?

- Chúng ta khoảng cách quá xa, đi hơn phân nửa cũng cần không nổi chiến sự bên kia.

Chu Ân dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, không muốn đi cũng phải đi , nếu không nếu chẳng may Hán Vương thoát được kiếp nạn này, quay đầu lại tất nhiên ghi hận phụ tử ta, hơn nữa Hán Vương nguyên bản liền không thể nào tín nhiệm phụ tử ta, cục diện chỉ sợ càng nguy, người mang năm nghìn tinh binh, khẩn trương xuất phát đi.

- Vâng!

Chu Hoàn vái chào, lĩnh mệnh đi.

- Tấn Công!

Hạng Tráng rút dao thét dài, mười tên quân Sở tinh nhuệ khiêng lên một cây đại cọc gỗ liền nhắm cửa chính hàng rào.

Mặt khác hơn mười Sở quân tinh nhuệ thì giờ đại thuẫn nhật được của quân Hán lên cao , ở trên đầu và hai sườn điệp thành nghiêm mật thuẫn tường, gắt gao che chở khiêng nâng đựng một mười tên quân Sở quân tinh nhuệ kia, còn có hơn mười Sở quân tinh nhuệ giờ tám chắn theo ở phía sau, một khi phía trước xuất hiện thương vong, bọn họ sẽ lấp vào chỗ hổng.

Mũi Tên, lẫn cây lôi thạch theo hàng rào đều hạ xuống, không mất nhiều công phu, quân Sở trúc khởi thuẫn trên tường liền cầm đầy tên rậm rạp, cũng có sáu bảy tên Sở quân tinh nhuệ bị đập trung, ngã xuống trong vũng máu, tuy nhiên rất nhanh, quân Sở tinh nhuệ theo ở phía sau liền lấp lại chỗ hổng, ván mộc cuối cùng cũng vọt tới hàng rào đại môn trước!

- Oanh tạc!

Phá mộc cuối cùng cũng đánh lên cửa chính hàng rào, bùn đất lập tức tuôn rơi mà ra.

- Lui, lui, lui...

Lĩnh quân tiểu đội trưởng la lớn trong tiếng tù và, hơn mười Sở quân tinh nhuệ đều lui về phía sau, chợt tiểu giáo lại ở trong tiếng tù và thê lương đi nhanh tiến lên, trầm trọng phá mộc lại nặng nề mà đánh lên cửa chính hàng rào, ở sau đại môn hơn mười quân Hán giáp sĩ trong khoảnh khắc bị chắn trở mình trên mặt đất.

Hàng rào phía trên, Lưu Bang thất thanh hét to:

- Đổ dầu hỏa, đổ dầu hỏa!

Cách Lưu Bang không xa, mấy nồi dầu hỏa đã sôi sùng sục, bốn gã giáp sĩ quân Hán lên tiếng trả lời tiến lên, nâng lên hai nồi dầu hỏa đi nhanh tới hàng rào, cùng với Lưu Bang khàn cả giọng tiếng rống giận dữ, dầu hỏa nóng bỏng đã từ hàng rào đổ xuống, tránh ở dưới thuẫn tường Sở quân tinh nhuệ lập tức bị bỏng gào khóc thảm thiết.

- Phóng hỏa, mau phóng hỏa, chết cháy bọn họ, chết cháy bọn họ!

Lưu Bang liên tục dặm chân, liên tục rống to.

Hơn mười cây đuốc lập tức từ hàng rào ném xuống dưới, Sở quân tinh nhuệ thuẫn có dính dầu hỏa ở trên người lập tức bốc cháy lên, trong nháy mắt, ngoài cửa lớn hàng rào liền hoàn toàn thành một biển lửa, phụ trách phá cửa hơn ba mươi danh quân Sở tinh nhuệ trong khoảnh khắc đã bị liệt hỏa hừng hực cắn nuốt.

Nhìn cảnh tượng thảm thiết này, Hạng Trang trong lòng gần như róm máu!

hơn ba mươi quân Sở tinh nhuệ Đây, đều là tinh nhuệ của tinh nhuệ !

- Tiếp tục tấn công!

Hạng Trang tuy rằng trong lòng nhỏ máu, cũng không lùi, lại dương đao rống giận.

- Chết tiệt, người người người, còn có người, khấn trương đi đem cọc gỗ bên kia mang lại đây!

Kinh Thiên một bên rống giận, một bên lại hướng Cao Sơ giận dữ hét:

- Lão Cao, lấy thuẫn, ta trực tiếp đi giết , trước xử lý dầu hỏa!

Dầu hỏa từ trước đến nay là công thành đại địch, không thiêu hủy, nếu muốn phá thông cửa chính, không biết bị chết cháy bao nhiêu người.

- Được!

Cao Sơ gạt đầu thật mạnh, lúc này mang theo mấy chục danh quân tinh nhuệ cầm giá thuẫn lên..

Cái gọi là giá thuẫn, kỳ thật chính là mấy chục danh quân Sở gờ đại thuẫn ở trên đầu đáp khởi một đạo vẹo hướng về phía trước sườn núi, quân Sở có thể theo sườn núi này chạy vội hướng về phía trước, cuối cùng nhảy đi lên hàng rào! Cứ việc thuẫn cái độ cao còn không đến một trượng, tuy nhiên binh lính lực bật hơn người vẫn là có thể thả người nhảy lên hàng rào , dù sao hàng rào cũng chỉ cao không đến hai trượng.

Kinh Thiên gờ cây đuốc đang muốn hướng lên trên xung phong, phía sau một gã tiểu binh lại đoạt cây đuốc của hắn.

- Đao tử?

Kinh Thiên sững sốt, chột giận dữ hét lớn:

- Hàn tiểu đao, mau trả lại cho ta!

tiểu binh Kia lại cũng không quay đầu lại bước trên thuẫn cái, một bên lớn tiếng rống giận:

- Quân hầu, mạng sống tiểu nhân chịu hai lần đại ân của người, không thể không báo, hôm nay liền thay người đi , quân hầu, ngày lễ ngày tết đừng quên cho tiểu nhân mấy chén rượu nhạt!

Tiếng hô chưa dứt, tiểu binh đã lao ra thuẫn cái, tái thả người hung hăng nhảy xuống, liền nhảy lên hàng rào đánh về phía đám quân Hán đang khiêng dầu hỏa.

48. Chương 48: Sở Quân Rút Lui

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 48: Sở Quân rút lui

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

“phù, phù, phù, phù...”

Bốn thanh thiết kích dài cơ hồ đâm tới cùng một lượt, thoáng cái xuyên qua người tên lính Sở, nhấc bổng hẳn lên trên chảo dầu.

Máu tươi đỏ thẫm phun ra như mưa, chảy dọc theo những cây thiết kích dài tuôn xuống xối xả. Tuy bị thương nặng như vậy nhưng tên lính Sở vẫn chưa tắt thở, y ngửa đầu kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi dùng một tay rút hai thanh thiết kích trong số đó ra khỏi cơ thể mình. Mất đi sức chống đỡ, tên lính Sở gơ cây đuốc lên rồi nặng nề rơi vào trong chảo dầu.

“Phù! Thạch!

“Ào!”

Gần như cùng lúc khi tên lính Sở rơi vào chảo dầu, những tia dầu sôi sục bắn vung ra tứ phía, mười mấy tên lính Hán đứng xung quanh bị dầu sôi văng trúng bỏng cháy sém da thịt, kêu la thảm thiết mà lăn lộn dưới đất. Một loáng sau, khi ngọn đuốc rơi xuống, những tia dầu sôi đang văng ra bắt lửa cháy bùng lên.

- A...a...a....

Một tên lính Hán khắp người bắt lửa bốc cháy, vừa che mặt chạy như điên vừa kêu la thảm thiết. Nhưng y chạy chưa được mấy bước thì lại va đổ một chảo dầu khác, cả người đổ ập vào chảo dầu đang sôi sùng sục, lập tức lại làm cháy bùng lên một ngọn lửa dữ dội, loáng một cái, khắp trên tường thành bèn chìm trong biển lửa.

Lưu Bang đang đứng núp sau bức tường khiên cách đó mười mấy bước cũng bị dầu văng trúng.

- A, lửa, lửa, mau dập lửa!

Lưu Bang vừa kêu thét lên, vừa đập túi bụi lên mỗi lửa trên chiến bào. Trương Lương, Trần Bình cũng vội bước tới, chân tay luỳnh quỳnh giúp Lưu Bang dập mỗi lửa trên áo, đồng thời vội kêu thân binh lập tức tường khiên ngăn cách Lưu Bang với đám cháy, cuối cùng cũng ngăn được đám cháy lan tới.

Trong lúc hỗn loạn, Trương Lương khuyên:

- Đại vương, trên tường thành quá nguy hiểm, hay chúng ta đi xuống thôi.

- Đúng, đúng, đúng, đi xuống.

Lưu Bang vẫn chưa hoàn hồn, gật đầu lia lịa. Mới đó thôi, đúng là mới vừa đó thôi, cái cảnh tên lính Sở không hề sợ chết, tự thả người vào chảo dầu thực sự khiến cho y nhìn mà khiếp hãi, không phải người, bọn Nam Man này không phải là người, bọn chúng là dã thú, tất cả bọn chúng đều là những con dã thú không thiết đến mạng sống nhỏ nhoi của mình!

Lưu Bang thật chẳng dám lưu lại thêm giây phút nào trên tường thành này. Lần này nhảy lên tường thành chỉ là một tên lính quèn, nói không chừng lần sau sẽ là tên tiểu tử Hạng Trang cũng nên, với kẻ dũng mãnh như Hạng Trang, ai mà ngăn được? Tới lúc đó ai sẽ bảo vệ sự an toàn cho y? Lưu Bang liếc nhìn một lượt hơn trăm thân binh đang vây kín xung quanh, đoạn quay người đi xuống.

Xuống dưới thành rồi, Lưu Bang bèn lệnh cho thân binh dắt đến mấy chục con khoái mã, tên vô lại đầu đường xó chợ này tuy là sợ chết, lúc này đây nhìn bộ dạng tơi tả của y cũng thật đáng thương. Nhưng, đầu óc y lại luôn luôn tỉnh táo, y hiểu rõ rằng, một khi thành lũy này thất thủ, thì chỉ còn cách thừa lúc hỗn loạn mà đánh liều xông ra, còn có ra được hay không thì có trời mới biết.

Trên ngọn núi phía xa, hai tên lính Sở đang trang nghiêm đứng trước gió.

Nhìn lại phía sau, thấp thoáng có thể nhận thấy doanh trại quân Hán đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, nghe chừng ra, quân Sở đang gấp rút tấn công, chỉ có điều không biết tình hình tiến triển ra sao? Thượng tướng

quân không biết đã chặt được đầu của lão già Lưu Bang chưa? Lúc này đây, hai tên lính Sở thực lòng muốn được chiến đấu nơi sa trường cùng với Thượng tướng quân, nhưng bọn họ không thể, bọn họ còn có nhiệm vụ quan trọng hơn.

Bỗng nhiên, một tên lính Sở mất hí chỉ tay về phía trước, kêu lớn:

- Quân Hán, viện binh của quân Hán!

Tên lính Sở còn lại vội quay đầu nhìn theo, quả nhiên thấy rất nhiều quân Hán đang trùng trùng tiến đến như đàn kiến, bọn chúng đang hùng dũng tiến đến từ phía bên kia núi, xem trận thế như vậy, ít ra cũng có bốn năm ngàn người! Lập tức, không chút do dự, hai tên lính Sở bèn giương tù và sừng trâu lên, ra sức thổi, loáng một cái, tiếng tù và âm trầm đã vang vọng khắp nơi.

- Tấn công!

Hạng Trang vẻ mặt dữ tợn, lại vung đao rít lên.

“Hô, hô, hô, rầm!

Kinh Thiên điên cuồng rống lên, cùng mười mấy tên lính Sở tinh nhuệ, vác cây gỗ nặng gần ngàn cân, hung tợn tông vào cổng lớn của thành lũy với tốc độ nhanh nhất, chỉ nghe “bằng” một tiếng lớn vang lên, chiếc cổng gỗ vốn đã cũ nát không chịu nổi lập tức bị phá tan, mảnh gỗ vụn vung vãi khắp nơi.

- Ha , ha, ha, giết!

Kinh Thiên ngửa mặt lên trời cười dài, đoạn rút đao xông vào cổng chính.

- Đột kích, toàn quân đột kích, giết sạch quân Hán!

Hạng Trang cũng hưng phấn ngửa cổ lên trời cuồng nộ hét.

Bỗng, đúng vào lúc này, chợt nghe phía sau vang lên tiếng tù và báo hiệu, tiếng tù và trầm hùng vang lên từng đợt không dứt, ẩn chứa chút gì như thê lương.

- Hả!

Hạng Trang quay phắt đầu lại.

- Viện binh của quân Hán đến rồi!

Ngu Tử Kỳ nghiêm nghị nói,

- Thượng tướng quân, rút quân thôi!

- Thượng tướng quân, không thể rút lui!

Cao Sơ nét mặt dữ tợn nói:

- Không giết được lão già Lưu Bang, thề chết không rút!

- Thượng tướng quân, người hãy dẫn đại quân rút lui trước!

Chung Ly Muội cung kính nói:

- Mặt tướng chỉ cần năm trăm tinh binh trong đội của mình, cũng nhất định lấy được cái đầu chó của lão già Lưu Bang, báo thù cho Đại vương và tướng quân Tiêu Công Giác!

Trong khoảnh khắc, Hạng Trang lâm vào trạng thái đấu tranh nội tâm kịch liệt.

Rút quân? Mắt đã thấy cổng lớn của thành lũy bị phá sập, chỉ với mấy trăm quân Hán ở trong đó, sao có thể ngăn được thế như hổ báo của tàn binh quân Sở? Nửa khắc thôi, nhiều lắm chỉ cần đến nửa khắc thôi, là lão già Lưu Bang đó chết chắc rồi! Thử hỏi Hạng Trang sao có thể cam tâm mà rút quân vào lúc này? Hắn làm sao có thể cam tâm? Không cam tâm, tuyệt không cam tâm!

Chỉ có điều, quân Sở cứ tiếp tục tấn công dồn dập tuy có thể chém chết Lưu Bang, nhưng chắc chắn sẽ bị số quân Hán đang ủa đến như ong vỡ tổ ngoài kia giữ lại. Tàn binh quân Sở có kiên cường đến đâu, thì cũng

đã liều mạng chém giết suốt một thời gian dài, dù xét về tinh thần hay thể lực cũng đều đã tới cùng cực, lúc này mà chẳng may lọt vào trùng vây thì chỉ có nước toàn quân bị diệt!

Còn nếu chỉ để lại Chung Ly Muội và năm trăm tinh binh? Hiển nhiên không thể được!

Nghiến chặt răng, Hạng Trang đành từ bỏ ý nghĩ điên rồ quyết cùng sống mái với Lưu Bang.

Lúc này, hẳn là các đạo quân Hán cùng với các quân chư hầu cũng đều đang trên đường tiến đến cứu viện cho Lưu Bang?

Nếu các đạo quân Hán và liên quân đều đã bị điều động đi, cũng tức là thiên la địa võng của Trương Lương, Trần Bình bày ra đã không đánh mà tan. Đã như vậy rồi, việc gì phải ở đây cố đấm ăn xôi, liều ta sống người chết với Lưu Bang? Mà có thực sự giết được Lưu Bang đi nữa, thì Hạng Trang hẳn cũng khó lòng thoát chết, đến cuối cùng chẳng phải là hời cho bọn Hàn Tín, Anh Bố, Bành Việt sao?

Lần này không giết được Lưu Bang quả thật đáng tiếc, nhưng chỉ cần còn sống, thì tương lai vẫn còn cơ hội!

- A!

Hạng Trang ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng đầy phẫn uất và không cam tâm, đoạn lớn tiếng ra lệnh:

- Truyền lệnh, toàn quân rút lui, chúng ta đi...

Lời còn chưa dứt, Hạng Trang liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngửa ra sau.

Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, Cao Sơ thấy vậy hoảng kinh, vội chồm tới đỡ lấy Hạng Trang.

Chỉ một thoáng vậy thôi, sắc mặt Hạng Trang đã trắng bệch, môi chuyển màu tím tái. Thật ra hẳn đã sớm bị trọng thương, lúc này là do có trạng thái phẫn khích chống đỡ nên không cảm thấy gì, giờ trạng thái phẫn khích đó đã tiêu tan, vết thương trên cơ thể bèn phát tác gấp bội phần.

- Đi.

Hạng Trang yếu ớt phát tay,

- Về trong núi, về doanh trại!

Cao Sơ bèn đứng phắt dậy, ngoảnh đầu hô lớn:

- Đi, chúng ta đi...

Một tiếng lệnh xuống, quân Sở đang chen chúc ngoài cổng lớn của thành lũy bèn lập tức lui ra như thủy triều rút, đoạn khiêng Hạng Trang và hơn một trăm quân Sở bị trọng thương lập tức rút khỏi doanh trại quân Hán với tốc độ nhanh không kém.

Lưu Bang bị hù cho một phen khiếp hãi mặt cắt không còn giọt máu, đang nấp trong góc chuồng ngựa.

Ngoài kia, cách mấy chục bước chính là cổng lớn của thành lũy, Lưu Bang có thể nhìn thấy rõ, có một tên tiểu Giáo úy sức vóc vạm vỡ, người mặc trọng giáp đang vung thanh trường đao xông vào qua cổng lớn của thành lũy, bảy tám tên giáp binh của quân Hán lập tức tràn lên, nhưng không thể ngăn được y, ngược lại còn bị quân Sở liên tiếp chém gục ba người, mấy tên còn lại cũng bị đám quân Sở đang tràn vào như ong vỡ tổ chém gục cả.

Rất nhiều quân Hán cũng đang chạy như bay từ trên thành lầu xuống, muốn giữ lấy cổng thành đã bị quân Sở phá.

Tuy vậy, ai nấy đều thấy được việc thành lũy thất thủ chỉ còn trong giây lát mà thôi. Dù cho mấy trăm giáp binh cuối cùng này đều là thân binh tử sỹ của Lưu Bang, dù cho bọn họ sẵn sàng chết vì Lưu Bang đi nữa, thì cũng e là chẳng chống cự được bao lâu. Bởi vì quân Hán sớm đã bị nhuệ khí của tiên phong quân Sở dọa cho vỡ mặt, ngay cả Lưu Bang đây, há chẳng phải cũng đang nhũn cả hai chân, toàn thân run rẩy hay sao?

"Xong rồi, xong rồi, nghĩ lại Lưu Quý ta một đời anh hùng, không ngờ cuối cùng lại chết ở nơi hoang sơn cùng cốc này!"

Đúng vào lúc Lưu Bang đang định nhìn mình cầm chắc cái chết, thì bên ngoài thành lũy chợt không ngừng vang lên tiếng tù và báo hiệu, liền đó, tên tiểu Giáo úy quân Sở bèn quay người bỏ đi, mấy mươi tên lính Sở tinh nhuệ đã đánh vào đến bên trong thành lũy cũng lập tức lui theo như nước triều rút, đám giáp sỹ quân Hán mới lúc này thôi còn đang liều chết chống cự lúc này ngẩn cả ra, không ai dám đuổi theo.

Lưu Bang cũng ngăn người chẳng hiểu “quân Sở thế này là sao? Sao lại rút quân?”

Chính vào lúc này, Trương Lương đầu tóc rũ rượi, vừa trượt vừa lăn từ trên cầu thang xuống, chạy thêm hai bước đến trước mặt Lưu Bang, thở dốc nói:

- Đại vương, quân Sở rút rồi, quân Sở rút quân rồi!
- Sao, quân Sở rút quân rồi? Thật là rút rồi sao? Thật là rút rồi?
- Dạ, thật sự rút lui rồi!

Trương Lương gật mạnh đầu, nói:

- Viện binh tới rồi!
- Tốt, tốt quá!

Lưu Bang nghe thế tinh thần lập tức được vực dậy, chân cũng không còn run nữa, toàn thân cũng không run nữa, gương mặt vốn đang trắng bệch cũng lập tức lấy lại vẻ hồng hào. Định thần một lát, đoạn xoay người ngồi lại, ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Ha ha ha... tên tiểu tử Hạng Trang muốn lấy mạng của Lưu Quý ta, không có dễ vậy đâu!

Rồi qua chừng không đầy ba khắc sau, Hạ Hầu Anh dẫn theo đại quân kéo đến.

- Đại vương, Đại vương ở đâu!

Hạ Hầu Anh lúc này đã mệt đến đứt cả hơi đi như bò vào trong thành lũy, nhìn Hạ Hầu Anh lúc này thật là thảm hại không bút nào tả xiết, do phải hành quân vội vã, đầu khò rơi đầu mất, búi tóc cũng tung ra, khăn giáp trên người bị mặc ngược, giày dưới chân thì chiếc còn chiếc mất.

Nhìn thấy Lưu Bang bình yên vô sự rồi, trái tim như mới trở về với lồng ngực của Hạ Hầu Anh, vừa quỳ sụp vừa khóc:

- Thần làm liên lụy khiến Đại vương gặp nạn, thật là tội chết!

Lưu Bang sống sót sau kiếp nạn, lòng mừng vô hạn, đương nhiên là không hề có ý trách cứ gì Hạ Hầu Anh, bèn chồm người tới trước vuốt vuốt vai Hạ Hầu Anh, không khỏi cảm khái mà rằng:

- Hạ Hầu Anh à Hạ Hầu Anh, lần này quả nhân tránh được cái chết đều là nhờ ngươi, ngươi đúng là phúc tướng của quả nhân!

49. Chương 49: Quân Hán Rút Lui

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 49: Quân Hán rút lui

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thấy Lưu Bang không những không nổi giận, mà ngược lại còn tỏ ra đặc biệt rộng lượng với mình, Hạ Hầu Anh vừa hổ thẹn vừa cảm kích, lập tức vái lạy Lưu Bang, kính cẩn nói:

- Đại vương, bây giờ thần lập tức dẫn đại quân đuổi theo tiêu diệt dư孽 quân Sở, lần này dù có phải đuổi đến chân trời góc biển thần cũng nhất định phải chặt cho bằng được cái đầu của tên tiểu tử Hạng Trang.

Lần này, Hạ Hầu Anh quả thực hận Hạng Trang đến thấu xương, tên tiểu tử này thật là quá kiêu ngạo, đối mặt với sự truy kích của hai đạo đại quân của y và Ly Thương, ngoài ra còn có chín đội quân Hán cùng ba mươi mấy đạo liên quân chặn đường, hẳn không những không nghĩ cách tháo chạy mà ngược lại còn dám tập kích bất ngờ vào doanh trại của Đại vương, thật là không tin nổi!

- Thôi, không cần đuổi nữa!

Nằm ngoài dự đoán của mọi người là Lưu Bang chỉ lắc lắc đầu.

Trải qua trận chiến kinh hồn vừa rồi, Lưu Bang bỗng như hiểu ra một đạo lý: chó đến đường cùng sẽ có thể nhảy qua tường; Bây giờ có cổ mà đánh thì đương nhiên là có thể đánh chết hẳn, nhưng cũng không tránh khỏi bị hẳn cắn lại.

Hơn nữa, nếu bị con chó hoang Hạng Trang này cắn cho một miếng, hẳn là sẽ đau lắm!

Lại nói về tên tiểu tử Hạng Trang, quả nhiên không phải là hạng kiêu dũng bình thường, hẳn còn có cả sự giảo hoạt nữa!

Mấy ngàn tàn binh dưới trướng tên tiểu tử Hạng Trang này cũng đều là một bầy chó dữ cả, quả thật chẳng phải là người!

Lưu Bang không muốn cảnh tượng kinh hồn mới rồi lặp lại thêm một lần nào nữa, trong lúc gấp gáp quân Sở liệu mạng đến đánh đã đáng sợ thế này, nếu lần sau bọn chúng có chuẩn bị mà tới thì còn đáng sợ tới chừng nào? Lần này Hạ Hầu Anh không sớm cũng chẳng muộn, vừa kịp chạy tới, nhưng lần sau liệu y còn có thể đến đúng lúc như thế nữa hay không? Lưu Bang không cho rằng lần sau y còn gặp may được như thế.

Hơn nữa, bây giờ có đuổi theo cũng muộn, tàn binh quân Sở e rằng đã sớm lủi vào rừng mà chạy xa rồi.

Cho nên, chẳng bằng cứ nhốt đám chó hoang này lại cái đã, cho chúng nhịn đói vài tháng, đợi cho bọn chúng đói tàn hơi rồi, sẽ thu thập một cách rất dễ dàng thôi.

Trương Lương và Trần Bình đứng bên không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc cười một cách đau khổ.

Xem ra, lần này quân Hán quả thật đã bị kinh hãi một phen, cứ theo tình hình này thì xem ra Hán vương đang định rút hết quân Hán ra ngoài núi, thậm chí ngay cả quân đội của các chư hầu không có ý để lại. Không nghi ngờ gì nữa, Hán vương không hề tin tưởng các chư hầu, càng không cho rằng bọn họ sẽ dốc sức đi tìm diệt quân Sở, vậy chẳng thà rút hết ra bên ngoài, tốt xấu gì cũng có thể tiết kiệm được chút lương tiền.

- Hả? Sao lại không đuổi?

Hạ Hầu Anh này là kẻ lỗ mãng, không hề biết suy nghĩ trong lòng Lưu Bang, lập tức ngạc nhiên hỏi:

- Đại vương lần này chịu thiệt thòi như vậy, lại bị kinh hãi một phen, sao có thể bỏ qua như thế được? Không được, tuyệt đối không thể buông tha cho tên tiểu tử Hạng Trang như vậy được, càng không thể bỏ qua đám tàn binh dưới trướng hẳn, Đại vương, không thể sơ suất đâu!

- Ai dà, thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, có sao đâu.

Lưu Bang khoát tay, nói:

- Nhưng, quả nhân không hề nói là sẽ bỏ qua cho tên tiểu tử Hạng Trang và đám tàn binh dưới trướng hẳn. Chỉ là chúng ta thay đổi sách lược đôi chút thôi, không dễ gì mà đối phó với quân Sở trong rừng sâu núi thẳm này, nên chúng ta rút ra ngoài núi, chặn hết các ngã đường, cho bọn chúng đói chết!

Nói đoạn, Lưu Bang bèn tiếp:

- Ngoài ra còn phóng lửa đốt, thiêu chết bọn chúng là tốt nhất.

- Phóng lửa đốt rừng?

Hạ Hầu Anh nhăn mặt, nói:

- Đại vương, rừng này nhiều như vậy, e là đốt không hết.

Trương Lương khẽ mỉm cười, nói:

- Tướng quân Hạ Hầu Anh, đốt được bao nhiêu thì cứ đốt bấy nhiêu, dù sao đi nữa. chúng ta cũng phải đốt trụi vài chục dặm ngoài bìa rừng, đặc biệt là những bụi cỏ dại; Bằng không quân Sở sẽ mượn rừng cây yểm hộ, bất ngờ xông ra, đến lúc đó mà quân ta không kịp phản ứng thì lại để chúng chạy mất!

Qua một lúc sau, các đại tướng của quân Hán là Ly Thương, Cận Hấp, Phó Khoan, Lý Tả Xa lần lượt dẫn quân kéo đến. Tiếp sau đó là các cánh quân chư hầu do Hàn Tín, Anh Bố, Bành Việt, Trương Nhĩ, Chu Ân phái đi cứu viện cũng đều tới.

Mãnh tướng Lưu Khoan dưới trướng Bành Việt thậm chí còn gặp tàn binh quân Sở trên đường đi, nhưng do quân ít, lại vội đến ứng cứu đại doanh của Hán vương nên không dám vọng động. Tàn binh quân Sở thì đang vội phá vòng vây nên cũng không dám tùy tiện công kích, cuối cùng cả hai đội quân đều bình an vô sự, đi ngang qua nhau mà thôi.

Lúc này đây, Lưu Bang căn bản chẳng có tâm trí đâu mà để ý mấy chuyện đó, lập tức cho người thu nhặt lại đám bại binh bị quân Sở đánh tan tác, chỉnh đốn lại đại doanh, rồi cho bày yến tiệc, long trọng thiết đãi các chư hầu và các đại tướng.

Tiệc rượu vừa xong, Lưu Bang bèn ra lệnh cho các đạo quân chư hầu và các chủ tướng lập tức khởi binh, trở ra đồn trú ngoài núi, rồi lệnh cho Hạ Hầu Anh phái hết kỵ binh trinh thám, bắt đầu phóng lửa bốn bề đốt rừng. Tuy Đại Biệt sơn nằm trong vùng khí hậu ẩm ướt của vùng Hoài Tứ rộng lớn, trong núi bốn mùa đều có nhiều cây cối xanh tốt, nhưng dù sao hiện giờ cũng đang là mùa đông, cỏ cây khô vàng, một khi rừng bị đốt, cũng có thể tạo thành đám cháy tương đối lớn.

Màn đêm bao trùm, tàn binh quân Sở đang men theo ánh trăng mà tiến tới phía trước.

Hạng Trang vừa tỉnh dậy sau cơn mê man, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, muốn tìm chút nước để uống, Cao Sơ đang đi theo bảo vệ bên cạnh thấy vậy liền quan tâm hỏi:

- Thượng tướng quân, người cần gì?

- Có nước không?

Hạng Trang nói nhỏ,

- Ta muốn uống nước.

Cao Sơ mau mau gỡ ống trúc bên hông xuống, đưa kề đến tận miệng Hạng Trang.

Hạng Trang uống vài ngụm nước lạnh, rồi hỏi:

- Cao Sơ, đi đến đâu rồi?

- Không rõ.

Cao Sơ lắc đầu, cười nhắc nhở nói,

- Nửa ngày nay chỉ lo cắm đầu chạy, nào có ghi nhớ phương hướng?

Nói rồi, Cao Sơ gãi gãi đầu mà rằng:

- Nhưng, dù sao cũng chạy xa hơn trăm dặm rồi, sớm đã thoát khỏi mạng lưới bao vây của quân Hán và các chư hầu rồi, Thượng tướng quân người cứ yên tâm đi, bọn chúng không đuổi được đến đâu.

- Vậy thì hạ trại đi, cũng cần sử lý vết thương cho các tướng sỹ bị thương nữa chứ.

Vừa dứt lời, bỗng tên lính khiêng cáng bước loạng choạng một chút, Hạng Trang nằm trên cáng khẽ bật lên một tiếng “hừm”.

- Tên tiểu tử nhà ngươi làm ăn kiểu gì thế?

Cao Sơ lập tức tát mạnh vào sau ót tên thân binh đó một phát, mắng:

- Chân tay lỏng lỏng, khiêng cáng cũng không biết đường khiêng.

Cú loạng choạng vừa rồi đã tác động đến vết thương trên vai trái của Hạng Trang, dải khăn trắng dùng để bó vết thương trên vai lại thấm đẫm máu tươi. Phải nói là vết thương trên vai Hạng Trang rất nghiêm trọng, lúc trước vì mãi lo trốn chạy nên cũng chẳng kịp băng bó cẩn thận, đến lúc này đã bị mất máu quá nhiều, Hạng Trang đã thấy có cảm giác choáng váng rõ rệt.

Cao Sơ vội ra lệnh cho thân binh dừng lại đặt cáng xuống, rồi phái người đi truyền lệnh.

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền khắp toàn quân, những tàn binh Sở vốn có tinh thần chiến đấu mạnh mẽ, giờ đây đều lũ lượt ngồi bệt cả xuống đất. Lúc ban ngày, khi chiến đấu sống còn với quân Hán, những binh sỹ này người nào người nấy đều như rồng hổ lang sói, nhưng đến lúc này đây đều lộ vẻ mệt mỏi cùng cực, nói cho cùng bọn họ cũng chỉ là người, đâu phải máy móc.

Rất nhanh sau đó, từng đồng lửa trại được đốt lên giữa rừng, những binh sỹ mệt mỏi cùng cực đều xúm cả lại.

Người thì đến gần ngọn lửa để sưởi ấm, người thì lấy lương khô ra nướng, cũng có người nhặt về vài cành cây, gác chiếc mũ sắt nhặt được ở doanh trại quân Hán lên nấu nước.

Trên dưới một trăm binh sỹ biết đôi chút y thuật lập tức có việc để bận rộn.

Người được điều trị trước tiên đương nhiên là Hạng Trang, tuy nhiên cái gọi là trị liệu thực ra chỉ là dùng hai thanh gươm nung đỏ chườm lên hai mặt vết thương ở trước ngực và sau lưng, chườm cho đến lúc da thịt bỏng cháy cũng là lúc các mạch máu bị phá vỡ, thế là cầm được máu; Hơn nữa, khi chườm như thế này cũng giết chết được vi khuẩn, đề phòng vết thương bị lây nhiễm.

Hạng Trang bị chườm bỏng đau đến nghiến chặt răng, phải cố nén lắm mới không bật lên tiếng kêu la.

Hạng Trang bây giờ đường đường là Thượng tướng quân của nước Sở, là chiến thần trong mắt đám tàn binh, sao có thể để ý đến mấy vết thương còn con này?

Tuy nhiên, những thương binh khác thì không cần e dè nhiều như vậy, bọn họ cũng không có được sức chịu đựng như Hạng Trang, nên khi bị chườm vết thương người nào người nấy kêu rống như lợn bị chọc tiết, trong chốc lát, khắp khu rừng già đều vang lên tiếng kêu la thảm thiết không ngớt; Nếu lúc này mà có ai đi ngang qua thì chắc chắn là bị dọa cho chết khiếp, “mẹ kiếp, không lẽ lại lạc xuống mười tám tầng địa ngục?”

Sau khi chườm xong, rồi băng bó lại, Hạng Trang gắng gượng đứng lên, một mặt ra lệnh cho Kinh Thiên sắp xếp người đi trinh sát, một mặt cùng với Cao Sơ bắt đầu đi tuần tra doanh trại.

Mỗi khi Hạng Trang đi đến, các binh sỹ Sở đều đứng cả lên ào tới thăm hỏi.

Ngay cả những thương binh nặng mới được băng bó vết thương xong cũng gắng gượng đứng dậy. Đến nay, danh vọng của Hạng Trang trong đám tàn binh quân Sở không chỉ là cao, nói không ngoa, Hạng Trang bây giờ chính là chiến thần, là chiến thần trong lòng của binh sỹ, tuy rằng hôm nay Hạng Trang cũng bị trọng thương, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến uy danh của hắn cả.

Bởi vì Hạng Trang đã chém chết đại tướng quân Hán trong vòng hai chiêu, điểm này rất quan trọng.

Về phần bị thương thì có ai xung phong lâm trận mà không tổn thất gì? Hạng vương chẳng phải cũng thường xuyên bị thương đó sao?

Sau khi tuần tra hết lượt các doanh trại trở về, Hạng Trang không khỏi thấy trong lòng nặng nề, lần này đã chiến thắng trong nguy hiểm, thoát ra từ chỗ chết tuy nói là đã cơ bản đạt được kết quả dự tính. Hạng Trang cũng đã dẫn được tàn binh quân Sở thoát ra khỏi vòng vây của quân Hán, nhưng trải qua nhiều trận ác chiến liên tiếp, quân Sở cũng tổn thất một lượng lớn binh sỹ tinh nhuệ giàu kinh nghiệm.

Hồi mới vào núi, tàn binh quân Sở có hơn năm ngàn năm trăm người!

Sau khi liên tiếp đánh tan năm đạo quân Hán, quân Sở cũng còn hơn bốn ngàn sáu trăm người; Sau đó bị quân Hán đánh úp, Tiêu Công Giác và năm trăm binh sỹ thuộc hạ hầu như chết trận cả, chỉ cứu được về không đến năm mươi người, trên đường phá vây trở ra lại chết trận mất hơn hai trăm người; Cuối cùng đánh

úp đại doanh của Lưu Bang, tuy có thể nói là chém giết một trận khiến cho quân Hán lạnh người, nhưng cũng tổn thất tròn ba trăm người!

Đến lúc này, toàn bộ quân Sở chỉ còn lại hơn ba ngàn sáu trăm người, hơn nữa gần phân nửa trong số đó bị thương.

Cũng may là sự tổn thất của quân Sở không đến nỗi vô ích, bởi vì tổn thất của quân Hán còn nặng nề hơn nhiều, nếu tính cả số bị giết, số đào ngũ sau khi bị đánh tan tác, cùng với số lạc đường mất tích trong rừng tất cả cộng lại thì e rằng con số đã vượt quá hai mươi ngàn người. Con số đó không chỉ gấp mười lần tổn thất của quân Sở, không biết Lưu Bang đau lòng cỡ nào!

Hơn nữa, tên vô lại đầu đường xó chợ Lưu Bang này tuy là đầu óc chính trị cực kỳ phong phú, cũng có thể gọi là bậc thầy lắm mưu nhiều kế, nhưng cũng rất tham sống sợ chết, hôm nay sau khi tận mắt chứng kiến uy lực của tiên phong quân Sở rồi, e rằng không có nhiều khả năng còn ở lại trong rừng chứ?

Trong lúc Hạng Trang đang nghĩ về Lưu Bang, bỗng nhìn thấy rất nhiều quân Sở nhao nhao đứng dậy, nhìn ra phía xa chỉ chỉ trở trở.

Lúc Hạng Trang quay đầu qua nhìn, đã thấy mấy ngọn núi bên phía đông đang có ngòi lửa ngùn ngụt bốc lên, ngọn lửa lớn đẩy theo khói đen dày đặc xông lên cuộn cuộn, dường như nhuộm đỏ cả nửa bầu trời đêm.

- Phì!

Cao Sơ nhỏ toẹt một bãi đờm, khinh thường nói:

- Lão già Lưu Bang thật là ngu hơn cả lợn, Đại Biệt sơn là một quần thể núi rộng lớn như vậy, lão định thiêu chết chúng ta? Đi mà nằm mơ.

- Lão già Lưu Bang không phải là muốn thiêu chết chúng ta, mà là muốn ngăn không cho chúng ta rời khỏi núi.

Ngu Tử Kỳ ngồi bên cạnh chen lời, rồi lãnh đạm nói với Hạng Trang:

- Thượng tướng quân, quân Hán rút rồi, bọn chúng rút quân ra khỏi núi

50. Chương 50: Dừng Chiến, Mưu Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 50: Dừng chiến, mưu chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Một đêm không lời, tàn quân Sở cuối cùng cũng được ngủ một giấc say sưa.

Tảng sáng hôm sau, những đội thám báo được phái đi, rồi cũng men theo ký hiệu dọc đường mà quân Sở để lại, lần lượt tìm về tới nơi hội hợp, cũng đem theo tin tức liên quan đến các nước liên quân trở về. Chiều hôm qua, quân Hán và liên quân của các nước đích thị là đã rút quân, trước khi đi còn cố ý phóng hỏa đốt núi, hiện giờ các ngọn núi chung quanh đều bị đốt thành núi hoang trụi lụi.

Trước lúc lên đường hành quân, đội thám báo cuối rốt cục cũng chạy về đến nơi, còn đem theo một người khác nữa.

Đây là một thanh niên đầu tóc rối bù, quần áo tả tơi, vả lại rất có thể đã một thời gian dài chưa được dùng qua bữa cơm no nê nào, cả người trông vẻ xanh xao vàng vọt, ánh mắt ảm đạm. Tuy nhiên khi hắn vừa nhìn thấy Hạng Trang, thì lập tức cặp mắt sáng rõ, lại ngã quỵ xuống đất, ngay sau đó liền gào khóc inh ỏi cả lên:

- Tam tướng quân, cũng xem như tìm được người rồi, hu hu hu...

- Người là....Tiêu Khai!?

Hạng Trang rốt cục cũng nhận ra người thanh niên này!

Tiêu Khai là cháu của đại tướng quân quá cố Tiêu Công Giác, trước khi Hán Sở phân chia ranh giới, Hạng Võ đã nhận thấy được rằng, quân Sở binh lực không đủ, quân lương lại thiếu thốn kéo dài, bèn phái đại tướng Trần Anh, còn có con cháu họ Hạng là Hạng Quan và Hạng Hân cùng nhau về Giang Đông tuyển mộ binh sĩ và thu gom lương thực, Tiêu Khai cũng là theo Trần Anh về Giang Đông vào lúc này.

- Vâng!

Tiêu Khai gật đầu, lại mắt đỏ hoe mà nói:

- Tam tướng quân, Giang Đông...

- Xụt!

Hạng Trang vội vàng dựng ngón tay bảo Hạng Trang im lặng, sau đó cho tất cả mọi người lui ra, kể cả Kinh Thiên, Cao Sơ cũng phải đi ra xa, cách cả vài chục bước chân. Cho dù tất cả tàn quân Sở đều có thể nghĩ ra, Giang Đông hơn phân nửa là không giữ được rồi, thế nhưng cái họ nghĩ và khi họ biết được chân tướng sự việc, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hiện giờ tốt hơn hết vẫn là không nên cho họ biết sự thật.

Hạng Trang gỡ gói lương khô của mình và bình nước đưa cho Tiêu Khai, nói:

- Tiêu Khai, ngươi vừa ăn vừa nói.

Tiêu Khai xem ra thật sự đói dữ dội lắm, vừa nhìn thấy túi lương khô là ngay lập tức hai mắt sáng rỡ, thoáng cái liền đoạt lấy, lại móc từ trong túi ra một nắm đậu chiên, bắt đầu gặm nuốt như điên, cho đến khi ăn gần hết cả nửa túi lương khô, Tiêu Khai lại cầm lấy bình trúc uống hết nửa bình, cuối cùng mới xoa xoa lòng ngực mà nói:

- Tam tướng quân, Giang Đông đã hết rồi.

Lòng Hạng Trang trùng xuống, thấp giọng nói:

- Tiêu Khai, đừng hoảng hốt, ngươi từ từ mà nói

Tiêu Khai gật gật đầu, lại nói:

- Nửa năm trước, tiểu nhân theo Trần Anh, Hạng Quan, Hạng Hân, ba vị tướng quân trở về Giang Đông, hỗ trợ tuyển mộ quân sĩ và thu gom lương thảo. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, ba vị đại tướng quân đã tuyển được năm mươi ngàn tinh binh, cộng thêm một lượng quân lương to lớn, chính lúc chúng tôi chuẩn bị sang Giang Bắc, tiếp ứng Đại vương thì, phía bên Giang Bắc lại truyền đến tin dữ, rằng Đại vương ta đã binh bại tại Cai Hạ.

- Tiếp đó, năm nghìn kỵ binh của Quán Anh lại vượt qua Ô Giang, tướng quân Hạng Hân bị Quán Anh đánh đến thảm bại tại Mạt Lăng.

- Vài ngày sau đó, Chu Bột cũng đem theo hai mươi nghìn quân qua đến Ô Giang, hai vị tướng quân Trần Anh, Hạng Quan tận dụng hết tinh binh của Giang Đông để giao đấu, nhưng lại mất luôn cả Đan Đồ và Khúc A, đã thua lại càng thua. Hơn bốn mươi nghìn đại quân gần như bị tổn thất hơn một nửa. Hiện giờ, đại quân của Chu Bột đã thổi quét hầu như cả quận Giang Đông, hơn hai mươi huyện phía bắc Triết Giang (xưa gọi là Sông Tiền Đường) phần lớn đã thất thủ!

- Như vậy, hai vị tướng quân Trần Anh, Hạng Quán thì sao? Là đã tử trận, hay là đã dẫn quân chuyển vào trong rồi?

- Tiểu nhân nghe nói, Trần Anh, Hạng Quan hai vị tướng quân vẫn chưa chết, chỉ là dẫn theo hai mươi nghìn tàn quân hướng về phía Tiền Đường mà đi.

Hạng Trang gật gật đầu, nói như vậy thì chí ít cũng còn một nửa Hội Kê chưa bị thất thủ, liền sau lại hỏi tiếp:

- Thế còn Hạng Hân đâu? Còn người sao lại đến đây?

Tiêu Khai nói:

- Tiểu nhân đi theo tướng quân Hạng Hãn, sau khi bị Quán Anh đánh cho thua trận ở Mạt Lăng, liền lui quân đến huyện Đan Dương. Quán Anh dẫn theo năm nghìn kỵ binh đuổi theo không tha, vây chặt huyện Đan Dương, đến con kiến cũng chui không lọt. Sau hơn nửa tháng, lương thực trong thành bị dùng hết sạch, trong lúc chúng tôi nguy cấp không biết làm cách nào, thì kỵ binh ngoài thành của Quán Anh lại đột nhiên lui binh.

Nói xong một lúc, Tiêu Khai lại nói:

- Sau này chúng tôi nghe ngóng nhiều nơi, cuối cùng mới biết được, thì ra là tam tướng quân đã liên tiếp đại phá Phần Khoái ở Thọ Xuân, hai đường đại quân của Lý Tả Xa, khiến cho liên quân kinh hãi. Bởi thế mới triệu hồi kỵ binh của Quán Anh trở về Giang Bắc, vì thế tướng quân Hạng Hãn liền quyết định dẫn quân vượt Giang Bắc, để hội hợp cùng với tam tướng quân.

- O?

Hạng Trang vội la lên:

- Hạng Hãn còn có bao nhiêu quân đội, hiện giờ đi đến đâu rồi?

Tiêu Khai liền vẽ mặt buồn bã, lộ vẻ bi thương, nói:

- Khi sang sông Giang Bắc, chúng tôi vẫn còn bốn nghìn người, nhưng vì không được ăn gì, trên đường đi, người thì chạy trốn, kẻ thì chết, bây giờ chỉ còn hai nghìn người thôi. Vừa ra khỏi An Phong, chúng tôi lại tức thì nghe tin tam tướng quân đại chiến với bọn liên quân ở phía tây bắc trên núi tại Thọ Xuân. Tiểu nhân liền dẫn theo hơn mười đường thám báo, đi trước dò đường mà đến đây.

- Đã qua khỏi huyện An Phong rồi ư?

Hạng Trang mừng rỡ nói:

- Nói như vậy, là cách nơi đây đã không đến hai trăm dặm nữa.

Hạng Trang lập tức nói tiếp:

- Không quá vài hôm nữa, quân Hán và liên quân các nước sẽ chia quân vây chặt Đại Biệt sơn rồi, đến lúc đó các người muốn lên núi để hội hợp sẽ khó khăn đấy. Cho nên, bây giờ người hãy quay về báo với Hạng Hãn, bảo hắn tức khắc dẫn quân lên núi, nhanh chóng hội hợp với đại quân ta, ta sẽ sắp xếp đội thám báo tiếp ứng theo dọc đường.

- Vâng!

Tiêu Khai vái chào, xoay mình muốn đi.

- Đợi đã

Hạng Trang lại gọi ngược Tiêu Khai lại, rồi ngoắc tay gọi Kinh Thiên và Cao Sơ đến, gỡ hai túi lương thực trên mình của hai người đó xuống, đưa cho Tiêu Khai, rồi nói:

- Số lương khô này người cầm lấy, nhớ kỹ, trên đường đi phải thật cẩn thận!

- Tạ ơn tam tướng quân!

Tiêu Khai cũng không khách sáo, đưa tay tiếp nhận hai túi lương khô, lại chấp tay tạ ơn.

Hạng Trang phất phất tay áo, Cao Sơ không kìm được liền nhắc nhở nói:

- Không phải là tam tướng quân, bây giờ đã là Thượng Tướng Quân rồi!

- Ôi, đúng.

Tiêu Khai gãi gãi đầu, có chút xấu hổ và nói:

- Trên đường đến đây tiểu nhân đã được nghe nói rồi, trước khi đại vương lâm chung, đã ủy nhiệm cho tam tướng quân trở thành Thượng Tướng Quân nước Sở. Tiểu nhân nhất thời lỡ lời, vẫn là mong Thượng Tướng Quân thứ tội ạ.

- Không có gì, mau đi đi.

Hạng Trang phát phát tay áo, Tiêu Khai lúc này mới lĩnh mệnh mà đi.

Hai ngày sau, đại quân Lưu Bang rời núi một cách suông sẻ.

Cưỡi trên lưng ngựa ngoảnh nhìn lại sau, núi cao mù mịt kia đã xuất hiện khói lửa ngút trời, từng cuộn khói dày đặc chen chúc nhau bốc thẳng lên, dường như che phủ cả nửa bầu trời xanh. Mà Hạ Hầu Anh lại còn dẫn theo hơn trăm đội trình kỵ đi phóng hỏa khắp nơi, Lưu Bang tin rằng, trận đại hỏa thiêu này, dù đốt không hết Đại Biệt sơn đi nữa, thì những ngọn núi vây quanh chắc chắn là sẽ bị thiêu trụi.

Bởi vì Thọ Xuân đã bị ngập chìm, không có cách nào đóng quân được, vì thế Lưu Bang không rời núi theo con đường cũ, mà đi thẳng theo hướng bắc, ra khỏi núi và nhắm thẳng đến Nhữ Âm. Nhữ âm là vùng đồng bằng, vả lại còn có nhiều con hào rộng lớn. Lương thực vận chuyển từ Ngao Thương đến đây, có thể đi theo đường nước đến thẳng Nhữ Âm. Không giống lúc trước, phải phí sức người sức của mà vận chuyển đến tận bên trong núi.

Cùng lúc đó, Lưu Bang lại lệnh cho Lý Tả Xa, Ly Thương, Cận Hấp, mỗi người lĩnh ba mươi nghìn tinh binh canh giữ ngọn núi lớn ở phía đông Khúc Dương, sáu huyện ở phía nam và cả An Phong ở hướng tây nam. Đồng thời thực hiện theo cách của quân Sở, trên đỉnh núi gần những nơi có cửa ải hiểm yếu, đều thiết lập phong hỏa đời tạm thời, một khi phát hiện hành tung của bọn quân Sở, liền lập tức đốt lửa cảnh báo!

Lưu Bang tin rằng, đám người Lý Tả Xa, Cận Hấp, Ly Thương, sau khi khinh địch sơ suất, ném mùi thiệt thòi một lần từ phía Hạng Trang, mai này chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, Hạng Trang còn muốn dùng quỷ kế đa đoan để công phá đại quân của bọn họ, sợ là sẽ khó khăn rồi.

Nếu là như vậy, tàn quân Sở có muốn tháo chạy thì chỉ có thể vượt qua rừng sâu núi thẳm mà thôi.

Đương nhiên, Lưu Bang tuyệt nhiên không lo tàn quân Sở sẽ vượt núi mà trốn sang nước Hành Sơn, nếu quân Sở làm như vậy thật, Lưu Bang thật sự là có muốn cũng không được.

Về phía Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Hàn Vương Hàn Tín các đội quân chư hầu này, thần nhiên tất cả đều bị Lưu Bang giữ lại Nhữ Âm. Sau khi trải qua cuộc đại chiến vừa rồi tại Đại Biệt sơn, Lưu Bang càng tỏ ra không yên tâm đối với các chư hầu này, nhất là với Bàng Việt, không ngờ lại đi tin lời ly gián của Phạm Dương Khoái Triệt, chỉ phái có vốn vẹn ba nghìn viện binh, thật là đáng giận.

Tuy nhiên giận thì giận, bây giờ Lưu Bang vẫn phải nhẫn nhịn, không được nóng nảy vội vàng.

Sắp tới hôm đó, bọn tàn quân Sở sức cùng lực kiệt, cũng về được đến doanh trại tận sâu trong núi.

Úy Liễu nhận được tin tức xong, đã sớm chờ sẵn ở bên ngoài doanh trại, cùng đi nghênh đón còn có Hoàn Sở, Quý Bố cùng với hơn trăm thân binh của mỗi người. Hai người này sau khi hoàn thành nhiệm vụ dẫn dụ quân địch, thì mỗi người tự về trại, đây cũng là sắp đặt của Hạng Trang.

Hơn trăm nữ binh của Tần Ngư, còn có hơn năm nghìn phụ nữ và trẻ nhỏ đã sớm nấu chín cơm, làm sẵn thức ăn, còn nấu sẵn nước nóng nóng hổi để tắm, chỉ chờ bọn đàn ông chiến thắng trở về. Kết cục sau cùng thì đương nhiên phải có người vui kẻ buồn, phụ nữ con trẻ nào đợi được người đàn ông của mình thì vui vẻ mừng rỡ, còn ngược đời không được thì đau khổ buồn bã.

Úy Liễu lại hướng về phía Hạng Trang lạy một lạy thật lâu, rồi nghiêm túc nói:

- Thượng Tướng Quân, xin hãy nhận của lão già này một lạy!

Hạng Trang lập tức bước lên trước đỡ lấy Úy Liễu, rồi nói:

- Quân sư, người đây là đang làm gì vậy?

- Không có gì, lão đây chỉ là xúc động trong lòng, kích động quá mà bộc phát thôi

Úy Liễu khoát tay áo, lại nói:

- Từ xưa đến nay, binh gia đơn giản chỉ có hai phái, một bên là phái dũng chiến, có vương Hạng quá cố là người kiệt xuất nhất, một bên là phái mưu chiến, xưa có Tôn vũ, Ngô Khởi, Tôn Tẫn, Bạch Khởi, nay có Trương Lương, Hàn Tín là những nhân tài tiêu biểu và kiệt xuất, cho đến ngày nay, không ai có thể kiêm được tinh túy của cả hai phái này.

Hạng Trang nghe vậy không khỏi gật đầu, lời của Úy Liễu quả thật không sai, đừng nói trước Lương Hán, cho dù đến sau thời Minh Thanh, trong lịch sử Trung Quốc, binh gia có thể kiêm cả dũng chiến lẫn mưu chiến, cũng rất là hiếm hoi. Dũng chiến thì có tuyệt thế hào kiệt là Hạng Võ, Nhiễm Mẫn...còn mưu chiến thì có Trần Khánh Chi, Hoắc Khứ Bệnh, nhưng nếu thật sự được coi là kiêm được tinh túy của cả hai phái này thì, chỉ có một người là binh thánh Nhạc Phi thôi.

- Nhưng mà, hiện giờ...

Úy Liễu dừng lại một lúc, lại nói:

- Thượng Tướng Quân thật sự lại kiêm được tinh túy của cả hai phái đó!

Hạng Trang thần nhiên cười, có thể được Úy Liễu đánh giá cao như vậy, trong lòng đương nhiên rất vui, vả lại từ khi cưỡi ngựa nắm binh quyền, cả một loạt các trận chiến ác liệt khó đánh, biểu hiện của hắn thật sự là không thể chê vào đâu được! Ngay cả việc gián tiếp giết chết Phần Khoái, lợi dụng lợi thế của bàn đạp ngựa, dù hoài nghi chỉ là do may mắn, nhưng có nói thế nào đi nữa, các chiến tích này đều là có thật!

Thử hỏi, có mấy ai có thể dẫn theo ba nghìn tàn quân, lòng quân tan rã, không chút tinh thần chiến đấu, vậy mà lại có thể tháo chạy như sói, đi suốt ba trăm dặm và thoát nạn chỉ trong một đêm không? Tin đại bại của Hạng Võ truyền đến, lúc quân Sở đối mặt với cảnh tan rã diệt vong, có mấy ai có thể xoay chuyển tình thế, lại nắm bắt thời cơ kích động quân Sở báo thù, một trận chiến vực dậy lòng quân? Lại có mấy ai có thể đem theo năm ngàn tinh binh, liên tiếp thắng trận, đánh đến năm mươi ngàn quân của Lưu Bang không dám nán lại trên núi? Những điều này, đều không phải những chiến tích đồn thổi mà có, đều là đánh trận mới có được.

51. Chương 51: Dòng Tộc Họ Hạng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 51: Dòng tộc họ Hạng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hoàn Sở, Quý Bố lại lần lượt tiến lên trước hành lễ, nhìn thấy trên vai trái của Hạng Trang, bằng một mảnh vải màu trắng đã bị thấm máu, Quý Bố không khỏi lo lắng, hỏi đến:

- Thượng Tướng Quân, người bị thương rồi ư?

- Hay là, không đáng ngại.

Hạng Trang thần nhiên nói:

- Bị chút vết thương ngoài da thôi.

Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ cũng lần lượt tiến lên trước cùng với Úy Liễu hành lễ, lại cùng hàn huyên với từng người Hoàn Sở và Quý Bố, Úy Liễu tinh thông y thuật, liền lập tức ân cần mà hỏi Hạng Trang rằng :

- Thượng Tướng Quân, có cần lão già này xem qua không?

- Thật không có gì đáng ngại cả đâu.

Hạng Trang nhẹ nhàng nhún nhún vai trái, thần nhiên nói:

- Ăn cơm hay mặc y phục gì, cũng đều không thành vấn đề, nhưng trong thời gian ngắn, cũng khỏi có nghĩ đến việc giương cung hay cầm đao nữa.

- Hay là, lão đây đang định nói với người đấy!

Úy Liễu nói:

- Thượng Tướng Quân, mặc dù người võ nghệ cao cường, tinh nhuệ đến không đỡ nổi, thế nhưng người vẫn là chủ tướng của năm đội quân. Sự an nguy của một người mà liên quan đến sự sống còn của hơn mấy ngàn tướng sĩ quân Sở. Cho nên, sau này người không được xông pha trận mạc, đi đầu dẫn binh nữa. Những việc như vậy, Kinh Thiên và Cao Sơ bọn họ, hoàn toàn có thể đảm nhiệm được mà.

- Quân sư, sao người lại quên mất lão Hoàn ta thế hả?

Hoàn Sở bên cạnh mắt húng nói:

- Tiểu tử Kinh Thiên này võ nghệ là không tồi, coi như là có được chân truyền từ phía Tiên Vương và Thượng Tướng Quân, luận bàn về võ nghệ thì có thể xem là như vậy. Nhưng nói cho cùng y vẫn còn non lắm, nếu thật sự muốn liều mạng, thì ta thấy y chưa phải là đối thủ của ta đâu.

Đi theo sau Hạng Trang là Kinh Thiên đương nhiên trong lòng không phục, nhưng lại nào dám phản bác?

Cao Sơ lại tìm thấy Tần Ngư giữa hơn trăm cô nữ binh, lập tức nhìn qua một cách đầy ngụ ý, không ngờ Tần Ngư lại đáp trả hần bằng một cái liếc mắt. Căn bản là không đếm xỉa gì đến hần. Cao Sơ lại vẫn giữ nguyên bộ mặt, cười hì hì mà chạy đến trước mặt Tần Ngư, hạ giọng nói:

- Tối nay ở chỗ cũ, còn dạy ta biết chữ, ta lại dạy cô hàng loạt tiên pháp.

Đôi mắt đẹp của Tần Ngư lập tức sáng lên, thấp giọng nói:

- Nói phải giữ lời, không được chơi xấu.

- Huynh có bao giờ chơi xấu đâu nào? Nếu có chơi xấu thật, thì sẽ để muội...”

Cao Sơ nói đến đây cố ý dừng lại, cười một cách dễ tiện và nói:

- Tiểu ngư nhi, muội hiểu mà.

Tần Ngư lại trợn mắt liếc Cao Sơ một cái, xong gơ tay làm hình cây kéo cắt chop một cái, Cao Sơ lập tức mặt mày tái mét, kẹp chặt miệng dít mà chán nản bỏ đi.

Trong ngọn núi trùng điệp ở phía bắc huyện An Phong, hơn hai ngàn tàn quân Sở đang đi dọc theo con sông ven thung lũng, tập tễnh tiến về phía trước.

Bắt đầu từ hôm qua, trong núi đột nhiên trời mưa liên miên, đường đi ven sông thung lũng vốn đã khó đi, giờ lại càng lầy lội và khó đi hơn. Hạng Hân lắc lắc đầu, đang buồn bã ủ dột mà đi về phía trước.

Hạng Hân chừng ba mươi tuổi, lớn tuổi hơn cả Hạng Võ, diện mạo cũng xem như anh tuấn uy vũ.

Nhưng nói thật ra, Hạng Hân bất kể là về võ nghệ, hay là về năng lực cầm binh, cũng chỉ có thể xem là dưới hàng trung đẳng. Hần có thể trở thành tướng quân của Tây Sở, cũng do dựa vào cái họ của hần, vì hần họ Hạng, là con cháu của dòng tộc họ Hạng. Cho nên được Tây Sở bá vương là Hạng Võ đặc biệt trọng dụng. Nếu không thì, hần căn bản là khó mà có được địa vị ngày hôm nay.

Nhìn thấy trời nhá nhem tối, mà con đường ven sông thung lũng ở phía trước, quả thật là lầy lội khó đi. Hạng Hân bèn dự định tìm một nơi nào đó, cao hơn một tí để cắm trại nghỉ ngơi, đang muốn hạ lệnh, thì thân binh đột nhiên dẫn theo Tiêu Khai trở về.

- Tiêu Khai!?

Hạng Hân tức thì vui mừng quá đỗi, vội la lên:

- Tìm được Hạng Trang chưa?

- Tìm được rồi, đã tìm được rồi ạ!

Tiêu Khai thở hổn hển đáp:

- Tướng quân, tìm được Thượng Tướng Quân rồi!
- Thượng Tướng Quân?

Hạng Trang nghe vậy không khỏi ngẩn người ra, chợt lại nhú mày hỏi tới:

- Ai là Thượng Tướng Quân?
- Ấy, tướng quân, là như vậy.

Tiêu Khai vội vàng giải thích nói:

- Trước khi Đại vương tử trận, đã ủy nhiệm cho tam tướng quân làm Thượng Tướng Quân của nước Sở, cả đại quân nước Sở cũng đều giao cho tam tướng quân thống lĩnh ạ.
- Hạng Trang trở thành Thượng Tướng Quân rồi?

Hạng Hân chau mày nói:

- Hiện giờ hân có bao nhiêu quân đội?
- Điều này thì tiểu nhân chưa có hỏi, tuy nhiên Thượng Tướng Quân hiện giờ, thể nào cũng phải có hơn mấy chục ngàn binh mã rồi.
- Hạng Trang cũng chỉ còn lại có hơn chục ngàn binh mã thôi sao?

Hạng Hân nhú mày, vừa thở dài vừa nói:

- Xem ra, nước Sở thật sự đã thất thế rồi

Tiêu Khai không trả lời gì, một lúc lâu sau mới nói:

- Tướng quân, chúng ta vẫn là mau chóng hội hợp với Thượng Tướng Quân đi ạ.
- Cũng tốt.

Hạng Hân gật gật đầu, quay đầu quát lớn:

- Truyền lệnh toàn quân, tất cả mọi người lấy lại tinh thần, gấp rút lên đường trong đêm nay, lại nói với họ rằng, Hạng Trang đã phái thám báo tiếp ứng phía trước, những ngày tháng cực khổ của chúng ta đã kết thúc rồi, chúng ta sẽ sớm có thịt ăn, có rượu uống, còn có cả cơm trắng thơm phức mà ăn nữa.
- Vâng!

Hai gã thân binh rầm rộ dạ vâng, chia nhau ra đi.

Đêm khuya tĩnh lặng, trong ngôi nhà gỗ của Hạng Trang lại là ánh lửa sáng choang.

Úy Liễn vẫn là không yên tâm, vừa rồi đích thân đắp thảo dược, lại dùng băng vải băng bó lại cho Hạng Trang. Hạng Trang vừa nãy đã tắm nước nóng, xong còn ăn cả cơm nước rượu thịt nóng hổi, tinh thần và khí sắc đã hồi phục lại rất nhiều, không giống lúc mới về, tinh thần mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt.

Úy Liễn rửa tay trong chậu gỗ, có chút vui mừng mà nói:

- Thượng Tướng Quân, một kiếm này đâm vào cũng thật là nguy hiểm, nếu như đâm lên trên một chút, chỉ sợ sẽ cắt đứt gân mạch, nếu thế thì, cả cánh tay trái của Thượng Tướng Quân người đã bị phế rồi, nếu như đâm chệch xuống một chút, vậy thì càng hiểm ác hơn.

Hạng Hân cười cười, không nói thêm gì, nếu không phải có đủ hiểu biết về cấu tạo cơ thể người, hân nào dám để tên tiểu tướng quân nước Hán ấy, đâm một kiếm trên vai của mình? Tuy nhiên, nhát kiếm này thật không oan uổng, tên tiểu giáo quân Hán kia tuy rằng đâm Hạng Trang một nhát, nhưng lại phải trả giá bằng chính sinh mạng của hân, rốt cục thì cũng vẫn không giết được Lưu Bang.

Úy Liễn cũng hơi tiếc nuối mà nói:

- Thượng Tướng Quân dẫn theo ba nghìn tàn binh, hoàn thành việc tập kích tầy trời, một lần hành động đã đập đổ đại doanh của Lưu Bang, thật có thể nói là một hành động kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu. Chỉ tiếc là chưa thật sự thành công, nếu như giết được Lưu Bang, thì đại cục thiên hạ này lập tức sẽ xảy ra biến cố to lớn, ngày Đại Sở phục hưng cũng sẽ có hy vọng rồi.

- Đúng vậy, chưa giết được Lưu Bang, quả thật đáng tiếc.

Hạng Trang nói:

- Nhưng mà, ngày Đại Sở phục hưng thì vẫn sẽ có hi vọng!

- Tài cầm binh tác chiến của Thượng Tướng Quân, cả thiên hạ này đều biết đến, nhưng mà...

Úy Liễu nói rồi dừng lại, xong cũng không ngừng ngại nói tiếp:

- Nhưng mà bây giờ, quân ta dù gì cũng chỉ còn lại ba nghìn sáu trăm người hơn, chỉ dựa vào số binh lực yếu ớt này, mà muốn tập kích từ xa, chiến đấu lâu dài, mà lại khiến các đường chư hầu điều quân trở về trợ giúp, thì thật sự là lực bất tòng tâm Ạ.

Hạng Trang gật gật đầu, đột nhiên lại nói:

- Đúng rồi, quân sự không nói thì ta suýt nữa là quên, không quá vài hôm nữa, có lẽ sẽ còn một nhánh quân hơn hai ngàn người của tàn quân Sở, họ sẽ chạy đến đây hội hợp. Cứ như vậy, quân ta lại có hơn năm ngàn người rồi, tuy rằng binh lực vẫn còn ít ỏi yếu thế, nhưng ít ra cũng đủ binh lực cho một trận chiến rồi.

- Còn một nhánh tàn quân Sở ư?

Úy Liễu nói:

- Quân từ Giang Đông đến à?

- Đúng, là từ Giang Đông đại bại đến đây.

Hạng Trang nói:

- Chủ soái dẫn quân là người thuộc dòng tộc họ Hạng, Hạng Hân!

Úy Liễu gật gật đầu, thoạt nhiên lại nói:

- Theo lão được biết, trong đám con cháu của dòng tộc họ Hạng các người, cũng có vài người thật sự có năng lực xuất sắc. Ví dụ như là Hạng Tha, có tài làm tể tướng, năng lực trị quốc đường như không thua kém gì tên Tiêu Hà của tể tướng nước Hán! Còn có Hạng Thanh, Hạng Đà, cũng rất có tài, đáng tiếc không phải bị tử trận thì là binh bại bị bắt, còn lại thì, đều là hạng tầm thường thấp bé thôi.

Đối với quan điểm của Úy Liễu, Hạng Trang cũng có chút đồng tình, Hạng Tha kỳ thật có tài làm tể tướng, chỉ tiếc những quận mà ông ta cai trị thường xuyên bị Bành Việt tập kích quấy rối, đây cũng là sự việc có tiếng trong lịch sử “ Bành Việt nhiễu Sở”, chính là do sự quấy nhiễu của Bành Việt, khiến cho Hạng Tha không tài nào thể hiện được tài năng của mình, Tứ Thủy đến cuối cùng cũng không cách nào trở thành hậu phương lớn của nước Sở được.

Ngược lại nhìn về phía Tiêu Hà thì, bởi vì Ba Thục, Quang Trung tình hình chính trị ổn định, sẽ không gặp phải sự tập kích quấy rối với quy mô lớn như vậy, lại cộng thêm có sự tín nhiệm của Lưu Bang, Tiêu Hà mới có thể phát huy tài năng chính trị của hân, khiến cho Ba Thục và Quan Trung vốn đã giàu có, cai trị đến gọn gàng trật tự đâu ra đấy, trở thành hậu phương lớn của Lưu Bang, chính vì có một hậu phương lớn như vậy, Lưu Bang lữ chiến lữ bại ở Huỳnh Dương, lại còn có thể khi bại khi thắng.

Chính vì lẽ đó, Tiêu Hà cuối cùng trở thành một thần tử có năng lực được xem trọng, Hạng Tha thì lại không có tiếng tăm gì.

Còn có Hạng Thanh, Hạng Đà, đều có sở trường riêng của mình, Hạng Thanh lại từng lãnh binh đại phá Anh Bố, tuy nói rằng lúc ấy có Long Thả làm phó tướng cho hân, nhưng nếu Hạng Thanh không có thực tài nhất định, hoặc là khí phách và trí tuệ có thể lắng nghe những lời kiến nghị đúng đắn, thì sao lại có thể đại phá Anh Bố được? Phải biết rằng Quý Bố là một trong ba vị đại tướng thời Hán sơ.

Còn lại Hạng Quan, Hạng Hân, Hạng Anh những vị này, thì đều là kẻ tài hèn sức mọn cả.

Chỉ đáng tiếc, sau khi Hạng Võ mất, những con cháu của dòng tộc họ Hạng này cũng phần lớn bị tàn lụi đi.

Hạng Hân lập tức sẽ dẫn hai ngàn tàn binh tiến đến, hội hợp cùng với Hạng Trang. Hạng Quan đã đi theo Trần Anh lui về chầu giữ Tiền Đường, Hạng Anh thì theo Long Thả phạt tề, sau cùng Long Thả thua trận mất mạng, Hạng Anh cũng lại bắt vô âm tín, cũng không biết là đã tử trận, hay là đã bị bắt giữ, hay là đã chạy đến nơi nào đó, mai danh ẩn tích mà trốn đi mất rồi.

Hạng Thanh là đại tướng duy nhất có danh tiếng cũng có năng lực đe dọa vị trí Thượng Tướng Quân của Hạng Trang, thì đã bị Hạng Võ dẫn đi, chỉ e rằng đã sớm tử chiến bên bờ Ô Giang, còn về phía Hạng Đà, được phong làm trụ quốc kiêm Năng Quận Trường, lúc Hạng Võ binh bại Cai Hạ thì chưa đi theo cùng, hiện tại cũng không biết có phải đã đầu hàng quân Hán, nếu như đã đầu hàng, cũng không rõ là còn sống hay đã chết

Cuối cùng còn lại Hạng Tha, thì khẳng định là đã bị đại quân nước Tề bắt giữ khi Bành Thành bị chiếm đóng, là con cháu dòng tộc họ Hạng, lại là một văn thần khá có danh tiếng, nhất định sẽ không dễ dàng gì mà giết hắn, hiện giờ hắn là bị giam trong đại lao ở Bành Thành rồi, chỉ đáng tiếc Hạng Trang hiện giờ binh ít tướng thiếu, căn bản là không có khả năng cứu được hắn ra.

- Quân sư, không nói những thứ này nữa.

Hạng Trang nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng sa sút chán nản, sau đó bước nhanh đến giá đỡ đang treo bức địa đồ đơn sơ đó, tay chỉ vào địa đồ mà nói:

- Chúng ta vẫn là bàn lại sách lược lâu dài để tập kích Ngao Thương đi, ta cảm thấy vẫn là trực tiếp vượt qua Đại Biệt sơn, xuyên qua nước Hành Sơn đi theo hướng Bắc là vững vàng nhất.

Úy Liễu vui vẻ tiến lên trước, điều hắn yêu thích nhất ở Hạng Trang thật ra không phải là võ nghệ và dũng khí của hắn, cũng không phải là mưu lược của hắn, mà là cái tính không bao giờ dễ dàng mà từ bỏ của hắn, luôn luôn tin tưởng vào kiến nghị và niềm tin của mình! Cho dù hoàn cảnh có khó khăn đến đâu, Hạng Trang cũng không dễ dàng đầu hàng bỏ cuộc, cho dù tình thế có nguy hiểm đến đâu, Hạng Trang cũng nhất định sẽ tin vào bản thân mình, chắc chắn có thể hóa dữ thành lành!

Điều kiện của Lưu Bang về binh lực hay về nhân tài, tất cả đều không bằng với Hạng Võ. Tại sao đến cuối cùng lại có thể đánh bại Hạng Võ? Là bởi vì hắn cũng có được niềm tin này, mấy lần đại chiến Huỳnh Dương, Lưu Bang đều bị Hạng Võ đánh đến quân lính tan rã, nhưng hắn chưa bao giờ bỏ cuộc! Mà nguyên nhân Hạng Võ bị Lưu Bang đánh bại, là bởi vì Hạng Võ thiếu một niềm tin không bao giờ từ bỏ này!

52. Chương 52: Đoạt Binh Quyền

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 52: Đoạt binh quyền

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai ngày sau đó, Hạng Hân quả nhiên mang theo hơn hai ngàn tàn quân, chạy đến đại doanh.

Hai nhánh quân đơn độc cùng đường bí lối bỗng nhiên gặp lại, đương nhiên là vui mừng một cách khó hiểu. Hạng Hân bước lên trước gặp qua Hạng Trang, lại gặp từng người Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ. Nhắc đến trận đại bại tại Cai Hạ, Hạng Võ tử trận, cả Tiêu Công Giác cũng bị tử chiến, mọi người không khỏi lại than ngán thở dài một hơi. Ngay sau đó Hạng Trang liền phân bổ địa điểm đóng quân, đem hai ngàn tàn binh sắp xếp cho ổn định lại.

Tiếp đó Hạng Trang lại phân phát thịt rượu, lệnh cho đám phụ nữ và trẻ con nấu cơm nấu nước, để cho hai ngàn tàn binh từ xa đến tắm rửa sạch sẽ.

Lúc đầu số lương thực vận chuyển từ trong thành Thọ Xuân ra, vẫn còn dư lại không ít, trải qua nhiều lần cất giấu, lại nhiều lần vận chuyển, bây giờ toàn bộ đã chuyển về hết đại doanh cả rồi. Cũng vừa đủ cho năm ngàn tướng sĩ cùng năm ngàn phụ nữ và trẻ nhỏ, ở trong đại doanh này dùng trên ba tháng. Tuy nhiên rượu thịt thì không còn nhiều rồi, dự tính ăn hết bữa tối nay thì không còn bữa sau nữa, muốn ăn thịt nữa thì chỉ có thể giết ngựa hoặc đi săn thôi.

Trong đại trại lửa đuốc sáng bừng, cả tướng quân, giáo úy, tư mã, quân hầu bọn họ, đang ăn uống hoành tráng ở trong đại sảnh, đám tiểu binh sĩ cũng ăn lấy ăn để, ngón nga ngón ngiến, tuy rằng không có rượu uống, nhưng tốt xấu gì cũng có thịt ăn, nhất là hai ngàn tàn binh từ Giang Đông đến, vừa mới chui ra từ rừng sâu núi thẳm, càng vui vẻ mừng rỡ khôn xiết.

Hạng Trang chỉ uống có mấy chén rượu nhạt, liền cùng với Úy Liễu trở về nhà gỗ của mình.

Úy Liễu lại lần nữa bắt tay vào, hết rửa vết thương rồi lại bôi thuốc mới vào, băng bó lại cho Hạng Trang. Vừa băng bó, Úy Liễu lại vừa nói một cách vô cùng xúc động:

- Thượng Tướng Quân, vết thương của người lành rất nhanh, theo tình hình này, thêm bảy tám hôm nữa thì gần như khỏi hẳn rồi, nhưng trong vòng một trăm ngày trở lại, Thượng Tướng Quân tốt nhất vẫn là không nên động đao động kiếm gì.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, vết thương nặng cần trăm ngày hồi phục, điều này hẳn biết mà.

Úy Liễu rửa sạch tay trong chậu gỗ xong, đang muốn xoay người rời đi thì lại bị Hạng Trang gọi lại.

Thấy Hạng Trang hai hàng lông mày nhíu lại, dường như có tâm sự gì, Úy Liễu bèn quỵ gối ngồi xuống, hỏi đến:

- Thượng Tướng Quân, người có chuyện gì muốn nói với lão đây phải không?

Hạng Trang gật gật đầu, nói:

- Quân sư, để nâng cao sức chiến đấu của quân Sở, ta quyết định chinh đồn lại đội quân dự bị, giảm bớt binh lực ở trước và sau, bên trái bên phải và cả ở giữa, từ đó chọn ra những tướng sĩ tinh nhuệ, tăng cường vào Thân Binh Doanh của ta, lại đem Thân Binh Doanh này mở rộng thành Thân Vệ Quân, sau đó sẽ lập Hãm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh, người thấy thế nào?

Cái gọi là chinh quân, chỉ là nói cho dễ nghe thôi, thực tế thì là cắt bớt số quân của các đại tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ và cả Hạng Hãn nữa, rồi đem toàn bộ tướng sĩ tinh nhuệ này cho tăng cường vào Thân Vệ Quân, trước mắt binh lực của quân Sở còn yếu, làm như vậy cũng có thể bổ sung cho Thân Vệ Quân của Hạng Trang, đích thực có thể nâng cao binh lực chiến đấu.

Còn về phần thiết lập Hãm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh cùng Nộ Phong Doanh, là vì để ứng phó với các nhiệm vụ tác chiến khác nhau.

Trong ý nghĩ của Hạng Trang, Hãm Trận Doanh sẽ chỉ do một đám bộ binh được trang bị kỹ càng tạo thành, đó cũng chính là võ tốt dùng để xông trận, số lượng của võ tốt xông trận này thì chỉ có khoảng một ngàn người. Đội bộ binh được trang bị kỹ càng này, sẽ là lực lượng dã chiến chủ lực của quân Sở. Hạng Trang thậm chí đã chọn được người làm Giáo Úy cho Hãm Trận Doanh, đó chính là Kinh Thiên.

Ngoài ra, Hãm Trận Doanh này cần phải phối thêm một số lượng khinh binh tương đương như vậy. Khi hành quân sẽ giúp những bộ binh được trang bị kỹ càng này, mang theo các vật dụng trang bị nặng gần trăm ký. Còn khi tác chiến chúng sẽ phụ trách bổ sung lực lượng, một khi đám bộ binh này xuất hiện lỗ hổng, thì ngay lập tức sẽ chọn ra lính tinh nhuệ từ trong đám khinh binh và bổ sung vào ngay. Nói cách khác, nhánh khinh binh này không chỉ đơn thuần là một loại binh hỗ trợ, mà còn là nguồn chọn lựa thay thế cho đám võ tốt được trang bị kỹ càng kia.

Cái gọi là Tiên Đăng Doanh, sẽ đơn thuần do bọn khinh binh sĩ tử tạo thành, tử sĩ đi trước không mặc áo giáp, không đội mũ sắt, chỉ mặc áo vải, tóc sẽ thả và quần tròn để nhận biết được là thân phận tử sĩ.

Số lượng khinh binh tử sĩ độ khoảng năm ngàn người, về sau sẽ là đội cấm tử quân của nước Sở, có nhiệm vụ tiên phong đi đầu, công thành phá trại.

Cái gọi là Nộ Phong Doanh, thì do thuần một đám cung tiễn thủ tạo thành, bọn cung tiễn thủ này cũng không mang áo giáp, không đội mũ, chỉ mặc áo vải, cũng thắt tóc và búi tròn lại, vũ khí sẽ là đoản kiếm, trường cung, số lượng vào khoảng năm ngàn người. Sau này trên chiến trường, nhiệm vụ áp chế quân địch từ xa sẽ do Nộ Phong Doanh phụ trách. Ứng cử viên cho vị trí Nộ Phong giáo úy, không cần bàn cãi, đương nhiên sẽ là Cao Sơ rồi!

Nghe xong Hạng Trang giới thiệu về ba doanh là Hãm Trận doanh, Tiên Đăng doanh và Nộ Phong doanh, Úy Liễu liên tục gật đầu nói:

- Lão đây hoàn toàn tán thành với cách làm của Thượng Tướng Quân, cứ thế này thì, sức chiến đấu của ba ngàn thân binh sẽ trở nên ngày một vững mạnh. Tuy nhiên, về việc lựa chọn quân tinh nhuệ thì, có phải ta nên bàn bạc trước cùng các vị tướng quân Hạm Hãn, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ hay không?

- Điều đó đương nhiên rồi.

Hạng Trang gật gù đầu, ngay lập tức quay đầu quát lớn:

- Cao Sơ! Cao Sơ!

Hạng Trang liên tiếp gọi lên hai tiếng, nhưng bên ngoài căn bản là không ai trả lời, Úy Liễu không nhin được liền vuốt râu mỉm cười mà nói:

- Tên tiểu tử này, vừa rồi trong đại trại cũng không thấy bóng dáng của hắn đâu, chỉ e là lại quần lầy Tần cơ bắt dạy chữ cho hắn rồi.

- Cái tên này thật biết chọn thời điểm mà.

Hạng Trang lắc lắc đầu, lại quát lớn:

- Kinh Thiên!

Bên ngoài vẫn là không ai trả lời, Hạng Trang lại rống lên hai tiếng, lần này rốt cục cũng có người chạy đến, nhưng đó lại là Công Tôn Toại. Đại tướng hậu quân Tiều Công Giác cùng năm trăm thuộc hạ đã tử trận, cái gọi là hậu quân chỉ còn là danh nghĩa mà thôi, Công Tôn Toại cùng hơn mười người nữa được cứu thoát, tất cả đều bị Hạng Trang bố trí vào trong Thân Binh Doanh. Công Tôn Toại tức thì bị Hạng Trang giao phó cho chức thân binh Truân trưởng.

Công Tôn Toại vái chào Hạng Trang và Úy Liễu, bẩm rằng:

- Thượng Tướng Quân, lúc này đại tướng của tiền quân đích thân đến đây, gọi Tả Quân Hưu ra võ đài phía trước đại trại đi đấu võ rồi ạ.

- Cái tên Kinh Thiên này, sao lại đi đấu võ với Hoàn Sở rồi?

Hạng Trang cũng đành chịu.

Công Tôn Toại nói:

- Thượng Tướng Quân, có việc gì người căn dặn tiểu nhân cũng giống nhau cả thôi ạ.

- Người?

Hạng Trang nhìn nhìn băng vải đang quấn trên ngực của Công Tôn Toại, quan tâm hỏi đến:

- Vết thương lành chưa?

- Không đáng ngại.

Công Tôn Toại vội vàng nói:

- Chỉ là bị chút vết thương ngoài da, bây giờ cũng tương đối lành lặn rồi ạ.

- Cũng được, người đi mời ngay Hạm Hãn, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ bọn họ về đây.

Nói xong một hồi, Hạng Trang lại nói:

- Còn nữa, người đi tìm cả Cao Sơ và cả Tần Ngư về đây, ta có việc cần bảo bọn họ đi làm!

- Vâng!

Công Tôn Toại vái chào một cái, liền lĩnh mệnh mà đi.

Màn đêm u tối, Cao Sơ tay trái cầm lấy tay trái của Tần Ngư, tay kia thì đỡ lấy tay phải của Tần Ngư, cả lồng ngực dường như hoàn toàn dán chặt vào lưng của Tần Ngư, một mặt thì lại ghé vào tai Tần Ngư mà nói:

- Đúng, cứ như vậy, đừng phân tâm, tin vào chính mình, nhất định sẽ có thể bắn trúng ngọn đuốc phía trước, cô nhất định làm được mà!

Ngay sau đó, Tần Cơ buông nhẹ dây cung, chỉ nghe tiếng vèo một cái vang lên, ngọn đuốc cách xa cả trăm bước lập tức bị tắt liệm.

- A, bắn trúng rồi! bắn trúng rồi!

Tần Cơ vui mừng nhảy dựng lên, cô hoàn toàn không biết được rằng, ánh mắt háo sắc của Cao Sơ đang nhìn lướt qua chiếc gáy ngọc ngà thon thả của cô, đâm đâm liếc thẳng vào bên trong, chỉ đáng tiếc là Tần Cơ đang mặc chiếc áo dài, cổ bắt chéo và buộc chặt sang phải, vị trí từ gáy cổ ngọc ngà kia trở xuống, được bao bọc rất là kín đáo, căn bản là chẳng nhìn thấy một tí cảnh xuân nào.

Cao Sơ buông lỏng bàn tay bé nhỏ của Tần Cơ ra, lại thuận thế trượt xuống, mắt nhìn sắp dừng lại trên đôi môi kiều diễm của Tần Cơ, thì sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân sần sật, chợt tiếng của Công Tôn Toại lại vang đến:

- Tả quân hầu, Tần truân trưởng, thì ra hai người luyện cung ở đây, thật là làm tiểu nhân tìm từ nãy giờ.

Cao Sơ bắt đắc dĩ, xoay người lại tức giận nói:

- Chuyện gì thế hả, Công Tôn Toại?

- Tiểu nhân cũng không biết ạ.

Công Tôn Toại lắc đầu một cách thô lỗ, Cao Sơ lập tức trợn tròn mắt, nhìn bộ dạng sắp sửa bỏ đi, thì Công Tôn Toại lại lên tiếng:

- Tuy nhiên Thượng Tướng Quân tìm các người, bảo là có việc cần dặn hai người làm.

Cơn nóng giận vừa bộc phát của Cao Sơ ngay lập tức biến mất, lại thấy Tần Ngư đã sớm đi khỏi, lúc này buộc lòng phải đi theo Công Tôn Toại, chẳng vui về gì mà quay về đại dinh, trong lòng lập tức trách móc Công Tôn Toại, tên tiểu tử này đến thật chẳng đúng lúc, sớm không đến, muộn không đến, lại khư khư đến vào lúc này, phá đám chuyện tốt lành của hắn.

Trong lúc Hạng Trang quyết tâm chinh đồn lại quân ngũ, Lưu Bang cũng lại lần nữa có ý nghĩ đoạt binh quyền.

Sau khi đại quân đến chiếm đóng tại Nhữ Âm, các đường chư hầu cả ngày không việc gì làm, thường xuyên uống rượu say sưa, rồi đánh nhau hỗn tạp cả lên, Lưu Bang mấy ngày nay chỉ bận lo khuyên can, còn phải cấp dưỡng cho hơn mấy chục ngàn liên quân tập hợp tại Nhữ Âm, mỗi ngày đều phải tiêu hao một lượng lớn lương thảo. Tuy rằng trong kho còn dư không ít lương thực, nhưng trong lòng Lưu Bang vẫn có chút xót xa.

Lưu Bang thì nghĩ, mấy trăm ngàn đại quân cứ ở đây như vậy, hình như cũng không phải là cách, nhưng nếu thả mấy đường chư hầu này về lại thái ấp của họ, thật sự là hắn không tâm, nghĩ đi nghĩ lại, Lưu Bang liền nghĩ đến việc đoạt binh quyền, chỉ cần lấy được binh quyền của các đường chư hầu, rồi để họ đem theo vài thân binh trở về nước, không phải ổn rồi sao?

Thế nhưng Lưu Bang vừa mới nói ra, ngay lập tức liền bị Trương Lương và Trần Bình phản đối một trận.

Trương Lương khuyên nhủ Lưu Bang một cách thành khẩn:

- Đại vương, không thể nóng vội hấp tấp như vậy, Hạng Võ tuy rằng đã chết, nhưng Hạng Trang hẳn vẫn còn sống, bọn phản nghịch của quân Sở vẫn còn ở khắp nơi, chúng vẫn chưa từ bỏ việc kháng chiến, điều quan trọng nhất là, ngọc ấn của Tần Vương hiện giờ đang trong tay của Hạng Trang, không có ấn ngọc này, Đại vương người sẽ không thể đăng quang xưng vua được.

- Đúng thế, Đại Vương.

Trần Bình cũng nói:

- Không có ngọc ấn Tần Vương, người sẽ không có danh phận chân chính, dù cho miễn cưỡng đăng cơ, các đường chư hầu cũng sẽ không phục, gia tộc quyền thế trong thiên hạ sẽ càng không quy phục, bây giờ tùy tiện ra tay, ngộ nhỡ lại khiến cho các đường chư hầu làm phản, cục diện sẽ khó mà giải quyết được, dù là Tề vương Hàn Tín, cũng khó lòng giúp đỡ Đại Vương chấn áp bọn chư hầu này được.

- Ta chỉ nói vậy thôi.

Lưu Bang da mặt đầy mồ hôi, lúc này liền mượn cớ nói:

- Ta nói chơi thôi mà, ha ha.

53. Chương 53: Đáng Giết Nên Giết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 53: Đáng giết nên giết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Hân, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ đều đi tới hành dinh Hạng Võ.

Thậm chí Ngu Cơ cũng bị Hạng Trang mời lại đây, hiện tại an vị ở cạnh bắc thủ tịch thượng.

Cứ lấy việc Hạng Võ chưa bao giờ cho Ngu Cơ danh phận gì chính thức, nhưng không ai biết, vương hậu của Hạng Võ sau khi mất nhiều năm như vậy đều không có sắc phong tần vương hậu, chính là bởi vì Ngu Cơ, Hạng Võ sợ dĩ không có sắc phong Ngu Cơ làm vương hậu, rất có thể là bởi vì hân muốn sau khi thiên hạ đi vào ổn định, sẽ cho Ngu Cơ một nghi thức lên ngôi long trọng.

Cho nên, ở tất cả Sở quốc di dân cùng với tướng sĩ quân Sở cảm nhận, Ngu Cơ chính là vương hậu của bọn họ.

Hạng Trang đích thật là Thượng Tướng Quân của quân Sở, cũng có quyền độc đoán, nhưng nếu có thể được Ngu Cơ ủng hộ, không thể nghi ngờ là có lợi nhất, nhất là Hạng Hân dòng họ đại tướng như vậy, Hạng Trang đối với hân cũng không có bao nhiêu sức trời buộc, hân đối với Hạng Trang cũng chưa có bao nhiêu tôn kính, lại càng không tồn tại sự kính sợ, nhưng thái độ đối với Ngu Cơ, Hạng Hân vẫn không thể khinh thường.

Đợi mọi người đến đông đủ, ngồi vào vị trí, Hạng Trang cho Kinh Thiên, Cao Sơ đem bản đồ bảo bối của hân treo lên giá gỗ, lại cố ý gỡ xuống binh khí mà Hạng Võ tặng Vương Kiêm cho hân, sau đó lấy kiếm chỉ bản đồ, nói:

- Chư vị mời xem, Đại Sở mười quận non sông của ta, trước mắt gần như toàn bộ rơi vào tay giặc, chỉ còn nửa quận Hội Kên nỗ lực chống đỡ, thế cục có thể nói là nguy kịch.

- Đúng vậy, Đại Sở ta đích thật là đại thế đã mất.

Không đợi Hạng Trang nói xong, Hạng Hân liền chen vào nói:

- Tiên vương cầm giữ mười quận, hơn mười vạn tinh binh, còn không phải đối thủ của Lưu Bang, huống chi chúng ta hiện tại chính là năm nghìn tàn binh? Theo ta thấy, còn không bằng hàng Hán Vương, Hán Vương nhân nghĩa, nghĩ sẽ không bạc đãi chúng ta.

Hạng Hân còn chưa dứt lời, Hoàn Sở, Quý Bố và đại tướng cùng loạt mặt đều biến sắc.

Hạng Hân cũng không thêm để ý, lúc trước, hắn còn tưởng rằng Hạng Trang cũng có mấy vạn tinh binh, thậm chí nhiều hơn, nhưng gã dẫu thế nào cũng không ngờ, Hạng Trang hiện tại không ngờ cũng chỉ còn ba nghìn tàn binh, chỉ nhiều hơn so với hắn chút ít, chỉ bằng tàn binh bại tốt như vậy, cũng xứng làm Sở quốc Thượng Tướng Quân? Cũng ghép thành đôi với hắn vung tay múa chân?

Hạng Hân nói như vậy cũng không phải thật sự muốn đầu hàng Hán binh, chỉ là bày tỏ chút thái độ.

Hạng Trang vẻ mặt tự nhiên, trong lòng cũng đã động sát khí, hắn đã giết Hạng Bá, cũng không ngại tái sát thêm một con cháu họ Hạng, Hạng Trang hắn cũng không thuộc loại thiện nam tín nữ gì, lại càng không e dè dòng họ huyết thống gì, ai dám cản hắn đi tới, hắn giết liền, dòng họ đại tướng thì sao chứ? Đáng chết liền giết, tuyệt không nương tay!

Ngu Cơ cũng không nói gì thêm, đôi mắt đẹp Nga Mi trong lúc vô ý liếc nhanh.

Nhìn ra được, Ngu Cơ có chút lo lắng, lại không biết nàng lo lắng Hạng Hân sẽ khơi ra nội chiến trong quân Sở, hay là lo lắng Hạng Trang cùng Hạng Hân sẽ gây chuyện khiến huynh đệ tương tàn?

Thấy Hạng Trang trầm ngâm không nói, Hạng Hân lại nói:

- Hạng Trang, người cảm thấy như thế nào?

Hạng Trang thần nhiên cười, thuận tay đem Vương Kiếm giao cho Cao Sơ, lại ra hiệu dấu tay, Cao Sơ không thể không gật đầu.

Hạng Trang lúc này mới xoay người lại, mỉm cười hướng về phía Hạng Hân từng bước một đi tới.

Cao Sơ ôm Vương Kiếm, không nhanh không chậm theo ở phía sau, Hạng Hân căn bản không ý thức được cái chết đang hướng tới gần hắn, hắn còn tưởng rằng Hạng Trang là e dè hai ngàn tinh binh trên tay hắn, bởi vậy không thể không khách khí dăm ba phần đối với hắn.

Tới trước mặt Hạng Hân, Hạng Trang lại duỗi tay ôm bả vai Hạng Hân, mỉm cười nói:

- Hạng Hân, người nói, nếu chúng ta thật sự hàng Lưu Bang, Lưu Bang lão nhân sẽ phong thưởng như thế nào? Phong vương hay là phong hầu?

- Phong vương phỏng chừng không có khả năng.

Hạng Hân lắc đầu, lại nói,

- Phong hầu thì có thể.

- Chỉ phong hầu sao?

Hạng Trang nói xong xoay nửa vòng, lại xoay người lưng Hạng Hân đưa về phía Cao Sơ, Cao Sơ liền không chút do dự rút Vương Kiếm ra, đâm một kiếm lên ngực Hạng Hân!

Thân hình cường tráng của Hạng Hân lập tức run lên, vẻ mặt khó có thể tin nổi.

Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ bốn người sắc mặt đều biến đổi, bọn họ tuyệt không ngờ, Thượng Tướng Quân không ngờ nói trở mặt liền trở mặt, vừa mới còn nói cười với Hạng Hân, nhưng chỉ trong chớp mắt liền đem bảo kiếm đâm vào trái tim người khác, tàn nhẫn bậc này, ác nghiệt bậc này, so với phong cách làm việc của Đại vương bất đồng vô cùng.

Ngu Cơ ngồi trên ghế đầu cũng là âm thầm than nhẹ, dường như đã sớm đoán được kết quả như vậy.

Hạng Hân có chút cố hết sức xoay người nhìn chằm chằm Hạng Trang, sau đó lắp bắp nói:

- Hạng Trang, người... người dám hạ sát sau lưng ta ... ? Ta, ta...

Còn chưa dứt lời, Cao Sơ đã rút kiếm về phía sau, mắt đi chống đỡ, Hạng Hân liền suy sụp tê liệt ngã xuống đất, máu tươi đỏ sẫm rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất.

Cao Sơ xoa xoa kiếm phong, trên chiến bào của Hạng Hân sau đó thu kiếm vào vỏ.

Có hai gã thân binh đi vào kéo thi thể Hạng Hân ra đại sảnh.

Hạng Trang một lần nữa thu hồi Vương Kiếm, lại lạnh căm căm nói:

- Còn dám nói xằng ngôn đầu hàng Hán, giết!

Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ nghe vậy lập tức nghiêm nghị, Hạng Trang lại trợn mắt há hốc mồm với Tiêu Khai nói:

- Tiêu Khai, hiện tại bắt đầu, ngươi là đại tướng hậu quân, hai ngàn quân của Hạng Hân do ngươi chỉ huy!

Tiêu Khai vừa lo vừa sợ, vừa vui vừa buồn, theo bản năng chấp tay thở dài nói:

- Tuân lệnh!

Hạng Trang lúc này mới đi trở về trước giá gỗ, một lần nữa lấy Vương Kiếm chỉ vào bản đồ nói:

- Hiện giờ, lão già Lưu Bang đã ở vào thế chinh phục cả thiên hạ, Đại Sở ta nếu muốn phục hưng, đầu tiên nhất định phải phá khí thế của lão già Lưu Bang! phá như thế nào? Nói khó rất khó, nói đơn giản cũng rất đơn giản, chỉ cần khơi mào phân tranh giữa lão già Lưu Bang cùng các lộ chư hầu vương, Đại Sở ta liền có thể ở giữa ngư ông đắc lợi!

Kế tiếp, Hạng Trang lại mời Ủy Liêutiến lên, đem việc hấn trước đây đề xuất tập kích đường dài bằng Ngao Thương, sau đó liên tục chiến đấu ở các chiến trường các nước khác, nghe Ủy Liêunói xong chiến lược, Hoàn Sở, Quý Bố không có phản ứng gì, Chung Ly Muội và Ngu Tử Kỳ cũng ngơ ngác nhìn nhau, đều có chút không tin vào chính tai mình, quân Sở chỉ có mấy ngàn tàn binh, điều này sao có thể?

- Thượng Tướng Quân, chỉ sợ...

Chung Ly Muội do dự thật lâu, vẫn là nói:

- Không có khả năng đi?

Ngu Tử Kỳ cũng nói:

- Thượng Tướng Quân, quân ta tuy đều là lão binh tinh nhuệ trải qua trăm trận chiến, nhưng chung quy chỉ có năm sáu ngàn người! Mà quân sư theo như lời đại chiến lược, lại cần liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Nguyên, Hà Bắc, Quan Trung, hành trình ngàn dặm? lương thảo trung gian tiếp tế như thế nào? Quân giới bổ sung như thế nào? quan trọng hơn là, binh lính bị hao tổn từ trận chiến từ đâu bổ sung tới đây?

- Ta không biết!

Hạng Trang nói rất rõ ràng:

- Nhưng... chúng ta còn có lựa chọn khác sao?

Chung Ly Muội và Ngu Tử Kỳ lập tức á khẩu không trả lời được, đúng vậy, quân sư đề xuất đại chiến lược đích xác rất khó thực hiện, hoặc là nói căn bản là không có khả năng thực hiện, nhưng, ngoại trừ chiến lược này, quân Sở còn có chiến lược khác lựa chọn sao? lão già Lưu Bang đang trên thế chinh phục cả thiên hạ, không mạo hiểm, sao có thể phá rơi thế đứng của hắn?

Hạng Trang dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, chư vị cũng không phải quá mức bi quan, lần bốn tập đường dài này cố nhiên hung hiểm, lại cũng sẽ không so với trước đây Đại Biệt Sơn chi chiến càng hung hiểm! Đại Biệt Sơn chi chiến, chúng ta lấy năm nghìn đánh năm trăm ngàn, còn toàn thân trở ra, lần này lấy kì binh xâm nhập phòng ngự như không Trung Nguyên đại địa, làm sao phải sợ?

Hoàn Sở lúc này đứng dậy tỏ thái độ nói:

- Mạt tướng nguyện làm tiên phong!

Chung Ly Muội cũng nói:

- Chỉ cần Thượng Tướng Quân ra lệnh, mạt tướng sẽ liều mạng!

Quý Bố, Tiêu Khai và Ngu Tử Kỳ cũng lần lượt đứng dậy, tỏ vẻ kiên quyết ủng hộ quyết định của Hạng Trang, cho tới bây giờ, đích xác cũng không có biện pháp khác, đường dài bôn tập Ngao Thương, tái liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Nguyên, Hà Bắc sau đó đến Quan Trung, tuyệt đối là thập tử vô sinh, có đi không có về, nhưng làm Sở quốc đại tướng, bọn họ đã không có lựa chọn nào khác!

- Được, chỉ cần chư vị có thể cùng bản tướng quân đồng tâm hiệp lực, cộng phó quốc nạn, lo gì Đại Sở không hưng thịnh?

Hạng Trang nói xong hết một đợt, lại tiếp tục nói sang câu khác,

- Tuy nhiên, trước khi xuất chinh còn phải làm một chuyện, vì tăng mạnh sức chiến đấu quân Sở, bản tướng quân tính toán theo các quân điều động quân tinh nhuệ phong phú Thân Binh Doanh, chư vị có ý kiến gì không?

- Mạt tướng không có ý kiến.

Hoàn Sở, Quý Bố và đám người có ai dám nói từ không đây ?

- Được rồi, hôm nay liền đến nơi đây đi.

Hạng Trang vung tay lên, Hoàn Sở, Quý Bố đám người liền đều cáo từ.

Ngu Cơ cuối cùng rời khỏi , dường như có chuyện muốn nói với Hạng Trang, nhưng nghĩ lại thì không hề nói gì cả, chỉ âm thầm thở dài, liền quay trở về căn phòng gỗ của chính mình, nhìn bộ dáng này của Ngu Cơ, Hạng Trang trong lòng không khỏi cũng có chút thương tiếc, từ khi biết tin Hạng Võ chết, Ngu Cơ dường như không mở miệng nói chuyện nhiều .

Tuy nhiên Hạng Trang rất nhanh liền tập trung tư tưởng tới chính sự.

Hạng Trang cũng không phải là Hạng Võ, ở thời điểm này tuyệt sẽ không vương vấn nữ nhân tình trường!

Hạng Trang mở rộng Thân Binh Doanh vì Thân Vệ Doanh, lại thiết lập Hãm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh, Cao Sơ lập tức hoan hô nhảy nhót, Kinh Thiên cũng là hưng hăng nắm tay, cực kì kích động, sau một hồi công phu, hai người liền thăng hai cấp, nhập ngũ trực tiếp lên làm Giáo Úy, sao có thể không phấn chấn?

Hưng phấn qua đi, Cao Sơ bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nói:

- Thượng Tướng Quân, từ Thọ Xuân đoạt tới quân giới không ít, nhưng bên trong cung tiền không nhiều lắm, như thế nào tiếp cận nhân số năm trăm.

- Ta không phải là đang tìm người sao?

Hạng Trang nói:

- Không đủ cung, vậy chính mình phải chủ động làm!

- Hả!

Cao Sơ nghe vậy không khỏi có chút há hốc mồm, nói:

- Thượng Tướng Quân, nhưng tiểu nhân không biết làm cung.

- Thiết thai cung, sừng cung sẽ không làm, trường cung đơn giản như vậy người cũng không biết làm?

Hạng Trang chỉ có thể cười khổ.

Nói đến cung tiền, thế nhân ấn tượng sâu nhất thường thường chính là Cách Lan trường cung, không biết Cách Lan trường cung chỉ có điều nguyên thủy nhất đơn độc thể cung, bất kể là sự khéo léo hay lực sát

thương, đều xa không đủ để thiết thai cung, cung sừng và phục hợp cung đánh đồng, lấy điều kiện quân Sở hiện thời, phục hợp cung tuyệt đối là tạo không ra , đơn thể trường cung thì không nói chơi.

Đại Biệt Sơn gỗ sam là không có, gỗ dâu, sấp ong mộc còn lại nhiều mà, chém ngã một cây đại thụ, liền đủ để chế tác mấy chục đơn thể trường cung , để bù lại lực sát thương không đủ, không thể cũng chỉ có thể giống Cách Lan trường cung như vậy, tận khả năng làm dài cánh cung, về phần dây cung, nếu da trâu, tơ tằm tuyến không có thì tông da, trừ đây còn nhiều lại mà.

54. Chương 54: Chế Tạo Bình Khí

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 54: Chế tạo bình khí

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm ngày hôm sau, trại lớn liền vang lên tiếng kèn trầm thấp.

Tiếng kèn kéo dài không thôi, năm sáu ngàn quân Sở tàn binh đều chui ra bãi cỏ, nhà gỗ, giống con kiến ra ngoài kiếm ăn dạo dạt hội tụ tới bãi đất trống gần đại trại.

Hơn hai ngàn tàn binh tới từ Giang Đông không có chút dấu hiệu bất ổn .

Dù sao, con cháu Giang Đông là đối tượng nguyện trung thành toàn bộ Đại Sở, mà không phải cá nhân Hạng Hân, tại đây trong mắt tân binh mới nhập ngũ không lâu, Thượng Tướng Quân không thể nghi ngờ là so với Hạng Hân là tướng quân lớn hơn nhiều, Thượng Tướng Quân muốn giết Hạng Hân, bọn họ là tiểu binh sĩ lại có cái gì bản lĩnh ngăn cản? Cho nên, hai ngàn Giang Đông tàn binh rất bình tĩnh tiếp nhận sự thật Hạng Hân bị giết.

Về phần thân binh trung thành với Hạng Hân, chỉ có mấy chục người, có năng lực làm gì được chứ?

Gần sáu ngàn quân Sở tàn binh tập kết xong, Kinh Thiên, Cao Sơ liền không chút khách khí bắt đầu chọn người.

Hâm Trận Doanh là quân Sở dã chiến chủ lực, cho nên trước hết đi lên chọn người là Kinh Thiên, người này thật không khách khí đem theo trăm lão binh từ Cai Hạ trốn tới chọn lựa một ngàn danh kiện tốt, thậm chí thân binh của Hoàn Sở, Quý Bố và các đại tướng đều không buông tha, chỉ cần coi trọng đều tuyển đi, đám người Hoàn Sở, Quý Bố tuy rằng rất tức, lại cũng chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi làm ngơ.

Kinh Thiên chọn người xong, tiếp theo là Cao Sơ, Nộ Phong Doanh không cùng quân địch tiến hành giao chiến trực tiếp, cho nên Cao Sơ cũng không chọn lão binh, mà theo hơn hai ngàn tân binh từ Giang Đông chọn năm trăm người thân hình cao lớn, khí lực cường tráng, những người này có điều kiện tiên quyết để trở thành một gã cung thủ, vóc dáng quá thấp, khí lực quá nhỏ, thì làm sao khai trường cung .

Tiên Đăng Doanh bởi vì tạm thời không có Giáo Úy, Hạng Trang đành phải tự mình ra mặt chọn người, hắn cũng theo Cai Hạ lão binh chọn hơn hai trăm quân tinh nhuệ, hơn nữa hoá ra Kinh Thiên, Cao Sơ chỉ huy hơn hai trăm thân binh, vừa lúc tiếp cận năm trăm người, hắn tự mình kiêm nhiệm chức Giáo Úy, đồng thời bổ nhiệm Công Tôn Toại làm Tiên Đăng Doanh tả Tư Mã, điều hành công việc của Giáo Úy.

Cuối cùng là Kinh Thiên, hắn xông vào trận địa chọn lựa một ngàn danh phụ trợ khinh binh!

Kinh Thiên chọn xong , Hạng Trang đem hơn hai ngàn bảy trăm người còn lại phân phối chia đều, một lần nữa biên làm tiền, hậu, tả, hữu, trung ngũ quân, đem Hoàn Sở, Tiêu Khai, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, Quý Bố ngũ phân lĩnh nhất quân, tuy nhiên, nói là nhất quân, kỳ thật chỉ có hơn năm trăm người, cũng coi như một bộ binh lực.

Binh lực điều phối xong, các quân các doanh liền bắt đầu khẩn trương huấn luyện.

Hiện tại đã là trung tuần tháng ba, thời tiết rất nhanh sẽ chuyển ấm, thời gian dành cho quân Sở đã không nhiều lắm, quân Sở phải hoàn thành chỉnh huấn trong vòng mười ngày, sau đó sẽ vượt qua Đại Biệt Sơn bắt đầu trường chinh!

Đêm dài yên tĩnh, ánh lửa bên bờ sông vẫn còn sáng tỏ, tiếng leng keng vẫn liên tục bên tai.

Phía sau chuồng ngựa, sát núi có xây dựng hai cái hỏa lò cao tầm hơn sáu mét, vị trí gần với đáy bếp lò có để chỗ cho mười mấy gờ nổi, mười mấy chiếc túi thông gió lớn bằng da trâu nối thông với những lỗ bằng gạch liên kết với những gờ nổi, trên mép mỗi chiếc túi da trâu đều có những điểm tiếp xúc, bụng của các tráng sĩ, chính là phần tiếp xúc với các túi gió.

Không biết qua bao nhiêu lâu, một thanh niên trai tráng đi nhanh tiến lại, lấy kim sắt nhỏ vật trong đáy bếp lò ra, chốc lát nước thép như lửa đỏ liền theo đáy bếp lò ồ ồ trào ra, lại chậm rãi lưu vào trong những khuôn lõm trước đó, đợi cho nước thép dần dần nguội xuống, liền biến thành một thanh phiêu hoàn thủ đao.

Kế tiếp, vài tên thanh niên trai tráng liền đem thanh kim loại đúc thành hình đó đưa vào các chuồng cỏ tranh, tiến hành bước rèn tiếp theo, mặt khác vài tên thanh niên trai tráng thì vạch trần nóc bếp lò, đem sắt thừa hoặc thiết kiếm tổn hại, áo giáp, thiết khôi, thiết kích, thiết nỏ đều cho vào bếp lò, sau khi chất đầy, mấy chục cái thanh niên trai tráng lại tiếp tục thổi bếp.

Ở trong chuồng cỏ tranh bên kia, hơn trăm danh quân Sở thợ rèn đang túc kình tạo ra hoàn thủ đao, Thọ Xuân bị ngập, quân Sở chỉ cướp được hai thứ, thứ nhất là quân lương Hán quân bị ngập ngoài thành, tiếp đó chính là khí cụ rèn bên trong thành, sau đó lại mất không ít người, vật lực mới rốt cục đem túi gió, thiết châm, thiết chùy và khí cụ vận chuyển vào núi.

Ngư Tử Kỳ mồ hôi như mưa, đang dùng tiểu thiết chùy trong tay hướng dẫn thanh niên đối diện ra sức đập phiêu thủ hoành đao, Đại Biệt Sơn chi chiến, quân Sở phải có hoàn thủ đao tốt mới tận khả năng đề cao sức chiến đấu, Hạng Trang quyết định tạo ra càng nhiều hoàn thủ đao, hẳn còn tính toán tất cả tướng lĩnh đều phải có hoành đao!

Lúc này hoàn thủ đao, bởi vì thiếu hụt kỹ thuật gia công, bất kể là gia công công nghệ hay là tài liệu chất liệu đều không thể so sánh cùng đời sau Lương Hán hoàn thủ đao, nhưng bởi vì tạo hình độc đáo, song lưỡi đối mặt kiếm mỏng lại chiếm hết thượng phong, đao kiếm đối chém, chặt chắn kiếm sẽ chịu thiệt.

Thậm chí liên quân tướng lĩnh Hán quân, song lưỡi trọng kiếm, cũng là không địch lại hoàn thủ đao bình thường!

Về phần Hạng Trang đem cái gọi là đại hoành đao, gia công công nghệ cùng Đường đao đời sau lại cùng đi khá xa, tuy nhiên đại hoành đao của Hạng Trang tuy rằng đơn sơ, nhưng lại bền, rộng dày hơn, cho nên bù lại độ cứng chất liệu, độ chắc chắn chênh lệch, so sánh với kiếm kích thời kì Tần Hán, Hạng Trang đại hoành đao cũng tuyệt đối được cho là thần binh!

Đương nhiên, mặc kệ đại hoành đao công nghệ so sánh với Đường đao có bao nhiêu đơn sơ, cũng không phải bình thường thợ rèn có thể nắm giữ, cho nên Ngư Tử Kỳ còn phải tự mình cầm chùy, lại nói tiếp, đại tướng Ngư Tử Kỳ này thật sự là có chút thâm, đại tướng khác đều có thể ngủ, hẳn lại còn phải ở trong này vất vả rèn sắt, có nhiều thời điểm, hẳn giống như là một công cụ rèn ấy.

Đang lúc làm việc, bỗng nhiên Hạng Trang cùng Cao Sơ, Kinh Thiên đi đến.

Ngư Tử Kỳ khẩn trương buông tiểu thiết chùy, hướng Hạng Trang hành lễ, Hạng Trang khoát tay áo ra hiệu không cần đa lễ, sau đó từ ống tay áo lấy ra một cuộn giấy đưa cho Ngư Tử Kỳ, Ngư Tử Kỳ giơ tay tiếp nhận, thấy trên cuộn giấy vẽ một bản bản vẽ, hình như là một thanh trường mâu, tuy nhiên cùng mâu lại có khác nhau, mâu không có đao câu, đồ vật này lại có đao câu.

Lập tức Ngư Tử Kỳ có chút khó hiểu nói:

- Thượng Tướng Quân, đây là binh khí gì?

- Cái này gọi là tiêu thương.

Hạng Trang giải thích nói:

- Chiếc bản vẽ đúc đi ra, mặt sau sẽ nối liền tiếp với cây gỗ.

Làm một người vượt thời gian, Hạng Trang đương nhiên biết tiêu thương, ở phương Tây, bất kể là Cổ Hi Lạp hay đế chế La Mã, tiêu thương đều là vũ khí bộ binh trọng yếu, tuy nhiên ở Trung Quốc, bởi vì cường nỏ xuất hiện, khiến cho tiêu thương biến thành một loại vũ khí yếu, bởi vì bất kể là tầm bắn, bắn tốc, lực xuyên thấu đều rất cao, tiêu thương là xa xa không thể đánh đồng với cường nỏ.

Tuy nhiên, tiêu thương so với cường nỏ cũng vẫn có ưu thế, chính là giá trị chế tạo rẻ tiền, hơn nữa dễ dàng mang theo!

Lấy điều kiện quân Sở hiện giờ, vừa không có kỹ thuật cũng không có năng lực chế tạo cường nỏ, cho nên tiêu thương liền thành tuyển thủ, Hạng Trang đã quyết định đem tiêu thương liệt vào binh khí chính thức của quân Sở, ít nhất khinh binh phải trang bị!

Quân Sở sau khi trang bị hoàn thủ đao, đại thuấn, trường kích, tiêu thương, trường cung, đã chiến hình thức liên cơ bản thành hình.

Quân Sở đã chiến hình thức trên cơ bản là như thế này, khi bộ binh quân địch tiến vào trong vòng một trăm bước (một bước khoảng 1.4 mét), đầu tiên từ Nội Phong Doanh trường cung thủ tiến hành sát thương vòng thứ nhất; khi bộ binh quân địch tiến vào trong vòng hai mươi bước, tái từ Hãm Trận Doanh phụ trợ khinh binh sử dụng tiêu thương tiến hành sát thương đợt thứ hai; khi hai quân cùng tiếp, binh sĩ đầu trận địa cầm trong tay hoàn thủ đao, đại thuấn đánh giáp lá cà với địch, binh lính xếp sau lấy trường kích tìm thời cơ công kích, phụ trợ khinh binh thì tiếp tục lấy tiêu thương bắn chết quân địch.

Ngư Tử Kỳ thu bản vẽ, hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, hình dáng này thật ra cũng đơn giản, chỉ cần đúc thành hình, kế tiếp không cần rèn nhiều lắm, chỉ là mài bén cần tiêu hao chút công phu, tuy nhiên, một ngày tạo ra năm mươi chi hẳn là không khó, lại không biết Thượng Tướng Quân cần nhiều ít?

- Năm mươi chiếc còn lâu mới đủ, ta cần năm nghìn chi, trong mười ngày!

- Như vậy, kia mặt tướng cần càng nhiều nhân sự.

- Điều này không thành vấn đề, người cần bao nhiêu người, cứ việc đi các quân chọn lựa, bao gồm Thân Vệ Doanh!

Nói chuyện này một chút, Hạng Trang lại nói:

- Tuy nhiên, tiêu thương tạo ra tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến sản lượng hoành đao cùng với hoàn thủ đao, bởi vì hai dạng binh khí khác biệt này, tầm trọng yếu xa xa tiêu thương!

- Vâng!

Ngư Tử Kỳ vái chào, cất cao giọng nói:

- Trong vòng mười ngày, mười ngàn miếng tam lăng tiễn, năm nghìn chi tiêu thương, ba trăm hoàn thủ đao, cộng thêm hai mươi hoành đao! Mặt tướng tuyệt không giao thiếu!

Hạng Trang vỗ vỗ bả vai Ngư Tử Kỳ, áy náy nói:

- Tử Kỳ tướng quân, chỉ có thể vất vả người.

Ngư Tử Kỳ nói:

- Chỉ cần Đại Sở có thể phục hưng, mặt tướng dù mệt chết ở lò rèn cũng không ngại?

- Được, Tử Kỳ tướng quân, lời này ta nhớ kỹ!

Hạng Trang gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Sau khi Đại Sở phục hưng, ta nhất định ghi nhớ công lớn của người!

Dứt lời, Hạng Trang liền xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng dáng Hạng Trang đi xa, ánh mắt Ngu Tử Kỳ cũng rất mau ảm đạm xuống, bằng tâm mà nói, hẳn cũng không cho rằng Đại Sở còn có khả năng phục hưng, đúng như theo lời nói của quân sư, Hán Vương Lưu Bang đã ở vào thế chinh phục cả thiên hạ, chỉ dựa vào sáu ngàn quân Sở đã không có khả năng xoay đại cục, tuy nhiên, bất kể tương lai như thế nào, hẳn Ngu Tử Kỳ cũng không sẽ phản bội Đại Sở !

Khi Ngu Tử Kỳ và nhóm thợ rèn vội vàng tạo ra binh khí, Cao Sơ và Nộ Phong Doanh đang gấp gấp chế tạo trường cung.

Cao Sơ đang cùng Kinh Thiên cưa một cổ thù to gần hai người ôm, tuổi không dưới trăm năm, tài liệu trường cung yêu cầu cực cao, một cây như vậy, có thể dùng để làm trường cung lại chỉ có một tâm mà thôi, cho nên nhiều nhất chỉ có thể làm hai thanh cung, tuy nhiên bộ phận bên ngoài có thể dùng để làm cán tiêu thương.

Vài tên lão binh làm cung đã từng làm thợ thủ công ở bên cạnh thật cẩn thận cắt gọt hình cung.

Lại nói tiếp, tân mộc kỳ thật không thích hợp làm thân cung, tuy nhiên thời gian cấp bách, cũng không nghĩ được nhiều như vậy, làm được trường cung ở lực sát thương và tầm bắn phương hướng cũng không tận như nhân ý, nhưng tổng thể mà nói cũng không quá yếu.

Cách đó không xa, cán tiêu thương thương đã chồng chất như núi, mỗi cái cán thương đều có bảy thước dài, trung gian ước hai tấc thô, hai đầu hơi nhỏ một chút, mặt ngoài đã bào toàn bộ. Xa xa, Tần Cơ mang theo hơn trăm nữ binh mang theo một tấm da, chà xát làm trứ dày thành tông tuyến, chỉ gai, tái lặp lại quần quanh, chà xát thành một dây thừng.

Xa hơn, một cây đã hoàn thành, lại lấy dây thừng buộc chặt hai đoạn, kéo thành độ cong như ý, đây là trường cung thượng huyền cuối cùng đã hoàn thành.

55. Chương 55: Phạm Dương Biện Sĩ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 55: Phạm Dương biện sĩ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chỉ chớp mắt, thời gian mười ngày đã qua đi.

Đất trống trước Doanh trại quân đội, năm nghìn “ Quân Hán “ đã kết thành vài phương trận!

Cái gọi là quân Hán, đương nhiên không phải chân chính quân Hán, này chỉ là quân Sở khoác chiến bào quân Hán mà thôi!

Lại nói tiếp, lúc này chiến bào giáp trụ của quân Sở cùng quân Hán hình thức kỳ thật cũng không khác nhau, tất cả đều noi theo quân Tần, chỉ có điều màu sắc bất đồng mà thôi, quân Tần lấy màu đen làm màu chính, quân Hán lấy màu đỏ làm màu chính, quân Sở thì lấy màu vàng làm màu chính điều! Cho nên, quân Sở chỉ cần đem màu sắc chiến bào nhuộm thành màu đỏ, ngay lập tức biến thành “ Quân Hán “ .

Đối với việc thay đổi màu sắc chiến bào, quân Sở sĩ tốt cũng không có khái niệm gì.

Vài đại tướng tuy rằng rất hoang mang, nhưng đây là mệnh lệnh của Thượng Tướng Quân, có ai dám đề xuất nghi ngờ?

Hạng Trang khoá hoành đao, khoác áo khoác da hùng, cùng Úy Liễu, Vũ Thiệp chậm rãi đi ra đại trại viên môn, phóng nhãn nhìn lại, năm nghìn quân Sở đã sẵn sàng đón quân địch.

Bên trái là Kinh Thiên Hãm Trận Doanh, một ngàn tinh binh tất cả đều là một màu thiết phiến giáp vai, giáp ngực, giáp bụng, giáp lưng, giáp chân cộng thêm mũ giáp, năm trăm danh võ tốt phía trước tất cả tay trái đều cầm hào phóng thuẫn, tay phải chấp hoàn thủ đao, năm trăm danh võ tốt còn lại tay trái khoác

tiểu viên thuận, tay phải cầm trường kích, năm trăm chiếc trường kích đâm thẳng vào hư không, đứng vững như rường.

Binh sĩ Hãm trận doanh bên phải, còn lại là một ngàn danh phụ trợ khinh binh, mỗi người chỉ khoác cát bào, cầm trường kiếm.

Ngoại trừ giao cho hai túi lương khô ở trước ngực, sau lưng phụ trợ khinh binh còn mang theo tiêu thương, tiêu thương tổng cộng có năm chiếc, mỗi chiếc ước chừng tám cân (tương đương 4 kg) (Hán cân), sau khi đại quân xuất phát, binh sĩ Hãm trận doanh còn có thể đỡ giáp trụ xuống giao cho bọn hãn mang, đến lúc đó khinh binh sẽ mang hơn trăm cân mà hành quân đường dài, thật là đủ thảm .

Phụ trợ khinh binh bên phải, còn lại là năm trăm danh Tiên Đăng tử sĩ ngẩng đầu ưỡn ngực, Tiên Đăng tử sĩ phụ trọng xem như nhẹ nhất , ngoại trừ mang túi lương khô trước ngực, còn lại chỉ có một thanh trường kiếm .

Tiên Đăng Doanh ở phía bên phải, còn lại là năm trăm Nộ Phong Doanh trường cung thủ.

Năm trăm danh trường cung thủ tuy rằng đều là tân binh, cũng là đội ngũ trong đội hình uy vũ nhất , bởi vì bọn họ thân cao gần như đều ở bảy thước năm tấc trở lên, hơn nữa vô cùng cường tráng, trên vai từng cái trường cung thủ đều mang một thanh trường cung, sau lưng ngoại trừ túi lương khô, còn mang một ống tiễn, bên trong có chừng hai mươi mũi trọng tiễn.

Bên phải Nộ Phong Doanh, còn lại là Quý Bố trung quân, trước quân Hoàn Sở, Tiêu Khai hậu quân cùng với Ngu Tử Kỳ hữu quân, Chung Ly Muội tả quân cũng không ở nhóm này.

Hạng Trang không nhanh không chậm theo trước đội ngũ chậm rãi đi qua, ánh mắt quân Sở tướng sĩ đều tràn trề hướng về phía hãn, trải qua suốt mười ngày nghỉ ngơi và chinh đồn, thể lực tướng sĩ quân Sở, tinh lực đều đã hoàn toàn khôi phục, đã không còn bộ dáng mỗi mệt của tân binh bại tướng, nghiêm nhiên lại là một đám hổ lang chi binh!

Sau khi tuần tra hoàn toàn, Tần Cơ đã mang theo nữ binh đem ngựa của Hạng Trang, Úy Liễu còn có Vũ Thiệp dắt lại đây.

Ngựa Quân Sở nguyên bản sẽ không nhiều, ngoại trừ ngựa Ô Truy cùng với vật cưới của Úy Liễu, Vũ Thiệp, còn lại mấy chục con ngựa tất cả đều bị Hạng Trang giết, hiện tại đã huân thành thịt khô cất vào túi lương khô của tướng sĩ quân Sở, đường dài hành quân, liên tục chiến đấu ở các chiến trường, nếu chỉ ăn lương khô, tuyệt đối chống đỡ không được, các tướng sĩ phải được bổ sung chút thịt để ăn.

Hạng Trang xoay người lên ngựa, giơ tay phải lên phát nhẹ về phía trước, sau đó đánh mã đi.

Chỉ trong chớp lát, thanh âm trầm thấp thê lương của tù và sừng trâu vang lên, quanh quần trong núi, càng truyền càng xa.

Úy Liễu, Vũ Thiệp cũng lần lượt lên ngựa, giục ngựa đuổi kịp Hạng Trang, hai người phía sau, Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ, Kinh Thiên, Cao Sơ, Công Tôn Toại dẫn các lộ nhân mã đều xuất phát, không đến nửa canh giờ, năm nghìn quân Sở đã hoàn toàn biến mất giữa trùng trùng sơn lâm phía tây...

Thẳng đến khi nhìn không thấy bóng dáng một quân Sở, Chung Ly Muội mới nhẹ nhàng thở dài.

Đều đi rồi, Thượng Tướng Quân, quân sư, Hoàn Sở, Quý Bố, Ngu Tử Kỳ, Vũ Thiệp tiên sinh, bọn họ đều đi rồi!

Xoay người quay đầu lại, hãn cùng hơn năm trăm bộ khúc và phụ nhân, trẻ nhỏ đều dừng mãnh từ đại trại tiến ra, trên lầu gỗ trung tâm trại lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Ngu phu nhân.

Chung Ly Muội thật sự nghi không ra, Thượng Tướng Quân vì sao không mang Ngu phu nhân đi theo?

Đường dài hành quân, liên tục chiến đấu ở các chiến trường đương nhiên nguy hiểm, nhưng ở tại chỗ này chẳng lẽ an toàn ?

Một khi Thượng Tướng Quân đánh lên Ngao Thương đặc thủ, cắt đứt lương thảo liên quân, dựa vào khả năng Trương Lương, Trần Bình, bọn họ không có thể không biết quân Sở dùng kế kim thiên thoát xác, đến lúc đó, Lưu Bang ngoại trừ phái ra đại quân truy kích và tiêu diệt Thượng Tướng Quân, chỉ sợ cũng sẽ phải

ra tình nhuệ vào núi, đến lúc đó, hấn Chung Ly Muội như thế nào bảo toàn phụ nữ và trẻ em trong trại đây?

Chỉ dựa vào hơn năm trăm bộ khúc của chính mình sao? Về mặt Chung Ly Muội không khỏi ảm đạm.

Hơn năm trăm bộ khúc này tuy rằng phần lớn đều là lão binh, nhưng không phải thiếu cánh tay thì là thiếu chân, hoặc là mất mù, tóm lại không có mấy người nguyên lành, người để cho đám lão binh này khai hoang, khi nhàn sẽ dạy mấy đứa nhỏ múa vũ đao, xách bổng, , nếu phải bọn họ đi chém giết quân Hán, thì đúng là chịu chết .

Nhữ Âm, Hành Sơn vương Ngô Nhuế trong đại tướng bỗng nhiên đến một vị khách không mời.

Hành Sơn vương Ngô Nhuế là hậu duệ của Ngô vương, sau khi Trần Thắng, Ngô Quảng ở đại trạch phát động bạo loạn, Ngô Nhuế cũng nhân cơ hội ở Hành Sơn quận khởi binh phản Tần, cuối cùng hiệp trợ loạn quân Hạng Võ, Lưu Bang tiêu diệt Đế quốc Đại Tần, sau khi diệt Tần Hạng Võ phân phong chư hầu, Ngô Nhuế phong làm Hành Sơn vương, là một trong mười tám phần vương.

Sở Hán tranh chấp, năm năm hỗn chiến, Hạng Võ bởi vì khuyết thiếu tư duy chính trị, làm ra một loạt quyết định sai lầm, các lộ chư hầu vương đều phản bội Sở về Hán, Ngô Nhuế trong lúc này phản chiến, Hạng Võ bị nhốt Cai Hạ, Lưu Bang triệu tập các lộ chư hầu trợ chiến, Ngô Nhuế tận khởi Hành Sơn quốc hai vạn tinh binh, tới Cai Hạ trợ chiến.

Không lâu sau Hạng Võ binh bại thân tử, Hạng Trang lại ngang trời xuất thế!

Hạng Trang chỉ dựa vào mấy ngàn tàn binh, nhưng lại làm Hán Vương không dám vào núi, nói tiếp thực khiến người không thể tin được!

Đến hiện tại, Hành Sơn hai vạn đại quân đã ở Nhữ Âm thủ nửa tháng, lại không biết phải nói tới khi nào mới có thể giải vây về nước?

Ngô Nhuế đang cùng thân tín đại tướng Mai Quyên ở lầu lớn uống rượu giải buồn, chợt có thân binh đi vào bẩm báo nói:

- Đại vương, có vị tự xưng Phạm Dương Khoái Triệt sĩ tử cầu kiến.

- Khoái Triệt?

Ngô Nhuế ngạc nhiên nói:

- Hấn tới làm cái gì?

Mai Quyên nhú mày, khuyên:

- Đại vương, thần nghe nói Khoái Triệt gần đây thường xuyên ra vào các đại tướng của lộ chư hầu vương, hơn nữa sau lưng thường xuyên nói xấu về Hán Vương, việc này rất nhanh sẽ bị Hán Vương biết được, Hán Vương sớm hay muộn cũng ra tay xử lý hấn, Đại vương tốt nhất không cần cùng hấn tiếp xúc làm gì.

- Ai, có chuyện đó sao?.

Ngô Nhuế khoát tay áo, không cho là đúng nói:

- Nói sau người ta dù sao cũng có thân phận sĩ tử, đêm khuya tới chơi, người mặt cũng không gặp, chung quy có phần thất lễ?

Dứt lời, Ngô Nhuế chỉ bảo thân binh mời Khoái Triệt tiến vào, khi Mai Quyên nghĩ muốn lánh tránh, lại bị Ngô Nhuế ngăn lại .

Rất nhanh, thân binh mang theo Khoái Triệt vào lầu lớn.

Khoái Triệt trước hướng Ngô Nhuế vái chào thật dài, cất cao giọng nói:

- Tham kiến Đại vương!

- Tiên sinh không tất đa lễ.

Ngô Nhuế tức thủ nói:

- Mời tiên sinh ngồi.

Khoái Triệt xoay người, lại hướng Mai Quyên nhợt nhạt vái chào, lúc này mới ngồi vào nơi Ngô Nhuế hạ thủ, sớm có thân binh đưa đến án mấy, lại bày một đĩa thịt bò chín, một bát canh, còn có một bình rượu nhạt.

Khoái Triệt con mắt đều không có nhìn một chút rượu thịt, chỉ thản nhiên nói:

- Đại vương, người có biết hay không, Hành Sơn quốc đã nguy ở sớm tối ?

Mai Quyên lập tức nhíu mày nói:

- Ra vẻ kinh người chi ngữ!

Ngô Nhuế lại thản nhiên nói:

- Tiên sinh, lời này như thế nào mà nói?

Khoái Triệt lắc lắc ống tay áo, không chút hoang mang nói:

- Hán Vương thân lĩnh các lộ chư hầu hơn bốn mươi vạn đại quân tụ tập Nhữ Âm, lấy Cận Hấp thủ Khúc Dương, lấy Lý Tả Xa thủ lục huyện, lại lấy Ly Thương thủ An Phong, kể từ đó, liền đúng quân Sở tàn quân chiếm cứ Đại Biệt Sơn hình thành trạng thái bắc, đông, nam ba mặt vây kín, quân Sở tàn quân đường cùng, thì nhất định hướng tây phá vây!

Ngô Nhuế nghe vậy lập tức sắc mặt khê biến, theo Đại Biệt Sơn hướng tây chỉ có Hành Sơn quốc của hắn!

Mai Quyên lại vỗ án đứng lên, cả giận nói:

- Nói vậy, Đại Biệt Sơn núi cao rừng rậm, vết chân khó tới, hơn nữa rắn rết khắp nơi, đừng nói là năm ba ngàn tàn binh, cho dù là mấy vạn thậm chí mấy chục vạn đại quân tiến vào trong đó, cũng sợ hữu tử vô sinh, có đi không có về, Hành Sơn quốc ta có cái gì nguy hiểm?

Khoái Triệt lại thản nhiên nói:

- Mai Quyên tướng quân đừng quên hiện tại là tiết đầu xuân, khí hậu rét lạnh, không có rắn và côn trùng?

Mai Quyên nói:

- Không có rắn trùng, trong núi cũng còn có vô cùng vô tận sương mù, quân Sở nếu thực dám vào núi, cuối cùng nhất định sẽ bị lạc ở bên trong sương mù!

Khoái Triệt khoát tay áo, lại nói:

- Đường thời mới chỉ là thượng tuần tháng tư, ít nhất còn muốn tiếp qua nửa tháng, Hoài Tứ đại địa mới có thể chân chính tiến vào mùa mưa, không có mưa dầm kéo dài, trong núi sẽ không có sương mù vô tận?

- Ách, này...

Mai Quyên lập tức cứng lưỡi, luận mang binh đánh giặc hẳn tự nhiên phải hơn xa Khoái Triệt, nhưng tài biện luận, hẳn như thế nào là đối thủ của Phạm Dương biện sĩ?

Một lúc lâu sau, Ngô Nhuế mới nói:

- Tiên sinh, quân Sở tàn binh thực sẽ vượt qua Đại Biệt Sơn?

- Mươi phần!

Khoái Triệt thản nhiên nói:

- Quân Sở nếu không nghĩ đói chết trong núi, bọn họ cũng chỉ có thể vượt qua Đại Biệt Sơn, sau đó tiến vào Hành Sơn quốc đốt sát bắt người cướp của.

Dừng một chút, Khoái Triệt lại đứng dậy thở dài nói:

- Đại vương nếu không muốn Hành Sơn quốc bị hủy bởi chiến hỏa, tốt nhất vẫn là mau chóng dẫn soái về nước, nếu không, hối hận thì đã muộn.

- Này...

Ngô Nhuế lập tức lâm vào trạng thái giằng co..

Cơ bản, Ngô Nhuế cũng đã có ý nghĩ về nước, hiện tại Khoái Triệt nói như vậy, nỗi nhớ nhà của hắn như dao cắt, chỉ có điều việc này nên như thế nào cùng Hán Vương giải thích?

- Ha ha, tại hạ ngôn tận như thế, nghe hay không nghe, tất cả đều ở Đại vương quyết định.

Khoái Triệt lại cười to hai tiếng, xoay người nghênh ngang mà đi.

56. Chương 56: Trong Núi Có Đường

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Chương 56: Trong núi có đường

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trần Bình vội vã đi vào lều lớn của Hán Vương, hướng về Lưu Bang, Trương Lương chấp tay thi lễ nói: - Đại vương, Tử Phòng huynh, Khoái Triệt lại vừa đi vào lều lớn của Hành Sơn Vương Ngô Nhuế!

- Là Khoái Triệt người Phạm Dương (1)! Lưu Bang nhú mày hỏi: - Hắn muốn làm gì vậy?

Dừng lại một chút, Lưu Bang lại tức giận mà hỏi: - Hắn là chư hầu thứ mấy được tìm rồi?

- Người thứ tư rồi. Trần Bình quỳ gối ngồi xuống bên cạnh Trương Lương, đáp: - Đầu tiên là Anh Bố, lại đến Trương Nhĩ, sau đó là Hàn Vương Hàn Tín, hiện giờ là Ngô Nhuế!

- Khoái Triệt đơn giản là muốn du thuyết các lộ chư hầu lui binh, đại vương chỉ cần lấy sự chân thành đối đãi, lấy nhân nghĩa để bày tỏ thiên hạ, các lộ chư hầu tức thì có thể không nghe theo hắn nữa, việc này chỉ là nhỏ nhặt, đại vương không cần để ý tới. Trương Lương là bình gia cũng không giả, thiện mưu lược, nhưng rất có phong độ quân tử, hành sự thẳng thắn vô tư, rất là coi thường hành vi tiểu nhân như vậy của Khoái Triệt.

- Tử Phòng huynh, tại hạ lại không cho là như thế.

Hiếm khi thấy Trần Bình đưa ra ý kiến bất đồng với Trương Lương, nói dứt lời liền thi lễ với Lưu Bang, nói tiếp: - Hàn Phi Tử từng nói 'thiên lý chi đề, hội vũ nghĩ huyết' (2), Khoái Triệt hoạt động khắp nơi, âm thầm xúi giục các lộ chư hầu lui binh, cố nhiên là hành vi tiểu nhân, đại vương cũng không thể bỏ qua.

- Việc này...Lưu Bang nhìn Trương Lương, lại nhìn Trần Bình, nhất thời sắc mặt có chút lúng túng.

Trương Lương, Trần Bình là cánh tay trái phải bày mưu nghĩ kế cho Lưu Bang, hai người rất ít khi có ý kiến trái ngược nhau, nhưng hiện giờ về vấn đề của Khoái Triệt, giữa hai người lại xuất hiện sự bất đồng hiếm có này, điều này khiến cho Lưu Bang cảm thấy khó khăn, nghe Trương Lương không để ý tới việc này, hay là nghe Trần Bình ra tay diệt trừ Khoái Triệt?

Trương Lương lãnh đạm cười, nói rằng: - Đại vương nếu giết Khoái Triệt, chẳng phải là tạo cho người khác cơ hội sao?

Lưu Bang khẽ gật đầu, lời này của Trương Lương thật không sai, nếu như bởi vì Khoái Triệt ở sau lưng nói xấu vài câu, thì đã muốn giết hắn ta, chẳng phải là lộ ra Lưu Bang rất không có trí tuệ, lòng dạ rất hẹp hòi đấy sao? Một khi chuyện này đưa tới sĩ tử thiên hạ, gia tộc quyền thế chỉ trích, thậm chí còn dẫn tới các lộ chư hầu ngờ vực, vậy chẳng phải nguyên nhân nhỏ nhưng mất thì lớn đó sao.

Về mặt Trần Bình nghiêm trọng, cũng nói: - Nếu như không tiêu diệt Khoái Triệt, nhờ hắn ta thực sự thuyết phục được các lộ chư hầu thì sao? Đến lúc đó các lộ chư hầu cùng tiến cùng lui, một mực yêu cầu đại vương cho phép bọn họ về nước, thì làm sao bây giờ? Đại vương mà coi thường kẻ biện sĩ du thuyết, Tô Tần hợp

tung (3), Trương Nghi liên hoành(4), cái bất chính là bọn chúng dựa vào miệng lưỡi ba tấc trơn tru của mình!

Lưu Bang lần thứ hai gật đầu, Trần Bình nói cũng không phải là không có lý, ngộ nhờ Khoái Triệt thật sự khiến cho các lộ chư hầu rút lui, xúi giục bọn họ cùng nhau áp chế Lưu Bang hẳn, vậy thì thật đúng là một phiên phức, đồng ý rồi, lúc các chư hầu về nước, ắt sẽ trở thành mối họa, không đồng ý thì, các lộ chư hầu một khi liên thủ với nhau, Lưu Bang hẳn làm thế nào đàn áp được?

Hiện giờ Trương Lương, Trần Bình đều đã nói thấu, chủ ý sẽ do Lưu Bang đích thân nắm bắt.

Lúc này, Lưu Bang bỗng nhiên bắt đầu nhớ đến Lê Thực Kỳ, không phải nói Lê Thực Kỳ trí tuệ cao hơn so với Trương Lương, Trần Bình, mà là bản thân Lê Thực Kỳ cũng là một biện sĩ, nếu Khoái Triệt có thể du thuyết các lộ chư hầu lui binh, Lưu Bang hẳn đương nhiên cũng có thể để Lê Thực Kỳ đi du thuyết các lộ chư hầu, để bọn họ lấy đại nghĩa làm trọng, chứ không nóng vội làm những việc bất nhân bất nghĩa kia.

Vất óc suy nghĩ một lát, cuối cùng Lưu Bang khó có thể quyết định, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác: - Việc này để bàn sau đi, ngược lại là tên tàn dư quân Sở Hạng Trang kia, nửa tháng nay lại không thấy có động tĩnh, thiết lập tại các nơi sơn khẩu, đốt khói lửa tại cửa ải hiểm yếu vậy mà lại không có một tin tức nào truyền đến, các người nói xem, tàn dư quân Sở có phải là đã thật sự trốn sâu vào trong núi thẳm rừng già rồi không?

Trương Lương ngạc nhiên nói: - Không có gì bất ngờ xảy ra, thì hẳn là như thế.

Trần Bình phụ họa nói: - Thần cũng cho là như vậy, lấy tâm tính của thằng nhãi Hạng Trang thì tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, nhưng con đường đột phá vòng vây đi về hướng Bắc, hướng Đông cùng với hướng Nam đều đã bị quân chúng ta phá hỏng rồi, tàn dư quân Sở cũng chỉ có thể mạo hiểm đi qua Đại Biệt Sơn thôi, tuy nhiên, thần cũng không cho rằng tàn dư quân Sở thực sự có thể vượt qua Đại Biệt Sơn.

- Vượt qua là tốt nhất, để cho tất cả bọn chúng làm thức ăn cho rắn rết côn trùng! Lưu Bang cười nói: - Ngay cả thực sự vượt qua được cũng chẳng hề gì, chỉ cần thằng nhãi Hạng Trang rời xa Giang Đông chốn cũ, sẽ trừng trị hẳn còn không dễ dàng ư? Tốt nhất là thằng nhãi Hạng Trang dẫn tàn dư quân Sở chạy về Lâm Giang quốc, quả nhân sẽ đích thân dẫn đại quân thu thập hẳn cùng với cả Cung Ngao, vậy chẳng phải thiên hạ có thể thật sự thái bình, ha ha.

Lâm Giang quốc là tâm bệnh trong lòng Lưu Bang chẳng kém gì nước Sở, bởi vì Lâm Giang Vương Cung Ngao là kẻ không có đầu óc, lão chết bầm này không chịu dưới trướng Hạng Vũ, cũng giống như không chịu dưới trướng Lưu Bang hẳn, trận chiến ở Cai Hạ, các lộ chư hầu thiên hạ hầu như đều đã tới, duy nhất Lâm Giang Vương Cung Ngao là không phái binh tới, còn giết sứ giả do Lưu Bang phái đi, Lưu Bang cũng đã sớm muốn trừng trị hẳn rồi.

Sau khi quân Sở rời khỏi doanh trại, dọc theo khe sâu đi thẳng về hướng Tây, từ từ thâm nhập vào khu rừng nguyên thủy mịt mù không một bóng người.

Ở nơi này số nhân khẩu chưa tới 30 vạn, Đại Biệt Sơn thật sự là núi sâu rộng lớn, tuyệt đối không có người, chứ đừng nói là nhà ở trong đó, dù cho tìm một tiểu phu được nông hời đường cũng không được!

Hơn nữa càng đi sâu vào trong núi, khu rừng càng rậm rạp, con đường phía trước lại càng khó đi.

Vả lại trong núi sương khí tràn ngập, bầu trời lại u ám, rất dễ dàng sẽ lạc đường!

Cũng may kiếp trước Hạng Trang từng đi quân đội, được học qua về kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã, dù không có công cụ hiện đại là kim chỉ nam chỉ đường, không có mặt trời trăng sao để tham chiếu, cũng sẽ không bị lạc đường trong khu rừng.

Muốn tìm được phương hướng ở trong rừng, cảm giác dường như rất khó, mà thật ra là cũng rất đơn giản, chỉ cần chặt ngã một cây, thông qua đường vân dày thưa là có thể thành thạo đoán được hướng đi, đường vân khá thưa hơn nửa nghiêng nhiều về hướng Nam, lại kết hợp với địa hình, thì trên cơ bản có thể xác định đại khái được phương hướng.

Tuy nhiên, cho dù không lo lắng về việc lạc đường, lần hành quân này cũng phải trắc trở hơn nhiều so với dự đoán của Hạng Trang.

Kiếp trước Hạng Trang từng xuyên qua rừng mưa nhiệt đới còn hiểm ác đáng sợ hơn, nhưng khi vào núi hần phát hiện, một tiểu đội nhỏ đi xuyên qua khu rừng với đại đội đi xuyên qua khu rừng, hoàn toàn là hai việc khác nhau! Hần có thể mang theo một tiểu đội gồm mười mấy người đi xuyên qua khu rừng mưa nhiệt đới toàn rần rết côn trùng hoành hành, ruồi muỗi sinh sôi, cũng không có nghĩa là hần có thể mang theo năm nghìn quân Sở vượt qua Đại Biệt Sơn.

Trên đường đi này, quân Sở đã tận khả năng đi dọc theo khe sâu rồi tiến lên địa thế bằng phẳng, nhưng đường đi vẫn hiểm trở như cũ, mỗi ngày chỉ có thể tiến lên chưa được ba mươi dặm, chiếu theo tốc độ này, sợ rằng nửa tháng cũng không chắc có thể đi ra ngoài, mà nửa tháng sau, rất có khả năng mùa mưa sẽ đến, một khi thực sự tiến vào mùa mưa, quân Sở đừng nghĩ có thể thoát khỏi khu rừng.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, nhưng quân Sở vẫn chưa đi được trăm dặm!

Thấy sắc trời đã tối, Hạng Trang liền hạ lệnh đại quân đóng quân, lại bảo mời Úy Liêu, Võ Thiệp tới ngồi bên cạnh.

- Phù, thật làm lão hủ mệt sắp chết rồi. Úy Liêu đặt mông ngồi xuống bên đồng lửa, vừa thở dốc, vừa liên tục dấm vào tay chân mình, lão nhân gia dù sao cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, mặc dù dọc đường cưỡi ngựa, đi qua đường hiểm trở thì thậm trí còn có người công lão trên lưng, nhưng đi xuống núi một thời gian dài như vậy, cũng không thể không mệt cho được.

Ngược lại, Vũ Thiệp đang lúc tráng niên sẽ tốt hơn rất nhiều so với Úy Liêu.

Hạng Trang liền nhanh chóng phân phó Tần Cơ lấy trong quân gần đó có chiếc nồi sắt nhỏ đi đun nước, chuẩn bị cho Úy Liêu ngâm chân, lão gia tử này thật đúng là người nhiều mưu trí đứng đầu, tuyệt đối không thể có bất luận điều gì ngoài ý muốn.

Nghỉ ngơi một lát, Úy Liêu vẻ mặt trở lại bình thường, nói: - Thượng Tướng Quân, lão hủ cảm thấy cứ đi xuống như vậy chỉ sợ không được.

Hạng Trang gật đầu, hết sức thừa nhận, nói: - Đúng vậy, trong núi không có đường đi, lại hiểm trở, mỗi ngày chỉ có thể đi được ba mươi dặm, cứ theo tốc độ như vậy, không biết đến lúc nào mới có thể vượt qua được Đại Biệt Sơn!

Vũ Thiệp cũng không khỏi lo lắng, nói: - Hiện giờ đã là thượng tuần tháng tư rồi, mùa mưa cũng sắp nhanh tới rồi.

- Vậy thì đi xuống chắc chắn sẽ không thành. Úy Liêu dấm dấm chân mình, lại nói: - Phải nghĩ biện pháp khác!

- Nhưng quân sư, bây giờ còn có biện pháp nào nữa đâu? Vũ Thiệp lắc đầu cười khổ nói: - Núi này cao đường hiểm trở, chúng ta lại không thể biến ra một con đường rộng lớn.

- Biến ra một con đường rộng lớn? Hạng Trang nghe vậy trong lòng lập tức khê lay động, Úy Liêu dường như cũng có chút xúc động, lúc này quay đầu lại nhìn Hạng Trang, hai người nhìn nhau một lát, bỗng nhiên đồng thời cùng bật cười to.

Vũ Thiệp bị hai người cười làm đầu óc mờ mịt, không hiểu hỏi: - Thượng Tướng Quân, Quân sư, các người cười gì vậy?

- Tiên sinh, nếu không có người nhắc nhở, ta thật không có nghĩ ra! Hạng Trang thân thiết vỗ vỗ vai Vũ Thiệp, sau đó lại hướng sang Úy Liêu nói: - Quân sư, ông nói xem chúng ta thế nào lại thật không ngờ, khu rừng nguyên thủy rậm rạp này thật ra cũng có con đường lớn chứ?

Úy Liêu cũng cười nói - Chẳng phải trong “Quảng võ quân lược” của Lý Tả Xa hần từng nói sao, “trí giả thiên lự tất hữu nhất thất”(5) sao?

Vũ Thiệp vẫn không hiểu, lập tức nhíu mày hỏi: - Thượng tướng quân, tại hạ vẫn không hiểu người đang nói gì? Nghe ý tứ của người, có phải là trong khu rừng nguyên thủy này có thể biến ra một con đường lớn

không?

- Cũng không hẳn? Hạng Trang lúc này chỉ vào con sông nhỏ phía trước không xa, nói: - Kia có phải là con đường lớn không?

- Điều này thì? Đó chỉ là con sông nhỏ, sao lại là con đường lớn được, ý...Vũ Thiệp bỗng nhiên cũng hiểu ra, lại nói: - Thượng tướng quân, quân sư, các người là nói tạo thuyền sau đó xuôi theo dòng nước đi xuống ư?

- Tạo thuyền thì không còn kịp rồi, hơn nữa con sông này quá nhỏ bé, đi không được. Hạng Trang khoát tay áo, lại chỉ vào rừng trúc xanh biếc rậm rạp cách đó không xa phía đối diện, nói: - Tuy nhiên, chúng ta có thể buộc bè trúc lại, không mất nửa ngày, chúng ta có thể buộc được hơn một ngàn bè trúc, đến lúc đó, chúng ta có thể ngồi bè trúc xuôi theo dòng nước, chạy thẳng đến sông Hoài.

Úy Liêu khẽ mỉm cười, nói tiếp: - Sau đó lại ngược sông Hoài, đi thẳng về Nam Dương.

- Đúng rồi. Vũ Thiệp vỗ tay khen: - Bè trúc, lúc trước sao chúng ta không nghĩ ra bè trúc nhỉ!?

- Hiện giờ nghĩ ra cũng không muộn. Úy Liêu vui vẻ nói: - Vũ Thiệp tiên sinh, lần này đều là công lao của người.

- Đúng vậy, lần này thật đúng là may nhờ có tiên sinh. Hạng Trang thần nhiên mỉm cười, lần này thật đúng là may có Vũ Thiệp.

Ngay từ lúc đầu, Hạng Trang và Úy Liêu cũng chỉ lo lắng làm thế nào vượt qua được núi non trùng điệp, suy nghĩ làm thế nào vượt qua được khu rừng rậm nguyên thủy, xuôi theo dòng nước xuống là có thể vượt qua được khu rừng rậm nguyên thủy, lại ngược sông mà có thể vượt qua một ngọn núi lớn, mà việc này, có lẽ cái gọi là xu hướng tư duy bình thường, có một số việc nói ra thì rất đơn giản, nhưng không nói ra thì người ta lại không nghĩ ra được!

Đương nhiên, ở đây chẳng qua chỉ là xu hướng tư duy bình thường đơn giản như thế, nếu như không phải trong núi vừa khéo có rừng trúc, Hạng Trang, Úy Liêu dù có nghĩ ra việc đi theo đường tắt bằng cách xuôi theo dòng nước, thì cũng chỉ có thể ngắm sông mà than thở, bởi vì không có rừng trúc thì bọn họ không thể kết trúc thành bè được, biết đâu năm nghìn quân Sở cuối cùng tất đều phải nhảy sông mà trôi xuống?

(1) Khoái Triệt: Theo Sử ký, Khoái Triệt là người đất Phạm Dương

(2) Thiên lý chi đề hội vũ nghị huyết: nghĩa là đề ngàn dặm cũng sẽ có tổ kiến.

(3) Tô Tần hợp tung: Hợp tung (chữ Hán: 合縱) là kế sách liên minh giữa các nước chư hầu thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Là học thuyết Hợp Tung của Tô Tần thời Chiến Quốc.

(4) Trương Nghi liên hoành: (Hán tự: 張儀, ? - 309 TCN) là nhà du thuyết nổi tiếng thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Liên Hoành là học thuyết của Trương Nghi thời Chiến Quốc.

(5) Câu này nghĩa là: người thông minh suy nghĩ chu đáo mà vẫn khó tránh khỏi sai sót.

57. Chương 57

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 57

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngày hôm sau vừa sáng, quân Sở liền bắt đầu chặt cây trúc kết thành bè, hơn năm nghìn người cùng nhau bắt tay làm, hiệu suất khá cao, chưa đến buổi trưa đã kết được hơn ngàn tám bè trúc, mỗi tám bè có thể

chở ít nhất là sáu người ngồi! Tần Cơ thì mang theo hơn trăm nữ binh vào rừng trúc lấy rất nhiều măng, lúc này đã là giữa tháng tư, măng trong núi cũng đã phát triển.

Năm nghìn quân Sở lập tức xuôi theo dòng xuống, ven ven chỉ dùng thời gian hai ngày đã nhanh chóng nhập vào sông Hoài!

Tuy rằng trong thời gian đó cũng có bãi nguy hiểm, thỉnh thoảng cũng có thác nước, cũng may là bè trúc không nặng, có thể khiêng lên vượt qua rồi lại tiếp tục xuôi dòng.

Đến sông Hoài rồi đương nhiên lại phải bỏ bè trúc để đi bộ, bởi vì xuôi dòng xuống thì một lần nữa trở về Hồ Thọ, ngược dòng lên mà nói, dòng chảy nước lại quá nhanh, miễn cưỡng muốn đi lên cũng chỉ có thể đem kéo bè trúc đi lên, nhưng quân Sở dù sao cũng đến để chiến đấu, mà không phải là người kéo thuyền kiếm sống vùng ven sông, cho nên, hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy.

Năm nghìn quân Sở lập tức bỏ bè trúc đi bộ, cũng may khu vực sông Hoài chưa bước vào mùa mưa, sông Hoài vẫn đang mùa nước khô, dọc theo sông Hoài lòng sông lộ ra hai bên bờ, hành quân cũng không có khó khăn gì, chỉ có những đoạn đường gập phải thác nước, bãi nguy hiểm thì đại quân mới một lần nữa vào núi, mở lùm cây bụi gai trong núi, để đi đường vòng!

Dọc theo sông Hoài đi thẳng về hướng Tây, sau khi tiến lên khoảng chừng hơn hai trăm dặm, cuối cùng đã có người ở!

Dãy núi bao bọc vào giữa, bên bờ sông Hoài chậm rãi chảy xuôi là một thôn lớn, chừng mấy trăm hộ gia đình!

Thấy đột nhiên xuất hiện “quân Hán”, bách tính trong thôn đều chạy trốn, chỉ có người già không đi lại được đành phải ở lại trong thôn, nhưng họ đều dùng ánh mắt sợ hãi để nhìn bọn họ, tuy rằng ở đây không thuộc địa giới quận Nam Dương, nhưng quận Nam Dương dù sao cũng thuộc về Hán không lâu, dân chúng ở đây còn chưa thích ứng được sự thống trị của nước Hán, đối với quân Hán cũng có bản năng tâm lý sợ hãi.

Hạng Trang xoay người quay đầu lại, chỉ thấy Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngưu Tử Kỳ, Kinh Thiên, Cao Sơ và các tướng tá tất cả đều đã tụ tập tới bên cạnh hắn, từ ánh mắt của những đại tướng này, Hạng Trang thấy được vẻ hùng hực không hề che giấu, đương nhiên Hạng Trang biết sự hùng hực này có ý nghĩa gì, càng biết bọn họ muốn làm cái gì!

Trước đây bọn họ cùng Hạng Vũ thì, thường làm điều đó!

Rất nhanh, số tướng sĩ càng lúc càng nhiều từ ngọn núi đi tới, đều tụ tập bên cạnh Hạng Trang.

Rất nhiều ánh mắt của tướng sĩ thậm chí đã toát lên thần thái của dã thú, đã nhiều ngày chạy trốn trong núi sâu rừng già, hàng ngày ăn cứng uống lạnh, trong miệng đã sớm nhạt nhẽo quá rồi! Hiện giờ, bọn họ chỉ muốn được ăn nóng, uống nóng, được thỏa thích tắm trong bồn nước nóng, nếu như có thể có nữ nhân, vậy thì không gì tuyệt hơn!

Hạng Trang đưa mắt nhìn về phía Ủy Liêu, Ủy Liêu không nhìn mà gật đầu luôn.

Việc này, thật ra trước khi xuất phát Hạng Trang cũng đã nhiều lần thương thảo cùng với Ủy Liêu.

Năm nghìn quân Sở đơn độc viễn chinh, liên tục liên tục chiến đấu ở các chiến trường, vừa không có tiếp viện, cũng không có viện binh, nếu muốn tiếp tục kiên trì, còn phải để cho các tướng sĩ luôn duy trì ý chí chiến đấu cao, không đến mức liên tục trong các trận ác chiến tinh thần suy sụp, ý chí chiến đấu tan rã, vậy thì chỉ có một biện pháp, chính là đem thú tính của quân Sở triệt để kích thích đi ra, khiến cho bọn họ biến thành một đám dã thú khát máu!

Đương nhiên Hạng Trang biết làm như vậy hậu quả rất đáng sợ, nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác!

Đây là loạn thế, đây là một thế giới người ăn thịt người, làm cừu, tất sẽ bị sói ăn sống, chỉ có làm sói, thì mới có thể sống sót đến phút cuối cùng! Cho tới bây giờ Hạng Trang không có tình cảm từ tâm, chủ nghĩa nhân đạo sao? Đi gặp quỷ đi! Đây là thời cổ đại, đây là loạn thế, mà không phải là thế giới văn minh của thế kỷ hai mươi mốt, nói gì đến nhân đạo chứ?

Trời đất bao la, mạng sống là lớn nhất, nếu muốn sống, cũng chỉ có thể không từ thủ đoạn!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hạng Trang vùng tay phải lên, ngón tay trở nhẹ nhàng chỉ thẳng về phía trước.

Ngay trong chốc lát, năm nghìn quân Sở giống như là bầy sói ngửi thấy được mùi máu tươi, kêu gào bổ nhào về phía thôn lớn, nhìn tướng sĩ quân Sở như thủy triều cuộn trào lên mãnh liệt, nét mặt Ủy Liêu nghiêm trọng, trong con ngươi của Vũ Thiệp cũng lộ ra vẻ không đành lòng, thôn lớn này, chỉ sợ là sắp kết thúc rồi, nhưng những bách tính này đều là người vô tội mà.

Trong đôi mắt Hạng Trang trong trẻo mà lạnh lùng, một khi đã ra quyết định, hẳn sẽ không có chút do dự nào nữa!

Hơn nữa quân Sở làm như vậy, cũng không chỉ là vì giải quyết tiếp tế tiếp viện, có lẽ thông qua giết chóc để kích thích phát động ý chí chiến đấu đơn giản như vậy.

Trên thực tế, Hạng Trang và Ủy Liêu còn có một dụng tâm khác, một dụng tâm vô cùng hiểm ác đáng sợ, đó chính là giả trang thành quân Hán dọc đường đốt giết cướp bóc, mượn việc này để phá đi hình tượng nhân nghĩa do Lưu Bang vất vả lắm mới tạo nên được!

Quân Sở làm như vậy có lẽ chưa chắc đã lừa gạt được gia tộc quyền thế, sĩ tử, nhưng lại có thể lừa gạt được tuyệt đại đa số bách tính!

Bách tính thời đại này đều không biết chữ, bọn họ không có khả năng phán đoán gì, cũng sẽ không đơn giản tin tưởng người khác nói, bọn họ như nhau chỉ biết tin tưởng vào hai mắt của mình, khi họ tận mắt chứng kiến hành vi đốt giết cướp bóc của “quân Hán”, thì nhất định sẽ truyền bá khắp nơi, kể từ đó, hình tượng nhân nghĩa trong nhân gian của Lưu Bang tức thì cũng sụp đổ vang dội!

Về phần gia tộc quyền thế, sĩ tử, có lẽ có thể đoán được chân tướng, nhưng chưa hẳn bọn họ nguyện ý nói thay cho Lưu Bang!

Lưu Bang cũng có thể dán cáo thị khắp nơi để bác bỏ tin đồn, thế nhưng, bách tính với ấn tượng ban đầu sẽ tin tưởng sao?

Đừng nói bách tính đất Lương, đất Tề, đất Triệu, bọn họ đối với Lưu Bang nửa điểm nhận thức đồng cảm cũng không có, lại có bách tính của Quan Trung cũng vẫn chưa hoàn toàn quy phục Lưu Bang, dù sao thời gian Lưu Bang chiếm Quan Trung vẫn còn ngắn! Dù có cả tướng hiền Tiêu Hà, cũng không có khả năng trong vòng năm năm ngắn ngủi, để bách tính của Quan Trung hoàn toàn quy phục!

Có một ngày đột nhiên xuất hiện một đội “quân Hán” đốt giết cướp bóc khắp nơi, hình tượng nhân nghĩa của Lưu Bang tuy không đến mức hoàn toàn tan vỡ, cũng nhất định sẽ bị suy yếu đi nghiêm trọng, đến lúc đó Lưu Bang tại cơ sở thống trị Quan Trung sẽ lung lay rất lớn, tiếp theo thì sẽ gặp phải hiện tượng không có binh lính, cục diện cũng không trừu tượng được lương thực!

Lợi hại hơn chính là, “quân Hán” này đốt giết cướp bóc tại đất Lương, đất Tề, đất Triệu, một khi đã khơi dậy cừ hận của bách tính địa phương với quân Hán, gia tộc quyền thế sĩ tử các nơi khó tránh khỏi sinh ra dị tâm, với sức ảnh hưởng của những gia tộc quyền thế, sĩ tử này, đến lúc đó, ai lại dám nói Hàn Tín, Bành Việt, Trương Nhĩ bọn họ sẽ không có suy nghĩ biện pháp?

Kế hoạch này cực kỳ độc ác, bởi vì căn bản là khó giải, đây là âm mưu, càng là dương mưu!

Tựa như lúc trước, Lưu Bang nghe hiền kế của Trần Bình, phái Bành Việt ngay trang quân Sở thâm nhập vào đất Sở, tùy ý giết chóc cướp bóc, kết quả cùng lúc phá hủy thành tựu to lớn của đất Sở, cũng phá hủy nghiêm trọng cơ sở thống trị của Hạng Vũ tại quận Đãng, quận Tiết cùng với quận Tứ Thủy, trực tiếp làm cho Hạng Vũ không thể từ mấy quận này thu nhận được một trắng đỉnh, một lương thực nào!

Đêm dài yên tĩnh, ngoại trừ đội thám báo đi ra phụ trách canh giới, còn hầu hết tướng sĩ quân Sở sau khi ăn uống no đủ lại được sung sướng tắm trong bồn nước nóng thì rất nhanh đi vào giấc ngủ sâu, ngày mai, bọn họ lại một lần nữa gấp gáp hành quân đường dài với cường độ cao, đêm nay không bồi dưỡng thể lực đủ thì không thể làm gì được.

Nhưng Hạng Trang, Úy Liêu và Vũ Thiệp còn chưa ngủ.

Hơn mười ngọn đuốc cảnh thông chiếu sáng làm toàn bộ thảo đường sáng rõ như ban ngày, ở giữa thảm cỏ được trải rộng ra một tấm vải bố trắng tám thước vuông vắn rất lớn, Úy Liêu đang dùng than củi vẽ nhiều mô hình trên tấm vải trắng, có núi có sông, có thành, cũng có đường, rõ ràng chính là bản đồ địa hình của các quận Nam Dương, Trần Quận, Dĩnh Xuyên, Tam Xuyên.

Úy Liêu đã từng làm Thái úy Cố Tần, hơn nữa thay Tần Thủy Hoàng một tay định ra chiến lược rộng lớn càn quét sáu nước.

Trong quá trình định ra chiến lược to lớn này, Úy Liêu hầu như mỗi ngày đều phải tỉ mỉ nghiên cứu địa hình cho đến tận đêm khuya, bởi vậy, đại khái bản đồ sáu nước Quan Đông hầu như đã in sâu vào trong đầu lão rồi, bất kỳ lúc nào cũng có thể vẽ ra được.

Úy Liêu khó khăn lắm mới vẽ xong, Công Tôn Toại liền hiên ngang tiến vào, thi lễ bẩm báo: - Thượng tướng quân, dò la rõ ràng rồi.

Dừng lại một chút, Công Tôn Toại thở hổn hển nói tiếp: - Tiểu nhân tuân theo sự phân phó của Thượng tướng quân, tại đường lớn bên ngoài thôn canh giữ hơn hai canh giờ, cuối cùng mới chờ được mấy tiểu thương tới, mấy tiểu thương này nói, nơi này là khu vực huyện thành Dương giao giới giữa quận Nam Dương và Trần Quận.

- Huyện Thành Dương? Ở chỗ này! Úy Liêu lúc này dùng than vẽ một vòng tròn nhỏ trên tấm vải trắng, sau đó chỉ vào bản đồ nói với Hạng Trang: - Thượng tướng quân, từ Thành Dương đi qua phía Bắc hơn ba trăm dặm chính là Vũ Dương, lại từ Vũ Dương đi hướng Bắc ba trăm dặm chính là Ngao Thương! Hơn nữa, trong ba trăm dặm từ Vũ Dương đến Ngao Thương này có đường để đi, đại quân tiến nhanh về phía trước, trong vòng mười ngày là có thể đến nơi!

- Mười ngày? Hạng Trang khoát tay áo, mỉm cười nói: - Chỉ sáu trăm dặm, bốn ngày là đủ rồi!

- Bốn ngày? Úy Liêu nghe vậy run sợ, thất thanh hỏi: - Một ngày một đêm đi được một trăm năm mươi dặm ư? Thượng tướng quân, điều này...

Vũ Thiệp mỉm cười, nói tiếp: - Lão quân sư có điều không biết, Thượng tướng quân ban đầu cầm quân thì dẫn năm nghìn người chúng tôi từ Đông Thành chạy trốn tới Thọ Xuân, đường núi chưa tới ba trăm dặm mà chỉ dùng một ngày đêm chạy trốn là xong. Dừng lại một chút, Vũ Thiệp lại nói: - Tuy vậy, khi chúng ta cuối cùng chạy đến Thọ Xuân thì bốn ngàn người chúng ta chỉ còn lại hơn ba nghìn người thôi.

- Lần này sẽ không để nhiều người tụt lại phía sau nữa. Hạng Trang nói tiếp: - Thứ nhất, cường độ hành quân không lớn như vậy, mỗi ngày chỉ cần hành quân hơn một trăm dặm, hơn nữa từ Vũ Dương đến Ngao Thương có đường đi thì có thể đi, thứ hai, mặc kệ là lão binh từ Cai Hạ chạy ra, tân binh từ Giang Đông tới, tất cả đều cường tráng, thể lực hán tử cường tráng hơn người, hẳn là chịu đựng được!

Vũ Thiệp nghe vậy nhẹ nhàng mà gật đầu, lời này của Thượng tướng quân thật ra không sai, lão binh từ Cai Hạ đi ra không có gì để chê, bọn họ hành quân với cường độ cao đều đã có kinh qua, đương nhiên một ngày đêm hành quân hơn trăm dặm đương nhiên không đáng kể, về phần tân binh từ Giang Đông tới, trên cơ bản cũng là thanh niên tráng kiện, đoán chừng vấn đề cũng không lớn.

Tuy nhiên, Vũ Thiệp lại đưa ra vấn đề nan giải: - Vấn đề là, quân phòng thủ Nam Dương, Dĩnh Xuyên có tiêu diệt chúng ta hay không?

- Sẽ không. Úy Liêu mỉm cười, chắc chắn nói: - Đại quân ta chỉ một đường đi về hướng bắc tiến vào, dọc đường liên tục không lưu lại, quân ta ăn mặc chiến bào quân Hán, lại không tiếp xúc với con người, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không bị người ta phát hiện ra! Bốn ngày sau đó, quân ta lại ngụy trang thành đi xuyên qua hai quận, chúng ta cũng đã thuận lợi đánh lên Ngao Thương, cái này, được gọi là che mắt thiên hạ!

- Bốp! Hạng Trang vỗ bàn, trầm giọng nói: - Cứ quyết định như thế!

58. Chương 58: Dối Trên Lừa Dưới

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 58: Dối trên lừa dưới

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Buổi sáng hôm nay, mặt trời lên cao Huyện Trưởng huyện Bí Dương (nước Tần quy định, huyện trên vạn người thì thiết lập Huyện lệnh, dưới vạn người thì thiết lập huyện trưởng) Diệp Trọng mới trở lại huyện nha, vừa mới vào nha môn ngồi xuống, Huyện Ủy Diệp Thận liền vội vã đi tới, thì lễ bẩm báo: - Đại nhân, khoái mã vừa báo cáo, phía Nam xuất hiện một đội quân Hán, ước chừng hơn vạn người!

- Quân Hán? Diệp Trọng ngạc nhiên hỏi: - Chẳng phải Hán Vương đang chiến đấu tại Hoài Nam hay sao?

- Tiểu Nhân cũng không biết ạ. Diệp Thận cười khổ nói: - Đại nhân, có đúng là cần nhanh chóng chuẩn bị rệu rã không ạ? Sẽ gọi Thương Lại đến, để hắn ta kiểm kê tiền lương trong kho phủ? Quân Hán đánh qua đây, chúng ta không biểu thị một chút gì, chỉ sợ là không được? Tần quân Hán chế, đại quân đi qua, các quận huyện đều phải cung cấp tiền lương.

- Không đúng. Diệp Trọng chuyển động con người, trầm ngâm nói: - Không có nghe nói gần đây sẽ có quân Hán đi qua? Hơn nữa bản huyện cũng không nhận được công văn của Quận Thủ, không bình thường, việc này thật có chút kỳ lạ! Dừng lại, Diệp Trọng lại nói: - Như vậy đi, người lập tức cho người đóng cửa thành lại, không cho bất kỳ kẻ nào xâm nhập vào, lại triệu tập dân tráng lên thành!

- Á? Diệp Thận thất thanh nói: - Đại nhân, vậy vậy vậy...không thể đùa giỡn như vậy chứ! Ngộ nhỡ như chọc giận đại tướng lĩnh binh quân Hán, hắn dẫn đại quân tấn công thành thì làm sao bây giờ? Chỉ bằng thành đất cao đến hai trượng, lại có mấy trăm dân tráng, căn bản không thủ được thành trì, đến lúc đó toàn bộ dân thành đều bị bọn chúng giết cho không còn một mống.

- Câm miệng, bảo người đi thì đi nhanh đi. Diệp Trọng tức giận nói: - Bản huyện sẽ đi theo sau!

- Vâng. Huyện Ủy Diệp Thận không dám kháng lệnh, lắc đầu, đành phải vội vàng đi.

Nửa tiếng sau, Diệp Trọng toàn thân mặc giáp đang leo lên lầu tường thành, thì các quan chức Huyện Thừa, Công Tào, Lệnh Lại, Thương Lại, Cửu Châu đã tới sớm từ trước rồi, hơn trăm dân tráng được triệu tập cũng đã leo lên lầu tường thành, tuy nhiên thần sắc người nào cũng hết hoảng, sắc mặt sợ sệt, không còn cách nào khác, nghe người ta nói trên ngàn vạn đại quân đi qua, có thể không sợ được sao?

Lại qua một lát, trên đường lớn phía Nam không hề báo hiệu trước xuất hiện một dải màu đen, theo thời gian trôi qua, dải đen này từ từ bắt đầu chậm rãi trải dài, lại chậm rãi chuyển thành thô nhám, trong khoảng khắc, vô số bóng người liền từ dải đen đó bỗng nhiên nhảy ra, rõ ràng đều là binh giáp mặc giáp, hơn nữa đều khoác chiến bào đỏ thẫm, cũng không rõ là quân Hán không?

- Quân Hán, thật sự là quân Hán, đại nhân, nhanh ra mở cửa thành, cho người chuẩn bị rệu rã!

- Đúng vậy, những binh giáp này đều là hổ lang chí sĩ, chọc giận bọn họ là rất khủng khiếp!

- Đại nhân, bọn họ đều hướng về đây, đừng do dự nữa, nhanh mở cửa thành đi thôi!

Đám quan viên Huyện Thừa, Huyện Ủy, Công Tào, Thương Lại đều đã sợ hãi cả rizzle ra rồi, liên tục cầu xin, nhưng Huyện Trưởng Diệp Trọng căn bản không hành động gì, lạnh lùng thốt lên: - Không được, bản huyện nghĩ tình hình có gì không đúng, nghe đây, không có lệnh của bản huyện, ai cũng không được tự ý ra mở cổng thành, trái lệnh ...chém!

Bên này đang tranh chấp chưa xong thì quân Hán đã rào rào chạy thẳng đến ngoài cổng thành Đông của thị trấn Bí Dương, tức thì mấy quan viên căng thẳng đến mức sắp hít thở không được, thì ngoài thành đột

nhien giữa lúc đó vang lên một hồi kèn kéo dài rất lâu, binh giáp quân Hán đang khí thế tiến vào liền rẽ đi về đường lớn phía Bắc, không ngờ từ bên ngoài thị trấn Bí Dương mà đi qua.

Đội quân Hán này tới bất ngờ, đi cũng nhanh, không đến nửa canh giờ, cũng đã biến mất ở đường chân trời phía Bắc.

Tận cho đến khi không còn thấy một bóng dáng quân Hán, vài quan lại huyện Bí Dương mới chậm rãi thở ra, Thương Lại gan bé nhất thậm chí đã ngồi bệt dưới đất, nhưng Huyện trưởng Diệp Trọng lại sờ sờ bộ râu trên mép, phân phó Huyện úy Diệp Thận: - Diệp đại nhân, người lập tức phái người phi ngựa đến Huyện Uyển, báo cáo Quận Thủ việc này!

- Vâng! Diệp Thần xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhận lệnh đi.

Chạng vạng ngày hôm sau, huyện Vũ Dương.

Huyện lệnh Vũ Dương Triệu Nhạc đã hầu ở ngoài cửa đông, sau lưng ông ta, đám quan lại Huyện Thừa, Huyện Ủy, Công Tào cũng đã được bố trí xếp dọc theo đường lớn, Huyện lệnh Vũ Dương còn tổ chức không ít bách tính đảm nhận việc gánh cơm, rượu thịt đến thăm hỏi binh sĩ, đuổi theo dọc đường hướng Bắc, gánh trên trăm gánh cơm, hơn mười vò rượu, trên trăm vại nước đã được mở ra xếp thành một dãy.

Quân Hán khí thế đi qua cũng không khách khí, nắm cơm nắm lên ăn, tranh lấy nước để uống.

Hai quan quân Hán có dáng dấp giáo úy bước nhanh tiến lên phía trước, không khách khí ôm một hũ rượu nhạt lớn đến trước mặt Huyện lệnh Vũ Dương, sau đó ngửa cổ lên ra sức uống ừng ực.

- Vị tướng quân này, xin hỏi các người đánh ở đâu? Huyện lệnh Vũ Dương cẩn trọng hỏi thăm: - Lại sắp đi qua đó à?

- Thì người uống hai hũ rượu nhạt đi, nói nhảm nhiều làm gì? Giáo Úy bên trái đem quăng vò rượu xuống mặt đất, vẻ mặt không vui.

- Hả, việc này....Hạ quan cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi. Huyện lệnh Vũ Dương tròn mắt chuyển lộn ngược, trong lúc vô ý lại hỏi: - Nghe khẩu âm của hai vị tướng quân, hình như là đất Sở?

Giáo Úy đứng bên trái kia sắc mặt chuyển biến, giờ tay sắp rút đao ra.

Giáo Úy đứng bên phải vội vàng ngăn lại, rồi lại hung hăng bá đao quát Huyện lệnh Vũ Dương: - Lão tử là người huyện Bái, người nói xem huyện Bái có thuộc đất Sở không?

- Có. Huyện lệnh Vũ Dương liên tục đáp: - Đương nhiên có.

- Hử!? Giáo Úy bên phải giận tím mặt, lập tức khí thế rút đao ra, chỉ thấy hàn quang lóe lên, phong đao sắc bén đã đặt lên cổ Huyện lệnh Vũ Dương, tức thì quát hỏi: - Người nói cái gì? Huyện Bái là thuộc đất Sở?

- Á, không không không. Huyện lệnh Vũ Dương sợ tới mức mặt không còn chút máu, liên tục xua tay nói: - Huyện Bái không phải là thuộc đất Sở, là thuộc đất Hán hiện giờ toàn bộ thiên hạ đều là của Hán vương, huyện Bái đương nhiên là thuộc đất Hán, đất Hán!

- Câu này còn tạm được, hừ! Giáo Úy kia lúc này mới thu đao, xoay người bước đi.

Tận đến khi tất cả quân Hán đều đã đi rồi, hơn nữa đi rất xa, Huyện lệnh Vũ Dương mới thở phào một cái, lại tê liệt ngồi bệt xuống đất, vài quan lại vội vàng tranh nhau bước tới nâng ông ta dậy, Huyện Ủy lại hỏi:

- Đại hân, đội quân Hán vừa tới này không giao con dấu, cũng không buộc bản huyện cung cấp tiền lương, tình hình này có chút không hợp lý, có phải nên phái người đi hỏi Quận Thủ đại nhân một chút không?

- Hỏi cái gì mà hỏi? Huyện lệnh Vũ Dương tức giận nói: - Vừa rồi các người không nghe không thấy sao? Người ta là người huyện Bái! Biết đây là ý gì không? Người ta chính là tướng tá thân tín bên cạnh Hán Vương! Còn phải người đi hỏi Quận Thủ đại nhân, việc này chẳng may khiến cho mãnh tướng kiêu binh này biết được, tiểu tử người nhất định phải chết, không những thế còn liên lụy đến bản huyện, hừ!

Huyện Ủy không dám hé răng, vài quan viên khác cũng liên tục gật đầu, bộ dạng thừa nhận sâu sắc.

Chiến tranh loạn lạc này, ai cũng không biết ngày mai sống hay chết, đêm nay cởi giày, ngày mai không chừng sẽ không còn thấy mà đi vào được nữa, cho nên, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Quân Hán đi quan Dương Dịch (quận trị Dĩnh Xuyên) thì Quận Thủ Dĩnh Xuyên vừa lúc ra ngoài dò xét, đợi lúc ông ta quay lại Dương Dịch thì quân Hán đã đi qua biên giới vài canh giờ rồi, lúc này, mấy người huyện phía Nam phái người mang tin tức cũng đều đã chạy tới, hầu như cùng mang đến một nghi vấn giống nhau, đội quân Hán này đi qua, mà trước đó bọn họ chưa từng nhận được công văn?

Quận Thủ Dĩnh Xuyên triệu đám quan viên Quận úy, Quận thừa đến hỏi, nghe nói đội quân Hán này ước chừng hơn vạn tinh binh, hơn nữa tất cả đều khoác chiến bào đỏ thẫm, lúc này mới yên lòng, hiện giờ một trăm ngàn quân Sở đã tan thành tro bụi ở Cai Hạ, chỉ còn lại mấy ngàn tàn binh bị Hán Vương cùng các lộ chư hầu bao vây ở Hoài Nam giữa Đại Biệt Sơn, lộ đại quân này nếu không phải đội quân Hán vương, có thể là đội quân của ai được chứ?

Về phần tình hình khả nghi bên đường, hơn phân nửa là phụng bí lệnh của Hán vương, đang đi chấp hành quân vụ bí mật gì đó.

Quận Thủ Dĩnh Xuyên là người thông minh, người thông minh thường thích suy xét theo kiểu người mù quáng, ông ta biết sau khi Sở quốc diệt vong, Hán vương nhất định sẽ xuống tay đối với các lộ chư hầu, vừa không những được chim quên nả, đằng cá quên nơm, tước binh quyền đó là khẳng định, có lẽ đội quân Hán này chỉ là phụng mật lệnh của Hán vương đi đoạn tuyệt với Lương vương, Tề vương Triệu Vương hoặc là Hàn Vương Yên.

Quận Thủ Dĩnh Xuyên thì suy nghĩ nhiều, Quận Thủ Nam Dương lại căn bản không để ở trong lòng.

Cho rằng thời chiến tranh rối loạn này, có đại quân đi qua cũng là chuyện bình thường? Có gì mà đáng ngạc nhiên đâu.

Mặc dù Huyện trưởng Bí Dương đã phái người phi ngựa báo lại, nói là một thôn lớn phía nam của huyện đã bị quân Hán cướp sạch, nhưng Quận Thủ Nam Dương lại hồn nhiên không để tâm tới, còn nữa, thời kỳ Sở Hán tranh bá, mặc kệ là quân Hán, quân Sở hay là đội quân của các lộ chư hầu, quân kỷ không có gì tốt cả, cướp sạch thôn xóm, thậm chí còn tàn sát hàng loạt dân trong thành đều là chuyện bình thường.

Huống chi quân Nam Dương về Sở chưa lâu, bị quân Hán cướp sạch cũng là điều bình thường!

Lúc đêm khuya, quân Sở giả trang là quân Hán đã thuận lợi tiến bào Ngao Thương về phía Tây núi Bắc Mang năm mươi dặm.

Sau khi đại quân đi qua núi Thái Thất, vốn không có tiếp tục đi dọc theo đường đi về hướng gần Huỳnh Dương, dù sao Huỳnh Dương rất gần Ngao Thương, Ngao Thương càng là trọng địa quân sự, Hạng Vũ bởi vì vứt bỏ Ngao Thương mà thất bại chạy về Cai Hạ, Lưu Bang sao có thể cùng phạm phải sai lầm như thế chứ? Hiện giờ Ngao Thương đã không có trọng binh canh gác, tướng lĩnh có năng lực ở lại trấn thủ là chắc chắn.

Cho nên, lại muốn lấy kế “mạn thiên quá hải” che mắt được Huỳnh Dương Lệnh để tiếp tục che mắt Ngao Thương Lệnh, đó là hy vọng hảo huyền!

Cho nên, sau khi đi qua núi Thái Thất, quân Sở liền rời khỏi đường Liễu Trì, theo Tỷ Thủy một mạch đi lách qua Thành Cao, tiến vào bên ngoài cách Ngao Thương trong núi Bắc Mang bí mật xuống dưới, đồng thời phái ra lực lượng lớn thám báo, sắm vai thành dân đói tiêu nông, bắt giết người được quan sai phá mang tin tức từ phía Nam Dương Dịch, phía Tây Thành Cao tới, nhằm cố gắng phong tỏa tin tức địa phương!

Trong núi vừa đổ xuống một trận mưa, mặc dù đã là cuối tháng tư, nhưng vẫn rất âm u lạnh lẽo.

Vì cố gắng ẩn ẩn, Hạng Trang nghiêm cấm lệnh không được nhóm lửa sưởi ấm, nhưng hắn lại tìm được cái hang động lưng vách đá, phá lệ đốt lửa cho Úy Liêu, không còn cách nào khác, lão gia tử này tuổi tác đã

cao, hành quân đường dài màn trời chiếu đất nhiều ngày như vậy, mệt sắp chết rồi, nếu như để cảm mạo gì, nói không chừng sẽ ra đi ý chứ, Hạng Trang không dám mạo hiểm!

Úy Liêu vừa cười ầm, vừa áy náy nói: - Thượng tướng quân, lão hủ tăng thêm phiền toái cho người rồi.

- Quân sư, ông đừng bao giờ nói như vậy. Hạng Trang vội nói: - Hiện giờ ông là người tâm phúc của chúng ta, không có ông, ta cũng không biết kế hoạch tiếp theo sẽ đi như thế nào đâu.

- Thượng tướng quân nói đùa rồi. Úy Liêu có chút vui vẻ, nói: - Lão hủ thấy ngài, là một người ý chí kiên định nhất, dựa theo lời ngài nói, Sở tuy tam hộ, vong tần tất Sở, Hạng tuy nhất đình, Đại Sở tất hưng, lão hủ tin tưởng, vả lại thực sự chỉ còn một người là Thượng tướng quân người, cũng là tuyệt đối không đơn giản buông tay đại nghiệp phục Sở.

- Ha ha, người hiểu ta, cũng chỉ có quân sư. Hạng Trang không kìm nổi giọng tay cùng nắm thật chắc tay Úy Liêu.

Úy Liêu khẽ mỉm cười, nói: - Lão hủ khá am hiểu y đạo, đối với thân thể mình là hiểu rõ nhất, cho nên, Thượng tướng quân cứ yên tâm đi, ít nhất trước khi đại nghiệp phục Sở còn chưa thành công, lão hủ tuyệt đối sẽ chưa chết, lão hủ còn chờ sau khi Đại Sở phục hưng, tận mắt chứng kiến Tần pháp còn có hệ thống canh chiến một lần nữa một ngày nào đó phổ biến khắp thiên hạ.

- Quân sư, tin tưởng ta. Hạng Trang thản nhiên, cũng là tin tưởng nói: - Nhất định sẽ có ngày đó!

* Man thiên quá hải: giấu trên lửa dưới

59. Chương 59 : Công Chúa Đại Ngụy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 59 : Công chúa Đại Ngụy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngao Thương lệnh cho Trần Hi mang mấy chục tên môn khách tuần tra toàn thành.

Hơn hai tháng trước, bốn phía Ngao Thương liên lần lượt xuất hiện dân đói, đến hiện tại đã tụ tập không dưới năm vạn người!

Hiện tại là thời kì giáp vụ, lương thực của dân chúng phần lớn đã ăn sạch, vừa mới hết lương thực vụ xuân lại còn chưa tới mùa gặt, hơn nữa Sở Hán mấy năm liên tục chinh chiến, Lương Vương Bành Việt thu thuế lại rất nặng, bởi vậy rất nhiều người bị đói, đều hướng tới Ngao Thương, yêu cầu Ngao Thương lệnh mở kho phát lương.

Ngao Thương có lương thực, thiên hạ đều biết, hiện tại dân đói này đều dựa vào lương thực của Ngao Thương cứu mạng .

Năm vạn dân đói tập hợp bốn phía Ngao Thương, Trần Hi lại không dám phớt lờ? Nếu không phải quận Tam Xuyên thủ Lã Trạch đại nhân nghiêm lệnh không được giết chóc dân chúng, Trần Hi chỉ sợ sớm đã xuất binh cưỡng ép đuổi dân chúng, Ngao Thương chỉ lương là quốc khổ lương thực nộp thuế, là quân lương, phải cung ứng đại quân Hán Vương, ai dám đánh chủ ý quân lương này?

Đứng ở đầu thành Ngao Thương hướng dưới chân núi nhìn lại, chỉ thấy trên cánh đồng bát ngát nơi nơi đều là ánh lửa, loáng thoáng còn có tiếng khóc của dân đói theo gió truyền đến, nghe thanh âm này, hơn phân nửa là có người chết đói! Trên thực tế, hai tháng này, mỗi ngày đều có hàng trăm dân đói chết, loạn thế mạng người bị rẻ rúm không ra gì.

Môn khách Hầu Sưởng không đành lòng, khuyên nhủ:

- Đại nhân, nên cấp chút lương thực đi?

- Không được!

Trần Hi quả quyết cự tuyệt nói:

- Một khi mở kho phát lương, dân đói các huyện nhất định sẽ chạy tới, dân đói không cơm ăn đâu phải là ít?

Ngao Thương tồn lương tuy nhiều, lại phải tiếp tế triệu dân đói, căn bản là chống đỡ không được lâu, hơn nữa, lương thực đều cấp dân đói ăn, đến lúc đó lấy cái gì cung ứng đại quân Hán Vương?

Hầu Sưởng thở dài, không nói gì nữa, thăm nghĩ việc này thật đúng là không thể trách Ngao Thương Lệnh tâm độc.

Trần Hi tuần tra xong, lại nói với Trương Xuân:

- Trương Xuân, người phái người mang tin tức, đi tới các thành Huỳnh Dương, Tác Ấp, Kinh Ấp, Quảng Võ, Thành Cao, cần phải chuyển cáo các vị đại nhân, nói xung quanh Ngao Thương tụ tập dân đói càng ngày càng nhiều, chỉ bằng ba nghìn quân Ngao Thương bên trong thành coi giữ, đã không đủ ứng phó, cho bọn họ lập tức điều động viện binh lại đây.

- Vâng!

Môn khách Trương Xuân đồng ý, lúc này lĩnh mệnh đi.

Trần Hi lại mang theo một đám môn khách xuống dưới tường thành, thẳng đến nha công sở.

Vừa mới đến cửa chính, liền có môn hạ tiến lên, thần bí thấp giọng nói:

- Đại nhân, có khách tới chơi.

Trần Hi xưa nay cực kỳ chiêu hiền đãi sĩ, thậm chí thời điểm đói mặt nông phu đều khiêm tốn, nghe nói có khách tới chơi, liền khẩn trương chỉnh y quan, vừa phải đi tro bụi ở trên quan bào, lúc này mới nghiêm nghị vào đại sảnh, một bên hỏi nhỏ môn hạ tiểu lại:

- Khách nhân là ai ?

Môn hạ tiểu lại nhún mày nháy mắt nói:

- Đại nhân vừa thấy liền biết.

Trần Hi không hề hỏi nhiều, lập tức đi nhanh vào phòng khách công sở.

Phòng khách quả nhiên có hai người, một người dáng người yếu điệu, thân thể xinh đẹp, đầu trùm khăn trắng, lại vận y phục thuần trắng tinh, tóc đen như thác nước bóng mượt, không ngờ là một tiểu cô nương, người còn lại dáng người cao lớn, thân thể cường tráng, thân mặc hắc y, cầm trong tay trường kiếm, giống như là võ sĩ.

Nghe được tiếng bước chân Trần Hi, hai người kia liền xoay người lại.

Trần Hi chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy tiểu cô nương kia mặt mày như vẽ, tựa như Hằng Nga tiên tử, xinh đẹp vô cùng, thậm chí phòng khách mờ mịt ảm ảm đều vì nàng mà trở nên sáng ngời, khi nhìn lại nam tử kia, là một người trung niên, tướng mạo trung hậu, hơn nữa vẻ mặt phong sương, thân hình lại đứng sau tiểu cô nương nửa bước, đoán chắc là hộ vệ của nàng.

- Tại hạ Trần Hi.

Trần Hi lập tức hướng về hai người vái chào thật sâu, cất cao giọng nói:

- Gặp qua hai vị.

- Nghe nói đại nhân chính là đại Ngụy di tộc, xưa nay kính ngưỡng Tín Lăng Quân, có phải thế không?

tiểu cô nương kia khẽ mỉm cười, tựa như bách hoa cùng nở, Trần Hi hai mắt đăm đăm, trong lúc nhất thời lại quên trả lời.

- Lão xược!

Người đàn ông trung niên thấy thế giận dữ, giơ tay rút kiếm.

- Đông bá không được vô lễ.

Tiểu cô nương vội ngăn cản người đàn ông trung niên.

Trần Hi như mộng mới tỉnh, lúc này thở dài tạ lỗi nói:

- Mới vừa rồi có mạo phạm, thứ tội.

- Tiểu nữ tử cũng không thờ phụng đạo Khổng Mạnh, tự nhiên cũng không có nhiều cấm kỵ, đại nhân nếu là cảm thấy tư sắc tiểu nữ có thể lọt vào trong tầm mắt, cũng không sao cả.

Tiểu cô nương thản nhiên cười, lại duỗi tay nhẹ kéo một lọn tóc bên tai, đúng là càng phát ra sự quyến rũ, lại nói:

- Tuy nhiên, đại nhân còn chưa trả lời vấn đề tiểu nữ hỏi đâu.

Trần Hi cũng không dám nhìn nhiều, lập tức ghé mắt đáp:

- Tại hạ đích xác từng là người Ngụy, cũng cực kỳ ngưỡng mộ Tín Lăng Quân, chỉ có điều, hiện giờ đã không có đại Ngụy .

- Nói vậy!

Người đàn ông trung niên lại cả giận nói:

- Đại Ngụy vương tộc nhất định có ngày phục hưng?

- Đông bá!

Tiểu cô nương lướt nhanh đôi mi thanh tú ngăn trở người đàn ông trung niên, lại quay đầu hướng Trần Hi nói:

- Đại nhân, nếu như Tín Lăng Quân ở đây, ngài thấy hắn sẽ trở mặt nhìn năm vạn dân Ngao Sơn chết đói sao?

Trần Hi thở dài nói:

- Ngao Thương chi lương là quốc khố lương thực nộp thuế, là quân lương, tại hạ không có quyền tự tiện xử trí.

Tiểu nương lại nói:

- Chính cái gọi là sự cấp tòng quyền, hiện giờ Ngao Sơn năm vạn dân đói kêu than xin thực phẩm, mỗi ngày đều có hàng trăm người đói chết, đại nhân không ngại trước phát lương, tái cấp báo Hán Vương, Hán Vương nhân nghĩa, thiên hạ đều biết, nghĩ sẽ không trách tội đại nhân, nói không chừng còn có thể tán thưởng đại nhân vì dân vì nước.

- Cái này...

Trần Hi không nói gì, hắn tuy rằng biết tiểu cô nương này nói không đúng, lại không thể phản bác, hắn nếu như phản bác, chẳng phải là đang nói Lưu Bang bất nhân bất nghĩa? Tội danh này hắn gánh không nổi!

- Tiểu nữ tử ngôn tận như thế, đại nhân suy nghĩ kỹ.

Dứt lời, tiểu nương liền lập tức đi khỏi.

Trần Hi nhìn theo bóng dáng yểu điệu xinh đẹp biến mất ở ngoài cửa lớn, thẳng đến khi cái gì đều nhìn không thấy mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác không hiểu, hắn thật muốn đuổi theo đem tiểu nương kia lưu giữ lại, thậm chí không tiếc dùng sức mạnh, nhưng cuối cùng hắn vẫn kiềm chế được đáy lòng .

Nói cho cùng, Trần Hi là người có dã tâm, hắn không muốn phá hư hình tượng chính mình thật vất vả mới tạo lên “Kính hiền hạ sĩ (sĩ tử coi trọng người tài) ”.

Ra khỏi Ngao Thương Lệnh công sở, tiểu nương và Đông bá giục ngựa chậm rãi mà đi.

Đông bá vừa đi vừa hỏi:

- Công chúa, ngài nói Trần Hi này sẽ mở nhà kho thả lương sao?
- Không biết, Trần Hi này tuy rằng nhìn rất hiền danh, nhưng ta lại nhìn không thấu hẳn.

Tiểu nương lắc lắc đầu, lại sâu kín nói:

- Tuy nhiên, ta có thể thay dân chúng đại Ngụy làm, cũng chỉ có như thế .

Đông bá vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Công chúa, người nếu như thật là suy nghĩ vì dân chúng đại Ngụy, nên đăng cao hô hào, triệu tập cường hào thế tộc đất Ngụy, thay đại Ngụy phục quốc!

Tiểu cô nương lại lắc đầu, thở dài:

- Đông bá, Trần Hi nói rất đúng, hiện tại đã không có đại Ngụy, triệu tập cường hào, thế tộc đất Ngụy, phục quốc thành công, chỉ là gây ra việc binh đao mà thôi, điều này sẽ mang đến cho dân chúng đại Ngụy tai nạn lớn hơn nữa.

Dừng một chút, tiểu nương lại nói:

- Còn nữa, Đông bá, sau này đừng gọi ta là Công chúa, người bị mất nước , còn xưng Công chúa nữa sao? Đông bá, từ nay về sau, người vẫn là bảo ta Vô Ương đi.

- Đây...

Đông bá lo sợ không yên nói:

- Lão nô không dám.

Tiểu cô nương lại thở dài, vẻ mặt réo rắt thảm thiết nói:

- Khi Phụ vương mất, ta chỉ có mười tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, là người đem ta từ trong biển lửa cứu ra, nếu không có Đông bá người, ta chỉ sợ sớm đã bị chết cháy, sau người lại dạy ta biết chữ, lại dạy ta học tập bách gia, Đông bá, người liền là bề trên của ta, ta làm cháu gái của người, được không?

- Công chúa ...

Đông bá cũng cảm động, một bên gạt lệ nói:

- Nếu không có tiên vương, lão nô từ lúc còn bé cũng đã đói chết rồi, lão nô từng nhìn trời minh ước, trọn đời nguyện trung thành đại Ngụy, trọn đời hộ Vệ con cháu vương phòng, đây đều là việc lão nô phải làm, Công chúa người nói vậy, lão nô thật xấu hổ vô cùng .

Tiểu nương không nhiều lời nữa, dưới bầu trời đêm, chỉ có một tiếng than nhẹ sâu kín.

....

Trong Bắc Mang sơn, Hạng Trang đang cùng Úy Liễu, Vũ Thiệp thảo luận kế sách cướp lấy Ngao Thương.

Ngao Thương là Tần Thủy Hoàng xây dựng, Úy Liễu từng làm Tần Thái úy, cũng từng vài lần tuần tra Ngao Thương, đối với địa hình nơi đó là tương đối hiểu biết, Ngao Thương xây ở phía trên Ngao Sơn, bốn phía trống không, tường thành cao hơn năm trượng, tường hạ lại là đường dốc, độ dài vượt qua mười trượng, nếu như mạnh mẽ công kích, thì sẽ chết thương thê thảm và nghiêm trọng!

Càng nguy hiểm chính là, Ngao Thương bên trong thành có bao nhiêu quân coi giữ cũng không biết!

Ba người đang lúc bàn kế sách, một trận tiếng bước chân dồn dập bỗng nhiên truyền đến, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Công Tôn Toại đã bước đi vào, hướng về Hạng Trang chào, sau đó thở hổn hển nói:

- Bẩm Thượng Tướng Quân, tiểu nhân dẫn người suốt đêm dò hỏi tình hình Ngao Sơn, kết quả phát hiện dưới Ngao Sơn tụ tập vài vạn dân đói!

- Ủ! ?

Hạng Trang nghe vậy nhú mào nói:

- Ngao Sơn không ngờ tụ tập mấy vạn dân đói?

Úy Liễu vuốt râu, bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Thượng Tướng Quân, trời giúp Đại Sở ta!

Hạng Trang trong động lòng , trầm giọng nói:

- Quân sư là nói, giả trang thành dân đói đánh lên Ngao Thương thành?

- Đúng.

Úy Liễu vui vẻ gật đầu nói:

- Ngao Thương dựa vào núi mà xây dựng, thành tường cao dày, thật sự là dễ thủ khó công, quân ta nếu như không có kỳ kế, tùy tiện cường công, chết sẽ rất nhiều, năm trăm Tiên Đăng tử sĩ, đến lúc đó chỉ sợ cũng chỉ còn vài người .

Dừng một chút, Úy Liễu lại nói:

- Hơn nữa, mấy vạn dân đói này Đại Sở lại cho ưu đãi, Thượng Tướng Quân hoàn toàn có thể mượn cơ hội này, có thể thay đổi hình tượng tàn bạo bất nhân của quân Sở!

Vũ Thiệp nói:

- Quân sư là nói, đem Ngao Thương chi lương toàn bộ phân cho dân đói này?

- Không chỉ có mấy vạn dân đói này, lúc này chính trực tháng tư, đúng là thời kì giáp vù, Thượng Tướng Quân mở kho phát lương tin tức một khi truyền ra, dân chúng xung quanh nhất định chen chúc tới, không cần thời gian mấy ngày, Ngao Thương chi lương sẽ phân phát hầu như không còn, đến lúc đó thanh danh quân Sở nhân nghĩa đã thành, Lưu Bang cho dù phái đại quân đuổi đến, nhưng cũng không cách nào thu hồi lương thực của Ngao Thương trở về!

- Ha ha, được!

Hạng Trang cười to nói:

- Cứ như vậy, quân Sở chúng ta ở lương địa còn có nhân nghĩa chi sư mỹ danh, mà quân Hán... ha ha, lại biến thành kẻ bắt người cướp của tàn bạo, hai bên so sánh, dân chúng Lương Địa đối với Lưu Bang và quân Hán nhất định sẽ căm thù đến tận xương tủy, Bành Việt sau khi điều quân trở về nhất định sẽ đau đầu rồi, ha ha ha.

60. Chương 60: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (Thượng)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 60: Bất ngờ tập kích Ngao Thương (Thượng)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, nhóm dân đói ăn ngủ ở Ngao Sơn còn đang trong giấc mộng, cửa thành Ngao Thương đóng chặt nặng nề chậm rãi mở ra, chợt một đội quân tốt cầm giáo trong tay đã ào ạt mà ra, khi dân đói đều bình tĩnh, chỉ thấy quân tốt này đã nhóm thành đội, rất nhanh lại có sĩ tốt nâng một nôi thiết lớn từ trong cửa thành nối đuôi nhau mà ra.

Dân đói thấy vậy liền vây quanh lại đây, có người đói đến mức hoa cả mắt thấy vậy đầu óc chợt tỉnh táo hẳn bất ngờ kêu lớn lên:

- Phát lương, quan phủ phát lương !
- Phát lương? Quan phủ thật muốn phát lương ?
- Ông trời ơi ông rốt cục đã mở mắt rồi .

- Cái này tốt lắm, đoàn người được cứu rồi, được cứu rồi, ha ha ha.

Dân đói theo bốn phương tám hướng chen chúc mà đến lập tức hoan hô lên, không ít người thậm chí quỳ rạp xuống đất, làm đám sĩ tốt đang nấu cháo phải ngẩng đầu lên.

Hạng Trang, Công Tôn Toại quần áo tả tơi, rối bù, lúc này cũng đã trà trộn vào trong đám dân đói.

Năm trăm Tiên Đăng tử sĩ cũng đã đóng giả thành dân đói, lặng yên trà trộn vào trong đám người chật chội, chỉ chờ Hạng Trang ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ rút kiếm mà ra, dũng mãnh không sợ tử địa sát nhập Ngao Thương.

- Thượng Tướng Quân, động thủ đi!

Công Tôn Toại nói xong, tay đã hướng về thanh đao giấu phía sau..

Hạng Trang ấn tay phải Công Tôn Toại, lắc đầu nói:

- Không vội, từ từ xem đã.

Hiện tại đích xác không thể tùy tiện động thủ, vì phòng bị dân đói ngoài thành gây rối, quân coi giữ Ngao Thương rõ ràng tăng mạnh đề phòng, phụ cận trại cháo không chỉ có trăm binh giáp phụ gác, thông hướng cửa thành đại lộ cũng là phòng giữ sâm nghiêm, Ngao Thương đầu thành lại đứng đầy rậm rạp cung tiễn thủ, Tiên Đăng Doanh nếu tùy tiện phát động, Ngao Thương cửa thành rất nhanh sẽ đóng cửa, đến lúc đó đầu thành tiền như mưa xuống, Tiên Đăng Doanh vừa dắc thủ, cũng tuyệt đối sẽ chết thương thê thảm và nghiêm trọng!

Thoạt nhìn, Ngao Thương Lệnh có vẻ như có vai trò lợi hại, nếu muốn đánh lên Ngao Thương thật không dễ dàng!

tiếng nói Hạng Trang vừa dứt, phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm dịu dàng:

- Đông bá, thật sự là không nghĩ tới, Trần Hi này thật là có Tín Lãng Quân di phong, hẳn không ngờ thật sự dám mở kho phát lương.
- Ủ, Trần Hi này đối nhân xử thế coi như không tồi, rất có khí khái người Ngụy.
- Trần Hi?

Hạng Trang nghe vậy hơi động, ở trước khi vượt thời gian, hẳn từng nghe qua CCTV có kỳ bách gia diễn đàn, hình như là đại học Hà Nam thụ giảng, trong đó có giảng qua Trần Hi này, dường như Trần Hi này rất ngưỡng mộ Tín Lãng Quân, cũng dường như một số lớn môn khách, sau lại tạo phản , Hàn Tín dường như còn viết cho hắn mật thư liên kết tạo phản .

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại, phía sau nói chuyện cũng là một tiểu nương thiên kiều bá mị, mặc dù áo vải mộc trầm cài tóc cũng khó che hết thiên tư quốc sắc, càng khó được chính là, trên người lại mơ hồ lộ ra cổ cao quý khí chất, không giống nữ nhân bình thường, nhất là người trung niên bên nàng, cầm trong tay bảo kiếm, mơ hồ như là hộ vệ của nàng.

tiểu nương Kia rất nhanh liền chú ý tới ánh mắt sắc bén của Hạng Trang, lập tức đôi mi thanh tú khẽ di chuyển quay người đi.

Trung niên kia cũng chú ý tới sự vô lễ của Hạng Trang, quay tay rút kiếm, lại bị tiểu cô nương kia ngăn lại, Công Tôn Toại cũng muốn rút đao, đồng dạng bị Hạng Trang ngăn lại, đến khi hai người kia nhập đám người không thấy, Công Tôn Toại mới nói:

- Thượng Tướng Quân, hai người kia khả năng đã nhìn ra thân phận của chúng ta, có cần đuổi theo giết đi không?
- Công Tôn Toại, người rất kích động !

Hạng Trang nhú mào, thấp giọng khiển trách:

- Người làm tướng, nhất định phải bình tĩnh, lúc nào cũng phải duy trì bình tĩnh, hiểu chưa?

- Vâng!

Công Tôn Toại thấp giọng nói:

- Tiểu nhân hiểu rồi .

- bắt đầu từ bây giờ, không được tùy tiện nói chuyện, xem ánh mắt ta làm việc!

Dứt lời, Hạng Trang xoay người nhập trong đám người, Công Tôn Toại xen lẫn trong đám người nháy mắt với mấy Truân trưởng vài cái, cũng đi theo Hạng Trang, chậm rãi hướng về chỗ trại chèo.

Đầu thành Ngao Thương, môn khách Mạn Khâu Thần lo lắng hướng Trần Hi nói:

- Đại nhân, tự mở Ngao Thương phát lương, đây là tội lớn, một khi Hán Vương truy cứu, cũng không phải chuyện đùa .

- Hán Vương sẽ không truy cứu .

Trần Hi chấp tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Ta chỉ dùng vài trăm cân lương thực, lại giúp hấn lấy danh nhân nghĩa yêu dân, hấn vui còn không hết, sao lại là truy cứu?

- Mấy chục thạch lương thực?

Mạn Khâu Thần ngạc nhiên nói:

- Nhiều dân đói như vậy, chỉ đủ bọn họ uống một hơi !

Mặt khác mấy chục tên môn khách cũng ngơ ngác nhìn nhau, dân đói tụ tập ở Ngao Sơn chừng năm mươi nghìn người , mấy trăm cân lương thực thật đúng là chỉ đủ cho dân đói uống một hơi , hơn nữa còn là cháo loãng! Bọn họ như thế nào cũng không hiểu, Trần Hi hành động này cũng chỉ là làm bộ dáng, chỉ là vì bán cái thanh danh, mà không phải thật sự cứu tế dân đói.

- không có biện pháp nào khác, bản quan chỉ có cái quyền hạn ấy.

Trần Hi lắc đầu cười khổ, lại nói:

- Hầu Sưởng, Vương Hoàng, phiên hai vị tiến đến trông coi trại chèo, một khi dân đói gây rối, gây loạn trại chèo, thì giết không tha!

- Vâng!

Hai gã môn khách được trang bị đầy đủ đồng ý, lúc này lĩnh mệnh đi.

Trần Hi thu giọng, lại nhìn dân đói dưới chân núi ào ào đứng lên, nhưng tìm hơn nửa ngày cũng không có tìm được tiểu nương mỹ mạo tối hôm qua, trong lòng không khỏi buồn bã.

Hạng Trang, Công Tôn Toại ven đường nhặt được chén bể, không ngờ cũng lĩnh được hai chén cháo loãng, Công Tôn Toại hai hơi đã đem cháo loãng uống vào bụng, lại cầm giận đem cái bát ném trên mặt đất, chửi ầm lên nói:

- Con mẹ nó, cái này cũng kêu là cháo? Điều, đây là nồi nước thì đúng hơn!

Một tiếng mắng to rất này là chói tai, Hạng Trang muốn ngăn cản thì đã chậm.

Hơn mười quân tốt canh giữ ở trại chèo lập tức nhìn lại đây, thần sắc không tốt, một tiểu giáo lại hướng về Công Tôn Toại đi nhanh tới.

Bên cạnh có vị hảo tâm lão hán liền khẩn trương khuyên nhủ:

- Tiểu tử, nói sai rồi, không đói chết là tốt rồi, người khẩn trương hướng vị tướng quân này nhận sai đi?

Dứt lời, lão hán kia lại khẩn trương nghênh hướng tiểu giáo coi giữ kia, cầu xin nói:

- Tướng quân, hậu sinh tuổi trẻ không hiểu sự, người đừng cùng hấn chấp nhặt.

Tiểu giáo kia lại không khách khí đem lão hán đẩy ra, lại hướng Công Tôn Toại đi tới, Công Tôn Toại vừa muốn rút đao, lại bị Hạng Trang gắt gao ấn lại, lập tức đành phải thu tay lại.

Tiểu giáo kia bước đến trước mặt Công Tôn Toại, cũng không có động thủ, chỉ cao thấp đánh giá Công Tôn Toại vài lần, nói:

- Người này ngơ ngẩn, thân thể thoạt nhìn còn khá rắn chắc, hẳn là có khí lực, được, không cần ở nơi này chờ chực, đi theo ta sẽ được nhiều chỗ tốt.

Công Tôn Toại tức giận nói:

- Ta dựa vào cái gì đi theo người?

- Hả, không nghĩ rằng cái tên tiểu tử nhà ngươi lại đúng ngơ ngẩn thật, còn dám cãi?

Tiểu giáo kia thực sự có chút không vui .

Hạng Trang nghe xong cảm động lòng, đang lo không có biện pháp trà trộn vào thành, cơ hội liền từ trên trời giáng xuống , lập tức đoạt trước nói:

- Vị tướng quân này, huynh đệ ta hẳn không hiểu sự, người đừng cùng hấn chấp nhặt.

Dứt lời, lại lấy lòng cười nói:

- Tướng quân, chỉ cần có cái ăn, huynh đệ ta liền đi theo người, tuy nhiên, ăn không nhiều thì không có khí lực.

- Tất nhiên!

Tiểu giáo kia giơ ngón tay cái lên, đắc ý nói:

- Một ngày hai bữa, có đi hay không?

Vừa mới dứt lời, kia tiểu giáo liền chú ý tới hai bố nang thật dài ở dưới nách Hạng Trang và Công Tôn Toại, lúc này sắc mặt khê biến, tay phải trong lúc vô ý cầm lấy chuôi kiếm, trầm giọng hỏi:

- Dưới nách các người là cái gì vậy?

Công Tôn Toại lập tức sắc mặt khê biến, Hạng Trang lại thần nhiên nói:

- Chính là hai khẩu trường đao, mang theo phòng thân .

- Đao ?

Tiểu giáo kia nghe vậy lập tức lui ra hai bước, lại rào rào rút kiếm, lạnh lùng nói:

- Ném lại đây!

Sắc mặt Công Tôn Toại càng đại biến, tuy nhiên hẳn thấy Hạng Trang không rút đao, cũng không dám coi thường vọng động, Hạng Trang lại có vẻ mặt tự nhiên, lập tức đem cây đao bọc dưới ném cho tiểu giáo, nói:

- Tổ tiên tiểu nhân là thợ rèn sắt , hai khẩu đao này là vật phòng thân của huynh đệ chúng ta.

Khi nói chuyện, tiểu giáo kia đã cởi bỏ phá bố, hoành đao giấu ở bên trong liền lộ ra.

Liếc mắt nhìn hoành đao, hai mắt tiểu giáo kia lập tức tỏa ánh sáng, khen:

- Hảo đao! Thật sự là hảo đao!

Sờ sờ đao phong rét căm, tiểu giáo lại quay đầu nhìn Hạng Trang, hỏi:

- Các người còn có thể rèn sắt?

Hạng Trang liền tục gật đầu nói:

- Hồi tướng quân lời, tiểu nhân trong nhà nhiều thế hệ rèn sắt, hơn nữa sở trường tạo ra binh khí!

- Ha ha, vậy người chọn đúng nơi rồi, Trần đại nhân chúng ta luôn chiêu hiền đãi sĩ, người nếu giỏi về tạo ra binh khí, nghĩ đến nhất định có thể được đại nhân lễ ngộ.

Tiểu giáo kia dứt lời, không ngờ đem hoành đao ném hồi cho Hạng Trang, sau đó nói:

- Đi thôi, theo ta đi gặp đại nhân.

Dứt lời, tiểu giáo xoay người bước đi.

Tiểu giáo này không phải người khác, chính là Trần Hi môn khách Hầu Sưởng, Hầu Sưởng biết Trần Hi thích dưỡng sĩ, ý vào tư gia hùng hậu thường vợ vét thiên hạ kỳ nhân dị sĩ, chỉ cần có một nghệ tinh, Trần Hi nhất định sẽ tìm về kéo nhập môn hạ, hôm nay hẳn liền thay Trần Hi mời chào đến hai thợ rèn sở trường tạo ra binh khí, nói vậy có thể đạt được tuyệt bút tiền thưởng.

Hạng Trang lại không để lỡ cơ hội nói:

- Tướng quân, ta chạy nạn tới đây, còn có không ít huynh đệ, bên trong cũng có gần năm mươi thanh tráng niên, hơn nữa xuất thân đều là rèn sắt, người muốn chiêu nhập trong quân hay không ?

- Ồ?

Hầu Sưởng căn bản không nghi ngờ có sự dối trá, càng mừng rỡ nói:

- Huynh đệ của người đều rèn sắt?

- Đương nhiên.

Hạng Trang liên tục gật đầu nói:

- Tuy nhiên, những người này tay nghề cũng không bằng tiểu nhân, tiểu nhân tay nghề đó là tổ truyền, không truyền ngoại nhân.

- Ha ha, chỉ cần là thợ rèn, tay nghề tốt xấu bất luận!

Hầu Sưởng cười to nói:

- Tuy nhiên trước tiên là dẫn về, trong quân chỉ cần người trẻ cường tráng, lão ấu phụ nữ và trẻ em cũng không nên, nhiều lắm trước dự chi các người một ít tiền tiêu vặt hàng tháng, đem người nhà của các người ở phụ cận tìm cái mảnh đất dần xép trước, thế nào?

- Vâng, vâng, đều y tướng quân, đều y tướng quân.

Hạng Trang dứt lời nháy mắt, sai Công Tôn Toại triệu đến đây năm mươi mấy tên Tiên Đăng tử sĩ, năm mươi mấy tên Tiên Đăng tử sĩ này cũng đã đem đoản kiếm trên người đưa cho người khác.

Đây là việc phải làm, nếu không, năm mươi mấy “ Dân đói ” mang theo đao kiếm vào quân doanh, không được làm lộ Chỉ cần Ngao Thương thủ không phải tên ngu ngốc, liền nhất định sẽ phát hiện vấn đề! Nói sau Trần Hi cũng không phải là kẻ ngu ngốc, người này nếu thích thu nạp sĩ, nhất định có chỗ hơn người.

61. Chương 61: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (Trung)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 61: Bất ngờ tập kích Ngao Thương (trung)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trần Hi đích xác không phải kẻ đầu đường xó chợ, hẳn đã nghĩ được mùi nguy hiểm.

Trong đại sảnh nha công sở, Trần Hi ngoại trừ đem Hầu Sưởng, Vương Hoàng mười mấy môn khách trọng yếu triệu tập lên, chờ mọi người đến đông đủ, môn khách Trương Xuân mới nói:

- Phái đi Kinh Ấp, Tác Ấp, Quảng Võ, Huỳnh Dương người mang tin tức đều đã trở lại, Tứ Thành lệnh trưởng cũng đã hồi âm, ngày mai liền phái viện quân, tuy nhiên người phái đi Thành Cao mang tin tức đến nay chưa hồi.

Môn khách Mạn Khâu Thần hỏi:

- Trương Xuân, có thể hay không người mang tin tức trên đường đã gặp chuyện ?
- Tuyệt đối không.

Trương Xuân quả quyết nói:

- Các lộ người mang tin tức trước khi xuất phát, tại hạ đều dặn dò qua .
- Vậy thì đã xảy ra chuyện rồi!

Trần Hi nghiêm nghị nói.

Mạn Khâu Thần nói:

- Có phải chăng là tàn dư của Hạng Sở?

Trương Xuân nói:

- Tàn dư của Hạng Sở không phải luôn ở Tam Xuyên, Năng quận giao giới Khúc Ngô sao?

Trần Hi nói:

- Mặc kệ có phải tàn dư của Hạng Sở hay không , vì an toàn của Ngao Thương, bản quan phải đi Thành Cao một chuyến!

Từ sau khi Lưu Bang đoạt được Ngao Thương từ trong tay Hạng Võ, liền rất coi trọng phòng giữ Ngao Thương, chẳng những ở Ngao Thương phái trú trọng binh, còn tại xung quanh Ngao Thương Kinh Ấp, Tác Ấp, Quảng Võ, Thành Cao, Huỳnh Dương ngũ thành cũng đồn trú trọng binh, và ngũ thành đóng quân từ Ngao Thương Lệnh thống nhất điều phối, khi tất yếu bất cứ lúc nào cũng phải gấp rút tiếp viện Ngao Thương.

Thẳng đến khi Cai Hạ đại chiến, Lưu Bang mới điều động tinh binh các thành Ngao Thương, chỉ còn lại có mấy ngàn lão già yếu ớt.

Tuy nhiên, Trần Hi cùng Tam Xuyên quận thủ Lã Trạch (huynh trưởng Lã Trĩ) có ân tiền cửu hiên tài đảm nhiệm Ngao Thương Lệnh, biết rõ trách nhiệm trên vai trọng đại, tự nhiên không dám phớt lờ, lúc này quyết định dẫn người đi tới Thành Cao.

Hầu Sưởng mang theo Hạng Trang, Công Tôn Toại và năm mươi mấy người vào Ngao Thương thành, lại tạm thời bố trí bọn họ ở doanh trại, sau đó thẳng đến nha công sở, chuẩn bị hướng Trần Hi bẩm báo việc này, vừa mới tiến vào cửa chính nha công sở, liền nhìn thấy Trần Hi và hơn mười môn khách vây quanh đang vội vàng đi, Hầu Sưởng lúc này né qua, chào nói:

- Đại nhân, người định đi đâu sao?

Trần Hi trả lễ, nói:

- Phái đi Kinh Ấp, Tác Ấp, Quảng Võ, Huỳnh Dương chư thành người mang tin tức đều đã trở về, chỉ duy nhất người phái đi Thành Cao mang tin tức chậm chạp không trở về, ta lo lắng xảy ra chuyện, cho nên dẫn người đi Thành Cao xem sao, sự tình Ngao Thương bên này, cũng chỉ có thể phiền toái tức hạ, Vương Hoàng và vài vị nghĩa sĩ lo liệu .

- Đại nhân có phải hay không suy nghĩ nhiều?

Hầu Sưởng không cho là nói đúng:

- Có lẽ người mang tin tức có việc trì hoãn ở trên đường.
- Không có xảy ra việc gì đương nhiên là tốt nhất, nhưng vì phòng nếu chẳng may, ta cần phải đi Thành Cao một chuyến.

Trần Hi nghiêm nghị nói:

- Dù sao sự tình lương thực của Ngao Thương vô cùng quan trọng, mà an nguy Ngao Thương lại toàn bộ dựa vào Kinh Ấp, Tác Ấp, Quảng Võ, Huỳnh Dương cùng với Thành Cao chứ thành bảo hộ, nếu trung gian có vấn đề gì, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, ta cũng không có cách nào cùng Lã Trạch đại nhân giải thích.

Không thể không nói, Trần Hi này là người rất có năng lực, ít nhất hẳn biết sự tình Ngao Thương quan trọng, trong đầu suy nghĩ rất nhanh, bất luận có điểm dị thường gì, nhất định hẳn cũng không sẽ bỏ qua!

- Đại nhân, hiện giờ thiên hạ đại định, còn có chuyện gì nữa chứ?

Hầu Sưởng vẫn không cho là đúng.

- Cần thận một chút đâu có sai .

Đối mặt sự nghi ngờ của Hầu Sưởng, Trần Hi từ đầu tới cuối vẫn duy trì đủ kiên nhẫn, cuối cùng lại vô cùng thành khẩn nói:

- Thời điểm ta không ở đây, Ngao Thương thành toàn bộ dựa vào túc hạ cùng với chư vị nghĩa sĩ .
- Đại nhân làm việc, thật sự là tận chức tận trách, khiến người khâm phục.

Hầu Sưởng dừng một chút, lại nói:

- Về phần Ngao Thương thành, đại nhân cứ việc yên tâm, chỉ cần tại hạ cùng Vương Hoàng huynh đệ còn có một hơi ở, tuyệt không có việc gì!

-Được, vậy kính nhờ chư vị .

Trần Hi nói xong lại hướng Hầu Sưởng vái chào, lúc này mới mang theo hơn mười môn khách đi ra.

Thẳng đến Trần Hi đi xa , Hầu Sưởng mới đột nhiên nhớ tới còn không có đem chuyện dẫn năm mươi mấy danh thợ rèn hướng Trần Hi bẩm báo, tuy nhiên nghĩ lại cũng liền buông xuôi, đây chỉ là việc nhỏ, Trần Hi trở lại quay về bẩm báo cũng không muộn, giờ đuổi theo đi về phía hắn bẩm báo không khỏi có chút khó xử, giống như có vẻ hắn để ý tiền thưởng lắm vậy.

Cao Sơ mặc quần áo phá bố mục nát, giả dạng làm dân đói nằm ở ven đường khe rên, vài cái nông phu xách giỏ trúc từ phụ cận đi qua, đều hướng Cao Sơ với ánh mắt thương hại, có nông phu thậm chí còn thả một mẩu bánh nhỏ trước chân Cao Sơ, lại không ai lưu ý đến, dưới thân Cao Sơ lại dấu một thanh thiết thai cung lạnh khí dày đặc!

Ở gần Cao Sơ, hoặc nằm hoặc ngồi cùng với mười mấy đại hán hấp hối đói khát, những người này đương nhiên đều là Nộ Phong Doanh trường cung thủ, Cao Sơ tự mình dẫn tiểu đội, chuyên phụ trách bắt những sai nha mang tin tức đến Thành Cao! Chỉ cần nhìn qua giống người mang tin tức hoặc là quan sai, thì bắn chết!

Thượng Tướng Quân và năm trăm Tiên Đăng tử sĩ đã lẫn vào dân chạy nạn, trận chiến Ngao Thương giống như tên đập trên dây cung, không thể không bắn , lúc này tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm gì! Cho nên, chỉ cần thoát nhìn như là Ngao Thương và người mang tin tức tới các địa phương, hoặc là quan sai, nhất loạt giết không tha! Thượng Tướng Quân mệnh lệnh, “thà giết lầm, còn hơn bỏ sót”!

Ngoại trừ Nộ Phong Doanh, Hãm Trận Doanh hai ngàn tinh nhuệ cũng đã ẩn núp ở trong núi phụ cận.

Một khi Thượng Tướng Quân và Tiên Đăng Doanh khởi xướng công thành, Hãm Trận Doanh và Nộ Phong Doanh sẽ nhanh chóng tiến lên trợ chiến!

Bỗng nhiên, Cầu Dẫn nằm ở phía trước đầu đường phụ trách giám sát chạy vội quay về, thở dốc nói:

- Tướng quân, phía trước có mấy chục người cưỡi ngựa đến đây , là quan sai!

Cao Sơ vẻ mặt căng thẳng, lúc này hơn mười người trường cung thủ đều đem hai tay luồn vào trong chiếu, một tay nắm chặt trường cung, một tay đã rất nhanh cầm vũ tiễn, cùng lúc đó, trong rừng cây mấy chục danh Hâm trận doanh võ tốt cũng lặng yên rút ra hoàn thủ đao không một tiếng động.

Lại nói Trần Hi, mang theo hơn hai mươi tên môn khách theo đại lộ thẳng đến Thành Cao, tiền phương nói bỗng nhiên xuất hiện mười mấy người đang đối hấp hối, Trần Hi không cảm thấy có cái gì dị thường, nhưng môn khách Mạn Khâu Thần đi theo phía sau hần lại đột nhiên ghìm ngựa dừng lại, đồng thời quát to:

- Đại nhân, cẩn thận!

- Hu...

Trần Hi khấn trương dừng ngựa, quay đầu lại hỏi:

- Mạn Khâu tiên sinh, làm sao vậy?

- Đại nhân dừng lo!

Trần Hi khó khăn lắm quay đầu lại, Mạn Khâu Thần đột nhiên hét lớn một tiếng, lại đột nhiên rút kiếm ra hướng Trần Hi ném đến, Trần Hi chấn động, lúc này theo bản năng cúi đầu né tránh, trong nháy mắt, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng nổ vang, cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy Mạn Khâu Thần ném kiếm đã rơi xuống đất, đồng thời rơi xuống đất còn có một chi Lang Nha vũ tiễn!

Trần Hi bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy vừa mới còn nằm ở dưới đất hấp hối mười mấy người đã toàn bộ đứng lên, hơn nữa mỗi người cầm cung cái tên nhắm ngay bên này, phía trước cái thanh niên trai tráng kia cầm rõ ràng là một thiết thai cường cung, vừa rồi mũi Lang Nha trọng tiễn kia hiển nhiên chính là hần bắn ra, nếu không phải Mạn Khâu Thần, Trần Hi chỉ sợ mình đã sớm trúng tên bỏ mạng!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ ngay lập tức, thanh niên trai tráng kia lại rút tam chi Lang Nha tiễn cài vào huyền cung, lại mở dây cung, Trần Hi lập tức sôi tru một tiếng, đánh ngựa chạy nhanh! Gần như là cùng lúc, chỉ nghe một thanh âm cộng hưởng, tam chi Lang Nha tiễn đã cực nhanh bắn về phía ngực Trần Hi!

- Đại nhân dừng lo!

Nhìn thấy Trần Hi sẽ trúng tên, một môn khách đột nhiên hét lớn một tiếng, từ trên lưng ngựa nhảy ra chắn sau lưng Trần Hi, gần như là cùng lúc, tam chi Lang Nha tiễn giống như tia chớp bắn tới, chỉ nghe “phập, phập, phập” ba tiếng vang nhỏ, môn khách kia cổ họng, ngực, bụng đã đồng thời trúng tên, sau đó ngã lộn xuống đất.

Thẳng đến lúc này, những môn khách còn lại mới phản ứng lại, đối diện mười mấy cung tiễn thủ khác rút cung cũng bắn ra mũi tên thứ nhất, tuy nhiên thuật bắn của thiết thai cung của những người còn lại đúng là không ra sao cả, bắn ra số lượng tiễn thật ra không nhỏ, nhưng độ chính xác lại cực kém, không phải một mũi tên có thể trúng mục tiêu ngay.

Hai mươi mấy người môn khách giận tím mặt, đang muốn rút kiếm chém giết đám cung tiễn thủ, thì trong bụi cỏ lại yên lặng thoát ra mấy chục tên thân khoác trọng giáp, cầm trong tay trường đao giáp sĩ, giáp sĩ này tuy rằng mặc chiến bào đồ thẩm, nhìn qua như là quân Hán, thế tới ào ạt, rõ ràng không có hảo ý, đám môn khách không dám cựa mạnh, che chở Trần Hi bước đi.

Cao Sơ liên tiếp bắn ra bát tiễn, mặc dù liên tục bắn chết tám người, nhưng từ đầu tới cuối lại không thể bắn chết người cầm đầu của đối phương, đối diện đám môn khách thật sự hung hãn, một đám lại không tiếc lấy thân thể của chính mình vội tới chắn tiễn người cầm đầu! Bởi vậy đủ thấy người cầm đầu kia là nhân vật trọng yếu, Cao Sơ một lần nữa lấy một túi tiễn, đang muốn đuổi giết, Ủy Liêu cười ngựa chạy tới.

- Cao Sơ, vừa rồi sao lại thế này?

Ủy Liêu vội la lên:

- Như thế nào cho bọn họ đi rồi?

- Quân sư, đám người kia rất cảnh giác!

Cao Sơ vẽ mặt xấu hổ nói:

- Mặt tướng hổ thẹn!

- Hồng rồi! Thượng Tướng Quân đã mang theo năm mươi tử sĩ lẫn vào bên trong thành Ngao Thương, lần này rút dây động rừng, chẳng phải là hại Thượng Tướng Quân cùng đám người hay sao?

Úy Liêu dừng một chút, lại quả quyết hạ lệnh nói:

- Sự cấp, không thể đợi nữa, truyền lệnh, Tiên Đăng Doanh lập tức đoạt cửa thành, Hâm Trận Doanh, Nộ Phong Doanh theo sau tiếp ứng, đoạt Ngao Thương!

- Vâng!

Cao Sơ âm âm đồng ý, lại quay đầu lại hét lớn:

- Kèn thủ, thổi kèn!

Hơn mười người kèn thủ thoáng chốc giờ tù và sừng trâu lên, chỉ trong chốc lát, từ xa tiếng kèn liên đã nổi lên.

62. Chương 62: Bất Ngờ Tập Kích Ngao Thương (hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 62: Bất ngờ tập kích Ngao Thương (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong thành Ngao Thương, Hạng Trang đang dẫn Công Tôn Toại đi dạo xung quanh doanh trại.

Công việc phòng thủ của Ngao Thương thành có thể nói là ngoài chặt trong lỏng, đối với những người dân bị đối đang tụ tập dưới núi Ngao Sơn, quân phòng thủ Thương Nam vẫn rất cảnh giác, nhưng bên trong tường thành thì việc cảnh giới có thoải mái hơn, Hạng Trang và Công Tôn Toại là hai người mới đến nhưng ngang nhiên đi dạo trong doanh trại cả ngày cũng không thấy ai đến hỏi hoặc ngăn cấm.

Nhưng Hạng Trang không biết rằng, đó là do Trần Hy vốn rất trọng người tài nên thường ngày có không ít kỳ nhân dị sĩ ra vào doanh trại và các tướng sĩ trong doanh trại cũng đã sớm quen với điều này, hơn nữa Hạng Trang và Công Tôn Toại là do Hầu Thưởng dẫn vào thành, mà Hầu Thưởng lại là người có danh vọng nhất trong số các môn khách của Trần Hy nên không ai rảnh hơi tự nhiên đi đắc tội với Hầu Thưởng.

Lúc này, Hạng Trang cũng đã cơ bản nắm được tình hình của quân phòng thủ Thương Nam.

Trong doanh trại ở sát cổng thành có khoảng ba ngàn binh lính đồn trú, nhưng phần lớn là những binh lính già nua yếu ớt, khả năng chiến đấu rất kém, chỉ có số mấy trăm người ở cùng đây phòng với bọn họ kia (đa số đều mặc áo bào, trong đó hơn một nửa là môn khách hào kiệt do Trần Hy nuôi dưỡng và không ít kẻ là những nhân vật tà ác) là không thể xem thường!

Đi lòng vòng hồi lâu, Hạng Trang đang định trở về phòng thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kèn liên miên bất tận!

Dường như cùng lúc tiếng kèn vang lên, bên ngoài thành cũng vang lên tiếng reo hò như dờn non lấp biển, nghe thanh thế như có thiên binh vạn mã đang đánh lên tới Ngao Thương thành.!

Sắc mặt Hạng Trang bỗng trở nên căng thẳng, nghe thanh thế như vậy lẽ nào là do trại Tiên Đăng đã phát động?

Xem ra có quá nửa phần chắc chắn là bên ngoài đã có chuyện bất ngờ xảy ra rồi, nhưng đó cũng là chuyện bình thường, bởi kế hoạch thì không bao giờ theo kịp những thay đổi!

Sắc mặt Công Tôn Toại càng thay đổi trông thấy, rồi nhanh chóng đã rút ra hoành đao, năm mươi mấy tử sĩ Tiên Đông đang ở trong phòng cũng đã hò hét xông ra, trong tay ai nấy đều cầm những cây gậy đủ loại ngắn dài, một số thì cầm ván gỗ, thì ra là trong lúc nguy cấp đã dỡ giường mà lấy.

Gần như đồng thời, hàng trăm môn khách cũng đã chen nhau mà ra.

Quay đầu nhìn lại, trên tường thành cách đó không xa đã trở nên rối loạn!

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? - Một thanh niên tay cầm bảo kiếm, mặc áo gấm hoa nói với đám người Hạng Trang - Dân bị đói ở ngoài thành làm loạn, còn không mau lên hỗ trợ thủ thành?

- Đi, chúng ta lên! - Hạng Trang lớn tiếng đáp lời - Hỗ trợ thủ thành!

Dứt lời, Hạng Trang xoay người bước đi, hơn năm mươi tử sĩ Tiên Đông lần lượt theo sau, họ ra khỏi doanh trại và đi thẳng đến cổng thành Ngao Thương cách đó vài chục bước, trong cổng thành bằng gạch nung, mười mấy cự binh đang vội vàng đóng cổng thành và đóng chốt, Hạng Trang quay lại ra hiệu với Công Tôn Toại và hơn năm mươi tử sĩ Tiên Đông rồi lại quay đầu lại nói: - Các vị cự binh tạm lui ra sau nghỉ ngơi đi, mọi chuyện để chúng tôi lo!

Trong lúc nói, Hạng Trang đã dẫn theo hơn năm mươi tử sĩ Tiên Đông xông ra cổng thành.

Đương nhiên Hạng Trang đến đây không phải là để hỗ trợ, ông ta định sẽ giết người đoạt môn, trong lúc Hạng Trang sắp chạy đến cổng thành, một giọng nói vang dội bỗng từ trên đỉnh đầu vọng xuống: - Mấy tên các người, mau mở cổng thành ra, nhanh!

Hạng Trang vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hầu Thưởng đã nhảy từ trên tường thành xuống, đồng thời hét lớn: - Thiết Tượng đâu? Mau, mau dẫn người của ngươi ra mở cổng thành, tiếp ứng cho đại nhân vào thành, mau!

- Dạ! Hạng Trang nghe vậy thì mừng rỡ, vội dẫn đám tử sĩ Tiên Đông ồ ạt đến cổng thành.

Mười mấy cự binh đã già yếu lần lượt bị ép dạt sang hai bên, một số cự binh thậm chí còn bị đám tử sĩ Tiên Đông thừa loạn mà cướp mất bội kiếm ở thắt lưng, Công Tôn Toại cũng đã dẫn mấy tử sĩ chạy đến phía trước, mấy người đồng thời phát lực, sau vài lần đã mở được chốt cổng thành nặng nề đến năm trăm cân, ngay lập tức, cánh cổng thành nặng nề được mở ra.

Hạng Trang nhìn qua cổng thành đã được mở chỉ thấy dưới núi Ngao Sơn đã bị hỗn loạn từ lúc nào!

Hàng vạn người dân bị đói đang kêu la, chạy loạn như chim vỡ tổ, nép vào gần tường thành Ngao Thương, mười lăm, mười sáu kỵ binh đang tả xung hữu đột giữa biển người mà chém giết loạn xạ, bất kỳ người ăn xin nào đứng cản đường đều bị những thanh kiếm sắc bén của đội kỵ binh chém chết, nhưng những người ăn xin thì quá nhiều, quá nhiều, trong chốc lát không thể giết hết được, bởi vậy, toán nhân mã kia di chuyển lên với tốc độ rất chậm, rất chậm.

Không ai khác, toán nhân mã đó chính là Trần Hy và những môn khách của hắn, nếu không phải môn khách Man Khâu Thần đủ tinh táo, sớm phát hiện mối nguy hiểm từ xa thì hắn và hai mươi mấy môn khách kia e rằng đã bị những cung đao thủ của phiến quân vây hãm giết chết rồi, nhưng dù vậy cũng đã có mười mấy môn khách bị tên của phiến quân bắn chết!

Giữa biển người điên đảo, có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng của những tử sĩ Tiên Đông, nhưng những tử sĩ Tiên Đông cũng đã vấp phải sự cản trở của biển người, không ít tử sĩ Tiên Đông đã phát hiện đội kỵ binh đang ở giữa biển người liền ra sức chen lên trước nhằm chặn đứng đội kỵ binh, nhưng nhất thời không thể chen lên trên được.

Xa xa, hai ngàn tướng sĩ kẻ mặc bào đỏ, người mặc giáp đen cũng đã như thủy triều tràn tới chém giết.

Gần đó, quân Hán đang thủ giữ ngoài thành Ngao Thương cũng đã bộc lộ nanh vuốt tà ác, dưới sự chỉ huy của một viên tướng nhỏ, chúng đang bắt chấp tất cả chém giết tới chỗ những người dân chết đói ở phía

trước, ngoài ra, còn có một viên tướng nhỏ khác lại đang dẫn mấy chục binh lính mặc giáp ra sức đánh giết vào trong biển người hỗn loạn hồng tiếp ứng cho Trần Hy và đám môn khách của hắn.

Những chuyện này nói ra thì dài dòng, kỳ thực cũng chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đội giáp binh của quân Hán rất nhanh đã tiếp cận và hỗ trợ cho Trần Hy và đám môn khách, chúng hợp thành một đội rồi men theo con đường lớn đi lên núi hướng thẳng cổng thành Ngao Thương mà tới, Hạng Trang nhìn rất rõ, kẻ cầm đầu chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo đường đường, tuy lúc này hơi có vẻ nhếch nhác, nhưng trong cử chỉ vẫn toát ra phong thái kinh người, xem ra có lẽ chính là Trần Hy.

Nhưng lúc này, hơn năm trăm tử sĩ Tiên Đăng cũng đã xua tan biển người, chúng nhanh chóng tập hợp lại rồi đuổi theo sau quân Hán, một tên tướng nhỏ của quân Hán dẫn hơn năm mươi cự binh quay lại chặn đánh, một trận sắp lá cà diễn ra, trong chốc lát hơn năm mươi cự binh quân Hán đã bị tử sĩ Tiên Đăng giết sạch, rất một lũ già yếu sao có thể là đối thủ của tử sĩ Tiên Đăng?

Nhưng nhờ khoảnh khắc ngắn ngủi đó mà quân Hán ở phía trước cuối cùng cũng đã thoát khỏi sự truy sát của tử sĩ Tiên Đăng.

Trần Hy đem theo hơn mười môn khách như cuồng phong ào tới cổng thành, không kịp xuống ngựa đã vội hét lớn: - Đóng cổng thành, mau mau đóng cổng thành, tất cả lên tường thành, chuẩn bị nghênh địch, chuẩn bị nghênh địch...

Theo sát hơn mười môn khách, năm mươi mấy giáp binh quân Hán cũng ủa lên.

Người cuối cùng chạy vào cổng thành là môn khách của Trần Hy - Vương Hoàng. Thăng oắt này vừa vào đến cổng thành liền quát tháo đám người Hạng Trang đang đứng ở hai bên trấn giữ cổng thành: - Còn ngr ra đó làm gì? Đóng cổng thành, mau đóng cổng thành lại!

- Rồ! Hạng Trang đáp cái rụp, sau đó nhân lúc Vương Hoàng quay người liền đâm một đao vào giữa lưng gã.

Mũi đao sắc bén liền cắm phập vào giữa lưng Vương Hoàng, rồi chòi ra ở trước ngực gã, thân hình to lớn của Vương Hoàng loạng choạng, được vài bước thì bỗng dừng lại, khá khó khăn mới cúi được cái đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên ngực mình tự nhiên mọc ra một lưỡi đao dài, vài giọt máu dính trên lưỡi đao lạnh lùng từ từ rớt xuống.

Gần như cùng lúc Hạng Trang ra tay, Công Tôn Toại và năm mươi mấy tử sĩ Tiên Đăng cũng đã như những con sói đói ăn ồ ạt chém tới những giáp binh quân Hán vừa mới đặt chân tới cổng thành, năm mươi giáp binh quân Hán bị giết không kịp trở tay, ít nhất có hơn bốn mươi cái đầu bị trúng côn từ phía sau rồi nhanh chóng gục xuống, mấy tên còn lại bị kiếm chém cho tả tơi!

Trong vòng không đầy mười lăm phút, Vương Hoàng và năm mươi giáp binh quân Hán đã bỏ xác tại chỗ!

Nhìn thấy cảnh tượng ghê người ấy, mười mấy cự binh bị ép dồn sang hai bên cổng thành bỗng bỏ chạy tứ phía, vừa chạy vừa hoảng hốt hô hoán: - Không xong rồi, gian tế đã vào thành, gian tế chà trộn vào thành rồi...

Vừa mới xoay người xuống ngựa, đang chuẩn bị lên thành đốc chiến, nghe thấy tiếng hô hoán, Trần Hy liền quay đầu lại, đợi đến khi nhìn rõ tình hình trong cổng thành hai mắt liền tối sầm lại suýt nữa thì ngất xỉu! Hầu Thường đang đứng cạnh Trần Hy cũng kinh ngạc hai mắt trừng trừng, hắn không thể nào ngờ rằng, năm mươi thợ rèn mà hắn tự ý dẫn vào thành này lại là gian tế của phiến quân!

Nhưng, Trần Hy tuy kinh ngạc nhưng không bị rối loạn, liền rút ra bội kiếm, quay đầu nhìn một lượt mười mấy môn khách, thét lớn: - Các vị nghĩa sĩ, thời điểm triển hiện dũng khí của các vị đã đến! Ai có thể giúp ta giành lại cổng thành, thưởng vạn tiền! Ai có thể giúp ta đánh lui phiến quân, giữ chắc Ngao Thương, thưởng mười vạn tiền!

Đúng là trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu, Trần Hy vừa dứt lời, mười mấy môn khách liền đã mất lộ hung quang, hò nhau kéo xuống cổng thành, ở trên thành số nhiều môn khách cũng đang chen nhau chạy xuống, thậm chí còn có mấy cự binh tuổi đã cao cũng cầm kích hung hãn lao xuống, thật là không biết chữ chết viết như thế nào.

Trong cổng thành, Hạng Trang lặng lẽ thối lui, ngoài cổng thành, năm trăm tử sĩ Tiên Đăng tay cầm cung đã lên sẵn tên chen nhau mà tới, dưới núi Ngao Thương, hai ngàn võ binh hăm trận cũng đã như sóng biển ào tới, chỉ dựa vào ba ngàn cự binh già yếu và mấy trăm môn khách của Trần Hy ở trong thành Ngao Thương lúc này là không thể ngăn cản được mũi quân tiên phong của quân Sở!

Đại cục đã định, Hạng Trang không còn cần phải lên trước làm gương để khích lệ sĩ khí của quân lính nữa.

Công Tôn Toại lại hoành đao mà lên, trùng mắt quát: - Đại Sở Tả Tư mã Công Tôn Toại ở đây, kẻ nào dám lên xin chết?

Một môn khách của Trần Hy không nói một lời, múa kiếm đâm tới Công Tôn Toại, Công Tôn Toại không né, không tránh, đột nhiên bước lên trước một bước chém ngang một đao, lưỡi đao vừa nặng vừa sắc xé không mà tới, tiếng gió như tai, nhanh như điện lưỡi đao nhắm vào tên môn khách kia mà chém tới, tên môn khách tái mét mặt mày toan thu thế tháo lui.

Công Tôn Toại cười bả lả, người không dám dùng mạng đổi mạng, chưa chiến đã thua rồi!

Trong chớp mắt, đao thế chém ngang của Công Tôn Toại dừng lại đột ngột, rồi vẫn nhanh như điện đâm thẳng đến yết hầu của tên môn khách nọ.

Tên môn khách vẫn đang rút chân lui ra sau, căn bản không kịp né tránh, liền bị một đao của Công Tôn Toại đâm xuyên cổ họng. Cuối cùng tên môn khách thế đến hùng hổ cũng đã bị Công Tôn Toại đánh bại! Võ nghệ của tên môn khách đó có lẽ cũng rất khá, nhưng cái mà hắn học là kỹ thuật đánh nhau, hướng đến chiến thắng, còn cái mà Công Tôn Toại học là kỹ thuật đánh cược mạng sống, mục đích là giết người!

Nháy mắt, mười mấy môn khách chạy đầu tiên cũng đã tới, một mình Công Tôn Toại đương nhiên không thể ngăn chặn đám sát thủ đông như vậy, liền lùi ra sau vài bước đứng vào hàng ngũ tử sĩ, năm mươi tử sĩ Tiên Đăng sớm đã tổ chức thành đội hình chiến đấu gắn kết, xếp thành năm hàng, cứ mười người một hàng, sống chết thủ chắc cổng thành, môn khách của Trần Hy không tiếc mạng xông đến đánh chém, nhưng những tử sĩ Tiên Đăng vẫn sừng sững không chút dao động!

63. Chương 63: Kế Sách Của Lão Già

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 63: Kế sách của lão già

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dưới núi Ngao Sơn, mấy vạn dân đói vẫn còn đang hốt hoảng chạy ngược chạy xuôi.

May thay, giáp binh của “ quân Hán “ ập đến từ phía Tây không truy sát bọn họ, mà thuận thế đánh dồn lên cổng thành Ngao Thương, thế đến như ong vỡ tổ. Chỉ một lát sau, những giáp binh của quân Hán tay phải cầm đao, tay trái cầm khiên đã đứng rải khắp con đường lên núi và hai bên sườn dốc.

Cách đó mấy trăm bước, hai bóng người lặng lẽ leo lên một hòn núi nhỏ.

- Đông Bá, chuyện này là thế nào? - Một cô nương có khuôn mặt đẹp, phong tư yếu điệu đưa mắt nhìn xa xăm than thở, hỏi - Sao lại có quân Hán đến tấn công Ngao Thương vậy? Bọn họ làm vậy chẳng phải là tự mình đánh mình sao?

- Những kẻ công thành không phải là quân Hán. - Đông Bá lắc lắc đầu, đáp - Có lẽ là quân Sở!

- Quân Sở ư? - Cô nương xinh đẹp bỗng chững lại, đôi mắt có vẻ suy tư nói: Lẽ nào là Hạng Vũ?

- Hạng Vũ đã thua trận Cai Hạ và chết rồi. - Đông Bá lại lắc đầu, nói với giọng điệu không chắc chắn lắm - Đây có lẽ là tàn binh quân Sở ở Đãng quận, nhưng xem ra không giống lắm, lão nô cũng không dám khẳng định.

- Ủ. - Tiểu cô nương xinh đẹp lại khê thờ dài, hỏi xa xăm - Xem tình hình, e rằng Ngao Thương không thể giữ được nữa rồi.

- Vâng. - Đông Bá gật gật đầu, trả lời một cách rất chắc chắn, - Ngao Thương thì chắc chắn không thể giữ được rồi, đám quân Sở công thành kia rõ ràng không phải là đội quân bình thường, đó chính xác là một đội quân tinh nhuệ! Cuộc chiến Thần Lộc năm xưa, lão nô từng có may mắn tận mắt nhìn thấy năm vạn tinh binh quân Sở của Hạng Vũ, quân Sở trước mặt tuy không phải là quân của Hạng Vũ nhưng cũng không khác gì nhiều!

Tiểu cô nương xinh đẹp lại càng bị thương nói: - Chúng ta khó khăn lắm mới thuyết phục được Trần Hy đồng ý mở kho phát gạo, nấu cháo cứu tế bách tính nước Ngụy, nào ngờ mới phát gạo được một ngày, Ngao Thương lại bị quân Sở đánh chiếm mất, quân Sở thật quá tàn bạo, e rằng phen này bách tính nước Ngụy lại phải hứng chịu một trường hạn kiếp rồi!

- Vâng. - Đông Bá cũng cảm khái nói - Sinh vào thời loạn, thật là không may.

- Nhưng bách tính đã không bị cô độc... - Tiểu cô nương xinh đẹp dần bớt nét bị thương trên khuôn mặt, đột nhiên nói - Đông Bá, ta muốn đến doanh trại quân Sở, xin tha mạng cho bách tính nước Ngụy!

- Công chúa, điều đó thật không đáng! Đông Bá nghe vậy cả kinh.

Tiểu cô nương xinh đẹp lắc lắc đầu, thản nhiên nói: - Đông Bá, điều mà một nữ nhi yếu đuối như ta có thể làm cho bách tính nước Ngụy cũng chỉ có vậy thôi...

#####

Trong thành Ngao Thương, trận kịch chiến đang hồi quyết liệt.

Đại đội tử sĩ của tiểu đoàn Tiên Đãng cũng đã tới, năm mươi tử sĩ tử thủ ở cổng thành cũng bắt đầu phản công.

Dưới thế tấn công sắc bén vô song của tử sĩ Tiên Đãng, mấy trăm môn khách của Trần Hy đã tử thương quá nửa và cuối cùng đã bại trận, Trương Xuân mình nhuốm đẫm máu tiến tới trước mặt Trần Hy, thảm thiết nói: - Đại nhân, phiến quân mạnh quá không ngăn được, cổng thành đã không giữ được rồi!

Trần Hy vẫn lạnh lùng, cho dù Trương Xuân không nói thì Hần cũng đã nhìn thấy, chỉ trong phút chốc một toán tử sĩ của phiến quân đã như thủy triều tràn qua cổng thành đánh vào trong thành Ngao Thương. Dù là đám môn khách mà Hần đã tiêu tốn gần hết tài sản để chiêu mộ hay ba ngàn cựu binh già yếu cũng đều không thể ngăn cản bước chân của tử sĩ quân phiến loạn!

Lúc này, Trần Hy gần như không dám tin vào mắt mình, một đội phiến quân lại có thể chiến đấu anh dũng với sức mạnh vô địch không thể ngăn cản như vậy, rốt cuộc bọn họ từ đâu chui ra?

Đây tuyệt đối không phải là dư đảng quân Sở ở Đãng Quận, tuyệt đối không phải!

Trần Hy nghiêng rằng chèo chèo, gã không cam tâm tự kết thúc đời mình ở nơi này, gã nói: - Đi, lui về giữ Phong Hỏa Đài!

Tần Thủy Hoàng khi xây dựng thành Ngao Thương đã không cho xây Phong Hỏa Đài trên đỉnh Ngao Sơn, Phong Hỏa Đài được nhắc đến ở đây là do Trần Hy xây dựng sau khi nhậm chức Ngao Thương lệnh, đồng thời đã có giao ước với năm thành lân cận là Quảng Võ, Thành Cao, Huỳnh Dương, Kinh Ấp rằng nếu Ngao Sơn đốt lửa thì Lệnh trưởng năm thành phải đem toàn bộ binh mã hỏa tốc chi viện!

Khi Trần Hy dẫn hơn trăm môn khách rút lên tới Phong Hỏa Đài ở trên đỉnh núi thì ba ngàn cựu binh già yếu ở trong thành Ngao Thương đã bị tiêu diệt gần hết, toàn bộ Ngao Thương gần như đã bị phiến quân khống chế hoàn toàn.

Trần Hy thở dài rồi lệnh cho những môn khách đốt lửa lên, để cầu viện năm thành lân cận.

Tuy Trần Hy biết, dù có huy động cả lực lượng phòng thủ của năm thành Quảng Võ, Thành Cao, Huỳnh Dương, Kinh Ấp thì e rằng cũng không thể giành lại Ngao Thương, nhưng việc đã đến nước này gã đâu còn cách nào khác? Gã chỉ còn biết trông chờ vào kỳ tích sẽ xảy ra, mong sao viện quân năm thành nói trên sẽ có thể cầm cự với phiên quân cho đến khi Lữ đại nhân dẫn quân tới!

#####

Trong thành Ngao Thương, những doanh trại dựng lên lưng chừng núi, nha môn và hàng loạt những căn hầm cùng các kho lương thực lộ thiên, tất cả đều đã rơi vào tay quân Sở, những tử sĩ Tiên Đăng cũng đã nhanh chóng đánh phá cửa các căn hầm, chỉ thấy bên trong rất một màu vàng suộm của hạt kê, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra thơm ngát.

- Là hạt kê, mẹ kiếp toàn là kê cả, hahahaha!

- Mẹ nó chứ, phen này chúng ta không còn bị đói bụng nữa rồi, haha!

- Ông trời ơi, khắp vùng đồi núi bạt ngàn này toàn là những hầm ngầm và kho thóc, nhiều đến thế ư?

- Không biết là có bao nhiêu lương thực nhưng chắc chắn đủ cho năm ngàn người chúng ta ăn trong vài năm, hahaha.

Trong lúc hơn trăm tử sĩ Tiên Đăng đang cười nói giả lả, Công Tôn Toại đã bước tới, nét mặt lạnh lùng, vừa đi vừa mắng: - Đám nhãi nhép các người, tụ tập ở đây nhao nhao cái gì chứ? Không nhìn thấy quân Hán ở trên đỉnh núi đã đốt lửa hiệu rồi sao? Mau lên đó phá cho ta, giết sạch quân Hán bên trong, không chừa một tên!

- Rõ! Hơn trăm tử sĩ Tiên Đăng răm rắp tuân lệnh rồi xoay người đi lên núi.

- “ Khoan đã! “ Đúng lúc này, một tiếng nói lớn từ phía dưới truyền tới, Công Tôn Toại và hơn trăm tử sĩ Tiên Đăng vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạng Trang đang bước tới, hai bên và phía sau là cờ xí rờm rợp của các tướng Úy Liêu, Võ Thiệp, và Hoàn Sở, Quý Bồ. Úy Liêu đi sau Hạng Trang, vừa đi vừa nói: - Công Tôn Toại, đừng có làm bừa!

- Hử? Công Tôn Toại nghe thấy vậy thì đầu óc bỗng mơ hồ khó hiểu.

Úy Liêu giải thích: - Tên Trần Hy kia là một cường hào của nước Ngụy, không những có nhiều môn khách mà còn rất có tiếng tăm ở nước Ngụy, nếu hôm nay chúng ta giết hắn, thì những cường hào khác của nước Ngụy sao dám kết giao với quân Sở ta nữa?

Công Tôn Toại vâng vâng dạ dạ nghe lời, dẫn đám tử sĩ Tiên Đăng lui xuống.

Ngay sau đó, Hạng Trang quay đầu dặn dò Kinh Thiên: - Kinh Thiên, lập tức phái người bao vây Phong Hỏa Đài, không cho những người ở bên trong xuống núi, nhưng cũng không được trêu chọc bọn chúng!

Tuy Úy Liêu đề nghị không giết Trần Hy nhưng Hạng Trang cũng không có ý định chiêu hàng kẻ tráo trở này.

- Rõ! - Kinh Thiên đáp lớn, rồi quay đầu lệnh cho hai quan tư mã đi cùng - Hai người dẫn theo quân lính của mình lên vây chặt Phong Hỏa Đài trên đỉnh núi cho ta! Không có lệnh của ta, không ai được manh động tấn công, nếu có người ở bên trong chạy ra, cứ theo luật giết không cần hỏi, đi mau! Hai quan tư mã tuân lệnh rồi ngay lập tức dẫn quân lên đỉnh núi.

Lúc này Hạng Trang mới quay người lại nói với Công Tôn Toại và đám tử sĩ Tiên Đăng: - Tiểu đoàn Tiên Đăng có công đánh chiếm Ngao Thương, các tướng sĩ của tiểu đoàn bất luận tước vị cao hay thấp đều thăng một cấp! Năm mươi tử sĩ cùng Công Tôn Toại tử thủ ở cổng thành thăng hai cấp, những người hy sinh được ghi vào sử sách, sau này con cái sẽ được kế thừa tước vị của họ!

Nghe vậy, Công Tôn Toại và đám tử sĩ Tiên Đăng liền hò reo vang động cả núi rừng, những võ binh hăm trợn ở xung quanh vây lại nhìn họ bằng ánh mắt đầy sự thán phục. Chế độ tước vị của quân Sở là học theo nhà Tần trước đây, cũng được chia làm hai mươi cấp gồm: Công sĩ, thượng tạo, trăm niêu, bát canh, đại phu... quan nội hầu, triệt hầu. Tước vị càng cao thì việc thăng cấp càng khó hơn.

Trong tiếng hò reo của tử sĩ Tiên Đăng, Hạng Trang từ trong đám đông văn sĩ lui ra sau rồi đi vào nha phòng.

Vào đến nha phòng, Vũ Thiệp nói: - Thượng tướng quân, Trần Hy đã đốt lửa Phong Hỏa, quân phòng thủ ở các thành xung quanh như Kinh Ấp, Tác Ấp, Thành Cao, Huỳnh Dương chắc sẽ vì vậy mà đến cứu viện, không đầy hai ngày nữa lực lượng phòng thủ ở Tam Châu, Dĩnh Châu, Trần Quận, Đằng Quận, Đông Quận cũng sẽ hay tin, chỉ bằng bây giờ chúng ta đốt sạch Ngao Thương, sau đó đánh về phía Đông tới Đại Lương?

Thật là người tính không bằng trời tính, không ai có thể ngờ Trần Hy lại cho xây Phong Hỏa Đài trên đỉnh Ngao Sơn!

Vốn dĩ quân Sở định bỏ qua số kê gạo của Ngao Thương để đổi lấy thanh danh nhưng một khi Phong Hỏa Đài đã đốt lửa, các quận huyện sẽ biết mà đến cứu viện. Khi đó dù là tinh binh của quân Ngụy đã bình Bành Việt điều động hết, chỉ còn lại mấy vạn cựu binh già yếu nhưng nếu có người cầm quân giỏi thì chưa biết chừng mấy vạn cựu binh già yếu ấy cũng có thể đối phó được với quân Sở, và như vậy sẽ không đạt được mục đích!

Càng nguy hiểm hơn, một khi Phong Hỏa Đài trên Ngao Sơn được đốt lửa, quân phòng thủ Đại Lương cũng sẽ nhanh chóng biết được tình hình!

Trên thực tế, trận tập kích Ngao Thương lần này thật sự là có chút may mắn, nếu không phải có nhiều sự trùng hợp cộng với ma xui quỷ khiến thì e là quân Sở không thể dễ dàng đắc thủ như vậy! Còn Đại Lương lại là quốc đô của Lương Quốc, việc phòng bị chắc chắn là rất chặt chẽ, nếu tin tức Ngao Thương thất thủ được truyền đến thì việc quân Sở muốn tập kích Đại Lương nhân lúc đối phương không đề phòng nhằm dễ dàng đắc thủ thật là chuyện hoang tưởng.

Nếu bây giờ đốt sạch Ngao Thương và kiên quyết đánh về phía Đông đến Đại Lương chưa biết chừng còn có thể nhân lúc tin tức còn chưa truyền tới mà bất ngờ tập kích hạ được Đông Lương, nếu do dự thì nhiều nhất là trong vòng hai ngày quân phòng thủ Đông Lương sẽ thông qua các đầu mối đưa tin mà biết được việc Ngao Thương đã thất thủ, tới lúc đó thì quân Sở chỉ có thể tấn công trực diện mà thôi.

Tuy Hạng Trang rất tin tưởng vào khả năng chiến đấu của quân Sở, nhưng dù sao thì Đại Lương cũng là quốc đô của Lương Quốc, đương nhiên là thành sẽ cao hào sẽ sâu, lực lượng phòng thủ có lẽ cũng không ít, nếu quân Sở đánh trực diện thì con số tử thương chắc chắn sẽ rất nhiều! Với vốn liếng hiện nay của Hạng Trang, liệu có thể chịu được mấy lần tiêu hao với quy mô lớn như vậy?

Hạng Trang nhất thời có chút chần chừ do dự bèn quay đầu lại nhìn Ủy Liêu.

Sắc mặt Ủy Liêu cũng nặng nề không kém, đứng trước những lựa chọn như thế này thật làm người ta rất khó xử, một bên là số kê gạo vô tận của Ngao Thương, một bên là quốc đô của Lương Quốc - Đại Lương, bên nào nặng? Bên nào nhẹ? Thật là khó mà nói cho được!

Đi lòng vòng trong đại sảnh, Ủy Liêu vô tình nhìn thấy trên chiếc bàn đặt ở chính giữa đại sảnh có một chiếc quan ấn, ánh mắt bỗng trở nên sáng rực, vội tiến tới cầm lấy chiếc quan ấn, nhìn qua quả nhiên là quan ấn của Ngao Thương lệnh Trần Hy! Ủy Liêu mừng rỡ, nói như gào lên: - Thượng tướng quân, giờ này có một kế, hơn năm mươi thành trì của nước Ngụy có thể truyền hịch mà hạ!

64. Chương 64: Truyền Hịch Hạ Thành

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 64: Truyền hịch hạ thành

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Sao? - Khuôn mặt Hạng Trang hơi chút biến sắc, nói - Tất cả hơn năm mươi thành trì của đất Ngụy lại có thể đều nhờ truyền hịch mà có thể đánh hạ được sao?!

- Lần này, rõ ràng là Hạng Trang đã không theo kịp được tư duy nhanh nhạy của lão già Úy Liêu. Vừa đây còn đang bàn thảo xem có nên phóng hỏa đốt sạch kê lương ở Ngao Thương không rồi sau đó Đông tiến tấn công Đại Lương thì trong chớp mắt lão già này lại nói, toàn bộ hơn năm mươi thành trì của nước Ngụy lại có thể chỉ dựa vào truyền hịch mà có thể đánh hạ, điều này có quá xa vời không?

Sắc mặt Vũ Thiệp thay đổi trông thấy, đầy hoài nghi nói: - Quân...quân...quân sự, không phải ngài đang nói giỡn đấy chứ?!

Các tướng còn lại Quý Bố, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Cao Sơ, Kinh Thiên đều đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tin, Hoàn Sở lấy tư cách là người lớn tuổi nhất không chút kiêng nể nói: - Quân sự, ngài không thể nói nhảm?

Cũng khó trách Vũ Thiệp và các tướng lại có phản ứng như vậy, bởi vì trên đất Ngụy quân Sở không có căn cơ nào đáng kể dù là năm xưa khi Hạng Vũ khởi binh chống Tần đã từng xây dựng một số thành trì trên đất Ngụy! Ngoài ra, nếu nói bách tính nước Ngụy không có thiện cảm với quân Hán thì đối với quân Sở lại là căm ghét đến tận xương tủy. Ấy vậy mà Úy Liêu lại nói có thể truyền hịch để bình định đất Ngụy, điều này sao có thể?

Trước sự hoài nghi của các tướng lĩnh cũng như ánh mắt như đang chờ đợi lời giải thích, Úy Liêu chỉ khẽ cười rồi đưa tay vuốt vuốt bộ râu dài được chăm chút rất cẩn thận của mình, một lúc sau mới ung dung nói: - Thượng tướng quân, ngài còn nhớ kế hoạch ban đầu của chúng ta là hành quân ngàn dặm tiến đánh Ngao Thương rồi đánh về phía Đông tới Đại Lương chứ?

- Đương nhiên là nhớ, chẳng phải là muốn ép vua nước Lương là Bành Việt phải về kinh để tự cứu mình sao?

- Tốt, vậy lão xin hỏi thượng tướng quân, việc đánh chiếm toàn bộ đất Ngụy có thể ép Bành Việt hồi kinh hay không?

- Cái đó còn phải nói sao? Nếu quân ta có thể đánh chiếm toàn bộ đất Ngụy thì Bành Việt e rằng chỉ còn nước tức tởm mà hồi kinh, khi đó ngay cả Lưu Bang cũng khó mà ngăn cản được ông ta! - Nói đến đây Hạng Trang ngừng lại rồi lại nói: - Nhưng vấn đề là ở chỗ, khắp nơi trên đất Ngụy đều do quân Lương hoặc quân Hán kiểm soát, làm thế nào mà truyền hịch để bình định đây?

Vũ Thiệp cũng hoài nghi tột độ nói: - Tuy tinh binh đất Ngụy đã bị Bành Việt rút đi hết nhưng vẫn có thể gom được khoảng dăm ba vạn tàn binh già yếu, còn quân ta thì không quá năm ngàn, nếu hai bên đánh nhau tinh binh của ta tuy có thể một chọi mười nhưng nếu quân Lương dựa vào thành mà cố thủ thì e là quân ta cũng không thể làm gì được?

- Cái này cứ từ từ nghe lão phu nói đã. - Úy Liêu cười nói: - Trước hết nói về năm thành trì là Kinh Ấp, Sách Ấp, Quảng Vũ, Thành Cao, Huỳnh Dương, năm thành này là lá chắn của Ngao Thương, lại có thành cao hào sâu, nếu Thượng tướng quân cho quân đánh chiếm lần lượt từng thành một, thì không chỉ hao tổn thời gian và công sức mà còn có thể tử thương vô số, nhưng có được ấn tín của Trần Hy rồi thì đánh chiếm năm thành này thật dễ dư trở bàn tay!

- Dễ như trở bàn tay!? Các tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Kinh Thiên, Cao Sơ, Tiêu Khai lại đưa mắt nhìn nhau.

Hạng Trang, Ngu Tử Kỳ sắc mặt không chút biến động, họ đã lơ mờ đoán ra suy nghĩ của Úy Liêu, chuyện này cũng cần có chút bài bản.

Kiếp trước Hạng Trang đã từng đọc “ Tam Quốc Diễn Nghĩa “ , thấy trong đó có đoạn như thế này, sau giành thắng lợi trong trận tập kích Nam Quận Gia Cát Lượng đã lấy binh phù ấn tín của Tào Nhân và dễ dàng điều động lực lượng phòng ngự của Kinh Châu, Tương Dương đi chỗ khác, sau đó cho Trương Phi, Quan Vũ, Triệu Vân tấn công và đánh chiếm được Kinh Châu và Tương Dương. Điều này tuy là câu chuyện hư cấu trong diễn nghĩa nhưng tác dụng của binh phù ấn tín thì không phải là hư cấu!

Quả nhiên, nói xong Úy Liêu liền lấy ra ấn đồng đặt lên mặt bàn, cười nói: - Trần Hy đã đốt lửa hiệu ở Ngao Sơn, là hộ thành của thành Ngao Thương, năm thành Kinh Ấp, Sách Ấp, Quảng Vũ, Thành Cao, Huỳnh Dương tất sẽ hay tin mà điều động lực lượng quân phòng thủ chạy đến cứu viện, khi đó việc phòng bị của năm thành đó chắc chắn sẽ bị sơ hở, chỉ cần năm bức công hàm quân ta sẽ có thể một mạch đánh hạ năm thành này dễ như bỡn!

Hạng Trang nghe vậy thì mừng rỡ, vội nói lớn: - Hoàn Sở, Quý Bồ, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ, Cao Sơ nghe lệnh!

- Có mặt tướng! Năm tướng Hoàn Sở, Quý Bồ, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ, Cao Sơ đồng thanh lên tiếng tiến lên trước, xếp thành một hàng ngang.

Hạng Trang lại lệnh cho Vũ Thiệp khẩn trương soạn năm bức thư giấu, rồi kêu Úy Liêu đóng ấn niêm phong của Ngao Thương Lệnh, sau đó lần lượt giao cho năm người bọn Hoàn Sở. Úy Liêu dặn dò cẩn thận bọn Hoàn Sở men theo đường nhỏ mà tiến quân, đồng thời tăng cường lực lượng thám báo, tuyệt đối không được giáp mặt với viện binh của quân địch, lại lần lượt rả tai từng người, lúc đó năm người mới lĩnh mệnh rời đi.

Đợi cho năm người bọn Hoàn Sở đi khỏi, Hạng Trang lại nói: - Quân sư, ngài nói tiếp đi, truyền hịch bình định đất Ngụy như thế nào!

Úy Liêu gật đầu, nói tiếp: - Thượng tướng quân, sau khi năm tướng Hoàn Sở, Quý Bồ... giả mạo đại quân của Long Thư, Phạm Tăng đánh chiếm được Kinh Ấp, Sách Ấp, Quảng Vũ, Thành Cao, Huỳnh Dương thì lực lượng phòng thủ năm quận Dĩnh Xuyên, Trần Quận, Đãng Quận, Đông Quận, Tam Xuyên chắc chắn sẽ vô cùng kinh sợ, cái này gọi là kế nghi binh!

- Hay cho kế nghi binh! - Hạng Trang vỗ tay khen nói - Cứ như vậy thì chừng nào lực lượng phòng thủ các quận trên còn chưa làm rõ thực hư của quân ta thì tuyệt đối không dám tùy tiện tiến đến tấn công rồi!

Úy Liêu gật đầu, lại nói: - Mà quân của Lưu Bang và các lộ chư hầu còn đang ở rất xa ngoài sông Hoài Tứ, chỉ ít trong vòng nửa tháng không thể về tới đất Ngụy, như vậy quân ta ít nhất có được nửa tháng, thượng tướng quân, trong nửa tháng đó chúng ta có thể làm được rất nhiều việc! Việc truyền hịch bình định đất Ngụy thì có gì đáng nói chứ?

Bình tĩnh như Hạng Trang lúc này cũng đã nhận thấy tim mình đang đập thành thịch!

Vũ Thiệp không nhịn được cắt ngang lời Úy Liêu, nói: - Nhưng vấn đề là các quận trên đất Ngụy cũng có thể tăng cường phòng bị?

- Dù có tăng cường phòng bị thế nào cũng vô ích! - Úy Liêu nói, - Tôn Tử nói, thuật dụng binh dùng mưu mới là thượng sách, sau đó đến ngoại giao, tiếp theo là dùng đến quân lính và cuối cùng là hạ sách công thành, do vậy nếu đem quân đánh chiếm từng thành trì một của đất Ngụy chỉ là hạ sách! Một là, thời gian không cho phép, hai là quân số của ta ít, không thể trụ được những trận chiến kiểu bên nào nhiều quân bên ấy thắng được.

- Quân sư! - Kinh Thiên vội nói, - ngài đừng úp mở nữa, rốt cuộc là đánh như thế nào?

- Đã nói, đã nói, haha. - Úy Liêu khoát tay cười nói - Bành Việt thống trị đất Ngụy mới được vài năm, căn cơ còn ít, trong khi đó tất cả cường hào, thế tộc và dân đen đất Ngụy vẫn hướng về nước Ngụy xưa, lúc này nếu có thể có hậu duệ của Ngụy Vương đứng ra kêu gọi, lại thêm có được Đại Sở và lương kê ở thành Ngao Thương làm hậu thuẫn thì cường hào, thế tộc và dân đen đất Ngụy sẽ như mây mà quy tụ lại!

- Hậu duệ của Ngụy Vương? - Vũ Thiệp ngạc nhiên nói, - Cả nhà Ngụy Báo đã bị giết, nhà Ngụy Cữu thì..., nước Ngụy còn có Vương duệ sao?

Chỉ thấy Hạng Trang vui mừng đắc chí, nói là hậu duệ Ngụy Vương nhưng không nhất thiết phải là hậu duệ của Ngụy Cữu hay Ngụy Báo, mà có thể là người đi đường này hoặc là người đi đường khác, thậm chí cũng có thể là Trần Hy, kẻ đang bị vây khốn trên đỉnh Ngao Sơn. Chỉ cần anh nói giống và người khác tin như thế thì người đó là hậu duệ của Ngụy Vương!

Còn về tầng lớp hào cường thế tộc trên đất Ngụy, tuy một bộ phận đã quy thuận đi theo Bành Việt đến Hoài Tứ, nhưng số buồn chán thất chí cũng không ít, những người không được Bành Việt chia sẻ lợi ích đó

có sự ăn rơ rất cao, một khi có người đứng ra cầm đầu, bọn họ chắc chắn sẽ răm rắp làm theo mà tiến hành khởi nghĩa vũ trang.

Thử hỏi, trong lịch sử có cuộc tạo phản nào mà không có sự tham gia của cường hào thế tộc?

Cho dù là đám quê mùa như Trần Thắng, Ngô Quang cũng có một lượng lớn cường hào thế tộc quy thuận dưới trướng, huống hồ là Vương duệ chân chính của Ngụy quốc đứng ra khởi binh?

Bởi vậy, chỉ cần có người mang danh hậu duệ Ngụy Vương đứng ra khởi binh thì dù thân phận của người đó là thật hay giả, số cường hào thế tộc trên đất Ngụy đến đâu quân chắc chắn không ít.

Nếu hậu duệ Ngụy Vương đó có thêm sự hỗ trợ của Đại Sở thì số cường hào thế tộc trên đất Ngụy đến đâu quân sẽ càng nhiều hơn.

Và nếu hậu duệ Ngụy Vương đó có thể đem số kê lương ở Ngao Thương viện trợ cho bách tính đất Ngụy thì có lẽ không chỉ có mình tầng lớp cường hào thế tộc đất Ngụy quy thuận mà có khi là toàn bộ bách tính đất Ngụy sẽ răm rắp đi theo!

Nếu như vậy, khắp đất Ngụy chẳng phải là sẽ trở thành thế Phong Hỏa Liễu Nguyên (khắp đồng lửa cháy - ND) sao?

Và nếu như vậy, các thành trì Trần Quận, Đãng Quận, Đông Quận, Dĩnh Xuyên, Tam Xuyên trước đây vốn thuộc nước Ngụy căn bản sẽ không cần phải đưa quân đến đánh nữa, những cường hào thế tộc răm rắp một lòng kia tuyệt đối sẽ không mềm lòng nường tay, bọn họ chắc chắn sẽ kích động bách tính giết chết các Huyện trưởng, Huyện lệnh, thậm chí là Quận thủ, sau đó dâng thành đầu hàng!

Nghĩ đến đây, Hạng Trang không kìm được nữa liền vỗ bàn khen: - Quân sư, tính toán hay lắm!

Úy Liêu mỉm cười, nói: - Thượng tướng quân, để nâng cao khả năng uy hiếp đối với quân phòng ngự trên đất Ngụy và cải thiện thanh danh của Đại Sở trên đất Ngụy một cách tốt nhất, đừng ngại đem quân đóng giả làm Tiên Vương, lấy danh nghĩa của Tiên Vương mà hù dọa viện quân các thành phải rút lui, sau đó mở kho Ngao Thương đem số kê lương phát hết cho bách tính Ngụy, thì bách tính Ngụy tất sẽ vứt bỏ hiềm khích trước kia mà ca tụng Tiên Vương nhân nghĩa!

Vũ Thiệp, Kinh Thiên lại một lần nữa biến sắc, thầm nghĩ không biết quân sư đang muốn làm gì? Cho người đóng giả Tiên Vương ư?

Hạng Trang thì không hề có chút hờn giận, chỉ chau mày nói: - Nhưng đi đâu tìm người đó bây giờ?

Úy Liêu chỉ vào Công Tôn Toại lúc này đang đứng trang nghiêm ở ngoài cửa, nói: - Thượng tướng quân, Công Tôn Toại thì thế nào?

- Công Tôn Toại? Hạng Trang bỗng quay đầu, chỉ thấy Công Tôn Toại đang ôm đao đứng ngoài cửa, thân cao tám thước, thân thể cường tráng, diện mạo cũng cực kỳ oai hùng, trước giờ Hạng Trang quả thật không để ý, bây giờ nhìn nhận tỉ mỉ mới phát hiện Công Tôn Toại có vài phần giống Hạng Vũ, chỉ có thiếu bộ râu dài cứng cáp!

Úy Liêu nghĩ ngợi rồi nói tiếp: - Thượng tướng quân, về việc hậu duệ của Ngụy Vương, vẫn nên phái người đi tìm, tốt nhất là tìm được dòng dõi Vương thất cổ Ngụy, xa bao nhiêu đời không thành vấn đề, đương nhiên, nếu thật sự không tìm được thì tìm đại một người cũng được, dù gì thì chuyện này cường hào thế tộc đất Ngụy cũng đã có tính toán trước.

Hạng Trang gật gật đầu, liền dặn dò Kinh Thiên: - Kinh Thiên, việc này giao cho ngươi vậy!

- Rõ! Kinh Thiên đáp cái rập, lĩnh mệnh bước ra.

Hạng Trang lại nói với Vũ Thiệp: - Vũ Thiệp tiên sinh, phiên ngài lấy danh nghĩa Tiên Vương và Ngụy Vương thảo một bảng cáo thị, nói là Đại Ngụy đã phục quốc, Đại Sở Bá Vương và Ngụy Vương sẽ mở kho Ngao Thương, lấy kê lương trong kho cứu tế dân đói, rồi hãy tìm thêm người chép thành nhiều bản, trong vòng ba ngày phải dán khắp các quận huyện!

- Rõ! Vũ Thiệp vái chào, lĩnh mệnh bước đi.

Hạng Trang lại ngẩng đầu nói lớn: - Công Tôn Toại, ông vào đây!

Công Tôn Toại đáp lời bước vào, chấp tay nói: - Thượng tướng quân có gì căn dặn ạ?

Hạng Trang nhìn cái cằm trơn nhẵn của Công Tôn Toại, bỗng nhiên nói: - Đi, mau phái người đi lấy ít tóc về đây, để quân sư giúp ông làm bộ râu giả!

65. Chương 65: Hạ Liên Năm Thành

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 65: Hạ liên năm thành

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Huỳnh Dương Huyện ủy Tư Mã Nặc mặc giáp kín người đang tuần thị hoạt động phòng ngự trên thành.

Hai giờ trước, trên núi Ngao Sơn bỗng bốc lên cột khói hiệu, theo thỏa thuận của Ngao Thương lệnh với năm thành, hễ thấy có khói hiệu thì nhất định là đã bị tấn công, khi đó năm thành Kinh Ấp, Sách Ấp, Quảng Vũ, Thành Cao, Huỳnh Dương phải cấp tốc chi viện, do vậy Huỳnh Dương lệnh không dám chậm trễ, lập tức tập hợp hơn ngàn cựu binh già yếu vội vàng chạy tới Ngao Thương.

Vốn dĩ quân phòng ngự của thành Huỳnh Dương không nhiều, nay Huỳnh Dương lệnh lại phái hơn ngàn người đi, khiến trong thành chỉ còn lại hơn năm trăm người. Tư Mã Nặc hạ lệnh đóng cổng thành, giới nghiêm không cho bất kỳ ai ra đường, không được tụ tập gây náo động, lại lừa hết những nông dân khỏe mạnh lên tường thành tăng cường phòng bị. Nhưng dù vậy Tư Mã Nặc vẫn cảm thấy bất an, hẳn muốn tự mình lên thành đi thị sát việc phòng bị.

Trong lần thứ tư Tư Mã Nặc thị sát đến cửa Bắc, thấy trên con đường lớn ngoài thành bỗng xuất hiện một toán bốn năm trăm quân Hán đi tới.

Tư Mã Nặc vội lệnh cho quân lính gấp rút chuẩn bị cung tên, sau đó núp sau lỗ châu mai vườn người ra thét lớn: - Đứng lại, các người từ đâu tới? Lại còn mang theo thư ấn?

Dưới thành, kẻ cầm đầu của quân Hán hét lớn, giơ bức thư giấu trong tay lên nói: - Phụng Trần Hy đại nhân lệnh cho chúng ta đến để giúp Huỳnh Dương lệnh trấn thủ thành trì, thư ấn của Ngao Thương lệnh ở đây, còn không mau xuống kiểm tra!

- Các người là từ Ngao Thương tới? - Tư Mã Nặc cau mày hỏi, - Trên đường không gặp đại nhân nhà ta sao?

- Nhảm nhí! - Viên tướng quân Hán kia hét kiên nhẫn nói, - Ta đi theo đường nhỏ tới đây, không có gặp!

- Huỳnh Dương lệnh đã dẫn quân đến chi viện cho Ngao Thương rồi! - Tư Mã Nặc cười nói, - Không phải Ngao Thương bị tấn công sao? Các người sao không ở lại Ngao Thương thủ thành mà còn đến Huỳnh Dương làm chi?

- Ngao Thương vốn không bị tấn công! - viên tướng quân Hán ở ngoài thành thản nhiên nói, - Lửa hiệu ở trên núi Ngao Sơn là do gian tế quân địch nhân lúc quân ta không phòng bị đã đốt lên, Trần Hy đại nhân lo rằng đây là kế điệu hổ ly sơn của quân giặc nên mới lệnh cho bốn tướng dẫn quân hỏa tốc tới Huỳnh Dương giúp trấn giữ thành trì, tên trọc kia, ta đã nói nhiều như thế, người còn không mau cho người xuống kiểm tra thư ấn?

Tư Mã Nặc vẫn nghi ngờ, liền nói: - Hay là người dùng tên bắn thư ấn lên thành đi.

- Nói láo! Viên tướng quân Hán giận tím mặt, nói: - Muốn kiểm tra thì cho người xuống, không muốn thì thôi, ta sẽ dẫn quân về Ngao Thương, Huỳnh Dương nếu có gì sơ xuất sẽ hỏi tội người! Lời đánh thép nói xong, viên tướng quân Hán kia quả nhiên quay đầu ngựa, xem ra là muốn đem quân về Ngao Thương thật.

Tư Mã Nặc nghe nói như vậy thì mặt bỗng biến sắc trông thấy, vạn nhất nếu lửa hiệu trên núi Ngao Sơn đúng là do gian tế quân giặc đốt lên, mà nếu đúng là quân giặc dùng kế điệu hổ ly sơn thì rất có thể Huỳnh Dương sẽ là mục tiêu tấn công số một của chúng! Dù sao thì so với các thành Quảng Vũ, Thành Cao, Kinh Ấp, Sách Ấp thì Huỳnh Dương mới đúng là huyện ấp thực sự, màu mỡ rõ ràng là nhiều hơn.

Hơn nữa, Tư Mã Nặc cũng biết ở giao giới giữa Đãng Quận và quận Tam Xuyên quả thực là có một toán giặc lớn đang hoạt động, nghe nói còn là tàn dư của Hạng Sở, vạn nhất bọn tàn dư Hạng Sở đến xâm phạm biên giới thật thì chỉ dựa vào năm trăm cự binh già yếu trong thành chưa chắc đã giữ được thành. Nghĩ vậy, Tư Mã Nặc vội nói: - Ấy, tướng quân khoan đã, để hạ quan cho người xuống ngay!

Viên tướng quân Hán miễn cưỡng ghì cương ngựa quay đầu lại, nói: - Vậy thì mau lên!

- Được rồi, được rồi, xin tướng quân đợi chút, ta cho người xuống ngay. Tư Mã Nặc vừa nói vừa khấn trương cho người dùng giỏ đưa viên tiểu sứ giả xuống dưới thành. Viên tiểu sứ giả tuy trong lòng sợ hãi nhưng lại khi đã xuống thành thì chỉ có thể vờ như dững cាំ đi qua con kênh trấn thành, rồi lấy thư găm từ trong tay vị tướng quân Hán ra xem, quả nhiên là thư ẩ của Ngao Thương lệnh, không phải là giả.

Ngay lập tức viên tiểu sứ giả quay đầu lại hô lớn: - Đại nhân, đúng là thư ẩ của Ngao Thương lệnh!

Bấy giờ Tư Mã Nặc mới yên tâm, nói: - Mau, mau lên, mau thả cầu treo xuống, mở cổng thành ra!

Chốc lát chiếc cầu treo đã được hạ xuống, cánh cổng thành nặng nề cũng được từ từ mở ra, viên tướng quân Hán dẫn hơn trăm quân từ từ tiến vào thành, đợi đến khi đi qua cổng thành viên tướng quân Hán kia mới lộ nụ cười gian xảo, Tư Mã Nặc đang xuống thành nghênh đón vừa hay thấy viên tướng quân Hán nhe răng cười thì không khỏi ngáy người ra.

Ngay sau đó, viên tướng quân Hán kia đột nhiên ngửa cổ lên trời cười lớn: - Hahahah, diệu kế của quân sư quả nhiên lợi hại!

Dứt lời, viên tướng quân Hán kia liền nói khô khốc: - Nhớ thành Huỳnh Dương này, năm xưa ta dẫn mấy vạn tinh binh, tấn công ào ạt mấy tháng ròng cũng không vào được cửa, chưa từng nghĩ rằng hôm nay lại có thể dễ dàng đoạt được như vậy!

Tư Mã Nặc cả kinh nói: - Người không phải là tướng giữ thành Ngao Thương? Người... người... người, người là ai?

Viên tướng quân Hán kia lại nhả răng cười nói: - Lão là Đại Sở Thượng tướng quân Long Thư, xuống gặp Diêm Vương đừng có báo sai tên!

Nói xong, viên tướng quân Hán liền vung đao chém xuống, đầu của Tư Mã Nặc liền bay lên trong không trung, cho đến giờ phút ấy trên khuôn mặt của Tư Mã Nặc vẫn đầy vẻ không tin vào chuyện đang diễn ra. Đại Sở Thượng tướng quân Long Thư? Việc này không thể nào, Long Thư chẳng phải đã bị Tề Vương giết chết bên sông Duy sao? Làm sao hắn có thể sống lại chứ? Lẽ nào... Long Thư chưa chết!?

Chỉ tiếc là Tư Mã Nặc vĩnh viễn không thể biết được đáp án.

Viên tướng quân Hán kia đương nhiên không thể là Long Thả, mà là Đại tướng quân tiên phong Hoàn Sở.

Sau khi Hoàn Sở một đao chém chết Tư Mã Nặc liền gơ đao lên hét lớn: - Đại Sở Thượng tướng quân Long Thả, phụng mệnh Bá Vương dẫn năm vạn đại quân đến đánh chiếm Huỳnh Dương, các người còn không mau đầu hàng?

Tức thì những cự binh già yếu của quân Hán khắp trên dưới thành bỗng tan tác như ong vỡ tổ, kẻ thì quỳ xuống xin hàng, đa số lại quay người bỏ chạy.

Hoàn Sở cũng không cho quân vây giết mà phái một bộ phận trấn giữ Huỳnh Dương thành, đồng thời nghiêm khắc trấn an thành nội.

Gần như cùng với lúc Hoàn Sở đánh chiếm được Huỳnh Dương, Quý Bồ, Tiêu Khai cũng đã dẫn năm trăm khinh binh men theo đường nhỏ đến được Quảng Vũ, Sách Ấp, lúc này chuyện xảy ra biến cố ở thành Ngao Thương vẫn chưa kịp truyền ra, dựa vào thư tín có dấu ấn của Ngao Thương lệnh, Quý Bồ và Tiêu Khai cũng đã không tốn chút sức lực dễ dàng lừa mở được cổng thành.

Gần hai tiếng sau, Cao Sơ, Ngu Tử Kỳ cũng dễ dàng chiếm được Thành Cao và Kinh Ấp ở xa hơn chút.

Đến lúc này, toàn bộ năm hộ thành xung quanh Ngao Thương đã bị quân Sở chiếm hạ, đồng thời một tin tức vô cùng đáng sợ cũng đã nhanh chóng lan truyền khắp đất Ngụy: - Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ dẫn năm mươi vạn quân tiến công vào đất Ngụy, năm tướng trong đó có đại tướng Long Thư, Phạm Tăng cũng đã chia nhau dẫn năm vạn tinh binh tấn công Huỳnh Dương, Quảng Vũ, Thành Cao, Kinh Ấp, Sách Ấp!

#####

Trong thành Ngao Thương, Hạng Trang đang cùng Úy Liêu thị sát các hầm ngầm.

Hai người đi ra từ hầm ngầm chứa đầy thóc gạo, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy khắp núi đồi bạt ngàn nào là thóc lúa, tựa như một kho thóc lộ thiên vậy, nhưng ở trong các hầm ngầm ở trong lòng đất còn cất giấu nhiều hơn, đâu chỉ có sự nguy nga? Hạng Trang không cảm được cũng có chút cảm khái, chỉ với quy mô rộng lớn của Ngao Thương và số kê thóc vô tận cất giấu trong kho cũng đủ để tưởng tượng đế quốc Tần năm xưa hùng mạnh thế nào!

Nhưng một đế quốc mạnh như vậy mà chỉ ba năm ngắn ngủi sau khi Tần Thủy Hoàng chết đã bị diệt vong thật khiến người ta không khỏi tiếc thay!

Suy xét kỹ lưỡng thì sau khi Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ, trong vòng mười năm đã làm được ba chuyện lớn lưu danh sử xanh nhưng cũng đã phạm phải một sai lầm chí mạng, ông ta đã xây dựng một hệ thống pháp luật đồ sộ và hiệu quả nhưng lại phạm một sai lầm lớn là đã quên không quy định chế độ tuyển chọn hoàng đế mới, kết quả là đã gây ra bi kịch đế quốc Tần bị chia rẽ rồi tự diệt vong!

Đứng đằng sau Hạng Trang Úy Liêu cũng có chút cảm khái như vậy, nhìn kho lương thực mênh mông đại địa trước mắt, ông cũng không kìm nổi cảm xúc của mình hồi tưởng lại tình cảnh năm xưa bạch y nhập Tần.

Ngày đó, Úy Liêu hào hoa phong nhã, Thủy Hoàng đế Doanh Chính cũng vừa mới đôi mươi, thần thái hùng anh, quân thần hai người đã thức trắng bốn đêm không ngủ, đốt đuốc bàn đại kế tiêu diệt sáu nước Quan Đông, lại từng ngồi cùng xe thăm thú hơn trăm huyện của sáu quận nước Tần, để khảo sát tường tận quốc lực và quân lực của Tần quốc, chưa từng thua kém Hiếu Công Vệ Ưởng!

Trong lúc hai người Hạng Trang và Úy Liêu đang bồi hồi cảm khái, phía sau bỗng có tiếng bước chân gấp gáp.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tần Ngư đang vội vàng chạy tới, gãi hỏn hển nói: - Thượng tướng quân, có khách đến thăm.

Hạng Trang gật đầu rồi nhìn về Úy Liêu nói: - Quân sư, Ngao Thương rộng quá, đi thị sát từ đầu đến cuối không biết khi nào mới hết, hay là giao cho Kinh Thiên vậy, chúng ta về trước.

Úy Liêu không có lý do nào để từ chối liền cùng Hạng Trang trở về Ngao Thương nha phòng.

Vừa mới bước vào đại sảnh của nha phòng, Hạng Trang đã thấy một bóng người phong tư yếu điệu, vóc dáng yêu kiều.

Tiểu cô nương đó nghe thấy tiếng bước chân cũng quay đầu lại nhìn, Hạng Trang sau khi nhìn rõ dung mạo của cô nương thì nhất thời thần người, thì ra tiểu cô nương kia là người con gái đẹp hồi sáng nói về Trần Hy sau lưng ông ta.

- Là ông? Cô nương xinh đẹp nhìn kỹ Hạng Trang, bất giác cũng có chút bất ngờ.

Người đàn ông trung niên kia chốc lát đã đề cao cảnh giác, liền tuốt kiếm chắn trước mặt tiểu cô nương xinh đẹp. Tiểu cô nương xinh đẹp này và gã đàn ông trung niên kia đương nhiên là công chúa của nước Ngụy xưa Ngụy Vô Ương và hộ vệ của nàng Đông Bá rồi.

Thấy Đông Bá tuốt kiếm, Tần Cơ cũng ngay lập tức tuốt kiếm chắn trước mặt Hạng Trang.

Hơn mười cận vệ canh gác ở ngoài đại sảnh nha phòng cũng thi nhau rút kiếm rồi hò hét xông vào bên trong, chốc lát đã vây kín Ngụy Vô Ương và Đông Bá.

Nhìn thấy hai bên kiếm đã tuốt khỏi vỏ, Ngụy Vô Anh không khỏi thở dài buồn chán, nói: - Đông Bá, mau thu kiếm lại.

Đông Bá bất đắc dĩ chỉ biết thu kiếm tra vào vỏ rồi lui ra sau vài bước. Lúc này Ngụy Vô Anh mới bước lên nhẹ nhàng chấp tay thi lễ với Hạng Trang, nói: - Tiểu nữ Ngụy Duyệt, tự Vô Ương, ra mắt tướng quân.

Hạng Trang thản nhiên đáp lễ, nói: - Đại Sở Thượng tướng quân, Hạng Cơ, tự Trang.

Tiếng nói vừa dứt, Hạng Trang chợt cảm giác thấy có người đứng sau kéo áo giáp của mình, lấy làm lạ quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Ủy Liêu đang liên tục đưa mắt ra hiệu với ông ta, đồng thời còn nói nhỏ: - Thượng tướng quân, cứ tiếp tục như vậy.

Hạng Trang bị lão già này làm cho mu mê, liền cáo tội với Ngụy Duyệt Vô Ương rồi cùng Ủy Liêu đi vào sảnh lịch.

Vừa bước vào sảnh lịch, Ủy Liêu liền hưng phấn lạ thường nói: - Thượng tướng quân, trong sách nói về lễ nghĩa có viết: Trai hai mươi lập tự, gái mười lăm cũng là, cô nương này có tên, có họ lại có cả tự nữa, đủ thấy xuất thân cao quý! Quan trọng hơn là, cô ta đã mang họ Ngụy lại còn có vệ sĩ đi theo bảo vệ! Thượng tướng quân, thân phận người con gái này thật là vô cùng cao quý!

- Vậy sao? - Hạng Trang chợt hiểu ra - Ý tiên sinh là, cô ta là công chúa của cổ Ngụy?

Ủy Liêu nói: - Nếu không phải là công chúa của cổ Ngụy thì cũng là hậu duệ của Vương thất!

- Haha, cái này đúng là đi mòn giày sắt tìm không ra, cười ngựa xem hoa lại được vàng! Chúng ta đang tìm hậu duệ Vương thất của cổ Ngụy thì cô ta lại tự mình tìm đến cửa! Nói đến đây Hạng Trang ngừng lại, như chợt nghĩ ra điều gì, ông ta cau nhãn mày nói: - Nhưng, quân sư, tiểu cô nương này là con gái, có thể hiệu lệnh được hào cường thế tộc đất Ngụy không?

Ủy Liêu xoa xoa tay, cười nói: - Thượng tướng quân người thật là hồ đồ, một thân con gái đương nhiên không thể hiệu lệnh cường hào đất Ngụy rồi, nhưng Thượng tướng quân là đàn ông, là Thượng tướng quân của Đại Sở, lại là hào kiệt hiếm có ở đời! Nếu ngài có thể trở thành rể của Vương thất cổ Ngụy, chẳng phải là có thể danh chính ngôn thuận ra mặt hiệu lệnh cường hào đất Ngụy sao?

- Ý tiên sinh là ta sẽ lấy vị tiểu cô nương kia? Mắt Hạng Trang thoáng lộ tinh quang.

- Sao, Thượng tướng quân còn không muốn? Ủy Liêu vuốt vuốt bộ râu dài, cười cười nói.

- Haha. - Hạng Trang xoa xoa tay, bỗng ngựa cổ cười lớn nói: - Hahaha... Hay! Cứ làm như vậy đi!

66. Chương 66: Hạng Vô ?

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 66: Hạng vô ?

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai người lập tức trở lại đại sảnh, Hạng Trang tự tại ngồi xuống ghế.

Hắn mời Ngụy Duyệt ngồi vào vị trí, Ngụy Duyệt đáp lễ ngồi xuống ghế bên phải Hạng Trang, Ủy Liêu thì ngồi xuống phía bên trái, Đông Bá ẩn kiếm đứng ngay phía sau Ngụy Duyệt.

Sau khi chủ khách đã ngồi hết, Ủy Liễu đột nhiên hỏi:

-Nghe giọng nói, Duyệt nương hình như là người nước Ngụy?

Ngụy Duyệt thản nhiên nói:

-Tổ tiên tiểu nữ ngày trước có di cư tới Ngụy quốc, đến nay đã được hơn hai trăm năm rồi.

Ủy Liễu gật gật đầu, lại nói với Ngụy Duyệt vài câu không đầu vào đâu, sau đó lại hỏi:

-Không biết công chúa điện hạ lần này tới Ngao Thương, là vì có việc gì?

-Chi nữ mất nước, đâu dám nhận làm công chúa!

Ngụy Duyệt nói tới đây, bỗng dừng ý thức được không đúng.

Ủy Liễu cùng Hạng Trang nhìn nhau cười, thân phận của Ngụy Duyệt đích thị là công chúa, không có gì nghi ngờ cả.

Ngụy Duyệt khẽ thở dài, biết ngay thân phận của mình đã bại lộ, lập tức đứng dậy hướng về phía Hạng Trang, Ủy Liễu nhẹ nhàng thi lễ, nói:

-Mất nước chi nữ, thân phận ra sao không quan trọng, lần này ta sở dĩ liệu mình tới Sở doanh, chỉ có một chuyện muốn nhờ, mong rằng thượng tướng quân có thể thương tiếc Ngụy dân, bớt tạo ác nghiệt.

-Thương tiếc ngụy dân, ít tạo ác nghiệt?

Hạng Trang lạnh lùng thốt:

-Bản tướng quân sao phải nghe người?

Ngụy Duyệt lại thở dài tiếp lời:

- Thượng Tướng Quân nếu có thể đáp ứng, Vô Ương tình nguyện làm trâu làm ngựa, nô tỳ nguyện không hề oán hận. “

-Công chúa.

Đông Bá nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt, bước lên hai bước.

Ngụy Duyệt chỉ khe khẽ lắc đầu, Đông Bá đành phải thu tay rút về phía sau, trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu, hẳn quyết chí thề bảo hộ Công chúa, hiện tại lại phải trở mặt nhìn Công chúa điện hạ trở thành nô tì của Thượng Tướng Quân Sở quốc! Giờ khắc này, Đông Bá đã âm thầm quyết định, chỉ cần chờ mọi chuyện ổn thỏa, sẽ tự sát để tạ ơn tiên vương.

Hạng Trang lạnh lùng nói:

-Vì cứu Ngụy dân, hi sinh lớn như vậy, có đáng không?

Ngụy Duyệt nhẹ nhàng lắc đầu:

-Thượng Tướng Quân người sai rồi, việc này không phải có đáng hay không, chỉ là có đồng ý hay không thôi.

-Hay, nói rất hay, câu không phải là có đáng giá hay không, mà là có đồng ý hay không rất hay. Công chúa trọng tình cảm như vậy, thật khiến người khác khâm phục.

Hạng Trang bỗng nhiên đứng dậy, chấp hai tay sau lưng bước đi thong thả vài bước, bỗng đột nhiên bước quay đầu lại, nghiêm nghị nói:

-Công chúa có tin không, bản tướng quân không chỉ không muốn tạo sát nghiệp ở đây mà còn muốn phát lương thực của Ngụy dân cơ.

Ngụy Duyệt sắc mặt biến đổi:

-Nói vậy, chẳng phải đây là cái phúc của Ngụy dân sao?

-Tuy nhiên

Hạng Trang nói tiếp:

-Công chúa hãy đáp ứng bản vương một điều kiện.

Ngụy Duyệt chân thành đứng dậy, hướng về phía Hạng Trang đáp lễ, nghiêm túc nói:

-Chỉ cần Thượng tướng quân đối tốt với Ngụy dân, Vô Ương điều kiện gì cũng bằng lòng.

Ngoài thành Ngao Thương, Huỳnh Dương, Quảng Võ, Tác Ấp và ba lộ quân Hán già yếu đã hợp binh lại một chỗ, đồng thời hướng về phía Ngao Thương vội vàng cấp tiến, ba đường viện quân, Huỳnh Dương Tư Mã Tín binh lực nhiều nhất có khoảng một nghìn năm trăm quân già yếu, Tư Mã Tín lại là thân tín của Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch, đương nhiên sẽ là chủ tướng của ba lộ quân.

Trên đường gấp rút tiếp viện Ngao Thương, đám người Tư Mã Tín cứu giúp không ít dân đói, không ngờ đám dân đó lại luôn miệng một lời nói là có một đường quân Hán quyết chiếm Ngao thương, điều này khiến Tư Mã Tín cảm thấy khó hiểu, Ngao thương có quân Hán đóng giữ, tại sao quân Hán lại tiến công chiếm thành chứ. Như vậy chẳng phải người nhà đánh người nhà sao?

Cũng may Ngao thương không còn ở xa, chân tướng sẽ sớm được sáng tỏ thôi.

Ba lộ quân Tư Mã Tín mới chạy tới ngoài thành Ngao Thương, bên trong thành liền kéo lên những tiếng kèn không ngừng, cửa thành chợt mở rộng, một đội quân áo giáp mở cửa đi ra, từ xa nhìn vào, chỉ thấy trong thành bây giờ có tới rất nhiều quân Hán thân thể cường tráng, cùng với mấy ngàn thị chúng.

Quảng Võ thất thanh nói:

-Những binh lính cường tráng trên Lương quốc chẳng phải đã bị Lương vương triệu tập hết rồi sao?

Tác Ấp nhíu nhíu mày, đoán:

-Chẳng nhẽ đám quân này là quân Hán tinh nhuệ từ Quan Trung triệu tập tới sao?

Tư Mã Tín trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói:

-Để ta lên hỏi rõ xem, không nên cái gì cũng không rõ như vậy.

Lập tức Tư Mã Tín giục ngựa đi ra, tới hai quân trước trận, cao giọng quát hỏi:

-Tại hạ Huỳnh Dương Tư Mã Tín, không biết đối diện là vị tướng quân nào? Xin giới thiệu cho tại hạ được biết.

Tư Mã Tín vừa dứt lời, trận kì của quân Hán phía đối diện liền mở ra, viên đại tướng từ từ trong đám võ tướng kia đi ra, chỉ thấy viên tướng kia cưỡi một con ngựa đen, một con tuấn mã bốn vó màu tuyết trắng, trên người khoác áo giáp lông lân, đầu đội kim tử quan, cầm trong tay đại thiết kích sáng lóa.

Tư Mã Tín khẽ nhíu mày, người này có chút quen quen, dường như đã gặp qua ở đâu đó.

Tư Mã Tín là thân tín của Lã Trạch, ở Hàm Dương có gặp qua Hạng Võ, lúc đó khoảng cách quá xa, cho nên nhìn không rõ, bằng không hẳn đã sớm nhận ra.

Tuy nhiên, Tư Mã Tín không nhận ra chứ không phải người khác cũng không nhận ra.

Trong lúc Tư Mã Tín còn đang suy nghĩ, Quảng Võ cùng các tác ếp bỗng chốc thay đổi sắc mặt, sau đó quay đầu ngựa vội vã bỏ chạy.

Tư Mã Tín ôm quyền trên lưng ngựa, chào nói:

-Xin hỏi, tôn tính đại danh của tướng quân?

Võ tướng phía đối diện mỉm cười, quát to:

-Quả nhân họ Hạng, tự Võ, người là ai?

-Hạng...Hạng Võ?

Tư Mã Tín lập tức thay đổi sắc mặt, ấp úng nói:

- Người người người, người là Hạng Võ?

-Còn không mau khai danh tính nhà ngươi?

Võ tướng trước mặt giờ cao thiết kích, diễm nhiên nói:

-Quả nhân ta quyết không giết người vô danh tính.

Tư Mã Tín sắc mặt trắng bệch...Hạng Võ? Không ngờ lại là Hạng Võ?

Chả phải Hạng Võ đã bị Quán Anh chém chết bên bờ Ô Giang sao? Tại sao lại chưa chết chứ?

Tư Mã Tín trong lòng vô cùng hoảng sợ, đã tính tới việc thúc ngựa bỏ chạy, nhưng cũng bởi vì quá sợ hãi nên chân mềm nhũn ra, lao từ trên lưng ngựa xuống đất, hai gã quân Sở tiến lên đỡ y, Tư Mã Tín ngóc đầu nhìn lên thì chỉ thấy đám quân mình đã sớm bỏ chạy hết.

Chính cái gọi là, người có tên, cây có bóng! Hạng Võ hiển hách hung danh, thật quả không sai chút nào!

Nghe nói đối diện là Hạng Võ, Huỳnh Dương, Quảng Võ và tứ ngàn quân Hán già yếu sớm đã bỏ chạy, chúng còn ném cả binh khí đi mà chạy, giờ khắc này, bọn họ chỉ hận không có thêm đôi cánh bay cho nhanh. Trước sau chưa tới nửa khắc, đám quân Hán già yếu đã chạy sạch trơn, đến cái bóng cũng chẳng thấy đâu nữa.

Trên đỉnh núi, Trần Hi đang chờ kì tích xảy ra nhìn thấy cảnh tượng đó, y sớm đã tức giận hộc máu mồm rồi.

Trương xuân, Hầu Sưởng và mười mấy môn khách khẩn trương tiến lên đỡ Trần Hi, y tỉnh dậy, thở dài nói:

-Việc đã đến nước này, không còn đường nào khác để đi , chứ vị, không bằng ta hàng quân Sở đi? “

Chúng môn khách đều ôm quyền nói:

- “ Ta thề sống chết đi theo đại nhân. “

Sáng sớm cùng ngày, Thành Cao lệnh người mang tin tới Lạc Dương.

Kêu mở cửa thành, người đưa tin liền một mạch thúc ngựa tới chỗ của Quận thủ tam xuyên Lã Trạch, hai gã quân Hán giáp sĩ bỗng nhiên nhìn cái tướng mạo phong trần mệt mỏi của người đàn ông đang chạy tới kia, lập tức tiến mình lên trước quát to:

-Người kia mau dừng lại, đây là trọng địa của Quận thủ nha công sở, còn dám tiến lên, lập tức giết không tha.

-Ngao Thương, cấp, cấp báo...

Người đưa tin nói không ra hơi, liền ngã bổ nhào xuống đất.

Hai gã giáp sĩ quân Hán mau chóng tiến lên nâng dậy, mang người đưa tin đã bất tỉnh nhân sự kia vào.

Hai gã quân Hán không dám chậm trễ, khẩn trương mang người đàn ông đó tới chỗ người gác cổng nghỉ ngơi, sau đó mang bức thư tín bằng tre nặng trên lưng y gỡ xuống, mang thẳng tới hậu nha.

Thư phòng hậu nha, Lã Trạch đang phê duyệt các công văn được đệ trình.

Quận Tam Xuyên lưng y Hàm Cốc, nhanh ách Hồ Lao, Tỷ Thủy là vùng đất hay xảy ra tranh chấp, hơn nữa, điều khó tránh được là quận Tam Xuyên lại có Lạc Thủy, Y Thủy ngang qua, đất đai phì nhiêu, tươi tiêu tiện lợi, dưới sự thống trị của Lã Trạch, quận Tam Xuyên đã trở thành vùng đất màu mỡ thứ 3 sau Quan Trung và Ba Thục.

Lã Trạch là thê huynh của Lưu Bang, là anh của Vương Hậ Lã Trĩ.

Người đời chỉ biết tới ba vị hào kiệt nhà Hán và ba vị danh tướng nhà Hán, chứ không biết Lã Trạch cũng là một đại tướng văn võ song toàn.

Năm thứ hai Sở Hán tranh bá, sáu trăm nghìn đại quân của Lưu Bang bị ba mươi nghìn tinh binh của Hạng Võ đánh bại, y một mình trốn về Huỳnh Dương, nếu không phải Lã Trạch cứu giúp, chỉ sợ Lưu Bang sớm đã

bị Hạng Võ giết chết. Dưới trướng Lưu Bang có nhiều mãnh tướng, như Cật Hấp, Đinh Phục, Phó Khoan, Cổ Gập, Quách Mông, Chu Chấn, họ đều là bộ hạ cũ của Lã Trạch.

Đang phê duyệt công văn, chợt có tên lính tay cầm phong tre hoang mang đi tới, bởi vì hoảng hốt, y thậm chí còn vấp ngã ngay bậc cửa, Lã Trạch có chút không hài lòng, thầm nghĩ không biết xảy ra chuyện gì mà phải hoảng tới vậy?

Tên lính lại lật đặt bò lên, đem thẻ tre tới trước, không kịp chào lạy bấp:

-Đại nhân, không hay rồi, xảy ra chuyện rồi.

-Hoảng cái gì? Trời sắp sụp sao?

Lã Trạch tức giận nói:

-Nói từ từ.

Tên lính hít một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, sau đó nói:

-Khoái mã báo lại, Tây Sở Thượng Tướng Quân Long Thả lĩnh ngũ vạn tinh binh đã lấy Huỳnh Dương, còn có Phạm Tăng cũng đã chiếm được thành cao, còn còn còn nữa, tây Sở bá vương hạng Hạng Võ, đã đã đã lấy lấy lấy ngao Ngao Thương !

-Người nói sao? Hạng Võ?

Lã Trạch bỗng nhiên đứng dậy, quá sợ hãi nói,:

-Hạng Võ?

67. Chương 67: Tai Họa!

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 67: Tai họa!

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Võ? Lã Trạch bình tĩnh lại, trầm tư nói:

-Hạng Võ chẳng phải đã bị chém ở sông Ô Giang rồi sao? Đầu y chả phải đã bị trung sơn hầu Lã Nham dâng cho đại vương rồi sao? Tại sao người còn ở trần thế? Còn có Tây Sở Thượng Tướng Quân Long Thả cùng với Phạm Tăng, cũng đều đã chết nhiều năm, tại sao lại sống lại được chứ?

-Tiểu nhân cũng không rõ.

Tên môn hạ chỉ có thể cười trong đau khổ.

-Truyền kẻ đưa tin vào cho ta.

Lã Trạch nói:

-Hắn đâu rồi?

-Người mang tin tức tới do quá mệt mỏi và kinh hãi, gần như đã chết.

Tên môn hạ lại nói:

-Thế nhưng y đã được cứu tỉnh lại rồi ạ.

-Đi.

Lã Trạch nói:

-Đi xem.

Lúc Lã Trạch dẫn theo quận thừa, quận úy cùng vài chức quan đi tới chỗ người gác cổng, tên mang tin tức mới tỉnh dậy.

Nhìn thấy Lã Trạch, kẻ mang tin tức tỏ rõ vẻ sầu thảm nói:

-Quận thủ đại nhân, đại sự bất thành rồi, Huỳnh Dương, Quảng Võ, Thành Cao, Kinh Ấp còn có các tác ếp khác đều đã bị chiếm mất, Ngao thương cũng đã thất thủ.

Lã Trạch nghiêm nghị nói:

- “ Ngao Thương thất thủ ? “

-Vâng.

Người mang tin tức liên tục gật đầu nói:

-Chính bị Hạng Võ tướng quân chiếm mất.

-Nói hươu nói vượn

Lã Trạch lớn tiếng khiển trách, nói:

-Hạng Võ đã chết, sao có thể sống lại.

-Đại nhân, thật sự là Hạng Võ.

Người đưa tin chỉ tay lên trời thề nói:

-Tiểu nhân thấy, rất nhiều người khác cũng thấy, tất cả mọi nét, từ bộ dạng, khí thái, còn có ô kim giáp, ngựa Ô Truy, đại thiết kích lóng lánh, ngoại trừ Hạng Võ ra, còn ai vào đây nữa.

“ -Nhưng Hạng Võ không phải đã chết sao? “

Lã Trạch không khỏi cũng có chút nửa tin nửa ngờ đứng lên nói.

-Tiểu nhân thật cũng không rõ.

Người mang tin tức cười khỏ nói:

-Có lẽ người ở bờ Ô Giang là Hạng Võ giả.

-Sao người có thể biết đó là kẻ giả mạo?

Lã Trạch nhíu mày nói:

-Nói không chừng, kẻ các người nhìn thấy mới là giả.

-Tiểu nhân cũng không biết người nào là Hạng Võ thật, người nào là giả?

Người mang tin tức lại cười khỏ nói:

-Nhưng, thiên hạ ngoài Hạng Võ, Phạm Tăng, Long Thả ra, còn có ai có khả năng trong giây lát bất ngờ chiếm Ngao Thương, sau đó lại nhanh chóng hạ Huỳnh Dương, Thành Cao, Kinh Ấp, và ngũ thành tác ếp chứ?

-Điều này...

Lã Trạch nghe xong tỏ vẻ sợ hãi.

Đúng vậy, trên đời này ngoại trừ Hạng Võ, còn có ai có thể ở trong vòng một ngày liên hạ Ngao Thương cộng thêm Huỳnh Dương và ngũ thành?

Hơn nữa, Ngao Thương Lệnh Trần Hi là do Lã Trạch tiến cử với Lưu Bang, năng lực của Trần Hi, Lã Trạch biết rất rõ. Trần Hi không chỉ thích dưỡng sĩ, tài năng cũng xuất chúng, tâm tư thì kín đáo, hành sự vô

cùng cẩn thận, lại nói tới việc Ngao Thương là thành kiên cố, có tới mười nghìn đại quân, trong lúc bất cảnh giác cũng khó chiếm được Ngao Thương.

Nhưng hiện tại, Ngao Thương lại đang khiến người khác lo sợ, lẽ nào...đúng là Hạng Võ?

Nghĩ đến đây, Lã Trạch không khỏi thở dài, nếu đúng là Hạng Võ dẫn quân đột kích, quân Sở kia lần này thật đúng là đã lừa gạt toàn bộ thiên hạ, đây chẳng lẽ là âm mưu của quân Sở? ! Chẳng lẽ Hạng Võ không chết, Phạm Tăng cũng không chết? Quân Sở đang muốn tập hợp liên quân chư hầu, sau đó thừa dịp đánh thẳng vào Quan Trung?

Nếu đúng là vậy, chẳng phải là quá đáng sợ sao?

Lập tức, Lã Trạch dựng hết tóc gáy, quay đầu lại nói với quận úy:

-Trần đại nhân, mau lập tức đóng cửa thành Lạc Dương, cấm bất cứ kẻ nào ra vào thành. Đồng thời tăng cường quân canh phòng, một khi phát hiện có người gây chuyện trên đường phố cũng trăm không tha, thêm nữa, cử người tới các huyện, các thành phòng ngự nghiêm ngặt.

Lã Trạch xem như vẫn còn tỉnh táo, cũng biết cách đối nhân xử thế, thậm chí nếu như đúng là Hạng Võ kéo quân tới đột kích, như vậy điều y phải suy xét không phải là làm thế nào thu phục lại Ngao Thương, mà là làm thế nào bảo vệ quận Tam Xuyên! Đương nhiên, âm thầm phái người tăng cường điều tra, xác định xem có đúng là Hạng Võ dẫn quân tới không là điều rất cần thiết.

“ -Vâng! “

Quận úy đồng ý, lập tức lĩnh mệnh đi.

Lã Trạch lại gấp rút trở về thư phòng, vội vàng viết một bức thư, sau đó lại sao ra làm ba bản, giao cho ba gã đang đợi mệnh ở ngoài, dặn dò nói:

-Chọn hảo mã, chia làm ba lộ giao bức thư này đến Hoài Nam, nhớ rõ nhất định phải giao tận tay Hán Vương hoặc Trương Lương, Trần Bình tiên sinh.

-Vâng.

Ba gã thân binh nhận lệnh, tiếp nhận thư mà đi.

Nhìn theo bóng ba gã thân binh đi dần, Lã Trạch như chết lặng, cuối cùng cũng nhẹ nhẹ lắc đầu:

-Binh lực quân Sở vô cùng mạnh, e rằng sẽ có một phen ác chiến...

Cùng lúc đó, quận thủ của Trần quận, Đãng quận, Đông quận và Dĩnh Xuyên cũng nhận được tin tức.

Các quận thủ ai nấy đều có những phán đoán sai lầm, tuy nhiên lần này cũng khó trách, uy danh của Tây Sở bá vương Hạng Võ, Phạm Tăng, Long Thả vô cùng lớn mạnh, Long Thả, Quán Anh là những mãnh tướng nổi danh, Trương Lương, Phạm Tăng lại là những kẻ mưu lược hơn người. Về phần Hạng Võ, càng không cần nhiều lời, ngoại trừ Tề vương, Hán Vương, ai có thể là đối thủ của y?

Cũng giống như Lã Trạch, các quận thủ đều cho rằng kẻ đang chiếm Ngao Thương kia là Tây Sở dư nghiệp giả mạo.

Hết hoài nghi này tới hoài nghi khác, nhưng không ai dám khẳng định đó không phải là Hạng Võ, càng không có ai bỏ mặc, phớt lờ.

Nếu tưởng tượng một chút, không cần tốn nhiều sức lực mà chiếm được Ngao Thương, lại dễ dàng chiếm được năm thành tác ấp, trên đời này có mấy ai làm được điều đó? Chỉ dựa vào sức lực của mấy trăm quân Sở dư nghiệp, làm sao làm ra được hành động long trời lở đất như thế.

Hạng Võ, chỉ có thể là Hạng Võ! Ngoại trừ Hạng Võ, còn có thể có ai? !

Đối mặt với Hạng Võ, Phạm Tăng, Long Thả hiển hách uy danh, các quận thủ chỉ có hai mươi-ba mươi nghìn quân sĩ già yếu, bọn họ muốn xuất binh liều mình dò xét binh lực bên quân Sở cũng không được, vừa gia tăng phòng ngự, vừa tức tốc báo nguy về Hoài Tứ, thỉnh cầu Lưu Bang hoặc Bành Việt hỏa tốc dẫn quân cứu viện.

Hoài Tứ hiện tại đang bước vào mùa mưa, từ nửa tháng trước, mưa dầm liên tục xảy ra.

Bành Việt đi tuần tra một vòng quanh doanh trại, trở về lều lớn thì cả người đã ướt đẫm, đương lúc được các thể thiếp hầu hạ thay xiêm y khô ráo, Khoái Triệt quần áo cũng ướt đẫm tức tốc đi tới.

Hai người ngồi xuống, hai thị tỳ liền mang trà gừng nóng đến.

Khoái Triệt cũng không khách khí, bưng chén trà gừng uống một hơi cạn sạch, lại hỏi Bành Việt:

“ -Đại vương, tình hình như thế nào? “

-Tình hình không được tốt, rất không tốt.

Bành Việt lắc lắc đầu, lo lắng hừng hực nói:

-Quân ta đóng đây đã được hơn một tháng, không hề có chiến sự gì, lại cũng chẳng triệt binh, hơn nữa ở đây mưa dầm liên miên, làm người khó chịu, các tướng sĩ cũng đã lên tiếng oán giận trời đất, nếu còn tiếp tục thế này, ta e sẽ xảy ra chuyện mất.

-Đúng vậy.

Khoái Triệt nói:

-Đại vương, nếu cứ như vậy, lòng quân sớm muộn cũng tan rã! Hơn nữa Hạng Võ Sở quốc đại quân đã bị giết, chỉ còn lại vài nghìn tàn quân, họ đâu có thể làm ra sóng gió gì? Hay là cứ cử ra mấy vạn binh mã bảo vệ bốn phía Đại Biệt Sơn , chứ cần gì phải để tới năm trăm nghìn đại quân các lộ chư hầu khốn thủ ở đây?

-Haizzz

Bành Việt thở dài nói:

-Ta thật cũng muốn hồi Đại Lương, nhưng vấn đề là hồi rồi nói sao với Hán Vương chứ?

-Điều này thì có gì khó?

Khoái Triệt không cho là đúng, nói:

-Lương quân muốn hồi, đại vương đâu thể nói không?

-Nói thì dễ.

Bành Việt khoát tay áo, cười khỏ nói:

- Hán Vương nhân nghĩa, lại đứng đầu thiên hạ chư hầu, nắm hết quyền điều binh trong thiên hạ, nếu ta không tuân lệnh, đó là bất nhân, huống chi Hán Vương đối ta không tệ, phong làm Lương vương, lại cho ta rất nhiều thành trì thổ địa, ta mà bỏ Hán Vương đi, chẳng phải là bất nghĩa sao? Không ổn, không ổn!

-Vậy, lỗi tại hạ sai rồi.

Khoái Triệt vãi đầu, đang muốn phản bác lời mình thì có tiếng người tiến tới.

Bành Việt, Khoái Triệt quay đầu nhìn lên, là đại tướng Lưu Khấu đang xông vào, y không kịp chào liền gấp giọng bẩm:

-Đại vương, tai họa ! Tai họa !

-Làm sao vậy Lưu Khấu, tai họa gì?

Bành Việt nhíu nhíu mày, trong lòng có chút mất hứng:

-Lưu Khấu người là đại tướng Thống soái vạn đại quân , sao lại như tiểu binh sĩ gào to hô hào như khi có động vậy? Người nói tính tình người như vậy, bảo ta làm sao yên tâm đem lương quốc đại quân giao cho người?

Lưu Khấu thở hổn hển giọng điệu gấp gáp nói:

-Đại vương, Đãng quận trưởng vừa mới cấp tốc mã báo lại, nói là Hạng Võ đã mang theo năm trăm ngàn đại quân tập kích Ngao Thương, hơn nữa đám người Long Thải, Phạm Tăng trong vòng một ngày liên hạ

Huỳnh Dương, Quảng Võ, Thành Cao, Kinh Ấp, tác ập ngũ thành! Hiện tại, quân Sở đang chinh đồn binh mã, sớm thấy chúng đang định quét sạch Lương địa.

-Ồ.

Bành Việt thất thanh nói:

-Hạng Võ? Năm trăm nghìn đại quân?

Khoái Triệt cũng khó có thể tin nói:

-Lưu tướng quân, người không có nghe sai chứ? Thật sự là Hạng Võ?

-Đúng vậy, mặt tướng nghe được rất rõ ràng, chính là Hạng Võ! Ngoại trừ Hạng Võ, còn có ai có thể trong vòng một ngày liên hạ lục thành?

Lưu Khấu lau nước mưa trên mặt , lộ vẻ sầu thảm nói:

-Đại vương, chúng ta khẩn trương hồi Đại Lương đi, bằng không toàn bộ lương địa sẽ sớm bị Hạng Võ cấp chiếm, đến lúc đó chúng ta sẽ chẳng khác gì Anh Bố, biến thành loài chó không nhà mà thôi.

-Người người, người người nói vậy!

Bành Việt tức giận, lạnh lùng nói:

-Hạng Võ đã chết, hán đã đã chết!

-Đại vương, người còn không biết sao? Hạng Võ đã chết kia rất có thể là giả mạo.

Lưu Khấu lộ vẻ sầu thảm nói:

-Hạng Võ thật sự chỉ sợ sớm đã trở về Bành thành, thừa dịp chúng ta trấn thủ Hoài Tứ, đã âm thầm triệu tập các bộ hạ cũ, hiện tại rất có thể sẽ thổi quét toàn bộ lương địa , Đại vương, hồi đi!

Bành Việt bỗng nhiên quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm Khoái Triệt mà không nói gì.

Khoái Triệt trong lúc nhất thời cũng đang phán đoán việc này thật giả ra sao, tuy nhiên bất kể như thế nào đây đều là cơ hội cho lương quân điều quân trở, lập tức gạt đầu giục Bành Việt.

Bành Việt lúc này quay đầu hướng ra ngoài lều hét lớn:

-Chuẩn bị ngựa, khẩn trương chuẩn bị ngựa cho ta.

68. Chương 68: Quay Về Lương Quốc.!

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 68: Quay về Lương quốc.!

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tề quốc đại tướng Quán Anh hôm qua vừa hiến cho Lưu Bang một con nai, sáng sớm y đã sai nhà bếp giết thịt, sau khi nấu chín, y mời Trương Lương, Trần Bình đến lều lớn, vừa uống rượu ăn thịt, vừa nói chuyện phiếm cho đỡ buồn, hơn nửa tháng nay, Lưu Bang tâm trạng không tốt, kể cả nói tới việc Thích phu nhân tới múa hát mua vui, y cũng chẳng còn cảm hứng.

Lúc này, Lưu Bang vừa ăn thịt nai vừa tấm tắc khen ngon.

Cách ăn uống của Trương Lương, Trần Bình nhả nhặn hơn kẻ đường phố như Lưu Bang nhiều, quân thần đang thư thái thưởng thức, Hạ Hầu Anh đi nhanh tới, thở dài bẩm báo:

-Đại Vương, người mang tin của quận thừa Đãng quận tới.

Đãng quận thuộc Lương quốc, quận thủ, quận thừa, quận úy, quan viên đều là do Bành Việt bổ nhiệm, chỉ có điều, quận thừa Đãng quận sớm đã bị Lưu Bang mua chuộc, cho nên, khi Bành Việt nhận được cấp báo của quận thừa Đãng quận thì y cũng đã biết được tin tức, còn về người mang tin tức tới chỗ Quận Thủ Tam Xuyên Lã Trạch thì có thể vẫn còn trên đường cấp báo vì quãng đường khá xa.

-Người mang tin tức của quận thừa Đãng quận?

Lưu Bang quơ quơ tay phải, tùy tiện nói:

-Cho hẳn vào.

Hạ Hầu Anh lĩnh mệnh, chốc lát đã đưa người mang tin tức quần áo đã ướt đầm kia đến, hẳn quỳ xuống đất, cởi bao thư đeo trên lưng xuống dâng cao, sau đó tỏ rõ vẻ sầu thảm mà báo:

-Đại Vương, Hạng Võ đã mang theo đại quân Sở quốc chiếm Ngao thương, Huỳnh Dương, Thành Cao, Quảng Võ, Kinh Ấp, sáu thành tác ấp, Đãng quận cũng sẽ sớm bị chiếm thôi.

-Cái gì? Hạng Võ?

-Sáu thành Ngao Thương đều bị chiếm?

Trương Lương, Trần Bình ngơ ngác nhìn nhau, đều không thể tin được.

Lưu Bang giật mình kinh hãi, miếng thịt nai vừa đưa vào miệng, dường như bị chặn ngay cổ họng, muốn xuống không xuống được, muốn lên không lên được, tin này đã làm Lưu Bang mắc nghẹn, chỉ trong chốc lát, sắc mặt y thay đổi, hai mắt trợn trừng, hoa chân múa tay sau đó ngã luôn xuống chiếu.

Trương Lương, Trần Bình thấy có gì không ổn, mau chóng tiến lên nâng Lưu Bang dậy.

Hạ Hầu Anh cũng mau chóng tiến lên, lấy tay đập mạnh vào ngực Lưu Bang, Lưu Bang lúc này mới thở phà một tiếng phun miếng thịt nai trong miệng ra, không kịp lấy lại giọng điệu, y quay người tiến về phía Trương Lương, Trần Bình, nắm lấy ống tay áo hai người, liên tục nói:

-Hồng rồi, hồng rồi, tất cả đã xong rồi, Hạng Võ chưa chết, hẳn vẫn chưa chết!

Không trách Lưu Bang lại giật mình như vậy, Sở Hán tranh bá, năm năm hỗn chiến, Lưu Bang đã chịu nhiều đau khổ dưới tay Hạng Võ, lần này khó khăn lắm mới hạ được y ở Cai Hạ, bức y tự sát ở Ô Giang, những tưởng y đã chết, không thể ngờ được, hiện tại đột nhiên có người tới báo tin Hạng Võ không chết, y còn đem đại quân tới chiếm Ngao Thương.

-Đại vương yên tâm, nhất định người cứ yên tâm, Hạng Võ đã chết, y khẳng định là đã chết.

Trương Lương liên tục an ủi nói:

-Thủ cấp của Hạng Võ đã mục nát ở đáy hồ rồi, y sao có thể sống lại được. Khẳng định tên Hạng Võ kia là giả mạo, bất kể là thế nào, việc này nhất định không phải do Hạng Võ làm.

Trần Bình cũng nói:

-Đúng vậy Đại vương, bất ngờ đánh chiếm Ngao Thương tuyệt đối sẽ không phải là Hạng Võ.

-Ồ, không phải Hạng Võ.

Lưu Bang lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thoải mái nói:

-Ta đã nói rồi thôi, Hạng Võ đã chết, sao có thể sống lại?

Nói tới đây, Lưu Bang nhíu mi hỏi:

-Tuy nhiên, Ngao Thương đã xảy ra việc gì chứ?

-Việc này...

Trương Lương, Trần Bình nhìn nhau, lắc đầu nói:

-Đại Vương, thần cũng không rõ.

Việc này rất khó phán đoán, Trương Lương, Trần Bình tuy rằng mưu kế hơn người, nhưng sự tình cách đây nghìn dặm, họ cũng không thể biết được.

Lưu Bang vuốt râu, bỗng nhiên nói:

-Tử Phòng, chẳng nhẽ chúng ta đã trúng kế của tên tiểu tử Hạng Trang kia rồi?

-Không thể có chuyện đó.

Trương Lương quả quyết nói:

-Tuyệt đối không thể xảy ra việc đó.

Trần Bình cũng nói:

-Đại Vương lo nghĩ nhiều rồi, Lâm Giang quốc đã lâu không có tin tức bị quân Sở xâm phạm biên giới, nếu không xảy ra điều gì ngoài dự liệu thì đám tàn quân Sở kia sớm đã bị tiêu diệt trong thâm sơn rồi.

Trương Lương, Trần Bình tuy rằng lợi hại, nhưng họ cũng chẳng phải thần tiên, họ cũng chỉ suy nghĩ được như người bình thường mà thôi. Họ cũng đâu có tiến vào trong thâm sơn mà do thám được, đâu biết trong rừng có hồ, có trúc, có thể dễ dàng đóng bè mà thoát ra được, hơn nữa, cũng không thể tưởng tượng rằng Hạng Trang, Úy Liễu lại diễn trò xuất sắc như vậy.

-Như vậy...

Lưu Bang lại nói:

-Bắt ngờ đánh chiếm Ngao Thương là ai?

-Đúng vậy. Ai đã bắt ngờ đánh chiếm Ngao Thương?

Trần Bình cũng thấp giọng phụ họa nói:

-Ngao Thương Lệnh Trần Hi là do Lã Trạch đại nhân tiến cử, người này ở Ngụy quốc cũng rất có thanh danh, hẳn không phải là hạng người bình thường, hơn nữa Ngao Thương lại là nơi hiểm yếu, có Huỳnh Dương, quảng vũ, thành cao, kinh áp, tác áp ngũ thành, đâu dễ dàng đánh chiếm?

-Là ai, ai có khả năng đánh chiếm Ngao thương?

Lưu Bang tiếp tục gật gù.

-Đại vương, là ai đánh chiếm Ngao thương giờ không còn quan trọng nữa.

Trương Lương lại thở dài nói:

-Một khi mất Ngao Thương, lương thực của quân sĩ sẽ bị cắt, tin này mà truyền ra ngoài, tinh thần quân sĩ sẽ bị chấn động, hơn nữa Hoài Tứ đang mưa dầm liên miên, các tướng sĩ đều đang muốn hồi quân...

Trần Bình khẽ thay đổi sắc mặt, nói tiếp:

-Nghiêm trọng hơn, Đãng quận như vậy, Lương vương Bành Việt đâu thể ngồi nhìn. Nếu không sai, tin tức này cũng đã tới tai Bành Việt, có lẽ y sớm sẽ tới chỗ đại vương mà từ biệt.

-Bành Việt muốn tới chào từ biệt? Hẳn phải dẫn binh hồi lương quốc?

Lưu Bang liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trương Lương gật gật đầu, im lặng không nói, tình huống này bất ngờ xảy ra, khiến cho toàn bộ kế hoạch của Hán Vương nhiễu loạn, một khi Lương Vương Bành Việt dẫn quân hồi lương địa, các lộ chư hầu còn lại cũng sẽ noi theo, đến lúc đó Lưu Bang làm sao ngăn cản nổi? Một khi các chư hầu vương hồi quốc, Hán Vương có muốn điều trở lại, còn khó hơn cả lên trời!

-Tử phòng, nếu Bành Việt tới từ biệt thật, ta phải làm thế nào?

Lưu Bang lo lắng:

-Để y hỏi quốc?

-Như vậy sao được.

Trương Lương quả quyết lắc đầu nói:

-Đại vương, lúc này để Bành Việt hỏi lương quốc, chẳng khác gì thả cọp về rừng , sau này còn muốn thu binh quyền của y, sẽ rất khó khăn.

-Như vậy...

Lưu Bang cắn chặt răng, trầm giọng nói:

-Lập tức đoạt binh quyền của y.

Lưu Bang xuất thân phổ phường, hành sự cực kỳ tàn nhẫn, y tin rằng, chỉ cần Hàn Tín đứng về bên y, nếu cưỡng ép đoạt quyền, các lộ chư hầu cũng tuyệt đối không dám gây rối, về phần Hàn Tín, Lưu Bang vẫn rất tin tưởng y , ít nhất trước mắt, Hàn Tín tuyệt đối trung thành như con chó săn dưới sự chỉ đạo của Lưu Bang.

Trương Lương trầm ngâm một lát nói:

-Hiện tại đoạt quyền, vừa có lợi vừa có hại, quyết định cuối cùng, tùy thuộc vào Đại Vương.

Dứt lời, Trương Lương cẩn thận phân tích:

-Nếu hiện tại cưỡng ép đoạt quyền, đại vương có sự ủng hộ to lớn của Tề vương, các lộ chư hầu có oán hận cũng tuyệt đối không dám gây rối, nhưng sau khi các chư hầu vương trở về cố quốc, nhất định sẽ chiêu binh mãi mã, nếu đại vương có thể nhanh chóng tiêu diệt quân Sở dư nghiệt, thì nỗi tức giận đó mới nguôi đi được.

Lưu Bang nhú nhú mày, lại nói:

-Nếu không thể nhanh chóng dập tắt quân Sở dư nghiệt thì sao?

Trương Lương thở dài, đáp:

-Nếu không thể nhanh chóng dập tắt quân Sở dư nghiệt, thì các chư hầu vương nhất định sẽ cùng phản loạn, thậm chí còn câu kết với quân Sở, liên kết công phạt Đại vương!

Lưu Bang lại nói:

-Vậy Tử Phòng nghĩ , quân Sở dư nghiệt có thể tiêu diệt một cách nhanh chóng không?

-Điều này...

Thần cũng không dám nói can, Trương Lương lại nói:

-Nhất định phải tới lương quốc, thăm dò tài năng quân sĩ ra sao mới có thể khẳng định được, nếu thần đoán sai, chẳng phải quân sư sai cho Đại vương sao?

Trương Lương dù nói không rõ ràng, nhưng ngụ ý là chỉ khả năng tiêu diệt quân Sở không lớn lắm.

Lưu Bang ngẫm nghĩ một chút, bỗng nhiên mắt lộ ra hung quang, nói thẳng:

-Nếu không, đem giết hết chúng đi.

Trương Lương chợt rùng mình một cái, vội la lên:

-Đại vương không thể, nếu Đại vương thật sự muốn giết các lộ chư hầu, chỉ sợ Tề vương cũng sẽ ruồng bỏ Đại vương !

Lưu Bang buông tay, cười khổ nói:

-Này cũng không được, kia cũng không xong, vậy người nói ta nên làm gì bây giờ?

Trương Lương trầm ngâm một lát, đề nghị:

-Kể sách bây giờ, cũng chẳng có cách nào khác, đại vương tiếp tục lưu lại Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa canh giữ Hoài Tứ, không ngừng vây bắt quân Sở của Hạng Trang, Đại vương cũng nên lấy danh đại nghĩa động viên các lộ chư hầu, cùng với lương quân thảo phạt quân Sở, đợi tới lúc đó sẽ tính bước tiếp theo.

Lưu Bang nhú nhú mày, nói:

-Để Chu Ân ở lại Cửu Giang quận, sẽ ổn chứ?

Chu Ân phản bội Sở về Hán, nguyên do cũng rất miễn cưỡng, để y lưu lại, nếu y phản bội lần nữa thì tính sao?

Trương Lương thở dài nói:

-Đại vương, Cửu Giang quận là căn cứ của Chu Ân, nếu lúc này phái người tới đóng giữ Cửu Giang, rồi đem đại quân của Chu Ân điều tới lương địa, trong lòng y sẽ nghĩ sao?

-Đúng vậy.

Trần Bình cũng nói:

-Làm như vậy còn gì là nhân nghĩa của đại vương nữa?

-Mẫu chốt là đối phó với Chu Ân không khó, lại có Cận Hấp, Lý Tả Xa ở đó, y nhất định không dám manh động.

Trương Lương lại nói:

-Nếu để Hoài Nam vương Anh Bố ở lại Cửu Giang, thì không tới nửa năm, Cửu Giang quận sẽ trở thành đất của Hoài Nam, đại vương lúc đó có muốn điều đại quân Hoài Nam hồi kinh, cũng khó như lên trời vậy.

Lời này của Trương Lương mới thật là mẫu chốt, luận năng lực và uy danh, Chu Ân còn kém xa Anh Bố.

-Xem ra, cũng chỉ có thể như vậy .

Lưu Bang gật đầu, lại nói:

-Nếu các lộ chư hầu không muốn đi, ta phải làm sao?

Trương Lương nói:

-Trong các lộ chư hầu, Tề vương binh lực nhiều nhất, công lao cũng lớn nhất, Đại vương tốt nhất nên tới đại doanh của Tề vương, chỉ cần Tề vương tỏ thái độ ủng hộ, các lộ chư hầu còn lại nhất định không dám phản đối.

Lưu Bang gật gù đầu, quay đầu quát:

-Hạ Hầu Anh, nhanh đi chuẩn bị xe ngựa!

Còn chưa dứt lời, Hạ Hầu Anh liền tiến vào bẩm báo:

-Đại vương, Lương Vương Bành Việt tới thăm!

-Được, tới rất nhanh.

Lưu Bang tức giận nói:

-Vậy để hắn đi cùng ta.

69. Chương 69: Hào Cường Đất Ngụy.!

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 69: Hào cường đất Ngụy.!

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Những ngày gần đây, một tin long trời lở đất đã truyền ra khắp đất Ngụy!

Tây Sở bá vương Hạng Vô tự mình dẫn năm trăm ngàn đại quân đánh vào đất Ngụy, mấy ngày trước đã bất ngờ đánh chiếm Ngao Thương, cướp hết lương thực ở Ngao Thương!

Tây Sở đại tướng Long Thải, Hạng Thanh, Hạng Đà, Hạng Quấn, quân sư Phạm Tăng cũng dẫn năm mươi nghìn tinh binh công chiếm các thành quanh Ngao Thương như Huỳnh Dương, Quảng Võ, Thành Cao, Kinh Ấp và Tác Ấp. Lúc này, quân Sở đang chỉnh đốn binh mã, chờ thời cơ công phạt Đãng quận, Trần quận, Đông quận, Dĩnh Xuyên cùng với quận Tam Xuyên, toàn bộ đất Ngụy sớm muộn gì cũng về tay quân Sở.

Tây Sở Thượng tướng quân Hạng Trang thì đã cưới công chúa nước Ngụy, Ngụy Duyệt Vô Ương.

Tây Sở bá vương đã sắc phong Hạng Trang vì làm Ngụy Quốc Giám quốc, đại Ngụy đã chính thức phục quốc!

Tây Sở bá vương đã chiêu cáo nước Ngụy, y sắp mở kho lương Ngao Thương, lấy lương thực ở Ngao Thương cứu tế dân đói ở Ngụy quốc.

Một khi tin này truyền ra ngoài, toàn bộ cường hào, thế tộc và dân đói ở đất Ngụy sẽ lập tức hành động, nhất là đám dân đói ở các quận, huyện, họ sẽ như thủy triều nhằm Ngao Thương mà tiến lên, năm nay đói kém, kiếm miếng ăn thật khó, lương thực ở Ngao Thương tuy nhiều, nhưng nếu không nhanh chân thì chỉ sợ cũng chẳng còn gì mà ăn nữa.

Đãng quận, huyện Trần Lưu.

Trời vừa mới sáng, một con kỵ mã từ Tây Môn Ngoại chạy như bay qua, lính gác canh giữ đầu thành đứng dậy xem xét, chỉ thấy có ánh hàn quang đang nhằm về phía đầu thành mà tới, y cúi đầu né tránh, cây tiễn dường như sượt qua đầu y, cảm phốc một tiếng vào trụ thượng của hành lang quan sát phía sau.

-Quân giặc đột kích! Quân giặc đột kích!

Tên lính canh gác sợ tới mức tè cả ra quần, lập tức kêu to lên.

Không lâu sau, mười mấy tên Lương quân đã ủa tới, nhưng thủ lĩnh lại là tướng đại Hán hiên ngang, thân cao tám chín thước, dáng vẻ đường đường chính chính, cầm trên tay thanh kiếm hai lưỡi, tên tướng Đại Hán tiến tới chỗ tên lính gác, nói:

-Quân giặc ở nơi nào?

Tên lính sắc mặt trắng bệch, giơ tay chỉ lên trụ quan sát.

Tên tướng nhìn đi nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy cây tiễn trên trụ quan sát ở hành lang, mặt trên có buột bức thư lụa, y tiến lên nhổ cây tiễn ra, mở ra nói:

-Đồ vô dụng, có mỗi phong thư mà cũng dọa được người thành như vậy.

Nói xong, y mở phong thư, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lúc này, mười tên Lương quân cũng tiến tới.

Tên lính già tiến lên hỏi Đại Hán:

-Bàng Ngọc, người đọc lên xem, trong thư viết gì?

Mấy tên Lương quân cũng phụ họa, yêu cầu Bàng Ngọc đọc lên, Bàng Ngọc cuối cùng cũng đành mở phong thư đọc khẽ:

-Tây Sở Bá Vương Hạng Vô, Đại Ngụy Giám Quốc Thượng tướng quân Hạng Trang chiêu cáo phụ lão huyện Trần Lưu, đại Ngụy nay đã phục quốc, yêu cầu đem lương thảo ở Ngao Thương chia cho dân đói ở Ngụy quốc, bất kể già trẻ, trai gái, đều được phát lương thảo.

Bàng Ngọc mới đọc tới đó, bỗng có tiếng quát to trong khoảng không truyền đến:

-Bàng Ngọc, cầm miệng.

Bàng Ngọc cùng với mười mấy tên lương quân lập tức quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Trần Lưu Huyện lệnh cùng với Huyện thừa, huyện úy, Công Tào và mười mấy tên nha dịch vây quanh đang bước lên đầu thành. Huyện lệnh Trần Lưu vừa đi vừa quát:

-Bàng Ngọc, to gan, nói sằng nói bậy, láo loạn lòng quân.

Bàng Ngọc nhú nhú mày, lạnh lùng đáp:

-Tại hạ không dám!

-Còn dám chống chế?

Huyện lệnh Trần Lưu bước tới trước mặt Bàng Ngọc, đoạt lấy phong thư lựa, giận dữ hỏi:

-Bức thư này ở đâu mà ra?

Bàng Ngọc nói:

-Là quân giặc bắn lên thượng thành.

Tiếng nói vừa dứt, mười mấy tên lương quân cũng đều lên tiếng làm chứng.

Vị tướng già cũng ra mặt nói:

-Đại nhân, Bàng Ngọc vốn cũng không muốn đọc, chỉ tại tiểu nhân luôn miệng giục, y cũng trọng tình cảm nên mới đọc, nếu có trách tội, chi bằng trị tội tiểu nhân.

-Câm mồm!

Trần Lưu Huyện lệnh giận tím mặt nói:

-Các người còn muốn bao che cho Bàng Ngọc sao? “

Khuôn mặt tuấn tú của Bàng Ngọc lập tức không che dấu được sự oán giận, trầm giọng nói:

-Đại nhân, phong thư này đích thực là do quân giặc bắn lên đầu thành.

-Còn tiếp tục nói xạo?

Huyện úy Trần Lưu quát:

-Người đâu, bắt hẩn lại cho ta.

Hai gã nha dịch lập tức như hổ lang vồ vập tiến tới, rất nhanh ấn Bàng Ngọc xuống đất, khuôn mặt tuấn tú của y đã chuyển đỏ, to tiếng quát:

-Hầu doanh, người muốn lợi dụng việc công để trả thù riêng sao?

Trần Lưu huyện úy Hầu Doanh nhe răng cười độc ác nói:

-Bản quan có lợi dụng việc công để trả thù cá nhân, người cũng đâu làm gì được.

Bàng Ngọc lúc này đã kiềm chế không được, y mạnh tay đẩy hai gã nha dịch ra, rút kiếm tới chém Hầu Doanh, Hầu Doanh chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi giơ tay ra đỡ, “phụt” một tiếng, cánh tay phải gã đã đứt lìa. Hầu Doanh lập tức kêu thảm thiết như con heo bị chọc tiết, Bàng Ngọc không chút nương tay, nhằm ngực Hầu Doanh đâm cái xuyên thấu.

Khi các huyện lệnh, huyện thừa, công tào và quan lại quanh đó tới ứng cứu thì Hầu Doanh sớm đã nằm trên vũng máu rồi.

Bàng Ngọc đã giết huyện úy Trần Lưu, một là không làm, còn nếu làm thì phải làm cho tới cùng, y cầm theo thanh kiếm lại tiến lên giết tên huyện lệnh, nói gì thì nói, Bàng Ngọc cũng là một danh tướng của Ngụy quốc, là cháu thứ năm của danh tướng Bàng Quyên, từ nhỏ y đã thông thạo đủ thứ binh thư, thành thạo cung mã, sau khi tới Lương quân tìm nơi nương tựa, những tướng rằng sẽ được trọng dụng, không ngờ lại bị Bành Việt phái đến Trần Lưu làm Đội suất.

Càng làm cho Bàng Ngọc tức giận chính là, sau khi tới Trần Lưu, y nhiều lần bị Trần Lưu Huyện lệnh và huyện úy sỉ nhục, nửa tháng trước, thê thiếp của Bàng Ngọc cũng bị gã huyện ý Hầu Doanh cưỡng đoạt đi, Bàng Ngọc trong lòng sớm đã ôm hận, hôm nay lại bị bọn chúng sỉ nhục, cơn giận cao độ bộc phát.

-Phản , phản rồi!

Bàng Ngọc một bên đuổi giết Trần Lưu Huyện lệnh, một bên lớn tiếng quát:

-Lương địa vốn dĩ thuộc về nước Ngụy, nay Ngụy đã phục quốc, bản công tử quyết định chinh đồn nghĩa binh, trợ giúp Đại Ngụy vương, ai nguyện ý cùng bản công tử đi , hãy cùng bản công tử giết tên cầu Huyện lệnh, còn ai không muốn tạo phản, tốt nhất không cần lộn xộn, để tránh ngộ thương!

Bàng Ngọc ở Trần Lưu luôn có uy tín trong đám quân coi thành, hơn mười lương binh đều rút kiếm tiến đến trợ chiến.

Tùy tùng của tên huyện lệnh rất nhanh bị chém chết không còn một ai, Bàng Ngọc lại lệnh cho các tướng sĩ tuần tra trên phố nhằm trấn an dân chúng, đồng thời cử binh mã tiến đến Ngao Thương liên lạc với quân Sở, y cũng phái ra các thân binh đi chiêu mộ dũng sĩ cường tráng ở khắp nơi, lại sai người chinh đồn quân sĩ, chuẩn bị lương thảo, trong chốc lát, toàn bộ Trần Lưu thành náo nhiệt hẳn lên.

Đông quận, huyện Toan Táo.

Trong trang viên thành đông, một gã thanh niên dáng người khỏe mạnh đang ở hậu viện nâng cối xay, nếu không nhầm cũng phải tới năm trăm cân, thể nhưng đối với y chỉ như một món đồ chơi nhẹ tênh, cứ thế một tay giơ lên hạ xuống mười mấy lần rồi đập tới “bàng” một tiếng xuống mặt đất, tạo ra một cái lỗ lõm sâu hoắm.

-Thế lực tốt lắm, haha.

Tên thanh niên thu tay lại, một gã khác từ trong nhà tranh đi nhanh ra.

-Phụ thân.

Tên thanh niên bước nhanh về phía trước, đi tới trước mặt người kia, nói:

-Cối xay này cũng chỉ có khoảng năm trăm cân, có chút nhẹ. Ngày khác con sẽ sai người làm một cái khác khoảng tám trăm cân.

Người kia lắc lắc đầu, không cho là đúng nói:

-Con à, khí lực mạnh cũng chỉ đủ đối phó với mười tên địch, nhiều nhất là trăm người địch, chỉ có học thông binh thư, am hiểu thao lược, tài năng hơn người mới khó có người địch được.

Tên thanh niên vô đầu, nói trong đau khổ:

-Phụ thân, con không thích binh pháp.

-Haizz, người đứng là đứa trẻ không hiểu chuyện, nhớ năm đó, ông nội ngươi là danh tướng lừng lẫy nhất Ngụy quốc, vào trận nào làm cho thiên hạ sợ hãi trận đó, Tần quốc mười năm không dám dẫn binh xâm chiếm, vô cùng oay phong lắm liệt.

Y nói xong lại thở dài, khuyên nhủ:

-Nhưng nếu ngươi không học binh pháp, sao có thể đảm đương trọng trách của ông nội ngươi.

Tên thanh niên giơ cao nắm tay, cất cao giọng nói:

-Chỉ cần một nắm tay này của con, thiên hạ sẽ đều phải sợ hãi.

Y không thềm khuyên bảo nữa, bỗng có một lão già tới hậu viện, thì thầm gì đó vào tai y, nghe xong y sững sốt, tỏ vẻ mừng rỡ:

-Lão thúc, Ngụy quốc thực sự phục quốc sao?

-Đúng, đại Ngụy đã phục quốc !

Lão hán liên tục gật đầu nói:

-Tin tức đều truyền khắp các quận huyện Ngụy địa rồi.

-Thật tốt quá, ha ha, thật sự là quá tốt!

Y ngửa mặt lên trời cười to, vừa cười vừa khóc nói:

-Chúng ta, những người dòng họ Tấn rốt cục lại có thể thay đại Ngụy phục hưng cường quốc.

Dứt lời, y lại hướng về phía tên thanh niên nói:

-Triệu tập người trong gia tộc, cùng ta tới Toan Táo, hôm nay trước hết hãy lấy huyện Toan Táo dâng cho Công chúa điện hạ và Giám quốc Thượng Tướng Quân, coi như hậu lễ.

-Vâng!

Tên thanh niên chợt lĩnh mệnh đi.

Quận Dĩnh Xuyên, huyện Tân Trịnh.

Tên lưu manh A Đăng nổi danh trên phố phường huyện Tân Trịnh, hán ăn uống ở các tửu quán chẳng bao giờ trả tiền, thậm chí tới thanh lâu chơi gái cũng như đi chợ, hán đứng đầu phường vô lại trong thiên hạ. Cũng là dân đường phố nhưng hán kém xa Lưu Bang, Lưu Bang từ vô lại lẫn lộn lên chư hầu vương, còn hán vẫn mãi như thế mà thôi.

Những năm nay Sở Hán tranh bá, thanh niên cường tráng trong Ngụy quốc đều bị triệu tập, A Đăng vốn cũng hưởng ứng nhưng do gã có chút quen biết với huyện úy Tân Trịnh, nên bỏ ra ít tiền để miễn binh dịch, gần đây, huyện Tân Trịnh dân đói liên miên, chẳng còn gì mà ăn nữa rồi.

A Đăng triệu tập bọn đàn em dưới quyền, tính đầu quân ra chiến trường.

Có người đề nghị đầu quân cho Hán Vương Lưu Bang, cũng có người đề nghị Tề Vương Hàn Tín, nhưng trong lòng gã có chút không vui, người tài dưới trướng Lưu Bang quá nhiều, gã sẽ không được trọng dụng, Hàn Tín binh nhiều, tướng mạnh, cùng lắm thì chỉ được làm Truân trưởng. Đang lúc suy tính, bỗng có người chạy tới báo, Đại Ngụy dưới sự giúp đỡ của Đại Sở đã phục quốc rồi.

A Đăng vỗ đùi đưa ra chủ ý, đầu quân cho nước Ngụy!

Đại Ngụy vừa mới phục quốc, nhân tài, quân giỏi chắc cũng không nhiều, gã mà mang theo khoảng hơn trăm đàn em, thế nào cũng leo lên được chức Giáo úy, sau vài năm, kiếm chút công lao, có lẽ còn được lên chức thượng tướng quân. Chẳng phải quá tốt rồi sao?

70. Chương 70: Khói Báo Động Khắp Nơi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 70: Khói báo động khắp nơi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đăng quận, Đại Lương.

Đăng quận trưởng Hồ Triếp Toàn đang cẩn thận mang thân binh tuần tra phòng thủ trong thành.

Đại Lương vốn là một quận của Ngụy Quốc, thành cao hào sâu, dân chúng đông đúc, tuy nhiên từ khi Bành Việt lên làm Ngụy quốc tướng quân, y đã rời đô thành tới địa bàn của y, vì thế hiện tại, vị trí của Đại Lương ở lương quốc đã suy giảm, nhưng cho dù có như thế, Đại Lương vẫn là địa khu số một ở trung nguyên.

Về tên quận trưởng Đãng quận Hộ Triếp, y là tâm phúc của Bành Việt, mặc dù năng lực bình thường, nhưng lại được Bành Việt tín nhiệm. Khi Hán Vương Lưu Bang bố cáo thiên hạ, mời các lộ chư hầu liên kết đánh Hạng Vũ, Bành Việt nhất định không đi, đơn thân độc mã lưu lại chỗ Hộ Triếp ở Đại Lương, như vậy đủ thấy Bành Việt tín nhiệm y như thế nào.

-Lấy lại tinh thần cho ta, mở to mắt thêm chút nữa.

Hộ Triếp một bên ấn kiếm tuần tra, một bên quát:

-Nếu phát hiện bóng dáng quân giặc, lập tức cấp báo.

-Vâng.

Quân coi giữ thành đồng loạt lĩnh lệnh.

Hộ Triếp tuần tra hai lần, lúc này mới yên tâm hồi nha.

Mấy ngày gần đây, phong thanh nghe rằng ở Đãng quận có một Đội suất, gọi là Bàng Ngọc thì phải, y giả mạo hậu nhân của danh tướng Bàng Quyên, vậy mà cũng có người tin, tên nghịch tặc to gan lớn mật, y giết huyện lệnh Trần Lưu, ngăn ngừa vài ngày đã dẹp gọn Trần Lưu, trên đất hai huyện, triệu tập gần mười nghìn người.

Còn ở ấp phía tây, vẫn còn quân Sở dư nghiệp, hiện tại, hoạt động của chúng càng lớn mạnh, thế nhưng Hộ Triếp lại càng chán hơn, giờ còn chẳng dám dẫn binh đi tấn công, y phải đem đại quân rời khỏi Đại Lương, nếu không nhảm tên tiểu tử Bàng Ngọc kia sẽ nhân cơ hội này tấn công Đại Lương.

Càng làm cho hộ Triếp luôn lo lắng đề phòng chính là, bên trong thành Đại Lương không hề có động tĩnh gì.

Ngao Thương thất thủ, Huỳnh Dương, quảng võ, thành cao, kinh ấp, tác ấp ngũ thành cũng đã thất thủ, chuyện lớn như vậy, tuyệt không thể phong tỏa tin tức, cường hào thế tộc bên trong thành Đại Lương phần lớn đều đã biết chân tướng, trong đó, rất nhiều người đã từng bị Lương Vương ngược đãi, vì thế họ rất có khả năng đứng lên quấy rối.

Hộ Triếp năng lực bình thường, nhưng chung quy cũng từng theo Bành Việt đánh trận nhiều năm như vậy, y biết nội ứng ngoại hợp rất đáng sợ, bởi vậy y tính toán phải mau chóng giải quyết nhân tố không ổn định này, thậm chí y đã sắp xếp kế hoạch, đêm nay thủ tiêu những cường hào có khả năng tạo phản.

Tuy nhiên, Hộ Triếp vừa mới xuống khỏi thành, liền có môn hạ hốt hoảng tiến đến báo cáo nói:

-Đại nhân, không hay rồi, Công Thâu, Nam Cung và vài thị tộc đã khởi binh tạo phản, Công Thâu Bàn, Nam Cung Lũy đã mang theo mấy trăm môn khách tiến tới phủ nha, chúng giết người phóng hỏa, đại nhân người mau tạm lánh đi đã.

-Người nói cái gì?

Hộ Triếp nghe vậy kinh hãi.

Y không thể không giật mình, y vừa mới lên kế hoạch, không nghĩ bọn chúng đã hành động nhanh thế... bọn cường hào thế tộc, thật đúng là không thể khinh thường được!

Đang suy nghĩ, bên ngoài thành lại vang lên tiếng vang long trời lở đất như tiếng hò hét thất thanh.

Chợt đám coi giữ đầu thành Đại Lương xông xao hấn lên, một tiểu giáo nhô đầu ra từ tường chắn mái phía trên, vẻ mặt hoảng sợ hô lớn nói:

-Đại nhân, không hay rồi, quân giặc đang tiến tới.

-Người người người, người nói cái gì?

Hộ Triếp càng giật mình nói:

-Quân giặc?

Lời nói chưa dứt, lại có tên tiểu giáo cười khoái mã chạy vội tới, người chưa tới, lời đã truyền tới:

-Đại nhân, tai họa rồi, Công Thâu Bàn mang theo môn khách mở cửa Tây Môn, mấy ngàn quân giặc đã tiến sát vào thành, đại nhân, Đại Lương đã mất, Đại Lương thành đã mất...

-A.

Hộ Triếp thật sự hoảng sợ, phút chốc như trở thành một tên ngốc.

-Đại nhân, nơi này không thể ở lâu, đi, mau đi nhanh.

Vẫn là tên thân binh của Hộ Triếp thông minh, y mang theo hơn mười tinh binh đến, hộ tống Hộ Triếp tháo chạy ra cửa đông.

Quận Tam Xuyên, Hồ Lao quan.

Lã Trạch đã đưa nha dịch của y từ Lạc Dương chuyển tới Hồ Lao quan.

Hồ Lao quan là lá chắn phía Đông Lạc Dương, môn hộ của quận Tam Xuyên, có vị trí địa lý cực kỳ quan trọng. Hồ Lao quan có hai nghìn tinh binh đóng giữ, nhưng Lã Trạch vẫn cảm thấy lo lắng, nên dẫn theo năm nghìn tinh binh tới đây phòng thủ, sự việc tới lúc này, Lã Trạch không nghĩ rằng chỉ bằng thực lực của y có thể bình định phản loạn Ngụy Quốc.

Mặc dù Lưu Bang đã cấp cho quận Tam Xuyên hơn mười nghìn tinh binh, nhưng so sánh với quân giặc, đám binh sĩ này còn quá ít.

Hiện tại, Lã Trạch đã không nghĩ tới việc thu phục lương địa, chỉ cần có thể bảo vệ cho Hồ Lao quan, bảo vệ cho Tam Xuyên môn hộ là được!

Quận Tam Xuyên là lá chắn phía đông bình nguyên Quan Trung, sau lưng Lạc Dương là Hàm Cốc Quan, một khi quân phản công vây Lạc Dương, lại nhằm hướng tây công kích Hàm Cốc Quan, như vậy thì căn cơ Quan Trung sẽ bị uy hiếp! Hơn nữa, nếu Lưu Bang điều quân trở về, Quan Trung sẽ khó tránh bị phá hủy nghiêm trọng, như vậy, trong một thời gian ngắn khả năng khôi phục sẽ rất khó khăn.

Hơn nữa khiến Lã Trạch lo lắng chính là, hiện tại phòng thủ ở Quan Trung rất kém, chỉ có gần hai mươi nghìn quân già yếu.

Cho nên, có thể bảo vệ Hồ Lao Quan hay không, đó là điều kiện tiên quyết để bảo vệ quận Tam Xuyên và Quan Trung.

Vì thế, Lã Trạch không chút do dự đem tinh binh của y chuyển qua Hồ Lao quan, để khích lệ sĩ khí, y đã sẵn sàng sống chết cùng Hồ Lao quan.

Có thể khẳng định, Lã Trạch vừa có con mắt nhìn xa trông rộng, vừa có tài năng.

Tuy nhiên, đám quận trưởng Đãng quận, Trần quận, Đông quận, Dĩnh Xuyên do không có Lã Trạch trợ giúp, ngăn ngừa không đến năm ngày, tin dữ từ các quận đó liên tục truyền tới Hồ Lao quan!

Lã Trạch thiết lập lại tinh binh trong Hồ Lao quan, thảo ra bản đồ Ngụy địa, y cùng mười mấy trợ tá, thuộc cấp đang vây quanh bản đồ nhẹ giọng thảo luận, bản đồ Ngụy địa với năm mươi thành ấp, nhưng hơn gần một nửa đã bị tô thành màu đen, điều này cho thấy, các thành trì đó đã đều bị đánh chiếm.

Phóng tầm mắt mà nhìn, có thể nói toàn bộ Ngụy địa đang trong tình trạng báo động.

-Báo...

Lại có môn hạ hét hoảng đi vào, quỳ xuống đất bẩm:

-Đại nhân, Đại Lương thất thủ!

Tiếng nói vừa dứt, trong đại sảnh lập tức vang lên những tiếng ồ.

-Sao? ! Đại Lương cũng thất thủ?

-Trời ạ, sao lại tới mức đó nữa?

-Quả thực không thể tin được, quân giặc mạnh đến thế sao?

-Không biết Hán Vương, Lương vương khi nào thì mới điều quân trở về?

-Đúng vậy, đại quân Hán Vương nếu không mau trở về, toàn bộ Ngụy địa đều sẽ thất thủ, đến lúc đó, quân giặc nhất định sẽ thừa cơ tiến đến tấn công Hồ Lao quan, Hồ Lao quan tuy rằng là thiên hạ hùng quan, đối với chúng ta dù sao cũng chỉ có bảy ngàn tinh binh, sao có thể phòng thủ, một khi Hồ Lao quan thất thủ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Lã Trạch chưa nói lời nào, y cầm than đen tiến tới bản đồ, dùng lực tô Đại Lương thành màu đen, Đại Lương là quận thứ nhất thất thủ trong bốn quận xung quanh Ngao Thương, đồng thời cũng là hùng thành ở Ngụy địa, Đại Lương thất thủ, đủ để thấy quân địch mạnh như thế nào?

Môn hạ, phụ tá và thuộc cấp khe khẽ nói nhỏ, Lã Trạch vẫn im lặng không nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Lã Trạch mới trầm giọng nói:

-Truyền lệnh, tăng số người mật thám, tăng cường thăm dò.

Tại Ngao Thương, Hạng Trang cùng Vũ Thiệp đang ở Úy Liễu, hai người chậm chậm bước lên đầu thành.

Đứng ở đầu thành cao nhìn xuống, chỉ thấy Ngao Sơn hạ chen chúc những ngôi nhà gỗ nhà tranh, ở giữa lại có những lều trại cổ tình được bố trí, các lều trại ở rìa phía Đông, thực chất là khu vực nấu cháo, bốn-năm trăm nồi sắt đã sẵn sàng, ngày đêm không ngừng ninh cháo.

Ngắn ngủn không đến năm ngày, tại Ngao Thương, không chỉ có năm mươi nghìn dân đói từ các nơi tán loạn quay lại mà còn có tới mười nghìn dân đói trong thành chen chúc tới, thật sự khó lòng mà thống kê được con số chính xác, nhưng theo phán đoán của Hạng Trang, dân đói tụ tập tại Ngao Thương lúc này đã vượt qua năm trăm ngàn!

Năm trăm ngàn dân đói chủ yếu là người già, phụ nữ và trẻ em, tuy nhiên, tráng đinh cũng không phải không có!

Đám tráng đinh thì như măng đang mọc trong rừng trúc, phía trước vừa xin ăn hết một lượt, phía sau đã nhao nhao lên một đám, dù sao cũng kiếm được chút ít, dù có ít, chất lượng kém, nhưng vẫn là có cái ăn. Thế nhưng, trong mắt Hạng Trang, đám tráng đinh chẳng khác gì gánh nặng vì ít nhất quân Sở hiện tại vẫn chưa có nền tảng gì trước mắt.

Yên lặng nhìn một lúc lâu, Hạng Trang đột nhiên hỏi Vũ Thiệp:

-Tiên sinh, Ngao Thương còn bao nhiêu lương thực?

Vũ Thiệp liền thở dài, lo lắng nói:

-Bẩm Thượng Tướng Quân, lương thực của Ngao Thương cũng không còn nhiều nữa, nếu với hơn mười nghìn dân đói thì nhiều nhất duy trì được nửa năm, nhưng nếu có nhiều dân đói tới hơn, tại hạ lo lắng, lương thực của Ngao Thương chỉ có thể chống đỡ trong hai tháng.

-Hai tháng sao?

Úy Liễu gật gật đầu, tỏ vẻ lo lắng.

Hạng Trang lại nói:

-Tiên sinh, vậy lương thực của quân ta thì sao?

-Quân lương của ta đã chuẩn bị xong!

Vũ Thiệp vội nói:

-Tổng cộng đã giết thịt năm trăm con la.

Hạng Trang gật gật đầu, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Úy Liễu nói:

-Quân sư, chúng ta nên đi thôi chứ?

-Đúng, nên đi thôi.

Úy Liễu gật gật đầu, như thoảng chút suy nghĩ nói:

-Nên đi thôi.

71. Chương 71: Ngoài Ý Muốn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 71: Ngoài ý muốn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cái gì? Đi ?!

Vũ Thiệp nghe vậy giật mình hoảng hốt, khó lòng tin được liền nói:

- Quân sư, Thượng Tướng Quân, tại hạ không nghe nhầm chứ? Hiện tại địa hình nước Ngụy tốt biết bao, chỉ riêng số trai tráng tập trung dưới Ngao Sơn cũng đã vượt quá ba mươi ngàn người, các thế tộc hào cường ở quận Đãng, quận Đông và cả quận Dĩnh Xuyên cũng đã bắt đầu nghe tin nổi dậy!

Nói xong một hồi, Vũ Thiệp lại cực kỳ phấn khích nói tiếp:

- Thượng Tướng Quân, quân sư, vừa rồi các người cũng biết đó, Trần Lưu Bàng Ngọc cũng đã chiếm đóng Đại Lương rồi, số nhân mã của Toan Tảo Tấn Bá, Tân Trịnh Triệu Đãng cũng đã vượt quá năm mươi ngàn người. Mắt nhìn các đường nghĩa quân sắp lan rộng khắp nước Ngụy, bây giờ rồi đi, chẳng phải đáng tiếc sao?

- Tiên sinh, người nghĩ vấn đề đơn giản quá rồi!

Hạng Trang lắc lắc đầu, thản nhiên nói.

Dưới Ngao Sơn tập trung năm mươi ngàn trai tráng là có thật, Trần Lưu Bàng Ngọc, Toan Tảo Tấn Bá, Tân Trịnh Triệu Đãng, ba đường binh mã này đã lớn mạnh đến năm mươi ngàn người thì tuyệt đối là phô trương thanh thế. Mặc dù Tấn Bá là thế tộc già cỗi của nước Ngụy, ở Ngụy quốc có tiếng tăm vô cùng, có thể triệu tập ba mươi lăm ngàn dân dôi trong vòng năm ngày, thì đã là chuyện phi thường rồi, còn về trai tráng, có thể có bảy tám trăm người thôi đã là tốt lắm rồi!

Năm mươi ngàn người? Căn bản là chuyện nực cười! Dem cộng tất cả “nghĩa quân” ở quận Đãng, quận Đông, quận Dĩnh Xuyên lại, có thể họp thành con số này thì không sai rồi!

Còn về sức chiến đấu của “nghĩa quân” này, thì nói cũng chẳng cần nói đến!

Bất kể hiện tại đám nghĩa quân này có huyền não đến đâu, thanh thế có lớn mạnh đến đâu, Hạng Trang cũng sẽ tuyệt đối không bị những thứ này làm cho mê muội, bạo dân vẫn là bạo dân, vĩnh viễn không thể trở thành quân đội được!

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, một khi Bành Việt điều quân trở về, đám nghĩa quân tạm thời triệu tập được này, tức khắc sẽ tan thành mây khói, căn bản không ngăn nổi một phút giây nào.

Úy Liễu cũng nói:

- Vũ Thiệp tiên sinh, người đánh giá cao sức ảnh hưởng của bọn vương tộc nước Ngụy rồi, đừng thấy hiện tại cả Ngụy quốc đang sóng yên biển lặng, ở các quận huyện số thế tộc hào cường hưởng ứng cho việc khôi phục nước Ngụy, có vẻ cũng không phải là ít, kỳ thật thì đây chỉ là hiện tượng bên ngoài. Trên thực tế, số hào cường thế tộc này chỉ là một bộ phận nhỏ đã bị thất thế mà thôi.

Vũ Thiệp lấp bắp nói:

- Chỉ là một bộ phận nhỏ đã bị thất thế sao?
- Đúng, bọn chúng chỉ là một bộ phận nhỏ đã bị thất thế!

Úy Liễu nói:

- Phần lớn các hào cường thế tộc có thể lực đã đi theo Lương vương Bành Việt đến Hoài Tứ, một khi bọn hào cường thật sự của nước Ngụy quay về, thì bọn hào cường thế tộc đang huyền não vui vẻ ấy, e rằng sẽ phải im hơi lặng tiếng ngay, bọn chúng...căn bản là không cùng một tầng lớp.

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói:

- Nói trắng ra là, kế sách của quân sư có thể gặt hái được thành công tốt đẹp như hiện nay, hoàn toàn là bởi vì Bành Việt đã dẫn đi hầu hết toàn bộ chủ lực, canh phòng lỏng lẻo thế này mới để cho chúng ta thừa được cơ hội! Tuy nhiên, đợi đại quân của Bành Việt trở về, ngày tháng tốt đẹp của chúng ta cũng sẽ kết thúc, cho nên, chúng ta thấy gì tốt thì cứ lấy, mau chóng chuyển tiến!

Kỳ thực, còn một câu Hạng Trang chưa nói ra, chẳng qua hần và Úy Liễu đã sớm hiểu lòng nhau, không nói đầy thôi. Từ khi mới bắt đầu, Hạng Trang và Úy Liễu không thật sự nghĩ đến việc khôi phục đại Ngụy, kết quả mà bọn họ mong muốn, chính là khiến cho nước Ngụy cái đầm nước này bị khuấy trộn, khuấy cho càng hỗn tạp càng tốt, ngay lúc Trương Lương, Trần Bình cũng không phân định rõ cục thế, lại dặt bình tiến về hướng đông, tập kích Lâm Truy!

Nói cho dễ hiểu một chút, các đường “nghĩa quân” của nước Ngụy thực ra chính là con mồi để quân Sở dùng để câu cá!

Khi Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Việt bọn họ đón miếng mồi câu này ở Ngụy, thì Hạng Trang ngược lại đã sớm mang theo năm ngàn quân giáp của hần, bí mật tiến về hướng Đông, đường dài tập kích sào huyệt Lâm Truy của Hàn Tín rồi!

Tuy nhiên, trước khi rời đi, còn có một chuyện cần phải làm cho xong.

Mặc dù các đường nghĩa quân của nước Ngụy đều là một lũ ô hợp, hay cách khác thậm chí còn không bằng cả lũ ô hợp, đám thủ lĩnh của các đường nghĩa quân đó đều là những hào cường thế tộc đã bị thất thế, hoặc giả thật chất là một bọn vô lại. Nhưng bất kể nói như thế nào đi nữa, đây cũng là “lực lương quân sư” trước mắt mà quân Sở có thể lợi dụng được, cho nên, vẫn cần thiết phải tăng cường lực lượng của bọn chúng.

Dường như biết được trong lòng Hạng Trang đang ngầm nghĩ gì, Úy Liễu đột nhiên hỏi nói:

- Thượng Tướng Quân, đều sắp đặt ổn cả rồi chứ?

Hạng Trang gật gật đầu, như thoáng chút nghĩ ngợi nói:

- Đã sắp đặt ổn cả rồi. Lúc này, Trần Hi hẳn là đã nhìn thấy nàng rồi.
- Nhưng, quân sư...

Dừng lại một lúc, Hạng Trang lại lo lắng nói tiếp:

- Trần Hi, trong đầu có ý tạo phản, chỉ sợ hần đến lúc đó lại lần nữa trở giáo thôi?

Hạng Trang đương nhiên không nhìn ra trong đầu Trần Hi có ý tạo phản, hần chỉ biết rằng, trong lịch sử Trần Hi đã từng phản bội Lưu Bang, cho nên hần không tin tưởng vào y lắm.

Úy Liễu lại nói rằng:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, Trần Hi lần này sẽ không có khả năng tạo phản đâu, bởi vì hần đã đánh mất Ngao Thương, chỉ một tội danh này, cũng đủ để Lưu Bang ban cho hần tội chết!

Hạng Trang gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trần Hi dưới sự dẫn dắt của hai cô nữ binh, thấp thỏm lo âu đi đến hậu nha.

Nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ quen thuộc ở hậu nha, trong lòng Trần Hi không khỏi bồi ngùi xúc động. Năm hôm trước, hần còn là lệnh quan của Ngao Thương, cũng là chủ nhân của nha môn này. Thế nhưng bây giờ,

hắn lại trở thành tù nhân dưới trướng quân Sở. Mặc dù hắn đã tỏ ý muốn đầu hàng, nhưng đối phương lại không một chút phản ứng, dường như căn bản là không muốn tiếp nhận cho hắn xin hàng.

Nghĩ đến đây, Trần Hi liền có chút buồn rầu ảm đạm, có lẽ chốc nữa đây, hắn sẽ phải đầu lìa khỏi cổ chẳng?

Hai cô nữ binh dẫn Trần Hi đến đại sảnh của hậu nha, bèn lập tức xoay người bỏ đi. Trần Hi đang lúc than ngẩn thờ dài, ăn năn hối lỗi, thì một hồi lách cách của tiếng hoàn bội đột nhiên truyền đến từ phía sau, khi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vóc dáng của một cô gái có trang phục lộng lẫy, đang chậm rãi bước vào đại sảnh dưới sự bảo vệ của vài cô nữ binh.

Cô gái có trang phục lộng lẫy này hiển nhiên chính là công chúa của nước Đại Ngụy, là Ngụy Duyệt Vô Ương.

Ngụy Duyệt đã khôi phục thân phận công chúa, đương nhiên không thể cải trang và ăn mặc giống dân thường như trước kia nữa, Hạng Trang trong lúc nhất thời cũng không tìm ra quan lễ phục lẫn trang sức cho công chúa, nhưng lại vớ vết được từ các thành ở Huỳnh Dương, một vài thứ miễn cưỡng có thể ra mắt được, nhất là sâu chuỗi hoa được cài trên tóc của Ngụy Duyệt, càng làm cho nàng tăng thêm phần quyền rũ.

- Tham kiến công chúa điện hạ.

Trần Hi vái lạy công chúa thật mạnh, trong lòng thì lại vô cùng buồn bã.

Từ cái đêm ấy lần đầu tiên trông thấy Ngụy Duyệt, Trần Hi đã không thể kèm được đem lòng yêu nàng rồi. Hắn cũng từng nghĩ đến, phải dựa vào danh vọng, thực lực của mình khiến cho nàng rung động, cuối cùng sẽ đón được mỹ nhân về. Nhưng ai mà ngờ được, chỉ vờn vện trong vòng năm ngày, người giai nhân duy nhất trong tim hắn, lại đã trở thành người phụ nữ của Hạng Trang, Thượng Tướng quân của Đại Sở chứ?

Mới hôm qua, Hạng Trang và Ngụy Duyệt đã chính thức làm lễ thành hôn!

- Tiên sinh miễn lễ, mời ngồi.

Ngụy Duyệt đưa tay trình trọng, đi trước ngồi vào bàn.

Trần Hi lại vái lạy tạ ơn, lúc này mới cung kính quỳ xuống ngồi dưới Ngụy Duyệt.

- Mấy ngày nay, khiến tiên sinh chịu oan ức rồi.

Giọng nói của Ngụy Duyệt vẫn chu đáo và dịu dàng như thế, nhưng giờ nghe ra từ tai Trần Hi, nó lại không còn là một sự hưởng thụ nữa, mà là sự tra tấn. Lúc này, Trần Hi thà rằng thoát khỏi nơi đây, vĩnh viễn không còn nghe thấy giọng nói này nữa, cũng vĩnh viễn không còn thấy hình bóng kiều diễm hoa lệ đã khiến hắn tâm thần điên đảo nữa.

Trong lòng buồn bã, Trần Hi bèn chỉ cúi đầu, không đáp lời.

Ngụy Duyệt khê thở dài, chợt nói:

- Thượng Tướng quân nói với ta, những dân thường khỏe mạnh của Ngụy quốc đang tập trung ở dưới Ngao sơn, chúng vô cùng bài xích người Sở quân Sở, Thượng Tướng Quân nhờ ta thay chàng tuyển chọn người thích hợp, đến chinh đồn đám dân cường tráng đó. Nhưng ta nhận thấy hào kiệt của nước Ngụy, ngoài tiên sinh ra thì không còn ai khác, cho nên ta đã đề cử tiên sinh với Thượng Tướng Quân.

Trần Hi nghe vậy không khỏi có chút sững sốt, điều này đúng là hắn thật tình chưa hề nghĩ đến.

Nghe công chúa điện hạ nói vậy có nghĩa là, Hạng Trang có ý chọn một chủ tướng quân Ngụy ở trong Ngụy quốc?

Nhưng mà nghĩ lại cũng là chuyện thường tình thôi, do duyên cớ từ Hạng Võ, tiếng tăm của quân Sở tại Ngụy quốc xưa nay đã không tốt. Tuy nói rằng lần này mở kho lương thực, đã cải thiện với một mức độ lớn, về hình tượng của quân Sở trong lòng dân Ngụy. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, lại muốn đám dân khỏe mạnh kia triệt để thay đổi cách nhìn, vui vẻ tiếp nhận sự hợp nhất này, quả là không thể nào.

Lấy lại bình tĩnh, Trần Hi nói:

- Tại hạ năng lực thấp kém, chỉ sợ khó mà hoàn thành nhiệm vụ

Trong lòng Ngụy Duyệt liền có chút xót xa nói:

- Không lẽ ngay cả tiên sinh cũng không chịu dốc sức vì đại Ngụy hay sao?

- Không, không, không, đương nhiên là không phải.

Trần Hi vội nói:

- Tại hạ đương nhiên nguyện dốc sức vì Đại Ngụy, chỉ cần công chúa lên tiếng, dù dầu sôi lửa bỏng tại hạ cũng sẽ không nề hà.

- Tốt.

Ngụy Duyệt vui vẻ nói:

- Vậy đám dân cường tráng nước Ngụy ở dưới Ngao Sơn đành nhờ vả tiên sinh rồi.

- Nếu như công chúa đã quyết như vậy, tại hạ đành phải tuân lệnh vậy.

Trần Hi không còn cách nào, chỉ đành ưng thuận.

Nói ra, Trần Hi vốn không phải lo lắng bản thân không đủ năng lực, mà là trong tình huống chưa làm rõ ý đồ thật sự của Hạng Trang và quân Sở là gì, hắn thật sự là không dám tùy tiện tiếp nhận việc dễ làm phông tay này. Bởi vì bọn dân tụ tập ở dưới Ngao Sơn có đến ba mươi ngàn người, Hạng Trang thật sự yên tâm giao cả một đội đại quân này cho Trần Hi hắn sao?

Thấy Trần Hi đồng ý, ánh mắt Ngụy Duyệt lập tức lộ vẻ vui sướng.

Trần Hi thì khóc than trong lòng, công chúa điện hạ nói cho cùng vẫn còn trẻ, nàng còn chưa biết được thế gian hiểm ác. Hạng Trang cho nàng quyết định quyền chọn lựa chủ tướng quân Ngụy, có lẽ cũng vì cố tình tỏ ra hào phóng để lấy lòng nàng, cũng có thể là có dụng ý khác. Nhưng có một điều có thể khẳng định là, bất kể ai làm chủ tướng quân Ngụy, Hạng Trang cũng sẽ không thật sự giao binh quyền cho người đó đâu.

Tuy nhiên lần này, Trần Hi thật sự nghĩ sai rồi, Hạng Trang thật sự có dự tính giao cả binh quyền của quân Ngụy cho hắn.

- Tiên sinh, vậy thì làm phiền ngài rồi.

Ngụy Duyệt thản nhiên cười, lại nói:

- Ba mươi ngàn trai tráng này đành giao cho ngài vậy.

Trần Hi vái chào, liền đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng mà hắn vừa mới đứng dậy, Ngụy Duyệt bỗng dặn dò nói:

- Tiên sinh, người ngàn vạn lần không được quên, nhánh quân này là quân đội của Đại Ngụy, chứ không phải quân đội của Đại Sở.

Bước chân của Trần Hi lập tức ngừng lại, trong lòng cũng hơi bất ngờ, xem ra công chúa điện hạ cũng không phải là chuyện gì cũng không biết. Nàng ấy cũng biết rằng Đại Ngụy muốn phục quốc thành công, thì nhất thiết phải có quân đội của riêng mình. Nhưng nàng có từng nghĩ rằng, dưới bóng của Hạng Trang và quân Sở, Trần Hi hắn làm sao có thể nắm giữ binh quyền thật sự chính?

72. Chương 72: Chuyển Vào

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 72: Chuyển vào

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bên bờ sông (Hoàng Hà), Cao Sơ gương mặt tối sầm lại, đang ngày đêm huấn luyện cho năm trăm trưởng cung thủ của Nộ Phong Doanh.

Ngày đó chặn đường ám sát bị thất thủ, tuy nói là do môn khách dưới trướng của Trần Hi, là tên Mạn Khâu Thần quá ư cảnh giác, đến nỗi đối phương căn bản là không vào được vòng phục kích, đành gấp rút mà công kích ngay, nhưng biểu hiện của mười mấy tên trưởng thủ Nộ Phong doanh, lại thật khiến cho Cao Sơ cảm thấy mất mặt. Một mình hắn đã bắn chết chín tên môn khách của Trần Hi, nhưng mười mấy tên trưởng cung thủ còn lại thì chẳng có tên nào lập công cả!

Tuy nói rằng cũng có nguyên nhân khách quan, bởi vì thứ mà trưởng cung thủ sử dụng chỉ là chiếc cung thô sơ, bất luận là nói về độ chính xác hay là độ mạnh yếu đều không so sánh được với thiết thai cung của Cao Sơ. Nhưng mười mấy tên trưởng cung thủ, mỗi tên bắn ra ít nhất cũng ba mũi tên, nhưng lại không mũi tên nào là trúng mục tiêu cả. Vậy thì làm sao Cao Sơ niệm tình cảm thông cho Nộ Phong doanh này đây?

Hết nói rồi, Cao Sơ chỉ có thể ra hết sức mà huấn luyện cho năm trăm cung tiễn thủ!

Cũng không phải chỉ cần có bộ dạng cao to cường tráng, thì nhất định trở thành một cung tiễn thủ xuất sắc, thần tiễn thủ trước đến giờ không phải do trời sinh mà có, mà phải thông qua việc kéo cung, bắn tên, lại kéo cung, rồi lại bắn tên...

Chính do vô số lần tập luyện cực kỳ nhàm chán như vậy mà luyện thành đấy! Thí dụ như Cao Sơ, vì để luyện tốt kỹ thuật bắn tên của mình, chỉ riêng bao tay bằng đồng thau, cũng đã luyện thủng hết sáu cái rồi!

Âm thanh xuyên qua không gian xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, hai mươi tên cung thủ xếp thành hàng ngang, đang kéo cung bắn tên dưới ánh trăng. Mục tiêu của bọn họ là một loạt người rơm phía trước cách xa hơn trăm bước chân. Đối với những tên lính non nớt, mới vừa nhập ngũ cách đây chỉ vài tháng mà nói, tiêu chuẩn huấn luyện như thế này, đích thực là có chút tàn khốc, nhưng Cao Sơ chẳng màng chuyện đó.

Rất nhanh, hai mươi tên cung tiễn thủ liền bắn hết toàn bộ mười cây cung tên.

Ngay lập tức có tên cung tiễn giơ cây đuốc và chạy lên trước, báo cáo theo từng cái người rơm:

- Người nộm số một, không trúng tên nào!

Cao Sơ không cần thanh minh, chiếu theo tên cung tiễn thủ đầu tiên mà quát hai roi thật mạnh, đánh xong mới nói:

- Mùi vị thế nào?

Tên cung tiễn thủ đằng trước lại báo :

- Người nộm số hai, bắn trúng một tên!

Cao sơ liền gỡ túi da dê bên hông xuống thấy qua đó.

Cung tiễn thủ đứng ở vị trí số hai liền vội vàng chụp lấy túi da dê, lại ngẩng cao cổ hớp một ngụm thiệt to, xong lại dùng tay áo chùi chùi miệng, khen rằng:

- Rượu ngon, lần sau tiểu nhân phải làm hai ngụm!

Cao sơ hần giọng nói:

- Chỉ cần ngươi trúng năm trên mười tên thôi, ta đây sẽ thưởng ngươi cả một túi này!

Tên cung tiễn thủ đó liền cảm hòng, bắn trúng hai tên còn phải nhờ vận may, bắn mười tên mà trúng năm mũi thì là chuyện giỡn chơi rồi.

Tiếng hô lớn của cung tiễn thủ phía trước vẫn tiếp tục :

- Người nộm số ba, không trúng tên nào; Người nộm số bốn, không trúng tên nào...

Dưới bầu trời đêm ngay lập tức liên tục phát ra tiếng roi bắt bắt, đây cũng là quy tắc của Cao Sơ, bắn trúng là được uống rượu, không trúng, vậy thì hãy đợi ăn roi đi!

Cao Sơ đang quát thích thú, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Vội quay đầu nhìn lại, thì ra là Công Tôn Toại đang giơ đuốc phóng như bay đến đây, người chưa thấy đã nghe tiếng rồi:

- Cao tướng quân, Thượng Tướng quân mời ngài về Ngao Thương ngay, có quân vụ khẩn cấp!

- Biết rồi!

Cao Sơ đáp một tiếng, lại quay đầu quát lớn:

- Thu quân, về trại!

Trong thành Ngao Thương, tại đại sảnh nha môn.

Mấy chục cây đuốc thông chiếu rọi cả đại sảnh sáng như ban ngày, Hạng Trang chấp hai tay sau lưng, đang im lặng đứng trước bình phong có treo tấm địa đồ. Sau lưng Hạng Trang, thì có Úy Liễu, Vũ thiệp đang đứng đó, còn có Trần Hi đang nơm nớp lo sợ. Tâm trạng của Trần Hi lúc này có thể nói là y như đang giẫm chân trên lớp băng mỏng. Bởi vì hắn thực sự là đoán không ra, tên Thượng Tướng Quân của nước Sở này đang nghĩ gì trong lòng.

Trần Hi thật sự rất bối rối, nói Hạng Trang tin tưởng hắn, e rằng chẳng ai dám tin, hắn lại càng không tin!

Nhưng nói Hạng Trang không tin tưởng hắn đi, vậy tại sao lại đem ba mươi ngàn quân Ngụy giao cho hắn thống lĩnh?

Thậm chí cũng không gán một tên Phó tướng xuất thân từ quân Sở, để gây khó dễ cho hắn, điều này càng không hợp tình hợp lý rồi! Theo như hắn biết, Hạng Anh cũng rất muốn làm chủ tướng của quân Ngụy, nhưng lại bị Hạng Trang từ chối không chút do dự!

Đứng trước địa đồ chừng hai ba phút, Hạng Trang rốt cục cũng quay đầu lại:

- Tướng quân Trần Hi.

Trần Hi vội vã chấp tay thi lễ, khúm na khúm núm nói:

- Có mặt tướng đây!

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói:

- Liên quân Sở Ngụy và các nghĩa quân ở các quận huyện, liên tiếp chiếm đóng thành trì, thanh thế ngày một mạnh. Lưu Bang, Bành Việt ở Hoài Nam không thể không biết. Nếu không ngoài dự liệu, hiện giờ Lưu Bang, Bành Việt chắc chắn đã đang trên đường điều quân trở về! Vì vậy, bốn tướng quân quyết định thân chinh thống lĩnh đại quân tiến về hướng đông, kết hợp với nghĩa quân quận Đãng lại một chỗ, cùng công kích Lưu Bang, Bành Việt!

Nói xong một lúc, Hạng Trang lại tiến lên trước ôm lấy vai của Trần Hi, thành khẩn nói:

- Còn về việc phòng ngự của Ngao Thương cùng với Huỳnh Dương, Quảng Võ, Thành Cao, Kinh Ấp, Tác Ấp, thì giao cho tướng quân người, nhiệm vụ này cũng không dễ dàng gì, vừa phải đề phòng Lã Trạch của quận Tam Xuyên, vừa phải phòng bị quân Triệu, quân Yên cùng với quân Hàn ở Hà Bắc vượt sông xuống phía Nam.

- Mặt tướng thật sự khó mà gánh vác trọng trách.

Trần Hi vội nói:

- Vãn mong Thượng Tướng quân thu hồi mệnh lệnh.

Hạng Trang mỉm cười, nói :

- Tướng quân còn để tâm việc quân ta tập kích ở Ngao Thương phải không?

Trần Hi vội nói không dám, Hạng Trang nói tiếp:

- Thật ra, lần trước lý do quân ta có thể tập kích Ngao Thương thành công, thật sự là vì có quá nhiều sự trùng hợp đến cùng lúc. Nếu không phải môn khách của tướng quân là Hầu Sưởng, tự ý chủ trương dẫn dụ quân ta vào thành, nếu không phải tướng quân quá cẩn trọng muốn đích thân lên trên thành cao xem xét, có lẽ Ngao Thương giờ vẫn còn trong tay của tướng quân!

Trần Hi vội nói:

- Thượng Tướng Quân trí dũng song toàn, quân Sở tinh nhuệ không đỡ nổi, vả lại còn có quân sư và cả Vũ Thiệp tiên sinh phò trợ. Cho dù không có sự trùng hợp ngẫu nhiên, mặt tướng hiển nhiên cũng không giữ nổi Ngao Thương. Vì vậy, vẫn mong đại tướng quân chọn đại tướng khác, chặn thủ Ngao Thương, mặt tướng tình nguyện làm phó tướng, toàn lực hỗ trợ chặn giữ thành trì.

Hạng Trang quơ quơ tay, nói một cách chắc như đinh đóng cột:

- Chính là người.

Trần Hi không dám nói tiếp, chỉ đành chấp tay vái lạy, ậm ừ đồng ý.

Hạng Trang lại nói:

- Tướng quân lập tức trở về điều động quân đội, tiếp quản việc phòng thủ ở các thành đi.

- Vâng!

Trần Hi lại lần nữa chấp tay thi lễ với Hạng Trang, sau đó xoay người bước nhanh ra khỏi đại sảnh.

Sau khi Trần Hi rời đi không lâu, các đại tướng quân Sở là Hạng Anh, Hoàn Sở, Quý Bố, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Kinh Thiên, Cao Sơ bèn lần lượt đi vào đại sảnh.

Hạng Anh cũng thuộc dòng họ đại hươg, vốn dĩ sẽ cùng tên trụ quốc Sở kiêm trưởng quận Đãng là Hạng Đà, cùng nhau chặn thủ quận Đãng

Hạng Đà sau khi bị Bành Việt đánh bại, liền đem hơn mười ngàn binh còn lại đi về huyện Lỗ, Hạng Anh thì lại bị vây ở Khúc Ngộ ấp, nơi giao nhau giữa quận Đãng và quận Tam Xuyên. Mất nhìn mấy trăm tàn binh sắp đến hồi tan rã, thì Hạng Võ đã đem đại quân chiếm đóng thành Ngao Thương, Hạng Anh mừng rỡ, liền ngay lập tức dẫn mấy trăm tàn quân, chạy suốt đêm đến thành Ngao Thương.

Nhưng sau khi đến Ngao Thương, Hạng Anh mới biết người đến không phải Hạng Võ, mà là Hạng Trang.

Hơn nữa, quân Sở cũng không phải năm trăm ngàn, mà chỉ có năm ngàn quân. Trong lòng Hạng Anh không khỏi thất vọng, nhưng nếu như đã đến rồi, dù gì ở lại Ngao Thương cũng có cơm mà ăn, không phải sao?

Tuy nhiên, đối với tương lai sau này của quân Sở, Hạng Anh rõ ràng đã không ôm hy vọng gì nhiều, đối với hắn mà nói, qua được ngày nào thì hay ngày đó.

- Đều nghe rõ đây.

Hạng Trang ánh mắt sắc bén lướt nhìn qua từng vị tướng sĩ, trầm giọng nói:

- Bây giờ lập tức ai về doanh nấy, điểm danh số lượng nhân mã, lên đường trong đêm.

- Vâng!

Hoàn Sở, Quý Bố chư tướng ầm ầm dạ vâng, lĩnh mệnh mà đi.

Trong lòng của các đại tướng như Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ, Kinh Thiên, Cao Sơ và cả năm nghìn tinh binh kia, Hạng Trang đã gây dựng được quyền uy tuyệt đối. Chỉ cần Hạng Trang ra lệnh, bọn họ nhất định sẽ tuyệt đối chấp hành ngay. Hạng Anh lại chân chừ không chịu rời đi, do dự một hồi mới hỏi nói:

- Hạng Trang, chúng ta đang muốn đi đâu đây?

Hạng Trang nghe vậy lập tức chau mày. Cái đám đại tướng của dòng tộc họ Hạng này, thật là khiến người khác phải đau đầu mà.

Xem ra trong mắt của bọn họ chỉ có đại vương Hạng Võ thôi. Căn bản là không có tên Thượng Tướng Quân Hạng Trang như hần!

Trước kia Hạng Bá là như vậy, sau này Hạng Hần lại như vậy, giờ đến Hạng Anh cũng thế, Hạng Đà ở huyện Lỗ có khi nào cũng sẽ thế này không?

Vũ Thiệp đứng một bên không tìm được lên tiếng nhắc nhở Hạng Anh nói:

- Hạng Anh tướng quân, đây là quân lệnh.

- Ông đây không hỏi người!

Hạng Anh tức giận nói:

- Người ta hỏi là Hạng Trang?!

- Lời nói y như cũ, bản tướng quân không lập lại lần thứ hai!

Hạng Trang lạnh lùng nói:

- Khẩn trương trở về chuẩn bị đi!

Hạng Anh cũng giận dữ, lập tức hừ một tiếng rồi bỏ đi. Hạng Trang đối với hần như vậy, hần đã quyết định trở về Khúc Ngộ rồi.

Mắt nhìn theo Hạng Anh đi khỏi, Vũ Thiệp có chút lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, Hạng Anh tướng quân bị làm cho tức giận bỏ đi, tại hạ e rằng hần sẽ kháng lệnh không làm theo ạ?

- Tùy hần thôi.

Hạng Trang nói một cách lạnh nhạt:

- Hần không muốn đi cùng thì thôi, cho hần tự sinh tự diệt đi!

Nói thật lòng, Hạng Trang thật tình không muốn dẫn theo Hạng Anh cái gánh nặng này, bản thân hần kiêu ngạo bất tuân cũng không nói, dưới trướng hần bảy tám trăm tên lính càng phiền toái hơn, bọn chúng quả thật là tàn binh bại tướng. Không những lòng quân tan rã, sĩ khí tuột dốc, hơn nữa tổ chức của các sĩ tốt cũng cực kỳ thấp, nói bọn chúng là lũ ô hợp cũng là cất nhắc chúng rồi!

Dẫn theo một lũ ô hợp này, làm sao hành quân, làm sao liên tục chiến đấu ở nhiều nơi được?

Sau nửa canh giờ, từng đội “quân Hán” một toàn bộ đều trang bị vũ trang hạng nặng, liền chậm rãi đi ra khỏi thành Ngao Thương.

Trên đầu thành Ngao Thương, Trần Hi tay vịn lỗ châu mai, đang nghiêm trang đứng đón gió thổi đến. Sau lưng Trần Hi, Hầu Sưởng, Trương xuân, Mạn Khâu Thần cùng mấy chục tên môn khách cấp bậc quan trọng, đang xếp thành hàng ngang, người nào cũng vẻ mặt cũng nghiêm trọng.

Bỗng chốc, Mạn Khâu Thần nói:

- Tướng quân, quân Sở đi thật ă?

Trần Hi gật gật đầu, dùng một giọng điệu lạ lùng nói:

- Đúng vậy, quân Sở đi thật.

- Thật sự không nghĩ tới, quân Sở không ngờ lại đi thật rồi!

Hầu Sưởng cũng nói:

- Tên nhóc Hạng Trang không ngờ lại giao trả Hạng Trang cho tướng quân thật, chẳng lẽ hần không sợ tướng quân lại quay giáo, chặt đứt đường lương thực, lại cắt mất đường lui của hần sao?

- Tiên sinh ăn nói cẩn thận!

Mạn Khâu Thần vội cản lời, nói:

- Tướng quân hiện giờ đã không còn là lệnh quan Ngao Thương của Đại Hán nữa, mà là thượng trụ quốc của Đại Ngụy, kiêm quận thủ Tam Xuyên .

- Tại hạ cũng chính là muốn nói như vậy.

Hầu Sưởng ngưng ngưng nói.

Trần Hi lại thở dài trong lòng, đúng vậy, hần hiện giờ đã không còn là lệnh quan Ngao Thương của Đại Hán nữa, mà là thượng trụ quốc của Đại Ngụy kiêm quận thủ của Tam Xuyên rồi. Cho nên, dù cho hần có muốn phản công, chỉ sợ Hán vương Lưu Bang cũng sẽ không tiếp nhận hần, nên biết rằng, mỗi việc đánh mất Ngao Thương thôi, Lưu Bang cũng tuyệt đối sẽ không tha cho hần.

Trần Hi im lặng không nói gì, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Công chúa điện hạ đi rồi sao?

Hầu Sưởng khó hiểu nói:

- Công chúa điện hạ đã thành hôn với Hạng Trang, đương nhiên là phải đi theo rồi ạ.

Trần Hi lại lần nữa lâm vào trạng thái trầm mặc, mấy tên môn khách đều ngơ ngác nhìn nhau, dường như, sau khi Ngao Thương thất thủ, Trần Hi đã biến thành một con người khác vậy, trở nên trầm lặng ít nói.

73. Chương 73: Một Ván Cờ Lớn (thượng)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 73: Một ván cờ lớn (Thượng)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong lúc thượng trụ quốc của Đại Ngụy kiêm quận thủ Tam Xuyên là Trần Hi, cùng một số cường hào tự phong là Đãng quận thủ Bàng Ngọc, Đông quận thủ Tấn Bá, Đình Xuyên quận thủ Triệu Đãng, đang đi khắp nơi để công thành đoạt đất, chiêu binh mãi mã. Bành Việt đã đem một trăm tinh binh ngày đêm gấp rút lên đường, giết về Lương quốc. Sau khi quân Sở rời khỏi Ngao Thương năm ngày, quân Lương đã triển khai cuộc phản công như là vũ bão.

Chỉ vẻn vẹn sau bảy ngày, ba ngàn tinh binh của đại tướng quân Lương Lưu Khấu đã ở ngay đến dưới chân thành Đại Lương.

Biệt Bộ Tư Mã Chữ Thuần dưới trướng của Lưu Khấu, tất cả trang bị chu toàn, đem theo ba trăm kỵ binh nhanh chóng bao vây dưới chân thành, hần vừa giờ cao đại thiết kích vừa hét lớn:

- Quân tặc trong thành nghe rõ đây, Đại vương đã dẫn theo một trăm đại quân đang giết về đây, các người còn đợi gì mau mau mở cổng thành ra đầu hàng, còn có thể tha cho một con đường sống, nếu không đầu hàng, thì đánh vỡ thành trì, chó gà không tha!

- Đánh vỡ thành trì, chó gà không tha!

- Đánh vỡ thành trì, chó gà không tha!

- Đánh vỡ thành trì, chó gà không tha!

Sau lưng Chữ Thuần, ba trăm kỵ binh lập tức hô hào hưởng ứng, khí thế ngất trời!

Nơi xa hơn, ba ngàn quân tinh nhuệ của Lưu Khấu cũng hùng hổ hưởng ứng, thanh thế kinh thiên!

Thấy quân Lương ngoài thành hùng hổ như vậy, quân Ngụy đang thủ trên đầu thành lập tức xao động. Nói cho cùng, quân Ngụy trong thành cũng chỉ là đám thường dân tráng kiện, nhất thời được tập hợp lại, thật

ra đa phần chúng đều là già yếu bệnh tật, mà ba ngàn quân Lương ngoài thành lại là quân lính tinh nhuệ thật thục. Sát khí trên người bọn chúng đó nào có phải là ngụy tạo mà ra, đó là do giết người mà toát ra đấy!

- Đừng hoảng, mọi người đừng hoảng, thành đại Lương tường cao, hào sâu, quân địch không đánh được vào đây đâu!

Người tự phong Thượng Tướng quân Đại Ngụy kiêm Đãng quận thủ là Bàn Ngọc, đang cưỡi ngựa phi qua phi lại trên đầu thành, liên tục rống lên. Tuy nhiên đám dân thường tạm thời tập hợp đây xem ra đã bị hù cho khiếp vía, không ít người thậm chí bỏ cả kiếm gỗ kích trúc hay nông cụ đang cầm trên tay, quay người bỏ chạy. Một tên dẫn đầu thì lập tức có kẻ làm theo, chỉ trong chốc lát, “Ngụy quân” ở đầu thành đã chạy mất gần cả trăm tên!

- Thượng Tướng Quân, cứ tiếp tục thế này không ổn!

Thuộc cấp Công Thâu Bàn nhanh chân tiến lên trước, vội vàng nói lớn:

- Đợi mặt tướng ra khỏi thành, chém chết tên đại tướng đang khiêu chiến kia, vậy khí thế của bọn chúng sẽ lập tức biến mất thôi!

Nói xong, không đợi Bàn Ngọc cho phép, Công Thâu Bàn đã liền phóng xuống thành, lại leo lên ngựa, dẫn theo hơn trăm vị thân binh tiến thẳng ra khỏi thành.

Ngoài thành, Chử Thuần đang đi qua đi lại khiêu chiến, thấy có tướng Ngụy xuất thành, liền chấn tĩnh tinh thần, lập tức quát ngựa liền mình xông lên.

Công Thâu Bàn cũng là hào cường có tiếng của nước Đại Lương. Chỉ vì đắc tội với đại tướng thân tín của Bành Việt là Hồ Triếp, nên mới từ bỏ ý định đầu quân cho Bành Việt. Mấy hôm trước Trần Lưu Bàn Ngọc khởi binh tạo phản, bèn phái mật sứ đến liên lạc với hắn, hắn liền triệu tập vài hộ hào tộc khác, cùng Bàn Ngọc nội ứng ngoại hợp, tập kích cướp được thành Đại Lương.

Không ngờ, Công Thâu Bàn và Chử Thuần giao chiến chỉ hai hiệp, liền bị Chử Thuần cho một kích rút khỏi lưng ngựa!

Ba trăm kỵ binh phía sau Chử Thuần liền hò reo như sóng thét biển gào. Nhìn lại đám quân Ngụy trên đầu thành Đại Lương, càng trở nên xôn xao náo loạn. Chỉ trong tích tắc, đã chạy tan rã hết mấy trăm tên. Đầu thành lúc này vốn đầy áp đầu người, phút một cái liền trở nên thưa thớt lỏng lẻo. Hơn nữa, vài trăm sĩ tốt sót lại cũng đa phần thần trí hoảng hốt, không còn chút ý chí chiến đấu.

Bàn Ngọc biết rằng cứ tiếp tục thế này, trên căn bản là không cần quân Lương công thành, Đại Lương cũng chấm hết rồi!

Lập tức Bàn Ngọc lệnh cho thuộc cấp Nam Cung Lũy canh giữ thành, bản thân hắn thì chọn ra ba trăm thân binh xuất thành chiến đấu với Chử Thuần. Sự thế đã thế này, cũng chỉ có thể dựa vào võ dũng của bản thân để chấn tĩnh sĩ khí của quân Ngụy thôi.

Chử Thuần đang có hứng giết chóc, thấy Bàn Ngọc ra khỏi thành, liền vỗ ngựa xông lên hướng về Bàn Ngọc mà giết.

Bàn Ngọc lại hừ một tiếng, kéo thiết thai cung nhắm thẳng về phía Chử Thuần, một mũi tên sượt cái bắn ra, Chử Thuần theo bản năng rút cổ một cái, liền cảm thấy da đầu đột nhiên tê rát, vội đưa tay lên sờ, lại phát hiện mào quan trên đầu đã không cánh mà bay, hơn nữa còn sờ thấy cả tay đều là máu! Chử Thuần vô cùng kinh hãi, ngay lập tức quay đầu ngựa chạy trốn chết.

Bàn Ngọc lạnh lùng mỉm cười, lại kéo cung cài tên, nhắm thẳng vào điểm yếu sau lưng Chử Thuần.

- Tặc tướng đừng hồng ngang ngược, hãy lãnh thêm một tiễn này!

Khi Bàn Ngọc đang chuẩn bị buông dây cung, đột nhiên một cơn ớn lạnh xương sống, tựa như thủy triều ủa đến. Vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên phi ngựa như bay, đang lao thẳng về phía hắn, trên lưng ngựa là một đại tướng quân Lương thân hình bệ vệ, đang giương cung cài tên, mũi tên lạnh tanh đã nhắm thẳng về phía Bàn Ngọc!

Bàng Ngọc tức khắc quay đầu tên, gần như là buông dây cung cùng lúc với tên đại tướng quân Lương đang đối diện hắn.

Trong chớp nhoáng, hai mũi tên rằng sói đã vút qua và giao nhau giữa không trung, mũi tên phóng thẳng về mục tiêu của chúng. Bàng Ngọc và tên tướng đối diện cùng lúc né người tránh tên, lại muốn kéo cung lên bắn, thì khoảng cách giữa hai người đã không đến năm mươi bước. Cả hai cùng lúc vút cung tên, cầm đại thiết kích lên hung hăng chia thẳng về đối phương.

- Cheng!

Hai thanh kích trong nháy mắt đã va vào nhau, ngay lập tức phát ra âm thanh vô cùng ớn lạnh.

Đại tướng quân Lương quay đầu ngựa lại, lại giơ đại thiết kích lên hét lớn:

- Tướng kia đến hãy xưng tên, dưới kích của Lưu Khấu ta không lấy mạng kẻ vô danh tiểu tốt!

- Lưu Khấu?! Người là Lưu Khấu ư?!

Bàng Ngọc nghe vậy liền nghiêm nghị, Lưu Khấu là tên tướng dũng mãnh nhất dưới trướng của Bành Việt, trong tay hắn có ba ngàn tên lính như hổ sói, càng giết đến nổi trẻ con của hai quận Tứ Thủy, Đông Hải nước Sở cũng không dám hé răng gào khóc trong đêm!

Hít một hơi thật sâu, Bàng Ngọc ngang nhiên nói:

- Bổng tướng quân chính là Thượng Tướng Quân của Đại Ngụy, Bàng Ngọc!

- Thượng Tướng Quân? Chó má!

Lưu Khấu hừ một tiếng, quát lớn:

- Tiểu tử, võ nghệ cũng được, tiền pháp cũng không tồi. Bây giờ xuống ngựa đầu hàng, bổng tướng quân có thể tha người con đường sống, còn có thể đề bạc người với Lương vương, phong người làm Biệt Bộ Tư Mã!

Dừng lại một lúc, Lưu Khấu lại giơ đại thiết kích sắc lạnh kia lên, hần giọng nói:

- Còn nếu cự tuyệt không hàng, vậy thì...chết!

- Đầu hàng?!

Bàng Ngọc mỉm cười nói:

- Hỏi thử thiết kích trên tay ta trước, xem có đồng ý hay không đã!

- Nếu đã như vậy, thì đừng trách bổng tướng quân không không khách khí!

Lưu Khấu dứt lời, liền lần nữa thúc ngựa xông về phía Bàng Ngọc, cùng lúc lớn tiếng hét to:

- Nhãi ranh, chịu chết đi!

Bàng Ngọc dĩ nhiên không sợ, cũng thúc ngựa nghênh đón.

Hai người xoay như chong chóng, chém giết nhau đã năm mươi mấy hiệp, không ngờ lại bất phân thắng bại. Lưu Khấu nổi trận lôi đình, Bàng Ngọc cũng là càng đánh càng hăng. Đang lúc chần chẫn tinh thần muốn chém cho Lưu Khấu rút ngựa, thành linh trên đầu thành truyền đến tiếng của Nam Cung Lữ:

- Ngoài thành là Lưu Khấu tướng quân sao? Tiểu nhân Nam Cung Lữ tình nguyện hiến thành đầu hàng!

Bàng Ngọc thất kinh một phen, vội giục ngựa lùi về sau, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tên Nam Cung Lữ ở lại giữ thành, quả nhiên đã chặt gãy hết các lá cờ chữ “Bàng” cắm trên đầu thành. Mười mấy thân tín của Bàng Ngọc cũng đã bị môn khách của Nam Cung Lữ trói chặt hai tay sau lưng, gục đầu trên thành. Chỉ thấy một tia sáng lạnh cảm lóe lên, mười mấy cái đầu người ngay tức thì đã rút xuống chân thành.

Phút kế tiếp, cầu treo trên cao liền chậm rãi hạ xuống, cửa thành ầm ầm mở ra.

- Ha ha!

Lưu Khấu ngửa mặt lên trời cười to, lại giơ đại thiết kích chĩa thẳng về trước, ba ngàn binh lính dũng mãnh liền tựa như thủy triều tràn qua cầu treo, lại vượt thẳng qua cổng thành, ngập vào trong thành Đại Lương. Trong chốc lát, trong thành liền phát ra tiếng kêu rên không ngớt, liền sau đó, trong thành đã bốc lên ngọn lửa kinh trời.

Đến nước này, Bàn Ngọc biết rõ đại thế đã mất, ngay cả mấy trăm thân binh cũng không lo được nữa, liền lao về hướng Tây chạy về phía Ngao Thương.

Lưu Khấu đuổi theo không kịp, liền đem mấy trăm thân binh của Bàn Ngọc giết sạch. Sau đó dẫn quân đi vào thành Đại Lương, đợi khi Lưu Khấu vào thành, cả cái thành Đại Lương đã chìm ngập trong biển lửa. Tiếng gào khóc ở khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết lẫn tiếng cười điên cuồng của quân Lương. Giữa ngọn lửa to đang cháy hừng hực, ba ngàn binh lính hổ sói đang thỏa thích giết chóc, tha hồ vui chơi.

Nam Cung Lữ hơn hử xuống thành nghênh đón, đang lúc muốn khoe công lao, Lưu Khấu lại rào rào rút kiếm, không cần phân trần gì đã nhắm vào Nam Cung Lữ chém thẳng xuống. Nam Cung Lữ không kịp đề phòng, tức khắc liền bị Lưu Khấu một chém bay đầu! Lưu Khấu một chân đạp cho cái xác không đầu của Nam Cung Lữ ngã ào xuống đất, lại dựng ngang thanh kiếm, thè lưỡi liếm vết máu còn sót lại trên kiếm, lại ngửa mặt lên trời cười điên dại...

Lại nói đến quân Sở, sau khi ra khỏi Ngao Thương liền dọc theo cái hào rộng uốn lượn hướng về phía đông. Sau khi qua khỏi Bác Lăng Sa thì đột nhiên chuyển hướng sang đông bắc, đi thẳng đến Cự Dã Trạch là nơi giao nhau giữa quận Đông và quận Tiết, tàn binh của Hạng Anh sau khi qua khỏi Bác Lăng Sa lại tự mình tách khỏi quân chủ lực Sở. Sau đó tiếp tục tiến thẳng về hướng đông, cho đến khi tới được Khúc Ngô Ấp mới lại đóng quân dừng chân.

Đối với việc Hạng Anh khăng khăng làm theo ý mình, Hạng Trang cũng không hề ngăn cản.

Thứ nhất là Hạng Trang không coi trọng mấy trăm tàn binh của Hạng Anh, dù có dẫn theo thật cũng chỉ là gánh nặng. Thứ hai là có Hạng Anh ở lại Khúc Ngô ấp, còn có thể dụ được Trần Hi, Bàn Ngọc bọn họ. Như vậy là có thể yểm trợ hành động của quân chủ lực Sở một cách tốt nhất. Nếu là như vậy, thì cần gì phải trở mặt với Hạng Anh? Để hắn tự sinh tự diệt được rồi!

Sau khi qua khỏi Bác Lăng Sa, quân Sở liền bắt đầu kín đáo ém nhẹm hành tung đại quân!

Mặc dù năm ngàn đại quân đều mặc trên người chiến bào của quân Hán, nhưng Hạng Trang vẫn chọn cách hành quân khác thường là ngày nằm ngủ đêm xuất hiện. Hơn nữa, tận dụng mọi khả năng, tránh xa thôn trang, thị trấn, thành trì, cố tình chọn những nơi sông sâu núi hoang mà hành quân. Cùng lúc này, Hạng Trang còn phái đi một số lượng lớn đội thám báo cưỡi ngựa, chuyên phụ trách giết các con buôn nhỏ, tiểu phu hộ săn bắn mà trên đường gặp phải.

Đám con buôn, tiểu phu hộ săn bắn này đương nhiên là vô tội, nhưng Hạng Trang vẫn không thể tha cho bọn họ!

Vẫn là câu nói đó, thù giết lẫn, chó buông tha, một khi buông tha đám con buôn tiểu phu lẫn hộ săn bắn này, quân Sở sẽ phải đối mặt với rủi ro hành tung sẽ bị bại lộ. Mà lần này, mục tiêu tập kích của quân Sở là nước Tề, là hang ổ của Hàn Tín, một khi bại lộ hành tung rồi, chỉ sợ dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được, kế hoạch tập kích Lâm Truy chắc chắn sẽ tan thành mây khói!

Mà có thể công hãm Lâm Truy thành công hay không, đây lại là một nước cờ quan trọng nhất trong toàn bộ chiến lược mà Úy Liễu đã đề ra.

Trong các đường chư hầu đang phục tùng Lưu Bang, uy tín của Hàn Tín nước Tề là cao nhất, thế lực cũng là lớn nhất. Ba trăm ngàn đại quân nước Tề mà Hàn Tín dẫn theo tới Hoài Tứ, binh lực không chỉ nhiều hơn so với Hán vương Lưu Bang, thậm chí còn nhiều hơn cả trăm người so với số quân đội của Bành Việt, Quý Bố, Trương Nhĩ, Hàn Vương Hàn Tín, Chu Ân bọn họ cộng lại.

Do đó, nếu không thể dụ được Hàn Tín điều quân trở về Tề quốc, vậy thì chiến lược của Úy Liễu sẽ không tài nào thực hiện được!

Bởi vì, chỉ cần Hàn Tín còn bên cạnh Lưu Bang, chỉ cần quân Hán, quân Tề còn liên quân tác chiến, như vậy dù cho các đường chư hầu liên kết nhau tạo phản, cũng sẽ bị Hàn Tín và Lưu Bang đập tắt ngay tức

thì.

Chính vì lẽ đó, tin tức tập kích Lâm Truy tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài!

Bảy ngày sau đó, đang lúc đại quân Lưu Khấu chiếm đóng Đại Lương, thì quân Sở đã qua khỏi thành Cốc, tiến thẳng vào vùng núi Thái Sơn, cách Lâm Truy thủ đô của nước Tề chỉ còn không đến ba trăm dặm!

74. Chương 74: Một Ván Cờ Lớn (hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 74: Một ván cờ lớn (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cái khe núi thâm sâu này tuy rằng địa hình hoang vu, tuy nhiên cách thành Lâm Truy chỉ không tới một trăm dặm.

Bây giờ tuy là ban ngày, nhưng trải qua cường độ hành quân cả ngày lẫn đêm suốt mười ngày liền, tướng sĩ quân Sở phần lớn đã mỗi một không chịu nổi, lúc này đã chìm vào giấc mộng đẹp.

Hạng Trang, Úy Liễu, Vũ Thiệp thì lại không thấy buồn ngủ, ba người đang tụm lại với nhau thảo luận kế hoạch bất ngờ tập kích Lâm Truy.

Thời xuân thu chiến quốc hơn năm trăm năm, Lâm Truy vẫn luôn là thủ đô nước Tề, trải qua việc kinh doanh hơn năm trăm năm, qui mô thành trì của Lâm Truy đương nhiên đã trở nên cực kỳ lớn mạnh, việc phòng thủ của thành trì cũng vô cùng kiên cố, lại cộng thêm dân số nước Tề đông đảo, binh tráng dồi dào, Hàn Tín tuy rằng dẫn theo hơn ba trăm ngàn đại quân, nhưng tuyệt đối sẽ để lại không ít binh sĩ chặn giữ Lâm Truy.

Lúc Úy Liễu còn trẻ cũng đã từng đến qua Lâm Truy, lúc này đang giảng giải cho Hạng Trang, Vũ Thiệp nghe:

- Thượng Tướng Quân, Lâm Truy phân ra Đại thành và Tiểu thành, Đại thành xung quanh dài hơn ba mươi dặm, Tiểu Thành xung quanh dài hơn hai mươi dặm, tường cao cũng có năm trượng, lại có sông hào, mạch nước chảy từ hai phía Đông Tây chảy qua, hai bên Nam Bắc liền đào mương máng, làm sông để bảo vệ thành trì, dùng sức công kích chỉ sợ là không có hiệu quả!

Vũ Thiệp ngẫm nghĩ, đột nhiên đề nghị nói:

- Có thể phái mấy trăm quân tinh nhuệ lén lút mò vào thành từ đường nước thải, sau đó nhân lúc trời tối mở cổng thành ra, tiếp ứng đại quân vào thành không?

Hạng Trang nghe vậy đột nhiên vẻ mặt rung lên, phàm là cường thành đại ấp, thành trì nhất định cũng có mấy chục ngàn cư dân, nhiều cư dân dùng nước như vậy, nước thải đó chính là việc lớn, cho nên, cơ bản đều xây dựng công trình nước thải khổng lồ, cứ như vậy, cái hệ thống nước thải này cũng trở thành thông đạo bí mật nối liền giữa thành trì và bên ngoài

- Không được, không được!

Úy Liễu lại gượng cười lắc đầu nói:

- Lão đây năm đó đã từng thăm dò tỉ mỉ đường nước thải của Lâm Truy, vật này dài khoảng hai mươi trượng, Nam Bắc bề rộng khoảng bốn trượng, sâu khoảng hai trượng, toàn bộ đều dùng đá lớn chồng chất nhau mà thành, đường nước chia làm ba tầng thượng trung và hạ, mỗi tầng có năm ống nước hình vuông, trong ống đá cội để đan xen nhau, nước từ trong chảy ra nhưng người thì không vào được, căn bản là không được.

Hạng Trang nghe tới trợn tròn mắt há hốc mồm, không tin được liền nói:

- Hệ thống thoát nước của Lâm Truy lại được xây dựng chặt chẽ như vậy sao?

Úy Liễu thở dài một cái, có chút bất đắc dĩ, nói:

- Thượng Tướng Quân có điều không biết, hệ thống thoát nước Lâm Truy ba trăm năm trước được đặc biệt thiết kế bởi người có tay nghề nổi tiếng tên là Công Thâu Ban.

Hạng Trang nghe vậy kinh ngạc, Công Thâu Ban chẳng phải là bậc thầy thủ công Lỗ Ban sao? Xem ra muốn mò vào Thành từ đường ông thoát nước thật sự không được rồi.

Vũ Thiệp lại nói:

- Vậy thì chỉ có thể phái quân tinh nhuệ cải trang thành tiều phu, thợ săn trà trộn vào thành rồi.

- Cái này cũng không ổn.

Úy Liễu lắc đầu nói:

- Lâm Truy cũng không giống với Ngao Thương, ngoài thành Ngao Thương có lượng lớn dân đói, hơn nữa Trần Hi lại thích nuôi binh sĩ, cho nên năm mươi tử sĩ của Tiên Đăng Doanh dễ dàng trà trộn vào trong, nhưng ngoài thành Lâm Truy lại không có mấy chục ngàn dân đói làm lá chắn, đột nhiên xuất hiện cả trăm tên trai tráng muốn vào thành, có thể không làm cho bọn quân canh gác nghi ngờ hay sao?

- Vậy thì chia nhỏ luân phiên nhau vào thành.

Vũ Thiệp lại nói:

- Sau đó tập hợp lại, nhân trời tối đoạt lấy cổng thành!

- Chia nhỏ luân phiên vào thành, càng dễ dàng gặp chuyện!

Hạng Trang nghe vậy liền lắc đầu liên tục, quân tinh nhuệ Sở sắc không đỡ nổi là có thật, dũng mãnh không sợ chết cũng là thật, nhưng kỷ luật quân đội thì vô cùng tệ hại, nếu như để đám quân này vào thành Lâm Truy lại không ai quản thúc bọn chúng, không gây náo loạn mới là lạ, nhưng một khi gây chuyện, vậy thì tiêu rồi!

- Vậy thì hết cách rồi.

Vũ Thiệp ngửa hai tay ra, cười một cách đau khổ, nói:

- Chẳng lẽ còn có cách nào khác sao?

Đang lúc ba người bế tắc kể sách, Công Tôn Toại bỗng nhiên sải bước qua đây, chấp tay bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, thám báo hồi báo, ngoài miệng núi phía trước có đám người du mục đang đến, chừng hơn năm trăm con ngựa tốt nhưng chỉ có năm mươi người, quân ta vừa hay thiếu ngựa, có nên phái quân giết hết đám người du mục, sau đó cướp số ngựa đó hay không?

- Còn có chuyện này à?

Hạng Trang bỗng nhiên đứng dậy, trầm giọng nói:

- Để Kinh Thiên, Cao Sơ dẫn theo năm trăm người, đi cướp ngựa đi!

- Vâng!

Công Tôn Toại rầm rầm đáp lời, lĩnh mệnh rồi đi, Úy Liễu lại có vẻ giật mình, đột nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, lão đây có kế sách vào thành rồi.

Ngay lúc Hạng Trang bí mật âm mưu tập kích bất ngờ Lâm Truy, đại quân Lưu Bang cũng đã đi dọc theo con hào rộng tiến vào Đại Lương.

Hộ tống đại quân Lưu Bang đến, còn có Hàn Tín, Anh Bố, Trương Nhĩ, Ngô Nhuế và các đường chư hầu khác. Kỳ thực các đường chư hầu không muốn đến, nhưng cũng không còn cách nào, Lưu Bang đã có được

sự giúp đỡ của Hàn Tín, nếu như ai nhảy ra phản đối vào lúc này, chính là đắc tội với ba vị chư hầu lớn mạnh như Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Việt, đây không phải chuyện đùa đâu.

Thành Đại Lương lúc này, đã bị ngọn lửa chiến tranh hủy hoại triệt để, kiến trúc trong thành mười phần đã có tám chín phần là bị thiêu hủy, những người dân vốn có không bị giết thì đều chạy nạn hết, ba ngàn quân hổ sói của Lưu Khấu cũng đúng là cầm thú, bọn chúng căn bản là mắc kệ việc Đại Lương đã từng là thủ đô của nước Ngụy, bây giờ càng là địa bàn của Bành Việt, sau khi vào thành bọn chúng vẫn cứ giết người cướp bóc, tưng tưng tưng tưng.

Lưu Bang leo lên đầu thành Đại Lương dưới sự vây quanh của Trương Lương, Trần Bình, Hạ Hầu Anh và cả hơn trăm thân binh, đứng trên đầu thành nhìn xuống thành Đại Lương, chỉ thấy đâu đâu cũng là tường vách đổ nát, đại quân Lưu Khấu đã chiếm đóng hai ngày rồi, không ít người dân vẫn đốt khói lượn lờ bên ngoài, cả tòa thành đã hoàn toàn thay đổi.

- Tên Lưu Khấu này!

Hạ Hầu Anh giận tím mặt, hần giọng nói:

- Thật chẳng ra làm sao!

Trên mặt Lưu Bang cũng lộ vẻ đau đớn trầm ngâm như vậy, thấp giọng nói:

- Quân Lương cũng nên chỉnh đốn chỉnh đốn lại quân kỷ rồi.

Sau lưng Lưu Bang, Trương Lương và Trần Bình nhìn nhau cười đau khổ, nguyên nhân đại quân Bành Việt quân kỷ bại hoại, ba ngàn quân hổ sói Lưu Khấu trở nên hung tàn khát máu thế này, Lưu Bang có thể nói là người khởi xướng, nếu không phải lúc đó Lưu Bang xui khiến Bành Việt chia quân tấn công nước Sở, ngụy trang quân Sở đến nước Sở để giết người cướp bóc của, cũng sẽ không có nhánh quân Lương tàn khốc như ngày hôm nay!

- Đại vương, bây giờ không phải lúc chỉnh đốn quân kỷ đâu ạ.

Trương Lương khẽ thở dài, khuyên Lưu Bang rằng:

- Để nhanh chóng bình định Lương quốc, tiêu diệt tàn dư nước Sở, Đại vương, quân Lương còn phải nhờ cậy vào đám quân hổ sói này đây.

- Đúng thế Đại vương, việc chỉnh đốn quân kỷ là chuyện nhỏ, bình định Lương quốc mới là chuyện lớn.

Trần Bình lại nói

Trương Lương, Trần Bình đều nói rất ăn khớp với nhau, nhưng khả năng lĩnh hội của tên vô lại đường phố như Lưu Bang này thật sự rất cao, vừa nghe đã hiểu ngụ ý trong lời nói của hai người, quân Lương hiện giờ vẫn còn là quân của Bành Việt, Lưu Bang người há có thể bất chấp đạo lý thay gã chỉnh đốn quân kỷ chứ? Nếu thật muốn chỉnh đốn quân kỷ của quân Lương, vậy thì cũng phải đợi sau khi tiêu diệt quân Sở đã.

- Ủm, chỉnh đốn quân kỷ tạm thời không vội.

Lưu Bang biết nghe lẽ phải, lúc này liền sửa lại khẩu khí.

Nói xong, Lưu Bang lại nói với Trương Lương, Trần Bình:

- Tử phòng, Trần Bình, hai người nói xem có kỳ lạ không, một đường tiến về phía Bắc, cũng đã đến Đại Lương rồi, ba ngàn quân hổ sói của Lưu Khấu đáng ra phải đến dưới chân thành Huỳnh Dương rồi, nhưng lại vẫn không thấy quân chủ lực Sở, không lẽ bọn chúng đã trốn vào trong thành Ngao Thương rồi? Hay là, chạy rồi?

Trần Bình gật gật đầu, cũng nói:

- Thần cũng cảm thấy rất hoài nghi.

Trương Lương im lặng một lát, bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần có một dự cảm rất không hay.

- Ô, dự cảm rất không hay ư?

Lưu Bang nhúu mày, nói:

- Vậy người cũng thật là.

Trương Lương gật gật đầu, thần nhiên nói:

- Chính là lúc này, thần đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng năm đó đánh cờ cùng Phạm Tăng.

Lưu Bang, Trần Bình còn có Hạ Hầu Anh lập tức tò mò lắng tai nghe, Trương Lương cũng hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện năm xưa, tiếp lời nói:

- Năm đó, Phạm Tăng ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ, liên tục đánh năm ván, thần liên tiếp thua bốn ván, chỉ thắng được ván thứ năm, năm ngày sau, thần và Phạm Tăng đánh ván thứ sáu, đó quả thật là một ván cờ lớn hiếm thấy, thần đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ mồn một như vừa mới hôm qua.

Trần Bình không khỏi thả hồn mê mẩn, có thể tưởng tượng được, ván cờ đó, Trương Lương và Phạm Tăng chắc hẳn là đã có một cuộc đọ sức hết mình một phen kinh hồn, nhưng đáng tiếc, gã chưa từng được đứng ngoài xem.

Trương Lương nói tiếp:

- Ván cờ thứ sáu này, Phạm Tăng xuống cờ như bay, nước cờ vô cùng đơn giản, nhưng sau khi rơi xuống bàn cờ, lại lập tức hình thành một bố cục dày đặc khiến người ta nghệt thở, chỉ mới đi khoảng mười nước, thần dường như cảm thấy có một ngọn núi lớn vô hình đang đè lên mình vậy, thần dốc toàn lực vắt vãi tạo dựng cục thế, nhưng vẫn chống chọi không nổi, cuối cùng chịu thua ở nước một trăm linh bảy!

Trần Bình liên kinh ngạc hô một tiếng, không thể tin được nói:

- Chỉ một trăm lẻ bảy nước, Tử Phòng huynh đã bại trận rồi ư?

- Tên Phạm Tăng này dùng binh lợi hại, không ngờ đánh cờ cũng lợi hại như vậy.

Lưu Bang hít một hơi, trong lòng sợ hãi nói:

- Nhưng mà tiếc rằng gã ta đã chết rồi.

Nói này một chút, Lưu Bang bỗng sắc mặt biến đổi:

- Tử Phòng, ý của con là, cục thế của nước Lương cũng là một bàn cờ lớn?

- Không sai!

Trương Lương vẻ mặt nghiêm trọng gật gật đầu, trầm giọng nói:

- Chính là vừa này, thần đột nhiên lại có cảm giác lúc đó đánh cờ với Phạm Tăng, dường như có một tảng núi to vô hình đang đè bẹp thần, thần rõ ràng biết được nước cờ của Phạm Tăng, nhưng lại không nghĩ ra cách phá giải, sự bất lực đó, sự hoảng sợ đó, thần đến giờ vẫn khó mà quên!

Lưu Bang lập tức hít một hơi lạnh, thất thanh hét lớn:

- Chẳng lẽ lão già Phạm Tăng thật sự vẫn chưa chết?!

Trương Lương lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Đại vương, Phạm Tăng khẳng định đã chết rồi, thần e ngại chính là Úy Liễu.

- Úy Liễu!

Trần Bình thất thanh nói:

- Tử Phòng huynh, điều này dường như không có khả năng đâu? Huynh chẳng phải nói Úy Liễu đã đầu quân cho Hạng Tráng rồi sao? Hạng Tráng hiện giờ bị nhốt ở Đại Biệt sơn, Úy Liễu làm sao lại ở Lương quốc được?

- Đúng đó, Tử Phòng.

Lưu Bang cũng nói:

- Ủy Liễu làm sao lại có thể chạy đến Lương quốc được chứ?

Trương Lương gật gật đầu, bùi ngùi nói:

- Đây cũng chính là chỗ thần nghĩ mãi cũng không lý giải được, Ủy Liễu hơn nửa tháng bị nhốt ở Đại Biệt sơn, lại làm sao có thể xuất hiện ở Lương quốc được?

Nói xong một hồi, Trương Lương lại nói:

- Nói du di một chút, dù cho Ủy Liễu một mình chạy đến Lương quốc, quân đội trong tay lão ta, lại làm sao có thể dấy lên thanh thế lớn nhường này?

Lưu Bang, Trần Bình ngơ ngác nhìn nhau, trên đời này cũng thật có cục diện mơ hồ mà Trương Lương không phá giải được sao?

:tungxen:

75. Chương 75 : Bắc Đieu Hồ Thương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 75 : Bắc Đieu Hồ Thương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên đường đi Thái Sơn Bắc Lộc, hơn năm mươi người Hồ áp theo hơn năm mươi con ngựa tốt tiến về con đường quanh co phía trước.

Đây là lái buôn ngựa Bắc đieu Hồ thương trước đây, đầu lĩnh là một tên người Hồ thân hình nhỏ gầy, tên là Chiêu Thiệp, có điều dễ thuận tiện làm ăn với người Trung Nguyên, gã tự đổi cho mình một cái tên giống của người Hán, tên là Tề Mãi.

Tới Trung Nguyên Đông Hồ buôn ngựa lợi nhuận đã không cao, nguy hiểm lại càng lớn, nhưng Tề Mãi vẫn không hề vì điều đó mà thấy sợ hãi.

Bởi Tề Mãi là em trai ruột của Bắc đieu Vương Chiêu Thiệp, mà bộ lạc Bắc Đieu lại là bộ lạc có thể lực tương đối lớn ở Đông Hồ, ước chừng cũng có mấy chục nghìn cung thủ, vì thế, Yến Vương Tàng Đồ cũng nể Tề Mãi vài phần, nếu không vì điều này, hơn năm trăm con ngựa tốt của Tề Mãi sớm đã bị Yến quốc Tàng Diễn(con trưởng của Tàng Đồ) giữ lại chặt chém rồi.

Tề Mãi đương nhiên không biết, hơn năm trăm con ngựa tốt của gã đang bị người khác theo dõi, điều này, gã đem theo năm mươi dũng sĩ trong bộ tộc đi cùng tiến về phía trước không nhanh cũng không chậm, phía trước chưa đầy tám mươi dặm đã là đại ấp Lâm Truy của đất Tề, Tề Mãi quả thực không hề nghĩ tới, đội ngựa của gã sẽ bị tập kích nơi đây.

Không hề có bất cứ dấu hiệu gì, một thanh Lang Nha tiễn đột nhiên từ phía trước bên trái từ trong rừng xé gió lao ra.

Các chiến sĩ Bắc Đieu cưỡi ngựa đi đầu tiên cũng không hề phòng bị, trong nháy mắt đã bị tên bắn xuyên qua cổ họng, xoay người rơi xuống ngựa ngay lập tức.

Ngay sau đó, vũ tiễn bay như châu chấu từ hai sườn của bụi cỏ trong rừng rậm phi ra, năm mươi dũng sĩ Bắc Đìu cưỡi ngựa ở phía trước và phía sau cùng đều kêu thảm ngã xuống, Tề Mãi phản ứng cũng khá nhanh, lại thêm thân hình nhỏ bé, trong chốc lát đã nằm ẹp trên lưng ngựa, lúc này khó khăn lắm mới thoát được làn mưa tiễn.

Lúc này, đám ngựa ở phía giữa cũng bị làm cho sợ hãi, bắt đầu chạy loạn ra tứ phía.

Tề Mãi đang cưỡi ngựa chạy như điên, đang chuẩn bị chạy trốn, bỗng dẫu từ hai bên sườn rừng rậm lại lòi ra hàng trăm tên Trung Nguyên, hơn nữa toàn thân đều khoác áo giáp, tay cầm đại thuấn, đám ngựa chạy loạn rất nhanh đã được vây quay tròn gom lại, mười mấy dũng sĩ Bắc Đìu bị trúng tên lần lượt đều nằm rạt trên mặt đất.

Mắt thấy hai tên võ tốt mặc trọng giáp đang cầm trường đao lạnh lùng tiến thẳng về phía mình, Tề Mãi lập tức tim đập chân run, trong tình thế gấp gáp liền cao giọng hét:

- Đứng, đứng, đứng, đừng giết ta, ta là em trai cùng một mẫu thân sinh ra với Bắc Vương Chiêu Thiệp, chỉ cần các người cho ta một con đường sông, ta tình nguyện cống thêm năm trăm con ngựa tốt nữa, không, một nghìn con ngựa tốt!

Kinh Thiên cầm hoành đao, đang định cho tên người Hồ đang ngồi trên lưng ngựa kia một đao trầm thủ, bất thành linh lại nghe thấy tên này nói tiếng Trung Nguyên, tuy có ảnh hưởng khẩu âm đặc sệt của nước Yên, nhưng dấu sao vẫn có thể hiểu được, lại nghe nói tới gã sẽ cống thêm một nghìn con ngựa tốt, Kinh Thiên liền không dám tự tiện, lập tức quát:

- Trói lại, đem về giao cho Tướng quân.

- Vâng

Hai tên võ tốt xông vào trận địa liền nghe lời, tiến về phía trước không cần nghe phân trần liền lôi gã trên ngựa xuống trói lại.

Một lát sau, năm trăm con ngựa tốt toàn bộ đều được lừa vào trong rừng rậm, thi thể của hơn năm mươi dũng sĩ Bắc Đìu cũng được đem vào trong rừng giấu xác đi, một âm thanh báo hiệu, các tử sĩ hai sườn tuần tra hưởng Nam Bắc ở Tiên Đăng cũng đều lần lượt lui vào trong rừng rậm, cùng lúc bị lôi vào trong rừng rậm còn có thi thể của mười mấy người lữ hành.

Hai canh giờ sau, hai trăm võ tốt được phái đi vào trận địa và ba trăm cung tiễn thủ Nộ Phong cũng đã quay trở lại.

Kinh Thiên đem Tề Mãi bị trói như một chiếc bánh trưng vứt trước mặt Hạng Trang, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng tướng quân, ngựa đã nằm trong tay ta rồi, còn giữ lại tên này, còn lại đều giết hết cả rồi !

- Cướp còn giữ lại người sống làm gì?

Hạng Trang lạnh lùng nói

- Mang gã đi, chém.

- Đứng, đứng, đứng, Thượng tướng quân xin tha mạng

Tề Mãi nghe thấy thế rất sợ hãi nói:

- Tiểu nhân tên Tề Mãi, chính là em cùng một mẹ của Đông Hồ Bắc Đìu Vương Chiêu Thiệp Diệu Vĩ, thượng tướng quân nếu có thể tha cho tiểu nhân, tiểu nhân tình nguyện cống nạp một nghìn ngựa tốt, không, hai nghìn con ngựa tốt!

Vì bảo toàn tính mạng, Tề Mãi đúng là không tiếc gì, đã tăng đến thành hai nghìn con ngựa tốt.

- Ồ?

Hạng Trang nghe được cũng thấy động lòng nói

- Người là em trai của Đông Hồ Bắc Đìu Vương Chiêu Thiệp Diệu Vĩ?

Hạng Trang kiếp trước đã nghe qua trên diễn đàn Bách Gia, biết được có một nhóm kỵ binh trong bộ lạc Bắc Đê đã theo Yến Vương Tàng Đồ tham gia trận chiến Cai Hạ.

- Vâng, vâng, vâng, tiểu nhân chính là em trai của Bắc Đê Vương

Tề Thực gật đầu liên tục

- Nếu có lời nào là giả, lập tức sẽ bị thiên lôi đánh chết, khiến tiểu nhân chết không tử tế được.

Hạng Trang vẫn về cảm, đột nhiên nói:

- Người chẳng phải là thường xuyên tới Lâm Truy buôn ngựa sao?

- Thường xuyên, thường xuyên tới.

Tề Mãi gật đầu liên tục

- Tiểu nhân tới Lâm Truy cũng hơn chục lần rồi.

Hạng Trang lại hỏi:

- Chợ ngựa của Lâm Truy ở trong hay ngoài thành? Người ở Lâm Truy có người quen không?

Tề Mãi đảo đảo mắt, không ngờ lại đoán được ý của Hạng Trang, lập tức trả lời:

- Chợ ngựa Lâm Truy ở bên ngoài thành, nhưng tiểu nhân có kim bài do Tề vương Hàn Tín ban tặng, vì thế tiểu nhân và những người trong bộ tộc có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Dứt lời, Tề Mãi như dùng áo thuật từ trong lòng rút ra một tấm thẻ kim bài, hai tay đưa tới trước mặt Hạng Trang.

Tấm thẻ kim bài này đúng là do Hàn Tín tặng cho Tề Mãi, nguyên do chính là Tề Mãi đã cấp cho Tề quốc mấy nghìn con ngựa tốt, trực tiếp trợ giúp Hàn Tín mở rộng quân đoàn kỵ binh Quán Anh.

Hạng Trang nhận lấy tấm kim bài, nói với Ủy Liêu:

- Quân sự, thành công rồi!

Ủy Liêu gật đầu mỉm cười, có được tấm thẻ kim bài này, khả năng quân Sở chiếm được thành sẽ lớn hơn gấp hai lần.

Hạng Trang lập tức lệnh cho Công Tôn Toại lựa chọn hơn năm mươi nhuệ sĩ từ trong Tiên Đăng tử binh, tất cả đều cải trang giống người hồ Bắc Đê, sau đó áp giải Tề Mãi cùng với hơn trăm con ngựa tốt hướng thẳng Lâm Truy mà tiến, Hãm trâm doanh, Tiên Đăng doanh, Nộ Phong doanh và các quân đều theo đuổi ngay sau đó, cũng hướng thẳng về Lâm Truy mà tiến.

Điền Tứ là một đội soái của Tề quân, dẫn dắt ba mươi người, hôm nay tới lượt gã trực đêm ở Ung Môn.

Lâm Truy là một tòa thành cổ nghìn năm, có mấy trăm năm thời xuân thu chiến quốc, sau khi trải qua nhiều lần xây dựng cải cách cuối cùng mới hình thành nên bố cục thành nhỏ nối tiếp thành lớn như bây giờ, nó cũng được gọi là cổ cung, một nửa cổ cung là cung điện của Tề Vương, một nửa là các xưởng đúc tiền, rèn sắt, luyện đồng...v.v có thể nói đây là khu trung tâm chính trị kinh tế của Tề quốc.

Đại thành ở phía Bắc, là nơi sinh sống của quan viên, thường dân và thương nhân.

Đại thành có tám cánh cửa, trong đó Ung Môn cũng là một cửa ở phía Bắc.

Cuối đời Tần thiên hạ đại loạn, đất Tề cũng nhanh chóng có chủ khác thay thế, đã từng trải qua hai cuộc chiến tranh máu lửa quy mô lớn, một lần là Hàn Tín diệt Tề, lần thứ hai là Long Thả chinh phạt Tề, chỉ có điều trận chiến Hàn Tín diệt Tề diễn ra tương đối thuận lợi, không hề gây nhiều thương vong quá lớn, còn đối với trận chiến chinh phạt của Long Thả, chịu nặng nhất vẫn là Nam Tề, còn đối với các vùng khác trên đất Tề đều chịu những ảnh hưởng nhất định nhưng không lớn.

Chính vì điều này, sau khi bình định thiên hạ Hàn Tín mới có thể nhanh chóng chiêu mộ được hơn ba trăm nghìn quân!

Trận chiến Cai Hạ, ngay cả đến Lưu Bang cũng chỉ có thể chiêu mộ được hai trăm nghìn binh mã, Hàn Tín trong thời gian ngắn đã mang đi ba trăm nghìn quân. Khiến Lưu Bang đúng là chột dạ, ăn không ngon ngủ không yên, nếu không vì đất Sở vẫn chưa chinh phục được, thêm nữa lại có sự khuyên can cực lực của Trần Bình, chỉ e Lưu Bang sớm đã đoạt ba trăm nghìn đại quân của Hàn Tín rồi!

Đi vào câu chuyện chính, do nhân khẩu đất Tề đông, lại thêm không bị ảnh hưởng tổn thất nhiều do khói lửa chiến tranh, nên Hàn Tín vừa mang đi ba trăm nghìn đại quân, vẫn còn giữ lại được số lượng tương đối trấn thủ binh, ngay trên đất Lâm Truy, cũng đã có năm nghìn thủ binh, hơn nữa tất cả đều là tráng binh khỏe trẻ, chứ không phải là lão binh tàn phế già yếu.

Tứ Điền đang lúc tráng niên, là người cao to lực lưỡng, đang ngồi trong phòng gác uống rượu.

Thủ thành môn đúng là công việc khổ sai, nhất là những hôm trời lạnh như thế này, đứng trên đầu thành nửa canh giờ đã có thể khiến chân của các người trở nên đông cứng hết cả, nếu không uống được mấy ngụm rượu, thì ai mà chịu nổi?

- Đội soái, bên kia có người đang đi tới, hình như là đám người Hồ vào thành lúc ban ngày thì phải.

Một tên tiểu binh chỉ ngón tay về phía trước hét lên, khi Tứ Điền quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy mấy chục tên người Hồ đang cầm đuốc, hướng về phía thành mà tới, tên đầu lĩnh người Hồ Tứ Điền biết, chính là em trai của Bắc Điều Vương, Yến Mãi, đại vương còn ban tặng cho gã một tấm thẻ kim bài.

Rất nhanh, mấy chục tên người Hồ đã đi tới trước cửa thành.

Điền Tứ tiến lên phía trước, khó khăn lắm mới chặn được đường đi của Yến Mãi, cười nói:

- Yến Mãi tiên sinh, người cần đi đâu đấy?

Mấy chục tên sĩ tốt đứng đằng sau Tứ Điền cũng dồn dập đi lên trên, tên nào mặt mày cũng hớn hở, bọn họ đều biết Yến Mãi là thương nhân buôn ngựa người Hồ, rat tay hào phóng, nhìn bộ dạng gã biết ngay ở ngoài thành suốt đêm, điều này là phạm vào quy tắc, tuy biết chuyện như thế này trước kia không phải chưa từng làm, nhưng dấu sao gã cũng nên tỏ ra biết điều, có đúng không?

Yến Mãi không hổ danh là phú thương buôn ngựa, quả nhiên không khiến cho mấy tên binh to đầu ngu ngốc thất vọng, lập tức từ trong người rút ra mấy xâu tiền đồng cho Điền Tứ, lại nhẹ nhàng nói:

- Điền đội soái, mấy xâu tiền này người cầm đi cùng mấy an hem mưa rượu mà uống, bây giờ phiền các người mở thành giúp bọn ta, ta cần ra khỏi thành.

Điền Quốc ánh chừng số tiền nhận được, lúc này mới nói:

- Mở cửa!

Mười mấy tên sĩ binh cùng nhau đi lên, rất nhanh đã di chuyển được hai thanh chốt cửa lớn nặng tới hơn một nghìn cân, lại dùng lực mở được cửa thành bên ngoài được bọc bằng sắt ra, gần như cùng một lúc, cầu kéo phía bên ngoài thành cũng cót két cót két được hạ xuống, Yến Mãi vừa quay đầu vẫy tay một cái, mười mấy tên người Hồ lại tiếp tục đi vào trong thành.

Khi Điền Tứ định quay vào phòng uống thêm mấy chén rượu nữa, phía sau chợt nghe thấy có âm thanh truyền tới, nghe như tiếng cửa một vật sắc nhọn được rút ra, chỉ trong chốc lát, gã cảm thấy dường như mình đang “bay” lên, xoay người lại, Điền Tứ mơ hồ nhìn thấy một thi thể không đầu, lại tiếp nữa, mười mấy tên người Hồ kia đang rút trường đao, đang có ý đồ giết hại binh lính của gã.

Những tên người Hồ này, dám giết binh sĩ của mình, Điền Tứ lập tức giận dữ, bọn chúng định làm gì đây?

Không đợi Điền Tứ hiểu rõ rút cuộc đang có chuyện xảy ra, gã đã bị người trong bóng tối nuốt gọn...

76. Chương 76 : Hỏa Thiêu Lâm Truy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 76 : Hỏa thiêu Lâm Truy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm mươi mấy tên Tiên Đăng tử sĩ đã toan tính từ trước , trong nháy mắt liền đem hơn mười thủ tốt chém thành thịt nát xương tan.

Công Tôn Toại lại rút ra hỏa tiễn chuẩn bị trước đó gài lên trường cung, Tiên Đăng tử sĩ bên cạnh liền khẩn trương tiến lên giờ cây đuốc châm hỏa tiễn.

Công Tôn Toại đột nhiên giờ trường cung lên, lại dùng sức kéo căng dây cung, sau đó đột nhiên buông lỏng dây cung ra.

Chỉ trong chốc lát, hỏa tiễn đã mang theo một tiếng rít bay lên khoảng không , lập tức ở trong bầu trời tối đen xuất một vệt sáng chói mắt, chừng vài dặm đều có thể rõ ràng thấy được!

Ngay sau đó, ngoài Ung môn của Lâm Truy liền loáng thoáng vang lên thanh âm sát phạt.

Hai bên Ung môn, binh lính thủ vệ lập tức bị kinh động, hai Đội suất đầu lĩnh lập tức đi lên đầu thành nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy nhiều điểm ánh lửa từ cánh đồng bát ngát phía tây giống như ánh sáng ma quỷ , trong ánh sáng vô cùng vô tận của ngọn đuốc , hơn một vạn binh giáp giống như thủy triều hướng về Ung môn xung phong liều chết.

- Dịch tập kích!

Hai Đội suất lập tức liền thê lương kêu to lên:

- Mau thổi kèn! Thổi kèn cảnh báo...

Chỉ trong chốc lát, tiếng kèn trầm thấp thê lương đã vang lên, một chút liền xé nát bầu trời đêm yên tĩnh, nguyên bản Lâm Truy thành đắm chìm trong yên tĩnh lập tức xao động lên.

Hừng đông, khi Hạng Trang cùng Úy Liêu, Vũ Thiệp từ Ung môn vào thành, toàn bộ đại thành đã hoàn toàn bị quân Sở khống chế.

Dân chúng trong thành phần lớn trốn vào thành nhỏ, cửa hàng trong thành, phường khu lương thực, hàng hóa, binh khí sắt toàn bộ đều bị giữ lại, tuy nhiên tàn binh Tề quân cũng lui vào thành nhỏ, còn đang dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại.

Hạng Trang cùng đoàn người khó khăn lắm mới đi đến Lộc môn thành nhỏ, Công Tôn Toại đã mang theo hơn trăm Tiên Đăng tử sĩ đi nhanh đến đón, trải qua một đêm kịch chiến, Công Tôn Toại đã huyết thấu trọng giáp, trên mặt cũng nhiều thêm vài vết thương do đao chém, da tróc thịt bong, khiến người khác nhìn thấy cũng phải sợ, tuy nhiên tinh thần cũng không tệ lắm, phỏng chừng không bị trọng thương.

- Thượng Tướng Quân, quân sư!

Công Tôn Toại hướng Hạng Trang, Úy Liêu lần lượt vái chào, hai người vẻ mặt xấu hổ nói:

- Tề quân tàn quân lui giữ thành nhỏ, tử thủ theo thành, mặt tướng dẫn Tiên Đăng Doanh từ Lộc môn cường công, công hai lần cũng chưa có thể đánh hạ, ngược lại tổn thất hơn một trăm huynh đệ! Mặt tướng bắt tài, xin Thượng Tướng Quân trách phạt!

Nghe nói tổn thất hơn một trăm Tiên Đăng tử sĩ, Hạng Trang không khỏi có chút đau xót.

Đây chính là tình nhuệ nhất Tiên Đăng tử sĩ , nếu tổn thất hơn nữa, sẽ rất khó bổ sung trở lại!

Tuy nói đánh giặc khó tránh khỏi phải chết quân, Hạng Trang hai đời nhập ngũ, tâm chí từ lâu được rèn luyện so với sắt có khi còn cứng hơn, nhưng vấn đề là, quân Sở hiện tại binh lực chỉ có hơn năm nghìn người, thật sự là không chịu nổi tổn thất quá lớn!

- Thôi, không cần tấn công mạnh !

Hạng Trang khoát tay áo, quay đầu lại hướng Hoàn Sở, Quý Bồ quát:

- Hai người, tức khắc dẫn bản bộ nhân mã đi ra ngoài thành sưu tập củi khô, càng nhiều càng tốt.

- Vâng!

Hoàn Sở, Quý Bồ lập tức lĩnh mệnh đi.

Vũ Thiệp sắc mặt khê biến, thấp giọng hỏi nói:

- Thượng Tướng Quân, ngài muốn đốt thành Lâm Truy?

Hạng Trang quay đầu lại lạnh lùng nhìn cửa thành nhỏ một cái, nói:

- Không đốt Lâm Truy, Hàn Tín sẽ không biết thế nào là đau đớn? Không làm Hàn Tín đau, hấn sao có thể mang theo đại quân trở về Tề địa?

- Nhưng, Thượng Tướng Quân...

Vũ Thiệp có chút tiếc hận nói:

- Bên trong thành cửa hàng nhiều như vậy, lương thực nhiều như vậy, vải vóc, tơ lụa, còn có thịt súc vật để ăn, nếu thiêu đốt toàn bộ, thật là rất đáng tiếc?

- Vũ Thiệp tiên sinh, tham nhiều sẽ chết.

Úy Liêu khê mỉm cười, khuyên Vũ Thiệp nói:

- Lâm Truy mặc dù tốt, Tề địa mặc dù trù phú, nhưng chung quy không phải nơi ở lâu, nhiều như lương thực, vải vóc, tơ lụa, còn có tòa hùng thành đại ấp này, chúng ta cũng không có khả năng mang đi, nếu không mang đi được, như vậy vì sao không thiêu hủy nó đi? Chẳng lẽ còn phải trả lại cho Hàn Tín?

Vũ Thiệp trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói:

- Quân sư, chúng ta vì sao không tái diễn trò cũ, để sự tình ở Ngụy địa diễn một lần nữa trên Tề địa ?

Dừng một chút, Vũ Thiệp lại chỉ kho hàng cách đó không xa, nói:

- Cùng với việc thiêu hủy hàng hóa này, kia còn không bằng lấy nó phân cho dân chúng Tề địa, đổi lấy dân tâm!

- Tiên sinh nghĩ rất đơn giản .

Úy Liêu thở dài, nói:

- Tề địa không phải là đất của lương thực sao.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, Tề địa đích xác không phải Lương địa, Bành Việt từ khi lên làm Ngụy Quốc Tướng quốc, bốn phía liền xếp thân tín đảm nhiệm quan lại các quận huyện, những thân tín này phần lớn xuất thân binh nghiệp, thô鄙 ít văn, sau khi tới quận huyện đảm nhiệm liền bắt đầu sưu cao thuế nặng, làm xằng làm bậy, khiến cho toàn bộ dân chúng Đại Ngụy lâm than.

Ngụy địa sở dĩ có nhiều dân đói như vậy, nguyên nhân là vì Sở Hán ở Ngụy địa mấy năm liên tục công phạt, nhưng nguyên nhân trọng yếu cũng là từ thân tín Bành Việt gây nên!

Nhưng, Tề địa liền hoàn toàn không có chuyện như vậy .

Hàn Tín ở trên phương diện quân sự tuyệt đối là thiên tài vô tiền khoáng hậu, nhưng ở trên mặt chính trị cũng là một tên ngu ngốc!

Cụ thể biểu hiện chính là, Hàn Tín đối với Lưu Bang không có một chút phòng bị, không chỉ có Quán Anh, Phó Khoan dưới trướng cùng các đại tướng đều là Lưu Bang đem qua, như Tào Tham, Vương Lăng và trọng thần, cũng đều là tâm phúc của Lưu Bang, hơn nữa Hàn Tín đối với đám người Quán Anh, Phó Khoan, Tào Tham, Vương Lăng tất cả đều rất tín nhiệm, tất cả đều ủy thác lấy trọng trách!

Tuy nhiên, hai người Tào Tham, Vương Lăng thật đúng là không phụ lòng Hàn Tín tín nhiệm.

Ít nhất dưới sự cai quản của Tào Tham, Vương Lăng, Tề quốc có thể nói là quốc thái dân an, nhân dân vui hòa.

Cho nên, quân Sở nếu muốn đem việc ở Ngụy địa đùa giỡn kia lặp lại nơi này, căn bản là dự định không khả thi.

Nghĩ đến đây, Hạng Trang lại quay đầu lại chỉ bảo Ngưu Tử Kỳ nói:

- Tử Kỳ tướng quân, đem hơn năm trăm thất bắc điều mã ngày hôm qua đoạt tới dắt vào thành, hơn nữa vốn có hơn năm trăm la ngựa, lương thực, vải vóc, rượu nhạt, thịt để ăn, có thể mang đi được thì mang đi hết! Nhưng, đồ vô dụng, thí dụ như trang sức, lông la tơ lụa, quyết không được lấy!

- Vâng!

Ngưu Tử Kỳ âm âm đồng ý, cũng lĩnh mệnh đi.

Lâm Truy thành nhỏ, Vương Lăng thân mặc giáp y, tay cầm trường kiếm, đang cùng hơn trăm binh giáp vây quanh tuần tra phòng thủ.

Làm Tề quốc Tướng quốc kiêm Lâm Truy Quận Thủ, Vương Lăng nắm trọng trách thay Hàn Tín trấn thủ Tề quốc, tuy nhiên, từ khi Hạng Võ binh bại Cai Hạ, Vương Lăng đã có chút sơ suất, nguyên tưởng rằng sau khi Hạng Võ chết thì thiên hạ đại định, cũng không nghĩ đến, đêm ngày hôm qua đột nhiên xảy ra biến cố, một chi “ Quân Hán “ không ngờ công vào Lâm Truy?

Vốn tưởng rằng Tề địa chiến hỏa đã bình ổn, ai nghĩ đến còn có thể bị quân Hán đánh lén?

Tuy nhiên, Vương Lăng vốn là tâm phúc của Hán Vương, cho nên hẳn tuyệt không tin đánh vào Lâm Truy chính là quân Hán!

Tuy đám quân đội này khoác giáp y của quân Hán, nhưng Vương Lăng rất rõ ràng, này không phải là quân Hán, bởi vì, quân Hán không thể tấn công Tề quốc! với sự tín nhiệm của Tề vương đối với Hán Vương, Hán Vương nếu thật muốn bắt Tề địa, chỉ cần đem Tề vương sửa phong đến địa phương khác là được rồi, cần gì phải phái binh tấn công?

Đám “ Quân Hán “ này cũng không thể là Lỗ quốc Hạng Đà tàn quân!

Nguyên nhân rất đơn giản, Lỗ quốc Hạng Đà tàn quân chỉ còn hơn ba nghìn người, hơn nữa lòng quân tan rã, sĩ khí giảm mạnh, căn bản không có khả năng tấn công Lâm Truy, mà chi “ Quân Hán “ công tiến Lâm Truy này lại chừng vạn quân, hơn nữa là một chi sĩ khí rất cao, chiến tâm như sắt, tinh nhuệ vô cùng, đây là một chi quân đội mà theo Vương Lăng nhận xét, ít nhất đã trải qua bách chiến tinh nhuệ!

Cách đó không xa, hơn mười binh lính tụ tập cùng một chỗ công khai lên án “ Quân Hán “ ngoài thành.

- Lưu Bang lão nhân thực không ra cái gì, không ngờ thừa dịp Đại vương không ở đây vụng trộm phát binh tiến đến tấn công Lâm Truy!

- Đại vương thật khờ, Lưu Bang lão nhân khôn nạn như vậy, người không ngờ còn mang theo đại quân đi giúp hắn đánh Hạng Võ.

- Ta nghe nói, Lưu Bang lão nhân này nguyên bản chính là cái phở phờ vô lại, sự tình gì hắn không làm được ?

- Hừ, các người nhỏ giọng chút, những lời này ngàn vạn lần đừng để Tướng quốc nghe được, Tướng quốc là tâm phúc của Lưu Bang lão nhân, để cho hắn nghe được các người đang nói xấu Lưu Bang, các người nhất định sẽ chết...

Nói còn chưa dứt lời, binh lính kia hai mắt đăm đăm, hoàn toàn si ngốc.

Còn lại mười mấy binh lính bỗng nhiên cảm thấy không đúng, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Tướng quốc không biết khi nào thì đã hiện ra ở phía sau bọn họ, chỉ trong chớp lát, mười mấy binh lính này liền sợ tới mức tái đi.

- Người đâu!

Vương Lăng kêu lên một tiếng trầm đục, quát:

- Đem những tên tung lời đồn nhảm đi xuống, chém!

- Vâng!

Hơn trăm thân binh phía sau Vương Lăng ầm ầm đồng ý, lúc này tiến lên đem mười mấy binh lính kia ầm ngã xuống đất, một trận hàn quang hiện lên, hơn mười đầu người liền rơi xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng máu tanh này, binh lính Tề quốc phụ cận đều bị hoảng sợ.

Vương Lăng tiến lên mặt mày dữ tợn cầm một đầu người, nhìn quanh bốn phía quát:

- Đều nghe cẩn thận, bên ngoài căn bản không phải là quân Hán, mà là quân Sở tàn quân giả trang thành Hán quân! Nếu ai còn dám rải lời đồn, đây là kết cục!

Vương Lăng cũng không rõ ràng lắm bên ngoài có phải hay không là quân Sở, nhưng hiện tại, hắn chỉ có thể đem nước bắn này tạt lên trên người quân Sở mà thôi.

Vương Lăng vừa mới nói xong, quân canh giữ ở trên địch lầu đột nhiên xao động lên.

Rất nhanh liền có tiểu giáo vội vàng chạy xuống địch lầu, hướng Vương Lăng thở dài bẩm báo nói:

- Tướng quốc, không tốt, quân giặc từ ngoài thành vận vào đại lượng củi khô, đang ở nơi nơi chất đống, bọn họ... bọn họ muốn hỏa thiêu Lâm Truy!

- A?

Vương Lăng nghe vậy lập tức chấn động, lúc này lấy tốc độ nhanh nhất xông về địch lầu phía trước.

Đứng ở địch lầu trên cao nhìn xuống, Vương Lăng quả nhiên nhìn thấy hơn ngàn quân giặc đem từng xe củi đốt, cây cỏ khô vận vào thành, lại dọc theo đường cái lấy xuống vật có thể đốt cháy được từ cửa hàng, kho hàng, xưởng còn có mái hiên nhà dân, xem tư thế này, quân giặc thật tính toán hỏa thiêu Lâm Truy!

Vương Lăng quýnh lên, đại họa rồi, quân giặc thật muốn đốt Lâm Truy, này là tai họa.

Nhưng mà, sự thật là cực kỳ tàn khốc, bởi vì Vương Lăng căn bản không thể ngăn cản quân giặc hỏa thiêu Lâm Truy.

Về mặt nôn nóng đi qua đi lại vài bước, Vương Lăng khẩn trương đem mười mấy thân tín triệu tới, sự việc cho tới bây giờ, hắn cũng chỉ có thể hướng Tề vương cầu viện, hiện giờ Tề địa phòng giữ hư không, Đại Quân Tề Vương nếu không thể đúng lúc hồi viện, chỉ sợ toàn bộ Tề địa hơn bảy mươi thành đều thành đống lớn, trách nhiệm lớn như vậy, cũng không phải Vương Lăng hắn có thể gánh vác được.

77. Chương 77 : Sai Một Nước Cờ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 77 : Sai một nước cờ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thế cục đất Ngụy đã hoàn toàn nghịch chuyển!

Bạo dân chung quy vẫn là bạo dân, trong khoảng thời gian ngắn rất khó hình thành cho ra hồn.

Ở Lương quân, Tật Phong doanh thể như chẻ tre, lấy Bàn Ngọc, Tấn Bá, Triệu Đăng cầm đầu hơn mười lộ phản quân nhanh chóng bại trận, khi Hạng Trang phóng hỏa thiêu hủy Lâm Truy đại thành, nguyên bản quân Sở khổng chế hơn hai mươi tòa thành trì gần như toàn bộ thất thủ, chỉ có Trần Hi trú đóng ở Ngao

Thương thành, cùng với Trần Hi môn khách Mạn Khâu Thần, Trương Xuân phân gác Huỳnh Dương, Thành Cao còn không thất thủ.

Tuy nhiên, Ngao Thương, Huỳnh Dương, Thành Cao tạm thời còn không thất thủ, nhưng tuyệt đối cũng chống đỡ không được lâu .

Bởi vì, mười vạn đại quân của Bành Việt đã đem Ngao Thương vây quanh, Lưu Khấu và Lã Trạch cũng vây quanh Thành Cao, về phần Huỳnh Dương, bị Lưu Bang cùng với các lộ chư hầu hơn mười vạn đại quân vây quanh bên trong, công phá chỉ là sớm tối.

Đêm dài yên tĩnh, trong đại trướng Lưu Bang vẫn còn đèn đuốc sáng trưng.

Lưu Bang tựa vào ghế nhắm mắt ngủ gật, từ Hoài Nam đến đất Lương, liên tục hơn nửa tháng đường dài hành quân gấp thực làm cho hắn mệt muốn chết rồi, dù sao cũng đã sáu mươi tuổi, so với thanh niên trai tráng hai mươi tuổi làm sao bằng được, hơn nữa Lưu Bang lại thích hoan lạc, gần như hàng đêm sung hạnh Bạc Cơ còn có Thích cơ, không hành lạc không được .

Lưu Bang còn có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi hành lạc, Trương Lương, Trần Bình lại không có hảo mệnh này.

Trương Lương kỳ thật cũng không còn trẻ, đều đã hơn năm mươi tuổi , hơn nữa thân thể luôn không tốt, tuy nhiên tinh thần hắn vẫn rất tốt, cùng Trần Bình nhìn bản đồ thảo luận thời cuộc, cứ việc thu được tình báo rất ít, là nói gần như tìm không thấy manh mối có giá trị, nhưng Trương Lương lại theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm!

Đây là một loại trực giác, một loại không hề có đạo lý lại cực kỳ huyền diệu trực giác!

- Tử Phòng huynh, người nói có kỳ quái hay không?

Trần Bình hạ giọng nói:

- Hạ Hầu tướng quân đã từ các quận các huyện phản quân bắt không dưới trăm người, có mấy người thậm chí là nhân vật trung tâm của phản quân, tỷ như cái kia Triệu Đãng, thậm chí là phản quân Quận thủ Đinh Xuyên kiêm Thượng Tướng Quân, nhưng hắn cũng chưa thấy qua một binh lính quân Sở.

- Đây chỉ có thể có một khả năng.

Trương Lương trầm giọng nói:

- Đánh vào đất Ngụy quân Sở kỳ thật rất ít!

Trần Bình gật đầu, chấp nhận nói:

- Tại hạ cũng cho là như vậy, cái gọi là Hạng Võ, Long Thả, Phạm Tăng, còn có năm mươi vạn đại quân Sở quốc, tất cả đều là hư ảo, kỳ thật binh lực quân Sở rất khả năng không đến một vạn người, thậm chí còn ít hơn, nguyên nhân chính là vì quân Sở binh ít, cho nên mới muốn đem thế cục Lương địa quấy đục, để “đục nước béo cò”.

- Trên cơ bản đã có thể khẳng định .

Trương Lương gật đầu, ánh mắt lại thủy chung không có rời khỏi bản đồ, lại nói:

- Vấn đề hiện tại là, chi quân Sở này đến tận cùng là từ đâu chui ra ? Hiện tại lại trốn đi nơi nào ? Còn nữa, quân Sở sau khi quấy đục Lương địa, lại muốn làm gì nữa đây?

Đang lúc Trương Lương, Trần Bình suy nghĩ trăm lần vẫn không lời giải đáp, Tỳ Hà bỗng nhiên vội vàng đi đến.

Tỳ Hà là người dưới trướng của Lưu Bang (phụ trách thượng bẩm truyền đạt mệnh lệnh), người này cũng có năng lực, từng độc thân lên vào Cửu Giang du thuyết Anh Bố, cuối cùng lại thật sự thuyết phục Anh Bố quy hàng Lưu Bang!

- Hai vị tiên sinh.

Tỳ Hà thở dài nói:

- Tại hạ có tình huống trọng yếu bẩm báo.

Trương Lương cùng Trần Bình trao đổi ánh mắt, lúc này hỏi:

- Tiên sinh mau giảng, cái tình huống gì?

Vừa lúc Lưu Bang cũng bị bừng tỉnh, Tùy Hà lại hướng Lưu Bang làm lễ, lúc này mới nói:

- Đại vương, thần vừa rồi xem công văn do Nam Dương quận thủ phái người đưa tới Đại vương, phát hiện trong đó có một phong thư cấp báo đường dài của huyện Thành Dương đưa tới Quận Thủ, nói là có một chi quân Hán cướp sạch một đại thôn xóm phía nam huyện, thần cảm thấy, việc này cực kỳ khả nghi!

- Nói hươu nói vượn!

Lưu Bang nghe vậy giận dữ nói:

- Quả thực chính là nói hươu nói vượn.

Dừng một chút, Lưu Bang lại đằng đằng sát khí nói:

- Tùy Hà, ngươi liền đi thăm dò một chút, huyện Thành Dương này tên họ là gì, lai lịch thế nào, quả thực buồn cười, dám phá hoại thanh danh của ta!

- Đại vương an tâm một chút, chớ nóng nảy.

Trương Lương lại dường như có chút minh bạch, lập tức ổn định Lưu Bang, lại hỏi Tùy Hà :

- Tiên sinh, chuyện tình này khi nào? Còn nữa, huyện Thành Dương cấp báo có hay không nói chi quân Hán này có bao nhiêu binh lực?

Tùy Hà gật đầu nói:

- Thời gian ước chừng là hai mươi mấy ngày trước, chi quân Hán này binh lực ước chừng vạn nhân!

- Hai mươi mấy ngày trước! Vạn nhân!

Trương Lương vỗ hai tay, vội la lên:

- Tiên sinh, làm phiền người đi xem lại Quận thủ Đinh Xuyên đưa tới công văn, nhìn bên trong còn có tin tức chi quân Hán này không?

Tùy Hà vái chào, lĩnh mệnh đi.

Lưu Bang vuốt râu, khó hiểu nói:

- Tử Phòng, người có phải hay không phát hiện cái gì ?

Trương Lương gật gù đầu, giọng điệu không quá xác định nói:

- Thần chỉ có điều hoài nghi, bây giờ còn không dám khẳng định.

Trong đại trường lâm vào trầm mặc, chỉ có đuốc cảnh thông thiêu đốt phát ra keng keng thanh âm rõ ràng có thể nghe, qua ước chừng nửa tuần trà, Tùy Hà vội vàng trở lại, trong tay còn cầm hai phong thư tre, nhập lễ lớn liền hướng Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình ba người chấp tay nói:

- Đại vương, hai vị tiên sinh, đây ạ !

Trương Lương khẩn trương tiếp nhận thẻ tre, vừa thấy là Côn Dương, Tương thành Huyện lệnh trình đưa Quận thủ Đinh Xuyên cấp báo, mặt trên ghi chép rành mạch, ngày bốn thượng tuần tháng tư, một chi ước chừng vạn quân Hán theo hai huyện vội vàng quá cảnh, vừa không có hướng địa phương giao con dấu, cũng không có yêu cầu các huyện cung cấp lương thảo để ăn.

- Hạng Trang!

Trương Lương nhìn ba thẻ tre, thở dài nói:

- Quả nhiên là Hạng Trang!

- Này không có khả năng đi?

Trần Bình nửa tin nửa ngờ tiếp nhận thẻ tre, vừa thấy đồng dạng sắc mặt đại biến.

- Tử Phòng, người là nói... Hơn hai mươi ngày trước, Hạng Trang tiểu nhi cũng đã theo Đại Biệt Sơn đi ra, và còn giả mạo quân Hán một đường bắc thượng, sau đó thừa dịp tập kích chiếm lĩnh Ngao Thương?

Lưu Bang rốt cục cũng phản ứng lại, sắc mặt đại biến nói:

- Nhưng người không phải nói, Hạng Trang tiểu nhi sớm chết trong núi sao?

- Đánh phá Lương địa hắc là Hạng Trang không thể nghi ngờ !

Trần Bình gõ nhịp nói:

- Tuy rằng không biết quân Sở tàn quân là như thế nào từ núi lớn đi ra , nhưng không lâu ở Lương địa quấy khởi phong vân đầy trời khảng định cũng chỉ có thể là Hạng Trang tàn quân, chỉ có Úy Liễn, người khác tuyệt đối không thể tạo thành thanh thế lớn như vậy!

- Nhưng...

Lưu Bang vẫn là không tin nói:

- Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân không có vạn nhân?

- Đại vương, này tuy nhiên là kỹ xảo phô trương thanh thế thôi, chỉ có hai ngàn người, nhưng chỉ cần kéo dài đại quân, sẽ làm cho người ta ảo giác về binh lực!

Dừng một chút, Trần Bình lại hướng Trương Lương nói:

- Úy Liễn, khảng định là Úy Liễn!

- Khảng định chính là hắc.

Trương Lương nghiêm nghị nói:

- Người này thật đúng là danh bất hư truyền, ra tay cực kỳ đánh đá chua ngoa !

Trương Lương đến nay còn nhớ rõ, năm đó Phạm Tăng từng nói qua với hắc, nói về kỳ mưu, Úy Liễn còn ở phía trên Phạm Tăng hắc!

Cũng chỉ có Úy Liễn, mới có thể cấp Trương Lương áp lực lớn như vậy!

Chỉ trong chốc lát, một đạo ánh sáng trong đầu Trương Lương hiện lên, hắc đột nhiên biết Úy Liễn muốn làm gì , sau khi Úy Liễn ở Lương địa quấy đục, hắc không ngờ muốn phá rơi “Đại thế” chinh phục cả thiên hạ của Hán Vương! Tựa như cùng Phạm Tăng đánh cờ bàn đại kỳ, hắc đau khổ tạo thế, kết quả Phạm Tăng sổ tử hạ xuống, thế là mãn bàn đều thua.

- Được rồi, cho dù Hạng Trang tiểu nhi cùng Úy Liễn, kia bọn họ hiện tại lại đi đâu ?

Lưu Bang lại nói.

- Đại vương, thần biết Hạng Trang đi đâu .

Trương Lương hít vào một hơi thật sâu, lấy giọng điệu vô cùng ngưng trọng nói:

- Hạng Trang đã đi đất Tề !

- Đất Tề ?

Trần Bình nghe vậy lập tức hít một ngụm lạnh khí.

Trí tuệ Trần Bình không dưới Trương Lương, kể độ thậm chí còn hơn, Trương Lương chỉ nói Tề địa, Trần Bình liền đoán được dụng tâm Hạng Trang, Hạng Trang lại tính toán phá rơi đại thế của Hán Vương! Hạng Trang này, đến tột cùng là cuồng vọng vô tri, hay là tâm chí cứng hơn kiên thiết? Chỉ bằng mấy ngàn tàn binh, cũng muốn nghịch chuyển thiên hạ đại thế?

- Tề địa?

Lưu Bang đầu đầy mồ hôi:

- Quân Sở như thế nào lại chạy đi Tề địa?
- Đại vương, Hạng Trang mưu đồ không nhỏ, Ủy Liễu dùng kế thật độc!

Trương Lương bùi ngùi nói:

- Quân Sở trước lấy kỳ kế thoát đi Đại Biệt Sơn, lại ngàn dặm bồn tập Ngao Thương, tái thối quét Lương địa, mục đích này là muốn bức Lương vương điều quân trở về, tiếp theo, thừa dịp Đại vương cùng các lộ chư hầu bình định Lương địa, quân Sở lại ngàn dặm bồn tập Tề địa, ý đồ bức bách Tề vương điều quân trở về!
- Điều này sao có thể?

Lưu Bang thất thanh nói:

- Hạng Trang tiểu nhi có mấy ngàn tàn binh, sao có thể được việc?

Trần Bình nói:

- Đại vương, Hạng Trang chỉ có mấy ngàn tàn binh, không phải đã đem Lương địa quấy long trời lở đất sao?
- Kia, hiện tại làm sao bây giờ?

Lưu Bang sợ hãi hít một ngụm lạnh khí, Hàn Tín thật muốn mang theo ba trăm ngàn đại quân trở về Tề quốc, phiên toái kia có thể to lắm, trước không nói Hàn Tín bản thân có thể hay không sinh ra dị tâm, mấu chốt là mất đi Hàn Tín ủng hộ, Lưu Bang đối với Bành Việt, Anh Bố chư hầu vương này lực trời buộc ngay lập tức đại suy giảm .

Trương Lương nói:

- Đại vương, hiện tại quan trọng nhất chính là hai sự kiện, nhất, phái ra đại lượng thám báo, nghiêm mật phong tỏa Tề địa và Lương địa hết thảy tin tức, tuyệt không có thể khiến Tề vương biết việc Tề địa; thứ hai, lập tức phái đại tướng dẫn tinh binh sang sông Hà Bắc, hỏa tốc gấp rút tiếp viện Hàm Đan, thần dám chắc, mục tiêu kế tiếp của quân Sở chính là đất Triệu!

Lưu Bang gật đầu, đang chuẩn bị triệu Hạ Hầu Anh tiến trưởng, Hạ Hầu Anh cũng đã đi nhanh vào, chấp tay nói:

- Đại vương, Tề vương có chuyện quan trọng bẩm báo!
- Hồng rồi!

Trần Bình nghe vậy kinh hãi nói:

- Tề địa đã gặp chuyện không may, Hàn Tín đã biết tin tức !
- Ôi nha, thua rồi, thua rồi!

Trương Lương ngửa mặt lên trời ai thần nói:

- Vẫn là chậm nửa bước !

Lưu Bang sắc mặt đại biến, lập tức hướng án kỹ nằm xuống, lại kéo Bạch Hổ da áo khoác trên mặt, liên thanh nói:

- Không gặp, không gặp, nói ta bị bệnh, ai cũng không gặp.

Vừa dứt lời, Hàn Tín cũng đã xông nhanh vào.

78. Chương 78 : Lùi Một Bước Để Tiến Ba Bước

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 78 : Lùi một bước để tiến ba bước

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Đại vương!

Hàn Tín vái chào Lưu Bang thật dài, vừa bi vừa nói:

- Tiểu vương vừa mới nhận được tám trăm dặm cấp báo, một chi quân giặc giả mạo quân Hán tập kích Lâm Truy, và còn đốt thành Lâm Truy, tiểu vương lòng nóng như lửa đốt, hơn nữa Lương địa đại cục đã định, cho nên, xin Đại vương cho phép tiểu vương dẫn sư về nước!

Lưu Bang cố hết sức xốc lên da áo khoác Bạch Hổ trên mặt, lại theo nhuyễn tháp “Dị thường cố hết sức” nhích thân đến, sau đó mở ánh mắt vô thần nói:

- Ủ, ồ, là Tề vương a, ngồi đi.

Nhìn Lưu Bang uể oải, thực làm cho người ta lo lắng .

- Đại vương, người làm sao?

Hàn Tín không khỏi khẩn trương.

Hàn Tín là người thành thật, hẳn còn thực sự nghĩ rằng Lưu Bang là đang bệnh nặng .

Trần Bình trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên tiến lên nói với Hàn Tín:

- Điện hạ không cần sốt ruột, Đại vương chỉ ngẫu cảm phong hàn, cho nên đầu có chút đau, kỳ thật không có gì trở ngại, hơn nữa vừa rồi thương y đã cho uống thuốc, ngủ một giấc thì tốt rồi, cho nên, điện hạ vẫn là về trước đi, có chuyện gì chờ Đại vương khỏi hẳn nói sau.

- Nhưng Lâm Truy đã bị hủy bởi chiến hỏa, còn có toàn bộ Tề địa...

Hàn Tín nói còn chưa dứt lời, đã thấy Lưu Bang ngủ say, chỉ suy sụp thở dài, có vẻ không vui đi ra.

Trần Bình đi theo Hàn Tín ra lều lớn, lại nhìn theo Hàn Tín cưỡi lên ngựa đi xa, mới khẩn trương trở về lều lớn, lại lệnh Hạ Hầu Anh canh giữ bên ngoài, sau đó hướng Lưu Bang “Giả bộ ngủ” nói:

- Đại vương, đi rồi, Hàn Tín đã đi rồi.

- Đi rồi sao? Đi rồi hảo, đi rồi hảo, hô.

Lưu Bang lúc này mới thở dài ngồi dậy.

Trương Lương thở dài, khuyên Lưu Bang:

- Đại vương, sự tình cho tới bây giờ, cách này cũng không phải biện pháp, hôm nay là trôi qua, nhưng ngày mai thì sao? Việc này sớm hay muộn vẫn phải đối mặt .

Lưu Bang tức giận nói:

- Vậy người nói đi, việc này nên làm cái gì bây giờ?

- Đúng vậy, hiện tại nên làm cái gì bây giờ ?

Trần Bình thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Chính cái gọi là, kỳ kém một nước, măn bàn đều thua, nguyên tưởng rằng Hạng Trang tàn quân đã vỡ vong trong Đại Biệt Sơn, không nghĩ lại vụng trộm thối quết Lương địa, tiếp theo lại đi Tề địa, hiện giờ mục đích quân Sở cơ bản đã đạt thành, Chu Ân đại quân đã lưu lại Cửu Giang quận, Bành Việt đại quân cũng đã về tới Lương địa, một khi Hàn Tín đại quân cũng trở về Tề địa, thiên hạ không sai biệt lắm lại khôi phục Sở Hán tranh chấp hỗn loạn cục diện như trước.

Nghe nói như thế, Lưu Bang bắt đầu sinh lui ý, cực cực khổ khổ liều mạng năm năm, thật vất vả đem Hạng Vũ đánh bại, kết quả cục diện lại là Sở Hán tranh chấp như trước, kia năm năm không phải thành hư ảo hay sao, huống chi Lưu Bang hấn tuổi đã không trẻ, không biết khi nào thì nhắm mắt xuôi tay, khản trương hỏi Quan Trung hưởng vài năm phúc thì tốt hơn.

Giờ khắc này, Lưu Bang thật là bắt đầu sinh lui ý, cho dù coi như là không làm nổi Hoàng đế, có thể ở Quan Trung làm cái Quan Trung vương cũng không sai, hấn nguyên bản chính là cái phổ phường vô lại, đối với hấn mà nói, có thể lên làm Quan Trung vương, cũng đã là tổ tiên hiển linh ! Nói cho cùng, Lưu Bang nguyên bản cũng không có gì hùng tâm tráng chí, kia đều là Tiêu Hà, Trương Lương còn có Trần Bình xúi giục mà thôi .

- Tử Phòng, Trần Bình, nếu không chúng ta vẫn là hồi Quan Trung đi?

Lưu Bang lấy thử giọng điệu nói:

- Có Lã Trạch thủ quận Tam Xuyên, tái phái một viên Đại tướng trấn thủ Hàm Cốc Quan, quản hấn Quan Đông như thế nào làm ầm ĩ, dù sao cũng uy hiếp không đến Quan Trung, chúng ta đều không trẻ tuổi, vẫn là thừa dịp lúc này hưởng vài năm phúc đi.

Trần Bình nghe xong lời này không khỏi giật mình kinh hãi, này mới đột nhiên phát hiện Hán Vương đã già rồi, tiếp qua năm năm, Hán Vương liền sáu mươi lăm tuổi , theo thân thể già cả, Hán Vương hùng tâm tráng chí rõ ràng cũng mất đi, hấn đã ý thức được chính mình thời gian không nhiều, cho nên muốn thừa dịp thời điểm còn sống hưởng lạc nhiều một chút, điều này cũng đúng thường tình của con người.

Trương Lương cũng đồng dạng giật mình kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ:

- Đại vương, Người muốn buông bỏ giang sơn gấm vóc trong gang tấc ư?

Trần bình lấy lại bình tĩnh, cũng khuyên nhủ:

- Đúng vậy, Đại vương, Tử Phòng huynh nói rất đúng, Sở Hán tranh chấp, Đại vương năm lần bị Hạng Vũ đánh cho đại bại, hai lần toàn bộ bị tiêu diệt, cục diện gian nan như vậy đều kiên trì được , hiện giờ tuy nói có chút suy sụp, nhưng so sánh với lúc đối mặt Hạng Vũ, cục diện lại không biết tốt hơn bao nhiêu lần, Đại vương, phải kiên trì.

Lưu Bang đảo mắt, mỉm cười nói:

- Ha hã, Tử Phòng, Trần Bình, ta chính là muốn thử các ngươi, xem các ngươi hay không đã đổi với ta đánh mất tin tưởng, nếu các ngươi vẫn như cũ đối với ta tin tưởng, ta chính mình lại như thế nào có khả năng buông tha? Đừng nói các lộ chư hầu còn không có tạo phản, nếu bọn họ thật sự tạo phản , thì tính sao? Bọn họ còn có thể so với Hạng Vũ sao?

Lưu Bang là người không có văn hóa gì, cũng là biết nghe lời phải, vừa rồi hơi có ý lui, nhưng được Trương Lương, Trần Bình khuyên nhủ, ngay lập tức lại sửa chủ ý nói:

- Tuy nhiên, hiện tại việc này thật đúng là gian nan, Hàn Tín muốn mang theo ba mươi vạn đại quân trở về Tề địa, kia thật đúng là không phải phiền toái bình thường, Tử Phòng, Trần Bình, các ngươi hảo hảo ngẫm lại, như thế nào phá thế cục này!

Trương Lương trầm ngâm một lát, gõ nhịp quả quyết nói:

- Đại vương, sự tình cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể lấy lui làm tiến!

- Lấy lui làm tiến?

Lưu Bang nghe vậy lập tức tinh thần tỉnh táo, gấp giọng nói:

- Nói mau, như thế nào lấy lui làm tiến?

Trương Lương trầm giọng nói:

- Đại vương đơn giản làm cao một chút, chẳng những thả Tề vương hồi Tề địa, còn đem Triệu vương Trương Nhĩ và Hàn vương Hàn Tín cũng nhất tịnh thả đi!

- A!

Trần Bình kinh hãi nói:

- Cứ như vậy, cục diện càng không rối loạn?

- Tử Phòng, việc này chỉ sợ không được đi.

Lưu Bang cũng nói:

- Cứ như vậy, thật sự trở về thời đại Chiến quốc.

Trương Lương thở dài nói:

- Khi quân Sở vụng trộm rời khỏi Đại Biệt Sơn mà chúng ta lại không hề phát hiện, hôm nay cục diện như vậy cũng đã không thể tránh né, đây là dương mưu, đường đường chính chính dương mưu a, tuy rằng chúng ta biết Ủy Liễu và quân Sở muốn làm sao, chúng ta đã không thể ngăn trở, sự việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể thuận thế mà làm.

- Tử Phòng, ta nếu như đoạt binh quyền Hàn Tín thì sao?

Lưu Bang còn có chút không vui nói:

- Hàn Tín ba mươi vạn đại quân nếu như về ta, ta liền có năm mươi vạn đại quân, các lộ chư hầu còn lại lấy Bành Việt binh nhiều nhất, lại chỉ có mười vạn nhân chúng, sẽ không dám sinh ra dị tâm? Đến lúc đó ta muốn bọn họ đi hướng đông, bọn họ lại dám đi hướng tây sao?

Trương Lương thở dài, lại nói:

- Đại vương là tính toán giết chết Tề vương sao?

- Giết Hàn Tín?

Lưu Bang ngạc nhiên nói:

- Ta không nghĩ tới, ta chỉ muốn binh quyền của hần.

Trương Lương nói:

- Đại vương, người nếu như đoạt binh quyền Tề vương, đó là cùng hần xé rách mặt, lúc này nếu như không giết hần, Đại vương chẳng phải là cấp chính mình để lại một kẻ thù hùng mạnh? Cần biết Tề địa nhân khẩu còn đó, Tề vương nếu như trở lại Tề địa, chỉ cần vung tay nhất hô, lập tức liền có thể lại triệu tập mấy chục vạn hùng binh, khi đó Đại vương nên làm cái gì bây giờ?

- Ta...

Lưu Bang nghe vậy lập tức hít một ngụm lạnh khí, lại nói:

- Vậy nếu giết hần!

Trương Lương cười khỏ nói:

- Đại vương nếu như thật sự giết Tề vương, chỉ sợ Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Tàng Đồ, Ngô Nhuế, Hàn vương Hàn Tín và các lộ chư hầu lập tức sẽ ruồng bỏ Đại vương.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói:

- Đương nhiên, Đại vương cũng có thể thiết kế đem đám chư hầu vương này giết sạch, nhưng cứ như vậy, thiên hạ cũng liền đại loạn!

Lưu Bang nhú mi nói:

- Nói như vậy, thật sự không có biện pháp khác?

- Chỉ sợ là không có.

Trương Lương nói:

- Sự việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể lấy lui làm tiến mà thôi!

Trần Bình trong lòng khê nhúc nhích, hỏi Trương Lương :

- Tử Phòng huynh, người có phải hay không còn để lại chuẩn bị ở sau?

Trương Lương gật đầu, hướng Lưu Bang nói:

- Đại vương, đồng ý để ba chư hầu về nước là lui, này nhất lui, là vì trấn an các lộ chư hầu, nhất là Tề vương, để Triệu vương, Hàn vương còn có Tề vương về nước, Đại vương lại để một trăm ngàn tinh binh nhập Tề, hiệp trợ Tề vương cùng đánh Hạng Võ dư nghiệt, đây là tiến, này tiến, lại là vì đoạn căn cơ của Tề vương ở Tề địa!

Lưu Bang bình tĩnh đại ngộ nói:

- Tử Phòng là nói, trước đoạn căn cơ Hàn Tín, sau đó tái đoạt binh quyền?

- Đúng.

Trương Lương gật đầu nói:

- Chỉ cần chặt đứt căn cơ Tề vương ở Tề địa, tái đoạt binh quyền, thì Tề vương trong tay vô binh, muốn có lại binh tướng cũng vô kế khả thi, Tề vương bị diệt, còn lại chư vương bất kể là Bành Việt, hay là Anh Bố, đều căn bản không cần suy nghĩ, sau khi phong thưởng thiên hạ sẽ tìm cơ hội diệt trừ!

- Hảo.

Lưu Bang vui vẻ nói:

- Liền như vậy định rồi!

#####

Sau nửa canh giờ, các lộ chư hầu tề tụ lều lớn của Lưu Bang, Bành Việt cũng từ Ngao Thương chạy trở về.

Lưu Bang trước hướng các lộ chư hầu vái chào thật dài, thành khẩn nói:

- Hạng Võ vô đạo, dùng người tàn bạo, thưởng phạt bất công, đi ngược thiên đạo, đến nỗi thiên hạ hoảng sợ, kêu than đầy trời, Bang bất đắc dĩ mới khởi binh đánh Sở, dựa vào chư vị cao thượng, khăng khải xuất binh, trợ ta đánh diệt Hạng Võ, Bang ở trong này đại biểu thiên hạ lễ thứ, cảm tạ chư vị !

- Hán Vương nhân nghĩa, chúng ta đều kính phục.

Các lộ chư hầu khấn trương đáp lễ.

Lưu Bang nói xong đứng dậy, lại nói:

- Nay Hạng Võ đã chết, chỉ có Hạng Trang mấy ngàn tàn binh đang ở Tề địa tác loạn, ta rất lo lắng, Hạng Trang tàn quân sau khi bị nhục rất khả năng qua sông chui vào Triệu địa, thậm chí còn hướng tây chui vào Hàn địa, cho nên, Tề vương, Triệu vương, Hàn vương vẫn là khẩn trương dẫn sư về nước, nghiêm cẩn đề phòng đi.

- Tiểu vương tạ ơn Đại vương!

Hàn Tín nghe vậy lập tức vui mừng quá đổi.

Còn lại các lộ chư hầu cũng là ngơ ngác nhìn nhau, nhất là Bành Việt, vừa mới đến gặp Khoái Triệt nói với hắn, tính mạng phải suy nghĩ, khiến hắn ngàn vạn lần dừng đến, còn nói Lưu Bang rất khả năng chó cùng rứt giậu cưỡng ép cướp đoạt binh quyền các lộ chư hầu, lần này Huỳnh Dương, rất có thể là lại một hồng môn yểm, kết quả lại hoàn toàn không có chuyện như vậy.

Hảo một lúc lâu sau, Bành Việt mới nói:

- Không biết Đại vương tính toán như thế nào?

Lưu Bang vung tay lên, nói:

- Ta lưu lại năm vạn đại quân, giao Lã Trạch Thống soái, hiệp trợ Lương vương công kích Huỳnh Dương, Thành Cao cùng với Ngao Thương thành phần quân, ta ít ngày nữa đem mười vạn tinh binh, đông tiến Tề địa hiệp trợ Tề vương cộng đánh Hạng Sở dư nghiệt!

Dứt lời, Lưu Bang lại hướng Yến vương Tàng Đồ, Hành Sơn vương Ngô Nhuế cùng Anh Bố nói:

- Yến vương, Hành Sơn vương cùng Hoài Nam vương, cùng ta xuất chinh.

- Vâng.

Ngô Nhuế, Anh Bố, Tàng Đồ chỉ có thể đứng dậy đồng ý, lúc này bọn họ cũng không dám nói không với Lưu Bang.

79. Chương 79 : Thập Diện Chi Vọng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 79 : Thập diện chi vọng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quân Sở đang ở một đại thôn vùng ngoại thành Lâm Truy nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Hạng Trang biết thời gian quý giá, ở Lâm Truy lãng phí một giây đồng hồ, quân Sở liền thêm một phần nguy hiểm, nhưng không có biện pháp, quân Sở tướng sĩ chung quy là người mà không phải máy móc, ở trải qua liên tục mười ngày đường dài hành quân gấp, và lại ở Lâm Truy ác chiến một hồi, các tướng sĩ đã cực kỳ mỏi mệt, bọn họ cấp bách phải được nghỉ ngơi.

Thôn lý dân chúng đã bị đuổi đi, lần này, quân Sở không có giết người.

Cũng không phải Hạng Trang nhân từ, mà là hấn cần dân chúng này giúp hấn nơi nơi tuyên truyền “Quân Hán” tàn bạo hình tượng.

Hạng Trang rất rõ ràng, Đại Sở nếu muốn phục hưng, nhất định phải khơi mào Hàn Tín cùng Lưu Bang phân tranh, nhưng Hàn Tín ở chính trị chính là một cái ngu ngốc, hấn sở tín nhiệm văn võ trọng thần tất cả đều là Lưu Bang tâm phúc, cho nên, nên Tề địa cường hào, thế tộc, dân chúng cũng đều tâm hướng Lưu Bang, kia Hàn Tín còn lấy cái gì cùng Lưu Bang đấu?

Trong lịch sử, Lưu Bang ở Tề địa tuần tra trên đường, thông qua một loạt hành động chính trị đạt được dân chúng Tề địa ủng hộ, tiến tới lại đạt được Tề địa cường hào thế tộc ủng hộ, tái sau đó, Lưu Bang mới hạ thủ đoạt binh quyền Hàn Tín, nếu không phải như vậy, Hàn Tín lại sao có thể ngoan ngoãn nhận an bài của Lưu Bang, rời khỏi tề địa làm Sở Vương.

Tuy nhiên một đời này, Lưu Bang cũng rất khó lấy được dân tâm Tề địa!

Lâm Truy đại hỏa, đã nghiêm trọng phá hủy hình tượng quân Hán ở trong lòng dân chúng Tề địa!

Lâm Truy thành đại hỏa đã đốt hai ngày hai đêm, xa xa xem qua, chỉ thấy bên trong thành vẫn là lửa cháy phun ra nuốt vào, hừng hực đại hỏa phụ giúp bụi mù cuộn cuộn bay lên như điều gặp gió, gần như che đầy nửa không trung! Hạng Trang tin tưởng, trận đại hỏa này thiêu hoàn toàn, tòa ngàn năm cổ thành Lâm Truy này chỉ sợ là không còn tồn tại nữa, thậm chí các thành nhỏ phía tây nam cũng có khả năng sẽ bị bỏ hoang.

Úy Liễu không biết khi nào đi tới phía sau Hạng Trang, vừa u vừa nói:

- Thượng Tướng Quân, nên chuyển vào.

Việc hỏa thiêu Lâm Truy là quyết định của Hạng Trang, nhưng Ủy Liễu trong lòng vẫn là cảm thấy áy náy, thiêu hủy một tòa thành trì, đem trăm ngàn lê dân không nhà để về a, việc này thật sự là tội ác thiên cổ! Tuy nhiên, làm như vậy là vì sinh tồn, cho nên Ủy Liễu cũng chưa nói tới thương hại, vì Đại Sở phục hưng, đáng chết còn phải sát, nên đốt còn phải đốt a.

- Ta tái đi xem các tướng sĩ bị thương.

Hạng Trang gật đầu, quẹo vào phía sau sân.

Viện này là chuyên môn an trí binh trọng thương, về phần binh lính chỉ bị vết thương nhẹ, có địa phương khác an trí.

Trong viện, hơn năm mươi quân Sở bị trọng thương nhưng vẫn không tắt thở nằm thành hình chữ nhất, này đều là đêm đó khi công kích Lâm Truy bị thương tướng sĩ, thương y nói, tất cả đều cứu không sống, trong đó, hơn phân nửa đã lâm vào hôn mê không biết gì cả, còn lại mười mấy người vẫn đang duy trì ý thức tỉnh táo.

Nhìn thấy Hạng Trang, mười mấy thương binh vẫn đang tỉnh táo chỉ trong chớp lát đều minh bạch.

- Thượng Tướng Quân, ta không muốn chết, ta không muốn chết a, mang ta hồi Giang Đông, van cầu ngài, cầu ngài.

- Thượng Tướng Quân, cho ta đi, không cần bỏ ta, ta bị thương không nặng, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ ...

- Thượng Tướng Quân, ở nhà ta có mẹ già bảy mươi tuổi, dưới còn có con ba tuổi, ta là trụ cột trong nhà, bọn họ không thể không có ta a, thật sự không thể không có ta a...

Đối mặt tử vong, tuyệt đại đa số thương binh đều sợ hãi.

Ở trên chiến trường, bọn họ có lẽ có thể không sợ tử vong, bởi vì trong thảm thiết chém giết, bọn họ căn bản không kịp đi suy xét vấn đề sống hay chết, và khi chiến tranh chấm dứt, bọn họ hoặc là sống, hoặc là đã chết, cho nên không rối rắm nhiều như vậy, nhưng hiện tại, bảo bọn họ phải bình tĩnh nhận tử vong, lại thật sự khó có thể làm được.

Có năm cái mười bảy, mười tám tuổi tiểu binh, ai ai cũng nhìn Hạng Trang, bọn họ không có mở miệng, nhưng theo con người họ, Hạng Trang lại đọc ra vô tận cầu xin, họ chỉ có mười bảy mười tám tuổi, cuộc đời của họ vừa mới bắt đầu, họ thậm chí nữ nhân là tư vị gì còn không biết, hiện tại lại phải rời khỏi phạm trãi thế tục này, có thể không tiếc nuối sao?

Hạng Trang kéo bước chân trầm trọng, chậm rãi đi qua trước chân hơn năm mươi thương binh.

Hạng Trang ánh mắt lạnh nhìn mười mấy thương binh vẫn đang tỉnh táo trên mặt nhất nhất đảo qua, cứ việc thương binh đau khổ cầu xin, lại không đổi được Hạng Trang một tia dừng lại, một tia thương hại, tâm họ, sớm đã ở trong vô tận giết chóc so với sắt thép còn cứng hơn, bỗng nhiên, Hạng Trang giờ tay phải lên phát nhẹ.

Một đội thân binh dừng tiến lên đây, trước đem năm mươi mấy cái trọng thương binh bay qua, sau đó rút kiếm sắc ra đối với trọng thương binh đâm một kiếm, thanh âm liên tiếp cầu xin lập tức dừng lại.

Khi Hạng Trang đi ra sân, trong viện đã nổi lên cuộn cuộn khói đặc, Công Tôn Toại mang theo thân binh hỏa táng hơn năm mươi danh trọng thương binh thi thể này, sau đó sẽ từ tro tàn tùy tiện lấy ra một nắm tro cốt nhập hũ, ghi vào tính danh, giao cho người chuyên trách cất giữ, tương lai khi đánh hồi Giang Đông, sẽ đem tro cốt trả lại cho thân nhân bọn họ.

Lưu Bang, Anh Bố, Ngô Nhuế, Tàng Dao cùng mười lăm vạn liên quân dọc theo theo quan đạo hướng Tề địa chậm rãi xuất phát.

Hộ tống đại quân cùng nhau xuất phát còn có ba vạn dân phu cùng với quận Tam Xuyên giải tới ba vạn thạch quân lương.

Từ lúc ba ngày trước, Hàn Tín cũng đã mang theo ba trăm ngàn đại quân trở về Tề quốc, lúc Hàn Tín điều quân trở về, Trương Nhĩ, Hàn vương Hàn Tín cũng mang theo quân đội về nước.

Lưu Bang đã chán cưỡi ngựa, cho nên sai Hạ Hầu Anh tìm cho hắn một xe ngựa.

Lúc này Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình quân thần ba người trốn ở trong xe ngựa mật nghị.

Trương Lương mất một ít tâm tư, rốt cục từ Vương Lăng phái người tám trăm dặm đưa tới năm chi thẻ tre, vội vàng nhìn nội dung, sau đó hướng Lưu Bang nói:

- Đại vương, Vương Lăng mật tin, ngoại trừ Lỗ huyện có quân Sở tàn quân chiếm cứ ra, còn lại Lang Tà quận, Tế Bắc quận, Lâm Truy quận, Giao Đông quận, Tiết quận Quận Thủ, Huyện lệnh trường trên cơ bản đều là người của hắn!

Lưu Bang nghe vậy gật đầu, hướng Trần Bình và Trương Lương hỏi:

- Tử Phòng, Trần Bình, các người nói Vương Lăng có thể tin được không?

Trương Lương không cần nghĩ ngợi nói:

- Vương Lăng đối nhân xử thế trượng nghĩa, hơn nữa cương trực công chính, nếu hắn đều không đáng tin, kia thần thật sự là không nghĩ ra được, thiên hạ còn có ai đáng giá tin cậy.

- Nay liền hảo.

Lưu Bang vui vẻ nói:

- Tin cậy liền hảo.

Trần Bình lại nói:

- Tuy nhiên Đại vương, nếu muốn chặt đứt căn cơ Tề vương ở Tề địa, chỉ có các quận gần Quận Thủ cùng với các huyện Huyện lệnh ủng hộ cũng không đủ, còn phải đạt được Tề địa gia tộc quyền thế, dân chúng ủng hộ, nhất là Điền, Khương, Lỗ, Vệ tứ đại gia tộc quyền thế, Đại vương phải được bọn họ ủng hộ mới được, nếu không, rất khó đem thế lực Tề vương nhổ tận gốc.

- Đúng đúng đúng, việc này rất quan trọng.

Lưu Bang liên tục gật đầu, lại hướng Trương Lương nói:

- Tử Phòng, khẩn trương cấp Tào Tham, Vương Lăng tái phát một đạo mật tin, cho bọn họ nắm chặt liên lạc Tề địa cường hào thế tộc, bọn họ không muốn ủng hộ ta, cũng tận lực thuyết phục bọn họ duy trì trung lập, thời điểm tất yếu, có thể đồng ý cho bọn họ một ít ưu đãi.

Trương Lương mỉm cười nói:

- Đại vương yên tâm, thần sớm cùng Tào Tham nói qua .

- Ồ, ta đây an tâm.

Lưu Bang dừng một chút, lực chú ý lập tức lại chuyển dời đến Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân, lập tức lại hỏi Trương Lương :

- Tử Phòng, mấy ngày nay đều không có tin tức Hạng Trang tàn quân, người nói Hạng Trang tiểu nhi hiện tại là ở trong Tề địa, hay là đã vượt sông lủi vào Triệu địa?

Nói đến tàn quân Hạng Trang, Trương Lương vẻ mặt lập tức trở trở nên nghiêm túc, lắc đầu nói:

- Nay, thần cũng không dám chắc.

Lưu Bang nhũu mày, trầm giọng nói:

- Tử Phòng, uy hiếp từ Hàn Tín tuy rằng lớn, nhưng lúc này cái họa tâm phúc vẫn là Hạng Trang tiểu nhi, quân Sở cứ như vậy lên đi chung quanh, làm không tốt ngày nào đó Hạng Trang tiểu nhi sẽ lủi tiến Quan Trung, tới lúc đó, cục diện khó có thể thu thập !

Trương Lương nghiêm nghị nói:

- Đại vương yên tâm, thần đã có sách lược ứng đối.

- Thực sự có đối sách ?

Lưu Bang nửa tin nửa ngờ nói:

- Ô Huỳnh Dương, người không phải còn nói Ủy Liễu mưu kế là dương mưu, chúng ta biết ý đồ quân Sở, cũng cần bản không thể ngăn cản sao?

Trần Bình cũng thoáng chốc dựng cái lỗ tai lên, hẳn cũng rất chờ mong Trương Lương ra kế sách.

- Đại vương, như quả thật là kỳ binh đánh cờ, thần và Ủy Liễu có được đồng dạng điều kiện ngang nhau, như vậy này một ván thần liền thua không thể ngờ.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói:

- Tuy nhiên, này chung quy không phải đánh cờ, mà là thực chiến! Thần có được vượt xa Ủy Liễu, cộng thêm tình báo chuẩn xác đúng lúc ủng hộ, phải phá giải Ủy Liễu đến tiếp sau kỳ lộ, vẫn là) không khó .

- Hảo!

Lưu Bang phần nhiên gõ nhịp nói:

- Tử Phòng người nói mau, như thế nào mới có thể phá giải dương mưu của lão già Ủy Liễu này?

Trương Lương khẽ mỉm cười, sâu xa khó hiểu nói:

- Đại vương, thần có tứ chính lục kỳ, thập diện mai phục phá quân Sở!

- Tứ chính lục kỳ, thập diện mai phục?

Lưu Bang nghe xong cái đầu đầy mờ mịt, lại nói:

- Nói tỷ mỉ một chút, cái gì thập diện mai phục?

Trương Lương gật đầu, kiên nhẫn giải thích nói:

- Cái gọi là tứ chính, lấy Tề vương Hàn Tín thủ Tề địa, lấy Triệu vương Trương Nhĩ thủ Triệu địa, lấy Lương Vương Bành Việt thủ Lương địa, lấy Hàn vương thủ Hàn địa, tứ địa làm trục phong hỏa đài, tập hợp trọng binh bố trí phòng vệ, do đó hình thành bốn đạo tuyến phong tỏa, đem Hạng Trang quân Sở tàn quân gắt gao vây ở giữa Tề Triệu Lương Hàn, không để dễ dàng chạy mất!

- Ngô, vấn đề này không lớn, Hàn Tín, Bành Việt, Trương Nhĩ, Hàn vương đều đã mang theo đại quân về nước, chỉ cần nói bọn họ xây dựng nhiều phong hỏa đài là có thể .

Dừng một chút, Lưu Bang vội hỏi :

-Tứ đúng là Hàn Tín, Bành Việt, Trương Nhĩ cùng Hàn vương đại quân, như vậy lục kỳ đâu?

- Cái gọi là lục kỳ, thì lấy Chu Bột, Vương Hấp, Mai Quyên, Phó Khoan, Ly Thương, Hạ Hầu Anh làm đại tướng, dẫn hai vạn tinh binh, tự túc nửa tháng lương khô, phân lục lộ xuất phát, phát hiện nơi nào dấy lên khói lửa, bọn họ liền hướng đó xuất kích, một khi phát hiện bóng dáng quân Sở, lập tức phân công nhau sao cắt đứt con đường phía trước, chặn đường lui, hai quân bao sườn, còn lại hai quân thì tới lui tuần tra đợi lệnh.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói:

- Quân Sở tuy rằng tinh nhuệ, nhưng là bọn họ khuyết thiếu tình báo, căn bản không biết phương hướng nào phá vây mới an toàn, hoặcsẽ không lọt vào đường chặn, kết quả cũng chỉ có thể ở trong thập diện mai phục mà loạn, nói ngắn gọn, chỉ cần tung tích quân Sở hiện ra, bọn họ sẽ không có khả năng được thở dốc một lát, lại làm sao có thể không bại vong?

- Diệu, diệu a!

Lưu Bang phần nhiên gõ nhịp nói:

- Cái Hạng Trang tiểu nhi này chết chắc rồi, ha ha!

80. Chương 80 : Thập Diện Chi Vĩng (Hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 80 : Thập diện chi vĩng (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dưới Ngao Sơn , Bành Việt đang nhìn bầu trời đêm, lại nhìn Ngao Thương thành nảy sinh ác độc.

Lương quốc đại quân đối với Ngao Thương vây công đã giằng co suốt mười ngày, thương vong cũng đã vượt qua năm nghìn, lại thủy chung không có thể công thượng Ngao Thương đầu thành, kết quả như vậy khiến Bành Việt có chút tức giận, nhưng cũng không có cách nào khác, Ngao Thương thành nguyên bản liền dễ thủ khó công, Trần Hi lại ỷ vào lương thực nhiều, không ngờ ở Ngao Thương bên trong thành tập kết mấy chục vạn dân cường tráng!

Vài lần, Lương quân tướng sĩ đều đã sát thượng Ngao Thương đầu thành, nhưng rất nhanh, này đó anh dũng tử sĩ đã bị vô cùng vô tận bạo dân bao phủ , bạo dân chết tiết này, vì bảo vệ cho Ngao Thương, vì bảo vệ đồ ăn bọn họ, không ngờ một đám trở nên như thế dũng mãnh không sợ tử, lại thật sự có chút ngoài dự kiến của Bành Việt.

Một người liều mạng, mười người không chịu nổi, chết tiết bạo dân.

Một trận nhỏ vụn tiếng bước chân bỗng nhiên theo phía sau truyền đến, quay đầu lại nhìn lên, là Khoái Triệt.

Nhìn Khoái Triệt một mình tiến đến, Bành Việt khóe miệng nhẹ nhàng mà co giật, lạnh giọng hỏi:

- Trần Hi tiểu nhi vẫn là không chịu đáp ứng?

Cường công không thành, Bành Việt liền nghĩ muốn chiêu hàng Trần Hi, Bành Việt đương nhiên không phải thật sự nghĩ muốn chiêu hàng Trần Hi, hắn chỉ muốn thu lương thực còn lại bên trong thành Ngao Thương mà thôi.

Khoái Triệt yên lặng gật đầu, trong lòng lại thở dài.

- Trần Hi tiểu nhi!

Bành Việt giận tím mặt:

- Không biết tốt xấu!

Khoái Triệt trầm ngâm một lát, chợt còn nói thêm:

- Đại vương, vừa rồi Hán Vương...

- Không có đại sự gì.

Bành Việt khoát tay áo, nói:

- Hán Vương nói, Hạng Tráng tàn quân có khả năng lại chui vào Lương địa tác chiến, cho bốn vương tại Toan Tảo, Lâm Tế, Uyển Cù, Định Đào, Xương Ấp, Hồ Lăng dọc tuyến xây dựng trúc phong hỏa đài, lại phái đại tướng lãnh binh đóng ở Định Đào, Toan Tảo hai nơi, một khi phát hiện tàn quân Hạng Tráng, thì lập tức chặn giết!

Khoái Triệt sắc mặt khẽ biến, vội hỏi :

- Đại vương trả lời như thế nào?

- Hạng Trang tiểu nhi có bao nhiêu bồn sục, bồn vương ở Đại Biệt Sơn cũng đã lĩnh giáo rồi, không thể không phòng a.

Bành Việt nói:

- Hán Vương cũng là vì suy nghĩ cho Lương quốc, bồn vương đã phái Lưu Khấu, Hồ Triếp mỗi người lĩnh tam vạn tinh binh đi tới Định Đào, Hồ Lăng bố trí phòng vệ, phong hỏa đài cũng sẽ mau chóng xây dựng.

- Sai rồi!

Khoái Triệt dặm chân vội la lên:

- Đại vương người sai lầm rồi!

Bành Việt nhú mày không hài lòng nói:

- Sai lầm ? Tiên sinh có ý tứ gì?

Khoái Triệt vội la lên:

- Đại vương phái Lưu Khấu, Hồ Triếp hai vị tướng quân lãnh binh đóng ở Định Đào, Hồ Lăng là không sai, dọc tuyến xây dựng trúc phong hỏa đài cũng đúng, nhưng cũng không có thể thật sự đem Hạng Trang cùng quân Sở dư nghiệt đẩy lui, tương phản, Đại vương là âm thầm tạo ra một chỗ hổng, khiến Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân lại tiến vào Lương địa!

- Tiên sinh người điên rồi?

Bành Việt giận dữ nói:

- Đây không phải dẫn sói vào nhà sao?

Khoái Triệt lắc đầu, cười khổ nói:

- Tại hạ chỉ hỏi Đại vương một câu, Hạng Trang tàn quân ngàn dặm liên tục chiến đấu ở các chiến trường, liên tục bôn tập Lương địa, Tề địa là vì cái gì?

Bành Việt lắc đầu nói:

- Ai biết Hạng Trang tiểu nhi muốn làm gì?

- Đại vương ...

Khoái Triệt thở dài nói:

- Hạng Trang là muốn thông qua liên tục chiến đấu ở các chiến trường Lương địa, Tề địa, thậm chí Triệu địa, Hàn địa, bức bách các lộ chư hầu điều quân trở về bồn quốc, do đó phá rơi đại thế chinh phục cả thiên hạ của Lưu Bang! Đại vương nếu có thể ở Lương địa buông ra một lỗ hổng, như vậy Hạng Trang tàn quân cũng rất khả năng dẫn binh Tây hướng, trực tiếp tấn công Quan Trung!

- Vậy càng thêm không được.

Bành Việt cả giận nói:

- Hạng Trang tàn quân thật muốn thông qua Lương địa, lên vào Quan Trung, Hán Vương có thể tha bồn vương sao?

- Hán Vương không chịu tha thứ Đại vương?

Khoái Triệt mỉm cười nói:

- Tới thời điểm kia, không phải Hán Vương có chịu hay không tha thứ Đại vương, mà là Đại vương có chịu hay không tha thứ Hán Vương !

Bành Việt lập tức sắc mặt đại biến, trầm giọng nói:

- Tiên sinh, người lời này có ý tứ gì?

Khoái Triệt nhìn quanh tả hữu không người, liền hạ giọng nói:

- Đại vương, Lưu Bang đại quân bên ngoài, Quan Trung phòng giữ hư không, nếu Hạng Trang tàn quân có thể được Lương quân âm thầm giúp đỡ, thì bắt quận Tam Xuyên, đánh vỡ Hàm Cốc Quan, chỉ là sớm tối ! Hạng Trang binh ít, vừa đánh hạ Quan Trung cũng thủ không được, nhiều nhất bắt người cướp của một phen phải chạy lấy người, mà Đại vương thì nhân cơ hội suất lĩnh đại quân tiến quan, lấy cơ quét sạch quân Sở thu thập dân tâm, tái phái đại tướng trấn trụ Hàm Cốc, khiến đại quân Lưu Bang không qua được cửa này, như thế, tám trăm dặm Tần Xuyên chính là của Đại vương ngài , Đại vương, đây chính là Bá Vương chỉ cơ a!

- Khoái Triệt!

Bành Việt giận dữ nói:

- Người là muốn đẩy ta vào cảnh bất nhân bất nghĩa hay sao? Hán Vương với ta tình sâu nghĩa nặng, không chỉ phong ta làm Lương vương, còn đem cố Ngụy, cố Sở đại lượng thành trì đều phong thưởng cho ta, đây là loại nào cao thượng? Người lại năm lần bảy lượt xúi giục ta, người là muốn cho ta thân bại danh liệt, bị thiên hạ thóa mạ hay sao? Người đến tột cùng là có rắp tâm gì?

- Đại vương!

Khoái Triệt vội la lên:

- Quan Trung là nơi màu mỡ, tám trăm dặm Tần Xuyên, chiếm được là thành sự thống trị, đây là trời thưởng ban cho người lễ vật, người nếu như không lấy, là vi phạm ý trời, vi phạm ý trời nha, Đại vương, nghịch thiên làm việc, thì tương lai tất nhiên phải gặp trời phạt, đại Vương suy nghĩ, suy nghĩ kỹ chưa!

- Đủ rồi!

Bành Việt hét lớn:

- Hán Vương là chư vương đứng đầu, ta sao lại có thể ruồng bỏ hần?

Dừng một chút, Bành Việt lại nói:

- Nói sau Hán Vương nhân nghĩa, thiên hạ đều biết, các lộ chư hầu tất cả đều như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, người bảo ta ruồng bỏ hần, có phải hay không hy vọng thiên hạ chư hầu liên binh đến thảo phạt ta?

Lời này mới là Bành Việt đích thực tâm nói, hần không phải không muốn thu Quan Trung, cũng không phải không nghĩ làm Hoàng đế, mà là hần không có can đảm khiêu chiến Lưu Bang.

Khoái Triệt còn muốn khuyên nữa, Bành Việt lại không để ý tới hần, trực tiếp xoay người đi.

Khoái Triệt buồn bã nhìn bầu trời xa xa, đêm hạ Ngao Thương thành, bất giác tinh thần có chút sa sút.

Nguyên tưởng rằng Hàn Tín có thể thành đại sự, kết quả phát hiện Hàn Tín ngoại trừ đánh giặc, phương diện khác tất cả đều rối tinh rối mù, căn bản là cái đây tớ nhỏ, sau lại cảm thấy Bành Việt tốt hơn, rất có khí độ kiêu hùng, nhưng mấy tháng tiếp xúc, lại phát hiện Bành Việt kỳ thật cũng là cái người miệng cọt gan thỏ nhu nhược, hần căn bản là không có dũng khí đi khiêu chiến Lưu Bang.

Khoái Triệt buồn bã nếu như mất cơ hội, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Quay đầu lại nhìn lên, cũng là Bành Việt trưởng hạ khách khanh Điền Hoàn, Điền Hoàn là Tề vương hậu duệ, cùng hai vị huynh trưởng Điền Đam, Điền Vinh trước sau tự lập làm Tề vương, sau bị thuộc cấp Hàn Tín là Quán Anh đánh bại, liền mang theo tám trăm cỗ xe tìm nơi nương tựa Bành Việt, tuy nhiên, Bành Việt thuần túy là cái vũ phu, không có mắt, căn bản là không có ý thức Điền Hoàn có thể mang đến cho hần cái gì, cho nên vẫn không trọng dụng.

- Tiên sinh hảo hùm trí.

Điền Hoàn chậm rãi đi đến phía sau Khoái Triệt nói:

- Đã trễ thế này còn ở nơi này ngấm phong cảnh?

- Ngấm phong cảnh?

Khoái Triệt cười khổ lắc đầu:

- Tại hạ hiện tại đến tử tâm đều có , làm sao còn có tâm tình ngắm phong cảnh?

- Là bởi vì Lương vương không chịu tiếp thu gián ngôn của tiên sinh sao?

Diễn Hoành thản nhiên cười, lại nói:

- Không dối gạt tiên sinh, tại hạ đầu nhập dưới trướng Lương vương phải so với tiên sinh sớm mấy tháng, cho nên đối với Lương vương cũng có vài phần hiểu biết, Lương vương người này, chính là cái vũ phu, không thành được đại sự , tiên sinh nếu như thật muốn phụ tá vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thành tựu một phen nghiệp lớn, vẫn là tìm Hán Vương đi thôi.

- Hán Vương?

Khoái Triệt cười khở lắc đầu, hắn cũng biết Lưu Bang là vị vua có thể thành đại sự , có tài trí mưu lược, cũng muốn tìm nơi nương tựa Lưu Bang, chỉ tiếc Lưu Bang đã có Trương Lương, Trần Bình phụ tá, Khoái Triệt hắn nếu đến, cũng không có thể được trọng dụng, tốt nhất thì được theo phía sau Trương Lương, Trần Bình làm cái tiểu quan lại, Khoái Triệt tâm cao khí ngạo, lại đồng ý ăn theo sau người khác sao?

Diễn Hoành nhìn tả hữu không người, lại hạ giọng nói:

- Tiên sinh nếu như không muốn đầu Hán Vương, vậy đi tìm Hạng Trang nương tựa đi!

- Hạng Trang?

Khoái Triệt mỉm cười lắc đầu nói:

- Hạng Võ đã chết, Hạng Trang cùng mấy ngàn tàn binh, có năng lực thành chuyện gì? Đầu nhập dưới trướng Hạng Trang, sớm muộn gì cũng bị Lưu Bang cầm sát, còn nói cái gì kiến công lập nghiệp.

Dừng một chút, Khoái Triệt lại hỏi ngược lại:

- Hay là tiên sinh cảm thấy Hạng Trang có thể được việc, tính toán tiến tìm đến nương tựa?

Diễn Hoành vội vàng xua tay nói:

- Tiên sinh nói đùa, tại hạ cũng không có tính toán này.

Khoái Triệt lại thở dài, nhìn Ngao Thương thành xa xa không nói gì nữa , chỉ có điều trong lòng cũng giảm bớt chút bi thương, Trương Lương, Trần Bình có thể phụ tá Lưu Bang, Phạm Tăng tuy rằng bất hạnh, nhưng cũng phụ tá Hạng Võ diệt bạo Tần, nhưng hắn Khoái Triệt như thế nào tìm không ra một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất đáng giá phụ tá đâu? Đại trượng phu sinh gặp loạn thế, nên xây dựng một phen công lao sự nghiệp, sao lại có thể sống uống một kiếp người chứ?

Nhưng, minh quân của hắn ở đâu đây?

Tế bắc quận, Cao Đường ấp và Viên ấp, giữa một tòa thị trấn lớn, năm nghìn quân Sở đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Cư dân nơi đây toàn bộ bị đuổi đi, tất cả nhà dân thành doanh trại.

Phía trước không xa đó là sông Hoàng Hà , vượt qua sông đó là Triệu địa , tái đi tây đó là Cự Lộc, Hàm Đan, hướng bắc thì đó là Nam Bì, Kế Huyện, cũng là yển địa .

Theo Lương địa bốn tập Tề địa, bởi vì phải ẩn nấp bộ dạng, cho nên ngày trốn đêm ra, tốc độ hành quân cũng rất chậm, theo Lương địa đến Lâm Truy không tới ngàn dặm, lại ước chừng đi mười ngày! Tuy nhiên sau khi rời khỏi Lâm Truy, cũng là không tắt yếu ẩn nấp hình tung , cho nên tốc độ hành quân nhanh hơn nhiều, hai ngày liền tiến nhanh ba trăm dặm chạy tới Hoàng Hà.

Tuy nhiên, chính như theo như lời Trương Lương, quân Sở cùng quân Hán ở tình báo ủng hộ là không cùng đẳng cấp.

Lưu Bang và Trương Lương có thể thông qua Tề Hàn Triệu Lương tứ đại chư hầu tám trăm dặm thám báo, đúng lúc nắm giữ trạng thái chiến trường, mà Hạng Trang cùng Úy Liễu lại chỉ có thể dựa vào thám báo kỵ binh, nhiều nhất chỉ có thể nắm giữ địch tình phạm vi mấy chục lý, cho nên thẳng đến hiện tại, Hạng Trang, Úy Liễu đều còn không biết quân Tề, Triệu, Hàn kỳ thật đều đã điều quân trở về bốn quốc .

Nếu biết Triệu quân, Hàn quân đã điều quân trở về, quân Sở căn bản không cần phải lại đi Triệu địa, Hàn địa.

Dựa theo toàn bộ kế hoạch của Úy Liễu, quân Sở hiện tại nên chấp hành một bước trọng yếu nhất, trực tiếp cướp đánh Quan Trung !

Chỉ tiếc Hạng Trang, Úy Liễu không có thiên lý nhãn, càng không có Thuận Phong Nhĩ, bọn họ không biết Triệu quân, Hàn quân đã điều quân trở về, càng không biết Trương Lương đã mở ra tứ chính lục kỳ, thập diện mai phục, chờ quân Sở chui vào.

Tòa nhà lớn nhất trong Thôn trấn hiện tại đã thành hành dinh Hạng Trang, phía trên đại sảnh, Ngụ Tử Kỳ hướng Hạng Trang bẩm báo tình hình:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng mang binh cướp sạch phụ cận mấy chục cái thôn, tổng cộng cướp được hơn hai trăm thuyền đánh cá lớn nhỏ, hiện tại toàn bộ đã tập trung tới ngoài trấn khẩu, đại quân bất cứ lúc nào cũng có thể qua sông.

Úy Liễu lập tức hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, việc này không nên chậm trễ, qua sông đi.

Hạng Trang gật đầu, quay đầu lại hướng Công Tôn Toại nói:

- Truyền lệnh, các quân tập kết, qua sông!

81. Chương 81 : Con Đường Nguy Hiểm.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 81 : Con đường nguy hiểm.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bốn lộ liên quân Lưu Bang, Anh Bố, Ngô Nhuế, Giấu Đồ tiến tới Bộc Dương thì dừng lại.

Vừa tới, họ đã đi lên phía trước, lương thảo từ Quan Trung, quận Tam Xuyên đưa tới cũng rất khó giải quyết nạn đói trong binh sĩ, còn nữa, kẻ sách mọi mặt của Trương Lương, nếu không sai thì vị trí trọng tâm là ở Bộc Dương, đại quân Lưu Bang trấn thủ Bộc Dương, có thể trong thời gian ngắn nhất nắm được tin tức từ bốn nước Tề, Triệu, Hàn, Lương, sau đó nhanh chóng phản ứng.

Thủ phủ Bộc Dương, ngoài đại sảnh được bố trí nhiều đèn sáng như ban ngày.

Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình ba người tập trung tinh thần đứng ở trước tấm bình phong, bức bình phong là bản đồ bốn nước Tề, Triệu, Hàn, Lương mà chính tay Trương Lương vẽ, trên bản đồ y còn vẽ ra một đường hành quân, từ Lâm Truy xuất phát, đi qua Bác Xương, Địch huyện, tiến thẳng đến ấp Cao Đường, bản đồ này là do Trương Lương căn cứ theo cấp báo từ các nơi mà vẽ ra được.

Trương Lương chỉ vào đường hành quân rồi nói với Lưu Bang:

-Đại vương, căn cứ các nơi báo lại, thần đã suy đoán ra đường lối hoạt động mấy ngày nay của quân Sở, ước chừng bảy ngày trước, quân Sở bất ngờ tập kích Lâm Truy, sau đó thiêu cháy thành Lâm Truy, bên trong thành mấy vạn nhà cửa của dân chúng và các gian hàng, cửa tiệm đều bị thiêu rụi.

-Tên Hạng Trang này , không ngờ lại độc hơn Hạng Võ?!

Lưu Bang tỏ vẻ sợ hãi nói:

-Năm đó quân Sở cướp sạch Quan Trung, Hạng Võ cũng không thiêu hủy Hàm Dương.

Nói tới đây, Lưu Bang lại bùi ngùi thở dài nói:

-Tuy nhiên, ngọn lửa này một khi đã đốt, dân lực và tài lực Tề địa chỉ sợ là sẽ tiêu tốn không ít, ôi, thuế ruộng Lâm Truy chỉ còn trong vô vọng thôi.

-Đại vương, e rằng tổn thất không chỉ ở thuế ruộng.

Trần Bình trầm giọng nói:

-Quân Sở ở Tề địa bắt người cướp của, nhưng đều mang cờ hiệu quân Hán, Hạng Trang đã ác độc lại vô tình, Úy Liễu cũng không hề thua kém, chỉ e rằng dân chúng Tề địa đang giận đại vương tới tận xương tủy.

-Sao?

Lưu Bang kinh hãi nói:

-Vậy giờ tính sao?

Trương Lương nói:

-Việc này vô cùng phiền toái, hãy lấy dân chúng Tề địa là đối tượng, hiện tại chúng ta dán bằng cáo thị quanh đây, có nghĩ cách bác bỏ tin đồn cũng không kịp nữa, cũng may bọn cường hào thế tộc trong Tề địa cũng phân biệt được phải trái, bọn họ tuyệt đối không dễ bị quân Sở lừa gạt, cho nên, Đại vương vẫn có thể tranh thủ ủng hộ của họ.

-Được.

Lưu Bang vội nói:

-Chỉ cần có sự ủng hộ của họ là tốt rồi.

Trương Lương gật gật đầu, lại nói:

-Quân Sở nghỉ ngơi và chỉnh đốn hai ngày ở Lâm Truy, sau đó liền hướng theo phía bắc cướp sạch huyện Bác Xương, tiếp theo lại cướp bóc Dịch huyện, rồi tới Lịch Hạ huyện, trên đường đi, quân Sở cũng không hề có ý định ẩn nấp, cũng không đi tấn công thành trì, mà chỉ ra sức cướp bóc trong các thôn làng, không hỏi cũng biết, chúng muốn làm bại hoại thanh danh quân Hán.

Lưu Bang sắc mặt không tốt, y nhớ lại trận đánh sinh tử với Hạng Võ năm đó tại Huỳnh Dương, Bành Việt đã từng dùng chiêu này đối phó với Hạng Võ, và hiệu quả thì không thể tưởng tượng được, hiện tại, Hạng Trang lại dùng chính chiêu này để đối phó với Lưu Bang, thật đúng là gây ông đập lưng ông.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói tiếp:

-Hai ngày trước, quân Sở cướp sạch ấp Cao Đường cùng vài ấp phụ cận và mấy chục cái thôn trang, đoạt đi mấy trăm thuyền đánh cá, vượt qua sông và không để lại hành tung gì! Hiển nhiên, quân Sở còn muốn diễn lại trò cũ, nhân lúc thần không biết quỷ không hay lặn lẽ tới đến dưới thành Hàm Đan, nhằm khi quân Triệu không kịp trở tay mà chém giết.

Trần Bình nói:

-Thần phát hiện quân Sở có một quy luật, bọn họ luôn lặn lẽ tiến quân trước, thừa dịp địch chưa chuẩn bị liền đánh lén, sau đó lại giống trống khua chiêng, khoa chương thanh thế, một bên giết người phóng hỏa bắt người cướp của, một bên phá hoại hình tượng quân Hán, sau đó mới ẩn nấp tìm mục tiêu kế tiếp, ở Lương địa, Tề địa như vậy thì Triệu địa cũng có khả năng vẫn thế.

-Hừ.

Trương Lương hừ nhẹ một tiếng, lãnh đạm nói:

-Chưa chắc đã có lần thứ ba, lần này quân Sở nếu còn muốn theo đường cũ, thì chẳng khác gì đi nhâm nước cờ!

Nói tới đây, Trương Lương lại hướng Lưu Bang nói:

-Đại vương, hiện tại nên truyền lệnh, sai Chu Bột, Vương Hút, Mai Quyên, Phó Khoan, Ly Thương, Hạ Hầu Anh và sáu lộ tinh binh vây kín Hàm Đan!

Từ ba ngày trước, Chu Bột, Vương Hút liền dẫn hai mươi nghìn tinh binh từ Bạch Mã Tân vượt qua Hà Thủy tiến tới Triệu địa.

Cùng lúc đó, Vương Hút, Mai Quyên dẫn theo bốn mươi nghìn tinh binh từ Đồn Khâu vượt qua bắc thượng Hà Thủy, bốn nghìn tinh binh của Ly Thương, Hạ Hầu Anh hiện tại cũng đã từ Quan Ấp vượt qua Hà Thủy..

-Tốt.

Lưu Bang quay đầu quát:

-Lập tức phái người phi ngựa, lệnh sáu quân cùng đánh Hàm Đan.

-Rõ

Thân binh ngoài trường đồng thanh đồng ý, không mất chút sức lực nào, hơn mười tên cưỡi ngựa từ đại bản doanh quân Hán ở Bộc Dương như bay phi ra, phân thành sáu lộ đường nhằm hướng Triệu địa mà đi.

Lúc Lưu Bang hiệu lệnh sáu quân, chuẩn bị cùng đánh Hàm Đan, quân Sở đã âm thầm tiến tới khu rừng rậm tại ấp phụ cận Sa Khâu.

Năm nghìn quân Sở bốn ba cả đêm, ăn xong lương khô liền đánh một giấc ngon lành, chỉ có hơn trăm kỵ binh thám báo, đề phòng cảnh giác.

Thêm vào đó, quân Sở hiện tại cũng có nhiều nhất năm trăm chiến mã, hơn nữa chúng từ Tề địa, Ngụy địa chiếm đoạt hơn bảy trăm con ngựa, từng đó là đủ hình thành một đoàn kỵ binh, nhưng đó chẳng qua là nguyện vọng hảo huyền mà thôi, nếu muốn thành lập kỵ binh cũng không dễ dàng như vậy, ngoại trừ phải có cũng đủ chiến mã, còn phải có được tinh binh biết cưỡi ngựa bắn cung.

Hạng Tráng không cần một đám bộ binh cưỡi ngựa, hắn cần bây giờ là những kỵ binh đích thực!

Đương nhiên, chỉ cần có đủ thời gian, Hạng Tráng tin tưởng có thể huấn luyện năm nghìn bộ binh thành những kỵ binh ưu tú, điều đáng tiếc chính là, Hạng Tráng hiện tại căn bản không thời gian! Cho nên, việc này nên gác lại sau, điều duy nhất hắn có thể làm bây giờ là đào tạo một đội kỵ binh thám báo quy mô nhỏ.

Trương Lương thấy rõ được nhược điểm của quân Sở, Hạng Tráng và Úy Liễu sao lại không thấy điều đó chứ.

Nược điểm lớn nhất chính là không thể nắm rõ tình hình bố trí của quân địch, cho nên, chỉ một người không cẩn thận cũng có thể dễ dàng rơi vào vòng vây của địch.

Trong lịch sử, có rất nhiều trận đánh như vậy.

Thạch Đạt khởi binh đại bại, tháo chạy qua sông, cũng chỉ vì không có quân tình báo tinh nhuệ.

Lịch sử có một vị vua nổi tiếng tên Lý Tự Thành, đã bị quân sĩ Đại Minh Binh Bộ Thượng thư Dương Tự Xương bao vây đẩy vào đường cùng, vài nghìn binh lính đều không tiến được vào trong núi Thương Lạc, lui cũng không thể lui, nếu lúc đó không cử quân chủ lực đi xâm lược nô lệ thì Lý Tự Thành lúc đó đã đói chết ở núi Thương Lạc rồi.

Ngoại lệ chỉ có hồng quân, nhưng hồng quân lúc đó phá tan được vòng vây là do những tin tức cấp báo liên tục của của Thượng Hải Đặc Khoa.

Quân Sở cũng thế, không có người cấp báo tin tức, khi lên tới Ngụy địa, Tề địa, bọn chúng luôn giành chiến thắng, giành chiến quả huy hoàng là do phòng ngự ở Ngụy địa, Tề địa kém, đại quân Lưu Bang hiện tại đã bị điều về, nhưng lần này nếu chúng lên vào Triệu địa tác chiến thì sẽ không giống như hai lần trước, sự tình mới ở bước đầu mà thôi.

Hiện tại, Hạng Tráng chỉ có thể dựa vào tin cấp báo của hơn một trăm kỵ binh mà thôi.

Hạng Trang từ hơn năm nghìn bộ binh chọn ra hơn một trăm người có khả năng bắn cung cưỡi ngựa tốt, xây dựng đội thám báo, Đội suất là Tiên Đăng Doanh Tả Tư Mã Công Tôn Toại, hấn lại trang bị cho mỗi thám báo hai con ngựa tốt, có thể thay bất cứ lúc nào, vì bảo mật, hấn lại không cấp bàn đạp cho họ, vì bàn đạp này chỉ dành cho đội kỵ binh thực thụ đang huấn luyện.

Hạng Trang, Úy Liễu và Vũ Thiệp ngồi vây trên cỏ, thảo luận chiến thuật thông qua bản đồ.

Cồn cát ấp ở không xa cánh rừng bên ngoài, hướng nam cồn cát ấp không đến hai trăm dặm đó là Hàm Đan .

Sa Tiêu ấp tuy rằng không lớn, nhưng lại là tòa thành nổi tiếng trong lịch sử, Thương Trụ vương từng ở trong này xây dựng đình cung, nuôi thả các loại kỳ cầm dị thú, nơi đây có điển cố “ Rượu trì thịt lâm “ rất nổi tiếng. Có thể hình dung đó là Sa Tiêu uyển đài, thời kì chiến quốc, Xướng Hồ Phục bắn cung khiến Triệu vô Linh Vương trọng thương, cuối cùng chết đuối trong cung Sa Tiêu, sau này, thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng cuối cùng cũng bệnh chết ở nơi đây.

Phía nam ấp là trung tâm khu vực Triệu địa, ở đây có phần lớn các thành trì, lại có vô số các thôn trang trấn diện, ruộng bờ dọc ngang tung hoành, gần như chẳng có khu vực nào đáng gọi là rừng cả, hơn nữa Triệu địa nhiều nhất là những bình nguyên bát ngát, bởi vậy, quân Sở nếu qua ấp sẽ rất khó ẩn nấp.

Đánh lên thành Hàm Đan không thành vấn đề, bất kể là giả mạo người Hồ vào thành, hoặc đóng giả người buôn bán nhỏ vào thành, hay phái binh sĩ bơi giỏi theo đường thủy lên vào, đều đáng để thử, nhưng điều khó khăn là, năm nghìn đại quân phải làm thế nào để thần không biết quỷ không hay lên được vào Hàm Đan?

Hàm Đan trong phạm vi vài trăm dặm đều là bình nguyên, người ở đông đúc, lại không có rừng rậm, làm sao để ẩn nấp? Năm nghìn quân Sở lại không bay trên bầu trời, hoặc là đào đường hầm mà đi. Nhưng chỉ cần đi trên mặt đất, nhất định sẽ bị người phát hiện, một khi hành tung bại lộ, đánh lên làm sao được nữa?

Ba người đã thương thảo hồi lâu , vẫn chưa tìm ra biện pháp gì hay.

-Thật sự không được, vậy cường công đi.

Hạng Trang nói:

-Nếu là đánh giặc, thương vong luôn khó tránh!

Từ khi thoát ra khỏi Đại Biệt Sơn tới nay, quân Sở chưa từng tham gia một trận đánh lớn nào, đánh lên Ngao Thương chỉ thương vong mấy chục người, đánh lên Lâm Truy xem như gặp một chút chống cự, suy cho cùng thì chỉ có hai trăm quân sĩ thương vong, tuy nhiên lần này cường công Hàm Đan, thương vong sợ sẽ không sẽ nhỏ, nhất là năm trăm tử sĩ Tiên Đăng Doanh, sau trận chiến e là không còn lại bao nhiêu người.

Úy Liễu lại lắc lắc đầu, lo lắng nói:

-Thượng Tướng Quân, lão không lo lắng tới thương vong, mà là liệu Lưu Bang có sắp đặt bẫy trước và chờ chúng ta chui vào hay không?

Vũ Thiệp nghiêm nghị nói:

-Quân sư, người là nói Lưu Bang đã nắm được chiến lược của chúng ta.

Úy Liễu lắc đầu nói:

-Lưu Bang chỉ là phường vô lại, sao có thể nắm được chiến lược của ta?

Tuy nhiên, bên Lưu Bang có Trương Lương, Trần Bình, họ đều là thế ra trí giả, chúng ta đã liên tục đánh thắng Ngụy địa, tề địa, còn muốn thắng lợi ở Triệu địa, e rằng không dễ.

Hạng Trang im lặng:

-Đúng vậy, sao có thể xem nhẹ việc này?

Úy Liễu chiến lược lợi hại, có khả năng phá vỡ mưu đồ hùng bá thiên hạ của Lưu Bang, nhưng Trương Lương, Trần Bình cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bọn họ đâu thể trở mắt nhìn Lưu Bang thất thế?

Nếu Trương Lương, Trần Bình biết được chiến lược của Úy Liễu, vậy thì cục diện có thể sẽ phức tạp hơn.

Chín ngày trước tin tức Lâm Truy bị thiêu hủy đã truyền tới chỗ Lưu Bang, chỉ trong chín ngày, đủ để y bố trí phòng ngự, nếu không sai, Hàm Đan giờ đã trở thành một con đường vô cùng nguy hiểm.

82. Chương 82 : Triệu Địa Lâm Nguy.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 82 : Triệu địa lâm nguy.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vũ Thiệp nhìn Úy Liễu, rồi lại nhìn Hạng Trang, hỏi:

-Thượng Tướng Quân, vậy Hàm Đan đánh hay không?

Hạng Trang trầm ngâm một lát, hướng về phía Úy Liễu nói:

-Quân sư, nếu không đánh Hàm Đan, vậy thì trực tiếp tấn công Bình Quan!

Úy Liễu lắc lắc đầu, thở dài nói:

-Thượng tướng quân, Trương Lương đã rất vất vả mới nghĩ ra chiến lược lần này, đâu thể một lần bại luôn ở Hàm Đan. Đối với bước hành động này của quân ta, Lưu Bang cũng sẽ bố trí kĩ càng, Bình Quan hiện tại vô cùng nguy hiểm, nếu quân ta vừa đánh đã hạ được thì tốt, còn nếu không, hai đội quân Hàn Triệu sẽ bao vây ta trong khe sâu Bình Quan.

-Vậy phải làm sao?

Vũ Thiệp nhíu mày nói:

-Hàm Đan không thể đánh, Bình Quan cũng không được, chẳng lẽ tới Yến địa.

Hạng Trang, Úy Liễu cười khổ lắc đầu, quân Sở không thể đánh Yến địa, nước Yến ở xa trung nguyên. Đất rộng người ít, tiếp viện sẽ vô cùng khó khăn, đến lúc đó sống sót là điều vô cùng khó khăn, hơn nữa, Yến địa lại gần biên giới, bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với Hung Nô, nếu thật sự quân Sở phải đi tới nước Yến thì chẳng bằng đầu hàng quân Hán cho xong.

Vũ Thiệp dừng một chút, lại nói:

-Nếu không, ta quay về nước Tề.

-Tuyệt đối không được!

Hạng Trang quả quyết nói:

-Hàn Tín đã điều hơn phân nửa quân trở về tề địa, lúc này nếu lại về tề địa, thì chẳng phải chui vào hang cọp tìm chỗ chết sao?

Hạng Trang không phải tự coi nhẹ mình, Hàn Tín có tài cầm binh, hiếm có trên đời, hơn năm nghìn tàn quân Sở mà chống lại mấy trăm nghìn đại quân của Hàn Tín thì thật đúng là “hữu tử vô sinh”.

Úy Liễu thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

-Thượng Tướng Quân, là do binh ít sao?

Quân Sở binh lực kém, nếu binh nhiều, khoảng năm mươi nghìn tinh binh, thì hoàn toàn có thể chia làm hai lộ quân. Một lộ giống trống khua chiêng mãnh công Hàm Đan, thu hút sự chú ý của Lưu Bang và các lộ chư hầu, một lộ khác lao thẳng tới Bình Quan, xâm chiếm Hàn địa, từ Hà Đông hạ thẳng Quan Trung, tới lúc đó, cho dù không muốn, Lưu Bang cũng phải nhanh chóng điều quân trở về Quan Trung.

Lưu Bang một khi đã trở về Quan Trung, mưu đồ chinh phục thiên hạ của y cũng đã thất bại một nửa.

Úy Liễu nói xong, Vũ Thiệp và y cùng nhìn về phía Hạng Trang, quyết định cuối cùng vẫn là do Hạng Trang đưa ra.

Hạng Trang im lặng, đến lúc này, làm gì còn đường lui nữa? Đánh tới hay rút lui đều vậy, thế sao không dừng cảm tiến tới, thậm chí vẫn có thể trong tuyệt cảnh mở đường máu! Hàm Đan có thể không đánh, Triệu địa có thể không chiếm, Bình Quan thì không thể không hạ, Quan Trung lại không thể không đi, vậy thì liệu mạng thôi.

Lập tức Hạng Trang quát:

-Không đánh Hàm Đan, trực tiếp đánh Bình Quan.

Nói tới đây, Hạng Trang lại tiếp:

-Đại quân không cần ẩn nấp, phía trước người dân vô cùng đông đúc, muốn giả dạng ẩn náu cũng không thể, tốt nhất nên mau chóng hành quân, trà trộn vào người dân, vượt qua cửa quan.

Huyện Nghiệp, Đông Giao. Hai vạn tinh binh của Chu Bột bắt đầu xuất phát tới Hàm Đan.

Đại quân Chu Bột ùn ùn tiến về phía bắc, đó là hồi chuông cảnh báo nguy hiểm với Hàm Đan, huyện Nghiệp.

Huyện lệnh Nghiệp huyện đã nhận được mật lệnh của Triệu Vương, mặc kệ quân Hán hay là quân Sở, chỉ cần phát hiện có đội quân tiến vào Triệu địa, đều phải châm khói lửa cảnh báo, đồng thời đóng tất cả các cửa thành, các binh giáp, dân thường cường tráng đều phải trèo lên thành, tăng cường phòng bị, Triệu quân làm vậy nhằm không cho Sở quân qua cổng thành, đồng thời cũng là vì đề phòng quân Hán nhân cơ hội này tấn công Triệu địa.

Nói cho cùng, Trương Nhĩ chỉ thừa nhận mình là đồng minh của Lưu Bang, chứ không cho rằng mình là thần tử của Lưu Bang.

Dồn dập tiếng vó ngựa tới, một viên tiểu tướng mặc áo bào trắng thúc ngựa chạy tới bên cạnh Hán Chu Bột, lại lấy roi ngựa trong tay chỉ vào tường thành thấp bé nghiệp huyện rồi nói với Chu Bột:

-Phụ thân dẫn đại quân tiến đến trợ chiến Triệu địa, Huyện lệnh nghiệp huyện chẳng những không cảm kích, không ngờ lại còn đề phòng chúng ta như đề phòng cướp, quả thực chẳng biết phân biệt tốt xấu, chi bằng để con mang binh đi đánh chúng.

-Không được làm bừa.

Chu Bột nhẹ giọng khiển trách, nhưng vẫn giữ thái độ cứng chiều.

Chu Quan Phu là con trai duy nhất của Chu Bột (lúc này Chu Á Phu vẫn chưa ra đời), y mới ra nhập quân của Chu Bột không lâu.

Chu Quan Phu năm nay vừa mới tròn mười bảy tuổi, mặt như quan ngọc, mắt như lăng tinh, anh khí kinh người, thân cao tám thước ngũ tấc, thể lực hơn người, có thể giương được cung cứng thất thạch, dễ dàng nhấc một đôi đoản kích, là bậc anh dũng hiếm có! Chu Bột đặt tên y là Quan Phu, chính là hy vọng đứa con có thể dũng mãnh hơn vạn phu, không nghĩ rằng sau này trưởng thành y thật sự dũng mãnh hơn người, làm sao mà Chu Bột không vui được chứ.

Tuy rằng bị phụ thân khiển trách, Chu Quan Phu lại hồn nhiên không thêm để ý, y nói:

-Phụ thân, phản khoái thật sự là do Hạng Trang trảm ?

Sắc mặt Chu Bột lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói:

-Phàn khoái võ dũng không kém gì Hạng Võ, nhưng ở chiến trận lại bị Hạng Trang cấp chém, nếu sau này trên chiến trường gặp Hạng Trang, nhất định không được cố đánh, biết không?

-Phụ thân, con không sợ Hạng Trang.

Chu Quan Phu giơ song thiết kích trong tay lên, quát:

-Trong tay con lúc này là song thiết kích, dùng để chém hết thiên hạ hào kiệt, Hạng Trang, cũng không phải ngoại lệ.

-Không được nói vậy!

Chu Bột rút cục cũng thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát:

-Người còn nhỏ tuổi, sao lại dám kiêu ngạo như thế, ngông cuồng? !

Thấy cha thực sự tức giận, y lúc này mới cúi đầu không nói, nhưng trong lòng không phục, y rất muốn một ngày nào đó trên chiến trường gặp được Hạng Trang, chém chết hắn! Hiện nay Hạng Trang là thiên hạ đệ nhất, nếu chém chết hắn, y chẳng phải đã trở thành thiên hạ đệ nhất rồi sao?

Từ bên phải áp Sa Khâu, Chương Thủy, năm nghìn quân Sở nhằm hướng tay mà tiến tới.

Để tận dụng thời gian, nhanh chóng xâm chiếm, Hạng Trang cho binh sĩ hành quân gấp vào ban ngày, cũng chẳng đi theo đường nhỏ, mà dọc theo đường chính thẳng tắp mà đi, hơn một trăm kỵ binh thám báo đã tản ra các hướng, điều tra tình hình địch, đồng thời dọn sạch trở ngại trên đường hành quân của đại quân.

Nhưng, đại quân vừa mới vượt qua chương thủy, tình huống không thể đoán trước được lại xuất hiện.

Hạng Trang cưỡi ngựa Ô Truy, bình thần tiến lên phía trước, Ngụy Duyệt Vô Ương ngồi trước hắn trên ngựa Ô Truy bỗng nhiên chỉ ngón tay về phía trước, hét lớn:

-Phu quân người xem, kia hình như là khói báo động?

-Khói báo động? !

Hạng Trang nghe vậy lập tức rùng mình, nhìn theo hướng chỉ của Ngụy Duyệt Vô Ương, quả thật phía nam cách vài dặm có tòa thỏ đài nhỏ, một ngọn khói đặc từ thỏ đài bay lên, cũng chưa chắc là khói báo động?

Úy Liễu, Vũ Thiệp cùng với Hoàn Sở, Quý Bố, Ngu Tử Kỳ đang cưỡi ngựa phía sau Hạng Trang, sắc mặt họ đã thay đổi.

-Thượng Tướng Quân, bên kia cũng có khói báo động!

Rất nhanh, lại có thân binh chỉ tay về phía xa hơn nói.

Thật ra, không cần tên thân binh kia nhắc nhở, Hạng Trang, Úy Liễu đều đã thấy được, khói báo động cảnh báo, chính xác là khói báo động cảnh báo! Xem ra điều Úy Liễu lo lắng đã trở thành sự thật, Trương Lương đã biết được chiến lược của hắn, Triệu địa đã có phòng bị, quân Sở không còn có cơ hội qua cửa thành của nước Hán.

Không đến nửa thời gian uống một chén trà, Công Tôn Toại liền mang theo mười thân binh cưỡi ngựa từ phía nam chạy vội về.

Công Tôn Toại tiến tới trước ngựa của Hạng Trang, thở dài, bẩm báo:

-Thượng tướng quân, tiểu nhân ở trên thành phía nam, có trăm hai tên Triệu quân, còn bắt được một kẻ còn sống.

Triệu quân tiểu tốt xoay người quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu cầu xin tha mạng:

-Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng...

Hạng Trang giục ngựa đi tới trước mặt tên tiểu tốt, trầm giọng nói:

-Bản tướng quân hỏi người, người nếu chỉ tiết trả lời thì giữ được mạng sống, còn nếu có nửa câu dối trá, lập tức chém!

Triệu quân tiểu tốt liên thanh nói:

-Tiểu nhân nhất định trả lời chính xác.

Hạng Trang chỉ tới phong hỏa đài cách đó không xa, hỏi:

-Phong hỏa đài này xây dựng khi nào ? Là ai cho các người xây dựng ?

-Phong hỏa đài này năm ngày trước xây dựng , là Quận Thủ đại nhân ra lệnh xây.

Triệu quân tiểu tốt lại nói:

-Tiểu nhân còn nghe nói, không chỉ có Cự Lộc quận xây dựng rất nhiều phong hỏa đài, mà phía nam Hàm Đan quận và phía Bắc Hằng Sơn quận cũng xây dựng rất nhiều phong hỏa đài, Quận Thủ đại nhân mệnh lệnh rõ ràng, chỉ cần phát hiện đại đội nhân mã tiến vào Triệu địa, bất luận là Yến quân, Tề quân, quân Hán hay là quân Sở, đều phải đốt khói báo động.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn Công Tôn Toại, Công Tôn Toại hiểu ý, lúc này xoay người xuống ngựa, lại rút ra hoành đao đặt trên cổ Triệu quân tiểu tốt, lớn tiếng quát:

-Tiểu tử, người dám nói dối?

-A, không không không không phải, tiểu nhân nói đều là thật sự.

Triệu quân tiểu tốt lập tức sợ tới mức tè cả ra quần.

Hạng Trang lại nhìn Công Tôn Toại, Công Tôn Toại lập tức đá vào mông Triệu quân tiểu tốt mắng:

-Cút!

Triệu quân tiểu tốt vội vàng tháo chạy, Hạng Trang lại quay đầu bảo Công Tôn Toại:

-Truyền lệnh, toàn quân hành quân nhanh chóng, tiến tới Bình Quan.

Cho dù hành tung đã bại lộ, nhưng Hạng Trang vẫn không thay đổi quyết định, hắn đã không còn lựa chọn nào khác, biết rằng đây là tuyệt lộ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên phía trước.

Hàm Đan, Triệu vương cung.

Triệu vương Trương Nhĩ sau khi về nước liền ngã bệnh, hơn nữa bệnh tình chuyển biến xấu, hai ngày liền không xuống được giường.

Trương Nhĩ triệu tập Tướng quốc Quán Cao cùng với thế tử Trương Ngao vào, lúc này, tin khói báo động phía nam, đông nam cũng đã truyền tới Hàm Đan, cùng lúc đó, Nghiệp huyện, Ngụy huyện cũng lần lượt sai người phi ngựa báo lại, có bốn lộ quân Hán tiến vào Triệu địa, cách Hàm Đan không đến năm mươi lý !

Trương Nhĩ sớm đã nhận được tin báo của Lưu Bang, biết đây là bốn lộ đại quân của Chu Bột, Vương Hấp, Mai Quyên, Phó Khoan tới, còn lại hai lộ đại quân Hạ Hầu Anh, Ly Thương phỏng chừng cũng sắp nhập Triệu địa, chỉ có tàn quân Sở của Hạng Trang đến hiện tại vẫn không có tin tức, cũng không biết đã tới Triệu địa chưa?

Trương Nhĩ có chút lo lắng, hỏi Quán Cao nói:

-Tướng quốc, quan khẩu các nơi đều đã xây dựng phong hỏa đài rồi chứ?

-Đại vương yên tâm, Cự Lộc, Hàm Đan, Hằng Sơn ba quận hai mươi huyện, tất cả quan khẩu đã xây dựng phong hỏa đài, chỉ cần có đại quân tiến vào Triệu địa, bất kể là ai, Đại vương đều sẽ được báo tin.

Việc này không chỉ nhằm phòng bị quân Sở, mà quan trọng hơn là vì phòng bị quân Hán, Quán Cao đâu thể phớt lờ.

Quán Cao vừa nói xong, liền có người đến báo:

-Đại vương, có khói báo động ở Bắc vọng đài.

83. Chương 83: Danh Tướng Chu Bột.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 83: danh tướng Chu Bột.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

-Bắc vọng dài?

Trương Lương trầm giọng nói:

-Đó nhất định là quân Sở!

Nói tới đây, Trương Nhĩ lại nói với Quán Cao:

-Tướng quốc, lập tức phái người phi ngựa, truyền lại hướng đi của quân Sở tới chỗ Chu Bột, Vương Hấp và các lộ quân Hán khác, lệnh cho các quận, các huyện, bảo vệ các thành trì, không được vội vàng tồ chiến, hãy để quân Hán tiến đánh quân Sở.

-Vâng!

Quán Cao vái chào, lĩnh mệnh đi.

Nhìn Quán Cao rời đi, ánh mắt Trương Nhĩ lại nghĩ tới Trương Ngao!

Trương Ngao là đứa con cả của Trương Nhĩ, năm nay đã ba mươi tuổi, năm đó, Trần Thắng, Ngô Quảng đã phát động bạo loạn ở xã Đại Trạch, Trương Ngao lúc đó mới đi theo Trương Nhĩ nam chinh bắc chiến, tuy nhiên, điều đáng buồn là, Trương Ngao trời sinh đã yếu đuối, không quyết đoán, bởi vậy, Trương Nhĩ lo lắng, nếu y chết, Triệu quốc sẽ sớm bị các nước chư hầu thôn tằm.

Trương Ngao tiến lên, quỳ xuống dưới giường, ân cần hỏi:

-Phụ thân, hôm nay đã tốt hơn nhiều chưa?

Trương Nhĩ thở dài, đưa bàn tay yếu ớt vỗ vào hai má Trương Ngao:

-Con trai, sau này ta chết, người nhất định phải cẩn thận trị quốc, cẩn thận nắm quyền, nếu làm việc không quyết đoán, hãy hỏi Tướng quốc Quán Cao, võ sự không quyết, hãy hỏi Thượng tướng quân Triệu Ngộ, thứ tướng quân Bạch Tuyên, nhớ chưa....

Bắc giao Nghiệp huyện, đại quân chu Bột nhằm hướng bắc mà tiến.

Tiếng võ ngựa dồn dập, Chu Quan Phu phi ngựa tới trước Chu Bột, y ngồi trên lưng ngựa thở dài bẩm báo:

-Phụ thân, Triệu vương cử người phi ngựa cấp báo, một đội quân Hán đang ở ấp Sa Khâu, ước tính có năm sáu nghìn quân!

-Năm sáu nghìn quân?

Chu Bột lãnh đạm nói:

-Chắc chắn là quân Sở rồi!

Chu Quan Phu gật gật đầu, lại nói:

-Người mang tin tức của Triệu vương còn nói, quân Sở cũng không có ý hướng tới Hàm Đan, mà muốn lách qua Lục Trạch, lập tức tiến đến Tín Đô!

-Ừ?

Chu Bột sắc mặt khế biến, trầm ngâm nói:

-Quân Sở không đi Hàm Đan, mà là tới Tín Đô?

Chu Quan Phu thuở nhỏ đọc đủ thứ binh thư, lập tức nói:

-Phụ thân, quân Sở có thể muốn dương đông kích tây đây.

-Dương đông kích tây?

Chu Bột lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

-Không giống, đi theo phía tây Tín Đô sẽ tới Thái Hành Sơn, hướng nam lại là Bình Quan. À, mục tiêu của quân Sở là Bình Quan!

-Bình quan?

Tộc đệ Chu Khởi nhú mày nói:

-Quân Sở thật muốn tới Bình Quan, chúng ta sẽ khó lòng mà đuổi kịp.

Chu Quan Phu không tham gia trận chiến ở Cai Hạ, y cảm thấy khó hiểu nói:

-Thúc phụ, thần nhi đã xem qua bản đồ, khoảng cách từ chỗ quân ta tới bình Quan ngắn hơn quân Sở nhiều, sao lại không thể đuổi kịp?

Chu Khởi lên tiếng:

-Vậy huynh không biết rồi, quân Sở tháo chạy rất nhanh!

Chu Bột cũng nói:

-Quân Sở một ngày đêm có thể di chuyển ba trăm dặm, quân ta e rằng đuổi không kịp.

Nói tới đây, Chu Bột lại chỉ bảo Chu Khởi:

-Nhị đệ, người dẫn ba nghìn tinh binh, đêm đến tới khe sâu Bình Quan, nhớ kỹ, tới đó, chỉ được dựng trại ở phía ngoài.

-Vâng

Chu Khởi lĩnh mệnh, dẫn theo năm nghìn tinh binh đi ngay.

Chu Bột ngẫm nghĩ một chút, lại quay đầu chỉ bảo đám thân binh:

-Tiếp tục phái người phi ngựa, cấp tốc đưa tin tới cho Vương Hấp, Phó Khoan, Ly Thương, Hạ Hầu Anh, Mai Quyên và năm vị tướng, nói rằng quân Sở có khả năng muốn đi tấn công Bình Quan, yêu cầu họ vây kín Bình Quan!

Hai ngày sau, trong màn khói báo động mật mù, quân Sở tiến hơn năm trăm dặm chạy tới được khe sâu Bình Quan.

Đối với những làn khói báo động này, Hạng Trang cảm thấy vô cùng căm hận nhưng không còn cách nào khác, hệ thống báo động của Triệu địa được bố trí vô cùng tỉ mỉ, ngoài làn khói báo động phát hiện quân Sở từ phía nam bay đến, lại còn khói báo động cảnh báo bên ngoài Hàm Đan, sau lại là khói báo động truy đuổi quân Sở.

Hai ngày qua, quân Sở chạy tới đâu, khói báo động được đốt tới đó.

Hạng Trang thực muốn cử binh tới tiêu diệt các phong hỏa đài, tuy nhiên cuối cùng thì cũng buông tha, bởi trung tâm Triệu địa người ở dày đặc, cường hào thế tộc xây dựng quá nhiều pháo đài, phong hỏa đài phần lớn ở trên những pháo đài này, mặc dù pháo đài không chắc chắn, nhưng muốn đánh đổ rất tốn thời gian, quân Sở không thể tiêu hao được.

Hạng Trang cũng muốn đêm đến đốt lửa bốn phía, đánh lừa thị giác quân Triệu, nhưng vô dụng.

Không cần biết đêm đến chạy bao xa, đốt bao nhiêu lửa, đến sáng hành tung quân Sở vẫn bại lộ mà thôi.

Trừ phi quân Sở có thể trong một đêm chạy tới Triệu địa, hoặc là chỉ buổi tối mới hành quân, ban ngày tìm chỗ trốn, chứ không còn cách nào khác nữa! Vấn đề là, quân Sở hiện tại đang chạy đua với thời gian, sao có thể làm thế được? Hơn nữa, ở chốn bình nguyên này, tìm đâu ra chỗ cho năm nghìn đại quân ẩn náu?

Vượt qua bao nhiêu thử thách, Hạng Trang giờ không còn để tâm tới khói báo động nữa, mà chỉ vui đùa vào hành quân.

Tuy nhiên, khi quân Sở tới được ngoại vi khe sâu Bình Quan thì phát hiện mấy ngàn quân Hán đã tới trước, chúng đang đào hào kết trại, cốc ngoại khe sâu Bình Quan đã dựng xong một doanh trại quân đội.

Cho dù quân Hán không có cản trở bước tiến vào cốc, nhưng Hạng Trang cũng không dám tùy tiện

Ai biết trong cốc có hay không có phục binh quân Hán? Một khi thực sự có phục binh, tùy tiện vào cốc chính là tự chịu diệt vong !

Nói cho cùng, Lưu Bang không thể chỉ phái mấy ngàn binh mã đến chặn giết quân Sở, Trương Lương ắt còn chuẩn bị phía sau, nói không chừng, đang có hơn trăm nghìn quân Hán đang mai phục trong cốc chờ quân Sở chui đầu vào!

-Thượng Tướng Quân, quả không sai.

Úy Liễu trầm giọng nói:

-Xem ra quân Hán sớm có phòng bị !

-Thượng Tướng Quân, bình quan đánh nữa hay thôi?

Vũ Thiệp vội la lên:

-Nơi đây không nên ở lâu, không đánh thì khẩn trương rút lui!

Hạng Trang mâu thuẫn, Bình Quan nên đánh hay thôi? Đánh, đầu tiên hãy tiêu diệt mấy nghìn quân ở cửa cốc, nhưng điều quan trọng là đám binh lính này phòng thủ rất kỹ càng, chỉ sợ sẽ có ác chiến, một khi không thể giải quyết đúng lúc, quân Hán viện trợ mà đuổi tới, sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng nếu không đánh, thì làm thế nào tiến vào Hàn địa? Không tiến vào Hàn địa thì làm gì có khả năng tiến tới Quan Trung? Không tiến tới Quan Trung, sao dụ Lưu Bang đánh ngược lại? Một khi Lưu Bang lão nhân không đánh về Quan Trung, mọi cố gắng trước đây sẽ thành công cốc? Làm sao Hạng Trang có thể cam tâm, hấn sao có thể cam tâm chứ? !

Cẩn chặt rằng, Hạng Trang rốt cục hạ lệnh lui lại, toàn quân lại trở về đường cũ!

Cổ nhân nói rất đúng, ở trong rừng không sợ không có củi đốt, chỉ cần có thể tiến đến Triệu địa, bao vây tiêu trừ quân Hán, quân Sở vẫn có thể đánh chiếm

Bình Quan, nắm cơ hội tiến công chiếm đóng Quan Trung! Cho dù là liều mạng, cũng cần chú ý phương pháp, cẩn thận sách lược, tuyệt không thể hiên ngang tiến về phía trước, đó không gọi là liều mạng, mà là hiến mạng.

Tuy nhiên lúc này đây, Hạng Trang vẫn đang trúng kế của Chu Bật.

Trên thực tế, khe sâu bình quan cũng chỉ có ba nghìn quân Hán, ba nghìn quân Hán này tuy rằng cũng là quân Hán tinh nhuệ, nhưng trang bị và sức chiến đấu không thể bằng năm nghìn quân Sở của Hạng Trang, quân Sở công kích, hoàn toàn có thể trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt được hết, sau đó thông dong xuyên qua khe sâu, tấn công Bình Quan.

Về phần sáu lộ quân Hán, khoảng cách gần nhất tới đại quân của Chu Bật cũng còn ngoài năm mươi dặm!

Nhưng không có cách nào, quân Sở chung quy vẫn không có tình báo ủng hộ, cho nên căn bản không biết hết trạng thái.

Gần sáng, đại quân Chu Bật mới tiến tới khe sâu Bình Quan, chỉ thấy phía nam đường chân trời có treo cây cờ màu đỏ, theo sát hướng cây cờ màu đỏ đó, họ đã tới được chỗ quân Hán, quân Hán đông đúc, giờ cao trường đao, lưới mắc dâm thẳng lên trời cao.

Nửa khắc sau, đại quân Chu Bột chậm rãi tiến tới Bình Quan, cùng lúc đó, đại doanh trên núi cũng mở cổng, dồn dập tiếng vó ngựa, Chu Khởi sớm đã mang theo năm mươi thân binh chạy như bay xuống núi.

Chu Bột liền hỏi Chu Khởi nói:

-Nhị đệ, quân Sở đã tới chưa?

Chu Khởi lắc lắc đầu, ngang nhiên hồi đáp:

-Đại ca yên tâm, quân Sở lại trở về rồi!

-Ha ha ha, tốt!

Chu Bột lúc này cười to nói:

-Hạng Trang, người mắc bẫy rồi.

-Phụ thân, Hạng Trang cũng chỉ vậy thôi.

Chu Quan Phu nói:

-Hiện tại quân Sở chỉ lo chạy trốn, quân tâm tan rã, ý chí chiến đấu hoàn toàn biến mất, con chỉ cần năm trăm khinh binh, sẽ mang được thủ cấp Hạng Trang trở về!

-Hừ, tuổi còn nhỏ, không ngờ lại kiêu ngạo, ngông cuồng như thế? !

Chu Bột lập tức mặt nhăn nhăn mày, lạnh lùng răn dạy Chu Quan Phu nói:

-Hạng Trang đâu có tầm thường thế? Cho dù có là năm trăm kỵ binh, hay năm nghìn kỵ binh, người cũng không chắc có thể chém được đầu Hạng Trang trở về!

Chu Quan Phu nhú nhú mày, mắt hững nói:

-Phụ thân toàn làm mất hứng người khác!

-Vi phụ là muốn tốt cho người, nếu không sẽ có ngày người ngã đau đấy!

Chu Bột dứt lời, lại quay đầu lại chỉ bảo tộc đệ Chu Khởi:

-Nhị đệ, hãy dẫn theo năm trăm kỵ binh, đuổi theo quân Sở, nhớ kỹ, nhiệm vụ của người chỉ tìm chân quân Sở, không để bọn chúng chạy mất, càng không được giao chiến, còn nữa, không được vào rừng, nhớ lấy!

-Vâng!

Chu Khởi đồng ý, lĩnh lệnh đi ngay.

Chu Bột lúc này mới quay đầu lại, chân thành nói với Chu Quan Phu:

-Trận chiến ở Đại Biệt Sơn, Hạng Trang với mấy ngàn tàn binh đánh lại mấy trăm nghìn đại quân cầu Đại vương, hẳn đâu phải hạng người bình thường? Vi phụ biết người dũng lực hơn người, nhưng người đâu có thể so sánh với Hạng Võ? Dũng mãnh như Hạng Võ cũng bại trận tại Cai Hạ, tự vận ở Ô Giang?

Chu Quan Phu khinh thường nói:

-Hạng Võ cũng chỉ là tên thất phu.

Chu Bột lắc đầu thở dài nói:

-Con à, Hạng Võ không phải là thất phu, người này, sức mạnh của y như một quân đội, dưới trướng người khác chỉ có thể phát huy ra hai tầng chiến lực thì dưới trướng Hạng Võ lại có thể phát huy ra mười tầng chiến lực, đó chính là điểm khác biệt của Hạng Võ.

Chu Quan Phu thoáng chốc lộ vẻ trầm tư, thấp giọng nói:

-Phụ thân, cơn giận của Hạng Võ có thể kích động cơn giận của toàn quân đội sao? Còn có thể lấy ý chí một người, khích lệ ý chí tam quân?

-Đúng.

Chu Bột gật gật đầu, lại nói:

-Tuy nhiên hiện giờ, còn có Hạng Trang, Hạng Trang dũng lược hơn người, dù chỉ điều động một đám tàn binh bại tướng, qua vài ngày liền biến thành đội quân tinh nhuệ! Người thấy chứ, người chỉ có mười bảy tuổi, nhưng ngàn vạn lần không được coi thường anh hùng trong thiên hạ, lại càng không được kiêu ngạo tự mãn, nghe chưa?

84. Chương 84: Cá Trong Lưới

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 84: Cá trong lưới

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm gấp gáp, tinh nguyệt âm đạm.

Năm nghìn quân Sở đang ở trên cánh đồng bát ngát vội vàng hành quân, cho dù trải qua trăm trận chiến, dũng sĩ thể lực tinh nhuệ hơn người, sau khi đã trải qua liên tiếp hai ngày hai đêm hành quân, hiện tại cũng là ăn không tiêu, một đám tất cả đều mồ hôi ra như tắm, thở hổn hển như trâu, hai cái đùi giống như thêm chì.

Hạng Trang giục ngựa tiến lên, Công Tôn Toại bỗng nhiên đánh ngựa đi theo lên, hô lớn nói:

- Thượng Tướng Quân, không khỏe, quân sư từ trên lưng ngựa ngã xuống đã ngất xỉu rồi.

- Hả?

Hạng Trang nghe vậy kinh hãi, giục ngựa chạy về trung quân.

Khi Hạng Trang đuổi tới, Vũ Thiệp đã đem Úy Liêu đỡ lên, Ngụy Duyệt đang cho hắn uống nước, tiểu nương này có chút vượt ngoài dự đoán của Hạng Trang, hành quân thời gian dài như vậy, nàng không ngờ không bị kiệt sức, đương nhiên, cũng là bởi vì nàng có ngựa cưỡi, nếu thực để nàng đi bộ theo quân Sở tướng sĩ cùng nhau hành quân, chỉ sợ sớm đã mệt nằm sấp rồi.

Uống vào mấy ngụm nước, Úy Liêu rốt cục cũng tỉnh dậy, hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, lão hủ làm ngài thêm trời buộc .

- Quân sư nói quá lời.

Hạng Trang lắc đầu, lúc này hạ lệnh đình chỉ đi tới, toàn quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn, Hạng Trang ra lệnh một tiếng, quân Sở tướng sĩ đang vội vàng tiến lên liền đều tê liệt ngã xuống đất, một đám đều không còn sức lực.

Vũ Thiệp giúp Úy Liêu, mặt mày nhăn nhó hỏi han:

- Quân sư, đây là đâu vậy?

Úy Liêu bắt lực lắc đầu, cười khổ nói:

- Hai ngày này chột đến chột đi, lão hủ cũng là phân không rõ, tuy nhiên hơn phân nửa còn vòng quanh tại Hàm Đan quận.

Hạng Trang vừa quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến trạm gác dấy lên khói lửa cách đó không xa, hiển nhiên, Triệu quân canh giữ trạm gác đã phát hiện quân Sở, liền châm khói lửa cảnh báo, lập tức Hạng Trang bảo Công Tôn Toại:

- Đi, mang hai trăm người nhỏ trạm gác kia đi, và bắt vài người sống lại đây!

- Vâng!

Công Tôn Toại lĩnh mệnh đi.

Không đến hai khắc, Công Tôn Toại liền dẫn người nhỏ trạm gác, lại áp tù binh trở lại.

Vừa hỏi mới biết được, quân Sở đã tiến vào Nghiệp huyện, chư tướng lập tức ngơ ngác nhìn nhau, làm cách nào chạy đến Nghiệp huyện đây?

Úy Liêu thở dài, hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, không biết người có phát hiện không, hai ngày này chúng ta gặp được quân Hán ít nhất có lực lượng, nhưng mỗi lực lượng quân Hán cũng không nóng lòng chém giết, cũng không có ý tứ theo đuổi không bỏ, chỉ có điều phải kỵ binh bám chặt hành tung chúng ta, chỉ chờ khi chúng ta chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi và chỉnh đốn, quân Hán mới đột nhiên xuất hiện!

- Ủ, ta cũng sớm nhận ra.

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Lão già Lưu Bang muốn cho chúng ta mệt chết à!

Úy Liêu lắc đầu, thở dài:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta rất có khả năng đã rơi vào bẫy của quân Hán, nếu không thể phá vây đi ra ngoài đúng lúc, như vậy cuối cùng cũng chỉ có thể bị vây mà chết!

Úy Liêu tiếng nói vừa dứt, trong không gian đêm phía trước liền truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, chợt một thám báo kỵ binh chạy vội đến, còn cách thật xa, thám báo kỵ binh kia liền thê lương nói:

- Thượng Tướng Quân, phía đông bắc phát hiện đại đội quân Hán, ít nhất vạn người! Lúc này cách quân ta đã không đến ba mươi dặm.

- Chết tiệt!

Hạng Trang nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lại tới nữa!

- Trời ạ, không muốn cho người sống nữa hay sao?

Vũ Thiệp ngửa mặt lên trời ai oán.

Đã hai ngày hai đêm rồi, lần nào cũng như thế này, quân Sở chạy trốn chết vừa định dừng lại nghỉ, quân Hán lập tức sẽ từ nơi nào đó đi ra, quân Sở lại chạy, quân Hán cũng sẽ không vội vã truy, nhưng đợi cho quân Sở chạy xa dừng lại, khi lại muốn nghỉ một chút, một lực lượng quân Hán khác lập tức lại xuất hiện...

Bộc Dương, Quận Thủ phủ.

Lưu Bang đang cùng Trương Lương, Trần Bình.

Tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy Tỳ Hà đã cầm một phong thư vội vàng đi vào đại sảnh Quận Thủ phủ, lại hướng về Lưu Bang vái chào, gấp giọng bẩm:

- Đại vương, Triệu địa tám trăm dặm truyền tin!

- Ồ?

Lưu Bang nghe vậy tinh thần lập tức rung lên:

- Vậy khốn quân Sở!

Lập tức Trần Bình ngồi dậy, từ trong tay Tỳ Hà tiếp nhận mở thư trực tiếp ra.

Lưu Bang đương nhiên là biết chữ, lại lười nhìn thư từ, lập tức hỏi:

- Trần Bình, chiến báo nói như thế nào?

Trần Bình sau khi xem thư xong mắt lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, hướng Lưu Bang chấp tay nói:

- Chúc mừng Đại vương, Tử Phòng huynh thập diện chi võng đã hiệu quả, Chu Bột tướng quân ở trên chiến báo nói, quân Sở đã lâm vào mai phục, và đã một ngày đêm không có nghỉ ngơi và chỉnh đốn, nhiều nhất tiếp qua ba ngày, quân Sở sẽ kiệt sức, ngựa hết hơi, đến lúc đó nhất định có thể bao vây tiêu diệt!

- Ha ha ha, được!

Lưu Bang mừng rỡ, lập tức hướng Trương Lương nói:

- Tử Phòng, cùng uống nào!

Khi Lưu Bang uống rượu mua vui, quân Sở lại lâm vào sinh tử uy hiếp.

Hạng Trang cắn chặt răng, lớn tiếng quát to:

- Thối kèn, toàn quân xuất phát!

Chỉ trong chốc lát, bầu trời đêm liền vang lên tiếng kèn, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, quân Sở tướng sĩ vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi không đến nửa canh giờ liền đều phần chấn tinh thần một lần nữa đi lên, cũng may đi cùng Hạng Trang là năm nghìn quân tinh nhuệ, nếu đổi thành quân đội khác, cho dù là Lương quân đại tướng Lưu Khấu ba nghìn Hồ Lang binh, ý chí cũng không kiên nghị tới mức này!

Nhìn Úy Liêu khí sắc bại, Hạng Trang liền cho thân binh làm cái cang, nâng hân hành quân.

Úy Liêu còn muốn giầy dựa lên ngựa, lại bị Công Tôn Toại không khỏi phân trần ầm tới cang thượng, Úy Liêu thở dài, ngựa đầu hướng Hạng Trang trên lưng ngựa nói:

- Thượng Tướng Quân, cứ như vậy sẽ không được!

Vũ Thiệp cũng nói:

- Còn cứ như vậy đi xuống, chúng ta không chết mệt mới lạ.

- Ừ.

Hạng Trang gật đầu mạnh, trầm giọng nói:

- Ta biết!

Úy Liêu trầm ngâm một lát, lại hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, theo hiện tại, chúng ta không thể tiếp tục trốn tránh quân Hán rồi!

Dừng một chút, Úy Liêu lại nói:

- Quân Hán có hỏa đài của Triệu địa chỉ dẫn, hơn nữa lại có phi ngựa lui tới truyền lại tin tức, ta quân nhất cử nhất động đều ở trong lòng bàn tay bọn họ, quân ta bất kể đi phương hướng nào, bọn họ đều có thể biết đúng lúc, cho nên, chúng ta muốn từ giữa các lộ quân Hán tìm khe hở đi ra ngoài, căn bản là không có khả năng.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, đây đều là họa tình báo gây ra, tình báo chết tiệt!

Úy Liêu giọng điệu thổ hân hân, lại nói:

- Quân ta muốn xoay cục diện, nhất định phải tuyển định một phương hướng, dũng cảm tiến tới, phía trước mặc kệ có bao nhiêu quân Hán chặn đường, đều phải phá hủy bọn họ, thẳng đến rời xa Hàm Đan, rời xa đài báo động, nếu không mà nói, quân ta căn bản là không có khả năng thoát khỏi quân Hán truy binh!

Hạng Trang gật đầu, trầm giọng hỏi:

- Như vậy, nên tuyển phương hướng nào?

Úy Liêu trầm tư, nói thêm:

- Nếu nơi này đã là Nghiệp huyện, như vậy hướng đông chính là Hoàn Thủy, nếu lão hủ không có nhớ lầm, thuận Hoàn Thủy xuống có thể đi đến một thành nhỏ tên là Cức Phổ, địa phương này có thể lợi nước qua sông, chỉ cần quân ta có thể vượt qua Hoàn Thủy, có thể tạm thời thoát khỏi quân Hán truy kích .

Dừng một chút, Ủy Liêulại nói:

- Tuy nhiên, trên đường đông tiến, đông bắc quân Hán khẳng định sẽ chặn lại, thậm chí ở Cức Phổ, cũng khả năng có quân Hán đóng giữ! Nếu tình huống quả thật là như vậy, mà quân ta lại không thể đúng lúc phá hủy quân coi giữ Cức Phổ, như vậy bốn phía các lộ quân Hán sẽ phóng tới, quân ta rất có thể là...

Vũ Thiệp và Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ chư tướng vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng, Ủy Liêucắt lời phần sau không nói ra, tuy nhiên vừa suy nghĩ ai đều biết, nếu Cức Phổ thực sự có quân Hán gác, mà quân Sở lại không thể đúng lúc đột phá, như vậy các lộ quân Hán sẽ tới, quân Sở rất khả năng toàn quân bị giết.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người đều nhìn tới Hạng Trang.

Hay không hướng đông, liên quan đến quân Sở sinh tử tồn vong, quyết định này đương nhiên chỉ có thể từ Hạng Trang mà làm!

Hạng Trang không có bất luận cái gì do dự, quyết định thật nhanh nói:

- Truyền lệnh, toàn quân quay đầu hướng đông, đi Cức Bồ!

Tiền phương đến tốt cùng là vực sâu vạn trượng hay là núi đao biển lửa, kia đều không sao cả, cùng lắm thì cùng Lưu Bang lão nhân liều mạng, chỉ có không quả quyết, kia mới là điều tối kỵ của người làm tướng, ít nhất Hạng Trang tuyệt sẽ không ở thời điểm này do dự .

#####

Hàm Đan quận, Nghiệp huyện đông bắc.

Hoành Sơn quốc đại tướng Mai Quyền hai vạn tinh binh uốn lượn tây tiến, quân Sở thám báo phát hiện chính là đại quân Mai Quyền.

Mai Quyền cũng là nhất viên danh tướng, sau khi Hạng Võ diệt Tần phân phong thiên hạ, ngoại trừ mười tám chư hầu vương, dưới tướng lãnh nhiều nhất cũng chỉ có vạn hộ hầu, chỉ có Mai Quyền chiến công lớn lao còn hơn mười vạn hộ hầu!

Tuy nhiên, dù là Mai Quyền, cũng không thể không bội phục Trương Lương trí mưu!

Hán Vương Lưu Bang khen Trương Lương bày mưu nghĩ kế tuyệt diệu, lại có thể quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, không phải không có đạo lý, bạch diện thư sinh ngồi ở Bộc Dương động, mân mê ra cái gì tứ chính lục kỳ, thập diện mai phục, Mai Quyền nguyên tưởng rằng chính là cái chê cười, không nghĩ lại thật sự đem Hạng Trang tiểu nhi mấy ngàn tàn quân đẩy vào tuyệt cảnh!

Hạng Trang có bao nhiêu hung tàn, Mai Quyền biết rất rõ .

Đại Biệt Sơn chi chiến, Mai Quyền tuy nói không cùng Hạng Trang giao thủ, nhưng Hạng Trang chỉ dựa vào ba nghìn tàn binh liên tục sát thấu ba đường quân Hán, sau đó thắng đảo Hán Bang đại doanh, thiếu chút nữa liền đem Lưu Bang một đao chém chết, nếu chuyện này để cho hắn làm, Mai Quyền cũng không dám tin tưởng làm được, Hạng Trang có thể làm Lưu Bang sợ tới mức không dám ở trong núi, đây chẳng là hạng người dễ dàng?

Nhưng hiện tại, Hạng Trang tàn quân lại thực biến thành cá trong lưới .

Chu Bột, Vương Hấp, Phó Khoan, Mai Quyền, Ly Thương, Hạ Hầu Anh lục lộ đại quân đã hoàn toàn mở ra, hình thành một vòng vây thật lớn, đem Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân bao vây, bởi vì hỏa đài báo động trải rộng Triệu địa, cho nên quân Hán có thể đúng lúc nắm giữ hướng đi quân Sở, cho nên bất kể quân Sở chuyển tiến phương hướng nào, quân Hán vây quanh cũng đều có thể đúng lúc đi theo.

Khi quân Sở ý đồ dừng lại nghỉ tạm, thì ngay lập tức sẽ có một đường quân Hán đánh thẳng vào, bức bách tiếp tục chuyển tiến.

Mai Quyên tin tưởng, nhiều nhất tiếp qua hai ngày, quân Sở sẽ sức cùng lực kiệt , đến lúc đó, lực lộ tinh quân mười hai vạn đại quân tứ phía vây kín, quân Sở dù là dũng mãnh thiện chiến, cũng nhất định chết!

85. Chương 85: Tiến Gấp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 85: Tiến gấp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bỗng nhiên, một hồi tiếng vó ngựa dồn dập từ tiền phương truyền trở về.

Rất nhanh, một thám báo từ trong màn đêm lao ra, phi ngựa tới trước mặt Mai Quyên mới ghìim ngựa, trên lưng ngựa kỵ binh toại tức xoay người xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất bẩm báo nói:

- Tướng quân, quân Sở đột nhiên quay đầu, hướng về phía đông đến đây!

- Ô? Quân Sở từ hướng đông đến đây sao?

Mai Quyên nghe vậy không khỏi sửng sốt, quân Sở không ngờ chạy phía đông đến đây? Đó không phải cách đại quân ta càng ngày càng gần sao? Quân Sở không sợ cùng đại quân ta giáp mặt gặp nhau? Hay là nói, tiểu tử Hạng Trang căn bản là không coi hai vạn tinh binh của chính mình ra gì ?

Không đúng a, hành động quân Sở có chút khác thường.

Mai Quyên lúc này xoay người xuống ngựa, lại quay đầu lại quát:

- Bản đồ!

Sớm có thân binh đi theo xuống ngựa, đem tùy quân mang theo bản đồ ở Mai Quyên mở ra trước mặt, lại có thân binh châm bó đuốc do hơn mười canh thông gộp lại, trong phạm vi mấy chục bước chiếu sáng như ban ngày, Mai Quyên cúi xuống, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm bản đồ, rất nhanh, từ trên bản đồ hần liền phát hiện ra điểm kỳ lạ.

Thuộc cấp Tư Khẩu Ly nói:

- Tướng quân, có cái gì không ổn sao?

- Nơi này.

Mai Quyên vỗ vỗ bản đồ, nhíu mày nói:

- Quân Sở vừa phá hủy quân ta cũng không ra đi đột ngột, bởi vì nếu tiếp tục hướng về phía đông không đến trăm dặm chính là Hoàn Thủy, Hoàn Thủy vừa rộng lại sâu, căn bản không có biện pháp lội nước qua sông, nếu lấy thuyền qua sông, thì thời gian lại không kịp, bởi vì đợi lúc quân Sở tìm thuyền, lực lộ đại quân ta đã sớm tới giết rồi.

- Đúng vậy, Hạng Trang tiểu nhi bị hồ đồ rồi, hần không phải chính mình tìm đường chết sao?

- Chính vậy, trước tiên không nói hai vạn đại quân ta chặn ở phía trước quân Sở, cho dù coi như là xông qua, bọn họ phải làm thế nào đây?

- Đúng vậy, kỳ thật hiện tại quân ta vẫn là vây hay là mở khe hở , chỉ tiếc quân Sở không biết tình hình hư thật quân tanhư thế nào, lại khuyết thiếu tình báo chuẩn xác đúng lúc, cho nên cuối cùng vẫn đi không ra, nhưng quân Sở nếu thật sự dọc theo Hoàn Thủy đông tiến, lực lộ đại quân ta chỉ cần vây đổ bên trái quân Sở, cứ như vậy, nếu không xuất hiện khe hở , quân Sở chết là cái chắc

Chúng thuộc cấp đều phụ họa, Mai Quyên lại rút cuộc vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, chẳng nhẽ Hạng Trang lại dễ dàng đối phó như vậy?

Huống chi, Ủy Liêu là quân sư quân Sở, lão già này trước kia làm qua Đại Tần Thái úy, hơn nữa còn từng thay Tần Thủy Hoàng một tay định ra kế hoạch đánh tan lục quốc, hẳn đối với địa hình Triệu địa hẳn là tương đương quen thuộc, cho nên, quân Sở sao lại có thể phạm sai lầm như vậy? Không đúng, trong đó nhất định có điều gì!

Mai Quyên trầm ngâm một lát, lại chỉ bảo thuộc cấp Tư Khấu Ly nói:

- Đi, tìm vài tên thôn phu đến!

Tư Khấu Ly lĩnh mệnh mà đi, không mất nhiều thời gian, đã mang theo một lão thôn dân đi tới trước mặt Mai Quyên, lão nhân kia đối với Mai Quyên rõ ràng có mang vẻ sợ hãi, lập tức đem đứa bé giấu ở phía sau, Mai Quyên hỏi:

- Lão nhân gia không cần sợ hãi, chúng ta sẽ không làm thương tổn người, chỉ có điều có việc hỏi người.

Lão nhân nơm nớp lo sợ nói:

- Tướng quân cứ việc hỏi, tiểu lão nhân nhất định trả lời.

Mai Quyên gật đầu, hỏi:

- Theo hướng đông này không đến trăm dặm là Hoàn Thủy, Hoàn Thủy người có biết không?

- Biết.

Lão nhân vội hỏi:

- Tiểu lão nhân tuổi trẻ thường xuyên đi đánh cá ở Hoàn Thủy, Hoàn Thủy cá chép rất tươi.

- Tốt lắm.

Mai Quyên gật đầu, lại nói:

- Hoàn Thủy có hay không có chỗ nông, đại quân có thể lội nước mà qua không?

- Có.

Lão nhân không cần nghĩ ngợi nói:

- Hoàn Thủy tuy rằng rất rộng, kỳ thật không sâu, hơn nữa ở phụ cận Cức Phổ rất nông, chỗ sâu nhất chỉ hơn năm thước, đại quân hoàn toàn có thể lội nước mà qua.

- Qu nhiên là như thế!

Mai Quyên gật đầu nói:

- lão già Ủy Liêu, tính kế hay lắm!

Nói xong, Mai Quyên lại phát tay ra hiệu thân binh đem tổ tôn mang đi, sau đó quát:

- Tư Khấu Ly!

Trước quân Giáo Ủy Tư Khấu Ly đột nhiên tiến lên trước hai bước, chấp tay, hiên ngang đáp:

- Có mặt tướng!

Mai Quyên đằng đằng sát khí nói:

- Dẫn bản bộ tứ ngàn tinh binh, lập tức lao tới Cức Phổ, sau đó cho bản tướng biết quân thủ ở nơi nào, còn lại các lộ đại quân còn không có đuổi tới phía trước, tuyệt đối không có để một tên quân Sở đi qua, nếu không người tự gánh lấy hậu quả!

- Vâng!

Tư Khấu Ly hùng hồn đồng ý, lúc này điểm khởi tứ ngàn tinh binh xuất phát, Mai Quyên lại quay đầu chỉ bảo thân binh Đội Suất nói:

- Lập tức phái ra phi ngựa, thông tri Chu Bột, Vương Hấp, Phó Khoan, Ly Thương, Hạ Hầu Anh nắm vị tướng quân, nói quân Sở rất khả năng theo Cức Phổ sang sông Hoàn Thủy đông trốn, cho bọn họ lập tức hướng Cức Phổ phương hướng vây kín!

- Vâng!

Thân binh Đội Suất hùng hổ đồng ý, cũng quay đầu lại phân công người cưỡi ngựa đi.

Mai Quyên lại nói:

- Còn lại chư tướng, các người dẫn bản bộ nhân mã, theo bản tướng quân nam hạ chặn đánh quân Sở!

Hơn mười Giáo Úy, Tư Mã đồng thanh đồng ý, lại điểm khởi bản bộ nhân mã, đi theo Mai Quyên vòng hướng nam, chuẩn bị chặn giết quân Sở tàn quân.

Bầu trời đêm, năm nghìn quân Sở theo đại lộ hướng đông tiến gấp.

Tất cả tướng sĩ mồ hôi đều vã ra như tắm, thở hổn hển như trâu, nhưng Hạng Trang lại thúc giục bọn họ.

- tốc độ Nhanh hơn, tiếp tục nhanh hơn, không thể chậm lại, càng không thể dừng lại, các tướng sĩ, các huynh đệ Đại Sở, cắn chặt răng, kiên trì!

- Là nam nhân, gắng chịu đựng cho ta!

- Chúng ta chết còn không sợ, còn có thể sợ mệt sao?

- Nghĩ đến ăn uống , vài trăm dặm sẽ trôi qua mau thôi!

- Ta đáp ứng các người, tới Cức Phổ rồi, nhất định cho các người được nổi tiếng , ăn uống no nê!

- nghe rõ con mẹ nó rồi chứ, bây giờ mệt một chút, vất vả một chút, đến lúc đó cũng bớt được nhiều người phải chết!

- lũ nhóc, chăm sóc bọn đàn bà cho ta, tốc độ nhanh hơn, tiếp tục tốc độ nhanh hơn, kịp đến con sông nhỏ trước quân Hán, mau, mau lên...

Lúc này sắc trời đã gần sáng, trong tia nắng mỏng manh ban mai, tiền phương lẳng lặng xuất hiện một sông nhỏ.

Sông nhỏ không rộng cũng không sâu, đại quân hoàn toàn có thể lội nước mà qua, tuy nhiên vấn đề là, phương Bắc đường chân trời đã xuất hiện đám quân Hán, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, hơn vạn quân Hán binh giáp theo tinh kỳ mặt sau đánh lên mà ra, giống như là đàn kiến dài vô cùng vô tận, dọc theo bờ ruộng, dọc ngang vùng quê thổi quét xuống.

Trên bờ ruộng đồng bằng Phương Bắc, hơn vạn đại quân Mai Quyên đang chen chúc nam hạ.

Mất thấy quân Sở sẽ lướt qua sông nhỏ phía trước cách đó không xa, Mai Quyên quả thực không thể tin được hai mắt của mình, từ lúc ở Hoài Nam hần đã nghe nói qua, quân Sở có thể ở trong một đêm chạy hơn ba trăm dặm, Mai Quyên nguyên bản còn không tin, nhưng hôm nay, hần lại tin, quân Sở kiên nhẫn chạy đường dài đi trốn, sự chịu đựng thật đúng không ai bằng!

Giờ khắc này, Mai Quyên cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh, dựa theo khoảng cách hai bên trước đây cùng với việc tính toán phương vị, chính hơn vạn đại quân mình chẳng qua chạy hai mươi mấy dặm, nhưng quân Sở lại ít nhất đã chạy hơn năm mươi dặm , nếu đại quân mình chậm một chút nữa, như vậy sẽ rơi xuống phía sau mông quân Sở mà ăn bụi !

- Mai Ân nghe lệnh!

Mai Quyên dưới tình thế cấp bách, quay đầu rồng to.

Trung quân Giáo Úy Mai Ân thúc ngựa tiến lên, lớn tiếng nói:

- Có mặt tướng!

Mai Quyên một bên không mã chạy vội, một bên hét lớn:

- Dẫn năm trăm kỵ binh, xông lên, cuốn lấy quân Sở!

Khi chia quân ở Bộc Dương, Lưu Bang liền cấp lực lộ tinh binh năm trăm kỵ binh, năm trăm kỵ binh này ngoại trừ đảm đương cưỡi ngựa để truyền lại tin tức tác dụng khác chính là ở thời điểm quan trọng vây lấy quân Sở.

Mai Ân lĩnh mệnh, rất nhanh liền điểm chỉ năm trăm kỵ binh rời khỏi đại đội, chen chúc nam hạ.

- Đáng giận!

Hạng Trang cắn chặt răng, quay đầu hét lớn:

- Công Tôn Toại!

Công Tôn Toại giục ngựa tiến lên, chấp tay lớn tiếng đáp:

- Có mặt tướng!

Hạng Trang dùng sức chỉ ra mấy trăm kỵ binh quân Hán đang phi như bay từ phương bắc tới , giận dữ hét:

- Dẫn thám báo đội, ngăn trở bọn họ!

- Vâng!

Công Tôn Toại nhận lệnh đồng ý, chợt quay đầu lại nhìn hơn trăm thám báo kỵ binh đi theo phía sau quát to:

- các huynh đệ đội Thám báo , cùng ta lên!

- Đi ,đi, đi, liều mạng theo chân bọn chúng!

- Đám cưỡi ngựa người Hán này cứ giao cho chúng ta !

- Có chúng ta ở đây, ai cũng đừng mơ tưởng xông qua!

Hơn trăm thám báo kỵ binh lập tức gào thét kêu gào đứng lên, một đám không có ngựa thoát ly đại đội, lại quơ tiêu thương, đi theo Công Tôn Toại nghênh hướng về phía Bắc kỵ binh quân Hán.

Tiêu thương là vũ khí do Hạng Trang cố ý cấp cho thám báo kỵ binh, chuyên môn dùng để đối phó quân Hán kỵ binh.

Bởi vì lúc này kỵ binh còn không có trang bị bàn đạp, cho nên, ngoại trừ võ tướng thể lực hơn người có thể dựa vào chân lực hơn người hiệp trụ bụng ngựa cưỡi ngựa bắn cung, bình thường kỵ binh là rất khó ở trên lưng ngựa kéo cung bắn tên , tuy nhiên ném mạnh tiêu thương lại chỉ cần một tay, cho nên kỵ binh bình thường hoàn toàn có thể làm được.

Hai quân cùng tiến, khoảng cách nhanh chóng tiếp cận.

- Ngao... Cáp!

Công Tôn Toại cầm hoành đao, rồi đột nhiên ngựa mặt lên trời hú dài.

Chốc lát, phía sau ào ạt theo vào hơn trăm kỵ binh liền hướng hai cánh triển khai chậm rãi, không đến một lát công phu, hơn trăm kỵ binh liền xếp thành một hàng dài chiều rộng hơn trăm trượng.

Phương bắc đường chân trời, tướng Hán Mai Ân vung tay lên, năm trăm Hán quân cũng chậm rãi triển khai, hướng về hai cánh đối chọi gay gắt triển khai chiều rộng hơn trăm trượng, tuy nhiên quân Sở chỉ có một nhóm, quân Hán lại chùng trước sau năm nhóm! Nhìn quân Sở đơn bạc trận, khéo miệng Mai Ân thoáng chốc nổi lên sát khí vô cùng dữ tợn.

Công Tôn Toại sau khi giục ngựa, đại quân phía sau như thủy triều rút lui.

Bỗng nhiên, Công Tôn Toại nâng hoành đao trong tay lên, đao phong rét căm đón ánh sáng mặt trời mới lên, phản xạ ra một chút hàn quang chói mắt, ngay sau đó, Công Tôn Toại lại cầm trong tay hoành đao đi

phía trước dùng sức, hơn trăm kỵ binh Sở liền đồng thời vận người, lại về phía sau ra sức giơ lên cánh tay phải, từng chiếc tiêu thương lạnh như băng dĩ nhiên vận sức chờ phát động.

- Giết !

Cùng với một tiếng hét lớn giống như sấm, Công Tôn Toại đột nhiên trăm lạt hoành đao, hơn trăm quân Sở liền đồng thời hướng về tiền phương ra sức ném mạnh tiêu thương trong tay, hơn một trăm chi tiêu thương sắc bén thoảng chốc liền cắt qua hư không, lại mang theo tiếng rít chói tai bắn về phía quân Hán kỵ binh đối diện.

86. Chương 86 : Hoành Đao Đánh Giặc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 86 : Hoành đao đánh giặc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Vù vù vù...

Trong tiếng xé gió chói tai, hơn một trăm chiếc tiêu thương đã từ trên cao cắm xuống.

- Đây là...

Mai Ân đang khống mã chạy vội, trong lòng lập tức rung mình, suýt xảy ra tai nạn, Mai Ân hơi nghiêng đầu, một chiếc tiêu thương liền đã xướt qua hai má của hắn, lập tức trên mặt huyết quang bắn tung tóe, mũi thương tiêu thương sắc bén chéch xuống phía dưới ngay trên hán mặt tạo nên một đường huyết!

Ngay sau đó, liên tục không ngừng tiếng kêu rên liền theo phía sau đột nhiên vang lên.

Mai Ân quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy phía sau dáo dạt quân Hán dĩ nhiên là một mảnh người đã ngã ngựa, ít nhất có ba bốn mươi kỵ binh đã trở mình ngã xuống đất, trong đó, tuyệt đại bộ phận kỵ binh đều bị quân Sở ném tiêu thương đâm xuyên, kỵ binh đi theo phía sau Mai Ân cả người lẫn ngựa đều bị đâm xuyên qua.

Thấy một màn như vậy, Mai Ân cũng không khỏi hít một hơi lạnh!

Phi mâu Quân Sở, lẽ nào lại hung tàn như thế? Trước kia sao gặp qua chưa bao giờ ?

Mai Ân lại không biết, tiêu thương này tuy rằng nặng không quá tám cân, nhưng mũi thương cũng là vừa nhọn vừa dài, cực kỳ sắc bén, quân Hán kỵ binh trên người khoác bì giáp mỏng manh, sao có thể ngăn cản được? Hơn nữa song phương kỵ binh lại là tương đối xung phong, lực sát thương tiêu thương lại tăng thêm gấp bội, phải dùng hai chữ hung tàn để hình dung?

Tuy nhiên, tiêu thương lực sát thương tuy lớn, ném mạnh khoảng cách cũng là cực kỳ hữu hạn .

Trên cơ bản, sau khi ném nhất chi tiêu thương, quân Sở sẽ không có cơ hội lần thứ hai .

- Ngao...

Công Tôn Toại lại dương đao rồng giận, hơn trăm kỵ binh đều rút ra trường kiếm, gào thét kêu giết hướng về phía kỵ binh quân Hán đối diện mà đến.

Chốc lát, hai quân kỵ binh đã nghênh diện chạm vào nhau.

- Chết đi!

Công Tôn Toại hét lớn một tiếng, trong tay hoành đao đột nhiên chém về phía tướng Hán đối diện.

Tướng Hán Mai Ân không yếu thế, lập tức bạo rống một tiếng gươm kiếm đón đỡ, ánh lửa lóe lên, đao kiếm tương giao, chỉ nghe được một tiếng kêu vang, Mai Ân song lưỡi trọng kiếm lập tức gãy ngang, Công Tôn Toại một đao chặt đứt trọng kiếm Mai Ân, đao thế chưa hết lại vẹo về phía trước chém qua, không ngờ chặt đứt cánh tay phải Mai Ân xuống.

- Ách a...

Mai Ân lập tức kêu thảm một tiếng, suýt nữa từ trên lưng ngựa ngã xuống đất.

Công Tôn Toại một đao chém xuống cánh tay phải Mai Ân, lại giục ngựa dương đao, cuồng bạo sát nhập trong trận quân Hán.

Một Hán binh vung kiếm, hướng Công Tôn Toại gào thét mà đến, suýt xảy ra tai nạn, Công Tôn Toại một đao tà tà kéo ra, lập tức hai mã lần lượt mà qua, Hán binh kia vẫn đi tới trước vài chục bước mới kêu thảm từ trên lưng ngựa rơi xuống dưới, ngay tại vừa rồi sai thân mà qua trong phút chốc, Công Tôn Toại hoành đao cũng đã cắt sườn phải của hắn.

Kỵ binh quyết đấu, sinh tử thường thường chỉ trong giây lát, chỉ trong chốc lát, hai chi kỵ binh liền đã lần lượt thay đổi mà qua, trong tiếng vó ngựa như nước như dừng, hai chi kỵ binh vẫn lao ra cách trăm bước xa mới ghìm ngựa quay đầu lại, chỉ thấy song phương quyết đấu chiến trận, đã nằm xuống hơn trăm người, trong đó hơn phân nửa là trọng thương chưa chết, đang nằm trong vũng máu rên rỉ.

Công Tôn Toại nhìn quanh tả hữu, thám báo đội hơn trăm kỵ binh chỉ còn không đến năm mươi người!

Tuy nhiên, quân Hán kỵ binh phía đối diện cũng không chiếm được nửa điểm lợi thế, tính toán sẽ bị tiêu thương bắn chết, quân Hán kỵ binh ít thương vong hơn một trăm, con số này gần như là gấp hai quân Sở kỵ binh!

Đặc biệt là, đối diện quân Hán tướng quân cũng bị hấn trảm rớt một cánh tay!

Công Tôn Toại hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi gươm hoành đao lên.

Phía sau Công Tôn Toại, không đến năm mươi Sở quân lại xước kiếm vào vỏ, cầm lên tiêu thương.

- Ngao... Cáp!

Công Tôn Toại rút đao hết dài, năm mươi quân Sở đều ghìm ngựa tiến lên, lại triển khai hoành trận.

Công Tôn Toại rất rõ ràng, lần xung này phong rất có khả năng là lần cuối cùng, bao gồm chính hắn, cũng rất khả năng bỏ mình tại đây, nhưng hắn tuyệt không nửa điểm lùi bước, bởi vì, mạng của hắn là Thượng Tướng Quân cứu! Chỉ cần là Thượng Tướng Quân hạ lệnh, trong núi đao biển lửa, hắn cũng sẽ không chau mày mặt nhăn!

Công Tôn Toại giục ngựa dương đao đang muốn xung phong, phía sau lại rồi đột nhiên vang lên tiếng kèn thê lương.

Đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy năm nghìn quân Sở đã trước lướt qua cái sông, bên cạnh sông nhỏ, Hạng Trang hoành đao bạt người, tự mình thổi kèn lên! Đây là triệt binh kèn!

Công Tôn Toại lúc này đè nén chuyển đầu ngựa, ngựa mặt lên trời hét dài:

- Đi!

Quân Hán là vẫn chậm nửa bước, khi Mai Quyền huy quân đến, quân Sở đã lướt qua sông nhỏ xông lên bờ bên kia, không đến bán thời gian uống một chén trà, mấy ngàn quân Sở đã chạy ra vài dặm có hơn, lao đi trên đường trống trải chỉ có cuộn cuộn bụi mù, bóng dáng tướng sĩ quân Sở cũng là dần dần thấy không rõ.

Mai Quyền mệnh lệnh thuộc cấp tiếp tục đuổi theo, chính mình lại giục ngựa đi tới chiến trường kỵ binh vừa mới quyết đấu.

Mai Ân bị chặt đứt một tay gãy đi đến trước mặt Mai Quyền, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Tướng quân, mặt tướng hổ thẹn.

Mai Quyên chỉ yên lặng lắc đầu, sau đó xoay người xuống ngựa, từ trên mặt đất nhặt lên một chi tiêu thương mà quân Sở ném không trúng mục tiêu, chỉ thấy đầu thương kia thật dài, vẫn như cũ sắc bén dị thường, chỉ có điều trung gian dĩ nhiên gấp khúc, không thể đem nó một lần nữa làm cho thẳng, dĩ nhiên là không có cách nào khác dùng lại, hiển nhiên, là vì phòng ngừa bị kẻ thù nhặt lên hồi ném.

Chỉ trong chớp lát, Mai Quyên ánh mắt liền mị lên, hảo binh khí, hảo thủ đoạn!

#####

Giữa trưa thời gian, quân Sở rút cục tiến nhanh hơn trăm dặm chạy tới Cức Bồ áp.

Cức Bồ tiểu áp cũng không có tường thành, chỉ ở ngoại vi làm một vòng hàng rào, dùng để ngăn cản dã thú xâm nhập.

Tuy nhiên, sự tình để cho người lo lắng đã xảy ra, một chi chừng mấy ngàn quân Hán đã đi trước một bước, bảo vệ Cức Bồ chỗ nước cạn, quân Sở nếu muốn lợi nước qua sông, đầu tiên phải nhất định đánh tan chi quân Hán này! Nhưng vấn đề là, quân Sở đã đói lại mệt, mới vừa rồi đã trải qua hơn trăm dặm đường dài hành quân gấp, làm sao còn có lực tái chiến?

Hiện tại, quân Sở nhu cầu cấp bách nghỉ ngơi ăn cơm, nhưng quân Hán sẽ cho bọn hãn cơ hội ăn cơm sao?

Hạng Trang nhẹ nhàng thúc ngựa Ô Truy, chậm rãi đi tới trước trận quân Sở, cứ việc vết thương cũ trên vai trái còn chưa lành, nhưng hôm nay, hiện tại, Hạng Trang lại không thể không ra ngựa, đây là bởi vì, chỉ có hãn mới có thể trấn được quân Hán đối diện, chỉ có hãn Hạng Trang, mới có thể thay quân Sở được cơ hội thở dốc quý giá!

Bỗng nhiên, Hạng Trang chậm rãi rút ra hoành đao dài hơn bản.

- Thượng Tướng Quân!

Hoàn Sở còn tưởng rằng Hạng Trang muốn cưỡng ép hạ lệnh công kích, lập tức rất là sốt ruột nói:

- Các tướng sĩ vừa mệt vừa đói, thật sự là vô lực tái chiến !

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, tập túc quát:

- Truyền lệnh, các quân ngay tại chỗ nghỉ ngơi và chỉnh đốn, nắm chặt thời gian ăn cơm!

- A? Đây...

Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngưu Tử Kỳ chư tướng nghe vậy lập tức ngơ ngác nhìn nhau, quân Sở liền ở trong này nghỉ ngơi và chỉnh đốn ăn cơm? Ngay dưới mắt quân Hán ngay đối diện không coi vào đâu? Đây cũng quá không đem người ta để vào mắt đi? Đối diện quân Hán tuy nói chỉ có mấy ngàn người, nhưng nhìn áo giáp binh khí, chung quy cũng là một chi tinh nhuệ a!

- Đây là quân lệnh!

Hạng Trang lại lạnh lùng thốt:

- Chư quân lập tức chấp hành!

- Vâng!

Chư tướng âm âm đồng ý, lập tức an bài đều tị bộ khúc nghỉ ngơi và chỉnh đốn đi ăn cơm.

Hạng Trang lại nhẹ nhàng thúc dục ngựa Ô Truy, đơn thân độc mã đi tới trước Cức Bồ áp, thẳng đến cách xa nhau không đến tầm tiễn xa, Hạng Trang mới ghìm ngựa dừng lại, hoành đao lớn tiếng quát to:

- Đại Sở Thượng Tướng Quân Hạng Trang ở đây, ai dám tiến lên chiến một trận?

#####

Người có tên, cây có bóng, lúc này một tiếng Hạng Trang, quân Hán trong trận lập tức một mảnh ồ lên.

Canh giữ ở trước hàng quân Hán giáp sĩ lại một chút xô xao lên, quân Hán chủ tướng Tư Khấu Ly liền thanh khiển trách, khó khăn lắm mới ổn định đầu trận tuyên quân Hán, tái nhìn quanh tả hữu vài cái Tư

Mã, quân hầu, lại không một ánh mắt dám trực tiếp nhìn hắn, hiển nhiên,... này Tư Mã, quân hầu sẽ không có một ai có gan tiến lên một mình đấu với Hạng Trang.

Nói thực ra, Tư Khấu Ly chính mình cũng không có gan này.

Hạng Trang là ai? Là người chém giết Phàn Khoái!

Trường hợp Phàn Khoái bị trăm thủ, có không ít người thấy được, Hạng Trang kia quả thực chính là cái sát thần a!

Tướng Hán Phàn Khoái có bao nhiêu lợi hại, Tư Khấu Ly tương đương rõ ràng , được xưng thiên hạ mãnh tướng số hai Phàn Khoái cũng không là Hạng Trang đối thủ, hẳn Tư Khấu Ly lại càng không thể !

Hung danh Hạng Trang tựa như một bóng ma thật lớn, thoáng chốc bao phủ toàn bộ không trung, Tư Khấu Ly và rất nhiều quân Hán tướng sĩ thậm chí sinh ra một loại ảo giác, nguyên bản ẩm áp gió nhẹ cũng đột nhiên trở nên âm u lạnh lẽo đến tận xương, về phần quân Sở ngay tại bên ngoài liền thực nghỉ ngơi và chỉnh đốn, thì căn bản là bị quân Hán bỏ qua .

Ngoài một tầm tiến, hoành đao Hạng Trang bật cao, lại quát to:

- Hạng Trang ở đây, ai dám tiến lên nhận lấy cái chết?

Gần như là cùng khi, ngựa Ô Truy ở dưới Hạng Trang cũng ngẩng đầu phát ra một tiếng dài hí vang dội đến cực điểm, mã hí nhân phí, thoáng chốc hình thành một đạo do như thực chất sóng âm, gào thét nghiền qua trận hình quân Hán, trận địa quân Hán sẵn sàng đón quân địch lập tức đều lui về phía sau, ngựa của Tư Khấu Ly và vài cái Tư Mã, quân hầu cũng không an phận xông xáo lên.

Ngựa Ô Truy chính là mã trung vương giả, một tiếng dài hí này, lại bao hàm vương giả tức giận, đe dọa!

Một gã Tư Mã rốt cục thẹn quá thành giận, hướng Tư Khấu Ly nói:

- Tướng quân, Hạng Trang tiểu nhi thật sự là quá kiêu ngạo , tiểu nhân nguyện dẫn bản bộ năm trăm tinh binh, tiến lên đánh chết Hạng Trang!

Gã Tư Mã này thật ra khá tự biết mình, biết một mình đấu cũng không phải đối thủ, cho nên đã nghĩ ý vào nhiều người đem Hạng Trang quần ẩu chí tử.

Quân Tư Mã khác cũng nói:

- Đúng vậy tướng quân, còn có quân Sở đối diện, quả thực quá kiêu ngạo , hai quân chỉ cách không đến hai trăm xa, bọn họ không ngờ liền dám tháo giáp nghỉ ngơi và chỉnh đốn, còn ăn cơm? Bọn họ trong mắt còn có hay không chúng ta? Thật tốt, cho binh đánh lên đi, Hạng Trang tiểu nhi dù dũng mãnh thiện chiến, hẳn một người còn có thể ngăn trở bốn ngàn tinh binh của chúng ta sao?

- Không được!

Tư Khấu Ly cũng là quả quyết cự tuyệt, Mai Quyên giao cho hắn quân lệnh là thủ trụ chỗ nước cạn Cức Bồ, trước khi mấy lộ đại quân còn lại đuổi tới, tuyệt không để một quân Sở lợi nước qua sông! Hạng Trang kiêu ngạo thì như thế nào? Quân Sở bữa bãi thì như thế nào? Chờ lực lộ đại quân giết tới, Hạng Trang và quân Sở trong khoảnh khắc sẽ hóa thành bột mịn.

Huống chi, ai biết quân Sở đối diện có phải hay không đối trá?

Nếu chẳng may quân Hán tùy tiện xuất kích rồi lại rơi vào kế quân Sở , trách nhiệm này ai tới gánh?

- Đều nghe đây!

Tư Khấu Ly nhìn quanh vài cái Tư Mã, quân hầu phía sau, quát to:

- Không có bản tướng quân cho phép, ai cũng không được tự tiện xuất kích, kẻ trái lệnh... Trảm!

87. Chương 87 : Võ Tốt Xông Trận

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 87 : Võ tốt xông trận

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên đường lớn, hơn vạn quân Hán đang hướng về phía đông tiến vội vàng.

Hơn năm mươi dặm hành quân gấp, thể lực tướng sĩ quân Hán rõ ràng đã chống đỡ hết nổi, đội ngũ hành quân cũng bắt đầu rời rạc , tướng sĩ thể lực cường tráng cũng đã chạy ngoài mười dặm, tướng sĩ thân thể gầy yếu còn cách xa xa lạc ở phía sau, Mai Quyên giục ngựa đi lại trung quân, trên mặt lộ vẻ lo âu.

Thật đúng là không so thì không biết, so rồi thì bị dọa đến sợ nhảy dựng !

Trước hôm nay, Mai Quyên đối với cái gọi là hành quân cấp tốc còn khuyết thiếu nhận thức, bởi vì trước kia chưa bao giờ trải qua.

Nhưng hôm nay, Mai Quyên nhận thức đã cực kỳ sâu sắc, hành quân cấp tốc thật đúng là tàn khốc đến khiến người không thể tưởng tượng !

Càng làm cho người không thể tưởng tượng , là quân Hán cùng quân Sở ở thể lực chênh lệch thật lớn, quân Sở đã liên tục hai ngày hai đêm không được nghỉ ngơi và chinh đồn qua, nhưng bọn họ hành quân tốc độ vẫn là khiến quân Hán khó có thể với tới, từ thời gian hừng đông đến hiện tại, quân Hán mới chạy hơn năm mươi dặm, nhưng quân Sở cũng rất khả năng đã chạy đến ngoài trăm dặm ngoài Cức Bồ !

Mai Quyên thấy quân Sở làm cho người ta ghen hòng nhìn trân trối năng lực hành quân cấp tốc, lại không biết quân Sở sao có thể làm được như thế, từ nơi hoang sơ tìm được đường sống trong chỗ chết, quân Sở liên tục chạy trốn chết, chém giết, lại tiếp tục trốn chết, tái chém giết, tái trốn chết... Ở bên trong cuộc tàn khốc liên tục trốn chết và chém giết, thể chất yếu, ý chí không đủ kiên định , tất cả sẽ đều bị đào thải!

Hiện tại còn lại năm nghìn quân Sở, đó là những dũng sĩ trong những người dũng sĩ, tinh nhuệ trong những người tinh nhuệ!

hai vạn quân Hán của Mai Quyên nghĩ muốn cùng năm nghìn quân Sở so đấu sức của đôi bàn chân, đúng là cũng thật không biết tự lượng sức mình , mười mấy thuộc cấp của Mai Quyên còn đang liều mạng thúc giục các bước chân của chính mình, tuy nhiên căn bản đều vô dụng.

Mai Quyên cũng biết, tướng sĩ dưới trướng đã hết sức , bọn họ đích xác đã hết sức .

Mai Quyên hiện tại lo lắng nhất chính là, Tư Khấu Ly có thủ được Cức Bồ hay không? Một khi Tư Khấu Ly thủ không được Cức Bồ, khiến quân Sở ở trong lực lộ đại quân vây kín mà lướt qua Hoàn Thủy, vậy phải tổn không ít tay chân , bởi vì Hoàn Thủy đông ngạn(bờ đông) người ở rất thưa thớt, lửa báo động không thể vận dụng chuẩn xác và đúng lúc giống như Triệu quốc như vậy.

Cức Bồ, trải qua nửa canh giờ nghỉ ngơi và chinh đồn, quân Sở rốt cục lấy lại sức.

Đương nhiên, gần nửa canh giờ nghỉ ngơi và chinh đồn, không có khả năng khiến quân Sở hoàn toàn khôi phục thể lực , nhưng ít nhất, quân Sở đã có chiến lực !

- Ô ô ô...

Kèn tập kết rốt cục thổi lên.

Trong tiếng kèn kéo dài không thôi, quân Sở tướng sĩ đang tĩnh tọa nghỉ ngơi đều đứng dậy, Nộ Phong Doanh cung tiễn thủ bắt đầu sửa sang lại tiền túi, vũ tiễn, Hãm Trận Doanh phụ trợ khinh binh thì vội

vàng thay trọng giáp cho võ giáp, Tiên Đăng Doanh khinh binh tử sĩ nhàn nhả nhất, bọn họ vẫn đang ngồi dưới đất, hôm nay tấn công Cức Bồ ấp, không có chuyện cho bọn họ.

- Hãm Trận Doanh, trọng giáp tả bộ hữu khúc, xếp thành hàng tập kết!

- Nộ Phong Doanh, các bộ các khúc tiến lên, kiểm tra cung tiễn!

- Tiền quân tả bộ, đều đứng lên cho ta, xếp thành hàng !

Trong tiếng khiển trách liên tiếp, năm nghìn quân Sở rất nhanh liền xếp thành hàng cẩn thận, nghiêm túc công kích trận hình.

- Ngao...

Kinh Thiên tựa đầu khô cái ở trên đầu, sau đó một tiếng hét dài, lại dơ cao hoành đao lên.

Trong chốc lát, năm trăm trọng giáp võ tốt liền rút đao ra khỏi vỏ, các đại thuẫn trên mặt đất cũng được cầm lên, Kinh Thiên tái lấy hoành đao đi phía trước dẫn đầu, năm trăm võ tốt liền giẫm lên chính tề bước điểm, hô

- Rống, rống, rống, rống

Khẩu hiệu, tựa như bức tường sắt, đi theo Kinh Thiên, hướng về Cức Bồ ấp cuộn cuộn nghiền ép.

Trong Cức Bồ ấp, quân Hán xếp thành hàng mà đứng lập tức nổi lên một trận sao động rất nhỏ .

Hiển nhiên, năm trăm danh quân Sở thân khoác áo giáp, tay cầm hoàn đao đại thuẫn này mang đến cho quân Hán tâm lý áp lực thật lớn.

Hán binh này chưa bao giờ gặp qua đội hình chỉnh tề như thế, lạnh lùng, mặc trọng giáp bộ binh, quân Sở trọng giáp bộ binh tuy rằng chỉ có mấy trăm người, đáng mỗi người lại cường tráng cao lớn, áo giáp rất nặng gần như bao vây toàn thân, thậm chí trên mặt đều có lông mặt giáp, chỉ có để lại hai mắt ngăm đen, có vẻ bí ẩn , vô cùng dữ tợn!

Có lẽ, chỉ có trong truyền thuyết võ tốt trọng giáp đại Ngụy mới có thanh thế như vậy ư?

Kinh Thiên một người đi trước, đi thẳng đến cách ấp Cức Bồ gần đủ trăm bước xa, mới dừng lại.

Ngay sau đó, Kinh Thiên lại giơ hoành đao lên, lại tà tà hạ xuống, sau đó ngửa mặt lên trời hét dài hào:

- Ngao... Cáp!

Ở trong tiếng ký hiệu vang dội của Kinh Thiên, năm trăm trọng giáp võ tốt đồng thời dừng lại bước chân, sau đó cầm trong tay đại thuẫn hướng trên mặt đất thật mạnh, lập tức liền ở trên hà nguyên trước sau kết thành ngũ đội thuẫn tường kiên cố.

Gần như là cùng một lúc, Nộ Phong Giáo Úy Cao Sơ đã rút hoành đao ra khỏi vỏ, ngửa mặt lên trời hét dài :

- Nộ Phong Doanh, xuất kích!

Ra lệnh một tiếng, Nộ Phong Doanh năm trăm cung tiễn thủ liền đi theo Cao Sơ, đề cung mang theo tiễn, nhất loạt chạy chậm, đi vào mặt sau thuẫn tường của trận địa võ tốt, lập tức lại đem túi tiễn cùng vũ tiễn rút ra, cắm ở trên cổ gần chân phải.

- Chuẩn bị...

Cao Sơ xoay người đối mặt Cức Bồ ấp, hoành đao rét căm đã dơ lên cao.

Năm trăm trường cung thủ đều giơ trường cung trong tay lên, lại từ trên mặt đất rút một chi Lang Nha vũ tiễn cài vào huyền cung, sau đó ở trong một mảnh tiếng kéo mở dây cung, một mảnh tiễn phong lạnh lùng đã nhắm ngay hư không tiễn phương, dưới sự huấn luyện gần như tàn khốc cùng với tiếng thúc giục của Cao Sơ, năm trăm trường cung thủ rút cục miễn cưỡng thành quân.

- Bắn tên!

hoành đao trong tay Cao Sơ thần nhiên trầm lạc.

Năm trăm trường cung thủ gần như là cùng một lúc buông lỏng dây cung ra, chỉ trong chốc lát, năm trăm chiếc Lang Nha tiễn đã mang theo tiếng rít lạnh lùng lướt khoảng không bay lên, lại trên không trung vẽ ra từng đường pa-ra-bôn, cuối cùng đan vào thành một mảnh dày đặc mưa tên, hướng vào quân Hán xếp thành hàng trong Cức Bồ áp mà rơi xuống.

Trong Cức Bồ áp, Tư Khấu Ly dương kích rống to:

- Dừng thẳng thuận, khẩn trương dừng thẳng thuận...

Bốn ngàn quân Hán phần lớn đều là kiếm thuận binh, lập tức đều dừng lên đại thuận, Tư Khấu Ly cũng giơ lên đại kiếm toàn lực múa may, đem tên bắn về phía mình đều đẩy ra, tuy nhiên, vẫn không hề ít tên xuyên thấu qua khe hở tấm chắn bắn trúng mục tiêu, chỉ trong chốc lát, quân Hán trong trận liền vang lên tiếng kêu rên kéo dài không thôi.

Không quá một lát, Nộ phong trường cung thủ liền bắn xong toàn bộ mười chiếc vũ tiễn, lập tức xoay người triệt thoái phía sau.

Nộ Phong Doanh chung quy binh ít, điểm ấy cường độ đã kích tự nhiên không có khả năng làm quân Hán bị thương nặng, mục đích duy nhất của bọn họ chính là dập nhuệ khí quân Hán, để giảm bớt áp lực cho Hãm Trận Doanh tiếp sau công kích.

Hãm Trận Giáo Ủy Kinh Thiên lại giơ hoành đao lên, ngựa mặt lên trời rít gào:

- Hãm Trận Doanh... Đi tới!

- Rống! Rống! Rống!

Năm trăm trọng giáp võ tốt đều nhắc đại thuận lên, một bên lấy hoàn thủ đao vuốt tấm chắn mặt ngoài, một bên Ứng Hoà Kinh Thiên, ngựa mặt lên trời lớn tiếng rít gào, trong chốc lát, năm trăm trọng giáp võ tốt liền hội tụ thành trước sau ngũ đội thiết tường rất nặng, lấy thế không thể ngăn cản, hướng về Cức Bồ áp cách hơn trăm bước mà đè ép.

Năm trăm danh trường kích võ tốt, còn có một ngàn danh phụ trợ khinh binh cũng nhanh chóng theo đi lên.

- Hãm Trận Doanh... Công kích đội hình!

Kinh Thiên hoành đao nhất dẫn, lại ngựa mặt lên trời rít gào.

Cuộn cuộn về phía trước Hãm Trận Doanh lập tức biến trận, võ tốt mang trọng giáp mở ra khe hở, năm trăm danh trường kích bên trong nhanh chóng tiến lên, toàn bộ công kích đội hình liền biến thành một đội trọng giáp võ tốt, một đội trường kích võ tốt, lại một đội trọng giáp võ tốt, lại một đội trường kích võ tốt, năm trăm chiếc trường kích sắc bén lướt qua đại thuận, tà tà về phía trước, tụ tập thành một mảnh rừng tử vong lạnh như băng.

Một ngàn danh phụ trợ khinh binh cũng chia thành hai luồng, năm trăm khinh binh khiêng một bó tiêu thương, mặt khác năm trăm khinh binh thì đi theo phía sau Hãm Trận doanh đào dạt mà vào, bắt đầu ném mạnh trước nhiệt thân.

- Ngao...

Kinh Thiên dơ cao hoành đao, lại ngựa mặt lên trời rít gào.

- Rống!

- Rống!

- Rống!

Một ngàn võ tốt gào lên hưởng ứng, ào ạt theo vào.

Làm người ta nghẹt thở không thông trong chờ đợi, khoảng cách hai quân càng ngày càng gần...

Rốt cục, khoảng cách hai quân đã không đủ năm mươi bước, võ tốt trọng giáp hàng trước thậm chí đã có thể nhìn đến Hán binh đối diện trên mặt kia lộ vẻ mặt hoảng sợ, còn có tiếng thở dốc ồ ồ của bọn họ, chỉ trong chốc lát, từng cái trọng giáp võ tốt khoe miệng liền nổi lên sát khí vô cùng dữ tợn, thẳng nhóc, chuẩn bị chịu chết đi!

Bỗng nhiên, Kinh Thiên lại ngửa mặt lên trời rít gào:

- Hãm Trần Doanh, công...

Ngay sau đó, Kinh Thiên sớm hai tay cầm đao, đi nhanh nhằm đại tướng quân Hán phía đối diện.

- Giết giết giết giết...

Hãm Trần doanh võ tốt bước chân đều nhanh hơn, bắt đầu giống như thủy triều xung phong.

- Giết giết giết giết...

Võ tốt phía sau, năm trăm khinh binh cũng bắt đầu chạy lấy đà ném mạnh tiêu thương.

Ngoài mấy trăm bước chân, Hạng Trang dừng đứng hoành đao, yên lặng xem cuộc chiến.

Trả giá thật lớn kiến tạo Hãm Trần Doanh, hôm nay rốt cục cũng thấy thành quả!

Hãm Trần doanh vừa ra, ai cũng tranh lên trước? ! Đối diện mặc kệ là ai, run rẩy, run rẩy đi, các người sẽ vĩnh viễn không quên hôm nay một trận chiến này, Đại Sở Hãm Trần Doanh sắc bén sẽ cho các người nằm mơ cũng thấy ác mộng!

Kinh Thiên đi nhanh như bay hướng phía trước!

Đại địa giống như thủy triều từ dưới chân rút lui, nhanh chóng tiếp cận tiền phương quân Hán.

Bỗng nhiên, trước mắt Kinh Thiên đã nhảy ra bóng dáng đại tướng quân Hán đối diện, ngay sau đó, bóng dáng đại tướng quân Hán lại nhanh chóng biến ảo thành hai luồng lửa cháy sâu kín thiêu đốt, Kinh Thiên chiến ý nóng rực thoáng chốc sung mãn xông ra, giờ khắc này, vừa đó là đối mặt triệu đại quân, Kinh Thiên cũng không chỗ nào sợ hãi!

Hai quân cách xa nhau đã không đủ mười bước.

- Sát!

Kinh Thiên đột nhiên giơ hoành đao lên, đi phía trước hung hăng dẫn đầu.

Chỉ trong chốc lát, năm trăm danh phụ trợ khinh binh đã hoàn thành bước cuối cùng chạy lấy đà đều ném tiêu thương trong tay, ước chừng năm trăm chi tiêu thương thoáng chốc lướt khoảng không bay lên, lại trên không trung vẽ xuất từng đạo pa-ra-bôn lạnh như băng, lập tức mang theo tiếng rít chói tai, hướng về trận địa quân Hán đối diện mà rơi xuống.

- Đây là... Phi mâu?

Tư Khấu Ly đồng tử thoáng chốc kịch liệt co rút lại.

Ngay sau đó, Tư Khấu Ly lập tức vô cùng thê lương rít gào lên:

- Dừng thẳng thuận, khẩn trương dừng thẳng thuận!

Vừa dứt lời, toàn bộ “Phi mâu” dày đặc đã hung tợn hạ xuống, quân Hán dù đã dựng lên bao nhiêu viên thuẫn, vẫn đang không thể ngăn cản ngọn gió “Phi mâu”, chỉ trong chốc lát, hàng trăm ... Quân Hán sẽ tốt đã bị phi mâu xuyên thủng, đều kêu thảm ngã xuống bên trong vũng máu.

Không đợi quân Hán suyễn giọng, bức tường thuẫn của trọng giáp quân Sở liền hung tợn đánh lên binh trận quân Hán, hàng trước quân Hán lập tức bị đâm cho ngã trái ngã phải, trận cước đại loạn, gần như là cùng một lúc, một loạt trường kích lạnh lùng đã từ mặt sau bức tường thuẫn đột nhiên đâm ra, quân Hán chật chội ở phía trước tường thuẫn lập tức máu me bắn tung tóe, một loạt ngã xuống đất....

88. Chương 88: Phá Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 88: Phá quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên đường lớn, Chu Bột dẫn đại quân hướng về phía đông vội vàng cấp tiến theo Hoàn Thủy.

Hai canh giờ trước, Chu Bột vừa mới nhận được tin của Mai Quyên, nói rằng rất có khả năng quân Sở sẽ đi theo đường Cức Bồ vượt qua Hoàn Thủy, Chu Bột liền ý thức được tình hình. Hiển nhiên, Hạng Trang và Úy Liễu đã ý thức được rằng quân Sở đã rơi vào lưới bên trong quân Hán, bởi vậy mới có thể liều lĩnh mà cấp tiến về phía đông, với ý đồ phá vòng vây mà đi ra.

Phải thừa nhận rằng, ánh mắt của Hạng Trang và Úy Liễu vẫn rất là cay độc.

Theo Cức Bồ vượt qua Hoàn Thủy, vô hình trung là đã phá hủy được vòng vây của quân Hán. Bởi vì, quân Hán nếu muốn vượt qua Hoàn Thủy, cũng chỉ có hai lựa chọn, hoặc là cũng theo chỗ nước cạn Cức Bồ qua sông, hoặc là dùng thuyền qua sông. Nhưng cho dù có lựa chọn nào đi nữa, quân Hán cũng cần phải có thời gian, và khi quân Hán qua được sông, cũng sẽ rơi vào phía sau quân Sở, toàn bộ vòng vây cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Hiện tại, Chu Bột chỉ huy đại quân Mai Quyên có thể bủa vây quân Sở, ít nhất cũng muốn vây quân Sở ở phía tây Cức Bồ.

Một khi quân Sở vượt qua được Cức Bồ, cũng không dễ dàng gì mà nhập vào vòng vây của quân Hán, bởi vì phía đông Hoàn Thủy hoang vắng, hơn nữa khắp nơi đều là rừng rậm, cũng đủ yểm hộ cho quân Sở, quân Hán muốn nắm rõ hành tung của bọn họ, đều khó như lên trời.

Nghĩ đến đây, Chu Bột không khỏi có chút sốt ruột, lập tức chỉ bảo Chu Quan Phu nói:

- Quan Phu, hiệu lệnh toàn quân, trong đêm nay cần phải đuổi tới được Cức Bồ!

- Vâng!

Chu Quan Phu phụng lệnh, lập tức đi ra.

Lúc này, đại quân Mai Quyên cách Cức Bồ chưa đến 20 dặm!

- Báo...

Tiếng vó ngựa dồn dập, một con ngựa từ phía trước chạy vội tới, chưa kịp tới gần, trên lưng ngựa kỵ binh thám báo đã hô lớn:

- Tướng quân, quân Sở đang ở mãnh công áp Cức Bồ!

Mai Quyên vã mồ hôi, thở hổn hển hỏi:

- Tình hình hiện tại là như thế nào?

Kỵ binh thám báo chấp tay thở dài nói:

- Hồi Bẩm tướng quân, hai quân còn đang chiến đấu, tạm thời chưa phân thắng bại!

- Tiếp tục thăm dò!

Mai Quyên phất tay cho kỵ binh thám báo lui, chợt lại quay đầu lại nói lớn:

- Hiệu lệnh toàn quân, đẩy nhanh tốc độ, ai có thể trong vòng nửa giờ đuổi tới Cức Bồ, lập tức thưởng ngàn lượng!

- Tướng quân có lệnh, trong nửa canh giờ đuổi tới Cúc Bồ, thưởng nghìn lượng!
- Tướng quân có lệnh, trong nửa canh giờ đuổi tới Cúc Bồ, thưởng nghìn lượng!
- Tướng quân có lệnh, trong nửa canh giờ đuổi tới Cúc Bồ, thưởng nghìn lượng!

Hiệu lệnh của Mai Quyên nhanh chóng truyền khắp toàn quân, lập tức tinh thần tướng sĩ quân Hán tăng lên, các tướng sĩ đều cắn chặt răng lại, bắt đầu tiến lên!

Áp Cúc Bồ, hai bên đang giao chiến.

Kinh Thiên mặc áp giáp, lúc này đã nhập vào võ tốt trong trận, tay trái khóa đại thuẫn, tay phải quơ hoành đao, chính hướng phía trước Hành Sơn điên cuồng chém giết.

Hai bên phải trái Kinh Thiên, gần trăm tên võ tốt mặc giáp nghiêng người, khiêng trụ đại thuẫn, đẩy mạnh về phía trước, võ tốt bị quân Hán dùng kiếm kích đâm trúng, ai nấy cũng kêu gào thảm thiết ngã vào vũng máu, tuy nhiên rất nhanh sau đó vẫn có võ tốt trung thành vẫn duy trì khiêng đại thuẫn.

Sau khi gần trăm tên võ tốt tránh ở thuẫn tường, càng không ngừng đột thứ, đột thứ, tái đột thứ!

Ở phía sau, càng nhiều võ tốt mặc giáp, các võ tốt bày trận địa trường kích sẵn sàng lao vào địch. Một khi võ tốt ở phía trước thể lực suy giảm hoặc là bị thương bỏ mình, bọn họ lập tức sẽ lao về phía trước, bổ khuyết vào chỗ hổng đó. Ở phía sau, 5 trăm binh sĩ hỗ trợ lập lại duy nhất một việc: Lui về phía sau, chạy lấy đà, tiến lên, cầm trong tay tiêu thương sau đó ra sức ném về phía đối phương!

Hai đội quân giống như những con thú dữ tợn, đang điên cuồng xông vào cắn xé nhau.

Một đám binh sĩ quân Hán mặc giáp kêu gào tiến lên, dùng kích chọc, sử dụng kiếm để chém, dùng vai đùng, dùng thuẫn đập, bọn họ điên cuồng tiến lên mà tàn phá thuẫn tường của quân Sở, nỗ lực nghiền nát làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi đồng sắt thép bên trong thuẫn tường, điều đó cơ bản chỉ phí công mà thôi, bất kể bọn họ có tấn công như thế nào, đều không thể ngăn cản đồng sắt thép thuẫn tường di động.

- Rống!

Một binh sĩ quân Hán xoay tròn đại chùy, vô cùng cuồng bạo đập về phía đại thuẫn của quân Sở.

Chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc” nổ vang, bao lá sắt đại thuẫn vỡ vụn, đại chùy dư thế chưa kiệt, sau khi đập vỡ đại thuẫn lại còn đánh trúng thiết khôi tên võ tốt quân Sở, thiết khôi của võ tốt quân Sở bị đập trúng đột nhiên lõm xuống, cũng vỡ vụn.

Tư Mã quân Hán thấy vậy, ngẩng đầu phát ra âm thanh quái dị cười khằng khặc.

Nhưng mà rất nhanh, lại một tên võ tốt quân Sở dũng mãnh tiến lên, thay thế vào chỗ tên võ tốt vừa rồi. Cùng lúc đó, thuẫn tường ở phía sau nhanh chóng lao ra, Tư Mã quân Hán vội vàng né tránh, bên trái bên phải được binh lính quân Hán yểm trợ, nhưng vẫn không thể né tránh được.

Ở giữa một ánh chớp sáng lên, nhất chi trường kích đã đâm vào sau gáy Tư Mã quân Hán, thật sắc bén đã đâm trúng vào động mạch chủ của hắn. Tư Mã quân Hán lập tức đứng lên kêu gào thảm thiết, dòng máu đỏ phun ra từ miệng vết thương, rất nhanh sau đó, Tư Mã quân Hán ngã xuống chết.

Ngay sau đó, nhất chi trường kích vô cùng hung hăng ném vào Tư Mã quân Hán làm cho miệng mở lớn, lưỡi hình chữ thập thật sắc bén trong nháy mắt đã khiến đầu của Tư Mã quân Hán cắt thành hai mảnh dọc theo hàm răng, một nửa bộ phận xương sọ thoáng chốc bị bay lên, bay đến vài chục bước, tủy trong não chảy loang ra.

- Hả....

Lại một gã Tư Mã quân Hán phần nổi rít gào, đột nhiên nhảy lên thuẫn tường.

Tư Mã quân Hán tay nâng kiếm lạc, võ tốt quân Sở ở trên đỉnh đại thuẫn mặt sau lập tức bị ngã xuống vũng máu.

Ngay sau đó, 6 chi trường kích gần như cùng đâm đến, một chút đã đưa Tư Mã quân Hán đóng đinh trên không trung. Miệng Tư Mã quân Hán đột nhiên mở lớn, cười sằng sặc, cầm trong tay trọng kiếm ra sức

ném, bỗng chốc đã ném vào mắt của một tên võ tốt quân Sở, cổ họng của tên võ tốt quân Sở không sao thoát lên lời, cũng liền ngã xuống vùng máu.

Sau nửa canh giờ, đại quân Mai Quyên rút cuộc bỏ chạy hơn 10 dặm.

Rất xa, thậm chí Mai Quyên đã có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh chiến trường, ở ấp Cức Bồ quân Sở và quân Hán giao tranh, hai bên mãnh liệt mà xông vào chiến đấu, liều chết tiến lên! Thật may mắn, 4 nghìn tinh binh của Tư Khấu Ly vẫn chưa sụp đổ, bọn họ vẫn đang kiên trì chiến đấu.

- Tấn công! Toàn quân tiến lên! Giết Hạng Trang, giết bằng được Hạng Trang...

Trên lưng ngựa, Mai Quyên cuồng loạn quơ lấy đại kiếm, cuồn loạn thét gào.

Mặc dù quân Hán vừa mới trải qua hành quân gấp rút đường dài hàng trăm dặm, nhu cầu lớn bây giờ là cấp bách nghỉ ngơi và chỉnh đốn để khôi phục thể lực, nhưng Mai Quyên đã cố gắng hết sức nhưng không được. Phía trước 4 nghìn tinh binh của Tư Khấu Ly đều có khả năng sụp đổ bất cứ lúc nào, hắn đã không có thời gian nghỉ ngơi và chỉnh đốn binh sĩ, không có thời gian khôi phục thể lực. Huống chi, thể lực của quân Sở cũng không còn được cường tráng nữa.

- Tiến công! Toàn quân tiến lên! Chém giết Hạng Trang, chém giết Hạng Trang...

Mai Quyên gầm rú cuồng loạn, hơn nghìn 10 nghìn quân Hán đều cắn chặt răng, hướng về phía ấp Cức Bồ để đánh lên.

- Viện binh tới rồi, viện binh của chúng ta tới rồi!

Xa xa Tư Khấu Ly đã thấy được đại quân của Mai Quyên, vô cùng hưng phấn lập tức đứng lên mà rống to.

Tinh thần hưng phấn, Tư Khấu Ly không kiềm chế được, đột nhiên tiến lên phía trước hai bước, đại kiếm trong tay đột nhiên đâm ra.

Chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, đại kiếm của Tư Khấu Ly đã đâm về phía tên võ tốt quân Sở đang cầm đại thuẫn ở phía đối diện, sức lực chưa cạn kiệt võ tốt quân Sở cũng đâm đại thuẫn trả lại. Nhưng mà ngay sau đó, một khối lạnh đã bao phủ lên toàn bộ cơ thể hắn, quay đầu nhìn lại, thấy một fax tướng Sở đã quơ trường đao đánh về phía hắn.

- Thật đáng ghét!

Tư Khấu Ly đột nhiên giơ tay trái lên để khóa mộc thuẫn, lấy thuẫn nghênh về phía trường đao tướng Sở.

Thế nhưng, trường đao của tướng Sở sắc bén ngoài sức tưởng tượng, chỉ nghe “thử” một tiếng, toàn bộ mộc thuẫn của Tư Khấu Ly đã vỡ vụn. Trường đao của tướng Sở dư thế chưa kiệt, bỗng chốc đã cắt đứt cánh tay trái của Tư Khấu Ly. Tư Khấu Ly lập tức đứng lên kêu gào giống như con heo bị giết, tay phải cầm thiết quyền mãnh liệt hướng về phía tướng Sở.

Khó khăn lắm tướng Sở mới tránh được hai bên sườn, nhưng vẫn bị thiết quyền của Tư Khấu Ly đánh trúng hai má.

Chỉ nghe “cách bính” một tiếng, thiết khôi của tướng Sở đã lõm một khối, mặt giáp cũng đột nhiên bóc ra, máu từ trong miệng tướng Sở trào ra.

Tướng Sở đột nhiên đánh trả, giống như trước một đao toàn trảm.

- Ôi...

Tư Khấu Ly lại đứng lên kêu gào thảm thiết, một đao của tướng Sở đã chặt mất đầu gối bên trái của hắn, mất đi chân bên trái Tư Khấu Ly lập tức ngã xuống đất, không đợi hắn bò dậy, 4 trường kích theo quân Sở đâm về phía hắn, bỗng chốc trên lưng hắn máu bắn tung tóe.

Tướng Sở Kinh Thiên ngơ ngậy bò đến, lắc lắc đầu, lại phát hiện thấy quân Hán ở phía trước giống như nước thủy triều rút, không ít quân Hán theo bãi sông Hoàn Thủy chạy trốn, đa số quân Hán nhằm về phía nước sâu Hoàn Thủy, ý đồ lợi nước qua sông để trốn thoát.

Kinh Thiên thở hổn hển, tuy nhiên trong lúc nhất thời còn có chút phản ứng có tác dụng.

Kinh Thiên ở phía sau các võ tốt reo hò giống như trời long đất lở:

- Quân Hán đã thất bại!
- Quân Hán đã thất bại!
- Quân Hán đã thất bại!
- Quân Hán đã thất bại!

Các võ tốt hoan hô thoảng chốc truyền khắp toàn bộ bãi sông

Ngay sau đó, tất cả tướng sĩ quân Sở đều hoan hô đứng lên, tiếng gầm thật lớn thẳng hướng tận trời.

Cách 10 dặm, hơn 1 nghìn quân Hán đang toàn lực tiến lên nhưng đã giảm bớt số lượng, quân Hán đã thất bại ư?!

Trên bãi sông, Hạng Trang thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn về phía đại quân Mai Quyên, chợt quay đầu lại chỉ bảo Công Tôn Toại nói:

- Hiệu lệnh toàn quân, lội nước qua sông.

89. Chương 89: Thoát Khỏi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 89: Thoát khỏi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vào lúc nhá nhem, khi đại quân Chu Bật đuổi tới ấp Cức Bồ, quân Sở sớm đã rời đi không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Chu Bật dẫn theo Chu Quan Phu cùng nhau bước vào lều lớn của Mai Quyên, chỉ thấy Mai Quyên đang ngẩn ngơ đứng nhìn chiếc nhất chi đoản mâu nằm trên trà kỷ, đây là nhất chi mâu. Tuy nhiên, quân Hán sử dụng mâu dài rất nhiều, hơn nữa đầu mâu càng nhỏ, mũi nhọn còn đánh đảo câu, được mài một cách sắc bén, tuy nhiên cũng uốn lượn gấp khúc.

- Mai tướng quân, đám tàn quân Hạng Trang quân Sở đâu?

Chu Bật nhíu mày lớn tiếng hỏi.

Mai Quyên thở dài, có chút ảm đạm nói:

- Thật lấy làm hổ thẹn, quân ta không kịp ngăn quân Sở lại.
- Cái gì?!

Chu Bật khó có thể tin nói:

- Mai tướng quân, không phải người đã phái 4 nghìn tinh binh đóng ở Cức Bồ sao? Tuy nhiên lúc này mới là hai canh giờ, đã bị quân Sở đánh tan sao?

Nếu như bình thường, Chu Bật tuyệt nhiên không có chút gì nghi vấn, quân Sở ở Đại Biệt Sơn trung kiên sắc bén, hấn sớm đã nghe nói qua.

Nhưng hiện tại, quân Sở đã hai ngày đêm liên tiếp không có nghỉ ngơi và chinh đồn, thể lực chắc hẳn cũng đã cạn kiệt, mà Mai Quyên phái tới Cức Bồ 4 nghìn tinh binh tinh nhuệ sắc bén, hơn nữa lại có sức khỏe vô cùng dồi dào, làm sao chưa đến hai canh giờ quân Sở đã phá hủy được chứ?

Mai Quyên lắc đầu, có chút hui quạnh nói:

- Trên thực tế, 4 nghìn tinh binh của ta chỉ trụ được nửa canh giờ.

4 nghìn tinh binh đích xác chỉ trụ được nửa canh giờ, Tư Khấu Ly này thật ngu xuẩn, lại còn muốn học Hàn Tín đánh trận bằng đường thủy, kết quả chỉ có thể tự chuốc lấy nhục. Đương nhiên, Tư Khấu Ly vừa liền ở bờ bên kia Hoàn Thủy kết trận, cũng không chắc cũng có thể ngăn trụ quân Sở, nhưng cho dù nhiều hay ít dù sao vẫn phải kiên trì, nói như vậy kết quả hoàn toàn khác nhau.

- Hả?!

Chu Bột khó có thể tin nói:

- 4 nghìn tinh binh tinh nhuệ, không ngờ chỉ trụ được có nửa canh giờ thôi sao?

- Đúng vậy, chỉ có nửa canh giờ.

Mai Quyên thở dài nói:

- Gần nửa canh giờ, bản tướng cùng với 4 nghìn tinh binh gần như đã phá hủy được tiểu tử Hạng Trang cùng với đám tàn quân của hắn, trung quân Giáo Úy Tư Khấu Ly cũng bỏ mình.

Dứt lời, Mai Quyên lại chỉ vào nhất chi đoản mâu đang nằm trên kỷ trà ở trước mặt nói:

- Chỉ có điều phi mâu này, sát thương quân ta ít nhất là 2 nghìn người!

- Cái gì?

Chu Bột nghe vậy giật nảy người, lúc này mới thực sự chăm chú quan sát chi đoản mâu kia.

Mai Quyên linh khởi đoản mâu, giọng điệu trầm xuống nói:

- May mắn còn sót lại đám binh lính người ngựa, đám tàn quân quân Sở đã cách tân chiến pháp, khác hẳn so với thời kỳ Hạng Võ trước đó. Trận chiến ở Cức Bồ, quân Sở ở phía trước mặc áo giáp, võ tốt cầm binh khí, theo sát sau đó chính là trường kích thủ, mặt sau mới là ném mạnh phi mâu.

- Phi mâu?

Chu Bột ánh chừng trọng lượng của đoản mâu, nghiêm nghị nói:

- Cái này dùng để ném đúng không?

- Đúng, ném mạnh về phía địch!

Mai Quyên giọng điệu trầm xuống gật gật đầu, lại nói:

- Ít nhất có 5 trăm binh sĩ đẩy mạnh phi mâu về phía quân ta, khi quân ta và quân Sở giáp lá cà, đội hình được duy trì một cách dày đặc, kết quả, phi mâu khiến cho quân ta bị thương rất nhiều, ít nhất cũng có 2 nghìn người chết, điều đó khiến trận chiến của ta ở Cức Bồ gặp thất bại!

- 2 nghìn người chết thật ư?!

Chu Bột hít một hơi dài, nghiêm nghị nói:

- Phi mâu này rút cuộc làm thế nào lại lợi hại như thế chứ?

Dừng lại một lúc, Chu Bột lại nói:

- Mai tướng quân, tuy rằng quân Sở vượt qua Hoàn Thủy, nhưng hẳn là bọn họ chưa chạy xa, người có phái Đội kỵ binh đi thăm dò hành tung của bọn họ hay không?

Mai Quyên gật gật đầu nói:

- Đã phái Đội Kỵ Binh đi thăm dò tin tức, tuy nhiên chưa chắc đã có thể thăm dò được hành tung của quân Sở, bởi vì ở phía đông Hoàn Thủy người ở rất thưa thớt, hơn nữa khắp nơi đều là rừng rậm, chỉ cần quân Sở lẫn trốn ở trong rừng, quả quyết rằng đội Kỵ Binh không dám tùy tiện mà đi vào, chiến thuật bao vây, là muốn quân ta thực hiện thêm một lần nữa.

- Ô, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chu Bột gật gật đầu lại nói:

- Vẫn là gấp rút tiến về Bộc Dương.

Mai Quyên gật gật đầu, lại chỉ vào phi mâu trong tay Chu Bột nói:

- Phi mâu này, cũng nên đưa về Bộc Dương.

Phí đông Hoàn Thủy, rừng rậm bên trong.

Đêm tối như mực, 5 nghìn quân Sở giẫm lên lá úa đi sâu vào trong rừng rậm, chạy ba ngày ba đêm, tiến nhanh mấy trăm dặm, tối nay, rốt cuộc là có thể ngủ ngon.

Hạng Trang xoay người xuống ngựa, nhìn quanh các tướng nói:

- Truyền lệnh đi xuống, các binh sĩ chỉnh đốn và ngủ ngay tại chỗ!

Quân lệnh của Hạng Trang nhanh chóng truyền xuống dưới, rất nhiều tướng sĩ quân Sở nghe được liền ngồi xuống, trong chốc lát, trong rừng già liền vang lên từng trận tiếng ngáy, tướng sĩ quân Sở thực sự là mệt muốn chết đến nơi rồi. Ba ngày ba đêm không được nghỉ ngơi không được ngủ ngon, còn phải nâng cao tinh thần chạy nhanh mấy trăm dặm, cho dù đồng mình da sắt cũng không chịu đựng nổi.

Hạng Trang lại không có cách nào nghỉ ngơi, bố trí cho Vũ Thiệp, Úy Liễu ổn thỏa, lại đi tới nơi trú quân.

Tần Ngư cùng với hơn trăm binh sĩ mặc dù có ngựa cưỡi không phải đi bộ, nhưng cũng mệt mỏi không thể nào chịu nổi. Tuy nhiên hiện tại, họ cũng vội vàng muốn chăm sóc cho những binh lính bị thương, cũng may nhân thời cơ có sức chịu đựng hơn người. Hơn nữa lúc trước khi lựa chọn binh sĩ, Hạng Trang để cho Tần Ngư lựa chọn những người có thân thể cường tráng, nếu không đám binh sĩ này cũng không thể kiên trì trụ được.

Trận chiến ở Cức Bồ, Hãm Trận Doanh lấy lời đình vãn quân để tiêu diệt quân Hán, nhưng cũng trả giá thật thâm và nghiêm trọng.

5 trăm võ tốt mặc giáp ở phía trước, ước chừng 3 người bị thương, trong đó có 2 trăm người phần lớn đều đã chết, hơn 90 người bị trọng thương, còn có hơn 1 trăm người bị thương nhẹ, Hãm Trận Giáo Úy Kinh Thiên cũng bị thương không nhẹ, bên má trái chảy máu, 4 cái răng hàm bị rụng, may mà thần trí vẫn còn minh mẫn.

Trải qua trận chiến này, quân Sở chỉ còn 4 nghìn 5 trăm người.

Trừ lẫn đó ra, tiêu thương, hoàn thủ hai dạng khác biệt này rất có khả năng để lộ bí mật.

Trước khi qua sông, tuy rằng quân Sở đã nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, nhưng cũng không có khả năng tìm lại được tất cả tiêu thương, đao hoàn thủy. Hai dạng vũ khí lợi hại này, một khi rơi vào trong tay quân Hán, đối với quân Sở mà nói không thể nghi ngờ là tương đối bất lợi. Tuy nhiên lại nói, tiền đồ tương lai của quân Sở không rõ sẽ như thế nào, tồn vong chưa biết, tạm thời cũng là đang cố gắng bám trụ.

Chứng kiến Hạng Trang, khi xông vào trận địa bị thương tất cả các võ tốt đều đứng dậy, ngăn Hạng Trang lại.

Hạng Trang tiến lên vỗ vỗ vào bả vai Kinh Thiên, thấp giọng hỏi:

- Kinh Thiên, không có trở ngại gì chứ?

- Thượng Tướng Quân yên tâm, không có việc gì.

Kinh Thiên thờ ơ như không nói:

- Chính là bên trái gãy mấy cái răng, nhưng bên phải vẫn còn răng hàm, vẫn có thể nhai nuốt được, chưa chết được đâu.

Ánh mắt Hạng Trang lại nhìn về phía tên võ tốt bị thương bên cạnh.

Tên võ tốt kia cũng tùy tiện nói:

- Không có gì nghiêm trọng cả, vẫn còn nguyên vẹn.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, lại chuyển hướng nhìn về phía gần trăm tên võ tốt bị trọng thương, vẻ mặt thoáng chút nghiêm trọng đứng lên.

Thái y đã nói, hơn 90 võ tốt bị trọng thương khó có thể cứu chữa, chỉ chờ xem vận mệnh của họ thế nào thôi, có khi phải hỏa thiêu để đưa tro cốt của họ về Giang Đông!

Hạng Trang có chút ảm đạm, phía sau tiếng bước chân dồn dập truyền tới.

Quay đầu lại nhìn, Tiên Đăng Doanh tả Tư Mã Công Tôn Toại tiến nhanh đến, thở dài bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, quân sư đã tỉnh, ông ấy muốn mời ngài đến, nói là có việc gấp cần phải bàn bạc.

- Được rồi.

Hạng Trang gật gật đầu, lập tức quay lại doanh địa.

Úy Liễu nằm trên cang mê man nửa ngày, trông thấy Hạng Trang, liền cố gắng ngồi dậy, sấp thanh hỏi:

- Thượng Tướng Quân, Cức Bồ ra sao rồi?

- Đã qua.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Hiện tại chúng ta đang ở trong rừng già về phía đông Hoàn Thủy.

- Qua Hoàn Thủy, coi như tạm thời thoát khỏi sự truy đuổi của quân Hán.

Úy Liễu gật gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên, ta xem hoàn cảnh còn xa mới có sự chuyển biến tốt đẹp, nếu không thể tìm được kế sách đúng lúc, quân Hán có thể rất nhanh sẽ đuổi tới phía tây Hoàn Thủy, sau đó một lần nữa lại thực hiện thế chiến bao vây, đến lúc đó, quân ta xem ra cũng đã quá mệt mỏi rồi.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Quân sư, vừa rồi trên đường đi ta cũng luôn nghĩ tới điều này, chúng ta tuyệt đối không thể rơi vào thế bị động ứng phó, mà phải chủ động xuất kích. Chúng ta phải nghĩ cách làm sao có thể điều động được quân Hán đứng lên, đợi cho quân Hán hoàn toàn không thể phán đoán được ý đồ của chúng ta, lại nghĩ cách tấn công bọn họ, tập kích quân Hán một cách bất ngờ.

Nói xong, Hạng Trang liền nghĩ tới một vĩ nhân của đời trước.

Khi đó, tình cảnh của đội quân đó so với quân Sở cũng không tốt là bao, nhưng do vị vĩ nhân chỉ huy, hồng quân vượt qua sông Xích Thủy, đánh tan vòng vây.

Mặc dù quân Sở không thể so sánh với hồng quân. Nhưng quân Hán, chỉ dựa vào mật thám kị binh để thăm dò tin tức. Lưu Bang, Trương Lương nếu muốn điều khiển quân Triệu trên các lộ quân Hán, lấy danh nghĩa chân chính cùng đánh, nhưng e rằng cũng gặp vô vàn khó khăn, quân Sở đều không phải không có cơ hội!

Úy Liễu vui vẻ nói:

- Thượng Tướng Quân và lão nghĩ giống nhau quá.

Dừng một lát, Úy Liễu lại nói:

- Lão có một kế sách, đủ để thoát khỏi sự truy đuổi của quân Hán...

Vừa dứt lời, Ngụy Duyệt đã mang theo hai hộp trúc nước trong đến, lúc này Hạng Trang tháo lương khô trong túi, đưa cho Úy Liễu nói:

- Quân Sư, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Bộc Dương, phủ Quận Thủ.

Mặt trời đã lên cao, Lưu Bang đang mặc quần áo, bên ngoài đột nhiên tiếng bước chân dồn dập truyền tới, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Lương, Trần Bình lập tức xông vào phòng ngủ của hắn. Trương Lương cầm trong tay một phong thư, Trần Bình trong tay cầm một chi đoản mâu quái đản, đầu đoản mâu lại nhỏ lại dài, ở giữa lại gấp khúc.

Nhìn thấy hai người xông thẳng vào phòng ngủ của mình, Lưu Bang hiểu ở đất Triệu đã xảy ra chuyện.

Lưu Bang lập tức cho hai người hầu lui ra ngoài, lên tiếng hỏi Trương Lương, Trần Bình:

- Tử Phòng, Trần Bình, có chuyện gì vậy?

Trương Lương cúi xuống vái chào, trầm giọng nói:

- Đại vương, ở đất Triệu 8 trăm dặm xảy ra trận đánh kịch liệt, quân Sở đã đánh tan 6 đội quân bao vây của ta, hiện giờ đã chạy qua Hoàn Thủy, ẩn náu ở khu rừng phía Đông nước Triệu.

- Việc này cũng không có gì nghiêm trọng, phái Chu Bột bọn họ tiếp tục truy đuổi và tiêu diệt là được.

Lưu Bang thần nhiên nói.

- Đại vương, vấn đề là ở chỗ.

Trần Bình nâng đoản mâu, tiến lên nói:

- Chu Bột, Mai Quyền cấp báo thảo luận, quân Sở đã cách tân chiến pháp, nhất là chọn dùng loại phi mâu này, lực sát thương thật lớn! Trận chiến ở Cức Bồ, Tư Khấu Ly dưới trướng thuộc cấp Mai Quyền đã dẫn 4 nghìn tinh binh nghênh chiến quân Sở, kết quả chưa đến nửa canh giờ đã bị phá hủy, gần 3 nghìn binh lính bị thương!

- Hả?!

Lưu Bang lập tức biến đổi sắc mặt, giơ tay lên nói:

- Mau lấy lại đây cho ta coi.

90. Chương 90: Qua Sông

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 90: Qua sông

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ven rừng, Cao Sở tựa vào một cây đại thụ nhắm mắt ngủ.

Lúc này đã là giữa trưa ngày hôm sau, sau khi quân Sở có một đêm nghỉ ngơi và chỉnh đốn đội hình đã lấy lại được một phần sức lực tiếp tục đi tiếp. Tuy nhiên Nộ Phong Doanh tạm thời ở lại, phụ trách căn phía sau.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một cành cây khô gãy rơi xuống gây ra tiếng động đánh thức Cao Sở.

Đột nhiên Cao Sở mở bừng hai mắt, chỉ thấy phía trước cây rừng xanh um, không nhìn thấy cái gì khác. Tuy nhiên, dám vào rừng trong lúc này, tuyệt đối không phải là tiêu phu săn bắn, chỉ có thể là thám báo kị binh của quân Hán! Đêm qua, thám báo kị binh còn ở phía sau rất xa, sẽ không dám coi thường hành động tùy tiện, tuy nhiên hiện tại, bọn họ kiểm chế không được.

Trong lúc đó, Cao Sở cầm lấy thiết thai cung, hai Lang Nha bằng đồng cũng đã cài ở giữa.

Cùng lúc đó, ở gần đó mười mấy tên mang theo trường cung, xa hơn chỗ đó, hàng trăm cánh tay cầm trường cung như bóng ma từ trong rừng rậm đi ra.

Rất nhanh, cành cây khô bị gãy rơi xuống càng ngày càng nhiều gây nên tiếng động càng lớn.

Loáng thoáng, còn có thể nghe thấy tiếng vó ngựa đập trên lá.

Khỏe miệng Cao Sơ trông đầy vẻ sát khí, ngay sau đó, Cao Sơ đứng lên, đồng thời hai tay đột nhiên phát lực, kéo cung tên lên, ánh mặt trời bỗng nhiên xuyên qua cây chiếu xuống dưới, hai Lang Nha chuyển động thoáng chốc làm cho tim người ta đập nhanh.

Ở phía trước, một lùm cây rậm rạp đột nhiên nhẹ nhàng lắc lư, Cao Sơ nhìn thấy hai tên thám báo quân Hán. Cao Sơ kéo cung tên thật mạnh rồi buông nhanh, ước chừng hơn 20 bước, hai tên thám báo quân Hán lập tức kêu thảm ngã khỏi ngựa.

Tiếng kêu thảm thiết giống như Nộ Phong Doanh thổi kèn. Ngay sau đó, hàng trăm cung thủ giơ cung lên, hàng trăm mũi tên được bắn ra về phía đối phương. Ngay sau đó, tiếng kêu gào thảm thiết liên tục không ngừng, tiếng ngựa hí vang lên đều đều.

Toại Túc hỗn hển nói:

- Có mai phục, thật đáng ghét, mau bỏ đi!

Rất nhanh, ở phía sau bụi cây rậm rạp vang lên tiếng ngựa hí, còn có tiếng vó ngựa rất hỗn loạn, lọt vào đám phục kích kị binh quân Hán nhanh chóng quay đầu, lại hốt hoảng chạy trốn ra khỏi rừng.

Cao Sơ khẽ mỉm cười, lại thu hồi thiết thai cung đi về phía sau cây đại thụ.

Ở phía sau cây đại thụ có một con ngựa, Cao Sơ xoay người lên ngựa lấy thiết thai cung đi phía trước dẫn đầu, cất cao giọng nói:

- Đi!

Ngay sau đó, mấy trăm tên cung thủ đều xoay người lên ngựa, đi theo sau Cao Sơ đi sâu vào trong rừng rậm, mục đích trì hoãn truy binh của Nộ Phong Doanh đã đạt được, hiện tại nên truy đuổi đại quân.

Vào lúc nhá nhem, đôi quân Sở tiến tới một làng chài nhỏ ở phía Tây của sông một cách thuận lợi.

Bởi vì ở giữa phía Đông và phía Tây Hoàn Thủy là rừng rậm, người ở rất thưa thớt. Mấy ngày hôm trước không thấy thám báo kị binh quân Hán thăm dò tình hình quân Sở, nếu không có thám báo kị binh thăm dò tin tức, quân Hán sẽ không dễ dàng mà đuổi theo quân Sở, cho nên mấy hôm nay quân Sở hành quân tương đối thoải mái.

Ngư dân trong làng chài nhỏ này đã chạy trốn hết rồi, hiện giờ trên đất Triệu thanh danh của “quân Hán” đã bị giảm đi rồi.

Tần Ngư và hơn trăm nữ binh đã vào làng chài, vội vàng nấu nước nấu cơm, 4 nghìn đại quân chỉ có thể đóng quân ở ngoài bãi sông, không có biện pháp, cơ bản làng chài nhỏ này cho phép đóng quân không dưới 4 nghìn người. Cũng may hiện tại là cuối tháng năm, thời tiết đã có sự biến chuyển, điều kiện cũng được cải thiện hơn so với mấy tháng khó khăn vất vả ở Đại Biệt Sơn.

Đương nhiên, cảnh giới là thiết yếu, hơn 40 tên thám báo đều đã phái đi ra ngoài thăm dò tin tức.

Bố trí ổn thỏa cho đại quân, Hạng Trang lại gọi Hoàn Sở, Quý Bố đến trước mặt, nói:

- Hai người, từng người một, chia ra các hướng đi tìm các thuyền đánh cá quanh đây, càng nhiều càng tốt.

- Vâng!

Hoàn Sở, Quý Bố tuân lệnh, lập tức huy động người ngựa để thu thập các thuyền đánh cá quanh đây.

Một đêm không nói chuyện, đến sáng ngày hôm sau, Cao Sơ Nộ Phong Doanh dùng ngựa thay đi bộ, sau khi trời sáng hẳn cuối cùng cũng đuổi theo. Hoàn Sở, Quý Bố phái đi thu thập thuyền đánh cá cũng đã quay trở lại. Hai người dẫn binh thu gom sạch sẽ các thuyền đánh cá trong phạm vi một trăm dặm, tổng cộng thu gom được 3 trăm con thuyền lớn nhỏ khác nhau.

Đón Hạng Trang, Hoàn Sở chấp tay thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân, thật may mắn đã làm xong lệnh của ngài!

Nhìn trên bãi sông có đến 3 trăm chiếc thuyền đánh cá lớn nhỏ, Hạng Trang gật đầu nói:

- Mặc dù vẫn chưa đủ, tuy nhiên như vậy là cũng được rồi.

Hoàn Sở lại nói:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta cần thuyền làm gì chứ?

- Đương nhiên là dùng để qua sông rồi.

Hạng Trang nói:

- Chúng ta quay trở về nước Tề.

- Hả?!

Chu tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Ngụ Tử Kỳ lập tức biến đổi sắc mặt.

Trở về nước Tề ư? Không phải là sẽ đối mặt với hơn 30 nghìn đại quân của Hàn Tín sao? Khả năng dùng binh của Hàn Tín không phải ai cũng bằng, nếu chẳng may bị quân Tề đánh thì cũng không phải chuyện đùa đâu.

Hạng Trang không nói thêm gì nữa, quay đầu lại nói với Công Tôn Toại nói:

- Thổi kèn, toàn quân tập kết, chuẩn bị qua sông.

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân tập kết, chuẩn bị qua sông!

Công Tôn Toại truyền lệnh, trên bãi sông vang lên tiếng kèn kéo dài không ngớt, cả đêm qua tướng sĩ quân Sở đã được nghỉ ngơi và chỉnh đốn đội hình liên đều đứng dậy, bắt đầu xếp thành hàng.

Bên trong rừng rậm, mấy chục nghìn quân Hán đang nơm nớp dò đường đi về phía trước.

Sẩm tối ngày hôm trước, hai đại quân Chu Bột, Mai Quyên cũng đã theo Cúc Bồ lướt qua Hoàn Thủy, chuẩn bị truy kích quân Sở. Tuy nhiên rất nhanh, tiền phương liền mang tin tức đến, Mai Quyên phái đội Kỵ Binh đi ra ở trong rừng rậm bị quân Sở phục kích, không dám vào gần cánh rừng thăm dò tin tức nữa, liền mất đi hành tung của quân Sở.

Thăng đến hiện tại, quân Hán cũng không thể phát hiện được bóng đánh của quân Sở.

Tuy nhiên, Vương Hấp, Phó Khoan, Ly Thương cùng với 4 nghìn đại quân của Hạ Hầu Anh tách ra đi về phía Hoàn Thủy, chuẩn bị theo hai hướng giáp công quân Sở. Bởi vì sông Hoàn Thủy rộng hơn trăm dặm, dài chừng 500 dặm, trừ phi quân Sở vượt qua sông lại nhập vào nước Tề, nếu không bọn họ nhất định sẽ bị rơi vào vòng vây của 6 cánh quân của quân Hán.

Về phần nước Tề, Cúc Bồ, Mai Quyên cũng không lo lắng, 3 trăm nghìn đại quân của Tề vương đã sớm chờ đợi!

Sắc trời gần ngọ, trong rừng vẫn không phát hiện được bóng dáng quân Sở, Cúc Bồ, Mai Quyên đành phải hạ lệnh cho đại quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn, chuẩn bị ăn cơm. Đúng lúc này, ở bên hai sườn trong rừng rậm dọc theo sông Hoàn Thủy, bỗng nhiên thám báo kỵ binh có tin tức, đêm qua, quân Sở trong vòng 100 trăm quân Sở đã thu gom mấy trăm thuyền đánh cá của các làng chài lân cận.

- Quân Sở lấy thuyền đánh cá sao?

Mai Quyên nhíu mày, hỏi Cúc Bồ:

- Chu tướng quân thấy thế nào?

- Quân Sở lấy thuyền đánh cá đương nhiên không phải dùng vào mục đích đánh cá, phần lớn là dùng vào mục đích qua sông.

Chu Bột trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ quân Sở tính toán muốn đi vào đất Tề thật sao?

- Hừ hừ, thực ra là chúng ta đã bớt một mối lo.

Mai Quyên cười lạnh nói:

- Hán Vương, Tề Vương, Lương Vương đã sớm chuẩn bị 500 nghìn đại quân chờ đợi, sẽ chờ quân Sở từ bên trong chui ra.

Quân Sở đến nước Tề coi như tự chui đầu vào chỗ chết.

- Việc này có chút kỳ lạ, vẫn nên xem xét lại.

Chu Bột lại còn có chút không tin.

- Cũng tốt.

Mai Quyên cũng hiểu được Chu Bột nói có lý, lập tức nói:

- Vậy đi xem.

Lập tức Chu Bột, Mai Quyên cũng không có nghỉ ngơi ăn cơm, đều xoay người lên ngựa, lại dẫn theo 5 nghìn tinh binh thẳng tiến đến các làng chài ở phía Tây của sông.

Ở phía Tây, hơn 150 thuyền lớn nhỏ đang lẳng lặng ở trên bãi sông.

Ban đầu dự định 4 nghìn quân Sở cộng với một nghìn ngựa qua sông, cuối cùng Hạng Trang ra lệnh một nửa qua sông, còn một nửa ở lại đi ra ngoài cảnh giới tiếp ứng Nộ Phong Doanh.

Nộ Phong Doanh trì hoãn chưa về, Hạng Trang, Úy Liễu lại có vẻ thông dong.

Vũ Thiệp trong lòng gấp gáp, một mặt nôn nóng đi qua đi lại, một mặt nén giận nói:

- Cao Sơn này, bình thường làm việc khá nhanh chóng, sao hôm nay lại chậm trễ như vậy chứ? Đã qua hơn nửa canh giờ, Nộ Phong Doanh lại cười ngựa, tới giờ phải trở về rồi chứ, làm sao cho tới tận bây giờ vẫn chưa thấy quay về?

- Tiên sinh đừng nóng vội.

Hạng Trang lắc đầu nói:

- Là ta không cho Nộ Phong Doanh trở về.

- Hả?

Vũ Thiệp nghe vậy lập tức sững sốt, buồn bực nói:

- Thượng Tướng Quân, vì sao lại như vậy?

Hạng Trang thản nhiên cười, khê nói:

- Bởi vì tiệc tiền đưa còn chưa tới, chúng ta chưa nóng vội để đi.

- Đây..

Vũ Thiệp không đoán ra được Hạng Trang đang muốn làm cái gì, đang chuẩn bị khuyển vài câu nữa, xa xa trên bãi sông truyền đến tiếng vỗ ngựa hỗn độn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn trăm quân Hán cười ngựa dọc theo sông, theo phía tây giống như gió cuốn mây tan chạy vội tới, đi phía trước không phải đó chính là Nộ Phong Giáo Úy Cao Sơn hay sao?

Uy vuốt cằm, cười nói:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta đã có bạn tiền đưa đến rồi.

Rất nhanh chóng, Nộ Phong Doanh cùng với hơn trăm quân Hán cũng đã vọt tới trên bãi sông, binh lính bắt đầu lên thuyền kêu loạn.

Hạng Trang, Úy Liễu, Vũ Thiệp, Tiêng Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh và cuối cùng là các tướng sĩ quân Sở đều đã lên thuyền xuôi theo dòng nước. Ở phía tây bãi sông, tiếng võ ngựa truyền đến giống như thủy triều, mấy trăm quân Hán cũng đã cưỡi ngựa xông ra bãi sông.

Ở phía trước là hai lá cờ đón gió phấp phật bay phấp phới, mặt trên thêu hai chữ: “Chu”, “Mai”.

Hạng Trang lúc này vung tay hô lớn nói:

- Tiên Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh, các huynh đệ, theo ta cùng hô lớn...Chu Bột, Mai Quyền tướng quân xin dừng bước, đừng nhọc công đưa tiễn!
- Chu Bột, Mai Quyền tướng quân xin dừng bước, đừng nhọc công đưa tiễn!
- Chu Bột, Mai Quyền tướng quân xin dừng bước, đừng nhọc công đưa tiễn!

Tiên Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh cùng với hơn 500 tướng sĩ đứng lên hô thật lớn, trên mặt sông cách bờ hơn 10 dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng.

91. Chương 91: Kim Thiên Thoát Xác (Thượng)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 91: Kim thiên thoát xác (thượng)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tây ngạn, Chu Bột, Mai Quyền đang nắm cổ tay thở dài.

- Đáng giận!

Chu Bột nói giọng căm hận:

- Nhanh đuổi, chậm đuổi, vẫn là tới chậm một bước!

- Đúng vậy.

Mai Quyền cũng có chút tiếc hận nói:

- Quân Sở dùng một trăm năm mươi sáu thuyền nhỏ, một chuyến qua lại nhiều nhất cũng chỉ một ngàn người, chúng ta nếu sớm biết quân Sở dám can đảm qua sông, liền chờ hấn qua nửa sông mà đánh, hắc, khi đó, Hạng Trang tiểu nhi chỉ có nước nhảy vào sông mà làm cá, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc nha.

Lúc này, thanh âm cáo biệt của quân Sở vẫn còn vang vọng.

- Chu Bột, Mai Quyền hai vị tướng quân xin dừng bước, không nhọc đưa tiễn, không nhọc đưa tiễn...

Chu Quan Phu cả giận nói:

- Phụ thân, hay là chúng ta khấn trương tìm thuyền qua sông truy kích đi.

Chu Bột thở dài nói:

- Phụ cận sợ là tìm không thấy thuyền nữa, vẫn là đến hạ du tìm thôi.

Mai Quyền nói:

- Chu tướng quân, chúng ta phân công nhau hành động đi, ta đi thượng du, người đi hạ du, sau khi tìm được thuyền thì tức khắc tập trung đến nơi đây, đưa đại quân qua sông truy kích!

Chu Bột gật đầu, lúc này cùng Mai Quyên phân công hành động.

#####

Đông ngạn, hơn một trăm năm mươi thuyền lớn nhỏ đã cập bờ.

Hơn nữa trước đây qua sông đã có một nhóm thuyền, hơn ba trăm con thuyền đã che kín toàn bộ bãi sông.

Hạng Trang rời thuyền, liền hạ lệnh cho Kinh Thiên, nói:

- Kinh Thiên, phái năm trăm khinh binh đem hơn ba trăm thuyền lớn nhỏ này vào trong rừng bên kia giấu đi, nhớ kỹ, phải tách ra mà giấu, một nửa giấu ở ven cánh rừng, tùy tiện che dấu một chút là được rồi, một nửa khác thì phải giấu ở chỗ sâu trong cánh rừng, hơn nữa phải xóa tất cả dấu vết!

- Vâng!

Kinh Thiên âm âm đồng ý, lúc này lĩnh mệnh đi.

Hoàn Sở khó hiểu nói:

- Thượng Tướng Quân, vì sao đem thuyền tách ra mà giấu?

Quý Bố cũng phụ họa nói:

- Đúng rồi, vì sao không đem thuyền kéo tới chỗ sâu trong rừng mà giấu?

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Rất đơn giản, làm như vậy là vì bảo vệ một nửa thuyền ở chỗ sâu trong rừng.

Vũ Thiệp giật mình nói:

- Thượng Tướng Quân chính là nói, hy sinh một nửa thuyền để bảo vệ một nửa thuyền kia?

- Tiên sinh nói đúng rồi.

Hạng Trang dứt lời, quay đầu lại cùng Úy Liễu nhìn nhau một cái, hai người khoe miệng đều nổi lên một nụ cười giảo hoạt, hành động này mục đích cũng không có đơn giản như vậy.

#####

Đêm khuya, Triệu địa tám trăm dặm cấp báo lại về tới Bộc Dương.

Tùy Hà đang cầm một quyển thẻ tre vội vàng đi vào đại sảnh, hướng Lưu Bang bẩm:

- Đại vương, Triệu địa cấp báo!

- Mau trình lên!

Lưu Bang lúc này đứng lên, giơ tay tiếp nhận thẻ tre, lại rầm một tiếng mở ra, sau khi vội vàng xem xong lại tức nhanh mày, lập tức đem thẻ tre đưa cho Trương Lương, nói:

- Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới a, Hạng Trang tiểu nhi thật đúng là không biết sống chết, không ngờ lại trở về Tề địa, hừ!

Trương Lương, Trần Bình hai người nghe vậy sắc mặt khê biến, chuyện này thật đúng là ngoài dự đoán mọi người.

Lưu Bang vuốt vuốt râu cá trê, hỏi Trương Lương:

- Tử Phòng, Tề địa phong hỏa đài xây thế nào rồi?

Trương Lương một bên xem thẻ tre một bên hồi đáp:

- Năm ngày trước, Tề vương cho phi ngựa báo lại, dọc theo Dã Trạch, Cốc Thành, Lịch Hạ thẳng đến Dịch huyện đều đã xây phong hỏa đài, ba trăm ngàn đại quân cũng đã bình phân mười lộ, phân biệt tiến vào chiếm giữ Tề Thủy dọc tuyến các đại thành thị, quân Sở dư nghiệt nếu thật sự xâm nhập Tề địa, tuyệt đối là có đến mà không có về, hữu tử vô sinh.

- Vậy là tốt rồi.

Lưu Bang gật đầu, lại nói:

- Vậy lệnh cho Chu Bật mau chóng qua sông Tế Thủy, đem quân truy đuổi quân Sở dư nghiệt dọc hướng Tế Thủy, trận chiến này không thể tái sai lầm, nếu không, lương thảo Quan Trung sẽ tiếp tế không nổi, lúc này, cần phải đem Hạng Trang tiểu nhi và quân Sở dư nghiệt đánh chết ở dọc tuyến Tế Thủy!

Trần Bình im lặng một lát, lại nói:

- Tuy nhiên vì phòng chẳng may, cần phải lưu lại một quân trấn giữ Bình Quan.

- Không chỉ có Bình Quan, còn có Tĩnh Hình quan!

Trương Lương nói:

- Ngoài ra, còn phải đem tất cả thuyền lớn nhỏ dọc sông toàn bộ tập trung đốt hủy, đề phòng quân Sở dư nghiệt lại qua sông Tế Thủy, chui vào Triệu địa!

- Hảo.

Lưu Bang gật đầu, lại hướng Trần Bình nói:

- Trần Bình, vậy làm phiền người .

- Đại vương yên tâm, thần liền đi xuống an bài.

Trần Bình vái chào, lĩnh mệnh đi.

#####

Đông ngạn, Sân ấp.

Sân ấp cũng chính là Sân huyện đời sau, tuy nhiên hiện tại chỉ là một tòa thành ấp nhỏ.

Sân ấp có hơn một ngàn hộ cư dân, chỉ vì mười năm trước, hàng năm hầu như đều xảy ra một lần lũ lụt, cuộc sống dân chúng khó khăn vô cùng, đều chạy nạn đi hết, đến hiện tại, Sân ấp bên trong thành chỉ còn không đến năm trăm hộ, tuy nhiên, tường thành Sân ấp là dùng thanh gạch xây thành , tương đối rắn chắc, tuy tốt nhưng ngăn không được hồng thủy xâm nhập.

Thời gian trước sáng sớm, lính canh gác trong thành Sân ấp đều mệt mỏi, đang định đi vào dịch lầu nghỉ một lát, trong khoảnh khắc hần quay người lại, khước mắt mơ hồ phát hiện đường chân trời có một chút ánh sáng, bước chân lập tức dừng lại, vội quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một chút ánh sáng đang ở bầu trời đêm chậm rãi lấp lánh.

- Đây là...

Lính canh gác u u ánh mắt, phát hiện điểm ánh sáng này cũng không có biến mất, rõ ràng không phải ảo ảnh.

Không đến thời gian nữa chung trà, cái ánh sáng kia cách Sân ấp càng gần, biến thành một hỏa long .

Lính canh trạm gác khẩn trương đem đám lính canh gác đánh thức toàn bộ, Đội suất là lão binh đã tham gia qua Bành thành đại chiến, chỉ vì tuổi lớn cho nên được phái đến Sân ấp dưỡng lão, lão binh này chỉ nhìn thoáng qua hướng ngoài thành, sắc mặt đại biến, lập tức lớn tiếng hô lên:

- Quân đội, có quân đội tiến đến! Thối kèn, mau thối kèn cảnh báo!

Dừng một chút, lão binh lại điên cuồng hét lên nói:

- Tái phái phi ngựa, hướng Bộ Dương báo nguy!

Lão binh chính là lão binh, kinh nghiệm phong phú, chi quân đội này không chào hỏi lại đột nhiên xuất hiện, rõ ràng là địch chứ không phải bạn!

Mười mấy tên lính gác lập tức bùng nổ, trong đó hai người lao xuống đầu thành, từ trong doanh trại tìm ra tù và sừng trâu dùng sức thổi lên, trong chốc lát, tiếng kèn kéo dài không thôi đã vang lên, dân chúng cùng

với quân coi giữ đang ngủ say đều bị kinh động, không đến nửa thời gian uống một chén trà, toàn bộ Sân ập đã loạn xạ bất nháo .

#####

Sân ập thành đông, hơn bốn ngàn quân Sở giống trống khua chiêng hướng nam cấp tiến.

Xa hướng Sân ập, trên đầu thành đã dấy lên khói lửa ngút trời, hiển nhiên, Tề địa cũng đã trải rộng phong hỏa đài, quân Sở nếu như tiếp tục tiến binh về phía trước, thì tất nhiên sẽ dẫm vào vết xe đổ ở Triệu địa, bất kể đi làm sao, đài báo động đều thủy chung đi theo, Tề quân tất nhiên cũng sẽ theo bốn phương tám hướng chen chúc tới.

Vũ Thiệp đánh ngựa đuổi theo Hạng Trang, lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta thực không nên hỏi Tề địa, người xem, Sân ập đã có hỏa đài, Hàn Tín, Lưu Bang sẽ lập tức biết chúng ta đã trở lại, đến lúc đó Lưu Bang, Hàn Tín mấy chục vạn đại quân từ bốn phương tám hướng đánh tới, chúng ta muốn phá vây cũng tìm không ra khe hở .

Dừng một chút, Vũ Thiệp lại nói:

- Thượng Tướng Quân, Tề địa cũng không thể so với Triệu địa nha.

Vũ Thiệp lời này thật ra là lời nói thật, tình hình Tề địa so với Triệu địa đích xác bất đồng, hơn nữa là bất đồng thật lớn, Triệu vương Trương Nhĩ tuy nói cũng là do Lưu Bang phong , nhưng Trương Nhĩ cùng Lưu Bang chỉ bằng mặt không bằng lòng, quân Sở chui vào Triệu địa, Trương Nhĩ cũng chỉ mệnh lệnh các nơi đốt hỏa đài báo tin tức cho quân Hán, cũng không từng phái ra người nào đến trợ chiến.

Tề vương Hàn Tín thì khác, Hàn Tín đối với Lưu Bang lão nhân kia là nói gì nghe nấy, ít nhất bây giờ còn là như thế, quân Sở một khi tiến vào Tề địa, chẳng những phải đối mặt các lộ quân Hán chặn đường, càng phải đối mặt Hàn Tín cùng với ba mươi vạn đại quân tầng tầng chặn giết, chuyện này không thể đùa giỡn , sơ xảy một chút, thì là toàn quân bị giết.

- Tiên sinh nói rất đúng, Hàn Tín so với Trương Nhĩ càng khó đối phó, Tề địa so với Triệu địa hung hiểm hơn nhiều, sơ xảy một chút, lập tức rơi vào kết cục toàn quân bị giết!

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Cho nên, chúng ta không thể ở Tề địa trì hoãn nhiều, phải ở thời gian ngắn nhất sát thâu Tề địa, trở về Sở địa!

Vũ Thiệp nghe vậy chỉ cười khổ lắc đầu, trở về Sở địa, nói thì dễ dàng, nhưng làm được sao?

Phía sau Hạng Trang, Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai chư tướng hưng phấn không ngừng, Ngưu Tử Kỳ lại nhăn mặt nhăn mày, ánh mắt mơ hồ, lúc này trở về Sở địa được sao?

#####

Khi bốn ngàn năm trăm quân Sở suốt đêm lướt qua Sân ập hướng nam cấp tiến, Chu Bật đã mang theo năm nghìn tinh binh dẫn đầu quá giang.

Quân Hán có kỵ binh sưu tập tới hơn năm trăm thuyền lớn nhỏ, lại suốt đêm đem thuyền tập trung tới cùng nhau, khi tới gần sáng, nhóm đầu tiên Chu Bật cùng năm nghìn tinh binh lên thuyền, sau đó ở trong tia nắng ban mai mỏng manh đi qua đông ngạn, vừa lên ngạn, Chu Bật liền ra lệnh võ tốt biết thủy tính đem thuyền một lần nữa trở lại bắc ngạn, tiếp ứng đại quân qua sông.

Năm nghìn quân Hán lập tức kết trận, đồng thời phái ra đại lượng thám báo trinh sát.

Là một lão tướng trải qua trăm trận sa trường, bất luận thời điểm nào, Chu Bật đều duy trì cảnh giác.

Tuy Quân Sở cơ bản không có khả năng sang sông mà đánh, nhưng Chu Bật vẫn rất cẩn thận, không sợ nhất vạn, chỉ sợ nhất vạn a!

Mặt trời lên cao, nhóm thứ hai năm nghìn quân Hán cũng thuận lợi qua sông, lúc này Chu Bột mới nhẹ nhàng thở ra, đông ngạn đã tập kết một vạn quân, quân Sở nếu muốn sang sông mà đánh quân Hán, đó là si tâm vọng tưởng, cùng lúc đó, trinh sát phái đi thám báo cũng có phát hiện.

Rất nhanh, Chu Bột liền mang theo năm trăm kỵ binh nhẹ đi tới cánh rừng ngoại duyên.

Nhìn hơn trăm thuyền ẩn nấp dưới lùm cây, Chu Bột không khỏi nhú mày.

Chu Quan Phu nói:

- Phụ thân, Hạng Trang vì sao muốn đem những thuyền này giấu đi, giấu lại không giấu tốt? Cứ như vậy, tùy tiện phái vài cái thám báo đều có thể tìm được ?

Dừng một chút, Chu Quan Phu đột phát kỳ nghĩ, lại ngẩng đầu nhìn ở chỗ sâu trong rừng rậm, trầm giọng nói:

- Hay là Hạng Trang cố ý che dấu, trong rừng còn ẩn dấu một số thuyền khác?

- Con lo lắng quá rồi.

Chu Bột lắc đầu, nói:

- Ngày hôm qua khi quân Sở sang sông, chúng ta cũng nhìn thấy, bọn chúng chỉ có hơn một trăm thuyền, tất cả ở chỗ này.

Hiển nhiên, cảnh tượng lúc trước ở bắc ngạn đã làm Chu Bột có lối suy nghĩ như vậy, nhân loại có lối suy nghĩ theo hướng tâm lý bình thường, một khi hình thành, là rất khó đột phá , vừa rồi Chu Quan Phu nói trong rừng còn có một nhóm thuyền, cũng không có nghĩa là hắn đã đột phá lối suy nghĩ bình thường, hắn chỉ là tùy tiện nói mà thôi.

Chu Quan Phu quả nhiên không có kiên trì, lại nói:

- Quân Sở sao không đem thuyền giấu bí mật một chút?

- Đây chỉ có hai khả năng.

Chu Bột suy ngẫm một lát, đã có kết luận, lập tức nói:

- Thứ nhất, quân Sở không tính toán tái qua sông, giấu thuyền là phòng nếu chẳng may, cho nên không muốn tổn tâm tư; thứ hai, quân Sở đi vội vàng, bọn họ nóng lòng rời khỏi, cho nên không kịp dấu thuyền .

92. Chương 92: Kim Thiên Thoát Xác (Hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 92: Kim thiên thoát xác (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trước không nói đại quân Chu Bột đang qua sông, lại nói Lưu Bang.

Từ Sân áp đến Bộc Dương hơn hai trăm dặm, bởi vậy gần qua hai ngày, phi báo quân Sở qua Sân áp hướng nam cấp tiến đã đến trên bàn Lưu Bang.

Hơn nữa, khi phong thư cấp báo thứ nhất đưa đến không bao lâu, phong thư cấp báo thứ hai cũng đã đưa tới, quân Sở chỉ qua đường.

Xem hoàn toàn hai phong cấp báo, Lưu Bang hỏi Trương Lương, Trần Bình:

- Tử Phòng, Trần Bình, việc này các người thấy thế nào?

Trương Lương trầm ngâm một lát, như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Theo quân coi giữ Sân ấp trình báo mà xét, từ nơi đó quá cảnh hắc là quân Sở không thể nghi ngờ, tuy nhiên có phải là Hạng Trang cùng quân Sở chủ lực hay không còn khó mà nói.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói:

- Dù sao cũng là đêm tối, quân Sở chỉ cần năm trăm người, cầm nhiều đuốc lại kéo khoảng cách đại quân, có thể tạo thành thanh thế của năm nghìn quân.

Trần Bình cũng phụ họa nói:

- Tử Phòng huynh nói có lý, có khả năng này là kế nghi binh của quân Sở.

Dừng một chút, Trần Bình lại nói:

- Tuy nhiên, Chu Bột tướng quân cấp báo vừa đến, Đại vương có thể biết từ Sân ấp quá cảnh đến tột cùng là quân Sở chủ lực, hay chỉ là một chi nghi binh.

Tiếng nói vừa dứt, Tỳ Hà lại cầm một quyển thư từ vội vàng đi vào đại sảnh.

- Đại vương, Chu Bột tướng quân cấp báo!

Tỳ Hà hướng Lưu Bang nói.

Lưu Bang giơ tay tiếp nhận thư từ, sau khi vội vàng xem xong thì hơi biến sắc nói:

- Tử Phòng, Trần Bình, Chu Bột trên chiến báo nói, quân Sở dư nghiệt hướng Sân ấp mà chạy, xem ra từ Sân ấp quá cảnh hắc là Hạng Trang và quân Sở chủ lực không thể nghi ngờ, Chu Bột còn nói, quân Sở dùng thuyền qua sông đều ném không để ý, thoát nhìn Hạng Trang tiểu nhi đi rất vội vàng a!

- Thật không?

Trương Lương nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ quân Sở thực không tính hồi Triệu địa ?

- Không trở về Triệu địa?

Lưu Bang trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ Hạng Trang tiểu nhi không tính đi Quan Trung ?

- Quân Sở biết rõ tiến công chiếm đóng Quan Trung là vô vọng, khả năng là rút về Sở địa.

Trương Lương gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên, việc này còn có chút kỳ quái, từ binh pháp mà suy tính, quân Sở điều quân trở về Sở địa tất nhiên là tốt, nhưng theo chiến lược mà giảng, quân Sở một khi trở về Sở địa, như vậy cố gắng trước đây tất cả đều nước chảy về biển đông .

Trần Bình nhẹ nhàng vuốt cằm, hắc cũng có hoang mang đồng dạng, này dường như không quá phù hợp với phong cách làm việc của Hạng Trang đi?

Từ Thạ Xuân bắt đầu, Hạng Trang làm cho người ta cảm giác chính là kiên nghị đến ác nghiệt, thậm chí tàn nhẫn, hắc sẽ buông tha như vậy sao?

Trước đây bất kể là tập kích bất ngờ Lương địa, hay là bôn tập Tề địa, đều đã đem chiến lược quân Sở lộ rõ, quân Sở chính là muốn thông qua một loạt chiến đấu liên tục ở các chiến trường mà phá rơi đại thế Hán Vương chinh phục cả thiên hạ, tuy nhiên lần này, thái độ quân Sở thật khác thường, thoát nhìn dường như thực chuẩn bị sát hồi Sở địa, trước khi phá rơi đại thế Hán Vương, quân Sở thực sẽ điều quân trở về Sở địa sao?

Lưu Bang nhíu mày, trầm giọng nói:

- Không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần từ Sân ấp đi ra chính là quân Sở chủ lực liền hảo!

Dừng một chút, Lưu Bang lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Như vậy, cho Hàn Tín phái mật thám, tăng mạnh điều tra, tái cho Chu Bột, Vương Hấp bọn họ khẩn trương qua sông truy kích, ta mặc kệ Hạng Trang tiểu nhi hấn muốn làm sao, lần này nhất định phải đem hấn cùng tàn quân đánh diệt ở Tề địa, nhất là Hạng Trang, ta muốn nghiền xương hấn thành tro!

#####

Hừng đông, quân Sở cũng không có đình chỉ hành quân, mà tiếp tục nam hạ.

Thời gian giữa trưa, quân Sở đã vào Đông A địa giới, sau khi vào Đông A huyện, các nơi cửa ải hiểm yếu bắt đầu xuất hiện kỵ binh thám báo của Tề quân, một đường nam hạ, ven đường ăn diện thành dân đói hoặc là tiểu phu, ...Tề quân mật thám không ngừng xuất hiện, hiển nhiên, Lưu Bang, Hàn Tín đều đã biết quân Sở trở về Tề địa .

Nửa đêm, quân Sở đã xâm nhập vào Đông A huyện gần trăm dặm.

Nguyên bản Ủy Liễu nằm ở trên cánh bồng nhiên ngồi dậy, nhìn về phía Hạng Trang đang giục ngựa mà đi nói:

- Thượng Tướng Quân, dừng ở nơi đây đi, không cần đi tới nữa !

Hạng Trang lập tức giơ lên tay phải, cất cao giọng nói:

- Đình chỉ đi tới!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân đình chỉ đi tới!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân đình chỉ đi tới!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân đình chỉ đi tới!

Mệnh lệnh của Hạng Trang nhanh chóng truyền đạt đi xuống, nguyên bản quân Sở đang dào dạt mà đi đều ngừng lại.

Không đến một lát công phu, Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Ngu Tử Kỳ, Kinh Thiên, Cao Sơ và tướng tá đều tụ tập tới bên người Hạng Trang, ngoại trừ Ngu Tử Kỳ, Cao Sơ như thoáng chút suy nghĩ, còn lại chư tướng đều là đầu đầy mỡ mịt, dựa theo quân Sở ban ngày nghỉ ngơi, đêm lại hành quân, hiện tại chính là thời điểm hành quân tốt nhất, sao lại dừng lại?

Ánh mắt Hạng Trang đảo qua khuôn mặt Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai chư tướng, cuối cùng dừng ở trên người Ngu Tử Kỳ.

Ngu Tử Kỳ dường như là ý thức được cái gì, lập tức giục ngựa tiến lên, hướng Hạng Trang chấp tay vái chào, nghiêm nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, có chuyện gì mời cứ việc nói, mặc kệ là lên núi đao, hay là biển lửa, mặt tướng tuyệt không hai lời!

Ngu Tử Kỳ đối với Hạng Trang có thể nói là tín nhiệm vô điều kiện, nếu không có Hạng Trang, quân Sở sao có thể kiên trì cho đến bây giờ?

Hạng Trang im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Tử Kỳ tướng quân, người phải sau xét cho thật kỹ.

- Mặt tướng không cần suy xét.

Ngu Tử Kỳ giọng điệu rất nhạt, cũng không nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị biểu thị quyết tâm.

Nhưng, Hạng Trang mất đi Ngu Tử Kỳ, hấn rất đau lòng, Ngu Tử Kỳ lại nói:

- Thượng tướng mau ra lệnh, ta...

- Hảo.

Hạng Trang gật đầu thật mạnh, nghiêm nghị nói:

- Ngu Tử Kỳ nghe lệnh!

- Ba.

Chỉ nghe một tiếng thanh vang, Ngu Tử Kỳ đã từ trên lưng ngựa ôm quyền, cung nghinh quân lệnh.

- Dẫn bản bộ năm trăm tinh binh, đem nhiều đánh lửa, kéo khoảng cách đại quân, nguy trang đại quân tiếp tục nam hạ, nhớ kỹ, từ nay về sau chỉ có thể ban đêm hành quân, ban ngày thì bí mật ẩn núp, hơn nữa phải tăng mạnh cảnh giới, tuyệt không có thể để thám báo Tề quân phát hiện chân tướng quá sớm! Tóm lại, người duy trì càng lâu, đối với quân chủ lực ta càng có lợi, đi thôi!

- Vâng!

Ngu Tử Kỳ âm âm đồng ý, lập tức điểm khởi năm trăm tinh binh bước đi.

Hạng Trang lại nhìn quanh chư tướng, quát:

- Các quân tức khắc tắt đuốc, theo đường nhỏ hồi Sơn ấp!

Mệnh lệnh Hạng Trang nhanh chóng được truyền đạt, bốn ngàn đại quân còn lại liền tắt đuốc, sau đó quay đầu bắc thượng, một lần nữa giết trở về Sơn ấp.

#####

Sơn ấp thành đông, Chu Bật đại quân theo đại lộ chậm rãi nam hạ.

Một lát trước, Chu Bật vừa mới nhận được phi báo của Huyện lệnh Đông A, biết được quân Sở đã chui vào Đông A huyện, hiện tại rất khả năng đã đến Tế Thủy .

Tính khoảng cách, đại quân Chu Bật đã bị quân Sở kéo xa gần hai trăm dặm .

Chu Quan Phu nói giọng căm hận:

- Phụ thân, Sở mọi rợ này cũng chạy thật nhanh đi!

Chu Bật thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Quân Sở đều là tinh nhuệ a!

Dừng một chút, Chu Bật lại nhìn đội ngũ hành quân chung quanh, chỉ thấy đội ngũ quân Hán sớm bởi vì đường dài hành quân gấp mà trở nên thê thảm vô cùng, có chút buồn bực nói:

- Không giống quân ta, nói là tinh nhuệ, kỳ thật trong quân vẫn không ít người già yếu, nếu không như vậy, sẽ không bị quân Sở kéo xa như vậy, hắc.

Chu Bật, Chu Quan Phu phụ tử lại không biết, ở trong dự đoán bọn họ, quân Sở chủ lực hẳn là đã chạy ngoài hai trăm dặm, kỳ thật cách bọn họ không đến mười dặm, trong một mảnh rừng già, quân Sở hành quân cấp tốc, trước lúc hừng đông đã trở về Sơn ấp, sau đó liền trốn vào trong phiến rừng già kia mà đi thăm dò.

Một đường bắc thượng, bởi vì đi đường nhỏ, hơn nữa lại hành quân gấp, kết quả không ít tướng sĩ mặt mũi bầm dập, vài cái thậm chí còn tê hết tay chân, tuy nhiên, đáng được ăn mừng chính là, một đường bắc thượng này không có bại lộ, bốn ngàn quân Sở gần như là thần không biết quỷ không hay về tới phụ cận Sơn ấp.

Như vậy, tình hình đều nằm trong dự kiến của Hạng Trang, Úy Liễu.

Bởi vì Ngụy địa mấy năm liên tục chiến loạn, dân chúng đông quận phần lớn đã trốn chết, không có trốn chết cũng đều đi vào thành trì hoặc là bảo lý ở lại , người buôn bán nhỏ lại hoàn toàn tuyệt tích, hiện tại thôn xóm dã ngoại gần như toàn bộ không còn , ở hoang sơn dã lĩnh người ta càng thiếu, cho nên, quân Sở suốt đêm bắc thượng, căn bản là không có đụng tới một người đi đường.

Về phần Tề quân thám báo, còn có mật thám quân Hán, sớm đã theo “Đại quân” Ngu Tử Kỳ đi Đông A, dù sao, Ngu Tử Kỳ cùng “Quân Sở chủ lực” lúc này cũng đang ở Đông A huyện mà.

#####

Bộc Dương, Quận Thủ phủ.

Lưu Bang khẩn cấp đi vào đại sảnh phủ Quận Thủ.

Mắt thấy quân Sở đi vào tuyệt địa, Hạng Trang tiểu nhi cũng là sắp bị chém đầu, Lưu Bang bắt giặc hưng phấn lên, thậm chí không có tâm tư cùng Thích phu nhân, Bạc phu nhân thân thiết, muốn cả ngày lẫn đêm canh giữ ở đại sảnh, Trương Lương, Trần Bình đi theo mọi thời khắc đều chú ý động thái mới nhất của quân Sở, còn có tiến triển mới nhất của Tề quân cùng với Chu Bột các lộ.

Lúc này, Trương Lương chỉ vào bản đồ treo trên bình phong cùng Lưu Bang phân tích tình thế mới nhất.

- Đại vương, trước mắt xem ra, tiến vào Đông A huyện hẳn là Hạng Trang cùng quân Sở chủ lực không thể nghi ngờ.

- Chạng vạng ngày hôm qua, quân Sở chủ lực đã tiến vào Đông A huyện, tuy nhiên thời gian nửa đêm lại đột nhiên quay đầu hướng đông, cải biến phương hướng hành quân, sau đó đến thời gian hừng đông, tất cả thám báo, mật thám đều mất đi tin tức quân Sở, phỏng chừng, quân Sở tàn quân là ở trong một thung lũng bí ẩn nào đó trốn đi.

- Quân Sở thay đổi đường lối hành quân, lại giấu đầu hở đuôi, thần phán đoán quân Sở rất khả năng muốn đi Lỗ huyện của Tiết quận, hẳn là Hạng Trang cùng mấy ngàn tàn quân muốn chiếm cứ Lỗ huyện.

Lưu Bang liền nói ngay:

- Kia là lúc liên quân thu thập Hạng Trang.

Trương Lương gật đầu, lại nói:

- Chu Bột, Mai Quyên hai lộ tinh binh hiện tại đã qua Sân Ấp, Ly Thương, Phó Khoan, Hạ Hầu Anh ba đường tinh binh cũng đã vượt qua sông, dọc theo đông, tây hai hướng triển khai bao vây, một khi quân Sở đột nhiên quay đầu hoặc chạy trốn, sẽ lọt vào vòng của lực lộ tinh binh đón đầu chặn giết.

Triệu địa lục lộ tinh binh, chỉ có hai vạn tinh binh của Vương Hấp lưu lại Bình Quan và Tĩnh Hình Quan. Còn lại tất cả đều qua Tề địa.

Lưu Bang sờ râu cá trê, trầm giọng nói:

- Phải mau chóng tìm được hành tung quân Sở!

- Đại vương yên tâm.

Trương Lương khẽ mỉm cười, lại nói:

- Thần đã phái ra môn khách đặc lực, chính là người lần trước ở Đại Biệt Sơn phát hiện hành tung quân Sở, tính thời gian, hẳn hiện tại hẳn là đã đến Đông A huyện, thần phỏng chừng, không bao lâu, Đông A huyện sẽ có phi báo truyền trở lại.

- Hảo!

Lưu Bang lúc này vỗ đùi, hưng phấn nói:

- Lúc này đây, ta thật muốn nhìn, Hạng Trang tiểu nhi còn có thể chạy được nữa hay không? Có năng lực chạy trốn đi đâu? Hừ!

93. Chương 93: Lần Thứ Ba Qua Sông

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 93: Lần thứ ba qua sông

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Giờ sủu sau nửa đêm, mặt nước Hoàng Hà gió êm sóng lặng.

-Xôn xao

- Xôn xao

- Xôn xao

Trong tiếng lách mái chèo, hơn một trăm năm mươi thuyền lớn nhỏ hướng về bắc ngạn chậm rãi xuất phát. Phía trước, trên một chiếc thuyền lớn, Hạng Trang khoá đao đứng trang nghiêm, phía sau là Úy Liễu, Vũ Thiệp cùng với Hoàn Sở chư tướng.

Trong hai ngày, quân Sở ba lần vượt sông .

Tuy rằng không thể so với vĩ nhân từng bốn lần sang sông Xích Thủy, nhưng cũng kém không nhiều lắm.

Đại tướng Hoàn Sở trong hai ngày qua như lọt vào trong sương mù, lập tức hỏi:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng thật sự là bị hồ đồ rồi , chúng ta hai ngày trước thật vất vả mới vượt qua sông, như thế nào hôm nay lại qua sông hồi Triệu địa? Sớm biết như vậy, lúc trước trực tiếp tránh ở trong rừng già Hà Tây không phải tốt hơn sao? Còn có thể chạy ít đi hơn ba trăm dặm đường.

Hạng Trang và Úy Liễu nhìn nhau cười, cũng không để ý đến Hoàn Sở, cùng anh chàng lỗ mãng này nói chuyện cũng không tốt lắm.

Vũ Thiệp lại kiên nhẫn giải thích nói:

- Hoàn Sở tướng quân, quân ta nếu không tới tới lui lui như vậy mà chạy, làm sao có thể đem Triệu địa mấy lộ quân Hán cho qua sông hết chứ?

- Này có điều không đúng?

Hoàn Sở đối với Vũ Thiệp chẳng cần khách khí, lập tức ồm ồm phản bác nói:

- Hôm nay đem quân Hán điều đi đông ngạn, ngày mai bọn họ tìm không thấy chúng ta, chẳng lẽ sẽ không tái truy qua tây ngạn ư? Đến lúc đó, chúng ta không phải sẽ tiếp tục tây tiến ?

Vũ Thiệp không tức giận không được, thâm nghĩ cùng anh chàng lỗ mãng Hoàn Sở này nói chuyện thật sự là đàn gảy tai trâu.

- Hoàn Sở, không được vô lễ với Vũ Thiệp tiên sinh.

Hạng Trang khiển trách Hoàn Sở, lại hướng Vũ Thiệp nói:

- Tiên sinh, hiện tại người hần là biết ngày đó vì sao phải chờ tới lúc Chu Bột, Mai Quyền đuổi tới mới qua sông chứ?

Vũ Thiệp gật đầu, thán phục nói:

- Thượng Tướng Quân mưu tính sâu xa, tại hạ bái phục.

Hoàn Sở gãi gãi đầu, lại kiềm chế không được hỏi Vũ Thiệp :

- Vũ tiên sinh, vì sao ngày đó phải chờ Chu Bột, Mai Quyền đuổi tới mới qua sông?

Vũ Thiệp nói:

- Bởi vì đợi cho Chu Bột, Mai Quyền đuổi tới mới qua sông, để cho bọn họ nhìn thấy, chúng ta qua sông chỉ dùng tổng cộng hơn trăm thuyền, cho nên quân Hán thám báo ở đông ngạn tìm được hơn trăm thuyền giấu ở bên ngoài cánh rừng, bọn họ sẽ không tiếp tục hướng ở chỗ sâu trong cánh rừng tìm tòi, như vậy, thuyền giấu ở chỗ sâu trong rừng liền được bảo vệ.

- Ô, hóa ra là như vậy.

Hoàn Sở làm bưng tỉnh đại ngộ, kỳ thật căn bản là cái gì cũng đều không hiểu.

Nộ Phong Giáo Ủy Cao Sở lại nói:

- Tiên sinh, Thượng Tướng Quân phải chờ tới khi Chu Bột, Mai Quyền đuổi tới mới qua sông, dụng ý hẩn là không chỉ như thế đi?

- Đương nhiên.

Vũ Thiệp vui vẻ gật đầu nói:

- Vừa rồi theo như lời đó chỉ là điều thứ nhất, còn có điều thứ hai.

Nói tới đây, Vũ Thiệp cố ý dừng một chút, để ánh mắt Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Kinh Thiên chực tướng đều nhìn tới hẩn, mới nói tiếp:

- Dụng ý thứ hai của Thượng Tướng Quân đó là, quân Hán đuổi theo Tử Kỳ tướng quân đều không phải là chủ lực quân ta, cũng tuyệt không nghĩ đến chúng ta kỳ thật sớm lại vào Triệu địa!

Hạng Trang, Ủy Liễu lại nhìn nhau cười, lời này của Vũ Thiệp mới xem như đánh trúng chỗ yếu hại.

Bởi vì, quân Hán sau khi qua sông, đã đem tất cả thuyền bè thiêu hủy, bao gồm cả thuyền mà quân Hán sưu tập, còn có thuyền quân Sở giấu ở cánh rừng ngoại duyên, đó chính là hơn một ngàn thuyền đánh cá lớn nhỏ, đã toàn bộ bị đốt thành tro. Hiện tại, nội vì mấy trăm dặm hai bên bờ sông, có thể tìm được dò sợ là đã có thể đếm được trên đầu ngón tay .

Hành động của Quân Hán hiển nhiên là vì ngăn chặn quân Sở lại chui vào Triệu địa!

Cho nên, Ngụ Tử Kỳ cùng năm trăm nghị binh bị quân Hán đuổi theo, cũng tuyệt không có người có thể đoán được, quân Sở không ngờ lần thứ ba vượt qua sông, lần thứ hai sát vào Triệu địa! Trương Lương cũng không cách nào đoán được, Trương Lương tuy rằng tức tít đa mưu, nhưng tính toán của hẩn chung quy cũng là nhờ tin tức tình báo mà thôi .

Thời điểm kia, quân Hán, quân Tề hơn phân nửa sẽ ở Tiết quận, Đông quận, Tế Thủy quận, trong rừng sâu núi thẳm tìm kiếm bóng dáng quân Sở, mà quân Sở, thì sớm đã tập kích bất ngờ Bình Quan, tiến công chiếm đóng Quan Trung!

Đương nhiên, này không phải là công lao của Hạng Trang, mà là kế kim thiên thoát xác của Ủy Liễu dâng lên .

Lần này qua sông tây tiến, quân Sở dù không lo quân Hán chặn đường, tuy nhiên phong hỏa đài trải rộng Triệu địa là cái phiền toái lớn nhất, từ Cức Bồ đến Nghiệp huyện tiếp đến Bình Quan, nhất định phải đi qua Triệu quốc, nếu nghênh ngang mà đi qua, tuyệt đối là không có khả năng, biện pháp duy nhất chỉ sợ cũng là giả mạo dân đối .

Lại nói tiếp, hiện tại dân đối chạy nạn từ Ngụy địa tiến vào Triệu địa thật đúng là không ít.

Hơn bốn ngàn quân Sở tụ cùng một chỗ giả mạo dân đối là rất khoa trương, nhưng chia làm hơn mười mấy nhóm tất nhiên không ai hoài nghi.

Đương nhiên, vì để nhìn càng giống dân đối, trước khi tiến vào Triệu địa còn phải thu nạp một bộ phận lão ấu phụ nữ và trẻ em.

Về phần hơn ba trăm thất Bắc Điều bảo mã còn có cả năm ngàn lương và hơn bốn trăm la ngựa, cũng chỉ có thể mượn Hồ Thương Tề Mãi mang xuyên qua Triệu địa, cùng lắm thì trên đường bị Triệu quân giữ lại một ít ngựa là được, chỉ cần đại bộ phận ngựa có thể thông qua Triệu địa, điểm tổn thất nho nhỏ ấy Hạng Trang căn bản không cần quan tâm.

Nếu như vậy vẫn không được, vậy không có biện pháp khác, chỉ có thể hành quân cấp tốc tấn công bất ngờ Bình Quan!

Chỉ là một khi như vậy, quân coi giữ Bình Quan nhất định sẽ biết tin tức, muốn đánh lén là không có khả năng .

Đáng được ăn mừng chính là, nguyên bản Chu Bột ở Triệu địa truy kích và tiêu diệt quân Sở, Mai Quyên và các lộ quân Hán hiện tại đều đã bị quân Sở điều tới đông ngạn, Lưu Bang còn muốn điều đại quân tiến vào Triệu địa chặn quân Sở, thời gian tuyệt đối không còn kịp, bởi vì đồ gần như đã bị đốt hết, làm cầu nổi thì ít nhất cũng mất mười ngày, nửa tháng!

#####

Bàng Ngọc nghiêm mặt, khiêng một khối đá ít nhất năm trăm cân (hán cân) hướng thành lâu mà đi.

Hơn nửa tháng trước, Huỳnh Dương bị Lã Trạch, Bành Việt liên quân công hãm, Trần Hi thuộc cấp Mạn Khâu Thần chết trận, đại Ngụy thế tộc Tấn Bá cũng chết bên trong loạn quân, Bàng Ngọc, Tấn Tương lại mang theo hơn hai trăm tàn binh mở đường máu trốn thoát, ước chừng mười ngày trước, Bàng Ngọc trong lúc vô ý chặn giết một con phi ngựa quân Hán, biết được Hạng Trang đang ở Triệu địa, liền cùng Tấn Tương mang theo tàn quân qua sông tiến đến tìm nơi nương tựa.

Chưa từng nghĩ Bàng Ngọc cùng Tấn Tương mang theo hơn hai trăm tàn binh giả trang thành dân đói đuổi tới An Dương huyện, quân Sở sớm đã lại qua sông sát hời Tề địa , Bàng Ngọc liền chuẩn bị mang theo tàn binh tiếp tục hướng đông đuổi theo Hạng Trang, lúc này, Bàng Ngọc, Tấn Tương cùng hơn hai trăm tàn binh lại bị Triệu quân vây quanh.

Lúc đầu, Bàng Ngọc còn có chút hoảng hốt, nghĩ rằng Triệu quân nhìn ra thân phận bọn họ, nhưng rất nhanh, hần liền phát hiện, Triệu quân kỳ thật cũng không có phát hiện cái gì, bởi vì cùng bọn chúng đồng thời còn có hơn năm nghìn dân đói, nhóm dân đói bị chia làm mấy nhóm, nhóm thứ nhất bị đẩy tới đầu thành khuôn vác đất đá, nhóm thì đào chiến hào, còn có nhóm thì phải đi khai thác đá.

Bàng Ngọc bởi vì dáng người cao lớn, cao to lực lưỡng, chuyên môn phụ trách khuôn vác tảng đá lớn hướng đầu thành.

Đến hiện tại, Bàng Ngọc đã ăn xong năm ngày cường bức lao động, ít nhất hướng đầu thành đem năm ngàn cân đá lớn, dù Bàng Ngọc thân thể cường tráng, cũng là ăn không tiêu, vừa rồi hần vụng trộm tính toán, cùng Tấn Tương mang theo hơn hai trăm tàn binh thừa dịp đêm xuống đánh bất ngờ, tái kích động dân đói thừa cơ khởi sự, rất khả năng sẽ cướp được An Dương huyện .

Tuy nhiên việc này không nên gấp, trước còn phải cùng Tấn Tương bàn bạc cái đã.

Tấn Tương tuy chỉ có mười sáu tuổi, nhưng hơn hai trăm tàn binh phần lớn đều là môn khách họ Tấn, nếu không có Tấn Tương gật đầu cho phép, Bàng Ngọc không có khả năng điều động hơn trăm tàn binh kia.

Bàng Ngọc đang nghĩ, tới buổi tối nên nói như thế nào thuyết phục Tấn Tương, không ngờ dưới chân trượt té lăn quay trên đường cái.

Nguyên bản trên vai Bàng Ngọc khiêng chừng hơn năm trăm cân đá lập tức rơi trên đất, sau đó theo đường dốc nhanh như chớp lăn xuống dưới, vừa lúc có một lão nhân lưng mang giỏ đá vụn đang đi lên, mắt thấy sẽ bị tảng đá lớn đè trúng, chỉ thấy có một bàn tay vươn ra, ngay lập tức tảng đá liền được chặn lại..

Bàng Ngọc đứng dậy nhìn lên, phát hiện người cứu lão nhân một mạng cũng là một người đàn ông to lớn.

Người đàn ông kia thân cao tám thước, bộ dạng cao to lực lưỡng, trên lưng cũng mang một tảng đá chừng bốn năm trăm cân, cũng là dân đói bị Triệu quân chop tới cường bức lao động.

Bàng Ngọc đang đánh giá, trên lưng bỗng nhiên đau nhói vì bị roi da quất.

Lập tức một tiếng mắng từ phía sau vang lên:

- Đừng con mẹ nó nhàn hạ, khẩn trương làm việc!

Bàng Ngọc suýt nữa tại chỗ phát tác, phải kiềm chế lắm mới khắc chế lửa giận trong lòng, sau đó một lần nữa đem tảng đá lớn khiêng lên, một bên lại hạ giọng hướng người đàn ông kia nói:

- Huỳnh đệ, cảm tạ.

Không biết có phải hay không ảo giác, Bàng Ngọc cảm thấy người đàn ông này không giống người thường.

- Không có gì.

Người đàn ông kia thản nhiên ứng một câu, sau đó đi tiếp.

Người đàn ông này đích xác không phải người thường, hẳn không phải ai khác, chính là quân Sở mãnh tướng Kinh Thiên!

Hạng Tráng quyết định giả trang dân đói quá quan, mặc dù đem hơn bốn ngàn người chia làm mười tổ, Hạng Tráng, Úy Liễu, Vũ Thiệp, Công Tôn Toại dẫn hơn bốn mươi thám báo kỵ binh giả trang người Hồ, cùng Tề Mãi vượt qua Triệu địa, các quân còn lại thì chia làm chín tổ, mỗi tổ hơn bốn trăm người, giả trang dân đói phân công nhau đi tới khe sâu ngoài Bình Quan tập kết.

Quân Sở nguyên bản còn chuẩn bị bắt cóc lão ấu phụ nữ và trẻ em, bởi vì tất cả đều là đàn ông tinh tráng, như thế nào cũng không giống dân đói.

Kết quả căn bản lại không cần, bởi vì một đường tây tiến, trên đường gặp được dân đói thật sự là nhiều lắm, quân Sở tùy tiện xuất ra chút lương khô, hơn vạn dân đói toàn bộ liền đi theo bọn họ đến đây, mỗi lộ quân Sở hơn bốn trăm người đàn ông, bị hơn vạn dân đói bao vây, tất nhiên không thể chối mắt, gần như không ai nghi ngờ.

Đương nhiên, trọng giáp, trường cung, đại thuẫn, tiêu thương và vũ khí là tuyệt đối không thể mang theo.

Trên thực tế, vì tận khả năng bí mật, mỗi một quân Sở tướng sĩ đều chỉ mang theo trường kiếm và hoàn đao, áo giáp, chiến bào đều đổi thành xiêm y rách nát, còn lại tất cả trang bị không cần thiết đều chôn dấu ở trong rừng rậm phụ cận Cức Bồ, Hạng Tráng có thể nói là được ăn cả ngã về không, nếu đánh lên Bình Quan không thành, hậu quả không thể nào tính được.

Kinh Thiên là một trong các lộ quân Sở, hơn bốn trăm Hâm trận doanh võ tốt, mang theo hơn năm nghìn lão ấu phụ nữ và trẻ em, một đường uốn lượn tây tiến, buổi sáng hôm nay vừa mới đến An Dương huyện, kết quả ở ngoài thành liền gặp một đội Triệu quân, không phân trần liền đem bọn họ chop tới cường bức lao động, hơn năm nghìn phụ nữ và trẻ em lại bị dàn xếp ở trại dân đói ngoài thành.

94. Chương 94: Phát Hiện Không Ngờ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 94: Phát hiện không ngờ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bộc Dương, Quận Thủ phủ.

Trương Lương vội vàng đi vào nội viện, hướng Lưu Bang đang ngâm chân tắm báo:

- Đại vương, đã xảy ra chuyện!

Lưu Bang lúc này cho lui tiểu tỳ xinh đẹp, sau đó mới hỏi Trương Lương:

- Tử Phòng, gấp như vậy, xảy ra đại sự gì?

Trương Lương hít vào một hơi, nói:

- Môn khách thần phái đi giám thị hành tung quân Sở đã có tin tức, hẳn truyền phi báo nói, hai ngày trước ở quân Sở ở cảnh nội Đông A huyện mất đi bóng dáng đã tìm được, bọn họ tránh ở trong một thung lũng, tuy nhiên, chi quân Sở tàn quân này chỉ có không đến năm trăm người, căn bản không phải là Hạng Tráng cùng quân Sở tàn quân chủ lực!

Trên đời này cho tới bây giờ vốn không có bí mật có thể vĩnh viễn không tiết lộ, cứ việc cho Ngưu Tử Kỳ đã phi thường cẩn thận, cũng nghiêm khắc chấp hành mệnh lệnh Hạng Tráng, sau khi chia tay hành quân,

ban ngày nhất định tìm nơi bí ẩn trốn đi, cho dù làm rất cẩn thận, cuối cùng vẫn là bị môn khách Trương Lương phát hiện.

- A?

Lưu Bang bỗng nhiên đứng dậy, khó có thể tin nói:

- Tại sao có thể như vậy?

Trương Lương vẻ mặt xấu hổ nói:

- Đại vương thứ tội, thần nhất thời sơ suất, trúng kế kim thiền thoát xác của Úy Liễu.

- Trước không nói chuyện này.

Lưu Bang đương nhiên biết hiện tại không phải thời điểm truy cứu trách nhiệm, lúc này khoát tay chặn lại nói:

- Vấn đề là Hạng Trang tiểu nhi cùng quân Sở chủ lực lại đi nơi nào ?

Dừng một chút, Lưu Bang lại nói:

- Hạng Trang tiểu nhi không ở Đông A, hẳn có thể hay không đã lướt qua Tế Thủy, chui vào Lỗ huyện cùng Hạng Quan hội hợp ?

Quân thần hai người đang nói chuyện, Trần Bình cũng nghe được tin tức chạy đến.

Nghe Trương Lương nói xong tình huống, Trần Bình cũng đồng dạng giật mình kinh hãi.

Trương Lương trầm ngâm một lát, lại hướng Lưu Bang nói:

- Đại vương, thần lại lo lắng, Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân rất khả năng đã lại qua sông, lên vào Triệu địa!

- Điều đó không có khả năng!

Lưu Bang quả quyết nói:

- Hiện tại ngoại trừ Bạch Mã Tân và Nam Bì, hai bờ sông có thể tìm được thuyền sợ là đã có thể đếm được trên đầu ngón tay, Hạng Trang tiểu nhi lấy cái gì qua sông? Hẳn mấy ngàn tàn binh không thể toàn bộ nhảy vào nước bơi qua đi? Ta cũng không tin, quân Sở dư nghiệt mỗi người đều biết bơi?

Trần Bình cũng nói:

- Đúng vậy Tử Phòng huynh, đây không có khả năng đi?

Lúc trước sở dĩ đốt hủy thuyền hai bên bờ sông, chính là vì phòng ngừa quân Sở lại chui vào Triệu địa sao?

- Đây, thần không dám khẳng định.

Trương Lương thở dài nói:

- Ôi, nhưng thần có một trực giác, cảm thấy Hạng Trang và Úy Liễu rất khả năng sẽ lại qua sông, qua Triệu địa đánh lên Bình Quan hoặc Tĩnh Hình Quan.

Dừng một chút, Trương Lương lại nói:

- Đại vương, vì phòng nếu chẳng may vẫn là khản trương phái ra phi ngựa, thông tri Vương Hấp tướng quân tăng mạnh phòng giữ Bình Quan, Tĩnh Hình đi.

- Cũng tốt, mặc kệ Hạng Trang tiểu nhi có hay không lại chui vào Triệu địa, cẩn thận một chút cũng tốt.

Lưu Bang gật đầu, lại chỉ bảo Trần Bình nói:

- Trần Bình, việc này vất vả ngươi rồi.

- Thần liền đi an bài.

Trần Bình lĩnh mệnh đi.

Trần Bình cũng không cho rằng quân Sở sẽ lại chui vào Triệu địa, quân Sở không thuyền, lấy cái gì qua sông? Ở hắn xem ra, quân Sở khẳng định là ở Tiết quận, Đông quận hoặc là Tế Bắc, tuy nhiên Đại vương nói rất đúng, cẩn thận luôn đúng vậy, nhắc nhở Vương Hấp tướng quân tăng mạnh Bình Quan, Tình Hình đề phòng vẫn là tất yếu .

#####

Ngư Tử Kỳ hành tung bại lộ, Hạng Trang sẽ gặp phiền toái .

Hơn trăm người ngựa vội vàng thất đi qua Triệu địa nguyên bản cũng rất rêu rao, mặc dù có Tề Mãi và người Hồ yểm hộ, khi đi đến Nghiệp huyện vẫn bị Triệu quốc Thứ Tướng Quân Bạch chặn đứng .

Bạch Tuyên là huyền tôn của danh tướng Bạch Khởi, cũng là con cháu nhà tướng.

Lại nói tiếp cũng thực khá có ý tứ, Bạch Khởi vốn là Đại Tần danh tướng, từng giết bốn mươi lăm vạn hàng quan nước Triệu, người Triệu nhắc tên Bạch Khởi thực có thể nói là căm thù đến tận xương tủy, nhưng khi đến tay huyền tôn Bạch Tuyên, lại không ngờ biến hóa nhanh chóng, đương nhiên, Triệu quốc lúc này và Triệu quốc thời Chiến quốc sớm đã là hai việc khác nhau .

Bạch Tuyên xuất thân danh môn, biết rõ lễ nghi, nên cũng không có xằng bậy.

Bạch Tuyên rõ ràng tỏ vẻ, Triệu quân thiếu ngựa, cho nên từ Nghiệp huyện quá cảnh này hơn trăm con ngựa phải bán cho Triệu quốc, Triệu quốc cũng sẽ ấn theo giá cả thị trường mà trả, Bạch Tuyên làm như vậy kỳ thật cũng không có gì đáng trách, người chính là cái buôn lậu ngựa, ngựa này bán cho Hàn Quốc cũng là bán, bán cho Triệu quốc cũng là bán?

Tề Mãi tự nhiên không dám đáp ứng, hắn hiện tại thân là tù binh, không thể tự quyết được a, lại liếc mắt nhìn hai người hầu hai bên?

Hai thanh niên trai tráng này trên danh nghĩa là người hầu Tề Mãi, trên thực tế chính là người Hạng Trang phái tới giám thị hắn , một khi Tề Mãi có ý đồ chạy trốn hoặc là làm bất lợi cho hành động quân Sở, hai người ngay lập tức sẽ giết hắn.

Bạch Tuyên cũng không có bức bách Tề Mãi, để cho hắn trở về suy xét rõ ràng.

Đương nhiên, vì phòng ngừa Tề Mãi đuổi ngựa chạy trốn, Bạch Tuyên phái hơn trăm kỵ binh đóng quân ở phụ cận doanh trại người Hồ, lấy bất cứ lúc nào cũng theo dõi giám sát.

#####

- Người Hồ.

Trong doanh trại, Công Tôn Toại đang phát giận.

- Thượng Tướng Quân, cấp tiểu nhân bốn mươi tinh binh!

Công Tôn Toại đằng đằng sát khí nói:

- Tiểu nhân chỉ cần một đợt kích, có thể đem hơn trăm kỵ binh Triệu quốc bên ngoài kia giết hết !

- Được rồi, an phận một chút cho ta.

Hạng Trang tức giận nói:

- Hiện tại cũng không phải là thời điểm cậy mạnh.

Úy Liễu cũng nói:

- Công Tôn Tư Mã, hơn trăm kỵ binh Triệu quốc bên ngoài kia để đối phó, nhưng đi tới Triệu quốc đại quân ngàn vạn, vậy khó đối phó, dù sao, chúng ta chỉ qua đường, cũng không phải là đến tấn công Triệu quốc, đúng không? Cho nên, có thể không kinh động đại quân Triệu quốc, vẫn là tốt hơn.

Công Tôn Toại không cam lòng nói:

- Nhưng ngựa này, cứ như vậy tiện nghi Triệu quân ?

Hạng Trang nói:

- Ngựa muốn thì sẽ có, mấu chốt là người qua được, mục tiêu chúng ta là Quan Trung!

Dừng một chút, Hạng Trang lại quay đầu hướng Tề Mãi nói:

- Tề Mãi tiên sinh, ngày mai liền đem ngựa bán cho Bạch Tuyên đi, tuy nhiên không thể bán toàn bộ, như thế nào cũng phải lưu lại hơn một trăm thất chiến mã, người nói đây là chúng ta lưu lại thay đi bộ, người lại nói cho Bạch Tuyên, nếu hấn ra giá được, lần sau chúng ta sẽ đem một ngàn thất hảo mã lại đây.

Tề Mãi khúm núm vâng lời, người này thật ra khá tự biết mình, từ khi làm tù binh quân Sở, trên cơ bản không sinh quá sự, ước chừng hấn cũng biết, bằng sức trói gà không chặt của mình, tuyệt đối không có khả năng trốn thoát ma chưởng quân Sở, cho nên biểu hiện vẫn rất thuận theo.

Đem Tề Mãi, Công Tôn Toại tiễn đi, Úy Liễu chợt còn nói thêm:

- Thượng Tướng Quân, này một đường tây tiến, lão hủ phát hiện Hàm Đan quận nơi nơi đều gia cố phòng thủ, tu sửa tường thành à? Hàm Đan quận cũng không phải Đại quận, Nhạ Môn quận, cho nên rõ ràng không phải vì chống đỡ người Hung Nô phương bắc xâm lấn, như vậy hành vi Triệu quân cũng rất đáng giá cân nhắc.

- Hay là vì phòng bị quân ta?

Vũ Thiệp vừa mới dứt lời, lập tức lại phủ định:

- Không đúng, hiện tại ai cũng không biết chúng ta đã lặng lẽ trở lại Triệu địa, Triệu quân tự nhiên cũng không có khả năng biết.

Hạng Trang vẽ mặt khế nhúc nhích, nói:

- Quân sư là nói, Triệu quân là đang phòng bị quân Hán?

- Ước chừng là như thế.

Úy Liễu mỉm cười nói:

- Thượng Tướng Quân, lấy việc chúng ta còn không có thể hoàn toàn phá rơi Lưu Bang đại thế, nhưng Lưu Bang cũng chậm chạp không thể đánh diệt quân ta, còn bị quân ta quấy tung Ngụy địa, Tề địa cùng với Triệu địa, hiện giờ, uy vọng của Lưu Bang ở các lộ chư hầu đã đại suy giảm, bằng không, Triệu quân cũng sẽ không có hành động hiện tại.

Hạng Trang lấy quyền anh chưởng nói:

- Nói cách khác, nếu quân ta có thể đem đại quân Lưu Bang bức hồi Quan Trung, như vậy Quan Đông các lộ chư hầu sẽ không có khả năng nằm dưới trướng hấn nữa, có phải như vậy không?

- Hàn Tín còn khó mà nói, dù sao Lưu Bang đối với Hàn Tín có ơn tri ngộ, Hàn Tín hôm nay có được hết thấy, có thể nói tất cả đều là do Lưu Bang ban tặng.

Úy Liễu lắc đầu, lập tức lại nói:

- Tuy nhiên Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Tào Đò, Ngô Nhuế, Hàn vương còn có Chu Ân bọn họ khẳng định là sẽ không cam chịu để Lưu Bang sai khiến nữa!

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Xem ra chúng ta phải mau chóng sát nhập Quan Trung!

Tiếng nói vừa dứt, Công Tôn Toại bỗng tiến trước bước:

- Thượng Tướng Quân, Cao Sở tướng quân cầu kiến.

- Cao Sở?!

Hạng Trang sắc mặt khế biến, trầm giọng nói:

- Mau cho hấn tiến vào.

Lúc ở Cức Bồ, Hạng Trang từng có nghiêm lệnh, không có việc gấp, các lộ quân Sở nghiêm cấm liên hệ, nhưng Cao Sở lại vào lúc này tìm đến, nhất định là đã xảy ra đại sự, hoặc là có phát hiện trọng đại.

Công Tôn Toại lĩnh mệnh đi ra, rất nhanh liền dẫn Cao Sở vào lều trại.

- Thượng Tướng Quân, quân sư.

Cao Sở hướng Hạng Trang, Úy Liễu phân biệt vái chào, lại nói:

- Mặt tướng tại Lương Kỳ huyện chặn giết một con phi ngựa quân Hán, kết quả có phát hiện này.

Nói xong, Cao Sở liền từ trong lòng ngực lấy ra một bao bố còn không có mở ra, sau đó hai tay cung kính đưa cho Hạng Trang.

Hạng Trang mở bao bố ra, bên trong là một quyển mộc giản.

Khai mở mộc giản, mặt trên viết không ngờ là Lưu Bang gửi cho tướng Hán Vương Hấp một phong mật tin, nội dung là nói, quân Sở rất khả năng lại chui vào Triệu địa, nhắc nhở Vương Hấp cần phải tăng mạnh phòng bị Bình Quan cùng với Tĩnh Hình, canh phòng nghiêm ngặt đề phòng quân Sở đánh lên! Vội vàng xem xong mật tin, sắc mặt Hạng Trang lập tức biến đổi, hơn nửa ngày cũng chưa có phục hồi tinh thần lại.

Úy Liễu thấy Hạng Trang vẻ mặt khác thường, liền thân thiết nói:

- Thượng Tướng Quân, xảy ra chuyện gì?

- Quân sư, người vẫn là chính mình xem đi.

Hạng Trang vẻ mặt ngưng trọng mà đem mộc giản đưa cho Úy Liễu.

Trương Lương cũng không có nhìn ra kế kim thiên thoát xác của Úy Liễu, nhưng hắn cẩn thận vẫn là cấp quân Sở uy hiếp trí mạng.

Úy Liễu vội vàng xem mộc giản, cũng đồng dạng thay đổi sắc mặt, quân Sở tới tới lui lui qua sông, thật vất vả mới thoát khỏi vây truy chặn đường của nhiều lộ quân Hán, mắt thấy có thể vụng trộm lướt qua Triệu địa, kết quả lại phát hiện sự tình không như trong tưởng tượng dễ dàng như vậy, Trương Lương thật đúng là đủ cẩn thận, không ngờ ở Bình Quan, Tĩnh Hình để lại một chi đại quân!

Càng không ngờ hai vạn đại quân lại do Vương Hấp chỉ huy!

Vừa là chia quân phòng thủ, ngoài Bình Quan ít nhất còn có mười ngàn tinh binh, đây chính là mười ngàn tinh binh a!

Nếu quân Sở muốn đánh bất ngờ, lấy lời đình vạn quân chi thể phá hủy quân Hán ở ngoài Bình Quan, nhưng quân coi giữ bên trong Bình Quan nhất định sẽ biết tin tức, một khi quân coi giữ Bình Quan có phòng bị, chỉ bằng gia sản quân Sở hiện có, vừa không thang lại không có thuẫn giáp, kia còn đánh cái rắm? Quân Sở sợ là không thể đến được cửa thành nữa là?

Phát hiện không ngờ này hoàn toàn phá hủy kế hoạch của quân Sở, Bình Quan sợ là đi không được !

95. Chương 95: Quyết Định Điên Cuồng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 95: Quyết định điên cuồng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Úy Liễu thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân, Bình Quan đích thật là không cần đi .

Cao Sơ đề nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, quân sư, nếu không trực tiếp bay qua Thái Hành Sơn đi.

- Trực tiếp bay qua Thái Hành Sơn?

Hạng Trang, Úy Liễu đồng thời cười khở lắc đầu, Thái Hành Sơn hiểm trở, hiểm ác vượt xa Đại Biệt Sơn, quân Sở lần trước có thể từ Đại Biệt Sơn đi ra, đã là rất may mắn, Hạng Trang cũng không nghĩ lại mạo hiểm, huống chi hiện tại đã là tháng năm, rắn trùng trong núi hoành hành, hiện tại vào núi không phải muốn chết sao?

- Thượng Tướng Quân, nếu không...

Vũ Thiệp nhẹ giọng nói:

- Chúng ta hay là theo yển địa lách đi?

- Theo Yển địa lách đi quá xa, hơn nữa phiêu lưu lớn hơn nữa.

Hạng Trang lắc đầu, đột nhiên long trời lở đất nói:

- Quân sư, chúng ta không đi Bình Quan, đi Hàm Cốc Quan!

- Đi Hàm Cốc Quan? !

Úy Liễu lập tức thần sắc khê nhúc nhích.

Vũ Thiệp, Cao Sơ sắc mặt đại biến, Hàm Cốc Quan là thiên hạ đệ nhất hùng quan!

- Đúng, Hàm Cốc Quan!

Hạng Trang gật đầu thật mạnh, hung tợn nói:

- Tấn công Hàm Cốc Quan!

Từ trong giọng nói của Hạng Trang, Úy Liễu nghe ra một tia kiên quyết, hiển nhiên, Hạng Trang nói đi tấn công Hàm Cốc Quan cũng không phải thuận miệng mà nói, mà là thật sự đã có quyết định, tuy nhiên Úy Liễu lại tưởng tượng, ý tưởng này tuy rằng điên cuồng, nhưng theo binh pháp mà giảng, có đầy đủ xuất kỳ bất ý, nhân tố đánh úp có lợi.

Đương nhiên, đây là nhân tố có lợi duy nhất, nhân tố bất lợi lại có rất nhiều.

Đầu tiên, Hàm Cốc Quan gần Hàm Dương, quân Hán nhất định sẽ có trọng binh đóng giữ; tiếp theo, Hàm Cốc Quan có quận Tam Xuyên làm cái chắn, mà quận Tam Xuyên lại có Hồ Lao quan làm môn hộ, quân Sở nếu muốn tấn công Hàm Cốc Quan, đầu tiên nhất định phải đánh hạ Hồ Lao quan; Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch cũng không phải là người tầm thường, không dễ đối phó như vậy.

Cuối cùng, cũng là điều trọng yếu nhất, Hàm Cốc Quan rất hiểm trở !

Hàm Cốc Quan, vì sao lại có tên như thế ? Chính là bởi vì trong cốc, sâu hiểm như hàm!

Một người giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, những điển cố nổi tiếng chính là từ Hàm Cốc Quan mà sinh .

Dưới tình huống bình thường, quân Sở nếu muốn công hãm Hàm Cốc Quan, trừ phi có được ưu thế binh lực thập bội trở lên, còn phải có thời gian chuẩn bị, nếu không thì đừng nghĩ.

Nguyên nhân chính là vì có nhân tố bất lợi như thế, cho nên Hạng Trang cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới muốn đi tấn công Hàm Cốc Quan.

Dù là lúc trước khi quân Sở thối quết Ngụy địa, Hạng Trang cũng chưa nghĩ tới muốn đi tấn công Hàm Cốc Quan, bởi vì Hạng Trang biết, quân Sở tấn công Hàm Cốc Quan, khả năng thành công cực kỳ bé nhỏ! Trước không nói có thể qua được Hồ Lao quan cùng quận Tam Xuyên hay không, cho dù quân Sở thật sự hạ được Hàm Cốc Quan, kết quả cuối cùng hơn phân nửa cũng là thất bại nặng nề thê thảm.

Úy Liễu nhíu mày, trầm giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, đã nghĩ kỹ chưa ?
- Đã kỹ rồi .

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Chúng ta đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm đánh cuộc !

Dứt lời, Hạng Trang từ bọc hành lý lấy ra bản đồ đặt ở trước mặt mở ra, sau đó chỉ vào nói:

- Quân sư, Vũ Thiệp tiên sinh mời xem, Bình Quan xây dựng ở nơi sâu nhất của khe Bình Quan, trình độ hiểm yếu thậm chí không thua gì Hàm Cốc Quan, Hàn quân nhất định sẽ phải trú trọng binh! Hàn quân chưa chắc sẽ thật tâm tử thủ, cũng tuyệt không dễ dàng thả chúng ta đi qua.
- Nguyên bản chúng ta còn có thể ký thác hy vọng vào đánh lén, hiện tại có quân Hán canh giữ ở khe sâu phía đông, đánh lén tuyệt đối không có khả năng , mà nếu cường công, vừa diệt Bình Quan, quân ta có thể còn lại bao nhiêu người?

Úy Liễu yên lặng gật đầu, Bình Quan là nơi hiểm yếu, quân Sở nếu cường công, đích xác phần thắng không cao.

Hạng Trang lại nói:

- Hơn nữa, quân ta vừa hạ Bình Quan, kế tiếp lại qua sông tây tiến, đến lúc đó quân Hán tại Quan Trung khẳng định đã có được tin tức, nhất định sẽ ở Hà Tây nghiêm mật bố trí phòng vệ, nói cách khác, quân ta còn muốn tái đánh một hồi ác chiến, hai tròng ác chiến này xong xuôi, quân ta có thể còn lại bao nhiêu người? Còn có thể uy hiếp Quan Trung sao?

Úy Liễu im lặng, đây cũng là điều hần lo lắng, binh lực quân Sở vẫn là quá ít a.

- Cho nên, còn không bằng trực tiếp tấn công Hàm Cốc Quan!

Hạng Trang điềm nhiên nói:

- Hiện tại, qua Bình Quan, Hàn địa tiến Quan Trung phiêu lưu đã không kém hơn trực tiếp qua Hàm Cốc Quan tiến Quan Trung, nếu đã như thế, sao không trực tiếp tấn công Hàm Cốc Quan?

Nói tới đây, Hạng Trang lại một quyền nặng nề nện lên trên bản đồ, nói tiếp:

- Chỉ cần diệt Hàm Cốc Quan, quân ta hành quân gấp hai ngày có thể đuổi tới Hàm Dương, khi đó, Tiều Hà muốn từ các quận huyện triệu tập binh lực cố phòng Hàm Dương đều không kịp, Hàm Cốc Quan nếu bị diệt, Hàm Dương sẽ đưa lưng cho quân ta đánh !

Vũ Thiệp nói:

- Nhưng, Hàm Cốc Quan là môn hộ Quan Trung, nhất định sẽ có trọng binh canh gác!

Hạng Trang nói:

- Hàm Cốc Quan đương nhiên sẽ có trọng binh gác, nhưng nó cách Hàm Dương cũng gần!

Vũ Thiệp ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Thượng Tướng Quân, quân ta muốn đánh Hàm Cốc Quan, đầu tiên phải xuyên qua quận Tam Xuyên, quận Tam Xuyên lại có Hồ Lao quan làm môn hộ, quân ta nếu muốn tấn công Hàm Cốc Quan, chẳng phải đầu tiên là đánh vỡ Hồ Lao quan?

Úy Liễu bỗng nhiên nói:

- Kia chưa chắc, quân ta hoàn toàn có thể lách qua Hồ Lao quan trực tiếp tiến vào quận Tam Xuyên.

Úy Liễu rất rõ ràng, theo thủy đạo từ Nam Bì thẳng đến Lạc Dương phụ cận Bình Âm, Hà Ung, mặt nước đều rất bằng phẳng, thuyền hoàn toàn có thể thông hành, tuy nhiên tiếp tục hướng lên trên đi tới, nước

sông bắt đầu trở nên hiểm trở chảy xiết, thuyền bè không thể thông hành, cho nên đi thủy lộ lách qua Hồ Lao quan là có thể, nhưng muốn lách qua Hàm Cốc Quan là tuyệt đối không có khả năng .

Ngay khi Hạng Trang nghĩ Úy Liễu đã đồng ý quyết định của hắn, Úy Liễu chợt nói thêm:

- Tuy nhiên, quận Tam Xuyên có anh vợ Lưu Bang là Lã Trạch gác, Thượng Tướng Quân, Lã Trạch rất khó đối phó!

Từ lúc thối quết Ngụy địa, Úy Liễu từng đánh giá qua Lã Trạch.

Úy Liễu cho rằng, Lã Trạch tuy rằng không bằng Tiêu Hà, cũng không có mưu lược như Trương Lương, cũng không có tài dụng binh như Hàn Tín, nhưng luận các phương diện tổng hợp năng lực, ba kiệt xuất nhà Hán lại không bì được với Lã Trạch!

Trong lịch sử, họ Lã từng tính toán Hán, cho nên Tư Mã Thiên ở sách sử ghi, vì giữ gìn Lưu Hán chính thống, tất cả công lao đều là Lã Trạch, khi Lưu Bang xưng đế phong thưởng quần thần, nhất nên phong vương kỳ thật chính là Lã Trạch, chỉ có điều Lưu Bang lo lắng hắn phát triển làm nguy hiểm hoàng quyền, cho nên chỉ cho Lã Trạch làm hầu.

- Quân sư nói rất đúng, Lã Trạch đích xác khó đối phó, tuy nhiên...

Hạng Trang cắn chặt răng, điềm nhiên nói:

-Chúng ta đã không có lựa chọn nào khác, cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể liều chết đánh cuộc !

Úy Liễu thở dài, lắc đầu nói:

- Thượng Tướng Quân, thứ lão hủ nói thẳng, lần này đi Hàm Cốc Quan thật sự là phần thắng xa vời.

Hạng Trang gật đầu, kiên quyết nói:

- Ta biết, tuy nhiên vẫn là câu nói kia, chẳng sợ biết đi chắc chắn chết không thể nghi ngờ, ta cũng đi, ta Hạng Trang tuyệt sẽ không ngồi chờ chết, không đến cuối cùng cũng tuyệt không buông tha!

- Hảo.

Úy Liễu nghiêm nghị nói:

- Nếu Thượng Tướng Quân quyết tâm đã định, lão hủ cũng sẽ không nói thêm cái gì , lão hủ tự nhiên đem hết khả năng, trợ Thượng Tướng Quân đánh vỡ Hàm Cốc Quan, công hãm Hàm Dương!

Vũ Thiệp cũng nói:

- Thượng Tướng Quân, vì Đại Sở, ta không sợ chết!

- Đa tạ quân sư, đa tạ tiên sinh!

Hạng Trang giơ tay, cùng Úy Liễu, Vũ Thiệp nắm thật mạnh.

Quyết sách đã định, Úy Liễu liền nhanh chóng bắt đầu bày mưu tập kích bất ngờ Hàm Cốc Quan, lập tức nói:

- Thượng Tướng Quân, theo binh pháp mà giảng, tấn công Hàm Cốc Quan cũng là phù hợp ‘Xuất kỳ bất ý, đánh úp’ tôn chỉ, muốn chân chính thực hiện kế hoạch này, lại phải đem quân đội theo thủy lộ bí mật tiến đến quận Tam Xuyên trong Bình Âm huyện!

Nói xong, Úy Liễu chỉ chỉ Triệu địa Cức Bồ áp, lại nói:

- Thuyền có sẵn , có thể phái một chi quân yểm trợ trở về Cức Bồ áp lấy, đem thuyền giấu ở nơi nào đó dọc sông bắc ngạn kéo dài tới Hà Nội quận, huyện Hà Ung, thuận tiện sẽ đem binh khí áo giáp giấu ở Cức Bồ áp lấy về, sau đó theo Hà Ung huyện đem quân đội sang sông đến bờ bên kia Bình Âm huyện.

Hạng Trang gật đầu, thời đại này nước sông Hoàng Hà, cũng không giống đời sau cao hơn nhiều, hai bờ sông rừng rậm dày đặc, cho nên, chỉ cần quân Sở ngày nấp đêm ra, cẩn thận làm việc, hoàn toàn có thể đem thuyền lặng lẽ đi tới Hà Ung huyện của quận Hà Nội, chính là thời gian sẽ hơi lâu một chút, khả năng cần năm sáu ngày thậm chí lâu hơn.

Úy Liễu lại nói:

- Đại quân qua sông tiến vào Bình Âm huyện, kế tiếp là cần chờ đợi thời cơ .

Hạng Trang chấp nhận, tấn công Hàm Cốc Quan đích xác cần chờ đợi thời cơ, cường công chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ, tuy nhiên thời cơ này, cũng sợ không phải tốt như vậy, bởi vì Ngụ Tử Kỳ năm trăm nghị binh rất khả năng đã bị phát hiện , kế kim thiên thoát xác của Úy Liễu tuy rằng cao minh, nhưng cũng không có khả năng lừa bịp Trương Lương quá lâu.

Khi đang nói, Công Tôn Toại lại tiến vào bẩm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, Kinh Thiên tướng quân cầu kiến.

- Kinh Thiên? Cho hắn tiến vào.

Hạng Trang bất giác tức nhanh mày, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Hạng Trang không thể không buồn bực, Cao Sơ vừa mới mang đến một tin tức xấu, Kinh Thiên đừng có mang đến tin tức xấu nữa nha?

Kinh Thiên rất nhanh liền đi đến, hướng Hạng Trang, Úy Liễu, Vũ Thiệp phân biệt vái chào, sau đó bẩm:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng dẫn theo một người đến cho ngài.

- Một người?

Hạng Trang nhíu mi nói:

- Ai?

Kinh Thiên nói:

- Đại Ngụy Thượng Tướng Quân kiêm Đãng quận thủ, Bàng Ngọc.

- Bàng Ngọc?

Hạng Trang nghiêng đầu cùng Úy Liễu trao đổi ánh mắt, hỏi:

- Hắn như thế nào đến nơi này?

Kinh Thiên nói:

- Bàng Ngọc nói là đến tìm nơi nương tựa Thượng Tướng Quân ngài, nhưng tới Triệu địa mới biết được chúng ta đã trở về Tề địa, đang muốn qua sông đuổi theo, lại bị Triệu quân ở An Dương huyện khống chế .

Hạng Trang nói:

- Vậy người gặp Bàng Ngọc như thế nào?

Kinh Thiên nói:

- Mặt tướng dẫn hơn bốn trăm người khi ở An Dương bị Triệu quân bắt giữ, tới buổi tối, khi mặt tướng đang chuẩn bị mang theo các tướng sĩ bí mật trốn thoát, không nghĩ bị người phát hiện, may mà người nọ là Bàng Ngọc, nếu là cơ sở ngầm của Triệu quân mà nói, liền phiền toái .

Dừng một chút, Kinh Thiên lại nói:

- Thượng Tướng Quân, Bàng Ngọc ở bên ngoài, người có phải hay không gặp hắn một chút?

Hạng Trang, Úy Liễu nhìn nhau cười khỏ, Kinh Thiên dừng mãnh thì rất dừng mãnh, nhưng ý nghĩ có vẻ hơi đơn giản a.

Vũ Thiệp lại không kìm nổi oán giận Kinh Thiên nói:

- Kinh Thiên tướng quân sao lại hồ đồ, người như thế nào có thể dễ tin Bàng Ngọc như thế?

Dừng một chút, Vũ Thiệp lại nói:

- Nếu chẳng may Bàng Ngọc âm thầm đầu nhập vào Lưu Bang, thành gian tế quân Hán, người tùy tiện dẫn hắn tìm đến Thượng Tướng Quân như vậy, chẳng phải là đem Thượng Tướng Quân cùng hành tung quân ta tiết lộ bán cho Lưu Bang sao ?

- A? Ta thật ra không nghĩ tới.

Kinh Thiên biến sắc nói:

- Ta liền đi giết hắn!

- Được rồi.

Hạng Trang tức giận nói:

- Bàng Ngọc hẳn là không phải gian tế, mau đưa hắn vào đi.

96. Chương 96: Kế Ly Gián

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 96: Kế Ly Gián

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Kinh Thiên lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh lại dẫn về một nam nhân vạm vỡ ngang tàng đi vào trong lều.

Nhìn thấy tên nam nhân theo sau Kinh Thiên, Hạng Trang, Úy Liêu và Vũ Thiệp không khỏi có phần sửng sốt, nam nhân kia lập tức quỳ một gối xuống đất, thi lễ yết kiến với Hạng Trang rồi nói:

-Tại hạ người Ngụy tên Bàng Ngọc, xin tham kiến Thượng Tướng Quân!

Bàng Ngọc vốn tự biết mình, không ở trước mặt Hạng Trang mà tự xưng là Tướng Quân.

-Bàng Ngọc tướng quân? Xin mau mau đứng lên.

Hạng Trang vội vàng tiến lên trước đỡ lấy.

Cái tên Bàng Ngọc này, đương nhiên là Hạng Trang, Úy Liêu đều biết, đất Ngụy có mấy mươi đạo nghĩa quân, trong đó bộ quân của Bàng Ngọc là một nhánh có thế lực lớn nhất, bộ nghĩa quân của Bàng Ngọc thậm chí đã từng đánh chiếm Đại Lương, Hạng Trang cũng biết Bàng Ngọc là hậu duệ của danh tướng đại Ngụy Bàng Quyên, từ nhỏ đã được đọc đủ loại binh thư, rất thao lược, chỉ là không ngờ Bàng Ngọc lại trẻ tuổi như thế, bề ngoài cũng có dáng vẻ đường đường.

Bàng Ngọc đứng dậy, lộ vẻ bi thảm nói:

-Thượng Tướng Quân, mặt tướng thật khó khăn mới tìm được ngài.

Hạng Trang vỗ nhẹ lên tấm lưng vạm vỡ của Bàng Ngọc, hỏi:

-Bàng Ngọc tướng quân, sao người lại cũng tới đất Triệu này?

-Ai cha, chuyện này nói ra thì rất dài, hơn nửa tháng trước sau khi Thượng Tướng Quân mang theo đại quân rời khỏi đất Ngụy, mặt tướng đã bị bại trận bởi Bành Việt phản quân, đã đánh mất Đại Lương, mặt tướng không biết Thượng Tướng Quân đã đi đến nơi nào, nên đành phải đi đến Huỳnh Dương, hơn mười ngày trước, thành Huỳnh Dương cũng bị thất thủ, Mạn Khư Thần đã chết trận, Tấn Bá cũng chết trong loạn quân...

Tức thì Bàng Ngọc liền đem những việc gặp được sau khi Đại Lương thất thủ kể lại đầu đuôi gốc ngọn.

‘Ngôn giả vô tâm, thánh giả hữu ý’, khi Bàng Ngọc nói đến đoạn Ngao Thương vẫn chưa thất thủ, mà đang bị hai đạo đại quân Lã Trạch và Bành Việt vây đánh, ánh mắt Hạng Trang đột nhiên lóe sáng.

Ngao Thương vậy mà vẫn chưa thất thủ? !

Lã Trạch, Bành Việt mỗi người thống lĩnh năm vạn đại quân, vậy mà còn đang trong thế tấn công Ngao Thương!

Nghe được tin tức hết sức bất ngờ này, Hạng Trang không khỏi tim đập thình thịch!

Đêm khuya tĩnh lặng, nhưng trong lều trại Hạng Trang vẫn còn loe lói một ngọn đèn đơn độc.

Bàng Ngọc, Kinh Thiên đã được cho trở về huyện An Dương, hai người là lén chạy ra từ doanh trại dân đối, nếu trước lúc trời sáng không kịp trở về, rất có thể sẽ bị quân Triệu phát hiện.

Tuy nhiên, cho dù Kinh Thiên, Bàng Ngọc thật sự dẫn theo binh sĩ chạy trốn, Triệu quân đa phần sẽ cho rằng do bọn họ chịu không nổi lao động chân tay nặng nhọc nên chạy trốn, nhưng hiện tại đang vào thời kì đặc biệt, nên tốt hơn vẫn phải hết sức thận trọng để ít xảy ra những tình huống không hay, quân Sở hiện tại chỉ còn lại điểm ưu thế hành tung bí hiểm này, Hạng Trang cũng không muốn tùy tiện để lãng phí mất.

Vũ Thiệp nhìn Hạng Trang, lại nhìn Úy Liêu, nói:

-Thượng Tướng Quân, Quân sư, thật sự là không ngờ rằng, tên Trần Hi này cũng có chút bản lĩnh, không ngờ Ngao Thương đến nay vẫn chưa thất thủ!

Úy Liêu nói:

-Ngao Thương vốn là là nơi hiểm yếu, dễ thủ khó công, tuy nhiên, chỉ dựa vào mấy vạn quân ô hợp của Trần Hi, nếu muốn ngăn chặn mấy vạn tinh binh Bành Việt lại là việc tuyệt đối không thể nào, nếu theo lão hủ đoán không sai, nguyên nhân chỉ là bởi Bành Việt muốn có được lương thực cùng mấy vạn trai tráng và mấy mươi vạn đàn bà và trẻ con của Ngao Thương mà thôi, bằng không, Trần Hi cũng không thể nào kiên trì đến bây giờ.

Hạng Trang xua tay nói:

-Mặc kệ là nguyên nhân gì, chung quy sự thật là Trần Hi vẫn kiên trì đến bây giờ!

Nói đến việc này, Hạng Trang lại hung hăng gõ nhịp nói:

-Quân sư, Trần Hi tử thủ Ngao Thương, mấy vạn đại quân Lã Trạch, Bành Việt đều bị kéo dài thời gian dưới thành Ngao Thương, phòng thủ quận Tam Xuyên nhất định là trống không, hơn nữa lại không có Lã Trạch đích thân trấn thủ, đây chính là cơ hội tốt cho chúng ta, nếu tập kích bất ngờ cửa Hàm Cốc phần thắng ít nhất phải tăng lên hai lần!

Úy Liêu gật gật đầu, bỗng nhiên nói:

-Thượng Tướng Quân, lão hủ có ý tưởng không mấy thành thực này.

-Ồ? Quân sư nói mau, là ý tưởng gì?

Hạng Trang vội vàng nói, chỉ nhìn thấy cái cười xảo quyệt trên khóe miệng Úy Liêu, thì đã biết lão già này lại có chủ kiến tuyệt diệu gì đây.

Úy Liêu nói:

-Hai đạo quân Lã Trạch, Bành Việt cùng đánh Ngao Thương, có phải chúng ta có thể làm chút động tác gì ở điểm này hay không?

-Quân sư là nói...

Hạng Trang lập tức trước mắt lóe sáng, gấp gháp nói,

-Châm ngòi chia rẽ quan hệ giữa Lã Trạch và Bành Việt?

Úy Liêu khẽ mỉm cười, tiếp lời:

-Thượng Tướng Quân, chúng ta không ngại phân tích một chút, tại sao Bành Việt phải đích thân lĩnh binh tấn công Ngao Thương? còn Lưu Bang tại sao lại phải cấp cho Lã Trạch năm vạn tinh binh, rồi ra lệnh hiệp trợ Bành Việt tấn công Ngao Thương? Đây chẳng phải đều vì lương thực trong thành Ngao Thương sao, Bành Việt muốn có được nó, Lưu Bang cũng muốn có được nó!

Hạng Trang hung hăng gõ nhịp nói:

-Nói cách khác, Bành Việt, Lã Trạch mỗi người đều có mưu tính riêng.

Hạng Trang vuốt râu mỉm cười nói:

-Nếu Bành Việt, Lã Trạch mỗi người đều đã có âm mưu riêng, thì không trở ngại để chúng ta thử dùng kế ly gián.

Hạng Trang lập tức tỏ ra rất lo tính, năng lực trong mọi phương diện của Lã Trạch đều rất xuất sắc, đối nhân xử thế cũng đầy cẩn thận, chỉ sợ sẽ không trúng kế, tuy nhiên Bành Việt thì lại khó nói, Bành Việt là người giỏi mang binh đánh giặc, ít nhất cũng mạnh hơn nhiều so với tên Lưu Bang vô lại phổ phường này, nhưng về năng lực chính trị của hắn chưa chắc có thể so sánh với Hàn Tín về bất cứ điểm nào.

Hơn nữa Lã Trạch không phải Lưu Bang, hắn không thể kìm nén nổi Bành Việt!

Thử nghĩ một chút, nếu Bành Việt trúng kế ly gián, thì quân Lương nhất định sẽ có động thái khác thường.

Theo năng lực cùng tính cẩn thận của Lã Trạch, quân Lương chỉ cần có động thái nhỏ, hắn ta tất nhiên sẽ nhanh chóng làm ra động tác phản ứng, cứ như vậy, quân Hán, quân Lương của Ngao Thương rất có khả năng sẽ lâm vào cục diện giằng co, lúc này, quận Tam Xuyên giữ thế phòng ngự trọng tâm của quân Hán nhất định sẽ nghiêng về phía Hồ Lao quan, vùng bụng sẽ khó tránh khỏi thế trống rỗng.

Nếu Bành Việt, Lã Trạch khai chiến, vậy thì càng quá tốt.

Lã Trạch chưa chắc sẽ bại trong tay Bành Việt, nhưng quân Hán dưới trướng Lã Trạch chắc chắn không tình nguyện bằng quân Lương dưới trướng Bành Việt.

Quân Lương của Bành Việt đều là những binh lính hung tàn giết người không ghém tay, tuyệt đối không thể đem so ngang với đám dân cường tráng dưới trướng Lã Trạch được triệu tập lâm thời từ Quan Trung kia, cho nên, một khi Bành Việt, Lã Trạch bắt đầu hỗn chiến, quân Hán nhất định sẽ căng thẳng, Lã Trạch ngoại trừ cầu viện Lưu Bang, tất nhiên phải điều động viện quân từ quận Tam Xuyên, thậm chí là từ cửa Hàm Cốc.

Đến lúc này, phòng bị ở cửa Hàm Cốc sẽ trống rỗng!

Hạng Trang không kiềm nén được nữa, liền hỏi Ủy Liêu :

-Quân sư, dùng cách ly gián thế nào đây?

Ủy Liêu vuốt vuốt bộ râu dài, mỉm cười nói:

-Kế Ly gián kỳ thật rất đơn giản, một phong thư, hoặc chỉ cần một món đồ vật là đủ, mấu chốt là cần vài tử sĩ thí mạng, còn cần một người có tài ăn nói, chỉ dựa vào ba tactic lưỡi, đi thuyết phục Lã Trạch, Bành Việt, làm cho bọn họ đề phòng lẫn nhau, thậm chí là công phạt lẫn nhau.

Dứt lời, ánh mắt Ủy Liêu liền dừng lại trên người Vũ Thiệp.

Hơn bốn ngàn tướng sĩ quân Sở, tử sĩ thì dễ tìm, nhưng người có tài hùng biện, còn ai có thể sánh kịp với Vũ Thiệp?

Phái Vũ Thiệp đi còn có thêm một điểm tốt, bởi vì Vũ Thiệp vốn chỉ là trợ tá dưới trướng Hạng Võ, sau này lại bị giáng chức đến huyện Thọ Xuân làm một Huyện lệnh hèn mọn, Lã Trạch không biết ông, Bành Việt càng không thể nhận ra ông, Vũ Thiệp chỉ cần thay đổi danh tính, lại lấy danh nghĩa tìm nơi nương tựa đầu quân làm môn hạ của Lã Trạch, hoặc dưới trướng Bành Việt, thì có thể thực thi kế ly gián rồi .

Ngay lập tức Hạng Trang liền hỏi Vũ Thiệp:

-Không biết tiên sinh có tình nguyện tiếp nhận trọng trách này hay không?

Vũ Thiệp liền đứng lên thi trường lễ với Hạng Trang, nghiêm nghị nói:

-Thiệp, không dám từ chối!

Hạng Trang tiến lên hai bước, cầm chặt tay Vũ Thiệp, lại quay về phía Ủy Liêu nói,

-Quân sư, bây giờ ngài có thể nói chuyện với Vũ Thiệp tiên sinh rồi, kế ly gián này cụ thể phải thực thi như thế nào?

-Được.

Ủy Liêu liền nói, -

-Sau khi tiên sinh đến Ngao Thương...

Năm ngày sau, Ngao Thương, trong đại doanh quân Lương.

Bành Việt đang ở trong lều uống rượu giải sầu, lần nữa mãi vẫn chưa lấy được Ngao Thương, Trần Hi lại chết sống không chịu đầu hàng, cộng thêm đất Lương liên tục nhiều năm chiến loạn, dân cư ở các quận huyện cũng giảm mạnh, đến nay, quân Lương đã sắp không trưng thu được lương thực, Bành Việt trên chính trị lại trì trệ, cũng biết không thể cứ để đứt quãng như vậy, bằng không Lương quốc xem như xong.

Nhưng hiện tại Bành Việt đã ở thế cười trên lưng cọp khó có thể xuống, dù hấn không chấp nhận đề nghị của Khoái Triệt, thừa lúc đại quân Lưu Bang xuất quân về phía đông đến Tề quốc mà đi đánh lên Quan Trung, nhưng hấn vẫn sinh lòng cảnh giác đối với Lưu Bang, cho nên, trước khi đại quân Lưu Bang chưa quay về Quan Trung, hấn tuyệt đối không dám cho giải tán quân đội của mình, để cho binh lính được hồi hương trồng trọt .

Vả lại, Bành Việt cũng đang trong thế tất được lương thực của Ngao Thương cùng với mấy chục vạn bá tánh trong thành Ngao Thương.

Tổng nhân khẩu trên đất Lương hiện nay rất có thể đã không còn đến năm vạn, nếu mấy vạn trai tráng cộng thêm mấy mươi vạn phụ nữ và trẻ con trong thành Ngao Thương này lại để Lã Trạch đoạt mất, vậy thì toàn bộ số dân chúng Lương quốc so ra thậm chí còn kém hơn một quận Tam Xuyên nhỏ nhoi, khi đó, Lưu Bang một khi muốn bắt chẹt Bành Việt, thì hấn lấy gì để phản kháng?

Nhưng vấn đề là, tên Trần Hi này chết sống không chịu đầu hàng, thật sự là hao tâm tổn trí a.

Cũng may Trần Hi cũng không có ý định đầu hàng Hán vương, nếu bằng không Bành Việt thật tình sẽ cuống cuống như ngồi trên đồng lửa .

Bành Việt đang uống rượu, chợt có tên thân binh tiến vào bẩm báo:

-Đại vương, ngoài đại doanh có tên nát rượu Hu Thai cầu kiến.

-Tên nát rượu Hu Thai? Là ai thế?

Bành Việt đã có vài phần say, liền nói,

-Đem gã, dẫn vào đây.

Tên thân binh nhận lệnh mà đi, không quá thời gian uống nửa chén trà, liền dẫn theo một tên áo trắng nho nhã tuổi chừng bốn mươi đi vào lều trại Bành Việt, tên tú sĩ áo trắng kia nhìn thấy Bành Việt cũng không thi lễ, chỉ tùy tiện đứng ở giữa lều trại, sau đó nói như long trời lở đất:

-Lương vương gì mà Lương vương, vậy mà người còn có tâm tình mà uống rượu?

Bành Việt buông chén rượu xuống, uốn đầu lưỡi hỏi:

-Tiên sinh này, lời này, là, có ý gì?

Tú sĩ áo trắng đáp:

-Đại vương đâu, người chết đã đến nơi , vậy mà còn có tâm tình uống rượu, tại hạ thật sự là không biết nên nói thế nào với người.

-Làm càn!

Tên Giáo Úy thân binh đứng giữ ở bên cạnh giận tím mặt, lập tức rút kiếm để ngang cổ tên tú sĩ áo trắng.

Tên tú sĩ áo trắng lại vẫn điềm nhiên không sợ, thản nhiên liếc nhìn tên thân binh Giáo úy kia, mỉm cười nói:

-Tướng quân hãy cứ thu kiếm của người lại đi, tại hạ dám đến đại doanh Lương vương, thì đã không còn đem chuyện sinh tử để ở trong lòng.

Bành Việt vừa nghe xong lời này thì có vẻ giật mình kinh hãi, đang trong men say đã tỉnh được chín phần, lập tức phát tay cho Giáo Úy thân cận lui ra, lại đưa tay mời tú sĩ áo trắng ngồi vào bàn, sau đó nghiêm mặt nói:

-Tiên sinh dùng lời làm kinh người, chắc là có điều gì muốn nói với quả nhân, hiện giờ không ai ở đây, tiên sinh có lời gì đã có thể nói hết.

Tú sĩ áo trắng gật gật đầu, hạ giọng nói:

-Đại vương chắc cũng biết tại hạ từ đâu tới đây?

Bành Việt thật ra cũng không ngờ, liền nói:

-Hay là tiên sinh từ Ngao Thương đến?

-Đại vương anh minh!

Tú sĩ áo trắng lúc này mới áp tay thi lễ với Bành Việt, đáp,

-Tại hạ chính là Ngô Dị đứng đầu mạc liêu (trợ tá) dưới trướng Trần Hi, không dám đối gạt Đại vương, Trần Hi lại lần nữa có ý hàng quân Hán, đã phái người đi về hướng doanh trại Lã Trạch đưa tin, nếu Lã Trạch đồng ý mà nói, chậm nhất ngày mai, lương thực của Ngao Thương cùng với mấy vạn tráng đinh và mấy mươi vạn phụ nữ trẻ con bên trong thành tất cả đều thuộc về quân Hán!

97. Chương 97: Kế Ly Gián (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 97: Kế Ly Gián (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đã bỏ xung chương thiếu

Bành Việt đột nhiên biến sắc nói,

-Việc này thật sao?

Đã hơn nửa tháng vây quanh thành Ngao Thương này, thậm chí không dám phóng hỏa, chẳng phải chính là vì muốn lấy được lương thực cùng mấy vạn trai tráng và cả mấy chục vạn phụ nữ và trẻ con trong thành sao? Bây giờ lại có một tên chạy đến nói với hần, Trần Hi vừa muốn hàng Hán, thế Bành Việt hần không phải đã mất trắng nửa tháng bận rộn ở đây à, còn nữa, Lương quốc đã đánh thành cục diện rối rắm thế này lại phải nên làm sao bây giờ?

Tú sĩ áo trắng thở dài nói:

-Tại hạ lần này đến đây chính là muốn cứu Đại vương mà thôi, làm sao lại dám hư ngôn lừa dối chứ?

-Có đúng không?

Bành Việt đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng, hẳn tuy rằng không được xem là rất thông minh, nhưng tuyệt đối cũng không phải ngốc, rất nhanh hẳn liền theo lối suy nghĩ của giới võ phu mà nghĩ ra tuyệt chiêu thăm dò thật giả, liền ngẩng đầu quát to:

-Người đâu, lấy cho quả nhân một cái chảo to, tưới dầu châm lửa, đem nấu tên gian tể này cho quả nhân !

Hai gã thân binh lên tiếng đáp lời bước vào trại, trong chốc lát đã ấn tên tú sĩ áo trắng ngã xuống đất.

Sắc mặt tú sĩ áo trắng thay đổi hẳn, lớn tiếng bào chữa nói:

-Lương vương, người làm thế này là sao?

-Làm gì à?

Bành Việt lãnh đạm nói,

-Ở trước mặt quả nhân, không ngờ ngươi cũng dám hư ngôn lừa gạt? Nếu như bây giờ ngươi thành thật nói ra ý đồ đến đây thật sự của ngươi, quả nhân còn có thể tha cho ngươi tội chết.

-Tú sĩ áo trắng lãnh đạm nói:

-Nếu đã như vậy, tại hạ cũng không muốn nói gì thêm.

-Muốn làm hảo hán? Nói cho ngươi biết, không có cửa nào.

Những sơ thịnh ngang trên mặt Bành Việt run run lên, đằng đằng sát khí nói

-Quả nhân bình sinh giết người vô số, xá gì thêm một mạng của ngươi?

Dứt lời, Bành Việt lại vung tay lên, hai gã thân binh liền áp giải tú sĩ áo trắng ra khỏi lều.

Ngoài lều vải, một cái chảo thép to có đường kính chừng năm thước đã được đặt sẵn, trong chảo cũng đã tưới đầy dầu, dưới chảo thép cũng đã thêm củi khô, đang cháy bùng, chỉ vền vền không quá hai khắc thời gian, dầu nóng trong chảo thép to đã bốc khói trắng nghi ngút lên, những người đứng cạnh nôi, thật xa cũng có thể cảm giác được hơi nóng xông lên.

Bành Việt đi đến trước mặt tú sĩ áo trắng, giọng hun tợn:

-Nói đi, rốt cuộc là ai phái ngươi đến?

Tú sĩ áo trắng bủn bủn môi, lập tức quay mặt qua một bên, ông chẳng thèm nhìn thẳng lấy Bành Việt một cái.

Bành Việt hầm hầm giận giữ, hét lớn:

-Nấu đi, đem ném tên gian tể này vào chảo nấu cho quả nhân!

-Vâng!

Giáo úy thân binh đáp vang, lúc này tên thân binh dẫn theo ba gã khác túm lấy tứ chi của tú sĩ áo trắng khiêng ông lên rồi treo lơ lửng trên chảo thép, có lẽ là vì muốn để cho tú sĩ áo trắng “Hưởng thụ” nỗi sợ hãi trước khi chết thêm một khắc, bốn người cũng không buông tay ngay lập tức, mà cứ treo tú sĩ áo trắng trên chảo thép như vậy.

Bành Việt nhìn chằm chằm tên tú sĩ áo trắng không hề chớp mắt, tay phải lại cực kỳ bí mật ra hiệu cho “Hoãn” lại.

Tên tú sĩ áo trắng kia từ đầu đến cuối không nhìn thêm Bành Việt một lần, thần sắc trên mặt cũng rất là thần nhiên, dường như là thật sự không để chuyện sinh tử trong lòng, giờ khắc này, Bành Việt đã tin tưởng ông!

Theo cách nhìn của Bành Việt, nếu trong lòng tú sĩ áo trắng này có giả tâm, tuyệt đối sẽ không thể thần nhiên như vậy!

Trong chốc lát, tú sĩ áo trắng bị treo trên chảo thép cùng bốn gã thân binh đều đã bị mồ hôi làm ướt sũng, tú sĩ áo trắng dường như có chút không kiên nhẫn, lập tức quay đầu nhìn Thân Binh Giáo Úy nói:

-Tướng quân cần gì phải làm khó một người sắp chết? Chi bằng cứ buông tay, để tại hạ chết cho khoan khoái đi.

Thân binh giáo úy càng toát mồ hôi như mưa, Bành Việt không gật đầu, bọn họ sao dám buông tay.

Lại qua khoảng nửa khắc, cuối cùng Bành Việt mới phất phất tay về phía Thân binh giáo úy, Thân binh giáo úy như được đại xá, vội vàng khiêng tú sĩ áo trắng rời xa chảo dầu kia, Bành Việt lúc này mới chỉnh lại áo mũ, tiến thẳng về phía tú sĩ áo trắng ấp tay thì lễ, nói:

-Vừa rồi quả nhân đã đắc tội, mong rằng tiên sinh không lấy làm phiền lòng.

Tú sĩ áo trắng gằng giọng lên một tiếng, lãnh đạm nói:

-Đại vương nếu không tin, thì cứ giết tại hạ là xong, còn nếu tin, thì không cần phải làm những cử chỉ thăm dò vô dụng như thế này, tại hạ tuy không có tài năng gì, cũng không sánh kịp Phạm Tăng, Trương Lương có mưu trí hơn người, dự trù lập kế quyết thắng ngàn dặm, nhưng cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết.

-Quả nhân lỗi mẫn , tiên sinh thứ tội.

Bành Việt tỏ thái độ vô cùng khiêm nhường.

Dứt lời, Bành Việt lại đưa tay mời, nói:

-Quả nhân đã cho người chuẩn bị sẵn nước thơm cho tiên sinh tắm gội, mời tiên sinh tắm gội thay y phục, sau đó mới nói tường tận cũng không muộn.

Tú sĩ áo trắng thở dài, cuối cùng thái độ cũng mềm mỏng lại, liền nói:

-Việc tắm gội thay y phục thật ra không vội, Đại vương nếu tin tưởng tại hạ, thì nên khẩn trương đi một chuyến đến đại doanh Lã Trạch đi, nếu không, một khi để sử giả mang thư của Trần Hi đến cùng Lã Trạch giao ước xong, Đại vương dù cho muốn thay đổi cục diện cũng không có cơ hội nữa rồi.

-Đúng đúng đúng.

Bành Việt vỗ trán, giật mình nói,

-Quả nhân thật hồ đồ rồi.

Dứt lời, Bành Việt lại quay đầu về phía Thân binh giáo úy hét:

-Bành Minh, mau đi chuẩn bị ngựa!

-Thân binh giáo úy Bành Minh là cháu trong tộc của Bành Việt, ân cần nói:

-Thúc phụ, có cần cháu chọn ra năm trăm thân binh đi theo hay không?

-Không cần .

Bành Việt phẩy tay áo, giơ tay đưa chân ý nói ta đây là một nhân vật kiêu hùng, điềm nhiên nói,

-Ngay cả Lưu Bang cũng không dám làm gì quả nhân, Lã Trạch sao dám gây bất lợi cho quả nhân?

Đại doanh Lã Trạch đóng quân cách đó không quá mười dặm.

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng Lã Trạch vẫn còn chưa ngủ, do bị một bức thư làm cho phát điên.

Cuộn thư này là nửa khắc trước do một tên tự xưng là môn khách của Trần Hi đưa tới, quân Hán, quân Lương chẳng qua chỉ bịt chặt ở cửa thành phương Bắc, vốn không thực hiện được tứ phía bao vây đối với Ngao Thương, cho nên có người có thể ngồi trên giỏ treo mà trượt ra khỏi thành, điều này thật ra không có gì kỳ lạ, điều khiến Lã Trạch cảm thấy nghi hoặc chính là, nội dung của cuộn thư này quả là không biết mang ý gì.

Cuộn thư này hẳn là một phong thư mật, phía trên bên phải mở đầu là tên ông-Lã Trạch, phía trái bên dưới cùng ký bút lại đúng là Trần Hi.

Chữ viết ở giữa lại bị xóa đi hơn phân nửa, nhất là có rất nhiều điểm mấu chốt lại bị xóa đi nhìn rồi tinh rồi mù, chỉ có vài chữ viết có thể nhìn ra, thì căn bản lại không biết ý nói gì, Lã Trạch thật là nghĩ mãi cũng không hiểu, Trần Hi nếu thật sự có ý đầu hàng, thì vì sao lại đưa đến một phong thư mật cổ quái như vậy?

Nếu không phải là Trần Hi, vậy sứ giả mang thư kia là do ai phái đến? Đưa phong thư này đến lại là có mục đích gì?

Lã Trạch đang cầm cuộn thư, soi trên ngọn đèn xem đi xem lại, cố gắng phân biệt ra những chữ viết ban đầu từ trong nét mực bị sửa xoá kia, nhưng việc này vốn chỉ là phí công, những chữ viết này tuyệt đối không cách nào phân biệt được.

Trong khi Lã Trạch đang trầm cách suy tính vẫn không lời giải đáp, chợt có tên lính tiến vào bẩm:

-Đại nhân, Lương vương cầu kiến.

-Lương vương?

Lã Trạch ngạc nhiên nói,

-Trời đã tối thế này, hắn còn đến tìm bổn quan để làm gì chứ?

Vừa dứt lời, rèm cửa lều liền đột nhiên bị người vén xốc lên, lập tức Bành Việt đã sải bước vào đến, khi Lã Trạch đang định đứng dậy đón chào, Bành Việt sớm đã tiến đến trước mặt, chớp lấy ngay cuộn thư từ trong tay Lã Trạch, lần này do chớp lấy quá nhanh, làm cho nghiêng mực, giá bút, bút lông Lã Trạch bày đặt trên bàn đều bị lật ngã .

Lã Trạch nhú mày, có chút không hài lòng nói:

-Lương vương, người như vậy là có ý gì đây?

Bành Việt không để ý đến Lã Trạch, chỉ nhìn lướt qua bức thư, lập tức giận dữ nói:

-Lã Trạch đại nhân, người cho là chỉ cần đồ xoá đi những chữ viết trên thư này, thì quả nhân sẽ không biết gì cả sao?

Lã Trạch cả giận nói:

-Lương vương, tại hạ không hề đồ xoá qua chữ viết trên thư này.

-Không đồ xoá qua?

Bành Việt run run cuộn thư gõ trên tay, giận giữ nói,

-Cái này phải giải thích sao đây?

-Tại hạ cũng không biết.

Lã Trạch tức giận nói,

- Trước lúc ngài đến, tại hạ mới vừa nhận được phong thư này, nhưng vừa mở ra thì đã như thế này, những chữ viết này vốn không phải do tại hạ đồ xoá, Lương vương nếu như không tin, bây giờ tại hạ có thể cho gọi sứ giả đưa thư vào đây, cùng ngài đối chất.

-Được.

Bành Việt lạnh lùng nói,

-Vừa đúng lúc quả nhân cũng muốn gặp sứ giả của Trần Hi.

Lã Trạch lập tức căn dặn tên quan môn hạ đi truyền gọi sứ giả Trần Hi đến, Lã Trạch là người cẩn thận, xưa nay làm việc gì cũng cẩn thận, sau khi tên tự xưng sứ giả Trần Hi kia đến đưa thư xong, Lã Trạch vẫn chưa cho gã rời khỏi, mà lại phái người lấy danh nghĩa chiêu đãi giữ gã lại, còn ở trong đại quân doanh Lã Trạch.

Tên quan môn hạ rất nhanh đã về đến, tuy nhiên sứ giả của Trần Hi lại không thấy đâu.

Khi Lã Trạch đang định đặt câu hỏi, tên quan môn hạ đã tiến đến bên tai ông nhẹ giọng nói:

-Đại nhân không hay rồi, tên sứ giả mà Trần Hi phái tới kia vừa mới mổ bụng tự sát!

-Hả?

Lã Trạch thất thanh nói,

-Tại sao lại có thể như vậy? !

Môn hạ tiểu quan đến báo cười gượng, Bành Việt lại lạnh lùng nói:

-Lã Trạch đại nhân, có phải có chỗ nào khó xử hay không?

Lã Trạch thở dài yếu ớt, có chút việc không biết phải nói sao:

-Lương vương thứ tội, tên đưa thư tự xưng sứ giả Trần Hi kia, vừa mới mổ bụng tự sát.

-Mổ bụng tự sát?

Bành Việt mỉm cười nói,

-Người cho rằng quả nhân là đứa bé ba tuổi sao?

Không đợi Lã Trạch biện bạch, Bành Việt còn nói thêm:

-Lã Trạch, người cho là chỉ cần đồ xóa thư mật, giết sứ giả, quả nhân sẽ không biết được chân tướng của mọi việc sao? Quả nhân cho người biết, lương thực cùng mấy vạn trai tráng còn có mấy chục vạn phụ nữ và trẻ con trong thành Ngao Thương đều là của Lương quốc, người chẳng qua chỉ phụng mệnh Hán Vương đến trợ chiến, không có tư cách tiếp nhận đầu hàng của Trần Hi!

-Lương vương vì sao lại nói ra lời này?

Lã Trạch nhú mày không hài lòng nói:

-Mọi việc còn chưa được làm rõ đầu đuôi mà!

-Được rồi, mẹ nó người đừng giả vờ nữa, hứm!

Bành Việt gằng giọng kêu lên một tiếng, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn theo Bành Việt nổi giận bùng bùng rời khỏi, trong lòng Lã Trạch bỗng nhiên lướt qua một vệt tối tăm, tình hình có chút không ổn đây, có phải là Khoái Triệt lại ở sau lưng Bành Việt châm ngòi thổi gió? Hoặc là, đây chính là âm mưu quỷ kế của Khoái Triệt?

98. Chương 98: Săn Bắn Tại Bắc Mang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 98: Săn bắn tại Bắc Mang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đã bổ xung chương thiếu

Lần này, Lã Trạch thật đúng là nghĩ oan cho Khoái Triệt rồi, Khoái Triệt mãi đến sáng hôm sau mới biết được việc này.

Khoái Triệt sau khi biết được việc này cũng không đi tìm Bành Việt chứng thực. Mà lập tức đi tới lều trại mà Bành Việt đã bố trí cho tên tử đồ Hu Dị gọi là “Ngô Dị”. Vừa vào lều, Khoái Triệt đã nhận ra ngay cái tên được gọi là tử đồ Hu Dị đó chính là Vũ Thiệp, tức khắc cho hầu cận trái phải lui ra hết. Sau đó nhìn chăm chăm vào Vũ Thiệp, cười nói:

- Vũ Thiệp tiên sinh, đã lâu không gặp nhỉ?

Vũ Thiệp nhìn thấy Khoái Triệt, lập tức biến sắc ngay.

Vũ Thiệp vốn chỉ là một biện sĩ nhỏ nhoi dưới trướng của Hạng Võ, không có danh tiếng gì lắm, trong các đường chư hầu, người có thể nhận ra hắn không nhiều, nhưng Khoái Triệt vừa hay lại là một trong số đó!

Năm đó Hạng Võ và Lưu Bang giằng co mãi không thôi, nghe tin Hàn Tín diệt được nước Tề, trong lòng hoảng sợ, liền phái Vũ Thiệp đi Lâm Truy kêu gọi Hàn Tín phản Hán tự lập. Vũ Thiệp cuối cùng cũng không thuyết phục được Hàn Tín, nhưng lại có duyên gặp qua vài lần với phụ tá của Hàn Tín là Khoái Triệt.

- Khoái Triệt tiên sinh?

Vũ Thiệp thất kinh lỗ lờ nói:

- Ngài không phải đang đốc sóc dưới trướng của Tề Vương sao?

Vũ Thiệp không thể không giật mình, có Khoái Triệt ở đây, kể ly gián của quân sư e rằng khó mà thành công.

Chỉ cần Khoái Triệt đem thân phận Vũ Thiệp của hắn nói với Bành Việt một tiếng, Bành Việt sẽ không thể nào tin tưởng hắn nữa. Đến lúc đó, hắn lấy gì để đi ly gián Bành Việt và Lã Trạch đây?

Khơi mào cho Bành Việt, Lã Trạch thảo phạt lẫn nhau, điều đó càng không có khả năng rồi.

- Ôi, cũng không cần nhắc đến làm gì.

Khoái Triệt lắc đầu, có chút buồn rầu nói:

- Tề vương quá bảo thủ, không nhận ra lòng muông dạ thú của Lưu Bang, sớm muộn cũng có ngày hắn sẽ chết trên tay của Lưu Bang. Tại hạ thì không muốn chết theo hắn. Cho nên, lúc ở Hoài Tứ, tại hạ đã rời khỏi Tề doanh, đầu quân vào dưới trướng của Lương Vương.

Nói xong một hồi, Khoái Triệt lại hỏi ngay:

- Tiên sinh từ đâu đến vậy?

Vũ Thiệp gắng gượng đáp:

- Tại hạ từ Ngao Thương đến, phụng mệnh của Thượng Tướng quân Đại Ngụy Trần Hi...

- Thôi đi, Vũ Thiệp tiên sinh, những lời này của ngươi cũng chỉ qua mắt được Đại Vương nhà ta thôi.

Khoái Triệt mỉm cười nói:

- Chỉ e rằng tiên sinh là phụng mệnh của Hạng Trang, đến đây khơi mào cho Hán Lương đấu đá nhau ?

- Cái này, chuyện đó...

Ngay cả Vũ Thiệp có tài hùng biện hơn người, lúc này lại cũng không biết phải nói thế nào. Bởi vì Khoái Triệt không chỉ nhận biết hắn, hơn nữa cũng là một người thông minh, muốn tùy tiện bịa ra một loạt những lời nói dối để lừa Khoái Triệt, cái đó nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Thời này người có trí thông minh vốn không nhiều, Khoái Triệt lại tuyệt đối được xem là một người như vậy!

Khoái Triệt mỉm cười, lại nói:

- Tiên sinh cũng quá xem thường Đại vương nhà ta rồi, Đại vương ta tuy rằng không được như Hán Vương Lưu Bang, cả tài trí lẫn mưu lược đều kiệt xuất, mà cũng không có khả năng cầm quân giỏi như Tề vương Hàn Tín, thậm chí cũng không bằng Hoài Nam vương Anh Bố dũng mãnh thiện chiến, nhưng ông ấy cũng không phải là hạng người tầm thường, ông ta làm sao lại có thể trúng kế ly gián của ngươi chứ?

- Tiên sinh nói vậy là sai rồi.

Vũ Thiệp lúc này đã ổn định tinh thần, tâm trí đã vững vàng, tài hùng biện sắc bén xưa nay của hắn cũng quay trở lại, hắn lập tức biện minh nói:

- Tại hạ lần này mạo hiểm đến đại doanh của quân Lương, vốn không phải vì kế ly gián gì đó, càng không phải vì muốn làm cho Hán Lương tranh chấp, mà chính là vì muốn cứu mạng sống của Lương vương mà đến.

- Ô, tiên sinh là vì cứu Đại vương của nhà ta mà đến à?

Khoái Triệt nói:

- Nguyên nghe tường tận.

Vũ Thiệp nói:

- Lưu Bang giả nhân giả nghĩa, một khi thiên hạ bình định, hẳn nhất định sẽ noi theo Doanh Chính xưng đế phía Nam. Nếu như Lưu Bang chấp chính lâu dài, thì chư vương như Lương Vương, Hoài Nam Vương có lẽ cũng có kết cục tốt, nhưng không may là, Lưu Bang đã gần sáu mươi tuổi, một khi Lưu Bang chết đi, tiên sinh nghĩ con út của hắn là Lưu Doanh có thể trấn áp được chư hầu thiên hạ hay sao?

Vấn đề này thật ra Khoái Triệt đã sớm bàn bạc với Bành Việt từ trước, ngay sau đó liền nói:

- Không thể.

Vũ Thiệp gật gật đầu, lại nói:

- Thế thì, tiên sinh nghĩ Lưu Bang sẽ ngồi nhìn mặc cho cục diện thế này sao?

Khoái Triệt lắc lắc đầu, đáp rằng:

- Không thể, Lưu Bang chắc chắn trước khi hắn lâm chung sẽ đem tất cả chư hầu—giết sạch.

- Tiên sinh là người hiểu biết.

Vũ Thiệp vái chào Khoái Triệt một cái, lại nói:

- Do đó, Lương vương không nên khoan tay chịu chết.

Khoái Triệt lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, thế nắm giữ thiên hạ của Hán vương Lưu Bang đã thành, Đại vương nhà ta nếu thuận theo hắn, thì còn có thể giữ được vương vị, cũng còn có vài năm được sống vinh hoa phú quý. Nhưng nếu khởi binh công phạt Hán vương, chỉ sợ lập tức sẽ bị binh bại thân vong, tiên sinh nói là muốn cứu đại vương nhà ta, kỳ thực lại là hại ông ấy.

- Tiên sinh khuyên Lương vương ở nguyên hiện trạng, mới là thật sự hại ông ấy!

Vũ Thiệp phản bác nói:

- Tiên sinh làm vậy không chỉ hại Lương vương, càng hại cả con cháu sau này của Lương vương! Tiên sinh nếu thật sự là vì nghĩ cho Lương vương, thì nên khuyên ông ta từ bỏ ảo tưởng, nhân lúc thiên hạ chưa bình định, liên kết với các đường chư hầu cùng nhau phạt Hán, đuổi Lưu Bang chạy về Quang Trung!

Khoái Triệt lạnh lùng cười nói:

- Sau đó, để cho nước Sở có được cơ hội thở phào nhẹ nhõm, phải vậy không?

Vũ Thiệp thản nhiên nói:

- Tại hạ là nghĩ cho Đại Sở, cũng là nghĩ cho Lương vương.

Khoái Triệt lãnh đạm nói:

- Tài hùng biện của tiên sinh, tại hạ hôm nay đã được lĩnh giáo rồi, tuy nhiên mặc cho người khoa môi múa mép, tại hạ cũng tuyệt đối sẽ không tin vào những lời hoa mỹ của người, tiên sinh hãy tự liệu lấy thân đi.

Dứt lời, Khoái Triệt liền phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng Khoái Triệt đi ra khỏi lều, Vũ Thiệp không khỏi có chút lo lắng e ngại, hắn không phải lo sợ cho sự sống chết của mình. Trên thực tế, từ khi linh mệnh đi sứ sang Lương doanh đến nay, Vũ

Thiếp đã không nghĩ sẽ sống sót quay về. Hắn chỉ e ngại, nếu như không có cách nào hoàn thành sứ mệnh mà Thượng Tướng Quân đã giao cho mình, việc phục hưng của Đại Sở chỉ sợ sẽ không còn nhiều hy vọng nữa.

Sau khi Khoái Triệt rời khỏi, lại không đi tố giác Vũ Thiệp với Bành Việt, mà lặng lẽ đi tới doanh trại của Diên Hoành.

Diên Hoành vừa mới phụng lệnh của Lương vương Bành Việt, chuẩn bị đến quận Đãng trưng thu lương thực, đang chuẩn bị xuất hành đây.

Thấy là Khoái Triệt, Diên Hoành khẩn trương đón hắn vào lều, lại đưa tay mời Khoái Triệt ngồi vào bàn, sau đó cười hỏi:

- Hôm nay gió nào thổi thế? Không ngờ lại đem tiên sinh thổi đến tận đây vậy?
- Diên tướng quân nói đùa rồi.

Khoái Triệt ngồi vào vị trí, nhìn quanh trái phải nói:

- Tại hạ có việc quan trọng cần thương lượng với tướng quân.

Diên Hoành nghe vậy lập tức vẻ mặt nghiêm túc, lại phát tay cho người hầu hai bên lui ra, sau đó hỏi đến:

- Tiên sinh có thể nói rồi.

Khoái Triệt hạ giọng nói:

- Tối qua có một tên phụ tá của Trần Hi phản phé tháo chạy từ trong thành Ngao Thương ra, vào đầu quân dưới trướng của Đại vương, việc này chắc tướng quân hẳn phải nghe nói rồi?

Diên Hoành gật đầu nói:

- Tại hạ cũng là vừa mới nghe nói.

Khoái Triệt nói:

- Tướng quân tuyệt đối không thể tưởng tượng được, tên này kỳ thực vốn không phải là phụ tá của Trần Hi, cũng không phải phản bội trốn chạy từ Ngao Thương ra. Trên thực tế, hắn từ trước đến giờ là một tay biện sĩ dưới trướng của Tây sở bá vương Hạng Võ, lần này hắn đến là phụng mệnh của Hạng Trang, nhằm để ly gián Đại vương và Lã Trạch.

Diên Hoành ngạc nhiên, vẻ mặt kỳ lạ nói:

- Tiên sinh, lời này của người đáng ra phải đem nói với Lương vương mới đúng. Diên Hoành ta chẳng qua là tên khách khanh sống nhờ sống gửi người khác, tiên sinh nói với ta những việc này là chuyện thế nào chứ?

Khoái Triệt cau mày, có chút mất hứng nói:

- Tại hạ dùng chân tình đối đãi với Tướng quân, chẳng lẽ Tướng quân lại không thể đáp lại bằng tấm chân tình sao?

Nói xong một hồi, Khoái Triệt lại nói:

- Ý muốn phục quốc của Tướng quân, người khác không biết, tại hạ có thể không biết sao? Trước mặt người chân thật không nói lời giả dối. Chỉ cần lần này Tướng quân có thể giúp tại hạ làm thành đại sự, ngày khác tại hạ có thể ngỏ lời trước mặt Lương vương, để Tướng quân một mình thống lĩnh một đội quân càn quét nước Tề, đến lúc đó, Tướng quân sẽ có cơ hội khôi phục nước Tề như xưa rồi.

Diên Hoành im lặng, sau một lúc lâu mới nói:

- Nếu như tiên sinh đã nói ra như vậy, tại hạ cũng không muốn giấu diếm nữa, tiên sinh có chuyện gì, cứ việc chỉ bảo là được.

Đối với tâm tư của Khoái Triệt, Điền Hoàn cũng hiểu được, Lương Hán tranh chấp, cũng là điều mà Điền Hoàn mong muốn được nhìn thấy.

- Tốt, thắng thắn.

Khoái Triệt gật gật đầu, lại nói:

- Vũ Thiệp có ý đồ ly gián Lương vương và Lã Trạch, chỉ e là mộng tưởng hảo huyền, Lương vương hèn nhát, căn bản là không có dũng khí đối đầu với Lưu Bang. Cho nên, chúng ta vẫn là nên giúp Vũ Thiệp một tay, thêm thanh củi vào đống lửa, để ngọn lửa cháy to hơn một chút. Chúng ta phải ép Lương vương vào đường cùng, để ông ta không còn sự lựa chọn nào khác!

Điền Hoàn cũng hy vọng có thể khơi mào cho Lương Hán tranh nhau, lập tức nói:

- Tiên sinh nói thắng ra, tại hạ nên làm thế nào?

Khoái Triệt đứng dậy rời khỏi bàn, đi về phía Điền Hoàn nhỏ nhẹ thì thầm một phen, Điền Hoàn liền gật gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi!

Nửa canh giờ sau, Điền Hoàn liền dẫn tám trăm bộ hạ cũ rời khỏi đại doanh Lương quân, thế nhưng hướng về quận Đãng đi không đến năm mươi dặm, liền âm thầm chuyển hướng vào một con đường nhỏ về phía Tây, chạy thẳng đến Bắc Mang sơn.

Đại doanh quân Hán, Lã Trạch đã cảm nhận được mối nguy hiểm, và bắt đầu bố trí dự phòng rồi.

Trong tiếng bước chân gấp gáp, Lã Thích Chi vội vàng bước vào lều lớn, chấp tay vái chào Lã Trạch nói:

- Đại ca, vừa rồi tiểu đệ đã phái người đi thăm dò, ngoại trừ Điền Hoàn dẫn tám trăm quân đi trưng dụng lương thực ở quận Đãng ra, còn lại đều không có động tĩnh gì.

Con người Lã Trạch vô cùng cẩn thận, sau khi Bành Việt tức giận bỏ đi, hắn liền ra lệnh cho Lã Thích Chi phái mật thám bí mật giám sát nghiêm ngặt đại doanh quân Lương, một khi phát hiện quân Lương có động tĩnh gì, liền lập tức hồi báo ngay. Hiên nhiên, Lã Trạch đã sinh lòng cảnh giác đối với Bành Việt, trên thực tế, Lưu Bang để lại năm trăm ngàn đại quân cho Lã Trạch, đồng thời lệnh cho hắn hỗ trợ Bành Việt tiến đánh Ngao Thương, cũng có hàm ý giám sát Bành Việt.

- Vậy sao?

Lã Trạch gật gật đầu, lại nói

- Ở quận Đông, quận Đãng bên đó cũng phải đề ý kỹ càng, một khi phát hiện Lưu Khấu, Hồ Triếp về trại, thì lập tức hồi báo ngay!

- Vâng!

Lã Thích Chi vái chào, lĩnh mệnh rồi đi.

Mắt dõi theo bóng dáng của Lã Thích Chi ra khỏi lều, Lã Trạch nghĩ đi nghĩ lại chung quy có chút lo lắng, lại gọi con thứ là Lã Sấn vào lều, lại nhặt một cây lệnh tiễn từ dưới đất lên đưa cho Lã Sấn, căn dặn rằng:

- Sấn Nhi, con hãy đi chọn hai con ngựa khỏe, chạy suốt đêm đến Lạc Dương, lệnh cho đại ca của con chọn ra năm ngàn tinh binh, phòng ngự kiên cố ở Hồ Lao quan!

Lã Sấn gãi gãi đầu, đột nhiên hỏi:

- Phụ thân, đây là vì sao?

- Con không cần phải hỏi nhiều.

Lã Trạch nói:

- Mau chóng về Lạc Dương đi.

- Vâng!

Lã Sấn hùng hổ dạ vâng, nhận lấy lệnh tiễn xoay người nghênh ngang rời đi.

Đợi con thứ Lã Sấn đi rồi, Lã Trạch lại ngẫm nghĩ một hồi, vẫn là không yên lòng, lại gấp rút viết một bức thư, đem trúc thư đó bẻ làm ba, chia ra bỏ vào ba ống trúc, sau đó gọi Hạ Tiểu Lại vào trong lều, căn dặn nói:

- Lập tức chọn ra ba gã kiện tốt, mang theo ba cuộn thư này ngày đêm chạy về Bộc Dương. Nhớ lấy, nhất định phải trình tận tay Đại Vương hoặc là hai vị Trương Lương, Trần Bình.

99. Chương 99: Săn Bắn Tại Bắc Mang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 99: Săn bắn tại Bắc Mang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đã bỏ xung chương thiếu

Hoài Dương. Quận thủ phủ.

Lúc này, quân thần ba người Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình đang vây quanh trước tấm bản đồ, để thăm dò và xem xét tình hình quân sự.

Sớm từ hai ngày trước, nhánh quân yểm trợ quân Sở không đến năm trăm người, đã bị đánh tan tành rồi. Điều đáng tiếc nhất chính là, đại tướng thống lĩnh quân Sở là Ngu Tử Kỳ lại mang theo hơn mười vị thân binh chạy mất, hiện giờ cũng không biết đã trốn ở nơi đâu.

Tuy nhiên, quân chủ lực Sở của Hạng Trang từ đầu đến cuối lại không thấy tung tích, bốn năm ngàn người không ngờ đã biến mất như là không khí!

Đã suốt sáu ngày trời, thám báo của quân Hán, mật thám của quân Tề dường như đã tìm khắp ở Hà Thủy, mỗi một khe suối, mỗi một khu rừng ở giữa Tế Thủy, lại trước sau không thấy tàn quân Sở của tên nhóc Hạng Trang. Có đôi khi, Lưu Bang thật sự hoài nghi, tên nhóc Hạng Trang phải chăng đã tìm được một cái hang rất sâu và rộng, dẫn đám tàn quân của hắn ẩn nấp rồi?

Trần Bình chỉ chỉ vào bản đồ, nói với Lưu Bang rằng:

- Đại vương, mạng lưới khói lửa dọc theo Tế Thủy được xây dựng vô cùng chặt chẽ, cho dù là vào ban đêm, cũng có trình thám cưỡi ngựa tới lui, quân Sở nếu muốn lặng lẽ vượt qua Tế Thủy, căn bản là mộng tưởng hảo huyền! Thần có thể khẳng định, tàn quân Sở của Hạng Trang tuyệt đối vẫn còn ở bờ Tây của Tế Thủy!

Lưu Bang gật đầu liên tục, ông ta tin vào lời này của Trần Bình, mạng lưới khói lửa dọc theo Tế Thủy đích thực không thể tồn tại lỗ hổng, dù sao quân Sở cũng có bốn năm ngàn người, mà không phải bốn năm trăm người, nhiều người như vậy nếu muốn im hơi lặng tiếng đi xuyên qua tuyến phong tỏa của đài khói lửa mà quân Hán và quân Tề đã dày công xây dựng, tuyệt đối là mộng tưởng hảo huyền.

Chia quân ra phá vòng vây cũng không thể nào, năm trăm người của Ngu Tử Kỳ chẳng phải cũng bị phát hiện như thường sao?

Trương Lương nói:

- Hay nói cách khác, quân chủ lực Sở của Hạng Trang...nhất định vẫn còn ở trong một số khu vực lớn như phía đông Hà Thủy, phía tây Tế Thủy, phía bắc Bộc Dương, phía nam Lịch Hạ!

Nói xong một lúc, Trương Lương lại nói:

- Đại vương, những khu vực này rộng cũng có hai ba trăm dặm, dài cũng hơn bốn năm trăm dặm, số lượng rừng núi lòng chảo không chỉ có chục triệu? Mười hôm tám ngày tìm không ra, cũng là có thể lý giải được.

- Vậy thì tiếp tục tìm!

Lưu Bang nói:

- Dù phải đào đất sâu ba thước, cũng nhất định phải tìm cho ra tên nhãi Hạng Trang!

Trương Lương nói:

- Đại vương yên tâm, tàn quân Sở của Hạng Trang nhất định nằm trong khu vực này, hắn chạy không thoát đâu.

Trần Bình đột nhiên nghĩ ra một chuyện, lập tức nói:

- Kho vũ khí đã chế tạo ra một đồng phi mâu, Đại vương có muốn đến xem thử không?

-Ồ, phi mâu đã chế tạo xong rồi sao?

Lưu Bang lập tức lên tinh thần, nói với Trương Lương và Trần Bình :

- Đi, đi xem một chút.

Lập tức Lưu Bang dẫn theo Trương Lương và Trần Bình trực tiếp đi thẳng đến kho vũ khí, tên lệnh quan kho vũ khí không dám chậm trễ, khẩn trương dẫn Lưu Bang vào bên trong nhà kho, quả nhiên đã đánh dấu được trên trăm bó phi mâu, mỗi bó mười cây, chừng mấy ngàn cây!

Lưu Bang từ trong rút ra một cây, chỉ thấy phi mâu dài chừng một trượng, nặng khoảng mười cân, một nửa là cán gỗ, nửa còn lại là đầu mũi thương làm bằng sắt, mũi thương nhọn vừa nhỏ vừa dài lại sắc bén lạ thường, còn mang cả móc ngược lại, hình dạng khá giống với phi mâu của quân Sở ngày đó đã thấy qua, đưa tay sờ vào đầu nhọn mũi thương, Lưu Bang đột nhiên cảm thấy hứng thú, nhất quyết ra bên ngoài ném thử phi mâu một phen để xem uy lực của nó.

Lệnh quan kho vũ khí vội vã cho người dựng một dàn lá chắn trên bãi đất trống, cái gọi là lá chắn chính là miếng gỗ chữ nhật cao khoảng tám chín thước, rộng chừng hai thước, dày ước khoảng hai tấc. Có một số lá chắn trên bề mặt còn được phủ một lớp da trâu hay lá sắt, một là có thể chống nước, hai là còn có thể tăng thêm cường độ phòng ngự của lá chắn.

Lá chắn dựng xong, Lưu Bang liền cầm lấy phi mâu, lui về sau ba mươi bước.

Do lệnh quan kho vũ khí chỉnh sửa tư thế cầm phi mâu, Lưu Bang liền bắt đầu chạy lấy đà. Ngay lúc cách lá chắn còn khoảng không đến hai mươi bước chân, Lưu Bang liền đem phi mâu đang nắm trong tay, thành linh phóng thẳng về phía lá chắn đang trước. Bộ dạng Lưu Bang cao lớn thô kệch, thời còn trẻ cũng nổi tiếng gần xa là tên thanh niên trắng kiện, một thương phóng ra đúng là vô cùng chuẩn xác, cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ nghe đập một tiếng vang lên, phi mâu đã sớm xuyên thủng lá chắn, mũi thương vừa nhỏ vừa dài đã xuyên qua lá chắn cả thước!

Trương Lương, Lưu Bang và các thân binh lập tức hò reo trầm trồ khen ngợi, Lưu Bang lại đột nhiên dùng tay đỡ lấy thắt lưng bên trái, rên lên ây da ây da, dù sao thì cũng đã có tuổi rồi, vừa rồi ra sức ném một phát, làm cho cái lưng già nua bị đau mất rồi.

Trương Lương, Trần Bình hoảng hốt lập tức chạy lên trên, đỡ Lưu Bang ngồi xuống bên cạnh.

Vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi, tên canh gác Tùy Hà liền hấp ta hấp tấp chạy qua đây, thở hổn hển mà bẩm báo với Lưu Bang rằng:

- Đại vương Đại nhân Lã Trạch có thư khẩn cấp!

Lưu Bang hây dà hai tiếng, chẳng vui vẻ gì nói:

- Thư đâu?

Tùy Hà nói:

- Ba vị sứ giả đưa thư đòi trình lên tận tay của Đại vương hoặc hai vị tiên sinh Trương Lương và Trần Bình
Lưu Bang nói:

- Vậy thì dẫn sứ giả đưa thư vào đây đi.

- Vâng.

Tùy hạ nhận lệnh rồi đi.

Chỉ hai ba phút sau, Tùy Hà liền dẫn theo ba vị sứ giả đưa thư đến trước mặt Lưu Bang, ba người này đều mở hoi nhể nhại, người bắm đầy bụi, rõ ràng là đã đi suốt đêm chạy từ Ngao Thương đến Bộc Dương. Trong lòng Lưu Bang bỗng nhiên trùng xuống, sứ giả đưa thư của Lã Trạch chạy gấp như vậy, chẳng lẽ Ngao Thương bên đó đã xảy ra chuyện lớn rồi?

Bên kia Trần Bình đã sớm nhận ba bức thư bằng trúc từ tay sứ giả, sau đó hồi hộp cùng Trương Lương bắt đầu ghép lại, không mất bao lâu, mười que trúc liền đã được sắp xếp lại theo thứ tự, Trương Lương vội vàng xem hết nội dung, sắc mặt hơi biến đổi nói:

- Đại vương, trong thư Đại nhân Lã Trạch có nói, Bành Việt bị Khoái Triệt cám dỗ, rất có khả năng sẽ phản bội nước Hán!

- Cái gì?!

Lưu Bang nghe tin kinh hãi nói:

- Bành Việt muốn phản Hán ư?!

Trần Bình trầm giọng nói:

- Lương vương Bành Việt chưa chắc đã có cái gan đó, tuy nhiên Khoái Triệt cái con người này thì việc gì cũng làm được, thần lo ngại Khoái Triệt sẽ giấu Bành Việt mà lên lút ra tay với Lã Trạch, cứ như vậy, việc quân Lương phản Hán sẽ biến thành sự thật, Bành Việt có không muốn đi nữa, cũng đành phải xuất binh tạo phản.

Trương Lương nói:

- Việc này không phải chuyện đùa, Đại vương nên lập tức quay về Lương quốc!

Lưu Bang nói:

- Nhưng Bộc Dương bên này, còn tàn quân Sở của tên nhãi Hạng Trang.

Trương Lương nói:

- Việc ở Bộc dương này thì hãy giao cho thần xử lý vậy, Đại vương vẫn là quay về Lương quốc đi, Bành Việt chiến công hiển hách, uy danh rất lớn. Nếu gã gây sự, Đại nhân Lã Trạch sẽ tuyệt đối chấn áp không nổi đâu.

- Cũng tốt.

Lưu Bang nhanh chóng quyết định nói:

- Bộc Dương bên này trông cậy vào con.

Nói xong, Lưu Bang lại vội lấy lưng già đứng dậy nói với Trần Bình:

- Trần Bình, giờ chúng ta đi ngay!

Sáng ngày hôm sau, tại đại doanh quân Lương.

Bành Việt đang chậm rãi nói chuyện với tên phụ tá mới là "Ngu Dị" (Vũ Thiệp), Khoái Triệt bỗng nhiên xông thẳng vào lều.

Trông thấy Khoái Triệt, trên mặt Vũ Thiệp liền tỏ ra vẻ không tự nhiên, Bành Việt thì lại không chú ý đến, mà quay đầu nhìn về phía Khoái Triệt, hỏi rằng:

- Tiên sinh có chuyện gì sao?

Khoái Triệt chấp tay thi lễ nói:

- Vừa rồi Lã Trạch phái người chuyển lời đến, mời Đại vương đi săn bắn ở núi Bắc Mang.

- Đi săn bắn ở núi Bắc Mang sao?

Bành Việt chau mày nói:

- Bây giờ cũng không phải là mùa đi săn, Lã Trạch muốn làm gì đây?

Đối với tên phụ tá Khoái Triệt này, Bành Việt không mấy may có chút đề phòng, đây cũng không phải là do lơ là, mà là do người thời đó rất có nghĩa khí, những chuyện như môn khách phản bội gia chủ, mặc tướng phản bội chủ công cũng không phải là không có, nhưng hiếm khi gặp. Bởi vì nếu ai mà làm như vậy, lập tức sẽ bị cả thiên hạ phỉ báng chê cười.

Cho nên, Bành Việt hoàn toàn không cần thiết phải đề phòng Khoái Triệt.

Trên thực tế, Khoái Triệt thật sự hoàn toàn không có ý hãm hại Bành Việt, ông ta chỉ muốn giúp đỡ Bành Việt bằng cách của mình thôi.

- Tại hạ cũng không biết.

Khoái Triệt lắc lắc đầu nói:

- Chắc là muốn giải thích một chút về chuyện tối hôm qua rồi.

- Không đi.

Bành Việt tức giận nói:

- Tiên sinh giờ hãy trả lời người của Lã Trạch, cứ nói quả nhân trong người không khỏe, không đi...

- Tại hạ cho rằng, Đại vương vẫn là nên đi...

Khoái Triệt nói:

- Đại vương cũng không có làm gì sai trái, sao phải trốn tránh Lã Trạch chứ?

Bành Việt ngẫm nghĩ một hồi, lại nói với Vũ Thiệp:

- Tiên sinh cho rằng, quả nhân có nên đi không?

Vũ Thiệp thấy Khoái Triệt từ đầu đến cuối cũng không vạch trần mình trước mặt Bành Việt, lúc này đã sớm bình tĩnh trở lại, lập tức cung kính đáp:

- Tại hạ cho rằng, tiên sinh Khoái Triệt nói có lý, Đại vương nên đi...

- Được, vậy quả nhân sẽ đi gặp mặt Lã Trạch.

Bành Việt đứng thẳng người dậy, lại quay đầu hét lớn ra ngoài lều:

- Bành Minh, chọn ba trăm tinh kỳ, theo quả nhân đến núi Bắc Mang săn bắn!

Bên ngoài mười dặm, tại đại doanh quân Hán.

Lã Thích Chi vội vội vàng vàng chạy vào lều lớn của trung quân, bẩm báo với Lã Trạch nói:

- Đại ca, vừa nãy cổng trại của đại doanh quân Lương mở ra, Lương Vương Bành Việt dẫn theo hai ba trăm tinh kỳ hướng lên núi Bắc Mang để săn bắn.

- Gì cơ?

Lã Trạch nhíu mày nói:

- Bành Việt lên núi Bắc Mang săn thú vào lúc này sao?

Việc này quả có chút nằm ngoài dự tính của Lã Trạch, Khoái Triệt nếu thật sự muốn cổ động Bành Việt nổi dậy phản Hán, vào lúc này Bành Việt nhất quyết sẽ không thể rời khỏi đại doanh, không lẽ trong chuyện này có ẩn khuất gì chăng? Hay đây lại là âm mưu của Khoái Triệt? Lã Trạch thì cẩn thận, nhưng nhiều khi lại quá ư cẩn thận, liền trở nên đa nghi, bất kể là tình huống nào cũng phải cân nhắc thấu đáo cho bằng được.

Lã Thích Chi không cho là vậy, nói:

- Đại ca suy nghĩ nhiều quá đấy thôi, cũng có thể Bành Việt muốn đi dạo cho khoan khoái cũng nên?

Lã Trạch suy nghĩ nhiều mấy cũng không có lời giải đáp, chỉ đành tạm thời bỏ qua, lại dặn dò Lã Thích Chi nói:

- Vậy thì, mặc kệ Bành Việt, người vẫn tiếp tục giám sát chặt chẽ mọi hành động của đại doanh quân Lương!

- Vâng

Lã Thích Chi nhận lệnh rồi đi.

Núi Bắc Mang cách Ngao Thương không đến năm mươi dặm, phi ngựa nhanh hai canh giờ là đến nơi rồi.

Tuy nhiên đến được phía sau núi Bắc Mang, Bành Việt lại không phát hiện người ngựa của Lã Trạch, liền hỏi ngay Khoái Triệt nói:

- Tiên sinh, chẳng phải người nói Lã Trạch đợi ta ở chân núi Bắc Mang sao, tại sao lại không thấy bóng dáng ông ta?

Khoái Triệt buông lỏng tay, gượng cười nói:

- Người đưa tin của Lã Trạch đúng là nói như vậy, cũng có thể bọn họ chờ không được, đã vào núi rồi.

Vừa hay có một tiểu phu khệnh khạng đi từ trong núi ra, Khoái Triệt lập tức đánh ngựa phi lên trước, lớn tiếng nói:

- Vị lão bá này, có từng nhìn thấy một đội người ngựa trong núi không?

- Có có có...

Tiểu phu liên tục gật đầu, lại xoay người chỉ vào trong thung lũng nói:

- Chính là ở trong đó, cả mấy trăm người lận.

- Cái tên nhóc Lã Trạch này, đúng thật là không biết phép tắc.

Bành Việt giận dữ nói:

- Nếu như đã hẹn với quả nhân, vậy thì gã ta nên đợi quả nhân đến rồi cùng vào núi chứ, hừ!

Khoái Triệt lắc đầu nói:

- Đại vương cũng không nên chấp nhặt với loại người này làm gì, hãy cứ vào núi đi.

Bành Việt gật gù đầu, lập tức thúc ngựa chạy vào trong thung lũng, thân binh Giáo Úy Bành Minh quát lớn một tiếng, ba trăm tinh kỳ liền đi theo Bành Việt như hình với bóng, sát khí đằng đằng xông thẳng vào thung lũng.

Trong núi Bắc Mang

Tám trăm môn khách của Điền Hoàn đã lẳng lặng mai phục trong cây cối rậm rạp ở hai bên hẻm núi.

Bỗng chốc, một tên môn khách đã chạy như bay từ phía trước quay về, lớn tiếng bẩm báo rằng:

- Chủ công, đến rồi!

Điền Hoàn đột nhiên đứng dậy, lại quay đầu về sau nói với một tên môn khách có thân hình cao to rằng:

- Phát tín hiệu, chuẩn bị hành động!

Gã môn khách thân hình cao to gập đầu, lập tức cầm lấy cây cung lớn, bắn vào không khí một mũi tên có kèn báo hiệu, tiếng kêu chói tai của mũi tên thoảng chốc vang dội cả bầu trời, tám trăm môn khách đang mai phục trong rừng rậm ở hai bên khe núi, lập tức chen nhau đứng dậy, trước tiên dùng miếng vải đen che mặt lại, sau đó lần lượt đeo cung tên sau lưng, lại trong túi đựng tên rút ra một mũi tên, cầm ở bên chân phải.

Thời gian uống nửa chén trà cũng không tới, mấy trăm kỵ binh quân Lương đã ào vào thung lũng như thủy triều vậy.

Diễn Hoàn rút từ trong túi đựng tên ra một mũi tên làm bằng răng sói, móc vào dây cung, lại thoát cái kéo căng thiết thai cung, trong phút chốc, đầu mũi tên lạnh căm đã nhắm thẳng về phía một con ngựa đi đầu trong thung lũng, mà người cầm cương phi ngựa chính là Bành Việt

100. Chương 100: Hồn Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 100: Hồn chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đã bỏ xung chương thiếu

Trong lúc Bành Việt đang thúc ngựa chạy vội, bỗng dừng một luồng khí lạnh thấu xương dội lại từ phía trái của rừng rậm, nhờ vào bản năng có được do chinh chiến sa trường lâu năm, Bành Việt đột nhiên rút cổ xuống, một mũi tên răng sói xẹt ngang qua, gần như dán vào đỉnh đầu gã, tức thì bắn bay mất chòm lông hồng anh trên nón của gã.

Bành Việt giận tím mặt, lập tức rút kiếm, chém bay mấy mũi tên răng sói nối đuôi nhau bay đến.

Gần như là cùng một lúc, số mũi tên dày đặc như châu chấu bay ra từ hai bên rừng rậm, mấy chục tinh kỵ theo sau Bành Việt lập tức nhao nhao ngã ngựa, Bành Minh phản xạ nhanh nhẹn, đột nhiên rút kiếm đánh bay mấy mũi tên răng sói bắn về phía mình, tức thì giờ kiếm lên trời hô to:

- Thích khách, có thích khách, bảo vệ Đại vương...

Hơn trăm tên kỵ binh còn lại nháo nhào xông lên trước, bảo vệ chung quanh Bành Việt.

Những mũi tên dày đặc như châu chấu lại tiếp tục không ngừng được bắn ra từ hai bên rừng rậm, tuy nhiên hai trăm tinh binh này của Bành Việt đều đã từng trải qua cả trăm trận chiến, bất kể là kiếm pháp, hay là tài cưỡi ngựa, đều là những dũng sĩ trăm dặm chỉ tìm được một người, trên người họ lại mặc áo giáp dày cộm, mang theo tấm khiên chắn hình tròn, hơn trăm kỵ binh thay nhau múa may trường kiếm và khiên chắn, liều chết ngăn lại cơn mưa tên dày đặc như châu chấu.

Bành Minh biết rằng, cứ tiếp tục thế này chắc chắn là không ổn, liền lớn tiếng nói:

- Bảo vệ đại vương, xông ra đi!

Ra lệnh một tiếng, hơn trăm kỵ binh còn lại lần lượt quay đầu ngựa, che chở cho Bành Việt xông ra khỏi thung lũng. Ngay lúc quân Lương quay đầu phá vòng vây, thích khách hai bên rừng rậm liền lẳng lẳng đi ra như là thủy triều, những thích khách này đều mặc áo đen, đầu đội nón đen, trên mặt cũng che khăn màu đen, tên nào cũng múa may trường kiếm sắc lạnh, tiến đến chặn giết tinh kỵ của quân Lương.

Bành Việt cũng giật mình kinh sợ, xem tình hình này, số thích khách mai phục trong rừng rậm chỉ ít cũng phải trên ngàn người!

Bành Việt cũng không muốn khoe tài, lập tức giết ra ngoài thung lũng với sự yểm hộ của hơn trăm tên tinh kỵ, chạy thẳng ra khỏi núi.

Khó khăn lắm mới lao ra khỏi thung lũng, vừa ra đã gặp ngay Khoái Triệt và Vũ Thiệp, do thể lực không đủ nên rút lại phía sau, Bành Việt không khỏi tức giận, hướng về phía Khoái Triệt mà hét lớn:

- Khoái Triệt, ngươi muốn đẩy quả nhân vào chỗ chết hả?!

Khoái Triệt kinh hãi nói:

- Đại vương sao lại nói vậy?

Bành Minh ra cũng tức giận nói:

- Trong thung lũng có thích khách, vừa rồi Đại vương suýt nữa là mất mạng!

- Hả?!

Khoái Triệt nghẹn ngào nói:

- Đây là thích khách từ đâu đến? Lã Trạch đại nhân đâu?

- Ngươi còn không biết gương mặt sao mà còn hỏi, đây rõ ràng là quỷ kế của tên Lã Trạch! Hừ, đi về rồi lại tính sổ với người!

Bành Việt tức giận trừng mắt nhìn Khoái Triệt một cái, liền đánh ngựa đi.

Bành Minh dẫn hơn trăm kỵ binh cũng âm thầm rời đi.

Khóe miệng Khoái Triệt lại lóe lên một nụ cười gian xảo, không nhanh không chậm mà đánh ngựa đuổi theo sau.

P phía sau Khoái Triệt là Vũ Thiệp lại có chút ngần ngại, Bành Việt không ngờ lại bị hành thích ở núi Bắc Đặng?! Nhìn vẻ giận dữ của Bành Việt, việc này dường như còn là do Lã Trạch làm, nếu quả thật là vậy, thế thì quân Hán và quân Lương không thể không đánh nhau rồi? Nghĩ đến đây, Vũ Thiệp không khỏi vui mừng đến mặt đỏ cả lên, thật không nghĩ tới mà, không nghĩ tới sự việc lại thay đổi đến nhường này?

.....

Tại đại doanh quân Hán

Lã Thích Chi lại lần nữa vào lều, bẩm báo với Lã Trạch:

- Đại ca, Bành Việt quay về rồi.

Lã Trạch ngạc nhiên nói:

- Giờ mới ban chiều, Bành Việt đã trở về rồi sao?

Thời gian ngắn như vậy, e rằng chỉ đủ để chạy đi chạy lại thôi.

Thích Chi gật đầu lại nói:

- Bộ dạng của Bành Việt còn có vẻ hoảng loạn, chòm lông hồng anh trên đầu cũng biến mất, hai ba trăm tinh kỵ đi cùng đó hình như đã chết đi không ít, số còn lại hầu như trên người đều bị thương, không ít số ngựa đang cưỡi, trên mông còn cắm cả mũi tên bằng răng sói, quân Lương rất có thể đã bị phục kích trong núi Bắc Đặng.

- Bị phục kích ư?!

Lã Trạch nghe vậy kinh hãi:

- Không hay!

Lã Thích Chi nói:

- Sao vậy, đại ca?

- Quỷ kế, đây khẳng định là quỷ kế của Khoái Triệt!

Lã Trạch bỗng nhiên giậm chân nói:

- Mau, hiệu lệnh toàn quân, tăng cường đề phòng, Bành Việt rất có khả năng dẫn toàn đại quân đến đây gây sự!

- Không phải chứ?

Lã Thích Chi không cho là vậy liền nói:

- Bành Việt gã ta dám sao?!

Vừa dứt lời, ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng kèn hiệu kéo dài, đó là kèn hiệu cảnh báo!

Lập tức có tên tiểu lại dưới trướng hốt hoảng chạy vào, hấp tấp nói:

- Đại nhân, không không không không xong rồi. Lương vương Bành Việt dẫn toàn đại quân Lương quốc, tiến thẳng đến đây chiếm lấy doanh trại rồi.

- Mau, mau mặc áo giáp cho ta!

Lã Trạch giậm chân khẩn trương.

Lã Thích Chi lấy lại bình tĩnh sau cơn khiếp sợ, giọng run run nói:

- Đại ca, quân Lương tinh nhuệ, Bành Việt dũng mãnh, quân ta quả quyết không phải là đối thủ của gã, hay là khẩn trương rút về Hồ Lao quan đi?

Lã Thích Chi đúng là đồ bỏ đi, vừa nãy còn nói Bành Việt không dám làm khó làm dễ, nhưng vừa chớp mắt đã lập tức biến thành tên hèn nhất.

- Người biết cái đình gì.

Lã Trạch mắng chửi:

- Bây giờ lui quân, vậy thì chấm hết rồi!

Nói xong, Lã Trạch lại quay đầu quát tháo ra lệnh cho tên tiểu lại dưới trướng nói:

- Lập tức hiệu lệnh toàn quân, mỗi quân mỗi trại đề phòng nghiêm ngặt, không có kim lệnh tiền của bản đại nhân, ai cũng không được tự ý rút quân, kẻ nào trái lệnh giết không tha!

Trong thành Ngao Thương, Trần Hi đang than ngán thở dài ở trong hành dinh Thượng Tướng quân của ông ta.

Thật lòng mà nói, Trần Hi vốn không muốn cùng chung sống chết với cái thành Ngao Thương này, một chút cũng không muốn.

Nhưng vấn đề là, hiện giờ Trần Hi có muốn không cùng sống chết với thành Ngao Thương cũng không được rồi, cửa thành đã đóng, gã ra không lọt!

Ngao Thương bị bao vây đã gần một tháng rồi, quân Hán và quân Lương ở ngoài thành, tuy rằng không phát động tấn công, nhưng cũng không có chút ý nào là sẽ rút lui, hiển nhiên, bất kể là quân Hán, hay là quân Lương, đều không có dự định thả cho Trần Hi phá vòng vây. Hiện giờ Trần Hi chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là tử thủ, hoặc là đầu hàng. Ngoài ra, không còn sự lựa chọn thứ ba.

Tử thủ chắc chắn chỉ có con đường chết, nhưng nếu đầu hàng, thì lại phải đầu hàng ai đây?

Không nghi ngờ gì đầu hàng quân Hán là lựa chọn tốt nhất, nhưng Trần Hi lại lo ngại, Lưu Bang có thể nào sẽ trở mặt không nhìn người không?

Còn về phần Bành Việt, gã chỉ cần sử dụng đầu óc nghĩ đơn giản thôi, hôm nay hàng Bành Việt, mai này sớm muộn cũng chết dưới tay của Lưu Bang!

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Hi phát hiện, gã căn bản là đã không còn đường nào để đi rồi. Đang lúc than ngắn thở dài thì, môn khách Hầu Tệ đột nhiên vui mừng vội vàng vàng chạy vào đây, không kịp hành lễ đã nói:

- Thượng Tướng quân, quân Hán và quân Lương đánh nhau rồi, đánh nhau rồi!

- Người nói cái gì?!

Trần Hi bỗng nhiên đứng dậy, khó có thể tin được nói:

- Quân Hán và quân Lương đánh nhau rồi sao?!

- Đúng, đánh nhau rồi!

Hầu Tệ gật đầu thật mạnh, vui mừng nói:

- Cả hai đội quân đang hỗn chiến dưới chân núi Ngao Sơn!

- Đi, đi xem xem!

Trần Hi xoay người bước đi, đây đúng thật là trời cao không tuyệt đường sống của con người, mắt thấy mình sắp phải đi vào con đường chết rồi, chưa từng nghĩ, bước ngoặt xoay chuyển tình thế đã đến một cách không ngờ tới.

Trần Hi kích động chạy thẳng lên đầu thành, đứng trên thành lầu chống địch nhìn xuống chân núi Ngao Sơn, quả nhiên trông thấy đại quân của Lương quốc đang tấn công kịch liệt vào đại doanh quân Hán. Gã Bành Việt này cũng không biết là đã chạm phải sợi dây thần kinh nào, không ngờ lại dốc hết tất cả mấy chục ngàn đại quân, cách công kích đại doanh quân Hán cũng không như thường lệ, không ngờ ba đoàn quân hợp thành một, tấn công cùng một lúc, vậy thì cũng quá ư là kịch liệt?

- Tên Bành Việt này vừa bị mất cha, hay là Lã Trạch đã cướp vợ của gã rồi?

Môn khách Trương Xuân lú lười nói:

- Tại hạ cảm thấy, quân Lương sao lại giống như đang liều mình với quân Hán vậy?

Hầu Tệ hùng hổ bắt nhịp, nói với Trần Hi:

- Thượng Tướng quân, thời cơ phá vòng vây đã đến rồi!

Trần Hi gật đầu thật mạnh, nhìn quanh các thân binh phía sau, quát lớn:

- Truyền lệnh xuống dưới, các quân doanh chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi trời vừa sập tối, thì bỏ thành phá vòng vây!

Nếu đã phải phá vòng vây, nhất định cũng phải dẫn theo ba mươi ngàn trai tráng, trừ việc đó ra, bốn năm trăm người già phụ nữ lẫn trẻ nhỏ đều không có cách nào dẫn theo được, hy vọng quân Hán hay là quân Lương có thể đối xử tốt với bọn họ vậy.

.....

Bành Việt thật sự tức điên người rồi.

Lã Trạch trong mắt gã chỉ là con chuột nhắt, không ngờ lại dám hạ độc thủ với gã!

Đối với Lưu Bang, Bành Việt vừa kính nể vừa kiêng sợ, trước kia là kính nể nhiều hơn là kiêng sợ, bây giờ thì lại kiêng sợ nhiều hơn là kính nể. Nhưng đối với tên anh vợ của Lưu Bang là Lã Trạch, Bành Việt lại không e dè như thế, cho dù Lã Trạch có được vị thế như ngày hôm nay, là nhờ vào bản lĩnh thật sự của mình và cả sức ảnh hưởng của gia tộc họ Lã ở quận Tứ Thủy, nhưng Bành Việt thì không cho là vậy.

Trên thực tế, rất nhiều chư hầu đều cho rằng Lã Trạch là dựa vào Lã Tuy nên mới có được vị trí này.

Nhưng bây giờ, tên Lã Trạch dựa vào việc bám vấy mà có được chức vị này, giờ lại dám hạ độc thủ với gã, như vậy thì con mẹ nó còn được hay sao? Bành Việt nếu như biểu hiện gì cũng không có, việc này đồn ra ngoài há sẽ không bị anh hùng trong thiên hạ chê cười sao? Đến cái tuổi này rồi, sẽ không ai mà không chú trọng đến danh tiếng của mình. Bành Việt là quân vương, đương nhiên càng phải để ý đến!

Việc này cho dù Lưu Bang có trở về, Bành Việt cũng có cơ mà nói, gã và Lưu Bang là có giao tình sống chết với nhau, là anh em, không lẽ Hán Vương thật sự vì một tên anh vợ cõn con như vậy, mà giết chết Bành Việt gã sao? Cứ cho là Lưu Bang bất chấp tình nghĩa anh em ngày xưa đi, thế thì cũng phải nghĩ đến việc sau khi giết chết Bành Việt, chư hầu trong thiên hạ sẽ phản ứng thế nào chứ?

Giết một Lã Trạch, cùng việc Khởi binh phản Hán hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Quân tiên phong của đại quân Bành Việt đích thực không phải là quân Hán của Lã Trạch có thể chống đỡ nổi. Hai quân giao chiến không đến nửa canh giờ, quân Hán đã rõ ràng là không đỡ nổi, chiến hào bên ngoài đại doanh nhanh chóng bị quân Lương san bằng, chướng ngại vật cũng bị tử sĩ và khinh binh của quân Lương phá hỏng, hiện giờ, quân Lương đã bắt đầu nhắm thẳng đến hàng rào gỗ của đại doanh quân Hán mà phát động công kích.

Mặc dù quân Hán liều mình chống cự, từng đợt tên bắn ra tựa như cơn mưa trút xuống, quân Lương cũng từng mảng từng mảng ngã xuống, nhưng đây là những binh lính hổ sói hùng dũng, căn bản là không sợ sống chết, quân Lương phía trước chết đi, sĩ tốt quân Lương phía sau đạp lên xác đồng bọn gào thét tiếp tục xông lên phía trước, rất nhanh, hàng rào của đại doanh quân Hán liền bị sụp đổ.

Bành Việt trông thấy từ xa, quay đầu đặc ý nói với Phàn Khoái và Ngô Dị (Vũ Thiệp) rằng:

- Hai vị tiên sinh, nếu nói đến việc lấy tướng trị tướng, trong thiên hạ không ai vượt qua được bàn tay của Hán vương, nhưng nếu nói lấy binh trị binh, Hán vương so với Quả nhân và Tề vương vẫn còn thua xa lắm. Sức chiến đấu của quân Hán kỳ thực cũng không phải tệ, nhưng so với đội quân tinh nhuệ của Quả nhân, thì vẫn còn thua khá xa đấy.

- Đó đúng là vậy.

Vũ Thiệp chấp tay vái chào, cung kính nói:

- Quân Lương sắc bén tinh nhuệ, ai nào dám tranh giành thế thượng phong?

Khoái Triệt cũng không để lỡ thời cơ vội vàng tăng tốc nói:

- Quân Hán có thể có ngày hôm nay, đó là nhờ cả vào Đại vương và Tề vương.

Nói xong một lúc, Khoái Triệt lại nói:

- Tề Vương càng quét nước Hàn, Triệu, Đại, Yến, Tề, đến nay được phong làm Tề vương, cũng xem như là có được chức vị tương xứng. Nhưng Đại vương nhiều lần dẫn binh phạt Sở, chiến công hiển hách, Hán vương lại chỉ đem nước Lương phong thưởng cho Đại vương, đây quả là có chút không công bằng, dựa vào công lao của Đại vương, phong chức Sở vương cũng không phải quá đâu.

Bành Việt im lặng, lời này của Khoái Triệt đã gài đúng chỗ ngựa trong lòng gã.

Khoái Triệt thấy thời cơ thuận lợi, liền nhắc lại lời đề nghị:

- Hôm nay Đại vương giết chết Lã Trạch, chính là đã trở mặt với Hán vương, một là làm, hai là thôi, hay là dẫn binh công đánh Quan môn, cướp Quang Trung đi!

- Câm miệng!

Bành Việt bưng bưng biến sắc, lớn tiếng khiển trách nói:

- Hán vương là Hán vương, Lã Trạch là Lã Trạch, bày kế hãm hại Quả nhân là tên thất phu Lã Trạch, có liên quan gì đến Hán vương chứ? Quả nhân hôm nay tìm Lã Trạch báo thù, đó hoàn toàn là điều chính đáng, nếu như làm cho Hán vương tức giận, đó đã là bất nhân bất nghĩa rồi, tiên sinh còn dám nói điều sỗ bậy, đừng trách Quả nhân trở mặt không nhìn người

101. Chương 101: Một Mình Xông Vào Lương Doanh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 101: Một mình xông vào lương doanh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm khuya yên tĩnh, quận Tam Xuyên vốn đang bình yên đột nhiên trên mặt nước sông gần đó truyền đến những âm thanh mái chèo dao động xôn xao.

Chỉ chốc lát sau, đội thuyền đen sì từ giữa làn sương nước xuyên thẳng đến, chưa đợi thuyền cập bờ, vài ngàn bóng người từ trên thuyền đều nhảy xuống, lại lội qua nước leo lên bờ sông phía Nam, tức thì chiếc chiến thuyền kia liền quay đầu lại, lần thứ hai nhập vào trong làn sương mờ biến mất dạng.

Vừa đặt chân vào trong làn nước lạnh băng, Hạng Trang bắt giắc thở dài.

Trong vòng nửa tháng ngắn ngủi quân Sở đã là lần thứ tư qua sông rồi.

Bảy ngày qua, Cao Sơ mang theo năm đội tướng sĩ mạnh mẽ cuối cùng đem hơn một trăm năm mươi chiếc thuyền lớn bé toàn bộ kéo dài tới quận Hà nội lân cận huyện Hà Ung, từ lúc trước đây, các lộ quân Sở giả trang thành dân đói cũng đã đến huyện Hà Ung, quân Triệu cũng không có phái binh tới bắt quân Sở đang chạy trốn, dù sao dân đói trốn vào đất Triệu hơn mười vạn, nước Triệu không thiếu người.

Đội thuyền vừa đến, quân Sở liền bắt đầu qua sông, chưa tới nửa canh giờ, nhóm đầu tiên hơn chín người bước lên bờ sông phía Nam!

Hạng Trang vừa lên bờ, trong bóng tối liền có mười mấy bóng người nghênh đón, người dẫn đầu chính là Tiên Đẳng Doanh Tả Tư Mã Công Tôn Toại, từ lúc Vũ Thiệp qua sông phía Nam, là lúc Công Tôn Toại chọn mười mấy tên tử sĩ hộ tống xuống phía Nam, chuyến này của Công Tôn Toại có hai nhiệm vụ, thứ nhất là hiệp trợ Vũ Thiệp thực hiện kế ly gián, tiếp theo chính là truyền lại tin tức.

- Tiểu nhân tham kiến Thượng tướng quân. Công Tôn Toại bước nhanh đến, hướng về Hạng Trang chấp tay hành lễ, hơn mười tử sĩ phía sau lần lượt cùng hướng về Hạng Trang chấp tay hành lễ.

Hạng Trang hất tay, hỏi: - Tình huống thế nào?

Công Tôn Toại đáp: - Bên Vũ Thiệp tiên sinh còn chưa có tin tức truyền lại, tuy nhiên Lạc Dương bên này đã có động tĩnh.

Thở nhẹ một cái, Công Tôn Toại lại nói: - Khoảng chừng bốn canh giờ trước, có một đội năm nghìn người từ Lạc Dương xuất phát, chạy về hướng Đông, tiểu nhân theo dõi nửa đường hiện tại đội quân này đi về hướng Hồ Lao quan.

Hai mắt Hạng Trang lập tức sáng ngời, quay đầu lại hướng về Úy Liêu, nói: - Quân sư, ông thấy thế nào?

Úy Liêu chòm râu dài đen kịt, nói: - Thượng tướng quân, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt, quân phòng thủ Lạc Dương sẽ kiên quyết không vào ban đêm ra khỏi thành, bởi vậy có thể thấy được, kế ly gián của Vũ Thiệp tiên sinh đã phát huy tác dụng, quân Lương, quân Hán của Ngao Thương rất khả năng đã bùng nổ xung đột, bằng không, Lữ Trạch tuyệt đối sẽ không điều binh từ Lạc Dương để tăng thêm phòng thủ Hồ Lao quan!

Hạng Trang lại nói: - Quân sư, ông nói xem sau khi điều đi năm nghìn người, Lạc Dương còn có thể giữ lại bao nhiêu quân trấn thủ?

Úy Liêu đáp: - Lạc Dương là quận trì Tam Xuyên, hơn nữa tính cách của Lữ Trạch cũng rất cẩn trọng, lão hủ đoán chừng quân phòng thủ Lạc Dương từ trong tám nghìn đến mười nghìn đã điều đi năm nghìn người, trong thành Lạc Dương chỉ còn lại chừng ba đến năm nghìn người...Dừng lại, Úy Liêu bỗng nhiên quay đầu nhìn Hạng Trang, hạ giọng hỏi: - Thượng tướng quân, không phải là ngài muốn...

- Quân sư, tại sao lại không chứ? Dưới bầu trời đêm, trong đôi mắt Hạng Trang tỏa ra hai luồng sáng rực như lửa.

Ngao Thương, đại quân doanh tiền, tả, hậu của quân Hán lần lượt bị quân Lương công phá, tàn binh quân Hán rút lui phòng thủ trong quân, đại quân doanh bên phải, tiếp tục dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, tuy rằng trời đã tối đen, nhưng Bành Việt căn bản không có ý định thu binh quay về doanh trại, vẫn y lệnh chỉ huy đại quân Lương quốc bao vây đại quân hướng bắc của quân Hán.

Lữ Thích Chi lần này là lần thứ năm xông vào lều lớn của Lữ Trạch lo sợ không yên nói: - Đại ca, thừa dịp quân Lương binh lực chưa đủ, còn chưa bị vây kín bốn phía, chúng ta nhanh chóng xông ra đột phá vòng vây, đi Bộc Dương tìm Đại vương, chậm một chút nữa, chờ đại tướng quân Lưu Khấu, Hồ Thiếp dưới trướng Bành Việt lĩnh quân đến, thì còn muốn đột phá vòng vây cũng không còn cơ hội nữa rồi!

- Hướng Đông ư? Lữ Trạch lãnh đạm nói: - Đó là Bành Việt cố ý để trống đó.

Bành Việt là ai nào? Chính là người lợi hại đã đánh cho Hạng Vũ cũng không thể tránh được, hắn sẽ phạm phải sai lầm đơn giản như thế ư?

Lữ Thích Chi nói: - Nhưng dù sao chúng ta cũng không thể cứ tử thủ đại doanh như vậy được? Tử thủ, chính là chết, đại ca!

-Người cầm miệng lại cho ta! Lữ Trạch tức giận nói: - Đêm qua, vi huynh cũng đã phái người đi Bộc Dương đưa tin, với khả năng của hai vị tiên sinh Trương Lương, Trần Bình, không thể nào mà không biết cục diện nghiêm trọng của đất Lương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hiện giờ đại vương hẳn là đã đích thân dẫn đại quân chạy về bên này rồi, cho nên, bất luận thế nào chúng ta cũng phải kiên trì đến khi Đại vương tới nơi!

Lữ Thích Chi nói: - Nhưng Bộc Dương cách nơi đây gần bốn dặm, đại vương dẫn quân một ngày một đêm để vào trong, nói cách khác chỉ ít cũng phải mất bốn ngày đại vương mới có thể chạy tới Ngao Thương, nhưng chúng ta chỉ sợ ngay cả ngày mai cũng không thể chống đỡ qua được.

- Việc này không cần người quản, người chỉ việc để ý bảo vệ cho đội quân của mình đi! Lữ Trạch dừng lại, lại lạnh lùng nói tiếp: - Vi huynh cảnh cáo trước, nếu người không giữ được doanh trại đội quân, đến lúc đó đừng trách ta không niệm tình cảm huynh đệ! Lữ Thích Chi thấy Lữ Trạch thật sự nổi giận rồi, lập tức vâng một tiếng, khúm núm lui xuống.

Nhìn theo bóng Lữ Thích Chi đi xa, Lữ Trạch quay về hướng Bộc Dương khẽ thở dài, tâm tư gửi gắm cho đại vương, nếu như không thể đến trước vào sáng sớm ngày mai, vậy thì mấy vạn đại quân dưới trướng mình chỉ sợ thật sự khó tránh khỏi...

Trên thực tế Lưu Bang đã chạy tới Ngao Thương, tụ hợp với quân Hán trong khu rừng bên ngoài đại doanh.

Lần này Lưu Bang chỉ dẫn theo vài thân binh, một ngày đêm là vượt qua bốn dặm chạy tới Ngao Thương.

Lần này đến Ngao Thương, sở dĩ Lưu Bang không mang theo đại quân quay về, thứ nhất là không kịp, thứ hai là không giải quyết được vấn đề, chỉ ít ở giai đoạn hiện tại, Lưu Bang không muốn thông qua vũ lực để giải quyết các lộ chư hầu, lý giải căn nguyên, Lưu Bang cũng không tin Bành Việt sẽ phản bội Hán, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, việc cấp bách là phải áp dụng phương sách kiên quyết, ổn định Bành Việt!

Đưa mắt nhìn lại, quân Lương đang vây bắt tấn công mãnh liệt đại quân Hán, tình hình chiến đấu tương quan rõ rệt.

Xoa nhẹ chiếc thắt lưng già đau đến tê dại, Lưu Bang quay đầu lại nhìn Trần Bình, trầm giọng hỏi: - Trần Bình, người nghĩ hiện giờ quả nhân đi gặp Bành Việt, có thể có nguy hiểm gì không?

Trần Bình đáp: - Thần cho rằng không?

Mắt Lưu Bang lộ vẻ thâm trầm, hỏi: - Dựa vào gì mà nói vậy?

Trần Bình trầm ngâm chốc lát, đáp: - Trong lòng Lương vương có thể đã nổi lên sự nghi kỵ đối với đại vương, có thể nói rằng hắn đã có tâm tư phản bội Hán, nhưng không hẳn, thần cho rằng, Lương vương hẳn

cũng không phải là người có dã tâm, tốt nhất đại vương chỉ cần đáp ứng tấn phong hần làm Sở vương, toàn bộ vấn đề nan giải đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Lưu Bang nghe vậy gật đầu, đánh ngựa đi, thời khắc mấu chốt, không ngờ Lưu Bang này lại có quyết đoán như vậy, bằng không, hần cũng không có khả năng nắm giữ thế lực cùng với địa vị tối ngày hôm nay.

Đại doanh quân Lương, Bành Việt đang ở trong đại trường uống rượu, Vũ Thiệp, Khoái Triệt đi theo ngồi ở cuối bàn khách.

Quân thần ba người đang uống rượu, thân quân Giáo úy Bành Minh bỗng nhiên đi nhanh vào, thi lễ bẩm báo: - Đại vương, Ngụy quốc bên trong thành Ngao Thương đã phản quân bỏ thành chạy trốn rồi!

- Hả?!

Bành Việt nghe vậy kinh hãi, chỉ lo mãi đánh Lữ Trạch báo thù, lại quên mất Ngao Thương.

Lấy lại bình tĩnh, Bành Việt vội hỏi thăm: - Ngô ở bên trong thành mà, còn hơn mười vạn trẻ con thì sao?

- Phản quân cũng không có tiêu hủy Ngô, cũng không nghe nói mang đi cùng. Dừng lại, rồi nói tiếp: - Tuy nhiên, có người nói ngô ở trong thành còn lại cũng không nhiều lắm.

- Còn nhiều hay ít. Bành Việt nói: - Mau phái binh đi xem xét nhanh.

-Vâng. Bành Minh dạ ran, lập tức ra ngoài sắp xếp quân tốt đi đến Ngao Thành.

Bành Việt thở dài, đang định quay ngồi trở lại bữa tiệc tiếp tục uống rượu thì rèm trường lần thứ hai được người ta vén lên.

Bành Việt quay đầu lại nhìn lên, thấy Lưu Bang dưới sự bảo vệ của Trần Bình đi nhanh đến, thấy Lưu Bang, Bành Việt giật mình, thất thanh hỏi: - Đại vương?! Sao người lại tới đây?

Khoái Triệt, Vũ Thiệp đang ngồi ở cuối bàn khách cũng giật mình, vội đứng dậy hành lễ.

Lưu Bang cũng không để ý tới Khoái Triệt, Vũ Thiệp, mà trực tiếp nói với Bành Việt: - Lương vương, có đúng là ngươi muốn lấy đầu của quả nhân không? Nếu đúng, quả nhân ở đây, ngươi cứ lấy đi.

Lúc này Bành Việt đã quỳ sát đất, lo sợ nói: - Đại vương, sao người lại nói vậy chứ?

Lưu Bang nói: - Nếu Lương vương không phải muốn lấy đầu quả nhân, vậy sao lại phái binh tấn công quân đội của quả nhân?

- Đại vương, đây đều là Lữ Trạch ép thần. Bành Việt vội nói: - Nếu không phải tên thất phu Lữ Trạch bố trí ám sát tiểu vương, tiểu vương sao lại ra hạ sách này chứ?

Lưu Bang nói: - Nếu là như thế, hiện giờ quả nhân đã nhanh chóng quay về rồi, việc này cứ giao cho quả nhân xử lý được không?

Bành Việt vội nói: - Nếu đại vương đã quay về, việc này đương nhiên sẽ do đại vương quyết định.

Dứt lời, Bành Việt quay đầu lại quát lên: - Người đâu, lập tức hiệu lệnh toàn quân, bãi binh quay về doanh!

Chốc lát bên ngoài trường liên vang lên tiếng kèn kéo dài không thôi.

Tướng sĩ quân Lương còn đang mãnh liệt tấn công quân Hán lập tức quay đầu rút lui, chỉ chốc lát sau, mấy vạn đại quân đang bao vây quân Hán tức thì rút lui sạch bóng, thậm chí ngay cả thi thể quân Lương chết trận cũng được mang đi, khắp nơi trên mặt đất chỉ còn lại thi thể quân Hán, cùng với đao thuấn kiếm kích bị vứt bỏ khắp nơi.

Trong đại trường quân Lương, Bành Việt đã cho lui Khoái Triệt, Vũ Thiệp. Lưu Bang cũng đã cho lui Trần Bình.

Lưu Bang cùng Bành Việt trong đại tướng nói chuyện hồi lâu, ai cũng không biết bọn họ nói gì, tuy nhiên khi cuối cùng Lưu Bang đứng dậy rời đi là lúc trên mặt hai người còn lộ rõ dấu vết nước mắt, hình như đều cùng vừa khóc xong, thậm chí tâm trạng của Bành Việt còn có chút ngẩn ngơ, cuối cùng còn bịn rịn tiễn Lưu Bang ra khỏi doanh trại quân Lương.

Tiền Lưu Bang xong, Bành Việt vừa quay về đại tướng, Khoái Triệt liền đuổi theo, gấp gáp nói: - Đại vương, Lưu Bang đều đã tự dâng tới cửa, cơ hội như vậy quyết không thể bỏ qua, xin hãy khẩn cấp dẫn binh, chém giết Lưu Bang! Chỉ cần Lưu Bang chết, Quan Trung nhất định đại loạn, đại vương cũng có cơ hội ngồi trên thiên hạ!

- Đủ rồi. Bành Việt chau mày nói: - Lời nói rầm thối này, quả nhân không muốn nghe!

Dừng lại, Bành Việt lại bùi ngùi nói: - Tấm lòng của Hán vương, người có thể tưởng tượng được không? Vừa rồi, Hán vương rõ ràng đã nói, hắn tuyệt đối sẽ không học Hạng Vũ xưng bá vương, lại càng không học Doanh Chính ngoảnh mặt về nam mà xưng đế, hắn còn đáp ứng, sau khi thiên hạ ổn định bền vững sẽ phong quả nhân làm Sở vương, chín quận cố Sở, ngoại trừ Đông Hải, quận Tiết, bảy quận còn lại cũng sẽ giao hết cho quả nhân!

- Đại vương, Lưu Bang nói người cũng tin sao?! Khoái Triệt gấp đến độ giậm cả chân, nói: - Hơn nữa, chỉ là bảy quận thôi ư? Nếu đại vương nghe tại hạ nói, giết chết Lưu Bang, thì toàn bộ thiên hạ đều nằm trong túi Đại vương

102. Chương 102: Công Hãm Lạc Dương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 102: Công hãm Lạc Dương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đủ rồi. Bành Việt mắt húng nói: - Còn nói như vậy, quả nhân không muốn nghe nữa.

Khoái Triệt nôn nóng, giậm chân nói to lên: - Đại vương, tận dụng thời cơ, không thì sẽ mất đó.

- Câm miệng! Bành Việt lãnh đạm nói: - Tiên sinh là muốn quả nhân lâm vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa hay sao?

Dứt lời, Bành Việt không để ý tới Khoái Triệt nữa, xoay người trực tiếp ra khỏi trướng, Khoái Triệt nhìn theo bóng dáng của Bành Việt biến mất, mất một lát vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, tận cho đến khi Bành Việt đi vào lều lớn, Khoái Triệt mới thở dài thật sâu.

Cách đó không xa, Điền Hoàn lạng lẽ đi tới, hỏi nhỏ: - Tiên sinh, làm sao?

Khoái Triệt lại thở dài, nói khẽ: - Điền tướng quan, cái chết của ta tới rồi...

Giờ khắc này, Khoái Triệt cũng không làm gì được, Lưu Bang thật đúng là lợi hại, một người một ngựa dám xông vào đại doanh quân Lương, hơn nữa mới nói dăm ba câu đã làm Bành Việt động lòng, khiến cho Bành Việt nhớ lại tình nghĩa huynh đệ của hai người lúc trước, Lưu Bang có thể có ngôi vị ngày hôm nay, cũng thật sự là không chỉ có danh không thôi.

Khó khăn không còn, Lưu Bang thật sự là thiên mệnh sở quy?!

Canh ba giờ dần, chính là lúc trời tối nhất trước khi bình minh.

Trong bóng tối, Hạng Trang dẫn theo hơn hai nghìn tướng sĩ của Hãm Trận oanh, Nộ Phong Doanh, Tiên Đăng Doanh lần lượt lạng lẽ tiến tới bên ngoài cửa bắc Lạc Dương, còn lại Hoàn Sở, Tiêu Khai, Quý Bồ lĩnh hơn nghìn tướng sĩ chia ra bí mật tới cửa đông, tây, nam Lạc Dương, một trận chiến này, Hạng Trang

muốn tiêu diệt toàn bộ quân thủ thành, tuyệt đối không để một binh sĩ, một bách tính trong thành Lạc Dương chạy thoát.

Có thể làm được điều này, sẽ trực tiếp xác định quân Sở có thể thuận lợi cầm giữ được Hàm Cốc Quan!

Bỗng nhiên giữa lúc đó, Hạng Trang tay phải giơ lên, thấp giọng quát: - Nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ, ăn cơm!

Mệnh lệnh thông suốt xuống phía dưới, hơn hai nghìn năm trăm tướng sĩ Hãm Trận Doanh, Nộ Phong Doanh, Tiên Đăng Doanh đều ngồi xuống đất, vừa nghỉ ngơi hồi phục, vừa ăn cơm để bổ sung thể lực.

Công Tôn Toại vội vàng ăn hai miếng thịt xông khói, rồi lặng lẽ đi tới trước mặt Hạng Trang.

Hạng Trang vỗ vỗ vai Công Tôn Toại, trầm giọng hỏi: - Nhớ kỹ hết chưa?

- Thượng tướng quân yên tâm, đều nhớ kỹ rồi! Công Tôn Toại thấp giọng đồng ý, từ lúc phân công nhiệm vụ tác chiến trước khi xuất phát, Ủy Liêu cũng đã nói rõ ràng tỉ mỉ phương hướng của bắc thành Lạc Dương bố trí cửa sông, lần này đến đây đánh Lạc Dương, quân Sở đương nhiên sẽ không lựa chọn cường công, cho nên bố trí đột phá cổng thành Lạc Dương bằng cửa sông.

Đã là thành mạnh áp lớn, thì tất nhiên sẽ phải có bố trí hệ thống cửa sông ngòi đầy đủ.

Cũng giống như Lâm Truy vậy, thành thị dù sao ít nhất cũng có hệ thống đường cửa sông cực kỳ phức tạp, hầu hết các thành thị đều đều chỉ lắp đặt một tầng lớp hàng rào sắt ở cửa sông ra vào, Lạc Dương là một trong những thành mạnh áp lớn ở vùng Trung Nguyên, các đường nước đều lắp đặt ba lớp hàng rào sắt, chỉ có cửa Bắc là bố trí đường nước có một lớp lưới sắt.

Trong bóng tối, Công Tôn Toại nhẹ nhàng vỗ tay, hơn năm mươi tử sĩ đội Tiên Đăng đều đứng lên, miệng ngậm khâu đao (khoen sắt ở cán đao để cầm cho chắc) đi theo Công Tôn Toại hướng về sông đào bảo vệ thành phía trước.

Trên đầu tường, sáu đội trạm gác đang gác đêm.

Vài cây đuốc canh thông được cầm ở trên lỗ châu mai, tỏa ra ánh sáng yếu ớt xung quanh vài chục bước.

Từ Lã Đài mang theo năm nghìn quân trấn thủ rời khỏi thành Lạc Dương, thì thành Lạc Dương rõ ràng là tăng mạnh tuần tra vào ban đêm, không chỉ có các trạm canh gác ở trên các thành tiểu vọng lâu được gia tăng gấp đôi, trên lầu cổng thành đã gia tăng mười mấy đội tuần tra đi vòng ban đêm, khoảng cách đi tuần tra của các tiểu đội cũng được rút ngắn.

Hai mươi danh thủ tuần tốt cầm trường kích vừa đi qua, ngoài thành bỗng nhiên vọng đến một tiếng vang nhỏ.

- Âm thanh gì vậy? Một gã gác tốt thoáng chốc cảnh giác, hỏi năm người còn lại: - Các người có nghe thấy gì không?

Năm người còn lại lần lượt lắc đầu, trong đó có người nhíu mày khiển trách: - Cầu Thặng, người con mẹ nó đừng có nghi thần nghi quỷ được không? Làm cho lão “Khải hàng mao thủy ấn” tử cũng sợ hết cả hồn.

Tên gác tốt là Cầu Thặng cúi gầm xuống, không dám nói tiếp nữa.

Ngoài thành Lạc Dương, cuối cùng một gã tử sĩ Tiên Đăng có chút sơ ý, kết quả bị cọc gỗ nhọn được ngầm bố trí trong sông đào bảo vệ thành đâm xuyên qua bàn chân, đau đớn quá, tử sĩ Tiên Đăng này không chịu đựng được liền ngã xuống nước, tức thì phát ra âm thanh rất rõ ràng, Công Tôn Toại và tử sĩ Tiên Đăng đi đầu nhanh chóng ngụp xuống nín thở trong nước.

Thời gian đủ để đầy nửa ấm trà, Công Tôn Toại lại một lần nữa trôi lên mặt nước.

Đáng vui mừng chính là, trạm gác tốt trên đầu tường cũng không bị âm thanh vừa rồi làm kinh động.

Lập tức Công Tôn Toại khê lội nước, tiến lên vỗ nhẹ vào sau ót của các tử sĩ, sau đó mang theo năm mươi tử sĩ từ cửa sông lặng lẽ bơi đi qua.

Trong làn nước lạnh băng, Công Tôn Toại rất nhanh thì từ “Khải hàng mao thủy ấn” tới hàng rào sắt gỉ sét loang lổ.

Công Tôn Toại trước tiên lấy tay vạch ra, hàng rào sắt đúng là không chút sứt mẻ, lập tức Công Tôn Toại lấy khâu đao từ trên miệng xuống, thăm dò cố gắng cạy hai chân song sắt ở giữa, một đường sắt liền đứt ra rơi xuống, dù sao cũng là hàng rào được đúc bằng kim loại, hơn nữa quanh năm suốt tháng ngâm trong nước, mặt ngoài đã bị gỉ hao mòn nghiêm trọng, sức chống đỡ đương nhiên cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Đêm thăm thẳm, nước sông cuộn cuộn, trạm gác tốt đầu thành Lạc Dương tuần tra đi lại cũng không phát hiện được gì, năm mươi tử sĩ quân Sở đã từ cửa sông lặng lẽ tiến vào bên trong thành.

Một đội tuần tra gồm mười bốn người cầm đuốc, xếp một hàng dài từ dọc sông ngồi chậm rãi đi qua.

Không hề có dấu hiệu, hơn mười bóng đen từ mép sông nước mà đuốc không chiếu tới bỗng nhiên thoát ra, không đợi mười bốn lính tuần tra kịp phản ứng, hơn mười cánh tay to lớn như thép đã bịt kín miệng họ, tức thì những khâu đao sắc bén đã xẹt qua cổ bọn họ, máu phụt ra, mười bốn lính tuần tra liền mềm oặt ngã xuống đất.

Trong chốc lát, mười bốn tử sĩ quân Sở đã thay chiến bào của quân Hán, sau đó cầm đuốc, cầm trường kích lên, nghênh ngang đi qua đường cái, bắt đầu đi về hướng đầu tướng cửa Bắc, còn lại ba mươi mấy tử sĩ lại ẩn nấu yểm hộ, lặng lẽ đánh về phía đội quân Hán bên sườn cửa thành Bắc.

Trên đầu tường cửa thành Bắc, trạm gác tốt Cầu Thặng đang đi tiểu tiện ở tường chắn mái đối diện, vừa ngẩng đầu lên lại thấy một đội tuần tra đang theo đường cái đi về phía lầu cổng thành, không khỏi áp úng hỏi: - Ý, các người thế nào đã quay lại rồi? Còn chưa dứt lời, Cầu Thặng bỗng phát hiện đội lính tuần tra này rõ ràng đều lạ mặt, trong lòng lập tức căng thẳng, quát to: - Đứng lại, các người từ đâu đến?

Tiếng nói vừa dứt, đội tuần tra vẫn đi thẳng ở đằng trước đã giơ kích lên đâm vào Cầu Thặng.

- Dịch tập kích, dịch tập kích! Cầu Thặng theo bản năng co rụt cổ lại, tránh thoát khỏi một kích, tức thì xoay người tru lên như sói.

Năm tên gác tốt còn lại đều rút kiếm, đang định quát hỏi Cầu Thặng kẻ địch ở nơi nào, thì một đội lính tuần tra đã đằng đằng sát khí xông lên đầu thành, năm tên trạm canh gác tốt còn chưa kịp lưu ý, chỉ trong chớp mắt, đội tuần tra kia liền vọt tới gần, hơn mười cây trường kích hầu như cùng lúc đâm tới, năm tên trạm gác tốt thoáng chốc đã phụt máu mà chết.

- Người đâu, mau tới....Cầu Thặng gào lên thê lương, theo tường thành bỏ chạy.

Vài tên tử sĩ định đuổi theo, lại bị Công Tôn Toại ngăn lại: - Mặc kệ hắn, phát tín hiệu đi, tiếp ứng đại quân vào thành!

Sau một khắc, Công Tôn Toại đã dỡ cung sắt trên vai xuống, lại đem một mũi tên nanh sói nặng cài trên dây cung, sớm có tử sĩ xé chiến bào xuống khóa chặt ở trên mũi tên, lại dùng cây đuốc châm dẫn, Công Tôn Toại lập tức giương cung thiết lên co, quay ra ngoài thành bắn một mũi tên, trong chốc lát, hỏa tiễn đã đốt “khải hàng mao thủy ấn” dưới bầu trời đêm liền vẽ lên một đường rõ ràng.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài cửa Bắc liền vang lên những âm thanh hò hét như thủy triều, cửa thành đóng chặt đã mở, cầu treo treo cao cũng chậm rãi được hạ xuống.

Ngao Thương, Điền Hoàn mang theo tám trăm Bộ Khúc suốt đêm rời khỏi đại doanh quân Lương, rồi lại không biết nên chạy đi đâu.

Lưu Bang đột nhiên xuất hiện, khiến cho Khoái Triệt, Điền Hoàn cố gắng khơi mào tranh chấp giữa Hán Lương toàn bộ lại như nước chảy về biển đông, Lưu Bang thật đúng là can đảm, dám đơn độc cưỡi ngựa xông vào Lương doanh, Bành Việt cũng thật sự là ngu ngốc, lại bỏ qua một cơ hội tốt như thế, tuy nhiên hiện giờ, những thứ này đã không còn nghĩa lý gì nữa.

Hiện giờ, Điền Hoàn chỉ có thể lần thứ hai lưu vong, nếu như ở lại Lương doanh, vậy thì đợi sau khi Lưu Bang, Bành Việt điều tra ra được sự thật việc “Khải hàng mao thủy ấn” Bắc Mang sơn, hắn còn có đường sống sao?

Thế nhưng, thiên hạ to lớn, có còn chỗ cho Điền Hoành hấn dung thân không?

Thiên hạ chư hầu, với Hàn Tín, Lưu Bang, Bành Việt thế lực lớn nhất, nhưng Điền Hoành hấn lại đắc tội hầu hết với ba chư hầu đó rồi, hiện giờ nếu muốn giữ mạng sống, chính là chỉ có thể trốn lên đảo biệt lập ở hải ngoại, thế nhưng, cứ như vậy rời khỏi vùng gấm vóc Trung Nguyên, cứ như vậy mà buông tay mộng tưởng khôi phục đại Tề, Điền Hoành làm sao mà cam lòng chứ, hấn thật sự không cam lòng mà.

Điền Hoành đứng ở đầu đường mật mờ xung quanh, thật sự là không biết nên đi về đâu?

Tám trăm Bộ Khúc thật ra lại rất bình tĩnh như thường, bọn họ đều là môn khách Điền thị, cổ nhân lấy chữ Nghĩa đi đầu, chỉ cần Điền Hoành một ngày chưa chết, huyết mạch Điền thị một ngày còn chưa tuyệt, bọn họ tuyệt đối không ruồng bỏ Điền thị.

Điền Hoành đang không biết nên đi về đâu, phía sau bỗng nhiên vọng đến tiếng vó ngựa.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai kỵ binh đang từ trong tia nắng ban mai mỏng manh chạy đến, người đi trước là Khoái Triệt.

- Điền tướng quân xin chậm bước. Khoái Triệt vừa giục ngựa chạy vội tới, vừa giơ tay hô to: - Tại hạ có chuyện muốn nói!

- Tiên sinh là muốn khuyên tại hạ đi đánh lén đại doanh quân Hán phải không? Điền Hoành đón Khoái Triệt, thở dài nói: - Tiên sinh cũng quá để mắt đến Điền Hoành ta rồi, chỉ bằng với tám trăm môn khách của ta, thì làm sao có thể đánh tan được đại doanh quân Hán, lại làm thế nào mà có thể giết được Lưu Bang được chứ? Nếu đổi thành Hạng Trang với quân Sở tinh nhuệ của hấn, còn có thể có vài phần chắc.

- Không phải. Khoái Triệt lắc đầu nói: - Tại hạ còn muốn giết Lưu Bang, còn muốn phụ tá Anh Chủ lên ngôi thiên hạ, cũng tuyệt đối không khuyên tướng quân đi mạo hiểm như vậy! Dừng lại một chút, Khoái Triệt lại nói: - Sở dĩ tại hạ đuổi theo tướng quân, là muốn nói với tướng quân một tiếng, thiên hạ to lớn, đã không có chỗ cho người ta dung thân rồi, không bằng đầu hàng quân Sở đi.

- Quân Sở ư? Điền Hoành cười khổ nói: - Sự việc cho tới bây giờ, cũng không cần giấu diếm tiên sinh nữa, tại hạ đã sớm nghĩ đi tìm quân Sở nương tựa, chỉ tiếc quân Sở của Hạng Trang như thần long phía chân trời, ngay hôm nay tại đất Lương, ngay mai bỗng nhiên đi đất Tề, tiếp qua vài ngày nữa lại đi đất Triệu, tại hạ có muốn đi cũng không tìm ra bọn họ.

Khoái Triệt chỉ Vũ Thiệp bên cạnh mình, cười nói: - Tướng quân sao không hỏi xem, hấn là ai vậy?

Rốt cuộc cũng đến phần Vũ Thiệp nói, liền lập tức nói: - Không đối gạt Điền tướng quân, tại hạ chính là phụ tá dưới trướng của Đại Sở Thượng tướng quân Hạng Trang, Vũ Thiệp, lần này đến Ngao Thương, chính là phụng lệnh của Thượng tướng quân, đến đây ly gián Hán Lương, chỉ tiếc, bởi vì Lưu Bang đột nhiên chạy tới, cuối cùng mình lại thất bại, haizz.

Dừng lại một chút, Vũ Thiệp lại hướng về Điền Hoành hành lễ, thành khẩn nói: - Đại Sở ta nếu có thể được sự tương trợ tám trăm tráng sĩ của Điền tướng quân, Thượng tướng quân nhất định mừng không kể siết!

103. Chương 103: Hổ Lao Quan

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 103: Hổ Lao Quan

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Điền Hoành thở dài, nói với Vũ Thiệp rằng: - Mặc dù tại hạ có ý tìm Thượng Tướng Quân làm nơi nương tựa, đáng tiếc Thượng Tướng Quân xa tại đất Tề, trong đó lại cách một vài quận bốn năm trăm dặm thì

không nói, còn có Lưu Bang, Bành Việt, Anh Bố, Ngô Nhuế, Tàng Đồ hơn mười vạn đại quân trở ngại, căn bản là không qua đó được, còn làm gì được đây chứ?

- Đất Tề? Vũ Thiệp lắc đầu nói: - Không, Thượng Tướng Quân giờ đang ở quận Tam Xuyên.

- Hả? Quận Tam Xuyên? Khoái Triệt, Điền Hoàn nghe vậy cùng thất kinh, vẻ mặt không thể tin được.

Không phải nói là chủ lực quân Sở của Hạng Trang đã bị Tứ Chính Lục kỳ của Trương Lương, giăng lưới bao vây trong khu vực nhỏ hẹp của mười mặt ở Tế Bắc, Tiết Quận, Đông Quận đấy sao? Thế nào mà trong nháy mắt, Hạng Trang lại đột nhiên tới quận Tam Xuyên rồi chứ? Đại nạn không thành, Hạng Trang và tàn quân quân Sở của hắn thực sự phi thiên độn địa thật sao?

Vũ Thiệp mỉm cười, hơi có chút đắc ý nói: - Không đối gạt hai vị, Trương Lương bố trí bao vây mười mặt, kỳ thực lại không thể vây khốn được quân chủ lực ta, từ trước khi các lộ quân Hán hình thành bao vây, quân chủ lực ta đã dựa vào kế kim thiên thoát xác (ve sầu lột xác) của quân sư, lần thứ ba đi về phía Tây qua sông âm thầm nhập vào đất Triệu, hiện tại lúc này đây, lại lần thứ tư qua sông lên vào quận Tam Xuyên rồi.

- Kim thiên thoát xác? Khoái Triệt nhú mày, hỏi: - Không biết vị quân sư quý nhân kia là ai?

Vũ Thiệp hướng về hướng về quận Tam Xuyên xa xa mà vái chào, cất cao giọng nói: - Không đối gạt hai vị, quân sư của chúng ta chính là đại bình gia đương thời, đã từng đảm nhiệm chức Cố Tàn Thái Úy - Úy Liêu.

- Hóa ra là Úy Liêu lão tiên sinh. Điền Hoàn không khỏi có chút kính ngưỡng.

Khoái Triệt cũng thầm thở dài trong lòng, tuy nhiên cũng rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng, hỏi: - Xin hỏi tiên sinh, tiếp theo có đúng quân Sở sẽ đánh vào Hàm Cốc Quan không, sau đó thì sẽ tấn công vào Quan Trung?

- Đúng vậy. Vũ Thiệp gật đầu nói: - Điều này cũng là đại chiến lược do quân sư chúng ta định ra, chỉ có đánh vào Quan Trung, trực tiếp gây rối Hàm Dương, mới có thể bức đại quân của Lưu Bang quay về Quan Trung, chỉ có bức đại quân của Lưu Bang quay về Quan Trung mới có thể phá tan đại thế thâm tóm thiên hạ của hắn, chỉ có như vậy, thiên hạ chư hầu mới có thể cùng lần lượt phản Hán tự lập, đại Sở ta mới có cơ hội phục hưng.

Khoái Triệt gật đầu, thản nhiên nói: - Nếu như vậy, tại hạ trước khi đến Lâm Hành cũng cầu chúc Đại Sở thành công.

- Hả? Vũ Thiệp ngạc nhiên nói: - Tiên sinh, người chẳng phải nói muốn tìm Thượng Tướng Quân nhà ta để nương tựa sao, sao thế nào lại...

Khoái Triệt lắc đầu, nói: - Thượng Tướng Quân đã có Úy Liêu lão tiên sinh phụ tá, tại hạ đi cũng là dư thừa, cho nên sẽ không tham gia phần nào nhiệt kia. Dừng lại một chút, Khoái Triệt lại nói: - Tuy nhiên, tại hạ muốn nhắc nhở tiên sinh một câu, mấy vạn tráng đinh của Trần Hi đã từ Ngao Thương đột phá vòng vây, đội quân này nếu như lợi dụng được, cũng là một lực lượng trợ giúp không nhỏ.

Vũ Thiệp vỗ cái trán, giật mình nói: - Nếu không phải tiên sinh nhắc nhở, tại hạ suýt nữa đã quên.

Khoái Triệt cười lãnh đạm, lại ôm quyền hướng về Vũ Thiệp, Điền Hoàn từ biệt: - Vũ Thiệp tiên sinh, Điền Hoàn tướng quân, sau này còn gặp lại. Dứt lời, Khoái Triệt liền quay đầu ngựa đi.

Nhìn theo Khoái Triệt rời đi, Vũ Thiệp thở dài nói: - Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Điền Hoàn cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, tuy nhiên, hiện giờ hắn còn phải quan tâm tiền đồ của mình, lập tức hỏi Vũ Thiệp: - Tiên sinh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Là đi bằng đường sông qua Hồ Lao Quan đi quận Tam Xuyên, hay là giả trang thành dân đói đi vòng quận Nam Dương, qua Võ Quan, Hào Quan lại lên vào Quan Trung chờ Thượng Tướng Quân?

Vũ Thiệp lắc đầu, nói: - Không, chúng ta đi đuổi theo Trần Hi.

Mặt trời lên cao, thành Lạc Dương đã sớm bị quân Sở công phá, bên trong thành gần ba nghìn quân trấn thành phần lớn bị giết, còn lại không tới năm trăm tàn binh rút lui và quận thủ phủ, cố gắng dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại.

Hơn ngàn quân Sở như thủy triều ào đến, rất nhanh đã đem vây kín quận thủ phủ chật như nêm cối.

Kinh Thiên mặc trọng giáp, bước đi như bay, vừa ngửa mặt lên trời rống to: - Phóng hỏa, làm cho lão “Khải hàng mao thủy ấn” tử phóng hỏa, đốt chết bọn chúng...

Kinh Thiên từ ở Lâm Truy đánh thành nhỏ thì ném qua thiệt hại lớn, cho nên lần này thông minh hơn, không hề cường công, mà thay thành dùng hỏa công.

- Tướng quân, không thể phóng hỏa! Bàng Ngọc vội tiến đến ngăn cản lại: - Thượng Tướng Quân trước khi vào thành có nghiêm lệnh, yêu cầu chúng ta bao vây quận thủ phủ, không được tự ý công kích! Hơn hai trăm ngàn quân của Bàng Ngọc, Tấn Tương đã được Hạng Trang sắp xếp vào Hãm Trận Doanh, đồng thời Bàng Ngọc, Tấn Tương cũng được ủy nhiệm hữu, tả giáo úy của Hãm Trận Doanh, tương đương với Phó Thủ Kinh Thiên.

- Phí! Kinh Thiên khoát tay áo, không cho là vậy, nói: - Thượng Tướng Quân không cho chúng ta công kích, là sợ chúng ta xông vào trận địa doanh gây ra thương vong vô nghĩa, hiện giờ lão “Khải hàng mao thủy ấn” tử chọn dùng hỏa công, không phí một binh một tốt là có thể đốt cháy quận thủ phủ, Thượng Tướng Quân sao lại trách cứ chứ? Hừ. Thượng Tướng Quân sẽ không trách chúng ta, hắn còn phải khen ngợi chúng ta đó!

Dứt lời, Kinh Thiên quay đầu hướng sang vài Tư Mã hét to: - Con mẹ nó còn chần chừ gì nữa? Đi chặt tìm bó củi, để lão “Khải hàng mao thủy ấn” tử đốt sạch quận thủ phủ...

Còn chưa nói xong, xa xa bỗng truyền đến một tiếng hét lớn: - Kinh Thiên, người dám kháng lệnh?

- A...Kinh Thiên vội quay đầu nhìn lên, thấy Hạng Trang đang cưỡi ngựa Ô Truy từ trên đường cái chạy nhanh đến, lập tức nháo nhào vội nghênh đón, cười làm lạnh hỏi: - Thượng Tướng Quân, sao người lại tới?

Hạng Trang kêu lên bức bối: - Nếu ta không đến, Quận thủ phủ của Lữ Trạch đã bị người đốt rồi, đại kế đánh Hàm Cốc Quan cũng sẽ bị tiểu tử người phá hỏng! Dứt lời, Hạng Trang lại quay sang Bàng Ngọc nói:

- Bàng Ngọc, người làm rất khá, sau này thay bản tướng quân để ý Kinh Thiên cho ta, tiểu tử Kinh Thiên này rất dễ xung động, bình thường người khuyên hắn nhiều vào!

- Vâng. Bàng Ngọc chấp tay hành lễ, nghiêm nghị nói: - Mạt tướng tuân lệnh!

Hạng Trang gật đầu, lập tức giục ngựa đi tới trước quận thủ phủ đứng nghiêm, quát to: - Người ở bên trong nghe đây, Thượng Tướng Quân đại Sở Hạng Trang ở đây, hạn các người trong một khắc phải ra đầu hàng, bằng không, đập tan phủ đệ, chó gà không tha!

- Đập tan phủ đệ, chó gà không tha!

- Đập tan phủ đệ, chó gà không tha!

- Đập tan phủ đệ, chó gà không tha!

Kinh Thiên, Bàng Ngọc, Tấn Tương cùng với hơn ngàn võ tốt của Hãm Trận Doanh lập tức hô to ba lần, âm thanh rung trời.

Nghe nói đến Hạng Trang, quân Hán trên tường cao thủ phủ, trên viên môn, trong viện, trên nóc nhà đều bị biến loạn.

Chỉ trong chốc lát, cổng lớn quận thủ phủ cuối cùng truyền ra một giọng nói run run của một người: - Xin xin xin, xin hỏi, người thật sự là Thượng Tướng Quân Hạng Trang của Đại Sở quốc, Hạng Trang thật sao? Chính là vị tướng quân giết Phàn Khoái sao?

- Không sai! Hạng Trang cất cao giọng, nói: - Bản tướng quân chính là Hạng Trang, không thể giả được.

Giọng nói trong cổng lớn lại nói: - Vậy vậy vậy, nếu chúng ta đầu hàng, người có phải là tha cho bản công tử không giết đúng không?

Bản công tử? Hạng Trang nghe vậy lập tức trong lòng khê lay động, đáp ngay: - Đương nhiên, chỉ cần các người đầu hàng, bản tướng quân có thể tha các người không giết, không giết một ai!

- Thượng Tướng Quân hay lắm, người nói lời phải giữ lời đấy.

- Bản tướng quân từ trước đến nay nói một không hai. Hạng Trang ngạo nghễ nói.

- Mở mở mở cổng lớn. Vị công tử trong cổng lớn ra lệnh một tiếng, cánh cửa sắt nặng nề của Quận thủ phủ liền chậm rãi mở ra, tức thì một vị công tử trẻ tuổi mặc giáp từ trong cổng lớn đi ra, trước tiên hướng về Hạng Trang vái chào một cái thật dài, sau đó vọt đến bên trái cổng lớn, làm động tác mời vào.

Bên sông Tỷ Thủy, Trần Hi dẫn ba vạn tráng đinh đang cuộn cuộn đi xuống phía Nam.

Mặc dù đã thoát khỏi nơi lồng giam Ngao Thương, nhưng trong lòng Trần Hi lại không hề có chút nào vui mừng, bởi vì thiên hạ rộng lớn, hẳn lại phát hiện ra mình không có nơi để đi.

Quan Trung là hang ổ của Lưu Bang, lại có nơi hiểm yếu Hàm Cốc, Hồ Lao, căn bản không có cửa mà vào.

Hà Bắc là địa bàn của Trương Nhĩ, Tàng Đồ, Hàn Vương Tín, lại ngăn cách nơi hiểm yếu bằng con sông, đi qua không được.

Về hướng đông là đất Lương, đất Địa, Trần Hi cũng sẽ không tự ngạo mạn cho rằng dựa vào đám ô hợp là có thể đánh bại hơn mười vạn hùng binh của Bành Việt, Hàn Tín.

Có lẽ chỉ có hướng Nam mới là đường sống.

Phía Nam dọc theo sông lần lượt là Lâm Giang quốc, Hành Sơn Quốc cùng với Hoài Nam, Giang Đông, Lâm Giang Vương Cung Ngao, Hành Sơn Vương Ngô Nhuế, Hoài Nam Vương Anh Bố, Trần Hi chưa từng có dũng khí đi vào khiêu chiến, chỉ có Giang Đông có lẽ là còn có thể đặt chân, đáng tiếc, bây giờ đi Giang Đông đường xa ngàn dặm, ba vạn tráng đinh của Trần Hi lại không có mang theo lương thực, hẳn cũng không biết cuối cùng nên đi tới đâu.

Trần Hi còn đang lo lắng, phía trước bỗng xuất hiện một tòa cao sơn đại nhạc nguy nga, đi bằng bằng về phía trước cũng xuất hiện đường rẽ, một hướng Tây đi vào núi lớn, những hướng khác đều thẳng tắp đi về hướng Nam, không cần phải nói, ngọn núi này nhất định chính là Trung nhạc Tung Sơn rồi, theo đường hướng Tây này mà nó, rất có thể làm đi thẳng đến Hồ Lao Quan!

Trần Hi đang nhìn tòa Tung Sơn đến đờ ra, thuộc cấp Hầu Sưởng từ phía sau đuổi theo, thở dốc nói: - Thượng Tướng Quân, có quân Lương đuổi theo!

Trần Hi mặt biến sắc, nói: - Có bao nhiêu truy binh?

- Chưa đến ngàn người! Hầu Sưởng nói: - Có muốn đánh một trận không?

- Cái gì? Không đến một nghìn người? Trần Hi nhíu mày nói: - Bành Việt cáo già này cũng thật chẳng coi Trần Hi ta ra gì, chỉ một nghìn quân mà dám đến truy sát ba vạn đại quân ta ư, quả thật là không biết sống chết! Dứt lời, Trần Hi lại nhìn mười mấy thuộc cấp bên cạnh mình, quát to: - Chư tướng nghe lệnh, chỉnh đốn quân tốt cốt lõi, xếp thành hàng chuẩn bị nghênh chiến!

Một hồi kèn thoảng chốc kéo dài vang lên tận mây xanh, “quân Ngụy” đang hỗn loạn đi xuống phía Nam đều nghỉ chân, bắt đầu xếp thành hàng, tuy nhiên dân tráng chỉ là dân tráng, đợi đến khi trên đường phương Bắc xuất hiện bóng dáng quân Lương thì ba vạn dân tráng vẫn chưa xếp xong trận, giống như là nằm bẹp bầy mảng, xếp lung tung trên đồng cỏ bao la bên trái đường.

Trái lại quân Lương từ phương Bắc đuổi theo, đội hình chỉnh tề, vũ khí nghiêm chỉnh.

Trận địa hai quân xếp thành hình tròn, trong trận quân Lương đối diện bỗng đi ra một kỵ binh, ôm quyền hướng về Trần Hi hành lễ nói: - Xin hỏi, đây có đúng là Thượng Tướng Quân đại Ngụy quốc Trần Hi?

Trần Hi nhíu mày: - Túc hạ là ai?

Kỵ binh này ôm quyền nói: - Tại hạ là Vũ Thiệp, là phụ tá dưới trướng của Thượng Tướng Quân Đại Sở quốc Hạng Trang, Thượng Tướng Quân không nhớ tại hạ sao?

- Thì ra là Vũ Thiệp tiên sinh! Lúc này Trần Hi mới mang theo hơn mười kỵ binh ra khỏi trận, đi thẳng đến gần chỗ Vũ Thiệp thì ghìm ngựa lại, chỉ Diên Hoàn đứng sau Vũ Thiệp, hỏi: - Tiên sinh đã phản Sở quy hàng Lương rồi sao? Ngày hôm nay phụng lệnh Lương vương Bành Việt dẫn binh đến đây chặn giết có nhân đúng không?

- Không phải. Vũ Thiệp lắc đầu: - Tại hạ phụng lệnh Thượng Tướng Quân, đến đây ly gián Bành Việt, Lữ Trạch, hôm nay hai người đó đã trúng kế, quân Lương dưới thành Ngao Thương cũng đã nổi lên đánh quân Hán, sứ mệnh tại hạ đã hoàn thành, sau khi thoát thân sẽ chạy về quận Tam Xuyên, không ngờ lại nghe nói tướng quân đã đột phá vòng vây ra khỏi Ngao Thương, liền cố ý đuổi theo đến đây gặp mặt

104. Chương 104: Hổ Lao Quan (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 104: Hổ Lao Quan (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chạy về quận Tam Xuyên.

Vũ Thiệp cố ý nói ta quả nhiên đã khiến cho Trần Hi chú ý tới, lập tức Trần Hi truy hỏi nói:

- Tiên sinh nói là, Thượng Tướng Quân ở quận Tam Xuyên phải không?

- Việc này...

Vũ Thiệp nhìn quanh bên trái bên phải, dường như có chút khó xử.

Trần Hi nhanh chóng cho người ở hai bên lui xuống, sau đó hạ giọng hỏi:

- Tiên sinh, Thượng Tướng Quân thực sự ở quận Tam Xuyên phải không?

Vũ Thiệp do dự một lát, cuối cùng bầm báo một cách chi tiết nói:

- Được rồi, không giấu gì tướng quân, Thượng Tướng Quân hiện tại đích xác đã tới quận Tam Xuyên rồi. Nếu nói không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hiện tại có Trần Hi đã công hãm Lạc Dương, tiếp đó sẽ tấn công Hàm Cốc Quan, bất ngờ tập kích Hàm Dương Trần Hiễm đến chỗ ở của Lưu Bang.

Những lời nói này của Vũ Thiệp đương nhiên là nói bừa, ông cũng không thể xác định được rằng quân 4 nghìn quân Sở đã qua sông tiến vào quận Tam Xuyên hay chưa, về phần công hãm Hàm Dương thì lại là quá nói bừa. Mục đích đơn giản là lừa dối Trần Hi, đưa mấy chục đại quân của hắn lừa đi công kích Hổ Lao quan. Một khi đại quân của Trần Hi công kích Hổ Lao quan, có thể đủ để chờ thành lá chắn cho quận Tam Xuyên, gián tiếp trợ giúp cho quân Sở công kích Hàm Cốc Quan!

Ngay thềm đầu, Vũ Thiệp không nghĩ đến cách này, là Khoái Triệt đã nhắc nhở ông ta nghĩ tới.

- Cái gì? Thượng Tướng Quân đều đã công hãm Lạc Dương sao?!

Trần Hi nghe thấy vậy quả nhiên rất là chấn động.

Mặc dù trong khoảng thời gian này Trần Hi bị bao vây trong thành Ngao Thương, nhưng mối liên hệ của hắn với bên ngoài vẫn chưa bị chặt đứt. Bởi vì hắn có đủ các môn khách giang hồ hào hiệp, những người này ra khỏi thành đi tìm hiểu đủ tin tức xung quanh. Tuy rằng, không biết toàn bộ chân tướng sự thật, nhưng cũng tìm hiểu về sự tình Lưu Bang đem quân truy kích quân Sở cũng đến 10 phần.

Theo như Trần Hi biết, rõ ràng Hạng Trang và quân Sở đã bị Lưu Bang, Hàn Tín liên kết với nhau bao vây ở nước Tề, làm sao có thể đến được quận Tam Xuyên? Còn công hãm Lạc Dương, kế tiếp còn muốn lấy trộm Lã Trạch con dấu ấn tín lừa mở Hàm Cốc Quan? Thật muốn là như thế này, Hạng Trang cùng với Úy Liễu, chẳng phải là Trương Lương, Trần Bình đều đã bị lừa gạt hay sao?

- Như thế là sao?

Vũ Thiệp thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ tướng quân không tin tướng hay sao?

- Không, đương nhiên là không phải như vậy.

Trần Hi vội hỏi:

- Nếu như vậy, mặt tướng liền dẫn quân đánh Hồ Lao quan, rồi cùng tới quận Tam Xuyên hòa hợp với Thượng Tướng Quân.

Gần như trong lúc đó, Trần Hi liền ra quyết định đi quận Tam Xuyên.

Đương nhiên, Trần Hi quyết định đi quận Tam Xuyên không phải tìm Hạng Trang để tìm nơi nương tựa. Trên thực tế, Trần Hi hiện tại đại quân có được 30 nghìn, mà Hạng Trang chỉ sợ đại quân có 5- 6 nghìn? Nếu muốn hai quân hòa hợp, ai chủ ai theo phải tính toán so đo. Vừa rồi Trần Hi không nghĩ tới phải cúi đầu trước Hạng Trang, ít nhất cũng có thể cùng ngồi cùng ăn đi?

Về phần Hồ Lao quan, Trần Hi cũng không có để vào mắt quá, một vùng quan ải, 2- 3 nghìn quân canh giữ, làm sao có khả năng chống đỡ nổi với đại quân 30 nghìn người của hắn chứ?

Trên thực tế, sau khi Đông Hán thống trị thiên hạ Hồ Lao là thành kiên cố nhất, bởi vì Đông Hán định đô ở Lạc Dương, vì bình hộ Lạc Dương, mới gia cố tường thành ở Hồ Lao quan thêm cao hơn, đến nỗi Hồ Lao quan trở thành thành kiên cố nhất thiên hạ. Tuy nhiên vào thời nhà Tần, Hồ Lao quan chỉ là một toàn quan ải rất mực bình thường.

Lạc Dương, Quận Thủ phủ.

Quân Sở tìm lần toàn bộ phủ nha, đều không tìm được con dấu Lã Trạch ấn tín, xem ra Lã Trạch cũng không đem theo con dấu đến Lạc Dương, mà là đưa tới trong quân, điều này có chút ra ngoài dự kiến của Hạng Trang, không có con dấu ấn tín Lã Trạch, nếu muốn lừa mở Hàm Cốc Quan, thì không thể được.

Hạng Trang thở dài, hỏi Úy Liễu:

- Quân sư, lấy danh nghĩa Lã Sấn liệu có mở được cửa ra hay không?

Lã Sấn vừa rồi mở cửa Quận Thủ phủ đầu hàng, cũng là Quận thủ Tam Xuyên con thứ của Lã Trạch.

- Tuyệt không có khả năng.

Úy Liễu lắc đầu nói:

- Hàm Cốc Quan do Cổ Phùng cai quản, lão cũng đã nghe qua về người này, tính tình ngay thẳng, không sợ quyền quý, dùng binh lại cẩn thận, được Lưu Bang coi trọng, vì thế mới bổ nhiệm hắn đến cai quản Hàm Cốc Quan! Thượng Tướng Quân lấy danh nghĩa Lã Sấn trá quan, kết quả chỉ sợ hoàn toàn ngược lại.

Hạng Trang lấy quyền anh chưởng, giọng căm hận nói:

- Nói như vậy, chỉ có thể tấn công?

Phải thắng được Hàm Cốc Quan, nhất định phải thắng, kho vũ khí Lạc Dương không biết có hay không.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại ra lệnh cho tướng quân Hoàn Sở nói:

- Hoàn Sở, lập tức dẫn binh lính đến kho vũ khí Lạc Dương, sau đó phái binh trên đường phố, ta mặc kệ nhà người dùng biện pháp gì, trước tối nay, cần phải đưa tất cả những thợ rèn, thợ mộc, thợ thủ công trong thành Lạc Dương tới đây, nhanh đi!

Hạng Trang cũng là vì phòng nếu chẳng may, nếu chẳng may trong kho vũ khí không có thang, vì thế phải nhanh chóng tạo ra vũ khí.

Về phần thợ rèn, thợ thủ công binh khí, thuận tiện cũng có thể tạo ra chút binh khí, nhất là hoàn đao, tiêu thương, hiện tại quân Sở nhu cầu cấp bách cần có hoàn thủ đao, tiêu thương với số lượng lớn.

- Vâng!

Hoàn Sở tuân lệnh, đi ra.

Hạng Trang lại hướng về Nộ Phong Giáo Ủy Cao Sơ nói:

- Cao Sơ, nhiệm vụ phong tỏa thành Lạc Dương giao cho Nộ Phong Doanh, không có thủ dụ của bản tướng quân, bất cứ kẻ nào cũng không được phép ra khỏi thành, nếu tự tiện cố ý ra khỏi thành...giết không tha.

- Vâng!

Cao Sơ tuân lệnh, đi ra ngoài.

Hạng Trang quay đầu lại hỏi Công Tôn Toại:

- Có tin tức gì của Vũ Thiệp tiên sinh hay không?

Hạng Trang vừa lo lắng kể ly gián của Ủy Liễu không thành, càng lo lắng cho sự an nguy của Vũ Thiệp. Hiện tại Vũ Thiệp đối với quân Sở mà nói tác dụng không lớn lắm, nhưng trong tương lai đến khi hình thành cắt cứ chi thế các chư hầu, Vũ Thiệp là nhân tài không thể thiếu được.

Trong tương lai, nước Sở cùng với các nước chư hầu hợp nhất làm chủ thiên hạ, làm sao có thể thiếu được Vũ Thiệp chứ?

- Không có.

Công Tôn Toại lắc lắc đầu, lại nói:

- Tuy nhiên tiểu nhân đã tăng số người đi tiếp ứng, tại sông Thủy Nam chuẩn bị 10 thuyền nhỏ, hẳn là rất nhanh sẽ có được tin tức truyền về.

- 18 người thì quá ít.

Hạng Trang lắc lắc đầu, bỗng quay đầu lại nhìn Kinh Thiên, Bàng Ngọc nói:

- Như vậy, các người dẫn theo 500 tinh binh nhanh chóng ra khỏi thành, theo đường thủy đi tới Hồ Lao quan, đi tới Ngao Thương tiếp ứng! Nhớ kỹ, nhiệm vụ của các người là tiếp ứng cho Vũ Thiệp, vạn bất đắc dĩ không được xuất hiện, không cần đi thuwo lương quân, quân Hán chém giết.

- Vâng!

Kinh Thiên, Bàng Ngọc tuân lệnh, đi ra.

Nhìn theo bóng đánh hai người Kinh Thiên, Bàng Ngọc đi xa, Ủy Liễu nói khuyên Hạng Trang:

- Thượng Tướng Quân không cần lo lắng quá mức, Vũ Thiệp tiên sinh có tài ăn nói hơn người. Hiện tại phần lớn xem ra sự việc thuận lợi, nếu không, làm sao Lã Trạch lại có thể điều binh từ Lạc Dương đi tới Hồ Lao quan chứ? Về phần sau khi xong việc, lấy năng lực của Vũ Thiệp tiên sinh, tìm cơ hội thoát thân đều không phải là việc khó.

Hạng Trang gật gật đầu, thở dài nói:

- Chỉ hi vọng là như thế.

Hơn nữa Kinh Thiên, Bàng Ngọc, dẫn theo 500 tinh binh ra khỏi thành Lạc Dương đi về hướng đông, khi trời tối, đã có thể hành quân hơn 100 dặm về phía Đông, cách Hồ Lao quan chưa tới 10 dặm.

Bàng Ngọc nói với Kinh Thiên:

- Tướng quân, không thể đi về phía trước được nữa rồi.

Phía trước là đường đi tới phạm vi Hồ Lao quan, Hồ Lao quan có trọng binh đóng giữ, quân Sở nếu muốn đi về phía trước, e sẽ bị phát hiện.

Kinh Thiên gật gật đầu, lúc này dẫn 500 tinh binh rẽ sang hướng khác đi dọc ven biển.

Ở chỗ bí mật, thám báo thấy được, Công Tôn Toại dẫn 10 thuyền nhỏ, Kinh Thiên, Bàng Ngọc đang chuẩn bị luân phiên qua sông, theo đường thủy tiến đến Hồ Lao quan, ở phía trước bỗng nhiên xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ.

Kinh Thiên vùng tay lên, 500 tinh binh liền rút ra trường kiếm, nhanh chóng ẩn vào bụi cỏ.

Chưa đến một khắc, thuyền nhỏ kia đã cập bờ, 6 gã quần áo tả tơi nhảy từ trên thuyền xuống, Kinh Thiên đang âm thầm ẩn nấp nhận ra phía trước đó là đám dân đói, lập tức liền thu kiếm vào vỏ, ở trong bóng tối quát lớn:

- Có nghe được tin tức gì của tiên dinh không?
- Bẩm tướng quân.

Tên thám báo chấp tay thở dài, lại nói:

- Có tin tức của tiên sinh.

Ngừng một chút, gã này lại nói:

- Tiên sinh cũng đã thoát thân, trên đường đi còn gặp Thượng Tướng Quân Trần Hi của nước Ngụy phá vòng vây Ngao Thương. Hiện tại, tiên sinh đã thuyết phục được Trần Hi dẫn quân tìm nơi nương tựa Thượng Tướng Quân, lúc này Trần Hi đang tấn công Hồ Lao quan, tiên sinh đang ở trong quân của Trần Hi, đặc biệt ra lệnh cho tiểu nhân nhanh chóng đem tin tức về bẩm báo cho Thượng Tướng Quân biết.

Kinh Thiên nói:

- Thượng Tướng Quân đang ở Lạc Dương, người mau chóng đi đến đó thôi.

Tên thám báo hướng về phía Kinh Thiên, dẫn theo 5 tên khác vội vàng đi.

Khi Kinh Thiên hạ lệnh qua sông, Bàn Ngọc bỗng nhiên kéo ống tay áo hắt, hạ giọng nói:

- Tướng quân, hiện tại đại quân Trần Hi đang tấn công Hồ Lao quan, quân lính trông giữ nhất định tập trung ở về phía đông Hồ Lao quan. Không bằng thừa dịp trời tối lặng lẽ đi đến phía tây quan hạ, sau đó đột nhiên khởi xướng công kích, quân lính coi giữ bất ngờ không kịp đề phòng, rất có thể bị chúng ta đánh lên một cách thuận lợi chưa!

Kinh Thiên nhíu mày nói:

- Nhưng Thượng Tướng Quân đã có lệnh chúng ta không được chém giết quân Hán đúng không?

Bàn Ngọc nhanh chóng nói:

- Tôn tử viết: Khi đi ra ngoài, thượng mệnh có điều không chịu, lãnh binh bên ngoài là tùy cơ ứng biến!

Kinh Thiên còn có chút do dự, hắt cũng biết hiện tại đánh Hồ Lao quan là thuận lợi, khả năng thắng rất lớn. Nhưng vấn đề là Thượng Tướng Quân trị quân rất nghiêm khắc, nếu kháng mệnh không tuân hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu đánh lên Hồ Lao quan thắng trận, điều đó là rất tốt, nếu như chuyện không thành, cái đầu này của Kinh Thiên chỉ sợ không bảo đảm.

Bàn Ngọc càng nói lời cầu thỉnh:

- Xin tướng quân hạ lệnh, có chuyện gì xảy ra mặt tướng sẽ gánh vác!
- Không được!

Kinh Thiên khoát tay chặn lại, lãnh đạm nói:

- Ta mới là Hâm Trận Doanh chính quy Giáo Úy, làm sao có thể để người một hữu Giáo Úy chịu trách nhiệm phải không?

Dừng lại một chút, Kinh Thiên nhìn lại phía sau Tư Mã, quân hầu, quát:

- Thật tốt, các người, cùng ta đi thống lĩnh Hồ Lao quan nào.
- Vâng!

Tư Mã, quân hầu đều nghe theo lệnh, đều xoay người đi.

Trong chớp lát, 500 tinh binh rời khỏi sông, một lần nữa lại đi về phía Hồ Lao quan.

Bên ngoài Hồ Lao quan, đại quân Trần Hi đã bắt đầu khởi xướng công kích.

Vào lúc buổi chiều, đại quân Trần Hi cũng đã tiến tới bên ngoài Hồ Lao quan, chỉ có điều không có thang, cho nên không có lập tức công thành, mà là làm thang trước, mới bắt đầu công thành.

Trần Hi cũng rất có mưu lược, bản thân mình đem 300 nghìn quân cường tráng chỉ làm 3 quân trước, trung, sau. Ở phía trước là những trung niên 40 tuổi trở lên do Hầu Sưởng chỉ huy. Hậu quân là những người thanh niên từ 20 tuổi trở xuống Từ Trương Xuân chỉ huy. Còn lại trung quân là những người tuổi từ 20 đến 40 do Trần Hi tự mình chỉ huy.

Trước tiên Trần Hi phái ra chiến trường trước chính là Hầu Sưởng.

Trước quân ra chiến trận với mục đích là thứ nhất tiêu hao quân coi giữ nhuệ khí, thứ hai là coi giữ ý chí. Khiến quân lính coi giữ Hồ Lao quan nghĩ rằng quân Ngụy chỉ là những người già yếu có sức chiến đấu thấp. Đột nhiên ra lệnh trung quân khởi xướng tấn công, cái này rất có khả năng khiến quân Hán trở tay không kịp, do đó vừa mới công phá Hồ Lao quan!

105. Chương 105: Hồ Lao Quan (3)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 105: Hồ Lao Quan (3)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang, các chư tướng Úy Liễu, Hoàn Sở, Quý Bố, ở Lạc Dương vây quanh tuần tra kho vũ khí ở thành bắc.

Về mặt Hoàn Sở đầy vui mừng, một mặt ở phía trước dẫn đường một mặt vô cùng hưng phấn nói:

- Thượng Tướng Quân, lần này thực sự chúng ta đã phát tài, kho vũ khí ở Lạc Dương đầy kiếm kích thuẫn giáp, ít nhất cũng có thể dùng để trang bị cho một đại quân có đến hai mươi nghìn người!

Dừng lại một lát, Hoàn Sở có chút tiếc nuối nói:

- Chỉ tiếc là, chúng ta không có nhiều người như vậy,...

Đang nói chuyện, Hạng Trang liền đi vào một kho hàng.

Chỉ thấy một nhà chứa đầy chiến bào áo giáp, sếp chồng chất, gần như chất cao tới nóc nhà.

Còn lại mấy phòng ở dưới chứa song lưỡi trường kiếm, trường kích, đại thuẫn và binh phỉ, còn có một ít áp giáp nữa.

Đối với lượng vũ khí thu hoạch được ngoài ý muốn này, Hạng Trang thật không có quá mức kinh ngạc. Thành Lạc Dương thuộc quận Tam Xuyên, hơn nữa Lã Trạch bỏ nhiều công sức ra để mà cai quản, với mong muốn trở thành đại ấp địa khu hùng mạnh số một ở Trung Nguyên, vừa được hai đến ba năm, lại thêm đại bản doanh quân Hán ở Quan Đông. Vì vậy, kho vũ khí ở Lạc Dương trữ nhiều kiếm kích thuẫn giáp đến như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

Ngay cả kho lương thực ở Lạc Dương cũng dự trữ rất nhiều lương thực, phỏng tính cũng có đến trăm nghìn tấn quân lương, đủ cho năm nghìn quân Sở ăn trong vài năm. Số lương thực này đều là từ Hàm Dương đưa tới nhà kho Lạc Dương. Nguyên là mấy ngày nay đã đi qua Bộc Dương, cung cấp cho đại quân Lưu Bang, hiện tại lại trở thành toàn bộ chiến lợi phẩm của quân Sở.

Tuy nhiên, Hạng Trang rất muốn có được những vũ khí hạng nặng, ví dụ như thang, xe công thành nhưng đều không có, khi đến tuần sát toàn bộ kho vũ khí, Hạng Trang đều không tìm thấy một cái thang mây cũng như một chiếc xe công thành nào!

Hạng Trang có chút thất vọng, hỏi Hoàn Sở:

- Còn gì nữa không? Còn kho hàng nào khác nữa hay không?
- Không có.

Hoàn Sở có phần khó hiểu, thấp giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, từng này còn chưa đủ hay sao?
- Hiện tại chúng ta cần nhất thang và xe công thành!

Hạng Trang dừng lại một chút, rồi nói:

- Ta lệnh cho người đi tìm những người thợ rèn, thợ mộc, thợ thủ công làm binh khí trong thành Lạc Dương này, người làm đến đâu rồi?
- Thượng Tướng Quân yên tâm, việc này đã được làm thỏa đáng.

Hoàn Sở vỗ vỗ ngực, có chút đắc ý nói:

- Mặt tướng bắt được người ở kho vũ khí Lạc Dương, trong tay lão tiểu tử này đều có vài trăm thợ: thợ rèn, thợ mộc, thợ binh khí thủ công đều có cả.

Dứt lời, Hoàn Sở quay đầu lại ra lệnh cho đám thân binh nói:

- Đi, dẫn lão tiểu tử đó tới đây!

Thân binh lĩnh mệnh đi ra, rất nhanh sau đó đã dẫn theo một ông cụ gầy gò tới trước mặt Hạng Trang.

Ông cụ gầy gò này có tướng mạo xấu xí, nhưng đôi mắt rất tinh nhanh, nhìn một cái đã biết được đám người Hạng Trang mới chính là những kẻ cho đòi mình, lập tức lo sợ hướng về phía Hạng Trang vái chào thật dài, cất giọng nói:

- Lão tên là Công Thâu Xa, xin ra mắt Thượng Tướng Quân.
- Công Thâu lão tiên sinh, không cần khách khí.

Hạng Trang đáp lễ, lại nói:

- Không biết trong tay lão tiên sinh có bao nhiêu thợ mộc?

Công Thâu Xa nói:

- Hơn ba trăm người.

Hạng Trang lại nói:

- Có thể tạo ra thang và xe công thành hay không?
- Dĩ nhiên còn có thể tạo ra cả tỉnh lan (một loại xe công thành).

Công Thâu Xa nói:

- Tuy nhiên thang, xe công thành còn có tỉnh lan đều là khí giới hạng nặng, muốn chế tạo sẽ mất thời gian. Còn nữa, không biết Thượng Tướng Quân muốn tấn công thành trì nào? Bởi vì, mỗi một tòa thành trì đều có độ cao khác nhau, khí giới công thành cũng sẽ phải yêu cầu độ cao khác nhau.

Hạng Trang nói:

- Nếu như bản tướng quân muốn tấn công Hàm Cốc Quan thì thế nào?
- Hàm Cốc Quan chính là tòa thành hạng nhất, tường cao tới hơn sáu trượng, thì thang cùng với tỉnh lan cũng cao ít nhất bảy trượng! Không biết Thượng Tướng Quân cần bao nhiêu thang, bao nhiêu tỉnh lan?

Biểu hiện của Công Thâu Xa là sự hợp tác, thậm chí còn rất nhiệt tình, hẳn cũng không có vì bản thân mình từng là quân Hán trông giữ kho vũ khí mà cự tuyệt không hợp tác với quân Sở.

Trên thực tế, cũng là do thời đại lúc đó có chút đặc biệt, khi đó người Trung Nguyên quan niệm đơn giản, giống như Vệ Ưởng, tuy rằng Vệ Ưởng xuất thân ở nước Vệ, lại có thể yên tâm thoải mái làm việc cho nước Tần, lại như Úy Liễu, vốn là Ngụy Quốc Nhân là kẻ thù không đội trời chung với nước Tần, nhưng cuối cùng lại làm chức Thái úy ở nước Tần, hơn nữa một tay đưa ra kế sách để khiến cho Ngụy Quốc diệt vong!

Như các sĩ tử Vệ Ưởng, Úy Liễu, đều không có quan niệm quá sâu sắc về quốc gia, đối với một thợ thủ công như Công Thâu Xa này, càng không có khả năng quan niệm gì về quốc gia dân tộc. Hơn nữa, phần lớn thợ thủ công ham thích công việc, chỉ cần làm cho ai cũng là bản thân mình có cơ hội hanh nghề, sự thay thế quốc gia nào cũng không có vấn đề gì.

Hạng Trang ngẫm nghĩ một chút nói:

- Hai mươi cái thang, hai mươi cái tỉnh lan, cộng thêm số lượng năm xe công thành, cần mất bao nhiêu thời gian để hoàn thành?

Công Thâu Xa yên lặng một chút trong lòng tính toán, sau đó hồi đáp:

- Thượng Tướng Quân, thời gian ba ngày là có thể làm xong!

- Tốt!

Hạng Trang nói:

- Bản tướng quân cho người thời hạn là ba ngày, trong vòng ba ngày, người cần cái gì cứ việc đề xuất, bản tướng quân nhất định sẽ đáp ứng những yêu cầu của người. Tuy nhiên, sau ba ngày người làm không được hai mươi cái thang, hai mươi cái tỉnh lan, cộng thêm năm xe công thành, khi đó người đừng có trách bản tướng quân không khách khí với người.

Công Thâu Xa nói:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, thợ thủ công đều có sẵn, ba ngày là có thể xong!

- Tốt lắm.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu nói:

- Ngoại trừ những người thợ mộc chế tạo ra thang, tỉnh lan và xe công thành, thì những người thợ rèn cũng không được nhàn rỗi, nhu cầu cấp bách của bản tướng quân hiện nay cũng là vấn đề binh khí, đội bản tướng quân sai người đưa đến mấy chục dạng đao, mấy ngày này hãy sai người của người tạo ra số lượng đao này nhiều hơn.

Từ kho vũ khí trở lại Quận Thủ phủ, tâm trạng của Hạng Trang, Úy Liễu cũng không giảm được sự phiền lòng.

Tạo ra thang, tỉnh lan, xe công thành ít nhất mất ba ngày, nhưng có thể giữ được bí mật ở Lạc Dương lâu hơn ba ngày không chứ? Cho dù khi quân Sở công thành, trước đó khóa cổng tứ cửa, bên trong thành quân coi giữ, dân chúng tuyệt đối không có một người nào được đi ra ngoài, nhưng dân chúng phân tán ở ngoài thành ít nhiều cũng sẽ nghe được động tĩnh, hơn nữa ba ngày không cho người buôn bán nhỏ vào thành, chắc chắn sẽ có người nghi ngờ.

Một khi tin tức đến được Ngao Thương Lã Trạch, nhất định sẽ cấp tốc quay về viện trợ quận Tam Xuyên, khi đó tiền toái sẽ lớn.

Cũng không biết kế ly gián của Vũ Thiệp có thành công hay không, nếu Lã Trạch đã cùng Bành Việt đánh lên, thì quân Sở sẽ không có lỗi lo.

Tuy nhiên hiện giờ, Hạng Trang cũng không nghĩ được biện pháp nào khác, chỉ có thể phái nhiều thám báo, bảo vệ hướng tây Hàm Cố Quan cùng với hướng đông Hồ Lao Quan, chặn bốn phía giết những người nào khả nghi, tận dụng hết mọi khả năng để có thể phong tỏa quận Tam Xuyên. Tin tức quân Sở công hãm Lạc Dương chắc chắn sẽ được truyền ra ngoài, nhưng chuyện này có thể giữ bí mật được bao lâu cũng tốt.

Úy Liễu vẫn là lo lắng, lại dặn dò Cao Sơ nói:

- Cao Sơ tướng quân, đội thám báo đã phái đi ra ngoài chưa?

- Quân sư yên tâm, đã phái đi ra ngoài rồi.

Cao Sơ điềm nhiên nói:

- Hướng về phía Hàm Cốc Quan, Hồ Lao quan đều phái đi hơn mười chi đội thám báo, đều đã đi ra ngoài quận Tam Xuyên, thực hiện đúng như lời nói của Thượng Tướng Quân, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chỉ cần thoát nhìn có vẻ khả nghi, lập tức giết không tha!

Úy Liễu thở dài nói:

- Ở vào tình thế bất thường này, không còn cách nào khác.

Vừa dứt lời, Công Tôn Toại đột nhiên bước vào, hướng về phía hai người Hạng Trang, Úy Liễu chấp tay thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân, quân sư, cuối cùng thì Vũ Thiệp tiên sinh cũng có tin tức trở về!

- Ồ?

Đột nhiên Hạng Trang quay đầu lại, vội la lên:

- Người đâu?

Công Tôn Toại quay đầu lại vẫy tay một cái, một gã tử sĩ liền ngang nhiên đi tới, hướng về phía hai người Hạng Trang, Úy Liễu vái chào nói:

- Tiểu nhân là Thạch Tăng, kính chào Thượng Tướng Quân, kính chào quân sư.

Hạng Trang khoát tay, thấp giọng nói:

- Nói mau, Vũ Thiệp tiên sinh ở bên kia thế nào rồi?

Thạch Tăng lập tức thuật lại chuyện Vũ Thiệp bắt đầu tự nhập vào lương doanh đến việc thuyết phục Trần Hi tấn công Hồ Lao quan từ đầu đến cuối.

Hạng Trang nghe xong lập tức mừng rỡ, thật sự hắn không nghĩ tới, không ngờ Vũ Thiệp có thể ly gián được Lã Trạch cùng với Bành Việt. Tuy nói rằng quân Hán là do sự xuất hiện đột ngột của Lưu Bang mà thất bại, nhưng vẫn là do Trần Hi phá vỡ. Việc làm cho Hạng Trang vui mừng chính là, không ngờ Vũ Thiệp còn đưa Trần Hi tới cùng với đại quân ba mươi nghìn người!

Úy Liễu cũng vui mừng quá đỗi, luôn miệng nói:

Thượng Tướng Quân đúng là ý trời, đúng là ý trời!

- Đúng, ý trời, trời chưa diệt Đại Sở ta, ha ha.

Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, lập tức quay đầu lại quát lớn:

- Công Tôn Toại, đánh trống tập hợp binh sĩ, bản tướng quân muốn dẫn Hâm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh tập kích Hồ Lao quan!

Hồ Lao quan, phản quân tiến công lại một lần nữa bị đánh lui, đông quan hạ lại tăng thêm mấy trăm cỗ thi thể.

Ở giữa hỗn độn tiếng bước chân, một viên tướng mặc áo bào màu trắng vây quanh có đến hơn mười tướng tá theo đường cái bước đến trước tường quan. Tên tiểu tướng áo bào trắng tuổi chừng hai mươi, bộ dạng mày kiếm mắt sáng, thân khoác giáp sáng ngân lân, đầu đội ngân quan, thắt lưng khóa bảo kiếm, võ kiếm đầy màu rực rỡ bảo thạch, trông thật xa hoa lóa mắt.

Một viên tướng Hán cả người đầm máu nghênh tiến lên, hướng về phía tiểu tướng mặc áo bào trắng chấp tay thở dài nói:

- Trường công tử, đám phản quân đánh không được tốt, căn bản tường cao không có tới gần được, cũng đã có đến hơn trăm người chết, đấu pháp này, phản quân chính là đến một trăm nghìn người, toàn bộ giao cho Hồ Lao quan ở dưới.

Tiểu tướng mặc áo bào trắng không phải ai khác, hóa ra chính là đứa con cả của Lã Trạch Lã Đài.

Lã Đài khoát tay, không cho là đúng nói:

- Tướng quân không thể sơ suất, ta xem ra đám phản quân này đã vào thế yếu.

Dừng lại một chút, Lã Đài lại nói:

- Vừa mới thấp lên ánh lửa, bản công tử mơ hồ nhìn đến đám phản quân trung có chữ đại kỳ, nếu không có gì bất ngờ, chủ tướng hẳn chính là Trần Hi. Người này thích dưỡng sĩ, môn hạ thực khách xưng là tám trăm người, tám trăm người này đều là những người mang tuyệt kỹ, Trần Hi phần lớn cuối cùng là muốn giở trò.

Tướng Hán ngạc nhiên nói:

- Trần Hi, không phải hắn đã bị nhốt ở trong thành Ngao Thương hay sao?

- Ngao Thương đã xảy ra chuyện.

Lã Đài thở dài, nói:

- Lương Vương Bành Việt nhẹ dạ cả tin phụ tá Khoái Triệt, mấy ngày trước có xung đột với gia phụ, phần lớn Trần Hi nhân cơ hội này thừa dịp phá vây Ngao Thương.

Dừng lại một chút, Lã Đại lại cười lạnh nói:

- Tuy nhiên, Trần Hi thực sự không nên tiến đến tấn công Hổ Lao quan, ha ha.

Tướng Hán gật gật đầu lại nói:

- Trưởng công tử, nếu không để mặt tướng dẫn tám trăm tinh binh xuất quan đánh với hắn một trận được chứ?

- Khỏi cần.

Lã Đài khoát tay, thản nhiên nói:

- Nếu nói không có điều gì bất ngờ xảy ra, tiếp theo công kích Trần Hi xuất động tám trăm môn khách, không bằng chúng ta tương kế tựu kế, khiến đám phản quân thua trận!

Dứt lời, Lã Đài lại tiến đến bên tai tướng Hán nhẹ giọng giải thích vài câu, tướng Hán liên tục gật đầu lại nói:

- Mặt tướng liền đi xuống chuẩn bị, canh giữ Trần Hi cho cẩn thận những kẻ muốn đến cướp đi có đến mà không có về, ha ha.

106. Chương 106: Hổ Lao Quan (4)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 106: Hổ Lao Quan (4)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hổ Lao quan, tây quan.

Kinh Thiên, Bằng Ngọc đã mang theo năm trăm tinh binh im hơi lặng tiếng tiến tới phía tây Hổ Lao quan.

Toàn bộ Hổ Lao quan nam y Tung Sơn dư mạch, ở phía bắc bờ sông, bởi vậy ba mặt trước tường thành đông, tây, bắc đều có trúc, trong đó ở tường phía bắc nước sông đã đắp mé tường, cơ bản không cần phải lo lắng có kẻ địch sẽ lọt vào công kích. Ở phía đông, phía tây tường cao ước chừng ba trượng, không thể nói

rõ là sâu bao nhiêu. Tuy nhiên ở Lạc Dương theo hướng đi Trung Nguyên, vị trí địa lý vẫn là cực kỳ trọng yếu.

Lúc này, quân lính canh giữ ở phía tây tường thành cũng rất đông, đa số trạm canh gác đều ở trong thành, giúp sức cho cuộc chiến, chỉ có một số ít trạm canh gác ở lại tuần tra.

Kinh Thiên chia đầu lưỡi hoàng đao lạnh như băng, hướng về phía Bàn Ngọc nói:

- Đi chứ?

Bàn Ngọc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Tướng quân, trước tiên không nên vội vã, chờ một chút xem.

Bàn Ngọc am hiểu về binh pháp, biết rằng đánh lên cơ hội chỉ có một lần, nếu không thận trọng sẽ làm hỏng mọi chuyện.

Ở phía đông quan, Điền Hoàn đi nhanh đến trước mặt Trần Hi, thành khẩn nói:

- Trần tướng quân, quân Ngụy đã công chiến hai canh giờ, chắc cũng đã mệt mỏi, kế tiếp không bằng để mặt tướng ra trước được không?

Vừa rồi khi quân Ngụy đóng cửa, Điền Hoàn và Vũ Thiệp luôn luôn đứng bên cạnh xem cuộc chiến. Đối với thực hư quân lính coi giữ ở Hổ Lao quan, trong lòng Điền Hoàn cơ bản cũng hiểu một phần. Hơn nữa quân Hán cũng đã chém giết gần hai canh giờ, thực sự cũng đã mệt mỏi, lúc này nếu hấn đối tám trăm binh lính cũ, ít nhất hấn cũng nắm được sáu phần chắc đoạt được đông quan!

Tuy là Điền Hoàn có thiện chí, nhưng khó tránh khỏi việc lợi dụng cơ hội để đoạt được công lao. Đại tướng Trương Xuân dưới trướng Trần Hi tính tình nóng nảy, lúc này giận tím mặt nói:

- Quân Ngụy chúng ta chém giết đã hai canh giờ, quân lính đều đã rất vất vả cực nhọc, tiểu tử người lại muốn nhát cái có sẵn, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?

- Trương Xuân không được vô lễ.

Trần Hi vội vàng ngăn cản Trương Xuân, lại hướng về phía Điền Hoàn nói:

- Ý tốt của Điền tướng quân bản tướng xin được ghi nhận, tuy nhiên chuyện tấn công Hổ Lao quan tất sẽ không phiến toái quý nhân.

Dứt lời, Trần Hi lại giơ lên trường kiếm chỉ về phía tường thành Hổ Lao quan, thản nhiên nói:

- Lúc này đây, nhất định sẽ hạ được Hổ Lao quan!

Dứt lời, Trần Hi lại quay đầu quát lớn:

- Hầu Sưởng nghe lệnh!

Đại tướng Hầu Sưởng đột nhiên tiến lên phía trước hai bước, ngang nhiên nói:

- Có mặt tướng!

Trường kiếm trong tay Trần Hi hướng về phía Hổ Lao quan, cất giọng nói:

- Lấy hai trăm tử sĩ dẫn đường, nghiêng lực công thành!

- Vâng!

Hầu Sưởng tuân lệnh, xoay người về phía sau hướng về phía trận địa quân địch, lớn tiếng quát:

- Các vị huynh đệ, thời điểm để các người thể hiện tài năng của mình đã tới rồi! Theo bản tướng quân....Đi!

Ngay sau đó, Hầu Sưởng nhắc bổng đại kiếm lên, nhanh chóng tiến về phía đông Hổ Lao quan.

Theo sau Hầu Sưởng, hai trăm môn khách cùng gào thét tiến lên, ở phía sau, Hầu Sưởng tỉ mỉ lựa chọn tám trăm tên ở tuổi mười tám đến hai mươi đều rất cường tráng. Hơn nữa tất cả bọn họ đều mặc áo giáp, trong tay cầm kiếm kích, thậm chí còn có cả đại thuẫn.

Ba mươi nghìn đại quân của Trần Hi, binh khí áo giáp đều thiếu, ngoại trừ một số rất ít binh sĩ khoác bố giáp, tay cầm thiết chế kiếm kích, còn lại đa số binh sĩ đều mặc y phục lam lũ bình thường, trong tay cũng chỉ cầm trường mâu làm bằng gỗ, hoặc là kiếm tước từ trúc, cho nên lần này xuất kích tám trăm người tuyệt đối đều là tinh nhuệ.

Trong lúc đó, quân Ngụy đã cách phía đông Hồ Lao quan không tới trăm bước.

Cùng với một tiếng hét to, trên tường các cung thủ quân Hán đều đã giương cung lên bắn, hàng loạt những mũi tên có lửa được bắn ra trông thật chói mắt, hướng về phía quân Ngụy, quân Ngụy trong trận liền kêu rên thảm thiết không ngừng, số quân Ngụy chết rất nhiều.

Tuy nhiên lần này, cung tiễn của quân Hán không đủ để dọa lui quân Ngụy tiến công.

Trong khoảng cách ngắn không đến một trăm bước, ít nhất cũng có khoảng hai trăm binh sĩ của quân Ngụy đã chết. Tuy nhiên số binh lính của quân Ngụy còn lại rất cuộc đều xung phong liều chết mà xông tới, quân Ngụy đã ném mấy chục chiếc thang để ra sức trèo lên tường. Ngay sau đó, hai trăm binh sĩ mồm ngậm kiếm, sử dụng tay chân trèo lên thang để leo lên tường.

Đóng cửa, những cung thủ của quân Hán đều lùi về phía sau, một đội quân Hán ở phía sau ủa lên.

Tuy nhiên, cũng không thể lường trước được ở giữa lẫn cây lô thạch theo cửa nện xuống, trên lỗ châu mai lộ ra quân Hán nâng một thùng bằng gỗ, sau đó đem cái thùng này chứa nước màu đen đổ xuống, đêm tối cũng không biết là cái gì, chỉ thấy tỏa ra mùi vị, hơn nữa lại có cảm giác nóng bỏng.

Theo thang hướng lên trên quân Ngụy lập tức bị rót cái nước màu đen này vào.

Trong lúc đó, ở phía đông quan vang lên tiếng kêu vô cùng thảm thiết, mấy chục môn khách bị bỏng tróc ra tróc thịt, một đám người đều rống lên kêu thảm thiết lập tức trên thang ngã từ xuống, ở dưới thang quân Ngụy cũng đông đảo những thanh niên cường tráng cũng không ít người bị rót vào, lập tức kêu thảm thiết gã lẫn xuống đất.

Đồng tử của Hầu Sưởng nhanh chóng co rút lại, cái mùi vị này...chẳng lẽ là dầu hỏa?

Ngay sau đó, ở xa có bó đuốc được ném xuống, lửa vừa chạm tới, vừa vặn gặp chỗ nước đen rót xuống liền cháy bùng lên. Trong lúc đó, ở phía Đông liền hóa thành một biển lửa! Ở dưới mấy trăm binh sĩ cường tráng của quân Ngụy chạy trốn không kịp, trong nháy mắt đã bị biển lửa nuốt chửng...

Ở phía sau quân Ngụy, Trần Hi nhất thời hít một hơi lạnh thật dài.

Vũ Thiệp trong lòng cũng thở dài, xem ra cuộc chiến ở Hồ Lao quan lành ít dữ nhiều.

Diễn Hoành cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát, may mà vừa rồi Trần Hi không đồng ý yêu cầu của hắn, nếu không, hiện tại chắc cũng cùng với mấy trăm binh sĩ nằm ở đông quan hạ kêu gào thảm thiết!

Hồ Lao quan, Lã Đài cùng với hơn mười viên tướng vây quanh chậm rãi đi lên thành.

Đứng ở trên lầu nhìn xuống quân địch ở phía dưới, chỉ thấy đông quan hạ tường đã hoàn toàn biến thành biển lửa. Ban đầu hơn một nghìn quân Ngụy tiến công vào, ngoại trừ không đến bốn trăm người hốt hoảng chạy trốn, còn lại những người không bị cung tên bắn chết, thì cũng bị dầu hỏa thiêu chết cháy. Không khí đã ngập tràn mùi người chết, người ở trong trận cảm thấy muốn nôn ói.

Cảnh tượng nhìn vô cùng thảm thiết, trên khóe miệng của Lã Đài nổi lên một tia cười lạnh thản nhiên.

Mặc dù Hồ Lao quan không phải là cửa ải hiểm yếu, nhưng hiện tại có chừng tám nghìn quân coi giữ, bên trong còn trữ số lượng lớn cung mã tên nó, lẫn cây lô thạch cùng với dầu hỏa, thậm chí chúng có uy lực thật lớn. Chỉ bằng ba mươi hai nghìn đám ô hợp được trang bị vũ khí thô sơ, cũng dám tiến đến tấn công Hồ Lao quan, quả thực là hành động liều lĩnh!

Thuộc hạ cấp dưới nịnh hót nói:

- Trưởng công tử thật không hổ danh là hậu duệ của Bành Việt. Mạt tướng nghĩ đến, Tề vương Hàn Tín lúc này cũng chỉ bằng phân nửa mà thôi? Phản quân này thất bại, e rằng không dám công thành.

- Chưa chắc.

Lã Trạch khoát tay, thản nhiên nói:

- Đừng khinh địch, e rằng Trần Hi sẽ không buông tha dễ dàng như vậy đâu.

Vừa dứt lời, ở đằng sau phía tây quan bỗng nhiên truyền đến một loạt những thanh âm sát phạt, lập tức Lã Đài nhẩn mặt nhẩn mày, phản quân ở phía đông, làm sao lại có thanh âm phát ra từ phía tây nhỉ?

Chẳng lẽ binh sĩ của Trần Hi thần kì đến nỗi lách ra phía sau Hồ Lao quan?

Phía sau Lã Đài, mười mấy tướng tá quân Hán cũng là ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết ở tây quan đã xảy ra chuyện gì.

- Đi, đi xem một chút!

Trong lòng Lã Đài đột nhiên cảm thấy có điềm xấu, vội vã dẫn theo hơn mười tướng tá đi xem tình hình thế nào.

Tây quan, Kinh Thiên, Bàng Ngọc đã dẫn theo hơn mười người quân tinh nhuệ.

Vừa rồi, Lã Đài ở tây quan thực hiện hỏa công, ở phía tây quân Hán đều đóng cửa để tới phía đông xem cuộc chiến, kết quả Kinh Thiên, Bàng Ngọc đã lọt qua, đợi cho đến khi quân Hán ở phía tây phát hiện, Kinh Thiên, Bàng Ngọc đã nhanh chóng lên được trên thành. Ở phía trên có hơn mười tên canh gác, rất nhanh đã bị Kinh Thiên, Bàng Ngọc giết sạch.

Càng ngày càng nhiều quân tinh nhuệ xông vào trận địa, đợi đến khi một đội quân Hán ở hai bên sườn ủa lên, thời điểm đến quân tinh nhuệ đã vượt qua ba mươi người, Kinh Thiên, Bàng Ngọc liền mang theo hơn ba mươi người quân tinh nhuệ theo bên trái đường cái hướng về phía quân Hán khởi xướng công kích.

Đóng ở cửa thành rất nhanh hơn năm mươi quân Hán đều đã bị giết!

Đang tụ tập ở đông quan, quân Hán phát hiện có chuyện chẳng lành liền quay lại để chi viện. Kinh Thiên, Bàng Ngọc đã dẫn người đóng cửa thành.

Chỉ trong chốc lát, năm trăm binh lính tinh nhuệ đã vào được trong thành, tất cả đều rút ra kiếm sắc. Kinh Thiên, Bàng Ngọc dẫn đầu gào thét hướng về phía quân Hán ở phía trước mà chém giết. Năm trăm binh sĩ tinh nhuệ của quân Sở tựa như một đám dã lang khát máu, tiến về phía trước.

Khi Lã Đài cùng với hơn mười viên tướng vây quanh vội vàng nhìn xuống địch ở phía đối diện, đám “Phản quân” giống như nước thủy triều dâng tiến vào để đánh lên.

Toàn bộ Hồ Lao quan có hình chữ nhật, nam bắc dài ba dặm.

Theo đường cái lớn hướng Quan Trung đi tới Hồ Lao quan, quân coi giữ doanh trại, kho vũ khí, kho lương, dịch quán cùng với cửa hàng, kho hàng, phân bố ở hai bên sườn đường cái.

Tầm nhìn rộng lớn, một chút Lã Đài đã nhìn thấy phía đối diện đám phản quân đang chen chúc tiến lên. Tuy nhiên, điều khiến Lã Đài kinh ngạc chính là, đám phản quân này không ngờ chiến bào hoàn toàn khác với quân Hán?

Đông quan ngoại, đám người Trần Hi cũng đã nghe được tiếng sát phạt từ phía tây truyền tới.

Những tiếng thanh âm chém giết thật hỗn loạn.

Rõ ràng, đang có hai đội quân đang bao vây Hồ Lao quan mà chém giết, thậm chí đang canh giữ ở lỗ châu mai quân Hán cũng vọt tới tường thành mà xem cuộc chiến.

- Tướng quân, tây quan cũng bị công kích!

Trương Xuân đột nhiên vỗ tay hoan hô, hưng phấn chỉ tay về phía Trần Hi quát:

- Nhất định là Thượng Tướng Quân tới rồi, nhất định là!

Cái gọi là Thượng Tướng Quân đương nhiên là chỉ Hạng Trang.

Mặt mày của Vũ Thiệp cũng hồng hỏ trở lại, hét lớn:

- Là Thượng Tướng Quân, nhất định là Thượng Tướng Quân!

Diễn Hoành lại tiến lên, nói lớn:

- Trần Hi tướng quân, lần này bất luận như thế nào mặt tướng cũng xin được xuất trận!

- Tốt!

Trần Hi gật đầu thật mạnh, lại rút kiếm chỉ về phía đông Hồ Lao quan, lớn tiếng nói:

- Truyền lệnh, các chỗ đóng quân xuất hiện, toàn lực công thành

107. Chương 107: Hồ Lao Quan (5)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 107: Hồ Lao Quan (5)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hồ Lao tây quan, ác chiến thảm thiết đã bắt đầu.

Một nhánh năm sáu trăm khinh binh quân Hán đối chiến năm trăm quân Sở.

- Tử!

Kinh Thiên quát lên một tiếng lớn, hoành đao trong tay gào thét chém về phía tên Tư Mã quân Hán đối diện.

- A!

Quân Hán Tư Mã ở trước mặt Kinh Thiên lập tức ngã xuống trong vũng máu, một đao này của Kinh Thiên đã làm bụng hắn toàn bộ mở ra, từ nơi cắt đứt ấy tràng ruột bắt đầu tràn ra, quân Hán Tư Mã kêu thảm thê lương vô cùng, một bên đem ruột đang tràn ra nhét vào khoang bụng, một bên thì tìm cách băng bó vết thương.

Hai gã quân Hán Đội suất mặt mày dữ tợn, rút gào lao thẳng tới Kinh Thiên.

Kinh Thiên vươn đầu lưỡi liếm huyết châu trên hoành đao, đang muốn nhe răng cười độc ác tiến ra đón, bên tai đột nhiên vang lên tiếng rít chói tai, ngay sau đó, hai gã quân Hán Đội suất đã đồng thời trúng tên, một người bị bắn thủng cổ, không la được một tiếng liền ngã xuống, người còn lại bị bắn trúng mắt trái, đầu tiên sắc bén đâm thấu tới gáy, kêu thảm thiết vài tiếng mới tuyệt khí.

Quay đầu lại, chỉ thấy Bàn Ngọc lại kéo thiết thai cung, lúc này, cài trên thiết thai cung là bốn chi Lang Nha trọng tiễn, bỗng nhiên, tay phải Bàn Ngọc nhẹ nhàng buông ra, bốn chi Lang Nha trọng tiễn lập tức mang theo tiếng xé gió bén nhọn bắn ra, Kinh Thiên tái quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bốn gã quân Hán hét lên rồi ngã gục.

- Hảo tiễn pháp!

Kinh Thiên hét lớn một tiếng, hoành đao huê trước mặt, tiếp tục về phía trước.

Phía sau Kinh Thiên, năm trăm khinh binh Hãm trận doanh lấy Kinh Thiên, Bàn Ngọc làm tiêu điểm, hợp thành một trận hình tam giác, quơ kiếm hai lưỡi sắc bén, tựa như một đám dã lang khát máu, kêu gào đột nhập vào trận hình của quân Hán.

Trong chốc lát, tiếng đao kiếm chạm thịt, tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng rít gào, tiếng rống giận dữ giống như dã thú của tướng sĩ song phương đã đan vào thành một khúc nhạc

lạnh như băng, tàn khốc mà lại ồn ào náo động, hoa lệ tử vong, khinh binh quân Hán ở trên đường đi tới của quân Sở giống như là cỏ dại bị cắt, một mảnh thiên địa ào ào đổ xuống dưới.

Hầm... hầm... hầm...

Lã Đài cách đó không xa đang xem cuộc chiến.

Thấy phản quân đối diện sắc bén như thế, Lã Đài không khỏi hơi nhú mi, tả hữu tướng tá thì đều biến sắc, chỉ phản quân này đến tột cùng là từ đâu toát ra? Binh lực ngang nhau, đồng dạng là khinh binh, nhưng khinh binh quân Hán trước mặt chỉ phản quân này, đúng là không chịu nổi một kích, gần như không đến nửa nén hương công phu, đã hoàn toàn bại trận.

Bỗng nhiên, Lã Đài giơ tay phải lên, lại dựng thẳng ngón trỏ nhẹ nhàng phất nhẹ, lãnh đạm nói:

- Xuất động trọng giáp võ tốt trước bảm trụ bọn họ, sau đó đem sào nỏ đẩy ra, ẩn sau trận!

Lã Đài không hổ xuất thân danh môn, đọc nhiều binh thư như vậy không phải là hư danh, chẳng những có thể xem xét thời thế, hơn nữa cũng có quyết đoán.

- Vâng!

Hai viên tướng Hán ầm ầm đồng ý, lĩnh mệnh đi.

Gần như là cùng khi, ngoài đông quan cũng vang lên tiếng sát phạt giống như thủy triều.

Lã Đài nhú mày nhìn hai gã tướng Hán phía sau, nói:

- Từ tướng quân, Phì tướng quân, bản tướng cho các người ba nghìn khinh binh cộng thêm một ngàn cung tiễn thủ, đông quan giao cho các người .

- Vâng!

Hai viên tướng Hán ầm ầm đồng ý, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Lã Đài tái giơ tay phải phất nhẹ, năm trăm quân Hán trọng giáp đã kết thành trận hình phòng ngự hoàn chỉnh liền khiêng đại thuẫn lên, mang theo song lưỡi trọng kiếm, đều nhịp nện bước, hô đều khẩu hiệu, dọc theo trung tâm đường cái hướng về phản quân đối diện ào ạt đi lên:

- Rống! Rống! Rống...

Hầm... hầm...hầm...

Đối diện, Kinh Thiên khoe miệng thoáng chốc nổi lên một tia cười độc ác.

Bỗng nhiên, Kinh Thiên giơ cao hoành đao, năm trăm danh khinh binh lập tức cởi túi vải trên lưng xuống, từ trong xuất ra một cán gỗ dài hơn năm thước cùng một đầu thương, lại nhanh chóng đem cán gỗ cắm vào đầu thương, lập tức một chi tiêu thương hoàn chỉnh đã xuất hiện..

- Ngao cấp!

Kinh Thiên hét lớn một tiếng, hoành đao trong tay liền tục hướng về phía trước mà lao đi.

Một trăm khinh binh thoáng chốc chia làm trước sau hai hàng, giơ tiêu thương rét cầm bắt đầu chạy lấy đà.

Khi cách trọng giáp quân Hán đối diện không đủ hai mươi bước, khinh binh Hãm trận doanh hàng thứ nhất dẫn đầu ném tiêu thương, sau đó là hàng thứ hai, trong chớp lát, trăm chi tiêu thương rét cầm đã mang theo tiếng rít chói tai lướt khoảng không bay lên, lại trên không trung bay ra hơn hai mươi bước xa, cuối cùng hướng về trên đầu trọng giáp quân Hán hạ lạc.

Trận hình trọng giáp Quân Hán nhanh chóng co rút lại, đồng thời giơ đại thuẫn lên, ở tiền phương cùng với đỉnh đầu kết thành một tường thuẫn dày, hơn trăm chi tiêu thương gào thét bay xuống, phía trên thuẫn tường thoáng chốc phát ra thanh âm trầm đục đóc đóc, trọng giáp quân Hán ẩn ở dưới thuẫn tường lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết kéo dài không thôi.

Kinh Thiên lại dương đao, lại có một trăm khinh binh giơ tiêu thương bắt đầu chạy lấy đà.

Sau khi qua mười lần tiêu thương bắn chum, trên thuẫn tường của trọng giáp quân Hán đã cắm đầy tiêu thương, toàn bộ đại thuẫn hộ trận nhìn qua tựa như một đầu quái thú có áo giáp đầy mũi nhọn, cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Hầm...hầm...hầm...

Sau trận Quân Hán, Lã Đài sắc mặt đã trở nên ngưng trọng trước nay chưa có.

Phản quân đối diện ném phi mâu có chút ra ngoài tiên đoán của Lã Đài, tuy nhiên cũng khiến hắn nhớ tới một sự kiện, không lâu, hắn từng ở trong trường Lã Trạch trông thấy đại vương cho phi ngựa đưa tới một chi phi mâu, nghe nói là vũ khí quân Sở chế tạo, ngoài ra còn có một phong thư, yêu cầu Lã Trạch chiếu theo hình thức tận khả năng tạo ra càng nhiều phi mâu càng tốt.

Phản quân đối diện có phi mâu, hiển nhiên không có khả năng là phản quân Trần Hi!

Quân Sở, phản quân đối diện nhất định là quân Sở, nhưng quân Sở như thế nào sẽ hiện ra ở phía sau Hồ Lao quan?

Chẳng lẽ, Hạng Trang cùng quân Sở chủ lực đã thần không biết quỷ không hay tiềm nhập tam quận? Không, điều đó không có khả năng, Hạng Trang cùng quân Sở chủ lực đã bị Đại vương và Trương Lương tiên sinh vây ở Tề địa, tuyệt đối không có thể ở nơi này! Nhưng, cổ quân Sở trước mắt này lại giải thích thế nào? Chẳng lẽ là một chi nhỏ quân Sở tàn quân lén đến nơi đây?

Hầm...hầm...hầm...

Khi Lã Đài kinh nghi bất định, quân Sở đã ném hoàn toàn mười lần tiêu thương, lại bắt đầu xung phong.

Trọng giáp Quân Hán đều nâng đại thuẫn lên, ở trong sự bảo hộ của đại thuẫn, chỉ có gần hai mươi người bị tiêu thương trực tiếp đâm chết, có hơn năm mươi người khác bị thương, tổng thương vong có thể nói là cực kỳ bé nhỏ, nhưng, sau khi trọng giáp quân Hán đỡ xuống đại thuẫn mới phát hiện, nguyên bản đại thuẫn dùng để phòng thân này đã thành trời buộc thật lớn!

Gần như mỗi mặt đại thuẫn đều cắm một chi tiêu thương, không ít đại thuẫn cắm hai chi thậm chí nhiều hơn!

Một chi tiêu thương nặng không quá mười cân, luận sức nặng không đủ để trở thành trời buộc, nhưng vượt qua một trường chiều dài đối với đại thuẫn khi xê dịch chuyển hoá tạo thành chướng ngại thật lớn, trong khi gãy chết, quân Sở đối diện lại dùng sức bắt lấy tiêu thương cắm ở trên đại thuẫn, có thể đem trọng giáp quân Hán mang thuẫn hất ngã xuống đất!

Trọng giáp Quân Hán không có biện pháp, bởi vì tiêu thương có chứa đảo câu, căn bản là không nhổ ra được, nhiều nhất cũng là đem cán tiêu thương chém đứt, nhưng cho dù là như thế, đầu thương ở trên tấm chắn vẫn còn dài hơn một thước.

Quân Sở cứ liên tục làm như vậy, không đến một lát công phu, trọng giáp quân Hán trận hình đại loạn .

Trọng binh giáp đáng sợ nhất chính là lực phòng ngự siêu cường, mà điều kiện tiên quyết hình thành lực phòng ngự chính là duy trì trận hình đầy đủ, một khi trận hình trọng giáp bị phá, áo giáp nặng nề của trọng binh giáp sẽ trở thành trời buộc, một gã khinh binh cùng một gã trọng binh giáp một mình đấu, nếu song phương thực lực tương đương, khinh binh có thể dễ dàng đem trọng binh giáp hành hạ đến chết!

Mất đi trận hình bảo hộ, trọng giáp quân Hán giống như là một đầu trâu rừng, tuy rằng da thịt rất dày, nhưng phản ứng chậm chạp, mà khinh binh quân Sở giống như là một đoàn miêu cầu nhanh nhẹn, ưu thế nhẹ nhàng và khéo léo phát huy tới cực hạn, hơn nữa quân Sở nguyên bản so với quân Hán dũng mãnh thiện chiến hơn nhiều, trên chiến trường lập tức xuất hiện cục diện nghiêng về một phía.

Hầm ...hầm...hầm...

Quân Hán sau trận, Lã Đài khóe miệng đã nổi lên một tia co giật.

Mười mấy tướng tá phía sau Lã Đài lại ghen hòng nhìn trân trối, một đám quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

Từ lúc hơn hai trăm năm trước, đại Ngụy Quốc quật khởi cùng đại binh gia Ngô Khởi xuất hiện, trọng binh giáp cũng đã thay thế được chiến xa trở thành trụ cột vững vàng trên chiến trường, nhưng cảnh tượng trước mắt này lại hoàn toàn đảo điên nhận thức của quân Hán đối với trọng binh giáp, ngang nhau số lượng, trọng binh giáp quân Hán không ngờ bại dưới khinh binh, hơn nữa còn là thảm bại, gần như nghiêng về một phía tàn sát!

Điều này sao có thể? Có cái tướng Hán thậm chí còn dùng sức day day hai mắt.

Lã Đài thở mạnh một hơi, lại giơ tay phải lên, cất cao giọng nói:

- Nổ sào chuẩn bị!

Ẩn sau trận có hơn trăm cái sào nổ lập tức đi ra, cùng lúc đó, mấy trăm chi dài chừng năm sáu thước, tiễn dài hai tấc cũng đã được gài lên sào nổ, đây là một loại sào nổ cao, mỗi cái sào nổ có thể phóng ra năm chi đại tiễn.

Hầm...hầm...hầm...

Đối diện trên đường cái, quân Hán trọng giáp đã hoàn toàn tan tác.

Ít nhất hơn hai trăm trọng giáp quân Hán bị chém giết tại chỗ, còn lại thì chặt vật lủi vào ngổ tất hai sườn, Kinh Thiên cũng không để ý đến trọng giáp quân Hán chạy trốn chết, mà là giơ lên hoành đao đi trước dẫn đầu, mang theo quãng đời huyết chiến còn lại của hơn ba trăm khinh binh tiếp tục lao về phía trước, mục đích của hắn rất rõ ràng, cướp lấy đông quan, tiếp ứng đại quân Trần Hi tiến quan!

Nói cho cùng, trong tay Kinh Thiên chỉ có năm trăm khinh binh, chỉ dựa vào năm trăm người là không có khả năng hạ Hổ Lao quan .

- Ngao. . . .

Kinh Thiên giơ lên hoành đao, lại ngửa mặt lên trời hét dài:

- Đột kích, toàn lực đột kích, phá hủy quân Hán...

- Phá hủy quân Hán!

- Phá hủy quân Hán!

- Phá hủy quân Hán!

Hơn ba trăm khinh binh tinh nhuệ sói tru hưởng ứng.

Hầm...hầm...hầm...

Quân Hán sau trận, Lã Đài khước miệng lại co giật hai lần, thanh thế này, sát khí này?

Bỗng nhiên, Lã Đài giơ tay phải lên nhẹ nhàng hạ xuống, một bên lạnh lùng thốt:

- Nổ sào, xuất kích!

Ra lệnh một tiếng, nguyên bản hơn trăm cái sào nổ ẩn sau trận thoáng chốc được đưa lên trước trận, lập tức chia làm hai hàng, ngay sau đó, hơn trăm danh cầm nổ thủ đã đưa đại mộc chùy lên, hướng về nổ cơ hung hăng đập xuống.

108. Chương 108: Hổ Lao Quan (6)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 108: Hổ Lao Quan (6)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nỏ sần, lại có xe nỏ, chính là đem nỏ cơ trang bị lên xe nỏ, xuất hiện sớm nhất là thời xuân thu chiến quốc, tầm bắn xa nhất có thể đạt tới là hơn năm trăm bước (ước một ngàn mét), phóng ra đại tiễn có thể dễ dàng bắn thủng đại thuẫn, lực sát thương kinh người, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là tốc độ bắn rất chậm, ở trên chiến trường cơ bản chỉ có cơ hội phóng ra một lần.

Nỏ sần trúng mục tiêu cũng rất kém cỏi, một cái nỏ sần trên cơ bản chẳng có tác dụng gì, tuy nhiên khi trăm cái nỏ sần tập trung sử dụng, vẫn là rất khủng bố , chỉ cần bị đại tiễn tẫn ra bao trùm, mặc kệ là trọng kỵ binh, khinh kỵ binh, trọng giáp bộ binh hoặc là khinh giáp bộ binh, không chết tức thương, tuyệt không may mắn thoát khỏi!

Hầm...hầm...hầm...

Thấy đột nhiên xuất hiện hơn trăm cái nỏ sần, Kinh Thiên lập tức hít một ngụm lạnh khí!

Là một gã lão binh trải qua trăm trận chiến, Kinh Thiên như thế nào không biết nỏ sần? Năm đó đại chiến Cự Lộc, ba vạn quân Sở đánh với đại tướng Vương Ly cùng hai mươi vạn quân Tần tinh nhuệ, đã từng lĩnh giáo qua nỏ sần hung uy cùng quân Tần, mấy trăm cái nỏ sần đem hơn một ngàn chi đại tiễn nghiêng tiết đến trong trận quân Sở, nháy mắt liền sát thương vài ngàn Sở quân tinh nhuệ!

Bàng Ngọc đồng tử cũng là kịch liệt co rút lại, thân là con cháu nhà tướng, hắn sao có thể không nhìn ra được nỏ sần?

Gần như là bản năng, Kinh Thiên, Bàng Ngọc cùng với mười mấy tên Sở quân tinh nhuệ xung phong liều chết ở trước mặt đều ngã người xuống đất, ngã lăn xuống đất chưa chắc có thể tránh thoát đại tiễn bắn chum, nhưng nếu tiếp tục đứng thì chắc chắn chết không thể nghi ngờ, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đối diện quân Hán cầm nỏ thủ đã lạnh lùng nện xuống một chùy.

Mặt sau theo vào hơn ba trăm quân Sở khinh binh cũng muốn tránh né, cũng đã không còn kịp rồi.

Cùng với “Thình thịch ”Thình thịch” “Thình thịch”, bốn năm trăm chi đại tiễn dài hơn năm thước, đã mang theo tiếng rít chói tai theo khung nỏ bắn ra, lập tức hình thành một trận mưa tên thật lớn, đem tiền phương hơn ba trăm quân Sở đào dạt mà vào hoàn toàn bao phủ ở trong đó.

Trong thoáng chốc, quân Sở vừa mới còn gào khóc kêu xung phong liều chết về phía trước đều kêu thảm ngã xuống trong vũng máu, hơn ba trăm khinh binh Hãm trận doanh, ít nhất có hơn một trăm người bị bắn trúng chỗ yếu hại bị mất mạng, còn lại hơn hai trăm người phần lớn bản thân bị trọng thương, mười mấy tên quân Sở khinh binh nằm úp sấp ngã xuống đất trước tiên, cũng có hơn phân nửa bất hạnh bị mất mạng.

Kinh Thiên trên lưng cũng bị vết thương nhẹ.

Quân Hán sau trận, Lã Đài lại giơ lên tay phải phát nhẹ, trong quân hơn hai ngàn khinh binh đều rút ra kiếm sắc đánh trống reo hò về phía trước, hướng tàn binh quân Sở vừa thoát khỏi miệng hùm giống như thủy triều nghiêng ép đi tới, Kinh Thiên xoay người từ trên mặt đất bò lên, lại quay đầu lại nhìn Bàng Ngọc lộ vẻ sầu thảm, hôm nay chỉ sợ phải tẩn thân ở Hồ Lao quan rồi.

Hầm...hầm...hầm...

Hồ Lao quan, cách tây quan vài dặm có hơn.

Hạng Trang mang theo Hãm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh, Nộ Phong Doanh hơn hai ngàn tinh nhuệ vội vàng cấp tiến.

Trải qua hai ngày hành quân gấp, Hồ Lao quan mơ hồ ở trước mắt , tuy rằng cách xa còn có vài dặm, cũng đã có thể rõ ràng nghe được tiếng sát phạt từ tiền phương truyền đến.

- Thượng Tướng Quân, cửa quan mở ra!

Cao Sơ đột nhiên kêu to lên.

Hạng Trang chăm chú nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy cửa Hồ Lao quan mở rộng ra, xuyên thấu qua cửa rộng, mơ hồ có thể nhìn thấy gần cửa thi thể nằm lung tung, xa xa quan nội, ánh lửa sáng như ban ngày, hình như có hai chi quân đội đang chiến đấu kịch liệt, Hạng Trang tuyệt không chần chừ, lúc này giơ lên hoành đao ngửa mặt lên trời rít gào:

- Xung phong, phá huỷ quân Hán...

- Xung phong, phá huỷ quân Hán...

- Xung phong, phá huỷ quân Hán...

- Xung phong, phá huỷ quân Hán...

Phía sau Hạng Trang, hơn hai ngàn quân Sở tinh nhuệ lập tức tam hô hưởng ứng, lập tức một đám bước chân nhanh hơn, lấy tốc độ cao nhất xung phong, không đến bữa cơm công phu, hơn hai ngàn quân Sở tinh nhuệ đã chạy được vài dặm, giống như cuộn cuộn nộ trào, lướt qua cánh cửa mở rộng, hướng về quan nội chen chúc mà vào!

Hầm ...hầm...hầm...

Hồ Lao quan nội, năm trăm quân Sở đã toàn bộ bỏ mình!

Kinh Thiên, Bàng Ngọc hoành đao chém liên tục giữa trùng trùng quân Hán.

Bỗng nhiên, hai chi trường kích hướng ngực Kinh Thiên đâm tới, Kinh Thiên quát lên một tiếng lớn, hoành đao trong tay ra sức hướng lên trên đón đỡ, chỉ nghe thương một tiếng vang nhỏ, hai chi trường kích đã hướng hai vai hắn đâm qua, hoành lưỡi sắc bén thoáng chốc ở vai phải hắn vẽ một đạo vết thương có thể thấy xương trắng!

- Ách a...

Kinh Thiên lập tức kêu thảm vô cùng .

Không đợi Kinh Thiên giãy ra, lại có hai chi trường kích hướng vào đầu Kinh Thiên trảm lạc, Kinh Thiên lại dương đao đón đỡ, chỉ nghe thương thương hai tiếng nổ vang, hai cổ lực lớn điên cuồng, hoang dã hung hăng đè xuống, Kinh Thiên lúc này nặng nề quỳ rạp xuống đất, song kích thuận thế đè xuống, trước sau bốn chi trường kích thoáng chốc hình thành một chữ “hầm”, đem đầu Kinh Thiên gắt gao khóa ở trong đó!

Kinh Thiên trong lúc cấp thiết giãy dụa không thoát, lấy dương đao loạn trảm, lại căn bản chém không đến người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một gã quân Hán Tư Mã đột nhiên tiến lên trước hai bước, huy kiếm hướng cần cổ Kinh Thiên chém tới.

Kinh Thiên thoáng chốc hai mắt trợn lên, lại đột nhiên mở miệng thảm thiết tru dài đứng lên, tình này trạng, tựa như một đầu dã thú lâm tử vong, phát ra tiếng kêu rên cuối cùng, cách vài chục bước, Bàng Ngọc quơ đoạn dây cung của thiết thai cung sớm gãy, đang cùng hơn mười quân Hán lẫn lộn, căn bản là rút không ra để tới cứu viện Kinh Thiên.

Mắt thấy Kinh Thiên sẽ bị chém đầu, một chi Lang Nha trọng tiễn lạnh như băng chợt bắn tới.

Quân Hán Tư Mã quay đầu nhìn lại, nguyên bản trọng kiếm chém về phía cần cổ Kinh Thiên cũng bị bách thu hồi, ra sức chém về phía Lang Nha trọng tiễn bay vút tới, mượn cơ hội này, Kinh Thiên rốt cục ra sức giãy ra, tái quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy hàng trăm ... Quân Sở quân tinh nhuệ đã theo đại môn mở rộng chen chúc mà vào, Công Tôn Toại dẫn đầu, dương đao chạy tới.

Đại quân ào ạt mà vào, Cao Sơ lại kéo mở thiết thai cung.

- Công Tôn Toại?

Kinh Thiên vừa trong tuyệt lộ tìm được đường sống, lập tức ngửa mặt lên trời cười rộ lên:

- Lão Cao! Ha ha ha... Người như thế nào cũng đến đây? Lão mao tử nợ người một mệnh!

Dứt lời, Kinh Thiên lại xoay người dương đao, giống như dã thú nổi cơn điên, gào khóc kêu gào đánh về phía quân Hán Tư Mã đối diện, quân Hán Tư Mã tim và mặt đều hàn, xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà, chạy đi không đến hai bước, tiền thứ hai của Cao Sơ đã bắn tới giữa ngực hắn.

Quân Hán Tư Mã lập tức kêu thảm thiết, lại chạy đi hai bước liền té ngã trên đất, Kinh Thiên đi nhanh đuổi theo, một đao đã đem thủ cấp quân Hán Tư Mã chém xuống.

Hầm...hầm...hầm...

Quân Hán sau trận, Lã Đài sắc mặt đại biến.

Hổ Lao đông quan vẫn bị quân Hán khống chế, không nghĩ tây quan lại tràn vào hơn ngàn quân Sở, hơn nữa làm cho người ta tuyệt vọng chính là, quân Sở còn không ngừng cuộn cuộn hướng bên trong tràn vào, xem ra, ít nhất cũng có ba bốn ngàn quân! Giờ khắc này, Lã Đài không còn nghi ngờ nữa, Hạng Trang, quả nhiên là Hạng Trang đại quân tới rồi!

- Trưởng công tử, đi nhanh đi!

Có môn khách tiến lên khuyên nhủ:

- Nếu không đi sẽ không còn kịp!

Có môn khách lại sớm rống to lên:

- Mau, bảo hộ trưởng công tử, lên núi!

Đông quan bị đại quân Trần Hi đánh phá, tây quan lại bị quân Sở ngăn chặn, phương Bắc là nước sông, chỉ có phía nam có đường nhỏ cùng vọng đài trên đỉnh núi thông nhau, sự cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể lên núi .

Lã Đài biết đại thế đã mất, nếu kiên trì cũng không có ý nghĩa gì, lập tức thở dài một tiếng, xoay người bước đi, hơn trăm Lã thị môn khách lập tức đi theo, vây quanh Lã Đài đi Nam Sơn vọng đài, khi quân Sở theo đường hẹp quanh co đuổi theo, Lã Đài và hơn trăm môn khách sớm đã chui vào núi non trùng điệp bên trong Tung Sơn.

Hầm...hầm...hầm...

Thừa dịp quân Hán trận cuộc đại loạn, đại quân Trần Hi rút cục xông về phía đông quan.

Cùng lúc đó, Công Tôn Toại suất lĩnh Tiên Đăng Doanh cũng đã đục lỗ quân Hán, mở ra đông quan, hơn vạn Ngụy quân lập tức theo đại môn mở rộng chen chúc mà vào, Quan Trung còn lại năm nghìn quân Hán tàn binh lập tức lui giữ thành Bắc đại doanh, tuy nhiên bởi vì chủ tướng Lã Đài đã khí quân mà đi, năm nghìn quân Hán tàn binh quân tâm tất cả đều đã tan rã, ý chí chiến đấu toàn bộ tiêu tan .

Hầm...hầm...hầm...

Hạng Trang cười ô mã, ở hơn trăm tử sĩ vây quanh đi vào Hổ Lao quan, chiến đấu kịch liệt đã kết thúc.

Đối diện cách đó không xa, Trần Hi cùng Hầu Sưởng, Trương Xuân, Vũ Thiệp, Điền Hoàn cùng với mấy trăm Ngụy quân vây quanh đi lên, khi song phương cách xa nhau không đủ mười bước, Hạng Trang xoay người xuống ngựa, chấp tay nói:

- Trần Hi tướng quân, vất vả .

Hạng Trang thái độ an ủi này là thiết yếu phải bày ra , hấn dù sao vẫn là đại Ngụy Giám quốc Thượng Tướng Quân.

Trần Hi thì nửa thật nửa giỡn nói:

- Thượng Tướng Quân, nếu không phải người phái Vũ Thiệp tiên sinh đến, mặt tướng còn nghĩ rằng người đã đem đại Ngụy Quốc ba vạn tinh nhuệ ném ở Ngao Thương mặc kệ không cần a.

Trần Hi lúc này đáp cũng là trong bông có kim, ý tứ nói là, từ Ngao Thương phá vây đi ra ba vạn đại quân, hiện tại với Hạng Trang người không có quan hệ gì.

Hạng Trang mặt không đổi sắc, cũng không biết có nghe được ngụ ý của Trần Hi hay không, lập tức cùng Vũ Thiệp ôm nhau chào, Vũ Thiệp lại đem Điền Hoành bên người dẫn tới cho Hạng Trang, Hạng Trang không kìm nổi đánh giá Điền Hoành vài lần, làm một người xuyên qua, hẳn đương nhiên nghe nói qua đại danh Điền Hoành, có thể khiến tám trăm môn khách tập thể tự sát đi theo xuống cửu tuyền, trong lịch sử thật đúng là không có ai!

- Hóa ra là Điền Hoành tướng quân.

Hạng Trang hướng Điền Hoành vái chào thật dài, nói:

- Điền thị là Tề quốc lão thể tộc, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Hạng Trang cung kính khiến Điền Hoành có chút không ngờ, lập tức cũng cung kính trả lễ, thành khẩn nói:

- Tại hạ đối với Thượng Tướng Quân ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay nhìn thấy, thật là tam sinh hữu hạnh.

Nhìn thấy Hạng Trang, Điền Hoành ngôn ngữ đầu cơ, Trần Hi không khỏi nhủ mảy.

Điền Hoành từng là Tề vương, Điền thị lại là Tề quốc vọng lão thể tộc cực nổi danh, Trần Hi tự nhiên cũng muốn lôi kéo Điền Hoành sử dụng, tuy nhiên thật đáng tiếc, Điền Hoành đối với hắn căn bản là không có tỏ vẻ gì, nhưng hôm nay, Hạng Trang chỉ hư từ giả ý, Điền Hoành như gấp không thể chờ mà tiếp cận, điều này làm cho Trần Hi không khỏi có chút mất mát.

Đúng lúc này, Bàng Ngọc bỗng nhiên vội vàng đi tới trước mặt Hạng Trang, gấp giọng bẩm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, quân ta đã bách hàng thành Bắc, bộ khúc của Trần Hi tướng quân lại muốn vọt vào quân doanh, sát hàng tốt cho hả giận, Kinh Thiên, Cao Sơ tướng quân kiên quyết không cho, song phương đã đánh nhau.

109. Chương 109: Xung Đột Quân Lý.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 109: Xung đột quân lý.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thành bắc quân doanh, quân Sở cùng Ngụy quân hỗn chiến đã phân ra thắng bại.

Tham dự hỗn chiến, quân Sở chỉ có không đến trăm người, mà Ngụy quân lại ít nhất có năm trăm người, nhưng kết quả hỗn chiến thì Ngụy quân hoàn toàn bại, ít nhất bốn trăm người bị chém giết tại chỗ.

Kết quả này đích xác có chút khoa trương.

Đại tướng Trương Xuân dưới trướng Trần Hi mang hơn trăm tàn binh còn lại lui giữ một góc, một bên đau khổ ngăn cản Kinh Thiên đang điên cuồng tiến công, một bên hét lớn:

- Kinh Thiên, người con mẹ nó thật muốn chém tận giết tuyệt sao?

Kinh Thiên một đao nhanh như một đao, đao đao chém vào chỗ yếu hại của Trương Xuân, một bên quát:

- Bố vừa rồi khuyên người như thế nào, tiểu tử người ỷ vào nhiều người, hiện tại cầu xin tha thứ? Nói cho người biết, chậm rồi!

Dứt lời, Kinh Thiên lại vọt người nhảy lên, tay nâng đao hướng vào đầu Trương Xuân trảm lạc.

Trương Xuân không dám cứng rắn đối chọi, lắc mình lui về phía sau.

Kinh Thiên cười một tiếng, đao thế chợt sửa bỏ thành đâm, đao nhọn sắc bén thẳng hướng cổ họng Trương Xuân, Trương Xuân chân đang lui về phía sau, trong lúc cấp thiết không thể né tránh tiếp, mắt thấy sẽ bị Kinh Thiên một đao đâm thủng cổ họng, ngoài quân doanh đột nhiên truyền đến một tiếng rống to giống như tiếng sấm của Hạng Trang:

- Kinh Thiên, còn không ngừng tay!

Kinh Thiên đao thế chợt dừng lại, đao nhọn cách cổ họng Trương Xuân chỉ một chút xíu.

Sắc mặt Trương Xuân thoáng chốc trở nên trắng bệch, trên trán chảy đầy mồ hôi, giờ khắc này, hẳn có thể rõ ràng cảm thụ được trên đao phong truyền đến lãnh ý, đao nhọn của Kinh Thiên chỉ cần di tới trước một chút, Trương Xuân hẳn chỉ sợ đã chết tại chỗ.

Trong tiếng bước chân hỗn loạn, Hạng Trang, Trần Hi đều mang theo mấy trăm bộ khúc đi vào viên môn.

Kinh Thiên lúc này mới kêu lên một tiếng trầm đục, thu đao thối lui đến phía sau Hạng Trang, Trương Xuân thở dài một hơi, phát hiện lưng mình sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng.

Nhìn thi thể Ngụy quân đầy đất, Hạng Trang, Trần Hi đồng thời tức nhanh mày.

Hạng Trang đã sớm đoán trước Trần Hi nhất định sẽ không dễ dàng giao ra binh quyền, hẳn hiện tại dù sao cũng nắm giữ ba vạn tráng đinh, thậm chí còn có khả năng cùng Hạng Trang hẳn tranh đoạt quyền chủ đạo quân Sở, còn có môn khách dưới trướng Trần Hi nhất định sẽ gây rối, Hạng Trang chỉ không nghĩ đến giờ phút này lại đến nhanh như vậy thôi!

Trần Hi nhíu mày là bởi vì nằm trên mặt đất gần như tất cả đều là thi thể Ngụy quân, quân Sở lại chỉ có vài cái.

Hơn năm trăm Ngụy quân cùng hơn một trăm quân Sở hỗn chiến, kết quả Ngụy quân lại gần như toàn quân bị giết, mà quân Sở lại chỉ chết vài cái, còn có mười mấy người bị thương nhẹ, kết quả như vậy, thật sự có chút dọa người!

Tuy nói quân Sở trang bị hoàn mỹ, gần như mỗi người đều mặc áo giáp, cầm binh khí sắc bén, mà Ngụy quân trang bị thấp kém, thậm chí binh khí thật sự đều không có, nhưng sức chiến đấu song phương tồn tại chênh lệch thật lớn cũng là không tranh cãi, trải qua chuyện này, Trần Hi đối với sức chiến đấu siêu cường của quân Sở lại càng có thêm nhận thức khác sâu.

Hạng Trang quát hỏi:

- Kinh Thiên, sao lại thế này?

Kinh Thiên chấp tay nói:

- Thượng Tướng Quân, trong quân doanh có hơn năm nghìn quân Hán tàn binh đã hàng Đại Sở chúng ta, nhưng Trương Xuân lại mang theo năm trăm Ngụy quân vọt vào trong doanh, không phân trần đòi chém giết tù binh, còn muốn lấy thủ cấp đi tranh công, mặt tướng nói hẳn vài câu, hẳn chẳng những không nghe, không ngờ còn dám động thủ, quả thực chính là không biết sống chết!

Hầu Sưởng hộ tống Trần Hi tiến đến nói:

- Quân Hán hàng quân Sở các người thì như thế nào? Không phải ba vạn đại quân chúng ta ở đông quan hấp dẫn đại bộ phận quân coi giữ, chỉ bằng các người hai ba nghìn quân, muốn hạ Hồ Lao quan? Nằm mơ đi! Chỉ bằng, năm nghìn quân Hán tù binh này phải phân cho chúng này ta bốn ngàn năm trăm người!

- Ha ha.

Kinh Thiên cười nói:

- Thật là không biết xấu hổ, không phải quân Sở chúng ta mở ra đại quan, chỉ bằng các người cũng muốn tiến quan? Kia mới là si tâm vọng tưởng!

Hầu Sưởng giận tím mặt nói:

- Kinh Thiên, người dám coi rẻ ba vạn đại quân đại Ngụy chúng ta ?

- Ba vạn đại quân?

Kinh Thiên mỉm cười nói:

- Chỉ là một đám ô hợp, cũng dám nói đại quân?

- Đám ô hợp?

Hầu Sưởng khó thở nói:

- Muốn hay không hai quân kéo đến quan ngoại tái đánh, phân thắng bại?

- Bất cứ lúc nào cũng hầu tiếp!

Kinh Thiên đằng đằng sát khí nói:

- Không phải chúng ta xem thường các người, quân Sở chỉ cần hai ngàn tinh binh, có thể đem ba vạn thổ dân các người sát không còn một người!

Thấy Kinh Thiên càng nói càng kiêu ngạo, Hạng Trang không kìm nổi quát bảo ngừng lại nói:

- Kinh Thiên, người cầm miệng cho ta!

Trần Hi cũng đã tức giận đến sắc mặt xanh mét, hần thừa nhận Ngụy quân không bằng quân Sở tinh nhuệ, nhưng tụ tập ở Hồ Lao quan Ngụy quân ước chừng có gần ba vạn quân, mà quân Sở chỉ có không đến ba nghìn quân, Ngụy quân chỉ cần một người cắn một cái, cũng đem ba nghìn quân Sở cắn chết, chẳng nhai Kinh Thiên này cũng dám khoe khoang, hai ngàn quân Sở có thể giết sạch ba vạn Ngụy quân! Thật kiêu ngạo?

Trong lòng tức giận, giọng điệu Trần Hi cũng có chút cứng ngắt, lập tức nói:

- Thượng Tướng Quân, việc này người nói làm sao bây giờ?

Hạng Trang đương nhiên sẽ không yếu thế vào lúc này, nếu không hẳn ở trong cảm nhận của quân Sở tướng sĩ uy vọng sẽ đại suy giảm, lập tức cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ nói:

- Hầu Sưởng khiêu khích Kinh Thiên trước, tuy nói chết thê thảm và nghiêm trọng, kia cũng là tự mình rước lấy!

Dừng một chút, Hạng Trang lại hướng Trần Hi nói:

- Về phần trách phạt như thế nào, thì phải là chuyện của Trần tướng quân người.

Trần Hi nhíu mày nói:

- Thượng Tướng Quân tính toán như thế nào trách phạt Kinh Thiên? Quát roi hay là trăm thủ?

Hạng Trang lãnh đạm nói:

- Đó là chuyện của bản tướng quân, không cần Trần Hi tướng quân quan tâm .

- Cái gì?

Hầu Sưởng kháng thanh nói:

- Chẳng lẽ việc này cứ như vậy thôi đi? Chúng ta đã chết nhiều người như vậy liền vô ích ư?

- Làm cần!

Hạng Trang giận tím mặt nói:

- Hầu Sưởng, người thực sự nghĩ rằng bản tướng quân không dám giết người sao? Đừng quên, bản tướng quân vẫn là đại Ngụy Giám quốc Thượng Tướng Quân!

Hầu Sưởng lập tức câm như hến.

Trần Hi cũng nhẹ nhàng run lên, hung uy của Hạng Trang thật sự là rất thịnh .

Nếu muốn cùng Hạng Trang chống đối, đích xác cần vài phần dũng khí, tuy nhiên rất nhanh, Trần Hi lại âm thầm khuyến khích chính mình, mặc kệ nói như thế nào, hiện ở trong tay hắn nắm giữ gần ba vạn tráng đinh, nếu có thể có áo giáp và binh khí của hơn năm nghìn quân Hán tù binh, như vậy Ngụy quân ngay lập tức trở thành một chi hùng binh, đến lúc đó Hạng Trang có gì phải sợ?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Trần Hi ngay lập tức hạ thấp thái độ, lúc này giậm quất:

- Trương Xuân, thân là Ngụy Quốc hậu quân đại tướng, lại hướng quân Sở gây hấn, đến nỗi Sở Ngụy hai quân phát sinh đánh nhau, tạo thành song phương mấy trăm tướng sĩ hoặc tử hoặc thương, vốn nên bêu đầu thị chúng, nhưng niệm hấn phá quan có công, miễn tử tội, nhưng phạt tám mươi roi để răn đe!

Trần Hi thốt ra lời này, ở đây Sở, Ngụy tướng sĩ lập tức tất cả đều thay đổi sắc mặt.

Lập tức hai gã Ngụy quân tinh nhuệ liền tiến lên, không phân trần liền đem Trương Xuân trói tay sau lưng, sau đó huy khởi trường tiên hướng trên lưng Trương Xuân đánh tới, trong quân hành hình trường tiên chỉ dùng gân trâu tiêu chế mà thành, vừa dài vừa nặng, chỉ một tiên, chiến bào Trương Xuân đã bị rút ra một lỗ hổng, trên lưng cũng nổi lên một vết máu.

Tám mươi tiên xong, lưng Trương Xuân sớm đã máu thịt mơ hồ, người cũng đi không nổi.

Trần Hi thở dài, hướng Hạng Trang nói:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng xử trí như vậy, ngài vừa lòng không?

Hạng Trang không khỏi đánh giá Trần Hi vài lần, người này co được dân được, là cái nhân vật, tuy nhiên, Hạng Trang cũng sẽ không bởi vì Trương Xuân đã lãnh tiên hình mà phạt Kinh Thiên! Hảo binh là khen mà ra, còn mãnh tướng lại là từ chiều chuộng mà có, đối với mãnh tướng như Kinh Thiên, chỉ cần không phản bội mình, hắn quây long trời lở đất, Hạng Trang cũng sẽ không trách hắn nữa đâu!

Thấy Hạng Trang không hề tỏ vẻ, Trần Hi thở dài, nói:

- Thượng Tướng Quân, Trương Xuân làm việc lỗ mãng, bị quất roi chí tử kia cũng là gieo gió gặt bão, tuy nhiên hấn sở dĩ tấn công quân doanh, cũng là có nguyên nhân.

Dừng một chút, Trần Hi lại chỉ binh lính phía sau, nói:

- Thượng Tướng Quân ngài cũng thấy được, Ngụy quân ta trang bị rất kém, toàn quân gần ba vạn quân, gần như tất cả đều thân không phiền giáp, đại bộ phận tướng sĩ thậm chí sử dụng trúc kiếm, thật sự là khiến lòng người chua xót.

Hạng Trang khoe miệng thoáng chốc nổi lên một nụ cười thản nhiên, Trần Hi này, thật giỏi tính kế.

Tuy nhiên đối với yêu cầu của Trần Hi, Hạng Trang cũng rất khó cự tuyệt, hoặc là nói căn bản không thể cự tuyệt, bởi vì trước mắt quân Sở không thiếu áo giáp và trang bị, mà Ngụy quân đích thật lại là nhu cầu cấp bách, hơn nữa quân Sở và Ngụy quân lại là minh hữu, nếu điểm ấy yêu cầu mà Hạng Trang cũng không chịu thỏa mãn, như thế nào có thể thu quân tâm của Ngụy quân?

Lập tức Hạng Trang mỉm cười nói:

- Trần Hi tướng quân, người không nói, bản tướng quân cũng sẽ cấp.

Trần Hi vui mừng quá đổi, lúc này thở dài thật sâu nói:

- Như thế, mặt tướng liền đa tạ Thượng Tướng Quân.

Hạng Trang gật đầu, lập tức bảo Kinh Thiên:

- Kinh Thiên, lập tức áp giải quân Hán tù binh xuất quan, trở về Lạc Dương, về phần lương thảo của Hồ Lao quan, đồ quân nhu cùng với binh khí áo giáp, đều cho Ngụy quân, mặc kệ nói như thế nào, Ngụy quân đã ở ngay mặt kiếm chế đại bộ phận quân Hán, chiến lợi phẩm này coi như là thưởng cho bọn hắn.

- Vâng!

Kinh Thiên âm âm đồng ý, lập tức mang theo Hãm Trận Doanh áp giải quân Hán hàng tốt uốn lượn xuất quan.

Khi Thái dương bắt đầu lộ ra ở phương đông, Hạng Trang mang theo quân Sở ly khai Hồ Lao quan, trước khi đi luôn mãi dẫn dò Trần Hi, một khi chinh đồn tốt binh mã, liền lưu lại một chi quân trấn giữ Hồ Lao quan, sau đó dẫn đại quân đi tới Lạc Dương hội sư, hợp công Hàm Cốc Quan, Trần Hi ước gì Hạng Trang sớm rời khỏi, tự nhiên là đáp ứng.

Về phần Điền Hoàn và tám trăm môn khách, tự nhiên là đi theo Hạng Trang rồi.

Trên đường trở về Lạc Dương, Vũ Thiệp đánh ngựa đuổi theo Hạng Trang, lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, Trần Hi này, giống như đã có lòng không thần phục?

Hạng Trang không trả lời, chỉ cười thản nhiên.

Trần Hi nguyên bản chính là người có dã tâm, trong lịch sử, lúc Lưu Bang đã nhất thống thiên hạ và đăng cơ xưng đế, người kia còn dám khởi binh tạo phản, hiện tại bảo Trần Hi thần phục Hạng Trang hẳn, có khả năng sao? Tuy nhiên, Hạng Trang đối với Trần Hi, cho tới bây giờ cũng không ôm ảo tưởng gì.

Từ lúc chia tay ở Ngao Thương, Hạng Trang cũng đã để lại một nước cờ.

Hiện giờ, cũng là lúc quân cờ mai phục kia phát huy tác dụng.

Hạng Trang lo lắng duy nhất chính là, từ Hồ Lao quan đến Lạc Dương, chừng gần một trăm năm mươi dặm đường, đến nơi ít nhất cũng mất thời gian một hai ngày, nếu chẳng may Lưu Bang có được tin tức, sau đó cùng Bành Việt hợp binh một chỗ, khi Hạng Trang động thủ mà suất lĩnh đại quân tiến đến tấn công Hồ Lao quan, thì cục diện sẽ nguy hiểm vô cùng.

110. Chương 110: Quân Cờ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 110: Quân cờ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên thực tế, Hạng Trang lo lắng hoàn toàn là việc dư thừa, lúc này Lưu Bang còn đang vội vàng trấn an Bành Việt, chứ nào có tâm tư cùng hắn hợp quân tấn công Hồ Lao quan.

Lấy việc Lưu Bang tỏ vẻ sẽ phong Bành Việt làm Sở Vương, hơn nữa còn muốn đem Tây Sở bảy quận trong chín quận cấp cho Bành Việt, biểu hiện của Bành Việt với Lưu Bang cũng đủ tôn trọng hoà thuận, nhưng Bành Việt ở Bắc Giao sơn gặp chuyện dù sao không phải việc nhỏ, hơn nữa còn liên lụy đến anh vợ Lưu Bang là Lã Trạch, cho nên Lưu Bang phải cấp Bành Việt một lời giải thích.

Lúc này, việc Lưu Bang phải làm là bắt tay vào điều tra sự kiện ám sát ở Bắc Giao sơn.

Vì điều tra rõ việc này, Lưu Bang thậm chí không để ý đến việc Trần Hi đã từ Ngao Thương phá vây mà ra.

Đương nhiên, việc này cũng là vì Lưu Bang không đem Trần Hi cùng mấy vạn ô hợp để vào mắt, Lã Trạch nói cho hắn, đã từ Lạc Dương điều năm nghìn binh mã cố phòng Hồ Lao quan, cho nên Trần Hi cùng mấy vạn ô hợp không có khả năng uy hiếp đến tam quận, càng không có thể uy hiếp Quan Trung, cùng lắm chính là lên đi hướng nam cướp sạch Hành Sơn quốc hoặc là Lâm Giang quốc.

Đây chính là sự tình Lưu Bang ước còn không được, đến lúc đó hắn còn có cơ đi Lâm Giang quốc hoặc Hành Sơn quốc bình định.

Về phần tin tức Lạc Dương bị quân Sở công hãm, bởi vì quân Sở thám báo đội toàn lực phong bế, hơn nữa đường qua Hồ Lao quan đã bị chặn, hiện tại căn bản là không truyền ra được, còn Lã Đài lúc này thì đang

tại núi non trùng điệp của Tung Sơn tìm kiếm đường xuống núi, trong lúc cấp thiết cũng phi không đến Ngao Thương được.

Cho nên, Lưu Bang đối với biến cố quận Tam Xuyên là tuyệt nhiên không biết.

Lưu Bang đêm qua đã luôn hỏi Lã Trạch, xác định Lã Trạch không có phái người mời Bành Việt đi tới Bắc Giao sơn săn bắn, càng không có phái binh đi tới Bắc Giao sơn mai phục, Trần Bình lúc ấy liền ngắt lời, này nhất định chính là âm mưu của Khoái Triệt, chân tướng sự tình như thế nào, ngày mai cho Lã Trạch và Khoái Triệt tiến hành đối chất liền rõ ràng .

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Bang liền mang theo Lã Trạch, Trần Bình vào đại doanh Lương quân.

Không thể không nói, Lưu Bang vẫn là rất hiểu thuật ý, sáng sớm hôm qua hắn đã một lần độc thân tiến vào Lương doanh, không nghĩ sớm hôm nay, hắn lại độc thân vào Lương quân đại doanh, phải biết rằng Bành Việt cũng không phải là bộ hạ của hắn, địa vị cùng hắn bình đẳng là vương, nếu chẳng may Bành Việt có dị tâm, hoặc là nghe lời gièm pha của Khoái Triệt, hắn vừa đi vào chẳng phải là tự tìm đường chết?

Nhưng Lưu Bang vẫn đi, hơn nữa chỉ dẫn theo Lã Trạch cùng Trần Bình, thậm chí thân binh đi theo bảo hộ cũng không mang một người.

Trong lịch sử, Lưu Bang cũng từng trải qua sự tình đồng dạng, hắn từng hai lần độc thân tiến vào đại doanh Hàn Tín, hơn nữa còn giáp mặt đoạt binh quyền Hàn Tín, này có thể nói là gan dạ sáng suốt hơn người, cũng có thể nói là không biết sống chết, nhưng ai cũng không có thể phủ nhận, Lưu Bang có được sự ủng hộ của chư hầu còn lại, cho nên Hàn Tín mới có thể vui lòng phục tùng Lưu Bang, mà hắn thì chỉ có binh tướng phục tùng mà thôi.

Bành Việt đang ăn điểm tâm, nghe nói Lưu Bang chỉ mang theo Lã Trạch, Trần Bình đi vào đại doanh, liền khẩn trương ra lều lớn nghênh đón.

Vào lều lớn, Lưu Bang không khách khí ngồi thủ tịch, Bành Việt đối với việc này cũng không có vẻ không hài lòng, lập tức vui vẻ ngồi xuống, Lưu Bang ngồi ở vị trí thủ tịch xong, Lã Trạch, Trần Bình theo thứ tự ngồi vào vị trí.

Lưu Bang lập tức nói:

- Lương vương, Bắc Giao sơn nhất án quả nhân đã hỏi qua Lã Trạch, hắn nói không có phái người mời người đi tới Bắc Giao sơn săn bắn, không biết lúc ấy là ai nói với người việc này?

- Là Khoái Triệt.

Bành Việt không nghĩ ngợi trả lời:

- Tiểu vương liền gọi Khoái Triệt tới.

Dứt lời, gọi Bành Minh tiến vào, bảo hắn đi tìm Khoái Triệt tiến đến đối chất.

Bành Minh lĩnh mệnh đi, qua ước chừng nửa khắc, Bành Minh cau mày đã trở lại, hướng Bành Việt bẩm báo:

- Thúc phụ, Khoái Triệt không ở trong trướng hắn, cháu hỏi quân binh xung quanh, đều nói đêm qua sau khi Khoái Triệt rời khỏi đây thì không trở về nữa, cháu lại phái người tìm toàn bộ đại doanh, cũng không tìm được bóng dáng hắn.

- Khoái Triệt một đêm chưa hồi?

Bành Việt ngạc nhiên nói:

- Hắn đi đâu chứ?

Bành Minh do dự một chút, cuối cùng nói thẳng:

- Thúc phụ, Khoái Triệt chỉ sợ là chạy trốn rồi.

- Cái gì, chạy? Nói như vậy ám sát ở Bắc Mang sơn thật sự là hắn an bài ?

Bành Việt cũng không phải ngu ngốc, một chút liên minh bạch mầu chốt trong đó, lập tức hướng Lã Trạch vái chào, áy náy nói:

- Lã đại nhân, quả nhân nhất thời vô ý, trùng gian kế Khoái Triệt hiểu lầm ngài, thật sự có lỗi.

Lã Trạch khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Chuyện đã qua, đại vương không cần để ý.

Lã Trạch cũng không có độ lượng như vậy, mặc kệ nói như thế nào, trận hỗn chiến tối hôm trước đã làm cho hơn hai ngàn tướng sĩ quân Hán chết trận, hơn tám ngàn người bị trọng thương, thương vong lớn như vậy, không phải một câu nhẹ nhàng thì có thể quên hết, nhưng đây là ý tứ Lưu Bang, Lã Trạch cũng chỉ có thể nhịn.

Trần Bình bỗng nhiên nói:

- Lương vương, Khoái Triệt là mưu sĩ, nên không thể đều điều động người? Như vậy phục binh trong núi Bắc Giao ám sát Đại vương là từ đâu tới đây?

- Đúng rồi, phục binh trong núi là từ đâu đến ?

Bành Việt nói xong, có chút minh bạch, Khoái Triệt muốn ám sát, cũng là hữu tâm vô lực, bởi vì dưới tay hắn không binh a, xem ra việc này còn có những người khác phối hợp, lập tức Bành Việt lại đem ánh mắt hướng Bành Minh, nói:

- Đi, đem chủ tướng các quân cùng mấy vị khách khanh đều gọi tới đại doanh.

Bành Minh lĩnh mệnh mà đi, qua không đến một lát công phu, chủ tướng các quân đều đã đến, Bành Việt dưới trướng mấy vị khách khanh cũng đều đến đây, chỉ có Điền Hoành bởi vì phụng quân lệnh đi Đãng quận trưng lương, cho nên không ở trong doanh, lập tức Bành Việt lại bảo Bành Minh nói:

- Lập tức phái phi ngựa, đi Dương quận đem Điền Hoành tìm trở về!

Hầm ...hầm...hầm...

Lại nói Hạng Trang mang theo quân Sở đi đến nửa đường, xa xa nhìn thấy một đoàn xe khổng lồ đang vội vã mà đến.

Đoàn xe này chừng năm sáu trăm xe bò, trên mỗi xe bò đều chất đầy binh vại, bộ dáng rất nặng, cũng không biết bên trong là cái gì, đi theo áp giải là nữ binh của Tần Ngư.

Khi Hạng Trang kinh nghi bất định, Úy Liễu lại đánh ngựa đi tới trước mặt.

- Quân sư, sao người lại tới đây?

Hạng Trang ngạc nhiên nói:

- Lạc Dương...

- Lạc Dương không có việc gì, có Hoàn Sở, Quý Bồ, Tiêu Khai tướng quân, quyết không có việc gì.

Úy Liễu khoát tay áo, lại vuốt hàm râu dài, mỉm cười nói:

- Nhưng thật ra Thượng Tướng Quân ngài, hơn phân nửa ở Hồ Lao quan gặp chuyện khó giải quyết đi?

- Quân sư thật là liệu sự như thần.

Hạng Trang hướng Úy Liễu giơ ngón tay cái lên, lại nói:

- Trần Hi có ý ...

- Sự tình này cũng là dự kiến bên trong.

Úy Liễu thản nhiên nói:

- Hiện giờ Thượng Tướng Quân chỉ có không đến bốn ngàn quân, mà Trần Hi lại ước chừng có được tam vạn đại quân, nếu hắn không có gì ý gì, thì ngược lại không phù hợp lẽ thường.

Lập tức hai người vừa nói vừa giục ngựa đi tới ven đường, thẳng đến khi lân cận không người, Úy Liễu mới nói:

- Thượng Tướng Quân, có thể hay không diệt trừ Trần Hi, toàn bộ đều nhờ hơn năm trăm xe rượu thịt này .

Hạng Trang thoáng chốc hai mắt sáng ngời, ngừng thanh nói:

- Quân sư là nói...

Úy Liễu vuốt râu, cười nói:

- Thượng Tướng Quân, ngài nói đi?

Hạng Trang gật đầu, lại nói:

- Chỉ có điều lấy danh nghĩa gì đưa vào quan? Trần Hi cũng không dễ lừa gạt.

Úy Liễu mỉm cười nói:

- Từ lúc chia tay ở Ngao Thương, Thượng Tướng Quân không phải đã hạ xuống một quân cờ sao? Hiện giờ, quân cờ này nên phát huy tác dụng rồi.

Dừng một chút, Úy Liễu lại thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, làm như vậy đối với Công chúa điện hạ mà nói đích xác quá mức tàn nhẫn, nhưng không có cách nào khác.

Hạng Trang im lặng gật đầu, làm như vậy đối với Ngụy Duyệt Vô Ương đích xác rất tàn nhẫn, nhưng mặt khác, việc này cũng là vì đại Ngụy Quốc, nếu không, một khi quân Sở và Ngụy quân thật sự đại chiến, quân Sở binh ít cố nhiên chiếm không được ưu thế, Ngụy quân tuy rằng binh nhiều, nhưng cuối cùng nhất định toàn quân bị giết, máu chảy thành sông.

Khẽ thở dài, Hạng Trang lại hỏi:

- Nàng đến đây sao?

- Công chúa điện hạ đã đến đây.

Úy Liễu nói:

- Ở bên kia.

- Ta cùng nàng nói mấy câu.

Hạng Trang dứt lời, giục ngựa đi.

Úy Liễu môi giật giật, dường như muốn dẫn dò Hạng Trang vài câu, lại chung quy không thể nói ra.

Hạng Trang giống như sau đầu có mắt, lập tức ghìm ngựa xoay người, hướng Úy Liễu nói:

- Quân sư yên tâm, ta tuyệt không tồn tại lòng dạ đàn bà .

Dứt lời, Hạng Trang mới giục ngựa nghênh ngang mà đi.

Nhìn theo bóng dáng Hạng Trang đi xa, Úy Liễu khé miệng lại nổi lên một ý cười thần nhiên.

Thượng Tướng Quân nói đoạn thì đoạn, đáng chết thì giết, làm việc cũng không ướm át trường tình, thời điểm nên độc cũng không nương tay, không từ tâm, đây mới là phong phạm người thành đại sự! Úy Liễu không kìm nổi lại lấy Hạng Trang so sánh với thời điểm tuổi trẻ của Tần Doanh Chính, Hạng Trang đồng dạng lòng lang dạ sói, nhưng sự dũng mãnh thì hơn nhiều.

Hầm...hầm...hầm...

Hổ Lao quan, Trần Hi đang kiểm duyệt đại quân.

Hổ Lao quan vốn có tám ngàn quân Hán, hơn hai ngàn người chết trận, hơn năm nghìn người bị bắt, tuy rằng hơn năm nghìn quân Hán tù binh bị quân Sở mang đi, nhưng áo giáp binh khí đều lưu lại, hơn nữa

kho vũ khí Hồ Lao quan nguyên bản vẫn còn đầy đủ, Trần Hi đại quân tổng cộng chiếm được gần vạn bộ giáp, bì giáp thậm chí áo giáp, còn có gần vạn kiện binh khí.

Trần Hi cấp trung quân võ trang sáu ngàn người, Hầu Sưởng, Trương Xuân tiền hậu quân thì phân biệt võ trang hai ngàn người.

Hiện tại, mười ngàn tinh binh võ trang hạng nặng đang ở võ trường, Trần Hi cùng Hầu Sưởng, Trương Xuân và thuộc cấp vây quanh tuần tra toàn quân, nhìn đội hình Ngụy Quốc đại quân chỉnh tề trước mặt, vũ khí sâm nghiêm, đáy lòng Trần Hi không khỏi sinh vạn trượng hào hùng, có chi tinh binh này, hắn sẽ không cần kiêng kị Hạng Trang và quân Sở tiên phong .

Khi Trần Hi đang đắc chí, chợt có thân binh vội vàng tới bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, Công chúa điện hạ mang theo năm sáu trăm xe bò rượu và đồ nhắm tiến đến đây.

Hầu Sưởng, Trương Xuân và đại tướng nghe vậy mừng rỡ, Công chúa điện hạ tuy nói gả cho Hạng Trang, về tình về lý vẫn là hướng về đại Ngụy.

Trần Hi lòng đầy vui mừng, so sánh với năm sáu trăm xe bò rượu và đồ nhắm, hắn càng để ý chính là Công chúa điện hạ, hắn đang nghĩ ngợi, không biết cùng ai chia xẻ tâm tình vui sướng lúc này, Công chúa điện hạ lại tới, này thật đúng là thiên ý.

Tuy nhiên Trần Hi cũng không có bị vui sướng làm ngu muội, lại hỏi:

- Công chúa điện hạ có bao nhiêu tùy tùng?

Thân binh nói:

- Công chúa điện hạ chỉ có hơn trăm nữ binh đi theo bảo hộ, ngoài ra còn có mấy trăm lão nhân lái xe.

Trần Hi lúc này mới yên lòng, lại nhìn Hầu Sưởng, Trương Xuân và các đại tướng nói:

- Chư vị tướng quân, cùng bản tướng quân xuất quan, đón Công chúa điện hạ!

111. Chương 111: Thủ Đoạn Lôi Đình

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 111: Thủ đoạn lôi đình

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Công chúa, Trần Hi tướng quân tới nghênh đón người.

Tần Ngư quay đầu lại nhìn Ngụy Duyệt, đôi mắt đẹp nổi lên niềm thương tiếc.

Ở trong mắt Tần Ngư, Ngụy Duyệt Vô Ương kỳ thật rất đáng thương, bên ngoài nàng không chỉ là đại Ngụy Quốc Công chúa, mà còn là chính thê của Đại Sở Thượng Tướng Quân Hạng Trang, nhưng trên thực tế, đại Ngụy sớm đã mất nước, Thượng Tướng Quân dường như cũng chưa bao giờ coi trọng nàng, chẳng hạn như lần này đến Hồ Lao quan ban thưởng, Thượng Tướng Quân nếu như thực yêu thương nàng, sẽ như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy?

Ngụy Duyệt dường như nghĩ ra điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Tần Ngư, thở dài nói:

- Tần Ngư tỷ tỷ, có phải người đang cảm thấy tiểu muội rất đáng thương đúng không?

- Ách, không, không, không.

Tần Ngư vội nói:

- Công chúa có Thượng Tướng Quân yêu thương, sao có thể đáng thương chứ?

- Thượng Tướng Quân sao?

Ngụy Duyệt lắc đầu, lại thở dài nói:

- Ta chỉ là một quân cờ trong tay hắc mà thôi, lúc trước hắc sử dĩ cười ta, cũng không phải bởi vì thích ta, tuy rằng tiểu muội coi như có chút tư sắc, nhưng Thượng Tướng Quân hắc cũng không phải vì sắc đẹp của ta, hắc sử cười ta, chỉ là vì dân tâm Ngụy địa mà thôi.

Tần Ngự im lặng thở dài, đứng nhìn Ngụy Duyệt tâm địa thiện lương, tâm tư cũng cực kỳ đơn thuần, nhưng đừng quên nàng rất thông minh, việc Thượng Tướng Quân lấy nàng làm quân cờ, làm sao có thể gạt nàng được? Tần Ngự chỉ hy vọng, tương lai sau khi thiên hạ bình định, Thượng Tướng Quân sẽ đền bù Ngụy Duyệt nhiều hơn, nếu không, nàng công chúa này cũng quá đáng thương .

Khi hai người nói chuyện, Trần Hi đã mang theo hơn mười viên Đại tướng đi tới xe ngựa.

- Trần Hi tham kiến Công chúa điện hạ.

Trần Hi hướng về xe ngựa vái chào thật sâu, phía sau hơn mười tên đại tướng cũng đều vái chào theo.

- Thượng Tướng Quân miễn lễ, các vị tướng quân miễn lễ.

Ngụy Duyệt nhẹ nhàng phát tay, đợi Trần Hi cùng hơn mười đại tướng đứng dậy mới để cho Tần Ngự đi xuống xe ngựa.

Ánh mắt Trần Hi không kìm nổi lướt nhìn dáng người yếu đuối của Ngụy Duyệt một lát.

Hơn tháng không thấy, dáng người Công chúa điện hạ dường như càng mềm mại thướt tha hơn, tuy nhiên khi nghĩ đến thân thể mềm mại thướt tha này lại phải hầu hạ dưới thân Hạng Trang, trong lòng Trần Hi không khỏi dấy lên một cỗ ghen tuông tức giận, Hạng Trang có tài đức gì mà có được mỹ nhân như thế? Công chúa điện hạ sớm muộn gì cũng phải thành người của Trần Hi hắc.

Ngụy Duyệt xuống xe ngựa, mới hướng Trần Hi nói:

- Thượng Tướng Quân, vất vả cho người rồi .

Trần Hi vội thu hồi ánh mắt trên người Ngụy Duyệt, chấp tay đáp:

- Đây đều là việc thần nên làm .

Ngụy Duyệt lại nói:

- Thượng Tướng Quân, Ngao Thương chỉ chiến cùng với Hồ Lao quan chỉ chiến đêm qua, các tướng sĩ đại Ngụy Quốc phải chịu khổ, ta muốn đi thăm bọn họ, có thể chứ?

- Công chúa điện hạ đừng nói như vậy.

Trần Hi vội nói:

- Đây đều là quân đội của đại Ngụy Quốc, cũng là quân đội của Công chúa ngài, thần chẳng qua thay người chỉ huy mà thôi.

Ngụy Duyệt thản nhiên cười, lại chỉ vào hơn năm trăm xe bò chật ních phía sau, nói:

- Số rượu nhạt này tuy rằng không nhiều, nhưng đây là một chút tâm ý của ta giành cho các tướng sĩ đại Ngụy, xin Thượng Tướng Quân nhận lấy.

- Thần thay mặt ba vạn tướng sĩ tạ ơn Công chúa điện hạ.

Trần Hi vái chào, sau đó hô lớn:

- Người đâu, đem rượu và đồ nhắm mà Công chúa điện hạ ban thưởng hồi đại doanh! Sau đó thông báo cho các quân doanh, giữa trưa hôm nay, Công chúa điện hạ đích thân ban thưởng cho toàn quân, ai cũng có rượu uống, ai cũng có thịt để ăn!

Hầu Sướng, Trương Xuân và hơn mười viên Đại tướng lập tức hoan hô lên, hơn năm trăm xe bò rượu và đồ nhắm này cũng đủ chia xẻ cho toàn quân, Trần Hi lại vung tay lên, sớm có mấy trăm Ngụy quân tiến đến, đem hơn năm trăm xe bò rượu và đồ nhắm, tính cả đàn trâu, tất cả đều lừa vào Hồ Lao quan, năm trăm con trâu này nếu xẻ thịt cũng đủ cho ba vạn đại quân một bữa ăn ngon.

Lúc này còn cách giữa trưa một đoạn thời gian, còn chưa tới thời điểm ăn cơm.

Trần Hi liền dẫn Ngụy Duyệt đi tới hành dinh của hắn, về phần hơn năm trăm xe bò rượu và đồ nhắm kia, tự nhiên là chuyển tới hành dinh phụ cận, Công chúa điện hạ ban thưởng, không thể tùy tiện nói chia là chia, trước hết phải làm vài cái nghi thức, nếu không làm sao có thể biểu hiện ra hoàng ân của Công chúa đối với các tướng sĩ Ngụy quân chứ?

Kỳ thật, các cấp bậc như đồn trưởng, Đội suất, Thập trưởng, Ngũ trưởng và tiểu đội trưởng cùng với binh sĩ bình thường, mỗi người cũng chỉ được phân một chén rượu nhỏ và một ít thịt mà thôi.

Chỉ có quân hầu, Tư Mã mới có tư cách vào trong hành dinh, ở bên trái sương phòng mà uống rượu chén lớn, ăn thịt thỏa thích mà thôi.

Về phần có thể vào đại sảnh cùng Công chúa dự tiệc, cũng chỉ có Giáo Úy, tướng quân mới có tư cách này.

Gần giữa trưa, ngoại trừ quan quân phụ trách cảnh giới ra, còn lại tất cả quân hầu trở lên đều lục tục đi tới hành dinh của Thượng Tướng Quân Trần Hi, tất cả gần hơn hai trăm người, hơn hai trăm người này đều là tâm phúc của Trần Hi, Trần Hi có thể nắm trong tay ba vạn Ngụy quân cũng là thông qua hơn hai trăm tâm phúc này.

Hầm...hầm...hầm...

Hai ngõ nhỏ bên cạnh hành dinh, hơn năm trăm xe bò lặng lẽ nằm đó.

Về phần năm trăm con trâu kia, sớm đã được đưa vào các quán doanh để giết thịt, thịt này sẽ nhanh chóng phân chia xuống dưới, chỉ có hơn năm trăm xe rượu này là không ai dám động vào, Trần Hi còn phải hơn một trăm thân binh đến canh giữ.

Lúc này, tất cả các tướng lãnh từ quân hầu trở lên đã vào hành dinh chuẩn bị dự tiệc, còn dưới đồn trưởng cùng với binh sĩ bình thường thì sớm đã đổ xô đến nhà bếp xếp hàng, đôi mắt trông mong chờ lĩnh rượu thịt, Trần Hi đã phải thêm hơn một trăm thân binh tới phụ giúp nhưng đám binh sĩ vẫn thấy còn chậm lắm, nếu không có quân lệnh nghiêm cấm thì đám này đã xông vào nhà bếp rồi.

Rốt cục cũng tới chính Ngọ, Trần Hi sau khi được Ngụy Duyệt đồng ý, mới phái người đi lấy rượu đến đây.

Nhưng mà làm người ta khiếp sợ chính là, không đợi Trần Hi phái thân binh tới lấy rượu, trên một chiếc xe bò, một bình vaj đột nhiên vỡ vụn ra, lập tức một thân ảnh từ trong đồng tử vụn đó đứng lên, gần như là cùng lúc, bình vaj trên hơn năm trăm xe bò còn lại cũng đều vỡ vụn...

Hầm...hầm...hầm...

Trong đại sảnh hành dinh, Ngụy Duyệt ngồi trên thủ tịch, Trần Hi ngồi ở dưới Ngụy Duyệt một chút, còn lại Hầu Sướng, Trương Xuân và hơn mười viên Đại tướng thì chia làm tả hữu hai bên mà ngồi, còn về phần tướng lãnh từ quân hầu trở lên đến dưới Giáo Úy, thì chỉ có thể ở sương phòng hai bên, thậm chí là ngồi ngoài sân mà dự tiệc.

Lúc này, trên bàn các tướng lãnh đều bày một đĩa thịt bò tràn đầy cùng một bát canh thịt trâu nóng hổi, không khí sớm đã tràn ngập mùi thịt thơm lừng làm người ta thèm nhỏ dãi, vài tên tướng lãnh Ngụy quân sớm đã thèm chảy nước miếng, nếu không phải vì Công chúa điện hạ và Thượng Tướng Quân còn chưa có động đũa, bọn họ sớm đã đánh chén hăng say rồi.

Thịt đã có, chỉ cần có rượu nữa là bữa tiệc có thể bắt đầu rồi.

Trần Hi hơi nhú mày, đã qua nửa khắc rồi, như thế nào còn chưa mang rượu tới?

Khi Trần Hi cảm thấy có chút không kiên nhẫn, ngoài cửa lớn hành dinh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngay lúc Trần Hi, Hầu Sướng, Trương Xuân và Ngụy quân tướng tá nghĩ rằng thân binh đã

lấy rượu đến, thì bất ngờ một đội Hán binh võ trang hạng nặng từ ngoài cửa ào ào tiến vào, Trần Hi sắc mặt đại biến, rõ ràng là vì nhìn thấy trên người những quân Hán này đều dính đầy vết máu!

- Quân Hán? Là quân Hán?

Hầu Sưởng một cước đạp bay chiếc bàn trước mặt mình, bật thân đứng dậy.

- Địch tập kích, bảo hộ Thượng Tướng Quân!

Trương Xuân cũng lập tức đứng dậy, nhanh chóng rút ra hoành đao.

Trần Hi lại lắc mình chắn trước mặt Ngụy Duyệt, lớn tiếng quát to:

- Mau bảo hộ Công chúa điện hạ!

Ngụy quân tướng tá đang chờ uống rượu ăn thịt cũng bắt đầu phản ứng lại, tất cả đều rút kiếm chuẩn bị nghênh địch.

Tuy nhiên, làm cho người ta khiếp sợ chính là, song phương vừa tiếp chiến, Ngụy quân tướng tá đều nhanh chóng ngã xuống bên trong vũng máu, quân Hán giống như thiên binh hạ phàm, Ngụy quân tướng tá tuy cũng có hơn hai trăm người, lại căn bản không phải đối thủ của bọn họ, không đến một lát công phu, ngoài sân hành dinh và trong hai sương phòng máu chảy khắp nơi !

- Quân Sở, bọn họ là quân Sở!

Một Ngụy quân Tư Mã đột nhiên thê lương la lên.

- Đúng, bọn họ là quân Sở, không phải quân Hán!

Lại một Tư Mã nữa rống giận lên.

Trần Hi nghe vậy kinh hãi, Hầu Sưởng, Trương Xuân và Ngụy quân đại tướng cũng kinh nghi bất định, chẳng lẽ thật sự là quân Sở?

Đám binh giáp đột nhiên xuất hiện kia căn bản không để ý tới, chỉ cắm đầu mãnh công, tiếp tục giết chóc, không đến thời gian nửa bữa cơm, hơn hai trăm Ngụy quân tướng tá tụ tập tại hành dinh gần như bị giết sạch, chỉ có Hầu Sưởng, Trương Xuân và mười mấy đại tướng che chắn Trần Hi thối lui đến góc đông bắc của đại sảnh, còn đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Mất thấy đại cục đã định, quân Hán binh giáp không hạ sát thủ nữa, mà lập trận vây quanh Trần Hi cùng mười mấy tên tướng quân kia.

Trần Hi đẩy Hầu Sưởng, Trương Xuân và hơn mười viên Đại tướng ra, dương kiếm quát hỏi:

- Các người đến tột cùng là ai, quân Hán hay là quân Sở?

Gần trăm binh giáp vây quanh bốn phía vẫn như cũ không hé răng.

Tuy nhiên, ngoài đại sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, lập tức xuất hiện một đoàn giáp sĩ đi nhanh đến, Trần Hi ngẩng đầu nhìn lại, dẫn đầu không ngờ là...Hạng Trang!

- Hạng Trang, quả nhiên là người?

Trần Hi lập tức hít một ngụm lạnh khí.

Hạng Trang lạnh lạnh cười, lạnh đạm nói:

- Trần Hi Thượng Tướng Quân, người không nghĩ tới sao?

Trương Xuân nghe vậy giận dữ, rít gào nói:

- Hạng Trang thất phu, đánh lén sau lưng, tính là hảo hán gì chứ?

Trần Hi ngăn Trương Xuân lại, nói:

- Hạng Trang, người giết bản tướng quân, cũng đừng hòng sống mà ra khỏi Hồ Lao quan!

- Ha ha, phải không?

Hạng Trang cười lạnh hai tiếng, mỉm cười nói:

- Trần Hi, người cũng quá đề cao mình rồi, chỉ bằng hơn hai trăm tâm phúc của người, cũng muốn nắm trong tay ba vạn tráng đinh Ngụy Quốc sao? Đừng quên hơn ba vạn tráng đinh này là bản tướng quân giao cho người, bản tướng quân nếu có thể đem bọn họ cho người, tự nhiên cũng có thể đem bọn họ thu hồi.

Trần Hi nghe vậy lập tức lộ vẻ sầu thảm, hẳn biết Hạng Trang không nói mạnh miệng.

Trần Hi nắm trong tay ba vạn tráng đinh chính là thông qua hơn hai trăm tâm phúc này, hiện tại hơn hai trăm tâm phúc này đã bị Hạng Trang một lưới bắt hết, còn lại chỉ là những đồn trưởng trở xuống, ai sẽ liệu chết vì Trần Hi hẳn chứ? Nói cho cùng, Hạng Trang vẫn là Đại Ngụy Giám quốc Thượng Tướng Quân, Hạng Trang đến Thống soái Ngụy Quốc đại quân, có thể nói là danh chính ngôn thuận.

Huống chi, Hạng Trang lại là phò mã của Công chúa Ngụy Duyệt, nghĩ đến Ngụy Duyệt, Trần Hi lòng như đao cắt.

Rất hiển nhiên, Hạng Trang và mấy trăm quân Sở tinh nhuệ chính là trốn ở trong xe rệu mà tiến quan, Trần Hi như thế nào cũng không nghĩ ra, Ngụy Duyệt vì sao phải cùng Hạng Trang liên thủ đối phó hắn, mặc kệ nói như thế nào, Hạng Trang là người Sở quốc, mà Trần Hi hẳn tốt xấu gì cũng là người Ngụy Quốc, hẳn mới là người Ngụy chân chính a!

- Công chúa?

Trần Hi nhìn Ngụy Duyệt đứng bên người Hạng Trang, lộ vẻ sầu thảm hỏi:

- Vì sao?

Ngụy Duyệt không nói gì, khuôn mặt xinh đẹp toát ra vẻ cô đơn, nàng chỉ là một quân cờ trong tay Hạng Trang, Hạng Trang muốn như thế nào thì như thế đó, nàng căn bản không thể kháng cự a.

112. Chương 112: Hồ Lao Chinh Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 112: Hồ Lao chinh quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trần Hi cười sầu thảm, lại hướng sang Hạng Trang, nói: - Hạng Trang, xem như người lợi hại.

Dừng lại một chút, vẻ mặt Trần Hi lại dữ tợn nói: - Tuy nhiên người cũng đừng đắc ý vội, Lưu Bang đã trở lại Ngao Thương, sớm thì ngày kia, hẳn nhất định sẽ biết tin tức, sau đó mang theo Bành Việt, Lã Trạch cùng một trăm ngàn đại quân đến tấn công Hồ Lao Quan, người sẽ không chạy thoát đâu, bản tướng quân sẽ ở dưới chờ người, ha ha ha...

- Việc này không cần người lo lắng.

Hạng Trang dứt lời, lại nhẹ nhàng giơ tay phải lên.

Chỉ trong chốc lát binh giáp quân Sở bao vây Trần Hi và mười mấy người đều lui về phía sau, lập tức gần trăm cung tiễn thủ cầm trong tay cung khảm sừng xuất hiện ở phía trước, cùng lúc tay phải Hạng Trang hạ xuống, gần trăm cung tiễn thủ đều kéo cung bắn tên, trong chốc lát, hàng tên dày đặc như châu chấu bắn vào Trần Hi và hơn mười người.

Trần Hi cùng với hơn mười viên Đại tướng hầu hết trong trận chém giết vừa rồi đều đã bị trọng thương, thậm chí có may mắn không bị thương, thì từ lâu sức cũng đã kiệt, miễn cưỡng đón đỡ được một lúc, hơn

mười người này đều bị làn mưa tên dày đặc như châu chấu bắn thành con nhím, trên người Trần Hi ít nhất có sáu bảy mươi mũi tên, bị bắn không còn hình dạng.

Nhìn cảnh tượng thảm liệt này, Ngụy Duyệt không kim được thắm thở dài.

Hạng Trang chậm rãi xoay người, lại nhìn về phía Ngụy Duyệt, trong mắt hình như có tia áy náy, tuy nhiên rất nhanh đã biến mất, Hạng Trang lập tức tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy tấm eo nhỏ nhắn của Ngụy Duyệt, cúi xuống nói: - Phu nhân, chúng ta nên đi quân doanh thành Bắc khao tam quân.

- Vâng.

Ngụy Duyệt khẽ gạt đầu, ánh mắt có chút mơ màng.

Nhìn Ngụy Duyệt khẽ chau mày, bộ dạng buồn bực không vui, Hạng Trang bất giác cũng có chút thương xót, hấn dùng thủ đoạn để áp chế Ngụy Duyệt thực ra là tuyệt đối không cao minh, sợ dĩ Ngụy Duyệt sẽ trở thành quân cờ của hắn, và mặc hắn bài bố, hoàn toàn là bởi vì nàng thiện lương, thiện lương đến mức Hạng Trang tùy tiện đem bách tính đất Ngụy hoặc tráng đinh của Ngụy Quốc để áp chế, nàng sẽ ngoan ngoãn nhập cốc.

Tiểu cô nương Ngụy Duyệt này thật sự là thiện lương, nàng không nên sinh ra vào thời loạn thế này.

Hai tiếng sau, Hạng Trang, Ngụy Duyệt đi xe ngựa, dưới sự bảo vệ của mấy trăm quân tinh nhuệ, chậm rãi đi vào quân doanh Thành Bắc.

Tráng đinh đang ở trong quân doanh ngẩn cổ chờ rượt thịt liền hoan hô như sóng thần, Hạng Trang và Ủy Liêu phán đoán hoàn toàn chính xác, tráng đinh đất Ngụy này căn bản là chưa trung thành với Trần Hi, hoặc là bởi vì thời gian giữ quân của Trần Hi quá ngắn, lại quá bận chiến sự. Chiến sự, căn bản là không kịp hướng về những tráng đinh này để truyền bá tư tưởng lòng trung thành.

Cho nên, khi Hạng Trang đi cùng Ngụy Duyệt xuất hiện, tất cả tráng đinh quân Ngụy đều nhiệt liệt hoan hô.

Đi theo Hạng Trang, Ngụy Duyệt cùng nhau bước vào quân doanh, còn có một cỗ xe chở đầy rượu và một xe chở đầy thịt bò.

Lần này đến đây, Ủy Liêu áp tải đầy đủ hơn năm trăm lượng thịt bò, mặt trên hơn một ngàn hũ sành lớn, ngoài ra trong vại sành lớn còn có năm trăm người ẩn trong đó, còn lại đều là rượu nhạt! Ủy Liêu gần như là đem tửu phường Lạc Dương đến, hơn năm trăm vại sành đựng rượu này cũng đủ cho ba vạn đại quân xâu xé một lúc.

Nhìn xe rượu nhạt và xe thịt bò đến này, ba vạn tráng đinh càng hoan hô nhiệt liệt hơn.

Hạng Trang vung tay lên, Công Tôn Toại đã vội vàng mang theo hai trăm quân tinh nhuệ tiến lên, sau đó cùng kêu to: - Toàn bộ Đội suất cùng Tiểu giáo bước ra khỏi hàng, chuẩn bị lĩnh rượu thịt!

Rất nhanh, gần sáu trăm Đội suất cùng với ba trăm Đồn trưởng cùng tiến lên, bắt đầu lĩnh rượu thịt.

Nhìn gần ngàn đội trưởng, Đội suất này, trong lòng Hạng Trang rất nhanh đã có quyết định, vì mau chóng nắm trong tay quân Ngụy, một ngàn tiểu giáo bậc thấp này tạm thời không thể bỏ cũ thay mới được, tuy nhiên từ trong quân Sở điều lão binh đi đảm nhiệm giả Đồn trưởng, giả Đội suất cũng là tất yếu, nếu không ba vạn tráng đinh này rất khó hình thành sức chiến đấu chân chính.

Ngoài ra, chọn chủ tướng các quân cũng phải suy xét.

Tráng đinh Ngụy quân đang tận hưởng rượu thịt, Hạng Trang, Ủy Liêu và Vũ Thiệp đã bắt đầu mật nghị.

Đầu tiên Hạng Trang hỏi Vũ Thiệp: - Vũ Thiệp tiên sinh, tương thủ Hồ Lao quan là ai, đã điều tra xong chưa?

Đối với việc tương thủ Hồ Lao quan, Hạng Trang có thể nói là hận thấu xương, Kinh Thiên, Bằng Ngọc vội mang theo năm trăm khinh binh quân tinh nhuệ đi tiếp ứng Vũ Thiệp không ngờ toàn bộ bị diệt, thậm chí ngay cả Kinh Thiên suýt nữa bị chết trận! Quân Sở từ Đại Biệt Sơn phá vây tới này, chưa từng ném qua sự tổn thất lớn như vậy, Hạng Trang há chịu để yên sao?

Huống chi, nghe nói tay đem thủ Hồ Lao quan này vô cùng trẻ tuổi, nhiều nhất cũng chưa tới hai mươi tuổi.

Căn cứ theo miêu tả của Kinh Thiên, Bàng Ngọc, người này khi lâm trận chỉ huy cực kỳ có phong phạm đại tướng, chẳng lẽ lại là một Hàn Tín? Nếu đợi hấn ta trưởng thành, chẳng phải là sự uy hiếp rất lớn đối với quân Sở hay sao? Cho nên, nếu có cơ hội đem bóp chết danh tướng trẻ tuổi này trước, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không nương tay.

Vũ Thiệp đáp: - Đã điều tra xong, đem thủ Hồ Lao quan là Lữ Danh Đài, là con trai cả của Quận Thủ Tam Xuyên Lã Trạch, nghe nói người này thuở nhỏ thích cung mã binh thư, còn từng bái Trương Lương học tập binh pháp, cùng với Chu Quan Phu con cả của Chu Bột, Vương Hấp con cả của Vương Khởi cùng xưng là nhất đại tam kiệt trẻ tuổi quân Hán, tuy nhiên Vương Khởi đã bị Thượng Tướng Quân chém giết ở Đại Biệt Sơn.

- Tam tuần kiệt?

Hạng Trang nhíu mày nói: - Lã Đài? Con trai cả của Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch ư?

Úy Liêu vuốt chòm râu dài búi ngủi thờ dài nói: - Thật đúng là “hổ phụ vô khuyển tử”, Lã Đài này tuổi còn trẻ mà đã đột phá như vậy, vậy thì thời gian sau này thì sẽ như nào chứ?

Hạng Trang khoát tay áo, nói: - Quân sự, chuyện của Lã Đài khoan nói trước đã.

- Cũng được.

Úy Liêu gật đầu nói: - Việc cấp bách chính là chinh quân, mặc kệ là quân Ngụy, hay là quân Sở, hiện tại nhu cầu cấp bách là tiến hành chinh đồn lại một lần nữa, đề cao sức chiến đấu ở mức cao nhất.

Sự thật như thế, từ sau khi chinh quân tại Đại Biệt Sơn, quân Sở ngàn dặm liên tục chiến đấu ở các chiến trường, nhiều lần ác chiến, đã tổn thất một lượng lớn lão binh, lúc trước khi theo Đại Biệt Sơn xuất chinh, quân Sở ước chừng có hơn năm nghìn người, nhưng hiện giờ, nhất là trải qua trận chiến đấu ngày hôm qua tại Hồ Lao quan, quân Sở đã chỉ còn lại có hơn ba nghìn năm trăm người.

Đương nhiên, không phải quân Sở không bổ sung nguồn lính mới.

Hai trăm tàn binh của Bàng Ngọc, Tấn Tương là xuất thân môn khách Tấn thị, mỗi một người đều dũng mãnh thiện chiến.

Tám trăm cự bộ của Điền Hoàn cũng xuất thân môn khách Điền thị, cũng tinh nhuệ vô cùng.

Hơn ngàn tinh nhuệ này, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không bỏ qua, không chừng, sẽ sung nhập Hãm Trận Doanh!

Tuy nhiên, Hạng Trang không thể vô duyên vô cớ liền cướp đoạt binh quyền của Bàng Ngọc, Tấn Tương, đặc biệt là Điền Hoàn, cho nên phải bồi thường đủ cho bọn họ, Bàng Ngọc đọc đủ thứ binh thư, rất có thao lược, Tấn Tương thì còn tuổi nhỏ, Hạng Trang quyết định đem bọn họ hai mang theo bên mình, đào tạo cho thật tốt, về phần Điền Hoàn, thì chỉ có thể dùng lung lạc là chính, Hạng Trang quyết định bổ nhiệm hấn làm hữu quân đại tướng!

Lập tức Hạng Trang nói:

- Quân sư, Vũ Thiệp tiên sinh, ta định đem tam vạn tráng đinh sắp xếp đưa vào làm tiền hậu hữu tả trung quân, phân chia bổ nhiệm Hoàn Sở, Tiêu Khai, Quý Bố, Điền Hoàn làm tiền tướng quân, hậu tướng quân, tả tướng quân, cùng với hữu tướng quân, trung quân chủ tướng thì ta tự mình kiêm nhiệm, ngoại trừ trung quân, còn lại tứ quân phân chia lĩnh năm nghìn người, thế nào?

Úy Liêu vui vẻ gật đầu, Vũ Thiệp lại nói: - Thượng Tướng Quân, bổ nhiệm Điền Hoàn làm hữu tướng quân có vẻ không ổn lắm?

- Lời này của tiên sinh là sai rồi.

Hạng Trang quả quyết lắc đầu nói: - Điền Hoàn chính là kiêu hùng loạn thế, nếu không dùng thì trực tiếp giết chết, còn nếu dùng thì nhất định phải để hấn đủ tín nhiệm, nếu giống như Bành Việt vậy, thủy chung

chỉ coi Điền Hoàn như một khách khanh, thì Điền Hoàn rất có khả năng vào thời khắc mấu chốt sẽ cho người một đòn trí mạng.

Úy Liêu vô cùng tán thành nói: - Thượng Tướng Quân anh minh, Điền Hoàn hoặc là trọng dụng, hoặc là giết chết.

Dừng lại một chút, Úy Liêu lại nói: - Tuy nhiên, tám trăm bộ cũ dưới trướng Điền Hoàn, không để hẳn toàn bộ mang theo, lão hủ nghĩ nhiều nhất hẳn cũng chỉ có thể mang theo hai trăm người!

Hạng Trang cười nói: - Quân sư, lão và ta thật sự là anh hùng chí lớn gặp nhau, ha ha ha...

Úy Liêu lại nói: Còn nữa, sau khi chinh quân, cờ hiệu quân Ngụy cũng không thể dùng lại, lão hủ nghĩ, Thượng Tướng Quân đã cưới công chúa nước Ngụy và vẫn là đại Ngụy Giám quốc Thượng Tướng Quân, Ngụy, sở hiện giờ đã là người một nhà, cho nên cũng sẽ không nên phải phân biệt rõ ràng như vậy, sau này mọi người đều là quân Sở.

Vũ Thiệp cũng nói: - Thượng Tướng Quân, có lẽ nên thêu một lá cờ lớn cho người hay không?

- Không cần thiết.

Hạng Trang quả quyết lắc đầu, việc này quả thật không cần thiết.

Hạng Trang hiện giờ chỉ là Thượng Tướng Quân Sở quốc, còn chưa xưng vương, sao lại có thể đi quá giới hạn sử dụng đại kỳ mà chỉ có vương công mới đủ tư cách? Thứ đồ này ngoại trừ có thể làm thỏa mãn hư vinh của mình ra, thì còn dùng vào gì chứ?

Buổi chiều cùng ngày, Hồ Lao chinh quân chính thức bế mạc.

Tam vạn Ngụy địa tráng đình được biên thành năm đội tiền, hậu, tả, hữu, trung quân.

Ngoại trừ Hạng Trang đích thân lĩnh trung quân có gần vạn người, còn lại tứ quân đều là năm nghìn nhân.

Hoàn Sở, Tiêu Khai, Quý Bố mặc dù còn đang nửa đường cùng với Điền Hoàn, được Hạng Trang bổ nhiệm làm tiền, hậu, tả, hữu, trung quân chủ tướng, cùng lúc đó, Hạng Trang tỉ mỉ chọn lựa đi ra hơn một trăm tinh anh quân Sở điều động nhập vào các quân, phân chia đảm nhiệm các chức quân hầu, Tư Mã cùng với Giáo Úy.

Ngoài ra, gần ngàn lão binh quân Sở cũng được điều nhập ngũ quân, phân chia đảm nhiệm các chức giả đồn trưởng, giả Đội suất.

Cuối cùng còn lại hơn hai ngàn năm trăm lão binh quân Sở toàn bộ sung nhập vào thân quân Hạng Trang, đồng thời gần ngàn môn khách Tấn thị, Điền thị cũng đều sung vào thân quân Hạng Trang, Điền Hoàn có chút không muốn, nhưng sau nửa canh giờ cùng Hạng Trang và Úy Liêu thảo luận bí mật, cuối cùng hẳn cũng đồng ý với yêu cầu của Hạng Trang, lấy sáu trăm bộ cũ đổi lấy năm nghìn đại quân!

Trải qua lần chinh quân này, thân quân Hạng Trang đã mở rộng tới ba ngàn năm trăm người!

Biên chế thân quân vẫn là Hãm Trận Doanh, Tiên Đăng Doanh cùng với Nộ Phong Doanh, tuy nhiên bởi vì ở Lạc Dương, Hồ Lao quan thu được một lượng lớn cung khảm sừng, Nộ Phong Doanh của Cao Sơ từ năm trăm nhân mở rộng tới rồi một ngàn nhân.

Chạng vạng, việc chinh quân đã chấm dứt

Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai cũng theo Lạc Dương chạy tới Hồ Lao quan, về phần phòng ngự Lạc Dương, Hạng Trang đã phái Kinh Thiên, Bàng Ngọc trở về gấp, Kinh Thiên mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng có Bàng Ngọc phụ tá, hẳn là sẽ không có bại lộ gì, bất kể thế nào, trong khoảng thời gian ngắn Lạc Dương lọt vào công kích khả năng tính vẫn là rất nhỏ.

Lập tức, Hạng Trang liền triển khai hội nghị quân sự lần đầu tiên sau khi chinh quân.

Ngoài giữ lại Hoàn Sở, Tiêu Khai hai quân đóng giữ Hồ Lao quan, còn lại các quân toàn bộ xuất phát quay về Lạc Dương, dù sao, vũ khí áo giáp thu được từ Hồ Lao quan chỉ đủ trang bị mười ngàn nhân, còn lại hai vạn đại quân còn đều mặc áo vải thung, cầm kích mộc kiếm trúc, bộ phận tráng đinh này nhu cầu cấp bách nhận được binh khí áo giáp từ kho vũ khí của Lạc Dương.

113. Chương 113: Nước Cờ Cuối

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 113: Nước cờ cuối

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngao Thương, đại doanh quân Lương.

Lưu Bang, Lã Trạch vẫn ở đại doanh quân Lương đợi đến lúc trời tối, Bành Việt phái đi Dương quận đuổi Điền Hoàn phi ngựa như bay cuối cùng cũng trở về, kết quả lại mang về một tin tức vô cùng đáng sợ, Điền Hoàn rốt cục vẫn chưa đi Dương quận trưng lương, mà đi được nửa đường thì chuyển hướng đi về phía bắc, đi thẳng về Bắc Na Sơn!

Đương nhiên, chuyện Bắc Na Sơn thích sát Mỗ Kiện là do Điền Hoàn làm.

Trần Bình chấp tay với Bành Việt, vẻ mặt trang nghiêm:

- Lương vương, chân tướng chuyện Bắc Na Sơn hành thích Mỗ Kiện cuối cùng cũng lộ chân tướng, đây rõ ràng là do Điền Hoàn làm, mục đích chắc chắn làm muốn Lương vương và Đại vương cùng giao tranh, để tiện cho quân Sở thừa nước đục thả câu, bởi vậy có thể thấy được, hai người này đã có âm mưu từ trước.

- Điền Hoàn! Khoái Triệt !

Bành Việt giận tím mặt, quay đầu nhìn Bành Minh ra lệnh :

- Bành Minh, lập tức cho người phi ngựa, đến khắp các con đường chặn đường Khoái Triệt, Điền Hoàn, quả nhân muốn băm vằm bọn chúng thành trăm mảnh!

- Tuân lệnh.

Bành Minh hô vang dội, lập tức xoay người hùng dũng đi.

Bành Việt lại hướng về phía Lã Trạch thở dài nói:

- Lã Trạch đại nhân, quả nhân đắc tội nhiều quá.

Lã Trạch hừ nhẹ một tiếng, định châm biếm vài câu, lại bị Lưu Bang đưa ánh mắt ngăn lại.

Lập tức Lưu Bang, Trần Bình và Lã Trạch đứng dậy từ biệt Bành Việt trở về đại doanh của quân Hán.

Trên đường trở về Đại Doanh, Lã Trạch có chút khó chịu nói:

- Đại Vương, việc này cứ để như vậy sao?

Việc lần này tuy nói là vì Khoái Triệt, Điền Hoàn dựng lên, Bành Việt cũng bị lừa gạt ở trong Cổ lý, nhưng cho dù thế nào, sự kích động của Bành Việt là do quân Hán đã gây nên tổn thất to lớn tạo nên, một trận hỗn chiến xảy ra, năm vạn quân của Lã Trạch bị thương vong mất gần vạn người, Trong đó hơn hai ngàn người chết nơi chiến trận, tổn thất to lớn như vậy, tìm ai bù đắp đây?

- Được rồi.

Lưu Bang thở dài nói, không được nhắc đến chuyện này nữa.

Trong lòng Lưu Bang kỳ thực không thoải mái, nhưng lúc này không phải là lúc tính toán với Bành Việt, không phải sao? Bây giờ ngay cả kẻ tử thù Hạng Tráng mà vẫn chưa giải quyết, còn có Hàn Tín cũng chưa trừng trị, làm sao lại có thể ra tay đối phó Bành Việt? Nếu Lưu Bang quả thực muốn ra tay với Bành Việt lúc này, thì thật đúng là không phân biệt được chủ yếu và thứ yếu, lẫn lộn đầu đuôi.

Trở lại lều, ba vua tôi vừa ngồi xuống, ngoài lều bỗng huyên náo.

Lưu Bang hỏi:

- Lã Trạch, chuyện gì vậy, người nào động bên ngoài là ai vậy?

Vừa dứt tiếng, cửa lều thình lình bị vén hất lên, lập tức một thanh niên trẻ tuổi quần áo tả tơi đầu tóc bù xù từ ngoài lều xông vào, nhìn thấy Lưu Bang, Lã Trạch, và Trần Bình ngồi giữa lều, người thanh niên liền vội vã quỳ rạp xuống đất, sầm thảm nói:

- Đại Vương, phụ thân, Trần Bình tiên sinh...

- Lã Đài? !

Lưu Bang lúc này mới nhận ra người thanh niên này không ngờ chính là cháu vợ Lã Đài.

- Đài nhi?!

Lã Trạch thất kinh, kinh ngạc hỏi:

- Sao bộ dạng con lại như thế này?

Lã Đài trước đây tư thế oai hùng hiên ngang, cử chỉ phong độ, nhưng Lã Đài bây giờ đầu bù tóc rối, quần áo rách nát, thậm chí trên mặt còn có rất nhiều vết thương, không biết tại sao lại xảy ra cơ sự này?

- Phụ thân.

Lã Đài buồn bã nói:

- Con làm mất Hồ Lao quan rồi.

- Người nói gì?

Lã Trạch sợ hãi cố hít một luồng khí lạnh, thất thanh nói:

- Hồ Lao quan mất rồi?

Lưu Bang, Trần Bình nghe vậy mặt cũng có chút biến sắc, Hồ Lao quan là cửa ngõ quận Tam Xuyên, mất Hồ Lao quan, quận Tam Xuyên có thể bị rơi vào tình thế nguy hiểm! hơn nữa kẻ đánh lén Hồ Lao quan chắc chắn là Trần Hi, thật sự nếu mấy vạn phản quân Hán của Trần Hi chạy thẳng vào quận Tam Xuyên, thì quận Tam Xuyên của Lã Trạch coi như như xong.

- Tại sao lại như vậy?

Lã Trạch tức giận nói:

- Có phải con không tuân lệnh cha, không điều binh từ Lạc Dương chi viện cho Hồ Lao quan, cho nên mới bị Phản quân của Trần Hi thừa dịp tập kích Hồ Lao quan?

- Không phải, thưa phụ thân.

Lã Đài vội vàng nói:

- Con đã điều năm nghìn tinh binh từ Lạc Dương phòng thủ Hồ Lao quan, nhưng ai lại có thể ngờ, lúc con đang cùng với phản quân của Trần Hi chiến đấu ác liệt, thì bỗng nhiên phía sau xuất hiện một đội phản quân khác, đội phản quân này tuy chỉ có mấy trăm người, nhưng cực kỳ hung hãn, vừa tập kích đã phá được Tây Quan.

- Một đội phản quân khác?

Lã Trạch nghiêm nghị nói:

- Chẳng lẽ là môn khách của Trần Hi?

- Có lẽ không phải.

Lã Đài lắc đầu nói:

- Đội quân này trang bị Phi Mâu, con đoán có lẽ là quân Sở!

- Con nói cái gì?

Lúc này Lưu Bang cũng nhảy dựng lên, hét lớn:

- Đài nhi, con vừa nói phản quân có Phi Mâu?

- Vâng, Phi Mâu!

Lã Đài gật gật đầu, nói tiếp:

- Hơn nữa sau khi mấy trăm phản quân dùng nổ sào phá cửa vào, thì lại có mấy nghìn phản quân từ ngoài Tây quan ào ạt xông vào, đội phản quân này cũng dũng mãnh vô song, tướng sĩ chúng con vốn không phải là đối thủ, không đến nửa canh giờ, Hồ Lao quan....bị thất thủ.

- Quân Sở?!

Lưu Bang bỗng quay đầu lại, trân trân nhìn Trần Bình, nghiêm nghị nói:

- Chẳng lẽ thật sự là quân Sở?

Về mặt của Trần Bình hoảng sợ, trong suy nghĩ hẳn tuyệt đối không tin quân Sở sẽ đột nhiên xuất hiện ở Hồ Lao quan, nhưng lý trí mách bảo hẳn, đội quân bất ngờ đánh chiếm Hồ Lao quan có lẽ chính là quân Sở ! phản quân của Trần Hi chưa từng sử dụng Phi Mâu, hơn nữa, Trên đời này ngoài Hạng Trang quân Sở, còn có đội quân nào có thể trong vòng nửa canh giờ đánh bại hơn tám ngàn quân Hán ở Hồ Lao ?

Nhưng vấn đề là, quân Sở tại sao lại thoát thân khỏi đất Tề?

Không thể tin nổi, quả thật không thể tin nổi, quân Sở cuối cùng thoát thân như thế nào?

Lưu bang gấp gấp hỏi Trần Bình:

- Trần Bình, người nói gì đi chứ?

Trần Bình thở dài, hạ giọng nói:

- Đại Vương, đội quân bất ngờ đánh chiếm Hồ Lao quan từ sau lưng, chắc chắn là từ lúc ở đất Tề đột nhiên mất dấu vết chủ lực quân Sở, bây giờ xem ra, chủ lực quân Sở của Hạng Trang vốn từ đầu đã không tiến vào đất Tề, làm chúng ta cứ ở trên đất Tề mà tìm tông tích của quân Sở, trong khi đó Hạng Trang đã dẫn quân Sở tiến vào quận Tam Xuyên rồi!

- Nói như vậy, đúng là quân Sở?!

Sắc mặt Lưu Bang chợt trắng bệch, sầm sầm nói:

- Xong rồi, xong rồi, lần này xong rồi. Quân Sở chủ lực của Hạng Trang tiểu nhi, tại sao lại từ phía sau Hồ Lao quan xông ra được? nói như vậy Tam quận, thậm chí ngay cả Hàm Cốc quan cũng rất có khả năng đã thất thủ rồi, Quan Trung của quả nhân chỉ e cũng nguy đến nơi rồi!

Nghĩ đến đây, Lưu Bang cấp hỏa công tâm, há mồm phun ra một ngụm máu tươi lập tức ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Lưu Bang không thể không lo lắng tức giận, một khi nếu như Hạng Trang chiếm được Quan Trung, Lưu Bang có thể biến thành như chó chết chủ, tin tức một khi lan ra, Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, ai còn để ý đến hắn, kiêng dè hắn? đến lúc đó đừng nói đăng cơ xưng đế nữa, chỉ sợ ngay cả cất cứ một phương đương kim chư hầu đều không có khả năng nữa.

Trần Bình, Lã Trạch và Lã Đài vội vã chạy lên đỡ Lưu Bang dậy, Lã Trạch vội vàng triệu đại phu đến, Đại Phu liền tiếp châm mấy kim lên người Lưu Bang, Lưu Bang thở yếu ớt, cuối cùng cũng tỉnh dậy, lập tức liền kéo ống tay áo Trần Bình, sầm sầm nói:

- Trần Bình, Trần Bình ơi, bây giờ phải làm thế nào, bây giờ phải làm thế nào?
- Đại vương không cần hoảng hốt.

Trần Bình cuống quýt an ủi :

- Hàm Cốc quan chắc chắn chưa thất thủ!

Lã Trạch cũng nói:

- Đúng vậy , thừa đại vương, tuy Hồ Lao quan đã thất thủ, nhưng tình hình quận Tam Xuyên như thế nào bây giờ vẫn chưa rõ, về phần Hàm Cốc quan, còn có Cổ Phùng tướng quân và năm nghìn tinh binh trấn thủ, Cổ Phùng tướng quân tính tình cẩn thận, lại đóng giữ cửa hiểm yếu, Hạng Trang, Úy Liêu tuy lợi hại nhưng cũng không thể biến thành chim tước bay qua được.

Lưu Bang lấy lại bình tĩnh, lại hỏi Trần Bình:

- Trần Bình, ngươi cảm thấy thế nào?

Trần Bình gật gật đầu, bình tĩnh đáp:

- Đại vương yên tâm, Hàm Cốc quan chắc chắn vẫn chưa thất thủ!

Ngừng một chút, Trần Bình lại nói:

- Nếu Hàm Cốc quan đã thất thủ, chỉ e Hạng Trang liền dẫn binh tấn công đánh Hàm Dương, sao lại có thể lại đến đến đánh lén Hồ Lao quan?
- Đúng vậy.

Lưu Bang nghe vậy tâm trạng cũng bình tĩnh hơn.

Trần Bình lại nói:

- Quân Sở đánh lén Hồ Lao quan, có lẽ là vì tiếp ứng cho phản quân Trần Hi.
- Chắc chắn như vậy.

Lã Trạch cũng nói

- Quân Sở tuy tinh nhuệ, nhưng cuối cùng chỉ có mấy nghìn lão Binh, những lão binh này chiến đấu liên tục ở trận chiến ác liệt ở Cức Bồ và Mai Quyên, Ngũ Tử Kỳ lại dẫn đi năm trăm người, Hạng Trang bây giờ nhiều nhất cũng chỉ đến ba ngàn người, dựa vào chút binh lực như vậy, muốn tấn công Hàm Cốc Quan căn bản đúng là si tâm vọng tưởng.
- Cho nên, Hạng Trang liền đem chủ ý đánh lên phản quân của Trần Hi?

Lưu Bang chau mày, nói tiếp

- Nhưng mấy vạn phản quân của Trần Hy vốn như một đám ô hợp, Hạng Trang Tiểu nhi quả thật muốn tiêu diệt mấy vạn phản quân này, đến lúc đó đừng nói không dùng được, chỉ e còn trở thành phiền toái của quân Sở.

Trần Bình lắc đầu nói:

- Đại vương tuyệt đối không thể coi thường mấy vạn phản quân này.

Lã Trạch cũng nói:

- Đúng vậy thừa đại vương, mấy vạn phản quân này đều là những người tráng kiện được chọn ra từ trong dân đất Ngụy.

Trần Bình lại nói:

- Nếu dưới trướng Trần Hi, mấy phản quân này quả thực là đám ô hợp, nhưng một khi chuyển sang dưới trướng của Hạng Trang, Hạng Trang nhất định sẽ điều động lão binh quân Sở tiến vào trong phản quân đảm nhiệm các cấp bậc thấp tiểu giáo, đội suất, đồn trưởng...cứ như vậy, sức chiến đấu của đội phản quân này sẽ ngay lập tức được lột xác hoàn toàn.

- Còn có binh khí áo giáp.

Lã Đài cũng nói:

- Hồ Trác quan thất thủ, mất đi tám ngàn tinh binh, những binh khí áo giáp này đã thuộc hết về bọn phản quân, nếu như phản quân lại tấn công vây hãm Lạc Dương, thì quân giới tích trữ trong kho vũ khí Lạc Dương cũng lại thuộc hết về tay phản quân, kể từ đó, đội phản quân này lập tức chính là tinh binh được trang bị hoàn hảo.

Lời vừa thốt ra, Lưu Bang, Trần Bình, Lã Trạch lập tức biến sắc.

Trần Bình nghĩ tới một chuyện, vội hỏi Lã Đài:

- Trong kho vũ khí Lạc Dương có thang không?

- Trong kho vũ khí Lạc Dương không có thang hoặc xe công thành.

Lã Đài lắc đầu, khi Trần Bình, Lưu Bang thở phào nhẹ nhõm, Lã Đài lại nói tiếp:

- Nhưng trong kho vũ khí Lạc Dương có Công Thâu xa và hơn ba trăm thợ mộc trong tay hẳn đều có thể tạo ra thang và xe công thành, thậm chí còn có thể tạo được Tỉnh Lan(một loại xe công thành).

- ôi, ...

Trần Bình nghe vậy run sợ, điều này mới quả thật là phiền toái.

Một khi Hạng Trang thật sự nắm trong tay mấy vạn phản quân của Trần Hy, thì Lạc Dương thất thủ chỉ là một sớm một chiều, quân giới trong kho vũ khí Lạc Dương là thứ yếu, nếu để Hạng Trang sản xuất được thang, xe công thành, Tỉnh Lan các loại khí giới hạng nặng, Cổ Phùng có thể bảo vệ được Hàm Cốc quan hay không cũng khó nói, Hạng Trang dũng mãnh thiện chiến, Uy Liêu giáo hoạt độc ác không thể là giả được.

Trần Bình liền nói với Lưu Bang:

- Đại vương, xem ra chúng ta phải làm tốt nước cờ cuối cùng

- Nước cờ cuối cùng ?

Lưu Bang nghe vậy nghiêm nghị nói:

- Trần Bình, lời này của ngươi là có ý gì?

114. Chương 114: Ba Việc Lớn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 114: Ba việc lớn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai mắt Lưu Bang liền tối sầm lại, suýt nữa lại bất tỉnh nhân sự.

Lã Trạch ngơ vờ nói:

- Trần Bình tiên sinh, có phải ngài chỉ nói chơi thôi?

Trần Bình thở dài nói:

- Lã Trạch đại nhân, đây chỉ là kết cục tồi tệ nhất, đây chỉ là nhắc nhở đại vương phải chuẩn bị trước tâm lý, hơn nữa Hàm Dương thất thủ, Quan Trung rơi vào tay giặc, lại muốn đoạt lại, nếu giải quyết thỏa đáng, thậm chí còn có thể đem tàn quân Sở nhất loạt tán công ở bình nguyên Quan Trung.

Lưu Bang lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Trần Bình, người nói bây giờ nên làm thế nào?

Trần Bình giờ ba ngón tay lên trời nói:

- Có ba việc lớn cấp bách bây giờ, một là nhân lúc tin tức quân Sở xuất hiện ở tam quận vẫn chưa lan truyền ra ngoài, lập tức điều quân lương tiến công Hồ Lao quan! Quân Sở tạo ra thang, Tỉnh Lan phải cần thời gian, Hạng Trang chấn chỉnh lại phản quân Trần Hi càng cần thời gian, nếu quân Lương có thể giành tấn công Hồ Lao quan trước, thì cục diện vẫn có thể cứu vãn được.

Ý của Trần Bình rất rõ, trước khi tin tức quân Sở lên vào Tam Xuyên quận truyền ra, vẫn có khả năng khiến cho đại quân Bành Việt và quân Sở có một trận ác chiến ở Hồ Lao quan, nếu cuối cùng Bành Việt thất bại, thì cục diện cũng sẽ không tồi tệ hơn bây giờ, nếu Hạng Trang chiến bại, nhiều nhất là Tam Xuyên quận bị cướp sạch, nếu hai bên đều thiệt hại, như vậy thì không thể tốt hơn được nữa.

Lưu Bang đã hiểu được dụng ý của Trần Bình, hỏi :

- đây là điều thứ nhất, còn điều thứ hai?

Trần Bình nói tiếp:

- Thứ hai, Đào Lã Trạch đại nhân dẫn bốn vạn tinh binh, vòng qua Nam Dương ngay trong ngày, bị tắc ở Võ quan.

Ngừng một lúc, Trần Bình lại nói:

- Lúc này, nếu quân Sở đã công phá được Hàm Cốc quan thì Lã Trạch đại nhân chỉ để ý bảo vệ Võ quan, nếu quân Sở chưa công phá được Hàm Cốc quan thì lập tức phân binh tiếp viện !

- Tắc ở Võ quan, tại sao lại thế?

Lưu Bang cảm thấy khó hiểu, Lã Trạch, Lã Đài cũng cảm thấy mơ hồ.

Trần Bình thở dài nói:

- Đại vương, nếu thần đoán không sai, quân Sở sở dĩ muốn tấn công Quan Trung, mục đích không phải là vì chiếm Quan Trung lâu dài mà chỉ là vì thúc ép đại vương điều quân trở về, chỉ cần Đại vương điều quân trở về, quân Sở nhất định sẽ thả Quan Trung tiếp tục chuyển vào, khả năng lớn nhất đó là ra khỏi Võ quan, qua Nam Dương, trở về Giang Đông !

- Hiểu rồi!

Lưu Bang gõ nhịp nói.

- Bị tắc ở Võ quan, cũng là cắt đứt đường lui của Hạng Trang Tiểu nhi!

- Đúng vậy!

Trần Bình liên tục gật đầu nói:

- Hạng Trang dũng mãnh thiện chiến, Ủy Liêu đa mưu túc trí, hai người này quần anh tụ hội, dĩ nhiên trở thành mối họa lớn trong lòng Đại vương, nếu quả thực bọn chúng trở về được Giang Đông, chỉ e thiên hạ từ nay lại có nhiều chuyện, đại nghiệp thống nhất thiên hạ của đại vương, e là sẽ hóa thành bọt nước.

Cha con Lã Trạch, Lã Đài cũng gật gù đầu.

Đừng coi Hạng Trang binh không quá mấy ngàn, tướng không quá mấy người, mưu sĩ cũng chỉ có hai người là Ủy Liêu và Vũ Thiệp, nhưng luận uy hiếp quả thật so với Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố lại hơn rất nhiều,

nếu không phải vì Hạng Trang, lần này Đại vương chắc chắn đã đoạt binh quyền từ tay Hàn Tín, Bành Việt, thiên hạ e là cũng đã sớm được bình định rồi.

Lưu Bang gật gật đầu, nói:

- Vậy điều thứ ba?

Trần Bình nói:

- Thứ ba, có lẽ là phải cắt đứt đường lui của quân Sở !

Ngừng một lát, Trần Bình nói tiếp:

- Xin Đại vương lập tức phái cử người phi ngựa, mật lệnh Quán Anh tướng quân dẫn quân vượt sông Bắc, qua đất Triệu đắp đê ngăn giữ Phi Hồ Bệ, kể từ đó, quân Sở đã qua được Hồ Quan, Tỉnh Bệ Phi Hồ Bệ trở về đất Triệu ba con đường qua sông Thủy Nam đều bị phá hỏng !

Thái Hành sơn có Bát Bệ, nhưng cuối thời Tần chỉ có ba bệ thông nhau, còn lại Ngũ Long đều là nơi hoang dã.

Trần Bình vừa dứt lời, Lã Trạch liền nói:

- Trần Bình tiên sinh, quân Sở có thể đi qua Trần Thương vào được Ba Thục không?

Lưu Bang cũng không khỏi có chút lo lắng, lúc trước khi hấn ra Hán Trung bị Tam Tần phục kích bất ngờ, người đi chính là Trần Thương Đạo, không thể để hạng người như Hạng Trang lợi dụng Trần Thương Đạo chiếm Ba Thục, cần biết Ba Thục bây giờ là kho lương lớn nhất nước Hán, gạo ngô dồi dào, thậm chí đã vượt qua cả bình nguyên Quan Trung, Ba Thục nếu thất thủ, đối với nước Hán mà nói tuyệt đối là một đòn chí mạng.

- Không đâu.

Trần Bình quả quyết lắc đầu nói:

- Trần Thương đạo hiểm trở khó đi, tướng Tiêu Quốc sẽ bố trí sắp xếp.

- Vậy thì tốt.

Lưu Bang vui vẻ gật đầu nói:

- Kể từ đó, quân Sở đã không ra khỏi Võ Quan, lại không thể vào đất Triệu, cũng không đi được Ba Thục, Hạng Trang tiểu nhi chỉ có thể đi Tây Bắc làm bạn với Nhung Địch

Ngừng một lát, Lưu Bang lại nhớ đến chuyện gì, lập tức nói thêm:

- Nhưng, phía nước Tề...

Phía nước Tề, Tào Tham, Vương Lăng đang khua chiêng gõ trống du thuyết với cường hào thế tộc trên đất Tề, một khi cường hào thế tộc của đất Tề tỏ rõ thái độ ủng hộ Lưu Bang, Lưu Bang sẽ ra tay cướp đoạt binh quyền của Hàn Tín, nhưng đây chính là mấu chốt của vấn đề, quân Sở của Hạng Trang tiểu nhi bỗng nhiên xuất hiện ở quận Tam Xuyên, và còn uy hiếp tới Quan Trung, đây đúng là tạo hóa trêu ngươi.

- Đại vương, tình hình bên nước Tề tạm thời chỉ có thể buông xuôi.

Trần Bình thở dài, nói tiếp:

- Đại vương hãy mau chóng đem thế cục bên này thông báo cho Chu Bột tướng quân và Tử Phòng huynh đi, Chu Bột tướng quân và Tử Phòng huynh sẽ có quyết định.

- Chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy.

Lưu Bang buồn bã nói:

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc...

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh

Buổi trưa, đại doanh quân Lương.

Đại tướng quân Hồ Triếp, Lưu Khấu quân Lương đã dẫn theo đại quân về tới Ngao Thương.

Đại quân Hồ Triếp, Lưu Khấu là do Bành Việt triệu hồi đến, lúc đó đại quân Bành Việt và đại quân Lã Trạch đang hỗn chiến, Bành Việt sợ Lưu Bang ngấm ngấm chặn sáu vạn đại quân của Hồ Triếp, Lưu Khấu, liền vội vã phi ngựa như bay mật lệnh cho Hồ Triếp, Lưu Khấu trở về Ngao Thương, lúc này Hồ Triếp, Lưu Khấu cuối cùng cũng tự mang đại quân chạy tới.

- Đại vương, lúc này để mặt tướng dẫn binh san bằng đại doanh Lã Trạch.

Vừa bước vào lều, đại tướng Lưu Khấu liền vội vã hướng về Bành Việt xin chiến đấu.

Bành Việt vội vàng ngăn Lưu Khấu lại, kể đầu đuôi ngọn nguồn câu chuyện.

Lưu Khấu giận tím mặt nói:

- Điền Hoàn thất phu, dám gây bất lợi cho Đại vương? Từ nay về sau đừng để ta gặp hắn, nếu không ta không thể không băm thây hắn ra vụn mảnh!

Ngừng một lát, Lưu Khấu lại nói:

- Còn Khoái Triệt, tên nho sinh này bỏ Tề Vương thần phục Đại Vương, loại người này không phải là người tốt, Đại vương từ đầu không nên thu nạp hắn.

Bành Việt cười khở nói:

- Sự việc đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa.

Lúc này Lưu Khấu mới không nói gì thêm, Hồ Triếp đảo mắt, đột nhiên nói:

- Đại vương, Lã Trạch là anh vợ của Hán vương, lần này Lã Trạch tổn thất lớn như vậy, tất cả thương vong gần vạn người, Hán Vương không có chút biểu lộ gì, còn muốn tấn phong Đại Vương làm Sở Vương, lại đem bảy quận trong chín quận của nước Sở tặng cho Đại vương, đây chắc là có âm mưu gì chăng?

- Hồ Triếp người nói hồ đồ gì thế?

Bành Việt nhíu mày không hài lòng nói:

- Hán Vương chắc không ngờ người lại nghĩ như thế.

- Vâng, mặt tướng lỗ lờ.

Hồ Triếp vâng vâng dạ dạ, cũng không dám nói xấu Lưu Bang thêm nữa.

Tuy nhiên trong sâu tâm khảm, Hồ Triếp vẫn chống đối Lưu Bang, kỳ thực, lúc Bành Việt đợi chờ hầu trong lều, người có ý nghĩ giống như Hồ Triếp không phải là ít, bởi vì giữa Bành Việt và các chư hầu có nghĩa huynh đệ, nhưng giữa bộ hạ của bọn họ và Lưu Bang lại không tồn tại nghĩa quân thần, đương nhiên cũng hy vọng Đại vương của mình có thể thay thế vị trí của Lưu Bang.

Lập tức Bành Việt liền nói thêm:

- Được rồi, phía Ngao Thương đã không có chuyện gì, các người cũng đang vội hãy dẫn binh về đi, nhưng tuyệt đối đừng cho tàn quân của Hạng Trang tiểu nhân cơ hội trốn mất.

Tiếng nói vừa dứt, cửa lều chợt bị người hất hất tung lên, Lưu Bang một mình bước nhanh vào.

Bành Việt thấy thế vội vàng đứng dậy chào Lưu Bang, Hồ Triếp và Lưu Khấu cũng lần lượt chấp tay thi lễ.

- Hồ Triếp, Lưu Khấu hai vị tướng quân cũng trở về rồi?

Lưu Bang lần lượt đáp lễ nói:

- Vừa lúc, quận Tam Xuyên cấp báo, phản quân Trần Hy đã đánh hạ được Hồ Lao, tiến đánh vào tam quận rồi, Lã Trạch đã vòng theo quận Nam Dương, từ phía nam chặn đường lui của phản quân, làm phiền Lương Vương suất lĩnh đại quân theo quả nhân bình định Hồ Lao quan.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh

Bộc Dương, Anh Bố hành dinh.

Vào lúc tối trời, một vị khách không mời mà đến lặng lẽ tiến vào Anh Bố hành dinh.

Anh Bố nghiêng người tựa lưng vào tấm da thú, uể oải nói:

- Khoái Triệt tiên sinh, đã lâu không gặp.

Vị khách không mời mà đến này không ai xa lạ, chính là Khoái Triệt vốn dự định dựa hơi Hạng Trang nhưng trên đường lại bởi vì Ủy Liêu mà đổi chủ ý, một người được lúc đó chỉ là một mưu sĩ nghèo túng.

Khoái Triệt vái chào Anh Bố một cách lãnh đạm, nói:

- Đại vương, ngài cũng biết Hạng Trang đi đâu?

- Hạng Trang tiểu nhi sao?

Anh Bố thuận miệng đáp:

- Bị thiên la địa võng của Trương Lương tiên sinh vây ở đất Tề rồi.

Khoái Triệt lắc đầu, lớn giọng nói:

- Tại hạ từ bên Ngao Thuương đến, vừa nghe được tin dữ, Hạng Trang quân Sở đã tấn công vây hãm Lạc Dương, bây giờ ở Hồ Lao quan đang hội họp với phản quân của Trần Hi, nhiều nhất là ba ngày tới, quân Sở sẽ công phá Hàm Cốc quan, tiến thẳng đánh vào hang ổ của Lưu Bang ở Hàm Dương.

Anh Bố nghe vậy đầu tiên là giật mình kinh sợ, rồi lập tức không nhịn được cười nói:

- Tiên sinh đùa với quả nhân sao?

- Tại hạ không phải kiếm câu chuyện làm quà.

Khoái Triệt thần nhiên nói:

- Tại hạ nói vậy là bởi vì tự mình đến doanh trại của đại vương chính là muốn nói với đại vương một chuyện, đại quân Lưu Bang sẽ nhanh chóng muốn trở về dẹp phản quân ở Quan Trung, lần này Lưu Bang trở về Quan Trung, là muốn chinh phục cả thiên hạ to lớn cũng không thể hồi phục được, Hoa Hạ lại sẽ trở về thời đại Chiến Quốc.

Anh Bố chậm rãi đứng dậy, nửa tin nửa ngờ nói:

- Lời nói của tiên sinh là thật sao?

- Quả đúng như vậy.

Khoái Triệt gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Nếu Đại vương tin tưởng lời nói của tại hạ, thì sẽ không ngại dẫn binh bất ngờ đánh chiếm ba quận Tiết quận, Đông Hải, Sái Thủy, lại tìm cơ hội thu phục hai quận Cửu Giang và Giang Đông, như vậy chín quận của nước Sở thì có sáu quận là của Đại Vương, Đại vương cũng có tư cách tranh vô địch thiên hạ với Tề Vương, Lương Vương, Hán Vương.

Anh Bố cũng thấy dao động, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Quả nhân vẫn không tin.

Khoái Triệt nén thở dài, nhưng vẫn kiên trì khuyên nhủ:

- Đại vương, chẳng thà chúng ta đánh cuộc xem sao?

- Đánh cuộc? Quả nhân rất thích đánh cuộc.

Anh Bố hào hứng nói:

- Tiên sinh nói đi, đánh cuộc thể nào?

Khoái Triệt nói:

- Nếu trong vòng hai ngày Chu Bột, Trương Lương yêu cầu Đại vương khởi quân tiến về Tam Xuyên quận hội hợp với Hán Vương thì chứng tỏ những điều tại hạ nói là thật, bằng không thì những điều tại hạ đã nói là giả.

Còn chưa dứt lời, thân binh của Anh Bố bỗng ngang nhiên chen ngang, cao giọng nói:

- Đại vương, Chu Bột tướng quân, Trương Lương tiên sinh phái sứ giả đến, xin ngài lập tức tới Quận Thủ nghị sự.

115. Chương 115: Kế Trương Lương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 115: Kế Trương Lương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bộc Dương, phủ Quận Thủ

Trên Hậu viện Giả Sơn, Trương Lương hai tay chấp sau lưng, đang nhìn lên bầu trời sao, sau lưng Trương Lương, lại có một tuyệt thế giai nhân đang đứng với tư thế yếu điệu.

Người con gái này tuổi chừng đôi mươi, eo nhỏ nhắn duyên dáng, chịu không nổi một cái nắm chặt, nhưng ngực và mông lại có vẻ rất đầy đặn tròn trịa.

Trên khuôn mặt của giai nhân cũng được che bởi một màn lụa mỏng, phần được lộ ra bên ngoài thì trắng như ngọc, đôi lông mày lá liễu cong cong, đặc biệt là đôi mắt đẹp sáng như sao, như mộng như ảo như sương khói, mái tóc đen như sợi được kẹp lại bằng một chiếc kẹp tóc, lộ ra vẻ đẹp khó có thể dùng bằng lời để miêu tả.

Người con gái này không phải ai khác, chính là thế gia vọng tộc đương thời sư thừa Hoàng Thạch Công—Hứa Phụ.

Không biết còn mất bao nhiêu lâu nữa, Trương Lương nghĩ cuối cùng cũng có thể từ biển trời sao quay về với hiện thực rồi, thở dài nói:

- Sư muội, thời tiết có phải đang có sự biến đổi không?

Trương Lương cũng giống như Sư thừa Hoàng Thạch Công, chỉ có điều là học binh gia.

Hứa Phụ chớp chớp đôi mắt đẹp như sao, hỏi:

- Sư huynh sao lại hỏi như vậy?

Trương Lương lại tiếp tục thở dài, có chút buồn rầu nói:

- Đã gần nửa tháng rồi, vậy mà mãi vẫn chưa tìm được dấu tích của Hạng Trang và tàn quân Sở quân, sư huynh ta rất lo lắng, có phải là đã trúng kế kim thiên thoát xác của Liễu Uy?

Khi đại quân ta truy tìm quân Sở trên đất Tề, Sở quân đã lén lút thâm nhập vào Quan Trung, lấy thẳng Hàm Dương...

Hứa Phụ nói:

- Dấu sao quân Sở cũng đã vào Quan Trung rồi, có tấn công Hàm Dương, Hạng Trang chung quy cũng chỉ có mấy ngàn quân, Hán vương lại vẫn có hai trăm nghìn quân, có muốn đoạt lại cũng không khó.

Trương Lương lắc lắc đầu, cười khổ sở nói:

- Sư muội người không học binh gia, nên không biết sự lợi hại bên trong đó là ở đâu.

Hạng Trang tuy chỉ có mấy nghìn quân, nhưng một khi có thể khiến hấn mất hấn Quan Trung, công hãm Hàm Dương, thì Hán quốc đại quân chỉ có thể quay trở về Quan Trung để tự cứu lấy mình, cứ như thế này, Hán Vương chinh phục cả thiên hạ cũng là điều quá đơn giản rồi, nếu đem thiên hạ quay trở về thời Chiến Quốc, Hán Vương cũng đã gần năm sáu mươi, không biết tới lúc đó gã còn có dã tâm nuốt chửng thiên hạ không, đúng là khó đoán.

Hứa Phụ im lặng, sau một lúc lâu mới nói:

- Sư huynh, thiên văn như lòng người, lòng người như thiên văn.

Câu này nếu để Hạng Trang kẻ vượt thời gian nghe được, có vẻ rất dễ giải thích, bởi vì cái gọi là thiên văn, ở thời cổ đại chính là đem thần thánh ra để lừa gạt thần khí của người đương thời, đối với người cổ đại kính thiên thờ phụng quỷ thần mà nói, câu này rất khó giải thích, Trương Lương đương nhiên là binh gia nổi tiếng đương thời, nhưng vẫn không có cách nào giải thích câu nói không đầu không cuối của Hứa Phụ.

Hoặc là nói, Trương Lương đã nghe hiểu rồi, nhưng lại không dám nghĩ tới khía cạnh đó.

Trương Lương còn muốn hỏi cho tới khi rõ, nhưng Hứa Phụ có thể nào cũng không chịu nói.

Trong lúc đó, hào hiệp Thanh Bì đi bộ xuống giả sơn, chấp tay hướng về phía Trương Lương nói:

- Tiên sinh, năm vị tướng quân Chu Bột, Ly Thương, Phó Khoan, Quán Anh, Hạ Hầu Anh đã tới rồi.

Trương Lương gật đầu, nói:

- Hoài Nam vương, Hành Sơn vương, Yến vương và Mai Quyên tướng quân có tới không?

Thanh Bì đáp:

- Hoài Nam Vương cơ bản không có cử động gì, Hành Sơn vương và Yến vương cơ bản đã bắt đầu động thủ, lại bị Hoài Nam vương cử người khuyên quay trở lại, còn Mai Quyên tướng quân, trên đường đi đã bị Hành Sơn vương gọi trở về rồi.

- Ta biết rồi

Trương Lương vẫy vẫy tay, hỏi Thanh Bì nói:

- Các người đi xuống trước đi.

Thanh Bì hướng về phía Trương Lương vái chào một cái, lập tức xoay người lẩn vào trong bóng dưới núi Giả sơn.

Hứa Phụ bỗng nói:

- Người triệu hồi các vị Chu Bột, Ly Thương, Phó Khoan, Quán Anh, Mai Anh, Hạ Hầu Anh quay về Bộ Dương, kế thập diện chi vi không áp dụng lại được nữa, người không sợ tàn binh quân Sở của Hạng Trang sẽ nhân cơ hội đột phá vòng vây sao?

Trương Lương lắc lắc đầu, bùi ngùi nói:

- Chỉ e rằng tàn binh Sở quân của Hạng Trang sớm đã không còn ở đất Tề nữa.

- Ồ?

Hứa Phụ nói:

- Dựa vào khả năng của sư huynh, lại có lúc tính sai thời điểm sao?

Trương Lương cười khanh khách, lại còn nói thêm:

- Cái gọi là người có tri thức thì suy nghĩ lại nhiều, nên nhất định sẽ có lúc tính nhầm, thỉnh thoảng có lúc tính nhầm thì có đáng gì đâu? Trên đời này cơ bản vốn không có tướng quân nào chỉ biết tới thắng, càng

không có binh gia nào tính kế không bao giờ sai, lần này tiểu huynh bị thua trước đại binh gia đương thời Ủy Liêu, đó cũng chẳng phải là chuyện gì lạ.

Nói xong, Trương Lương liền đi xuống núi.

Mãi cho tới khi Trương Lương đã đi xa, Hứa Phụ mới ngửa cổ lên nhìn sao trời, tự nói với chính mình:

- Sư huynh ơi sư huynh, nếu huynh không nói tiểu muội đúng là cũng không chú ý, thời tiết này...

Đúng là đã có sự thay đổi, để tinh của Lưu Bang đúng là đã tối đi rất nhiều.

Sảnh lớn phủ Quận Thủ

Chu Bột, Ly Thương, Hạ Hầu Anh cư tả, Phó Khoan, Quán Anh cư hữu, hai bên có thể

Năm viên đại tướng trên vốn là bộ hạ cũ của Lưu Bang, bọn họ cũng rất thân mật với nhau, tuy nhiên sau đó, Phó Khoan, Quán Anh theo Hàn Tín bắc phạt, trên đường đi đã tiêu diệt nước Hàn, nước Đại, nước Triệu, nước Yên và nước Tề, lúc này Phó Khoan và Quán Anh đã cao ngạo hơn, khó tránh khỏi có chút xem thường Chu Bột, Ly Thương, và Hạ Hầu Anh, bởi bọn họ theo chân Lưu Bang và thường bị bại trận.

Mãi cho tới khi Trương Lương bước vào đại sảnh, không khí mới dịu đi một chút, Phó Khoan, Quán Anh tuy có chút xem thường Chu Bột và mấy người, nhưng đối với Trương Lương bọn họ lại có phần tôn trọng, năm viên đại tướng đều tiến lên chào Trương Lương, Trương Lương đáp lại lễ, lại mời năm vị quay trở lại chỗ ngồi, tự mình cũng tiến về phía ghế chính giữa ngồi.

Trương Lương nhìn quanh chư tướng, nói:

- Các vị tướng quân nhất định sẽ thấy rất kì lạ, dấu vết của Sở quân cho tới nay vẫn chưa tìm được, lúc này tại hạ mới triệu hồi các vị tướng quân quay về Bộc Dương, cứ như vậy, tứ chính lục kì, thập diện chi vông nếu không phải có lỗ hổng, đã tạo cho Hạng Trang và tàn quân Sở có cơ hội trốn được sao?

Chư tướng Chu Bột, Quán Anh đều cùng gật đầu, bọn họ cũng đang cảm thấy bối rối.

Trương Lương nói:

- Không giấu gì các vị tướng quân, chúng ta kì thực đã trúng gian kế của Ủy Liêu rồi.

Cho dù quận Quan Trung, Tam Xuyên bên đó vẫn chưa có tin tức truyền tới, nhưng Trương Lương lại hoàn toàn có thể khẳng định, chủ lực quân Sở của Hạng Trang đã lén lút quay về đất Lương, biến cố ở nước Lương, nhất định do Ủy Liêu dàn dựng tính kế.

- Trúng kế?

Quán Anh, Phó Khoan và mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Trúng kế gì?

- Kim thiên thoát xác

Trương Lương nói

- Ngay từ đầu, trúng kế của quân ta chỉ là quân yểm trợ của Ngưu Tử Kỳ, chủ lực Sở quân của Hạng Trang sớm đã chuyển vào rồi

Nói tới đoạn này Trương Lương lại lo lắng nói

- Bốn ngày trước, quân Lương của Ngao Thương Hải đột nhiên xung đột với quân Hán, tại hạ lo rằng, rất có khả năng có sự tham gia của Sở quân.

- Thế thì còn đợi gì nữa?

Hạ Hầu Anh vội vàng nói:

- Tiên sinh, vậy tranh thủ thời gian phát quân đi thôi.

Trương Lương gật đầu:

- Hôm nay ta tìm đến các vị tướng quân , cũng là để thương lượng chuyện khởi binh này.

Dứt lời, ánh mắt Trương Lương dừng lại trên người Phó Khoan và Quán Anh, năm vị đại tướng có mặt ở đây Chu Bột, Hạ Hầu Anh, Ly Thương đều là tướng của Lưu Bang, Trương Lương nói tới chuyện dấy binh, bọn họ tuyệt đối không có thêm lời nào nữa, nhưng Phó Khoan, Quán Anh lại là bộ tướng của Hàn Tín, bọn họ liệu có đi không, điều đó cũng không dám chắc.

Quán Anh lúc này tỏ thái độ nói:

- Mạc tướng không có gì để nói, tất cả đều theo sự sắp đặt của tiên sinh.

Phó Khoan lại có chút do dự, nhíu mày nói:

- Tiên sinh, nếu bao vây tiêu diệt tàn binh quân Sở trên đất Tề, mạc tướng tuyệt đối không nói làm gì, nhưng lãnh binh đi tới Ngao Thương, lại là chuyện đại sự rồi, có đi hay không trước tiên nên bẩm báo với Tề vương...

Trương Lương lắc đầu nói:

- Chuyện gấp , hơn nữa Tề vương lại ở xa Lâm Truy, chỉ e rằng không kịp tới bẩm báo.

Phó Khoan vẫn có chút do dự, Hạ Hầu Anh giận tím mặt nói:

- Phó Khoan, cứ cho rằng Tề Vương từng là bộ tướng của Hán Vương, người mới ở bên Tề vương một thời gian, đã dám không tôn trọng hiệu lệnh của Hán Vương sao?

Chu Bột, Ly Thương lời lẽ cũng tức giận, trên mặt Phó Khoan lập tức liền biểu hiện nét mặt xấu hổ.

Từ chối được một lúc lâu, Phó Khoan mới nói:

- Thôi được rồi, mạc tướng sẽ nghe theo sự sắp đặt của tiên sinh là được chứ gì.

Trương Lương tâm trạng bình tĩnh, đây là gã sắp đặt trước, nghĩ cách loại bỏ vây cánh của Hàn Tín.

Vốn dĩ, tất cả những điều này nên do Hán Vương Lưu Bang hoàn thành, hơn nữa cục diện cũng sẽ không phức tạp đến mức như này, theo kế hoạch đã định trước của Trương Lương, chỉ cần nhận được sự hỗ trợ âm thầm của cường hào thế tộc trên đất Tề, Lưu Bang có thể hạ thủ đoạt được binh quyền trong tay Hàn Tín, sau đó hoặc là phế Hàn Tín hoặc là phong cho gã một nước khác, điều này sẽ không thành vấn đề nữa.

Thế nhưng hiện tại, Lưu Bang vì có biến ở Lương quốc mà phải đi Ngao Thương.

Điều khiến Trương Lương lo lắng nhất chính là, Sở quân của Hạng Tráng rất có khả năng đã uy hiếp Quan Trung rồi.

Một khi xuất hiện tình hình này, Lưu Bang và đại quân nước Hán chỉ còn nước quay về tự cứu chính mình, cứ như vậy, Lưu Bang sẽ chẳng còn có cơ hội quay lại đất Tề cướp binh quyền trong tay Hàn Tín nữa, vì thế Trương Lương chỉ có thể tự đưa ra chủ trương, quyết đoán gạt bỏ vây cánh của Hàn Tín,

Dưới trướng Hàn Tín có hai vị trọng thần, ba đại chiến tướng, hai vị trọng thần là Tào Tham, Vương Lăng, ba đại chiến thần là Lý Tả Xa, Phó Khoan và kỵ tướng Quán Anh, cho tới nay, Lý Tả Xa đã bị Lưu Bang giữ lại ở quận Cửu Giang, Tào Tham, Vương Lăng tuy trên danh nghĩa thân thiết với Tề, nhưng trên thực tế từ trước tới giờ đều là tâm phúc của Lưu Bang, chỉ có điều Phó Khoan và Quán Anh vẫn còn là một biến số.

Trương Lương mượn danh nghĩa của Lưu Bang, điều động hai vị tướng là Phó Khoan và Quán Anh, dưới trướng Hàn Tín hiện tại không còn đại tướng nào có thể đơn độc trợ giúp được rồi, Tào Tham, Vương Lăng rời đi, Hàn Tín sẽ chẳng còn nhân tài chính trị nào trị quốc nữa, vì thế, cho dù Hàn Tín có bao nhiêu binh trong tay, cũng mặc kệ có bao nhiêu đại tướng, Tề quốc chỉ có càng ngày càng yếu kém đi mà thôi.

Đương nhiên, nếu Hàn Tín trước sau trung thành với Lưu Bang, Tào Tham, Vương Lăng cũng sẽ không rời xa Tề quốc.

- Tốt

Trương Lương lập tức đứng dậy, nhìn khắp các vị chư tướng nói:

- Chưa vị tướng quân mỗi người mỗi tự về doanh trại của mình, dẫn dắt đại quân cùng tại hạ tiến về đất Lương hội họp với đại vương.

- Vâng

Các chư tướng đều đồng thanh đồng ý, lần lượt rời đi.

Lại có môn hạ tiểu Sử chạy vào bẩm báo:

- Tiên sinh, đại vương có tin gấp.

Cho tới khi Trương Lương phân công xong xuôi, bức thư Lưu Bang gửi từ Ngao Thương rốt cuộc bây giờ mới tới.

Trương Lương tiếp nhận sáu thanh mộc tiễn, lại sắp xếp lại trật tự, sau khi vội vàng xem xong bất giác thở dài nói:

- Quả đúng là như thế, quả đúng là như thế...

Nói dứt lời, Trương Lương lại từ trên bàn rút ra một thanh lệnh tiễn giao cho hạ môn tiểu Sử, dặn dò nói:

- Cầm lệnh tiễn này lập tức mang tới đại doanh của Quán Anh, lệnh cho Quán Anh dẫn binh lập tức đi Hà Bắc, trong vòng mười ngày

Môn hạ tiểu Sử nhận lệnh tiễn, có chút do dự liền hỏi:

- Kỵ binh của Quán Anh cũng có tới ba nghìn quân, trong lúc cấp thiết thế này làm sao có thể qua bến sông hết được?

- Sao ta có thể quên bẽng chuyện này được nhỉ?

Trương Lương bây giờ mới nghĩ ra thuyền hai bên bờ sông đã bị đốt cháy thui rồi, lại dặn dò lại viên tiểu Sử:

- Thế này đi, lập tức đem toàn bộ da thú trong kho vũ khí Bộc Dương lại đây, lệnh chế tạo gấp túi da thú, lại tiếp tục thu gom tiền bạc của những người giàu trong thành lại, sao đó đưa tất cả cho tướng quân Quán Anh.

116. Chương 116: Mũi Tiên Phong Lương Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 116: Mũi tiên phong Lương quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hổ Lao quan

Sau khi chinh đốn quân xong, Hạng Trang, Điền Hoàn, Tiêu Khai mang theo đại quân rời Hổ Lao quan, quay trở lại Lạc Dương, chỉ có lưỡng quân Hoàn Sở, Lý Bộ ở lại Hổ Lao quan.

Mặt trời đã lên cao, Qua Đán đang huấn luyện cho hai trăm danh thủ cung dưới quyền.

Qua Đán nguyên danh là Cẩu Đản, vốn là một thập trưởng dưới trướng Cao Sơ hiệu úy nộ phong.

Chỉ có điều hiện nay, Cẩu Đản lại mặc thêm bì giáp, bên hông mang thương hoàn đao, trên đầu đội Thượng Liễu Bì Tinh, như vậy đương nhiên đã có khí thế của một quân hầu, tự xét thấy mình đã là một quân hầu, tiếp tục sử dụng tên Cẩu Đản cũng có vẻ hơi mất mặt, nên tự đổi tên mình thành Qua Đán, nghe thật có khí thế.

Qua Đán cầm dây dài, đi chậm rãi trước đội cung tiễn thủ hai trăm người, ánh mắt sắc lạnh như dao lướt qua khuôn mặt các cung thủ, hai trăm cung tiễn thủ, dường như không có ai dám đối mặt nhìn y, đám tráng đinh đất Ngụy này bản chất vẫn là những nông phu, sao có thể dám nhìn thẳng vào mắt một lão binh hay tay nhuộm đầy máu như Qua Đán đây.

- Nghe rõ con mẹ nó hết rồi chứ, đợi lão đây nói như thế nào các người sẽ làm như thế nhé...

Còn chưa dứt lời, có tên cung tiễn thủ vì trên mặt bị ngứa, không kìm nổi liền duỗi tay gãi hai cái, Qua Đán không ngừng phân minh, dây roi dài trong tay như rắn độc thè lưỡi phun ra ngoài, chỉ nghe thấy một âm thanh rất giòn, trên mặt cung tiễn thủ kia liền xuất hiện một vết máu, tên cung tiễn thủ đau quá hai tay ôm lấy mặt kêu thảm thiết như heo rống.

- Không được gào lên như thế

Trách Đán lớn tiếng hét lên:

- Tiếp tục gào lên như thế, sẽ chết!

Tên cung tiễn thủ đó lập tức nín tiếng, tinh thần những tên cung tiễn thủ khác cũng đều hoảng sợ.

Qua Đán lúc này lại tiếp tục bài huấn luyện của gã, chiêu này gã học được từ nội phong hiệu úy Cao Sơ, luyện binh nếu nói khó thì là khó, nói đơn giản lại là đơn giản, giảng từ cái đơn giản, luyện binh chính là một mục tiêu kỷ luật nghiêm minh, chỉ cần rèn luyện đám nông phu trước mắt này cho tới khi kỷ luật nghiêm minh, thì bọn họ chính là quân đội chân chính rồi.

Qua Đán vút vút sợi dây thừng trong tay, lạnh lùng nói:

- Đều nghe rõ rồi chứ, đợi chút nữa lão mao tử nói thế nào các người làm thế đó, lão mao tử nói hướng về phía đông, các người không được hướng về phía Tây, lão mao tử bảo các người kéo cung, các người phải ngoan ngoãn kéo cung, lão mao tử nói bắn tên, thì mới được bắn tên, nghe rõ cả chưa?

- Nghe rõ rồi

Hai trăm cung tiễn thủ đồng thanh đồng ý

Qua Đán vui vẻ gật đầu, đột nhiên quát:

- Thế thì ai nấy đều tự cởi hết mẹ nó đồ ra!

Hai trăm cung tiễn thủ nhìn nhau, tuyệt không có ai dám làm theo yêu cầu của Qua Đán.

Qua Đán trừng trừng mắt, đằng đằng sát khí nói:

- Đều nghe hết cả rồi chứ, lão đây lệnh cho các người cởi hết sạch đồ ra!

Lúc này hai trăm tiễn thủ mới tin mình không nghe nhầm, tuyệt đại đa số cung tiễn thủ đều khẩn trương hành động, chân tay vung về trút bỏ chiến bào trên người xuống, thậm chí đến chiếc khổ cuối cùng trên người cũng phải cởi ra, tất cả mọi người đều nghe theo lời, trông rất hoành tráng, chỉ có một cung tiễn thủ đỏ mặt, không cởi khổ ra, hai người tuy đều là đại tướng của Sở quân, nhưng tư cách của Hoàn Sở lại hoàn toàn khác, địa vị trong quân cũng cao hơn Quý Bố, Hạng Trang để lại hai người trấn thủ Hồ Lao quan, cũng không chỉ định ai là chủ tướng ai là phó tướng, nhưng ngay cả Lý Bố cũng đương nhiên cho rằng Hoàn Sở mới là chủ tướng.

Từ lâu địch nhìn ra bên ngoài, cánh đồng bát ngát phía bên ngoài Đông quan là một mảng tĩnh mịch, thậm chí đến một tiếng động nhỏ cũng không có.

Sự âm ỉ vang trời được hình thành bên trong thành khác xa nhiều so với bên ngoài Quan Tường, quan tường của Hồ Lao quan giống như một con đường cụt, phân chia toàn bộ thành hai thế giới khác nhau, bên ngoài Quan Tường xơ xác tiêu điều, thậm chí đến một cơn gió nhẹ cũng không có, bên trong Quan Tường lại âm ỉ náo nhiệt, chẳng khác gì một nồi cháo đang sôi sục.

Trong lúc đó, phía sau tiền phương Sơn Lương đang từ từ dâng lên một ngọn cờ.

Con người Hoàn Sở lướt qua một loạt, trầm giọng nói với mọi người:

- Bọn chúng tới rồi.

- Dạ, bọn chúng tới rồi

Quý Bồ gật gật đầu, sắc mặt trên mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị.

Phía sau hai người, mười mấy hiệu úy, tư mã đều đang nhìn ra phía xa, chỉ nhìn thấy cột cờ đang từ phía sau Sơn Lương đang ngày càng dâng cao lên, một dải hình tròn lớn màu đỏ tươi đang từ phía sau Sơn Lương nhô lên, Hoàn Sở, Quý Bồ trong lòng cùng một lúc đều thấy run lên, màu đỏ tươi, đây chắc hẳn là Lương vương Bằng Việt, nhất định là quân Lương đang tới rồi.

So sánh với Hán quân Lưu Bang, Hoàn Sở, Quý Bồ hiển nhiên càng sợ Lương quân Bành Việt, với thể thống cả thiên hạ, các chư hầu ai cũng không bằng Lưu Bang, luận tới khả năng chỉ huy khi lâm trận, ai cũng không bằng Tề vương Hàn Tín, nhưng nếu xét tới quân tiên phong, các chư hầu trong thiên hạ, ít có người có thể sánh được với Bằng Việt, quân tiên phong Lương quân, cũng chỉ kém hơn quân Sở một chút.

Không mất quá nhiều thời gian, tiền tuyến trước mắt tất cả đều đã được dàn ra, chữ được thêu phía trên đúng là chữ “ Lương”.

Xuất hiện phía sau theo sát Lương vương, là một màu đen kìn kịt, lạnh căm căm với trường kích trên tay, lên tới hàng nghìn người, hàng chục nghìn chiếc trường kích đang tập kết lại thành một dải lưới móc dài dằng dặc, từ phía sau Lương sơn đang dâng lên ào ạt, lại đi qua triền núi gấp ghe lên lúc xuống, tuy vẫn còn cách vài dặm, nhưng có vẻ như sát khí lạnh đăm đăm đã được truyền vào trong không khí, đang từ từ bao vây lấy Hồ Lao quan.

Truyện Sở Hán Tranh Bá copy từ Manga Club - Diễn Đàn Giải Trí

Phía trên Quan Tường, các lão binh Sở quân thực ra lại chẳng có cái gì, năm đó ở Cự Lộc, khí thế quân tiên phong của hai trăm nghìn Tần quân không thể so sánh với Lương quân hôm nay, cũng như trận Cai Hạ tháng trước, ba trăm nghìn đại quân Tề quân thanh thế còn lớn hơn quân Lương, đã gặp quá nhiều trường hợp có cục diện quy mô lớn, các lão binh Sở quân sớm đã chai lì với điều này rồi.

Chỉ có điều, các tráng đinh đất Ngụy mới gia nhập Sở quân lại chưa từng nhìn thấy cảnh tượng này.

Chỉ trong chốc lát, phía Quan Tường đã có âm thanh nổi lên, tất cả các tráng đinh quân Ngụy đều nhìn ngậy ra, sợ hãi, chân theo bản năng cứ lùi về phía sau, thể là Hoàn Sở, Quý Bồ nhanh nhẹn lựa chọn ra hai nghìn bộ binh mang trọng giáp, chỉ trong chốc lát đã khiến thế cục nao động hẳn lên, áo giáp rất nặng, nhưng lại không thể đem lại cho họ cảm giác an toàn.

Các quân hầu, đồn trưởng, giả đội có xuất thân Sở quân bắt đầu nghiêm nghị dẫn dắt đội hình.

Nháo nhác một lúc lâu, các tráng đinh quân Ngụy cuối cùng cũng bình ổn hơn.

Địch trên lầu, Hoàn Sở, Quý Bồ trong lòng trách nhiệm nặng nề nhưng cũng không phải là không gặp may, ở chỗ đó là nơi phòng ngự hiểm yếu, nếu lương quân tiến hành đã chiến, chỉ e rằng sẽ có “ đại quân” một bên bị đánh cho tan tác.

Mở đường đi lên trên, một trăm nghìn quân Lương hung hăng tiến đến.

Bằng Việt từ đầu tới thân mặc kim giáp, trên đầu là kim quan, thắt lưng là bảo kiếm, nghạo nghề đứng trên chiếc chiến xa tứ ngựa kéo.

Nhìn xung quanh trái phải trước sau, hung hăng tiến vào đều là giáp sắt của Lương quân, những chiếc mũ giáp di chuyển tới đâu, có bay phấp phới theo tới đó, từ trước mặt kéo dài tới tận đoạn cuối, rất dài, rất dài.

Một loạt trường kích được sắp xếp theo hàng lối, một hàng đại thuẫn ngay ngắn chỉnh tề, dưới ánh tà dương, thì ngay cả khi có những tia nắng ấm áp cũng đều trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng Bành Việt lại tràn trề ý chí chiến đấu.

Là một trang nam tử hán, với tư cách thống lĩnh hàng chục nghìn quân, quyết chiến trên sa trường mới đúng.

Là một trang nam tử hán, nên khiến kẻ thù quỳ phục dưới chân mình, run rẩy, run rẩy.

Là một trang nam tử hán, phải nên giết sạch những kẻ to gan dám chiến đấu với mình, tiếp đến sẽ cướp sạch tài sản của bọn chúng, người đàn bà của bọn chúng, khiến con của bọn chúng đổi thành họ của mình.

Ánh mắt Bằng Việt bỗng lóe lên, từ phía xa đã nhìn thấy Hồ Lao quan.

Trong lúc đó, Bành Việt chậm rãi xoay tay phải, Bành Minh đứng ở phía sau Bành Việt bỗng quay đầu lại hô to:

- Đại vương có lệnh, hiệu lệnh toàn quân, dừng tiến về phía trước.

Lệnh vừa được phát đi, năm trăm chiếc kèn hiệu liền lần lượt vang lên thứ âm thanh được phát ra từ sừng trâu.

Trong chốc lát, âm thanh của tù dài và sừng trâu đã được vang lên, đại quân Lương quốc đang hung hăng tiến ầm ầm về phía trước liền chen nhau từ từ bước chậm lại, từ Hồ Lao quan nhìn về phía xa, trên đường đi giống như một dải rừng rậm màu đỏ, rất đồ sộ.

Trên vọng lâu Hồ Lao quan, trong lòng Hoàn Sở, Quý Bố đều cùng thở dài.

Kỷ luật nghiêm minh, đây mới chính là kỷ luật nghiêm minh chứ, so với Lương quân, mười nghìn đại quân của bọn họ rõ ràng vẫn chưa được tính là quân đội được...

117. Chương 117: Duy Nhất Đại Sở Ta.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 117: Duy nhất Đại Sở ta.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chương 117: Duy nhất Đại Sở ta.

Lạc Dương, kho vũ khí thành Bắc.

Đương lúc Hạng Trang đang trong vòng vây của các chư tướng Úy Liêu, Vũ Thiệp cùng với Điền Hoàn, Tiêu Khai đi vào đại giáo trường, thì Công Thâu Xa giám sát việc tạo ra thang mây đầu tiên đã dựng thành hình.

Điều chỉnh thang mây bởi tháp cái, sống thang được cấu thành hai bộ phận.

Từ chính diện để nhìn, tháp cái làm hình thang, đỉnh rộng sáu thước, đáy rộng một trượng sáu.

Từ mặt nghiêng để nhìn, tháp cái cao ba trượng, sâu bốn trượng, mặt phẳng nghiêng dài năm trượng, đạt tiêu chuẩn hình tam giác Cầu cổ.

Tổng chiều dài năm trượng, chiều rộng bởi một trượng sáu giảm bớt đến sáu thước của mặt phẳng nghiêng đã dùng một cây gỗ sáu tắc vuông vắn ngăn cách ra cầu thang, giữa các cầu thang có khoảng cách ba thước.

Sống thang lại thông qua sợi dây xích lắp đặt tại đỉnh của tháp cái.

Sống thang dài sáu trượng, đỉnh có thiết kế móc câu sắt, phần đuôi tháp cái nhô ra một trượng, phần đầu đuôi tiếp nối dây thừng, lúc chiến đấu, có thể để duệ sĩ kéo di chuyển dây thừng, lại đảo ngược tại mặt phẳng sống thang nghiêng lên là có thể lấy móc xích của đỉnh tháp cái làm trục tâm hướng lên phía trên lật mình bật lên, dựng thẳng lên cao nhất có thể đạt tới tám trượng, sau đó hướng về phía trước lật mình móc câu dừng ở lỗ châu mai, thì tháp cái, sống thang gắn với nhau thành một cầu thang đoạt thành hoàn chỉnh.

Công Thâu Xa mang theo hơn chục thợ mộc kéo xích sắt di chuyển từng chút một, xác nhận các cấu kiện của thang mây toàn bộ bình thường, hơn nữa rắn chắc đáng tin, liền lại mang theo thợ mộc bắt đầu tháo dỡ rồi xây dựng thành thang mây.

Hạng Trang nhíu mày, liền tiến lên ngăn cản hỏi: - Công Thâu tiên sinh, vì sao lại đem tháo dỡ thang mây xuống?

Công Thâu Xa kiên nhẫn giải thích: - Thượng Tướng Quân, không dỡ thang mây xuống, vận chuyển lên sẽ gặp trắc trở, nhưng lại không có biện pháp ra khỏi thành, bởi vì cửa thành quá thấp.

Hạng Trang suy nghĩ một chút, lại hỏi: - Tháo dỡ, thang mây nặng như thế thì mất bao nhiêu thời gian?

- Điều này, chắc là phải mất một chút thời gian. Công Thâu Xa cười khổ nói: - Bởi vì người thiếu, không thể cùng đồng thời dỡ hết hai mươi cái thang mây nặng, hai mươi cái tỉnh lan (một loại xe công thành) công thêm năm đội xe công thành.

- Vậy thì dừng hủy. Hạng Trang kiên quyết nói: - Nhanh mang theo người của người lắp đặt số thang mây còn lại đi!

- Á, không hủy ư?

Công Thâu Xa ngạc nhiên nói: - Nhưng mà Thượng Tướng Quân, không hủy thì vận chuyển lên sẽ rất phiền phức đó?

- Việc này người không cần lo.

Hạng Trang khoát tay áo, lãnh đạm nói: - Nhiệm vụ của người chính là trong thời gian ngắn nhất đem số thang mây, tỉnh lan còn lại với xe công thành toàn bộ lắp ráp lại cho tốt.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói: - Về phần những khí giới này làm thế nào ra khỏi thành được, vận chuyển thế nào, bản tướng quân tự có biện pháp.

Công Thâu Xa vái chào, mang theo thợ mộc đi.

Cấu kiện của thang mây, tỉnh lan còn xe công thành toàn bộ đã tạo xong, hiện giờ chỉ còn lắp ráp là xong, vốn còn phải tháo dỡ đóng gói, sau đó trên chiến trường, còn phải một lần nữa lắp ráp, tuy nhiên nếu Hạng Trang nói không cần phải tháo dỡ đóng gói, Công Thâu Xa ngược lại càng bớt việc, đến sáng sớm ngày mai, thang mây, tỉnh lan và xe công thành toàn bộ được lắp ráp xong.

Đội Công Thâu Xa đi rồi, Ủy Liêu bổng nói: - Thượng Tướng Quân, có đúng là người dự định...

- Không sai!

Không đợi Ủy Liêu nói xong, Hạng Trang liền gật đầu thật mạnh, nói: - Để hơn năm nghìn tù binh quân Hán kéo khí giới đi, so với xe trâu còn nhanh hơn, chứ không hề chậm! Về phần vấn đề khó khăn làm sao ra khỏi thành...

Hạng Trang dừng lại một chút, lại quay đầu hướng sang Tiêu Khai nói: - Tiêu Khai tướng quân, tức khắc mang năm trăm tù binh, dỡ cửa tây Lạc Dương xuống!

- Vâng! Tiêu Khai dạ ran đồng ý, lập tức nhận lệnh đi.

Hạng Trang chuẩn bị quay về Quận thủ phủ thì phía sau bỗng truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp.

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con tuần mã phi như bay đến, cách Hạng Trang chừng mười bước thì kỵ sĩ mới ghìm cương giữ ngựa lại, từ trên ngựa nhảy xuống, quỳ một gối xuống thổ hỉn hỉn bẩm báo với Hạng Trang: - Thượng Tướng Quân, quân Lương Lương Lương với quy mô đang tiến tiến tiến vào tấn công Hồ Lao Quan, Quan!

Hạng Trang lập tức rùng mình, quân Lương quả nhiên tới!

Vũ Tị tức thì kinh hãi nói: - Thượng Tướng Quân, quân Lương tới thật nhanh!

- Quân sư.

Ánh mắt Hạng Trang đặt lên người Ủy Liên, trầm giọng nói: - Người thấy thế nào?

Ủy Liên vuốt chòm râu dài, lo lắng nói: - Quân Lương phong duệ trên quân Hán, hai vị tướng quân Hoàn Sở, Quý Bố tuy rằng kinh nghiệm chiến trận nhiều, nhưng sĩ tốt dưới trướng bọn họ suy cho cùng lại không biết cách chiến đấu, bởi vì tại Ngao Thương, quân Lương căn bản là không thể phá thành được, cho nên lão hủ tin rằng....

Vũ Thiệp nghiêm nghị nói: - Quân sư nói, một vạn đại quân của Hoàn Sở, Quý Bố không thủ được Hồ Lao Quan?

- Chắc chắn là không được.

Ủy Liên lắc đầu, ngữ khí nghiêm trọng nói: - Nếu như chỉ dựa vào hai đội quân của Hoàn Sở, Quý Bố, chỉ sợ ngay cả nửa ngày đều không thủ được!

Vũ Thiệp ngẩng lên nhìn ánh nắng gay gắt, hoảng sợ nói: - Nói cách khác, ngày hôm nay trước khi trời tối, Hồ Lao Quan nhất định sẽ thất thủ ư?

- Hồ Lao Quan tuyệt đối không thể thất thủ!

Hạng Trang kiên quyết nói: - Chỉ ít trong vòng mười ngày, tuyệt đối không thất thủ.

Dừng lại một chút, Hạng Trang bỗng nhiên quay đầu lại, hét lớn: - Kinh Thiên đâu?

Kinh Thiên lập tức bước lên trước hai bước, hai tay ôm quyền, hiên ngang nói: - Có mặt tướng!

Hạng Trang nhìn chằm chằm Kinh Thiên không hề chớp mắt, ánh mắt sắc bén như dao nhọn, thấp giọng quát lên: - Chọn năm trăm khinh binh, lập tức gấp rút tiếp viện Hồ Lao Quan!

- Vâng!

Kinh Thiên dạ ran, nhận lệnh đi.

Đại chiến đã hoàn toàn bao phủ Hồ Lao Quan.

Quân Lương ùn ùn triển khai trận thế trên cánh đồng bát ngát tại Đông quan ngoại, gần năm nghìn bộ binh tầng tầng lớp lớp kết thành một trận hình phòng ngự dày ở phía trước, trận hình trọng giáp ở phía sau, gần năm nghìn cung thủ đang lạnh lùng chờ đợi, tại hai sườn cung thủ, gần hai nghìn kỵ binh chính trận đang sẵn sàng đón quân địch.

Trận hình phòng ngự của quân Lương có thể nói là không chê vào đâu được.

Đừng nói là một vạn tráng đinh dưới trướng Hoàn Sở, Quý Bố chưa thành quân, mà là thân quân tinh nhuệ của Hạng Trang, đủ lòng can đảm chính diện đối với đội quân tiên phong của quân Lương, cũng tuyệt đối sẽ bị hơn mười vạn đại quân của quân Lương nghiền nát thành phần!

Sau trận quân Lương, hơn vạn khinh binh đang ở trên núi chặt cây, tạo thành thang mây đơn giản.

Đối với Hoàn Sở, Quý Bố mà nói, đây là một tin tức tốt duy nhất, từ việc làm của quân Lương mà đoán, bọn họ hẳn là không có khí giới công thành cỡ lớn, có lẽ còn đang vận chuyển trên đường tới Hồ Lao Quan, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn chưa chắc đã vận chuyển đến Hồ Lao Quan, bằng không, quân Lương cũng sẽ không vất vả lên núi chặt cây làm thang mây đơn giản.

Thời gian lặng lẽ trôi qua khiến cho kẻ khác hít thở không thông.

Ngay lúc mặt trời ẩn vào sau núi Tung Sơn thì cuối cùng quân Lương cũng tạo được trăm cái thang dài.

Bành Việt sớm đã chờ đến không chịu được rồi nhẹ nhàng giơ tay phải lên về phía trước, trong quân thoáng chốc đã vang lên từng trận trống: “Thùng thùng cắc”, dựa theo nhịp trống cao vút, sĩ tốt quân Lương đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi lập tức đều đứng dậy, vô tất bắt đầu mặc trọng giáp, các tử sĩ khinh binh đều rút kiếm ra, cung thủ bắt đầu kiểm tra tên trong túi.

Trận trống càng lúc càng gấp, càng lúc càng cao, biểu hiện của tướng sĩ quân Lương càng lúc càng hưng phấn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một trận mưa xối xả ập xuống làm trận trống tắc nghẽn mà dừng, nhiệt huyết của các tướng sĩ quân Lương sớm đã bị trấn tĩnh làm cho nhiệt huyết dâng trào giờ đều ngửa mặt lên trời gào thét, không ít binh lính gào lên dữ dội, vừa dùng sức đâm vào ngực mình, biểu hiện giống như một đám dã thú nhe răng, đang điên cuồng tàn phá ý chí của đối thủ.

Bành Việt vùng tay trái lên, Lưu Khấu lúc này đem chiếc mũ nặng nề đội vào đầu, sau đó xoay người lên ngựa, Lưu Khấu đi phía sau, Chử Thuần và hơn mười thuộc cấp cùng đều xoay người lên ngựa, đi theo Lưu Khấu ra trước trận quân Lương.

Lưu Khấu cười ngựa hoành kích, lạnh lùng xem kỹ quan tường cao lớn phía trước.

Trên quan tường cao chưa tới bốn trượng, bóng người lay động, rộn ràng nhốn nháo, ít nhất cũng phải có vài nghìn người.

Đột nhiên trong lúc đó, khóe miệng Lưu Khấu nổi lên một tia sát khí lạnh băng, trong mắt hần, quan tường không quá bốn trượng của Hổ Lao Quan cùng với đường bằng phẳng thì trên cơ bản không có gì khác biệt, về phần phần quân canh giữ trên quan, đám tiêu phu nông phu này vừa buông cuộc, đòn gánh cũng được coi là binh sĩ hay sao? Một đám ô hợp này cũng có thể coi như là quân đội sao?

Thuộc cấp Chử Thuần giục ngựa tiến lên xin chiến: - Tướng quân, không bằng mặt tướng đi khiêu chiến trước?

- Không cần phải thế. Lưu Khấu vùng tay phải lên, lại duỗi ngón trỏ ra nhẹ nhàng lắc lắc: - Một đám ô hợp, căn bản không xứng các tướng quân khiêu chiến khiêu trận!

Dừng lại một chút, Lưu Khấu lại giơ ngón trỏ về phía trước khế ép xuống, lãnh đạm nói: - Hiệu lệnh toàn quân, các đội cùng ra, dốc sức công thành, sau nửa khắc, bản tướng quân muốn tại quan nội nghỉ một chút.

- Vâng!

Sau Lưu Khấu, hơn mười viên thuộc cấp dạn ran đồng ý, thần sắc trên mặt tất cả đều dữ tợn không gì sánh được, tức khắc giục ngựa rời đi.

Ngay sau đó, tiếng trống trận trong quân Lương lần thứ hai nổi lên.

Cùng với tiếng trống cao vút mạnh mẽ, đại quân của quân Lương hô đều theo nhịp, giậm chân chỉnh tề...Bước từng bước một tiến lên, di chuyển cuộn cuộn, với thế không thể ngăn trở hướng về nghiền nát Hổ Lao Quan, dân tráng đất Ngụy trốn ở trên quan, lỗ châu mai tim và mặt đều lạnh run, tất cả đều sợ hãi run rẩy, mặt vàng như đất.

Ngay khi dân tráng đất Ngụy trên quan hoảng hốt không ngớt, thì phía bên ngoài tây quan cũng đột nhiên vang lên tiếng kèn kéo dài không ngớt, kèm theo với tiếng kèn là những tiếng bước chân chỉnh tề vang lên.

Dân tráng đất Ngụy trên quan đều quay đầu lại nhìn, thấy cửa quan phía Tây quan đóng kín bưng giờ đã mở rộng, một đội quân Sở mặc giáp nhện chân chỉnh tề, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mở cửa tiến vào, quân Sở mang theo đao gươm thuận, vừa đi nhanh về phía trước, vừa cùng kêu lớn:

"Mênh mông Hoa Hạ mênh

Lễ sập nhạc hồng

Non sông trùng chỉnh

Duy nhất đại Sở ta!

Thấy hình ảnh như vậy, đám dân tráng đất Ngụy gần như lâm vào cảnh hoảng loạn liên trấn tĩnh.

"Hoa Hạ mênh mông

Lễ súp nhạc hồng
Non sông trùng chính
Duy nhất đại Sở ta!

Trong làn sóng âm thanh vang dội, từ phía tây quan mở ra quân Sở cấp tốc tiến vào vượt qua trung tâm đường cái, sau đó lần lượt nghiêng dài theo đường chính lên đầu tường Đông quan, trên đường đi, toàn bộ dân tráng đất Ngụy cũng tấp nập xuất hiện bên trái được, dùng ánh mắt sùng kính không gì sánh được nhìn theo đội hùng binh kia hiên ngang lên thành.

Kinh Thiên đi đằng trước hô to rồi thả nhiên vung hoành đao trong tay lên, giây lát, năm trăm khinh binh Hãm Trận Doanh phía sau khí thế xuất hiện ở các lỗ châu mai phía Đông quan, từng hoành đao đại thuẫn vung lên điên cuồng, gào thét khiêu khích hướng về phía đại quân Lương quốc ở bên ngoài quan đang chậm rãi áp tới.

118. Chương 118: Lúc này mới giống Quân đội

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 118: Lúc này mới giống quân đội

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chương 118: Lúc này mới giống quân đội

- Âm thanh gì vậy

Phía sau trận quân Lương, Bành Việt vốn đang nghỉ ngơi trên cang xe đột nhiên ngồi dậy.

Đại tướng Hộ Triếp nghiêng tai lắng nghe chốc lát, đáp: - Đại vương, hình như là phản quân kêu cái gì Duy nhất Đại Sở ta?

- Đại Sở?

Bành Việt chau mày, nói: - Đại Sở? Không đúng, quân Sở của tên oắt con Hạng Trang không phải đang bị Trương Lương bao vây hoàn toàn ở đất Tề hay sao?

Cho tới bây giờ, Bành Việt vẫn còn cho là như vậy.

- Ai biết?

Hộ Triếp cười khở lắc đầu nói: - Có lẽ là phản quân muốn mượn danh tiếng quân Sở để tăng thêm lòng dũng cảm của mình?

- Mượn danh tiếng của quân Sở để tăng thêm lòng dũng cảm ư?

Bành Việt lãnh đạm nói: - Quả thật buồn cười, nếu như phản quân này có thể trở nên dũng mãnh thiện chiến như tàn binh quân Sở của Hạng Trang vậy, vậy mười vạn đại quân của quả nhân có thể đủ để cuốn sạch...

Nói đến đây, Bành Việt chợt dừng lại, đem nửa câu sau cố gắng nuốt trở vào bụng.

Trong lúc đang nói chuyện, những âm thanh càng lúc càng to, càng lúc càng rõ ràng.

"Mênh mông Hoa Hạ, Lễ súp nhạc hồng; Non sông trọng chính, Duy nhất Đại Sở ta!

"Mênh mông Hoa Hạ, Lễ súp nhạc hồng; Non sông trọng chính, Duy nhất Đại Sở ta!

"Mênh mông Hoa Hạ, Lễ súp nhạc hồng; Non sông trọng chính, Duy nhất Đại Sở ta!

Đến cuối cùng, vạn phản quân trên Hồ Lao Quan phía trước đều thét gào, khí thế rung trời.

Lông mày rậm của Bành Việt càng lúc càng nhúu chặt, tức thì phần phó Thân quân Giáo Úy Bành Minh: - Nói cho quân đại tướng Lưu Khấu, hạn hần trước khi trời tối phải công hãm Hồ Lao Quan, quả nhân không muốn nghe được tiếng ồn ào của phản quân nữa.

Bành Minh dạ ran, lập tức đánh ngựa đi.

Phía trước, ba vạn tinh nhuệ của Lưu Khấu đã tiến vào công kích rất gần.

Làn sóng âm thanh trên quan Lưu Khấu cũng nghe được, nhưng hần căn bản không thêm để ý.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một con khoái mã từ sau trận chạy tới, người chưa đến, âm thanh đã truyền đến:

- Lưu tướng quân, đại vương có lệnh, hạn trước khi trời tối đánh hạ Hồ Lao Quan!

Lưu Khấu trả lời bằng một tiếng rên rỉ, trước khi trời tối ư? Đại vương cũng quá coi thường đám phản quân này rồi.

Tức thì sau đó, ngay trên quan tường phía trước bỗng xuất hiện một màn ngoài dự đoán của mọi người, một đội phản quân có khoảng chừng năm trăm người đột nhiên xuất hiện tại lỗ châu mai, tay trái bọn họ cầm thuẫn, tay phải cầm kiếm, vừa vung kiếm giơ thuẫn, vừa hướng về phía quân Lương dưới quan mà phần nộ gào thét, đám phản quân chết tiệt này, còn ngang nhiên dám khiêu khích ư?

- Đáng giận! Thuộc cấp Chữ Thuần hằm hè nói: - Lũ khốn kiếp này thật chán sống rồi!

- Thấy bọn chúng đều là lũ sắp chết rồi, cứ để cho bọn chúng kiêu ngạo một lúc nữa đi.

Lưu Khấu kêu lên, lúc này rút kiếm vung lên không trung nhẹ nhàng hất về phía trước, năm nghìn võ tốt mặc trọng giáp liền cầm đại thuẫn lên tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, đi theo sát phía sau võ tốt trọng giáp, là năm nghìn danh cung tiễn thủ.

- Ngao...

Chữ Thuần quát lên một tiếng, năm nghìn võ tốt đều lấy thuẫn trụ đất, kết thành trận hình phòng ngự.

Sau một khắc, năm nghìn danh cung tiễn thủ từ phía sau võ tốt trọng giáp đều cùng dỡ cung khảm sừng trên vai xuống, lại đem túi đựng tên trên lưng tháo ra, sau đó đem một nhánh tên nanh sói trong túi lấy ra, lại không ngại mặt đất, cắm từng chiếc vào trước chân trái hoặc chân phải của mình trên bãi cỏ, để thuận tiện lấy dùng.

Tiếp đó, Lưu Khấu hướng về Chữ Thuần gật mạnh đầu, Chữ Thuần liền rút kiếm ra giơ cao lên đỉnh đầu.

Chỉ chốc lát, năm nghìn danh cung tiễn thủ lại rào rào lấy tên móc vào giữa ngón tay lại đột nhiên cùng giương cung khảm sừng ra, từng cây tên lạnh lẽo bật ra nghiêng nghiêng nhắm vào ngay vào tường Hồ Lao Quan phía trước hơn trăm bước.

- Bắn tên!

Kiểm trong tay Chữ Thuần đột ngột hạ xuống, năm nghìn danh cung tiễn thủ hầu như cùng đồng thời buông cây cung ra.

Giấy lát, đủ năm nghìn tên nanh sói lại mang theo tiếng kêu nhỏ vút qua khoảng không bắn lên, lại trong không trung vẽ thành một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó tụ thành một cơn mưa tên to lớn kéo dài vô bờ, hướng về phía quân Sở kèm dẫn tráng đinh Ngụy thủ vệ tại Hồ Lao Quan tàn bạo rơi xuống đầu.

Trên Hồ Lao Quan, năm trăm Sở binh và lão binh quân Sở xuất thân Tiểu Giáo đã sớm giơ đại thuẫn trong tay lên, hoặc là sớm đã thành công trốn được ở phía lỗ châu mai, làm một gã lão binh thân kinh bách chiến, căn bản sẽ không đợi đến khi mưa tên của kẻ địch trút xuống lên đầu mới đi tìm vật che chắn, nói vậy, tất cả đều đã quá muộn.

Tráng đinh đất Ngụy căn bản không biết tử thần đang gào thét hướng về phía bọn họ.

Những tráng đinh này tuy rằng theo Trần Hi tại Ngao Thương giảng co với quân Lương hơn nửa tháng, tuy nhiên trong thời gian đó, Bành Việt vì ngô và hơn mười vạn tù binh trẻ em trong Ngao Thương, quân Lương

cần bản là không có công kích theo đúng nghĩa của nó, cho nên, những tráng đinh đất Ngụy này cũng chẳng bao giờ được trải quan để biết ý nghĩa chân chính của sự thử thách ý chí và lòng hy sinh.

Cũng không có lão binh quân Sở nhắc nhở bọn họ trốn đi hoặc là gơ tấm chắn lên.

Trên thực tế, từng lão binh quân Sở cũng từng là tân binh, khi bọn họ vừa mới nhập ngũ thì cũng không có lão binh nhắc nhở bọn họ làm sao để tránh mưa tên của địch, cuộc sống trên chiến trường tàn khốc như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, bản lĩnh là mạng sống, chứ không phải để người khác giảng dạy, người phải tự đi mà học tập, người phải trả giá bằng máu để đổi lấy!

Đây là chiến tranh, mà chiến tranh thì tàn nhẫn và lãnh khốc.

Đây cũng không phải là máu lạnh, bởi vì đối với một quân đội mà nói, lão binh so với tân binh quan trọng nhiều hơn.

Mặc kệ là đại tướng thống binh, hay là các cấp tiểu giáo trong quân, cũng không cho phép các lão binh đi mạo hiểm thay cho tân binh, nếu như để đại tướng thống binh và tiểu giáo trong quân lựa chọn, bọn họ tuyệt đối sẽ lựa chọn hy sinh mười tân binh để đổi lấy mạng sống một lão binh! Bởi vì lão binh mới là sống lưng thiết cốt của một quân đội, những tân binh này chỉ dùng để làm tiêu hao nhuệ khí của quân địch.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mưa tên kéo dài vô bờ đã hướng về đầu thành hung hãn rơi xuống.

Chốc lát trong lúc đó, trên đầu thanh liên vang lên những tiếng kêu rên kéo dài mãi không thôi, tráng đinh đất Ngụy tỉnh tỉnh mê mê đứng ở trên thành từng lớp rơi xuống đất, có người bị bắn thủng đầu trực tiếp mất mạng, có người thì bị bắn trúng giữa ngực hoặc là cánh tay kêu thảm thiết, cũng có người may mắn bị bắn trúng búi tóc, sau đó nhìn mũi tên cắm trên đỉnh đầu mà sững sờ.

Tuy nhiên, hầu hết tráng đinh không bị thương còn đang tỉnh tỉnh mê mê nhìn quanh bốn phía.

Năm nghìn cung tiễn thủ nghe có vẻ số lượng rất nhiều, nhưng nếu chỉ là một vòng bắn, thật ra cũng không đáng sợ.

Nếu như trên người mặc giáp trụ hoặc là có đại thuẫn, trên cơ bản có thể không cần đếm xỉa tới, nếu không có áo giáp cũng không có đại thuẫn, có thể chỉ cần vận khí không quá kém, cũng rất khó bị bắn trúng, năm nghìn mũi tên bao trùm khắp năm dặm kéo dài trên đầu thành, kỳ thực độ dày cũng rất thấp, xác suất bị bắn trúng cũng rất nhỏ.

Tuy nhiên, vòng bắn của cung tiễn thủ quân Lương không chỉ có một vòng.

Hầu như lớp thứ nhất vừa hạ tên xuống, lớp thứ hai liền nối gót theo.

Tráng đinh vừa bị mũi tên bắn trúng búi tóc trên đầu, đang nhìn đuôi mũi tên phát mộng, thậm chí còn chưa kịp thưởng thức niềm vui tìm được đường sống trong chỗ chết, liền bị một mũi tên nanh sói nối gót bắn thủng yết hầu, tráng đinh trẻ tuổi thoáng chốc hai mắt trợn ngược, trong miệng há ra thở, liệu mạng muốn rút mũi tên cắm ở yết hầu ra, tuy nhiên cuối cùng không được như ý nguyện, hai tay gơ lên nửa chừng thì cả người đã sụp xuống ngã xuống trên đầu thành.

Trên đầu thành lần thứ vang lên những tiếng kêu rên thảm liệt.

Hai đợt bắn qua đi, ít nhất hơn năm trăm tráng đinh đất Ngụy đã ngã xuống giữa vũng máu, trong đó có ít nhất hơn trăm người bị bắn trúng trực tiếp mất mạng hoặc là không được cứu, còn lại hơn ba trăm người tuy chỉ là vết thương nhẹ, nhưng hơn ba trăm người nay cùng kêu lên những tiếng thảm thiết cuồng loạn, cũng đủ để sấm người.

Đợi đến khi mưa tên của cung tiễn thủ quân Lương vòng thứ ba rơi xuống, tráng đinh đất Ngụy cuối cùng cũng có phản ứng.

Bộ binh trọng giáp đều gơ đại thuẫn trong tay lên không trung, khinh binh không mặc giáp cũng đều trốn trong lỗ châu mai, những người không chen được vào lỗ châu mai thì đều gơ kiếm trong tay lên, bắt đầu ra sức đánh bật mũi tên bay xuống, lực lượng một người đương nhiên nhỏ bé không đáng kể, có thể đếm được hơn trăm nghìn người cũng đồng loạt gơ trường kích lên múa, đủ để đánh bật số lượng tên lớn.

Mưa tên của quân Lương đủ giăng co bằng một chén trà nhỏ, tận cho đến kh bắn đủ trọn ba mươi túi mũi tên.

Bỗng nhiên trong lúc đó, bên ngoài Hồ Lao Quan liền vang lên tiếng kèn trầm thấp thê lương, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, toàn bộ cung tiễn thủ quân Lương đều rút lui về phía sau, khinh binh ở phía sau đội lâu cùng giờ lên hơn mười chiếc thang dài đơn giản hùng hổ ép vào bắt đầu trèo lên, tiếp theo, đôi bên tiến sát đánh giáp lá cà.

Kinh Thiên từ trong lỗ châu mai chậm rãi đứng dậy, đứng ở trên đầu quan nhìn ra ngoài, chỉ thấy hơn ngàn khinh binh quân Lương đang từ phía trước chen chúc mà đến.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Kinh Thiên vùng hoành đao lên lần thứ hai ngửa mặt lên trời rít gào: - Ngao...

Một tiếng thét gào này, càng giống tiếng kêu của Lang vương vào trăng rằm, thoáng chốc dẫn theo tiếng hưởng ứng của bầy sói.

Chốc lát, năm trăm khinh binh Hãm Trận Doanh liền từ lỗ châu mai đứng lên, tất cả đều vùng hoàn thủ đao lên, điên cuồng mà chụp lấy đại thuấn, hướng về phía quân Lương bên ngoài quan điên cuồng thét gào, khiêu khích lên tới đỉnh điểm.

Có mấy khinh binh Hãm Trận Doanh thả người nhảy lên trên lỗ châu mai, móc cậu em ra phóng nước xuống bên ngoài quan.

Năm trăm khinh binh Hãm Trận Doanh điên cuồng khiêu khích rất nhanh thì chiếm được sự hưởng ứng nhiệt liệt của gần vạn tráng đinh, tráng đinh đất Ngụy tìm được đường sống trong chỗ chết cũng đều ngửa mặt lên trời gào thét theo, cũng bắt chước theo lấy trường kiếm chụp đại thuấn, trong tay chỉ có trường kích lợi dụng đuôi trường kích hung hãn đập mạnh lên viên gạch đầu thành trước mặt, một đám thì vẽ mặt dữ tợn rống lên, đầu nổi đầy gân xanh.

Địch trên lầu, Hoàn Sở, Quý Bố không nhịn được liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới giống quân đội!

Thời điểm máu chốt, có lẽ lão binh mới dùng được, nếu như không phải Kinh Thiên mang theo năm trăm khinh binh Hãm Trận Doanh đứng lúc chạy tới, bọn họ thật không thể tin được, hneej giờ sẽ là tình hình thế nào?

Phía sau trận quân Lương, vùng lông mày Bành Việt càng lúc càng nhíu chặt lại.

- Đại vương, tình hình có chút bất thường.

Đại tướng Hộ Triếp phía sau cũng nhíu chặt hàng lông mày lại, thái độ nghiêm trọng nói: - Thanh thế này, khí thế này, dáng vẻ này từ đám ô hợp chạy trốn khỏi Ngao Thương, thật là không giống chút nào.

- Nói như vậy...Thật đúng là quân Sở?

Bành Việt cũng có chút dao động.

Chẳng phải nói là quân Sở đã bị Trương Lương bao vây hoàn toàn tại đất Tề hay sao? Thế nào lại đột nhiên xuất hiện tại Hồ Lao Quan chứ? Nhưng nếu phía trước không phải là quân Sở, sao lại có khí thế như vậy? Nếu như mấy vạn dân tráng đó thật sự là của Trần Hi, làn mưa tên vừa rồi bắn xuống, cho dù không sụp đổ, thì quân tâm cũng sẽ tan rã chứ?

Lẽ nào...Hán vương có chuyện gì gạt Bành Việt hẳn?

119. Chương 119: Huyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 119: Huyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chương 119: Huyết chiến

Cuộc chiến công thành tàn bạo cuối cùng đã mở màn bằng hình ảnh năm nghìn trọng giáp quân Lương giờ cao đại thuấn trong tay lên, che chở cho năm nghìn khinh binh chậm rãi tiến về phía trước.

Quân Lương với kinh nghiệm chiến trận tựa như ác lang giảo hoạt mà hung tàn, nhìn vô cùng khí thế, nhưng trên thực tế cũng lãnh tĩnh khiến kẻ khác run rẩy, chúng vừa công kích con mồi nhưng đồng thời cũng bảo vệ nghiêm ngặt nơi hiểm yếu, căn bản không để cho con mồi có bất kỳ cơ hội phản kích nào.

- Rống!

- Rống!

- Rống!

- Ô ô ô ...

- Ô ô ô ...

- Ô ô ô ...

- Thùng thùng thùng thùng các..

- Thùng thùng thùng thùng các..

- Thùng thùng thùng thùng các..

Tiếng kèn thê lương, tiếng trống trận cao vút cùng với tiếng gào thét của duệ sĩ quân Lương, thoảng chốc đã đan xen hòa lẫn vào nhau.

Cho nên mười nghìn duệ sĩ quân Lương cùng giậm chân tại chỗ, cùng giờ cao thuấn, cùng vươn cổ lên gào thét, từng tấm đại thuấn này kết thành bức tường thuấn, kéo dài ra tựa như một tấm mai rùa kim khí lạnh lùng âm u, chậm rãi hướng về nghiền nát Hồ Lao Quan, tốc độ tiến lên tuy rằng không nhanh không nhanh, nhưng thận trọng khiến cho kẻ khác hít thở không thông, làm cho sâu trong nội tâm của kẻ khác cảm thấy tuyệt vọng!

Trong Hồ Lao Quan, hai nghìn cung tiễn thủ trước sau đã xếp thành hai đội bên trong thành.

Qua Đán và hơn mười quân hầu, Ti Mã nâng cao trường kiếm lên, đứng ở trước đội ngũ bộ khúc của mình, kèm theo với trường kiếm trong tay bọn họ giờ lên, hạ xuống, lại giờ lên, lại hạ xuống, hai nghìn cung tiễn thủ liền lần lượt giương cung, bắn cung, lại giương cung, lại bắn cung, từng làn mưa tên lướt qua quan tường, hướng về bên ngoài quan bắn xuống.

Nhưng mà, chút mưa tên tập kích ấy căn bản không đủ để ngăn cản quân Lương tiến lên.

Cuối cùng, mai rùa to lớn của quân Lương đã tiến lên phía trước cách phía trong năm mươi bước, quân trấn thủ trên quan thậm chí có thể nghe được tiếng la hét phấn khích phấn khởi không gì sánh được của quân Lương trốn dưới bức tường bằng thuấn.

Hoàn Sở, Quý Bố đã xuống địch lâu, đi tới trên đầu thành.

- Lấy nỏ!

Hoàn Sở giờ cao hoành đao lên, hét lớn: - Mau đưa nỏ đẩy đi lên!

Hơn trăm chiếc nỏ lập tức được đẩy từ sau quan tường lên phía lỗ châu mai, độ cao của giá nỏ vừa lúc có thể đảm bảo tên nỏ vượt qua lỗ châu mai hướng ra ngoài quan, để bảo đảm tên nỏ có thể bắn thẳng vào quân Lương ở ngoài thành, hơn trăm lão binh hô quát trắng đĩnh chuyển lôi thạch đến để đỡ bộ phận phía đuôi cái giá, khiến cho nỏ tiến có thể xạ kích hướng xuống dưới.

Bỗng nhiên trong lúc đó, hơn trăm lão binh quân Sở giờ cao chùy gỗ lên.

Hoành dao trong tay Cự Sở hạ xuống, hơn trăm chùy gỗ đều đập xuống, cánh tay nở bồng nhiên bắn ngược phát ra những âm thanh “thình thịch” “thình thịch” vang lên trên đầu thành liền, mấy trăm nhánh tên to lớn kích thước dài chừng năm thước, hai tác lập tức mang theo những tiếng rít chói tai bắn về phía “mai rùa quân Lương” bên ngoài thành.

Âm thanh “độc độc độc” trầm đục vang lên chính giữa, tên lớn đơn giản đã bắn thủng bức tường bằng thuẫn của quân Lương.

Lập tức trong lúc đó, bên dưới “mai rùa quân Lương” liền vang lên những tiếng kêu thảm thiết, hàng trăm duệ sĩ quân Lương bị bắn xuyên thủng cả người ngã xuống trong vũng máu, trận mai rùa hoàn chỉnh lập tức xuất hiện mấy trăm lỗ hổng, tuy nhiên dù sao quân Lương cũng là một đội quân tinh nhuệ từng kinh qua nhiều trận chiến, trận hình chỉ hơi thu hẹp lại, trận mai rùa liền lần thứ hai khôi phục hoàn chỉnh.

- Lui về phía sau, đẩy nở qua phía sau...

Trên quan, Hoàn Sở lần thứ hô lớn.

Mấy trăm tráng đinh tức thì hỗn loạn xuất hiện, lại luống cuống chân tay đẩy giá nở cồng kênh trở lại bên vách tường kia, sau đó bắt đầu nhanh chóng chuyển động dây xích, lần thứ hai kéo căng nở, tuy nhiên điều này ít nhất cũng phải mất thời gian nửa khắc, mà trong nửa khắc này, hơn trăm chiếc nở này dừng nghỉ tham chiến nữa.

Tận dụng lợi thế dừng lại một chút này, quân Lương dưới quan bắt đầu tăng tốc độ.

Chỉ trong chốc lát, hơn mười nghìn quân Lương đã vây quanh dưới quan tường, tức thì một chiếc thang mây đơn giản từ trong trận mai rùa dựng thẳng lên cao, chiếc thang dài khó khăn lắm mới vượt qua điểm cao nhất, còn chưa kịp dựa sát vào thành tường, hàng trăm tử sĩ quân Lương đã ngậm lưỡi dao sắc bén, chèo lên thang dài.

Trên quan tường, lời thạch lặn xuống như mưa.

- Đập, ra sức đập vào, đập cho lão mao tử, nện chết đám khốn kiếp này!

- Người người, còn người nữa, mau giúp lão mao tử khênh hòn đá này lên, mau!

- Tiểu tử, con mẹ nó còn đứng sững sờ ra đó? Nhanh lên, qua đây cùng khênh!

- Này, có nghe không? Tai người bị điếc hay sao? Có tin lão mao tử một đao chém chết người không?

Trong lúc đó, dưới quan giống như là nồi nước đun sôi bị bật ra, bắt đầu mãnh liệt bốc lên.

Một đội tử sĩ quân Lương gan dạ không sợ chết bắt đầu leo lên trên, rồi lại không ngừng bị lời thạch từ trên quan tường cuộn cuộn ném xuống, tuy vậy, không ít tử sĩ quân Lương dựa vào sức mạnh cơ thể cường tráng đẩy lời thạch ra, tiếp tục leo lên, mặc dù trên đầu thành lời thạch rơi xuống như mưa, nhưng bọn họ lại giống như là ghe độc mộc đi ngược dòng, không lùi mà tiến tới.

- Dầu hỏa!

Kinh Thiên bỗng nhiên quay đầu lại, ngửa mặt lên trời hét gào: - Dầu hỏa mạnh!

- Mau tránh ra, mau tránh ra, tất cả tránh ra hết cho lão mao tử!

Hơn trăm lão binh quân Sở bỗng nhiên xoay người, vô cùng điên cuồng từ phía sau chọc thủng tân binh viên, bằng tốc độ rất nhanh vọt tới bên góc lan can tường hất từng tấm chiếu cỏ lau lên, dưới tấm chiếu cỏ lau đột nhiên đứng là từng vại dầu hỏa xếp dài ngay ngắn, khi vén chiếu cỏ lau lên, trong không khí lập tức tràn ngập mùi gay mũi.

Thấy tử sĩ quân Lương sắp lên thành, trên đầu thành bỗng nhiên ném xuống hàng trăm vại sành.

Những vại sành này trọng lượng không nặng lắm, rơi trúng vào người cũng không đủ để mất mạng, nhưng từ trong vại sành bắn ra tung tóe chất dịch thể đen sẫm tỏa ra mùi gay mũi nồng nặc, người được mùi này, tử sĩ quân Lương đang trèo từ thang dài lên đầu thành tức thì run lạnh, cả người theo thang dài trượt chân xuống dưới.

Nhưng, không đợi tử sĩ quân Lương nhảy xuống mặt đất, từng ngọn đuốc từ trên đầu thành đã ném xuống.

Giờ khắc này, dường như thời gian ngừng trôi, tử sĩ quân Lương bao vây dưới quan tường tất cả đều ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn những cây đuốc đổ xuống, quân Lương dũng mãnh thiện chiến là thật, chém giết như trò đùa cũng là thật, nhưng không có nghĩa là bọn họ không sợ chết, trên thực tế, tướng sĩ quân Lương cũng sợ chết như nhau!

- Không!

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài của Đồn Trưởng quân Lương thê lương không gì sánh bằng, cả người lật mình từ trên thang dài ngã mạnh xuống, lại va chạm rất mạnh vào bức tường thuẫn của quân Lương dưới thang dài, sau đó, không đợi hấn đứng dậy, một cây đuốc đã rơi vào bên người hấn, lập tức một đốm lửa từ cây đuốc bắn ra, bắn lên trên người Đồn Trưởng quân Lương.

Trong chốc lát, dầu hỏa dính trên người Đồn Trưởng quân Lương tức thì bùng lên mãnh liệt.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa đã nuốt gọn lên cả người Đồn Trưởng quân Lương, Đồn Trưởng quân Lương vẫn chưa tắt thở hấn lập tức kêu lên vô cùng thảm thiết, vừa ra sức bò lên, lại mang theo ngọn lửa hùng hực chạy mạnh đâm vào bức tường bằng thuẫn chạy vào trận mai rùa của quân Lương, sau một khắc, trong trận mai rùa liền vang lên những tiếng kêu thảm thiết tiếng chửi bới cùng với tiếng than khóc kéo dài không thôi.

Khóe miệng Lưu Khấu co giật mãnh liệt, trong con người cũng lần đầu toát lên sự nghiêm trọng.

Dầu hỏa mạnh nổi lên khiến cho toàn bộ cuộc chiến trong lúc này hoàn toàn nghịch chuyển, tử sĩ quân Lương đoạt thành cùng với bộ binh trọng giáp vây tại tường thành bỗng chốc bị tổn thất nặng nề.

Trong giây lát, dưới tường thành cũng đã bùng cháy trở thành một biển lửa.

Ít nhất năm trăm tử sĩ quân Lương cộng thêm mấy trăm trọng giáp quân Lương táng thân trong biển lửa, biển lửa hùng hực cản trở, trận mai rùa của quân Lương buộc lòng phải rút lui ra sau, để tránh né thế lửa tràn ra, hơn nữa, toàn bộ hơn trăm thang dài đơn giản buổi sáng chế tạo ra cũng bị dầu hỏa mạnh thiêu hủy hết phân nửa, nếu quân Lương tiếp tục công thành, sẽ càng thêm khó khăn.

Chử Thuần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hướng về Lưu Khấu nói: - Tướng quan, như vậy không được!

Một viên thuộc cấp khác cũng khuyên nhủ: - Đúng vậy tướng quân, nói với đại vương một chút, đợi khí giới công thành tới rồi hãy đánh tiếp, nếu cứ tiếp tục mà cố công thành nữa, ba vạn tinh nhuệ của tướng quân không chừng cũng liều mạng chết hết!

Lưu Khấu đột nhiên vung tay phải lên, trầm giọng nói: - Hiệu lệnh toàn quân, rút lui ra sau ba trăm dặm!

Dứt lời, Lưu Khấu ghìm đầu ngựa quay lại, mang theo Chử Thuần cùng hơn mười viên thuộc cấp đi thẳng đến chỗ Bành Việt, phản quân canh giữ tại Hồ Lao Quan cũng không phải là của Trần Hi, nếu thật sự là phản quân của Trần Hi, thì ngay khi cung tiễn thủ quân Lương bắn ra hàng loạt khắp bầu trời thì bọn chúng đã tan vỡ rồi, chứ làm gì có khả năng giống như hiện giờ thấy mà không sợ hãi, gặp nguy mà không loạn?

Rất rõ ràng là, đội quân trấn thủ trên quan chính là tinh binh đã trải qua trăm trận chiến!

Việc này phải báo lại cho đại vương biết, Hán Vương nhất định có tin tức gì gạt Đại vương rồi!

Nghĩ tới đây, Lưu Khấu vung roi quất mạnh vào cổ ngựa, chiến mã bị đau lập tức ngẩng đầu hí lên một tiếng rồi lao đi thật nhanh, như gió cuốn mây tan nhằm vào trung quân bản trận của Bành Việt.

Trên Hồ Lao Quan, các viên tân binh ôm chầm lấy nhau, vỗ tay hoan nghênh, có khóc, có cười, có hét gào điên cuồng, dùng đủ mọi tâm trạng quá lạ để phát tiết, bởi vì, quân Lương rút lui, quân Lương khí thế to lớn đã bị bọn họ đẩy lui, Hồ Lao Quan, trấn thủ được rồi!

Các lão binh thái độ lạnh lùng, đây gần như chỉ là một trận thắng nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Nhận ra được, quan Lương bên ngoài quan cũng chưa dốc hết toàn lực, nếu như quan Lương thật sự hạ quyết tâm, không tiếc cái giá phải trả mà nói, dầu hỏa mạnh chưa hẳn đã ngăn cản được bọn họ.

Huống chi, lần thắng nhỏ bé này được lập nên trên cơ sở bởi quan Lương thiếu khí giới công thành!

Một khi đội Nha Trùng của quan Lương chạy tới Hồ Lao Quan, ác mộng của quân phòng thủ trên quan mới là bắt đầu.

Tuy rằng, phần quân của Trần Hi không thể so sánh với quan Lương được, nhưng quan Lương

đúng là một đội quân tinh nhuệ, không chỉ có hơn mười ngàn lão binh tinh nhuệ, kho vũ khí được trang bị hoàn mỹ, còn có thang mây, các loại khí giới công thành hạng nặng như tinh lan, xe công thành, xe đầu thạch, nhất là xe đầu thạch này, tuyệt đối là ác mộng của quân thủ thành!

Đối với lực sát thương kinh khủng của xe đầu thạch, quân Sở lại biết quá rõ.

Một khối đá to lớn nặng hơn trăm cân từ trên cao nện xuống, dù cho Bá Vương có năng lực khiêng đỉnh cũng không thể lung lay được!

Hơn hai mươi năm trước, danh tướng Lý Tín dẫn hai mươi vạn quân Tần đánh Sở, Sở đem Hạng Yển tập kết hơn một nghìn xe đầu thạch ẩn sâu trong rừng, thừa dịp quân Tần qua sông thì hơn một nghìn xe đầu thạch cùng khởi động, hơn một ngàn khối đá to lớn từ trên trời giáng xuống, kết quả đánh cho quân Tần đại bại, Lý Tín tướng Tần cũng chết trong loạn quân!

120. Chương 120: Thời Gian

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 120: Thời gian

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chương 120: Thời gian

Lưu Khấu xoay mình nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước chiến xa của Bành Việt, lớn tiếng nói:

- Đại vương, tình hình không đúng!

Bành Việt nhảy xuống khỏi chiến xa, trầm giọng nói:

- Lưu Khấu, có phải ngươi phát hiện được gì không?

Lưu Khấu gật gật đầu, nghiêm giọng nói:

- Đại vương, ngoài đám phản quân trấn thủ của Trần Hi trên Hồ Lao ra, còn có một nhánh quân tinh nhuệ kinh qua trăm trận khác nữa, mặt tướng hoài nghi rất có thể đó là đám tàn binh quân Sở của Hạng Trang!

Đại tướng Hồ Triếp cũng nói:

- Đại vương, mặt tướng cũng nhận thấy như thế, nếu chỉ có đám quân phản bội của Trần Hi thì hồi nãy đội quân của Lưu tướng quân đã sớm chiếm được thành rồi. Nhưng trên thực tế, đám quân giữ ải lại có vẻ rất điềm tĩnh, dù cho khinh binh tử sĩ của ta sắp leo được lên tường thành, bọn chúng cũng không chút hoảng loạn, biểu hiện đó không thể nào là của một đám quân ô hợp được.

- Thảo nào hồi nãy bọn chúng hét cái gì mà “chỉ có đại Sở ta”.

Bành Việt nói:

- Xem ra hẳn chính là quân Sở rồi.

Lưu Khấu nói:

- Đại vương, nếu đúng là quân Sở thì chúng ta không thể cố đánh được. Mức độ tinh nhuệ của quân Sở thì Đại vương người cũng biết rồi, tuy hiện giờ Hạng Trang chỉ còn lại năm ngàn quân, nhưng bọn chúng đều liều chết phòng thủ, cho dù chúng ta có đánh tan được chúng, chiếm được Hồ Lao Quan thì cuối cùng cũng bị thương vong nặng nề, Đại vương.

Hỗ Triếp cũng nói:

- Đúng vậy Đại vương, mặt tướng hoài nghi đây rất có thể là kế “hai hổ giành mồi” của Hán vương!

- Hai hổ giành mồi?

Bành Việt nhíu mày, có chút không vui, nói:

- Hán vương không đến nỗi như người nói đâu.

- Đại vương...

Trong khi Lưu Khấu, Hỗ Triếp vẫn định tiếp tục khuyên can, Bành Việt bỗng giơ tay lên, lãnh đạm nói:

- Các người không cần phải nói nhiều nữa, hôm nay trời đã dần tối, không đánh nữa, đợi ngày mai vũ khí công thành hạng nặng được chuyển đến sẽ phá thành tiếp!

Cheng, cheng, cheng, cheng...

Trong lúc quân của Lương vương và quân Sở đang bận huyết chiến ở Hồ Lao Quan thì Hán lại đang tranh thủ thời gian.

Trên con đường lớn nối liền quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên với Uyển Thành, bốn mươi ngàn đại quân của Lã Trạch đang hùng hồn tiến xuống phía nam.

Ngựa xe dồn dập, đường lớn bụi mù, do phải hành quân gấp rút trong thời gian dài nên tướng sỹ quân Hán đều đã mệt thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, lại thêm bị bụi bặm trong không khí phủ lên một lớp, người nào người nấy đều trông như tượng đất sét, ngay cả gã công tử bột như Lã Đài cũng chẳng còn đâu phong thái oai hùng hiên ngang như thường ngày.

- Phụ thân.

Lã Đài quát ngựa đuổi lên chỗ Lã Trạch, thở dốc nói:

- Các tướng sỹ đều mệt muốn chết rồi, hạ trại đi.

- Không được!

Lã Trạch quả quyết cự tuyệt, nói:

- Giờ đi được mấy dặm đường rồi? Đã muốn hạ trại nghỉ ngơi? Không được, tuyệt đối không được, lệnh xuống toàn quân, tăng nhanh tốc độ, tiếp tục tiến lên, nhất định phải tới được Diệp huyện trước nửa đêm.

Nói đoạn, Lã Trạch lại đằng đằng sát khí tiếp:

- Đến lúc đó ai mà không tới kịp, chớ trách bản Quận thủ trở mặt vô tình!

- Rõ!

Lã Đài đáp “rõ” một tiếng lớn, đoạn quát ngựa rời đi:

- Quận thủ Đại nhân có lệnh, toàn quân tăng nhanh tốc độ, phải tới Diệp huyện trước nửa đêm, kẻ trái lệnh... nghiêm trị không tha!

Bến Bạch Mã, tám ngàn kỵ binh của Quán Anh đang vượt sông trong ánh hoàng hôn.

Tuy không có thuyền, cũng chẳng có cầu phao, nhưng kỵ binh của Quán Anh vẫn có thể dựa vào mấy ngàn chiếc túi da lớn và vài trăm chiếc chum lớn mà vượt sông. Cách thức cụ thể là: dùng bốn chiếc túi da lớn hoặc chum lớn buộc vào bốn chân ngựa, rồi cả ngựa và người cưỡi cùng lội xuống sông, dựa vào sức nổi của túi da và chum lớn giúp cho người ngựa khỏi chìm, thế là có thể ung dung rẽ nước mà sang sông.

Do số lượng túi da và chum lớn không nhiều, mỗi lần chỉ có tám trăm người ngựa có thể sang sông, sau đó một số ít kỵ binh sẽ đem túi da và chum lớn trở lại bên bờ đông, để lượt thứ hai sang sông, cho nên đến tận lúc hoàng hôn tám ngàn kỵ binh của Quán Anh cùng hơn mười ngàn cỗ ngựa mới qua hết được sông, tiến vào đất Triệt.

Trong lúc kỵ binh của Quán Anh lo vượt sông ở bến Bạch Mã, thì các đội liên quân chư hầu đang tụ tập ở Bộc Dương cũng chia ra mỗi người đi một ngã.

Trương Lương dẫn theo một trăm ngàn quân Hán cùng hai mươi ngàn quân Tề của Phó Khoan đi suốt đêm đến Vinh Dương, chuẩn bị hội hợp với Lưu Bang. Tàng Đồ thì dẫn theo năm ngàn quân Yến cùng ba ngàn kỵ binh Bắc Hạc hướng xuống Nam Bì, dự định vượt sông ở phía bắc Nam Bì để trở về đất Yến. Hành Sơn vương Ngô Nhuế thì cùng với đại tướng Mai Kiếm dẫn theo hai mươi ngàn quân Hành Sơn đi xuống Dương quận ở phía nam để về nước.

Hoài Nam vương Anh Bố thì nghe theo kiến nghị của Khoái Triệt, suốt đêm chạy tới Tiết quận ở phía đông.

Mục tiêu của Anh Bố chính là ba quận Tiết quận, Sái Thủy, Đông Hải; Ba quận này vốn đều là các quận lớn, đông nhân khẩu, nhất là Tiết quận, vào thời kỳ cuối của nhà Tần đã từng có lúc đạt tới hơn sáu trăm ngàn hộ, hai triệu dân!

Tuy nhiên, trong suốt mấy năm thời kỳ chiến tranh Sở Hán, Bành Việt vài lần dẫn quân đánh vào đất Sở, ra sức càn quét, đốt phá, bắt bớ khắp ba quận Tiết quận, Sái Thủy, Đông Hải khiến cho nhân khẩu ở ba quận này giảm mạnh, ruộng đất hoang vu. Đến nay, số nhân khẩu ở ba quận đã giảm hết sáu phần mười so với lúc xưa, chỉ còn lại không đến một triệu người, nhưng mặc dù như thế, vẫn dư sức cho Anh Bố cát cứ xưng vương.

Còn nữa, ba quận này trước mắt cũng không định rõ là quy thuộc về đâu, khi trước lúc Lưu Bang triệu tập các chư hầu ở Cai Hạ, từng hứa với Hàn Tín là sẽ cắt ba quận Đông Hải, Sái Thủy, Tiết quận cho nước Tề. Nhưng có đến hơn phân nửa quận Đông Hải nằm ở phía nam Hoài Thủy, cho nên về lý mà nói thì phân nửa quận Đông Hải này phải là của Anh Bố, còn cả quận Cửu Giang, cũng phải là lãnh địa của Anh Bố.

Nhưng trên thực tế, bất luận là quận Đông Hải hay quận Sái Thủy, đều có quân Hán đồn trú. Quận thủ Sài Thủy Triệu Âu, Quận thủ Đông Hải Đinh Phục đều là tâm phúc của Hán vương Lưu Bang, hai người bọn họ căn bản chẳng hề có ý giao hai quận này cho Hàn Tín. Còn về phần Tiết quận, thì phần lớn thành trì đều còn nằm trong tay đại tướng Hạng Đà của quân Sở (lúc trước từng ghi là Hạng Quan, do chút nhầm lẫn).

Cho nên phải nói là Khoái Triệt có tầm nhìn hết sức độc, Anh Bố chỉ cần đoạt được ba quận Tiết quận, Sái Thủy, Đông Hải là coi như có lưng vốn để yên sống. Sau này nếu Hàn Tín có đến đòi lại ba quận này thì Anh Bố vẫn có thể nói, rằng ba quận này là hãn cướp lại từ trong tay của quân Sở, quân Hán, chứ không phải cướp từ trong tay quân Tề, kiện cáo gì thì hãn cũng có lý lẽ.

Còn về phần Lưu Bang, lần này trở về Quan Trung rồi, sau này có còn ra được hay không thì vẫn chưa biết được.

Nếu theo cách nói của Khoái Triệt thì lần này Lưu Bang về Quan Trung rồi, có muốn ra được cũng khó. Mà cho dù Lưu Bang có ra lại được Quan Đông thì kẻ phải đứng mũi chịu sào cũng là Lương vương Bành Việt, chứ không phải Anh Bố hãn. Nói cho cùng, Anh Bố chưa từng nghĩ tới là sẽ tranh giành thiên hạ với Lưu Bang, cho nên nếu Lưu Bang lãnh binh đến thảo phạt Anh Bố hãn thì chưa biết bọn Hàn Tín, Bành Việt có chịu giúp Lưu Bang hay không.

Cheng, cheng, cheng, cheng... đại quân của Lã Trạch đang tranh thủ thời gian, kỵ binh của Quán Anh đang tranh thủ thời gian, đại quân của Trương Lương đang tranh thủ thời gian, quân của Anh Bố đang tranh thủ thời gian, quân Sở của Hạng Trang lại càng phải chạy đua với thời gian hơn ai hết!

Trong kho vũ khí ở Lạc Dương, Công Thâu Xa đang đốc thúc ba trăm thợ mộc lắp ráp thang, tính lan và xe công thành suốt cả đêm.

Bên dòng Lạc Thủy ngoài thành, một loạt bãi thợ rèn được đặt dọc theo bờ sông, gần một ngàn thợ rèn bắt được trong thành và các làng lân cận đang nhễ nhại mồ hôi, làm việc suốt đêm để chế tạo hoành đao, hoàn

đạo, tiêu thương, đầu tiên và binh khí. Trên những chiếc xe bò đậu dọc bờ sông chất đầy những hoành đao, hoàn đao, tiêu thương, đầu tên đã làm xong chưa mở niêm phong.

Cổng tây Lạc Dương, hơn một ngàn tù binh Hán đang tháo dỡ cổng thành dưới sự giám sát của quân Sở.

Địch lầu trên cổng thành tây đã hoàn toàn bị dỡ bỏ, lớp gạch bọc hai mặt trong ngoài tường thành cũng đã bị gỡ ra, nhưng muốn dỡ được hết bức tường bằng đất nện cao mấy trượng trên cổng thành thì vẫn cần thêm thời gian.

Quan ải Hàm Cốc, hành dinh của Cổ Phùng.

Cổ Phùng đã cảm nhận được rõ rệt hơi hướng mưa giông bão táp đang khấn trương ập đến.

Cổ Phùng tên tục là Trùng Đạt, người Dương quận, từng là bộ tướng của Lã Trạch, là người đối nhân sử thế cẩn thận, nổi danh trung nghĩa. Lúc Hạng Vũ đang trong thế giằng co với Lưu Bang ở Vinh Dương, từng cho người đem ba ngàn lượng vàng để hối lộ cho Cổ Phùng, lúc đó đang là tướng phòng thủ Kinh Ấp, muốn mê hoặc để Cổ Phùng phản bội quân Hán, kết quả bị Cổ Phùng dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, trả lại đủ ba ngàn lượng vàng cho Hạng Vũ.

Tiếng bước chân dồn dập, bộ tướng Đường Thành bước vội vào hành dinh.

Cổ Phùng lập tức đứng bật dậy, hỏi dồn:

- Đường Thành, tình hình thế nào?

Đường Thành vội chào Cổ Phùng một vái, đáp:

- Tướng quân, tình hình có chút không ổn.

Nói đoạn, Đường Thành tiếp:

- Mặt tướng dẫn đội kỵ binh ra ngoài thành gần năm mươi dặm, suốt dọc đường không hề gặp một đội buôn, một tên lính nào, chỉ thấy vài nhóm dân đói; Chỉ có điều tuy đám dân đói này quần áo rách tả tơi, nhưng đa số đều là đàn ông trai tráng, mặt tướng sợ kinh động đến bọn họ nên vội quay trở lại.

Cổ Phùng trầm giọng nói:

- Ý ngươi là đám dân đói này có vấn đề?

- Chắc chắn là có vấn đề.

Đường Thành nói:

- Đám dân đói này chắc đến tám phần là đội thám báo!

- Đội thám báo?

Cổ Phùng thất thanh nói:

- Ý ngươi là tất cả các đội buôn và người qua đường đến từ ba quận đều đã bị đám thám báo ngụy trang dân đói này chặn giết cả rồi?

Đường Thành nói:

- Chắc chắn là như vậy.

Cổ Phùng nói:

- Vậy chẳng phải là quận Tam Xuyên rất có thể đã thất thủ?

Đường Thành không trả lời, nhưng vẻ mặt của hắn đã khẳng định cho phán đoán của Cổ Phùng.

- Chẳng lẽ là tàn quân Sở của tên tiểu tử Hạng Trang?

Ý nghĩ vừa thoát nẩy ra trong đầu Cổ Phùng không khỏi khiến y giật mình hoảng sợ, nếu quả đúng như vậy thì sự tình khó giải quyết rồi đây. Cổ Phùng lập tức căn dặn Đường Thành:

- Đường Thành, mau phái khoái mã tới Hàm Dương, cầu cứu viện binh của Tướng quốc đại nhân, rồi chuyển hết dầu hỏa trong kho vũ khí lên trên tường thành.

- Rõ!

Đường Thành đáp lớn một tiếng rồi nhận lệnh đi ngay.

Lạc Dương, phủ Quận thủ.

Úy Liễu, Vũ Thiệp đang vây quanh tấm bản đồ trên hương án thì thầm thảo luận, Hạng Trang thì nôn nóng đi qua đi lại bên cạnh, nét mặt biểu lộ sự lo lắng cực độ.

Mới vừa đây thôi, đội thám báo ở quan ải Hàm Cốc mới báo về một tin hết sức bất lợi.

Có một đội kỵ binh Hán đột nhiên xuất quan, men theo đường mòn đi tuần tra về phía đông gần năm mươi dặm, tuy cuối cùng bọn chúng đã lui trở về, nhưng rất có thể hành tung của đội thám báo đã bị bại lộ. Cũng có nghĩa là, tướng trấn thủ ở quan ải Hàm Cốc rất có thể đã cảm nhận được động tĩnh, điều này hết sức bất lợi cho quân Sở!

Bởi vì, một khi tướng quân trấn thủ quan ải Hàm Cốc phát hiện ra tình hình không ổn, rất có thể sẽ cầu viện đến Hàm Dương!

Tuy rằng phần lớn tráng đinh ở Quan Trung đều đã bị triệu tập xuất chinh, nhưng với khả năng của Tiêu Hà, chắc chắn chẳng khó khăn gì mà không triệu tập được hai ba mươi ngàn tàn binh già yếu; Theo như báo cáo của Lã Sấn, thì quan ải Hàm Cốc vốn có năm ngàn tinh binh, nếu lại cộng thêm hai ba mươi ngàn viện binh, dù là già yếu, thì đối với quân Sở mà nói, cũng không khác gì khắc tinh!

Cũng tức là, quân Sở nhất định phải công hãm được quan ải Hàm Cốc trước khi quân cứu viện từ Quan Trung đến!

Thời gian, thời gian, vẫn là thời gian, đối với quân Sở mà nói, thứ thiếu nhất vào lúc này chính là thời gian!!!

121. Chương 121: Chạy Nước Rút.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 121: Chạy nước rút.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sắc trời vừa hửng sáng, trong thành Lạc Dương liền vang lên những hồi tù và kéo dài không dứt.

Lập tức từng đội “quân Hán” mặc áo giáp tươi mới cuộn cuộn không ngừng tuôn ra ngoài thành qua cổng phía tây đã bị phá dỡ. Đây đương nhiên đây chẳng phải là quân Hán chính hiệu, mà chỉ là những quân Sở mặc áo giáp của quân Hán mà thôi, về màu sắc của chiến bào thì Hạng Trang căn bản cũng không thèm để ý, hơn nữa hấn cũng chẳng có thời gian để nhuộm hết hai mươi ngàn bộ chiến bào của đại quân thành màu vàng.

Trải qua trọn một đêm huấn luyện với cường độ cao, hai mươi ngàn tráng đinh cuối cùng cũng ra dáng được một chút.

Muốn nâng cao năng lực chiến đấu là chuyện không tưởng, nhưng chí ít thì hành quân, sắp xếp đội hình cũng có vẻ ngon lành lắm rồi.

Hơn hai mươi ngàn đại quân, xếp thành năm cánh quân, hùng hồn bước ra cổng tây thành Lạc Dương, rồi men theo đường bộ cuộn cuộn tiến thẳng về hướng quan ải Hàm Cốc cách đó ba trăm dặm mà đi.

Theo sát ngay phía sau hai mươi ngàn trướng đình mà ra khỏi thành, là một đội xe Tĩnh lan (một loại xe công thành) cao ngất trời mây.

Hơn hai mươi cỗ xe Tĩnh lan cao chừng tám trượng, trên đỉnh có vọng lâu lớn, vọng lâu chia làm ba tầng, mỗi tầng có thể chứa được tới năm mươi người. Ở giữa là một ngọn tháp thon dài, phía trước tháp và hai bên sườn trái phải đều là những tấm gỗ dày, mặt ngoài bịt da trâu, bên trong tháp là các bậc thang gấp khúc đi lên. Phía dưới đáy là hai dãy hai mươi cái ròng rọc lớn ở hai bên trái phải.

Mỗi cỗ xe Tĩnh lan phải nặng đến vài chục ngàn cân, phải cần đến sức kéo của hai trăm tù binh Hán mới có thể tiến tới phía trước mà đi.

Theo sát phía sau Tĩnh lan là hơn hai mươi cái thang, nếu so với Tĩnh lan thì thang thấp và nhẹ hơn nhiều, chỉ cần năm mươi tù binh là có thể kéo đi được.

Phía sau thang là xe công thành.

Loại xe công thành mà Công Thâu Xa thiết kế, về chính thể chính là một khung gỗ hình tháp rỗng ruột, bên trong tháp là một khúc cây thật lớn (còn gọi là đưng mộc) nặng đến vài chục ngàn cân được treo bằng xích sắt. Trên đầu nhọn của đưng mộc có lắp một đầu chùy đúc bằng thép, có thể dễ dàng đưng vỡ những cổng thành thông thường, ngay cả những cổng thành được bọc sắt cũng chẳng chịu nổi vài lần đưng.

Phần dưới đáy của xe công thành cũng lắp mấy chục bánh ròng rọc, để có thể kéo đi.

Theo sát ngay phía sau xe công thành mà ra là ba ngàn thân binh của Hạng Trang, quân Sở tinh nhuệ chính hiệu!

Xuất phát cùng với đám thân binh còn có tám trăm thợ thủ công của Công Thâu Xa và mấy trăm thợ rèn bị bắt tới.

Đối với Hạng Trang mà nói, thì số thợ thủ công này chẳng khác gì bảo bối quý giá, chỉ cần có được một hậu phương vững chãi thì bọn họ có thể phát huy tác dụng khôn lường!

Nhất là Công Thâu Xa, y không chỉ là hậu duệ của sư tổ nghề thủ công Công Thâu Ban, mà còn là nhân vật lớn đương đại của Mặc gia.

Tuy nhiên rất đáng tiếc, bởi vì Mặc gia đặt ra những quy củ quá mức nghiêm khắc, khiến cho tín đồ ngày càng thưa thớt, đến cuối thời kỳ chiến quốc, Mặc gia đã không còn hưng thịnh được như thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc nữa rồi. Cho đến nay, toàn bộ Mặc gia chỉ còn lại hai cha con Công Thâu Xa, có thể nói Mặc gia chỉ còn có danh tiếng mà thôi, thực tế đã suy vong rồi.

Hạng Trang cưỡi ngựa Ô Truy, lưng đeo hoành đao, uy phong lẫm lẫm bước ra cổng tây thành Lạc Dương. Đến ngày hôm nay, vết thương trên vai trái của hắn rốt cuộc đã gần như lành hẳn, chỉ có điều, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ thì Hạng Trang tuyệt không có ý định dẫn đầu sỹ tốt, xung phong lâm trận. Về căn bản, thì Hạng Trang là thiên về trường phái mưu chiến, chứ không phải trường phái dũng chiến.

Nhìn tới phía trước, thấy đám xe Tĩnh lan, thang, xe công thành tiến một cách chậm chạp, Hạng Trang không khỏi nhú chặt đôi mày.

Với tốc độ hành quân như thế này, một ngày nhiều nhất có thể đi được hơn năm mươi dặm, vậy là từ Lạc Dương đến ải Hàm Cốc phải đi mất sáu ngày!

Sáu ngày? Quân Sở còn có thể có tới sáu ngày sao? Tối qua, tuy quân của Lương vương đã tạm dừng công kích, nhưng dựa vào sự tín nhiệm của Bành Việt đối với Lưu Bang thì quân Lương vương nhất định sẽ không bỏ qua như thế. Chắc đến phân nửa là Bành Việt đang đợi đợi quân nhu tới, một khi quân nhu tiếp tế được chuyển tới, quân Lương vương nhất định sẽ đánh tiếp, đến lúc đó mới là thử thách thực sự.

Lập tức Hạng Trang cho Công Tôn Toại đi gọi Công Thâu Xa lên phía trước, hỏi:

- Công Thâu tiên sinh, xe Tĩnh lan, thang và xe công thành mà người thiết kế, nhanh nhất có thể đi bao nhanh?

Công Thâu Xa đáp:

- Cái này thì phải xem sức vật kéo hoặc sức người.

Hạng Trang nói:

- Nói cách khác là người hoặc là có thể chạy nhanh cỡ nào thì những xe cộ đó có thể chạy nhanh cỡ đó?

Công Thâu Xa đáp:

- Đúng vậy.

Hạng Trang lại nói:

- Sẽ không bị vỡ chứ?

- Chà...

Công Thâu Xa ngạc nhiên nói:

- Thượng tướng quân, người cũng quá xem thường lão hủ đi?

Nói một hơi, đoạn Công Thâu Xa tiếp:

- Những khí giới này rất chắc chắn, nếu chúng dễ dàng bị vỡ như vậy thì làm sao chịu nổi cho mấy trăm binh sỹ tác chiến bên trên; Rồi làm sao mà chịu được hàng trăm binh sỹ giẫm lên chúng mà đoạt thành đoạt ải? Chẳng phải lão hủ khoe khoang, chứ chỉ cần không bị xe ném đá oanh kích, thì những khí giới này sẽ không vỡ.

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, chỉ cần những khí giới này không bị vỡ rồi, thế là đủ rồi.

Bởi vì đường xá từ Lạc Dương đến ải Hàm Cốc rất tốt, điều này thì phải cảm ơn Tần Thủy Hoàng, đã có công tu sửa cho con đường thông từ Hàm Dương đi Quan Đông vừa rộng, vừa bằng phẳng, vừa thẳng, khiến ngay cả những cỗ xe cao ngất ngưỡng như xe Tỉnh lan cũng không dễ gì bị lật.

Ngay lập tức Hạng Trang quay lại ra lệnh cho Công Tôn Toại:

- Công Tôn Toại, hạ lệnh cho tù binh tăng tốc!

- Rõ!

Công Tôn Toại đáp lớn một tiếng, đoạn quay đầu hô lớn với đội kỵ binh phía sau:

- Đi theo ta.

Hơn trăm kỵ binh đồng loạt đáp “rõ”, rầm rầm vung roi quát ngựa, phóng theo Công Tôn Toại đuổi tới đám tù binh Hán đang kéo xe phía trước.

- Tăng tốc! Tăng tốc!

Công Tôn Toại rút thanh hoành đao ra đánh xoẹt một tiếng, ngựa cổ lên trời rít lớn:

- Thượng tướng quân có lệnh, tất cả tăng tốc, kẻ trái lệnh... giết ngay không tha!

Liền ngay sau đó, hơn một trăm kỵ binh Sở đã ồ lên như ong vỡ tổ.

- Nhanh lên, mẹ kiếp đừng có lè mè như thế, tối qua ngủ chưa đầy hay sáng nay chưa ăn cơm, hử?

- Ngươi à, mẹ kiếp dám trừng mắt với lão tử hử? Có tin lão tử một đao làm thịt người không, mau theo lên.

- Nhanh, nhanh, chạy nhanh cho ta, chạy nhanh thì lão tử cho các người ăn lương khô, cho các người uống nước, chạy chậm thì lão tử chặt đầu các người xuống, đừng tưởng lão tử nói chơi, nhanh lên!

Cùng với tiếng quát mắng của kỵ binh Sở là những trận mưa roi ngựa.

Một tên tù binh Hán đã lớn tuổi, đi tới đi tới được một chập bèn kiệt sức ngã lăn xuống đất, hai tên kỵ binh Sở lập tức xoay người nhảy xuống ngựa, không nói một lời xốc nách tên tù binh Hán lôi ra lề đường, một trong hai tên kỵ binh Sở rút phất hoàn đao, xả thẳng một nhát xuống vai trái của tên tù binh, kéo thẳng xuống tận ngực.

Tên tù binh Hán chẳng kêu được một tiếng, ngã gục xuống vũng máu.

Hai tên kỵ binh Sở thì thần nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra, xoay người nhảy phắt lên ngựa, vung roi hướng vào đám tù binh Hán, đám tù binh Hán ngậm miệng như hến, nhanh chân nện bước dưới sự uy hiếp nạt nộ của quân Sở. Những cỗ xe Tĩnh lan, thang, xe công thành vốn trước đó đang tiến chậm chậm bắt đầu vù vù lao tới phía trước...

Bên ngoài Hồ Lao Quan, đại doanh quân Lương vương.

Vừa quá buổi trưa, thì đồ quân nhu tiếp tế của quân Lương vương được vận chuyển đến đại doanh.

Số quân nhu này, ngoài các khí cụ doanh trại ra, còn có hàng trăm xe thang, xe Tĩnh lan, xe công thành, cộng thêm hàng trăm cỗ xe ném đá loại lớn, đủ sức ném những tảng đá nặng hàng trăm cân ra cách xa trăm bước.

Trong chốc lát, toàn bộ doanh trại của quân Lương vương đã trở thành công trường ồn ào náo động.

Hàng ngàn khinh binh của quân Lương đang dỡ những thiết bị từ trên xe bò xuống, rồi bắt đầu lắp ghép lại thành những cỗ xe thang, xe Tĩnh lan, xe công thành, xe ném đá. Không đầy nửa canh giờ, trong đại doanh của quân Lương vương đã mọc lên sừng sững hàng trăm ngọn tháp, quân phòng thủ Hồ Lao Quan đứng trên tường thành cách đó vài dặm cũng đều nhìn thấy.

Trên tường thành Hồ Lao Quan, đám tân binh vẫn chưa biết rõ lợi hại, vừa nói vừa cười, có vẻ rất thoải mái.

Ngược lại với bọn họ, năm trăm khinh binh mà Kinh Thiên mang đến, còn cả đám thuộc hạ mấy trăm lão binh xuất thân từ Giáo úy của Hoàn Sở, Quý Bố ai nấy đều lộ vẻ nghiêm trọng. Là những lão binh, bọn họ biết rõ hơn ai hết, những khối tháp cao ngất ngưỡng đáng đứng trong đại doanh quân Lương kia đều là những vũ khí giết người nhạy bén!

Nhất là những cỗ xe Tĩnh lan cao ngất ngưỡng kia, còn cả xe ném đá nữa, có thể nói chính là thiên địch của thành trì!

Trước những cỗ xe Tĩnh lan cao ngất kia, quân trấn thủ trên tường thành căn bản là chẳng có cách nào mà thủ, chỉ có thể ở trong thế bất lợi, bị động mà chịu trận thôi. Về phần những chiếc xe ném đá, còn khủng khiếp hơn nhiều, những tảng đá nặng vài trăm cân từ trên trời giáng xuống căn bản nằm ngoài khả năng chống đỡ của sức người. Đến lúc đó, bất luận là lão binh hay tân binh, sống chết đều phó thác theo ý trời thôi.

Kinh Thiên khẽ thở dài một tiếng, nói với Bàn Ngọc:

- Bàn Ngọc, lần này phiền toái rồi.

Bàn Ngọc gật gật đầu, giọng điệu nặng nề nói:

- Xe ném đá tuy có uy lực cực mạnh, nhưng chỉ tạo được sức trấn áp đối với tinh thần binh lính, trên thực tế sức sát thương đối với con người cũng tương đối có hạn thôi. Chỉ có xe Tĩnh lan mới là mối uy hiếp thực sự, hàng ngàn cung tiễn thủ quân Lương nấp trên xe Tĩnh lan mà bắn tên xuống, quân ta phòng thủ trên tường thành cơ bản là chẳng có chỗ nào mà nấp, mặt tướng rất lo lắng...

E dè vì có nhiều tân binh đang ở xung quanh, nên nửa câu sau Bàn Ngọc không nói hết, nhưng Kinh Thiên hiểu rất rõ điều mà Bàn Ngọc lo lắng. Là Bàn Ngọc lo lắng một khi xe Tĩnh lan được đẩy đến trước tường thành, các tân binh phát hiện ra là bọn họ chỉ giống như lũ hình nhân sống để cho cung tiễn thủ quân Lương nhắm bắn, thì rất có khả năng toàn quân sẽ tan rã.

- Đúng vậy.

Kinh Thiên gật đầu, nhíu mày nói:

- Ta lo giống như người.

Bàn Ngọc trầm ngâm giây lát, đoạn nói:

- Tướng quân, thật ra mặt tướng có một cách có thể phá giải.

Nói rồi, Bàn Ngọc thấp giọng thì thào vào tai Kinh Thiên mấy lời, hốt nhiên hai mắt Kinh Thiên sáng rõ, lập tức xoay người ra lệnh cho mấy tên Tư Mã, quân Hầu đang đứng phía sau:

- Người, người, cả người nữa, mau dẫn người xuống kho vũ khí, đem tất cả số dây thừng có thể tìm được lên đây cho lão tử, càng nhiều càng tốt, nhanh!

- Rõ!

Mấy tên Tư Mã, quân Hầu đáp lớn một tiếng, nhận lệnh đi ngay.

Kinh Thiên giật lấy một chiếc tiêu thương trên tay một lão binh, rồi dẫn theo Bàn Ngọc đi đến bên một giàn nổ, đoạn đặt thử chiếc tiêu thương vào rãnh nổ, kích cỡ vừa vặn, chỉ có điều tiêu thương dài hơn một khúc so với mũi tên lớn của giàn nổ, nên đầu thương bằng thép dài chừng năm thước nằm nhô cả ra ngoài rãnh nổ.

- Tướng quân, vấn đề này không lớn.

Bàn Ngọc vỗ vỗ lên giàn nổ, trầm giọng nói,

- Vì trên tường thành không có xe ném đá, nên chắc chắn quân Lương sẽ đẩy xe Tĩnh lan tới gần sát cách tường thành trong vòng hai mươi bước, với khoảng cách gần như thế, nhắm bắn vào mục tiêu lớn như xe Tĩnh lan thì chắc vẫn đảm bảo được tính chính xác, hướng hồ mỗi lượt đồng loạt bắn ra năm mũi tên, chắc không thành vấn đề đâu.

Kinh Thiên gật đầu, hạ giọng nói:

- Được hay không được cũng cứ thế mà làm.

Bàn Ngọc nghe vậy lặng thinh, dù sao quân Lương cũng đều đã lắp ráp khí giới công thành rồi, quân Sở đừng trông mong vào cơ may nào nữa, nếu trong trận ác chiến sắp tới mà bọn họ không phá giải được xe Tĩnh lan của quân Lương, thì Hồ Lao Quan thật là không cách gì giữ được rồi.

122. Chương 122: Áp Sát Bờ Thành

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 122: Áp sát bờ thành

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chương 122: Áp sát bờ thành

Hồ Lao Quan, sau trọn một ngày đêm, đợt sóng tấn công lần thứ hai của quân Lương cuối cùng cũng đã bắt đầu.

- Hãy hô.... Kéo nào... hãy hô...kéo nào...

Cùng với tiếng hô hiệu lệnh nhịp nhàng, hàng chục ngàn khinh binh quân Lương kéo theo hàng trăm cỗ xe ném đá cao ngất đến trước Hồ Lao Quan. Theo sát ngay phía sau của hàng trăm cỗ xe ném đá là mười mấy cỗ xe Tĩnh lan còn cao hơn, cùng với mười mấy chiếc thang và cỗ xe công thành lo lớn kèn cang.

Xung quanh những khí giới công thành cỡ lớn này là rất đông giáp binh quân Lương, chen nhau như kiến.

Lưu Khấu mình mặc trọng giáp, vẻ mặt lạnh lùng, ngạo nghễ đứng nghiêm trang trên một trong số xe Tĩnh lan đó. Cỗ xe Tĩnh lan này cao vượt hơn chừng một trượng so với bốn mươi cỗ xe còn lại, chỉ có điều vọng lâu trên đỉnh chỉ có một tầng, hơn nữa chỉ đủ rộng để chứa được chừng mười mấy người, hiển nhiên, cỗ xe này không phải chuyên dùng để tác chiến, mà chỉ dùng để quan sát tình hình thực hư của quân địch.

Phía trước cách mấy trăm bước, bức tường thành chỉ cao không quá bốn trượng của ải Hổ Lao đã bị bao quát trong tầm nhìn.

Bộ tướng Chử Thuần vịn vào lan can trên vọng lâu, nói với Lưu Khấu:

- Tướng quân, lần tiến công này, ải Hổ Lao tất bại!

Lưu Khấu im lặng lắc lắc đầu, y chẳng dám lạc quan như Chử Thuần. Mặc dù quân mình có hơn hai trăm cỗ xe ném đá, hơn bốn mươi cỗ xe Tinh lan và năm mươi mấy chiếc thang, nhưng lần này đối mặt với quân Lương là quân Sở, là đám quân Sở đã đánh cho mấy trăm ngàn đại quân của Lưu Bang không dám lưu lại trong Đại Biệt Sơn. Mức độ thảm khốc của trận chiến này, nhất định sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng!

- Hây hô... kéo nào... hây hô... kéo nào...

- Hây hô... kéo nào... hây hô... kéo nào...

- Hây hô... kéo nào... hây hô... kéo nào...

Trong tiếng hô hiệu lệnh vang vọng và rất nhịp nhàng, mấy chục ngàn đại quân nước Lương cùng với hàng trăm khí giới công thành hạng nặng chậm chậm tiến về phía ải Hổ Lao. Khi khoảng cách với ải Hổ Lao chỉ còn không đến trăm bước, cánh tay phải của Lưu Khấu khẽ giơ lên, ngay lập tức tất cả các khí giới công thành hạng nặng đồng loạt dừng cả lại.

Tiếng hiệu lệnh vốn đang vang vọng trời xanh ngay lập tức cũng cầm bật, toàn bộ chiến trường trong phút chốc rơi vào một trạng thái tĩnh lặng chết chóc.

Trong sự tĩnh lặng chết chóc khiến cho người ta không thể thở nổi đó, Lưu Khấu đưa cánh tay phải hướng về phía trước, rồi lạnh lùng hạ lệnh công thành:

- Xe ném đá, bắt đầu công kích.

Kiệt Thuần Toại ở phía sau Lưu Khấu lập tức bước tới bên lan can, giương cao một lá cờ tam giác, ra sức phát hai lượt.

Trong chốc lát, tiếng tù và liên miên cùng tiếng trống trận dồn dập đã vang vọng trong trận hình của quân Lương.

Cùng với sự thôi thúc của tiếng tù và cùng tiếng trống trận, các đội quân của quân Lương liền bắt đầu trở nên bận rộn. Hàng trăm khinh binh khuân từng tảng đá lớn đặt vào chiếc giỏ treo của xe ném đá; hơn mười ngàn lính tốt tráng kiện để ngực trần chia làm hơn hai trăm đội, mỗi đội năm mươi người, theo hiệu lệnh của Đội trưởng mà ra sức kéo mấy chục sợi dây thừng được buộc vào cần bắn đá.

Dưới sức kéo của mấy trăm lính tốt tráng kiện, hơn hai trăm chiếc cần bắn đá đang nằm ngang dưới chân tháp của xe bắn đá thoát chốc bật dựng lên, đồng thời kéo theo chiếc giỏ treo được gắn vào đầu cần bằng xích sắt văng lên không trung, khi chiếc giỏ được kéo văng đến điểm cao nhất, thì tảng đá lớn trong giỏ bật thoát ra, bắn thẳng tới phía trước...

Trên tường thành Hổ Lao.

Khi nhìn thấy từng đám bóng đen lớn xuất hiện từ chân trời phía trước, đám lính tốt tân binh rốt cuộc cũng bị sáo động.

- Ôi, trời ơi, trời ơi cái gì thế kia? Chết tiệt thật, cái thứ quỷ gì thế nhỉ?

- Thứ to lớn như thế này mà có thể ném xa đến hàng trăm bước như thế, có lẽ là bó lau bó cỏ gì đó?

- Cái thứ đó là đá tảng đấy, mẹ kiếp nhìn cho rõ đi, đá tảng đó, mau kiểm chỗ nấp đi...

Tuy nhiên, sự hoảng loạn của đám tân binh lập tức bị những lão binh và đám Giáo úy khiển trách. Tuy xe ném đá có uy lực cực mạnh, nhưng xét về độ tinh nhạy thì còn thua cả nỏ sần, dù cho có hàng trăm chiếc xe ném đá đồng loạt tập trung oanh kích đi nữa, thì thực sự số đạn đá rót được xuống tường thành cũng không nhiều, chỉ có điều là tường thành của ải Hổ Lao sẽ phải chịu một thử thách khắc nghiệt thôi.

- Không muốn chết thì cầm chạy, ở nguyên tại chỗ cho lão tử!

- Đừng hoảng sợ, mọi người không cần sợ, đá không rót được trúng đầu các người đâu!
- Cái bọn thổ đế, nói cho các người biết, đừng chạy loạn, càng chạy càng nhanh chết!

Dưới sự hò hét khiển trách của các lão binh và đám tiểu Giáo úy, sự hỗn loạn của đám tân binh cũng được dẹp yên.

Ngay sau đó, hàng trăm tảng đá lớn kèm theo tiếng rít chói tai hung tợn liền từ trên trời giáng xuống. Quả nhiên đúng như lời của các lão binh và đám tiểu Giáo úy đã nói, hầu hết những tảng đá đó đều vượt qua tường, rơi vào trong thành, hoặc đập trực tiếp vào mặt ngoài tường thành, số có thể giáng trực tiếp lên bề mặt tường thành rất ít.

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

“Uỳnh!”

Cùng với những tiếng va chạm ầm ầm, hơn trăm tảng đá lớn đã nện trúng mặt ngoài tường thành.

Chỉ trong chốc lát, những viên gạch bao bên ngoài tường thành đã bị đập cho vỡ nát, rơi xuống rào rào, lớp đất nện bên trong cũng bị đập cho mà rơi lả tả. Sau khi lớp bụi tan đi, để lại trên bề mặt vốn nhẵn nhụi của tường thành là những cái hố lớn, còn nữa, lỗ châu mai trên tường thành cũng bị đập sập mất hai cái, hai tên tân binh không kịp trốn cũng bị đá đập trúng tan xương nát thịt.

Xe ném đá của quân Lương oanh kích liên tục trong vòng nửa khắc giờ, hơn hai trăm xe ném đá, ném ít nhất hai ngàn tảng đá lớn về phía ải Hổ Lao, trong đó hơn một ngàn tảng đá đập trúng bề mặt ngoài của tường thành, khiến tường thành bị đập cho tan hoang sơ xác, vô cùng thê thảm. Tuy nhiên chỉ có rất ít tảng đá giáng được trúng xuống bờ thành, số người chết do bị đá đập trúng cũng chỉ có không đến năm mươi người.

Ngược lại thì đánh sập được địch lâu trên bờ thành, hơn một trăm cung tiễn thủ của quân địch đang ở trong địch lâu coi như bị chôn sống.

Sự oanh kích của xe ném đá của quân Lương dừng lại sau nửa khắc giờ, Đại tướng Lưu Khấu của quân Lương hiểu rằng, nếu chỉ dựa vào xe ném đá để trực tiếp đánh sập tường thành của ải Hổ Lao là chuyện không thể. Tuy nhìn những vết thương lỗ chỗ trên tường thành rất nghiêm trọng, nhưng đối với bức tường dày tới năm trượng của ải Hổ Lao mà nói, thì chút tổn thương đó căn bản chẳng đáng kể gì.

Cũng gần giống như đội cung tiễn thủ bắn rải tên, sức công kích của xe ném đá cũng chỉ có thể gây sát thương trong những điều kiện nhất định, nhưng trong đa số tình huống, cả hai cách này chỉ được dùng để dọa dẫm, trấn áp tinh thần đối phương mà thôi, còn sát thủ chính hiệu dùng để cướp ải đoạt thành vẫn là thang, Tĩnh lan và xe công thành kia!

Đứng trên cổ Tĩnh lan cao cao, Lưu Khấu lại giơ cánh tay phải lên, chỉ về phía trước một lần nữa, khẽ nói:

- Truyền lệnh, thang, Tĩnh lan, xe công thành cùng tiến lên, tổng lực công thành!

Lưu Khấu tỏ ra rất dứt khoát, nếu như Lương vương đã nhất định muốn công thành, vậy thì cứ dốc toàn lực mà đánh thôi.

- Rõ!

Chỉ Thuần đáp lớn một tiếng, sau đó lần lượt giương cao vài ngọn cờ, ra phức phát.

Chỉ trong chốc lát, trong trận hình của quân Lương liền vang lên tiếng hò hét long trời lở đất, hàng ngàn lính tốt tráng kiện ủa lên, vừa lui vừa kéo những xe thang, xe Tĩnh lan cao ngất cùng những chiếc xe công thành kênh cang, chậm rãi hướng tới vây áp bãi chiến trường ngồn ngang quanh ải Hổ Lao.

- Bắt đầu đánh đòn cuối cùng rồi sao?!

Kinh Thiên không kìm được quay lại liếc nhìn Bằng Ngọc một cái.

Từ trong trông mắt của Bàng Ngọc, Kinh Thiên cũng nhìn thấy nét ngưng trọng giống như mình, không ngờ quân Lương huy động hết tất cả xe thang và xe Tĩnh lan cùng một lượt! Nếu đem so với xe thang, xe Tĩnh lan thì sức uy hiếp của mấy chiếc xe công thành to lớn kênh cang kia căn bản là không đáng để nói, vì cổng phía đông của ải Hổ Lao sớm đã được dùng gạch xây bít hẳn lại rồi.

- Huầy!

- Huầy!

- Huầy!

Cùng với tiếng hô vang như tiếng sóng tràn bờ, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng bị thu hẹp.

Thoắt chốc, những thang, những xe Tĩnh lan cao ngất ngưỡng đã đến cách tường thành ải Hổ Lao chừng năm mươi bước, thậm chí quân phòng thủ trên bờ thành đã có thể thấy rõ vẻ mặt hung tợn của đám cung tiễn thủ quân Lương đang đứng trên cổ xe Tĩnh lan đối diện.

Khó khăn lắm mới vượt qua được khoảng cách năm mươi bước, cung tiễn thủ của quân Lương trên xe Tĩnh lan đột nhiên khởi xướng công kích.

Trong chốc lát, từng trận mưa tên liên tiếp bay thẳng tới từ bốn mươi mấy cổ xe Tĩnh lan, lao thẳng xuống đầu của đám quân trấn thủ trên bờ thành. Đám lão binh quân Sở hồng hách, giành lấy một góc chết bịt chặt lỗ châu mai, hai ngàn bộ binh mang trọng giáp còn có thể nhờ vào áo giáp và khiên để miễn cưỡng chống đỡ, nhưng bảy ngàn khinh binh còn lại thì chỉ có thể phơi đầu chịu trận mà thôi.

Cung tiễn thủ của quân Lương ở trên cao bắn xuống ở cự ly gần, tạo nên sự uy hiếp cực lớn cho quân trấn thủ trên bờ thành.

Không đầy giây lát, ít nhất đã có bốn năm trăm người trúng tên ngã gục trên vũng máu, thần kinh của gần mười ngàn tân binh đang phải chịu sự thử thách tàn khốc. Hoàn Sở, Quý Bồ, Kinh Thiên đều tin chắc không chút nghi ngờ rằng nếu tình hình này chỉ cần kéo dài thêm một khắc nữa thôi, đám tân binh này sẽ hoàn toàn suy sụp mà quay đầu bỏ chạy, đến lúc đó ải Hổ Lao xong chắc rồi!

Tuy năm trăm khinh binh của Kinh Thiên dũng mãnh có thừa, nhưng chỉ với năm trăm người sao có thể giữ được ải Hổ Lao?

Đột nhiên, Kinh Thiên nấp sau lỗ châu mai giơ cánh tay phải lên, nhưng có một bàn tay to lớn khác đã rất nhanh ghim tay y lại. Bàng Ngọc khom người tránh trận mưa tên từ trên xe Tĩnh lan bắn xuống, lớn tiếng khuyên:

- Tướng quân, bây giờ vẫn chưa đến lúc, đợi đã, đợi thêm chút nữa!

Kinh Thiên nghiêng chặt răng, cuối cùng cũng rút cánh tay phải xuống, từ những cổ Tĩnh lan trên cao, những mũi tên vẫn vãi xuống như mưa.

Trên bờ thành ải Hổ Lao, hơn bảy ngàn tân binh đang chạy tới chạy lui, kêu gào hoảng loạn, thỉnh thoảng lại có người bị tên găm vào ngực hoặc bấp tay, bấp chân, kêu lên thảm thiết rồi ngã quỵ bên vũng máu.

Dưới bờ thành ải Hổ Lao, tiếng hô hiệu lệnh của khinh binh quân Lương vẫn đang tiếp tục vang lên.

Cùng với những tiếng hô ngày càng vang vọng, bốn mươi mấy cổ Tĩnh lan tiếp tục tiến tới, cuối cùng cũng tiến vào phạm vi cách tường thành trong vòng hai mươi bước!

Ngay sau đó, bốn mươi mấy cổ Tĩnh lan bèn dừng lại, hai mươi mấy cổ thang vẫn tiếp tục tiến tới, xuyên qua khoảng trống giữa những cổ Tĩnh lan, chuẩn bị cho đợt đoạt thành cuối cùng.

Cách đó một trăm bước phía ngoài, Lưu Khấu vỗ mạnh tay xuống lan can của vọng lâu.

Chỉ cần hai mươi mấy chiếc thang này dựa được vào tường thành, thì ải Hổ Lao cầm chắc bị phá!

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên có diễn biến khác lạ, từ sau lỗ châu mai trên bờ thành bắn tới hàng trăm mũi trường mâu, sở trường mâu này hầu như đều nhắm trúng mục tiêu là những cổ xe Tĩnh lan cách tường thành hai mươi bước, ở phần đuôi của những trường mâu đó còn buộc sợi dây thừng, và một đầu dây thừng lại vẫn còn nằm lại trên bờ thành.

Ngay sau đó, quân trấn thủ trên bờ thành lập tức ra chiêu, chia làm mấy trăm đội ra sức túm lấy những sợi dây thừng mà kéo.

Chỉ trong chốc lát, bốn mươi mấy cỗ Tỉnh lan đã có hiện tượng nghiêng ngã, hơn nữa, cùng theo tiếng hô hiệu lệnh vang lên càng lúc càng cao trên bờ thành, góc nghiêng của xe Tỉnh lan càng lúc càng lớn, kiểu này thì mất trọng tâm mà đổ mất thôi! Mà lúc này đây, hai mươi mấy cỗ thang lại vừa tiến vào khoảng trống giữa các xe Tỉnh lan....!

123. 122

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 123: Trăng tàn cuối tháng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Ô, không!

Lưu Khấu gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên đi tới trước một bước.

Trữ Hanh và hơn mười viên thuộc cấp hai mắt cũng trợn lên, gắt gao nhìn chăm chăm tiền phương phía trước, trên mặt tất cả đều là vẻ khó có thể tin, Tỉnh Lan (một loại xe công thành) không ngờ còn có thể phá giải như vậy? Quả thực là chưa bao giờ nghe thấy a!

Ngay sau đó, hơn bốn mươi cái Tỉnh Lan ở tiền phương kia rốt cục đều ngã xuống.

Nguyên bản cung tiễn thủ đứng ở trên vọng đài của Tỉnh Lan giống như con kiến bị quăng đi, từ trên không trung rơi xuống đất, Tỉnh Lan ngã xuống, Lương quân bốn phía hốt hoảng chạy trốn, tuy nhiên binh lính quá mức dày đặc, bọn họ căn bản là muốn tránh cũng không được, chỉ trong chốc lát, hàng trăm ... Lương quân binh sĩ đã bị Tỉnh lan ngã xuống đập chết.

Hơn hai mươi cái thang khó khăn lắm mới tiến vào khoảng cách cần thiết cũng bị đè sụp tại chỗ.

Lương quân hùng hổ, thế công không ngờ bị tan rã như vậy!

Lưu Khấu khoe miệng co giật hai cái, giờ khắc này, tâm tình của hắn căn bản là không cách nào hình dung? Uể oải? Khiếp sợ? Nổi giận? Đủ loại cảm xúc, nhưng hắn rất chắc chắn, quân coi giữ ở Hồ Lao quan đối diện, tuyệt đối là quân Sở, đang chỉ huy nhất định là Hạng Trang không thể nghi ngờ!

Bỗng nhiên, Lưu Khấu giơ tay phải lên:

- Truyền lệnh, các doanh triệt thoái phía sau.

Trử Thuần vọt tới hai bước, giơ một lệnh kỳ dùng sức múa lên.

Trong chốc lát, trong trận Lương quân liền vang lên tiếng kèn thê lương, cùng với tiếng kèn kéo dài không thôi, Lương quân binh sĩ đang lo sợ không biết làm sao liền giống như thủy triều lui trở về.

Trên Hồ Lao quan, Kinh Thiên đắm một quyền lên ngực Bàn Ngọc.

Bàn Ngọc đau đến nhe răng, nhưng trên mặt lại nổi lên một nụ cười thản nhiên, thắng lợi nho nhỏ hôm nay là cái gì đâu? Nếu cho hắn ba vạn tinh binh, Bàn Ngọc thậm chí tin tưởng có thể đem mười vạn Lương quân ở ngoài quan toàn bộ diệt sạch! Bàn Việt? Lưu Khấu? Hồ lang chi binh? Ở trong mắt Bàn Ngọc hắn, chỉ là một đám gà chó mà thôi.

Hít một hơi thật sâu, Kinh Thiên đột nhiên vung tay hô to:

- Mệnh mệnh Hoa Hạ!

Hầm Trần Doanh năm trăm nghìn binh thoáng chốc hô như sóng thần hưởng ứng:

- Lễ băng nhạc phôi!
- Trọng chinh non sông!

Kinh Thiên lại rít.

- Duy ta Đại Sở!

Lúc này đây, tất cả quân Sở lão binh đều rít gào lên.

- Duy ta Đại Sở!
- Duy ta Đại Sở!
- Duy ta Đại Sở!

Ngay sau đó, hơn bảy ngàn tân binh sống sót sau tai nạn cũng đều rống giận theo như người bệnh tâm thần, tuy vừa rồi giao phong rất ngắn, nhưng bọn họ lớp chết lớp bị thương hơn hai ngàn người, mặc kệ nói như thế nào, Hồ Lao quan vẫn giữ được, một trận này chung quy bọn họ đã thắng, đối với đám tân binh này mà nói, là rất trọng yếu, thật sự rất trọng yếu!

Lương quân sau trận.

Đại tướng Hồ Triếp thở dài, âm trầm nói:

- Lưu Khấu tướng quân khinh địch quá, Tĩnh lan không nên gần thành như vậy.

Bành Việt khoát tay áo, nói:

- Không trách hắn, nếu như quả nhân chỉ huy, cũng làm như vậy, Hạng Trang tiểu nhi quả nhiên giáo hoạt a, không ngờ lại sử dụng móc câu phá giải Tĩnh lan, quả thực chưa bao giờ nghe thấy.

Hồ Triếp nói:

- Đại vương, hiện giờ hơn bốn mươi cái Tĩnh lan gần như toàn bộ hư hao, thang, xe công thành cũng tổn thất hơn phân nửa, chúng ta còn đánh nữa hay thôi?

Bành Việt thở dài, lắc đầu nói:

- Không đánh, hiệu lệnh toàn quân, triệt binh, chúng ta hồi Ngao Thương!

Dừng một chút, lại nói thêm:

- Hồ Lao quan chỉ chiến, Lương quốc đại quân ta đã tổn thất vài ngàn nhân mã, còn bị hủy toàn bộ công thành khí giới, coi như là không làm ... Hán Vương thất vọng.

Huỳnh Dương, Lưu Bang hành dinh.

Trần Bình vội vàng vào hành dinh, hướng Lưu Bang vái chào, nói:

- Đại vương, khoái mã hồi báo, Lương quốc đại quân đã từ Hồ Lao quan rút lui.
- Rút lui?

Lưu Bang thất thanh nói :

- Bành Việt hơn mười vạn đại quân, còn có Tĩnh lan, thang, xe công thành, xe bắn đá, không ngờ một Hồ Lao quan nho nhỏ cũng không hạ được? Trần Bình, Bành Việt sẽ không âm thầm cùng Hạng Trang tiểu nhi đặt thành hiệp nghị gì chứ?

Lưu Bang không thể không hoài nghi, Bành Việt hơn mười vạn đại quân a, hơn nữa còn là quân tinh nhuệ, nhất là đại tướng Lưu Khấu suất lĩnh ba vạn nhân mã, là một đám hổ lang chi binh a, lấy hơn mười vạn quân đánh với Hạng Trang chỉ có mấy ngàn quân, không ngờ đánh không thắng còn rút lui? Trong này nếu nói không có vấn đề, Lưu Bang có chết cũng không tin.

Tuy nói quân Sở có lợi thế Hồ Lao quan, nhưng Lương quân cũng có Tĩnh lan, thang mây cùng xe bắn đá a.

Về phần mấy vạn tráng đinh Ngụy địa chui vào quận Tam Xuyên kia, thì căn bản Lưu Bang không thêm suy xét, ở trong suy nghĩ của Lưu Bang, sức chiến đấu của mấy vạn tráng đinh này chẳng có gì đáng kể cả .

Trần Bình nói:

- Đại vương, căn cứ mật thám hồi báo, Lương quân kỳ thật đã đem hết toàn lực, lần đầu tiên tiến công, bởi vì khuyết thiếu công thành khí giới, kết quả thảm bại, lần thứ hai tiến công lại khinh địch, khiến đại bộ phận Tinh lan, thang bị hủy, Lương quân biết khó mà lui, là hợp lý.

Nói cho cùng, Bành Việt chỉ là huynh đệ của Lưu Bang, mà không phải thuộc cấp của Lưu Bang.

Cho nên mới nói, người không có khả năng trông cậy vào Lương quân hưởng quân Sở sống mãi với nhau, kia là không thực tế.

Lưu Bang nghĩ lại, cảm thấy Trần Bình nói có lý, nhưng cứ như vậy, quận Tam Xuyên tuyệt đối là xong đời rồi, Hàm Cốc Quan và Quan Trung cũng liên nguy ở sớm tối, Trương Lương suất lĩnh đại quân đuổi tới, ít nhất cũng mất năm ngày, nếu bỏ đi đồ quân nhu cùng lương thảo, đại quân Trương Lương ít nhất cũng mất bốn ngày mới có thể đuổi tới Huỳnh Dương!

Trần Bình thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Đại vương, cho tới bây giờ cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, cũng may Hàm Cốc Quan chính là thiên hạ hùng quan, tường cao hơn sáu trượng, Cổ Phùng tướng quân xưa nay cẩn thận, Hạng Trang trong lúc cấp thiết nếu muốn công hãm Hàm Cốc Quan cũng không phải chuyện dễ, còn có Tiêu Tương quốc, sau khi nghe được tin tức nhất định sẽ điều động viện quân.

Lưu Bang im lặng, hiện tại đích xác là không có biện pháp khác, chỉ có thể đợi.

Đêm khuya ba ngày sau, quân Sở rốt cục cũng chạy tới Tào Dương ấp, cách Hàm Cốc Quan không đến hai mươi dặm.

Trước khi quân Sở chủ lực đến, Cao Sơ đã mang theo Nộ Phong Doanh một ngàn tinh binh san bằng Tào Dương ấp.

Vì thời gian cấp bách, hơn năm nghìn tù binh quân Hán mệt đến hư thoát, đến cuối cùng, một đám gần như là bò dưới đất mà đi, Kỵ Binh Đội của Công Tôn Toại ngoại trừ lúc đầu giết mấy chục người thị uy, sau cũng không tiếp tục giết người, nếu không, năm nghìn quân phu này sớm đã bị giết sạch rồi.

Trong đêm u ám, Cao Sơ mang theo thám báo đội vội vàng đi tới trước ngựa Hạng Trang.

- Thượng Tướng Quân.

Cao Sơ hướng Hạng Trang vái chào, lại nói:

- Hàm Cốc Quan hết thấy như thường.

Hạng Trang nói:

- Nói cách khác, mấy ngày nay cũng không có viện quân đến, quân coi giữ cũng không có phái thám báo đội xuất quan?

Cao Sơ nói:

- Viện quân khẳng định là không có, thám báo đội thật ra có phái mấy chi, tuy nhiên đều bị mật tường chặn giết .

Hạng Trang gật đầu, trong lúc vô ý nhắc đầu, lại thấy ánh trăng khuyết trên triền núi phía tây, cuối tháng rồi..., tính toán thời gian, phỏng chừng hiện tại đã là rạng sáng giờ Sửu, cách hừng đông còn có một canh giờ! Bỗng nhiên, một ý niệm giống như tia chớp từ trong đầu Hạng Trang nảy ra, trăng khuyết..., cuối tháng...

Ngay sau đó, Hạng Trang quay đầu lại bảo Công Tôn Toại nói:

- Công Tôn Toại, tức khắc hiệu dụ các doanh, ngoại trừ tướng tá, tiểu giáo, tướng sĩ còn lại toàn bộ cởi giáp y của quân Hán, từ nông trại phụ cận Tào Dương ấp tìm kiếm quần áo rách nát mặc vào, quân giới sử dụng

cũng đổi thành mộc kiếm, trúc kích, việc này quan hệ trọng đại, không thể sai lầm, người vi phạm... Giết không tha!

- Vâng!

Công Tôn Toại lĩnh mệnh, lập tức giục ngựa chạy như bay.

Phía sau Hạng Trang, Vũ Thiệp đầu đầy mồ mịt, không biết Hạng Trang muốn làm gì.

Úy Liễu vượt râu, rất nhanh liền đoán được dụng ý của Hạng Trang, lập tức hướng Hạng Trang giong ngón tay cái lên, thấp giọng tán thưởng nói:

- Thượng Tướng Quân am hiểu tinh túy của binh pháp, lão hủ bái phục.

Hạng Trang lại khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Quân sư quá khen.

Nói thật, ở trước mặt Úy Liễu, Hạng Trang không dám tự cao.

Úy Liễu ở trong lĩnh vực chiến thuật có lẽ không bằng Hạng Trang, nhưng ở trên lĩnh vực chiến lược mưu lược, cũng tuyệt đối là đương thời đại gia, cho dù là Trương Lương, Trần Bình, cũng không bằng Úy Liễu.

Hàm Cốc Quan, Cổ Phùng hành dinh.

Phó tướng Đường Thành hướng Cổ Phùng bẩm báo quân tình:

- Tướng quân, Tiêu Tướng quốc cho phi ngựa hồi báo, viện quân nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể đuổi tới, và nhóm viện quân đầu tiên chỉ có năm nghìn quân.

- Năm nghìn quân cũng đủ rồi.

Cổ Phùng nói :

- Phản quân cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Dừng một chút, Cổ Phùng lại nói:

- Thám báo đội phái đi Đông Quan đâu, có tin tức gì chưa?

Đường Thành lắc đầu, đáp:

- Mặt tướng đã phái hơn mười chi thám báo đội, nhưng đến hiện tại đều không có tin tức truyền lại, hơn phân nửa là bị phản quân chặn giết, cho nên còn không biết tình hình chính xác của phản quân, tuy nhiên, hai ngày nay ở quan ngoại, mật thám của phản quân hoạt động càng ngày càng nhiều, ta nghĩ, phản quân đại quân hẳn là rất mau sẽ tới .

- Không có bất luận tin tức gì truyền lại?

Cổ Phùng thoáng chốc nhíu mày.

Đúng lúc này, ngoài hành dinh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, lập tức một gã thân binh vội vàng đi vào, quỳ xuống một gối hướng về phía Cổ Phùng bẩm báo:

- Tướng quân, quan ngoại xuất hiện đại lượng phản quân!

- Hả?

Cổ Phùng bỗng nhiên biến sắc, lại hướng Đường Thành nói:

- Đi!

Hai người lập tức lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới Đông quan, đứng ở trên lầu Đông quan nhìn ra bên ngoài, quả nhiên đã xuất hiện loáng thoáng bóng đuốc, dưới bầu trời đêm u ám, hàng đuốc kéo dài chừng hơn mười dặm, vẫn kéo dài ...dài lắm....

- Tướng quân!

Đường Thành nghiêm nghị nói :

- Phản quân ít nhất cũng có hai vạn quân!

Thấy Cổ Phùng gật đầu, lại nói :

- Cũng không biết phản quân có thang mây, Tinh lan, xe công thành và trọng hình công thành khí giới hay không, nếu không có, thì hai vạn phản quân này căn bản không đáng để lo nghĩ.

- Tướng quân, chỉ sợ Hạng Trang cùng mấy ngàn quân Sở cũng ở trong đó a.

Đường Thành nhắc nhở nói.

- Người nói rất đúng, quân ta quyết không thể sơ suất.

Cổ Phùng nghiêm nghị nói:

- Từ đêm nay bắt đầu, quân canh gác ban đêm gia tăng mười lần, đội tuần tra ban đêm gia tăng hai mươi người!

- Vâng!

Đường Thành lập tức lĩnh mệnh đi.

Lại qua không đến nửa canh giờ, phản quân rốt cục cũng đến dưới Hàm Cốc Quan.

Theo ánh lửa loáng thoáng, Cổ Phùng thấy được một đoàn quân quần áo tả tơi, vũ khí thô sơ, thấy một màn như vậy, khóe miệng Cổ Phùng không khỏi nổi lên một nụ cười khinh miệt!

124. Chương 124: Thiết Huyết Tẩy Lễ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 124: Thiết huyết tẩy lễ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đường Thành sau khi an bài tốt quân vụ, lại đi tới địch lâu.

- Tướng quân, ngài hay là nghỉ ngơi một chút đi.

Đường Thành hướng Cổ Phùng vái chào, nói:

- Phản quân không có công thành khí giới, nếu muốn công thành, nhất định phải đốn cây tạo thang, cho nên trước hừng đông, bọn chúng không có khả năng khởi xướng tiến công, hiện tại cách hừng đông còn nửa canh giờ, tướng quân nên về hành dinh nghỉ ngơi chốc lát.

Cổ Phùng khoát tay áo, nói:

- Không cần .

Dừng một chút, Cổ Phùng lại nói:

- Đường Thành, người thấy thế nào?

Đường Thành trầm ngâm một lát mới đáp:

- Tướng quân, phản quân quần áo tả tơi, vũ khí không chỉnh, tuyệt đối không có khả năng là Hạng Trang cùng quân Sở tàn quân, hơn nữa, Hạng Trang cùng quân Sở cũng không có nhiều người như vậy.

Cổ Phùng gật đầu nói:

- Người không thấy kỳ quái sao? Chi phản quân này làm sao có thể đi qua được quận Tam Xuyên đây?

Đường Thành lắc đầu nói:

- Mặt tướng suy nghĩ trăm lần vẫn không lý giải được, quận Tam Xuyên có Hồ Lao quan làm môn hộ, chỉ bằng một chi phản quân như vậy, nếu muốn công phá Hồ Lao quan, sát nhập quận Tam Xuyên là không có khả năng?

Dừng một chút, Đường Thành lại nói :

- Chẳng lẽ chi phản quân này là từ thủy lộ lách qua Hồ Lao quan tiến vào quận Tam Xuyên ?

Cổ Phùng gật đầu, nói:

- Cũng có khả năng.

Đường Thành cười khỏ nói:

- Đáng tiếc tin tức từ hướng đông đã bị thám báo phản quân nghiêm mật phong tỏa, bằng không, chỉ cần hỏi thương lữ qua đường cùng với người buôn bán nhỏ một chút thì có thể biết sự thật rồi, tuy nhiên, mặc kệ chi phản quân này từ đâu tới đây, lại muốn đi đâu, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt Hàm Cốc Quan là được rồi.

Cổ Phùng yên lặng không nói, chỉ gật gật đầu.

Ngoài Hàm Cốc Quan.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Tiêu Khai, Điền Hoành đi nhanh tới trước ngựa Hạng Trang.

- Thượng Tướng Quân.

Hai người hướng Hạng Trang vái chào, sau đó Tiêu Khai hỏi:

- Đội quân nhu vì sao dừng lại ?

Hiện tại quân Sở cũng đã có đồ quân nhu làm gánh nặng, chẳng những có thang công kênh, Tỉnh lan, xe công thành, còn có hơn ngàn xe bò, xe la cùng với xe ngựa, trên xe chất đầy lương thực, thịt để ăn, còn có lều trại, nồi sắt, thiết châm và đủ loại khí cụ từ Lạc Dương cùng với các huyện xung quanh cướp được.

Tiêu Khai hỏi chính là thang, Tỉnh lan còn có xe công thành.

Hạng Trang nói:

- Ngày mai công thành, không thể dùng thang, Tỉnh lan cùng với xe công thành.

- A? Vậy công thành như thế nào?

Tiêu Khai nghe vậy ngạc nhiên, Điền Hoành sắc mặt cũng khê biến.

Hạng Trang lại hướng Tiêu Khai, Điền Hoành nói:

- Các người phái binh lên núi đồn củi, suốt đêm làm ra thang mây đơn giản, ngày mai đoạt thành, thì sử dụng thang này.

Tiêu Khai, Điền Hoành thất thanh nói:

- Thượng Tướng Quân, việc này...

Hạng Trang khoát tay áo, ngăn hai người lại, nói:

- Chấp hành quân lệnh đi.

- Vâng!

Tuy rằng Tiêu Khai, Điền Hoành trong lòng khó hiểu, nhưng vẫn lĩnh mệnh đi.

Hàm Cốc Quan, địch lâu.

Đường Thành bỗng nhiên lấy tay chỉ ra quan ngoại, hướng Cổ Phùng nói:

- Tướng quân, người xem, phản quân lên núi đồn củi .

Đường Thành không nói Cổ Phùng cũng đã thấy, một đội quân mang đuốc đã lên hai sườn núi, hiển nhiên, phản quân là chuẩn bị lên núi đốt cây, Cổ Phùng nhũn mày, chẳng lẽ phản quân muốn làm thang mây đơn giản để tấn công Hàm Cốc Quan sao?

Đường Thành lãnh đạm nói:

- Phản quân này thật đúng là không biết sống chết.

Cổ Phùng mày càng chau lại, hắn cảm thấy tình hình có chút không đúng.

Chủ tướng của phản quân chẳng lẽ là tên ngu ngốc sao? Hắn thực sự nghĩ rằng dựa vào hai ba vạn quân quần áo tả tơi, vũ khí không chỉnh thì có thể công phá Hàm Cốc Quan sao? Hơn nữa làm cho người ta không thể tin được chính là, phản quân thậm chí liên thang cũng không có, chỉ bằng thang đơn giản, làm sao có khả năng leo tường công phá chứ?

Tuy nhiên sau khi hùng đông, Cổ Phùng biết phản quân không phải phô trương thanh thế, bọn chúng thật muốn tấn công Hàm Cốc Quan!

Khi phía mặt trời vừa ló ra, phản quân đã tạo ra được mấy chục cái thang dài hơn sáu trượng, quan ngoại lập tức vang lên tiếng kèn tấn công, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, hàng trăm phản quân nâng mấy chục cái thang giản dị, hướng về Hàm Cốc Quan chen chúc mà đến.

Khi phản quân tiến vào trong vòng trăm bước, mưa tên dày đặc như châu chấu đột nhiên từ trên thành đổ xuống.

Phản quân đang kêu gào xung phong liền giống như gốc rạ ngã xuống, sau khi thương vong hơn trăm người, phản quân còn lại cũng đánh mất dũng khí, ném thang xuống chạy tán loạn trở về.

Tuy nhiên, không đợi quân Hán trên thành có động thái gì, lại có một đội phản quân ủa lên.

Khi phản quân lại vọt vào trong vòng trăm bước, mưa tên dày đặc lại từ trên thành đổ xuống, đội phản quân thứ hai so với đội phản quân thứ nhất, biểu hiện tốt hơn một chút, bọn họ đột tiến cách nhau mấy chục bước, tuy nhiên vẫn không có thể tiếp cận tường thành, càng không cần nói có thể đem thang dựng lên tường để chuẩn bị đoạt quan.

Kể tiếp suốt một ngày, phản quân ước chừng hướng Hàm Cốc Quan khởi xướng hơn hai mươi lần công kích.

Tuy nhiên rất không may, ngoại trừ có hai lần phản quân từng tiếp cận tường thành, còn lại hơn hai mươi lần công kích, nửa đường đã bị mưa tên của quân Hán đánh tan, khi ngày gần tàn, trên cánh đồng bát ngát ngoài quan đã nằm đầy thi thể phản quân, ít nhất cũng có hơn hai ngàn người.

Trên địch lầu, Cổ Phùng tay vịn rào chắn, lâm vào trầm tư.

Chủ tướng phản quân chẳng lẽ thật là một tên ngu ngốc? Biết rõ đấu pháp như vậy căn bản là chịu chết, nhưng phản quân không ngờ vẫn xông lên?

Đường Thành nói:

- Tướng quân, phản quân không phải là bị cùng đường chứ?

Cổ Phùng nói:

- Người là nói, mặt sau có quân truy đuổi?

Quan ngoại cười dậm, trong lều lớn của Hạng Trang.

Tiêu Khai bước nhanh đi vào lều lớn, hướng Hạng Trang, Ủy Liêu phân biệt vái chào, sau đó khuôn mặt lộ vẻ sâu thẳm nói:

- Thượng Tướng Quân, nếu cứ như vậy sẽ không được a, hậu quân của mặt tướng rất nhanh sẽ không còn!

Một trận chiến hôm nay, hậu quân Tiêu Khai ước chừng bỏ mình gần hai ngàn người.

Trừ lần đó ra, vì nghiêm túc quân kỷ, Tiêu Khai ở trước trận chém giết vài trăm đào binh, đợi khi trời tối, Hạng Trang hạ lệnh thu binh, toàn bộ hậu quân còn không đến hai ngàn năm trăm người! Hơn nữa làm cho người ta uể oải chính là, đã chết nhiều người như vậy, không ngờ đến lỗ châu mai của Hàm Cốc Quan đều không có mò đến, thế này còn đánh như thế nào?

Hạng Trang thần nhiên nói:

- Hậu quân tổn thất nhiều ít?

Tiêu Khai lộ vẻ sầu thảm nói:

- Ước chừng gần hai ngàn người!

- Cấp người hai ngàn người!

Hạng Trang không cần nghĩ ngợi, nói:

- Người đi trung quân chọn người đi.

- Đây...

Tiêu Khai ngạc nhiên, thấy bộ dáng Hạng Trang không giống nói giỡn, lúc này mới khẩn trương xoay người đi ra.

Nhìn theo bóng dáng Tiêu Khai rời đi, Hạng Trang lại lâm vào trầm mặc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng trước nay chưa có.

Mệnh lệnh Tiêu Khai hậu quân cùng với Điền Hoàn hữu quân không tiếc giá phải trả mãnh công Hàm Cốc Quan, trong đó nguyên nhân chính yếu tất nhiên là làm quân coi giữ mất cảnh giác, mặt khác quan trọng nhất chính là, Hạng Trang muốn thông qua Hàm Cốc Quan đại chiến, để hai vạn tráng đinh dưới trướng một lần thiết huyết tẩy lễ !

Tráng đinh chính là tráng đinh, huấn luyện như thế nào cũng vẫn là tráng đinh.

Nếu muốn một đám tráng đinh biến thành một đám binh lính, nhất định phải cho bọn họ trải qua thiết huyết tẩy lễ.

Cho một đám tráng đinh nâng thang đi tấn công Hàm Cốc Quan, việc này rất là tàn khốc, cũng rất tàn nhẫn, đối với người văn minh đời sau mà nói, Hạng Trang làm như vậy là phản nhân loại !

Nhưng, đây là biện pháp hữu hiệu nhất mà Hạng Trang có thể làm.

Đối mặt tàn khốc, thậm chí công thành đại chiến, tráng đinh sẽ nhanh chóng xuất hiện hai cực phân hoá, kẻ yếu không thích hợp chiến tranh, hoặc ý chí không kiên định, rất nhanh sẽ bị đào thải, rất nhanh sẽ chết trận, nhưng người khí lực cường tráng, ý chí kiên định, liền thích hợp tham gia quân ngũ, sẽ nhanh chóng trưởng thành!

Quân Sở không có căn cơ, không có hậu trường, càng không có hậu cần tiếp viện.

Nếu để Hạng Trang chọn giữa ba vạn tráng đinh và ba nghìn tinh binh, hẳn tuyệt đối sẽ không chút do dự lựa chọn ba nghìn!

Cho nên, Hạng Trang cực kỳ lãnh huyết đem Hàm Cốc Quan đại chiến biến thành một tràng khảo nghiệm máu huyết nhằm vào tráng đinh quân Sở, nếu thông qua khảo hạch, tráng đinh này đã trở thành quân Sở lão binh dũng mãnh, nếu không thông qua, như vậy kết quả chỉ có một, biến thành một khối thi thể nằm lại Hàm Cốc Quan!

Ngày hôm sau, quan ngoại phản quân vẫn tiếp tục công kích.

Một đội phản quân nâng một hàng thang dài hướng về Hàm Cốc Quan chen chúc mà đến, bắt đầu khởi xướng công kích tuyệt vọng, sau đó lại bị mưa tên của quân Hán làm tan tác, ở trong mưa tên, gỗ đá tàn sát bừa bãi, cũng có mấy đội phản quân dũng mãnh không sợ chết đặt thang dài lên, kết quả lại bị dầu hỏa đốt thành tro bụi.

Đến tối ngày hôm sau, ngoài Hàm Cốc Quan có thêm hơn hai ngàn cỗ thi thể.

Ngày thứ ba, quan ngoại phản quân vẫn tiếp tục công kích.

So sánh với hai ngày trước, lực công kích của phản quân ở ngày thứ ba dũng mãnh hơn rất nhiều, có thể là bởi vì lúc trước, chết trận đều là những kẻ già yếu hoặc có bệnh, mà còn lại đều là người trẻ tuổi cường tráng, cũng có thể là bởi vì những người còn lại này tâm lý đã thích ứng với chiến tranh tàn khốc, ở trên chiến trường liền có vẻ thông dong.

Còn nữa, trong tay phản quân đã có mộc thuẫn đơn giản, mưa tên của quân Hán đã không đủ để ngăn cản phản quân đi tới, lăn cây, ném đá cũng đã không thể ngăn cản phản quân trèo lên thành, có vài lần, tử sĩ của phản quân thậm chí đã xông lên Hàm Cốc Quan, quân coi giữ phải đổ rất nhiều dầu hỏa mới có thể đem thể công của phản quân đánh tan.

Thái dương rốt cục cũng xuống núi, quan ngoại phản quân giống như thủy triều lui trở về.

Dưới Hàm Cốc Quan hùng vĩ nguy nga, lại tăng thêm vài ngàn cổ thi thể.

Tuy nhiên, quân Hán coi thành rốt cục cũng xuất hiện thương vong, hơn nữa không ổn chính là, tên, cây gỗ, lôi thạch còn có dầu hỏa đã tiêu hao rất nhiều, nếu liên tục công thêm ba ngày nữa giống như hôm nay, dầu hỏa trong kho sẽ cạn, nếu liên tục năm ngày, thì cây gỗ, lôi thạch còn có tên cũng sẽ dùng hết.

Cổ Phùng đã rõ ràng cảm giác được, phản quân công thành độ mạnh đang tăng cường.

Thẳng đến giờ phút này, Cổ Phùng mới đột nhiên hiểu được, chủ tướng phản quân tuyệt đối không phải kẻ ngu ngốc, hoàn toàn tương phản, chủ tướng phản quân tuyệt đối là kẻ kiêu hùng, người này rõ ràng là muốn lấy Hàm Cốc Quan chi chiến để luyện binh, ý đồ thông qua trận ác chiến này, đem mấy vạn quân ô hợp này tạo thành một chi tinh binh!

Cổ Phùng bảo phó tướng Đường Thành, nói:

- Ngoại trừ binh sĩ gác đêm và đội tuần tra, tướng sĩ còn lại của các doanh nắm chặt thời gian ăn cơm, sau đó ngủ, dưỡng thể lực, chuẩn bị nghênh đón trận ác chiến ngày mai.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, hùng đông ngày mai, cường độ công thành sẽ lớn hơn nữa !

125. Chương 125 : Dạy Tập Hàm Cốc Quan.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 125 : Dạy tập Hàm Cốc Quan.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trước đây, vẫn là hai quân của Tiêu Khai, Điền Hoành ở Hàm Cốc Quan luân chiến, qua ba ngày luân chiến, hậu quân Tiêu Khai cùng với hữu quân của Điền Hoành ước chừng bỏ mình hơn sáu ngàn người, đồng thời cũng từ trung quân của Hạng Trang bổ sung hơn sáu ngàn người, đến hiện tại, trung quân của Hạng Trang chỉ còn lại không đến bốn ngàn người.

Tuy nhiên, Hạng Trang cùng ba nghìn thân binh chưa từng động dậy, vẫn còn đang dưỡng sức.

Còn nữa, hơn hai mươi cái thang, Tỉnh lan (một loại xe công thành) còn có năm xe công thành cũng chưa từng xuất hiện!

Trải qua ba ngày liên tục ác chiến, Hạng Trang có lý do để tin tưởng, quân coi giữ Hàm Cốc Quan đã hình thành lối suy nghĩ chủ quan rồi, bọn họ hơn phân nửa sẽ cho rằng, quan ngoại phản quân sẽ ở trong đêm tạo thang, sau đó ban ngày tiếp tục công thành!

Tối nay, hậu quân của Tiêu Khai còn đang đi lên hai sườn núi chặt cây, giống trống khua chiêng tạo thanh mây.

Tuy nhiên, quân Sở sẽ không đợi đến ngày mai mới phát động công kích, Hạng Trang sẽ cho Hàm Cốc Quan một cái kinh hãi!

Hôm nay sau nửa đêm, cũng là ngày trăng khuyết cuối tháng... trăng sau khi vào núi, đại địa hoàn toàn chìm trong bóng tối, Hạng Trang sẽ xuất động tất cả thang, tỉnh lan, xe công thành cùng với ba nghìn Sở giáp, hướng Hàm Cốc Quan khởi xướng công kích lôi đình vạn quân, trận chiến này, quân Sở tất thắng!

Hạng Trang, Cao Sơ, Tần Tương cùng với Công Tôn Toại chậm rãi đi vào núi.

Gió đêm lạnh như nước, tiếng thông reo từng trận, ba nghìn Sở giáp nhất tề quay đầu, ba nghìn song nhãn nóng rực gần như là cùng lúc tụ tập lên người Hạng Trang, ăn uống ngủ ngon ba ngày, hiện tại là lúc ba nghìn Sở giáp ra tay, là lúc cho quân Hán coi giữ Hàm Cốc Quan lĩnh giáo sức mạnh của quân Sở tiên phong.

Đón ánh mắt cực nóng của ba nghìn Sở giáp, Hạng Trang ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Còn nhớ rõ trận chiến Cự Lộc không?

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

Ít nhất năm trăm lão binh quân Sở hô to.

Còn lại không có tham gia qua trận chiến Cự Lộc đều hướng năm trăm lão binh này với ánh mắt sùng kính, hiển nhiên, ở trong mắt bọn họ, có thể đi theo tiên vương tham gia trận chiến Cự Lộc, là vinh hạnh lớn lao.

Hạng Trang gật đầu, tiếp tục rít gào nói:

- Trận chiến Cự Lộc, chúng ta năm vạn quân đối mặt quân Tần hai mươi vạn quân tinh nhuệ, binh lực không bằng một phần tư đối phương! Quân Tần tinh nhuệ sắc bén? Thủ nỏ, quyết trương nỏ, xe nỏ, xe bắn đá, xung xe, chiến xa, nhưng kết quả như thế nào? Ứm, kết quả như thế nào?

- Cuối cùng, quân Tần không phải thua ở dưới tay chúng ta sao?

- Quân Tần tinh nhuệ, quân Sở chúng ta diệt chính là tinh nhuệ!

- Rống!

- Rống!

- Rống!

Ba nghìn sở giáp bị Hạng Trang nói mấy câu khiến nhiệt huyết sôi trào, một đám không kìm nổi lấy đao đánh thuấn, lấy chân đạp đất, hoặc là lấy quyền đấm nhau, một bên thì như bị bệnh tâm thần rít gào lên.

Trong ánh lửa bập bùng, Hạng Trang thản nhiên giơ tay phải lên.

Ba nghìn Sở giáp đang rống giận lập tức dừng lại.

Hạng Trang hít vào một hơi thật sâu, lại tiếp tục rống to khàn cả giọng:

- Còn nhớ Bành thành đại chiến không?

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

- Nhớ rõ!

Lúc này đây, ít nhất một ngàn lão binh ầm ầm đáp lại.

Còn lại hai ngàn Sở giáp thì lại hướng một ngàn lão binh này với ánh mắt cực kỳ hâm mộ, so sánh với trận chiến Cự Lộc, Bành thành chỉ chiến càng thêm truyền kỳ, càng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Bành thành đại chiến, Lưu Bang lão nhân tụ tập hơn mười lộ chư hầu, năm mươi sáu vạn liên quân quy mô phạt Sở!

- Đại quân Sở quốc chúng ta cho dù đang ở Tề quốc, cuối cùng Bành thành bị đánh mất, cổ Sở cử quận cũng phần lớn rơi vào tay giặc, nhưng kết quả lại như thế nào? Úm, kết quả lại như thế nào?

- Cuối cùng, năm mươi sáu vạn liên quân còn không phải bị ba vạn Sở giáp ta đánh cho tan rã!

- Lưu Bang lão nhân vì chạy trốn chết, đến lão bà còn có con nhỏ đều ném bỏ!

- Mười lộ chư hầu, năm mươi vạn liên quân tinh nhuệ ở trước mặt Đại Sở ta, đều là gà chó, tất cả đều là một đám ô hợp! Quân tiên phong Đại Sở ta, chỉ bằng một đám chuột nhắt như thế có khả năng ngăn cản sao?

- Đại Sở!

- Đại Sở!

- Đại Sở!

Ba nghìn Sở giáp lại sôi tru hưởng ứng.

Hạng Trang lại giơ tay phải lên, ba nghìn Sở giáp lập tức dừng lại.

- Còn có...

Hạng Trang chỉ ba nghìn Sở giáp, lại ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Đại Biệt Sơn chi chiến!

- ba nghìn quân Sở ta tiến tận lương hết, binh mệt mã thiếu, Lưu Bang lão nhân tụ tập mười tám lộ chư hầu, bảy mươi vạn liên quân, ý đồ vào núi bao vây tiêu trừ quân ta, nhưng kết quả lại như thế nào? Úm, kết quả lại như thế nào?

- Cuối cùng, bảy mươi vạn liên quân vây quanh không phải bị ba nghìn quân Sở ta đánh cho tan tác!

- Lưu Bang lão nhân kêu gào muốn lấy đầu Hạng Trang ta, kết quả lại suýt nữa mất đầu trong Đại Biệt Sơn!

- Đừng nhìn Đại Sở ta hiện tại chỉ còn ba nghìn quân giáp, làm sao có thể công phá Hàm Cốc Quan, làm sao có thể thẳng đến Quan Trung, phá hủy hang ổ Lưu Bang lão nhân ở Hàm Dương!

Dừng một chút, Hạng Trang lại khàn cả giọng quát hỏi:

- Hàm Cốc Quan là thiên hạ hùng quan không giả, nhưng ở trước mặt Đại Sở ta, nó chính là tường mục gạch nát, một kích liền phá!

- Phá!

- Phá!

- Phá!

Ba nghìn Sở giáp lập tức hô gào giống như sóng thần.

Hạng Trang rút ra hoành đao, đao nhọn sắc bén chỉ tiền phương hư không phía xa, lại ngửa mặt lên trời rống to:

- Các huynh đệ Đại Sở, các người nói cho ta biết, các người có phải là nam nhân hay không?

- Phải!

- Phải!

- Phải!

Ba nghìn Sở giáp điên cuồng đáp lại.

Hạng Trang lại bạo rống:

- Là nam nhân, thì phá Hàm Cốc Quan cho ta, thẳng tiến Hàm Dương!
- Thẳng tiến Hàm Dương!
- Thẳng tiến Hàm Dương!
- Thẳng tiến Hàm Dương!

Ba nghìn Sở giáp nhiệt liệt đáp lại .

Nhiệt huyết sôi trào, không ít quân Sở lão binh thậm chí đã nổi giận, giờ khắc này, bọn họ nghĩ phải giết lên Hàm Cốc Quan, hưởng thụ thịnh yên giết chóc! Giờ khắc này, bọn họ chính là một đám dã thú khát máu, thậm chí đem con mồi phía trước xé nát, sau đó từ từ hưởng thụ máu thịt chúng nó.

Hạng Trang nhe răng cười, lại cầm hoành đao trong tay dẫn đầu đi về phía trước.

Chỉ trong chốc lát, ba nghìn Sở giáp liền xoay người, hướng về Hàm Cốc Quan mãnh liệt mà đi.

Trên Hàm Cốc Quan, hơn mười bồn dầu hỏa đang cháy rực.

Trăng khuyết từ lâu đã lặn sau núi, đại địa lâm vào một mảnh tối đen.

Tuy nhiên, hơn mười bồn dầu hỏa đang hùng hực thiêu đốt vẫn đem toàn bộ quan thành chiếu sáng như ban ngày, thậm chí cảnh vật ở quan ngoại trong năm mươi bước mơ hồ có thể thấy được, dưới ánh lửa, một đội lính canh gác đang cầm kiếm đứng trang nghiêm, xa xa, vài đội tuần tra thì cầm trong tay thiết kích thật dài, đang ở trên quan tường qua lại tuần tra.

Bỗng nhiên, dưới bầu trời đêm hình như có một tiếng vang kì dị truyền đến.

- Thanh âm gì vậy?

Một lão Hán binh từng tham gia qua Huỳnh Dương đại chiến thoáng chốc dựng cái lỗ tai lên, cẩn thận nghe ngóng, nhưng lại không hề phát hiện được gì, hần chỉ nghe được tiếng thông reo từng trận.

- Đội suất, người vẫn là nên đi nghỉ ngơi đi.

Một tân binh tiến lên nói lấy lòng.

Người tân binh kia cũng nói:

- Đúng vậy, Đội suất, phản quân phải tới hừng đông mới có thể công thành, người xem, bọn họ còn đang chặt cây tạo thang kia.

Dứt lời, tân binh lại duỗi tay chỉ hướng núi xa xa .

Trên núi loáng thoáng có thể nhìn thấy nhiều điểm ánh lửa, đó là phản quân đang ở trên núi đồn cửi.

- Các người biết cái gì!

Lão binh Đội suất không khách khí khiển trách:

- Ta nói cho các người biết, cẩn thận không bao giờ thừa, ở trên chiến trường, bất luận thời điểm nào đều phải duy trì đủ cảnh giác, nếu không, đầu rút xuống đất còn không biết xảy ra chuyện gì!

Dứt lời, lão binh Đội suất lại quay đầu quát to:

- Nhị Cửu Tử, đem chuáng nổ bên kia đưa lại đây cho ta.

Tên tân binh Nhị Cửu Tử không dám chậm trễ, khẩn trương đem một chuáng nổ mang lại đây.

Chuáng nổ nổ cơ đã lên dây, tên cũng đã lắp vào, lập tức lão binh Đội suất từ trên nổ cơ gỡ xuống hai mũi đại tiễn, lại từ trên người tân binh bên cạnh xé một mảnh chiến bào, xé thành mấy mảnh cột lại trên mũi tên, nhúng vào dầu hỏa, sau đó thiêu đốt đầu tên, hai chi hỏa tiễn đã hoàn thành .

Lão Đội suất lại đem hai chi hỏa tiễn lắp vào chuáng nổ, sau đó bắn ra hư không tiễn phương.

Chỉ nghe một tiếng nổ “Thình thịch”, hai chi hỏa tiễn lập tức xuyên qua giữa khe hở lỗ châu mai hướng về quan ngoại bay tới.

Hỏa tiễn bắn ra trên dưới một trăm bước xa, thế vẫn chưa giảm, nhưng đúng lúc này, lão binh Đội suất cùng với mười mấy tân binh bên cạnh lại phát hiện cái gì rất đáng sợ, theo ánh lửa của hai chi hỏa tiễn, bọn họ phát hiện, nguyên bản là trên cánh đồng bát ngát trống không ngoài quan, lại đột ngột xuất hiện một tòa cao ngất giống như quái vật lớn!

- Đó là...

Nhóm tân binh còn không có phản ứng, ngơ ngác nhìn nhau, không biết là cái gì.

Lão binh Đội suất kiến thức rộng rãi, rất nhanh gào lên:

- Tỉnh lan, là tỉnh lan! Chết tiệt, đó là tỉnh lan của phản quân! Ông trời ơi, phản quân như thế nào có tỉnh lan? Bọn chúng như thế nào lại có tỉnh lan ?

Dứt lời, lão binh Đội suất lại quay đầu bạo rống lên:

- Dịch tập kích! Thối kèn, mau thối kèn cảnh báo!

Trong chốc lát, trên Hàm Cốc Quan liền vang lên tiếng kèn kéo dài không thôi.

Gần như là cùng lúc với tiếng kèn vang lên, ngoài Hàm Cốc quan cũng đột nhiên nổi lên nhiều điểm lửa, nương theo ánh lửa của mấy ngàn cây đuốc, quân canh giữ ở Hàm Cốc Quan còn có tuần tra đội vô cùng hoảng sợ phát hiện, trên cánh đồng bát ngát của quan ngoại, không ngờ xuất hiện hơn hai mươi cái tỉnh lan cùng với thang, còn có xe công thành khổng lồ!

Hiển nhiên, biết được hành tung đã bị lộ, phản quân cũng không cần e dè !

Ngay sau đó, ngoài Hàm Cốc Quan liền vang lên tiếng kèn như dờn non lấp biển, tỉnh lan, thang bắt đầu gia tốc.

Ở bốn phía xung quanh tỉnh lan và thang, là phản quân binh giáp đông nghìn nghịt, dưới ánh lửa chiếu rọi, trong tay phản quân binh giáp là đao, thương, kiếm, kích, tất cả đều phản xạ ra hàn quang rét căm, thậm chí tấm chắn trong tay bọn họ còn phản xạ ra u quang, hiển nhiên, chỉ phản quân thừa dịp ban đêm đánh bất ngờ này và phản quân mấy ngày hôm trước cầm trong tay trúc kiếm mộc kích khác hẳn nhau về bản chất.

Không đến một lát công phu, tỉnh lan, thang còn có xe công thành cách quan tường không đến năm mươi bước , thấy một màn như vậy, quân Hán canh giữ ở trên quan gấp đến độ mặt đều tái xanh. Quan nội, quân Hán đại doanh cũng đã loạn xạ bát nháo, từng đội quân Hán theo đường cái chen chúc mà đến, nhưng... còn kịp sao?

126. Chương 126 : Sát Hại.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 126 : Sát hại.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tính cách Cao Sơ lạnh như sắt, đứng trên tầng cao nhất của tỉnh lan (một loại xe công thành) nghiêm trang đón gió.

- Lấy tiễn tới!

Quát nhẹ một tiếng, sớm đã có thân binh đưa lên một cây trọng tiễn Lang Nha vào tay.

Cao Sơ xoay tay nhận lấy trọng tiễn Lang Nha, đem trọng tiễn nhẹ nhàng lên dây cung, lập tức hai tay đột nhiên phát lực, đem chùng năm thạch lực kéo xiết dây cung thành hình trắng rằm, mũi tên lạnh căm lao từ trên cao xuống, nhắm ngay viên quan trên tường đối diện, tên kia đang vùng tay rống giận, hò hét quân Hán làm việc trúng ngay tên của quân Hán bắn tới.

Gió đêm phần phật, trong lòng Cao Sơ cũng một mảnh thanh thản.

Bỗng nhiên trong lúc đó, ngón trở ở giữa hai ngón tay không chế dây cung lặng yên buông ra.

Ngay sau đó, ngón tay cái nắm trọng tiễn Lang Nha đã mang theo tiếng rít trầm thấp, giống như tia chớp bắn về phía tiểu giáo quân Hán trên tường, tiểu giáo quân Hán dường như phát hiện ra điều gì, vội vàng cúi đầu, nhưng, không đợi gã cúi được, ba mũi tên lạnh như băng đã đột nhiên xuyên qua mặt gã, từ phía sau não mà đâm qua.

Tiểu giáo quân Hán thân thể cường tráng run rẩy vài cái dữ dội, lập tức ngã lăn ra đất.

Một tên này của Cao Sơ trong nháy mắt thối lên hồi kèn tiến công, canh giữ ở hơn hai mươi tỉnh lan(một loại xe công thành) là hơn một ngàn cung tiễn thủ Nộ Phong đều kéo cung bắn tên, mưa tên dày đặc như châu chấu lập tức nhằm về phía cửa đã đóng lao tới, quân Hán trạm gác đang qua lại khuân vác nỏ, lính tuần đều trúng tên ngã xuống trong vũng máu, một số ít tiểu giáo quân Hán mình khoác trọng giáp cũng bị Cao Sơ dần dần bắn giết.

Khi quân Hán trong cửa từ đường cái xông lên tới tường thành, hơn hai mươi cái thang của quân Sở cũng đã xoắn lên cao rồi, lập tức phía trước đột nhiên đảo ngược trở mình, thông qua đám gạch bao vây gắt gao ngược lại khiến cho đầu ả nổ hoa, lập tức, một tên phu của Công Tôn Toại lên trước, sải bước lên thang, Công Tôn Toại phía sau, năm trăm tên tử sĩ lên trước như hình với bóng, thề sống chết cùng theo.

Gần như đồng thời, một trận xe công thành khổng lồ cũng đã để gần cửa thành Hàm Cốc Quan.

- Này, kéo ôi. Này ôi, kéo ôi...

Một đợt sóng trong tiếng hò hét, chùng cái cây gỗ mấy ngàn cân đã hướng về phía sau bật lên, cùng với tường lunhx quân đội gầm lên giận dữ, năm mươi tên quân Sở tinh nhuệ đồng thời buông tay, ngay sau đó, cây gỗ nặng nề liền hạ xuống, lại thuận theo quán tính hung hăng nhào về phía cửa thành.

- Rầm rầm!

Cùng với tiếng trống thật lớn, đầu chùy thiết kế thoảng chốc đã đụng lại một lỗ lõm cực lớn trên tấm cổng sắt.

Hơn mười tên quân Hán đang ở trên đỉnh phía sau cửa thành lập tức bị chấn động ngã lăn ra đất, hơn nửa cả một đám đều bị chấn động tới độ máu mồm máu mũi đổ ra, ngay lập tức cũng không thể đứng lên, cổng thành nặng nề cũng chỉ một thoảng phát ra âm thanh kéo kẹt, hàng loạt đá vụn bụi đất cũng từ trên đỉnh ôm theo gạch đổ rào rào xuống dưới.

Cổ Phùng không kịp mặc giáp, nguyên áo vào gắm chạy ra khỏi hành dinh, nửa đường hợp nhất với phó tướng Đường thành cũng mười mấy Tư Mã, quân hầu, lập tức mang theo đại đội nhân mã thẳng hướng tường thành mà tới, phản quân đột nhiên tập kích trong đêm, nằm ngoài dự đoán của Cổ Phùng, cũng giết quan nội giữ quân tới trở tay không kịp.

Cho tới giờ phút này, Cổ Phùng mới phát hiện, y không ngờ vô tình trúng kế của phản quân.

Giờ phút này, Cổ Phùng không thừa nhận cũng không được, chủ tướng phản quân quả thực lợi hại, quả thực dụng binh như thần!

Cổ Phùng mang theo đại đội nhân mã vừa mới nhảy ra đường cái, còn chưa kịp xông lên đầu thành, một đợt tuần tốt liền từ trên đầu thành kêu loạn tan tác xuống, thấy Cổ Phùng, đầu lĩnh trưởng đồn quân Hán lập tức quỳ rạp xuống đất, lộ vẻ sâu thẳm la hét lên:

- Tướng quân, xong rồi, toàn bộ xong rồi, phản quân đã xông về phía trước đầu thành, Hàm Cốc Quan thất thủ!

- Nhiều loạn lòng quân, chết!

Cổ Phùng giận tím mặt, rút kiếm chém liền.

Tên đồn trưởng quân Hán còn chưa kịp phản ứng, thoảng chốc đã bị Cổ Phùng chặt bay thủ cấp.

Cổ Phùng lập tức giơ lên trường kiếm đầy máu, ngựa mặt lên trời gào rít:

- Đều nghe được rồi, chỉ cần có Cổ Phùng ta ở đây, Hàm Cốc Quan tuyệt không thất thủ, hết thủy cũng bắn tướng quân xông lên, đánh đuổi phản quân ra khỏi quan!

- Giết, giết, giết...

Mấy ngàn quân Hán ầm ầm hưởng ứng, đi theo Cổ Phùng lên ải.

Vào lúc này, mấy trăm tên lính gác, tuần tốt đã bị chém chết không khác biệt lắm, chỉ còn lại không đến trăm người dựa vào các nơi hiểm yếu mà chống đỡ, hơn nữa, ngày càng nhiều phản quân từ thang ở các lỗ châu mai ủa lên, Cổ Phùng nhìn ra được, phản quân xông lên đầu quan lúc trước ít nhất cũng có bốn năm trăm tên.

Bên ngoài Hàm Cốc quan, phản quân chen chúc lại càng nhiều.

- Giết!

Không kịp nghĩ nhiều, Cổ Phùng liền giơ kiếm vọt lên.

Một gã Thập trưởng quân Sở nhận vị trí đi đầu, bị Cổ Phùng một kiếm chém thành hai khúc.

Cổ Phùng có thể từ trong vạn quân trở hết tài năng, trở thành đại tướng dưới trướng Lưu Bang, bất luận là kinh nghiệm giết người, hay uy dũng cá nhân, một Thập trưởng nhỏ của quân Sở há có thể bằng được sao?

Thập trưởng quân Sở bị giết, lại có hai tên lính tốt quân Sở quơ đao mạnh mẽ nhào lên.

Cổ Phùng giơ kiếm lia một đường, liền ngăn hoàn đao của hai gã lính quân Sở, lập tức nghiêng vai chém mạnh, một gã lính lập tức bị đâm cho by ngược lên, sau đó lui về mười mấy bước vẫn sống không được, từ giữa lỗ hồng châu mai nhảy ra, kêu thảm tè rớt từ trên tường xuống, rơi từ độ cao sáu trượng, phần nhiều là không thể sống nổi rồi.

Một tên lính Sở khác trước cơ hội đó, nhào tới ôm lấy thắt lưng Cổ Phùng.

Cổ Phùng dĩ nhiên không sợ, tay phải đảo ngược trường kiếm ấn mạnh vào trán tên lính Sở, tay trái nắm lấy cằm của y, lập tức hai tay phát lực, chỉ nghe tiếng răng rắc, xương cổ của tên lính kia liền nghiêng thành một góc quỷ dị, tên lính Sở đó đến kêu cũng chưa kịp kêu, liền chết ngay lập tức.

Cổ Phùng liên tục giết mấy người, rốt cục đã gây được sự chú ý của quân Sở.

Trong ánh lửa, một cỗ băng hàn từ phía trời cao đối phương như thủy triều quét tới.

Cổ Phùng đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy chút hàn tinh tựa như tia chớp bắn tới, nhưng gã dù sao cũng là lão binh trải trăm trận chiến, trong lúc suýt xảy ra nạn, Cổ Phùng đột nhiên sụp vai vặn người, một mũi Lang Nha sớm vút qua gáy gã, lại nhắm thẳng ngực tên đội trưởng thân binh đứng sau lưng.

Trên chỗ cao của tỉnh lan, Cao Sơ kêu lên một tiếng trầm đục, giơ tay khua đi khua lại trong khoảng không.

- Đáng ghét!

Cao Sơ một quyền đánh mạnh ở trên hàng rào bảo vệ, lại chỉ có thể than thở, bởi vì ba mươi trọng tiễn Lang Nha hẳn đã dùng hết rồi, ba mươi mũi tên, ít nhất cũng bắn chết ba mươi sáu tên lính Hán! Về phần người bắn cung của Nộ Phong doanh sử dụng loại tiễn vũ quá nhẹ, Cao Sơ tới giờ vẫn coi thường không thêm sử dụng.

Trên tường ải, Công Tôn Toại rút cuộc chống lại Cổ Phùng.

- Giết!

Công Tôn Toại quát lớn một tiếng, hoành đao trong tay nhắm thẳng đầu Cổ Phùng đánh xuống.

Cổ Phùng vừa rồi đã lưu ý đến Công Tôn Toại, nhất là hoành đao trong tay Công Tôn Toại khiến Cổ Phùng hết sức cảnh giác, lập tức gã không dám ngang ngược, chỉ giơ trường kiếm đón lấy hoành đao của Công Tôn Toại khéo léo rời ra, một đao của Công Tôn Toại sấm vang chớp giật chém về phía người bên cạnh gã, Cổ Phùng lại thừa cơ co khuỷu tay lên, nhằm giữa ngực Công Tôn Toại.

Một khuỷu tay này của Cổ Phùng cực cay độc, Công Tôn Toại dính chưởng lực đến tức thở.

Không đợi Công Tôn Toại thở lại, Cổ Phùng giơ trường kiếm chém ngang tới.

Mắt thấy Công Tôn Toại sẽ bị chém bay đầu, một hơi âm thanh chột từ phía sau Công Tôn Toại vang lên:

- Công Tôn đại ca, chớ kinh hoảng, tiểu đệ cũng tới!

Ngay sau đó một đại ngu mâu nghiêng đâm tới thăm dò, khó khăn lắm mới chắn trước mặt Công Tôn Toại.

Chỉ nghe một tiếng “keng”, một kiếm của Cổ Phùng ở thế giết liền nằm trên lưỡi đại ngu mâu, thoảng chốc trong mắt bốc hỏa, trong lúc đó, lực lượng lớn như thủy triều cuốn ngược về, Cổ Phùng chỉ cảm thấy trong tay tê rần, trường kiếm trong tay không ngờ thoảng chốc rời khỏi tay, bay lên giữa không trung.

- A?!

Cổ Phùng giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn lại, là một tiểu tướng mặc hồng bào.

Tiểu tướng mặc áo bào trắng gương mặt còn non, thoát nhìn nhiều lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi, cũng là bộ dạng cao lớn thô kệch, trong tay cầm đại ngu mâu ít nhất cũng khoảng trăm cân!

- Chịu chết đi!

Tiểu tướng mặc hồng bào tuổi không lớn, nhưng giết người tuyệt cũng không nương tay.

Cùng với tiếng hét có vẻ non nớt đó, đại ngu mâu chừng trăm cân đã kèm theo tiếng rít chói tai hướng về bên hông Cổ Phùng quét tới, Cổ Phùng không dám đón đỡ, lập tức cả người đột nhiên xoay mình, một mâu của Tiểu tướng hồng bào như sấm sét quét tới gần như dán vào ngực của Cổ Phùng xẹt qua, kinh phong mãnh liệt cuối cùng cào qua ngực Cổ Phùng một mảng.

- Lời con trẻ đừng vội càn rỡ, chịu một kích của mỗ!

Phó Tướng Đường Thành thấy Cổ Phùng bị nguy, lúc này đưa kích tới cứu.

- Hừ!

Một tiếng lời con trẻ lập tức khiến tiểu tướng hồng bào nổi giận, lập tức đưa đại ngu mâu quét thành vòng tròn lớn, lại hướng về phía Đường Thành quét tới, Đường Thành không biết lợi hại, hét lớn một tiếng đầu kích nhắm tới, chỉ nghe một tiếng nổ vang “keng”, đại ngu mâu khó khăn lắm lướt nhanh qua kích trong tay Đường Thành, nặng nề đánh lên ngực y.

Đường Thành tức thời kêu lên một tiếng trầm đục, cả người tựa như điều đứt dây bay ngược về phía sau.

Còn chưa rơi xuống đất, Đường Thành đã thất khiếu xuất huyết, lực phủ ngũ tạng vỡ nát mà chết.

Cổ Phùng ngược lại không khỏi hít một hơi khí lạnh, thâm nghĩ yêu nghiệt này tuổi còn nhỏ đã lợi hại thế, lớn lên còn muốn thế nào? Thằng nhãi này rốt cuộc từ đâu tới? Chu Quan Phu, Vương Khởi cũng thường thôi?

Thời điểm xông về phía trước tử sĩ quân Sở cũng hoan hô dậy như sóng biển.

Tiểu tướng hồng bào một mâu quét bay Đường Thành, đại ngu mâu trong tay co lại duỗi ra, lập tức giống như rắn độc, tựa như tia chớp hướng về ngực Cổ Phùng đâm tới, con mắt Cổ Phùng thoảng chốc co rút kịch liệt, mắt thấy tiểu tướng hồng bào sức lực hơn người công thêm võ nghệ siêu quần, y cũng không đủ khả năng chống lại, lập tức lấy hết can đảm đem trái tim của mình ra đón lấy.

Tức thì Cổ Phùng không hề né tránh, chỉ có điều rùn người xuống một chút, đại ngu mâu liền từ vai trái của y xuyên qua.

Chịu vết thương này, Cổ Phùng miệng chỉ khê rung run, thậm chí cần răng bước thêm hai bước đón mâu ở phía trước, trong giây lát, khoảng cách của y với tiểu tướng hồng bào đã không còn xa.

Tiểu tướng hồng bào đó tuy là yêu nghiệt, nhưng chung quy tuổi còn nhỏ, rất non!

Thừa dịp tiểu hán còn đang thất thần, trọng kiếm giấu trong tay phải ở phía sau của Cổ Phùng đột nhiên lộ ra, tựa như tia chớp đâm về phía bụng của tiểu tướng quân hồng bào.

127. Chương 127: Công Phá Hàm Cốc Quan

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 127: Công phá Hàm Cốc Quan

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Suýt xảy ra tai nạn chết người, hoành đao của Công Tôn Toại từ phía bên phải trầm tới!

- Tấn Tương huynh đệ, cẩn thận!

Một đao của Công Tôn Toại vừa phá hủy thế kiếm tất sát kia, lại dùng bả vai hất Tấn Tương qua một bên, Tấn Tương tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức rùng mình một cái, tái nhìn tướng Hán phía trước, con người của Tấn Tương đã dữ tợn giống như dã thú!

Ngay sau đó, Tấn Tương rút ra hoành đao, lại đột nhiên tiến lên trước hai bước, một đao hướng Chung Phùng trầm xuống.

Gần như là cùng lúc, Công Tôn Toại cũng quay hoành đao lại, hướng ngược địch nhân đâm tới.

Chung Phùng biết mình tuyệt lộ, lập tức không thềm để ý tới đao thế của Tấn Tương, Công Tôn Toại, mà tay nâng kiếm lên, hướng ngược Công Tôn Toại đâm tới, Chung Phùng không hổ là lão tướng trải qua trăm trận, không hổ là lão binh từ chỗ chết đi ra, một khắc cuối cùng vừa rồi, trong đầu vẫn duy trì bình tĩnh như cũ!

Chung Phùng rất rõ ràng, bỏ lỡ cơ hội vừa rồi, còn muốn giết hồng bào tiểu tướng đã không còn cơ hội.

Nhưng, lấy mạng đổi mạng, giết tên phá đám bên trái kia, Chung Phùng vẫn rất tin tưởng, mặc kệ nói như thế nào, trước khi chết nhất định phải đem kẻ kia đệm lưng!

Công Tôn Toại sắc mặt đại biến, đây là... Lấy mạng đổi mạng?

Không đợi Công Tôn Toại suy nghĩ, trọng kiếm của Chung Phùng đã đâm vào ngực hán, gần như là cùng lúc, hoành đao trong tay Công Tôn Toại cũng đâm vào ngực Chung Phùng, thân hình hai người đồng thời bị kiếm hãm, ánh mắt hung ác nhìn nhau, ngay sau đó, hoành đao của Tấn Tương đã từ trên cao chém xuống.

- Phập

Một tiếng giòn vang, hoành đao của Tấn Tương từ vai trái Chung Phùng chém vào, lại từ sườn phải đi ra.

Khóe miệng Chung Phùng bỗng nhiên nổi lên một nụ cười quỷ dị, lập tức từ vai trái tới sườn phải, toàn bộ nửa thân trên đổ xuống, nơi bị chém ngang hiện rõ trái tim còn đang đập nhẹ, cùng với mỗi một lần đập, sẽ có một cổ máu tươi nóng bỏng bắn tung tóe lên.

- Công Tôn đại ca!

Tấn Tương kêu thảm một tiếng, quay người đỡ thân hình Công Tôn Toại.

Công Tôn Toại sớm đã tuyệt khí bỏ mình, chỉ có điều hai con mắt vẫn trợn lên nhìn chằm chằm phương hướng Hàm Dương như cũ, ánh mắt kia dường như nói hán không cam lòng, hán muốn chỉ huy sát nhập

Hàm Dương, cướp lấy hang ổ của Lưu Bang, không cam lòng, hẳn thật sự là không cam lòng chết như vậy ...

- Ngao

Tần Tương tựa như đã lang bị thương, ngửa mặt lên trời kêu rên thảm thiết.

Gào hai tiếng, Tần Tương lại nhật đại ngu mâu lên, sát nhập vào bên trong.

Tần Tương vẫn còn rất nhỏ, cũng không biết tướng Hán mà mình vừa chém giết chính là đại tướng trấn giữ Hàm Cốc Quan, nếu không, hẳn chỉ cần dùng đại ngu mâu đem thủ cấp Chung Phùng treo lên không trung, quân Hán coi thành sẽ bình bại như núi đổ .

Giờ khắc này, Sở Hán hai quân đã ở trên quan tường chiến thành một đoàn, bởi vì lo lắng ngộ sát người một nhà, Nộ Phong doanh cung tiễn thủ ở trên tỉnh lan ngoài quan đã không bắn tên vào nữa.

Lăn cây, lôi thạch tất cả đều biến thành bài trí, chỉ có hướng đông Hàm Cốc Quan, xe công thành công kênh còn đang không ngừng đánh vào cổng thành.

- Hai ba... kéo...hai ba kéo...

Hiệu lệnh không ngừng vang lên.

Xe công thành cuối cùng đã lấy đủ thế, ngay sau đó, năm mươi quân tinh nhuệ đồng thời buông tay, chùng mấy vạn cân trọng mộc đột nhiên hạ xuống, lại hướng về cửa thành đập mạnh, cửa thành lập tức vỡ vụn mở ra.

Ngoài thành, Hâm trận doanh thân khoác trọng giáp, tay cầm hoàn đao đại thuấn sớm đã chờ lâu.

Gần như là khi cửa thành vừa vỡ nát, hơn một ngàn binh lính Hâm trận doanh cũng đã kêu gào vọt vào thành, quân Hán canh giữ ở trong cửa thành tuy liều chết ngăn cản, nhưng căn bản là ngăn trở không được, không đến một lát công phu, Hâm trận doanh vô tình liền sát thấu vào thành, dừng mãnh vọt vào quan nội, Hàm Cốc Quan... , rốt cục bị phá!

Phát hiện cửa thành đã bị phá, quân Hán liền biết đại thế đã mất .

Trong quân, cũng không biết là ai đầu tiên gào to một tiếng, xoay người bỏ chạy, lập tức càng ngày càng nhiều quân Hán xoay người gia nhập hàng ngũ đào binh, bình bại như núi đổ, Hàm Cốc Quan... đã thất thủ !

... ..

Huỳnh Dương, Lưu Bang hành dinh.

Chu Bột cùng hai vạn đại quân ngày đêm kiên trì, rốt cục đã đuổi tới Huỳnh Dương cùng Lưu Bang hội hợp .

Khi Chu Bột mang theo Chu Quan Phu vào thành thì Lưu Bang cùng Trần Bình đã đứng ở cửa hành dinh chờ đợi, hành động này đối với Lưu Bang mà nói chỉ là giơ tay nhắc chân, nhưng đối với phụ tử Chu Bột, Chu Quan Phu mà nói chính là vinh dự lớn lao, Chu Bột thấy thế khẩn trương mang theo Chu Quan Phu tiến nhanh tới, sau đó quỳ rạp xuống đất tam hô cửu bái.

Lưu Bang khẩn trương tiến lên đem phụ tử Chu Bột đỡ dậy.

Nói thực ra, ba ngày này, Lưu Bang ở Huỳnh Dương thật đúng là sống một ngày bằng một năm!

Từ khi Lã Đài mang theo bốn vạn đại quân đi đường vòng tới Nam Dương, Huỳnh Dương chỉ còn lại không đến tám ngàn quân, trong đó hơn hai ngàn là thương binh, bốn phía Ngao Thương, Kinh ấp, Tác ấp, Quảng Võ còn có đại Lương, tất cả đều là Lương quân Bành Việt, nếu Bành Việt nổi lên dị tâm, Lưu Bang hẳn là chắc chắn không thể nghỉ ngơi .

Thẳng đến khi Chu Bột mang theo hai vạn tinh binh đuổi tới Huỳnh Dương, Lưu Bang mới an tâm trở lại.

Đại quân Chu Bột tới rồi, thì mười vạn đại quân đến sau cũng không xa, có hơn mười vạn đại quân, Lưu Bang sẽ không lo lắng như trước nữa .

Lưu Bang nâng phụ tử Chu Bột dậy, vội vàng nói:

- Chu Bột tướng quân, đại quân đến sau khi nào thì có thể đuổi tới?

Chu Bột chấp tay vái chào, cung kính đáp:

- Đại quân đang ở Liễu ấp, phải qua hai ngày nữa mới có thể đuổi tới.

- Còn muốn hai ngày?

Lưu Bang nhủ vậy, lập tức lại đem ánh mắt hướng về phía Trần Bình.

Trần Bình suy nghĩ một chút, lúc này nói:

- Đại vương, không thể đợi nữa, lập tức tấn công Hồ Lao quan!

- Ừ.

Lưu Bang gật đầu, lập tức lôi kéo Chu Bột nói:

- Chu Bột tướng quân, còn phải vất vả người dẫn đại quân theo quả nhân tấn công Hồ Lao quan, được không?

Chu Bột khẩn trương quỳ một gối xuống, ngang nhiên nói:

- Thần tuân lệnh.

Lưu Bang lại đem Chu Bột nâng dậy, lại nói:

- Đúng rồi, đồ quân nhu của Lương vương còn tại Ngao Thương, đừng quên phái binh hướng Lương vương mượn một ít thang, tỉnh lan, còn có xe bắn đá đến.

- Vâng!

Chu Bột âm âm đồng ý, lập tức mang theo Chu Quan Phu lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo bóng dáng phụ tử Chu Bột đi xa, Lưu Bang không khỏi thở dài, lo lắng hùng hực nói:

- Ba ngày, đã suốt ba ngày, Tam quận và Hàm Cốc Quan cũng không biết thế nào rồi ?

Trần Bình khuyên nhủ:

- Đại vương yên tâm, Hàm Cốc Quan có Chung Phùng tướng quân trấn thủ, hẳn là không có việc gì.

Lưu Bang lắc đầu, lại nói:

- Chỉ cần Hàm Cốc Quan không có thất thủ, Quan Trung không có việc gì, nhưng tam quận chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng, Lã Trạch thật vất vả mới đem tam quận cai quản đâu ra đấy, không nghĩ chỉ trong chốc lát liền bị hủy hoại, đáng tiếc a! Còn nữa, quả nhân lần này mang theo đại quân trở về tam quận

, lần sau còn muốn mang theo đại quân đi Tề địa, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy.

Trần Bình im lặng, thật sự là như thế, bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, còn muốn tìm cơ hội giải quyết uy hiếp từ Hàn Tín, đích xác không dễ dàng như vậy, tuy nói Trương Lương đem Lý Tả Xa, Quán Anh cùng với Phó Khoan dưới trướng Hàn Tín đều điều đi rồi, Tào Tham cùng Vương Lăng cũng đều là tâm phúc của Hán Vương, nhưng sự tình tương lai ai biết được?

Tào Tham, Vương Lăng lâu không gần Hán Vương, có lẽ sẽ sinh ra tâm tư khác.

Nếu Tào Tham, Vương Lăng không thay đổi, ai có thể cam đoan không có người tài ba sẵn sàng góp sức cho Hàn Tín?

Bằng tâm mà nói, thế lực Hàn Tín hiện tại hoàn toàn không dưới Hán Vương a, nhân khẩu Tề địa hơn Quan Trung, Ba Thục rất nhiều, binh lực Tề quốc đã muốn vượt qua Hán quốc, Tề vương hiện tại thiếu chính là một mưu sĩ, nếu lúc trước Hàn Tín có thể trọng dụng Phạm Dương Khoái Triệt, thì thế cục hôm nay đến tột cùng là như thế nào, chỉ sợ cũng rất khó nói.

... ..

Lâm Truy, đại thành.

Hàn Tín đang cùng Tướng quốc Vương Lăng tuần tra phường thị mới xây dựng.

Lâm Truy bị Hạng Trang đốt, hơn một ngàn gian hàng, kho hàng,

xưởng, trên trăm phường thị cùng với mấy vạn nhà dân tất cả đều bị đốt thành tro, tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, tuy nhiên Vương Lăng quả nhiên không phụ lòng người, ngăn ngừa không đến hai tháng, nguyên bản đại thành bị hỏa đốt trước mắt gần như đã sửa chữa, đổi mới hoàn toàn.

Phóng nhãn nhìn lại, một loạt các cửa hàng, kho hàng đã khai trương lần nữa, các nhà xưởng cũng một lần nữa bận rộn lên.

Thành nhỏ lân cận, mấy phường thị cũng khôi phục cảnh tượng náo nhiệt ngày xưa, bên trong thành, mấy vạn gian nhà dân một lần nữa xây dựng xong, toàn bộ Lâm Truy thành liền khôi phục cảnh tượng hưng thịnh ngày xưa.

Tuy nhiên, trên mặt Hàn Tín không có nhiều vẻ vui sướng lắm

Trên thực tế, Hàn Tín lúc này còn đang buồn bực, Trương Lương mượn danh nghĩa Hán Vương, đem Phó Khoan cùng hai vạn tinh binh điều tới tam quận còn chưa tính, bởi vì hai vạn quân này là lão binh từ Quan Trung, nguyên bản chính là bộ khúc của Hán Vương, nhưng Trương Lương đem Quán Anh cùng gần chín ngàn quân cũng điều đi lại khiến Hàn Tín có chút căm tức, gần chín ngàn quân này là Hàn Tín hấn gầy dựng lên.

Hàn Tín đúng là thật thà chất phác, hấn không bao giờ nghĩ tới, nếu không có Hán Vương Lưu Bang âm thầm bày mưu đặt kế, cho Trương Lương mượn mười lá gan, hấn cũng không dám đem Phó Khoan, Quán Anh hai lộ đại quân điều đi, tuy nhiên chuyện này cũng không có thể trách Hàn Tín ngốc, Lưu Bang thật sự là một tên phổ phường vô lại, rất biết cách lung lạc lòng người, lúc trước cởi áo mặc cho y, hết tám phần là diễn trò.

Nhưng đối với Hàn Tín mà nói, y vĩnh viễn không bao giờ quên được ân đức đó.

Nhớ ngày đó, Hàn Tín hấn cực kỳ nghèo túng, buồn bực thất bại, là cái tiểu nhân vật không ai biết, cũng chỉ có Lưu Bang thấy hấn có tài, lần đầu gặp lại, Lưu Bang liền cởi áo lông cừu trên mình xuống mặc cho Hàn Tín, còn đem mỹ thực trước mặt mình tặng cho hấn ăn, cuối cùng đưa hấn lên làm đại tướng, đây là ân đức lớn bậc nào?

Hàn Tín đang lúc buồn bực không vui, chợ bán thức ăn phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, nghe loáng thoáng dường như có người la hét:

- Buông ra, các người buông ta ra, ta muốn gặp Tề vương, ta muốn gặp Tề vương! Không thấy mặt Tề vương, Lâu Kính ta chết không nhắm mắt, Lâu Kính ta chết không nhắm mắt a....

128. Chương 128: Tấn Công Bất Ngờ Hàm Dương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 128: Tấn công bất ngờ Hàm Dương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Hạng Trang, Úy Liêu, Vũ Thiệp cùng các thân binh vây quanh tiến vào Hàm Cốc Quan thì trời đã sáng tỏ.

Úy Liêu vỗ vỗ cánh cửa đã nát của Hàm Cốc Quan mà lòng không khỏi xúc động, nói:

- Thượng Tướng Quân, Hàm Cốc Quan là thiên hạ hùng quan, vẫn bị Đại Sở ta đánh hạ, ha ha a.

Vũ Thiệp cũng khen:

- Đại Sở ta không có gì là không phá được!

Hạng Trang im lặng gật đầu, lập tức xoay người xuống ngựa, theo đường cái đi về phía trước.

Theo đường cái một đường vào trong, chỉ thấy nơi nơi đều có thi thể, tuyệt đại đa số đều là quân Hán, nhưng cũng có không ít thi thể của tử sĩ quân Sở, nhất là khi Hạng Trang bước lên đầu thành, liếc mắt một cái liền thấy được thi thể của Công Tôn Toại, Công Tôn Toại tuy rằng sớm đã tuyệt khí, nhưng mắt vẫn mở trừng, xác chết cũng không ngã.

Hạng Trang không khỏi thở dài, không nghĩ tới Công Tôn Toại lại chết trận nơi này.

Công Tôn Toại nguyên bản là tiểu giáo dưới trướng của Tiêu Công Giác, dũng mãnh thiện chiến, võ nghệ không tầm thường, Hạng Trang đến nay còn nhớ rõ tình cảnh lúc trước Công Tôn Toại và hơn năm mươi quân Sở được cứu vớt, chỉ có điều chưa từng nghĩ đến, hôm nay lại chết ở nơi này.

Ngoại trừ Công Tôn Toại, Tiên Đăng Doanh cũng chết thê thảm và nghiêm trọng, ít nhất hai trăm người chết trận, hơn trăm người trọng thương!

Ngoại trừ Tiên Đăng Doanh, thương vong của Hâm Trận Doanh thì tương đối ít hơn, Nộ Phong Doanh thì không có một người thương vong.

Tấn Tương ủ rũ đi tới trước mặt Hạng Trang, xấu hổ nói:

- Thượng Tướng Quân, Tấn Tương bất tài, không thể cứu được Công Tôn đại ca, xin tướng quân trách phạt.

- Ngốc tiểu tử.

Hạng Trang vỗ vai Tấn Tương, thở dài nói:

- Điều này sao có thể trách người được?

Dừng một chút, Hạng Trang lại nhìn quân Sở tướng sĩ đang đứng trang nghiêm bốn phía, vung tay nói to:

- Là một người quân nhân, Công Tôn Toại có thể chết trận sa trường, da ngựa bọc thây, đó là vinh hạnh của hắn! Còn có tất cả tướng sĩ bỏ mình hôm nay, cũng là vinh hạnh của bọn họ! Bọn họ có thể chết trận sa trường, có thể chết trận ở Hàm Cốc Quan, đây là vinh hạnh tột cùng!

Thanh âm Hạng Trang vang dội nhưng lạnh lùng nháy mắt truyền khắp đại quan.

Vì hạ Hàm Cốc Quan, quân Sở phải trả giá rất cao, hai vạn tân binh thương vong gần một nửa, thương vong này có thể nói là thê thảm và nghiêm trọng!

Nhưng, số lượng thương vong không quan trọng, quan trọng nhất chính là vấn đề quân tâm, sĩ khí của hai vạn tân binh, Hàm Cốc Quan chi chiến, hai vạn tân binh gần như phải đối mặt trước sau song trùng giết chóc, tiến tới trước, bị quân Hán giết, lui về phía sau, thì bị lão binh chém giết! Cho nên, Hàm Cốc Quan tuy rằng đã hạ, nhưng còn lại hơn vạn tân binh, dường như có dấu hiệu không xong.

Việc cấp bách phải làm là giải quyết oán khí trong lòng của hơn một vạn tân binh này.

Hạng Trang rống lên khan cả cổ họng, tân binh tướng sĩ đang ở dưới cửa quan thu dọn chiến trường đều ngẩng đầu lên, một đám thân tình lạnh lùng, có thể nhìn ra được, oán khí trong lòng tân binh tướng sĩ vẫn còn rất nặng.

Hạng Trang hít vào một hơi, lại hét lớn:

- Người, chung quy phải chết!

- Cho dù là Tam Hoàng Ngũ Đế, Nghiêu Thuấn, Vũ Thang, cuối cùng không phải cũng hóa thành cát bụi hay sao?

- Người người người, còn có người, cũng sẽ có một ngày tử chiến sa trường, cũng sẽ hóa thành cát bụi!

- Nhưng ta muốn nói cho các người biết, chỉ cần chết có ý nghĩa, tử vong liền không đáng sợ như các người tưởng tượng .

- Cái gì kêu là chết có ý nghĩa? Các người chết, nhưng bằng chiến công cùng tước vị của các người, bằng tiền thưởng từ thủ cấp quân địch mà các người lấy được, tất cả sẽ để lại cho lão bà cùng con nhỏ của các người mua đất tậu vườn, có ăn có mặc, tháng ngày không còn lo cơm áo, này... là chết có ý nghĩa, sẽ không uổng một kiếp làm người.

Mặc kệ là lão binh, hay là tân binh, nghe nói như thế tất cả đều yên lặng gật đầu.

Tham gia quân ngũ vì cái gì? Ngoại trừ có cơm ăn, không phải là để vợ con hưởng đặc quyền sao?

Tuy nói hiện tại rất nhiều tướng sĩ đều cô độc, nhưng chỉ cần có quân công, có tước vị, còn sợ tìm không ra tiểu nương vừa ý sao, sinh không ra mười tám đứa con sao?

Lập tức Hạng Trang lại quay đầu quát to:

- Vũ Thiệp ở đâu?

Vũ Thiệp vội vàng tiến lên trước hai bước, chấp tay nói:

- Có Vũ Thiệp.

Hạng Trang lại vung tay lên, cất cao giọng nói:

- Đem toàn thể tính danh tướng sĩ ghi vào trong danh sách, mặc kệ là còn sống, hay đã chết trận, hết thầy tăng lên một bậc!

Hạng Trang hứa hẹn kỳ thật giống như đưa ngân phiếu không, bởi vì hiện tại hắn không có địa bàn, cũng không có lương phú thu vào, có tước vị căn bản lấy không ra bổng lộc.

Nhưng, cũng không có người hoài nghi Hạng Trang, bởi vì cổ nhân coi trọng nhất chính là tín nghĩa .

Nhất là Hạng Trang quyền cao chức trọng, nếu công nhiên nói không giữ lời, tức thì sẽ bị toàn bộ thiên hạ phỉ nhổ! Cho nên, mặc kệ là lão binh hay là tân binh, bọn họ đều tin tưởng, sau khi quân Sở đánh hồi Giang Đông, Hạng Trang nhất định sẽ thực hiện lời hứa của hắn, nhất định sẽ thưởng tước vị thật sự cho bọn hắn!

Nghe Hạng Trang hứa hẹn, tất cả tướng sĩ đều phấn chấn trở lại

Nhất là quân Sở lão binh, có không ít người thậm chí đã đạt được bốn cấp “Bất canh ” tước vị!

Một khi đạt được Bất canh tước vị, cũng liền như ý nghĩa có thể miễn trừ xung quân, nói cách khác, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ngũ, từ nay về sau không cần ở trên chiến trường liều chết tranh công! Đường nhiên, ở giai đoạn hiện tại, quân Sở lão binh đạt được Bất canh tước vị, cũng vẫn phải ở trong quân, nói cho cùng, hiện tại Hạng Trang một mảnh địa bàn cũng chưa có.

Không đến một lát công phu, càng ngày càng nhiều tân binh tụ tập tới trước quan.

Tân binh liên tục truyền tin cho nhau, lời hứa hẹn của Hạng Trang rất nhanh truyền khắp toàn quân, ở trước quân công cùng tước vị, oán khí trong lòng tân binh tướng sĩ rốt cục cũng tan thành mây khói .

Phía sau Hạng Trang, Ủy Liêu không kìm nổi nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay.

Không hổ là Thượng Tướng Quân, một chút liền đánh trúng chỗ yếu hại!

Tuy nhiên, mục đích của Hạng Trang cũng không chỉ có vậy, ban cho quân công, tước vị chỉ là giải quyết vấn đề quân tâm của tân binh, còn vấn đề sĩ khí vẫn là chưa giải quyết được, trải qua Hàm Cốc Quan chi chiến, dùng thiết huyết luyện quân, còn lại hơn một vạn tân binh gần như đều là tinh nhuệ sắc bén, nhưng hiện tại sĩ khí bọn họ rất thấp, không có ý chí chiến đấu, Hạng Trang còn phải nghĩ biện pháp khích lệ ý chí chiến đấu của bọn họ.

Nếu muốn kích phát ý chí chiến đấu của đám tân binh này, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ dàng.

Chỉ cần nghĩ cách kích phát thú tính của đám tân binh này, cho bọn họ đốt sát cướp bóc, lại để bọn họ giải quyết nhu cầu, bọn họ ngay lập tức sẽ biến thành một đám dã thú khát máu, chúng nó ngay lập tức sẽ nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu sung mãn!

Chẳng qua, dân chúng Quan Trung sẽ gặp đại họa chưa từng có mà thôi.

Hạng Trang không có từ tâm như vậy, hẳn nguyên bản tính toán muốn phá hủy căn cơ Quan Trung của Lưu Bang! Hiện tại chuyện tới trước mắt, như thế nào có khả năng nhân từ nương tay? Thực ra cái gọi là, lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu, tâm không đủ độc, tay không đủ đen thì sao thành đại sự, Lưu Bang không phải vì chạy trốn chết mà ngay cả con nhỏ cũng nhẫn tâm đẩy xuống xe sao?

Nghĩ đến đây, Hạng Trang lập tức không do dự, thả người nhảy lên tường cao, sau đó vung tay hô to nói:

- Các dũng sĩ Đại Sở, nói cho ta biết, các ngươi có đói bụng không, có muốn ăn ngon không?

- Muốn!

Tất cả quân Sở lão binh ầm ầm đáp lại.

- Có muốn uống rượu không?

Hạng Trang lại rống to.

- Muốn!

Lúc này đây, tất cả tân binh nghe được câu hỏi cũng ầm ầm đáp lại, lập tức tân binh bên ngoài cũng rống giận hô lên.

- Có muốn ngủ với tiểu nương không?

Hạng Trang lại ngạnh cổ rống to.

- Muốn!

- Muốn!

- Muốn!

Mặc kệ là lão binh, hay là tân binh, lần này tất cả đều đồng thanh, ầm ầm đáp lại.

Nhóm lão binh cố nhiên là ma quyền lau thương, mà các tân binh không ngờ cũng ngo ngoe xúc động, có chút khẩn cấp.

Hạng Trang rút ra hoành đao, lại lấy đao nhọn chỉ phương vị Hàm Dương phía xa, lập tức khàn cả giọng rống giận:

- Vậy con mẹ nó các ngươi còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Từ nơi này lao đi hướng tây chính là Hàm Dương, trong thành Hàm Dương có thức ăn, có rượu, cũng có ngàn vạn tiểu nương, sát tiến Hàm Dương, rượu, thức ăn, tiểu nương, tất cả đều là của các ngươi!

Hạng Trang lời này vừa nói xong, giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, dưới Hàm Cốc Quan thoáng chốc loạn xạ bát nháo.

- Tiến lên, cùng lão tử sát nhập thành Hàm Dương, uống rượu, ăn thịt, ngủ với tiểu nương Quan Trung!

- Ha ha ha, con mẹ nó nghe rõ chưa, trong thành Hàm Dương có rượu, thịt, có tiểu nương, lão tử phải đánh chết con mẹ nó!

- Đám nhóc kia, đều chỉnh đốn lại cho lão tử, sát tiến thành Hàm Dương, giết tiền, đoạt lương, đoạt tiểu nương...nhanh!

Nhìn lão binh cùng tân binh ở dưới quan thú huyết sôi trào, trong lòng Hạng Trang cũng lạnh một mảnh, lập tức cầm hoành đao trong tay phất nhẹ về phía trước, hơn một vạn tân binh cùng lão binh lập tức tựa như hồng thủy tràn qua Hàm Cốc Quan, sát nhập thành Hàm Dương.

Hàm Dương, vốn là kinh đô của Đế quốc Đại Tần.

Tần mạt, Lưu Bang, Hạng Võ hai lộ đại quân trước sau tiến quan, Lưu Bang nghe Tiêu Hà, Trương Lương đề nghị, đối với Hàm Dương thành gần như là không động vào cái gì, Hạng Võ lại không nghe á phụ Phạm Tăng đề nghị, cho quân thiêu hủy toàn bộ Hàm Dương, tuy nhiên hiện tại, Hán quốc Thừa tướng Tiêu Hà khổ tâm gầy dựng, Hàm Dương đã khôi phục phần hoa ngày xưa.

Tiêu Hà thậm chí còn xây dựng rầm rộ, từ cơ sở Tần vương cung xây dựng Trường Nhạc cung.

Vài ngày trước, Trường Nhạc cung rốt cục kiến thành, lúc này Tiêu Hà đang cùng vương hậu Lã Trĩ, Lưu Doanh tham quan cung điện.

Nhìn cung thất lầu vũ tầng tầng lớp lớp, Lã Trĩ vừa đi vừa cùng Tiêu Hà nói chuyện:

- Thừa tướng, thế thiếp Đại vương không có mấy người, Trường Nhạc cung to lớn như vậy, chẳng phải là hơi hieu quạnh?

Nói thực ra, tâm tình Lã Trĩ lúc này đang rất mâu thuẫn, nàng một mặt rất thích Trường Nhạc cung xa hoa tráng lệ này, nhưng vấn đề là, một khi Trường Nhạc cung kiến tạo xong, thì nhất định sẽ có rất nhiều cung tần mỹ nữ phụng thị Hán Vương, Hán Vương nguyên bản cũng rất hảo sắc, đến lúc đó chẳng phải là ông mật lạc vào rừng hoa sao?

Lã Trĩ vừa mới qua tuổi bốn mươi, là lúc nhu cầu như lang như hổ, nàng không muốn lúc ấy phòng không chiếc bóng.

Tiêu Hà tự nhiên biết tâm tư Lã Trĩ, lập tức không nói trọng tâm, tùy tiện ứng phó qua loa vài câu cho xong chuyện.

Lã Trĩ thở dài, lại nói:

- Thừa tướng, nghe nói ngoài Hàm Cốc Quan phát hiện bóng dáng phản quân? Không biết lộ phản quân này là từ đâu lên tới, vì sao đại ca của ta đến hiện tại còn không có tin tức truyền về?

Lã Trĩ tiếng nói vừa dứt, một gã thái giám bỗng nhiên thở hồng hộc đi tới.

Thái giám từ xa thấy Tiêu Hà, không kịp chào hỏi liền cao giọng tấu trình:

- Thừa tướng, có cấp lệnh của Đại vương!

Bởi vì đường qua Hàm Cốc Quan bị tắc, Lưu Bang phải phi ngựa đi đường vòng qua Nam Dương quận, vượt qua Kinh Võ quan, năm ngày sáu đêm liên tục kiêm trình, rốt cục cũng tới được Hàm Dương.

129. Chương 129: Quan Trung Đại Họa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 129: Quan Trung đại họa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tiêu Hà xem xong tín thư, lập tức sắc mặt đại biến.

Lã Trĩ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi:

- Thừa tướng, trong thư nói gì vậy?

Tiêu Hà hít vào một hơi thật sâu, cố gắng ổn định sự khiếp sợ trong lòng, thông dong đáp:

- Vương hậu, trong thư Đại vương nói, Hạng Trang cùng quân Sở dư nghiệt đã công hãm tam quận, trước mắt, một bộ phận quân Sở trấn giữ Hồ Lao quan, ngăn chặn đại quân của đại vương tiến vào tam quận,

một lộ quân Sở khác thì tấn công Hàm Cốc Quan, trong thư còn nói bất cứ lúc nào cũng có khả năng cướp quan tiến vào Quan Trung!

- Cái gì?

Lã Trĩ nghe vậy kinh hãi, thất thanh nói :

- Thừa tướng, thật vậy chăng?

Tiêu Hà gật đầu, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng trong lòng lại khiếp sợ vô cùng.

Làm Thừa tướng Hán quốc, Tiêu Hà tất nhiên có tài năng mới có thể đảm nhiệm tới bây giờ, hơn nữa còn rất biết bổn sự của mình, Tiêu Hà biết, Trương Lương, Trần Bình đều là đại tài, nếu Trần Bình nói quân Sở có khả năng công hãm Hàm Cốc Quan, tiến đánh Quan Trung, như vậy liền khẳng định sự tình đã rất nghiêm trọng, nếu làm không tốt, chỉ sợ...

Tuy nhiên việc này Tiêu Hà cũng không dám nói với Lã Trĩ, cũng không có thể nói cho bất cứ kẻ nào.

Nếu không, Quan Trung ngay lập tức sẽ đại loạn, cổ Tần lão thế tộc chỉ sợ cũng ngo ngoe vọng động .

Vừa nghĩ tới cổ Tần lão thế tộc, Tiêu Hà liền đau đầu thật sự. Cho đến ngày nay, Tần quốc từng huy hoàng nhất thời đã diệt vong, nhưng Tần quốc lưu lại thế tộc cũng không ít, khi Lưu Bang tiến vào Quan Trung đã thu phục một bộ phận, khi Hạng Vũ tiến quan lại giết một số lớn, nhưng lão thế tộc còn lại vẫn không ít, và lại còn có mấy người danh vọng cực cao.

Một khi các lão thế tộc này biết quân Sở sắp tiến quan, hậu quả còn phải nói sao?

Đều nói Tần Sở là kẻ thù truyền kiếp bất cộng đái thiên, nhưng Tiêu Hà biết kia đều là cách mà người cầm quyền dùng để mê hoặc dân chúng, là thủ đoạn gây mâu thuẫn mà thôi, trên thực tế, các cường hào thế tộc cho tới bây giờ vốn không có quan niệm quốc gia rõ ràng, cho nên, chỉ cần Sở quốc có thể cho bọn họ lợi ích lớn hơn, bọn họ sẽ không chút do dự cùng Sở quốc hợp tác!

Nếu đại quân Hán Vương còn ở Quan Trung, thì đám lão thế tộc này căn bản là không đáng để lo nghĩ.

Nhưng vấn đề hiện tại là, binh lực Quan Trung rất hư không, nhất là ba ngày trước Tiêu Hà vừa mới từ Hàm Dương điều ba nghìn binh lính đi tới Hàm Cốc Quan, hiện tại, thành Hàm Dương chỉ còn không đến hai ngàn quân coi giữ, một khi quân Sở sát nhập Quan Trung, cổ Tần lão thế tộc nghe tin lập tức hành động, thì cục diện Quan Trung ngay lập tức không khống chế được!

Tiêu Hà cố gắng điềm tĩnh nói:

- Vương hậu không cần kinh hoảng, quân Sở còn chưa tiến quan.

Dừng một chút, Tiêu Hà lại nói:

- Tuy nhiên, vì để an toàn..., vương hậu cùng Thái Tử không thể ở lại Hàm Dương, thân liền an bài kỵ binh tinh nhuệ, hộ tống vương hậu, Thái Tử cùng mấy vị hoàng tử, Công chúa đi tới Hán Trung, Hán Trung có quân Hề Quyên canh gác, lại có Trần Thương quan là thiên hạ kỳ hiểm, quân Sở dư nghiệt nếu vào quan, cũng không có khả năng đánh vào Hán Trung!

Lã Trĩ tuy rằng có tâm kế, nhưng chung quy vẫn là đàn bà; ở trên lĩnh vực quân sự cũng không dám cùng Tiêu Hà làm trái, liền đáp ứng ngay.

Lập tức Tiêu Hà vội vàng trở về để chuẩn bị, một bên an bài binh mã hộ tống vợ con Lưu Bang đi tới Hán Trung tị nạn, một bên cấp tốc viết ba bức thư, cho phi ngựa phân biệt đi tới Lũng Tây, Bắc địa cùng với Thượng quận điều binh, cố phòng Hàm Dương!

Nói thực ra, lúc trước khi Hàm cốc quan phái người đến xin viện binh, Tiêu Hà còn không để trong lòng, cho nên triệu tập ba nghìn binh mã cấp cho Hàm Cốc Quan đó là quân của Hàm Dương, chứ không phải từ các quận điều tới.

Nhưng hiện tại, Tiêu Hà mới biết được, sự tình so với lúc trước còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều!

Giờ khắc này, Tiêu Hà thật sự rất hối hận, sớm biết như vậy, lúc trước nên từ các quận cầu viện binh, nếu làm như thế, thì viện binh các quận không sai biệt lắm đã tới Hàm Dương rồi.

Nhưng sự việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể là mất bò mới lo làm chuồng .

... ..

Trịnh huyện, trong núi phụ cận.

Đêm tối; bỗng nhiên xuất hiện ba khoái mã chạy nhanh như bay.

Nương theo ánh trăng tàn, mơ hồ có thể nhìn thấy, cưỡi khoái mã phía trước là một tú sĩ áo trắng, phía sau là một thanh niên trai tráng mặc áo thợ săn, lưng đeo cung tiễn, chính giữa là một tiểu nương đáng người thương xót, tiểu nương kia nhiều nhất là mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng như tuyết, nhất là cặp mắt sáng như sao, khóe miệng mỉm cười rất quyến rũ.

Ba khoái mã khó khăn lắm mới lên được một đạo sơn lương thấp bé, tú sĩ áo trắng bỗng nhiên “Hu” một tiếng ghìem cương ngựa, khoái mã lập tức giơ cao hai vó dừng lại, sự việc đột ngột, nếu hai kỵ mã phía sau không có kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu mà ghìem ngựa thì có lẽ đã đâm vào tú sĩ áo trắng.

- Tiểu muội, các người xem, huyện ấp bị cháy!

Ngón tay tú sĩ áo trắng chỉ tiền phương, hạ giọng nói.

Thanh niên mặc trang phục thợ săn cùng tiểu nương quyến rũ nhìn theo ngón tay của tú sĩ áo trắng, quả nhiên huyện ấp đã nổi lên đại hỏa ngút trời, nương theo ánh lửa đỏ bừng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy bóng người rậm rạp, là quân đội, xem màu sắc chiến bào trên người bọn họ, hình như là quân Hán, nhưng quân Hán vì sao phải cướp sạch huyện ấp?

- Hình như là Lưu Bang lão nhân.

Thanh niên bận áo thợ săn nói:

- Bọn họ cướp huyện ấp.

- Đây là sao?

Tiểu nương quyến rũ nói:

- Lưu Bang lão nhân không phải luôn luôn tự xưng là nhân nghĩa sao, lần này hắn như thế nào lại kéo nguy trang trên mặt xuống? Chỉ có điều dân chúng lại gặp phải tai ách a.

- Việc này nhất định có ẩn tình, chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Tú sĩ áo trắng khoát tay áo, lập tức lại nói :

- Tuy nhiên, chúng ta tạm thời không cần để ý tới việc này, vẫn là khẩn trương hồi bảo đi.

- Đúng đúng, chúng ta khẩn trương hồi bảo.

Sấn trang thanh niên vội hỏi:

- Nhưng ngàn vạn lần đừng để cho Lưu Bang lão nhân nhân cơ hội cướp sạch ổ bảo chúng ta, như thế chúng ta sẽ không còn nơi để đi đâu.

- Đại ca, chúng ta khẩn trương hồi bảo đi.

Tiểu nương quyến rũ dút lời, lập tức ghìem ngựa xoay người đi.

Tú sĩ áo trắng cùng sấn trang thanh niên nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng chuyển đầu ngựa đi theo, theo đường núi về phía một sườn khác, không đến một lát công phu, liền biến mất dưới bầu trời đêm.

... ..

Trịnh huyện, huyện ấp.

Ngày xưa coi như là một huyện ấp phồn hoa, nhưng giờ đây đã thành Địa ngục!

Lúc chiều, một đội quân Hán bại binh đi vào thị trấn, bọn họ không giết người, chỉ đoạt lương thực, nhưng khi đêm đến, một chi quân Hán gần một vạn người vọt vào thị trấn, quân Hán này hung ác hơn đám trước rất nhiều, bọn họ không chỉ đuổi giết quân Hán bại binh vào thành lúc trước, một lời không hợp cũng giết luôn dân chúng trong thành!

Ngoại trừ giết người, Hán binh vào thành sau lại đốt phòng ở, nơi nơi đoạt đồ vật này nọ.

So sánh với giết người phóng hỏa, gần ngàn nữ nhân bị cưỡng hiếp, như vậy cũng không quá khiến người ta chú ý, dù sao tại cái thời cổ đại xa xôi này, phong tục vẫn có chút cởi mở, rất nhiều địa phương thậm chí còn giữ lại tập tục thô khách, hơn nữa, Nho gia học thuyết lúc này cũng không có đề xướng cách nói thủ tiết.

Giờ khắc này, toàn bộ huyện ấp đã thành Địa ngục!

- Ác quỷ, các người là ác quỷ !

Một lão nhân ngồi ở trước nhà mình gào khóc.

- Các người đoạt đi nửa túi kê của nhà ta, chúng ta sống như thế nào đây? Lưu Bang, người đáng chết ngàn đao, ba năm miễn thuế kỳ hạn mới đến, không nghĩ người liên phái binh cường đoạt lương phú, người đáng bị ngàn đao phanh thây, người chết không được tử tế...

Cách đó không xa, một tiểu hỏa đáng người đôn hậu đang gào khóc.

Ở trước mặt tiểu hỏa cách đó không xa, một lão ông râu bạc đang nằm trên đất, lão ông đã tức giận đến nói không ra tiếng .

- Đại ca, Nhị ca, các người thấy không? Lưu Bang lão nhân phái binh đem nhà chúng ta đốt sạch, hiện tại bố chồng một nơi đứng cũng không có, ca ca đừng bán mạng cho Lưu Bang lão nhân nữa, dù sao cũng chẳng được hột gạo hay tước vị gì, người trong nhà còn bị hấn bắt nạt, hu hu.

...

Xa xa, một binh lính hùng hổ vọt vào một nhà dân.

Lập tức trong viện liên vang lên tiếng gà bay chó nhảy, tên lính kia vì truy đuổi một nữ nhân, thậm chí nhảy vọt qua ba đạo tường viện, lại có binh lính từ trong viện của tiểu hỏa cường tráng kia ra, trước khi đi còn hung tợn trừng mắt nhìn tiểu hỏa cường tráng một cái, tiểu hỏa nhìn thấy trường kiếm bên hông tên lính, lập tức sợ tới mức cầm chặt.

... ..

Ngoài Huyện ấp, Điền Hoàn nhìn đại hỏa ngút trời bên trong thành, sâu kín thở dài.

Điền Hoàn từng là thân vệ của vua, cũng tự nhận là người lòng lang dạ sói, nhưng cho tới hôm nay, hắn mới phát hiện, chính mình so với Hạng Trang cùng Ủy Liều, vẫn là kém xa, Hạng Trang và Ủy Liều thật đúng là ác độc chưa từng thấy!

Tuy nhiên, Điền Hoàn cũng thừa nhận, chiêu thức ấy quả thật lợi hại, có thể nói là tuyệt hậu kế!

Gần nhất, thông qua ven đường đốt sát, bắt người cướp của cùng với phát tiết, một vạn năm ngàn tân binh còn sống sót từ Hàm Cốc Quan đại chiến đã hoàn toàn lột xác thành một đám khát máu hổ lang chi binh, sức chiến đấu của chi quân đội này cũng phát sinh thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt), đối với Sở quốc sơn cùng thủy tận mà nói, đây chính là trợ lực lớn lao!

Thứ hai, bởi vì Sở quân đều mặc giáp y quân Hán, dân chúng Quan Trung chỉ biết đem nợ máu này ghi tạc trên đầu Lưu Bang.

Kể từ đó, căn cơ của Lưu Bang ở Quan Trung sẽ gặp song trùng tàn phá, thứ nhất, quân Sở qua đi, dân chúng Quan Trung đại bộ phận sẽ ly hương, từ nay về sau quân Hán đã đánh mất kho lúa Quan Trung này, thứ hai, thanh danh Lưu Bang cũng bị thương nặng, dân chúng sẽ không tin quan phủ giải thích, bọn họ chỉ tin tưởng hai mắt của mình!

Vừa có thể luyện binh, lại phá hủy căn cơ Lưu Bang, đây chính là nhất tiễn song điêu a!

Bỗng nhiên, phía sau đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, Điền Hoàn quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Tấn Tương mới nhậm chức hữu Tư Mã Tiên Đăng Doanh, cùng hơn mười kỵ mã vây quanh chạy nhanh đến đây.

- Điền Hoàn tướng quân.

Tấn Tương ở trên lưng ngựa hướng Điền Hoàn chấp tay vái chào, lại nói:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, tả quân nghỉ ngơi chỉnh đốn, tức khắc binh phát Hàm Dương, không được chậm trễ!

- Tuân lệnh!

Điền Hoàn xa hướng đông biên vái chào, lập tức ghìim ngựa chạy đi.

Không đến một lát công phu, trong huyện áp liền vang lên tiếng kèn tập kết, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, các tân binh đã sấm đủ hung uy, giải phóng xong thú tính đều vọt tới đường cái, sau khi lão binh tiểu giáo khiển trách cả đội vài câu, lại chuẩn bị xuất phát, nơi này là Trịnh huyện, trạm tiếp theo. . . Chính là Hàm Dương!

130. Chương 130: Trị Tề Tam Sách

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 130: Trị Tề tam sách

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thành Lâm Truy, Tề vương cung.

Hàn Tín đang đánh giá nam tử trước mặt, nam tử hơn ba mươi tuổi, bộ dạng xấu xí, vóc người cũng không cao, chỉ trên dưới bảy thước, trên người còn mặc y phục của tử tù, không quá nửa canh giờ trước, nam tử này là một trong những tử tù sắp sửa bị đem ra chợ xử trảm, tuy nhiên hiện tại đã là thượng khách của Hàn Tín.

Hàn Tín đặc xá tử tù này, lại mời nhập hoàng cung đàm thoại, nguyên nhân chỉ có một.

Người này tên là Lâu Kính, là một tử tù, không ngờ hướng Hàn Tín dâng lên trị Tề tam sách, đương nhiên lúc ở chợ, hai người không thể nói chuyện sâu sắc, nhưng Hàn Tín nghe sách lược tóm tắt của tử tù này, dường như khá có đạo lý, lập tức liền đặc xá Lâu Kính, lại phái người mời hắn vào Tề vương cung.

- Tiên sinh, mời ngồi.

Hàn Tín phát tay.

- Tạ ơn Đại vương.

Lâu Kính hướng Hàn Tín vái chào, lúc này mới ngồi xuống.

Hàn Tín khẽ mỉm cười, lại nói:

- Tiên sinh, hiện tại có thể cùng quả nhân hảo hảo nói trị Tề tam sách của người rồi?

- Dạ vâng.

Lâu Kính vui vẻ gật đầu nói:

- Cái gọi là trị Tề tam sách, nhiệm vụ khẩn cấp nhất là “tán binh vu dã”, Tề địa nhân khẩu hơn hai trăm vạn, dưới trướng Đại vương hùng binh đã có ba mươi vạn, hơn nữa công thêm binh lực của các quận các

huyện, tổng số không dưới bốn mươi vạn, binh nhiều dân ít thì thực lực của một nước tất suy, cho nên, việc cấp bách là “tán binh vu dã”, dưỡng sức sức dân, tăng thực lực của một nước.

Hàn Tín nói:

- Phía nam Tiết huyện vẫn có Hạng Sở dư nghiệt chưa định, nếu quả nhân tán binh vu dã, nếu Hạng Sở dư nghiệt dẫn binh công phạt Tề quốc, quả nhân nên làm gì bây giờ?

Lâu Kính nói:

- Đại vương đương nhiên không thể giải tán hết tất cả binh giáp, khả năng dụng binh của Đại vương, cổ kim không người có thể bì kịp, tại hạ nghĩ, Tề quốc chỉ cần giữ lại một chi trên dưới năm vạn tinh binh, liền đủ để tự bảo vệ mình! Đợi tương lai nhân khẩu Tề địa gia tăng, thực lực quốc gia cường thịnh, thì Đại vương chỉ cần một lá thư chiếu khiến, trăm vạn hùng binh dễ như trở bàn tay! Như thế là có thể noi theo Đại Tần, chinh phục cả thiên hạ!

Hàn Tín khoát tay áo, theo như lời Lâu Kính noi theo cường Tần, chinh phục cả thiên hạ cũng không có hứng thú quá lớn, tuy nhiên hắn cũng thừa nhận, phóng nhân khắp thiên hạ, thật đúng là không ai có thể dụng binh bằng Hàn Tín hắn, Tề quốc nuôi dưỡng bốn mươi vạn đại quân đích thật là có chút lãng phí, giữ lại năm vạn tinh nhuệ là đủ rồi, nhiều nhất là mười vạn!

- Hảo.

Hàn Tín lại nói:

- Như vậy sách thứ hai của tiên sinh đâu?

Lâu Kính nói:

- Sách thứ hai, dời các cường hào thế tộc đưa vào Lâm Truy!

Trong lòng Hàn Tín lập tức nhúc nhích, miễn cảm chính trị của hắn tuy rằng kém, nhưng cũng không phải là kẻ không biết gì.

Trên thực tế, từ thời đại xuân thu bắt đầu, cường hào thế tộc các quốc gia liền biến thành một chi lực lượng hùng mạnh, thẳng đến Tần mạt loạn thế, Trần Thắng, Ngô Quảng từ Đại Trạch phát động phản loạn, năng lực của cường hào thế tộc phát huy tới cực hạn, như thúc cháu Hạng Lương, Hạng Võ, như Trương Nhĩ, Trần Dư, tất cả đều là nhân vật kiệt xuất của cường hào thế tộc các nơi.

Đối với cường hào thế tộc các nơi, người cầm quyền bình thường đều dùng sách lược lựa chọn lôi kéo mà sử dụng.

Nguyên nhân rất đơn giản, quyền lực không có khả năng chia đều cho tất cả cường hào thế tộc, cho nên người cầm quyền chỉ có thể lựa chọn một bộ phận cường hào thế tộc trong đó kết làm đồng minh, cường hào thế tộc còn lại cũng không có thể vô duyên vô cớ đồ diệt, cho nên chỉ có thể ngày đêm đề phòng, nhưng đích xác không phải lúc nào cũng phòng được.

Cho nên, nếu có thể đem cường hào thế tộc ở các quận các huyện tập trung đến Lâm Truy thành, sự tình ngược lại rất đơn giản.

Khi cường hào thế tộc rời khỏi địa phương, lực ảnh hưởng đối với nơi đó sẽ yếu đi rất nhiều, các quận trưởng, Huyện lệnh sẽ dễ dàng cai trị; thứ hai, sau khi cường hào thế tộc di cư vào Lâm Truy, Hàn Tín có thể dễ dàng khống chế, bởi vì Lâm Truy là đô thành Tề quốc, ở Lâm Truy, Hàn Tín nắm trong tay binh lực hùng mạnh nhất.

Trên thực tế, Lâu Kính hiến kế để cường hào thế tộc đi vào Lâm Truy đích thật là rất độc.

Trong lịch sử, sau khi Lưu Bang nhất thống thiên hạ, bởi vì nghe lời đề nghị của Lâu Kính, bắt buộc hơn mười vạn cường hào thế tộc Quan Đông di cư vào Quan Trung, lúc này mới hoàn toàn cải biến vận mệnh thiên hạ, dùng lời nói đời sau mà giảng, hơn mười vạn cường hào thế tộc này có thể nói là chính trị tinh anh, nhân tài các loại gần như đều xuất phát từ trong cường hào thế tộc.

Kết quả chính là, khi Anh Bố, Bành Việt, Lô Oản, Tàng Đồ khởi binh tạo phản, mới đột nhiên phát hiện, dưới trướng của mình không ngờ đã không có người có thể sử dụng, trái lại dưới trướng Lưu Bang, nhân tài đông đúc, sao tướng tập hợp, chư vương phản loạn kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết, tất cả đều bị Lưu Bang dễ dàng dập tắt.

Chẳng qua, bởi vì Hạng Trang xuyên qua, lịch sử mới xuất hiện điểm cong.

Vốn, lúc này Lưu Bang sớm đã đăng cơ xưng đế, Lâu Kính thì sẽ được đặc xá sung quân Hàm Dương đảm nhiệm chức binh tuất, sau đó được đồng hương dẫn tiến Lưu Bang, nhưng hiện tại, Lâu Kính xém bị Hàn Tín xử trảm, Lâu Kính cũng nắm được thời cơ hướng Hàn Tín dâng lên trị Tề tam sách.

- Ủ, sách này khả thi.

Hàn Tín gật đầu, lại nói:

- Vậy đệ tam sách?

Lâu Kính nhẹ nhàng mà thư giọng điệu, lại nói:

- Trị tề đệ tam sách, là chế độ ban thưởng cho dân chúng!

Dừng một chút, Lâu Kính lại nói:

- Đại vương hẳn là nên làm theo cổ Tề, đặt ra hai mươi cấp tước vị để thưởng cho dân chúng, nông hộ nếu hưởng quốc khố giao nhiều lúa thóc, thì có thể đạt được tước vị, như thế, không quá mấy năm, quốc khố Tề quốc liền tràn đầy, lương thực thành núi, lúc này Đại vương nếu như chinh chiến, sẽ không sợ thiếu lương thực mà lo lắng.

- Hảo, sách này đại thiện!

Sách này gài đúng chỗ ngứa của Hàn Tín, không lâu trước đó vì hưởng ứng Hán Vương chiếu khiến nam chinh Hoài Tứ, Hàn Tín vì thiếu lương thảo mà quẫn bách, Hán Vương tuy nói dựa theo ước định hưởng Tề quốc đại quân cung cấp lương thảo, nhưng mỗi lần cấp lương đều không đủ, Hàn Tín vài lần muốn từ Tề địa trưng lương, nhưng Tề địa căn bản không có lương thực để trưng.

Hàn Tín lại nói:

- Tiên sinh, quả nhân ý muốn ủy nhiệm người làm Á tướng, hiệp trợ Vương Lăng cai trị Tề quốc, không biết ý tiên sinh như thế nào?

Lâu Kính vội vàng đứng dậy, chấp tay, nghiêm nghị nói:

- Kính... Nguyên lấy thân khuyển mã đền đáp đại Vương.

#####

Khi Lâu Kính hướng Hàn Tín dâng lên trị Tề tam sách, Khoái Triệt vận quần áo trắng, độc thân vào Lỗ ấp.

Lỗ ấp là Hạng Võ năm đó phong quốc, cũng là gia hương của Nho gia đại sư Khổng Tử, sau khi Hạng Võ binh bại Cai Hạ, tự vận Ô Giang, thân là Tây Sở quốc Tiết quận trưởng Hạng Đà không chịu đầu hàng, mà tập kết mấy ngàn tàn binh tử thủ Lỗ ấp, bởi vì Tiết quận lúc này còn không có chân chính do Tề quốc quản lý, cho nên Hàn Tín không muốn ra tay thu thập Hạng Đà.

Về phần Lưu Bang, thẳng đến hiện tại còn bận ứng phó Hạng Trang, căn bản là không có thời gian tới thu thập Hạng Đà.

Cho nên, Hạng Đà ở Lỗ huyện coi như an nhàn, ngoại trừ khi Tề quốc đại quân nam hạ, từng đại bại ở dưới tay Quán Anh, sau đó trên cơ bản không đánh qua trận nào nữa.

Tuy nhiên, hai ngày trước Lỗ ấp lại nghênh đón đại quân của Hoài Nam vương Anh Bố.

Dựa theo kế hoạch của Khoái Triệt, Tiết quận trên thực tế là nơi vô chủ, cũng là một mục tiêu của Anh Bố, mà Lỗ ấp, chính là khởi điểm.

#####

Lỗ ấp, Quận Thủ phủ.

Hạng Đà lạnh lùng nhìn Khoái Triệt, trầm giọng nói:

- Khoái Triệt? Anh Bồ nghịch tặc phái người vào thành làm gì? Muốn làm thuyết khách du thuyết bản tướng quân phản Sở hàng Hán? Nói cho người biết, đó là si tâm vọng tưởng!

Khoái Triệt lắc lắc ống tay áo, thản nhiên nói:

- Tướng quân lời ấy sai rồi, Đại vương của ta không phải là thần tử của Hán Vương, cho nên, tướng quân hiến Tiết quận cho Đại vương của ta, cũng không phải là hàng Hán.

- Cũng như nhau thôi.

Hạng Đà lãnh đạm nói:

- Bản tướng quân sẽ không hàng Hán, lại càng không đầu hàng Anh Bồ nghịch tặc!

Phản ứng Hạng Đà đúng như dự kiến của Khoái Triệt, lập tức Khoái Triệt thản nhiên cười, không chút hoang mang nói:

- Nếu tướng quân không hàng, như vậy tại hạ cũng không cưỡng cầu nữa .

- Một khi đã như vậy, mời tiên sinh trở về?

Lập tức Hạng Đà đứng dậy trực khách.

- Tướng quân vội quá rồi ? Tại hạ còn chưa nói hết mà.

Khoái Triệt lắc đầu cười cười, lại nói:

- Tuy rằng tướng quân không muốn góp sức cho Đại vương ta, nhưng song phương thử tiến hành một ít hợp tác, chắc là được chứ?

- Hợp tác? Người có ý tứ gì?

Hạng Đà là một trong những lão tướng ít ỏi của dòng họ Hạng có thể độc chắn một mặt, còn có vài phần mưu lược, hơn nữa hắn cũng biết, hiện tại Hạng Trang mang theo một chi tinh binh số lượng không nhiều, đang lên tác chiến ở Lương địa, Tề địa cùng với Triệu địa, bởi vì có Hạng Trang cùng chi tinh binh này tồn tại, Tiết quận, Hội Kê quận mới không hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Khoái Triệt nói:

- Tướng quân cũng là người thông minh, tại hạ cũng không vòng vo, Lỗ ấp và Tiết quận Đại vương ta nhất định phải lấy, tướng quân và mấy ngàn bộ khúc hiện tại chỉ có hai con đường, một là sẵn sàng góp sức cho Đại vương ta, hai là Đại vương ta mở ra một con đường sống cho các người hồi Giang Đông .

Hạng Đà nghiêm nghị nói:

- Bản tướng quân nếu không đáp ứng?

- Vậy chỉ có thể khai chiến .

Khoái Triệt thở dài, lại nói:

- Tuy nhiên tướng quân, thứ tại hạ nói thẳng, ba nghìn tàn binh của ngài cùng năm nghìn tinh nhuệ của Hạng Trang Thượng Tướng Quân quả quyết không thể đánh đồng, nếu Đại vương ta quyết ý công thành, thì không quá ba ngày, Lỗ ấp tất phá, mà tướng quân cùng ba nghìn bộ khúc, cũng chỉ có thể cùng Lỗ ấp ngọc nát đá tan .

- Hạng Trang?

Hạng Đà hơi biến sắc, nghiêm nghị nói:

- Ngài gặp qua hắn? Hắn hiện ở nơi nào?

Khoái Triệt lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng không có gặp qua Thượng Tướng Quân, tuy nhiên lại biết Thượng Tướng Quân cùng năm nghìn tinh nhuệ đã lên vào quận Tam Xuyên và đang công hãm Lạc Dương, hơn nữa việc này đã là sự tình của vài ngày trước, về phần hiện tại, nói không chừng Thượng Tướng Quân đã đánh tan Hàm Cốc Quan, sát nhập Quan Trung .

- Người nói cái gì?

Hạng Đà thốt nhiên biến sắc nói:

- Thượng Tướng Quân sát nhập Quan Trung ?

- Đây chỉ là phán đoán của tại hạ, tuy nhiên tám chín phần mười là thế.

Khoái Triệt dừng một chút, lại nói:

- Cho nên, tướng quân không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho Sở quốc, Thượng Tướng Quân tuy rằng vào Quan Trung, nhưng chung quy binh ít, một khi Lưu Bang điều quân trở về Quan Trung tự cứu, Thượng Tướng Quân chỉ có thể tiếp tục chuyển tiến, tương lai nói không chừng còn có thể đánh hồi Giang Đông, tướng quân vì sao không thừa dịp bây giờ còn có đường sống quay về, sớm điều quân trở về Giang Đông, bảo vệ căn cơ cuối cùng cho Sở quốc?

Hạng Đà im lặng không nói, nhưng trong lòng đang cấp tốc tính toán.

131. Chương 131: Hỏa Thiêu Hồ Lao Quan.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 131: Hỏa thiêu Hồ Lao quan.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hồ Lao quan.

Trong tiếng kèn kéo dài không thôi, quân Hán đang chen chúc ở Đông quan rốt cục cũng lui trở về.

Kinh Thiên thở dài một hơi mà ngồi lên đồng hồ độn trên quan tường, Bàn Ngọc cũng tựa vào lỗ châu mai cách đó không xa mà thở phì phò.

Phóng tầm mắt nhìn về quan hạ, ngổn ngang đều là thi thể quân Hán.

Trong đó phần lớn thi thể đều bị thiêu đốt, kia đều là công lao của dầu hỏa .

Trên quan tường, thi thể cũng nằm đầy, tuy nhiên những thi thể này là tướng sĩ quân Sở.

Tĩnh lan Quân Hán vẫn là uy hiếp lớn nhất của quân coi giữ trong hai ngày công thành, quân coi giữ bị cung tiễn thủ trên Tĩnh lan bắn giết hơn hai ngàn người! Bàn Ngọc từng dùng móc câu đánh bất ngờ làm Tĩnh lan của Lương quân bị thương nặng, nhưng quân Hán đã rút kinh nghiệm, căn bản không tới gần quan tường trong vòng năm mươi bước.

Cách quá xa thì cung tiễn thủ rất khó có thể trúng mục tiêu.

Cũng may còn có dầu hỏa, nếu không Hồ Lao quan sớm đã thất thủ .

Sau một lúc lâu, Kinh Thiên mới hướng Bàn Ngọc nói:

-Lưu Bang lão nhân xem ra là kẻ điên.

-Lưu Bang lão nhân không phải điên, mà là nóng nảy.

Bàn Ngọc lắc đầu, lại nói:

-Tuy nhiên Lưu Bang lão nhân không vội không được. Trong sáu bảy ngày, Thượng Tướng Quân bất cứ lúc nào cũng có thể công phá Hàm Cốc Quan, một khi Hàm Cốc Quan bị công phá, kể đến chính là Hàm Dương, người nói Lưu Bang lão nhân có thể không gấp sao?

Kinh Thiên nhìn hai bên, lo lắng nói:

- Cũng không biết Thượng Tướng Quân khi nào thì có thể công phá Hàm Cốc Quan?

- Đúng vậy.

Bàng Ngọc gật đầu phụ họa nói:

- Dầu hỏa còn lại trong quan không còn nhiều nữa, lẩn cây, lõi thạch cũng không có mấy, một khi dầu hỏa hao hết, Hồ Lao quan chỉ sợ không giữ được nữa.

Tiếng nói vừa dứt, bên trong thành bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Kinh Thiên, Bàng Ngọc cấp bách đứng dậy nhìn lên, chỉ thấy một con khoái mã chạy như gió cuốn mây tan vọt tới Đông quan, sau đó theo đường cái xông lên quan tường, không kịp xoay người xuống ngựa, kỵ binh trên lưng ngựa liền cởi xuống một bọc vải ở trên lưng, lập tức hô to lên:

- Hoàn Sở Tướng quân ở chỗ nào? Có quân vụ khẩn cấp.

Còn chưa dứt lời, một đoàn tướng tá liền từ địch lầu chen chúc mà ra.

Hai người đi đầu rõ ràng là tiền tướng quân Hoàn Sở cùng với tả tướng quân Quý Bố.

Lúc này Hoàn Sở đi nhanh tiến lên, cất cao giọng nói:

- Quân lệnh Thượng Tướng Quân ở đâu?

- Quân lệnh ở đây.

Kỵ binh kia lúc này mới quỳ xuống một gối, hai tay dâng quân lệnh lên.

Hoàn Sở vội vàng tiếp nhận quân lệnh, vừa xem xong lập tức ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ha ha ha tin mừng, tin mừng nha, đại quân Thượng Tướng Quân đã công phá Hàm Cốc Quan, quân ta đã công phá Hàm Cốc Quan !

Tiếng nói Hoàn Sở vừa dứt, tướng sĩ quân Sở đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đều hoan hô như sóng vỗ.

Kinh Thiên, Bàng Ngọc càng không kìm nổi vỗ tay hoan hô, Hàm Cốc Quan bị phá, Hồ Lao quan cũng sẽ không cần tử thủ, đại quân Sở quốc hoàn toàn có thể dùa vào Hàm Cốc Quan mà ngăn cản đại quân Lưu Bang!

Lập tức Kinh Thiên vội vàng nói:

- Hoàn Sở tướng quân, quân lệnh nói như thế nào?

Hoàn Sở giơ thư tín lên, cất cao giọng nói:

- Thượng Tướng Quân lệnh chúng ta tức khắc bỏ Hồ Lao, lui giữ Hàm Cốc Quan!

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa!

Quý Bố nghe vậy mừng rỡ, vội vàng nói:

- Vừa lúc Hồ Lao quan sắp thủ không được, chúng ta thừa dịp đêm tối khẩn trương rời đi.

Hoàn Sở cũng nói:

- Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị lui binh!

- Hai vị tướng quân, khoan đã!

Bàng Ngọc nghe vậy khẩn trương tiến lên khuyên nhủ:

- Quân ta nếu cứ như vậy mà đi thì quân Hán khẳng định sẽ theo sát, đến lúc đó quân ta thối cũng không xong, thủ cũng không được, cục diện sẽ rất bị động.

Bàng Ngọc chung quy từng đọc qua binh thư, hẳn biết lâm trận lui binh sẽ rất bị động.

Hoàn Sở là tên lỗ mãng, không cho là đúng nói:

- Sợ cái địch?

Quý Bố thì cảm thấy Bàng Ngọc lo lắng có lý, nói:

- Bàng Ngọc, vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?

Bàng Ngọc nói:

- Mặt tướng nghĩ, hai vị tướng quân suất lĩnh đại quân bí mật đi trước, nhưng không thể đốt đuốc, tướng sĩ các quân cũng không được lớn tiếng ồn ào, tất cả móng ngựa cũng phải bọc vải để tránh bị mật thám quân Hán phát hiện!

Dừng một chút lại nói:

- Mặt tướng và Kinh Thiên tướng quân thì dẫn ba trăm lính tinh nhuệ phụ trách cản phía sau!

Hoàn Sở nhíu mày nói:

- Việc này không thể khác sao?

Quý Bố khuyên:

- Lão hoàn, cẩn thận cũng tốt.

- Được rồi, được rồi. Hoàn Sở bắt đắ dĩ lập tức quay đầu lại bảo binh đội trưởng:

- Truyền lệnh, các doanh trại không được đánh lửa, tất cả tướng sĩ không được ồn ào, tất cả móng ngựa bọc vải, ngoài miệng thì cột lại, tức khắc xuất phát!

Cùng lúc đó Quý Bố cũng hướng tả quân truyền đạt quân lệnh.

Kinh Thiên, Bàng Ngọc cùng ba trăm khinh binh thì ở lại.

Nhìn theo Hoàn Sở, Quý Bố hai lộ đại quân rời khỏi, Bàng Ngọc lại hướng Kinh Thiên nói:

- Tướng quân, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút.

Kinh Thiên nói:

- Chuẩn bị gì nữa? Thi thể tướng sĩ đều đã hoả táng, tro cốt cũng đã thu lại rồi.

- Mặt tướng không phải nói điều này.

Bàng Ngọc thở dài, kiên nhẫn giải thích:

- Thời gian một buổi tối, Hoàn Sở, Quý Bố hai lộ đại quân chưa chắc có thể đi quá xa, một khi Lưu Bang lão nhân phát hiện sẽ phái ra đội kỵ binh tinh nhuệ truy đuổi, cho nên chúng ta còn phải ở Hồ Lao quan tạo ra chướng ngại ngăn cản quân Hán truy binh.

- Chướng ngại.

Kinh Thiên là cái đại quê mùa, khó hiểu nói:

- Chướng ngại gì ?

-Phóng hỏa!

Bàng Ngọc trầm giọng nói:

- Chúng ta đem dầu hỏa còn lại đều đổ vào quan nội, sau đó một phen đốt sạch, trong hai ba ngày cũng đừng nghĩ tắt, Lưu Bang lão nhân và đại quân của hắn cũng chỉ có thể ở quan ngoại giương mắt nhìn, ha ha.

- Ai nha.

Kinh Thiên thất thanh nói:

- Bàng Ngọc, người thật là tài.

Bàng Ngọc mỉm cười không nói nhưng trong lòng lại nghĩ, bản công tử mười mấy năm xem binh thư cũng không phải nói chơi.

Lập tức Kinh Thiên, Bàng Ngọc giữ lại năm mươi người gác đêm, sau đó mang theo số người còn lại đi chuẩn bị.

#####

Hổ Lao quan ngoại, đại doanh Lưu Bang

Chu Bột, Hạ Hầu Anh hai lộ đại quân cũng đã chạy tới, hiện tại đại quân tụ tập ở dưới trướng Lưu Bang đã vượt qua sáu vạn quân. Tuy nhiên, đại quân chủ lực cùng với lương thảo của Trương Lương còn cách hơn trăm dặm, nhanh nhất cũng phải đến chạng vạng ngày mai mới có thể đuổi tới Hổ Lao quan.

Trong đại trướng bầu không khí có chút căng thẳng, Lưu Bang vẻ mặt lo âu đang đi qua đi lại.

Chu Bột, Na Thương, Hạ Hầu Anh cùng với Trần Bình mắt to trừng mắt nhỏ, không một người nào dám lên tiếng

Được một lúc lâu sau, Lưu Bang mới dừng chân lại hướng Trần Bình nói:

-Trần Bình, thừa dịp đêm tối tấn công bất ngờ thì như thế nào?

Lưu Bang không muốn đợi, cũng không dám đợi, nếu Hạng Tráng tiểu nhi đánh vào Quan Trung, Lưu Bang không muốn Quan Trung mà hẳn thật vất vả mới tạo được căn cơ bị Hạng Tráng làm hỏng.

Trần Bình nói:

-Quân Sở phòng giữ nghiêm ngặt, đánh lên chỉ sợ không được.

-Mặc kệ như vậy .

Lưu Bang nhìn quanh chư tướng nói:

- Ai dám lĩnh mệnh?

Hạ Hầu Anh muốn bước ra thì một viên tiểu tướng sớm đã từ phía sau Chu Bột đi ra, ngang nhiên nói:

- Mạt tướng nguyện đi!

Lưu Bang nhìn chăm chú, thì ra là con trai độc nhất của Chu Bột Chu Quan Phu, lập tức liền vui vẻ gật đầu nói:

- Hảo, quả nhân cho ngươi ba nghìn tinh binh, tối nay phải hạ được Hổ Lao quan!

Dừng một chút, Lưu Bang lại nói:

- Nếu quả nhân không nhớ lầm, ngươi hình như sắp tới mười tám tuổi, nếu ngươi phá được Hổ Lao quan, quả nhân tự mình làm lễ thành niên cho ngươi.

- Đại vương ngài xem là được rồi.

Chu Quan Phu ngang nhiên nói:

- Mạt tướng sẽ không nhục mệnh!

Giờ dần canh ba, là thời điểm tối nhất trước hừng đông.

Kinh Thiên, Bàng Ngọc mang theo hơn hai trăm lão binh bận rộn tới nửa đêm, rốt cục cũng về tới doanh trại, kho phòng, nhà kho, hành dinh và dưới các kiến trúc đều đã rải củi đốt, cây cỏ và vật dễ cháy, vì để đảm bảo lửa có thể nhanh chóng tràn ra, hai người còn tưới lên mấy chục cân dầu hỏa.

Lúc này Kinh Thiên, Bàng Ngọc cùng hơn ba trăm lão binh đang ngồi ở dưới quan nghỉ ngơi.

Hơn năm mươi lão binh đang qua lại tuần tra trên quan, tuy nhiên vì nghĩ sẽ rút lui khỏi Hồ Lao quan, tâm tư đám lính này sớm đã không đặt Hồ Lao quan vào tầm quan trọng, cho nên một đám khó tránh khỏi có chút sơ suất.

Nghỉ ngơi một lát, Kinh Thiên lại hướng Bàng Ngọc nói:

- Bàng Ngọc, người nghỉ ngơi đi, ta đi xem xét xung quanh.

Bàng Ngọc vừa gật đầu, vừa hướng Kinh Thiên nói:

- Tướng quân, nếu không có chuyện gì thì phóng hỏa đi?

- Không vội.

Kinh Thiên khoát tay áo nói:

- Hừng đông khi Lưu Bang đại quân tiến công, chúng ta sẽ phóng hỏa, ha hả, lão tử trước khi đi còn muốn diệt hẳn mấy ngàn người.

Dứt lời Kinh Thiên chậm rãi đi lên quan.

Bàng Ngọc nhú mày, rất muốn khuyên Kinh Thiên vài câu.

Chính cái gọi là “nguyệt doanh tắc khuy, thủy mãn tắc dật” mọi việc đều không thể quá mức, nếu không sẽ chín quá thì nát, nhưng Bàng Ngọc nghĩ lại Kinh Thiên chính là cái lỗ măng, nói với hắn những chuyện này căn bản là đàn gảy tai trâu, nên im lặng không nói.

Lại nói khi Kinh Thiên đi tới quan tường, chỉ thấy hơn năm mươi lão binh gác đêm đang tùm năm tùm ba ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, Kinh Thiên nhú mày, đang muốn khiển trách vài câu thì tiền phương tối đen bỗng nhiên truyền đến một tiếng động lạ, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy hơn mười cái thang đang hướng về quan tường, dưới thang tất nhiên có rất nhiều quân Hán!

Kinh Thiên đồng tử thoáng chốc kịch liệt co rút:

- Địch tập kích, địch tập kích!

Còn chưa dứt lời, hơn mười cái cái thang không ngừng “Thình thịch, Thình thịch”, trong tiếng nặng nề mà dựa vào quan tường, mấy chục tên quân Hán binh giáp trực tiếp nhảy lên quan tường, đầu lĩnh là một tên mặt như thoa phấn, mày kiếm mắt sáng, tiểu tướng áo bào trắng trong tay cầm một đôi thiết kích dài khoảng sáu thước.

Tiểu tướng này chính là Chu Quan Phu con trai độc nhất của danh tướng Đại Hán Chu Bột.

Quân Hán gần như là dùng chiến thuật của quân Sở, thừa dịp đêm tối yểm hộ đem thang đổ lên quan, trực tiếp đoạt thành.

Chu Quan Phu mang theo hơn hai trăm quân tinh nhuệ bám vào sống thang trực tiếp leo lên quan tường, không đợi qua hoàn toàn lỗ châu mai, Chu Quan Phu liền thả người nhảy lên quan tường, sau khi thấy Kinh Thiên đang thét dài ra lệnh, song kích trong tay lập tức va chạm vào nhau, hai kích chạm nhau liền phát ra một tiếng nổ vang, sau đó hướng Kinh Thiên đánh tới.

132. Chương 132: Bế Tắc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 132: Bế tắc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bỗng nhiên Kinh Thiên quay đầu lại, chỉ thấy một viên tiểu tướng quân Hán đi nhanh về phía hắn

Viên tiểu tướng quân Hán kia thoạt nhìn khoảng chừng mười bảy đến mười tám tuổi, trông bộ dáng cũng khiến người ta nghĩ hắn cực kì nguy hiểm, nhất là trong tay hắn hiện đang cầm song đoản kích, bên cạnh cơ thể đen thui song đoản kích sáng loáng, phần lớn được làm bằng sắt tinh khiết, ít nhất cũng nặng hơn trăm cân, một người có thể dùng loại binh khí như vậy, thật không thể coi thường được?

Tuy nhiên, Kinh Thiên cũng hù lại? Lập tức kinh đao nghênh về phía tên tiểu tướng quân Hán.

- Chết này!

Kinh Thiên quát lên một tiếng lớn, hoành đao trong tay nghiêng về một bên, thẳng hướng về phía bụng tiểu tướng quân Hán.

Một đao này nếu thực sự, ngay lập tức có thể làm cho tướng hán chết. Tuy nhiên rất đáng tiếc, tiểu tướng quân Hán chuyển kích sang tay trái liền đẩy hoành đao của Kinh Thiên. Ngay sau đó, tiểu tướng quân Hán chuyển kích sang bên tay phải đột nhiên hướng về phía cổ Kinh Thiên.

Đồng tử Kinh Thiên đột nhiên co rút lại.

Vừa rồi đao kích cùng giao nhau trong nháy mắt, Kinh Thiên đã phát hiện ra, thể lực của tiểu tướng quân Hán so với mình hơn rất nhiều, bản thân mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn! Nhưng hiện tại, hoành đao của Kinh Thiên đã bị khóa lại, còn muốn thu đao đón đỡ kích bên tay phải của tiểu tướng quân Hán e rằng không còn kịp nữa rồi!

Nếu lui về phía sau chỉ sợ rằng chỉ có đường chết mà thôi.

Kinh Thiên càng hiểu được, nếu không ra chiêu hiểm chỉ sợ hôm nay sẽ không ra khỏi được chỗ này.

Lập tức Kinh Thiên tiến về phía trước, trong miệng nói “giết”, thân hình không lùi mà tiến tới đụng vào tiểu tướng quân Hán.

Lần này hiển nhiên có chút nằm ngoài dự kiến của tiểu tướng quân Hán.

Phản ứng của tiểu tướng quân Hán trước việc này, hai cái trán của hai người đang hung hăng chạm vào nhau!

Bên tai Kinh Thiên bỗng vang lên một âm thanh, lập tức mắt nổ đom đóm, cả người trong chốc lát không cử động được. Tuy nhiên, tiểu tướng quân Hán đối diện phía trước cũng không tốt hơn, Kinh Thiên lần này bị đâm cực độc, cái trán của tiểu tướng quân Hán cũng bị đâm, chỉ trong chốc lát máu tươi đã chảy ra.

Sau khoảnh khắc đó, hai người gần như tinh thần phục hồi, theo bản năng lại lấy hoành đao cầm trong tay sử dụng, song kích đi phía trước, chỉ trong chốc lát, tiểu tướng quân Hán đại tui, thắt lưng sườn bị lực đao hất tung, Kinh Thiên thì thảm hại hơn, bụng bị sóc mười sáu kích.

Lúc Bàn Ngọc thấy vậy đã xông về phía trước đầu thành, Kinh Thiên đã bị ngã xuống vũng máu.

Cách đó không xa, tiểu tướng quân Hán nổi cơn điên, quơ song thiết kích, mặc kệ là quân Sở hay quân Hán, chỉ cần tới gần hắn trong vòng hai bước, hắn sẽ không chút do dự mà chém giết lung tung! Còn nữa, chỉ trong chốc lát, đội quân tinh nhuệ của quân Hán có hai trăm người cũng đã xông về phía trước, quân Sở canh giữ ở phía cửa chỉ còn không đến mười người.

- Kinh Thiên tướng quân! Kinh Thiên tướng quân?!

Đôi mắt Bàn Ngọc bỗng chốc liền đỏ, liền rút đao nhằm về phía tiểu tướng quân Hán.

Hai người chung sống với nhau trong khoảng thời gian tuy rằng không dài, cũng đã nhiều lần sống chết có nhau ở trên chiến trường, lần trước sau khi bất ngờ tập kích Hồ Lao quan, hai người vẫn thành những người bạn của nhau. Hơn nữa, vào thời đó con người sống nặng về tình nghĩa, cho nên khi Bàn Ngọc nhìn thấy Kinh Thiên ngã trên vũng máu, ánh mắt liền đỏ, lúc này rút đao tiến lên, muốn giết chết tên tiểu tướng quân Hán để báo thù cho Kinh Thiên.

Mặc dù ngã xuống nhưng Kinh Thiên vẫn chưa tắt thở, nghe được tiếng hô của Bàn Ngọc thân mình giãy dựa trên mặt đất, sau đó gơ tay ôm lấy Bàn Ngọc, một bên cười, một bên máu chảy lênh láng, nói:

- Bàn Ngọc, huynh đệ tốt, đi, mau đi, mau dẫn các huynh đệ đi theo, đừng ở lại đây nữa, đừng có xúc động quá...

Bàn Ngọc trợn mắt lên, giận dữ nói:

- Kinh Thiên tướng quân!

- Bàn Ngọc!

Kinh Thiên phần chấn lấy hết toàn bộ sức lực còn lại, đột nhiên quát to:

- Nhớ kỹ nói lại với Thượng Tướng Quân, Kinh Thiên ta đã nói có thể chết trên sa trường, đáng giá! Kiếp sau, ta vẫn muốn làm một Kinh Thiên tướng quân...

Lời nói chưa dứt, máu trong cổ họng Kinh Thiên liền trào ra, Kinh Thiên đã chết.

- Kinh Thiên? Lão cây mận gai!

Bàn Ngọc quỳ gối lộ vẻ sầu thảm.

Tuy nhiên rất nhanh, Bàn Ngọc đột nhiên đứng dậy, trong lúc đó, ngay lập tức Bàn Ngọc bình tĩnh trở lại, lập tức gơ lên hoành đao lớn tiếng quát:

- Đi, chúng ta đi...

Một tiếng ra lệnh, cuối cùng còn hai hơn hai trăm quân Sở liền đi theo Bàn Ngọc đi xuống phía đông quan tường, Bàn Ngọc và hai trăm lão binh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quân Hán đã chia làm hai phía, một phía đuổi theo đường cái, một phía thì tháo dỡ thành, chuẩn bị tiến quân tiếp ứng cho đại quân.

Bàn Ngọc cười lạnh, phản quân đi theo phía sau một binh lính, hung hăng đâm vào không trung.

Gần như là cùng lúc đó, mấy chục binh lính đều cầm trong tay đuốc ném về hướng doanh trại gần đó, xưởng, kho hàng, đã được phủ kín những cây cỏ tẩm dầu hỏa, một khi đuốc hạ xuống, lập tức sẽ thiêu cháy hết toàn bộ.

Không mất quá nhiều thời gian, phụ cận phía tây quan xảy ra hỏa hoạn.

Quân Hán đang ở phía trước đuổi giết quân Sở thấy tình hình như vậy khẩn trương trở về.

Bàn Ngọc thản nhiên ngẩng đầu, cuối cùng nhìn về phía đông quan, sau đó quay đầu quát:

- Đi!

Khi Lưu Bang, Trần Bình, Cho Bột, Ly Thương, Hạ Hầu Anh xuống dưới đông quan, toàn bộ Hồ Lao quan đã bị phóng hỏa, cách trên tường khoảng bốn trượng, đều có thể trông thấy lửa cháy ngút trời, khói bụi mờ mịt bay lên, gần như bao trùm toàn bộ không trung, đủ thấy lửa cháy lớn đến thế nào.

Toàn bộ quân Hán đã lui trở về, quan nội hỏa thế quá lớn, không có cách nào khác mọi người đều ngây người.

Chu Quan Phu cả người đầm máu theo thang đi xuống dưới, Chu Bột thấy vậy lập tức kêu lên một tiếng, bổ nhào vào bên cánh cửa Chu Quan Phu, sau đó kéo tay Chu Quan Phu, liên tục nói:

Con ta? Con ta!

Chu Quan Phu yếu ớt khoát tay, lộ vẻ tươi cười nói với Chu Bột:

- Phụ thân, con không có việc gì.

Lưu Bang thở dài, mặc dù Chu Quan Phu đoạt quan thuận lợi, có thể hiện tại cũng không có gì là thuận lợi cho lắm, tuy nhiên thực hiện đúng như lời hứa, lập tức tiến lên nói:

- Quan Phu, dừng quan vạn phu, hôm nay lại vừa mới bắt ngờ đánh chiếm Hồ Lao quan, quả nhân nay ban thưởng cho người, đợi khi trở về Quan Trung, tái bổ đi quan lễ!

- Tạ ơn Đại vương.

Chu Bột cảm động rơi nước mắt, khăn trương chấp tay thở dài.

Có Hán Vương chính mồm nói ban thường, đối với gia tộc nhà họ Chu mà nói, vinh hạnh thật lớn.

Lưu Bang lại phát phát tay, Chu Quan Phu liền đi xuống, Chu Bột cũng đi theo.

Sau một lúc lâu, Trần Bình đi tới trước mặt Lưu Bang, thở dài bẩm:

- Đại vương, thần đã hỏi qua tướng sĩ đoạt quan, bọn họ nói khi xông về phía trước, quan nội cũng đã chỉ còn mấy trăm phản quân. Hơn nữa phòng ốc quan nội cũng đều đã phủ kín cây cỏ củi ddoott, và còn rót dầu hỏa. Hiển nhiên, phản quân phóng hỏa sớm đã có dự định.

Hạ Hầu Anh nói:

- Cái này có thể khó giải quyết, hỏa thế quá lớn, hai ba ngày sợ là không dập được.

Trần Bình lo lắng không yên, hần hoài nghi Hạng Trang rất có khả năng đánh vỡ Hàm Cốc Quan, cho nên mới hạ lệnh cho phản quân rút lui khỏi Hồ Lao quan, phản quân mới có thể rút khỏi Hồ Lao quan đang bị phóng hỏa.

Lưu Bang đương nhiên cũng nghĩ tới khả năng này, lập tức hỏi:

-Trần Bình, người nói xem Hàm Cốc Quan có thể đã bị thất thủ hay không?

Trần Bình cúi đầu hạ giọng nói:

- Điều này, thần không dám nói bừa.

- Người cứ việc nói thẳng ra.

Lưu Bang nhú mày không hài lòng nói:

- Quả nhân không vì điểm nhỏ ấy mà suy sụp không đứng dậy được đâu.

Nói thật, đối với Quan Trung sắp bị chiếm đóng là sự thật, Lưu Bang đã sớm chuẩn bị tâm lý, Hàm Cốc Quan có Cổ Phùng trấn thủ, hơn nữa cũng có hơn năm nghìn binh mã, có thể Cổ Phùng đối mặt với Hạng Trang và Úy Liễu.

Trần Bình thở dài, nói chi tiết:

- Đại Vương, Hàm Cốc Quan e rằng đã bị thất thủ.

Mặc dù Lưu Bang cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nghe được những điều này từ miệng của Trần Bình, vẫn không sao kìm lại được, trước mắt dường như biến thành màu đen, thân hình nhẹ nhàng mà lung lay.

Hạ Hầu Anh nhanh chóng tiến đến, đỡ lấy người Lưu Bang.

Ly Thương cũng khuyên nhủ:

- Tuy nhiên Đại vương cũng không phải lo lắng nhiều, tính thời gian, người đưa tin đến cho Đại vương sớm nên đến Hàm Dương. Hơn nữa, người đưa tin trên đường đã bại lộ, quân Sở tấn công Hàm Cốc Quan đã có động tĩnh lớn như vậy, tiêu Thừa tướng cũng nhất định biết trước được chuyện đã xảy ra, e rằng cũng đã hộ tống vương hậu, Thái Tử cùng với các vị công tử, công chúa đi tới Hán Trung?

Trần Bình lại không nói lời nào, hần biết Hán Vương không phải lo lắng đến sự sống chết của vương hậu, Thái Tử cùng với các vị công tử, công chúa, cho tới bây giờ Hán Vương cũng không để trong lòng chuyện người thân của mình sống chết thế nào. Điều Hán Vương lo lắng hiện tại chính là, sau khi Hạng Trang cùng với quân Sở tiến sát đến Quan Trung, sẽ hủy diệt toàn bộ những gì mà Hán Vương vất vả lắm mới xây dựng được lên căn cứ Quan Trung!

Tuy nhiên hiện tại lo lắng cũng vô dụng, nghĩ lại vẫn là tốt, làm sao có thể đưa Hạng Trang cùng với đám quân Sở ra khỏi Quan Trung.

Không thể bao vây Hạng Tráng cùng với đám tàn quân quân Sở ở Quan Trung, cũng muốn nghĩ cách đem bọn họ nhập vào Tây Nhung hoặc là Bắc Địch, khiến bọn họ tranh đấu với người Khương hoặc người Hung Nô, cứ như vậy, ở Quan Trung có thể khiến quân Sở gặp hạn, còn có thể tránh khỏi bị người Hồ tập kích quấy rối, cũng có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đương nhiên là Trần Bình đoán trúng tâm ý của Lưu Bang.

Lưu Bang khẽ thở dài, thản nhiên nói:

- Cũng không biết đại quân Lã Trạch hiện tại như thế nào? Còn có Quán Anh, không biết đã ra sao rồi?

Sông Dan hữu ngạn, bốn mươi nghìn đại quân của Lã Trạch đi dọc theo đường núi hướng võ quan xuất phát.

Đế quốc đại Tần xây dựng đường xá đi Quan Đông lục quốc thông suốt. Tuy nhiên, đi từ Quan Trung theo hướng Quan Đông lại chỉ có thể qua Hàm Cốc Quan, qua quận Tam Xuyên. Đi tới Hồ Lao, có quân lính canh gác.

Đại quân Lã Trạch hành quân cực kỳ gian khổ.

Tốc độ hành quân cũng không thể so sánh với quân Sở.

Vì thế, quân Sở ba ngày theo Lạc Dương đuổi tới Hàm Cốc Quan, ba ngày công hãm Hàm Cốc Quan, đại quân Lã Trạch vừa mới đuổi tới võ quan! Tuy nhiên, mặc kệ muốn ra sao thì ra, võ quan này đông nam đường thông không thể ngăn chặn được đại quân Lã Trạch.

133. Chương 133: Đánh Chiếm Hàm Dương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 133: Đánh chiếm Hàm Dương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đang lúc Lã Trạch chốt chặt ở Vũ Quan. Đại quân của Hạng Tráng đã đến đánh chiếm Lệ Ấp cách phía Đông Hàm Dương năm mươi dặm, còn về hai đường đại quân của Điền Hoành và Tiêu Khai, thì đã dẫn binh đến ngay dưới chân thành Hàm Dương rồi.

Trải qua hai ngày đốt giết cướp, vẻ ngoài tinh thần của tân binh quân Sở đã hoàn toàn nảy sinh sự lộn xộn, ít nhất thì nhìn qua đã không còn giống nông dân, tiểu phu hay thợ săn nữa. Thông qua giết người, phóng hỏa và cướp bóc, thú tính trong người bọn tân binh đã hoàn toàn được bộc phát, trên người mỗi tên tân binh đều bắt đầu tự nhiên toát ra một luồng sát khí đáng sợ.

Đương nhiên, bây giờ không thể gọi họ là tân binh nữa, bọn họ đã là lão binh rồi.

Tuy nhiên, từ Hàm Cốc Quan đến Hàm Dương, những thôn xóm thị trấn và thành trì trên dọc đường đi đều bị gặp phải tai ương ngập đầu, nhất là binh lính bại trận từ cuộc thảm bại ở Hàm Cốc Quan, và cả ba ngàn quân mà Tiêu Hà đã phái đi chặn giữ Hàm Cốc Quan giữa đường bị quân Sở đánh cho tan tác, càng gặp phải sự đuổi giết không ngừng không nghỉ của quân Sở, gần như là một đường vừa chạy vừa chống lại lẫn nhau!

Đêm khuya tĩnh lặng, trong lều lớn của Hạng Tráng lại có ánh đèn sáng bừng.

Tần Ngư đang kiện cáo với Hạng Tráng, nói là có vài nữ binh bị các “tân binh” quấy rối, tuy rằng sau sự việc đó mấy tên tân binh bị lão binh quân Sở hung hãn đánh cho một trận, nhưng những lời mà đám tân

binh đó nói đã đụng chạm đến cô nàng Tần Ngư này. Nói ra, Tần Ngư cũng là võ nghệ không tầm thường, cho nên kiên quyết đòi thống lĩnh nữ binh ra chiến trường, không còn đảm đương vai trò hộ binh nữa.

Hạng Trang hiện giờ đương nhiên không có thời gian để ý đến những chuyện này, vẫn là Cao Sơ dùng lời lẽ khuyên can dụ dỗ Tần Ngư quay về.

Mắt nhìn theo Tần Ngư rời đi, Vũ Thiệp không thể không lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, đám tân binh này đúng là càng lúc càng không giống ai, có phải nên chỉnh đốn chỉnh đốn lại kỷ luật quân đội hay không?

Hạng Trang không kìm được nghiêng đầu nhìn Úy Liễu một cái, Úy Liễu khẽ lắc đầu.

Kỷ luật quân đội tồi tệ là kết quả tất yếu do việc dung túng cho binh lính đốt nhà giết người cướp của mà ra, điều này tuyệt đối không cách nào tránh khỏi. Hơn nữa hiện giờ cũng tuyệt đối không phải là lúc để nghiêm túc chỉnh đốn lại quân kỷ.

Điều mà hiện giờ Hạng Trang cần phải đảm bảo đó là các quân, các doanh, các bộ, các đội tất cả đều sẽ nghiêm túc chấp hành quân lệnh của hấn, chỉ cần đảm bảo được điều này, như vậy là đủ rồi.

Lập tức Hạng Trang quay đầu quát nói:

- Tần Tương, đem tấm bản đồ lên đây.

Tần Tương đang đứng ngoài lều đáp lại một tiếng, sải bước nhanh tiến vào lều mang tấm bản đồ trải ra trước mặt Hạng Trang.

Từ sau khi Công Tôn Toại tử trận ở Hàm Cốc Quan, Tần Tương đã lấp vào chỗ trống của ông ta, trở thành đội trưởng đội thân binh của Hạng Trang, đồng thời cũng kiêm luôn chức Hữu Tư Mã của Tiên Đăng Doanh.

Úy Liễu chỉ vào tấm bản đồ nói:

- Thượng Tướng Quân người xem, từ Lệ ấp đi hơn trăm dặm đường về hướng Đông Nam chính là Nghiêu Quan, từ Nghiêu Quan lại đi về hướng Đông Nam hai trăm dặm lại là Vũ Quan. Tuy nhiên, đoạn đường từ Lệ ấp đến Khái Quan đều là đường núi gồ ghề, rất khó đi, Đại Tần cũng chưa từng xây dựng đường đi ở nơi này, cho nên, những cỗ xe nặng nề sẽ không có cách nào đi qua được.

Hạng Trang nói:

- Cũng có nghĩa là, thang mây, tỉnh lan (một loại xe công thành) còn có xe công thành sẽ không có cách nào vận chuyển đến Vũ Quan được?

- Đúng vậy.

Úy Liễu gật đầu nói:

- Đây là một con đường nhỏ, người và ngựa đi qua đã không dễ, nói chi đến quân nhu?

Hạng Trang trầm ngâm nói:

- Nếu là như vậy, hiện giờ cần phải phái một đội tinh binh đến cướp Vũ Quan trước, nếu không, một khi lão già Lưu Bang trấn tĩnh lại, đi trước một bước chặn lấy Quan Võ, chúng ta sẽ phiền phức.

Úy Liễu thiết tha công nhận nói:

- Thượng Tướng Quân anh minh, lão hủ hoàn toàn tán thành.

Vũ Thiệp lại nói:

- Thượng Tướng Quân, người có phải nghĩ xa quá rồi không, hiện giờ còn chưa tới được Hàm Dương?

Hạng Trang hất hất tay, không cho rằng vậy nói:

- Người không biết lo xa, thì tất có lo gần, nếu như chúng ta không tính trước đường lui, chẳng may bị lão già Lưu Bang vây nhốt trong Quan Trung, đến lúc đó chẳng phải rắc rối sao?

- Vây nhốt ở Quan Trung?

Vũ Thiệp ngạc nhiên nói:

- Điều này sao có thể?

Úy Liễu nói:

- Điều lo lắng của Thượng Tướng Quân tuyệt đối không phải thừa đâu, đường thông ra ngoài Quan Trung chỉ có con đường cũ Trần Thương, đường Bao Tà, Tử Ngọ Cốc, Võ Quan và cả Hàm Cốc Quan. Trong đó, đường Bao Tà sau khi bị Lưu Bang thiêu hủy thì vẫn mãi chưa được phục hồi, Tử Ngọ Cốc núi sâu rừng rậm rạp, mùa Hạ ruồi muỗi thiêu đốt, người lẫn ngựa khó mà đi qua, còn con đường cũ Trần Thương thì có Trần Thương Quan trấn giữ ở đầu đường, công phá cực kỳ khó! Hàm Cốc Quan không lâu sau chắc chắn sẽ bị đại quân Lưu Bang chặn lại. Đến lúc đó, thì chỉ còn lại Võ Quan là có thể ra Đông Nam thôi!

Vũ Thiệp chỉ chỉ quận Thượng, nói:

- Cùng lắm thì đi quận Thượng, qua đất Hàn, lại qua Tỉnh Bê hoặc Phi Hồ Bê trở về đất Triệu.

- Tiên sinh nghĩ quá đơn giản rồi.

Hạng Trang lắc đầu, lại nói:

- Từ đây đi quận Thượng, đất Hàn, nào chỉ có ngàn dặm? Lão già Lưu Bang hoàn toàn có thể phái một vị đại tướng thống lĩnh một nhánh quân tinh nhuệ đi tắt theo hướng Bắc qua sông Hà Thủy. Đi trước một bước chốt chặt lấy Hồ Quan, Tỉnh Bê thậm chí là Phi Hồ Bê. Đến lúc đó, quân ta chỉ còn có thể đi theo hướng Bắc lên Hà Sáo, đi mà làm bạn với người Hồ rồi.

Nói xong, Hạng Trang lại quay đầu nhìn ra ngoài lều, lớn tiếng quát:

- Cao Sơ!

Cao Sơ đáp lời đi vào, chấp tay hành lễ ngang nhiên đáp:

- Có mặt tướng!

Hạng Trang gật gù đầu, nói:

- Dẫn theo một ngàn quân tinh nhuệ của Nộ Phong Doanh, đêm tối tập kích Võ Quan! Sau khi chiếm được Võ Quan, thì hãy khur khur dính chặt ở đó cho ta, không đợi được đại quân đuổi đến, thì không được lui quân nửa bước!

- Vâng!

Cao Sơ hùng hồn dạ vâng, lập tức nhận lệnh mà đi.

Hàm Dương, trước cung Trường Nhạc.

Nhìn cung điện dưới màn đêm vẫn còn vẻ nguy nga tráng lệ, muôn hình vạn trạng, Tiêu Hà không khỏi thở dài, tốn bao nhiêu là công sức, khó khăn lắm mới tu sửa được hoàng cung Đại Tần như mới, đồng thời còn xây dựng Trường Nhạc cung trong căn cứ Cung Tần Bình, không ngờ, còn chưa kịp nghênh đón Lưu Bang vào ở, lại phải đón quân Sở vào trước rồi.

Mặc dù Tiêu Hà chưa được báo cáo chi tiết về tình hình của quân Sở, nhưng từ trong miệng của các tàn binh chạy trốn quay về hai ngày nay, Tiêu Hà cũng có cơ sở đoán được thực lực của quân Sở, quân Sở từ Hàm Cốc Quan cướp quan mà vào ít nhất cũng có hai mươi ngàn người. Hơn nữa đều là những đội quân hổ sói thiện chiến khát máu, đối mặt với một nhánh quân lớn như vậy, Hàm Dương tuyệt đối sẽ không giữ nổi.

Nói cho cùng, trong thành Hàm Dương hiện giờ chỉ có hai ngàn quân lính trấn giữ, mà lại không có quân dân cường tráng để tuyển mộ.

Tiêu Hà chỉ là có chút đau lòng, quân Sở từ khi vào quan đến giờ, phóng hỏa giết chóc cướp của dọc đường đi, sau khi công phá Hàm Dương lại há có thể dễ dàng cho qua? Đến lúc đó, Trường Nhạc cung khó khăn lắm mới tu sửa được giờ khó tránh khỏi lại bị thiêu đốt lần nữa! Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, một cung điện đẹp như vậy lại bị thiêu rụi bởi ngọn lửa chiến tranh, không thể không khiến người khác phải nghẹn ngào thở dài.

Trong phút chốc, sau lưng Tiêu Hà vang lên tiếng bước chân chạy dồn dập.

Vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Giáo úy Hàm Dương Thương Khởi đang tiến nhanh qua đây dưới sự vây quanh của mấy tên tiểu Giáo.

- Thừa tướng, khẩn trương đi thôi.

Thương Khởi vội vái chào Tiêu Hà, giọng gấp gáp nói:

- Tiên phong của Quân Sở đã đến dưới chân thành rồi, căn cứ theo những gì binh lính bại trận bẩm báo, đại quân của tên nhãi Hạng Trang đã đến Lệ Ấp rồi! Mạt tướng lo ngại, chốc nữa quân Sở sẽ vây kín tứ phía thành Hàm Dương, đến lúc đó Thừa tướng có muốn đi cũng đi không được đâu ạ.

- Đừng hối nữa.

Tiêu Hà phẩy tay, giọng ưu sầu nói:

- Đi liền, đi liền.

Thương Khởi nhú nhú mày, căn dặn hai tên tiểu giáo sau lưng nói:

- Hai người các người, bảo vệ Thừa Tướng hỏa tốc rời khỏi Thành!

- Vâng!

Hai tên tiểu giáo hùng hổ dạ vâng, lập tức tiến lên trước hai bước, nghiêm túc nói với Tiêu Hà :

- Thừa tướng, mời!

Tiêu Hà lại nhìn Trường Nhạc cung lần cuối, lúc này mới lòng tràn đầy tiếc nuối mà lên xe ngựa. Theo sau đó dưới sự bảo vệ của hai tên tiểu giáo, liền biến mất trên con phố dài u tối.

Thành Đông Hàm Dương, Đại doanh quân Sở.

Hữu tướng quân Điền Hoành chiêu gọi cháu chính thống Điền Phá Bại, môn khách Tử Đô vào trong lều, đang thương lượng làm cách nào để tập kích Hàm Dương trong đêm.

Điền Phá Bại nói:

- Thúc phụ, cháu nghe nói hậu quân của Tiêu Khai cũng đang âm mưu công thành, chúng ta không thể tụt lại phía sau, việc công thành là một công lớn, bất kể như thế nào cũng không được để Tiêu Khai giành mất.

Điền Hoành nói:

- Ta chẳng phải đang tìm các con thương lượng sao?

Tử Đô nói:

- Tướng quân, mạt tướng vừa nãy đã ra ngoài tuần tra, phát hiện thành Hàm Dương cao không quá năm trượng, hơn nữa nơi cách cửa Đông không xa có một khu rừng, nếu như đốn cây suốt đêm, trước khi trời sáng chắc có thể tạo ra đủ số thang dài, hơn nữa quân canh giữ trong thành Hàm Dương hình như cũng không nhiều, việc phá thành cũng có hy vọng lắm.

Điền Hoành lập tức nói với Điền Phá Bại:

- Phá Bại, việc đốn cây làm thang thì giao cho con đó.

- Vâng!

Điền Phá Bại hùng hổ dạ vâng.

- Thúc yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ hoàn thành sứ mệnh!

Nói xong, Điền Phá Bại vung áo cừu dài, sau đó xoay người hiên ngang rời đi.

Điền Hoành xoa xoa tay, lại nói với Tử Đô:

- Tử Đô tướng quân, người đi chọn ra năm trăm quân tinh nhuệ, lại mang toàn bộ rượu thịt ra cho bọn chúng ăn một bữa no nê, lần này, bốn tướng quân phải đích thân dẫn binh công thành.

Điền Hoàn là hậu duệ hoàng thất của Tề Vương cũ, sau khi ông ta ra đời không bao lâu, nước Tề liền bị Đại Tần tiêu diệt.

Cho nên Điền Hoàn chính là lớn lên trong cái bóng của Đại Tần, lúc còn bé chơi bùn đất chung với các anh em, Điền Hoàn đã từng không chỉ một lần mơ tưởng đến việc dẫn đại quân công chiếm Hàm Dương, tiêu diệt đế quốc Đại Tần. Trước mắt đế quốc Đại Tần tuy rằng đã bị diệt vong rồi, nhưng Hàm Dương dấu sao cũng từng là thủ đô của đế quốc Đại Tần, Điền Hoàn muốn đích thân dẫn quân phá thành, chính là thỏa tâm nguyện thuở nhỏ của mình.

Gần như là cùng lúc, Tiêu Khai cũng đang chuẩn bị làm y như vậy.

Tiêu Khai là người Sở sinh ra và lớn lên ở nước Sở, còn là thuộc hạ kỳ cựu của Tiên Vương. Trong mắt của Tiêu Khai, Điền Hoàn chỉ là một thần tử được mời đến, công lao phá thành lớn như vậy làm sao có thể để cho người Tề cướp đi được?

Tiêu Khai đã tham gia cuộc chiến ở Lạc Dương, cho nên dự định sẽ tập kích thông qua đường ống thoát nước.

Nhưng phàm là hùng thành đại ấp, đều có hệ thống nước thải, trừ phi giống như Lâm Truy vậy, thiết kế cho đường nước ra vào kín mít không thể công phá được, nếu chỉ đơn giản dựa vào một tầng hay vài tầng hàng rào lưới sắt, căn bản là không có bao nhiêu tác dụng phòng vệ cả, Hàm Dương tuy rằng là thủ đô đế quốc Đại Tần, nhưng đường thoát nước cũng chỉ được trang bị vài tầng hàng rào lưới sắt mà thôi.

Tiêu Khai đích thân chọn ra một trăm binh lính tinh nhuệ, ăn uống no nê một trận trước, sau đó mới do Phó Tướng Đinh Cố thống lĩnh, thừa lúc màn đêm che phủ lén lút mò đến con sông bảo vệ thành ở phía Đông thành Hàm Dương, thành Hàm Dương phía Bắc nhờ vào Kinh Thủy, đến phía Nam Vĩ Thủy, lấy hai con sông tự nhiên này làm con sông bảo vệ thành trì, chỉ là đào thêm hào cống hai bên phía Đông và Tây rồi dẫn nước vào, liền có con sông bảo vệ thành.

Đinh Cố vừa dẫn một trăm quân tinh nhuệ đi, Tiêu Khai liền dẫn hết năm ngàn đại quân lặng lẽ đi đến bên ngoài cửa trái phía Đông thành Hàm Dương.

Hàm Dương có mười cửa thành, phía Đông Tây mỗi bên có ba tòa cửa thành, Nam Bắc mỗi bên có hai tòa cửa thành, ngoài ra, trong thành Hàm Dương còn có cung thành, tường cung thành cao sáu trượng còn cao hơn cả cửa thành phía ngoài một trượng, tuy nhiên, giáo úy Hàm Dương Thương Khởi không hề vì số lượng binh lính ít ỏi mà bỏ mặc cửa thành phía ngoài, hoàn toàn ngược lại, Thương Khởi quyết tâm tử thủ cổng thành phía ngoài, tuyệt đối không để quân Sở bước vào Hàm Dương nửa bước!

134. Chương 134: Công Hãm Hàm Dương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 134: Công hãm Hàm Dương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm cấp bách, trăng cuối tháng như câu.

Đầu tường Hàm Dương đã nổi lên một miệng nổi sắt lớn.

Trong miệng nổi sắt, dầu hỏa mạnh đang nóng hừng hực, ánh lửa đỏ rực chiếu trong ngoài thành tường sáng như ban ngày, quân Sở nếu như đánh lén, không đợi tới gần cũng sẽ bị quân coi giữ phát giác.

Trong tiếng bước chân hỗn độn, Giáo úy Hàm Dương Thương Khởi mang theo hơn mười thân binh chậm rãi leo lên cửa đông bên phải.

Quân Sở dù nguy hiểm, bên trong thành Hàm Dương chỉ có hai nghìn quân tốt, trong lòng Thương Khởi cũng không hề sợ sệt, theo cách nhìn của y, thành Hàm Dương thành cao rãnh sâu, các vật tư lẫn cây, đá nghiền đều rất nhiều, nhất là dầu hỏa mạnh, quả thực chính là lợi khí của thủ vệ thành, Thương Khởi có lý do tin rằng, quân Sở sẽ ở bỏ nhào dưới thành Hàm Dương.

Thậm chí Thương Khởi còn đang nghĩ, nếu như có thể kiên trì đợi Hán vương quay về, không bằng cứ thử tiến công, biết đâu y được Phong Triệt Hầu!

Phong hầu, hầu như đều là mộng tưởng của nam nhi trên đời này, Thương Khởi cũng là nam nhi nhiệt huyết, há có thể ngoại lệ?

- Tập trung tinh thần, không được lơ là!

Thương Khởi vừa đi, vừa nỗ lực động viên tinh thần của trạm gác tốt và tuần tốt tuần tra trên đầu thành: - Hạng Vũ đã chết, quân Sở hiện nay không phải là quân Sở năm năm trước rồi, vả lại nếu đó lại là đại quân nguy hiểm Hạng Vũ, vậy thì sẽ thế nào?

- Hàm Dương hiện nay cũng không phải là Hàm Dương tử của năm xưa nữa!

- Tường thành cao tăng hơn nửa trượng, dầu hỏa mạnh càng muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

- Chờ đánh xong trận này, chỉ cần Hàm Dương không thất thủ, đại vương và thừa tướng khẳng định sẽ trọng thưởng hậu hĩnh, đến lúc đó các người có thể hồi hương lấy vợ được rồi, ha ha!

Thương Khởi diễn thuyết rất có khí thế, trạm các gác và tuần tốt trên đầu thành nghe vậy tinh thần phấn chấn, nhất là khi Thương Khởi nhắc đến lấy vợ, thì bọn chúng cười rộ lên, nam nhân đều như vậy cả, nhắc đến nữ nhân thì luôn luôn đặc biệt dừng cảm, nhưng trên thực tế bọn binh nghé con này không hề được như thế.

Một tên binh nghé con canh giữ sau lỗ châu mai đang cười hoan hỉ, thỉnh thoảng một mũi tên nanh sói đột nhiên từ ngoài thành bắn vào đầu, xuyên thủng qua đầu tên đó, tên từ phía sau bắn vào cổ, lại xuyên qua trán, ba góc sắc bén được ánh trăng tàn chiếu vào thỉnh thoảng phản xạ ra một tia lạnh lẽo sắc bén.

Thương Khởi ngăn người, lập tức rút kiếm rống lên: - Định tập kích, thổi kèn cảnh báo!

Trong chốc lát, trên đầu tường liền vang lên tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, hầu như đồng thời là tiếng kèn lệnh của quân Hán vang lên, bên ngoài cửa đông Hàm Dương cũng chợt nổi lên hàng ngàn cây đuốc, mượn ánh sáng của cây đuốc, quân coi giữ trên thành có thể nhìn rất rõ, quân Sở đông nghịt đang ở cánh đồng bát ngát phía trước như thủy triều tiến tới.

Thấy quân Sở binh lực nhiều như vậy, quân Hán trên đầu thành thoáng chốc kích động.

Thương Khởi liên tục giơ kiếm lớn lên, quát to: - Không được hoảng sợ, Sở mọi rợ không tiến đánh lên được đâu!

Dứt lời, Thương Khởi quay đầu lại phân phó đội trưởng thân binh: - Truyền lệnh của ta, trung doanh lập tức đi tiếp viện cửa đông bên phải, các doanh còn lại, cũng lập tức tập kết, trấn giữ tại các cửa, không được lơ là!

Để bảo vệ Hàm Dương, Thương Khởi đã đem hai nghìn quân tốt tổ chức thành năm trung doanh, mỗi doanh có bốn trăm người, thủ tại bốn thành, trung doanh thì lại phối hợp tác chiến.

- Vâng. Thân binh đội trưởng dạ ran, lĩnh mệnh đi.

Ngoài cửa đông bên phải, Điền Hoàn với năm nghìn quân Sở đang tiến đến.

Thấy quân Hán trên thành phản ứng nhanh chóng, rất nhanh thì có một lượng lớn quân tốt xuất hiện trên đầu thành, Điền Hoàn biết, nhất định thủ vệ Hàm Dương là tướng già sa trường, xem ra nếu muốn đi qua tấn công bất ngờ cầm giữ Hàm Dương là không thể, tuy nhiên điều này cũng đã nằm trong dự liệu của Điền Hoàn, nếu như Hàm Dương dễ dàng công phá như vậy, thì không phải là Hàm Dương.

Lập tức Điền Hoành rút đao ra quát to: - Tiền doanh, tiền bộ, tấn công!

Tiền bộ Tư Mã vâng lệnh lập tức chọn năm trăm quân tốt trong bản bộ cùng hơn mười thang dài dững mãnh đi tới.

Điền Hoành vốn dự định dẫn năm trăm duệ sĩ dẫn đầu đoạt thành, nhưng nếu quân Hán đã phòng bị, hẳn đương nhiên sẽ không liều mạng đi chịu chết, mà trước tiên để các bộ doanh làm tiêu hao quân Hán, đợi quân Hán trên thành bị giết đến suy yếu, cây lãn lòi thạch dầu hỏa mạnh cũng bị tiêu hao đi nhiều, hẳn mới dẫn năm trăm duệ sĩ đoạt thành cũng không muộn.

Cung thủ hai quân đầu tiên bắt đầu bắn nhau, tuy nhiên quan sát cung tiễn thủ quân Hán không nhiều lắm, mưa tên bắn xuống rời rạc, căn bản không đủ để ngăn cản quân Sở chạy vào, quân Sở dưới quan tuy rằng hơn năm trăm cung thủ, nhưng đối với việc bắn tên lên thành như vút tên, mà độ rộng tường thành hữu hạn, cho nên lực sát thương cũng thật sự hữu hạn.

Năm trăm quân Sở với hơn mười thang dài rất nhanh thì ném qua thành hào hộ thành.

Quân Sở đang lúc dựng thẳng thang dài lên chuẩn bị đoạt thành thì cây lãn đá rơi từ trên đầu thành rơi xuống như mưa, quân Sở theo thang mà bị ném trúng đầu đến mức kêu cha gọi mẹ, ngã lộn từ trên thang xuống, tuy nhiên vẫn có hơn mười tốt dững cảm tránh được cây lãn đá rơi như mưa xuống mà trèo được lên đầu thành, chém giết nhiều binh giáp quân Hán trên đầu thành.

Điền Hoành lập tức tinh thần phấn chấn, bộ công trèo xông lên được đầu thành Hàm Dương là có chút ngoài dự liệu của hắn.

Tuy nhiên tỉ mỉ ngẫm lại điều này cũng dễ hiểu, tại trận ác chiến ở Hàm Cốc quan, bộ tốt già yếu trong quân cơ bản đều đã chết sạch, hiện giờ chỉ còn lại toàn là dũng sĩ, hơn nữa trải qua ba ngày huấn luyện địa ngục ở Hàm Cốc Quan, trên đời này không có gì đáng để bọn họ sợ hãi nữa.

Tuy vậy, sự hưng phấn của Điền Hoành cũng không duy trì được bao lâu.

Rất nhanh, một số lượng lớn giáp sĩ quân Hán đều nhảy lên đầu tường, hơn mười tốt gan dạ của quân Sở vất vả lắm mới leo được lên đầu tường đều bị giáp sĩ quân Hán bao vây, nhất là tên tướng Hán dẫn đầu kia, tay sử dụng một thanh kiếm nặng hai lưỡi, hắn ta vung lên thì ít nhất giết sáu bảy hãn tốt quân Sở!

- Chết tiệt! Điền Hoành oán hận nói: - Báo hiệu, tiền doanh lui về!

Trong chốc lát, tiếng kèn lạnh lạnh trầm thấp từ sau trận quân Sở nổi lên.

Trong tiếng kèn kéo dài, quân Sở đang vây quanh dưới thành tường lại như thủy triều rút xuống lui về hết, tuy nhiên, năm trăm người xuất kích, lúc rút lui chỉ còn lại chưa đến bốn trăm người.

Hàm Dương, cửa đông phía trái.

Trong một cái kênh rạch thông với miệng nước, một trăm duệ tử Đinh Cố đang lẳng lẳng ẩn núp trong làn nước.

Từ nửa tiếng trước, Đinh Cố cũng đã mở lan can lưới sắt của miệng nước, lập tức mang theo trăm người âm thầm nhập vào thành phong.

Tuy nhiên, lúc vào thành Đinh Cố mới phát hiện, quân Hán phòng giữ vô cùng nghiêm ngặt, gần cửa thành càng nhiều người canh giữ, nếu như phát động cường công như đã nói, tính toán từ trước thật sự không cao, cho nên chỉ có thể chờ.

Đại quân Điền Hoành đang tấn công mãnh liệt cửa đông bên phải Hàm Dương, Đinh Cố bên này cũng nghe thấy rõ ràng.

Lập tức có một tiểu binh nói khẽ với Đinh Cố: - Tướng quân, Hữu quân của Điền Hoành đã bắt đầu công thành rồi, không bằng chúng ta cũng động thủ đi được không? Bằng không, công lao phá Hàm Dương sẽ bị tên Điền Hoành người Tề này cướp đi mất.

- Không vội. Đinh Cố khoát tay áo, thản nhiên nói: - Còn sớm.

Đại chiến vừa mới bắt đầu, nếu Điền Hoàn muốn công phá cửa đông bên phải Hàm Dương, ít nhất cũng phải mất mấy canh giờ!

Hơn nữa, theo cường độ âm thanh càng lúc càng lớn của Điền Hoàn đánh ở cửa đông bên phải, sự chú ý của quân coi giữ trong thành nhất định sẽ bị thu hút đến cửa đông bên đó, một khi chiến sự căng thẳng, quân coi giữ còn lại mấy hướng cũng nhất định sẽ đến cửa đông bên phải, tới lúc đó, bọn họ sẽ thừa cơ nổi lên, cửa đông bên trái tất sẽ phá được!

Đang nói chuyện, một đội tuần tra ở cách đó không xa chậm rãi mở qua chỗ tay Đinh Cố đang ép sát, duệ sĩ phía sau đều dán vào tường đá lặn xuống trong nước.

Một đội hơn mười quân Hán đem lửa cháy, cầm trường kích, từ trên đỉnh đầu quân Sở chậm rãi đi qua, lại hồn nhiên không phát hiện dưới chân bọn chúng trong rạch nước lại ẩn nấp một trăm duệ sĩ quân Sở.

Hàm Dương cửa đông bên phải.

Lực công kích của Đại quân Điền Hoàn đang trở nên ngày càng mạnh, quân coi giữ dần dần không chịu đựng nổi được nữa, thậm chí ngay cả dầu hỏa mạnh cũng đã tiêu hao không ít.

Ngay sau khi quân Sở lần đầu bị đẩy lùi, Thương Khởi đã mệt đến mức rã rời.

Sự cường công của quân Sở quá mạnh mẽ vượt ngoài dự đoán của Thương Khởi, những quân Sở này người nào cũng là một hãn tốt không sợ chết, quả thật chính là một đám dã thú!

Vừa rồi, một trăm duệ sĩ quân Sở theo thang dài treo lên đầu tường, Thương Khởi phải đích thân dẫn thân binh xông lên mới có thể đánh quân Sở đuổi xuống đầu tường, tuy nhiên sau một trận ác chiến, đội thân binh do hãn thống lĩnh đã tử thương hơn một nửa, điều đến đây có hơn tám trăm duệ sĩ, cũng đã bị thương vong quá nửa rồi!

Ba trăm người còn lại hầu hết đều mang thương tích, thể lực hết chống đỡ nổi rồi.

Thương Khởi thở dài, lúc này mới ý thức được vấn đề rất nghiêm trọng, lập tức phân phó thân binh đội trưởng: - Truyền lệnh, lại từ các doanh điều bốn trăm người, đến đây tiếp viện cửa đông bên phải!

- Vâng, Thân binh đội trưởng hành lễ, lĩnh mệnh đi.

Bên ngoài cửa đông bên phải, Điền Hoàn đang dưới sự trợ giúp của Điền Phá Phôi, Tử Đô mặc phi giáp.

Các doanh các bộ tấn công mạnh mẽ hơn hai ngày, quân Hán trên đầu tường thành rõ ràng thể lực đã chống đỡ hết nổi, thật bỏ công công kích, hữu doanh của Tử Đô thậm chí thiếu chút nữa thì đã đoạt được thành rồi! Điền Hoàn có lý do tin tưởng, tự mình dẫn năm trăm duệ sĩ đầu nhập tiến công thì quân Hán coi giữ thành nhất định sẽ sụp đổ, thành Hàm Dương bị phá chỉ ngay gang tấc!

Trong tiếng ma sát của kim loại, Điền Hoàn chậm rãi rút ra hoành đao.

Năm trăm duệ sĩ quân Sở cũng cũng đều rút kiếm ra khỏi vỏ, từng đôi mắt mãnh liệt theo dõi chặt chẽ đồng hỗn độn thành tường Hàm Dương phía trước, đột nhiên trong lúc đó, Điền Hoàn quay đầu lại cười tươi, nâng hoành đao vọt tới, sau một khắc, năm trăm duệ sĩ như đã lang gào lên, vung cao trường kiếm nhằm về thành tường Hàm Dương.

Hàm Dương cửa đông phía trái.

Đinh Cố men theo con rạch đi lên.

Phía sau Đinh Cố, một trăm duệ sĩ cũng đều bám vào bắt đầu bò theo dọc con rạch.

Ngay trước đó, lại có một đội hơn trăm quân Hán lại bị điều đi, rõ ràng là, trận đánh của Điền Hoàn bên cửa đông phía phải rất khẩn cấp, khiến cho tướng thủ Hàm Dương phải nhiều lần điều binh từ các hướng tới tiếp viện, đến bây giờ, số quân Hán còn đang coi giữ tại cửa đông phía trái gần hai trăm người, tuy rằng số người vẫn nhiều hơn số người của Đinh Cố, nhưng Đinh Cố cũng không muốn phải chờ đợi nữa!

135. Chương 135: Lập Uy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 135: Lập uy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàm Cốc quan đi thông với đường Hàm Dương, đại quân Hạng Trang đang xuất phát uốn lượn về phía trước.

Trải qua một ngày đêm nghỉ ngơi và hồi phục cùng với “phát tiết”, các tướng sĩ người nào tinh thần cũng đều hăng hái.

Quan Trung lúc này đang là lúc trống rỗng nhất, các quận huyện Quan Trung tự bảo vệ mình còn chưa xong, căn bản là không dám phái binh đến phục kích tấn công quân Sở, cho nên quân Sở hành quân vô cùng thuận lợi.

Cách Hàm Dương còn hơn mười dặm thì một con khoái mã bỗng nhiên từ phía trước phi tới.

Không đợi khoái mã tới gần, Tần Tương đã giục ngựa tiến lên, quát to: - Ai?

- Tiểu nhân có việc gấp muốn gặp mặt Thượng Tướng quân. Người kia ôm quyền hành lễ với Tần Tương: - Xin tướng quân thông bẩm thay...

Hạng Trang lập tức giục ngựa tiến lên, trầm giọng nói: - Người có phải là đội trưởng thân binh của tướng quân Tiêu Khai không? Có việc gấp gì?

Kỵ binh kia chính là đội trưởng thân binh của Tiêu Khai, lập tức chấp tay hành lễ, thở dốc nói: - Thượng Tướng Quân, đánh...đánh rồi...

Hạng Trang nhíu mày, lãnh đạm nói: - Nói từ từ, ai đánh với ai?

Đội trưởng thân binh của Tiêu Khai hít một hơi thật dài, lấy lại bình tĩnh nói: - Quân ta cùng quân Điền Hoàn đánh rồi...

Úy Liêu, Vũ Thiệp nghe vậy đều biến sắc, Tiêu Khai, Điền Hoàn đêm qua còn truyền tin tức về hai quân đang chuẩn bị đánh Hàm Dương, thế nào giờ hai người lại tự giết lẫn nhau chứ?

Hạng Trang hỏi: - Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại đánh nhau?

Đội trưởng thân binh của Tiêu Khai liền đem sự tình từ đầu đến cuối từ đầu chí cuối kể lại.

Sự tình là như này: đêm qua công thành, Điền Hoàn chọn cường công ở cửa đông phía phải đồng thời thu hút hầu hết quân coi giữ, kết quả Tiêu Khai lại phái một trăm duệ sĩ có kỹ năng bơi lội từ cửa sông âm thầm nhập vào trong thành Hàm Dương, cũng thừa dịp cửa đông phía trái trống rỗng mà tấn công, kết quả lại đoạt được trong khi đó Điền Hoàn đánh vào Hàm Dương trước.

Đại quân Điền Hoàn tử thương quá nửa thật vất vả lắm mới đánh được vào Hàm Dương, thì đại quân Tiêu Khai cũng đã thành công thâm nhập vào thành.

Tuy rằng trong lòng Điền Hoàn không thoải mái nhưng hắn không nói gì, nhưng hơn trăm thủ hạ của y xuất thân là môn khách lại không cam tâm tình nguyện, nhất là quân bảo vệ Tiêu Khai không cho tướng sĩ của quân Điền Hoàn tiến vào trong Cung Thành, thử hỏi làm sao bọn họ cam tâm? Đây chính là cung thành, bên trong là vàng bạc, châu báu, lụa là gấm vóc chồng chất như núi, há có thể để quân Tiêu Khai độc chiếm?

Ngay sau đó là những lời khắc khẩu, rồi xung đột và tiếp theo thì biến thành dùng binh khí đánh nhau!

Đến cuối cùng đại quân Tiêu Khai liền đóng cửa thành Cung Thành lại, mà tàn binh Điền Hoành cũng bày tư thế muốn đánh Cung Thành, Tiêu Khai biết tình hình không ổn, liền nhanh chóng phái đội trưởng thân binh của hắn đi cầu cứu Hạng Trang.

- Được rồi, người lui xuống đi...

Hạng Trang phát phát tay, đuổi đội trưởng thân binh Tiêu Khai đi.

Hạng Trang tin tưởng ngọn nguồn sự việc chắc chắn là đúng với lời của đội trưởng thân binh Tiêu Khai, theo lời của tiểu tử này thì có chút bất mãn với hữu quân của Điền Hoành, nhưng dựa trên tình hình lời thuật lại của y thì trên cơ bản đúng là quân của Điền Hoành động thủ trước hay là quân của Tiêu Khai động thủ trước thì điều này phải xem xét lại.

Vũ Thiệp nói: - Thượng Tướng Quân, việc này không phải chuyện đùa, cần thận trọng xử lý...

Thái độ Hạng Trang lại rất bình tĩnh, chỉ cần có người thì có phe phái, có phe phái thì có đấu tranh, chuyện này thì quá bình thường.

Tuần quân, từ lúc Hạng Trang nhận nhiệm vụ lâm nguy ở Mã Dã Nguyên đến nay vẫn ở trong sự đấu tranh như vậy.

Đầu tiên là Hạng Bá khiêu chiến quyền uy với Hạng Trang, kết quả bị Hạng Trang dùng thủ đoạn sấm sét chém đầu, lần đấu tranh quyền lực đó cũng vô cùng hung hiểm, bởi vì lúc đó Hạng Trang vẫn chưa được Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Công Giác, Chung Ly Muội, Ngu Từ Kỳ giúp đỡ, tuy nhiên lúc Hạng Trang quyết đoán đấu tranh giết phạt, các chư tướng đều lựa chọn thuận theo.

Về sau Hạng Trang chỉ huy tàn binh quân Sở liên tiếp chiến thắng dần dần tạo ra quyền uy.

Trận đánh Thọ Xuân, trước trận chiến chém giết dùng tướng đại Hán Phàn Xá, càng đẩy Hạng Trang lên thành thần.

Sau đó hai đại tướng của dòng họ là Hạng Hãn, Hạng Anh, đều nỗ lực khiêu chiến với đại uy của Hạng Trang, kết quả, một chết một chạy, đến bây giờ Hạng Anh cũng là sống chết không biết.

Sau khi đánh vào quận Tam Xuyên, phe phái nội bộ quân Sở càng phức tạp hơn.

Hoàn Sở, Quý Bố tư cách lão làng nhất, chiến công cũng lớn, xem như là phái nguyên lão.

Cao Sơ, Kinh Thiên, Tiêu Khai là Hạng Trang đề bạt lên, xem như là phái trẻ trung.

Bàng Ngọc, Tấn Tương là thế tộc Cổ Ngụy Lão, tuy rằng hiện nay còn chưa hình thành phe phái, nhưng với tiềm lực hai người này, chỉ cần không chết trận tương lai khẳng định sẽ tự thành phe phái.

Sau đó chính là cái người Tề Điền Hoành này.

Ngoài đó ra, Hoàn Sở, Quý Bố là đại diện bộ cũ của Hạng Vũ, đừng thấy Tây Sở quốc sớm đã tồn tại trên danh nghĩa, Đĩnh Vũ cũng đã tự khắc tại bờ sông Ô Giang rồi, nhưng bộ cũ của Hạng Vũ lại không hề ít, không nói cái khác, riêng Tiết Quận, Chương Quận, Hội Kê quận ba quân này lại không hề ít bộ cũ của Hạng Vũ kiên trì chiến đấu.

Nếu Hạng Trang muốn đứng vững gót chân tại Giang Đông, nếu như muốn thu được sự ủng hộ của những bộ cũ Hạng Vũ này, quan trọng nhất là đối xử tử tế với Ngu Cơ, nhưng cũng không thể bạc đãi các đại tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội... này, bởi vì tại các quận huyện tướng cũ cố Sở kiên trì chiến đấu, có không ít người là bộ cũ bạn cũ của những đại tướng này.

Cao Sơ, Kinh Thiên, Tiêu Khai không thể nói đó chính là dòng chính chân chính của Hạng Trang.

Đối với đội quân dòng chính của mình, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không đơn giản đè ép dòng chính của mình, điều này chẳng phải là tự phế vô công sao? Loại chuyện ngu xuẩn này Hạng Trang tuyệt đối sẽ kiên quyết không làm.

Bàng Ngọc, Tấn Tương đến bây giờ còn chưa phe phái, tạm thời không cần phải nghĩ.

Điền Hoành tại nội bộ quân Sở cũng không giống nhau, bởi vì mặc kệ là Hạng Trang hay là Điền Hoành, trong lòng mọi người đều hiểu trên thực tế Điền Hoành chỉ là khách qua đường sống nhờ trong doanh trại của quân Sở, tương lai thay đổi, Điền Hoành nhất định sẽ thoát ly khỏi quân Sở mà tự lập, nói trắng ra là, Hạng Trang và Điền Hoành hiện giờ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Cho nên, Tiêu Khai và Điền Hoành xung đột là điều dễ hiểu.

Hạng Trang đương nhiên không chút do dự mà thiên vị Tiêu Khai, bởi vì Hạng Trang thờ phụng một chân lý, binh tốt thì khoe ra, tướng dũng mãnh thì nuông chiều, nếu người đối xử không tốt với dòng chính của mình, sau này cần người, ai sẽ bán mạng thay người? Thời khắc mấu chốt, người đứng ra mấu chốt vĩnh viễn là dòng chính của người, mà không phải là Điền Hoành cũng có nhân cách kiêu hùng giống người kia!

Đương nhiên, đối với Điền Hoành cũng không thể chèn ép quá, càng không thể đối xử giống như Hạng Bá, Hạng Hân là trực tiếp giết chết, Hạng Trang thật sự muốn làm như vậy, nhưng làm thế sẽ đoạn tuyệt thiên hạ anh hùng góp sức cho con đường của mình, ví dụ như nói cổ Sở Đại Ti Mã Chu Ân, có người nói ông ta là bất đắc dĩ mới phản Sở hàng Hán, nếu như Hạng Trang lần này trực tiếp giết Điền Hoành, như vậy thì Chu Ân sẽ cho rằng Hạng Trang cũng giống như Hạng Vũ, đều là loại người tàn nhẫn giết người, Chu Ân lại không thể quay về quy phục Đại Sở rồi.

Hạng Trang nghĩ việc này không có gì ghê ghớm lắm, nhưng Ủy Liêu trái lại lại cho là chuyện tốt.

Lập tức Ủy Liêu giục ngựa tiến lên hướng Hạng Trang nói: - Thượng Tướng Quân, lão hủ cho rằng như thế là một cơ hội tốt.

Dừng lại một chút, Ủy Liêu nói: - Lúc Hồ Lao chinh quân, binh lực quân ta chợt gia tăng gấp bội, nhưng sức chiến đấu giảm đi không ít, nhất là Thượng Tướng quân đối với lực nắm toàn quân trong tay đã giảm xuống rất nhiều, rất nhiều tướng sĩ mới gia nhập chỉ thừa nhận chủ tướng các quân, lại không biết trên đường tướng quân mới là người đứng đầu toàn quân, tình hình này khá nguy hiểm.

Hạng Trang thâm chấp nhận ý tứ của Ủy Liêu chính là muốn mượn cơ hội này để Hạng Trang tạo quyền uy.

Giống như năm xưa Hạng Trang giết Hạng Bá, lập uy trước mặt bộ cũ cổ Sở, lần này cũng muốn trừng trị Điền Hoành trước hơn vạn tân binh quân Sở để tạo quyền uy tuyệt đối, Hạng Trang cần phải qua chuyện này để nhắc nhở cho tân binh biết Hạng Trang hấn mới chính là Thượng Tướng Quân đại Sở, còn Điền Hoành, chỉ là thuộc cấp dưới trướng của hấn mà thôi!

Cung Thành Hàm Dương.

Trận hỗn chiến đã bị Tiêu Khai và Điền Hoành ngăn lại, bộ khúc của Tiêu Khai đã rút vào Cung Thành, còn bộ khúc của Điền Hoành chỉ ngăn chặn tại cửa chính Cung Thành, hai bên không bạo phát xung đột nữa.

Tuy nhiên gần cửa chính là trên trăm thi thể nằm xuống.

Điều này thật sự là ngoài ý muốn, xung đột vừa phát sinh thì Tiêu Khai đang ở sâu trong Cung Thành tìm kiếm vợ con Lưu Bang, Tiêu Khai nghĩ thầm bắt được thê thiếp hoặc con của Lưu Bang, về phần Điền Hoành, lại mang thân binh đi thành Tây niêm phong phủ khổ được chiếm giữ, người khởi xướng xung đột thật ra là Diệt tộc của Điền Hoành, Điền Phá Bại.

- Người nha, người nha...

Ngón tay của Điền Hoành chỉ Điền Phá Bại tức giận đến mức không nói ra lời.

- Diệt nhi không sai! Điền Phá Bại cũng ngẩng cao đầu, thở phì phì nói: - Để công phá thành Hàm Dương, quân ta thương vong hai nghìn người, lẽ nào không thể tiến vào Vương Cung Hàm Dương đoạt châu báu?

Dừng lại, Điền Phá Bại lại nói: - Hơn nữa, nếu không phải hữu quân chúng ta thu hút hầu hết bộ phận binh lực quân coi giữ Hàm Dương, Tiêu Khai hấn có thể đoạt thành được trước tiên được sao? Hừ, đại công phá thành trước đã bị hấn ta đoạt còn chưa tính, ngay cả vàng bạc châu báu trong Vương Cung hấn cũng muốn độc chiếm sao? Điều này còn thiên lý nữa không?

- Đúng, đúng! Quân Tiêu Khai dựa vào gì mà độc chiếm châu báu trong Cung Thành?

- Các huynh đệ chảy máu để cho toàn bộ quân Tiêu Khai chiếm hết, làm gì có đạo lý này chứ?

Phía sau Điền Phá Bại, mười mấy Tiểu Giáo đều nói phụ họa, tất cả đều bộ dạng căm phẫn giống Điền Chắt.

Trong lòng Điền Hoành run sợ, Điền Phá Bại chỉ là một tên lỗ mãng, thuộc hạ cũng đều một đám lỗ mãng, đến bây giờ bọn họ còn không rõ, Tiêu Khai là ai? Hắn ta chính là thân tín được Thượng Tướng Quân khéo tay đề bạt, các người đuổi theo kịp thân tín của tướng quân sao? Vậy chẳng phải là tìm cái chết sao?

Vả lại, hiện giờ thân phận bọn chúng không còn là quân Tề gì nữa, mà là quân Sở!

Mà Thượng Tướng Quân của quân Sở chỉ có một, không phải là Điền Hoành hần, mà chính là Hạng Trang!

Tuy nhiên tên lỗ mãng Điền Phá Bại kia, Điền Hoành hần cũng không thể giả ngốc được, bây giờ đành phải nghĩ cách làm thế nào bảo toànaf tính mạng của tên Điền Phá Bại mới quan trọng, Điền Phá Bại là tộc huynh Điền Hoành, là cốt nhục duy nhất của Cố Tế Đại vương Điền Diêm, Điền Hoành tuyệt đối không hy vọng chút huyết mạch ấy bị đoạn tuyệt! Nhưng Điền Phá Bại phạm phải việc này, Hạng Trang có thể tha cho hắn sao?

Bản thân Điền Hoành cũng là một kiêu hùng quyết đoán giết phạt, hắn quá hiểu tâm tính Hạng Trang.

Quân Sở từ lúc tăng cường quân lực ở Hồ Lao quan, quen lệnh vẫn có lúc hỗn loạn, các phe phái cũng là hỗn không phục, cục diện như vậy rõ ràng là điều mà Hạng Trang không muốn thấy, cho nên Hạng Trang tuyệt đối sẽ mượn chuyện này làm hành động lớn, hắn tuyệt đối sẽ mượn số người của Điền Phá Bại để lập uy đây.

136. Chương 136: Tầm Nhìn Của Úy Liễu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 136: Tầm nhìn của Úy Liễu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong lúc lo lắng, Đại quân của Hạng Trang đã vào trong thành rồi.

Trông thấy hai quân chỉ mới tuốt vỏ gươm, sừng sững đối mặt với nhau, Hạng Trang liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Điền Hoành là một người thông minh, Tiêu Khai cũng không làm càn, chỉ cần cuộc xung đột này không trở thành cuộc hỗn chiến với qui mô lớn, thì tình thế vẫn còn trong khả năng có thể khống chế được, thậm chí cũng không cần phải giết người.

Nhìn thấy Hạng Trang, Úy Liễu dưới sự bảo vệ của hơn trăm vị thân binh đang khắp khiêng đi đến, Điền Hoành không dám chậm trễ, vội vàng dẫn theo thuộc cấp là Điền Phá Bại, Tử Độ lên trước nghênh đón.

Tiêu Khai đang trong cung thành từ xa trông thấy, cũng hấp tấp dẫn theo thuộc hạ ra khỏi thành để nghênh tiếp.

Hạng Trang lại không thềm ngó ngang gì đến, trực tiếp đánh ngựa đi thẳng vào cửa chính của cung thành, sau đó xoay người xuống ngựa, tay chỉ vào cả trăm cái xác đang nằm ngang nằm dọc dưới đất, lớn tiếng hét lớn:

- Ai có thể nói cho ta biết, có chuyện gì xảy ra ở đây không? Anh em trong nhà, không phải chết dưới đao kiếm của kẻ địch, mà lại chết chính trong tay mình ư? Nói, đây là như thế nào hả?

Tiêu Khai và mười mấy thuộc cấp phía sau liền lần lượt cúi đầu, thật sự mà nói, cuộc xung đột lần này không phải do quân của Tiêu Khai gây chuyện trước. Nhưng bất kể là do Tiêu Khai, hay là do thuộc cấp của Tiêu Khai, cũng không một ai dám đứng ra biện minh. Bởi vì không cần thiết như vậy, bởi vì bọn họ hiểu rõ, không cần biết là lúc nào, Thượng Tướng Quân cũng tuyệt đối không để họ bị thiệt thòi đâu, tính bao che hay nói là có thù tất báo của Thượng Tướng quân đã quá nổi tiếng rồi.

- Đều không nói, phải không?

Ánh mắt sắc như dao của Hạng Trang lướt qua khuôn mặt của từng người, từ Tiêu Khai, Điền Hoành, Điền Phá Bại, Tử Đô vân vân. Ngay tức thì lại hần giọng quát lớn:

- Tốt, nếu như các người không chịu nói ai gây sự trước, vậy bốn Tướng quân sẽ tự mình hỏi...

Còn chưa dứt lời, Điền Phá Bại đã tiến nhanh về phía Thượng Tướng, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng Tướng quân, sự việc là do mặt tướng mà ra, không liên quan đến mặt tướng thúc phụ và tướng sĩ quân hữu, muốn chém muốn giết mặt tướng xin nhận hết, chỉ mong Thượng Tướng Quân đừng sử phạt mặt tướng thúc phụ và cả hơn hai ngàn mấy tướng sĩ quân hữu, bọn họ....là vợ tội!

Hạng Trang không khỏi xem trọng hai phần đối với Điền Phá Bại, dám làm dám nhận, là một người đàn ông.

- Tốt, cũng xem như có gan nhận.

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói:

- Vậy ta hỏi người rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Điền Phá Bại nói:

- Quân lệnh là do mặt tướng ra, cuộc hỗn chiến cũng là do mặt tướng gây nên, muốn chém muốn giết, tùy ý Thượng Tướng Quân.

Nói xong, Điền Phá Bại dựng cổ thẳng lên, nói:

- Mặt tướng chỉ không phục, tướng sĩ quân hữu của thần đã vất vả chiến đấu hai canh giờ, khó khăn lắm mới công phá được Hàm Dương, nhưng hậu quân lại thừa lúc sơ hở đoạt lấy công đầu, đồng thời còn giành trước chiếm lấy hoàng cung, mặt tướng cho rằng, hậu quân đã cướp mất công lao của quân hữu của thần, số bảo bối trong vương cung đáng ra phải chia đều cho hai bên!

- Câm miệng!

Hạng Trang dùng dùng giận dữ, một roi quất thẳng vào mặt Điền Phá Bại.

Điền Phá Bại tức thì hơi say sẩm, Hạng Trang hừ lớn một tiếng, lại nghiêm giọng nói:

- Ta nói cho người biết chúng ta là quân Sở, là binh sĩ của nước Đại Sở chứ không phải bọn trộm cướp ! Chỉ có bọn trộm cướp, mới vì không phục nhau mà rút đao chém giết lẫn nhau. Còn với vai trò của một binh sĩ, bất kể là lúc nào cũng không được chia mũi giáo về phía anh em của mình.

Dứt lời, Hạng Trang lại đưa tay chỉ về phía vương cung Hàm Dương, lớn tiếng hét to:

- Chẳng phải chỉ một hoàng cung Hàm Dương, chẳng phải chỉ một chút vàng bạc châu báu, áo gấm lụa là? Có thể đem làm cơm ăn hay dùng làm áo giáp mặc không? Trên chiến trường những thứ đó có thể cứu lấy mạng sống của các người sao? Lúc mũi tên của kẻ địch bắn tới, chúng có đỡ tên giúp bọn người không?

- Không thể, không thể!

Hạng Trang vỗ vào ngực mình, tiếp tục quát tháo:

- Trên chiến trường, sát cánh sống chết với các người, thay các người đỡ tên hy sinh vì các người, là bọn họ!

Hạng Trang nói rồi chỉ vào hơn trăm cái xác chết đang nằm dưới đất, vô cùng đau đớn nói:

- Là những đồng đội, là anh em, đã phải chết dưới đao kiếm của các người, chính là bọn họ!

- Hôm nay, các người dùng đao kiếm đâm bọn chúng, ngày mai, người khác lại dùng đao kiếm đâm các người! Các người suy nghĩ kỹ đi, một kẻ dám dùng đao kiếm đâm đồng đội của mình, có ai muốn đi chung với kẻ đó ra chiến trường không? Có ai đồng ý cùng sát cánh sống chết với kẻ đó không? Nào, có ai tình nguyện không? Ít nhất thì...ta đây không tình nguyện !

Trên mặt Điền Phá Bại cuối cùng cũng lộ vẻ xấu hổ.

Tiêu khai và mười mấy thuộc cấp phía sau cũng lộ rõ vẻ hổ thẹn trên mặt.

Điền Hoàn cũng có vẻ trầm tư suy nghĩ, gã dự đoán được Hạng Trang sẽ mượn việc này để ra uy, nhưng lại không ngờ đến sẽ ra uy bằng cách này. Nhưng Điền Hoàn đành phải thừa nhận rằng, cách ra uy này thật sự thông minh hơn gã nghĩ nhiều, giết người rất dễ dàng, nhưng muốn giết người xong, tỏ được uy thế để hai bên đều phục, thế thì không dễ dàng rồi.

Tuy nhiên, Hạng Trang xem ra đã làm được rồi, coi bộ hẳn có thể dẫn theo mấy ngàn tàn binh, thoát ra khỏi vòng vây dày đặc của mấy trăm đại quân của Lưu Bang, cũng không phải là không có lý do, chí ít thủ đoạn thu phục lòng quân của hắn, đều cao minh hơn bất kỳ ai mà Điền Hoàn từng gặp trước kia, bất kể là Hàn Tín hay là Bành Việt, về phương diện này dường như đều không bì được với Hạng Trang.

Hạng Trang lại quát:

- Người nào trên tay dính máu của người nhà mình, đều đứng ra đây!

Điền Phá Bại cúi đầu, người đầu tiên bước ra, theo sau đó mấy chục tên Tiểu Giáo cũng xếp hàng bước ra, sau lưng Tiêu Khai, cũng có mấy chục tên tiểu giáo cúi đầu đi ra, Tiêu Khai ngẫm nghĩ một hồi cũng đứng ra ngoài, trên tay gã tuy rằng không nhuộm máu người của mình, nhưng thân là một đại tướng quân của hậu quân, gã đối với sự việc này cũng phải chịu một phần trách nhiệm không thể trốn tránh được.

- Người lết về chỗ cho ta, ta biết việc này không có liên quan đến người.

Hạng Trang không cần nghe lời giải thích, đẩy Tiêu Khai trở về.

Hạng Trang lại sải dài bước chân đi đến trước mặt mười mấy tên tiểu giáo quân Sở, sát khí đằng đằng nói:

- Trên tay nhuộm máu đồng đội của mình. Chiếu theo quân quy thì phải chém đầu làm gương. Nhưng niệm tình các người lần đầu phạm tội, bây giờ lại là lúc cần người, cho nên cho các người một cơ hội để lấy công chuộc tội. Tuy nhiên, tất cả công lao mà các người đã gặt hái được từ trước đến nay, toàn bộ sẽ bị xóa sạch, có phục hay không?

Đầu tiên Phá Bại ử rũ trả lời trước, mấy chục tên tiểu giáo lần lượt hưởng ứng theo sau.

Hạng Trang lại nói:

- Còn nữa, các người tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha, mỗi người phạt tám mươi roi, có phục không?!

Điền Phá Bại đang định dạ vâng, Hạng Trang lại trừng mắt quát tháo:

- Về phía người, Điền Phá Bại, thân là phó tướng Hữu quân, lại không biết quản thúc thuộc hạ, ngược lại còn cầm đầu gây rối, cực kỳ đáng ghét, lập tức phạt roi hai trăm cái!

Hạng Trang dứt lời phất tay một cái, liền có mấy chục thân binh hùng hổ lao đến bắt lấy Điền Phá Bại và mấy chục tên tiểu giáo đè xuống dưới, ngay tức thì trước cổng vương cung Hàm Dương liền vang lên tiếng roi quất vào da thịt kêu “bịch” ”bịch” ”bịch”, Điền Phá Bại và mấy chục tên tiểu giáo bị đánh cho da tróc thịt bong, nhưng tất cả họ đều cắn răng chịu đựng, không một tên nào rên la ra tiếng.

Hạng Trang quay đầu lại nhìn về phía hoàng cung Hàm Dương, đang lúc muốn ra lệnh phóng hỏa thiêu trụi, Ủy Liễu đột nhiên kéo kéo tay áo của hắn.

Lập tức Hạng Trang theo Ủy Liễu ra một chỗ vắng người, thấp giọng nói:

- Quân sư, người lại có chủ ý gì vậy?

Ủy Liễu thấp giọng nói:

- Thượng Tướng quân, lão già nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy thành Hàm Dương và cả tòa hoàng cung mới xây của Tiêu Hà này, để lại vẫn hay hơn là đốt đi.

- Ô, để lại vẫn hay hơn là đốt đi?!

Hạng Trang chau mày nói:

- Quân sư, người chắc không phải đã mềm lòng rồi chứ?

Chiến lược Quan Trung của quân Sở, từ sớm lúc còn ở Đại Biệt sơn đã định sẵn rồi, gói gọn trong hai chữ, đó là phá hoại!

Ngoại trừ Kiều Trang của quân Hán tiến hành phóng hỏa giết người ở Quan Trung, trong lúc phá tan người dân ở căn cứ Quan Trung, cũng tận mọi khả năng phá hỏng danh tiếng của Lưu Bang. Hạng Trang cũng chưa từng nghĩ đến việc phá hỏng triệt để căn cứ Quan Trung, việc đó trên cơ bản là không thể thực hiện được, Ý muốn của Hạng Trang chỉ là đảm bảo cho Lưu Bang trong ba hay năm năm tới, sẽ không có cách nào dùng binh với qui mô lớn ở Quan Đông.

Cứ thế này, Hạng Trang sẽ có ba hay năm năm để triển khai thủ đoạn với các đường chư hầu ở Quan Đông.

Cho dù không thể khiến cho các đường chư hầu như Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, Trương Nhĩ, Tào Đồ vân vân, đánh nhau loạn xạ với Lưu Bang, cũng chỉ ít phải phá hoại mối quan hệ đồng minh của bọn chúng.

Mục tiêu này thực hiện hẳn là không khó, bởi vì bất kể là đồng minh gì đi nữa, cơ sở tồn tại là do có chung một địch thủ hùng mạnh, bây giờ nước Sở chỉ còn cái danh không thật, tính đồng minh của Lưu Bang cùng với các đường chư hầu đó, kỳ thực đã mất đi cơ sở để tồn tại, Hạng Trang chỉ cần vận hành và thao tác một chút, cái gọi là đồng minh này tuyệt đối sẽ tan thành mây khói.

Do đó, đối với việc phá hoại căn cứ Quan Trung, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không nường tay.

Úy Liễn phẩy phẩy tay, nói tiếp:

- Thượng Tướng Quân, lão phu không phải mềm lòng, lão đây vẫn là câu nói đó, muốn phá hỏng thế nắm giữ thiên hạ của Lưu Bang, một là ép Lưu Bang trở về Quan Trung, để tạo cơ hội cho các đường chư hầu cầm binh, tiếp theo là phá hỏng căn cứ Quan Trung của Lưu Bang, làm cho gã trong khoảng thời gian ngắn không thể xuất binh thảo phạt Quan Đông, tuy nhiên...

Nói xong một hồi, Úy Liễn lại nói:

- Hôm nay thấy được thành Hàm Dương vừa mới tu sửa lại của Tiêu Hà, và cả tòa hoàng cung tráng lệ nguy nga hơn cả hoàng cung Tần vương, lão đây lại có một cách nghĩ khác, Thượng Tướng quân, Lưu Bang năm nay đã năm mươi lăm tuổi rồi, thêm năm năm nữa là sáu mươi rồi, đến lúc đó còn bao nhiêu nhiệt huyết hoài bão nữa chứ?

- Quân sư, ý người là.

Hạng Trang nghe vậy lập tức tim đập thình thịch.

Ý của Úy Liễn rất rõ ràng, Quan Trung không chỉ cần phải phá hỏng, mà còn là phá hỏng một cách triệt để.

Nhưng thành Hàm Dương và hoàng cung nước Hán trước mắt có thể để lại, cứ như vậy, Lưu Bang vừa có thể hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý đây mê hoặc trong thành Hàm Dương này, lại vừa bị rơi vào tình cảnh quần bách như chiều không được binh, trưng thu không được lương thực. Cộng thêm tuổi tác ngày một già đi, không đến vài năm nữa, Lưu Bang sẽ không còn ý chí hoài bão gì để tranh giành Trung Nguyên nữa.

Nói cho cùng, Lưu Bang đã năm mươi năm tuổi rồi, nhưng Hạng Trang hẳn chỉ mới hai mươi lăm thôi!

Tuổi tác chính là ưu thế lớn nhất của Hạng Trang, hẳn chỉ cần kéo dài cũng có thể kéo cho Lưu Bang đến chết!

Tầm nhìn của lão già Úy Liễn này quả là lợi hại, liếc mắt đã thấy được mấu chốt vấn đề rồi!

Thấy Hạng Trang đã dao động, Úy Liễu cười nói:

- Thượng Tướng Quân, không biết người có đồng ý hay không?
- Cứ làm theo ý của quân sư đi!

Hạng Trang hùng hổ tán đồng, lại quay đầu hét lớn:

- Tấn Tương đâu?

Tấn Tương vội bước lên trước hai bước, hai tay nắm chặt đáp lời nói:

- Có mặt tướng!

Hạng Trang nói:

- Dẫn theo thân quân lập tức canh giữ hoàng cung và thành Hàm Dương, từ ngày hôm nay, bất cứ tướng quân nào cũng không được tùy tiện vào thành, càng không được dẫm động đến nhánh cây ngọn cỏ nào trong thành Hàm Dương, kẻ nào vi phạm,...giết không tha!
- Vâng!

Tấn Tương âm âm đồng ý, lập tức mang theo Tiên Đăng Doanh đi tiếp quản hoàng cung.

Về phần Tiêu Khai, Điền Hoàn, thì mang theo quân lính ra khỏi thành Hàm Dương, đến ngoài thành dựng trại rồi.

Đối với quân lệnh của Hạng Trang, Tiêu Khai tuyệt đối không có ý kiến, Điền Hoàn cũng không còn gì để nói, hơn nữa gã cũng tin rằng, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không bạt đãi hơn hai ngàn tướng sĩ của quân hữu.

137. Chương 137: Ba Nhiệm Vụ Lớn Khẩn Cấp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 137: Ba nhiệm vụ lớn khẩn cấp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ban đêm, Hạng Trang cũng không vào ở trong Trường Lạc cung, chỉ là chiếm phủ Thừa tướng của Tiêu Hà.

Câu chuyện Câu Tiễn nằm gai nếm mật lưu truyền thiên cổ, là một người xuyên thời gian, Hạng Trang hiểu thấu một câu danh ngôn, cuộc sống từ nghèo sang giàu thì dễ, từ giàu sang nghèo thì khó. Hiện giờ quân Sở khó giữ được vương triều, ngày phục hưng của quân Sở cũng xa xôi ngàn trùng, há có phải lúc để ham vui hưởng lạc chứ? Nói thật, Hạng Trang hiện giờ thậm chí còn không mấy hứng thú với nữ sắc.

Đại sảnh phủ Thừa Tướng, Hạng Trang, Úy Liễu, Vũ Thiệp cùng ngồi trên chiếu dùng tiệc.

Hàm Dương đã bị quân Sở chiếm đóng rồi, toàn bộ Quan Trung cũng đã mở rộng vòng tay đối với quân Sở, mặc cho quân Sở muốn làm gì làm, bây giờ là lúc nên nghe thử kế hoạch tiếp theo của lão già Úy Liễu rồi.

Úy Liễu lắc lắc ống tay áo, nói:

- Thượng Tướng Quân, hiện giờ quân ta có ba nhiệm vụ lớn khẩn cấp!

Nói xong, Úy Liễu lại duỗi một ngón tay ra, nói:

- Thứ nhất, hiện giờ đã là sáu tháng hơn mười ngày, lương thực mùa hạ ở Quan Trung sắp chín rồi, đóng lương thực mùa hạ này nhất định phải giành thu gặt trước, tuyệt đối không thể để lại cho Lưu Bang, nếu như Quan Trung không có lương thực, Lưu Bang chỉ còn cách điều lương thực từ phía Mong, Thục trở về

Quan Trung, lại công thêm việc lương thực đều vào tay ta, quân Hán lại không có lương thực, chỉ ít trong hai năm tới sẽ không có cách nào tiến thành chinh chiến với qui mô lớn.

Hạng Trang gật gật đầu, đây là điều cần thiết rồi, lương thực mùa hạ năm nay, một hạt cũng không thể để lại cho lão già Lưu Bang.

Vũ Thiệp lập tức nói:

- Điều này dễ làm, phái hai quân Tiêu Khai, Điền Hoàn giả dạng quân Hán đi cường thu là được!

Úy Liễu gật gật đầu, lại nói:

- Nhiệm vụ khẩn cấp thứ hai, chính là phái quân giả dạng quân Hán cướp sạch các huyện ở Quan Trung, sau đó lại phái một đội quân thay lại phục trang và áo giáp của quân Sở, truy kích đuổi theo từ phía sau, để khôi phục danh tiếng của quân Sở ở Quan Trung.

Đây chủ yếu là làm cho bá tánh Quan Trung xem, còn về phần hào cường thế tộc ở Quan Trung, sợ là không thể gạt được.

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, việc này vẫn là phải làm, bất kể là có tác dụng hay không, chỉ cần có thể mang lại chút phiền phức cho Lưu Bang, chỉ cần giữ chân quân Lưu Bang phía sau, thì quân Sở nhất định phải dốc hết sức mình!

Vũ Thiệp lại nói:

- Chuyện này cũng có thể giao cho quân của Tiêu Khai và Điền Hoàn làm chung một lần.

Úy Liễu dừng lại một chút, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, lại nói:

- Nhiệm vụ khẩn cấp thứ ba, cũng rất cần thiết đó chính là bái tế lăng của Thủy Hoàng để lôi kéo các đường hào cường thế tộc ở Quan Trung.

Đối với vận mệnh của Quan Trung, Úy Liễu có thể nói là nắm rất chắc, nước Tần trước lúc thống nhất thiên hạ, thế tộc ở Quan Trung chiếm phần đông đều là thế tộc già cỗi của nước Tần, nhưng sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, lại có không ít thế tộc ở Quan Đông trước sau chạy đến sống ở Quan Trung, từ đó về sau, vận mệnh thế lực của hào tộc Quan Trung liền trở nên vô cùng phức tạp.

Sau khi Tần vương mất đi, một bộ phận hào tộc quyền quý cũng biến mất theo.

Một bộ phận hào tộc như Mã Thị thì đầu quân dưới trướng của Lưu Bang.

Tuy nhiên vẫn còn một số hào tộc vẫn đang không cầm quyền, đứng giữa quan sát, nguyên nhân mà bọn họ không muốn tùy tiện đầu quân dưới trướng của Lưu Bang, đó chính là do Lưu Bang hoàn toàn phủ nhận Tần Thủy Hoàng và cả chế độ của Tần. Bởi vì số hào tộc này đã quen với chế độ của Tần vương, có thể nói đã là người hâm mộ trung thực của chế độ Tần thì há có thể dễ dàng thay đổi lẽ lối?

Nếu như Hạng Trang thật sự có thể bái tế lăng của Thủy Hoàng, thì không thể nghi ngờ gì đây là một tín hiệu mạnh mẽ!

Vũ Thiệp nghe xong liền giật mình biến sắc, nếu không phải Úy Liễu là quân sư quân Sở, gã chỉ e là đã trợn trừng mắt mà giận dữ rồi!

Đối với người thời xưa mà nói, lăng mộ không thể tùy tiện mà bái tế đâu, nhất là khi Hạng Trang giờ đã là Thượng Tướng quân của Đại Sở, sau này thậm chí có khả năng trở thành Sở vương, lại làm sao có thể bái tế lăng của Thủy Hoàng? Bởi vì trong mắt của Vũ Thiệp, Tần Sở là kẻ thù truyền kiếp, tướng Sở Hạng Yển chính là chết trong tay của tướng Tần là Vương Tiễn, Hạng Trang thân là con cháu của Hạng Yển, nếu đi bái tế lăng của Thủy Hoàng, chẳng phải là nhận giặc làm cha hay sao?

Lời này của Úy Liễu nếu như nói với Hạng Võ, chỉ e rằng đã bị Hạng Võ ném vào nồi chảo mà nấu chín rồi.

Tuy nhiên Hạng Trang nghe xong vẻ mặt vẫn bình thản, hẳn vốn đã rất sùng bái Thủy Hoàng, cho nên đối với hấn mà nói, việc bái tế lăng của Thủy Hoàng không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Hơn nữa Hạng Trang cũng hiểu rất rõ, việc bái tế lăng Thủy Hoàng mang ý nghĩa to lớn!

Người Hoa Hạ ở Trung Nguyên từ xưa đến nay đã sùng bái tổ tiên, cho nên tông miếu lăng tẩm có một ý nghĩa đặc biệt, tình huống thường thấy là, Hoàng đế của các hoàng triều đời sau rất ít khi bái tế lăng tẩm của các hoàng đế tiền triều đã bị thay thế, trong lịch sử phong kiến hơn hai ngàn năm ở Hoa Hạ, việc này dường như chỉ xảy ra một lần, chính là hoàng đế Khang Hi Mãn Thanh đã bái tế hiếu lăng của triều Minh là Chu Nguyên Chương.

Lúc Khang Hi bái tế hiếu lăng đời Minh, thì Mãn Thanh cướp lấy thiên hạ nhà Hán không bao lâu, thiên hạ chưa quy thuận, nhất là thành phần người có học của nhà Hán, vẫn chưa thừa nhận hoàng triều Mãn Thanh là hợp pháp chính thống. Cho nên, Khang Hi mới không thể không tỏ thái độ đó, chứng tỏ tộc Mãn sẽ không đoạn tuyệt quan chức nhà Hán, cũng dùng hành động này để lôi kéo người có học của nhà Hán.

Từ đó, hoàng triều Mãn Thanh duy trì suốt hơn hai trăm năm, thời gian dài lâu hơn nhiều so với Mông Nguyên dẫn quân làm chủ Trung Nguyên.

Đây không phải hoàn toàn nhờ vào công của Khang Hi bái tế hiếu lăng Minh, nhưng tuyệt đối là một yếu tố quan trọng không thể xem thường!

Cho nên, nếu như Hạng Trang bái tế Thủy Hoàng, thì chẳng nghi ngờ gì đó là đang chiếu cáo với thiên hạ, Hạng Trang hẳn vô cùng sùng bái Tần Thủy Hoàng, mà Đại Sở do hắn dẫn dắt, cũng sẽ tiếp thu chế độ quan chức của Đại Tần. Điều này đối với các hào tộc Quan Trung đang quy ẩn mà nói, không thể nghi ngờ đó là một niềm an ủi vô cùng lớn, hoàn toàn có thể thấy được, sau khi tin tức được lan truyền, các đường hào tộc nhất định sẽ lần lượt đến xin đầu quân!

- Không được!

Không đợi Hạng Trang tỏ thái độ gì, Vũ Thiệp đã quả quyết phản đối nói:

- Tại hạ kiên quyết phản đối, Thượng Tướng Quân tuyệt đối không thể bái tế lăng của Thủy Hoàng, tuyệt đối không thể!

Hạng Trang ngạc nhiên, thái độ phản đối kịch liệt của Vũ Thiệp nằm ngoài dự đoán của hắn.

Úy Liễu im lặng, ông ta đương nhiên biết hành động này sẽ dẫn đến việc phản đối kịch liệt của các tướng cũ quân Sở, đang dưới trướng Thượng Tướng Quân, nhưng mà, Úy Liễu càng biết rằng đây là mấu chốt giúp xoay chuyển cục thế giữa Sở Hán, nói một cách không khách khí, nếu như Hạng Trang không thể mượn thế lực của hào tộc nước Tần, chỉ dựa vào sức lực còn sót lại của quân Sở, chỉ sợ vẫn là đấu không lại Lưu Bang thôi.

Thấy Hạng Trang không nói lời nào, Vũ Thiệp nóng nảy nói:

- Thượng Tướng Quân, Tần Sở là kẻ thù truyền kiếp mà!

Nói xong một hồi, Vũ Thiệp nước mắt nước mũi ròng ròng nói:

- Người thân là Thượng Tướng Quân nước Đại Sở, lại làm sao có thể bái tế tên bạo quân Tần Vương Doanh Chính chứ? Làm như vậy là đoạn tuyệt tông miếu nhà mình, là nhận giặc làm cha đó!

Hạng Trang lập tức thở dài, có chút không biết làm sao nhìn về phía Úy Liễu.

Thành thật mà nói, việc bái tế lăng Thủy Hoàng này, Hạng Trang là ngàn vạn lần đồng ý, nhưng làm thế nào để thuyết phục Vũ Thiệp và các thuộc cấp già cỗi thì khó khăn rồi, nhất là đám tướng sĩ già cỗi như Quý Sở, Quý Bố. Nếu chẳng may xử lý không khéo, làm loạn cả lên, thế thì sẽ làm cho lòng quân, sĩ khí của quân Sở bị dấy kích nghiêm trọng, còn làm trò cười cho lão già Lưu Bang nữa.

Do đó chuyện này không thể miễn cưỡng, có thành hay không còn nhờ vào tài hùng biện của Úy Liễu rồi.

Úy Liễu hoàn toàn hiểu rõ cái khó của Hạng Trang, lập tức chần chừ nói với Vũ Thiệp:

- Vũ Thiệp tiên sinh, lão già có vài vấn đề muốn thỉnh giáo người, không biết có được hay không?

Vũ Thiệp giọng điệu chẳng nề nang gì, nói:

- Nguyên nghe cao kiến của quân sư.

Đối với Ủy Liễu, Vũ Thiệp cũng rất là tôn kính, nhưng hôm nay Ủy Liễu nói đến việc báỉ tể Thủy Hoàng, lại khiến cho trong lòng Vũ Thiệp thấy rất khó chịu, gã ta cho rằng, Ủy Liễu đây chẳng phải là nói càng làm bậy sao? Tần Vương Doanh Chính là ai? Đó chẳng phải là tên bạo quân tuyệt thế đã một tay tiêu diệt mất Đại Sở ư, để cho Thượng Tướng Quân báỉ tể tên bạo quân này, làm cho đám di tộc nước Sở này khó lòng chấp nhận mà?

Ủy Liễu lại không hề để tâm đến giọng điệu không khách khí đó, cười nói:

- Giữa hai nước Tần và Sở có thù với nhau, cũng là mối thù của một nước, phải vậy không?

Vũ Thiệp im lặng, đối với điều này gã cũng không phủ nhận, giữa Tần Sở là có mối thù của một nước, chứ không phải mối thù cá nhân.

Ủy Liễu lại nói:

- Nếu như đã là mối thù một nước, thì bây giờ hoàng đế nước Tần đã bị diệt vong, thế thì thù hận giữa hai nước Tần Sở cũng không còn cơ sở để tồn tại nữa rồi, lão đây thực sự không hiểu được, tại sao tiên sinh lại mang lòng thù hận với một hoàng đế đã chết như vậy? không lẽ Thượng Tướng Quân báỉ tể hoàng lăng, có thể khiến cho hoàng đế Thủy Hoàng sống lại, có thể phục hồi lại đế quốc Tần được sao?

- đương nhiên không thể.

Vũ Thiệp chau mày, lại nói:

- Nhưng nếu đổi lại là quân sư người, sẽ đi báỉ tể lăng mộ của kẻ đã giết chết cha mình sao?

Nói xong một hồi, Vũ Thiệp lại nói:

- Nếu quân sư thật sự đi báỉ tể kẻ thù đã giết chết cha mình, không biết cha người ở dưới suối vàng sẽ có cảm nghĩ gì?

Ủy Liễu nói:

- Tiên sinh lại quan điểm nhầm lẫn rồi, vừa rồi chẳng phải đã nói rồi sao, Tần Sở là mối thù một nước, không là mối thù cá nhân, cho nên ví dụ này của tiên sinh không thỏa đáng...

Vũ Thiệp nói:

- Quốc gia, quốc gia, có quốc thì mới có gia, quân phụ, quân phụ, có quân thì mới có phụ, cho nên, quốc chính là gia, quân chính là phụ (cha). Nước Tần tiêu diệt nước Sở, chính là đã hủy hoại gia đình của người Sở, chính là giết chết tất cả người cha của dân Sở, đây chẳng phải là mối thù không đội trời chung, lại há có thể dùng một câu nói nhẹ nhàng là gạt phẳng đi được?

Ủy Liễu nín khe, bàn về mưu lược Vũ Thiệp thua xa gã, nhưng luận về hùng biện, ông ta lại thua xa lặc Vũ Thiệp.

Thấy Ủy Liễu nói hai câu là đã bị biện ngã, Hạng Trang không khỏi chau mày lại, lặc Thủy Hoàng hẳn là nhất định phải báỉ tể rồi, đây không phải chỉ là vì lời kéo thế tộc cũ của nước Tần, càng là vì đẩy mạnh cho chuẩn bị hệ thống chiến đấu bảo đảm về kinh tế lẫn lực lượng cho mai sau, Vũ Thiệp nghĩ không thông, cũng chưa có trở ngại gì, nhưng nếu Hoàn Sở, Quý Bồ làm loạn cả lên, vậy là đại sự không hay rồi.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại quát lớn:

- Tần Tương.

Tần Tương sải bước vào trong, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng Tướng Quân có căn dặn gì ạ?

Hạng Trang nói:

- Tức khắc phi ngựa đến Hàm Cốc Quan, lệnh cho Hoàn Sở, Quý Bồ lập tức đến Hàm Dương, đại quân dưới trướng tạm thời giao cho tả Tư Mã Bàng Ngọc của Hàm Trần Doanh thống lĩnh.

Cũng trong sáng hôm nay, hơn sáu ngàn tàn quân của Hoàn Sở, Quý Bồ và cả hơn hai trăm lính già nua của Bàng Ngọc đã rút lui đến Hàm Cốc Quan, tin Kinh Thiên tử trận cũng truyền đến, khiến cho Hạng Trang không khỏi kích động.

- Vâng!

Tần Tương âm thầm dạ vâng, đang lúc đình xoay người rời đi, Hạng Trang lại nói:

- Chờ một chút.

Tần Tương ngạc nhiên quay đầu lại, Hạng Trang lại nói:

- Lại sai người thông báo hai vị tướng quân Tiêu Khai, Điền Hoàn, lệnh cho bọn họ lập tức vào thành.

Tần Tương lần nữa dạ vâng, lĩnh mệnh rời đi.

Hổ Lao Quan bị đốt suốt hai ngày đêm, cuối cùng cũng bị một trận mưa lớn dập tắt rồi.

Đại quân Lưu Bang lập tức tiến vào quân Tam Xuyên, nhưng hiện ra trước mắt Lưu Bang lại là một quân Tam Xuyên tan tành rách nát. Một số lượng lớn thành phố thị trấn bị hủy, vô số nhà dân bị đổ nát, bá tánh lang thang không nơi trú ngụ, mười căn đã có chín căn là trống, khắp nơi đều là dân đói chạy nạn, điều khiến Lưu Bang không hiểu được là, đám dân đói này sau khi thấy được quân Hán, không ngờ lại có vẻ mặt thù hận.

Thành Lạc Dương cũng đã hóa thành đồng hoang tàn, lương thực và vũ khí mà Lã Trạch đã cất giữ trong kho, không phải bị quân Sở cướp đi thì là bị phóng hỏa đốt sạch. Lần này, thậm chí cả việc nuôi sống mấy chục ngàn đại quân cũng là vấn đề khó khăn, nói không chừng, cũng chỉ có thể cưỡng đoạt trưng thu lương thực từng xung quanh huyện ở quận Tam Xuyên thôi!

138. Chương 138: Bái Tế Lăng Thủy Hoàng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 138: Bái tế lăng Thủy Hoàng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vũ Thiệp phản đối kịch liệt đến cuối cùng cũng không ngăn cản được Hạng Trang.

Buổi chiều cùng ngày, Hạng Trang liền phân biệt triệu kiến hai vị Đại tướng thống lĩnh quân là Tiêu Khai và Điền Hoàn.

Nghe nói Hạng Trang muốn bái tế lăng Thủy Hoàng, Tiêu Khai đầu tiên là kinh ngạc, tức thì lại lấy lại bình tĩnh, trong lòng của phái tướng lĩnh trẻ tuổi như Tiêu Khai, Cao Sơ, thì Hạng Trang chính là trời, là thần của quân Sở, cũng giống như địa vị của Hạng Võ trong lòng của Hoàn Sở, Quý Bồ vậy. Cho nên, chỉ cần đó là quyết định của Hạng Trang, bọn họ sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Phản ứng đầu tiên của Điền Hoàn lại rất kinh hãi, gã thật sự chưa bao giờ nghĩ đến việc Hạng Trang sẽ bái tế lăng của Thủy Hoàng.

Trên thực tế, bởi vì thời gian Đế quốc Đại Tần thống trị ở Quan Đông không lâu, do đó hình tượng của đế quốc Tần và cả Tần Thủy Hoàng, trong lòng của thế tộc và cả bá tánh Quan Trung là vô cùng xấu, theo Điền Hoàn nghĩ, hành động này của Hạng Trang chưa chắc có được cảm tình của con cháu nước Tần, mà lại rất có khả năng sẽ làm cho con cháu sáu nước ở Quan Trung phản cảm!

Tuy rằng trong lòng kinh hãi, Điền Hoàn lại không nói gì cả mà bỏ đi.

Trên thực tế, Điền Hoàn cũng không hiểu ý đồ thật sự của Hạng Trang trong hành động này là gì.

Đóng vai trò là một người xuyên thời gian, Hạng Trang hiểu rõ hơn ai hết tính ưu việt của chế độ pháp trị nước Tần, và cả năng lượng to lớn của hệ thống canh chiến!

Tần chỉ dùng một góc trời, có thể chiếm cả sáu nước, dựa vào cái gì?

Chính là dựa vào hệ thống pháp trị hoàn mỹ, và cả hệ thống canh chiến tuyệt vời có thể phát huy hiệu năng của cơ quan quốc gia!

Nước Sở một khi phục hưng, thì Hạng Trang nhất định sẽ tiến hành đẩy mạnh chế độ pháp trị nước Tần và cả hệ thống canh chiến đó, cho nên, nhân lúc này bái tế lăng của Thủy Hoàng, việc thu hút lượng lớn con cháu cố Tần gia nhập quân Sở là điều hết sức cần thiết.

Bởi vì, chỉ có con cháu cố Tần mới là lực lượng trung kiên ủng hộ cho chế độ pháp luật của Tần và cả hệ thống canh chiến!

Con cháu còn lại của Quan Trung phần lớn đều phản đối chế độ nước Tần, đối với hệ thống canh chiến của nước Tần càng là căm thù đến xương tủy!

Hay nói cách khác, nếu như Hạng Trang không nhân lúc này vơ vét ở Quan Trung một số lượng lớn nhân tài sùng bái hệ thống canh chiến, thì mai này hắn có muốn tiến hành hệ thống canh chiến, cũng sẽ không biết bắt đầu từ đâu, bởi vì dưới trướng hắn không có nhân tài hiểu biết về chế độ nước Tần. Chỉ đơn thuần một mình Ủy Liễu thôi thì không được, hơn nữa lão già này tuổi đã cao rồi, có thể lên tây thiên bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, sau khi quân Sở phục quốc, nếu như con cháu cố Tần có thể chiếm lĩnh một nửa vị trí cao, thì mai này khi tiến hành chế độ nước Tần hay hệ thống canh chiến, Hạng Trang căn bản là sẽ không gặp phải áp lực rồi. Đến lúc đó, mặc cho con cháu cố Tần đấu với con cháu Quan Đông, hắn chỉ cần ngồi tít trên cao, làm một trọng tài cao cả là được.

Cho nên, suy tính theo phương diện này, bái tế lăng Thủy Hoàng tuyệt đối là lợi nhiều hơn là hại!

Ngày hôm sau, Hạng Trang, Ủy Liễu liền chọn ra năm trăm tinh binh chạy đến dưới chân Na sơn, lăng Thủy Hoàng chính là được xây ở chân núi Na sơn, hoàng lăng vốn có tường thành hai lớp ở bên trong và bên ngoài, tuy nhiên khi Hạng Võ vào quan, đã đem tháo gỡ hết hai lớp tường trong và ngoài này, và cả tấm điện được xây phía trên cung hoàng lăng. Lưu Bang sau khi bình định cũng không phải người tu sửa, hiện giờ đã thành ra một cảnh lụi tàn.

Tần Tương dẫn người chặt cỏ mở ra một đường thông đến một đại điện hiến tế rách nát kinh khủng.

Lập tức Tần Tương lại dẫn người dâng lên ba vật tế lễ đã chuẩn bị sẵn, Hạng Trang trước tiên tắm rửa bằng hương liệu, tiếp đó lại dùng khói nhang xông người, sau đó mặc y phục trang trọng lên, đội mũ quan lên, dưới sự chủ trì của Ủy Liễu, tất cả đều long trọng diễn ra đúng theo nghi lễ của nước Tần, bái tế lăng Thủy Hoàng, đợi khi nghi thức kết thúc, trời đã nhá nhem tối, trận tế lễ này lại tiêu hao hết mấy canh giờ!

Thanh thế lớn như vậy, lại cộng thêm quân Sở không nghiêm cấm, tự nhiên sẽ lan truyền rất nhanh rồi.

Tối ngày hôm đó, hơn trăm xe ngựa, xe lừa, xe bò liền lần lượt từ Hàm Dương, Cao Lăng, Chỉ Dương, Lệ Ấp đều chạy đến các huyện lân cận Kinh Đô, và kể cả các quận Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận, Hán Trung, theo các xe ngựa, xe lừa và xe bò này chạy đi khắp nơi, tin tức về Thượng Tướng Quân Đại Sở bái tế lăng Thủy Hoàng cũng nhanh chóng lan truyền đến Quan Trung.

.....

Huyện Trịnh về hướng Nam hai mươi dặm có ổ bảo, Bách Lý Thị chính là tụ họp các tộc lại sinh sống ở đây.

Nhánh Bách Lý Thị này chính là dòng họ hậu duệ của hiền thần Bách Lý Hề vào thời Tần Mục Công, truyền đến đời này thì có huynh đệ ba người, trưởng huynh Bách Lý Hiên, học đủ mọi thơ văn, đầy mưu trí thao lược. Nhị đệ Bách Lý Mậu, có thể cưỡi ngựa bắn cung, võ nghệ cao cường, tiểu muội Bách Lý Y Thủy, khuôn mặt hoa sen trắng ngần, người kiều diễm hơn hoa, cũng cung ngựa thuần thục như vậy, hơn nữa khí chất oai phong không thua kém gì phái mạnh.

Lại có một nhánh họ Do ẩn cư ở ổ bảo, nghe nói còn là hậu duệ của danh tướng nước Sở Dương Do Cơ.

Số người Gia tộc thị Do rất ít ỏi, tổ phụ mất sớm, chỉ để lại một cậu tên là Uyên, năm nay vừa được hai mươi, cùng mẹ già nương tựa nhau mà sống qua ngày.

Do Uyên này thân cao vai rộng thể lực hơn người, nhất là tài thiện xạ, trong vòng một trăm bước nhắm bắn lá liễu trong gió, không ngờ có thể bắn mười phát trúng chín phát, tuy rằng không bằng tổ tiên Đường Do Cơ bắn mười trúng mười, nhưng cũng có thể gọi là thần xạ.

Sáng sớm hôm nay Bách Lý Mâu lại tìm đến tận cửa, đòi thi thử thuật bắn tên với Do Uyên.

Đến thao trường rồi, dựng bia bắn một trăm dặm ngoài, Do Uyên liên tục bắn mười mũi tên, mũi tên nào cũng trúng hồng tâm, lập tức dẫn đến sự hò reo của đám nhóc choai choai đứng xung quanh thao trường, Bách Lý Mâu nổi tiếp liên tục bắn ra mười mũi tên, nhưng chỉ bắn trúng sáu mũi, còn bốn mũi kia lệch khỏi hồng tâm, mấy đứa nhóc choai choai bốn phía lại bắt đầu ồn ào, chế giễu Bách Lý Mâu kỹ thuật không bằng người ta.

Bách Lý Mâu không nén được giận, khiêu khích nói:

- Tử Xuyên, hay là độ sức công phu trên lưng ngựa xem thế nào?

Do Uyên cũng là thiếu niên hiếu thắng, ngang nhiên nói:

- Được thôi, vậy thì độ sức công phu trên lưng ngựa đi, còn phải sợ người hay sao?

Lập tức hai người liền mặc giáp trụ, lại có tiểu đồng nhơ nhỡ dắt ngựa ra, cả hai xoay người lên ngựa, mỗi người cầm thanh đại kích dài tám trượng, bắt đầu vòng quanh chém giết nhau, đấu hết hơn năm mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại, Bách Lý Mâu liền dần dần có chút không kiên nhẫn nữa, Do Uyên cũng đấu càng lúc càng hưng phấn, ra tay không nương tình, không ngờ bắt đầu quyết đấu sinh tử rồi.

Hai người càng đấu càng độc, mắt thấy sắp xuất hiện thương vong, hai mũi tên nhọn đột nhiên bay đến từ bên góc.

Do Uyên và Bách Lý Mâu cùng lúc giật mình, lập tức né tránh tránh tên, lúc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một kỵ sĩ phóng như bay tới, người kỵ sĩ trên lưng ngựa áo trắng như tuyết, lại là một cô gái trẻ, cô gái có cặp mắt to tròn, chưa lên tiếng đã mỉm cười, trông đặc biệt kiều diễm quyến rũ, lúc này cô gái vừa mới thu cung, hiển nhiên hai mũi tên vừa nãy là cô bắn.

- Tiểu muội muội điên rồi sao?

Bách Lý Mâu tức giận nói:

- Dám ám sát nhị ca của muội ư?

- Muội thấy hai người mới điên rồi đó, đang yên đang lành ở đây sống mái với nhau làm gì?

Cô gái đang chạy băng băng tới chính là Bách Lý Y Thủy, đôi mắt to tròn quyết rũ kia hung hãn liếc Bách Lý Mâu một cái, lại nói:

- Đại ca gọi huynh về đó.

Nói xong, đôi mắt đẹp của Bách Lý Y Thủy lại quay sang phía Do Uyên, nói tiếp:

- Tử Xuyên, Đại ca nói huynh cũng đi cùng.

Bách Lý Mâu cầu nhàu một tiếng, ghìm cương quay đầu ngựa nghênh ngang mà đi.

Do Uyên lại chấp tay chào Bách Lý Y Thủy một cái, lúc này mới thúc ngựa đuổi theo.

Nhìn theo bóng dáng của Bách Lý Mâu, Do Uyên đi xa. Bách Lý Y Thủy khẽ thở dài, lại lắc lắc đầu, thâm nghĩ không biết khi nào Nhị ca và Tử Xuyên mới trở nên chín chắn một chút?

.....

Sân lớn nhất trong trung tâm ỏ bảo chính là Bách Lý đại viện.

Ngay lúc Bách Lý Mâu, Do Uyên về mặt nghiêm nhiên, rón ra rón rén đi vào đại sảnh, một vị tú sĩ áo trắng tay cầm quạt lông khoảng ba mươi tuổi, đang ngăn người trước tầm bắn đồ trên bức bình phong.

Vị tú sĩ áo trắng này đương nhiên là huynh trưởng của Bách Lý Thị là Bách Lý Hiền rồi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Bách Lý Hiền xoay người quay đầu lại, nói:

- Nhị đệ, Tử Xuyên, hai người đến đây à?

Bách Lý Mậu cùng Do Uyên vội vàng chấp tay vái chào Bách Lý Hiền, tú sĩ áo trắng đưa tay, ra hiệu hai người ngồi vào vị trí, lại cúi đầu trầm ngâm một lát, sau đó nói với Bách Lý Mậu rằng:

- Nhị đệ, năm rồi ngươi cũng đã làm lễ qua quan, cũng được xem là một thành viên của dòng tộc Bách Lý Thị rồi, hôm nay có việc lớn liên quan đến tương lai sau này của Bách Lý Thị, ngươi cũng nói xem cách nghĩ của mình đi.

Bách Lý Mậu vội hỏi:

- Bất kể chuyện gì, chỉ cần đại ca tán thành, tiểu đệ sẽ nhất định tán thành.

- Ai dà, việc này khác.

Bách Lý Hiền khoát tay áo:

- Lần này ngươi nhất định phải góp chút ý kiến.

Bách Lý Mậu gãi gãi đầu, ậm ừ nói:

- Cái đó, thế thì đại ca nói đi, tiểu đệ đang nghe đây.

Bách Lý Hiền gật gật đầu, nói:

- Vừa rồi Tả Bá từ Lệ Ấp truyền tin đến, nói là đại quân của Thượng Tướng Quân nước Sở Hạng Trang đã chiếm cứ Hàm Dương rồi, cũng trong ngày hôm qua, Hạng Trang còn long trọng bái tế lăng của Thủy Hoàng.

Nói xong một hồi, Bách Lý Hiền đột nhiên nói:

- Nhị đệ, còn có Tử Xuyên, hai người hiểu đây có nghĩa là gì không?

Bách Lý Mậu, Do Uyên nghe vậy không cần nghĩ ngợi gì lắc lắc đầu.

Ngoài sân có bóng người lóe qua, Bách Lý Y Thủy sôi nổi bước vào, giọng giòn tan nói:

- Đại ca, Hạng Trang này chỉ e là đang bày tỏ thiện ý với di tộc Cố Tần chúng ta, hy vọng chúng ta có thể giúp ông ấy đứng vững gót chân ở Quan Trung.

Bách Lý Hiền gật đầu nói:

- Hạng Trang thể hiện thiện ý với chúng ta không phải là giả, nhưng dù có sự trợ giúp của di tộc Cố Tần chúng ta, quân Sở cũng chưa chắc sẽ dừng chân ở Quan Trung, quân Sở nguy trang quân Hán cướp sạch lương thực ở Quan Trung, cố tình phá hoại danh tiếng của quân Hán và hình tượng của Lưu Bang, đây chẳng qua là kỹ xảo nhỏ không quan trọng, đối với căn cứ của Lưu Bang căn bản là không tạo nên mối đe dọa thật sự.

Bách Lý Y Thủy nói:

- Thế thì, làm sao mới tạo thành mối đe dọa cho căn cứ của Lưu Bang?

Bách Lý Sa nói:

- Tấn công tiêu diệt hai trăm ngàn đại quân của Lưu Bang, hoặc là giết sạch bá tánh trên triệu người ở Quan Trung.

- Đêm đó, quân Sở đi ngang qua từ huyện Trịnh nhiều lắm chỉ có hai mươi ngàn người, nếu muốn tấn công tiêu diệt hết hai trăm ngàn đại quân của Lưu Bang thì tuyệt đối không thể nào.

Bách Lý Y Thủy nói xong một hồi, gương mặt xinh đẹp thoát chốc trở nên trắng bệch, giọng run run nói:

- Đại ca, tên Hạng Trang này có phải còn tàn nhẫn hơn cả Hạng Võ không? Hắn sẽ không thật sự ra lệnh giết sạch dân chúng ở Quan Trung chứ?

Bách Lý Hiền lắc đầu nói:

- Nếu thật sự như vậy, Hạng Trang cũng sẽ không đi bái tế lăng Thủy Hoàng.

Nói rồi dừng lại, Bách Lý Hiền lại nói tiếp:

- Hạng Trang bất chấp mối thù truyền kiếp Tần Sở, công khai tế bái lăng Thủy Hoàng, chứng tỏ cách nhìn của hắn đối với Đại Tần khác hẳn so với tên bạo quân Hạng Võ, nếu như ta đoán không nhầm, Hạng Trang đối với pháp trị và cả hệ thống canh chiến của Đại Tần ắt hẳn là vô cùng sùng bái, cho nên, hắn hẳn thiết hy vọng có được sự giúp đỡ của di tộc cổ Tần chúng ta.

Bách Lý Mậu nói:

- Đại ca, huynh cứ nói một câu thẳng thắn đi, chúng ta có nên giúp đỡ tên Hạng Trang này không?

- Nhị đệ đúng là nóng nảy.

Bách Lý Hiền quạt quạt cây quạt lông trong tay, cười nói:

- Giờ chẳng phải đang thương lượng với các người sao?

- Giờ còn thương lượng gì nữa?

Bách Lý Mậu chìa hai tay ra như không có gì, lớn tiếng nói:

- Phụ thân và mẫu thân mất sớm, đệ và tiểu muội đều là do huynh nuôi lớn, chỉ cần là lời đại ca nói, đệ và tiểu muội lẽ nào lại không tuân theo?

Nói xong, Bách Lý Mậu lại nói với Bách Lý Y Thủy:

- Tiểu muội muội nói đúng không?

Bách Lý Y Thủy liếc Bách Lý Mậu một cái, nhưng lại không trả lời y.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói:

- Nhị đệ, hiếm khi đệ nhớ được lời của Mạnh tử nói, thôi được, vì tính toán dài lâu cho Bách Lý Thị, lần này tiểu huynh tự ý làm chủ vậy, chúng ta đi đầu quân cho Hạng Trang và quân Sở, chiều nay đi!

Nói xong, Bách Lý Hiền lại nói với Do Uyên:

- Tử Xuyên, nếu như cậu muốn đi theo bọn ta, hãy đi đón mẹ cậu đến đây.

Do Uyên nghe vậy vội vàng đứng dậy, nói :

- Tôi giờ đi đón mẹ tôi qua đây ngay!

139. Chương 139: Di Tộc Nhà Tần

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 139: Di tộc nhà Tần

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phong doanh của Cao Sơ đã hành quân cả ngày cả đêm đến vùng lân cận Thương Ấp, còn cách Võ Quan không đến trăm dặm. Suốt cả chặng đường này tuy là đường núi gập ghềnh khó đi, nhưng cũng coi như

thuận lợi, ngoại trừ gặp chút trở ngại với vài trăm quân Hán ở thành hoang Nghiêu Quan ra, những nơi khác đều không bị lãng phí chút thời gian nào.

Rừng không vắng vẻ, hơn một ngàn lão binh của Nộ Phong Doanh đang cắm đầu cắm cổ hành quân trên đường núi gặp ghềnh.

Nhìn sang rừng cây nguyên thủy rậm rạp và vực sâu thăm thẳm hai bên đường, mỗi bắt an trong lòng Cao Sơ càng lúc càng dồn lên.

Trên thực tế, kể từ sau khi đưa Nộ Phong doanh vượt qua Nghiêu Quan trở đi, trong lòng Cao Sơ đã loáng thoáng cảm thấy bất an. Hơn nữa, càng đi tới trước, càng đến gần Võ Quan thì thứ cảm giác bất an này trong lòng Cao Sơ càng trở nên mạnh mẽ, cứ như thế phía trước có một cạm bẫy rất lớn đang chờ Nộ Phong doanh của y lao vào.

Nhưng, nhiệm vụ mà Hạng Trang giao cho Cao Sơ và Nộ Phong doanh là phải chiếm cho bằng được Võ Quan trong thời gian ngắn nhất, sau đó đóng quân cố thủ ở đó cho đến khi đại quân của Hạng Trang đến mới thôi! Cho nên, mặc dù trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút dự cảm không hay, nhưng Cao Sơ vẫn cứ đi tiếp mà không dừng bước, thậm chí còn không ngừng thúc giục Nộ Phong doanh tăng nhanh tốc độ hành quân.

Trong lúc hành quân, một lão binh vừa gặm lương khô, vừa oán giận nói:

- Mẹ kiếp, con đường này cũng thật quá hẻo lánh, đi xa như vậy rồi mà đến một bóng ma cũng không gặp.

Lão binh là vô tâm mà nói ra như thế, nhưng Cao Sơ nghe thấy thì trong lòng chấn động mãnh liệt.

Rốt cục Cao Sơ cũng hiểu ra, tại sao từ sau khi vượt qua Nghiêu Quan đến nay trong lòng y luôn có một cảm giác không hay mơ hồ, bởi vì kể từ sau khi vượt qua Nghiêu Quan đến nay Nộ Phong Doanh không hề gặp qua một người đi đường nào! Tình huống này chắc chắn không hề bình thường, tuy rằng đoạn đường từ Võ Quan tiến vào Quan Trung không được tốt, nhưng cũng không đến mức ngay cả một người buôn bán nhỏ cũng không có chứ?

Đoạn đường bên phía Võ Quan kia chắc chắn bị người ta chặn rồi, và rất nhiều khả năng “người ta” đó chính là quân Hán!

Cao Sơ không do dự thêm nữa, lập tức hạ lệnh:

- Truyền lệnh, toàn quân dừng lại.

Một câu lệnh của Cao Sơ truyền xuống, các tướng sỹ của Nộ Phong doanh đang cắm đầu tiến lên phía trước liền lập tức ngừng cả lại, rồi theo sự phân phó của các tiểu Giáo úy, nhanh chóng ẩn vào thung lũng bí mật ven đường nghỉ ngơi, chỉnh đốn.

Cao Sơ thì chẳng thể nghỉ ngơi, đích thân dẫn theo mười mấy quân tinh nhuệ nhắm thẳng hướng Võ Quan mà đi.

Trên thực tế, quân lệnh mà Cao Sơ truyền xuống rất đúng lúc, bởi vì ở phía trước chừng ba mươi dặm là đại quân hai mươi ngàn người của Lã Đài đang gấp rút hành quân về hướng Nghiêu Quan. Đương nhiên, tuy nói là gấp rút hành quân, nhưng tốc độ hành quân của quân Hán trên thực tế cũng chỉ được bảy tám mươi dặm một ngày mà thôi, tuyệt đối không thể sánh được với tốc độ hành quân kinh hồn mỗi ngày đi hai trăm dặm của Nộ Phong doanh.

Sở dĩ được như thế không chỉ phụ thuộc vào tố chất của binh lính, mà mấu chốt nằm ở chỗ Nộ Phong doanh chỉ hành quân với hành trang gọn nhẹ, mỗi binh lính chỉ mang theo lương khô, còn quân Hán thì còn phải mang vác theo một lượng lớn đồ quân nhu nặng nề, căn bản là không thể đi nhanh được.

Đương nhiên, mục đích thật sự của Lã Đài cũng không phải là đến Nghiêu Quan

Lã Đài cho rằng, tuy Võ Quan không hùng vĩ cao ngất như Hàm Cốc quan, nhưng địa thế trước thành sau thành cũng không trống trải như Hàm Cốc quan, Hồ Lao quan. Bởi vì Hàm Cốc quan, Hồ Lao quan địa thế trống trải, lại nằm cạnh đường lộ, cho nên khi quân địch công thành có thể kéo vào hơn mười ngàn đại quân,

còn địa thế trước sau của Võ Quan rất chật hẹp, mỗi lần quân địch công thành chỉ có thể kéo vào khoảng ngàn người thôi.

Cho nên, nếu để cả bốn mươi ngàn đại quân phòng thủ ở quan ải thì không khỏi có chút lãng phí, chỉ cần hai mươi ngàn quân đồn trú phòng thủ là đã dư sức rồi.

Tuy nhiệm vụ mà Lưu Bang giao cho Lã Trạch chỉ là cắm trụ ở Võ Quan, nhưng Lã Đài hiển nhiên không lấy đó làm thỏa mãn, nếu có cơ hội để một đòn đánh bại chủ lực quân Sở của Hạng Trang dưới Võ Quan thì Lã Đài tuyệt đối không đời nào bỏ qua. Sau khi được sự đồng ý của Lã Trạch, Lã Đài bèn dẫn theo hai mươi ngàn đại quân rời khỏi Võ Quan theo hướng bắc, chuẩn bị đi tìm một khe núi để mật phục.

Cách dùng binh của Lã Đài cũng thật là thâm hiểm, hẩn tính là đợi cho quân Sở đánh đến Võ Quan rồi, đột nhiên lao ra từ phía sau mà giết, vây chết chủ lực quân Sở của Hạng Trang ở dưới Võ Quan! Được như vậy, thì chiến công lớn tiêu diệt Hạng Trang và dư孽 quân Sở sẽ thuộc về Lã Đài hẩn rồi, với chiến công này, Lã Đài y chẳng cần dựa hơi phụ thân vẫn có thể được phong hầu.

Chỉ cần nghĩ tới khả năng là Lã gia sẽ có hai Hầu gia trong một nhà, là trong lòng Lã Đài không khỏi sôi sục lên.

Điều này kể ra cũng là lẽ thường tình thôi, thử hỏi nam nhi trong thiên hạ, liệu có ai mà không muốn được phong Hầu? Lã Đài thậm chí còn muốn cắt đất phong Vương kia, nhưng chuyện đó có vẻ hơi xa vời.

Lại nói về Cao Sơ, dẫn theo mười mấy quân tinh nhuệ đang vội vàng tiến về phía trước.

Bỗng nhiên, dường như loáng thoáng có tiếng ngựa hí lọt vào tai của Cao Sơ, lập tức Cao Sơ giơ cao cánh tay trầm giọng nói:

- Dừng lại, tất cả dừng lại!

Mười mấy quân tinh nhuệ bèn dừng cả lại.

Cao Sơ quan sát một lượt địa hình xung quanh, đoạn dẫn mười mấy quân tinh nhuệ trèo lên một ngọn đồi đơn độc bên phía tay phải.

Sau khi Cao Sơ và mười mấy tinh binh trèo lên đỉnh đồi rồi, lúc này ở trên cao nhìn xuống phía nam, người nào người nấy không khỏi như hít phải một luồng khí lạnh. Chỉ thấy dưới lòng chảo phía nam của ngọn đồi là một đạo quân Hán dài dằng dặc đang hành quân tiến về phía trước, quân Hán chia làm bốn cánh quân mà tiến, cánh tiên phong đã đi đến gần dưới chân đồi, mà cánh quân cuối cùng vẫn còn xa cách đó vài dặm, ít nhất cũng phải có mấy ngàn người!

- Tướng quân, sao lại có quân Hán ở đây?

Một tên tinh binh ngạc nhiên nói:

- Hơn nữa lại đông như vậy?!

- Đúng vậy, chẳng phải đại quân của lão già Lưu Bang đang ở nước Tề sao? Giờ này giới lăm thì đến được Lạc Dương thôi chứ, sao lại đột nhiên xuất hiện ở Võ Quan?

Một tên tinh binh khác cũng nói:

- Chuyến này phiền phức lớn rồi, ở đây chúng ta đã nhìn thấy có tới vài ngàn người rồi, còn số đang khuất sau khúc quanh đằng kia nữa chẳng biết có bao nhiêu người nữa, chúng ta chỉ có một ngàn người, làm sao mà đánh đây?

- Chỉ sợ rằng đây mới chỉ là một phần của quân Hán thôi!

Cao Sơ nghiêm nghị nói:

- Nếu ta đoán không lầm, thì chắc là ở Võ Quan phải còn một cánh quân Hán nữa! Chỉ dựa vào một ngàn tinh binh của Nộ Phong doanh ta thì không cách gì chiếm được Võ Quan rồi!

Nói đoạn, Cao Sơ hạ giọng tiếp:

- Đi, chúng ta về!

Hàm Dương, phủ đệ Thừa tướng.

Hai thanh niên trai tráng ngang nhiên đi vào đại sảnh dưới sự hướng dẫn của Tấn Tương, Hạng Trang, Ủy Liễu mau mau đứng dậy đón chào.

Hạng Trang định thần nhìn kỹ, chỉ thấy đại hán đứng bên trái thân cao hơn chín thước, mắt to mày rậm, lưng thắt đai da hổ, vai đeo thiết thai cung, hai cánh tay trần lộ ra ngoài, cánh tay bắp tay đều nổi lên những bắp thịt cuộn cuộn, cổ họng to đến mức mà có đứng yên cho người ta siết cũng siết không nổi, thậm chí đến cả tóc ở trên đầu cũng cọng nào cọng nấy dựng ngược cả lên, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ dũng mãnh phi phàm!

Đại hán đứng bên phải lại rõ ràng là một thanh niên nho nhã, thân cao tám thước, tuổi chừng đôi mươi.

- Tại hạ Tây Khất Liệt, tham kiến Thượng tướng quân!

Đại hán dũng mãnh ôm quyền vái chào trước.

- Tại hạ Tử Xa Sư, tham kiến Thượng tướng quân.

Tên thanh niên cũng vái chào theo.

- Tây Khất nghĩa sỹ, Tử Xa nghĩa sỹ, xin mời ngồi.

Hạng Trang ôm quyền đáp lễ, đoạn giơ tay mời hai người ngồi vào vị trí.

Kể từ khi tin tức Hạng Trang tể bái lãng Tần Thủy Hoàng được truyền đi, bắt đầu từ ngày hôm sau liên tục có con em di tộc nhà Tần tìm đến đầu quân.

Không nghi ngờ gì nữa, hành động này của Hạng Trang đã giành được thiện cảm của con em di tộc nhà Tần. Bởi vì kể từ sau khi nhà Tần diệt vong, các cánh quân chư hầu lũ lượt tiến vào, nhưng không có một ai tỏ thái độ khẳng định chiến tích của nước Đại Tần và Tần Thủy Hoàng hoàng đế, Hạng Trang là người đầu tiên tỏ thái độ khẳng định và thừa nhận công tích của đế quốc Đại Tần và Tần Thủy Hoàng hoàng đế, cũng là vương gia chư hầu đầu tiên tể bái lãng Tần Thủy Hoàng!

Đương nhiên, bây giờ Hạng Trang vẫn chưa phải là một vương gia chư hầu, nhưng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Giả như nước Sở thực sự có thể phục hưng, thì Sở Vương chỉ có thể là Hạng Trang mà thôi.

Như trước đã nói, các thế gia hào tộc đều ẩn chứa cơ hội đầu tư rất lớn, ngay cả như khi Trần Thắng tạo phản, cũng có rất nhiều thế gia hào tộc đi theo; Cho nên, một khi Hạng Trang đã bày tỏ thiện ý, bày tỏ ý định kế thừa truyền thống Đại Tần với di tộc nhà Tần ở Quan Trung rồi, thì những thế gia hào tộc này chẳng thể điềm tĩnh được nữa.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, số hào tộc đến đầu quân đã lên tới gần hai mươi nhà!

Đương nhiên, số nhân tài thực sự xuất sắc vẫn không nhiều, nhưng dù sao có còn hơn không.

Sau khi Hạng Trang nói chuyện qua với Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư thì biết được Tây Khất Liệt là hậu duệ của dòng tộc Tây Khất, một thế tộc lâu năm của nước Tần. Còn Tử Xa Sư cũng là hậu duệ của danh môn, là hậu duệ của danh thần Tử Xa Yểm, người nổi tiếng với danh hiệu tử vì đạo, trung thành đi theo Tần Mục Công cho đến lúc chết, sau khi biết y là hậu duệ của dòng họ Tử Xa, Hạng Trang, Ủy Liễu đều thêm phần kính nể.

Trong lúc đang nói chuyện, Tấn Tương lại vào bẩm báo:

- Thượng tướng quân, có người nhà Bách Lý ở Trịnh huyện xin gặp.

- Người nhà Bách Lý?

Không đợi Hạng Trang đáp lời, Tây Khất Liệt hơi biến sắc nói:

- Không lẽ là ba an hem Bách Lý Hiên, Bách Lý Mậu, Bách Lý Y Thủy?

Nói đoạn, Tây Khất Liệt lại quay qua hỏi Tấn Tương:

- Tiểu huynh đệ, có phải bọn họ là một tú sỹ áo trắng, một thanh niên trắng hán, một tiểu nương tử hết mực xinh đẹp không?

Tấn Tương nói:

- Bên ngoài có đến mấy trăm người, không chú ý lắm.

- Mấy trăm người?

Tử Xa Sư mỉm cười, nói:

- Vậy chắc hẳn đó là môn khách của nhà Bách Lý rồi.

Hạng Trang nhìn nhìn Tây Khất Liệt, rồi lại nhìn sang Tử Xa Sư, không khỏi hào hứng hỏi:

- Hai vị nghĩa sỹ đều biết nhà Bách Lý?

Không đợi Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư trả lời, Ủy Liễu đã lên tiếng trước:

- Thượng tướng quân có chút không biết, họ Bách Lý là dòng họ danh gia vọng tộc ở Quan Trung, tổ tiên Bách Lý Hề là hiền thần dưới thời Mục Công, dưới thời Hiếu Công thì họ Bách Lý di cư đến Trịnh Ấp, nhờ giỏi đường buôn bán nên gia sản rất giàu có, trong nhà lúc nào cũng tụ tập mấy trăm môn khách.

Tử Xa Sư vòng tay quay sang Hạng Trang và Ủy Liễu vái một vái, cung kính nói:

- Thượng tướng quân, lão Thái úy, thời nay nhà Bách Lý có ba anh em, huynh trưởng Bách Lý Hiền, tài ngang thừa tướng, nhị đệ Bách Lý Mậu, là dũng sỹ trăm người khó địch, tiểu muội Bách Lý Y Thủy, là đại mỹ nhân nức tiếng ở Quan Trung, ha ha ha...

-Ồ?

Hạng Trang vui vẻ nói:

- Nếu vậy, mời hai vị nghĩa sỹ cùng bản tướng quân ra nghênh đón, thế nào?

Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư đương nhiên là không có ý kiến gì, bèn theo Hạng Trang bước ra khỏi đại sảnh, hướng ra cổng lớn.

Ngoài cửa lớn, bốn trăm môn khách nhà Bách Lý cùng với hơn trăm cỗ xe ngựa xe lừa đứng chật cả đoạn đường. Lúc Hạng Trang bước nhanh ra ngoài cổng, nhìn qua đám người nhốn nháo đứng trước cửa, liền thấy ngay một thư sinh áo trắng, tay cầm quạt lông phong độ đường đường, giản dị nhưng không phàm tục đứng ngay đằng trước, đó chính là Bách Lý Hiền. Trong nháy mắt, Hạng Trang lòng đầy hồ nghi, phải chăng đây là Gia Cát Lượng vượt thời gian mà đến?

Kiếp trước Hạng Trang đã xem cả hai bộ phim Tam Quốc bản cũ, lẫn bản mới, không nói đến vấn đề thành bại trong phim, mà chỉ là hình tượng của Bách Lý Hiền trước mắt y lúc này thật là giống y như đức nhân vật Gia Cát Lượng do diễn viên họ Đường đóng trong bản phim cũ!

140. Chương 140: Bàng Ngọc Dụng Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 140: Bàng Ngọc dụng binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tạm không nói về việc Hạng Trang chiêu mộ các danh gia hào tộc ở Hàm Dương, về phần Lưu Bang, lúc này đã đến bên ngoài Hàm Cốc quan.

Một trăm ngàn đại quân của Trương Lương rút cuộc cũng đến kịp, là do kể từ khi vào đến đất Lương, đường xá đều rộng rãi bằng phẳng, cho nên tốc độ hành quân có thể tăng thêm rất nhiều.

Chẳng kịp thở lấy một hơi, Trương Lương vội đến ngay đại trướng của Lưu Bang.

- Tử Phòng, rút cuộc người cũng đã đến.

Nhìn thấy Trương Lương, Lưu Bang giống như nhìn thấy người thân vậy, vụt cái đã bước đến nắm chặt lấy tay Trương Lương, rồi dắt Trương Lương đến trước tấm bình phong đặt ở giữa đại trướng, vội vàng nói:

- Tử Phòng, quả nhân mới vừa nhận được tin Lã Trạch đã cầm trụ được ở Võ Quan rồi, nhưng còn kỵ binh của Quán Anh tại sao lại chạy đến Hà Đông?

Theo sự bố trí của Trần Bình thì Lã Trạch cầm trụ ở Võ Quan, còn kỵ binh của Quán Anh phải cầm trụ ở cửa khẩu Phi Hồ

Trương Lương khoát tay, cười nói:

- Đại vương không cần lo lắng, đây đều là do thần sắp xếp, tướng quân Phó Khoan đã dẫn hai mươi ngàn tinh binh vượt qua sông ở bến Bạch Mã, đến giờ có lẽ đã cầm chặn ở Hồ Quan và Tỉnh Hình rồi. Hai mươi ngàn đại quân của Vương Hấp vốn trấn thủ ở Hồ Quan và Tỉnh Hình, giờ này chắc đã lên đến Vân Trung ở phương bắc, cầm chặn ở cửa khẩu Phi Hồ rồi.

-Ồ, hóa ra là Tử Phòng người sắp xếp cả.

Lưu Bang lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Trần Bình lại nói:

- Tử Phòng huynh, có phải huynh có sắp xếp khác cho tám ngàn kỵ binh của Quán Anh không?

- Không sai.

Trương Lương mỉm cười, nói tiếp:

- Tám ngàn kỵ binh của Quán Anh sẽ phong tỏa bờ bắc sông, đề phòng quân Sở xâm nhập nước Hàn từ phía đông. Như vậy, chỉ cần Võ Quan không thất thủ, thì quân Sở sẽ không có nhiều lựa chọn rồi, bọn chúng chỉ có thể hoặc là vào Hán Trung, hoặc là chạy sang phía tây vào địa phận của người Khương, hoặc là chạy lên phương bắc Hà Sáo gia nhập và hàng ngũ Hung Nô.

Trần Bình nói:

- Dựa vào khả năng của Hạng Trang, Úy Liễu thì quân Sở chắc sẽ không vào Hán Trung.

Trương Lương nói:

- Chưa cần bàn đến chuyện quân Sở có vào được Hán Trung hay không, nếu có vào thật thì e là chẳng có đường ra!

Hán Trung bốn bề địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, ngược lại, nếu muốn thoát ra từ Hán Trung cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lúc trước sở dĩ đại quân của Hán vương có thể đột phá xông ra khỏi Hán Trung mà bình định tam Tần, là nhờ có diệu kế “giả vờ bắc cầu treo, âm thầm vượt Trần Thương” của Hàn Tín, đã đánh lừa được đám người Chương Hàm, Tư Mã Hân.

Cho nên, nếu quân Sở lọt vào Hán Trung thì Lưu Bang tuyệt đối không cho bọn có cơ hội ra khỏi đó.

Đến lúc đó, bất kể là còn đường nào: xuống Ba Thục dưới phương nam, hay chạy khỏi Hán Trung theo phương bắc, hoặc xông ra từ hướng đông đi Kinh Sở, cũng đều sẽ bị quân Hán bịt chặt.

Lưu Bang khẽ nhún mày, có chút buồn bực mà rằng:

- Tử Phòng, Trần Bình, Hàm Cốc quan vẫn còn chưa hạ được kìa.

Trương Lương thản nhiên nói:

- Đại vương yên tâm, Hạng Trang tuyệt đối không ngông cuồng mù quáng đến mức tin là quân Sở có thể bảo vệ Quan Trung đâu, cho nên số binh lực mà hắn để lại ở Hàm Cốc quan chắc chắn sẽ không nhiều. Đại vương trong tay nắm giữ đại quân một trăm mấy ngàn người, lại thêm các khí giới công thành hạng nặng như xe thang, xe Tĩnh lan, xe công thành và xe ném đá nữa, đánh hạ Hàm Cốc quan chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

- Ôi dào.

Lưu Bang thở dài, càng tỏ ra buồn bực, nói:

- Tử Phòng người không biết đó thôi, tất cả số ngô dùng làm quân lương mà Lã Trạch tích trữ ở kho hàng Lạc Dương đều đã bị tên tiểu tử Hạng Trang cướp đi cả rồi. Thậm chí cả ngô ở các huyện lân cận cũng đều bị cướp rồi, đến nay, quả nhân cũng chỉ còn cách cho người giả danh quân Sở đi cướp bóc lương thực thôi. Sau trận chiến này, chỉ e rằng dân chúng ở vùng Tam Xuyên sẽ cạn kiệt cả mất thôi.

Trương Lương và Trần Bình đều im lặng, quân không có lương thực, phải cướp bóc của dân cũng là việc bất đắc dĩ mà thôi.

Chứ chẳng lẽ để trăm mấy ngàn quân sỹ vác bụng đói mà đi đánh nhau với quân Sở? Nếu quả như vậy, chỉ e trăm mấy ngàn đại quân sẽ lập tức nổi dậy, trận chiến này cũng không cần phải đánh nữa.

Hàm Cốc Quan, Bàng Ngọc dẫn theo mười mấy tinh binh đang quan sát tình hình quân Hán trên góc cao bên trái bờ thành.

Hàm Cốc Quan được xây dựng giữa một ngọn núi có hai vách cao dựng đứng, một mặt bên trái của ngọn núi là Hàm Cốc Quan, mặt còn lại là dòng sông nước gầm thét. Khu vực hạ du của dòng sông có phần mặt nước rất rộng, dòng chảy cũng rất chậm, nhưng ở vùng phụ cận Hàm Cốc Quan thì mặt nước rất hẹp, dòng chảy rất xiết, bên dưới lại là đá ngầm san sát, thuyền bè cần bản không thể vượt qua được.

Đứng trên đỉnh núi cô độc với hai bên vách dựng đứng, nhìn xuống những doanh trại của quân Hán kéo dài vô tận bên ngoài Hàm Cốc Quan, thần thái của Bàng Ngọc lộ rõ vẻ nặng nề mà trước giờ chưa từng thấy. Không còn nghi ngờ gì nữa, đại quân Hán từ nước Tề xa xôi đã đuổi đến dưới Hàm Cốc Quan, cũng có thể đoán được, tiếp theo đây thế tấn công của quân Hán sẽ càng thêm mãnh liệt.

Hai đội quân của Hoàn Sở, Quý Bố lúc rút khỏi Hồ Lao Quan còn được khoảng sáu ngàn người.

Nhưng hiện nay, sau hai ngày ác chiến với quân Hán ở Hàm Cốc Quan thì sáu ngàn tàn quân đó chỉ còn lại không đến bốn ngàn mà thôi. Điều khiến Bàng Ngọc lo lắng hơn cả, là sỹ khí của bốn ngàn tàn quân đó giờ đã xuống đến cực điểm, thậm chí ngay cả hai trăm mấy lão binh xông pha trận mạc cũng cho rằng việc Hàm Cốc Quan thất thủ chỉ là sớm muộn mà thôi. Nói cho cùng, uy vọng của Bàng Ngọc y vẫn chưa đáng kể!

Nếu như tướng quân Kinh Thiên còn ở đây, biết đâu cục diện sẽ khác?

Tuy nhiên Bàng Ngọc cũng hiểu rất rõ, sở dĩ Thượng tướng quân điều hai người Hoàn Sở, Quý Bố đi mà vẫn còn để sáu ngàn đại quân ở lại, là muốn tạo cơ hội cho y kiến lập uy vọng! Cứ nghĩ đến đây, trong lòng Bàng Ngọc lại trào dâng cảm xúc, bất kể thế nào, Bàng Ngọc y cũng không thể phụ sự tín nhiệm của Thượng tướng quân!

Chỉ có điều, muốn giữ được Hàm Cốc Quan đâu có dễ như lời nói?

Quân Hán binh nhiều tướng mạnh, cũng không khiến Bàng Ngọc lo lắng; Nhưng những thang, những xe Tĩnh lan, những xe công thành và xe ném đá của quân Hán thì uy hiếp nghiêm trọng đến sự an toàn của Hàm Cốc Quan. Đặc biệt là những xe Tĩnh lan do quân Hán chế tạo, chính là công cụ gây sát thương rất lớn đối với quân Sở trên bờ thành. Số quân lính chết trận đã lên đến hơn hai ngàn người, phần lớn trong số đó đều do bị trúng tên của cung tiễn thủ quân Hán từ trên Tĩnh lan bắn xuống.

Cho nên, muốn giữ được Hàm Cốc Quan, thì nhất định phải nghĩ cách phá hủy cho được xe Tĩnh lan của quân Hán!

Nhưng xe Tĩnh lan của quân Hán trừ những lúc công thành ra, còn bình thường đều núp phía sau đại doanh, giữa chúng và Hàm Cốc Quan còn bị ngăn cách bởi mấy lớp doanh trại quân Hán nữa, làm sao mà phá?

Vất óc suy nghĩ hồi lâu mà chẳng có kết quả gì, Bàn Ngọc trong lúc vô thức cầm dứt lên một cọng dây mây.

Sợi dây mây to chừng bắp tay người, Bàn Ngọc khẽ giăng một cái mà không suy xuyễn gì, ra sức bẻ cũng vẫn không suy xuyễn.

Bàn Ngọc không khỏi kinh ngạc, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên vách núi mọc đầy những dây mây già như vậy, nhìn những dây mây già mọc xanh tốt khắp vách đá, trong lòng Bàn Ngọc đột nhiên nảy ra một ý, có lẽ...

Đêm khuya thanh vắng.

Hơn hai trăm lão binh lọc lõi đều bị Bàn Ngọc triệu tập tới.

Bàn Ngọc thân mang trọng giáp, lưng giắt hoành đao, đứng trước hơn hai trăm cặp mắt lạnh lùng, the thé hét lớn:

- Nói cho ta biết, các người muốn là kẻ nhu nhược hay muốn làm anh hùng?

- Nói nhảm.

Một lão binh đốp ngay không khách sáo,

- Đương nhiên là muốn làm anh hùng rồi.

Bàn Ngọc không hề nổi giận vì lời thách thức của lão binh, nói:

- Nếu chỉ có thể làm anh hùng trong một đêm thì sao?

- Thế thì đã sao?

Lão binh lại lãnh đạm nói,

- Con người ta chung quy đến ai mà chẳng phải chết, chỉ cần có thể làm anh hùng một lần, chỉ cần có thể giành được một chiến công cho vợ con, thì dù có làm anh hùng trong một khắc thôi cũng đáng!

- Tốt!

Bàn Ngọc gật đầu, nói với những người còn lại:

- Các người thì sao?

- Mẹ kiếp, có lần nào đánh trận mà chúng ta không giắt đầu nơi lưng quần mà đi?

- Đúng thế, nam nhi Đại Sở bọn ta có khi nào mà nhục chí? Có khi nào mà sợ chết?

- Chuyện này căn bản là không cần phải hỏi, lão tử chém giết một đường từ Đại Biệt Sơn tới đây, lẽ nào còn trọng sự sống chết?

Hơn hai trăm lão binh trong phút chốc đều nhao nhao cả lên, người nào người nấy đều lộ vẻ phẫn nộ, hiển nhiên là lời nói của Bàn Ngọc đã khích họ nổi giận.

Bàn Ngọc ngoài mặt lạnh lùng không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng thì mừng thầm.

Trong binh pháp Tôn Tử có chiêu khích tướng, hôm nay Bàn Ngọc y đã dùng chiêu khích tướng!

- Tốt! rất tốt!

Bàn Ngọc rút xoẹt thanh hoành đao, hét lên lạnh lạnh:

- Nếu mọi người đều đã muốn làm anh hùng, thì đừng giữ ở Hàm Cốc Quan chờ chết nữa, hãy cùng bản tướng quân đi đốt quân nhu đại tướng của quân Hán!

- Hả?

- Gì?

- Đi đốt quân nhu đại tướng của quân Hán?

- Sao, đi đánh lén quân nhu đại tướng của quân Hán?

- Không phải chứ, chỉ với hơn hai trăm người bọn ta mà đi đánh lén đại tướng của quân Hán?

Lời nói vừa dứt, hơn hai trăm lão binh người nào người nấy dáo dác nhìn nhau, ai cũng nghĩ là mình đã nghe nhầm.

- Sao, sợ rồi à?

Bàng Ngọc lạnh lùng nói:

- Không dám đi sao? Không muốn làm anh hùng nữa sao?!

- Thối hoắc!

Tên lão binh lớn tiếng lúc đầu nói:

- Bọn ta đương nhiên là không sợ chết, nhưng cũng không muốn nộp mạng một cách vô nghĩa!

Rất nhanh bèn có tên lão binh khác họa theo:

- Đúng vậy, chỉ với hơn hai trăm người bọn ta, chỉ e là ngay cả quân Hán ở lớp doanh trại đầu tiên ngoài thành cũng không vượt được qua. Thì làm sao có thể tiêu hủy được quân nhu đại tướng nấp ở sau lớp doanh trại ngoài cùng?

- Ai nói là chúng ta sẽ vượt qua ngay mặt địch?

Bàng Ngọc lạnh lùng hỏi lại:

- Không vượt qua ngay trước mặt bọn chúng? Vậy thì đi theo đường nào?

Tên lão binh lúc này lại hỏi:

- Chỉ có một con đường ra khỏi Hàm Cốc Quan mà thôi, chẳng lẽ chúng ta còn có thể bay qua vách núi ở hai bên?

Bàng Ngọc không nói gì, chỉ nhếch một nụ cười giảo hoạt nơi khóe miệng.

Liền sau đó, sau khi Bàng Ngọc nói một lượt với các lão binh, hơn hai trăm lão binh mắt người nào người nấy đều sáng rõ, mặt người nào người nấy đều lộ vẻ phấn khởi, ẩn chứa cả chút sát khí dữ tợn.

Nhìn vẻ phấn khích trên mặt hai trăm lão binh lọc lõi, Bàng Ngọc cảm thấy rất yên lòng.

Tuy nhiên, chỉ với hơn hai trăm lão binh thì e là không đủ, còn cần phải chọn thêm ra ít nhất ba trăm lính tốt tráng kiện từ đám tân binh nữa, có năm trăm tinh binh, rồi mỗi người mang theo một ống dầu hỏa nữa thì mới hòm hòm.

Trong đại doanh quân Hán, Lưu Bang đang vòng tay ôm ngang lưng ong của Thích phu nhân mà say ngủ. Bên ngoài trướng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng sát phạt long trời lở đất, Lưu Bang thất kinh dựng dậy, chẳng kịp khoác áo, trần như nhộng đứng bật lên, cả kinh liên tục kêu lên:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế? Tiếng sát phạt ở đâu thế?

- Đại vương, quân nhu đại doanh bị đánh lén, tướng quân Ly Thương đã mang quân đi tiếp ứng rồi.

Lưu Bang vừa mới dứt lời, thì đã nghe tiếng trả lời của Hạ Hầu Anh từ ngoài tấm trướng vọng vào, Thích phu nhân cũng đang trong tình cảnh mình không mảnh vải, vội kéo tấm chăn gấm quấn che lấy thân hình mềm mại của mình.

- Quân nhu đại doanh bị đánh lén?

Lưu Bang cau mày nói:

- Sao có quân Sở mọc từ đằng sau ra thế?

- Chắc không phải là quân Sở đâu.

Hạ Hầu Anh bên ngoài trướng nói:

- Chắc là một nhóm giặc lẻ tẻ đâu đó ngang qua thôi.

- Nói láo! Nhóm giặc lẻ tẻ mà thấy đại quân của quả nhân thì trốn còn không kịp, đời nào dám tiến vào đánh lên?!

Lưu Bang nói đoạn, bèn tốc rèm tấm trướng bước ra, đang định bảo Hạ Hầu Anh đi gọi Trần Bình, Trương Lương tới, thì thấy từ hướng quân nhu đại trướng ở đằng sau lửa bốc lên rợp trời!

Đây là?!! Nhìn thấy ánh lửa cháy đỏ cả một góc trời, Lưu Bang lập tức thất sắc.

Ngọn lửa cháy lớn như vậy, những khí giới công thành hạng nặng như thang, xe Tĩnh lan, xe công thành, xe ném đá, còn cả mấy mươi ngàn thạch ngô khó khăn lắm mới trưng thu được nữa, chỉ e là không giữ được nữa rồi.

141. Chương 141: Trương Lương Dùng Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 141: Trương Lương dùng kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong lúc Lưu Bang đang khiếp sợ, Thích phu nhân đã mặc chỉnh tề từ trong lều ngủ đi ra, trong tay còn cầm thâm y cho Lưu Bang, ngay sau đó còn chu áo choàng thêm thâm y choàng thêm cho Lưu Bang, hóa ra là Lưu Bang vừa bước nhanh ra ngoài, trên người rõ ràng là trần như nhộng, Hạ Hầu Anh cùng vài thân binh ngoài trướng liếc mắt thấy vật dưới hàng Lưu Bang, liền cup mắt xuống.

Một lát sau, Trương Lương, Trần Bình cũng trước sau chạy tới, lập tức đoàn người liền kéo nhau vào trong đại doanh.

Còn chưa tới đại doanh quân nhu, Ná Thương đã ủ rũ đón đầu, quỳ gối xuống thỉnh tội: - Đại vương, thần vô năng, thỉnh người trách phạt.

Lưu bang khoát tay áo, kêu lên: - Không nói cái này trước, cứu hỏa trước!

Trần Bình thở dài, nói rằng: - Đại vương, nhìn thế lửa như thế, sợ là không còn cách nào khác để cứu.

Lưu Bang nghe vậy tức cười, lúc này mới phát hiện thế lửa tại đại doanh lương thực đã hoàn toàn không khống chế được, mọi người căn bản là vào không được, còn cứu hỏa thế nào? Chỉ là đến lúc này, khí giới công thành trong đại doanh và lương thảo toàn bộ không còn, vậy thì, hơn mười vạn đại quân ăn cái gì? Tiếp theo sẽ dựa vào gì để đánh Hàm Cốc Quan? Đốn củi tạo thang mây sao?

- Lư Quán đâu? Lưu Bang phẫn nộ trong lòng, giận giữ hét: - Tên ngu xuẩn kia đâu?

Ná Thương vội nói: - Hồi bẩm đại vương, tướng quân Lư Quán đã mang theo khúc bộ truy sát tặc binh rồi.

Lư Quán phụ trách cấm trọng đại tướng đại doanh, Lưu Bang có thể mắng y ngu xuẩn, bọn Ná Thương cũng không dám, thậm chí ngay cả Trương Lương cũng không dám to gan chống đỡ, bởi vì Lư Quán và Lưu Bang là bạn bè, hai người không chỉ là cùng quê, hơn nữa còn sinh cùng ngày, từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa lớn lên, trong số tâm phúc của Lưu Bang, Lư Quán chính là tâm phúc số một.

- Tặc binh? Lưu Bang càng nổi giận, nói: - Tặc binh kia rốt cuộc từ đâu mà ra?

Ná Thương không biết nói gì, bởi vì lúc hắn chạy tới, toàn bộ đại doanh lương thực đã biến thành biển lửa.

Tặc binh đánh lên đến đây đã rút lui từ lâu, tuy rằng Lư Quán đã mang binh đuổi theo, nhưng Ná Thương hoài nghi, Lư Quan căn bản là không bắt được hành tung tặc binh, bởi vì tặc binh rõ ràng là có chuẩn bị

mà đến, đánh lén đắc thủ liền lập tức rút lui, tuyệt đối không dây dưa, chỉ bằng với đám Lư Quán đầu heo kia, sao có thể bắt được hành tung của tặc binh chứ?

Ná Thương đoán rất chuẩn, chẳng bao lâu sau Lư Quán dẫn theo binh ử rữ quay về.

Dáng dấp của Lư Quán rất thảm hại, tóc tai rối loạn, trên mặt đen kịt, chiến bào trên người cũng không biết bị vật gì làm xé rách.

Lưu Bang vốn vô cùng giận giữ, nhưng khi hắn thấy Lư Quán thê thảm trở về, liền không tự chủ được nhớ lại lúc hai người còn nhỏ trên đũa cùng nhau, sau khi lớn lên thì cùng nhau uống rượu vui vẻ, lập tức sẹp đi.

- Người đó, người đó. Lưu Bang vỗ lưng Lư Quán, than thở: - Lần này hại chết quả nhân rồi.

- A Quý, người đánh ta đi.

Lư Quán cười thảm nói: - Người đánh ta, trong lòng ta còn dễ chịu hơn.

- Đánh người cái rắm ý? Lưu Bang kêu lên đau đớn, tức giận nói: - Hay là đem người đi giết, hai trăm cân thịt này cũng chẳng đủ mấy người ăn...

Dừng lại, Lưu Bang lại thở dài: - Haizz, không có khí giới công thành còn có thể tạo thang mây đơn giản, nhưng không có quân lương, thì hơn mười vạn tướng sĩ đói bụng làm sao chiến đấu đây? Dứt lời, Lưu Bang liền dùng ánh mắt cầu xin hướng về hai người Trần Bình và Trương Lương.

Trần Bình thở dài, thấp giọng nói: "Đại vương, tam thập nhị quận đã không còn lương thực để trưng thu rồi, sự việc cho tới lúc này, đại vương đích thân đi một chuyến đến Hà Đông đi, đất Hàn nằm ngoài mùa thu hoạch, ứng phó mấy vạn tạ quân lương hẳn là cũng được.

Quận Hà Đông là phong quốc của Hàn Vương Tín, cũng chỉ có Lưu Bang mới có thể lấy được quân lương, người khác đi khẳng định là không được.

- Được rồi. Lưu Bang gật đầu, bắt đắc dĩ nói: - Quả nhân đi vào Hà Đông, Trần Bình người cũng đi. Dứt lời, Lưu Bang lại quay đầu lại nhìn chư tướng Chu Bột vừa chạy tới, lại hướng sang Trương Lương nói: - Chư vị tướng quân, Tử Phòng, chuyện đánh Hàm Cốc quan ta xin nhờ các người.

Dứt lời, Lưu Bang mang theo Trần Bình đi.

Chư tướng Trương Lương, Chu Bột đi tiễn Lưu Bang đến bờ sông mới quay lại.

Quay lại đại doanh thì trời đã sáng, Trương Lương lại mời Lư Quán đến đại trường, dò hỏi: - Lư Quán tướng quân, ngài có thể tỉ mỉ nói tình hình tối hôm qua một chút được không?

- Có gì mà nói chứ? Sắc mặt Lư Quán đen nghiêm lại: - Toàn bộ các mặt đại doanh, căn bản là không thể lọt quân Sở vào tập kích, cho nên ta căn bản không để ý tới, ai ngờ, thật đúng là bị lọt vào đánh lén, con mẹ tên trộm chứ, cũng không biết là tên trộm kia ăn gan hùm gan báo gì mà dám động thủ trên đầu thái tử.

Trương Lương nhíu mày nói: - Lẽ nào tướng quân cũng không đối mặt với tặc binh đánh lén?

Lư Quán không nhận được: - Đối mặt thật ra có đối mặt, chỉ là một đám dân đói quần áo lam lũ, cũng không biết là từ đâu xuất hiện ra, tuy nhiên con mẹ nó toàn bộ đều mang theo dầu hỏa mạnh, bọn chúng thấy đông thì rút lui, sau đó phóng hỏa, chỉ trong chớp lát, toàn bộ đại doanh...bị nấu thành cơm, cứu cũng không kịp.

- Sau đó thì sao? Trương Lương hỏi: - Bọn tặc binh phóng hỏa xong chạy đi đâu?

Dựa vào Lư Quán cho rằng đây là một đám tiểu mao tặc, nếu thật là tiểu mao tặc, sao có thể có nhiều dầu hỏa mạnh như vậy?

- Lúc đó bọn chúng chạy về phía chân núi phía Nam, lão tử mang theo đại quân đuổi theo nửa ngày, đuổi tới bên ngoài một sơn cốc, thì đám này lủi vào trong cốc không còn hình bóng, lão tử lo lắng trong cốc rừng rậm sẽ có mai phục, nên không đuổi theo.

Lư Quán dứt lời, lại bổ sung: - ...Rừng rậm chớ vào, chẳng phải binh pháp vẫn đều nói như vậy sao?

Trương Lương nói: - Tướng quân có thể dẫn tại hạ đến xem sơn cốc đó được không?

- Sao vậy? Lư Quán mắt húng: - Trương Lương, người hoài nghi ta nói dối?

- Ấy, không phải không phải, đương nhiên không phải. Trương Lương vội nói: - Tại hạ chỉ là muốn nhìn thực địa.

- Cũng được. Lư Quán gật đầu, lại quay đầu lại quát: - Lư Nghĩa, người dẫn Trương Lương tiên sinh đi đến sơn cốc đó, xem lão tử có nói dối gạt người không, hừ!

Lư Nghĩa là tộc chất của Lư Quán, đồng thời cũng là thân binh đội trưởng của Lư Quán, lập tức Lư Nghĩa bước lên hai bước, chấp tay thi lễ với Trương Lương: - Tiên sinh, mời...

Sau nửa canh giờ, Lư Nghĩa dẫn theo Trương Lương, Chu Bột, Chu Quán Phu cùng mấy răm kỵ đi tới sơn cốc đó.

Tại mặt trong cốc, quả nhiên Trương Lương phát hiện dấu vết đại quân đi qua, bởi vì không hề ít có bị giẫm nát, còn có rất nhiều lùm cây bị đao kiếm chém qua, chỗ cây gãy đều là mới.

Tuy nhiên, nhóm Trương Lương truy tìm một đoạn sườn dốc thì các dấu vết đều biến mất.

- Kỳ lạ. Chu Quán Phu cảm trong tay thiết kích mở đường nhú mảy, khó hiểu nói: - Dấu vết bọn tặc binh sao lại không thấy nữa? Vậy chẳng phải bọn chúng đã biến thành chuột trốn trong hang, hoặc là biến thành chim bay đi mất trên bầu trời rồi sao?

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Trương Lương, Chu Bột liền không tìm được cùng ngẩng đầu lên, nhìn phía đoạn dốc trên đỉnh đầu dựng đứng, đoạn dốc cao chừng mười trượng, đừng nói là người, ngay cả vượn khỉ chỉ sợ cũng không lên đó được! Tuy nhiên, Trương Lương cẩn thận tỉ mỉ phát hiện, từ giữa đoạn dốc có một nhánh cây nhỏ mọc lan tràn ra, rõ ràng là bị chặt ngang.

Trương Lương tiếp tục nhìn theo đoạn dốc kéo dài lên, cuối cùng thấy được mặt trên đoạn dốc một vách đá giống như tấm rèm treo ngược xuống, dây cuốn rậm rạp tươi tốt, rất dài rất tươi tốt, hơn nữa, trên vách đá của vách núi gần đó, tất cả đều có loài dây cuốn dài dày như vậy, khoe miệng Trương Lương nổi lên nụ cười mờ nhạt.

Trong Hàm Cốc quan, Bàng Ngọc đang lấy rượu thịt ra khao năm trăm duệ sĩ.

Lần đánh lén này, thuận lợi vượt quá tưởng tượng của Bàng Ngọc, chủ tướng đại doanh tháp trọng của quân Hán rõ ràng không ngờ lại bị đánh lén, thậm chí buổi tối ngay cả đội tuần tra cũng không phái đi, toàn bộ bốn phía đại doanh cũng chỉ thiết lập mấy tên gác tốt, kết quả Bàng Ngọc chỉ dùng vài mũi tên là giải quyết được mấy tên gác tốt đó, sau đó thần không biết quỷ không hay mò vào trong đại doanh quân nhu.

Đợi đến khi quân Hán trong doanh phát hiện ra, quân Sở sớm đã thành công tưới dầu hỏa mạnh bắt đầu phóng hỏa.

Đánh lén thành công, rút lui về cũng rất thuận lợi, mặc dù có một đội quân Hán đuổi theo, nhưng lúc đuổi tới bên ngoài khe sâu, quân Hán lại không dám đuổi tiếp, điều này cũng để Bàng Ngọc nhân cơ hội này mà tính toán mai phục để đánh...Dù rơi vào khoảng không, tuy nhiên, lần xuất kích này có thể hủy diệt toàn bộ khí giới trọng hình công thành cùng quân lương của quân Hán, Bàng Ngọc cũng rất hài lòng rồi.

Quân Hán tổn thất nặng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Hàm Cốc Quan, nếu như Thượng Tướng quân có thể nhân cơ hội này chinh đồn thế cục Quan Trung, thu nạp các lộ thế tộc cường hào Quan Trung, lại có thể lôi kéo một đại quân tới, nói không chừng thật có thể có cơ hội cướp đoạt cơ sở Quan Trung của Lưu Bang, như vậy thì, tình thế Sở Hán sẽ lập tức nghịch chuyển.

- Nào, các huynh đệ! Bàng Ngọc giơ cao bát sứ lên, cao giọng: - Nào cùng ăn, cùng uống.

- Uống. Năm trăm duệ sĩ đều đứng lên, tinh thần nhiệt huyết nâng chén hướng về Bàng Ngọc.

Trải qua trận đánh lén này, uy vọng của Bàng Ngọc trong quân cấp tốc tăng lên, bất kể là hai trăm Hãm Trận lão binh, hay là tân binh mới bổ sung, khi nhìn về phía Bàng Ngọc, ánh mắt đều sùng kính, trong

quân là thế, người có bản lĩnh, các tướng sĩ sẽ phục người, người không có bản lĩnh, nói toạc ra là ngay cả trời cũng không ai theo người.

Bên ngoài Hàm Cốc quan.

Quân Hán đang đồn cửi tạo thang, đêm qua đại doanh quân nhu bị tập kích, toàn bộ vũ khí công thành như thang mây, tinh lan, xe công thành cùng với xe đầu thạch đều bị đốt sạch, sự việc cho tới bây giờ, quân Hán cũng chỉ có thể đồn cửi tạo thang mây để công thành, cũng may hai bên sườn trong sơn cốc cây cối dài lớn thẳng tắp, có thể chế tạo thang dài sáu bảy trượng.

Để đồng thời cũng chế tạo ra thang dài đơn giản, Trương Lương để Chu Quán Trung từ trong quân chọn ra tám trăm duệ sĩ.

Chu Quán Trung hơn mười ngày trước lúc đánh Hồ Lao quan từng bị thương, cánh tay, đùi, còn có thất lưng bị đâm sáu bảy đao, tuy nhiên thương thế không quá nghiêm trọng, ngay lúc đó được cứu chữa, lại không mất quá nhiều máu, trải qua vài ngày điều dưỡng, hiện giờ đã phục hồi lại nhiều, dù sao trai tráng mười bảy mười tám tuổi, sức lực phục hồi thật kinh người.

Nghênh đón Trương Lương, Chu Quán Phu ngang nhiên nói: - Tiên sinh yên tâm, mặt tướng nhất định sẽ leo lên đầu thành!

- Leo lên đầu thành? Trương Lương lắc đầu, mỉm cười nói: - Không, tướng quân sai rồi, phải là dưới đầu thành.

- Hả, dưới đầu thành? Chu Quán Phu lập tức khó hiểu, dưới đầu thành? Sao lại dùng cách đó?

142. Chương 142: Hàm Cốc Quan Thất Thủ !

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 142: Hàm Cốc Quan thất thủ !

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bàng Ngọc thất lưng đeo hoành đao, mang theo hơn mười thân binh đang tuần tra ở trên đầu thành.

Trên Quan tường, cách hơn mười bước liền có một đồng lửa trại, đem toàn bộ chiếu sáng như ban ngày.

Trăng tàn cuối tháng trên trời đã khuất sau núi phía tây, toàn bộ thế giới sớm đã chìm vào trong bóng tối, ngựa cổ bên ngoài quan thành xa xa, khắp nơi đều tối đen, không nghe được tiếng vang gì, lại càng không nhìn được tình hình gì.

- Tất cả xóc lại tinh thần cho bản tướng quân, không được lơ là! Bàng Ngọc vừa tuần tra, vừa lớn tiếng nhắc nhở hơn trăm gác tốt canh gác đêm: - Chú ý quan sát...

Còn chưa dứt lời, bên ngoài quan tường chợt truyền đến tiếng xé gió mãnh liệt.

Bàng Ngọc theo bản năng nghiêng đầu, một luồng kinh phong gần như dán sát vào má hần xẹt qua, lập tức “phập” một tiếng nặng nề cắm vào cột lầu hành lang phía sau, Bàng Ngọc cùng hơn mười thân binh vội nhìn lên, đó là một mũi tên nanh sói bằng ngón cái, lông đuôi mũi tên còn đang rung lên không ngớt.

Ngay sau đó, những tiếng vun vút theo bầu trời đêm vang lên không ngừng.

- Dịch tập kích, dịch tập kích! Bàng Ngọc lập tức khàn cả giọng địa ngựa mặt lên trời hét, cả người lập tức trốn sau lỗ châu mai.

Ngay sau đó, mưa tên dày đặc như châu chấu từ trên trời giáng xuống, hơn mười thân binh theo sau cũng phản ứng nhanh, phần lớn đều theo Bàn Ngọc trốn vào mặt sau lỗ châu mai, nhưng hơn trăm gác tốt canh giữ bên ngoài lại phản ứng không kịp, lập tức bị làn mưa tên này bao trùm lấy, trong chốc lát, liền đều trúng tên ngã xuống trong vũng máu.

- Thối kèn, mau thối kèn cảnh báo! Bàn Ngọc rào rào rút đao hoành đao, lớn tiếng hạ lệnh.

Mấy chục trạm gác tốt may mắn không bị mưa tên bắn trúng liền nhặt tù và sừng trâu lên, ra sức thổi, chốc lát, tiếng tù và sừng trâu thê lương vang lên.

Trong tiếng kèn kéo dài không thôi, tướng sĩ quân Sở đang ngủ đều bừng tỉnh, tướng sĩ quân Sở vốn cứ y giáp mà nằm, nên căn bản không cần phải mặc giáp, lập tức trong thời gian ngắn nhất nắm lấy binh khí, sau đó lao ra doanh trại, dưới sự khiển trách của các tiểu giáo như ong vỡ tổ lao về phía đông.

Gần như cùng lúc, bên ngoài quan cũng vang lên tiếng kèn, đồng thời lại sáng lên hàng ngàn cây đuốc.

Trong ánh lửa sáng như ban ngày, hàng ngàn sĩ tử quân Hán nâng hàng trăm thang dài đơn giản, giống như thủy triều quét đê, hướng về Hàm Cốc đông quan càn quét, sau đám tử sĩ quân Hán, hàng vạn cung tiễn thủ quân Hán đang sắp thành hàng trước sau hơn mười dãy dàn ngang, đem lượt tên đầu tiên trút lên đầu Hàm Cốc Quan.

Trong mưa tên dày đặc như châu chấu, từng đội quân Sở đều nhảy lên đầu thành.

Bàn Ngọc dù sao cũng là danh tướng, đã từng đọc qua binh thư, lại trải qua hai ngày giao phong thăm liệ, hẳn đã nghĩ tới biện pháp phá giải mưa tên của quân Hán xâm nhập, là phải dùng tám ván gỗ đóng thành một khối “tám thuẫn nhẹ”, những tám thuẫn này đương nhiên không lớn như cự thuẫn và dày như thế, có thể sử dụng để chắn mưa tên vẫn tốt.

Nhờ hàng trăm tám thuẫn bé yểm hộ, quân Sở rốt cuộc xông về phía trước đầu thành.

Rất nhanh, hơn ngàn khinh binh quân Hán liền vọt tới dưới quan thành, từng chiếc thang dài bắt đầu dựng lên, ngoài trăm bước, cung tiễn thủ quân Hán rút cuộc bắt đầu rút lui ra sau, bởi vì mưa tên mà tiếp tục bao trùm Hàm Cốc Quan, khó tránh khỏi sẽ làm khinh binh quân Hán đoạt thành bị ngộ thương.

Cuộc chiến công thành thăm liệ lập tức triển khai tràn đầy máu.

Một đội tử sĩ quân Hán miệng ngậm lưỡi dao sắc bén, theo dài cái thang ụa lên.

Từng khối cây lán đá rơi ném xuống như mưa, không ngừng có tử sĩ quân Hán bị đập rơi xuống dưới thành, tuy nhiên rất nhanh, càng nhiều tử sĩ quân Hán liền giẫm lên thi thể đồng đội ụa lên, chiến đấu kịch liệt giằng co không đến nửa khắc, quân coi giữ trên quan đã bị bức phải dùng đòn sát thủ lấy dầu hỏa mạnh ra.

Bàn Ngọc ra lệnh một tiếng, từng hộp dầu hỏa mạng từ trên đầu thành ném xuống, lần lượt vỡ vụn.

Tiếp theo, từng bó đuốc từ trên đầu thành lần lượt được ném xuống, rất nhanh, dưới quan liền lâm vào biển lửa, tuy nhiên lúc này đây, quân Hán lại dường như là nổi cơn độc ác, bọn họ cũng không có bởi vì dầu hỏa mạnh xâm nhập mà lui về phía sau, ngược lại, càng nhiều tử sĩ quân Hán lưng đeo bao tải ụa lên, rất nhanh dùng đất cát trong bao tải dập lửa.

Khóe miệng Bàn Ngọc nổi lên tia sát khí, xem ra quân Hán đêm qua bị đánh lén đã chọc giận, hoặc là lão già Lưu Bang bắt đắc dĩ bị bức, bởi vì quân lương bị thiếu hụt cho nên không tiếc cái giá phải trả để tấn công? Tuy nhiên, chỉ bằng hơn trăm thang dài đơn giản này mà muốn công hãm Hàm Cốc Quan, thật quá cuồng vọng đi?

Thật đúng là bốn ngàn quân Sở trên quan bố trí không thành ư?

- Chuẩn bị dầu hỏa mạnh...Bàn Ngọc lại giơ lên hoành đao, đang định hạ lệnh, bỗng nhiên đội trưởng thân binh phía sau chỉ ngón tay về vách đá phía trước, rống lên: - Tướng quân mau nhìn, trên sườn dốc bên phải có khói lửa!

- Hả? Bàn Ngọc vội ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là thấy vách núi bên phải có khói lửa nổi lên chói mắt.

Tối hôm qua, sau khi quân Sở lợi dụng dây cuốn vách núi làm đường đi bằng phẳng đánh lên đại doanh quân nhu của quân Hán, Bàng Ngọc lại không để tâm, bị quân Hán lại dùng sách lược như vậy, cũng phải tinh binh theo vách núi tiến vào trong quan, lại từ hai bên trên vách núi bố trí trạm gác, một khi phát hiện quân Hán đột kích, liền tức khắc châm lửa cảnh báo!

Bàng Ngọc đã nếm qua mùi vị đánh lên qua vách núi, sao lại bằng lòng để cho quân Hán cơ hội như vậy?

Lập tức Bàng Ngọc chỉ bảo phó tướng thủ đầu thành, còn mình thì mang theo năm trăm cung tiễn thủ đi thẳng về vách đá bên phải, đồng thời lệnh thân binh đem hơn bốn mươi nỏ sào gần Quan Trung đẩy ra.

Trước sau không đến nửa khắc, hơn năm trăm cung thủ cùng với hơn bốn mươi nỏ sào cũng đã từ vách núi bên phải xuống trận sẵn sàng đón quân địch, nếu thực sự quân Hán tinh nhuệ theo dây cuốn trên núi từ trên vách núi đi xuống thuận lợi, thì chỉ có hai kết quả, hoặc là bị cung thủ quân Sở, nỏ sào đóng ở trên sườn núi bắn, hoặc là trước tiên buông tay, ngã xuống dưới chết tươi!

Lại qua một lát, Bàng Ngọc lệnh năm trăm cung tiễn thủ bắn ra nhất đợt hỏa tiễn.

Mượn ánh sáng của hỏa tiễn, Bàng Ngọc và năm trăm cung thủ quân Sở đều nhìn rất rõ, hàng trăm quân Hán tinh nhuệ đang từ trên vách núi leo xuống, quân Hán hiển nhiên không có dự đoán được dưới vách đá hạ quân Sở sớm có chuẩn bị, lập tức có hơn mười danh quân Hán quân tinh nhuệ bị hỏa tiễn bắn trúng, theo tiếng kêu thảm thiết là rơi xuống vách núi cao vài chục trượng.

- Muốn chết! Bàng Ngọc cười lạnh một tiếng, lập tức rút đao giơ lên không trung.

Hơn năm trăm cung tiễn thủ lại giơ cung sừng lên, hơn bốn mươi thân binh cũng đều giơ mộc chùy lên.

Đột nhiên giữa lúc đó, hoành đao trong tay Bàng Ngọc hạ xuống, năm trăm cung tiễn thủ liền buông dây cung, gần như là cùng lúc, hơn bốn mươi thân binh cũng lạnh lùng nện mộc chùy xuống đất, nỏ sào ngay phía trước dựng thẳng lên lập tức thành thành rít gào, ngay sau đó, hơn năm trăm mũi tên cùng với hơn hai trăm cự tiễn hướng về vách núi gào thét mà lao tới.

Trên vách núi lập tức liền vang lên tiếng kêu rên kêu thảm thiết kéo dài không thôi, lập tức hơn mười đội quân Hán quân tinh nhuệ liền từ trên vách núi ngã xuống, độ cao như vậy, dù không trúng tên, cũng thành thành thịt nát.

Bên trái trên vách núi.

Chu Quán Phu tiến lên trước hai bước, rút một mũi tên nanh sói trong cổ họng một gã quân Sở rút ra.

Gã Sở binh kia vẫn chưa tắt thở, gãy dựa cổ cầm cây đuốc châm vào đài phong hỏa phía trước cách đó không xa, Chu Quán Phu sao có thể để mặc hắn ta làm vậy? Lập tức một chân giẫm lên cổ gã, chỉ nghe rắc một tiếng, chiếc cổ gã binh Sở đã bị dập nát, ngay cả thân y Biển Thước có tái thể cũng không cứu sống được.

Phía sau cách Chu Quán Phu không xa, còn hai gã Sở binh khác, cổ họng cũng bị trúng tên!

Rõ ràng, Bàng Ngọc tại trên vách núi sườn bên trái cũng thiết kế đài phong hỏa cảnh báo, chỉ đáng tiếc, cả bao gã Sở binh trước khi kịp châm lửa cảnh báo, đã bị Chu Quán Phu cấp bắn chết.

Chu Quán Phu lại bước lên trước hai bước, liền giẫm lên tới vách núi bên cạnh.

Đứng ở trên vách núi cao chục trượng nhìn xuống, chỉ thấy bên ngoài Hàm Cốc Quan loạn xạ bát nháo, một đội khinh binh quân Hán đang như thủy triều chen chúc tới, lại giống như đá ngầm cạnh hoa vỡ vụn ra, lập tức làn sóng mới lại ồ lên, hung hăng đánh khối đá ngầm cứng rắn Hàm Cốc quan...

Đối diện dưới vách núi, giờ phút này cũng đã lâm vào cảnh hỗn chiến.

Thấy quân Sở sớm có chuẩn bị, cung tiễn thủ cùng với nỏ sào bắn xuống, một đội quân Hán quân tinh nhuệ đều rơi xuống sườn núi, khoe miệng Chu Quán Phu giật giật kịch liệt, lập tức đem song thiết kích từ sau lưng cầm xuống, sau đó vẫy tay hướng về mấy trăm tinh binh phía sau, lớn tiếng quát: - Xuống!

Chốc lát, một cánh dây cuốn từ trên vách núi buông xuống.

Chu Quan Phu dùng sức kéo một khối đá lớn thắt chặt dây cuốn, đúng là không chút sút mẻ, lập tức không do dự, đột nhiên một xoay người trượt xuống dây cuốn vững chắc.

- Bắn tên, bắn tên! Bàng Ngọc lần lượt giơ lên hoành đao, lần lượt hạ xuống.

Hơn năm trăm cung tiễn thủ quân Sở đều kéo cung, bắn tên, lại kéo cung, lại bắn tên, quân Hán quân tinh nhuệ trên vách núi cứ việc liều mạng đón đỡ, lại vẫn không ngừng có người bị tiễn bắn trúng, sau đó những tiếng kêu thảm ngã xuống vài chục trượng, trước sau chưa mất thời gian một bữa cơm, dưới vách núi có trên dưới hai trăm thi thể.

Bàng Ngọc bớt thời giờ quay đầu lại nhìn bên trái vách núi, phát hiện mặt trên cũng không có khói lửa dấy lên nữa.

Lập tức nghĩ Bàng Ngọc thông thả, đang định chỉ huy cung tiễn thu tiếp tục phong tỏa bên phải vách núi, thì dưới bên trái vách núi thỉnh thoảng vang lên những tiếng binh khí kịch liệt, trong lòng Bàng Ngọc rung động, không hay rồi, xem ra vách núi bên trái lọt vào tập kích, hơn nữa đài phong hỏa trên vách núi cũng không có cảnh báo?!

Ngay sau đó, dưới vách núi bên trái đột nhiên nổi lên ngọn lửa lớn ngút trời!

Tiếp theo, dưới vách núi bên trái lại vang lên những âm thanh chém giết như thủy triều, lập tức một đội quân Hán tinh nhuệ đã theo ánh lửa xung phong liều chết đi ra, quân Hán tinh nhuệ này vừa xuất hiện, liền từ phía sau đi quan môn, sau đó nhanh chóng chia làm hai đội, một đội cướp đoạt quan môn, một đội thì theo đường chính lên quan!

Trong lòng Bàng Ngọc lạnh run, Hàm Cốc Quan... Không ngờ vẫn thất thủ !

143. Chương 143 Không Thoát Ra Được

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 143 Không thoát ra được

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàm Dương, đại sảnh phủ Thừa Tướng

Hoàn Sở, Quý Bố người nhìn ta, ta nhìn người, không biết là nên tức giận hay vui mừng đây?

Vừa lúc này, Hạng Trang vừa mới tuyên bố bổ nhiệm, ủy nhiệm Hoàn Sở là Đại Sở Quốc Thứ tướng quân, Quý Bố thì làm Mạt tướng quân, cứ như vậy, Hoàn Sở sẽ thành địa vị đứng sau trong quân Sở sau Hạng Trang nhân vật đứng thứ hai, mà Quý Bố thì trở thành nhân vật đứng thứ ba, tuy nhiên hai người cũng không phải là kẻ ngu ngốc, biết được Hạng Trang làm như vậy cũng chỉ là vì cướp đoạt binh quyền của bọn họ.

Hoàn Sở hơi do dự một chút, cúi đầu nói: - Thượng tướng quân, mạt tướng vẫn là muốn quay về quân dẫn binh như trước đây.

- Đương nhiên.

Hạng Trang ngay lập tức nói,

- Chờ khi Đại Sở phục hưng rồi, hai vị tướng quân có rất nhiều cơ hội soái lĩnh, chẳng qua là bây giờ, các vị vẫn còn ở lại trong quân trợ giúp ta xử lý quân vụ đồng thời huấn luyện lão binh thôi, nói thật ra, đối

với các lão binh này, ta thật sự chịu đủ rồi, sức chiến đấu kém đã không nói rồi, quân kỷ cũng bại hoại đến không thể nào thay đổi được, nên cần chỉnh đốn, chỉnh đốn thôi.

Lý do này tạm coi là quang minh chính đại, đám lão binh này ngoại trừ Hạng Trang, cũng có hai người Quý Quý trấn giữ được.

Hoàn Sở thở dài, ngay lập tức cùng với Quý Bố Tư chấp tay thi lễ:

- Như vậy, đám mặt tượng sẽ lĩnh mệnh.

- Tốt rồi.

Hạng Trang tiến lên trước hai bước, vỗ sau lưng Quý Sở một cách thân mật, nói

- Hai vị tướng quân đi nghỉ ngơi thôi, sáng sớm ngày mai còn phải dậy chỉnh đốn đám lão binh này nữa.

- Đám mặt tượng cáo lui.

Quý Sở, Quý Bố vái chào lần nữa, xoay người đi.

Hai người mới ra khỏi đại sảnh, liền gặp Vũ Thiệp với vẻ mặt buồn thiu.

Hoàn Sở, Quý Bố trên đường đến Hàm Dương cũng đã nghe nói việc Hạng Trang tể bái mộ Thủy Hoàng, đương nhiên cũng biết nguyên nhân Vũ Thiệp không được vui, ngay lập tức Hoàn Sở tiến lên khuyên nhủ:

- Tiên sinh ông hãy nghĩ thoáng một chút, người chết vì đại sự, Tần Vương Chính đều đã chết rồi, Thượng tướng quân cúi đầu chào ông ta cũng không có gì ghê gớm hết, cứ coi như là bái cổ nhân vậy.

- Ôi...

Vũ Thiệp thở dài, buồn bực nói,

- Bái thì đều đã bái rồi, còn có thể thế nào được nữa?

Đối với chút diễn xuất của Hạng Trang, Vũ Thiệp thật sự có cách nhìn, chẳng qua ở trong việc không phải là đại sự hẳn tuyệt không hàm hồ, không cần biết nói như thế nào thì Hạng Trang đều là Thượng tướng quân của Đại Sở quốc, cũng là hy vọng duy nhất của Đại Sở, cho nên, không cần biết trong lòng Vũ Thiệp hẳn có bao nhiêu không thoải mái, vẫn phải nhẫn nhịn tiếp tục giúp đỡ Thượng tướng quân hoàn thành đại nghiệp phục Sở.

- Ha ha, như vậy là đúng rồi.

Hoàn Sở sang sảng nói,

- Nghĩ nhiều để làm gì?

Quý Bố cũng nói:

- Đi thôi, tiên sinh, chúng ta cũng mấy ngày không tụ họp rồi, đi uống hai chén rượu thôi.

Khi Vũ Thiệp đang muốn nói, đột nhiên tiếng bước chân một hồi dồn dập từ ngoài cửa lớn vọng vào, khi ba người liền quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một một tên tiểu giáo với vẻ mặt mỗi phong trần đã bước nhanh xông vào, tên tiểu giáo này một mặt đi vội như bay, một mặt cao giọng kêu to:

- Thượng tướng quân, Nộ Phong Doanh cấp báo, Nộ Phong doanh cấp báo.

- Thượng tướng quân ở bên trong!

Vũ Thiệp lập tức tiến lên nói,

- Mau đi theo ta.

Lập tức Quý Sở, Quý Bố cũng không có tâm tình nào uống rượu nữa, cùng với Vũ Thiệp dẫn tên tiểu giáo tiến vào đại sảnh.

Hạng Trang trong đại sảnh cũng đã được nghe tiếng kêu hô mới này, vậy mà đã ngênh đón vào tới cửa đại sảnh, thấy tên tiểu giáo kia không khỏi chau mày nói:

- Người không phải đội trưởng Phá Quân thân binh của Cao Sơ sao?

- Đúng là tiểu nhân.

Phá Quân vái một vái, thở dốc nói,

- Thượng tướng quân, quý...

Hạng Trang trong lòng đột nhiên lắng xuống, trên mặt lại là vẻ mặt tự nhiên, thản nhiên nói:

- Từ từ nói.

Phá Quân gật gật đầu, hít một hơi thật sâu trước, sau đó nói tiếp:

- Thượng tướng quân, tiểu nhân phụng quân lệnh của Cao tướng quân, có quân tình khẩn cấp bẩm báo.

Nói một hồi, Phá Quân lại nói tiếp:

- Ở chỗ cách võ quan tây bắc không đến năm mươi dặm, phát hiện lượng lớn quân Hán, binh lực ít nhất cũng có vạn người, hơn nữa, Cao tướng quân phỏng đoán, võ quan có khả năng quân Hán còn có nhiều hơn nữa!

- Sao?

- Cái gì?!

- Theo hướng võ quan không ngờ lại phát hiện quân Hán?!

Hoàn Sở, Quý Bố, Vũ Thiệp sắc mặt lập tức biến đổi.

Sắc mặt của Ủy Liêu cũng phút chốc sầm xuống, như vậy có thể sẽ giết làm quân Sở trở tay không kịp.

Nguyên là, dựa theo kế hoạch của Ủy Liêu, khi quân Lưu bang đánh phá được Hàm Cốc Quan, quân Sở chút nữa là đã phá hủy Quan Trung của Lưu Bang rồi, tiếp theo đó là sẽ ra đến võ quan, quá cảnh Lâm Giang quốc đánh Giang Đông lần nữa! Tuy nhiên hiện tại, hướng võ quan đột nhiên xuất hiện lượng lớn quân Hán, thế cục lập tức chuyển tiếp đột ngột!

Vấn đề hiện tại là, quân Sở đi ra không được!

Hạng Trang định thần lại, lại nói:

- Cao Sơ đâu?

Phá Quân chấp tay thở dài, đáp:

- Tướng quân hiện giờ ở phía nam Hiếu quan đợi lệnh, tướng quân nói rồi, chỉ cần Thượng tướng quân hạ lệnh, Nộ Phong Doanh sẽ lập tức theo hướng võ quan khởi xướng công kích, sẽ chiến đấu tới khi chỉ còn người cuối cùng, cũng sẽ không hối tiếc!

- Càn quấy!

Hạng Trang gầm lên một tiếng, lạnh nhạt nói,

- Đi, nói Cao Sơ dẫn Nộ Phong Doanh quay về ngay lập tức!

Đối với Cao Sơ, Hạng Trang vẫn rất tín nhiệm, Cao Sơ có dũng có mưu, sức quan sát cũng rất mạnh, nếu hắn nói võ quan rất có thể có càng nhiều quân Hán đóng giữ, thì nhất định là có rồi! Quân Hán sớm đã có phòng bị, Lưu bang sớm đã phái đại quân ngăn chặn võ quan, lại khiến cho một ngàn người Nộ Phong Doanh đi đánh võ quan, chính là tự tìm đường chết rồi.

- Vâng!

Phá Quân âm âm tuân lệnh, lãnh lệnh đi rồi.

Hạng Trang lập tức vội vàng đi vào đại sảnh, vừa vội bước đi tới trước tấm bình phong có treo bản đồ.

Úy Liêu, Vũ Thiệp, Hoàn Sở, Quý Bố cũng không nói lời nào đi sát theo Hạng Trang đứng trước tấm bình phong, tuy rằng Vũ Thiệp cùng với Hạng Trang đang hục hặc, có thể bây giờ quân Sở đang đối mặt với sự uy hiếp sinh tử tồn vong, Vũ Thiệp làm sao có thể có tâm tư này được?

- Lợi hại, lợi hại!

Úy Liêu thở dài, trầm giọng nói,

- Thượng tướng quân, quân Hán hiển nhiên đã liệu trước quân ta nhất định sẽ từ vô quan đi ra Lâm Giang, lại dẫn quân quay trở về Giang Đông, cho nên sớm phải binh đóng giữ ở vô quan!

- Sợ hấn cái gì!

Hoàn Sở xắn tay áo lên nói,

- Chúng ta lại đánh ra là được!

- Đúng!

Quý Bố cũng nói,

- Ngay cả Hàm Cốc Quan đều bị chúng ta đánh chiếm, vô quan thì như thế nào?

- Cái này không thể so sánh được, không so sánh được.

Úy Liêu liên tục lắc đầu nói,

- Tấn công Hàm Cốc Quan, chúng ta có thang mây, tỉnh lan, còn có xe công thành, có thể tiến hành đi theo con đường gồ ghề ở vô quan, những khí giới hạng nặng này căn bản là không có cách nào khác để đi, vả lại địa thế của vô quan lại chật hẹp, đại quân mở rộng không được, một ngày gấp đánh chẳng được thành giăng co, lại bị đại quân Lưu Bang chặn đường rút quân, chúng ta có thể ...quỷ quái..

- Vô quan tuyệt đối không thể đi!

Hạng Trang quả quyết nói,

- Lưu Bang đã phái binh đi theo hướng vô quan, phái đi tất nhiên tinh binh lại phải tăng thêm tướng lĩnh, thành như quân sư nói, quân Hán dường như một mực tử thủ, quân ta trong lúc cấp thiết khẳng định công kích không được vô quan, đến lúc đó đại quân Lưu Bang lại cắt đường lui của chúng ta, chúng ta có thể trở thành cá trong chậu rồi.

- Vậy phải làm sao?

Vũ Thiệp vội nói,

- Vô quan ra không được, Hàm Cốc Quan càng không được, khó không được, thật là phải đi đánh Trần Thương Quan hoặc là đường nhỏ của khe Tử Ngộ?

- Đường Trần Thương và Tử Ngộ Cốc cũng đều là tuyệt lộ.

Úy Liêu lắc lắc đầu, thở dài nói,

- Vậy thì quân ta phải dẹp xong Trần Thương Quan, hoặc là đi thông đường Tử Ngộ Cốc, có thể một ngày vào được Hán Trung, lại nghĩ ra được thì khó rồi, Hán Trung dễ thủ khó tấn công không giả, người bên trong muốn ra được cũng thực không dễ, đây là nơi được xem là cái khóa của địa long.

Hán Trung đích thực là tỏa vô chi địa, lúc đầu Hạng Võ đã từng nghĩ dùng Hán Trung giữ chặt Lưu Bang.

Đáng tiếc, Tiêu Hà kêu gọi qua tháng hạ truy Hàn Tín, Lưu Bang lại đến bước lên đàn tế bách tướng, kết quả, Hàn Tín liền cho con rồng Lưu Bang này xuyên vào cánh, một chút liền bay ra hồ Hán Trung.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Vũ Thiệp vỗ tay, càng sốt ruột càng nổi nóng nói,

- Vô quan, Hàm Cốc Quan không ra được, Hán Trung lại không thể đi, vậy thì thật sự chỉ có đi theo Nhung Địch nhập bọn thôi.

Sở nói,

- Không bằng cứ đi Hàm Cốc Quan với bọn lão Lưu Bang liều mạng thôi!

- Ừ?!

Hạng Trang nghe xong hai mắt sáng rỡ, không thể ngăn được một ý nghĩ trong đầu lập tức nảy ra.

Úy Liêu cũng là có chút xúc động, lập tức ánh mắt của hai người đồng thời nhìn xuống Diêu Quan, còn có trên Hàm Cốc Quan, nếu như phái một đội quân tinh nhuệ trấn giữ Khái Quan, lại cố khởi động đại quân bịt giữ Hàm Cốc Quan, có thể ngăn cản được đại quân Lưu Bang không? Nếu như có thể ngăn chặn đại quân Lưu Bang trong một hai tháng, thì đại quân Lưu Bang nhất định lương thảo không duy trì được, lòng quân tan rã.

- Đi Hàm Cốc Quan

Nghiến chặt răng, Hạng Trang quả quyết nói,

- Liều mạng cùng lão Lưu Bang!

- A? Thật là đi Hàm Cốc Quan?

Vũ Thiệp, Quý Bố ngơ ngác nhìn nhau, có chút không dám tin tưởng.

- Đúng, con mẹ nó, liều mạng với bọn lão Lưu Bang thôi!

Hoàn Sở lại không hưng phấn nói,

- Ngày qua ngày, người già họ Hoàn chúng ta, con mẹ nó, sớm đã chịu đủ rồi, Thượng tướng quân, chúng ta sớm đã phải làm như vậy rồi.

- Quân sư.

Hạng Trang lại hỏi Úy Liêu,

- Người nói xem?

Úy Liêu gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Trong chết cầu sống, đây cũng là một con đường!

Hạng Trang bỗng nhiên ngẩng đầu, khi Chính Vũ triệu đến Tân Cương phái phi ngựa đi mua chuộc các quân, ngoài sảnh đột nhiên lại lần nữa có tiếng bước chân dồn dập, liền rối bời, máu xuyên thấu qua lớp áo giáp của Bàn Ngọc đã bước nhanh xông vào trong, vào tới đại sảnh, Bàn Ngọc vừa thở phò vừa quỳ gối xuống đất ngả về phía trên bàn, sâu thẳm nói:

- Thượng tướng quân, Hàm Cốc Quan...thất thủ rồi!

Hạng Trang, Úy Liêu nghe vậy sắc mặt trắng bệch ngay lập tức, việc này là thế nào..con mẹ nó?

Hoàn Sở cũng hằm hằm giận dữ, tiến lên trước nắm chặt Bàn Ngọc lên, hí gầm nói:

- Người nói gì? Hàm Cốc Quan thất thủ à?!

Bàn Ngọc thở dài nói:

- Mặt tướng cắt đám cây mây núi kết thành dây thừng, sau đó xuôi theo sườn dốc xuống tập kích doanh trại trọng điểm quân Hán, nhất cử thiêu hủy tất cả các khí giới hạng nặng và quân lương của quân Hán, không nghĩ đến quân Hán lại cũng dùng cây mây kết thành dây thừng, thừa lúc ban đêm tập kích vào Hàm Cốc Quan, mặt tướng mặc dù đang ở trên vách núi bố trí phóng hỏa báo hiệu, nhưng vẫn không thể ngăn cản quân Hán đánh lên ta, ôi..

Bàn Ngọc mở miệng kể lại rõ đầu đuôi ngọn ngành Hàm Cốc Quan thất thủ, Hạng Trang, Úy Liêu vốn trước mắt sáng ngời, sau đó vừa bóp cổ tay không ngừng.

Hạng Trang trong lòng lại than vãn, thầm nghĩ Bàn Ngọc vẫn còn trẻ, thời gian đi theo chính mình vẫn là quá ngắn, nếu như đổi lại Cao Sơ hoặc Kinh Thiên coi giữ cửa quan, thì nhất định sẽ ở trên vách núi bố trí

minh ám song đồi, thì quân Hán đã phá hủy trạm gác sáng, trạm gác tối cũng vẫn sẽ châm ngòi phóng hỏa báo hiệu, quân Hán lại nghĩ kết mây thành từng, xuôi theo vách núi đánh lên, thì chính là đi tìm cái chết rồi.

Có điều nếu nói lại, nếu như đổi thành Cao Sơ, Kinh Thiên trấn thủ Hàm Cốc Quan, chưa chắc có thể kết nghĩ đến mây thành từng, lại xuôi theo hướng vách đá mà đi xuống tập kích doanh trại quan trọng của quân Hán.

Cự Sở lại rít gào nói:

- Vậy bản tướng quân còn có sáu vạn đại quân của lão Quý? Ủ?!

Bàng Ngọc thở dài, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Sáu vạn đại quân tử thương hơn phân nửa, còn lại cũng bị đánh tan nhiều, chỉ có không đến tám trăm người theo mặt tướng tháo chạy trở về Hàm Dương.

Ghi chú rõ: Cao Sơ tập kích Võ quan, Bàng Ngọc cố thủ Hàm Cốc là việc phát sinh đồng thời, khi Cao Sơ phát hiện Võ quan bị quân Hán chặn, Hàm Cốc Quan cũng đồng thời thất thủ, chỉ là văn trung giải thích có trước sau, cho nên, khi đội trưởng thân binh Cao Sơ nhanh chóng quay về Hàm Dương, Bàng Ngọc cũng dẫn theo bại binh ngày đêm đi gấp tháo chạy về Hàm Dương, nói cách khác, giữa chương này và chương trước ít nhất có khoảng cách thời gian là hai ngày!

144. Chương 144: Cửu Nguyên Bắc Thượng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 144: Cửu Nguyên Bắc thượng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Người nói cái gì?!

Hoàn Sở giận tím mặt nói

- Sáu ngàn người mà còn lại không đến tám trăm người sao?!

Dưới cơn giận xung thiên, Hoàn Sở chộp ngực Bàng Ngọc nắm chặt lên, sau đó dùng Bát đại thiết quyền đánh hướng về trên mặt Bàng Ngọc, nhưng không chờ hắn đắc thủ, một cánh tay to giống như cái kim sắt đã chống đỡ được thủ đoạn của Hoàn Sở, Hoàn Sở gắng giãy giụa vậy mà không chút sút mẻ nào, khi quay đầu nhìn lên, là Hạng Trang.

- Lão Hoàn!

Hạng Trang lãnh đạm nói:

- Người muốn làm gì?

Hoàn Sở bĩu môi, có chút ngượng ngùng buông lỏng Bàng Ngọc ra.

Bàng Ngọc lại thở dài, hướng về Hạng Trang chấp tay nói:

- Thượng tướng quân, mặt tướng khinh địch sơ suất, đến nỗi bị mất Hàm Cốc Quan, khó tránh chịu tội, tình nguyện lĩnh tử.

Hạng Trang xua tay, thản nhiên nói:

- Thắng bại là chuyện bình thường trong binh gia mà thôi.

Nói một hồi, Hạng Trang lại nhìn quanh mọi người nói:

- Mất đi Hàm Cốc Quan, quả thực là khó tránh chịu tội, nhưng Bàng Ngọc tướng quân có thể nghĩ ra cách kết mây thuận theo vách đá tập kích xuống bất ngờ doanh trại ngoài dự tính của quân Hán, đồng thời thiêu hủy lương thảo của quân Hán, vẫn là lập đại công, cho nên, ưu khuyết điểm cân bằng, không đáng khen thưởng, cũng không đáng bị trách phạt.

Chư tướng ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy...hử... Trang đối với Bàng Ngọc quá khoan dung.

Bàng Ngọc càng vô cùng xấu hổ nói:

- Thượng tướng quân, mặt sính hổ thẹn.
- Được rồi, đi xuống nghỉ ngơi một lát đi.

Hạng Trang vỗ sau vai Bàng Ngọc, lại nói

- Còn có tám trăm tàn quân của người, đêm nay vào thành đóng quân, vào ngâm tắm mình trong nước nóng cho đàn hoàng, rồi ăn một bữa cơm nóng hổi!

- Vâng!

Bàng Ngọc cảm kích rơi nước mắt, quay người bước đi nhanh.

Chờ khi Bàng Ngọc đi xa rồi, Hoàn Sở nói:

- Thượng tướng quân, thật là có lợi cho lớp người trẻ này rồi.

Hạng Trang lắc đầu, bùi ngùi nói:

- Bàng Ngọc đối mặt Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình còn có hơn mười mấy vạn quân Hán, có thể có mưu kế đặc biệt để thiêu hủy vào lương thảo quan trọng của quân Hán, thì đã rất hay rồi, đối lại là người khác thủ quan chỉ sợ Hàm Cốc Quan cũng không giữ được như vậy thôi, lương thảo quan trọng của quân Hán cũng đã bị đốt mất rồi, nói như vậy chỉ càng làm hỏng việc thôi!

Úy Liêu cũng gật đầu nói:

- Chính cái gọi là đại quân không động, lương thảo làm trước, tất cả lương thảo quan trọng của đại quân Lưu Bang bị đốt thì đã dẹp xong Hàm Cốc Quan, có thể trong mười ngày, nhiều nhất cũng phải phải đi vài vạn tinh binh hướng về Hàm Dương xuất phát trước, như vậy, cơ hội cứu vãn đường sống của quân ta là rất lớn, bằng không hơn mười mấy vạn đại quân Lưu Bang sẽ chèn ép qua đây, vậy thì cục diện này có thể sẽ thực sự nguy hiểm rồi.

Hàm Cốc Quan, hành dinh Trương Lương.

Chu Bột bước vội vào trong đại sảnh, hướng về phía Trương Lương nói:

- Trương Lương tiên sinh, trong quân cạn lương thực rồi.

Trương Lương thở dài có chút tiếc nuối nói:

- Chu Bột tướng quân, giết trước vài trăm con la ngựa đi, lại cho các tướng sĩ đi rảo phía ngoài đào chút rau dại, cùng nhau nấu ăn cho đỡ đói.

Nói một hồi, Trương Lương lại nói:

- Còn những tướng sĩ toàn quân một ngày chỉ cho phép ăn một bữa.

Chu Bột im lặng, sự việc tới bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, chỉ cần không để cho mọi người chết đói là được.

Do dự một lát, Chu Bột lại nói:

- Tiên sinh, người xem có nên phái trước một nhóm tinh binh theo hướng Hàm Dương tiến quân không?

Trương Lương ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Thôi đi, Hạng Trang dũng mãnh, Úy Liêu cay độc, đều không phải là hạng người tầm thường, vả lại quân Sở nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu, lương thảo tinh binh đủ mà quân ta lại người kiệt sức, ngựa hết hơi, vả lại lương thảo lại cạn, nếu như tùy tiện tiến binh chỉ sợ khó tránh khỏi tổn binh hao tướng, hay là chờ Đại vương mượn được lương thảo rồi tính sau thôi.

- Ôi, cũng chỉ là như vậy thôi.

Chu Bột không khỏi có chút bóp cổ tay.

Mắt đều nhìn thấy Hàm Cốc Quan đã bị đánh hạ, hơn nữa quân Sở còn sót lại vùng lân cận của tiểu Hạng Trang ở ngay trước mắt, lại không ngờ không thể đuổi đại quân về phía trước tấn công, người nói khó chịu hay không khó chịu? Nghĩ đến đây thôi, Chu Bột không khỏi hận Bàn Ngọc tận xương tủy, từ lúc làm tù binh nằm trong miệng quân Sở Chu Bột đã biết cái tên tướng giữ Hàm Cốc Quan là Bàn Ngọc, nghe nói vẫn còn rất trẻ.

Bàn Ngọc? Bàn Ngọc?! Con mẹ nó, cái thằng cha này từ đâu mà mạo muội ra đây?

Khi Chu Bột hận Bàn Ngọc thấu xương, Trương Lương cũng suy nghĩ tên tướng sĩ này đã dồn ép mười mấy vạn quân Hán của Bàn Ngọc vào đường cùng.

Hơn nữa Trương Lương có cái nhìn sâu xa hơn so với Chu Bột, nghe nói tên Bàn Ngọc này căn bản không phải là người Sở, mà là người Ngụy, Hạng Trang vẫn thật là có con mắt nhìn người, vả lại dám dùng người như vậy? Đơn giản hơn, Hạng Trang đã hơn hẳn Hạng Vũ kể ra lần tính toán này nếu không thể đẩy Hạng Trang vào cảnh hoang man, thì thế lực lớn giữa Sở Hán nói không chừng thật sự sẽ nghịch chuyển rồi.

Hàm Dương, bộ phủ Thừa tướng.

Vấn đề lại trở về điểm khởi đầu, quân Sở nên đi về đâu?

Háng Trung là đất khóa ròng tuyệt đối không thể đi, Võ quan đường gấp gheñh lại có tinh binh mãnh tướng trấn giữ cùng là đường chết, Hàm Cốc Quan thì không nói rồi, mười mấy vạn quân Hán tua tủa như lông nhím, theo cửa ải mà thủ, mà Hạng Trang lại chỉ có không đến hai vạn người, đã đổi thành Hạng Vũ, chỉ sợ cũng không thể dẫn dắt hai vạn người đánh hạ mười mấy vạn quân Hán trấn giữ Hàm Cốc Quan thôi?

Càng hướng chi, hai vạn nhân tài này của Hạng Trang mới vừa thành quân, để thành tinh nhuệ thì cũng còn tương đối xa.

Mà mười mấy vạn đại quân của Lưu Bang, ít nhất có một nửa là lão binh tinh nhuệ đã trải qua trăm trận chiến!

Vũ Thiệp ngẫm nghĩ, đề nghị:

- Nếu không, hay là bằng sức mạnh vượt sông đi Hà Đông, sau đó qua Hồ Quan hoặc là tỉnh Phi Hồ tiến vào đất Triệu, lại từ đất Triệu qua sông Thủy Sát trở về đất Ngụy!

Úy Liêu thở dài nói:

- Quân Hán ngay cả Võ quan đều bị tắc lại ở Hồ Quan, tỉnh Phi Hồ sao lại chẳng may may không phòng bị?

Nói một hồi, Úy Liêu lại nói:

- Vả lại dùng sức mạnh vượt sông quá nguy hiểm, nếu như Lưu Bang theo hướng Hà Đông phải theo một nhóm kỵ binh, thừa dịp quân ta qua sông được một nửa tập kích bất ngờ thì sao,

Vậy phiền toái càng lớn hơn!

Mọi người im lặng, Lưu Bang quỳ quái thật có một nhóm kỵ binh tinh nhuệ.

Đám kỵ binh này do tướng Lý Tất hàng nước Tần trước đó, Lạc Giáp trợ giúp Lưu Bang huấn luyện, do Quán Anh thống soái, nhưng mà, từ khi Hàn Tín khởi thảo Bắc phạt thì đám kỵ binh này luôn đi theo Hàn Tín chinh chiến, cuộc chiến Cai Hạ, Quán Anh đã lấy thân phận là cấp dưới của Hàn Tín để tham chiến, chính là đám kỵ binh tinh nhuệ này của Quán Anh, dồn ép Hạng Vũ ở Ô Giang tự sát.

Dùng Hàn Tín đối với sự tin cậy của Lưu Bang, chưa chắc sẽ giữ được nhóm kỵ binh này của Quán Anh bất hoàn, nếu như nhóm kỵ binh này thật đã đến Hà Đông, lại chờ khi quân Sở qua sông được một nửa mà tập kích, thì hậu quả đem đến sẽ không tưởng tượng nổi.

Vũ Thiệp thất vọng nói:

- Nói như vậy, chúng ta thật sự chỉ có thể đi về hướng Tây hoặc theo hướng Bắc đi theo Nhung Dịch nhập bọn thôi sao.

Hạng Trang im lặng lắc đầu, theo hướng Tây là địa bàn của người Khương, người Nguyệt Thị, cũng chính là hậu duệ.

Thanh Hải, Cam Túc to như vậy, quân Sở thật sự muốn tiến vào đây, điều kiện tự nhiên lạnh khắc nghiệt là không cần nói rồi, chỉ sợ đời này kiếp này cũng đừng nghĩ đến việc quay về Trung Nguyên, còn như đi theo hướng Bắc, chẳng phải là tự đưa mình đi vào miệng hùm của người Hung Nô sao?

Giữa lúc đang thương lượng, Tần Tương bỗng nhiên tiến vào bẩm báo nói:

- Thượng tướng quân, Bách Lý Hiền cầu kiến.

Khẩu khí hô to, Hạng Trang phát tay:

- Mời Bách Lý Hiền tiên sinh vào đi.

Tần Tương vâng một tiếng lui ra ngoài, rất nhanh, Bách Lý Hiền với bộ y phục trắng liền lắc đầu phát quạt lông thần nhiên tiến vào.

Vào tới đại sảnh, Bách Lý Hiền liền hướng Hạng Trang và đám người Úy Liêu, Vũ Thiệp, Hoàn Sở, Quý Bố phân biệt làm lễ, Hạng Trang Hạng Trang đáp lễ, lại cung kính nói:

- Tử Lương, mời ngồi vào chỗ.

Bách Lý Hiền phát tay áo, vào chỗ ngồi.

Lại nói:

- Thượng tướng quân, lúc này tạo hạ ở trên phố Hàm Dương có thấy một nhóm bại binh, nghe đâu là từ Hàm Cốc Quan rút về, dám hỏi Thượng tướng quân, Hàm Cốc Quan có phải là đã thất thủ rồi không?

Hạng Trang gật đầu nói:

- Đúng vậy, Hàm Cốc Quan đã thất thủ rồi.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, lại nói:

- Như vậy Võ Quan có phải cũng bị quân Hán bắt lại?

Hạng Trang không kìm nổi đáy lòng hít một hơi, nói:

- Tử lương, người làm sao mà biết được?

Tạ hạ chỉ là đoán thôi.

Bách Lý Hiền nói

- Độc kế này chỉ sợ là Trần Bình thay Lưu Bang vạch kế hoạch...

Trần Bình hiến kế, chưa bao giờ may mắn cho đối thủ con đường sống, nếu như tại hạ không có đoán sai, không chỉ có Võ quan đã bị bắt lại, chỉ sợ Bình Quan, giềng Ps, Phi Hồ, còn cả đường Trần Thương, Tử Ngộ Cốc, đường Bao Tà cũng đều bị quân Hán chặn đứng rồi.

Từ trong giọng nói của Bách Lý Hiền, Hạng Trang mơ ảo nghe được một hương vị tự nhiên, lập tức hỏi:

- Tử Lương, người có phải là có kế sách gì phá giải?

Bách Lý Hiền lắc đầu trong tay cầm quạt lông, nói:

- Trần Bình hiển kế, chưa bao giờ để lại lối thoát, cũng giống tại hạ phá giải không nổi, nhưng mà, Trần Bình dấu sao cũng chưa từng tới cửa ải phía Bắc, không biết được tình hình cửa ải phía Bắc, cho nên, kế sách của hắn vẫn có một chút sơ hở, Thượng tướng quân kỳ thực vẫn còn một con đường có thể đi được!

Nhĩ Trang lập tức đứng dậy hướng về phía Bách Lý Hiền vái chào thật sâu, nói:

- Còn phải mời Tử Lương dạy ta nữa.

Bách Lý Hiền cuống quýt cùng đứng dậy với Hạng Trang vái lạy, nói:

- Không dám nhận đại lễ của Thượng tướng quân như vậy, tại hạ đã làm phụ tá dưới trướng Thượng tướng quân, thì phải thay Thượng tướng quân bày mưu hiển kế đó là một phần trong công việc.

Nói một hồi, Bách Lý Hiền lại nói,

- Thượng tướng quân thực ra có thể thuận theo đường thẳng, hướng về phía bắc lên Cửu Nguyên, sau đó đi đường vòng Vân Trung, Nhạn Môn, Đại Quân, Thượng Cốc lại vào Triệu Địa.

- Cái gì, đi phía Bắc lên Cửu Nguyên?!

Hạng Trang hơi biến sắc nói

- Tử Lương, quận Cửu Nguyên từ sau khi đại quân Vương Ly điều đi Nam, không phải đã bị Hung Nô chiếm cứ rồi sao? Kị binh Hung Nô đi lại như gió, hung tàn hiếu sát, vả lại cung thủ không dưới bốn mươi vạn, quân ta không đủ hai vạn người, theo phía bắc lên Cửu Nguyên chẳng phải là chui vào miệng hùm sao?

Cho rằng một nhóm người vượt qua được, Hạng Trang đương nhiên biết được sự bao vây của Bạch Đăng.

Vòng vây Bạch Đăng trên lịch sử hẳn là phát sinh trong vòng vài năm gần đây.

Sau khi Lão Lưu Bang nhất thống thiên hạ mang theo đại quân Bắc phạt Hung Nô, kết quả là do khinh địch sơ suất, không chờ đến tiếp sau đó hơn ba mươi vạn bộ binh đuổi tới, liền đem theo mấy ngàn kỵ binh đơn độc liều lĩnh, kết quả bị đám kỵ binh Hung Nô chen chúc kéo đến vây hãm trên núi Bạch Đăng, Lưu Bang mấy lần phá vòng vây đều bị người Hung Nô ngăn cản, người Hung Nô nhiều lần tập kích núi cũng bị chết thảm thất bại, hai quân ở núi Bạch Đăng giằng co nhau đủ bảy ngày, cho đến khi Trần Bình bày kế lạ thường người Hung Nô mới giải vây, đó là trên lịch sử có tên của việc Vòng vây Bạch Đăng.

Trên sách sử còn nói, tham dự vòng vây núi Bạch Đăng kỵ binh Hung Nô có bốn mươi vạn, còn nói chính xác thì ngựa trên mỗi một hướng đông, nam, tây, bắc có mười vạn kỵ binh Hung Nô phân thành màu trắng, xanh.

Đen, đỏ bốn loại màu sắc, lại vừa mới lập đế quốc Đại Hán mà thậm chí ngay cả người đánh xe của Hoàng đế đều không tập hợp không đủ bốn tuần mã cùng màu.

Như thế sự tương phản to lớn cho tướng sĩ Lưu Bang và quân Hán đã tạo thành tâm lý sợ hãi cực lớn.

Sau này gần trăm năm, đế quốc Đại Hán liên tục sống dưới bóng râm sợ hãi của Hung Nô, sau khi Lưu Bang về đến Trường An liền tiếp nhận đề nghị mưu kế của Lâu Kính, đối với Hung Nô áp dụng áp bức và lăng nhục của chính sách hòa hiếu và kết giao, về mấy thế hệ Hoàng đế sau Huệ, Thiếu, Văn, Cảnh cũng trước sau như một thi hành chính sách này, mãi cho đến khi Hán Vũ Đại đế đăng cơ, mới bắt đầu cuộc đại phản kích dâng lên ồ ạt!!

145. Chương 145: Thiết Kỵ Đại Tàn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 145: Thiết kỵ Đại Tàn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- ...Cung thủ Hung Nô không dưới bốn trăm ngàn?!

Bách Lý Hiền thất thanh nói: - Thượng Tướng Quân, đây là nghe từ đâu ạ?

- Sao thế?

Hạng Trang có chút không chắc chắn lắm, nói:

- Tử Lương, chẳng lẽ người Hung Nô vốn không có bốn trăm ngàn kỵ binh sao?

- Dương nhiên không có.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, ung dung nói:

- Tại hạ từng đi sâu vào Mạc Bắc hai lần, cũng có chút hiểu biết về mảnh khoe của người Hung Nô, thủ lĩnh của người Hung Nô gọi là Thiển Vu hiện nay tên là Mạo Đốn, đích thị là một vị kiêu hùng có tài trí mưu lược kiệt xuất, tuy nhiên số dân Hung Nô nhiều lắm cũng chỉ có bảy tám trăm người, trong đó phần lớn là phụ nữ và trẻ con, trai tráng nhiều lắm cũng chỉ có hai trăm ngàn, làm sao có số cung thủ đến bốn trăm ngàn?

Nói xong một hồi, Bách Lý Hiền lại nói:

- Hơn nữa Hung Nô là do cả trăm bộ lạc lớn nhỏ tạo thành, bọn họ du mục theo đồng cỏ và nguồn nước, khu vực phân bố rất rộng, chỉ có hàng năm vào cuối thu, lúc Thiển Vu Hung Nô kiểm kê số bò dê mới tạm thời tập hợp lại một chỗ, mà thời điểm bình thường, cho dù là Thiển Vu Hung Nô đi nữa, có thể triệu tập được ba bốn chục ngàn kỵ binh thì đã là hết mức rồi!

- Thì ra là như vậy.

Hạng Trang nghe vậy liền có cảm giác như gỡ được khúc mắc trong lòng.

Vòng vây Bạch Đăng trong lịch sử đúng lúc lại diễn ra vào mùa Đông, cũng chính là lúc sau khi Thiển Vu Hung Nô kiểm tra bò và dê. Vì thế Mạo Đốn dựa vào qui mô lực lượng lớn Hung Nô lúc đó tiến hành xuống Nam, nhưng mà xem ra, Tư Mã Thiên vẫn là cố ý khuếch đại thực lực của người Hung Nô, thậm chí còn nói ở mỗi hướng sẽ phân biệt chia ra mười ngàn kỵ binh với bốn màu sắc khác nhau, điều này càng khóác lác hơn.

Mà hiện giờ mới chỉ có tháng sáu hơn mười ngày, cách cuối thu còn đến bốn năm tháng.

Cũng có nghĩa là, hiện giờ tiến lên phía Bắc đến Cửu Nguyên, nhiều nhất cũng chỉ đối mặt với ba bốn mươi ngàn kỵ binh Hung Nô thôi.

Hạng Trang lại nói:

- Thế nhưng, cho dù chỉ có ba bốn mươi ngàn kỵ binh Hung Nô, chỉ sợ quân ta vẫn đánh không lại.

Kỹ thuật rèn sắt của người Hung Nô rất lạc hậu, binh khí rất là thô sơ, điều này thì không cần bàn cãi. Đây cũng là lý do chủ yếu để quốc Đại Hán đánh bại được người Hung Nô trong lúc họ cường thịnh nhất.

Trên thực tế, nền văn minh nông canh và du mục xét về mặt khoa học kỹ thuật thì luôn tồn tại sự yếu kém, đây là sự thật không thể chối cãi.

Vòng vây núi Bạch Đăng cũng có thể phản ánh và chứng minh được điều này. Bởi vì vào lúc đấy dưới trướng của Lưu Bang chỉ có vài ngàn Kỵ binh Hán, mà kỵ binh Hung Nô thì ít nhất cũng có trên hai trăm ngàn.

Nhưng mà, người Hung Nô với hai trăm ngàn người vây đánh vài ngàn kỵ binh Hán, hơn nữa địa hình của núi Bạch Đăng căn bản không thể gọi là hiểm trở được, nhưng người Hung Nô tấn công mãnh liệt suốt bảy ngày liền nhưng vẫn ngăn ngờ không công phá được, đây nói lên điều gì?

Điều này chứng tỏ sức tấn công của người Hung Nô rất là yếu, sức tấn công yếu, nguyên nhân lớn nhất chắc chắn là do thiếu thốn binh khí sắc bén, chứ không phải thiếu chiến sĩ dũng mãnh.

Trên thực tế, điều kiện sinh sống của người Hung Nô tàn khốc ác liệt, xưa nay không thiếu những chiến sĩ xem cái chết như không.

Thế nhưng mà, Hạng Trang tuyệt đối không vì binh khí của người Hung Nô thô sơ mà xem thường sức chiến đấu của họ.

Trong lịch sử, người Hung Nô có thể giống như cái bóng đêm bao trùm cả cái đế quốc Đại Hán hơn cả trăm năm không ngớt, bị đế quốc Đại Hán đánh bại, sau khi hướng qua Tây đánh Âu Châu lại tạo nên một chấn động vô cùng to lớn đối với Âu Châu, đồng thời trực tiếp làm cho đế quốc La mã Cổ đại bị diệt vong, không phải là không có lý do, người Hung Nô tuy khoa học kỹ thuật lạc hậu, binh khí thô sơ, nhưng bọn họ cũng có một loại vũ khí lợi hại vượt thời đại.

Đó chính là bàn đạp ở yên ngựa!

Về việc bàn đạp rớt cuộc là do dân tộc du mục phía Bắc phát minh, hay là do người Trung Nguyên phát minh, vẫn luôn tồn tại sự tranh luận trong giới sử học Hoa Hạ của đời sau, một số quan điểm cho rằng bàn đạp ngựa khẳng định là chỉ có thể do bộ tộc du mục sử dụng đầu tiên. Nhưng một quan điểm khác thì lại cho rằng bộ tộc du mục là bộ tộc sinh sống trên lưng ngựa, vì thế đối với việc sử dụng bàn đạp vốn là không cần thiết, ngược lại là người Trung Nguyên vì muốn nâng cao sức chiến đấu của các kỵ binh, càng có khả năng phát minh bàn đạp hơn.

Hạng Trang vốn không biết về cuộc tranh luận liên quan đến bàn đạp này, nhưng hẳn biết rằng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi không đến hai mươi năm, từ lúc Tần Thủy Hoàng chiếm lĩnh sáu nước đến khi lão già Lưu Bang lập ra đế quốc Đại Hán, sức chiến đấu của người Hung Nô nảy sinh sự vượt bậc thay da đổi thịt, cũng là sự thật không cần bàn cãi. Lúc Mông Diêm tấn công Hung Nô ở phía Bắc, người Hung Nô còn tỏ ra không chịu nổi một đòn, nhưng đến khi bao vây ở Bạch Đằng, quân lính của người Hung Nô đã không còn là đội quân mà người Trung Nguyên có thể chống đỡ nổi, chỉ ít thì đánh đã chiến người Trung Nguyên đã tuyệt đối đánh không lại người Hung Nô rồi.

Đây dĩ nhiên có nguyên nhân để nền văn minh Trung Nguyên lạc hậu, đế quốc Hán mới vừa thành lập bất kể là số dân, thể chế quân sự hay là công trình kỹ thuật quân sự, đều không thể so sánh được với thời cường thịnh của đế quốc Đại Tần.

Nhưng mà, thực lực của người Hung Nô trong vòng hai mươi năm nảy sinh sự bức phá là sự thật không cần bàn cãi.

Thực lực của người Hung Nô đột nhiên tăng vọt, điều này chỉ có hai loại khả năng, một là số dân tăng lên, tăng cường số lớn cung thủ, còn điều nữa chính là xuất hiện một cuộc cách tân về vũ trang.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hai mươi năm, dân số người Hung Nô không thể nào xuất hiện sự tăng trưởng bùng nổ, thậm chí còn có thể tăng trưởng chậm nữa là. Bởi vì thời điểm đó Mao Đôn làm Thiên Vu, đang duy trì tác chiến với cường tộc Đông Hồ, Nguyệt Thị.

Vậy thì chỉ còn lại một khả năng, chính là xuất hiện cuộc cách tân trang bị vũ khí.

Khoa học kỹ thuật của người Hung Nô lạc hậu, không thể tạo ra loại binh khí sắc bén như Hoàn thủ đao, phát minh bàn đạp thì hoàn toàn có khả năng.

Bàn đạp, hoàn toàn có thể được gọi là trang bị vũ khí được cách tân, trong lịch sử tiến hóa của kỵ binh, xưa nay vẫn chưa có loại trang bị vũ khí nào có thể giống như bàn đạp này, tuy rằng đơn giản, nhưng lại có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với sức chiến đấu của kỵ binh, thậm chí ngay cả móng ngựa bằng sắt cũng không so sánh được. Bởi vì móng ngựa bằng sắt chỉ tăng cường sức chịu đựng của kỵ binh mà thôi.

Đương nhiên, người Hung Nô hiện giờ đang sử dụng rất có thể là bàn đạp ngựa thô sơ bằng gỗ. Cho dù là bàn đạp ngựa bằng gỗ, cũng đủ xuất hiện tính cách mạng khiến cho sức chiến đấu của kỵ binh Hung Nô tăng vọt!

Hạng Trang tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng cũng sẽ không kiêu ngạo mà ngông cuồng cho rằng hai mươi ngàn bộ binh của mình, có thể đánh thắng được ba bốn mươi ngàn kỵ binh Hung Nô đã được trang bị bàn đạp thô sơ đó.

Trên thực tế, hai mươi ngàn bộ binh quân Sở rất có thể ngay cả năm ngàn kỵ binh Hung Nô cũng đánh không lại.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì kỵ binh Hung Nô lui tới như gió, nhanh như điện, quân Sở đuổi theo không kịp, càng không thể đánh được người Hung Nô, người Hung Nô lại có thể không ngừng không nghỉ tiến công quân Sở bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu. Đây cũng giống như lũ sói trên thảo nguyên, dù cho cắn một nhát không làm chết con mồi to lớn, cũng có thể từng chút từng chút một vừa tha vừa kéo dặt cho đến chết.

Đối với thắc mắc của Hạng Trang, Bách Lý Hiền buông lỏng tay nói:

- Thượng Tướng Quân, có đánh thắng được người Hung Nô hay không khoan hãy nói, vấn đề hiện giờ là, quân ta hoàn toàn không cần thiết phải đánh với người Hung Nô à?

Hạng Trang nhíu nhíu mày, lại nói:

- Tử Lương, quận Cửu Nguyên đã bị người Hung Nô chiếm cứ, nếu chúng ta lên Bắc về Cửu Nguyên, lại làm sao có thể không nảy sinh xung đột với người Hung Nô chứ?

Bách Lý Hiền lấy làm lạ nói:

- Thượng Tướng Quân từ đâu mà biết được người Hung Nô đã chiếm cứ Cửu Nguyên?
- Sao?

Hạng Trang thật sự cũng không khẳng định lắm, lập tức hỏi tới:

- Chẳng lẽ không phải thế sao?
- Đương nhiên không phải.

Bách Lý Hiền nói:

- Quận Cửu Nguyên có địa hình núi hiểm trở, lại có tường thành dài triền miên bao quanh bảo vệ lấy Bắc Cương, kỵ binh Hồ của Hung Nô làm sao có thể thả ngựa xuống Nam?

Nói xong một hồi, Bách Lý Hiền lại nói:

- Không giấu gì Thượng Tướng Quân, tại hạ một tháng trước vừa mới đi du lịch trở về từ Cửu Nguyên, quận Cửu Long đến giờ vẫn còn chịu sự khống chế bởi người nhà Tần.
- Người nhà Tần?

Úy Liễu nhanh chóng đứng dậy, vội vàng nói:

- Cửu Nguyên còn quân Tần sao?

Đế quốc Đại Tần thực hiện hệ thống canh chiến một cách nghiêm ngặt, trai tráng cả nước lúc rảnh rỗi thì làm nông, lúc chiến tranh thì làm lính, cho nên, ở đâu có người nhà Tần, thì ở đó có quân Tần!

Bách Lý Hiền gật gật đầu, nói:

- Thời đầu của Thủy Hoàng, Mông đại tướng quân dẫn theo ba trăm ngàn đại quân xuống Bắc tấn công Hung Nô, chiếm trọn đất Hà Nam. Thủy Hoàng lại điều chỉnh hộ dân từ Quan Trung, Quan Đông đến biên giới, thiết lập ba mươi bốn huyện! Bạo loạn nổi lên, Vương Ly dẫn hai trăm ngàn quân tinh nhuệ xuống phía Nam, sau đó ba bốn năm ròng, quân lính và người dân Quan Đông chạy tan rã hết, con cháu người Tần thì lại ở lại.

Úy Liễu bị kích động đến đỏ cả mặt, vội vàng nói:

- Còn lại bao nhiêu dân Tần, bao nhiêu quân Tần?

Bách Lý Hiền nói:

- Tổng cộng có hơn ba mươi ngàn người dân Tần, hơn năm ngàn quân lính Tần, tuy nhiên đều là kỵ binh.
- Ý trời, ý trời mà!

Úy Liễu kích động lạ lùng, lập tức lại nói với Hạng Trang:

- Thượng Tướng Quân, năm ngàn thiết kỵ Đại Tần này chính là lễ vật mà trời cao đã ban cho Đại Sở đấy, Đại Sở có hy vọng phục hưng rồi!

Hạng Trang cũng tim đập thành thịch, lại đưa ánh mắt đầy kỳ vọng hướng về phía Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, ung dung nói:

- Nhánh người Tần này do con nuôi của Đại tướng quân Mông Diêm là Mông Cức thống lĩnh, tại hạ và Mông Cức cũng có kết nghĩa anh em, nguyện thay Thượng Tướng Quân một mình vào trại, thuyết phục Mông Cức đưa binh đến đầu quân.

- Thiện!

Hạng Trang nghe xong vui mừng khôn xiết, vui sướng nói:

- Nếu được Mông Cức tương trợ, còn lo nghĩ gì Đại Sở không phục hưng được?

Hạng Trang không thể không vui mừng, nếu như thật sự có thể có được năm ngàn thiết kỵ Đại Tần của Mông Cức, thế thì đúng là trời giúp Đại Sở rồi. Có được năm ngàn thiết kỵ Đại Tần này, thì sẽ không phải lo sợ kỵ binh quân Hán bám đuôi đuổi giết nữa, từ đây đi Vân Trung, Nhạn Môn, Quận Đại, Thượng Cốc cũng sẽ là con đường bằng rồi, một số bộ lạc nhỏ như Bạch Dương, Lâm Hồ, Lâu Phiên vân vân cũng không cần phải nói tới, chính là người Hung Nô cũng không phải sợ rồi!

Có sự hậu thuẫn của năm ngàn thiết kỵ Đại Tần, trong lòng Hạng Trang thậm chí còn bắt đầu nảy sinh một dã tâm còn lớn hơn nữa.

Nếu như đem số lượng lớn lương thực, tơ lụa, vải vóc, châu báu, trang sức của Hoàng cung Hàm Dương, kho lương thực, hàng trữ trong phủ kho chất lên xe, vận chuyển theo con đường thẳng đến Cửu Nguyên, thế phải chăng có thể dùng số hàng hóa mà người Hồ cần thiết này đổi lấy lượng lớn bò và dê từ các bộ lạc nhỏ như Bạch Dương, Lâm Hồ, Lâu Phiên vân vân, đặc biệt là đổi lấy ngựa ?

Nếu như số ngựa đủ nhiều, vậy thì trải qua mấy tháng huấn luyện với cường độ cao, phải chăng có thể huấn luyện cho hai mươi ngàn bộ binh của mình trở thành kỵ binh không?

Còn nữa, trong khoảng thời gian mấy tháng, có đủ số thợ rèn đi theo làm bàn đạp cho từng con ngựa chiến xong, nếu lại có thể chế tạo ra đủ số lượng Hoàn thủ đao, chỉ sợ ngay cả qui mô nhỏ Kỵ binh Hung Nô cũng phải nhường bộ lui binh đi?

Đương nhiên, Hạng Trang tuyệt đối không kiêu ngạo ngông cuồng cho rằng dựa vào tí thực lực này là có thể chiếm cứ lâu dài ở đất Hà Nam.

Hạng Trang hiểu rất rõ, trừ phi thảo nguyên Mạc Bắc đột nhiên bùng phát một qui mô nhỏ bệnh dịch với ở người hoặc ngựa. Nếu không, việc người Hung Nô xuống Nam với qui mô lớn đã là không thể tránh khỏi. Trước mắt người Hung Nô chưa hẳn đã lớn mạnh như trong sách sử đã ghi chép, nhưng lại lần nữa chiếm cứ vùng đất Hà Nam có cỏ cây sống nước tươi tốt là điều đương nhiên, điều này chỉ e không một ai có thể xoay chuyển được.

Huống chi, dù cho quân Sở cạy vào địa hình hiểm trở và cả trường thành ngăn chặn được binh lính của người Hung Nô, lão già Lưu Bang ở Quan Trung cũng tuyệt đối sẽ không chịu để yên cho qua. Bị hai người mạnh như trâu là Mao Đồn, Lưu Bang kẹp ở giữa, Hạng Trang cho dù có kiệt xuất, cho dù có tài lên trời, chỉ sợ cũng ứng phó không lại. Cho nên, tử thủ đất Hà Nam việc làm ngu xuẩn này là tuyệt đối không thể làm.

Nhưng mà, trước lúc người Hung Nô tiến hành xuống Nam với qui mô lớn thì việc tạo ra một nhánh kỵ binh lại là điều hoàn toàn có thể.

Dù sao, hiện tại cách thời gian người Hung Nô xuất binh với qui mô lớn chỉ ít cũng còn hơn bốn tháng, trong khoảng thời gian bốn tháng, có đủ để tạo ra một nhánh thiết kỵ Đại Sở chẳng?!

146. Chương 146: Đại Tần Trục Đạo

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 146: Đại Tần Trục Đạo

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ba ngày sau, kho lương Hàm Dương.

Hạng Trang đang cùng Ủy Liễu, Vũ Thiệp đi tuần tra các kho lương gần như đã bị dọn sạch.

Tuần tra xong những kho lương trên mặt đất, Hạng Trang lại để Tần Tương mở từng cái nắp hầm ra, phần lớn hầm đất cũng đều bị quân Sở dọn sạch sẽ rồi. Quân Sở vốn vẹn vẹn vét hết sáu mươi ngàn thạch lương thực, không thể không nói, lão già Tiêu Hà làm chính trị nội bộ cũng khá thật, chỉ riêng số lương thực này, cũng đủ để hai mươi ngàn quân Sở ăn lâu dài hơn nửa năm rồi!

Đang lúc Tần Tương mở cái hầm đất cuối cùng được che giấu cực tốt ra, thì Vũ Thiệp lại đột nhiên phát hiện trong cái hầm này không ngờ lại đầy ắp, trong đó chất đầy lương thực như lúa mì, kê, đậu vãn vãn. Trong làn không khí khô cằn tràn đầy hương thơm của lương thực. Tức thì Vũ Thiệp kinh ngạc nói:

- Thượng Tướng Quân, số ngô trong dãy hầm này sao lại không đem đi ?

Hạng Trang mỉm cười không trả lời, trong mắt Ủy Liễu lại xẹt qua một tia sáng lạnh lạnh.

Số ngô trong dãy hầm này là món quà lớn mà Hạng Trang và Ủy Liễu tặng cho lão già Lưu Bang!

Kho lương thực ở Hàm Dương đều bị quân Sở dọn sạch, sau khi lương thực mùa hạ của hơn mười huyện lân cận đều bị quân Sở cướp bóc diên cuồng, lúc này mảnh đất rộng lớn Quan Trung thiếu thốn nhất là thứ gì?

Lúc này cái cần nhất không phải là cứu lấy tính mạng người dân Quan Trung, hay số lương thực cứu mạng để ổn định lòng quân Hán, mà là hạt giống lương thực để trồng bù lại cho lương thực mùa thu.

Cho nên, khi Tiêu Hà nhìn thấy hầm ngô nguyên vẹn còn sót lại này, phản ứng đầu tiên của gã là gì? Lúc đó phản ứng đầu tiên của Tiêu Hà không phải lấy số ngô trong hầm này đi tiếp tế cho quân Hán hay bá tánh Quan Trung, mà là lấy số ngô này làm hạt giống lương thực phân phát cho quân dân Quan Trung để trồng bổ sung cho lương thực mùa thu!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Ủy Liễu càng trở nên lạnh lùng hơn.

Chỉ có Ủy Liễu và Hạng Trang biết rõ, số hạt giống lương thực này sau khi cắm xuống đất, sẽ tuyệt đối không thể nảy mầm thành cây hoa màu được.

Đây là bởi vì, số lương thực này sớm đã bị người ta lấy ra từ trong hầm, cho vào nồi sắt nấu cho chín đi một nửa!

Một khi Tiêu Hà trúng kế, vậy thì lương thực mùa thu năm nay của mảnh đất Quan Trung sẽ không thu được hạt nào....đến lúc đó, cả mảnh đất Quan Trung to lớn sẽ chìm trong một nạn đói lớn mà xưa nay chưa từng có!

Trừ khi Tiêu Hà có thể kịp thời điều tới số lương thực đủ nhiều từ phía Ba Thục, nếu không, người dân Quan Trung chỉ sợ là sẽ trôi dạt khắp nơi, đói chết vô số...

Mà đây, chính là món quà lớn mà Hạng Trang dành tặng cho Lưu Bang!

Gặp phải nạn kiếp này, Quan Trung không tính dưỡng nhĩ ngơi từ ba đến năm năm thì cũng đừng mong khôi phục được sức sống như ban đầu. Trước khi phục hồi sức sống, lão già Lưu Bang cũng đừng nghĩ đến việc tranh giành Trung Nguyên, chỉ tí ba năm năm sau, lão già Lưu Bang đã sáu mươi tuổi già rồi, lại còn bao nhiêu ý chí dũng mãnh để tranh giành thiên hạ nữa? Ha ha.

Đang lúc đắc ý, lại có thân binh đến báo, đại quân đã tập hợp xong xuôi.

Ngay sau đó Hạng Trang, Úy Liễu và một Vũ Thiệp vẫn chưa hiểu ra gì liền ra khỏi kho lương Hàm Dương.

Khi đến ngoài cửa Hàm Dương, hai mươi ngàn quân Sở đã sớm xếp hàng đứng thẳng lưng tại cánh đồng bờ sông phía Bắc của Kinh Thủy.

Quân Sở lúc này, thành phần đã vô cùng phức tạp rồi, có người nước Sở như Hoàn Sở, Quý Bố, có người nước Ngụy như Bàng Ngọc, Tấn Tương, có người nước Tề như Điền Hoàn, Tử Đô, còn có lớp người Tề trước như Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư, đặc biệt thế tộc già cỗi nhà Tần vừa mới gia nhập vào quân Sở, không khí giữa họ với quân Sở còn có chút gượng gịu

Đối với tất cả những điều này, Hạng Trang nhìn thấy nhưng cũng không còn cách nào khác.

Cảm giác đối đầu giữa người Sở và người Hán sẽ không thể thuyền giã nhanh như vậy được, nhất là tướng già cỗi quân Sở như Hoàn Sở, Quý Bố này, chỉ e rằng trong một khoảng thời gian dài cũng sẽ không có cảm tình tốt với Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư, nhưng điều này không sao, cứ theo sự thúc đẩy của thời gian, để mọi người tham gia vài trận chiến với nhau, từ từ cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Về điểm này, Hạng Trang không hề nghi ngờ gì. Bởi vì, hai mươi ngàn đại quân này vẫn còn nằm dưới sức mạnh khổng lồ của hắn.

Hoàn Sở, Quý Bố, Vũ Thiệp bọn họ cho dù nhìn không quen mắt đối với thế tộc cổ Tần, nhưng trong tay bọn họ không có binh lính, vì vậy không thể nổ ra cuộc hỗn chiến qui mô lớn với thế tộc Cổ Tần được. Chỉ cần không bùng phát đại hỗn chiến, cục diện sẽ không bị mất kiểm soát, chỉ cần không bị mất kiểm soát, sự việc sẽ dễ dàng xử lý và đơn giản hơn nhiều, cùng lắm giết vài người.

Ngoại trừ hơn hai mươi ngàn đại quân, đi cùng lên phía Bắc còn có hơn năm ngàn chiếc xe ngựa!

Trong đó có hơn bốn ngàn chiếc xe ngựa chất đầy lương thực, cộng tất cả lại cũng có hơn một trăm ngàn thạch (mười đấu bằng một thạch), trong số đó có sáu mươi ngàn thạch lương thực cướp được từ kho lương Hàm Dương, còn có hơn năm mươi ngàn thạch vơ vét được ở các huyện lân cận, có được số lương thực hơn một trăm ngàn thạch này, năm nay quân lương của quân Sở cũng khỏi phải lo rồi.

Trừ việc này ra, còn có hơn một ngàn xe ngựa lớn chở các vật tư mà người Hồ cần gấp như binh khí bằng sắt, vải vóc, tơ lụa, đồ trang sức vân vân

Số vật tư này, là Hạng Trang dự định dùng để đổi lấy ngựa của người Hồ. Nếu muốn hai mươi ngàn quân Sở toàn bộ biến thành kỵ binh, số ngựa cần có cũng không phải là một con số nhỏ.

Tuy nhiên, quân Sở cũng chưa thu gom đủ số trâu và la ngựa.

May thay có hơn bốn ngàn tù binh Hán có thể sai vặt, lồng dây thần cho bọn chúng cũng có thể xem như trâu ngựa mà sai khiến. Dù sao tình trạng đường đi từ Hàm Dương thẳng đến Cửu Nguyên vẫn là tương đối tốt, để quốc Đại Tần hao tổn một lượng lớn nhân lực, vật lực để xây dựng trực đạo, từ Hàm Dương đi thẳng ra Bắc đến quận Cửu nguyên, tổng chiều dài cũng gần một ngàn bốn trăm dặm!

Hạng Trang cưỡi ngựa Ô Truy, chậm rãi đi ngang qua các đội quân Sở phía trước.

Cho đến khi kiểm tra xong đội quân Sở cuối cùng, Hạng Trang lúc này mới quay đầu ngựa, lại giơ tay trái lên nhẹ nhàng đề xuống chỉ về hướng Bắc, lớn tiếng quát:

- Đại quân xuất phát!

Trong chốc lát, trong trận quân Sở liền có tiếng kèn hiệu cất lên.

Trong tiếng kèn hiệu triền miên không ngớt, từng đội quân Sở xoay người sà sạt, lập tức dặm những bước chân loạn xạ chậm rãi bước đi ven theo con đường bằng phẳng rộng lớn hướng về phía Bắc.

Vốn vẹn sau hai canh giờ, nhánh quân Sở cuối cùng mới rời khỏi giao giới phía Bắc của Hàm Dương, đường chân trời xa xa ở phía Bắc, lại có bụi đất cuộn cuộn nổi lên, gần như là che lấp cả nửa bầu trời.

Tiếng động lớn như vậy của quân Sở, đương nhiên không thể qua mắt được mật thám của quân Hán.

Ngay đêm hôm đó, Trương Lương liền được tin quân Sở rút khỏi Hàm Dương, Trương Lương không dám chậm trễ, nhanh chóng triệu tập các đại tướng Chu Bột, Ly Thương, Hạ Hầu Anh và cả Trần Bình đến ngoài dinh, cùng bàn bạc kế sách.

Lưu Bang lúc này vẫn còn ở Hà Đông vay mượn lương thực của Hàn Vương Tín, tin tức vừa mới báo về nói, năm mươi ngàn thạch quân lương đã mượn được rồi, mấy hôm nữa sẽ chuyển đến Hàm Cốc Quan.

- Cái gì? Tàn dư Quân Sở bỏ đi rồi?

Hạ Hầu Anh không thể tin được nói:

- Không thể nào?

- Đây cũng là chuyện nằm trong dự đoán.

Ly Thương thản nhiên nói:

- Chỉ là không ngờ tên nhãi Hạng Trang lại không mạo hiểm đi theo con đường nhỏ của Tử Ngộ Cốc đến Hán Trung, mà lại đi về hướng Bắc. Không lẽ tên nhãi Hạng Trang thật sự muốn tiến lên phía Bắc đến Cửu Nguyên làm bạn với người Hồ?

Về tình hình hiện nay của quân Cửu Nguyên, đám người Ly Thương đều rất lạ lẫm không biết gì.

Trên thực tế, trong tay của Lưu Bang, cũng chỉ có Tiêu Hà là có hiểu biết về quận Cửu Nguyên.

Nhưng những cái Tiêu Hà biết được không nhiều, bởi vì người Tần cũ không chế quận Cửu Nguyên vốn không quy thuận Hán, Tiêu Hà tuy rằng đã mấy lần phái sứ giả đến Cửu Nguyên kêu gọi đầu hàng, nhưng đều bị con nuôi Mông Diêm là Mông Cức từ chối.

- Đây có lẽ là thuật che mắt của lão già Úy Liễu thôi.

Chu Bột lại nói rằng:

- Nói không chừng quân Sở tiến về Bắc lên Cửu Nguyên chỉ là làm ra vẻ thôi, đang đi giữa đường lại đột ngột chuyển hướng sang Đông, lại từ bên bờ nào đó ra sức vượt sông vào đất Hán?

Nói xong, Chu Bột lại sải bước lớn đi đến trước bình phong vô vô tấm bản đồ đang treo, lại nói:

- Vào đất Hán rồi, cơ hội xoay chuyển của quân Hán sẽ nhiều rồi.

- Quân Sở căn bản là không qua sông được!

Ly Thương lạnh lùng nói:

- Kỵ binh của Quán Anh chính là đang canh giữ ở bờ Đông đấy.

- Nhưng tên nhãi Hạng Trang không biết đâu.

Chu Bột thản nhiên nói:

- Quân Sở không biết kỵ binh của Hoán Anh đang canh giữ ở bờ Đông Hà Thủy, vả lại đang lúc bọn chúng chú tâm vào hành trình của chúng, cho nên, quân Sở đi đến giữa đường chuyển hướng sang Đông, khả năng chúng ra sức vượt sông vẫn là tương đối lớn, mà chúng ta, cũng đã sớm có sắp đặt rồi.

- Sắp đặt như thế nào?

Hạ Hầu Anh rầu rĩ nói:

- Quân lương còn chưa nhận được, ai dám manh động chứ?

Trong mắt Chu Bột bỗng có tia lửa nóng giận xẹt qua, lại quay đầu nói với Trương Lương:

- Tiên sinh, hay là lại phái một đội quân tinh nhuệ cải trang thành quân Sở thu gom lương thực tại chỗ đi?

Trương Lương nghe vậy lập tức hơi biến sắc, gã biết cái thu gồm lương thực mà Chu Bật vừa nói nghĩa là gì, cái gọi là thu gồm lương thực tại chỗ, chính là để cho quan lính quân Hán giống như bọn đạo tặc vậy cướp bóc của bá tánh Quan Trung trên dọc đường đi.

Vậy đương nhiên là giải quyết được cảnh khổn khó thiếu thốn quân lương, nhưng đồng thời cũng sẽ phá hoại vô cùng lớn đối với căn cơ Quan Trung của Hán Vương, không có lợi cho đại nghiệp tranh đỉnh sau này!

Nói cho cùng, đây là Quan Trung chứ không phải đất Sở, cho dù nguy trang thành quân Sở không phá hoại danh tiếng của quân Hán, nhưng cái phá hoại rốt cục lại là căn cơ của Hán Vương.

Quan Trung liên tục bị cướp bóc bởi hai bên quân Sở, quân Hán, lại có thể còn lại bao nhiêu người dân nữa?

Sau hai lần cướp bóc, mảnh đất Quan Trung phải tốn bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi tu bổ mới có thể phục hồi lấy lại sức sống được?

Nhưng nếu không phái binh đi truy kích, chẳng lẽ cứ trơ mắt ra như vậy mà nhìn quân Sở ung dung chuyển vào sao?

Giờ phút này, cơ trí như Trương Lương, cũng là do dự khó quyết, quyết định này thật sự thật sự là rất khó mà!

Đang lúc Trương Lương do dự không quyết, quân Sở lại đã thuận theo con đường thẳng ra Bắc đi được trên trăm dặm!

Trong đội ngũ hành quân hỗn độn, Hạng Trang nhìn con đường thẳng bằng phẳng rộng rãi dưới chân mình, không khỏi nghĩ suy nghìn trùng.

Hạng Trang kiếp trước có xem qua một đoạn phim tài liệu liên quan đến trực đạo của Đại Tần, trong đó trích dẫn một câu nói của Tư Mã Thiên đã viết trong quyển Lịch Sử diễn tả về trực đạo của Đại Tần, Hạng Trang vô cùng ấn tượng với câu nói này, đến giờ vẫn còn nhớ rất đầy đủ, câu nói này là như vậy: Từ Cửu Nguyên đến Cam Tuyền, hồ sơn yên cốc, ngàn tám trăm dặm!

Ngòi bút của tên đồng tính Tư Mã Thiên thật sự không phải xoàng, nhiều học giả đời sau đều hết sức tôn sùng gã, đều cho rằng viết sử thì không ai hơn được gã. Điều này không có đạo lý, một câu hồ sơn yên cốc, ngàn tám trăm dặm, vốn vẹn có tám chữ, lại miêu tả một cách vô cùng nhuần nhuyễn về cả một công trình qui mô bề thế như vậy.

Trực đạo Đại Tần, lại là một khoảng di sản khổng lồ mà hoàng đế thiên cổ Tần Thủy Hoàng đã để lại cho người đời sau!

Về sau cả hai vương triều người Hán cường thịnh nhất là cường Hán và Thịnh Đường, cuộc phản công mạnh mẽ của họ đối với dân tộc du mục phương Bắc, hầu như đều triển khai dựa trên trực đạo này. Nếu không có Tần Thủy Hoàng cho xây dựng con đường thẳng tắp này, thì bất kể là hoàng đế đại Hán hay hoàng đế Đại Đường, phản công đánh trả người Hung Nô hay người Đột Quyết cũng sẽ gian nan vất vả hơn nhiều! Cái giá phải trả cũng cao hơn nhiều!

Hơn nữa, công trình trực đạo của Đại Tần qui mô vô cùng to lớn, điều kiện thi công cũng khó khăn, là vượt qua khỏi mức tưởng tượng của người đời sau. Nhất là vào lúc đó trình độ sản xuất vô cùng thấp kém, đây thật sự là điều khó mà có được.

Nếu như thật sự phải đem ra so sánh, chỉ sợ cũng chỉ có Đại Vận Hà mà hoàng đế Tùy Dương đã xây dựng mới có thể so sánh về đẹp với nó được. Nhưng thời kì của hoàng đế Tùy Dương, bất luận là trình độ sản xuất hay là mức dân số, đều vượt xa so với thời đại Thủy Hoàng. Do đó, cũng đủ thấy hệ thống canh chiến của Tần Thủy Hoàng đã vận hành phấp hợp lực lượng mấy mớ quốc gia đạt đến mức cực hạn!

147. Chương 147 Oai Hùng Lão Tần

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 147 Oai hùng lão Tần

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tần Thủy Hoàng năm 32 (năm 215 trước Công nguyên), đại tướng Mông Phu Bắc đánh Hung Nô, cố đoạt lấy đất Hà Nam, thiết lập quân Cửu Nguyên.

Mấy năm về sau, Mông Diêm mấy lần xuất kích, đem Hung Nô đuổi ra tới Bắc Dương Sơn, lấy được đất Bắc giả, từ đó Hung Nô không dám Nam hạ mà nuôi ngựa.

Đất Bắc giả, chính là phía bắc của sông, Dương Sơn lấy một mảnh phía nam của nơi này.

Đất Bắc giả và Hà Nam chính là toàn bộ khu vực Hà Sáo khu vực đồng cỏ và nguồn nước dồi dào nhất, đồng thời đất đai cũng cực kỳ màu mỡ, lại có nguồn nước sông thiên nhiên dẫn nước tưới thuận tiện, vô cùng có lợi cho nông canh, Mông Diêm sau khi đoạt được Hà Nam, Bắc giả, Tần Thủy Hoàng liền từ Quan Trung, Quan Đông triệu tập mười mấy vạn hộ quân dân sung biên, đồng thời sửa chữa thành Triệu Tường và phía bắc Bắc giả, để chống lại Hung Nô tập kích.

Song, cư trú ở đất Hà Nam, đất Bắc giả cũng không phải là chỉ có người Trung Nguyên, cũng có người Hồ.

Khu vực người Hồ này chủ yếu phân thành ba nhánh, phân biệt ra người Lâm Hồ, người Lâu Phiên và người Bạch Dương, trong đó người Lâm Hồ chủ yếu du mục ở phía đông Cửu Nguyên của quận Văn Trung, bộ lạc người Bạch Dương thì du mục ở đất Hà Nam, người Lâu Phiên thì ở đất Bắc giả, Mông Diêm bắc trục Hung Nô, ba nhánh người Hồ này đều gia nhập vào quân đoàn của Tần để quốc, đã ra rất nhiều sức lực.

Đổi lại, Mông Diêm cho phép ba nhánh người Hồ này tiếp tục du mục ở Cửu Nguyên, Văn Trung.

Ba nhánh người Hồ Lâm Hồ, Bạch Dương, Lâu Phiên này cũng không dám có bất cứ lòng không thần phục, bởi vì ba mươi vạn quân đoàn Trường Thành của Mông Diêm thực là tinh nhuệ trong đế quốc Đại Tần tinh nhuệ, trong số người trong ba nhánh người Hồ này cũng chỉ có ít khoảng mười mấy vạn người, nếu thực sự dám có chút suy nghĩ gian dối, thì Mông Diêm có thể đem toàn bộ gia tộc của bọn họ tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Đến khi Thủy Hoàng chết, Triệu Cao bịa đặt ra di chiếu của Thủy Hoàng, ban thưởng trấn thủ biên cương cho Mông Diêm và công tử Phu Tô, trấn thủ đoàn quân Trường Thành của Cửu Nguyên liền đổi từ danh tướng Đại Tần Vương Tiễn Chi Tôn, Mông Diêm Phó tướng Vương Ly Thống Soái, đồng thời Hồ Hợi đời Tần thứ hai vì trấn an cựu bộ Mông Diêm, lại ủy nhiệm Mông Diêm bộ tướng, con nuôi Phó tướng Vương Ly Mông Cức.

Năm đầu Tần Nhị Thế, Trần Thắng, Ngô Quảng cùng với cuộc phát động bạo loạn Đại Trạch Hương.

Rất nhanh, xu thế bạo loạn tràn lan tới toàn bộ Quan Đông, gia tộc của người chết ở lục quốc ào ào gia nhập vào trong đó, trong thời gian đó thì Thiên Hoàng, Tần Nhị Thế vội vàng tại Na Sơn xây dựng hai mươi vạn hình đồ Cung A Phòng, do đại tướng Chương Hàm thống soái, ra hướng đông san bằng đất Triệu, đồng thời lệnh cho Vương Ly dẫn đoàn quân Trường Thành xuống phía Nam hiệp trợ bình định.

Quân đoàn Trường Thành của Vương Ly cuối cùng ở Cự Lộc bị Hạng Võ đánh tan.

Song, con nuôi Mông Diêm là Mông Cức lại không đi theo, bởi vì Hồ Hợi ban cái chết cho Mông Diêm, Mông Cức trong lòng rất hận Tần Nhị Thế, cho nên không sẵn lòng tác chiến bình định vì Tần Nhị Thế, Vương Ly cùng với Mông Cức kết thân, cho nên không hề có sự gò ép, mà lại dâng tấu chương lên triều đình biểu Mông Cức là chủ tướng đoàn quân đóng giữ, còn cho Mông Cức giữ lại mười vạn đại quân.

Ba năm sau, Đế quốc Đại Tần nhất thời thịnh cực suy đồi âm ỉ.

Đoàn quân Trường Thành đóng giữ Cửu Nguyên cũng trong một đêm chia rẽ tan rã, quân dân của lục quốc Quan Đông ào ào rời khỏi, chỉ có Thống Soái Mông Cức của cựu bộ Mông Diêm và bộ phận người Tần ở

lại, trải qua thay đổi lớn này, mười vạn đoàn quân đóng giữ liền chỉ còn lại năm ngàn người, ngoài ra còn có hơn ba vạn người già và trẻ em người Tần.

Khi Lưu Bang, Hạng Võ ở Trung Nguyên tranh bá, thế cục ở Cửu Nguyên cũng thay đổi trở nên tinh tế hơn.

Bởi vì lúc này binh lực của đoàn quân Trường Thành đã suy thoái nghiêm trọng, từ ba mươi vạn đại quân giảm mạnh chỉ còn có hơn năm ngàn người, tuy nhiên uy thế còn lại của đoàn quân Trường Thành vẫn còn, mà lại đã không đủ để khiếp sợ ba nhóm người Hồ Lâm Hồ, Lâu Phiên, và Bạch Dương, theo thời gian trôi qua, Bạch Dương, Lâu Phiên, Lâm Hồ liền bắt đầu hi vọng thu được đất đai, đồ sắt, bò dê cùng với trẻ em của người Tần.

Khi Sở Hán tranh bá tiến vào năm đầu thứ năm, xung đột giữa người Tần và Lâu Phiên, Bạch Dương cùng với bộ lạc Lâm Hồ đã rất nhiều lần, hầu như mỗi ngày đều sẽ phát sinh mấy sự việc cướp đoạt bò dê, cách ba ngày năm bận, người Hồ lại đến cướp sạch trần ngoại ô tập trung cư dân người Tần, tùy tiện cướp đoạt tài sản và trẻ em.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh.

Cửu Nguyên, hành dinh tướng quân.

Mông Cức đang uống rượu giải sầu.

Mông Cức vốn dĩ chỉ là đứa con tên tiểu giáo dưới trướng của Mông Diêm, trong cuộc đại chiến Hà Sáo Mông Diêm bắc trục Hung Nô, tên tiểu giáo này đã chặn một mũi tên cho Mông Diêm, tử chiến ngay tại chỗ, Mông Diêm thương xót sự trung dũng của nó, liền đem con út của hắn thu nạp làm con nuôi, hết lòng đào tạo, không nghĩ hắn lại thiên phú cực cao, khi vừa được mười tám tuổi thì đã thành tào5 cung mã, trở thành kỵ binh dũng mãnh có tiếng của đoàn quân Trường Thành.

Mông Cức năm nay vừa tròn ba mươi tuổi, đầu đội mũ quan, thân mặc chiến bào đen, mặc giáp trụ dạng thiết giáp vẩy cá, nhìn diện mạo cũng có đặc điểm rõ nét của người Tần, lông mày rậm, mắt tròn, bắp thịt chổ giữa lông mày nhéo lại thành một cục, miệng chúm lại giận dữ, góc râu cuộn ngược lên, ánh mắt sáng ngời, cả người giống như một thanh kiếm sắc, sung mãn sát khí người nghiêm nghị.

Đối với việc tập kích quấy rối của người Hồ, Mông Cức tự nhiên căm thù đến tận xương tủy, nhưng thân là chủ tướng của đoàn quân Trường Thành, là người tâm phúc đóng giữ của người Tần, Mông Cức biết rõ trách nhiệm trên vai của mình nặng bao nhiêu, hắn tuyệt đối không thể làm càn, khơi mào cuộc chiến giữa người Lâm Hồ, Bạch Dương, Lâu Phiên vô cùng dễ, nhưng phải nghĩ để đánh thắng trận chiến này, lại rất khó.

Nói cho cùng, người Tần chỉ có hơn ba vạn người, tráng đinh lại chỉ có hơn năm nghìn người.

Người Hồ thì sao? Ba nhánh người Lâm Hồ, Bạch Dương, Lâu Phiên cùng thêm vào, chỉ có đủ mười bảy mươi tám vạn, cung thủ không dưới năm vạn, thực lực hai bên tương khác nhau rất xa, Mông Cức nếu như cứ tùy tiện khơi mào trận chiến này, bộ lạc Bạch Dương, Lâu Phiên và Lâm Hồ lại liên kết với nhau, thì hơn ba vạn người Tần ở lại Cửu Dương có thể sẽ chìm ngập trong tai ương chết thảm.

Nếu như vãn vẹn chỉ là an nguy hơn ba vạn người tần, cũng sẽ dừng thôi.

Có thể vấn đề là, Mông Cức còn có một nỗi băn khoăn khác, một khi toàn bộ đoàn quân Trường Thành bị tiêu diệt, một khi toàn bộ người Tần chiến tử, đến lúc đó ai sẽ đến bảo vệ Công chúa điện hạ?

Cức buông chén rượu, thở một hơi thật dài.

Khoảnh khắc này, trong lòng Mông Cức lấp đầy nỗi căm phẫn khó mà nói rõ được, nếu như ba mươi vạn quân tinh nhuệ đoàn quân Trường Thành vẫn còn, lại há dung cho đám người Hồ tùy ý làm bậy sao? Hận, hận, hận quá!

Khi Mông Cức đang tích tụ khó mà tiêu tan, bỗng nhiên có thân binh đi vào trong bẩm báo:

- Tướng quân, người Hồ lại cướp sạch một làng nhỏ của chúng ta rồi, cướp đi hơn trăm người phụ nữ, con nít còn có mấy trăm bò dê ngựa!

- Đáng ghét!

Mông Cúc hầm hầm giận dữ, bỗng chốc trong tay đã cầm ly rượu bằng đồng thau gân xanh ở tay nổi lên khi bóp bẹp nó.

Lập tức Mông Cúc đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Thật là cái gì có thể nhẫn nhịn được chứ cái này thì không thể, truyền quân lệnh của ta, tập kết đội thân binh lại!

- Vâng!

Đám thân binh ầm ầm đồng ý, lập tức lĩnh mệnh đi, khi vừa quay người đi, trong con mắt của đám thân binh ánh lên vẻ lạnh nhạt chủ tâm giết người, đám người Hồ đáng chết này, sớm nên cho bọn chúng biết chút lợi hại này rồi.

Tĩnh, tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh rậm rạp trên thảo nguyên bao la, một đám người Hồ đang vội đuổi bò dê ngựa còn lữ trẻ đang theo hướng bắc mà đi.

Đám người Hồ này có khoảng hơn bốn trăm người cưỡi ngựa, tất cả đều đội nón nỉ, khoác áo dài da súc vật, tuyệt đại đa số người Hồ trên vai đều vác cung tên, trong tay cầm xiên ngựa bằng gỗ, chỉ có số ít người Hồ bên hông y đeo đoản kiếm bằng đồng thau, bởi vì dân tộc Trung Nguyên kiểm soát chặt chẽ đồ sắt, cho nên đối với người Hồ ở vùng sa mạc của phía Bắc mà nói, đoản kiếm đồng thau đã là binh khí sắc bén nhất.

Cần phải giải thích là, lúc này người Hồ ngoài thế giới Trung Nguyên không cần biết là người Đông Hồ, người Hung Nô hay là người Nguyệt Thị, đều vẫn chưa có người bước vào thời đại đồ sắt, cho nên binh lính Hung Nô căn bản không có khả năng có đao uốn cong được, trên sự thực mà nói, binh khí của người Hung Nô gỗ chế ra đoản cung đơn thể, xiên ngựa bằng gỗ, đoản kiếm đồng thau là chủ yếu, tên tiễn cũng đa số là đồng thau đúc.

Nhưng mà, đám người Hồ cưỡi ngựa này rõ ràng đã dùng trên bàn đạp (ở hai bên hông ngựa), tuy nhiên chỉ là hai bộ dây thừng trùm vào hai bên yên ngựa, lại có thể rất tốt để gắn kết một đội ngũ thành một tổng thể, người Hồ trên lưng ngựa lại nhờ vào hai dây thừng hai bên dưới chân, thậm chí có thể dùng móng nhẹ nhàng đứng thẳng lơ lửng trên lưng ngựa, do đó mà làm ra cung kéo trên ngựa, giết chém chờ hành động khó.

Đối với thu hoạch hôm nay, đám người Hồ này hiển nhiên rất hài lòng, hơn bốn trăm bò dê ngựa cũng đủ rồi, khó nhất là còn cướp được hơn trăm người con gái Trung Nguyên cùng với năm sáu mươi đứa nhỏ, đám nữ nhi này sẽ thay bọn họ sinh sôi thêm nhiều hậu duệ, còn mấy đứa nhỏ đó, không đến mười năm, sẽ trở thành đám chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến.

Người Hồ hết sức phấn khởi, đám nữ nhi và con nít bị bắt này thì sẽ kinh hoàng lúng túng.

Thường thường, thì sẽ có người Hồ quát ngựa chạy về phía trước, thò tay sờ ngực của nàng này, hoặc là một tay vỗ đùi của nàng kia, đám tiểu nương này giống như một con nai con khiếp sợ, hoảng hốt trốn tránh, người Hồ đắc thủ ngựa mặt lên trời cười lớn, nếu như không thuận lợi, ngay tức khắc liền có nhiều người Hồ tới cười nhạo toe toét.

Bỗng chốc, một đoản kiếm giữa lưng người Hồ phát qua tay phải.

Vừa mới nãy, hẳn dường như nghe được một hồi âm thanh, hình như là tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Nhìn thấy đoản kiếm đồng thau người Hồ đeo lại phát qua tay phải, hơn bốn trăm người cưỡi ngựa của người Hồ đi theo liền ghì dây cương cho ngựa dừng lại, tiếng cười haha làm ồn ào cũng dần dần ngừng lại.

Ngay sau đó, âm thanh loảng thoảng gấp gấp càng phát ra rõ ràng hơn.

Âm thanh kia giống như tiếng sét xa tận chân trời, lại vừa không giống lắm.

- Người Trung Nguyên!

Một tên người Hồ mất sắc ngón tay chỉ về hướng Nam đường chân trời rất xa, đột nhiên một âm thanh lớn kêu lên,

- Mau nhìn, là kỵ binh người Trung Nguyên!

Khi người Hồ vội nhìn chăm chú, chỉ thấy đường chân trời phía nam một màu xanh thẫm đã tỏa ra một một đường đen mờ mờ, màu đen, cũng là quốc sắc của Đại Tần Đế quốc!

Tĩnh tĩnh tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh.

Mông Cúc tín mã do cương, đi vội như bay.

Mặt đất mênh mông như nước thủy triều đang rút về, gió cát thổi vù vù như đao chém một nhát trên mặt.

Trên đường chân trời xa xôi phía trước, đã mờ ảo có thể nhìn thấy bóng dáng của người Hồ, bỗng nhiên, trong con ngươi của Mông Cúc liền hừng hực lên hai ngọn lửa xa thẳm bốc cháy căm phẫn, đám người Hồ đáng chết này, còn thực sự nghĩ rằng lão Tần nhân chúng ta yếu đuối dễ bắt nạt sao? Hôm nay, nhất định phải nói cho các ngươi biết, thế nào gọi là lửa hận của lão Tần nhân!

Ngay sau đó, Mông Cúc leng keng rút kiếm, lại giơ cao lên qua đỉnh đầu.

Nhìn thấy Mông Cúc rút kiếm, hơn trăm thiết kỵ Đại Tần cũng ầm ầm đi theo rút kiếm ra, lại một đám cầm song lưỡi trọng kiếm sắc bén nâng qua đỉnh đầu đi theo sau, một mảnh lưỡi đao sắc bén lạnh rét căm căm, thoáng chốc lạnh ánh lên bầu trời ảm đạm.

Mông Cúc đột nhiên một lúc rút song lưỡi trọng kiếm, đồng thời lớn tiếng rít gào:

- Oai hùng lão Tần!

Hơn trăm kỵ binh lập tức dùng Mông Cúc làm trung tâm chậm rãi triển khai ra hai cánh quân, một bên Ứng Hòa lớn tiếng:

- Còn non sông ta!

- Huyết bắt lưu can!

Mông Cúc lại lần nữa ngửa mặt lên trời rít gào, đồng thời giơ cao song lưỡi trọng kiếm lên trời đã hướng về phía trước.

- Tử bất hủ chiến!

Hơn trăm kỵ binh trợn tròn mắt, một bên Ứng Hòa nghiêm nghị, một bên ra sức thúc giục lay động chiến mã, bắt đầu cạy nước rút cuối cùng, phía trước, hàng trăm loạn binh đã thành một đoàn.

148. Chương 148: Lâu Phiên Vương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 148: Lâu Phiên Vương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong tiếng gót sắt của thủy triều này, hơn trăm thiết kỵ binh Đại Tần đã sắp chữ, một đám khua song lưỡi đại kiếm rét buốt. giống như một đám sáng giống như răng nanh của một con sói đói, hướng về phía người Hồ phía trước dũng mãnh bổ nhào tới.

- Bắn tên, mau bắn tên.

Tiếng gào to thảm thiết của thủ lĩnh người Hồ

Ngay sau đó, hơn bốn trăm người Hồ cười ngửa ào ào giương cung bắn tên, hướng về phía thủy triều như cuốn sạch thiết kỵ Đại Tần bắn ra những cơn mưa tên, đám người Hồ này không biết là người Lâu Phiên

hay là người Bạch Dương, lại hiển nhiên đến từ một đàn tộc rất nghèo, do bọn họ không ngờ ngay cả đến tên đồng thau cũng không có, chỉ ở trên Lô Can mài nhọn mảnh xương hoặc là răng sói.

Song, thuật tiến của người Hồ vẫn là không tệ, tiên bắn như mưa chuẩn xác rơi xuống trên đầu người Tần.

Song tiến bay như lau sậy nhẹ nhàng còn có đám tiên làm bằng xương hiển nhiên không đủ để xuyên thấu qua lân giáp trên người thiết kỵ đại Tần, trong tiếng vang ding ding dang dang, tên bắn trúng kỵ binh trên ngựa toàn bộ đều bị văng ra, chỉ có hai tên xui xẻo kỵ binh đại Tần bị bắn trúng mặt hoặc là giữa đường nổi áo giáp, kêu thảm trên lưng ngựa rồi rớt xuống dưới.

Về phần thiết kỵ đại Tần khổ hạ chiến mã, tuy rằng chịu càng nhiều tên tiên, thương vong lại là cực kỳ nhỏ bé.

Lão Tần nhân có trọn bộ lưu trình huấn luyện chiến mã, thông qua bộ quy trình huấn luyện này chiến mã dũng mãnh vô cùng, lại đối mặt với trường hợp chiến tranh tàn khốc này, chúng nó vẫn có thể điềm tĩnh tự nhiên để làm, cho nên, đối diện với trận tên của người Hồ này, căn bản là không đủ để uy hiếp chúng nó.

Ba trận mưa tên đi qua, hơn trăm thiết kỵ đại Tần đã vọt tới trước mặt người Hồ.

Không đợi thủ lĩnh người Hồ hạ lệnh, hơn bốn trăm người Hồ liền ném cung tiễn xuống ào ào, vớ lấy xiên ngựa, cốt mâu hoặc là kiếm đồng thau giục ngựa chen chúc mà tiến về hướng thiết kỵ đại Tần.

Mông Cúc xung trận ngựa lên trước, vô cùng cuồng bạo chạm vào người Hồ trong trận.

Chỉ nghe một tiếng “thịch” rất lớn, một tên binh Hồ né không kịp, lập tức bị đâm xuyên qua người bay lên.

Chiến mã Mông Cúc tuy là thuộc loại cổ mã, lại là hãn một người độc cười xâm nhập vào đại mạc, mất thời gian bảy ngày sáu đêm liên tục, tự tay theo đàn ngựa hoang chụp con ngựa hoang vua này! Con ngựa hoang vua này thân cao tám thước, thể trọng lại vượt quá bốn ngàn cân, mà bình thường ngựa cổ chỉ cao có năm thước, thể trọng cũng chỉ có khoảng tám trăm cân.

Cho nên, ở trước mặt người Hồ, chiến mã Mông Cúc dường như là cái gì đó rất lớn vô phách.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lại có một người Hồ cười ngựa khua tay cái xiên ngựa bằng gỗ tự chế theo hướng Mông Cúc vọt lại.

- Chết!

Mông Cúc quát lớn, một kiếm chém ngang, đối với xiên ngựa của người Hồ đâm tới mà lại không thềm quan tâm đến.

Suýt xảy ra tai nạn, Mông Cúc hơi nghiêng người, xiên ngựa của người Hồ liền đã dính vào trên ngực của hãn lương qua, dường như là đồng thời, đôi đao của Mông Cúc đã chém vào cổ của người Hồ, máu bắn tung tóe, đầu của người Hồ lập tức văng lên cao, mất đi thủ cấp như thi thể khiếm khuyết lại cười chiến mã hướng về phía trước xông ra hơn trăm dặm xa, cuối cùng mới suy sụp té xuống ngựa.

Kỵ binh quyết đấu, sinh tử chỉ trong nháy mắt, trong chốc lát, hai nhóm kỵ binh cũng đã đan xen qua đó.

“Hu”

Mông Cúc nhẹ nhàng quát chiến mã, sau đó ghìim ngựa chậm rãi xoay người, ánh mắt hung ác lại tập trung về phía trước cách người Hồ trăm bước, chỉ là một vòng giao chiến, người Hồ cũng đã tổn thất hơn trăm binh! Mông Cúc lại nhìn quanh tả hữu, hơn trăm thị vệ kỵ binh lại thương vong hết bảy tám, ngoài ra có vài tên trên người còn bị thương.

Bỗng nhiên, khoe miệng của Mông Cúc nổi lên một tia sát khí lạnh lẽo.

Thiết kỵ đại Tần lại tiên phong là đám người Hồ ngu muội này có khả năng ngăn cản không? Huống chi, chỉ là hơn trăm binh hay là thị vệ thiết quân của Mông Cúc, đây là tình nhuệ trong tình nhuệ, đây có thể là binh lính của Tần Quân Kiện! Đám người Hồ ngu xuẩn, ngoan ngoãn chịu chết đi, lão Tần nhân nổi giận, lại há chịu đựng như vậy sao?

- Oai hùng lão Tần!

Mông Cức ngửa mặt lên trời rít gào, lại giở tay lên nhỏ máu trên tròng kiếm.

- Còn non sông ta!

Hơn trăm kỵ binh ào ào đáp lại, lại lấy tốc độ nhanh nhất kết trận.

- Máu không chảy cạn!

Mông Cức lại lần nữa rống to, sau đó nhẹ nhàng kẹp bụng ngựa, khua hạ chiến mã lại lần nữa bắt đầu hướng về phía trước.

- Chết không ngừng chiến!

Hơn trăm kỵ binh lại lần nữa đáp lại lớn, lại sôi nổi giơ lên hai lưỡi kiếm, lại nhanh chóng hạ mông chiến mã, đi theo sau Mông Cức cuộn cuộn hướng về phía binh Hồ đối diện.

Hơn trăm kỵ binh đi theo nhịp điệu của Mông Cức, trước là đi chậm, sau đó là bước nhanh chân, lại là nhỏ.

Chạy, lại chạy nhanh, rồi cuối cùng, hơn trăm kỵ binh đồng thời bắt đầu tiến lên cực nhanh, hơn bốn trăm vó ngựa nặng nề tiến đánh đại mạc thảm hại, thoáng chốc tung tóe vô số cỏ nát bùn nhão, tiếng vó ngựa vang dội như tiếng sấm sét giống như nhịp trống tử vong, một chút tiếp nối một chút sự hận thù trong lòng người Hồ.

Còn lại ba trăm binh Hồ lo sợ khắp nơi, mỗi người đều nhìn thấy được thần sắc sợ hãi trên mặt bạn của mình.

Trong khi người ta chờ đợi đến nghẹt thở, không biết là ai rống một tiếng lớn đầu tiên, ghì cương quay đầu ngựa tháo chạy, chỉ trong chốc lát, còn lại hơn ba trăm binh Hồ lập tức giải tán, quay đầu ngựa theo hướng Tây bắc hoảng hốt bỏ chạy, đối với cuộc sống người Hồ ở Mạc Bắc mà nói, đánh thắng thì đánh, đánh không thắng thì chạy, thất bại cũng là chuyện bình thường.

Mông Cức hiển nhiên không tính toán cứ như vậy mà buông tha cho đám người Hồ này, lập tức quát:

- Giữ lại hai mươi binh để bảo vệ trẻ em, phụ nữ và bò dê, còn lại, cùng bản tướng quân đuổi theo, giết sạch bọn chúng!

Hơn trăm binh lính âm ỉ đồng ý, lập tức chia làm hai nhóm, hai mươi kỵ binh ở lại, còn lại tám mươi kỵ binh đi theo Mông Cức.

Cung điện Lâu Phiên Vương

Tên râu quai nón Lạc Liễm của Lâu Phiên Vương đang hạ mình quỳ sau mông của một Hồ nữ, bàn tay to ghồ ghề tắc tử nắm lấy chỗ tử địa của Hồ nữ mảnh khảnh eo thon, cái mông khỏe khấn làm cho một con người phải lú lẫm với tần suất điên cuồng kích thích từ đầu đến cuối, sự kích thích như vậy làm người ta đủ để tiếp tục nữa khắc lâu, Lâu Phiên Vương cuối cùng mới hí một tiếng nằm úp trên lưng Hồ nữ.

Đã sớm giữ bên cạnh hai nữ người Hồ vội vàng đem chậu gỗ lại gần phía trước, thay nhau lau sạch người Lâu Phiên Vương.

Lâu Phiên Vương thở hổn hển, một bên tùy ý cho hai Hồ nữ làm, một bên tranh thủ lúc rảnh rỗi Hồ nữ kia còn bị hấn làm nhục đến muốn tắt thở trên mông còn bị hấn tát một cái, chỉ nghe một tiếng “pằng”, Hồ nữ kia vênh mông trắng nõn tròn xoe trên đó còn lưu lại năm đường vân tay đỏ thẫm, Lâu Phiên Vương thở khò khè một tiếng, giống như lại bị nổi lên cơn thú tính.

Lâu Phiên Vương đang do dự nên hay không trút hết ra một lần, màn lều bỗng nhiên bị người từ bên ngoài vén lên, lập tức một tên tướng người ngũ đoản, một tên trung niên lấm la lấm lét đã vội bước nhanh vào lều lớn, Lâu Phiên Vương vốn dĩ còn muốn lớn tiếng quát tháo, nhưng khi hắn nhìn thấy người tiến vào trong là quân sư Công Thúc Thuyết của hắn, liền đem những lời hắn muốn trách mắng nuốt vào trong bụng.

Lâu Phiên Vương là tên Man Vương có dã tâm, hắn tuyệt không thỏa mãn với việc chỉ làm Vương của người Lâu Phiên.

Cho nên, đối với quân sư Công Thúc Thuyết này Lâu Phiên Vương vẫn khá tôn trọng, để thuận tiện, Lâu Phiên Vương thậm chí còn đặc biệt cho phép Công Thúc Thuyết không cần nói với thị vệ bẩm báo cũng có thể tự vào vương điện của hắn.

Ngay lập tức Lâu Phiên Vương nói:

- Quân sư, người có phải là có việc gì gấp không?

Công Thúc Thuyết là tên hoạn quan, vốn là Phái Trú Triệu Cao giám quân của đoàn quân Trường Thành, sau khi nước Tần bị diệt vong, đoàn quân Trường Thành sụp đổ hoàn toàn, giám quân Công Thúc Thuyết này cũng bị tên Mông Cức cầm đầu Lão Tần nhân đuổi đi, Công Thúc Thuyết đến bước đường cùng, đành phải cắn răng nhập vào dưới trướng Lâu Phiên Vương, làm quân sư quạt mo của người Hồ.

Công Thúc Thuyết đáp:

- Đại Vương, tiểu tử Mông Cức cắn câu rồi!

- Ô?

Lâu Phiên Vương trầm giọng nói

- Mông Cức cắn câu rồi?!

Lâu Phiên Vương muốn thu tóm Lão Tần nhân, người Lâm Hồ, người Bạch Dương, độc chiếm toàn bộ Hà Sáo đã từ rất lâu rồi, chỉ là khổ nổi thực lực của Lâu Phiên không đủ, cho nên vẫn luôn ngấm ngầm chịu đựng chưa động thủ, chẳng qua từ sau khi cái tên người Trung Nguyên Công Thúc Thuyết này quy thuận, tất cả sự việc của bộ lạc Lâu Phiên đều được xử lý gọn gang ngăn nắp, năm năm ngăn ngủi, người Lâu Phiên đã trở thành bộ lạc lớn nhất Hà Sáo.

Đến lúc này, tổng số người trong bộ lạc Lâu Phiên đã vượt quá mười ngàn người, dường như còn nhiều hơn so với bộ lạc Bạch Dương và bộ lạc Lâm Hồ hợp lại, cung thủ cũng đạt được hơn ba vạn binh, có lực lượng võ trang hùng mạnh như vậy, Lâu Phiên Vương lại lần nữa nảy sinh muốn thôn tính các bộ lạc cùng ý nghĩ độc chiếm Hà Sáo, Công Thúc Thuyết liền thay hắn lập ra liên hợp Lâm Hồ, Bạch Dương, đại chiến lược tiêu diệt Lão Tần nhân trước.

Dựa vào ba tác lược không mục nát của mình, lại hứa lời nhiều, Công Thúc Thuyết rất nhanh liền thuyết phục Bạch Dương Vương, Lâm Hồ Vương, trong tam đại bộ lạc âm thầm ký kết minh ước: Do bộ lạc Lâu Phiên dẫn đầu, vào lúc thích hợp sẽ cùng nhau tấn công lão Tần nhân, một khi Lão Tần nhân diệt vong, tất cả phụ nữ trẻ em nô lệ, bò dê, ngựa đều do ba bộ lạc chia đều.

Sau khi đạt được Minh ước, Công Thúc Thuyết liền bắt đầu thiết lập thông lọng, giết Mông Cức.

Đối với Lão Tần nhân, Công Thúc Thuyết vẫn là hiểu biết tương đối rồi, hắn biết Mông Cức mới là tâm phúc của Lão Tần nhân, đồng thời bản thân Mông Cức cũng là tên dũng mãnh thiện chiến, đại tướng am hiểu thâm sâu về thao lược, nếu như không tiêu diệt Mông Cức đầu tiên, mà muốn tiêu diệt Lão Tần nhân tuyệt không dễ dàng, đã gắng gượng tiêu diệt Lão Tần nhân, bộ lạc tam đại người Hồ cũng sẽ tử thương nặng nề.

- Ủ, cắn câu rồi!

Công Thúc Thuyết gật đầu nói

- Vừa mới khoái mã hồi báo, Mông Cức chỉ đem đủ trăm lính, đã vượt sông đuổi giết bộ lạc trâu

- Thật tốt quá!

Lâu Phiên Vương bỗng nhiên đứng dậy, quát to:

- Người đâu!

Liền có thị vệ lên tiếng trả lời nhập sổ, tay ôm ngực nói:

- Đại Vương có gì cần dặn?

Lâu Phiên Vương từ sau người rút ra một kim tiễn, quát:

- Kim tiến truyền lệnh, các chỉ huy tráng đinh lập tức tập kết, theo bốn vương đi săn giết Mông Cức, ha ha ha, tiểu tử Mông Cức, lần này ngươi chết chắc rồi!...

Đại mặc Bắc giả, chính sách Mông Cức giục ngựa trốn chạy.

Một tiếng quát nhẹ, Mông Cức nhờ vào sợi dây thừng dưới chân, cả người bỗng nhiên trên lưng ngựa đứng lên, bỗng nhiên lúc đó, trong tay hắn bỗng nhiên có thêm một thanh thiết lốt cùng với một loại tiền răng sói của ngón tay cái thô, ngay sau đó, hai cánh tay của Mông Cức đột nhiên ra sức, thanh thiết lốt cùng nặng nề đã kéo thành dạng trăng tròn, vớ lấy tiền răng sói trên cung cũng đã ngấm trúng người Hồ vội phóng ngựa chạy phía trước.

Khoảnh khắc nào đó, Mông Cức kéo căng dây cung bên tay phải đột nhiên lặng yên buông ra, móc loại tiền răng sói trên dây cung tức khắc liền đeo vào một tia âm thanh mãnh liệt phá vỡ cả một bầu không trung gào thét hướng về phía trước mà đi, ở giữa ánh chớp thạch hỏa, loại mũi tên răng sói đã vượt qua cả trăm bước hư không, chớp như đóng vào áo may của người Hồ, đám tiền sắc bén từ sau lưng người Hồ đâm vào, lại xuyên thẳng trước ngực.

- A...

Người Hồ kêu một tiếng thảm thiết, lập tức từ trên lưng ngựa ngã nhào mà xuống.

Còn lại hơn trăm tên kỵ Hồ đều nhát gan, một đám chỉ là thúc giục chiến mã liều lĩnh, hoảng hốt thoát thân.

Không có chút dấu hiệu, Mông Cức lại đột nhiên cảm thấy một cảm giác hồi hộp không thể tả được, lập tức giờ lên thiết thai cung, ngăn trở hơn tám mươi binh lính đang tiến vào phía sau ào ạt.

149. Chương 149: Cửu Nguyên Phong Vân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 149: Cửu Nguyên phong vân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Tướng quân. vì sao không đuổi theo?

- Đúng vậy, còn hơn một trăm kỵ binh chưa giết sạch!

- Tướng quân, nếu còn không đuổi theo thì những người Hồ này sẽ chạy xa mất.

Bảy tám mươi kỵ binh đều ào ào tiến lên trước, mồm năm miệng mười nói.

- Tình hình không ổn.

Mông Cức lắc lắc đầu trầm giọng nói :

- Đây có thể là một cái bẫy!

Dừng một lúc, Mông Cức lại nói

- Như vậy, các người hãy chia nhau ra chạy lên phía trước thông báo với các điểm tụ cư, tất cả mọi người trở lại thành Cửu Nguyên, bỏ dè hoa màu các thứ, đều không cần quan tâm, quan trọng là ... người, lập tức trở về thành Cửu Nguyên!

- Vâng!

Bảy tám mươi kỵ binh đồng thanh đáp vang, lập tức ào ào phóng ngựa đi.

Mông Cức lại ngẩng đầu nhìn chân trời phía bắc, rồi lập tức quay ngựa trở về đường cũ.

Không bao lâu sau, toàn bộ đại mạc liền khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có, chỉ có gió nhẹ phớt qua bụi cỏ, phát ra từng hồi âm thanh xào xạc, còn phía trên bầu trời, một con chim ưng dũng mãnh đang vươn cánh bay lượn.

Bỗng nhiên giữa lúc này, một con thỏ hoang lén lút chui ra từ trong hang.

Con chim ưng dũng mãnh đang bay liệng trên bầu trời rất nhanh liền nhắm vào con thỏ hoang này, thế mà, chính vào lúc chim ưng chuẩn bị thu cánh lao xuống, từ xa xói nơi chân trời phía trước đột nhiên loáng thoáng vang lên tiếng ầm ầm, con thỏ hoang đang gặm cỏ đại giật mình, liền chui ngay trở vào hang mất hút.

Ngay sau đó, nơi đường chân trời xa xôi phía bắc đột ngột hiện ra một đường màu đen.

Dần theo thời gian trôi qua, đường màu đen này không ngừng to lên, lại không ngừng kéo dài ra hai cánh bên, đến một lúc nào đó, đường màu đen mờ ảo này cuối cùng cũng hóa thành bóng người lay động, còn tiếng ầm ầm loáng thoáng kia, cũng dần dần trở nên có thể nghe được rõ nét, quả nhiên là mấy nghìn kỵ binh người Hồ đang phóng ngựa như bay trên thảo nguyên đại mạc.

Trên đại mạc bao la, mấy nghìn kỵ binh người Hồ đang quét xuống phía nam.

Thất lừng của Lâu Phiên Vương vắt hai lưỡi gươm to, phóng ngựa chạy như bay dẫn trước cả đoàn kỵ binh.

Trái phải trước sau Lâu Phiên Vương, mấy ngàn Lâu Phiên kỵ binh tráng kiện đi theo như hình với bóng, gào thét ồa về phía trước, mấy ngàn Hồ binh thẳng tiến như cuồng phong trong bão tuyết mùa đông, dùng thể không gì có thể ngăn cản để quét về phía trước.

Giờ khắc này, có một luồng cảm xúc khác thường đang mãnh liệt thiêu đốt trong lòng ngực Lâu Phiên Vương.

Đại mạc như lò lửa, kỵ binh như lửa, ông muốn dẫn dắt những kỵ binh thép Lâu Phiên quét ngang toàn bộ Hà Sáo, sau đó lại dẫn dắt mười vạn kỵ binh thép Hà Sáo quét ngang toàn bộ đại mạc, cuối cùng sẽ thống lĩnh mấy mươi vạn kỵ binh thép Mạc Bắc nam hạ Trung Nguyên, chiếm lĩnh giang sơn gấm vóc Trung Nguyên, ông phải noi theo Tần Thủy Hoàng của nước Đại Tần, trải qua cuộc sống mơ mộng độc tôn kia của riêng ông.

Lâu Phiên Vương vốn không xa lạ đối với lịch sử của Tần Thủy Hoàng, bởi vì Công Thúc Thuyết thường kể ông nghe về công tích vĩ đại của Tần Thủy Hoàng.

Trong tiếng vỗ ngựa dồn dập, một tay Hồ kỵ từ bên hông đâm xéo tới, lớn tiếng bấm báo:

- Đại vương Đốt Cốt Đột bị người Lão Tần bắn chết rồi, bốn trăm người trong bộ tộc cũng bị giết chết hơn ba trăm, chỉ còn không đến một trăm kỵ binh trốn trở về doanh trại.

- Mông Cức đâu? Lâu Phiên Vương nhíu mày, lớn tiếng quát hỏi nói: - Thăng nhóc Mông Cức đâu?

- Mông Cức đã trở về thành Cửu Nguyên. Tên Hồ kỵ vừa nói xong kia lại nói: - Hơn nữa, những người Tần ở các điểm tụ cư dường như đã nghe được tin đồn gì đó, đang tụ tập về hướng thành Cửu Nguyên.

- Cái gì? Lâu Phiên Vương hăm hăm biến sắc nói: - Sao lại có thể như vậy?

Lâu Phiên Vương hăm hờ muốn đến săn bắt Mông Cức, không ngờ Mông Cức lại đã trở về thành Cửu Nguyên.

Công Thúc Thuyết cũng có chút biến sắc, gấp gáp nói:

- Đại vương, xem ra thăng nhóc Mông Cức đã ngửi thấy được mùi gì đây, không thể đợi thêm nữa, phải lập tức thông báo cho người Bạch Dương, người Lâm Hồ, ba nhà tức khắc binh tiến Cửu Nguyên!

Công Thúc Thuyết không hổ là người Trung Nguyên, đọc qua không ít binh thư, biết lúc này tuyệt đối không thể do dự, bằng không thì sẽ có khả năng bị người Lão Tần tiên phát chế nhân (đánh đòn phủ đầu), tiêu diệt từng bộ phận.

Lâu Phiên Vương cực kỳ tín nhiệm Công Thúc Thuyết, lập tức lấy từ lòng ngực ra một cây kim tiễn đưa cho tên thủ lĩnh tùy tùng đi theo phía sau, quát lớn:

- Cầm lệnh tiễn này tức khắc đi đến doanh trại bộ lạc Bạch Dương, Lâm Hồ.

Mời Bạch Dương Vương, Lâm Hồ Vương chọn ra những người tinh anh cường tráng trong tộc, tiễn về doanh trại Lâu Phiên cùng bốn vương hội hợp, rồi cùng hợp công Cửu Nguyên tiêu diệt người Lão Tần!

Tên thủ lĩnh tùy tùng thừa một tiếng, tiếp nhận kim tiễn đi nhanh như bay.

Công Thúc Thuyết lão hoạn quan này quả thực lợi hại, Mông Cức thật sự đúng là định đánh đòn phủ đầu, tiêu diệt từng bộ phận.

Người Lâu Phiên, Bạch Dương, Lâm Hồ đều là người Hồ, ba nhánh người Hồ này càng ngày càng tiến gần, tình thế quận Cửu Nguyên đang phát triển theo hướng càng ngày càng bất lợi cho người Lão Tần, đợi đến một khi ba nhánh người Hồ này thật sự liên kết lại, thì không phải nghi ngờ, người Lão Tần nhất định sẽ thất bại, nói cho cùng, người Lão Tần chung quy chỉ có hơn ba vạn người, trai tráng lại chỉ có hơn năm nghìn người.

Người Hồ đã nhe nanh với người Lão Tần, người Lão Tần đương nhiên không thể ngồi chờ chết.

Mông Cức quyết định đánh đòn phủ đầu, tiêu diệt từng bộ phận., đầu tiên đánh tan bộ lạc Bạch Dương vùng Hà Nam.

Bởi vì bộ lạc Bạch Dương du mục ở Hà Nam, cách Cửu Nguyên gần nhất, nếu đã động thủ với bộ lạc Bạch Dương, đương nhiên phải triệu hồi các điểm tụ cư của người Lão Tần phân tán ở các nơi ngoài thành Cửu Nguyên lại, một là tập trung bảo vệ người già trẻ em và phụ nữ, thứ hai là triệu hồi người Lão Tần mới có thể tập kết lại toàn bộ trai tráng, giáng một đòn sấm sét xuống Hà Nam-bộ lạc Bạch Dương!

Hai ngày sau, những người Lão Tần phân tán ở các điểm tụ cư liền ùn ùn kéo về đến thành Cửu Nguyên.

Quận Cửu Nguyên trải qua mười mấy năm tiếp quản của Mông Cức, đất đai phì nhiêu, đồng cỏ tươi tốt, cộng thêm người Lão Tần đã vất vả cần cù lao động, hiện nay lương thực tích trữ trong kho có hơn năm tấn, cho nên Mông Cức vốn không lo lắng về quân lương, chỉ chờ khi người Lão Tần tập kết xong, sẽ bắt đầu triệu tập trai tráng, phân phát binh giáp đầy đủ chuẩn bị xuất chinh.

Nhưng, ngay khi quân Tần chuẩn bị xuất chinh, kỵ binh do thám lại mang tin tức về nói, người Hồ đã tập kết!

Nhận được tin, Mông Cức không khỏi thở dài, xem ra người Hồ cũng không phải là đồ ngốc, trong bọn họ cũng có người thông minh đó chứ.

Lập tức Mông Cức liền bỏ ý định đánh đòn phủ đầu, năm nghìn kỵ binh thép đại Tần, nếu chỉ đối đầu với đơn độc người Lâm Hồ hoặc là chỉ người Bạch Dương thì chắc chắn chiếm thế thượng phong, bởi vì người Lâm Hồ và người Bạch Dương chỉ có hơn vạn kỵ binh, Mông Cức hoàn toàn nắm chắc sẽ đánh tan người Lâm Hồ hoặc người Bạch Dương, nhưng nếu người Lâm Hồ, Bạch Dương và Lâu Phiên hợp binh lại một chỗ, cục diện sẽ hoàn toàn khác đi .

Nếu người Lâm Hồ, Bạch Dương và Lâu Phiên hợp binh lại một chỗ, vậy thì có thể lên đến hơn sáu vạn kỵ binh.

Hơn sáu vạn Hồ binh, gần như còn nhiều hơn gấp mười hai lần kỵ binh đại Tần, thực lực chênh lệch xa như vậy, kỵ binh thép đại Tần nếu còn chủ động xuất kích, vậy chẳng khác nào tự chuốt lấy diệt vong, việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể dựa vào kiên thủ thành Cửu Nguyên cùng người Hồ chiến đấu lâu dài, nói cho cùng, người Hồ binh lực tuy đông, nhưng vũ khí công thành lại cực kỳ thấp kém, người Hồ chưa chắc có thể công phá thành Cửu Nguyên.

Lập tức Mông Cức lại phân công trai tráng, gặt hái gấp lương thực vụ chiêm (mùa hạ) khắp nơi, và lừa hết trâu bò dê ngựa từ các điểm tụ cư ngoài thành vào trong thành.

Nếu đã quyết định phải thủ thành, đương nhiên sẽ phải dự trữ lương thảo và thịt nhiều hơn, bởi vì sau khi người Hồ cường công không được, nhất định sẽ thi hành sách lược trường kỳ vây chặt đối với thành Cửu

Nguyên, này, rất có thể sẽ kéo dài nửa năm thậm chí lâu hơn, như người Lão Tần hiện nay, đã không còn được đất nước Trung Nguyên ủng hộ, chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình, tự mình chống lại người Hồ.

Thượng quận, thành Phu Thi.

Khi mấy vạn quân Sở đi theo con đường thẳng như che lấp mặt trời mà đến, tướng thủ Thượng quận Tư Mã Thao lập tức căng thẳng như kiến bò trên chảo nóng, bên trong thành Phu Thi chỉ có không đến hai nghìn phòng thủ quân, vả lại phần lớn đều là người già yếu, chiến lực cực kém, nếu quân Sở dự định công thành mà nói, chỉ e rằng ngay cả nửa ngày phòng thủ quân thành Phu Thi cũng không giữ được thành!

Điều làm cho Tư Mã Thao lòng nóng như lửa đốt lại là, gã ta vốn không biết nên đến đâu cầu viện? !

Nghe nói Hàm Dương đã sớm bị quân Sở công hãm, cho nên đến Hàm Dương cầu viện dám chắc là không thành, đại quân Hán Vương còn ở Quan Đông xa xôi, hiện giờ cũng không biết có công phá được cửa Hàm Cốc hay không? cửa Hàm Cốc bị quân Sở bịt kín, cho dù gã ta có phái ra ngựa bay, cũng không qua được, nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ còn có thể đến Tần Dương cầu viện thôi, nhưng Tần Dương có viện binh có thể phái ra sao?

Tuy nhiên, Tư Mã Thao cuối cùng lại chỉ là sợ chuyện không đâu, quân Sở vốn không có ý định vào thành, mà là thuận theo đường thẳng cuộn cuộn đi ngang qua rồi hướng về phương Bắc mà đi, thậm chí ngay cả dừng chân lại một lát cũng không.

Hạng Trang trong đầu đích thực không có ý niệm tấn công Phu Thi.

Tuy nói quân Sở vốn không thiếu khí giới để công thành, những khí giới mà Công Thâu Xa tạo ra dùng để tấn công cửa Hàm Cốc như: thang, tinh lan (một loại xe công thành) còn có xe công thành có ngay trong quân đội, một khi quân Sở cần, chỉ cần thời gian nửa ngày là có thể ráp xong, chẳng qua, tin tức thám mã (kỵ quân do thám) truyền về nói, hậu phương cách khoảng ngoài hai trăm dặm đã phát hiện bóng dáng quân Hán, cho nên Hạng Trang cũng không dự định tự nhiên chen ngang.

Như hiện nay, Quan Trung đã bị quân Sở phá hỏng gần hết, nói gì đến một thành Phu Thi nhỏ nhoi, phá hay không, đối với toàn đại cục cũng không có ảnh hưởng gì, như kế hoạch dự tính, tốt nhất quân Sở vẫn nên sớm tiến đến Cửu Nguyên cho kịp, chỉ cần xuyên qua trung du, thì đại quân Lưu Bang sẽ không thể bỏ công truy kích, không có quân lương, đại quân Lưu Bang lấy gì mà viễn chinh?

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, quân Hán hiện tại hẳn là đã thu phục Hàm Dương rồi đây?

Không biết quân Hán có phát hiện lương ngô ở chỗ hầm chứa của Cận Thặng Niên không đây ?

Còn Tiêu Hà Tiêu Thừa tướng, cao thủ nội chính lưu danh sử sách này, có khi nào đã đốt lương ngô trong hầm chứa này đến dỏ sống dỏ chín rồi xem như hạt giống, gieo rất xuống khắp vùng Quan Trung?

Nghĩ đến đây, trên khóe miệng Hạng Trang bắt giắc nở một nụ cười lạnh lùng.

Trong tiếng vó ngựa, Bách Lý Hiền đuổi theo Hạng Trang, nói:

-Thượng Tướng Quân, phía trước không xa chính là trường thành mà Chiêu Tương Vương xây dựng, qua khỏi trường thành Chiêu Tương Vương, thì là trung du, đi thêm năm trăm dặm về phía bắc thì đến Cửu Nguyên.

Nói xong một lúc, Bách Lý Hiền lại nói

- Còn nữa, tại hạ muốn đi trước một bước, thay Thượng Tướng Quân làm đội quân tiên tiêu, chẳng biết có được không?

Hạng Trang ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Cũng được, ta sẽ cho Cao Sơ dẫn một trăm kỵ binh đi theo bảo hộ tiên sinh.

- Thượng Tướng Quân, không cần phải phiền đến Cao Sơ tướng quân .

Bách Lý Hiền lắc lắc đầu, mỉm cười nói

- Tại hạ có Nhị đệ, tiểu muội còn có Do Uyên đi theo bảo hộ, như vậy đủ rồi.

Hạng Trang nói:

- Tử Lương, vậy vất vả cho người rồi.

- Cáo từ.

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng chấp tay cáo biệt, lập tức ghìim ngựa xoay người nghênh ngang mà đi.

Bách Lý Mậu, Bách Lý Y Thủy còn có Do Uyên cũng nhanh nhẹn ghìim cương quay đầu ngựa, đi theo, không lâu sau, ba huynh muội nhà Bách Lý cùng với Do Uyên đã mất hút ở nơi chân trời xa xa.

Hạng Trang thản nhiên quay đầu lại, hỏi Úy Liêu:

- Quân sư, người nói Tử Lương có thể thuyết phục Mông Cức không?

Úy Liêu trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng đáp:

- Nếu không xảy ra điều gì bất trắc mà nói, hẳn là có thể được.

Nói xong, Úy Liêu lại nói

- Hơn nữa, cho là Tử Lương không thể thuyết phục Mông Cức, không phải trong tay Thượng Tướng Quân còn có ngọc ấn của Tần Vương sao? Thượng Tướng Quân hoàn toàn có thể tìm một người giả mạo Tần vương thế tử, lập ra một đạo chiếu thư, lệnh cho Mông Cức dẫn quân quy thuận là được.

150. Chương 150: Công Chúa Đại Tần

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 2: 5000 quân Sở gây sóng dữ

Chương 150: Công chúa Đại Tần

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cửu Nguyên, sáu vạn Hồ kỵ đã đến chân thành

Đi theo sáu vạn kỵ binh Hồ, lại là hơn mười vạn người già trẻ em và phụ nữ cùng với hơn trăm vạn bò dê súc vật.

Đây cũng là điểm đặc sắc trong hành quân đánh giặc của dân tộc thảo nguyên, phàm là cứ dụng binh ra ngoài trên quy mô lớn, đều sẽ mang theo người già trẻ em và phụ nữ cùng với bò dê súc vật, thứ nhất là để bảo đảm thuận tiện cung cấp hậu cần, thứ hai chính là để bảo vệ người già trẻ em và phụ nữ, bởi vì sau khi toàn bộ trai tráng rời khỏi, người già trẻ em và phụ nữ rất dễ dàng bị bộ tộc khác bắt người cướp của, cho nên đa số đều sẽ dẫn theo bên mình.

Mông Cức đứng ở trên lầu cửa bắc nhìn ra bên ngoài, ngoài thành chỉ thấy đen nghịt toàn là kỵ binh người Hồ, bởi do Hồ kỵ không ngừng phóng ngựa như bay qua lại, vì vậy rất khó nhìn mất thường mà đoán ra số lượng chính xác của bọn chúng, tuy nhiên từ áo da của Hồ kỵ và hình vẽ trên ngọn cờ trong quân ngũ của bọn chúng có thể nhận ra, hẳn là người Lô Phiến, người Bạch Dương còn có người Lâm Hồ, tất cả đều đến đây.

Mông Cức bất giác thở dài, tình huống xấu nhất vẫn không thể tránh khỏi mà đã xảy ra.

Cả đàn kỵ binh người Hồ dưới thành, người Tần chỉ còn cách tử thủ trong thành, nhưng vấn đề là, người Tần đã không còn được Đế quốc Đại Tần làm hậu thuẫn vững mạnh cho bọn họ nữa, tòa thành Cửu Nguyên cô độc này có thể giữ được bao lâu? Năm? Một năm? Hoặc là hai năm? Những người Hồ goài thành sẽ không vây toàn bộ người Tần cho đến chết, nhưng chỉ e là sẽ tuyệt đối không bỏ qua .

Đương nhiên, Mông Cức cũng có thể dẫn theo năm nghìn kỵ binh thép đột phá vòng vây mà đi.

Nhưng, còn lại hơn hai vạn người già trẻ em và phụ nữ thì biết phải làm sao?

Trong lúc Mông Cức đang yên lặng suy nghĩ, chợt có tên thân binh tiến lên bẩm báo:

- Tướng quân, Công chúa điện hạ đến rồi.

- Công chúa điện hạ? Mông Cức không vui nói: - Càn quấy, nơi này nguy hiểm, mau hộ tống Công chúa điện hạ trở về hành dinh!

- Mông tướng quân, bản cung còn chưa đến nỗi yếu đuối như vậy.

Mông Cức vừa dứt lời, thì đã nghe một giọng nói trong trẻo êm tai truyền vào, lập tức xuất hiện ngay một bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng đi lên lầu, là một cô nương trẻ tuổi trên người mặc một chiếc áo vạt trắng (y phục người Hán) màu đen, tiểu cô nương tóc dài khoác vai, làn da trắng muốt, ngũ quan diện mạo chợt nhìn thì cực kỳ bình thường

Nhưng khi nhìn lại lần thứ hai, sẽ phát hiện tiểu cô nương này thật là thon thả thanh tú.

Đến khi nhìn kỹ lại lần thứ ba, sẽ đột nhiên phát hiện, tiểu cô nương này đúng là xinh đẹp không ai sánh bằng, vẻ đẹp này, thật giống như trong sách vở miêu tả nội mị chi tướng (nét quyến rũ toát ra từ bên trong).

Tiểu cô nương này không phải ai khác, mà chính là Công chúa Doanh Trinh con gái nhỏ nhất của Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng - Doanh Chính có hai mươi mấy thế tử, mười mấy Công chúa, đứa con cả Phù Tô lúc còn trẻ đã bị Triệu Cao giả truyền di chiếu của Thủy Hoàng ban tội chết, sau khi Hồ Hợi kế vị, lại nghe theo những lời sàm tấu của Triệu Cao, cả hai mươi mấy người huynh trưởng đều dồn dồn ban tội chết, sau đó Lưu Bang, Hạng Vũ lần lượt tiến vào thành, không e dè bắt giết hết hậu nhân của Thủy Hoàng, chỉ có Công chúa nhỏ nhất - Doanh Trinh trốn ra khỏi Hàm Dương trong sự hộ vệ của hơn mười thị vệ.

Đế quốc Đại Tần thời bấy giờ, Quan Đông đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ có Nam Việt cùng với Hà Sáo còn hai nhánh người Lão Tần, nhưng Nam Việt và Quan Trung cách xa nhau trăm núi ngàn sông, bất đắc dĩ, mười mấy thị vệ mới hộ tống công chúa Doanh Trinh, năm ấy vừa tròn mười sáu tuổi chạy trốn tới Hà Sáo, trốn trong đoàn quân ở trường thành của Mông Cức.

Thoáng chốc, đã sáu năm trôi qua.

- Tham kiến Công chúa điện hạ.

Mông Cức vội vàng chấp tay thi lễ.

- Mông tướng quân mau miễn lễ.

Doanh Trinh thấy tay, lại nói,

- Đến đây là người Lâu Phiên hay là Bạch Dương?

Mông Cức thở dài, ngón tay chỉ ra ngoài thành nói:

- Công chúa điện hạ, nhìn thế trận này, chỉ e là cả người Lâu Phiên, người Bạch Dương và người Lâm Hồ tất cả đều đã đến đây.

- Đều đến rồi?

Doanh Trinh nhún mày nói,

- Mông tướng quân, thế này thì phiền toái đây .

Mông Cức nghiêm nghị nói:

- Công chúa điện hạ yên tâm, chỉ cần có mặt tướng ở đây, thì người Hồ sẽ không vào được thành Cửu Nguyên!

- Nhưng cố thủ cô thành như thế này chung quy cũng không phải là cách.

Doanh Trinh yếu ớt thở dài, bỗng nhiên nói,

- Hoặc là bản cung nên ra khỏi thành một chuyến, đi bàn bạc với Lâu Phiên Vương.

- Hả?

Mông Cức giật mình nói,

- Công chúa điện hạ, người đây...

Mông Cức không thể không giật mình, Công chúa điện hạ thân phân cao quý dường nào? Hơn nữa lại có vẻ ngoài thanh tú như vậy, nếu thật sự là ra khỏi thành, Lâu Phiên Vương làm sao có thể buông tha nàng? quan trọng hơn là, Công chúa điện hạ là đại diện cho cả Đế quốc Đại Tần ngày xưa, một khi Công chúa chịu nhục, chẳng phải đồng nghĩa là tất cả những người Lão Tần đều phải chịu xấu hổ?

Doanh Trinh lại thần nhiên cười, nói:

- Mông tướng quân không cần lo lắng, bản cung nếu dám ra khỏi thành, đương nhiên sẽ có cách tự bảo vệ mình, chỉ là bọn Man Di, muốn gây bất lợi cho bản cung, chỉ là vọng tưởng hảo huyền.

- Không, Công chúa điện hạ, người tuyệt đối không thể ra khỏi thành.

Doanh Trinh than nhẹ một tiếng, dùng giọng điệu không hiểu nói:

- Mông tướng quân, Đế quốc Đại Tần tuy rằng đã diệt vong, nhưng người Lão Tần chúng ta vẫn còn chưa chết hết mà, chỉ cần một ngày người Lão Tần không chết sạch, thì Đế quốc Đại Tần vẫn có thể có ngày phục hưng, bản cung thân là nữ nhi trong dòng tộc Doanh thị, sao lại có thể trơ mắt mà nhìn mấy vạn người Lão Tần sống sờ sờ bên trong thành Cửu Nguyên bị người Hồ vây chết?

Mông Cức nghe lời nói lăm lăm, lập tức lại nói:

- Nếu đã như vậy, vậy mặt tướng sẽ hộ tống Công chúa điện hạ đi.

Doanh Trinh nhẹ nhàng lắc đầu nói,

- Tướng quân là chủ tướng quân Tần, cũng là người chủ chốt của người Lão Tần ở Cửu Nguyên, cho nên, tuyệt đối không thể dùng thân mạo hiểm, hơn nữa, chỉ cần tướng quân và người Lão Tần còn tồn tại, thì bản cung có thể vững như Thái Sơn ở doanh trại người Hồ, nếu tướng quân và người Lão Tần mất, vậy thì bản cung đã thực sự như cá nằm trên thớt gỗ trong tay người Hồ.

Mông Cức im lặng, khi nhìn Doanh Trinh, trong mắt như lại có thêm một tia kính phục khó hiểu.

Ngoài thành Cửu Nguyên, trong lều lớn của Lâu Phiên Vương.

Lâu Phiên Vương đang mở tiệc khoản đãi Bạch Dương vương, Lâm Hồ Vương cùng với thủ lĩnh các bộ lạc nhỏ.

Mười mấy cô gái Hồ khoác trên người áo vải sợi mỏng chia ra hai bên trái phải, đang ở giữa lều lớn uốn lượn khoe phần eo mảnh khảnh và phần mông đầy đặn, từng người không ngừng tạo ra tư thế cực kỳ mờ ảo nồng ấm, Bạch Dương vương, Lâm Hồ Vương và mười mấy thủ lĩnh các bộ lạc tên nào cũng xem đến dục vọng cao trào, chỉ muốn được vỗ ngã những Hồ nữ này xuống đất, tùy ý chà đạp.

Vào lúc này, bỗng nhiên có tùy tùng đi vào bẩm báo với Lâu Phiên Vương nói:

- Đại vương, sứ giả người Tần cầu kiến.

- Sứ giả người Tần?

Lâu Phiên Vương thấy tay một cái, mười mấy Hồ nữ liền ngay hàng thẳng lối khom người rời khỏi lều, ngay lập tức Lâu Phiên Vương quát,

- Dẫn lên đây!

- Tên tùy tùng nhận lệnh đi ra, rất nhanh lại dẫn một cô nương vào lều.

Nhìn tên tùy tùng lại có thể dẫn vào một cô nương trẻ tuổi, Lâu Phiên Vương không khỏi ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, nam nhân người Tần đều chết sạch rồi sao? Không ngờ lại phải một cô gái làm sứ giả?

Ngồi ở hai cánh bên là Bạch Dương vương và Lâm Hồ Vương cũng cười vang lên.

Công Thúc Thuyết ngồi kề bên phải Lâu Phiên Vương lại nhú nhú mày, hắn mơ hồ cảm thấy tiểu nương này có chút quen mắt, dường như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng trong một lúc lại không nhớ ra .

Tiểu nương kia đương nhiên chính là Công chúa Doanh Trinh của đại Tần.

Doanh Trinh đã sinh sống ở Cửu Nguyên được sáu năm, sớm đã học Hồ ngữ, liền nói với Lâu Phiên Vương:

- Đại vương chẳng lẽ không phải cũng do phụ nữ sinh ra, do phụ nữ nuôi dưỡng sao? Vì sao lại phải coi khinh nữ nhân?

- Ách...

Lâu Phiên Vương lập tức bị nghẹn đến nói không ra lời.

Doanh Trinh lúc này mới khẽ hứm một tiếng, lại nói:

- Đại vương muốn chiến tranh hay là muốn hòa bình?

- Ừm, người nói lời này là có ý gì? !

Lâu Phiên Vương nhú nhú mày, lãnh đạm nói.

Doanh Trinh nói:

- Ý nghĩa đơn giản, Đại vương nếu đồng ý cùng người Lão Tần kết minh, thì lập tức lui binh giải vòng vây, Đại vương nếu không muốn cùng người Lão Tần kết minh, thì ngọc nát đá tan!

Nói xong một lúc, Doanh Trinh lại nói,

- Người Tần tuy rằng chỉ có năm nghìn kỵ binh, nhưng nếu thật sự phải liều mạng, chỉ e người Lâu Phiên cũng sẽ trả giá thật lớn.

Lâu Phiên Vương hằm hằm biến sắc nói:

- Nói bừa, người đây là đang uy hiếp bổn vương sao?

- Đây đương nhiên không phải là uy hiếp.

Doanh Trinh nói,

- Đây chỉ là lời khuyên chân thành đối với Đại vương.

Lâu Phiên Vương vuốt nhẹ chòm râu cong ngược trên khóe miệng, lãnh đạm nói:

- Bổn vương dựa vào cái gì để tin người?

- Chỉ dựa vào ta là Doanh Trinh.

Doanh Trinh nhìn thẳng vào ánh mắt hung tợn của Lâu Phiên Vương, thản nhiên nói,

- Công chúa của Đế quốc Đại Tần!

- Công chúa? Người là Công chúa Đế quốc Đại Tần? !

Lâu Phiên Vương nghe vậy ngạc nhiên, lập tức lại nói,

- Chỉ dựa vào người sao? Cũng phải có người tin mới được chứ, ha ha ha...

Công Thúc Thuyết rốt cục cũng nhớ ra, năm năm trước khi ông rời khỏi Cửu Nguyên, từng gặp qua công chúa Doanh Trinh vài lần, lúc ấy Công chúa điện hạ vẫn chỉ mới mười bảy tuổi, mới thoáng qua thì đã năm năm, khó trách vừa rồi mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra, lập tức lên trước tiếp cận Lâu Phiên Vương nhẹ nhàng thì thăm vài câu.

- Người thật sự là Công chúa Đại Tần?

Lâu Phiên Vương lúc này mới tin.

Doanh Trinh nhìn Công Thúc Thuyết, lại nói:

- Bản cung cần gì phải lừa người?
- Ha ha, thật tốt quá.

Lâu Phiên Vương vỗ vào đùi, hưng phấn nói,

- Nếu người là Công chúa Đế quốc Đại Tần, vậy thì không cần trở về nữa, hãy ở lại làm người của bốn vương, ha ha.
- Lâu Phiên Vương không thể không hưng phấn, Công chúa Đế quốc Đại Tần, không phải là nam nhân bình thường nào cũng có thể lấy được, đây là lễ vật Thiên Lang thần ban thưởng cho ông ta.

Doanh Trinh bình thản không sợ, thản nhiên nói:

- Đại vương nếu muốn cưỡng ép bản cung ở lại, chỉ e rằng đến cuối cùng sẽ không chiếm được gì, vừa không chiếm được bản cung, cũng không chiếm được lòng người Lão Tần, trái lại, nếu Đại vương đồng ý lui binh và cùng người Lão Tần ký kết hiệp ước liên minh, thì bản cung chẳng những có thể cùng Đại vương kết thân, thậm chí còn có thể để Đại vương sử dụng người lão Tần.

Lâu Phiên Vương ngay lập tức động lòng, không thể không thừa nhận, lời nói của Doanh Trinh rất có sức dụ dỗ.

Tuy nhiên, Lâu Phiên Vương càng lo lắng bị cô gái này lừa gạt, ai biết được những lời của nàng là thực hay là giả?

Một khi ông ta lui binh giải vây, người Lão Tần trở mặt sẽ đến tiêu diệt từng bộ phận, đó chẳng phải là thiệt hại lớn sao.

Nhìn tiểu nương thanh tú trước mặt, Lâu Phiên Vương bất giác cũng có chút do dự, tiểu nương trước mặt này nhìn bề ngoài yếu đuối, nhưng nàng dám một mình đến đây, đủ thấy không phải là một nữ nhân bình thường, mà là nữ trung hào kiệt có can đảm có khí thế, một cô gái như vậy, giống như một con ngựa cái vừa mãnh liệt lại vừa hoang dã, e là không phải dễ dàng thuần phục như vậy.

Công Thúc Thuyết lại tiến lên tiếp cận, hạ giọng nói:

- Đại vương, không thể làm càn.

So với Lâu Phiên Vương, nhãn quan của lão hoạn quan Công Thúc Thuyết này hiển nhiên là càng sâu xa, trong mắt Lâu Phiên Vương chỉ có mấy vạn lão Tần nhân cùng với binh khí áo giáp bò dê lương thảo bên trong thành Cửu Nguyên, nhưng Công Thúc Thuyết lại nghĩ tới hơn trăm vạn lão Tần nhân ở Quan Trung, nếu Lâu Phiên Vương thật sự có thể cùng công chúa Doanh Trinh kết thân thành công, thì Lâu Phiên Vương có lẽ thực sự có một ngày vào làm chủ Quan Trung.

Lâu Phiên Vương quan sát Doanh Trinh từ trên xuống dưới vài lần, lúc này mới đột nhiên phát hiện, Công chúa Đại Tần trước mắt này vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, so với Hồ nữ bộ lạc Lâu Phiên, không biết là xinh đẹp hơn gấp bao nhiêu lần, liền nổi lòng ham muốn nói:

- Bốn vương có thể cùng lão Tần nhân kết minh, nhưng mà nàng thì lại không thể trở về Cửu Nguyên, ở lại, đêm nay sẽ thành thân cùng bốn vương!
- Đại vương, điều này không thể được.

Doanh Trinh cười nhạt lắc đầu nói,

- Đại vương chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là giết bản cung, khiến người Lâu Phiên cùng người Lão Tần ngọc nát đá tan, hoặc là thả bản cung trở về, sau đó lui binh giải vây, cùng lão Tần nhân kết minh, ngoại trừ hai điều này, không có sự lựa chọn thứ ba.

151. Chương 151: Mỹ Nhân Tâm Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 151: Mỹ nhân tâm kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lâu Phiền Vương lạnh lùng nói:

- Bổng vương còn sự lựa chọn nào khác sao?

Doanh Trinh thản nhiên nói với vẻ mặt điềm tĩnh:

- Nếu là như vậy, Đại vương sao không thử xem.

Lâu Phiền Vương hừ một tiếng buồn bực, đang định nói thì Công Thúc Thuyết bỗng nhiên tiến đến, thủ thi gì đó với ông ta, Lâu Phiền Vương nghe xong thì nhú mày, mỉm cười, nói với Doanh Trinh:

- Người Lâu Phiền chúng ta hiếu khách nhất, nếu công chúa điện hạ đã đến đây, chớ ngại lưu lại thêm mấy ngày, để cho Bổng vương nhiệt tình thết đãi.

Dứt lời, Lâu Phiền Vương lại quát lớn:

- Người đâu, đưa công chúa đi nghỉ ngơi.

Lập tức liền có hai Hồ nữ thưa vâng, cung kính dẫn Doanh Trinh ra lều lớn.

Lâu Phiền Vương quay qua nói với Bạch Dương Vương, Lâm Hồ Vương và thủ lĩnh của mấy bộ lạc nhỏ:

- Chư vị, hôm nay nói đến đây, mọi người ai về lều của người ấy mà chuẩn bị đi thôi.

Mấy chục thủ lĩnh người Hồ cùng nhau lui đi.

Đợi tất cả đều đã đi, Lâu Phiền Vương mới hỏi Công Thúc Thuyết:

- Quân sư, rốt cuộc là ngài có ý gì vậy?

Công Thúc Thuyết nói:

- Đại vương muốn công chúa điện hạ hay là muốn lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên?

- Ta muốn cả hai.

Lâu Phiền Vương ngẫm nghĩ một chút, lại nói tiếp:

- Nếu chỉ có thể chọn một, ta muốn lão Tần nhân.

Công Thúc Thuyết nói:

- Vậy Đại vương không nên dùng sức mạnh cưỡng ép công chúa điện hạ, nhưng cũng không được thả nàng đi. Tiếp đãi thật chu đáo, có công chúa ở đây, lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên sẽ phải e dè, cứ như vậy, chúng ta sẽ không phải lo chuyện lão Tần nhân lại tập kích ngoài thành, và như vậy là chúng ta cũng đã đứng được ở thế bất bại rồi.

Công chúa Doanh Trinh mặc dù thông minh can đảm, nhưng nàng đúng là vẫn còn chút non nớt.

- Hay lắm, không hổ là quân sư của ta.

Lâu Phiền Vương vui vẻ nói.

- Cứ vậy mà làm.

Công Thúc Thuyết vẫn còn có chút lo lắng, dặn dò lại lần nữa:

- Đại vương, công chúa điện hạ là người ương bướng, người ngàn vạn lần không nên dùng sức mạnh, nếu không sẽ bức tử nàng, khi đó thật sự sẽ không còn gì uy hiếp lão Tần nhân.

- Biết rồi, biết rồi.

Lâu Phiền Vương xua tay nói với vẻ mất kiên nhẫn.

- Quân sư à, ngài đúng thật là dài dòng quá.

Công Thúc Thuyết lắc đầu, sau đó xoay người đi.

Gió đêm như tơ, ánh trăng như lụa.

Nam thành Cửu Nguyên, hai kỵ binh người Hồ đang đi tuần.

Mặc dù Cửu Nguyên là tòa cô thành, lão Tần nhân cũng không thể cầu được viện binh, nhưng hoạn quan Công Thúc Thuyết vẫn rất cẩn thận, thuyết phục Lâu Phiền Vương phái ra lượng lớn kỵ binh.

Không có dấu hiệu gì, từ trong bóng đêm đen kịt phía trước đột nhiên xuất hiện hai tia sáng.

Không đợi hai kỵ binh đó kịp phản ứng, hai nhánh tên Lang Nha mạnh đã chuẩn xác nhắm thẳng vào cổ họng của họ, ba mũi tên sắc bén lập tức xé yếm hầu ra, lại cái cổ cùng với não toàn bộ nát bấy, hai tên Hồ kỵ không kịp kêu lên một tiếng liền rơi thẳng từ trên lưng ngựa xuống.

Lập tức có hai bóng đen như ma quỷ xông ra từ bụi cỏ cách đó không xa.

Một bóng đen trong đó huyết sắc, ở phía xa hơn vang lên tiếng vó ngựa nhẹ nhàng, lập tức hai nhân bốn ngựa từ trong màn đêm u ám đi ra, một nhóm bốn người này chính là huynh muội Bách Lý cùng Do Uyên đã đi thông một ngày một đêm đến Cửu Nguyên, lộ trình hơn năm trăm dặm, bọn họ chỉ đi một ngày hai đêm là đã tới.

Bách Lý Mậu nhảy lên yên ngựa, nói với Bách Lý Hiền:

- Đại ca, ở đây sao lại có nhiều người Hồ canh gác như vậy?

- Hơn phân nửa là từ thành Cửu Nguyên.

Bách Lý Hiền trầm giọng:

- Có thể là người Hồ đang bao vây tấn công thành Cửu Nguyên!

- Người Hồ?

Bách Lý Mậu không cho là đúng.

- Người Lâu Phiền hay là người Lâm Hồ? Bọn họ mà cũng dám trêu chọc lão Tần nhân?

Bách Lý Hiền nói:

- Một bộ lạc đương nhiên không dám đụng vào, nhưng nếu là người Lâu Phiền, người Lâm Hồ, người Bạch Dương liên thủ thì sao? Hoặc nếu là người Hung Nô ở phương Bắc Nam Hạ thì sao?

- Người Hung Nô?

Do Uyên nghiêm nghị nói.

- Lần trước chúng ta đi Mạc Bắc, người Hung Nô chẳng phải đang đánh Đông Hồ sao?

Bách Lý Hiền lắc đầu, trầm giọng nói:

- Đông Hồ Vương quá ngông cuồng, căn bản không phải là đối thủ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người Hung Nô hiện tại hơn phân nửa đã đánh bại người Đông Hồ. Cho nên, người Hung Nô bất cứ lúc nào cũng có thể Nam Hạ.

Dừng một chút, Bách Lý Hiền lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, mong là người Hung Nô, nếu không, lão Tần nhân thành Cửu Nguyên nguy mất.

Trong lúc họ nói chuyện, bầu trời đêm phía trước xuất hiện ánh lửa như đốm sao sáng, đó là lửa trại của người Hồ.

Bách Lý Y Thủy liền hít một hơi, thấp giọng nói:

- Thiệt nhiều người Hồ, ít nhất cũng có vài vạn người!

- Đây mới chỉ là một hướng phía Nam thành Cửu Nguyên.

Do Uyên nói.

- Không thì, còn phía Tây, phía Đông và phía Bắc thành Cửu Nguyên vẫn còn có nhiều người Hồ hơn.

- Lo lắng của Tử Xuyên rất có lý, cho nên chúng ta không thể cưỡi ngựa liều mạng đi tiếp, hơn nữa cũng không thể vào thành từ cửa chính.

Bách Lý Hiền nói xong, quay lại nói với Bách Lý Mậu:

- Nhị đệ, đệ ở lại trông ngựa, nhất định phải núp kỹ, không được để người Hồ phát hiện ra. Ta, tiểu muội và Tử Xuyên sẽ nghĩ cách vào thành.

- Đại ca, sao lại là đệ?

Bách Lý Mậu nói với vẻ không vui.

- Bởi vì chúng ta đều có chuyện cần làm, chỉ có đệ là có thể lưu lại.

Bách Lý Hiền nói.

Bách Lý Mậu vẫn không bằng lòng, nói thầm:

- Tử Xuyên thì có thể có việc gì chứ?

Bách Lý Hiền nói:

- Tử Xuyên có tài bắn cung xuất chúng, thời khắc mấu chốt có thể bắn người Hồ do thám trạm canh gác!

Bách Lý Mậu không nói gì, luận tài bắn cung thật đúng là anh ta không bằng Do Uyên, điều này không thừa nhận không được.

Ngay sau đó Bách Lý Hiền cùng Do Uyên, Bách Lý Y Thủy dựa vào bóng đêm hướng về phía thành Cửu Nguyên phía trước. Bách Lý Mậu khẽ thở dài, nắm bốn chiếc dây cương quay đầu lại ẩn vào bóng đêm sâu hun hút.

Đại doanh Lâu Phiên Vương.

Trong lều trại của Lâu Phiên Vương, Doanh Trinh đang quỳ gối ngồi trên tấm ga giường làm bằng da dê, nàng đang chau mày suy nghĩ.

Hai Hồ nữ đứng hai bên, tay cầm chiếc lược gỗ đang chải tóc cho Doanh Trinh. Mái tóc vốn chưa búi, vẫn buông thẳng, dài đến tận thắt lưng nàng, hơn nữa mái tóc đen mượt làm hai Hồ nữ không khỏi lộ vẻ ngưỡng mộ, thầm nghĩ: “ Nữ tử Trung Nguyên đúng là xinh đẹp cao quý, không chỉ có da thịt mịn màng, tóc cũng bóng mượt như tơ lụa.”

Một Hồ nữ không kìm nổi mà thốt lên:

- Công chúa điện hạ, người thật là xinh đẹp.

Doanh Trinh không để ý đến họ, nàng hiện tại căn bản không có tâm lưu tới những lời này.

Trên thực tế, Doanh Trinh cũng không nhu nhược giống vẻ bên ngoài, nàng là ấu nữ Tần Thủy Hoàng thương yêu nhất, từ nhỏ sống trong cung, đã thấy quá nhiều những cuộc tranh đấu giữa các phi tần trong hậu cung, cũng học qua không ít những mưu kế mà bậc đế vương như Tần Thủy Hoàng thường sử dụng để khống chế các quần thần. Nếu nàng không phải là thân nữ nhi, Hoàng đế rất có khả năng đã lập nàng lên làm Thái tử.

Doanh Trinh sợ dĩ không để ý đến Mông Cức, kiên quyết muốn đơn độc xâm nhập vào doanh trại quân Hồ, động cơ có thể không chỉ đơn giản như vậy.

Doanh Trinh tuy rằng chỉ là một nữ nhân, từ trước đến giờ lại không phải là khuê nữ, cha và anh đều đã mất, huyết thống Doanh Thị giờ chỉ còn mình nàng thân gái mồ côi, vì vậy mà nàng cho rằng, phục hưng Đại Tần chính là số mệnh của nàng!

Lúc này đây, nàng sợ dĩ đến doanh trại quân Hồ chính là muốn xem xem Lâu Phiên Vương rốt cuộc là người như thế nào?

Nếu Lâu Phiên Vương là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, Doanh Trinh sẽ không chút do dự mà lấy y. Đương nhiên, nàng được gả cho Lâu Phiên Vương không phải để lão Tần nhân phải khuất phục dưới quyền y, mà là vì người nước Tần. Nàng tin rằng với những mưu lược mà nàng đã được học từ thuở nhỏ, chắc chắn sẽ dụ dỗ được Lâu Phiên Vương dễ như ăn một bữa sáng.

Dù Lâu Phiên Vương không bị mê hoặc bởi sắc đẹp cũng không hề gì.

Thời điểm tất yếu, Doanh Trinh sẽ giết y không chút do dự, sau đó lấy danh nghĩa là giúp Lâu Phiên Vương trị vì, nắm gọn bộ lạc Âu Phiên trong tay, lại mượn bộ lạc này hàng phục người Bạch Dương, người Lâm Hồ, cuối cùng dựa vào sự giúp đỡ lực lượng Nam Hạ của người Hồ, khôi phục lại giang sơn của cha và anh, phục hưng Đại Tần.

Song hiện tại Doanh Trinh rất phân vân.

Lâu Phiên Vương là vị vua suy nghĩ đơn giản, rất dễ đối phó.

Nhưng ban ngày ở trong lều của Lâu Phiên Vương nhìn những người Trung Nguyên tướng ngũ đoản (mình và tứ chi đều ngắn), tướng mạo xấu xí kia nàng lại có cảm giác vô cùng nguy hiểm. Trực giác của phụ nữ mách bảo Doanh Trinh rằng những người Trung Nguyên cận kề bên Lâu Phiên Vương này tuyệt đối không đơn giản. Có những người này ở giữa gây khó dễ, nàng rất có thể sẽ làm bản thân mình và tất cả lão Tần nhân đều gặp nguy hiểm.

Hôm nay, nếu không phải vì người Trung Nguyên đó, nàng đã không bị Lâu Phiên Vương giam lỏng như thế này.

Vừa nghĩ đến việc bị Lâu Phiên Vương giam lỏng, Doanh Trinh không kìm nổi mà khê thở dài, thầm nghĩ nàng đúng là sơ ý, có nàng làm con tin, lão Tần Nhân trong thành Cửu Nguyên ném chuột sợ vỡ đồ, chỉ sợ sẽ không dám hành động, cứ như vậy, ngay cả cơ hội chủ động tấn công người Lâu Phiên e rằng họ cũng không có.

Còn người Lâu Phiên thì lại có thể vững vàng trường kỳ vây khốn thành Cửu Nguyên.

Xung quanh thành Cửu Nguyên vốn toàn bộ đều là xứ sở của Hà Sáo, ở đó không chỉ có đồng ruộng phì nhiêu, còn có đồng cỏ tươi tốt và nguồn nước rộng lớn không gì sánh bằng. Người Lâu Phiên chiếm cứ lãnh địa màu mỡ này liền có thể vừa chặn thả quanh thành lại vừa bao vây được thành, nhiều nhất nửa năm, lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên sẽ hết lương thực, cùng đường bí lối.

Khi đó, tướng quân Mông Cức có thể làm gì? Lão Tần nhân sẽ ra sao?

Không, nàng tuyệt đối không thể mở to mắt nhìn ba vạn lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên có đi mà không có đường về, càng không thể giương mắt nhìn hy vọng cuối cùng của đế quốc Đại Tần mai một như vậy. Tuyệt đối không!

Doanh Trinh lập tức đứng dậy, nói với Hồ nữ:

- Bản cung muốn gặp Đại vương của các người.

Hai Hồ nữ có chút khó xử, nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết của Doanh Trinh, một Hồ nữ lưu lại coi chừng nàng, còn người kia thì vội vàng ra khỏi lều, đi bẩm với Lâu Phiên Vương.

Trong thành Cửu Nguyên, dinh tướng quân.

Mông Cức đi qua đi lại trong thư phòng với vẻ mặt lo âu.

Mông Cức không lưu tâm tới mấy vạn quân Hồ ngoài thành, nhưng từ khi công chúa điện hạ rời thành đến nay vẫn chưa thấy quay lại, điều này làm anh ta có chút lo lắng. Dòng họ Mông Thị có thể nói rất trung thành và tận tâm với đế quốc Đại Tần, tuy việc Nhị thế Hồ Hợi ban thưởng Mông Điềm làm Mông Cức có chút cạnh tranh trong lòng, nhưng mà điều này cũng chưa đủ để triệt phá lòng trung thành của gia tộc Doanh Thị với đế quốc.

Mông Cức rất tin tưởng vào sự trung thành của gia tộc Doanh Thị với Đại Tần.

Chính là vì trung thành nên Mông Cức mới không dám làm trái ý nguyện của công chúa Doanh Trinh, nếu không khi đó anh ta đã không để công chúa ra khỏi thành đến doanh trại quân Hồ.

Chính trong lúc đang lo lắng, bên tai anh ta bỗng vang lên một âm thanh mơ hồ.

Ngay lập tức Mông Cức xoay người, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm thẳng về phía ngoài cửa sổ, quát lớn:

- Ai?!

152. Chương 152: Tuyệt Giao

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 152: Tuyệt giao

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Thiên Phóng huynh, đã lâu không gặp.

Mông Cức vừa dứt lời, từ bên ngoài thư phòng vang lên một giọng trong trẻo, cửa thư phòng đóng chặt lập tức bị đẩy ra, bóng hai nam một nữ nhanh nhẹn bước vào.

- Tử Lương huynh?

Nhìn rõ người phía sau, Mông Cức hết sức vui mừng.

Hai nam một nữ đi vào chính là Bách Lý Hiền, Bách Lý Y Thủy và Do Uyên nhân lúc tối trời vào thành.

Toàn bộ thành Cửu Nguyên tuy đã bị người Hồ bao vây tứ phía, tuy nhiên người Hồ phòng thủ cũng không nghiêm ngặt, ba người thừa dịp tối trời dễ dàng vượt qua nơi người Hồ đóng doanh trại, vào thành cũng rất thuận lợi. Vì Bách Lý Hiền thường đến Cửu Nguyên, lại rất tâm đầu ý hợp với Mông Cức, cho nên rất nhiều tướng sĩ quân Tần đều nhận ra Bách Lý Hiền, để trực tiếp đi vào.

Vì Bách Lý Hiền và Mông Cức là bạn tâm giao cho nên ngay cả cận vệ của Mông Cức cũng không có ngăn trở, dẫn huynh muội Bách Lý cùng Do Uyên tiến thẳng vào hành dinh của tướng quân.

Mông Cức lập tức tiến lên, lần lượt thi lễ với ba người, mời ba người ngồi vào bàn.

Bách Lý Hiền thản nhiên ngồi vào bàn, hỏi Mông Cức:

- Thiên Phóng huynh, người Hồ ngoài thành là như thế nào?

Mông Cức buồn bã hừ một tiếng, lộ vẻ sát khí :

- Bộ lạc Lâu Phiên ý thế phe cánh lớn, cuối cùng cũng không kiềm chế được, muốn cùng liên minh với bộ lạc Bạch Dương, bộ lạc Lâm Hồ ra tay với người Tần chúng ta.

- Đám người Hồ này thật là.

Do Uyên cảm hận nói:

- Thật sự không biết sống chết!

Mông Cức khoát tay, hướng về phía Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương huynh, huynh mới quay về tháng trước, sao giờ lại đến đây rồi?

Bách Lý Hiền thoáng trầm ngâm nói:

- Thiên Phóng huynh, huynh có biết thế cục thiên hạ đã xảy ra thay đổi long trời lở đất không?

Mông Cức nói:

- Hãy nói tường tận hơn đi.

Bách Lý Hiền nói:

- Mấy tháng trước, Hạng Vũ bại trận tại Cai Hạ, mười vạn quân tinh nhuệ tan thành tro bụi, đại cục Hán Sở tranh hùng vốn đã định, Hán Vương Lưu Bang chinh phục cả thiên hạ thế đã thành công, nhưng vào lúc này, Hạng Trang lại đảm nhận nhiệm vụ lúc đang lâm nguy, dẫn theo mấy ngàn tàn binh ngàn dặm liên tục chiến đấu trên các chiến trường, tất cả mọi người khó có thể tin lại đánh bại được Lưu Bang lớn mạnh như thế!

Mông Cức im lặng, Hán Sở tranh hùng, dường như cũng không có ảnh hưởng quá lớn tới người Tần.

Bởi vì cho dù là họ Hạng thắng hay là Lưu Bang đắc thế, hai phái cũng không thể tiếp nhận con cháu Doanh thị lên làm chủ, lại càng không thể khôi phục pháp luật cùng với hệ thống tranh chiến nước Tần.

Mà gia tộc Mông thị là bảo vệ gia tộc Doanh thị mà tồn tại, há có thể bội phản được chứ?

Người Tần đã quen với luật pháp và hệ thống tranh chiến nước Tần, e là rất khó thích ứng với đường lối của Vương Mạo.

Đương nhiên, người Tần trong con mắt của Mông Cức là bách tính Quan Trung mà chỉ là thế tộc Tần Quốc của Quan Trung

Bách Lý Hiền đương nhiên biết trong lòng Mông Cức đang nghĩ gì, liền hắng giọng, nói:

Thiên Phóng huynh, huynh có biết không, hơn nửa tháng trước, Hạng Trang thượng tướng quân Đại Sở vừa mới bái tế Lăng Thủy Hoàng không? Và chiêu cáo thiên hạ, tôn xưng Thủy Hoàng đế là bậc tôn vương cao nhất từ khi khai thiên lập địa tới nay, đối với pháp luật đại Tần và hệ thống tranh chiến cũng có chút sùng bái không?

-Ồ, lại có chuyện như vậy sao?

Mông Cức hơi biến sắc.

Hạng Trang là em trai của Hạng Vũ, lại là cháu ruột của Hạng Yên, không ngờ là hắn lại đi bái tế Thủy Hoàng lăng?

Còn nữa, không ngờ Hạng Trang lại tôn Thủy Hoàng đế là bậc quân vương vĩ đại nhất từ trước tới nay? Còn sùng bái pháp luật đại Tần và hệ thống tranh chiến? Đây quả thật là chuyện ngoài dự tính của Mông Cức, lẽ ra, là con cháu của họ Hạng, Hạng Trang nên hận Tần Thủy Hoàng tới tận xương mới đúng, giống như Hạng Vũ vậy, đốt hoàng cung, đào hoàng lăng mới là phản ứng của người bình thường.

Bách Lý Hiền nói:

- Không giấu Thiên Phóng huynh, Ủy Liêu thái úy bây giờ cũng dưới trướng của Hạng Trang, đảm nhiệm chức quân sư!

- Ủy Liêu thái úy cũng dưới trướng của Hạng Trang?

Mông Cức nghe càng giật mình hoảng hốt, chợt nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói:

- Tử Lương huynh, cho nên huynh cũng đi theo dưới trướng Hạng Trang đúng không?

Bách Lý Hiền nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy, tiểu đệ quả thật là đã đầu nhập dưới trướng Hạng Trang rồi.

- Tử Lương huynh, tại sao?

Mông Cúc nghe vậy đầu tiên là giận dữ, lập tức lộ vẻ chua xót nói:

- Không ngờ ngay cả một người cơ trí như huynh cũng cảm thấy đại Tồn không còn hy vọng phục hưng nữa sao?

Bách Lý Hiền nói:

- Không phải tiểu đệ tự coi nhẹ mình, thiên hạ ngày nay, quần hùng nổi dậy, hào kiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chỉ dựa vào lực lượng của người Tồn chúng ta, quả thật là không thể phục hưng được Đại Tồn.

Mông Cúc lãnh đạm nói:

- Cho nên, người liền đầu nhập dưới trướng Hạng Trang?

Ngưng một lát, Mông Cúc lại nói:

- Nếu phải chọn người và việc, tại sao người không chọn Lưu Bang hoặc Hàn Tín?

Bách Lý Hiền thở dài:

- Hạng Trang binh ít tướng thiếu, không nói tới Lưu Bang, Hàn Tín, mà Anh Bố, Ngô Miêu, Trương Nhĩ cũng còn lâu mới sánh kịp, nhưng trong lúc các chư hầu trong thiên hạ chỉ có Hạng Trang là có con mắt nhìn xa trông rộng, chỉ có hắn mới thấy được tính ưu việt của luật pháp đại Tồn, chỉ có hắn mới hiểu được tính tủy của hệ thống tranh chiến.

Mông Cúc im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Cho nên, người đã quên bản thân mình là người Tồn

Bách Lý Y Thủy chớp chớp rèm mi thanh tú, mắt hững hờ nói:

- Mông đại ca, huynh không được nói đại ca ta như vậy.

Bách Lý Hiền gơ tay ngăn tiểu muội, nói với Mông Cúc:

- Thiên Phóng huynh, tiểu đệ chưa bao giờ quên mình là người Tồn, sở dĩ quyết định đi theo Hạng Trang, cũng không phải là phản bội, mà là vì khôi phục lại vinh quang cho người Tồn!

Bách Lý Hiền không khác gì Mông Cúc, đều cho rằng Quan Trung thế tộc mới là người Tồn chân chính chứ không phải là bách tính.

Nói trắng ra, thường dân của thời đại đó tuy cũng không phải là dân đen, nhưng trên lĩnh vực chính trị cũng không có một chút tiếng nói gì, một sự thật cơ bản nhất đó là, thường dân không có quyền được đi học chỉ có con em những thế gia hào tộc mới được đi học, sau khi học xong mới có cơ hội tiến lên, bước chân vào chốn quan trường.

Chính vì nguyên nhân này bách tính Quan Trung mới nhiệt tình ủng hộ bảo vệ hệ thống tranh chiến như vậy.

Bởi vì hệ thống tranh chiến được đảm bảo mới cho thường dân một con đường để tiến lên, họ chỉ cần nộp nhiều thuế lương hoặc có nhiều chiến công thì sẽ có cơ hội đạt được tước vị, chỉ cần có tước vị, họ lập tức coi bỏ được thân phận thường dân biến thành quý tộc, tuy không có mấy thế hệ tích lũy không thành được thế tộc nhưng ít nhất cũng có cơ hội thay đổi được vận mệnh của cuộc đời mình.

Điều này cũng làm cho quân Tồn chiến đấu dũng cảm, có thể coi là nguyên nhân chủ yếu để lấy sức mạnh cán quét Quan Đông lục quốc!

- Lời nói này quả là có chút ý tứ.

Mông Cúc cười lạnh nói:

- Huynh làm như vậy chẳng lẽ là vì nghĩ cho người Tồn sao?

Bách Lý Hiền cũng không vì Mông Cức châm chọc khiêu khích mà tức giận, chỉ chân thành hỏi Mông Cức:

- Thiên Phóng huynh, vậy huynh cảm thấy chỉ cần dựa vào sức mạnh của người Tần, vẫn có thể phục hưng được Đại Tần sao?

Mông Cức im lặng, bây giờ thế lực của người Tần sớm đã tan rã, tuyệt đại bộ phận người Tần đã bị Hạng Vũ, Lưu Bang lần lượt tiêu diệt, một bộ phận người Tần hàng phục Lưu Bang, một bộ phận nhỏ người Tần còn lại thì ẩn nấp nơi sơn dã, tuy vẫn mưu đồ phục hưng Đại Tần nhưng cũng chỉ là thế cô lực mỏng, về cơ bản không có khả năng thành công.

Bách Lý Hiền lại nói:

- Nếu chỉ dựa vào sức mạnh của người Tần cũng không đủ để phục hưng Đại Tần, vậy tại sao chúng ta không thể lui một bước tiến hai bước, thông qua việc hợp tác với người khác, thay đổi phương thức phục hưng Đại Tần?

- Thay đổi phương thức phục hưng Đại Tần?

Mông Cức mỉm cười nói:

- Thay đổi địa vị, biến Đại Tần thành Đại Sở sao?

Bách Lý Hiền gật gật đầu, hết sức thành khẩn nói:

- Thiên Phóng huynh, theo đệ nghĩ tên hiệu của quốc gia là Đại Tần hay Đại Sở đều không quan trọng, Hoàng đế là họ Doanh hay họ Hạng cũng không quan trọng, đối với người Tần mà nói, điều quan trọng nhất chính là pháp độ, hay là còn gọi là hệ thống canh chiến, hai điều này mới là điều quan trọng chúng ta cần theo đuổi tới cùng!

- Tử Lương huynh, xin thứ lỗi ta không tán đồng.

Mông Cức lạnh lùng lắc đầu.

Dứt lời, Mông Cức lại rút bội kiếm ra, bước nhanh về phía Bách Lý Hiền.

Bách Lý Y Thủy và Do Uyên cùng giật mình kinh hãi, vội vã đứng dậy chắn trước mặt Bách Lý Hiền, Bách Lý Hiền đẩy hai người ra, hẳn biết Mông Cức chắc chắn sẽ không giết hẳn, hơn nữa Mông Cức nếu như quả thật muốn giết hẳn, chỉ cần dựa vào hai người là Bách Lý Y Thủy và Do Uyên chắc chắn không thể ngăn cản được, đây là hành dinh tướng quân của Mông Cức!

Quả nhiên, Mông Cức không giết Bách Lý Hiền, mà là chặt đôi chiếc chiếu cỏ phía dưới Bách Lý Hiền, sau khi chặt chiếu ra làm đôi lặng lẽ đi về chỗ của mình.

Bách Lý Hiền ghen ngào nói:

- Thiên Phóng huynh, huynh muốn tuyệt giao với tiểu đệ?

Mông Cức không thèm đếm xỉa đến Bách Lý Hiền, đưa tay cầm cuốn sách binh thư để trên bàn lên xem, kỳ thực trong lòng hắn lúc này rất rối loạn, còn đầu óc nào mà xem được?

Bách Lý Hiền thấy Mông Cức không đếm xỉa tới mình, đành thở dài thườn thượt, dẫn Bách Lý Y Thủy và Do Uyên đi.

Đối với Mông Cức, Bách Lý Hiền rất hiểu hắn, Mông Cức cương nghị, có chủ kiến, quyết đoán, một khi đã quyết định, tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, hôm nay Mông Cức đã cắt chiếu, điều đó muốn nói với Bách Lý Hiền rằng mối giao tình đã cắt đứt, nếu hắn gặp lại, hai người chỉ là những người xa lạ.

Nghĩ đến đây, Bách Lý Hiền không ngăn được vẻ buồn bã.

Trong đời người, nếu không có tri âm thật cô đơn biết bao?

Bách Lý Y Thủy theo Bách Lý Hiền ra khỏi hành dinh tướng quân, hỏi:

- Đại ca, chúng ta đi như vậy sao?

- Không đi thì nên làm thế nào?

Bách Lý Hiền thở dài nói:

- Mông đại ca và đại ca đã tuyệt giao rồi.

Đôi mắt đẹp của Bách Lý Y Thủy chợt sáng lên nói:

- Đại ca, hay là chúng ta đi thăm Công chúa điện hạ đi, Tiểu muội cũng hơi nhớ Công chúa tỷ tỷ.

Công chúa điện hạ?

Bách Y Lý Thủy vô tình nói ra, Bách Lý Hiền nghe xong khẽ động lòng.

Mông thị là bộ tộc Mãn Mông Trung Lương, từ Mông Vụ, Mông Vũ, Mông Diêm, Mông Nghị đến Mông Cức, đều lấy việc phòng vệ đế quốc Đại Tần, bảo vệ con cháu Doanh thị làm nhiệm vụ của mình, sở dĩ Mông Cức muốn tuyệt giao với mình, đa phần là vì mình quyết định từ bỏ tư tưởng của Doanh thị kích động tới điểm yếu phòng hộ của hắn, cho nên mới cương quyết tuyệt giao với mình.

Như vậy, việc này có thể thông qua Công chúa điện hạ hay không?

Nếu có thể thuyết phục công chúa Doanh Trinh lấy Hạng Trang, như vậy tương lai Công chúa Đại Tần sẽ trở thành Hoàng hậu của Đại Sở, Đại Tần và Đại Sở sẽ là người một nhà, tuy hai mà một, Mông Cức muốn bảo vệ Công chúa Doanh Trinh, thì cũng nhất định phải giữ được Đại Sở, nói cho cùng, dòng huyết mạch chính của Doanh thị bây giờ chỉ còn lại có một mình Công chúa Doanh Trinh.

Bách Lý Hiền thậm chí còn nghĩ tới viễn cảnh xa hơn, nếu Hạng Trang có được thiên hạ, nhất định sẽ đăng cơ làm Hoàng đế, nếu tương lai công chúa Doanh Trinh sinh hạ Hoàng tử, hơn nữa lại có thể Tộc người Tần ủng hộ, vị Hoàng tử mang dòng máu Doanh thị này có cơ hội trở thành Hoàng đế đời thứ hai của Đại Sở hay không? Nếu quả thực như vậy, Mông Cức càng không có lý do để phản đối!

153. Chương 153: Vẻ Đẹp Trời Sinh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 153: Vẻ đẹp trời sinh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lâu Phiền Vương sải bước tiến vào rèm trướng của Doanh Trinh, vung tay lên, hai hồ nữ liền khom lưng lui bước ra ngoài.

Sau khi vào trướng, ánh mắt của Lâu Phiền Vương quét qua khắp người Doanh Trinh, đặc biệt dừng lại rất lâu trước cái bụng tròn lẳn phập phồng của Doanh Trinh, Doanh Trinh vì nguyên do ngồi xổm, lớp da bụng gấp lại mềm mại lăn tăn, kết quả làm cho nếp gấp da bụng càng trở nên đặc biệt.

- Công chúa điện hạ, nàng tìm Bản vương có chuyện gì?

Lâu Phiền Vương vân vê chòm râu, ánh mắt không che dấu được vẻ dục vọng, nếu không phải là Công Thúc Thuyết nhiều lần dằn dò, với tính cách của Lâu Phiền Vương trước đây, vị Công chúa mơn mớn trước mặt hắn không biết sẽ bị hắn chà đạp bao nhiêu lần rồi.

- Đại vương định giam lỏng bản cung sao?

Doanh Trinh cũng không vì ánh mắt dâm dục của Lâu Phiền Vương mà e lệ, thậm chí còn cố tình phình bụng lên, dùng những ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi má trắng như tuyết càng tăng thêm vẻ quyến rũ, khóe miệng hơi nhếch lên lộ chút vẻ mơ màng, Lâu Phiền Vương thoáng chút thất thần.

Lắc mạnh đầu, Lâu Phiền Vương mới hồi phục lại tinh thần, nói:

- Là như thế nào?

Doanh Trinh nén thở dài, vô cùng rầu rĩ nói:

- Đại vương, ngài thật sự nhần tâm sao?

Tim Lâu Phiên Vương bỗng đập thành thịch, trong lòng lại dâng lên ý thương tiếc, trong nháy mắt, hần thậm chí hận không thể đem tim mình ra tặng cho nữ nhân sâu bi vô hạn trước mắt, tuy nhiên Lâu Phiên Vương dù sao cũng là một người có địa vị, hần rất nhanh thoát ra được vẻ thất thần, bắt giắc lui nửa bước.

Khóe miệng Doanh Trinh nhếch lên lộ nụ cười thản nhiên, khi nàng mới chỉ có sáu tuổi, Tần Thủy Hoàng là một phương sĩ Từ Phúc nổi tiếng nhất thời đó đã từng gặp mặt nàng, Từ Phúc nói nàng có vẻ đẹp trời sinh, sau này lớn lên tất thành nguồn gốc tai họa hại nước hại dân, kết quả lời nói này làm Thủy Hoàng để tức giận, đày Từ Phúc ra nước ngoài, , mãi mãi không được trở về Trung Nguyên.

Người đời không biết được chân tướng, còn cho rằng Từ Phúc vì Tần Thủy Hoàng đi tìm thuốc tiên.

Cái gọi là vẻ đẹp trời sinh, nói cách khác Doanh Trinh vốn không phải muốn như vậy, chỉ cần gờ tay nhắc chân thì cũng đã lộ ra vẻ phong tình, vô cùng quyến rũ, chỉ cần vô tình liếc mắt, một động tác đều khiến cho đàn ông hồn siêu phách lạc, khó kìm nổi lòng mình, như vừa rồi nàng mới vừa lộ ánh mắt ai oán đã khiến cho Lâu Phiên Vương trong lòng dấy lên sự thương tiếc.

Lâu Phiên Vương cắn nhẹ đầu lưỡi mới làm cho tinh thần tỉnh lại, trong lòng than thầm, nói:

- Công chúa điện hạ, nếu đồng ý việc hôn sự của bản vương, bản vương sẽ thả nàng về.

Doanh Trinh khẽ thở dài một tiếng, sâu kín nói:

- Đại vương chẳng lẽ không thấy sao? Bản cung sở dĩ một mình ra khỏi thành đến Lâu Phiên đại doanh, chính là muốn xem thử Đại vương có thật là anh hùng, có đáng để bản cung gửi gắm hay không, nhưng biểu hiện của Đại vương khiến Bản cung rất thất vọng, nếu Đại vương quả thật là anh hùng sao lại uy hiếp một nữ nhân như bản cung?

Lâu Phiên Vương lại chợt thất thần suýt thốt ra một câu “ Bản vương sẽ thả ngươi”

Nhưng vào đúng lúc này, lão thái giám Công Thúc Thuyết bỗng xông vào, vội vàng nói:

- Đại vương!

Lâu Phiên Vương choàng tỉnh, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Công Thúc Thuyết nói:

- Quân sư, sao ngươi cũng đến đây?

Công Doanh Trinh ghé sát vào tai Lâu Phiên Vương nói khẽ:

- Đại vương, công chúa điện hạ có vẻ đẹp thiên phú, chỉ cần gờ tay đều có thể là mảnh khóe, ngài một mình ở cùng nàng rất dễ bị cô ấy mê hoặc đánh mất tâm trí, cho nên trước khi cô ấy chưa kết hôn, tốt nhất ngài không nên ở một mình với cô ấy.

Lâu Phiên Vương thầm công nhận, vừa rồi chỉ ở cùng nàng chốc lát, mấy lần tâm trạng hần đã rối loạn rồi.

Đối với sự xuất hiện bất ngờ của Công Thúc Thuyết, trong lòng Doanh Trinh thầm oán hận, nếu người này không phải là người Trung Nguyên, lúc ở đại tướng của Lâu Phiên Vương hần đã cho nàng thoát thân, vừa rồi khi nhìn thấy Lâu Phiên Vương sắp đồng ý thì cái tên kia lại ở đâu xông vào, chẳng lẽ đây quả thật là ý trời? Lẽ nào nàng phải lấy kẻ ngang tàng bạo ngược này?

Tuy nhiên, Doanh Trinh đương nhiên sẽ không cam tâm rơi vào tay giặc.

Để phục hưng lại đế quốc Đại Tần, nếu quả thật phải đem thân gả cho tên vua bạo ngược kia, nàng cũng đành phải đành hoàng mà xuất giá, mà không thể bị giam lỏng thế này, bị người ta cưỡng ép lấy chồng, nói trắng ra, Doanh Trinh là người đàn bà rất mưu mô, đồng thời cũng là người đàn bà không chế dục vọng rất mạnh, nàng tuyệt không cho phép hôn sự của mình tuột ra khỏi lòng bàn tay.

Lập tức Doanh Trinh lấy chiếc trâm từ trên tóc xuống, dùng đầu nhọn sắc dí vào chính mình.

Gáy.

Nói cho cùng, Doanh Trinh cuối cùng cũng chỉ là một tiểu nương hai mươi tuổi đầu, lấy sự lợi hại hù dọa người khác, lấy thủ đoạn mỹ nhân cũng không mê hoặc được người khác, vậy chỉ có thể học nữ nhân tầm thường lấy cái chết để uy hiếp, nếu Lâu Phiên Vương vẫn không động lòng, nói không chừng chỉ có thể kết thúc cuộc đời mình rồi, đối với cái chết, Doanh Trinh cũng không hề sợ hãi.

- Công chúa điện hạ, nàng làm gì vậy?

Công Thúc Thuyết vội hỏi:

- Mau buông cây trâm xuống.

Lâu Phiên Vương cũng hơi biến sắc nói:

- Đúng, đúng đúng, mau bỏ cây trâm xuống, đây không phải là chuyện đùa.

Doanh Trinh thản nhiên cười nói:

- Chỉ cần các người thả bản cung về, bản cung sẽ bỏ cây trâm xuống.

Đây chắc chắn là điều không thể.

Lâu Phiên Vương lập tức từ chối nói:

- Trừ phi nàng và Bản vương thành thân.

Doanh Trinh thản nhiên nói:

- Bản cung vẫn giữ nguyên ý đó, chỉ cần ngài búi binh giải vây, kí hiệp ước liên minh với người Tần, bản cung lập tức lấy ngài, tuyệt đối không nuốt lời.

Lâu Phiên Vương lắc đầu nói:

- Bản vương không tin.

- Vậy ngài hãy chuẩn bị nhận cơn thịnh nộ của người Tần đi.

Bàn tay mềm mại của Doanh Trinh thoáng vung lên, cây trâm sắc nhọn đã đâm vào da gáy, một dòng máu tươi từ chiếc gáy trắng ngần như tuyết tuôn ra, Doanh Trinh lại nói: Người tần tuy chỉ có năm nghìn tráng đinh, nhưng cũng dùng hết sức lực, chỉ ít cung có thể giết được hai vạn Lâu Phiên tráng đinh, bộ lạc Lâu Phiên người tổn thất hai vạn tráng đinh, thì đừng nói Hà Sáo, chỉ e ngay cả Thủy Thảo của Bắc Giả cũng không giữ được!

- Dừng tay.

Công Thúc Thuyết vội la lên:

- Công chúa điện hạ mau dừng tay!

Lâu Phiên Vương trong lúc nguy cấp liền nảy ra ý, bỗng trừng mắt dậm chân quát:

- Ra ngoài, ai cho người vào ?

Doanh Trinh quay đầu lại theo bản năng, Lâu Phiên Vương rút đoản kiếm ra đúng lúc Doanh Trinh quay cổ lại, chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, kim trâm trong tay Doanh Trinh bị đoản kiếm của Lâu Phiên Vương đánh văng, không đợi Doanh Trinh kịp phản ứng, Lâu Phiên Vương đã bổ nhào về phía trước, vỗ Doanh Trinh ngã trên chiếc đệm lông dê.

- Muốn chết? Không có chuyện đó đâu, cũng phải đợi Bản vương cho người chết, bây giờ Bản vương cho người chết!

Lâu Phiên Vương như con mãnh thú, tay trái nắm chặt hai tay Doanh Trinh, tay phải luồn vào sâu trong áo của Doanh Trinh.

Lâu Phiên Vương vốn cho rằng Doanh Trinh sẽ gào thét sau đó dùng sức giãy dụa.

Kết quả lại hoàn toàn không phải như vậy, Doanh Trinh không la hét cũng không giãy dụa mà rất bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lâu Phiền Vương, động tác của Lâu Phiền Vương lập tức rơi vào thế bị kiềm hãm, từ sâu trong đáy mắt của Doanh Trinh, hắn cảm nhận rõ được sự căm hờn, đúng vậy, đó là ánh mắt căm giận.

- Hãy đến đây.

Doanh Trinh lạnh lùng thăm chí còn chủ động khoe chiếc đùi trắng ngần.

Phản ứng của Doanh Trinh hiển nhiên là ngoài dự đoán của Lâu Phiền Vương, Lâu Phiền Vương cũng chưa bao giờ gặp người đàn bà như vậy, trực giác mách bảo hắn, người đàn bà trước mặt này rất nguy hiểm, trong phút chốc, ngọn lửa dục vọng của Lâu Phiền Vương bị một gáo nước lạnh tạt vào, bao nhiêu ham muốn tắt lịm.

Thấy Lâu Phiền Vương thật sự đã hạ hỏa dục, Doanh Trinh mới rụt rè nói:

- Lâu Phiền Vương, bản cung cho người một cơ hội cuối cùng, nếu bây giờ người thả bản cung về, lui binh giải vây và kí hiệp ước liên minh với người Tần, bản cung nhất định sẽ lấy người, cả đời này kiếp này sẽ tận tâm tận lực phù tá người thống nhất Đại Mạc, nhập chủ Trung Nguyên.

Ngừng một lát, giọng Doanh Trinh đột nhiên chuyển sang lạnh lùng nói:

- Nếu như người không thả bản cung trở về, qua đêm nay Mông Cức tướng quân sẽ biết bản cung đã gặp nạn, như vậy sáng mai người Tần của nội thành Cửu Nguyên sẽ xuất thành và quyết một phen sống mái với Lâu Phiền, ta tin rằng sau trận chiến người Lâu Phiền cũng biến mất từ Hà Sáo rồi.

- Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa chết.

Lâu Phiền Vương lãnh đạm nói.

Doanh Trinh thản nhiên cười nói:

- Nếu thật sự bản cung muốn chết, người ngăn cản được sao?

Dứt lời, Doanh Trinh làm động tác như ảo thuật từ trong ống tay áo lấy ra một viên Tịch hoàn, nói với Lâu Phiền Vương:

- Biết bên trong viên Tịch hoàn này là cái gì không?

Ngừng một lát, Doanh Trinh thản nhiên nói:

- Thiên hạ kịch độc.... Đoạn Trường Tán! Nuốt nó vào, trong khoảnh khắc thì sẽ bị thất khiếu lưu huyết mà chết!

Dứt lời, Doanh Trinh liền bỏ Tịch hoàn vào miệng ngậm.

- Đừng đừng đừng.

Lâu Phiền Vương thấy thế kinh hãi, vội la lên:

- Đừng nuốt!

Công Thúc Thuyết cũng nói:

- Công chúa điện hạ, có gì từ từ nói, người đừng coi thường mạng sống của mình.

- Bản cung cũng không muốn coi thường mạng sống của mình.

Doanh Trinh vì miệng ngậm Tịch hoàn nên nói không rõ tiếng:

- Chỉ cần các người thả bản cung, thì tất cả đều dễ nói, nếu như bằng không, thì hãy đợi đón nhận cơn thịnh nộ của người Tần.

Lâu Phiền Vương, Công Thúc Thuyết không nói gì, chuyện này quả thật là có chút độc ác.

.....

Bách Lý Hiền, Bách Lý Y Thủy và Do Uyên về mặt buồn bã từ trong hành dinh đi ra

Bách Lý Y Thủy vừa đi vừa oán giận nói:

- Công chúa tỷ tỷ cũng quá sơ suất, tại sao tỷ ấy có thể vào một mình Hồ doanh chứ?

Sắc mặt Bách Lý Hiền lại có chút nặng nề, Bách Lý Y Thủy chỉ lo lắng cho an nguy của Công chúa nhưng Bách Lý Hiền lại nghĩ đến vấn đề sâu xa hơn, Bách Lý Hiền và Doanh Trinh công chúa có tiếp xúc vài lần, biết Công chúa điện hạ trong có vẻ yếu đuối, kỳ thực lại là một cô gái có chủ kiến, cho nên lần này Công chúa đi Hồ Doanh chỉ e là không đơn giản như vậy.

Bách Lý Hiền không thể không lo lắng, nếu chẳng may Doanh Trinh công chúa có ý định chủ động mượn người Hồ phục hưng Đại Tần, như vậy người Tần của Cửu Nguyên có thể liên minh với người Lâu Phiên, người Bạch Dương, người Lâm Hồ, lúc đó Hạng Trang lại mang quân Sở tiến vào Cửu Nguyên thì có khả năng người Tần và người Hồ sẽ hợp lại tấn công!

154. Chương 154: Tiêu Hà Trúng Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 154: Tiêu Hà trúng kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Điều mà Bách Lý Hiền lo lắng liền nhanh chóng trở thành sự thật.

Ngay khi ba người chuẩn bị đi thông đêm ra khỏi thành để gặp Bách Lý Mậu, cửa phía Đông đột nhiên có động, khi bọn họ nhanh chóng đuổi đến đó, vừa lúc cánh cửa thành mở ra, hơn hai mươi kỵ binh Hồ cưỡi ngựa hộ tống quanh công chúa Doanh Trinh ra ngoài thành nghênh ngang tiến đến. Thấy cảnh này, Bách Lý Hiền lập tức lo, tình hình quá bất lợi!

Bách Lý Y Thủy tiến lên phía trước vẫy tay nói:

- Công chúa tỷ tỷ, công chúa tỷ tỷ?

Không đợi Bách Lý Y Thủy tới gần, hai kỵ binh Hồ liền rút kiếm ngăn lại.

- Bách Lý muội muội?

Công chúa Doanh Trinh vội vàng xoay người xuống ngựa, ra lệnh cho người Hồ thu kiếm.

Thấy Bách Lý Y Thủy, công chúa Doanh Trinh tựa như cũng rất vui, nụ cười trên mặt cũng xinh tươi tự nhiên, không giống như đang giả vờ.

Hai Hồ nhân nhất nhất nghe theo công chúa Doanh Trinh, điều này làm tâm trạng Bách Lý Hiền càng nặng nề hơn. Những Hồ nhân này xưa nay vốn kiệt ngạo bất tuân (bướng bỉnh không chịu phục tùng), dựa vào đâu mà họ lại ngoan ngoãn thuận theo công chúa như vậy?

- Công chúa tỷ tỷ, tiểu muội vừa rồi còn lo lắng thay cho người đó.

Bách Lý Y Thủy suy nghĩ vô cùng đơn giản, ngay lập tức kéo tay Doanh Trinh nói liên hồi.

- Tỷ có thể bình an vô sự trở về từ doanh trại quân Hồ, thật là quá tốt rồi.

- Tiểu Hồ nhân lại dám làm khó bản cung sao?

Công chúa Doanh Trinh thản nhiên cười, lại nói:

- Tử Xuyên muội muội, đêm nay muội cũng đừng ở dịch quán, đến hành dinh của tỷ, cùng tỷ hàn huyên thâu đêm nhé?

- Được mà, được mà.

Bách Lý Y Thủy gật đầu lia lịa nói.

- Tiểu muội thích nhất ôm tỷ tỷ ngủ.

Đang khi nói chuyện, Bách Lý Hiền và Do Uyên đã tiến đến, hành lễ với công chúa Doanh Trinh. Doanh Trinh lạnh nhạt đáp lễ.

Không lâu sau, Mông Cước cũng dẫn theo thân binh chạy tới.

Thấy công chúa Doanh Trinh bên người có hơn hai mươi Hồ nhân đi theo bảo vệ, Mông Cước cũng không tránh khỏi có chút kinh ngạc, tuy nhiên vẫn tiến lên phía trước cung kính hành lễ với công chúa, công chúa cũng trịnh trọng đáp lễ, rồi nói với anh ta:

- Mông Cước tướng quân, bản cung hôm nay mệt rồi, muốn nghỉ ngơi trước, có việc gì ngày mai hãy nói được không?

Mông Cước gật đầu, ngay sau đó ngẩng đầu nói lớn:

- Người đâu, đưa Điện hạ hồi hành dinh!

Mông Cước vừa ra lệnh, mười thân binh có dư liền thối lại hùng dũng tiến đến, không ngờ hơn hai mươi Hồ nhân kia lại cùng đồng loạt rút kiếm khỏi vỏ, trông như đang quyết bảo vệ công chúa Doanh Trinh trước đại địch. Mông Cước nhũm mày. Chính trong lúc này, công chúa Doanh Trinh lại nói:

- Tướng quân, những dũng sĩ Lâu Phiên này không có ác ý, họ chỉ hộ tống bản cung hồi hành dinh thôi.

Mông Cước đành giơ tay lên, hơn mười thân binh liền lui lại về hai bên.

Ngay sau đó công chúa Doanh Trinh liền nắm bàn tay nhỏ nhắn của Bách Lý Y Thủy, khi hơn hai mươi Hồ nhân vây quanh đã đi xa, Mông Cước cũng liền dẫn đội thân binh đi, từ đầu đến cuối đều không hề để ý tới Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền chỉ có thể miễn cưỡng lắc đầu cười gượng tâm thì nghĩ Mông Cước thật đúng là chỉ biết có binh đao thôi.

Nhìn bầu trời âm u, hỏi Bách Lý Hiền:

- Đại ca Bách Lý, bây giờ làm sao đây? Ra khỏi thành cùng Tử Minh hội hợp hay là lưu lại chờ tiểu muội cùng đi?

Bách Lý Hiền chỉ thoáng trầm ngâm, liền quyết định:

- Như vậy đi, đệ ra khỏi thành trước tìm Tử Minh, bảo hắn lập tức quay về phía Nam báo tin cho Thượng Tướng Quân, nói rằng tình thế thành Cửu Nguyên có biến, đại quân không nên tiếp tục lên Bắc, cũng xin Thượng Tướng Quân dẫn thêm một đội quân tinh nhuệ Bắc thượng phối hợp chúng ta tuy cơ hành sự thì đại sự mới có thể thành.

Bách Lý Hiền đã nghĩ thấy hơi thở khác thường ở đây.

Công chúa Doanh Trinh cô độc đến doanh trại quân Hồ, hiện tại lại được người Lâu Phiên hộ tống về thành? Tình hình như vậy dù nhìn thế nào cũng không thấy bình thường, nếu nói trong đây không có chuyện gì, Bách Lý Hiền tuyệt nhiên sẽ không tin!

Còn như công chúa và người Lâu Phiên có phát sinh vướng mắc gì? Cũng không khó đoán được, rất có khả năng chính là công chúa chuẩn bị được gả cho Lâu Phiên Vương.

Bách Lý Hiền học vấn uyên thâm, cũng đã đọc qua nhân thuật, biết công chúa Doanh Trinh có vẻ đẹp trời sinh, càng hiểu công chúa rất giỏi mưu lược, đồng thời cũng là nữ nhân có tham vọng rất lớn, cho nên nàng sẽ chủ động câu thân với Lâu Phiên Vương, đó tuyệt nhiên không phải chuyện lạ, bởi vì ở Hà Sáo, Lâu Phiên nhân quả thật là một lực lượng có quyền được quyết định.

Nếu công chúa Doanh Trinh có thể thông qua Lâu Phiên Vương mà nắm được toàn bộ bộ lạc Lâu Phiên trong tay, rồi nhờ sức mạnh của bộ lạc Lâu Phiên thu nạp bộ lạc Bạch Dương và bộ lạc Lâm Hồ, lại thêm

năm ngàn thiết kỵ Đại Tần cùng ba vạn lão Tần nhân, ngay lập tức có thể tạo thành một lực lượng hùng mạnh không thể coi thường, Bắc cự Hung Nô, Nam kháng Đại Hán cũng không phải không có khả năng.

Trên thực tế, lịch sử Hà Sáo cũng đã ghi lại Hồ nhân vì nguyên nhân thần bí nào đó mà liên hợp lại, còn như có có phải bởi công chúa Đại Tần có là sợi dây chỉ luồn kim bên trong hay không thì không biết cũng rõ, chẳng qua, Hồ nhân ở Hà Sáo gặp phải kết quả mâu thuẫn thảo nguyên kiêu hùng vẫn là bị người Hung Nô nghiền nát.

Mà Hồ nhân ở Hà Sáo hàng phục lão Tần nhân lại là sức mạnh khuyến khích người Hung Nô, kết quả là xuất hiện sự bao vây Bạch Đăng, Lưu Bang lão nhân trực tiếp chịu ảnh hưởng mâu thuẫn mà sợ chết khiếp, mong sao Bà Rịa đưa nữ nhi và hòa hiếu kết giao đến.

Bách Lý Hiền cũng không biết những việc này, nhưng anh ta biết, một khi Hồ nhân ở Hà Sáo kết minh với lão Tần nhân, thì đối với Hạng Trang và bắc thượng quân Sở mà nói, chính là đại họa! Bởi vì có quân Sở tham gia, sẽ làm cục diện của Hà Sáo trở nên phức tạp, công chúa Doanh Trinh tuyệt đối sẽ không cho phép Hạng Trang và quân Sở gây trở ngại kế hoạch lớn phục hưng của nàng.

Cho nên, Bách Lý Hiền phải ngăn cản chuyện này, không để nó xảy ra.

Nói cho cùng, tư tưởng của Bách Lý Hiền về bản chất khác với Mông Cước, Mông Cước là hậu duệ của Mông Thị, xưa nay tự cho mình là người bảo vệ đế quốc Đại Tần và gia tộc Doanh Thị. Có thể Bách Lý Hiền chỉ tin tưởng và chấp hành phàm lệnh đại Tần và hệ thống canh chiến. Cho nên, anh ta càng tin tưởng Hạng Trang có thể giết được Thống soái trên chiến trường mà không phải cần đến tâm kế thâm sâu của công chúa Doanh Trinh.

...

Lúc này, Lưu Bang cũng đã dẫn theo đại quân trở lại Hàm Dương.

Bởi vì quân lương thiếu thốn, Lưu Bang chỉ phái Chu Bột dẫn hai vạn tinh binh nhằm hướng Bắc đuổi giết quân Sở, hơn mười vạn đại quân còn lại được cử đến các đồn điền quanh Hàm Dương. Còn hai vạn tinh binh của Chu Bột, so với việc nói là đi truy sát, chẳng thà nói là đi do thám quân Sở thì thỏa đáng hơn. Chuyện cho tới hiện tại, Lưu Bang cũng chỉ có thể giương mắt nhìn Hạng Trang dẫn quân bắc thượng Hà Sáo.

Trong Trường Lạc cung, Lưu Bang đang ôm Thích phu nhân ngủ say vô tư lự, Tiêu Hà mấy lần cầu kiến nhưng đều bị phớt lờ.

Nói thật, khi Lưu Bang trở lại Hàm Dương nhìn thấy Trường Lạc cung thì trong lòng có chút hoảng. Giật mình vừa vì Tiêu Hà rầm rộ tu sửa cho y tòa cung điện xa hoa như vậy, lại kinh ngạc vì Hạng Trang không ngờ lại không tiêu hủy tòa cung điện này. Phải biết rằng trước lúc Hạng Võ tiến đến Hàm Dương đã đốt hết toàn bộ Tần Vương cung.

Ở Trường Lạc cung mấy tháng, Lưu Bang đã vui vẻ đến hỏng người.

So với khi ở huyện Bái, vẫn có phần ăn gió ngủ đường như thời chinh chiến. Ở trong Trường Lạc cung như chốn bồng lai, có đôi khi Lưu Bang thực sự cảm thấy hơn nửa đời người sống thật uổng phí, trong lòng cũng thầm quyết định, nhân lúc vẫn còn mười mấy năm, cũng nên hưởng thụ cuộc sống hoan lạc, còn những việc như đánh giặc hay gì gì đó thì giao cho Chu Bột và Quán Anh làm là được.

Tiêu Hà lại cầu kiến, Thích phu nhân rốt cục không đành lòng, nhẹ nhàng

Lưu Bang lúc này mới uể oải ngồi dậy, rời khỏi chiếc áo ngủ của Thích phu nhân, ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Hà vội vàng thi hành nghi lễ do chính mình đặt ra với Lưu Bang, cúi đầu bái lạy, hô to ba tiếng vạn tuế, sau đó lui về phía bên phải.

Lễ này cũng là do Tiêu Hà định ra theo nghi lễ thời Tần, dựa theo quy chế này, trước kia theo Lưu Bang vào sinh ra tử, xưng huynh gọi đệ thi hành những lễ này với Lưu Bang. Lưu Bang tỏ vẻ được tôn sùng như là Đại vương, khi huynh đệ lần đầu tiên quỳ gối dưới chân mình, trong lòng y thấy thật sáng khoái, thực sự là không thể diễn tả bằng lời.

- Thừa tướng. Mới sang sớm đã có chuyện gì vậy?

Lưu Bang ho một tiếng, uể oải hỏi Tiêu Hà.

Tiêu Hà khom người đáp:

- Đại vương, toàn bộ lương thực trong kho đã được lấy ra hết, đã được phân phát tới các huyện và các bộ Giáo Ủy. Song thần nghĩ, vẫn nên cử ban giám sát có năng lực cao giám sát để tránh đại đa số các tướng sĩ vì đói mà hấp tấp, đem những quân lương đó như lương thực mà ăn luôn.

Lưu Bang mắt hững nói:

- Người là Thừa tướng, việc này người quyết định không phải là được rồi sao?"

Tiêu Hà nhanh chóng trả lời:

- Thần to gan mới sáng sớm đã quấy nhiễu giấc mộng đẹp của Đại vương, nhưng vì một việc quan trọng khác nữa.

Nói đến đây dừng lại một chút, Tiêu Hà lại nói:

- Thần sang chọn sáu quy định của Đại Tần, lại tham khảo thêm học thuyết vô vi cùng các thuật của Hoàng Lão, định ra “Chín mươi chương luật sơ thảo”. Xin Đại vương bớt chút thời gian xem qua.

Dứt lời, Tiêu Hà quay đầu lại vẫy tay một cái, lập tức có hai tiểu thái giám khiêng hai đầu bàn lên, trên bàn gỗ bày phải tới mấy chục quyển sách.

Lưu Bang vừa thấy lập tức nhúc nhích đầu, chau mày nói:

- Cứ để lại đây đi, Quả nhân sẽ xem sau.

Khi Tiêu Hà muốn khuyên thêm vài câu thì Lưu Bang đã quay người đi, bất đắc dĩ, Tiêu Hà đành phải cúi người xin cáo lui.

...

Du Bình, hai vạn quân Sở thẳng tiến lên phương Bắc theo đường thẳng dài vô tận.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Cao Sơ phi ngựa tới trước mặt Hạng Trang, thở dồn dập tay thi lễ trên lưng ngựa nói:

- Thượng Tướng Quân, quân Hán truy binh đuổi tới Trường Thành của Chiêu Tương Vương, vốn không hề đuổi theo hướng bắc.

- Đây cũng là chuyện nằm trong dự kiến.

Hạng Trang nói xong,

Quan Trung liên tục gặp binh tai, dân chúng thực không có kết quả tốt, lương thực vụ chime cũng bị quân Sở thu hoạch gấp, quân Hán không có lương thực, lấy cái gì mà đuổi?

Bắt đầu từ hiện tại, quân Sở nếu không còn lo truy binh phía sau nữa, bất quá tình thế thành Cửu Nguyên như thế nào vẫn là ẩn số chưa biết, cũng không biết Bách Lý Hiền có thuyết phục được Mông Cức hay không? Nếu không thuyết phục được, chỉ sợ sau khi tới thành rồi sẽ tránh không được một hồi binh đao với lão Tần nhân.

Có câu nói nên nói thế nào trong trường hợp này? “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến”.

Hạng Trang chính lúc đang lo lắng về thành Cửu Nguyên, tiền phương liền truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Bách Lý Mậu đã trở gáp rút về với dáng vẻ mệt mỏi phong trần. Còn cách khá xa, Bách Lý Mậu đã hô to:

- Thượng Tướng Quân, đại ca của ta nói tình thế thành Cửu Nguyên có biến, đại quân không thể tái Bắc thượng...

Hạng Trang nghe vậy ngay lập tức thấy lòng nặng nề, liền giơ tay phải lên quát to:

- Truyền lệnh toàn quân, dừng lại!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân dừng lại!

Tần Tương hô to lại lời của Hạng Trang, hơn mười ngàn binh đi theo đều giơ tù và và sừng trâu lên thổi, những tiếng kèn thê lương trầm thấp vang lên, trong tiếng kèn vang mãi không ngừng, dọc theo đường thẳng hướng theo phương Bắc xa xôi mà cùng nhau ngừng lại!

155. Chương 155: Thông Gia

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 155: Thông gia

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang xoay người xuống ngựa, ngăn cản Bách Lý Mậu đang định thi lễ, nói:

- Tử Minh, rốt cuộc sao lại thế này?

Bách Lý Mậu cười khổ nói:

- Cụ thể vì sao lại như vậy, mặt tướng cũng không rõ lắm, tuy nhiên, Tử Minh chính là nói như vậy.

Vũ Thiệp nhíu mày hỏi:

- Sao lại chỉ có mình ngươi quay trở về? Do Uyên, đại ca và tiểu muội của ngươi đâu?

Vũ Thiệp rõ ràng vẫn không tin lời của lão Tần nhân này.

Bách Lý Mậu lãnh đạm nói:

- Bọn họ còn đang ở thành Cửu Nguyên.

Vũ Thiệp không có thiện cảm tốt với Bách Lý Mậu.

Trong lúc nói chuyện, Hoàn Sở, Quý Bố, Điền Hoành, Tiêu Khai, Cao Sơ, còn có đại tướng Bàn Ngọc cũng đều đã tới.

Trước đó không lâu, Hạng Trang đã tiến hành sắp xếp lại, trong đó đoàn quân sẽ chia thành ba cánh quân tả, hữu và trung, cũng giao phó Tiêu Khai là chủ tướng của cánh quân tả, Bàn Ngọc là chủ tướng cánh quân trung, còn Điền Hoành là chủ tướng hữu quân, Cao Sơ là chủ tướng của thân nhân, chuyên về việc Thống soái tinh nhuệ nhất hai ngàn lão binh quân Sở!

Lão Tần Nhân phần lớn là quân của Bàn Ngọc.

Sau lần chinh biên, Hoàn Sở và Quý Bố đã không còn binh quyền.

Đương nhiên, trên danh nghĩa thì Hoàn Sở và Quý Bố là phó tướng quân và mặt tướng quân đứng sau Hạng Trang. Nếu Hạng Trang không có mặt, theo lý thì Tiêu Khai, Điền Hoành, Cao Sơ và cả Bàn Ngọc đều phải nghe theo lệnh của hai người họ. Nhưng sự thật thì không phải như vậy, nếu Hạng Trang không có mặt, các quân sĩ binh lính cũng chỉ nghe theo quân sư Úy Liêu, chứ không phải phó tướng quân Hoàn Sở hay mặt tướng quân Quý Bố.

Ngay sau đó Hạng Trang tóm tắt lại tin tức của Bách Lý Mậu, chư tướng nghe xong về mặt mỗi người mỗi khác.

Hoàn Sở và Quý Bồ rõ ràng là không tin. Điền Hoàn và Tiêu Khai vẻ mặt rất tự nhiên, dễ nhận thấy họ không hề lưu tâm tới việc này.

Cao Sơ và Bàn Ngọc thì lộ vẻ lo lắng, rõ ràng hai người họ đều cảm thấy hành trình đến thành Cửu Nguyên sợ rằng không thuận lợi như dự đoán, làm không tốt sẽ hại lão Tần nhân thành Cửu Nguyên, đương nhiên, là lão binh đã từng tham gia vào trận chiến Cự Lộc của quân Sở, Cao Sơ cũng không coi quân Tần là gì, cho dù đó là bức tường thành hùng hậu vững mạnh.

Quý Bồ nói:

- Thượng Tướng Quân, Bách Lý Hiền không thể tin, chúng ta cần phải tiếp tục đi lên phía Bắc.

- Đúng vậy.

Hoàn Sở cũng lớn tiếng phụ họa.

- Lão Tần nhân thành Cửu Nguyên muốn hàng thì hàng, không muốn hàng thì diệt chúng là xong, chẳng phải có hơn năm ngàn kỵ binh sao? Lúc trước ở Cự Lộc, năm mươi ngàn người chúng ta diệt hai trăm ngàn quân của chúng, chẳng lẽ còn đánh không lại năm ngàn người? Hừ!

Bách Lý Mậu không kìm nổi mắt lộ sự oán trách, những lời này của Hoàn Sở khiến anh ta nghe mà thấy khó chịu.

Nếu không phải ngại vì vừa xin đến góp sức, Bách Lý Mậu thật muốn đấu với Hoàn Sở, hai người đường đường chính chính chọn, xem xem cuối cùng thì lão Tần nhân lợi hại hay Sở nhân thắng.

- Đủ rồi!

Hạng Trang đành phải cắt ngang lời Hoàn Sở.

Ngay sau đó Hạng Trang lại dặn dò Tần Tương:

- Tần Tương, người gọi Tề Mãi tới đây.

- Vâng!

Tần Tương vâng lệnh đi ngay, chưa đến thời gian dung nửa chén trà liền dẫn Tề Mãi tới.

Nhìn thấy Hạng Trang, Úy Liêu, còn có rất nhiều đại tướng quân Sở đều đang ở đây, Tần Mãi không khỏi có chút giật mình, liền vội vàng chấp tay cúi đầu hành lễ. Cho đến hiện tại, Tề Mãi vẫn là thân phận tù nhân, tuy rằng việc ăn, mặc, ở, đi lại, quân Sở đều không ngược đãi, thậm chí việc giam giữ cũng không nghiêm ngặt, nhưng Tề Mãi cũng tuyệt không dám có chút lòng phản.

Hạng Trang gọi Tề Mãi đến bên, dặn dò cẩn thận, Tề Mãi gật đầu lia lịa, vâng lệnh mà đi.

Hạng Trang quay lại phía các tướng sĩ, đầu tiên là nói với Bàn Ngọc:

- Bàn Ngọc, người chọn ra năm trăm quân tinh nhuệ, cùng bản tướng bắc thượng thành Cửu Nguyên!

- Hả? Bắc thượng Cửu Nguyên?

- Thượng Tướng Quân, việc này không được!

- Đúng vậy, việc này quá nguy hiểm!

- Ngộ nhỡ đây là bẫy do Bách Lý Hiền và lão Tần nhân thành Cửu Nguyên bày ra thì sao?

Chư tướng đều khuyên can. Hoàn Sở, Quý Bồ càng không chút che giấu nghi ngờ Bách Lý Hiền. Bàn Ngọc cũng không để ý những người này, liền vâng lệnh, lập tức xoay người nghênh ngang đi.

- Đủ rồi, ý ta đã quyết.

Hạng Trang kiên quyết nói.

- Các người không cần khuyên nữa.

Dứt lời, Hạng Trang lại nói với Hoàn Sở và Quý Bồ:

- Hoàn Sở, Quý Bồ, hai vị tướng quân cùng bản tướng bắc thượng, các chư tướng còn lại lãnh binh đóng quân, không có hiệu lệnh không được manh động!

Hoàn Sở và Quý Bồ lập tức không dám nói gì thêm, khúm núm vâng lệnh.

Các chư tướng còn lại cũng đều nhận lệnh đi. Cao Sơ ban đầu còn định xin theo Hạng Trang bắc thượng giết giặc, nhưng ngẫm nghĩ thì đành giữ lại trong bụng, sau đó không nói tiếng nào mà đi. Là tâm phúc đáng tin đi theo Hạng Trang từ khi Giang Đông khởi binh, Cao Sơ đương nhiên biết nguyên nhân Hạng Trang để anh ta lưu lại.

Đợi các chư tướng đi hết, Hạng Trang mới nói với Ủy Liêu:

- Quân sư, bên này đành nhờ ngài.

- Việc ở đây Thượng Tướng Quân có thể yên tâm, chỉ cần có lão thần cùng tướng quân Cao Sơ ở đây, dám chắc sẽ không có chuyện gì.

Ủy Liêu nói xong ngừng một chút, lại lo lắng mà rằng:

- Nhưng thật ra thành Cửu Nguyên bên đó, cũng không biết xảy ra chuyện gì, Thượng Tướng Quân chỉ dẫn năm trăm lính tinh nhuệ bắc thượng, vẫn nên chú ý cẩn thận.

Hạng Trang thản nhiên nói:

- Quân sư yên tâm, người có thể giết Hạng Trang này vẫn chưa sinh ra đâu.

Ủy Liêu vui vẻ gật đầu. Ông ta thích nhất chính là sự tự tin trong người Hạng Trang, dù việc có khó đến đâu, có Hạng Trang thì nhất định có thể giải quyết dễ dàng, dù cục diện có phức tạp bao nhiêu, có Hạng Trang liền trở nên đơn giản. Tế tục thành Cửu Nguyên có kiên cố đến đâu, có hung hiểm thế nào, chỉ sợ cũng không làm khó được Hạng Trang.

Thành Cửu Nguyên, dinh tướng quân.

Mông Cước kinh ngạc nhìn công chúa Doanh Trinh, nói khó tin:

- Công chúa điện hạ sẽ kết thân cùng Lâu Phiên Vương?

- Sao?

Doanh Trinh thản nhiên liếc mắt nhìn Mông Cước, nói:

- Mông Cước tướng quân không đồng ý việc bản cung kết thân với Hồ nhân?

- Ô... Không, đương nhiên là không, mặt tướng tuyệt đối không có ý này.

Mông Cước vội vàng phủ nhận. Là di tộc của Đại Tần, anh ta sao dám thay công chúa Doanh Trinh làm chủ?

- Ôi...

Công chúa Doanh Trinh thở dài, nói nhỏ:

- Bản cung làm sao lạ nguyên kết thân với Lâu Phiên Vương? Chỉ có điều bản cung nếu không cùng Lâu Phiên Vương kết thân, sợ rằng lão Tần nhân trong thành sẽ cùng người Hồ quyết trận sống còn. Vì sự an nguy của ba vạn lão Tần nhân trong thành, bản cung sao lại tiếc hy sinh thân liễu mỏng manh?

Mông Cước im lặng, trong lòng tràn đầy sự xấu hổ nhục nhã.

Người Hồ ngoài thành Cửu Nguyên quả thực đã lui binh, Mông Cước vốn còn cảm thấy khó hiểu, không ngờ đúng là nguyên nhân này!

Thân là di tộc của Đại Tần, lại chỉ có thể trở mắt nhìn công chúa điện hạ dung thân đánh đổi. Thân là nam nhi đầy nhiệt huyết, lại chỉ có thể trở mắt nhìn một người con gái vì cứu người dân trong thành Cửu Nguyên mà hy sinh thân mình. Điều này làm người luôn luôn tự đề cao như Mông Cước sao có thể chấp nhận? Giờ khắc này, Mông Cước thật sự muốn thắt cổ.

- Công chúa!

Mông Cước qùy gối, nói với vẻ đau thương:

- Mạt tướng xin người thu hồi mệnh lệnh!

Ngừng một lát, mông Cước lạ nói:

- Mạt tướng nguyện cùng năm ngàn quân sĩ Đại Tần trong thành Cửu Nguyên cùng người Hồ quyết chiến sinh tử cũng tuyệt đối sẽ không dương mắt nhìn công chúa điện hạ phải chịu nhục!

- Tướng quân không nên coi nhẹ mạng sống.

Công chúa Doanh Trinh tiến lên hai bước, nhẹ nhàng nâng Mông Cước dậy, lại nói:

- Sự an nguy của lão Tần nhân phụ thuộc vào tướng quân, còn có cả trọng trách phục hưng Đế quốc Đại Tần cũng cần có tướng quân. Còn về chuyện kết thân của bản cung với Lâu Phiên Vương, chỉ cần bộ lạc Lâu Phiên có thể trở thành trợ lực phục hưng Đại Tần, làm sao không phải là chuyện hay?

Mông Cước nghe vậy thì im lặng, trong lòng thầm nghĩ xem ra công chúa điện hạ đã quyết định sẽ kết thân cùng Lâu Phiên Vương.

Nhưng nghĩ lại, công chúa điện hạ đã quyết định như vậy cũng hợp tình hợp lý, dù sao thực lực lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên hiện giờ cũng không khác gì liễu mạng, lão Tần nhân phía Nam lại ở xa ngàn dặm, có thể nghe theo chỉ lệnh của công chúa hay không lại không rõ có bao nhiêu, cho nên việc công chúa điện hạ vì phục hưng Đại Tần mà mượn sức mạnh của người Hồ cũng có thể hiểu được.

Chẳng qua, vì để có được sự trợ lực của người Hồ mà phải hy sinh hạnh phúc cả đời của mình, cái giá phải trả này quả thật không hề nhỏ.

Doanh Trinh thở dài một tiếng, nói nhỏ:

- Mông Cước tướng quân, cha mẹ ta đều đã quy tiên, bên mẫu thân cũng không còn ai, vậy nên phải nhờ tướng quân thay bản cung thu xếp giúp. Bản cung và Lâu Phiên Vương đã ước định, trưa ngày mốt Lâu Phiên Vương sẽ phái người đến đón dâu, khi đó bản cung sẽ xuất giá...

Mông Cước chấp tay thở dài, cúi người vâng lệnh.

Doanh Trinh ngẫm nghĩ một chút, lại dặn dò thêm:

- Còn nữa, Mông Cước tướng quân, để tránh những phiền toái không cần thiết, việc cưới hỏi của bản cung và Lâu Phiên Vương, trước hết không cần làm lớn, có được không?

Mông Cước cung kính trả lời:

- Mạt tướng lo liệu được.

- Vậy ngài cũng bận, bản cung xin cáo từ.

Doanh Trinh lại thở dài, quay người đi ra.

Dịch quán thành Cửu Nguyên.

Bách Lý Hiền gõ nhịp nói:

- Không ngoài sở liệu của ta, công chúa điện hạ quả nhiên muốn lấy Lâu Phiên Vương!

- Đại ca mau nghĩ cách đi.

Bách Lý Y Thủy đẩy đẩy cánh tay của Bách Lý Hiền, đau thương nói:

- Nhất định không được gả công chúa tỷ tỷ cho lão người Hồ dơ bẩn. Xin người đó, đại ca.

Do Uyên cũng nói:

- Công chúa của lão Tần nhân chúng ta sao lại có thể gả cho bọn chúng chứ?

Bách Lý Hiền nói:

- Tiểu muội, Tử Xuyên, các người yên tâm, công chúa đó sẽ không thể gả cho người Hồ!

Về công về tư, Bách Lý Hiền cũng sẽ không để công chúa Doanh Trinh phải gả cho Lâu Phiền Vương, bởi vì nói rộng, một khi công chúa Doanh Trinh cùng Lâu Phiền Vương kết thân sẽ thành sự uy hiếp trí mạng đối với quân Sở ở Hà Sáo, còn nói hẹp, một khi công chúa Doanh Trinh thật sự được gả cho Lâu Phiền Vương, tất cả lão Tần nhân đều cảm thấy nhục nhã!

Tuy nhiên, nếu muốn ngăn cản cuộc hôn nhân đã định này, chỉ dựa vào ba người bọn họ thì không thể được.

Cho nên, lúc này ba người Bách Lý Hiền chỉ có thể chờ Hạng Trang dẫn quân tinh nhuệ tới.

Ngay lập tức Bách Lý Y Thủy dặn dò Do Uyên:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những lính tinh nhuệ do Thượng Tướng Quân phái đến chậm nhất đêm mai nhất định sẽ đuổi tới ngoài thành Cửu Nguyên, muội phải nghĩ cách ra khỏi thành, tiếp ứng từ phía Nam!

- Dạ!

Do Uyên nhận lời, lưng mang cung, thu thanh kiếm dài hùng hổ đi.

Bách Lý Hiền lại quay qua nói với Bách Lý Y Thủy:

- Tiểu muội, mấy ngày này muội hãy đến hầu chuyện cùng công chúa điện hạ, giải sầu cùng nàng, đồng thời để ý kỹ những người Hồ bên cạnh nàng. Quan trọng nhất vẫn là nhất định phải biết rõ được Lâu Phiền Vương khi nào thì phái người đến đón dâu. Chỉ có nắm chắc được ngày đón dâu, đại ca mới có thể bố trí tốt được.

- Ừm, tiểu muội biết rồi.

Bách Lý Y Thủy gật đầu rồi cũng đi.

156. Chương 156: Danh Tướng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 156: Danh tướng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Buổi chiều ngày hôm sau, Hạng Trang dẫn theo trăm quân tinh nhuệ cấp tốc chạy đến ranh giới thành Cửu Nguyên.

Khi sắp tiến vào thành, vừa lúc gặp Do Uyên, lập tức Hạng Trang cho quân tìm chỗ khe núi sâu yên tĩnh, lệnh năm trăm quân tinh nhuệ ẩn núp kỹ, sau đó để Bằng Ngọc lưu lại lãnh binh, còn mình thì dẫn theo Hoàn Sở, Quý Bố, cùng với Tề Mãi và hơn mười người giả trang Hồ Thương mang theo hơn mười xe tơ lụa, vải vóc nghênh ngang tiến vào thành Cửu Nguyên.

Năm năm trước, Sở Hán hai quân đang ở Trung Nguyên đại địa hỗn chiến, thành Cửu Nguyên thì lại khá yên bình, cho nên thường xuyên có những thương nhân đến từ chính Quan Trung đến, thậm chí còn có người Hung Nô ở bắc Trường Thành, cho nên quân Tần gác cửa thành cũng không nghi ngờ, sau khi thu nửa xấp lụa, hai cuộn vải liền cho qua.

Vào buổi tối, Hạng Trang rốt cục cũng gặp được Bách Lý Hiền ở dịch quán.

Bách Lý Hiền lần lượt hành lễ với Hạng Trang, Hoàn Sở, Quý Bố, lại ra hiệu cho Do Uyên thủ ở ngoài cửa, sau đó hạ giọng nói nhỏ:

- Thượng Tướng Quân, xin hỏi ngài dẫn theo bao nhiêu quân tinh nhuệ đến?

- Năm trăm quân!

Hạng Trang nói.

- Không biết có đủ hay không?

Bách Lý Hiền lúc này mới thở phào một hơi dài, nói:

- Vậy là đủ rồi.

Hoàn Sở mất hứng buồn bực hừ một tiếng, chau mày hỏi:

- Bách Lý tiên sinh, thành Cửu Nguyên rốt cuộc sao lại hồi tranh vậy.

Bách Lý Hiền nói:

- Thành Cửu Nguyên hiện giờ tình hình khá phức tạp, cụ thể tại hạ liền không tiện nói nhiều, sẽ tóm tắt những điều quan trọng với Thượng Tướng Quân và hai vị tướng quân...

Sau đó Bách Lý Hiền liền nói hết về tình hình chung trong thành Cửu Nguyên cùng với tin tức mà hai ngày nay Bách Lý Y Thủy thám thính được từ phủ công chúa với ba người Hạng Trang.

Hạng Trang nghe xong lập tức trong lòng hơi trầm xuống, hỏi:

- Công chúa Doanh Trinh thật sẽ gả cho Lâu Phiền Vương?

- Chỉ sợ là thật.

Bách Lý Hiền gật gật đầu, lại nói tiếp:

- Hơn nữa, tại hạ phán đoán sẽ thành thân nội trong vài ngày tới.

- Phải ngăn cản cuộc hôn nhân này!

Hạng Trang nói không cần suy nghĩ.

- Nhất định không được để công chúa Doanh Trinh lấy Lâu Phiền Vương!

Hạng Trang thoáng ý thức được sự nguy hiểm trong đó, nếu chẳng may công chúa Doanh Trinh được gả Lâu Phiền Vương thật, vậy thì thế lực của Hà Sáo sẽ nổi thành sợi dây lớn, quân Sở mà tiến vào đó liền lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích. BBawcj biệt là công chúa Doanh Trinh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho quân Sở mà yên giấc ngủ say?

Trong sâu thẳm con mắt của Bách Lý Hiền không khỏi thoáng qua sự cảm kích, lập tức chấp tay thi lễ nói:

- Thượng Tướng Quân minh giám.

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Bách Lý Hiền, Hạng Trang không khỏi động lòng, mỉm cười nói:

- Tử Lương, có phải anh sớm đã bố trí tốt hết thảy mọi chuyện rồi không?

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Tại hạ chẳng qua chỉ mới có ý nghĩ sơ bộ mà thôi.

Hạng Trang lập tức vung áo ngồi vào chiếc ghế cấp cao nhất, lại đưa tay mời ba người Hoàn Sở, Quý Bố và Bách Lý Hiền ngồi, sau đó nói với Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, ngồi xuống rồi bàn chuyện.

Bách Lý Hiền thản nhiên ngồi vào vị trí, nói:

- Việc cấp bách là phải biết rõ ngày thành thân!

Dừng lại một chút Bách Lý Hiền lại nói tiếp:

- Vào ngày thành thân, Lâu Phiên Vương nhất định sẽ cử quân tinh nhuệ đến đón dâu, đến lúc đó Thượng Tướng Quân có thể dẫn năm trăm quân tinh nhuệ theo mai phục giữa đường, đánh bất ngờ mới mong có thể tiêu diệt được đội quân đón dâu của bộ lạc Lâu Phiên, sau đó giả trang người Lâu Phiên cùng lão Tần nhân đưa công chúa điện hạ đi...

Hạng Trang nói tiếp:

- Như vậy, Lâu Phiên Vương nhất định sẽ khởi binh vãn tội!

- Đúng, Lâu Phiên Vương không có được công chúa Doanh Trinh nhất định sẽ khởi binh vãn tội!

Bách Lý Hiền mỉm cười nói. Mông Cước thấy hoài nghi trong lòng, có thể anh ta và lão Tần nhân không thể cứu được công chúa Doanh Trinh, hai bên một khi phát sinh xung đột, người Lâu Phiên nhất định còn tụ hợp người Bạch Dương và người Lâm Hồ lại vây khốn thành Cửu Nguyên!

Quý Bố nói:

- Cứ như vậy, thế cục thành Cửu Nguyên có thể sẽ phức tạp.

Hoàn Sở cũng nói:

- Đúng vậy, trước tiên chưa nói đến việc lão Tần nhân có liên kết cùng chúng ta hay không, cũng không chắc có đánh được người Lâu Phiên không, Bạch Dương nhân còn liên quân với người Lâm Hồ. Người Hồ khí giới tuy rằng không được tốt lắm, nhưng bọn họ ước chừng cũng phải có sáu vạn tráng đinh, hơn nữa di chuyển nhanh như gió, khí thế hùng hục.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, cười nói:

- Thành Cửu Nguyên càng loạn, càng có lợi cho quân Sở ta, là người đứng ngoài, chỉ có làm thành Cửu Nguyên đổ nước vào ao, vậy thì quân ta mới có thể ngư ông đắc lợi từ trong đó.

- Ngư ông đắc lợi từ trong đó?

Quý Bố nhíu mày hỏi:

- Ngư ông đắc lợi là sao?

Bách Lý Hiền giơ ba ngón tay, mỉm cười nói:

- Đánh một, kéo một, dọa!

Dứt lời, Bách Lý Hiền lại bảo Bách Lý Mậu và Do Uyên treo bản đồ trên tấm bình phong, sau đó đứng dậy đi đến đó, dùng chiếc quạt lông trong tay chỉ vào bản đồ mà nói với Hạng Trang, Hoàn Sở và Quý Bố:

- Thượng Tướng Quân, hai vị tướng quân, mời xem, nơi này là Hà Nam địa, doanh trại quân bộ lạc Bạch Dương ở đây!

- Bộ lạc Bạch Dương từng bước thoát khỏi cuộc sống du mục, hiện giờ đã biến thành một bộ lạc Hồ nhân bán canh tác. Bạch Dương Vương thậm chí còn cho dựng tường đất bốn phía doanh trại nhằm chống bầy sói xâm nhập, cho nên, một khi doanh trại quân Bạch Dương bị tấn công, Bạch Dương Vương nhất định sẽ điều quân trở về tự cứu.

- Một khi Bạch Dương Vương điều quân về, quân ta liên có thể phục kích ở đây!

- Nơi đây là hẻm núi sâu, hai bên là rừng rậm, trong rừng lại có những cây cổ đại mọc thành bụi, ngay cả mười vạn đại quân ẩn nấp trong đó cũng tuyệt đối không bị phát hiện. Chờ đại quân Bạch Dương tiến vào, có thể cho tinh binh chặn đường phía trước, rồi dùng lửa đốt đoạn đường phía sau, như vậy đại quân Bạch Dương khó thoát khỏi kết cục diệt vong.

- Đây là một bộ đánh mà tại hạ đã nói.

- Còn một bộ kéo, vẫn còn bộ lạc Lâm Hồ.

- Theo tại hạ biết, Lâm Hồ Vương lòng tham không đáy, hơn nữa lại thích tơ lụa, bảo vật, châu báu, lá trà, gốm sứ và các hàng xa xỉ của người Trung Nguyên. Thượng Tướng Quân chẳng phải mang theo hơn một

ngàn xe hàng xa xỉ từ Hàm Dương đến sao? Sao không lấy ra mấy trăm xe tặng cho Lâm Hồ Vương? Khi tặng vật phẩm đồng thời phải quân tinh nhuệ ra, Lâm Hồ Vương tất phải lui binh!

- Bạch Dương vương bị giết, Lâm Hồ Vương lui binh, còn lại Lâu Phiên Vương cũng liền một mình khó kháng.

- Lúc này, Thượng Tướng Quân chỉ cần phái một sứ giả có thể ngôn thiện biện đi sứ sang Lâu Phiên, đưa ra những điều lợi, thể hiện sức mạnh, cũng có thể nói thẳng rằng toàn tinh binh của Đại Sở ta chẳng qua là mượn tạm quân của Hà Sáo, cũng không có ý ở lâu, thì Lâu Phiên Vương cũng sẽ hiểu, nhất định sẽ không đối kháng với thiên binh Đại Sở ta nữa.

- Dọa người Lâu Phiên phải đi, Thượng Tướng Quân có ơn giải vây thành Cửu Nguyên giúp lão Tần nhân, hơn nữa công chúa Doanh Trinh, ngọc tỷ Tần Vương đều ở trong tay người, thuyết phục lão Tần nhân cũng sẽ không khó.

Hoàn Sở, Quý Bố nghe xong lập tức đưa mắt nhìn nhau.

Những điều Bách Lý Hiền vừa nói dường như cũng không quá phức tạp?

Hạng Trang cũng thầm khen, thế cục Hà Sáo vốn tưởng rắc rối, vậy mà Bách Lý Hiền chỉ đánh một, kéo một, dọa một, ngay lập tức liền trở nên vô cùng đơn giản. Bởi vậy có thể gặp người tài như

Ngay lập tức Hạng Trang liền nói:

- Vấn đề là, xác định ngày nào sẽ thành thân?

Bách Lý Hiền gật đầu nói:

- Tại hạ đã bảo tiểu muội đi nghe ngóng, tin rằng sẽ nhanh chóng có tin.

Vừa nói xong, Bách Lý Y Thủy đã nhẹ nhàng như chim sơn ca bay vào phòng khách. Nhìn thấy Hạng Trang, Quý Sở và Quý Bố đang ngồi thì thề lưỡi, rồi hành lễ với nhóm người Hạng Trang, sau đó mới cung kính nói với Bách Lý Hiền:

- Đại ca, tiểu muội đã hỏi thăm được từ người Hồ, buổi sáng ngày mai Lâu Phiên Vương sẽ tới đón dâu.

- Cái gì? Sáng mai?!

Bách Lý Hiền hơi thất sắc.

- Gấp như vậy sao?

- Không sao, thời gian còn kịp.

Hạng Trang khoát tay áo, lại nói:

- Việc này không nên chậm trễ, vậy xin cáo từ.

Bách Lý Hiền cũng chấp tay thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, tại hạ sẽ cử Tử Minh, Tử tiếp ứng trên đường, còn tiểu muội đi cùng công chúa, sẽ để lại ký hiệu trên đường.

Hạng Trang gật đầu, ngay sau đó liền dẫn theo Cự Sở và Quý Bố đi.

Nhìn theo dáng Hạng Trang đã đi xa, Bách Lý Y Thủy không kìm nổi nói với Bách Lý Hiền:

- Đại ca, Thượng Tướng Quân thật đúng là dám đến thành Cửu Nguyên ư. Hắn không sợ huynh cùng Mông Cức đại ca liên kết đánh úp hắn ở đây sao?

- Nữ nhi như muoaji sao hiểu được Thượng Tướng Quân nghĩ gì?

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, thản nhiên nói.

- Thượng Tướng Quân nhìn xa trông rộng, trí dũng kiệt xuất, sao có thể so sánh với người bình thường? Nếu chuyện gì người cũng sợ này sợ nọ, e rằng sớm đã binh bại thân tử, vậy thì sao có thể dẫn mấy ngàn tàn quân kiên trì cho tới hôm nay?

Thành thật mà nói, Bách Lý Hiền cũng không nghĩ rằng Hạng Trang lại đích thân dẫn quân tinh nhuệ tới thành Cửu Nguyên.

Cùng với sự cảm kích sự tín nhiệm của Hạng Trang dành cho mình, Bách Lý Hiền cũng không thể không bội phục sự quyết đoán của Hạng Trang.

Bách Lý Y Thủy chớp chớp đôi mắt đẹp, lại cắn ngón tay út, hỏi:

- Thượng Tướng Quân nhìn cũng không có gì đặc biệt, nhưng như huynh vừa nói thì dường như thật sự lợi hại?

- Thượng Tướng Quân chỉ là lợi hại thôi sao?

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Mà là vô cùng lợi hại!

- Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả Hạng Võ sao?

Bách Lý Y Thủy gãi đầu hỏi.

- Điều này không giống nhau, không thể so sánh.

Bách Lý Hiền như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Luận về võ, Thượng Tướng Quân có lẽ không bằng Hạng Võ. Luận về tài lãnh binh, hai người ước chừng ngang tài ngang sức, không phân cao thấp, còn nói về tài dùng người, Hạng Võ đúng là thua xa Thượng Tướng Quân! Bên cạnh Hạng Võ chỉ mình Phạm Tăng mà không thể dung, nhưng còn Thượng Tướng Quân, muội nhìn xem, bên cạnh người đã tập hợp những người như thế nào?

- Ồ há. Bên cạnh Thượng Tướng Quân bây giờ không chỉ có người nước Sở, còn có người Điền Hoàn của nước Tần, người nước Ngụy như Bàng Ngọc, Tần Tương, có cả lão Tần nhân chúng ta. Hì hì, Thượng Tướng Quân quả nhiên là giỏi dung người hơn Hạng Võ.

Khi nói những lời này, đôi mắt đẹp của Bách Lý Y Thủy chợt sáng lên, đáng vẻ như đang tếu hài, vô cùng đáng yêu.

Nghĩ rồi lại nghĩ, Bách Lý Y Thủy bỗng nhiên nói chuyện lạc đề:

- Đại ca, công chúa tỷ tỷ gả cho Lưu Phiến Vương thật sự là đáng tiếc, tỷ ấy nếu có thể gả cho Thượng Tướng Quân thì thật tốt biết bao?

- Gả cho Thượng Tướng Quân sao?

Bách Lý Hiền lại chau mày.

Nói thực ra, Bách Lý Hiền cũng không hy vọng công chúa Doanh Trinh sẽ gả cho Thượng Tướng Quân, bởi vì việc này đối với lão Tần nhân mà nói, chưa chắc là phúc, tuy nhiên sự thật đúng là công chúa hơn phân nửa là muốn gả cho Thượng Tướng Quân!

157. Chương 157: Cướp Cô Dâu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 157: Cướp cô dâu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài thành Cửu Nguyên, Mông Cúc dẫn đầu năm trăm kỵ binh bảo vệ xe ngựa của công chúa Doanh Trinh từ từ tiến về phía bắc.

Dựa theo luật lệ nhà Tần, công chúa xuất giá là chuyện hệ trọng của quốc gia, hơn nữa lễ nghi lại vô cùng phức tạp, mỗi một phân đoạn bên trong đều có người phụ trách giám sát, tuyệt đối không thể có một chút qua loa. Tuy nhiên hiện tại đế quốc Đại Tần đã bị diệt vong, mặc dù Mông Cúc rất muốn lo liệu cho công chúa một hôn lễ long trọng, nhưng vì điều kiện có hạn, mọi thứ chỉ có thể giản lược.

Trên xe ngựa, công chúa Doanh Trinh điểm trang lộng lẫy thế nhưng tinh thần lại suy sụp, nàng không nghĩ đến phải gả cho đại vương người Hồ, nàng cũng muốn gả cho người tài giỏi như quân tướng Trung Nguyên anh hùng, nhưng vì là công chúa Đại Tần, nàng không thể trốn tránh số mệnh, vì phúc hưng Đại Tần, nàng chỉ có thể hy sinh chính mình.

- Công chúa tỷ tỷ, tỷ tỷ thật sự muốn gả chính mình đi à?

Bách Lý Y Thủy e dè hỏi.

- Bách Lý muội muội, đây là số mệnh của tỷ tỷ, tỷ tỷ không thể trốn tránh.

Doanh Trinh thở dài.

Nhìn Doanh Trinh buồn bực không vui, thiếu chút nữa Bách Lý Y Thủy đã đem chuyện Hạng Trang chuẩn bị cướp cô dâu nói cho nàng biết. Thế nhưng lời đã ra đến miệng đã bị cô cố gắng nuốt ngược trở vào, bởi vì Bách Lý Hiền đã từng dặn đi dặn lại cô tuyệt đối không thể tiết lộ một chút gì với công chúa Doanh Trinh, nếu không việc lớn sẽ không thành, gần nghìn người Lâu Phiên từ phương bắc đã đến nơi rồi.

Ngồi trên lưng ngựa, thủ lĩnh người Lâu Phiên hướng về phía Mông Cúc ôm quyền thi lễ và nói:

- Tướng quân Mông Cúc, công chúa điện hạ đã có thể giao cho chúng tôi được rồi, đại vương chúng tôi hiện ở tại vương đình chờ nàng đến cử hành hôn lễ.

Người Lâu Phiên nói ngôn ngữ của người Lâu Phiên, nhưng Mông Cúc sống ở Hà Sáo nhiều năm đương nhiên nghe hiểu được.

Mông Cúc lập tức giục ngựa đi tới trước xe ngựa của công chúa Doanh Trinh, Doanh Trinh vén rèm xe, u buồn nói:

- Mông tướng quân, người và các tướng sĩ vất vả rồi, bây giờ trở về Cửu Nguyên đi, người Tần ở Cửu Nguyên không thể không có người.

Mông Cúc dự tính đưa Doanh Trinh đến tận vương đình Lâu Phiên nhưng Doanh Trinh kiên quyết không cho.

Nguyên nhân rất đơn giản, mục đích nàng lấy đại vương Lâu Phiên là để cho người Tần sử dụng bộ lạc Lâu Phiên chứ không phải để cho người Tần bị đại vương Lâu Phiên sử dụng nên Mông Cúc tuyệt đối không thể đi vương đình Lâu Phiên, nếu như bị giam lỏng ở đó thì toàn bộ người Tần ở Cửu Nguyên liền mất đi người đáng tin cậy, vậy thì giấc mộng phục hưng Đại Tần của Doanh Trinh cũng tan thành bọt nước.

Mông Cúc thở dài, ngồi trên lưng ngựa ôm quyền nói:

- Công chúa điện hạ, bảo trọng.

- Mông tướng quân bảo trọng.

Doanh Trinh gương cười với Mông Cúc, buông rèm xuống.

Mông Cúc cố nén tiếng thở dài, quay đầu ngựa, vung tay lên, năm trăm kỵ binh Đại Tần cũng quay đầu ngựa, trở về nam.

Gần nghìn người Lâu Phiên đi đón dâu hò hét tiến đến bảo vệ xe ngựa của công chúa Doanh Trinh, hướng về vương đình Lâu Phiên từ từ xuất phát.

Trên đại mạc mênh mông, một đội thương nhân người Hồ đang đi về hướng đông.

Đội người Hồ này khoảng chừng có hơn một trăm kỵ, đi theo ngựa thồ còn có hơn một trăm bảy mươi người nữa, trên lưng ngựa là những bao tải căng phồng không biết bên trong chứa cái gì.

Hạng Trang cười ngựa Ô Truy trà trộn vào giữa đoàn người, ánh mắt cảnh giác nhìn khắp bốn phía thảo nguyên.

Hai canh giờ trước đội ngũ đi đón dâu người Lô Phiến đã đi qua đây, chỉ cần không có chuyện bất ngờ xảy ra, khi trở về nhất định họ sẽ đi qua nơi này.

Tính toán thời gian, bọn họ có lẽ cũng sắp đến nơi rồi.

Năm trăm quân Sở tinh nhuệ cũng đã chuẩn bị kỹ càng, ngoại trừ bên cạnh Hạng Trang có hơn một trăm quân tinh nhuệ, mặt khác ở hai bên đường còn có hơn ba trăm quân tinh nhuệ cũng đang ẩn nấp trong các bụi cỏ.

Bỗng nhiên trong lúc đó từ đường chân trời ở phía nam truyền đến âm thanh mơ hồ.

Hạng Trang đưa tay che mắt nhìn về hướng phương bắc phía xa, chỉ thấy từ đường chân trời đã hiện ra một vết đen lơ mơ, người Lô Phiến đi đón dâu rốt cục đã xuất hiện, lập tức Hạng Trang huyết sáo một tiếng, hơn trăm quân tinh nhuệ trên ngựa đều nhảy xuống, sau đó đem tất cả ngựa dắt đến gò đất phía trên, triển khai phòng ngự trận hình.

Qua ba bốn khắc đồng hồ, đoàn người Lô Phiến đã đi tới gò đất, lúc này Hạng Trang hướng về phía Bàn Ngọc nháy mắt, Bàn Ngọc hiểu ý, thoáng cái liền tháo dây thừng cột trên lưng ngựa thồ.

Vốn là trên lưng ngựa thồ cột cái bao tải lớn rơi xuống trên mặt đất thật mạnh, lại theo sườn dốc nhanh như chớp lăn xuống gò đất, từ trong miệng bao tải rất nhiều vàng bạc châu báu lập tức tuôn ra sáng chói dưới ánh nắng mặt trời, cực kỳ đáng chú ý.

Bọn người Lô Phiến lập tức đều giục ngựa đi tới, ánh mắt lộ vẻ tham lam thèm muốn.

Nguyên là những người Lô Phiến này không nghĩ có chuyện bất ngờ, nhưng vàng bạc châu báu này thật sự là rất đáng chú ý.

Hạng Trang lại hướng Tề Mãi nháy mắt, Tề Mãi nhanh chóng tiến lên, vừa xua tay vừa cao giọng hô to. Bọn người Lô Phiến nghe không hiểu, tuy nhiên bọn họ đã nghe ra Tề Mãi nói không phải tiếng của người Trung Nguyên, bọn chúng liền nổi lên sát khí, nghe giọng nói giống như là người Đông Hồ, vậy thì càng không có vấn đề gì.

Tên thủ lĩnh Lô Phiến hô to một tiếng, gần nghìn người Hồ lập tức xuống ngựa, lấy ra binh khí.

Gần nghìn người Hồ này đều là những người Lô Phiến tinh nhuệ, không ít người tay cầm thiết kiếm hai lưỡi, phần lớn lại cầm trường kiếm đồng đen dài ba bốn thước, bốn năm trăm người Hồ khác không lấy ra binh khí mà từ trên lưng lấy xuống đoản cung, lại lấy túi đựng tên từ trên lưng ngựa, tất cả các mũi tên đều làm bằng đồng thau.

Ngay sau đó, một làn dày đặc mưa tên đều hướng về phía gò đất bắn tới.

Đang hoa chân múa tay lớn tiếng kêu gọi Tề Mãi đầu hàng, nhanh như con thỏ vội rụt trở về trốn phía dưới bụng ngựa thồ, hơn trăm quân Sở tinh nhuệ giả trang thành thương nhân người Hồ cũng đều trốn phía dưới bụng ngựa, ngựa Ô Truy cũng được lệnh của Hạng Trang nằm xuống, được mấy thớt ngựa thồ che chở tránh khỏi tên, hơn năm trăm người Lô Phiến liền hò hét vang trời, quơ thiết kiếm, đồng thau kiếm, như ong vỡ tổ hướng về hơn trăm “thương nhân người Hồ” ở phía gò đất bắt đầu tấn công.

Hạng Trang chậm rãi giơ ngang đao, khoe miệng đã bắt đầu nổi lên sát khí.

Từ mấy tháng trước ở Đại Biệt Sơn sau khi bản thân bị trọng thương, Hạng Trang đã không đánh nhau với ai, tuy nhiên hôm nay, lại rốt cục có thể lấy bọn người Hồ này để thử đao rồi.

Phía sau Hạng Trang, hơn trăm quân Sở tinh nhuệ cũng đều giơ đao ra.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một người Hồ có dáng người cường tráng thấp bé đã vọt tới trước mặt Hạng Trang.

Đặc thù của người Hồ ở thảo nguyên chính là dáng người thấp bé nhưng khỏe mạnh, người thô kệch, mặt mũi dữ dằn, điên cuồng giống như dã thú, hơi thở hoang dã, bọn chúng chế tạo thiết kiếm là dựa theo cách thức của quân Tần, hơn phân nửa người Lâu Phiên là dũng sĩ hoặc là thủ lĩnh.

- Giữ...giữ...

Tên người Hồ cường tráng thấp bé điên cuồng rít gào như lang sói hướng về phía Hạng Trang đánh tới.

Hạng Trang lạnh lùng định xoay người lại cho hấn một đao vào ngực thì bỗng có một mũi tên đen cứng bằng ngón tay cái mang theo sát khí lạnh như băng mạnh mẽ bắn tới, tên người Hồ kia còn chưa kịp giờ kiểm lên đỡ thì đã bị tên bắn thủng cổ họng, Hạng Trang quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bàn Ngọc lại vội vàng giương cung.

- Thượng tướng quân, chỉ là bọn mọi rợ, tướng quân cần gì phải tự mình ra tay?

Khi nói chuyện, Bàn Ngọc cũng đã bắn liên tục sáu mũi tên, mỗi lần bắn chết bảy người, trong đó một mũi tên bắn xuyên liên tiếp cổ họng hai gã người Hồ. Một người Lâu Phiên phát hiện tài bắn tên của Bàn Ngọc thật kinh người, bất thành linh tiến đến sát Bàn Ngọc, không ngờ lại bị Bàn Ngọc trở tay chụp lấy đầu hấn bóp nát bét.

Chẳng mấy chốc, đã có hai trăm thi thể người Hồ ngã xuống.

Bàn Ngọc từ giữa quân chọn ra năm trăm quân tinh nhuệ này, chính là năm trăm người đi theo hấn đánh lên đại doanh quân Hán ở cửa ải Hàm Cốc, lúc này đi theo Hạng Trang, Bàn Ngọc canh giữ ở trên gò đất hơn trăm quân tinh nhuệ, hơn nữa vốn là năm trăm tinh nhuệ trong lão binh Hâm Trận do Kinh Thiên thống lĩnh,

lại nguyên bản Kinh Thiên sở dẫn năm trăm xông vào trận địa lão binh trung tinh nhuệ, đội quân tiên phong dũng mãnh này bọn người Hồ làm sao có thể ngăn cản?

Cuối cùng người Lâu Phiên phát hiện có điều không đúng, bọn người Đông Hồ trước mắt này thật sự quá dũng mãnh.

Cái khác không nói, binh khí của bọn họ sử dụng mẹ nó rất quái lạ, trường kiếm bằng đồng thau của người Lâu Phiên đối với kẻ địch chỉ là mảnh vụn, cho nên họ đã tìm mua thiết kiếm hai lưỡi của thương nhân Quan Trung, không ngờ cũng chịu không nổi binh khí của đối phương, đao không giống đao, kiếm không giống kiếm, bọn người Đông Hồ này rốt cục là từ đâu tới?

Ngay sau đó, đám người Đông Hồ lại cởi áo ngoài, phía dưới lộ ra lân giáp đen nhánh.

Lúc này bọn người Lâu Phiên đột nhiên mới phục hồi lại tinh thần, con mẹ nó không phải là người Đông Hồ, rõ ràng chính là người Tần mà, đúng là người Tần nói không giữ lời, thì ra bọn họ muốn đem công chúa đoạt trở về.

Tuy nhiên, chỉ với hơn trăm người mà nghĩ sẽ đoạt lại công chúa trở về, cũng thật là quá kiêu ngạo đi !

Lập tức thủ lĩnh Lâu Phiên ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng, những người Lâu Phiên bại trận vừa lui xuống liền tụ lại phía sau hấn, hơn năm trăm tiền thủ cũng đã rút kiếm ra cùng tụ lại phía sau, bọn chúng cũng không phải ngốc, biết mũi tên bằng đồng thau của bọn chúng rất khó bắn thủng lân giáp nên bọn chúng sẽ không bắn tên.

Nhưng mà, ngay khi thủ lĩnh Lâu Phiên chuẩn bị hạ lệnh công kích thì từ bốn phía trong các bụi cỏ xuất hiện mấy trăm người tay cầm nỏ Tần.

- Nỏ Tần, chết tiệt, là nỏ Tần.

- Ông trời ơi, đúng là nỏ Tần.

- Xong rồi, xong rồi, chạy mau đi, chạy mau.

Đám người Lâu Phiên tụ tập lại lúc này liền luống cuống cả lên.

Đối với người Hồ ở thảo nguyên mà nói, nỏ Tần chính là ác mộng trong lòng bọn họ.

Ngay sau đó, những mũi tên Tần đã được đồng loạt bắn ra, bọn người Lâu Phiên không kịp phòng bị lập tức trúng tên ngã xuống đất, cùng lúc đó, hơn trăm quân ở trên gò đất cũng bắt đầu tập kích ngược lại, đối mặt hai phía cùng tiến công, bọn người Lâu Phiên giống như nước sôi rót vào băng tuyết, nhanh chóng tan rã, tan rã.

Trước sau không đến thời gian nửa bữa cơm, đã có hơn bốn trăm người Lâu Phiên ngã xuống giữa vùng máu, những người còn lại phóng lên ngựa chạy trốn về phương bắc, về phần xa giá của công chúa Doanh Trinh đã sớm bị bọn họ vút lên chín tầng mây, ngay cả mạng sống còn không bảo đảm, còn quan tâm quái gì đến công chúa nữa chứ?

158. Chương 158: Đục Nước Béo Cò

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 158: Đục nước béo cò

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lâu Phiên Vương đình, lúc này đang giết bò mổ dê chuẩn bị lửa trại cho buổi tiệc tối.

Người Hồ ở thảo nguyên không giống với người Trung Nguyên, mặc trang phục rực rỡ, ở trong nhà lớn, cho nên cũng không chú ý đến hôn lễ cho lắm, nhưng lúc này là Lâu Phiên vương cưới vợ là công chúa Đại Tần, đúng là chuyện vui, vì vậy phải triệu tập tất cả người trong tộc, đốt đồng lửa lớn, sau đó, cả trai lẫn gái vây quanh lửa trại khiêu vũ, lại ca hát, coi như hôn lễ đã hoàn thành.

Tuy nhiên, Lâu Phiên vương được Công Thúc Thuyết đề nghị thay quần áo của người Trung Nguyên.

Vậy nên, Lâu Phiên vương mặc quần áo Trung Nguyên cùng với mười tướng lĩnh vây quanh đi ra trước cửa lều lớn, vừa lúc nghe được ngoài cửa màn âm thanh ồn ào, đại vương Lâu Phiên còn tưởng rằng là đoàn người ngựa đón dâu đã trở về, tính toán thời gian, đoàn người đi đón dâu đến Cửu Nguyên cũng nên sắp sửa trở về.

Thế nhưng Lâu Phiên vương nhìn thấy hoàn toàn không phải như đã nghĩ.

Đoàn người ngựa đi đón dâu không thấy bóng dáng dâu, chỉ thấy toàn là những người bại trận hốt hoảng trở về.

- Sao lại thế này?

Đại vương Lâu Phiên nhíu mày, lớn tiếng quát hỏi:

- Công chúa đâu?

- Đại vương, chúng ta đã bị người Tần lừa gạt.

Một tên tướng đi đón dâu xoay người xuống ngựa, vội vàng quỳ mọp xuống dưới chân Lâu Phiên vương, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Trên đường về lại vương đình, chúng tôi bị bọn người Tần phục kích, gần ngàn nhân mã tổn thất hơn phân nửa, công chúa cũng bị bọn người Tần đoạt lấy trở về.

- Người nói cái gì?

Đại vương Lâu Phiên bỗng nhiên biến sắc nói:

- Công chúa bị người Tần bắt trở về?

Công Thúc Thuyết cũng biến sắc nói:

- Đại vương, việc này có chút kỳ quái, ta nghĩ có lẽ không phải là do người Tần gây nên.

- Quân sư, đúng thật là người Tần.

Tên đầu lĩnh Lâu Phiên lớn tiếng nói:

- Tất cả trên người bọn họ đều khoác lân giáp, trong tay còn cầm nỏ Tần, chính là cái loại nỏ có thể bắn rất xa, trong vòng năm mươi bước có thể bắn trúng ngựa! Ta chắc chắn, tuyệt đối chính là người Tần, ngoại trừ người Tần ra toàn bộ Hà Sáo còn có ai có thể khoác lân giáp, cầm nỏ Tần? !

- Nỏ Tần? !

Đại vương Lâu Phiên hung tợn nói:

- Vậy chắc chắn đúng là người Tần không thể nghi ngờ gì nữa.

Công Thúc Thuyết cũng đành im lặng, nỏ Tần chính là vũ khí lợi hại của người Tần được kiểm soát rất chặt chẽ không để cho kẻ địch có được, xem ra thật sự đúng là người Tần đã làm.

- Bọn người Tần này nói không giữ lời, bốn vương không thể không đem toàn bộ bọn họ giết hết.

Lúc này Lâu Phiên vương đã trở về lều lớn, từ bên trong lấy ra mấy mũi tên vàng, phân ra đưa cho những người hầu thân tín nói:

- Cầm kim tiền của bốn vương tức khắc triệu tập các bộ tộc đoàn ngựa thồ, rồi nhanh chóng thông báo cho Bạch Dương vương, Lâm Hồ vương, mời bọn họ hợp binh tiến công Cửu Nguyên!

Ở sâu trong đại mạc đồng thời cháy lên mười đồng lửa lớn.

Năm trăm quân Sở tinh nhuệ đang vây quanh các đồng lửa hào hứng uống rượu đựng trong túi da dê, lại cầm cúi gặm cắn chân dê béo ngậy, công chúa Doanh Trinh ngồi bên cạnh đồng lửa lại ăn không vô, cho đến giờ phút này, nàng rốt cục cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra? Cũng không biết nhóm người cướp cô dâu này là người nào?

- Công chúa tỷ tỷ cũng ăn một chút đi?

Bách Lý Y Thủy không biết khi nào thì đã ngồi xuống bên người Doanh Trinh, trong tay còn cầm đoản đao cắt lấy một khối thịt nướng bóng loáng.

- Tiểu muội, muội với những người này có phải quen biết với nhau?

Doanh Trinh thấp giọng hỏi.

Từ lúc bị đám người này bắt cóc Doanh Trinh liền phát hiện Bách Lý Y Thủy không chút gì lo lắng, mà hiện tại đám người này đối với Bách Lý Y Thủy cũng không hề cảnh giác, không nói đến việc nàng tự ý đi lại, thậm chí nàng còn được mang theo đao, Doanh Trinh thông minh sắc sảo, nhìn qua liền đoán được Bách Lý Y Thủy cùng đám người này tất nhiên là có quen biết.

Bách Lý Y Thủy cũng không trả lời, chỉ có điều cầu xin Doanh Trinh:

- Công chúa tỷ tỷ, tỷ tỷ đồng ý ăn chút gì đi?

Từ lúc giữa trưa bị quân Sở bắt cóc cho đến bây giờ, Doanh Trinh một giọt nước vẫn chưa uống, cũng chưa ăn một chút gì, Bách Lý Y Thủy thật lo lắng Doanh Trinh quá đói sẽ sinh bệnh, bởi vì Doanh Trinh không giống như nàng là người tập võ, thân thể rất yếu.

- Người không nói tỷ tỷ sẽ không ăn, thà chết đói vậy.

Doanh Trinh quật cường nói.

Bách Lý Y Thủy đang lúc khó xử, bỗng nhiên một bóng dáng cao lớn bước tới trước mặt hai người.

Bách Lý Y Thủy đứng dậy định hướng về phía người nọ chào hỏi, lại bị người ấy đưa tay ngăn lại.

- Không ăn? Tuyệt thực?

Muốn chết?

Người nọ ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm Doanh Trinh, bỗng nhiên từ trong ống giấy rút ra một thanh đoản đao nhỏ ném đến trước mặt Doanh Trinh, lãnh đạm nói:

- Không cần phải tuyệt thực chi cho phiền phức, cầm lấy thanh đoản đao này, tùy tiện đưa lên cổ của cô, sinh mạng của cô cũng như số mệnh của cô, tất cả đều sẽ kết thúc.

Doanh Trinh không nhặt đao, nàng yên lặng ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Có lẽ là vì nguyên do ngưỡng mộ, người đàn ông kia thoát nhìn dáng người cực cao, tựa như một tòa núi lớn, hẳn chỉ tùy ý đứng ở nơi đó, nhưng mà Doanh Trinh lại cảm nhận được rõ ràng một khí thế mãnh liệt, một loại khí thế ngạo nghễ thiên hạ, lúc nàng còn nhỏ, nàng không chỉ một lần cảm nhận được khí thế này từ trên người phụ hoàng của nàng.

Người đàn ông này, không ngờ có được khí thế hùng mạnh giống như của phụ hoàng, hẳn rốt cục là ai?

Nam nhân kia bỗng nhiên nhếch miệng cười, khoe miệng lộ ra lạnh lẽo sát ý, lạnh lùng nói:

- Muốn chết, cứ đem đoản đao kia tự sát đi, không muốn chết, vậy thì nhanh một chút ăn cho no bụng, giai đoạn kế tiếp, sẽ không có ai đỡ cô đi được đâu, cưỡi ngựa không được, vậy thì ở lại đại mạc này làm mồi cho sói đi.

Dứt lời người đàn ông kia liền quay lưng đi, Doanh Trinh thoáng chốc thất thần.

Bách Lý Y Thủy lại đem thịt nướng tới đưa tới trước mặt Doanh Trinh, dịu dàng nói:

- Công chúa tỷ tỷ, ăn đi?

Doanh Trinh yên lặng đưa tay tiếp nhận miếng thịt, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ, hỏi:

- Tiểu muội, người kia là ai?

Bách Lý Y Thủy có chút khó xử nói:

- Công chúa tỷ tỷ, đại ca không cho ta nói với tỷ tỷ, tuy nhiên, chỉ vài ngày nữa, tỷ tỷ sẽ biết tất cả sự thật.

Dừng lại một chút, Bách Lý Y Thủy lại vui vẻ nói: - Với lại mặc kệ như thế nào, công chúa tỷ tỷ cũng không thể lại gả cho cái tên đại vương Lâu Phiến kia vừa bẩn thỉu vừa háo sắc, có phải không?

Doanh Trinh thở dài, nàng biết có hỏi lại cũng không hỏi được gì.

Cửu Nguyên, bóng đêm dày đặc.

Trên tường thành, cứ cách mười bước lại cắm một cây đuốc bằng cành thông, ánh lửa tuy rằng yếu ớt không đủ để chiếu sáng ra ngoài thành, cũng đủ để chiếu sáng lên toàn bộ tường thành, giữa ánh lửa lập lòe, hai tên lính đang gác đêm, xa xa, một đội bảy người tuần tra đội ngũ chỉnh tề, đang hướng về bên này bước tới.

Mặc dù người Hồ đã lui binh giải vây, người Tần vẫn không có một chút gì sơ suất.

Một tên lính gác trạm đi đến trước lỗ châu mai, lơ đãng nhìn về phía ngoài thành, mắt thấy loáng thoáng dường như có một chút ánh lửa, lập tức quay đầu ngược trở lại chăm chú nhìn, quả nhiên thấy bầu trời đêm ở phương bắc có vẻ kì quái giống như hiện ra đóm lửa nhỏ, tên lính gác kia còn không muốn tin, lấy tay day day mắt, thấy ánh lửa dường như càng thêm sáng ngời.

Thoắt cái, ánh lửa liền hóa thành hai đóm, sau đó bốn đóm, đợi đến lúc tên lính gác cùng với đội tuần tra tường thành đều bị thu hút, thì ở bầu trời đêm hướng bắc đã xuất hiện một tảng lửa lớn, giữa ánh sáng lập lòe, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng ngựa hí người hô, người Hồ, là người Hồ!

- Người Hồ, chết tiệt, là người Hồ!

Tên đội trưởng đội tuần tra nuốt một ngụm khí lạnh, vội vàng đứng lên hô to:

- Người Hồ tập kích thành, thổi kèn, mau thổi kèn cảnh báo...

Chỉ trong chốc lát, tiếng kèn báo hiệu đã vang lên.

Khi tiếng kèn vang lên, Mông Cúc còn chưa ngủ, đang ở thư phòng đọc sách.

Lập tức Mông Cức đứng lên, vội vàng mặc áo giáp, mang theo hơn mười thân binh hướng đến tường thành phía bắc mà đi, khi Mông Cức mang theo thân binh đi đến tường thành phía bắc, vô số kỵ binh người hồ mang theo đuốc lửa giống như sóng tràn vọt tới ngoài thành Cửu Nguyên, nhìn theo ánh lửa sáng như ban ngày, Mông Cức không ngờ phát hiện người Hồ ở ngoài thành lại là người Lâu Phiên!

- Người Lâu Phiên? !

Mông Cức không khỏi nhú mày.

Tại sao Lâu Phiên Vương phải làm như vậy chứ? Công chúa vừa mới gả cho hãn, đêm này là đêm tân hôn, tại sao hãn không ở vương đình tiếp đón công chúa diện hạ, lại đem binh đến Cửu Nguyên làm gì chứ? Còn nữa, đến thì đến, sao lại mang theo nhiều như vậy kỵ binh? Nhìn trận thế ngoài thành thế này, xem ra Lâu Phiên Vương đã đem hơn phân nửa bộ lạc Lâu Phiên ba mươi ngàn tráng đinh toàn bộ đều mang đến.

Không lẽ Lâu Phiên vương muốn thừa dịp lúc này đến đánh lên Cửu Nguyên?

Ý tưởng thật không tồi, đáng tiếc chính là người Tần tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm này.

Lập tức Mông Cức quát:

- Truyền lệnh của ta, toàn thành giới nghiêm, các cửa tăng cường phòng bị, canh phòng nghiêm ngặt gian tế người Hồ đánh lên cửa thành!

Trước đây bởi vì việc hôn nhân của công chúa Doanh Trinh, không ít người Hồ đã lợi dụng cơ hội vào thành Cửu Nguyên, hiện tại người Tần tạm thời còn không có lòng bắt bớ người Hồ này, vậy chỉ có thể ra lệnh giới nghiêm, tăng cường phòng giữ các cửa thành.

Ở dịch quán, Bách Lý Hiền, Do Uyên đang lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ngay trước đó không lâu, hai người bị một hồi kèn làm cho tỉnh giấc.

Rất nhanh, trên đường cái bên ngoài liền truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, lập tức một giọng nói vang dội liền vang lên:

- Mông tướng quân có lệnh, ngay bây giờ toàn thành bắt đầu giới nghiêm, tất cả mọi người ngoan ngoãn đều ở lại trong phòng, ai cũng không được tự tiện ra đường, đã nghe rõ chưa, ai cũng không được tự tiện ra đường, kẻ trái lệnh... , lập tức giết không tha!

Đang chuẩn bị ra ngoài coi Do Uyên liền lại ngồi trở lại trên chiếu, nhú mày nói:

- Đang êm đẹp, tại sao lại giới nghiêm ?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, thản nhiên nói:

- Hơn phân nửa là Thượng Tướng Quân đã thành công, Lâu Phiên Vương thẹn quá thành giận, mang theo đại quân Lâu Phiên đến tấn công Cửu Nguyên, ha...ha...

Do Uyên nói:

- Người nói, Thượng Tướng Quân đã thành công?

- Mười phần là như thế.

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Lâu Phiên Vương chuyện tốt không thành, Mông Cức cũng là khó lòng giải bày, người Tần cùng người Lâu Phiên trận này hỗn chiến sợ là khó có thể tránh khỏi , cùng nhau hỗn chiến, người Bạch Dương cùng người Lâm Hồ khẳng định cũng sẽ liên lụy theo, cứ như vậy, cái đầm nước Cửu Nguyên này coi như là hoàn toàn bị quấy đục, kẻ tiếp sẽ xem Thượng Tướng Quân như thế nào đục nước béo cò.

Do Uyên nhếch miệng, nhe răng cười độc ác nói:

- Bách Lý đại ca đã đem đầm nước Cửu Nguyên này quấy đục như vậy, Thượng Tướng Quân làm sao lại để cá lớn đi, tốt nhất là có thể đem Hà Sáo người Lâu Phiên, người Bạch Dương, người Lâm Hồ tất cả đều hợp nhau lại, để người Tần trong thành Cửu Nguyên đã có thể sống yên ổn ở Hà Sáo rồi?

- Lập Hà Sáo?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói:

- Không, Hà Sáo là tử địa, không thể lấy, Thượng Tướng Quân cuối cùng là muốn lấy Giang Đông về.

159. Chương 159: Mai Phục

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 159: Mai phục

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm thâm trầm, một vầng trăng cô độc treo cao trên trời.

Dưới ánh trăng thăm đậm, Cao Sơ chậm rãi rút hoành đao ra rồi nhẹ nhàng vung lên không trung, trong đám cây cỏ ẩn khuất phía sau lại hiện ra binh giáp quân Sở như quỷ mị, những binh giáp quân Sở này tất cả đều mặc lân giáp, cầm trong tay kiếm hai lưỡi, mũi kiếm sắc bén dưới ánh trăng chiếu xuống phản chiếu ra một luồng sắc bén lạnh âm u, buốt giá, xơ xác tiêu điều làm kẻ khác hít thở không thông.

Phía trước, ước chừng hơn ngàn bước, đã có thể nhìn thấy nhiều điểm ánh lửa.

Không cần nói, kia khẳng định chính là lão doanh của bộ lạc Bạch Dương, ở trong đại mạc tìm vài ngày, cuối cùng cũng tìm được lão doanh bộ lạc Bạch Dương chết tiệt này, chỉ trong chốc lát, khóe miệng Cao Sơ hiện lên một tia sát khí dữ tợn, mệnh lệnh của Thượng tướng quân rất rõ ràng, lão doanh Bạch Dương phải phá, lại không cần phân biệt già trẻ, gái trai, đều chém hết!

Cao Sơ cầm hoành đao trong tay đi về phía trước dẫn đầu, binh giáp phía sau liền bắt đầu chậm rãi tiến theo.

Trong tiếng bước chân sần sật, hai nghìn binh giáp chậm rãi tới gần bên ngoài doanh lũy Bạch Dương.

Khoảng cách chưa đến năm mươi bước thì Cao Sơ kéo cung cài tên, chỉ nghe “vút” một tiếng, hai gã gác tốt người Hồ trên tháp canh gác xa xa liền kêu lên rồi ngã xuống, một mũi, chỉ một mũi thôi, Cao Sơ đã bắn chết hai gã người Hồ!

Một mũi tên của Cao Sơ này lập tức thổi lên kèn lệnh quân Sở tiến công, trong chốc lát, hai nghìn binh giáp liền như dã thú ngửa mặt lên trời gào thét, lại đều giơ kiếm hai lưỡi treo qua tường vây thấp bé, như thủy triều cuốn vào trong doanh lũy Bạch Dương, cụ già, phụ nữ và trẻ em của bộ lạc Bạch Dương đang ngủ đều giật mình tỉnh giấc, nhưng, đợi đến khi bọn họ biết thì cũng...

Cửu Nguyên, người Hồ vây thành đã hơn mười ngày rồi.

Lâu Phiên Vương cũng không ngốc, biết Cửu Nguyên thành cao rãnh sâu, càng biết Người Tần khí giới sắc bén, người Lâu Phiên nếu như nói cường công tất sẽ tổn thất nghiêm trọng, cho nên cũng không có cường công đuổi binh, mà chỉ là chia ra binh thủ tại hai cổng đông, bắc, lại để bộ lạc Bạch Dương, bộ lạc Lâm Hồ phân chia bảo vệ hai cổng tây, nam, chuẩn bị đem người Tần đang sống vây chết ở bên trong thành Cửu Nguyên.

Giữa trưa hôm nay, Lâu Phiên Vương lại triệu tập Bạch Dương vương, Lâm Hồ Vương ảm yển tại đại trường.

Ba vị Hồ vương uống say chũnh choáng, lại nhìn mấy ra mấy hồ nữ ca múa, dục vọng bùng bùng phần chấn mỗi người đều tự kéo một hồ nữ chuẩn bị phát tiết, thì một người Hồ cả người đẫm máu, tóc rối bù

thất tha thất thểu xông vào lều lớn, sau khi thấy Bạch Dương vương, người Hồ kia liền ngã lăn xuống quỳ rạp xuống đất, sàu thẳm nói: - Đại vương, doanh lũy, doanh lũy bị tập kích...

Bạch Dương vương lập tức cả kinh, thất thanh nói: -Người nói cái gì, doanh lũy bị tập kích?

Người Hồ kia liên tục gật đầu, ai oán nói: - Đại vương, người Tần, là người Tần làm!

- Người Tần? Bạch Dương vương ngỡ ngàng, thất thanh nói: - Hồng rồi, không được, bốn vương phải nhanh chóng quay về doanh trại, bằng không, bộ lạc Bạch Dương chúng ta coi như xong.

Dứt lời, Bạch Dương vương xoay người định đi.

Lâu Phiên Vương vội đứng dậy ngăn cản lối đi của Bạch Dương vương, mắt hững nói: - Bạch Dương vương, đâu thể cùng lúc vây đánh Cửu Nguyên, hiện giờ ý lại vào đâu rồi, người sao có thể nói đi là đi?

Lâm Hồ Vương cũng nói: - Đúng vậy, người hiện tại đi rồi, là muốn gì đây?

Bạch Dương vương vội la lên: - Bốn vương không giống với các người, bộ lạc Lâu Phiên và bộ lạc Lâm Hồ các người đều mang phụ nữ và trẻ em ở trong quân, nhưng người già, phụ nữ và trẻ em của bản vương lại ở trong doanh lũy, nếu doanh lũy mất, bộ lạc Bạch Dương ta coi như xong rồi, không được, bốn vương phải mang theo đại quân nhanh chóng quay về doanh lũy, Lâu Phiên Vương người tránh ra!

Thấy Bạch Dương vương vẻ mặt dữ tợn, rõ ràng là thật sự giận giữ, Lâu Phiên Vương đành phải tránh đường ra.

Bạch Dương vương lúc này mới buông lỏng thanh kiếm đã nắm chặt trong tay phải ra, đi qua Lâu Phiên Vương bước nhanh ra ngoài.

Nhìn theo Bạch Dương Vương Ly đi rồi, Lâm Hồ Vương lúng ta lúng túng hỏi han: - Lâu Phiên Vương, Cửu Nguyên còn vây hay không vây?

- Vây, đương nhiên vây!

Lâu Phiên Vương hăm hừ nói: - Không có bộ lạc Bạch Dương, vây dựa vào chúng ta đánh cũng không sai, hơn nữa, tương lai thành Cửu Nguyên bị phá, thành phụ nữ và trẻ em nô lệ trong thành, còn có khí giới người Tần cũng không thuộc bộ lạc Bạch Dương hẳn ta nữa, tất cả phụ nữ và trẻ em cùng lương thảo khí giới, hai chúng ta chia đều.

Lâm Hồ Vương hừ hai tiếng, không nói gì.

Hạng Trang đón gió đứng trang nghiêm ở trên toà núi nhỏ bao quanh, tận lực phân biệt hoàn cảnh xung quanh.

Kiếp trước khi tham gia quân ngũ, Hạng Trang từng có mấy lần xâm nhập Hà Sáo tham gia huấn luyện, đối với địa hình Hà Sáo có chút hiểu biết, tuy nhiên hiện tại, hẳn lại gần như tìm không thấy trong trí nhớ một chút hình dạng địa hình, hết cách thôi, Hà Sáo thời đại này, sinh thái hoàn cảnh và đời sau có khác biệt rất lớn.

Hà Sáo lúc này, gần như là một hoang mạc.

Đứng ở trên đỉnh núi thấp bé nhìn lại, đôi mắt chứng kiến dãy núi lộng về liên diên pháp phòng, dưới dãy núi tất cả tất cả rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt, giữa rừng rậm nguyên thủy lại là sông ngòi đồng cỏ và nguồn nước tăng lớn kéo dài, chỉ cần nhìn là biết đây là một mảnh đất cực kỳ phì nhiêu, khó trách người Hung Nô mất khi đi Hà Sáo, sẽ biểu hiện bị thương đến như thế.

Úy Liêu tiến lên hai bước đứng ở phía sau Hạng Trang, có chút cảm thán nói: - Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Hạng Trang đương nhiên biết Úy Liêu đáng tiếc cái gì, Úy Liêu đáng tiếc là, nếu lúc trước Tần Thủy Hoàng cưỡng ép đồ đầy hơn mười vạn hộ Quan Đông quân dân Hà Sáo không có trở về, nếu Vương Ly để lại cho Mông Cúc một trăm ngàn Trường Thành quân đoàn còn tại Hà Sáo, thì quân Sở căn bản là không cần phải ngàn dặm xa xôi đánh quay về Giang Đông trực tiếp ở Hà Sáo sống yên là có thể .

Tuy nhiên Hạng Trang lại rất hiểu rõ, hơn mười vạn hộ Quan Đông quân dân mà còn, thì một trăm ngàn quân đoàn Trường Thành Mông Cúc cũng còn, quân Sở chỉ sợ cũng không thể sống yên ở Hà Sáo, bởi vì phía Nam Hà Sáo chính là Quan Trung bình nguyên, mà phương Bắc còn lại thì người Hung Nô càng ngày càng hùng mạnh, giai đoạn hiện nay, bất kể là Lưu Bang hay là Mạo Đốn, quân Sở cũng chưa chắc có khả năng chống lại.

Trong khi đang nói chuyện, một con khoái mã như gió cuốn mây tan xông lên đỉnh núi nhỏ.

- Thượng Tướng Quân.

Thân binh trên lưng ngựa xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ nói: - Người Hồ đến!

- Biết rồi.

Hạng Trang gật gù đầu, lại quay đầu lại phân phó Tần Tương: - Truyền lệnh các quân, chuẩn bị sẵn sàng!

- Vâng!

Tần Tương dạ ran, lại quay đầu lại ra lệnh một tiếng, hơn mười kỵ thân binh sớm đã phân công nhau đi.

Qua một lát, Tần Tương bỗng nhiên giơ ngón tay chỉ về hướng triền núi thấp bé phía Đông Bắc, nói với Hạng Trang, Úy Liêu: - Thượng Tướng Quân, Quân sự, người Hồ đến rồi.

Hạng Trang nghe tiếng quay đầu lại, quả nhiên thấy phía sau triền núi đã đột ngột xuất hiện một con.

Ngay sau đó, Hồ kỵ lit nhít từ mặt sau triền núi liên tục không ngừng hiện ra, lại theo triền núi chen chúc xuống, lại theo lòng chảo về phía bên này thổi quét mà đến, chỉ lát sau, giữa lòng chảo trong Hồ kỵ đã tràn ngập, mà mặt sau triền núi phía Đông Bắc kia, Hồ kỵ còn đang không ngừng xông lên trên.

Rất nhanh, giữa đất trời liền không còn những âm thanh khác nữa, chỉ còn lại tiếng vó ngựa dồn dập.

Căn cứ tin tức, bộ lạc Bạch Dương nhiều nhất cũng có hơn vạn kỵ binh, nhưng lại khiến cho người khác cảm giác như có mười vạn kỵ.

Nhìn trong lòng chảo dưới chân núi Hồ kỵ binh dâng lên phía trước, Hạng Trang thậm chí nảy sinh ra một loại ảo giác, Hồ kỵ dâng về phía trước biến thành một dòng nước lũ màu xám, mà núi dưới chân hắt lại thành hòn đảo đơn độc trong dòng nước lũ.

Hạng Trang đột nhiên hơi hiểu ra, khi Lưu Bang bị nhốt trong Bạch Đằng Sơn, người Hung Nô có lẽ chỉ có bốn vạn kỵ binh!

Bởi vì khoảng cách đội ngũ kỵ binh phải xa lớn hơn bộ binh, phương trận của một nghìn kỵ binh hầu như bằng nhau cùng mười nghìn bộ binh, bộ lạc Bạch Dương chỉ có hơn vạn kỵ binh, nhưng có thể khiến cho người khác có cảm giác như hơn mười vạn kỵ, Lưu Bang bị nhốt Bạch Đằng Sơn chắc chắn cũng có ảo giác giống như này, lại không có tin tức xác định, cũng rất dễ nghĩ lầm rằng kỵ binh Hung Nô có hơn bốn mươi vạn.

Điều này cũng có thể giải thích, vì sao người Hung Nô vây quanh Bạch Đằng sơn bảy ngày bảy đêm lại trước sau cường công chẳng được, tại quân Hán bộ binh đến tiếp sau cuộn cuộn không ngừng mà chạy đến, người Hung Nô cũng liền chủ động lui binh, nếu không, với khí phách kiêu hùng của Mặc Đốn*, sao có khả năng dễ dàng buông tha cho Lưu Bang?

Trong lúc nghĩ ngợi, Hồ kỵ đã hoàn toàn tiến nhập vào đất Hà Cốc.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại căn dặn Tần Tương: - Tần Tương, châm lửa!

- Vâng! Tần Tương dạ ran đồng ý, lại quay lại đột nhiên vẫy tay một cái.

Hơn mười thân binh sớm đã chờ từ lâu liền cùng cầm cây đuốc ném tới trên hai đồng củi trước mặt.

Hai đồng củi đã sớm được tưới dầu hỏa mạnh lập tức bùng lên, lửa cháy mạnh liếm lên trên đỉnh, rất nhanh còn có một làn khói báo động bốc lên bầu trời.

Ẩn người sâu trong bụi cỏ, chính là hai ngàn quân Sở núp trong đó.

Tiêu Khai quỳ một gối xuống đất, khom lưng nằm sấp xuống trong cây cỏ, thần sắc trên mặt có chút nghiêm trọng.

Xuyên qua đám cỏ rậm dày, Hồ kỵ đông nghịt đang từ lòng chảo trên mặt đất phía trước chen chúc mà đến, kỵ binh người Hồ trước mặt khoảng cách với chỗ Tiêu Khai ẩn thân chưa đến trăm bước, thậm chí Tiêu Khai có thể thấy được cả mặt người Hồ, giờ khắc này, bên tai Tiêu Khai hoàn toàn chỉ có tiếng vó ngựa như thủy triều vùi lấp, không nghe thấy được bất kỳ âm thanh nào khác.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, một luồng khói báo động bắt mắt từ trên đỉnh núi bên trái bốc lên.

Tiêu Khai lập tức đứng thẳng người lên, rút hoành đao bên hông ra lại đi về phía trước dẫn đầu.

Hai ngàn quân Sở tinh nhuệ chờ đợi đến mức sấp không thở được liền đều nhảy dựng lên, lấy lại tốc độ nhanh nhất từng dây thừng ở trong bụi cây, lại đột nhiên triển khai dùng sức quăng về phía sau, ngay sau đó, từng khối hàng rào gỗ mũi nhọn hoắt từ trong bụi cỏ đột nhiên dựng thẳng lên, một loạt cọc gỗ sắc bén nghiêng nghiêng hướng về phía trước cuốn sạch Hồ kỵ đang lao đến.

Khi Hồ kỵ phát hiện ra sự bất thường ở trước mặt thì khoảng cách đã quá gần rồi, căn bản là không kịp phản ứng.

Ngay sau đó, mấy trăm Hồ kỵ đang lao về phía trước liền đụng vào những cọc gỗ sắc bén mãnh liệt, tiếp đó ngay cả người và ngựa đều bị đóng đinh trên cọc gỗ, chỉ có một số ít Hồ kỵ cưỡi ngựa siêu cường khổng chế ngựa nhảy lên cao, tránh thoát được hàng rào gỗ được sắp đặt phía trước, tuy nhiên rất nhanh sau đó lại bị hàng rào gỗ được sắp đặt phía sau đóng đinh.

Hồ kỵ phía trước ghìm lại, không thể kháng cự đột nhiên ngừng xuống.

Nhưng Hồ kỵ phía sau lại không biết, còn đang cuốn trào mãnh liệt về phía trước, mặc dù những Hồ kỵ này từ nhỏ đã sống trên lưng ngựa, người nào cưỡi ngựa cũng xuất sắc, thế nhưng biến đổi quá nhanh chóng, nên không phản ứng kịp, trong chốc lát, ngàn vạn Hồ kỵ liền va vào nhau, tức thì người chết ngựa ngã, ngựa kêu người bắn ra.

160. Chương 160: Tàn Sát

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 160: Tàn sát

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hồ kỵ phía trước dừng lại rồi rất nhanh liền khiến cho Hồ kỵ phía sau hỗn loạn.

Trong hỗn loạn, Bạch Dương Vương triệu vài tâm phúc người hầu đến gần, lớn tiếng hạ lệnh nói: - Mấy người các ngươi, nhanh đến phía trước đi xem, xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà, không đợi mấy tâm phúc người hầu của Bạch Dương vương đánh ngựa về phía trước, trong rừng rậm hai sườn lòng chảo đột nhiên vang lên tiếng kèn mạnh mẽ.

- Hừm, sao lại có tiếng kèn? Bạch Dương vương lập tức biến sắc.

Ngay sau đó, trong rừng rậm hai bên sườn lòng chảo liền vang lên những tiếng hò hét như thủy triều, hình như có thiên quân vạn mã đang từ trong rừng rậm thâm sâu xung phong ra bên ngoài liều chết!

Hồ kỵ chen chúc trong Hà Cốc lập tức xôn xao lên.

Thời gian người Hồ xông vào nhanh chóng trôi qua, không mất một lát, “Lão Tàn Nhân” vô cùng vô tận liền từ trong hai bên sườn rừng rậm trào dâng xuất hiện, Bạch Dương vương và hơn vạn Hồ kỵ hoảng sợ phát hiện, tất cả Lão tàn nhân này đều mặc lân giáp, tay cầm cường cung nổ cứng, phía trước sắp xếp là mấy kinh nổ, mặt sau còn bố trí là trường cung.

Đương nhiên đây không phải là Lão Tàn nhân, mà là quân Sở cầm trong tay nổ tàn cung tàn!

Ngay sau đó, những hàng tên dày đặc như châu chấu bắn vào Hồ kỵ ở trong Hà Cốc.

Chỉ trong chốc lát, trong Hà Cốc liền vang lên những tiếng kêu rên kéo dài mãi không thôi, người Hồ không kịp đề phòng liền ngã xuống dưới.

Quân Sở từ trong kho vũ khí của Lạc Dương, Hàm Dương lấy được cường cung nổ cứng khiến cho người Hồ ăn đủ vị đắng, nhất là mấy quyết trường nổ mà quân Sở bố trí trong tay phía trước, càng để cho Bạch Dương hồ kỵ tạo thành một lực sát thương thật lớn, hơn hai ngàn nổ tiền của quyết trường nổ bắn ra vừa thô vừa nặng, thậm chí ngay cả chiến mã cũng có thể bị bắn thủng, nếu người bị bắn trúng, không chết cũng tàn phế!

Ngoại trừ hai ngàn kinh nổ, tám ngàn trường cung cũng tạo thành lực sát thương lớn cho người Hồ.

Tên của trường cung, cung sừng bắn ra tuy rằng không có lực xuyên thấu như quyết trường nổ, nhưng lại thắng về tốc độ nhanh, tên nổ của quyết trường nổ bắn ra phải mất một thời gian, thời gian bắn ra của mỗi mũi tên quyết trường nổ thì cũng đủ trường cung, cung sừng thủ bắn ra ba đến năm nhánh mưa tên, hơn tám ngàn cung tiễn thủ, đem từng làn mưa tên dày đặc trút hết lên đầu người Hồ, trận này hung tàn đến mức nào cũng có thể hình dung?

Người Hồ hoàn toàn bị bắn, một số người Hồ hung tính bộc phát, không đợi tướng lãnh hạ lệnh, liền gào khóc kêu phóng ngựa hướng về cung tiễn thủ quân Sở chảo hai sườn lòng chảo, cũng rất mau đã bị kinh nổ của quân Sở bắn chết, cũng có không ít người Hồ vẫn duy trì bình tĩnh, một đám dõ đoàn cung trên lưng xuống, bắt đầu bắn tên đánh trả, tuy nhiên càng nhiều người Hồ giống như sợi dây thừng không có đầu, trong lòng chảo qua lại tán loạn.

Nếu như cục diện cứ hỗn loạn liên tục mấy tiếng như vậy, bộ lạc Bạch Dương tuyệt đối là xong rồi!

- Đừng hoảng sợ, mọi người đừng hoảng sợ! Bạch Dương vương rút trường kiếm ra, ở trên lưng ngựa liên tục gào lên giặc giữ.

Các thủ lĩnh bộ tộc nhỏ của bộ lạc Bạch Dương cũng đều phục hồi lại tinh thần, bắt đầu tự chỉnh đốn lại trật tự của bộ tộc.

Người Hồ vốn đã hoàn toàn lâm vào cảnh hỗn loạn dần dần điềm tĩnh lại, sau đó dưới sự khiển trách của thủ lĩnh bộ tộc kết thành một quần thể theo thứ tự, lập tức hướng về cung tiễn thủ quân Sở ở hai bên sườn Hà cốc xung phong lên như thủy triều, sau bối rối qua đi, người Bạch Dương rốt cuộc đã phục hồi lại tinh thần, một lần nữa lộ răng nanh dữ tợn.

Người Hồ thảo nguyên dựa vào văn minh du mục lạc hậu, nhưng có thể nhiều lần uy hiếp đến người Trung Nguyên nông canh văn chương tiên tiến, cây vào lớn nhất chính là những kỵ binh dũng mãnh không sợ chết, những người Hồ này từ nhỏ sống trong hoàn cảnh cực kỳ nghiêm khắc, từ nhỏ vì sinh tồn mà chiến đấu lại với thiên nhiên tàn khốc, cho nên người nào cũng hung ác hiếu chiến, dũng mạnh thiện chiến.

- Ngao hú, Ngao hú, Ngao hú...

- Oa ô, Oa ô, Oa ô...

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người Hồ ngã xuống dưới mưa tên, sau đó, hoặc là có ít nhất năm nghìn Hồ kỵ xung phong hướng về cung tiễn thủ quân Sở hai bên lòng chảo, những người Hồ này liều mạng thúc giục chiến mã, vừa giữ đoàn kiếm trong tay lên, xiên một, vừa gào lên những tiếng như dã thú, hướng về cung tiễn thủ quân Sở hai bên sườn cuộn cuộn nghiền đè ép qua.

Trong tiếng vó ngựa giống như thủy triều, Hồ kỵ tiến về phía trước cách cung tiễn thủ quân Sở chưa đến một trăm bước!

Nếu thật sự dễ năm nghìn Hồ kỵ này vọt tới gần, như vậy vận mệnh của cung tiền thủ quân Sở sẽ bị giết hại như thế nào, kỵ binh người Hồ hung ác ngay trước mặt, trên vạn danh nỗ thủ, cung tiền thủ quân Sở cũng chẳng khác gì con cừu, bọn họ vừa không thể chống cự, cũng tuyệt đối chạy không thoát, bọn họ chỉ có thể giống như đàn cừu bình thường, cùng đợi bị bầy sói cắn nuốt.

Nhưng mà, ngay tại năm nghìn Hồ kỵ sắp vọt tới trước mặt cung tiền thủ quân Sở, sự việc đột ngột chuyển biến!

Thành bách hơn một ngàn chướng ngại vật ở trong đám cỏ rậm rạp trước mặt cung tiền thủ quân Sở không hề dấu hiệu cùng dựng thẳng lên, những chướng ngại vật này đều được làm từ hai cọc gỗ dài hợp thành, một loạt được bố trí như tấm thảm trắng, xuất hiện lạnh lùng nhưng ranh nanh của thú lớn, dữ tợn mà lại lạnh khốc không gì sánh được.

Kỵ binh người Hồ linh hoạt, tiến công sắc bén lập tức biến thành tự sát bi tráng.

Hàng kỵ binh đi trước không hề trì hoãn bị cọc gỗ sắc bén đâm xuyên qua cả người lẫn ngựa, chỉ có một số ít kỵ binh dựa vào tài cưỡi ngựa cao siêu mà nhảy lên thoát một kiếp, tuy nhiên không chờ bọn họ rơi xuống đất, một loạt trường kích được sắp xếp theo mặt sau chướng ngại vật đâm tới, thoáng chốc liền đem bọn họ cả người lẫn ngựa đóng đinh ở tại không trung.

Không biết từ khi nào, tám ngàn binh giáp quân Sở đã mượn cỏ dại rậm rạp yểm hộ, lặng yên đi tới phía trước trận hình cung tiền thủ, vừa đúng lúc bắt đầu đã sớm chuẩn bị tốt chướng ngại vật, tại một loạt chướng ngại vật được bố trí ngay trước mắt, kỵ binh người Hồ gào thét chuẩn bị đại khai sát giới lập tức đụng phải làm đầu rơi máu chảy, số lượng lớn Hồ kỵ chết thảm tại chỗ.

Thấy cảnh tượng đột ngột chết thảm như thế, khóe miệng nhẹ nhàng cười độc ác của Bạch Dương vương thoáng chốc cứng ngắc.

Bạch Dương vương phản ứng quá chậm, lúc này mới ý thức được mình đã rơi vào bẫy của Lão Tần nhân.

Lão Tần Nhân giảo hoạt chết tiệt, chỉ e bọn họ đã sớm thiết kế những cạm bẫy này chờ mình chui vào?

Ngay sau đó, Bạch Dương vương giống như là đã thú bị thương kêu lên: - Mai phục, chúng ta nằm trong mai phục của Lão Tần nhân rồi, rút lui, khẩn trương rút lui...

Nhưng mà, Bạch Dương vương vừa mới vừa mới ghim cương chuyển đầu ngựa, tình huống lại thay đổi bất ngờ!

Người Bạch Dương vừa mới tiến vào lòng chảo thì trên ngọn núi thấp bé kia không biết từ lúc nào đã bố trí nhiều binh giáp ra trước sau, hơn nữa tất cả đều mặc trọng giáp mũ sắt, cầm trong tay thuẫn lớn kiếm nặng binh giáp nặng, hơn nữa phía trước tại những binh giáp bố trí, trên vùng triền núi vốn hoang vu cũng đột nhiên bùng lên ngọn lửa lớn.

Trong lòng Bạch Dương vương lập tức trầm xuống vô cùng, ngọn lửa hùng hưng thiêu đốt, bố trí một loạt trọng binh giáp, đường lui của người Bạch Dương đã bị cắt đứt.

Vút....

Một lượng tên lớn như cũ không ngừng theo bầu trời rơi xuống, dày đặc như mưa.

Bạch Dương vương chỉ hơi sững sờ một chút, một mũi tên đã bắn thủng áo giáp ông ta, đâm vào ngực trái của ông ta, khiến ông ta vô cùng đau đớn lập tức ôm chặt lấy ngực trái, Bạch Dương Vương lập tức kêu thảm lên một tiếng từ trên lưng ngựa ngã xuống, mấy trăm Hồ kỵ gần đó thấy thế lập tức hỗn loạn cả lên.

- Đại vương đã chết, Đại vương đã chết!
- Đại vương bị lão Tần nhân bắn chết !
- Xong rồi, xong rồi, toàn bộ xong rồi!

Tin tức Bạch Dương vương chết lập tức truyền khắp toàn bộ Hà cốc, người Bạch Dương còn lại vốn đã không còn ý chí chiến đấu nhân rốt cục đánh mất dũng khí cuối cùng, một đám đám hốt hoảng bốn phía,

hỗn loạn chạy trốn, bất kể là tiến vào lòng chảo hay là chạy ra lòng chảo hoặc là hai sườn rừng rậm, tất cả đều bị người vây kín, căn bản là không có đường để trốn!

Trăng sáng phía đông từ từ mọc lên, trận chiến có kế hoạch phục kích này cuối cùng kết thúc.

Hai vạn quân Sở đối với mười ngàn Hồ kỵ, vốn là một trận khố chiến, ít nhất cũng nên là một trận đấu kịch liệt thế lực ngang nhau, nhưng mà kết quả cuối cùng, cũng là Hồ kỵ bị quân Sở tàn sát nghiêng về một phía! Bởi vì phương diện tin tức, chiến thuật ưu thế tuyệt đối, quân Sở ở thời điểm thích hợp, địa điểm đánh thích hợp cùng với trận phục kích thích hợp, kết quả không cần nói cũng biết.

Tìm hai canh giờ quét tước hoàn toàn chiến trường, kết quả cuộc chiến đã xuất hiện, một trận chiến này tổng cộng giết hơn một vạn hai ngàn thủ cấp, thu được mười lăm ngàn con ngựa, trong đó hơn sáu ngàn con chiến mã bị vết thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian ngắn có thể khôi phục như lúc ban đầu, còn lại hơn chín ngàn con chiến mã bị giết chết có thể ăn thịt.

Xem ra sau này quân Sở không phải lo lắng không có thịt để ăn.

Nhìn thi thể người Hồ trải rộng lòng chảo, các tướng lĩnh quân Sở Hoàn Sở, Quý Bố, Điền Hoành, Tiêu Khai người nào cũng hưng phấn không ngừng, tất cả đều cảm thấy người Hồ cũng thường thôi, trong lòng Hạng Trang lại thấy nghiêm trọng khác thường, cứ theo trận phục kích ngày hôm nay quân Sở hoàn toàn thắng, nhưng đây không có nghĩa là người Hồ sẽ không phản kích, lại càng không có ý nghĩa quân Sở còn có thực lực quét ngang toàn bộ người Hồ Hà Sáo.

Trên thực tế, nếu không phải trước đó lựa chọn được địa hình cực kỳ có lợi, lại thiết lập cạm bẫy chu đáo chặt chẽ, quân Sở tuyệt đối không thể đạt được kết quả trận chiến như vậy, nếu để quân Sở ở gò đất cùng người Bạch Dương đánh một trận dã chiến, chỉ sợ kết quả sẽ hoàn toàn khác, quân Sở có thể cuối cùng thắng được, cũng tất nhiên sẽ trả giá thê thảm và nghiêm trọng.

Hơn nữa, lại là vừa rồi, người Bạch Dương cũng không phải là không đánh một trận.

Nếu Bạch Dương vương cũng đủ bình tĩnh, ngay từ đầu bỏ đi ý nghĩ tùy tiện phá vong vây trong đầu, lại chủ động bỏ qua ưu thế kỵ binh, lệnh cho hơn vạn người Hồ xuống ngựa, đem tất cả chiến mã bố trí ở bốn phía hình thành trận hình thuận thịt để ngăn chặn mưa tên của quân Sở, thì tuyệt đại bộ phận người Hồ đều có thể đủ theo mưa tên của quân Sở sống sót mà xâm nhập!

Nếu cứ như vậy, quân Sở nếu muốn thắng lợi nhất định phải cường công với người Bạch Dương đông kịt, người Bạch Dương cuối cùng vẫn khó thoát khỏi kết cục bị giết, lại ít nhất có thể tạo thành độ sát thương tương đương, không giống như hiện giờ, người Bạch Dương gần như hoàn toàn bị diệt, mà quân Sở cũng không quá thương vong, chưa đến mấy trăm người.

Cho nên nói, trận này quân Sở hoàn toàn thắng thật sự không thể chứng minh điều gì.

Nếu không phải Bạch Dương nhân không có phòng bị, nếu không phải Bạch Dương vương quá yếu, nếu đổi thành là Mạo Đồn người Hung Nô, kết quả còn có thể là như thế này sao? Đáp án hiển nhiên chính là chưa chắc!

Giờ khắc này, trong lòng Hạng Trang dâng lên cảm giác bức bách trước nay chưa từng có.

Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, đại quân Hung Nô của Mạo Đồn rất nhanh sẽ nam hạ, tại trước khi Mạo Đồn nam hạ, quân Sở phải gom đủ chiến mã, còn phải trong thời gian ngắn nhất đem quân Sở tạo thành một đội kỵ binh, sau đó mau chóng rời khỏi Hà Sáo, nếu không, một khi đại quân Mạo Đồn quy mô tiến vào Hà Sáo, sẽ không bao giờ chậm..

* Mạo Đồn: tên của một vị vua Hung Nô đầu thời Hán, Trung Quốc.

161. Chương 161: Ngụy Cấp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 161: Ngụy cấp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngày hôm sau, tin tức người Bạch Dương đã bị phục kích tại Hà Cốc truyền tới Cửu Nguyên.

Lâu Phiền Vương vốn chưa tin, nhưng tới chàng vạng, càng ngày càng nhiều bại binh của Bạch Dương trốn vào đại doanh của Lâu Phiền, tất cả những bại binh Bạch Dương này đều mang một tin tức giống nhau, Bạch Dương vương bị bắn chết, một vạn hai ngàn kỵ bộ lạc Bạch Dương đã bị phục kích của Người Tàn, toàn quân gần như là bị giết, lúc này Lâu Phiền Vương mới tin.

Lâu Phiền Vương khẩn trương triệu Công Thúc Thuyết đến đại tướng thảo luận đối sách.

- Quân sư, việc này người thấy thế nào? Lâu Phiền Vương hỏi.

Công Thúc Thuyết trầm ngâm một lát sau nói: - Đại vương, Bạch Dương vương bị bắn chết, tin tức bộ lạc Bạch Dương gần như bị diệt tộc hẳn là không giả, tuy nhiên tại hạ nghĩ đại quân phục kích Bạch Dương Vương chắc chắn không phải là Người Tàn của Cửu Nguyên.

Sự việc quá rõ ràng, Người Tàn Cửu Nguyên tuy tổng cộng hơn ba vạn người, tráng định lại chỉ có năm nghìn người, vừa đóng ở thành Cửu Nguyên, vừa phải phân binh phục kích, sao lại có thể nhanh chóng đến được?

- Không phải Người Tàn Cửu Nguyên? Chẳng lẽ là Người Tàn Quan Trung tới?

Lâu Phiền Vương lập tức mặt biến sắc, Quan Trung vốn là địa bàn Đế Quốc Đại Tàn, nơi đó ít nhất có trên triệu Người Tàn, một khi Trung Nguyên đế quốc phái binh tiến tới cứu viện Cửu Nguyên, vậy thì bộ lạc Lâu Phiền bọn họ nguy hiểm rồi, Lâu Phiền Vương từng lĩnh giáo qua sự lợi hại của đế quốc Đại Tàn, bộ lạc Lâu Phiền tuyệt đối không thể chống lại.

Công Thúc Thuyết gật gật đầu, lại lắc đầu nói: - Cũng có thể là người Hung Nô.

- Người Hung Nô? Lâu Phiền Vương không khỏi sửng người, đối với Hung Nô gần phương bắc này, Lâu Phiền Vương cũng không xa lạ, từ lúc Vương Ly mang theo hai mươi vạn đại quân chủ lực quân đoàn Trường Thành rời khỏi Cửu Nguyên, mùa thu hàng năm, đều có kỵ binh Hung Nô nam hạ Hà Sáo cướp đoạt trâu bò cừu dê, mùa thu năm ngoái, đột nhiên vọt tới bốn vạn kỵ binh Hung Nô!

Lâu Phiền Vương sở dĩ bức thiết muốn thu tóm người Tàn Cửu Nguyên, chính là vì để đối phó với sự uy hiếp của người Hung Nô.

Bởi vì người Hung Nô càng ngày càng có biểu hiện xâm lược, giả như theo thời gian, bọn chúng nhất định sẽ quay lại Hà Sáo.

Nếu quả thật là người Hung Nô, vậy thì thế cục vô cùng nguy hiểm, chứng minh rằng người Hung nô đã giải quyết xong người Đông Hồ, chuẩn bị nam hạ Hà Sáo, bất kể là người lão Tàn, người Lâm Hồ, người Bạch Dương hay là người Lâu Phiền, chỉ e là khó thoát khỏi cái kết bị chinh phục, bao gồm cả Lâu Phiền Cương hãn, toàn bộ Hà Sáo, tất cả nam nhân, nữ nhân, người già còn có trẻ nhỏ đều sẽ bị biến thành nô lệ cho người Hung Nô.

Công Thúc Thuyết lại nói: - Mặc kệ là người Trung Nguyên tới hay là người Hung Nô, đều không thể là bằng hữu của Lâu Phiền chúng ta, mà chỉ có thể là kẻ địch của chúng ta, cho nên, Đại Vương vẫn nên sớm an bài đi.

Lâu Phiền Vương lúng túng nói: - Người nói xem, an bài như thế nào?

Công Thúc Thuyết trầm giọng nói: - Không cần lại phân binh vây thành, nhanh chóng đem tất cả tộc nhân tụ tập đến tại đại doanh thành bắc, còn có mười lăm ngàn kỵ của bộ lạc Lâm Hồ, cũng phải cùng tụ tập với chúng ta! Lại phái người chặt đủ nhiều cây Hồ Dương, ở bốn phía đại doanh dựng hàng rào chắc chắn, thiết kế chướng ngại vật, canh phòng nghiêm ngặt người Trung Nguyên hoặc là người Hung Nô đánh lên.

Lâu Phiền Vương ngạc nhiên hỏi: - Không cố thủ ngoài thành Cửu Nguyên, mà lại ở tại lũy doanh?

Công Thúc Thuyết lắc đầu nói: - Đại vương nếu quay về doanh trại Bắc Giả, Lâm Hồ Vương cũng nhất định muốn quay về doanh trại Vân Trung, cứ như vậy, bộ lạc Lâu Phiền chúng ta sẽ một mình đối mặt với người Trung Nguyên hoặc là người Hung Nô, vậy thì thật quá không ổn, cho nên, chỉ bằng cách ngay ngoài thành Cửu Nguyên doanh trại Trát Hạ, tụ hợp với người Lâm Hồ cùng nhau ngăn địch.

Lâu Phiền Vương bình tĩnh hiểu ra, quát to: - Người đâu.

Sớm có thân vệ đi nhanh vào, cất cao giọng nói: - Đại vương có gì chỉ bảo?

Lâu Phiền Vương vung mạnh tay lên, lớn tiếng quát: - Truyền lệnh, tả hữu vạn kỵ dẫn nhân mã bản bộ hỏa tốc trở về đại doanh thành Bắc, lại phái người thông tri cho Lâm Hồ Vương, bảo hắn ta mang theo đại quân cũng đến doanh trại Hạ Trát thành Bắc.

Cửu Nguyên, hành dinh tướng quân.

Mông Cức vừa mới chớp mắt, bỗng nhiên thân binh tiến vào bẩm báo: - Tướng quân, người Hồ hình như muốn rút vây!

- Hử, người Hồ muốn rút vây?

Mông Cức nhíu mày, lập tức mặc giáp đứng dậy, mang theo hơn mười thân binh vội vàng đi tới trên lầu địch cửa đông, đứng ở trên lầu địch nhìn ra bên ngoài, người Hồ vốn lấp kín bên ngoài thành quả nhiên đã không còn bóng dáng.

Rất nhanh, cửa nam, cửa tây cũng truyền đến tin tức người Hồ rút vây, chỉ có cửa Bắc là không có tin tức.

Ngay lúc Mông Cức mang theo thân binh đi lên lầu địch cửa Bắc, rất nhanh ý thức được chắc là có chuyện gì, người Hồ không phải là rút vây, mà là đem tất cả binh lực đều tập trung ở đại doanh thành Bắc, người Hồ đột nhiên có hành động này, khiến Mông Cức cảm thấy vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ trong đó có âm mưu gì?

Người Hồ muốn dẫn người Lão Tần ra khỏi thành đánh lên, hay là bởi vì có nguyên nhân gì khác?

Ngay lúc Mông Cức suy ngẫm trăm lần không có giải đáp, lại có thân binh vội vàng tiến đến bẩm báo: "Tướng quân, ngoài cửa nam phát hiện một đội quân không rõ thân phận, ít nhất cũng trên vạn chúng!

- Hả? Trên vạn đại quân?

Mông Cức sửng sốt, không để tâm tới người Hồ thành Bắc, lập tức mang theo hơn mười viên thuộc cấp cùng với hơn trăm thân binh vội vàng đi lên lầu địch cửa nam, đứng ở trên lầu địch nhìn ra xa bên ngoài, chỉ thấy trên đường thẳng bụi đất bay lên, một đội quân khổng lồ quả nhiên đang chậm rãi hướng về Cửu Nguyên.

- Các người xem, trên người bọn họ đều khoác lân giáp!

- Còn có trường kích và chiến xa, bọn họ là người Tần!

- Không đúng, bọn họ không phải người Tần, là phản quân Quan Đông!

- Nói láo, người sao biết bọn chúng là phản quân Quan Đông?

- Người lão Tần chiến bào đen sì, nhưng chiến bào bọn chúng lại là màu đỏ.

- Ta nghe nói chiến bào của quân Hán là màu đỏ, chẳng lẽ Lưu Bang đã đánh bại Hạng Vũ?

Chỉ trong chốc lát, hơn mười thân binh dưới trướng Mông Cức bắt đầu đứng lên, có kích động, có căng thẳng, tâm trạng càng phức tạp, năm sáu năm qua, các lộ chư hầu ở vùng đất Trung Nguyên rộng lớn hỗn chiến không ngớt, thành Cửu Nguyên hẻo lánh gần như là bị quên đi, hơn nữa đế quốc Đại Tần đã diệt vong, người lão Tần lại càng trở thành một đám di dân suy vong.

Hiện tại, đại quân Trung Nguyên rốt cục lại xuất hiện tại Cửu Nguyên, không biết là phúc hay là họa?

Đế quốc Trung Nguyên có thể phái một đội quân khổng lồ hướng về Cửu Nguyên như thế, rõ ràng là trận hỗn chiến của các lộ chư hầu đã có kết quả, lại không biết bá chủ mới của Trung Nguyên sẽ đối đãi như

thế nào với người Tần của quận Cửu Nguyên? Là giống Hạng Võ đem toàn bộ vùi xuống hố giết hết hay là giống như Lưu Bang tại Quan Trung không hề đụng đến một vật nhỏ nào?

Tướng lĩnh dưới trướng nói rất nhiều, Mông Cức lại dường như có chút hiểu.

Đội quân này hơn phân nửa chính là đội quân Sở mà Bách Lý Hiền từng nhắc tới.

Mông Cức lập tức ra lệnh cho bốn viên thuộc cấp phân chia gác bốn cổng, sau đó vội vàng trở về hành dinh tướng quân, lại sai thân binh đi đến Dịch quán mời Bách Lý Hiền, Mông Cức đã từng tuyệt giao với Bách Lý Hiền, nhưng vẫn thường xuyên chú ý tới hành tung của Bách Lý Hiền, cho nên biết Bách Lý Hiền cũng không có rời khỏi Cửu Nguyên, mà vẫn ở trong Dịch quán.

Thành Nam Cửu Nguyên, hai vạn quân Sở đang theo đường thẳng cuộn cuộn về phía trước.

Khi cách thành Cửu Nguyên còn năm dặm, Hạng Trang đã cười Ô Truy mã liền khoan thai giơ tay phải lên.

Trong chốc lát, tiếng kèn thê lương trầm thấp vang lên, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, quân Sở đang cuộn cuộn tiến lên phía trước đều dậm chân tại chỗ.

Rất nhanh, thám mã Lưu Tinh quay lại truyền tin tức, thành Đông thành tây Cửu Nguyên cũng không có phát hiện người Hồ, chỉ tại thành bắc phát hiện đại doanh người Hồ, người Hồ ngoài thành Cửu Nguyên đã rút vây, và tập trung hạ trại, ngược lại là có chút bất ngờ, xem ra trong người Hồ Cửu Nguyên cũng không quá lợi hại, chắc người Hung Nô chỉ có một nhân vật là Mạo Đốn.

Hạng Trang ra lệnh một tiếng, hai vạn quân Sở liền xuyên xuống đại doanh thành Nam Cửu Nguyên.

Ngoài Thành Tây Cửu Nguyên bảy tám dặm có tòa núi thấp, nói là núi thấp, kỳ thật cũng là sườn núi cao nhất gần đó.

Đỉnh núi thừa thớt cây Hồ Dương trong rừng, Lâu Phiên Vương, Công Thúc Thuyết đang ở trong vòng vây hơn mười Hồ kỵ nhìn xa xa động tĩnh bên quân Sở, đối với phía Na đột nhiên xuất hiện đại quân Trung Nguyên này, trong lòng Lâu Phiên Vương vừa tràn ngập sự sợ hãi lại tràn ngập sự ảo tưởng, ông ta vô cùng sợ hãi đại quân Trung Nguyên này, về mặt khác ông ta lại ảo tưởng có thể đánh tan đại quân này.

Ước chừng nhìn ra xa hơn nửa nén hương, Lâu Phiên Vương không kìm nổi hỏi Công Thúc Thuyết nói: - Quân sư, nhìn ra gì không?

Công Thúc Thuyết tay nhắc mũi lán nhìn ra xa nửa ngày, cuối cùng chắc chắn nói: - Đại vương, nhìn màu sắc chiến bào, đây là đại quân Hán Vương Lưu Bang.

Dừng lại một chút, Công Thúc Thuyết lại nói: - Quân Hán đột nhiên xuất hiện tại Cửu Nguyên, xem ra sự hỗn chiến tại đất Trung Nguyên đã có kết quả, hiện giờ hẳn là thiên hạ thuộc về Hán Vương Lưu Bang rồi.

- Lưu Bang?

Lâu Phiên Vương nói: - Ý quân sư nói, Lưu bang sẽ tiếp tục thu phục Cửu Nguyên?

Công Thúc Thuyết thở dài, bất đắc dĩ nói: - Nếu Trung Nguyên nhất thống, thu phục Hà Sáo cũng là chuyện sớm muộn.

- Người Lâu Phiên chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lâu Phiên Vương nhíu nhíu mày, tức giận nói: - Chẳng lẽ còn phải giống như trước cứ chịu thần phục trước Đế quốc Đại Tần, lại thần phục dưới chân Đế quốc Trung Nguyên sao?

Công Thúc Thuyết lắc lắc đầu, hạ giọng nói: - Đại vương cũng có thể lựa chọn người Hung Nô.

Lâu Phiên Vương im lặng không nói, ý tứ của Công Thúc Thuyết đã rất rõ ràng, đại quân Đế Quốc Trung Nguyên nếu đã vào Hà Sáo, thì Lâu Phiên Vương lại muốn nhất thống Hà Sáo, sau đó lấy Hà Sáo làm cơ sở gốc phía Bắc kháng Hung Nô, mộng đẹp nam ngự đế quốc Trung Nguyên cũng đã tan biến, hiện giờ, trước mặt người Lâu phiên chỉ có hai đường, một là đầu hàng Hung Nô, hoặc là phục tùng dưới Đế quốc Trung Nguyên!

Đột nhiên trong lúc đó, phía Đông Nam bỗng truyền đến tiếng vó ngựa như thủy triều, Lâu Phiên Vương vội chăm chú nhìn, chỉ thấy hơn mười kỵ binh Trung Nguyên đang nhanh chóng hướng về bên này tới gần, khi khoảng cách một trăm bước, chợt có hai kỵ từ trong đội phân ra, chạy quay đầu trở về, rõ ràng, là đội thám báo này đã phát hiện trên đỉnh núi có Hồ kỵ, trở về xin viện binh.

- Đại vương, đi thôi, kỵ binh thám báo quân Hán đã phát hiện ra chúng ta.

Lập tức Công Thúc Thuyết tiến lên khuyên nhủ.

- Đi, quay về đại doanh! Lâu Phiên Vương kêu lên một tiếng trầm đục, lúc này quay người lên ngựa, rồi đột nhiên gí roi chạy như bay xuống đỉnh núi.

Khi hơn mười kỵ thám báo quân Hán đuổi đến chân núi nhỏ, Lâu Phiên Vương sớm đã mang theo hơn mười Hồ kỵ phi như bay hướng về đại doanh Lâu Phiên phía bắc...!

162. Chương 162: Ly Gián Lâm Hồ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 162: Ly gián Lâm Hồ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cửu Nguyên bên trong thành, hành dinh tướng quân.

Mông Cức nhìn thẳng vào Bách Lý Hiền, trầm giọng nói: - Phía Nam tới có phải là quân Sở không?

Bách Lý Hiền không bởi lý do Mông Cức không cho ngồi mà tức giận, chỉ bình thản phe phẩy chiếc quạt lông nói: -Thiên Phóng huynh, người biết rồi cần gì phải hỏi nữa?

- Quả nhiên như vậy. Mông Cức lại nói: - Bắt Công chúa đi chỉ e cũng là quý quân đó đúng không?

Bách Lý Hiền xua tay nói: - Thiên Phóng huynh nói như vậy sai rồi, Tướng quân tôi không hề bắt cóc Công chúa, mà chính là cứu Công chúa.

Mông Cức mỉm cười ngạc nhiên nói: - Tóm lại Công chúa điện hạ hiện đang ở trong tay quân Sở các người, nhưng ta phải nhắc nhở người một câu, nếu các người định lấy Công chúa điện hạ ra để khống chế người Tần Cửu Nguyên, thì tính toán sai rồi. Người Tần chúng ta đâu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng người Tần chúng ta tuyệt đối không bao giờ khom lưng!.

Bách Lý Hiền nhíu mày nói: - Thiên Phóng huynh, tiểu đệ cũng là người Tần.

- Người không phải. Mông Cức lắc đầu nói: - Giờ người đã là người Sở rồi.

Bách Lý Hiền thở dài, chân thành nói: - Thiên Phóng huynh, người Tần hay người Sở đều là chi nhánh của người Hoa Hạ, cách gọi khác nhau thực ra đâu có khác nhau. Điều quan trọng là tinh thần của người Tần, đặc biệt pháp luật của Đại Tần còn có hệ thống canh chiến, bắt buộc phải tiếp tục kéo dài. Chúng ta thật sự cần bảo vệ những cái này mà không phải là hư danh!

Mông Cức im lặng, mặc dù về tình cảm không thể chấp nhận được, nhưng lý trí nói với hắn ta, Bách Lý Hiền nói rất đúng.

Đế quốc Đại Tần đã diệt vong, cho dù là thế tộc lão Tần hay là bách dân Quan Trung, đều đã sắp quên đi thời kỳ huy hoàng của Đế quốc Đại Tần, đối với gia tộc Doanh Thị dường như càng không còn ấn tượng gì nữa. Mà đã là một người Tần, thì giờ thật sự cần suy xét không phải là việc khôi phục lại Đại Tần mà là việc nên bảo vệ hệ thống canh chiến của người Tần.

Chỉ cần hệ thống canh chiến còn tồn tại, người Tần vẫn có thể trở tài, trở thành quần thể trụ cột của đế quốc mới.

Bách Lý Hiền lại thở dài một tiếng, rồi nói: - Nếu Thiên Phóng huynh vẫn còn nghi ngờ, thôi được, tiểu đệ sẽ ra xuất thành một chuyến, đưa Công chúa điện hạ trở về, đợi khi nhìn thấy Công chúa điện hạ, người sẽ biết lời của tiểu đệ là thật, quân ta không hề bắt cóc Công chúa, chỉ là không muốn Công chúa gả cho Lâu Phiên vương mà thôi.

Nói dứt lời, Bách Lý Hiền liền xoay người hiên ngang đi.

Cùng lúc đó, Vũ Thiệp cũng mang theo theo hơn một trăm xe ngựa tơ lụa, vải vóc, lá trà, đồ gốm và cả vàng bạc châu báu.....vật phẩm xa xỉ nhân lúc trời tối lặng lẽ đi vào đại doanh Lâm Hồ.

Đối với sự có mặt của Sứ giả Trung Nguyên, Lâm Hồ Vương có vẻ không vui, nhưng khi hắn nhìn thấy hơn một trăm vật phẩm xa xỉ kia, thì những bức dọc vừa rồi không cánh mà bay, ngay lập tức liền khách khí tiếp đón Vũ Thiệp vào lều lớn, còn gọi ra hai hồ cơ xinh đẹp nhất, sủng ái nhất của mình ra dùng rượu sữa ngựa mời Vũ Thiệp

- Sứ giả tôn quý, kính rượu. Lâm Hồ Vương từ xa giơ hướng về Vũ Thiệp nâng chén sừng trâu.

Vũ Thiệp nghe không hiểu tiếng người Hồ, nhưng Bách Lý Mậu đi theo thì hiểu, liền dịch lại cho Vũ Thiệp.

Vũ Thiệp vui vẻ giơ chén sừng trâu lên, và uống cùng với Lâm Hồ. Còn đừng nói rượu sữa ngựa của người Hồ so với rượu nhạt của người Trung Nguyên cũng có phong vị riêng, uống vào có chút không quen.

Uống qua ba tuần, Lâm Hồ Vương không đợi được nữa liền hỏi mục đích đến của Vũ Thiệp.

Lâm Hồ Vương tuy rằng tham lam thành tính, nhưng cũng sợ bị há miệng mắc quai, muốn lấy không hơn một trăm xe ngựa đầy lễ vật quý báu này của Trung Nguyên rõ ràng là không hề dễ, cho nên, hắn cần phải nghe điều kiện của người Trung Nguyên, nếu sự thật khó làm được, đành cần rảnh từ chối vụ giao dịch này.

Ngay sau đó Vũ Thiệp khờ cười nói: - Thượng Tướng Quân nhà ta không có ý khác, chỉ là muốn cùng Đại Vương kết bạn.

Nghe xong Bách Lý Mậu dịch lại, Lâm Hồ Vương dám tin nói: - Nói như vậy, những đồ lễ vậy này đều tặng cho tiểu Vương?

- Đúng vậy. Vũ Thiệp mỉm cười gật đầu nói: - Đương nhiên, nếu Đại vương còn muốn thêm tơ lụa, vải vóc, lá trà, đồ gốm hoặc khí giới bằng sắt, vậy thì mang cừu, ngựa đến để đổi.

- Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên. Lâm Hồ vương liền tục gật đầu.

Cùng với Lâm Hồ Vương nói chuyện tào lao vài câu, Vũ Thiệp liền đứng dậy cáo từ.

Lâm Hồ Vương liền đích thân đưa Vũ Thiệp đến viên môn ngoại, rồi luôn miệng hỏi thăm Vũ Thiệp về Hạng Trang.

Vũ Thiệp đương nhiên là mở miệng đồng ý, nhưng đối với việc bộ lạc Lâm Hồ lui về Vân Trung, lại không hề nhắc tới. Đây cũng chính là cái tài của Vũ Thiệp, cũng giống như việc bộ lạc Lâm Hồ lui về Vân Trung, giống như từ miệng của Vũ Thiệp nói ra vậy, là thất bại tâm thường, trên thực tế, vừa rồi Vũ Thiệp không nhắc đến, bộ lạc Lâm Hồ cũng không ở lại được lâu.

Vũ Thiệp rời không lâu, Lâu Phiên Vương nhận được tin tức liền chạy tới đại doanh Lâm Hồ.

Vũ Thiệp đến đại doanh Lâm Hồ là buổi tối, nhưng dù sao cũng dẫn theo hơn một trăm xe ngựa lớn, nếu không muốn cho tai mắt của người Lâu Phiên phát hiện, đó là việc khó làm, nên khi Lâu Phiên Vương đến nơi, Lâm Hồ Vương thậm chí vẫn còn chưa kịp cất giấu hết nổi hơn một trăm xe ngựa chứa vật phẩm quý báu kia, kết quả là bị Lâu Phiên Vương đứng lúc bắt gặp.

- Lâm Hồ Vương, xe này chứa những gì vậy? Lâu Phiên Vương chỉ vào hơn một trăm xe ngựa, với giọng điệu hỏi han không mấy thiện chí.

Lâm Hồ Vương nhú nhú mày, có chút không vui nói: - Là một chút tơ lụa, lá trà, mấy loại gốm sứ, bốn vương vừa dùng cừu, ngựa giao dịch với người Trung Nguyên về.

- Đúng vậy không? Lâu Phiên Vương trầm giọng hỏi: - Sao bốn vương lại nghe nói là người Trung Nguyên mang đến tặng cho người vậy?

Lâm Hồ Vương liền tức giận, giọng lạnh nhạt nói: - Người Trung Nguyên tặng có làm sao? việc này người không cần xen vào.

-Lâm Hồ Vương! Lâu Phiên Vương quát lớn một tiếng, rồi lại xót xa xót xa nói: - Những thứ này là tặng không cho người sao? Người Trung Nguyên không nói cho người biết phải làm giúp họ chút việc gì ư?.

- Là tặng không, tin hay không là tùy người.

- Lâm Hồ Vương, lập tức mang những thứ này trả về, nếu không, đừng trách bốn vương không khách khí với người.

- Lâu Phiên Vương, người đừng có dùng giọng điệu đó mà nói chuyện với bốn vương, bốn vương cũng không phải là thuộc hạ cấp dưới của người, hừ!

- Nói như vậy, người muốn chống đối lại bốn vương? Lâu Phiên Vương sát khí đằng đằng nói: - Người cần phải nghĩ cho kỹ.

Lâm Hồ Vương lập tức cũng bị chọc giận, ngay lúc đó lạnh lùng đáp lại - Đúng lúc quá, bốn vương không muốn tự hợp náo loạn nữa, sáng sớm mai, bốn vương sẽ mang đại quân về Vân Trung, hừ!

Lâu Phiên Vương trừng mắt hung tợn nhìn Lâm Hồ Vương một cái rồi quay người nghênh ngang đi.

Nhìn Lâu Phiên Vương nổi giận bùng bùng rồi khổ đại doanh trại, Lâm Hồ

Wương lại coi như không có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không cho rằng Lâu Phiên Vương thực sự có gan trở mặt với hắn, hiện nay bộ lạc Bạch Dương đã bị tiêu diệt, bộ lạc Lâu Phiên nếu còn dám động thủ đối với bộ lạc Lâm Hồ của hắn, lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích, lọt vào vòng vây của người Trung Nguyên, người Tần, còn có người Lâm Hồ nữa.

Tuy nhiên, Cửu Nguyên này đầm nước đục, Lâm Hồ Vương thật sự không dự định tranh giành.

Cửu Nguyên hiện giờ thay đổi liên tục, người Lâm Hồ sớm trở về Vân Trung là tốt nhất.

Cửu Nguyên thành Nam, đại doanh quân Sở

- Người muốn thả bản cung trở về? Doanh Trinh có chút kinh ngạc nhìn Hạng Trang.

Lúc này, Doanh Trinh đã biết bắt nàng trên đường đi chính là quân Sở, cũng biết Thống soái quân Sở chính là Hạng Trang, lại thêm từ miệng của Bách Lý Y Thủy biết thêm một chút về tin tức của quân Sở, ví như các chiến tích huy hoàng của quân Sở ở Hòa Tứ, ở Đại Biệt Sơn, ở đất Ngụy, ở đất Tề, ở trên đất Triệu, và đại quân các lộ chư hầu.

Lúc này Doanh Trinh, sớm đã từ bỏ ý nghĩ gả cho Lâu Phiên Vương.

So với Hạng Trang, Lâu Phiên Vương là một vua bạo ngược không đáng nhắc tới.

Doanh Trinh chưa từng mang theo binh, cũng chưa từng đánh giặc, nhưng nàng sống cuộc sống trong cấm cung, đọc qua nhiều sách binh thư, cũng nghe nhiều Tần Thủy Hoàng với Mông Diêm, Vương Tiễn, Vương Bí và kiểm tra đánh giá của đại tướng, cho nên nàng biết, Hạng Trang có thể mang theo vài ngàn tàn binh theo Hoài Tứ giết thoát vòng vây, và vẫn kiên trì đến bây giờ, tuyệt đối không dễ dàng.

So với Lâu Phiên Vương, Hạng Trang bất luận là vũ lực hay là năng lực Thống Soái, đều vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như có Hạng Trang và quân Sở trợ lực, thì hy vọng phục hưng Đế quốc Đại Tần càng lớn, nhưng Doanh Trinh cũng rất rõ, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, nói không chừng, Hạng Trang thậm chí cũng có suy nghĩ như này trong đầu, ý đồ thông qua Doanh Trinh nàng để mua chuộc lòng người Tần, tuy nhiên điều này thì quan hệ gì chứ?

Luận mang binh luận đánh giặc, mười Doanh Trinh cũng không bằng một Hạng Trang.

Nhưng bàn về mưu kế thì Hạng Trang chưa chắc đã giỏi hơn Doanh Trinh nàng!

Song, Doanh Trinh tuyệt đối không ngờ đến, đang lúc nàng nghĩ làm cách nào để tiếp cận được với Hạng Trang và dùng mỹ nhân kế để mê hoặc hắn, thì Hạng Trang bỗng nhiên lại nói với nàng, muốn đưa nàng về Cửu Nguyên.

Điều này, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Doanh Trinh.

Trước sự ngạc nhiên của Doanh Trinh, Hạng Trang nói nhạt: - Hình như bản tướng quân chưa bao giờ hạn chế sự tự do của người?

Doanh Trinh liền cứng họng, không nói được, quân Sở thật đúng là không kìm hãm tự do của nàng, nếu như nàng muốn bỏ trốn, hoàn toàn có rất nhiều cơ hội.

- Nếu như nàng muốn trở về, bản tướng phái người đưa nàng trở về ngay.

Hạng Trang làm sao không biết tâm tư của Doanh Trinh? Hai ngày nay, tiểu cô nương này có rất nhiều tâm sự luôn muốn tìm mình để nói, trong ánh nhìn cũng có nhiều dụ dỗ, trong phong thái lại vô cùng xinh đẹp yêu kiều, ý tứ quyến rũ rất rõ ràng.

Thế nhưng, Hạng Trang phải thừa nhận. Doanh Trinh đúng là một con hồ ly tinh, bản thân mình có thân nhiên như không được sao?

Hạng Trang cũng không phải là bậc cao tăng lâu năm gì cả, càng không phải là lòng dạ sắt đá, với sắc đẹp của Doanh Trinh, hắn không thờ ơ được!

Nhưng, coi như Hạng Trang vẫn còn lý trí, cho nên có thể khống chế tốt được bản thân, hắn biết, Doanh Trinh là đám lửa, nếu như không có kim cương bất hoại thân hay đơn giản đừng gây ra những việc không hay.

Hơn nữa để hồ ly tinh này ở lại trong doanh trại, Hạng Trang rất lo bản thân mình sẽ không khống chế được.

Thực ra, Hạng Trang cũng không thật sự sợ Doanh Trinh, hắn không phải là Thương Trụ vương, cho nên về cơ bản không sợ Đất Kỷ đến mê hoặc, nếu như hắn thật sự trở thành con rể của Tần Thủy Hoàng, thậm chí còn có thể nhận được tình cảm của người Tần, đối với Hạng Trang và nước Sở mà nói, có thể nói là có trăm lợi mà không có chút hại nào.

Nhưng Hạng Trang không thể không lo lắng một khả năng khác, ngộ nhờ sau này Doanh Trinh có con trai nối dõi, ngộ nhờ Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, nhưng người lão Tần này mượn cớ nắm giữ hệ hống tranh chiến mà giữ quyền lớn tại nước Sở, đợi sau khi mình mất đi, con cháu đời sau của người Tần này liệu sẽ xúi giục con trai của Doanh Trinh khôi phục lại Đế quốc Đại Tần không?

Công tâm mà nói, sự việc này Hạng Trang thực sự nghĩ hơi xa, nhưng Hạng Trang tin tưởng một sự thật chắc chắn, đó chính là, người không nhìn xa, tất có lo gần.

163. Chương 163: Du Thuyết Lâu Phiên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tầm nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 163: Du thuyết Lâu Phiên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạng Trang liền phái năm trăm binh giáp đem Doanh Trinh đưa ra đại doanh.

Vẫn là một câu nói người không nhìn xa, thì tất có lo gần, Hạng Trang cứ suy xét mãi, vẫn quyết định không nhận tội Doanh Trinh gây ra.

Trên đường quay về Cửu Nguyên, cảm xúc của Doanh Trinh có chút giảm sút, Hạng Trang làm việc quyết tuyệt như thế, quả thực khiến nàng có chút bất ngờ.

Nhìn bộ dạng buồn bã không vui của Doanh Trinh, Bách Lý Y Thủy không đành lòng đi theo, lập tức đuổi theo Bách Lý Hiền thấp giọng nói: - Đại ca, Thượng Tướng Quân sao cứ muốn đuổi Công chúa tỷ tỷ về Cửu Nguyên vậy?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói: - Sao nào, tiểu muội người cảm thấy như vậy không tốt sao?

- Đương nhiên không tốt, quá không tốt, vô cùng không tốt.

Bách Lý Y Thủy chu cái miệng nhỏ nhắn nói: - Đại ca huynh không thấy sao? Công chúa tỷ tỷ hình như đã thích tướng quân, Thượng Tướng Quân vào lúc này lại đuổi nàng về Cửu Nguyên, công chúa chắc đau lòng lắm?

Nói xong nói xong, cái miệng nhỏ nhắn Bách Lý Y Thủy càng cong lên.

Bách Lý Hiền nói: - Thượng Tướng Quân làm như vậy, đương nhiên có lý của hắn.

Bách Lý Y Thủy chu cái miệng nhỏ nhắn nói: - Thượng Tướng Quân thật là nhẫn tâm, quá nhẫn tâm.

Trong lòng Bách Lý Hiền cũng khẽ run, nhẫn tâm? ? Nhẫn tâm là được rồi! Nếu tâm Hạng Trang không đủ độc, hắn sao có thể mang theo mấy ngàn tàn binh quân Sở kiên trì đến hiện tại? Nếu tâm Hạng Trang không đủ độc, hắn lại sao có thể đoạt được binh quyền trong tay Hạng Bá, Hạng Hân, Trần Hi, đem ba nghìn tàn quân mở rộng đến hai mươi nghìn người như hiện giờ?

Cũng chỉ có Hạng Trang nhẫn tâm như vậy, mới có thể có việc lớn thành tựu.

Cũng chỉ có Hạng Trang tàn nhẫn như vậy, mới có thể tin phục hệ thống cổ Tần pháp luật cùng với cạnh chiến.

Hơn nữa, Bách Lý Hiền cũng không thừa nhận chuyện giả Doanh Trinh cho Hạng Trang là tốt, Doanh Trinh thật sự muốn giả cho Hạng Trang, có lẽ sẽ khiến cho thiên hạ của Người Tần dễ dàng tiếp nhận Hạng Trang, nhưng cũng sẽ không thể tránh được càng kích thích sự kiêu ngạo của người Tần, nhất là tương lai đem Doanh Trinh sinh con cháu kế thừa thay Hạng Trang, cục diện sẽ càng thêm tinh vi, thậm chí còn không thể rồi ren hơn.

Bách Lý Hiền cũng không muốn vì dã tâm của Doanh Trinh, mà mang đến tai ương ngập đầu cho thiên hạ Người Tần.

Lấy sự tàn nhẫn của Hạng Trang, Bách Lý Hiền tuyệt đối không nghi ngờ, một khi người Tần cùng với con nôi dòng Doanh Trinh uy hiếp đến quốc thống Đại Sở, Hạng Trang nhất định sẽ lấy bản lĩnh sắc sảo làm biến mất toàn bộ người Tần dám can đảm làm lung lay Sở quốc, thậm chí ngay cả con nôi dòng của Doanh Trinh chỉ e cũng khó trốn khỏi độc thủ của Hạng Trang, cho dù cũng là con của Hạng Trang.

Ở cửa nam Cửu Nguyên, Mông Cúc mang theo hơn trăm thân kỵ sớm chờ đã lâu.

Thấy xe giá của Doanh Trinh đến, Mông Cúc khẩn trương xoay người xuống ngựa, đứng ở bên trái chấp tay hành lễ nói: - Tham kiến Công chúa điện hạ.

Doanh Trinh nhắc rèm xe lên, ngó khuôn mặt xinh đẹp ra, nói với Mông Cúc cùng với hơn trăm thân kỵ: - Mông Cúc tướng quân cùng chư vị miễn lễ, bản cung trong người không khỏe, sẽ không xuống xe.

Trong lòng Mông Cúc lập tức hơi sững, ánh mắt nhìn về phía Bách Lý Hiền có chút không thiện cảm.

Dường như là đoán được suy nghĩ trong lòng Mông Cúc, Doanh Trinh lập tức lại nói: - Mông tướng quân không cần lo lắng, Hạng Trang Thượng Tướng Quân và tướng sĩ Đại Sở đối đãi bản cung vô cùng thân thiện, chỉ có điều trong người bản cung có bệnh nhẹ, không đáng lo ngại.

Lúc này Mông Cúc mới thở nhẹ ra, lại quay đầu quát: - Hộ tống Công chúa điện hạ trở về thành!

Ra lệnh một tiếng, hơn trăm thân kỵ cùng từ dưới đất đứng lên, đem ngăn xe ngựa Doanh Trinh cùng năm trăm sở giáp ra, thủ ở ngoài cửa thành cùng với binh giáp quân Tần thủ ở trên đầu thành vô tình cố ý giờ

trường kích, kinh nỏ trong tay lên, xem tư thế này của quân Tần, quân Sở chỉ có chút hành động không thỏa đáng, ngay lập tức sẽ đem bọn họ thành trận chiến sấm sét.

Nhìn bộ dạng quân Tần như lâm đại địch, Bách Lý Hiền chau mày lại.

Lập tức Bách Lý Hiền ôm quyền hướng sang Mông Cức, cao giọng nói: - Thiên Phóng huynh, Công chúa điện hạ đã hộ tống về, nếu người Tần trong thành Cửu Nguyên không hoan nghênh chào đón, chúng ta sẽ không vào thành.

Mông Cức nghe vậy hơi cứng người lại, trên mặt cũng biểu hiện hơi do dự.

Lý trí nói cho Mông Cức lúc này là thời cơ tốt nhất quy Sở, suy xét vì người Tần trong thành Cửu Nguyên, cũng nên xác định sẵn sàng góp sức Đại Sở, nhưng ở tình hình hiện giờ, Mông Cức có chút do dự, gia tộc Mông thị dù sao cũng là trung thần Tần quốc trên trăm năm, bất chợt phải rời bỏ Tần về Sở, quyết định này đích xác có chút khó khăn.

Bách Lý Hiền cũng hiểu như vậy, muốn Mông Cức có quyết định này cũng không dễ dàng.

Lập tức Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, lại nói: - Thiên Phóng huynh, tiểu đệ cáo từ.

Dứt lời, Bách Lý Hiền liền ghìm đầu ngựa chuyển đầu, mang theo năm trăm Sở giáp hiên ngang mà đi, nhìn theo bóng dáng dần đi xa của huynh muội Bách Lý Hiền, Bách Lý Y Thủy, Mông Cức không khỏi buồn bã như mất mát.

Đại doanh quân Sở.

Trong một đêm, quân Sở cũng đã đóng một doanh trại kiên cố, hàng rào được dựng lên, chiến hào được đào ra, thậm chí ngay cả giường ngai vật trong hàng rào cũng được bố trí rất tốt, tại viên môn gần đại doanh, một trận trạm gác tạm thời đảm đương cũng được dựng xong xuôi, Hạng Trang và Úy Liêu thì đứng ở trên Tinh lan cao chừng tám trượng.

Úy Liêu thở dài, nói: - Thượng Tướng Quân, xem ra Mông Cức vẫn chưa muốn về Sở.

Hạng Trang có chút xúc động nói: - Điều này chứng minh Mông Cức là người nặng tình nghĩa, hẳn do dự không quyết định, mà nếu đã quyết định về Sở, như vậy kiếp này chắc chắn sẽ không phải bội lại!

Còn có câu nói Hạng Trang chưa nói ra, giả như Mông Cức về Đại Sở rồi, như vậy tương lai, Mông Cức rất có khả năng sẽ thủ hộ Hạng thị giống như thủ hộ Doanh thị vậy.

So sánh với năm nghìn thiết kỵ Đại Tần bên trong thành Cửu Nguyên, Hạng Trang rõ ràng càng coi trọng truyền thống gia huấn của Mông thị.

Năm nghìn thiết kỵ Đại Tần tuy rằng là cỗ chiến lực không thể bỏ qua, nhưng cũng chỉ là một cỗ chiến lực mà thôi, giai đoạn hiện tại, năm nghìn kỵ binh thật sự là một cỗ chiến lực rất quan trọng, nhưng tương lai, năm nghìn kỵ binh này lại không là gì cả, nhưng mà, nếu chiếm được lòng trung thành của Mông Cức, vậy thì rất có khả năng được lòng trung thành của cả thể hệ gia tộc Mông thị!

Úy Liêu vuốt chòm râu dài, nói: - Lão hủ tin tưởng, Mông Cức tướng quân cuối cùng nhất định sẽ có lựa chọn sáng suốt.

Hạng Trang gật gù đầu, nghiêm nghị nói: - Tuy nhiên, Mông Cức cần thời gian để quyết định, không thể nóng vội.

Khi nói chuyện, Bách Lý Hiền đã mang theo năm trăm sở giáp quay trở về đại doanh, mà Vũ Thiệp lại một thân khinh y dưới sự hộ vệ của hai gã tùy tùng lặng yên ra viên môn, lập tức đến đại doanh Lâu Phiên thành Bắc.

Trong đại doanh Lâu Phiên, Lâu Phiên Vương đang tức giận rất lớn, thậm chí ngay cả Hồ cơ hãn sủng ái nhất cũng đánh.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì sáng sớm hôm nay, bộ lạc Lâm Hồ quả nhiên liền rút trại lui binh, hơn nữa tiếp đón cũng chưa đánh.

Lâu Phiên Vương sau khi nhận được tin lập tức nổi giận lôi đình, nếu không phải Công Thúc Thuyết sống chết ngăn cản, lúc ấy hẳn đã dẫn đại quân Lâu Phiên đuổi theo giết bộ lạc Lâm Hồ rồi.

Nếu không phải Công Thúc Thuyết, người Lâu Phiên cùng người Lâm Hồ hiện tại có lẽ đã đánh nhau rồi.

Người Lâm Hồ không chào hỏi liền lui binh chạy lấy người, cái người Lâu Phiên này lúc sa vào nơi tiến thoái lưỡng nan, tiếp tục ở lại Cửu Nguyên đi, một mình đối mặt với đại quân Trung Nguyên và Người Tần Cửu Nguyên, áp lực này cũng quá lớn, có thể phải lui binh, cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng lẽ người Lâu Phiên trở lại doanh trại Bắc Giả, người Trung Nguyên sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?

Công Thúc Thuyết thở dài, khuyên Lâu Phiên Vương nói: - Đại vương, đừng nữa do dự, tìm người Hung Nô làm nơi nương tựa đi.

Ánh mắt Lâu Phiên Vương chần động, nhú mảy không hài lòng nói: Quân sư, cừ hận của người và người Trung Nguyên thật sự sâu như vậy sao?

Công Thúc Thuyết lắc lắc đầu, xót xa nói: - Thù hận của tại hạ và người Trung Nguyên cố nhiên không thể hóa giải, tuy nhiên tại hạ khuyên Đại vương tìm người Hung Nô nương tựa, lại hoàn toàn là vì muốn tốt cho Đại vương.

Lâu Phiên Vương hầm hừ nói: - Người nói ngược.

Công Thúc Thuyết nói: - Người Trung Nguyên cao ngạo tự đại, đối với chủng tộc bên ngoài Trung Nguyên, bọn họ luôn luôn gọi là Đông Hồ, Tây Nhung Nam Man hoặc là Bắc Địch, nếu Đại Vương tìm người Trung Nguyên làm nơi nương tựa, nhiều nhất chỉ có thể làm người thấp hèn, nhưng nếu đại nhân đầu nhập Hung Nô, không những được phong làm Đô úy, thậm chí còn có thể làm tiểu vương!

Lâu Phiên Vương nói: - Mạo Đốn giết cha soán vị, lại sao có thể dễ tin?

Công Thúc Thuyết nói: - Mạo Đốn có thể giết cha soán vị, hoàn toàn chứng minh hẳn không giống vị vua bình thường có tài trí mưu lược kiệt xuất, ngoài leo lên vị trí to lớn Thiên Vu, sau đó lại đánh Đông Hồ, tây trục Nguyệt thị, lại Bắc đuổi Đinh Linh, một lần hành động mở mấy nghìn dặm đất, nếu hiện giờ Đại vương tìm Hung Nô làm nơi nương tựa, tốt xấu còn có thể bảo vệ địa vị tôn vinh chính mình, nếu như đợi tương lai đại quân Hung Nô nam hạ, chỉ sợ cũng...

Lâu Phiên Vương im lặng không nói, hẳn biết Công Thúc Thuyết nói có lý, nhưng muốn hẳn buông tay vương vị, đi làm Đương hộ, Đô Úy hoặc là tiểu vương dưới trướng Thiên Vu Hung Nô, thật sự là có chút không cam lòng, ngay lúc Lâu Phiên Vương do dự, chợt có hộ vệ tiến vào bẩm báo: - Đại vương, có sứ giả Trung Nguyên cầu kiến.

Công Thúc Thuyết nhú mảy nói: Đại vương, có lẽ không gặp thì hơn.

Lâu Phiên Vương lại không cho là vậy, nói: - Gặp thì có gì ngại?

Dứt lời, Lâu Phiên Vương phân phó: - Đi, mời sứ giả Trung Nguyên tiến vào.

Hộ vệ lĩnh mệnh đi, một lát, lại dẫn một tú sĩ áo xanh tiến vào đại trướng, Lâu Phiên Vương vẫn chỉ ngồi ở trên đệm da hổ, cũng không đứng dậy chào, tú sĩ áo xanh không chút phật lòng, chấp tay hành lễ nói: - Tại hạ Hu Di Vũ Thiệp, phụng mệnh của Thượng Tướng Quân Đại Sở Hạng Trang, có chuyện quan trọng thương thảo với Đại Vương.

Lâu Phiên Vương tự nhiên không hiểu, Công Thúc Thuyết nghe xong thì mắt trợn tròn kinh ngạc, náo loạn nửa ngày là quân Sở ư?

Nghe Công Thúc Thuyết chuyển dịch xong, Lâu Phiên Vương cũng kinh ngạc như thế, hỏi: - Các người là quân Sở, không phải quân Hán?

Đối với Hán Sở tranh hùng vùng đất Trung Nguyên, tuy rằng Lâu Phiên Vương ở Cửu Nguyên xa xôi, cũng có nghe được, hiện giờ xem ra, cũng không phải đại quân Hán Vương muốn tới thu phục Hà Sáo, mà là quân Sở nếm mùi thất bại ở Trung Nguyên đến Hà Sáo đây mà.

Về việc này, Hạng Trang cũng không có giấu diếm ý tứ, thật ra việc này căn bản giấu diếm cũng không được, chẳng bao lâu nữa, mật thám quân Hán sẽ đại quy mô xâm nhập vào Hà Sáo, đến lúc đó bị người ta vạch

trần, không bằng lúc này hào phóng thừa nhận chính mình, ít nhất quân Sở cũng thể hiện quang minh lỗi lạc, mọi việc không dễ dàng hơn sao?

Lập tức Vũ Thiệp đáp: - Quân ta chỉ là đến Cửu Nguyên, muốn mượn tạm nơi này nghỉ ngơi và chỉnh đốn một thời gian mà thôi, trước khi vào mùa đông, chúng ta nhất định sẽ rời khỏi cho nên Đại vương hoàn toàn không cần tỏ thái độ thù địch với quân ta, nếu có thể, quân ta thậm chí có thể xuất ra tơ lụa, vải vóc, lá trà, thiết khí và hàng hóa để tiến hành giao dịch với quý bộ.

Nghe Công Thúc Thuyết chuyển dịch xong, Lâu Phiền Vương càng kinh ngạc, quả tim căng thẳng rồi cuộc cũng thả lỏng xuống, náo loạn nửa ngày không ngờ lại có chuyện như vậy? Hại mình lo lắng hơn nửa ngày vô ích!

164. Chương 164: Giao Dịch Ngựa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 164: Giao dịch ngựa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lập tức Lâu Phiền Vương vội vàng nói: - Tiên sinh, các người thực nguyện ý cùng tiến hành giao dịch với chúng ta?

Đối với cuộc sống dân tộc du mục trên thảo nguyên mà nói, tơ lụa, vải vóc, lá trà, đồ gốm còn có vàng bạc châu báu của người Trung Nguyên vốn là xỉ phẩm khó gặp, nhất là binh khí thiết chế sắc bén lại khan hiếm, cho nên, vừa nghe nói quân Sở nguyện ý cùng tiến hành giao dịch với người Lâu Phiền, Lâu Phiền Vương lập tức hưng phấn lên.

- Đương nhiên. Vũ Thiệp gật gật đầu, lại nói: - Tuy nhiên, chúng ta chỉ cần ngựa.

- Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề, cái khác chúng ta không có, ngựa thì lại có nhiều.

Nghe Công Thúc Thuyết thuật lại, Lâu Phiền Vương hưng phấn liên tục xoa tay vào nhau, lại nói: - Tiên sinh, có thể giao dịch binh khí không?

- Binh khí ư? Điều này chỉ e có chút phiền phức.

Vũ Thiệp nghe vậy lập tức sắc mặt tỏ vẻ khó xử.

Thấy Vũ Thiệp lộ vẻ khó xử, Lâu Phiền Vương vội hỏi: - Tiên sinh, giá thể nào, tùy các người nói!

Vũ Thiệp trầm ngâm một lát, lúc này mới do dự mà nói: - Được rồi, thấy Đại vương có thành ý như thế, tại hạ trở về thử xem xem, nếu có thể thuyết phục Thượng Tướng Quân nhà ta, có lẽ có thể cung cấp một số binh khí, nhưng tại hạ đã nói trước, số lượng khẳng định sẽ không nhiều lắm, hơn nữa giá cả chắc chắn sẽ rất cao.

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Lâu Phiền Vương liên tục nói: - Giá cả dễ bàn.

Vũ Thiệp gật đầu, lập tức đứng dậy nói: - Vậy thì, tại hạ xin cáo từ.

Tâm trạng Lâu Phiền Vương rất tốt, lập tức căn dặn: - Quân sư, thay bốn vương tiễn tiên sinh.

Công Thúc Thuyết bắt đầu dĩ, đành phải cùng Vũ Thiệp ra khỏi đại trường của Lâu Phiền Vương, tiễn đến ngoài viên môn.

Tiến Vũ Thiệp đi rồi, Công Thúc Thuyết lại trở lại Đại tướng Lâu Phiền Vương lại phát hiện Lâu Phiền Vương sớm đã đem Hồ nữ sủng ái nhất đè xuống đất, đang vằn vò trên thân thể trắng muốt của Hồ nữ, rõ

ràng, tin tức Vũ Thiệp mang đến khiến tâm trạng Lâu Vu Phiến rất tốt, nên ban ngày không kìm nổi phải phát tiết dục vọng.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Lâu Phiến Vương không quay đầu lại cũng biết Công Thúc Thuyết đã trở lại, lập tức cũng không kiêng dè, vừa tiếp tục giữa chặt lấy Hồ nữ, vừa hỗn hển nói: - Quân sư, bỗng vương đang bận, có việc để sau hãy nói.

Công Thúc Thuyết nhú mày nói: - Đại vương, người không lo lắng đây là quỷ kế người Trung Nguyên ư?

- Quỷ kế? Lâu Phiến Vương vừa tuôn trào vừa thở dốc nói: - Có thể có cái gì quỷ kế?

Công Thúc Thuyết nói: Nếu chẳng may đây là kế hoãn binh của người Trung Nguyên thì sao? Trước thì giả vờ ổn định Đại vương, sau thì cho đại quân đuổi tới, cho chúng ta một đòn sấm sét, đến lúc đó nên làm gì bây giờ?

- Quân sư, người hôm nay làm sao vậy? Lâu Phiến Vương vội vàng xong việc, từ trên người Hồ nữ leo xuống, cơ thể mềm mại trắng trẻo cùng với nơi tam giác cỏ mật giữa bắp đùi người Hồ nữ không hề che đậy bày ra trước mặt Công thúc Thuyết, Thúc Thuyết không kìm nổi trong lòng thầm mắng vài câu, cảnh tượng như vậy, khiến một hoạn quan như hắn sao có thể chịu nổi chứ?

Công Thúc Thuyết nói: -Tại hạ cảm thấy, người Trung Nguyên không thể dễ tin.

Lâu Phiến Vương nói: - Bỗng vương đương nhiên sẽ không dễ tin người Trung Nguyên vừa rồi nói, tuy nhiên nếu chẳng may hắn ta nói thật thì sao? Chờ nửa ngày thì có sao? Nếu là giả, chúng ta sẽ tìm Hung Nô để nương nhờ cũng không muộn, dù sao người Hung Nô cũng sẽ không bay đi mất, chúng ta cần gì phải nóng lòng nhất thời, quân sư nói xem?

Công Thúc Thuyết im lặng không nói gì, kỳ thật hắn cũng tin tưởng lời nói của người Trung Nguyên vừa rồi hơn phân nửa là sự thật, lần này tiến đến Cửu Nguyên chắc chắn là quân Sở mà không phải là quân Hán, tuy nhiên không biết vì sao, Công Thúc Thuyết luôn luôn có một cảm giác loáng thoáng, cảm thấy quân Sở mục đích từ xa đến Hà Sáo không đơn giản như vậy, không chừng sẽ gây thiệt hại lớn cho người Lâu Phiến.

Nhưng đây chỉ là trực giác, Công Thúc Thuyết căn bản là không thể giải thích với Lâu Phiến Vương.

Thấy Công Thúc Thuyết im lặng không nói, Lâu Phiến Vương lại nói: Quân sư, đợi nửa ngày nữa có được không?

Dừng lại một chút, Lâu Phiến Vương lại như suy nghĩ một chút: - Còn nữa, bỗng vương cảm thấy, người Trung Nguyên không giống như là gạt người, bọn chúng phần nhiều là quân Sở lên đến Cửu Nguyên, lại nguyện ý đem một số binh khí giao dịch với chúng ta, quân sư, đó là những binh khí chế tạo bằng sắt, mà không phải bằng đồng thau, lại càng không phải làm bằng gỗ.

Binh khí thiết chế đối với bộ lạc Lâu Phiến mà nói, ý nghĩa vô cùng lớn.

Tương lại thật sự nhập vào Hung Nô, bộ lạc Lâu Phiến cầm giữ bao nhiêu nhân khẩu, dê bò, , trắng đỉnh cùng với thiết chế binh khí, ảnh hưởng trực tiếp đến địa vị của Lâu Phiến Vương ở Hung Nô, nếu bộ lạc Lâu Phiến có thể trong giao dịch lần này được vũ khí thiết chế, thì Lâu Phiến Vương thậm chí có thể trở thành tiểu vương thế lực lớn nhất ở Hung Nô.

Rời khỏi đại doanh Lâu Phiến, Vũ Thiệp liền lập tức trở về đại doanh quân Sở.

Nghe xong Vũ Thiệp báo cáo, Ủy Liêu mỉm cười nói: Thượng Tướng Quân, xem ra vị Lâu Phiến Vương này có dã tâm hơn so với Lâm Hồ Vương, Lâm Hồ Vương chỉ cần tơ lụa, lá trà, đồ gốm còn có vàng bạc châu báu và xa xỉ phẩm, nhưng Lâu Phiến Vương lại không hề mở miệng đề cập tới những xa xỉ phẩm này, câu mở miệng đầu tiên chính là binh khí, ha ha, thật sự là khá tinh mắt đó.

Vũ Thiệp nói: - Thượng Tướng Quân, Lâu Phiến Vương còn đang chờ, trả lời hắn như nào?

Hạng Trang nói: - Binh khí có thể giao dịch, tuy nhiên bọn chúng phải giao ngựa tốt nhất ra.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói: - Về phần giao dịch giá cả, một con ngựa tốt đổi hai thanh kiếm hai lưỡi.

Giá cả này đối với Hạng Trang từ sau khi xuyên qua mà nói, khá khoa trương, nhưng ngay lúc ấy, thật ra xem như giá cả rất công bằng rồi, trên thực tế, ngay lúc đó người Trung Nguyên gần như đều không muốn đem thiết chế phẩm giao dịch với người Hồ, còn người Hồ lại vì giá cả rất cao mà không mua sắt nổi, kiếm sắt, kích sắt, áo giáp và chế phẩm bằng sắt.

Hoàn Sở ngồi bên cạnh không tìm được phản đối: - Thượng Tướng Quân, thật sự muốn giao dịch binh khí với người Hồ ư?

Quý Bố cũng nói: - Cao Sơ từ doanh trại Bạch Dương không phải đem tới rất nhiều ngựa hay sao, cũng đủ cho chúng ta cưỡi rồi, cần gì phải xuất ra binh khí đi giao dịch ngựa với người Hồ?

Những ngựa đó đều không dùng được. Hạng Trang lắc đầu nói.

Sau khi Cao Sơ mang binh đi tiêu diệt doanh trại Bạch Dương, xác thực cướp được hơn hai vạn con ngựa, còn có hơn mười vạn bò dê, tuy nhiên hơn hai vạn con ngựa này đều là ngựa nhỏ hoặc là ngựa loại kém, dùng để làm ngựa thồ thì thừa, còn để làm chiến mã thì không được, còn hơn sáu ngàn con chiến mã thu được ở Hà Cốc còn có thể miễn cưỡng được coi là chiến mã.

Rất rõ ràng, ngựa của người Hồ Hà Sáo cùng ngựa Hung Nô cũng giống nhau, đều thuộc loại ngựa Mông Cổ.

Ngựa Mông Cổ hình thể thấp bé, sức bật kém, cho nên muốn dùng ngựa Mông Cổ tổ chức thành đội kỵ binh thì tuyệt đối không có khả năng, tuy nhiên ngựa Mông Cổ sức chịu đựng rất mạnh, hơn nữa có năng lực siêu cường thích ứng với hoàn cảnh, bất kể là giá lạnh hay nóng bức, bất kể là khô hạn hay ẩm ướt, chỉ cần có cỏ ăn, ngựa Mông Cổ có thể kiên cường sinh tồn.

Cho nên, dùng ngựa Mông Cổ tổ chức thành khinh kỵ binh vẫn là không tồi.

Trong lịch sử, Khinh kỵ binh Mông Cổ của Sát nhân Ma Vương Thiết Mộc Chân sở dĩ có thể càn quét toàn bộ lục địa Âu Á, sở dĩ có thể từ cực Bắc lạnh khủng khiếp đến nơi Nam Chiếu nóng khốc liệt, lại từ mép Đông Hải đánh tới bờ sông Rhine thậm chí viễn chinh tiến vào Ai Cập, dựa vào lớn nhất chính là ngựa Mông Cổ có năng lực siêu cường thích ứng và có sức chịu đựng rất mạnh.

Tuy nhiên, cũng không phải tất cả ngựa Mông Cổ đều có thể trở thành chiến mã.

Ngựa Mông Cổ không đủ cao chắc chắn là không thể làm chiến mã, Hạng Trang phải tổ chức đội khinh kỵ binh thật sự, mà không phải giống thời đại Nhật Bản Chiến quốc “con lừa kỵ binh” như vậy, vênh vênh chỉ một con, đã đem hơn phân nửa ngựa Mông Cổ đi đào thải, bởi vì hầu hết ngựa Mông Cổ cao cũng không tới 1,30 mét.

Lập tức Vũ Thiệp nói: - Thượng Tướng Quân, vậy tại hạ đi trả lời Lâu Phiên Vương ?

- Đi đi. Hạng Trang vui vẻ nói: - Nói cho Lâu Phiên Vương, chỉ cần hắn lấy ra đủ chiến mã, binh khí chúng ta có nhiều, nếu hắn có thể xuất ra loại ngựa cao trên mét bảy, chúng ta thậm chí có thể xuất gia lân giáp giao dịch với hắn! Ha ha, nếu hắn có thể xuất ra ngựa cao trên mét tám, giao dịch nô sà cũng không thể là không được!

Vũ Thiệp nghe vậy hơi biến sắc nói: - Thượng Tướng Quân, vậy thì chỉ sợ không ổn đi?

Úy Liêu lại biết chủ ý biết Hạng Trang là gì, lập tức hướng Vũ Thiệp nói: - Vũ Thiệp tiên sinh, người cứ chiếu theo sự căn dặn của Thượng Tướng Quân đi giao dịch với Lâu Phiên Vương đi, nói với Lâu Phiên Vương, hắn có thể xuất ra loại ngựa tốt thể nào, chúng ta có thể xuất ra binh khí sắc bén, cường cung, nô cứng, nô sà thậm chí cả Tỉnh lan để giao dịch.

- Vâng. Vũ Thiệp vâng dạ đồng ý, lập tức xoay người ra khỏi đại trường.

Nửa canh giờ sau, Vũ Thiệp lại đi tới đại doanh Lâu Phiên.

Nghe Công Thúc Thuyết chuyển dịch xong, Lâu Phiên Vương vui mừng quá đỗi, nói: - Là tiên sinh nói, một con ngựa thể hình cao hơn một mét sáu có thể đổi lấy hai thanh kiếm hai lưỡi chế tạo bằng sắt ư?

Vũ Thiệp vui vẻ gật đầu, lại nói: - Còn nữa, nếu có loại ngựa cao hơn mét bảy, có thể giao dịch một khối lân giáp, nếu có thể cao hơn mét tám, thậm chí có thể giao dịch bằng nỗ sà! Nếu có mười con ngựa cao trên mét tám, có thể giao dịch bảy tám Tinh Lan, thậm chí cả thang mây.

Nghe Công Thúc Thuyết chuyển dịch xong, Lâu Phiên Vương càng vui sướng không kìm hãm được, lập tức xin tạ lỗi với Vũ Thiệp, rồi kéo Công Thúc Thuyết đến mặt sau bình phong thấp giọng hỏi: - Quân sư, chúng ta hiện tại có tổng cộng bao nhiêu ngựa?

Sự vụ lớn nhỏ của Bộ lạc Lâu Phiên đều là Công Thúc Thuyết xử lý, cho nên có bao nhiêu ngựa, Công Thúc Thuyết rõ ràng nhất.

Công Thúc Thuyết đáp: - Đại khái có hơn mười vạn con, tuy nhiên thể cao quá mét sáu là ngựa tốt, không đến bốn vạn con!

- Bốn vạn con sao? Lâu Phiên Vương sờ sờ vòm râu ở khóe môi, hạ giọng nói nói, Chúng ta chỉ có tam vạn trắng đĩnh, để lại ba vạn con ngựa tốt là đủ rồi, còn lại mười ngàn con ngựa dùng để trao đổi binh khí với người Trung Nguyên, quân sư người cảm thấy như thế nào?

Công Thúc Thuyết sao không gật đầu chứ, chiếu theo giao dịch mà nói, vụ giao dịch này được lợi nhất chính là bộ lạc Lâu Phiên, mà không phải quân Sở, bởi vì bộ lạc Lâu Phiên sau khi có được binh khí này, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, tại thảo nguyên rộng lớn này, người có thực lực, còn sợ không đoạt được bò dê ngựa sao?

Lâu Phiên Vương ngẫm nghĩ một chút, lại nói: - Quân sư, loại ngựa thể cao hơn mét bảy có bao nhiêu?

Công Thúc Thuyết nói: - Loại ngựa thể cao hơn mét bảy ít hơn, tổng cộng hơn hai ngàn con.

- Chỉ có hai ngàn con thôi ư, ít vậy? Lâu Phiên Vương khê cần môi, lại nói: - Vậy thì, xuất ra năm trăm con ngựa tốt, đi theo người Trung Nguyên để giao dịch, lấy đủ năm trăm lân giáp về, trước tiên để thân vệ của bốn vương mặc lân giáp đã rồi nói sau.

165. Chương 165: Thành Lập Tổ Kỵ Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 165: Thành lập tổ Kỵ binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Buổi chiều ngày hôm đó, quân Sở cùng với người Lâu Phiên đã tiến hành một cuộc trao đổi mà từ trước đến giờ chưa từng có trong lịch sử.

Tổng cộng quân Sở đã phải bỏ ra hai mươi ngàn thanh kiếm hai lưỡi, để đổi lấy từ tay của người Lâu Phiên mười ngàn con ngựa thân cao qua sáu thước.

Lại tiếp tục lấy năm trăm bộ lân giáp để đổi lấy từ tay của người Lâu Phiên năm trăm con ngựa tốt với sức khoẻ tuyệt vời và thân cao hơn bảy thước.

Sau khi trao đổi xong, hai bên có vẻ căng thẳng liền khẩn trương trở về đại doanh của mình.

Quá rõ ràng, quân Sở và người Lâu Phiên đều lo lắng đối phương sẽ giở trò lật lọng, đột nhiên phát động cuộc tập kích bất ngờ.

Nói đến cùng, Quân Sở và người Lưu Phiến vẫn còn nằm trong quan hệ thù địch. Nhưng hai bên nhìn nhau với ánh mắt căm thù như vậy, mà lại có thể tiến hành cuộc giao dịch với qui mô lớn, cũng có thể xem là kì tích rồi.

Điều này đương nhiên có liên quan đến việc quân Sở nóng lòng muốn có được bảy ngựa, nhưng người Lưu Phiến há chẳng phải cũng nóng lòng muốn có được loại binh khí chế tạo từ sắt hay sao?

Mười ngàn con ngựa khỏe của người Lưu Phiến đã bị lừa vào trong đại doanh, các tướng sĩ quân Sở cũng lũ lượt vây lấy xem trò náo nhiệt .

Hạng Trang cười ngựa Ô Truy, đang tuần tra xem xét lũ ngựa với sự vây quanh bảo vệ của các vị tướng quân Hoàn Sở, Quý Bố, Cao Sơ, Bàng Ngọc.

Đột nhiên được nhìn thấy nhiều con đồng loại với mình như vậy, ngựa Ô Truy coi bộ có chút thích thú, thoát chốc lại cứ ngẩng cao đầu hí một tiếng, rồi theo tiếng hí vang dội của ngựa Ô Truy, đàn ngựa lại nhao nhao nhỏ giọng hí theo. Nhìn cảnh tượng này, giống như ngàn vạn thần dân đang ở hưởng ứng cho vua của chúng, trong lúc này, không nghi ngờ gì khí phách của ngựa Ô Truy giống y như ngựa đầu đàn.

Hạng Trang cũng có chút hưng phấn, kho vũ khí dọn đến từ Lạc Dương, Hàm Dương đã trống trơn. Nhưng cuộc trao đổi này tuyệt đối siêu lời.

Có được mười ngàn con ngựa của người Lưu Phiến, cộng thêm cướp được hơn sáu ngàn con ngựa từ tay người Bạch Dương, nhiều đó cũng đủ để quân Sở tổ chức xây dựng một đội kỵ binh khổng lồ rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng hơn chục ngàn kỵ binh đang tung hoành ngang dọc, Hạng Trang liền có chút sôi sục nóng lòng.

Kỵ binh, đây là loại binh lính mạnh nhất trong thời đại binh khí lạnh này, nó tồn tại gần như là vô địch!

Dẫn theo một đội Kỵ binh khổng lồ như vậy quay về Trung Nguyên, còn có ai dám làm khó dễ Hạng Trang nữa?

Lương quân Bành Việt đích thực tình nhuệ khó đỡ, nhưng ta không giao đấu trực tiếp với người, người có thể làm gì được ta?

Ta chỉ cần trưng ra chiến thuật bảy sói của kỵ binh, chính là dùng kỵ binh bắn tên liên tục làm cho người suy sụp và kiệt sức đến chết!

Đôi chân của con người còn có thể chạy lại bốn chân của con ngựa sao?

Chuyện vớ vẩn!

Hà Tín tức trí đa mưu, quỷ kế đa đoan, thế thì đã làm sao?

Ông đây sẽ không giằng co quá nhiều với người, chỉ cần vượt qua Hà Thủy, thì đánh ngựa đi thẳng xuống phía Nam, trực tiếp tiến đến Ô Giang, đại quân của Tề Quốc còn có thể đuổi theo đến Giang Đông được sao?

Huống chi, chưa hẳn đã phải đánh nhau với quân Lương và quân Tề.

Thế cục thiên hạ hiện nay, đã không còn giống như tình hình lúc vừa kết thúc cuộc chiến ở Cai Hạ nữa. Hiện tại Lưu Bang chính là vua của Quan Trung, đối với các đường chư hầu như Bành Việt, Hà Tín, Anh Bố có thể còn lại bao nhiêu sức khống chế đối với họ chứ?

Nói cho cùng, Hà Tín, Bành Việt còn có Quý Bố cũng chỉ là anh em của Lưu Bang, chứ nào phải là thân thuộc tâm phúc của ông ta.

Cho nên, có được một đội quân kỵ binh hùng hậu, về lại Giang Đông gần như là một con đường bằng phẳng rồi.

Hạng Trang cũng lưỡng lự cân nhắc không biết là chiếm khu Sơn Tây hay là Hà Bắc để làm căn cứ cho quân Sở đây. Nhưng điều này không thực tế, đầu tiên, quân nông cốt dưới trướng của Hạng Trang vẫn là người Sở, một khi Hạng Trang ra quyết định không điều quân trở về Giang Đông, đám người Sở này rất có khả năng sẽ tạo phản.

Thứ hai, vị trí của Sơn Tây hay Hà Bắc cũng không tốt cho lắm, bị kẹp giữa Mạo Đốn, Lưu Bang, Bành Việt và Hàn Tín, không dễ chơi đâu?

Về phía Trung Nguyên, hiện giờ mười nhà đã có chín nhà để trống, dân số giảm mạnh, trong vòng hai mươi năm chỉ sợ không thể nào khôi phục sức sống như xưa.

Dân số nước Yên rất thưa thớt, bán đảo Triều Tiên có Bạch Sơn Hắc Thủy càng là nơi hoang dã cần coi hơn, đi đến đó sống thì chỉ có thể làm hoang dã mà thôi.

Ở Quan Trung tám trăm dặm Tần Xuyên, đây là căn cứ lý tưởng nhất của vương bá, Hạng Trang cũng muốn chiếm cứ Quan Trung, nhưng quân Sở hiện giờ căn bản là không thể độ sức với Lưu Bang được.

Cho nên, quân Sở vẫn phải trở về Giang Đông.

Trước tiên, bởi vì Trung Nguyên chiến tranh liên tục mấy năm liền, phần lớn người dân đều chạy nạn tới Giang Đông. Số dân quận Chương. Quận Hội Kê của Giang Đông đã sớm vượt xa số dân thời cuối Tần. Hiện tại ít nhất cũng phải vượt qua hai triệu người rồi! Một khi quân Sở điều quân trở về Giang Đông, lòng dân không là vấn đề, trai tráng cũng không là vấn đề, cho nên nguồn binh lính cho quân Sở cũng càng không thành vấn đề.

Thứ hai, ở Giang Đông từ trước đến giờ vẫn luôn có quân Sở kiên trì chống đỡ suốt.

Cuối cùng, điều kiện chiến lược của Giang Đông cũng không tồi, không cần đối mặt trực tiếp với Lưu Bang, Hàn Tín cùng Bành Việt.

Lúc này Hạng Trang vẫn còn chưa biết Giang Đông đã bất ngờ thay đổi, sau khi Hạng Đà mang theo ba nghìn tàn binh từ quận Tiệt trở về Giang Đông, nhanh chóng có được sự ủng hộ to lớn của các thế tộc Giang Đông, Hạng Quan lui về trấn giữ Tiền Đường cũng nhân cơ hội này phản công. Quân Hán ở lại canh giữ quận Chương, quận Hội Kê liên liên tiếp ăn phải trái đắng thua cuộc, mắt thấy đã sắp chống đỡ không xong rồi.

Tuy nhiên đối với Hạng Trang mà nói, nếu muốn đem hai mươi ngàn bộ binh huấn luyện thành kỵ binh, tuyệt đối là không dễ dàng.

Sau khi cấp cho chiến mã yên ngựa cao kiêu cùng với bàn đạp, việc cưỡi ngựa không còn là chuyện khó khăn nữa. Nhưng mà, nếu muốn nắm vững kỹ thuật cỡi ngựa hơn nữa, có thể thực hiện được các động tác chém giết trên lưng ngựa, tất nhiên như vậy thì không dễ dàng chút nào. Mà nếu muốn giương cung bắn tên trên lưng con ngựa đang chạy với tốc độ nhanh, thế thì càng khó hơn.

Tuy nhiên khó nhất vẫn là người và ngựa hợp nhất, cũng chính là thông qua thời gian dài chiến đấu và tập luyện khiến cho kỵ binh và chiến mã quen với mùi vị, tính tình và cả một số thói quen của nhau. Một khi đạt tới mức độ này, kỵ binh chỉ cần một tiếng huýt sáo, hoặc chỉ cần dùng đôi chân nhẹ nhàng chạm vào bụng ngựa, chiến mã có thể nhanh chóng phản xạ một cách chính xác.

Một khi huấn luyện tới trình độ này, thế thì tên kỵ binh đó có thể được coi là tinh nhuệ rồi.

Kỵ binh tinh nhuệ và kỵ binh thông thường là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Kỵ binh thông thường khi xung phong căn bản là như ong vỡ tổ chỉ biết xông thẳng lên phía trước, không hề có chiến thuật gì đáng nói. Còn kỵ binh tinh nhuệ thì vừa có thể xông pha lên với tốc độ cao, đồng thời vừa duy trì được đội hình một cách chặt chẽ. Thí dụ khoảng cách bên trái và bên phải giữa hai chiến mã, khoảng cách giữa hàng trước và hàng sau, đều có thể duy trì rất tốt.

Lúc hoàn thành đợt tấn công đầu tiên, kỵ binh tinh nhuệ có thể nhanh chóng quay đầu lại, một lần nữa gia nhập vào hàng ngũ, chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai.

Mà tốc độ phản ứng của các kỵ binh thông thường lại chậm hơn nhiều, thậm chí sau khi hoàn thành đợt tấn công đầu tiên, rất có thể không tổ chức được đợt tấn công lần thứ hai.

Trên phương diện này, người Hồ có được ưu thế tuyệt vời, bởi vì bọn họ từ nhỏ đã sống trên lưng ngựa, ngày ngày bầu bạn với chiến mã, đã sớm dung hòa làm một. Còn kỵ binh Trung Nguyên thì cần phải trải qua cuộc huấn luyện gian khổ và dài đằng đẳng thì mới được, cho nên người Hồ chỉ cần tùy tiện bốc ra một gã trai tráng nào đó cũng gọi là kỵ binh xuất sắc rồi, còn người Trung Nguyên thì không thể.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, kỵ binh của Trung Nguyên một khi đã huấn luyện thành kỵ binh quân đội, vậy thì sẽ lợi hại hơn kỵ binh người Hồ nhiều!

Thí dụ như kỵ binh Đại Tồn ở Cửu Nguyên, tuy rằng chỉ có năm nghìn kỵ binh, nhưng dựa vào việc được trang bị tốt, kỷ luật nghiêm khắc, bố cục đội hình đa dạng cùng với chiến thuật chiến lược phong phú, cùng một số lượng như vậy nhưng sức chiến đấu của họ lại vượt xa so với kỵ binh của người Hồ.

Mười kỵ binh Đại Tồn cùng mười kỵ binh người Hồ đối đầu chém nhau, tỉ lệ thắng thua là năm mươi năm mươi. Nhưng nếu như là một trăm kỵ binh Đại Tồn đấu với một trăm kỵ binh người Hồ, thì một trăm kỵ binh người Hồ thua là điều chắc chắn. Hơn nữa theo số lượng gia tăng quân số của kỵ binh Đại Tồn, ưu thế của họ càng lúc càng rõ ràng hơn, năm nghìn kỵ binh Đại Tồn chỉ ít có thể đối đầu với hai mươi ngàn kỵ binh người Hồ!

Đương nhiên, nếu muốn đem toàn bộ hai mươi ngàn quân Sở huấn luyện thành kỵ binh tinh nhuệ, vậy thì tuyệt đối là điều không có thể.

Thông qua ba đến bốn tháng tập luyện gian khổ, hai mươi ngàn quân Sở có thể nắm được kỹ năng cơ bản nhất khi cưỡi ngựa, có thể bắn tên khi ngựa đang chạy, có thể thực hiện các động tác chém giết khi tấn công, vậy đã là hết sức rồi.

Còn về phần người ngựa hợp nhất, trong lúc tấn công có thể dàn trận và thay đổi đội hình, tấn công xong quay về tập kết tiến hành tấn công đợt hai,...những điều đó nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Tuần tra xong cả dàn ngựa, Hạng Tráng lại gọi Cao Sơ, Bàng Ngọc, Điền Hoàn, Tiêu Khai đến trước mặt.

Lúc này hai mươi ngàn quân Sở chia làm 4 đội: thân quân, trung quân, hữu quân, tả quân. Mỗi quân năm nghìn người, trong đó lấy thân quân của Cao Sơ làm đội quân tinh nhuệ, bởi vì trong năm nghìn thân quân có ba nghìn người là đã từng trải qua trăm trận chiến, đó là những lão binh quân Sở còn sống sót lại sau mỗi trận chiến. Hai nghìn quân còn lại đều là những quân lính tinh nhuệ dũng mãnh được tuyển chọn trong các quân các doanh.

Hạng Tráng ra lệnh một tiếng, bốn tướng lĩnh Cao Sơ liền dẫn theo thuộc hạ của mình bắt đầu chia nhau chiến mã.

Thoắt chốc, cả cái đại doanh quân Sở lập tức hỗn loạn cả lên, rất nhiều tướng sĩ vì cướp đoạt cùng một con chiến mã, thậm chí động tay động chân đánh lẫn nhau. Đối với những chuyện vớ vẩn này, Hạng Tráng sẽ không ngó ngang tới, trên thực tế, Hạng Tráng sẽ không lợi dụng quyền hạn của mình mà phân chia số chiến mã này, trái lại sẽ để cho các quân các doanh tự mình chọn lấy, việc này thật chất là có dụng ý bên trong.

Thậm chí ngay cả chuyện mỗi quân được bao nhiêu chiến mã, Hạng Tráng cũng không nói rõ.

Hạng Tráng làm như vậy, chính là muốn giữa làm cho các quân xung đột và mâu thuẫn với nhau, làm cho tướng sĩ các quân không phục, chủ tướng các tướng sĩ cũng soi mói tình hình của nhau. Có câu nói như thế nào ấy nhỉ? Có mâu thuẫn mới có cạnh tranh, chỉ khi các quân không phục, mới có thể triển khai cuộc huấn luyện cạnh tranh nhau điên cuồng, quân Sở mới có thể từ bộ binh mà trở thành kỵ binh trong thời gian ngắn nhất.

Trong khi quân Sở đang lo việc phân chia chiến mã, thì bộ lạc Lâu Phiên đã nhổ trại quay về Bắc Giả.

Mặc dù người Lâu Phiên và người Sở hoàn vừa thực hiện cuộc trao đổi lớn, nhưng quan hệ giữa hai bên cũng không vì vậy mà cải thiện.

Trên thực tế, hôm qua Công Thúc Thuyết đã phân tích rõ với người Lâu Phiên rồi. Người mai phục tấn công người Bạch Dương ở Dã Lang Hà Cốc khẳng định là người Sở, giữa đường cướp mất công chúa đa phần cũng là người Sở, chứ không phải người nhà Tần cũ.

Cho nên, sau khi giao dịch xong, vua Lâu Phiên liền lập tức hạ lệnh, quả nhiên đã nhổ trại về Bắc.

Cho dù đã có được hai mươi ngàn thanh gươm hai lưỡi bằng sắt vô cùng sắc bén, cho dù hai mươi ngàn thiết kỵ được trang bị kỹ lưỡng. Nhưng trong lòng vua Lâu Phiên đã hiểu rất rõ, trước khi quân Sở còn chưa rời

khỏi Cửu Nguyên. Người Lâu Phiên chỉ sợ sẽ không làm được việc gì cả, vừa không thể dẫn binh đánh bộ lạc Lâm Hồ, lại càng không dám có ý nghĩ nào quá đáng với người nhà Tần cũ ở Cửu Nguyên.

Mặc dù quân Sở chỉ có hai mươi ngàn người, nhưng những trang bị trên người của họ không phải là giả đâu.

Nhất là khi hai bên đang tiến hành cuộc trao đổi ở thành Đông Cửu Nguyên, từng hàng dài nô lớn đứng ẩn mình trong đám quân Sở, phía trước còn có hàng tướng sĩ quân Sở trong tay còn cầm cả quyết trường nỏ, khiến cho vua Lâu Phiên có chút lo lắng sợ sệt.

Lúc đó, nếu như kỵ binh Lâu Phiên tham gia trong cuộc giao dịch có động tĩnh gì, lập tức sẽ bị bắn giết tại chỗ !

Cho nên, vua Lâu Phiên quyết định vẫn là đưa đội giữ khoảng cách với người Sở xa một chút, đồng thời hy vọng quân Sở có thể sớm ngày rời khỏi Hà Sáo.

Đương nhiên, quân Sở cũng có thể ở lì tại Hà Sáo, nhưng dù cho có là như vậy chẳng nữa, thế thì cũng đâu có chuyện gì, dựa vào thực lực hiện giờ của bộ lạc Lâu Phiên, cho dù là đầu quân cho Hung Nô, Thiên Vu Mạo Đốn cũng sẽ cho gã một vị trí xứng đáng.

166. Chương 166: Yên Ngựa, Liên Nỏ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 166: Yên ngựa, liên nỏ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đến lúc trời sập tối, quân Sở cuối cùng cũng phân chia xong số chiến mã.

Không ngoài dự tính của Hạng Trang, thân binh của Cao Sơ giành được đầy đủ số ngựa chiến, gần như là mỗi người giữ một con, còn ba đội quân tả, trung, hữu còn lại thì cũng tạm được, mỗi bên có khoảng hơn ba ngàn sáu trăm con ngựa. Chủ tướng tả quân Tiêu Khai chạy đến kiện cáo trước mặt Hạng Trang. Kết quả ngược lại còn bị Hạng Trang mắng cho một trận, Hạng Trang nói một cách rõ ràng và chính xác với Tiêu Khai, giành không được ngựa, đó là bản thân người không có bản lĩnh.

Nhưng đồng thời Hạng Trang cũng buông lời nói, lần này vốn cũng không phải là cuộc phân chia ngựa trên danh nghĩa thật sự, đợi hai tháng sau lúc kết thúc cuộc huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa xong, vẫn phải tiến hành cuộc thi lớn giữa các quân, ai có biểu hiện xuất sắc, người đó sẽ được ưu tiên chọn lựa chiến mã, còn đối với những ai có biểu hiện sa sút, vậy thì đáng đời đi mà cưỡi những con ngựa kém cỏi còn sót lại sau khi người ta đã chọn lựa rồi.

Tiêu Khai nghe được lời này, mới chề môi bỏ đi.

Nhưng sau khi Tiêu Khai vừa đi, ba bóng dáng xinh đẹp lại trước sau đi vào trong lều của Hạng Trang.

Lúc Hạng Trang ngẩng đầu lên nhìn, lại là ba cô nàng Ngụy Duyệt Vô Ương, Tần Ngư còn có Bách Lý Y Thủy. Hạng Trang đứng dậy nghênh đón, lại mỉm cười nói với Ngụy Duyệt Vô Ương rằng:

- Duyệt nương, các muội sao lại đến đây vậy?

Ngụy Duyệt lại duyên dáng cúi chào Hạng Trang nói:

- Duyệt nương bái kiến Thượng Tướng Quân.

Tần Ngư và Bách Lý Y Thủy đứng sau lưng Ngụy Duyệt cũng vội vàng cúi chào theo.

Trong lòng Hạng Trang lại có chút áy náy. Sau sự việc lần trước lợi dụng Ngụy Duyệt giết chết Trần Hi ở Hồ Lao quan, thái độ của Ngụy Duyệt đối với hắn lại bắt đầu trở nên mơ hồ lạ lùng, thậm chí ngay cả

lúc hai người thân mật gần gũi, cũng là phản ứng rất lạnh nhạt, điều này khiến Hạng Trang cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, từ sau khi vào Hàm Cốc Quan đến nay hai người cũng không gần gũi nhau lần nào.

Hôm nay Ngụy Duyệt lại chủ động đến đây, đúng là có chút nằm ngoài dự tính của Hạng Trang.

Tuy nhiên, nhìn thấy Ngụy Duyệt bộ dạng lạnh lùng, giữ khoảng cách xa lạ, Hạng Trang liền biết chắc là nàng bị Tần Ngư và Bách Lý Y Thủy xúi giục nên mới đến đây, suy đoán của Hạng Trang nhanh chóng được chứng thực, Ngụy Duyệt hành lễ xong, liền nói:

- Thượng Tướng Quân, các quân đều đang tiến hành huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa, Nữ binh doanh có phải cũng nên rèn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa không?

Hạng Trang vỗ vào trán một cái nói:

- Nữ binh doanh đích thực cũng nên tiến hành tập luyện kỹ thuật cưỡi ngựa, nhưng hiện giờ chiến mã đã bị các quân các doanh chia nhau hết rồi, chỗ của ta cũng không có chiến mã còn dư, hay là như vậy đi, đợi thêm vài ngày nữa, ta nhất định nghĩ cách tìm một số ngựa về đây, giao cho nữ binh doanh tập luyện kỹ năng cưỡi ngựa.

Bách Lý Y Thủy bĩu môi nói:

- Thượng Tướng Quân gạt người ta.

Tần Ngư cũng nói:

- Đúng thế, rõ ràng còn có năm trăm con chiến mã.

Hạng Trang liền có chút đau đầu, trong đại doanh đích thực là vẫn còn năm trăm con chiến mã, hơn nữa còn là những con ngựa tốt thân cao quá bảy thước.

Đây là số ngựa Hạng Trang đã dùng năm trăm bộ lân giáp đổi lấy được từ phía người Lâu Phiền, tuy nhiên năm trăm con ngựa tốt này là dùng để tổ chức xây dựng đội kỵ binh hạng nặng. Nói thật ra sức bùng nổ của ngựa Mông Cổ thật sự không ổn, nhưng năm trăm con ngựa tốt này còn có thể miễn cưỡng thông qua.

Chỉ ít thì năm trăm con ngựa tốt này thân cao hơn bảy thước, cũng đủ sức chịu được trọng lượng lớn, tuyệt đối không bị sức nặng của áo giáp cả người lẫn ngựa nặng khoảng vài trăm ký lại cộng thêm trọng lượng của một kỵ binh đè bẹp được.

Tuy nhiên về tốc độ xung kích, ngựa Mông Cổ tuyệt đối không thể so sánh được với ngựa Ả Rập, sau này về Giang Đông rồi, nếu như có khả năng, thật sự cũng phải phái một đội tàu đi xa đến Trung Đông thử vận may, nếu như có thể mua về một số ngựa Ả Rập, cải tiến gien cho ngựa Mông Cổ một chút, sau này đối mặt với kỵ binh Hung Nô, kỵ binh Trung Nguyên sẽ vững vàng chiếm thế thượng phong.

Trong lịch sử, cũng có có người từng làm như vậy, ngựa trên đất Nhật cũng thuộc giống ngựa Mông Cổ, trước khi Minh Trị duy tân, tất cả kỵ binh của Nhật Bản hầu như đều là kỵ binh lừa, thế nhưng sau này Nhật Bản cho nhập về giống ngựa Ả Rập, tiến hành cải tiến gien đối với ngựa trong nước, sau này khi quân Nhật qui mô lớn tấn công Trung Hoa, những con ngựa mà kỵ binh Nhật Bản cưỡi đều là những con ngựa Đông Dương vừa cao vừa to.

Những ý nghĩ này xẹt ngang qua trong đầu Hạng Trang, ngay tức thì liền nói:

- Nhưng năm trăm con ngựa tốt này đã cho Thân vệ quân rồi.

Vừa dứt lời, Cao Sơ liền sải bước lớn đi vào, thấy có mặt ba tiểu nương tử Ngụy Duyệt, Tần Ngư và Bách Lý Y Thủy, Cao Sơ đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó lập tức hành lễ với Hạng Trang rồi nói:

- Mạt tướng bái kiến Thượng Tướng Quân.

Hạng Trang phẩy tay, lại nói với Ngụy Duyệt, Tần Ngư và Bách Lý Y Thủy :

- Bây giờ chủ chính đến rồi, các muội tìm anh ta mà đòi ngựa đi, dù sao trong tay ta không còn con ngựa nào nữa rồi.

Nói xong, Hạng Trang liền đi thẳng ra khỏi lều.

Rất nhanh, trong lều liền vang lên tiếng chí chí chóc chóc của Tần Ngự và Bách Lý Y Thủy, Cao Sơ miễn cưỡng chống đỡ được vài hiệp, liền giơ tay xin hàng. Ngoan ngoãn bứt ra năm trăm con ngựa tốt từ trong thân vệ quân giao cho nữ binh doanh, bây giờ, nữ binh doanh của Tần Ngự cũng đã mở rộng đến hơn năm trăm người rồi.

Đương nhiên, nữ binh của Nữ binh doanh phần lớn là những cô gái dũng mãnh vai tròn eo thon, ngẫu nhiên cũng có những cô yếu điệu, xinh đẹp mà có sức sống, bộ dạng giống như Ngụy Duyệt và Bách Lý Y Thủy này, đó đều là có tập qua võ thuật, tất cả đều là những đóa hồng có gai.

Rời khỏi lều lớn, Hạng Trang xoay đi xoay lại liền đến đại doanh quân nhu của Công Thâu Xa.

Khi Hạng Trang đến, Công Thâu Xa đang chuyên tâm chăm chú may một cái yên ngựa cao kiêu. Một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, cột tóc hai sừng đang phụ giúp cho ông ta. Bên cạnh Công Thâu Xa, còn có mấy chục thợ mộc đang khẩn trương tách lấy gỗ hồ dương, lại cưa thành miếng gỗ nhỏ, sau đó đóng thành khung gỗ nhếch lên ở hai bên, lại may thêm một miếng da trâu lên.

Thấy cái yên ngựa cao kiêu trong tay Công Thâu Xa sắp hoàn tất, trong lòng Hạng Trang lại hơi căng thẳng.

Yên ngựa Cao kiêu lại là một vật phát minh vĩ đại của người Hung Nô, Hạng Trang nhớ rất rõ, kỵ binh Trung Nguyên lúc này chắc chắn còn sử dụng yên ngựa hai đầu bằng phẳng, mà người Hung Nô thì đã bắt đầu sử dụng yên ngựa cao kiêu từ sớm rồi, thậm chí ngay cả người Hồ ở Cửu Nguyên, người đời Tần cũ cũng đã học người Hung Nô sử dụng yên ngựa cao kiêu có hai bên nhô cao.

Cho nên Hạng Trang có chút do dự, có nên đóng móng ngựa sắt cho kỵ binh của mình không?

Lợi ích của việc đóng móng ngựa sắt không cần nói cũng biết, sau khi chiến mã được đóng móng ngựa sắt, thì có thể tránh được móng bị mài mòn một cách hiệu quả, nâng cao rõ rệt sức bền khi chiến mã phải hành quân đường dài trên những con đường hiểm trở ác liệt. Giảm thiểu tối đa những tổn thất mất mát về ngựa do móng ngựa bị mài mòn tạo thành mà không phải do chiến đấu mà có.

Nhưng vấn đề là, bí mật của móng ngựa sắt một khi bị người Hung Nô nắm bắt được, hậu quả sẽ tại hại như thế nào, có được móng ngựa sắt, kỵ binh Hung Nô sẽ chẳng còn lo ngại gì mà xông thẳng vào trong lòng đất Trung Nguyên rồi!

Trong lịch sử, người Hung Nô nhiều lần cũng chỉ là chặn thả gần trường thành thôi.

Trên thực tế, sự hung hãn man rợ của người Hung Nô hoàn toàn không thua kém gì người Mông Cổ.

Mao Đồn, quân thần Thiên Vu hùng tài thao lược cũng hoàn toàn không thua kém gì Thiết Mộc Chân, Hốt Tất Liệt.

Nhưng mà, người Hung Nô lại không giống như người Mông Cổ có thể càn quét cả một đại lục Âu Á, một nguyên nhân chính yếu nhất đó là do kỹ thuật rèn sắt của họ quá ư lạc hậu, ngay cả việc rèn binh khí bằng sắt cũng không làm được, càng không nói đến loan đao của Mông Cổ, còn một nguyên nhân quan trọng khác đó là kỵ binh Hung Nô không có móng ngựa sắt, không tài nào giống như kỵ binh Mông cổ vậy, có thể tiến hành hành động linh hoạt với cường độ cao và cự ly xa.

Thế nhưng, một khi để người Hung Nô nắm được bí mật của móng ngựa sắt, một khi để người Hung Nô có thể trắng trợn xâm nhập vào lãnh thổ Trung Nguyên, người Hung Nô sẽ có đầy đủ cơ hội vơ vét hết tất cả thợ rèn ở Trung Nguyên, cứ như vậy, không đến hai mươi năm, kỹ thuật rèn sắt của người Hung Nô sẽ được nâng cao rõ rệt như thay da đổi thịt, nếu như thật là như vậy, người Trung Nguyên chống đỡ không xong cũng sẽ bị diệt chủng rồi.

Cân nhắc mãi, Hạng Trang vẫn là từ bỏ ý định cho đóng móng ngựa sắt cho kỵ binh quân Sở, rủi ro quá lớn.

Cho dù kỵ binh Hung Nô đóng được móng ngựa sắt, nạn nhân bị hại trực tiếp nhất chắc hẳn là Lưu Bang, Trương Nhĩ, Tàng Đồ còn có Hàn Vương Tín, nhưng Hạng Trang tuyệt đối sẽ không tình nguyện mạo hiểm với cái nguy cơ nền văn minh Trung Nguyên sẽ bị diệt vong mà đi thưởng thức hành động nguy hiểm kia, người Hung Nô quá nguy hiểm, vẫn là hạn chế để bọn họ ở ngoài Bắc Trường Thành vẫn an toàn hơn.

Bàn đạp, yên ngựa đã có rồi, móng ngựa thì không dám đóng, thế còn binh khí thì sao?

Vũ khí sắc bén nhất của kỵ binh đương nhiên phải là mã tấu, nhưng ở thời đại này thì căn bản không thể luyện được nguyên liệu thép rắn chắc có chất lượng phù hợp, bởi vì lò luyện không đủ nóng, sản phẩm sắt luyện thành cũng có chất lượng tương đối kém, chỉ có cho vào lửa, trở đi trở lại đập búa liên tục thì mới có thể luyện thành binh khí sắt thép, hoành đao mà Hạng Trang và của cả các tướng lĩnh quân Sở cũng là được đập búa trở qua lại mà luyện thành.

Cho nên, phối thêm mã tấu cho kỵ binh căn bản là việc không tưởng, nhiều lắm cũng chỉ có thể phối hoàn thủ đao ngoài ra cộng thêm cung sừng.

Hoành đao tuy rằng sắc bén vô cùng, tiếc là thủ công kỹ thuật quá phức tạp, việc chế tạo vô cùng mất sức và mất thời gian, muốn trang bị cho hai mươi ngàn kỵ binh mỗi người một cây hoành đao, căn bản là điều không thể.

Nhưng mà, ngoài hoàn thủ đao, ngoại trừ cung sừng, có phải vẫn nên trang bị cho kỵ binh của mình một loại binh khí sắc bén có thể đan xen giữa việc bắn xa và cận chiến?

Bởi vì mai này sau khi trở về Giang Đông, kỵ binh quân Sở phải đối mặt với bộ binh Trung Nguyên là nhiều nhất, mà phần lớn bộ binh đều được bảo vệ bởi áo giáp dày và khiên chắn, cung sừng dày đặc bắn ra cũng không thể tạo ra sức sát thương chí mạng được.

Nếu như sử dụng hoàn thủ đao cùng bộ binh Trung Nguyên để tiến hành cận chiến, cái giá phải trả lại quá lớn.

Hạng Trang thoát chốc liền nghĩ đến liên nỏ của Gia Cát, tuy nhiên liên nỏ Gia Cát vừa nặng vừa chậm, hoạt động khó khăn, cho nên chỉ có thể dùng để bảo vệ doanh trại hoặc thành trì, nhưng cái mà Hạng Trang cần lại là một loại liên nỏ nhẹ và tiện lợi, để mỗi binh tốt đều có thể cầm theo được. Đóng vai trò là một người xuyên thời gian, Hạng Trang thật sự biết rõ về nguyên lý hoạt động của liên nỏ.

Kiếp trước Hạng Trang từng xem qua một đoạn phim chuyên đề, trong đoạn phim có giới thiệu một vị quân sự say mê công việc chế tạo liên nỏ.

Liên nỏ được chế thành từ mấy nỏ, cung nỏ và cả hộp tên, trong hộp tên nhiều nhất có thể đựng được mười mũi tên ngắn chiều dài khoảng tám phân, cả mũi tên được đúc từ sắt, lại không có đuôi tên, hộp đựng tên thông qua một móc xích kết nối liên tục với mấy nỏ, mỗi lần bóp cò, chỉ cần xoay hộp tên một lần là có thể lên dây cung lại, nhanh chóng bắn phát thứ hai.

Bộ liên nỏ đó trong phim chuyên đề, chỉ dùng không tới mười giây là bắn ra được mười mũi tên ngắn!

Khuyết điểm duy nhất của liên nỏ đó là tầm sát thương quá ngắn, chỉ có không đến năm mươi mét, nhưng đối với kỵ binh quân Sở mà nói, khoảng cách năm mươi mét là đủ rồi.

Bởi vì khi ở cự ly xa hơn, có thể dùng cung sừng tiến hành bắn tỉa, vào trong vòng năm mươi mét, thì có thể đổi liên nỏ để thực sự tàn sát triệt để đối với kẻ địch.

Nghĩ đến đây, Hạng Trang rốt cuộc cũng kiềm chế không được.

Tức thì Hạng Trang sai Tần Tương đi tìm một miếng vải trắng đến, sau đó dùng than đen vẽ lên trên đó hình dạng của một liên nỏ, sau đó nói với Công Thâu Xa rằng:

- Công Thâu tiên sinh, người xem xem cái này.

Công Thâu Xa buông yên ngựa trên tay xuống, nhận lấy vải trắng từ tay Hạng Trang

Công Thâu Xa không hổ danh là hậu duệ của Lỗ Ban, tuyệt đối là tay thợ cừ khôi bậc thầy, gã vừa nhìn qua một cái, lập tức sắc mặt biến đổi nói:

- Thượng Tướng Quân, đây là...đoạn nỏ có thể bắn tên liên tục sao?

- Đúng, đây là một loại liên nỏ

Hạng Trang vui mừng gật đầu nói:

- Liên nỏ Công Thâu!

- Liên nỏ Công Thâu?

Công Thâu Xa lập tức hai mắt sáng rõ, vội vàng nói:

- Thượng Tướng quân, xin cho lão hủ thời gian ba ngày, lão đây nhất định có thể tạo ra một chiếc liên nỏ đầu tiên giống y như vậy.

167. Chương 167: Săn Bắn Ngựa Yên Chi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 167: Săn bắn ngựa Yên Chi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

hi Hạng Trang trở lại lều lớn thì đêm đã khuya.

Ngụy Duyệt Vô Ương đã ngủ, trông giống như con mèo nhỏ cuộn mình trên chiếc giường ở góc phòng.

Nàng thật là kỳ diệu, thân thể chừng một thước sáu mà có thể cuộn nhỏ như vậy.

Một đoạn.

Dưới ánh đèn giữa gian phòng, Hạng Trang thấy đôi mắt Ngụy Duyệt đang nhấp nháy, rõ ràng là đang nằm mộng, không biết có phải nàng đang mơ tới hắn hay không? Trong giấc mơ của nàng, Hạng Trang hẳn sẽ giống loại người nào, đồi bại? Lưu manh? Hay là Ma Vương giết người máu lạnh? Nghĩ tới đây Hạng Trang không khỏi tự cười cợt bản thân hắn.

Chạy theo loạn thế, sát phạt khắp nơi, từ trước tới nay chuyện tình ái mộng đẹp quả là xa xỉ.

Nếu có cơ hội, có thời gian, Hạng Trang làm sao không muốn luyện ái cùng Ngụy Duyệt, nước thành đã thành sông sau này cưới nàng làm vợ?

Thế nhưng thật đáng tiếc, tình thế lúc này không cho phép Hạng Trang có được như vậy, hôn nhân này đã định trước chỉ là một ván cờ.

Không phải ai cũng có thể giống như Hạng Vũ, vừa dẫn quân tranh giành thiên hạ, vừa có Ngu Cơ đi theo chàng chàng thiếp thiếp. Từ trước đến nay chỉ có một mình Tây Sở Bá Vương, hoặc cũng có thể bị bắt chước theo nhưng chưa bao giờ vượt qua được. Ít nhất Hạng Trang không thể làm được như Hạng Vũ, trên đường chạy trốn ăn bữa nay lo bữa mai, Hạng Trang thực sự không còn tinh lực vui vẻ bên cạnh mỹ nhân.

Hạng Trang cởi áo, đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên Ngụy Duyệt kêu một tiếng khe khẽ, Hạng Trang quay đầu nhìn lại thì thấy hai nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng chảy xuống. Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Hạng Trang dù ý chí sắt đá cũng thất cả lòng, dù sao thì, Ngụy Duyệt quá trẻ.

Nàng thực sự thật đáng thương.

Lúc Ngụy Duyệt mới mười tuổi, đại quân Tần Quốc chiếm đánh, phụ vương Ngụy Cửu châm lửa tự sát, đồng thời chết cháy cùng với ông là mẫu thân, tất cả huynh đệ tỷ muội nàng đều chết cháy, chỉ còn lại mình nàng được bảo vệ của Đông Bá mà trốn thoát. Từ đấy về sau nàng trở thành một công chúa nước mất nhà tan, dưới sự che chở của Đông Bá đến mười tám tuổi.

Nhưng sau đó thì, tàn quân của Hạng Trang lên tới đất Ngụy.

Bởi vì thiện lương, vì cứu trăm dân chết đói, Ngụy Duyệt không hề được lựa chọn mà gả cho Hạng Trang chỉ một lần gặp mặt duy nhất, từ đấy về sau cùng một người chưa quen biết chung chăn chung gối, cùng

chung hoạn nạn, ngay sau đó, nghĩa phụ Đông Bá làm bạn với nàng mười tám năm tự sát, nàng mất đi người thân cuối cùng, thật sự trở thành người lẻ loi đơn độc, không có ai để dựa vào...

Mười mười tám tuổi, Ngụ Duyệt nàng mới chỉ mười tám tuổi thôi.

Nghĩ tới đây, ý chí sắt đá như Hạng Trang cũng không khỏi động lòng thương xót, lập tức cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Ngụ Duyệt, cẩn thận lau nước mắt cho nàng.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm Hạng Trang tỉnh dậy cũng không thấy Ngụ Duyệt nằm bên cạnh nữa.

Vùng dậy mặc y phục, vội vàng rửa mặt đi ra khỏi lều, đã thấy Ngụ Duyệt đứng trên đỉnh xe lan thượng cao tám trượng, tay vịn vòng bảo hộ nhìn ra xa xa đồng cỏ xanh biếc trên thảo nguyên Hà Sáo.

Hình ảnh này, Hạng Trang thất thần trong giây lát.

Ngụ Duyệt mặc bộ đồ trắng xẻ tà được cắt khéo léo, mái tóc đen sẫm chéch nghiêng như thác nước đổ, vạt áo trắng nhẹ nhàng tung bay trong gió, trông xinh đẹp thanh khiết như tiên tử, tuy nhiên Hạng Trang tỉnh tường nhận ra khóe mắt Ngụ Duyệt lộ vẻ sầu bi, tựa như Ngụ Duyệt rất lâu rồi không tươi cười, hoặc là chẳng bao giờ cười vui vẻ thực sự.

Hạng Trang bỗng nhiên cảm thấy lo lắng.

Chẳng lẽ tiểu nương cảm thấy u sầu, sau đó muốn nhảy từ đỉnh lan thượng xuống tự sát sao?

Lập tức Hạng Trang vội vàng leo lên đỉnh lan, ôm chặt lấy Duyệt Nương nói rằng:

- Duyệt Nương, hôm nay khó có được nhân rồi, chi bằng đi săn bắn giải sầu cùng ta?

Ngụ Duyệt gật đầu.

Rất nhanh, trong đại doanh tức thì rối loạn, đại tướng quân ra ngoài săn thú cũng không phải là chuyện nhỏ.

Úy Liêu, Võ Thiệp chạy tới phản đối, an nguy của quân Sở gắn với Hạng Trang, nếu như Hạng Trang có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chỉ sợ quân Sở lập tức tan thành mây khói, việc này không thể nửa điểm sơ suất, để ổn thỏa ... , Hạng Trang nhất định phải ở đại bản doanh để tránh khỏi chuyện không may xảy ra.

Nhưng Hạng Trang kiên quyết muốn đi, Úy Liêu với Võ Hiệp đành phải nhượng bộ.

Tuy nhiên để an toàn, ngoại trừ ba trăm kỵ binh thân tín của Tần Tương, Úy Liêu còn gọi Do Uyên, Bách Lý Mậu, Tần Ngư, Bách Lý Y Thủy vào bên trong căn dặn nhiều lần, Do Uyên gật đầu lia đũa, Bách Lý Mậu vỗ ngực thình thịch, nói: - Quân sự yên tâm, có Bách Lý Mậu ta sẽ không có chuyện xảy ra.

Khoảnh được nửa canh giờ, nhóm hơn ba trăm kỵ binh tiến sâu vào trong đại mạc.

Ngoài dự kiến của Hạng Trang, ngựa phóng nhanh như bay không đến nửa canh giờ đã tới đại thảo nguyên mênh mông, tâm trạng Ngụ Duyệt rõ ràng trong đã tốt hơn, nỗi buồn trên mặt đã dần mất đi; lúc nghe Bách Lý Y Thủy và Tần Ngư nói chuyện với nhau thì trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, Ngụ Duyệt Vô Ương, cuối cùng nàng đã cười.

Ngụ Duyệt cười, tâm trạng Hạng Trang vui hẳn lên, liền thúc ngựa Ô Truy đuổi bắt con nai, bỗng nhiên Do Uyên thúc ngựa quay về bẩm báo: - Thượng tướng quân, ngựa hoang, phía trước có một đàn ngựa hoang!

- Đàn ngựa hoang? Hạng Trang nhất thời tỉnh táo, đàn ngựa hoang nào cũng đều có ngựa đầu đàn.

Hạng Trang hô lên một tiếng, hơn ba trăm kỵ binh nhanh như gió lướt đi.

Đi chưa tới năm trăm dặm đường, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một cánh đồng cỏ và nguồn nước mát, trên đó một đoàn ngựa hoang đang nghỉ ngơi uống nước, ít nhất cũng có trên năm trăm con! Hạng Trang đưa mắt nhìn vào giữa đàn ngựa thấy một con ngựa đầu đàn, đó là một con ngựa hoang Yên Chi, so với các con ngựa hoang khác, hình thể của Thất Yên Chi rõ ràng là lớn gấp đôi.

Hạng Trang ngắm nhìn một lúc, thấy Thất Yên Chi vai cao không hề kém hơn con Ô Truy của hắn.

Ngụy Duyệt cũng phát hiện ra Yên Chi, không biết vì lý do gì, bỗng nhiên nàng thích con ngựa đầu đàn này, lập tức quay đầu nhìn về phía Hạng Trang, dịu dàng nói:

- Phu Quân, ta thích Thất Yên Chi này.

Một tiếng phu quân làm cho Hạng Trang phấn khích, lập tức đáp lại:

- Được, ta sẽ giúp nàng bắt nó!

Ngụy Duyệt lắc đầu nhẹ nhàng nhưng rất cương quyết.

- Phu Quân, hãy cho phép ta đến đấy đi?

Nói chưa dứt lời, Ngụy Duyệt liền thúc ngựa tiến đến phía bờ sông. Bởi vì lúc này, đàn ngựa hoang bị hoảng sợ dưới sự dẫn dắt của Thất Yên Chi, rời xa đoàn người đang gào thét.

Tần Ngư, Bách Lý Y Thủy sợ Ngụy Duyệt gặp nguy hiểm cũng nhanh chóng thúc ngựa đuổi theo.

Hạng Trang hô một tiếng mang theo Tần Tương, Do Uyên, Bách Lý Mậu cùng ba trăm kỵ binh thân tín đuổi theo. Song Hạng Trang cho ngựa Ô Truy đi chậm lại, cuộc đi săn ngày hôm nay cũng chính là giúp Ngụy Duyệt giải sầu, rất hiếm khi Ngụy Duyệt cầu xin Hạng Trang, Hạng Trang tự nhiên không đành lòng khước từ.

Ngụy Duyệt cũng cười trên một con ngựa tốt nên rất nhanh sau đó đã đuổi kịp ngựa Thất Yên Chi.

Con Thất Yên Chi này tuy rằng cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không làm gì khác được bởi trong đàn ngựa hoang có rất nhiều con tiểu mã chưa đầy tháng, ảnh hưởng rất nhiều tới tốc độ chạy của cả đàn. Con Thất Yên Chi là ngựa đầu đàn tự nhiên không thể bỏ đàn chạy, chỉ còn cách né tránh sợi dây Ngụy Duyệt quăng ra.

Chạy nhanh vào giữa, cuối cùng Ngụy Duyệt cũng quăng sợi dây thừng chắc chắn lên cổ con Thất Yên Chi.

Lúc này, Thất Yên Chi nổi giận thực sự chạy thẳng một mạch về phía trước. Tuy rằng, Ngụy Duyệt cũng cười trên con ngựa tốt hiếm có thể nhưng rõ ràng không thể so sánh với con Thất Yên Chi. Thất Yên Chi tăng tốc, Ngụy Duyệt không theo kịp liền bị ngã khỏi lưng ngựa.

Tần Ngư cùng với Bách Lý Y Thủy lập tức thất thanh la hoảng, Hạng Trang cũng vô cùng kinh hãi.

Bởi chạy phía sau Ngụy Duyệt là cả đàn ngựa hoang, nếu tránh né không kịp ắt bị chúng giẫm cho tan xương nát thịt!

Ngay lúc nguy hiểm, Ngụy Duyệt kéo căng sợi dây thừng, nhẹ nhàng bật lên không trung, thân hình nhỏ bé của nàng gấp lại hạ xuống vững vàng trên lưng con Thất Yên Chi. Con Thất Yên Chi lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu lên hí một tiếng, lần thứ hai tăng tốc chạy vọt về phía trước.

- Ha ha.

Thấy Ngụy Duyệt không có việc gì, Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, thúc ngựa Ô Truy đuổi theo.

Chỉ trong chốc lát, Ngụy Duyệt cười con Thất Yên Chi cùng Hạng Trang cười Ô Truy bỏ lại phía sau đoàn ngựa hoang vài dặm, xa xa nhìn lại, tựa hồ chỉ là một chấm nhỏ.

Tần Tương, Do Uyên, Lý Mậu, Bách Lý Y Thủy cùng Tần Ngư tuy lo lắng nhưng cũng chẳng thể làm gì được.

Ngụy Duyệt không tin vào chính bản thân mình đang cười mây đạp gió!

Con Thất Yên Chi chạy quả thực quá nhanh, nhanh quá khiến Ngụy Duyệt thở cũng không kịp.

Chạy băng băng. Bất quá, Ngụy Duyệt thả lỏng tâm tình cảm nhận được niềm vui sướng khôn tả mà trước nay chưa từng có; trong lòng những phiền muộn từ lâu cũng theo Thất Yên Chi tiêu tán trong gió. Ngụy Duyệt còn có một cảm giác rất đặc biệt, nàng với Con Thất Yên Chi dường như hợp nhất thành một.

Không biết chạy được bao lâu nữa, cho đến khi trời sẩm tối, con Thất Yên Chi mới chạy chậm lại.

Ngụy Duyệt thần nhiên quay đầu lại, nàng không biết Tần Ngự, Bách Lý Y Thủy giờ đang ở nơi nào. Không ngờ Hạng Trang thúc liên tục con Ô Tuy đuổi theo nhưng vẫn không kịp mặc dù cho con Thất Yên Chi đã đi chậm lại mang Ngụy Duyệt trên lưng bước thong thả về phía trước. Xem ra đang tiến vào rừng cây Dương Hồ thưa thớt.

Ngụy Duyệt thử xoa nhẹ lên cổ con Thất Yên Chi, con Thất Yên Chi liền cúi đầu thở phì phì, sau đó dừng lại.

Ngụy Duyệt xoay mình xuống ngựa, con Thất Yên Chi đáp lại sự tin dùng của Ngụy Duyệt, không đợi hai chân Ngụy Duyệt đáp đất con Thất Yên Chi đã chủ động xoay người lại, thân mật dùng cái đầu cọ cọ vào khuôn mặt xinh đẹp của Ngụy Duyệt. Dễ dàng nhận thấy qua trận độ sức ban ngày con Thất Yên Chi đã bị Ngụy Duyệt thuần phục, nó đã Ngụy Duyệt chính là chủ nhân của nó.

Đột nhiên rừng Hồ Dương nổi lên một trận cuồng phong.

Con Thất Yên Chi kinh hãi theo bản năng xoay người bỏ chạy, bắt quá chạy được vài bước liền quay trở lại, hí lên, chắn trước mặt Ngụy Duyệt, lại vươn chân trước đập lia địa xuống đất tựa hồ như đang thị uy sức mạnh với vật gì đó ở phía trước . ! .

168. Chương 168: Bạch Hổ, Chân Tình

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 168: Bạch Hổ, chân tình

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bỗng nhiên lúc đó,Ngụy Duyệt cảm thấy tim đập thành thịch, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên thấy cây Hồ Dương phía trước đang rung chuyển. Ngay tức khắc, một con Bạch Hổ to lớn hiện ra.

Thấy Bạch Hổ, Thất Yên Chi hí lên móng chân ào ào đất thị uy. Đối mặt với con Thất Yên Chi thị uy, Bạch Hổ cũng không vội vàng tấn công, mà mở rộng miệng làm lộ ra hai hàng răng lạnh lạnh buốt, tức thì đáp trả Thất Yên Chi, gầm lên một tiếng thật lớn lan khắp rừng cây Hồ Dương.Thất Yên Chi kinh hãi lùi về phía sau.

Hổ là vua muôn thú, hung uy ngập trời cũng không thể như vậy được.

Thất Yên chi theo bản năng bước lùi lại, liền làm lộ Ngụy Duyệt ở sau ra, Bạch Hổ tựa hồ cũng nhận thấy Thất Yên Chi khó đối phó, cho nên ngay từ đầu mục tiêu của nó chính là Ngụy Duyệt, đúng lúc Thất Yên Chi lùi về phía sau, Bạch Hổ doãi thẳng,chân sau đập mạnh, đưa thân hình to lớn hướng tới tấn công Ngụy Duyệt.

Ngụy Duyệt thực sự hoảng loạn, nhất thời không nghĩ tới việc né tránh.

Trong chốc lát,Bạch Hổ đã vọt tới đỉnh đầu Ngụy Duyệt,liền há miệng hung dữ cắn xuống Ngụy Duyệt.Ngụy Duyệt mở mắt trừng trừng nhìn Bạch Hổ nhe răng nanh sắc bén tiến đến mình,đột nhiên trong lòng hiện ra một nỗi bi ai,ta sẽ chết thể này sao?

Bỗng nhiên lúc đó,hình ảnh Hạng Trang xuất hiện trước mặt nàng.

Chính Ngụy Duyệt cũng không ngờ,sắp đối diện với cái chết,lại nghĩ tới Hạng Trang là sao?

Hơn nữa, nàng rõ ràng là bởi vì từ giờ về sau không còn gặp được Hạng Trang mà cảm thấy đau lòng sâu sắc.Lúc này, rốt cục Ngụy Duyệt cũng hiểu,bất kể Hạng Trang có yêu nàng hay không, nàng đã yêu Hạng Trang rồi.

- Ôi. . .”Ngụy Duyệt thở dài một tiếng,liền nhắm nghiền đôi mắt.

Ngụy Duyệt bỏ mặc tính mạng cho hổ dữ. Bỗng nhiên một mũi tên lướt qua không trung tìm tới Bạch Hổ, đâm thẳng thẳng vào yết hầu! ” Gừ ” Bạch Hổ nhất thời kêu thảm thiết. Tiếp đến, Thiết Yên Chi không biết từ đâu vọt đến thoáng một cái đẩy Bạch Hổ bay ra ngoài giải cứu tình thế cấp bách.

Nghe tiếng vật nặng rơi xuống, Ngụy Duyệt kinh ngạc mở mắt. Bỗng nhiên thấy Bạch Hổ dang dằng sát khí, uy phong lẫm lẫm ngã lăn trên mặt đất, máu từ vết thương tràn ra khắp nơi trông thật thảm hại. Còn Thiết Yên Chi tiến đến thỏa cơn phần nộ, dùng chân sau đạp điên cuồng lên mình Bạch Hổ.

” Vù vù. . . ” Bỗng nhiên tiếng ngựa hí vang lên từ phía sau.

Ngụy Duyệt thần nhiên quay đầu lại, liền thấy Hạng Trang xoay người xuống ngựa không giấu được vẻ lo lắng.

- Duyệt Nương, nàng không sao chứ? Hạng Trang nhào tới trước mặt Ngụy Duyệt, vô cùng lo lắng hỏi.

Ngụy Duyệt lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào, nàng đột nhiên cảm thấy rất hài lòng, bởi vì nàng đã trông thấy sự lo lắng không hề che giấu trên khuôn mặt của Hạng Trang, điều này nghĩa là Hạng Trang cũng yêu nàng, cũng giống như nàng yêu Hạng Trang, chỉ là trước đây hai người không nhận thấy mà thôi.

Ngay từ đầu, Ngụy Duyệt đồng ý lấy Hạng Trang chẳng qua là cứu trăm vạn dân nước Ngụy gặp nạn đói, mà Hạng Trang muốn cưới Ngụy Duyệt cũng chỉ vì tráng đình đất Ngụy. Ngụy Duyệt tưởng rằng vĩnh viễn không thể yêu thương Hạng Trang, Hạng Trang càng không thể yêu thương nàng, giờ nàng đã biết mình đã nhầm.

- Duyệt nương. Hạng Trang gọi trầm một tiếng, càng toát lên vẻ lo lắng.

Hạng Trang không dám bước tới ôm lấy Ngụy Duyệt, hấn sợ động đến thương thế của Ngụy Duyệt khiến nàng trong khoảnh khắc mà hương tiêu ngọc vẫn.

Khóe miệng Ngụy Duyệt hiện lên nụ cười tươi tắn ám chỉ sự không hay đối với Hạng Trang, bởi vì sự tươi cười này sao giống như hồi quang phản chiếu, tiểu nương này thực sự bị thương nặng quá rồi sao? Giờ khắc này, Hạng Trang cảm thấy lo lắng và đau đớn tột cùng, thì ra, hấn cũng đã yêu tiểu nương có tấm lòng thiện lương này rồi.

- Phu quân, ôm ta, ta lạnh. Ngụy Duyệt trong miệng càng tỏ ra cười thâm thích thú.

Hạng Trang trong lòng càng cảm thấy đau xót. Trước khi chết người ta thường cảm thấy lạnh, chẳng lẽ nàng không được nữa sao ?

Lập tức Hạng Trang giang hai tay ôm Ngụy Duyệt vào lòng, Hạng Trang cố sức ôm thật chặt, chỉ sợ Ngụy Duyệt đột nhiên theo gió biến mất. . .

Cảm nhận được sức mạnh của cánh tay cùng với hơi ấm trong lòng Hạng Trang, tiếp đến là khí tức đặc trưng phát ra từ Hạng Trang. Ngụy Duyệt thở càng dần càng gấp hơn, rất nhanh đôi mắt trở lên mơ màng, phiến má ửng hồng. Sau đó, chủ động ôm chặt lấy cổ Hạng Trang dâng một nụ hôn nồng cháy.

Hạng Trang đau xót đáp lại, rất nhanh Hạng Trang phát hiện ra mình đã nhầm. Ngụy Duyệt dường như không có việc gì ư ?

Lập tức nhẹ nhàng vùng ra, hai người rời môi. Sau đó Hạng Trang hỏi :

- Duyệt Nương, nàng không bị thương?

- Không có, chẳng phải Bạch Hổ bị huynh bắn chết rồi sao?

Ngụy Duyệt chỉ lắc đầu thờ ơ. Ngay lập tức lại ép sát khuôn mặt xinh đẹp của nàng vào cảm Hạng Trang, Hạng Trang không tự chủ được liền đưa mắt nhìn xuống bộ ngực sữa.

Lúc này, Hạng Trang cảm nhận thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Ngụy Duyệt tỏa ra.

Hạng Trang khẽ che đậy dụng vọng, bắt quá hấn hỏi lại Ngụy Duyệt.

- Nàng thực sự không có việc gì chứ?

Ngụy Duyệt không trả lời. Lại tiếp tục dâng nộ hôn nóng bỏng lên môi, trong người Hạng Trang như bị thiêu đốt, liền dùng hai tay khê đẩy Ngụy Duyệt lên đám lá cây khô, tay chân hần luồng cuống cởi y phục trên người Ngụy Duyệt xuống, trong chốc lát, trong rừng Hồ Dương liền vang lên tiếng kêu rên rỉ của Ngụy Duyệt cùng tiếng thở dốc ồ ồ của Hạng Trang.

Đến khi ngừng mưa, trời đã tối, vầng trăng cũng đã lên cao sáng rõ.

Ngụy Duyệt khó khăn lắm mới đứng dậy được, rồi đột nhiên rên khê một tiếng, may mà Hạng Trang nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng thả người nàng nằm xuống, ngay lập tức Hạng Trang ân cần hỏi:

- Duyệt Nương, nàng làm sao vậy?

Ngụy Duyệt mặt ửng hồng, rủ xuống đáp:

- Chỉ là chân quá yếu thôi, không có việc gì đâu.

Hạng Trang hiểu ý khê mỉm cười. Vừa nãy diên cuồng gần nửa canh giờ, nếu như nàng không tập võ từ nhỏ, thân thể dẻo dai chắc cũng không thể chịu nổi ?

Lập tức Hạng Trang ôm lấy Ngụy Duyệt xoay người tìm Ô Truy.

Hạng Trang hiểu rằng Ô Truy bản tính thông minh ắt sẽ không đi xa, hơn phân nửa chạy

đi ăn cỏ gần đây. Ngược lại không biết Thất Yên Chi đâu, hơn phân nửa là đã bỏ trốn bởi Ngụy Duyệt vẫn chưa thiết lập được tình cảm, cũng không khỏi đáng tiếc. Thế nhưng ngựa Ô Truy cũng có thể ngày đi ngàn dặm .

Vừa quay đầu lại, thấy Bạch Hổ bị Hạng Trang bắn trúng đầu chết.

Ngụy Duyệt liền kêu lên một tiếng kinh hãi, theo bản năng ngã vào trong lòng Hạng Trang.

- Không có việc gì, nó đã chết. Hạng Trang cúi đầu, dùng râu cọ vào khuôn mặt xinh xắn của Ngụy Duyệt. Ngụy Duyệt liền cười rộ lên khanh khách, tiếng cười của nàng tựa như chuông kêu rất dễ nghe.

Ôm Ngụy Duyệt đi ra khỏi rừng cây Hồ Dương, Cuối cùng Hạng Trang cũng tìm được Ô Truy.

Con Thất Yên Chi vừa mới quen Ngụy Duyệt nhưng không hề trốn chạy mà ở ngay bên con Ô Truy của mình, khiến cho Hạng Trang vô cùng ngạc nhiên. Dưới ánh trăng sáng tỏ chỉ thấy hai con ngựa đang kề sát bên nhau vô cùng thân thiết.

Một lát sau, con Ô Truy bỗng tiến tới phía sau con Thất Yên Chi. Sau đó dùng cái mũi ngửi lưỡng hạ trên cái mông con Thất Yên Chi, tiếp sau đó con Ô Truy đưa chân trước lên không đứng dựng lên, thoáng chốc đã tiến tới cưỡi lên mông con Thất Yên Chi, được chừng ba bốn cái thuận tiện con Ô Truy dồn sức nhanh hơn.

Ở trong lòng Hạng Trang, Ngụy Duyệt tựa hồ cũng nghe thấy động tĩnh lập tức quay đầu lại xem. Nhìn thấy con Ô Truy đang quan hệ với con Thất Yên Chi, Ngụy Duyệt cảm thấy ngại ngùng. Ngụy Duyệt vội vàng kêu lên một tiếng đồng thời đưa cẳng đùi đầu vào trong lòng Hạng Trang.

Nhân lúc này Hạng Trang thì thầm với Ngụy Duyệt vài câu.

Ngụy nhất thời cảm thấy vô cùng thẹn thùng, Nhẹ nhàng mắng Hạng Trang. Tuy nhiên khi Hạng Trang nhìn lại, thì đôi mắt của Ngụy Duyệt đã long lánh suýt nhỏ lệ.

Hạng Trang thấy thế lập tức bàn tay lại di chuyển, đang do dự có hợp nhất lần nữa không. Bỗng nhiên trước trời đêm xuất hiện vết sáng nhạt và loáng thoáng theo làn gió lạnh trong đêm có thể nghe thấy tiếng ngựa hí cùng tiếng gọi âm ỉ. Mập mờ Hạng Trang nghe được tiếng hai người kêu lớn ” Đại Tướng Quân ” và ” Phu Nhân ” ,phần nhiều đó là Tần Ngư cùng Bách Lý Y Thủy đi tới.

Ngụy Duyệt cũng nghe thấy, vội vàng đứng dậy.

- Phu quân, hình như Tần Cơ với Bách Lý tìm muội.

Hạng Trang thuận tay vỗ Ngụy Duyệt một cái. Sau đó trong sự hờn dỗi của Ngụy Duyệt bắt tay lên làm loa, hướng về chằm lửa phía trước kêu lớn :

- Này, chúng ta ở chỗ này . . .

Nghe tiếng Hạng Trang đáp lại , nhất thời đoàn người rối loạn lên.

Chỉ trong chốc lát, Tần Tương liền vọt đến trước mặt Hạng Trang, xoay người xuống ngựa, ôm đùi Hạng Trang gào khóc lớn tiếng :

- Thượng tướng quân, tìm được người rồi, ồ ồ ồ....

Tần Tương tuy rằng to lớn thô kệch, chỉ riêng sức khỏe trong quân không ai có thể sánh được với hắn, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một cậu bé mười lăm mười sáu tuổi thôi, từ lúc gia nhập vào quân Sở, Hạng Trang tốt với hắn vô cùng, trong lòng hắn cũng luôn coi Hạng Trang là đại ca. Khi Hạng Trang, Ngụy Duyệt mất tích hắn lo lắng vô cùng.

Hạng Trang trong lòng cảm động, lập tức nhẹ nhàng nâng Tần Tương dậy an ủi.

Nhiều khi, Hạng Trang thoát nhìn rất giống một tên máu lạnh không có tình cảm, lúc hắn giết người thì thậm chí mắt cũng không hề chớp, nhưng điều này không có nghĩa là người không có tình cảm. Thực tế càng lạnh lùng kiêu hùng càng là người chân tình, Hạng Trang thật tâm hy vọng Tần Tương luôn luôn giữ vững tình nghĩa này.

Tuy nhiên, Hạng Trang cũng biết ,cơ bản điều này là không thể, Tần Tương càng lớn việc đời càng hiểu, sẽ ý thức được thân phận, địa vị của hai người là chênh lệch, chắc chắn Tần Tương sẽ từ từ xa lánh hắn, thân tình huynh đệ hiện giờ đối với hắn, cũng sẽ dần dần chuyển biến thành sự kính nể.

169. Chương 169: Lâm Hồ Cầu Viện

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 169: Lâm Hồ Cầu Viện

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Rất nhanh, đội nhân mã cũng lần lượt kéo đến.

Thấy Hạng Trang, Ngụy Duyệt bình an vô sự. Do uyên, Bách Lý Mậu, Bách Lý Y Thủy, Tần Ngư đều thở phào nhẹ nhõm, từng người đến trước mặt Hạng Trang, Ngụy Duyệt làm lễ.

Làm lễ xong, Bách Lý Y Thủy không nhin được nhìn sang Ngụy Duyệt.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Bách Lý Y Thủy cảm thấy rằng Ngụy Duyệt có chút thay đổi so với trước kia, nhìn nàng thật kỹ nhưng không phát hiện thấy điều gì bất ổn. Thực sự , cũng do Bách Lý Y Thủy không nghĩ Tiểu Nương làm việc này. Nếu người phụ nữ có kinh nghiệm, chỉ cần liếc mắt có thể nhận ra Ngụy Duyệt vừa trải qua một cuộc mây mưa rất vui vẻ.

Đáp lễ, Hạng Trang lại nói với Do Uyên, Bách Lý Mậu:

- Tử Xuyên, Tử Minh, trong rừng còn có con cạp, các người cử vài người khiêng ra.

Do Uyên, Bách Lý Mậu tuân lệnh đi.

Rất nhanh, trong rừng vọng ra tiếng thất thanh thán phục của Bách Lý Mậu :

- Bạch Hổ thật là lớn. . .!

Tiếp đến, Do Uyên thất thanh thán phục vang lên :

- Bắn cung thật tài tình, tướng quân quả nhiên bắn cung thật tài tình, một mũi tên vậy mà bắn vào miệng hổ, xuyên qua ngực chui qua lỗ hậu môn, vậy mà bên ngoài con hổ vẫn ngay ngắn không chút tổn hại, thần kỳ, quả thực thần kỳ.

Tần Ngư , Bách Lý Y Thủy nghe nói bắn chết hổ, liền vội vàng chạy tới cánh rừng xem của lạ.

Thời buổi này, con cọp, thậm chí sư tử to lớn cũng rất bình thường, nhưng Bạch Hổ thì rất hiếm.

Hạng Trang ngẩng đầu nhìn sắc trời, đắn đo Tần Tương nói : - Tần Tương truyền lệnh xuống dưới, toàn quân hạ trại, chờ mai trời sáng trở về doanh trại cũng không muộn.

- Rõ! Tần Tương tuân mệnh đi.

Doanh Trinh có chút không vui từ trong đại trường của Hạng Trang đi ra.

Sáng sớm hôm nay, Doanh Trinh lại lần nữa đến doanh trại quân Sở để tạ ơn, vốn là một mặt muốn gặp Hạng Trang, kết quả là Hạng Trang không có trong doanh trại. Nhưng lại gặp được quân sư Úy Liêu của quân Sở, mặc dù trước đây Doanh Trinh không biết Úy Liêu, nhưng được nghe phụ hoàng kể về danh tiếng lừng lẫy của lão Thái Úy bởi vậy chấp tay cung kính làm lễ.

Úy Liêu cùng Doanh Trinh ra trại lớn, nói rằng : - Công chúa, lão hủ hộ tống người.

Doanh Trinh vội vàng : - Lão Thái Úy hãy nghỉ ngơi, nghìn vạn lần không thể để người vất vả.

Úy Liêu khoát tay áo, mỉm cười nói: - Công chúa đừng lo lắng, lão hủ vẫn còn lão luyện lắm.

Doanh Trinh liền không nói thêm điều gì nữa, thanh khiết thông minh, biết Úy Liêu có ý muốn dẫn nàng ra khỏi doanh trại, ngầm đoán được phần lớn là Lão Thái Úy có chuyện muốn nói với nàng.

Quả thực Úy Liêu muốn nói với Doanh Trinh.

Lão Thái Úy ánh mắt khó lường, liếc nhìn Doanh Trinh trong đầu thì biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Không giống với Bách Lý Hiền, Úy Liêu thực ra muốn thúc đẩy Doanh Trinh và Hạng Trang tiến tới hôn nhân.

Bách Lý Hiền lo lắng đã tâm của Doanh Trinh sau này ắt mang đến diệt vong cho người Tần. Úy Liêu thì không cho là như vậy, bởi Hạng Trang luôn nhắc tới đại Tần diệt vong dĩ nhiên là do tên đầu sỏ Triệu Cao gây nên, nhưng Tần Thủy Hoàng khi còn sống chưa lập thái tử mới là mầm tai họa lớn nhất.

Nếu như Tần Thủy Hoàng sớm sắc lập thái tử, làm sao hoàng tộc có biến xảy ra?

Nếu như nội tộc không xảy ra biến, Hồ Hợi tự không đảm đương nổi nhị thế Hoàng đế, Triệu Cao cũng không thể nắm giữ binh quyền, chỉ ít triều đại nhà Tần cũng không diệt vong nhất Nhị Thế sẽ không chết.

Cho nên Úy Liêu tuyệt đối tin rằng Hạng Trang không dẫm lên vết xe đổ của Tần Thủy Hoàng.

Chỉ cần Hạng Trang không dẫm lên vết xe đổ của Tần Thủy Hoàng, thì dù Doanh Trinh tâm kế đi chăng nữa, có đã tâm đi chăng nữa cũng không có khả năng cướp binh quyền họ Hạng, càng không thể phục hồi lại giang sơn họ Doanh. Cho nên, Úy Liêu chẳng hề tin rằng Doanh Trinh có đã tâm hại lão. Chỉ có một điều sau khi đại Sở thống nhất, thiên hạ chỉ sợ sẽ không còn người Tần, người Sở, người Tề, người Ngụy nữa.

Việc này, cũng chính miệng Hạng Trang nói với Úy Liêu. Hạng Trang nói, vùng Trung Nguyên chỉ có người Hoa Hạ.

Đương nhiên bây giờ lo lắng những việc này có chút xa xôi, lúc này đâu phải chỉ còn mình Sở quân đâu.

Tuy nhiên, do quân Sở chỉ lẻ loi một mình, cho nên Úy Liêu càng muốn thúc đẩy Doanh Trinh và Hạng Trang hướng tới hôn nhân. Bởi một khi Doanh Trinh gả cho Hạng Trang, thì Bách Lý thị, Tử Xa thị, Tây Khất thị sẽ có bất kỳ tâm địa nào ngay cả Mông thị cũng trở thành người thủ hộ trung thành nhất của Hạng Sở.

Còn có năm nghìn thiết kỵ đại Tần trong thành Cửu Nguyên!

Năm nghìn kỵ binh Đại Tần này chính xác đều là kỵ binh tinh nhuệ. Một khi dưới một tướng quân tài cán chỉ huy, không thể nói quét sạch Trung Nguyên, chỉ ít cũng đánh bại đội quân Quán Anh tuyệt đối không nói chơi, như vậy, ngoại trừ vài người Hàn Tín, Bành Việt, Anh Bố, còn lại đám người như Trương Nhĩ, Tàng Đồ, Hàn Vương Tín, Chu Ân tuyệt đối không dám coi thường quân tiên phong của quân Sở nữa.

Nói trắng ra là, trong đầu Úy Liễu chỉ nghĩ làm sao giúp quân Sở trở lại Giang Đông, làm sao giúp phục hưng đại Sở, về phần sau này người Tần có bị diệt hay không, lão cũng chẳng hề quan tâm, lúc này lão thậm chí nghĩ khi còn sống trông thấy đại Sở thống nhất, thấy ba mươi sáu bài Úy Liễu Tử do mình sáng tác lưu truyền hậu thế.

Úy Liễu trầm ngâm một lát, đột nhiên nói rằng : - Công chúa, người cần thân mật với Ngụy Duyệt phụ nhân nhiều hơn.

Nói đến Ngụy Duyệt phụ nhân? Doanh Trinh ban đầu mặt hơi biến sắc, lập tức sáng tỏ tâm ý của Úy Liễu.

Lập tức Doanh Trinh nhẹ nhàng hỏi: - Lão Thái Úy, ta cứ thế này đi tìm Ngụy Duyệt Phụ Nhân, nàng sẽ không tức giận ?

- Không, đương nhiên là không. Úy Liễu vuốt bộ râu dài, lắc đầu nói rằng: - Ngụy Duyệt phụ nhân tấm lòng lương thiện, hơn nữa bên mình thiếu một người tri kỷ, công chúa tìm đến nàng, nàng thế nào cũng rất vui mừng.

Doanh Trinh thông minh, làm sao nghe mà không nhận ra ngụ ý của Úy Liễu ?

Úy Liễu rõ ràng muốn nhắc nhở Doanh Trinh, nếu muốn có được thành quả tốt, người nhất định phải đưa Ngụy Duyệt phụ nhân vào con đường chết. Hạng Trang ý chí sắt đá , bản thân hẳn dùng sức phần cũng chẳng làm được gì.

Lập tức Doanh Trinh hướng về Úy Liễu bái lạy, nhẹ nhàng nói: - Doanh Trinh đa tạ lão Thái Úy giao huấn.

Úy Liễu lập cung kính cầm tay: - Công chúa mau mau đứng lên. Bỗng nhiên thấy tên gác trại báo rằng: - Bẩm, tướng quân cùng phụ nhân đã trở về.

Doanh Trinh nghe tiếng quay đầu lại, quả nhiên thấy Hạng Trang, Ngụy Duyệt ngồi chung con Ô Truy. Cùng lúc Do Uyên, Bách Lý Mậu, Tần Ngư cùng Tần Tương dẫn ba trăm kỵ binh thân tín chen chúc tiến vào doanh trại. Thấy Hạng Trang thân thể tráng kiện đưa cánh tay ôm eo Ngụy Duyệt, vẻ mặt Ngụy Duyệt cũng rất vui vẻ, Doanh Trinh không kìm được liếc chau mày lại.

Tuy nhiên rất nhanh, trên khuôn mặt thanh tú Doanh Trinh lại hiện lên vẻ quyến rũ tươi cười.

Hạng Trang xa xa trông thấy Úy Liễu, lập tức xuống ngựa nghênh đón: - Quân sư, ta vừa săn được Bạch Hổ, đặc biệt lớp da vẫn còn nguyên vẹn không vết tích gì, mang về dâng tặng người dùng tốt lắm. Từ nay về sau, hàng năm qua mùa đông người không phải lo lắng bị thấp khớp, ha ha.

Nói chưa dứt lời, liền có kỵ binh cầm đầu Bạch Hổ đến.

Úy Liễu cất lời đa tạ, lại làm động tác ra hiệu cho Doanh, Doanh Trinh ngầm hiểu, lập tức hướng tới chỗ Hạng Trang cùng Ngụy Duyệt dịu dàng làm lễ, cung kính nói: - Doanh Trinh bái kiến tướng quân, bái kiến phụ nhân.

Hạng Trang khoát tay, thản nhiên nói: - Công chúa điện hạ, xin hãy đứng lên.

Ngụy Duyệt không giống như Hạng Trang, vội vàng đi lên đỡ Doanh Trinh dậy.

Doanh Trinh thuận thế thân mật kéo cánh tay Ngụy Duyệt, sau đó đứng lên tới bên cạnh thì thầm, Hạng Trang nhíu mày, đang muốn mang Ngụy Duyệt đi thì Úy Liễu đi tới cười nói: - Tướng quân, Lâm Hồ Vương vừa phái người đem tin đến cầu viện. Bọn họ bị bọn Lâu Phiên tập kích ở bãi cỏ, cướp đi mất không biết bao nhiêu trâu bò, dê, ngựa.

Lập tức Hạng Trang cùng Úy Liễu tiến thẳng từ đại doanh mà đi, vừa đi vừa nói: - Tính đến thời điểm này, Lâm Hồ Vương cũng phải phái người đến, khà khà, lần này nên hòa giải mà viết ra sai lầm của hắn.

Úy Liễu nói: - Lần này, tướng quân dự tính mua loại vũ khí gì ?

Hạng Trang nói: - Bộ lạc Lâu Phiên thực lực hùng mạnh, cho nên cần bán cho bọn chúng những loại binh khí công kích, như vậy có thể khiến bọn chúng tiến đánh các bộ lạc nhỏ yếu xung quanh. Bộ lạc Khả Lâm Hồ thực lực tương đối nhỏ yếu, cho nên bọn hắn cần binh khí phòng ngự, ta định bán cho bộ lạc Lâm Hồ hai trăm cung nỏ, quân sư nghĩ thế nào ?

Úy Liễu vui vẻ nói: - Bộ Lạc Lâm Hồ có sàng nỏ, người Lâu Phiên e rằng phải chịu khổ sở rồi.

Hạng Trang cười gian nói : - Người Lâu Phiên cùng người Lâm Hồ hợp lại đánh càng dữ dội, lại càng vô tâm vô tư tìm đến chúng ta gây phiền phức, nhưng trái lại cần chúng ta trợ giúp, như vậy chúng ta có thể lợi cả hai đường.

Úy Liễu cười khà khà, cất tiếng nói rằng : - Khà khà, e rằng tâm tư tướng quân còn hơn thế ?

- Ha ha, quả nhiên không thể qua được mắt quân sư. Hạng Trang cười một tiếng ha ha, lại nói tiếp: - Không sai, lâu lắm rồi bộ lạc Lâu Phiên cùng bộ lạc Lâm Hồ sống chết với nhau, kỵ binh đại sở chúng ta cũng có thể rèn luyện một chút diện mạo. Đến lúc đó mượn hai người bộ tộc man di cho kỵ binh Đại Sở thử đao, phát tiền thưởng, đánh tốt được tiền.

Ngay từ đầu, Hạng Trang mua bán với bộ lạc Lâu Phiên sẽ không có gì hảo tâm ?

Úy Liễu lắc đầu, cười nói : - Người Lâu Phiên, Lâm Hồ gặp phải tướng quân thật đúng là bất hạnh.

Hạng Trang liền thở dài nói: - Thật là đáng tiếc, đáng tiếc chúng ta không phải nước Yên, nước Hàn, hoặc là có chỗ đứng yên ổn tại Trung Nguyên, bằng không người Lâm Hồ, Lâu Phiên trái lại trở thành thế lực của chúng ta, những người Hồ này trời sinh đã là những chiến binh, Đại Sở có được hai đội kỵ binh kiêu dũng thiện chiến, việc quét sạch Trung Nguyên chỉ trong tầm tay.

Úy Liễu ngữ khí thuận theo Hạng Trang nói rằng: - Cho nên, hai bộ tộc người Hồ không thể giữ lại được, bằng không nhờ ra hai bộ tộc người Hồ bị Lưu Bang thu phục, chẳng phải lập tức quân Hán có thêm hai đội kỵ binh trấn kiên sao ?

Hạng Trang nói: - Quân sư nói rất phải, cho nên trước khi rời Cửu Nguyên, cần phải quét sạch hai bộ tộc người Hồ!

Thực ra Hạng Trang cũng biết, dựa theo dòng lịch sử bấy giờ Maodun gần như đã đánh bại Đông Hồ . Chỉ trong khoảng năm nay đến năm sau, người Hung Nô sẽ chiếm đánh Nam Hạ, trọng chiếm Hà Sáo. Cho lên Lưu Bang không có một cơ hội thu phục Lâu Phiên, Lâm Hồ. Bấy giờ khoảng một nửa bộ lạc người Hồ đã hội nhập vào Hung Nô.

Đây đúng là cơ hội thuận lợi, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không bỏ hai bộ tộc người Hồ.

Rốt cuộc, Lưu Bang cùng Hạng Vũ Sở Hán tranh bá cũng chỉ là đồng tộc cùng loại tranh quyền chủ đạo. Thế nhưng chiến đấu cùng dân tộc Hung Nô cần phải cả dân tộc liều chết chiến đấu, việc này trải qua mọi thế hệ cho đến người nhà Hán. Hạng Trang đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn người Hung Nô hùng mạnh uy hiếp tới dòng máu Hoa Hạ Duệ.

170. Chương 170: Bắt Ép Lâm Hồ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 170: Bắt ép Lâm Hồ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ở trong lều lớn, Hạng Trang gặp được sứ giả Lâm Hồ Vương...

Bộ lạc Lâm Hồ từ thời xuân thu bắt đầu sống ở trên vùng du mục của Vân Trung, thời sau Chiến quốc, bộ lạc Lâm Hồ lần lượt bị Yên Quốc, Triệu Quốc cùng với Tần Quốc đánh chiếm, cho nên rất nhiều người trong bộ lạc đều đã tiếp xúc với Trung Nguyên, lần này Lâm Hồ Vương phái sứ giả biết tiếng Trung Nguyên đến. Cho nên nói chuyện giao lưu cùng Hạng Trang không gặp bất cứ khó khăn gì.

Sứ giả Lâm Hồ cũng không có ý oán trách, chỉ là đề ra yêu cầu, mong là có thể lấy ngựa để trao đổi binh khí được chế tạo bằng sắt với quân Sở, để ngăn chặn sự quấy nhiễu của Lâu Phiên.

Ngay sau đó Hạng Trang bắt đầu nói: - Thật sự xin lỗi, nỗi sợ này lực bất tòng tâm rồi.

Sứ giả Lâm Hồ nghe vậy sắc mặt liền như tro tàn, lộ vẻ thảm thiết nói: - Thượng Tướng Quân, người cũng không thể thấy chết như vậy mà không cứu được.

Ngồi ở dưới Hạng Trang Ủy Liêu liền xuất hiện trong vai chính diện nói: - Thượng Tướng Quân, chúng ta chẳng phải vẫn còn năm trăm cây nỏ sần sao? Dù sao để lại trong đội quân cũng không dùng đến, nếu muốn mang đi cũng là một phiền toái, chẳng thà cho bộ lạc Lâm Hồ hơn?

- Nỏ sần? Sứ giả Lâm Hồ nghe được liền vui mừng khôn xiết, luôn miệng nói: - chúng ta cần nỏ sần!

Về nỏ sần, đương nhiên người Hồ không xa lạ gì cả, năm đó Mông Điền bắc đánh Hung Nô, ở thảo nguyên Hà Sáo đại chiến với người Hung Nô, chính là nhờ vào nỏ sần sắc bén mới có được thắng lợi ngạc nhiên đầy mạo hiểm, hiện nay khoảng cách đại chiến Hà Sáo đã qua hai mươi năm rồi, thảo nguyên người Hồ khi nhắc đến nỏ sần của Trung Nguyên vẫn thấy run rẩy hoảng sợ, đây quả thật là đại sát khí.

- Nỏ sần? Hạng Trang tiếp tục trong vai phản diện, lạnh nhạt nói: - không được, tuyệt đối không được!

Ủy Liêu hướng về sứ giả Lâm Hồ với ánh mắt ra vẻ bắt đầu dĩ: lão hủ đã hết sức cố gắng rồi, tiếp đó dựa vào người.

Sứ giả Lâm Hồ vội nói: - Thượng Tướng Quân, bộ lạc của chúng tôi bằng lòng dùng chiến mã tốt nhất để đổi với các ngài!

- Chiến mã? Hạng Trang liên tục lắc đầu, bộ dạng hoàn toàn bất động: - Chúng ta có không đến hai mươi ngàn người, lại có đến ba bốn mươi ngàn chiến mã rồi, hiện nay chúng ta không thiếu chiến mã.

Sứ giả Lâm Hồ vội hỏi: - Thượng Tướng Quân còn điều gì chưa biết, các người cướp được từ bộ lạc Bạch Dương toàn là loại ngựa kém, bộ lạc Lâu Phiên trao đổi cho các người cũng không phải là ngựa chiến tốt nhất, nhưng bộ lạc Lâm Hồ ta bằng lòng mang ngựa chiến tốt nhất để đổi, chỉ cần

Thượng Tướng Quân đồng ý lấy nỏ sần ra để trao đổi với chúng ta, ngựa tuyệt đối không vấn đề.

Ủy Liêu lại không để lỡ cơ hội khuyên nhủ: -Thượng Tướng Quân, Lâm Hồ Vương rất có thành ý ạ.

Dáng vẻ Hạng Trang dường như có chút động lòng nói: -Các người có thể mang chiến mã phẩm cấp gì, có thể có bao nhiêu?

Sứ giả Lâm Hồ vội hỏi: - Ba bộ lạc lớn Cửu Nguyên, bộ lạc Bạch Dương thôi không nói đến, bộ lạc Lâu Phiên là nhiều người nhất, nhưng nhiều ngựa nhất vẫn là bộ lạc Lâm Hồ chúng ta, bộ lạc chúng ta có tới hơn một trăm năm mươi nghìn ngựa chiến, ngựa khỏe vai cao hơn bảy thước có năm nghìn con, ngựa quý vai cao hơn tám thước cũng có hơn hai trăm con!.

Nói chuyện đó xong, sứ giả Lâm Hồ lại nói - Chúng ta đồng ý lấy hai mươi mã quý cộng thêm một nghìn ngựa tốt ra để đổi lấy nỏ sần của Thượng Tướng Quân, có được không?

Hạng Trang nói: -Năm mươi ngựa quý, hai ngàn ngựa tốt

Sứ giả Lâm Hồ nghiêng chặt răng, nói: - Cũng được!

- Bàn xong. Hạng Trang liền vỗ đùi, cất cao giọng nói: - Khi nào các người mang mã đến, bất kỳ lúc nào cũng có thể mang năm trăm nỏ sần mới của bản tướng quân ta đi.

Sứ giả Lâm Hồ ngẫm nghĩ một chút, rồi nói: - Thượng Tướng Quân, còn nhiều nỏ sần hơn không?

Hạng Trang nói: - Nỏ sần chỉ có năm trăm cái, nhiều hơn nữa thì không có, nhưng vẫn còn năm mươi xe bắn đá (Catapult), có thể bắn viên đá năm mươi cân ra xa mấy trăm bước, lực sát thương còn hơn nỏ sần, các người có cần không?

Sứ giả Lâm Hồ vốn là muốn thử thăm dò xem trong tay người Trung Nguyên còn nhiều nỏ sần không, kết quả nghe nói trong tay đối phương không còn nhiều nỏ sần, trong lòng mừng thầm, tiếp đó lại nghe nói còn có xe bắn đá sát hại sinh lực to hơn, lập tức lại giật mình, nếu như chỗ xe bắn đá này rơi vào tay bộ lạc Lâu Phiên, há chẳng phải gay go sao?

Lập tức sứ giả Lâm Hồ căng thẳng hỏi qua loa vài câu: - Vậy xe bắn đá giá cả thế nào?

Hạng Trang ngẫm nghĩ một chút, có chút đau lòng nói: - Bán rẻ rồi, thì đưa cho hai trăm con ngựa quý đi.
- Cái này....

Sứ giả Lâm Hồ có chút do dự nói: - Tại hạ phải quay về thương lượng lại với Đại Vương.

Hơn nữa lại đổi hai trăm mã quý, cái này đó chính là toàn bộ ngựa quý của bộ lạc Lâm Hồ rồi, việc này tôi không thể tự quyết định được.

- Vậy xin trở về vậy. Hạng Trang liền vẫy tay, rồi nói: - Nhưng đừng quên nói với Đại vương của các người, nếu như hết ngày mai vẫn chưa có tin tức gì, năm mươi xe bắn đá của bản tướng quân này sẽ đổi cho người Lâu Phiên.

Sứ giả Lâm Hồ mặt biến sắc, sau đó đứng dậy hướng về phía Hạng Trang, Ủy Liêu xin cáo từ, vội vàng

Nhìn bóng sứ giả Lâm Hồ đi xa, Ủy Liêu thở dài nói: - Người Hồ này, ngựa thật nhiều mà.

Ủy Liêu không thể không cảm thấy buồn ngủi, khi Đế Quốc Đại Tần cường thịnh nhất cũng không có nhiều ngựa cung cấp như vậy, có thể tập hợp những kỵ binh ngựa tốt thì càng ít.

Hạng Trang gật đầu, buồn ngủi nói: - Hà Sáo là một nơi rất tốt, một mảnh đất đẹp như vậy, mà lại cho người Lâu Phiên, người Lâm Hồ còn có người Bạch Dương, thật là phí phạm.

Lại nhắc đến, Hà Sáo còn là vùng đất phong cảnh đẹp trù phú.

Hà Sáo được xưng là nút thượng Giang Nam, không phải không có đạo lý.

Nếu không phải sông nước, cỏ cây của Hà Sáo phong phú tốt tươi, vậy làm sao có thể nuôi được nhiều cừu súc vật như vậy?

Hạng Trang thậm chí có chút hoài nghi, hiện nay thêm toàn bộ cừu của Hung Nô vào, sợ rằng cũng không có người Lâu Phiên, người chăn cừu Lâm Hồ và Bạch Dương nhiều vậy?

Trong lịch sử, người Hung Nô cũng chính là sau khi Mạo Đốn chiếm giữ lại Hà sáo, mới thật sự hưng thịnh lên.

Những năm đầu tiêu đại Hán bao vây Bạch Đằng, đế quốc Đại Hán tuy suy yếu vô cùng, nhưng thực ra Hung Nô cũng chỉ là có vẻ ngoài hùng mạnh, có điều Mạo Đốn không những kiêu hùng còn giỏi về tâm lý chiến, thông qua cuộc bao vây Bạch Đằng, một chút đã phá hủy lòng tin của quân Hán lên phía Bắc Cửu Nguyên tranh đoạt Hà Sáo với người Hung Nô, từ đó người Hung Nô mới chính thức chiếm giữ ở thảo nguyên Hà Sáo.

Khi lão thượng Thiên Vu kế vị, nghỉ ngơi sinh sống tại Hà Sáo gần năm mươi năm Hung Nô, dân số đã tăng đến hơn một triệu người, thanh niên trai tráng cũng có hơn bốn trăm nghìn người, người Hung Nô đã đánh bại được người Nguyệt Thị. Lão thượng Thiên Vu thậm chí còn chặt đầu của Nguyệt Thị Vương, miếng vàng ở trên đem làm thành chén đựng rượu.

Quân thần Thiên Vu kế vị, Hung Nô về vấn đề quân sự đối với đế quốc Đại Hán hình thành ưu thế áp đảo hơn.

Đáng mừng chính là, Đại Đế Hán Vũ tung hoành khắp nơi. Nhờ vào quyết đoán xuất sắc, bảo vệ ý kiến của mình khi thế lực người Hung Nô đang lên, cùng với khai chiến toàn diện, và cuối cùng đạt được thắng

lợi. một lần nữa đã đoạt lại được đất Hà Sáo, sau khi người Hung Nô mất Hà Sáo, dân số giảm mạnh, từ đó không vực dậy được, cuối cùng bị đuổi bắt trốn sang Châu Âu.

Do vậy thấy rõ ràng, thảo nguyên Hà Sáo đối với dân tộc du mục phía bắc mà nói, là địa vị và quan trọng ra sao?

Hạng Tráng thậm chí có khi nghĩ, liệu trước khi đi có nên châm một ngọn lửa không, đốt sạch rừng rậm cây cỏ của Hà Sáo?

Thế nhưng Hạng Tráng lại nghĩ, thời đại này, bất luận là Trung Nguyên hay là Đại Mạc, dân cũng không nhiều, dân số còn ít, căn bản cũng không tồn tại quá nhiều tình hình chăn nuôi hoặc khai hoang, cho nên đốt đi Hà Sáo, mất mười năm mới có thể khôi phục lại như trước, thảo nguyên Hà Sáo sẽ không sa mạc hóa.

Doanh Trinh không mất chút mưu gì đã lấy được thiện cảm của Ngụy Duyệt.

Nhắc đến, Doanh Trinh cũng giống như thân phận Ngụy Duyệt vậy, cũng trải qua như vậy, đều là Công chúa bị mất nước, đều vì bách dân mà hy sinh bản thân mình, hơn nữa Ngụy Duyệt tấm lòng lương thiện, Doanh Trinh biết ăn nói, vì vậy dễ dàng lấy được sự tin tưởng của Ngụy Duyệt, tiếp xúc với nhau chưa được nửa ngày hai người dường như đã trở thành tỷ muội.

- Công chúa tỷ tỷ, sau này gọi muội là Vô Ương nhé. Ngụy Duyệt cầm tay Doanh Trinh, thân mật nói

- Được, tỷ tỷ có thể gọi gọi muội là Vô Ương muội rồi. Doanh Trinh vui mừng đồng ý, rồi nói: - Nhưng, muội muội cũng đừng gọi Công chúa tỷ tỷ nữa, tỷ tỷ cũng giống muội vậy, cũng là người mất nước, vẫn còn gọi Công chúa gì nữa? nếu muội muội không chê tỷ tỷ, thì gọi hãy tỷ tỷ là Thi Man. Thi Man là tên tự của tỷ tỷ.

Duyệt vui vẻ gật đầu, rồi thân thiết nói: - Thi Man tỷ tỷ.

- Ai, muội muội tốt. Doanh Trinh lên tiếng, trong đôi mắt đẹp đột nhiên chảy xuống giọt lệ.

- Thi Man tỷ tỷ, sao tỷ khóc vậy? Ngụy Duyệt một bên đưa khăn tay lên một bên ân cần hỏi.

- Không sao, chỉ là tỷ tỷ vui thôi, bao nhiêu năm nay, cuối cùng lại có người thân rồi. Doanh Trinh lắc đầu, lại nói: - Muội muội không biết chứ, bao nhiêu năm nay tỷ tỷ rất cô độc, trong lòng lại rất nhiều đau khổ.

- Tiểu muội đều biết. Ngụy Duyệt dịu dàng nói: - Tiểu muội dù vẫn còn trẻ, những cũng trải qua không ít khó khăn, việc mà tỷ tỷ vì người Cửu Nguyên lão Tần không tiếc bản thân mà lấy Lâu Phiến Vương, tiểu muội cũng đã nghe Y Thủy muội muội nói, tỷ tỷ, tỷ thật ngốc, sao tỷ lại đồng ý lấy người Hồ vậy? đây là việc lớn của đời người mà.

Doanh Trinh thở dài, buồn bã nói: - Muội muội tốt, không phải ai cũng đều có thể giống như muội may mắn như vậy.

Nói chuyện đó, Doanh Trinh lại nói: - Vì cứu bách dân Ngụy, muội muội cũng đã lấy Thượng Tướng Quân, có thể vì cứu lão Tần nhân, tỷ tỷ lại chỉ có thể lấy người Hồ, đây là số phận, đó chính là số phận của tỷ tỷ mà, Thượng Tướng Quân có thể cứu được tỷ tỷ một lần, nhưng lại không thể cứu lần hai nữa, cho đến cuối cùng, tỷ tỷ chỉ sợ còn phải gả cho Lâu Phiến Vương.

Nói xong, Doanh Trinh vô cùng đau xót, lại bật khóc.

Ngụy Duyệt một bên vỗ nhẹ vào vai Doanh Trinh, một bên nhẹ nhàng khuyên nhủ nói: - Tỷ tỷ yên tâm, muội muội trở về sẽ nói với Thượng Tướng Quân, cho người đến cảnh cáo Lâu Phiến Vương để cho hắn từ nay không đến làm phiền tỷ tỷ nữa, cho nên tỷ tỷ yên tâm mà tìm một lang quân như ý, rồi lấy người ta đi.

Doanh Trinh nói: - Muội muội ngốc, Thượng Tướng Quân và quân sở dù sao cũng phải đi mà.

Ngụy Duyệt lặng im, cũng đứng, phu quân và quân sở vẫn còn phải về Giang Đông.

Sau một lúc, Ngụy Duyệt mới nói: - Hay là, đi cùng với chúng muội đi?

Doanh Trinh lắc đầu, u buồn nói: Tỷ tỷ đã quen ở Cửu Nguyên rồi, hơn nữa, tỷ tỷ đã mang lại cho Cửu Nguyên lão Tần nhân tai họa, làm sao có thể bỏ lại bọn họ để trốn một mình được?

- Vậy...Ngụy Duyệt bắt đầu lo lắng: - Vậy phải làm thế nào đây?

Doanh Trinh cười thản nhiên, trái lại còn khuyên Ngụy Duyệt: - Muội muội không phải lo nữa, chỉ cần muội được hạnh phúc, tỷ tỷ đã cảm thấy hạnh phúc rồi, lấy ai chẳng phải cũng là lấy sao?, đời người, rồi cũng qua nhanh thôi...

171. Chương 171: Trọng Giáp Thiết Kỵ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 171: Trọng giáp thiết kỵ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phản ứng của Lâm Hồ Vương rất nhanh.

Thực ra Lâm Hồ Vương cũng là bị ép bất đắc dĩ, người Lâu Phiên từ khi có được lô hàng kiếm hai lưỡi đó, liền bắt đầu không ngừng quấy rối bãi chăn nuôi của bộ lạc Lâm Hồ, hơn nữa còn cướp trắng trợn cừu súc vật của người Lâm Hồ, Lâm Hồ Vương nghi ngờ, nếu không phải người Trung Nguyên còn ở Cửu Nguyên, nói không chừng Lâu Phiên Vương đã phát động đại quân đánh tấn công bộ lạc Lâm Hồ.

Cho nên, bộ lạc Lâm Hồ đợi không được nữa, phải nhanh chóng đến đổi binh khi đủ để tự vệ ở chỗ người Trung Nguyên.

Chiều ngày hôm sau, Lâm Hồ Vương liền mang theo năm ngàn binh sĩ đi hơn ba trăm dặm đường tiến thẳng đến Cửu Nguyên, hộ tống phía trước còn có hơn hai trăm hai mươi ngựa quý vai cao hơn tám tấc, cùng hai nghìn bốn trăm ngựa tốt vai cao hơn bảy tấc, việc trao đổi lần này, Lâm Hồ Vương thật không gì cả, gần như mang tất cả mã tốt của bộ lạc ra dâng.

Đương nhiên, Lâm Hồ Vương cho rằng lần trao đổi này hoàn toàn đều là vật có giá trị, với Lâm Hồ Vương mà nói, ngựa quý, ngựa tốt dễ dàng có được, nhưng nỏ sần, xe bắn đá vũ khí sắt hại đến kinh sợ lại không dễ dàng có được, bộ lạc Lâm Hồ có được chỗ vũ khí sắc bén này, còn phải sợ không giữ được Vân Trung sao? Chỉ cần giữ được thảo nguyên Vân Trung, còn phải sợ không có được nhiều ngựa quý, ngựa tốt sao?

Trao đổi xong, Lâm Hồ Vương suốt đêm mang năm trăm nỏ sần và năm mươi xe bắn đá đi.

Vì giữ bí mật, Lâm Hồ Vương thậm chí từ chối tâm ý tốt của Hạng Trang cho binh sĩ cùng hộ tống, trở về Vân Trung dự định cũng không đi đường cũ, để tránh người Lâu Phiên chặn giết giữa đường.

Không nói đến đi đêm trở về Vân Trung, hơn nữa cả quân Sở.

Hai nghìn bốn trăm ngựa tốt nhanh chóng phân xong, lần này Hạng Trang lên tiếng, các quân đều được phân cho sáu trăm con.

Tuy nhiên hai trăm hai mươi ngựa quý còn lại, Hạng Trang lại giữ lại, nhìn những con ngựa vai cao tám tấc, kiêu dáng gần giống với ngựa Ô Truy chẳng khác với ngựa quý là mấy, Hạng Trang không khỏi có chút do dự, giờ hẳn có hai lựa chọn, một là mang chỗ ngựa quý này phân cho các tướng tá để làm vật cưỡi, hơn nữa lấy số ngựa quý này thành lập một trọng giáp thiết kỵ thật sự.

Hạng Trang vốn chuẩn bị dùng ngựa tốt vai cao bảy tấc lập thành trọng kỵ binh, nhưng sự thật chứng minh không được.

Ngựa tốt vai cao bảy tấc trọng lực là đủ rồi, nhưng gánh trên toàn thân trọng giáp, sau khi kỵ binh đi nắm được binh, vấn đề tốc độ không thể nhanh hơn, trọng kỵ binh thật sự làm con người lo sợ chính là không thể ngăn cản được lực đánh vào, một khi tốc độ chậm, trọng kỵ binh cũng là bài trí, bất luận một tên binh nào đều dễ dàng bị tiêu diệt từ vũ trang đến răng của trọng kỵ binh.

Nhưng, ngựa quý vai cao đủ tám tấc, hình dáng to hơn, thể lực tốt, lại thêm mang nặng được năm trăm cân, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến tình hình tốc độ, chỉ là số lượng quá ít, hai trăm trọng giáp thiết kỵ cưỡi, số lượng vẫn còn ít, nhiều nhất chỉ có thể làm một đội chiến thuật tấn công sử dụng, rất khó trở thành lực lượng tả hữu chiến dịch thắng bại.

Úy Liêu lại không biết Hạng Trang đang nghĩ gì, ngay lập tức hỏi: - Thượng Tướng Quân, chỗ ngựa quý này xử trí ra sao?

Úy Liêu không như Hạng Trang là xuyên qua, đương nhiên cũng không thể biết được kỵ binh quan trọng là thứ đồ chơi gì, phải biết là, thời đại này đến bàn đạp và cao kiêu yên ngựa cũng mới xuất hiện, thậm chí móng sắt của ngựa còn chưa xuất hiện ở thời đại này, cho nên kỵ binh chỉ là loại bổ trợ, cho nên kỵ binh vẫn chỉ là binh chủng phụ trợ, sao có thể xuất hiện trọng kỵ binh được chứ?

Hạng Trang nói: - Quân sư, ta muốn chọn hơn hai trăm quân sĩ cường tráng ở trong quân đội, quân tinh nhuệ cưỡi ngựa tinh xảo, để họ khoác lên bộ giáp sắt kiên cố, tay cầm giáo sắc nhọn nhất, hơn nữa cưỡi trên ngựa quý giống như mặc áo giáp, là một cách để nghiền nát lực lượng phòng ngự của quân địch, người cảm thấy thế nào?

Úy Liêu nghiêm nghị nói: - Một đội kỵ binh như vậy, sức sát thương hẳn là sẽ rất đáng sợ!

Ở việc quân, rất nhiều thứ đều là tương thông nhau, cho nên cho dù Úy Liêu chưa nghe đến, càng chưa được nhìn thấy trọng kỵ binh, nhưng Hạng Trang chỉ nói vắn vắn như vậy, hẳn tức khắc ý thức được lực sát thương của trọng kỵ binh là rất lớn.

Hạng Trang gật đầu nói: - Lực sát thương đâu chỉ làm cho người ta thấy kinh ngạc? Quả thật là sức mạnh vô địch!

- Thượng Tướng Quân còn do dự gì nữa? Úy Liêu nói - Khẩn trương thành lập đội kỵ binh như vậy đi.

Hạng Trang thở dài nói: - Nhưng vấn đề là, trong quân đội ta không có đủ quân sĩ tinh nhuệ có kỹ thuật tinh xảo.

Giống đám người Bàn Ngọc, Cao Sơn, Do Uyên, Bách Lý Mậu, Tiêu Khai, người nào cũng có thân hình cường tráng, cưỡi ngựa tinh nhuệ, nhưng không thể chuyển tất cả họ làm trọng kỵ binh hết được, nói như vậy, thì không có người dẫn binh rồi.

Úy Liêu vuốt râu chòm râu dài của mình bỗng nhiên nói: - Thượng Tướng Quân, có câu này lão hủ không biết có nên nói hay không?

Hạng Trang tức tức tay nói: - Quân sư, giữa người và ta còn gì e dè nữa, có chuyện gì cứ thẳng thắn nói.

- Lão hủ cứ việc nói thẳng. Úy Liêu gật đầu nói - Nếu lấy hai mươi ngàn quân sĩ từ trong quân đội chọn ra hai trăm quân sĩ cường tráng tinh nhuệ mà có kỹ thuật tinh xảo rất khó, nhưng Thượng Tướng Quân đã từng nghĩ chưa, năm nghìn tướng sĩ quân Tần trong nội thành Cửu Nguyên, lại gần như ai ai cũng đều phù hợp với điều kiện của Thượng Tướng quân, gần như không phải chọn lựa gì nữa!

Hạng Trang nhíu mày nói: - vấn đề là, Mông Cức không muốn trở về Sở.

Úy Liêu hạ giọng nói: -Mông Cức không muốn trở về Sở, và vì hắn không phản bội mệnh thị gia huấn, không phản bội Doanh Thị, nếu như Thượng Tướng Quân lấy Doanh Trinh Công chúa, như vậy Doanh thị và Hạng thị cũng sẽ trở thành một nhà, Mông Cức nếu như vẫn muốn bảo vệ Doanh thị thì cũng phải bảo vệ Hạng thị, vậy thì năm nghìn thiết kỵ Đại Tần trong thành Cửu Nguyên cũng sẽ tận sức đầu nhập Thượng Tướng quân.

Hạng Trang nói: - Như vậy thì, hai mươi ngàn người già, trẻ em trong thành nhất định phải mang đi rồi?

Úy Liêu liền không nói, đây thực sự là một vấn đề rất thực tế, năm ngàn thiết kỵ đích thực của Đại Tần trong thành Cửu Nguyên là một đội làm trong mắt ngưỡng mộ của vũ lực, nhưng ba mươi ngàn người già và trẻ em thực sự là một phiền toái, cho dù có thể mang năm ngàn thiết kỵ quân Tần, nhưng lại bỏ vợ con của họ ở Cửu Nguyên không quan tâm sao?

Sau một lúc lâu, Ủy Liêu mới nói: - Thượng Tướng Quân nếu như đồng ý lấy Doanh Trinh công chúa, lão hủ nguyện bằng lòng nói những điều tốt, nhưng lão hủ dám võ nự đảm bảo, việc hôn sự này nhất định thành.

Do dự một lát, Hạng Trang lắc đầu nói: - Việc này, để sau rồi nói.

Ủy Liêu thở dài, rồi không nói thêm gì nữa, ngài biết Hạng Trang là người cực kỳ quyết đoán, Hạng Trang nói như vậy, có lẽ đã nhìn ra được tâm kế của Doanh Trinh công chúa, người cực kỳ dã tâm, cho nên phần lớn cũng không muốn lấy, xem ra việc thành hôn này có thể không thành, còn muốn xem xem Doanh Trinh có thể nói được Ngụy Duyệt nữa không đây.

Khi Hạng Trang từ doanh trại lương thực tuần tra trở về đến lều của mình, thì trời đã tối rồi.

Lương thực ở đại doanh bên kia, thợ thủ công chính đang gấp rút chế tạo yên ngựa và bàn đạp, Công Thâu Xa thì vội vàng giục Hạng Trang cho thiết kế liên nỗ kia, Công Thâu Xa không hổ là đại tông sư cấp cao trong thợ thủ công, không đến hai ngày đã tạo ra được nỗ tốt, đợi ngày mai thợ rèn mài xong mũi tên sắt, tiến hành lắp ghép vào rồi tiến hành bắn thử lần đầu tiên.

- Tướng công chàng về rồi? Nghe được tiếng bước chân, Ngụy Duyệt liền vén bức rèm lên.

Từ sau hôm đi săn đó, mối quan hệ giữa Hạng Trang và Ngụy Duyệt được cải thiện rõ ràng.

Hạng Trang mỉm cười đáp lại, hẳn vì bị giết hại mà xuyên qua, tương lai cũng có thể sẽ vì giết hại mà chết, nhưng điều này không có nghĩa là hẳn không thích sự ám sát gia đình, Hạng Trang khát máu, tàn nhẫn, lạnh lùng, hơn nữa lòng dạ sắt đá, nhưng không thể có nghĩa là hẳn không thích nam nữ hoan ái, trên thực tế, Hạng Trang rất rất biết hưởng thụ nam nữ hoan ái.

Hạng Trang tháo giáp, rồi phục thị của Ngụy Duyệt cởi giày.

Vừa ngồi xuống chiếu, Ngụy Duyệt liền bưng lên một bát canh thịt dê, dịu dàng nói: - Tướng công, chàng ăn đi.

Từ khi đến Hà Sáo, quân Sở ngày nào cũng ăn thịt, Hạng Trang có chút ngấy, nhưng bát canh thịt dê là của Ngụy Duyệt làm, tự nhiên lại muốn nói về cái khác, lập tức vui vẻ nhận, cầm húp sục sục, Ngụy Duyệt đứng bên cạnh cầm miếng bánh, cẩn thận vẻo từng miếng nhỏ, rồi bỏ từng miếng vào bát canh thịt dê của Hạng Trang.

Hạng Trang trầm nghĩ, thế này có lẽ là thịt dê ngâm bánh bao không nhân thì phải?

Xem Hạng Trang ăn vui vẻ thích thú, Ngụy Duyệt vui mừng nói: - Tướng công, có ngon không?.

- Ngon, rất ngon, Hạng Trang mỉm cười gật đầu, trong lòng muốn rơi nước mắt, thật sự khó ăn, vừa mặn vừa ngấy, còn vài miếng thịt dê vẫn còn đồ nữa, nhưng nhưng điều này có thể nói ra sao?

Ngụy Duyệt lại đột nhiên nghĩ tới Doanh Trinh, thở dài nói: - Thi Man tỷ tỷ thật đáng thương.

- Thi Man tỷ tỷ? Hạng Trang ngạc nhiên, hỏi: - ai là Thi Man, nàng có tỷ tỷ sao?

Ngụy Duyệt nói: - Chính là công chúa Doanh Trinh, Thi Man là cái tên, Thủy Hoàng Đế đặt cho

- Nàng ý á? Hạng Trang có chút không hứng thú, thản nhiên nói: - Được rồi, sao lại tự nhiên nhắc tới nàng ấy vậy?

- Không có gì, chỉ là thiếp cảm thấy tỷ ấy đáng thương thôi. Ngụy Duyệt lắc đầu, giọng buồn nói: - Đợi chúng ta đi rồi, tỷ ấy vẫn chỉ sợ khó tránh được vì an nguy của lão Tần mà lấy người Lâu Phiên.

-Người Lâu Phiên? Hạng Trang liền nói: - Như này vậy, ngày nào đó ta sẽ đem người Lâu Phiên giết hết.

- Á! Ngụy Duyệt nghe vậy ngạc nhiên, nàng chưa hề nghĩ đến, một câu nói của mình mà lại có thể quyết định sự sống chết của mười mấy vạn người, vội vàng nói: - Phu quân, Duyệt nương không có ý đó, thật sự không phải ý như vậy, chàng đừng vì Duyệt nương mà giết người, được không? Thiếp xin chàng, phu quân....

- Nàng ngốc à. Hạng Trang trong lòng nghĩ tiểu nương này thật lương thiện, liền béo vào mũi nhỏ của Ngụy Duyệt, cười nói: - Xem nàng vội kìa, ta chỉ đùa nàng thôi.

Lúc này Ngụy Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm, nói: - Phu quân,, chúng ta có thể mang theo người Tần Cửu Nguyên đi được không? Ngụy Duyệt nghĩ, nếu như quân Sở có thể mang được Cửu Nguyên lão Tần nhân đi, Doanh Trinh sẽ không còn nỗi lo về sau nữa, cũng sẽ không hy sinh mình để lấy người Hồ nữa.

Hạng Trang không kìm nổi ánh mắt của Ngụy Duyệt, ánh mắt của Ngụy Duyệt vẫn trong sáng như trước, không phải vì Hạng Trang chăm chú mới nhìn ra được ánh sáng lấp lánh đó, Hạng Trang liền thở dài nói: - Duyệt nương, nói thật với nàng, năm ngàn thiết kỳ Đại Tần trong thành Cửu Nguyên ta rất muốn có được, nhưng ba mươi ngàn trẻ em phụ nữ người già trong thành thật sự chúng ta không thể mang đi được.

Ngụy Duyệt dường như còn muốn tranh luận, Hạng Trang đưa những ngón tay ra nhẹ nhàng che miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Hạng Trang tuyệt đối không nói đùa, từ Cửu Nguyên về Giang Đông, hành trình đâu chỉ ngàn dặm? Nếu phải mang ba mươi ngàn phụ nữ trẻ em người già đi cùng con đường gian nan đầy nguy hiểm về Giang Đông, thật sự là truyện nghìn lẻ một đêm! Đó cũng là lý do mà Hạng

Trang do dự không dám lấy Doanh Trinh, nếu không thì chẳng nhẽ Hạng Trang còn thật sự sợ Doanh Trinh? Một tiểu cô nương, hơn nữa có tâm kế lại có thể làm gì hắn?!

172. Chương 172: Lòng Của Nữ Nhân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 172: Lòng của nữ nhân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạng Trang lại lần nữa đến đại doanh đồ quân nhu.

Công Thâu Xa một đêm không ngủ, cuối cùng đem thử mười cái nỏ dài khoảng tám tấc, hai phần đoản tiễn vương vức đã được mài bóng xong rồi, Hạng Trang nhìn nhìn, loại thiết tiễn này có chút giống như đỉnh đồng tấm ván của quan tài, bốn gờ, nhưng mà không có mũi nhọn, vả lại kích thước cả vật thể tương đồng, đoạn đỉnh của thiết tiễn dài khoảng hai tấc, đã mở ngòi sẵn.

Lại nhìn dạng nỏ của Công Thâu Xa, nỏ cơ, tráp tiễn, móc xích đều dùng gỗ Hồ Dương làm.

Tuy nhiên để gia tăng tầm bắn, nỏ cánh lại được cải trang ở thất lưng, đương nhiên, chịu sự hạn chế của tráp tiễn, móc xích, nỏ cánh ở thất lưng không thể giương ra hoàn toàn được, do đó trên tầm bắn khẳng định không có cách nào so sánh với giương nỏ ở thất lưng được, với lại bởi vì thiết tiễn không có đuôi lông vũ, khi bay trên không không đủ tính ổn định, làm rút ngắn hiệu quả tầm bắn.

Qua một lúc, Ủy Liêu, Vũ Thiệp, Hoàn Sở, Quý Bố cũng đều đã đến.

Công Thâu Xa đem mười cái thiết tiễn từng cái một lắp vào tráp tiễn, móc chốt trên nắp trước, lại lặp đi lặp lại việc xoắn chặt nỏ cơ trên tráp tiễn một lần nữa, sau đó có chút hưng phấn nói với Hạng Trang:

- Thượng Tướng quân, bắt đầu đi?

Công Thâu Xa có chút hưng phấn, dạng nỏ tuy rằng sớm đã được trang bị tốt, nhưng hắn vẫn chưa thử bắn qua bao giờ.

Hạng Trang quay đầu lại vẫy tay, sớm đã có thân binh đem một tấm ván gỗ hình người đến cách đó hơn mười bước.

Công Thâu Xa lập tức giương dạng nỏ lên, nhắm ngay người gỗ làm một phát tiễn, vào ngay giữa bụng của người gỗ, dưới sự chăm chú quan sát của đám người Hoàn Sở, Quý Bố, Công Thâu Xa lại liên tục xoắn tráp

tiền, không đến thời gian nửa chén trà hắt đã bắn xong mười mũi tên rồi, mười mũi tên, toàn bộ đều trúng mục tiêu người gỗ, mà còn bắn xuyên qua làm thủng gần hai tấc gỗ dày.

Biểu hiện cũng không tệ lắm, ít nhất cũng trong vòng mười bước, có thể bắn xuyên thủng khiên chắn của bộ binh.

Hạng Trang lại phát tay, sớm đã có thân binh tiến lên phải trước nhất thiết tiến về, sau đó đem người gỗ đặt cách đó ngoài hai mươi bước.

Công Thâu Xa lắp đặt thiết tiễn lại lần nữa, lại xoắn chặt nỗ cơ lần nữa, sau đó một hơi liền mười mũi tên, nhưng mà lần này, mười mũi tên chỉ trúng mục tiêu có tám mũi, có hai mũi tên bắn trượt bia rồi, tuy nhiên biểu hiện bắn xuyên thấu qua cũng không tệ lắm, và kém mười bước cũng không bao nhiêu, cũng phải nói là, ở trong vòng hai mươi bước cũng có thể bắn xuyên qua khiên chắn của bộ binh.

Khi tăng khoảng cách lên ba mươi bước, biểu hiện của liên nỗ rõ ràng là không được rồi, mười mũi tên chỉ trúng mục tiêu bốn mũi, ba mũi bắn trượt mục tiêu, còn ba mũi tên lại có thể quay cuồng trong không trung, vắt ngang trên người gỗ, hơn nữa, bốn mũi tên trúng mục tiêu cũng không có bắn xuyên thủng qua người gỗ, đổi thành gắng gượng bắn thủng qua nửa tấc của tấm gỗ dày.

Nói cách khác, khi tăng cự ly lên ba mươi bước, lực sát thương của liên nỗ đã rõ ràng giảm xuống.

Khối liên nỗ này hiển nhiên không đạt chuẩn, Hạng Trang yêu cầu cự ly bắn ít nhất là bốn mươi bước, cũng chính là năm mươi mét!

Công Thâu Xa có chút hổ thẹn nói với Hạng Trang:

- Thượng Tướng quân, đây chỉ là dạng nỗ làm tạm thời, nếu như lấy nỗ cơ đổi thành dạng đúc đồng thau, độ chính xác đáng hẳn là sẽ được nâng cao hơn, còn nữa, bởi vì hai nỗ cánh này đều là từ trên nỗ lưng đem tới đầu, cho nên hiệu quả không phải là tốt lắm, tin rằng sau khi tiến hành cải thiện, lực xuyên thấu sẽ còn được gia tăng.

Hạng Trang hỏi:

- Cải thiện loại liên nỗ này, cần thời gian bao lâu?

- Cái này...

Công Thâu Xa do dự chốc lát, đáp,

- Ít nhất phải nửa tháng, có lẽ còn lâu hơn nữa.

- Được, vậy ngươi từ từ cải thiện đi.

Hạng Trang theo thường lệ động viên Công Thâu Xa vài câu, trong lòng lại có chút nhụt chí, xem ra trước khi muốn rời bỏ Hà Sáo phải cho quân Sở lắp thêm liên nỗ là không được rồi, tuy nhiên điều này cũng có tình có lý rồi, nỗ dễ dàng tạo ra như vậy, thì người Hồ sớm đã phỏng chế hàng loạt rồi, nỗ còn không dễ làm, huống chi là liên nỗ?

Doanh Trinh lại lần nữa đi tới đại doanh quân Sở.

Hôm qua trước khi đi, Doanh Trinh đã hẹn với Ngụy Duyệt rồi, hôm nay muốn học cưỡi ngựa, thực ra Doanh Trinh vốn đã biết cưỡi ngựa, chẳng qua chỉ là kỹ thuật cưỡi ngựa chẳng ra làm sao thôi, thực ra nàng ta chỉ muốn mượn cớ để tiếp cận Ngụy Duyệt mà thôi.

Khi Doanh Trinh đến rồi, Ngụy Duyệt đã sớm dắt con ngựa Yên Chi chờ ở ngoài viên môn.

Tần Ngư, Bách Lý Y Thủy cũng đã ở đó, nhìn thấy Doanh Trinh, Bách Lý Y Thủy cười tươi như hoa đón nàng lên, nàng và Doanh Trinh đã quen biết từ lâu, giao tình gần đây cũng cực tốt, nhưng mà Tần Ngư lại cứ cảm thấy Doanh Trinh giữa ánh mắt mơ hồ mang theo ác khí, nếu không phải do kiêng dè thân phận của mình, Tần Ngư thật muốn khuyên Ngụy Duyệt cố sức rời xa Doanh Trinh.

Nhìn thấy Yên Chi Mã, Doanh Trinh không nén được khen:

- Vô Ương muội muội, con Yên Chi này cũng thật là một thần tuần mã.

Ngụy Duyệt cười cười, tự tay chụp lấy ngựa Yên Chi, nàng vẫn là rất vừa ý, bên cạnh Bách Lý Y Thủy càng giống như một con chim sơn ca vui vẻ, nói:

- Công chúa tỷ tỷ người không biết, con ngựa Yên Chi này của phu nhân phải đi cả ngàn dặm mới tìm được con ngựa quý này sao, chạy rất nhanh, ngay cả đến con ngựa Ô Truy của Thượng Tướng quân cũng không đuổi kịp đâu.

- Thật sao?

Doanh Trinh không kìm nổi nói,

- Mông tướng quân cũng có con ngựa quý này, lại không biết con nào chạy nhanh hơn sao?

- Đúng đúng đúng, thiếu chút nữa đã quên mông đại ca cũng có con ngựa quý này, phải tìm cơ hội đua ngựa mới được, xem ngựa của ai chạy nhanh hơn.

Bách Lý Y Thủy liên tục gật đầu, hướng về phía Ngụy Duyệt đề nghị.

Doanh Trinh cũng hướng ánh mắt mong đợi về phía Ngụy Duyệt.

- Chuyện đua ngựa, sau này hãy nói đi.

Ngụy Duyệt lại thần nhiên lắc đầu.

Doanh Trinh liền có chút thất vọng, không lẽ đêm qua Hạng Trang đã nói cái gì với Ngụy Duyệt?

Sự suy đoán của Doanh Trinh rất nhanh đã được chứng thật, khi dẫn ngựa đi ra viên môn, Ngụy Duyệt bỗng nhiên đi lên tiếp cận và hạ giọng nói:

- Thi Man tử tử, đêm qua tiểu muội đã có đề cập với Thượng Tướng quân rồi, đáng tiếc là Thượng tướng quân không đồng ý, thật không phải, Thượng Tướng quân đã nói đường từ Cửu Nguyên về Giang Đông quá xa, dẫn theo ba vạn phụ nữ và trẻ em hành quân không được đâu.

Doanh Trinh hứ một cái nhẹ nhàng, ánh mắt đột nhiên lấp lánh...

Hạng Trang nhàn rỗi không có việc, quay qua quay lại liền đi tới chỗ đại thao trường luyện binh của Cao Sơ.

Nói là thao trường, thực ra là mấy trăm mẫu dùng cọc gỗ rào ra bãi côi mà thôi.

Trên đại thao trường, năm ngàn thân binh của Cao Sơ chia làm hai mươi bốn bộ, đang dưới sự soái lĩnh của hai mươi bốn lão binh huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa, Cao Sơ tự mình cũng dẫn dắt một bộ trong đó, đang sắp xếp thành một dãy hơn hai trăm lão binh làm mẫu cưỡi ngựa bắn cung.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, Cao Sơ cưỡi một con Tảo Hồng mã từ đội ngũ của hơn hai trăm lão binh chạy như bay lên phía trước, bỗng nhiên, Cao Sơ giương cung vắt tên vào, trong lúc chiến mã chạy băng băng với tốc độ cao, bắn một tiễn đối với bia bằng người rơm ngoài năm mươi bước, ở giữa yết hầu, hơn hai trăm lão binh xếp thành hàng lập tức reo hò như núi hô biển động.

Cao Sơ ghì ngựa quay trở lại giờ thiết thai cung lên, sự reo hò của lão binh lập tức dừng lại.

Năm nghìn thân quân, thân chinh bách chiến, lão binh chết còn lại ít hơn ba ngàn người, đám lão binh này, ngoài Hạng Trang ra, Cao Sơ cũng có thể trấn áp, người khác cho dù là Hoàn Sở, Quý Bồ đến chỉ sợ cũng không đủ nhìn.

Khi Cao Sơ đang muốn dạy bảo vài câu, đội ngũ các lão binh bỗng nhiên đều lộ rõ vẻ cuồng nhiệt.

Khi Cao Sơ vội quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy Hạng Trang đã cưỡi Ô Truy Mã chậm rãi đi vào thao trường.

Lập tức Cao Sơ phóng ngựa tiến lên trước, ngồi trên lưng ngựa chấp tay thi lễ:

- Tham kiến Thượng Tướng quân.

Hạng Trang xua tay, nhú mày nói:

- Cao Sơ, huấn luyện cùng lúc nhiều người như vậy, có hiệu quả không?

Cao Sơ thở dài, bắt đầu nói:

- Thượng Tướng quân, huấn luyện quá nhiều người cùng lúc như vậy, hiệu quả đích thực không tốt, nhưng mà không có cách nào khác, trong quân người biết cưỡi ngựa không nhiều, cưỡi ngựa có kỹ thuật càng ít hơn.

Dứt lời, Cao Sơ lại quay đầu chỉ vài tên hiệu úy đang luyện binh ở chỗ xa kia, cười gượng nói,

- Chính là nói bọn chúng, cũng không có vài tên biết cưỡi ngựa bắn cung.

Hạng Trang liền chau mày, sự đảo ngược này đích thực là một vấn đề lớn.

Ngay cả đến giáo đầu cũng không biết cưỡi ngựa bắn cung, dạy dỗ đám binh sĩ lại có thể đi đến đâu chứ?

Ánh mắt của Hạng Trang không kiềm được ngẩng đầu nhìn về nơi thành khoách Cửu Nguyên, trong thành Cửu Nguyên trái lại có một số lớn các lão thân binh cưỡi ngựa bắn cung tinh nhuệ, nhưng vấn đề là, Mông Cức không muốn quy Sở.

Thành Cửu Nguyên, tướng quân hành dinh.

Mông Cức đang hành dinh dạo bộ ở trong đại sảnh, vẻ mặt lo âu.

Từ sau khi quân Sở đến, nhịp điệu cuộc sống của lão Tần nhân bị làm xáo trộn nghiêm trọng, cho đến bây giờ, Mông Cức đều không còn cách nào phân định mối quan hệ địch bạn giữa lão Tần nhân và quân Sở, cho nên, Mông Cức cũng trước sau không dám khiến cho đám lão Tần nhân trong thành quay trở về điểm tụ cư ở ngoài thành, có thể khiến cho lão Tần nhân ẩn náu trong thành như vậy hiển nhiên cũng không phải là chuyện.

Miệng ăn núi lở khẳng định là không thể, trong thành tích trữ nhiều cũng có thể chống đỡ được.

Khi Mông Cức đang than ngẩn thở dài, chợt có thân binh tiến vào bẩm báo:

- Tướng quân, Công chúa cầu kiến.

- Công chúa?

Mông Cức ngẩng người, lập tức đi tới ngoài cửa lớn, đưa Doanh Trinh vào trong hành dinh.

Vào đại sảnh, không đợi Mông Cức đại lễ yết kiến, Doanh Trinh liền khoát tay, thản nhiên nói:

- Tướng quân không cần đa lễ, hôm nay bốn cung có việc quan trọng muốn thương lượng với tướng quân, cho nên cũng mời tướng quân nhập tọa đi.

Mông Cức chấp tay thi lễ, nghiêm nghị nói:

- Mặt tướng đứng là được rồi.

Doanh Trinh nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng nói:

- Bốn cung đã nghe ngóng qua, quân Sở trong khoảng thời gian ngắn sợ là sẽ không rời khỏi Cửu Nguyên, Mông tướng quân, người có nghĩ tới, kế tiếp lão Tần nhân chúng ta nên làm gì chưa? Hơn ba ngàn già trẻ phụ nữ và trẻ em, luôn trốn ở trong thành, chỉ sợ cũng không phải là kế lâu dài, kho lương thực tích lũy nhiều, một lúc nào đó cũng sẽ ăn hết.

Mông Cức thở dài, lo lắng hằm hằm nói:

- Mặt tướng cũng đang lo lắng chuyện này.

Doanh Trinh do dự, cuối cùng nói:

- Mông tướng quân, nếu không đem thành Cửu Nguyên cho quân Sở đi, lão Tần nhân chúng ta chuyển đến thành phía Tây gần sông đi.

- A

Mông Cức hơi biến sắc nói,

- Nhường thành Cửu Nguyên?

- Sao?

Doanh Trinh thản nhiên nói,

- Mông tướng quân cảm thấy không ổn?

- Kìa, không, đương nhiên không phải.

Mông Cức thở dài nói,

- Vậy nhường thành Cửu Nguyên đi.

Nói thực ra, nhường thành Cửu Nguyên cũng là một biện pháp, bởi vì Mông Cức biết, quân Sở không thể so với người Hồ, quân Sở có lượng lớn thang mây, tinh lan cùng với xe công thành, quân Sở nếu như tiến công Cửu Nguyên, chỉ dựa vào lão Tần nhân trong thành Cửu Nguyên, là tuyệt đối giữ không được, cho nên nói, chủ động nhường Cửu Nguyên cũng xem như là một cử chỉ sáng suốt.

Hơn nữa, quân Sở không thể nào giữ lại Cửu Nguyên lâu, bọn họ chung quy vẫn là muốn rời bỏ Cửu Nguyên, chờ khi quân Sở rời bỏ Cửu Nguyên rồi, lão Tần nhân lại quay trở về Cửu Nguyên cũng chưa muộn.

173. Chương 173: Dày Công Trù Tính

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 173: Dày công trừ tính

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Người Tần đã nhường thành Cửu Nguyên rồi?!

Hạng Trang nghi ngờ chưa chắc nhìn Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy, người Tần đã di chuyển về thành gần sông phía Tây.

Mới nửa canh giờ trước, Mông Cức bỗng nhiên phái người gọi Bách Lý Hiền vào trong thành Cửu Nguyên, sau đó liền đem tin tức động trời này nói cho Bách Lý Hiền biết, khi Bách Lý Hiền nghe được tin tức này cũng khá kinh ngạc, tự Mông Diễm bắt đầu, người Tần ở Cửu Nguyên đã gồm mười năm, thành trì hùng vĩ như thế, thực sự chịu vứt bỏ đi sao?

Úy Liêu trầm ngâm một lát, hỏi:

- Tử Lương, người biết nội tình trong đó không?

Bách Lý Hiền do dự, nói:

- Nghe nói đây là do Công chúa Doanh Trinh đề xuất ra.

- Doanh Trinh Công chúa?

Úy Liêu vuốt bộ râu dài, như thoáng chút suy nghĩ nói,

- Hóa ra là nàng.

Bách Lý Hiền lại hướng về Hạng Trang nói:

- Thượng tướng quân, người Tần đã đi, chúng ta vẫn phải vào thành chứ.

- Ừ, hiệu lệnh toàn quân, lập tức tiến vào thành đóng quân!

Đối với người Tần dâng lên đại lễ, Hạng Trang tự nhiên không khách khí, quân Sở sau khi tiến vào thành, thì sẽ không cần lo lắng người Hồ bất ngờ tập kích, chỉ cần giữ được lượng ít đội quân giữ thành, các quân các doanh trại còn lại thậm chí có thể chia ra thâm nhập vào đại mạc để đi săn thay thế việc huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung.

Phải nghĩ huấn luyện tốt kỵ binh, không chỉ phi ngựa trên thảo trường, mà ngay đến những chỗ ngoặt cũng không thể đi được.

Chẳng qua, đối với Doanh Trinh tại sao phải thuyết phục người Tần nhường thành Cửu Nguyên, Hạng Trang lại nghĩ hoài vẫn không có được lời giải đáp.

Chẳng lẽ nói Doanh Trinh đã bị sức hấp dẫn của Hạng Trang hấn làm khuất phục, muốn qua hành động này để lấy lòng hấn? Hạng Trang nghĩ đến đây cũng không kìm nổi bật cười khanh khách, hấn không cho rằng chính mình cũng có sức hấp dẫn, càng không cho rằng tự hấn có thể khiến Doanh Trinh con hồ ly tinh hại nước hại dân này ái mộ như vậy, trong đó chỉ sợ còn có chủ ý khác?

Tuy nhiên, Hạng Trang đối với việc này không mấy lo lắng, nên biết là Hạng Trang này không phải là một tên ngốc, dưới trướng lại có Úy Liêu, Bách Lý Hiền nhìn xa trông rộng như vậy, cho dù là Trương Lương, Trần Bình, muốn nghĩ kế hại quân Sở cũng không phải là dễ dàng, còn như tiểu nường Doanh Trinh này, lại có dã tâm mưu tính, còn có thể lợi hại hơn so với Trương Lương, Trần Bình?

Nửa tháng sau, ven sông, hành dinh Công chúa.

Ven sông vốn dĩ là một tòa Đại Thành, nhưng mà bị diệt vong theo Đế quốc Đại Tần, quân dân Quan Đông của Hà Sáo lần lượt bỏ đi, còn lại người Tần cũng ào ào tập trung đến Cửu Nguyên, thành ven sông liền dần dần suy bại, đến bây giờ, thành ven sông chỉ có không đến trăm hộ cư dân sinh sống cùng với không tới trăm người quân Tần đóng quân.

Nhưng mà, sau khi người Tần dời đến, ven sông lại lần nữa náo nhiệt hẳn lên.

Trong hành dinh của Công chúa, một ngọn đèn dầu đang trên bàn cháy yếu ớt, ánh đèn lơ mờ chiếu sáng từng góc trong đại sảnh, cũng tỏa sáng hai bóng đường dài trên tường.

Đó là hai dáng người đàn ông trung niên cao gầy.

Đây là hai tên không phải người nào khác, chính là hai tên thị vệ trong mười tám thị vệ bảo vệ Doanh Trinh chạy ra khỏi Hàm Dương.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, Doanh Trinh mặc bộ hắc y giống như âm hồn tiến vào đại sảnh, hai tên trung niên vội xoay người, ôm kiếm thở chắt tay thì lễ hướng về phía Doanh Trinh:

- Tham kiến Công chúa.

Doanh Trinh nhẹ nhàng túc thủ, ra hiệu hai người miễn lễ.

- Tạ Công chúa.

Hai tên trung niên lần lượt thu kiếm đứng dậy.

Doanh Trinh lại từ trong ống tay áo lấy ra một phong sách lụa đưa cho một tên trong đó, lời nói chứa bí ẩn:

- Phong Bá, người chọn ra ba con ngựa nhanh, ngày đêm thần tốc đến Hà Tây, tự tay đưa phong sách này giao cho mẫu cữu của bốn cung Hưu Đồ Vương, nói cho Hưu Đồ Vương biết, vinh nhục của bốn cung, còn tùy thuộc vào Đế quốc Đại Tần có thể phục hưng hay không, đều ở trong ý niệm của ông ấy.

- Vâng!

Tên Diệp Phong Bá nhận lấy sách lụa, lĩnh mệnh đi.

Doanh Trinh lại lấy ra một phong sách lụa khác, đưa cho tên còn lại kia nói:

- Mạnh Bá, người xem kỹ càng.

Tên Mạnh Bá nhận sách lụa, đọc kỹ càng tỉ mỉ sau đó, lại đưa sách lụa trả lại cho Doanh Trinh.

Doanh Trinh hỏi:

- Mạnh Bá, đều đã nhớ kỹ chứ?

Sau khi nhận được sự khẳng định của Mạnh Bá, Doanh Trinh đem sách lụa đó bỏ lên trên ngọn đèn dầu, nhìn sách lụa trong ánh lửa dần dần hóa thành tro bụi, Doanh Trinh bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, vừa u sầu vừa nói,

- Mạnh Bá, việc này quan hệ trọng đại, tuyệt đối không thể để lộ một chút tin tức nào.

Mạnh Bá ôm kiếm thở dài, kiên quyết nói:

- Công chúa yên tâm, thuộc hạ biết nên làm như thế nào.

Doanh Trinh nhẹ nhàng gật đầu, Mạnh Bá liền khom người lui về phía sau, nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối.

Mười ngày sau, một tin tức từ ven sông truyền đến, Hưu Đồ Vương mang theo đại quân đang tiếp cận hướng Cao Khuyết!

Bộ lạc Hưu Chư là một đại bộ lạc du mục ở Hà Tây, vừa không phải là người Nguyệt Thị, cũng không lệ thuộc Hung Nô, mà là giống bộ lạc Bạch Dương, bộ lạc Lâm Hồ, bộ lạc Lâu Phiên, nhưng mà, bộ lạc Hưu Chư so với bộ lạc Lâu Phiên, Lâm Hồ lại lớn mạnh hơn rất nhiều, đạt tới hơn hai mươi mấy vạn người, sáu bảy vạn cung thủ!

Nghe nói đại quân Hưu Chư gần đến Cao Khuyết, Mông Cức bắt đầu cảnh giác.

Vị trí địa lý của đồng bằng Hà Sáo cực kỳ ưu việt, phía tây, phía đông đều có nước sông chảy xiết lao nhanh tạo thành bình phong che chở tự nhiên, phía bắc lại có núi ngầm, núi ngầm tạo thành bình phong che chở, Triệu Quốc, Tần Quốc lần lượt xây dựng Trường Thành, lại ở giữa khuyết khẩu của hai núi xây thành, đó là cửa ải hiểm yếu nổi danh nhất của phía bắc Hà Sáo đó là Cao Khuyết!

Kỵ binh Hưu Chư nếu như công phá Cao Khuyết, đứng chịu mũi sào đó là người Tần ven sông.

Tuy nói Hưu Đồ Vương có quan hệ thông gia với Doanh Thị, nhưng Mông Cức cũng không cho rằng người Hưu Chư sẽ do đó mà tùy tiện với người Tần.

Sau khi nhận được tin khuái mã truyền đến từ Cao Khuyết, Mông Cức không dám chậm trễ, lập tức khởi bốn ngàn tinh binh tiến đến cố phòng Cao Khuyết, trong thành ven sông chỉ còn lại hơn ngàn thủ binh.

Phàm là đồng thời, Lâu Phiên Vương cũng mang theo hơn vạn bại binh tháo chạy trở về vương đình Bắc giả.

Sự tình còn phải từ nửa tháng trước nói lên, người Lâu Phiên từ sau khi đạt được hai vạn binh thiết khí tự chế, chiến lực mạnh thêm, đã tâm cũng bắt đầu bành trướng, sau đó không lâu, người Lâu Phiên liền bắt đầu cướp đoạt trắng trợn trâu bò súc vật của người Lâm Hồ, thảo nguyên đại mạc, vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, cho nên tình hình này là rất bình thường.

Công Thúc Thuyết tuy rằng cảm thấy có chút không ổn, lại cũng không ngăn cản Lâu Phiên Vương.

Lâu Phiên Vương vốn cho rằng Lâm Hồ Vương sẽ bấm bụng chịu, kết quả lại hoàn toàn không phải như vậy.

Bộ lạc Lâm Hồ rất nhanh đã triển khai phục thù tàn khốc, liên tiếp cướp sạch toàn bộ mười khu dân cư của bộ lạc Lâu Phiên, đoạt đi toàn bộ bò dê súc vật không nói, còn cướp tất cả phụ nữ trẻ em đi, bị bắt làm tù binh hơn mười ngàn đinh cũng bị trảm thủ chết thảm, điều này đã làm cho Lâu Phiên Vương hoàn toàn nổi giận, lập tức tập hợp đại quân Lâu Phiên sát phạt Vân Trung mà đến.

Cuộc chiến Vân Trung, đại quân Lâu Phiên đầu tiên là thắng liên tiếp lại ý lại, trảm thủ mấy ngàn người!

Nhưng trong cuộc quyết chiến cuối cùng tiến công vào cung đình của Lâm Hồ Vương, Lâm Hồ sau trận lại đột nhiên tỏa ra hàng trăm cung nỏ, đoàn mâu giống như tiền lớn như mưa bụi dày đặc, đột nhiên nghiêng trút tới trên người người Lâu Phiên không hề có chút phòng bị, kỵ binh Lâu Phiên đang xung kích lập tức có một phiên ngã xuống dưới, mấy ngàn người cả người lẫn ngựa bị bắn xuyên thủng!

Lập tức Lâm Hồ sau trận lại dựng thẳng một khối binh khí hình tháp cao lớn, tiếp theo, tổng quát trọng lượng tảng đá cực lớn bị binh khí hình tháp cao lớn ném cao lên, ở trong không trung lại bay lượn ào ào hơn trăm dặm, sau cùng mang theo tiếng vang đang sợ trong trận chiến hung tợn của Lâu Phiền ập xuống dưới.

Đối mặt thành linh xảy ra đả kích, người Lâu Phiền lập tức rối loạn lên.

Người Lâm Hồ thừa cơ hội phản công, người Lâu Phiền lập tức bị giết tươi bởi tan tác.

Chờ khi trốn về vương đình Bắc giả, bên cạnh Lâu Phiền Vương đã chỉ còn lại hơn vạn kỵ binh.

Càng gay go hơn là, bò dê súc vật theo quân xuất chinh còn có già trẻ phụ nữ và trẻ em tất cả đều thất lạc, như vậy sẽ, hơn phân nửa đã trở thành chiến lợi phẩm của bộ lạc Lâm Hồ.

Đối với người Hồ mà nói, bị thua trận là rất bình thường, sau này thắng trở về mới đúng, lượng lớn trống đình tử chiến cũng có thể chịu được, chỉ cần phụ nữ và trẻ em vẫn còn, bộ lạc vẫn sẽ có cơ hội nổi dậy, nhưng mà bây giờ, người Lâu Phiền không chỉ có tổn thất lượng lớn trống đình mà ngay cả đến phụ nữ trẻ em cùng với súc vật bò dê đều bị mất, đây là tổn thương căn bản.

Đã không có súc vật bò dê, lấp đầy bụng đều thành vấn đề rồi.

- Người Trung Nguyên đáng ghét!

Lâu Phiền Vương một nện xuống, oán hận nói,

- Người Lâm Hồ không thể tạo ra được nổ sần, lượng nổ sần này khẳng định là người Trung Nguyên đổi chác cho bọn chúng! Đám người Trung Nguyên giáo huyệt này, người Trung Nguyên chết tiệt, bốn vương tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn chúng, bốn vương phải giết sạch bọn chúng...

Công Thúc Thuyết thở dài, khuyên nhủ:

- Đại vương, vẫn phải nghĩ tới sau này nên làm như thế nào?

Giết sạch người Trung Nguyên? Lúc trước khi binh hùng tướng mạnh đều không dám động thủ, bây giờ lại muốn giết, giết được sao?

- Quân sư?

Lâu Phiền Vương như mới tỉnh mộng, lộ vẻ bi thảm nói,

- Bò dê súc vật đều không có, bộ lạc Lâu Phiền đã xong rồi.

Nói ra thì, Công Thúc Thuyết vốn dĩ đã khuyên Lâu Phiền Vương, khiến hắn không dễ tin người Trung Nguyên, nhưng Lâu Phiền Vương lại không nghe, muốn đổi chác với người Trung Nguyên, kết quả tuy nhiên đổi chác hai vạn binh khí thiết chế, lại mang đến tai ương ngập đầu cho bộ lạc Lâu Phiền, bây giờ quay đầu nghĩ lại, lúc đầu vẫn thật là không nên làm vụ đổi chác này với người Trung Nguyên.

Nhưng mà bây giờ, Lâu Phiền Vương có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Công Thúc Thuyết nói:

- Đại vương, bộ lạc Lâu Phiền gặp thiệt hại nghiêm trọng này, sợ là rất khó dừng chân ở Hà Sáo này, nếu như tại hạ không dự đoán sai, cái này phải quỷ kế đuổi hổ nuốt lang của người Trung Nguyên, chờ khi chúng ta cùng với người Lâm Hồ tự giết lẫn nhau xấp xỉ rồi, bọn chúng sẽ nhảy ra thu dọn tàn cục, mưu kế hay, quả nhiên là mưu kế hay.

Phiền Vương oán hận nói,

- Quân sư, lúc trước nếu như nghe lời khuyên của người thì tốt rồi.

Công Thúc Thuyết khoát tay áo, nói;

- Đại vương, Hà Sáo chúng ta chỉ sợ là gốc không nổi, tại hạ cho rằng, hay là chúng ta sớm đi Mạc Bắc đến cậy nhờ Hung Nô đi, nhưng mà trước khi khởi hành đi Mạc Bắc, phải nghĩ cách cướp một số bò dê trước mới được, đường đi Mạc Bắc xa xôi, dù sao cũng không thể để người trong tộc chúng ta bụng đói mà lên đường được?

Phiền Vương nói,

- Quân sư, đều nghe lời của người.

Tiếng nói vừa dứt, chợt có tiếng lính tiến vào bẩm báo:

- Đại vương, có một người Tần cầu kiến.

- Người Tần? Người Tần cũng là người Trung Nguyên!

Lâu Phiền Vương nói một hồi, vô cùng dửng dưng nói,

- Đi, đem chặt đầu của cái tên người Trung Nguyên xuống, treo trên cột cờ trước lầu của bốn vương, hứ!

Tên lính âm âm đồng ý, đang muốn xoay người rời đi thì lại bị Công Thúc Thuyết ngăn cản.

- Đại vương, bớt giận.

Công Thúc Thuyết khuyên nhủ,

- Vẫn là phải gặp sứ giả của người Tần thôi.

Lâu Phiền Vương hừ một tiếng, lại không hé răng, Công Thúc Thuyết lại quay đầu vung tay lên, tên lính khom người rời khỏi lầu, rất nhanh, tên lính đã dẫn cái tên người đàn ông trung niên và lầu lớn của Lâu Phiền Vương.!

174. Chương 174: Dày Công Trù Tính

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 174: Dày công trừ tính

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Quân phòng thủ Lâm Hà trống không ư?!

Lâu Phiền Vương khó mà tin được nhìn về sứ giả người Tần trước mặt...

- Đúng vậy.

Sứ giả người Tần gật gật đầu, nghiêm nghị nói,

- Đại quân Hưu Chư đến gần Cao Khuyết, Mông Cức tướng quân đã mang theo quân Tần chủ lực cứu viện Cao Khuyết.

- Người mới nói rồi, còn có người nào dám đương nội ứng sao?

Lâu Phiền Vương càng không dám tin tưởng.

- Không sai.

Sứ giả người Tần gật đầu, không phải nghĩ ngợi nói,

- Chỉ cần quân đội đại vương vừa đến, lập tức sẽ có người mở Bắc môn, tiếp ứng đại quân Lâu Phiền vào thành!

- Các người rốt cuộc là ai?

Lâu Phiền Vương trầm giọng nói.

Sứ giả người Tần ngược đầu lên, không để giọng nghi ngờ chất vấn nói:

- Người Tần.

- Quả thực buồn cười.

Lâu Phiền Vương cười lạnh lùng nói:

- Người Tần sẽ giúp người Lâu Phiền đi giết người Tần sao?

- Cái này không cần người phải quản.

Sứ giả người Tần lãnh đạm nói,

- Ta chỉ cần hỏi người, có muốn hay không lương thực trong thành Lâm Hà, có muốn bò dê trong thành Lâm Hà, có muốn đồ quân nhu của quân Tần trong thành Lâm Hà hay không?

- Đồ quân nhu của quân Tần?

Lâu Phiền Vương nghiêm nghị nói,

- Trong thành Lâm Hà có những đồ quân nhu gì?

Sứ giả người Tần nói:

- Chỉ cần người muốn, đều có, cái người không nghĩ đến, cũng đều có!

Lâu Phiền Vương kêu lên một tiếng trầm đục, biểu lộ sát khí nói:

- Bỏn vương dựa vào cái gì mà tin tưởng tên gian tế như người?

- Gian tế?

Sứ giả người Tần mỉm cười thản nhiên nói,

- Lâu Phiền Vương, tin hay không đều do người, dù sao cơ hội này cũng chỉ có một lần, bỏ lỡ thì đã bỏ lỡ rồi, sau này sợ là sẽ không có được cơ hội tốt như vậy nữa.

Nói một hồi, sứ giả người Tần lại nói,

- Còn nữa, hôm nay người chưa hề gặp cái gì gọi là người Tần, cũng chưa từng nghe qua tin tức gì hết...

Nói xong, giọng nói của sứ giả người Tần bỗng nhiên trầm xuống, khóe miệng cũng ngấm một dòng máu đen.

Ngay sau đó, sứ giả người Tần thân hình gầy còm lác qua lác lại, liền ngã xuống đất ngay sau đó, Lâu Phiền Vương vội tiến nhanh xuống quơ tay tìm hơi thở của sứ giả người Tần, lập tức thất thanh nói:

- Đã chết?!

Công Thúc Thuyết thở dài, trầm giọng nói:

- Đại Vương, khởi binh đi

- Cái gì?! Lâu Phiền Vương ngạc nhiên nói:

- Quân sư, người tin lời hấn sao?

- Vì sao không tin?

Công Thúc Thuyết nói,

- Tin tức Đại quân Hưu Chư tới gần Cao Khuyết, đã được chứng thực, có thể thấy người này nói cơ bản là không phải giả, ít nhất, điều đó không thể là cái bẫy!

- Vì sao cái này không thể là cái bẫy?

Lâu Phiền Vương lại có chút do dự.

Công Thúc Thuyết hỏi ngược lại:

- Nếu đây là bẫy, vậy mục đích của người Tần là cái gì?

- Vậy còn phải nói?

Lâu Phiền Vương nói,

- Đương nhiên là muốn nhử chúng ta vào thành Lâm Hà, một lưới bắt gọn!

Công Thúc Thuyết lắc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Nếu thật muốn như vậy, cái giá mà Người Tần phải trả cũng là quá lớn rồi? Cứ coi như đây là một cái bẫy, cứ coi như là đã tóm được chúng ta, có thể người Tần cũng mất đi toàn bộ phụ nữ và trẻ em, bọn chúng cũng không hy vọng thấy như thế, Đại vương cho rằng người Tần sẽ cùng người Lâu Phiền chúng ta cùng đi đến chỗ chết sao?

- Ô, cái này...

Lâu Phiền Vương nói,

- Có thể sẽ không.

- Vậy cũng được.

Công Thúc Thuyết nói,

- Cho nên, đây tuyệt không phải là cái bẫy.

Nói một hồi, Công Thúc Thuyết nói:

- Nếu như tại hạ không có đoán sai, thì việc này có thể liên quan tới đại quân Trung Nguyên lên lút đến Cửu Nguyên, nhưng mà, cụ thể là nguyên nhân gì thúc đẩy bộ phận nhỏ Người Tần ruồng bỏ người trong họ, đến nỗi kiên quyết bỏ đi phụ nữ và trẻ em trong thành Lâm Hà, tại hạ nhất thời cũng đoán không ra được.

- Người Trung Nguyên?

Lâu Phiền Vương nghiêm nghị nói,

- Quân sư, vậy chúng ta có nên cẩn thận hành sự không?

Đừng thấy Lâu Phiền Vương trên miệng hô muốn giết sạch người Trung Nguyên, nhưng trong lòng đối với người Trung Nguyên lại sợ hãi.

- Mặc kệ nói như thế nào, cơ hội chỉ có một lần.

Công Thúc Thuyết nói,

- Đại Vương, cơ hội không được để mất, mất đi rồi không đến lần nữa đâu!

Lâu Phiền Vương nghiêng rằng, cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm, lập tức giọng dữ dần quát:

- Cũng được, nếu quân sư đã cho rằng đây là cơ hội, vậy thì liều mạng thôi!

Nói một hồi, Lâu Phiền Vương lại quay đầu hướng ra ngoài quát:

- Hiệu lệnh, các đội tập kết...

Cửa Bắc Lâm Hà, vài tên trạm gác tốt quân Tần đang gác đêm trên lầu thành.

Ngoài trăm bước, một đội quân Tần trong tay cầm đuốc đi theo bên tường thành tuần tra, vạn tóc đều tịch, chỉ có một hàng bó đuốc cắm nghiêng vào lỗ châu mai, đang đong đưa trong gió đêm vắng lặng, thoạt nhìn đây chỉ là ban đêm bình thường, lại không có người nào khác cảm thấy được, ý định giết người không giới hạn đang im phăng phắc đến gần hướng thành Lâm Hà.

Bỗng nhiên, thập trưởng trạm gác tốt dường như nghe thấy động tĩnh gì đó.

Lập tức thập trưởng trạm gác chạy đến trước lỗ châu mai, rút xuống một bó đuốc hướng về ngoài thành vút xuống dưới.

Cây đuốc lật lắn mình rơi hướng về phía mặt đất, nhờ vào ánh lửa yếu ớt, thập trưởng trạm gác vô cùng hoảng hốt phát hiện, ngoài Bắc môn đám người Hồ đông nghìn nghịt không ngờ đã chật ních!

- Người Hồ!

- Địch tập kích, địch tập kích!

- Chết tiết, mau thổi hiệu lệnh, thổi hiệu lệnh!

Chốc lát, trạm gác trên đầu thành liền xông xao hân lên.

Lập tức một hồi kèn dòn dập từ trên đầu thành vang lên.

Tiếng kèn đồng thời vang lên, mười mấy tên quân tướng sĩ Tần liền từ trong doanh trại cửa thành lũ lượt mà ra, nhưng mà, bọn chúng lại không theo đường chính thành lầu mà ủa ra, mà là theo hướng đường hành lang chính cửa thành, lệnh cho người giết mình di chuyển theo hướng khung cửa của cửa thành, trước sau không tới một chút công phu, đứng vững ở ba đường khung cửa của cửa thành đã toàn bộ di chuyển.

- Đáng chết, điên rồi sao? Bọn chúng rút cuộc muốn làm gì?

- Ông trời ơi, đồ khốn nạn này muốn hại chết toàn bộ mọi người đây!

- Trời ơi, đám này không phải là người Tần, bọn chúng là gian tặc!

Nhưng mà, lúc này mới phát hiện không đúng, đã muộn rồi, không chờ mấy tên xuống dưới ngăn cản ở trên đầu thành, cửa thành nặng nề đã mở ra một khe hở, một khắc ngay sau đó, người Hồ sớm đợi chờ đã lâu liền chen chúc mở cửa thành như thủy triều tuôn vào trong thành, thành Lâm Hà cũng không có sông hộ thành, trong thành cái gì cũng bị phá sạch hết rồi.

Đầu thành Cao Khuyết, Mông Cức đang ở trên chòi canh nhìn trộm hư thực của người Hưu Chư.

Người Hưu Chư tới gần Cao Khuyết đã vài ngày, lại trước sau không động thủ, thậm chí ngay cả tính thăm dò công kích cũng không có, hơn nữa làm người ta nghi ngờ là, người Hưu Chư lại không tập trung đóng quân, mà đóng quân khắp nơi trên thảo nguyên ở ngoài thành Cao Khuyết, ngược lại càng giống đến để chặn thả, mà không phải đến để đánh giặc, vả lại đến như vậy, cũng rất khó phán đoán được bọn chúng có bao nhiêu người.

Mông Cức đang do dự muốn hay không chủ động xuất kích, thúc ép người Hưu Chư tập kết người ngựa, sau lưng bỗng nhiên nổi lên một hồi xông xao.

Khi Mông Cức vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên đầu tóc rối bời, toàn thân đầm máu đã được hai tên thân binh đỡ vội vào trong đi lên đầu thành, đi gần đến, Mông Cức bỗng nhiên mới phát hiện tên bộ tướng này chính là phó tướng Mông Diễn giữ thành Lâm Hà, nhìn thấy bộ dạng tên phó tướng Mông Diễn như vậy, Mông Cức liền giết nấy người, một tay nắm chặt Mông Diễn lên.

- Mông Diễn, người làm gì lại trở thành bộ dạng như vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?!

- Tướng quân!

Mông Diễn lộ vẻ sầu thảm nói,

- Lâm Hà thất thủ rồi, hết rồi, toàn bộ hết rồi!

- Người nói cái gì?

Mông Cức nghe vậy lập tức hai mắt tối sầm lại, suýt nữa ngất ngay tại chỗ.

Định thần lại, Mông Cức lại nắm chặt Mông Diễn lên, trầm giọng hỏi:

- Mông Diễn, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mông diễn lộ vẻ sầu thảm nói:

- Người Lâu Phiên, đại quân Lâu Phiên tiến vào thành, bọn chúng thấy người là giết, thấy người là giết...

- Người Lâu Phiên?

Mông Cức khó mà tin được, nói:

- Các người làm ăn cái gì không biết, vậy mà để người Lâu Phiên phá thành?

Mông Diễn thất vọng nói:

- Trước đó đã có mười mấy tên gian tế trà trộn vào trong thành, lại thừa dịp loạn mở cửa thành, khi chờ đến mặt tướng tập kết đại quân đi cứu thành Bắc môn, đã không kịp nữa rồi.

Mông Cức lộ vẻ sầu thảm nói:

- Nói như vậy, già trẻ phụ nữ và trẻ em trong thành Lâm Hà toàn bộ xong rồi?!

Mông Diễn cắn chặt răng, gần như muốn cắn đứt môi.

- Như vậy, Công chúa đâu?

Mông Cức đột nhiên nhớ ra, Doanh Trinh cũng ở trong thành.

- Công chúa cũng mất tích rồi.

Mông Diễn lắc đầu, lộ vẻ sầu thảm nói,

- Mặt tướng ở trong thành tìm rất nhiều lần, nhưng vẫn không thấy.

Cho dù Mông Diễn không nói, nhưng Mông Cức lại hiểu ra được ý của hắn, Công chúa Doanh Trinh có lẽ là đã bị hại rồi.

- Tướng quân, Mông Diễn bất lực, xin đi trước!

Mông Diễn quát to một tiếng, rút kiếm ra định tự mình cắt cổ, Mông Cức thất thần, khi môn ngăn cản thì đã muộn, Mông Diễn một kiếm hung tợn, cắt hơn phân nửa phần cổ rồi, máu đào đỏ thẫm lập tức giống như suối phun từ chỗ hở vết thương bắn phụt mà ra.

- Mông Diễn!

Mông Cức vội vàng đỡ lấy Mông Diễn, Mông Diễn lại lần nữa không thể nói được.

Mông Diễn chết mà nhìn chăm chăm Mông Cức, tứ chi co giật kịch liệt, lập tức khí tuyệt bỏ mình.

- Huỳnh đệ tốt.

Mông Cức nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt Mông Diễn, Mông Diễn lúc này mới mở tròn mắt, đợi đến khi Mông Cức đứng dậy, trên mặt đã che kín đi sát khí vô cùng dữ tợn, thậm chí ngay cả khi đối với con người, cũng do sung huyết mà biến đổi trở nên có chút âm ý ừng ực, tựa như có hai ngọn lửa tròn yếu ớt đang cháy.

- Người Lâu Phiên!

Mông Cức chậm chạp rút trọng kiếm ra, vừa duỗi tay trái chậm rãi xoa nhẹ đao kiếm, một đao kiếm sắc bén đã cắt bàn tay của hắn, máu đào đỏ thẫm lập tức theo lòng bàn tay đi xuống, Mông Cức lại mơ hồ như không có cảm giác, chỉ là cắn răng nghiến lợi nói,

- Mông Cức ta dùng kiếm mình ước, không giết sạch cẩu Lâu Phiên, thề không làm người!

Thành Lâm Hà, Lâu Phiên Vương đang kiểm kê lại chiến lợi phẩm đột nhiên có gió lạnh mãnh liệt thổi qua lạnh run, như vừa rồi, hắn không ngờ chẳng có cảm xúc gì một hồi run rẩy, vả lại là đến từ sự run rẩy trong đáy sâu nơi linh hồn!

- Thật là gặp quỷ.

Lâu Phiên Vương bị trận này đột nhiên có chút run rẩy sợ hãi trong lòng.

Cái cảm giác vừa rồi, thật là gay go, giống như lúc hắn lên chín tuổi, phụ vương đem hắn đưa đi Nguyệt Thị làm con tin, hắn lại có một mình đơn độc trốn về Cửu Nguyên, ở trong sa mạc hắn từng gặp qua một bọn sói lớn, bọn sói lớn đó lúc ấy đã cho hắn cảm giác run rẩy y như vậy, nhưng mà cuối cùng, đám sói lớn kia vẫn bị hắn lấy tảng đá đập chết.

- Đại vương, người làm sao vậy?

Công Thúc Thuyết tiến lên trước, thân thiết hỏi han.

- Không có gì.

Lâu Phiền Vương lắc đầu, cường ép xua tan bất an và run rẩy trong lòng, lại hướng về phía Công Thúc Thuyết nói,

- Quân sư, thời gian cũng không nhiều nữa, mau chóng thu dọn đi thôi.

Lâu Phiền Vương vốn dĩ đã quyết định, sau khi phá thành hoan cuồng ba ngày ba đêm, tuy nhiên cái cảm giác vừa rồi khiến hắn thay đổi chủ ý, hắn quyết định sớm khởi hành tới Mạc Bắc.

175. Chương 175: Phục Thù, Cứu Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 175: Phục thù, cứu binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Yên Sơn bắc lộc, mấy ngàn kỵ binh Đông Hồ đang dẫn theo một vài cỗ xe ngựa dương lớn uốn lượn tiến về phương bắc.

Những ngọn núi Yên Sơn, Dương Sơn vào thời đại cuối nhà Tần, chính là một nhánh của dãy núi đại Yên Sơn ngày nay.

Hàng ngàn kỵ binh Đông Hồ người Lâu Phiền đang vội vàng rút lui khỏi Lâm Hà. Trong trận chiến ở Lâm Hà, tuy quân Tần chỉ có hơn ngàn người, nhưng đã gây nên thương vong thê thảm cho người Lâu Phiền, bọn người Lâu Phiền còn lại chỉ không đến sáu ngàn người ngựa, điều này khiến cho Lâu Phiền Vương nổi giận lôi đình, lập tức hạ lệnh giết sạch toàn thành.

Sau khi giết sạch toàn thành, người Lâu Phiền lập tức xuất phát đi về phương bắc.

Đang lúc hành quân, bỗng có khoái mã từ phía sau chạy như bay tới, gào gọi Lâu Phiền Vương mà bẩm báo:

- Đại vương, quân Tần đuổi đến rồi!

Lâu Phiền Vương vội ghìm cương ngựa, quay đầu lại, khum tay che mắt nhìn về phía sau, quả nhiên nhìn thấy từ xa xa trên đồng cỏ xanh thắm đã thấy có dải màu đen xuất hiện nơi chân trời giống như đội đất mà lên. Lâu Phiền Vương mặt liền biến sắc, trầm giọng nói:

- Cái đám người Tần chết tiệt này, quả nhiên không thèm đoái hoài đến những người bị giết, đuổi đến nhanh như vậy!

Công Thúc nói:

- Đại vương, mau chuẩn bị ứng phó thôi.

Lâu Phiền Vương nghiêng răng ken két, lớn tiếng hét:

- Bày trận, chuẩn bị nghênh địch!

Lâu Phiền Vương biết rõ, đối đầu với quân Tần chỉ e là lãnh ít dữ nhiều, nhưng nếu như bây giờ mà bỏ lại đồ đoàn quân nhu mà chạy, thì ngay bộ lạc Lâu Phiền sẽ tan rã ngay lập tức. Hơn nữa, trên đại mạc mênh mông vô tận này, người Lâu Phiền căn bản là không thể chạy được thoát, đội thiết kỵ của quân Tần chắc chắn là sẽ không đời nào bỏ qua cho một người Lâu Phiền nào!

Chỉ có cách là triển khai trận hình để quyết chiến một trận với quân Tần, may ra còn có đường sống.

Nói cho cùng, hiện nay người Lâu Phiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng vũ khí bằng kim loại sắc bén.

- U..u...u....

Trong thoáng chốc, tiếng tù và hiệu trầm trầm đã vang vọng lên.

Trong tiếng tù và kéo dài liên hồi không dứt, những kỵ binh Đông Hồ người Lâu Phiên bèn nhao nhao ghì cương quay đầu ngựa, rồi nhanh chóng triển khai đội hình ra hai bên cánh, với đội thân binh của Lâu Phiên Vương làm chuẩn. Dù sao người Lâu Phiên cũng là tộc người lớn lên trên mình ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa rất tốt, trước sau không đầy nửa thời gian ăn một bữa cơm, sáu ngàn kỵ binh đã hoàn toàn triển khai xong trận hình.

Đoàn ngựa của Mông Cức đang chạy như bay từ hướng đại mạc mênh mông lao đến.

Dưới ánh tà dương cô độc, Mông Cức điềm tĩnh như nước, tuyệt không chút biểu cảm gì, ít nhất cũng không nhìn ra chút gì gọi là vẻ giận dữ. Nhưng, những bộ tướng thân binh quen thuộc thì biết rõ, Mạnh tướng quân đang tức giận đến cực điểm. Mạnh tướng quân của lúc này cũng giống như đêm tối trước hôm trời nổi giông bão, nhìn qua có vẻ yên bình, nhưng thực ra đang nổi lên những cơn sóng dữ dội ngập trời!

Quả thật là Mông Cức đã giận đến điên cuồng, bao nhiêu người già trẻ nhỏ đều bị giết sạch, công chúa bị nạn, hết thầy xong cả rồi!

Đại Tần diệt vong, những người dân Tần cuối cùng còn lại ở Cửu Nguyên cũng cảm chắc số phận tiêu vong, gia tộc họ Mạnh, những người bảo vệ cho dòng huyết mạch của người chiến thắng hàng trăm năm nay, cũng rất có thể sẽ tuyệt diệt. Chỉ trong chốc lát, những thứ đáng để Mông Cức kiên trì, những thứ được coi như tín ngưỡng và mục tiêu chiến đấu bỗng chốc sụp đổ. Giây phút này đây, Mông Cức chỉ muốn giết người, giết sạch bọn người Lâu Phiên, bất luận nam nữ, không phân biệt lão ấu, giết sạch không chừa con gà con chó!

Bỗng nhiên, từ nơi đường chân trời phía trước đột nhiên mọc ra đội kỵ binh Lâu Phiên đen ngịt.

“ A...” Mông Cức rút phát thanh kiếm ra, giơ lên cao quá đầu, đoạn ngựa cổ lên trời mà gào rít điên cuồng.

Cùng với tiếng hét dài long trời lở đất của Mông Cức, đội thiết kỵ quân Tần như hình với bóng đằng sau bèn lập tức bắt đầu thay đổi đội hình, những kỵ binh phía trước giảm dần tốc độ, số kỵ binh phía sau nhanh chóng dàn ra hai bên cánh triển khai đội hình. Tiếng hét dài của Mông Cức còn chưa dứt, bốn ngàn thiết kỵ quân Tần đã triển khai xong trận hình, cuộn cuộn lao tới nhắm thẳng hướng đám kỵ binh Lâu Phiên nơi phía đường chân trời.

Yên Sơn Tây Lộc, bốn mươi ngàn kỵ binh của Hưu Đồ đang lũ lượt tiến về phía trước.

Thiết kỵ quân Tần sớm đã dời đi, nhưng Hưu Chư vương vẫn hết sức cẩn thận, dò xét đi dò xét lại, xác thực là không có mai phục xung quanh, rồi cuối cùng mới dẫn bốn mươi ngàn kỵ binh lũ lượt tiến vào. Bộ lạc Hưu Chư có sáu mươi ngàn kỵ binh, nhưng Hưu Chư vương để lại hai mươi ngàn kỵ binh ở ngoài quan ngoại bảo vệ số bò dê mang theo và đàn bà trẻ em.

Giây phút này, trong lòng Hưu Chư vương đang mừng đến phát điên.

Từ lâu người Hưu Chư đã rất thèm khát vùng thảo nguyên Hà Sáo với cây cỏ và nguồn nước phong phú tươi đẹp.

Vào buổi ban đầu, Hà Sáo là bãi chăn nuôi của người Hung Nô, người Hưu Chư không dám tranh giành. Sau đó, quân Tần đánh đuổi Hung Nô, Hà Sáo bèn trở thành quận Cửu Nguyên của nước Đại Tần, đối diện với nước Tần hùng mạnh hơn cả Hung Nô nhiều lần, người Hưu Chư càng không dám có chút ý nghĩ gì khác. Cây cỏ và nguồn nước ở Hà Sáo tuy rất phong phú tươi đẹp, nhưng không phải là thứ mà người Hưu Chư có thể sở tới được.

Nhưng hiện nay mọi việc đã khác, nước Đại Tần đã diệt vong, người Hung Nô và người Đông Hồ đang mãi tranh sống mái với nhau, tạm thời không rảnh để trông ngó phía nam, lúc này mà người Hưu Chư không tranh thủ tập kích chiếm lấy Hà Sáo thì còn đợi đến lúc nào nữa? Hưu Chư vương có lý do để tin rằng, chỉ

cần chiếm cứ được vùng đất Hà Sáo phong phú cỏ cây và nguồn nước, thì bộ lạc Hưu Chư rất nhanh sẽ quét khỏi, nhất thống đại mạc cũng không hẳn là không thể xảy ra!

Phải nói là, cũng nhờ có tin tình báo của đứa cháu gái Doanh Trinh cung cấp, nếu không nhờ cô ta thì Hưu Chư vương căn bản là không biết tình hình ở Hà Sáo sớm đã bay đổi bất ngờ!

Tuy nhiên việc gấp rút và quan trọng nhất hiện nay vẫn là truy sát quân Tần.

Chỉ cần tiêu diệt được mấy ngàn kỵ binh Tần này, đám người Lâu Phần, người Lâm Hồ, người Bạch Dương còn lại, căn bản không đáng phải lo.

Có điều, chỉ không biết là sau khi đại quân Hưu Đồ của mình quay lại tiêu diệt hết mấy ngàn kỵ binh Tần kia rồi, đứa cháu gái kia sẽ có biểu hiện gì?

Nghĩ đến Doanh Trinh, nơi khóe miệng Hưu Chư vương đột nhiên lộ một tia cười tà.

Đứa cháu gái này tuy là con gái của Tần Thủy Hoàng hoàng đế, nhưng dù sao cũng vẫn còn trẻ tuổi, quá đổi ngây thơ, nó còn thực sự nghĩ rằng đại quân Hưu Đồ sẽ giúp nó khôi phục nước Tần? Nhưng theo lời người ta nói, thì đứa cháu gái này rất chi xinh đẹp, nghe nói xinh đẹp đáng yêu từ lúc mới sinh ra, nếu có cơ hội thu nạp vào đại trường thì cũng không tồi.

Hưu Đồ Vương đâu biết rằng, cô cháu gái này của y không hề ngây thơ chút nào cả!

Lần này, Doanh Trinh không chỉ bắt rập người Lâu Phần, hy sinh con dân nước Tần, mà ngay cả người Hưu Chư cũng đã bị cô ta lợi dụng! Người đàn bà này, đúng là loại người vì muốn đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn!

Cửu Nguyên, hành dinh của Thượng tướng quân.

Hạng Trang, Úy Liễu, Vũ Thiếp và Bách Lý Hiền đang đứng trước bức bình phong treo tấm địa đồ Hà Sáo mà thấp giọng thảo luận.

Mới nửa canh giờ trước, Doanh Trinh đột nhiên một người một ngựa đến Cửu Nguyên, đồng thời mang đến một tin tức kinh thiên động địa.

Đại quân của bộ lạc Hưu Chư áp sát biên giới, lúc Mông Cức dẫn chủ lực quân Tần ra ngoài Cao Khuyết ngăn địch, thì bộ lạc Lâu Phiên thừa cơ công hãm Lâm Hà, hơn nữa còn giết sạch ba mươi ngàn nam phụ lão ấu trong thành Lâm Hà, Doanh Trinh nhờ có mười mấy thị tòng liều chết đánh chặn phía sau mới có thể chạy thoát ra.

Hạng Trang nói:

- Nhất định phải cứu Mông Cức và kỵ binh quân Tần, cái này thì không cần phải thảo luận gì thêm nữa!

Vũ Thiếp nói:

- Vấn đề lớn nhất hiện nay là: rốt cuộc là giữa người Hưu Chư và người Lâu Phiên có câu kết với nhau hay không?

- Chuyện này chắc chắn là không?

Bách Lý Hiền quả quyết nói,

- Bộ lạc Hưu Chư lớn mạnh hơn nhiều so với bộ lạc Lâu Phần, Lâu Phiên Vương có ngu dốt đến mấy cũng không đến mức rước sói vào nhà, cho nên có thể đoán chắc rằng, Lâu Phiên Vương tập kích Lâm Hà chỉ là khởi nghĩa nhất thời mà thôi. Bởi vì Lâu Phiên Vương vừa mới bị thiệt hại nặng nề tại Vân Trung, cho nên chắc vì bức thiết mà muốn cướp lấy những đồ quân nhu của quân Tần trong thành Lâm Hà

Úy Liễu cũng phụ họa theo:

- Tử Lương nói rất đúng, hẳn là như thế.

Bách Lý Hiền lại nói:

- Vấn đề cần phải suy xét vào lúc này là, Mông Cốc nhất định sẽ khởi binh báo thù, một khi quân Tần rời khỏi Cao Khuyết thì đại quân Hưu Đồ nhất định sẽ nhân cơ hội mà tiến vào Hà Sáo. Người Hưu Chư thêm khát thảo nguyên Hà Sáo đã lâu chứ cũng chẳng phải mới ngày một ngày hai, có cơ hội tốt như thế này, Hưu Chư vương nhất định sẽ không bỏ lỡ, đó là điều đương nhiên.

Hạng Trang nói:

- Cũng tức là nói, muốn cứu được quân Tần, thì trước tiên phải đánh bại đại quân Hưu Đồ!

Nói đoạn, Hạng Trang lại hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Minh, đối với bộ lạc Hưu Đồ, người hiểu biết được bao nhiêu?

Bách Lý Hiền nói:

- Bộ lạc Hưu Chư là bộ lạc du mục ở Hà Tây, tổng nhân khẩu vào khoảng trên dưới hai trăm ngàn người, tráng đinh có khoảng sáu mươi ngàn. Sức chiến đấu của người Hưu Chư cũng tương đương với người Lâu Phàn, người Lâm Hồ, và thua xa người Hung Nô. Nếu dùng bộ binh đối đầu trực diện với kỵ binh trên đồng cỏ mà đánh, thì tinh binh Đại Sở ta chần chẫn không sợ Hưu Đồ, tuy nhiên người Hưu Chư đều là kỵ binh, nên phải đề phòng chúng cắt đường lương thực của ta!

Dù cho quân Sở đã có được số ngựa đủ dùng, nhưng thời gian huấn luyện còn ít, cho nên nếu liều mạng đấu cưỡi ngựa bắn cung với người Hồ, thì chẳng khác nào lấy ngắn chọi dài. Chỉ có lấy bộ binh đối chọi kỵ binh, thì quân Sở mới có thể phát huy được đầy đủ ưu thế của trận hình, khí giới và chiến thuật.

Hạng Trang buông lời quyết định dứt khoát:

- Việc này không thành vấn đề, cứ mang theo cho nhiều đồ quân nhu và cung tiễn nỏ là được.

Thứ cần cứ lớn nhất mà quân Sở có thể dựa vào để đối mặt với kỵ binh người Hồ chính các loại nỏ như nỏ tay, nỏ thất lưng, nỏ đá...

Trên sử sách, năm ngàn bộ binh của Lý Lăng có thể đánh một trận bất phân thắng bại với tám mươi ngàn kỵ binh Hung Nô, chính là nhờ vào các đồ xe quân nhu và các loại cung nỏ!

Các loại khí giới hạng nặng như Nỏ sà, Tinh lan, xe ném đá tuy rằng có sức sát thương kinh người, nhưng lại quá sức cồng kềnh, căn bản không thể không thể đuổi kịp tốc độ như gió như lửa của kỵ binh Đông Hồ, cho nên không cần thiết mang theo. Tuy nhiên nhất định phải mang theo đủ các loại xe quân nhu, đây chính là lá chắn giúp bộ binh có thể chống lại kỵ binh, hơn nữa địa hình Hà Sáo bằng phẳng, tốc độ của xe quân nhu chắc sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Bốn người bàn bạc vừa xong, các tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Cao Sơ, Bàn Ngọc, Điền Hoàn, Tiêu Khai cũng lần lượt kéo đến.

Hạng Trang lập tức bắt đầu điều phối người ngựa, đội Tả quân của Tiêu Khai giữ lại thủ thành, các đội quân còn lại toàn bộ xuất phát, chuẩn bị tiến lên phía bắc tiếp ứng quân Tần. Rất nhanh, trong thành Cửu Nguyên lập tức trở nên bận rộn, từng đội binh sỹ mặc giáp cầm khí giới, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề rầm rập tiến ra ngoài thành, theo sát ngay phía sau các đội bộ binh là từng cỗ xe quân nhu lớn.

Yên Sơn Bắc Lộ, bốn ngàn thiết kỵ quân Tần đã bắt đầu đợt xung kích cuối cùng.

- Lão Tần oai hùng!

Mông Cốc giương cao hai thanh song kiếm nặng, lưỡi kiếm sắc nhọn chỉ thẳng vào khoảng không phía trước.

- Trả lại con trẻ cho ta!

- Trả lại con trẻ cho ta!

- Trả lại con trẻ cho ta!

Dường như sức mạnh bản năng xui năng khiến, tướng sỹ quân Tần đồng thanh hò hét, và người nào người nấy đều lộ rõ vẻ căm thù trong ánh mắt. Nam phụ lão ấu trong thành Lâm Hà cũng chính là cha mẹ, vợ

con của họ, bọn người Hồ chết tiết này đã giết hết bọn họ, hôm nay bất luận thế nào cũng phải giết hết bọn chúng, báo thù cho những người đã khuất!

- Máu chảy không ngừng!

Mông Cức thúc ngựa lao tới, một lần nữa ngựa cổ lên trời hò hét.

- Chết không ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến!

Bốn ngàn quân Tần trong thoáng chốc đều hét lớn như sóng gào, tập tức ai nấy cũng đều thúc ngựa phi tới và giương cao cánh cung, những mũi tên lạnh lẽo đã nghiêng nghiêng nhắm thẳng vào bầu trời không phía trước. Một khắc sau, Mông Cức giơ cao trọng kiếm, chém mạnh xuống, bốn ngàn kỵ binh bèn buông lỏng dây cung!...

176. Chương 176: Cơn Thịnh Nộ Của Quân Tần

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 176: Cơn thịnh nộ của quân Tần

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong khoảng khắc, bốn ngàn mũi Lang Nha đã lao vù vù về phía chân trời, rồi đan vào nhau trên không trung tạo thành một trận mưa tên liên miên bất tận, đổ ập xuống đầu đám kỵ binh Lâu Phiên đang xung phong lao đến. Khoảnh khắc sau, một đám người ngựa ngã xuống trong trận hình của kỵ binh Lâu Phiên, hàng trăm tiếng kêu thét của những người Lâu Phiên ngã ngựa vang lên...

Đối mặt với trận mưa tên đang dội xuống tới tấp, Lâu Phiên Vương cũng chỉ có thể cố gắng ôm chặt lấy cổ ngựa mà thu mình lại mà thôi.

Loại cánh cung bằng sừng của quân Tần đều có sức bật mạnh lên đến ba thạch, mũi tên Lang Nha được sử dụng đều có gắn lông Nhạn ở đuôi, bay rất ổn định, cho nên bắn được rất xa. Đầu tên lại là chia ba bằng thép sắc nhọn, thậm chí ngay cả khiên lớn và trọng giáp của bộ binh Trung Nguyên cũng có thể xuyên qua một cách dễ dàng, áo giáp bằng da mỏng của người Lâu Phiên căn bản là không thể chống đỡ nổi.

Bốn ngàn quân Tần đều được huấn luyện kỹ càng về thuật cưỡi ngựa, trình độ cưỡi ngựa bắn tên rất cao, khả năng tính toán dựa trên tốc độ phi ngựa, tốc độ gió của hai bên... cũng rất chính xác.

Khi hai đạo quân còn cách nhau hơn hai trăm bộ, quân Tần liền triển khai đợt bắn tên đầu tiên, đợi cho loạt tên bắt đầu rơi cả xuống nơi cuối chân trời, cũng vừa đúng lúc kỵ binh Lâu Phiên tiến vào vùng phạm vi bao phủ của trận mưa tên. Ở những loạt bắn tên tiếp theo quân Tần đều điều chỉnh góc bắn cho tương ứng, sao cho mỗi loạt tên đều vừa vùn đổ lên đầu kỵ binh Lâu Phiên.

Nói thì như vậy, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, lại một trận mưa tên nữa từ trên trời đổ xuống.

Lần này, những tiếng la hét thất thanh, những thân người Lâu Phiên ngã bổ từ trên lưng ngựa xuống càng nhiều hơn, hiển nhiên, cùng với khoảng cách ngày rút ngắn, thì độ chính xác và sức sát thương do những mũi trọng tên của quân Tần bắn ra càng tăng thêm. Vai của Lâu Phiên Vương cũng trúng phải một mũi tên, đầu dòn đến mức hét cả lên. Chiến tranh luôn là tàn khốc, không ngoại lệ với bất cứ ai, dù đó có là vương tử.

Khi hai đội kỵ binh chỉ còn cách nhau không đến một trăm bước, những kỵ binh ngược gió người Lâu Phiên cuối cùng cũng bắt đầu rút cung tên ra phản kích.

Nhưng lúc này, quân Tần đã bắn ra ba loạt mưa tên, cả thấy có tới mười hai ngàn mũi tên Lang Nha. Dưới trận mưa tên của quân Tần, có ít nhất hơn một ngàn kỵ binh Lâu Phiên bị trúng tên ngã ngựa, hơn một ngàn kỵ binh còn lại cũng trúng tên bị thương, số kỵ binh Lâu Phiên còn bình yên vô sự tính ra không đến bốn ngàn!

Bốn ngàn kỵ binh Lâu Phiên gào lên, giương cánh cung ngắn, liều mạng bắn trả.

Quân Tần đương nhiên cũng chẳng rảnh rang, vừa phi ngựa phóng tới trước, vừa tiếp tục giương cung bắn tên.

Tuy nhiên, cung ngắn của người Lâu Phiên với thủ công lạc hậu, bất luận là xét về khả năng sát thương hay độ tinh nhạy đều không thể sánh được với cung bằng sừng của quân Tần. Những mũi tên được sử dụng cũng đa số được bịt bằng đồng thau, không đủ cứng, trừ khi là bắn trúng mặt hoặc vào những chỗ mà khi giáp của quân Tần không che được ra, nhược bằng không, cần bản không đủ để gây sát thương cho kỵ binh quân Tần.

Nhưng, quân Tần cũng vẫn bị thương vong, không ngừng có người là hết mà ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Nhìn thấy cảnh kỵ binh Tần cũng có người ngã ngựa đổ, người Lâu Phiên không khỏi hưng phấn mà hét rống lên.

Hai đội kỵ binh xung phong xông vào nhau, khoảng cách trăm bộ trong nháy mắt đã được thu hẹp, khi khoảng cách được rút ngắn xuống còn không đầy ba mươi bộ, kỵ binh hai bên đều gần như đồng thời bỏ lại cung vào vỏ, đoạn rào rào rút trọng kiếm ra. Lần này, người Lâu Phiên không còn ở thế hạ phong nữa, hai bên đều rút ra những lưỡi trọng kiếm được làm bằng thép, thậm chí đến cả kiểu dáng cũng giống nhau!

Ánh thép lóe lên, hai đội kỵ binh lao vào như bão táp đã va chạm trực diện với nhau!

Trong khoảnh khắc, những thân chiến mã va vào nhau vang lên những tiếng “bộp”, “bình”, tiếng xương ngựa gãy kêu rôm rốp, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau, tiếng chửi mắng cuồng nộ của tướng sỹ hai bên, tiếng khiển trách cùng với những tiếng kêu rên tuyệt vọng trước khi chết... trong thoáng chốc vang lên rợp trời. Hai đạo kỵ binh với khí thế giống như hai con sóng dữ ngất trời đang đổ ập đến phía trước, va đập vào nhau mãnh liệt, làm tung tóe những bọt sóng màu máu rực rỡ không tả xiết...

- Oa....!

Mông Cúc hét lớn lên một tiếng, thúc mạnh vào hông ngựa quý, đoạn như một bó đuốc rực cháy, mãnh liệt lao thẳng vào giữa trận hình của quân Lâu Phiên. Hai tên kỵ binh Lâu Phiên lãnh đòn đầu tiên, thoát cái cả người và ngựa đều bị chém đổ văng xuống đất, một khắc sau, Mông Cúc lại chém xiên xuống một nhất kiếm, đầu lâu của một Thiên tướng kỵ binh Lâu Phiên đã bị ném văng lên không trung.

Bỗng nhiên, một luồng hơi lạnh thấu xương bỗng từ từ bên trái đổ ập đến như thủy triều.

Ngẩng phắt đầu nhìn lên, chỉ thấy cách đó mười bộ, một tên Lâu Phiên cao gầy đang giương lên một cánh cung đen thui như mực không rõ được làm từ chất liệu gì, trên dây cung được làm từ gân bò giắt một mũi tên Lang Nha to cỡ ngón tay cái! Đường như cùng với thời điểm mà Mông Cúc ngẩng đầu nhìn lên, một ánh sáng lạnh ngắt cũng đã nhắm thẳng mặt y mà lao đến!

- Oa...

Mông Cúc tru lên một tiếng, bật nghiêng người tránh qua trong lúc đường tơ kẽ tóc.

Chỉ nghe “vu” một tiếng rít qua, một đạo kinh phong sắc bén đã lướt xẹt qua trên má Mông Cúc, Mông Cúc cảm thấy má phải đột nhiên tê rần, đưa tay lên sờ, thấy máu chảy ướt đầm. Hiển nhiên là không tránh được hoàn toàn khỏi mũi tên hồi nãy, mũi tên sắc bén vẫn kịp xẹt qua để lại một rãnh máu trên mặt y.

- Chết tiệt!

Mông Cúc giận đến đỏ mặt tía tai, vung tay ném luôn song kiếm trong tay ra.

Tên Lâu Phiên nọ đã lại đang giương cánh cung lên một lần nữa, đang chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ hai, trong lúc không kịp đề phòng liền bị hai lưỡi kiếm mà Mông Cúc phóng ra xuyên thẳng vào người. Tên Lâu

Phiên lập tức kêu xé lên vô cùng thảm thiết, đoạn hai tay nắm chặt lấy hai thanh kiếm đáng cảm ngập trên ngực mình, ngã lộn cổ từ trên mình ngựa xuống.

Trong lúc Mông Cức rút hai lưỡi kiếm dự phòng ra, thì kỵ binh hai bên đã lao xuyên qua nhau.

Giục ngựa lao thẳng tới trước đến hàng ngàn bộ, đoạn Mông Cức mới nhẹ nhàng dừng ngựa lại.

Phía sau Mông Cức, những tướng sỹ Tần còn sống sót sau trận chiến đẫm máu cũng nhao nhao dừng ngựa, đoạn ghì cương quay đầu, bắt đầu triển khai lại đội hình phía sau lưng Mông Cức. Chỉ có điều, bốn ngàn kỵ binh giờ chỉ còn lại hơn ba ngàn năm trăm mà thôi. Trong trận giao chiến ngắn ngủi không đầy thời gian uống nửa tuần trà vừa rồi, năm trăm kỵ bỵ đã vĩnh viễn ngã xuống trên cánh đồng hoang vu vùng Mạc Bắc.

Nhưng, tổn thất của Kỵ binh Lâu Phiên bên kia còn thê thảm hơn nhiều!

Sáu ngàn kỵ binh xông vào tiến công, giờ chỉ còn lại không đến ba ngàn người!

Trong số đó, có gần hai ngàn kỵ binh địch là bị quân Tần bắn chết, còn lại hơn một ngàn là bị quân Tần chém rơi xuống ngựa trong lúc giao tranh khốc liệt mới rồi. Kỵ binh quyết đấu trước giờ đều là như vậy, thời gian rất ngắn ngủi, nhưng thương vong thì nặng nề đến kinh người!

Lâu Phiên Vương cũng bị trọng thương, còn bị đâm một nhát vào đùi, sâu ngập đến xương.

Chỉ có tên hoạn quan Công Thúc Thuyết dưới sự bảo vệ của mười mấy dũng sỹ Lâu Phiên là không hề hấn gì.

Tuy nhiên, vẻ mặt của Công Thúc Thuyết đã tái nhợt lấm rồi, đã nghe nói là bọn Tần già này rất ghê gớm, vẫn biết là thiết kỵ quân Tần là không ai sánh nổi, nhưng chỉ có thật sự giao thủ qua, mới thực sự ý thức được là dân Tần dũng mãnh chừng nào, thiết kỵ Đại Tần ghê gớm nhường nào! Người Lâu Phiên chiếm ưu thế hơn về binh lực, lại còn được trang bị song kiếm bằng thép, thế mà vẫn bị đánh cho ra nông nổi này.

Đế quốc Đại Tần tuy đã diệt vong, nhưng đội thiết kỵ, linh hồn của quân đội vẫn còn đó, uy phong vẫn còn đó!

Hiện nay, ba ngàn kỵ binh Lâu Phiên đối mặt với ba ngàn năm trăm quân Tần, ưu thế về quân số của Lâu Phiên đã không hề còn tồn tại nữa.

Hiện nay, ngay cả những người Lâu Phiên ngu dốt nhất cũng đã đoán biết được kết cục sẽ thế nào.

Hít vào một hơi thật sâu, Mông Cức lại giương cao song kiếm ở trong tay lên, một lần nữa ngựa cổ lên trời hét vang:

- Lão Tần oai hùng!

- Trả phụ nữ và trẻ em cho ta!

- Trả phụ nữ và trẻ em cho ta!

- Trả phụ nữ và trẻ em cho ta!

Ba ngàn năm trăm tướng sỹ quân Tần đồng thanh hô vang hưởng ứng, người nào người nấy mặt đanh như sắt.

Lúc này đây, trong đầu của các tướng sỹ quân Tần chỉ còn lại một ý nghĩ điên cuồng duy nhất, báo thù! Báo thù! Báo thù! Giết hết người Lâu Phiên, giết sạch sành sanh tất cả già trẻ lớn bé, nam phụ lão ấu người Lâu Phiên, gà chó cũng không tha! Vì muốn nhanh chóng giết hết người Lâu Phiên, tướng sỹ quân Tần ngay cả đến tính mạng của bản thân mình cũng không màng đến nữa.

Hoặc có thể nói là, tướng sỹ quân Tần đã không còn muốn sống rồi.

Phụ nữ và trẻ em tất cả đều đã bị giết, dân Tần đã không còn tương lai nữa rồi!

Không còn tương lai và hy vọng, có sống cũng chỉ là một cái xác không hồn mà thôi, vậy thì chẳng thà đánh một trận cho xứng rồi chết nơi sa trường còn hơn. Dân Tần vì chiến đấu mà sống, cũng vì chiến đấu mà tiêu vong!

- Máu đổ không ngừng!

Mông Cức tiếp tục gào rít lên, cũng đã sẵn sàng ý nghĩ liều chết.

Đế quốc Đại Tần đã diệt vong, huyết mạch họ Doanh đã đoạn, số mệnh của gia tộc họ Mạnh cũng đã đến hồi kết thúc!

Còn Mông Cức hẳn, truyền nhân đích tôn đời thứ tư của nhà họ Mạnh, cũng đã đến lúc đi đến điểm cuối cùng của cuộc đời rồi, kết thúc đi thôi. Hãy để cho tất cả kết thúc đi thôi, những người dân Tần ở Cửu Nguyên, cánh phi kỵ cuối cùng của đế quốc Đại Tần, tất cả hãy kết thúc đi. Còn cả người Lâu Phiên nữa, hãy để bọn chúng trở thành những kẻ tuần táng theo sự kết thúc của cánh phi kỵ cuối cùng của đế quốc Đại Tần...

- Chết không ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến!

Hơn ba ngàn năm trăm quân Tần hô vang hưởng ứng, thần thái như điên cuồng.

Mông Cức giờ kiểm hướng tới phía trước ra hiệu, hơn ba ngàn năm trăm thiết kỵ quân Tần lại một lần nữa triển khai đội hình, cuộn cuộn nghiêng tới.

Lâu Phiên Vương đột nhiên thấy rừng mình ớn lạnh, trong lúc hoảng hốt, hẳn như nhìn thấy hơn ba ngàn con sói đói, vì bị thợ săn giết mất đám sói con mà trở nên cuồng nộ. Những người Tần này điên rồi, bọn chúng đã bị ngọn lửa thù hận che mờ mất lý trí rồi, giống như những khẩu hiệu mà bọn họ hô hào: máu chảy không dứt, chết không ngừng chiến, không chiến đấu đến người cuối cùng thì bọn họ tuyệt đối không bỏ qua!

Nhưng bây giờ, người Lâu Phiên có muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi, bất luận là sống hay chết, người Lâu Phiên cũng chỉ có thể cắn chặt răng cố mà chống chọi thôi. Nếu quay người bỏ chạy vào lúc này, chỉ khiến thất bại đến càng nhanh hơn, thất bại càng thê thảm hơn. Bởi vì ngựa của quân Tần tuyệt đối không chạy chậm hơn ngựa của người Lâu Phiên, trong khi đó kỹ thuật cưỡi ngựa của quân Tần lại còn tinh thông hơn người Lâu Phiên nữa!

- Đáng giận!

Lâu Phiên Vương nghiêng chặt răng, cố nhịn cơn đau kịch liệt, một lần nữa giờ cao trọng kiểm.

Nhìn thấy Lâu Phiên Vương lại giờ cao trọng kiểm lên một lần nữa, không đến ba ngàn kỵ binh Đông Hồ còn lại cũng rắn rỏi ghìm cương quay đầu ngựa lại một lần nữa, sắp đặt lại trận hình sau lưng Lâu Phiên Vương. Nhưng xét về sỹ khí, thì quân Lâu Phiên đã hoàn toàn thua thiết kỵ quân Tần, trên gương mặt những người Lâu Phiên hầu hết đều lộ vẻ sợ hãi, đến nước này, đã không còn ai tin là Lâu Phiên có thể thắng nữa rồi.

- Rầm... rầm... rầm...

Trong tiếng vó sắt ầm ầm tựa thủy triều, thiết kỵ quân Tần đã bắt đầu tăng tốc.

- Các dũng sỹ Lâu Phiên, hôm nay nếu không phải quân Tần chết thì là Lâu Phiên diệt vong, liều với chúng một phen thôi!

Lâu Phiên Vương hít vào một hơi thở sâu, rồi đột ngột ngửa mặt lên trời gào lớn:

- Giết!

Một khắc sau, Lâu Phiên Vương đã giục ngựa lao tới trước nghênh chiến.

Con mẹ nó chứ, chết thì chết, người Lâu Phiên dù sao cũng chẳng còn đường lui rồi!

- Giết giết giết.....

Sự dũng mãnh của Lâu Phiên cuối cùng cũng được truyền sang hầu hết những người Lâu Phiên phía sau. Theo sát ngay sau lưng Lâu Phiên Vương, càng ngày càng có nhiều người Lâu Phiên bắt đầu gào rít và quất

ngựa lao tới phía trước. Ngay lập tức tự tập được thành một đội kỵ binh khí thế, vó sắt lao nhanh, đầu ngựa rung chuyển, thê chết nghênh đón đội thiết kỵ quân Tần đang hung tợn lao đến.

Mặt đất nhanh chóng bị đẩy lui lại phía sau với tốc độ như thủy triều rút, khoảng cách giữa hai đạo quân nhanh chóng rút ngắn.

Một ngàn bộ, tám trăm bộ, năm trăm bộ, ba trăm bộ, hai trăm năm mươi bộ....

Khi khoảng cách chỉ còn cách không đầy hai trăm bước, Mông Cức đột ngột giương cao song kiếm, lại một tiếng lanh lảnh hét cất lên, tướng sỹ quân Tần đều tra kiếm vào vỏ, đoạn rút ra cánh cung bằng sừng ngựa hai thạch.

177. Chương 177: Gấp Rút Tiếp Viện

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 177: Gấp rút tiếp viện

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Kỵ binh quyết đấu thảm liệt cuối cùng cũng kết thúc.

Người Lâu Phiên ước chừng cũng đã rõ ràng, nếu muốn theo quân Tần truy sát gần như không có khả năng, cho nên tất cả đều đánh cho đến cùng, gần sáu ngàn người Lâu Phiên, gần như toàn bộ bị giết. Lâu Phiên Vương cũng bị Mông Cức một kiếm chặt bỏ đầu, hiện tại, chiếc đầu hãy còn mặt mày dữ tợn của Lâu Phiên Vương còn rơi xuống bên chân Mông Cức.

Chỉ có điều, quân Tần cũng thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Bốn ngàn quân Tần, có hơn tám trăm người chết trận, trên năm trăm người khác trọng thương!

Còn lại hơn hai ngàn sáu trăm người cơ hồ mỗi người đều mang thương tích, Mông Cức ngoại trừ trên mặt bị cắt rạch một đường máu, bả vai, bắp chân cùng với trên lưng cũng trúng một mũi tên, chẳng qua đây cũng chỉ là một chút thương tích nho nhỏ, sao bì được vết thương thực sự hằn đang mang trong lòng, người Tần phải tiêu vong cùng với công chúa Doanh Trinh gặp nạn mới là điều làm hắn không kìm được bi thương.

Theo nghĩa khác mà nói, niềm tin của Mông Cức đã bị sụp đổ.

- Tướng quân, chiến trường đều đã thu dọn xong xuôi rồi, kế tiếp làm sao bây giờ?

Không biết từ lúc nào, thân binh đội trưởng đi tới phía sau Mông Cức.

Mông Cức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ những tướng sỹ quân Tần tử trận đã bị xếp chồng lên nhau lửa châm vào củi khô, cỏ trắng chất lên bên trên. Hơn năm trăm tướng sỹ bị trọng thương cũng đã được bố trí chu đáo trên lưng ngựa, ngay sau đó Mông Cức vung tay lên, mấy chục tướng sỹ quân Tần cùng cầm trong tay cây đuốc ném tới chỗ củi khô cùng cỏ trắng, chỉ chớp lát toàn bộ đồng củi liền rùng rục bốc cháy.

Nhưng là, kế tiếp quân Tần cần phải đi đâu, trong lòng Mông Cức cũng vô cùng mờ mịt

Trở về Lâm Hà sao? Tất cả cụ già trẻ em đều đã bị giết sạch cả rồi, cả tòa thành trì cũng đã hóa thành đồng hoang tàn, còn trở về nơi thương tâm mà làm gì?

Nhưng không trở về Lâm Hà, quân Tần còn biết phải đi đâu? Mông Cức đột nhiên phát hiện, trời đất tuy rằng rộng lớn, nhưng người Tần bọn họ cũng không còn chỗ để dung thân nữa rồi.

Giữa lúc đó, trong lòng Mông Cức bỗng nhiên phát sinh ra một ý niệm trong đầu

Không bằng tiếp tục đi về hướng Bắc, liều mạng đi theo người Hung Nô chẳng? Dân Tần chính là vì chống lại người Hung Nô mới phải di chuyển đến Cửu Nguyên, nếu có thể chết trận trên hành trình viễn chinh Hung Nô, cũng là không mất đi một cái đích lý tưởng, đúng vậy, nên kết thúc, Đế quốc Đại Tần đã diệt vong tám năm, bọn họ chống cự tới cuối cùng Đại Tần, cũng nên tự quyết định số phận cho chính mình.

Mông Cức Đang định hạ lệnh toàn quân đi lên phía Bắc, phía chân trời phương Tây bỗng vang lên tiếng kèn không dứt.

- Ủ, đây là... Mông Cức khoan thai quay đầu lại, chỉ thấy bên trên đường chân trời phía Tây không biết từ lúc nào đã bốc lên một đường màu đen nhàn nhạt, rõ ràng, một đoàn kỵ binh khổng lồ đang nhanh chóng hướng đến gần đây, lại không biết vậy đoàn kỵ binh này là người Lâm Hồ hay là người Hưu Chư từ Cao Khuyết tiến vào Hà Sáo Hưu chư nhân, hoặc là... Là quân Sở?

Tuy nhiên, cho dù là ai tới, đều không sao cả.

Đối phương nếu lựa chọn xuất hiện vào lúc này, nhất định sẽ không có ý gì tốt, nếu là kẻ thù, vậy một đội phi kỵ người Tần chuẩn bị nghênh một lần đột kích cuối cùng đi.

Xoay người lên ngựa, Mông Cức lại giơ lên trọng kiếm hai lưỡi.

Cuối cùng còn lại hơn hai ngàn sáu trăm kỵ binh cũng đều lên ngựa, lại ghì cương chuyển đầu ngựa tập hợp tới phía sau Mông Cức.

Lúc này đây, Mông Cức không hô khẩu lệnh nữa, chỉ cầm trong tay trọng kiếm đi phía trước nhẹ nhàng dẫn dắt, phía sau hơn hai ngàn sáu trăm kỵ binh đều thúc chiến mã, đi theo y đào dạt về phía trước

Giữa tiếng kèn kéo dài không thôi, Hưu Chư Vương nhẹ nhàng giơ tay phải lên, kỵ binh đào dạt phía sau đều chậm lại nhanh chóng, lập tức lại hướng về hai cánh quân chậm rãi mở ra.

Bỗng chốc lúc đó, khoe miệng Hưu Chư Vương khẽ nhếch lên một ý cười nhàn nhạt.

Xem tình hình lúc này, quân Tần dường như vừa mới cùng người Lâu Phiên đánh một trận, tuy rằng giành được thắng lợi, nhưng bản thân cũng phải trả giá vô cùng nghiêm trọng và thê thảm, Cửu Nguyên người Tần hẳn là có trên năm ngàn kỵ binh, nhưng hiện tại, nhiều nhất còn lại trên ba ngàn kỵ binh, hơn nữa mỗi người đều là máu nhuộm chiến bào, hoặc ít hoặc nhiều trên người ai nấy đều mang theo thương tích.

Thoạt nhìn, đại quân của Hưu Chư tới đúng là thời điểm nha!

- Ha ha ha... Hưu Chư Vương không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lấy bốn mươi ngàn kỵ binh của Hưu Chư đối phó với ba ngàn Kỵ binh quân Tần, cho dù quân Tần có dũng mãnh, trang bị có hoàn hảo, lại được huấn luyện tốt, thì lúc này đánh cũng sẽ là tất thắng không thể nghi ngờ. Quan trọng hơn là, đại quân Hưu Chư sau khi tiêu diệt quân Tần, có thể đoạt được áo giáp, cường cung, nỏ cứng cùng với các loại khí giới, lương thực, từ nay về sau, Hưu Chư đủ để xưng hùng Mạc Bắc!

Nhưng mà, tiếng cười của Hưu Chư Vương còn chưa dứt, chân trời phía Nam bỗng nhiên cũng vang lên tiếng kèn lệnh trầm bổng.

Bộ dáng tươi cười trên mặt Hưu Chư Vương bỗng chốc cứng lại, bốn mươi ngàn kỵ binh Hưu chư tiến vào Hà Sáo hiện tại đều ở bên người, vậy cho nên, từ phía Nam xuất hiện tuyệt đối sẽ không phải là người Hưu Chư, vậy thì là ai?

Lo lắng quay đầu lại, phía Nam cũng đều là dãy núi bao la chập chùng.

- Đại vương nhìn xem, kia là cái gì? !.Một gã kỵ binh Hưu Chư mất sắc đột nhiên kêu to lên.

Hưu Chư Vương cùng mấy chục ngàn kỵ binh bên người vội vàng chăm chú nhìn lên, chỉ thấy trên mười dặm phía sau triền núi nhỏ kia đột nhiên mọc lên một ngọn cờ lớn màu vàng, nhìn thấy cờ vàng này, Hưu Chư Vương bỗng nhiên giật mình kinh hãi, bởi vì hắn biết, người Hồ trên thảo nguyên tuyệt đối không có loại cờ lớn này, rõ ràng lần này tới là người Trung Nguyên!

Người Trung Nguyên?!

Người Trung Nguyên làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?!

Ngay sau đó, một đạo trường kích giương lên dày đặc như rừng cây theo sát sau cờ vàng, theo sau trường kích còn xuất hiện trọng binh giáp đồng nghìn nghịt, chỉ trong chốc lát, hàng ngàn bộ binh giáp sắt trên triền núi cao hùng dũng di chuyển xuống, lại dọc theo cánh đồng bằng phẳng hoang vu hướng về phía người Hưu Chư bên này chậm rãi tiến lại gần.

Theo sát sau bộ binh giáp sắt là một đoàn xe chứa đồ quân nhu, lương thực.

Ước chừng non nửa canh giờ sau, đoàn xe quân nhu của người Trung Nguyên liên tục không ngừng mà theo triền núi đi đến, dường như kéo dài không dứt.

- Lui về phía sau, truyền lệnh các bộ, lập tức lui về phía sau!

Hưu Chư Vương không chút do dự truyền đạt mệnh lệnh lui về phía sau, giáp sắt Trung Nguyên có bao nhiêu lợi hại hẳn đều biết, nhớ năm xưa nếu không bởi vì không ném được vị đắng từ bộ binh trọng giáp Đế Quốc Đại Tần, Hưu Chư Vương cũng sẽ không đem muội muội xinh nổi danh "bông hoa thảo nguyên hiến cho Tần Thủy Hoàng, lại càng không phải mang gia tộc dời khỏi đồng cỏ tươi tốt cùng nguồn nước dồi dào của thảo nguyên Lũng Tây.

Đại quân Hưu Chư hốt hoảng lui về phía sau, quân Tần cũng không tự chủ được ngừng lại.

Phía Nam mặt sau triền núi đột nhiên xuất hiện đại quân Trung Nguyên cũng thu hút sự chú ý của quân Tần.

Hưu Chư Vương không biết theo phía Nam triền núi phía sau toát ra nội tình người Trung Nguyên, Mông Cức và tướng sĩ quân Tần chỉ liếc mắt một cái liền thấy rõ ràng, quân Sở, khẳng định chỉ có thể là quân Sở! Cũng không biết, quân Sở đột nhiên xuất hiện tại chân núi phía Bắc, là vì cái gì? Là theo người Hồ phía Tây tìm kiếm tiện nghi, hay là tới cứu quân Tần?

Thực ra, Mông Cức cũng không hy vọng quân Sở tới cứu bọn họ.

Nếu quân Sở thật sự tới cứu quân Tần, cho dù Mông Cức hấn và quân Tần không cảm kích, ít nhất theo đạo nghĩa mà nói, người Tần hẳn đều thiếu quân Sở một phần ân tình, Mông Cức đã quyết định vì Đại Tần, vì chiến thắng mà tuấn tiết, hẳn có thể chết nhưng không hy vọng trước khi chết còn nợ Hạng Trang và quân Sở một phần ân tình.

Hạng Trang cưỡi Ngựa Ô Truy, tại vòng vây của Úy Liêu, Bách Lý Hiền chậm rãi đi lên sườn núi

Lần này xuất chinh, quân Sở tất cả đều đi bộ, tốc độ hành quân đương nhiên không thể so sánh được với cưỡi ngựa, đáng mừng nhất chính là quân Tần cùng người Lô Phiến chiến đấu tại chiến trường ngay dưới chân núi Bắc Lộc, mà thành Cửu Nguyên lại ở chân núi Nam Lộc, cho nên chỉ cần vòng qua chân núi nhỏ này, quân Sở có thể tiến thẳng ra chiến trường bên cạnh.

Theo triền núi cao nhìn xuống nhận thấy, đại quân Hưu Chư đang muốn rút lui, ngựa của quân Tần đứng lại, xa xa còn có xác chết lan tràn khắp nơi trên chiến trường, tất cả đều thu hết vào trong tầm mắt.

Thậm chí ngay cả bên trong không khí đều có thể ngửi thấy được mùi máu tươi phảng phất.

Bách Lý Hiền thở dài.

- Thượng tướng quân, chúng ta có lẽ đã tới chậm.

- Không, chúng ta tới không thể coi như là quá muộn.

Hạng Trang lắc lắc đầu, quân Tần mặc dù đang cùng người Lô Phiến chém giết lẫn nhau, tổn thất vô cùng nghiêm trọng nhưng vẫn còn quân đội tinh nhuệ, còn lại hai ba ngàn quân Tần chính là mầm mống còn sót lại, quân Sở rất nhanh có thể huấn luyện ra một đội kỵ binh hùng mạnh.

Nghĩ một chút, Hạng Trang lại nói:

- Tử Lương, kế tiếp nhờ cậy người!

- Thượng tướng quân yên tâm, tại hạ không dám trái lệnh.

Bách Lý Hiền hướng Hạng Trang chấp tay thở dài, lập tức ở Bách Lý Mậu, Do Uyên lấy ngựa lao đi xuống sườn núi.

Úy Liêu tay nắm lấy mũi lừa nhìn ra xa một chút, bỗng nhiên nói:

- Thượng tướng quân, người Hưu Chư hình như không mang theo dê bò hay trẻ em!
- Phải không?

Hạng Trang nghe vậy nôn nóng nhìn lên chăm chú, quả nhiên phát hiện đại quân Hưu Chư tất cả đều là kỵ binh yên lặng, trong đoàn quân cũng không tìm thấy một đầu dê hay bò, một bong trẻ em, tình hình lúc này đã có chút khác thường, bởi vì dân tộc du mục khi xuất chinh, tất cả dê bò gia súc cùng với người già trẻ nhỏ, tất cả đều cùng với quân đội xuất chinh, một là đảm bảo về hậu cần, cái chính là để bảo vệ người trong bộ tộc.

Úy Liêu vuốt vuốt bộ râu dài dưới cằm, bỗng nhiên nói:

- Xem ra, người Hưu Chư đã đến mức thật sự cấp bách.

Con người Hạng Trang thoáng chốc xẹt qua một tia nhìn lạnh lùng, Úy Liêu ngụ ý rất rõ ràng, kỵ binh Hưu Chư đã rất cấp bách, dê bò chăn thả của họ, còn có người già và trẻ em chỉ sợ vẫn còn lại ở phía sau.

Chừng nửa chén trà sau, Bách Lý Hiền liền thúc ngựa đi tới trước mặt Mông Cức.

Mông Cức lạnh nhạt đối với Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương huynh, người vẫn chưa từ bỏ ý định sao?

Bách Lý Hiền sững sốt nói:

- Tiểu đệ là người như thế nào, Thiên Phóng tâm chắc hẳn so với người khác đều hiểu rõ được, chỉ cần là ta, Bách Lý Hiền nhận định sự tình thì tuyệt đối không có khả năng.

Mông Cức thở dài:

- Tử Lương huynh, kiếp sau đi, kiếp sau chúng ta sẽ lại làm huynh đệ.
- Vì sao phải đợi kiếp sau?

Bách Lý Hiền nói:

- Trọn kiếp này, chúng ta sẽ làm năm mươi năm huynh đệ!

Mông Cức lắc lắc đầu, lại thản nhiên nói:

- Tử Lương huynh, tiểu đệ này lập tức triệu tập tất cả tướng sĩ toàn quân, nguyện ý đi theo người, nguyện ý về Đại Sở, tiểu đệ tuyệt đối không gây khó dễ
- Như vậy Thiên Phóng huynh người đâu?

Bách Lý Hiền có chút bất ngờ.

Mông Cức bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại có phần thê lương, Bách Lý Hiền mơ hồ nghe ra một chút ý tứ hàm xúc, Mông Cức lại không để ý tới Bách Lý Hiền mà xoay người thúc ngựa, lao về phía quân Tần cách đó không xa.

178. Chương 178: Lựa Chọn Của Quân Tần

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 178: Lựa chọn của quân Tần

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Âm thanh cọ sát được được, gió mát chậm chậm.

Mông Cức cười Xích Lưu bảo mã đỏ rực như lửa theo kỵ binh quân Tần rước trận chậm rãi đi qua, trong chốc lát, ánh mắt của hơn hai ngàn sáu trăm tướng sĩ cùng đồng loạt tập trung trên người Mông Cức, thậm chí ngay cả những binh sĩ trọng thương đang nằm bò trên lưng ngựa cũng cố gắng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tôn sùng cuồng nhiệt nhìn chăm chú vào Mông Cức.

Họ Mông ở đại Tần mấy đời trung lương, đến đời Mông Diêm, danh tiếng họ Mông lại đạt tới cực hạn, hơn nữa bởi vì lý do Mông Diêm chết oan uổng, họ Mông càng thêm có được sự đồng tình của tướng sĩ quân đoàn Trường Thành, nói thẳng ra, ngày đó tướng sĩ quân Tần vốn nguyện trung thành với họ Doanh đã chuyển sang họ Mông.

Đương nhiên, đối tượng mà họ Mông nguyện trung thành cho tới bây giờ vốn không có thay đổi quá nhiều, vẫn chính là họ Doanh.

Đối với họ Mông lấy trung lương thủ tiết truyền lại đời sau mà nói, phản bội là điều không thể tưởng tượng, người Trung Quốc từ xưa tới nay thờ phụng tổ tiên, đối với mỗi một người Trung Quốc mà nói, không tuân theo tổ huấn gần như chính là bị tổ tiên trách mắng, là bị người đời phỉ báng, sau khi chết cũng không được nhập phần mộ tổ tiên, linh đường, đó chính là để tiếng xấu muôn đời.

Trên thực tế, Mông Cức cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới phải làm trái tổ huấn.

Vừa mới rồi, Mông Cức thậm chí cũng nghĩ tới lên phía Bắc đánh Hung nô mà tuân tiết, cũng không muốn sống cho qua ngày mà làm trái với tổ huấn.

Đương nhiên, nếu Doanh Trinh gả cho Hạng Trang, hơn nữa lấy danh nghĩa người chủ ra lệnh cho Mông Cức và Bộ Khúc nguyện trung thành Hạng Trang, thì lại là chuyện khác

Đón nhận ánh mắt cuồng nhiệt mà tôn kính của tướng sĩ quân Tần, Mông Cức hô lớn:

- Các tướng sĩ, Đế quốc Đại Tần đã diệt vong, thân là dân nước Tần, các người đi theo họ Mông bảo hộ Cửu Nguyên, sứ mạng cũng đã hoàn thành. Hiện tại, Mông Cức ta lấy danh nghĩa tướng quân, chính thức giải tán quân đoàn Trường Thành, đồng thời cho phép các người rời khỏi Cửu Nguyên...

Còn chưa dứt lời, tướng sĩ quân Tần đã ào ào đánh đứng lên đánh trống reo hò.

- Không, Mông tướng quân, chúng tôi không đi, chúng tôi đi theo người!
- Đúng, Mông tướng quân, người đi đâu chúng tôi đi theo người tới đó!
- Nói rất đúng, cho dù phải chết cũng muốn cùng Mông tướng quân chết ở một chỗ.
- Mông tướng quân, người đừng nói gì nữa, chúng tôi tuyệt đối sẽ không rời khỏi người!
- Đúng vậy, tướng quân nếu khẳng khẳng muốn đuổi chúng tôi đi, chúng tôi sẽ chết trước mặt người!

Nói xong, không ít tướng sĩ quân Tần bắt đầu không khống chế được cảm xúc, đều kêu to lên.

Vài chục tướng sĩ quân Tần thậm chí giơ cao lưỡi kiếm, thoáng chốc đặt lên cổ chính mình, nếu Mông Cức kiên trì giải tán quân đoàn Trường Thành, bọn họ tuyệt đối sẽ không chút do dự cắt yết hầu của chính mình.

Cách đó không xa, Bách Lý Hiền nhìn thấy mọi thứ, trong lòng có chút cảm thán.

Bách Lý Hiền tuy rằng cùng Mông Cức giao hảo, hai người cũng tâm đầu ý hợp, nhưng vẫn thật không nghĩ tới trong cảm nhận của tướng sĩ quân Tần ở quân đoàn Trường Thành, không ngờ Mông Cức lại có vị trí cao đến vậy. Đương nhiên, Bách Lý Hiền rất rõ ràng, tướng sĩ quân Tần trong quân đoàn Trường Thành sở dĩ ủng hộ Mông Cức như vậy nguyên do là ở họ Mông cùng Mông Diêm là chủ yếu.

Mông Cức cũng cảm thán trong lòng, câu kế tiếp cũng không thể nói được.

Lập tức Mông Cúc lại thúc ngựa đi tới trước mặt Bách Lý Hiền, nói:

- Tử Lương huynh, người cũng thấy đấy, đây là các tướng sĩ tuyển chọn, bọn họ cũng không mong muốn rời khỏi Cửu Nguyên...

- Bọn họ chẳng qua là không muốn rời khỏi người.

Bách Lý Hiền nói.

- Điều giống nhau.

Mông Cúc thần nhiên nói.

- Dù sao bọn họ không muốn quay về đau khổ...

Bách Lý Hiền lại cắt lời Mông Cúc nói:

- Thiên Phóng huynh, người có biết hay không, công chúa Doanh Trinh không có bị giết hại?

- Sao? !

Mông Cúc nghe vậy sắc mặt đại biến, trầm giọng nói:

- Tử Lương huynh, người vừa rồi nói cái gì, Công chúa nàng...

Bách Lý Hiền gật gật đầu nghiêm nghị nói:

- Công chúa Doanh Trinh được hơn mười thị vệ liều chết bảo vệ, thừa lúc loạn trốn khỏi Lâm Hà, tuy nhiên vì bảo vệ Công chúa điện hạ, mười danh sĩ thị vệ kia đều tử trận. Công chúa điện hạ tuy rằng bị kinh hãi không ít, nhưng vào thời điểm cuối cùng được một đội kỵ binh tuần tra của Đại Sở ta cứu.

- Công chúa điện hạ thật sự không sao?

Mông Cúc vừa mừng vừa sợ lại vừa hoài nghi hỏi lại.

Bách Lý Hiền nói:

- Công chúa đang ở Cửu Nguyên, Thiên Phóng huynh hiện tại có thể quay về gặp nàng.

- Tốt quá, tiểu đệ lập tức trở về Cửu Nguyên.

Mông Cúc dứt lời, lại gọi phó tướng Mông Khanh đến trước mặt, lệnh cho hắn tạm thời thống lĩnh quân đội, dặn dò hắn nghe theo sự điều khiển của Bách Lý Hiền, dùng hết sức phối hợp quân Sở tác chiến. Sắp xếp ổn thỏa, Mông Cúc liền mang theo hơn mười kỵ binh lập tức rời khỏi đại quân, ào ào lợi suất vội vàng trở về Cửu Nguyên.

Quân Sở đã trụ lại đầu trận tuyến, đang cùng đại quân Hưu chư đối lập từ xa.

Thân quân bản trận, Hạng Trang đã để Tần Tương mở bản đồ Cửu Nguyên, đang cùng Úy Liêu, Vũ Thiệp vây quanh bản đồ nghiên cứu thảo luận chiến thuật.

Úy Liêu vỗ vỗ bản đồ, trầm giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, tổng hợp tin tức do thám mã truyền lại, lão hủ này dám khẳng định, người già, trẻ em và dê bò của người Hưu chư ngụ tại vùng phụ cận Cao Khuyết cách đây không xa, Cao Khuyết cách nơi đây còn không đến hai trăm dặm, kỵ binh tập kích xác thực trước sớm mai có thể đuổi tới!

Vũ Thiệp có chút biến đổi nói:

- Quân sư là nói, tập kích người già trẻ em và súc vật của người Hưu chư ở tại Cao Khuyết?

Hạng Trang nói:

- Bất ngờ tập kích phải không, phải bức đại quân Hưu chư quay về cửa ải Cao Khuyết, nếu không, để một đội kỵ binh Hưu chư khổng lồ như vậy ở tại Hà Sáo, chúng ta phải cả ngày đề phòng, còn luyện binh thế nào?

Úy Liêu nói:

- Vấn đề là, người Hưu chư còn lưu lại Cao Khuyết ít nhất hai vạn kỵ binh!

- Thế này đúng là đại phiền toái.

Hạng Trang trầm ngâm một lát sau nói:

- Kỵ binh của chúng ta còn không có tập huấn, hiện tại không thể cùng người Hưu chư liều mạng, xem ra, chỉ có thể lấy bước bộ so với cưỡi ngựa, lấy bày binh bố trận để làm bình phong, thận trọng tiến về Cao Khuyết, người Hưu chư nếu không muốn cùng chúng ta quyết chiến, vậy thì cũng chỉ có ngoan ngoãn rời khỏi Cao Khuyết.

Úy Liêu nhíu mày nói:

- Nhưng là phải có kỵ binh phối hợp mới được chứ.

Hạng Trang chấp nhận gật gật đầu, trọng giáp bộ binh đánh với khinh kỵ binh, tại chỗ phòng thủ cũng liền thôi, có thể bày ra trận mai rùa tuyệt đối phòng ngự, kỵ binh quân địch bất kể tấn công theo phương hướng nào, đều đã lọt vào bản phương bộ binh đánh phủ đầu, nói như vậy, nói vậy, đó là năm nghìn bộ binh đối phó với một trăm ngàn kỵ binh, ở phương diện phòng thủ, trước khi tên bắn hết, kỵ binh đừng nghĩ tới việc tiếp cận người.

Mà nếu quả thật bộ binh muốn phản kháng lại, vậy phức tạp rồi, nếu là tiến công, nhất định phải đẩy mạnh tiến về phía trước.

Nếu chỉ đẩy mạnh phía trước, như vậy sẽ không thể tránh né hai cánh cùng với phía sau, đây chính là điểm yếu, bởi vì khinh kỵ binh quay lại như gió, có thể chuyển hướng tấn công rất nhanh, mà trọng giáp bộ binh lại phải dựa vào trận địa nghiêm túc, cẩn thận cùng với chiến xa làm lá chắn, biến trận địa nguyên bản khi so sánh với khinh kỵ binh, đẩy mạnh về phía trước thì càng thêm không theo kịp về tiết tấu.

Cứ như vậy, kỵ binh có thể dễ dàng tìm ra sơ hở của bộ binh đồng thời công kích.

Mà nếu quả thật bên ta cũng có khinh kỵ binh bảo hộ thì sự lo lắng này cũng không tồn tại.

Bởi vì kỵ binh quân địch bất kể phát động tập kích theo phương hướng nào thì trước tiên đều bị kỵ binh ta chặn đánh, trong khoảng thời gian khi kỵ binh ta chặn đánh này, bộ binh bên ta có thể nhân lúc đó thay đổi thế trận, đem tên bắn về phía kỵ binh địch, lúc này, kỵ binh bên ta lại hướng hai cánh nhanh chóng rút lui, kỵ binh quân địch đã lọt vào thế trận trường kích của bộ binh ta cùng với cường cung nỗ tốt đánh phủ đầu.

Hiện giờ quân Sở tuy rằng chiến mã có đủ nhưng cũng không phải cứ cưỡi trên lưng chiến mã là có thể trở thành kỵ binh.

Hạng Trang nếu khiến quân Sở cưỡi trên lưng ngựa làm kỵ binh đến bảo hộ quân binh yếu ở bên cánh cùng với phía sau, như vậy kết quả cuối cùng chính là, không chỉ bảo hộ không được bộ binh bên cánh cùng phía sau, thậm chí còn có thể lật đổ thế trận binh bản khoan thai, điều này không phải là không có khả năng, cho nên Úy Liêu mới có chút đồng nhất.

Úy Liêu vừa nói xong, Bách Lý Hiền liền ở Bách Lý Mậu, Do Uyên hộ vệ vội vàng về tới thân quan bản trận.

Hạng Trang, Úy Liêu lúc này đứng dậy đón chào, Vũ Thiệp cho dù xa địa dừng ở mặt sau, cho đến ngày nay, hẳn đối với người Tần vẫn còn giữ thành kiến.

- Tử lương, thế nào?

- Thượng tướng quân, may mắn không phụ mệnh!

Bách Lý Hiền chấp tay, lại xoa người tay cung kính nói:

- Thượng tướng quân, đó chính là phó tướng của tướng quân Mông Cức – Mông Khang.

- Mông Khang tướng quân.

Hạng Trang mỉm cười thở dài.

Mông Khang chỉ lạnh nhạt đáp lễ, hơn nữa nghiêng đầu, con mắt còn không có nhìn Hạng Trang một chút.

Đứng phía sau Hạng Trang, Cao Sơ giận tím mặt, tiến lên định răn dạy thì bị Hạng Trang chặn lại, tướng sĩ quân Tần trong lòng như vậy cũng rất bình thường, mặc kệ nói như thế nào, bọn họ đều vừa mới mất đi vợ con cùng phụ mẫu, gặp phải chuyện như vậy, ai có thể có tâm tình tốt được?

Bách Lý Hiền vỗ vỗ bả vai Mông Khang, hướng về Hạng Trang nói:

- Thượng tướng quân, Mông Cức tướng quân đã nói, đem toàn lực của kỵ binh của quân Tần phối hợp quân ta tác chiến.

Cửu Nguyên, hành dinh công chúa .

Mông Cức quỳ thẳng trên mặt đất, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Mạt tướng bất lực, liên lụy công chúa điện hạ gặp nạn, đáng tội chết!

Doanh Trinh vội tiến đến nâng Mông Cức dậy hạ giọng nói:

- Mông tướng quân xin hãy mau đứng lên.

Nói một chút, Doanh Trinh lại nhẹ nhàng thở dài, trầm tĩnh nói:

- Tuy nhiên, bản cung thật không nghĩ tới, còn có thể được gặp lại tướng quân.

Mông Cức không chịu đứng lên, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Mạt tướng bất lực, làm liên lụy công chúa, càng hại chết người già trẻ em trong thành ven sông.

Doanh Trinh lắc đầu nói:

- Không, Mông tướng quân, việc này không thể trách người, đây đều là tội ác của người Lâu Phiên, người Lâu Phiên chứ không phải người.

- Công chúa điện hạ yên tâm, người Lâu Phiên đã bị người Tần ta giết sạch rồi!

Mông Cức dừng lại một chút nói:

- Bao gồm cả Lâu Phiên vương, tất cả người Lâu Phiên toàn bộ đã đền tội.

- Nói như vậy, người già trẻ em ở thành ven sông đã có thể yên nghỉ.

Doanh Trinh nghe vậy giọng điệu không khỏi thở dài, chỉ cần Lâu Phiên vương đã chết, trên đời này sẽ không còn ai có thể biết được trận thảm án Lâm Hà này là Doanh Trinh nài sắp đặt, bởi vì toàn bộ người biết được sự thật đều đã chết, về phần Hưu Chư vương căn bản là không biết gì cả.

Yên Sơn Bắc Lặc.

Ban ngày chiến trường chém giết vô cùng oanh liệt, lúc này đã là một mảng tĩnh mịch.

Thi thể người Lâu Phiên vẫn vất ngang trên chiến trường, quân Tần tuy rằng thu dọn chiến trường, chỉ có điều là thu đi thi thể của người dân Tần bọn họ, đối với thi thể của người Lâu Phiên căn bản là mặc kệ.

Giữa lúc đó, một thi thể người Lâu Phiên giật giật một cách kỳ lạ.

Lập tức đầu của Công Thúc Thuyết nhô ra từ dưới đồng thi thể của người Lâu Phiên, hóa ra tại đây dưới cổ thi thể còn có một hố lõm, vừa lúc có thể giấu người, hơn nữa phía trên còn có mấy cổ thi thể chồng chất lên nhau để che chắn, Công Thúc Thuyết mới tránh được quân Tần thu dọn chiến trường, tham lam hít không khí, Công Thúc Thuyết lại thừa dịp nửa đêm nhắm hướng Bắc khắp khiêng đi tới...!..

179. Chương 179: Hưu Chư Tổn Thất Nặng Nề

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 179: Hưu Chư tổn thất nặng nề

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai ngày sau, Dương Sơn Nam Lộc.

Trên thảo nguyên bằng phẳng trống trải, liên quân Sở Tần đang chậm rãi tiến về phía trước.

Bộ binh quân Sở chuẩn bị triển khai trận hình tiến công, cầm trong tay trường kích, trên người mặc trọng giáp nặng làm đội tiền tiêu, trương nỗ tì trên tay, nỗ được dẫn ở giữa lưng, khinh bộ binh quyết trương nỗ làm đội thứ hai, cung tiễn thu cầm trường cung trong tay làm đội thứ ba, lại do kỵ binh Tần quân phụ trách bảo vệ hai cánh, chiến xe bảo vệ xung quanh phía sau, toàn quân tựa như quái thú áo giáp chậm rãi hướng về Cao Khuyết.

Ở phía trước liên quân Tần Sở, cùng với phía sau hai cánh còn lại là vô số kỵ binh Hưu Chư vô cùng vô tận.

Bốn vạn kỵ binh Hưu Chư, nghe có vẻ không nhiều lắm, nhưng cũng rải khắp trên thảo nguyên bằng phẳng, cũng tuyệt đối là một bức tranh cuộn tròn tráng lệ đẹp lạ thường không gì sánh được, nếu như từ trên bầu trời quan sát, trong vòng mười dặm, hầu như toàn bộ thảo nguyên đều bị kỵ binh của người Hưu Chư như sóng biển chôn vùi lấp.

Một khi kỵ binh Hưu Chư bắt đầu chạy trốn, chạy nước rút, thì thế càng kinh người.

Tuy nhiên, tướng sĩ Sở Tần cũng không hề sợ hãi, điểm mạnh của trận hình liên quân Sở Tần giống như là tảng đá ngầm trong sóng to biển lớn, mặc cho gió to sóng lớn như nào, ta vẫn lù lù bất động. Kỵ binh Hưu Chư nếu chỉ là một tiểu đội kỵ binh xuất động nhiều loạn tiến về phía trước, tự có Tần kỵ ứng phó, chỉ khi nào có ngàn Hồ kỵ trở lên tới gần, thì lập tức sẽ lọt vào làn sấm sét cung nỗ của quân Sở.

Đối với kỵ binh Hưu Chư mặc giáp trụ mỏng mà nói, cường cung nỗ rắn của bộ binh quân Sở tuyệt đối là sự uy hiếp trí mạng.

Từ trước thiên hạ khởi đầu cho đến nay, kỵ binh Hưu Chư đã nếm trải qua vô số lần công kích, hàng ngàn kỵ binh bị thương vong trầm trọng, tuy nhiên cuối cùng cũng không thể ngăn cản được bước chân của liên quân Sở Tần, rốt cuộc để cho liên quân Sở Tần đẩy mạnh đến dưới cửa ải Cao Khuyết.

Nhìn đại quân vùng Trung Nguyên cuộn cuộn nghiền ép tới, Hưu Chư không nén được thở dài.

Ngay mới vừa rồi, quy mô kỵ binh Hưu Chư tiến công lại bị đại quân Trung Nguyên làm cho tan rã, ngoại trừ mấy trăm thi thể trên chiến trường ra, người Hưu Chư không hề đạt được gì, về phần đại quân Trung Nguyên, thậm chí không hề có thương vong, tổn thất của bọn họ chỉ là tên, chết tiết tên, đại quân vùng Trung Nguyên dường như vĩnh viễn không hề hết tên.

Tới giờ khắc này, Hưu Chư vương cũng hiểu rất rõ ràng.

Trừ phi đại quân Hưu Chư không tiếc hy sinh kỵ binh tinh nhuệ tiến hành quyết chiến quy mô lớn, bằng không thì, chỉ vãn vãn một chút ít kỵ binh tiến hành tập kích quấy nhiễu tiến công với quy mô nhỏ căn bản là không đủ để hăm dọa đại quân Trung Nguyên rút lui, thật sự là nếu tiến hành quyết chiến quy mô lớn với đại quân Trung Nguyên, đại quân Hưu Chư có bao nhiêu phần thắng?

Tuy nhiên nói đi phải nói lại, để cho Hưu Chư vương lúc đó rời khỏi Cao Khuyết, vứt bỏ mộng tưởng chiếm cứ Hà Sáo, bất kể thế nào y cũng không cam tâm, Hà Sáo, tuy thế nhưng chẳng khác gì viên minh châu quý báu, người Hưu Chư nếu như có thể chiếm được Hà Sáo, tối đa không quá năm mươi năm, nhân khẩu sẽ tăng lên, thực lực sẽ mạnh lên rất nhiều!

Hưu Chư đột nhiên quay đầu lại phân phó đội trưởng kỵ thân binh: - Đi, gọi mấy vạn kỵ trưởng tới đây cho bản vương!

Đội trưởng thân kỵ binh vâng dạ, lĩnh mệnh đi, nhìn bóng dáng đội trưởng thân kỵ đi xa, khóe miệng Hưu Chư hiện lên tia sát khí dữ tợn.

Quân Sở, dưới đại kỳ.

Bách Lý Hiền giơ quạt lông lên che trán, nhìn quan thành Cao Khuyết phía trước xa xa, lại quay đầu lại mỉm cười nói với Hạng Trang và Úy Liêu: - Thượng Tướng quân, quân sư, Hưu Chư vương không có bản lĩnh gì, lại quá tham lam, không để ý nếm chút vị đắng, y sẽ tuyệt đối không bỏ qua Hà Sáo đâu, cho nên tiếp theo, đại quân Hưu Chư sẽ tiến công quy mô lớn.

Vừa dứt lời, khắp nơi đều vang lên kèn lệnh người Hồ thê lương trầm thấp, trong tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, kỵ binh Hưu Chư tại bốn phía vốn đang lôi kéo quân Sở thì lập tức lại như thủy triều hướng về phía trước lui quay lại, chỉ trong chốc lát, gần bốn vạn kỵ binh Hưu Chư ở phía trước dưới quan ải Cao Khuyết mở rộng triển khai trận hình kỵ binh kéo dài chặt chẽ.

Khóe miệng Hạng Trang thoáng chốc hiện lên nụ cười mờ nhạt, trầm giọng nói: - Quả nhiên Tử Lương liệu việc như thần.

Nếu Hưu Chư vương muốn chơi, vậy thì để cho y chơi, Hạng Trang lập tức vung tay phải lên, lãnh đạm nói: - "Đại kỳ truyền lệnh, toàn quân dừng đi tiếp, kết trận hình ngay tại chỗ thành đại trận phòng ngự hình tròn!

Hạng Trang ra lệnh một tiếng, liên quân Sở Tần liền thoáng chốc đã bắt đầu biến trận.

Trọng giáp bộ binh là đội đầu, khinh bộ binh, cung tiễn thủ đều dừng bước.

Binh đồ quân nhu phía sau vẫn tiếp tục đi về phía trước, đem đủ hai nghìn xe đồ quân nhu tại bên ngoài toàn bộ trận hình kết thành một tấm chắn lớn, cầm trong tay trường kích, bộ binh trang bị trọng giáp nặng ở ngoài, cầm trong tay trường nỏ, yêu dẫn nỏ, quyết trương nỏ thủ vây thứ hai, cung thủ, kỵ binh quân Tần và thân binh của Hạng Trang thì nấp trong vòng vây.

Quân Sở kết trận xong, kỵ binh Hưu Chư phía trước cũng bắt đầu xuất hiện di chuyển khác thường.

Tuy nhiên, đối với sự di chuyển khác thường của kỵ binh Hưu Chư, Hạng Trang cũng chẳng để tâm.

Bởi vì người Hồ lúc này, tại chiến lược, chiến thuật đều thuộc ở giai đoạn nguyên thủy, không giống vùng Trung Nguyên đã trải qua hàng trăm năm thời đại Chiến quốc, bất luận là chiến lược hay chiến thuật, hoặc là nhân văn, triết học, đều đã phát triển tới một tầm cao rồi, chiến thuật, cho tới bây giờ chỉ có thể học tập trong chiến đấu mà thôi.

Cho dù là dân tộc Hung Nô, trước đó là Mạo Đốn, chiến thuật cũng không hề đáng nói.

Trước đó Mạo Đốn, các bộ dân tộc Hung Nô trong lúc bắn giết nhau trên cơ bản gần như là kéo bè kéo lũ đánh nhau, người nào nhiều hơn, quả đấm của ai mạnh, thì người đó là thủ lĩnh, hoặc là Thiên Vu.

Sự xuất hiện của Mạo Đốn đã hoàn toàn thay đổi bố cục này, Mạo Đốn thông minh hiếu học, hơn nữa bên cạnh lại có vài nô lệ vùng Trung Nguyên lưu vong đến thảo nguyên Mạc Bắc tuy rằng ông ta không được học tập hệ thống địa học từ các học thuyết gia nổi tiếng Trung Nguyên, nhưng ít ra cũng có Khải Mông từng là học thuyết gia có tiếng, vì thế mà sau này ông ta đã tạo nên một nền móng cơ sở cực kỳ vững chắc.

Nguyên nhân chính là sự xuất hiện của Mạo Đốn, dân tộc Hung Nô với có thể chinh phục được Đông Hồ.

Tại lúc đó, Đông Hồ luận về nhân khẩu, dẫn nỏ, hay là khoa học kỹ thuật đều mạnh hơn người Hung Nô, nhưng chỉ vì sự xuất hiện của Mạo Đốn, người Đông Hồ cuối cùng bại dưới người Hung Nô, đồng thời từ đó về sau không thể gượng dậy nổi, tận cho đến năm trăm năm sau, dân tộc Tiên Bi nằm trong một nhánh của Đông Hồ đã một lần nữa quật khởi, chiếm toàn bộ thảo nguyên Mạc Bắc.

Cho nên, đối với sự di chuyển khác thường của người Hưu Chư, Hạng Trang cũng không để tâm.

Úy Liêu, Bách Lý Hiền cũng không để tâm đến đội hình của người Hưu Chư, đối với người Hưu Chư, Bách Lý Hiền không hề xa lạ gì, kỵ binh Hưu Chư không thể tạo sự uy hiếp đối với đại trận phòng ngự của quân Sở, kỵ binh Hưu Chư không tới thì thôi, nếu thật sự cường công, tuyệt đối sẽ đụng phải trận hình phòng ngự của quân Sở mà bị đầu rơi máu chảy!

Sau một lát, kỵ binh Hưu Chư cuối cùng khởi xướng tấn công.

Hơn vạn kỵ binh dàn hàng ngang lộ rõ sự rối loạn, về phía đại trận phòng ngự của quân Sở chậm rãi tiến tới nghiền ép, hơn nữa theo thời gian, kỵ binh Hưu Chư tốc độ chạy trốn càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, mấy ngàn móng chân ngựa gõ xuống mặt đất, tiếng vó ngựa ình ình hầu như làm vỡ nát màng tai mọi người.

Không ít tướng sĩ quân Sở nhát gan tức thì bị kích động.

Trên ngàn kỵ binh tụ hợp xung phong, ánh mắt liếc nhìn đội ngũ nằm ngang, vô số toàn đầu ngựa di chuyển, vô số móng ngựa phi nhanh, vô số bờm ngựa đón gió bay phần phật, vô số người Hưu Chư vùng binh khí gào thét, tình huống này không bị cản trở, thanh thế này nghiền nát đất trời, người chưa từng kinh qua căn bản là không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, hầu hết lão binh căn bản là bất động, bởi vì bọn họ biết, đó chỉ là hù người ta mà thôi.

Vốn chính là, liên quân Sở Tần mặc dù chỉ có hai mươi ngàn người, nhưng đằng sau trận phòng ngự dày đặc, lại có nhiều xe đồ quân nhu, đang mở rộng trên dưới một trăm bộ, kỵ binh Hưu Chư lại không thể nhìn thấy được phạm vi hoành trận kỵ binh, thì có ý nghĩa gì? Cũng muốn từ trên khí thế để áp đảo quân Sở, theo tâm lý hơi kinh sợ một chút mà thôi.

Đối với sự tập hợp này, bộ lạc du mục thật ra thì quá hiểu rõ nằm lòng.

Khoảng cách quân Sở chưa đến năm trăm bước thì kỵ binh Hưu Chư đang cuộn cuộn về phía trước lại giống như gặp đá ngầm, đột nhiên chia ra làm hai luồng, bắt đầu là nghiêng đi cắt về hai bên sườn của trận hình quân Sở, lại sau một khắc, mấy nghìn kỵ binh bao bọc từ phía sau trận kỵ binh Hưu Chư đột nhiên xung phong liều chết xông ra.

Có chút thú vị, khoe miệng Hạng Trang nhếch lên nụ cười nhạt.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hạng Trang vùng tay phải lên, lãnh đạm nói: - Đại kỳ truyền lệnh, chuẩn bị đón đánh.

Tần Tương từ phía sau Hạng Trang leo lên chiến xa, tiếp nhận đại kỳ từ trong tay bốn gã thân binh, quay về phía trước ra sức vẩy lên, sau một khắc, chủ tướng các quân doanh đang chăm chú nhìn đại kỳ trong quân đều quay người xoay đầu lại, hướng về bộ khúc truyền lệnh tác chiến, trong chốc lát, trong trận quân Sở sôi động lên.

Bộ binh trọng giáp bên ngoài vòng đều dựng thẳng trường kích lên, loáng cái đã hình thành một rừng trường kích dày đặc.

Nỏ binh trong vòng đều nhanh chóng kéo nỏ, đem mũi tên nhắm về phía kỵ binh Hưu Chư đang cuộn cuộn lao đến.

Các cung thủ trong vòng trong cũng dỡ trường cung xuống, lại cỡi túi cung tên trên lưng xuống, đem những mũi tên nanh sói lấy ra, chậm rãi cắm tới chân phải trước mặt.

Khoảng cách hai quân còn lại chưa đến trăm bước, trường cung thủ quân Sở đã bắt đầu gây khó dễ.

Đi cùng với tiếng vun vút xé gió, bốn ngàn trường cung thủ đã đem bốn ngàn mũi tên nanh sói bắn về phía trước, tức thì trong không trung dày đặc mưa tên, hướng về chính diện rơi lên đầu kỵ binh Hưu Chư, trong trận kỵ binh Hưu Chư lập tức người ngã ngựa đổ.

Trong những tiếng kêu rên thê lương, ít nhất có hơn hai trăm kỵ binh Hưu Chư bị rơi xuống ngựa, không chờ bọn chúng bò lên, kỵ binh Hưu Chư từ phía sau đã như mưa rên gió dữ đập trên đỉnh đầu bọn chúng mà qua, vô số móng ngựa từ trên không trung đập xuống, tức thì mấy trăm kỵ binh Hưu Chư bị ngựa giẫm thịt nát xương tan!

Ngay lúc kỵ binh Hưu Chư tiến vào khoảng gần trăm bước, quyết trương nỏ của quân Sở, yêu dẫn nỏ, tỉ trương nỏ cũng đều triển khai, nỏ tiễn trúng mục tiêu thật ra phải dựa vào phạm vi lớn bao trùm mới dễ thương địch thủ cao hơn nhiều hơn, kèm theo các loại nỏ của quân Sở nổi lên, chốc lát kỵ binh Hưu Chư thương vong tăng mạnh lên.

Đội kỵ binh Hưu Chư bị giáp vọt tới xung quanh trước xa trận quân Sở, thì toàn bộ trận hình kỵ binh đã thừa thớt nhiều, khoảng cách chưa tới trăm bước, kỵ binh Hưu Chư ít nhiều đã thương vong hơn một nghìn tên!

180. Chương 180: Đại Thắng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 180: Đại thắng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tại trận chiến ít nhất có hơn một ngàn kỵ binh thương vong thảm trọng, kỵ binh Hưu Chư triển khai đi đầu cuối cùng xông tới trước trận xe đồ quân nhu của quân Sở, mặc dù xe đồ quân nhu trước mặt vững chắc công kênh, nhưng kỵ binh Hưu Chư không sợ chết không hề có ý hạn chế tốc độ ngựa, nói là chậm nhưng thật ra rất nhanh, hàng trăm kỵ binh đã hung hăng đụng vào xe trận.

Trong chốc lát, những tiếng va chạm rất lớn, âm thanh chiến mã và thân thể người võ vụn vang lên tận trời cao.

Sau một khắc, hơn trăm người Hưu Chư trên lưng ngựa giống như là bao cát bị quăng lên không trung, lại bị tác dụng của lực quán tính rơi xuống quăng ra ngoài, không chờ bọn chúng phản ứng, trận trường kích như rừng của quân Sở bị đụng vào đã đứng vững, hơn trăm người Hưu Chư trong nháy mắt toàn bộ bị đóng đinh tại không trung.

Tuy nhiên, thế tiến công của người Hưu Chư cũng không hề vì sự chết trận của hàng kỵ binh đầu mà dừng lại.

Trong tiếng vó ngựa như thủy triều kéo dài không dứt, đội kỵ binh Hưu Chư thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng không hề ngừng va chạm vào xe trận xung quanh quân Sở, chưa đến thời gian nửa chén trà nhỏ, trực tiếp xông vào liền bị trận trường kích của quân Sở móc lấy, máu của người Hưu Chư theo trường kích bắn ra, gần như nhuộm đỏ cả tướng sĩ quân Sở.

Không ít người Hưu Chư tuy rằng bị hơn mười trường kích đâm thủng thân thể, nhưng vẫn không tắt thở, bọn họ vừa gào thét thảm thiết, vừa liều mạng giơ kiếm, xiên mộc trong tay lên, cố gắng sát thương bộ binh quân Sở, tuy nhiên rõ ràng là bọn chúng chỉ phí công, văn bản là không đủ để sát thương quân Sở mặc trọng giáp.

Thấy cảnh tượng thảm liệt như vậy, khóe miệng Hạng Trang co giật.

Phải thừa nhận rằng, những người Hưu Chư này thật sự là dũng cảm, trung thành, nhưng cách thức tiến công tự sát của bọn họ rõ ràng là không tạo được sự uy hiếp đối với trận hình phòng ngự của quân Sở, chiến thuật của người Hưu Chư quá lạc hậu, bất luận là trình độ văn minh hay là chiến lược chiến thuật, tất cả đều dừng lại giai đoạn xã hội nguyên thủy, căn bản không thể sánh bằng người Trung Nguyên.

Người Hưu Chư căn bản là không biết nên phá giải đại trận phòng ngự hình tròn của quân Sở, bọn họ căn bản là xông loạn đụng loạn, dựa theo cách đánh của người Hưu Chư, chính là đem toàn bộ bốn vạn kỵ binh hợp lại, cũng không những không công phá được trận hình phòng ngự vòng tròn của quân Sở, mà ngay cả chỉ cần trong ngoài ba đạo bức chắn xe đồ quân nhu thôi, cũng đủ cho người Hưu Chư máu chảy thành sông!

Nói đến cũng thấy rằng, kỵ binh Hưu Chư cũng chỉ đáng khen ở sự linh hoạt, còn các phương diện khác, cơ bản chẳng có gì cả!

Ngay tại người Hưu Chư từ chính diện phát động đồng thời giữa công kích và tự sát, kỵ binh Hưu Chư từ hai cánh được thiết lập cũng chậm rãi thúc ngựa, từ ba hướng còn lại cuộn cuộn nghiền áp tới, cố gắng lấy đoản cung trong tay để sát thương quân Sở trong trận hình phòng ngự vòng tròn, với sự yểm hộ của kỵ binh Hưu Chư chính diện để cường công, tuy nhiên, trái lại lại bị nỗ binh, cung thủ của quân Sở điên cuồng phản kháng trở lại.

So về khí giới, người Hưu Chư thúc ngựa cũng không kịp với quân Sở, đối với bắn bằng cung nỗ, thương vong đôi bên quả thực kém xa!

Trong tiếng xé gió vun vút, vô số nỗ tiễn, trọng tiễn nanh sói từ không trung không ngớt qua lại, xen chéo nhau, lại mang theo sát khí lạnh băng gào thét bắn về phía mục tiêu, đồng thời cùng với mỗi một nỗ tiễn, mỗi một mũi tên nanh sói rơi xuống, trên chiến trường sẽ vang lên những tiếng kêu thảm thê lương không gì sánh được, mỗi khi những tiếng kêu thảm thiết vang lên, là một sinh mệnh vĩnh viễn rơi vào bóng tối.

Trên quan tường Cao Phiệt, Hưu Chư vương đang ở xa xa quan sát cuộc chiến.

Đứng ở trên quan nhìn xuống có thể thấy hết toàn bộ chiến trường, mỗi một đội kỵ binh Hưu Chư đánh vào trận hình quân Sở, đều giống như va phải đá ngầm mà vỡ vụn ra, khuôn mặt của Hưu Chư vương kịch liệt co giật, phải biết rằng, từ chính diện khởi xướng công kích đúng là toàn bộ tinh binh của hắn, cũng là toàn bộ dũng sĩ dũng mãnh nhất trong bộ lạc Hưu Chư.

Nhưng mà, trước sau ba mươi đội tròn ba mươi nghìn tinh kỵ, cũng vẫn không thể công phá trận hình quân Sở!

Càng khiến cho Hưu Chư vương hít thở không thông chính là còn lại ba hướng kỵ binh tinh nhuệ yểm trợ chính diện cho kỵ binh Hưu Chư, phải chống đỡ nỗ binh, cung thủ quân Sở điên cuồng bắn tới, hầu như mỗi một tiếng hô ngừng, thì trong nháy mắt, đều có hơn mười trên trăm dũng sĩ Hưu Chư ở giữa màn tên, ngã xuống đất, trọng thương, thảm vong...

- Đại vương, không thể đánh nữa, nhanh rút lui thôi!
- Đúng vậy, đại vương, đánh tiếp tráng đinh sẽ không còn!
- - Đại vương, không thể đánh nữa, nếu không bộ lạc Hưu Chư sẽ diệt vong!

Mười mấy vạn kỵ trưởng thấy cũng hết hồn, lập tức tiến lên khuyên bảo.

Hưu Chư Vương bỗng nhiên nhắm mắt lại, dùng lực hất tay, thấp giọng nói: - Thôi kèn, thu binh.

Sau một khắc, trên Cao Phiệt Quan liền vang lên tiếng kèn thê lương, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, kỵ binh Hưu Chư vốn đang kéo cung bắn cũng đều chuyển đầu ngựa, như thủy triều rút về Cao Phiệt.

.Thấy kỵ binh Hưu Chư đều rút lui về phía sau, quân Sở trong trận đều lập tức vang lên những tiếng reo hò như biển gầm núi gọi.

Nhất là những tướng sĩ đất Ngụy này, mặc dù bọn họ tham gia chiến đấu tại Hồ lao quan, không ít người còn tham gia cuộc đại chiến tàn khốc không gì sánh được tại Hàm Cốc quan, lúc vào quan, bọn họ còn công hãm hơn mười tòa thị trấn vùng ngoại thành Hàm Dương, nhưng giống như ngày hôm nay vậy, đối mặt với vài chục ngàn kỵ binh người Hồ như thủy triều tấn công mãnh liệt không dứt, thì đây là lần đầu tiên!

Quan trọng hơn là, trận này quân Sở đánh thắng, hơn nữa lại là đại thắng!

Mặc dù kết quả trận chiến cuối cùng còn chưa thống kê, nhưng phỏng đoán, người Hưu Chư ít nhất tử vong hơn năm nghìn kỵ, còn quân Sở, tổn thất thương vong hơn ngàn người!

- Mệnh mông Hoa Hạ! Trong tiếng hoan hô thật lớn, không biết là tiếng của ai đó gào to.
- Duy nhất đại Sở ta! Lúc này đây, hầu như toàn bộ lão binh quân Sở đều nhập vào đội ngũ hào theo, tức thì các tướng sĩ đất Ngụy cũng hoan hô thêm vào, đầu tiên là những tiếng hoan hô thật lớn không gì sánh được, nhưng tới cuối cùng, trong những âm thanh đó hội tụ thành một nhịp đều đặn, giống như là một người đang hô hào!
- Mệnh mông Hoa Hạ, duy nhất đại Sở ta!

- Mệnh mông Hoa Hạ, duy nhất đại Sở ta!

- Mệnh mông Hoa Hạ, duy nhất đại Sở ta!

Tiếng hoan hô của tướng sĩ quân Sở vang lên lên tận không trung, phá vỡ hư không.

Hơn mười dặm cao, hùng ưng đang ở trên vách núi cao ngất xây tổ cũng bị tiếng hô lớn làm cho giật mình, lập tức rít lên mở cánh bay vút lên trời cao.

Trong tiếng hoan hô lớn đó, tướng sĩ quân Tần lại sắc mặt phức tạp.

Về một phương diện, tướng sĩ quân Tần đối với khẩu hiệu của quân Sở có chút coi thường, Đại Sở ư? Hay cái rầm ỹ, nhớ năm xưa, Hạng Yển với hơn mười vạn quân Sở không làm theo bị Vương Tiễn tướng quân đánh cho hoa rơi nước chảy đầy sao? Nhưng về phương diện khác, tướng sĩ quân Tần lại phải bội phục biểu hiện của quân Sở, chí ít thì trận đánh ngày hôm nay, tướng sĩ quân Sở đã đánh rất ròn rã, rất giỏi!

Trong tiếng hoan hô thật lớn, Hoàn Sở, Quý Bố giục ngựa tới trước mặt Hạng Trang.

Hoàn Sở hành lễ với Hạng Trang, nói: - Thượng Tướng quân, quân tâm người Hưu Chư đã tan rã rồi, hãy tiêu diệt nốt sức lực của bọn chúng đi!

Thời đại quân Sở của Hạng Vũ, phong cách chính là đuổi cùng giết tận, cho đến khi quân địch tan thành mây khói thì thôi.

Nhưng Hạng Trang không chút do dự lắc đầu, phủ quyết đề nghị của Hoàn Sở.

Điều này không phải là Hạng Trang muốn tận lực tiêu trừ vết tích “Hạng Vũ” trên người quân Sở, mà là Hạng Trang nghĩ, thật sự không cần phải dồn người Hưu Chư vào đường chết, thứ nhất, nếu thật sự muốn đuổi cùng diệt tận, thì quân Sở cũng khó tránh khỏi thương vong, thứ hai, chính là giữ lại người Hưu Chư đi gần xuống phía nam thì càng gần

Bộ lạc du mục trên thảo nguyên từ trước đến nay đều hiếu chiến, cũng không đơn giản thần phục bộ lạc khác.

Cho nên, không bằng cứ để cho người Hưu Chư còn chút sức lực, đợi người Hung Nô quy mô nam hạ, thì lại để người Hưu Chư đi theo đánh chết người Hung Nô đi, nếu như kiên quyết đánh người Hưu Chư, để nguyên khí của bọn họ đại thương, không đợi người Hung Nô nam hạ, thì bọn họ đã trực tiếp đầu hàng rồi, vậy đã có thể lật ngược không đẹp rồi.

Thấy Hạng Trang lắc đầu, Quý Bố liền rầu rĩ không nói gì nữa.

Mặc dù đối với việc Hạng Trang bái tế lăng Tần Thủy Hoàng, trắng trợn thu hút nhân tâm người Tần, tuy nhiên điều này cũng không hề ảnh hưởng đến cảm nhận về uy tín giữa Hoàn Sở, Quý Bố với Hạng Trang, với lại Hạng Trang đối với bọn họ công khai thăng chức âm thầm giáng chức, tước đoạt binh quyền bọn họ mang, Hoàn Sở, Quý Bố cũng chỉ cảm thấy buồn bực mà thôi, không hề có dị tâm gì.

Hạng Trang vỗ vỗ vai Hoàn Sở, nói: - Lão Hoàn, còn nhớ năm xưa tại Thọ Xuân, ta đã nói gì với mọi người không? Ta đồng ý với mọi người, phải tận khả năng đem các huynh đệ còn sống đưa về Giang Đông, cho nên, thực sự không cần phải liều mạng vì những người Hồ này, mà lập tức sẽ quay về Giang Đông, lúc này, ta không muốn có thương vong vô vị.

Hoàn Sở có chút xấu hổ nói: - Thượng tướng quân anh minh, là mặt tướng lỗ mãng.

Đang nói chuyện, kỵ binh Hưu Chư đã toàn bộ rút vào Cao Phiệt, tuy nhiên người Hưu Chư cũng không bỏ lại Cao Phiệt, mà vẫn để lại một số lượng lớn quân coi giữ trên quan, rõ ràng, người Hưu Chư tuy rằng đã thua, Hưu Chư Vương cũng chưa chết tâm, ông ta cầm giữ thông đạo Cao Phiệt này tiến vào Cửu Nguyên, chính là đang chờ đợi cơ hội lần thứ hai phản công.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, quát lên: - Bàng Ngọc nghe lệnh.

Bàng Ngọc tiến lên hai bước, đáp: - Có mặt tướng!

- Dẫn trung quân, ngăn chặn lối ra Cao Phiệt, không cho một người Hồ nào tiến vào Cửu Nguyên!

- Vâng!
- Diên Hoành nghe lệnh.
- Có mặt tướng.”
- Dẫn hữu quân, tức khắc quay về Cửu Nguyên, vận chuyển khí giới trọng hình tinh lan, thang mây, xe công thành tới.
- Vâng!
- Cao sơ nghe lệnh.
- Có mặt tướng.”
- Thu dọn chiến trường, kiểm kê thương vong.

Vâng!

Bàng Ngọc, Diên Hoành, Cao Sơ đều nhận lệnh đi, Mông Khanh do dự một hồi, đến cuối cùng tiến lên hỏi Hạng Trang: - Xin hỏi Hạng tướng quân, người Tần chúng ta sẽ làm gì?

Hạng trang mỉm cười, đáp: - Tướng sĩ quân Tần cực khổ rồi, hãy nghỉ ngơi đi.

Mông Khanh thi lễ, xoay người đi.

Nhìn theo bóng Mông Khanh đi xa, Bách Ly Hiền bỗng nhiên nói: - Thượng Tướng quân, Hưu Chư vương bản tính tham lam, đợi chúng ta dẹp xong Cao Phiệt, chỉ sợ người Hưu Chư cũng sẽ không quay về Hà Tây đâu.

- Vậy đúng lúc. Hạng Trang nhướn môi, lãnh đạm nói: - Người Hưu Chư không chịu đi, vừa lúc có thể để cho kỵ binh đại Sở chúng ta luyện binh.

Nói đến đây, Hạng Trang không kìm được đưa mắt nhìn Mông Khanh xa dần, cùng hai nghìn lão binh quân Tần dưới trướng Mông Cức và hân đang giáo luyện, còn sợ không luyện được kỵ binh tốt ư?

181. Chương 181: Quân Tần Về Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 181: Quân Tần về sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cửu Nguyên, hành dinh Công chúa

Doanh Trinh hỏi Mông Cức:

- Mông Cức tướng quân, về tương lai tướng sĩ quân Tần, người thấy thế nào?

Tương lai? Mông Cức vẻ mặt ảm đạm lắc đầu, cô đơn nói: - Công chúa điện hạ, trẻ em đều chết hết, người Tần không có tương lai nữa..Vừa nghĩ tới người già, trẻ em bên trong thành Lâm Hà bị người Lâu Phiên giết hại, Mông Cức liền đau đớn, thân là đại tướng lãnh binh quân đoàn Trường Thành, Mông Cức tự trách mình thua xa người khác.

Mông tướng quân, người cũng không cần quá tự trách. Về mặt Doanh Trinh hơi cứng lại, tuy nhiên Mông Cức cúi đầu nên chưa phát giác, kỳ thật, vừa rồi Mông Cức phát giác về mặt Doanh Trinh khác thường, cũng tuyệt đối sẽ không đem thăm kịch Lâm Hà cùng công chúa Doanh Trinh liên hệ với nhau.

Doanh Trinh thở dài, u oán nói: Mông tướng quân, người là đại tướng lãnh binh quân đoàn Trường Thành, cho nên trên người người gánh vác toàn bộ tương lai quân đoàn Trường Thành, nếu người cảm thấy lão Tần nhân đã không có tương lai, như vậy lão Tần nhân phải tiêu vong, nhưng, tướng quân người thật sự trở mắt nhìn lão Tần nhân tiêu vong sao?

Mông Cức âm thầm lắc đầu nói: Công chúa, mặt tướng làm sao nguyện ý?

- Vì sao không thử dung nạp tộc quần khác? Doanh Trinh nói: - Danh phận, xưng hô thật ra cũng không quan trọng, chỉ cần huyết mạch lão Tần nhân chưa tuyệt, tinh thần chưa mất, chúng ta liền vĩnh viễn đều là lão Tần nhân.

- Công chúa. Mông Cức ngừng đầu, hỏi: -Người muốn mặt tướng quy Sở?

Doanh Trinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, hỏi: Tướng quân không đồng ý sao?

Mông Cức quả quyết lắc đầu nói: - Mông thị Chúng ta thân là lão Tần nhân, chết cũng làm quỷ người Tần, tuyệt không sẽ không quay lưng lại với Tần quy Sở!

- Nếu. Doanh Trinh yên lặng nhìn Mông Cức, nói: - Nếu bản cung gả cho Hạng Trang Thượng Tướng Quân làm vợ thì sao?

- Vậy. Mông Cức nghe vậy lập tức ngạc nhiên, Doanh Trinh là huyết mạch Doanh thị còn sót lại của Đế quốc Đại Tần, nếu Doanh Trinh thật sự gả cho Hạng Trang, như vậy Đại Tần cùng Đại Sở chính là một nhà, Mông thị thủ hộ Doanh thị, cũng thủ hộ họ Hạng, cứ như vậy, Mông Cức và quân đoàn Trường Thành hẳn trên thực tế cũng quy Sở rồi.

Doanh Trinh lại nói: - Mông tướng quân, người cảm thấy có thể chứ?

- Công chúa điện hạ nguyện ý gả cho ai, toàn bộ do Công chúa tự mình quyết định, mặt tướng tuyệt không hai lời.

Mông Cức dừng một chút, lại nói: - Nếu như thế, Mông thị chúng ta nhất định sẽ giống thủ hộ họ Hạng cũng như thủ hộ Doanh thị vậy!

Nếu Doanh Trinh gả cho Hạng Trang, sinh ra con nối dòng tuy rằng vẫn là huyết mạch Doanh thị, nhưng cũng không phải là họ Doah, mà là họ Hạng, đối tượng thủ hộ của Mông thị cũng biến thành họ Hạng.

Doanh Trinh rất muốn nói với Mông Cức, không, Mông thị các người vẫn là đang thủ hộ Doanh thị, và lại cũng chỉ là Doanh thị mà thôi, nhưng lời đến miệng lại bị nàng nuốt vào, bởi vì Doanh Trinh rất rõ ràng, Mông thị thế đại trung lương, tư tưởng trung quân đã dung nạp vào toàn bộ linh hồn gia tộc, hiện tại nói với hắn điều này, hắn nhất định không tiếp thụ được.

Cũng may còn nhiều thời gian, chỉ cần Mông Cức và mấy ngàn quân tướng sĩ đoàn Trường Thành quân Tần dung nạp quân Sở, cũng ở Giang Đông đất Sở này mãi, đến lúc đó đương nhiên sẽ hình thành một thế lực đủ để kháng cự bộ cũ cố Sở, và tương lai nàng vì Hạng Trang sinh hạ con nối dòng trở thành một đại thụ che trời, những bộ cũ cố Tần này đương nhiên sẽ vì vậy tụ hợp lại bên hắn.

Mông Cức ngẫm nghĩ một chút, lại nói: - Công chúa điện hạ, khi nào thì người Thượng Tướng Quân Hạng Trang thành hôn?

- Còn chưa biết. Doanh Trinh lắc đầu, sâu kín nói: - Việc này chỉ có bản cung đơn phương tình nguyện mà thôi, có lẽ Thượng Tướng Quân Hạng Trang căn bản là không muốn cưới bản cung đâu.

Mông Cức nhíu nhíu mày, lúc này ôm quyền nói: "Mặt tướng cáo lui.

Doanh Trinh biết Mông Cức phải đi làm cái gì, liền nhẹ nhàng phẩy tay.

Thiếp khuyết, đại doanh quân Sở.

Các tướng sĩ Quân Sở mười người một đám, năm người nhất đám đang tụ cùng một chỗ uống rượu ăn thịt.

Hạng Trang ôm vò rượu, đang được vây quanh các đại tướng Hoàn Sở, Quý Bồ tuần tra toàn bộ doanh, đi qua đó, tướng sĩ quân Sở đều đứng dậy, một đám dùng ánh mắt sùng bái nhiệt huyết hướng về Hạng Trang, cơ hội lôi kéo lòng người đương nhiên Hạng Trang sẽ không để tuột mất, hiện giờ là thời cơ tốt để cổ vũ sĩ khí.

Đánh thắng trận, hơn nữa Hạng Trang nói vài câu kích động, khí thế quân Sở liền nổi dậy.

Sĩ khí dâng cao, sức chiến đấu cũng dâng cao, càng đánh càng mạnh là cơ sở thiết lập tại các trận thắng.

Đương nhiên, đánh thắng trận, vậy thì thưởng toàn quân, tinh thần cố gắng không thể thiếu, vật chất thưởng càng không thể ít.

Nhất là hiện tại quân Sở cũng không thiếu vật tư, bất kể là lương thực, rượu hay là thịt để ăn, muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu, lương thực từ Quan Trung cướp tới, lại đoạt cừu dê từ bộ lạc Bạch Dương, đến hiện tại mới có thể ăn được một ít, lại không mang đi thiêu hủy, vậy không bằng hiện tại mang thưởng cho tướng sĩ tận tình mà ăn, tận tình mà uống.

- Các huynh đệ, cứ việc ăn, cứ việc uống, rượu thịt còn đầy.

- Các huynh đệ Đại Sở, hãy tỏ ra uy phong tốt nhất quân Sở chúng ta!

- Huynh đệ Hãm Trận Doanh, đủ uy phong, người Hưu Chư bị các người đánh cho quân lính tan rã!

Hạng Trang cứ việc càng nói nhiều chuyện để khích lệ, rất ít uống rượu, nhưng vài chung rượu trong doanh trại chuyển xuống vẫn phải uống hai hũ lớn, cũng may nồng độ rượu không cao, vừa uống vào hai hũ lớn, đầu lưỡi chỉ hơi cứng một chút mà thôi, nếu đổi lại thành rượu trắng, thì hai hũ rượu lớn này chỉ sợ đốt chết người.

Vừa nghĩ tới rượu trắng, trong lòng Hạng Trang bỗng nhiên khẽ lay động.

Rượu trắng này tốt, không những tiêu độc, cứu sống, còn có thể khích lệ sĩ khí!

Nếu để các tướng sĩ quân Sở trước khi lên chiến trường uống hai ngụm, thì còn quá hưng phấn mà gào thét ấy chứ?

Ừm, quay về thưởng lương cùng Công Thâu Xa một chút, xem có thể chế tạo chưng cất được không, trình tự cụ thể ủ tạo rượu trắng Hạng Trang đương nhiên không biết, nhưng nguyên lý thì hẳn biết chút ít, đơn giản chính là cho lương thực lên men, sau đó đem chưng cất ra.

Hạng Trang trở lại lều lớn vừa mới ngồi xuống, Bách Lý Hiền liền phe phẩy quạt lông cười hì hì đi đến.

Bách Lý Hiền chấp tay hành lễ nói với Hạng Trang: - Chúc mừng Thượng Tướng Quân, chúc mừng Thượng Tướng Quân, ha ha.

Hạng Trang vội đứng dậy đáp lễ, vừa chìa tay mời Bách Lý Hiền ngồi, nói: - Tử Lương, tin vui từ đâu tới? Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, mỉm cười nói: "Thượng Tướng Quân, Mông Cúc tướng quân đã đáp ứng quy Sở rồi, tuy nhiên, trong lòng hân và người Tần Cửu Nguyên vẫn có điều băn khoăn, ngu kiến tại hạ, nếu Thượng Tướng Quân có thể nghĩ cách cưới vợ công chúa Doanh Trinh, thì Mông Cúc và người Tần Cửu Nguyên sẽ không còn chút băn khoăn gì nữa. Nói thực ra, Bách Lý Hiền cũng không hy vọng công chúa Doanh Trinh gả cho Hạng Trang.

Bởi vì ở Bách Lý Hiền thấy, công chúa Doanh Trinh tâm cơ quá nặng, dã tâm cũng không nhỏ.

Tuy nhiên, tình thế phát triển lại hoàn toàn không lấy ý chí con người mà thay đổi, với tình thế hiện giờ, Hạng Trang không cưới Doanh Trinh chỉ e là không được, bởi vì Mông Cúc vừa rồi đã tỏ thái độ rõ ràng, trừ phi Doanh Hạng đảm bảo, nếu không hân và ba nghìn tướng sĩ di Tần dưới trướng tuyệt đối sẽ không quy Sở, đến lúc đó, việc từ từ lôi kéo Mông Cúc khả năng là không thể.

Hạng Trang mừng như điên, ngoài miệng lại nói: - Chẳng lẽ bỏ qua bát tự sao? Công chúa chưa chắc nguyện ý đâu.

- Thượng Tướng Quân làm kiêu phải không?

Còn chưa dứt lời, Úy Liêu cũng đi đến, cười nói: - Thượng Tướng Quân oai hùng anh phát, khí vũ cái thế, Công chúa làm gì mà không nguyện ý chứ? Lão hủ và Công chúa điện hạ cũng có tiếp xúc vài lần, Công chúa điện hạ vô cùng ngưỡng mộ Thượng Tướng Quân, chỉ cần Thượng Tướng Quân gật đầu, việc này tất thành!

- Tốt. Hạng Trang vui vẻ nói: - Vậy thì việc này kính nhờ quân sư!

Úy Liêu vui vẻ lĩnh mệnh, lại nói: "Không biết Thượng Tướng Quân định khi nào đại hôn?"

"Càng nhanh càng tốt. Hạng Trang xoa tay, nói: - Ngày mai ta trở về Cửu Nguyên!"

Bách Lý Hiền ngẫm nghĩ một chút, lại nói: "Thượng Tướng Quân, vậy thì danh phận của Công chúa điện hạ."

Về mặt Úy Liêu cũng hơi nghiêm túc, vấn đề này, đảo muốn xem Hạng Trang quyết định như thế nào?

Theo lý thuyết, Doanh Trinh là Công chúa Đại Tần, một khi gả cho Hạng Trang tất nhiên nên là chính thê, nếu không, người Tần sẽ không đáp ứng, Mông Cúc và tướng sĩ quân đoàn Trường Thành quân Tần lại càng không đáp ứng.

Doanh Trinh làm chính thê, vậy Ngụy Duyệt thì sao?

Mặc kệ nói như thế nào, Hạng Trang cùng Ngụy Duyệt thành thân trước, hơn nữa Ngụy Duyệt cũng là công chúa nước Ngụy, quan trọng hơn chính là, hiện tại quân Sở, người Ngụy chiếm đa số, nếu Hạng Trang vì Doanh Trinh phế bỏ địa vị chính thê của Ngụy Duyệt, một khi Bàng Ngọc, Tần Tương và thế tộc Ngụy Quốc cùng với tướng sĩ đất Ngụy gây náo loạn, vậy thì nguy rồi.

Đừng nhìn Ngụy Duyệt dịu dàng yếu đuối sợ sệt, việc gì cũng không tranh giành, nhưng nhân duyên của nàng rất tốt.

Cho nên, ai là chính thê, ai là trắc thê, vấn đề này phải xử lý tốt, nếu xử lý không tốt, vậy thì chuyện tốt có thể biến thành chuyện xấu, làm cho toàn bộ quân Sở phân liệt!

Tuy nhiên làm một người xuyên qua, việc này căn bản khó không được Hạng Trang.

Lập tức Hạng Trang không cần nghĩ ngợi nói: "Danh phận dễ làm, cùng làm lớn như Ngụy Duyệt, ngang bằng nhau."

- Hả, bình thê? Úy Liêu, Bách Lý Hiền ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên đều không nghĩ tới Hạng Trang sẽ đưa ra ý bình thê này.

Lại nói tiếp, ba vợ bốn nàng hầu ở Trung quốc có thể nó là có lịch sử lâu dài, nhưng trên thực tế, ở Trung quốc cổ đại nhất là thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc, Tần Hán, coi trọng chư hầu vô nhị, nói cách khác, vừa đó là các chư hầu vương công, dựa theo lễ chế cũng chỉ có thể cưới một chính thê, nếu đồng thời lấy hai chính thê, thì là vi phạm chế độ vượt qua lễ nghi.

Về phần nói bình thê, thời cổ hậu căn bản là không có cách nói này, chưa bao giờ có.

Úy Liêu, Bách Lý Hiền sửng sốt một lát, rất nhanh bỏ qua, cùng đồng thanh khen: "Tuyệt, hay lắm!"

Đích xác, hiện tại cấp cho Doanh Trinh, Ngụy Duyệt thân phận cao thấp, thật ra không hề quan trọng, hơn nữa còn tự tìm phiền toái, bởi vì sau khi trở lại Giang Đông, hơn phân nửa là Hạng Trang phải kế vị Sở Vương, một khi Doanh Trinh hoặc là Ngụy Duyệt thành chính thê, đến lúc đó sẽ đương nhiên mà trở thành Vương hậu Sở quốc, vấn đề là, người Sở Giang Đông có đáp ứng không?

Đến lúc đó thế tộc đất Sở không đáp ứng, chẳng lẽ đem phế Doanh Trinh hay là Ngụy Duyệt sao?

Dù thật sự phải phế Doanh Trinh hay là Ngụy Duyệt, chỉ sợ người Tần hoặc người Ngụy lại không đáp ứng.

Cho nên, hiện tại cấp cho Doanh Trinh, Ngụy Duyệt danh phận không quan trọng, việc này vẫn nên kéo dài thì tốt hơn, vả lại Hạng Trang tuổi còn trẻ, hiện giờ mới có hai mươi sáu tuổi, cũng thật sự không cần thiết phải vội vã xác lập phu nhân, và tương lai, Hạng Trang hoàn toàn nắm trong tay cục diện Sở quốc, ai làm vương hậu, ai làm Vương phi, chẳng phải chỉ cần một câu nói của hắn là được hay sao?

182. Chương 182: Song Hỷ Lâm Môn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 182: Song hỷ lâm môn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm, Ủy Liêu liền đơn giản gọn nhẹ trở về Cửu Nguyên, việc hôn nhân rất nhanh đã định rồi.

Lập tức Mông Cức dẫn ba nghìn Cửu Nguyên quân Tần thể quy về Sở, Hạng Trang đương nhiên là vui mừng quá đổi.

Ba ngày sau, Điền Hoàn quân che chở tỉnh lan (một loại xe công thành), thang, xe công thành và trọng hình khí giới thuận lợi đến dưới Cao Khuyết Quan, những trọng hình khí giới vừa mới xuất hiện, người Hưu Chư liền rất thẳng thắn từ bỏ Cao Khuyết Quan, hiển nhiên, trong lòng Hưu Đồ Vương rất rõ ràng, ở Cao Khuyết Quan đánh công phòng chiến, người Hưu Chư tuyệt đối không phải đối thủ của người Trung Nguyên.

Người Hưu Chư đã ném qua một lần thất bại với quân Sở, lần này rõ ràng là rút ra được bài học kinh nghiệm.

Tuy nhiên, đúng như Bách Lý Hiền đoán lường trước, tuy rằng Hưu Chư nhân buông tha cho Cao Khuyết Quan, nhưng cũng không hoàn toàn bỏ qua ý niệm muốn chiếm cứ Hà Sáo, mà chặn thả ngay gần bên Cao Khuyết, vừa bên xem chừng thế cục, đối với điều này, Hạng Trang cũng không để ý tới, mệnh Bàng Ngọc bảo vệ cho Cao Khuyết Quan, rồi dẫn đại quân quay trở về Cửu Nguyên thành.

Khi Đại quân vào thành, toàn bộ Cửu Nguyên đã giăng đèn kết hoa, sửa chữa đổi mới hoàn toàn .

Đêm nay, Hạng Trang cùng công chúa Doanh Trinh sẽ nợ hôn, đương nhiên phải dọn dẹp dọn dẹp.

Công chúa xuất giá là đại sự, đó lại là lễ nghi trọn vẹn phức tạp, đủ loại việc phải chú ý, tuy nhiên hiện tại dù sao Đế quốc Đại Tần đã diệt vong, hơn nữa quân Sở cũng là bên ngoài lên tác chiến, đương nhiên không có khả năng để cho chính thức như vậy, cuối cùng sau khi xin được sự đồng ý của Hạng Trang, Doanh Trinh, Ủy Liêu liền cho đốt lửa trại tiệc tối.

Như thế thì những kẻ dưới Hạng Trang mới ăn uống vui vẻ thỏa thích được.

Đương nhiên, Giáo Ủy với tướng lĩnh trở lên còn phải ở trong hành dinh Thượng Tướng Quân ăn tiệc mừng .

Đang lúc Hạng Trang lại ra xuất hiện trước mặt các tướng thì đã thay một bộ hoàng kim giáp uy phong lẫm lẫm, chiếc kim giáp này là lấy được từ kho vũ khí của Hàm Dương, nghe nói là Tiêu Hà chuẩn bị cho Lưu Bang, hiện giờ là Hạng Trang được lợi, cái gọi là “nhân yếu y trang, phạt yếu kim trang”, Hạng Trang mặc bộ hoàng kim giáp này vào, phong thái tức thì hiển hách.

Doanh Trinh cũng mặc hỉ phục màu đỏ, trên đầu đội mũ phượng, vô cùng muôn vẻ.

Trong tiếng chúc mừng của các võ tướng Ủy Liêu, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền và văn thần Hoàn Sở, Quý Bố, Hạng Trang nắm bàn tay nhỏ nhắn dài mảnh của Doanh Trinh ra hành dinh, đi lên xe, Tần Tương cũng mặc giáp trụ áo bào gấm mới tinh đích thân lái xe, chỗ Hạng Trang, Doanh Trinh tới đại doanh quân Sở, các tướng sĩ quân Sở đang ngồi bên đồng lửa uống rượu đều đứng hết lên.

- Thượng Tướng Quân, chúc mừng! Trong đám người, không biết là lão binh nào hết lên.

- Thượng Tướng Quân, chúc mừng! Chỉ trong chốc lát, gần như tất cả tướng sĩ quân Sở đều hô lớn, hơn nữa tất cả còn tự phát giơ đùi dê, thịt bò, bánh hoặc bát rượu lên không trung, cùng hô, quân Sở từ sau

khi đi vào Cửu Nguyên, thức ăn thật đúng là không tồi, gần như mỗi ngày đều có thịt ăn, không ít tướng sĩ đều tăng lên hai vòng!

Hạng Trang nắm bàn tay nhỏ bé của Doanh Trinh, không ngừng hướng về phía các tướng lĩnh đang hoan hô.

Tuy nhiên, xe liên đang chuyển tới đại doanh quân Tần, tiếng hoan hô biến thành “Công chúa, chúc mừng”.

Rõ ràng, tướng sĩ quân Tần đối với Hạng Trang còn thiếu sự đồng cảm hiểu biết, bọn họ chỉ thừa nhận Công chúa Doanh Trinh này thôi.

Doanh Trinh hơi biến sắc, lập tức quay đầu dùng ánh mắt áy náy với Hạng Trang, Hạng Trang chỉ khẽ mỉm cười, khẽ duỗi ngón tay nhẹ nhàng miết lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Doanh Trinh, trên khuôn mặt xinh đẹp của Doanh Trinh liền đỏ bừng, dưới ánh lửa nổi bật, càng toát lên vẻ xinh đẹp, vô cùng quyến rũ, vô cùng xinh đẹp không gì bằng.

Toàn thành Thục Nguyên đều chè chén say sưa, nữ thân binh doanh cũng không ngoại lệ.

Hôm nay là đại hôn của Hạng Trang và Doanh Trinh, buổi tối khẳng định sẽ không đến phòng Ngụy Duyệt, cho nên Ngụy Duyệt cũng đi tới nữ binh doanh, cùng Tần Ngư và các nữ binh náo nhiệt, thật ra bình thường Ngụy Duyệt cũng thường đến nữ binh doanh, hơn nữa Ngụy Duyệt đối nhân xử thế khiêm tốn, tâm địa thiện lương, cho nên quan hệ với Tần Ngư, Bách Lý Y Thủy và nữ binh cũng vô cùng tốt.

Thấy Ngụy Duyệt cùng nữ binh vừa nói vừa cười, Tần Ngư trầm thờ dài.

Tần Ngư nghĩ thầm rằng, Ngụy phu nhân cái gì cũng tốt, lại không hề màng danh lợi, cho tới bây giờ cũng sẽ không hề nghĩ sẽ phải lấy lòng Thượng Tướng Quân như thế nào, trước kia Thượng Tướng Quân chỉ có mình nàng là phu nhân thì thôi, nhưng hiện giờ Doanh Trinh có nhiều tâm kế, lại vô cùng khéo léo như hồ ly, Ngụy phu nhân từ nay về sau chỉ sợ là sẽ bị lạnh nhạt.

Tần Ngư đang thờ dài, Ngụy Duyệt bỗng ngoắc nàng: - Tần Ngư tỷ tỷ, lại đây.

Tần Ngư cười khổ lắc đầu, lập tức đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngụy Duyệt, nói: - Phu nhân, người thật là quá khoáng đạt mà.

- Vì sao tiểu muội phải nghĩ luẩn quẩn chứ?

Ngụy Duyệt cười cười, lại nói: - Thượng Tướng Quân anh hùng cái thế, tương lai trở về Giang Đông hơn phân nửa còn phải kể vị Sở Vương, đến lúc đó, bên cạnh huynh ấy chưa chắc đã dừng ở hai người tiểu muội và Thi Man tỷ tỷ? Nếu Thượng Tướng Quân mỗi khi cưới thê thiếp tiểu muội phải tỏ ra buồn bã, chẳng phải sợ là tức đến chết hay sao?

Tần Ngư yên lặng, tỉ mỉ nghĩ thấy như vậy đúng thật là có lý.

Ngụy Duyệt cười cười, bỗng trêu ghẹo Tần Ngư: - Nói về tỷ tỷ đi, chỉ sợ cũng không thể độc chiếm Cao Sơ tướng quân chứ? Và tương lai Thượng Tướng Quân nhất thống thiên hạ, Cao Sơ tướng quân thế nào cũng được phong Triệt Hầu, thậm chí có thể còn phong Vương, đến lúc đó Cao Sơ tướng quân cũng không những cưới tám mươi phu nhân, cộng thêm mấy chục thậm chí mấy trăm cơ thiếp ấy chứ?

- Hấn dám! Khuôn mặt Tần Ngư biến đổi nói, nếu hấn dám, lão nương sẽ bỏ hấn!

Ngụy Duyệt liền che miệng cười rộ lên, Tần Ngư lại dùng trức xiên đùi thịt dê nướng béo ngậy, đưa tới trước mặt Ngụy Duyệt, nói: - Phu nhân, nếm thử tay nghề của ta.

Ngụy Duyệt lắc đầu, nhưng mùi thịt dê đã xộc vào mũi nàng, trong lập tức, một cảm giác buồn nôn trào lên, Ngụy Duyệt nghiêng đầu nôn một trận.

Tần Ngư vội lấy khăn ta, thân thiết hỏi: - Phu nhân, người làm sao vậy?

- Ta cũng không biết. Ngụy Duyệt lắc lắc đầu, có chút buồn khổ nói: - Mấy ngày gần đây, cơ thể hay mệt mỏi, lúc nào cũng muốn ngủ, sáng sớm luyện kiếm cũng lười, hơn nữa người thấy mùi thịt là muốn nôn rồi,

cũng không biết là làm sao? Dừng lại một chút, Ngụy Duyệt lại có vẻ đau lòng nói: - có lẽ là mắc bệnh hiểm nghèo?

- Hả? Tần Ngư nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, nói: - Phu nhân, hay là nhanh để quân sư xem cho người đi?

- Hay là để hôm khác đi, hôm nay là ngày lành của Thượng Tướng Quân và Thi Man tỷ tỷ, đừng để mọi người mất hứng.

Tần Ngư liền có chút ảm đạm, nàng cũng là một tiểu nương, nên căn bản không biết là Ngụy Duyệt không có bệnh, mà không phải là bệnh hiểm nghèo gì, Ngụy Duyệt chỉ là bị nôn mà thôi, đối với Hạng Trang mà nói, hôm nay thật đúng là ngày lành, không chỉ cưới được người vợ hai trời sinh quyến rũ, người vợ đầu còn sắp sinh cho hắn đứa con đầu lòng, song hỷ lâm môn.

Hạng Trang cũng suy nghĩ, đang cẩn thận đánh giá Doanh Trinh.

Ai cũng nói Doanh Trinh trời sinh quyến rũ, quả đúng là như vậy.

Hạng Trang là người trải quan hai thế giới, chưa từng gặp nữ nhân nào giống như Doanh Trinh vậy, mặc y phục nghiêm trang đứng đắn, bất kể là vẻ mặt hay ánh mắt đều toát lên sự đoan trang, nhưng khi cởi y phục ra nằm trên giường thêu, ánh mắt ngay lập tức trở nên mị hoặc, quả thực còn quyến rũ hơn cả yêu nữ.

Còn dáng người của Doanh Trinh nữa, bình thường mặc trang phục màu tối không lộ rõ đường cong trên cơ thể, nhưng khi cởi bỏ hoàn toàn thì lại đường nét rõ ràng, bộ ngực căng tròn đầy, vòng eo nhỏ bé, làn da trắng mịn, mái tóc đen dài đổ xuống như thác nước, vả lại, cái khiến tim Hạng Trang đập thình thịch chính là bộ ngực nhô vênh cao của Doanh Trinh.

Hạng Trang tự rót cho mình một cốc rượu nhạt, sau đó nói với Doanh Trinh: - Đứng lên.!

Doanh Trinh lập tức hướng ánh mắt u oán về Hạng Trang, nghe lời từ trên giường thêu đứng lên, cả người không hề che đậy gì trước mặt Hạng Trang, trong ánh mắt Hạng Trang không giấu được vẻ tán thưởng, điều này là cuộc đời của hắn tuyệt đối rất ít gặp nữ nhân có cơ thể như vậy, bất kể là làn da, hay là dáng người đều vô cùng hoàn mỹ.

Nhất là Doanh Trinh hai chân thẳng tắp, thon dài, bắp đùi cân xứng, quả là cực phẩm!

Không thể kiềm nén được nữa, trong lòng Hạng Trang bùng lên dục vọng, tuy nhiên hắn vẫn cố kiềm chế dục vọng của mình, uống một ngụm rượu nhân bánh, lại ra lệnh cho Doanh Trinh: - Xoay người sang chỗ khác.

Nếu đổi là Ngụy Duyệt, hơn phân nửa là sẽ giận giữ, tuy nhiên Doanh Trinh lại thuận theo, xoay người nhưng vẫn không quên ném ánh mắt quyến rũ về phía Hạng Trang, trong lòng Hạng Trang tức thì kích động mãnh liệt, không thể kiềm chế được nữa, liền đứng lên bước tới phía sau Doanh Trinh, vươn bàn tay thô ráp ôm lấy tấm eo nhỏ nhắn của Doanh Trinh.

Cả người Doanh Trinh thuận theo xoay lại dựa vào, bầu ngực vênh cao áp vào trước ngực nóng như lửa của Hạng Trang.

- Thượng Tướng Quân, đây chính là lần đầu tiên của Thi Man, mong rằng hãy thương tiếc.

Doanh Trinh ở trong lòng Hạng Trang, gợi tình nhìn Hạng Trang, khóe miệng Hạng Trang nhướn lên ý cười tà mị, tay trái dùng sức ôm chặt tấm eo nhỏ nhắn của Doanh Trinh, tay phải thăm dò phía dưới Doanh Trinh, ép mở cặp đùi thon dài của nàng ra.

Tần Ngư lo lắng, hay là vẫn nên bẩm báo tình trạng sức khỏe không tốt của Ngụy Duyệt cho Ủy Liêu.

Ủy Liêu vừa nghe xong liền đoán được đại khái, tuy nhiên để đảm bảo ông ta vẫn đi vào nữ binh doanh, bắt mạch cho Ngụy Duyệt, quả nhiên là hỉ mạch, Ngụy Duyệt thật sự có có bầu.

Ủy Liêu nhẹ nhàng buông cánh tay nhỏ bé của Ngụy Duyệt xuống, nở nụ cười.

- Quân sư, phu nhân không sao chứ? Tần Ngự khẩn trương tiến lên, quan tâm hỏi.

Úy Liêu lắc lắc đầu, lại chấp tay với Ngự Duyệt mỉm cười nói: - Chúc mừng phu nhân, phu nhân không có bị bệnh, chỉ buồn nôn mà thôi, ha ha...

- Nôn ọe? Tần Ngự không hiểu.

- Tức là sao? Ngự Duyệt cũng không hiểu, từ nhỏ đến lớn, không có ai dạy nàng điều này.

Úy Liêu không thể làm gì khác hơn là đành phải giải thích: - Nôn ọe chính là phu nhân có có bầu.

- A, phu nhân mang thai ? Tần Ngự nghe vậy lập tức niềm vui khôn xiết, giống như chính mình mang thai vậy, tuy nhiên, Tần Ngự là thật tâm vui mừng cho Ngự Duyệt, bởi vì nếu Ngự Duyệt có thể sinh con trai cho Thượng Tướng Quân, vậy thì địa vị của Ngự Duyệt sẽ vững chắc, hồ ly Doanh Trinh này dù được lòng người, cũng không thể làm lung lay địa vị của Ngự Duyệt!

183. Chương 183: Thi Đấu Ở Cửu Nguyên.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 183: Thi đấu ở Cửu Nguyên.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đúng vào lúc giữa trưa, mặt trời chói chang như lửa đốt bao trùm khắp nơi.

Vùng ngoại ô thành bắc Cửu Nguyên đã dùng giá gỗ bắc lên thành điểm binh đài cao ba trượng, phía trước trên điểm binh đài còn làm thêm một lán cổ tranh.

Dưới lán cổ tranh, Hạng Trang đang ngồi giữa chiếu.

Tấn Tương mặc trang phục chỉnh tề, đeo hoành đao đứng trang nghiêm phía sau Hạng Trang.

Ngồi lần lượt trên chiếu bên tay trái Hạng Trang là Úy Liêu, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền, còn bên phải là các đại tướng: Hoàn Sở, Quý Bố, Cao Sơ, Bằng Ngọc, Điền Hoành, Tiêu Khai

Dưới đài điểm binh, gần hai vạn quân Sở phơi dưới ánh nắng chói chang xếp thành bốn phương trận.

Lúc này là hạ tuần tháng chín, thời gian quân Tần về Sở đã qua được hai hơn hai tháng, lời nói và việc làm của quân Tần đều mẫu mực, trình độ cưỡi ngựa bắn cung của quân Sở đã được nâng cao rất nhiều.

Hiện giờ, Hạng Trang định ra kỳ ba tháng, ngày thi đấu lớn.

Cao Sơ, Bằng Ngọc, Điền Hoành, Tiêu Khai phân biệt từ trong quân chọn ra năm trăm kỵ binh có kỹ thuật tốt nhất, hôm nay trong trận thi đấu này sẽ tiến hành độ sức bốn nhóm kỵ binh.

Thời gian chưa đến, Hạng Trang nói chuyện phiếm cùng với Úy Liêu.

- Quân sư, mấy ngày nữa, chúng ta phải đi rồi.

- Đúng vậy, Hà Sáo chưa xong, Lão Hủ không nỡ rời đi.

- Đó là, ở Hà Sáo, hằng ngày có thịt ăn, có canh dê uống, thật không tồi.

Vũ Thiệp bên cạnh xen vào:

- Hà Sáo cho dù tốt, rốt cục cũng không phải là quê hương của chúng ta.

Lý Bách Hiền bên cạnh chỉ nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông vũ, không nói gì, trở về Giang Đông, đã là trở về quê hương người Sở, nhưng bọn họ đối với những người Tần lại là những người xa xứ, nhưng điều này cũng

không can hệ gì, nam tử hán đại t rượng phu, vì công danh thì nên nâng ba tấc kiếm, lấy tứ hải là nhà, hà tất phải nhớ quê hương?

Hạng Trang đột nhiên hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, Quan Trung có động tĩnh gì mới không?

Đối với Quan Trung, Hạng Trang vẫn không lơ là sự chú ý, Bách Lý Hiền cũng qua cơ sở ngầm ở Quan Trung, cứ cách năm ba ngày lại báo cáo tình hình Quan Trung cho Hạng Trang, hơn ba tháng nay, Hạng Trang nắm được một vài thông tin tình báo của Lưu Bang, ví dụ nói tuyệt thu thu lương Quan Trung năm nay đã là kết cục không thể tránh được.

Năm nay Quan Trung tuyệt thu thu lương, thì ý nghĩa của việc Lưu Bang sẽ không thể từ Ba Thục điều phối lương thực đến cứu tế bách tính Quan Trung, điều này chỉ ít trong vòng hai năm Lưu Bang không có khả năng hưng binh quy mô lớn ở Quan Đông, nếu gặp phải nạn châu chấu phá hoại mùa màng, thì chỉ e trong vòng năm năm không có khả năng huy động được nhân lực.

Hiển nhiên, hành động huấn luyện kỵ binh trắng trợn của Hạng Trang ở Hà Sáo đã kích động đến thần kinh của Lưu Bang.

Vì lương thảo không đủ, quân Hán không thể lên phía bắc đuổi quân Sở ra khỏi Hà Sáo, nhưng với con mắt của Trương Lương, Trần Bình, Lưu Bang biết nghe lời phải trái, đương nhiên sẽ không trở mặt nhìn quân Hán rơi vào thế bị động, bắt đầu từ hơn hai tháng trước, Tiêu Hà mở chợ ngựa ở Lũng Tây, Bắc Địa, lấy vũ khí, vải vóc, lá trà giao dịch mua bán ngựa với người Khương, người Nguyệt Thị.

Chuyện này đối với Hạng Trang mà nói, đó cũng không phải là tin tức tốt lành, vì Quan Trung dưới sự cai trị của Lưu Bang tuy đã bị quân Sở làm cho rối tinh rối mù, nhưng Ba Thục vẫn không bị hao tổn gì, dựa vào tài lực, vật lực của Ba Thục, Lưu Bang rất dễ dàng có thể từ Khương Nguyệt thị và người hồ ở biên thùy bắt tay giao dịch được những con chiến mã ưu việt.

Ngoài ra, dưới trướng của Lưu Bang còn có các di tướng nước Tần như Lý Tất, Lạc Giáp.

Lý Tất, Lạc Giáp có lẽ không dùng mãnh thiện chiến như Mông Cúc, trong quân Tần uy tín càng không thể bằng Mông thị, có thể về việc huấn luyện kỵ binh, hai người chưa chắc sẽ thua Mông Cúc, có hai di tướng nước Tần này thay Lưu Bang huấn luyện kỵ binh, qua một thời gian nữa dưới tay Lưu Bang sẽ xuất hiện một đội quân kỵ binh dũng mãnh hùng mạnh!

Tuy nhiên, đây đều là tin tức từ mấy tháng trước.

Lập tức Bách Lý Hiền chấp tay nghiêng người nói với Hạng Trang:

- Nghe nói Chu Bột, Phó Khoan, Lý Thương đã dẫn năm vạn đại quân chia nhau tiến về Bắc Địa, Thượng quận và đồn điền Lũng Tây.

- Đại quy mô đồn điền?

Đồn điền của Hạng Trang lập tức nhú lại.

Đối với Hạng Trang và quân Sở mà nói, quả thật là tin tức vô cùng bất lợi.

Đồn Điền kỳ thực cũng không có gì mới mẻ, thời kỳ Xuân thu chiến quốc các nước Trung nguyên có đầy phạm nhân, tội tày đình ghì lại biên cương đồn điền, chủ yếu là thông qua phạm nhân Đồn Điền, quân sĩ tự cung tự cấp, thậm chí còn trợ cấp cho quốc khố, Mông Điền dẫn ba trăm ngàn đại quân đánh Hung Nô, ở Hà Sáo đang tiến hành thực thi chế độ quân đồn.

Quân đồn quy mô lớn, nhưng cảnh cùng quẫn thiếu hụt lương thực bao trùm khắp nơi.

Trong lịch sử, Hán Vũ đế sau khi cướp Hà Sáo, triệu tập sáu trăm ngàn tội tày đình ở Hà Sáo thực thi quân đồn quy mô lớn, từ phòng thủ đến tác chiến mấy chục năm, cuối cùng cũng đánh bại được Hung Nô.

Những năm cuối thời Đông Hán, quần hùng nổi dậy, trong thời buổi loạn lạc, gian hung Tào Tháo cũng vì tiến hành chế độ quân sự đồn điền thêm hoàn thiện, mới khiến cho quân Tào quân lương sung túc, tuy thân nơi chiến trường nhưng có thể liên tục tác chiến với bên ngoài, cuối cùng thống nhất Hoàng Hà có thể

lấy được bản đồ rộng lớn phía Bắc, nếu chế độ Đồn Điền chưa hoàn thiện, thì đây là điều không thể tưởng tượng.

Hạng Trang bắt giặc quay đầu liếc nhìn Úy Liêu, hai người cùng thở dài.

Trong thời gian ngắn, cũng không cần quá lo lắng, đáng lo ngại của chế độ Đồn Điền đó là khả năng sản xuất quân lương liên tục, vì Quan Trung, Ba Thục một khi xây xong nền móng Đồn Điền với quy mô lớn thì có thể liên tục vận chuyển quân lương cho quân Hán, cứ như vậy, chỉ cần qua vài năm, sau này quân Hán sẽ thoát khỏi cảnh thiếu hụt quân lương.

Cứ như vậy, kể đầu cơ rất khó nói là lợi hay hại.

Kể đầu cơ khiến cho đất đai Quan Trung không có gì để thu hoạch là kết cục đã định, đương nhiên có thể khiến cho quân Hán trong thời gian ngắn không có sức để hưng binh, nhưng cũng khiến cho cho Tiêu Hà trở nên nghèo khó, noi theo Thủy Hoàng để tể ra đại sát khí đồn điền này. Một khi hiệu quả của Đồn Điền này phát huy, sau này quân Hán có thể dùng binh liên tục bên ngoài, đây là chuyện tốt thành chuyện xấu.

Lần này, Hạng Trang vì chuyện huấn luyện kỵ binh nên tâm tình hao tổn.

Lập tức Hạng Trang quay đầu dặn dò Tấn Tương:

- Tấn Tương, mau bắt đầu đi.

- Tuân lệnh!

Tấn Tương hô lớn, sải bước ra phía sau đài vung tay lên với bên dưới, hơn một trăm lính thổi kèn đồng loạt giờ sừng trâu lên.

Ngay sau đó, tiếng kèn vang dội hùng hồn đã được tấu lên.

Trong vòng bảy tám dặm, trong Hồ Dương Lâm thừa thốt.

Đội trưởng thân binh Cao Sơ Phá Quân đang tựa lưng ngủ gật dưới một cây đại thụ, cho dù bây giờ đang là giữa trưa, nắng như đổ lửa, tuy nhiên trong rừng cây cũng có từng đợt gió mát, không hề có cảm giác nóng bức.

Bên người Phá Quân còn có thân quân tướng sĩ tốp năm tốp ba đang nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, bên ngoài rừng vọng đến tiếng kèn trầm thấp hùng hồn.

Phá Quân liền xoay người ngồi dậy, liền có thân binh dắt chiến mã lại, Phá Quân xoay người lên ngựa, rút hoành đao giờ cao lên, lập tức các thân quân tướng sĩ đang nằm nghỉ trên mặt đất liền nhao nhao ngồi dậy, xoay người lên ngựa với tốc độ nhanh nhất, sau đó đua nhau rút kiếm ra.

Một không khí xơ xác tiêu điều tỏa ra khắp Hồ Dương Lâm.

Bỗng chốc, Phá Quân nhẹ nhàng thúc chiến mã, hoành đao trong tay hướng về phía trước, năm trăm kỵ binh tinh nhuệ đua nhau thúc giục chiến mã, bám gót theo sau Phá Quân, từ từ ra khỏi Hồ Dương Lâm.

Trên đài điểm binh, đám người Hạng Trang, Úy Liêu đồng loạt quay đầu, nhìn về phía bên trái Hồ Dương Lâm.

Đột nhiên, một kỵ sĩ trắng kiện toàn thân mặc áo giáp từ Hồ Dương Lâm xông ra, sau đó là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm...

Phía sau kỵ sĩ mặc áo giáp xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Đầu ngựa di chuyển, gót sắt tung lên, năm trăm kỵ binh bắt đầu xung phong.

Cách đài điểm binh còn có ngàn bước, kỵ sĩ mặc áo giáp dương đao thét dài, các kỵ binh phía sau rào rào tiến lên biến trận.

Đội kỵ binh phía trước từ từ giảm tốc độ, đội kỵ binh phía sau lại tăng tốc tiến lên, toàn bộ trận kỵ binh bắt đầu chia làm hai cánh nhanh chóng mở ra, không đến hơi thở, toàn bộ đội hình kỵ binh đã hoàn toàn

mở ra, sắp xếp thành năm hàng, mỗi hàng là một trăm kỵ binh, hướng về phía đài điểm binh ào ào xông lên.

Tiếng la hét...

Mắt thấy năm trăm kỵ binh thanh thế như vậy, xếp thành hàng đứng trang nghiêm dưới đài điểm binh, bốn nghìn năm trăm thân quân tướng sĩ lập tức reo hò như sấm dậy. Trên đài điểm binh, Cao Sơ không thốt ra được lời nào, năm trăm kỵ binh này đều là những kỵ binh có kỹ thuật xuất chúng nhất trong thân quân, tuy nhiên buổi biểu diễn mới chỉ bắt đầu, trò hay vẫn còn ở phía sau.

Khó khăn lắm mới tiếp cận được đài điểm binh, kỵ sĩ mặc áo giáp lại dương đao thét dài.

Ngay sau đó, năm nghìn kỵ binh ào ào tuốt kiếm ra khỏi vỏ, lại giơ cung từ trên lưng ngựa giương thẳng lên, sau đó hướng về phía đài điểm binh, hoành đao trong tay kỵ sĩ mặc áo giáp hạ xuống, năm trăm kỵ binh đồng thời buông lỏng dây cung, trong tiếng xé gió ào ào, năm trăm người cưỡi ngựa phía trước đài điểm binh đã bị cắm dây đặc mũi tên.

Tuy chưa điểm qua, nhưng dường như không có mũi tên nào lạc ra ngoài.

- hây...

ngay sau đó kỵ sĩ mặc áo giáp lại dương đao thét vang.

Năm trăm kỵ binh nhanh chóng xước cung vào vỏ, tuốt kiếm sắc lạnh ra.

Trong ánh sáng điện, toàn bộ kỵ binh đã nhanh chóng xung phong liều chết xông lên giữa đám người cưỡi ngựa sừng sững như rừng, ngay sau đó, những ngọn kiếm dương cao ào ào chém xuống, trong ánh sáng sắc lạnh, một loạt người cưỡi ngựa sừng sững đồng loạt đổ xuống, đoàn kỵ binh ào ào đi qua, khi đám người Hạng Trang nhìn kỹ, tất cả năm trăm người cưỡi ngựa đã bị chém ngang!

Dưới đài điểm binh, bốn nghìn năm trăm thân quân tướng sĩ lập tức đứng dậy reo hò ầm ĩ.

- Cao Sơ, thật xuất sắc!

- Cuối cùng cũng không làm mất mặt Đại Sở chúng ta, ha ha!

Hoàn Sở, Quý Bố cũng đều quay đầu về phía Cao Sơ bày tỏ chúc mừng.

Hạng Trang cũng khe khẽ vuốt cằm, tuy nói năm trăm kỵ binh này đều là những người tinh nhuệ được chọn ra, nhưng cũng không thể đại diện cho tất cả trình độ cưỡi ngựa bắn cung của thân quân, nhưng chí ít cũng có thể thấy, sự huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung trong ba tháng của quân Sở cũng có hiệu quả rõ ràng, sau đó suy xét xem có nên cho các tướng sĩ thêm chút kinh nghiệm thực chiến hay không?

Nghĩ đến đây, mắt Hạng Trang híp lại.

Ở Hà Sáo, đối tượng mà quân Sở không thể thiếu đó là luyện binh thực chiến, bất luận là người Lâm Hồ của Vân Trung hay người Hưu Chư ở Cao Phiệt Quan đều là đối tượng luyện binh thực chiến thích hợp nhất của quân Sở!

184. Chương 184: Cưỡi Ngựa Bắn Cung

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 184: Cưỡi ngựa bắn cung

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau nửa canh giờ, từ trung quân, tả quân đến hữu quân chọn ra năm trăm kỵ binh tinh nhuệ lần lượt theo thứ tự đi qua đài điểm binh, các kỵ xạ đều điều hành qua đám người Hạng Trang, Ủy Liêu, nói chung thân quân của Cao Sơ rõ ràng hơn một bậc, đoạt được ngôi vị cao nhất, nhưng trung quân, tả quân hữu quân lại khó phân cao thấp.

Khi đám người Hạng Trang còn đang bàn bạc thứ tự, phó tướng Tiêu Khai Đình Cổ cùng phó tướng Điền Hoàn đang cãi nhau ầm ĩ.

Tất cả đều tính tình nóng nảy, lập tức vọt lên ngựa xông tới dưới đài điểm binh, xông lên đài vãi chào Hạng Trang quát lớn:

- Thượng tướng quân, mặt tướng khấn thiết xin đấu cùng với Đình Cổ tướng quân.

Đình Cổ không phải là người nóng nảy, nhưng cũng lập tức thúc ngựa tiến lên, cả giận nói:

- Đấu thì đấu, không có gì phải sợ người!

Mặt Điền Hoàn biến sắc, liền đứng dậy quát:

- Các người không được hồ đồ, còn không lui ra!

Cái gọi là thân sơ có phân biệt, Hạng Trang nuông chiều Cao Sơ thân quân, Tiêu Khai hữu quân cũng có tiếng tăm, tất cả đều nhao nhao muốn đấu với Đình tướng quân, không phải tự làm mình mất mặt sao?

Trong lòng Hạng Trang hơi dao động.

Thời gian gần đây, đồng thời với khí thế khổ luyện cưỡi ngựa bắn cung khí thế cạnh tranh lẫn nhau cùng ngày càng ác liệt, đặc biệt là quan hệ giữa các chủ tướng, phó tướng, giáo úy đang càng ngày càng căng thẳng, hở ra là khẩu chiến thậm chí là đánh nhau, những ngày sống cùng nhau đều là đao tranh, ai có thể không nóng nảy?

Với bầu không khí này, để tiến độ luyện binh nhanh hơn, Hạng Trang có thể dễ dàng tha thứ thậm chí cố ý củng cố lại bầu không khí, nhưng bây giờ, bầu không khí này phải được ngăn lại, vì bầu không khí này rất nguy hiểm, lúc chiến đấu thậm chí còn có thể vì cảm xúc thù địch trong quân mà có thể gây nên thảm kịch không thể cứu vãn.

Như vậy, nên ngăn bầu không khí này như thế nào đây?

Chòm râu ngắn trên khóe miệng Hạng Trang nhếch lên rất nhanh liền đã có chủ ý.

Lập tức Hạng Trang đứng dậy hỏi:

- Tử Đô, có phải người không ưa Đình Cổ?

Tử Đô chấp tay nói:

- Vâng, mặt tướng sớm đã thấy hấn không thuận mắt rồi, hừ!

- Lão Mào tử cũng từ thấy người không thuận mắt từ lâu rồi.

Đình Cổ giận tím mặt, gơ hoành đao lên, gào thét:

- Có gan thì thả ngựa qua đây đi.

- Đình Cổ!

Hạng Trang buồn bực hừ một tiếng.

Đình Cổ rụt cổ lại, không lên tiếng nữa.

Hạng Trang quay đầu nhìn các tướng Cao Sơ, Bàn Ngọc, Điền Hoàn, Tiêu Khai, mỉm cười nói:

- Xem ra, giữa các tướng lĩnh đều có chút không phục? Hay là như thế này, nhân dịp hôm nay, giữa các quân tướng cũng nên thi đấu một trận, nhưng hôm nay chỉ thi cưỡi ngựa bắn cung, xem thử tướng của quân nào cưỡi ngựa bắn cung giỏi nhất!

Hạng Trang vừa dứt lời, các tướng lập tức lộ vẻ phấn khích nô nức hưởng ứng.

Vũ Phu mà, phần lớn đều có tính háo thắng mãnh liệt, Hạng Trang vừa nói muốn cho các tướng quân thi đấu với nhau một trận, người nào cũng lập tức bắt đầu nóng lòng muốn thử xem, cho dù nói như thế nào, đây là cơ hội nêu cao tên tuổi tước tướng sĩ toàn quân, lại là thời cơ tốt để thể hiện bản lĩnh trước mặt tướng quân.

Hạng Trang vội quay về phía Tần Tương nói:

- Tần Tương, tháo giáp .
- Tuân lệnh.

Tần Tương tuy khó hiểu, nhưng cũng nghe theo lời Hạng Trang tiến lên phía trước giúp Hạng Trang cởi áo giáp hoàng kim trên người xuống.

Tất cả các tướng đều lộ vẻ hoang mang, Ủy Liêu vuốt vuốt chòm râu dài, dường như có chút hiểu được dụng ý của Hạng Trang, Bách Lý Hiền ngồi ở phía tay trái phe phẩy quạt lông, khoe miệng nhếch lên cười tủm tỉm, thầm nghĩ thượng tướng quân thật đúng là rất cao tay.

Nhưng đừng coi thường bộ áo giáp của Hạng Trang, đối với tướng tá quân Sở, đây là vinh dự cao nhất.

Hạng Trang lại cầm áo giáp lên, sau đó quát lớn:

- Các người thấy bộ áo giáp này không? Trận đấu giữa các tướng hôm nay, cuối cùng ai thắng, bản tướng quân sẽ tặng bộ áo giáp này cho người đó!

Vừa dứt lời, các tướng dưới đài lập tức ồ lên.

Ánh mắt các tướng càng thêm hưng phấn, lúc đó Cao Sơ, Bàn Ngọc, Điền Hoành, Tiêu Khai trên đài điểm binh cũng nóng lòng muốn thử, đối với võ tướng mà nói, có hai thứ mà họ đều yêu thích nhất đó là chiến mã và áo giáp, ai lại không muốn mặc một bộ áo giáp uy phong lẫm liệt ra chiến trường?

Hạng Trang lập tức vung tay lên, liền có thân kỵ nâng mười bù nhìn rơm lên tới ngoài năm mươi bước.

Vừa rồi các quân kỵ binh thi đấu, khoảng cách cưỡi ngựa bắn cung chỉ có ba mươi bước, nhưng bây giờ trong trận đấu giữa các tướng, tiêu chuẩn đương nhiên cũng phải nâng cao tương ứng, tiêu chuẩn cưỡi ngựa bắn cung năm mươi bước vừa đưa ra đã dọa được đại đa số các tướng, đứng ở khoảng cách với người cưỡi ngựa năm mươi bước trên mặt đất để bắn tên dường như tuyệt đại đa số tướng tá đều có thể làm được, đổi thành cưỡi ngựa bắn cung thì lại không làm được.

Lập tức có hai thân binh dùng vôi vẽ hai đường tả hữu trên đài điểm binh, một đường màu trắng, khoảng cách giữa hai đường kẻ trắng khoảng năm mươi bước, nhìn thấy cảnh này, không ít tướng tá có sở trường về cưỡi ngựa cũng hơi biến sắc, hiển nhiên, hai đường kẻ trắng này hẳn là hoạch định hạn chế thời gian cho bọn họ.

Quả nhiên, Hạng Trang quát lớn:

- Quy tắc rất đơn giản, tướng tá tham dự thi đấu phải lấy tốc độ nhanh nhất phi ngựa tới trước đài điểm binh, khi đến đường kẻ bên trái hoặc bên phải thì bắt đầu bắn cung, không biết các người có thể bắn bắn bao nhiêu mũi tên, trước khi ngựa tiếp xúc với đường kẻ kia thì phải ngừng bắn tên, người bắn trúng nhiều tên nhất là người thắng cuộc.

Hạng Trang còn chưa dứt lời, Tử Đô đã quát lớn;

- Hữu quân phó tướng Tử Đô, có mặt!

Ngay sau đó, Tử Đô đột nhiên gìm cương chuyển đầu ngựa, hướng về phía bên trái phi ngựa đi, đi được chừng ngàn bước Tử Đô mới nhẹ nhàng thúc chiến mã phi như bay quay về phía đài điểm binh, xăm xăm tiến về phía đường kẻ bên phải, chiến mã vừa lúc đạt tốc độ tốt nhất, chỉ trong chốc lát, Tử Đô liền kéo cung cài tên, hướng về phía hàng người cưỡi ngựa cách trăm bước bắn một tên, trúng giữa mục tiêu !

- Tốt !

Tướng sĩ hữu quân lập tức hoan hô, Điền Hoành cũng nắm chặt nắm tay.

Trong tiếng hoan hô như thủy triều, Tử Đô lại kéo cung, lại một mũi tên trúng một người cỏ!

Tuy nhiên, khi lần thứ ba Tử Đô kéo cung, chân trước chiến mã đã chạm vào vạch kẻ bên phải.

Khoảng cách năm mươi bước, cũng là bảy mươi mét, lá tốc độ chiến mã xông lên, không đến sáu g้าว đã vượt qua rồi, muốn trong thời gian ngắn bắn liền ba mũi tên, quả thực hơi khó khăn.

Tử Đô quay lại dưới đài điểm tướng, Đinh Cố quát:

- Tiểu Tử, nhìn kỹ đây!

Dứt lời, Đinh Cố thúc ngựa phi như bay về phía bên trái, sau khi phi được ngàn bước, Đinh Cố mới ghìm ngựa quay đầu lại, sau đó hướng về phía trước đài điểm tướng phi ngựa quay lại, trong tiếng trợ uy như thủy triều của tướng sĩ quân bên tả, Đinh Cố bắn liên tiếp ba mũi tên, tất cả đều trúng mục tiêu, tuy nhiên khi Đinh Cố định bắn mũi tên thứ tư thì chiến mã đã vượt qua vạch.

Tử Đô liền lộ vẻ mặt xấu hổ, hướng về phía Đinh Cố chấp tay làm lễ.

Phần lớn con nhà võ đều có tính cách này, đó là tính háo thắng, nhưng chỉ cần cứng rắn hơn mình thì dường như không có gì không phục, Đinh Cố cưỡi ngựa bắn cung mạnh hơn Tử Đô, phản ứng của Tử Đô đối với Đinh Cố cũng lập tức thay đổi, người vốn tư chất kiêu ngạo ngông cuồng, kỹ thuật không bằng người cũng phải phục.

- Hừ, có chút kỹ thuật cũng dám khoe khoang?

Khi Đinh Cố đang đắc ý, dưới đài điểm binh bỗng xông lên một người.

Khi các chư tướng định nhìn trời, trên trường tướng quân hạ hộ quân giáo úy Bách Lý Mậu.

Đinh Cố trợn mắt cùng nhìn về hướng đó, lúc đang định châm chọc khiêu khích vài câu, Bách Lý Mậu đã đánh ngựa xông ra, trước con mắt đang theo dõi của toàn quân gần hai vạn tướng sĩ, Bách Lý Mậu giục ngựa quay lại, vượt qua vạch kẻ bên trái, hét lớn một tiếng liên tục bắn tên, trong thời gian không đến sáu giây liên tiếp bắn ra sáu mũi tên, tất cả đều trúng mục tiêu!

Thấy Bách Lý Mậu bắn tên như thần, hai vạn tướng sĩ lập tức huyên náo.

Đó là lão binh ba ngàn quân Sở trong thân quân Cao Sơ, cũng không kìm nén được tình cảm, vẫn câu nói đó, võ công chính là võ công, chỉ cần người ra tay hạ thủ, người khác phải phục người, kính nể người, nếu người không đủ cứng rắn thì trong mắt người khác chỉ là cái đinh, đã là Hạng Tráng cũng không phải là dựa vào uy tín chém giết mà nên hay sao?

Cao Sơ nhú mày, lúc đang định đứng dậy, Bàn Ngọc đã vươn mình đứng dậy.

Nhìn thấy Bàn Ngọc đứng dậy, Hạng Tráng cũng tỉnh táo tinh thần, từ lâu nghe nói thủ pháp bắn cung của Bàn Ngọc không tồi, nhưng chưa từng được biết tới, càng không biết so với Cao Sơ hơn như thế nào?

Bàn Ngọc chấp tay về phía Hạng Tráng, lập tức sải bước xuống đài điểm binh, liền có một thân binh dắt ngựa của Bàn Ngọc lại, đó là một chú ngựa tốt cao hơn bảy thước, Bàn Ngọc xoay người xuống ngựa thúc ngựa hướng về phía vạch bên trái mà đi, đội ngũ hai vạn tướng sĩ quân Sở đứng hai bên tả hữu đài điểm binh nín thở.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, tay trái Bàn Ngọc cầm cung, tay phải nắm sáu mũi tên, phi ngựa quay lại.

Khi vó ngựa chạm vào vạch kẻ trắng, Bàn Ngọc hét lớn một tiếng, đột nhiên kéo cung, trong tích tắc chỉ cách hàng người cỏ ngoài năm mươi bước bắn liền sáu mũi tên, tốc độ mũi tên Bàn Ngọc bắn ra rõ ràng là phải hơn Bách Lý Mậu một bậc, bắn xong sáu mũi tên, khoảng cách chiến mã cách vạch kẻ trắng bên phải vẫn còn mười mấy bước, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Bàn Ngọc nắm bốn cung tên rằng sói vào hộp cung.

-Ồ.....

Mấy trăm tướng tá dưới đài điểm binh đến hai vạn tướng sĩ hai bên tả hữu lập tức xôn xao.

Sáu mũi tên liên tiếp đã đủ lợi hại rồi, Bàn Ngọc không ngờ còn có thể bắn bốn mũi tên một lúc, trong phút chốc Bàn Ngọc đã chuyển ngang cây cung, bốn mũi tên răng sói trên huyền cung đã vun vút lao đi, trong chớp mắt, bốn người cỏ còn lại ngoài năm mươi bước đã trúng tên, tất cả đều trúng mục tiêu!

Hai vạn tướng sĩ lập tức đứng lên hoan hô long trời lở đất, nhất là năm ngàn tướng sĩ của trong quân Bàn Ngọc, người nào người nấy kích động mặt đỏ bừng bừng, không ít lão binh tham gia trong trận đại chiến Hàm Cốc Quan đều cứng họng, Bàn Ngọc là chủ tướng Trung Quân, Bàn Ngọc chiếm ngôi vị cao nhất, bọn họ đương nhiên cũng nở mày mở mặt.

Không lâu sau, Bàn Ngọc bước lên đài một lần nữa, các tướng sĩ lại reo hò ầm ĩ.

Bàn Ngọc chấp tay thi lễ với Hạng Trang, lúc đang định tiến lên nhận áo giáp Hoàng Kim, bên cạnh bỗng lóe lên một thân ảnh, ngăn Bàn Ngọc lại nói:

- Đợi đã!

Bàn Ngọc vội nhìn lên, đó là thân quân chủ tướng Cao Sơ.

Cao Sơ ngăn Bàn Ngọc lại, nhếch méo cười lạnh, quát:

- Năm mươi bước có gì mà bản lĩnh?

Ngừng một lát, Cao Sơ lại xông lại Tấn Tương quát:

- Tấn Tương, cho người của ngươi đem mười người cỏ kia đặt cách bảy mươi bước!

Mặt Bàn Ngọc hơi biến sắc, hắn tự cho rằng sáu mươi bước không thành vấn đề, bảy mươi bước thì có chút e dè.

Tấn Tương quay đầu lại nhìn về phía Hạng Trang, Hạng Trang khẽ gật đầu, Tấn Tương lập tức tiến lên hai bước, quát to:

- Người đâu, đem người cỏ chuyển về phía trước hai mươi bước!

185. Chương 185: Thần Tiến Trăm Bước.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 185: Thần tiến trăm bước.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Rất nhanh, mười người cỏ đã được đặt ngoài bảy mươi bước.

Hoàn Sở bữu môi hỏi Cao Sơ:

- Cao Sơ, ngươi làm được không?

Cao Sơ cười lạnh, chỉ bộ áo giáp Hoàng Kim trước Hạng Trang nói:

- Bộ áo giáp Hoàng Kim của Thượng tướng quân này hôm nay Cao Sơ ta nhất định lấy được!

- Tốt!

Hạng Tang vui vẻ nói:

- Cao Sơ, nếu ngươi có thể bắn mười mũi tên trúng mục tiêu ta sẽ tặng ngươi một con Hoàng Bưư bảo mã!

Dứt lời, Hạng Trang lại quay đầu nhìn về phía Tấn Tương đưa tay ra hiệu, Tấn Tương cũng đi đến phía trước đài vẫy tay một cái, liền có thân binh dắt một con ngựa Hoàng Bưư bảo mã cao hơn tám thước đến

dưới đài điểm binh, con ngựa Hoàng Bưư này tuy không bằng Ô Tuy, Yên Chi, Xích Phiến mã thần tuấn nhưng cũng là một con bảo mã hiếm thấy.

Cao Sơ mừng rỡ nói:

- Ha ha, con Hoàng Kim bảo mã này mặt tướng muốn từ lâu rồi!

Dứt lời, Cao Sơ bước xuống đài điểm binh, thân binh đội trưởng Phá Quân liền dắt tới một con ngựa tốt .

Cao Sơ xoay người lên ngựa, hướng về các quân tướng đứng trang nghiêm trước đài điểm binh tướng sĩ quân Sở đứng hai bên đột nhiên giơ cây cung sắt trong tay lên, tiểu tử này rất biết tạo thế cho mình, nhìn thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của Cao Sơ , không ít tướng sĩ cùng tất cả tướng sĩ quân Sở liền lập tức đứng lên hoan hô như sấm dậy.

Trận đấu giữa các tướng, cách nghĩ của các binh sĩ bình thường vẫn rất đơn giản.

Đối với tướng lĩnh tuyệt kỹ đầy mình như Cao Sơ, các sĩ không hà tiện tiếng hoan hô của mình.

Nhìn thấy cảnh này, khỏe miệng Hoàn Sở không ngừng co giật, xem ra hôm nay uy tín trong lòng tướng sĩ quân Sở đối với Cao Sơ đã được nâng cao.

Ngay sau đó, Cao Sơ đã hướng về phía bên Trái mà đi.

Thời gian chờ đợi đến nghẹt thở, Cao Sơ cuối cùng cũng thúc ngựa quay về, khi vó ngựa chạm tới đường vạch, Cao Sơ mới đưa tay tới bình đựng tên bên sườn, nắm lấy bốn cây mũi tên Lang Nha, trong khoảnh khắc đột nhiên cài lên dây cung, ngay sau đó, Cao Sơ chỉ thoáng kéo cung, không đợi dây cung kéo căng liền nhẹ buông lỏng dây cung, bốn mũi tên đã vun vút lao đi.

- Vèo, vèo, vèo, vèo! Bốn tiếng nhỏ vang lên, bốn mũi tên Lang Nha tất cả đều trúng mục tiêu.

Nhìn kĩ, Cao Sơ cầm cung tay phải, tay trái lại lấy ra sáu mũi tên Lang Nha, trong khoảnh khắc sáu mũi tên Lang Nha từ cây cung đã lao vút đi, điều làm người ta vô cùng sửng sốt đó là, sáu mũi tên Lang Nha dường như đầu đuôi đều tiếp xúc nhau, xếp thành một đường thẳng thẳng tắp bay trong không trung, sáu mũi tên hàng loạt hơn nữa lại bắn đi cùng một lúc.

Bàng Ngọc lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, bắn một lúc không phải là vấn đề, sáu mũi tên liên tục cũng không phải là vấn đề

Nhưng, tuyệt pháp bắn cung tay trái không bằng tay phải, giờ khắc này, ánh mắt Bàng Ngọc nhìn về phía Cao Sơ không che dấu được vẻ tôn kính.

Sau khi sáu mũi tên liên tục bắn đi, Cao Sơ lại không chút vội vàng cài thêm mũi tên Lang Nha thứ mười một.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, Cao Sơ lại trở tay đem thiết thai cung ra sau đầu, sau đó bắn về phía người cổ mũi tên cuối cùng ngoài bảy mươi bước, đồng thời mũi tên Lang Nha bắn trúng mục tiêu người cổ cũng là lúc vó ngựa dầm lên đường kẻ, các tướng sĩ quân Sở ngậy ra nhìn, một lúc lâu sau mới choàng tỉnh reo hò ầm ĩ.

Thần tiên như thế, Hoàn Sở, Anh Bố trên đài điểm binh cũng không kìm nổi tiếng reo hò.

Trong tiếng hò reo như sóng biển, Cao Sơ ung dung bước lên đài, rồi chấp tay thi lễ.

Hạng Trang tiến lên vỗ vỗ vai Cao Sơ nói:

- Tiểu tử, tiến pháp lại tiến bộ vượt bậc.

Cao Sơ chấp tay với Hạng Trang, lập tức bước nhanh tới, chuẩn bị lấy áo giáp Hoàng Kim.

Đúng lúc đó, dưới đài điểm binh bỗng một người cười trên lưng ngựa xuất hiện quát lớn:

- Tướng quân Cao Sơ hãy khoan, muốn lấy áo giáp Hoàng Kim và Hoàng Bưư Bảo mã, hỏi trước xem bảo điều cung trong tay ta có đồng ý không!

Ồi, thật là không có mắt, dám khiêu chiến với Cao Sơ ư? Mấy trăm tướng tá dưới đài điểm binh lập tức ồ lên, nhìn kỹ đó chính là giáo úy Điển quân Do Uyên dưới trướng Thượng tướng quân.

Nhìn thấy Do Uyên bước ra khỏi hàng, Hạng Trang liền mỉm cười gật đầu với hắn, tựa như khích lệ.

Tiểu tử Cao Sơ này luôn hò hét hoành tráng, thân quân lão binh bình thường cũng luôn tỏ bộ mặt của thiên hạ đệ nhất, Hạng Trang đương nhiên không dám dả kích sự vênh váo kiêu ngạo của đám kiêu binh, nhưng để Do Uyên nói cho bọn họ biết, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đó cũng là điều thích hợp.

Do Uyên hướng về Tấn Tương chấp tay thờ dài nói:

- Làm phiên Tấn tướng quân lại phải di chuyển người cỏ về phía trước ba mươi bước!

Cao Sơ nghe vậy liền biến sắc, người cỏ di chuyển lên phía trước ba mươi bước vậy là một trăm bước rồi, nếu như đứng yên bất, trong vòng trăm bước Cao Sơ hắn có thể bắn tên trúng hồng tâm, nếu phải ngồi trên lưng ngựa với tốc độ nhanh trong vòng bảy mươi bước cũng có thể nắm chắc bắn trúng mười phần, trong vòng tám mươi bước cố gắng cũng có thể được, ngoài một trăm bước thì chỉ có thể dựa vào vận may.

Tấn Tương vùng tay lên, liền có mười tên thân binh đem mười người cỏ di chuyển lên phía trước ba mươi bước.

Do Uyên chấp tay về phía Hạng Trang, lập tức ghìim ngựa cuốn bụi mà đi, chạy thẳng ra khoảng bốn năm trăm bước mới ghìim ngựa quay đầu lại.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt định thần, Do Uyên lúc này mới nhẹ thúc chiến mã phi quay về phía trước đài điểm binh, khi tiếp cận tới vạch kẻ bên trái, Do Uyên tay trái giương cung, tay phải rút tên, một lúc cài năm mũi tên, trong đó giữa ngón cái tay phải và ngón trỏ lại cài hai mũi tên Lang Nha, riêng chỉ thủ pháp này thì đã hơn hẳn Cao Sơ nửa bậc.

Trong ánh sáng lóe lên, năm mũi tên lang nha đã rời dây cung, tất cả đều trúng đích.

Lúc thì chậm lúc thì nhanh, Do Uyên cung giao tay phải, tay trái rút tên, lập tức một mũi tên liên tiếp được bắn đi, đôi mắt của các tướng tá và binh lính nhìn không chớp, cũng là sáu mũi tên và toàn bộ hơn mười người cỏ ngoài một trăm bước đều trúng tên, trên người một người cỏ đã trúng hai mũi tên, biểu diễn của Do Uyên vẫn còn tiếp tục.

Năm mũi tên bắn một lúc, sau khi thêm sáu mũi tên liên tiếp bắn đi, Do Uyên đột nhiên đem cây cung đập dưới chân phải, lập tức tay phải rút tên gắn lên cung, ngay sau đó, chân phải của Do Uyên đột nhiên giơ lên đồng thời tay phải kéo cung, mũi tên sắc lạnh lại một lần nữa trúng người cỏ phía bên tay phải cách ngoài trăm bước.

Đồng thời với vó chiến mã dấn vào vạch kẻ, Do Uyên cũng buông tay phải ra.

Mũi tên Lang Nha cuối cùng, vũng vàng nhắm trúng mục tiêu người cỏ bên phải.

Yên lặng, cả trường đấu đột nhiên im phăng phắc, bất kể là đại tướng trên đài điểm binh, phó tướng dưới đài điểm binh, giáo úy hay tiểu giáo hoặc binh sĩ đứng hai hai bên tả hữu đài điểm tướng, ai cũng đều há hốc mồm, vẻ mặt khó tin, cái gì mới là tài nghệ như thần? Đây mới thật sự là tài nghệ như thần!

Đến khi Do Uyên ghìim ngựa quay lại, toàn bộ trường đấu mới tiếng hoan hô long trời lở đất.

Trong tiếng hoan hô như sấm dậy đó, Hạng Trang tự mình áo giáp Hoàng Kim xuống đài điểm binh, lại tự mình khoác chiến giáp lên cho Do Uyên, Tấn Tương lại dắt Hoàng Bưư bảo mã cho Do Uyên, khi Hạng Trang dặn dò, Do Uyên xoay người lên ngựa, khoác Hoàng Kim giáp cưỡi ngựa Hoàng Bưư hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi qua một vòng.

Trên đài điểm binh, Úy Liêu khẽ gật đầu, Bách Lý Hiền cũng hiểu ý mỉm cười.

Phải được thừa nhận, chiêu thức này của Hạng Trang vô cùng kỳ diệu, đồng thời vừa lung lạc được tướng sĩ lão Tấn lại cũng xóa tan được ác cảm của lão binh quân Sở, chẳng phải Hoàn Sở, Quý Bố, Cao Sơ, Tiêu Khai cũng nghẹn cổ hoan hô sao? Điều này trước đây, vẫn không thể tưởng tượng được.

.....

Bắc Giả, Cao Phiệt Quan

Mông Cức vỗ vĩa bước lên thành lầu, hỏi phó tướng Mông Khanh:

- Mông Khanh, có chuyện gì vậy?

Cửu Nguyên thi đấu lớn, ba nghìn quân Tần của Mông Cức cũng không tham gia, một là muốn có quân đóng ở Cao Phiệt, hai là quân Tần nếu muốn tham gia thi đấu, điều đó đối với các quân mà nói là không công bằng lắm.

Mông Khanh đưa tay chỉ về phía ngoài thành, nói với Mông Cức:

- Tướng quân ngài xem, người Hưu Chư hình như sắp đi.

- Ừ

Mông Cức đáp nhẹ nhìn về phía ngoài thành, chỉ thấy dưới ánh mặt trời đang từ từ lặn xuống, trên thảo nguyên người Hưu Chư đang thả gia súc ăn cỏ ở ngoài thành, hình như đang thu dọn hành lý, chần chieu cũng đã cuốn gọn lại, các loại khí cụ cũng lần lượt được chất lên xe bò, bấy dề đang tản mát ăn cỏ xung quanh cũng đang quay về.

Khẽ vuốt cằm râu, Mông Cức nói:

- Người Hưu Chư xem ra sắp đi rồi.

- Tướng quân không cảm thấy việc này có chút kỳ lạ sao?

Mông Khanh nói:

- Người Hưu Chư ở ngoài thành liên tục nhiều tháng, tại sao đột nhiên muốn đi?

- Việc này quả thật có chút kỳ lạ.

Mông Cức nói:

- Vậy thì người lập tức phái người phi ngựa mau hồi báo Cửu Nguyên!

- Tuân lệnh!

Mông Khanh dạ lớn, nhận lệnh đi.

.....

Cửu Nguyên, hành dinh Thượng tướng quân.

Hạng Trang đang nghị sự cùng với Úy Liêu, Bách Lý Hiên.

Hạng Trang nói:

- Quân sư, Tử lương các người nói có nên sắp xếp luyện tập chiến đấu thực tế?

Úy Liêu nói:

- Điều Thượng tướng quân nghĩ rất đúng, Lão hủ cũng cho rằng nên sắp xếp luyện tập chiến đấu thực tế.

Nói thực ra, tiêu chuẩn cưỡi ngựa bắn cung của hai vạn quân Sở rất thấp, chỉ ít so với quân Tần ở Cửu Nguyên còn kém xa, nhưng bây giờ cũng đã hạ tuần tháng chín rồi, thời gian đã gần vào thu, người Hung Nô bất cứ lúc nào cũng có thể xuống phía Nam, thời gian cho quân Sở cũng không còn nhiều.

Bách Lý Hiên phe phẩy quạt lông hỏi:

- Không biết Thượng tướng quân chuẩn bị lấy người Lâm Hồ luyện binh hay là người Hưu Chư?

Hạng Trang liền nói ngay:

- Đương nhiên là người Hưu Chư!

Lần trước trong trận chiến, người Lâm Hồ tuy đánh bại được người Lâu Phiền nhưng bản thân cũng bị thương vong thê thảm, hơn một vạn tráng đinh chỉ còn mấy người, bây giờ tính toán kỹ cũng chỉ có hơn năm ngàn kỵ binh, còn lại tất cả đều là trẻ em và người già, đánh Lâm Hồ còn có ý nghĩa gì

Về phần mua bán năm trăm chiếc nổ với người Lâm Hồ không có vấn đề gì.

Năm trăm chiếc nổ kia là việc động qua tay chân, tất cả nổ tay, dây nổ trước khi mua bán đều được Công Thâu Xa dùng một loại không biết được ngâm qua là thành phần nước thuốc gì, trong thời gian ngắn không có vấn đề gì, nhưng trong thời gian không quá ba tháng, trong thời gian ngắn nhanh chóng bị mục nát, đến lúc này, năm trăm chiếc nổ hơn một nửa đã bị hỏng.

Hạng Trang vừa dứt lời, Tấn Tương bỗng vội vàng đi vào, chấp tay với Hạng Trang thở dài nói:

- Thượng tướng quân, Mông tướng quân cấp báo, người Hưu Chư du mục ngoài thành Cao Phiệt Quan bỏ chạy!

Ừ?

Hả?

Úy Liêu, Bách Lý Hiền nghe vậy tròn mắt kinh ngạc, chuyện này hơi kì lạ.

Hạng Trang nghe vậy cũng hơi biến sắc, nhũu mày trầm ngâm nói:

- Người Hưu Chư bỏ chạy?

Bách Lý Hiền sau một hồi kinh ngạc chợt bừng tỉnh , chợt có tiếng thất thanh:

- Ôi, không hay rồi, Thượng tướng quân, hơn phân nửa người Hung Nô đang xuống phía nam rồi!

186. Chương 186: Người Hung Nô (1)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 186: Người Hung Nô (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Cái gì? !

Hạng Trang chợt giật mình kinh hãi, thất thanh nói:

- Người Hung Nô? !

- Khả năng là người Hung Nô rất lớn!

Bách Lý Hiền nói:

- Nếu không phải là người Hung Nô kéo xuống miền nam, thì theo bản tính tham lam của Hưu Chư Vương làm sao có khả năng rời đi?

- Người Hung Nô đúng thật là phiền toái.

Hạng Trang lúc này ngẩng đầu quát:

- Tấn Tương, mau đi mời Tàn Cơ lại đây.

-Vâng!

Tấn Tương đang canh giữ ở bên ngoài đại sảnh đáp lớn, lĩnh mệnh đi ngay.

Không đến thời gian nửa bữa cơm, Tần Cơ liền vội vàng vào đại sảnh hành dinh, trước tiên hướng về phía Hạng Trang vái chào thật sâu, lại hướng Ủy Liêu, Bách Lý Hiền chấp tay, sau đó nói:

- Thượng Tướng Quân đêm khuya gọi vào, không biết có việc gì cần gấp?

Hạng Trang khoát tay áo, nói:

- Tần Cơ, việc giao nữ binh chế biến thịt khô làm đến đâu rồi ?

Từ lúc hai tháng trước, Hạng Trang đã ra lệnh cho nữ binh bắt đầu sấy khô thịt, cụ thể chính là đem trâu, dê giết đi, bỏ nội tạng, rửa sạch, sau đó ướp muối mấy ngày, tiếp theo lấy ra dùng khói hun nướng rồi đem phơi nắng, như vậy chế biến ra được thịt khô có thể bảo quản trong thời gian rất lâu không bị hư thối, thật là loại thực phẩm tốt nhất dùng cho quân binh..

Tần Cơ không cần nghĩ ngợi nói:

- Đã chế biến được xấp xỉ năm mươi ngàn thạch (đơn vị đo trọng lượng ngày xưa, tương đương 120 cân).

Hạng Trang nhắm tính, một thạch là 120 cân (cân thời Tần, hiện tại khoảng 60 cân), năm mươi ngàn thạch chính là sáu triệu cân, chia đều cho các tướng sĩ quân Sở được ba trăm cân một người, một ngày ăn hai cân thịt, cũng có thể ăn gần được nửa năm ! Tuy nhiên, từ bộ lạc Bạch Dương không ngừng đi bắt trâu dê không chỉ có bấy nhiêu mới đúng chứ?

Hạng Trang liền hỏi:

- Trâu dê còn lại bao nhiêu?

Tần Cơ nói:

- Cỏ khoảng năm ngàn con trâu, hơn một trăm ngàn con dê.

Hạng Trang nói:

- Đem toàn bộ trâu dê giết hết, tiếp tục chế biến thịt khô.

- Toàn bộ đều chế biến khô?

Tần Cơ ngạc nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, có lẽ không đủ muối.

Quân Sở sử dụng muối ăn đều là của Hàn Tín Vương đưa tới, bởi vì Cửu Nguyên cũng không sản xuất muối.

Tuy Lưu Bang ra lệnh Hàn Tín Vương không được giao dịch với quân Sở, nhưng mà Hàn Tín Vương bằng mặt không bằng lòng, dùng muối, sắt và hàng cấm trao đổi ngựa với quân Sở.

Hạng Trang nói:

- Muối không đủ sẽ không ướp, trực tiếp sấy khô!

Không có muối ướp thì đem thịt trực tiếp sấy khô cũng không có vấn đề gì, cùng lắm thì đến lúc đó cho các tướng sĩ để thêm muối ăn vào, mặc kệ nói như thế nào, tuyệt đối không thể để lại trâu dê cho người Hung Nô.

- Vâng!

Tần Cơ đồng dạng lên tiếng, lĩnh mệnh đi.

Bóng dáng Tần Cơ vừa khuất, Hạng Trang lại hướng sang Ủy Liêu, Bách Lý Hiền nói:

- Quân sư, người lớn tuổi ở lại Cửu Nguyên đi, Tử Lương theo ta đi Cao Khuyết, tiếp ứng Mông Cốc.

Lúc Hạng Trang, Cao Sơ mang theo năm nghìn quân thân tín đuổi tới Cao Khuyết thì đã đến giữa trưa ngày hôm sau..

Trước khi rời khỏi Cửu Nguyên, Hạng Trang đã hạ lệnh cho quân lính làm tốt việc chuẩn bị rút đi hết, nếu quả thật là người Hung Nô kéo xuống phía nam, chỉ dựa vào hai mươi nghìn quân Sở tuyệt đối sẽ không ngăn được, dù cho Trường Thành là nơi hiểm yếu cũng không được!

Nếu so sánh về năng lực chiến đấu, quân Sở đương nhiên không sợ người Hung Nô, nhưng lực lượng hai quân chênh lệch rất lớn.

Huống chi, quân Sở không nhất thiết ở Hà Sáo cùng người Hung Nô sống chết với nhau, người Hung Nô, cứ nhường lại cho Lưu Bang đau đầu đi thôi.

Mông Cức tiếp đón Hạng Trang, Cao Sơ cùng với Bách Lý Hiền đi vào hành viên. Bốn người vừa mới chào hỏi, đã thấy phó tướng Mông Khanh vội vàng đi vào hành dinh của Mông Cức, chấp tay hành lễ nói:

- Thượng Tướng Quân, người Hung Nô đến rồi!

- Sao? !

Bọn người Hạng Trang có phần biến sắc, lập tức vội vàng trèo lên thành.

Khi Hạng Trang, Mông Cức, Cao Sơ, Bách Lý Hiền cùng với Mông Khanh đi lên chòi gác Cao Khuyết, trên thảo nguyên mênh mông về phía tây bắc đã xuất hiện đông nghìn nghịt kỵ binh Hung Nô. Kỵ binh Hung Nô cũng không khác biệt với kỵ binh Hưu Chư, kỵ binh Lâu Phiên, thấp bé mà khỏe mạnh, cũng đều cưỡi ngựa Mông Cổ thấp lùn.

Thế nhưng, Hạng Trang cảm nhận được từ trên bọn người Hung Nô này có một luồng sát khí mãnh liệt.

Nếu như ví von, người Lâm Hồ, người Lâu Phiên, người Hưu Chư giống như là một đám chó què, một đám người gần như đã bị người Trung Nguyên thuần hóa, trên người bọn họ đã không còn bao nhiêu dã tính, còn bọn người Hung Nô này lại là một đám sói lang, một đám người sinh trưởng ở thảo nguyên rộng lớn, dã tính chưa mất, trong miệng vẫn còn lộ ra răng nanh của loài thú!

Cao Sơ nhíu nhíu mày, trầm giọng nói:

- Chỉ có năm sáu trăm kỵ binh, chẳng lẽ là đội quân tiên tiêu người Hung Nô?

- Tình hình có chút không đúng, đoàn người Hung Nô này giống như đang trốn chạy!.

Mông Cức lĩnh quân trấn giữ biên giới nhiều năm, cùng người Hung Nô trải qua không biết bao nhiêu trận đánh lớn nhỏ, đối với người Hung Nô có thể nói là quen thuộc vô cùng, cho nên dễ dàng phát hiện ngay có điều bất thường.

- Chạy trốn? !

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ người Hung Nô bị người Đông Hồ hoặc người Nguyệt Thị đánh bại ?

- Cũng không hẳn vậy.

Bách Lý Hiền nói:

- Thượng Tướng Quân có điều không biết, Hung Nô kỳ thật cũng không phải tên một bộ lạc, mà là gọi chung hơn một trăm bộ lạc lớn nhỏ Mạc Bắc, trong đó lớn nhất chính là bộ lạc Mạo Đồn dẫn đầu. Giữa các bộ lạc này không phải lúc nào cũng hòa thuận với nhau, bọn họ cũng thường xuyên sống mái với nhau, nhóm người này có lẽ là một bộ tộc Hung Nô bị đánh đuổi đi.

Bọn người Hung Nô sống chết với nhau, như thế có chút thú vị. Hạng Trang nhếch môi, trầm ngâm suy tư.

Sau một lúc lâu, Bách Lý Hiền bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía xa, trầm giọng nói:

- Thượng Tướng Quân người xem, mặt sau ngày càng có nhiều kỵ binh Hung Nô đến đây!

Hạng Trang ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên đường chân trời phía tây bắc quả nhiên đã hiện ra một vệt đen lơ lờ mờ, Mông Cức vừa thấy lập tức biến đổi sắc mặt nói:

- Xem trận thế này, ít nhất có năm nghìn kỵ binh!

- Người Hung Nô đánh người Hung Nô?

Cao Sơ nói:

- Thật sự có chút thú vị.

- Hu...

Hô Duyên Chính Đức nhẹ nhàng ghì cương ngựa, tuần mã liền chậm rãi dừng lại, theo phía sau dồn dập hơn năm trăm kỵ binh cũng đều ngừng lại.

Phía trước, cửa ải hiểm yếu chặn đường.

Sau lưng, quân binh đuổi theo rất gấp!

Quay đầu nhìn lại, Hô Diên thấy còn lại năm trăm dũng sĩ phần lớn trên người đều mang thương tích, vẻ mặt mỗi một, trên mặt Hô Duyên Chính Đức hiện vẻ buồn bã. Hồi thần Thiên Lang ở trên cao, chẳng lẽ người thật sự đã từ bỏ bộ tộc Hô Diên chúng ta rồi, đành lòng làm ngơ nhìn chúng ta bị diệt vong hay sao?

- Tộc trưởng, bộ tộc Túc Dương đuổi theo!

Chợt có một người trong tộc kêu to lên.

Hô Duyên Chính Đức thần nhiên quay đầu lại, quả nhiên ở đường chân trời phía sau đã thấy xuất hiện rất nhiều kỵ binh Túc Dương. Túc Dương, Túc Dương khôn kiếp, người thật sự muốn bắt Du Nhi của ta dâng cho bạo quân Mạo Đốn sao?

Bỗng nhiên trong lúc đó, ánh mắt Hô Duyên Chính Đức hướng về phía thiếu phụ Hung Nô bên cạnh.

Thiếu phụ Hung Nô này mắt sáng, răng trắng tinh, da thịt như tuyết, hoàn toàn không giống với phụ nữ Mạc Bắc thân thể mập mạp, khuôn mặt đen đúa vì phơi nắng suốt ngày. Thiếu phụ Hung Nô này tên là Hô Diên Du Nhi, nàng là muội muội của Hô Duyên Chính Đức, cũng là nữ nhân của hắn. Người Hung Nô, có họ hàng gần cũng có thể lập gia đình với nhau.

Hít vào một hơi thật sâu, Hô Duyên Chính Đức chậm rãi gơ ra một thanh kiếm lớn đen nhánh.

Thanh đại kiếm này là thanh kiếm trấn tộc của bộ tộc Hô Diên, nghe nói là mấy trăm năm trước tổ tiên bộ tộc Hô Diên đã phải trả giá thật lớn mới có thể có được từ trong tay người Trung Nguyên. Lần này bộ tộc Hô Diên sở dĩ chống lại các bộ tộc khác, chính là bởi vì Mạo Đốn coi trọng thanh kiếm trấn tộc Hô Diên và cả Hô Diên Du Nhi, người phụ nữ đẹp nhất thảo nguyên này.

Hô Duyên Chính Đức cầm kiếm trong tay, lại ghì cương ngựa chậm rãi quay đầu lại.

Bộ tộc Hô Diên cuối cùng còn lại nhiều nhất năm trăm kỵ dũng sĩ cũng đều lấy ra đồng thau kiếm, sau đó ở phía sau Hô Duyên Chính Đức triển khai đội hình.

Không mất bao lâu thời gian, kỵ binh Hung Nô phía trước mãnh liệt tiếp cận đến trong vòng năm trăm bước.

Ở trong vòng vây của mấy trăm kỵ binh,, tên thủ lĩnh Hung Nô mình mặc bì giáp chậm rãi tiến lên, trong tay cầm roi ngựa chỉ về phía Hô Duyên Chính Đức quát to:

- Hô Diên, ngươi không chạy thoát được đâu, biết điều hãy ngoan ngoãn theo ta về lại sân rồng nhận tội với đại Thiên Vu đi! Niệm tình ngươi vì đại Hung Nô đánh Đông dẹp Bắc nhiều năm, có lẽ đại Thiên Vu sẽ tha cho ngươi tội chết!

- Túc Dương.

Hô Duyên Chính Đức thần nhiên nói:

- Ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?

Túc Dương nói:

- Không phải ta muốn đuổi tận giết tuyệt, hậu quả của ngày hôm nay là do người tự chuốc lấy.

Hô Duyên Chính Đức mỉm cười nói:

- Túc Dương, đổi lại là người, người sẽ dâng hiến người phụ nữ của người sao?

Túc Dương im lặng, hẳn đương nhiên sẽ không hiến dâng người phụ nữ của hắn, dù đó là đại Thiên Vu, tuy nhiên Hô Diên Du Nhi là ngoại lệ. Hô Diên Du Nhi là đóa hoa của thảo nguyên, nàng nhất định phải trở thành người phụ nữ hầu hạ cho đại Thiên Vu. Tuy Hô Duyên Chính Đức là dũng sĩ hạng nhất của thảo nguyên cũng không thể đi tranh phụ nữ với đại Thiên Vu vì đại Thiên Vu chính là thần linh chuyển thể.

Hô Duyên Chính Đức thở dài, có chút gượng ép nói:

- Túc Dương, đừng ép ta, ta thực sự không muốn giết người.

Nghe vậy, Túc Dương đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười ha hả:

- Ha ha, Hô Diên, người vẫn giống như lúc trước kiêu ngạo, ngông cuồng, chỉ với năm trăm kỵ binh tàn mà muốn giết ta ư?

Hô Duyên Chính Đức nhếch miệng cười, lạnh nhạt nói:

- Giết người, chỉ một mình ta cũng đủ!

- Phải không?

Túc Dương giận dữ cười nhạo nói:

- Ta ở ngay tại đây, có bản lĩnh lại đây giết đi!

- Vậy cũng đừng trách ta không niệm tình.

Hô Duyên Chính Đức thở dài, từ trên yên ngựa lấy ra một chiếc mũ đầu sói trắng đội lên đầu, rồi nhẹ giục chiến mã, một mình một ngựa vọt đi lên. Năm trăm kỵ binh của Hô Diên, không được phép của Hô Duyên Chính Đức, thật sự không có một người tiến lên trợ chiến.

Trên thành Cao Khuyết.

Cao Sơ hít vào một hơi lạnh, trầm giọng nói:

- Tên Hung Nô này điên rồi sao, hắn muốn làm gì vậy?

Hạng Trang cũng thoáng vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ người Hung Nô này muốn từ trong vạn quân lấy đầu của tướng địch sao?

- Mũ đầu sói trắng? !

Bách Lý Hiền vừa nhìn thấy rằng nanh sói lộ ra từ chiếc mũ đầu sói trắng sát khí đằng đằng, lập tức nói với Hạng Trang:

- Thượng Tướng Quân, người này là đệ nhất dũng sĩ người Hung Nô - Hô Duyên Chính Đức!

- Hô Duyên Chính Đức?

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Tử Lương người biết hắn sao?

Bách Lý Hiền lắc lắc đầu, hạ giọng nói :

- Chỉ có nghe nói qua về hắn nhưng chưa từng gặp mặt. Người này có thể cưỡi ngựa bắn tên rất giỏi, hơn nữa vạn người không địch nổi, hơn nữa, người này am hiểu chữ nghĩa Trung Nguyên, đọc không ít binh thư, là đại tướng mà Thiên Vu Hung Nô Mạo Đồn xem trọng nhất, nhưng không hiểu sao lại bị người Hung Nô đuổi giết?

- Thật sao? Đại tướng Mạo Đồn xem trọng nhất?

Hạng Trang không khỏi cau mày.

Bỗng nhiên lúc đó, Hạng Trang quay đầu lại bảo Mông Cức:

- Thiên Phóng, lập tức điều động quân, sẵn sàng đợi lệnh!

- Vâng!

Mông Cức đồng dạc hô lớn, lập tức mang theo Mông Khanh xuống thành, tập kết nhân mã.

187. Chương 187: Người Hung Nô (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 187: Người Hung Nô (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dưới thành Cao Khuyết, chiến mã của Hô Duyên Chính Đức đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ.

Không mất bao lâu thời gian, khoảng cách đối diện với Túc Dương cũng không quá năm mươi bước.

Túc Dương có phần hốt hoảng. Khi nhìn thấy Hô Duyên Chính Đức lấy ra mũ đầu sói trắng dữ tợn kia, hắn thấy được hai luồng ánh mắt lạnh như băng, hắn không hiểu tại sao tim lại đập mạnh, tựa như lần trước đây, hắn một mình ra ngoài săn bắn bị hơn mười con sói dữ cùng bao vây tấn công, loại cảm giác tuyệt vọng này làm người ta không thở nổi!

Lập tức Túc Dương quay sang tả hữu quát:

- Giết hắn!

Mấy chục kỵ binh Hung Nô xuất ra trường kiếm, hò hét giục ngựa về phía Hô Duyên Chính Đức. Những người Hung Nô này cũng biết tự lượng sức mình, không ngông cuồng kiêu ngạo đơn đả độc đấu với Hô Duyên Chính Đức. Phải biết rằng Hô Duyên Chính Đức có được danh hiệu dũng sĩ đệ nhất Hung Nô cũng không phải là Mạo Đốn ban cho hắn, mà là do hắn xông pha chiến trường mới có được!

Năm năm trước Hung Nô đánh Đinh Linh phương Bắc, Hô Duyên Chính Đức ở giữa ngàn quân địch chém chết Đinh Linh vương!

Ba năm trước đây cùng với người Nguyệt Thị đại chiến, Hô Duyên Chính Đức giữa vạn quân bắn chết tiểu vương Nguyệt Thị!

Năm trước cùng với Đông Hồ quyết chiến, Hô Duyên Chính Đức dẫn ba nghìn dũng sĩ Hô Diên xông thẳng vào giữa trận Đông Hồ, chém chết mười tám kỵ binh dũng mãnh nhất dưới trướng Đông Hồ Vương, cuối cùng cũng bắt được Đông Hồ vương.!

Trong nháy mắt, hai bên đã đối mặt nhau.

Hô Duyên Chính Đức rống to một tiếng, trong tay cầm đại kiếm đen nhánh chém ngang ra.

Một tên Hung Nô đứng mũi chịu sào, lúc này bị Hô Duyên Chính Đức chém ngang thành hai đoạn, đoạn trên sụp rơi xuống đất, vẫn còn kêu gào thảm thiết, đoạn dưới bị chiến mã kéo tiếp tục về phía trước, ruột gan từ trong khoang bụng xổ ra lết thết trên cỏ cả mấy chục bước...

Cạnh sườn, một tên Hung Nô nhân cơ hội hươ kiếm hướng bụng của Hô Duyên Chính Đức đâm tới.

Nhưng mà, không đợi trường kiếm của hắn đâm trúng mục tiêu, một đạo hàn quang tối đen đã xuyên qua khoảng không hướng tới, tên Hung Nô còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy chính mình trong giây lát bay

lên trời, lập tức thấy toàn bộ thế giới quay cuồng, giữa cơn quay cuồng đó hần mơ hồ thấy có một thi thể không đầu vẫn còn ở trên lưng ngựa đang phi nước đại.

Liền đó, một màu đen tối vô biên vô hạn đã xâm chiếm hết ý thức sau cùng của hần.

Trong phút chốc, Hô Duyên Chính Đức chiến đấu với hơn mười kỵ binh mà vẫn không tổn hao một sợi tóc. Trên cổ lại vừa có một thi thể vẫn còn chưa tắt thở cùng với một cái đầu đang mãnh liệt quay cuồng.

- Rống, . . .

Hô Duyên Chính Đức ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, tuần mã lại tăng tốc.

Túc Dương đột nhiên tái mặt, một tiếng trầm thấp rít gào của Hô Duyên Chính Đức cũng giống như tiếng của con sói đầu đàn tru rống dưới trăng. Lập tức hần cảm thấy như có một luồng khí lạnh thấu xương hướng về hần thổi tới làm cho hần run rẩy! Giờ này khắc này, hần thật sự cảm nhận được hương vị của tử vong, lạnh như băng, làm cho người ta hít thở không thông!

Tuy nhiên, nói như thế nào đi nữa thì Túc Dương cũng là tiểu vương của một bộ lạc, rất nhanh liền thoát ra khỏi sự sợ hãi, một mặt giục ngựa lui về phía sau một mặt hỗn hển rống to lên:

- Ngăn lại hần, mau ngăn lại hần!

Đối mặt với sự uy hiếp của tử vong, Túc Dương cũng không dám cậy mạnh nữa.

Năm trăm kỵ binh vây quanh ở bên người Túc Dương đều giục ngựa tiến lên, ý đồ ngăn lại Hô Duyên Chính Đức. Phía sau ngoài năm mươi bước, đại đội kỵ binh Hung Nô cũng đã ý thức được không đúng, đều giục ngựa về phía trước, ý đồ tiến lên bảo vệ Túc Dương. Tuy nhiên hiện tại đại đội kỵ binh Hung Nô mới phản ứng như thế, dường như có chút chậm.

- Ngao ...!

Hô Duyên Chính Đức lại lên tiếng rít gào.

Lập tức tuần mã ngẩng đầu hí dài một tiếng, trong chốc lát đã phi nhanh tới tốc độ tuyệt đối, giống như một tia chớp hướng về phía Túc Dương lao tới thật nhanh.

- Bảo vệ tộc trưởng!

- Chết tiệt, ngăn lại hần!

- Mau ngăn lại hần, đừng cho hần tới gần!

- Bắt tên, đáng giận, mau nhanh bắt tên!

Năm trăm kỵ binh bảo vệ trước mặt Túc Dương là n đều rống giận, có người xuất ra đoản kiếm hướng về phía Hô Duyên Chính Đức, nhiều người lại xuất ra đoản cung. Thế nhưng, bọn chúng rõ ràng xem nhẹ tốc độ ngựa của Hô Duyên Chính Đức, không chờ bọn chúng bắn tên, Hô Duyên Chính Đức đã mãnh liệt xông vào trong trận kỵ binh của Túc Dương, chỉ trong chốc lát liền tiếp người ngã ngựa đổ.

- Người nào cản ta . . . Chết!

Hô Duyên Chính Đức một kiếm chém ngang, một gã Hung Nô lập tức rớt xuống ngựa.

Chợt lại có hai kỵ binh Hung Nô dừng mãnh không sợ sống chết tiến lên, hươ trong tay mã xoa (như cây đinh ba) đến đâm Hô Duyên Chính Đức. Hô Duyên Chính Đức tay trái xò ra như chiếc quạt nắm lấy hai nhánh của mã xoa, lại đột nhiên đâm mạnh về phía trước, hai gã Hung Nô tức khắc bị xuyên thủng thân thể, thảm thiết kêu gào văng ra khỏi lưng ngựa.

Tiếng xương cốt gãy vụn, hai tên kỵ binh bay ngược về phía sau rớt phịch xuống dưới chân ngựa của mười mấy kỵ binh.

Hô Duyên Chính Đức rít gào, tiếp tục phóng ngựa tiến đến, giữa làn kiếm quang lấp lánh, kỵ binh Hung Nô đều rớt khỏi ngựa. Không phải bị chém đứt đầu cũng là bị đứt ngang thân thể, Hô Duyên Chính Đức cưỡi ngựa đi qua nơi nào là bọn người tụ tập lại để bảo vệ Túc Dương là nơi ấy lập tức dạt ra, năm trăm kỵ binh tinh nhuệ cũng không có người có thể cản trở hần được một lát!

Dưới thành Cao Khuyết.

Thấy Hô Duyên Chính Đức uy vũ như thế, năm trăm dũng sĩ bộ lạc Hô Diên hoặc lấy tay khua chiêng, hoặc lấy đồng thau kiếm diên cuồng mà gõ vào mộc thuẫn, một đám đuổi dài cổ, ngựa mặt lên trời thét dài.

Cao Sơ, Bách Lý Hiền cùng với tướng sĩ quân Tần canh giữ ở cửa thành đều bị dọa cho đến hoảng sợ.

Hạng Trang vẫn với vẻ mặt nghiêm nghị, tuy cách xa nhau vài trăm bước xa, nhưng Hạng Trang vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được trên người Hung Nô này lộ ra dày đặc sát khí, người này mới thật đúng là địch được vạn người!

Bỗng nhiên lúc đó, Hạng Trang nghĩ tới tướng Hán Phàn Khoái ở thành Thọ Xuân.

Người Hung Nô ở quan ngoại này, võ dũng tuyệt đối không thua Phàn Khoái!

Giữa tiếng quát mắng rống giận của kỵ binh Hung Nô, Hô Duyên Chính Đức tiến nhanh thần tốc, không ngừng nghỉ một giây, giữa lúc đó, khoảng cách với Túc Dương đã không quá hai mươi bước !

- Tránh ra, mau tránh ra cho ta!

Hô Duyên Chính Đức lại gầm lên giận dữ, chop một tên Hung Nô Thiên từ trên lưng ngựa, lại chuyển đại kiếm qua tay phải hướng bụng hấn đâm một nhát rồi lại một nhát, bụng của tên Hung Nô toàn bộ đều mở ra, ruột và nội tạng từ khoang bụng lập tức tuôn đổ xuống dưới.

- Đừng mong cản trở! Có ta ở đây, đừng mong cản trở, ha... ha...

Một tên kỵ binh Hung Nô giận quá, đột nhiên từ trên lưng ngựa phóng người lên, kiếm trong tay chém về phía Hô Duyên Chính Đức. Đáng tiếc, tốc độ phản ứng của Hô Duyên Chính Đức so với hấn nhanh hơn, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hô Duyên Chính Đức đã nhanh chóng vươn tay trái xòe ra như chiếc quạt, bóp cổ của hấn, rồi chuyển qua tay phải, dùng kiếm đập lên trán hấn.

Chỉ nghe một tiếng “Bốp” giòn vang, đầu tên Hung Nô kia giống như quả dưa hấu bị đập vỡ vụn từng mảnh, máu loãng đỏ sẫm trộn lẫn với óc trắng hếu bắn ra bốn phía. Mũ đầu sói trắng của Hô Duyên Chính Đức cũng bị máu phun đến, vài giọt máu đỏ sẫm theo răng nanh trong miệng sói đầm đìa chảy xuống, cực kỳ dữ tợn.

- Á!

- A!

Lại là hai tiếng kêu thảm thiết, hai kỵ binh cuối cùng chắn ở trước mặt Túc Dương cũng đã rớt xuống ngựa, trong đó một người bị Hô Duyên Chính Đức một kiếm chém rơi đầu, người còn lại thì bị Hô Duyên Chính Đức một kiếm đâm thủng cổ họng, lại nhẹ nhàng khứa một cái, toàn bộ cổ liền đứt lìa, một cái đầu lại rơi xuống bị ngựa của Hô Duyên Chính Đức đạp nát bét.

Bỗng nhiên lúc đó, Túc Dương phát hiện trước mặt mình không còn một kỵ binh nào!

Đột nhiên quay đầu lại, đại đội kỵ binh ùn ùn kéo đến vẫn còn đang ở ngoài mấy chục bước, tiếng gót sắt nện xuống mặt đất dồn dập như thủy triều tràn đến, tiếng quát tháo liên tiếp, trên mặt bọn kỵ binh Hung Nô hiện rõ lo lắng, rõ ràng gần trong gang tấc, rồi lại dường như xa cuối chân trời, không còn kịp rồi, đã không còn kịp rồi, chờ bọn hấn đuổi tới, tất cả đều đã muộn.

- Túc Dương, ta nói rồi, giết người . . . Một mình ta cũng đủ!

Đầu sói dữ tợn, nhìn không rõ biểu hiện trên mặt của Hô Duyên Chính Đức.

Hô Duyên Chính Đức này lạnh lùng tới mức làm cho người ta run rẩy, hít thở không thông, không thốt nên lời, máu từ giữa răng nanh phun ra, con người của Túc Dương lập tức kịch liệt co rút lại, đây là... Thật sự sẽ chết sao? Không, tuyệt đối sẽ không, ta là tiểu vương bộ lạc Túc Dương, lại là đại tướng được đại Thiên Vu xem trọng nhất tương lai có thể trở thành Đại Đường Hô sáng lạn, Đại Đô Ủy thậm chí là Hữu Hiền vương, làm sao có thể chết ở nơi này?

- Hô Diên, người không giết được ta đâu!

Túc Dương nổi giận gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến tới, giục ngựa dương kiếm hướng về phía Hồ Duyên Chính Đức.

Giữa làn chớp lóe lên, hai kỵ cùng vút qua đan xen nhau rồi vãn lao xa mấy chục bước, Túc Dương mới ghìim ngựa dừng lại.

Toàn bộ chiến trường thoáng chốc trở nên tĩnh mịch, bất kể là vây quanh ở bốn phía mấy trăm thân vệ kỵ binh, đại đội kỵ binh vẫn còn ở ngoài mấy chục bước, giờ khắc này tất cả đều ngừng lại hô hấp, thời gian, ở giờ phút này dường như đều ngừng lại. Trường kiếm trong tay Túc Dương vẫn còn hướng lên trên không trung, vẻ mặt vẫn còn hung hăng, nhưng ánh mắt lại âm đạm nhìn xuống dưới.

Giữa lúc đó, thân hình Túc Dương ở trên lưng ngựa nhẹ nhàng lắc lư, rồi từ từ đổ xuống.

Gần như cùng lúc với việc rơi xuống ngựa, thân hình Túc Dương vốn nguyên vẹn bây giờ thì từ vai trái cho tới sườn phải gãy thành hai đoạn, văng ra, trái tim vỡ tan vẫn còn đang đập, cùng với mỗi một lần đập, lại có một dòng đỏ sẫm máu tươi phun ra ngoài bãi đất, phun ra chừng bảy tám bước xa!

Hồ Duyên Chính Đức chậm rãi ghìim cương ngựa, giơ kiếm ngựa mặt lên trời thét dài.

Một tiếng thét dài vang dội kia, giống như Sói Vương tru rống dưới trăng chấn vỡ trời cao.

Dưới thành Cao Khuyết, năm trăm kỵ binh Hồ Diên rống lên hưởng ứng, lập tức đều giục ngựa tiến lên.

Giữa tiếng vó ngựa giống như thủy triều tràn tới, năm trăm kỵ binh Túc Dương cùng với đại đội kỵ binh Hung Nô vừa đến thấy cảnh tượng đó vô cùng khiếp sợ, tinh thần hoảng loạn. Giữa lúc bối rối, không biết là ai hô to một tiếng, tất cả kỵ binh Hung Nô lập tức đều chuyển đầu ngựa, chạy như điên mà đi, không đến thời gian uống một chén trà đã nhanh chóng biến mất ở phía chân trời xa.

Trên thành Cao Khuyết.

Hạng Trang tay vịn lỗ châu mai, vẻ mặt thâm thúy, người này nếu có thể cho ta sử dụng...

Về mặt Cao Sơ ngưng trọng, người Hung Nô, quả nhiên dũng mãnh, quả nhiên danh bất hư truyền!

Tuy nhiên, mặc kệ người Hung Nô có bao nhiêu dũng mãnh, rốt cục cũng là cái dũng của kẻ thất phu. Một người võ dũng nói chung không đủ để quyết định sự thắng bại, anh hùng cái thế như tây Sở bá vương, không phải cũng ở bờ Ô Giang thất bại nặng nề đó sao? ! .

188. Chương 188: Thiên Vu Mạo Đốn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 188: Thiên Vu Mạo Đốn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Thiên Lang thần!

- Thiên Lang thần!

- Thiên Lang thần!

Trong những tiếng hoan hô vang động đất trời, năm trăm dũng sĩ Hồ Diên giống như thủy triều lên lao tới bên cạnh Hồ Duyên Chính Đức.

Hồ Duyên Chính Đức chậm rãi hạ chiếc mũ sắt trắng hình đầu sói xuống, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Hồ Duyên Chính Đức biết rất rõ, bản thân mình không phải Thiên Lang thần truyền thế gì cả, nhưng hắn lại càng không thể dả kích sự tin tưởng của tộc nhân.

Hiện tại, điều duy nhất có thể đáp trả được niềm tin của tộc nhân, chính là truyền thuyết về Thiên Lang thần. Trên thực tế, bộ lạc Hô Diên có thể kiên trì đến hiện tại, có thể từ Mạc Bắc Long Đình liên tục lưu vong đến Hà Sáo, chính là nhờ vào truyền thuyết Thiên Lang thần này, vừa rồi sở dĩ có thể dọa lui mấy ngàn kỵ binh bộ lạc Túc Dương cũng là do dựa vào truyền thuyết này.

Bởi vì người Hung Nô kính sợ các thần linh thiên sinh, hơn nữa họ lại không dám làm Thiên Lang thần nổi giận!

Cho nên, một khi Hô Duyên Chính Đức bóc trần truyền thuyết này, bộ lạc Hô Diên ngay lập tức sẽ bị rối loạn lòng quân.

Thở dài một hơi thật thoải mái, Hô Duyên Chính Đức chậm rãi nói:

- Truyền lệnh, vượt Cao Khuyết Quan, đi men theo Trường Thành xuống Tây Nam!

Hô Duyên Chính Đức vừa ra lệnh, hơn năm trăm kỵ binh Hô Diên liền cùng quay đầu, dọc theo Trường Thành hướng về phía Nam hùng dũng đi giống như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, thoáng chốc đã khuất bóng phía chân trời xa xa.

Trên Cao Khuyết Quan.

Hạng Trang thở dài, nói có chút tiếc nuối:

- Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc mà.

Hạng Trang nguyên tưởng rằng bốn, năm trăm kỵ binh bộ lạc Hô Diên này sẽ bị đại đội kỵ binh truy đuổi đến mức thất bại thảm hại, vậy thì sau đó hẳn có thể vào thời điểm quan trọng cử Mông Cức dẫn theo thiết kỵ quân Tần xuất quan tiếp ứng, cứ như vậy, bản thân có ơn với bộ lạc Hô Diên, liền có cơ hội mời chào Hô Duyên Chính Đức dừng mãnh anh tài kia.

Thế nhưng, thật không ngờ, Hô Duyên Chính Đức lại đơn thân độc mã dọa lui mấy ngàn truy binh, cứ như vậy, những tính toán của Hạng Trang liền trở nên vô dụng. Càng khiến Hạng Trang lo lắng hơn chính là Hô Diên nhân một khi tiếp tục hướng Nam, rất có thể sẽ tiến vào lãnh địa của Lưu Bang, nếu chẳng may cuối cùng họ bị Lưu Bang thu phục dưới trướng, vậy thì thật là chuyện lớn khó thành!

Bách Lý Hiền lại phe phẩy chiếc quạt lông, khẽ cười nói:

- Thượng Tướng Quân không cần phải lo lắng, nếu tại hạ đoán không nhầm, Hô Duyên Chính Đức và mấy trăm tàn binh sẽ sớm quay trở về.

- Hử?

Hạng Trang ngạc nhiên.

- Sẽ sớm quay lại?

Bách Lý Hiền khẽ vuốt cằm, nói:

- Thượng Tướng Quân, người có biết Hung Nô vì sao mà tới không?

Hạng Trang đương nhiên chưa từng nghe qua, lập tức lắc đầu, còn Cao Sơ, Mông Cức, Mông Khanh, Do Uyên, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt và các tướng tá đi theo cũng đều chăm chú lắng nghe.

Bách Lý Hiền nói:

- Người Hung Nô có lưu truyền một truyền thuyết, nghe nói trăm ngàn năm trước, có một tiểu nương xinh đẹp khi đang ngủ dưới ánh trăng bên hồ Mục Dương, nằm mộng thấy Thiên Lang thần và nàng giao hợp, sau khi tỉnh lại tiểu nương này liền mang thai, sau mười tháng, nàng sinh ra một bé trai.

- Bé trai này sau khi lớn lên thì trí dũng hơn người!

- Trải qua nhiều năm chinh chiến, các bộ lạc trên thảo nguyên Mạc Bắc đều bị người thanh niên này thu phục, lúc này mới hình thành nên Hung Nô. Bé trai đó chính là Thiên Vu đầu tiên trong truyền thuyết

Hung Nô - Loan Đê! Từ đó về sau mỗi một Thiên Vu Hung Nô đều tôn Thiên Lang thần làm thần phụ, còn bản thân thì tự cho mình là con trai của Thiên Lang thần.

Do Uyên không hiểu nói:

- Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc Hô Duyên Chính Đức có quay trở về hay không?

- Tử Xuyên, muội đừng vội.

Bách Lý Hiền khoát tay áo, lại nói:

- Khi này Hô Duyên Chính Đức lấy được thủ cấp của thủ lĩnh quân truy binh, tàn binh của bộ lạc Hô Diên reo hò cái gì, muội còn nhớ rõ chứ?

Do Uyên gãi gãi đầu, đáp:

- Hình như là Thiên Lang thần?

- Đúng, Thiên Lang thần!

Bách Lý Hiền gật gật đầu, lại nói:

- Nói cách khác, người trong bộ lạc Hô Diên đã coi Hô Duyên Chính Đức như Thiên Lang thần, một vị thần linh chuyển thế, thậm chí ngay cả những kỵ binh Hung Nô đuổi giết hắn cũng nghĩ như vậy, nếu không, cả bốn, năm nghìn kỵ binh Hung Nô, lại làm sao có thể bị Hô Duyên Chính Đức đơn thân độc mã dọa lui được?

Hạng Trang nói thêm vào:

- Nói như vậy, cũng sẽ không khó để giải thích vì sao Mạo Đốn muốn giết Hô Duyên Chính Đức.

Theo sách sử ghi lại, Mạo Đốn là người tài trí mưu lược kiệt xuất, vì làm người Đông Hồ lơ là mất cảnh giác, y thậm chí có thể tặng con bảo mã cùng người phụ nữ mình yêu thích nhất cho Đông Hồ Vương. Sự kiêu hùng như vậy, thông minh như thế, lẽ nào người bình thường có thể sánh bằng được, sao lại có thể dễ dàng khuất phục Hô Duyên Chính Đức như vậy?

Chỉ có điều, nếu Hô Duyên Chính Đức thành Thiên Lang thần, vậy thì không cần bàn thêm.

Nếu Hô Duyên Chính Đức là Thiên Lang thần, mà Mạo Đốn lại công nhận điều này, vậy chẳng phải y nhận mình là con của Hô Duyên Chính Đức? Điều này đối với Mạo Đốn mà nói đúng là chuyện không dễ khoan nhượng, bởi vì danh hiệu “Thiên Lang thần” của Hô Duyên Chính Đức đã uy hiếp nghiêm trọng tới quyền thế và địa vị của y.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, lại nói:

- Thượng Tướng Quân nói rất đúng. Mạo Đốn sở dĩ muốn giết Hô Duyên Chính Đức, hơn phân nửa chính là vì nguyên nhân này, hơn nữa Mạo Đốn đã muốn giết ai, sao lại có thể để Hô Duyên Chính Đức dễ dàng trốn thoát? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Mạo Đốn nhất định đã phái lực lượng hùng hậu ra các hướng, ngoại trừ Cao Khuyết, Hô Duyên Chính Đức đã không còn đường nào có thể đi!

Vừa dứt lời, một gã ở chòi gác trên cao đột nhiên kêu to:

- Người Hung Nô đã trở lại!

- Ủ?!

Khi Hạng Trang, Cao Sơ, Mông Cúc và mọi người cùng quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy năm trăm kỵ binh Hô Diên vừa mới hùng dũng nam hạ dọc theo Trường Thành lại vội trở về như thủy triều dâng. Người đi đầu thân hình to lớn, cưỡi con bạch mã, không phải Hô Duyên Chính Đức mới đây còn đơn thân độc mã dọa lui hơn một ngàn truy binh thì còn có thể là ai?

- Phía sau cũng có!

Người trên chòi gác lại lần nữa kêu to lên.

- Rất nhiều kỵ binh Hung Nô!

Hạng Trang, Cao Sơ và mọi người bám tay vào cột lều nhìn về phương xa, quả nhiên đường chân trời phía đông nam bao phủ một dải dài màu đen nhạt mờ ảo giống như quỷ mị, hơn nữa cũng với sự trôi chảy của thời gian, dải màu đen này đang rộng hơn, dài hơn, hiển nhiên, đây chắc chắn chính là đội truy binh do Mạo Đốn phái đi đuổi giết Hồ Duyên Chính Đức.

Các chư tướng Cao Sơ, Mông Cức hơi biến sắc, người Hung Nô tới nhanh thật.

Bách Lý Hiền lại phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói:

- Không chỉ phía Nam, phía Tây và phía Bắc chỉ sợ cũng có.

Lời vừa nói xong, trên chòi gác đã vang lên tiếng kêu lần thứ ba:

- Trời ạ, phía tây, còn cả chân núi phía bắc Dương Sơn cũng có kỵ binh. Thiệt là nhiều kỵ binh Hung Nô!

Hạng Trang không kìm nổi quay đầu lại chăm chú nhìn Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền vẫn với nét mặt ung dung, chỉ mỉm cười đáp lễ với Hạng Trang.

Hạng Trang không thể không thừa nhận, biểu hiện hôm nay của Bách Lý Hiền vô cùng khác lạ, hầu như tất cả đều nằm trong dự tính!

Ở phương diện sách lược, Bách lý Hiền có lẽ không thể cay độc được như Úy Liêu, nhưng về chiến thuật, Bách Lý Hiền chỉ e đúng là hơn Úy Liêu đến phân nửa, còn so với Trương Lương, sợ rằng ngang sức ngang tài. Giờ khắc này, trong lòng Hạng Trang tràn ngập sự vui mừng, may mắn Bách Lý Thị là người ủng hộ trung thành của Tần pháp và hệ thống canh chiến.

Khi Hạng Trang lại quay đầu lại nhìn, mấy trăm tàn quân bộ lạc Hồ Diên đã lại chạy tới dưới Cao Khuyết Quan.

Xa xa, thảo nguyên rộng lớn phía tây dọc theo Trường Thành và trên triền núi phía nam, đông, tây Dương Sơn, kỵ binh Hung Nô đông nghìn nghịt, nhìn lại, cả ngàn dặm đều là kỵ binh Hung Nô, nhiều vô biên, cuộn trào mãnh liệt, tựa như đại dương kỵ binh rộng mênh mông!

Dương Sơn Tây Lộc, kỵ binh Hung Nô đông nghìn nghịt như thủy triều lên đang cuộn cuộn lao về phía trước.

Trung tâm của đội kỵ binh Hung Nô, có bốn, năm nghìn kỵ sĩ cưỡi ngựa thân thể cường tráng, cao to lực lưỡng, chiến mã cũng đều thuộc hạng tốt, thân cao hơn bảy thước, đặc biệt là người dẫn đầu mặc hồ bào, thân thanh mã người đó cưỡi thậm chí phải cao hơn tám thước!

Kỵ sĩ khoác áo tơ bào tuổi chừng hơn ba mươi, khuôn mặt chữ điền, thấp nhưng vạm vỡ.

Kỵ sĩ mặc tơ bào không phải ai khác, chính là Thiên Vu Hung Nô – Mạo Đốn.

Nếu nói Tần Thủy Hoàng là thiên cổ nhất đế của người Hoa Hạ Trung Nguyên, vậy thì Mạo Đốn chính là thiên cổ Thiên Vu của người Hồ Mạc Bắc. Bởi vì từ khi Tần Thủy Hoàng xuất hiện, thống nhất đại địa Trung Nguyên, cũng giống như vậy, bởi vì Mạo Đốn xuất hiện, từ đó về sau cũng thống nhất thảo nguyên Mạc Bắc rộng lớn. Mạo Đốn, chắc chắn là nhân vật lợi hại.

Khó khăn lắm mới qua được chân núi, phía trước đột nhiên xuất hiện một quan ải hùng vĩ.

Giờ khắc này, người kiêu hùng như Mạo Đốn, trên mặt cũng không giấu nổi vẻ kích động. Cao Khuyết Quan, phía trước chính là Cao Khuyết Quan, Hà Sáo xa cách hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng cần phải trở lại vòng ôm của người Hung Nô! Khi trước lúc rời khỏi Hà Sáo, y vẫn còn là cậu bé mới hơn mười tuổi, mà hiện giờ, y đã thống lĩnh hai mươi vạn kỵ binh Thiên Vu!

- Thiên Lang thần!

Mạo Đốn kích động ngồi trên lưng ngựa mở rộng hai tay, giơ quyền trượng hoàng kim lên cao, ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Thiên Lang thần không gì không làm được, chúng con đã trở về, người Hung Nô cuối cùng đã trở về, đừng dục thảo nguyên Hà Sáo của tổ tiên người Hung Nô, cuối cùng lại trở về với đại Hung Nô chúng ta, ha ha ha...

.——

Cao Khuyết Quan hạ, năm trăm dũng sĩ Hô Diên đã tua tủa như lông nhím.

Trước không đường đi, sau có truy binh, vậy phải quyết tử một trận với nghịch tặc Maodun này!

Hô Duyên Chính Đức ghì mình ngựa quay đầu lại, nói với người phụ nữ phía trước:

- Du Nhi, muội sợ không?

Nhìn ánh mắt đau thương của Hô Duyên Chính Đức, Hô Diên Du Nhi cười, lắc đầu nói:

- Du Nhi không sợ, có thể cùng người mình thương chết chung một nơi, đó là phúc phận mà Thiên Lang thần ban cho Du Nhi.

- Các người thì sao?

Ánh mắt Hô Duyên Chính Đức chuyển hướng tới hơn năm trăm tộc nhân.

Hơn năm trăm dũng sĩ Hô Diên không nói gì, tất cả đồng loạt rút kiếm ra.

Trong lúc đó, khoe miệng Hô Duyên Chính Đức hiện ra một nụ cười thê lương. Được coi là Thiên Lang thần chuyển thể không phải là ý muốn của y, y lại càng không muốn nhìn thấy bộ lạc Hô Diên bị diệt vong, thế nhưng, y đã không có lựa chọn nào khác, hít một hơi thật sâu, Hô Duyên Chính Đức nhắc bạch đầu sói khỏi phía bên phải yên ngựa lên, nặng nề đội lên đầu.

Trong tiếng kim loại va vào nhau trong trẻo nhưng lạnh lùng, Hô Duyên Chính Đức chậm rãi rút thanh đại kiếm đen bóng ra.

Hô Duyên Chính Đức lại ghì mình ngựa quay đầu lại, đúng lúc hấn ta giờ thanh đại kiếm chuẩn bị xung trận, từ phía sau, cánh cửa sắt Cao Khuyết Quan khép chặt chậm rãi mở ra với tiếng cọt kẹt chói tai.

189. Chương 189: Mời Chào

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 189: Mời chào

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mở cửa Cao Phiệt Quan vào lúc này là sự mạo hiểm rất lớn với Hạng Trang.

Nếu lúc trước trận chém giết này chỉ là trò chơi đầu thương ở ngoài Cao Phiệt Quan, vậy thì lúc này mở cửa Cao Phiệt Quan chính là nằm trong khổ nhục kế của Mạo Đốn, nhưng Hạng Trang tin rằng khả năng này là rất nhỏ, Thiên Lang thần là vị thần quyền lực nhất Hung Nô, Mạo Đốn sao có thể cho phép Hô Duyên Chính Đức cùng chung thần cách với y?

Một giang sơn không thể có hai vua, chính là trường hợp này.

Tuy nhiên, đề cập thận, Hạng Trang vẫn là phòng bị.

Ba nghìn thiết kỵ của Mông Cước đã triển khai trận thế phía sau cửa thành, cánh cửa vạn cân cũng đang vận sức chờ phát động.

Một khi phát hiện tình hình bất thường, Hạng Trang sẽ ra lệnh đóng cửa, chặn cổng thành, để đại quân Hung Nô của Mạo Đốn ở ngoài, sau đó với khí thế vạn quân sấm vang chớp giạt đánh tan kỵ binh Hô Diên.

Cửa Cao Phiệt Quan mở rộng liền nhanh chóng thu hút sự chú ý của kỵ binh Hô Diên.

Hô Duyên Chính Đức không chút do dự, liền dẫn hơn năm trăm dũng sĩ Hô Diên ùn ùn kéo vào Cao Phiệt Quan.

Đối với Hô Duyên Chính Đức mà nói, quyết định như vậy rất dễ hiểu, bởi vì ở lại ngoài thành đối đầu với Mạo Đốn thì chỉ có con đường chết, vào thành may ra còn có một đường sống, người Trung Nguyên mở cửa vào lúc này, chưa chắc đã có hảo tâm, nhưng ít ra cũng sẽ không giết kỵ binh Hô Diên ngay, nếu không, bọn họ sao phải làm việc thừa hơi, tránh sau cửa thành xem cảnh náo nhiệt chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Không đến thời gian uống một chén trà, hơn năm trăm kỵ binh bộ lạc Hô Diên như thủy triều tràn vào Cao Phiệt Quan.

Tuy nhiên rất nhanh, kỵ binh Hô Diên liền đồng loạt ghìm ngựa lại, bởi vì ở khoảng đất trống phía trước, một đoàn thiết kỵ Trung Nguyên đông nghìn nghịt đã giương cung bạt kiếm, chặn đường đi, gần như là cùng lúc, áp vạn cân trên Cao Phiệt Quan cũng ầm ầm đóng lại, thoáng chốc liền cắt đứt đường lui của kỵ binh Hô Diên, đồng thời cũng chặn đại quân Hung Nô ở bên ngoài quan.

Người Hô Diên xao động một lát, nhưng họ cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Hô Duyên Chính Đức dỡ bạch đầu sói khỏi xuống, lại thúc ngựa tiến lên đứng trước trận của thiết kỵ Trung Nguyên, đầu tiên là ngồi trên lưng ngựa thi lễ theo phong tục của người Hung Nô, tiếp đó với giọng Quan Trung rất chuẩn cao giọng nói to:

- Tại hạ Hô Duyên Chính Đức. Xin hỏi, là vị tướng quân nào viện thủ giúp bộ tộc Hô Diên chúng ta?

Tiếng nói vừa dứt, trận địa trước mặt bỗng nhiên tách ra hai bên.

Lập tức mười mấy vị tướng Trung Nguyên mặc áo giáp, cưỡi tuấn mã chậm rãi đi ra từ trong trận địa, đi trước là người mặc thiết giáp cưỡi ngựa đen, thắt lưng giắt một thanh đao đen dài, vũ khí không tầm thường, con vật người đó cưỡi cũng không tầm thường, vai nó còn cao hơn phân nửa con bạch mã mà Hô Duyên Chính Đức đang cưỡi.

Người này chắc chắn là Hạng Trang.

Hạng Trang chấp tay đáp lễ nói:

- Đại Sở, Hạng Trang.

- Hóa ra là Hạng tướng quân.

Hô Duyên Chính Đức thay thành lễ nghi của Trung Nguyên, chấp tay nói:

- Đa tạ đã giúp đỡ.

- Hô Diên tướng quân khách khí rồi.

Hạng Trang xua tay, nói thêm:

- Đại quân Mạo Đốn nam hạ, Hà Sáo không phải là đất ở lâu, không biết tướng quân cùng quý bộ có dự tính gì không?

Hô Duyên Chính Đức đáp:

- Tại hạ dẫn theo tộc nhân vượt qua Hà Sáo đi về phương nam, thiên hạ rộng lớn như vậy, tin rằng có thể tìm ra được nơi dung chứa bộ lạc Hô Diên chúng ta.

Hạng Trang mỉm cười nói:

- Hạng mỗ thật ra có một đề nghị, không biết tướng quân muốn nghe hay không?

Hô Duyên Chính Đức chấp tay, nói:

- Hạng tướng quân xin cứ nói.

Hạng Trang nói:

- Đại Sở chúng ta ở Giang Đông có đất đai cỏ cây núi , nếu tướng quân không chê, không bằng dẫn tộc nhân theo Hạng mộ cùng về Giang Đông?

Hô Duyên Chính Đức nói:

- Tướng quân muốn mời người Hô Diên chúng tôi?

- Cũng có thể nói như vậy.

Hạng Trang nói rất thoải mái.

- Không biết ý tướng quân thế nào?

- Tướng quân có ơn cứu mạng bộ lạc Hô Diên chúng ta, lẽ ra chúng ta không nên cự tuyệt hảo ý này, chỉ có điều...

Hô Duyên Chính Đức nói đến đây thì dừng lại một chút, mắt bỗng sáng lên, trầm giọng nói:

- Chỉ có điều người Hô Diên chúng ta có quy định, chỉ cần tướng quân có thể thắng được tại hạ, vậy thì sinh mệnh của tại hạ và năm trăm kỵ binh bộ lạc Hô Diên từ nay về sau sẽ do tướng quân định đoạt!

Cao Sơ, Mông Cức, Do Uyên và các chư tướng phía sau Hạng Trang nghe vậy lập tức hơi biến sắc, Hô Duyên Chính Đức lợi hại cỡ nào, ban nãy phía sau cửa thành bọn họ đều thấy rất rõ, tuy nói là đơn thân đuổi lui ngàn quân là vì nhờ vào chuyện thần linh, nhưng hẳn ta có thể giết được đại tướng của quân địch dưới sự bảo vệ của mấy trăm kỵ binh cũng đúng là sự thật!

Cao Sơ rất tin tưởng Hạng Trang, còn Mông Cức, Do Uyên, Bách Lý Hiền, căn bản không biết sự lợi hại của Hạng Trang, hiển nhiên không nghĩ Hạng Trang có thể thắng.

Ngay sau đó Mông Cức đi ra, trầm giọng nói:

- Tại hạ Mông Cức, xin chỉ giáo.

Mông Cức tiến đến, từ ngày Hạng Trang và Doanh Trinh thành hôn, y đã hoàn toàn thay đổi, từ người thủ hộ của Doanh Thị Đại Tần trở thành người bảo vệ của Hạng Thị Đại Sở!

- Mông Cức?!

Hô Duyên Chính Đức nói:

- Mông Diêm là gì của ngài?

Mông Cức hướng về phía xa thở dài, nghiêm nghị nói:

- Là gia phụ!

- Hóa ra là hậu nhân của Mông Diêm tướng quân.

Hô Duyên Chính Đức gật gật đầu, lại chậm rãi giơ thanh đại kiếm đen sáng loáng trong tay lên, chĩa mũi kiếm về phía Mông Cức, trầm giọng nói:

- Nếu là hậu nhân của Mông Diêm tướng quân, ngài thật sự có tư cách, vậy xin mời, chỉ cần ngài có thể hạ được kiếm trong tay ta, mạng của bộ lạc Hô Diên vẫn sẽ nghe theo Hạng tướng quân!

Mông Cức cười lạnh, đúng lúc chuẩn bị thúc mã tiến lên thì bị Hạng Trang chặn đường ngăn lại.

Bị Hạng Trang ngăn, Mông Cức ngạc nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, ngài...

Hạng Trang khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Người Hô Diên tướng quân khiêu chiến là bản tướng quân, sao lại có thể để người giao đấu thay?

Việc này thực đúng là không thể để Mông Cức làm thay, bằng không, chẳng những Hô Duyên Chính Đức sẽ khinh thường Hạng Trang hẳn, mà sợ rằng tất cả lão Tần thế tộc cùng các tướng sĩ quân Tần thành Cửu Nguyên cũng sẽ coi thường hẳn, điều này tổn hại rất lớn đến uy tín của Hạng Trang.

Mông Cức nghe vậy lập tức biến sắc, Do Uyên và các chư tướng cũng vô cùng hồi hộp, chỉ có Cao Sơ là điềm tĩnh. Ở đây nhiều tướng lĩnh quân Sở như vậy, chỉ có Cao Sơ đã từng tận mắt thấy phong thái của Hạng Trang trong trận trăm tướng Hán Phàn Khoái ngoài thành Thọ Xuân. Theo như Cao Sơ thấy, Hô Duyên Chính Đức mặc dù lợi hại, nhưng cũng không chắc có thể mạnh hơn Phàn Khoái!

Bách Lý Hiền cũng biến sắc, nhưng ngay lập tức liền lấy lại được bình tĩnh.

Bách Lý Hiền đã mơ hồ đoán được dụng ý của Hạng Trang, hiển nhiên, Hạng Trang muốn qua trận chiến với Hô Duyên Chính Đức lần này tạo dựng uy danh với lão Tần thế tộc và các tướng sĩ quân Tần! Bởi vì các tướng sĩ quân Tần và lão Tần thế tộc từ sau khi theo Đại Sở chưa từng thấy Hạng Trang đích thân xung trận, không giống Cao Sơ và lão binh quân Sở, đã từng tận mắt thấy thần uy của Hạng Trang!

Hạng Trang đúng là có ý muốn mượn trận đấu này để tạo uy danh, bởi vì hắn phát hiện mấy chục lão Tần thế tộc đầu quân theo Đại Sở phần lớn như Thiên Lôi do Bách Lý Thị sai đâu đánh đó, mà hơn ba nghìn quân thiết kỵ thành Cửu Nguyên căn bản đều là quân dưới trướng Mông Cước, bọn họ chỉ phục tùng theo quân lệnh của Mông Cước mà không cần biết Hạng Trang là ai.

Nói cho cùng, Hạng Trang ở trong lòng lão Tần thế tộc và tướng sĩ quân Tần vẫn là không có uy quyền.

Mà lúc này, không nghi ngờ gì đây đúng là một cơ hội tốt để tạo uy tín, chỉ cần một đấu một đánh bại Hô Duyên Chính Đức, hình tượng Hạng Trang anh dũng vô địch sẽ in sâu trong lòng tướng sĩ quân Tần và lão Tần thế tộc, từ nay về sau bọn họ sẽ thật sự kính sợ Hạng Trang, quân đội, từ trước tới giờ đều là nói theo hành động thực tế.

Hơn nữa, một khi một mình đấu thắng, còn có thể có được một mãnh tướng và đội kỵ binh tinh nhuệ!

Đương nhiên, phàm là chuyện có lợi tất sẽ có mặt hại, nếu Hạng Trang bại trong trận chiến này, chẳng những không thể tạo dựng được uy danh với lão Tần thế tộc và tướng sĩ quân Tần, sợ rằng còn làm giảm uy tín của hắn trong lòng Cao Sơ và lão binh quân Sở, mộng đẹp mời chào Hô Duyên Chính Đức và hơn năm trăm kỵ binh Hô Diên cũng bất thành!

Tuy nhiên, Hạng Trang cũng không cho rằng mình sẽ bại dưới tay Hô Duyên Chính Đức!

Nên biết rằng, Hạng Trang hẳn vừa mới cứu mạng Hô Duyên Chính Đức và hơn năm trăm tộc nhân Hô Diên, trong khi giao đấu Hô Duyên Chính Đức sẽ có chút cố kỵ, tâm cố kỵ tất sẽ rất khó toàn lực tham đấu, mà Hạng Trang từ sau trận chiến giết Phàn Khoái, khả năng giao đấu đã đạt được cảnh giới hoàn toàn mới!

Hiện giờ Hạng Trang đã hơn xưa rất nhiều!

Hạng Trang rất tự tin, nếu để hắn tái chiến với Phàn Khoái, dù không ngựa hắn vẫn có thể chiến thắng.

Ngay lập tức Hạng Trang thúc ngựa tiến lên, chậm rãi rút đao, chĩa mũi kiếm sắc nhọn về phía Hô Duyên Chính Đức, thản nhiên nói:

- Hô Diên tướng quân, xin chỉ giáo!

Hô Duyên Chính Đức cũng giơ đại kiếm lên, chỉ mũi kiếm về phía Hạng Trang nói:

- Hạng tướng quân, tuy ngài có ơn cứu mạng ta và toàn bộ lạc Hô Diên, nhưng tại hạ tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thủ hạ lưu tình!

- Hãy bớt lời sàm ngôn, ra tay đi.

Hạng Trang giơ tay trái lên, ngoéo ngón giữa của Hô Duyên Chính Đức.

Hô Duyên Chính Đức trợn mắt dữ dằn đằng đằng sát khí, lập tức thúc bạch mã nhằm thẳng phía Hạng Trang, gần như cùng lúc, Hạng Trang cũng thúc ngựa Ô Truy đến tiếp đón.

Cao Phiệt Quan ngoại, kỵ binh Hung Nô nhiều không đếm xuể đang từ mọi phương chen nhau ùn ùn kéo đến, đại thảo nguyên phủ một màu, đâu đâu cũng thấy toàn là kỵ binh Hung Nô với một màu xám, dường như toàn thể giới đều chỉ có một màu bụi của thiết kỵ Hung Nô.

Mạo Đồn cầm quyền trượng hoàng kim trong tay, mấy trăm kỵ binh vây quanh ngoài cửa thành.

- Chuyện gì xảy ra thế này?

Mạo Đồn ghìim ngựa dừng lại, trầm giọng hỏi

- Người của bộ lạc Hô Diên đâu?

Một tướng Hung Nô thúc ngựa tiến đến, dè dặt trả lời:

- Hồi bẩm đại Thiên Vu, mấy trăm tàn binh bộ lạc Hô Diên vừa rồi đã tiến vào Cao Phiệt Quan.

- Tiến vào Cao Phiệt Quan?

Maodun nhúu nhúu mày, lại quay đầu lại quát:

- Đi. Gọi Công Thúc Thuyết tới đây.

Một người phía sau Mạo Đồn nhận lệnh cưỡi ngựa lao đi như bay, rất nhanh sau đó liền dẫn đến một người đàn ông trung niên đến trước mặt Mạo Đồn, người đó không phải ai khác, chính là Công Thúc Thuyết người may mắn thoát mạng ở chân núi phía bắc Yên Sơn. Công Thúc Thuyết chấp tay nói với Mạo Đồn:

- Công Thúc Thuyết tham kiến đại Thiên Vu.

Mạo Đồnxua tay, chỉ quyền trượng đang cầm trong tay về phía thành Cao Phiệt Quan, nói:

- Công Thúc Thuyết, người xem xem, người trên thành có phải là người Sở như lời người nói?

Công Thúc Thuyết đáp:

- Hồi bẩm đại Thiên Vu, đúng là người Sở.

Mạo Đồn gật gật đầu, lại nói với quân tả hữu:

- Đi, lập tức sai người tiến quan, nói với người Sở , chỉ cần bọn họ giao nhân mã bộ lạc Hô Diên ra, bản Thiên Vu lập tức dẫn đại quân trở về Mạc Bắc, tuyệt không làm bọn họ khó xử!

190. Chương 190: Đấu Tướng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 190: Đấu tướng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai người vốn cách nhau không xa, bởi vậy không đợi chiến mã hoàn toàn khởi tốc, hoành đao “thêm dày thêm dài” trong tay Hạng Trang đã quyết liệt giao chiến với đại kiếm ngăm đen trong tay Hô Duyên Chính Đức.

Chỉ nghe một tiếng “keng” vang động đất trời, trong khoảnh khắc, trên thân đao theo cong bật ngược lại..

Hạng Trang cảm thấy gan bàn tay phải chấn động mạnh, hoành đao nắm chặt trong tay suýt rơi xuống, mặc dù võ nghệ của Hạng Trang đã tiến rất xa, nhưng thể lực vẫn thua các mãnh tướng hạng nhất như Hạng Võ lại càng kém xa hơn.

Ngay sau đó, hai kỵ đã đổi vị trí cho nhau.

Hạng Trang ghìim ngựa quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, Hồ Duyên Chính Đức lợi hại hơn hẳn nghĩ!

Hồ Duyên Chính Đức cũng ghìim ngựa quay đầu lại, giơ thanh đại kiếm trong tay lên chỉ về phía Hạng Trang, điềm nhiên nói:

- Hạng tướng quân, không cần đánh nữa, ngài không phải đối thủ của ta.

Hồ Duyên Chính Đức thật ra không có ý khinh thường Hạng Trang, lời này cũng không có ác ý gì, trong lòng nghĩ sao thì nói vậy, ban nãy giao đấu, tuy chưa dùng toàn lực, nhưng ынhận thấy Hạng Trang đã dùng hết lực, võ nghệ thế nào chưa cần bàn đến, ít nhất về thể lực, Hạng Trang vẫn không thể bằng anh ta.

Các chư tướng Mông Cức, Mông Khanh, Do Uyên , Cao Sơ cũng giận tím mặt.

Hạng Trang với vẻ mặt thông dong, bình tĩnh đưa đao lên trước ngực nói:

- Hồ Diên tướng quân, lời này nói hơi sớm rồi.

Hồ Duyên Chính Đức nhìn thẳng, nói với vẻ đầy sát khí:

- Hạng tướng quân, vậy đừng trách tại hạ độc ác vô tình!

- Chỉ cần ngươi có thể giết được ta, coi như ngươi bản lĩnh!

Hạng Trang hơi khẽ mỉm cười, lại giục ngựa tiến về phía Hồ Duyên Chính Đức.

Đúng vậy, Hồ Duyên Chính Đức mạnh hơn Hạng Trang về thể lực, nhưng như vậy thì sao? Là một người hơn hai nghìn năm sau xuyên thời gian tới đây, Hạng Trang dĩ nhiên biết cách đối nhân xử thế, những tri thức mà hắn nắm giữ cổ nhân như Hồ Duyên Chính Đức này sao có thể sánh bằng? Không nói đâu xa, chỉ hiểu biết về cấu tạo cơ thể con người, ở thời đại này ai có thể bì được với hắn?

Phản Khoái trước đó thể lực cũng hơn xa Hạng Trang, nhưng kết quả thế nào?

Vương Khởi võ nghệ cũng mạnh không kém Hạng Trang, cuối cùng ra sao?

Trừ phi Hồ Duyên Chính Đức có đủ sức giết Hạng Trang trong tích tắc, nếu không hôm nay nhất định hắn tasẽ bại trận!

Đấu tướng, không chỉ dựa vào võ nghệ, thể lực lại càng không phải là nhân tố quyết định, thật sự quyết định việc thắng bại chính là tri thức trong đầu! Đó là lí do Phản Khoái chết dưới kích Hạng Trang, Vương Khởi cũng phải chết dưới đao của hắn, còn Hồ Duyên Chính Đức, hôm nay cũng sẽ phải bại dưới đao của Hạng Trang hắn, bởi vì tri thức... chính là sức mạnh!

Hồ Duyên Chính Đức nhăn mặt chau mày, lập tức thúc ngựa lên nghênh đón, nếu Hạng Trang đã không đồng tình, vậy đừng trách anh ta xuống tay vô tình, đừng nghĩ vì có ơn cứu bộ lạc Hồ Diên một lần, nơi này lại là lãnh địa của quân Sở, thì đã sao? Nếu Hạng Trang nghĩ vì vậy mà có thể tróit tay tróit chân Hồ Duyên Chính Đức, khiến hắn ta không dám hạ sát thủ, vậy thì hắn đã sai hoàn toàn.

Bỗng nhiên khi hai người giao chiến, Hồ Duyên Chính Đức hét lên một tiếng lớn, đại kiếm trong tay Hạng Trang theo đó chém mạnh xuống, Hạng Trang không dùng lực phản lại giống như lần trước, lấy cương khắc cương, vung hoành đao lên dán sát vào Hồ Duyên Chính Đức, đại kiếm của Hồ Duyên Chính Đức cũng từ trên vai Hạng Trang trượt xuống.

Bởi vì quá mạnh, Hồ Duyên Chính Đức suýt chút rớt xuống khỏi yên ngựa!

May mà Hồ Duyên Chính Đức phản ứng cực nhanh, chân lực lại kinh người, lập tức đôi chân dài dùng lực chống chế, tuy nhiên con bạch mã của hắn ta lại bị đau đến độ ngẩng đầu phát ra một hồi hí bi thương.

Nhìn thấy Hạng Trang chiếm thế thượng phong, Cao Sơ lập tức thét lớn:

- Thượng Tướng Quân uy vũ!

Tấn Tương và mấy trăm thân binh cũng đều nói lớn:

- Thượng Tướng Quân uy vũ!

Mông Cức, Mông Khanh cùng hơn ba nghìn quân Tần thì lại không phản ứng gì, tuy nhiên, trong mắt bọn họ, không khỏi lộ ra sự vui mừng, rất nhiều tướng sĩ tinh tình chính trực còn nắm chặt tay, hiển nhiên, Hạng Trang độc chiến với Hô Duyên Chính Đức chiếm thế thượng phong khiến bọn họ cảm thấy vô cùng nể phục.

Hơn năm trăm kỵ binh bộ lạc Hô Diên sắc mặt lại thay đổi, lạng ngắt như tờ.

Hạng Trang thừa kẻ hở này bất thành linh ghìm cương quay đầu ngựa, chuyển qua phía bên trái Hô Duyên Chính Đức.

Hô Duyên Chính Đức tuy lúc trước chiếm thế thượng phong phía bên phải Hạng Trang, lại di nhiên không sợ, lập tức kiểm giao tay trái, nhằm cổ Hạng Trang đột nhiên chém mạnh xuống dưới.

Hạng Trang lại lợi dụng điểm này, hất đại kiếm của Hô Duyên Chính Đức ra.

Trong ánh lửa sáng lóe lên, hai con chiến mã cơ hồ như đã sát lại gần nhau, lần này, hoành đao của Hạng Trang và đại kiếm của Hô Duyên Chính Đức hoàn toàn không dùng đến, Hô Duyên Chính Đức hét lớn một tiếng, đột nhiên tay trái hạ đại kiếm mở rộng ra như quạt hương bồ liền nắm lấy tay phải Hạng Trang, Hạng Trang dùng sức tránh không kịp.

Trong lúc đó, khoe miệng Hô Duyên Chính Đức hiện ra một nụ cười đầy sát khí.

Hô Duyên Chính Đức thân cao lưng rộng, tướng mạo thô kệch là sự thật, ai nếu vì vậy mà cho rằng anh ta là người đơn giản, vậy đúng là người đó đã sai hoàn toàn, trên thực tế, quả thực có không ít người nghĩ anh ta là con người lỗ mãng bình thường, nhưng cuối cùng, tất cả những người này đều phải chết trong tay anh ta!

Cao Sơ, Mông Cức, Do Uyên và hết thảy mọi người đều biến sắc.

Sức mạnh hai bên tay chênh lệch, ngoại trừ người thuận tay trái, người bình thường tay phải rõ ràng luôn mạnh hơn tay trái, hiện tại tay phải cầm đao của Hạng Trang đã bị tay trái của Hô Duyên Chính Đức nắm lấy, cũng liền có nghĩa là Hạng Trang phải dùng tay trái để đấu với tay phải của Hô Duyên Chính Đức, cứ như vậy, sự chênh lệch về sức mạnh giữa hai người lại càng lớn!

Hạng Trang lại không hề sợ hãi, gần như cùng lúc với tay phải bị khống chế, tay trái một quỷ dị câu quyền đã đánh mạnh vào ngực Hô Duyên Chính Đức, Hô Duyên Chính Đức cũng hung tợn, lập tức hét lên một tiếng, tay phải lớn như quạt hương bồ nắm lấy đai lưng Hạng Trang, xem tư thế của anh ta, có vẻ như muốn tóm chặt Hạng Trang!

- Thượng Tướng Quân cẩn thận!

Tần Tương thấy tình thế cấp bách, không kịp nổi bật dậy hét lớn.

Hạng Trang thật sẽ bị Hô Duyên Chính Đức tóm được, vậy thì đúng là quá mất mặt, nhưng theo như tình hình hiện tại, việc Hạng Trang bị bắt giữ dường như không thể tránh, bởi vì một quyền này của hắn không đủ để làm Hô Duyên Chính Đức bị trọng thương, nếu thay đổi chiêu thức đối địch với anh ta, thì tay trái khó tránh cũng sẽ bị Hô Duyên Chính Đức khống chế, cứ như vậy biến thành cuộc đấu sức giữa hai đối thủ.

Có thể nói đến đấu sức, ai cũng có thể nhìn ra, Hạng Trang thể lực rõ ràng không bằng Hô Duyên Chính Đức!

Cao Sơ vừa rồi còn tin Hạng Trang sẽ thắng cũng thấy mông lung.

Khoe miệng Hạng Trang hiện lên một nụ cười lạnh lùng, cổ nhân đúng là cổ nhân, đối với hiểu biết về cấu tạo cơ thể con người không thể hiểu thấu bằng người xuyên việt như hắn! Chút xíu thì gặp nguy hiểm, quyền Hạng Trang đánh vào ngực Hô Duyên đột nhiên chuyển hướng, từ xòe đánh thẳng về phía trước bỗng chuyển thành nắm tay nắm thẳng lên trên, chỉ nghe một tiếng “bốp” vang lên giữa cằm Hô Duyên Chính Đức!

Một quyền này, vì đột nhiên chuyển hướng, cho nên uy lực đánh ra giảm mạnh, lại đánh bất ngờ làm đầu Hô Duyên Chính Đức ngẩng về phía sau, xương cổ bị thương nặng, trong phút chốc, mọi vật trước mắt Hô Duyên Chính Đức tối sầm lại, làm hắn ta rớt từ trên lưng ngựa xuống.

Tình thế thay đổi quá nhanh, không đợi mọi người kịp có phản ứng, Hô Duyên Chính Đức đã xoay người té ngựa.

Cao Sơ phản ứng đầu tiên, lập tức đâm hai cái thật mạnh vào ngực mình, đổ mặt tía tai ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Thượng Tướng Quân uy vũ. Thượng Tướng Quân uy vũ...
- Thượng Tướng Quân uy vũ!
- Thượng Tướng Quân uy vũ!
- Thượng Tướng Quân uy vũ!

Tần Tương cùng với mấy trăm thân binh cũng đều ngửa mặt lên trời hô vang.

Hô Duyên Chính Đức có bao nhiêu dũng mãnh, những người ở Cao Khuyết Quan đều tận mắt chứng kiến, ngay vừa mới đây, Thượng Tướng Quân còn vô cùng nguy hiểm, thậm chí còn suýt chút là bị Hô Duyên Chính Đức bắt giữ, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại có thể chuyển bại thành thắng, làm Hô Duyên Chính Đức phải rơi xuốngngựa!

Giờ khắc này, mấy trăm thân binh kích động đến độ như sắp phát điên!

Bách Lý Hiền, Do Uyên, Mông Cức, Mông Khanh cùng với ba nghìn quân Tần cũng không kìm nổi mà cùng reo hò, khi họ nhìn lại Hạng Trang, trong ánh mắt tràn đầy sự kính sợ, người Hung Nô dũng mãnh, ngạo mạn như vậy, không ngờ lại có thể bị đánh bại. Thượng Tướng Quân uy vũ, Đại Sở... tất hưng!

Trong tiếng reo hò vang lên như thủy triều dâng, Hô Duyên Chính Đức rốt cục cũng khôi phục lại ý thức.

Nhưng khi Hô Duyên Chính Đức ý thức lại được, hắn ta không ngờ rằng mình đã bị ngã khỏi lưng ngựa, còn Hạng Trang thì đang đứng trước mặt, nắm trường đao trong tay đang gí sát cổ anh ta, cảm nhận nguồn sát khí lạnh thấu tận xương tủy, giờ khắc này, cái chết đang cận kề.

Hạng Trang chỉ cần hơi động tay là có thể lấy đi tính mạng của Hô Duyên Chính Đức.

Nhìn bốn phía, kỵ binh Trung Nguyên vẻ mặt như điên cuồng.

Trái lại, hơn năm trăm người của bộ lạc Hô Diên, hết thảy đều cúi đầu.

Tuy nhiên, trong đầu Hô Duyên Chính Đức vẫn trống rỗng, cho đến hiện tại, hắn ta vẫn không sao hiểu được tại sao mình lại có thể bại dưới tay Hạng Trang? Một quyền mềm yếu của Hạng Trang, sao lại có thể đánh anh ta ngã ngựa chứ? Nghĩ không ra, Hô Duyên Chính Đức nghĩ mãi vẫn không ra, thật là không hiểu nổi...

Hạng Trang thu đao, thản nhiên nói:

- Hô Duyên, người bại rồi.

Hô Duyên Chính Đức đúng thật là bị đánh bại, nhưng Hạng Trang lại cảm thấy không có chút đắc ý.

Trận đấu tương ngày hôm nay, ngay từ đầu Hô Duyên Chính Đức đã nhất định thua.

Hô Duyên Chính Đức ngoài miệng tuy rằng nói sẽ không bởi vì Hạng Trang đã cứu mạng hắn ta và tộc nhân Hô Diên mà nương tay, nhưng thực tế, hắn ta rõ ràng đã bị ảnh hưởng rất lớn, như vừa rồi chẳng hạn, anh ta sở dĩ cố hứng chịu một quyền của Hạng Trang chính là vì muốn trận đấu này mau chóng chấm dứt, để tránh ngộ thương Hạng Trang, nhưng cuối cùng, lại làm bản thân bị thua trận.

Hô Duyên Chính Đức thở dài, nói:

- Đúng vậy, ta đã bại, từ hôm nay trở đi, Hô Duyên Chính Đức ta và hơn năm trăm dũng sĩ bộ lạc Hô Diên đều do tướng quân định đoạt.

Nói xong, Hô Duyên Chính Đức cầm chuôi thanh đại kiếm đen trên mặt đất đất lên, hai tay nâng cao quá đầu, đưa tới trước mặt Hạng Trang.

191. Chương 191: Treo Dê Đánh Trống

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 191: Treo dê đánh trống

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang lập tức tiến lên trước đỡ Hồ Diên Chính dậy, mỉm cười nói:

- Hồ Diên, bắt đầu từ bây giờ, người chính là Tiền Thiên Lang Giáo Ủy dưới trướng bản tướng quân, cùng với dũng tướng Giáo Ủy Tấn Tương cùng nhau thay phiên công việc túc vệ lều lớn!

Chư tướng Cao Sơ, Mông Cức, Do Uyên nghe vậy lập tức hơi biến sắc.

Do Hồ Diên Chính Đức cùng với Tấn Tương cùng nhau luân phiên túc vệ, há không phải sau này sự an toàn của Hạng Trang do hơn năm trăm dũng sĩ của bộ lạc Hồ Diên cùng với hơn năm trăm lão binh quân Sở do Tấn Tương chỉ huy cùng nhau phụ trách hay sao? Bộ lạc Hồ Diên trở về Sở còn chưa đến một ngày, mà đã sắp xếp bọn họ đảm đương túc vệ lều lớn của Thượng Tướng quân, việc này có phải là rất lỗ mãng?

Chỉ có trong lòng Bách Lý Hiền tán dương một tiếng, không hổ là Thượng Tướng quân, thật cao minh!

Thượng Tướng quân an bài hơn năm trăm dũng sĩ bộ lạc Hồ Diên túc vệ trước lều, hành động này xem ra hơi lỗ mãng, kỳ thực vô cùng cao minh, do so sánh người Sở, người Ngụy hoặc là người Tần trong quân Sở, người Hồ Diên không có căn cơ nhất, cũng không dễ dàng bị người khác lôi kéo, để bọn họ đảm đương túc vệ đến bảo vệ an toàn lều lớn, thậm chí so với lão binh quân Sở còn đáng tin cậy hơn.

Vả lại chính là, hành động này còn có thể lấy được lòng tin rất lớn của hơn năm trăm dũng sĩ bộ lạc Hồ Diên và Hồ Diên Chính Đức, Thượng Tướng quân muốn thông qua sự an bài như vậy rõ ràng công khai nói với người Hồ Diên rằng, Hạng Trang ta đối với các người rất tín nhiệm, rất yên tâm, mà điều này chẳng phải chính là Thượng Tướng quân bình thường dùng người không nghi, nghi người không dùng rồi?

Lập tức Bách Lý Hiền cùng với Cao Sơ, chư tướng Mông Khanh chia nhau tiến lên trước và Hồ Diên làm lễ.

Hồ Diên vốn dĩ còn không biết túc vệ có nghĩa là gì, sau khi nghe lời giải thích của Bách Lý Hiền, không tránh khỏi mặt hơi biến sắc, lại nhìn về hướng Hạng Trang, trong mắt hồ đã nhiều hơn sự khâm phục, sự hoài nghi lo lắng trong lòng phút chốc tan thành mây khói, vốn dĩ, y còn lo lắng Hạng Trang sẽ đem y và dân tộc của y giáng thành nô lệ.

Hồ Diên vừa triệu Du Nhi và vài tên bách hộ Hồ Diên chào đón người Hạng Trang.

Nhìn thấy Hồ Diên Du Nhi, chư tướng không khỏi có chút ngạc nhiên, đều không nghĩ tới Mạc Bắc gió cát to như vậy, không ngờ cũng có thể dưỡng dục được mỹ nhân xinh đẹp như thế này! Hạng Trang ngược lại không có cảm giác gì, bởi vì bên cạnh hắn đã có hai đại mỹ nhân rồi, bất luận Ngụy Duyệt Vô Ương, hay là Doanh Trinh Thi Man, đều thua tuyệt tại hồng nhan Ngụ Cơ.

Giữa lúc hàn huyên, chợt có binh lính trạm canh gác đến bẩm báo:

- Thượng Tướng quân, có một sứ giả Hung Nô ở dưới quan kê cửa!

- Sứ giả Hung Nô?!

Hạng Trang lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, Mạo Đốn có mấy vạn thiết kỵ có thể ở ngoài cửa Cao Khuyết, lập tức dẫn chư tướng thẳng theo hướng đầu thành mà tới, một mặt hỏi Hồ Diên,

- Hồ Diên, bây giờ Hung Nô có bao nhiêu kỵ binh?

Hồ Duyên Chính Đức nói:

- Hung Nô vừa mới chinh phục Đông Hồ, lại mười mấy bộ lạc Đông Hồ gia nhập vào Hung Nô, bây giờ Hung Nô cộng thêm các bộ lạc, gần ba mươi vạn cung thủ.

Hạng Trang trong lòng lập tức trầm xuống, ba mươi mấy vạn kỵ binh, cái này không phải là đùa chứ!

Ít nhất không phải bây giờ quân Sở có khả năng đủ để ngăn cản, tức khắc Hạng Trang lại hỏi:

- Lần này nam hạ Hà Sáo, Mạo Đốn vừa mang theo bao nhiêu kỵ binh rồi?

Hô Duyên Chính Đức nói:

- Khoảng bảy tám vạn kỵ binh.

Nói chuyện, mọi người đã lên tới Cao Khuyết, đứng ở cửa đóng hướng nhìn ra ngoài, nhìn thấy hết tầm mắt, toàn bộ đều là phát đao bụi bặm của kỵ binh Hung Nô, đồng cỏ ngoài cửa Cao Khuyết đã hoàn toàn bị biến người kỵ binh Hung Nô bao phủ, chỉ có bảy tám vạn kỵ binh thanh thế đã thế này rồi, thật không biết khi toàn bộ ba mươi mấy vạn kỵ binh xuất hiện, sẽ là tình cảnh như thế nào?

Đang lúc quan sát, dưới cửa thành bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống quang quác giận dữ, Hạng Trang cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới cửa thành một người Hung Nô đứng trang nghiêm ngạo nghễ, nghĩ đến đó chính là sứ giả người Hung Nô.

Lập tức Hạng Trang vẫy tay lên, sớm có thân binh lên trước dùng giỏ treo cái tên sứ giả Hung Nô kia đem lên.

Tên sứ giả Hung Nô kia vóc dáng không cao, cao nhất khoảng sáu thước, lại có bộ dạng cực kì cường tráng, cái cổ kia dường như còn thô so với cái đầu, nhìn thấy Hô Diên Chính Đức phía sau Hạng Trang, lập tức trợn mắt hướng nhìn, lại buộc Hạng Trang rống lớn vài câu, Hạng Trang tự nhiên không hiểu ngôn ngữ của Hung Nô, lập tức quay đầu lại nhìn về phía Bách Lý Hiền, Bách Lý Hiền có thể nghe hiểu được lời nói của Hung Nô.

Bách Lý Hiền nói:

- Thượng Tướng Quân, những người này nói chỉ cần chúng ta giao Hô Diên ra, Mạo Đốn sẽ dẫn đại quân lập tức rời khỏi, tuyệt sẽ không làm khó dễ chúng ta.

- Rời khỏi? Nói như vậy cũng chỉ có đứa trẻ ba tuổi mới tin được!

Mạo Đốn đều đã dẫn theo đại quân Hung Nô nam hạ, sẽ bỏ qua miếng thịt béo bở Hà Sáo này sao?!

Chẳng qua, Hạng Trang cũng không muốn lập tức trở mặt với Mạo Đốn, mặc kệ nói thế nào, quân Sở từ Hà Sáo rút khỏi cần phải có thời gian, lập tức căn dặn Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, nói với hắn, cho chúng ta thời gian hai ngày để suy xét.

Ngoài Cao Khuyết Quan, lều lớn Mạo Đốn.

Sứ giả đã trở về, cũng mang câu trả lời của Hạng Trang về.

- Thời gian hai ngày?

Mạo Đốn sờ sờ khoe môi vòng qua bộ râu, lớn tiếng nói,

- Thì cho bọn chúng thời gian hai ngày!

Dứt lời, Mạo Đốn lại ngồi xuống hướng về phía Công Thúc Thuyết giờ bát sứ lên, nói:

- Công Thúc Thuyết tiên sinh, mời.

- Đại Thiên Vu mời.

Công Thúc Thuyết nâng bát lên cung kính từ xa, lại dùng ống tay áo che mặt, lấy rượu sữa ngựa trong bát sứ uống một hơi cạn sạch, tuy nói hắn cảm thấy đây rất có thể là kế hoãn binh của quân Sở, nhưng mặc

kệ nói thế nào, Công Thúc Thuyết hẳn vừa mới đầu quân dưới trướng Mạo Đồn, ngay cả gót chân đều còn không đứng vững, tạm thời vẫn là không cần nói nhiều lời cho thỏa đáng.

Trong Cao Khuyết Quan, hành dinh Hạng Trang.

Hạng Trang đang lao công khổ tứ, làm sao mới có thể thần không biết quỷ không hay rời bỏ Cao Khuyết Quan?

Bách Lý Hiền đột nhiên dựng người dậy, tay cầm quạt lông hướng về Hạng Trang chấp tay thi lễ nói:

- Thượng tướng quân, Hiền có một kế, có thể không kinh động người Hung Nô dưới tình hình im lặng rời khỏi Cao Khuyết.

- Ồ?

Hạng Trang vui vẻ nói,

- Tử lương nói mau.

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói:

- Xưa kia Tề Hoàn Công trước khi từ Cử Quốc quay về Lâm Truy kế vị, từng bị công tử Cử cũng chuẩn bị về nước kế vị vây khốn phía trên vách núi, sau đó công tử Tiểu Bạch tiếp thu kế sách treo dê đánh trống, ngựa đổi hí cỏ của Bảo Thúc Nha, có thể thoát thân thuận lợi, trở về Lâm Truy kế thừa đại vị, sau đó công tử Tiểu Bạch khôi phục lại điều quân trở về đánh diệt công tử Cử.

Treo dê đánh trống, ngựa đổi hí cỏ?

Hạng Trang nghe vậy lập tức động lòng, điển cổ này hẳn biết, lập tức Hạng Trang lại hỏi Mông Cức,

- Trong Thiên Phóng, Cao Khuyết Quan còn có dê sống nào không?

Mông Cức khấn trương đứng dậy, đáp:

- Hừ, lần trước giải tới năm trăm đầu dê, mới ăn một nửa.

Hạng Trang hưng hăng gõ nhịp, quát:

- Giữ lại năm mươi con dê đực, đem chúng treo trên cái trống, lại đem những con dê còn lại giết sạch, ném trên đường lớn, mặc cho thối rửa.

Thời gian hai ngày qua rất nhanh, ngoài Cao Khuyết Quan người Hung Nô cũng không ý thức được cái gì không ổn.

Do hai ngày này, trong Cao Khuyết Quan thường thường sẽ truyền đến âm thanh trống trận dày đặc, còn có tiếng ngựa hí mơ hồ, thậm chí ngay cả buổi tối đều như vậy, hiển nhiên, người Trung Nguyên có tính cảnh giác rất cao, làm người ta có chút khó hiểu là, đến buổi tối, Cao Khuyết Quan trên đầu lại tối đen như mực, người Trung Nguyên ngay cả đốt lửa cũng không sáng.

Thời gian giao hẹn đã tới, Mạo Đồn lại lần nữa phái sứ giả đi kêu cửa.

Tuy nhiên phái sứ giả đi kêu cửa Cao Khuyết Quan nửa ngày trời, cuối cùng lại không thấy trên cửa đáp lại, sứ giả bất đắc dĩ, lập tức đành phải một lần nữa quay trở về lâu lớn, đem tình hình bẩm báo với Mạo Đồn.

- Người nói cái gì, không có người trả lời?

Mạo Đồn không khỏi nhăn mặt mày.

Ngồi ở dưới Công Thúc Thuyết lúc này mới thi nhiên nói:

- Đại Thiên Vu, người Trung Nguyên chỉ sợ đã chạy rồi.

- Sao lại có thể được!

Bên cạnh Tả hiền vương Hung Nô Đa Mộc Tu không phải nghĩ ngợi gì, nói,

- Vừa rồi, trong Cao Khuyết Quan vẫn còn nghe được tiếng trống trận dày đặc mà, còn có âm thanh ngựa hí, trong cửa rõ ràng có người!

Công Thúc Thuyết im lặng, có chút lời nói, nói nữa sợ sẽ đắc tội với người.

Mạo Đốn suy nghĩ, căn dặn Đồng Mộc Hợp:

- Đồng Mộc Hợp, phái vài trăm người, đoạt quan!

Đồng Mộc Hợp âm âm đồng ý, lĩnh mệnh đi, Đồng Mộc Hợp đi không tới thời gian của một bữa cơm, ngoài lều lớn vang lên tiếng hoan hô như muốn dời non lấp biển, Mạo Đốn mang theo mấy chục tiểu vương vội vàng xem xét lại số người, chỉ thấy Đồng Mộc Hợp phái đi vài đội trăm người đã cướp được Cao Khuyết Quan, đang ở trên thời điểm ra sức vùng vẫy kỳ Thiên Lang của hắn.

- Người Trung Nguyên chạy thật rồi?

Mạo Đốn tìm không nổi quay đầu lại nhìn Công Thúc Thuyết nói.

Nửa khắc sau, thời cơ cướp đoạt của vài đội trăm người liền quấy nhiễu làm nổi lên ngàn cân, lại mở cửa ra.

Mạo Đốn dưới sự hộ vệ mười mấy tiểu vương cùng với hơn trăm vệ thiết kỵ tiên phong tiến quan, lại phát hiện trong đất trống trong quan lại có thể chót bằng mười mấy con ngựa khó thuần phục, ở cách mấy chục con ngựa khó thuần phục không xa, thì đặt phân biệt ra một máng cỏ khô đầy, đám ngựa khó thuần phục này có thể nhìn thấy cỏ khô nhưng lại không ăn được, liền không ngừng phát ra tiếng ngựa hí buồn bã.

Ở phía tây bãi đất trống này còn đặt mười mấy mặt trống đồng, ở giữa mặt mười mấy cái trống đồng, thì treo mười mấy đầu dê đực, dê đực luôn ngo ngoáy một chút, móng sau đạp trên trống đồng sẽ phát ra tiếng vang thùng thùng thùng, nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối sẽ lầm tưởng rằng là người đang kích trống.

- Đại Thiên Vu, cái này gọi là treo dê đánh trống, ngựa đói hí cỏ.

Công Thúc Thuyết cưỡi ngựa theo sát phía sau Mạo Đốn, lập tức đem cuốn chuyện cổ giữa công tử tiểu bạch và công tử cự nói một lần, nghe xong cuốn chuyện cổ này, Mạo Đốn đối với Công Thúc Thuyết nghĩ rằng lại tăng thêm một phần, thăm nghĩ người Trung Nguyên này tuy là diện mạo xấu xí, nhưng cũng học thức uyên bác, tài cán có thể trọng dụng được.

Nước sông Bắc ngạn, hơn hai vạn quân Sở đứng hướng Vân Trung hùng dũng mà đi.

Hai ngày trước, Hạng Trang tiếp thu kế treo dê đánh trống, ngựa đói hí cỏ của Bách Lý Hiền, đã lừa thành công người Hung Nô, mang theo ba nghìn tinh binh trong đêm tối trở về Cửu Nguyên, liền tận khởi đại quân rời khỏi Cửu Nguyên, trước khi đi, Hạng Trang thiêu hủy gần như tất cả đồ quân nhu cùng với lương thực dư thừa, chỉ mang đi bốn vạn thạch ngô cùng với sáu vạn thạch thịt khô.

Đây là mười vạn thạch ngô, thịt khô đủ chiếm dụng hết năm vạn ngựa thồ.

Sau khi xử lý lương thực dư thừa cùng với tất cả đồ quân nhu không mang theo, Hạng Trang đem lửa đốt sạch cả Cửu Nguyên, liền tận khởi đại quân, áp giải năm nghìn tù binh quân Hán giết chạy đến Vân Trung, tuy nói Vân Trung chỉ là qua đường, nhưng nếu như thời gian cho phép, Hạng Trang cũng không ngại thuận đường giết người Lâm Hồ.

Sau khi Hung Nô chiếm cứ Hà Sáo, Lâm Hồ hơn nửa sẽ lựa chọn đầu hàng.

Bộ lạc Lâm Hồ ngày nay tuy rằng không có đến năm ngàn tráng đinh, lại có mười mấy vạn phụ nữ và trẻ em, bởi vì sau khi bộ lạc Lâu Phiên chiến bại, tất cả phụ nữ và trẻ em toàn bộ bị người Lâm Hồ bắt làm tù binh, mười mấy vạn phụ nữ và trẻ em này nếu như đầu hàng Hung Nô, thì không tới hai mươi năm, người Hung Nô sẽ tăng thêm ít nhất mười vạn tráng đinh, điều này đối với các nước Trung Nguyên mà nói, không phải là chuyện tốt gì.

192. Chương 192: Kỵ Binh Quỷ Mị

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 192: Kỵ binh quỷ mị

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vân Trung vốn thuộc Triệu Quốc, Tần diệt Triệu, thiết lập nên quận Vân Trung.

Trần Thắng, Ngô Quảng ở đại trạch xã phát động phản Tần bạo loạn, thiên hạ nổi dậy như ong, Quan Đông các nơi đều phản, quận Vân Trung trước sau cũng về Đại Quốc, Triệu Quốc, kinh nghiệm chiến loạn, người Tần cùng với di dân Quan Đông định cư ở quận Vân Trung không chết cũng bị thương, đến bây giờ, chỉ còn lại bộ lạc Lâm Hồ vẫn còn du mục trên thảo nguyên Vân Trung.

Sau đó, Lâm Hồ Vương dứt khoát chiếm thành Vân Trung.

Nhưng mà, thành Vân Trung hiện giờ sớm đã không còn nữa năm đó tình cảnh khi vừa mới xây công sự, phần lớn tường thành là dùng hoàng thổ đắp thành đã sụp đổ, người Lâm Hồ chỉ ở trên mười mấy cái lỗ rỗng lớn nhỏ đắp vào hàng rào gỗ, miễn cưỡng có thể ngăn chặn được sự xâm nhập của dã thú, nếu muốn ngăn chặn sự tiến công của kẻ địch điều đó căn bản là không thể được.

Khi thân binh dưới trướng tiến vào lều lớn, Lâm Hồ Vương đang thưởng ngoạn một cốc rượu hoàng kim.

- Đại vương, không tốt rồi!

Một thân binh quỳ gối, vẻ mặt khẩn trương nói,

- Người Trung Nguyên giết qua đến đây rồi!

- Cái gì, người Trung Nguyên?

Lâm Hồ Vương để cốc rượu hoàng kim xuống, nhíu mày nói,

- Người Trung Nguyên ở đâu, là người ở bên Hàn quốc bên kia Nhạn Môn, hay là người Sở quốc ở bên kia Cửu Nguyên?

Quận Vân Trung lân cận với Nhạn Môn, Cửu Nguyên, ngoài trừ Hạng Trang lui tới Cửu Nguyên, cùng với Hàn Vương Tín ở Nhạn Môn cũng có nhiều hàng hóa hướng tới.

- Là là là người Sở Quốc của Cửu Nguyên!

- Người Sở quốc?!

Lâm Hồ Vương nghe vậy liền giật mình kinh hãi.

Nếu là người Hàn quốc của Nhạn Môn đến, Lâm Hồ Vương cũng không sợ, đánh không được thì chạy.

Nếu là người Sở quốc của Cửu Nguyên tới, vậy thì phiền phức rồi, lần trước quân Sở ở Cao Khuyết Quan đại bại Hưu chư nhân một trận, Lâm Hồ Vương sớm đã nghe nói, bốn vạn đại quân của Hưu chư vương đều không phải là đối thủ của quân Sở, bây giờ bộ lạc Lâm Hồ chỉ còn lại hơn năm ngàn binh, làm sao có thể đánh được quân Sở? Mấu chốt là quân Sở cùng là kỵ binh, chạy đều không có cách nào chạy!

Nghiến răng, Lâm Hồ Vương giận dữ hét:

- Kim tiền truyền lệnh, các bộ phận tập kết!

Khi Hạng Trang tự dẫn tám ngàn kỵ binh đuổi tới ngoài thành Vân Trung, năm ngàn kỵ binh Lâm Hồ cũng đã tập kết xong.

Lâm Hồ Vương tuy rằng tham lam, ngược lại cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, hắn cũng không hạ lệnh dựa thành tử thủ, nếu như dựa thành tử thủ, người Lâm Hồ dùng quân giới của bộ lạc đi đối mặt với cung mạnh nổ cứng của quân Sở, vậy thì là tử thủ rồi! Đến lúc đó bốn cửa thành và mười mấy cái lỗ hồng bị quân Sở lấp kín, Lâm Hồ Vương chính là muốn chạy cũng chạy không thoát.

- Nhanh lên, mau đưa nổ sần đều đẩy lên!

- Còn có xe đầu thạch, nhanh đem xe đầu thạch gá lên!

Lâm Hồ Vương ra lệnh một tiếng, năm trăm cái đủ loại nổ sần đều đổ lên trước trận, còn có năm mươi chiếc đầu thạch xe cũng ở trong trận Lâm Hồ ở bãi đất dựng thẳng lên.

Nhìn xa xăm, năm mươi chiếc đầu thạch xe giống như năm mươi cái đầu quái thú cực lớn, hung ác mà lại còn đáng sợ.

Nhưng mà, đối diện Hạng Trang lại là vẻ mặt hồ hững, mấy nổ sần và đầu thạch xe này sớm đã bị xe Công Thâu xử lý qua, cái này sẽ, năm trăm nổ cánh của nổ sần còn có đầu thạch xe vung cánh tay sớm đã mục nát rồi? Lập tức Hạng Trang nhẹ nhàng giơ cánh tay phải lên đè xuống, tám ngàn kỵ binh liền bắt đầu ào ào hướng về phía trước.

Khi khoảng cách tới người Lâm Hồ còn cách xa có nghìn bước, Hạng Trang thúc nhẹ ngựa Ô Truy mã, bắt đầu gia tốc.

Phía sau Hạng Trang, ba ngàn quân Tần của Mông Cức cùng với năm ngàn quân Ngụy của Bàn Ngọc cũng ào ào bắt đầu tăng tốc, khi cách người Lâm Hồ còn lại không đến bảy tám trăm bước, tám ngàn kỵ binh đạp hoàn toàn khởi tốc, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy đầu ngựa túm tùm, bờm ngựa phát phơ, mấy vạn gót sắt gõ mãnh liệt vào mặt đất, bụi mù tung bay, cỏ nát tung tóe, càng giống như tiếng nổ vang của sấm.

Đối diện với trận đánh Lâm Hồ, Lâm Hồ Vương lập tức thay đổi sắc mặt, quay đầu trở lại hướng hơn trăm tên đang liều mạng xoắn lại bàn kéo nổ cơ Lâm Hồ Vương lớn tiếng rống giận:

- Nhanh lên, động tác nhanh lên..

Nói chưa dứt lời, năm trăm nổ cánh của nổ sần đột nhiên đều ào ào đứt đoạn!

Năm trăm thanh niên trai tráng cầm trong tay mộc trùy canh giữ ở mặt sau của nổ sần chờ bóp cò bất ngờ không kịp phòng bị, hơn mười mấy người đều bị nổ cánh phản công đàn hồi lại đánh trọng thương, trong đó có hai tên xui xẻo nhất là bị nổ cánh trực tiếp bắn vỡ sọ, huyết tương đỏ còn có sọ trắng lập tức vẩy ra khắp nơi, phun đến chỗ nào cũng có, làm cho người ta cực khó coi.

Dường như là đồng thời, cánh tay kéo của năm mươi đầu thạch xe cũng bị kéo đứt!

Khi sắc mặt Lâm Hồ Vương thoáng chốc trở nên một mảng trắng bệch, người Trung Nguyên giao hoạt, hóa ra đã sớm đã biết được động tác của loại thạch đầu xe này rồi, thật đáng giận, thật sự là rất đáng giận!

- Đại Vương, kỵ binh Trung Nguyên đã xông qua đây!

Một tên thân binh thê lương kêu to lên.

Lâm Hồ Vương bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy kỵ binh quân Sở đã ào ào về phía trước trong khoảng năm trăm bước!

- Đáng giận!

Lâm Hồ Vương cắn chặt răng, đột nhiên đưa đôi lưỡi kiếm giơ lên cao quá đỉnh, gào thét lạnh lùng nói,

- Các dũng sĩ bộ lạc Lâm Hồ, đột kích, toàn quân đột kích...

Hạng Trang đi, phóng ngựa chạy như điên.

Gió bắc lạnh thấu xương thổi trên mặt, đau như vết dao cắt, mặt đất dưới chân giống như thủy triều rút về, con người của Hạng Trang lại như hai ngọn lửa đang thiêu đốt trong sâu thẳm, trải qua mấy tháng chịu

đứng, chỉnh huấn, kỵ binh quân Sở cuối cùng cũng thành quân, hôm nay, khiến cho người Lâm Hồ trở thành tế phẩm đầu tiên của kỵ binh quân Sở!

Đối diện người Lâm hồ cũng dùng mãnh không sợ đi đến chỗ chết.

Bỗng nhiên, Hạng Trang giơ lên hoành đao quá đỉnh, ngựa mất lên trời thét dài:

- Ngao...

Chốc lát, phía sau dào dạt cùng với tám ngàn kỵ binh nhanh chóng hướng về hai cánh mở rộng ra, không đến một khắc công phu, liền triển khai ra một bên một ngàn binh, trước sau sắp xếp hoành trận kỵ binh.

Hạng Trang lại giơ đao quá đỉnh đầu lại hướng về phía trước nhẹ nhàng nhất dẫn, tám ngàn kỵ binh liền cùng nhau chải chuốt nâng lên, lập tức kéo cung cài tên, một mũi tên lạnh buốt nhắm ngay phía trước đến kỵ binh Lâm Hồ, bỗng nhiên, hoành đao trong tay Hạng Trang đã chém xuống, ngay sau đó, tám ngàn kỵ binh liền cùng nhau buông lỏng dây cung ra, chốc lát, tám ngàn kỵ binh liền cùng nhau buông lỏng dây cung ra.

Giữa chốc lát, tám ngàn trọng tiễn răng sói đã được dựng lên trong khoảng không, tiếng rít chói tai, tám ngàn mũi tên đã trong không trung đan xen vào nhau thành một tầng lớn kéo dài bát ngát mưa tên tử vong, theo hướng trên đầu kỵ binh Lâm Hồ mà rơi xuống, trong trận Lâm Hồ lập tức vang lên tiếng kêu rên rĩ vô cùng thảm thiết, lập tức một khoảng người ngã ngựa đổ xuống.

Hai sóng mưa tên đi qua, hai bên kỵ binh cách xa nhau không tới trăm bước!

Lâm Hồ Vương ngựa mất lên trời hét một tiếng dài, kỵ binh Lâm Hồ cũng ào ào đưa đoản cung lên, chuẩn bị đánh trả.

Dường như là cùng lúc, Hạng Trang lại vớ lấy đao bỏ vào vỏ giơ cao tay phải lên, lập tức bắt tay nắm lại!

Nhìn thấy Hạng Trang dùng tay ra hiệu, ồ ào phía sau là gần tám ngàn kỵ binh liền ào ào ghì cương quay đầu ngựa, giống như một luồng nước lũ cuộn trào mãnh liệt đột nhiên từ giữa phân thành hai luồng, nghiêng mình về hướng hai cánh quân của người Lâm Hồ, làm cuối cùng khi một loạt hai cánh tả hữu kỵ binh của quân Sở tách ra, một đội kỵ binh kỳ lạ đột nhiên giống như ma quỷ xông ra!

- Đây là...

Con người của Lâm Hồ Vương trong nháy mắt nhanh chóng co cụm lại.

Gắt gao đi theo phía sau Lâm Hồ Vương, đang chờ cùng với người Trung Nguyên chém giết người Lâm Hồ cũng hoảng sợ mở to hai mắt.

Đây là đám kỵ binh như thế nào vậy? Binh sĩ trên lưng ngựa mặc toàn trọng giáp, thậm chí ngay cả mặt đều chụp một lớp giáp mặt nạ đen! Chỉ là để hở ra hai đường chật hẹp, lộ ra ánh mắt lạnh lẽo u mịch! Hơn nữa làm cho người ta không dám tin tưởng là, đám chiến mã kỵ binh này không ngờ cũng mặc áo giáp!

Còn nữa, mỗi một tên kỵ binh ma quỷ đều cầm trong tay một trường mâu vừa dài vừa nhỏ, trường mâu sắc bén cao cao dựng thẳng lên, lại thẳng tắp chọc vào hư không, độ gài của nó ít nhất cũng dài ba bốn trượng, ở hai bên trái phải yên ngựa của đám kỵ binh ma quỷ, còn tìm ra được một lưỡi đao dài cong hướng về phía trước, bên trong lưỡi đao sắc bén lấp lánh, nhìn có vẻ giống như rất sắc bén vậy!

Đám kỵ binh này tuy không nhiều, cũng là hơn hai trăm binh, mở rộng ra mặt chính cũng không đến ba bốn trăm bước, có thể tạo áp lực chưa từng có cho người Lâm Hồ, đối với sự vật chưa biết gì, nhân loại sẽ luôn cảm thấy sợ hãi bản năng, đối với đám này từ chưa từng gặp qua kỵ binh thiết giáp, mỗi một người Lâm hồ đều từ trong nơi sâu thẳm của linh hồn cảm thấy sợ hãi, run cầm cập.

- Bắt tên, mau bắt tên!

Lâm Hồ Vương hít hơi lạnh thật sâu, giơ cao kiếm huyết sáo,

- Bắt chết bọn chúng!

Hơn năm nghìn kỵ binh Lâm Hồ ào ào kéo cung bắn tên, hơn năm ngàn cái có nhiều mũi tên vũ tiễn đồng thau lập tức liền đan vào nhau thành một khối mưa tên dày đặc, hướng về đầu của hơn hai trăm ma quỷ

bắn cho rớt xuống, ngay sau đó, người Lâm Hồ lại giật mình phát hiện, đám kỵ binh ma quỷ này đúng là không tổn hao lông tóc, thậm chí ngay cả tốc độ cũng đều không chậm lại chút nào!

Người Lâm Hồ bắn ra vũ tên căn bản là không đủ để xuyên qua trọng giáp của đám kỵ binh ma quỷ này.

Bỗng nhiên, khoảng cách kỵ binh Lâm Hồ và đám kỵ binh giống ma quỷ này đã không tới năm mươi bước.

- Á....ha!

Đám kỵ binh ma quỷ ở chính giữa lao băng băng đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét, hơn hai trăm binh ma quỷ liền ào ào lấy trường mâu đâm thẳng vào hư không, chốc lát, hơn hai trăm trường mâu ba bốn trượng ở trong trận hình thành một loạt rừng mâu chết rét cắm cắm, sau đó hướng về như muốn xay nát người Lâm Hồ.

Lập tức, một hơi thở cuồng bạo không thể ngăn cản liền hướng về phía người Lâm Hồ dời núi lấp bể giống như muốn nghiền ép qua đây.

Kỵ binh Lâm Hồ cuộn trào mãnh liệt hướng về phía trước lập tức rối loạn lên, kỵ binh vốn dĩ chặt chẽ căn thân cũng đại loạn giữa thời khắc như vậy, đối mặt với một đám kỵ binh như quái thú sắt thép như vậy, đối mặt với thanh thế đáng sợ như thế, không có một người đủ điềm tĩnh để làm, cũng không có người một người nào không sợ hãi, người Hồ thảo nguyên lại coi thường sinh mạng cũng còn không làm được.

- Ma quỷ, đây toàn bộ đều là ma quỷ, chạy thôi, mọi người mau chạy...

- Trời ơi, ôi trời ơi, ta không muốn chết, mọi người hay là khẩn trương chạy đi.

- Đáng chết, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy? Ta không thể ở đây chờ chết được!

Vô cùng sợ hãi, càng ngày càng nhiều người Lâm Hồ ghì ngựa quay đầu, ào ào gia nhập đám chạy trốn hàng ngũ.

- Không được rút lui, không được rút lui...

Lâm Hồ Vương quơ hai lưỡi kiếm, liều mạng rít gào, định văn hồi bại cục, lại không ai để ý tới hắn, thậm chí ngay cả đến thân vệ kỵ binh của hắn cũng xuất hiện lính đào ngũ.

Đất rung núi chuyển trong tiếng gót sắt, hơn hai trăm binh quỷ quái cuối cùng mãnh liệt đụng vào mặt trận hỗn loạn không chịu nổi của Lâm Hồ, trên chiến trường lập tức bùng lên một tiếng đánh mãnh liệt, một chốc, hơn hai trăm kỵ binh người Hồ bị trường mâu sắc bén đâm thủng toàn bộ, vật dễ cười của bọn họ cũng bị bọn quỷ quái kỵ binh ào ào lật đổ, nghiền chết.

Cầm kiếm xông vào Lâm Hồ Vương đứng mũi chịu sào ngay trước mặt, một chút đã bị trúng trường mâu trong tay của tên quỷ quái kỵ binh đâm xuyên qua ngực, sau đó nguyên cả người treo trên trường mâu bị mang đi cách xa lưng ngựa, cho đến hơi thở cuối cùng, Lâm Hồ Vương cũng không nhìn bộ dáng của đám quỷ quái kia, ấn tượng cuối cùng hắn nhìn thấy được, chính là trong hốc mắt xuyên qua hai đường sát khí lạnh lẽo!

193. Chương 193: Giao Hảo Triệu Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 193: Giao hảo Triệu quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đối mặt đột nhiên xuất hiện kỵ binh ma quỷ, người Lâm Hồ tâm lý đã sụp đổ trước rồi, lại thêm vào thiết kỵ trọng giáp không thể chống cự lực lượng tấn công lớn mạnh, toàn bộ binh trận phút chốc lâm vào hỗn

loạn cực lớn, tám vạn kỵ binh của Mông Cúc, Bàn Ngọc thừa cơ đàn áp, toàn bộ chiến cục lập tức chuyển biến đột ngột, người Lâm Hồ lại không có sức mạnh xoay chuyển trời đất.

Hơn hai trăm binh thiết kỵ mặc trọng giáp của trận đầu, có thể gọi là hoàn mỹ!

Không đến nửa canh giờ, hơn năm ngàn binh người Lâm Hồ gần như bị tàn sát hầu như không còn.

Nhìn thi thể vắt ngang khắp đồng, máu chảy khắp nơi trên chiến trường, Hạng Trang lại lần nữa giơ tay phải lên vừa duỗi ngón trở nhẹ nhàng về phía trước, cay nghiệt mà còn tàn nhẫn nói:

- Hiệu lệnh toàn quân, vào thành, sớm phát hiện người Lâm Hồ, không phân biệt nam nữ bất kể già trẻ, giết tận! Tất cả ngựa toàn bộ dẫn đi hết, tất cả bò dê, toàn bộ giết mổ hết, bỏ nơi hoang dã!

- Vâng!

Mông Cúc, Bàn Ngọc âm thầm đồng ý, giục ngựa chạy vội mà đi.

Sau một lát, trong thành Vân Trung liên vang lên tiếng kêu sợ hãi kéo dài không thôi, tiếng gào thét còn có tiếng ngựa hí, Hạng Trang nhắm mắt lại đều có thể tưởng tượng ra được, trong thành sẽ là cảnh tượng như thế nào, lúc này Vân Trung tuyệt đối đúng là một địa ngục, nhưng mà, Hạng Trang cũng không biết do vậy mà mềm lòng, càng sẽ không do vậy mà thay đổi quyết định.

Dự vào tâm mà cân nhắc, Hạng Trang rất ghét giết người, nhất là tay phụ nữ và trẻ em tay không tác sát!

Có thể mười mấy vạn phụ nữ và trẻ em của Lâm Hồ sau này có thể thành phụ nữ và trẻ em của người Hung Nô, để bảo vệ nền văn minh Hoa Hạ Trung Nguyên, Hạng Trang nhất định phải giết sạch bọn chúng, nếu không, hai mươi năm sau khi Hung Nô vượt qua nam hạ Trường Thành Trung Nguyên, sẽ đem mấy chục vạn thậm chí trăm trăm vạn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên vô tội chết thảm dưới đao của trẻ con lớn lên sau này!

Vì kéo dài nền văn minh Trung Nguyên Hoa Hạ, Hạng Trang làm sao sợ bêu danh?

Năm ngày sau, khi Mạo Đốn tự mình dẫn năm vạn kỵ binh đuổi tới Vân Trung, còn giữ lại cho hắn là thi thể đầy thành cùng với xác của bò dê hoang dã khắp nơi, mà quân Sở sớm đã không thấy ảnh hưởng.

- Thật đáng giận!

Mạo Đốn quật roi ngựa vào khoảng không oán hận, lập tức phát ra một tiếng kèn vang lên trong khoảng không.

Công Thúc Thuyết thở dài, khuyên nhủ:

- Đại Thiên Vu, đừng đuổi theo nữa, quân Sở không có bắt cóc phụ nữ và trẻ em bò dê của người Lâm Hồ đi đâu, mà là máu lạnh giết hàng loạt, chính là không muốn thêm sự phiền toái, không xảy ra điều ngoài ý muốn, quân Sở bây giờ đều đã qua tới đại quân, đều nhanh chóng tiến vào thượng cốc rồi, chúng ta có đuổi như thế nào, chỉ sợ là đuổi không kịp thôi.

Mạo Đốn ngẫm nghĩ một lát, quát:

- Không đuổi theo nữa, quay về Hà Sáo!

Tuy nhiên Mạo Đốn rất muốn tiếp tục đuổi giết Hồ Diên Hồ Chính Đức, có thể hắn rõ nhất, nhiều nhất lại có hơn nửa tháng, trận tuyết lớn đầu tiên của đông này đã đến, việc khẩn cấp trước mắt là cướp đoạt trước khi tuyết lớn đóng băng mặt đất đem toàn bộ số phụ nữ trẻ em và bò dê của doanh trại quân đội Mạc Bắc di chuyển tới Hà Sáo, so với thảo nguyên Mạc Bắc, Hà Sáo mới là cái nôi sinh sôi thật sự của người Hung Nô.

Hàm Đan, cung Triệu vương.

Tuy là đã đến đêm khuya, trong tấm cung của Triệu vương Trương Ngao lại vẫn đèn đuốc sáng trưng, tuy rằng cửa sổ đóng chặt, lại vẫn có thể nghe được tiếng sênh ca vui tai cùng với tiếng chuông nhạc du dương, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng cười duyên lời nói nhỏ nhẹ của cô gái, Quán Cao Tướng quốc thân sắc khấn trương đi đến gần nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nội thị canh giữ ngoài tẩm cung gặp Tướng quốc Quán Cao, khẩn trương thi lễ.

Quán Cao đáp lễ, lại mệnh cho nội thị đẩy cửa điện ra, một luồng hơi rượu nóng nồng nặc phả vào mặt.

Không đợi Quán Cao cất bước, một tiếng hỗn hỗn đã từ trong điện truyền ra:

- Đồ chó nào vậy? Đại vương đều không có gọi đến, mà dám tự tiện đi vào? Ứm?!

Quán Cao chỉnh y quan, lãnh đạm nói:

- Sao, bốn tướng còn vào được vào tẩm cung của Đại vương à?

Cái âm thanh hỗn hỗn lúc này đột nhiên ngừng lại, Trương Ngao ngồi nghiêng dựa vào tấm nệm mềm uống rượu mua vui với vôi vàng uống tùy thích tựa sát vào hai tiểu nương xinh đẹp, vôi vàng xoay người ngồi chồm hổm, lại chấp tay vái chào:

- Tướng phụ, đêm đã về khuya rồi, lão nhân gia người sao vẫn chưa ngủ vậy?

Ngồi ở phía dưới Trương Ngao một người đàn ông trung niên cũng khẩn trương quỳ rồi đứng dậy, hướng về phía Quán Cao chấp tay chào.

Người đàn ông trung niên này không phải là ai khác, chính là được nhận tin Triệu vương Trương Ngao quá tin cận thần Trương Cảnh, mà Trương Cảnh cũng là họ hàng với Trương Ngao.

Tuy nhiên Quán Cao lại là trọng thần do tiên vương Trương Nhĩ ủy thác, do Trương Ngao sinh tính yếu đuối, trước khi Trương Nhĩ chết đã đem quốc sự phó thác cho Tướng quốc Quán Cao cùng với Thượng tướng Quân Triệu Ngộ, nhất là Tướng quốc Quán Cao, dường như tổng chương Triệu quốc tất cả sự việc lớn nhỏ, ngay cả Trương Ngao thấy hẳn đều được cugn kính kêu một tiếng Tướng Phụ, Trương Cảnh há không dám thác đại?

Quán Cao lại không để ý đến Trương Cảnh, mà là hướng nhìn về phía Trương Ngao đại lễ tham bái, sau đó về mặt chăm chú bẩm báo:

- Đại vương, vừa mới nhận được tin ở quận Hằng Sơn, ngựa nhanh đến cấp báo, quân Sở chiếm cứ Cửu Nguyên đã tiến vào quận Hàm Đan, hơn nữa nghe nói thế lực quân Sở tăng thêm nhiều, tiểu tử Hạng Trang lại lôi kéo nổi một đám kỵ binh hùng mạnh, ít nhất cũng có ba vạn binh!

- A, ba vạn kỵ binh?!

Trương Ngao nghe vậy lập tức sắc mặt trắng bệch.

Trương Ngao không thể không sợ hãi, thiết kỵ quân Sở không thể một sớm một chiều đến Hàm Đan được, Hàm Đan lại phòng giữ trống rỗng!

Nhìn thấy bộ dạng Trương Ngao, Quán Cao trong lòng cảm thấy không khỏi thờ dài, lập tức thần sắc trên mặt cũng dịu xuống, khuyên nhủ:

- Đại vương không cần lo lắng, quân Sở tuy là thế lực lớn, lại chưa chắc là tấn công vào Triệu quốc chúng ta, hơn nữa, lão thần đã phái người đi tới đại doanh bên Bạch Mã, chậm nhất là buổi sáng ngày hôm sau, Thượng tướng quân có thể dẫn quân trở về Hàm Đan được rồi.

Thời gian gần đây nhất, mối quan hệ của Triệu quốc cùng Lương quốc tỏ ra rất cương, căn nguyên là do Bành Việt phái người đi về hướng Triệu quốc mượn lương thực, Tướng quốc Triệu quốc Quán Cao lấy việc đảm tang của quốc vương làm lý do cự tuyệt yêu cầu của Bành Việt, sau khi Bành Việt hay tin giận tím mặt, phao tin phải tận khởi quân Lương tiêu diệt Triệu quốc, đồng thời phái đại tướng Lưu Khẩu ở bên Bạch Mã tạo thuyền dạng cầu, chuẩn bị qua sông.

Triệu quốc Thượng tướng Quân Triệu Ngộ không dám chậm trễ, vôi vàng soái lĩnh mười vạn đại quân trước ra bên Bạch Mã đóng quân.

- Đúng, đúng, đúng.

Trương Ngao liên thanh nói,

- Khẩn trương để Thượng tướng quân dẫn theo đại quân chạy về Hàm Đan, khẩn trương khẩn trương.

Nhìn thấy Trương Ngao dĩ nhiên bộ dạng hù dọa này, Quán Cao cũng thật sự không đành lòng nói nặng lời, có một số việc, nói không được chỉ có thể do hấn cùng với Thượng tướng quân Triệu Ngộ, lần này Tướng Quân Bạch Tuyên quyết định, cũng may mắn Quán Cao hấn cùng Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ đều là trọng thần do tiên vương ủy thác, gặp thời xử trí quân quốc đại sự, ngược lại cũng không tính vượt quyền du chế.

Lập tức Quán Cao liền cáo lui khỏi Triệu vương cung.

Thế mà, chờ khi Quán Cao trở về Tướng quốc phủ, môn hạ tiểu lại nói cho hấn biết có khách tới chơi!

- Có khách tới chơi?

Quán Cao ngạc nhiên nói,

- Đã trễ thế này, ai tới vậy?!

Còn chưa dứt lời, một tử sĩ thanh tú áo xanh đã từ trong phòng khách đi ra, hướng về phía Quán Cao nhợt nhạt vái chào, cất cao giọng nói:

- Hu Dị Vũ Thiệp, gặp qua Tướng quốc.

- Vũ Thiệp?

Ánh mắt Quán Cao lập tức híp lại.

Vũ Thiệp vốn dĩ chỉ là hạng người vô danh, nhưng mà từ khi hấn thành công ở Ngao Thương nói động sau khi Bành Việt cùng với Lã Trạch phản bội, tiếng tăm của hấn đã truyền khắp thiên hạ, ít nhất Cao Quán đã nghe qua đại danh của hấn.

Vũ Thiệp nói:

- Tướng quốc, nơi này hình như không phải là nơi để nói chuyện?

Quán Cao cười khanh khách, lập tức tức thủ nói:

- Vũ Thiệp tiên sinh, mời vào trong.

Vào đại sảnh, hai người phân chỗ ngồi khách và chủ, Quán Cao lại mệnh cho môn hạ tiểu lại dâng trà.

Trà văn hóa ở dòng chảy dài Hoa Hạ, truyền thuyết thượng cổ họ nhà Thần Nông cũng đã hiểu được việc chế trà, đến thời đại Thương Chu, càng do quy định Chu Công lễ nghi ẩm trà nề nếp, nhưng mà đến Thịnh đường, trà đều là một loại chỉ có hàng quý tộc cao cấp mới có thể hưởng dụng hàng xa xỉ đó, cho nên Quán Cao lấy trà ra chiêu đãi Vũ Thiệp, đã thật sự là khoản đãi rồi.

Sau đó Quán Cao mới hỏi:

- Không biết tiên sinh đêm khuya tới chơi, có việc chung gì?

Vũ Thiệp nhấp một ngụm trà, sau mới buông chén trà xuống nói:

- Thượng tướng quân nhà ta thống soái năm vạn thiết kỵ ồ ạt tiến vào đất Triệu, chắc hấn Tướng quốc đã có được tin tức rồi?

Quán Cao im lặng, hấn biết Vũ Thiệp còn có đoạn sau.

Quả nhiên, Vũ Thiệp dừng một chút, lại nói tiếp:

- Kỳ thực Triệu vương cùng với Tướng quốc hoàn toàn không cần phải khẩn trương, Thượng tướng quân nhà ta căn bản không cần khó xử với Triệu quốc, chỉ cần quân Triệu có thể nhường một đường, tạo điều kiện cho đại quân Sở quốc ta nam hạ thuận lợi, thì Thượng tướng quân nhà ta đã đền đáp, dâng tặng vài ngàn con ngựa!

- Ô?

Quán Cao vuốt râu dài dưới cằm, đôi mắt lập tức nhắm lại,

- Nói như vậy, mấy vạn thiết kỵ quý quân hàng loạt đều vào đất Triệu, cũng không phải là vì công thành chiếm đất, mà chỉ là đi ngang qua?

- Đúng.

Vũ Thiệp mỉm cười gật đầu nói,

- Đại quân Sở quốc ta chỉ là đi ngang qua.

Quán Cao bỗng nhiên nói:

- Không biết tiên sinh có từng nghĩ tới, nếu như quân ta nhường ra đường lớn, để quân Sở quá cảnh, sau khi biết tương lai của Hán vương, lại há sẽ tha mạng cho Đại vương nhà ta?

Vũ Thiệp ngạc nhiên nói:

- Xin hỏi Tướng quốc, Triệu vương thành gia thần Hán vương khi nào vậy?

Quán Cao nhú mày không hài lòng nói:

- Tiên sinh nói cẩn thận, Đại vương nhà ta chưa từng biến thành gia thần Hán vương?

- Sao có thể kỳ quái vậy được.

Vũ Thiệp giả vờ nói khó hiểu,

Triệu vương đã không phải là gia thần của Hán vương, vậy Triệu vương làm gì, lại hà tất kiêu ngạo tiếp thu Hán vương? Triệu vương là vương, Hán Vương cũng là vương, tất cả mọi người đều là vương, Hán vương lại có tư cách gì vung tay múa chân với Triệu vương, lại có tư cách gì chỉ trích Triệu vương chứ?

Quán Cao lập tức bị Vũ Thiệp nói làm cảm như hén.

Cẩn thận suy ngẫm, đúng thật là có chuyện như vậy, Triệu vương là vương, Hán vương cũng là vương, tuy rằng Tiên vương Triệu quốc là Lưu Bang Phong, nhưng mà trên danh phận mà nói, tất cả mọi người đều là vương, cũng không có phân địa vị cao thấp thế nào, Hán vương lại có tư cách gì vung tay múa chân với Triệu vương, chẳng lẽ Triệu vương lại không thể nắm giữ quốc sự của Triệu Quốc? Đó mới là đáng chê cười.

Vũ Thiệp chỉnh y quan, lại nói:

- Kỳ thực, trong lòng Tướng quốc cũng rất rõ, không có Triệu Vương cho phép, thiết kỵ Đại Sở ta cũng như nhau có thể nam hạ Trung Nguyên, chỉ dựa vào sức của một Triệu quốc, muốn ngăn cản thiết kỵ Đại Sở của ta có thể gọi là nói chuyện viển vông, Đại quân thân Hán vương tới, cũng không chắc có thể ngăn cản thiết kỵ Đại Sở ta!

Nói một hồi, Vũ Thiệp lại nói:

- Nhưng mà, tại hạ phải nhắc nhở Tướng quốc, một khi Sở Hán khai chiến ở đất Triệu, thật sự phải chịu khổ vẫn là bách tính Triệu quốc, đến lúc đó, thiết kỵ Đại Sở ta đi qua, đất Triệu chắc chắn sẽ thi thể vất vưởng khắp nơi, máu chảy khắp nơi, dân cư đông đúc ở quận Hàm Đan, chỉ sợ sẽ phải mười nhà chín nhà trống rồi!

Quán Cao hơi hơi biến sắc nói:

- Tiên sinh, đây có phải là uy hiếp?

- Không.

Vũ Thiệp lắc đầu nói,

- Tại hạ chỉ là muốn nhắc nhở Tướng quốc, không nên làm tay sai cho Hán vương, thiết kỵ Đại Sở ta cũng không muốn khai chiến với Triệu quân, thậm chí, Thượng tướng quân nhà ta còn rất hi vọng có thể giao hảo với Triệu quốc.

Quán Cao vẫn trầm mặc như cũ, việc lớn như vậy, một lúc hần thực sự không thể nào quyết đoán.

Lập tức Vũ Thiệp đứng dựng lên, nói với Quán Cao:

- Nếu Tướng quốc đã khó mà quyết đoán trong một lúc được, tại hạ liền cáo từ, nhưng mà trước trưa mai, tại hạ sẽ ở dịch quán chờ tin tức của Tướng quốc, cáo từ.

Nói dứt lời, Vũ Thiệp lại hơi khom người hướng về phía Quán Cao nhợt nhạt vái chào, liền xoay người nghênh ngang mà đi.

194. Chương 194: Kẻ Bề Trên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 194: Kẻ bề trên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Tướng Quân nước Triệu là Triệu Ngộ đã chạy về Hàm Đan. Lúc này Quán Cao mời hẳn qua phủ bàn chuyện chính sự.

Ở phòng khách của phủ Tướng quốc, Quán Cao đem chủ ý của Vũ Thiệp một lần nữa kể lại cho Triệu Ngộ, sau đó nói:

- Thượng Tướng Quân, không biết ngài có ý kiến gì?

Triệu Ngộ hỏi ngược lại:

- Ý của tướng quốc như thế nào?

Quán Cao thở dài nói:

- Quân Sở, không thể xem thường được.

Triệu Ngộ gật đầu nói:

- Nhuệ khí của Quân Sở đang dâng cao, đúng là không thể xem thường.

Quán Cao nói:

- Cho nên, Vũ Thiệp nói cũng không sai, một khi cuộc chiến nổ ra, nước Triệu ta chắc chắn thây phơi khắp nơi, máu chảy thành sông, quận Hàm Đan thật vất vả mới khôi phục lại, chỉ sợ lập tức đánh mất tất cả!

Triệu Ngộ nói:

- Cần phải như vậy để cho quân Sở nói lỏng, nơi đó cần Hán Vương giải thích không tốt.”

- Giải thích? Có cái gì tốt giải thích ?

Quán Cao nhíu nhíu mày, buồn bã nói:

- Đại vương chúng ta thân là Triệu vương, chẳng lẽ quốc sự của nước Triệu cũng không làm chủ được, phải nhờ đến Hán Vương nhúng tay vào sao?

Triệu Ngộ nói:

- Nếu Tướng quốc đã quyết tâm như vậy, tôi nhất định ủng hộ hết sức!

Quán Cao nói:

- Tốt, chúng ta hãy mau chóng vẽ ra một đường lối hành quân, để cho quân Sở đi qua!

Dứt lời, Quán Cao quay đầu lại vẫy tay một cái, một viên quan nhỏ liền đem bình phong mang lại, sau đó lại đem bản đồ toàn bộ địa hình nước Triệu treo lên bình phong.

Lập tức Quán Cao, Triệu Ngọ hai người đứng dậy đi tới trước bản đồ.

Nhìn bản đồ, Quán Cao đột nhiên hỏi:

- Thượng Tướng Quân, quân Lương vẫn còn ở Bạch Mã?

- Còn.

Triệu Ngọ gật đầu nói:

- Lưu Khấu còn ở phía đối diện gióng trống khua chiêng, đóng thuyền bắc cầu.

Quán Cao vuốt vuốt râu, bỗng nhiên nói:

- Không bằng vậy, bắt buộc quân Sở men theo phía đông chân núi Thái Hành xuống nam, lại men theo sông Chương đi về phía đông, đến huyện Nghiệp, qua An Dương, cuối cùng theo bến Bạch Mã qua sông!

- Mượn quân Sở chống lại quân Lương?

Triệu Ngọ chột bưng tỉnh nói:

- Tướng quốc, cao minh, thật sự là cao minh!

Quán Cao mỉm cười không nói, nếu Hạng Trang nói phải giao hảo với nước Triệu, như vậy hẳn nên có thành ý mới đúng, chỉ có bảy ngàn con ngựa tốt, cũng thật là quá keo kiệt. Tuy nhiên ngẫm nghĩ một chút, Quán Cao còn lo lắng, lại dặn dò Triệu Ngọ nói:

- Tuy nhiên Thượng Tướng Quân, hay là tăng cường quân ở huyện Nghiệp, phòng giữ An Dương, đề phòng quân Sở đánh lên.

Triệu Ngọ đáp:

- Tướng quốc yên tâm, dọc đường tôi sẽ để lại trọng binh.

Quán Cao gật đầu, lại quay đầu lại chỉ bảo viên quan nhỏ nói:

- Lập tức đi dịch quán (nhà khách), mời sứ giả nước Sở đến!

- Vâng!

Viên quan nhỏ khom người trả lời, vâng lệnh đi ngay.

Để tránh nước Triệu hiểu lầm, quân Sở đóng quân ở giáp ranh giữa quận Hàm Đan và quận Hằng Sơn lân cận với huyện Cao.

Bởi vì đi về hướng nam chính là quận Hàm Đan, mà quận Hàm Đan là trung tâm khu vực nước Triệu, dân số đông đúc, nếu không có hiệp định trước với nước Triệu, Hạng Trang cũng không muốn tùy tiện xuống nam.

Bởi vì Hạng Trang thực sự không muốn cùng nước Triệu khai chiến.

Tình hình thiên hạ hiện giờ, nay đã khác xưa.

Lúc này năm trước, quân Sở vẫn là một thân một mình, hơn nữa lại đang bị chín nước chư hầu truy kích và tiêu diệt, không có tiền phương, không có hậu phương, không có tương lai, thậm chí cũng không có hy vọng. Khi đó, quân Sở vì mạng sống, cái gì cũng có thể làm, giết người phóng hỏa, bắt người cướp của, bắt kẻ đạo đức nhưng hiện tại thì khác.

Hiện tại Hạng Trang đã ở giữa nghịch cảnh lôi kéo tới một đội kỵ binh!

Chỉ cần mang theo đội kỵ binh này trở lại Giang Đông, phục hưng Đại Sở sẽ không là hy vọng xa vời!

Quan trọng hơn là, lão Lưu Bang đã bị quân Sở buộc phải về Quan Trung, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn không thể đi đâu được. Đến lúc này, thiên hạ liền trở về thời đại Chiến quốc, lúc ấy, quân Sở không

thể muốn làm gì thì làm, nơi nơi đều gặp địch! Lúc này, Hạng Trang sẽ thận trọng xử lý quân Sở cùng với quan hệ giữa các quốc gia.

Cực kì hiếu chiến, đại sự tuyệt đối sẽ không thành !

Nói đến đánh giặc, còn có ai có thể so lợi hại với Hạng Võ, nhưng cuối cùng Hạng Võ không phải cũng bị đánh bại sao?

Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, Hạng Trang muốn học qua chính trị, ngoại giao và mưu lược để giải quyết sự phân tranh giữa các nước. Chỉ có nắm quyền, ngoại giao và mưu lược thật sự giải quyết không được các vấn đề, tài năng mới là sức mạnh cuối cùng, cuối cùng mới phát động chiến tranh! Đây, là một kẻ bề trên nên có lối suy nghĩ, nên có phương thức xử sự đúng đắn.

Đối với phương thức của Hạng Trang thận trọng cư xử với nước Triệu như thế, Hoàn Sở, Quý Bố thậm chí Cao Sơ, Tiêu Khai, Điền Hoàn, Mông Cúc và đại tướng đều cảm thấy có chút không đúng. Lấy sức chiến đấu của quân Sở hiện giờ, hơn nữa lại có thêm đội kỵ binh đi lại nhanh như gió, cần gì phải bận tâm phản ứng của nước Triệu? Quân Triệu không ngăn cản thì thôi, nếu dám ngăn đón, vậy đánh cho chúng tan tác tã tơi!

Tuy nhiên, Ủy Liêu, Bách Lý Hiên đối với hành động này của Hạng Trang lại có chút thương thức, nhất là Ủy Liêu.

Đối với việc Hạng Trang dẫn binh đánh giặc, năng lực điều binh khiển tướng, cho tới bây giờ Ủy Liêu cũng không chút gì lo lắng!

Ủy Liêu chỉ là có chút lo lắng, Hạng Trang xử lý chuyện quốc sự sẽ không thể qua loa, cụ thể đến lúc này, hấn lo lắng Hạng Trang sẽ áp dụng mãnh liệt phương thức cường ép qua biên giới nước Triệu, sau khi vượt qua sông, chỉ sợ cũng sẽ lấy phương thức mãnh liệt ấy qua biên giới nước Lương thậm chí Hoài Nam trở về Giang Đông. Tuy nhiên thoát nhìn hiện giờ, cũng là do hấn lo lắng quá nhiều.

Bên trong lều lớn của Hạng Trang, Hạng Trang đang cùng Ủy Liêu, Bách Lý Hiên nói chuyện phiếm.

Từ khi thoát khỏi truy binh Hung Nô, gần nhất trong khoảng thời gian này quân Sở ít khi được thanh thoi, dọc đường khi thì vượt qua khe núi, lúc lại qua rừng dương rộng lớn, căn bản là quân Yên không dám ra gây chuyện. So sánh với các quốc gia Trung Nguyên, nước Yên dân số ít nhất, binh lực cũng yếu nhất, mấy mươi nghìn kỵ binh của quân Sở ào ạt tiến vào đất Yên, quân Yên co rút ở trong thành, làm sao còn dám xuất binh chặn giết?

Hạng Trang dùng dao găm cắt miếng thịt khô nhét vào miệng, vừa nhai vừa hỏi Ủy Liêu :

- Quân sư, Vũ Thiệp đi Hàm Đan đường như đã bảy tám ngày rồi, có lẽ cũng nên có tin tức gì chứ?
- Thượng Tướng Quân không cần lo lắng, hai ngày nữa Vũ Thiệp sẽ về.

Ủy Liêu nói xong, lại nắm thật chặt áo khoác bằng da hổ trắng trên người, lần trước Hạng Trang ở Hà Sáo sẵn được hổ trắng, thật đúng là liền cho Ủy Liêu làm ra một cái áo khoác bằng da hổ trắng. Khỏi phải nói, trên chặng đường hành quân này, Ủy Liêu khoát áo khoác da hổ trắng, thật đúng là không thể nào bị lạnh, mấy mùa đông trước bị căn bệnh thấp khớp hoành hành nay thì cũng giảm bớt hơn.

- Căn cứ vào tài hùng biện của Vũ Thiệp tiên sinh, thuyết phục Quán Cao, Triệu Ngộ chỉ mất thời gian bằng một bữa ăn sáng.

Ngồi ở bên cạnh Ủy Liêu Bách Lý Hiên cũng phụ họa theo, người trẻ tuổi đúng là có khác, khí huyết sung mãn, Ủy Liêu đang mặc áo khoác da hổ trắng, còn Bách Lý Hiên trong tay lại phe phẩy quạt lông.

Tiếng nói vừa dứt, vén lên cửa màn, Vũ Thiệp thản nhiên đi vào.

Không đợi Vũ Thiệp chào, Hạng Trang liền cười nói:

- Ô, thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.
- Hả...

Vũ Thiệp nghe vậy ngạc nhiên, lại chấp tay chào nói:

- Thượng Tướng Quân, tôi tên Vũ Thiệp, không phải Tào Tháo.

Úy Liêu, Bách Lý Hiền cũng là ngơ ngác nhìn nhau, Tào Tháo là ai? Như thế nào trong sử sách chưa bao giờ có nhắc tới người này? Trong lòng Hạng Trang cũng đổ mồ hôi, thật sự đã quên hiện tại mới là cuối đời Tần, xấp xỉ bốn trăm năm sau Tào Tháo mới có thể sinh ra, hơn nữa, thế giới này đã bị chàng làm cho trời long đất lở, triều Hán không chừng cũng không có, còn có thể có Tào Tháo sao?

Lập tức Hạng Trang vội ho một tiếng, hỏi Vũ Thiệp:

- Tiên sinh, Quán Cao, Triệu Ngộ bọn họ trả lời như thế nào?

- Thưa Thượng Tướng Quân, bọn họ đã đồng ý rồi.

Vũ Thiệp chấp tay, lại từ ống tay áo lấy ra một bản đồ bằng tơ tằm, lại nói thêm:

- Tuy nhiên bọn họ yêu cầu đường lối hành quân của chúng ta chỉ cho đi theo con đường bọn họ đã định, nếu không, đồng nghĩa với việc khiêu khích nước Triệu, nước Triệu sẽ cùng chúng ta khai chiến.

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói:

- Việc này cũng giống như dự kiến của chúng ta.

Úy Liêu cũng nói:

- Đất Triệu bằng phẳng, cũng không cần lo lắng trùng mai phục.

Hạng Trang tiếp nhận bản đồ, nhìn qua một lần rồi đưa cho Úy Liêu, sau đó nói:

- Đi, liền cùng với nước Triệu xác định đường đi này, sáng sớm ngày mai đại quân xuất phát, xuống nam đi bến Bạch Mã!

Bến Bạch Mã, đại doanh quân Lương.

Lương quốc Thượng Tướng Quân Lưu Khấu đang ở trong lều lớn uống rượu giải sầu, gần đây trong khoảng thời gian này, tâm tình Lưu Khấu không tốt lắm.

Nguyên nhân tâm trạng Lưu Khấu không tốt thật ra vô cùng đơn giản, bởi vì không thể dựa vào cái gì mà đánh! Từ lúc Hạng Võ sau khi bại trận ở Cai Hạ, quân Lương liền trên cơ bản không gặp may, dựa vào cái gì mà đánh. Không thể dựa vào cái gì mà đánh, cũng đồng nghĩa với việc không có món béo bở, không có món béo bở, các mãnh tướng kiêu căng dưới quyền Lưu Khấu ngay lập tức không chịu nổi, gần như mỗi ngày đều gây chuyện.

Gây chuyện cũng thôi đi, nói thực ra Lưu Khấu cũng không cần quan tâm đến việc sống chết của người dân nước Lương. Bọn dũng tướng kiêu ngạo dưới quyền thường lấy đầu người dân nước Lương hướng về vua Lương xin thưởng. Lưu Khấu cũng thường thường là mắt nhắm mắt mở không để ý tới, nhưng gần đây, vua Lương lại ủy nhiệm một người tên là Hề Ý làm Tướng Quốc, bắt đầu ở bốn phía các quận nước Lương chinh đồn trị an, đã bắt giữ không ít người.

Trong số những người bị bắt, có không ít là thân tín Lưu Khấu. Lưu Khấu đi theo vua Lương xin tha, vua Lương chẳng những không đồng ý lại còn quở trách hằn, thử hỏi Lưu Khấu có thể nào không buồn bực?

Lưu Khấu đang uống bỗng nhiên phó tướng Chử Thuần tiến vào bẩm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, bờ bên kia sông xuất hiện thật nhiều kỵ binh!

- Kỵ binh? !

Lưu Khấu nghe vậy cả kinh, vài phần cảm giác say trên người lập tức không cánh mà bay, tức khắc đứng dậy mặc áo giáp, mặt khác hỏi Chử Thuần:

- Có bao nhiêu kỵ binh?

Chử Thuần nói:

- Mặt tướng đoán chừng, ít nhất cũng có trên mười nghìn kỵ binh!

- Trên mười nghìn kỵ binh? !

Lưu Khấu càng giật mình nói:

- Nước Triệu lấy đâu ra nhiều như vậy kỵ binh?

Nước Triệu thật sự có nhiều kỵ binh như vậy, vậy thì quân Lương cùng quân Triệu độ sức đã có thể đoán trước được thắng bại.

Quân Lương sắc bén, so sánh với quân Triệu càng thêm dũng mãnh thiện chiến, nhưng quân Lương rõ ràng đang ở hoàn cảnh xấu, đó chính là vấn đề lương thực, khó có thể kéo dài. Một khi quân Triệu lũy cao hào sâu, thủ vững không ra, quân Lương rất nhanh sẽ hết lương thực, không đánh tự lui. Hiện tại, nước Triệu đột nhiên xuất ra hơn mười nghìn kỵ binh, làm cho quân Lương càng thêm bất lợi.

Lập tức Lưu Khấu vội vàng mặc giáp trụ chỉnh tề, lại mang theo phó tướng Chử Thuần thẳng hướng tháp canh mà đến.

Đi lên tháp canh hướng về ven sông phía bắc đôi mắt trông về phía xa, Lưu Khấu quả nhiên thấy được đông nghìn nghịt, mênh mông khôn cùng kỵ binh. Chử Thuần nói có hơn mười nghìn kỵ binh, như thế vẫn còn ít, Lưu Khấu phỏng chừng, ít nhất cũng có khoảng ba mươi nghìn kỵ binh! Ba mươi nghìn kỵ binh, đây chính là một đội làm người ta sinh ra sức lực chiến đấu, nước Triệu khi nào thì lập ra được một đội kỵ binh khổng lồ như vậy?

Cũng không biết đội kỵ binh nước Triệu này sức chiến đấu như thế nào, chỉ cần có Triệu Lý Mục thống lĩnh hơn một nửa kỵ binh kia, quân Lương cũng không chống nổi. Sau khi nước sông đóng băng nước Triệu sẽ vượt sông tiến công. Hay là trực tiếp lui về Định Đào, Đại Lương, sống chết giữ thành, bởi vì theo tình hình trước mắt căn bản là không có cách nào để đánh.

195. Chương 195: Hàn Tín Xuất Binh.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 195: Hàn Tín xuất binh.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bên sông Tế, Trương Thuyết đang cùng Bành Việt tuần tra bãi đất vừa mới khai hoang.

Đối với Trương Thuyết mới nhậm chức Tướng quốc này, Lương Vương Bành Việt rất vừa lòng, thật tốt, đó là một người tài ba, nhậm chức không đến ba tháng, khiến cho tình hình trị an nước Lương chuyển biến rất tốt đẹp. Trương Thuyết đã bắt giữ rất nhiều người, khiến cho bọn sơn tặc đạo phỉ cướp bóc khắp nơi ở các quận, các huyện trên cơ bản trốn mất tăm mất dạng.

Trị an được tốt dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp.

Theo công văn trình báo lên của các quan ở các quận, huyện, nguyên bản các quận, huyện bình thường vẫn hay xảy ra hiện tượng dân chúng đi lánh nạn, hiện tại hầu như đã không còn nữa. Nói cách khác, vấn đề dân số nước Lương giảm dần cơ bản đã được ngăn chặn, hiện tại, Trương Thuyết đã phái ra mấy trăm viên quan đến các quận, các huyện để thống kê nhân khẩu ở từng hộ gia đình.

Bành Việt không ngờ, hần đường nhiên biết nhân khẩu mới là căn cơ của đất nước!

Lúc này cũng không phải giống với lúc mới bắt đầu khởi binh, khi đó thiên hạ là thiên hạ của đế quốc Đại Tần, chẳng qua Bành Việt hần cũng chỉ là phản tặc, bốn phía giết chóc, khắp nơi tàn phá cũng không ngại;

nhưng bây giờ cũng không phải như những năm trước lúc Hán Sở tranh hùng, khi đó, hơn phân nửa nước Lương là của Hạng Võ, đốt nhà bắt người cướp của cũng là vì tấn công Hạng Võ.

Nhưng hiện tại, nước Lương là của Bành Việt hấn, dân chúng nước Lương là con dân của Bành Việt hấn, lẽ nào lại có thể để bọn đạo tặc ở nước Lương hoành hành ngang ngược, như vậy không phải làm tuyệt đường của chính mình sao? Cho nên, khi Trương Thuyết đề xuất phải chỉnh đốn trị an nước Lương, Bành Việt liền hết sức tán thành, ngay cả Thượng Tướng Quân Lưu Khấu đến cáo trạng cũng bị hấn nghiêm khắc mắng cho một trận.

Vì muốn cho Trương Thuyết chỉnh đốn trị an được thuận lợi, Bành Việt đã đem ngay cả viên tướng trẻ dũng mãnh thiện chiến nhất trong quân Lương phái đến dưới quyền Trương Thuyết, đảm nhiệm hộ quân Giáo Úy.

Sau khi trị an chuyển biến tốt đẹp, Trương Thuyết liền bắt đầu tổ chức dân chúng khai khẩn đất hoang.

Chỗ nước sông vùng trung du nước Lương, khắp nơi đường sông ngang dọc, đồng ruộng ngàn dặm, gần như là có mọi thứ, hơn nữa trừ lúc mùa lũ nước sông lên xuống, gần như hàng năm đều là mùa thu hoạch lớn. Cho nên từ xưa đến nay, vùng này vẫn là vùng đất Trung Nguyên giàu có và đông đúc nhất, cũng là nơi có người ở dày đặc nhất, gần như có thể nói Trung Nguyên là cái nôi của văn minh.

Tần diệt sáu nước, vùng đất Trung Nguyên cơ bản không bị tổn hại nhiều lắm.

Trên thực tế, khi Tần càn quét nước Ngụy sau mười năm chiếm giữ, vùng đất Trung Nguyên dân cư tăng lên rất nhiều.

Vùng đất Trung Nguyên chính thức gặp họa khi Trần Thắng, Ngô Quảng bạo loạn, sau này sách sử ghi lại, vẫn cho rằng trận bạo loạn này rêu rao là vì khởi nghĩa, nhưng trên thực tế, từ đầu đến cuối rõ ràng là bạo dân nổi loạn.

Tần diệt Ngụy, có hùng mạnh, chặt chẽ cẩn thận, có các nước làm hậu thuẫn, bởi vậy có thể tiếp quản đất Ngụy thật tốt, khiến đất Ngụy nhanh chóng đi vào nề nếp. Nhưng sau khi Trần Thắng, Ngô Quảng hai tên côn đồ này cướp lấy đất Ngụy, lại chỉ một mặt phá hư, phá hư, lại phá hư, kết quả đã đem vùng đất Trung Nguyên phồn hoa giàu có và đông đúc trở nên chướng khí mù mịt, dân chúng lầm than.

Từ nay về sau, Sở Hán tranh chấp, phe chủ chiến lại ở đất Ngụy, trước sau tám năm lại hỗn chiến, toàn bộ nhân khẩu Trung Nguyên phần lớn giảm bớt, phần nhiều đất đai nông thôn bị bỏ hoang, vùng Trung Nguyên vốn là dân cư đông đúc nhanh chóng trở thành vùng đất không người.

Cho nên, sau khi Trương Thuyết bước đầu chỉnh đốn trị an tốt lên, liền lập tức tổ chức dân chúng khai khẩn đất hoang, trước mắt mùa đông sẽ bắt đầu, nếu tính toán đúng thời gian khai hoang được mảnh đất lớn, thì mùa hè sang năm lúa mì có thể thu gặt. Sau khi thu hoạch vụ chiêm lần đầu tiên, nạn đói ở nước Lương trên cơ bản đã có thể giải quyết, dân chúng cũng không còn dùng rau dại đỡ đói.

Trương Thuyết vừa đi vừa nói với Bành Việt:

- Đại vương người xem, một mảnh đất ven sông này ít nhất cũng có hơn một ngàn khoảnh rộng (một khoảnh bằng 6,667 hecta), tuy đã hoang vu nhiều năm, nhưng hàng năm sau khi bị nước sông bao phủ, cho nên độ phì nhiêu cũng đủ, nếu tất cả đều trồng lúa mì, vào năm tới trước khi nước lũ tràn về, ít nhất có thể thu hoạch một trăm ngàn thạch lúa mì!

Một ngàn khoảnh chính là một trăm ngàn mẫu, một thạch là 120 cân Tần, ước chừng tương đương 60 cân đời sau.

Nói cách khác, thời đại Tần Hán một mẫu lúa mì chỉ cho được có 60 cân, chắc chắn là rất thấp.

Tuy nhiên Bành Việt nghe xong lại phi thường thỏa mãn, vô cùng vui vẻ bất ngờ nói:

- Tướng quốc, người nói, chỉ một mảnh đất ven sông này, đến mùa hè sang năm có thể thu hoạch được một trăm ngàn thạch lương thực?

Trương Thuyết nói:

- Chỉ cần có đủ lúa giống, sẽ không thành vấn đề.

Chỗ Trung Nguyên nước Lương, địa thế bằng phẳng, đất đai màu mỡ, diện tích trồng trọt cực kỳ rộng lớn, nếu có đủ người lao động, đừng nói hơn một ngàn khoảnh, nếu như khai khẩn một trăm ngàn khoảnh ruộng tốt đều không thành vấn đề. Trương Thuyết cũng có gan nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy cũng bởi vì đất đai nước Lương còn tiềm ẩn tiềm năng quý giá, chỉ cần sửa sang một chút có thể được mùa ngũ cốc!

- Giống lúa không là vấn đề.

Bành Việt khoát tay áo, có chút hưng phấn nói:

- Tề vương là người nói tín nghĩa, hẳn nói sẽ cho chúng ta mượn năm nghìn gạ lúa giống, nhất định sẽ cho mượn!

Đối với nhân phẩm Hàn Tín, Bành Việt vẫn là tin được, nhưng mà người này thu lợi tức cũng quá nặng, chỉ mượn năm nghìn gạ, phải trả lại hai mươi nghìn gạ, thực là kẻ quá mức xấu xa.

Quân thần hai người đang lúc cao hứng, hộ quân Giáo Úy Thân Đồ Gia bỗng nhiên vội vàng tiến lên, hai tay cầm một phong thư đưa tới trước mặt Bành Việt, cung kính nói:

- Đại vương, Thượng Tướng Quân cấp báo!

Bành Việt tiếp nhận thư, vội vàng xem xong lập tức thay đổi sắc mặt.

Trương Thuyết nói:

- Đại vương, có phải bên kia bến Bạch Mã xảy ra biến cố ?

Bành Việt không nói gì, đem thư đưa cho Trương Thuyết. Trương Thuyết xem xong thư, thấy thật khó có thể tin nói:

- Ít nhất hai mươi nghìn kỵ binh? ! Nước Triệu khi nào thì thành lập được một đội kỵ binh khổng lồ như vậy? !

- Không phải quân Triệu.

Bành Việt khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Là quân Sở!

- A, quân Sở? !

Trương Thuyết nhíu mày, thấp giọng nói:

- Là quân Sở ở Cửu Nguyên lên đến?

Bành Việt gật đầu, bùi ngùi nói:

- Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới mà, thằng nhỏ Hạng Trang dư nghiệt quân Sở đã không bị người Hồ ở Cửu Nguyên tiêu diệt, trái lại không ngờ còn chiêu mộ người Hồ ở Cửu Nguyên. Lúc này mới nửa năm thời gian, không ngờ lại lập được một đội kỵ binh khổng lồ như vậy! Lợi hại, lợi hại chưa!

- Đại vương, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?

Trương Thuyết nói.

Từ lúc mấy tháng trước, Hán Vương đã ra lệnh, nói là một khi dư nghiệt quân Sở Hạng Trang kéo xuống Trung Nguyên, lệnh cho quân Lương bắt kẻ như thế nào cũng không thể cho bọn họ đi qua. Hiển nhiên, Hán Vương sớm đã biết tàn quân quân Sở Hạng Trang cũng không bị người Hồ chiêu mộ, cũng biết quân Sở sớm hay muộn sẽ rời khỏi Cửu Nguyên kéo xuống Giang Đông, cho nên mới hạ lệnh trước.

Nếu Hán Vương không ra lệnh, Lương vương có thể giả vờ cam điếc, tùy ý quân Sở đi qua.

Nhưng hiện tại, Hán Vương đã báo trước, Lương vương nếu cương quyết mặc kệ, vậy không thể không nói, ít nhất cũng bị Hán Vương hiềm nghi, thiên hạ hiện nay, tuy nói các vương cùng tồn tại, nhưng không ai biết, Hán Vương mới là đứng đầu trong các vương, nói cho cùng, mặc kệ là Tề vương hay là Lương vương, đều vẫn là do Hán Vương sắc phong.

Bành Việt trầm ngâm một lát sau nói:

- Túc khắc cho người phi ngựa hướng về phía Tề vương cầu viện!

Trương Thuyết yên lặng gật đầu, hành động này của Bành Việt không thể nghi ngờ là rất sáng suốt, nếu nói về uy danh, các vương trong thiên hạ, không người nào có thể qua Hán Vương, nói về vũ lực, lại lấy Tề vương thiện chiến nhất! Cho nên, nếu Tề vương xuất binh, thì Lương vương không ngại đi theo xuất binh, nếu Tề vương thật chẳng quan tâm, Lương vương cũng có thể bỏ mặc.

Ngày hôm sau, Bành Việt phái người phi ngựa vượt sáu trăm dặm chạy tới Lâm Truy. Hàn Tín được tin tức, lúc này triệu tập Thượng Tướng Quân Tào Tham, Tướng quốc Vương Lăng cùng với phó tướng Lâu Kính đi đến cung Tề vương nghị sự.

Truyền đọc hết thư tín Lương vương đưa tới cầu cứu, Hàn Tín nói:

- Các vị, ai cũng nói đi.

Thượng Tướng Quân Tào Tham không cần nghĩ ngợi nói:

- Từ lúc mấy tháng trước, Hán Vương đã từng ra lệnh, một khi phát hiện Hạng Trang tàn quân quân Sở ở ạt kéo xuống phía nam thì Đại vương bắt kể như thế nào cũng phải xuất binh chặn đánh. Hán Vương đứng đầu trong các vương, Đại vương nên tuân theo hiệu lệnh làm việc, bởi vậy, thần nghĩ Đại vương nên xuất binh.

Phó tướng Lâu Kính sâu kín nói:

- Nhưng vấn đề là, tin Lương vương cầu viện cũng cần nói, sau khi dư nghiệt quân Sở Hạng Trang tiêu diệt người Hồ ở Cửu Nguyên, đã biến thành một đội kỵ binh, mà quân đội đại Tề ta phần nhiều lại là bộ binh, hai chân làm sao có khả năng chạy bằng bốn chân, như vậy dựa vào cái gì mới có thể đánh bại quân Sở?

Tướng quốc Vương Lăng nói:

- Lực lượng kỵ binh đương nhiên mạnh mẽ, nhưng đối với chúng ta cũng không thể không có khả năng đánh bại được quân Sở, chỉ cần quân ta và quân Lương liên kết, lấy nơi nước sông hiểm yếu ngăn chặn, đem thẳng nhóc Hạng Trang dư nghiệt quân Sở cản lại ở phía bắc bờ sông, làm cho hắn không xuống được Giang Đông và Hạng Đà, quan quân Hạng Võ và tàn quân quân Sở làm sao có thể hội hợp.

Lâu Kính nói:

- Nước sông kéo dài hơn ngàn dặm, ngăn đón, chỉ sợ là ngăn không được?

- Cũng không hẳn vậy.

Tào Tham nói:

- Chỉ cần dọc theo bờ sông phía nam dựng nhiều chòi canh, một khi phát hiện quân Sở có qua sông hoặc là dấu hiệu dựng cầu nổi, lập tức đốt lửa cảnh báo, quân Sở dù có mấy mươi nghìn kỵ binh thì đã làm sao?

Lâu Kính khẽ mỉm cười, không hề tranh chấp, hắn đã biểu lộ thái độ chính mình, Tào Tham, Vương Lăng cũng đồng thời biểu lộ thái độ của bọn họ, về phần cuối cùng, xem Hàn Tín quyết định như thế nào.

Hàn Tín trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tướng quốc để lại người phụ giúp thái tử trông coi việc nước, Thượng Tướng Quân và phó tướng cùng quân xuất binh, cùng đi Lương vương hợp đánh quân Sở!

Ngừng một chút, Hàn Tín lại nói,:

- Lại cho sứ giả đi tới Hàm Đan, giục Quán Cao, Triệu Ngộ theo phía sau tập kích Hạng Trang tàn quân quân Sở, không được sai sót!

Bến Bạch Mã, cũng chính là bến con ngựa trắng.

Nửa tháng trước, quân Sở ào ạt tiến vào trú ở bến Bạch Mã, liền bắt đầu đốn cây làm thuyền, đồng thời dựng cầu nổi.

Tuy rằng nước sông mùa đông sẽ bước vào thời kỳ đóng băng, nhưng băng tầng quá mỏng, người đi đường đi ở trên còn có thể rơi vào hố băng nguy hiểm, kỵ binh qua sông càng nguy hiểm hơn, một khi xuất hiện diện tích lớn băng tầng sụp đổ, hậu quả thật khó lường.

Đáng mừng chính là, nước sông phổ biến không sâu, bởi vậy dựng cầu nổi không quá khó khăn, trải qua nửa tháng cố gắng, cầu nổi đã kéo dài tới giữa sông, chỉ còn khoảng chừng mười nghìn là có thể đến bờ sông phía nam! Tuy nhiên, vấn đề là cho đến hiện giờ Bành Việt cũng không trả lời là có thể cho qua hay không.

Nếu Bành Việt nhất định không chịu cho qua, chẳng lẽ chỉ còn cách đánh nhau với quân Lương.

Dù sao, quân Sở không có khả năng đóng quân tiếp tục ở bến Bạch Mã, tuy nói lương thực để ăn cũng còn đủ chống đỡ hơn nửa năm, bờ bắc bên sông cũng có đồng cỏ rộng lớn và nguồn nước, quân Sở có gần một trăm ngàn con chiến mã, ngựa thồ cần bản không lo thiếu thốn cỏ khô, nhưng Hạng Tráng vẫn hy vọng có thể mau chóng trở lại Giang Đông, càng sớm càng tốt chủ trì cục diện của Đại Sở.

PS: vài lời với độc giả, có rất nhiều độc giả lớn tuổi tranh cãi một vấn đề đó là phải bảo đảm vấn đề thức ăn cho chiến mã! Có cái quan điểm, cũng không biết là từ khi nào thì bắt đầu lưu hành, đều cho rằng chiến mã là rất quý, ngoại trừ ăn thức ăn sạch, cũng chỉ có thể ăn riêng cỏ nuôi súc vật, nếu không sẽ tiêu chảy... Ông trời ạ, giả như, năm đó kỵ binh Mông cổ lấy cái gì theo Mạc Bắc đánh tới Đại Lý, lại lấy cái gì theo Triều Tiên đánh tới Ai Cập? Chẳng lẽ toàn bộ đại lục Âu Á đều đủ loại cỏ nuôi súc vật? Hoặc là, đại quân Mông cổ khi xuất chinh đều cho quân lính mang theo mấy trăm nghìn thậm chí hơn triệu xe ngựa cỏ khô đủ dùng một năm? Đương nhiên là không có khả năng đó rồi!

Trên thực tế, ngựa chân thấp của Mông cổ có khả năng thích ứng với hoàn cảnh rất tốt, giống như ở phía nam nuôi dưỡng con la vậy, tùy tiện ăn chút cây cỏ bên ngoài đều có thể no bụng, thậm chí, con ngựa mẹ còn có thể cung cấp lượng lớn sữa, mà sữa ngựa rất nhiều, do đó kỵ binh Mông cổ mới có thể đánh đâu thắng đó; không ngoài nguyên nhân trọng yếu đó!

Đương nhiên, ngựa chân thấp của Mông cổ có lại năng lực thích ứng như thế, sau khi trải qua lặn lội đường xa hoặc là sau khi chiến đấu cao độ, thật sự là phải được ăn cỏ sạch, giống như phía nam nuôi dưỡng con la, trên lưng đeo bốn năm trăm cân bó củi, sau khi đi mấy chục dặm đường trở về phải cho nó uống nửa cân rượu Thiệu Hưng tắm bổ, nếu không, nó sẽ không chịu đựng nổi. ! .

196. Chương 196: Ngọc Tỷ Tàn Vương.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 196: Ngọc tỷ Tàn Vương.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Khấu vừa cười ngựa trắng trở về, đang báo cáo tình hình mới nhất về quân Sở.

Nghe xong báo cáo của Lưu Khấu, Bành Việt chau mày nói:

- Cũng có nghĩa là, nhiều lắm còn có mười ngày nữa, cầu nổi sẽ được xây xong?
- Nhiều lắm mười ngày nữa!

Lưu Khấu gật gật đầu, lại nói:

- Hơn nữa, mấy hôm gần đây không ngừng có kỵ binh thám báo của quân Sở thừa dịp đêm tối lén lút qua sông, đến đây thăm dò tình hình thật hư của quân ta, điều này cũng cho thấy, quân Sở sắp đồng loạt qua sông.

Bành Việt nhíu nhíu mày, quay đầu hỏi người dưới cấp ở bên phải là Trương Thuyết nói:

- Tướng quốc, bên Tề Vương còn chưa có tin tức gì sao?

Trương Thuyết lắc lắc đầu, đang lúc muốn trả lời, môn hạ Át Giả Hề Ý đột nhiên giơ cao một phong thư vội vã đi vào, vừa bước nhanh chân vừa lớn tiếng hô to nói:

- Đại vương, thư khẩn của Tề Vương!

Bành Việt duỗi tay ra một cách mạnh mẽ, lớn tiếng nói:

- Trình lên đây!

Người cầm kiếm canh giữ bên cạnh Bành Việt là Bành Minh đã sớm sải bước lớn lên trước, nhận lấy thư từ tay Hề Ý, lại xoay người đưa cho Bành Việt, Bành Việt mở phong thư ra, vội vàng xem qua rồi lập tức vui mừng nói:

- Tốt, Tề Vương phát binh rồi!

Lưu Khấu nghe vậy sửng sồ, ngạc nhiên nói:

- Không ngờ đến mà, Tề Vương vậy mà lại thật sự phát binh rồi?

- Điều này có gì ngạc nhiên chứ?

Bành Việt mỉm cười nói:

- Tên nhãi Hạng Trang có thứ mà Tề Vương muốn có.

- Đại Vương nói là, chiến công?

Trương Thuyết nói

- Tiêu diệt tàn quân Sở của Hạng Trang, đích thật là một công lao lớn.

- Chiến công?

Bành Việt lắc đầu nói, Tề vương ngay cả một trăm ngàn quân tinh nhuệ của Hạng Vũ cũng tiêu diệt hết rồi, còn có thể để ý đến chiến công nhỏ nhoi của khư khư có mấy mươi ngàn tàn quân Sở này sao?

Nói xong một hồi, Bành Việt lại nói

- Thứ mà Tề Vương thật sự muốn là, ngọc tỷ Tần Vương của tên nhãi Hạng Trang! Nếu như có được ngọc tỷ Tần Vương lại đem nó dâng cho Hán Vương, đó mới là một công lao lớn!

Trên thật tế, Bành Việt ông ta lại há không muốn lấy được ngọc tỷ Tần vương ?

Nhưng nói đi phải nói lại, nếu như ngọc tỷ Tần Vương thật sự lọt vào tay của Bành Việt ông ta, ông ấy tuyệt đối sẽ không đem dâng cho Hán Vương, còn về phần Hàn Tín có được ngọc tỷ có dâng hiến ra hay không, điều đó còn chưa biết được.

- Ngọc tỷ Tần Vương?

Mắt của Lưu Khấu thoáng chốc nhắm lại.

Trương Thuyết cũng nói:

- Ý Đại vương là, ngọc tỷ Tần Vương đang trong tay Hạng Trang ư?

- Không sai, chính là trong tay Hạng Trang.

Về điều này, Bành Việt lại rất là chắc chắn.

Ở Quan Trung, lúc Hạng Trang bái tế Tần Thủy Hoàng, trên bàn tế ngoài ba vật tế thần ra, còn có ngọc tỷ Tần Vương! Lúc đó còn có không ít thế tộc lão Tần ở Quan Trung đã tận mắt trông thấy, tuyệt đối không thể là giả! Lúc đầu Hán vương Lưu Bang lo ngại mấy ngàn tàn quân Hạng Trang, một đường đuổi cùng giết tận, há chẳng phải cũng là vì ngọc tỷ Tần Vương sao?

Ngọc tỷ Tần Vương, chính là dấu ấn chính của Tần Thủy Hoàng mà!

Lúc Đế quốc Đại Tần lấy danh nghĩa hoàng đế tuyên bố chiếu mệnh, cái đóng vào chính là ngọc tỷ Tần Vương!

Nếu như không có viên ngọc tỷ Tần Vương này, dù cho Lưu Bang có xưng vua, lúc tuyên bố chiếu mệnh cũng chỉ là danh bất chính, ngôn bất thuận, phần lớn các đường chư hầu và thế tộc hào kiệt trong thiên hạ cũng sẽ không phục.

Lưu Khấu bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần cho rằng, lúc ban đầu không nên xin tiếp viện từ Tề Vương, chỉ đợi quân Sở qua khỏi sông, chúng ta lại đem quân đội của đại doanh quận Trần, đại doanh quận Đãng, đại doanh Dĩnh Xuyên và cả đại doanh quận Đông tập hợp lại, đồng loạt bao vây tiêu diệt quân Sở, thế thì số ngựa và cả ngọc tỷ Tần Vương của quân Sở chẳng phải thuộc về Đại Vương người hay sao?

Do thiếu hụt quân lương, trăm ngàn quân hổ sói của Bành Việt, hiện nay phân biệt đóng quân ở các quận có lương thực, cách con sông đối đầu với quân Sở ở Bạch Mã chính là ba mươi ngàn quân tinh nhuệ của Đại doanh quận Đông.

Ba mươi ngàn tinh nhuệ này, cũng là thuộc hạ dòng dõi của Lưu Khấu.

Bành Việt tức giận nói:

- Người chỉ biết giết giết giết, điều động tập hợp đại quân thì dễ rồi, nhưng sau khi đại quân tập hợp lại, ăn cái gì? Không có đủ quân lương, người để bọn tướng sĩ nhịn đói mà đi liều mạng với quân Sở sao?

Bành Việt vốn không e ngại Hạng Trang, cũng có lòng tin đối với trăm ngàn quân tinh nhuệ của mình, nhưng ông ta tuyệt đối sẽ không cho rằng quân Lương có thể bụng đói mà chiến đấu đánh bại được quân Sở.

Lưu Khấu lắc lắc đầu, không nói nữa, nhưng sự tức giận trong mắt gã lại chưa kiềm xuống được.

Bành Việt chau mày, dằn dò Lưu Khấu nói:

- Đại quân Tề Vương nhổ trại từ Tề Bắc, đến Bạch Mã cũng có bốn trăm dặm, nhanh nhất cũng phải năm ngày mới đến đây được, người giờ hãy quay về Bạch Mã, tăng cường độ tuần tra ở bờ Nam Hà Thủy, đề phòng thám báo quân Sở thâm nhập! Ngoài ra, còn phải phát động tướng sĩ xây dựng thêm các phong hỏa đài ở ven bờ sông phía Nam Hà Thủy!

- Vâng!

Lưu Khấu chấp tay chào, lĩnh mệnh rồi đi.

Bờ Bắc Hà Thủy, bến Bạch Mã.

Gần sát bến Bạch Mã có một khu rừng rậm rạp, hiện nay khu rừng này đã bị quân Sở phong tỏa và chốt chặt.

Sâu trong rừng rậm, đã dựng lên hơn trăm lò nung, Công Thâu Xa dẫn theo hơn ngàn hàng binh đang ngày đêm nung luyện hũ lớn. Kế bên mỗi tòa lò nung, đều đã chất đầy tầng tầng lớp lớp những cái hũ lớn, ít nhất cũng có trên mười ngàn cái! Quân Sở nung luyện những cái hũ lớn này, mục đích rất rõ ràng, chính là để qua sông.

Tuy rằng Điền Hoành đã dẫn theo năm ngàn Tả quân, đang rầm rộ chèo thuyền nổi cầu ở bến Bạch Mã. Nhưng Hạng Trang lại không dồn hết tất cả sức lực và nổi cầu, chẳng may Bành Việt không cho đi, thế thì những hũ lớn này sẽ sớm có tác dụng rồi, mượn trợ lực từ các hũ lớn này, quân Sở cũng y như rằng có thể qua cầu được.

Đương nhiên, buột chùng hũ lớn qua sông, người và ngựa khó tránh khỏi sẽ bị lạnh.

Hơn nữa, mượn hũ qua sông, qua lại vận chuyển hũ lớn cũng phiền phức, nói cho cùng cũng không tiện lợi bằng cầu nổi.

Nhưng mà, có câu thỏ khôn thì có ba hang, phạm chuyện gì cũng cần thiết phải để lại đường lui, tính toán lên kế hoạch từ trước, cũng tốt hơn là nước đến chân mới nhảy.

Vừa hay tuần tra được một nửa, bên ngoài rừng rậm bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, lúc Hạng Trang xoay người lại nhìn, chỉ thấy Mông Cức đã phi ngựa thẳng vào trong nhà lò.

- Thượng Tướng Quân, kỵ binh thám báo chặn giết hai kỵ binh sứ giả đưa thư, phát hiện được cái này!

Mông Cức quay người xuống ngựa, chắp tay vái chào Hạng Trang trước, sau đó lại mò từ trong lòng ngực ra vài que gỗ.

Hạng Trang nhận lấy các que gỗ, chỉ thấy trên đó ghi toàn chữ tiểu triện, hơn nữa không có dấu chấm câu.

Chữ viết của thời đại Tần, đang ở vào giai đoạn quá độ từ chữ tiểu triện lên chữ lệ. Tuy rằng chữ lệ biến đã nảy nở, nhưng chữ viết bên phía các quan vẫn là chữ tiểu triện, lại công thêm không có dấu chấm câu, Hạng Trang đóng vai trò là một người xuyên thời gian, xem qua cũng vô cùng vất vả, cho nên hắn nhận lấy thư sau đó liền thuận tay đưa luôn cho Bách Lý Hiền đang đứng bên tay trái.

Bách Lý Hiền bày các que gỗ lên trên mặt đất, xếp tới xếp lui hơn mười mấy lần, ngẩng đầu lên nói:

- Thượng Tướng Quân, đây là bức mật thư được chia làm ba, tuy rằng còn nội dung của các phần khác, nhưng tại hạ vẫn có thể đoán được ý chính của nó, đây hẳn là bức mật thư của Tề Vương Hàn Tín gửi cho Triệu Vương, yêu cầu quân Triệu phối hợp với quân Tề, quân Lương để tập kích quân ta!

-Ồ?!

Hạng Trang, Úy Liễu nghe xong tức thì hơi biến sắc, phối hợp quân Tề, quân Lương tập kích quân Sở?

Đây chẳng phải nói, không những Bành Việt không muốn thả cho đi, thậm chí ngay cả Tề Vương Hàn Tín cũng muốn cầm chân vào nữa?

Ngay sau đó Hạng Trang cũng không còn tâm trạng để tiếp tục tuần tra lò nung nữa, liền dẫn theo Úy Liễu, Bách Lý Hiền vội vã trở về lều, lại để Tần Tương đem bản đồ trải lên tấm thảm lông dê.

Hạng Trang vỗ vỗ tấm bản đồ, nói:

- Từ Bác Dương đến Bạch Mã, chỉ có không tới bốn trăm dặm!

Trong khoảng thời gian tạo thuyền nổi cầu nổi này, quân Sở cũng phái ra một lượng lớn mật thám lẫn vào Hàm Đan, Nghiệp Thành, thậm chí còn lén lút qua sông trà trộn vào các thành lớn của Lương quốc như Bộc Dương, cũng thăm dò được không ít tin tức. Ví dụ như quân Lương vì thiếu hụt quân lương, bị buộc phải chia ra đóng quân ở những quận có lương thực, thí dụ như Hàn Tín cắt giảm hết hai trăm ngàn quân, chỉ để lại hơn trăm ngàn quân tinh nhuệ, đóng quân ở Bác Dương.

Nghe nói, một trăm ngàn quân tinh nhuệ Tề đóng quân ở Bác Dương, là vì sợ hãi đại quân của Anh Bố đang chiếm cứ ở quận Tiết.

Cũng có lời đồn nói rằng, Anh Bố đã trở mặt với Lưu Bang, không những giành chiếm quận Đãng trên danh nghĩa thuộc về nước Tề, còn phát binh công chiếm hai quận Đông Hải, Tứ Thủy. Thậm chí còn thu nạp và thay đổi biên chế đối với mấy ngàn quân Han ở hai quận, cũng không biết là lời đồn là thật hay là giả, nếu như là thật, thì đối với nước Đại Sở mà nói, không nghi ngờ gì đó là một tin tốt lành.

Úy Liễu chau mày nói:

- Không tới bốn trăm dặm, gấp rút hành quân bốn ngày là có thể đến được.

Bách Lý Hiền nói:

- Cũng có nghĩa là, nếu muốn tranh thủ trước khi đại quân Hàn Tín đến mà qua sông trước, là việc tuyệt đối không thể nào.

- Đáng giận!

Hạng Trang cắn hận nói:

- Tên Hàn Tín này, quả đúng là con chó săn trung thành của Lưu Bang mà. Lão già Lưu Bang đã tái xanh mặt mà chạy về Quan Trung rồi, Hàn Tín không ngờ lại còn hăn hái bán mạng cho ông ta như vậy?

Nói xong một hồi, Hạng Trang lại nói:

- Quân sư, hay là ta dẫn theo mười ngàn kỵ binh tinh nhuệ mượn hũ qua sông trước, cũng là để giữa đường phục kích Hàn Tín?

- Không, việc này tuyệt đối không được.

Úy Liễu vội vàng ngăn chặn nói:

- Thượng Tướng Quân, Hàn Tín là đại binh gia nổi danh đương thời, người này lúc lâm trận chỉ huy, có thể nói là xưa nay không ai có thể sánh kịp, trước tiên khoan nói đến việc phục kích có thành công hay không, cứ cho việc phục kích thành công đi nữa, thì binh lực của mười ngàn kỵ binh vẫn còn quá mỏng manh, muốn đánh tan đại quân Hàn Tín, chỉ sợ còn kém xa lắm!

Hạng Trang im lặng không nói, ưu điểm lớn nhất của kỵ binh chính là tính cơ động vô cùng mạnh, nếu như đánh trận địa chiến, khinh kỵ binh cũng thật không làm được gì đoàn quân bộ binh của Hàn Tín. Trừ phi quân Sở có đủ số lượng trọng kỵ binh! Nếu như quân Sở có đủ số trọng kỵ binh, thì bất kể Hàn Tín có chỉ huy lợi hại như thế nào, quân Sở cũng có thể nghiền nát quân Tề như nghiền nát một đoàn kiến vậy.

Nhưng mà, quân Sở chỉ có vốn vẹn hơn hai trăm trọng giáp thiết kỵ, số lượng thật sự không nhiều!

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Thượng Tướng Quân, quân ta quân ít mà ngựa nhiều, thật là không dễ gì chia quân.

Điều lo lắng của Bách Lý Hiền không phải là không có lý, quân Sở vốn dĩ chỉ có hơn hai mươi ngàn kỵ binh, lại phải coi giữ gần trăm ngàn ngựa thồ, ngoài ra cộng thêm hơn bốn ngàn hàng binh, bốn ngàn hàng binh này tuy rằng đã đầu hàng Đại Sở, nhưng lòng quân vẫn chưa vững vàng, một khi có chuyện gì gió thổi cỏ lay, sợ rằng bọn họ sẽ lập tức trốn chạy, thậm chí là nổi loạn!

Cho nên, một khi Hạng Trang dẫn theo hơn mười ngàn kỵ binh tinh nhuệ qua sông rồi, mười ngàn kỵ binh còn lại chưa chắc sẽ phối hợp được, nói không chừng Quán Cao, Triệu Ngọc cũng sẽ nảy sinh lòng dạ khác. Bất luận là nói như thế nào, nước Triệu hiện nay cũng có một trăm ngàn đại quân, nếu như quân chủ lực sở đều đóng quân ở bờ Bắc, quân Triệu chưa chắc đã dám manh động, nhưng nếu chia quân ra, vậy thì khó nói rồi.

Hạng Trang buồn bực nói:

- Thế thì phải làm sao? Đợi một khi đại quân Hàn Tín đến, muốn qua sông cũng khó.

Đôi mày Bách Lý Hiền khẽ nhuệ lại, phe phẩy quạt lông chỉ là trầm ngâm không nói, hiển nhiên, trong nhất thời ông ta cũng không có cách hay.

Úy Liễu vuốt vuốt chòm râu dài và đen như mực ở dưới cằm, bỗng nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, lý do mà Hàn Tín phát binh, chưa hẳn là vì bán mạng cho Lưu Bang, nếu như lão hủ đoán không nhầm, lần này Hàn Tín đến hẳn là vì một vật!

- Một vật ?

Trông mắt Hạng Trang hơi co lại, trầm giọng nói:

- Ý của quân sư là, ngọc tỷ Tần Vương ư?!

197. Chương 197: Hiến Tỷ.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 197: Hiến Tỷ.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Úy Liễu gật gật đầu, lại nói:

- Thượng Tướng Quân, thật ra có một câu mà lão hủ đã muốn nói với người từ lâu rồi, chỉ là mãi không có cơ hội thích hợp, tuy nhiên hôm nay, lão đây lại không thể không nói.

Hạng Trang im lặng, hẳn mơ hồ đã đoán được Úy Liễu muốn nói điều gì.

Quả nhiên là vậy, Úy Liễu thẳng thắn nói:

- Thượng Tướng Quân, đem ngọc tỷ Tần Vương tặng cho Hàn Tín đi.

Bách Lý Hiền nghe vậy lập tức sắc mặt hơi biến đổi, đem ngọc tỷ Tần Vương tặng cho Hàn Tín?! Bách Lý Hiền theo bản năng mình muốn phản đối, nhưng lời đến cửa miệng lại bị ông ta miễn cưỡng nuốt trở vào bụng.

Nghĩ kỹ lại, lời của Úy Liễu dường như không phải là không có lý.

Hạng Trang vẫn im lặng, trong lòng lại khó tránh khỏi có chút luyến tiếc.

Úy Liễu thở dài một tiếng, nhấn nại khuyên nhủ rằng:

- Thượng Tướng Quân, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (người bình thường vô tội, kẻ có ngọc mới có tội)!

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, Úy Liễu đã nói trắng ra rồi, trước khi có đủ thật lực, giữ lấy ngọc tỷ Tần Vương chỉ mang lại tai họa cho Hạng Trang thôi.

Hạng Trang lặng lẽ gật đầu, lời nói của Úy Liễu không thể nghi ngờ gì rất là có lý.

Trong lịch sử, danh tướng thời tam quốc là Tôn Kiên chẳng phải vì cất giữ ngọc tỷ cho riêng mình, kết quả gặp phải phục kích của Lưu Biểu, binh bại thân vong? Viên Thuật chẳng phải vì có được ngọc tỷ, mới nảy sinh ý nghĩ làm hoàng đế, cuối cùng thảm hại gặp phải sự bao vây tấn công của quần hùng?

Thế thì, thật phải đem ngọc tỷ Tần Vương dâng cho Hàn Tín sao? Hạng Trang thật sự vẫn có chút luyến tiếc, đây chính là vật quý giá nhất mà!

Nhưng mà, lợi ích của việc đem ngọc tỷ dâng cho Hàn Tín cũng dễ dàng nhận thấy, đây không nghi ngờ gì là một chiêu cờ kỳ diệu!

Hàn Tín có được ngọc tỷ Tần Vương, thì mối quan hệ giữa gã và Lưu Bang sẽ trở nên rất mỏng manh, Lưu Bang tuy trên danh nghĩa là vua của các chư hầu, nhưng nước Hán bất luận nói về thực lực một nước hay là nói về binh lực, đều không có cách nào so bì được với nước Tề, một khi Hàn Tín có được ngọc tỷ Tần Vương, gã sẽ không nghe theo lệnh của Hán Vương nữa.

Không sai, Hàn Tín là một người trọng tín nghĩa, đối với Lưu Bang cũng đích thật là đội ơn và cảm kích.

Thế nhưng, tính người là vô cùng phức tạp. Thế giới nội tâm của Hàn Tín rốt cục là như thế nào, ai cũng đoán không được, mò không thấu, nhưng tỉ mỉ phân tích, vẫn là có thể nhìn thấy được.

Trước khi có được đại nghiệp, Hàn Tín có thể nhẫn nhục chịu đựng, sau khi công phá nước Tề, lại quả quyết trình lên xin Lưu Biểu phong làm Tề Vương giả, điều này cho thấy Hàn Tín không chỉ là một đại trượng phu có thể đứng có thể cong, cũng là một kẻ có dã tâm, đồng thời cũng có chút kiêu ngạo, nhưng vẫn còn thiếu tầm nhìn một chút, không hiểu lắm về những mưu lược tranh giành bằng quyền lực.

Sau này, Sở Hán tranh hùng, giằng co mãi không thôi, Vũ Thiệp thuyết phục Hàn Tín phản Hán tự lập, lại bị Hàn Tín từ chối, biện sĩ Phạm Dương là Khoái Triệt cũng khuyên nhủ Hàn Tín tự lập, Hàn Tín cũng y như rằng không hành động gì, còn nói năm đó Lưu Bang “ Cởi áo y ta, đẩy thực thực ta” (cởi áo đang mặc đưa mặc ta, đưa thức ăn đang ăn cho ta ăn), những câu nói cảm động lòng người này, từ đây có thể thấy rằng, Hàn Tín cũng là một người trọng tình trọng nghĩa.

Một người phức tạp như Hàn Tín vậy, ông ta lại là quốc vương của Tề quốc, quân đội nhiều hơn Lưu Bang, dân số nhiều hơn Lưu Bang, thực lực trong nước cũng mạnh hơn so với Lưu Bang, đánh trận càng là thiên hạ vô địch. Một khi ông ta có được ngọc tỷ Tần Vương, khả năng hiển lại cho Lưu Bang thì gần như là con số 0, điều này có thể suy ngược lại từ lúc ban đầu sau khi ông ta diệt Tề liền trình lên xin phong Tề vương giả mà rút ra kết luận.

Lúc trước sau khi diệt Tề, điều đầu tiên mà Hàn Tín nghĩ đến không phải là giao nước Tề cho Hán vương Lưu Bang, mà là trình lên xin phong Tề Vương giả, thế thì hiện giờ, sau khi Hàn Tín có được ngọc tỷ Tần Vương, điều đầu tiên nghĩ đến chắc chắn cũng không phải là đem ngọc tỷ Tần Vương hiến dâng cho Lưu Bang, mà là đem ngọc tỷ cất làm của riêng, bởi vì ngọc tỷ Tần Vương có thể mang đến vinh quang cao hơn cho Hàn Tín——ngôi vị hoàng đế!

Bởi vì phần đầu đã phân tích qua, thực chất bên trong Hàn Tín cũng là một người có dã tâm.

Đương nhiên, Hàn Tín cũng rất trọng tình nghĩa, do đó nếu như Lưu Bang không làm chuyện gì quá đáng, Hàn Tín tuyệt đối sẽ không chủ động trở mặt với Lưu Bang. Trong những năm tháng Lưu Bang còn sống, Hàn Tín cũng không có mấy khả năng sẽ đăng cơ làm vua, nhưng sau khi Lưu Bang chết, sau khi cái gông xiềng về mặt tâm lý và đạo đức được tháo xuống, ông ta chắc hẳn sẽ xưng đế!

Chính vì Hàn Tín trọng tình nghĩa, sau khi Hạng Trang hiến ngọc tỷ Tần Vương, ông ta cũng sẽ không làm khó dễ quân Sở nữa.

Bởi vì người xưa rất coi trọng danh phận, thứ bảo vật như ngọc tỷ Tần Vương này, giá trị của nó tuyệt đối không nhẹ hơn so với một quốc gia, Hàn Tín có được món hời to lớn thế này từ tay Hạng Trang, nếu như còn muốn tiếp tục làm khó dễ quân Sở, đừng nói là bản thân ông ta không qua được ải tâm lý, ngay cả thế tộc hào kiệt của cả thiên hạ cũng sẽ chửi rửa ông ta.

Điều quan trọng hơn là, sau khi Hạng Trang hiến dâng ngọc tỷ, mối quan hệ Tề Sở sẽ êm dịu đi, sau ba năm năm sau, cho dù Lưu Bang có nổi quân thảo phạt Đại Sở, Hàn Tín ắt hẳn sẽ không đến chung vui nào nhiệt nữa.

Cẩn chặt rằng, Hạng Trang quay đầu căn dặn Tấn Tương nói:

- Đi tìm Vũ Thiệp tiên sinh đến đây.

Tối hôm đó, Vũ Thiệp ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, nhân lúc có màn đêm che chắn mà lén lút qua sông, Vũ Thiệp còn mang theo bên mình một tay nải nhỏ, bên trong đựng ngọc tỷ Tần Vương thứ mà các đường anh hùng đều mơ ước có được! Đương nhiên, Vũ Thiệp vốn không đi một mình, còn có Hồ Duyên Chính Đức đi theo bảo vệ, ngọc tỷ Tần Vương là vật quý trên đời, Hạng Trang không thể không thận trọng.

Còn về việc tại sao chỉ phái Hồ Duyên Chính Đức, mà không phái người khác, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Hồ Duyên Chính Đức là người Hung Nô, vẫn còn thiếu hiểu biết đối với giá trị của ngọc tỷ Tần Vương, không dễ dàng bị mê hoặc, nếu như phái người khác đi, cho dù là Hoàn Sở, Quý Bố đám tướng già quân Sở này, đối mặt với vật báu, cũng khó lòng mà không nổi dã tâm khác.

Ba ngày sau, năm mươi ngàn đại quân của Hàn Tín đến được huyện Đông A, về phần hai mươi ngàn đại quân tiên phong do Tào Tham dẫn dắt, đã sớm qua đến Đông A, cách Bạch Mã còn không đến trăm dặm nữa.

Tiến vào Đông A, quân Tề cũng không vào thành, mà là đóng đại trại ở ngoài thành.

Tuy nói lần này xuất trận, Tề Vương là đáp ứng theo lời mời của Lương Vương, nhưng Lương Vương cũng không đề cập đến nghĩa vụ cung cấp quân lương cho quân Tề.

Nói ra, các quận huyện của nước Lương hiện giờ đều khó khăn, ngoài trừ số ít các gia tộc giàu có và quyền thế, phần lớn bá tánh bình thường đều sống dựa vào việc lột vỏ cây, đào rau dại để chống đói.

Nhìn thấy dân chúng nước Lương khó khăn nhường này, Hàn Tín bất giác lại nhớ đến thời mình còn trẻ cũng rơi vào tình cảnh nghèo khổ này, tức khắc lại động lòng trắc ẩn, dặn dò Lâu Kính nói:

- Á Tướng, người giờ hãy soạn ngay một bức thư, nhanh chóng phóng ngựa gửi về Lâm Truy, ngoài năm ngàn hộ(một hộ bằng mười đầu) giống lúa mạch mà đã định sẵn sẽ cho Lương quốc mượn từ trước, đặc biệt hãy thêm vào đó năm ngàn hộ nữa, mau chóng giải đến quận Đông.

- Dạ!

Lâu Kính cung kính đáp.

- Thần giờ sẽ trở về viết thư ngay...

Vừa dứt lời, thân quân Giáo úy Trình Hắc đột nhiên sải bước lớn tiến vào lều, chấp tay hành lễ nói:

- Đại vương, ngoài cổng trại có một tên tự xưng là Hu Dị Vũ Thiệp, muốn được gặp ngài.

- Vũ Thiệp? Hắn ta chẳng phải là biện sĩ dưới trướng Hạng Trang sao?

Lâu Kính liền không vội đi.

Lúc trước quân Sở cùng đường bí lối, Vũ Thiệp dựa vào tài miệng lưỡi ba tấc không tồi, dùng lời lẽ kích động Bành Việt, Lã Trạch đánh nhau một trận hỗn chiến ở Ngao Thương, kết quả giúp Hạng Trang có được cơ hội, liền tiếp xuống Lạc Dương, Hàm Cốc, Hàm Dương, suýt nữa làm lay động căn cơ của Lưu Bang ở Quan Trung, từ đó vang danh thiên hạ, hiện giờ cái đại danh Vũ Thiệp, gần như không ai không biết, không ai không hiểu.

- Lại là gã này.

Hàn Tín lắc lắc đầu, nói:

- Mời hắn ta vào đây.

- Dạ!

Trình Hắc vái chào, lĩnh mệnh rời đi, tít tắp, liền dẫn theo hai người tiến vào lều lớn.

Người đi trước đó cả mặc một bộ đồ màu xanh, Hàn Tín mơ hồ cũng có chút ấn tượng, hiển nhiên chính là Vũ Thiệp, người theo sau Vũ Thiệp thì lại khiến cho Hàn Tín không kiềm nổi phải hít một hơi khí lạnh, quả là một người đàn ông có khí thế bừng bừng, thân cao gần trượng, trời mùa đông mà lại chỉ mặc áo khoác da thú, hai cánh tay để lộ ra bên ngoài, cơ bắp cuộn cuộn, không ngờ hai chân còn thô hơn cả những trai tráng bình thường!

Hàn Tín lại quay đầu nhìn Trình Hắc, Trình Hắc thân cao chín thước, cơ thể chất nịch, ở nước Tề cũng có thể coi là một thanh niên trai tráng mười dặm chỉ chọn được một người, nhưng đem so với người đàn ông trước mắt này, vẫn là không thể so bì được.

Trình Hắc hiển nhiên cũng ý thức được người đàn ông đang đứng trước mặt không phải là hạng người tầm thường, cho dù binh khí của gã và Vũ Thiệp trước lúc vào lều đã bị lục soát giao nộp cả rồi, nhưng tránh việc chẳng may, Trình Hắc vẫn là cầm kiếm bảo vệ phía trước Hàn Tín.

Vũ Thiệp không quan tâm những tính toán nhỏ nhặt của Trình Hắc, chiếu theo nghi lễ của sứ giả làm lễ chào Hàn Tín nói:

- Phụ tá Vũ Thiệp dưới trướng của Thượng Tướng Quân đại Sở, tham kiến Tề Vương.

Hàn Tín trả lễ nói:

- Vũ Thiệp tiên sinh, đã lâu không gặp trông vẫn khỏe ?

- Nhờ phúc của Đại vương.

Vũ Thiệp khẽ mỉm cười, thuận thế đứng dậy.

Lập tức Hàn Tín lại giới thiệu Lâu Kính với Vũ Thiệp, Vũ Thiệp cũng giới thiệu Hồ Duyên Chính Đức với Hàn Tín, Lâu Kính. Nghe nói Hồ Duyên Chính Đức là người Hồ đến từ Hung Nô, Hàn Tín không khỏi âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ gã Hạng Trang này cũng thật là người có năng lực, không ngờ ngay cả người

Hung Nô cũng có thể thu nạp dưới trướng của mình, về điểm này thì hẳn mạnh hơn nhiều so với đường huynh Hạng Võ của hắn rồi.

Phân chủ khách ngồi xuống, Hàn Tín nói:

- Lần này tiên sinh đến đây, không biết là có việc gì ?

Vũ Thiệp cũng không nói lời dư thừa, quay đầu đưa tay về phía Hô Duyên Chính Đức, Hô Duyên Chính Đức liền bỏ tay nải đang đeo trên người xuống, đưa cho Vũ Thiệp, Vũ Thiệp lại đem tay nải để lên bàn, sau đó mở tay nải ra, trong lớp da bằng vải bố màu đen của tay nải, không ngờ lại là một miếng vải bố màu trắng bao bọc chùng, mở miếng vải bố màu trắng ra, bên trong không ngờ lại là vải bọc màu vàng của hoàng thất!

Hàn Tín, Lâu Kính hơi có chút kinh ngạc, đây là bảo bối gì, phải gói đến ba lớp vỏ bọc bên ngoài?

Đang lúc thắc mắc, Vũ Thiệp đã gỡ cái vỏ bọc màu vàng đó ra, thoát chốc, một viên ngọc tỷ đẹp lộng lẫy đã trần trụi trình diện trước mắt Hàn Tín và Lâu Kính, Lâu Kính học thức uyên thâm, vừa nhìn lập tức như bầy ong vỡ tổ, bỗng nhiên đứng phốc dậy, giọng run rẩy nói:

- Đây đây đây, đây là...ngọc tỷ Tần Vương?

- Cái gì?!

Hàn Tín vừa nghe sắc mặt liền có biến đổi lớn

- Ngọc tỷ Tần Vương?!

Trong lòng Vũ Thiệp thở dài một tiếng, dù sao hắn ta có nghĩ thế nào cũng không thông, đang yên đang lành, Thượng Tướng Quân lại tại sao phải đem ngọc tỷ Tần Vương tặng cho Hàn Tín chứ? Nhớ ngày đó, tiên vương đã phải hao phí rất nhiều tâm trí mới đoạt lại viên ngọc tỷ này từ tay của Lưu Bang, hiện giờ, lại đem tặng không cho Hàn Tín, dựa vào cái gì chứ?!

Lại nói, ngọc tỷ Tần Vương về tay Hàn Tín, há chẳng phải có nghĩa là Hàn Tín có mệnh trời làm vua hay sao?

Thế thì mai này, Thượng Tướng quân tất Sở Vương lên ngôi, chẳng phải sẽ phải xưng thần với Hàn Tín sao? Điều này làm sao mà được?

Tuy nhiên, Thượng Tướng Quân ra lệnh cấm dận như thế, Vũ Thiệp cũng không còn cách nào khác, lập tức miễn cưỡng lấy lại tinh thần, hai tay nâng ngọc tỷ Tần Vương lên, lại nâng cao qua đỉnh đầu nói với Hàn Tín:

- Phụng mệnh Thượng Tướng Quân Đại Sở, hiến dâng ngọc tỷ Tần Vương cho Tề Vương!

Hàn Tín dường như có chút vội vàng tiến lên trước, đôi tay nhận lấy ngọc tỷ.

Không đợi Hàn Tín đem ngọc tỷ Tần Vương đặt lên bàn, Lâu Kính đã sớm nhận lấy, tỉ mỉ quan sát tám chữ tiểu triện trùng điệp khắc ở mặt trước, Lâu Kính gật gật đầu với Hàn Tín, gương mặt trắng bệch của Hàn Tín lập tức ửng hồng, Hàn Tín không thể không kích động, ngọc tỷ Tần Vương, đây là ngọc tỷ Tần Vương mà chư hầu trong thiên hạ đều mơ ước có được!

198. Chương 198: Tham Vọng Của Hàn Tín

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 198: Tham Vọng Của Hàn Tín

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vũ Thiệp sau khi bộc lộ rõ ý đồ dâng ngọc tỷ Tần Vương rồi rời đi, hẳn quả thực rất biết chọn thời điểm cáo từ.

Về phần ngọc tỷ hiển nhiên được giữ lại, vẫn còn để trên chiếc kỷ trượng trước mặt Hàn Tín. Dưới ánh đèn dầu rọi xuống, phản chiếu những tia sáng lóng lánh làm chói cả mắt, khiến mí mắt y nhắm lại.

Sự kích động ban đầu của Hàn Tín khi có được Ngọc Tỷ đã dần dần lắng xuống.

Lúc Hàn Tín bình tĩnh lại, trong đầu lập tức nảy sinh một vấn đề nan giải, chính là xử lý Ngọc tỷ này như nào? Là dâng tặng cho Hán vương hay là giữ làm của riêng

Theo lý Hán Vương đứng đầu các chư vương, lẽ ra Hàn Tín phải dâng ngọc tỷ cho y.

Nhưng mà, Hàn Tín không thể lừa dối chính bản thân y, dụng tâm trong lòng y đã bộc lộ, trong đầu y luôn có một âm thanh rít gào mạnh mẽ: Nam tử hán đại trượng phu, chinh phục cả thiên hạ, ra uy trước quần hùng, lưu lại danh tiếng cho hậu thế, phải đạt được thành quả giống như hoàng đế Tần Thủy Hoàng!

Sau một hồi lâu, ánh mắt Hàn Tín cuối cùng dừng lại trên mặt Lâu Kính. .

Lâu Kính là người có tài năng, điều này Hàn Tín hiểu rất rõ. Điều Hàn Tín không ngờ, chính là Lâu Kính đã trở thành bậc thầy chiến lược quân sự, tầm nhìn chiến lược của Lâu Kính, tuyệt đối không hề thua kém Úy Liêu.

Lâu Kính dễ dàng đoán được trong lòng Hàn Tín đang do dự, lập tức hỏi:

- Đại Vương, Người muốn kẻ khác nắm giữ vận mệnh của mình hay trở thành hoàng đế nắm giữ vận mệnh kẻ khác ?

Lâu Kính lời lẽ lợi hại, bỗng nhiên nêu ra sự khác biệt giữa hoàng đế với các nước chư hầu. So với khi xưa Khoái Triệt dùng tướng mệnh thuyết phục Hàn Tín còn cao minh hơn nhiều. Khoái Triệt nói phần nhiều dựa vào lý luận huyền học, nhưng mà Hàn Tín là một nhà binh gia, tất nhiên Hàn Tín không tin tưởng vào huyền học. Còn những lời Lâu Kính nói, đúng phải tâm ý Hàn Tín.

Lâu Kính tâm tư rất rõ ràng, nếu như người chấp nhận làm một nước chư hầu, vậy hãy nhanh chóng mang ngọc tỷ dâng tặng Lưu Bang, tuy nhiên sau này người khó được sống yên ổn. Nếu như người muốn làm Hoàng đế nắm giữ thiên hạ, vậy chớ giao nộp ngọc tỷ, hãy giữ lại bên mình.

Hàn Tín ngẫm nghĩ ngọc tỷ để trên chiếc kỷ trà, nét mặt liên tục biến đổi. Hiển nhiên, trong chốc lát không thể đưa ra quyết định.

Lâu Kính lặng lẽ rời khỏi đại trướng, những gì cần nói hẳn cũng đã nói, còn quyết định thế nào là phụ thuộc vào chính bản thân Hàn Tín. Hẳn không thể, cũng không có quyền quyết định thay y, tất nhiên trong lòng Lâu Kính luôn hy vọng Hàn Tín đừng giao nộp ngọc tỷ, một ngày nào đó nếu như Hàn Tín thống nhất thiên hạ, hẳn là người đầu tiên có thể trở thành thừa tướng nước Tề!

Ngoài thành Bộc Dương, Tào Tham chỉ huy hai vạn đại quân chuẩn bị đi tới.

Trong lúc đang hành quân, bỗng nhiên từ phía sau một con khoái mã chạy như tên bay tiến tới, Tào Tham vội quay đầu nhìn theo, đó chính là con trai trưởng của Tào Tham giữ chức Túc Vệ Lang Tướng bên cạnh Tề Vương là Tào Chu.

Hàn Tín có chủ ý, lựa chọn các đại thần thân tín bên mình, con trai trưởng của Lâu Kính giữ chức Túc Vệ Lang Tướng Quân, ngoại trừ con trai trưởng của Tào Tham là Tào Chu, con trai trưởng của Tướng Quốc Vương Lăng tức Vương Kỳ cũng giữ chức túc vệ lang tướng.

- Chu nhi?

Tào Tham nhíu mày hỏi:

- Người tới đây làm gì ?

Tào Chu xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ trước Tào Tham nói :

- Phụ thân, Đại Vương có lệnh, người lập tức phải dẫn quân trở về Bác Dương.

- Hả? Quay trở về Bắc Dương ?

Tào Tham nghe vậy ngậy người ra, không tin nói:

- Chu nhi, người nói bậy cái gì vậy ?

Tào Chu thở dài, nhìn các chư tướng hai bên, tiến lên nhẹ giọng nói:

- Phụ thân, chuyện này không thể nói?

Tào Tham hiểu ý, lệnh cho các chư tướng lùi lại phía sau, bấy giờ mới hỏi:

- Chu Nhi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Đại Vương hạ lệnh lui binh là có làm sao ?

Tào Chu nói:

- Phụ thân, Hạng Trang mang ngọc tỷ nước Tần dâng tặng cho Đại Vương!

- Vậy Sao ?

Tào Tham nghe vậy kinh hãi, rốt cuộc Hạng Trang cũng mang ngọc tỷ dâng cho Tề Vương sao?

- Hèn chi Tề Vương đột nhiên lệnh ta lui binh, hóa ra là có được ngọc tỷ!

Tuy nhiên, việc này đối với Tào Tham mà nói thực sự chẳng có gì tốt đẹp, Tề Vương có được ngọc tỷ giữ kín không muốn nói ra, phần lớn y không muốn giao cho Hán Vương, Hán Vương biết tin, tất nhiên sẽ phái người đến đây uy hiếp, tới khi đó Tào Tham cùng Vương Lăng tự nhiên không biết làm thế nào cho phải ?

Tào Chu nhẹ giọng nói:

- Phụ thân, có nên phái người báo tin cho Hán Vương hay không ?

Tào Tham lắc đầu, hạ giọng nói:

- Chu nhi, làm sao người biết được chuyện này ?

Tào Chu nói :

- Lúc Sở quân dâng tặng ngọc tỷ, cũng khi đó tới lượt hài nhi trong coi vương phủ, cho nên nghe trộm được vài lời, tuy nhiên hài nhi cũng không tận mắt trông thấy

Tào Tham nói:

- Nhất định đây là ngọc tỷ Tần Quốc, nếu không thì Tề Vương tuyệt đối sẽ không thay đổi chủ ý giữa chừng, rút quân trở về Bắc Dương.

Nói đến đây thì dừng lại, cốt yếu Tào Tham căn dặn Tào Chu:

- Hà nhi hãy nhớ kỹ, coi như người chưa từng nghe nói về việc ngọc tỷ, hơn nữa càng không được nói việc này với bất cứ kẻ nào, biết không ?

Tào Chu nghiêm nghị nói:

- Phụ thân, vậy còn Hán Vương. . .

- Người cũng đừng quan tâm tới chuyện này, ta tự có cách giải quyết.

Tào Tham khoát tay áo, trong lòng than thở, Hán Vương nhân nghĩa, lại là chư vương đứng đầu trong thiên hạ, nguyên là có quyền làm chủ thiên hạ, nhưng mà bây giờ Tề Vương có được ngọc tỷ Tần vương, sau này thế tức khắc biến đổi khó lường, mà Tào gia. . .cũng nên thật trọng lựa chọn.

Định Đào, hoàng cung Lương Vương.

- Người nói cái gì ?

Bành Việt mắt trợn trừng hướng thẳng về phía Bành Minh, không thể tin nổi.

- Đại quân Tề quốc đã quay về sao?

Bành Minh gật đầu, trầm giọng nói :

- Thúc phụ, Thượng Tướng Quân Tào Tham của Tề quốc dẫn hai vạn đại quân tiên phong đã tới ngoại thành Bộc Dương, mọi chuyện êm đẹp, bỗng nhiên bọn họ quay về phía đông trở về, bây giờ mọi chuyện cần phải xem xét.

- Vậy có chuyện gì xảy ra chẳng ?

Bành Việt chau mày, khó hiểu nói:

- Mọi chuyện đang tốt đẹp, tại sao lại rút quân ?

Cũng khó trách Bành Việt không hiểu, bởi việc này không giống với phong cách làm việc của Hàn Tín à ? Hàn Tín từ xưa đến nay đối nhân xử thế hết mực trung hậu, vả lại rất coi trọng tín nghĩa. Dựa vào mối quan hệ giữa hắn và Lưu Bang lúc này, như thế hắn không nên đầu voi đuôi chuột mới phải ? Chẳng nhẽ trong chuyện này có điều bí ẩn? Ví như lúc này Hán Tín cùng Hạng Trang đang ngầm cấu kết với nhau ?

Bành Minh ấp úng nói:

- Thúc phụ, không phải Hàn Tín nhận được thứ gì đó từ Hạng Trang chứ ?

Bành Việt càng nghĩ càng cảm thấy việc này rất có khả năng, ngay lập tức lửa giận bốc lên.

Lúc này, Bành Việt bỗng nhiên gạt bỏ cơn phần nộ sang một bên, dường như hắn đang âu yếm bảo bối bị Hán Tín cướp đi.

Thình Thịch! Bành Việt dùng một quyền thật mạnh đấm xuống, ngay tức khắc cái bàn vỡ nát hiện ra trước mắt. Lúc này, tự mình cố gắng hết sức kiềm chế cơn phần nộ, đồng thời xua tay nói:

- Không có việc gì, quả nhân không có việc gì.

Tiếng nói chưa dứt lời, môn hạ của Hề Ý bỗng nhiên đến bẩm báo:

- Đại vương, Sở Vương sai Võ Thiệp sang cầu kiến.

- Võ Thiệp ?

Bành Việt vừa có đề nén cơn thịnh nộ, nhất thời lại bốc lên, lập tức cả giận nói:

- Thằng nhãi này to gan thật, rốt cuộc cũng dám tới yết kiến quả nhân sao ?

Bành Minh đằng đằng sát khí nói :

- Thúc phụ, chi bằng nhân cơ hội này giết hắn đi!

Hề Ý cả kinh, nói:

- Đại Vương, ngàn vạn lần không được giết sứ giả.

Bành Việt hừ một tiếng, căn dặn Bành Minh nói:

- Bỏ đi, mời Võ Thiệp tới đây, không nên thất lễ!

Vâng!

Bành Minh hô lớn đồng ý, lĩnh mệnh đi. Một lúc sau, liền dẫn Võ Thiệp vào giữa cung điện.

Thấy Bành Việt, ban đầu Võ Thiệp vái chào hơi hợt, mỉm cười nói :

- Lương Vương, hy vọng người vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay?

- Hừ!

Bành Việt hừ một tiếng, cơn giận lúc này còn lưu lại bỗng nhiên tan biến, nói:

- Thật là hiếm có, khi được Ngô Dị tiên sinh nhớ tới quả nhân.

Đối với việc Võ Thiệp mạo danh Ngô Dị, gây chia rẽ hai quân Hán, Lương dẫn đến hỗn chiến tại Ngao Thương, Bành Việt vẫn canh cánh trong lòng. Từ ngày hắn khởi binh ở Dã Trạch tới nay rất ít khi mắc

phải sai lầm, tuy nhiên Bành Việt cũng phải thừa nhận, tên tiểu tử Võ Thiệp thật có tài ăn nói. Lúc này, chính bản thân bị tên tiểu tử này xúi giục.

Bành Việt nộ về phần nộ, nhưng Võ Thiệp không xem trọng nói:

- Lương Vương phong thái bây giờ còn hơn xưa.

Bành Việt lắc đầu, lại giả vờ cá giận nói:

- Võ Thiệp tiên sinh, người không sợ quả nhân giết người ?

Võ Thiệp xua tay, mỉm cười nói:

- Có câu nói hai nước giao tranh không chém sứ giả, Đại Vương nếu như muốn bêu danh đồ tể. Nếu như giết tại hạ khiến Đại Vương bớt giận, Đại vương cứ việc giết tại hạ.

- Keng. . . Tiếng binh khí vang lên chói tai, Bành Minh đã rút kiếm ra.

Bành Việt xua xua tay, nói với Võ Thiệp:

- Tiên sinh tới đây, hẳn không phải cùng quả nhân ôn lại chuyện xưa đây chứ ?

- Lương Vương minh giám

Võ Thiệp chấp tay thi lễ, lại nói :

- Phụng lệnh Thượng Tướng Quân nhà ta, đặc biệt tới Lương quốc dâng tặng đại lễ, mong rằng Lương vương không chê cười.

Nói dứt lời, Võ Thiệp lấy trong ống tay áo một phần danh mục lễ vật, dâng lên Bành Việt.

Bành Việt có phần thuận theo Võ Thiệp, đưa tay nhận lấy danh mục lễ vật, thoáng nhìn qua đột nhiên biến đổi, thất thanh nói:

- Hai nghìn con ngựa tốt, năm nghìn thạch gạo, mười vạn cân thịt khô sao?

Hai bên tả hữu Bành Minh và Hề Ý cũng đầy vẻ kinh ngạc, hai người đều không ngờ đến, Võ Thiệp nhất định tới tặng lễ vật, nhưng không nghĩ y tặng lễ vật lớn như thế!

Bành Việt lấy lại bình tĩnh, nói rằng :

- Võ Thiệp tiên sinh, lễ vật như vậy chẳng phải quá lớn sao ?

- Không lớn, không lớn.

Võ Thiệp khoát tay, điềm đạm nói:

- Vốn cũng là tấm lòng chân thành của Thượng Tướng Quân nhà ta, chỉ mong muốn từ nay về sau Sở quốc cùng Lương quốc có thể hòa hảo với nhau, không bao giờ phải động tới việc binh đao.

Bành Việt đột nhiên kêu lên một tiếng sấm muộn, nói rằng:

- Ngọc tỷ Tần vương so với đồng lễ vật này, quả thực chẳng thấm vào đâu.

Võ Thiệp tim đập nhanh hơn, quả nhiên tất cả không nằm trong dự liệu của quân sư, ngay lập tức vờ lấy làm kinh ngạc, nói :

- Lương Vương, làm sao người biết được . . .

Nói được nửa lời, Võ Thiệp đột nhiên bưng tĩnh, nhanh chóng ngừng lại không nói nữa, ngay lập tức chuyển sang chuyện khác :

- Lương Vương, tại hạ không biết người đang nói gì, ngọc tỷ nào cơ ?

- Tiên sinh đã rõ, cần gì phải làm ra vẻ hồ đồ thế sao?

Bành Việt nhìn dáng vẻ của Võ Thiệp, trong đầu càng chắc chắn rằng, thực sự Hạng Trang đã tặng ngọc tỷ cho Hàn Tín, ngay tức khắc nói :

- Người quay về nói lại với Hạng Trang, nếu muốn Lương Sở hai nước hòa hảo, cũng không phải là không được, tuy nhiên, cần thêm ba nghìn con ngựa tốt, tất thấy đủ năm nghìn con!

199. Chương 199: Lưu Bang Muốn Năm Gai Ném Mật

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 3: Tám nghìn dặm đường mây và trăng

Chương 199: Lưu Bang Muốn Năm Gai Ném Mật

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bảy ngày sau, cầu phao được dựng xong.

Về phía Lương quân nhận đủ năm nghìn con ngựa, năm nghìn thạch ngô, cùng mười vạn cân thịt khô. Quả nhiên Lương quân đã rút khỏi bến Bạch Mã ba trăm dặm, lập tức Sở quân tiến hành vượt sông, đến sông Thủy Nam bắt đầu đi chậm lại, xác định tuyến đường Lương quân, đi thẳng, vượt qua hoàn toàn đất Đại Lương. Đến đây men theo hào rộng thẳng xuống Cửu Giang.

Trông thấy đoàn kỵ mã Sở quân ào ạt kéo đi, Thượng Tướng Quân Lưu Khấu của Lương Quốc nét mặt đầy ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, ngưỡng mộ cũng chỉ ngưỡng mộ, bất luận thế nào đi nữa Lưu Khấu cũng không dám ngông cuồng mà làm vậy. Trước khi Sở quân chưa vượt qua cầu phao, Lương quân dựa vào sông nước hiểm yếu, hoàn toàn có thể lật lọng mà tập kích quân Sở, bây giờ toàn bộ Sở quân đã vượt sông, chỉ dựa vào Lương quân ở doanh trại Hà Đông tuyệt đối không đánh lại Sở quân, trừ khi Bành Việt điều động toàn bộ quân đội.

Tuy nhiên khi đó, e rằng Sở quân đã vượt xa Cửu Giang.

Sở Quân cưỡi ngựa, Lương quân chạy bộ làm thế nào có thể đuổi kịp được?

Hiện tại Sở quân men theo hào sâu thẳng xuống Cửu Giang. Lúc này, chuyện ngọc tỷ rơi vào tay Hàn Tín rốt cuộc cũng bị bại lộ; không chỉ có Hoài Nam Vương Anh Bố, Cửu Giang Quận Thủ Chu Ân, Hành Vương Ngô Nhuê đã biết tin, mà ngay cả Lưu Bang ở mãi tận Quan Trung xa xôi cũng đã biết. Lưu Bang hiểu rất rõ, Hạng Trang dùng ngọc tỷ Tần Vương cùng ngựa và lương thực đổi lấy đường đi, ngay tức khắc sẽ quay về Giang Đông.

Tại Trường Lạc, trong cung Vĩnh Thọ, Lưu Bang đang nổi trận lôi đình, bởi trong lòng Y được không vui, ngay cả Thích phu nhân được Y sủng ái nhất cũng bị Y quở mắng một hồi. Đúng lúc này, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình cùng nhau tiến vào cung Vĩnh Thọ, trông thấy mặt Thích phu nhân đỏ hoe, hiển nhiên vừa mới khóc. Đứng trước ba người, Lưu Bang nét mặt đầy vẻ sầu bi, lập tức cho Thích phu nhân ra ngoài.

- Ta muốn giết Hàn Tín, Ta muốn giết tên vô lại Hàn Tín!

Lưu Bang gào thét dữ dội, hai tay khua khua, vô ý ổng tay áo làm lộ ra bàn tay khô héo, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên như con giun đang bò, còn sắc mặt Lưu Bang xanh xao ảm đạm. Quả nhiên trong thời gian đắm mê tử sắc, thân thể y giường như chỉ còn da bọc xương.

Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình liền không khỏi chau mày suy nghĩ, thiên hạ chưa bình ổn, Hán Vương đã đắm mê tử sắc, đối với Hán quốc mà nói không phải là chuyện tốt, xem ra cần phải kịp thời thức tỉnh Đại Vương, khiến y rời xa tử sắc, phần chần trở lại, bằng không, vận mệnh đại Hán sẽ lâm nguy.

Gào thét đã nửa ngày, Lưu Bang quay đầu nhìn Tiêu Hà hét lớn:

- Tiêu Hà, bất kể người dùng cách nào, lập tức thu gom cho quả nhân mười vạn thạch lương thực, quả nhân đích thân dẫn hai mươi vạn đại quân chinh phạt Hàn Tín, lấy lại tỳ ngọc bị tên thất phu Hạng Võ cướp đi trong tay quả nhân. Tên tiểu tử Hàn Tín có được ngọc tỳ, dám cả gan giữ làm của riêng ư ? !

Tiêu Hà cười khở, đừng nói mười vạn thạch lương thực, mà hiện tại một vạn thạch hán kiếm cũng không ra.

Trương Lương thở dài, trầm tĩnh khuyên nhủ :

- Đại Vương, người tin người có thể đánh bại Hàn Tín sao?

- Ta. . .

Lưu Bang nhất thời ghen lời, một lúc lâu mới nói :

- Đánh không thắng cũng phải đánh, quả nhân nuốt không trôi. Tên tiểu tử Hàn Tín, nếu không phải trước kia quả nhân tán thưởng hán, coi trọng hán, phong hán làm tướng quân, giao binh, giao tướng cho hán; để hán Bắc phạt các nước Hàn, Tề, Yên, liệu hán có thể được như ngày hôm nay sao? Đúng là thằng tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!

Tiêu Hà lắc đầu, không đồng tình, nói:

- Đại vương, dù sao cũng chỉ là tin đồn, nếu như Tề Vương thực sự có ngọc tỳ trong tay, tại sao hai vị đại nhân Tào Tham, Vương Lăng tới nay vẫn chưa hề có tin tức báo về ?

- Tuyệt đối không phải tin đồn!

Lưu Bang đột nhiên gơ tay, kiên quyết nói:

- Về tính cách lão Bành, ta hiểu rất rõ, y nói ngọc tỳ nằm trong tay Hàn Tín, nhất định là ngọc tỳ đã nằm trong tay Hàn Tín. Với tính cách của Bành Việt, y tuyệt đối không bịa đặt hãm hại Hàn Tín, chuyện này quả nhân có thể tin tưởng!

Trương Lương, Trần Bình cũng khẽ gật đầu, trong lòng chỉ sợ ngọc tỳ thực sự đã rơi vào tay Tề Vương.

Về phía Tào Tham, Vương Lăng lòng giữ không vững đã bị đã động. Dù sao hiện tại, hai người cũng là bề tôi dưới trướng Hàn Tín.

Trương Lương trầm ngâm suy nghĩ, tiến lên nói rằng :

- Đại Vương, người có còn nhớ không. Khi xưa Tề vương đánh tan Điền Quảng, dâng tấu chương xin được phong làm Tề Vương ?

Lưu Bang nói:

- quả nhân không nhớ sao được, hồi đó nếu không có người cùng Trần Bình can ngăn, quả nhân. . .

Lưu Bang đang nói đột nhiên dừng lại, dường như Y phần nào hiểu được ngụ ý của Trương Lương.

Ban đầu Hàn Tín cầu xin sắc phong làm Tề Vương, bất luận Lưu Bang có ưng thuận hay không, hán cũng đã có chủ ý tự xưng làm Tề Vương, rõ ràng Hàn Tín không chấp nhận làm phận bề tôi. Cho nên mới dâng tấu chương xin sắc phong làm Tề Vương, nếu như Lưu Bang ưng thuận, mọi chuyện đều êm đẹp; nếu như Lưu Bang không ưng thuận, như vậy cũng là Lưu Bang tự làm khó mình, Hàn Tín cũng không bị nguyên rủa là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Bây giờ Hàn Tín có được ngọc tỳ trong tay nhưng giữ kín không nói ra, cũng không nghĩ bị Lưu Bang vạch mặt.

Nếu như lúc này, Lưu Bang sai người đến uy hiếp hoặc xuất quân thảo phạt Tề quốc. Đó cũng chính là Lưu Bang chủ động bức bách, khi đó Hàn Tín có thể yên tâm khởi binh chống lại Lưu Bang, thậm chí. . . Tự mình xưng đế, hơn nữa không phải là kẻ chủ động khơi mào chiến tranh, nhưng nếu Lưu Bang động thủ, dĩ nhiên Hàn Tín cũng không nường tay.

Lửa giận trong lòng Lưu Bang dần dần dịu đi, lập tức thất thanh nói rằng:

- Tử Phòng, ý của ngươi là muốn quả nhân khoanh tay đứng nhìn, giả câm giả điếc coi như không có chuyện gì sao ?

Trương Lương nói :

- Trừ khi đại vương lên làm vương Quan Trung.

Trong giây lát hai bên tả hữu Tiêu Hà, Trần Bình vĩnh tai lắng nghe, bọn họ đều muốn nghe Lưu Bang trả lời như thế nào?

Ngộ tính chính trị của Lưu Bang tuyệt đối không ai bằng. Y cảm nhận được không khí khác thường trong cung Vĩnh Thọ, ngay tức khắc rút bảo kiếm, chém chiếc bàn trước mặt ra làm hai, lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu sống ở trên đời, há lại không thể ứng biến trong mọi tình cảnh sao? ba thước kiếm trong tay, thống lĩnh trăm vạn quân, chinh phục thiên hạ, thôn tính tứ hải!

- Nói rất hay

Tiêu Hà khen:

- Chúa công, tất nhiên phải như thế!

Trương Lương, Trần Bình cũng thầm thở phào, xem ra hùng tâm tráng trí của Hán vương vẫn không hề mất, chỉ cần Hán vương vẫn còn dũng khí, mọi chuyện đều không phải bàn! Mặc dù lúc này Quan Trung đang hỗn loạn, thế nhưng không quá ba năm cục diện sẽ thay đổi, hơn nữa hoàn toàn đổi mới. Còn như quá ba năm, bây giờ Hán quốc sẽ có được một đội kỵ quân vững mạnh!

Lưu Bang dường như bị kích động, hoặc là Y đã nhận ra, nếu như vẫn còn đam mê tửu sắc, không chỉ thân thể tùy tiện. E rằng các đại thần Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình cũng sẽ xa rời, liền nói tiếp:

- Quả nhân đã quyết định, ngày mai rời khỏi cung Trường Lạc, đến đại doanh Lũng Tây cùng tướng sỹ đồng cam cộng khổ!

- Đại vương anh minh!

Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình chấp tay thi lễ.

Tại Bành Thành, trong cung Hoài Nam vương.

Đêm khuya yên tĩnh, Hoài Nam Vương Anh Bố cùng Tướng Quốc Khoái Triệt không sao chợp mắt.

Giữa năm ngoái, Hoài Nam Vương Anh Bố nghe sáng kiến của Khoái Triệt, nhân lúc quân Hán trở về Quan Trung, quyết định xuất quân, cướp đoạt Tiệt Quận, Đông Hải, Tứ Thủy trong tay quân Hán. Đến bây giờ, nửa năm đã trôi qua, đại quân của Anh Bố cơ bản đã khống chế được cục diện, quân Hán vốn đóng quân ở tại ba quận cũng đa phần bị chiêu hàng.

Khoái Triệt nói:

- Đại Vương, quả thực không ngờ Hạng Trang trở về nhanh như vậy.

- Đúng vậy.

Anh Bố gật đầu, bùi ngùi nói:

- Quả nhân vốn tưởng rằng Hạng Trang sẽ không có khả năng quay về vùng Trung Nguyên được, không ngờ mới được thời gian nửa năm mà y đã trở lại rồi, lại còn mang theo mấy vạn kỵ quân, quả thật không thể tin được! Người này, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Khoái Triệt nói: - Đại Vương, Hạng Trang một khi quay về, áp lực nước Hoài Nam chúng ta vô cùng to lớn.

Nếu như Hạng Trang mang đại quân trở về Giang Đông, một khi tụ hợp đầy đủ bộ cũ cố Sở tại Giang Đông, tiếp theo chắc chắn sẽ dùng binh đao để đối ngoại. Giang Đông cách Cửu Giang, Hoài Nam không xa, nhất thời sẽ trở thành mục tiêu của quân Sở. Hạng Trang dâng tặng ngựa cùng ngọc tỷ, có ý giao hảo với hai nước Lương, Tề. Phần lớn có ý đồ, sau này đánh Hoài Nam và Cửu Giang.

Anh Bố nói:

- Tướng quốc, có đúng là người không hề lo lắng phải không? Ngay khi Hạng Trang trở về Giang Đông, hần cũng chưa hần nắm giữ bộ cũ cố Sở ở Giang Đông. CỤC DIỆN Giang Đông lúc này rất phức tạp, một lời khó nói hết. Hạng Quán, Hạng Đà các cứ một phương, ai cũng không phục ai, vừa đúng lúc Hạng Trang trở về, nếu muốn khống chế cục diện, cũng là mộng tưởng hảo huyền.

Khoái Triệt nói:

- Vấn đề là, hai quận Đông Hải, Tứ Thủy dưới sự quản lý của Đại Vương vẫn chưa yên ổn, dẹp yên hai quận Đông Hải, Tứ Thủy. Sĩ tộc hào cường ở hai quận này vẫn còn hướng về cố Sở, trong thời gian ngắn muốn sĩ tộc hào cường này quy tâm về ta, chỉ e là không dễ dàng gì. Nếu như Hạng Trang trước khi chinh hợp Giang Đông thật tốt mà tại đây đoạt các sĩ tộc hào cường này quy thuận, vậy thì Hoài Nam quốc chúng ta phiền phức rồi.

Anh Bố nói:

- Vậy theo người nói, bây giờ nên làm thế nào? Xuất binh chặn đường giết chết Hạng Trang không được sao?

Khoái Triệt lắc đầu nói:

- Xuất binh chặn đường Hạng Trang tuyệt đối không được. Trước tiên không biết thắng thua thế nào, mà nếu có thể đánh thắng, e rằng quân đội Hoài Nam của ta cũng thương vong rất nhiều, khi đó khó có thể chinh đồn lại cục diện này!

Khoái Triệt ngừng lại một lát, lại tiếp tục nói tiếp:

- Triệt cho rằng, Đại Vương chỉ cần châm lửa, khiến cho cục diện Giang Đông càng thêm rối loạn là được!

- Hả?

Anh Bố nói :

- Làm thế nào để châm lửa, làm thế nào để cục diện Giang Đông trở nên rối loạn?

Khoái Triệt vuốt cằm, thấp giọng nói:

- Đại Vương, người quên rồi sao. Trong đại lao Bành Thành có giam giữ phạm nhân.

- Phạm nhân?

Anh Bố trong đầu vẫn không hiểu nói:

- Đại lao Bành Thành có trên trăm phạm nhân, Tướng Quốc muốn nói tới người nào?

Khoái Triệt nói:

- Chính là Hạng Tha Quận trưởng quận Tứ Thủy của cố Sở, người này có địa vị rất cao trong họ Hạng, cũng rất có danh vọng, nếu như Đại Vương đuổi hần về Giang Đông, ắt cục diện Giang Đông càng trở nên phức tạp! Cứ như vậy, khi Hạng Trang quay trở về Giang Đông, nếu Hần muốn nắm đại cục trong tay, tất phải nỗ lực và nỗ lực hơn nữa, cũng phải hao tổn thêm thời gian lâu hơn.

- Thật là kỳ diệu!

Anh Bố vỗ tay khen hay, liền ngẩng đầu lên hô lớn:

- Người đâu!

Lập tức có một thân binh đi vào, chấp tay thi lễ, nói:

- Đại nhân có chuyện gì sai bảo?

- Đi.

Anh Bố phất tay, cao giọng nói:

- Lập tức vào đại lao thả Hạng Tha Quận trưởng quận Tứ Thủy Cố Sở, cho hần tắm rửa sạch sẽ, thay y phục chỉnh tề. Phái năm trăm tinh binh, hộ tống hần trở về Giang Đông !

- Vâng!

Tên thân binh tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

200. Chương 200: Ta Đã Trở Về Rồi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 200: Ta đã trở về rồi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sâu trong Đại Biệt Sơn, doanh trại quân Sở.

Đại bản doanh đã được xây dựng thêm, số lượng của lều trại, phòng gỗ đã tăng lên hơn hai nghìn gian.

Lúc này, trước các lều tranh và gian nhà gỗ đều bày ra những guồng quay tơ, một đám tì nhân từ từ kéo guồng quay, đem những bó đay quay thành sợi rồi dệt lên những mảnh vải dày.

Có không ít đám trẻ con tầm ba, năm, bảy, tám tuổi đang nô đùa, chạy nhảy.

Trên thảo trường phía trước đại bản doanh, hơn năm trăm thiếu niên tầm mười tuổi đang cầm kiếm trúc mâu mộc luyện tập trận pháp mấy chục lão binh tay chống gậy gỗ đứng bốn phía khiển trách, chỉ dạy. Đôi khi còn giơ gậy đánh vào những thiếu niên vô tình đi nhầm phương hoặc phản ứng chậm.

Tại một lòng sông không xa doanh trại, đã mở ra những ruộng nước lớn, lúa trong ruộng cũng đã được thu hoạch, giờ chỉ còn sót lại những bãi cỏ dại, những đồng rơm khô. Chờ tới mùa xuân năm sau, cỏ dại sẽ bị đốt sạch, chuẩn bị tưới tiêu, bón phân vào ruộng.

Còn lòng chảo giữa hai sườn dốc thoải bên trên, những ruộng cạn cũng đã được khai phá, những ruộng cạn này cũng chỉ còn cỏ dại, dễ đoán, hoa màu nơi đây cũng đã được thu hoạch.

Bất ngờ, phía sơn khẩu ngoài tháp quan sát vang lên tiếng kèn trầm thấp.

Chỉ trong chốc lát, đám trẻ con hò hét bám theo những người trong doanh trại chạy ra ngoài, sau viên môn, một đám trẻ con chừng năm tới bảy tuổi đang tụ tập vỗ tay, vui đùa ầm ĩ như ong vỡ tổ, những thiếu niên đang tập luyện trên thảo trường cũng không dám có hành động gì khác thường.

-Tất cả bình tĩnh, tiếp tục luyện tập!

Vài thiếu niên lộ rõ vẻ mặt thất thần, liền bị đánh một roi vào lưng, đau tới nỗi y chỉ có thể khẽ nhếch miệng nhe răng, sau đó tất cả lấy lại tinh thần, theo khẩu lệnh của vị lão binh tiếp tục thao luyện.

Đám trẻ con chưa kịp chạy ra tới sơn khẩu, thì bên ngoài sơn khẩu đã xuất hiện một đám người đông nghìn nghịt.

Đó là một đội ngũ do hơn ba trăm gã đàn ông trưởng thành, cộng thêm hơn năm trăm thiếu niên mười năm, mười sáu tuổi hợp thành. Hơn ba trăm gã đàn ông kia trong tay cầm dụng cụ săn bắn, trong đó hơn trăm người đang khiêng đầu lợn rừng, gấu chó, nai, thỏ hoang và những thú rừng khác, còn hơn năm trăm thiếu niên người trên tay cầm trường cung, người cầm giáo dài.

Đi trước đám người đó là một gã râu quai nón thân cao tám thước.

Gã này chẳng phải ai khác, chính là Tây Sở Quốc đại tướng quân Chung Ly Muội-người mà Hạng Trang giữ lại đại bản doanh để chăm sóc năm nghìn tướng sĩ, trẻ em và phu nhân Ngưu Cơ. Sau khi Hạng Trang dẫn ba nghìn lão binh đi khỏi, chỉ để lại cho Chung Ly Muội hơn năm trăm binh sĩ bị trọng thương hoặc lão binh già yếu, ngoài ra cũng chỉ có đám trẻ con này, những ngày qua quả thật là khó khăn.

Tuy nhiên, không cần biết khó khăn ra sao, sống chết như thế nào, đã hơn một năm nay, ngoài việc bị bệnh dịch chết thì chưa có người phụ nữ và trẻ con nào bị đói chết.

Chung Ly Muội dẫn theo hơn ba trăm lão binh và hơn năm trăm thiếu niên đi vào trong sơn khẩu, trong nhà tranh dọc bờ sông bên núi trúc kia bỗng xuất hiện những thanh niên trai tráng, người cầm đầu chẳng ai khác mà là Ngu Tử Kỳ, tay trái y cầm thanh hoành đao chưa rèn xong, tay phải thì cầm cây thiết chùy.

Ngu Tử Kỳ vì đánh lạc hướng đám quân truy binh nhà Hán mới rơi vào vòng vây, cuối cùng năm trăm bộ khúc đều chết sạch, y chỉ có thể dẫn hơn mười thân binh trốn vào hang động bí mật này mới may mắn giữ được tính mạng. Sau này khi Hạng Tráng dẫn quân nhập quan, Lưu Bang điều quân chủ lực trở về ứng cứu, Ngu Tử Kỳ mới có cơ hội đưa thân binh của mình trở lại đại bản doanh của Đại Biệt Sơn.

Nghênh đón Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cười nói:

-Chung Ly huynh, lần này thắng lợi cũng không ít nhỉ, haha!

Chung Ly Muội tiến lên vỗ vỗ vai Ngu Tử Kỳ, nói:

-Tử Kỳ, lần này vất vả cho người rồi, từ khi người quay lại, các huynh đệ đã biết dùng hoành đao, đầu mâu và các vũ khí khác, đến đi săn thú rừng cũng đơn giản hơn nhiều rồi, ha ha!

Dứt lời, Chung Ly Muội chỉ vào đầu một mảnh hổ nói:

-Người xem, đến mảnh thú như vậy cũng có thể săn được rồi.

Lúc này, đám trẻ con cũng đã đi tới nơi, Ngu Tử Kỳ xoa xoa đầu một đứa trẻ, nói:

-Tối nay, các con lại có thịt ăn rồi.

Còn chưa dứt lời, phía sơn khẩu lại vang lên tiếng kèn báo, hơn nữa tiếng kèn lần này khác hẳn so với âm thanh trước đó, vừa rồi tiếng kèn còn thoải mái tùy ý, còn lúc này tiếng kèn lúc trầm lúc bổng, chỉ nghe thôi cũng thấy rõ sát khí căm căm rồi.

Sắc mặt Chung Ly Muội đột nhiên biến đổi, quay đầu thét lớn:

-Xếp thành hàng, xếp thành hàng mau.

Nhận lệnh, hơn trăm lão binh ném con mồi trên vai xuống đất, dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh đốn đội binh đội ngũ trước mặt Chung Ly Muội, hơn năm trăm thiếu niên mười năm mười sáu tuổi kia cũng tiến lên, phía sau hơn ba trăm lão binh cũng xếp thành một hàng ngũ chỉnh tề khác.

Trong chốc lát, mấy chục lão binh cầm trường quanh sân vật cũng chạy lại, năm trăm thiếu niên đang thao luyện kia cũng xếp thành một đội quân nữa, thế nhưng đám thiếu niên này vẫn còn chưa trưởng thành, ai nấy đều tỏ rõ vẻ mặt lo lắng, đương nhiên cũng có không ít người không có đầu óc kêu lên phản kích.

Ngoài sơn khẩu, tiếng kèn ở trạm quan sát vẫn vang lên đều đều, tiếng kèn trầm thấp vang xa tận chân trời.

Bỗng nhiên, Chung Ly Muội dường như nghe thấy một tiếng vang, lập tức y quay đầu đưa mắt về phía Ngu Tử Kỳ.

Ngu Tử Kỳ mang theo hơn trăm thợ rèn cầm trên tay thiết chùy đứng thành một đội ngũ, thấy ánh mắt trưng cầu của Chung Ly Muội, y gật gật đầu, trầm giọng nói:

-Kỵ binh, là kỵ binh.

-Kỵ binh?

Chung Ly Muội tỏ rõ lo lắng, tên nghịch tặc Chu Ân cuối cùng cũng không kiềm chế được sao?

Lại nói tiếp, Chu Ân sớm biết đại bản doanh của quân Sở ở sâu trong núi Đại Biệt Sơn, bởi vì Chung Ly Muội đã nhiều lần dẫn người mang lợn rừng, nai và những con mồi khác đi tới An Phong, Lục huyện để đổi lấy lương thực. Có một thời gian, xung quanh doanh trại cũng xuất hiện những dấu hiệu khả nghi, tiểu phu thường xuyên lui tới, Chung Ly Muội sớm đoán đó là thám tử do Chu Ân phái tới.

Khiến người ta nghi ngờ nhất chính là, Chu Ân vẫn chưa đưa quân đội tiến vào trong núi quét sạch quân Sở.

Tuy nhiên, hiện tại Chu Ân cũng đã không kiềm chế được, xung quanh tuy rằng cũng có hơn chục sơn tặc đạo phỉ, nhưng chúng cũng chưa từng dám tới trêu chọc quân Sở, hơn nữa, sơn tặc thì làm gì có kỵ quân, chỉ có tên nghịch tặc Chu Ân mới có kỵ binh mà thôi! Chu Ân, người rất cực muốn động thủ rồi sao?

Bầu không khí mỗi lúc một căng thẳng, tiếng kèn ngoài sơn khẩu bắt ngờ nhỏ dần rồi chấm dứt.

Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ và những lão binh có kinh nghiệm lập tức trong lòng lo sợ, có thể hiểu, quân canh gác trên đài quan sát đã bị phản quân của Chu Ân bắn chết!

Sau một hồi, tiếng ngựa hí ngoài sơn khẩu dội tới mỗi lúc một gần.

Ngay sau đó, một con tuấn mã tuyết ô truy xông ra từ vách đá phía bên ngoài sơn khẩu, nhìn con ngựa có vẻ quen thuộc... Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cùng với những lão binh dường như bị tác động dữ dội, đây là???

Đây chính là tuấn mã do đương kim Thượng Tướng Quân cưỡi.

Giờ khắc này, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cùng với tất cả quân Sở lão binh trong lòng đều bồn chồn lo hãi, chẳng lẽ Thượng Tướng Quân đã bị hại? Bằng không, sao ngựa của người lại xuất hiện ở đây?

Hay là, Thượng tướng quân đã dẫn quân đánh quay về Cửu Giang?

Lúc này, đám kỵ binh từ sau tuấn mã tuyết ô truy đã nghìn nghịt kéo tới.

Ngay sau đó, kỵ sĩ trên Ô Truy đạp tuyết đi trước giờ tay ra lệnh tiến lên, đông đảo kỵ binh phía sau liền hướng về phía quân Sở mà tiến tới.

Thời gian chưa bao giờ diễn ra chậm như thế này.

Chỉ có một lát mà Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cũng với tất cả quân Sở lão binh đều cảm giác như đã qua trăm năm vậy, thật là gian nan.

Rất cực, tuyết ô truy cũng đã gần ngay trước mắt.

-Chung Ly?

Âm thanh uy nghiêm trầm trầm vang lên:

-Tử Kỳ?

Tiếng nói vô cùng quen thuộc, Chung Ly Muội trong lòng chấn động mãnh liệt, ôm quyền định đáp lễ, nhưng làm thế nào miệng cũng không nói lên lời, hai hàng lệ vô thức không thể khống chế được cứ thế mà tuôn ra, ngay sau đó, một nam tử hán lại chẳng khác gì một đứa nhỏ, khóc lớn:

-Thượng tướng quân, người quay lại rồi...

Hạng Trang xoay người trên lưng ngựa, vỗ vai Chung Ly Muội, xúc động nói:

-Trở về rồi, ta trở về rồi...

Lục huyện, phủ Quận Thủ.

Cửu Giang Quận Thủ Chu Ân đang ở trong thư phòng thở dài thở ngắn.

Từ sau khi Hạng Trang mở sông Hoài Thủy, làm ngập Thọ Xuân, Chu Ân đã đem quận trị ở Cửu Giang quận rồi về Lục huyện, thế nhưng vẫn chưa ổn. Lúc trước sau khi Lưu Bang dẫn đại quân rời đi, mặc dù cho y lưu lại Cửu Giang quận, nhưng cũng để lại đây hai tên thân binh vô cùng lợi hại là Cận Hấp và Lý Tả Xa.

Cận Hấp, Lý Tả Xa đều có năm nghìn bộ khúc, hai người phân biệt chiếm cứ khu vực phía nam, Lịch Dương cùng với phía đông Khúc Dương, huyện Đông Thành, Chu Ân thật ra nắm trong tay chỉ có An Phong, hai đại huyện ở Lục huyện, cùng với mấy chục cái trấn điện xung quanh, chỉ dựa vào khu vực nhỏ bé ít nhân khẩu này sao nuôi được năm mươi nghìn quân? Đúng là không hề dễ dàng mà!

Dù sao tình hình trong thiên hạ còn chưa rõ ràng, cộng thêm lương thảo không đủ, Chu Ân cũng đâu dám trở mặt Cận Hấp và Lý Tả Xa.

Nhân thời gian này, Cận Hấp, Lý Tả Xa lại tăng cường nhân mã, hiện tại Cận Hấp đã nắm trong tay tám nghìn quân mã, Lý Tả Xa lại lôi kéo được hơn hai mươi nghìn quân sĩ, phần lớn là bại binh nhà Hán trốn chạy tại bờ bên kia sông. Hiện giờ Giang Đông hoàn toàn đã nằm trong sự khống chế của Hạng Đà, Hạng Quán.

Tận mắt thấy thế lực của Cận Hấp, Lý Tả Xa càng lúc càng lớn, Chu Ân lòng nóng như lửa đốt.

Chu Ân đang thở dài, đưa con cả Chu Hoàn bỗng nhiên vội vàng đi vào thư phòng, chấp tay thở dài nói:

-Phụ thân, thám tử hồi báo, Đại Sở Thượng Tướng Quân Hạng Trang đã mang theo năm mươi nghìn đại quân trở về Cửu Giang !

Ngưng lại một chút, Chu Hoàn tiếp:

- Hơn nữa, năm mươi nghìn đại quân tất cả đều là kỵ binh!

201. Chương 201: Vận Mệnh Giang Đông

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 201: Vận mệnh Giang Đông

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

-Năm mươi nghìn kỵ binh?

Sắc mặt Chu Ân khẽ biến, nhưng chỉ một lát đã trấn tĩnh lại như ban đầu, y thản nhiên nói:

-Hoài Tứ đất rộng chủ yếu là đồi núi, lại nhiều sông nhiều hồ, kỵ binh có nhiều nữa cũng chẳng làm được gì.

Chu Hoàn nhíu nhíu mày, lại nói:

-Phụ thân, có nên phái người tới cầu cứu Cận Hấp, Lý Tả Xa không?

Mặc dù mối quan hệ của Chu Ân với Cận Hấp, Lý Tả Xa không tốt, nhưng suy cho cùng họ đều đứng trên danh nghĩa quân Hán, đối mặt với quân Sở, Cận Hấp và Lý Tả Xa có thể vẫn điều binh cứu giúp.

Chu Ân lại khoát tay, thản nhiên nói:

-Vẫn chưa cần thiết!

Dừng lại một lúc, Chu Ân lại nói:

-Đại quân của Hạng Trang mặc dù là kỵ binh, nhưng tới một chiếc xe ngựa cũng không có, vì thế không thể mang theo thang, tỉnh lan (một loại xe công thành, trọng hình và khí giới, điều này cho thấy, hẳn thực chất không có ý định đánh chiếm quận Cửu Giang, nếu ta đoán không nhầm, sau khi tới Đại Biệt Sơn, hẳn sẽ qua sông.

Đại bản doanh của quân Sở trong sâu Đại Biệt Sơn, Chu Ân kì thật đã biết rất rõ.

Tuy nhiên cho dù là thế nào đi nữa, Chu Ân đã từng là Tây Sở Quốc đại Tư Mã, vì vậy, đối với đám quân Sở tàn binh, số phụ nữ và trẻ em đang ở sâu trong Đại Biệt Sơn kia, y cũng không đuổi cùng giết tận.

Chu Hoàn lại nói:

-Ý phụ thân là, đại quân của Hạng Trang sẽ không tiến đánh Cửu Giang?

-Ít nhất hiện tại sẽ không!

Chu Ân suy nghĩ một lúc, lại nói:

-Lúc này thế cục Giang Đông đang hỗn loạn, Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quán đều đã có bàn tính riêng, đều có người ủng hộ, nếu ta là Hạng Trang, ta tuyệt không kéo quân đánh Cửu Giang vào lúc này. Điều quan trọng hơn bây giờ là mau chóng trở về Giang Đông, lên ngôi Sở Vương, nắm đại cục trong tay.

Chu Hoàn chợt bừng tỉnh ngộ, nói:

- Phụ thân, quả thật tình hình Giang Đông bây giờ rất loạn.

Dừng lại một lát, Chu Hoàn nói thêm:

- Phụ thân, chúng ta có nên phái người âm thầm báo tin Giang Đông cho Hạng Trang? Nếu như vậy, Hạng Trang sẽ không có cơ gì ở lâu tại Cửu Giang quận.

-Ừ

Chu Ân đồng tình gật đầu, nói:

-Ý kiến hay, mau đi sắp xếp.

-Vâng!

Chu Hoàn vái chào, nhận lệnh đi ngay.

Đại Biệt Sơn, doanh trại quân Sở.

Hạng Trang cúi đầu vái chào Ngu Cơ, cung kính nói:

-Tham kiến phu nhân.

Ngụy Duyệt, Doanh Trinh theo ngay sau Hạng Trang, nhẹ nhàng vái chào. Tuy nhiên Ngụy Duyệt do mang bầu nhiều tháng, bụng khá lớn nên không cúi chào sâu được.

Ngu Cơ vẫn dáng điệu lạnh lùng đó, chỉ thản nhiên đáp lễ.

Thậm chí sự xuất hiện của Ngụy Duyệt, Doanh Trinh cũng không làm Ngu Cơ hiếu kỳ.

Trên đường trở về doanh trại, Chung Ly Muội cũng đã đem tình hình của Ngu Cơ thông báo cho Hạng Trang, sau khi Hạng Trang dẫn quân rời khỏi Đại Biệt Sơn, Ngu Cơ chưa từng nói câu nào, trên mặt cũng không còn nét tươi cười, dường như, lòng nàng đã chết theo Hạng Võ rồi.

Hạng Trang suy nghĩ, tâm trạng của Ngu Cơ lúc này là do quá đau thương. Thể xác nàng còn sống, nhưng trái tim nàng đã chết. Nàng vẫn còn nghị lực sống tới bây giờ cũng là nhờ câu dặn dò của Hạng Võ: “cố gắng sống thật tốt”

Xem ra, tình yêu giữa Hạng Võ và Ngu Cơ vô thật đúng là chân thành sâu đậm.

Câu chuyện xưa Bá Vương biệt Cơ được thiên cổ lưu truyền, cũng không phải không có nguyên nhân.

Từ lều của Ngu Cơ đi ra, Hạng Trang nói với Chung Ly Muội:

-Chung Ly tướng quân, mau chóng sắp xếp đồ đạc, cùng với những phụ nữ và trẻ em ở đây theo ta trở về Giang Đông.

-Vâng

Chung Ly Muội vái chào, lĩnh mệnh đi.

Bành Thành, hoàng cung Hoài Nam.

Hoài Nam vương Anh Bố nâng ly rượu kính Khoái Triệt nói:

-Tướng quốc, thám mã hồi báo, đại quân của Hạng Trang đã tiến vào Cửu Giang, liệu hần có tiến đánh bọn người của Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa? Nếu đích thực có xảy ra chiến tranh, chúng ta có nên nhân cơ hội này chiếm đoạt phía Đông Bắc quận Cửu Giang là Âm Lăng, Chung Ly, Khúc Dương?

Khoái Triệt nâng ly đáp lễ, lấy ống tay áo che miệng uống một hơi hết sạch ly rượu nhạt, sau đó nói:

-Đại vương, thần khuyên người mau nhân cơ hội này đánh một trận cho xong.

Anh Bố khó hiểu nói:

-Tướng quốc, nguyên cớ ra sao?

Khoái Triệt nói:

-Bởi vì căn bản Cửu Giang không đủ sức chống trả

Suy nghĩ một lát, Khoái Triệt lại nói:

-Hạng Trang không phải Hạng Võ, Hạng Võ trời sinh phóng đảng vô cùng, thích gì làm lấy, chẳng cần suy xét hậu quả, còn Hạng Trang tâm tư kín đáo, thực chất rất tàn nhẫn, làm việc gì cũng mưu định trước rồi mới làm, với tình hình lúc này, Hạng Trang nhất định sẽ không quyết chiến với bọn người của Chu Ân, Lý Tả Xa và Cận Hấp.

-Cũng đúng.

Anh Bố gật gật đầu, nói tiếp:

-Tướng quốc, Hạng Tha có thể sắp tới Ngô Trung rồi nhỉ?

Khoái Triệt nói:

- Tính thời gian, Hạng Tha có lẽ đã sắp tới Ngô Trung rồi.

Anh Bố lại nói:

-Tuy nhiên có một điều quả nhân nghĩ mãi mà không ra, Hạng Tha bối phận còn bé hơn Hạng Trang, nhưng y là con cháu chân chính dòng họ Hạng, không như Hạng Đà, Hạng Quán chỉ là được thưởng họ. Tướng quốc thả Hạng Tha về Giang Đông, sau khi Hạng Trang qua sông, một khi hai thúc cháu liên thủ, chẳng phải Hạng Đà và Hạng Quán cũng không chống đỡ nổi được sao? Điều này chẳng phải làm cục diện thêm rõ ràng sao?

Khoái Triệt khoát tay áo, chậm rãi nói:

-Đại vương, vận mệnh Giang Đông không đơn giản như vậy.

-Ồ!

Anh Bố cảm thấy hứng thú, nói:

-Tướng quốc, không bằng người giúp quả nhân hiểu rõ xem sao?

Khoái Triệt vui vẻ gật đầu nói:

-Quyền lực ở Giang Đông không đơn giản, có thể tạm chia làm ba thế lực, thứ nhất là thế tộc cổ Sở do họ Hạng cầm đầu, thứ hai là sĩ tộc Quan Đông từ Giang Bắc chạy nạn sang, phụ tộc Hạng Đà chính là một trong số đó, thứ ba là dòng họ cường hào bản địa ở Giang Đông, phụ tộc Lục thị của Hạng Quán chính là dòng họ Ngô Trung lớn nhất.

-Thế tộc, sĩ tộc, dòng họ?

Anh Bố cảm thấy loạn cả đầu.

Khoái Triệt vội giải thích:

-Thế tộc chính là danh môn vọng tộc lâu đời họ Hạng, sĩ tộc là đại gia tộc vừa mới được hình thành, ví dụ như Cư Sào Phạm thị, Ngô Trung Long thị, đều được cho là sĩ tộc. Thế tộc, sĩ tộc chỉ khác nhau ở một từ nhưng nội hàm lại khác xa nhau vô cùng, không thể cùng đem ra so sánh được.

Anh Bố gật gật đầu:

-Vậy, dòng họ thì sao?

Khoái Triệt nói:

-Dòng họ là hào tộc có đông người cùng mang một họ, dòng họ thường sống tập trung, kiến trúc thường có tường rào vây quanh, trong một quốc gia, như ở Giang Đông, dòng họ có rất nhiều, đông nhất cũng có trên mười nghìn dân, ít nhất cũng trên nghìn người, những dòng họ này có sức ảnh hưởng rất lớn tới Giang Đông.

Dừng một lát, Khoái Triệt lại nói:

-Lúc trước, khi Hạng Lương khởi binh, vì muốn nhận được sự ủng hộ của dòng họ lớn nhất Ngô Trung là Lục thị nên đã nhận cháu đích tôn của trưởng lão Lục thị làm con nuôi, ban cho y họ Hạng, đó chính là Hạng Quán sau này, có như thế Ngô Trung Lục thị mới phái ra ba nghìn đội quân trợ trận cho Hạng Lương.

Anh Bố nghiêm nghị nói:

-Lục thị thế đúng là không nhỏ.

-Đó là trước kia.

Khoái Triệt nói:

-Hiện tại Lục thị đã suy thoái, năm ngoái khi đại quân của Quán Anh đánh vào Ngô Trung, phá hủy tất cả tường thành ở Lục thị, ước chừng cũng giết vài ngàn tộc nhân Lục thị!

Khoái Triệt lại nói:

-Tuy nhiên, ảnh hưởng của Lục thị ở Giang Đông vẫn còn, tàn quân của Hạng Quán có thể giằng co với quân Hán ở Tiền Đường chính là do dựa vào ủng hộ của dòng họ địa phương.

Anh Bố nói:

-Hạng Quán có dòng họ ủng hộ, vậy Hạng Đà thì sao? Hắn dựa vào cái gì mà đòi ngang hàng với Hạng Quán chứ?

Khoái Triệt nói:

-Hạng Đà vốn là con trai độc nhất của thuộc cấp Hạng Lương, sau khi cha y chết trận, y chỉ dựa được vào Hạng Lương, còn được Hạng Lương nhận làm con nuôi, Hạng Đà tuy rằng không có sự ủng hộ của dòng họ Giang Đông, nhưng ba nghìn quân y đem về từ Lỗ huyện đều là tinh binh, hơn nữa Hạng Đà có tướng tài nên nhận được sự ủng hộ của đông đảo sĩ tộc Quan Đông, như vậy y mới có thể ngang hàng được với Hạng Quán.

Anh Bố lại nói:

-Như vậy Hạng Tha thì sao? Tại sao tướng quốc lại thả hắn trở về ?

Khoái Triệt nói:

-Hạng Quán, Hạng Đà đều có địa bàn riêng, đều có thế lực riêng, tuy nhiên thế tộc nhà Sở đứng đầu là họ Hạng vẫn đang đứng giữa quan sát, lúc này một khi Hạng Trang trở lại Giang Đông, có thể nhanh chóng chinh đồn những thế tộc này, một khi Hạng Trang chiếm được sự ủng hộ của họ, Hạng Đà, Hạng Quán sẽ không còn là đối thủ của Hạng Trang.

Anh Bố nói:

-Như vậy, thả Hạng Tha trở về, có thể đảo loạn thế cục, làm hỏng chuyện tốt của Hạng Trang.

Khoái Triệt nói:

-Hạng Tha không giống Hạng Đà, Hạng Quán chỉ là con nuôi họ Hạng, Hạng Tha chân chính là con cháu họ Hạng, hơn nữa Hạng Tha vốn có danh tiếng, cho nên rất dễ dàng lấy được sự ủng hộ của thế tộc, cứ như vậy, khi Hạng Trang trở lại Giang Đông, sẽ chẳng nhận được sự giúp đỡ nào cả.

-Quả nhân đã hiểu.

Anh Bố vui mừng nói:

-Thảo nào trước khi thả Hạng Tha về Giang Đông, ngươi còn nói cho y biết việc Hạng Trang tới tế bái lăng Thủy Hoàng, dâng ngọc tỷ cho Hàn Tín. Đến lúc này, chỉ sợ Hạng Tha sẽ vì mấy việc này mà căm ghét Hạng Trang, như vậy, thế cục Giang Đông sẽ vô cùng hỗn loạn.

Khoái Triệt khoát tay áo, nói:

-Đại vương, việc này thần chỉ dự đoán trước như vậy, có hiệu quả hay không, còn phải xem thủ đoạn của Hạng Trang và sự lựa chọn của Hạng Tha.

Dừng một lát, Khoái Triệt lại nói:

-Tuy nhiên, bất kể như thế nào, việc Hạng Tha trở về Giang Đông nhất định sẽ làm thế cục đảo lộn chứ không thể rõ ràng hơn được.

-Hỗn loạn là tốt, hỗn loạn là tốt,

Anh Bố liên thanh nói:

-Tốt nhất là có thể công chiếm được.

Nói này một chút, Anh Bố lại nhe răng cười độc ác nói:

-Lúc trước khi Hạng Trang giết Hạng Bá, Hạng Hân, hẳn chẳng hề chớp mắt, có lẽ sau khi hắn trở về Giang Đông, cũng sẽ hạ độc thủ với Hạng Tha, Hạng Đà và Hạng Quán, cứ như vậy, Giang Đông sẽ vô cùng náo loạn, ít nhất cũng phải có một trận đại chiến, đầu rơi máu chảy, do đó, sau khi chiếm Giang Đông, nếu không nghỉ ngơi tám tới mười năm thì cũng đừng hòng lấy lại sức lực.

Khoái Triệt lắc đầu nói:

-Đại vương, người cũng không nên quá hy vọng vào việc này, Hạng Trang có binh gia Úy Liêu tương trợ, nên việc hắn hành sự bình tĩnh, không kích động, không đánh mà thắng dẹp yên Giang Đông cũng không phải không có khả năng, Đại vương cũng cần gia tăng chính đồn sĩ tộc cường hào ở Hoài Tứ, nhất định không được lơ là lỏng.

202. Chương 202: Trí Tuệ Chính Trị

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 202: Trí tuệ chính trị

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang không lưu lại thêm ở doanh trại cũ trong Đại Biệt Sơn, sau khi đón được Ngu Cơ và hơn năm ngàn phụ nữ trẻ em xong, bèn nhắm thẳng hướng đông đi ra khỏi Đại Biệt Sơn, đến hội hợp với đại quân kỵ binh đang đóng quân bên Thọ Hồ. Sau đó men theo đường cái quan đi qua Khúc Dương, Âm Lăng, rồi thẳng đến Đông Thành. Do vì có thêm hơn năm ngàn phụ nữ trẻ em cùng đi, khiến cho tốc độ hành quân bị ảnh hưởng rất nhiều.

Từ doanh trại cũ trong Đại Biệt Sơn đến thị trấn Ô Giang ở bờ bắc sông Ô Giang, khoảng cách không đến sáu trăm dặm, mà phải đi hết hơn nửa tháng!

Mặc dù quân Sở đi rất chậm, nhưng quân của Lý Tả Xa vốn đang chiếm đóng các vùng lân cận của Khúc Dương, Âm Lăng, Đông Thành lại không hề dám có hành động gì. Lý Tả Xa biết rằng, Hạng Trang với

mấy ngàn thiết kỵ của hiện nay đã không còn là con chó lưu lạc trước kia nữa rồi! Khi đại quân vào đến trấn Ô Giang, Hạng Trang lập tức cho người đi thu thập thuyền bè, chuẩn bị vượt sông.

Gió sông tạt vào mặt, Hạng Trang đang cùng Úy Liêu, Bách Lý Hiền chậm rãi đi tản bộ bên bờ sông.

Hô Diên Chính Đức, Tần Tương cùng các đi theo phía sau ba người bọn họ, ngoài xa hơn một chút bốn phía đều có các dũng sỹ Hô Diên đang lo cảnh giới. Tất cả những việc này cũng là do Bách Lý Hiền dặn dò, vòng xoáy chính trị Giang Đông đã thấy gần ngay trước mắt, đương nhiên cần phải tăng cường bảo vệ cho Hạng Trang nghiêm ngặt hơn trước. Cái này gọi là “minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, không thể sơ suất được!

Trong con vịnh nhỏ bên bờ sông đối diện, vào ngay giữa ngày đông tháng giá này, mà vẫn còn có vài chiếc thuyền cá đang buông lưới.

Đằng sau vịnh nước nhỏ đó chính là một làng chài, bây giờ đang vào lúc chính ngọ, vài làn khói bếp đang lượn lờ bay lên từ trong làng. Văng vẳng còn nghe thấy có tiếng trẻ nhỏ chơi đùa, tiếng gà trống gáy, tiếng chó sủa, tạo nên cảnh tượng trái ngược hoàn với cảnh “xương trắng vương đầy đất, trăm dặm không tiếng gà” trên đất Ngụy trong Trung Nguyên.

Thấy rõ ràng, Giang Đông vẫn chưa bị tàn phá gì nhiều.

Mặc dù đại quân của Quán Anh, Chu Bật đều đã đánh qua Giang Đông, nhưng phải thừa nhận rằng kỷ luật quân đội của hai đạo quân này rất tốt, không giống như Lương quân của Bành Việt, chỉ biết đốt giết, cướp bóc, bắt bớ. Quán Anh mặc dù giết không ít người ở Giang Đông, nhưng những kẻ mà hắn giết phần lớn đều là đám người tông tộc có võ trang tụ tập gây rối, còn đối với bá tính bình thường vẫn là rất cảm thông.

Giang Đông không bị phá hủy bởi ngọn lửa chiến tranh, điều này khiến Hạng Trang cảm thấy rất may mắn, đồng thời cũng thấy nặng nề trong lòng.

Suốt dọc đường xuôi xuống phía nam này, ít nhiều Hạng Trang cũng nghe được vài tin tức về Giang Đông. Đặc biệt là hồi nửa tháng trước, ở trong Đại Biệt Sơn, gặp được gia đình làm nghề săn bắn nghe nói là đến từ Lục huyện của Giang Đông, thấy họ có vẻ hiểu rất rõ về tình hình gần đây của Giang Đông, Hạng Trang còn hoài nghi rằng gia đình đó căn bản là người do Quận thủ quận Cửu Giang Chu Ân đặc biệt phái tới nữa.

Cục thế hiện thời của Giang Đông, thật có thể nói giống như “nước ngầm cuộn cuộn chảy”.

Hạng Đà với hai mươi ngàn binh mã, chiếm cứ hoàn toàn Chương quận và mười mấy huyện lớn nằm ở phía bắc quận Hội Kê. Hơn nữa y lại được sự ủng hộ của các sỹ tộc vùng Quan Đông, những sỹ tộc Quan Đông này đều là đến Giang Đông lánh nạn trong thời kỳ nước Tần tiêu diệt lục quốc, trải qua mấy mươi năm làm ăn buôn bán, tuy chưa dám tính là “cây lớn rễ sâu” nhưng cũng có tầm ảnh hưởng rất lớn.

Hạng Quan với ba mươi ngàn quân, khống chế ba mươi mấy huyện phía nam của quận Hội Kê. Hơn nữa, các thế lực tông tộc địa phương phần lớn hầu như đều ủng hộ Hạng Quan lên kế thừa vương vị Sở Vương, thế lực của các dòng tộc này ở địa phương có thể nói là “thâm căn cố đế”, tầm ảnh hưởng vô cùng lớn! Rất nhiều việc, Quận thủ, huyện lệnh không thể giải quyết được, chỉ cần có trưởng lão của dòng tộc ra mặt, thì có thể dẹp yên cái ọ.

Còn có Hạng Tha nữa, Hạng Tha mới đúng là con cháu chính hiệu của dòng họ Hạng, không giống như bọn con cháu giả hiệu Hạng Đà, Hạng Quan.

Cái này thì phải nói lại từ thời đại tướng Hạng Yển của nước Sở hồi xưa, Hạng Yển có ba người con trai, con trưởng là Hạng Siêu, con thứ là Hạng Lương, con thứ ba là Hạng Bá.

Hạng Siêu có hai người con trai, con trưởng tên Tích, con thứ tên Tà, cũng tức là Hạng Vũ. Hạng Lương cũng có một con trai, tên Ki, cũng tức là Hạng Trang. Trong bọn họ, Hạng Tích lớn tuổi hơn Hạng Tà, Hạng Ki nhiều, và Hạng Tha chính là con trai độc nhất của Hạng Tích. Năm nay ba mươi tuổi, Hạng Tha có ít tài danh, nhưng lại là người rất có khả năng làm việc, nhưng do Hạng Vũ nghi kỵ, cho nên Hạng Tha một bụng tài năng đành bỏ phí, không thể phát huy.

Cho nên, nếu sắp xếp thứ bậc theo trình tự từ thời Hạng Yên, thì Hạng Tha mới là đích trưởng tôn của dòng họ Hạng, xét về huyết thống còn chính thống hơn cả Hạng Trang!

Cho nên, dù cho trong tay Hạng Trang không có lấy một binh một tốt, nhưng vẫn nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của toàn bộ tông tộc họ Hạng, và mười mấy thế tộc còn lại của nước Sở. Mười mấy thế tộc này của nước Sở cũ, như dòng họ Ngũ, Họ Khuất, họ Thúc Tôn đều có tầm ảnh hưởng rất lớn ở Giang Đông.

Ở Giang Đông hiện nay, Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan người nào có địa bàn của người này, người nào cũng có lực lượng ủng hộ riêng, vương vị của nước Sở sớm đã nằm trong sự cạnh tranh gay gắt. Có thể dự đoán, một khi Hạng Trang dẫn theo đại quân vượt qua sông Ô Giang, thì lập tức cuộc tranh giành vương vị Sở Vương sẽ biến đổi ly kỳ hơn nữa, khó lường hơn nữa.

Dựa theo phong cách chính trị và tính cách của Hạng Trang, thì hẳn chẳng thêm nhần nại mà đi đấu tranh chính trị với người khác, Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan, các người đều muốn làm Sở Vương phải không? Được, là La hay là Ngựa, chẳng phải chỉ cần lôi ra chạy thử là biết liền sao? Vẫn là câu nói cũ, nắm đầm của người nào cứng rắn nhất, thực lực của người nào mạnh nhất, người đó sẽ làm vua!

Hạng Trang cũng có đủ lòng tin là có thể nghiền nát Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan thành bột mịn.

Đừng nhìn Hạng Đà có hai mươi ngàn quân, Hạng Quan cũng có ba mươi ngàn quân, nhưng đối với Hạng Trang mà nói, mấy mươi ngàn quân này chẳng đáng phải để mắt tới.

Tuy nhiên, cảnh tượng yên lặng an bình mà y vừa nhìn thấy bên kia sông lại khiến y lần đầu tiên cảm thấy do dự. Nếu y khai chiến với Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan, như vậy Giang Đông hẳn nhiên sẽ phải chịu nạn binh đao. Mà đây lại là cuộc chiến tranh giành vương vị, mức độ tàn khốc tuyệt đối không chỉ như kiểu “thuyền đi tung bọt sóng” như khi bọn Quán Anh, Chu Bột đi qua.

Hay nói cách khác, một khi khai chiến, thì cho dù Hạng Trang có lấy được Giang Đông, thì cũng chỉ là lấy được một đồng hoang tàn mà thôi.

Hạng Trang cứ đi dọc theo bờ bắc sông Ô Giang đến mấy dặm, cuối cùng mới dừng chân lại, thở hắt ra một hơi dài, quay lại hỏi Úy Liêu :

- Quân sư, người có sách lược hay nào không?

Úy Liêu khoát khoát tay áo khoác da Hổ trắng, đưa cánh tay phải ra đoạn dựng lên ba ngón tay khô héo, thản nhiên nói:

- Lão hủ có ba sách lược có thể đưa ra cho tướng quân lựa chọn: thứ nhất, dốc hết tâm sức, thuyết phục Hạng Tha, Hạng Đà và Hạng Quan, để tiếp nhận một Giang Đông nguyên vẹn; Cách thứ hai, lôi kéo một phái, cô lập một phái, công đánh một phái, tiếp quản một Giang Đông bị tàn phá; Cách thứ ba, dùng sức mạnh lôi đình đánh diệt cả ba phái, nhận lấy một Giang Đông rách nát!

Hạng Trang lặng im không nói, hẳn biết là Úy Liêu vẫn chưa nói hết.

Úy Liêu thu các ngón tay về, đoạn nói tiếp:

- Ba sách lược này đều có cái lợi và cái hại.

- Cách thứ nhất có thể giúp cho tướng quân tiếp nhận một Giang Đông nguyên vẹn, cũng có thể bảo lưu nguyên khí cho Giang Đông một cách tối đa. Nhưng cần phải tiêu phí rất nhiều thời gian và lòng kiên nhẫn để đi làm công tác trấn an. Lão hủ bảo thủ mà phóng chừng, không mất hai mươi năm để trấn an và phân hóa, thì tướng quân không thể nào hoàn toàn có được Giang Đông.

- Cách thứ ba có thể giúp cho tướng quân bình định Giang Đông, không chế đại cục trong thời gian ngắn nhất. Nhưng sau cuộc đại chiến, nhân khẩu ở Giang Đông nhất định sẽ giảm mạnh, nguyên khí thương tổn nặng nề. Hơn nữa do tướng quân dùng võ lực để khống chế Giang Đông, sẽ khiến lòng người không phục, sau này muốn trị lý Giang Đông sẽ khó khăn hơn gấp bội. Cho nên, nếu không bỏ ra hai mươi năm để khôi phục, thì đừng nghĩ đến chuyện đem quân ra đánh bên ngoài!

- Không được, hai cách này đều không được!

Hạng Trang quả quyết lắc đầu nói.

- Hai mươi năm là quá lâu!
- Vậy thì chỉ còn cách thứ hai thôi.

Úy Liêu tiếp,

- Cách thứ hai là theo kiểu thỏa hiệp, có thể giúp cho tướng quân tiếp quản một Giang Đông tương đối nguyên vẹn trong thời gian tương đối ngắn. Tuy nhiên, cách này rất đòi hỏi về trí tuệ chính trị của tướng quân. Hành quân đánh trận, tướng quân dũng lược có đủ, không ai sánh kịp, nhưng chính trị và quân sự là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, lão hủ không biết liệu tướng quân đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?
- Chuẩn bị?

Hạng Trang nhú mày nói,

- Cần phải chuẩn bị gì? Có quân sự người và Tử Lương luôn ở bên cạnh ta, luôn luôn cảnh tỉnh, luôn luôn nhắc nhở, như vậy chẳng phải là được rồi sao?

Úy Liêu lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không không không, tướng quân nghĩ vấn đề một cách quá đơn giản rồi.

Nói đoạn, Úy Liêu lại tiếp:

- Đấu tranh quân sự tuy là hung hiểm muôn phần, nhưng địch ta rõ ràng, địch là địch, ta là ta, rất dễ phán đoán nhận biết. Đấu tranh chính trị thì phức tạp hơn nhiều, có thể sẽ có một ngày nào đó, lão hủ và Tử Lương đều không thể tự chủ mà bị cuốn vào trong đó, đến lúc đó, tướng quân cần phải tự mình nhận biết, tự mình phán đoán lấy rồi.

Hạng Trang nghiêm nghị nói:

- Quân sự, phức tạp đến thế sao?

Đối với chính trị, Hạng Trang tuy là người của hai thế giới, nhưng vẫn hoàn toàn lạ lẫm.

Hạng Trang của kiếp trước chẳng qua chỉ là một lão binh đặc công, rất có đầu óc, nhưng chỉ là đối với việc đánh trận mà thôi, còn đối với chính trị thì hoàn toàn mù tịt. Hạng Trang của kiếp này cũng chẳng qua là một đại tướng nước Sở mà thôi, đối với chính trị cũng không hiểu biết gì, huống chi khi cha và anh còn tại thế, cũng không đến lượt Hạng Trang y hoa tay múa chân đối với việc chính trị đại sự của nước Sở.

Hơn nữa, Hạng Trang cũng không giống Lưu Bang, có ngộ tính siêu việt trong lĩnh vực chính trị!

Cho nên, nghe Úy Liêu nói vậy, trong lòng Hạng Trang quả thật có chút bồn chồn, cái món chính trị này thật là phức tạp hơn nhiều so với quân sự!

Úy Liêu gật đầu, đoạn nhấn mạnh nói:

- Tướng quân, người nhất định phải ghi nhớ câu mà lão hủ nói, khi người không chắc chắn về một việc gì đó, thì đừng vội đưa ra quyết định, người hãy cố gắng đợi và quan sát, đợi cho các thế lực đều lộ diện rồi, đợi cục thế rõ ràng rồi mới đưa ra quyết định cũng không muộn!

Hạng Trang yên lặng gật đầu, câu nói, chắc hẳn là đúc kết trí tuệ cả một đời làm chính trị của Úy Liêu rồi?

Úy Liêu lại dặn dò nói:

- Tướng quân, Ngu phu nhân là ái thiếp của tiên vương, tuy lúc sinh thời tiên vương chưa lập nàng ấy làm vương hậu, nhưng địa vị của nàng ấy đã không khác gì vương hậu. Tầm ảnh hưởng của nàng ấy đối với tông tộc họ Hạng và các thế gia của nước Sở trước kia là rất lớn, và bản thân nhà họ Ngu cũng là một trong những thế tộc ở Giang Đông, tướng quân nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của Ngu phu nhân...

Tiếng nói vừa dứt, Bách Lý Y Thủy đột nhiên thở hồng hộc chạy tới, bẩm báo:

- Tướng quân, phu nhân, phu nhân bị ngất xỉu rồi.
- Hả?

Hạng Trang vội nói:

- Ai bị chết ngất, Duyệt nương hay Trinh nương?
- Ôi, đều không phải.

Bách Lý Y Thủy xua tay lia lịa, vội nói:

- Là Ngu phu nhân.
- Hả?

Hạng Trang nghe nói mà kinh hãi trong lòng, thầm nghĩ Hạng Võ tự vẫn ở bên sông Ô Giang này, chắc hẳn là Ngu Cơ nhìn vật nhớ người. Nhưng vào thời điểm quan trọng như thế này, ngàn vạn lần đừng để nàng ấy có chuyện, nếu không, mình chứng để Hạng Trang khẳng định bản thân sẽ không khác gì “thuyền đi tung bọt nước” mà tiêu biến. Ba con bài lớn để tranh giành địa vị chỉ còn lại con bài có giá trị nhỏ nhất là ngựa Ô Truy mà thôi.

Úy Liêu cũng lập tức nói:

- Tướng quân, lão hủ biết chút y thuật, chúng tam au.. ắt xì! ắt xì!

Lời chưa nói dứt, Úy Liêu đột nhiên ắt xì liền hai cái, Hạng Trang giật thót người, quan tâm hỏi:

- Quân sư, người sao vậy?
- Hà, không sao, không sao.

Úy Liêu khoát khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Đúng là lớn tuổi rồi, không chịu được gió, hài, tuổi cao rồi, không bì được với bọn trẻ tuổi các người...

203. Chương 203: Di Sách Của Úy Liêu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 203: Di sách của Úy Liêu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Úy Liêu nhẹ nhàng đặt cổ tay của Ngu Cơ xuống, đoạn bước ra ngoài trường với vẻ mặt nặng nề.

Hạng Trang cũng bước theo ra ngoài, hỏi:

- Quân sư, tình hình của phu nhân thế nào?

Úy Liêu vuốt vuốt bộ râu dài dưới cằm, thở dài mà rằng:

- Thượng tướng quân, phu nhân là do ưu tư mà sinh bệnh, nỗi lòng khó gỡ, hồi nãy ở bên bờ sông Ô Giang không khỏi nghĩ tới tiên vương, vì thế mà ngất đi, theo như trước mắt mà xét thì tình hình hết sức không ổn.

Hạng Trang lập tức có chút biến sắc, hạ giọng nói:

- Ý của quân sư là phu nhân không cứu được rồi?
- Cũng không phải như vậy.

Úy Liêu lắc lắc đầu, nói:

- Nếu có thể gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng của phu nhân, khiến tâm tình của nàng được khơi mở, thì bệnh này sẽ không thuốc mà khỏi.

Hạng Trang lập tức im lặng, gỡ bỏ khúc mắc trong lòng của Ngu Cơ? Đâu có dễ như vậy!

Trừ phi Hạng Vũ tái thế, nếu không ai mà có khả năng gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng Ngu Cơ?

Úy Liêu thở dài, lại nói:

- Thượng tướng quân, lát nữa lão hủ vẫn kê một toa thuốc, dù sao có còn hơn không...

Lời nói chưa dứt, Úy Liêu lại khẽ rùng mình một cái.

Hạng Trang sốt ruột, vội nói:

- Quân sư, người hãy cứ về nghỉ ngơi đi đã.

Úy Liêu gục gặc đầu, đoạn kếp chặt thêm tấm áo khoác da hổ trắng trên người, quay người bước đi.

Khi Hạng Trang bước trở lại vào trong đại trường của Ngu Cơ thì nàng đã tỉnh lại, chỉ có điều khắp người khí sắc rất kém. Khuôn mặt vốn xinh đẹp trắng trong như ngọc, giờ đây lộ vẻ ảm đạm không chút sức sống, đôi mắt vốn sáng rõ như sao kia, giờ đây cũng không chút thần sắc, khiến cho người ta có cảm giác hoàn toàn trống rỗng, không cùng không tận.

Thường có câu nói “tâm bệnh cần tâm được trị”, tâm bệnh của Ngu Cơ ai có thể chữa trị?

Hạng Trang tự vấn bản thân mình, thấy không có bản lĩnh đó, nhưng không lẽ cứ giương mắt lên mà nhìn Ngu Cơ ngọc nát hương tan thế này hay sao?

Do dự giây lát, Hạng Trang vẫn khuyên nàng:

- Phu nhân, tiên vương đã đi rồi, nhưng người vẫn cần phải tiếp tục sống, lúc trước khi tiên vương phó thác người cho mặt tướng, đã năm lần bảy lượt dặn dò là phải bảo vệ cho phu nhân cẩn thận... Nếu chẳng may phu nhân có mệnh hệ gì, sau này xuống dưới cửu tuyền, mặt tướng còn mặt mũi nào mà gặp tiên vương?

Ngu Cơ chẳng buồn để ý, chỉ giương cặp mắt vô hồn trống rỗng nhìn ra phía trước.

Hạng Trang còn muốn khuyên nhủ thêm vài câu, nhưng nhất thời cũng thực không nghĩ ra nên nói gì cho phải, bèn thở dài một hơi, lui khỏi đại trường với chút tâm trạng buồn bực. Chỉ có điều, trước lúc rời đi đã năm lần bảy lượt dặn dò hai đội nữ binh phụ trách hầu hạ Ngu Cơ phải đề cao cảnh giác, nếu phát hiện thấy tình hình gì bất thường thì phải lập tức bẩm báo.

Khi về đến đại trường của mình, vừa đứng lúc thấy Ngụy Duyệt đang vác cái bụng bầu khệ nệ bước ra với sự nâng đỡ của Doanh Trinh. Bách Lý Y Thủy và Tần Ngư theo sau hai người bọn họ, Bách Lý Y Thủy giống như một con chim nhỏ vui vẻ, đang ríu rít không ngừng kể chuyện, tiểu nương này là lần đầu tiên được đến Giang Nam, nên mọi việc ở đây đều khiến nàng cảm thấy lạ lẫm mới mẻ.

Tần Ngư thì chỉ câu được câu mất ứng phó với Bách Lý Y Thủy.

Ánh mắt của Tần Ngư trước sau đều không rời khỏi Doanh Trinh, đối với Doanh Trinh, Tần Ngư trước giờ đều không thiện cảm, và cũng luôn luôn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ.

Nhìn thấy Hạng Trang, bốn cô gái bèn vội nhún người chào.

Hành lễ xong, Ngụy Duyệt cố hết sức đứng thẳng lưng lên, nói:

- Phu quân, nghe nói Ngu phu nhân bị bệnh, Duyệt nương và Thi Man tỷ tỷ định qua thăm nàng ấy.

- Ủ, cũng được.

Hạng Trang nói đoạn chợt rung động trong lòng, tiểu nương tử Ngụy Duyệt này trời sinh lương thiện, dường như có một sức mạnh hòa ái thiên bẩm, cơ hồ có thể chung sống hòa bình với bất cứ ai. Để nàng ta và Doanh Trinh qua chơi nói chuyện với Ngu Cơ, không chừng thật có thể giúp Ngu Cơ gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, lập tức dặn dò mà rằng:

- Từ nay về sau, lúc nào rảnh rỗi các nàng nên qua chơi với Ngu phu nhân nhiều một chút.

Ngụy Duyệt, Doanh Trinh đáp lại một tiếng, đoạn yểu điệu bước đi cùng với Bách Lý Y Thủy và Tần Ngự. Đêm khuya tĩnh lặng, Hạng Trang vừa đặt người nằm xuống, chợt nghe ngoài trướng có tiếng của Tần Tương vọng vào:

- Thượng tướng quân, quân sư không xong rồi!

- Cái gì?

Hạng Trang nghe vậy trong lòng chấn động, vùng bật dậy, Doanh Trinh đang nằm bên cạnh cũng vội dậy theo, vội vàng giúp Hạng Trang mặc áo. Khi Doanh Trinh lấy áo choàng da gấu ra định khoác cho Hạng Trang, thì y đã mang xong ủng cười ngựa, vén xóc màn trướng, sải bước bước ra ngoài.

Tần Tương đang đứng ngoài trướng lập tức bước đến nghênh đón, vong tay thi lễ với Hạng Trang.

Hạng Trang khoát tay, vừa đi vừa nói:

- Tần Tương, thế là thế nào?

- Mặt tướng cũng không rõ.

Tần Tương nhăn nhó đáp:

- Chỉ thấy bên đó mới đưa tin sang, nói là quân sư không xong rồi, còn nói mời ngay thượng tướng quân qua đó.

Hạng Trang trong lòng nặng trĩu, vội sải bước nhanh hơn.

Đại trướng của Hạng Trang cách đại trướng của Úy Liêu không tới mấy mươi bộ, chỉ mất một chút thời gian, Hạng Trang đã đến bên ngoài trướng của Úy Liêu. Chỉ thấy bên ngoài trướng đã có mười mấy người đang tụ tập, tất thấy đều là thầy thuốc trong quân.

Nhìn thấy Hạng Trang, đám thầy thuốc đang vắt hết óc để chẩn trị bệnh tình vội khom người cúi chào.

Hạng Trang khoát tay, hỏi:

- Quân sư hồi ban ngày vẫn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại không xong?

Mười mấy thầy thuốc người nào người nấy nhăn nhó cười khổ, người thì nói là quân sư tuổi đã cao, vừa mới thích nghi được với thời tiết khô lạnh của phương bắc, đột nhiên lại trở về với thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo của miền nam, thủy thổ không hợp cho nên đổ bệnh. Nhưng người khác lại lập tức nói, là do quân sư chẳng may trúng phong hàn, khiến bệnh cũ tái phát, cho nên bệnh tình mới nhanh chóng chuyển biến xấu.

Cuối cùng, mười mấy vị thầy thuốc cãi nhau ầm ĩ cả lên.

- Đủ rồi, tất cả câm miệng cho ta!

Hạng Trang không nhịn được nữa, quát lớn một tiếng, mười mấy thầy thuốc lập tức miệng câm như hến. Hạng Trang cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý đến đám thầy thuốc này nữa, lập tức vén rèm bước vào trong trướng của Úy Liêu.

Úy Liêu nằm tựa trên đệm mềm, tấm áo choàng bằng da hổ trắng mà Hạng Trang tặng được đắp trên người lão.

Vài ngọn đèn dầu đã được thắp lên trong trướng, ánh sáng rất tốt, nhưng khí sắc của Úy Liêu thì rất chi tệ hại, đặc biệt là bờ môi của Úy Liêu, dường như trắng bệnh ra, trái tim Hạng Trang đột nhiên rơi xuống chơi vơi, đây chẳng phải là sắp tạ thế rồi ư!

- Thượng tướng quân, người đến rồi.

Nhìn thấy Hạng Trang, Úy Liêu khẽ mỉm cười, vẻ mặt rất bình thản.

Không hiểu tại sao, Hạng Trang thấy nơi sống mũi mình cay xè, trong thoáng chốc, khóe mắt đã dâng đầy nước.

- Quân sư, người sao lại thế này?

Hạng Trang cố ngăn dòng nước mắt, sầm trầm nói:

- Lúc ban ngày chẳng phải rất khỏe sao, sao mới có mấy canh giờ không gặp, mà người thành ra thế này rồi?
- Thượng tướng quân, sinh lão bệnh tử vốn là thiên đạo tuần hoàn, không ai đi ngược lại được.

Úy Liêu khe khẽ khoát tay, đoạn nói:

- Thường có câu “nhân sinh thất thập cổ lai hy”, lão hủ sống được bảy mươi lẻ sáu, coi như cũng thọ lắm rồi.

Nói đoạn lại tiếp:

- Chỉ có điều là tướng quân sắp trở về Giang Đông, có mấy việc lão hủ thật sự không thể yên tâm được...
- Quân sư nói đi, ta nghe đây.

Hạng Trang hiểu Úy Liêu đang muốn dặn dò hậu sự.

Úy Liêu nói:

- Việc qua sông ngàn vạn lần không được nóng vội, trước khi trở về Giang Đông, thượng tướng quân nên chọn phái một số binh sỹ người Giang Đông về trước. Mượn lời bọn họ tuyên truyền về chiến tích Thượng tướng quân nhận nhiệm vụ lúc Dã Mã Nguyên lâm nguy, ngăn cơn sóng dữ ở Thọ Xuân, vây khốn Lưu Bang ở Đại Biệt Sơn, gian khổ chiến đấu trên khắp các chiến trường, phá giải thế lực của Lưu Bang

Hạng Trang im lặng gật đầu, hành động này hẳn là “tạo thanh thế chính trị” mà đời sau vẫn nhắc đây.

Úy Liêu thở hắt hắt, tiếp lời:

- Đợi đến lúc các lão binh đó tạo được thanh thế ở Giang Đông rồi, thượng tướng quân hãy vượt sông cũng không muộn. Sau khi qua sông, Thượng tướng quân phải hạ lệnh toàn quân, nhất thiết phải trưng ra đội hình nghiêm ngặt nhất, những tiên phong tinh nhuệ nhất cho các phụ lão Giang Đông thấy. Phải dùng hành động thực tế chứng tỏ cho các bậc phụ lão Giang Đông thấy, hy vọng phục hưng Đại Sở... Đều nằm ở chỗ Thượng tướng quân!

Hạng Trang lại gật đầu, cái này gọi là “khuếch trương thế lực”, cũng là một thủ pháp để “tạo thanh thế chính trị”.

Nói hết mấy lời này, sắc mặt của Úy Liêu đột nhiên hồng hào hơn rất nhiều, trung khí cũng trở nên đầy đặn, không còn vẻ mặt nhợt nhạt thiếu sức sống như lúc nãy nữa. Hạng Trang thấy vậy thì trong lòng càng thấy nặng nề, bởi vì y biết, đây hẳn là biểu hiện “hồi quang phản chiếu” trong truyền thuyết. Sinh mệnh của Úy Liêu đã chính thức bước vào giây phút cuối cùng.

Úy Liêu lại nói:

- Tới Ngô Trung rồi, Thượng tướng quân xin hãy nhớ kỹ ba câu của lão hủ: không làm, ít nói, quan sát!
- Quân sư yên tâm, ta nhớ rồi.

Hạng Trang cố ngăn nước mắt, gật mạnh đầu, nói:

- Không làm, ít nói, quan sát!

Úy Liêu khẽ vuốt cằm, lại nói:

- Thượng tướng quân, trước khi người nhìn rõ tình thế, ngàn vạn lần không được tùy tiện hành động, cũng đừng tùy tiện bày tỏ thái độ, phải hiểu “nói nhiều dễ lỡ lời”! Tóm lại, tới Ngô Trung rồi, việc đầu tiên người phải làm là chịu khó quan sát, rồi phân tích tỉ mỉ, phái nào đáng để lôi kéo, phái nào nên cô lập, phái nào cần phải lấy sức mạnh lôi đình đánh dẹp!
- Còn nữa, một khi đã nhìn rõ cục thế rồi, lúc cần phải ra tay thì không được do dự gì nữa...

Nói đến đây, Úy Liêu đột nhiên mỉm cười, đoạn nói:

- Cái này chắc là lão hủ lo lắng thừa thãi rồi, Thượng tướng quân anh võ cường nghị, sát phạt quyết đoán, cơ hồ trước giờ chưa từng có lúc nào do dự bất quyết, sợ này sợ kia, hahaha.

- Quân sư...

Nhìn gương mặt cười đầm đìa của Ủy Liêu, Hạng Trang thấy trong lòng đau như dao cắt.

Tuy Hạng Trang và Ủy Liêu quen biết mới chỉ một năm, nhưng không biết tự bao giờ, giữa hai người đã hình thành một mối tình thân ái sâu đậm, thậm chí từ trong vô thức, Hạng Trang thậm chí còn coi Ủy Liêu giống như bậc trưởng bối của mình. Bây giờ, vị trưởng bối duy nhất có thể bình tâm luận việc với Hạng Trang cũng ra đi, hẳn có thể không thương tâm? Không buồn đau bàng hoàng hay sao?

Ủy Liêu dừng lại một lát, rồi có chút ngập ngừng nói:

- Thượng tướng quân, lão hủ còn có một việc hậu sự muốn nhờ cậy.

Hạng Trang không kìm nổi dòng nước mắt nữa, lập tức quay người đưa tay lên lau nước mắt, đoạn nói:

- Quân sư nói đi, ta đều đều nghe cả đây.

Ủy Liêu chỉ chỉ vào mấy chục ống trúc đặt trên chiếc bàn trà thấp bên giường, trịnh trọng nói:

- Lão hủ đi theo Thượng tướng quân chinh chiến gần một năm, suốt thời gian đó có rất nhiều cảm xúc, tất cả đều được ghi chép lại. Tổng cộng tập hợp thành “Ủy Liêu Tử bốn mươi hai quyển”, mong Thượng tướng quân lựa chọn một người tài, mà đem sổ sách này truyền lại, ngàn vạn lần đừng để sở học cuối đời của lão hủ bị thất truyền.

- Quân sư yên tâm!

Hạng Trang nghẹn ngào nói:

- “Ủy Liêu Tử bốn mươi hai quyển” tuyệt đối sẽ không thất truyền, trong tương lai, “Ủy Liêu Tử bốn mươi hai quyển” nhất định sẽ trở thành môn học bắt buộc đối với các quan lại, thái học sỹ của đế quốc Đại Sở!

- Môn học bắt buộc?

Đột nhiên hai mắt Ủy Liêu trở nên sáng trưng, mặc dù đây là từ mới của đời sau, nhưng có vẻ như Ủy Liêu hiểu được, lập tức gục gặc đầu với Hạng Trang. Đoạn chậm chậm nhắm mắt lại, lần này nhắm mắt, là không bao giờ còn mở ra lại nữa! Binh gia một thời, đại sư chiến lược một thời Ủy Liêu, đã lẳng lặng rời xa nhân thế như thế...

204. Chương 204: Lão Binh Về Nhà

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 204: Lão binh về nhà

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vào lúc ban đêm, Hạng Trang liền để Cao Sơ mang binh từ huyện Lịch Dương gần đó vơ vét một số lượng lớn lụa trắng, vải lọc trắng, vải bố trắng đem toàn bộ về đại doanh quân Sở bố trí thành một linh đường rất lớn, đồng thời toàn bộ Giáo Ủy đến tướng lĩnh đều mặc đồ trắng dưới sự suất lĩnh của Hạng Trang chia làm hai đội tả hữu đến trước linh cữu Ủy Liêu đặt tiền phúng viếng.

Thậm chí Hạng Trang còn ba lạy chín quỳ dưới linh cữu Ủy Liêu.

Ba lạy chín quỳ là lễ tiết tối cao của Trung Hoa Trung Quốc cổ đại, nói như vậy là, chỉ có thiên, địa, quân, thần sư mới được đại lễ ba lạy chín quỳ. Rõ ràng, Hạng Trang đã coi Ủy Liêu như bậc cha chú hoặc sư tôn rồi.

Kết thúc lễ tang xong, Hạng Trang lại canh giữ tại linh cữu Ủy Liêu ba ngày ba đêm liền, vô cùng tôn sùng.

Tang sự xong xuôi, Hạng Trang lập tức thoát ra khỏi sự bi thương bắt đầu bắt tay vào xử lý chính sự, dựa theo kế của Ủy Liêu, đầu tiên là cần phái bộ phận lão binh qua sông.

Hoàn Sở, Chung Ly Muội, Quý Quý Bố, Ngu Tử Kỳ cùng nhau đi vào lều lớn của Hạng Trang.

Mặc dù hôm nay Quý Bố trên danh nghĩa Mạt tướng quân Đại Sở, nhưng Chung Ly Muội vẫn đi trước y như cũ, Quý Bố đối với việc ấy cũng thản nhiên ung dung, có thể thấy được một số quy củ cũ không thể sửa ngay được.

- Tham kiến Thượng Tướng Quân!

Bốn tướng cũng xếp một hàng chấp tay hành lễ với Hạng Trang.

Hạng Trang từ trên chiếu ngồi dậy đáp lễ, lại chìa tay chỉ vào bốn vị trí ngồi, sau đó nói:

- Lão Hoàn, Chung Ly, lão Quý, Tử Kỳ, còn nhớ năm xưa tại Thọ Xuân không?

- Nhớ chứ, sao lại không nhớ rõ?

Hoàn Sở nói.

- Nếu không có Thượng Tướng Quân, chúng ta đã sớm chết ở Thọ Xuân rồi.

Hoàn Sở lại nói.

Chung Ly Muội có cảm khái khác, nói:

- Mạt tướng thật không ngờ, Thượng Tướng Quân mang theo ba nghìn quân một mình vạn lý liên tục chiến đấu ở các chiến trường, không những không bị lão già Lưu Bang và các chư hầu tấn công tiêu diệt, trong thời gian một năm ngắn ngủi còn mang theo ba vạn kỵ binh trở về. Nếu tiên vương còn linh thiêng trên trời hẳn là mỉm cười dưới cửu tuyền rồi.

Công tâm mà nói, năm xưa tại huyện Đông A nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy thì Ngu Tử Kỳ cũng tuyệt đối không nghĩ Thượng Tướng Quân không chỉ có thể mang quân đánh tiến Quan Đông, mà còn bảo toàn trở ra, lại còn kéo theo một đội kỵ binh khổng lồ đánh quay về, ngay cả Tiên Vương chỉ sợ cũng không thể làm tốt bằng?

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Còn nhớ năm xưa tại quân doanh Thọ Xuân, ta đã nói gì với các người không?

Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ đều lộ vẻ nghiêm trọng. Hạng Trang hít một hơi nói:

- Ta nói rồi, chỉ cần có Hạng Trang ta, Đại Sở sẽ không sụp đổ, một ngày nào đó, Hạng Trang ta sẽ mang theo mọi người quay về Giang Đông. Hiện giờ, Giang Đông đã gần ngay trước mắt, về nhà rồi, các tướng sĩ rất cực về nhà rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ đều run rẩy. Bốn người kìm lòng không được đều nhớ thời khắc nguy cấp tại Thọ Xuân khi đó, tin tức Tiên Vương tự sát tại Ô Giang truyền đi khắp nơi, quân tâm ba nghìn tàn binh lay động sắp sụp đổ hoàn toàn thì Thượng Tướng Quân lại nói những lời kích động nhân tâm, lại một lần nữa thức tỉnh chiến ý của đoàn người. Tiếp đó, Thượng Tướng Quân lại ở ngoài thành Thọ Xuân chém Phàn Khoái, từng chút từng chút ổn định quân tâm.

Giờ hồi tưởng lại, tình cảnh đó như mới xảy ra ngày hôm qua, thật khiến người ta bùi ngùi.

Hạng Trang lại nói:

- Lúc trước tham gia Thọ Xuân có ba nghìn lão binh, hiện tại ước chừng còn lại hơn ngàn người, các người ngày mai liền mang hơn một ngàn lão binh qua sông, trở về quê nhà đi. Năm xưa tiên phụ mang theo tám

ngàn đội quân con cháu qua sông Ô Giang, đã tròn chín năm chưa quay về quê nhà rồi. Lần này để bọn họ về nhà đoàn tụ cùng gia đình người thân đi.

Hoàn Sở địa gật gật đầu, chột lại hỏi:

- Thượng Tướng Quân, người thì sao?

Hạng Trang nói:

- Ta muốn ở lại trú túc bên linh cữu của quân sư, canh giữ tròn ba tháng rồi quay về cũng không muộn.

Hoàn Sở, Quý Bố im lặng gật đầu, đối với tình nghĩa giữa Hạng Trang cùng Ủy Liêu hai người đều biết. Hạng Trang muốn giữ đạo hiếu con cháu với Ủy Liêu bọn họ cũng thâm chấp nhận. Chung Ly Muội có chút kinh ngạc, Ngu Tử Kỳ thì rơi vào trầm tư. Rõ ràng, trong bốn người thì chỉ có Ngu Tử Kỳ là mơ hồ đoán được dụng ý hành động này của Hạng Trang.

Hạng Trang lại nói:

- Còn nữa, nhớ phải cấp cho mỗi một lão binh một con ngựa tốt, phân chia tiền theo tước vị, công sĩ mười ngàn tiền, thượng tạo hai vạn tiền, trăm kiều ba vạn tiền... Mỗi một tước vị cao hơn một bậc thì tiền thăng lên một ngàn. Còn nữa, cũng phải trợ cấp và mang tiền về cho những tướng sĩ đã tử vong, tính cả ban cho công văn chức tước giao hết cho người nhà của họ.

Vũ Thiệp đang ngồi viết công văn khê nhắc nhở:

- Thượng Tướng Quân, tiền không đủ.

Quân Sở cướp sạch các chư huyện Lạc Dương, Hàm Dương cùng với Quan Trung đã đoạt được không ít tiền bạc, tuy nhiên bởi vì số tiền nhiều, lại quá nặng, nên hầu hết đều ném đi.

Hạng Trang không chút nghĩ ngợi nói:

- Tiền không đủ thì lấy hoàng kim tương đương, hoàng kim không đủ thì lấy ngựa để bù. Bất kể thế nào cũng không thể để cho người nhà của những tướng sĩ đã bỏ mình phải chịu thiệt.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại lấy vô cùng nghiêm túc nói:

- Không thể để tướng sĩ Đại Sở ta đổ máu mà lại rơi lệ đó.

Không thể để tướng sĩ Đại Sở ta đổ máu mà lại rơi lệ ư? Bốn tướng Hoàn Sở đột nhiên mặt biến sắc.

- Vâng!

Sắc mặt Vũ Thiệp cũng hơi biến đổi nhưng rồi cũng lập tức lên tiếng đồng ý, lấy ra danh sách lão binh đi theo bốn tướng Hoàn Sở ra ngoài lều lớn của Hạng Trang, đi thẳng đến đại doanh thân quân của Cao Sơ.

Thôn Tang Lâm là một thôn xóm lớn của Ngô huyện đông giao, chừng trên dưới trăm hộ, các thôn dân phần lớn dựa vào làm ruộng, nuôi tằm mà sống. Tuy cuộc sống gần đây gặp không ít khó khăn nhưng cũng không đến mức sa sút quá.

Bởi vì ngày hôm nay quá khẩn trương nên người đi đường trong thôn vội vã không ngớt.

Trong đám người, một bà lão gần sáu mươi tuổi đang xách một chiếc giỏ trúc cố sức đuổi theo về hướng thị trấn, trong giỏ chất đầy trứng gà, đoán chừng là gom góp một thời gian rồi, tính muốn vào thành để đổi trứng gà lấy một chút hàng tết, thu xếp mừng lễ năm mới. Theo sau bà lão còn có một đứa trẻ nhỏ.

- A Đường, Thặng nhi muốn có bộ đồ mới.

Đứa trẻ kéo vạt áo của bà lão, ngây thơ nói.

- Thặng Nhi ngoan, chờ A Đường bán được trứng gà sẽ mua hai tấm vải khâu cho con một bộ đồ mới đẹp.

Bà lão xách giỏ quay lại nhìn đứa trẻ với ánh mắt tràn ngập tình thương yêu.

Giữa lúc đó, một cậu thiếu niên chừng hơn mười tuổi đột nhiên từ phía trước lao đến như điên,

Bà lão giật mình kinh hãi, khấn trương xách giỏ trứng dắt đứa cháu chạy tới bên trái đường. Xem ra, đứa trẻ bất lương này hẳn là chuyên làm ác trong thôn, nhìn bộ dạng bà lão khá sợ y.

Không ngờ cậu bé kia mắt sắc bén nhìn một cái là thấy bà lão.

Lập tức cậu ta tiến đến quát to:

- Tiền Môn, Cầu Thặng của bà đã về rồi!

- Gì, người nói gì?

Bà lão nghe không rõ theo bản năng hỏi lại:

- Người vừa nói gì?

Cậu bé nói:

- Bà lão ơi, Cầu Thặng ca của bà đã về rồi, đang ở con đường lớn phía trước đó. Cái người cưỡi con ngựa cao to, mặc áo giáp, đeo trường đao, theo sau còn có mười mấy binh lính vô cùng uy phong.

Dứt lời, cậu ta lại chỉ tay về phía trước:

- Kia kìa, bà xem kia kìa, đó chẳng phải là Cầu Thặng ca của bà sao?

Bà lão ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên phía con đường lớn có một con ngựa cao to đang đến. Trên lưng ngựa là một hán tử mặc áo giáp, đeo trường đao, theo sau quả thật còn có mười mấy binh lính vô cùng uy phong. Hán tử này dọc trên đường đi còn liên tiếp bắt chuyện chào hỏi với mọi người, đó chẳng phải là Cầu Thặng của bà thì là ai nữa?

Lập tức bà lão buông giỏ trứng xuống đất, lao đến phía đứa con đang đi đầu, vẫn là cậu bé kia thông minh lập tức nhặt giỏ trứng lên đuôi theo.

Bà lão vừa lao đến vừa giang tay kêu to:

- Cầu Thặng, Cầu Thặng của ta ...

- Mẹ?!

Hán tử trên lưng ngựa nhìn thấy bà lão trong đám đông, lập tức xuống ngựa tất tả đi tới trước mặt bà lão, ôm lấy đùi bà lão mà gào khóc:

- Mẹ ơi, đứa con bất hiếu Cầu Thặng đã về rồi. Cầu Thặng đã trở về rồi, để cho mẹ chịu khổ nhiều rồi, ô ô ...

- Trở về là tốt rồi, Trở về là tốt rồi.

Bà lão nước mắt ngang dọc đưa bàn tay khô héo vuốt ve khuôn mặt của hán tử, run giọng nói:

- Cầu Thặng, để mẹ nhìn mặt con một cái nào, để mẹ nhìn con một cái nào..

Bà lão tỉ mỉ quan sát đứa con, đau lòng nói:

- Cầu Thặng, con gầy đi, nhưng lại rất khỏe mạnh.

- Mẹ, mẹ già đi nhiều rồi.

Hán tử nước mắt giàn giụa.

Bà lão lau nước mắt, đột nhiên kéo đứa trẻ đang trốn sau lưng ra, dịu dàng nói:

- Thặng nhi, cha cháu đã về rồi, đây là cha cháu, mau gọi cha đi.

- Cha.

Đứa bé sợ sệt gọi một tiếng.

- Đây là Thặng nhi đã lớn như vậy ư?

Hán tử kinh ngạc vui sướng không ngừng.

Nhớ lúc trước y rời nhà ra đi, Thặng nhi còn đang nằm trong tã.

- Thặng nhi rất ngoan, nhưng đi theo ta lại chịu không ít cực khổ.

Bà lão nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

- Mẹ, Cầu nhi hiện giờ cũng là người có tước vị. Từ nay về sau, mẹ sẽ không phải vất vả như trước nữa. Mẹ cứ ở nhà an nhàn hưởng phước nhé, ha ha ha..

Nói xong, hán tử liền ôm lấy đứa trẻ đặt lên lưng ngựa, sau đó cùng bà lão trở về nhà:

- Mẹ, về nhà, chúng ta về nhà đi.

Tất cả mọi người xung quanh đều giạt ra, ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ nhìn ba người họ. Có một ông lão râu bạc phơ búi ngủi nói:

- Lão hủ đã sớm nói qua, Cầu Thặng không phải người tầm thường. Mới chín năm mà tiểu tử này đã trở thành đại nhân vật rồi, ha hủ.

Trong đám đông, cậu bé chen vào giơ giỏ trứng lên:

- Cầu Thặng ca, đây là trứng gà nhà huynh.

Hán tử nhận lấy giỏ trứng, thuận tay đưa lại cho một binh sĩ phía sau, lại hỏi:

- Người là Thanh Bì?

- Đúng đúng đúng, ta chính là Thanh Bì. Cầu Thặng ca còn nhớ ta ư?

Thiếu niên Thanh Bì ngạc nhiên vui sướng, nhìn tuần mã phía sau hán tử, lại nhìn mười mấy binh lính phía sau, hâm mộ nói:

- Cầu Thặng ca, hiện giờ huynh thật phát đạt đúng không?

- Cho là vậy.

Hán tử đáp qua loa:

- Hiện giờ ta cũng là quan lão gia, đại phu rồi. Biết vì sao gọi là đại phu không?

Thiếu niên Thanh Bì đương nhiên không biết, lại hâm mộ không ngừng, nói:

- Đại phu ư? Chúc quan thật lớn. Cầu Thặng ca, qua vài năm nữa cho ta đi theo huynh tham gia quân ngũ, được không?

- Được.

Hán tử không chút nghĩ ngợi đáp luôn:

- Qua năm năm, người đi theo ta.

205. Chương 205: Xúi Giục, Tranh Chấp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 205: Xúi giục, tranh chấp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Kỳ là dòng họ Hạng, tuy nhiên thuộc chi khá xa. Bởi vậy trong toàn bộ họ Hạng lại không có địa vị gì, nhưng đối với những sĩ tộc Quan Đông trốn tránh cư ngụ tại Giang Đông mà nói chính là địa vị khá cao

quý. Ví dụ như nếu nói Hạng Kỳ có thể lên làm huyện lệnh Ngô Trung không phải dựa vào tài năng của y mà là do trên người y mang dòng họ Hạng.

Không thể không nói, khi Tiên Vương còn sống, đối với con cháu họ Hạng vô cùng chiều chuộng.

Hạng Kỳ vừa mới từ khu trạch (Thái Hồ) trở về, hai làng chài nơi đó bởi vì tranh chấp bãi đánh bắt cá mà xảy ra dùng binh khí đánh nhau.

Hạng Kỳ cải trang vì hành xuống đó, quả nhiên đúng như y đoán, việc tại khu trạch này nảy sinh việc đánh nhau là không đơn giản, sau lưng không ngờ có hai vị Thượng Tướng Quân Hạng Đà, Hạng Quán đứng sau làm chỗ dựa.

Cho nên, bề ngoài thì là hai làng chài dùng binh khí đánh nhau, trên thực tế là sự độ sức giữa hai vị Thượng Tướng Quân họ Hạng. Tuy Hạng Kỳ cũng là con cháu họ Hạng nhưng lại không dám tham gia vào trong đó.

Đối với thế cục hỗn độn tại Giang Đông hiện giờ, Hạng Kỳ cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Hạng Đà, Hạng Quán đều giữ trọng binh trong tay, lại trước sau tự phong mình là “Thượng Tướng Quân”. Hạng Tha tuy rằng trở về không lâu nhưng cũng rất mau chiếm được toàn bộ sự ủng hộ của mười mấy thế tộc cổ Sở họ Hạng, Thúc Tôn thị, Khuất thị, Ngũ thị..Hiện giờ, Hạng Tha lại lên làm Lệnh Doãn Tây Sở quốc, “tiếp quản” toàn bộ sự vụ quân chính của hai quân Giang Đông.

Vấn đề là, hai vị Thượng Tướng Quân Hạng Đà, Hạng Quán này dường như cũng không chịu thua.

Hạng Đà tạm không nói đến, Hạng Quán lại ngang ngược thật sự, căn là là không coi Hạng Đà, Hạng Tha để vào mắt, còn tuyên bố nói nếu không bởi vì có Hạng Quán y dẫn quân ở Tiền Đường nỗ lực chống đỡ tình thế nguy hiểm, Tây Sở quốc đã sớm bị diệt vong rồi. Hiện giờ Tiên Vương đã mất, về tình về lý đều nên để y lên kế thừa tước vị Tây Sở quốc.

Hạng Quán muốn làm vương, chuyện này mọi người ở Giang Đông ai cũng biết.

Tuy rằng Hạng Đà, Hạng Tha không có nói ra nhưng trong lòng rõ ràng cũng muốn lên làm vương.

Gần đây nhất, cũng có lời đồn nói rằng Thượng Tướng Quân Hạng Ki (Hạng Trang) do đích thân Tiên Vương thừa nhận cũng đang quay về Giang Đông. Tài thật, Giang Đông vốn đã đủ loạn rồi, một khi Hạng Trang lại trở về thì càng thêm náo nhiệt. Tuy nhiên, đến lúc đó chịu khổ thật sự vẫn là người dân Giang Đông. Nghĩ đến đây, tâm trạng Hạng Kỳ thêm nặng nề.

Làm một con cháu họ Hạng, Hạng Kỳ thật sự không muốn thấy quân Sở bởi vì vương vị mà tranh chấp tự giết lẫn nhau, càng không muốn thấy dân chúng Giang Đông bởi vì vương vị mà đổ máu. Hơn nữa Hạng Kỳ hiểu rất rõ, tranh chấp vương vị đều rất tàn khốc, một khi bốn người họ Hạng thật sự khai chiến, chỉ sợ toàn bộ Giang Đông đều phải máu chảy thành sông.

Khi tới gần cửa thành, Hạng Kỳ bỗng nhiên phát hiện một đám người vây quanh cửa thành.

Hạng Kỳ không khỏi chau mày, giữa ban ngày chẳng lẽ có người gây rối sao?

Tuy nhiên, không đợi Hạng Kỳ tiến lên quát hỏi, trong đám người liền bùng lên những tiếng reo hò ủng hộ. Tiếng khiển trách vừa đến miệng Hạng Kỳ liền nuốt vào, xem tình hình giống như không phải gây rối, liền chen vào nhìn, hóa ra là một lão binh mặc giáp đang ở trong đám đông nước miếng văng tứ tung kể chuyện chiến đấu xưa kia của mình.

- Phá Quân đại ca, lão già Lưu Bang thật sự thiếu chút nữa bị chết cháy sao?

Người hỏi này Hạng Kỳ cũng biết, là một đồn trưởng dưới trướng huyện úy Ngô Tung, một thanh niên trai tráng thô kệch, tại Ngô Trung cũng được coi là một nhân vật. Những tên vô lại trên đường mà gặp y như chuột thấy mèo. Tuy nhiên ở trước mặt lão binh mặc giáp kia thì lại vô cùng ngoan ngoãn, còn tươi cười nữa.

- Điều này còn giả sao?

Lão binh mặc giáp không khách khí đánh một cái vào sau gáy tráng hán, lại nói:

- Lão mao tử có thể nói cho các người, ngoại trừ Thượng Tướng Quân và Cao Sơ tướng quân, lão mao tử thật đúng là không phục người nào, tuy nhiên tính thêm Hàn Tiểu Dao huynh đệ, Tiểu Dao huynh đệ cũng là một hán tử, Phá Quân ta phục hán!

Nói xong, đôi mắt của lão binh mặc giáp chợt đỏ lên.

- Sau đó thì sao?

Tráng hán kia nôn nóng hỏi sang chuyện khác:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ư?

Lão binh mặc giáp nhe răng cười hai tiếng, nói:

- Sau đó, lão già Lưu Bang sợ hãi, vào lúc ban đêm liền mang theo bảy trăm ngàn đại quân rút khỏi Đại Biệt Sơn, ha hã. Nói ra thì dọa chết đám nhóc các người, lão già Lưu bang tụ tập hơn mười lộ chư hầu bảy trăm ngàn liên quân, cuối cùng lại bị chúng ta chưa đến năm nghìn nhân đuổi ra Đại Biệt Sơn!

- Khoác lác, thực sự lợi hại như vậy sao?

Trong đám người bỗng nhiên vang lên một giọng nói rất to.

Mặc giáp lão binh lập tức giận dữ, quay đầu hét lớn: -Là ai? Là tên nhãi nào náo loạn ở đây?

Hán tráng kia vùng tay lên, phía sau mười mấy thủ tốt cửa thành đã lập tức vây quanh, từ trong đám đông kéo ra một tên vô lại mười bảy mười tám tuổi, sau đó ấn ngã xuống đánh cho một trận. Tráng hán kia hai chân đập mạnh lên, sau đó dùng giọng điệu lấy lòng hướng về lão binh mặc giáp nói:

- Phá Quân ca, tiểu tử này dám làm nhục huynh đệ của người, đáng đánh.

Người thủ tốt đó còn nói thêm:

- Phá Quân ca, huynh nói tiếp đi. Huynh còn chưa kể sau đó các huynh rời khỏi Đại Biệt Sơn, còn đi đất Ngụy, đất Tề, đất Triệu, Quan Trung, cuối cùng còn tới Cửu Nguyên, cùng người Hung Nô chiến đấu một trận đúng không? Trời ơi, quá trình gian nan hãn là rất phần khích, huynh mau kể cho chúng ta nghe đi, ha ha..

- Không kể, lão mao tử không muốn kể nữa.

Lão binh mặc giáp cũng không muốn kể gì, lập tức xoay người bước đi.

Một đám thủ tốt vô cùng thất vọng, đến khi quay đầu lại lại đánh một trận gã thanh niên vừa rồi, đánh cho đến khi mẹ gã không nhận ra nữa thì thôi.

Trong lòng Hạng Kỳ cũng rung mình, xem ra Hạng Trang thật đúng là đã trở lại!

Không biết Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quán lại sẽ có phản ứng gì?

Có lời đồn, Hạng Trang ước chừng có đến hơn năm mươi ngàn quân, hơn nữa đều đã trải qua trăm trận chiến tinh nhuệ, luận thực lực, so với Hạng Đà, Hạng Quán mạnh hơn nhiều!

Ngô Trung, Đại sảnh phủ Lệnh Doãn.

Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngū Khởi và mười mấy lão thế tộc đang nghị sự với Hạng Tha.

Huyện Ngô Trung gần đây có thể nói là mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, mười mấy dòng họ mười lăm huyện phía Nam quận Hội Kê đều đến đây ba nghìn con cháu, cứ như vậy, binh lực Hạng Quán liền gia tăng tới con số ba mươi lăm ngàn người!

Quan trọng hơn là, Thượng Tướng Quân Hạng Trang Đại Sở do Tiên Vương chân chính truyền mệnh thật sự đã trở lại!

Mặc dù Hạng Trang còn chưa qua sông, nhưng hơn ngàn lão binh năm xưa đi theo Hạng Trang phá vây tại Dã Mã Nguyên đã trở lại, hơn nữa đều mặ y giáp tươi đẹp, đeo trường đao chói lọi, còn cưỡi ngựa cao to, thật sự là những con ngựa cao to mà toàn bộ Giang Đông cũng không tìm ra được mấy con.

Cũng có lão binh còn dẫn theo thân binh trở về, tiền hô hậu ủng, rất uy phong!

Cùng với việc lão binh trở về, việc Hạng Trang nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy tại Dã Mã Nguyên, chém giết Phàn Khoái tại Thọ Xuân ngăn cơn sóng dữ, đánh bại liên quân tại Đại Biệt Sơn, sau đó liên tiếp chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm, hào quang chiến tích cướp đánh Quan Trung cũng đều lưu truyền ra. Hiện tại, sự tích Hạng Trang cùng ba nghìn cô quân đã lan truyền tại Ngô Trung thậm chí còn mở rộng ra toàn bộ Giang Đông rồi.

- Lệnh Doãn, phải ngăn những lời truyền bá này lại, nếu không sẽ bất lợi đối với chúng ta.

Người nói chính là tộc lão Ngũ Khởi của Ngũ thị, Ngũ thị cũng là lão thể tộc nổi danh nước Sở. Tổ tiên từng xuất hiện những trung thần như Ngũ Cử, Ngũ Xa, Ngũ Thượng. Họ Ngũ lên và xuống hơn ba trăm năm nhưng tại đất Sở vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn, cũng được coi là một lão thể tộc cổ Sở lâu đời.

- Lão hủ lại cho rằng đây không phải là những lời đồn, mà là sự thật.

Tộc lão Khuất Ý của Khuất thị lập tức phản đối. Khuất thị là một lão thể tộc rất lâu đời của đất Sở, trăm năm trước còn có danh thần là Khuất Nguyên. Trên thực tế, Khuất thị căn bản là dòng bên của Mễ thị Vương thất cổ Sở, là quý tộc hiển hách có địa vị tại đất Sở, so với Ngũ thị còn được kính trọng hơn rất nhiều.

Ngũ Khởi không muốn tranh chấp cùng Khuất Ý, chấp tay thi lễ với Hạng Tha, nói:

- Mời Lệnh Doãn quyết định.

Hạng Tha chỉ cười cười từ chối cho ý kiến, ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng về phía Tôn Thúc Quán đang ngồi trước Khuất Ý, Ngũ Khởi. Thúc Tôn thị càng là lão thể tộc khó lường. Nghe nói họ Tôn Thúc tách ra từ họ Cơ, thuở sơ khai với Lỗ Hoàn Công chi Tôn Đức Thần. Đức Thần lấy Thúc Tôn làm họ, về sau con cháu liên gián lược đi lấy họ Thúc Tôn, một nhánh này tại đất Sở lại có danh thần cổ Sở Thúc Tôn Ngao được lưu truyền.

Thúc Tôn Quán chấp tay hướng về Hạng Tha, nói:

- Lệnh Doãn, tướng sĩ quân Sở chinh chiến ngàn dặm, chết nhiều hơn sống, thật vất vả lắm mới có thể áo gấm về nhà, có chút đặc ý là thường tình.

Hạng Tha nhẹ nhàng vuốt cằm, chột lại hỏi:

- Hạng Quán, Hạng Đà lại có phản ứng gì?

Ngũ Khởi nói:

- Hạng Quán phản ứng kịch liệt, cả ngày đều ở nhà mắng Hạng Trang cổ động dân chúng Giang Đông, bụng dạ khó lường. Nếu không phải Lục Nguyên Tử ra lệnh ngăn cản, chỉ sợ đã phái binh bắt những lão binh đó quăng vào nhà tù rồi.

Khóe miệng Hạng Tha nhướn lên nụ cười lạnh khinh thường, Hạng Quán, chỉ là một tên thất phu mà thôi.

Ngũ Khởi ngừng lại một chút, lại nói:

- Phản ứng của Hạng Đà và Hạng Quán hoàn toàn khác nhau. Y không chỉ triệu kiến các tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, còn vô cùng thương cảm đối với các bộ khúc quay về quê nhà của Hạng Trang. Nghe nói còn đích thân làm mai cho một lão binh tên là Cầu Thặng ở thôn Tang Lâm tại Đông Giao một mối hôn nhân.

- Thật sao?

Hạng Tha nghe vậy không khỏi chau mày.

Khuất Ý nói:

- Lệnh Doãn, lão hủ nghĩ, nếu Hạng Trang là do Tiên Vương ủy nhiệm Thượng Tướng Quân, chúng ta nên sớm đón y quay về Giang Đông chủ trì quân sự. Đến lúc đó, Lệnh Doãn và Hạng Thượng Tướng Quân một văn một võ, hỗ trợ lẫn nhau. Vậy thì làm sao còn lo lắng Đại Sở không hưng thịnh được chứ? Còn về phần Vương vị Sở Vương thì tạm thời gác lại...

Ngũ Khởi lập tức phản bác nói:

- Khuất Ý huynh lời ấy quá sai, có câu nói rằng không thể không có đầu, nước một ngày không thể không có vua! Đề cử tân vương kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước mới là đại sự đứng đầu, sao lại có thể tạm thời gác lại chứ?

Dừng lại một chút, Ngũ Khởi lại nói:

- Lệnh Doãn chính là cháu đích tôn chi trưởng của họ Hạng, kế vị Vương vị là hợp ý trời, hợp dân tâm. Hạng Trang không thể phản bác được.

Khuất Ý nói:

- Lão hủ cũng cho rằng Lệnh Doãn mới là người chọn tốt nhất để kế vị Vương vị. Nhưng lúc này quả thực không phải là thời điểm kế vị. Một khi Lệnh Doãn cưỡng ép kế vị, đừng nói Hạng Đà, Hạng Quán chưa chắc chịu phục, một khi Hạng Trang tức giận chỉ huy đánh qua sông Ô Giang thì nên làm gì bây giờ? Chiến tranh mà mở ra, hai quận Giang Đông tất sẽ chất đầy thi thể, máu chảy khắp nơi.

Ngũ Khởi kêu lên một tiếng trầm đục, không cho là vậy, nói:

- Hừ, thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành!

Hạng Tha nhú nhú mày, lập tức đứng dậy hiên ngang đi. Tranh chấp giữa Ngũ Khởi và Khuất Ý tức thì không giải quyết được gì.

Thúc Tôn Quán thở dài, nói:

- Vương vị cứ tranh cãi nhau, đây chính là chuyện nhà họ Hạng, chúng ta họ khác sao có thể tham gia vào được. Hai vị không cần vì thế mà làm mất hòa khí tổn hại nhau chứ?

206. Chương 206: Làm Giấy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 206: Làm giấy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Giang Bắc, quân Sở đã công chiếm huyện Lịch Dương

Quân Sở còn muốn đóng quân ở Giang Bắc một khoảng thời gian, đóng quân dã ngoại thời gian dài hiển nhiên không phải là chuyện.

Vốn dĩ bàn điểm của quân của Lý Tả Xa ở huyện Lịch Dương cũng không cùng với quân Sở ở Lịch Dương giằng co nhiều, mà là quả quyết đem toàn bộ binh lực rút về trong Đông Thành, Yên Lăng, một số huyện ở Khúc Dương, hiển nhiên, Lý Tả Xa cũng rất rõ, Hạng Trang chiếm cứ toàn bộ Lịch Dương, hơn phân nửa chỉ là vì muốn đóng quân lâu dài ở Giang Bắc.

Quận Cửu Giang ngày nay, nhiều nhất cũng có ba mươi vạn nhân khẩu, Hạng Trang tuyệt nhiên nhìn không ra rồi.

Chương quận của Giang Đông, sẽ hợp hai quận lại gia tăng thêm, số người đủ cũng chỉ có hơn hai trăm vạn, hơn nữa cơ bản là không bị chiến tranh phá hỏng, đó mới chính là Hạng Trang thực sự muốn nền móng

đó, Hạng Trang chỉ có toàn vẹn chiếm cứ cả Giang Đông, mới có khả năng cùng với Lương vương chiếm cứ Trung Nguyên, chiếm cứ đất Tề của Tề vương cùng với chiếm cứ Quan Trung Ba Thục của Hán vương so sánh ngắn dài.

Còn như quân Sở vì sao muốn lưu lại ở Giang Bắc, thì Lý Tả Xa cũng không biết rồi.

Nhưng mà, đúng là suy xét từ sự suy ra như vậy, Lý Tả Xa mới buông tha Lịch Dương.

Lý Tả Xa nếu thực sự hạ quyết tâm tử thủ ở Lịch Dương, không nói là nhất định sẽ giữ được, nhưng mà dựa vào tường thành kiên cố của Lịch Dương, thiệt hại nghiêm trọng của quân Sở vẫn là không thể nói chơi được, điểm tự tin này, Lý Tả Xa vẫn phải có.

Hạng Trang cũng đích xác không có ý công chiếm toàn bộ Cửu Giang.

Tình hình của thiên hạ trước mắt, Úy Liêu khi còn sống cũng đã cùng Hạng Trang phân tích rất thấu đáo, chỉ dùng nội tình bên trong của nhân khẩu mà nói, trước mắt chỉ có đất Tề, Quan Trung, đất Triệu, Giang Đông có thể làm nên móng Vương Bá, Trung Nguyên miễn cưỡng cũng có thể, còn lại Kinh Sở, Hoài Tứ, đất Yến kinh, Ba Thục nhân khẩu quá ít, không đủ để thành đại sự.

Đất Tề, Quan Trung không cần nghĩ, Lưu Bang, Hàn Tín bây giờ cũng không phải là để Hạng Trang có thể đùa được.

Đất Triệu tuy rằng nhân khẩu cũng đủ, nhưng mà xen lẫn ở giữa Lưu Bang, Hàn Tín, Mạo Đồn, tuyệt không hòa hợp được.

Trung Nguyên tuy rằng miễn cưỡng có thể xưng bá nhưng cũng lại xen lẫn giữa Lưu Bang và Hàn Tín, hơn nữa còn phải đối mặt với mười vạn quân hung ác của Bành Việt, để quân Sở có thực lực như hiện nay, quả quyết không phải là đối thủ của quân Lương.

Như vậy, chỉ còn lại Giang Đông đây cũng là nguyên nhân quân Sở trở về Giang Đông cách đó không tới ngàn dặm.

Còn một nguyên nhân khác nữa, hiển nhiên là do Giang Đông là cái nôi của Hạng Thị, tuy nhiên bề phái Giang Đông san sát trước mắt, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, có thể một khi Hạng Trang có khả năng khống chế đại cục, có thể đoạt được Hạng Thị, các việc hệ trọng của thế tộc họ Sở cùng với sự ủng hộ đắc lực của dòng họ bản địa Giang Đông, thì lập tức ép buộc sức dân, sức vật ở Giang Đông, theo phía Bắc hướng về Trung Nguyên để tranh hùng!

Đương nhiên, Hạng Trang muốn khống chế đại cục ở Giang Đông, đạt được sự ủng hộ của thế tộc, sĩ tộc cùng với dòng tộc, tuyệt không phải dễ dàng.

Nhưng mặc kệ quá trình này có gian nan nhiều thế nào, Hạng Trang đều phải nếm thử, mặc kệ nói thế nào, tiếp nhận một Giang Đông tương đối toàn vẹn so với tiếp thu một Giang Đông hoang tàn rách nát không phải tốt hơn sao, chiến tranh phá hoại đối với dân sinh là vượt quá tưởng tượng một khi xuất hiện lượng lớn dân số dời đi, trong thời gian ngắn đừng nghĩ tới việc muốn khôi phục nguyên khí.

Hơn nữa, cục diện phức tạp của Giang Đông trước mắt đối với Hạng Trang mà nói, chẳng phải là một cơ hội gì?

Đây đích thực là một cơ hội, một cơ hội khiến cho thủ đoạn chính trị của Hạng Trang trở nên cay độc, trở thành thời cơ thành thực!

Úy Liêu sở dĩ ngàn chúc vạn kế, đình ninh, làm cho Hạng Trang sau khi qua sông không làm, ít nói, xem nhiều, còn dẫn dụ Hạng Trang khi nhìn nhận một việc không chính xác, thà rằng chờ một chút xem, cũng không nên tùy tiện quyết định, chính là hi vọng khi Hạng Trang xử lý đấu tranh chính trị cũng có thể trở nên thành thực hơn, đấu tranh quân sự và đấu tranh chính trị giống như là tả hữu quyền, thiếu một thứ cũng không được!

Nói cho cùng, quyền lực đấu tranh của Hạng Trang chỉ là tranh chấp trong nội bộ Sở quốc, Hạng Trang nếu như muốn thượng vị, thì ắt phải học được cách thông qua thủ đoạn chính trị để xử lý tranh chấp nội bộ, một chỉ biết thông qua thủ đoạn quân sự giải quyết tranh vương nội bộ, là không hợp lý, cũng nhất định sẽ bại vong, như Hạng Võ chính là một ví dụ tốt nhất

Cho nên, Hạng Trang nghiêm chỉnh chấp hành di kế của Úy Liêu, tạm hoãn qua sông.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này Hạng Trang cũng không có nhàn rỗi, lợi dụng học thức của hơn hai ngàn năm, dẫn dắt Công Thâu Xa cải tiến thậm chí phát minh ra một bộ phận trang bị, trong đó chủ yếu nhất là hai dạng, một là đá mài, hai chính là cái bể! Cũng không nên xem thường hai dạng trang bị không chút bất mắt này một đồ vật có lúc cũng có thể có tác dụng lớn!

Ví dụ như nói cải tiến đá mài, chính là cải thiện rất lớn bữa ăn của quân Sở.

Nói tới đá mài, sớm nhất vẫn là tổ tiên Công Thâu Ban của Công Thâu Xa phát minh, tuy nhiên Công Thâu Ban phát minh đá mài cũng không thành thực mặt quạt của nó là do một đám lỗ lõm lớn nhỏ không đồng nhất, hình tròn hoặc hình vuông cầu thành, do đó mài ra ngũ cốc, mạch kê rất thô, khi nướng ra thành bánh khẩu vị rất tệ, cũng rất khó tiêu hóa.

Ban đầu lúc quân Sở ở Đại Biệt Sơn, sở dĩ chỉ có thể đem lương thực xào chín, là do đá mài không được.

Nếu như quân Sở có được đời sau của đá mài, quân Sở có thể đem lúa mì mài thành bột mì, đem hạt thóc mài thành bột gạo, lại đem củ đậu mài thành đậu phụ, sau đó lại nướng, chưng, xào, sấy khô thành bánh.

Các thực phẩm chín như bánh, bánh ngọt, đậu phụ khô...thì khẩu vị không chỉ ngon hơn, cũng càng làm tiêu hóa dễ hơn, cũng có thể bảo đảm thể năng của tướng sĩ quân Sở.

Cho nên nói, ngàn vạn lần không nên coi thường những phiến đá mài nhỏ này được!

Hạng Trang căn cứ vào ký ức của kiếp trước, đem mặt quạt của mài đá tiến hành cải tiến, do thợ đá đục ra tám phiến hai mặt trên dưới của mặt quạt, mỗi cái phiến quạt đều đục ra tám đường gân đều đặn, như vậy khi mài ra bột mì, bột gạo thì rất tinh tế, khi nướng bánh hoặc là luộc ra khẩu vị cũng rất ngon, cũng dễ tiêu hóa hơn, sau khi cải tiến đá mài thậm chí còn có thể xay ra bột đậu.

Văn hóa ẩm thực ở Hoa Hạ, xuất hiện đậu phụ có thể là một đại sự của cột mốc lịch sử!

Trước khi xuất hiện đậu phụ, mọi người chỉ là đem củ đậu nấu chín, sau đó cùng với các lương thực khác trộn đều với nhau rồi ăn, cảm giác kém không nói được, giá trị dinh dưỡng cũng rất thấp, chỉ khi nào mài thành đậu phụ, không chỉ vị tốt hơn, giá trị dinh dưỡng cũng được đề cao, quan trọng hơn nữa là, xuất hiện nấu đậu phụ, dầu đậu phụ, đậu phụ khô, sữa đậu phụ ...và nhiều cách ăn khác.

Có thể đoán được, ở tương lai không xa, túi lương khô của tướng sĩ quân Sở càng được chào đón.

Về phần cái bể, tác dụng chính là càng không cần phải nói nữa, đó là có thể làm cho kĩ thuật luyện sắt xuất hiện nâng cao vũ khí sắc bén của đất nước!

Trước khi cái bể vẫn chưa xuất hiện, lò luyện kim loại chỉ có thể luyện ra sắt trắng, cũng chính là đời sau tự gọi là gang, gang không thể gia công trực tiếp, chỉ có nấu lại trong lò làm giảm độ cứng, lại thấm than, mới có thể làm cho sắt trắng biến thành tinh thiết, biến thành tinh thiết mới có thể tiến hành trăm bước rèn.

Sau khi xuất hiện cái bể, do đề cao nhiệt độ lò, lò tinh luyện kim loại làm cho có thể trực tiếp luyện ra tinh thiết (bụi gang)!

Hơn nữa, do lò tinh luyện kim loại trực tiếp luyện ra tinh thiết, chất lượng của nó so với sắt trắng lại đem nấu lại làm giảm độ cứng lại thấm than sẽ được chất lượng tinh thiết chất lượng sẽ cao hơn! Đây chính là đề cao hiệu suất luyện kim loại cực lớn, làm cho quy mô sản xuất lớn đao đầu tiên trở thành có khả năng!

Đương nhiên, Hạng Trang cũng không biết cái bể sẽ có tác dụng lớn như vậy, hắn chỉ nhớ rõ, một giờ đồng hồ trước đây thợ rèn rèn sắt trong thôn, sử dụng đường như cũng không phải là cái bể, mà là một cái thùng bằng gỗ vuông vắn, Hạng Trang cũng nghiên cứu qua cái thùng gỗ này, biết được kết cấu của nó, không thể không nói nguyên lý của cái bể vẫn thật sự rất đơn giản, đứa nhỏ cũng có thể hiểu được.

Căn cứ vào ý nghĩ của Hạng Trang, Công Thâu Xa tạo ra cái bể thứ nhất thành hình rất nhanh.

Toàn bộ cái bể có hình hộp chữ nhật, cao và rộng là ba thước, dài năm thước trước sau hai đoạn mở vào phía van, giữa thân bể còn có một tấm bình phong, trên mặt khâu đầy lông vũ, Công Thâu Xa kéo một cái rồi lại đẩy một cái, không khí trong cái bể bị nén lại thì liền đẩy ra một loạt nguồn gió, đầu gió chạy đến

bếp lò của thợ rèn liền tỏa ào ào ngọn lửa màu vàng, để cho mười mấy thanh niên trai tráng phía bên kia dùng mười mấy túi da dê liều mạng quạt, trong bếp lò của thợ rèn tỏa ra lại vẫn là ngọn lửa màu vàng.

Hiển nhiên, cái bể nhỏ nhỏ này hiệu suất của nó rõ ràng phải vượt hơn mười mấy túi da dê!

Khi phụ nữ Công Thâu Xa hân hoan nhảy nhót, mười mấy thanh niên trai tráng thì trợn mắt há hốc mồm, tâm tư của Hạng Trang cũng đã chuyển sang một phát minh khác, đó chính là~

Giấy!

Hoa Hạ tứ đại phát minh, kim chỉ nam, thuật tạo giấy, thuốc nổ, thuật in tô-pi, kim chỉ nam bây giờ không còn dùng được nữa, bởi vì khi chưa xây dựng hải quân, thuốc nổ đã là một thứ đồ tốt, không biết kiếp trước Hạng Trang có được học hành tốt không, sau này tuy rằng chơi súng ống mười mấy năm lại không biết thuốc nổ gồm những thành phần gì, cho nên, chính là muốn tạo ra mà tạo không được.

Tuy nhiên, thuật tạo giấy của Hạng Trang lại vẫn là do biết được, nhớ lúc còn nhỏ đã nhìn thấy một quyển tiểu nhân thư, ấn tượng của Hạng Trang rất sâu sắc, trong truyện cổ đó chính là nói về cách tạo giấy, giống như là đem vỏ cây, làm lưới đánh cá,

Mạch thảo, lau sậy cái gì đông tạp chất vỡ, nấu rồi lại trộn sau đó dùng màn trúc lại vét thành một mảng hồ đặc sệt, phơi khô, giống như là giấy.

Hạng Trang hiểu rõ, thuật tạo giấy thật sự sẽ không đơn giản như vậy nhưng ý nghĩ hần phải là như thế này!

Dùng tài cán tinh thần thật sự của Công Thâu Xa, thêm vào sự tinh quái của Công Thâu Nha kết hợp với ý nghĩ của Hạng Trang, làm thử vài lần thì cuối cùng cũng có thể tạo ra được giấy.

Nhưng mà, Hạng Trang hiện tại vội vã tạo giấy, cũng là có ý đồ riêng.

Bởi vì Hạng Trang dự tính đưa lên một phần trọng lễ cho thế tộc, sĩ tộc, dòng họ của Giang Đông, trọng lễ gì? Sách! Hơn nữa không phải là một quyển sách hoặc hai quyển sách, mà là trên trăm ngàn quyển sách!

Nguồn gốc của những sách này cũng không nhỏ, đều là tàng điển của thư viện quốc gia Đế quốc Đại Tần!

Sử sách Trung Quốc đối với Thủy hoàng đế từ đầu đến cuối có một sự hiểu sai, đó chính là đốt sách chôn nhà nho.

Trên thực tế, Thủy Hoàng đế cũng không có thật sự thiêu hủy kinh sử của lục quốc Quan Đông, mà là thu lại toàn bộ bản sao bỏ vào thư viện quốc gia của Đế quốc Đại Tần, cho đến khi chôn các nhà nho, thì lại tưởng là nghe nhầm đồn bậy, khi đó Thủy hoàng đế chỉ là hạ lệnh chôn sống mấy trăm tên phương sĩ tung tin đồn nhầm khắp nơi gây chuyện mà thôi, căn bản không phải là nho sinh gì hết!

Sau khi Lưu Bang tiến đóng, Tiêu Hà liền bảo vệ những kinh sử này.

Sau đó Hạng Võ tiến quan, tuy rằng một phen lửa đốt sạch cung Tần vương, có thể cất giấu hơn vạn cuốn kinh sử trong cung Tần vương nhưng mà do sự bảo vệ của Tiêu Hảo mà lại chạy trốn không được, nhưng mà khi Hạng Trang dẫn theo quân Sở đi tiến đánh Hàm Dương lần hai, Tiêu Hà cũng di chuyển không kịp, những thư tịch này toàn bộ rơi vào trong tay Hạng Trang.

Sau đó quân Sở đi xa Cửu Nguyên, Hạng Trang đốt đi lượng lớn lương thực dư thừa, ném đi lượng lớn quân giới miêu trọng, số tơ lụa linh đủ loại vứt đi không đếm xuể cùng với vàng bạc châu báu, độc nhất là mười mấy vạn cuốn thư tịch lại mang đi toàn bộ không rơi xuống đất quyển nào, làm nên một người vượt qua, Hạng Trang biết rõ, không có văn hóa là rất đáng sợ.

Hiện tại, những thư tịch này phải phát huy tác dụng nên có của nó.

Sĩ tộc sở dĩ là sĩ tộc, là do bọn họ đã đọc qua sách, so với thứ tộc có văn hóa hơn!

Thế tộc sở dĩ là thế tộc, là do thi thư gia truyền của bọn họ, so với sĩ tộc có chút lắng đọng!

Tại đây đi lại bất tiện, truyền bá thư tịch càng nghiêm trọng hơn phải dựa vào thời đại sao chép bằng tay, Hạng Trang đặc biệt tin chắc, những thư tịch này đối với thế tộc, sĩ tộc, cùng với họ hàng Giang Đông mà nói, tuyệt đối là một phần trọng lễ không thể chống lại được!

207. Chương 207: Âm Sát

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 207: Âm sát

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Hạng Trang vui đầu vào tạo giấy, thế cục Giang Đông lại chuẩn bị bùng phát.

Hơn một ngàn lão binh áo gấm về quê, còn có tro cốt tướng sĩ được bọn họ đem về. Cùng với việc hộ tống mang tro cốt về còn có vàng cứu trợ, ngựa, tước vị, làm chấn động cực lớn các phụ lão ở Giang Đông, đám người này từng theo Hạng Võ đi tranh giành Trung Nguyên, đám lão binh này cũng từng đi theo Hạng Trang chinh chiến ngàn dặm chỉ trong một đêm đã trở thành người có tiếng tăm ở Giang Đông.

Tần quốc thống trị Giang Đông tuy rằng chỉ ngắn ngủi có mười mấy năm, có thể pháp luật của Tần quốc vẫn còn chế độ chức tước hay là muốn lưu lại ân tượng sâu sắc cho các bộ lão Giang Đông, trong thời đại này, đã có chức tước thì chính là quý tộc rồi!

Đi theo tiên đế, tướng quân giành thiên hạ hóa ra thật sự là có thể đạt được chức tước!

Trong khoảng thời gian ngắn, con cháu Giang Đông tất cả đều lòng người suy động, thử hỏi, ai không muốn đạt được chiến công để có được chức tước chứ?

Đúng lúc này, tiếp tục sau khi Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngụ Tử Kỳ dẫn theo hơn ngàn lão binh qua sông, thân tín của Hạng Trang đại tướng Cao Sơ cũng mang theo năm trăm tinh binh vượt qua Ô Giang, năm trăm tinh binh này tuy không phải là dựa vào Giang Đông, lại cũng là người của Sở quốc, hơn nữa đều là tướng sĩ tinh nhuệ được dày công lựa chọn, đây cũng là khúc dạo đầu nên chi lấy lực.

Năm trăm tinh binh cưỡi ngựa ở Mạt Lăng một chút thì nghỉ ngơi chỉnh đốn, liền thẳng đến Ngô Trung.

Tin tức vừa mới truyền đi, cái cảnh làm người ta giật mình đã xuất hiện rồi, quân Cao Sơ đến mỗi nơi, đều nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của các phụ lão bản địa, phụ lão Giang Đông tự phát giở cơm ẩm canh, xếp hàng hai bên đường đón tiếp, dường như đem lấp kín đường đi, đây đều là tiểu nương tử mười sáu mười bảy, mười tám tuổi chưa kết hôn đối với kỵ quân tướng sĩ khí phách oai phong càng xinh đẹp.

Cưỡi con ngựa cao to đi trước mặt Cao Sơ lại trẻ lại uy phong, càng trở nên là mục tiêu của tiểu nương tử!

Dân phong Giang Đông khai phá từ xưa đến nay, dám yêu dám hận, nếu không phải Cao Sơ trị quân nghiêm khắc, có lẽ năm trăm quân tinh nhuệ này sớm đã đi theo đám tiểu nương tử tuổi chui vào rừng mà tung bay rồi.

Trường hợp như vậy hiển nhiên có chút liệu trước của Cao Sơ.

Tuy nhiên Cao Sơ cũng không có bị trường hợp choáng váng đầu óc thế này, hắn tự trói buộc chính bộ của mình, năm trăm kỵ binh cũng vẫn đang duy trì đội hình cẩn thận, đội ngũ nghiêm túc, không nhanh không chậm mà đi, có thể vấn đề là, năm trăm Sở quân càng nói năng thận trọng, chen chúc mà đến Giang Đông tiểu nương tử càng thích, mắt nhìn cảnh như vậy đều không thể kiềm chế được.

Cưỡi tuấn mã đi bên cạnh Cao Sơ là Tần Ngự lại vừa vui mừng, vừa lo lắng.

Ái lang và bộ khúc của hắn có thể nhận được hoan nghênh nhiệt tình của bách tính Giang Đông như vậy, trong lòng của Tần Ngự tự nhiên thích thú, nhưng nhìn thấy nhiều tiểu nương tử Giang Đông trẻ và xinh đẹp như vậy tự mình như ái lang hổ tìm rình mồi, trong lòng Tần Ngự Phương lại khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nhìn Cao Sơ ưỡn ngực đột bụng, dáng điệu hăng hái, Tần Ngự không khỏi cắn chặt răng, quay đầu phải xin chào, hừ!

Cao Sơ lại không biết tiêu chuẩn của quân tư đã làm cho chính mình bị tai bay vạ gió, trong lòng đang lằng lằng đầu đó.

Nói thật sự ra, Cao Sơ chẳng qua chính là tên liều mạng trong số hai mươi tên ra mặt, lại là đại tướng thống soái thiên quân vạn mã, bây giờ lại bị vô số tiểu nường ở Giang Đông nhìn híp mắt, có thể không đắc ý sao? Người không lông bông uống tuổi trẻ, Cao Sơ đang suy ngẫm, chờ khi bình định được cục diện Giang Đông rồi, có phải là nên nạp thêm vài mỹ thiếp không?

Cao Sơ đang nghĩ ngợi, trước mặt bỗng nhiên truyền tiếng vó ngựa dồn dập đến.

- Hu...

Cao Sơ nhẹ nhàng quất con ngựa đang cười, phía sau năm trăm binh lính cũng ào ào quất chiến mã.

Trước mặt lao tới, một nhóm hơn mười tên cưỡi ngựa đang hô lớn gọi nhỏ bay nhanh mà đến, vốn dĩ các phụ lão Giang Đông đang lấp kín hết đường đi nhìn thấy vậy liền ào ào chạy trốn, rất nhanh, số mười kỵ binh đã xuất hiện trước mặt Cao Sơ, cũng là trước kia đội trưởng thân binh Phá Quân đã quá sông Khái hàng mãu thủy ấn mang theo hơn mười lão binh tới rồi Ngô Trung ngoài thành nghênh đón đến đây.

- Tướng quân!

Phá Quân và hơn mười lão binh đều chấp tay thi lễ.

Cao Sơ chấp tay đáp lễ, cười nói:

- Phá Quân, tên tiểu tử nhà ngươi mập lên rồi đó nha!

Phá Quân vò vò đầu, cười ngây ngô không nói nên lời, Cầu Thặng bên cạnh cười to nói:

- Tướng quân, từ khi trở về nhà hơn nửa tháng trước, tên tiểu tử Phá Quân này không chỉ mua tòa đại trạch viện, còn đặt mua thêm mười mấy mẫu ruộng, lại còn nhờ tộc lão làm mai nạp thêm hai mỹ nữ, ngày hôm nay qua được miễn bàn đã đẹp nhiều rồi, không mập lên mà là chuyện lạ.

- Cầu Thặng, tên tiểu tử ngươi cũng không tốt hơn là bao.

Phá Quân vênh môi lên nói:

- Ngươi không những lấy vợ kế, mà tân nương tử mới cưới còn là tiểu mỹ nữ nổi tiếng của bát hương cách đây chừng mười dặm. Tướng quân, uống rượu hỷ hôm đó, các lão huynh đệ đều đi hết, tân nương tử thật sự là rất xinh đẹp, mọi người trông thấy mà đều thèm.

Cầu Thặng không ngờ không hề phản bác, mặt cũng tỏ vẻ đắc ý.

Lúc này, đám người trong ven đường chật chội liền vang lên vài giọng nữ,

- Tiểu tướng quân mặc hồng bào trên lưng ngựa, Tào Cơ chúng ta là đại mỹ nhân nổi tiếng của cả huyện Ngô Trung, không tin người có thể nhìn xem. Không những xinh đẹp, so với vị mỹ nữ của tướng quân kia không thể kém được, nếu không người có thể lấy nàng ta được?

Đường hẻm phụ lão Giang Đông hoan nghênh liền ồn ào cười to.

Cao Sơ theo bản năng quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong đám người có một nàng nương ngùng ngùng sợ hãi, còn trẻ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đáng vẻ nhu mì, gương mặt trắng trẻo, cặp mắt to đen lúng liếng nhấp nháy, quả nhiên tuấn mỹ không thể so được, lập tức Cao Sơ liền hồn tiêu cốt tở, người đẹp như vậy, nếu thật có thể nạp làm thiếp...

Đúng lúc này, bên người bỗng nhiên vang lên một tiếng rít lạnh lẽo ẩn hàm sát khí.

Cao Sơ lập tức liền tóe lên hơi lạnh rung mình một cái, đột nhiên thu hồi lại tầm mắt, nhưng mà, trong đầu hấn bóng dáng đó lại không thể xóa bỏ được, nhìn thấy Cao Sơ rõ ràng có chút tinh thần không tập trung, đội trưởng thân binh Phá Quân đảo mắt chú ý, sau khi năm trăm kỵ quân lại lần nữa lên đường, hấn lại lạc ở phía sau, thăm dò sự xuất hiện của tiểu nường đó.

Hạng Đà cùng hơn ba trăm binh lẳng lẳng đứng trang nghiêm vây quanh ven đường ở ngoài Bắc môn.

Tiết xuân se lạnh, Giang Xuân đầu xuân vẫn còn cực lạnh, Hạng Đà và ba trăm binh phía sau sắc mặt đều hơi xám lại, hiển nhiên bọn họ đã đứng ở đây được một khoảng thời gian, hơn nữa nhìn bọn họ với vẻ nghiêm túc, dường như là chờ đợi người, không sai, bọn họ đang chờ người, hơn nữa chờ người không phải ai khác, đó chính là Cao Sơ!

Dùng thân phận Khải hàng mao thủy ấn của Hạng Đà, hạ mình đến chờ Cao Sơ, dường như có chút hơi quá?

Phải biết rằng, đã lúc trước Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ khi trở về, Hạng Đà cũng không có thân nghênh, mà chỉ là phái người đi ra ngoài thành.

Tuy nhiên suy nghĩ kĩ một tí, Hạng Đà làm như vậy kỳ thực cũng là lẽ phải.

Địa vị của Cao Sơ ở trong quân Sở tuy không bì kịp với các lão tướng Hoàn Sở, Quý Bố... có thể phân lượng trong lòng các tướng sĩ quân Sở lại chưa chắc sẽ thua kém so với Hoàn Sở, Quý Bố. Càng quan trọng hơn là, Cao Sơ vẫn là đại tướng thân tín của Hạng Trang, Hoàn Sở, Quý Bố bọn họ chưa hẳn có thể biết ý nghĩa thực sự Khải hàng mao thủy ấn của Hạng Trang, Cao Sơ chắc chắn là biết rõ.

Đương nhiên, Hạng Đà sở dĩ đích thân nghênh Cao Sơ, còn có một nguyên nhân quan trọng.

Đó chính là thần bắn của Cao Sơ, tài bắn cung của Hạng Đà cũng rất tốt, ở Giang Đông gần như có thể nói là không có người nào có thể nhìn sau lưng, cho nên hắn rất muốn cùng Cao Sơ luận bàn một chút về tiễn pháp.

Không biết chờ bao nhiêu lâu, một khoải mã rốt cuộc cũng từ tiền phương bay nhanh mà về.

Không kịp tiếp cận, kỵ sĩ liền cao giọng kêu lớn:

- Tướng quân, đến rồi, bọn họ đến rồi!

Hạng Đà nhú nhú mày, trầm giọng nói:

- Im miệng, ta đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, tướng quân của Đại Sở chỉ có một, đó chính là Hạng Trang, ta Hạng Đà trước giờ không là tướng quân gì hết!

Kỵ sĩ kia vâng vâng dạ dạ đáp lời, tuy nhiên về mặt lại có chút không đồng tình.

Hạng Đà trong lòng cũng đành chịu, tâm ý của đám tướng lĩnh thuộc hạ của mình cùng với đám sĩ tộc chống đỡ của mình, Hạng Đà làm sao không biết được? Trở thành đại tướng Đại Sở thậm chí trụ quốc, cũng chính là ước muốn cuối cùng của Hạng Đà, nhưng hắn càng biết rõ, bất luận là huyết thống, lý lịch hay là chiến công, Hạng Trang đều so với hắn càng thích hợp đảm đương chức vị tướng quân.

Tuy nhiên, Hạng Đà đã lâu cũng không có ý muốn chú tâm đến việc phá đổ này nữa, bởi vì phía trước đã xuất hiện đám kỵ binh đang chậm rãi đi tới, nhìn xa xa, nhóm đội hình kỵ quân này chỉnh tề, thiết giáp nghiêm nghị, chiến bào mới tinh, hơn nữa vác đao vác tiễn, mỗi tên đều ưỡn ngực lồi bụng, tinh thần chấn hưng, có vẻ uy phong lẫm lẫm.

Trong lòng Hạng Đà không khỏi thầm khen một tiếng, hay cho một đám kỵ quân tinh nhuệ!

Xem ra lúc trước Khoái Triệt tiên sinh nói không sai, tướng quân đích xác tạo ra một đám trăm chiến binh tinh nhuệ!

Đám phụ lão Giang Đông tiền hô hậu ủng đi theo bên cạnh nhóm kỵ quân càng khiến cho Hạng Đà có chút cảm thán, xem ra có một số việc, cũng sẽ không theo âm mưu quỷ kế của một số người mà thay đổi, có số người vốn dĩ vẫn còn muốn phá hoại hình tượng của tướng quân, nhưng khi nhìn thấy tình hình này, mưu kế của bọn chúng chỉ sợ là công giả trảng phải lấy giỏ tre múc nước.

Phụ lão Giang Đông yêu thích đối với tướng quân và tướng sĩ quân Sở, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người!

Khoảng cách giữa hai bên còn lại xa có hơn trăm bước, Cao Sơ liền ghì cương ngựa, sau đó quay người xuống ngựa.

Sớm đã đến đường này, Phá Không, Cửu Thặng cũng nói với hắn rồi, Hạng Đà đang ở ngoài Bắc môn huyện thành Ngô Trung nghênh đón, tuy rằng Cao Sơ cũng không biết dụng tâm của Hạng Đà, nhưng mặc kệ nói thế nào, Hạng Đà đều là con nuôi lão tướng quân Hạng Lương, cho nên nể mặt tôn kính vẫn ắt phải vậy, bằng không, hắn đã làm mất thể diện của tướng quân rồi.

Nhìn thấy Cao Sơ xoay người xuống ngựa, Hạng Đà lập tức mỉm cười, bước nhanh đón đến.

Cao Sơ cũng vui vẻ tiền nghênh, nhưng mà, ngay tại khoảng cách giữa hai bên không còn đến mười bước, một thân binh phía sau Hạng Đà lại đột nhiên bước nhanh hơn, ngoài dự đoán hắn đã đứng phía trước Hạng Đà, Hạng Đà lập tức ngăn người, không chờ hắn phản ứng lại, tên thân binh kia lại rào rào rút ra một thanh trường kiếm làm người ta rùng mình, kiếm này, hiển nhiên không phải vật phàm.

- Thiên Viêm?

Hạng Đà kinh ngạc, lạnh lùng gầm lên giận dữ nói,

- Người điên rồi?!

Tên thân binh kia cũng không thèm quan tâm đến lý lẽ, tay cầm kiếm hướng về phía Cao Sơ như một tia chớp đâm tới.

Một luồng kiếm lạnh băng như thủy triều đánh úp lại, con người của Cao Sơ bỗng chốc vội vàng thu hẹp lại, cái gọi là người trong nghề vừa ra tay thì sẽ biết là có hay không rồi, đừng xem tên thân binh này chỉ là nhẹ nhàng khéo léo đâm một kiếm, Cao Sơ có thể cảm nhận được, cả thế gian này phẳng phất như đều đọng lại ở giờ khắc này. Rõ ràng, tên này tuyệt không phải là binh sĩ bình thường, tên này chính là bậc thầy của kiếm thuật!

Tuy nhiên Cao Sơ chung quy là vẫn là lão binh đã trải qua trên trăm trận chiến, dựa vào luyện bản năng phản ứng vô số lần thoát chết chạy thoát thân. Đôi tay của Cao Sơ bỗng nhiên hợp thành chữ thập, chỉ nghe một tiếng vang lên hai tay đã kẹp chặt lấy trường kiếm của tên thích khách, đồng thời chân trụ vững, cả thân người thuận thể nhanh chóng thối lui cố gắng hóa giải thế đâm cực nhanh của trường kiếm.

Khóe miệng thích khách lại hở ra một luồng cười lạnh nhạt, căn bản không có tác dụng, khắp thiên hạ, có thể thoát khỏi tính mạng từ dưới kiếm của Thiên Viêm ta chưa tới mười người, mà người rõ ràng không nằm trong số đó.

208. Chương 208: Thiên Viêm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 208: Thiên Viêm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lập tức Cao Sơ xoay người lên ngựa giờ đao rồng giận:

- Kiêu Kỵ Doanh tập kết!

Một tiếng ra lệnh, trên bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ liền dừng mãnh xuất hiện sau ngựa của Cao Sơ. Triển khai kỵ binh trận hình nghiêm chỉnh, trước sau bốn trung đội, mỗi trung đội trăm kỵ binh, gần như là đồng thời, bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ lại đồng loạt rầm rộ vùng đao quá đầu, ánh chiều tà chiếu rọi xuống lưỡi đao thoáng chói phản xạ ra một mảnh hàn mang đẹp mắt.

Trong chớp lát, Hạng Đà và ba trăm thân binh liền cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ, trước mắt rõ ràng chỉ có hơn bốn trăm kỵ binh nhưng lại làm cho Hạng Đà và ba trăm thân binh cảm giác giống như đối mặt với ngàn vạn kỵ binh đại quân!

Chúng kiến tình hình này, trong lòng Hạng Đà không khỏi cười khở, sự việc ở đây đúng là không có cách nào giải thích được nữa rồi.

Không đến một lát sau, theo con đường phía trước mà ủa đến, đại quân đã ở gần trong vòng ngàn bước.

Cao Sơ cúi đầu nhìn ngang Tần Ngư nằm trên cỏ ở ven đường, trong con ngươi bỗng nhiên bùng lên sát khí lạnh liệt, lại chậm rãi gờ lên hoành đao lạnh ngắt, Đang định hạ lệnh xung trận thì Hạng Đà bỗng nhiên lắc mình chắn trước mặt Cao Sơ thành khẩn nói:

- Cao Sơ tướng quân, mong người tin tưởng tại hạ, để tại hạ đi khuyên binh dừng lại!

Cao Sơ lạnh lùng cười nói:

- Người muốn nhân cơ hội thoát thân?

Hạng Đà cười khở, nói:

- Cao Sơ tướng quân, mặc kệ nói như thế nào, quân Sở cũng không thể giết hại lẫn nhau!

Dừng lại một chút, Hạng Đà lại nói:

- Thượng Tướng Quân sở dĩ đóng quân Lịch Dương mà không muốn tùy tiện qua sông, chính là không muốn cùng Giang Đông phụ lão xung đột vũ trang, Cao Sơ tướng quân, suy nghĩ, mời ngài cần phải suy nghĩ kỹ nha!

Cao Sơ im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Được rồi, tạm thời tin người một lần nữa!

Hạng Đà giọng điệu thư thái, lập tức xoay người lên ngựa mãnh liệt thẳng hướng đại quân phía trước mà đến.

Khiến Hạng Đà cảm thấy không ngờ tới lại là chính hãn bộ khúc, lãnh binh chủ tướng cũng là thuộc hạ tâm phúc của hãn Dương Lạc. Lập tức Hạng Đà giận tím mặt quát to:

- Dương Lạc, người muốn làm gì? !

- A?

Dương Lạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mừng rỡ nói:

- Tướng quân, ngài không có xảy ra việc gì?

- Nói nhảm, có thể có chuyện gì?

Hạng Đà bỗng trong lòng nghi hoặc hỏi:

- Ai nói với người bản tướng quân xảy ra chuyện?

- Mặt tướng cũng không biết.

Dương lạc rất rõ ràng nói:

- Ước chừng nửa canh giờ trước, ngoài trướng có lính canh trạm bỗng nhiên hồi báo, có người hướng vào trong đại doanh bắn vào một phong thư, trên đó báo tin tướng quân ở thành Bắc sẽ có nguy hiểm, mặt tướng không dám chậm trễ, liền khẩn trương mang theo bản bộ năm ngàn tinh binh chạy tới. Con mẹ nó, không ngờ là nói dối?

- Chưa chắc đã là nói dối!

Hạng Đà nghiêm nghị lắc đầu.

Vừa rồi nếu Thiên Viêm đắc thủ, một khi Cao Sơ bị giết, kỵ binh tinh nhuệ đang phần nộ kia nhất định sẽ đem Hạng Đà hãn cùng với ba trăm thân binh chém giết hầu như không còn, cứ như vậy, Dương Lạc cùng năm ngàn tinh binh vừa vận có thể kịp lúc đuổi tới, giết sạch năm trăm kỵ binh tinh nhuệ của Cao Sơ. Như vậy liền biến Hạng Đà và Hạng Trang thành tử địch!

Bởi vậy có thể thấy được, đây căn bản là một âm mưu được sắp đặt tỉ mỉ!

Về phần phía sau màn độc thủ này đến tột cùng là Hạng Tha, hay là Hạng Quán, hoặc là thể lực khác, Hạng Đà trong khoảng thời gian ngắn cũng không phán đoán được. Tuy nhiên, chuyện này phải được điều tra rõ ràng, nếu không sẽ không thể cho Cao Sơ một lời giải thích, càng không thể cho Hạng Trang một lời giải thích, một khi Hạng Trang tức giận tới tột cùng mang đại quân qua sông, Giang Đông chỉ sợ máu chảy thành sông.

- Tướng quân, hiện tại làm sao bây giờ?

Dương Lạc bất chợt nói thêm:

- Nếu không đem bọn người kia đi giết?

Dương Lạc cũng không kể lại tình hình, hắn chỉ nhìn đến ba trăm thân binh của Hạng Đà bị tước đi khí giới, hơn nữa một đám ôm đầu ngồi xổm lao ra bên đường, theo bản năng lại đối với bốn trăm kỵ binh của Cao Sơ sinh ra địch ý.

- Câm miệng!

Hạng Đà tức giận nói:

- Khẩn trương mang theo binh lính của người quay về doanh!

- A, quay về doanh?

Dương Lạc ngạc nhiên nói:

- Vậy sự an toàn của tướng quân ngài phải làm sao bây giờ?

- Việc này người không cần phải quan tâm.

Hạng Đà lãnh đạm nói:

- Dương Lạc, người muốn kháng mệnh? !

- Mặt tướng không dám!

Dương Lạc rung mình một cái quay đầu lại quát:

- Con mẹ nó, nghe rõ chưa, hồi doanh!

Khi Hạng Đà lần nữa trở lại trước ngựa của Cao Sơ, năm ngàn tinh binh của Dương Lạc đã giống như thủy triều xuống mà nhanh chóng rút lui.

Cao Sơ quay đầu lại vung tay lên, trận địa phía sau đã sẵn sàng đón quân địch, bốn trăm tinh kỵ cũng đều xước đao vào vỏ, Cao Sơ lúc này mới xoay người xuống ngựa, lại đi tới Tần Ngư bên người ngồi xổm xuống dưới.

Lại sau một lúc lâu, Phá Quân cũng mang theo hơn trăm tinh kỵ đã trở lại.

Nghênh đón Cao Sơ, Phá Quân có chút hồ thẹn nói:

- Tướng quân, mặt tướng vô năng.

Cao Sơ khoát tay áo, kết quả như vậy kỳ thật hắn đã đoán trước bên trong, thích khách ám sát đó võ nghệ cao cường, vượt xa tướng tượng của hắn, may mà đối phương rõ ràng chỉ có quyền thuật cao thủ, mà không phải lão tướng quen chém giết trên sa trường, nếu không, hôm nay Cao Sơ hẳn tuyệt đối khó may mắn thoát khỏi. Tuy nhiên, Ngư Nương vẫn cứ gặp vạ lây.

Nghĩ đến đây, Cao Sơ không khỏi tâm như dao cắt, lại đem Tần Ngư ôm lấy, kéo vào trong lòng ngực.

- Phu quân.

Tần Ngư sâu kín thở dài một tiếng, dịu dàng nói:

- Chàng không cần bi thương, có thể chết ở trong lòng chàng, Ngư nương đã thấy đủ...thật sự...thấy đủ.

- Ngự nương, đừng nói ngốc như vậy.

Cao Sơ nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng Tần Ngự, dịu dàng nói:

- Thương y sẽ tới ngay thôi, nàng sẽ không có việc gì, ta cam đoan.

- Cao Sơ tướng quân, thương y đến đây!

Tiếng nói vừa dứt, Cầu Thặng bỗng nhiên kêu to lên.

Cao Sơ cấp bách quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy trên mười thiết kỵ như gió cuốn mây tan nhằm phía trước lao tới lại gần đây, trên lưng ngựa phía trước là một vị lão nhân râu bạc, trên lưng còn che khẩu cái hòm thuốc.

Hạng Đà lúc này chỉ vào lão nhân râu bạc đối với cao sơ nói:

- Cao Sơ tướng quân, vị này là Cơ thần y, hậu duệ của Biển Cước

Cao Sơ gật gù đầu, lập tức tiến lên thi lễ, lại đem râu bạc lão nhân mời tới bên người Tần Ngự. Lão nhân trước xem thương thế trên người Tần Ngự, lại nhanh chóng lấy trong hòm thuốc ra cái bình sứ, theo đó đổ ra một chút thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương của Tần Ngự. Miệng vết thương vốn là đang rớm máu không ngờ máu lại ngừng chảy như một kỳ tích.

- Lão thần y, nương tử của ta có thể cứu chữa sao ?

Cao Sơ vội la lên.

Cơ thần y khoát tay áo, lại nắm lấy cổ tay trắng ngần của Tần Ngự chậm rãi xem mạch.

Bắt mạch một lúc lâu, Cơ thần y lại chậm rãi vuốt vuốt râu dài, nói:

- Tính mệnh không đáng lo ngại, tuy nhiên người bị thương mất máu quá nhiều, cần nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng lâu dài.

Cao Sơ lúc này mới khẽ thở ra, bây giờ tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Hạng Đà cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần tiểu nương này không có việc gì, sự kiện ám sát lần này cũng sẽ không đến nỗi nghiêm trọng, liền lập tức tiến lên nói:

- Cao tướng quân, biệt viện của tại hạ ngay tại gần đây, tướng quân nếu không chê, không bằng mang theo tôn phu nhân đi tới biệt viện nghỉ ngơi, hơn nữa biệt viện tương đối lớn, có phòng xá, tập hợp năm trăm kỵ binh cũng không thành vấn đề.

- Cũng tốt.

Cao Sơ thản nhiên nói:

- Vậy đành quấy rầy tướng quân.

Lúc này, Cao Sơ cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, lập tức lại hướng về Hạng Đà vái chào thật sâu, áy náy nói:

- Tướng quân, mới vừa rồi mạo tướng thất lễ, xin thứ tội!

- Không dám.

Hạng Đà khấn trương đáp lễ, lại nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, thích khách ở Thiên Viêm đều từng là ở dưới thân binh đội trưởng, sự kiện ám sát lần này tại hạ bất kể như thế nào cũng không thoát được có liên quan.

Ngừng một chút, Hạng Đà lại nói:

- Mặc kệ, tướng quân yên tâm, tại hạ nhất định sẽ cho người một cái giao đãi, càng sẽ cho Thượng Tướng Quân một lời giải thích.

Lập tức, Hạng Đà an bài thân binh dẫn dắt đám người Cao Sơ đi tới biệt trang, chính mình thì mang theo ba trăm thân binh hướng Ngô Trung thị trấn mà thẳng tiến.

Hạng Đà đã có chủ quyết, sự kiện ám sát lần này, còn phải tra khảo lại từ đầu, mà khởi điểm chính là Thiên Viêm! Thiên Viêm này có thể trở thành thân binh đội trưởng của Hạng Đà, kỳ thật còn có tính ngẫu nhiên, hơn nữa còn là trước khi sự tình diễn ra không lâu, Hạng Đà hiện tại nghĩ lại, cái gọi là ngẫu nhiên, căn bản là do người nào đó có dụng tâm cố ý an bài!

Ngô Trung thị trấn, phủ đệ của Hạng Quán.

Hạng Quán được báo, luôn miệng thở dài nói:

- Ai nha, đáng tiếc, đáng tiếc!

Nói một chút, Hạng Quán lại mắng nói:

- Cái gì mà kiếm khách số một Ngô Việt chứ, căn bản là có tiếng không có miếng, ngay cả một thất phu như Cao Sơ cũng giết không được, có tiếng không có miếng!

- Đúng vậy, thật là đáng tiếc.

Ngồi bên dưới Hạng Quán, trung niên văn sĩ cũng bóp cổ tay thở dài nói:

- Nếu là Cao Sơ bị giết, vậy thì thủ hạ của Cao Sơ chính là năm trăm tinh kỵ cũng tuyệt đối không bỏ qua Hạng Đà, một khi Hạng Đà bỏ mạng, thì Dương Lạc và năm trăm kỵ binh của Cao Sơ khẳng định sẽ chen. Giết tàn nhẫn, cứ như vậy, Hạng Trang, Hạng Đà hai hệ nhân mã sống mái với nhau cũng liền không thể tránh được.

- Ai nói không phải?

Hạng Quán hung hăng gõ nhịp, vô cùng ảo não nói:

- Một khi Hạng Trang, Hạng Đà toàn diện khai chiến, tám chín phần mười sẽ “hai hổ cắn nhau, con què con bị thương”, đến lúc đó nhìn ra Giang Đông, còn có ai có thể cùng bản tướng quân ganh đua tốt xấu? cái kia Hạng Tha phế vật? Đến lúc đó bản tướng quân kế thừa vương vị, thì đó chính là mục đích chung.

Trung niên văn sĩ gật gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên thượng tướng quân cũng không nhất định nhụt chí, Giang Đông vương vị chi tranh, lúc này mới chỉ vừa hé mở màn che, chúng ta còn rất nhiều thời gian cùng cơ hội, thông dong tìm cách.

Hạng Quán gật đầu nói:

- Ủ, Lục Nguyên, bản tướng quân chỉ biết là mang binh đi đánh giặc, còn lại liền toàn bộ giao lại cho người.

Ngừng một chút Hạng Quán quay lại nói:

- Tuy nhiên Lục Nguyên, người cũng đừng tìm tên “có tiếng không có miếng” như Thiên Viêm, người tìm lấy một tên thích khách thực sự có bản lãnh, nếu có thể trong lời nói lập tức làm thật Hạng Trang tiểu nhi, nếu thực sự không có cơ hội, sẽ tìm Cao Sơ xuống tay cũng không muộn, tóm lại, bất kể như thế nào cũng phải khơi mào cho Hạng Trang, Hạng Đà đến hỗn chiến!

Trước đó, Hạng Quán vẫn soi xét Hạng Đà là kinh địch lớn nhất tranh giành vương vị, hiện tại thì phải coi chừng Hạng Trang nữa, nếu có thể khơi mào Hạng Đà, Hạng Trang gây hỗn chiến, Hạng Quán hẳn có thể vững vàng “ngư ông đắc lợi”, về phần Hạng Tha, cho dù là con cháu họ Hạng chính thống, nhưng Hạng Quán thật đúng là không đem hắn để vào mắt.

- Thượng tướng quân yên tâm, tại hạ sẽ đem tất cả thu xếp thỏa đáng.

Trung niên văn sĩ hạ thấp người ngồi dậy, hướng Hạng Quán nhợt nhạt vái chào, cất cao giọng nói:

- Vương vị của Sở quốc, không phải Thượng Tướng Quân thì không ai có thể có!

- Ha ha ha, lời này bản tướng quân thích nghe.

Hạng Quán nghe vậy cười to nói:

- Ngày bản tướng quân kế thừa vương vị, tiên sinh chính là thừa tướng của Đại Sở ta!

- Đa tạ Vương.

Trung niên văn sĩ lại chấp tay vái.

- Lục Nguyên nha Lục Nguyên, người con mẹ nó lại cố gắng lấy lời dễ nghe dụ dỗ ta, tuy nhiên ta thích, ha ha ha. . .

Hạng Quan chỉ chỉ trung niên văn sĩ càn suồng sã cười ha ha.

209. Chương 209: Tra Khởi Từ Đầu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 209: Tra khởi từ đầu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lập tức Cao Sơ xoay người lên ngựa giờ đao rồng giận:

- Kiều Kỵ Doanh tập kết!

Một tiếng ra lệnh, trên bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ liền dừng mãnh xuất hiện sau ngựa của Cao Sơ. Triển khai kỵ binh trận hình nghiêm cẩn, trước sau bốn trung đội, mỗi trung đội trăm kỵ binh, gần như là đồng thời, bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ lại đồng loạt rầm rộ vung đao quá đầu, ánh chiều tà chiếu rọi xuống lưỡi đao thoáng chói phản xạ ra một mảnh hàn mang đẹp mắt.

Trong chốc lát, Hạng Đà và ba trăm thân binh liền cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ, trước mắt rõ ràng chỉ có hơn bốn trăm kỵ binh nhưng lại làm cho Hạng Đà và ba trăm thân binh cảm giác giống như đối mặt với ngàn vạn kỵ binh đại quân!

Chứng kiến tình hình này, trong lòng Hạng Đà không khỏi cười khổ, sự việc ở đây đúng là không có cách nào giải thích được nữa rồi.

Không đến một lát sau, theo con đường phía trước mà ồa đến, đại quân đã ở gần trong vòng ngàn bước.

Cao Sơ cúi đầu nhìn ngang Tần Ngưng nằm trên cỏ ở ven đường, trong con ngươi bỗng nhiên bùng lên sát khí lạnh liệt, lại chậm rãi giờ lên hoành đao lạnh ngắt, Đang định hạ lệnh xung trận thì Hạng Đà bỗng nhiên lắc mình chắn trước mặt Cao Sơ thành khẩn nói:

- Cao Sơ tướng quân, mong người tin tưởng tại hạ, để tại hạ đi khuyên binh dừng lại!

Cao Sơ lạnh lùng cười nói:

- Người muốn nhân cơ hội thoát thân?

Hạng Đà cười khổ, nói:

- Cao Sơ tướng quân, mặc kệ nói như thế nào, quân Sở cũng không thể giết hại lẫn nhau!

Dừng lại một chút, Hạng Đà lại nói:

- Thượng Tướng Quân sở dĩ đóng quân Lịch Dương mà không muốn tùy tiện qua sông, chính là không muốn cùng Giang Đông phụ lão xung đột vũ trang, Cao Sơ tướng quân, suy nghĩ, mời ngài cần phải suy nghĩ kỹ nha!

Cao Sơ im lặng, một lúc lâu sau mới nói:

- Được rồi, tạm thời tin người một lần nữa!

Hạng Đà giọng điệu thư thái, lập tức xoay người lên ngựa mãnh liệt thẳng hướng đại quân phía trước mà đến.

Khiến Hạng Đà cảm thấy không ngờ tới lại là chính hãn bộ khúc, lãnh binh chủ tướng cũng là thuộc hạ tâm phúc của hãn Dương Lạc. Lập tức Hạng Đà giận tím mặt quát to:

- Dương Lạc, ngươi muốn làm gì? !

- A?

Dương Lạc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mừng rỡ nói:

- Tướng quân, ngài không có xảy ra việc gì?

- Nói nhảm, có thể có chuyện gì?

Hạng Đà bỗng trong lòng nghi hoặc hỏi:

- Ai nói với người bản tướng quân xảy ra chuyện?

- Mạt tướng cũng không biết.

Dương Lạc rất rõ ràng nói:

- Ước chừng nửa canh giờ trước, ngoài trướng có lính canh trạm bỗng nhiên hồi báo, có người hướng vào trong đại doanh bắn vào một phong thư, trên đó báo tin tướng quân ở thành Bắc sẽ có nguy hiểm, mạt tướng không dám chậm trễ, liền khẩn trương mang theo bản bộ năm ngàn tinh binh chạy tới. Con mẹ nó, không ngờ là nói dối?

- Chưa chắc đã là nói dối!

Hạng Đà nghiêm nghị lắc đầu.

Vừa rồi nếu Thiên Viêm đắc thủ, một khi Cao Sơ bị giết, kỵ binh tinh nhuệ đang phần nộ kia nhất định sẽ đem Hạng Đà hãn cùng với ba trăm thân binh chém giết hầu như không còn, cứ như vậy, Dương Lạc cùng năm ngàn tinh binh vừa vặn có thể kịp lúc đuổi tới, giết sạch năm trăm kỵ binh tinh nhuệ của Cao Sơ. Như vậy liền biến Hạng Đà và Hạng Trang thành tử địch!

Bởi vậy có thể thấy được, đây căn bản là một âm mưu được sắp đặt tỉ mỉ!

Về phần phía sau màn độc thủ này đến tột cùng là Hạng Tha, hay là Hạng Quán, hoặc là thể lực khác, Hạng Đà trong khoảng thời gian ngắn cũng không phán đoán được. Tuy nhiên, chuyện này phải được điều tra rõ ràng, nếu không sẽ không thể cho Cao Sơ một lời giải thích, càng không thể cho Hạng Trang một lời giải thích, một khi Hạng Trang tức giận tới tột cùng mang đại quân qua sông, Giang Đông chỉ sợ máu chảy thành sông.

- Tướng quân, hiện tại làm sao bây giờ?

Dương Lạc bất chợt nói thêm:

- Nếu không đem bọn người kia đi giết?

Dương Lạc cũng không kể lại tình hình, hãn chỉ nhìn đến ba trăm thân binh của Hạng Đà bị tước đi khí giới, hơn nữa một đám ôm đầu gối xồm lao ra bên đường, theo bản năng lại đối với bốn trăm kỵ binh của Cao Sơ sinh ra địch ý.

- Câm miệng!

Hạng Đà tức giận nói:

- Khẩn trương mang theo binh lính của người quay về doanh!

- A, quay về doanh?

Dương Lạc ngạc nhiên nói:

- Vậy sự an toàn của tướng quân ngài phải làm sao bây giờ?

- Việc này người không cần phải quan tâm.

Hạng Đà lãnh đạm nói:

- Dương Lạc, người muốn kháng mệnh? !

- Mạt tướng không dám!

Dương Lạc rung mình một cái quay đầu lại quát:

- Con mẹ nó, nghe rõ chưa, hồi doanh!

Khi Hạng Đà lần nữa trở lại trước ngựa của Cao Sơ, năm ngàn tinh binh của Dương Lạc đã giống như thủy triều xuống mà nhanh chóng rút lui.

Cao Sơ quay đầu lại vung tay lên, trận địa phía sau đã sẵn sàng đón quân địch, bốn trăm tinh kỵ cũng đều xước đao vào vỏ, Cao Sơ lúc này mới xoay người xuống ngựa, lại đi tới Tần Ngự bên người ngồi xổm xuống dưới.

Lại sau một lúc lâu, Phá Quân cũng mang theo hơn trăm tinh kỵ đã trở lại.

Nghênh đón Cao Sơ, Phá Quân có chút hổ thẹn nói:

- Tướng quân, mạt tướng vô năng.

Cao Sơ khoát tay áo, kết quả như vậy kỳ thật hắn đã đoán trước bên trong, thích khách ám sát đó võ nghệ cao cường, vượt xa tướng tượng của hắn, may mà đối phương rõ ràng chỉ có quyền thuật cao thủ, mà không phải lão tướng quen chém giết trên sa trường, nếu không, hôm nay Cao Sơ hẳn tuyệt đối khó may mắn thoát khỏi. Tuy nhiên, Ngự Nương vẫn cứ gặp vạ lây.

Nghĩ đến đây, Cao Sơ không khỏi tâm như dao cắt, lại đem Tần Ngự ôm lấy, kéo vào trong lòng ngực.

- Phu quân.

Tần Ngự sâu kín thở dài một tiếng, dịu dàng nói:

- Chàng không cần bi thương, có thể chết ở trong lòng chàng, Ngự nương đã thấy đủ...thật sự...thấy đủ.

- Ngự nương, đừng nói ngốc như vậy.

Cao Sơ nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng Tần Ngự, dịu dàng nói:

- Thương y sẽ tới ngay thôi, nàng sẽ không có việc gì, ta cam đoan.

- Cao Sơ tướng quân, thương y đến đây!

Tiếng nói vừa dứt, Cầu Thặng bỗng nhiên kêu to lên.

Cao Sơ cấp bách quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy trên mười thiết kỵ như gió cuốn mây tan nhằm phía trước lao tới lại gần đây, trên lưng ngựa phía trước là một vị lão nhân râu bạc, trên lưng còn che khẩu cái hòm thuốc.

Hạng Đà lúc này chỉ vào lão nhân râu bạc đối với Cao Sơ nói:

- Cao Sơ tướng quân, vị này là Cơ thần y, hậu duệ của Biển Cước

Cao Sơ gật gật đầu, lập tức tiến lên thi lễ, lại đem râu bạc lão nhân mời tới bên người Tần Ngự. Lão nhân trước xem thương thế trên người Tần Ngự, lại nhanh chóng lấy trong hòm thuốc ra cái bình sứ, theo đó đổ ra một chút thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương của Tần Ngự. Miệng vết thương vốn là đang rớm máu không ngờ máu lại ngừng chảy như một kỳ tích.

- Lão thần y, nương tử của ta có thể cứu chữa sao ?

Cao Sơ vội la lên.

Cơ thần y khoát tay áo, lại nắm lấy cổ tay trắng ngần của Tần Ngự chậm rãi xem mạch.

Bắt mạch một lúc lâu, Cơ thần y lại chậm rãi vuốt vuốt râu dài, nói:

- Tính mệnh không đáng lo ngại, tuy nhiên người bị thương mất máu quá nhiều, cần nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng lâu dài.

Cao Sơ lúc này mới khê thở ra, bây giờ tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Hạng Đà cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần tiểu nương này không có việc gì, sự kiện ám sát lần này cũng sẽ không đến nỗi nghiêm trọng, liền lập tức tiến lên nói:

- Cao tướng quân, biệt viện của tại hạ ngay tại gần đây, tướng quân nếu không chê, không bằng mang theo tôn phu nhân đi tới biệt viện nghỉ ngơi, hơn nữa biệt viện tương đối lớn, có phòng xá, tập hợp năm trăm kỵ binh cũng không thành vấn đề.

- Cũng tốt.

Cao Sơ thần nhiên nói:

- Vậy đành quấy rầy tướng quân.

Lúc này, Cao Sơ cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, lập tức lại hướng về Hạng Đà vái chào thật sâu, áy náy nói:

- Tướng quân, mới vừa rồi mạo tướng thất lễ, xin thứ tội!

- Không dám.

Hạng Đà khẩn trương đáp lễ, lại nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, thích khách ở Thiên Viêm đều từng là ở dưới thân binh đội trưởng, sự kiện ám sát lần này tại hạ bất kể như thế nào cũng không thoát được có liên quan.

Ngừng một chút, Hạng Đà lại nói:

- Mặc kệ, tướng quân yên tâm, tại hạ nhất định sẽ cho người một cái giao đãi, càng sẽ cho Thượng Tướng Quân một lời giải thích.

Lập tức, Hạng Đà an bài thân binh dẫn dắt đám người Cao Sơ đi tới biệt trang, chính mình thì mang theo ba trăm thân binh hướng Ngô Trung thị trấn mà thẳng tiến.

Hạng Đà đã có chủ quyết, sự kiện ám sát lần này, còn phải tra khảo lại từ đầu, mà khởi điểm chính là Thiên Viêm! Thiên Viêm này có thể trở thành thân binh đội trưởng của Hạng Đà, kỳ thật còn có tính ngẫu nhiên, hơn nữa còn là trước khi sự tình diễn ra không lâu, Hạng Đà hiện tại nghĩ lại, cái gọi là ngẫu nhiên, căn bản là do người nào đó có dụng tâm cố ý an bài!

Ngô Trung thị trấn, phủ đệ của Hạng Quán.

Hạng Quán được báo, luôn miệng thở dài nói:

- Ai nha, đáng tiếc, đáng tiếc!

Nói một chút, Hạng Quán lại mắng nói:

- Cái gì mà kiếm khách số một Ngô Việt chứ, căn bản là có tiếng không có miếng, ngay cả một thất phu như Cao Sơ cũng giết không được, có tiếng không có miếng!

- Đúng vậy, thật là đáng tiếc.

Ngồi bên dưới Hạng Quán, trung niên văn sĩ cũng bóp cổ tay thở dài nói:

- Nếu là Cao Sơ bị giết, vậy thì thủ hạ của Cao Sơ chính là năm trăm tinh kỵ cũng tuyệt đối không bỏ qua Hạng Đà, một khi Hạng Đà bỏ mạng, thì Dương Lạc và năm trăm kỵ binh của Cao Sơ khẳng định sẽ chen. Giết tàn nhẫn, cứ như vậy, Hạng Trang, Hạng Đà hai hệ nhân mã sống mái với nhau cũng liền không thể tránh được.

- Ai nói không phải?

Hạng Quán hung hăng gõ nhịp, vô cùng ảo não nói:

- Một khi Hạng Trang, Hạng Đà toàn diện khai chiến, tám chín phần mười sẽ “hai hổ cắn nhau, con què con bị thương”, đến lúc đó nhìn ra Giang Đông, còn có ai có thể cùng bản tướng quân ganh đua tốt xấu? cái kia Hạng Tha phế vật? Đến lúc đó bản tướng quân kế thừa vương vị, thì đó chính là mục đích chung.

Trung niên văn sĩ gật gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên thượng tướng quân cũng không nhất định nhụt chí, Giang Đông vương vị chi tranh, lúc này mới chỉ vừa hé mở màn che, chúng ta còn rất nhiều thời gian cùng cơ hội, thông dong tìm cách.

Hạng Quán gật đầu nói:

- Ủ, Lục Nguyên, bản tướng quân chỉ biết là mang binh đi đánh giặc, còn lại liền toàn bộ giao lại cho người.

Ngừng một chút Hạng Quán quay lại nói:

- Tuy nhiên Lục Nguyên, người cũng đừng tìm tên “có tiếng không có miếng” như Thiên Viêm, người tìm lấy một tên thích khách thực sự có bản lãnh, nếu có thể trong lời nói lập tức làm thẹn Hạng Trang tiểu nhi, nếu thực sự không có cơ hội, sẽ tìm Cao Sơ xuống tay cũng không muộn, tóm lại, bất kể như thế nào cũng phải khơi mào cho Hạng Trang, Hạng Đà đến hỗn chiến!

Trước đó, Hạng Quán vẫn soi xét Hạng Đà là kinh địch lớn nhất tranh giành vương vị, hiện tại thì phải coi chừng Hạng Trang nữa, nếu có thể khơi mào Hạng Đà, Hạng Trang gây hỗn chiến, Hạng Quán hẳn có thể vững vàng “ngư ông đắc lợi”, về phần Hạng Tha, cho dù là con cháu họ Hạng chính thống, nhưng Hạng Quán thật đúng là không đem hấn để vào mắt.

- Thượng tướng quân yên tâm, tại hạ sẽ đem tất cả thu xếp thỏa đáng.

Trung niên văn sĩ hạ thấp người ngồi dậy, hướng Hạng Quan nhợt nhạt vái chào, cất cao giọng nói:

- Vương vị của Sở quốc, không phải Thượng Tướng Quân thì không ai có thể có!

- Ha ha ha, lời này bản tướng quân thích nghe.

Hạng Quan nghe vậy cười to nói:

- Ngày bản tướng quân kế thừa vương vị, tiên sinh chính là thừa tướng của Đại Sở ta!

- Đa tạ Vương.

Trung niên văn sĩ lại chấp tay vái.

- Lục Nguyên nha Lục Nguyên, người con mẹ nó lại cố gắng lấy lời dễ nghe dụ dỗ ta, tuy nhiên ta thích, ha ha ha. . .

Hạng Quan chỉ chỉ trung niên văn sĩ càng suồng sã cười ha ha.

210. Chương 210 – Công Thâu Chỉ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 210 – Công Thâu chỉ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thị trấn Ngô Trung, phủ đệ của Hạng Tha.

Nghe nói đại tướng thân tín dưới trướng Hạng Trang là Cao Sơ tướng quân gặp thích khách ở thị trấn Ngô Trung, Hạng Tha liền cảm thấy tình thế nghiêm trọng. Lúc này phái người tìm đến Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi và thế tộc Lôu lão đến đây nghị sự.

- Lệnh Doãn, việc này phiền toái lớn...

Ngũ Khởi ngồi xuống dưới liềm lớn tiếng nói. Hạng Trang đang lo không tìm ra cớ để qua sông, hiện tại Cao Sơ gặp chuyện, hẳn đã có thể lấy cớ để có thể dẫn đại quân qua sông.

Dừng một chút, Ngũ Khởi lại nói:

- Các người nhìn đi, lúc này khảng định bên Hạng Trang quá đông, hơn nữa càng khảng định được cùng Hạng Đà tiến đánh.

- Ta thấy sẽ không...

Khuất Ý đối chọi gay gắt nói:

- Hơn nửa tháng trước, các người cũng nói hay cho người quy mô ồ ạt qua sông, lấy thiết huyết thủ đoạn để tiêu diệt Hạng Đà, Hạng Quan, nhưng kết quả đâu? Kết quả Hạng Trang cũng không có tùy tiện qua sông! Như vậy hiện tại, Hạng Trang cũng sẽ không bởi vì Cao Sơ gặp chuyện mà tùy tiện qua sông, huống chi hiện tại Cao Sơ căn bản là không có việc gì...

Ngũ Khởi nhú mồm nói:

- Cái đó không phải Hạng Trang không muốn qua sông mà là bởi vì chuẩn bị không đủ.

Khuất Ý mỉm cười nói:

- Nếu ta không như nhằm thì hơn nửa tháng trước người không có nói giống như vậy nha!

- Người!

Ngũ Khởi giơ tay chỉ Khuất Ý, mắt hững hờ nói:

- Tị Ý, người tại sao luôn làm trái lại với ta?

- Không, ta cũng không muốn cùng người đối lập...

Khuất Ý khoát tay áo, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Thúc Tôn Quán ngồi ở bên trên cùng với Hạng Tha trên cao, nghiêm nghị nói:

- Ta chỉ là muốn nói, Hạng Trang cũng không giống chúng ta ban đầu đã lo lắng như vậy, chẳng qua chỉ là thất phu "hữu dũng vô mưu", sự thật chứng minh, Hạng Trang có dũng có mưu, có được dân được, đủ để đảm nhận trọng trách phục hưng Đại Sở.

Dứt lời, Khuất Ý lại theo chiều thượng bật dậy, hướng Hạng Tha chấp tay thờ dãi nói:

- Lệnh Doãn, bất kể theo phương diện của ai mà nói, Hạng Trang tướng quân đều hơn Hạng Đà, Hạng Quan gấp mười lần, cho nên chúng ta không cần lại do dự, khẩn trương qua sông nghênh đón Hạng Trang Thượng tướng tiến đến Ngô Trung chủ trì Sở Quốc đại cục đi.

Hạng Tha im lặng không nói nhưng lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía Thúc Tôn Quán.

Trên thực tế, ngay từ đầu, Hạng Tha đã không nghĩ tới phải kế thừa vương vị, tuy rằng ủng hộ hẳn có tới mười mấy cố Sở thế tộc trung thành, có mấy người đích xác còn có ý tưởng đưa hẳn lên kế thừa vương vị, tỉ như Ngũ Khởi kia, nhưng ngay từ đầu, đầu mối này đã bị Hạng Tha quyết đoán ngăn chặn, Hạng Tha sở dĩ thái độ mờ ám cũng là do có nguyên nhân.

Hạng Tha trong tay tuy rằng không có quân đội, nhưng sau lưng hẳn còn có mười mấy cố Sở thế tộc thế lực lại không phải là nhỏ, một khi Hạng Tha cho thấy thái độ ủng hộ Hạng Đà hoặc là Hạng Quan, thì thế cân bằng yếu ớt giữa Hạng Đà và Hạng Quan ngay lập tức sẽ bị đánh vỡ, cứ như vậy Giang Đông ngay lập tức sẽ bùng nổ nội chiến, Hạng Tha tuyệt đối không muốn thấy cảnh này.

Hiện giờ Đại Sở quốc, thực lực quốc gia, quân lực đều đã rất yếu, không thể lại chém giết lẫn nhau.

Cho nên, Hạng Tha sau khi trở về Giang Đông cũng không có lập tức biểu hiện thái độ, thậm chí còn cố ý đưa ra tin đồn, chính hẳn cũng có ý tranh đoạt vương vị của Sở quốc. Cứ như vậy, Hạng Đà và Hạng Quan ai cũng đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đương nhiên, Hạng Tha sở dĩ không có lập tức tỏ thái độ ủng hộ Hạng Đà hoặc Hạng Quan, còn có nguyên nhân rất trọng yếu chính là, Hạng Tha cho rằng Hạng Đà hoặc Hạng Quan đều không đủ năng lực để gánh trọng trách phục hưng Đại Sở, Hạng Tha càng muốn nhìn xem chiến trường ngàn dặm tranh đấu, phá rơi Hán Vương chinh phục cả thiên hạ to lớn như vậy, Hạng Trang có thể hay không đảm nhiệm trọng trách?

Cho nên, từ sau khi đại quân của Hạng Trang tiếp cận Giang Đông, Hạng Tha liền luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt.

Đón nhận ánh mắt trưng cầu của Hạng Tha, Thúc Tôn Quán vuốt vuốt râu dài nói:

- Lệnh Doãn, hay là chờ một chút đi, trước tiên là chờ xem Hạng Trang Thượng Tướng Quân sẽ xử lý việc Cao Sơ gặp chuyện như thế nào, sau đó ra quyết định cũng chưa muộn.

Hạng Tha yên lặng gật gật đầu. Nếu Hạng Trang có thể bình tĩnh, lý trí xử lý chuyện này, vậy nói lên hẳn thực sự là người có thể làm nên đại sự, nếu Hạng Trang máu nóng lên não, dưới cơn thịnh nộ dẫn đại quân qua sông, vậy nói lên Hạng Trang cũng chỉ là tên vô biên thiếu ý chí, nhiều nhất cùng lắm là tiên vương, không đủ mưu cầu đại sự!

Đột nhiên, Khất Ý chợt nói thêm:

- Các người thử nói xem, Thiên Viêm này là do ai phái tới?

- Ai biết?

Ngũ Khởi buông tay nói:

- Có lẽ là Hạng Quan phái tới, cũng có thể là Chu Ân, Anh Bố bọn họ phái tới, có thể là do Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Việt phái tới, cũng có thể là Hạng Đà diễn khổ nhục kế, tuy nhiên khả năng này là rất ít, nhưng thật ra có thể khẳng định, Thiên Viêm cũng không phải người của chúng ta.

- Còn một khả năng nữa...

Thúc Tôn Quán thần nhiên nói:

- Người là do Hạng Trang phái tới...

- Di, Hạng Trang phái tới?...

Khuất Ý nghiêm nghị nói:

- Thúc Tôn tộc lão, ý của người là nói...

Thúc Tôn Quán thần nhiên cười, vẫn chưa trả lời, Khuất Ý lại lâm vào trầm tư. Nếu Thiên Viêm thật sự là do Hạng Trang phái tới, vậy không thể nghi ngờ là vì muốn lấy cớ để qua sông, như vậy kế tiếp đại quân của Hạng Trang chỉ sợ sẽ ồ ạt qua sông. Một khi đại quân của Hạng Trang qua sông, như vậy hỗn chiến giữa Hạng Đà, Hạng Quan chỉ sợ khó tránh khỏi.

Ngoại thành phía đông Lịch Dương huyện, xưởng chế tạo giấy.

Trải qua hơn nửa tháng hợp tác và thử nghiệm, cuối cùng Công Thâu Xa đã làm được giấy, phụ nữ Công Thâu Nha làm ra đến đây.

Toàn bộ quá trình tạo giấy và bản ghi chép mà Hạng Trang trước đây đọc qua trên cơ bản không có gì khác biệt, chính là trước kia đem nan trúc, cỏ lau, cỏ mạch và nguyên liệu giã nát, hình thành bột nhão, sau đó bỏ vào máng nước trộn đều, cuối cùng lấy bột mịn như màng trúc bỏ vào máng nước gột rửa lại, chờ tới khi bột giấy trở thành một lớp màng mỏng trên mặt nan trúc, lúc đó sẽ đem màng trúc lấy ra, lật lại khiến cho “trang giấy” bao phủ trên mặt nan trúc, san phẳng giấy phủ trên tấm ván gỗ, lại lấy vật nặng đè lên trên mặt giấy, đem gạt bỏ phần nước thừa trên giấy, sau đó sẽ đem trang giấy bồi hong khô ráo, một tấm giấy như vậy là hoàn thành.

Hạng Trang lúc này đem mẻ giấy mới ra lò đặt tên là “giấy Công Thâu...”

Tuy nhiên nói thật, mẻ giấy Công Thâu đầu tiên này chất lượng đích xác không được tốt lắm, màu sắc ám vàng, mặt giấy thô ráp, dùng làm giấy vệ sinh Hạng Trang còn thấy không muốn.

Nhưng mà Công Thâu Xa, phụ nữ Công Thâu Nha rất nhanh liền cải tiến công nghệ, ở công đoạn trước thêm vào một thủ tục tẩy trắng, kỳ thật chính là đem nguyên liệu cùng đá vôi cùng thả vào nấu trong nước, cho tới khi đã hết màu vàng, sau đó lại cải tiến tấm ván gỗ dung ép trang giấy, kết quả đợi khi mẽ giấy thứ hai xuất ra, không chỉ có màu sắc sang đẹp, mặt giấy cũng trở nên bằng phẳng hơn.

Hạng Trang vui mừng khôn xiết, lúc này bóc ra một trang giấy trắng đã được hong khô tốt, lại dùng bút lông nhúng mực nước ở trên mặt giấy viết xuống ba *chữ Khái lớn “Công Thâu Giấy”, sau đó nhìn qua nhìn lại, có chút đắc ý. Bách Lý Hiền đứng bên người Hạng Trang, Công Thâu văn nữ nhìn xem vô cùng ngạc nhiên, bởi vì họ chưa bao giờ gặp qua kiểu chữ như vậy.

Hạng Trang tâm tình xúc động nên cũng quên mất đi việc này.

Trên thực tế, ở thời đại này, chữ Hán vừa mới tiến đến thành chữ tiểu triện đang ở vào giai đoạn chuyển sang thể chữ lệ, về phần chữ Khái thì còn phải mất thêm vài thập niên nữa. Mãi đến sau khi thể chữ lệ thành thực mới có thể xuất hiện, trong lịch sử chữ Khái cho đến thời Hán sơ được Vương Trọng sử dụng mới từ đó phát triển. Về phần thể giới này, lại khẳng định phải đề xuất hiện ra.

Bởi vì kế tiếp Hạng Trang khẳng định còn muốn làm chữ in rời, chữ in rời trên bản khắc và sắp chữ, chữ Khái tương đối với chữ tiểu triện, thể chữ lệ đường nét rõ ràng, hơn nữa, chữ Hán từ giữa lúc chuyển giao thể chữ lệ đến chữ Khái cũng không quá cứng nhắc. Tỉ như Bách Lý Hiền, chỉ thoáng chút sững sốt liền lập tức nhận ra chữ Hạng Trang viết ra chính là ba chữ “giấy Công Thâu”.

-Thượng Tướng Quân, người viết ba chữ này có bằng lòng về giấy chăng?

Bách Lý Hiền hỏi dò.

Hôm nay, Hạng Trang đã cho Bách Lý Hiền rất nhiều kinh hỉ, hiện tại đừng nói trước mặt Bách Lý Hiền xuất hiện một chồng giấy Công Thâu kia, làm một người đọc sách Bách Lý Hiền hiểu rất rõ ràng chồng giấy trắng mỏng manh này có ý nghĩa như thế nào! Càng làm cho Bách Lý Hiền không khỏi kinh ngạc chính là, kiểu chữ viết trên trang giấy này viết lên so với thể chữ triện thì dễ dàng hơn!

- Ủ...

Hạng Trang gật gật đầu, bịa chuyện nói:

- Ta cảm thấy, người đọc sách nên đường đường chính chính, chính trực ngay thẳng, viết chữ cũng nên ngay ngắn, cong nghiêng rõ ràng. Nghe người ta nói, mộ phần của Thương quân có một loại cây cao lại thẳng, tên là Khái thụ, cho nên ta nghĩ đem chữ này gọi là chữ Khái tử lương, người cảm thấy như thế nào?

- Chữ Khái?

Bách Lý Hiền nghe vậy không khỏi biến đổi sắc mặt.

- Đúng, gọi là chữ Khái.

Hạng Trang lại nói:

- Tử lương, ta nghĩ phiền người một việc.

Bách Lý Hiền vội vàng chấp tay thi lễ nói:

- Có chuyện gì Thượng Tướng Quân cứ việc phân phó được rồi.

Hạng Trang gật gật đầu nghiêm nghị nói:

- Tử lương, ta muốn nhờ người viết ra một bảng đối chiếu, đem chữ của các loại sách thường hay xuất hiện chuyển thành chữ Khái, có vấn đề gì không?

Bách Lý Hiền không cần nghĩ ngợi nói:

- Không có vấn đề...

Bách Lý Hiền tuy nói là quan sát cái gọi là chữ Khái này một hồi tuy nhiên cái này thật đúng là không có gì khó.

Trên thế giới này có rất nhiều sự vật không xuất hiện phía trước, người chết sống đều không thể tưởng tượng được, chỉ khi nào xuất hiện, một khi phá vỡ được vỏ bọc thì mọi người lập tức sẽ biết chuyện gì xảy ra, tựa như bàn đạp có tác dụng đối với kỵ binh, chữ Khải đối với độc giả mà nói cũng không sai biệt lắm.

Hạng Trang vui vẻ nói:

- Vậy làm phiền tử lương ngươi !

Bách Lý Hiền lại nói:

- Không biết Thượng Tướng Quân khi nào thì muốn đổi chiếu biểu này?

- Đương nhiên là càng nhanh càng tốt.

Hạng Trang nói:

- Nếu có thể mà nói thì ngày mai...

- Đi, trước trưa mai nhất định sẽ chuẩn bị tốt.

Bách Lý Hiền suy nghĩ một chút liền nhận thấy, kể ra các loại thư tịch có ích đến sổ sách liệt kê ra thì có đến trăm ngàn, nhưng thường dùng cũng chỉ có mấy ngàn con chữ, số lượng cũng không nhiều.

Đúng lúc này, Tần Tương bỗng nhiên vội vàng tiến đến, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng Tướng Quân, Giang Tả khoái mã cấp báo, Cao Sơ tướng quân ở Ngô Trung gặp chuyện, cũng may là không đáng lo ngại.

Hạng Trang nghe vậy lập tức sắc mặt đại biến, nhưng lập tức lại nhẹ nhàng thở ra.

- Tuy nhiên...

Tần Tương dừng một chút, lại nói:

- Tần Ngư tỷ tỷ lại bị trọng thương...

- Ủ?

Hạng Trang lập tức lại căng thẳng, Cao Sơ đối với Tần Ngư vốn tương đối quan tâm, nếu Tần Ngư có gì không hay xảy ra, tiểu tử Cao Sơ này lại còn không đem Giang Đông quấy cho long trời lở đất?

Lập tức Hạng Trang hỏi:

- Tần Cơ hiện tại sống hay chết? Còn có tiểu tử Cao Sơ này có càn quấy gì không?

Tần Tương lắc đầu nói:

- Cao Sơ tướng quân không có làm ẩu điều gì, tuy nhiên Tần Ngư tỷ tỷ còn chưa thoát khỏi nguy hiểm...

Bách Lý Hiền hơi biến sắc nói:

- Thượng Tướng Quân, có nên phái đại quân qua sông tiếp ứng?

Bách Lý Hiền hiểu rất rõ ràng, Cao Sơ không chỉ là tướng tâm phúc của Hạng Trang, được Hạng Trang vô cùng ưu ái, lại là Sở hệ lão tướng, theo nghĩa nào đó mà nói, địa vị của Cao Sơ ở quân Sở còn trên cả những lão tướng như Hoàn Sở, Quý Bố, cho nên Bách Lý Hiền mới đưa ra đề nghị này.

*Chữ khải (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

211. Chương 211 : Thiết Kiếm Tử Sĩ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 211 : Thiết kiếm tử sĩ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang khoát tay, thần nhiên nói :

- Bây giờ còn chưa phải lúc.

Cho dù Hạng Trang cũng rất lo lắng cho an toàn của Cao Sơ, nhưng hắn cũng không cho rằng lúc này dẫn theo đại quân vượt sông là ý kiến hay, trong lòng Bách Lý Hiền chỉ sợ cũng sẽ không tán thành qua sông hàng loạt vào lúc này, hắn sợ dĩ nói như vậy hơn phân nửa vẫn là e ngại thân phận của Cao Sơ, bởi vì Cao Sơ không chỉ là ái tướng thân tín mà Hạng Trang yêu thích, còn là tướng lĩnh tai to mặt lớn trong Sở hệ, thân phận không phải nhỏ.

Nếu lúc này Bách Lý Hiền khuyên Hạng Trang duy trì bình tĩnh, không nên dẫn quân vượt sông, thì tương lai lời này một khi truyền vào lỗ tai của Cao Sơ, thì rất có khả năng sẽ làm cho Cao Sơ hiểu lầm, nếu như Cao Sơ không hiểu lầm Bách Lý Hiền, nhưng mà những tướng lĩnh dưới trướng của Cao Sơ thì sao? Một cái sơ sẩy, chuyện này rất có khả năng sẽ tạo ra mâu thuẫn giữa hai tập đoàn đại tướng lĩnh Tần hệ và Sở hệ.

Cần biết lần trước Cửu Nguyên Đại Giác, Do Uyên đã đoạt lấy danh tiếng của Cao Sơ nhưng khiến cho lão Đại tướng lĩnh Sở hệ khó chịu, may mà tổ tiên Do Uyên xưa kia cũng là người Sở quốc, nếu không, đám tướng lĩnh bên Sở hệ còn không biết sẽ nháo sự đến mức nào đâu.

Bách Lý Hiền thông minh hơn người, hắn làm sao có thể mắc sai lầm thấp kém như vậy được?

Thấy Hạng Trang cũng không có tiếp nhận ý kiến của mình, Bách Lý Hiền liền khẽ mỉm cười, không lại nói thêm cái gì , dù sao hắn đã biểu lộ thái độ của mình, về phần Hạng Trang tiếp nhận hay không tiếp nhận, vậy không phải hắn Bách Lý Hiền có thể thay đổi, lập tức Bách Lý Hiền hướng về Hạng Trang chấp tay, cáo từ quay về chính mình chỗ ở viết biểu tấu.

Nhìn theo bóng dáng Bách Lý Hiền đi xa dần, Hạng Trang lại căn dặn với Tần Tương:

- Tần Tương, lập tức khiến phi ngựa chuyển cáo cho Cao Sơ, bảo hắn làm việc ngăn chặn lần không nên vọng động, hết thấy lấy đại cục làm trọng!

Ngẫm nghĩ một chút, Hạng Trang lại cố ý thêm vào một câu :

- Lại nói với hắn hiện tại chịu chút ủy khuất cũng không sao, tương lai lại gấp mười, gấp trăm lần đòi trở về là được.

Đối với Cao Sơ, Hạng Trang đúng là dành cho hắn rất nhiều kỳ vọng , không chỉ bởi vì Cao Sơ đối với hắn Hạng Trang trung thành cùng tận tâm, càng bởi vì chính bản thân Cao Sơ có tài năng có thể bồi dưỡng, mà Cao Sơ cũng đích xác không có phụ lòng hắn Hạng Trang kỳ vọng, ngăn ngừa một năm thời gian, cũng đã từ một tiểu, tiểu nhân vật thân binh đồn trưởng, trưởng thành lên một vị Đại tướng thống soái vạn quân!

Về mặt phương diện năng lực Cao Sơ tuy rằng không bằng Bàn Ngọc có mưu lược, nhưng so với Bàn Ngọc thì hơn hắn về phần xâm lược tính, trên phong cách dùng binh càng thêm gần gũi với Hạng Trang, việc này cũng liên quan đến việc Cao Sơ đi theo Hạng Trang trong thời gian dài.

Nếu nói Cao Sơ còn có nhược điểm gì mà nói, thì phải là nhi nữ tình trường.

Nhất là Tần Ngư, lại là Cao Sơ mệnh môn, một khi Tần Ngư gặp phải nguy hiểm gì, Cao Sơ nổi giận lên làm ra chuyện gì đều hoàn toàn có khả năng, cho nên Hạng Trang mới cố ý thêm vào một câu: hiện tại chịu chút ủy khuất, tương lai sẽ tìm trở về cũng không muộn ý tứ nói là, hiện tại đại sự quan trọng hơn, về phần thù hận cá nhân, tương lai lại báo thù cũng không muộn.

- Vâng!

Tần Tương vái chào, lĩnh mệnh liền đi.

Nhìn theo bóng dáng Tần Tương đi xa, Hạng Trang trầm ngâm một lát, bỗng nhiên theo bản năng hỏi han:

- Quân sư, người nói xem tên Thiên Viêm thích khách chính là ai phái đi...

Nói đến một nửa, Hạng Trang mới đột nhiên nhớ tới Ủy Liêu đã đi rồi lập tức vẻ mặt buồn bã, có chút cô đơn thở dài, lão quân sư vừa đi, hắn còn thật đúng là còn có chút không quen.

Bành Thành, hoàng cung Hoài Nam..

Khoái Triệt vượt vượt hàm râu của mình, đưa lưng về phía Anh Bố đi vài bước, lại lắc lắc đầu.

Anh Bố liền có chút không kiên nhẫn, thúc giục nói:

- Ai nha, Tướng quốc, người nhưng thật ra mau nói đây tên là Thiên Viêm thích khách rốt cuộc chính là người của ai?

Khoái Triệt không đáp, chỉ thâm trầm nói:

- Đại vương, nghe nói tên Thiên Viêm này ở Ngô Việt song phương còn rất có danh tiếng?

- Tất nhiên.

Anh Bố gật đầu nói :

- Tên Thiên Viêm này đích thật là một kiếm khách rất có danh tiếng, lúc Quả nhân ở Phiên huyện khởi binh, còn từng phái người tới mời hắn gia nhập, tuy nhiên lại bị người này cự tuyệt.

Khoái Triệt gật gù đầu, lại nói:

- Nói như vậy, tên Thiên Viêm này hẳn là một vị thành danh đã lâu kiếm khách, hơn nữa lúc Đại vương phái người tiến đến mời hắn gia nhập, bị hắn lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, việc này liền thuyết minh, Thiên Viêm không phải loại người có thể mua chuộc kiếm khách, như vậy lần này ám sát Cao Sơ nhất án, liền hơi có chút kỳ quái.

Anh Bố đầu đầy mờ mịt, nhíu mày hỏi:

- Tướng quốc, vậy tên Thiên Viêm này rốt cuộc là người của ai?

Khoái Triệt giang tay ra, cười khổ nói:

- Nếu tên Thiên Viêm này thật sự là một vị thể ngoại cao nhân, không bị tiền tài vật chất mua chuộc, như vậy hẳn sẽ không phải Hạng Tha, Hạng Đà hoặc là Hạng Quan có khả năng sai khiến được.

- Tướng quốc nói rất đúng.

Anh Bố nghiêm nghị nói :

- Việc này là do Lưu Bang lão nhi sai khiến hay sao?

Từ khi ngày đó bắt đầu bắt ngờ chiếm đánh Tiết quận, Anh Bố cũng đã cùng Lưu Bang chính thức trở mặt, tuy nói Lưu Bang cho tới bây giờ còn không có phái người đến đây đòi lại Tiết quận, Đông Hải, Sái Thủy ba quận, thậm chí đều không có phái người đến răn dạy hắn, nhưng Anh Bố biết, quan hệ đồng minh giữa hắn cùng Lưu Bang sớm đã vỡ tan, khai chiến là việc sớm muộn mà thôi.

- Cũng sẽ không phải là Hán Vương.

Khoái Triệt lắc đầu nói :

- Nếu Thiên Viêm thật sự là người của Hán Vương, như vậy mục tiêu mà hắn ám sát sẽ không phải là Cao Sơ đại tướng dưới trướng của Hạng Trang, mà hẳn là bản thân Hạng Trang mới đúng.

- Đúng nha.

Anh Bố gật đầu nói :

- Vậy Thiên Viêm rốt cuộc chính là người của ai?

Khoái Triệt trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi Anh Bố:

- Đại vương, người có hay không nghe nói qua, Đế quốc Đại Tần đã diệt vong nhiều năm trước từng có một chi quân đội phi thường thần bí, khi đó, gần như tất cả quân Tần đều còn tại sử dụng đồng khí, nhưng chi quân đội này cũng đã dùng tới dị thường sắc bén thiết khí, chi quân đội này tên là thiết kiếm tử sĩ!

- Thiết kiếm tử sĩ? !

Anh Bố nghe vậy không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Với tư cách một cái Tần mặt phản vương, Anh Bố làm sao có thể không biết Đế quốc Đại Tần thiết kiếm tử sĩ? Trên thực tế, Anh Bố không chỉ biết sự tồn tại của thiết kiếm tử sĩ, càng từng bị thiết kiếm tử sĩ ám sát qua, những thiết kiếm tử sĩ này không chỉ có kiếm thuật cực cao, hơn nữa không thèm để ý đến sống chết, căn bản là là một đám hiêu sát thành tính quái vật!

Khoái Triệt lại nói:

- Đây đám thiết kiếm tử sĩ dừng chân ở Nam Sơn trong một chỗ tên là hắc băng đài nghìn trượng tuyết phong, sau lại vì bảo vệ bí mật cùng với cố làm ra vẻ huyền bí, hắc băng đài liền trở thành tên hiệu chính thức của đám thiết kiếm tử sĩ này.

- Hắc băng đài? Hắc băng đài không phải sớm bị Hạng Võ đánh tan sao? Đóng quân ở trên đó thiết kiếm tử sĩ bất kể là học đồ, vẫn là kiếm thuật giáo tập, thậm chí ngay lúc đó tổng giáo tập Hắc hỏa cũng đều đã bị quân Sở bắn chết ...

Nói tới đây, Anh Bố bỗng nhiên hút một ngụm khí lạnh, nghiêm nghị nói :

- Tướng quốc muốn nói là, Hắc hỏa không chết, dùng tên giả Thiên Viêm tới đây báo thù?

- Báo thù?

Khoái Triệt lắc đầu nói :

- Đại vương người cũng quá khinh thường đám thiết kiếm tử sĩ này rồi, ở trong mắt bọn họ, căn bản là không có tư thù, thậm chí cũng không có quốc thù, trong mắt bọn họ cũng chỉ có mệnh lệnh của Tần quốc vương thất mà thôi!

- Tần quốc vương thất?

Anh Bố nhíu mày nói :

- Tần quốc vương thất cuối cùng một chi huyết mạch, Tần vương Tử Anh không phải đã bị Hạng Võ giết cả nhà sao? Hiện ở đâu còn có Tần quốc vương thất?

Nói đến đây liền dừng lại một chút, Anh Bố lại nói :

- Hơn nữa, Đế quốc Đại Tần đã diệt vong nhiều năm như vậy, nếu thực sự là thiết kiếm tử sĩ lọt lưới, chỉ sợ cũng sớm mai danh ẩn tích trốn đi đi?

Khoái Triệt nói:

- Cái gọi là tiểu ẩn lánh ở nơi hoang dã miền quê, đại ẩn lánh ở nơi thành thị, so sánh với trốn tránh ở nơi sơn dã, thì việc dùng tên giả trở thành kiếm khách nổi danh thiên hạ, không phải càng có thể bảo hộ chính mình sao?

- Dừng lại một chút, Khoái Triệt lại nói :

- Về phần Tần quốc vương thất huyết mạch, theo thần biết, kỳ thật vẫn chưa đoạn tuyệt, năm đó khi quân Sở công phá hoàng cung ở Hàm Dương, thiếu một vị Thi Mạn Công chúa.

Anh Bố hơi có chút không cho là đúng nói:

- Chính là một vị tiểu nương, thì làm thế nào đây? Dù nàng may mắn đào thoát, hiện tại không phải đã chết vào hoang dã, hoặc là đã gả cho sơn dã thôn phu, từ nay về sau áo vải quần thoa, sống đến cuối đời đi? Lại như thế nào có thể lấy được liên lạc cùng thiết kiếm tử sĩ, càng không thể sai khiến thiết kiếm tử sĩ đi ám sát Cao Sở.

Khoái Triệt không có phản bác Anh Bố, chỉ có điều vuốt vuốt chòm râu dưới hàm, nói:

- Đại vương, theo thần biết, vị này lọt lưới Thi Man Công chúa cũng chưa chết ở ngoài hoang dã, cũng không có gả cho sơn dã thôn phu, trên thực tế, nàng đã ở nửa năm trước gả cho Hạng Trang! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, nàng còn nghĩ trở thành Hạng Trang chính thê, Sở quốc vương hậu!

- Vậy lại càng không đúng rồi.

Anh Bố nói :

- Thi Mạn Công chúa nếu gả cho Hạng Trang, nàng làm sao có thể sai khiến thiết kiếm tử sĩ đi ám sát Cao Sơ? Cần biết Cao Sơ là Hạng Trang ái tướng tâm phúc đó!

Khoái Triệt lắc lắc đầu, thần nhiên nói:

- Đại vương, thực sự là như vậy sao?

Anh Bố nhíu nhíu mày, sau đó cúi đầu trầm tư lên, hảo sau một lúc lâu mới sợ hãi cả kinh, nghiêm nghị nói:

- Tướng quốc, người muốn nói dưới trướng Hạng Trang cũng có sự tranh chấp phe phái?

- Đó là điều đương nhiên.

Khoái Triệt nói :

- Hạng Trang dùng người cùng Hạng Võ hoàn toàn bất đồng, Hạng Võ chỉ tín nhiệm người nước Sở, thậm chí chỉ tín nhiệm họ Hạng dòng họ, nhưng Hạng Trang dù là người nào cũng dám dùng, hiện giờ thủ hạ của hắn không chỉ có có người nước Sở, cũng có người nước Ngụy, nước Tề, thậm chí rất nhiều người của nước Tần, nhiều người đến từ bất đồng quốc gia như vậy, nếu không có quyền lực, phe phái chi tranh, đó mới là kỳ quái.

Anh Bố sờ sờ ria mép, cười nói:

- Tranh giành, khiến cho bọn họ tranh giành đi, tranh giành càng ác liệt càng tốt, tốt nhất Hạng Trang có thể cùng Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan toàn diện khai chiến, cho bọn hắn lưỡng bại câu thương, đến lúc đó sau, Quả Nhân có thể tự mình dẫn đại quân vượt sông, không cần tốn nhiều sức để dàng đạt được hai quận Giang Đông, ha ha ha.

Khoái Triệt thần nhiên cười, cũng không nói thêm gì.

Từ khi Hạng Trang đóng quân ở Lịch Dương, ngày đó trở đi cũng không có tùy tiện vượt sông, Khoái Triệt đã biết giữa Hạng Trang cùng Hạng Tha, Hạng Đà, Hạng Quan hơn phân nửa là đánh không dậy nổi, hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Hạng Trang cuối cùng cũng sẽ từ bên trong Hạng gia trở hết tài năng kế thừa Sở quốc vương vị, hiện giờ Hạng Trang, ở trên chính trị cũng là cực kỳ thuần thực.

Tuy nhiên, Khoái Triệt cũng không có đem những suy nghĩ trong lòng này nói ra, bởi vì hắn biết, Anh Bố tuyệt đối không thích nghe những câu nói mất hứng như vậy.

Ngô Trung bắc giao, Hạng Đà đại doanh.

Phái ra mấy trăm tên Tiểu Thám đi điều tra thăm dò hành tung của Thiên Viêm đã đều trở về đại doanh, tuy nhiên đều không tìm được hành tung của Thiên Viêm, từ sau khi vài ngày trước ám sát không thành, tên Thiên Viêm này liền cùng không khí giống như biến mất, tuy nhiên điều này đã nằm trong dự kiến của Hạng Đà, Thiên Viêm nguyên bản chính là cái độc lai độc vãng (đi và đến đều một mình) du hiệp, việc này xong hơn phân nửa đã trốn xa đi nơi khác rồi.

Tuy nhiên, tìm không ra Thiên Viêm thì làm sao có thể giải thích tốt cho phía bên Cao Sơ, Hạng Trang đây..

Do dự một lúc, Hạng Đà đột nhiên quay đầu quát:

- Người đâu, chuẩn bị ngựa cho bản tướng quân! Nếu tìm không ra Thiên Viêm, không thể nói trước cũng chỉ có thể tự mình vượt sông, hướng Hạng Trang chịu đòn nhận tội!

212. Chương 212: Phụ Cức Thỉnh Tội

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 212: Phụ cức thỉnh tội

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoại ô Lịch Dương, bên cạnh tác phường làm giấy, mấy ngày nay lại xây thêm một phường in ấn.

Bách Lý Hiền chỉ hao phí một đêm, liền đem hơn năm nghìn văn tự thường dùng toàn bộ từ thể chữ tiểu triện chuyển dịch thành chữ Khải, lập tức Hạng Trang lại để cho Công Thâu Xa an bài chạm trở điều khắc khuôn chữ, mấy trăm cái chạm trở cả ngày lẫn đêm, chỉ dùng không đến hai ngày, liền đem hơn năm nghìn chữ thường dùng toàn bộ điều khắc thành khuôn chữ, giống như chi, hồ, giả, đã cùng những chữ thường dùng, lại điều khắc thêm hơn trăm cái.

Tiếp theo chính là sắp chữ, in ấn, đợi cho đến buổi chiều ngày thứ ba, Hoa Hạ văn Minh lịch sử quyển đầu tiên đóng buộc chỉ sách Ủy Liêu Tử? Bốn mươi hai thiên liền chính thức sinh ra đời!

Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp đều cầm một quyển Ủy Liêu Tử? Bốn mươi hai thiên, không khỏi cảm thán ngàn vạn.

Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp đều vô cùng rõ ràng, thư tịch đối với một người đọc sách mà nói ý nghĩa như thế nào!

Không chút nào khoa trương mà nói, thư tịch chính là sinh mạng của người đọc sách, chính là tất cả đối với người đọc sách, tuy nhiên, bởi vì thể tre, mộc giản chế tác không dễ, hơn nữa cồng kềnh, làm cho việc sao chép thư tịch, truyền lưu thực sự trở thành nan đề rất lớn, dù là Nho gia học phái huy hoàng đại tác phẩm Luận Ngữ, cũng chỉ có thể truyền lưu trong phạm vi nhỏ, rất nhiều loại sách đã bị thất lạc chỉ còn vài bản đơn lẻ.

Tuy nói trong thư viện quốc gia ở Hàm Dương cất chứa mấy chục vạn quyển thư giản(thể tre), Hạng Trang chuyên môn dọn ra trên trăm chiếc xe bò chở tới Cửu Nguyên, lúc theo Cửu Nguyên nam hạ Giang Đông, lại dùng vài ngàn con ngựa thồ mới từ ngàn dặm chở về tới Giang Đông, từ bên trong, mấy chục vạn cuốn sách này ít nhất có nhất hơn phân nửa đều là bản đơn lẻ, trong đó liền bao gồm Nho gia học phái mặt khác một bộ kiệt tác Thượng thư.

Nhiều như vậy bản đơn lẻ, thiên hạ người đọc sách vốn căn bản là không có, nhưng hiện tại, có giấy và in ấn thuật, sau khi có trong tay này bản mỏng manh đóng buộc chỉ thư, thiên hạ người đọc sách liền hoàn toàn có thể giống như trong thư viện quốc gia của Đại Tần cất chứa mấy chục vạn quyển thư tịch, bởi vì bản đóng buộc chỉ thư này giá trị chế tạo cũng không đắt, hơn nữa không nặng!

Có những bản đóng buộc chỉ thư này, thư tịch truyền lưu sẽ trở nên phi thường dễ dàng!

- Thượng Tướng Quân, đây chính là việc đại sự đó!

Vũ Thiệp kích động đến mức thanh âm đều thay đổi.

Bách Lý Hiền lại hướng Hạng Trang vái chào thật sâu, nghiêm nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, người giúp cho thiên hạ người đọc sách một việc rất lớn, tại hạ thay cho người đọc sách khắp thiên hạ... Tạ ơn Thượng Tướng Quân!

- Nói quá lời, hai vị tiên sinh nói quá lời, hơn nữa việc này cũng là công lao của Công Thâu tiên sinh.

Hạng Trang khoát tay áo, lại chỉ bảo Công Thâu Xa nói :

- Công Thâu tiên sinh, còn phải phiền toái người đem Chư Tử học thuyết và hơn một trăm loại thư tịch in ấn đi ra nhiều bộ dính thành sách, mỗi loại thư tịch tất cả muốn hai trăm quyển, bản tướng quân vẫn chờ cần dùng gấp.

- Vâng!

Công Thâu Xa liền vái chào, lĩnh mệnh đi.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, bỗng nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, đây chính là một phần đại lễ!

Hạng Trang tuyển hơn một trăm loại thư tịch này đều là tác phẩm kinh điển nổi danh, cho dù là Giang Đông lớn nhất cổ lão thế gia vọng tộc thúc Tôn thị, cũng không chắc có thể cất giữ trong đó một nửa thư tịch, giống Thượng thư như vậy bản đơn lẻ, lại có một không hai, hoàn toàn có thể tưởng tượng, làm thúc Tôn thị tộc lão thúc Tôn Quán lúc thu được này phê thư tịch, sẽ kinh hỉ như thế nào đây?

Đối với thi thư gia truyền thế gia đại tộc mà nói, thư tịch gần như chính là bones họ mạch máu!

- Thật không?

Hạng Trang sờ sờ mép ria, thản nhiên nói :

- Chỉ hy vọng như thế.

Nhóm thư tịch này tuyệt đối sẽ nhận được Giang Đông thế gia vọng tộc, sĩ tộc thậm chí tông tộc nhiệt liệt hoan nghênh, hành động này của Hạng Trang cũng nhất định có thể đạt được mục đích lôi kéo lòng người, không nói đến việc có thể thu mua toàn bộ thế tộc, sĩ tộc cùng với tông tộc, nhưng ít nhất thu mua đại bộ phận sẽ không thành vấn đề, nhưng mà đám thế tộc, sĩ tộc thậm chí tông tộc này lại cũng không biết, khi thư tịch xuất hiện, sẽ làm thay đổi hoàn toàn tương lai vận mệnh của bọn họ.

Vốn, dựa theo nguyên bản lịch sử quý tích, những thế tộc, sĩ tộc này trải qua hơn Lương Hán bốn trăm năm phát triển, cuối cùng sẽ hình thành môn phiệt(quý tộc) hình thức ban đầu, sau khi Tào Phi thi hành chế độ cửu phẩm công chính, thế lực môn phiệt sẽ đạt tới đỉnh điểm, từ nay về sau, quan cao hiển hách bị sĩ tộc hoàn toàn nắm giữ, thứ tộc thì hoàn toàn mất đi khả năng tiến vào trung tâm quyền lực triều đình.

Đến tây, đông lương Tấn, liền hình thành thượng phẩm không bản hàn, hạ phẩm không sĩ tộc bất thường quyền lực bố cục!

Sử dụng thuật ngữ của đời sau, loại này dị dạng bố cục quyền lực gọi là giai cấp cố hóa, một cái giai cấp cố hóa xã hội, là không có bất luận hy vọng gì, cũng tất nhiên sẽ phát triển theo hướng suy nhược, diệt vong.

Lịch sử đã chứng minh rồi kết luận này là chính xác, bởi vì kiến trúc thượng tầng của quốc gia trường kỳ phụ thuộc vào các đại môn phiệt(quý tộc) một nhóm sĩ tộc đệ tử nắm giữ, rất nhiều hàn môn đệ tử có năng lực không thể thượng vị, không cách nào ra sức vì đất nước, rất nhiều hàn môn đệ tử không những cả người đầy bản lĩnh, ngập đầy nhiệt huyết, nhưng căn bản lại không được triều đình trọng dụng.

Loại bố cục quyền lực bất thường này cuối cùng làm cho Lương Tấn trường kỳ càng thêm suy nhược chông chất, tiến tới đưa đến Ngũ hồ loạn thế bi kịch, nếu không phải Vũ Đế Thiên vương Nhiệm Mẫn ngang trời xuất thế, Hoa Hạ huyết mạch chỉ sợ sớm đã đoạn.

Sau đó tận đến Tùy Dương Đế chưa từng có trong lịch sử phổ biến khoa cử, hệ thống môn phiệt(quý tộc) rốt cục mới sụp đổ!

Nếu nói Tần Thủy Hoàng là thiên cổ nhất đế, như vậy Tùy Dương đế hoàn toàn xứng đáng gọi là thiên cổ nhị đế, Tùy Dương đế đối với Hoa Hạ văn minh cống hiến tuy không nhiều bằng Tần Thủy Hoàng, nhưng cũng là không ai bằng, thi hành chế độ khoa cử diệt trừ môn phiệt này viên u ác tính là thứ nhất, thứ hai chính là nối liền nam bắc Đại Vận Hà, từ nay về sau khiến nam bắc Hoa Hạ hoàn toàn hòa hợp làm một!

Không thể không nói, đối với hai vị Tần Thủy Hoàng, Tùy Dương đế này Hoàng đế, sách sử đời sau đánh giá là cực kỳ không công bằng.

Tuy nhiên, Tùy Dương đế sở dĩ có thể thi hành khoa cử, cũng do có một điều kiện tiên quyết phi thường trọng yếu, đó chính là số lượng đông đảo hàn môn học sinh, nếu không có giá cả rẻ tiền thư tịch, nếu không có số lượng phần đông hàn môn học sinh, Tùy Dương đế cho dù muốn thi hành chế độ khoa cử đều không có cơ hội.

Hiện tại, thư tịch(sách vở) xuất hiện trước thời hạn, ở tương lai không xa, cũng tất nhiên sẽ xuất hiện số lượng đông đảo hàn môn học sinh, như vậy thế tộc, sĩ tộc còn có cơ hội hình thành hệ thống môn phiệt sao?Đáp án đương nhiên là sẽ không, cho dù thế tộc, sĩ tộc cố gắng muốn sớm định ra việc nắm giữ trung tâm quyền lực dọc theo quỹ tích lịch sử, thì Hạng Trang cũng tuyệt đối sẽ không bằng lòng.

Tương lai Đại Sở đế quốc, việc chọn lựa nhân tài sẽ trực tiếp tiến vào chế độ khoa cử!

Đế quốc Đại Tần hệ thống canh(làm ruộng) chiến, sẽ tiến thêm một bước diễn biến thành Đại Sở canh độc(vừa làm ruộng vừa đi học) chiến hệ thống!

Đế quốc Đại Tần thi hành thuần túy hệ thống canh chiến, thưởng cho nông canh, thưởng cho chiến công, và sẽ lấy được tước vị nông phu, chiến sĩ đa phần sẽ bổ nhiệm làm quan viên của các quận các huyện.

Sự thật chứng minh, làm như vậy là không thể thực hiện được, Trần Thiệp, Ngô Quảng bạo loạn sở dĩ sẽ trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng không khống chế được, cuối cùng ở Quan Đông hình thành Phong hoá liêu nguyên xu thế, Hồ Hối, Triệu Cao làm ngược lại là nguyên nhân chính, cùng những nông phu không có văn hóa, chiến sĩ xuất thân từ quan viên quận huyện cũng không phải không có quan hệ.

Cho nên, hệ thống canh chiến phải tiến thêm một bước hoàn thiện trở thành hệ thống canh độc chiến.

Ngoại trừ thưởng cho nông canh, thưởng cho chiến công, còn muốn thưởng đọc sách, cày ruộng cần lao, nộp bao nhiêu thuế lương thực có thể đạt được tước vị, chiến sĩ dũng cảm tác chiến, giết nhiều địch cũng có thể đạt được tước vị, còn có đọc sách đọc tốt, cũng giống nhau có thể đạt được tước vị, đương nhiên, nếu muốn thông qua việc đọc sách để đạt được tước vị còn phải thông qua cuộc thi mới được, việc này kỳ thật chính là khoa cử .

Ở tương lai Đại Sở đế quốc, đạt được tước vị cùng làm quan chính là hai khái niệm bất đồng!

Ở tương lai Đại Sở đế quốc, đạt được tước vị thì ý nghĩa người có được thân phận quý tộc, ngoài việc có thể theo triều đình lĩnh một phần bổng lộc ra, còn có thể đạt được cùng bản thân tước vị tương ứng các loại đặc quyền, thí dụ như miễn trừ các loại giao dịch, trong đó có đặc quyền trọng yếu nhất là các cấp tước vị nơi ở cùng sở hữu , đó chính là do quan viên chọn lựa.

Nói cách khác, sau khi quý tộc ở có được tước vị, còn cần tiếp tục nhận một lần sát hạch, mới có thể làm quan!

Cứ như vậy, thế tộc, sĩ tộc đệ tử có thể mượn dùng bậc cha chú dư âm(ban cho), không làm mà hưởng trở thành quý tộc, nhưng thứ tộc con cháu cũng đồng dạng có thể thông qua tham gia quân ngũ, cày ruộng, đọc sách đến đạt được tước vị, trở thành quý tộc, cũng mặc kệ là thế tộc, sĩ tộc đệ tử, vẫn là thứ tộc đệ tử, bọn họ nếu muốn làm quan, nhất định phải tiếp nhận kiểm tra!

Đương nhiên, cùng đời sau Quốc Khảo tồn tại làm rối kỉ cương hiện tượng giống nhau, như vậy chọn lựa trong cuộc thi cũng không có khả năng chân chính công bằng, thế tộc, sĩ tộc đệ tử rõ ràng được hưởng tài nguyên nhiều hơn, cũng càng dễ dàng trúng tuyển, nhưng những việc này sẽ không phải trong phạm vi suy nghĩ của Hạng Trang, bởi vì hắn biết bất luận một chế độ nào, nếu muốn chu đáo, mười phần vẹn mười, việc đó tuyệt đối không có khả năng.

Hạng Trang một người nghĩ đến xuất thần, Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp liên đều biết điều không có quấy rầy hắn.

Nhưng mà ở trước mặt đi nhanh mà tới Hồ Duyên Chính Đức lại hồn nhiên không biết, hướng tới Hạng Trang chấp tay, lớn tiếng nói:

- Thượng Tướng Quân, phụ cúc Hạng Đà đến thỉnh tội!

- Hử?

Bách Lý Hiền cùng Vũ Thiệp nghe vậy hơi hơi sửng sốt, Hạng Đà phụ cứu thỉnh tội?

Hạng Trang cũng từ trong trầm tư hồi lại tinh thần, thuận miệng hỏi:

- Hô Diên, người vừa rồi nói cái gì?

Hô Duyên Chính Đức nói:

- Hồi bẩm Thượng Tướng Quân, phụ cứu Hạng Đà đến đây thỉnh tội, người ngay tại phía ngoài cửa đông Lịch Dương!

Hạng Trang suy nghĩ một chút, lúc này mang theo Bách Lý Hiền cùng Vũ Thiệp trực tiếp đến cửa đông Lịch Dương, còn cách thật xa, Hạng Trang liền nhìn đến một người đàn ông tuổi còn trẻ lưng trần, buộc dây gai đứng trong gió lạnh, lúc này thời tiết vẫn là cực kỳ lạnh, gã đàn ông kia trên người sớm đã xanh một khối, tím một khối, hiển nhiên là bị đông lạnh.

Hạng Trang liếc mắt một cái liền nhận ra, người đàn ông này đúng là Hạng Đà!

Lúc này thời tiết cực kỳ rét lạnh, nhưng Hạng Đà vẫn ngẩng đầu lên, ưỡn ngực, phía sau thân binh đội trưởng vài lần muốn cho hắn phủ thêm áo khoác bằng da hổ, đều bị Hạng Đà dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Thấy như vậy một màn, Hạng Trang không khỏi có chút cảm thán.

Xem ra, trong dòng họ Hạng cũng không phải tất cả đều giống như Hạng Bá, Hạng Hãn, Hạng Anh ngu xuẩn như vậy, ít nhất trước mắt tên Hạng Đà này, chính là người hiểu chuyện, bởi vì Cao Sơ gặp ám sát nhất án, Hạng Đà có thể tự mình sang giang, phụ cứu thỉnh tội, liền đủ thuyết minh hắn là người biết nhận thức được đại cục làm trọng, họ Hạng, cũng không phải không có nhân tài!

- A Đà!

Hạng Trang đi nhanh tới trước, gấp giọng nói :

- Người làm cái gì vậy? !

- Thượng Tướng Quân!

Hạng Đà cũng không có giống như lúc trước như vậy xưng hô Hạng Trang là A Ki, mà là xoay người quỳ một gối xuống mặt đất, sau đó chấp tay thở dài nói :

- Mạt tướng trị quân không nghiêm, chỉ huy cấp dưới không đúng cách, đến nỗi Cao Sơ tướng quân suýt nữa bị thân binh đội trưởng của mạt tướng giết chết, hôm nay sang giang, mạt tướng là đặc biệt tiến đến thỉnh tội, còn mời Thượng Tướng Quân trách phạt!

- Đứng lên, A Đà người mau đứng lên.

Hạng Trang nói :

- Đứng lên mà nói.

- Hạng Đà cõng xuống trên lưng dây gai, hai tay ôm lại thành quyền, vẻ mặt xấu hổ nói:

- Thượng Tướng Quân, xin ngài trách phạt!

213. Chương 213. Khai Chiến Với Người Hung Nô

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 213. Khai chiến với người Hung Nô

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- A Đà!

Hạng Trang cao giọng nói:

- Nếu người còn quỳ như vậy thì chẳng xem ta là huynh đệ, đứng lên, mau đứng lên!

Dứt lời, Hạng Trang dùng sức khê nâng Hạng Đà lên.

Hạng Đà cũng không kiên trì mãi, đứng dậy nói:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng thật hổ thẹn.

- Lời này phải do ta nói mới đúng.

Hạng Trang lắc đầu, bùi ngùi nói tiếp:

- Ta chịu di mệnh của Vương huynh lúc lâm chung, thân là Thượng Tướng Quân Đại Sở, lại không thể lo lắng cho con cháu họ Hạng được chu toàn, càng không thể bảo vệ tốt cho người già ở Giang Đông, nói ra thật sự là hổ thẹn mà.

- Thượng Tướng Quân xin đừng nói như vậy.

Hạng Đà khẩn trương nói :

- Nếu không phải Thượng Tướng Quân ngăn cơn sóng dữ, hàng triệu người già ở hai quận Giang Đông chỉ sợ sớm đã gặp họa, Đại Sở cũng đã sớm mất nước.

Hạng Trang chú ý thấy mười mấy tướng lãnh phía sau Hạng Đà vẻ mặt đều có chút mất tự nhiên, hiển nhiên, bọn họ không đồng ý với lời nói của Hạng Đà, lập tức Hạng Trang khoát tay áo, thản nhiên nói :

- A Đà, Giang Đông có thể giữ đến bây giờ, cũng không phải là do công lao của ta, mà là do A Đà người, còn có công lao của Hạng Quan cùng mấy mươi nghìn tướng sĩ Đại Sở.

Hạng Đà lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Nếu không phải Thượng Tướng Quân làm chệch hướng Lưu Bang, Hàn Tín, Bành Việt cùng với đại quân chủ lực của các lộ chư hầu, chỉ dựa vào hơn một ngàn tàn binh của Hạng Quan cơ bản là không giữ được Tiền Đường! Rồi sau đó, nếu không phải Thượng Tướng Quân liên tục chiến đấu ở các chiến trường xa xôi, đem đại quân chủ lực của các lộ chư hầu rút khỏi Hoài Từ Giang Đông, chỉ dựa vào mấy ngàn tàn quân của mặt tướng, làm sao có khả năng khôi phục Giang Đông?

Hạng Trang nói:

- A Đà, người nói quá lời, Giang Đông có thể giữ vững đến bây giờ chủ yếu vẫn là dựa vào người và Hạng Quan.

Hạng Đà giống như không nghe thấy lời nói của Hạng Trang, lại nói tiếp:

- Thượng Tướng Quân chỉ có mấy ngàn tàn binh, lại không ngờ có thể đem đại quân chủ lực của các lộ chư hầu toàn bộ đều quay trở về, hơn nữa, ở trong hoàn cảnh khốn cùng như thế, Thượng Tướng Quân còn có thể tạo lập nên một đội kỵ binh khổng lồ, công lao như thế, năng lực như thế, mặt tướng làm sao có thể so sánh?

Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp đi theo phía sau Hạng Trang không khỏi xem trọng Hạng Đà vài phần. Hạng Đà có thể nói ra những lời này đủ thấy hắn có tầm nhìn xa, là một tướng tài.

Tuy nhiên, mười mấy tướng lãnh phía sau Hạng Đà lộ ra vẻ mặt không đồng tình.

Rõ ràng, Hạng Đà khiêm nhường khiến cho các tướng lãnh của Hạng Đà rất khó chịu, tuy nhiên vì uy danh của Hạng Đà, hơn nữa nơi này là địa bàn của Hạng Trang bọn họ mới cố nén không phát tác mà thôi.

Trong lòng Hạng Trang có chút cảm thán, vừa cảm thán Hạng Đà hết lòng vì đại nghĩa, lại cảm thán dự kiến của Ủy Liêu lúc lâm chung. Nếu không phải lúc Ủy Liêu sắp chết hết sức can ngăn, khiến cho Hạng Trang tạm hoãn việc qua sông thì theo như tính cách của Hạng Trang chỉ sợ sớm đã mang theo đại quân

xông qua Ô Giang chém giết. Nói như vậy, dù cho Hạng Đà có thể lấy đại cục làm trọng nhưng còn thủ hạ của hắn, các tướng lĩnh này thì...?

Cho nên, nếu lúc trước Hạng Trang tùy tiện qua sông, chẳng những khó tránh khỏi xung đột với Hạng Quan, chỉ sợ cùng với Hạng Đà, Hạng Tha cũng tương tự không thể tránh khỏi, như vậy lại xảy ra một trận hỗn chiến, hai đông hai quận chỉ sợ sẽ máu chảy thành sông, Hạng Trang cuối cùng có thắng được thì toàn bộ Giang Đông mười chín phòng cũng sớm đã thành trống không .

Lập tức Hạng Trang vỗ vỗ vào vai lưng Hạng Đà, nói:

- A Đà, nói thật, người cũng thật giỏi.

- Mặt tướng có tài đức gì làm sao dám so ngang với Thượng Tướng Quân?

Hạng Đà lắc đầu, bỗng quỳ một gối xuống đất, vô cùng thành khẩn nói với Hạng Trang:

- Thượng Tướng quân, Đại Sở có thể phục hưng hay không tất cả đều dựa vào ngài, cho nên, mời ngài tức khắc qua sông, kế thừa đại vị Sở vương, chủ trì đại cục!

Hạng Đà vừa nói ra những lời này, không chỉ có Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp đi theo phía sau Hạng Trang thay đổi sắc mặt, mười mấy thuộc cấp đi theo Hạng Đà sắc mặt cũng đại biến, trong khoảng thời gian ngắn, mười mấy thuộc cấp ngơ ngác nhìn nhau, cũng không cùng quỳ theo Hạng Đà. Hạng Đà giận dữ, lập tức quay đầu lại lớn tiếng khiển trách nói:

- Quỳ xuống, còn không cùng ta quỳ xuống? !

Mười mấy thuộc cấp nhìn nhau, cuối cùng đành phải ủ rũ cùng quỳ rạp xuống đất.

Hạng Trang thần nhiên cười, nhanh chóng tiến lên đem Hạng Đà đỡ dậy, lại hướng về phía mười mấy thuộc cấp nói:

- Các vị tướng quân, cũng đều đứng lên đi.

Hạng Đà còn muốn nói thêm, lại bị Hạng Trang giơ tay ngăn trở, Hạng Trang lại nói:

- A Đà, trước tiên đi gặp phu nhân, sau đó ăn cơm, sau khi ăn cơm xong, ta sẽ mang người đi chọn mấy con ngựa tốt, ha ha.

Hạng Trang biết, Hạng Đà khuyên chàng kế vị hắn là xuất phát từ công tâm, nhưng chàng cũng rõ ràng, lúc này cũng không phải thời điểm kế vị. Nếu như lúc này Hạng Trang kế vị, chẳng những bên kia bờ sông Hạng Quan sẽ không đáp ứng mà còn có mười mấy thuộc cấp phía sau Hạng Đà cũng sẽ không đáp ứng, cứ như vậy, di kế của Úy Liêu cũng đành đổ sông đổ biển .

Ngu Cơ cùng Doanh Trinh một trái một phải giúp đỡ Ngụy Duyệt, một mặt thật cẩn thận đi phía trước, một mặt dặn dò:

- Vô Ương, chậm một chút, chậm lại một chút, ngàn vạn lần không để động đến thai nhi.

Khi nói những lời này, đôi mắt đẹp của Ngu Cơ liền nhìn chăm chăm vào phía bụng của Ngụy Duyệt, vẻ mặt vô cùng hiền lành, dường như, đứa bé ở trong bụng chính là con của nàng.

Bảo Ngụy Duyệt đến tìm Ngu Cơ nói chuyện, thật ra Hạng Trang cũng không nghĩ kết quả lại như thế nhưng hiệu quả lại tốt đến mức nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngụy Duyệt đơn thuần trong sáng, thiện lương rất dễ dàng chiếm được thiện cảm của Ngu Cơ, hơn nữa làm cho người ta không ngờ chính là, Ngu Cơ và đứa bé trong bụng Ngụy Duyệt lại gắn kết tình cảm mật thiết với nhau. Mỗi lần Ngụy Duyệt đau đầu chóng mặt, thân mình không khỏe, Ngu Cơ liền khẩn trương hơn bất cứ người nào, không có việc gì cũng thường xuyên đến tìm Ngụy Duyệt, nói chuyện phiếm giải buồn.

Hiện tại, quan hệ giữa Ngu Cơ và Ngụy Duyệt không khác gì tỷ muội ruột.

Trọng yếu hơn là, Ngu Cơ không còn giống như trước bị quan chán đời, thậm chí trên mặt còn có dáng tươi cười.

Nhìn thấy Ngu Cơ quan tâm Ngụy Duyệt như vậy khiến cho Doanh Trinh bên cạnh rất hâm mộ. Nàng hâm mộ Ngụy Duyệt mệnh tốt đồng thời cũng có chút tự trách, từ khi Ngụy Duyệt mang thai, Hạng Trang mỗi ngày đều ngủ lại trong phòng của nàng, hai người gần như mỗi ngày đều ân ái, thậm chí có đôi khi một ngày làm đến vài lần, nhưng bụng của nàng vẫn không hề có động tĩnh gì.

Bên ngoài hành dinh tướng quân, ngoài cửa lớn sớm đã có xe ngựa chờ sẵn.

Lên xe ngựa, đoàn người liền đi thẳng đến thành nam y quán vương gia. Ngu Cơ quan tâm Ngụy Duyệt, càng quan tâm đứa con chưa ra đời trong bụng của Ngụy Duyệt. Ngày hôm qua nghe người ta nói Cơ thần y ở Giang Đông chữa bệnh lưu động đã tới huyện Lịch Dương, nàng liền khẩn trương mang Ngụy Duyệt đến đây. Cơ thần y danh tiếng lẫy lừng ở Giang Đông, Ngu Cơ cũng không dám cho người đi gọi đến.

Tới y quán vương gia, Bách Lý Y Thủy đã sớm ở đó xếp hàng chờ liền vội vàng đi ra đón.

Chờ Cơ thần y xem mạch cho Ngụy Duyệt xong, Ngu Cơ liền niềm nở hỏi han:

- Thần y, muội muội của ta thế nào?

Cơ thần y mỉm cười nói:

- Phu nhân yên tâm, thân thể cô ấy rất tốt, hai tiểu tử trong bụng cũng tốt lắm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ nửa tháng nữa sẽ lâm bồn, ha ha, lão già này tại đây chúc mừng trước.

- Hai?

Ngu Cơ không kìm được nói:

- Thần y, ngài nói là muội muội của ta mang thai hai đứa?

- Không sai.

Cơ thần y nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

- Lão đây làm nghề y nhiều năm, quả quyết không sai.

- Phu nhân, chúc mừng phu nhân.

Bách Lý Y Thủy ở bên cạnh vội vã hướng về phía Ngụy Duyệt chúc mừng, Doanh Trinh cũng nói tiếng chúc mừng, tuy nhiên trong đôi mắt đẹp có chút phức tạp, như thế nào mà mọi chuyện tốt đều thuộc về Vô Ương cả?

- Muội muội, muội cũng thật là giỏi.

Ngu Cơ nói xong, trong mắt bỗng nhiên nổi lên một tia khát khao cũng mong được như thế.

Đang lúc nói chuyện, Tần Tương đi nhanh vào y quán, hướng về phía Ngu Cơ nói:

- Phu nhân, Thượng Tướng Quân mời phu nhân nhanh chóng hồi phủ.

- Tốt, ta đã biết.

Ngu Cơ gật đầu, quay lại bảo Bách Lý Y Thủy và Doanh Trinh:

- Bách Lý tiểu muội, Thi Mạn, hai người cùng Vô Ương muội muội từ từ về.

Dứt lời, Ngu Cơ liền nói với Tần Tương:

- Đi thôi.

Hành dinh Thượng Tướng Quân, Hạng Trang đang trò chuyện cùng Hạng Đà.

Hạng Trang đang lúc nói tới cuộc chiến ở Đại Biệt Sơn, nghe Hạng Trang nói chỉ chút nữa là có thể chém chết Lưu Bang, Hạng Đà không khỏi nắm tay lại thở dài nói:

- Đáng tiếc, rất đáng tiếc, chỉ chút nữa là có thể chém chết lão Lưu Bang rồi, ôi, tuy nhiên, ngoại trừ tiên vương, cũng chỉ có Thượng Tướng Quân người mới có thể đem lão Lưu Bang ép đến nước này!

Hạng Trang khoát tay nói:

- A Đà, ta không dám cùng tiên vương so sánh.

Đề tài một khi đề cập đến Hạng Võ liền có chút miễn cảm. Dù sao ưu khuyết điểm của Hạng Võ không phải là chuyện để con cháu họ Hạng có thể bình luận, dù cho đó là Hạng Trang, hiện tại cũng không có tư cách đánh giá Hạng Võ. Tức thì Hạng Đà liền nói sang chuyện khác:

- Thượng Tướng Quân, không biết lão Lưu Bang hiện tại như thế nào?

- Lão Lưu Bang?

Hạng Trang cười ác độc nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lão Lưu Bang chỉ sợ đã sứt đầu mẻ trán. Người Hung Nô đã chiếm cứ Hà Sáo, theo Hà Sáo đến Quan Trung. Tuy nhiên phải qua bảy tám trăm dặm, hành quân lại gấp, kỵ binh người Hung Nô trong vòng hai ngày có thể lên vào Quan Trung, nói không chừng lão Lưu Bang hiện tại đã cùng Mạo Đốn khai chiến.

Lời Hạng Trang nói đã trở thành sự thật, Lưu Bang quả nhiên đã cùng Mạo Đốn khai chiến.

Ngay sau khi Hạng Trang mang theo đại quân rời khỏi không lâu, Mạo Đốn đã đem toàn bộ bộ lạc của mình từ gia súc cho đến người già và trẻ em chuyển dời đến thảo nguyên Hà Sáo, cùng đi với họ vào thảo nguyên Hà Sáo còn có mười mấy bộ lạc Hung Nô lớn nhỏ khác. So sánh với doanh trại quân đội Hung Nô ở Mạc Bắc, thảo nguyên Hà Sáo khí hậu rõ ràng ấm áp hơn, càng thích hợp qua mùa đông.

Bố trí ổn thỏa gia súc cùng với người già và trẻ em, ánh mắt Mạo Đốn liền hướng về phía Quan Trung!

Bắt đầu theo lệ thường, Nhung Dịch ở phương bắc và cả phía nam Trung Nguyên đều có thói quen đánh cướp lương thực, người Hung Nô cũng không ngoại lệ. Tuy năm nay vào mùa đông người Hung Nô không bị băng tuyết gây hại, năm trước cũng như thế nhưng trăm ngàn năm qua đã dưỡng thành tập tục không phải dễ dàng sửa, thừa dịp lễ mùa đông kéo xuống phía nam Trung Nguyên bắt người cướp của, điều đó sớm đã ăn sâu vào trong huyết mạch của người Hung Nô.

Trong khoảng thời gian Hạng Trang tiến vào chiếm giữ huyện Lịch Dương thì cùng lúc đó Mạo Đốn cũng mang theo bốn mươi ngàn kỵ binh đi qua Trường Thành Chiêu tương vương ào ạt tiến nhập quận Thượng. Chu Bột đang ở đồn điền quận Thượng vội vã tập kết đại quân, tuy nhiên Mạo Đốn lại căn bản không cùng Chu Bột chính diện giao phong, hẩn tránh gặp quân chủ lực của Chu Bột và thừa dịp công phá thành Phu Thi.

Khi quân chủ lực của Chu Bột chạy về Phu Thi, toàn bộ thành Phu Thi đã là thây phoir khắp nơi, máu chảy thành sông .

Chu Bột không dám chậm trễ, khẩn trương đem tin tức quận Thượng bị Hung Nô cướp sạch vượt qua bảy tám trăm dặm khẩn cấp bẩm báo với Lưu Bang đang ở Lũng Tây huấn luyện kỵ binh. Lưu Bang được tin ngay tức khắc mang theo năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ tiến vào quận Thượng!

214. Chương 214. Trường Nhạc Doanh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 214. Trường Nhạc Doanh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Lưu Bang đi đến Cao Nô, Trường Nhạc Doanh của Lã Đài sớm đã đóng quân ở ngoài thành.

Nửa năm trước, Lã Trạch cũng đã về quận Tam Xuyên đảm nhiệm chức Quận Thủ, đứa con cả của Lã Trạch là Lã Đài lại được Lưu Bang giữ lại Hàm Dương và được Lưu Bang ủy nhiệm làm Giáo Úy Trường Nhạc. Lã

Đài từ khi mới nhậm chức, liền từ trong Sử, Bắc địa, quận Thượng, Lũng Tây, Tam Xuyên các quận chọn lựa gần một ngàn thanh niên khỏe mạnh có thể cưỡi ngựa bắn tên, luyện tập thành Trường Nhạc Doanh!

Trường Nhạc Doanh đã bảo vệ Trường Nhạc, cung cấp kỵ quân cấm vệ và cả kỵ quân thân vệ của Lưu Bang.

Trải qua hơn nửa năm gian khổ huấn luyện, gần một ngàn thanh niên cường tráng nhưng lại bị đào thải hết phân nửa, chỉ còn lại có hơn năm ngàn kỵ binh. Hiện tại, Trường Nhạc Doanh nghiêm nhiên đã là một đội kỵ binh tinh nhuệ.

Bởi vì đã bị Hạng Trang đánh bại, Lưu Bang bắt đầu toàn lực huấn luyện kỵ binh. Kỵ binh huấn luyện của quân Hán chủ yếu có ba đội, một đội là của Quán Anh với tám ngàn kỵ binh, bình thường đóng quân ở bắc địa, chủ yếu phòng ngự Nguyệt Thị quấy nhiễu, một đội là Trường Nhạc Doanh của Lã Đài, còn lại một đội chính là của Lưu Bang tự mình trấn thủ đại doanh ở Lũng Tây, số lượng nhiều nhất, có hai mươi ngàn kỵ binh.

Lần này xuất binh đến quận Thượng và chiến đấu với người Hung Nô, ngoại trừ kỵ binh của Quán Anh, Trường Nhạc Doanh của Lã Đài, Lưu Bang còn điều động từ đại doanh ở Lũng Tây năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ, tổng cộng hơn mười tám ngàn kỵ binh. Tuy rằng quân binh vẫn ở trong hoàn cảnh không tốt lắm, nhưng lần này chiến đấu ở Quan Trung, quân Hán có thể được bộ binh đến trợ giúp, càng có ưu thế được tin tình báo, bởi vậy hoàn cảnh xấu cũng không rõ ràng.

Lã Đài ra lệnh một tiếng, các bộ, các khúc cấp tốc tập hợp lại, rất nhanh liền xếp thành đội nhóm kỵ binh chỉnh tề.

Khi Lưu Bang cùng với Trương Lương, Trần Bình và hơn mười thuộc cấp vây quanh chậm rãi đi qua đội ngũ Trường Nhạc Doanh, diễn ra trước mắt bọn họ tuyệt đối là một đội quân có khí thế dâng trào, là một đội quân tinh nhuệ với tinh thần hăng hái. Lưu Bang nhìn thấy rất hài lòng, lại cảm thán không ngừng, quả là nhà tướng không sanh khuyển tử.

Tuy nhiên, Lưu Bang lại liên tưởng đến mấy con trai của mình.

So sánh với con cháu Lã gia, mấy con trai của Lưu Bang, bất kể là Tào Cơ sinh ra Lưu Phì, hay là Lưu Doanh con của vợ cả Lã Tuy, hoặc là Thích phu nhân sinh Lưu Như Ý, nếu không phải tâm thường, không triển vọng thì cũng là nhất gan yếu đuối không làm được việc. Ngược lại Nhị ca Lưu Hỉ sinh được đứa con thứ hai là Lưu Tị, rất có khí phách hổ lang, tương lai sẽ là một nhân vật trọng yếu.

Nghĩ đến đây, Lưu Bang không kìm nổi xoay người quay đầu lại, tìm được Lưu Tị trong số những người đi theo.

Theo bên cạnh Lưu Bang có hơn mười người, Lưu Tị giống như hạc giữa bầy gà. Hắn khoác áo bào trắng, cưỡi ngựa trắng, tay cầm cây thương bằng bạc, chiếc nón trên đầu có màu vàng tím, mây kiếm mất sáng, mặt như thoa phấn. Hơn nữa Lưu Tị tuy mới chỉ có mười sáu tuổi mà đã như trưởng thành là một thanh niên khỏe mạnh thân cao một thước tám.

- Hán Vương uy vũ!

- Hán Vương uy vũ!

- Hán Vương uy vũ!

Thình lình xảy ra tiếng hô lớn cắt đứt dòng suy nghĩ của Lưu Bang.

Đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy năm ngàn kỵ binh tinh nhuệ của Trường Nhạc Doanh theo hiệu lệnh của Lã Đài, đều lấy kích gõ nhịp xuống đất, hoặc là lấy kiếm đánh vào một bên thuận lại còn hô lớn có tiết tấu khẩu hiệu “Hán Vương uy vũ”. Điều này, giống như hổ con vừa mới trưởng thành đang ngạo kiều núi rừng, trong khoảnh khắc có một khí thế hào hùng dâng trào phả vào mặt.

- Tốt, không sai, thật không sai, ha ha.

Lưu Bang vui vẻ gật đầu.

Đi theo phía sau Lưu Bang là Quán Anh, tướng già của quân Hán, có chút khinh thường lạnh lùng thốt:

- Chỉ được có cái vẻ bên ngoài thì có ích gì? Tới lúc ra chiến trường, lớn tiếng thì có thể dọa được người Hung Nô sao?

Không ngờ Lã Đài có cái lỗ tai cực thính lại nghe được lời nói của Quán Anh, lập tức trả lời lại:

- Quán Anh lão tướng quân, Trường Nhạc Doanh chúng tôi có phải trông được hay không cũng không phải chỉ có vẻ bên ngoài, cũng không phải do tướng quân định đoạt, lão tướng quân nếu như không phục thì hãy lôi ra kỵ binh của tướng quân cùng với kỵ binh của Trường Nhạc Doanh chúng tôi tỷ thí với nhau, như thế nào?

- Tỷ thí thì tỷ thí, ta sợ cái tiểu tử thối chưa ráo máu đầu nhà ngươi sao?

Quán Anh giận tím mặt, tính tình lão vốn nóng nảy, tiểu tử Lã Đài này xưng hô lão là lão tướng quân cũng thôi đi, còn cố ý kéo dài giọng điệu tiếng “lão” khiến cho Quán Anh giống như đã là lão già gần đất xa trời, điều này làm cho Quán Anh làm sao có thể chịu được?

Lã Đài lạnh lùng cười, lúc này quay đầu ra sau một tay nắm lại, lập tức phó tướng dẫn đầu quát to:

- Trường Nhạc Doanh uy vũ!

- Trường Nhạc Doanh uy vũ!

- Trường Nhạc Doanh uy vũ!

- Trường Nhạc Doanh uy vũ!

Lập tức năm nghìn tướng sĩ Trường Nhạc Doanh hô to hưởng ứng, khí thế ngất trời.

Lưu Bang cau mày, theo bản năng muốn ngăn cản, lại bị Trần Bình dùng mắt ra hiệu ngăn lại. Trương Lương lại giục ngựa tiến lên, đến bên người Lưu Bang nhẹ nhàng nói nhỏ vài câu.

Lưu Bang gật đầu, lập tức hướng Lã Đài vẫy vẫy tay.

Lã Đài tức khắc giơ cao tay phải, lại đột nhiên nắm chặt thành quyền, tiếng hô của năm nghìn tướng sĩ lập tức ngừng lại giống như bị cắt đứt, thấy một màn như vậy Quán Anh không khỏi hơi thay đổi sắc mặt, trên chiến trường sắp tới biểu hiện như thế nào không nói, chỉ nói kỷ luật nghiêm minh như thế Trường Nhạc Doanh quả thực có thể dùng được hai chữ “tinh nhuệ”.

Lưu Bang vuốt vuốt râu, cao giọng nói:

- Trường Nhạc Doanh thành quân tuy mới có hơn nửa năm, lại có gan đề xuất khiêu chiến với kỵ binh tinh nhuệ của tướng quân Quán Anh, tinh thần đáng khen, sĩ khí rất tốt, lần này tỷ thí quả nhân đồng ý. Tuy nhiên, nếu như chỉ so tài cưỡi ngựa bắn cung cũng không có ý nghĩa nhiều lắm, chỉ bằng tỷ thí lần này dựa vào số lượng thủ cấp của người Hung Nô, các người thấy như thế nào?

- Lấy thủ cấp của người Hung Nô để phân thắng thua?

Quán Anh quay mặt về phía Lã Đài, lạnh lùng nói

- Lã Đài, ngươi có dám hay không?

- Có gì không dám?

Lã Đài thản nhiên cười, ngang nhiên nói :

- Trận tỷ thí này, Trường Nhạc Doanh chúng tôi tiếp được!

- Tốt.

Lưu Bang gật đầu, nói tiếp:

- Bắt đầu từ bây giờ, hạn trong ba ngày, bên nào chém được thủ cấp của người Hung Nô được nhiều hơn thì thắng, tuy nhiên, quả nhân cũng không biết kỵ binh Hung Nô hiện tại ở nơi nào, cho nên đánh như thế nào tự các người nghĩ lấy, đánh giỏi, đánh thắng quả nhân thưởng trọng hậu, đánh hỏng, đánh thua sẽ nghiêm trị không tha!

- Vâng!

Quán Anh, Lã Đài lớn tiếng hô vang, lập tức ghìm ngựa hiên ngang rời đi.

Nhìn theo Quán Anh, Lã Đài đều tự mình thống lĩnh kỵ binh dũng mãnh mà đi, Lưu Bang có chút không yên bất an hỏi Trương Lương:

- Tử Phòng, đối với người Hung Nô, chúng ta biết cũng không nhiều, vừa không biết chính xác số lượng người Hung Nô là bao nhiêu, càng không biết thói quen và sức chiến đấu của chúng mạnh hay yếu, Quán Anh, Lã Đài chỉ mang theo có mấy ngàn kỵ quân, có phải rất mạo hiểm hay không?

- Đại vương quá lo lắng.

Trương Lương lắc đầu, thần nhiên nói

- Nếu như chiến trường ở Mạc Bắc, đừng nói mấy ngàn kỵ binh, dù cho Lã Đài, Quán Anh mang theo mấy chục ngàn kỵ binh đi tới, chỉ sợ thất bại là điều không thể tránh! Nhưng hiện tại ở trên quận, kỵ binh chúng ta có thể được chủ lực bộ binh trợ chiến, càng có thể theo ven đường được tiếp viện lương thảo, mấy ngàn kỵ binh, như vậy đã đủ rồi.

Trần Bình cũng nói:

- Theo như chiến báo mà tướng quân Chu Bột trình báo lên, người Hung Nô trang bị rất kém cỏi, bọn họ trang bị binh khí bằng sắt rất ít, phần lớn các mũi tên cũng là được làm từ đồng thau, lực xuyên qua cần bản không thể so sánh với tên sắt của chúng ta. Hơn nữa người Hung Nô trên cơ bản không có khí giới hạng nặng, ngoại trừ dựa vào biện pháp đào móc tường thành, bọn chúng vốn không có biện pháp nào khác để công phá thành trì.

- Trần Bình, chuyện này có thật như vậy không?

Hạ Hầu Anh ở phía sau Lưu Bang không cho là đúng nói:

- Người Hung Nô nếu trang bị kém như vậy, biện pháp phá thành yếu như vậy, vậy tại sao bọn họ lại nhanh chóng công phá được thành Phu Thi ? Cần phải biết huyện Phu Thi nhưng quận Thượng là huyện lớn, thành cao, hào sâu không nói làm chi, trong thành cũng còn có năm trăm dân quân đóng ở đó nữa.

Trần Bình khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Hạ Hầu tướng quân có điều không biết, thành Phu Thi sở dĩ bị người Hung Nô công phá hoàn toàn là bởi vì trước đây chúng ta chưa bao giờ tìm hiểu qua bọn người Hung Nô, cần bản không nghĩ tới kỵ binh Hung Nô ngày hôm qua còn ở trung du, hôm nay lại đột nhiên ở quận Thượng, bất ngờ không kịp đề phòng mới bị người Hung Nô đánh lén thành công.

Trương Lương nắm thật chặt trên người áo khoác da hổ, khoan thai nói:

- Tóm lại Đại vương có thể an tâm, lấy thực lực của người Hung Nô lúc này, nếu muốn dò xét hy vọng có được đất Quan Trung, đó là si tâm vọng tưởng. Hung Nô lần này kéo xuống nam chỉ là để bắt người cướp của mà thôi, tuyệt đối không dám quá mức xâm nhập Quan Trung, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, người Hung Nô hiện tại hẳn là đã đi đường vòng .

- Phải không?

Lưu Bang lập tức kéo dài giọng, nói:

- Vậy thì tốt.

Nói thực ra, đột nhiên người Hung Nô xuống nam trong lòng Lưu Bang có chút không yên. Chủ yếu là đối với người Hung Nô rất xa lạ, trước đây Lưu Bang hoàn toàn không có tìm hiểu, nhất là Mạo Đốn, Thiên Vu của người Hung Nô, nghe nói là một thủ lĩnh rất khó đối phó, tuy nhiên Trương Lương vừa nói như vậy, Lưu Bang cũng an tâm.

Chỉ cần người Hung Nô không có thực sự ào ạt kéo xuống nam, vấn đề sẽ không lớn. Người Hung Nô chỉ ở tại quận Thượng, phía bắc đốt nhà bắt người cướp của đối với nước Đại Hán mà nói chẳng qua là bệnh tật ngoài da, Lưu Bang thậm chí còn có thể lợi dụng người Hung Nô tập kích quấy rối để huấn luyện kỵ binh

của mình, cũng giống như ở Triệu Lý Mục dưới trướng có một trăm ngàn kỵ binh tinh nhuệ, không phải cũng được rèn luyện như thế sao?

... ..

Nói về Lã Đài mang theo năm ngàn kỵ binh dọc theo đường thẳng mãnh liệt tiến về hướng bắc.

Lướt qua Cao Nô hơn ba trăm dặm, phía trước xuất hiện hai con đường, dọc theo đường thẳng tiếp tục hướng bắc có thể nhanh chóng đến Phu Thi, ngoài ra còn có một con đường nhỏ khác, có thể đến Bạch Vu Sơn.

- Hu!

Lã Đài ghì cương ngựa, đột nhiên giơ lên tay phải.

Phía sau Lã Đài là năm ngàn kỵ binh đang mạnh mẽ tiến tới lập tức đều ngừng lại.

Một thuộc cấp nhanh chóng giục ngựa tiến lên, hỏi:

- Tướng quân, vì sao đình chỉ hành quân?

- Đúng vậy tướng quân, nếu không đi kỵ binh của Quán Anh đã có thể đuổi theo!

Một viên thuộc cấp khác cũng phụ họa theo.

- Không vội, để ta suy nghĩ đã.

Lã Đài khoát tay áo, lâm vào trầm tư nhìn con đường nhỏ đi đến Bạch Vu Sơn. Sau một lúc lâu, đợi cho khi kỵ binh của Quán Anh xuất hiện ở phía nam làm bụi đất bay mù mịt, Lã Đài mới rút cục thoát khỏi trầm tư phục hồi tinh thần lại, ghì ngựa quay về hướng tây, trầm giọng nói:

- Hiệu lệnh toàn quân, đi vòng hướng tây, đi Bạch Vu Sơn. !

- A? Đi Bạch Vu Sơn. ?

-Gi? Người Hung Nô không phải ở Phu Thi sao?

- Tướng quân, điều này... điều này... điều này có phải là đùa giỡn ?

Vây quanh bên người Lã Đài có hơn mười viên thuộc cấp lập tức ngơ ngác nhìn nhau.

Lã Đài buồn bực hừ một tiếng, vẻ mặt đờ đờ sát khí quét nhìn chư tướng một vòng, lại lạnh lạnh nói:

- Như thế nào, còn cần bản tướng quân nói lại lần thứ hai sao?

- Vâng!

Hơn mười viên thuộc cấp đột nhiên rùng mình một cái, lập tức đáp “vâng” vang dội.

Trường Nhạc Doanh nguyên bản có được gần ngàn người, nhưng khi đến lúc thành quân lại chỉ còn lại có hơn năm ngàn người, bị đào thải bốn ngàn người, ít nhất có gần ngàn người là bởi vì cãi lời quân lệnh của Lã Đài mà bị xử quyết, hiện tại, Trường Nhạc Doanh tuyệt đối không có một người nào có gan cãi lại quân lệnh của Lã Đài. Lã Đài bảo đi về hướng nào, rõ ràng biết là chết, bọn họ cũng phải xông về phía trước!

215. Chương 215: Người Hung Nô Thường Thôi.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 215: Người Hung Nô thường thôi.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm đen như mực, trăng sáng nhô lên cao năm nghìn tinh kỵ của Lã Đài đang ở hai bên đèo Bạch Vu Sơn trong rừng rậm nghỉ ngơi và chỉnh đốn đội lệnh.

Bỗng chốc trong lúc đó, cưỡi một con ngựa nhanh như tên phi đến. Gần đến trước mặt, kỵ binh trên lưng ngựa rất nhanh phi xuống đất, lập tức quỳ một gối xuống thờ hồng hộc bấm báo:

- Tướng, tướng quân, Hung Nô, người Hung Nô đến đây rồi!

-Cuối cùng đến rồi sao? Trong mắt của Lã Đài thoáng một tia ánh sáng xẹt qua, lại nhẹ nhàng giơ tay phải lên, sống tiếng nói:

- Truyền lệnh của ta các bộ, các khúc lập tức tập hợp lại, chuẩn bị chiến đấu!

-Tướng quân có lệnh, các bộ, các khúc lập tức tập hợp, chuẩn bị chiến đấu!

-Tướng quân có lệnh, các bộ, các khúc lập tức tập hợp, chuẩn bị chiến đấu!

-Tướng quân có lệnh, các bộ, các khúc lập tức tập hợp, chuẩn bị chiến đấu!

Trong chốc lát, trên dưới trăm kỵ binh truyền lệnh cho binh lính tiên phòng phi như bay hướng về sâu trong rừng rậm.

Quân lệnh hạ xuống, kỵ binh tướng sĩ vốn dĩ đang ở trong rừng nghỉ ngơi và chỉnh đốn liền ào ào đứng dậy, đầu tiên đập dập đồng lửa trại, sau đó sửa sang lại binh bao cung tiễn bên người, rồi nắm chặt yên ngựa, sợi dây bịt mắt, sau cùng mới chuyển người lên ngựa, giống như những con suối nhỏ cùng tụ lại ra biển lớn vậy, mãnh liệt tập kết từng người tới sau mã của tướng quân.

Chỉ chốc lát, năm nghìn kỵ binh đã hoàn thành tập kết.

Còn Lã Đài, sớm đã mang hơn trăm thân kỵ dưới đèo lên chỗ cao của cửa đèo.

Trên cao nhìn xuống, chỉ thấy rõ mặt trăng soi sáng xuống, một đám kỵ binh Hung Nô đông nghìn nghịt đang áp tải ngàn vạn phụ nữ và trẻ em Quan Trung hướng về miệng núi Bạch Vu Sơn chậm chậm hướng về phía trước, mặc dù khoảng cách rất xa, lại vẫn có thể nghe thấy văng vẳng tiếng khóc lóc của trẻ em và phụ nữ, còn cả tiếng tức giận quát mắng.

Vũ tướng Lý Tất nói :

-Tướng quân, đoàn người Hung Nô kéo dài chừng năm dặm có khoảng trên vạn kỵ!

Lã Đại nhẹ nhàng cáp thủ, trên nét mặt không thay đổi gì, hơn mười thanh niên trẻ thuộc cấp đứng sau Lã Đài nét mặt cũng không hề thay đổi, bên trong Trường Nhạc Doanh Lã Đài đã thể hiện cái uy quyền của mình, đừng nói chính hướng của Bạch Vu Sơn tới gần kỵ binh Hung Nô chỉ có trên vạn kỵ binh, cho dù là mười vạn kỵ binh, chỉ cần tám đài một tiếng hạ lệnh, bọn họ cũng sẽ xông lên phía trước.

Với sự huấn luyện của Trường Nhạc Doanh, phương pháp tám đài có thể nói tàn nhẫn kiếm phong ở mọi hướng, không tiến thì chết!

Tuy nhiên , làm Trường Nhạc Giáo Úy, Lã Đài tự nhiên không muốn để năm ngàn kỵ binh của Trường Nhạc chết một cách uổng phí.

Gần như trong chốc lát, Lã Đài đã chọn ra thủ đoạn cay độc nhất, lập tức ngoảnh lại dặn dò Lý Tất nói: - Lý Tất, người dẫn một ngàn kỵ binh đem chặn người Hung Nô lại, sau đó vây phía trước kỵ binh Hung Nô! Nói một hồi, Lã Đài lại quay lại phía sau về phía mười mấy tiểu tướng trẻ nói:

- Các bộ còn lại, theo bản tướng quân chặn giết sau đội Hung Nô.

-Vâng! Lý Tất tướng huynh và mười mấy tướng sĩ trẻ ầm ầm thừa vâng, lập tức phân công nhau mà đi.

Sau khi phiên thứ, Lã Đài thần nhiên giơ kiếm lên, tiếng kèn hiệu lệnh bỗng chốc kêu lên vang dội, tiếp theo thứ, trong rừng rậm hai bên cửa Bạch Vu Sơn vang lên tiếng kêu gào của núi gọi biển kêu, tiếp đó vang lên tiếng dờn non lấp biển của tiếng ngựa vó, giống như tiếng vó ngựa trong cơn sóng to gió lớn, Hán quân binh kỵ đông nghìn nghịt đã xung phong liều chết vào rừng.

Đổi mặt mai phục xảy ra bất ngờ, Người Hung Nô lập tức mã hí nhân phí, hoàn toàn loạn thế trận.

Phải thừa nhận Lã Đài chọn cửa Bạch Vu Sơn làm địa điểm phục kích, rất có hiệu quả!

Cửa Bạch Vu Sơn tựa như một đạo miệng cống, con đường thông qua cửa núi cắt Đông Tây hai đoạn, quân Hán vẫn dựa vào cửa núi, chỉ cần số ít kỵ binh như vậy là có thể chặn được đội kỵ binh trước của người Hung Nô, bốn ngàn kỵ binh của Lã Đài có thể thông dong đối mặt với kỵ binh binh lực sau của người Hung Nô trong tình thế xấu cũng không phục hồi lại được.

Hai quân không thể buông tha, dũng cảm không sợ người tất thắng, mà nếu như hai bên giao đấu cùng dũng mãnh không sợ chết, vậy thì nhân tố quyết định thắng thua hai bên chính là lực lượng nhiều ít, trang bị tốt xấu cùng với trình độ cưỡi ngựa bắn cung Lưu luyện.

Về mặt binh lực, bởi Lã Đài thông minh chọn cửa Bạch Vu Sơn làm điểm phục kích, trên cơ bản làm suy yếu binh lực của người Hung Nô, về trình độ bắn cung, kỵ binh quân Hán kém hơn một chút, cái này dù tập luyện thế nào cũng không thể mạnh hơn người Hung Nô được, nhưng trang bị, kỵ binh quân Hán lại chiếm ưu thế hơn.

Chủ yếu là, quân Hán có tâm tính vô bị, đánh người Hung nô trở tay không kịp.

Trận chiến mai phục này, ngay từ đầu đã không công bằng rồi, quân Hán đợi địch yếu rồi mới tấn công, chủ động khiêu chiến, người Hung Nô hoàn toàn bị động, vội vàng ứng chiến, hơn nữa người Hung Nô hoàn toàn không biết thật giả kỵ binh của quân Hán, không biết quân Hán có bao nhiêu phong binh, ngay từ đầu, người Hung Nô đã rơi vào thế yếu.

Lã Đài đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống, chỉ thấy một ngàn kỵ binh tiên phong của Lý Tất chạm trán với người Hung Nô, bởi vì người Hung Nô thiếu sự phòng bị, toàn bộ đội hình đã bị quân của Lý Tất cắt thành hai đoạn, đội kỵ binh phía trước của Hung Nô tuy rằng liều chết hồi viện, có thể do địa thế cửa Bạch Vu Sơn hẹp, bị chặn chết ở cửa đèo Tây sườn.

Gần như trong lúc đó, bốn ngàn kỵ binh chủ lực của Trường Nhạc Doanh hướng về cửa đèo sườn Đông của đội sau Hung Nô tiến công như thủy triều lên mãnh công, kỵ binh Hung Nô lúc này người chết ngựa đổ, do thay đổi vội vàng, hơn nữa địa hình bất lợi, tài cưỡi ngựa của người Hung Nô căn bản không thể phát huy được uy lực, mà binh khí của quân Hán là ưu thế lại phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, - hai quân vừa chạm trán, kỵ binh Hung Nô liền tông nhà kho rơi vào gió, giống như bị đánh không kịp trở tay!

Chiến đấu kịch liệt nửa canh giờ, chiến trường âm ỉ vang trời cuối cùng đã im lặng trở lại, nhìn xa xa, kỵ binh Hung Nô phía sau dường như bị tiêu diệt toàn bộ, liều chết hồi viện Hung Nô phía trước bị đánh tan, đại Trường Nhạc Doanh thắng lợi hoàn toàn! Lại qua phiên thứ công phu, tin chiến thắng của các bộ các nhạc giống như nước chảy truyền đến tận trên đỉnh núi.

- Đem..... trước bộ trước khúc, chặt đầu bốn trăm cấp!

- Báo....., tả bộ hữu khúc, chặt đầu hai trăm cấp, tha cho nghìn mạng phụ nữ trẻ em!

- Báo...sau bộ tả khúc, chém giết Hung Nô tiểu vương một người, chặt đầu năm mươi cấp!

- Giáo...., hữu bộ tả khúc, bắt giữ Tả Đại Đô Úy Hung Nô, chặt đầu hai mươi cấp!

Bảo vệ tinh thần hơn trăm thân binh phía sau của Lã Đài, đã bắt sống được Tả Đại Đô Úy người Hung Nô?!

Lại nói tiếp, thế giới này của Hung Nô vẫn vốn dĩ của Hung Nô, quân Hán cũng không tái lại lịch sử quân Hán.

Quân Hán trong lịch sử, sở dĩ thất bại thảm hại ở Bạch Đăng, thứ nhất vì quân Hán không có kỵ binh, hơn nữa Lưu Bang khinh địch Maodun bị người Hung Nô vây ở Bạch Đăng Sơn, rơi vào mưu kế kinh sợ của Maodun, ý chí và lòng can đảm đều trầm xuống, cuối cùng đã hoàn toàn đánh mất thu phục được trí khí anh hùng của Hà Sáo, lúc này mới cho Hung Nô chiếm giữ Hà Sáo, thời kỳ cơ hội phát triển chiến lược an toàn.

Tuy nhiên hiện tại, vì nhận được khích lệ của Hạng Trang, Lưu Bang mới điều quân trở về Quan Trung sau đó liền tổ chức và thành lập lực lượng kỵ binh mạnh, so với cùng thời kỳ lịch sử, lực lượng kỵ binh quân

Hán đã tăng cường mạnh, vì vượt qua Hạng Trang, toàn bộ Hoa Họa cùng với lịch sử của bộ lạc đã thay đổi cực lớn.

Đương nhiên, nếu đổi thành là Maodun chống đỡ bộ lạc ở đây, vừa đó đã biến đổi nhanh cũng tuyệt đối không như vậy, đáng tiếc là, ở cửa Bạch Vu Sơn lọt vào phục kích chính là Tả Đại Đô Ủy Mộc bộ lạc Na Tháp, hơn nữa Mộc Na Tháp hoàn toàn không ngờ tới, không ngờ ở cửa Bạch Vu Sơn lọt vào phục kích của kỵ binh quân Hán.

Vừa qua không đến nửa tiếng đồng hồ, các bộ các khúc của máng giáo cũng ào ào đến bên Lã Đài, hơn nữa ai ai tinh thần cũng phấn chấn, khí phách hiên ngang, uy nghiêm đến trước mặt Lã Đài, Lý Tất lập tức xoay người xuống ngựa, lớn tiếng hỏi: - Tướng quân, có một vấn đề mà mặt tướng đã giữ trong lòng rất lâu rồi, không biết có nên hỏi hay không?

Lã Đài khua tay, thản nhiên nói: - Cứ việc hỏi đi.

Lý Tất thở hổn hển, lớn tiếng nói: - Tướng quân, ngài dựa vào cái gì cho người Hung Nô đi qua cửa Bạch Vu Sơn?

- Dựa vào cái gì? Lã Đài sống sống ——, nói, - Chỉ dựa vào người Hung Nô còn không biết sự lợi hại của quân Hán chúng ta! Nói chuyện này một lúc, Lã Đài lại nói, - Đường cửa Bạch Vu Sơn mặc dù là đường nguy hiểm, nhưng lại gần đường, người Hung Nô ý thể có ngựa chạy nhanh, coi thường đội quân Hán của chúng ta, cho nên tám chín phần sẽ đi con đường này.

Lý Bất hoàn toàn bá phục nói: - Tướng quân, ngài thật là lợi hại.

Lã Đài khua tay, mỉm cười nói: - Người Hung Nô, cũng chỉ thường vậy thôi.

Trong bỗng chốc, suy nghĩ của tám đài liền chuyển đến bên kỵ binh quân Sở của Hạng Trang, kỵ binh Hung Nô cũng có chút trình độ, lại không biết kỵ binh quân Sở của Hạng Trang có năng lực như thế nào?

Lịch Dương thành đông, đại doanh trại quân Sở.

Hạng Trang đang cùng Hạng Đà đến ngoại thành đại doanh kiểm duyệt kỵ binh, trước đó, Hạng Đà đã gặp Ngu Cơ khiến Hạng Trang cảm thấy việc ngoài ý muốn, Ngu Cơ đã giúp Hạng Trang nói không ít lời hay, dặn bảo Hạng Đà phải lấy di ngôn trước khi lâm trung của tiên vương làm trọng, cần phải bảo vệ uy quyền của Hạng Trang, Hạng Đà tự nhiên vâng vâng dạ dạ trả lời.

Khi Hạng Trang, Hạng Đà từng người mười viên bộ tướng vây quanh khi ở viên môn ngoại, Bàng Ngọc, Điền Hoàn, Tiêu Khai, Mông Cúc các bộ ước hay vạn kỵ binh đã hoàn thành tập kết, Hạng Đà và mười bộ tướng phái sau nhìn theo, chỉ thấy vũ khí trang bị Sở quân sáng loáng đầy trang nghiêm, một cỗ sống dây đặc trong khí sắc vẻ mặt tiêu điều mà đến.

Nhất là ba trăm trọng thiết giáp kỵ của Mông Cúc, lại cho đám người Hạng Đà cảm giác áp bức khóe miệng Hạng Trang lại không kềm nổi ý gian trá nổi lên mỉm cười, diễn xuất ngày hôm nay, chính là di kế của Ủy Liễu theo như lời đưa ra chỉ lấy lực, ngày hôm qua Hạng Đà khuyên Hạng Trang kế vị là vương, Hạng Trang không nhận lời, là vì thủ hạ của Hạng Đà, tướng lãnh còn không phục, vậy hôm nay, Hạng Đà mang chút hoa quả khô ra, đề bọn hán tâm phục khẩu phục.

Hạng Đà chỉ vào trọng giáp thiết kỵ của Mông Cúc, hỏi Hạng Trang: - Tượng tướng quân, đây là kỵ binh gì vậy?

Đây là trọng giáp kỵ binh, chức đó là tinh nhuệ nhất phương trận võ thuật chắc chắn, cũng có thể dễ dàng nghiền nát. Hạng Trang dứt lời, lại gơ tay phải nhẹ nhàng nhất đề, giao mã đứng trang nghiêm trước trận Mông Cúc liền rào rào rút ra hoành đao, trong bỗng chốc, phía sau ba trăm ngàn cuối trọng giáp thiết kỵ liền đồng thời hạ mặt nạ bảo hộ dày đặc xuống, dồn dập dựng thẳng kỵ thương lên.

Một viên thuộc cấp phía sau Hạng Đà nghiêm nghị hỏi:

- Đây là cái mâu gì vậy? sao dài vậy?

Đây là kỵ thương.

Hạng Trang thản nhiên nói: - Toàn bộ dài ba trượng sáu thước, trọng lượng đầu giáo nặng tám mươi cân!

Đang lúc nói chuyện, Mông Cức đã mang theo ba trăm trọng kỵ bắt đầu xung phong, trong lúc chen chúc gót sắt, khi tiếng đinh tai nhức óc của gót sắt vang lên chọc trời, chỉ vền vện hơn ba trăm kỵ, lại làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ trên nghìn thiết kỵ đang xung phong...

216. Chương 216: Thế Cục Rõ Ràng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 216: Thế cục rõ ràng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mãi khi qua sông rồi, Hạng Đà vẫn chưa hồi lại tinh thần từ kinh ngạc lớn đó, ba trăm trọng thiết kỵ của tướng quân Mông Cức cũng không nhắc nữa, mặc dù sức mạnh vô cùng, nhưng dẫu sao số lượng có hạn, trên chiến trường sức lực chiến đấu rất khó trở thành quyết định, nhưng kế tiếp hai vạn đội kỵ binh, đội cưỡi ngựa bắn cung biểu diễn lại thực hiện làm cho Hạng Đà kinh hãi.

Muốn nói, Hạng Đà cũng không phải chưa từng nhìn thấy kỵ binh, ngày trước dưới trướng Hạng Võ cũng có một đội kỵ binh khổng lồ.

Thế mà, kỵ binh Hạng Võ hoàn toàn không thể so sánh nổi với kỵ binh của Hạng Trang, kỵ binh Hạng Võ không thể cận chiến được, muốn bắn tên cũng phải đứng lại mới bắn được, nhưng kỵ binh của Hạng Trang không những có thể tham gia và cận chiến, không những ở trên ngựa xông thẳng đâm giết, còn có thể kéo cung tên bay nhanh, đây mới chính là nằm ngoài ngạc nhiên của Hạng Đà!

Vì lần này, kỵ binh mới thật sự trở thành một quân lực.

Đi theo Hạng Đà mười mấy bộ tướng qua Giang Mảo rõ ràng cũng làm trấn động lớn, lần này sẽ tập hợp tại phía sau của Hạng Đà thảo luận kỵ binh của Hạng Trang, có sùng bái, đương nhiên cũng có coi thường.

- Lợi hại, thật sự lợi hại, Thượng Tướng Quân có kỵ binh này, đủ để bình định thiên hạ rồi!

-Thích, nói chuyện viễn vông! Kỵ binh của Hạng Trang lợi hại, nhưng có thể Hoài Tứ Giang Đông đường sông tung hoành, lừng lẫy dày đặc, kỵ binh của hắn lại có thể phát huy được rất nhiều uy lực? chỉ bằng chúng ta bộ quân, thủy quân ào ào lợi suối, bên cạnh bên sông, càng nhanh hơn nữa! không nói đến cái khác, ít nhất là ở Giang Đông, chúng ta tuyệt đối không sợ kỵ binh của Hạng Trang.

-Giang Đông? Kỵ binh của Thượng Tướng Quân vì sao lại ở Giang Đông chiến đấu?

-Chính là, cần biết chúng ta cũng là quân Sở, lý nào quân Sở lại đánh quân Sở chứ?

Hạ thấp cấp dưới đó của Hạng Trang lập tức đưa chỉ trích của mọi người, rõ ràng, ở thái độ dễ nhận thấy của Hạng Đà thêm nữa Hạng Trang sau đó thể hiện rõ thực lực của hắn, ...tâm trạng của những người cấp dưới này đã có chút thay đổi khéo léo, mặc dù vẫn còn người xoay người lại, nhưng đại bộ phận tướng lĩnh đã chấp nhận địa vị của Hạng Trang.

Sáng sớm hôm nay, Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi và tộc lão thế gia vọng tộc liền tụ tập tới Doãn quý phủ theo lệnh của Hạng Tha

Hạng Tha chấp hai tay sau lưng đi lại trên chiếu vài bước, bỗng quay đầu lại nhìn đám người Thúc Tôn Quán nói: - Cho đến hôm nay, đại quân của Hạng Trang đều chưa vượt qua Ô Giang, việc này các người thấy thế nào?

Khuất Ý vỗ tay, nói: - Lệnh Doãn, lão hủ đã sớm nói, Thượng Tướng Quân Hạng Trang sáng suốt nhìn xa trông rộng, thủ lĩnh cầm đầu không đơn giản, thêm chém giết hình thành của con nhà võ, đó là tướng thân

tín yêu thích của hần Cao Sơ ở Ngoài thành bị ám sát, Thượng Tướng Quân vẫn đang trong cơn thịnh nộ dẫn đại quân qua sông, việc này không đủ để nói rõ vấn đề sao?

Ngũ Khởi ngồi đối diện nhíu nhíu mày, lại ít thấy phản bác, Ngũ Khởi ghét Hạng Trang là thật, nhưng hần cũng không thể không thừa nhận, về mặt chính trị Hạng Trang chín chắn hơn Hạng Võ nhiều, đổi lại làm Hạng Võ, nếu là người thân tín yêu tướng bị ám sát, chỉ sợ sớm bị đại quân giết lúc đến Giang Đông rồi, Hần mới mặc Giang Đông có phải đất của Sở hay không.

Ánh mắt của Hạng Tha chuyển hướng về phía Thúc Tôn Quán trầm ngâm không nói gì.

Thúc Tôn Quán gật đầu vuốt cằm râu dài, đang định nói, bỗng có tiểu môn đệ lại tiến vào hướng về Hạng Trang bẩm báo nói: - Lệnh Doãn, Hạng Đà tướng quân tới phủ chơi.

- Hạng Đà?! Hạng Tha nghe nói vậy có chút sửng sốt, lập tức lại nói, - Mời hần vào.

- Vâng! Tiểu môn đệ nhận lệnh đi, Khuất Ý đứng dậy hỏi, - Lệnh Doãn, lão hủ có phải tránh mặt đi một lúc hay không?

- Không cần, Hạng Tha xua tay táo, như chút suy nghĩ nói, - Hạng Đà mới từ Giang Bắc trở về, Liền vội vàng theo lệnh ta đi thẳng đến Doãn phủ, tất nhiên là bị Hạng Trang ủy thác, để chuyển lời nhắn lại cho chúng ta.

Thúc Tôn Quán nhẹ nhàng vuốt cằm, Khuất Ý, Ngũ Khởi và tộc lão liền trở lại trên chiếu.

Không đến vài khắc, một người mặc quan phục Hạng Đà lại được tiểu môn đệ dẫn ngang nghiêng tiến vào đại sảnh.

- Hạng Đà, tham kiến Lệnh Doãn! Vào đại sảnh lớn của phủ, Hạng Đà liền hướng về thượng chủ vị Hạng Tha đại lễ yết kiến, mười mấy thế tộc tộc lão đang ngồi cũng đều đứng dậy tỳ lễ.

Yết kiến xong, Hạng Đà lại quay đầu nắm tay nói: - Điều trình lên đến!

Sớm có Lệnh Doãn quý phủ hơn mười mấy người nâng mười mấy cái hòm gỗ to mang vào đại sảnh.

Hạng Tha cùng với Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi và thế tộc tộc lão liền thấy sửng sốt, đây là cái gì? Lễ nào Hạng Trang nhờ Hạng Đà tặng lễ vậy cho bọn họ?

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Hạng Đà tiến lên mở một cái hòm gỗ trong số đó, không nghĩ ra trong đó là ngân lượng, cũng không phải là châu báu kỳ lạ nào, mà là một khối vuông vức, giống như vật thể hình khối, nhưng, khiến Hạng Tha, Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi bọn họ cảm thấy chính là sự nghi hoặc, những viên gạch bên ngoài màu xanh biển bên trên có viết chữ rõ ràng.

-Thượng thư?! Đôi mắt sắc của Khuất Ý, thoáng cái đã phát hiện trong hòm kia chứa gì – Gạch bên trên đều viết hai chữ Thượng thư, tuy nhiên cách viết hai chữ này lại có chút xa lạ, nhìn qua thấy vuông vức, rất tối nghĩa ngưỡng gao, cũng không giống như thể chữ lệ mượt mà, tuy nhiên miễn cưỡng cũng có thể nhận ra được.

Hạng Đà khẽ mỉm cười, tay nghiêm túc nói: - Lão tiên sinh không ngại tiến lên trước nhìn chút chứ?

Khuất Ý kiểm chế không được tò mò ở trong lòng, hướng về Hạng Tha, Thúc Tôn đám người đó cáo lỗi, liền bước chân tới trước chiếc hòm gỗ đó mở ra, sau đó từ bên trong cầm ra một viên – Gạch, , dưới ánh mắt trông chờ nhìn chăm chú của mọi người, Khuất Ý sờ sờ viên gạch, lập tức liền đột ngột sửng sốt, dường như phát hiện ra cái gì đó kỳ lạ.

Tiếp theo, Khuất Ý liền từ viên gạch vén mở ra một tầng mỏng mỏng.

- Vén mở ra dưới tầng mỏng của cái tầng màu xanh đó, lại là mặt gạch màu trắng, trên đó rõ ràng cũng viết chữ nhỏ vuông vức, Khuất Ý lúc nhìn thấy, liền theo bản năng đọc ra, : - Ngu thư, Nghiêu điển thứ nhất? Tích ở để Nghiêu, Thông văn tự, quang trạch thiên hạ, Tương tồn vu vị, nhượng vu ngu thuận, tác nghiêu điển . Viết nhược kê cổ để nghiêu, viết phóng huân....cái này cái này cái này?!

Khuất Ý coi như là học thức uyên bác, trước kia đã từng có thời gian đi du học ở Lỗ quốc học đến chính bản Thực thư, cho nên vừa đọc cái là phát hiện đây thật sự là nội dung Thượng thư, càng làm cho Khuất

Ý không ngừng kinh ngạc, căn bản đây không phải là viên gạch gì cả, mà là một quyển không biết dùng từ nguyên liệu gì tạo thành thư từ!

- Thượng Thư? Đây là Thượng Thư?! Thúc Tôn Quán hết sức kinh hãi, lão hủ kích động, cùng với tuổi của hắn tuyệt đối không cân đối nhanh nhẹn và linh động xông đến bên Khuất Ý, thoảng cái đã chép xong một quyển bìa sách màu xanh, mở ra chỉ nhìn thấy vài hàng chữ Khải nhỏ, đã là lão lệ tung hoành.

Hạng Tha cùng với mười mấy người thế tộc tộc lão nghe vậy cũng có vẻ sợ hãi mặt biến sắc.

Hạng Đà mỉm cười, còn nhớ vừa rồi khi hắn vừa mới nhìn thấy chỗ kho sách tịch điển này, thể hiện mặc dù không có những lão già này như vậy cũng không chịu đựng nổi, cũng không rảnh nhiều, khi chấp tay cúi đầu, sớm có mười mấy tướng mở toàn bộ hòm ra, Thúc Tôn, Khuất Ý, Hạng Tha, đám người dõi mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy trong mười mấy hòm đều chứa thư từ giống nhau!

- Luận Ngữ?!

- Tôn Tử?!

-Ngô Tử?!

-Mặc Tử?!

-Úy Liễu Tử bốn mươi thiên!

Nhìn thấy thư tín đựng đầy mười mấy chiếc hòm, Thúc Tôn, Khuất Ý và thế tộc tộc lão cử chỉ thất lễ kêu to lên.

Bọn họ không thể không xúc động, chỗ sách thư tịch này có không ít là bản lẻ, khi còn trẻ khi đi du học thiên hạ mặc dù đã từng từ chỗ những người bạn đó đọc qua sách, nhưng sau này chỗ sách thư tịch này đều bị Tần Thủy Hoàng cho mang đi sao, bọn họ tuy rằng dựa vào trí nhớ ghi lại viết một bộ, nhưng khả năng nhớ của người có hạn, chung quy ghi chép lại cuối cùng cũng chỉ là bản thiếu, không giống hoàn chỉnh như bản chính.

Hiện nay, những bản chính này lại ở trước mặt bọn họ, bọn họ làm sao có thể không xúc động được?

Hạng Đà chỉ vào hơn mười thùng thư tịch, cất cao giọng nói:

- Lệnh Doãn, chư vị tộc lão, chỗ sách đóng buộc chỉ này là món quà Thượng Tướng Quân mang đến tặng cho các ngài, chỗ sách thư tịch này nhưng đều là cấm cung điển tàng của Đế Quốc Đại Tần, cũng là năm đó Tần Thủy hoàng từ Quan Đông các quốc sao không mà đi thư từ, như là Thượng thư, đương thời bỗng nhiên bị thất truyền, đây có thể là sách quý đó.

- Dùng chỉ đóng sách?! Thúc Tôn Quán mở ra một quyển dùng chỉ đóng sách, hỏi:

- Hạng Đà tướng quân, chỗ sách thư tín này rốt cuộc là dùng vật liệu gì để làm vậy? cũng giống như sợ tơ mềm nhẹ, nhưng đương như không phải là sợ tơ? Vẫn còn vết tích ở mặt trên này, cũng không tránh khỏi rất tinh tế thì phải? dù là một người sao, cũng có thể làm được như thế này sao?

Hạng Đà khua tay áo, nói:

-Tôn Thúc lão tiên sinh, đây có thể không phải là tơ chế thành, mà là giấy làm ra., thậm chí chữ trên từng trang sách, cũng không phải là người nào chép cả, mà là dùng bản in in ra đó.

-Giấy? Ấn bản in ấn?

- Về sau các ngươi sẽ hiểu rõ được.

- Hạng Đà biết giải thích việc này không rõ ràng, trên sự thật, cho đến bây giờ hắn đều không hiểu giấy và in ấn rốt cuộc là gì, lập tức chuyển sang đề tài khác nói: - Tóm lại, chỗ sách thư tín quý này là lễ vật Thượng Tướng Quân tặng cho các người, hơn nữa, Thượng Tướng Quân mong rằng các tộc lão có thể đôn đốc anh em con cháu, cần cù học tập.

Điều này là đương nhiên, điều này là đương nhiên.

Khuất Ý, Thúc Tôn, đám người gật đầu liên tục, dù Hạng Trang không nói, sau khi bọn họ nhận được số thư tín này nhất định sẽ dốc thúc con cháu cần phải nỗ lực học tập.

Hạng Đà ngừng lại một chút, long trời lở đất nói:

- Thượng Tướng Quân còn ủy thác cho mặt tướng nhận Lệnh Doãn và chư hầu tộc lão mang đến một câu, Thượng Tướng Quân nói, Đại Sở nếu muốn phục hưng, chỉ dựa vào công lực quả là không đủ, còn phải thành tựu về văn hóa giáo dục! nếu như có khả năng, Thượng Tướng Quân sẽ tiến hành khảo hạch những người đọc sách ở Giang Đông, những người thành tích ưu tú sẽ trao cho tước vị, và lại có cơ hội xuất sĩ địa phương.

Nói chưa dứt lời, toàn bộ đại sảnh liền yên lặng như chết, ngoài Hạng Tha còn chậm rãi lật xem trong tay binh pháp tôn tử, còn lại Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ khởi và mười mấy người thế tộc tộc lão toàn bộ đã dừng tay lại, so với kho từ thư từ, câu nói Hạng Trang ủy thác Hạng Đà mang đến cho bọn họ càng thể hiện rõ sự ngạc nhiên.

Việc tiến hành sát hạch người đọc sách Giang Đông, người có thành tích ưu tú được trao tặng tước vị, cũng có cơ hội xuất sĩ địa phương!

Tình hình này là thế nào? Đó là Hạng Trang thể hiện hiện ý với cố Sở thế tộc Khuất, càng cư xử lễ phép với bọn họ, chỉ cần bọn họ ủng hộ địa vị của Hạng Trang, Hạng Trang sẽ dốc hết sức để đưa con cháu thế tộc lên vị trí quan trọng của các quận, các huyện! rõ ràng, các thế tộc tộc lão này theo bản năng đưa những người học cùng thế tộc con cháu ngang bằng nhau.

- Lệnh Doãn!

Thúc Tôn Quán buông trong tay Thượng Thư, quay đầu nhìn về phía Hạng Tha, trầm giọng nói:

- Đến lúc rồi.

Hạng Đà yên lặng gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đêm nay ta sẽ đi qua sông cả đêm, nhưng nhớ, không được tạo âm thanh phát ra ngoài, hơn nữa không thể để người của Hạng Quan biết được tin!

217. Chương 217: Chém Giết Hạng Quán

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 217: Chém giết Hạng Quán

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Huyện Lịch Dương, Hạng Trang đang ở hành dinh uống rượu đối thơ cùng với Bách Lý Hiền và Vũ Thiệp.

Tuy nhiên lúc này uống rượu thì hương vị sẽ nhạt nhẽo vô cùng, mà chính là rượu trắng thực sự, đây lại là thứ hàng xa xỉ phẩm ở thời buổi này mà Hạng Trang đem từ nước khác tới. Hạng Trang kiếp trước ham rượu như mạng sống, có đôi khi đang ở nơi rừng sâu thi hành nhiệm vụ, ngẩn ngơ suốt mấy tháng trời, Hạng Trang không thể chịu đựng được thiếu rượu, liền học cách ủ rượu trắng.

Nguyên tắc ủ rượu trắng thật ra cũng rất đơn giản, đầu tiên lên men ngũ cốc, sau đó bỏ vào chùng cất, phân tách tinh chất, làm lạnh rồi thu lại, đó chính là rượu trắng ở nhiệt độ cao. Khó nhất chính là công đoạn chưng cất, tuy nhiaan cái này căn bản không khó làm vì có Công Thâu Xa trợ giúp.

Từ mấy tháng trước, Hạng Trang thiết kế, Công Thâu Xa gia công chưng cất làm tốt lắm, đến bây giờ rượu trắng đã ủ được hơn trăm hũ lớn. Từ khi Quan Trung bắt người cướp của mấy vạn thạch lương đến bây giờ

ước chừng còn dư lại khoảng hai vạn thạch lương. Hạng Tráng tính toán ủ toàn bộ thành rượu trắng, sau đó giấu đi, thỉnh thoảng lấy ra đem thưởng cho tướng sĩ có công.

Cùng làm giấy, kỹ thuật in giống nhau, Hạng Tráng không định công khai kỹ thuật ủ rượu, ít nhất trước khi thống nhất Đại Sở tuyệt đối không để các chư hầu biết được kỹ thuật này, sử dụng thuật ngữ của đời sau chính là độc quyền, nếu lợi dụng tốt tuyệt đối sẽ mang lại cho Đại Sở nguồn thu nhập ào ào từ tiền thuế.

Hơn nữa kỹ thuật ủ rượu không giống kỹ thuật làm giấy, kỹ thuật in ấn, tạo giấy. Kỹ thuật in ấn một khi tiết lộ cùng lắm thì các nước chư hầu khác cũng nắm giỡn được hai kiểu kỹ thuật, điều này đối với Đại Sở mà nói là điều bất lợi, đối với toàn bộ Hoa Hạ mà nói cũng là có chút lợi, nhưng một khi kỹ thuật ủ rượu bị tiết lộ ra ngoài cũng có khả năng sẽ âm ủ mỗi họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, rượu là thứ uống vào thì sẽ bị nghiện, nhất là rượu trắng.

Một khi kỹ thuật ủ rượu trắng bị phát tán với mức độ lớn, một khi toàn bộ quý tộc trên thiên hạ đều nghiện rượu rồi, bọn họ sẽ nghĩ mọi cách để tìm được những lương thực loại ngon để ủ rượu trắng. Nhưng mà ở thời đại này, sản lượng lương thực cực thấp. Một khi sản lượng hoa màu dùng để ủ rượu trắng, như vậy lương thực còn lại sẽ không đủ ăn, cứ như thế có khả năng sẽ xảy ra nạn đói.

Cho nên Hạng Tráng không muốn đem công thức ủ rượu truyền cho mọi người, ít nhất đến lúc này là không được.

Đãi Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp ngồi vào chỗ, Hạng Tráng vẫy tay một cái, sớm đã có thân binh mang một bình rượu tới, hướng tới chiếc chiếc bình trà trước mặt ba người. từng giọt rượu trong suốt được rót vào chén bên trong, một thứ tinh khiết đến mê người tràn ngập đã được mở ra.

Vũ Thiệp không kìm nổi hai cánh mũi cứ nhấp nháy thở:

- Thơm, thật là thơm.

Bách Lý Hiền cũng gật đầu lia lịa khen:

- Đúng thế, chỉ cần ngửi thấy hương rượu thôi đã say rồi.

Vũ Thiệp từ khi theo Bách Lý Hiền không qua lại, rất nhiều lần Bách Lý Hiền nói một, Vũ Thiệp sẽ không hề nói hai. Tuy nhiên khi bình phẩm về rượu trắng, ý kiến của hai người lại hiếm khi thấy có sự thống nhất. Bởi vì phát hiện ra điều này, Hạng Tráng mới thỉnh thoảng mời bọn họ uống rượu, nhằm làm dịu đi mối quan hệ giữa hai người.

Còn không nói, sau vài lần uống rượu, mối quan hệ giữa hai người đã dịu đi rất nhiều.

Hạng Tráng khẽ mỉm cười, giơ ly rượu lên giữa hai người nói:

- Nào, mời cạn trước ly này.

Vũ Thiệp nâng ly rượu lên phía trước, lại lấy ống tay áo che ly rượu rồi uống một hơi tới cạn sau đó mới chép chép miệng tán thưởng không ngừng:

- Rượu ngon, đúng là rượu ngon, không chỉ thơm mà uống vào còn vô cùng mạnh. Rượu trôi vào trong bụng thì giống như có một dòng lửa đốt lên trong bụng, những lạnh lẽo trên người lập tức liền tan biến không để lại chút gì.

Bách Lý Hiền không giống Vũ Thiệp uống một hơi cạn sạch như vậy, mà từng chút một đưa vào tan dần trong miệng, sau đó lấy đầu lưỡi cẩn thận thưởng thức rượu bên trong tinh khiết và thơm ngon. Hiền nhiên Vũ Thiệp càng hưởng thụ rượu ở trong bụng sau đó lại mang tới cảm giác âm áp dễ chịu, mà Bách Lý Hiền thì càng chú trọng tới rượu trắng đem lại cho hắn thứ vị giác hưởng thụ tốt cùng.

Rượu quá ba trắng, đồ ăn ngũ vị, ba người liền nói về vấn đề chính sự.

Vũ Thiệp lại uống một hơi cạn sạch ly rượu trắng, lại có ý đưa vào miệng nói:

- Thượng tướng quân, tính thời gian, Hạng Đà tướng quân hiện tại chắc cũng đã về tới thị trấn Ngô Qung, cũng không biết các đại thế tộc ở Ngô Trung sau khi Thượng tướng quân đưa chỉ thư tới sau đó sẽ có phản ứng như thế nào?

Bách Lý Hiền chắc chắn nói:

- Còn phải nói, đương nhiên là mừng rỡ rồi!

Nói một chút, Bách Lý Hiền lại tăng thêm giọng điệu nói:

- Đây chính là phép tắc!

Vũ Thiệp gật gật đầu, hiền hởi thảng Bách Lý Hiền:

- Hạng Đà tướng quân đã tỏ thái độ rõ ràng, đồng ý ủng hộ Thượng tướng quân, nếu mười mấy lão đại thế tộc ở Ngô Trung cùng với Hạng Tha cũng nguyện ý ủng hộ Thượng tướng quân, vậy Hạng Quán cũng không trở mình nổi. Chúng ta phải tiếp tục qua sông, điều quân trở về Ngô Trung.

Bách Lý Hiền khê mỉm cười nói tiếp:

- Không có bất ngờ gì xảy ra, vài ngày nữa có thể qua sông.

Tiếng nói vừa dứt, Tấn Tương bỗng nhiên ngang nhiên bước vào, lớn tiếng bẩm báo:

- Thượng tướng quân, ngoài dinh có người muốn gặp ngài, còn tự xưng là cháu trai của ngài.

- Cháu trai?

Hạng Trang ngạc nhiên.

- Nói cái gì là tới liền cái đó, hơn nữa là đã tới rồi.

Bách Lý Hiền vui vẻ nói.

- Hạng Tha?!

Hạng Trang lúc này mới đứng dậy, nói với Tấn Tương:

- Người mau mời hắn vào đây.

- Vâng!

Tấn Tương lĩnh chỉ đi, một lát sau liền dẫn một người trẻ tuổi đi vào đại sảnh hành dinh. Người trẻ tuổi trắng trẻo, trông nho nhã, tuổi chừng ba mươi. Nhưng Hạng Trang không hề quen biết bởi vì khi hắn xuyên không tới, trận chiến Cai Hạ đã bắt đầu, Hạng Tha cũng không ở trong quân của Hạng Võ.

Tuy nhiên Hạng Tha lại nhận ra được Hạng Trang, lúc này lạy dài một cái rồi cất cao giọng nói:

- Dương quận trưởng Hạng Tha, tham kiến Thượng tướng quân.

Nghe Hạng Tha tự xưng là Thạch quận trưởng, Bách Lý Hiền và Vũ Thiệp nhếch mép cười thâm, thâm nghĩ Hạng Tha quả là con người thông minh. Không chỉ có tự mình tới Lịch Dương gặp Hạng Trang, cũng không có tự xưng là Lệnh Doãn. Bởi vì Sở quốc Lệnh Doãn thật ra chính là tể tướng, Tể tướng tổng lý toàn bộ những việc chính trị đại sự, quyền trên Thượng tướng quân.

- Tử Dực, mau đứng lên!

Hạng Trang vội vàng đỡ Hạng Tha đứng dậy.

Hạng Tha, Tử Dực, tuy nhiên cách xưng hô phía trước còn muốn thêm một chữ, thí dụ như Hạng Tha, Tử Vũ, bề trên hoặc là bạn bè xưng hô với nhau thường xưng hô Tử Vũ.

Hàn huyền qua lại, Hạng Tha liền trực tiếp nói vào câu chuyện:

- Thúc phụ, Giang Đông phụ lão có thể đang nghiền cổ mong đợi ngài sớm quá giang, sớm có ngày phục hưng Đại Sở. Lần này cháu đến chính là muốn đại diện cho hai quận Giang Đông với mấy vạn dân đen cùng với tất cả các thế tộc cổ sở khẩn cầu ngài sớm dẫn quân qua sông.

- Ôi, vì thúc sao không muốn sớm qua sông chứ? Chỉ có điều thật sự không muốn cốt nhục tương tàn.

Được Hạng Tha gọi là thúc phụ, Hạng Trang còn có chút không quen, luận tuổi tác Hạng Trang năm nay mới hai sáu, so với Hạng Tha còn nhỏ hơn vài tuổi. Tuy nhiên luận về thứ phận Hạng Tha lại chính là con cháu ruột thịt của Hạng Trang.

Hạng Tha nói:

- Thúc phụ đang lo lắng Hạng Quán?

Hạng Trang gật đầu nói:

- Hạng Quán cầm giữ gần bốn vạn quân, lại có Hội Kê ở phía nam với hơn mười huyện trong dòng họ ủng hộ. Vì nếu thúc tùy tiện qua sông thì khả năng cũng sẽ xung đột với hắn. Thúc không phải sợ hắn, Hạng Quán kia chỉ là mấy vạn đám ô hợp thúc thật sự không để mắt tới. Nhưng nếu chiến tranh nổ ra người chịu khổ vẫn là Giang Đông phụ lão.

Hạng Tha nói:

- Thúc phụ không cần lo lắng, cháu sớm đã nghĩ ra đối sách rồi.

- Ồ?

Hạng Trang trong lòng khẽ rung động nói.

- Tử Dực, người mau nói đi.

Hạng Tha nói:

- Thúc phụ, kế sách bây giờ chỉ có thể dùng thủ đoạn lời đình diệt trừ Hạng Quán mới có thể đảm bảo được yên bình cho Giang Đông. Hạng Quán tuy rằng cầm gần bốn vạn binh trong tay nhưng lại đều là con cháu trong dòng tộc, có thể nói là một đám ô hợp. Chỉ cần Hạng Quán chết, đám con cháu kia lập tức sẽ như rắn mất đầu, không đánh mà tự chết.

- Người nói là giết Hạng Quán? Các huyện trong dòng tộc có gây loạn hay không?

- Tuyệt đối không, thế lực của Hạng Quán chủ yếu ở hơn mười huyện phía nam ở Hội Kê, lại lấy học Lục làm dòng họ đứng đầu. Tuy nhiên hơn mười dòng họ này không phải là bền chắc như thép, bọn họ ở trung gian vì lợi ích khi có xung đột. Chỉ cần có thể lấy thủ đoạn lời đình chém giết Hạng Quán, sau đó phân tách, lôi kéo một bộ phận trong dòng họ thì sẽ nhanh chóng khống chế được cục diện.

Hạng Trang nói

- Ý người là chỉ cần có thể dùng thủ đoạn lời đình chém giết Hạng Quán thì cục diện sẽ khống chế được.

- Đúng vậy.

Hạng Quán gật đầu lại nói.

- Hạng Quán là cái bao cỏ, không đáng để lo nghĩ, tuy nhiên gia tộc Lục Nguyên của hắn thì rất khó giải quyết. Cho nên chém giết Hạng Quán cũng phải kết hợp cho tốt, nếu như việc này thất bại, để cho Hạng Quán chạy thoát thì mười quận phía Nam Hội Kê sẽ không tránh được có một phen hỗn chiến.

Hạng Trang trầm ngâm không nói, khóe miệng mỉm cười.

Đến đây, Hạng Đà, Hạng Tha đã thay đổi thái độ biểu lộ, thời cơ qua sông rất cuộc cũng đã chín muồi. tuy nhiên đại quân qua sông ở phía trước còn phải làm một chuyện, đó là

chém Hạng Quán. Bao gồm Hạng Tha, Hạng Đà và đám người bên trong. Tuyệt đại đa số mọi người đều cho rằng Hạng Trang phải ở lại khi đại quân qua sông của Hạng Quán rồi mới động thủ, có thể Hạng Trang lại muốn làm điều ngược lại.

Lúc này tất cả thật ra từ lúc Uý Liêu ở trong kế hoạch, từ lúc Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ mang theo Giang Đông phụ lão dấy binh tạo phản trước đây hết thảy đề đã xác định tốt cả. Một ngàn binh tinh nhuệ, thời khác mấy chót có mười ngàn tinh binh! Dùng bọn họ để săn bắt Hạng Quán có thể nói là dùng dao mổ trâu giết gà.

Hơn nữa khi nhưng tinh binh này qua sông hơn ngàn người, về phần hiện tại chỉ sợ là đủ mấy vạn người.

Đương nhiên Uý Liêu khi lập kế hoạch không xác định đối tượng săn bắt cuối cùng là ai, có lẽ là Hạng Quán, cũng có thể là Hạng Tha. Tuy nhiên hiện tại là Hạng Quán là không còn phải nghi ngờ. Đối với Hạng Trang mà nói có thể nói là kết quả tốt nhất bởi vì Hạng Đà là tướng có tài, Hạng Tha cũng là một tể tướng có tài, duy độc có Hạng Quán là cái bao cỏ.

Nhìn thấy Hạng Trang trầm ngâm không nói, Hạng Tha lại nói:

- Thúc phụ, ngài xem có phải phải năm ngàn tinh binh qua sông không?
- Trận này năm nghìn binh mã thì quá lớn, Hạng Quán có khả năng không cảnh giác.

Hạng Trang khoát tay áo lại nói:

- Tuy nhiên, đối phó với Hạng Quán thật ra người ngựa cũng phải qua sông sớm. Tử Dực, người về Ngô Trung sau đó có thể đi tìm Cao Sơ.

218. Chương 218: Trên Vạn Đại Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 218: Trên vạn đại quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung Bắc giao, biệt viện của Hạng Đà

Cao Sơ dẫn 500 tinh binh tiến vào và chiếm giữ phủ của Hạng Đà đã hơn mười ngày, sau khi được Cơ thần y cứu chữa và hơn mười mấy ngày dưỡng thương, bệnh tình của Tần Ngự đã có nhiều chuyển biến tốt. Cao Sơ cảm thấy như trút được mối lo trong lòng.

Giữa trưa ngày hôm nay, Tần Ngự vừa ngủ trưa dậy thì đã thấy Cao Sơ đứng ngay ở giường.

- Ngự nương muội tỉnh rồi à? Chắc hẳn là cảm thấy rất đói, nào đến ăn cháo đi!

Dứt lời Cao Sơ liền đi đến chiếc tràng kỷ cầm một chiếc cháo nhỏ, dùng đũa một múc một muỗng nhỏ thổi cho nguội rồi đưa lên miệng Tần Ngự. Tần Ngự cười ngọt ngào với Cao Sơ, mở chiếc miệng nhỏ nhắn để ăn cháo.

Ăn xong cháo, Tần Ngự dịu dàng nói:

- Mấy ngày này làm tướng công mệt mỏi rồi?
- Không mệt, không mệt.

Cao Sơ nói luôn:

- Chỉ cần nàng có thể khỏe lại, bảo ta làm gì cũng được.

Tần Ngự cảm động, khóe mắt tuôn trào hai dòng lệ, Cao Sơ vội lấy khăn tay cẩn thận lau nước mắt cho nàng nói:

- Ngự nương ngoan, đừng khóc

Hai người đang quần quýt bên nhau, bỗng nhiên Phá Quân đi nhanh vào bên trong nói:

- Tướng quân, bên ngoài có người cầu kiến.
- Có người?

Cao Sơ cau mày,có vẻ không vui nói:

- Ai đến? Là người nào, ta có thấy ai đâu?

Phá Quân lắc đầu nói:

-Người nào đến, tiểu nhân không biết, chỉ có điều hần ta mang đến của chỉ dụ của Thượng Tướng Quân.

- Thủ dụ của Thượng Tướng Quân?

Cao Sơ liền đứng bật dậy, đặt bát cháo xuống rồi tát cho Phá Quân một cái nói:

- Cái đồ ngu này! Còn không mau mời người ta vào!

-Vâng.

Phá Quân dạ một tiếng, vâng mệnh đi ngay.

Cao Sơ quay đầu lại nhìn Tần Ngư với ánh mắt áy náy, Tần Ngư khẽ mỉm cười, nói:

- Tướng công, chàng là tâm phúc của Thượng Tướng Quân, người khách tới có mang theo thủ dụ của Thượng Tướng Quân, ắt hẳn Thượng Tướng Quân có việc gấp giao cho chàng, chàng còn bận nhiều chuyện lớn mau đi đi! Thiếp ở đây không sao đâu.

Cao Sơ gật đầu, lập tức xoay người đi.

Đến khi Cao Sơ đi vào phòng thì Hạng Tha sớm đã đợi trong đó rồi.

Cao Sơ từng là quân thân cận của Hạng Vũ nên nhận ra được Hạng Tha. Thấy Hạng Tha, đầu tiên là Cao Sơ sững sốt, rồi lập tức tiến đến hành lễ:

- Cao Sơ... Tham kiến Lệnh Doãn.

-Không dám, Cao tướng không cần đa lễ.

Hạng Thang vội đáp lễ lại.

Năm đó địa vị của hai người kém xa nhau,nhưng đến ngày hôm nay cũng không kém nhau là mấy.

Nói chuyện hồi lâu, Hạng Tha đưa thủ dụ của Hạng Trang và nói rõ mục đích đến.

Vừa nghe là sẽ ra tay đối với Hạng Quán, Cao Sơ liền nổi xung lên nói:

- Mẹ nhà nó, bố mày chờ ngày này đã lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đã động thủ rồi à?

Hạng Tha lo lắng nói:

- Cao tướng quân, dưới trướng Hạng Quán có hơn bốn vạn quân, tuy rằng chỉ là đám ô hợp,nhưng bọn chúng có hơn ba nghìn tinh binh,cũng có một ít quân già, một đường mà có thể từ Ngô Trung đánh lui quân Tiền Đường cũng có thể từ Tiền Đường đánh lui quân Ngô Trung. Có thể nói là trình chiến hàng trăm trận, tướng quân hiện giờ ngài có năm trăm tinh binh, có chắc phần thắng không?

- Năm trăm tinh binh?

Cao Sơ bật cười ha ha, nói:

-Lệnh Doãn chắc ngài chưa biết Thượng Tướng Quân sớm đã bố trí hơn một vạn quân mai phục ở thị trấn Ngô Trung rồi.

- Hơn một vạn quân?

Mặt Hạng Tha hơi biến sắc nói:

- Từ đâu mà đến?

Cao Sơ nói:

- Lão Doãn có phải quên mất hơn ngàn dư lão binh không?

- Những lão binh ấy không phải đã xuất ngũ, trở về quê hương rồi sao?

Hạng Tha ngạc nhiên sau tỏ vẻ sợ hãi nói:

- Ý tướng quân là, những lão binh ấy không xuất ngũ, bọn họ được trở lại quê hương chỉ là chỉ thị giả, thực ra là âm mưu chiêu mộ thêm quân lính.

Cao Sơ khẽ mỉm cười lại nói:

- Tóm lại, Lệnh Doãn chỉ cần dụ Hạng Quán đến thị trấn Ngô Trung, còn hành động thế nào thì cứ giao cho mặt tướng.

Hạng Tha gật đầu hỏi:

- Cao Sơ tướng quân, người triệu tập đại quân cần bao nhiêu thời gian?

Cao Sơ trầm ngâm một lát, đáp:

- Hơn ngàn lão binh đa phần đều tập trung ở Ngô Trung, chỉ cần năm ngày là đủ.

- Tốt.

Hạng Tha hưng phấn nói:

- Vậy hẹn sau bảy ngày, bảy ngày sau ta sẽ hẹn Hạng Quán tới Ngô Trung sẵn sàng, đến lúc đó tướng quân có thể dẫn binh phục kích.

- Được.

Cao Sơ nói

- Quyết định như vậy đi.

.

- Tại hạ xin cáo từ.

Kế hoạch đã định xong, Hạng Tha lúc này liền cáo từ rồi đi.

Sau khi tiễn Hạng Tha, Cao Sơ lại giao việc cho Phá Quân nói:

- Phá Quân, lập tức phi ngựa, thông báo tất cả các lão binh ở các huyện thị, trong vòng năm ngày tức tốc đến nơi tập kết.

- Vâng.

Phá Quân nhận lệnh, xoay người bước đi ngay.

Sáng sớm, trên đường đất đỏ giao giữa Ngô Trung Đông và thôn Tang Lâm xuất hiện rất nhiều xe bò, xe nối đuôi nhau, thậm chí ở giữa còn kéo theo vài xe ngựa, tất cả đều hướng về phía Tang Lâm thôn, bởi vì hôm nay tốt ngày nhà Cầu Thặng tổ chức tân gia, những người này đến để chúc mừng.

Thôn Tang Lâm vốn là một khu đất hoang, nhưng nay lại có lên một ngôi nhà lớn.

Cả tòa nhà đều được treo những dải lụa đỏ, đăng đèn kết hoa, bên trong bóng người ồn ào huyên náo. Cầu Thặng mặc lễ phục đứng ở cửa lớn tiếp khách, nhưng bây giờ đã bảo Qua Thắng ra thay phiên, nói thế nào đi nữa, thì Cầu Thặng hiện giờ cũng là người có chức tước, hơn nữa lại là người tài ở Tư Mã, cứ gọi là Cầu Thặng có phần không hay lắm.

Sau lưng Qua Thắng là bốn chàng trai khỏe mạnh rắn chắc, một trong số đó là Thanh Bì.

Nhìn đoàn xe nối đuôi không dứt trên đường Thanh Bì trợn tròn hai mắt, lớn tiếng nói:

- Tốt lắm! Cữu Lý thôn, Thượng Lâm thôn và hơn hai mươi mấy hộ ở Hoàng Nê thôn đều đã đến đủ, bon Lý Chính, Đình Trường đã đến rồi? A! Còn Vương Công Tào, Triệu Duyệt Lại, Bất Đối, đó không phải là xe của Huyện lệnh sao?

Qua Thắng mỉm cười không nói gì, mặt lộ vẻ đắc ý.

Khi mới rời khỏi nhà, Cầu Thắng chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, nhưng đến bây giờ, hắn đã trở thành một nhân vật quan trọng ở huyện Ngô Trung này, Thượng Tướng Quân ban cho hắn chức Ngũ Đại Phu, đảm nhiệm trọng trách trong Tư Mã quân, nếu so với huyện lệnh cũng không kém là mấy. Hôm nay là ngày tân gia của hắn, Hạng Huyện lệnh đến chúc mừng cũng hợp tình hợp lý.

Một lát sau, Hạng Huyện lệnh, Vương Công Tào, Triệu Duyệt Lại và một số người khác đều đã đến trước cửa phủ. Người hầu trong phủ sớm đã đến dắt ngựa cho khách tiến vào phủ, Qua Thắng đích thân đưa hạng Huyện lệnh vào phòng tốt nhất. Bên ngoài chỉ còn lại bốn người bọn Thanh Bì.

Một chàng trai gầy nắm chặt tay nói:

- Một ngày kia, ta cũng sẽ trở thành người bề trên giống như Qua Thắng huynh vậy!

Người bên cạnh đáp lời giội ngay lên đầu hắn gáo nước lạnh:

- Thôi đi! Qua Thắng huynh oanh dũng trên chiến trường mới được chức Ngũ Đại Phu. Còn ngươi như người có chút võ mào mà cũng đòi giống huynh ấy sao? Theo ta thì, ngươi đừng có hòng mơ tưởng đến cái chức vị ấy!

- Ngươi thì biết cái gì?

Chàng trai gầy tức giận nói:

- Ta hiện tại có thể là gầy, nhưng khi đã tham gia vào rồi tự khắc sẽ ăn được thân thể sẽ trở nên cường tráng, võ công của ta còn tốt hơn võ công của Qua Thắng huynh lúc huynh ấy mới bắt đầu, quan trọng là ở bản lĩnh chứ không phải là ở thể trạng. Hơn nữa huynh ấy đã nói với ta vào quân đội chỉ cần biết chịu khổ là có thể học được bản lĩnh thực sự.

Một chàng trai trẻ khác nói:

- Sáu Hưu huynh nói rất đúng, đại ca ta làm ở quân đội thượng đi theo Hạng Đà tướng quân, huynh ấy nói ở đó họ dạy võ rất nghiêm khắc, người không học là họ rút roi đánh ngay. Đâu có như bên này người đứt tiền thầy còn nhận nói gì đến dạy dỗ học trò tử tế.

Thanh Bì cuối cùng vẫn nói:

- Cho dù nói như thế nào, đến bây giờ chúng ta vẫn là người của Qua Thắng huynh, đợi mấy nữa tập hợp với quân của Thượng Tướng Quân, chúng ta sẽ đi theo Qua Thắng huynh ra chiến trường, đến lúc đó, chúng ta có thể chứng tỏ bản lĩnh thực sự rồi. Thanh Bì ta là người không tham công, chỉ cần có một cái chức nhỏ sau này truyền cho con trai là đủ rồi.

Trong lúc đang nói chuyện, lão quản gia ra chỗ bốn người rồi nói:

- Thanh Bì, Thiết Ngưu, lão gia nói khách đều đã đến đủ cả, các người cũng đừng ở đây mau vào bên trong dự tiệc đi!

-Được! Vào luôn đây!

Thanh Bì, Thiết Ngưu bốn người cùng đồng thanh đáp, sau đó xoay người rẽ về hai hướng bên cạnh cửa chính, tuy rằng bọn họ là lính thân cận của Qua Thắng, xét về thân phận vẫn có danh phận hơn so với các tướng sỹ khác nhưng cũng không đủ tư cách để bước vào phòng hạ tầng cùng ngồi với Qua Thắng.

Một lát khi tiệc đã đến lúc tàn, Qua Thắng tiến lên trước để tiễn khách, trong lúc quay về phủ vẫn an mẫu thân, trên đường bất ngờ xuất hiện tiếng vó ngựa dồn dập, Qua Thắng lập tức ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ nhìn thấy bụi bay mù mịt, một con ngựa phi nhanh như gió đang lao đến, Qua Thắng thấy thế trong lòng không khỏi rung mình.

Kỳ lạ là, người cưỡi con ngựa đó đang tiến thẳng về phủ mới của Qua Thắng.

Trong một thời gian ngắn, Qua Thắng nhận ngay ra đó là Thiết Đản – thân binh bên cạnh Cao Sơ tướng quân, Qua Thắng vội xuống dưới nghênh tiếp, nói:

- Thiết Đản huynh, sao người lại tới đây?

Thiết Đản cười nói:

- Cầu Thắng huynh, tiểu đệ vội đến không phải là chúc mừng huynh tân gia, đây là mật lệnh của tướng quân.

Nói xong Thiết Đản lấy từ trong ngực áo ra một bó gỗ mộc đưa cho Qua Thắng. Qua Thắng đưa tay nhận, vừa đọc xong sắc mật lập tức trầm xuống, gấp lại bó gỗ nói:

- Huynh về báo với tướng quân, trong vòng năm ngày mật tướng nhất định sẽ mang theo quân lính đến thành Bắc cùng tập hợp với tướng quân.

-Cáo từ!

Thiết Đản chào tạm biệt rồi lập tức lên ngựa đi luôn.

Bóng dáng của Thiết Đản vừa khuất nơi cuối đường, Qua Thắng vội xoay người, lớn tiếng hét:

- Thanh Bì! Thiết Ngưu! Sáu Hầu! Các người lại đây!

Tiếng hét vừa dứt, bốn người Thanh Bì đã từ cổng xuất hiện, phi đến trước mặt Qua Thắng.

Qua Thắng đại vung tay lên, cao giọng nói:

- Đi! Lập tức đi tất cả các xã, huyện, đình triệu tập tất cả trai tráng. Ba ngày sau, ta sẽ mang các người đi Thâm Sơn săn bắn, cho các người cơ hội để luyện can đảm.

219. Chương 219 - Sinh Con Trai

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 219 - Sinh Con Trai

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung, Hạng Quán phủ đề.

- Tên tiểu tử Hạng Đà, thật là không biết điều!

Hạng Quán dùng hết sức ném mạnh chai rượu nhân bánh trong tay xuống đất, chỉ nghe thấy ‘keng’ một cái, chai rượu nhân bánh đập vào chiếc thau đồng vỡ vụn thành nhiều mảnh. Hạng Quán không tức giận sao được, bởi thêm lần nữa hấn phái sứ giả thể hiện thiện ý lại bị Hạng Đà đuổi về, hơn nữa còn bị Hạng Đà làm nhục một trận.

Dưới trướng Hạng Quán, Lục Nguyên thở dài, nói:

- Xem ra không có cách nào lôi kéo Hạng Đà.

- Tại Sao?

Hạng Quán đập tay xuống bàn, tức giận nói:

- Chuyện này rốt cuộc là vì sao? Ta không hiểu, ta không sao hiểu được! Ta đã hứa, một ngày kế thừa vương vị sẽ phong hấn làm Thượng Tướng Quân, lẽ nào Hạng Trang cũng có thể phong hấn làm Thượng Tướng Quân sao? Hay Hạng Trang phong hấn làm Sở Quốc Lệnh Doãn?

- Bất luận thế nào đi chăng nữa, Hạng Đà cũng quyết tâm nghênh đón Hạng Trang qua sông Trường Giang. Hiện tại, quan trọng là thái độ của Hạng Tha, nếu như hấn đứng về phía Hạng Trang, tình thế chúng ta tương đối bất lợi.

Lục Nguyên dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Trước mắt, chúng ta mau chóng phái người gặp hấn; tốt nhất là có thể bắt tay cùng hấn đối phó lại bọn Hạng Trang, Hạng Đà.

- Hạng Tha ư?

Hạng Quán không đồng tình nói:

- Tên tiểu tử này tự cao, tự đại, cho mình là dòng dõi họ Hạng, không biết trời cao đất dày, thời gian qua, hấn không coi ta và Hạng Đà ra gì. Trước đây ta cũng phái người đến bàn bạc với hấn, song không biết có điều gì không phải bị hấn đuổi trở về? Hấn có chịu liên thủ với chúng ta hay không, thì chỉ có quỷ thần mới biết.

Lục Nguyên lắc đầu nói:

- Trước kia và bây giờ hoàn toàn khác nhau, khi đó Thượng Tướng Quân cùng Hạng Đà thế lực ngang nhau, Hạng Tha ở giữa muốn giữ thế cân bằng, chỉ cần cục diện cân đối, hấn mới có thể mưu lợi bất chính. Bây giờ cục diện đã thay đổi, Hạng Đà cùng Hạng Trang liên minh; Thượng Tướng Quân vào tình thế bất lợi, nếu như hấn muốn giữ cục diện Giang Đông ở trạng thái cân bằng, lựa chọn tốt nhất là liên thủ với Tướng Quân chống lại Hạng Trang, Hạng Đà.

- Hả, thật vậy sao?

Hạng Quán nghe vậy trong lòng có chút lay động, nói:

- Đi, mau phái người đến thăm dò ý tứ hấn.

- Vâng.

Lục Nguyên đáp. Nhanh chóng lui xuống sắp xếp.

Không đến nửa canh giờ, người tới phủ Hạng Tha đã trở về, Hạng Tha cũng không đáp ứng nguyện vọng của Hạng Quán, chỉ nói bên trong thành Ngô Trung đang nổi sóng ngầm, ẩn chứa nhiều tai mắt của Hạng Trang, Hạng Đà, tốt nhất hai nhà không nên gặp nhau, bảy ngày sau đến núi Cao Sơn cách thành Bắc mười dặm bí mật gặp mặt.

- Đến Cao Sơn sao?

Hạng Trúc nhíu mày nói:

- Hạng Tha có ý gì ? có chuyện gì mà không thương lượng được trong thành, mà phải đi hơn mười dặm lên núi cao, rừng sâu kia chứ ?

Lục Nguyên nói:

- Thượng Tướng Quân lấy cớ tới Cao Sơn săn bắn, bí mật thương nghị với Hạng Tha, quả thực có thể tránh tai mắt của Hạng Đà, Hạng Trang bên trong thành. Tuy nhiên, Cao Sơn núi cao rừng sâu, Tướng Quân phải cảnh giác. Một khi tin tức bại lộ Hạng Trang , Hà Đà mai phục trong núi, hậu quả thật khó lường.

Hạng Trang phẩy tay áo, nói:

- Chuyện này không đáng ngại. Ta mang thân binh theo là ổn.

Hạng Quán dẫn theo ba nghìn thân binh thiện chiến.

Có ba nghìn thân binh đi theo bảo vệ, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa sao?

Kể đến Hạng Đà hiện đang cầm hai vạn quân đóng tại Thành Tây, Hạng Trang có mấy vạn đại quân thủy chung đang đóng quân tại Giang Bắc. Hạng Quán luôn cho người thám sát chặt chẽ, có bất cứ động tĩnh gì, Hạng Quán đều có thể nắm bắt tin tức kịp thời.

Lục Nguyên suy nghĩ một chút, có phần không yên tâm nói:

- Thượng Tướng Quân, còn có Cao Sơn giữ năm trăm kỵ binh tinh nhuệ đóng tại thành Bắc.

- Lục Nguyên, người không cần phải lo lắng.

Hạng Quán chau mày, nói:

- Cao Sơn sao dám thất lễ với bản tướng quân. Chỉ dựa vào năm trăm kỵ binh của hắn, thực sự muốn tới đánh, ắt bị ba nghìn thân binh của ta ăn tươi nuốt sống. Hơn nữa, thành Đông cách Cao Sơn không quá sáu mươi dặm, bốn vạn đại quân của bản tướng quân đi tới đây chỉ mất hai canh giờ, còn có thể xảy ra chuyện gì sao?

Vốn Lục Nguyên còn muốn nói tiếp:

- Nghìn lão binh đã giải ngũ về quê nhiều năm thật là điều đáng lo ngại. Nói cho cùng, những lão binh này đã trải qua trăm trận mới có thể áo gấm về nhà, trải qua vô số trận chiến đẫm máu, nay hưởng thụ cuộc sống an nhàn, còn có thể trở lại chiến trường hay không, khiến Lục Nguyên cảm thấy nghi ngờ. Nghĩ tới đây, Lục Nguyên không nói gì thêm nữa.

Không thấy Lục Nguyên phản đối, Hạng Quán liền nói:

- Vậy quyết định như thế, bảy ngày sau, bản tướng quân dẫn ba nghìn thân binh vào Cao Sơn săn bắn, tiện thể chút bỏ sấu muối. Hừ! Đã nửa năm trôi qua, bản tướng quân cảm thấy thực sự buồn chán.

.

Hiện Tại, Hạng Tha, Cao Sơn, Hạng Quán đang chiêu trống rùm beng chuẩn bị đi săn bắn. Còn Hạng Trang cũng đang bận bịu chào đón con trai đầu lòng, Ngụy Duyệt mang thai mười tháng, rốt cuộc cũng đã sinh hạ.

Lúc này, Hạng Trang đang ở sân sau đi đi lại lại, nét mặt có chút lo lắng.

Lại nói tiếp, đã rất lâu Hạng Trang không ném trái cảm giác lo lắng, hồi hộp như thế này. Khi ở Đại Biệt Sơn, tàn binh Sở quân bị Trương Lương, Trần Bình bao vây. Hạng Trang giương như cũng không quá lo nghĩ như này, bởi vì chuyện Ngụy Duyệt sinh hài tử Hạng Trang hoàn toàn không hề hay biết, đối với chuyện tình không hề hay biết, Hạng Trang khó tránh khỏi lo nghĩ.

Cánh cửa phòng ngủ đóng kín, thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng kêu khàn khàn của Ngụy Duyệt, thỉnh thoảng còn nghe thấy thanh âm của Ngu Cơ, Ngu Cơ đang cố gắng khuyên bảo Ngụy Duyệt thả lỏng người.

Chỉ trong chốc lát, cánh cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, bà đỡ bưng chậu nước rửa bước đi ra.

Hạng Trang tiến lên phía trước ngăn bà đỡ lại, vội vàng hỏi:

- Vẫn chưa sinh sao?

Bà đỡ cười khổ.

Không đợi bà đỡ trả lời, Hạng Trang liền hiểu ra. Mặc dù Hạng Trang chưa từng tận mắt trông nữ nhân sinh nở, nhưng cũng từng thấy trên truyền hình, nếu như Ngụy Duyệt đã sinh, thế nào cũng có tiếng hài nhi khóc truyền ra sao? Vừa rồi hắn tiến lên hỏi, hoàn toàn là theo phản ứng tự nhiên.

Thượng Tướng Quân đang đứng ngoài tiền sảnh. Rất nhiều tướng sỹ sở quân đang rất lo lắng chờ tin tức.

Tất cả tướng sỹ đều là người nước Ngụy, dẫn đầu chính là Bàn Ngọc. Bất luận thế nào đi nữa, Ngụy Duyệt cũng từng là công chúa nước Ngụy, mặc dù bây giờ nước Ngụy đã diệt vong, những tướng sỹ này vẫn thủy chung vẫn coi mình là người nước Ngụy. Do Ngụy Duyệt sinh nở khác thường, trong lòng bọn họ cảm thấy bất an; bọn họ đều mong đợi công chúa Ngụy Duyệt sinh ra một bé trai khang khải.

Chờ đợi đến ngạt thở, hai canh giờ nhanh chóng trôi qua, nhưng chỉ thấy bà đỡ cầm chậu nước sôi ra ra vào vào, thủy chung vẫn chưa nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Một lúc sau, thậm chí ngay cả tiếng Ngụy Duyệt kêu cũng không thấy, Hạng Trang nhất thời cảm thấy không ổn. Thời đại này vẫn chưa có giải phẫu phụ sản, một khi thai nhi khó sinh, rất có khả năng cả mẫu tử tử vong!

Một lát sau, trên chân Hạng Trang liền chảy mồ hôi lạnh, nếu như quả thực khó sinh, như vậy có lẽ gặp vấn đề lớn, lý chí cho ý biết, hắn muốn giữ lại hài tử, nhưng mà về tình cảm, Hạng Trang thà rằng mất đi hài

tử để giữ Ngự Duyệt ở lại. Không chỉ vì Hạng Trang trong lòng thương tiếc nàng, hơn nữa là vì tâm hồn trong sáng lương thiện của nàng, có thể nói Hạng Trang một lòng chọn nàng làm Vương Hậu.

Một lúc sau, hiển nhiên trong phòng ngủ thủy chung không hề có động tĩnh, rốt cục Hạng Trang không kiềm chế được, không chịu đựng nổi, lập tức y chạy ào vào phòng ngủ. Cho phép bà đỡ có thể bỏ đi hài tử mà giữ lại phu nhân, đột nhiên trong phòng ngủ vọng ra tiếng khàn khàn của Ngự Duyệt hét thảm một tiếng, tiếp sau đó là tiếng trẻ con vọng ra thật to.

- Oa, Oa, Oa.

Lúc này tiếng trẻ con khóc nỉ non, không thể sai được. Trong chốc lát, trong phòng ngủ chỉ còn có tiếng trẻ con khóc kêu rõ to, Hạng Trang cũng không nghe thấy bất cứ thanh âm nào khác. Nhất thời, Hạng Trang cứ ngỡ đang nằm trong mộng.

- Sinh rồi sao? Duyệt Nương thực sự sinh rồi sao?

Cánh cửa đóng kín bỗng nhiên bật ra, làm cho Hạng Trang có chút bất ngờ, người đầu tiên từ trong phòng đi ra chính là Ngu Cơ. Lúc này, quá vui sướng, khiến Ngu Cơ má ửng hồng, thậm chí đôi mắt long lanh như nước. Lập tức, Ngu Cơ kéo vạt áo cung kính chào Hạng Trang:

- Chúc mừng Thượng Tướng Quân, tiểu muội Ngự Duyệt đã sinh được hai bé trai, mẫu tử đều bình an!

- Hai bé trai sao? Duyệt Nương đã sinh được hai bé trai sao?!

Hạng Trang nhất thời trong lòng tràn đầy hạnh phúc..

Trước kia, Hạng Trang thủy chung luôn chiến đấu giữa sự sống và cái chết, không hề có một ngày yên ổn, chưa có lúc nào được tận hưởng cảm giác hạnh phúc. Nhưng mà ngày hôm nay, y nhận được đại lễ của nữ thần sinh mệnh, một lúc sinh được hai nhi tử, y ‘Hạng Trang’ quả thực có hậu. Ha ha.

Lúc Hạng Trang tiến vào phòng ngủ, thấy bà đỡ đương mang hai bé trai ra tắm rửa sạch sẽ, đồng thời dùng loại tã lót tốt quần quanh.

Hạng Trang liền nhận nhi tử trong tay bà đỡ, một trái một phải ôm vào lòng, bên phải là lão đại đang nhắm mắt ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không hề thay đổi, nét mặt trông rất điềm tĩnh. Bên trái là lão nhị, bấy giờ vùng vẫy, hai tay khuỵu khuỵu, đang khóc lớn ‘oa oa’. Một bên khóc, một bên hai con mắt đen nháy không ngừng quan sát Hạng Trang, không cần phải nói, vừa mới khóc hẳn là lão nhị, tiểu tử này vừa mới sinh đã kinh thiên động địa như thế, sau này nhất định là một nhân vật lớn.

Hạng Trang gơ hai nhi tử lên chòm đầu, hướng về phía Ngự Duyệt nhẹ nhàng cười nói:

- Duyệt Nương, nàng chịu khổ nhiều rồi.

Duyệt Nương yếu ớt cười cười, thì thầm nói:

- Duyệt Nương đâu có khổ. Thay phu quân sinh được hai bé trai, đó là phúc phận của làm mẹ của Duyệt Nương. Phu quân à, trong lòng của Duyệt Nương thực sự rất vui mừng.

- Ta trong lòng cũng rất vui mừng.

Hạng Trang cúi xuống, lau mồ hôi trên trán Ngự Duyệt nói:

- Nàng đã mệt mỗi hai canh giờ, mau ngủ một giấc đi, ta sẽ mang hài tử đến tiền viện. Bỗng nhiên, có thêm hai bé trai, không biết Bàng Ngọc bọn họ vui mừng đến đâu. Ha ha.

Ngự Duyệt khẽ dạ một tiếng, nhắm đôi mắt đẹp lại nhanh chóng thiếp đi.

Hạng Trang trong lòng thương xót vuốt vuốt mái tóc Ngự Duyệt men theo tai. Lúc này mới tiếp tục ôm lấy hai nhi tử, tuy nhiên khi Hạng Trang ôm lấy hai nhi tử, không hiểu tại sao trong lòng bỗng nhiên nhớ tới quân sư Ủy Liễu. Trong chốc lát, Hạng Trang liền cảm thấy mũi cay cay, nếu như lão tử còn sống, không biết sẽ vui vẻ như thế nào.

Nhớ tới Ủy Liễu, trong đầu Hạng Trang liền nghĩ ra hai cái tên cho hai nhi tử.

Úy Liễu trước khi chết để lại sách lược, mong muốn Hạng Trang có thể dùng chính trị bình định Giang Đông, mà không phải dùng đến vũ lực, trong thâm tâm lão luôn kỳ vọng rất lớn. Rõ ràng, Úy Liễu mong muốn Hạng Trang thành thực chính trị mà vùng lên. Cho nên Ngụy Duuyệt sinh được hai nhi tử, lão đại đặt là Hạng Chính, lão nhị đặt là Hạng Trị.

220. Chương 220 Săn Bắn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 220 Săn Bắn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung đóng tại thành Bắc cách Cao Sơn năm mươi dặm.

Buổi chiều ngày hôm qua, Hạng Quán dẫn ba nghìn thân quân đã hạ trại dưới chân núi phía nam Cao Sơn, tuy nhiên, Hạng Quán cảm thấy vô cùng tức giận cho tới bây giờ mới nguôi. Cũng vì chưa có tin tức gì của Hạng Tha.

- Hạng Tha đang ở đâu?

Hạng Quán đang ở trong trường đi qua đi lại. Vừa bước đi thông thả, vừa tức giận gào thét:

- Hẹn bản Tướng Quân từ xa đi đến Cao Sơn, mà chính hắn lại chậm trễ không đến, rốt cuộc hắn có ý gì?

Lục Nguyên đứng bên cạnh, vẻ mặt cười khở, hắn cũng không hiểu Hạng Tha vì sao chậm trễ không đến.

Nếu như nói tốt cho Hạng Tha, thì đối với Hạng Quán gặp phải mưu đồ bất lợi. Lục Nguyên không biết nghĩ thế nào cho phải. Mặc dù Hạng Tha có Ngô Trung hơn mười đời là là cố sở trưởng lão ủng hộ. Nhưng một vài cố sở trưởng lão trước kia đâu bằng bây giờ, tuy rằng vẫn còn tầm ảnh hưởng, nhưng mà tầm ảnh hưởng cũng không quá lớn. Chỉ bằng mười mấy trưởng lão thế tộc, có thể tập hợp một nghìn tinh binh là điều không phải bàn.

Chỉ dựa vào một nghìn gia binh, có thể uy hiếp tới Hạng Quán sao?

Duy nhất người có thể uy hiếp tới Hạng Quán, cũng chỉ có đại quân của Hạng Đà, hoặc là Hạng Trang ở Giang Bắc. Tuy nhiên Hạng Đà đang đóng quân tại đại doanh thành Tây, còn Hạng Trang nguyên vẫn còn đang đóng quân ở Giang Bắc, Lục Nguyên luôn phải hàng loạt mật thám theo sát động tĩnh của hai đại quân, có những biến động bất thường lập tức sẽ có tin truyền tới.

Chính vì vậy, Lục Nguyên mới bằng lòng để Hạng Quán đến Cao Sơn bị mật gặp mặt Hạng Tha. Mặc cho Hạng Tha có ý đồ gì đi chăng nữa, ít nhất Hạng Quán cũng bảo đảm độ an toàn.

Hạng Quán lúc này tức giận mãi không thôi, đột nhiên có thân binh tiến đến bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, trong rừng sâu đột nhiên xuất hiện một đoàn người đi săn rất khả nghi.

- Không phải mấy tên thợ săn sao?

Hạng Quán giận dữ hét lớn:

- Có gì đáng kinh ngạc sao?

- Ừa, có một đoàn thợ săn không rõ lai lịch là sao hả?

Lục Nguyên linh cảm thấy điều không ổn, tuy rằng lúc này đang là đầu mùa xuân, cũng là thời gian rất tốt để săn bắn, nhưng sâu trong Cao Sơn có thường có mãnh thú lui tới, bình thường thợ săn không dám thâm

nhập vào sâu, hơn nữa thợ săn thường phải lui tới theo đoàn, tình hình càng khả nghi, lập tức hỏi lại rõ ràng:

- Có tất cả bao nhiêu người?
- Tiểu nhân không biết chính xác bao nhiêu.

Tên thân binh lắc đầu nói:

- Phát hiện có hơn mười đội thợ săn, chỉ ít cũng có gần nghìn người, thoát nhìn, sâu thẳm trong rừng rậm dường như còn có nhiều thợ săn hơn nữa.

Hạng Quán giật mình nói:

- Gần nghìn người sao?
- Lân cận Cao Sơn không thể có nhiều thợ săn như vậy?

Lục Nguyên càng lo lắng, thất thanh nói:

- Không tốt rồi!
- Thượng Tướng Quân mau mau rời khỏi nơi này. . .
- Hả. . .

Tiếng nói còn chưa dứt, ngoài trướng thoáng có tiếng kèn trống lúc ẩn lúc hiện vọng vào. Hơn nữa dường như trong rừng sâu truyền tới, Lục Nguyên nhất thời biến sắc, lộ rõ vẻ thê lương, nói:

- Không ổn rồi, trong núi có phục binh!
- Phục binh sao?

Hạng Quán bủi môi, mỉm cười nói:

- Chỉ cần không phải đại quân của Hạng Đà, Hạng Trang, dù cho mấy nghìn phục binh, bản tướng quân lẽ nào phải sợ sao?

Nói một thôi một hồi, ngừng lại một lát, Hạng Quán quay đầu hét lớn:

- Lục An, Lục Đình!

Lập tức hai gã thân binh hiện ngang tiến tới, cao giọng nói:

- Thượng Tướng Quân có gì giao phó?
- Truyền lệnh toàn quân tập kết!

Hạng Quán giơ hai tay lên cao, dữ tợn nói:

- Những thôn phu trong thôn này ắt không dám đến gần, nếu mà dám tới đây, lập tức theo lệnh bản tướng quân giết sạch bọn họ.
- Rồi!

Hai viên tướng tuân lệnh ho lớn, lĩnh mệnh đi.

Hạng Quán nhìn Lục Nguyên nói:

Bản tướng quân muốn xem một chút, thằng nhãi Hạng Tha rốt cục muốn làm gì?

Dứt lời, lập tức Hạng Quán rút kiếm ra khỏi lều lớn, Lục Nguyên neho mảy, cũng đi theo ra khỏi lều lớn.

Đội Hạng Quán, Lục Nguyên cười lên người một viên tướng gần đấy, trên khoảng đất trống bốn mặt đại doanh tập trung chỉ ít cũng phải hai nghìn người, phía xa xa trong rừng sâu, vẫn còn nhiều bóng người đang lui tới, đa phần những người này khoác trên mình đồ dệt mỏng bằng tơ gai, thoát nhìn giống như những người cùng khổ đi săn bắn ở lân cận Cao Sơn, nhưng nhìn kỹ có chỗ khá dị thường.

Trước tiên, những thợ săn này trong tay không có xiên để săn bắn, mà đều là cung nỏ!

Thứ hai, những thợ săn này trên vai không hề có con mồi, trong tay không có gì, việc này rất lạ thường. Nhiều thợ săn như vậy đi vào sâu trong núi, thế nào hai đầu cũng phải có con mồi lớn, chẳng lẽ chịu tay không quay về sao?

Sau cùng, điều trọng yếu, những thợ săn này trông thấy doanh trại Hạng Quán, vậy mà không chọn đường vòng mà đi, mà tất cả ào ào bốn phương tám hướng chen chúc nhau lao tới, vậy nói nên điều gì? Điều này cho thấy cơ bản bọn họ không phải là thợ săn lân cận vùng này. Những người này cơ bản hướng về phía Hạng Quán, đích thực mục tiêu săn bắn của bọn họ chính là Hạng Quán!

- Thượng Tướng Quân, mau mau đột phá vòng vây ra ngoài.

Lục Nguyên nói:

- Nếu không sẽ không còn kịp nữa.

- Hử, tại sao phải đột phá vòng vây?

- Tên tiểu tử Hạng Tha dám phá đám ô hợp này tới đây, hắn muốn tìm cái chết, hắn dám làm thế này sao? được rồi, tại đây ta sẽ giết sạch bọn chúng!

Hạng Quán dứt lời, nhếch mép cười cợt.

- Chỉ dựa vào mấy tên thợ săn này, cũng muốn phục kích ba nghìn thân quân của ta sao? Quả thực thật nực cười!

Lục Nguyên vội vàng la lớn:

- Thượng Tướng Quân, quân tử vì an nguy trước mắt, không nên suy nghĩ nhiều!

- Suy nghĩ cái gì? Có gì đáng phải suy nghĩ sao?

Hạng Quán lạnh lùng nói:

- Bản tướng quân quyết không đi, đứng đây đợi tên tiểu tử Hạng Tha, Bản Tướng Quân muốn xem, rốt cục tên tiểu tử Hạng Tha muốn dở trò gì? Tên cẩu tặc này thực sự không biết điều, uổng phí ý tốt của Bản Tướng Quân, Hừ!

Tuy nhiên, thời gian trôi đi, sắc mặt Hạng Quán dần dần trở nên nghiêm trọng lại.

Ước chừng nửa canh giờ sau, lúc này vào giữa trưa, trong rừng sâu có khoảng năm sáu nghìn người ầm ầm kéo tới, hơn nữa còn phong tỏa toàn bộ con đường Hạng Quán xuống núi. Giờ khắc này, Hạng Quán mới biết mình bị mắc bẫy Hạng Tha. Tuy nhiên Hạng Quán cũng có chút nghi hoặc, rốt cuộc Hạng Tha cũng không thể nào điều động nhiều binh mã như vậy?

Lẽ nào Hạng Tha đang âm thầm cấu kết với Hạng Đà, điều động hàng vạn người ngựa của Hạng Đà tới đây chăng?

Nghĩ tới đây, Hạng Quán đột nhiên quay đầu lại, có phần căm phẫn, mắt trừng trừng nhìn Lục Nguyên, quát hỏi:

- Lục Nguyên, không phải ngươi nói Hạng Đà đang đóng quân tại đại doanh thành Tây, không có bất cứ động tĩnh nào sao?

- Đúng vậy.

Lục Nguyên không chút suy nghĩ, liền nói:

- Đại quân Hạng Đà tới giờ vẫn không hề có chút động tĩnh gì khác thường.

- Vậy, sáu nghìn người ngựa kia từ đâu mà ra?

- Chẳng nhẽ là Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi. Những lão già này tụ tập đến sao?

- Chuyện này. . .

Lục Nguyên lúc này nhất thời không biết nói sao cho phải.

Hạng Quán hừ một tiếng, quay đầu hô lớn dẹp đường:

- Lục An, Lục Định, mở cổng trại, phát động tấn công!

Về chính trị quả thực Hạng Quán rất mê muội, nhưng về quân sự thực sự là người rất có đầu óc. Hắn hiểu rất rõ, cục diện hiện tại càng lúc càng nghiêm trọng, bởi đối phương có năm nghìn quân phía trước tiến tới, vẫn không dừng ở đó, phía sau đoàn người trong rừng sâu đang ùn ùn kéo ra, chỉ có trời mới biết tên tiểu tử Hạng Tha cho bao nhiêu người mai phục ẩn lấp phía sâu Cao Sơn?

Tại chỗ này, nhìn tiếp xuống phía dưới, quả thực cái chết đang chờ hắn, hắn đâu phải là kẻ đàn độn không biết gì.

- Rõ!

Lục An, Lục Định hô lớn tuân lệnh, đồng thời ‘loảng xoảng’ rút kiếm giơ lên cao, lớn tiếng hét lớn:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, mở cửa doanh trại, toàn quân xông lên. . .

Chỉ trong chốc lát, đại doanh Hạng Quán kèn trống vang lên lanh lảnh, tiếng kèn lệnh kéo dài mãi không thôi, cổng doanh trại đóng chặt từ từ mở ra,

Xông lên, xông lên. . .

Trong vòng khoảng năm dặm, đại doanh Hạng Quán hoàn toàn bị cô lập. Cao Sơ, Hạng Tha đang ngoảnh mặt làm thinh.

Thấy cổng trại Hạng Quán mở ra, một đội giáp sĩ mãnh liệt xông ra. Hạng Tha không khỏi có phần sốt ruột, nói:

- Cao Sơ tướng quân, Hạng Quán muốn chạy trốn kìa!

Cao Sơ thản nhiên nói:

- Lệnh Doãn yên tâm, hắn ắt không trốn được.

Hạng Quán lựa chọn việc vứt bỏ doanh trại, chỉ khiến hắn chết nhanh hơn, nếu hắn cứ tử thủ trong doanh trại, may ra còn có thể chống đỡ thêm mấy canh giờ. Tuy nhiên, cũng không thể chống đỡ chờ quân tiếp viện tới, bởi vì hàng vạn quân sỹ dưới trướng Hạng Quán phần lớn đều bị Hạng Đà cầm chân, ngay cả khi quân tiếp viện tới cũng không có cách nào cứu hắn.

Bỗng nhiên, Cao Sơ quay đầu lại quát lớn dẹp đường:

- Mau truyền quân lệnh của ta, phía trước mau tránh ra!

- Rõ!

Đoàn quân phía sau hô lớn tuân lệnh, liền lĩnh mệnh đi. Đứng bên phải Cao Sơ, Hạng Tha kinh hãi, thất thanh:

- Cái quái gì, tại sao phía trước phải tránh ra?

- Tướng Quân Cao Sơ, kẻ hèn này có nghe nhầm không vậy?

Hạng Tha càng cảm thấy khó hiểu, nói:

- Nếu như phía trước, chúng ta rút khỏi, ba nghìn quân Hạng Quán phía trước chỉ cần vượt quá năm dặm là có thể xuống núi, chỉ cần xuống được núi, muốn chặn chúng lại cũng khó như lên trời. Tại sao chúng ta không giam Hạng Quán cùng ba nghìn quân tinh binh của hắn trên núi này?

Cao Sơ thản nhiên nói:

- Lệnh Doãn, chúng ta sẵn bắn lần này mục tiêu là Hạng Quán, nếu làm như vậy có điều không phải với ba nghìn thân quân!

- Chuyện này. . .

Hạng Tha nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, sâu một lúc lâu lắp bắp nói:

- Việc này có gì khác nhau đâu?

- Đương nhiên là khác nhau rồi.

Cao Sơ có chút suy nghĩ nói:

- Nếu muôn tiêu diệt Hạng Quán cùng toàn bộ ba nghìn thân binh cũng không hề dễ dàng, bọn chúng rơi vào đường cùng, dựa vào địa hình hiểm yếu chống trả nhất định khiến đại quân của ta gặp nhiều thương vong! Hơn nữa, giết toàn bộ ba nghìn thân binh kia, thực có chút đáng tiếc, mặc kệ nói như thế nào đi nữa, đây đều là một đám thân binh bách chiến bách thắng.

Hạng Tha nhíu mày, không đồng tình, nói:

- Nếu như ba nghìn thân binh đối với Hạng Quán một lòng trung thành, muốn chúng quy hàng không phải chuyện dễ dàng.

- Dễ hay không, chỉ có thử mới biết được.

Cao Sơ phẩy tay áo, thản nhiên nói:

- Trước mắt, hãy giết chết Hạng Quán là hơn cả.

.

Tiếng vó ngựa gấp rút, Hạng Quán dẫn hơn một trăm kỵ binh thân tín ùn ùn phá vòng vây xuống chân núi.

Tiếp tục chạy xuống chân núi chừng mấy trăm mét, Hạng Quán mới ghìm ngựa dừng lại, xem tình hình phía sau, phát hiện ba nghìn thân binh tinh nhuệ từ trăm ngả đường âm ỉm xuống núi. Phía trong rừng sâu bỗng nhiên năm sáu nghìn người ngựa xông ra, vòng vây càng thắt lại ở phía chân núi.

Lập tức Hạng Quán ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Ha Ha Ha, tên tiểu tử Hạng Tha, người muốn hãm hại Bản Tướng Quân, thật qua ngông cuồng!

Nói chưa dứt lời, hai đội quân bên tả bên hữu trong rừng tiếng kèn trống đột nhiên vang lên. Lập tức toàn bộ hai đội quân bên tả bên hữu, bên trong rừng xông ra bao vây chân núi. Hạng Quán sắc mặt nhất thời biến sắc. Hai đội đại quân thoáng chốc bao vây toàn bộ ba nghìn bộ binh của Hạng Quán cùng hơn ba trăm kỵ binh thân tín.

221. Chương 221 Hạng Quán Bỏ Mạng Tại Đây

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 221 Hạng Quán Bỏ Mạng Tại Đây

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Rõ!

Lục An, Lục Đình tuân lệnh hô lớn, bảo vệ Hạng Quán tháo chạy.

Nhưng mà, Hạng Quán, Lục An, Lục Đình vừa mới quay đầu ngựa, đột nhiên phía sau mấy trăm kỵ binh xông ra, thoát nhìn kiểu áo giáp khoác trên người những kỵ binh này, đã biết ngay bọn chúng là thuộc hạ của Hạng Trang, khiến Hạng Quán trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Những kỵ binh này hầu hết trông rất thần tuấn ngồi trên lưng những con tuấn mã!

Lục Nguyên nhất thời trong lòng lộ vẻ sầu thảm, xem ra không thể chạy thoát được.

Hạng Quán giận tím mặt, bấy giờ rút kiếm liền xông tới, Lục An, Lục Định hét lớn một tiếng, mang theo hơn mười kỵ binh thân tín khua kiếm thúc ngựa xông lên.

Trước mắt hơn mười kỵ binh ào ào kéo tới, Qua Thắng nhếch mép cười, bỗng chốc trên chân nổi lên một tia sát khí.

Tiếng binh khí va vào nhau nghe ‘xẹt xẹt’, Qua Thắng chậm rãi rút ra thanh đao nặng trĩu, lưỡi đao sắc bén nhô lên cao, ánh nắng thấp thoáng sau những tán lá rơi vào lưỡi đao phản lại làm chói cả mắt, khiến kẻ khác mất hết chí khí xông lên.

Giường như lúc này, phía sau Qua Thắng mấy trăm kỵ binh cũng giơ cao thanh đao.

Qua Thắng chậm rãi rút ra hoành đao, từ từ đưa lên không trung, nghiêm nghị nói:

- Hỡi các Lão binh. . . phía trước!

Chỉ trong chốc lát, gần một trăm kỵ binh thân tín bách chiến bách thắng thúc ngựa xông lên. Đoàn người ngựa phía sau Qua Thắng lập thành triển khai đội hình, trước sau tạo thành hai hàng ngang, mỗi hàng ngang gồm năm mươi kỵ binh tạo thành trận địa, còn lại hơn hai trăm tân binh kia tự nhiên gắn kết lại với nhau, náo loạn nửa ngày cuối cùng cũng xếp thành một đội ngũ.

Ban đầu, Qua Thắng cũng không để ý tới những thân binh này, cơ bản là không trông cậy vào bọn chúng giết địch lập công. Ngày hôm nay dẫn bọn chúng đi, chỉ để bọn chúng có thể mở mang tầm mắt, học hỏi một chút kiến thức của những lão binh tiên phong!

Hoa Hạ rộng lớn!

Qua Thắng vùng trường đao, vô cùng điêu luyện, con ngựa nhất thời hí lên một tiếng, từ từ tiến về phía trước.

- Mệnh mệnh Hoa Hạ!

Gần một trăm lão kỵ binh hô hưởng ứng, cũng đều thúc ngựa từ từ theo sau Qua Thắng tiến về phía trước.

- Trọng chinh non sông!

Qua Thắng lần thứ hai vùng trường đao lên, giường như lúc đó, đột nhiên thúc ngựa tăng tốc.

- Dục nhất đại Sở ta!

Các lão binh thanh càn đồng thanh hô vang như sấm, cũng đều thúc chiến mã khởi hành rồi sau đó tăng tốc, trong chốc lát, trăm kỵ binh liền tạo ra một trận gió lớn. Dĩ nhiên đằng trước không thể ngăn cản, đầu ngựa lay động, gót sắt quay cuồng, chưa tới trăm kỵ binh xông lên, cơ hồ tưởng như đang có thiên binh vạn mã.

Trong tình cảnh này, đi theo phía sau đội lão binh xung kích, hơn hai trăm thân binh càng nhiệt huyết sôi trào. Nhất là đi theo Qua Thắng còn có bốn tên thân binh: Vô Lại, Thiết Ngưu, Đầu To và Khỉ Ốm, trong lòng không hề lay động, thậm chí hoàn toàn quên đi sự căng thẳng sợ hãi. Bọn họ trầm nghĩ nghĩ theo Qua Thắng đại ca anh dũng ra trận, giết địch lập công.

Mấy trăm kỵ binh giống như nước thủy triều, ùn ùn kéo tới. Hai con người Hạng Quán bỗng nhiên co cụm lại.

Đã sớm nghe nói đệ binh Hạng Trang tinh nhuệ không sao chống nổi, thậm chí ngay cả người Hung Nô ơ Mạc Bắc cũng không phải đối thủ. Ban đầu Hạng Quán vẫn còn chưa tin, cho rằng Hạng Trang chẳng qua chỉ tung tin đồn hăm dọa, tuy nhiên chọn mặt gửi vàng, chớp tới giây phút này, Hạng Quán đã tin, chỉ ít trước mắt gần một trăm kỵ binh thanh thế tuyệt không kém mấy trăm thị binh thân tín của Tiên Vương.

Việc hệ trọng trước mắt, Hạng Quán không còn đường rút lui, bây giờ hắn chỉ có thể tiến về phía trước, mở đường máu mà thoát thân. Tuy rằng phía sau hắn còn có ba nghìn tinh binh, nhưng thật đáng tiếc, trong lúc đó ba nghìn tinh binh thì chỉ ít lưu lạc trong núi, quay đầu lại chém giết, chỉ có thể bị chết nhanh chóng hơn.

- Giết, giết sạch bọn chúng!

Hạng Quán ra sức giơ cao đại kiếm, ngửa mặt lên trời hô lớn.

- Giết! Giết! Giết!

Lục An, Lục Đình cùng mười kỵ binh thân tín cũng hét lớn xông lên.

Lục Nguyên cũng ‘loảng xoảng’ rút ra hai thanh trường kiếm, đi theo sau Hạng Quán bắt đầu xông lên. Ở thời đại này thư sinh cũng không phải là đời sau của nho sinh, đời sau nho sinh phần lớn là ngũ cốc chẳng thể phân biệt được, lực thể không tốt được mệnh danh là trời gà không chặt. Nhưng ở thời đại này các thư sinh được thu nhập từ khắp nơi, đa phần đều văn võ song toàn, thậm chí rất nhiều người còn thành thạo cưỡi ngựa bắn cung, trên ngựa xông trận chiến đấu, xuống ngựa có thể bày mưu tính kế.

Gươm đao vung lên, bụi bay đầy đường.

Kẻ khác cảm thấy ngạt thở chói tai trong tiếng binh đao, gần một trăm lão binh đang nghênh đón Hạng Quán và hơn mười thân binh.

- Đi tìm cái chết đi!

Hạng Quán hét lớn một tiếng, trong tay cầm song kiếm bỗng chốc vẽ lên không trung một đường kiếm không rõ quỹ đạo, chém ngang cổ Qua Thắng.

Qua Thắng thần sắc như sắt, giơ đao chặn lại.

Trong chốc lát, Qua Thắng vung đao chém mạnh xuống song kiếm của Hạng Quán, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng vang trời, song kiếm trong tay Hạng Quán đứt làm hai đoạn, vốn hoành đao của Qua Thắng được đúc bằng thép nguyên chất, do thợ rèn giỏi nhất Nhật Bản rèn thành, kỳ thực hai lưỡi kiếm của Hạng Quán làm sao có thể chống lại được?

Qua Thắng một đao chặt đứt song kiếm Hạng Quán, đồng thời quét qua sườn phải Hạng Quán.

Hạng Quán vất ngang người trên lưng ngựa, thân thể gặp một phen kinh hoàng, vẩy thúc ngựa về phía trước hơn mười bước thì bắt đầu cho chiến mã chậm lại. Sau đó cúi đầu xuống sườn phải, nét mặt cảm thấy khó ngờ, sau một khắc đột nhiên sườn phải máu chảy lênh láng, lập tức máu mồm cũng từ từ phun ra.

- A. . .

Hạng Quán lập tức vùng dậy kêu lên thảm thiết.

Nhưng mà rất nhanh, tứ kỵ tân binh liền thúc ngựa tới giết, trong đó có một gã rút kiếm chém đứt đầu Hạng Quán rơi xuống đất. Tiếng kêu thảm thiết của Hạng Quán ngay tức khắc dừng lại, Qua Thắng thúc ngựa quay trở về, đúng lúc trông thấy tên thân binh của hắn chém rơi đầu Hạng Quán.

Nhìn quanh bốn phía, Qua Thắng phát hiện mười thân binh của Hạng Quán giương như bị giết sạch.

Một trăm lão binh chỉ có vài người bị thương nhẹ. Quả thực chiến thắng luôn thuộc về kẻ mạnh, Hạng Quán cùng hơn mười kỵ binh thân tín tất nhiên không phải đối thủ của một trăm dũng sĩ.

Dù sao bọn họ đều là kỵ binh không phải bộ binh, gần một trăm lão binh không chỉ có ở Cửu Nguyên, mà còn ở Lịch Dương hơn nửa năm khổ luyện. Mười kỵ binh của Hạng Quán ngồi trên lưng ngựa lại càng không thể sánh bằng.

- Hồn láo, tên tiểu tử nhà ngươi dám lập công!

Qua Thắng xoay người xuống ngựa nhặt lấy đầu Hạng Quán, rồi lại nhảy lên lưng ngựa, quay đầu ngựa hướng về phía chân núi chạy nhanh như bay.

Dưới chân núi đang đánh nhau ác liệt.

Ba nghìn thân binh tinh nhuệ của Hạng Quán tập trung lại một chỗ. Bộ binh hàng ngũ chỉnh tề, mâu binh đứng ở phía trước, đao cùng lá chắn bảo vệ hai bên và phía sau, cung thủ ở giữa bắn ra, thứ tự rõ ràng, tất cả hợp lại thành một khối giống như con nhím đang nổi giận, nhưng tựa như bàn thạch không thể phá vỡ.

Mặt khác Cao Sơ dẫn hơn bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ bên ngoài chân núi nhanh như bay quay trở về. Một mặt tránh né cung tiễn tuôn ra như mưa của thân binh Hạng Quán, một mặt ngồi trên lưng ngựa dương

cung bắn trả đối phương. Tuy nhiên kỵ binh của Cao Sơ đang bị bao vây rất bất lợi, nếu không ngồi trên lưng ngựa, có lẽ sớm bị cung thủ của Hạng Quán bắn hạ toàn bộ.

Có thể cơ hội đã đến, hơn bốn trăm kỵ binh của Cao Sơ đã để lộ sơ hở, không thể tiếp tục được nữa, các lão binh thay nhau gả ngựa kêu thảm. Phải kể đến, những kỵ binh này trên người chỉ mặc một lớp giáp mỏng, mà thân quân Hạng Quán đều là lão binh tinh nhuệ bách chiến bách thắng, tài bắn cung vô cùng giỏi.

Qua Thắng vừa đi tới chân núi, liền nghênh diện Cao Sơ.

Cao Sơ ghìim dây cương lại, lớn tiếng quát hỏi:

- Qua Thắng, đánh thắng rồi sao?
- Bẩm báo tướng quân, đánh thắng rồi!

Qua Thắng lớn tiếng đáp lại, đồng thời giơ đầu Hạng Quán, nói:

- Tướng Quân người xem, đầu Hạng Quán ở đây!
- Tốt!

Lúc này, Cao Sơ phóng ngựa tiến lên, đoạt lấy đầu Cao Sơ trong tay Hạng Quán, sau đó thúc ngựa chạy tới chân núi.

khi Cao Sơ phóng ngựa chạy tới chân núi, ba nghìn thân quân của Hạng Quán đã tiến tới áp sát bốn trăm kỵ binh, bốn trăm kỵ binh bị thương vong gần trăm người. Trông thấy các lão binh nằm trong vũng máu, Cao Sơ trong lòng nhỏ lệ. Tuy nhiên lúc này, hắn cố gắng để các lão binh khỏi thương vong nhiều hơn nữa, lập tức đầu Hạng Quán lên hết lớn:

- Đầu Hạng Quán ở đây!

Thanh âm vang lên như sấm, nhất thời làm kinh động thân binh của Hạng Quán.

Đặc biệt phía trước mười trung đội phía trước khoảng vài trăm mâu binh, bỗng trông thấy rõ trên tay Cao Sơ có một cái đầu người, chính là đầu Hạng Quán đây sao? Trong chốc lát, đằng trước mấy trăm mâu binh liền dừng lại, các tinh binh phía sau tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra,

rất nhanh sau đó cũng dừng lại theo bởi quân kỷ của bọn họ rất nghiêm, tất cả trận địa không có chút nào rối loạn!

Cao Sơ trong lòng không khỏi khen thầm một tiếng, mặc dù Hạng Quán là tên rác rưởi, nhưng có những lão binh tốt đấy chứ!

Trong nháy mắt, chiến trận đang chém giết hô hét ầm ỹ vang trời liền lặng thinh, Cao Sơ hít một hơi thật, tiếp tục hét lớn:

- Hạng Quán đã chết, các người cũng muốn chết theo hắn sao?

Cao sơ hét một tiếng thật to, rõ ràng truyền tới tai từng lão binh.

Trong chốc lát, ba nghìn thân quân của Hạng Quán lập tức nhốn nháo, trong lòng có vẻ dao động, có người vẻ mặt sợ hãi, có người uể oải tuyệt vọng, rất nhiều người đứng nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Từ trước tới nay, những thân binh này trong lòng luôn hướng tới Hạng Quán, giờ Hạng Quán đã chết, bọn họ giống như cừ non lạc đường, hoàn toàn mất hết phương hướng.

- Các lão tử nghe rõ cả rồi chứ!

Cao Sơ lại lần nữa hét lớn:

- Các người là Sở quân, là quân dân của Đại Sở, không phải binh sĩ của Hạng Quán, càng không phải là tay sai của hắn! Tên tiểu tử Hạng Quán không biết việc lớn, không nhìn thấy đại cục, làm trái di mệnh của Tiên Vương, chết chưa hết tội. Các người cũng muốn theo Hạng Quán tìm tới cái chết hay sao?

Toàn bộ thân binh trong lòng hoảng loạn, không biết phải làm sao, bọn họ đều là thân binh thân tín của Hạng Quán, thủy chung một lòng quy thuận Hạng Quán. Trước kia bọn họ đều là Sở Quân, sau mới trở

thân binh của Hạng Quán, hơn nữa bọn họ là người không phải cỗ máy. Bây giờ Hạng Quán đã chết, thực sự cần thiết phải chết theo hắn sao?

- Mọi người không nên nghe hắn, theo bọn chúng liều mạng!
- Được, giết sạch bọn chúng, báo thù cho Thượng Tướng Quân!
- Liều mạng, con mẹ nó theo chân bọn chúng liều mạng, giết!

Tuy nhiên, có khoảng trăm thân binh trong đám người kia xông lên, cả tiếng gào thét hướng tới Cao Sơ.

Cao Sơ nhếch mép cười, trên mặt hiện lên một luồng sát khí lạnh như băng, vung tay phải lên, nhẹ nhàng chỉ về phía trước. Thoáng chốc mấy trăm kỵ binh thúc ngựa xông lên, hướng tới mấy trăm thân binh. Nếu như bọn người kia cố chấp, muốn chết theo Hạng Quán, vậy sẽ cho bọn chúng được toại nguyện. Đúng lúc, hắn có thể dùng mấy trăm đầu người này để thị uy! !.

222. Chương 222: Qua Sông

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 222: Qua sông

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lịch Dương, hành dinh của Hạng Trang.

Hạng Trang đang ôm Hạng Trĩ đi dạo ở trong sân, Hạng Chính thì đang ngủ trong lòng Ngụy Duyệt, Ngụy Duyệt vừa nhẹ nhàng lắc ru đứa trẻ trong lòng, vừa dặn dò Hạng Trang nói:

- Phu quân cẩn thận chút, đừng làm Trĩ nhi bị thương
- Biết, ta biết, sẽ không làm Trĩ nhi bị thương.

Hạng Trang liên tục gật đầu, là một người từng trải, hiểu biết của hắn so với cổ nhân của thời đại này chỉ nhiều không ít, không phải là xương cốt đứa trẻ mới sinh mềm, lúc ôm phải nâng đầu đứa trẻ sao?

Quả thật lo lắng của Ngụy Duyệt căn bản là là dư thừa, tã lót cũng đủ bảo vệ Trĩ nhi rồi.

Bỗng nhiên, từ phía sau vọng đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Hạng Trang quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ngu Cơ từ từ bước đến xung quang Doanh Trinh, Bách Lý Y Thủy đang vây quanh, nhìn thấy Hạng Trang ôm Hạng Trĩ đứng ở trong sân, Ngu Cơ vội vàng kéo váy bước nhanh đến gần, chưa kịp để người khác nói gì đã đến bế Hạng Trĩ đang trong lòng Hạng Trang, sau đó oán trách nói:

- Ngài sao lại bế Trĩ nhi ra đây?
- Ồ

Hạng Trang vẫn còn duỗi hai tay, cười khổ nói:

- Không được sao?
- Đương nhiên không được.

Ngu Cơ liếc Hạng Trang một cái, nói thêm:

- Trong sân lạnh như thế!
- Trĩ nhi lại nhỏ như vậy, có thể chịu không nổi giá buốt, nếu chẳng may cảm lạnh thì sao?

Tim Hạng Trang không khỏi đập thình thịch, Ngu Cơ vốn là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu không Hạng Vũ cũng sẽ không một lòng với nàng như thế, bây giờ chỉ một tý cái giận, một cái chau mày, trông nàng càng vô cùng quyến rũ, Doanh Trinh, Ngụy Duyệt và cả Bách Lý Y Thủy cũng đều là ngàn dặm mới tìm được một đại mỹ nhân nhưng so sánh với Ngu Cơ thì một chút cũng không bằng. Rõ ràng Ngu Cơ đã phát hiện sự thất lễ của Hạng Trang, nhưng nàng cũng không có một chút biểu lộ nào khác thường nào.

Nhìn Ngu Cơ ôm Hạng Trị thướt tha bước vào phòng ngủ, Hạng Trang không khỏi có chút kinh ngạc, từ lúc thân với Ngụy Duyệt, Ngu Cơ giống như là thay đổi thành một người khác vậy, tất cả những ưu sầu suy sụp trước đây dường như đã không còn, từ khi Ngụy Duyệt sinh hạ Hạng Chính, Hạng Trị, Ngu Cơ càng trở nên nói cười nhiều hơn, dường như đã hoàn toàn giải tỏa được những tích tụ trong lòng.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp của Ngu Cơ Hạng Trang ngẩn người ra, sau đó mới đi theo vào buồng sưởi.

Vừa bước vào buồng sưởi, Hạng Trang liền phát hiện không khí bên trong dường như có chút khác thường, hình như Ngu Cơ vừa mới cùng Ngụy Duyệt nói gì đó, khiến cho Ngụy Duyệt có vẻ rất khó xử. Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Ngụy Duyệt, lại nhìn vẻ mặt như van nài của Ngu Cơ, lại nhìn bên cạnh vẻ mặt kinh ngạc của Doanh Trinh và Bách Lý Y Thủy, Hạng Trang bực mình nói:

- Duyệt nương, Ngu Cơ, các người làm sao vậy?

Ngụy Duyệt cúi đầu, hạ giọng nói:

- Diêu Dặc tỷ tỷ muốn nhận Trị nhi làm con nuôi thừa tự để kế nghiệp tổ tông của tiên vương.

- Người nói gì?

Hạng Trang nghe vậy lập tức ngớ ra, để Trị nhi làm con nuôi của tiên vương?!

Sau khi ngẩn ra, Hạng Trang theo bản năng đã muốn cự tuyệt, nhưng lập tức thay đổi ý nghĩ, như vậy hình như cũng không có gì không thể.

Lúc này Hạng Tân, Hạng Tha đều đã rõ ràng tỏ thái độ, nguyện ý ủng hộ Hạng Trang kế thừa ngôi vị Sở Vương, nên mới để Hạng Trị cho làm con thừa tự cho Hạng Vũ. Hạng Đà, Hạng Tha cũng tuyệt đối sẽ không đi theo vết xe đổ mà ủng hộ Hạng Trị kế vị, mặc kệ nói như thế nào, Hạng Trị cũng là đứa trẻ con còn trong tã lót, căn bản là không đủ sức để gánh vác trọng trách phục hưng Đại Sở. Thí dụ như trong lịch sử, khi Ngô Tôn Sách chết, bởi vì con út của ông ta là Tôn Thiệu còn trong tã lót, căn bản không đủ sức để gánh vác trọng trách thống trị đông Ngô, vì vậy Chu Du, Trương Chiếu, Lỗ Túc và tất cả văn võ trọng thần mới phải lựa chọn Tôn Quyền lên kế vị. Tôn Thiệu là con trai ruột của Tôn Sách còn như thế, huống chi Hạng Trị chỉ là con nuôi Hạng Vũ?

Chỉ là cứ như vậy, Hạng Trị cũng đã mất đi cơ hội lên ngôi rồi.

Đối với Sở quốc mà nói, Hạng Vũ đã trở thành lịch sử, Đại Sở sau này, chỉ có thể thuộc con cháu Hạng Trang nhưng Hạng Trang không muốn giang sơn của chính mình cực khổ giành lại, cuối cùng lại phải chấp tay trả lại cho Hạng Vũ, nói cho cùng, con người cũng chỉ là động vật ích kỷ, Hạng Trang cũng không phải là ngoại lệ.

- Thượng Tướng Quân.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Ngu Cơ chuyển sang Hạng Trang, lấp bắp nói

- Đáng tiếc tiên vương anh hùng một đời, lại không có thể có một đứa con nào, chỉ bằng cứ để Trị nhi làm con thừa tự cho tiên vương không phải tốt sao?! Tiên vương nếu dưới suối vàng có biết, cũng chắc chắn cảm tạ ân đức của người, diêu dặc ở đây thay tiên vương tạ ơn ngài, Thượng Tướng Quân...

Hạng Trang rõ ràng khó chống lại lời cầu xin của Ngu Cơ, chỉ có thể hướng ánh mắt hỏi ý Ngụy Duyệt.

Ngu Cơ kỳ thật chính là muốn tìm nơi nương tựa cho nửa đời sau của mình, từ sau khi Hạng Vũ tử trận, mỗi ngày Ngu Cơ đều lấy nước mắt rửa mặt, sớm đánh mất đi ý chí sinh tồn, mối tình thâm thiết của Hạng Vũ và địa vị của nàng lúc này thì không thể tái giá với người khác, thay Hạng Vũ nuôi một đứa con trở thành lý do tồn tại duy nhất của nàng.

- Vô Ương muội muội, tỷ tỷ xin em

Nhìn Hạng Trang đã ngầm đồng ý, Ngu Cơ lại cầu xin Ngụy Duyệt nói:

- Muội muội yên tâm, cho dù Trị nhi là con thừa tự của tiên vương, nó vẫn sẽ ở lại bên cạnh muội, chỉ cần muội muội cho phép tỷ tỷ bất cứ lúc nào cũng có thể tới thăm Trị nhi, tỷ tỷ cũng đã thấy mãn nguyện rồi.

- Thật vậy không?

Đôi mắt Ngụy Duyệt lập tức sáng ngời, nàng vốn cho là một khi Trị nhi được nhận làm con nuôi của tiên vương, Ngu cơ sẽ đem về nuôi nấng, nếu là như vậy quả thật là Ngụy Duyệt không dỡ, trong thiên hạ không có người mẫu thân nào đồng ý cho cốt nhục do chính mình sinh ra rời khỏi họ. Nhưng nếu còn có thể ở lại bên cạnh, giống như cho làm con nuôi cho tiên vương cũng không phải là không được.

Đúng lúc này, Tần Tương bỗng nhiên đi nhanh vào buồng sưởi, chấp tay vái lạy nói:

- Thượng Tướng Quân, Giang Tả có tin tức!

- Ồ?

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, nói với Ngụy Duyệt:

Duyệt nương, để Trị nhi làm con tiên vương hay không, nàng định đoạt vậy.

- Dứt lời, Hạng Trang và Tần Tương rời khỏi buồng sưởi, đi thẳng đến tiền viện

Hành dinh tiền viện, Phá Quân giống như một cây cột đứng sừng sững giữa sân. Rất nhanh, từ phía sau truyền đến tiếng bước chân đang dồn dập đi tới, lúc Phá Quân quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Hạng Trang ở trong sự vây quanh của Tần Tương, Hồ Duyên Chính Đức đang đi nhanh đến, lập tức Phá Quân chấp tay vái lạy nói:

- Tham kiến Thượng Tướng Quân!

- Phá Quân?

Hạng Trang khoát tay áo, nói gấp

- Cao Sơ đã đắc thủ rồi?

Phá Quân nói:

- Hồi bẩm Thượng Tướng Quân, dĩ nhiên đắc thủ, Hạng Kê cũng đã bị chém đầu!

- Dứt lời, Phá Quân lại đem quá trình Cao Sơ giết Hạng Quan từ đầu chí cuối bẩm báo cho Hạng Trang.

- Tiểu tử này.

Hạng Trang kích động nói:

- Thật đúng là

Không thể không nói, trận này Cao sơn đánh rất hay, người khác có lẽ nhìn không ra sự tinh diệu trong đó, nhưng Hạng Trang vừa xem hiểu ngay. Ba nghìn thân binh của Hạng Quán đều là lão binh trải qua trăm trận chiến, sức chiến đấu của những lão binh này cũng không phải chỉ là danh tiếng.

Hạng Quán có ba nghìn chiến binh tiền hô hậu ủng, tầng tầng thủ hộ, có thể nói vững như núi Thái Sơn, muốn đánh lên tuyệt đối là không khả năng, còn nếu tấn công mạnh, nhất định sẽ trả cái giá cực kỳ nặng nề.

Nhưng Cao Sơ chỉ có cần ra một kế nhỏ, đã khiến Hạng Quán rơi khỏi lưới bảo vệ của ba nghìn thân binh, kết quả đã bị mai phục ở ngoài đèo và bị giết hại dễ dàng như vậy. Xử lý việc khó một cách dễ dàng như vậy, cho dù là Hạng Trang đích thân tới chẳng qua như thế mà thôi.

Dừng một chút, Hạng Trang lại hỏi:

- Phá Quân, còn bốn nghìn đại quân của Hạng Quán đâu?

Phá Quân nói:

- Hồi bẩm Thượng Tướng Quân, đã bị đại quân của tướng quân Hạng Đà đánh bại.

Hạng Trang nghe vậy nhẹ nhàng lĩnh thủ, bốn vạn đại quân của Hạng Quán vốn dĩ chỉ là dòng họ con cháu tạm thời chấp vá, cơ bản chỉ là một đám đám ô hợp, Hạng Quán mà chết thì như rắn mất đầu, chống đỡ thế nào được tấn công mạnh mẽ của đại quân Hạng Đà? Bởi vậy, cục diện Giang Đông ngay lập tức rõ ràng, thời cơ qua sông của đại quân cuối cùng cũng đã chín mùi.

Đại quân sắp qua sông, Hạng Trang nên quyết định chọn chủ tướng đóng giữ Lịch Dương. Cần biết mục tiêu của Hạng Trang không chỉ là cố thủ Giang Đông, một ngày kia, hắn vẫn là muốn mang đại quân đánh về Giang Bắc, cho nên nói đầu cầu tiến công, Lịch Dương, là tuyệt đối không thể dễ dàng để mất, vậy nên phải ai trấn giữ đây?

Hiện giờ chiến tướng dưới trướng Hạng Trang không ít, nhưng thật sự có thể độc lập trấn giữ, hình như không nhiều. Quyền Sở, Quý Bố, Tiêu Khai rõ ràng năng lực không đủ, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cũng không thích hợp. Giang Đông mới bình, lòng người chưa định, Hạng Trang còn phải dựa vào Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ và đại tướng Cố Sở ổn định lòng quân.

Điền Hoàn đúng là có thực lực trấn giữ một vùng, tuy nhiên Hạng Trang không thể nào yên tâm với hắn. Hạng Trang hiểu rất rõ, Điền Hoàn không phải là người cam chịu, bây giờ hạ mình làm tướng, chẳng qua chỉ là kế thích ứng tạm thời, tương lai một khi thời cơ chín mùi, hắn sẽ không một chút do dự thoát khỏi sự khống chế của Hạng Trang, tự lập môn hộ, cho nên Hạng Trang tuyệt sẽ không cho hắn cơ hội trấn thủ một phương.

Điền Hoàn giống như Lưu Bị thời tam quốc. Lưu Bị trước đầu nhập Đào Khiêm, sau đầu nhập Lữ Bố, kế đó lại đầu nhập Tào Tháo, lại đầu quân Lưu Biểu, cuối cùng mới có được cơ hội tự lập sự nghiệp riêng của mình, lên làm Hoàng đế Thục Hán. Những sự việc đã từng trải của Điền Hoàn tuy rằng không phức tạp như Lưu Bị, nhưng bản chất lại cùng một loại như Lưu Bị, từ trong khốn đốn tìm ra cơ hội tự mình lập vương. Hạng Trang lấy sử mà xét, tất nhiên sẽ không cho Điền Hoàn cơ hội để lập thân.

Ngoài ra, Hô Duyên Chính Đức, Tần Tương chỉ là một chiến tướng đơn thuần, các tướng Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, Do Uyên, Bách Lý Mậu thì còn chưa có cơ hội biểu hiện, năng lực như thế nào còn chưa biết, trừ ra, chỉ còn lại có Mông Cức, Bàng Ngọc, Cao Sơ ba người, chỉ lấy năng lực mà nói, ba người dường như ngang nhau, tuy nhiên Mông Cức từng một mình trấn thủ Cửu Nguyên tám năm. Suy xét tính trọng yếu của Lịch Dương đối với tương lai của phía bắc quân Sở, Mông Cức là người tốt nhất. Tâm tư đã định, Hạng Trang lúc này quay đầu lại quát:

- Tần Tương, kêu Mông Cức lập tức lên hành dinh. Nói một lúc, lại hướng Hô Duyên Chính Đức quát: "Hô Diên, người đi thông báo Vũ Thiệp tiên sinh và quân sư Bách Lý, kêu bọn họ lập tức đến hành dinh.

Đại quân lập tức sẽ qua sông, như là điều hành lương thảo, vận chuyển, an bài thuyền buồm văng văng, để Bách Lý Hiên cùng Vũ Thiệp an bài, Hạng Trang cũng không muốn mọi chuyện đều phải tự làm, sau đó sống giống như Gia Cát Lượng như vậy một chết!

223. Chương 223: Liên Quân Thất Lộ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 223: Liên quân thất lộ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Một tháng sau, ngoại ô phía bắc của Ngô Trung đã xây lên một đài cao mười trượng.

Hạng Trang ở trên đài cao đài bái tế tổ tiên, thiên địa, sau đó lại long trọng cử hành nghi thức lên ngôi dưới sự chủ trì của lão tộc Tôn Thúc Quán, chính thức kế vị Vương vị, trở thành quốc vương thứ hai của Tây Sở Quốc. Sau đó Hạng Trang lập tức ra chiếu lệnh, sửa Tây Sở thành Đại Sở, lấy Ngô Trung làm thủ đô, sửa Chương quận thành Đan Dương quận, đồng thời phân quận Hội Kê thành hai, phía Bắc có mười ba huyện mới lập thuộc Ngô Quận, phía nam mười lăm huyện vẫn thuộc Hội Kê quận.

Hạng Trang ra đạo lệnh thứ hai, đó là bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự, bổ nhiệm Hạng Tha làm Lệnh Doãn, chủ trì toàn bộ chính sự của Đại Sở, bổ nhiệm cho Hạng Đà làm Thượng Tướng Quân, chủ trì toàn bộ quân sự của Đại Sở, đây cũng là nghĩa nên làm. Hạng Trang có thể thuận lợi kế thừa vương vị cũng là nhờ sự ủng hộ mạnh mẽ Hạng Tha và Hạng Đà, Hạng Trang đương nhiên phải đền đáp lại. Một chính trị gia tài năng, một Thống soái cao minh, trước giờ không đem tất cả cái tốt ôm hết trong người, mình muốn ăn thịt, luôn phải để canh cho người khác uống? Nếu không làm sao người ta sẽ bán mạng cho mình? Sự ủng hộ của Hạng Tha, Hạng Đà đối với Hạng Trang có thể nói là toàn tâm toàn ý, hơn nữa danh tiếng của hai người ở Giang Đông cũng rất lớn, nếu Hạng Trang bổ nhiệm thân tín của chính mình đảm nhiệm chức Lệnh Doãn và Thượng Tướng Quân của Đại Sở, thì khó tránh khỏi dị nghị của người khác, càng khiến cho người ta cho là Hạng Trang dùng người theo tình cảm, tạo hình ảnh ác ý cho là Hạng Trang có tầm nhìn hạn hẹp, ẩn tượng một khi hình thành, thế tộc, sĩ tộc Giang Đông sẽ không đoàn kết, nội bộ lục đục.

Hạng Trang ra đạo chiếu lệnh thứ ba, vẫn là bổ nhiệm và miễn nhiệm, ủy nhiệm Thúc Tôn Quán làm Thái Thú Ngô Quận, Khuất Ý làm Thái Thú Đan Dương, Ngũ Khởi làm Thái Thú Hội Kê, đồng thời lại từ trong thế tộc của nước Sở cũ, sĩ tộc Giang Bắc, dòng họ Giang Đông chọn lựa hơn một trăm danh thanh niên tài năng, tuấn kiệt, đảm nhiệm các chức Huyện lệnh cùng các huyện ủy khác nhau.

Đạo chiếu lệnh này là một kết quả thỏa hiệp về chính trị.

Hạng Tha, Hạng Đà không phải Tư lệnh hữu danh vô thực, sau lưng bọn họ còn có sự ủng hộ, đi theo của các thế tộc và sĩ tộc. Hạng Trang phải thật nhanh ổn định thế cục Giang Đông, phải dựa vào thế tộc, sĩ tộc này và sự ủng hộ dòng họ Giang Đông của Hạng Quan, hơn nữa những kiêu binh mãnh tướng, vùng vẫy dọc ngang dưới trướng của Hạng Trang thì lại quản lý không nổi địa phương. Thỏa hiệp chính trị xử lý tốt, chiếu lệnh được ban ra, cục diện Giang Đông lập tức bình ổn. Không những thế cục diện chính trị tại quận Đan Dương, Ngô Quận nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Quận Hội Kê này vốn dĩ kêu gọi dòng họ báo thù thay Hạng Quan cũng lập tức chấm dứt công kích Hạng Trang mà đi ủng hộ con cháu tự mỗi dòng họ. Nói cho cùng, những dòng họ này cũng không phải là gia thần của Hạng Quan, ở trong mắt bọn họ, bảo đảm ích lợi dòng họ mới là hàng đầu, bọn họ kêu gọi báo thù thay Hạng Quan, chẳng qua chỉ để cò kè mặc cả lợi thế với Hạng Trang mà thôi, ngay từ đầu, bọn họ đã không nghĩ tới việc thay Hạng Quan báo thù, vì vậy Hạng Trang lựa chọn thỏa hiệp, bọn họ cũng liền cảm thấy vừa lòng.

Đương nhiên thỏa hiệp chính trị như vậy không chỉ có cái lợi, nó đồng thời cũng tồn tại khiếm điểm. Bởi Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi đảm nhiệm chức vụ ở 3 quận lớn, lại từ trong thế tộc Cổ Sở, sĩ tộc Giang Bắc cùng với dòng họ Giang Đông chọn lựa thanh niên tài năng, tuấn kiệt đảm nhiệm Huyện lệnh cùng với huyện ủy của các huyện, khó tránh khỏi việc bọn họ sẽ hỗ trợ thế lực chính mình, như vậy về sau sẽ hình thành việc phân chia quyền lực rắc rối giữa 3 quận Giang Đông, và cũng rất khó cho Hạng Trang mở rộng quyền lực. Tuy nhiên, lúc này mà nói, tạm thời Hạng Trang không quan tâm được đến những cái đó, việc cấp bách bây giờ là mau chóng ổn định vững vàng thế cục Giang Đông để tránh những thế lực đối địch thừa cơ tận dụng cơ hội, bởi vì Hạng Trang hiểu rất rõ, trước đây thế lực khắp nơi sở dĩ án binh bất động, chỉ là hy vọng các chư hầu tự giết lẫn nhau mà thôi, hiện tại Hạng Trang kế thừa ngôi vị Giang Đông, cục diện cơ bản ổn định, cũng là lúc bọn họ ra tay rồi.

Lo lắng của Hạng Trang cũng không dư thừa, chỉ ít trước giờ Lưu Bang cũng chưa từng bỏ qua sự chú ý nào đối với Hạng Trang.

Nửa tháng trước, Lưu Bang đã thống lĩnh đại quân từ thượng quận về tới Lũng Tây, cuộc đọ sức giữa quân Hán cùng người Hung Nô cuối cùng đã có kết cục hòa, Lã Đài ở đèo Bạch Vu đại phá Hung Nô, giết hơn 4 ngàn quân, bắt giữ tã đại đương Hung Nô, Hộ đồng mộc hợp, nhưng chủ lực Hung Nô của Mạo Đồn cũng ở phụ cận Phu Thi đại phá kỵ quân của Quán Anh, trăm thủ năm nghìn quân! Mạo Đồn và Lưu Bang ở Thượng quận giằng co hơn nửa tháng, cuối cùng không tấn công mà quay về. Lưu Bang thừa dịp thống hợp nhất hơn hai ngàn tàn quân Quán Anh và dựa theo lời hẹn xuất chinh trước, đem Quán Anh giáng xuống

thành Kỳ Đô úy, Lã Đài thì từ Trường Nhạc Giáo Úy thăng tiến lên Trường Nhạc tướng quân.

Hôm nay, Lưu Bang theo thường lệ dậy thật sớm, đang ở hậu viện luyện kiếm. Khi Lưu Bang còn trẻ, ở Phái Huyện cũng là một hảo hán, sức khỏe cũng khá tốt, bằng không Phàn Khoái, Hạ Hầu Anh bọn họ cũng sẽ không tôn hấn làm đại ca, chỉ có điều sau khi khởi binh, Lưu Bang dần dần chìm trong tửu sắc, khiến cho sức khỏe có phần giảm sút. Tuy nhiên từ sau khi đóng quân ở Lũng Tây, thân thể Lưu Bang rất nhanh khôi phục lại thân thể cường tráng ngày xưa.

Đến khi trán đầy mồ hôi Lưu Bang mới thu kiếm, Hạ Hầu Anh liền nhanh chóng đưa khăn cho Lưu Bang. Lưu Bang lau mồ hôi lại xoay xoay cổ, khớp xương phát ra một tiếng “Khách khách”. Hạ Hầu Anh không khỏi liếc mắt một chút, tự đáy lòng nói:

- Đại vương, xương cốt của người càng ngày càng cường tráng.

Lưu Bang lắc lắc bả vai, thuận miệng nói:

- Ai nói không phải, người đi kêu lão Phàn đến, quả nhân bây giờ cả hấn cũng có thể đánh ngã.

Đang nói Lưu Bang bỗng nhiên dừng lại, mặt lộ ra vẻ buồn bã. Hạ Hầu Anh cũng buồn bã, thấp giọng nói:

- Đại vương, lão phàn đã đi rồi.

Cơ mặt Lưu Bang giật giật, nghiêng răng nói:

- Hạng Trang, quả nhân nhất định phải chính tay giết người!

Tiếng nói vừa dứt, phía sau bỗng phát ra tiếng bước chân dồn dập. Lưu Bang, Hạ Hầu Anh quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Trương Lương, Trần Bình đã vội vàng bước đến, đi vào hành dinh hậu viện.

- Đại vương, thế cục Giang Đông đã bị phá

Sau khi trú binh ở Lũng Tây, Lưu Bang bởi vì không còn rượu chè, xương cốt thân thể ngày một cường tráng. Nhưng Trương Lương thì lại ngày một yếu đi, bây giờ đi vài dặm đường nhanh chút đã thở hổn hển. Trương Lương rõ ràng nhiễm phải bệnh khó nói, điều này làm cho Lưu Bang rất lo lắng, cố ý mời ngự y của nước Tần xưa từ Hàm Dương đến chẩn mạch cho Trương Lương, nhưng cũng không tìm ra bệnh. Trương Lương vẫy vẫy tay, thở hổn hển nói:

- Tử Phòng, người đi chậm một chút, trời còn chưa sập xuống mà.

Trong con mắt của Lưu Bang có gì đó khó nói thành lời. Trương Lương bước đi đến trước mặt Lưu Bang, khoát tay áo, cười nói:

- Đại vương yên tâm, sức khỏe của thần thần biết, trăm tuổi thì không dám, mười năm tám năm nữa cũng chưa chết được đâu, haha.

Lưu Bang cười khổ lắc đầu, lại nói:

- Người mới vừa rồi nói, thế cục Giang Đông bị phá?

- Đúng, cục diện Giang Đông bị phá rồi.

Trương Lương gật đầu nói:

- Hạng Trang đã thuận lợi kế thừa vương vị.

- Hạng Trang!

Lưu Bang kim không nổi, nắm chặt nắm tay, một lúc lâu sau mới buông ra, thở dài nói:

- Tiểu tử Hạng Trang đúng là không phải chén đèn dầu chưa cạn, cục diện phức tạp như thế, không ngờ nói phá giải là phá giải?

Dừng lại một chút, Lưu Bang lại nói:

- Xem ra, thủ đoạn chính trị của tên tiểu tử Hạng Trang so với Hạng Võ cao minh hơn rất nhiều.

Trần Bình xác thực nói:

- Hạng Trang quả thật càng khó đối phó hơn so với Hạng Võ.

Đối phó Hạng Võ, chuyện khó chỉ là áp lực trong quân sự, còn đối phó với Hạng Trang, đơn thuần dựa vào quân sự thì không đủ để giải quyết vấn đề, còn phải theo so cao thấp về thủ đoạn chính trị.

Lưu Bang gật đầu, lại hỏi Trần Bình nói:

- Trần Bình, người có sách lược ứng đối?

Trần Bình trầm ngâm một lát, nói:

- Đại vương, Quan Trung liên tục gặp đại họa, tổn thương nguyên khí, Thượng quận lại vừa mới lại bị người Hung Nô tàn phá, ít nhất trong vòng ba năm, quân ta sợ là không có khả năng đánh Quan Đông, nhưng chúng ta cũng không có thể trở mắt nhìn Hạng Trang mở rộng địa bàn, ít nhất cũng tìm cho hắn chút phiền phức.

- Tìm chút phiền phức?

Lưu Bang nói :

- Phiền phức gì?

Trương Lương mỉm cười nói:

- Đại vương, không muốn Hạng Trang bành trướng cũng không chỉ có một mình chúng ta.

Trần Bình nói tiếp:

- Giang Đông Anh Bố, Chu Ân, Ngô Nhuế ở lân cận chỉ sợ còn muốn khấn trương hơn Đại vương.

Trương Lương khoát tay áo, lại nói:

- Cũng không chỉ Anh Bố, Chu Ân cùng với Ngô Nhuế, còn có Đông Âu vương Tật Tuy Diêu, Mân Việt Vương Tật Vô Chư, hai người này cùng họ Hạng ở Giang Đông cũng là kẻ thù không đội trời chung.

Trần Bình nhẹ nhàng gật đầu, lại nói:

- Hơn nữa Lý Tả Xa, Cận Hấp mà Đại vương, giữ lại ở Hoài Tứ, thì là liên quân thất lộ. Liên quân thất lộ phát binh đánh Giang Đông, tuy là tiêu diệt không được Sở quốc nhưng cũng đủ làm Hạng Trang rối ren vài năm rồi.

- Liên quân Thất lộ

Lưu Bang chợt nảy ra gì đó, tuy nhiên rất nhanh lại xua đi, nói

- Nhưng mà tên nghịch tặc Anh Bố kia vừa mới phản quả nhân, hắn sẽ còn nghe lời quả nhân? Còn Tật Tuy Diêu, Tật Vô Chư, nghe nói là hậu duệ của Việt vương, chẳng thà nói là sơn cước dân quê còn đúng hơn, hơn nữa quân tiên phong của Hạng Trang mạnh như thế, những người này lại há dám xung phong chống lại?

Những điều Lưu Bang lo lắng đều không phải là không có đạo lý, Anh Bố, Ngô Nhuế, Chu Ân, Tật Tuy Diêu, Tật Vô Chư bọn họ gặp phải sự uy hiếp của Sở quốc là thật, nhưng bọn họ chưa chắc dám liều nhảy ra đánh với Hạng Trang, cần biết Hạng Trang cũng không phải là dễ chọc, lúc trước ở Đại Biệt Sơn, bảy trăm ngàn liên quân còn không diệt được năm nghìn tàn binh của hắn, hiện tại Hạng Trang cầm giữ mấy vạn binh, vậy thì càng thêm không dễ chọc.

Trương Lương khẽ mỉm cười, thần nhiên nói:

- Quân tiên phong Hạng Trang rất mạnh, có thể (so sánh với bạo quân Doanh Chính sao?

Lưu Bang nhú mày nói:

- Cái này tất nhiên không cách nào so sánh được, binh Doanh Chính có thể thu phục lục quốc, quân tiên phong rất mạnh, mãi mãi không người nào có thể bằng.

Trương Tập còn nói thêm:

- Sở quốc chỉ có hai quận Giang Đông, so sánh với Đế quốc Đại Tần đã diệt vong, thì như thế nào ?”

- Cái này thì càng không thể so sánh rồi.

Lưu Bang mơ hồ nghe, nói

- Tử Phòng, người rốt cuộc có ý gì?

Trương Lương nói:

- Đại vương, ý thần rất đơn giản, quân tiên phong của Hạng Trang mặc dù đang mạnh, nhưng luôn luôn không bằng Doanh Chính, Sở quốc đang mạnh, nhưng không bằng Doanh Chính một tay sáng lập Đế quốc Đại Tần, không vẫn cứ bị nghĩa đế .

- Tiên nhập quan trung giả vương chi, đích chiếu lệnh cấp diệt vong liễu?”

Trần Bình nghe vậy lập tức thông suốt, kế của Trương Lương quả nhiên là hảo kế.

Trương Lương dừng lại một chút, lại nói:

- Đại vương sao không làm theo nghĩa đế, trước hạ lệnh diệt Giang Đông

Lưu Bang sờ râu, như suy nghĩ thoáng chút nói:

- Tử Phòng ý của người là, ai đánh hạ Giang Đông trước, quả nhân sẽ sắc phong hấn làm Sở Vương?

- Đúng vậy

Trương Lương nói:

- Năm xưa Đế quốc Đại Tần hùng mạnh như thế, là nhờ sự cảm dỗ ngôi vương tại Quan Trung, chư hầu thiên hạ không ào ào nổi dậy, tấn công Quan Trung? Nay Đại vương chính là chư vương đứng đầu, lấy ngôi vị Sở Vương hư vô làm mồi nhử thì Anh Bố, Ngô Nhuế, Chu Ân, Tự Tuy Diêu, Tự Vô Chư kiểm chế thế nào được? ...

224. Chương 224: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 224: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Buổi trưa hôm đó, Hạng Trang âm thầm tiến vào ranh giới quận Sơn Âm trong sự bảo vệ của năm trăm kỵ binh. Quận Thủ Ngũ Khởi cùng với Quận Úy Quý Tâm mới nhậm chức ở Hội Kê dẫn mọi người tiến về phía Bắc tám mươi dặm để nghênh tiếp. Quý Tâm là em ruột của Lý Bố, cũng là lão tướng của quân Sở, cho nên được Hạng Trang giao đảm nhiệm chức vị quan trọng Quận Úy Hội Kê.

Để đạt được sự ủng hộ của thế tộc, sĩ tộc Giang Bắc cùng với dòng họ Giang Đông cổ Sở, Hạng Trang không thể không thỏa hiệp nhường lại vị trí cho ba vị quận thủ cùng với đại đa số các huyện lệnh, huyện trưởng ở trên vũ đài chính trị. Tuy nhiên, vị trí của các quận úy cùng với các huyện lệnh trên cơ bản đều bị bộ khúc dòng chính của Hạng Trang khống chế.

Quận úy nắm giữ một quận cho quân đội đóng giữ, nhưng Hạng Trang không tin tưởng giao binh quyền cho người khác nắm trong tay.

Ở điểm này, thế tộc, sĩ tộc và dòng họ đều không quá ủng hộ, bởi vì họ thấy rõ, Hạng Trang làm vua nước Sở, là tuyệt đối không thể nhường binh quyền của mình rơi vào tay kẻ khác, thứ mà thế tộc, sĩ tộc cùng với dòng họ của họ có thể tranh giành duy nhất, đó chính là quyền cai trị tại các quận huyện địa phương.

Giang Đông hiện nay, nhìn thì có vẻ gió yên biển lặng, nhưng thực ra có rất nhiều vấn đề.

Tuy nhiên, sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Hạng Trang đã hoàn toàn trưởng thành trên chính trị, cho nên cũng không đánh mất phương hướng trước cục diện chính trị rắc rối, phức tạp.

Hạng Trang rất rõ ràng, nhiệm vụ khẩn cấp bày ra trước mắt hắn lúc này chỉ có hai nhiệm vụ, một là việc chính trị, hai là việc quân sự, việc chính trị là tiến hành đăng kí tạo sổ sách đối với số lượng nhập hộ khẩu đối với ba quận Giang Đông, tiến hành điều tra một cách có hệ thống đối với thực lực, nhân lực nước Sở. Việc quân sự phải là tiến hành sắp xếp lại binh diện tàn quân của Hạng Đà, Hạng quân, quân đội đóng giữ ở các huyện cùng với vũ trang dòng họ.

Lần này Hạng Trang đến Sơn Âm là để điều chỉnh toàn diện vũ trang dòng họ của mười năm huyện Sơn Âm.

Đối với đại Sở mà nói, số vũ trang dòng họ này tuyệt đối là tai họa ngầm không nhỏ, trước mắt số vũ trang dòng họ này bởi vì như rắn mất đầu cho nên mới chịu phục tùng Hạng Trang, nhưng một ngày nào đó có thể lực ở ngoài nhúng tay vào, họ không biết sẽ trung thành như hiện nay hay không, đó chính là sự việc chưa biết được, cho nên, số tai họa ngầm này cần phải được nhanh chóng giải quyết.

Nếu không, đợi đến lúc thế lực ở bên ngoài ồ ạt nhúng tay vào, số vũ trang dòng họ này liền rất có khả năng làm phản từ phía trong, đến lúc đó quân đội nước Sở trong ngoài đều khốn đốn, trước mặt sau lưng đều có địch, cục diện sẽ rất bị động.

Dùng lễ nghi gặp gỡ, Hạng Trang liền mời Quý Tâm lên xe ngựa của mình, sự sủng ái của Hạng Trang khiến Quý Tâm vừa mừng vừa lo, cần biết rằng Hạng Trang hiện tại không những là thượng tướng quân của tây sở quốc, mà còn là đại vương của nước đại Sở, đối với sự ân sủng mà Quý Tâm nhận được, Ngũ khởi đi cùng bên cạnh có thể không đáng để tâm, cũng có đôi chút ghen tị.

- Quý Tâm, người đến nhận chức cũng được hơn nửa tháng rồi, có suy nghĩ gì không?

Đôi mắt Hạng Trang bức ép nhìn tựa như hổ, Quý Tâm có chút gì đó không dám nhìn trực tiếp. Hạng Trang bây giờ, uy thế ngày càng cao, ngoại trừ Cao Sơ, Tiêu Khai và một số rất ít thân tín tướng lĩnh, người khác ở trước mặt hắn thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám, Quý Tâm chính là em ruột của Lý Bố, dĩ nhiên là thủ hạ chính thống của Hạng Trang, nhưng trước mặt Hạng Trang vẫn nơm nớp lo sợ, như bước trên mặt băng mỏng.

- Đại vương, hơn mười lăm huyện Sơn Âm, Chư Kỳ, Câu Chương, huyện Bì ...dưới sự quản lý của quận Hội Kê, huyện nào cũng có dòng họ vũ trang, dòng họ vũ trang nhỏ nhất cũng có trên dưới trăm người, lớn nhất hơn trăm người thậm chí trên ngàn người, trong đó có rất nhiều dòng họ có quan hệ thông gia với nhau, dòng họ, quan hệ rắc rối khó gỡ, vô cùng phức tạp, động đến vai thì động đến cả người.

Nói đến chính sự, Quý Tâm lập tức liền trở lại phong thái ung dung, không thận trọng giống như vừa rồi.

Hạng Trang nhẹ nhàng nói, Tình huống này sớm đã ở trong dự tính của hắn, nếu dòng họ vũ trang của quận Hội Kê dễ dàng giải quyết, thì hắn cũng đâu cần phải đích thân đi chuyến này, chỉ cần tùy tiện phái một đại đường đến đây chủ trì đại cục là được rồi, lập tức Hạng Trang lại nói:

- Người đoán xem quận Hội Kê có bao nhiêu chi vũ trang dòng họ, toàn bộ ước chừng tầm bao nhiêu người?

Quý Tâm nói :

- Từ ngày nhậm chức tới nay, thần đã đi khắp sáu huyện phía bắc của quận Hội Kê, vũ trang dòng họ của sáu huyện này có khoảng chừng một trăm sáu mươi chi, toàn bộ tính ra, ước chừng khoảng hơn hai mươi nghìn người, về chín huyện phía nam do núi cao đường xa, thần còn chưa kịp tiến hành ngầm hỏi, tuy nhiên thần lại nghe được một thông tin như thế này

Hạng Trang vuốt râu quạp ở góc dưới môi và nói:

- Thông tin gì?

Quý Tâm nói:

- Thần cũng là nghe thiên hạ đồn thổi, không biết là thật hay giả, tại một huyện nhỏ có tên là Khắc, thần ở tại địa phương nghe nói rằng, chín huyện phía Nam nhân khẩu tuy ít nhưng số lượng dòng họ vũ trang còn nhiều hơn so với sáu huyện phía Bắc, mà sức chiến đấu cũng mạnh hơn nhiều, nghe nói chín huyện phía nam đã không thuộc quyền cai trị của nước Sở nữa rồi.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, hẳn biết Quý Tâm tuy nói rất khéo, nhưng những điều nói ra đều là sự thật.

Trên lịch sử, bất luận là đế quốc đại Tần, hay là đế quốc đại Hán, đều không thực hiện thống trị đúng nghĩa đối với vùng đất Chiết Giang, Phúc Kiến này, vôi của đế quốc chỉ đuổi dài đến khu vực đồng bằng đông đúc người, phần lớn đồi núi, khu vực miền núi đều bị các vũ trang dòng họ lớn nhỏ nắm giữ, số vũ trang dòng họ này nghiêm nhiên chính là một vương quốc độc lập.

Số vũ trang dòng họ này kì thực còn có một cách gọi khác, đó chính là Sơn Việt!

Sơn Việt kì thực là do dân lưu lạc trốn khỏi trung nguyên trước kia với dân bản xứ hòa hợp thành một dân tộc, hai đời tần hán từ nam chí bắc, Sơn Việt trước sau đều li khai ra khỏi sự thống trị của đế quốc trung nguyên, đối với số thổ dân man di thiếu sự giáo dục lại dũng mãnh thiện chiến, người thống trị của đế quốc Tần vẫn dựa vào làm yên lòng là chính, rất ít khi đi trêu chọc họ.

Tận đến Tam Quốc thiên hạ chia ba, Sơn Việt cuối cùng cũng bị Tôn Quyền tiêu diệt.

Quận Hội Kê cùng với Ngô Quận phân ra thành mười lăm huyện, sáu huyện phía bắc nằm vào đồng bằng Ninh Thiệu.

Phạm vi của chín huyện phía nam rất lớn, đại khái vùng này bao gồm, Chiết Tây, Chiết nam, Mân Tây Bắc, Cống Đông Nam, cũng chính là nơi hồng quân đánh du kích, núi cao rừng rậm, địa thế hiểm ác, dựa vào lực sản xuất thời kì Tần Hán, đế quốc trung nguyên muốn đường đường chính chính thống trị nơi hoang dã này, quả thực là lực bất tòng tâm.

Về phần Tôn Ngô, sở dĩ không tiếc tiền binh định Sơn Việt, thì hoàn toàn là để bắt trai tráng của Sơn Việt, bởi vì thời kì thế chân vạc tam quốc, người dân ở đồng bằng giảm mạnh, nhân khẩu cả vùng Giang Đông thậm chí không đủ một triệu người, bắt đắc dĩ, Tôn Quyền mới hạ quyết tâm động thủ đối với Sơn Việt, đồng thời cuối cùng cũng dành được thắng lợi trong trận chiến chinh phục này.

Cho nên nói, chủ thể của vũ trang dòng họ Hội Kê là Sơn Việt, Hạng Trang muốn chân chính bình định Sơn Việt, khó như lên trời, ít nhất trước mắt tuyệt đối không có khả năng, cũng may Hạng Trang cũng không có lòng tham như vậy, mục tiêu của hắn chỉ có sáu huyện phía bắc, đất đai màu mỡ, nhân khẩu đông đúc của đồng bằng Ninh Thiệu, Hạng Trang cần phải bảo đảm quyền cai trị trên tám đất đai phì nhiêu này, vẫn dựa vào làm yên lòng dân là chính.

Lập tức Hạng Trang xua tay, trầm giọng nói:

- Vũ trang dòng họ của chín huyện phía nam không cần để tâm trước, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là giải quyết vũ trang dòng họ của sáu huyện Tiền Đường phía bắc, Sơn Âm, Dư Diêu, Chư kỵ, Câu Chương, Đan huyện..., đặc biệt là dòng họ Lục Thị của Tiền Đường, đến nay còn đang ung dung sinh sống, âm thầm hoạt động, cần phải mau chóng diệt trừ.

Quý Tâm nói:

- Dòng họ Lục Thị là dòng họ nổi tiếng nhất ở Tiền Đường, vốn có hàng ngàn trai tráng, tuy nhiên sau khi Hạng Quan bị giết, tổn thất rất nhiều trai tráng, bây giờ ước chừng còn có hơn ngàn trai tráng, phân ra đóng quân ở trong mười mấy thôn xóm, tuy nhiên, dòng họ Lục Thị cùng với 2 dòng họ lớn khác ở tiền đường là Trương Thị, Nghiêm Thị là quan hệ thống gia, quan hệ cực kì mật thiết.

Hạng Trang vung tay, dựa vào khẩu khí không nghi ngờ gì nữa nói:

- Vũ trang dòng họ của Hội Kê cần phải được tiếp thu chỉnh biên, các dòng họ nếu kháng cự không tiếp thu, không cần nói, tiêu diệt hết!

Giang Đông hiện nay, cục diện thỏa hiệp chính trị đã đạt được, nên lôi kéo thì đều đã lôi kéo rồi, nên cô lập thì cũng đã cô lập rồi, kế tiếp, thế lực nên đánh thì cũng đánh rồi, tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Hạng Trang cũng không hay biết, một tấm lưới lớn bộp chộp đại Sở đang nhanh chóng hình thành.

Giếng, giếng, giếng. . . Giếng.

Bành Thành, hoàng cung Hoài Nam.

Khoái Triệt chỉnh lại áo mào, lúc này mới chậm chậm đi vào buồng lò sưởi, vái chào thật sâu theo hướng mà Anh Bố ngồi, sau đó mới nói:

- Đại vương đêm khuya triệu kiến, không biết là vì chuyện gì?.

Anh Bố không đáp, chỉ đem lá thư trên tay đưa cho Khoái Triệt.

Khoái Triệt nhận lá thư xong đọc nhanh như gió, lập tức sắc mặt khê biến đổi, nói:

- Hán Vương chiếu lệnh chư hầu thiên hạ cùng thảo phạt Giang Đông, trước hạ người giang đông vì Sở vương.

Anh Bố gật gật đầu, hỏi: - Tướng quốc, việc này người thấy thế nào?

- Đại vương, lão già Lưu Bang này đang dùng mãnh hổ để đuổi bầy sói! Khoái Triệt không cần nghĩ ngợi nói:

- những kẻ như Chu Ân, Cận Tuyền, Lý Tả Xa chỉ bình thường, chỉ có điều Nhĩ Nhĩ, Nô Than Diêu, Nô vô chư đều là bọn man di thiếu văn minh, không đủ làm việc đại sự, đại vương nếu khởi binh, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng tiến đánh chủ yếu của Hạng Trang, đại vương đây là tự chuốc lấy con đường tai họa sao!

Anh Bố cầm một quyển thẻ tre từ trong án thượng, nói:

- Vậy người nhìn cái này xem.

Khoái Triệt có chút nghi ngờ nhận lấy thẻ tre từ tay của Anh Bố, sau khi xem xong sắc mặt liền biến sắc, thất thanh nói: - Cái gì, Hành Sơn Vương Ngô Miêu cũng đồng ý xuất binh? Đại tướng Mai Thu đã tập kết năm vạn đại quân ở Lư Giang? !

Sự phân ra của Hành Sơn Vương Ngô Miêu cùng với những kẻ như Chu Ân, Nô Vô Chi rõ ràng là không giống nhau, Mai Thu là danh tướng thời này, nếu có sự tham gia của Hành Sơn, không ai còn cơ hội tiêu diệt nước Sở.

Cho dù không thể tiêu diệt Sở quốc, nhưng trái lại nước sở chịu thiệt hại nặng nề cũng hoàn toàn có khả năng.

Nói cho cùng, Hạng Trang vừa kế thừa ngai vị Sở Vương, cục diện của Giang Đông còn chưa dẹp yên, một khi có thể lực bên ngoài nhúng tay vào, thể lực phản loạn bên trong tất nhiên sẽ hưởng ứng theo, ở trong tình cảnh trước sau có địch, cho dù Hạng Trang có khả năng thay đổi ý trời, chỉ sợ cũng chống đỡ không nổi, tình hình này, có sự không giống với trận chiến Đại Biệt Sơn trước đây.

Trận chiến của Đại Biệt Sơn, Hạng Trang không có sự phiền toái nào, quân Sở cũng không cần bảo vệ thành trì, nhưng trận chiến diệt quốc lần này, Hạng Trang lại có nhiều sự ràng buộc, thành trì cũng cần phải bảo vệ, kể từ đó, sẽ chịu sự hạn chế lớn ở trên thể chiến lược, chiến thuật, như vậy Hạng Trang còn có thể đứng mãnh phi thường, sắc bén không thể chống đỡ như trận chiến Đại Biệt Sơn sao?

Thấy Khoái Triệt mãi không trả lời, Anh Bố trầm tư hỏi:

- Tướng quốc, như thế nào?

Khoái Triệt hít một hơi thật sâu, nghiêm nghị nói: - Đại vương, nếu quân Hành Sơn quả thực có thể tham chiến, thì trận chiến này rất có triển vọng, đại vương cũng đừng ngại tham gia vào đó, Tuy nhiên... Nói thế này một chút, Khoái Triệt lại nói:

- Quân Hoài Nam ta không cần tham chiến quá sớm, cần phải đợi sau khi Mai Tháo xuất binh, mới có thể tham gia chiến sự.

- Đây là lẽ tự nhiên.

Anh Bố nói :

- về phần Hành Sơn Vương, cho rằng sẽ không dùng lời nói dối lừa gạt quả nhân.

Phải biết rằng Hành Sơn Vương Ngô Miêu là cha vợ của Anh Bố, hai người lúc tạo phản ở Tần Mạt đã là quan hệ mỏng đi, Anh Bố tin tưởng, cha vợ tuyệt đối không nói dối hắn. !

225. Chương 225: Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 225: Gió thổi mưa giông trước cơn bão

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên con đường thông giữa Sơn Âm và Tiền Đường, một đội kỵ binh quân Sở cầm trong tay giáo mác, đang áp giải hàng ngàn hạng vạ người già, trẻ nhỏ, phụ nữ âm thầm tiến hành di chuyển về phương bắc.

Trong đám người thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng khóc đau thương, không ít người già, tù nhân đang đi liền dừng lại, quay đầu nhìn về cố hương với ánh mắt đau thương, rơi lệ, chỉ có những đứa trẻ chưa hiểu chuyện, lẫn ở trong đám người qua lại, thỉnh thoảng phát ra những tiếng vui cười, hoặc những đứa trẻ sơ sinh trong tã lót, chắc chắn không biết gì đối với những việc này.

Trải qua nửa tháng chuẩn bị tỉ mỉ, Hạng Trang cuối cùng cũng triệu tập đủ binh lực, sau đó liền dựa vào khí thế mạnh mẽ hạ thủ tàn ác đối với những thế lực dòng họ đối địch của sáu huyện phía bắc quận Hội Kê, ước chừng hơn một trăm thế lực dòng họ bị tiêu diệt liền một lúc, gần vạn tráng đinh bị đi đầy trần thủ biên cương Lịch Dương phương bắc, gần vạn người già, trẻ nhỏ, phụ nữ bị cưỡng ép di chuyển đến đồn điền Mạt Lăng.

Mạt Lăng nằm ở vùng đất trung tâm của đồng bằng châu thổ sông trường giang gần Nam Kinh của đời sau, ở đời sau là vùng đất trù phú nổi tiếng của Giang Nam, tuy nhiên hiện tại, lại là cánh những cánh đồng hoang vu rộng lớn, Hạng Trang đã và đang suy nghĩ, cần cải tạo vùng đất Mạt Lăng này trở thành vùng đất phì nhiêu, trù phú nhất Giang Đông, sau đó rồi dời từ Ngô Trung chuyển đến Mạt Lăng.

Nhóm di dân đầu tiên này chính là người già, trẻ nhỏ dòng họ của sáu huyện phía bắc quận Hội Kê.

Ở tương lai không xa, thế lực dòng họ còn thừa lại của sáu huyện phía bắc quận Hội Kê cũng sẽ dần dần phân tán di chuyển đến các huyện của quận Ngô, quận Đan Dương, cho dù đã bị lôi kéo, hay là tạm thời bị cô lập, thời gian tới, số vũ trang dòng họ này đều phải vô điều kiện di chuyển ra khỏi Nguyên Tà, sau đó phân tán sắp đặt đến các khu vực mới.

Hạng Trang rất rõ ràng, nếu muốn hậu phương yên định, thì cần phải nhổ tận gốc vũ trang dòng họ, Hạng Trang quyết không thả lỏng cho số vũ trang dòng họ này phát triển lại, nếu dời đến sau khi số vũ trang dòng họ này mạnh lên rồi mới giải quyết, thì không chỉ tốn nhiều thời gian, cũng sẽ phải trả giá rất lớn.

Giống như trong lịch sử của Tôn Ngô, tốn bao nhiêu sức lực để bình định Sơn Việt, Kết quả cũng làm tiêu hao thực lực của một nước, từ đó không có sức mạnh để đánh chiếm Trung Nguyên nữa, Hạng Trang không muốn dẫm vào vết xe đổ của Tôn Ngô, cho nên hắn nhất thiết phải chiếm đoạt vũ trang dòng họ của Giang Đông trước khi còn chưa có hình hài phải bóp chết ở trong trạng thái đang măng chồi.

Đương nhiên, cơm cần ăn từng ngụm một, đường cũng cần phải đi từng bước một, ở giai đoạn hiện tại, Hạng Trang chỉ có thể hạ thủ đối với thế lực dòng họ đối địch, về phần những thế lực dòng họ có thể lôi kéo được, những thế lực dòng họ bị cô lập tạm thời, trước mắt vẫn là lợi dụng yên lòng dân là chính, thậm chí thả lỏng họ có thời hạn phát triển lớn mạnh cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Thí dụ nói hiện tại, Hạng Trang cần phải cưỡng ép di chuyển đối với hàng trăm thế lực dòng họ đối địch, thì phải nhận được sự ngầm đồng ý của các thế lực dòng họ khác, như làm một cuộc trao đổi vậy, Hạng Trang

cũng cần phải ngầm đồng ý cho những dòng họ này được phân chia ruộng đất, nhà cửa, tài sản còn lại của những dòng họ bị chuyển đi, đây quả thực chính là một cuộc giao dịch, nếu không thì người khác dựa vào cái gì để nghe người?

Hiện nay Hạng Trang, lôi kéo một nhóm, cô lập một nhóm, thủ đoạn chính trị chèn ép một nhóm đã thể hiện được sự thuần thực, vị quân sư lâu năm Úy Liễu nếu ở dưới tuổi vàng có biết, cũng nên mỉm cười nhắm mắt đi.

Những thủ đoạn chính trị cay nghiệt đã mang đến cho Hạng Trang những việc tốt ngoài ý muốn khác.

Là ở đêm trước hôm Hạng Trang chuẩn bị rời Sơn Âm, lúc hấn chuẩn bị khởi hành thì đột nhiên nghênh tiếp một vị khách không mời mà đến, người này họ Khuất, tên Bất Tài, tuy nhiên Khuất phi tử Khuất, tên Khuất bất tài này là con cháu của một dòng họ nhỏ quận Sơn Âm, mà còn là con thứ, tuy nhiên lại giỏi về kinh doanh, đã tích lũy được không ít của cải.

- tiểu nhân Khuất Bất Tài, tham kiến đại vương!

Nhìn thấy Hạng Trang, Khuất Bất Tài vội vã hành lễ.

- Khuất Bất Tài

Hạng Trang vẫn rảnh rỗi nhìn người được đưa đến, thản nhiên nói:

- Mau đứng lên đi.

- Tạ ơn Đại vương.

Khuất Bất Tài vái lạy, sau đó mới đứng dậy kính cẩn hầu hạ bên cạnh, nói thực, Khuất Bất tài chính mình cũng không ngờ sẽ nhận được triệu kiến của đại vương.

Hạng Trang như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Người vừa từ Đông Âu trở về?

- Hồi bẩm đại vương, tiểu nhân vừa mua hai chiếc thuyền tơ sống đi Đông Ký Quốc nửa tháng trước, hôm qua mới vừa trở về Sơn Âm.

-Ồ, người mua hai cái thuyền tơ sống đi Đông Âu?

Hạng trang cảm thấy hứng thú hỏi han:

- Người kinh doanh tơ sống sao?

- Dạ, không phải chỉ như vậy, tiểu nhân không phải chỉ chuyên kinh doanh tơ sống, còn có mặt hàng khác như chè, đồ gốm, đồ gỗ, thậm chí là đồ sắt nữa..., tiểu nhân đều kinh doanh.

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói:

- Lúc ở Đông Xứng, người nhìn thấy quân Đông Vũ đang tập kết không?

Bất Tài gật gật đầu, nói:

- Đông Âu Vương Nô Sô Diêu hạ chiếu lệnh, các thôn đưa ra tráng đinh từ một trăm người đến năm trăm người, các huyện đưa ra tráng đinh từ một nghìn người đến năm nghìn người, lúc tiểu nhân rời Đông Phối Quốc, trong thành Đông Âu ít nhất đã tập kết không đường mười nghìn người! Còn nữa, Đông Phối Vương đang ra lệnh cho thừa tướng của hấn tập trung tiền lương, hai thuyền tơ sống của tiểu nhân đều bị trưng dụng.

Hạng Trang nhíu mày, nói:

- Người cũng biết, Đông Ký Quốc có thể thu thập bao nhiêu tráng đinh?

- Điều này thật sự rất khó nói.

Khuất Bất Tài lộ vẻ khó xử, dường như một lúc lâu sau mới nói:

- Tuy nhiên, dựa vào sự ước chừng của tiểu nhân, nhân khẩu Đông Miên Quốc tổng cộng khoảng ba trăm nghìn người, triệu tập năm mươi nghìn tráng đinh chắc chắn không thành vấn đề.

- Năm mươi nghìn tráng đinh?!

Hạng Trang giật mình kinh sợ, nói:

- Phải hay không phải cùng Mân Việt Quốc đánh giặc?

- Đông Miên Quốc và Mân Việt Quốc cùng một dòng họ, tuy nhiên quan hệ thường không tốt, đánh nhau là chuyện bình thường.

Khuất Bất Tài gật đầu, chợt lại lắc đầu nói:

- Tuy nhiên Đông Âu Vương lần này triệu tập tráng đinh quy mô lớn, nên chắc không phải đánh trận với Nhiễm Việt Quốc, bởi vậy lương thực chuẩn bị của Lương Phối Quốc đều đưa từ hướng bắc, tiểu nhân lo rằng họ sẽ tạo ra bất lợi với đại sở, cho nên mới gấp rút tới bẩm báo.

- Tốt lắm, Khuất Bất Tài.

Hạng Trang sờ râu quặp dưới môi, đột nhiên nảy sinh một ý niệm trong đầu, cái tên Khuất Bất Tài này giỏi về kinh doanh, còn giỏi về quan sát, khéo phân tích, trời sinh ra chính là một tên tình báo giỏi, phải chăng có thể giúp hần con đường làm ăn dần ra các nước, sau đó lợi dụng con đường làm ăn này thu thập tình báo?

Thấy Hạng Trang trầm ngâm không nói, Khuất Bất Tài không khỏi có chút bồn chồn trong lòng, thầm nghĩ đừng hoài nghi mình đang tranh công mà khai sai tình hình quân sự chứ? Lập tức Khuất Bất Tài lại nơm nớp lo sợ nói: - Đại vương, tiểu nhân, tiểu nhân chỉ nói sự thật, tuyệt đối không có nửa lời nói dối, đại vương nếu không tin, có thể phái người đến Đông Ký Quốc xác minh.

- Không cần nữa, Quả nhân tin người.

Hạng Trang dừng một lúc, lại nói:

- Khuất Bất Tài, ngươi có muốn kinh doanh lớn hơn không?

- Muốn, đương nhiên là muốn, tiểu nhân kiếp này mong muốn lớn nhất chính là đem kinh doanh mang đến khắp góc ngách của thiên hạ, tích lũy thêm của cải nhiều hơn nữa so với Chu Công....

Khuất Bất Tài không nghĩ ngợi nói thêm một câu, lập tức trong lòng giật mình, lúng túng nói:

- Đại vương, tiểu nhân nói, cũng chỉ là nói mà thôi, haha

Hạng Trang không thể nhịn cười, Tên Khuất Bất Tài này, hiển nhiên là lo lắng mình thêm muốn của cải của hần nên mới chữa lại, đây có thể xem thường hần rồi, lập tức Hạng Trang nói:

- Khuất Bất Tài, ngươi không cần lo lắng quả nhân sẽ thêm muốn của cải của ngươi, vừa vặn đúng dịp, quả nhân cần sự trợ giúp của ngươi một tay, quả nhân giúp ngươi mở đường làm ăn dần ra các nước ở trung nguyên, tuy nhiên...

Khuất Bất Tài hai mắt liền sáng lên, lập tức trong lòng lại bồn chồn, dựng tai lên.

Hạng Trang dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, ngươi cũng phải giúp quả nhân làm một chuyện, đó chính là thu thập tình báo của các nước trung nguyên, sau đó âm thầm đưa vào Giang Đông, thế nào? Có nguyện làm vụ giao dịch này với quả nhân?

Khuất Bất Tài đảo mắt, Lập tức nằm sấp xuống đất:

- Có thể cống hiến sức lực vì đại vương, là phúc phận của tiểu nhân.

- Đứng lên đi

Hạng Trang mỉm cười nghiêm túc, lại nói:

- Người về trước đi, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tới tìm người, đến lúc đó người cần cái gì, có thể thể cử người đến đưa ra, đi đi.

- Tiểu nhân cáo lui.

Khuất Bất Tài vái lạy, sau đó đứng dậy cáo từ.

Khuất Bất Tài vừa mới bước đi, Hồ Duyên Chính Đức liền vội vàng vào, thở dài bẩm báo:

- Đại vương, quân sư Bách Lý đã đến.

Tiếng nói vừa dứt, Bách Lý Hiền đã vội vàng bước vào hành dinh, hành lễ đối với Hạng Trang nói:

- Đại vương, Giang Bắc có biến.

- Ồ

Hạng Trang hồi liểu lễ, lại đưa tay mời Bách Lý Hiền ngồi vào vị trí, liền nói:

- Tử Lương, xảy ra chuyện gì?

Bách Lý Hiền lắc lắc ống tay áo, Ngồi vào vị trí đáp:

- Thần nhận được cấp báo, nói là Chu Ân, Cận Tiễn, Lý Tả Xa chiếm giữ quận Cửu Giang đang tập trung quân đội, ý đồ không minh bạch!.

- Ừ?

Hạng Trang nghiêm nghị nói:

- Chu Ân, Cận Điện, Lý Tả Xa cũng đang tập trung quân đội.

- Như thế nào?

Bách Lý Hiền ngạc nhiên nói:

- Đại vương, còn có người nào cũng đang tập trung quân đội phải không?.

Hạng Trang gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Quả nhân vừa nhận được tin báo, Đông Âu Vương Nô Than Diêu cũng đang tập kết đại quân!.

- Đông Âu Vương Nô Than Diêu .

Bách Lý Hiền nghe vậy liền hít một hơi dài nói:

- Đại vương, nói như vậy, việc này tuyệt đối không đơn giản, làm không tốt thì sẽ có người trợ giúp, ngoại trừ Chu Ân, Cận Điện, Lý Tả Xa và Đông Miên Vương Nô Sô Diêu, chỉ sợ Hành Sơn Vương Ngô Miêu, Hoài Nam Anh Bố và Mân Việt Vương Nô Vô chư cũng đã tập kết quân!.

- Tuyệt đại đa số.

Hạng Trang gật đầu, trầm giọng nói:

- Đây có thể thật là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

- Gió thổi mưa giông trước cơn bão?

Bách Lý Hiền gật đầu, nói:

- Đại vương, nếu thật là như vậy, đại Sở của ta cần phải sớm lên kế hoạch, nếu không, đợi các chư hầu đánh đến cửa cùng một lúc, lại bị các thế lực đối địch cùng tiến đánh nhất định sẽ gây nên sóng gió, đến lúc đó quân ta không muốn lâm vào cảnh trong ngoài đều có khó khăn, cả tám phương đều chịu cảnh chống địch.

Hạng Trang gật đầu, lại quay đầu quát:

- Hồ Diên, Tấn Vương, Mau đem bản đồ lên đây!

- Vâng!

Hồ Duyên Chính Đức, Tấn Dương hô vang, lập tức đem nhất phương bình phong tiến vào đại điện, lại triển khai treo một mặt của tấm bản đồ lên ở trên bình phong.

Hạng Trang, Bách Lý Hiền lúc này đứng ở trước tấm bình phong.

Bách Lý Hiền chỉ vào bản đồ nói:

- Đại vương, chư hầu ở xung quanh Giang Đông, Nam vương Anh Bố, đại quân Hoài Nam từ Nam Độ Ô Giang của quận Quảng Lăng uy hiếp lớn nhất, không quá mười ngày có thể quân vây bốn mặt Ngô Trung, Uy hiếp ít nhất là Mân Vương Vô Chư, đại quân Mân Việt muốn tiến vào Giang Đông, ít nhất cũng phải ba tháng, hơn nữa còn phải đi qua huyện Đại Mạt của quận Hội Kê.
- Hành Sơn Vương Ngô Miêu cũng không thể xem thường.

Hạng Trang vỗ vỗ bản đồ, trầm giọng nói:

- Ngô Miêu nắm giữ Hành Sơn, hai quận Lư Giang, diện tích lãnh thổ ngàn dặm, nhân khẩu triệu người, tướng sĩ không dưới hai trăm ngàn, Mai Kiêm lại là danh tướng trên đời, một khi quân Hành Sơn dốc lực tiến đánh, e rằng quả nhân đưa đại quân tiến về phía trước, chỉ sợ là khó có thể cản được.!

226. Chương 226: Cuộc Chiến Diệt Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 226: Cuộc chiến diệt quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang nói:

- Xem ra, có kẻ muốn đặt bẫy với quân Đại Sở của chúng ta.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, nói:

- Đại vương, xem ra có kẻ chột dạ, có điều đây cũng chỉ là việc nằm trong dự tính, chờ Đại quân Sở của chúng ta lớn mạnh lên, uy phong của đại vương sẽ không chỉ dừng lại ở việc làm Sở vương, mà tương lai còn có thể tiến lên thành Hoàng đế Đại Sở nữa cũng nên, chẳng phải sao?

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Tử Lương, vậy người nói xem, hiện tại lên làm gì?

Bách Lý Hiền trầm ngâm một lát, nói:

- Đại vương, mặc dù thế lực của các lộ chư hầu đang tới ào ạt, nhưng khoảng cách của họ tới Giang Đông là không giống nhau, vì vậy chúng rất khó có thể liên thủ lại, bởi vậy, tiêu diệt từng bộ phận cũng không phải là việc khó, hạ thần thấy, ta cần tập trung binh lực đánh tan hai lộ chư hầu đầu tiên đến.

- Vậy, nên khai đao với ai trước?

Ý kiến của Bách Lý Hiền hoàn toàn hợp với suy nghĩ của Hạng Trang. Làm một người xuyên qua mà nói, Hạng Trang đã tiếp xúc với tư tưởng của nhiều bậc vĩ nhân. Có một câu nói kinh điển của một bậc vĩ nhân đó là: “Đánh thương mười ngón tay của địch thủ không bằng chặt đứt hẳn một ngón, vượn năm ngón tay đâm người khác không bằng dùng cả nắm đấm đánh người.”

Bách Lý Hiền nói:

- Hay nhất nên khai đao với Anh Bố, vì quân Hoài Nam chính là uy hiếp lớn nhất với Giang Đông lúc này.

Dừng lại một lúc, Bách Lý Hiền lại nói:

-Anh Bồ đang nắm giữ ba quận Ứng Tiết, Đông Hải, Sái Thủy, diện tích lãnh thổ tới mấy nghìn lý, binh sĩ cũng tới mấy trăm nghìn, trong lúc cấp thiết này, muốn nhanh chóng làm Hoài Nam tổn thất nặng nề cũng vô cùng khó khăn, việc tiêu diệt Hoàn Nam lại là điều không thể, đối với quân của Anh Bồ, thần cho rằng tốt nhất chỉ cần phòng ngự.

Hạng Trang nói:

-Ý của ngươi là, khai đao với Ngô Miêu quân trước?

-Đúng, chính là quân Ngô Miêu.

Bách Lý Hiền nói:

- Mức độ uy hiếp của quân Ngô Miêu chỉ đứng sau quân của Anh Bồ, Chu Ân, Lý Tả Xa, Cận Tượng đều không thể so sánh bằng, nếu Đại vương có thể nhanh chóng đánh tan quân Ngô Miêu, lấy đại tướng ngăn trở quân Anh Bồ, như vậy Chu Ân, Lý Tả Xa, Cận Tượng tuyệt không dám tùy tiện qua sông.

-Đánh tan quân Ngô Miêu?

Hạng Trang bỗng nhiên nói:

-Vì sao không tiêu diệt Hành Sơn quốc?

-Tiêu diệt Hành Sơn quốc?

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông một lát, không hiểu nói:

-Ý đại vương là, liên hợp với Lâm Giang quốc tiêu diệt Hành Sơn quốc?

Hạng Trang nói:

-Nếu Lâm Giang vương nguyện ý xuất binh, tại sao ta không liên thủ chứ?

Bách Lý Hiền trầm ngâm một lát sau nói:

-Nhưng Đại vương đã nghĩ tới việc, nếu muốn tiêu diệt Hành Sơn quốc, đánh tan Hành Sơn quân chỉ sợ là chưa đủ, ít nhất cũng cần công phá thủ đô và bang ấp ở Hành Sơn quốc, có như vậy, Đại Sở tinh binh mới có thể xâm nhập vào trong trung tâm Hành Sơn quốc, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, cục diện có khả năng sẽ không khống chế được.

Điều Bách Lý Hiền lo lắng không phải không có căn cứ, nếu Hạng Trang mang quân Sở chủ lực xâm nhập trung tâm Hành Sơn quốc, chưa đến ba tới năm tháng, khó có thể toàn thân trở về. Hơn nữa, trong thời gian đó, các lộ chư hầu xung quanh đã sớm kéo tới dưới thành, lúc đó, quân Sở lâm tức lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, trong ngoài đều khốn đốn, ở trong đều khốn đốn tuyệt vọng.

Điều đáng sợ hơn là, một khi các lộ chư hầu đã kéo tới, cục diện Giang Đông sẽ hỗn loạn, không thể khống chế được, tàn quân của Hạng Quán sẽ nhân cơ hội này tạo phản, thế lực dòng họ quận Hội Kê, hơn phân nửa cũng sẽ quay giáo đột kích dòng họ Hạng Trang, thậm chí đến sĩ tộc vốn ủng hộ Hạng Đà cũng sẽ có khả năng phản chiến.

Cục diện này không phải chưa từng xảy ra. Lúc trước khi Chu Bột, Quán Anh qua sông, có không ít sĩ tộc âm thầm đầu phục quân Hán, chẳng qua sau khi Hạng Đà qua sông, các sĩ tộc này đã quay trở lại, một lần nữa gia nhập vào Sở quốc, cho nên, ngoài các lão thế tộc ra, trong mắt các sĩ tộc và dòng họ chỉ có lợi ích là hàng đầu.

Hạng Trang lúc này cũng khó xử, nếu có thể nhanh chóng tiêu diệt Hành Sơn quốc, thì có thể làm lung lay các thế lực đối địch xung quanh, sau khi cuộc chiến xảy ra, các lộ chư hầu cũng chẳng dám khiêu khích quân Sở, Hạng Trang có thể có thời gian chinh đồn Giang Đông.

Giang Đông lúc này, chỗ có biểu hiện bên ngoài là yên ắng.

Kỳ thực, đằng sau sự yên ắng đó, vẫn là sự căng thẳng khốc liệt, Hạng Trang nếu thực sự muốn dẹp yên Giang Đông, ít nhất cũng phải mất ba tới năm năm, vừa cải cách nông nghiệp, vừa chinh đồn binh sĩ, đó

là quá trình lâu dài và gian khổ, Vệ An ở Tần quốc tiến hành cải cách cũng mất tới hai mươi năm, Hạng Trang khó lòng một bước thành công ngay.

Sở quốc nếu muốn mạnh lên, nếu chỉ cải cách ruộng đất, học chiến lược, không có môi trường ổn định xung quanh là điều khó thực hiện, theo điểm này mà suy xét, tiêu diệt Hành Sơn quốc lấy uy là điều tất yếu.

Hơn nữa lúc này ở Giang Đông, Hạng Trang cùng các thế tộc, sĩ tộc và dòng họ vừa mới thỏa hiệp về chính trị, đại cục khá tốt, vừa lúc có thể tăng cường khả năng dùng binh, nhưng một khi bắt đầu thi hành cải cách, vừa làm ruộng vừa đi học chiến thuật, thì thế lực khắp nơi sẽ náo loạn, đến lúc đó, Sở quốc khó lòng dùng binh đối ngoại.

Nhưng, theo như Bách Lý Hiền lo lắng, cuộc chiến này một khi không thể tốc chiến tốc thắng, một khi quân Sở chủ lực ở Hành Sơn quốc lâm vào khổ chiến, như vậy Anh Bố, Chu Ân, Cận Sấu, Lý Tả Xa tuyệt sẽ không bỏ lỡ cơ hội, đến lúc đó các lộ chư hầu sẽ tiến tới dưới thành, Sở quốc Giang Đông sẽ ngàn cân treo sợi tóc.

Một lát sau, Hạng Trang nói tiếp:

-Tử Lương, về Ngô Trung rồi bàn tiếp.

Bách Lý Hiền yên lặng gật đầu, y cũng biết lựa chọn lần này đối với Hạng Trang, đối với Đại Sở mà nói đều rất quan trọng, cho nên, sẽ vô cùng khó khăn.

Phiên áp, đại doanh Hành Sơn quân.

Mai Quyêndang đốc thúc phó tướng Canh Thắng, quân sư Canh Vọng tuần tra toàn bộ doanh trại.

Thời Tần Mạt, từ khi Mai Quyên cử binh tạo phản, huynh đệ Canh Thắng, Canh Vọng vẫn tập hợp thành đạo phỉ trên núi, họ nghe Mai Quyên quy phục bản doanh, đem sáu ngàn tráng binh tới tìm nơi nương tựa, Mai Quyên vui mừng coi hai huynh đệ là thân tín, hai người đó cũng không phụ kỳ vọng của Mai Quyên, trở thành hai trợ thủ đắc lực ở đây.

Sau khi các lộ phản quân đánh vào Hàm Dương, đế quốc Tần bị diệt vong, Hạng Võ xưng vương thiên hạ, Mai Quyên tuy rằng công cao, nhưng do là thuộc cấp của Ngô Miêu, chỉ phong trăm nghìn hộ hầu, điều này làm cho Canh Thắng, Canh Vọng không được phục lắm, lúc đó công lao của Ngụy Báo, Tăng Đồ, Trương Nhĩ đều không bằng Mai Quyên nhưng lại được phong vương.

Tuy nhiên hiện tại, Mai Quyên lại trông mong cơ hội được phong vương, hơn một tháng trước, Hán vương ra chiếu lệnh tới Hành Sơn quốc, chỉ dụ: “Sở quốc vô đạo, Hạng Trang có mắt như mù, Giang Đông không thể trong tay hắn, nay lệnh các lộ chư hầu cùng góp sức đánh lại, người nào hạ Giang Đông trước sẽ được phong làm Sở vương!”

Lúc này tại Hành Sơn quốc, kính sơn vương Ngô miêu bệnh nặng qua đời, tất cả quốc sự đều do Thái Tử Ngô Thần xử lý, tuy nhiên Ngô Thần mới có mười sáu tuổi, làm sao hiểu được cái gì là quân chính đại sự? Bởi vậy, Hành Sơn quốc tất cả đều dựa vào Tướng quốc Ngô Trung và Thượng Tướng Quân Mai Quyên điều hành.

Tướng quốc Ngô Trung tuy rằng là tộc thúc Ngô Miêu, cũng là thân tín của Hán Vương Lưu Bang, nhưng, Ngô Trung kỳ thật không có bản lĩnh gì, Ngô Miêu sở dĩ ủy nhiệm hắn làm Hành Sơn quốc Tướng quốc, hoàn toàn là vì muốn Lưu Bang yên tâm, bởi vì Ngô Miêu là người thông minh, y biết Lưu Bang hoàn toàn không tin tưởng các lộ chư hầu.

Cho nên, khi Hán Vương hạ lệnh, Ngô Trung liền triệu Mai Quyên tới nghị sự.

Ý của Ngô Trung là theo lệnh Hán Vương khởi binh đánh Giang Đông, tuy nhiên, Mai Quyên lại kiên quyết phản đối, bởi vì Mai Quyên biết rất rõ, đánh Giang Đông không hề dễ, đối phó với Hạng Trang lại càng khó hơn.

Tuy nhiên, sau khi trở về phủ, Mai Quyên lại bị huynh đệ Canh Thắng, Canh Vọng thuyết phục.

Canh Vọng nói:

-Đại trượng phu sống cho hậu thế, tay nâng ba thước kiếm, gây dựng được công lao lớn, cần chi sợ hãi?

Mai Quyên nghĩ cũng đúng, sống cả một đời, vùi vàng bao nhiêu năm, sao không tạo nên sự nghiệp lớn, thay chính mình và con cháu sau này kiếm chút vương tước?

Ngày sau đó, Mai Quyên tìm tới Ngô Trung, trình bày chủ trương mới của mình, hai người cùng nhất trí. Thái tử tuổi nhỏ Ngô Thần này không biết nên làm gì lập tức đồng tình tấu mời của hai người. Rất nhanh một số lượng lớn tráng đinh từ các xã, các đình, xác huyện tập kết tại phiên ấp. Cùng lúc đó, lương thảo khí giới cũng bắt đầu cuộn cuộn vận chuyển không ngừng tới Lư Giang Đông Tả Doanh.

Phó tướng Canh Thắng vừa đi vừa nói với Mai Quyên:

-Thượng tướng quân, tới lúc này, đã tập kết được sáu trăm nghìn binh lính, trong vòng nửa tháng có thể tăng thêm bốn mươi nghìn quân.

-Một trăm nghìn quân?

Mai Quyên lắc đầu nói:

-Vẫn cần chiêu mộ nhiều tráng đinh!

-Một trăm ngàn còn chưa đủ?

Canh Thắng ngạc nhiên nói:

-Thượng Tướng Quân, Hạng Trang chỉ có hai mươi nghìn kỵ binh, tính cả binh mã của Hạng Đà, Hạng Quan đầu tới một trăm ngàn quân, hẳn lại phải đối mặt với Hoài Nam vương, Đông Phối vương, Mân Việt vương cùng với Chu Ân, Cận Sấu, Lý Tả Xa và các lộ đại quân vây đánh, đâu có thể phân nhiều binh đánh chúng ta?

Mai Quyên lắc đầu nói:

-Đông phối vương, Mân Việt vương chỉ là những thằng hề, không đủ mưu, Chu Ân, Cận Sấu, Lý Tả Xa thế lực thì yếu, Hoài Nam vương dù quân lực mạnh, nhưng chưa muốn bỏ ra lực lượng mạnh nhất tiến công Giang Đông, cho nên, chúng ta cần chuẩn bị tốt tâm lý đối phó với quân Sở.

Suy nghĩ một lát, Mai Quyên tiếp:

-Nếu đối mặt với quân Sở, một trăm nghìn binh thật sự là không đủ, với khả năng của Hạng Trang, sự sắc bén của quân Sở, chúng ta phải cần tới hai trăm nghìn quân, mới có thể thắng lợi được.

-Hai trăm nghìn đại quân?

Canh Thắng kinh hãi nói:

-Thượng tướng quân, thế chẳng khác chi chiêu binh cả nước?

-Không chiêu binh cả nước sao tiêu diệt được Sở quốc?

Mai Quyên lạnh lùng nói:

-Người cho rằng Hạng Trang dễ đối phó sao?

-Thượng tướng quân nói rất hay!

Quân sư Canh Vọng phần chân ủng hộ.

Mai Quyên gật gật đầu, chỉ bảo Canh Vọng:

-Quân sư, hãy viết một bức thư mời tướng quốc ra một đạo công văn, yêu cầu các huyện, các xã, các đình cần đến phiên ấp tập kết.

-Vâng

Canh Vọng nhận lệnh đi.

227. Chương 227: Hạ Thủ Trước Lập Uy.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 227: Hạ thủ trước lập uy.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung, cung Sở Vương.

Tuy rằng đã là đêm khuya, nhưng đèn đuốc trong cung vẫn để sáng trưng, chỉ hơn mười cây đèn cũng đủ để làm cung điện sáng như ban ngày, đồng thời cũng đủ chiếu sáng những gương mặt, Hạng Trang tọa nơi cao nhất, Hạng Tha, Hạng Đà, Hoàn Sở, Chung Ly Muội, Quý Bố, Ngu Tử Kỳ, Vũ Thiệp, Thúc Tôn Quán, Khuất Ý và các bá quan đại thần ngồi dọc hai bên sườn.

Trong cung bày ra một bức bình phong, trên bức bình phong là một chiếc bản đồ.

Bách Lý Hiền cầm chiếc quạt lông trên tay, đứng trước chiếc bản đồ nói:

- Theo tin tức được báo lại, Hành Sơn quốc thượng tướng quân Mai Quyên tại các phiên ấp đã tập kết tới năm mươi nghìn đại quân, hơn nữa, hiện tại rất nhiều trính đình đang từ Hành Sơn, Lư Giang hai quận, hơn mười huyện hướng các phiên ấp tới tập kết, xem ra, Hành Sơn quốc đang tính việc gây chiến.

Hạng Trang gật gù đầu, nhìn mọi người nói:

- Ai nắm rõ tình hình Hành Sơn quốc nhất?

- Lão thần có biết một phần!

Hạng Trang vừa dứt lời, Thúc Tôn Quán liền đứng dậy, chấp tay hướng Hạng Trang, cất cao giọng nói:

- Hành Sơn quốc thuộc Hành Sơn, Lư Giang, tổng cộng có hai quận ba mươi huyện, nhân khẩu tới gần triệu, những người nhập khẩu tới khoảng hơn hai trăm nghìn, nếu tập hợp trính đình cũng có thể lên tới số lượng là hai trăm nghìn quân.

- Hai trăm nghìn trính đình?

Hạng Đà ngồi dưới liền thay đổi sắc mặt.

Thúc Tôn Quán vuốt vuốt hàm râu dưới cằm, lại nói:

- Hành Sơn quốc có thể tập hợp hai trăm nghìn trính đình không có nghĩa là Mai Quyên có thể hình thành hai trăm nghìn đại quân, nhưng lão thần nghĩ trăm sáu mươi nghìn đại quân thì có khả năng, bởi vì Ngô Miêu ở Hành Sơn, Lư Giang có danh hiển từ lâu, rất được lòng dân.

- Một trăm sáu mươi nghìn đại quân? Không thể nào?

Vũ Thiệp nghe vậy kinh hãi nói:

- Ngô Miêu đột nhiên có thể triệu tập được số lượng đại quân lớn thế sao? Lúc trước Lưu Bang chiếu khiến thiên hạ chư hầu tiến tới Cai Hạ hội minh, cũng chỉ triệu tập được ba nghìn quân đội!

Thúc Tôn Quán nói:

- Ngô Miêu xưa nay trị quốc trọng dân chúng, ít khi khởi binh gây chiến, vì thế, khi Lưu Bang chiếu cho thiên hạ chư hầu tiến hội minh, y cũng chỉ dẫn theo ba mươi nghìn tinh binh, nhưng ba mươi nghìn tinh binh này đều rất trung thành với Ngô Miêu và từng công phạt hàng trăm chiến lão Quan Trung.

Hạng Trang gật gù đầu nói:

- Ba mươi nghìn tinh binh của Mai Quyên quả thật rất lợi hại.

Hai bên sườn, Hoàn Sở, Ngụ Tử Kỳ, Quý Bồ đều tỏ vẻ đồng ý.

Lúc đó tại Triệu địa, tàn quân sở của Hạng Trang đã từng giao phong với hai mươi nghìn tinh binh của Mai Quyên, nhất là trận chiến ở Cức Bồ, quân của Mai Quyên đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Hạng Trang và Ngụ Tử Kỳ, người này có lẽ đã là vua các trận chiến chứ không phải bọn nông phu, kẻ tiểu phu hoặc thợ săn bắn bình thường.

Hạng Tha nhú nhú mày nói:

-Ngô Miêu xưa nay coi trọng dân chúng, ngay cả khi Lưu Bang hạ chiếu, cũng chỉ phái ra hai mươi nghìn tinh binh, vậy lần này, tại sao y lại có thái độ khác thường vậy? Triệu tập tráng đinh toàn quốc? Hay là do chúng đã bị điều gì đó kích động, dám nghĩ Đại sở ta dễ bắt nạt chắc?

-Việc này, ta cũng không rõ.

Thúc Tôn quán nói xong liền trở về chỗ ngồi.

Bách Lý Hiền lắc chiếc quạt lông trên tay, nói:

-Điều này theo tại hạ thấy, Hành Sơn Vương Ngô Miêu đã bệnh cao qua đời, hiện tại việc triều chính do thái tử Ngô Thần quyết định, tuy nhiên Ngô Thần tuổi còn nhỏ, quyền hành thực chất nằm trong tay Tướng quốc Ngô Trung và thượng tướng quân Mai Quyên, việc điều động tráng đinh chắc chắn là chủ ý của Ngô Trung, Mai Quyên.

-Nói như vậy, chúng đã sẵn sàng một sống một chết với quân ta?

Hạng Trang cũng có chút kinh hãi, thật không ngờ, Hành Sơn quốc thể lực lại hùng mạnh như vậy.

Trải qua ba năm đại loạn cuối đời nhà Tần, năm năm Sở Hán tranh bá, toàn bộ nhân khẩu Hoa Hạ giảm mạnh, ngay cả Hán vương Lưu Bang cũng chỉ miễn cưỡng khởi binh hai trăm nghìn quân đội, nhân khẩu đông đúc như Tề quốc cũng chỉ có ba trăm nghìn quân đội, thế nhưng Hành Sơn quốc nhỏ bé như vậy, nhanh chóng có thể triệu tập được hai trăm nghìn tráng đinh? Thật ra nghĩ lại, tình huống này cũng rất hợp lý mà thôi!

Tần Mạt đại loạn, Sở Hán tranh chấp, chiến trường chỉ tập trung ở phía Bắc Trường Giang, nhân khẩu thất thoát nhiều nhất cũng chỉ ở các quận Quan Trung và Trung Nguyên, nam Trường Giang có Lâm Giang quốc và Hành Sơn quốc, Giang Đông kỳ thực cũng không bị tàn phá nhiều, thậm chí còn tiếp nhận những dân chạy nạn từ Trung Nguyên tới, nhất là Giang Đông, nhân khẩu cũng tăng gần gấp đôi.

Hành Sơn quốc trước đây không thể hiện sức mạnh cũng vì Ngô Miêu quá khiêm tốn mà thôi.

Khuất Ý mới từ Đan Dương chạy về Ngô Trung nói:

-Đại vương, Ngô Miêu ở Hành Sơn quốc nhiều năm, lương thảo đầy đủ, thực lực đất nước hùng hậu, nếu chiêu binh tới đánh Sở quân ta, triệu tập được trăm năm mươi, trăm sáu mươi nghìn đại quân là hoàn toàn có thể, thần đã sớm cho Đại Sở ta phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị kịp thời, nếu không, khi quân của Hành Sơn quốc tiến tới, chúng ta sẽ bị động.

Hạng Trang nghe xong, quả quyết nói:

-Nếu Hành Sơn quốc muốn liều mạng với chúng ta, sao chúng ta không nhiệt tình nghênh chiến chứ?

Nói một lúc, Hạng Trang tiếp:

-Có câu, hạ thủ trước lấy uy, kẻ hạ thủ sau sẽ gặp họa, nếu muốn đánh, vậy thì hãy thừa dịp Hành Sơn quân chưa hoàn thành việc tập kết, chiếm thế thượng phong.

Hạng Đà bỗng nhiên đứng dậy, nói:

-Đại vương, đánh tới mức độ nào?

Một tia lửa lóe ra từ con ngươi Hạng Trang:

-Hắn nghĩ diệt được ta, vậy ta sẽ diệt hắn trước!

Lời nói vừa dứt, hai bên quan thần tả hữu Hạng Tha, Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bồ, Chung Ly Muội, Ngưu Tử Kỳ, Vũ Thiệp, Thúc Tôn Quán, Khuất Ý đều thay đổi sắc mặt, chỉ có Bách Lý Hiền đứng trước tầm bình phong bình thản nhất. Từ lúc ở huyện Sơn Âm, Hạng Trang cũng đã có ý định muốn tiêu diệt Hành Sơn quốc, chỉ có điều lúc đó chưa hạ được quyết tâm thôi.

Tuy nhiên lần này, Hạng Trang đã quyết định thực hiện ý đồ của mình.

Hạng Tha bỗng đứng đứng dậy, chấp tay về phía Hạng Trang, tỏ vẻ lo lắng nói:

-Đại vương, nếu muốn tiêu diệt Hành Sơn quốc quả thực khá khó, hơn nữa còn có đại quân viễn chinh bên ngoài, một khi Anh Bồ, Chu Ân, Cận Sầu, Lý Tả Xa, Nô Than Diêu, và các lộ chư hầu khác kéo tới Giang Đông, chúng ta nên làm thế nào?

Hạng Trang nói với Bách Lý Hiền:

-Tử Lương, người nói xem!

-Vâng.

Bách Lý Hiền ôm chiếc quạt lông, chấp tay hướng phía Hạng Trang, nhìn quanh quan văn võ một vòng, nói:

-Nếu muốn tiêu diệt Hành Sơn quốc, có hai điểm mấu chốt, thứ nhất, tập kết toàn bộ quân tinh nhuệ, nhân trước khi các lộ chư hầu kéo tới, nhanh chóng công hãm Lư Giang, đánh tan đại quân Mai Sách, thứ hai, thuyết phục Lâm Giang vương góp sức, liên kết tấn công Hành Sơn quốc.

Lúc trước, Hạng Trang và Bách Lý Hiền cũng đã bàn bạc qua, việc tiêu diệt Hành Sơn quốc vẫn có khả năng.

Theo tin tình báo, Mai Quyên, Anh Bồ, Chu Ân, Cận Sầu, Lý Tả Xa, Nô Sở Diêu đều tập kết quân đội, bên Nô Vô Chư tuy rằng không có tin tức gì, nhưng y cũng sẽ không án binh bất động được, bảy lộ chư hầu giờ vây quanh Giang Đông, nhìn thanh thế thì lớn, kỳ thực chẳng đáng lo nghĩ, quân Sở vẫn có thể lợi dụng thời gian tiêu diệt từng bộ phận một.

Bách Lý Hiền còn chưa dứt lời, trong đại điện vang lên những tiếng xì xào, đại đa số đang hoài nghi ý kiến của Bách Lý Hiền, tuy nhiên, cũng có người còn thật sự cân nhắc khả năng trong đó.

Một lúc lâu sau, Khuất Ý mới nói:

-Quân sư, việc nhanh chóng công hãm Lư Giang, đánh tan quân Mai Quyên, quả thực không dễ chút nào?

-Đúng là không dễ, nhưng không phải không có khả năng.

Bách Lý Hiền lại phe phẩy chiếc quạt lông, mỉm cười nói:

-Chỉ cần thực hiện được hai điểm mấu chốt này, mọi việc sẽ dễ dàng hơn, thứ nhất, triệu tập đủ đại quân theo hướng Đan Đồ, Khúc A tiến công Hoài Nam. Thứ hai, triệu tập tinh binh, tiến đánh các phiên ấp.

Hạng Trang chậm rãi đứng lên, nhìn văn võ đại thần một lượt:

-Quả nhân quyết định sẽ tự mình dẫn ba mươi nghìn tinh binh đánh các phiên ấp, thượng tướng quân Hạng Đà triệu tập binh mã cả nước, hướng phía Đan Đồ, Khúc A chống đỡ đại quân Hoài Nam, thiếu đại phu Vũ Thiệp mang lễ vật tới Lâm Giang quốc, thuyết phục Lâm Giang Vương liên hợp xuất binh, tấn công Hành Sơn quốc.

-Vâng.

-Vâng.

Hạng Đà, Vũ Thiệp đồng nhất đứng lên, chấp tay nhận lệnh.

Ánh mắt Hạng Trang chuyển về phía Hạng Tha, nghiêm nghị nói:

-Lương thảo, khí giới, điều phối, triệu tập phu dịch cùng với các việc lớn nhỏ trong nước giao cho Tử Dục người.

Hạng Tha đứng dậy nói:

-Đại vương yên tâm, thần nhất định hoàn thành tốt....

Lũng Tây, đại bản doanh quân Hán.

Lưu Bang đang cùng Trương Lương, Trần Bình thưởng rượu, Hạ Hầu Anh bỗng kích động đi lên, cất cao giọng nói:

-Đại vương, tin tốt tới, tin tức từ Hành Sơn quốc truyền đến, Mai Quyên tại các phiên ấp đang tập hợp sáu mươi nghìn đại quân, và rất nhiều tráng đinh khác, xem ra, Hành Sơn quốc quyết liều mạng với Sở quốc.

-Ồ?

Lưu Bang ngạc nhiên, nói:

-Ngô Miêu từ khi nào trở lên hiếu chiến vậy?

Trương Lương, Trần Bình cũng có vẻ ngạc nhiên. Trần Bình hỏi:

-Hạ Hầu tướng quân, Mai Quyên tập kết nhiều quân đội như vậy, Hành Sơn vương Ngô Miêu không ngăn cản hẳn sao?

Hạ Hầu Anh vỗ tay, nói:

-Tiên sinh có lẽ chưa biết, Ngô Miêu bệnh nặng, mọi việc trong nước đều do tướng quốc Ngô Trung và thượng tướng qua an Mai Chì định đoạt.

-Thì ra vậy.

Lưu Bang cười lớn:

- Ha ha, thật đúng là trời giúp ta rồi!

Lưu Bang xưa nay chỉ biết Ngô Miêu đối nhân xử thế khiêm tốn, không hề hiếu chiến, cho nên việc xuất binh sang Giang Đông nhiều nhất cũng chỉ phái ra hai mươi, ba mươi nghìn đại quân là nhiều, như trận chiến ở Cai Hạ, Ngô Miêu cũng chỉ phái tới ba mươi nghìn tinh binh, không ngờ sau khi ngã bệnh, mấy tên tướng quốc lại hiếu chiến đến vậy, đúng là trời giúp Lưu Bang ta rồi!

Việc này sẽ làm khó Hạng Trang kia, bấy lâu liên quân, lại thêm Hành Sơn quốc dốc toàn bộ lực lượng, tên nghịch tặc Anh Bố hơn phân nửa sau đó cũng sẽ kéo người xuống Lân này không tiêu diệt được Sở quốc cũng phải đánh cho chúng hồn bay phách lạc, như vậy, ba năm sau đợi khi Lưu Bang xuất quan, thẳng nhai Hạng Trang lấy gì mà chống đỡ lại ư chứ?

Lập tức Lưu Bang tu một hơi hết chén rượu, đứng lên, hướng phía Trương Lương, Trần Bình nói:

-Tử Phòng, Trần Bình, Lạc Giáp từ Nguyệt Thị đem về năm nghìn con ngựa tốt, đi, theo quả nhân cùng đi xem sao, nhân tiện, chọn cho hai người hai tuần mã làm vật cưỡi, ha ha

228. Chương 228: Lừa Dối

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 228: Lừa dối

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khúc A, đại doanh quân Sở.

Hạng Đà đang cùng với mười mấy tên thuộc cấp vây quanh xuống tuần tra phường binh khí.

Lần trước sau khi kết thúc nghị triều đình, Hạng Trang liền tự mình đề xuất hai vạn tinh binh rời khỏi Ngô Trung, đi tắt theo đường nhỏ thẳng đến lấy phiên ấp, Hạng Đà thì mang theo nhân mã cốt lõi tiến đến Khúc A đóng đại doanh, đồng thời mệnh lệnh cho các quận, các huyện bất ngờ tập hợp tráng đinh, gấp rút tiếp viện cho đại doanh Khúc A, đến bây giờ, tập hợp ở đại doanh quân Sở Khúc A đã vượt quá năm vạn người.

Bên trong đám năm vạn người này, có hai vạn là nhân mã cốt lõi của Hạng Đà, hai vạn là tàn binh của Hạng Quan, còn lại một vạn thì là tráng đinh vừa mới tập trung của quận Ngô Trung, về phần quận Đan Dương, sẽ, quận Hội Kê đều triệu tập tráng đinh, bởi vì cách xa nhau một chút, còn cần phải ít nhất thời gian nửa tháng mới có thể lần lượt tới.

Phòng binh khí nằm ở trong sơn cốc bên cạnh đại doanh Khúc A.

Dọc theo ven khe suối nhỏ của sơn cốc dựng lên hơn một nghìn gian nhà tranh, hơn nghìn tên thợ rèn phanh ngực, đang ở trong nhà tranh rèn binh khí ding ding dang dang, chủ yếu chính là hoàn thủ đao, ba lăng tiễn cùng với phi mâu, ở sau nhà tranh, dọc theo núi còn xây dựng lên mấy trăm tòa thổ cao lò, hơn một nghìn tên tráng đinh mồ hôi như mưa, đang liều mạng ở trong cái bể cho lò cao thông gió.

Bên lò cao, thì xếp một đồng phôi hoành đao to, những cái này đều là vừa mới đúc kim loại ra, còn chưa kịp đưa vào lò rèn tiến hành rèn, Hạng Đà từ trong nhắt lên hai thanh phôi thô hung hăng hồ đánh, chỉ nghe một tiếng nổ vang, hai thanh hoàn thủ đao thô đúng là hoàn hảo không tổn hao gì, Hạng Đà mắt không khỏi sáng ngời, khen:

- Thiết tốt!

Công Thâu Xa đi theo cạnh nói:

- Thượng Tướng Quân, đây chính là tinh thiết tốt nhất!

Từ trong cái bể xuất hiện, nhiệt độ trong lò thiết đã rất cao rồi, nhiệt độ lò rất cao lại thúc đẩy phẩm chất bản chất nâng cao, trước kia từ trong lò luyện ra là gang vừa giòn lại vừa cứng, phải qua mấy chục lần thậm chí mấy trăm lần nấu lại, có thể rèn, nhưng hiện tại, từ trong lò ra trực tiếp chính là tinh thiết, có thể rèn trực tiếp.

Hạng Đà gật gù đầu, xoay đầu một cái bỗng nhiên nhìn thấy một cái lò cao kỳ quái, cái lò cao khác đều là dựa vào núi mà xây, và cao hơn, nhưng cái lò cao này lại là chôn ngầm dưới đất, hơn nữa trên đỉnh cũng là rộng mở, bốn tên tráng đinh phanh ngực đứng trên giá của cái tháp, đang hợp lực quấy một cây trộn thiếc dài.

- Công Thâu tiên sinh, cái này lại là cái lò gì?

Hạng Đà tò mò nói.

- Đây là đầu cơ cương lò.

Công Thâu Xa có chút tự đắc nói:

- Trước kia ở lỗ quốc, lão hủ từng gặp qua bậc thầy rèn có tiếng đương thời đã từng dùng lò luyện kim loại này tinh chế ra một tinh thép tốt, độ cứng của nó đánh thắng tinh chương do ngài cung cấp.

Nói một hồi, Công Thâu Xa lại có chút di hận nói:

- Chẳng qua, lão hủ tạm thời chưa thể cho ra một tinh thép.

Hạng Đà giơ tay vỗ vỗ vai Công Thâu Xa, nói:

- Công Thâu tiên sinh chính là Mặc gia cự, lại là bậc thầy thợ thủ công có tiếng đương thời, bốn tướng quân tin tưởng người có một ngày sẽ thành công chế tạo ra một tinh thép tính chất tốt, đến lúc đó, tiên sinh có thể nhất định phải vì bốn tướng quân làm một hoành đao tinh thép chém sắt như chém bùn!

Công Thâu Xa khoát tay áo, nói:

- Lão già tận lực hết sức.

Nói xong, mọi người lại tới phường chế cung trước, chỉ thấy trên đất trống phường chế cung đã thả một đồng gỗ dâu già, vẫn có vài trảng đinh đem từng cây một đã mười mấy năm tuổi thậm chí có loại gỗ đã sống được trên trăm năm cũng đem tới đây, trong phường chế cung. Mấy trăm tên thợ mộc đang ngày đêm tạo trường cung, tuy nhiên công nghệ tạo đơn thể trường cung càng đơn giản, thích hợp trang bị lượng lớn.

Hạng Đà đi vào trong phường chế, từ một tên thợ thủ công lấy ra một trường cung đã làm xong, đối kéo thử, lực kéo khoảng một thạch, nam đỉnh trưởng thành đều có thể dễ dàng kéo mở, lại lấy một trọng tiễn thử trình bắn, dùng góc độ khoảng bốn mươi lăm độ để bắn thử, bắn xa hơn một trăm bước. hơn nữa khi trọng tiễn rút xuống có thể nhẹ xuyên qua áo trọng giáp.

Có thể nếu như lấy trường cung gỗ dâu tiến hành công kích chính xác là không được, ngoại hai mươi bước trên cơ bản là mười trật chín rồi.

Kỳ thực cũng trong tình lý, những trường cung gỗ dâu này thực ra chính là xé từng sợi gỗ dâu buộc thành dây thừng đơn giản như vậy, cung nghệ chế cung này căn bản không có đời sau phức tạp vậy, đương nhiên. Cái này cũng có liên quan tới phương thức chế tác thủ tiễn cung, bởi vì áp chế mưa tên của cung tiễn thủ cho tới bây giờ đều là dựa vào số lượng thủ thắng, do đó độ chính xác không quan trọng như thế.

Hạng Đà phóng hồi trường cung. Vừa quay đầu hỏi kho vũ khí:

- Trường cung như vậy, một tháng có thể tạo ra được bao nhiêu?

Kho vũ khí hồi đáp:

- Gắn gỗ dâu rất nhiều. Trữ đầy cũng đầy đủ, nếu như người cũng đủ. Như vậy cung dài một tháng đến ít nhất cũng có thể chế tác hơn năm nghìn cái!

Hạng Đà lúc này quay đầu lại quát:

- Dương gù, lại cho phường làm cung điều thêm tám trăm trảng đinh!

- Vâng!

Đi theo sau Hạng Đà là tên thuộc cấp dương gù ầm ầm nhận lời, lĩnh mệnh mà đi.

Hạng Đà lại nói:

- Như vậy, hoàn thủ đao, phi mâu cùng với trọng tiễn Lang nha, một tháng có thể tạo ra bao nhiêu?

Kho vũ khí nói:

- Trọng tiễn Lang nha sau khi đúc kim loại chỉ cần đơn gian mở phong, chế tác cũng dễ, do vậy một tháng có thể chế tác hơn mười vạn cái đều không nói chơi, nhưng mà để tạo ra hoàn thủ đao và phi mâu cực kỳ khó khăn, ngoài trừ thợ rèn tay nghề cao minh, thợ rèn bình thường và trảng đinh tầm thường căn bản là tay nghề kém, do vậy số lượng không nhiều...

Hạng Đà nhíu mày, nói:

- Số lượng không nhiều nhưng là bao nhiêu?

Kho vũ khí thở dài nói:

- Hoàn thủ đao mỗi tháng năm trăm đao, phi mâu hai ngàn cái.

- Ít như vậy?

Hạng Đà không khỏi nhăn mặt mày, mỗi tháng lấy năm trăm cây hoàn thủ đao, một năm cũng sáu ngàn cây, xấp xỉ chỉ cần thời gian mười năm có thể trang bị sáu vạn người, xem ra, ngoài chiêu mộ các thợ rèn binh khí từ các quận, các huyện đến Khúc A ra, còn phải có một lượng lớn chế tác trúc đao kích gỗ dùng ứng cấp, nếu không, quân Sở chỉ có thể dùng nắm đầm đi giáp lá cà với địch thôi.

Quảng Lăng nam giao, đại doanh quân Hoài Nam.

Từ lúc hơn nửa tháng trước, Anh Bố đã tự mình đem ba vạn tinh binh chạy về Quảng Lăng, cũng ở ngoại thành đóng đại doanh, khoảng cách từ Quảng Lăng đến Ô Giang không tới một trăm dặm, chỉ cần thuyền

cũng đã đủ rồi, quân Hoài Nam thậm chí có thể trong một ngày đêm vòng qua phía nam Ô Giang, hành quân gấp nhiều nhất chỉ cần năm ngày, quân Hoài Nam có thể giết xuống thành Ngô Trung.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, Khoái Triệt thi nhiên đi tới ngoài hành dinh của Anh Bố.

Chưa kịp vào trong, một tên tướng lĩnh quân Hoài Nam cát bụi dặm trường đã tới gần viên ngoại, nhìn thấy Khoái Triệt, tên tướng lĩnh quân Hoài Nam khẩn trương chấp tay thi lễ, đại lễ tham kiến.

Khoái Triệt đáp lễ, thản nhiên nói:

- Tả Giang có phải có tin tức?

Tướng lĩnh không dám chậm trễ, đáp:

- Hồi bữa Tướng quốc, khoảng mười ngày trước, Sở Vương Hạng Trang tự mình dẫn năm vạn đại quân tiến đóng Khúc A, hơn nữa còn có càng nhiều tráng đinh hơn từ các quận Giang Đông, các huyện cuộn cuộn không mà mà hướng về Khúc A tập kết, trước mắt đại doanh Khúc A đang kết bốn lò luyện thiết ở bốn phía, tạo ra binh khí, xem ra, rõ ràng là nhằm vào quân Hoài Nam chúng ta mà đến.

Khoái Triệt gật gật đầu, nói:

- Biết rồi, người vẫn là khẩn trương về bên bờ bên kia đi thôi,

- Vâng!

Tướng lĩnh âm âm đồng ý, xoay người mà đi, đối với tướng quân trinh sát nhỏ bé này mà nói, đem tin tức cấp báo đến Đại Vương hoặc là Tướng quốc biết, đều không phân biệt gì cả.

Nhìn theo bóng dáng đã đi xa của tướng quân trinh sát, khóe mắt của Khoái Triệt đột nhiên nổi lên một luồng cười thản nhiên.

Hạng Trang tự mình đề xuất năm vạn đại quân tiến đóng Khúc A? Kẻ hèn mọn này chính là muốn lừa dối đại quân Hoài Nam của hần? Hay thật sự là muốn bắt nạt người Hoài Nam quốc ta ư? Nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn, Hạng Trang sớm đã tự mình đề xuất đại quân đi tắt qua đường nhỏ lao đến Phiên áp mà đi, về phần Khúc A, nhiều nhất chỉ có Hạng Đà hoặc là Cao Sở ở nơi nào đó phô trương thanh thế thôi.

Đang trong lúc suy tính, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân vang lên, Khoái Triệt quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Anh Bố đã từ trong đại sảnh hành dinh bước ra, Khoái Triệt khẩn trương chấp tay vái chào.

Anh Bố khoát tay áo, nói:

- Tướng quốc, mới này hình như trinh sát tướng quân đã trở lại rồi đó?

Khoái Triệt gật gật đầu, nói:

- Đúng là, trinh sát tướng quân còn mang về một tin tức nói là, Hạng Trang đã tự mình đề xuất năm vạn đại quân tiến đóng Khúc A, cũng còn có càng nhiều tráng đinh đang từ các quận Giang Đông, các huyện cuộn cuộn không ngừng hướng về Khúc A tập kết, xem điệu bộ này, Hạng Trang rõ ràng là xem chúng ta thành đại địch đại quân Hoài Nam.

Anh Bố nghe vậy không khỏi lắc đầu cười khắc khổ, trong lòng có chút tự đắc, lại có chút căm tức.

Có thể bị Hạng Trang coi là đại địch số một, điều này khiến cho trong lòng Anh Bố cảm thấy không phải không đắc ý, có thể Hạng Trang tự mình đề xuất đại quân đi Khúc A trước, Anh Bố hần rất khó có thể lại thảo được lời gì cả, cứ như vậy, há không phải là không có lời gì về Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa, Tự Vô Chư, Tự Lạc Lắc còn có cả Mai Quyền sao?

Ánh mắt Khoái Triệt lấp lánh, nói:

- Đại vương, theo kế sách này, thì vẫn là ngồi yên xem sự biến đổi của nó thôi.

Anh Bố thở dài, nói:

- Như cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy, cũng được, yên tĩnh xem sự biến đổi của nó đi.

Khoái Triệt cười mỉm, nói:

- Ngày trước nghĩa để chiếu lệnh, ai vào làm vua của Quan Trung, có thể là vào Lưu Bang của Quang Trung trước cuối cùng cũng chưa chắc lên làm vua của Quan Trung, lần này, người hạ Giang Đông trước chưa chắc có thể lên làm vua Giang Đông!

Anh Bố nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời, ý của Khoái Triệt đã nói rất rõ ràng rồi, người khác liền giành đánh hạ Giang Đông trước, cũng không chắc có thể lên làm vua của Giang Đông, bởi vì cho ai làm không cho ai làm, còn phải nói đến thực lực, Anh Bố hẳn giống như là Hạng Võ lúc trước, tuy rằng là hậu nhân Quan Trung, có thể cho ai làm vua của Quan Trung, vẫn còn dựa vào lời nói của Hạng Võ mới tính.

Huyện Y, hai vạn tinh binh quân Sở đang dọc theo đường nhỏ hướng về phía tây vội vàng đi.

Vì để ẩn nấp hành tung, đạt tới hiệu quả của sự giấu giếm, quân Sở cũng không có đi nhanh, mà là chuyên chọn đường nhỏ hoang vu mà hành quân, từ Ngô Trung đến huyện Y, hơn bảy trăm dặm đường núi mà phải đi đủ mười ngày, điều này đối với kỵ binh mà nói, có thể nói là tốc độ hành quân xưa nay chưa từng có, đương nhiên, là tốc độ hành quân chậm nhất.

Phải thừa nhận là, Giang Nam đích xác không thích hợp để kỵ binh tác chiến.

Ở trong núi non cao vút, kỵ binh thậm chí ngay cả đến tìm một con đường thích hợp để hành quân cũng rất khó khăn, đừng nói đến tiến hành tụ quân xung phong đại quy mô, may lần này xuất chinh, Hạng Trang cũng không dự tính sử dụng kỵ binh tác chiến, hai vạn chiến mã chinh phạt, cũng đều là loại ngựa hạng kém chân thấp, chỉ là dùng thay thế đi bộ, tận dụng khả năng tiết kiệm thể lực của các tướng sĩ thôi.

Trên tảng đá lớn bên đường nhỏ, bày ra một tấm bản đồ hành quân, Hạng Trang cùng với chư tướng Cao Sơ, Bàng Ngọc, Tiêu Khai, Điền Hoàn đang vây xung quanh bản đồ, Bách Lý Hiền chỉ vào bản đồ, cao giọng nói:

- Đại vương, từ huyện Y theo hướng tây không đến năm mươi dặm chính là địa giới của quận Lư Giang rồi, lại theo hướng tây bốn trăm dặm nữa là Phiên ấp, bộ binh hành quân gấp hai ngày là có thể đến!

Hạng Trang gật gù đầu, vừa quay đầu lại căn dặn Tấn Tương:

- Truyền lệnh, toàn quân bỏ ngựa đi bộ!

229. Chương 229: Đây Chính Là Chiến Tranh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 229: Đây chính là chiến tranh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phiên ấp đông giao, đại doanh quân Hành Sơn.

Trong tiếng cọt kẹt của bánh xe lộc cộc chuyển động, hơn trăm chiếc xe bò đi xuyên qua viên môn, những xe bò này đều chất nhiều bao tải như đống núi, đống trong bao tải đều là lương thực, ít nhất cũng có trên nghìn cân.

Trong tiếng bước chân dồn dập, bước nhanh thẳng tới vây quanh càn xe của Canh Thắng, Canh Vọng.

Hướng về trước mắt mấy trăm xe bò chở đầy lương thực, trên mặt Mai Quyền lại tỏ vẻ thất vọng thậm chí sắc mặt lo âu, lớn tiếng quát hỏi Giáo Ủy tên áp giải lương thảo:

- Không phải nói hôm nay có hai vạn thạch lương thảo chuyển đến sao, sao lại chỉ có năm nghìn thạch?

Mai Quyên không thể không lo âu, chính cái gọi là đại quân chưa động, lương thảo đi trước, trước mắt tập kết đến đại doanh Hành Sơn của phiên ấp đã vượt quá mười vạn người, có thể gom góp lương thảo chỉ có không đến hai vạn thạch, mười vạn đại quân, người ăn ngựa nhai, một ngày có thể tiêu hao hết ba nghìn thạch lương thực, số hai vạn thạch lương thực có đủ để chống đỡ vài ngày không?

Áp giải lương thực Giáo Úy quỳ một gối xuống, lộ vẻ sầu thảm hồi đáp:

- Thượng tướng quân, vốn dĩ có hai vạn thạch, khi có thể chuyển tới sông Bành Xuân, đột nhiên bị cuồng phong, đánh đổ hơn một nửa thuyền lương thực, kết quả là chỉ còn lại có nhiều đó.

- Mất đi quân lương, tử tội!

Mai Quyên lại thốt nhiên biến sắc nói,

- Người đâu, kéo xuống dưới, chém!

- Vâng!

Hai tên thân binh ầm ầm đồng ý, lập tức kéo Giáo Úy lên tên mà đã áp giải lương thực ẩn ngả nhào xuống đất

- Thượng tướng quân, mặt tướng bị oan!

Áp giải lương thực Giáo Úy lộ vẻ sầu thảm nói,

- Trước mắt đang gặp phải xuân hạ giao mùa, mỗi năm vào lúc này, sông Bành Xuân luôn luôn bị mưa to gió lớn xâm nhập, gió lớn đánh lật thuyền lương thực, thật là khó mà lường được thời tiết, tuyệt đối không phải do mặt tướng không làm tròn bổn phận, mặt tướng chết cũng không đáng tiếc, lại không nguyên hàm oan để nhận lấy cái chết!

Phó tướng Canh Thắng, quân sư Canh Vọng cũng đều tiến lên trước xin tha thứ.

Mai Quyên lúc này mới buồn hừ một tiếng, quát:

- Tội chết có thể tránh, tội sống khó mà thoát được, kéo xuống dưới, đánh tám mươi roi!

Hai tên thân binh lại lần nữa thưa vâng, kéo áp tải lương thực đi Giáo Úy, Mai Tiêu lúc này mới thở dài, lo lắng hùng hực nói:

- Bổn tướng quân thật ra có sơ sót, trước mắt đã vào mùa mưa, nhất là sông Bành Xuân, mỗi một cơn lốc quấy phá, từ huyện Hiệp đến đường thủy Phiên ấp có thể không bình yên rồi, xem ra chỉ có thể theo hướng đường bộ mà vận chuyển lương thực thôi.

Canh Thắng thở dài:

- Có thể đến lúc này, ngày tháng xuất binh Giang Đông ắt cũng phải chậm lại rồi.

Từ Bang huyện đến Phiên ấp, đường biển rất gần, cũng dễ đi, có thể cần lắm thì đi đường bộ, không chỉ có lộ trình tăng gấp mấy lần, mà còn núi non hiểm trở, rất khó đi lại, vốn dĩ chỉ cần mười ngày thông vận lương thực đến, rất có thể phải cần đến một tháng mới có thể vận chuyển đến được, hơn nữa mỗi lần vận chuyển số lượng lương thực, rất có thể không bằng một phần mười vận tải đường thủy !

Canh Vọng cũng nói:

- Sớm biết vậy, thật phải ở Phiên ấp cũng sửa một kho lương. Thủ phát.

Mai quyên cười khổ lắc đầu, hùng mạnh như Đế quốc Đại Tần, ngoài thái thương ở Hàm Dương ra, cũng chỉ ở thái thương thành Hàm Dương, chỉ là một Hành Sơn quốc nhỏ nhoi, lại làm sao có thể ở thủ đô huyện Chu ngoài ra còn phải sửa chữa một cái kho lương?

Mai Quyên xoay người trong nháy mắt đã trở về hành dinh, bỗng nhiên phía sau truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy một con khoái mã giống như gió cuốn tan mây từ phía trước lao nhanh đến, chưa kịp tiếp cận, binh sĩ trên lưng ngựa đã phi thân xuống ngựa, quỳ một gối xuống hướng về phía Mai Quyên bẩm báo:

- Thượng tướng quân, đại quân Sở quốc đột kích!

Ừ?!

- A!

Điều đó không thể được?!

Sắc mặt của Mai Quyên, Canh Thắng, Canh Vọng đồng thời biến sắc, đại quân Sở quốc đột kích?!

- Thượng tướng quân, cực kỳ chính xác!

Binh sĩ giọng điệu hỗn hển, vẻ mặt lộ vẻ sầu thảm nói,

- Đại quân Sở quốc đã qua bến Phi Vân, rời chỗ này khoảng hai mươi dặm rồi!

- Người nói cái gì, đại quân Sở quốc đã qua bến Phi Vân?!

Canh Thắng giận tím mặt, tức giận tiến lên chầm ngực đám binh sĩ, lạnh lùng nói,

- Tại sao cho tới bây giờ mới hồi báo, này giờ người làm cái gì?!

Binh sĩ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt như muốn ăn thịt của Canh Thắng, vẻ mặt lộ vẻ sầu thảm nói:

- Tướng quân có điều không biết, đại quân Sở quốc tiến lên với tốc độ nhanh chóng đến mức kinh ngạc, đội tham báo của mặt tướng tuy sớm đã phát hiện ra hành tung của đại quân Sở quốc, không chờ đến tin tức của bọn họ truyền trở về, đại quân Sở quốc cũng không ngờ liền theo đuôi mà đến!

- Truyền lệnh, toàn quân quay về doanh trại, gia tăng phòng bị!

Mai Quyên lại nhanh chóng khôi phục điềm tĩnh, Canh Thắng không tham dự trong phạm vi Cai Hạ, cũng không đi vây phá tàn quân Hạng Tráng ở Triệu quốc, bởi vậy không biết tốc độ hành quân khủng bố của quân Sở, có thể Mai DOem7 cũng đã biết, cuộc chiến Cức Bồ, hai vạn tinh binh Mai Quyên chỉ chạy khoảng năm mươi bước, quân Sở không nhờ chạy hơn trăm dặm, tốc độ đó thật không phải là hư vô!

Canh Thắng nói:

- Tướng quân, vì sao không lùi vào trong thành Phiên ấp cố thủ?

Canh Vọng nói:

- Đại ca anh hồ đồ quá, lương thảo binh khí đều ở trong đại doanh ngoài thành, đại quân thoái lui vào Phiên ấp lại thủ vững thế nào, chẳng lẽ lại khiến các tiến sĩ bụng đói mà đi liều mạng với quân Sở? Về phần đối vận lương thực cùng với khí giới, đại quân Sở quốc đã qua bến Phi Vân, từ bến Phi Vân đến Phiên ấp không đến hai mươi dặm, căn bản là không còn kịp nữa.

Cánh Thắng theo bản năng nói:

- Thượng tướng quân, cái này có thể phiên toái đấy.

- Phiên cái gì chứ, có cái gì phiên đâu?

Mai Quyên lại lãnh đạm nói,

- Nhân tố quyết định thắng bại chiến tranh chẳng qua là ba cái, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, quân ta tác chiến ở bốn quốc, lại là dùng khỏe ứng mệt, có thể nói đã chiếm hết địa lợi nhân hòa, về phần thiên thời, hai bên địch và ta đều là chờ đợi, cho nên, trận đầu này quân ta muốn bại cũng khó.

Bến Phi Vân đi tới trước trên đường lớn Phiên ấp, hai vạn Sở quân đang phân thành năm cánh quân cấp tiến về phía trước.

Trong tiếng bước chân như tuôn, Hạng Tráng xách đao cầm kích, đang vùng đôi chân dài chạy như bay về phía trước, thậm chí ngay cả túi lương khô và đệm chần hành quân của mình cũng không làm phiền thân binh đi bên cạnh, cho dù thân là Sở vương, có thể Hạng Tráng cũng không nghĩ làm cái gì là đặc thù hóa, cho nên hắn đem ngựa Ô Nha của mình cũng bỏ lại Thái huyện.

Đương nhiên, có chút đặc thù hóa hay là phải làm.

Vì khích lệ tinh thần của binh sĩ, đề cao sức chiến đấu của một đội quân, dựa theo bất đồng tước vị để tách sự đả ngộ giữa các tướng sĩ đích xác là rất tất yếu, giống như binh tình nhuệ Đại Tần đã từng, bất đồng tước vị, đại ngộ cũng kém xa một trời một vực, làm như vậy là để khích lệ tinh thần binh lính không có tước vị hoặc tước vị thấp kém đến chiến trường ra sức chém giết, đi giành được tước vị cao.

Làm như vậy hiệu quả cũng là rõ ràng, Chiến quốc thất hùng, trang bị quân tình nhuệ của Đại Tần, huấn luyện cũng là rất nghiêm ngặt, có thể bọn họ trên chiến trường tung hoành ngang dọc, đánh đâu thắng đó, bất luận là có võ tốt Ngụy quốc, kích quốc kích sĩ, hay là thiết kỵ Triệu quốc, toàn bộ đều bị bọn họ nghiền thành bột mịn!

Hiện tại quân Sở cũng nghiêm khắc kế thừa chế độ tước vị của quân Tần, tước vị bất đồng, đại ngộ cũng hoàn toàn bất đồng, thí dụ như thượng tạo và công sĩ cũng chỉ có thể gặm lương khô, trăm niêu và bất canh còn có thịt sấy ăn, cấp năm đại phu trở lên thậm chí còn có rượu trắng uống, nhưng mà đại ngộ trong quân tốt nhất cũng chính là thịt sấy, rượu trắng, còn lại là không có.

Đương nhiên, tới địa phương rồi, sự đả ngộ giữa bất đồng tước vị là cực lớn.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, hơn mười kỵ binh thám báo cưỡi ngựa từ tiền phương phi tới cũng giống như quay trở về.

Bởi vì theo Thái huyện phiên áp đường núi hiểm trở khó đi, mang theo chiến mã sẽ liên lụy rất lớn đến tốc độ hành quân, bởi vậy chính ngựa Ô Truy của Hạng Trang cũng không mang theo, có thể mấy trăm kỵ binh của doanh trại thám báo vẫn phải dựa dẫm khả năng mang theo ngựa, điều này hoàn toàn là bởi vì tính chất đặc thù của doanh trại thám báo, thám báo nếu đã không có chiến mã, thì sao có thể gọi là thám báo được?

- Đại vương, đại quân Hành Sơn đã có phòng bị!

Thám báo Giáo Úy tiến đến bẩm báo trên mặt cỏ vẻ gấp gáp, trên trán còn nổi lên một chữ lão đại, giáp da trên người là một khối ẩm ướt, hiển nhiên rất là chật vật, trên thực tế, hai vạn tướng sĩ quân Sở, gần như mỗi người đều như vậy, trên đỉnh đầu Hạng Trang cũng có vài cái bao.

Đây đều là một trận mưa đá làm náo loạn nửa đường, ông trời có thể mặc kệ người là Đại vương hay tiểu binh, một trận mưa đá rơi xuống, không phân biệt tôn quý, bất kể cao thấp, tất cả đều vừa vặn, cũng may mưa đá không có tính đặc biệt lớn, đập trên người cũng còn có chút đau, cũng là không đủ thương được người, chính là làm ướt chiến bào và có chút ướt chân đệm mà thôi.

Tuy nhiên hành quân đánh giặc chính là như vậy, tuyệt không thể giống như qua ngày ở nhà thoải mái vậy được.

Thám báo Giáo Úy vừa nói dứt lời, cùng đi theo bên người Hạng Trang Bách Lý Hiền liền thở dài, nói:

- Xem ra vẫn là bị đội trinh thám của quân Hành Sơn phát hiện, đánh lén không được rồi, đáng tiếc.

- Đây là chiến tranh.

Hạng Trang lại khoát tay áo, vẻ mặt tự nhiên.

Nếu là chiến tranh, vậy thì nhất định tồn tại rất nhiều nhân tố không xác định, nếu như mọi việc đều dựa vào thiết tưởng của người mà phát triển, vậy không phải là chiến tranh mà là diễn tập.

Trên thế giới này, cho tới bây giờ sẽ không có người có thể lường trước động cơ của địch, Trương Lương cũng không thể.

Hạng Trang không phải là thần, hẳn không có khả năng mang theo hai vạn đại quân mà người không biết quỷ không hay tiếp cận phiên áp.

Lúc trước Hạng Trang mang theo tàn quân Sở quốc ở tất cả đất Ngụy, đất Tề, đất Triệu, đủ để ẩn nấp hình tung, người không biết quỷ không hay bất giác trốn ra mấy trăm dặm, đó chính là do đương thời Hạng Trang sở hạ chỉ có mấy nghìn người, ngày ẩn nấu đêm ra, lại phái nhiều thám báo giết người qua đường cùng với những người săn bắt, cầm gậy, phong tỏa tin tức cũng không mấy khó khăn.

Có thể bây giờ, dưới trướng Hạng Trang lại đủ hai vạn đại quân!

Hai vạn đại quân kéo quân cuộn cuộn mà hành quân, đội ngũ hành quân này kéo dài tới mười mấy dặm, còn tướng tướng mấy nghìn quân như vậy ẩn nấp hình tung, người không biết quỷ không hay bất giác trốn ra trăm dặm, đó mới chính là người ngốc nói mê, mà Mai Quyền nếu như có thể khiến cho đại quân Sở quốc tiếp cận phiên ấp mà lại lơ mơ chẳng biết gì, đó mới không phải danh tiếng của hắn, mà là đầu con lợn.

Hạng Trang lập tức hạ lệnh:

- Truyền lệnh, nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngay tại chỗ, toàn quân ăn cơm!

Nếu quân Hành Sơn đã có phòng bị, quân Sở cũng sẽ không tất không vội vả nóng nảy.

Vì kế sách hôm nay, vẫn là đi trước ăn sau, làm cho thể lực toàn quân tướng sĩ được dưỡng túc trước rồi mới nói, tuy là đối với Sở quốc hiện giờ mà nói, thời gian thiếu hụt nhất chính là, có thể lại gấp mà không gấp trong nửa khắc lúc này, chính cái gọi là, mài dao không bỏ công đồn cũi, chờ khi tướng sĩ toàn quân đã no rồi bụng đã được bồi bổ thể lực rồi, vừa lúc một tiếng trống làm hăng hái tinh thần cho đại quân Hành Sơn tiến đánh.

Hạng Trang vừa nói dứt lời, mười mấy tên lính truyền lệnh đã hướng về phía đội ngũ hành quân phía trước chạy như bay đến:

- Đại vương có lệnh, nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ, toàn quân ăn cơm! Đại vương có lệnh, chỉnh đốn và nghỉ ngơi tại chỗ, toàn quân ăn...

Chốc lát, vốn dĩ dọc theo đường lớn về phía trước hai vạn tinh binh vội vàng tiến ầm ầm ngừng bước chân, lập tức lại quét soàn soạt ngồi xuống đất, sau đó tháo túi lương khô trên lưng xuống bắt đầu ăn uống, có trên năm năm tướng sĩ tước vị là đại phu thậm chí còn từ bên hông tháo ra một túi rượu da dê nhỏ, uống một ngụm rượu trắng ngon.

230. Chương 230: Trốn Tránh Trận Chiến Không Ra

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 230: Trốn tránh trận chiến không ra

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại quân doanh Hành Sơn. Mai Quyền đang trong sự vây quanh của Canh Thắng, Canh Vọng, Mai Ân, Mai Thành và các thuộc cấp đi tuần tra toàn bộ đại doanh phòng ngự, nói thực ra, đại quân Sở quốc đột nhiên xuất hiện, đánh cho Mai Quyền trở tay không kịp. Y thực không thể tin được, quân Sở vào lúc này không ngờ còn dám chủ động xuất kích, viễn chinh phiên ấp.

Phải biết rằng, này Sở quốc lúc này là “phong thanh hạc lệ”, không có gì đáng ngạc nhiên cả. Hoài Nam vương Anh Bố, Mân Việt Vương Tự Lạc Diêu, còn có Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa bọn họ đều đã ở các phương hướng tập kết đại quân. Nếu đổi lại là người bình thường, lúc này tuyệt đối chỉ dám nơm nớp lo sợ, phân binh ra trú trong quân, nhưng không ngờ Hạng Trang lại còn dám chủ động xuất kích!

Chủ động xuất kích thì thôi, không ngờ còn lựa chọn thực lực không ở quân Hành Sơn dưới quân Hoài Nam, hơn nữa còn dám xâm nhập vào Hành Sơn quốc mấy trăm dặm, cực khổ công kích phiên ấp đại doanh của quân Hành Sơn! Tên nhãi Hạng Trang thật sự quá cuồng vọng, còn thật sự nghĩ rằng quân Hành Sơn là dễ bắt nạt, còn thật sự nghĩ rằng Mai Quyền hắn chịu thua hay sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Mai Quyền tức giận, Hạng Trang cũng quá cuồng vọng.

- Bên này, chướng ngại vật bên này còn tồn tại chỗ hổng, thêm hai tầng nữa.

- Sao lại thế này, sao ở đây lại có lỗ hổng như này, nhanh chóng lấp vào.

- Bên ngoài chiến hào này còn phải cắm thêm một lớp chông sắt nữa, canh phòng nghiêm ngặt địch đánh lên!

Mai Quyên vừa đi vừa chỉ huy tướng sĩ quân Hành Sơn chỉnh đốn doanh phòng, tăng mạnh phòng ngự.

Đang tuần tra, chợt có thân binh chạy vội đến, vô cùng thê lương bẩm báo với Mai Quyên:

- Thượng Tướng Quân, đại quân Sở quốc, đại quân Sở quốc giết đến rồi...

- Hả? Tôi thật nhanh!

Mai Quyên biến sắc, lập tức mang theo đám người Canh Thắng vội vàng đi lên vọng đài sườn đại doanh.

Đứng ở trên đài từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống, chỉ thấy phía đông trên cánh đồng bát ngát đã hiện ra binh lính đông nghìn nghịt giống như đàn kiến. Đi trước là một ngọn cờ lớn màu vàng đón gió phấp phật tung bay. Trên đó thêu một chữ “Sở” rất rõ. Theo sau đại kỳ là rừng trường mâu cùng với vô số thiết giáp cuộn cuộn.

“Mệnh mệnh Hoa Hạ, lễ sụp nhạc hồng!”

“Trọng chinh non sông, duy nhất Đại Sở ta!”

Đội hình của giáp sĩ quân Sở bày trận nghiêm mật, càng lúc càng tiến gần về đại doanh Hành Sơn. Hơn nữa mỗi một bước đi đều hô hào thật lớn. Mấy vạn tướng sĩ đồng thanh hò hét, hội tụ thành làn sóng âm thanh cao vút tận trời xanh, khiến cho tướng sĩ Hành Sơn canh giữ ở mặt sau doanh viên mặc dù cách xa vài lý cũng bị chấn động màng nhĩ đến đau nhức.

Khiến người ta hít thở không thông là đại quân Sở quốc rốt cuộc cũng đã gần tới bên ngoài đại doanh Hành Sơn rồi.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, một viên chiến tướng cao lớn của Sở Quốc từ trong trận bước tới bên ngoài đại doanh Hành Sơn, tại khoảng cách chừng trăm bước, chiến tướng kia đột nhiên dừng lại, đại kiếm đen tuyền trong tay giơ cao trước mặt, ngửa đầu lớn tiếng quát to:

- Đại Sở Thiên Lang Giáo Úy Hô Diên đây, ai dám đứng ra chiến đấu với ta?

Mai Thành đứng ở phía sau Mai Quyên giật tím mặt, xoay người định ra khỏi doanh ứng chiến.

- Nhị đệ đừng vội lỗ mồm!

Mai Quyên khẩn trương ngăn lại. Sở quốc từ trước đã có nhiều mãnh tướng theo Hạng Võ rồi đến Hạng Trang, đều là địch trên vạn người. Còn chiến tướng quân Sở trước mắt này vừa thấy cũng không phải là hạng vừa, mà tướng lĩnh Hành Sơn quốc chưa chắc đã địch lại được. Nhị đệ Mai Thành tuy rằng có võ dũng, nhưng muốn đấu với tướng dũng mãnh của Sở quốc. Quả thực là đi tìm cái chết!

- Hừ, để mặt tướng đi xử lý thằng oắt kia!

Canh Thắng đứng ở bên cạnh kêu lên, đoạt lấy bộ thiết cung lực hai tạ từ thân binh phía sau, cài trọng tiễn nanh sói vào dây cung rồi lập tức kéo mở dây cung bắn về phía chiến tướng Sở quốc bên ngoài kia.

Tuy nhiên rất đáng tiếc, mũi tên sắc sét kia lại bị tướng Sở thoải mái đẩy ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Viên chiến tướng Sở quốc ở bên ngoài cũng đỡ trường cung ngắm đen trên vai xuống, lại lấy một mũi trọng tiễn nanh sói ở sau lưng ra, đồng thời cài vào dây cung. Chỉ nghe chiến tướng Sở quốc hét một tiếng thật lớn, dây cung kéo căng thành hình nguyệt tròn.

Mai Quyên lập tức biến sắc. Đúng là một mũi tên cùng lúc ư!?

- Thượng Tướng Quân cẩn thận!

Mai Ân đã bị đứt một cánh tay theo bản năng ngăn cản nguy hiểm liền đứng chắn trước mặt Mai Quyên. Trong chớp mắt, bốn mũi trọng tiễn nanh sói đã như tia chớp bắn vút lên vọng đài, một mũi cắm vào cổ họng Mai Ân, các mũi tên khác đều bắn vào tả hữu bên sườn, con đường né tránh của Mai Ân bị phong kín hoàn toàn.

- Á....

Mai Ân lập tức kêu lên thê thảm.

Mai Quyên, Canh Thắng, Canh Vọng vội chăm chú nhìn lên, chỉ thấy trên người Mai Ân bị trúng hai mũi tên, trong đó có một mũi trực tiếp bắn vào cổ họng, xuyên qua sau cổ, máu tươi bắn ra như suối theo mũi tên tí tách rơi xuống. Ánh mắt Mai Ân trong khoảnh khắc ảm đạm tắt đi.

- Mai Ân!

Mai Quyên trợn mắt, gào to.

- Thượng Tướng Quân cẩn thận!

Canh Thắng, Mai Thành đồng thanh kêu to. Mai Quyên vội quay đầu lại nhìn lên, thấy viên chiến tướng Sở quốc kia lại đang kéo thiết cung, lập tức những mũi tên sắc bén nhọn hoắt xé gió lao tới vọng đài. Tuy nhiên lúc này thân binh đã chen chúc tới chắn trước mặt Mai Quyên kết thành tường thuẫn.

- Đáng giận!

Mai Quyên nổi trận lôi đình, quay đầu hét lớn:

- Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ! Chuẩn bị vạn tên, để bản tướng quân xử lý tên khốn kia...

Mai Ân luôn được y phó thác kỳ vọng lúc này lại bị tên tướng Sở giết chết ngay trước mắt y, điều này làm cho Mai Quyên sao có thể chịu để yên chứ?

Mấy ngàn cung tiễn thủ Hành Sơn nhanh chóng tập kết tới tới bên sườn doanh.

Cùng với bảo kiếm trong tay Mai Quyên hạ xuống, mấy ngàn mũi tên bắn vào khoảng không tạo thành một màn mưa tên dày đặc hướng về chiến tướng Sở quốc cách đó hơn trăm mét ập xuống. Chiến tướng Hô Diên Sở quốc kia nhìn mưa tên từ trên bầu trời rơi xuống lập tức ngẩn ra, rồi tru lên một tiếng sói xoay người bỏ chạy.

Chiến tướng Sở quốc kia thân hình cao lớn, đôi chân dài chuyển động chỉ trong chớp lát đã chạy được mấy chục mét vượt ra ngoài làn mưa tên của cung tiễn thủ Hành Sơn. Đợi đến khi mưa tên của cung tiễn thủ Hành Sơn hoàn toàn rơi hết xuống đất, chiến tướng Sở quốc kia bỗng xoay người quay đầu lại, kéo chiến bào hất về phía đại doanh Hành Sơn, hết sức khiêu khích.

Ngay sau đó, trong trận quân Sở cũng vang lên những âm thanh như dờn non lấp biển.

- Mai Quyên là con rùa rụt đầu. Quân Hành Sơn cũng là đám người sợ chết nhu nhược.

- Mai Quyên là con rùa rụt đầu. Quân Hành Sơn cũng là đám người sợ chết nhu nhược.

- Mai Quyên là con rùa rụt đầu. Quân Hành Sơn cũng là đám người sợ chết nhu nhược.

Canh Thắng giận tím mặt, quát:

- Thượng Tướng Quân, quân Sở khinh người quá đáng, xuất chiến đi!

Mai Thành cũng lớn tiếng phụ họa nói:

- Đúng vậy đại ca, sĩ không thể chết chứ không thể bị nhục, không thể sợ địch mà trốn tránh được, không bằng ra ngoài doanh và tử chiến với chúng. Ngay cả dù binh bại thân tử, thì cũng là chết quang vinh!

Canh Vọng cũng nheo mắt nói:

- Quân tiên phong quân Sở mặc dù thịnh, cũng không quá hai vạn tả hữu, mà binh lực quân ta trên trăm ngàn, gấp năm lần quân địch. Lấy số gấp năm lần chúng ta để đánh, có thể sẽ thắng được.

- Không, quân sư người đừng coi thường quân Sở.

Mai Quyên nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, lập tức lắc đầu nói:

- Quân Sở can đảm dùng hai vạn nhân mã viễn chinh xâm nhập vào Hành Sơn quốc, đủ thấy hai vạn nhân mã này đều là những đội quân sắc bén trải qua trăm trận chiến. Sức chiến đấu này tuyệt đối không phải là những nông phu, tiểu phu, hộ săn bắn mà chúng ta vừa mới chiêu mộ sánh được.

- Hơn nữa, chủ tướng lĩnh quân của hai vạn quân Sở này nói không chừng chính là thằng oắt Hạng Trang. Thằng oắt Hạng Trang dũng mãnh vô cùng, lại giả dối vô cùng, cực khó đối phó.

Dừng lại một chút, Mai Quyên lại nói:

- Truyền lệnh đi xuống, các quân phân phó bảo vệ tốt doanh trại quân đội của mình. Không có quân lệnh của bản tướng quân, bất cứ kẻ nào không được tự ý xuất chiến, ai vi phạm...Lập tức chém đầu không tha!

- Vậy cứ để quân Sở kiêu ngạo như vậy sao?

Mai Thành vội la lên:

- Đại ca!

- Người cầm miệng cho ta!

Mai Quyên thật sự không khách khí khiển trách:

- Chỉ cần có thể theo doanh đánh bại quân Sở, để cho quân Sở bên ngoài đại doanh kiêu ngạo vài ngày thì có làm sao.

Dừng lại một chút, Mai Quyên lại nhìn chư tướng xung quanh, nói:

- Không biết các người phát hiện không, thể tối của quân Sở này tuy rằng dũng mãnh, nhưng lại mang theo rất ít đồ quân nhu!

- A?

Canh Thắng nói:

- Đúng vậy, ngay cả nổi lớn hành quân cũng không có.

Canh Vọng như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Ý của Thượng Tướng Quân nói, mưu đồ của quân Sở là muốn tốc chiến tốc thắng đối với quân Hành Sơn ta ư?

Mai Quyên cười lạnh nói:

- Ha ha, Sở quốc hiện tại oai hiếp liên quân thất lộ, nền móng Giang Đông bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy hoại ngay lập tức. Hơn hai vạn quân Sở này phân nửa chính là chủ lực sắc bén của Hạng Trang, sẽ không dám trì hoãn tại Hành Sơn quốc lâu đâu.

Dừng lại một chút, Mai Quyên lại nói:

- Cho nên, quân ta chỉ cần thủ vững không ra, quân Sở nhất định sẽ lựa chọn cường công!

Một trăm ngàn quân Hành Sơn phần lớn là tráng đinh mới chiêu mộ. Sức chiến đấu kém xa so với lão binh quân Sở. Quân kỷ lại càng không thể sánh bằng, nếu chiến đấu thật, rất có khả năng sẽ bị quân Sở đánh tan, mà nếu quả thật tử thủ tại doanh, dù sức chiến đấu hai quân chênh lệch nhưng cũng có thể phát huy được ưu thế của quân nhân Hành Sơn.

Canh Vọng nhỏ giọng nhắc nhở nói:

- Nhưng Thượng Tướng Quân, quân lương của quân ta cũng không nhiều lắm.

Lúc này trong đại doanh Hành Sơn quân lương chỉ còn hai vạn tạ, đủ cho một trăm ngàn đại quân ăn bảy ngày. Quân Sở bên ngoài doanh tuy rằng không có mang theo nhiều đồ quân nhu nhưng bọn họ binh ít, quân lương mang theo bên người có thể chống đỡ được mười ngày nửa tháng hẳn là không thành vấn đề. Cho nên quả thật hai bên mà giằng co, hết lương thực trước có khi lại là quân Hành Sơn mà không phải quân Sở.

Mai Quyên thản nhiên nói:

- Quân lương quân ta dù không nhiều lắm, nhưng quân Sở cũng không biết.

Mai Thành không cho là đúng nói:

- Quân lương ta tích trữ tại đây chứa bao nhiêu lương thực, quân Sở chỉ cần phái ra thám báo đi đến gần trên núi là thấy ngay, cho nên không gì là không biết cả.

Mai Quyên nhú nhú mày, nói:

- Đây thật sự là vấn đề.

Canh Vọng xoay tròn mắt, nói:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng có một kế, có thể lừa gạt được thám báo của quân Sở.

Mai Quyên nói:

- Quân sư nói mau, là kế gì?

Canh Vọng nói:

- Có thể để tướng sĩ trong quân suốt đêm chế tạo gấp mấy vạn bao tải lương thực, sau đó nhét bùn đất dộn vào hàng ngàn bao đặt ở bên ngoài. Khi thám báo quân Sở lên núi, lại đem những bao tải nhồi bùn đất này khuôn vào trong kho lúa. Cứ như vậy, có thể tạo thành công dấu hiệu giả quân lương chúng ta có rất nhiều.

- Kế hay!

Mai Quyên khen:

- Vậy cứ làm như vậy đi!

231. Chương 231: Giấu Đầu Hở Đuôi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 231: Giấu đầu hở đuôi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quân Sở hò hét nửa ngày, các chư tướng Hô Diên, Do Uyên, Tây Khất Liệt liên tục xuất trận. Quân Hành Sơn thủy chung co đầu rút cổ không ra. Rơi vào đường cùng, Hạng Trang chỉ phải hạ lệnh toàn quân lui về phía sau mười dặm cắm trại kết trại.

Tấn Tương mang theo vài thân binh chỉ trong chốc lát đã dựng xong trướng Vương cho Hạng Trang.

Trướng Vương Hạng Trang cũng không có sử dụng vải lụa, cũng không có sử dụng da thú, mà sử dụng loại vải bình thường như lều các trại của các tướng sĩ. Tất cả đều chọn dùng vải gai xanh. Đường nhiên, hiện tại quân Sở sử dụng vải gai đã được Hạng Trang cải tiến, không những rất dày, mà còn kết cấu chặt chẽ, y hệt vải bạt đời sau.

Trướng Vương Hạng Trang dựng xong xuôi, Tấn Tương, Hô Diên cùng với thân binh Thiên Lang doanh, Hồ Bí doanh đều lấy vải bọc trong bọc hành lý ra dựng thành lều trại ở bốn phía. Chốc lát sau, tám trăm thân binh dùng trướng Vương Hạng Trang làm trung tâm nổi lên hai trăm lều bạt lớn nhỏ dùng vải bạt giống nhau.

Quân Sở Hiện giờ, nhất là hai vạn tinh nhuệ được trang bị chuẩn hóa dần dần. Không chỉ có tướng sĩ toàn quân trang bị hoành đao hoàn thủ đao, cung sừng, tám chắn cùng với trường mâu và binh khí cùng với áo

giáp được chế tạo cùng giống nhau, ngay cả túi lương khô, vải bạt lều trại, vải bố đệm chăn và hậu cần phụ trợ cũng được trang bị chuẩn hóa.

Cũng không nên coi thường chuẩn hoá này. Thí dụ như nói chuẩn hoá vải bạt lều trại cùng với vải bố đệm chăn có thể giảm bớt áp lực hậu cần thật lớn, đồng thời có năng lực thật lớn đề cao động lực quân đội. Đây là bởi vì vốn cần rất nhiều trọng xe vận chuyển khí cụ đến lều trại, hiện tại hoàn toàn có thể sửa đổi để từng binh sĩ mang theo, trèo đèo lội suối mà không hề trở ngại gì.

Hạng Trang còn cấp cho từng lão binh vải bọc hành lý chuyên dùng để trang bị lều trại, đệm chăn cùng với các loại tạp vật. Hành lý vải bạt này thực chất là ba lô quân dụng của đời sau, Hạng Trang lúc xuyên qua từng là một gã lão binh giải phóng, đương nhiên là biết ba lô quân dụng nhìn có vẻ tầm thường nhưng tác dụng đối với quân đội thì không hề nhỏ chút nào.

Trời rất nhanh sầm tối, trong doanh quân Sở rất nhanh cũng đốt nhiều đống lửa trại.

Tấn Tương lấy từ trong túi vải bạt ra một chiếc bánh bột mì lớn, bên ngoài đã nướng cháy sém kèm một ống nước đưa đến trước mặt Hạng Trang. Hạng Trang lắc đầu đứng dậy, nói với Bách Lý Hiền đứng cách đó không xa:

- Tử Lương, chúng ta qua bên kia đỉnh núi xem thực hư quân Hành Sơn.

- Vâng!

Bách Lý Hiền đương nhiên đồng ý.

Lập tức Hồ Duyên Chính Đức chọn bốn trăm Thiên Lang hộ vệ bảo vệ Hạng Trang, Bách Lý Hiền đi lên doanh đỉnh núi phía bên phải, đứng ở trên đỉnh núi cao nhìn xuống, phía sau là những đống lửa trại của quân Sở, nghiêng ở phía đối diện là đại doanh Hành Sơn đèn đuốc sáng trưng. Mượn theo ánh lửa có thể nhìn thấy quân Hành Sơn đang rục rịch khuôn vác đồ nặng.

Thấy trong doanh Hành Sơn chất đống hàng ngàn bao lớn giống như những bao lương thực được xếp như ngọn núi nhỏ. Hạng Trang khẽ chau mày, lo lắng nói:

- Binh lực của quân Hành Sơn gấp năm lần quân ta, lương thảo lại sung túc như vậy, hơn nữa còn là tác chiến trên đất mình, có thể nói là chiếm hết thiên thời, địa lợi cùng với nhân hòa, còn thủ vững hay không còn phải dựa vào đánh có tốt không.

- Đúng vậy.

” Bách Lý Hiền gật đầu nói:

- Trận này, chúng ta chưa chắc đã thắng được.

- Thật sự không được, vậy thì chỉ có thể cường công đại doanh Hành Sơn, mặc kệ trả giá bao nhiêu đều phải đánh tan đại quân Hành Sơn. Nếu như không, một khi để cho Anh Quý Bố, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa phục hồi tinh thần lại, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Lửa trại đại doanh Hành Sơn chiếu vào trong con ngươi Hạng Trang tựa như có hai ngọn lửa lạnh lẽo đang thiêu đốt.

- Ấy, tình hình dường như có chút kỳ lạ.

Bách Lý Hiền bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh dị.

- Sao vậy, Tử Lương phát hiện ra gì sao?

Hạng Trang nghiêng đầu, không kìm nổi hỏi.

Bách Lý Hiền gật gù đầu, lấy quạt lông chỉ vào đại doanh Hành Sơn phía trước, nói:

- Đại vương người xem, xem tình hình quân Hành Sơn này chắc chắn là đang khuôn vác lương thực rồi.

Hạng Trang nói:

- Đúng vậy, quân Hành Sơn chẳng phải đang vùi vàng đem lương thực chất đống cho vào kho thóc hay sao?

Bách Lý Hiền nói:

- Nhiều như vậy lương thực, ít nhất cũng phải có hơn mười vạn thạch. Nhưng tại mặt trên của những bao lương thực chất đồng này lại không hề dùng gì để che đậy chắn mưa gió thì phải? Nhìn mặt đất, rõ ràng là đêm qua vừa mới đổ một trận mưa to, quân Hành Sơn không sợ lương thực bị ngâm mốc meo sao?

Hô Duyên Chính Đức nói:

- Có lẽ những bao lương thực này là hôm nay vừa mới áp tải đến.

Bách Lý Hiền lắc đầu, nói:

- Vậy cũng không đúng. Nếu những bao lương thực này hôm nay vừa mới tải đến, vì sao quân Hành Sơn lại không đem thẳng vào kho lúa. Dù sao để ở trong kho lúa tốt hơn, cần gì phải chất thành đồng lù lù thế kia? Chẳng lẽ hơn mười vạn đại quân Hành Sơn không rút ra được mấy vạn tráng đinh để khuôn vác lương thực hay sao?

Trước mắt Hạng Trang lóe lên, nói:

- Che mắt thiên hạ!

- Đúng, chính là che mắt thiên hạ!

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, mỉm cười nói:

- Quân Hành Sơn hơn phân nửa không có lương thực, cố tình chất đồng lương thực lại thừa dịp ban đêm khuôn vào kho lương, rõ ràng là đang diễn trò. Mai Quyền rõ ràng là đang muốn lừa gạt chúng ta để chúng ta nghĩ rằng lương thực của quân Hành Sơn chất đồng như núi, sau đó dẫn dụ chúng ta đi cường công đại doanh Hành Sơn.

- Hay cho Mai Quyền.

Hạng Trang bật thốt:

- Không hổ là dòng họ danh tướng!

Tuy nhiên lúc này đây, Mai Quyền lại không cẩn thận để lộ ra dấu vết và bị Bách Lý Hiền phát hiện ra.

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Đại vương, nếu quân Hành Sơn không có lương thực, mà lương khô quân ta mang theo chỉ đủ để chống đỡ nửa tháng. Đến lúc đó, quân ta cũng không cần nóng lòng tiến công.

Hạng Trang khê nói:

- Vậy cứ tiêu hao trước đi.

Tuy nói uy hiếp ngay trước mặt Sở quốc là năm lộ đại quân Anh Bố, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa, Tự Tuy Diêu, nhưng năm vạn đại quân của Hạng Đà cũng không ngừng bố trí. Hơn nữa, tráng đinh tại các quận Đan Dương, quận Hội Kê cũng đang cuộn cuộn không ngừng mà tập kết tới Khúc A, trong khoảng thời gian ngắn Giang Đông có thể ứng phó được mà không phải suy nghĩ. Cho nên, mười ngày nữa tháng, quân Sở còn tiêu hao được rất tốt.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, chợt nói thêm:

- Đại vương, cũng không biết hành trình Giang Lăng của Thượng Đại Phu thế nào rồi? Nếu Thượng Đại Phu có thể thuyết phục Lâm Giang vương, thì có lẽ không cần phải mười ngày, Mai Quyền sẽ chủ động tìm quân ta quyết chiến.

Giang Lăng, hoàng cung Lâm Giang.

Lâm Giang vương Cộng Úy đang mở tiệc chiêu đãi Đại Sở Thượng Đại Phu Vũ Thiệp.

Cộng Úy vừa mới ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, mặt sáng như quan ngọc, có thể được coi là mỹ nam tử hiếm có. Tuy nhiên, nhìn bề ngoài có vẻ nhu nhược, thiếu khí khái nam nhi.

Vũ Thiệp ngồi ngay dưới bên tay phải Cộng Ủy. Bên tay trái Cộng Ủy là Tướng quốc và Thượng Tướng Quân của Lâm Giang Quốc. Tướng quốc Đỗ Oanh của Lâm Giang quốc đã hơn năm mươi tuổi. Thượng Tướng Quân Công Tôn Vô cũng hơn ba mươi, diện mạo cực kỳ oai hùng. Dân gian tương truyền Công Tôn Vô yêu Long Dương, cùng với Lâm Giang vương Cộng Ủy có tình cảm “đoạn tụ”.

Lúc này, Vũ Thiệp đang ở trong bữa tiệc chậm rãi nói:

- Tuy Tự Tuy Diêu là vùng man di thiếu văn minh, chỉ là một đám ô hợp, căn bản không chịu nổi một kích. Vương ta đã kêu tướng Bằng Ngọc dẫn năm nghìn tinh binh ra Ô Thương phía Nam. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại Tự Tuy Diêu phần lớn đã ngã cổ chịu giết, quân bản bộ Man binh cũng đã thất bại quay về Đông Âu rồi.

Mân Việt Vương Tự Vô Chư mặc dù khá biết binh lược, nhưng Mân Trung cách xa Ngô Trung ngàn dặm, núi cao nước xa, khí độc tràn khắp, lại có tông tộc võ trang ngăn cản, chỉ sợ trong vòng một năm rưỡi, đại quân Mân Việt không thể giết tới Ngô Trung, nhưng sau đó nếu đến được, thì Vương ta đã sớm đánh lui các lộ quân giặc còn lại rồi. Chỉ là một đội quân Mân Việt, làm sao đủ chứ?

- Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa, dòng họ danh tướng đáng tiếc binh ít tướng thiếu, thành ra không có thành tựu.

- Tả tướng quân Mông Cực Đại Sở ta là con trai của danh tướng cổ Tần Mông Diêm, văn thao vũ lược không ai sánh bằng, năm nghìn tinh binh dưới trướng đều có thể lấy một đấu trăm. Có tướng quân Mông Cực cùng với năm nghìn tinh binh trấn thủ Lịch Dương. Cho dù Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa có muôn vàn bản lĩnh cũng đừng mơ tưởng vượt qua Lôi Trì nửa bước. Ba quận Giang Tả có thể không cần lo lắng.

- Vương Sở ta là người hay lo nghĩ, duy có hai người Hành Sơn vương Ngô Nhuế, Hoài Nam vương Anh Bồ thì Vương ta ra lệnh cho Thượng Tướng Quân Hạng Đà xuất một trăm ngàn đại quân bắc ra Khúc A, kháng đại quân của Hoài Nam vương Anh Bồ. Lại chọn năm vạn tinh binh xâm nhập vào Lưu Giang, Ý Dự cùng với Đại vương cùng đánh Hành Sơn. Nếu Hành Sơn quốc bị diệt, Vương ta nguyện lấy quận Hành Sơn dâng tặng. Không biết ý đại vương thế nào?

Tướng quốc Đỗ Oanh vuốt chòm râu dài, nói:

- Thượng Đại Phu, nếu quân Hạng Vương thất bại tại Lưu Giang thì làm sao? Phải biết rằng Thượng Tướng Quân Mai Quyên tại Hành Sơn quốc cũng là dòng họ danh tướng, dưới trướng tụ tập hơn hai mươi vạn đại quân, lấy năm vạn đánh hai trăm ngàn, binh lực kém như thế, thắng lợi của Hạng Vương ư, khó lắm.

Vũ Thiệp đứng dậy khẳng khái hiện ngang nói:

- Vậy tướng quốc so Mai Quyên với Lưu Bang thì như nào?

Đỗ Oanh nhú mày không hài lòng nói:

- Hán Vương kiêu hùng, Mai Quyên làm sao sánh bằng chứ?

- Nói rất đúng!

Vũ Thiệp nói:

- Hán Vương kiêu hùng, Tiên vương Hạng Vũ của Đại Sở ta cái thế mà còn thất bại chết dưới tay y. Nhưng tại trận chiến Đại Biệt Sơn Lưu Bang lấy năm trăm ngàn đại quân đấu với năm ngàn tàn binh của Vương ta mà lại liên tục thất bại. Nay Vương ta lấy năm vạn tinh binh đánh hai trăm ngàn đám ô hợp của Mai Quyên, làm sao mà không thể thắng chứ?

Đỗ Oanh yên lặng, trong lòng ông ta dù không muốn nhưng cũng thừa nhận lời nói của Vũ Thiệp có lý.

Công Tôn Vô ngồi dưới Đỗ Oanh lại nói:

- Thượng Đại Phu, nếu đại quân Lâm Giang ta quy mô dấy binh, vượt qua sông tấn công huyện Giáp thì khó tránh khỏi nước trống không. Nếu chẳng may quân Hán thừa dịp nước trống mà tấn công vào Giang Lăng, thì làm sao?

Vũ Thiệp hất ống tay áo, ngạc nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân không biết sao, năm ngoái Vương ta dẫn hai vạn đại quân nhốt đánh Quan Trung, quấy Quan Trung thành đồng lộn độn. Nay tráng đinh Quan Trung gần như chẳng còn bao nhiêu, dân không có áo để mặc, không có nhà để ở, nếu không thể mười năm tĩnh dưỡng thì tuyệt đối không thể khôi phục nguyên khí như xưa, quân Hán lấy gì để xuất binh đánh Giang Lăng?

Công Tôn Vô thản nhiên cười, không nói thêm gì, theo lập trường của Công Tôn Vô hán thì thật ra vẫn tán thành xuất binh. Lâm Giang quốc cùng Quan Trung, Ba Thục ở giữa có núi non cách trở hiểm yếu. Nếu quân Hán muốn tiến công Giang Lăng, nhất định phải mượn đường Tam Xuyên Nam Dương. Có thể ít nhất ngay trước mắt, quân Hán còn chưa có dấu hiệu tập kết tại Tam Xuyên, Nam Dương.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn quân Hán cũng không dấy binh đối với Lâm Giang quốc. Vậy thì, vì sao không thừa dịp cơ hội này đánh chiếm huyện Giáp, tiêu diệt Hành Sơn quốc chứ? Phải biết rằng Hành Sơn quốc lúc này tráng đinh tề tụ tại phiên ấp, thủ đô, các huyện đều trống rỗng cực độ. Đối với Lâm Giang quốc mà nói thật sự là cơ hội trời ban hiếm có!

232. Chương 232: Túc Chiến Túc Thắng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 232: Túc chiến túc thắng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thủ đô Hành Sơn

Thái Tử Ngô Thần và một vài đệ đệ đang ở trong tẩm cung thăm hỏi bệnh tình của phụ vương Ngô Nhuế. Ngồi bên cạnh giường bệnh Ngô Nhuế lúc này còn có một thiếu phụ vô cùng xinh đẹp, người đó không ai khác chính là mẹ đẻ của Thái Tử Ngô Thần, vợ cả của Hành Sơn vương Ngô Nhuế - Mao thị, Mao thị là một tài nữ nổi danh ở Hồ Tương, đồng thời cũng là một trong những tuyệt sắc giai nhân

Ngô Nhuế đang hấp hối, nhưng vẫn còn nắm chặt tay Mao thị, trong mắt lộ ra vẻ rất quyến luyến, không muốn rời xa

Cảm nhận được tình yêu say đắm của Ngô Nhuế đối với mình, Mao thị không khỏi nước mắt rờn rờn, ngâm:

Hỡi trời,

Thiếp nguyện với chàng,

Mãi mãi chẳng phân ly.

Núi mòn,

Sông cạn.

Đồng vang sấm dậy,

Hè mưa tuyết,

Trời đất hợp,

Mới cùng chàng ly biệt. (bài thơ cổ)

Nghe xong Mao thị chảy ra nước mắt hòa với máu

Ngô Nhuế như có kỳ tích, sắc mặt từ từ hồng hào trở lại, Ngô Nhuế nắm đôi tay ngọc của Mao thị thật lâu không nói, sau một lúc lâu mới bùi ngùi nói:

“Nhuế về thiên thai, xem Thiên môn chi minh hồi”.

Chưa dứt lời, Ngô Nhuế đã ra đi, chỉ có điều mặt mày giống như, giống như mới sinh ra.

- Phụ vương!

Ngô Thần, Ngô nguyên và Thái Tử, Vương tử thấy thế đều ngã xuống đất khóc.

Mao thị cũng im lặng rơi lệ, hiển nhiên, hai câu nói vừa rồi kia chính là lời trần trối lúc Hành Sơn vương Ngô Nhuế lâm chung, ý là nói, sau khi Ngô Nhuế ra đi, hy vọng có thể mai táng ở gia hương, cùng bậc cha chú mai táng cùng một chỗ, hẳn phải ở cùng các vị tiền bối, mặt hướng Mặt trời mọc lên - phương đông, trường hướng về phía mặt trời xuống núi – phía Tây

Đúng vào lúc này, Tướng quốc Ngô Trung cũng nghiêng ngả lão đảo xông vào.

Tuy rằng đường như mặt mày Ngô Nhuế giống như sinh ra, nhưng nhìn thấy Thái Tử Ngô Thần cùng với vài vị Vương tử khóc ngã xuống đất, vương hậu thì ở bên cạnh Đại vương lặng lẽ rơi lệ, Ngô Trung còn có thể không biết là chuyện gì đang xảy ra sao? Lập tức Ngô Trung cũng quỳ xuống đất, khóc lớn nói:

- Đại vương, Đại vương của ta, vậy làm thế nào là tốt, vậy làm thế nào là tốt đây

Ngô Trung lúc này quả thật hoang mang lo sợ, vừa mới nhận được cấp báo, Lâm Giang Quốc đã phái đi một trăm ngàn đại quân, phân thành hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ, theo đường thủy mà tiến vào đại doanh trại của thủy quân Sa tiện, cách Giáp Ấp không tới trăm dặm! Nhưng đại quân Hành Sơn trước mắt lại ở xa, tận phiên ấp Lư Giang, phòng ngự Giáp Ấp trống rỗng, ngay thời điểm quan trọng này, Đại vương lại đi

Ngô Trung đang gào khan hết sức thì hoàng hậu Mao thị giọng buồn bã nói:

-Tướng quốc, Đại vương mặc dù đã đi, nhưng quốc sự không thể bỏ phế, khanh mau khăn trương đi xử lý chuyện quốc sự đi, hơn nữa, trước mắt sắp có đại chiến, Thượng Tướng Quân lại đang lĩnh quân bên ngoài, tất cả sự vụ lớn nhỏ, cũng chỉ có thể kính nhờ Tướng quốc ngài.

- Vương hậu, Vương hậu chưa biết đó thôi đại sự không tốt rồi.

Ngô Trung lúc này mới đứng thẳng dậy, hướng Mao thị nói

- Thần vừa mới nhận được tin tức, Thượng Tướng Quân Công Tôn Vô của Lâm Giang quốc đích thân dẫn một trăm ngàn đại quân, đã tiến tới Sa Tiện, cách Giáp Ấp không tới trăm dặm, hơn nữa, đại quân Lâm Giang đa số là dùng đường thủy, tốc độ rất nhanh, chậm nhất là buổi sáng ngày mai, đại quân Lâm Giang sẽ dẫn binh áp sát dưới thành Giáp Ấp!

Sao, đại quân Lâm Giang sắp dẫn binh áp sát dưới thành Giáp Ấp, vậy vậy vậy, Tướng quốc, vậy phải như thế nào cho phải? !

Mao thị nghe vậy sắc mặt lập tức tái nhợt, nàng tuy rằng là tài nữ, nhưng chung quy cũng chỉ là đàn bà, hơn nữa lại chưa bao giờ xử lý chuyện quốc gia đại, chợt nghe thấy tin dữ này, không kinh hãi sao được?

Ngô Trung cũng không nói nên lời, hẳn cũng không biết phải làm như thế nào?

Cũng là Thái Tử Ngô Thần chỉ mới mười sáu tuổi lập tức quyết định nói:

Tướng quốc, dùng kế sách này, chỉ thiết lập trong trường hợp khẩn cấp, tập hợp tất cả trai tráng bên trong thành Giáp Ấp, toàn thành giới nghiêm, thêm phòng bị, lệnh các huyện xung quanh tức khắc chiêu tập trai tráng, gấp rút tiếp viện Giáp Ấp, đồng thời phi ngựa tới phiên ấp, thỉnh cầu Thượng Tướng Quân dẫn đại quân hỏa tốc trở về!

- Vâng vâng vâng! Ngô Trung liên tục gật đầu, lĩnh mệnh đi.

Ba mươi ngàn quân Lâm Giang của Công Tôn Vô đã tiến vào chiếm giữ đại doanh trại của thủy quân Sa Tiện

Hai ngày trước, thượng đại phu Vũ Thiệp của Đại sở trên điện khấu chiến với văn thần võ tướng của Lâm Giang quốc, cuối cùng thuyết phục Cộng Ủy Lâm Giang vương, Cộng Ủy đồng ý phong Thượng Tướng Quân Công Tôn Vô làm chủ tướng, ba mươi ngàn khởi binh, danh nghĩa một trăm ngàn, phân thành năm trăm chiến thuyền lớn nhỏ, đi theo đường sông, chỉ hai ngày là đến thẳng đại doanh trại của thủy quân Sa Tiệp, Giáp Ấp dĩ nhiên gần ngay trước mắt.

Trung quân trong đại trường, Công Tôn Vô vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp thở, liền có người đi vào bẩm báo:

Thượng Tướng Quân, Sở quốc Thượng Đại Phu Vũ Thiệp cầu kiến.

Vũ Thiệp này.

Công Tôn Vô cười khổ nói:

- Thật đúng là không chịu ngừng

Dứt lời, Công Tôn Vô dặn dò người lính đó nói:

- Đi, mời võ Thượng Đại Phu vào.

- Vâng!

Người lính lĩnh mệnh đi, một lát, đã dẫn Vũ Thiệp vào đại trường.

Vào trường, Vũ Thiệp hướng về Công Tôn Vô vái chào, cất cao giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, đại quân Lâm Giang tại sao chưa vào chiếm giữ đại doanh trại của thủy quân Sa Tiệp mà đã ra đi rồi

Công Tôn Vô nói:

- Thượng Đại Phu có điều không biết, lương thảo khí giới quân ta chưa chuẩn bị đầy đủ, lúc này không dễ tiến binh.

Vũ Thiệp nhú mày, không cho là đúng nói:

Lương thảo không đủ, từ nước Hành Sơn là có thể huy động rồi, về phần khí giới, lúc này Giáp Ấp tất nhiên phòng ngự trống rỗng, ngay cả không có khí giới hạng nặng, chỉ cần 1 cái thang đơn giản, cũng đủ cướp lấy thành trì, Thượng Tướng Quân nếu như băn khoăn quá nhiều, chỉ sợ sẽ làm hỏng thời cơ tốt này?"

Binh giả, quỷ cũng biết.

Công Tôn Vô nhú mày, nói:

Về chuyện tấn công nước Hành Sơn, bản tướng quân đều có dự tính, không phiền Thượng Đại Phu lao tâm khổ trí, hôm nay thời tiết rất tốt, chỉ bằng người ta làm vài ly?

Dứt lời, Công Tôn Vô quay đầu lại hất tay, cất cao giọng nói,

- Người đâu, dâng rượu!

Lập tức binh lính liền bưng rượu và vài món nhẹ lên.

Vũ Thiệp chỉ có thể lắc đầu cười khổ, hẳn kỳ thật cũng không ngờ, đương nhiên biết Công Tôn Vô suy nghĩ cái gì, rất hiển nhiên, trước khi không nhìn thấy con thỏ, Công Tôn Vô là không tính thu ứng,

Cũng có nghĩa là, ở quân Sở tình nhuệ của Đại vương không đánh tan quân chủ lực phía trước của Mai Quyên Hành Sơn, đại quân Lâm Giang là không có khả năng tiến nửa bước.

Công Tôn Vô cũng có ý nghĩ này, nhưng hoàn toàn chỉ là cảm giác bên trong.

Đạo lý là rõ ràng, nếu quân Lâm Giang tùy tiện xuất kích, binh dưới thành Giáp Ấp hung hãn, nếu chẳng may Mai Quyên quyết đoán điều quân trở về, Hạng Trang thuận nước đẩy thuyền, cục diện như thế có thể biến thành cuộc đối đầu giữa Hành Sơn quốc và Lâm Giang quốc mà Hạng Trang rất khả năng nhân cơ hội này từ Hành Sơn quốc thoát ra, điều quân Giang Đông trừ khử các chư hầu khác .

Nói tóm lại, Lâm Giang quốc tuyệt không ngại diệt Hành Sơn quốc, nhưng cũng không làm kẻ đầu sai cho quân Sở, chủ lực quân Sở của Hạng Trang nếu có thể đánh tan quân chủ lực của Mai Quyền Hành Sơn, đại quân Lâm Giang ta sẽ thuận thế công hãm Giáp Ấp, diệt Hành Sơn quốc, mà nếu quả Hạng Trang người muốn đục nước béo cò, rất xin lỗi, đại quân Lâm Giang chúng ta cũng sẽ không phối hợp.

Thôi được , uống rượu, uống rượu!

Nghĩ thông suốt, Vũ Thiệp cũng không cưỡng cầu đại quân Lâm Giang tiếp tục vào thành nữa.

Thực tế, Lâm Giang quốc phong Công Tôn Vô làm tướng, cho 30 ngàn khởi binh tiến vào chiếm giữ đại thủy trại Sa Tiệp, Vũ Thiệp Du hấn nói nhiệm vụ của Lâm Giang quốc đã hoàn thành, kế tiếp phải xem Đại vương rồi, chỉ cần Đại vương có thể ở phiên áp đánh tan quân chủ lực của Mai Quyền Hành Sơn, thì quân Lâm Giang nhất định sẽ thừa cơ tiến vào, tấn công Giáp Ấp, Hành Sơn quốc coi như xong rồi

Phiên áp thành đông hai mươi dặm, đại doanh Hành Sơn

Chớp mắt bốn ngày đã qua đi, nhưng điều khiến Mai Quyền cảm thấy bất an chính là không ngờ quân Sở cũng không có chút biểu hiện tiến công nào, mà chỉ đóng quân hạ trại ở ngoài năm dặm, hơn nữa mỗi ngày đều gia cố doanh trại, bốn ngày liên tiếp, hàng rào chiến hào ngoài doanh trại đều đã đào sâu 6 thước, rộng hai trượng, xem tư thế này, quân Sở tính toán cùng Quân đoàn Hành Sơn giằng co trường kỳ rồi?

Mai Quyền lại triệu tập Canh Thắng, Canh Vọng, Mai Thành tiến vào trướng nghị sự, mấy người đó thảo luận nửa ngày cũng không có kết luận gì, trong khoảng thời gian ngắn, Mai Quyền cũng cảm thấy do dự, rốt cuộc là tiếp tục cùng quân Sở chiến đấu dần dần, hay là thừa dịp trước khi quân lương chưa hết, quyết chiến cùng quân Sở?

Thượng Tướng Quân, đừng do dự, cùng quân Sở quyết chiến đi!

Không được, bây giờ quyết chiến, há chẳng phải là ở giữa lòng quân?

Vấn đề là, tiếp tục chờ chúng ta sẽ không còn quân lương, đến lúc đó làm sao?

Chết tiệt, toàn bộ đều dựa vào thời tiết quý này, nếu không phải thời tiết quý này, mấy chục vạn thạch của quân lương nhà kho Giáp Ấp sớm áp giải đến đại doanh phiên áp, chúng ta há phải lần vào hiện tại như vậy tiến thoái lưỡng nan?”

Khi Chư tướng tranh chấp không ngớt, chợt có một người mang tin mệt mỏi bước vào trướng, quỳ xuống đất lộ vẻ sầu thảm nói:

Thượng Tướng Quân, việc lớn không hay rồi, việc lớn không hay rồi...

Mai Quyền liếc mắt một cái nhận ra, người đến không ngờ là người của môn hạ phủ Tướng quốc Át Giãt giả, bất ngờ một lúc, thất thanh nói:

- Tiên sinh, Giáp Ấp xảy ra chuyện gì?

Át Giãt lộ vẻ sầu thảm nói:

- Thượng Tướng Quân, Lâm Giang vương Cộng Uy phong Công Tôn Vô làm tướng, khởi binh một trăm ngàn, đã tiến tới sa tiệp, cách Giáp Ấp đã không đến trăm dặm, Giáp Ấp nguy cấp nay mai, Hành Sơn quốc đã nguy sớm tối, Thái Tử, Tướng quốc mời Thượng Tướng Quân lĩnh đại quân hỏa tốc quay về Giáp Ấp, chậm trễ sẽ có chuyện xảy ra

- A? ! Đại quân Lâm Giang vậy hãm Giáp Ấp? !

- Cộng úy thật biết chọn thời điểm chết

- Đáng giận, phiên toái rồi, bên này quân Sở còn không chưa đi, bên kia đại quân Lâm Giang lại đến đây giúp vui, lần này quân thù khắp nơi rồi

Canh Thắng, Canh Vọng, Mai Thành nghe vậy lập tức mặt mày thất sắc

Sắc mặt Mai Quyền cũng là biến rồi lại biến, một lúc lâu sau mới nói:

Tiên sinh, Lâm Giang quốc quả thực đã xuất binh?

Thượng Tướng Quân, như vậy còn có giả sao?

Át giả lấy ống tay áo xoa xoa lên trán, lộ vẻ sầu thảm nói :

Một trăm ngàn đại quân Lâm Giang phân thành hơn một ngàn chiến thuyền lớn nhỏ đi theo ven sông, gần như chiếm hết toàn bộ mặt sông, không đến hai ngày từ Giang Lăng thẳng đến Sa Tiễn, ngư dân tiểu phu ven đường đều nhìn thấy, còn có thể giả sao?

Thượng Tướng Quân, việc này quả là sự thật.

Canh Vọng mặt đanh lại nói

- Tại hạ nghĩ đến, hơn phân nửa là Hạng Trang phái ra sứ giả tới rồi Lâm Giang quốc, Lâm Giang vương Cộng Ủy khẳng định là bị Hạng Trang xúi giục, mới thừa cơ hội này xuất binh, đánh sau lưng một nhát chí mạng Hành Sơn quốc ta, Thượng Tướng Quân nếu không hoả tốc cứu viện, thì Giáp Ấp nguy rồi.

- Đáng giận!

Mai Quyên không nén nổi phải chau mày, lúc này hỏi viện Giáp Ấp, quân Sở đồng ý đáp ứng?

Canh Vọng thở dài nói:

-Thượng Tướng Quân, vì hôm nay, chỉ có thể cùng quân Sở đánh nhanh thắng nhanh, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đánh tan quân Sở, sau đó điều quân trở về Giáp Ấp.

Mai Quyên cũng cười khổ lắc đầu, quân Hành Sơn lúc này muốn tốc chiến tốc thắng quân Sở, quân Sở lại chưa chắc bằng lòng, nếu không để ý tới quân Sở mà trực tiếp tấn công, cũng rất khả năng sẽ lọt vào truy sát của quân Sở, đại quân Hành Sơn một khi trận tuyến đầu không ổn định vững vàng, cục diện tất tan tác, hậu quả như thế nào thì không thể nào tưởng tượng nổi!

233. Chương 233: Đấu Trí

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 233: Đấu trí

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mai Quyên sau một lúc lâu do dự thì cuối cùng vẫn chưa thể ra quyết định, ngay sau đó hướng về phía Canh Thắng, Canh Vọng và Mai Thành nói:

- Đi, hay là đi xem đại doanh quân Sở trước rồi nói sau.

Lập tức Mai Quyên dẫn chư tướng lặng lẽ ra đại doanh, lại lặng ngắt như tờ leo kên đỉnh núi phía bên phải của đại doanh

Đứng ở đỉnh núi nhìn xuống, chỉ thấy quân Sở đã xây lên một doanh trại quy mô rất lớn, bao quanh đại doanh, đầu tiên là dãy hàng rào cao hai trượng, sau đó ngoài hàng rào còn là chiến hào sâu sáu thước, rộng hai trượng, dưới đáy hào chằng chịt cọc sắc nhọn, ở trong hàng rào cứ cách hai mươi bước thì có một đài canh cao.

Những đài canh này vuông vắn chừng mười bước, vòng quanh đỉnh chóp là lan can bảo vệ, mỗi đài canh có thể chứa hơn mười mấy cung thủ.

Đại quân Hành Sơn nếu lựa chọn tiến công, thì tất nhiên sẽ bị các cung thủ trên những đài cao đó bắn chết!

Canh Thắng lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, động tác của quân Sở rất nhanh, chỉ trong mấy ngày, không ngờ đã xây nên một doanh trại chắc chắn như vậy, quân ta nếu như tấn công, chỉ sợ sẽ tử thương nghiêm trọng.

Mai Quyên lặng lẽ gật đầu, xem tình hình này nếu như tấn công sợ là sẽ chết hơn phân nửa.

Mai Thành đột nhiên nói:

- Đại ca, theo tiểu đệ thấy, dứt khoát là vẫn phải hạ chiến thư cho quân Sở !

- Hạ chiến thư?

Mai Quyên trong lòng hơi xao động, ánh mắt lại hướng về phía Canh Vọng, Canh Vọng chỉ lắc lắc đầu, sự cho tới bây giờ, hắn cũng không có ý kiến nào tốt hơn, Mai Quyên lập tức nói:

- Đành vậy, trước hết gửi một chiến thư cho quân Sở!

Đại doanh Quân Sở, vương trưởng của Hạng Trang.

Hạng Trang buông cây gậy trong tay, hướng Bách Lý Hiền nói:

- Lương, hạ chiến thư của Mai Quyên đến rồi

Bách Lý Hiền nhún vai, khẽ cười nói:

- Đại vương. Xem ra Thượng Đại Phu đã thuyết phục Lâm Giang vương, đại quân Lâm Giang hơn phân nửa đã đến gần Chu Ấp, nếu không, Mai Quyên cũng sẽ không hạ chiến thư như thế này, yêu cầu quân ta xuất doanh và quyết chiến.

Cao Sơ vỗ đùi một cái thật lớn, lãnh đạm nói:

-Lúc trước quân ta muốn quyết chiến, Mai Quyên co đầu rút cổ không ra, hiện tại quân Hành Sơn muốn cùng quân ta quyết chiến. Hừ hừ hừ, chúng ta cũng quyết phòng ngự không ra.

Tiêu Khai lắc lắc đầu, lạnh căm căm nói:

- Đúng, không nên để ý đến hắn!

Diên Hoành cũng nói:

- Doanh trại quân ta được bảo vệ chắc chắn, chỉ dựa vào đám ô hợp của quân Hành Sơn, bọn họ nhất định đến bao nhiêu thì chết bấy nhiêu, haha, bên ngoài đại doanh ta rất nhanh sẽ máu chảy thành sông.

Hạng Trang không kìm nổi liếc Bách Lý Hiền một cái, khóe miệng của hai người cùng nở một nụ cười mỉm.

Từ sớm đại quân Hành Sơn đã giấu đầu lòi đuôi, cố ý làm động tác giả chất chồng lương thực thành núi, Bách Lý Hiền cũng đã dự tính đến cục diện hôm nay, lúc đề nghị Hạng Trang hạ lệnh xây một doanh trại chắc chắn, quân Sở chắc chắn sẽ làm một hàng rào, có thể lấy cái giá ít nhất là đánh tan đại quân Hành Sơn của Mai Quyên.

Hiện tại đại doanh đã xây xong. Quân Sở đã không cần dã chiến cùng quân Hành Sơn nữa, nói cho cùng, bây giờ người nóng lòng khiêu chiến lại chính là quân Hành Sơn của Mai Quyên, chứ không phải quân Sở.

Lập tức Hạng Trang căn dặn Tấn Tương nói:

- Tấn Tương, lập tức phái người thông báo Mai Quyên, không chiến!

- Vâng!

Tiếng đồng ý của Tấn Tương vang dội, ngay sau đó lập tức xoay người đi.

Đại doanh Hành Sơn

Mai Quyên vẻ mặt nặng nề nhìn theo sứ giả quân Sở đang đi nhanh ra lều lớn, Mai Thành ngồi ở tả hạ thủ định rút kiếm giết chết sứ giả quân Sở, nhưng lại bị Mai Quyên lạnh lùng trừng mắt nhìn, Mai Thành buột lòng ngượng ngùng thu kiếm vào vỏ.

Quân sư Canh Vọng thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Thượng Tướng Quân, đây cũng là việc đã đoán trước

Vốn là lúc trước quân Sở khiêu chiến, quân Hành Sơn chỉ phòng ngự không ứng chiến. Mục đích là muốn mượn sự chắc chắn của đại doanh để tổn thương tối đa sinh lực của quân Sở, nhưng bây giờ là quân Hành Sơn khiêu chiến, đương nhiên quân Sở cũng như vậy không chịu ra ứng chiến, mục đích cũng là muốn mượn doanh trại để sát thương tối đa quân Hành Sơn.

Người làm được lần đầu, thì không có thể oán trách người ta lại làm mười lần!

Lông mày Mai Quyên cau lại càng ngày càng chặt. Khiêu chiến không thành, vậy chỉ còn lại hai lựa chọn, hoặc là tập kích đại doanh quân Sở hoặc là coi như không nhìn thấy sự uy hiếp của quân Sở mà rút binh! Nhưng hai lựa chọn này đều không phải điều Mai Quyên muốn, tập kích đại doanh quân Sở, quân Hành Sơn tất sẽ tử thương thê thảm, mà nếu trực tiếp rút binh, chẳng may quân Sở đánh lên phải làm thế nào?

Chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong trướng hơn nửa ngày, Mai Quyên vẫn chưa ra được quyết định

Mai Thành nhú nhú mày, có chút không kiên nhẫn nói:

- Đại ca, đừng do dự nữa, người mang đại quân rút lui trước, tiểu đệ dẫn hai vạn quân mã chặn phía sau!

- Cho người hai vạn quân mã cản phía sau?

Mai Quyên lắc đầu cười khổ nói,

- Dù là cho người hai vạn quân mã, chỉ sợ vẫn không ngăn được quân Sở

Nói xong, âm thanh của Mai Quyên đột nhiên ngừng lại

- Đại ca, tiểu đệ...

Mai Thành đang muốn biện bạch thì bị sự im lặng của Mai Quyên ngăn lại.

Ngay tại trong nháy mắt đó, Mai Quyên loáng thoáng hình như đã suy nghĩ ra gì đó, nhưng vừa chuyển ý nghĩ, hần lại phát hiện hình như mình chưa nắm được cốt lõi vấn đề, lập tức lại ở trong đại trướng đi đi lại lại, Canh Thắng, Canh Vọng và Mai Thành ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết Mai Quyên đang muốn làm gì?

Sau một lúc lâu, cuối cùng Mai Quyên hung hăng gõ nhịp nói:

- Có rồi!

Mai Thành gãi gãi đầu, không hiểu gì cả nói:

- Đại ca, có cái gì?

Mai Quyên khoát tay áo, đáp phi sở vấn nói:

- Nhị đệ, người dẫn hai vạn quân mã, lập tức rời khỏi đại doanh, trở về Chu Ấp!

- A?

Mai Thành ngạc nhiên nói,

- Đại ca, người định làm gì?"

Mai Thành, Canh Thắng cảm thấy mơ hồ, nhưng hình như quân sư Canh Vọng đã hiểu ý đồ Mai Quyên, lập tức khen:

- Tuyệt, tuyệt, Thượng Tướng Quân, kế rất hay!

Nói xong, Canh Vọng lại nói:

- Như vậy vấn đề nan giải sẽ được ném về cho quân Sở, trừ phi quân Sở đồng ý quyết chiến, nếu không, bọn họ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn ta điều quân trở về Chu Ấp!

Đại doanh quân Sở

Hạng Trang, Bách Lý Hiền đang ngồi đối ẩm, lúc này hai người đang điềm tĩnh chờ sự tiến công của quân Hành Sơn, thì Hô Duyên Chính Đức bỗng nhiên bước như bay vào đại trướng, hướng Hạng Trang bầm báo nói:

- Đại vương, quân Hành Sơn đã hành động!

-Ồ?

Ánh mắt Hạng Trang và Bách Lý Hiền thay đổi một chút nói

- Hướng bên này phải không?

- Không phải

Ngoài dự đoán của mọi người, Hô Duyên Chính Đức lắc đầu, nói,

- Quân Hành Sơn đi về hướng Bắc

- A?

Bách Lý Hiền thất kinh kêu lên một tiếng, có chút kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ Mai Quyên quả thực tính không quan tâm gì cả mà rút binh? Hẳn quả thật không e ngại quân ta đánh úp?

- Đi, đi xem một chút!

Hạng Trang cũng cảm thấy việc có điều kỳ quái, lập tức cùng Bách Lý Hiền vội vàng trèo lên ngọn núi nhỏ phía bên phải đại doanh, Hô Duyên Chính Đức cũng lập tức dẫn theo bốn trăm vệ binh đi theo bảo vệ

Đứng ở trên ngọn núi nhìn xuống, mọi động tĩnh đối diện ở đại doanh Hành Sơn đập vào mắt.

- Kỳ lạ

Hạng Trang rất nhanh đã phát hiện ra chỗ khác thường, nhíu mày nói:

- Nhỏ trại đi về hướng bắc chỉ có một bộ phận của quân Hành Sơn, nhiều nhất cũng chỉ hơn hai vạn người, còn đại bộ phận quân Hành Sơn vẫn ở trong đại doanh, chiêu này của Mai Quyên là sao?

Bách Lý Hiền lập tức trầm xuống, mặt hơi biến sắc nói:

- Thủ đoạn hay! Đại vương, Mai Quyên đây là muốn “phân binh hậu triệt”, phân tán binh lực rút quân đây!

Phân binh hậu triệt, chia tán binh lực rút quân!

Bách Lý Hiền nói như vậy, Hạng Trang cũng hiểu một chút ý đồ của Mai Quyên, Mai Quyên thật không hổ là danh tướng đương thời, nguy khốn đúng là không làm khó được hắn

Hiển nhiên, nếu quân Sở không để ý tới việc quân Hành Sơn nhỏ trại rời khỏi này, thì sau một khoảng thời gian, một nhóm khác cũng sẽ rời khỏi, nếu quân Sở vẫn là không để ý tới, thì tiếp một khoảng thời gian nữa, nhóm thứ ba sẽ ra đi, sau đó là nhóm thứ tư, thứ năm, cuối cùng là tất cả quân Hành Sơn đều đã nhỏ trại đi.

Cứ như vậy, ý đồ “phân binh hậu triệt” của quân Hành Sơn sẽ được thực hiện, cho dù một hay hai nhóm cuối cùng rút lui bị quân Sở sở đánh tan tác, thì quân chủ lực của Hành Sơn vẫn được an toàn, chỉ cần quân chủ lực của Hành Sơn còn, ý đồ của quân Sở sẽ hoàn toàn thất bại, quân Lâm Giang hơn phân nửa cũng sẽ lùi về Giang Lăng.

Mà nếu như bây giờ quân Sở xuất binh chặn giết, thì Mai Quyên nhất định sẽ cho đại quân xuất binh ứng chiến

Cứ như vậy, cục diện ngay lập tức sẽ biến thành cuộc quyết chiến chính diện giữa hai quân, kỳ vọng của quân Sở muốn dựa vào sự chắc chắn của doanh trại để sát thương lượng lớn quân Hành Sơn cũng đã biến thành bọt nước.

Bây giờ, Mai Quyên đã đá trái bóng trở về cho Hạng Trang

Nhưng mà, đối với Hạng Trang thì sự chọn lựa không có chút nào khó khăn, bởi vì đối với quân Sở mà nói, chỉ vền vền tiêu diệt một bộ phận quân Hành Sơn căn bản không hề ý nghĩa, xuất chinh lần này, ý đồ của Hạng Trang chính là đánh tan quân chủ lực của Mai Quyên, sau đó cùng đại quân Lâm Giang tiêu diệt Hành Sơn quốc, vì thế một trả giá một ít cũng là đáng.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại quát:

- Truyền lệnh, toàn quân xuất kích, chặn giết quân Hành Sơn!

- Vâng!

Tiếng trả lời của Hô Duyên Chính Đức vang dội, quay đầu lại vẫy tay một cái, phi ngựa như bay truyền lệnh xuống

Không đến chốc lát, trong đại doanh quân Sở đã vang lên tiếng kèn vang dội, kéo dài không thôi, một đội đội giáp sĩ của quân Sở thân mặc trọng giáp, hùng dũng bước ra từ trong cổng dinh đang mở rộng

Đại doanh Hành Sơn.

Canh Vọng nghiêng tai nghe một lát, lại hướng Mai Quyên nói:

- Thượng Tướng Quân người nghe, kèn lệnh quân Sở!

Không cần Canh Vọng nhắc nhở, Mai Quyên cũng nghe thấy được, thản nhiên nói:

- Không nghi ngờ gì nữa xem ra đội quân này là do tên nhóc Hạng Trang đích thân lĩnh quân, bao tử của tên Hạng Trang này thật lớn, đây là hẳn phải muốn nuốt hết hơn mười vạn đại quân của bản tướng quân, hừ hừ, hẳn thật đúng là không sợ vỡ bụng!

Canh Vọng nói:

- Thượng Tướng Quân, toàn quân xuất kích đi.

Mai Quyên gật gù đầu, lúc này ngẩng đầu quát:

- Truyền lệnh, toàn quân xuất binh, chặn đánh quân Sở!

- Vâng!

Tiếng trả lời của tên lính canh giữ ở ngoài trướng rền vang, ngay sau đó, trong đại doanh Hành Sơn cũng vang lên một tiếng kèn kéo dài không thôi, cổng thành mở ra, từng hàng hàng binh sĩ vũ trang đầy đủ cũng ầm ầm bước ra

Một con điều hầu bị tiếng kèn vang tận mây xanh làm cho giật mình, từ trong tổ ở tận ngọn cây võ cánh vút bay lên trời cao, từ trên trời cao khoảng một trăm trượng nhìn xuống, chỉ thấy đại doanh Hành Sơn và đại doanh quân Sở giống như là hai tổ kiến thật lớn, đàn kiến đông nghìn nghịt đang từ trong hai tổ kiến thật lớn hùng dũng xông ra, bước đi rầm rập về phía trước.

234. Chương 234: Huyền Tương Trận

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 234: Huyền tương trận

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Hạng Trang mang theo hai vạn tinh binh đuổi đến ngoài đại doanh Hành Sơn, lại bất ngờ nhìn thấy quân Hành Sơn đã bày sẵn một trận hình ở ngoài đại doanh nhìn qua vô cùng hỗn độn, hơn nữa đội hình

binh lính trong trận tán loạn, ồn ào bát nháo, tiếng ồn ào kia thậm chí không thua tiếng ồn trong chợ ở cửa đông nước Ngô, vả lại trống trận, tiếng kèn cũng có vẻ lộn xộn bừa bãi.

Hạng Trang thấy thế không khỏi nhíu mày, Mai Quyền chắc không phải chỉ có trình độ đến chừng này? Quân Hành Sơn trú đóng ở đại doanh Phiên ấp ít nhất cũng có hơn một tháng, cho dù là có một số trống đình vừa mới đến không lâu, nhưng ít nhất hơn một nửa trống đình đã tiếp nhận qua khóa huấn luyện đội ngũ trận pháp cơ bản nhất cơ mà, sao lại vẫn là cái bộ dạng này?

Nhưng, các tướng lĩnh phía sau Hạng Trang lại ào ào phá lên cười.

- Ha ha ha, quân Hành Sơn ngay cả trận hình cũng bày không xong, làm sao đấu với quân ta?
- Mai Quyền chẳng qua cũng chỉ được như vậy, không ngờ ngay cả đội ngũ trận hình binh sĩ cũng huấn luyện không xong.
- Quân Hành Sơn chỉ là như thế này, có cho thêm mười vạn binh lính cũng chỉ cản trở tay thì có thể phá tan, Đại vương, mặt tướng chỉ cần năm nghìn tinh binh bản bộ, thì có thể tiến thẳng vào trong quân Hành Sơn, chém chết Mai Quyền, đoạt lấy Đại Địch.

Hạng Trang nhíu nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền cũng có nghi hoặc như vậy, lúc này ông đang đưa cây quạt lông lên trán để che ánh mặt trời giữa trưa chói mắt, đang tập trung quan sát trận hình quân Hành Sơn, sau một lúc lâu, Bách Lý Hiền mới hơi hơi biến sắc nói:

- Thượng Tướng Quân, quân Hành Sơn trông như hỗn loạn, nhưng nếu quan sát cẩn thận, lại vẫn có thể phân chia trận hình, trống trận, kèn tuy rằng hỗn độn, cũng đừng vội đắc ý, đây là. . . Huyền tương trận!
- Huyền tương trận? !

Hạng Trang nghe vậy không khỏi neho hai mắt lại, là một người xuyên không, ưu thế của Hạng Trang là biết rõ nhiều chiến thuật phát sinh trên lịch sử chiến tranh Hoa Hạ, mỗi khi có chiến sự, tùy tiện nắm bắt một chiến thuật đến để tham khảo, thì có thể tìm được thủ thắng chi đạo(đường giành thắng lợi), nhưng hần chung quy không phải cổ nhân, đối với những trận pháp cổ đại vẫn tương đối xa lạ.

Nhưng Bách Lý Hiền là người ở thời đại này, ông có rất nhiều nghiên cứu đối với trận pháp.

- Huyền tương trận?

Cao Sơ Đứng phía sau Hạng Trang nói,

- Quân sư, Huyền tương trận này có chút không đúng thì phải?

Cao Sơ đã là đại tướng tâm phúc của Hạng Trang, tuy nhiên gã vốn không lấy đó mà kiêu ngạo tự mãn, ngược lại, tiểu tử này gần đây đang khổ học binh thư, cái gì Ngô tử, Tôn tử, Úy Liễu Tử, gần như gã đã có thể đọc thuộc lòng, nói đến Huyền tương trận, Cao Sơ cũng đã từng đọc qua trong binh pháp Tôn Tẫn, tuy nhiên Huyền tương trận trước mắt mà Mai Quyền bày ra lại không mấy giống với những gì Tôn Tẫn đã nói.

Trên binh pháp Tôn Tẫn có nói, Huyền tương trận chính là một đại trận bộ binh được cấu thành bởi mấy mươi thậm chí hơn cả trăm phương trận (ma trận vuông) thừa thốt, nhưng trận hình của quân Hành Sơn trước mắt lại quá dày đặc rồi?

- Cao Sơ tướng quân tuệ nhãn sáng như đuốc, Huyền tương trận mà Mai Quyền bày ra đích thực có chút không giống với binh thư đã viết.

Bách Lý Hiền quay đầu lại nhìn Cao Sơ khẽ gật đầu, thầm nghĩ dưới trướng Đại vương có nhiều tướng lĩnh như vậy, có Bàng Ngọc, Tử Xa Sư học thuộc qua binh thư, tuy nhiên bây giờ, lại có thêm tên Cao Sơ, thừa người, nhưng họ đều là người dũng mãnh có thừa, mưu lược không đủ.

Cao Sơ lập tức hỏi:

- Quân sư, Huyền tương trận của Mai Quyền bày ra có cái gì khác biệt?

Bách Lý Hiền thần nhiên nói:

- ‘Huyền tương trận giả, sở dĩ nghi chúng nan địch dã’, có nghĩa là, Huyền tương trận dùng để mê hoặc kẻ thù, để thực hiện ý đồ vốn khó có thể thực hiện, đa số đều tăng khoảng cách giữa các phương trận, nhưng bây giờ, đại quân Hành Sơn gấp hơn năm lần quân ta, cho nên bày ra Huyền tương trận vô cùng dày đặc, ta vừa rồi cũng suýt nữa nhìn không ra.

- Dày đặc như vậy, thế còn là Huyền tương trận sao?

Cao Sơ nhíu mày nói,

- Giống như là sở trận vậy!

Sở trận, cũng là một trong mười trận trong binh pháp Tôn Tẫn, cái gọi là sở trận, kỳ thật chính là trận hình dày đặc của bộ binh, mức độ lớn nhất có thể phòng ngừa quân địch đột phá vào trung quân(chủ tướng), khả năng phòng ngự của sở trận mạnh nhất, nhưng nhược điểm cũng rõ ràng nhất, một khi bị quân địch đột nhập vào trong chém ngã đại giá chủ tướng, toàn bộ sở trận sẽ không đánh mà vỡ.

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Tướng quân nói đúng, trận của quân Hành Sơn bên ngoài là Huyền tương trận, trung tâm lại là sở trận, đây là vì quân Hành Sơn phần lớn là tân binh, nếu bày thành sở trận, có thể không đợi quân ta đánh vào trung quân, thì bọn họ cũng đã tự chen chúc đẩy nhau, binh bại như núi đổ, cho nên Mai Quyên đã dựa theo tình thế mà chỉ đạo cải tiến, bày thành Huyền tương trận.

Nói xong, Bách Lý Hiền lại nói:

- Cứ như vậy, cho dù một số phương trận bên ngoài bị quân ta đánh tan, thì trung quân trong trận và các phương trận còn lại vẫn có thể duy trì không loạn, hơn nữa trung quân trong trận lại có thể di chuyển qua lại giữa các phương trận, cho nên, cho dù quân ta đánh tan được phần lớn phương trận Hành Sơn, quân Hành Sơn cũng vẫn có thể bị loạn nhưng mà không tan rã!

- Huyền tương trận mà lợi hại như thế, Mai Quyên cũng có bản lĩnh này à?!

Hạng Trang không khỏi khé ghé mắt.

Nếu sự việc thật sự giống như Bách Lý Hiền nói vậy, vậy thì thật là có chút hóc búa, hai vạn quân Sở dưới trướng Hạng Trang tất cả đều đúng là cự binh, lại thật sự có sức chiến đấu dũng mãnh, nhưng nói cho cùng bọn họ là người, chứ không phải máy móc, thể lực bọn họ cũng có hạn chế, đánh chiến kịch liệt với cường độ cao, nhiều nhất bọn họ cũng chỉ kiên trì được nửa canh giờ!

Nếu quân Hành Sơn thật sự có thể loạn mà không tan, thế thì phải đánh tới khi nào? Cho dù bày ra đó chỉ là mười mấy vạn con heo, thì cũng phải mất hơn nửa ngày để giết, huống chi là hơn mười vạn tráng đinh thân mặc áo giáp, tay cầm kiếm kích? Nếu thật sự như thế này, cho dù hai vạn quân Sở có thể đánh giỏi hơn, cuối cùng cũng phải chôn vùi trong trận quân Hành Sơn mệnh mông rộng lớn.

Quân Hành Sơn phần lớn đều là tân binh, có lẽ không đạt được trình độ loạn mà không tan, tuy nhiên, đạo trong trận pháp, thiên biến vạn hóa, hung hiểm vô cùng! Tuy Hạng Trang không đọc qua binh thư cổ đại, nhưng điểm nhận thức cơ bản nhất này vẫn hiểu rất rõ, bằng không cũng sẽ không có truyền thuyết về bát trận đồ, cho nên. Hắn tuyệt không dám lấy sinh mệnh của hai vạn cự binh đi mạo hiểm.

Cao Sơ lại nói:

- Quân sư, như vậy huyền tương trận Mai Quyên bày ra này nên phá thế nào?

Bách Lý Hiền nói:

- Huyền tương trận kỳ thật chính là một trận nghi binh dùng để phòng thủ, bên công chỉ cần tập trung binh lực đẩy ngang về phía trước, tự nhiên phá được, tuy nhiên huyền tương trận mà Mai Quyên bày ra lại không giống như vậy, nếu quân ta tập trung binh lực đẩy ngang về phía trước, thì khó tránh khỏi sẽ rơi vào trong trận quân Hành Sơn mệnh mông tràn lan, một khi xâm nhập trận địa của địch, rất có thể ngay cả phương hướng cũng phân biệt không được rõ.

Nói xong một lúc, Bách Lý Hiền lại nói với Hạng Trang:

- Đại vương, thần đề nghị chia binh ra bốn đường, trên cờ quạt mỗi đường đánh các màu xanh, hồng, vàng, lam, dùng đại hỷ của Đại vương làm chỉ dẫn, theo bốn hướng đông, nam, tây, bắc đánh thẳng vào bất chủ tướng Mai Quyền trong trận, chỉ cần chủ tướng Mai Quyền trong trận bị vỡ, các phương trận còn lại của quân Hành Sơn sẽ tự sụp đổ!

- Không, không nhất thiết phải như vậy!

Hạng Trang lại không chút do dự cự tuyệt.

So sánh với Ủy Liêu, nhãn quang chiến lược của Bách Lý Hiền thấp hơn một bậc, nhưng kỹ năng ở chiến thuật chỉ huy, thì tuyệt đối không thấp hơn Ủy Liêu, điều này là chính miệng Ủy Liêu đã nói với Hạng Trang, tuy nhiên bất kể là Bách Lý Hiền hay là Ủy Liêu, chung quy họ đều là cổ nhân trong thời đại này, bởi vậy không thoát ra nổi những ràng buộc của thời đại này, cái gọi là những ràng buộc, chính là lễ nghi chiến tranh của thời đại này.

Mãi cho đến thời kì xuân thu, chiến tranh vẫn còn là “Trò chơi” giữa giới quý tộc của các quốc gia. Cho nên trên chiến trường thường xuất hiện rất nhiều hiện tượng cổ quái không thể lý giải, thí dụ như cuộc chiến Bộ Lăng giữa Tần-sở, tướng Tần-Hàn Quyết, cùng một đám người đã vài lần chặn đường vua nước Trịnh hiệp trợ quân Sở tác chiến nhưng bọn họ không những không bắt giữ vua nước Trịnh, ngược lại còn bước xuống chiến xa thì lễ với đối phương, sau đó thả người!

Đến thời kì Chiến quốc, quy mô chiến tranh không ngừng mở rộng, xu thế chiến sự cũng ngày càng khốc liệt, việc hình thành nên quân đội mới mở rộng từ giới quý tộc đến thường dân, kiểu lễ nghi chiến tranh hoang đường này mới dần dần biến mất trong dòng chảy lịch sử, tuy nhiên, có một số lễ nghi lại diễn biến thành tập tục ước định được gìn giữ lại một cách ngoan cố, thí dụ như hai quân đối đầu đánh trận, thì nhất định phải phân thắng bại!

Mở trang sử Tiền Tần ra, trên trang sử mấy ngàn năm chiến tranh, vốn không có lần nào đôi bên bày xong trận hình, mà chưa bắt đầu đánh, thì một bên chủ động lui binh, trận diễn hình như vậy một lần cũng không có! Mãi đến thời kì tam quốc, rất nhiều binh pháp trong Tiền Tần binh pháp do Tào Tháo cầm đầu mọi người phát huy hoàn thiện tới mức cực cao, thủ đoạn chiến tranh mới trở nên đa dạng hóa lên.

Đến Tào Tháo còn như thế, một người đến từ đời sau như Hạng Trang thì càng không bị ràng buộc của thời đại này.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại lớn tiếng hạ lệnh:

- Hiệu lệnh toàn quân, đội phía sau đổi thành phía trước, từ từ rút lui ra sau!

- Hả? Rút lui? !

- Còn chưa đánh, thì đã rút lui?

- Đây, chẳng phải là khiến quân Hành Sơn chế giễu?

- Đại vương làm sao vậy, thật không hiểu rõ?

Hạng Trang vừa dứt lời, không chỉ có Bách Lý Hiền ngây ngấn cả người, các tướng như Cao Sơ, Tiêu Khai, Điền Hoàn, Bách Lý Mậu, Do Uyên, Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư càng ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên, hành động này của Hạng Trang đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ, theo lối suy nghĩ của họ, hoàn toàn không thể lý giải được dụng ý trong hành động này của Hạng Trang.

Tuy nhiên, tướng truyền lệnh Chính Đức và Tần Tương cũng liên ầm ầm theo lệnh, truyền lệnh xuống.

Trong chốc lát, trong đội hình quân Sở liên vang lên tiếng kèn trầm thấp, tất cả các tướng sĩ quân Sở vốn đang sẵn sàng thế trận chờ lệnh xông lên đều vô cùng kinh ngạc mà ùn ùn xoay người, từ từ thoái lui.

Trung quân Hành Sơn.

Mai Quyền tay vịn hàng rào bảo vệ, đang đứng trên chiến xa quan sát cuộc chiến.

Nhìn chung quanh tứ phía trận quân Hành Sơn thưa khít đan xen, nhiều mà không loạn, khéo miệng Mai Quyền bất giác nổi lên một cái cười đắc ý, Mai Quyền từ nhỏ đã học thuộc binh thư, đặc biệt là thích nghiên

cứu trận pháp, đối với mười trận pháp được ghi lại trên binh pháp Tôn Tẫn có nghiên cứu rất sâu, lần này Huyền tương trận được bày ra trong quân Hành Sơn chính là việc làm đặc ý của gã.

Phần lớn quân Hành Sơn đều là tân binh, nhược điểm lớn nhất chính là thiếu sự huấn luyện!

Song, Huyền tương trận lại có thể bù đắp được nhược điểm thiếu kém về huấn luyện của quân Hành Sơn với mức độ lớn nhất, bởi vì đặc điểm lớn nhất của huyền tương trận chính là hơn mười vạn quân, chia thành hơn hai trăm phương trận bộ binh hỗn độn, những phương trận bộ binh hỗn độn này lại cấu thành cả một huyền tương đại trận hỗn độn, bất kể trong trận hay ngoài trận, cảm giác đem đến cho người ta chính là loạn.

Chính cái nguyên nhân loạn này, dù cho tiền phương đã đánh đến loạn xạ bát nháo, nhưng trong tiếng trống vàng âm ỹ hỗn tạp, hậu phương cũng lơ mơ không biết, chính là vì lơ mơ không biết, những tân binh vừa mới chiêu mộ này mới không sinh ra hoảng sợ, mới không bị binh bại như núi đổ, cứ thế, cái nhược điểm khiếm khuyết về huấn luyện của quân Hành Sơn mới có thể được bù lại, và lại có thể phát huy ưu thế binh nhiều đến mức tận cùng!

Hạng Trang cho dù có dũng mãnh hơn thế đi nữa, quân Sở cho dù có đánh giỏi hơn thế đi nữa, bọn họ lại có thể giết sạch hơn mười vạn tướng sĩ Hành Sơn sao?

Nhưng mà, ngay vào lúc Mai Quyên đang nhìn quanh tự đắc, vừa ngẩng đầu lên lại bất ngờ nhìn thấy, tiền phương thế trận sẵn sàng chờ lệnh của quân Sở không ngờ lại xoay người rút lui, Mai Quyên không khỏi giật mình trừng to hai mắt nhìn, việc này là thế nào? Quân Sở sao lại rút lui?

235. Chương 235: Đầu Người, Chiến Công

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 235: Đầu người, chiến công

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chẳng lẽ Hạng Trang đã ý thức được lợi hại của huyền tương đại trận do mình dựng lên, cho nên biết khó mà lui?

Tuy nhiên, ngay cả chính Mai Quyên cũng không thể tự thuyết phục mình, huyền tương trận của gã tuy rằng lợi hại, nhưng Hạng Trang cũng không phải chết nhất, Hạng Trang sao dễ dàng bị dọa lui như vậy, vậy thì hẳn ta không phải là Hạng Trang nữa rồi, vậy lúc trước ở trong Đại Biệt Sơn, hẳn cũng không thể nào dựa vào mấy ngàn tân binh mà bức lui Lưu Bang mấy chục vạn đại quân. Cho nên, Mai Quyên tuyệt đối không tin, Hạng Trang lại dễ dàng bỏ cuộc như thế.

Tuy nhiên, nghi hoặc của Mai Quyên cũng kéo dài không lâu, bởi vì quân Sở vốn không trực tiếp rút khỏi chiến trường, mà chỉ thoái lui ra sau ước chừng năm trăm bước thì dừng lại, tiếp theo đó, đã xuất hiện một cảnh tượng khiến người khác phải giật mình, quân Sở vốn được trang bị vũ trang đầy đủ, cảnh giới cao độ bất ngờ đều ùn ùn cởi áo giáp trên người xuống, rồi ùn ùn ngồi xuống mặt đất.

- Thế này là? !

Trên mặt Mai Quyên bất giác nổi lên một luồng hắc khí.

Canh Thắng, Mai Thành đứng phía sau Mai Quyên cũng nổi giận dùm dùm, tên nhóc Hạng Trang này cũng quá cuồng vọng rồi đấy? Ngay trước mặt hơn mười vạn đại quân Hành Sơn, mà lại dám tháo giáp nghỉ ngơi chỉnh đốn? Đây cũng thật là chẳng xem quân Hành Sơn ra gì? chẳng lẽ, trong mắt tên nhóc Hạng Trang và tướng sĩ quân Sở, mười mấy vạn tướng sĩ Hành Sơn thật sự bài biện không ra gì?

Mai Thành cả giận nói:

- Đại ca, cái gì có thể nhẫn nhịn được chứ cái này thì không thể, hãy hạ lệnh công kích đi!

Canh Thắng cũng nói:

- Thượng Tướng Quân, Hạng Trang quá kiêu ngạo, cần phải cho hắn nếm thử chút lợi hại,!

Nhưng Mai Quyên lại khoát tay áo, đôi mày rậm nhíu chặt lại, Hạng Trang, thật không hổ là Hạng Trang, không cần tốn nhiều sức, thì đã phá được huyền tường đại trận mà gã đã hao tổn tâm trí bày ra!

Bên ngoài năm trăm bước, nơi quân Sở

Hai vạn đại quân, đã túm năm tùm ba ngồi trên cánh đồng bát ngát, tuy nhiên chỉ có mấy ngàn binh giáp vây bên ngoài mới thật sự cởi bỏ áo giáp, những cự binh quân Sở còn lại vẫn đang duy trì cảnh giác cao độ. Chỉ cần Hạng Trang hạ lệnh, thì bọn họ có thể nhanh chóng đứng dậy, và lại còn có thể trong thời gian ngắn nhất lại kết thành trận hình bộ binh chặt chẽ.

Sở dĩ Hạng Trang hạ lệnh cho binh lính vây bên ngoài tháo áo giáp, mục đích chính là muốn chọc giận quân Hành Sơn, dẫn dụ bọn họ chủ động tiến công, chỉ cần quân Hành Sơn vừa động. thì huyền tường trận mà Mai Quyên hao tổn tâm cơ bài trí cũng không đánh mà tự sụp đổ.

Huyền tường trận chỉ là huyền tường trận, bất kể Mai Quyên có cải thiện như thế nào, nó cũng chỉ là trận hình phòng ngự, ưu điểm trận hình phòng ngự chính là sức phòng ngự hùng mạnh, nhưng nếu là dùng để tiến công, thì đúng là kẻ hở chồng chất, hướng chi, quân Hành Sơn phần lớn đều là tân binh vừa mới chiêu mộ, chưa trải qua nhiều huấn luyện đội ngũ, một khi động thủ. Vậy thì sẽ hoàn toàn rối loạn.

Bách Lý Hiền lúc này đã nhìn thấu ý đồ Hạng Trang, tuy nhiên thần sắc trên mặt vẫn có chút không đồng ý, hiển nhiên, Bách Lý Hiền từ trong xương cốt là cùng một loại người với Trương Lương, đều vẫn duy trì phong thái của quân tử thời cổ xưa, đều cho rằng chiến tranh chính là chiến tranh, nên đường đường chính chính dùng mưu lược đường đường chính chính mà đánh bại kẻ thù, chứ không phải sử dụng những thủ đoạn không được xếp vào hàng quân tử.

Nhưng thủ đoạn mà lúc này Hạng Trang áp dụng theo cách nhìn của Bách Lý Hiền chính là không được xếp vào hàng quân tử. Là mất đi phong thái quân tử, là một quân tử kiên cường trải qua trăm trận chiến, cho dù là chết, cũng phải đối mặt kẻ thù, làm sao lại có thể đối lưng với đối thủ ở trên chiến trường. Đây không chỉ là làm nhục đối với đối thủ, mà còn càng làm nhục chính mình, quân tử thì sẽ không làm vậy!

Tuy nhiên, nếu là Trần Bình lúc này, nhất định sẽ vỗ bàn tán dương thủ đoạn của Hạng Trang, trong rất nhiều phương diện, phong cách làm việc của Hạng Trang cùng Trần Bình đều cùng một loại, vì đạt được mục đích, hai người đều là không từ thủ đoạn! Trên Lịch sử. Trần Bình mỗi khi có thể, đều dâng lên Lưu Bang những kế sách kỳ quái mà ngay cả Trương Lương cũng không thể tưởng được, và cũng không phải là may mắn.

Hạng Trang vẫy vẫy tay, Cao Sơ liền đi tới trước mặt.

- Đại vương!

Cao Sơ chấp tay thi lễ nói,

- Có gì cần dặn?

Hạng Trang hạ thấp giọng nói:

- Chọn ra hai ngàn quân tinh nhuệ, tập kết đợi lệnh!

- Vâng!

Ánh mắt Cao Sơ chợt lóe lên, âm âm đáp lời, lập tức lĩnh mệnh đi

Mai Quyên đã lâm vào cảnh khôn cùng tiến thoái lưỡng nan.

Tiến công à. Mười mấy vạn tráng đinh rõ ràng khiếm khuyết về huấn luyện, đi theo đội hình cũng không biết, chỉ sợ ngay lập tức sẽ bước chân đại loạn, đến lúc đó quân Sở lại thừa thế xông lên, quân Hành Sơn ngay lập tức sẽ binh bại như núi đổ. Nhưng rút lui à, quân Sở tất cũng sẽ ngăm đuôi đánh lên. Quân Hành

Sơn cũng sẽ tan thành mây khói, vấn đề là, nếu cứ như vậy cầm chân trên đồng hoang này chung quy cũng không phải là cách?

Cứ như vậy qua một lúc, không ít tráng binh Hành Sơn cũng đã lên tiếng oán than, cứ đứng mãi cũng mệt mỏi không chịu được.

Bên ngoài năm trăm bước, Hạng Trang dám để cho quân Sở ngồi xuống nghỉ ngơi và chỉnh đốn, thậm chí là tháo áo giáp xuống, Mai Quyên thì lại không dám!

Hạng Trang dám làm như thế, đương nhiên là có cơ sở của hắn, quân Sở đều là tinh nhuệ, sức chiến đấu mạnh, huấn luyện lại nghiêm khắc, chỉ cần Hạng Trang ra lệnh một tiếng, chỉ trong chớp lát có thể lần nữa kết lại thành trận hình, nhưng quân Hành Sơn lại đều là những nông phu, tiểu phu, thợ săn, chưa qua huấn luyện, một khi Mai Quyên hạ lệnh nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ, nếu lại muốn bày thành một huyền tượng đại trận hoàn chỉnh, vậy thì tuyệt đối không đủ khả năng.

Đây đúng thật là đang gieo ưu phiền cho Mai Quyên, tiến cũng không được, thoái cũng không xong, mà đứng mãi cũng không được, làm sao bây giờ?

Giờ khắc này, một người cao ngạo như Mai Quyên cũng phải thừa nhận, Hạng Trang thật đúng là không giống những người bình thường, chỉ nói đến trận trước mắt, quân Hành Sơn rõ ràng là tác chiến trên sân nhà, binh lực cũng chiếm ưu thế áp đảo, có thể nói chiếm hết thiên thời, địa lợi và nhân hòa, nhưng tình hình trên chiến trường lại hoàn toàn không phải là như vậy, ở trên chiến trường, quân Sở lại hoàn toàn chiếm thế chủ động.

Mai Quyên thậm chí có cảm giác là bị bức ép tới không thở nổi, cho dù năm xưa đối mặt với mấy vạn tinh nhuệ Đế quốc Đại Tần, Mai Quyên cũng chưa từng có qua cái cảm giác khuất nghẹn này.

Quân sư Canh Vọng hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận Mai Quyên lúc này, lập tức thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân, không cần do dự nữa, hay là quả đoán thay đổi trận pháp, lấy trung quân làm tiền phong, quyết chiến cùng quân Sở đi!

Mai Quyên dâng trào thở dài một tiếng, liền yên lặng khẽ gật đầu.

Canh Vọng lập tức quay đầu lại vẫy tay, Mai Thành bèn rút ra trường kiếm, rồi giơ cao khỏi đầu.

Bốn gã lực sĩ đứng trang nghiêm trên một chiếc chiến xa khác đột nhiên cầm đại kỳ của Mai Quyên giờ mạnh lên không trung.

Trong chớp lát, tiếng ồn ào, tiếng trống vàng, tiếng kèn hỗn độn vô cùng của quân Hành Sơn kia liền dừng lại, dừng một chút, bốn gã lực sĩ lại dùng sức phát hai lần đại kỳ trên không trung, tiếng trống trận, tiếng kèn vừa mới yên lặng, lại vang lên, tuy nhiên lần này, lại không lộn xộn giống như lúc nãy.

Trong tiếng kèn kéo dài không dứt cùng với tiếng trống trận tiết tấu đa dạng, từng đội lính giáp Hành Sơn trên mình khoác giáp hạng nặng, tay cầm giáo mãnh liệt xông ra từ huyền tượng đại trận, tiến tới trước trận, phía sau lại nhanh chóng kết thành sổ trận dày đặc, hai vạn giáp sĩ này tất cả đều là tinh nhuệ trung quân của Mai Quyên, cũng là cự binh trải qua hàng trăm trận chiến trong quân Hành Sơn!

Theo sát sau hai vạn cự binh, mười vạn tráng đinh cũng bắt đầu biến đổi trận pháp dưới sự điều khiển của các cấp tướng tá.

Trong một thời gian ngắn, mười vạn tráng đinh rốt cục đã kết thành sổ trận hỗn độn ở phía sau hai vạn cự binh, lúc đầu Mai Quyên vốn muốn bày ra một phong thủy trận, tuy nhiên mười vạn tráng đinh số lượng quá nhiều, trận hình lại loạn, nhìn sao cũng thấy giống cây chùy đảo ngược, cự binh thì xếp thành cán chùy vừa nhọn vừa nhỏ, tráng đinh ở phía sau tạo thành đầu chùy vừa to lại vừa như bị phình ra, hình dạng cực kỳ không quy tắc.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Mai Quyên cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài, tuy rằng gã am hiểu sâu về trận pháp, nhưng những tráng đinh này được chiêu mộ vào quân ngũ thời gian còn chưa đến một tháng, có vài vạn tráng đinh thời gian gia nhập vào quân ngũ thậm chí còn chưa đến mười ngày, gã có thể làm thế nào đây? Cho là gã có khả năng thông thiên triệt địa, cũng không thể trong một lúc làm cho những dân phu, tiểu phu, thợ săn này lột xác biến thành cự binh đã qua huấn luyện nghiêm ngặt?

Trong lòng chua xót, nhưng trận này vẫn phải đánh, lập tức Mai Quyền rút ra bảo kiếm, nhẹ nhàng đưa về phía tiền phương.

Trong chốc lát, tiếng kèn trong quân Hành Sơn lại chuyển thành cao vút, tiếng trống trận cũng bắt chợt trở nên dày đặc, tiếng trống vàng từng từng từng kia giống như bão táp mưa rào, đập gõ vô cùng cuồng bạo vang trên lòng ngực các tướng sĩ Hành Sơn, hai vạn cự binh Hành Sơn xếp trận ở phía trước liền ùn ùn giữa mặt lên trời gầm rống lên, vừa gầm rống, vừa giẫm chận bước về trước.

Phía Quân Sở

Ánh mắt Hạng Trang thoáng chốc nheo lại, những cự binh quân Sở đang ngồi tụ tập nghỉ ngơi trên bãi đất hoang cũng ùn ùn đứng lên, trong mắt mỗi người đều toát ra thần khí nóng bỏng, không sai, chính là thần khí nóng bỏng, các cự binh này đều nóng lòng chờ đợi, có thể trải qua một trận đại chiến kinh thiên cùng quân Hành Sơn đối diện!

Hơn nghìn cự binh theo Hạng Trang từ sớm nhất, và may mắn còn tồn tại đến nay đều đã giữ tước vị bất cạnh trở lên, mỗi người cũng đều đã có phủ đệ, điền sản cùng với nô bộc, rất nhiều cự binh thậm chí đã cưới vợ đẹp lại còn nạp thêm vài thiếp phòng xinh đẹp, những tấm gương như thế nhiều vô cùng, nhìn thấy cảnh sắc của những cự binh này, những cự binh khác sao lại có thể thờ ơ?

Quân Sở hiện nay, từ Thượng Tướng Quân cho đến tân đinh mới vừa nhập ngũ, toàn quân cao thấp đều tràn ngập một luồng khí thế dày đặc kịch liệt, đó chính là đánh giặc, đánh giặc, và đánh giặc, đánh giặc càng nhiều, thì có nghĩa là cơ hội thu hoạch chiến công càng nhiều, cũng có nghĩa là cơ hội bọn họ sẽ giành được tước vị trở thành quý tộc lại càng lớn!

Cho nên, khi đứng trước hơn mười vạn quân Hành Sơn với quy mô áp đảo, phản ứng đầu tiên của hai vạn quân Sở không phải sợ hãi, mà là háng hái, mười mấy vạn đại quân Hành Sơn ở trong mắt bọn họ chỉ là mười mấy vạn đầu người, cũng là mười mấy vạn phần chiến công nặng trĩu, chiến công ở phía trước, những cự binh này có thể không sục sôi nhiệt huyết, có thể không trong lòng nóng bỏng sao?

Bỗng chốc, Hạng Trang quay đầu lại gật gật đầu với Cao Sơ.

Cao Sơ rút ra hoành đao, giơ đao gầm vang:

- Phong thủy trận... Kết trận!

“Xôn xao...” hai ngàn quân tinh nhuệ đang ngồi yên nghỉ ngơi trên mặt đất, ăn uống hoặc đang uống từng ngụm nhỏ rượu trắng liền hồ hởi tập trung lên trước trận quân Sở, lấy Cao Sơ làm chuẩn, nhanh chóng kết thành sổ trận tam giác dày đặc, hai ngàn quân Sở tinh nhuệ còn lại thì kết thành mũi tên, nhanh chóng kết thành chủ thể trận phong thủy.

Lấy công đối công, trận hình mà quân Sở bày ra rõ ràng cũng là phong thủy trận!

Tuy nhiên, so với quân Hành Sơn, phong thủy trận mà quân Sở bày ra lại đẹp mắt hơn nhiều, bất kể là đầu tên phong thủy phía trước, hay là chủ thể phong thủy phía sau, trận hình tuy rằng dày đặc, hơn nữa gần như là người xếp chồng người, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ hàng ngũ, nhìn nghiêng cũng vẫn có thể thành hàng, cái gì gọi là được huấn luyện nghiêm ngặt, đây mới gọi là được huấn luyện nghiêm ngặt!

Cao Sơ cười gằn, cầm lấy mũ giáp từ tay thân binh đội lên đầu, rồi nhẹ nhàng kéo mặt nạ bảo hộ xuống, chỉ trong chốc lát, khuôn mặt anh tuấn của Cao Sơ đã hoàn toàn ẩn sau mặt nạ kim loại âm u lạnh lẽo, chỉ có ánh mắt lạnh lùng của Cao Sơ, xuyên qua hốc mắt hẹp dài, đang đẳng đẳng sát khí nhìn chăm chú vào đại quân Hành Sơn đối diện đang tràn đến.

Vừa quay người qua, thân hình cường tráng của Cao Sơ liền lui vào trận quân Sở, vị trí gã đang đứng chính là vị trí phía trước nhất của toàn bộ trận hình phong thủy, mũi nhọn trong mũi tên

236. Chương 236: Quân Sở Uy Vũ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 236: Quân Sở uy vũ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai quân cùng tiến, trọng giáp tiên phong rất nhanh tiến nhập vào trong tầm bắn cung tiễn thủ của đối phương. Theo tiếng hô kéo dài của tướng lãnh hai quân, một làn mưa tên dày đặc thoáng chốc từ phía hai quân bắn vào khoảng không xuyên qua không trung rơi xuống đầu trọng giáp tiên phong của đối phương.

Tại trận mưa tên thứ nhất rơi xuống, không ngừng có tướng sĩ trúng tên, nhưng lại ít có người bị mất mạng ngã xuống đất bởi vì loại tên nhẹ này căn bản không đủ để bắn xuyên qua trọng giáp bộ binh, hơn nữa bên trong trọng giáp tiên phong song phương lại có được một số lượng lớn tấm khiên tầng tầng lớp lớp nghiêm mật che chắn bảo vệ. Trận mưa tên dày đặc trên cơ bản lại không quá uy hiếp.

Trọng tiễn Lang Nha thật ra có thể dễ dàng xuyên thấu bộ binh trọng giáp, thậm chí ngay tấm thuẫn kiểu mái chèo dày đều có thể bắn thủng, tuy nhiên sức nặng trọng tiễn Lang Nha rất nặng, không có hai cung cứng hai tạ trở lên kéo lực thì căn bản là không thể đem trọng tiễn Lang Nha bắn xa hơn trăm bước. Để có thể liên tục mấy chục lần kéo mở hai cung cứng hai thạch thì có mấy cung tiễn thủ có khả năng chứ?

Hạng Trang ở trong quân thấy như vậy cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Nói cho cùng, trận này vẫn là quá mức gấp gáp, nếu có thể để quân Sở đủ thời gian chuẩn bị, đợi cho quân Sở trang bị số lượng lớn nỏ tay, yêu dẫn nỏ, quyết trương nỏ cùng với các loại nỏ, thì sức sát thương của quân Sở sẽ được nâng cao. Quân Hành Sơn đối diện dù có trọng giáp đại thuẫn bảo hộ, cũng sẽ chết thê thảm và nghiêm trọng!

Đương nhiên, đáng được ăn mừng chính là, quân Hành Sơn cũng không có trang bị loại lợi khí này.

Trên thực tế, quân Hành Sơn cũng không phải không có trang bị các loại nỏ như nỏ tay, yêu dẫn nỏ, quyết trương nỏ, thậm chí ngay cả tỉnh lan (một loại xe công thành), xe công thành cùng với xe bắn đá đều có rất nhiều, chỉ có điều còn chưa kịp vận chuyển đến đại doanh. Bởi vì trong khoảng thời gian này thời tiết không tốt, ngay cả vận chuyển lương thực còn rất khó khăn chứ càng đừng nói đến vận chuyển khí giới hạng nặng.

Dưới trận mưa tên lần thứ nhất, trọng giáp song phương vẫn tiếp tục vừa gào thét vừa nhịp bước tiến lên, dứt khoát kiên quyết cuộn cuộn đi về phía trước. Trong những âm thanh to lớn, trọng giáp song phương tiến nhập vào trong làn mưa tên chỉ còn khoảng cách chừng trăm bước rồi cuộc đã đón đầu nhau!

Trong chốc lát, tướng sĩ song phương gào lên giận giữ, tiếng khiển trách, tiếng mắng chửi, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng binh khí đâm vào da thịt cũng vang lên. Những âm thanh hòa trộn dâng cao lên tận trời, vươn tới cả khu rừng rậm cách đó hơn mười dặm làm những con chim giật mình vỗ cánh bay vút lên rồi xa khu rừng.

- Chết đi!

Cao Sơ hét to một tiếng, hoành đao trong tay đã hướng về chém vào đầu mãnh tướng Hành Sơn đối diện.

Mãnh tướng Hành Sơn kia có thể đi tiên phong chỉ huy trận chiến đương nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, y lập tức hét lớn một tiếng giơ cao song kích lên đỡ hoành đao của Cao Sơ đang chém xuống, chỉ nghe một tiếng “keng” kịch liệt vang lên, mãnh tướng Hành Sơn kia kêu lên một tiếng trầm đục lão đảo quỵ xuống trước sa trường!

Trải qua trận chiến với thích khách Viêm Thiêm, bất kể là lòng tin hay là võ nghệ của Cao Sơ đều đột nhiên tăng lên rất mạnh, sớm không còn là tiểu binh sĩ ngày trước nữa. Khắp thiên hạ, có thể địch nổi Cao Sơ chỉ e không quá mười người. Mãnh tướng Hành Sơn ngay trước mắt này tuy rằng cũng là một dũng sĩ ngàn dặm khó tìm nhưng so với Cao Sơ vẫn còn kém một bậc.

- Cút!

Cao Sơ chưa kịp thu đao, chân phải sớm bay lên đá thẳng vào cổ họng của mãnh tướng Hành Sơn.

Đồng tử của mãnh tướng Hành Sơn thoáng chốc kịch liệt co rút lại, một cước này nếu là của tướng Sở này chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ làm cho toàn bộ xương cổ vỡ vụn. Mãnh tướng Hành Sơn lập tức lấy song kích chống đỡ, cả người ngã vào trọng giáp phía trong trận, một cước của Cao Sơ lại tiếp tục đá vào phía trên đại thuẫn của một gã trọng giáp Hành Sơn.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, đại thuẫn của tên lính Hành Sơn kia vỡ vụn.

Thế của chân phải Cao Sơ vẫn chưa hết lại độc địa đá vào ngực tên lính Hành Sơn đó, nghe “hự” một tiếng, áo giáp trên ngực của y đã bị lõm xuống một vết lớn, tên lính Hành Sơn lập tức hai mắt trợn ngược, há mồm hộc máu ra kêu thảm lên như heo bị giết, rõ ràng là không thể sống được.

Vù vù vù”, hơn mười trường kích gần như là cùng lúc đâm tới Cao Sơ.

Cao Sơ nhanh mắt vội lui xuống về phía sau, Phá Quân, Qua Thắng sớm đã khiêng hai tấm thuẫn dày như mái chèo chắn trước mặt Cao Sơ. Chỉ nghe những tiếng “bụp bụp bụp” vang lên, hơn mười trường kích gần như đồng thời đâm vào mặt trên của tấm thuẫn dày. Dưới sự tác động cực mạnh, tấm thuẫn của Phá Quân bị vỡ.

Hai chân của Qua Thắng trượt ra sau chừng nửa bước!

Gần như là cùng lúc, bốn gã tinh nhuệ quân Sở phía sau Phá Quân, Qua Thắng đã đồng thời giơ trường kích trong tay lên hung hăng đâm về phía bốn tên trọng giáp Hành Sơn ở phía trước. Bốn tên trọng giáp Hành Sơn không kịp né tránh, đã bị trường kích quân tinh nhuệ quân Sở đâm xuyên qua ngực, lập tức kêu lên thảm thiết.

- Tránh ra!

Cao Sơ rút đao hét với Phá Quân, Qua Thắng tránh sang hai bên nửa bước.

Cao Sơ đột nhiên tiến lên trước hai bước, hoành đao trong tay thuận thế chém ngang đầu hai tên mặt mày dữ tợn, lập tức máu phọt lên không trung, một đao của Cao Sơ đã chém giết hai gã trọng giáp Hành Sơn. Chân Cao Sơ vẫn không dừng lại mà như điên cuồng xông vào trong trận Hành Sơn. Trọng giáp Hành Sơn hỗn loạn dạt hết ra, không ai có thể cản được Cao Sơ lại!

Trung quân Hành Sơn.

Thấy Cao Sơ ở trên chiến trường tung hoành đánh trọng giáp Hành Sơn tan tác, Mai Quyền không khỏi hít một hơi lạnh, mãnh tướng Sở quốc thật đúng là xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Trước có Hạng Võ, sau có Hạng Trang. Hiện tại lại xuất hiện một mãnh tướng xa lạ trẻ tuổi vạn người không chống lại được. Người Sở thật dũng mãnh, quả đúng là như vậy!

Mai Thành bảo hộ bên cạnh Mai Quyền lại tức giận, quay đầu quát:

- Mang cung đến!

Sớm có thân binh đem bộ thiết cung trình đưa lên cho Mai Thành. Mai Thành tiếp cung, lấy mũi tên nanh sói cài vào dây cung, vung tấn dùng lực kéo thiết cung ra, mũi tên lạnh băng hơi chúc xuống nhắm vào phía trước bắn vào mãnh tướng quân Sở.

Một luồng hàn khí lạnh lẽo từ phía trước như thủy triều ép đến, đồng tử Cao Sơ thoáng co rút lại kịch liệt.

Y vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một mũi tên sắc bén đang vút đến mặt y. Trong giây lát, Cao Sơ theo bản năng nghiêng đầu, cả người lật lại. Mũi tên nanh sói kia gần như là sượt qua mặt y. Cạnh mũi tên và mặt giáp sượt vào nhau thoáng chốc bắn ra tia lửa chói mắt, phát ra tiếng kim loại réo rắt.

Cao Sơ lại ngẩng lên nhìn, chỉ thấy phía trước bên ngoài cách năm mươi bước có triển khai hơn mười chiến xa, trong đó có hai tên đại tướng Hành Sơn khoác áo bào gấm đứng sừng sững trên một chiếc chiến xa, trong đó có một tên đại tướng Hành Sơn kéo cung cài tên, lại nhắm ngay chính mình. Khóe miệng Cao Sơ hiện lên tia sát khí lạnh lẽo. Dám dùng cung đưa giỡn trước mặt lão tử đây ư? Thật là muốn chết mà.

- Mang cung đến!

Cao Sơ lui về phía sau hai bước ẩn vào sau thuẫn Phá Quân, Qua Thắng.

Sớm có thân binh dâng bộ thiết cung đến, rồi lại kết thành tường thuẫn ở trước mặt Cao Sơ. Cao Sơ tiếp cung, thả người nhảy lên phía trên tường thuẫn. Gần như là đồng thời, Sơ đã kéo mở thiết cung, cài trọng tiễn nanh sói lên dây cung nhắm ngay tên đại tướng Hành Sơn đang kéo cung cài tên cách bên ngoài năm mươi bước kia.

Bên ngoài năm mươi bước, Mai Thành đang tìm mục tiêu thì mãnh tướng quân Sở kia lại đột nhiên ở trong trận quân Sở nhảy lên, đồng thời còn mở thiết cung trong tay ra.

Mai Thành cười gần một tiếng, lập tức quay lại đầu mũi tên một lần nữa nhắm ngay vào mãnh tướng quân Sở.

Nhưng mà, tốc độ bắn tên của mãnh tướng quân Sở đối diện vượt xa sự tưởng tượng Mai Thành. Gã vừa mới vừa mới kéo mở dây cung thì một mũi tên lạnh băng đối diện gào thét tới. Mai Thành chấn động, đang định lắc mình tránh né nhưng cũng đã không còn kịp rồi, chỉ nghe phập một tiếng, một mũi trọng tiễn nanh sói vô tình đã bắn vào cổ họng y.

Thân hình to lớn của Mai Thành chấn động kịch liệt, hai tay cùng buông ra, dây cung vừa kéo mở liền bắn trở về, mũi trọng tiễn nanh sói vừa cài vào cũng cong vẹo bắn ra ngoài, vừa mới bay ra chưa đến hai mươi bước thì người đã ngã xuống đất. Hai mắt Mai Thành mở to trợn trừng, cổ họng ú ớ, hai tay dường như muốn giơ lên cao nhưng lại không theo ý nguyện.

- Nhị đệ!

Mắt thấy em mình bị bắn chết ngay trước mặt, Mai Quyền tức thì bùng nổ sự tức giận.

Lập tức Mai Quyền rút bảo kiếm ra, giơ lên quá đầu, sau đó lớn tiếng hô lên:

- Truyền quân lệnh của ta, toàn quân tiến về phía trước chém giết tướng Sở đối diện, lập thưởng vạn kim!

Bốn gã lực sĩ đứng bên cạnh bảo vệ Mai Quyền bắt đầu ra sức múa may đại kỳ trong quân.

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân về phía trước, chém giết tướng Sở đối diện, lập thưởng vạn kim!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân về phía trước, chém giết tướng Sở đối diện, lập thưởng vạn kim!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân về phía trước, chém giết tướng Sở đối diện, lập thưởng vạn kim!

Quân lệnh của Mai Quyền nhanh chóng truyền đạt đi xuống. Lập tức trong quân Hành Sơn ồ lên, vạn kim không phải là con số nhỏ, ngay cả những tướng quân, Giáo úy hai mắt cũng sáng rực hướng về phía đại kỳ quân Sở. Tướng tốt giờ kiếm trong tay lên cao tiến về phía trước, ngàn vạn trọng giáp Hành Sơn nhưng hồng thủy vỡ đê hùng dũng đi lên.

Theo sau lão binh là một trăm ngàn tráng đinh cũng hò hét đi theo lên.

Dưới cơn thịnh nộ, Mai Quyền rút cục đã thúc dục đại quân Hành Sơn phát động tổng tiến công!

Trước trận Quân Sở

Thấy binh giáp quân Hành Sơn như thủy triều mãnh liệt tràn tới, ngay cả giáp binh tử chiến trước trận cũng không hề lui bước, vẫn giơ cao đại kiếm, trường kích anh dũng tiến về phía trước, cùng hô lớn kịch liệt. Trong lòng Cao Sơ nóng như lửa, lão già Mai Quyền xem ra đã tính liều mạng với quân Sở rồi, tuy nhiên đánh thì đánh, ai sợ y chứ?

Lạnh lùng cười, Cao Sơ lúc này lại không dùng cung thiết, mà lấy hoành đao ra.

- Mệnh mệnh Hoa Hạ, duy nhất ta Đại Sở!

Cao Sơ rút đao dài ra, gào thét lên xuyên qua chiến trường ồn ào, xuyên thẳng vào tai mọi người khiến mấy trăm quân tinh nhuệ quân Sở cũng hô lên theo:

- Mệnh mông Hoa Hạ, duy nhất ta Đại Sở!

- Mệnh mông Hoa Hạ, duy nhất ta Đại Sở!

- Quân Sở uy vũ!

Thừa dịp quân tinh nhuệ quân Sở hò hét giân đoạn, Cao Sơ lại giơ đao găm thét.

- Chém giết Mai Quyên!

Cao Sơ vừa dứt lời, ngàn vạn tinh nhuệ quân Sở liền hô theo:

- Chém giết Mai Quyên!

- Chém giết Mai Quyên!

Trong những tiếng gào thét, tướng sĩ quân Sở cũng là những chiến binh anh dũng không sợ chết trong chốc lát quần lầy chiến đấu với trọng giáp quân Hành Sơn. Tuy nhiên, trong lúc đó, hai vạn quân Sở vẫn duy trì sự thận trọng, trận hình nghiêm cẩn kín kẽ nhưng cũng không ngăn cản đại kỳ trong quân Mai Quyên đang từng bước tới gần.

237. Chương 237: Đại Thắng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 237: Đại thắng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Chết đi!

Cao Sơ quát lên một tiếng lớn, một đao chém Giáo Úy Hành Sơn ở trước mặt thành hai đoạn.

- Hú..

Phá Quân, Qua Thắng khiêng đại thuẫn giống như môn thần thủ hộ hai bên trái phải Cao Sơ, đỡ được hơn mười trường kích từ hai bên đâm tới.

Phía sau Phá Quân, Qua Thắng, hai ngàn quân tinh nhuệ của quân Sở kết thành trận dày đặc kín kẽ, thuẫn giáp ở phía trước chịu đựng sự tấn công mãnh liệt như thủy triều của quân Hành Sơn, giống như rắn độc lựa chọn người mà cắn, mỗi lần đâm ra trường kích sẽ có một lão binh Hành Sơn bị đâm chết. Song phương đều là lão binh, tình hình chiến đấu có thể nói là thảm liệt chưa từng có.

Hai vạn quân Hành Sơn, hai vạn quân Sở đều là những lão binh trải qua trăm trận chiến, ý chí chiến đấu, sĩ khí, binh lực tất cả đều không kém nhau, trên cơ bản là một mạng đổi một mạng. Hai quân trước trận, ngoại trừ Cao Sơ, Phá Quân, Qua Thắng không ai ngăn cản được, còn những tinh nhuệ quân Sở phía sau cũng đều bị đẩy ngã xuống trong vũng máu.

Nói cho cùng, lão binh Hành Sơn cũng không phải ngồi không, quân tinh nhuệ quân Sở cũng không phải là mình đồng da sắt.

Trận chiến thảm liệt giằng co chưa được là bao nhưng hai quân thương vong cũng đã vượt qua con số hơn ngàn.

Tuy nhiên, thế lực ngang nhau cục diện cũng không liên tục được quá lâu. Ước chừng qua nửa bữa cơm, quân Hành Sơn liền tỏ ra không thể chống đỡ nổi, quân Sở thì càng đánh càng hăng hoàn toàn chiếm thế

thượng phong. Hơn nữa theo thời gian trôi đi, thể cục quân Hành Sơn càng lúc càng trở nên bị động, quân Sở sắp xâm nhập vào trong quân Hành Sơn rồi!

Rất rõ ràng, thể lực quân Sở xuất hiện vấn đề, vũ khí và thể lực quyết đấu tiêu hao vượt quá tưởng tượng. Mỗi lần vung đao kiếm, mỗi lần đâm mâu kích cùng với mỗi lần phụ thuẫn chịu đựng quân địch chém tới, đều phải tiêu hao thể lực rất lớn. Dù đó là Cao Sơ mãnh tướng tuyệt thế thì không quá thời gian bữa cơm cả người cũng đổ đầy mồ hôi.

Tuy nhiên, thể lực của quân Sở rõ ràng còn dư thừa hơn so với quân Hành Sơn.

Hạng Trang chỉ bằng một hành động nhỏ giờ khắc này rồi cuộc cũng đã phát huy uy vũ vượt quá sức tưởng tượng.

Trước đó, Hạng Trang đã cho quân Sở rút lui về phía sau năm trăm bước nghỉ ngơi và chỉnh đốn, uống nước và ăn cơm, thể lực quân Sở đảm bảo khỏe mạnh, mà quân Hành Sơn non nửa thiên lý mà chỉ đâm chọc trong quân thôi, một người, hai tay không đứng thẳng nửa ngày đã cảm thấy mệt, huống chi trên người còn mặc áo giáp đeo binh khí gần trăm cân.

Cho nên trận này, thể lực của quân Sở và quân Hành Sơn hoàn toàn khác xa nhau. Quân Sở dù cực khổ tập kích xa xôi, không ngại ngàn dặm viễn chinh Lư Giang, nhưng trận này, quân Sở thật sự với ý nghĩa đội quân địch thật mệt mỏi thì tấn công. Hạng Trang âm thầm ở giữa liền thực hiện hai yếu tố thiên thời, địa lợi để xoay chuyển trận chiến lớn này.

Cái gọi là, binh luôn thay đổi thế, nước luôn thay đổi hình, quyết định thắng bại chiến tranh có ba nhân tố lớn: thiên thời, địa lợi cùng với nhân hòa cũng đang không ngừng biến hóa. Một thống soái cao minh chưa chắc đã hiểu trận pháp mà chỉ đạo, chưa chắc sẽ dũng mãnh hơn người, nhưng phải hiểu nắm chắc trạng thái chiến trường như nào, điều kiện chiến tranh sáng tạo có lợi với trận chiến như nào.

Từ điểm đó cho thấy, Hạng Trang không thể nghi ngờ gì nữa chính là Thống soái cực kỳ cao minh!

Trong quân Hành Sơn, Mai Quyên trầm mặc, đứng thẳng trên chiến xa.

Giờ này khắc này, Mai Quyên nghĩ đến Mai Thành, sớm biết như này, không bằng sớm ngay từ đầu mang theo hai vạn tinh nhuệ tử chiến với quân Sở, dù không thắng lợi thì ít nhất cũng có thể làm quân Sở tổn thất nặng nề. Nhưng hiện giờ, quân Hành Sơn thể cục thất bại đã định, thậm chí ngay cả việc làm quân Sở tổn thất nặng cũng không có khả năng.

Thể lực hai vạn lão binh tinh nhuệ đã chống đỡ hết nổi, cục diện thất bại đã định, vậy thì còn một trăm ngàn tráng đinh thì sao?

Mai Quyên có chút tịch mịch quay đầu lại, chỉ thấy trăm ngàn tráng đinh đang đứng phía sau lão binh, giống như bọ ruồi bay loạn rạ. Hơn mười vạn người quyết đấu, thật sự đánh giáp lá cà cũng chỉ có ba nghìn người, hơn trăm ngàn tráng đinh này ngoại trừ đi theo vòng các lão binh thì căn bản là chẳng làm được gì.

Trong quân quân Sở, khóe miệng Hạng Trang khẽ cười thản nhiên.

Hiện tại quân Hành Sơn thất bại đã định. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhiều nhất thì chỉ nửa canh giờ nữa, quân Sở giáp mặt có thể phá hủy hai vạn lão binh Hành Sơn, còn hai hơn mười vạn tráng đinh mới căn bản chẳng đáng lo ngại, đám ô hợp này, quân Sở chỉ cần một kích là có thể đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy!

- Thùng...thùng...

- cách...

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên, hoành đao trong tay Cao Sơ trải qua mấy trăm lần giao kích mãnh liệt rồi cuộc đã gãy đôi.

- Đi tìm chết!

Một viên mãnh tướng Hành Sơn thừa cơ tấn công bất ngờ, vung kiếm mạnh mẽ chém vào cổ Cao Sơ.

Cao Sơ kêu lên một tiếng trầm đục, thân hình đột nhiên giống như quỷ mị trượt về phía trước đụng vào ngực mãnh tướng Hành Sơn, tránh được trọng kiếm trong tay mãnh tướng Hành Sơn, đồng thời một quyền ở tay phải đã giã thật mạnh vào cằm mãnh tướng Hành Sơn. Mãnh tướng Hành Sơn kêu thảm một tiếng, cả người hơn bốn trăm cân tức thì bay lên.

- Hú...

Cao Sơ ngửa mặt lên trời rít gào, hai tay nắm lấy hai cổ chân của mãnh tướng Hành Sơn, song chưởng lập tức hướng ra ngoài đem mãnh tướng Hành Sơn cứng rắn xé làm hai mảnh. Mãnh tướng Hành Sơn không kịp kêu thảm thiết thì khí đã tuyệt, bụng, nội tạng cùng với máu tươi mãnh liệt xối ra bắn tung tóe đầy người Cao Sơ!

- Đáng chết lắm!

Tay Cao Sơ cầm hai mảnh tàn thi, trên cổ còn quấn một vòng ruột, ngửa mặt lên trời rít gào.

Lão binh đang ở trước trận chém giết đều bị hoảng sợ. Giờ khắc này Cao Sơ giống như sát thần chuyển thế, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Cao Sơ chậm rãi xoay người, hai tròng mắt khát máu nheo lại tập trung Mai Quyền cách đó chưa tới hai mươi bước, lập tức ngửa mặt lên trời gào to:

- Chém giết Mai Quyền, chém giết Mai Quyền, chém giết Mai Quyền...

Tiếng gào vô cùng lãnh liệt. Cao Sơ cầm hai mảnh tàn thi nhắm về phía Mai Quyền mà bước tới.

- Chém giết Mai Quyền!

- Chém giết Mai Quyền!

- Chém giết Mai Quyền!

Phá Quân, Qua Thắng cùng với mấy trăm tinh nhuệ đi theo sau Cao Sơ lập tức hô hưởng ứng. Vừa rít gào vừa ra sức vung đại thuấn, hoàn đảo cùng trường kích trong tay, anh dũng đi về phía trước. Mấy trăm tinh nhuệ tạo thành mũi tên công kích, giống như dòng chảy cuộn cuộn thế không thể cản được hướng về bản trận thân quân của Mai Quyền mà nghiền ép.

- Hú....

Trong quân Hành Sơn.

Thấy Cao Sơ thần uy như thế, quân Sở dũng mãnh như thế. Canh Thắng không khỏi hít một ngụm khí lạnh, chợt quay đầu lại quát:

- Bảo hộ Thượng Tướng Quân, rút lui ra sau!

Mấy trăm tinh binh thoảng chốc ủa lên, che chở cho Mai Quyền rút lui về phía sau.

Mai Quyền cũng không ở lại, dựa vào trận đánh này, y cũng biết cục diện thất bại của quân Hành Sơn đã định, còn ở lại trên chiến trường nữa cũng chẳng còn ý nghĩa.

Thân binh Mai Quyền rút lui, lập tức liền tạo ra phản ứng dây chuyền.

Lão binh Hành Sơn gần đó cũng đều nhập vào hàng ngũ rút lui, tráng đinh mới đi theo sau trở nên hỗn loạn. Cao Sơ mang theo mấy trăm thân binh tinh nhuệ rất nhanh đột nhập vào trong quân Hành Sơn, Phá Quân, Qua Thắng thả người nhảy lên chiến xa. Hai người cầm thuấn đánh chết bốn gã lực sĩ đi bảo hộ Mai Quyền, Đại Độc xây nên vốn cao chót vót liền sập xuống.

- Quân Hành Sơn bị bại rồi!

Cao Sơ thả người nhảy lên chiến xa của Mai Quyền, giơ cao hai tay ngửa mặt lên trời gào lớn.

- Quân Hành Sơn bị bại rồi!

Phá Quân, Qua Thắng cùng với mấy trăm quân tinh nhuệ rất nhanh cũng đi theo hoan hô.

- Quân Hành Sơn bị bại rồi!
- Quân Hành Sơn bị bại rồi!
- Quân Hành Sơn bị bại rồi!

Những tiếng hoan hô thật lớn truyền từng góc ngách chiến trường. Tướng sĩ quân Sở lập tức sĩ khí dâng cao, còn sĩ khí quân Hành Sơn thì hạ xuống. Về phần hơn mười vạn tráng đinh Hành Sơn còn lại trong khoảnh khắc sụp đổ bỏ chạy bốn phía, giờ khắc này, bọn họ chỉ hận cha mẹ sao chỉ sinh ra hai chân mà thôi.

Trong quân quân Sở.

Hạng Trang chậm rãi giơ tay phải lên, nhẹ nhàng áp về phía trước, nói:

- Vương kỳ truyền lệnh, toàn quân xuất kích!

Hô Duyên Chính Đức, Tần Tương đột nhiên xoay người, thét dài:

- Đại vương có lệnh, toàn quân xuất kích!

Trong chốc lát, sau trận quân Sở liên vang lên những trận trống mãnh liệt dày đặc giống như trống trận trong tiếng gió mưa. Tướng sĩ quân Sở vốn giữ vững vị trí của mình đều rời khỏi bản trận đi nhanh về phía trước. Quân Hành Sơn đã bại như núi đổ, hiện giờ, là thời điểm gặt đầu người, thu hoạch chiến công!

Sa Tiệp, đại doanh Lâm Giang.

Tuy rằng đã là đêm khuya, nhưng trong đại trướng của Thượng Tướng Quân Lâm Giang Công Tôn Vô vẫn đang sáng đèn đuốc, loáng thoáng còn nghe được âm thanh tiếng ca múa xuyên thấu qua lều trại. Có thể thấy rõ là, hơn mười cơ vũ mặc váy mỏng đang múa trong lều lớn. Công Tôn Vô ngồi trên án, hai vũ cơ đang vây quanh rót rượu.

Uống rồi lại uống, Công Tôn Vô liền quàng tay ra sờ vào ngực vũ cơ. Vũ cơ liền bật cười đứng lên cởi chiếc áo mỏng ra chỉ còn lại chiếc quần lót, lại đem hai bầu ngực đầy đặn không hề kiêng dè bày ra trước mặt Công Tôn Vô.

Lúc này Công Tôn Vô ngồi lên, vừa cầm cốc rượu dốc rượu vào miệng, một vũ cơ khác thì cởi áo bào gấm cho Công Tôn Vô, sau đó Công Tôn Vô liền kéo vũ cơ kia nằm lên trên bàn tiệc, cùng lúc nhìn thấy rèm trước đột nhiên có người xốc lên đi vào.

Một viên mãnh tướng Lâm Giang cùng với gió xông vào lều lớn, thấy cảnh xuân trong lều trướng như là không thấy, chỉ vãi chào Công Tôn Vô, hưng phấn không ngừng nói to:

- Thượng Tướng Quân, tin tức tốt, tin tức cực tốt. Quân Sở ở phiên áp đại phá quân Mai Quyên, chém đầu năm vạn, liên tục hạ sáu huyện!
- Gì?

Công Tôn Vô không để tâm đến ai cởi quần áo đâm thật sâu vào trong cơ thể vũ cơ, vừa kích thích dưới thân vừa hào hứng hỏi:

- Công Tôn Bố, vừa rồi người nói gì?

Mãnh tướng Lâm Giang hét lớn:

- Thượng Tướng Quân, quân Sở ở phiên áp đại phá quân Mai Quyên, chém đầu năm vạn, liên tục hạ sáu huyện!
- Hả?

Công Tôn Vô nghe vậy chợt giật mình kinh hãi, lập tức đứng thẳng lên, lộn một vòng lấy áo bào gấm che cơ thể nhưng vẫn tiếp tục khởi động trong lều trại. Công Tôn Vô lại hoàn toàn như chưa nghe rõ gì, hỏi gấp:

- Công Tôn Bố, vừa rồi người nói quân ở phiên áp đại phá quân Mai Quyên ư?
- Đúng, quân Sở đại thắng!

Mãnh tướng Lâm Giang gật đầu thật mạnh:

- Quân Hành Sơn đại bại!
- Hả?

Công Tôn Vô kích động , lớn tiếng quát:

- Truyền lệnh, đại quân suốt đêm xuất phát, theo đường thủy đi thẳng đến bang ấp! Bản tướng quân muốn tiêu diệt Hành Sơn quốc!

238. Chương 238: Điều Quân Trở Về Giang Đông

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 238: Điều quân trở về Giang Đông

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nước sông bắc ngạn, Mai Quyên trong sự bảo vệ của thân binh hết hoảng bỏ trốn về phía Bắc. Nhìn người bên cạnh còn sót lại vài chục tàn binh, Mai Quyên không khỏi bi thương. hơn mười vạn đại quân đại quân bao gồm hơn hai vạn đi theo từ lúc khởi binh phản Tần cho đến khi trở thành những lão binh của y, không ngờ trận chiến này mà Mai Thành, Canh Thắng cũng trước sau chết trong loạn quân. Quân sư Canh Vọng đã thất lạc sau khi qua sông.

- Quân sư, quân sư đâu?

Mai Quyên mờ mịt nhìn chung quanh, hỏi:

- Các người có từng nhìn thấy quân sư?

Hơn mười thân binh đi theo sau Mai Quyên đều lắc đầu, Mai Quyên lại liên tiếp hỏi vài tàn binh, mới rút cuộc có tên Tư Mã đáp:

- Thượng Tướng Quân, quân sư đã bị quân Sở bắt đi rồi.

Mai Quyên nghe vậy không khỏi thương xót. Không ngờ Canh Vọng lại bị quân Sở bắt đi.

- Thượng Tướng Quân, có phải sẽ nghỉ hay không?

Có thân binh thở hổn hển hỏi:

- Thật sự là đi không được.

Mai Quyên nghĩ nơi này đã là nước sông bắc ngạn, quân Sở cũng có thể sẽ không nhanh như vậy mà đuổi theo kịp. Lập tức Mai Quyên hạ lệnh nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngay tại chỗ, lại phái người đi thu nạp tàn binh xung quanh. Khi đêm đến, không ngờ thu thập được hơn năm trăm tàn binh. Tuy nhiên, ngay lúc Mai Quyên thu thập tàn binh chuẩn bị quay về viện ấp thì là lúc tin dữ từ trong quân.

Lúc cơm chiều, hai gã thân binh dìu một gã thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi đi đến chỗ Mai Quyên.

Mai Quyên buông bát cơm nhìn chăm chú, không ngờ đó là Thái Tử Ngô Thần. Mai Quyên cả kinh lập tức đứng dậy hét lớn:

- Thái Tử? ! Sao người lại tới đây?
- Thượng Tướng Quân!

Thấy Mai Quyên, Thái Tử Ngô Thần lập tức gào khóc:

- Hu hu hu...

- Thái Tử!

Mai Quyên vội tiến đến đỡ lấy Ngô Thần, vội hỏi:

- Đã làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

- Thượng Tướng Quân. Phụ vương đã không còn, Chu ấp cũng thất thủ, mẫu hậu cũng mấy đệ đệ đã chạy trốn thất lạc trên đường rồi.

Khóc một lúc lâu, Ngô Thần mới ngừng khóc. Nghe tin này, Mai Quyên lập tức giống như bị nước lạnh dội vào thức ăn, lạnh thấu tim. Tuy rằng y đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe tin dữ như thế, vẫn cảm thấy không chịu nổi.

Mất một lúc lâu sau, Ngô Thần mới nói:

- Thượng Tướng Quân, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Mai Quyên thở dài, đáp:

- Thái Tử, kế sách hiện giờ, chỉ có thể đi Quan Trung tìm Hán Vương để nương nhờ thôi.

Sài Tang, đại sảnh huyện nha.

Phá Quân sải bước vào đại sảnh, ôm quyền hành lễ với Hạng Trang, nói:

- Đại vương, mặt tướng tại bờ sông bắt được một người tên là Canh Vọng, nghe nói là quân sư của Mai Quyên.

Hạng Trang không cần nghĩ ngợi nói:

- Dẫn tới.

- Vâng!

Phá Quân dạ ran, lĩnh mệnh đi.

Bách Lý Hiên phe phẩy quạt lông, tiến đến Hạng Trang nói khẽ vào tai:

- Đại vương, họ Canh ở Lĩnh Nam là thế gia vọng tộc, cũng là vọng tộc. Rất có uy tín với dân man di bản xứ vùng Ngũ Lĩnh. Năm xưa Mai Quyên khởi binh phản Tần, huynh đệ Canh Thắng, Canh Vọng dẫn năm nghìn tráng đinh tụ hợp, trong đó có ba nghìn tráng đinh man tộc đó.

Hạng Trang nghe vậy lập tức trong lòng khẽ động.

Phiên áp sau trận chiến, hơn mười vạn đại quân của Mai Quyên đã sụp đổ. Hai vạn lão binh Hành Sơn hầu hết đã bỏ mình. Hành Sơn quốc có thể nói là sắp diệt vong. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hiện giờ đại quân của Lâm Giang Công Tôn Vô cũng đã đến dưới thành Chu ấp. Lúc này Chu ấp phòng giữ trống không, sớm muộn gì thì thành trì cũng thất thủ.

Nếu như Hành Sơn quốc diệt vong, hai quân Lư Giang cũng bị chia cắt bởi Sở quốc, Lâm Giang quốc.

Dựa theo ước định, Sở quốc sẽ nhận được quận Lư Giang. Tuy nhiên, quân Sở nếu muốn hoàn toàn thôn tính quận Lư Giang cũng không phải một sớm một chiều, nhất là phía nam quận Lư Giang, các huyện như huyện Cống, Vu Đô cùng với các huyện phía Tây như Thù Lư Lăng, An Bình, Nghi Xuân, núi cao nước xa, đường đi hiểm trở, quân Sở rất khó trong khoảng thời gian ngắn thực hiện được sự ảnh hưởng.

Hơn nữa đại quân của Hạng Trang cũng không thể lưu lại Lư Giang lâu dài, chỉ chờ khi Mai Quyên cùng mấy ngàn tàn binh chạy về nước sông bắc ngạn. Hạng Trang cũng sẽ mang theo đại quân quay về Giang Đông. Đến lúc đó Hạng Trang nhiều nhất thì để lại năm nghìn tinh binh cộng thêm một viên đại tướng trấn thủ Lư Giang. Một ít binh lực như vậy mà muốn khống chế toàn bộ hơn hai mươi huyện ở Lư Giang chẳng khác nào trứng chọi đá.

Như vậy, kéo theo nhiều cường hào thế lực tại đất Lư Giang đến nhiều loạn thì rất quan trọng. hơn nữa họ là những thế gia vọng tộc tại Lĩnh Nam. Canh Vọng này có thể trở thành quân sư của Mai Quyên có thể

thấy được cũng là nhân vật khó lường trong dòng họ. Nếu có thể chiêu hàng được Canh Vọng này thì các huyện phía Nam của quận Lư Giang, huyện Cống, Vu Đô cũng có thể truyền hịch mà ổn định.

Hạng Trang đang cân nhắc, Phá Quân đã áp tướng lãnh Hành Sơn rồi bù đi vào đại sảnh.

- Làm càn, Canh Vọng tiên sinh chính là đương kim danh sĩ, sao người dám vô lễ như thế?

Hạng Trang đứng thẳng người lên, không chút phân trần mà trách mắng Phá Quân một chút, sau đó tiến lên hai bước tháo dây thừng trên người Canh Vọng, tiếp đó lại liên tục tỏ vẻ khó xử nói với Canh Vọng:

- Quả nhân không biết trị quân, mong tiên sinh thứ tội.

Dứt lời, Hạng Trang lại trừng mắt với Phá Quân một cái, quát:

- Còn không mau cút đi!

- Vâng!

Phá Quân hành lễ xoay người xám xịt ra ngoài đại sảnh. Tuy nhiên, dù đã bị Hạng Trang quở mắng nhưng trong lòng Phá Quân ngược lại không hề buồn chút nào, lại giống như được khích lệ. Là lão binh đi theo Đại vương nhiều năm, y liếc nhìn một cái là nhận ra ngay, đừng nhìn bộ dạng trách mắng của Đại Vương có vẻ hung dữ, thực ra chỉ là bề ngoài mà thôi.

Canh Vọng đã trở thành tù nhân rồi thì khó tránh khỏi cảm giác bùi ngùi, lập tức hành lễ với Hạng Trang, nói:

- Tướng bên thua, đảm đương không nổi đại lễ của Đại vương.

Canh Vọng thật không ngờ nghĩ tới, Hạng Trang sẽ làm như thế. Tuy nhiên, trong lòng Canh Vọng cũng không cho rằng Hạng Trang sẽ bỏ qua cho y. Y nghĩ, Hạng Trang chỉ muốn khoe uy phong của người thắng mà thôi.

- Tiên sinh làm được.”

Hạng Trang khẽ mỉm cười, chìa tay nói:

- Mời tiên sinh ngồi.

Canh Vọng cũng không làm vể ta đây, lập tức chấp tay, hiên ngang ngồi vào vị trí.

Hạng Trang lại quay đầu lại vẫy tay một cái, sớm có một thân binh dâng rượu thịt, rót rượu ngon cho Canh Vọng, chén rượu trắng trong suốt, Canh Vọng cũng chẳng nghĩ nhiều liền cầm lên dùng tay áo để che uống một hơi cạn sạch. Tuy nhiên rượu vừa vào cổ họng y lập tức kinh ngạc không thôi, chếp chếp miệng, mỉm cười nói:

- Đại vương, là rượu độc ư?

Hạng Trang không nói, nhưng lại nhìn Bách Lý Hiên cùng nhau cười ha ha.

- Tuy nhiên rượu độc này hương vị không tồi, tại hạ uống thật sảng khoái.

Canh Vọng lại nói:

- Lại thêm một chén nữa có được không?

Thân binh đứng bên cạnh lại đi tới rót thêm rượu cho Canh Vọng. Canh Vọng lại uống một hơi cạn sạch, thân binh lại đến, Canh Vọng lại uống, chưa đến một lát, Canh Vọng đã uống liên tục tám cốc rượu. Xét về phân lượng thì đã hơn bốn cân rượu, mà cân Tần không phải là nhỏ, Canh Vọng còn đang định uống cốc thứ chín thì rốt cuộc đã say ngay tại chỗ.

Hạng Trang vung tay lên, sớm có hai gã thân binh tiến đến dìu Canh Vọng đi xuống.

Bách Lý Hiên cười nói:

- Đại vương, xem ra Canh Vọng này tửu lượng rất tốt, người này cũng dễ xử lý thôi.

Bất kể người nào, chỉ cần có nhược điểm thì sẽ có biện pháp hàng phục. Nếu Canh Vọng thích uống rượu, vậy hoàn toàn có thể lợi dụng nhược điểm này của y để hung lạc y. Huống chi Canh Vọng đối với Mai Quyên, Hành Sơn quốc chưa chắc đã trung thành hết mực. Nói cho cùng, y là một phần tử đứng đầu của gia tộc họ Canh, sau đó là mối quân sư của Mai Quyên.

Hạng Trang nói:

- Tử Lương, chờ y rượu tỉnh, ngươi hãy nói chuyện với y.

Bách Lý Hiền chấp tay, nói:

- Đại vương yên tâm, thần nhất định thuyết phục Canh Vọng đầu hàng.

Hạng Trang gật gù đầu, lại phân phó Tấn Tương đang canh giữ bên ngoài nói:

- Đi, phái người mới tướng quân Cao Sơ đến đây.

- Vâng!

Tấn Tương lĩnh mệnh mà đi, ước qua nửa khắc, Cao Sơ hiện ngang đi vào đại sảnh huyện nha, hành lễ với Hạng Trang, Bách Lý Hiền.

Nhìn Cao Sơ, Hạng Trang muốn nói lại thôi, bộ dạng do dự.

Bách Lý Hiền sao có thể không biết dụng ý của Hạng Trang chứ? Lập tức phe phẩy quạt lông, khê cười nói:

- Đại vương, Cao Sơ tướng quân có dũng có mưu, võ lược hơn người, có hấn trấn thủ quận Lư Giang đảm bảo không cần lo lắng.

Hạng Trang lắc đầu nói:

- Tiểu tử này xưa nay không coi ai ra gì, quả nhân sợ hấn làm hỏng đại sự.

Đối với tính cách của Cao Sơ, Hạng Trang đương nhiên là rất hiểu. Tiểu tử này có dũng có mưu, gần đây lại đọc nhiều binh thư, tuyệt đối là viên đại tướng hiếm có. Tuy nhiên tính tình có chút nóng nảy, nếu muốn hoàn thiện hơn thì cần phải tiếp tục mài giũa. Lần này trấn thủ tại quận Lư Giang, không thể nghi ngờ gì nữa chính là một cơ hội rèn luyện rất tốt.

Tuy nhiên trước đó, còn phải dặn dò Cao Sơ vài lời cần trọng.

Nghe nói mình được trấn thủ Lư Giang, Cao Sơ vô cùng mừng rỡ. Thân là võ tướng, được coi trọng là điều mấy ai không vui mừng chứ? Tuy nhiên nhìn ý tứ của Hạng Trang giống như là còn chưa yên tâm, Cao Sơ lập tức la lên:

- Đại vương, mặt tướng nhất định hàng ngày tu tỉnh, sau này không nóng giận làm loạn nữa!

Hạng Trang ngẫm nghĩ một chút, vẫn lắc đầu:

- Thôi đi, vẫn là để Tử Lương ở lại.

- Đại vương, đừng, đừng mà.

Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương, thần nghĩ Cao Sơ tướng quân đủ năng lực để đảm nhiệm.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, rốt cục gật đầu nói: - Được rồi, quả nhân để lại cho ngươi năm nghìn tinh binh. Tuy nhiên nhiệm vụ của ngươi không chỉ bảo vệ sáu huyện phía Bắc Lư Giang, mà ngươi còn phải nghĩ cách bình định các huyện phía Nam Lư Giang. Vì thế, quả nhân còn cấp cho ngươi một cánh tay đắc lực, ngươi cần phải sử dụng có lợi.

- Giúp đỡ?

Cao Sơ ngạc nhiên nói:

- Ai vậy?

- Đến lúc đó người sẽ biết.

Hạng Trang dừng lại một chút, lại nói:

- Người lui xuống trước đi.

Cao Sơ chấp tay vái chào rồi lui ra ngoài. Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, hướng Hạng Trang nói:

- Đại vương, đại cục bên này đã định, chúng ta cũng nên điều quân trở về Giang Đông.

- Đúng vậy.

Hạng Trang gật gật đầu, nói:

- Cũng không biết hiện tại tình hình Giang Đông như thế nào, Lịch Dương có Mông Cức cùng với ba nghìn tinh nhuệ quân Tần trấn thủ, chắc là không có gì phải lo lắng. Tuy nhiên Hạng Đà trấn thủ tại Đan Đồ, Khúc A phải đối mặt với đại quân Hoài Nam Anh Bố, trong lòng Hạng Trang có chút không yên lòng.

Còn có năm nghìn tinh binh Bàng Ngọc, chắc cũng gần đến để tao ngộ với quân Đông Ký rồi. Lúc trước khi trấn thủ Hàm Cốc quan, biểu hiện của Bàng Ngọc có thể nói là kinh diễm, ngay cả lão già Lưu Bang cũng bị thiệt hại trong tay y. Lần này đối mặt với mây vạn dân bản xứ man di, Bàng Ngọc không thể tốc chiến tốc thắng ngay, bám trụ lại với quân Đông Ký hẳn không thành vấn đề.

Nhưng Hạng Trang lại thật không ngờ, Bàng Ngọc lại...

239. Chương 239: Tướng Tài Xuất Hiện Tầng Tầng Lớp Lớp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 239: Tướng tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang tuyệt đối thật không ngờ, Bàng Ngọc lại sắp đến dưới thành Đông Ký.

Sự việc phải nói lại từ hai mươi ngày trước. Hai mươi ngày trước, ngay lúc Hạng Trang dẫn hai vạn đại quân sát nhập và Lư Giang thì đồng thời Bàng Ngọc cũng mang theo năm nghìn tinh binh chạy tới huyện Ô Thương.

Sau khi Bàng Ngọc dẫn quân đuổi tới Ô Thương, ông trời liên tiếp mưa to ba ngày.

Sáng sớm ngày thứ tư, khi Bàng Ngọc mang theo mười mấy thân binh ra khỏi thành quan sát địa hình lại nhìn thấy một đám dân chúng già trẻ dất dứ nhau từ phía trước hốt hoảng lao đến. Bàng Ngọc tiến lên hỏi mới biết phía trước có một thôn dân bị lũ bất ngờ quét đến toàn bộ thôn hơn một trăm hơn năm trăm nhân khẩu giờ chỉ còn lại hơn năm mươi nhân khẩu là người lớn.

Bàng Ngọc khẩn trương lệnh cho huyện lệnh, huyện úy huyện Ô Thương an trí dân chạy nạn.

Bố trí ổn thỏa nạn dân, Bàng Ngọc lại chọn năm trăm quân tinh nhuệ tới khơi thông lũ bất ngờ bao phủ thôn trang, mong rằng có thể cứu được ra vài người sống sót. Mà cũng chưa từng nghĩ y đã cứu ra một lão già bị chôn vùi trong phòng ốc bị sập, trong lúc nói chuyện phiếm, lão già trong lúc vô ý đã nói một câu làm thần kinh của Bàng Ngọc xúc động.

Lão già nói với Bàng ngọc, là nơi này hàng năm mùa hè đều có lũ bất ngờ tới, hàng năm đường xá cầu cống đều bị hủy. Tuy nhiên giống như năm nay vậy, toàn bộ thôn trang bị ngập vẫn chỉ là trận đầu. Cuối cùng, ông già còn nói lại với Bàng Ngọc, dựa theo “kinh nghiệm” của ông, sau vài ngày nữa mưa to, quân Sở tốt nhất là không nên ra khỏi thành để tránh gặp mưa lũ bất ngờ.

Ông già vốn muốn báo cho Bằng Ngọc, Bằng Ngọc nghe xong tức thì tâm động, lập tức ph cái người đưa ông lão về thị trấn, sau đó lại đi dò xét mưa lũ hai bên sườn núi. Cuối cùng rốt cuộc ở tại phía Nam thành Ô Thương cách đó năm mươi dặm phát hiện một thung lũng hiểm trở, nơi đó có hai tòa núi ôm xung quanh, mà con đường đi qua ở giữa, là con đường mà đại quân Đông Ký tất sẽ đi qua.

Vả lại trải qua mấy ngày mưa to, núi ở hai bên sườn thung lũng đã vô cùng xộp, chỉ cần có ngoại lực tác động vào cũng rất có khả năng bất ngờ bùng nổ lũ đá đất quy mô lớn.

Bằng Ngọc lại không chút do dự phái binh lên núi quật đê dẫn dòng chảy, tạo thành hai nhánh dòng suối nhỏ trong núi chảy hết về phía hai sườn núi, lấy con người tạo ra lũ bất ngờ. Ý đồ Bằng Ngọc rất rõ là, muốn con người tạ ra một trận lũ quy mô bất ngờ để phá hủy hoàn toàn thông đạo duy nhất mà Đông Ký tiến vào Ô Thương.

Chỉ cần này thông đạo duy nhất này bị hủy, đại quân Đông Ký phải từ trong khe núi một lần nữa tạo ra thông đạo, nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng tuyệt đối không có khả năng, nhưng mấy tháng sau, đại quân Hạng Trang đã sớm điều quân trở về Giagn Đông, đến lúc đó, Nô Lạc Diện cũng chỉ có thể xám xịt rút về Đông Ký.

Tuy nhiên muốn con người tạo lũ bất ngờ cũng không phải là dễ dàng.

Từ đó cho mấy ngày sau ông trời liên tiếp mưa to mấy ngày, Bằng Ngọc cũng tận khả năng dẫn lưu cộ rửa thể núi. Nhưng y mong muốn lũ đất đá bất ngờ chậm chạp chưa đến, tới ngày thứ ba mật thám truyền tin tức về, đại quân Đông Ký còn cách miệng núi chừng năm mươi dặm. Bằng Ngọc bắt đắ dĩ đành phải cố gắng rút về Ô Thương.

Nhưng ngay lúc Bằng Ngọc từ bỏ thì niềm vui bất ngờ lại tới.

Đại quân Đông Ký của Tự Lạc Diêu cũng không ý thức được nguy hiểm, lập tức đi xuyên qua thung lũng đã rất xộp kia. Tiền quân, trung quân và cấm quân của Nô Lạc Diêu an toàn đi qua, nhưng đến lượt hậu quân đồ quân nhu thì lũ đất đá mà Bằng Ngọc đợi lâu chưa đến bất ngờ sập xuống năm nghìn quân tốt cùng với một lượng lớn đồ quân nhu lương thảo toàn bộ bị chôn sống.

Năm nghìn sĩ tốt không chiến đấu mà mất, mấy vạn tạ quân lương cùng với lượng lớn đồ quân nhu toàn bộ bị hủy. Bốn vạn đại quân Đông ký của Nô Lạc Diêu liền lâm vào cảnh tuyệt vọng, trong khi giã chết, lũ đất đá bất ngờ đã hoàn toàn hủy đi thông đạo duy nhất. quân Đông Ký có muốn quay về thủ đô Đông Ký cũng không có khả năng nữa.

Quân Đông Ký đột nhiên gặp thiên tai, quân tâm trong quân lập tức dao động.

Thời đại này cổ nhân rất tin quỷ thần. Tướng sĩ Đông Ký rất dễ dàng liên hệ lũ bất ngờ và ý trời lại với nhau.

Bằng Ngọc tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng là bậc kỳ tài, vả lại đọc nhiều loại binh thư, y đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, lúc này dẫn binh đánh lên, quân tâm quân Đông Ký lại sớm đã tan rã, căn bản không còn lòng dạ nào mà tham chiến. Bằng Ngọc mang quân Sở xung phong liều chết một chút, quân Đông Ký thất bại như núi đổ, Nô Lạc Diêu trong loạn quân bị Bằng Ngọc bắn chết.

Trận chiến Ô Thương, Bằng Ngọc lấy năm nghìn quân đại phá bốn mươi nghìn quân Đông Ký, chém hơn hai mươi nghìn, bắt giữ mấy nghìn, người chết trong núi rất nhiều.

Đại chiến qua đi, thời tiết lại trở nên sáng sủa, đất đá tại thông đạo lại trở nên cứng rắn bằng phẳng. Bằng Ngọc quyết định thật nhanh, tận khởi bốn ngàn tinh binh bản bộ cộng với hai ngàn dân tráng Ô Thương dọc theo thông đạo chạy giết tới thủ đô thành Đông Ký. Hành quân gấp gáp năm ngày sau, đại quân Bằng Ngọc đã đến dưới thành Đông Ký.

Thùng thùng thùng....

Quảng Lăng, đại doanh quân Hoài Nam.

Khi Khoái Triệt đi vào hành dinh, Anh Bố đang ở trong đại sảnh thở dài thở ngắn.

Thấy vậy, Khoái Triệt lập tức hỏi:

- Đại vương có gì ? Thở dài?

Anh Bố không đáp, chỉ đem mấy thư gỗ đưa cho Khoái Triệt, Khoái Triệt giơ tay tiếp nhận, trên án lại được sắp xếp rất tốt, chỉ nhìn thoáng qua đã biến sắc, nghiêm nghị hỏi:

- Hạng Trang đại phá Mai Quyên?

- Còn có này nữa.

Anh Bố lại đem một thư bằng lụa đưa cho Khoái Triệt.

Xem xong thư lụa, Khoái Triệt càng biến sắc:

- Chu ấp cũng bị Lâm Giang quân công hãm? !

- Tướng quốc, chúng ta trúng kế rồi.

Anh Bố thở dài nói:

- Hạng Trang căn bản là không ở Khúc A.

- Tên Hạng Trang này thật đúng là quá xảo hoạt.

Về mặt Khoái Triệt có chút xấu hổ, Hạng Trang không ở Khúc A, thật ra y cũng đã sớm đoán ra rồi, chẳng qua không nói với Anh Bố mà thôi.

Về mặt Anh Bố bỗng nhiên trở nên dữ tợn, lại nói:

- Tướng quốc, nếu Hạng Trang không ở Khúc A, thì lúc này đúng là cơ hội tiến binh không bằng tận khởi đại quân giết qua Ô Giang, dùng thế bất ngờ sấm sét đánh tan chủ lực quân Sở tại Khúc A được không? Như thế, dù Hạng Trang có trở lại Giang Đông thì trong tay cũng không có binh, người thấy sao?

Khoái Triệt nói:

- Nhưng Đại vương, quân Sở đóng quân Khúc A đã vượt qua bảy mươi ngàn người rồi. Hạng Trang tuy rằng không ở đó, tất nhiên là để lại đại tướng lĩnh quân, trong lúc cấp thiết nếu muốn đánh tan thì còn khó hơn.

Anh Bố nói:

- Hạng Trang có thể lấy hai vạn nhân đánh bại hơn mười vạn nhân Mai Quyên, đủ thấy đều là tinh binh. như vậy đóng quân Khúc A cũng chỉ có thể là tráng đinh các quận chiêu mộ tạm thời, chỉ là một đám ô hợp, hơn một trăm ngàn người thôi. Dưới trướng quả nhân có năm mươi ngàn đội quân tinh nhuệ, không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể đánh tan.

Khoái Triệt nói:

- Nếu trong lúc hai quân đang đánh nhau, Hạng Trang đột nhiên điều quân trở về...

- Sợ là tới không được!

Anh Bố khoát tay lớn tiếng nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm vạn quân Đông Ký của Nô Lạc Diêu cũng đã sát nhập vào trong quân Hội Kê rồi. Hạng Trang vừa điều quân trở về Giang Đông, cũng chỉ sẽ tiến đến ngăn cản đại quân Đông Ký, tuyệt đối không kịp đến bên Khúc A, còn có Lịch Dương, bọn Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa cũng có hành động.

Khoái Triệt im lặng, y cảm thấy hiện tại không nên cùng Hạng Trang trở mặt. Y thấy, kẻ địch lớn nhất của Anh Bố phải là Tề Vương Hàn Tín chứ không phải là Sở Vương Hạng Trang. Cho nên, Khoái Triệt thủy chung cho rằng Hoài Nam quốc hẳn là nên kết giao với Sở quốc, cùng nhau kháng Tề quốc phương bắc, nếu không, một khi đại quân Tề quốc nam hạ, Hoài Nam quốc sẽ nguy hiểm!

Phải biết rằng, Lưu Bang đã sớm đem Đông Hải, Thâm Thủy cùng Tiết Quận về cho Tề quốc. Anh Bố chiếm trước ba quận. Tuy rằng Hàn Tín ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng y rất cuộc là nghĩ như nào, ai mà biết được? Đừng nhìn hiện tại quân Tề không động tĩnh gì, thậm chí Hàn Tín còn cắt giảm binh lực, nhưng đó chỉ là tích tụ thực lực của một nước.

Một khi Tề quốc khôi phục thực lực của một nước, tiếp theo khẳng định sẽ đối ngoại hưng binh. Nếu Tề quốc hưng binh, hơn phân nửa sẽ không đi gặm khối xương cứng Lương Vương Bành Việt, hơn nữa một khi diệt lương quốc, quân Tề sẽ trực tiếp đối mặt với quân Hán, Hàn Tín rõ ràng là không muốn làm vậy. Như vậy khả năng lớn nhất của y chính là lên phía Bắc Triệu quốc hoặc là nam hạ Hoài Nam.

Khoái Triệt thấy, nếu Anh Bố muốn độc kháng Hàn Tín, hiển nhiên là không có khả năng. Nhưng nếu có sự liên kết với Hạng Trang, thì cục diện sẽ khác đi. Nguyên nhân chính là vì thế, Khoái Triệt mới cực lực phản đối trở mặt với Sở quốc.

Tuy nhiên, Khoái Triệt cũng phải thừa nhận, lúc này đích thật là cơ hội đánh diệt Sở quốc!

Hạng Trang không ở đó, tinh nhuệ quân Sở lại xuất ra hết, chỉ bằng mấy vạn tráng đinh Sở quốc đóng quân tại Khúc A, căn bản là không có khả năng chống đỡ được đội quân tinh nhuệ của Anh Bố. Hơn nữa còn có Nô Lạc Diêu, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa thật sự nguy hiểm, cho dù Hạng Trang có thể nhanh chóng chạy về Giang Đông, chỉ sợ cũng chậm.

Thấy Khoái Triệt thật lâu không nói, Anh Bố lại nói:

- Tướng quốc, thế nào?

Khoái Triệt thở dài, đang định nói thì Mã Nghiệp dưới trướng Anh Bố bỗng nhiên vội vàng đi đến, cũng chẳng kịp hành lễ đã hoảng hốt nói:

- Đại vương, Giang Tả cấp báo!

Anh Bố trầm giọng nói:

- Nói!

Mã Nghiệp vái chào, nói:

- Mật thám Giang Tả vừa mới truyền tin quay về, tướng Sở Bàng Ngọc lấy năm nghìn binh mã ở Ô Thương đại phá đại quân Đông Ký, chém hơn hai vạn tên, Đông Ký Vương Nô Lạc Diêu cũng bị Bàng Ngọc bắn chết, hiện tại, Bàng Ngọc này đã khởi quân đánh vào bên trong Đông Ký, không chừng Đông Ký sẽ mất nước!

- Hả?

Khoái Triệt nghe vậy không khỏi giật mình.

- Bàng Ngọc?

Sắc mặt Anh Bố cũng biến sắc:

- Sao lại không nghe nói đến nhỉ?

Giờ khắc này, Anh Bố thật là có chút hết hồn, tướng tài dưới trướng Hạng Trang thật là xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Chỉ là một vô danh tiểu tốt mà dựa vào năm nghìn nhân mã đánh bại năm mươi ngàn đại quân Đông Ký ư? Khó trách Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa ở Cửu Giang gây sức ép mấy tháng lại gần ngơ không tấn công vào huyện Lịch Dương nhỏ nhỏ. Chỉ sợ người thủ thành cũng không phải là hạng tầm thường.

Khoái Triệt lập tức nói:

- Đại vương, đại quân Đông Ký Nô Lạc Diêu đã bị giết, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa ở Lịch Dương cũng lâu rồi chẳng tấn công. Nếu đại quân Hoài Nam ta qua sông, không muốn một mình đối mặt quân Sở, Hạng Trang đã đánh tan Mai Quyên nhiều nhất nửa tháng trở lên mới quay về Giang Đông, một khi quân ta không thể tốc thắng, còn toàn thân trở ra cũng rất khó khăn.

Anh Bố trong khoảng thời gian ngắn cũng lâm vào do dự, y căn bản không nghĩ tới, Nô Lạc Diêu quân Đông Ký lại dễ dàng bị quân Sở đánh bại như vậy. Hơn nữa còn thua dưới một danh tướng vô danh tiểu tốt không biết tên. Quân Đông Ký rất nhanh thất bại đã ảnh hưởng đến kế hoạch của Anh Quý Bố. Lúc này quân Hoài Nam mà qua sông, chẳng phải càng thêm nguy hiểm sao.

240. Chương 240: Đại Sở Uy Vũ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 240: Đại Sở uy vũ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phiên áp đi thông qua đường huyện Y, quân Sở đang ngày đêm hành trình gấp gáp hướng về phía Đông.

Khi đến đó, bởi vì muốn tận khả năng ẩn nấp hành tung, cho nên chỉ có thể đi đường nhỏ hẻo lánh, tuy nhiên lúc quay về Giang Đông thì có thể sẽ không phải như thế nữa, vẫn có thể công khai đi dọc theo đường mà tiến lên.

Tuy vậy, đến thì hai vạn tinh nhuệ, quay về lại chỉ có vạn người.

Nhìn đội ngũ quân Sở hành quân còn lại phân nửa, trong lòng Hạng Trang đau xót. Mang theo hai mươi ngàn tinh binh, năm nghìn người ở lại Lư Giang cùng với Cao Sơ, trong đó còn tiêu hao bao gồm cả thương binh, còn lại hơn bốn ngàn người chết trận. Trận đánh phiên áp, quân Sở tuy rằng đánh bại một trăm ngàn đại quân của Mai Quyên nhưng bản thân cũng tổn thương thảm trọng.

Hạng Trang không thể không đau lòng, chết trận lần này hầu như đều là những lão binh thân binh trăm trận, nếu như cứ vài lần ác chiến như vậy, thì hai vạn tinh nhuệ hần mang từ Cửu Nguyên về Giang Đông sẽ chẳng còn lại là bao. Điều đáng mừng duy nhất là, quân Hành Sơn rốt cuộc đã bị đánh bại rồi, sự hy sinh của hơn bốn ngàn lão binh cũng không phải là không có ý nghĩa.

- Hiệu lệnh toàn quân, tốc độ nhanh hơn!

Hạng Trang lần thứ hai hạ quân lệnh.

Tốc độ hành quân của lão binh quân Sở luôn là đạt tiêu chuẩn nhất định, Hạng Trang cũng rất ít khi phải hạ quân lệnh giục quân. Nhưng ngày hôm nay, hắn đã liên tục hạ quân lệnh ba lần giục tốc độ toàn quân đi nhanh hơn. Chẳng còn cách nào khác, trong lòng Hạng Trang thật sự là thấp thỏm cuộc chiến tại Giang Đông, lại lo lắng Hạng Đà ở Khúc A. Hoài Nam Vương Anh Bố không phải là dễ chọc.

Là một trong những danh tướng đầu tiên Hán vương cũng chẳng phải khoác lác, tuy rằng Anh Bố xuất hiện cuối cùng nhưng cũng là danh tướng. Hạng Đà tuy rằng là đại tướng tài hiếm có của con cháu Hạng thị, nhưng so với Anh Bố thì chưa đủ. Huống chi Anh Bố thân trải qua trăm trận, kinh nghiệm chiến trận phong phú hoàn toàn không phải là kẻ mà Hạng Đà có thể bằng được.

Hơn nữa, quân Sở tập kết tại Khúc A đều là dân tráng, không kể chưa được huấn luyện gì mà trang bị cũng kém. Hầu hết tráng đinh quân Sở đều trang bị áo giáp vải quý bố, binh khí bằng sắt cũng không có, nói không khách thì đây là một đám ô hợp. Vậy thì sao có thể chống lại đội quân tinh nhuệ của Anh Bố chứ?

- Đại vương có lệnh, hành quân tốc độ nhanh hơn!

- Đại vương có lệnh, hành quân tốc độ nhanh hơn!

- Đại vương có lệnh, hành quân tốc độ nhanh hơn!

Mệnh lệnh của Hạng Trang rất nhanh được truyền xuống dưới, hơn vạn quân Sở mặc dù đã thở hồn hển nhưng không dám lơ là tiếp tục đi nhanh về phía trước. Quanh năm suốt tháng chinh chiến thiết huyết cùng với bao chiến công tước vị, tướng sĩ quân Sở bộc lộ ý chí tinh thần vượt xa mức tưởng tượng, chút cường độ hành quân ấy chưa đến mức làm họ suy sụp.

Đang lúc tiến lên, một con khoái mã đột nhiên từ phía trước chạy như bay đến, kỵ sĩ trên lưng ngựa thúc ngựa chạy tới vừa lớn tiếng quát hỏi tướng sĩ quân Sở đang hành quân vội vã trên đường:

- Đại vương đâu? Đại vương đâu?

Tướng sĩ quân Sở liền chỉ Hạng Trang đang ở trong quân. Kỵ sĩ kia lập tức rút roi ngựa ra quất vào cổ ngựa phi thẳng đến chỗ Hạng Trang đang ở trong quân, chưa đến gần Hạng Trang thì kỵ sĩ đó đã xuống ngựa, quỳ xuống đất, đồng thời trình lên một ống trúc được quấn vải lụa vàng, hô lớn:

- Đại vương, đại thắng Ô Thương!

Đại thắng Ô Thương? Hạng Trang và Bách Lý Hiền cùng liếc nhìn nhau. Lần lượt ngừng lại.

Tần Tương sớm đã chạy tới nhận lấy hoàng lệnh từ người mang tin, tháo tấm lụa vàng ra mở ống trúc, lấy từ bên trong một bức thư được cuộn trong đó đưa cho Hạng Trang. Hạng Trang vội vã xem rồi vui mừng nói:

- Ha ha ha, tốt quá. Thật tốt qua. Tiểu tử Bàng Ngọc này dùng năm nghìn phá bốn mươi nghìn người đánh bại quân Đông Kỳ!

Dứt lời, Hạng Trang đưa thư cho Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền xem xong cũng nói không ngớt:

- Bàng Ngọc tướng quân đúng là không phụ kỳ vọng lớn lao của Đại vương.

Lúc trước Hạng Trang dùng Bàng Ngọc dẫn năm nghìn binh đi về phía Nam Ô Thương chống lại quân Đông Kỳ của Tự Diêu Lạc thế nhưng lại bị Lệnh Doãn Hạng Tha, Thượng Tướng Quân Hạng Đà, Quận Thủ Quận Ngô Tôn Thúc Quán và đám văn võ trọng thần phản đối. Đám lão tướng như Hoàn Sở, Quý Bố và Tiêu Khai ở sau lưng càng nói gở, hầu như không coi trọng Bàng Ngọc.

Bàng Ngọc tuy xuất thân thế tộc, hơn nữa gia đình có tiếng là học tài, thuở nhỏ đã đọc nhiều loại binh thư. Mặc kệ nói thế nào, y cũng là người chưa tới hai mươi tuổi, lúc đóng ở Hàm Cốc quan mặc dù biểu hiện rất khá nhưng cuối cùng vẫn bị Lưu Bang đánh bại đó sao? Hơn nữa quân Hán lại sử dụng cùng một thủ đoạn, bởi vậy có thể thấy Bàng Ngọc còn có chút ấu trĩ, không đủ để một mình chống lại quân Đông Kỳ.

Nhưng lúc đó, Hạng Trang lại không đồng ý, cương quyết ủy thác trọng trách cho Bàng Ngọc.

Hiện giờ sự thật đã chứng minh, sự kiên trì của Hạng Trang là cực kỳ sáng suốt. Hạng Trang vốn chỉ hy vọng Bàng Ngọc có thể chế ngự quân Đông Kỳ trong thời gian ba bốn tháng, nhưng Bàng Ngọc lại dựa vào năm nghìn tinh binh đánh bại bốn mươi ngàn quân Đông Kỳ, lại còn đánh vào quốc nội Đông Kỳ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hiện giờ hắn đã sắp tới thành Đông Kỳ rồi.

- Tiểu tử Bàng Ngọc này!

Hạng Trang kích động nói:

- Đợi đánh xong trận này, quả nhân phải tặng thưởng cho y!

Đến lúc này, trong thất lộ liên quan bao vây Giang Đông thì quân Hành Sơn của Mai Quyên, quân Đông Kỳ của Tự Lạc Diêu đã bại vong, quân Mân Việt của Tự Vô Chư còn ở xa tại Mân Trung, lúc nào xuất binh thì còn chưa biết, dù có xuất binh cũng rất khó đi qua Sơn Việt vũ trang chiếm giữ các huyện Kê Nam, như vậy, thất lộ liên quan giờ chỉ còn lại bốn lộ là Anh Bố, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa thôi.

Lịch Dương, quân Hán vây thành đã duy trì liên tục tròn hai mươi ngày rồi.

Tuy nhiên, trước mười ngày quân Hán trên cơ bản chỉ vây mà không công. Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa tuy rằng trên danh nghĩa là tương trợ quân Hán, nhưng mọi người đều tính toán nhỏ nhặt, Chu Ân mong muốn Cận Hấp, Lý Tả Xa có thể cùng quân Sở hợp lại để lưỡng bại câu thương. Cận Hấp, Lý Tả Xa thì sao không mong muốn Chu Ân và quân Sở đánh nhau chứ? Thậm chí ngay cả giữa Cận Hấp và Lý Tả Xa cũng bằng mặt mà không bằng lòng.

Nhưng mười ngày trước, không biết giữa Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa đạt được thỏa thuận ngầm gì mà bắt đầu thay đổi hành động điều quân đội khởi xướng cường công thành Lịch Dương, sự phòng thủ của Lịch Dương đột nhiên áp lực tăng mạnh thêm. May mà Mông Cúc và ba nghìn tinh binh đóng ở trong thành, lại thêm gần vạn hình đồ trấn thủ, thế cục cũng không đến mức hung hiểm.

Sáng sớm, Mông Cức trong vòng vây của em họ Mông Khanh, Mông Thương và hơn mười thân binh leo lên đầu thành.

Trên đầu thành, khắp nơi đều là cây lẩn, đá lẩn cùng với đao thương kiếm kích bẻ gãy, lỗ châu mai, trên đường chính còn có tường góc lan can chỗ nào cũng có loang lỗ vết máu, có những vết máu đã khô cạn, có nơi vết máu còn đỏ tươi. Tất cả và tất cả đều chứng tỏ ở đây liên tục xảy ra cuộc chém giết thảm liệt không gì sánh bằng được. Rõ ràng, trận chiến đoạt thành càng lúc càng gay cấn.

Sở binh còn có hình đồ nằm lung tung trên mặt đất, ngày hôm qua quân Hán công thành vẫn duy trì liên tục tới tận đêm khuya. Tận đến nửa đêm qua mới rút cuộc lui về đại doanh. Sau khi quân Hán rút đi, hầu hết tướng sĩ và hình đồ liền nằm trên mặt đất ngủ, nghe được tiếng bước chân của Mông Cức liền mơ màng tỉnh giấc, rất nhanh đứng lên chào.

- Tướng quân!

- Mông tướng quân!

- Chào tướng quân!

Lão binh quân Sở và hình đồ Hội Kê đều ồn ào đứng dậy, chào.

Tuy nhiên, lão binh trên đầu thành rất ít, hầu hết đều là hình đồ Hội Kê.

Nhìn thấy Mông Cức, bất kể là lão người Tần hay là hình đồ Hội Kê, trong mắt họ đều tỏa ra nóng rực không che giấu, dường như, chỉ cần có Mông Cức, thì ngay cả trời sập xuống bọn họ cũng không sợ. Lão binh người Tần có phản ứng này cũng không kỳ quái, nhưng hình đồ Hội Kê cũng tín nhiệm Mông Cức như vậy, thật sự là có chút khác thường.

Mông Cức vừa đi vừa liên tục gật đầu hỏi thăm, thỉnh thoảng lại vỗ vào vai một lão binh, thỉnh thoảng lại đánh nhẹ vào má của một hình đồ nào đó, hình đồ bị Mông Cức đánh vào má liền đứng thẳng lên, trên mặt đầy tự hào, nhìn biểu hiện trên mặt họ có thể thấy họ chỉ hận không thể chết vì Mông Cức.

Ngoài ra, mấy tháng trước những hình đồ này đều là phần tử dòng họ vũ trang cứng ngắc.

Nhưng, từ những tráng đinh dòng họ này tương ứng với sự tan rã của thế lực dòng họ, tâm tính bọn họ cũng chuyển biến. Dù sao, hầu hết những tráng đinh dòng họ này kỳ thực đều là những nông phu trung thực, chỉ là quan niệm dòng họ ăn sâu quá rồi mới bị một số ít thủ lĩnh dòng họ khống chế, tiếp theo trở thành các gia phó, sĩ binh cho các thủ lĩnh dòng họ.

Nhưng từ khi những thủ lĩnh dòng họ này bị giết, bọn họ được sung vào quân của Hạng Trang đến Giang Bắc trấn thủ, hơn nữa vợ con người già cũng được Hạng Trang ép buộc ra khỏi Nguyên Tịch, quan niệm dòng họ ăn sâu bén rễ này cũng triệt để tan rã. Đến bây giờ, những tráng đinh dòng họ này trong tiềm thức họ đã không còn quan niệm dòng họ nữa. Kỳ vọng duy nhất của bọn họ là ngày cầm tù sớm hoàn thành kỳ hạn sau đó bọn họ có thể quay về đoàn tụ với vợ con.

Cho nên bọn họ mới có thể ủng hộ Mông Cức như vậy. Bởi vì chỉ có Mông Cức mới có thể dẫn theo bọn họ bảo vệ thành trì, bọn họ mới có thể bảo toàn tính mạng của mình, mới có thể có cơ hội quay về đoàn tụ với vợ con người thân.

Dọc theo đầu thành dò xét một lúc, Mông Cức cuối cùng mới đến đầu thành cổng Bắc.

Các lão binh và hình đồ canh giữ trên đầu thành cổng Bắc đều tiến đến tụ tập trước mặt Mông Cức.

Mông Cức thả người nhảy lên lỗ châu mai, ánh mắt nóng rực nhìn qua mặt mỗi một hình đồ, lớn tiếng nói:

- Nghe thấy rồi đó, từ giờ trở đi, các người sẽ không còn là hình đồ nữa.

Điều này cũng là Mông Cức trước đó đã đồng ý, chỉ cần Lịch Dương không thất thủ dưới sự cường công của quân Hán trong mười ngày, thì sẽ đặc xá cho những phạm nhân có thân phận hình đồ. Nếu như Lịch Dương có thể thủ vững một tháng, thì người nhà của hình đồ cũng có thể khôi phục tự do. Đương nhiên, chuyện lớn như vậy, Mông Cức tự quyết là vì sớm đã được sự đồng ý của Hạng Trang rồi.

Không ít hình đồ gơ nắm tay lên, bọn họ rút cuộc đã không còn là thân phận phạm nhân nữa rồi.

Dừng lại một chút, Mông Cức lại chỉ vào lão binh quân Sở, hét lớn:

- Cũng giống như họ, từ giờ trở đi, các người sẽ là những lính tốt của quân Sở. Từ giờ trở đi, chỉ cần các người trên chiến trường đạt được chiến công, thì có thể nhận được tước vị, nếu các người chết trận, tước vị của các người cũng sẽ để con nối dòng kế thừa!

- Mông tướng quân uy vũ!

- Mông tướng quân uy vũ!

- Mông tướng quân uy vũ!

Mấy nghìn hình đồ tâm tình kích động bắt đầu hết to.

Mông Cức chau mày, lập tức vung tay hét lên:

- Đại Sở uy vũ!

- Đại Sở uy vũ!

Đầu tiên là những thân binh đi bên cạnh Mông Cức gào lớn, sau đó là các lão binh và hình đồ gần đó, đến cuối cùng là các lão binh và hình đồ trên thành lầu cổng Bắc cùng hét lớn, tiếng hô hào xông thẳng lên không trung, thậm chí ngay cả trong đại doanh quân Hán cách xa mười dặm cũng nghe rất rõ ràng.

241. Chương 241: Kiên Cố (1)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 241: Kiên cố (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài thành Lịch Dương, cha con Chu Ân, Chu Hoàn đang đứng trên núi nhỏ xem thực hư quân Sở, bỗng nghe trên đầu thành Lịch Dương vang lên những tiếng âm thanh thật lớn, nghe như lòng trời lở đất. Đại doanh Cửu Giang cách Lịch Dương gần mười dặm nhưng nghe vô cùng rõ ràng. Chu Hoàn mặt biến sắc nói:

- Phụ thân, khí thế quân Sở thật là cao.

Chu Ân thềm gật đầu, trận ác chiến mười ngày qua, ba vạn đại quân Cửu Giang đã sớm mệt mỏi khó chịu đựng nổi. Bốn vạn quân Hán của Cận Hấp, Lý Tả Xa cũng lực kiệt như thế. Nhưng quân Sở trên đầu thành Lịch Dương sĩ khí lại cao nhất, cũng không biết tên Mông Cức phụ trách thủ thành từ đâu mà ra, sao lại khó chơi đến vậy?

- Mông Cức!

Chu Ân chau mày rậm lại, trầm giọng nói:

- Tên Mông Cức này rốt cuộc là có lai lịch như nào?

Chu Hoàn lắc đầu cười khở. Mật thám quân Cửu Giang mất sức chín trâu hai hổ nhưng chỉ nghe được tướng trấn thủ Lịch Dương họ Mông tên Cức, còn cụ thể lai lịch như nào thì lại không biết. Tuy nhiên có thể khẳng định một điểm, tên Mông Cức này tuyệt đối không phải là tướng già của quân Sở, chắc là tướng vừa được Hạng Trang chiêu mộ. Nghĩ tới đây, Chu Ân liền trầm kinh hãi. Dưới trướng Hạng Trang thật đúng là người tài đông đúc mà.

Hai cha con còn đang trầm ngâm thì chợt có thân binh lên núi bẩm báo:

- Tướng quân, có tướng quân Cận Hấp và Lý Tả Xa cầu kiến.

Chu Ân không quay đầu lại, nói:

- Cho mời hai vị tướng quân lên núi.
- Vâng!

Thân binh dạ ran, lĩnh mệnh đi

Chốc lát sau, Cận Hấp, Lý Tả Xa liền cùng nhau lên núi nhỏ.

Chưa kịp chào hỏi, Cận Hấp đã hỗn hển nói:

- Chu Ân, quân Sở trong thành kiêu căng người còn trốn ở trên núi ngắm phong cảnh ư?

Chu Hoàn lạnh lùng cười, phản bác lại:

- Cận Hấp, nếu tối hôm qua không phải bộ khúc của người tác chiến bất lực. Liên quân đã sớm tấn công được lên đầu thành Lịch Dương rồi. Người có tư cách gì mà ở đây giáo huấn người khác?
- Oắt con Chu Hoàn!

Cận Hấp nghe vậy giận tím mặt:

- Ở đây có phần cho người nói sao?
- Ta nói đều là sự thật!

Chu Hoàn không chút nhân nhượng:

- Từ lúc khai chiến đến nay, quân Cửu Giang chúng ta đã thương vong hơn năm nghìn người rồi. Bộ khúc của Lý Tả Xa tướng quân cũng thương vong hơn bốn nghìn người, nhưng bộ khúc của người thì sao? Cho đến giờ cũng chỉ thương vong chưa tới hai ngàn người. Nếu không phải người kêu gào đòi tấn công, cố ý bảo tồn thực lực, Lịch Dương đã sớm dẹp xong rồi!
- Rầm thối!

Cận Hấp càng nổi giận cuộn cuộn:

- Tổn thất của lão tử đều là những lão binh tinh nhuệ, còn hơn nhiều so với quân Cửu Giang các người, chết trận toàn là nông phu tiểu phu, hộ săn bắn, toàn là một lũ ô hợp. Chu Hoàn, nếu không phải nể mặt phụ thân người, lão tử hôm nay đã chém đầu người rồi, hừ!
- Chém đầu ta ư?

Chu Hoàn lãnh đạm nói:

- Chỉ sợ người không có năng lực này.

Cận Hấp đâu có kiềm chế được nữa, tức thì rút kiếm ra đâm tới Chu Hoàn, lại bị Lý Tả Xa ra sức giữ tay lại. Chu Ân cũng có chừng mực cuối cùng đưa Chu Hoàn xuống núi.

Lý Tả Xa giậm chân, cả giận:

- Giờ là lúc nào rồi mà các người còn có tâm trạng cãi nhau hả?

Dừng lại một chút, Lý Tả Xa lại nói:

- Các người có biết hay không, hơn một trăm năm mươi nghìn đại quân của Mai Quyền đã bị hai mươi nghìn tinh binh của Hạng Trang đánh bại làm toàn quân bị diệt, còn có quân Đông Kỳ của Tụ Lạc Diêu nữa đã bị quân Sở đánh tan ở Ô Thương rồi.
- Hả?

Chu Ân nghe vậy mặt biến sắc nói:

- Mai Quyền xong rồi, Tụ Lạc Diêu cũng thất bại ư?
- Không thể nào?

Cận Hấp cũng khó mà tin được, nói:

- Hơn một trăm năm mươi nghìn đại quân của Mai Quyền cứ như vậy mà xong ư? Là một trăm năm người nghìn đại quân đó. Lý Tả Xa, người cũng không nên nói láo chứ?

- Nói láo ư?

Lý Tả Xa tức giận nói:

- Ta chẳng hơi đâu mà đi nói láo cả.

Chu Ân nghe vậy thì nghiêm nghị, Cận Hấp thì nhú mồm nói:

- Vậy thì chúng ta có phiền toái lớn rồi.

- Phiền phức không chỉ có những thứ này không thôi đâu.

Lý Tả Xa dừng lại một chút, lại nói:

- Thám mã Lưu Tinh hồi báo, đại quân Hoài Nam Anh Bố cũng từ Quảng Lăng rút binh rồi. Thất lộ liên quân bao vây tấn công Giang Đông hiện giờ chỉ còn lại ba nhà chúng ta. Đợi khi Hạng Trang điều quân trở về, quân Sở tiếp theo chắc chắn sẽ qua sông, đến lúc đó, ai trong chúng ta cũng đừng nghĩ tốt đẹp!

- Vậy... vậy thì phải làm như nào đây?

Cận Hấp nghe vậy hốt hoảng.

Năm ngoái trận chiến tại Thọ Xuân, Cận Hấp thật sự bị Hạng Trang đánh cho mà sợ hãi. Cho nên vừa nghe nói phải đánh với Hạng Trang thì Cận Hấp theo bản năng liền trở nên nhút nhát. Nghĩ mà xem, năm ngoái y cùng Lý Tả Xa mang theo ba mươi ngàn quân còn đánh không lại mấy ngàn tàn binh của Hạng Trang. Hiện tại Hạng Trang ít nhất cũng có mười mấy ngàn binh mã, vậy thì làm sao mà đánh được?

Trong lòng Chu Ân cũng bồn chồn, trận này dường như không cần phải đánh nữa.

Lý Tả Xa như đoán được suy nghĩ trong lòng Chu Ân, lập tức lạnh lùng nói:

- Chu Ân tướng quân, hiện tại muốn lui binh chỉ sợ là chậm rồi. Dù người lui binh, người thật cho rằng Hạng Trang sẽ bỏ qua cho người sao? Người kết tử cừu cùng với Hạng Trang. Năm xưa nếu không phải người phản Sở đầu Hán, Hạng Võ cũng sẽ không binh bại tại Cai Hạ, lại càng không tự vẫn ở Ô Giang...

- Đủ rồi!

Chu Ân tức giận nói:

- Lý Tả Xa, những điều này không cần người nhắc nhở bản tướng quân!

- Người biết là tốt rồi.

Lý Tả Xa gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang Cận Hấp, nói:

- Kể lúc này, chúng ta chỉ có thể vứt bỏ hiềm khích, trước tiên hợp lại toàn lực đánh hạ Lịch Dương, sau đó bố trí phòng vệ dọc theo Ô Giang, có lẽ đủ để ngăn cản quân Sở tại Giang Tả, bằng không đợi đến khi quân Sở đánh tới cửa rồi chỉ có thể đoạt đầu của chúng ta giành công mà thôi.

Chu Ân yên lặng gật đầu, sự việc cho tới bây giờ, hình như cũng chỉ có con đường này mà đi thôi.

Cận Hấp mắt sáng rực, nói:

- Cũng được, buổi sáng hôm nay do đội thân vệ của ta phụ trách đoạt thành, Nhưng các người con mẹ nó đừng có giấu giếm điểm điểm cái gì nữa, gì mà tỉnh lan, công thành xa, đầu thạch lấy hết ra đi. Ta thật không tin chỉ là một thành Lịch Dương mà bản không tới ư?

Đầu thành Lịch Dương, Mông Cức dựa vào lỗ châu mai ngủ say.

Đêm qua, trận chiến công thành vẫn duy trì tới nửa đêm quân Hán mới rút đi. Mông Cức vội vàng dàn xếp thương binh, kiểm kê cây lãn đá rơi với dầu hỏa mạnh. Mới sáng sớm đã phải lên đầu thành khích lệ tướng sĩ quân Sở và các hình đồ. Tận đến lúc này, y mới có thể rảnh rỗi dựa vào đồng gỗ chớp mắt một chút.

Bỗng nhiên trong lúc đó, ngoài thành đột ngột vang lên tiếng kèn trầm thấp vang xa.

Mông Cức giật mình thức dậy, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên cánh đồng bát ngát ngoài cổng bắc mấy vạn quân Hán đã tập kết khiến trong lòng Mông Cức khê rùng mình. Sau trận quân Hán, dĩ nhiên còn xuất hiện một tòa tháp gỗ nhọn cao dựng thẳng lên. Mông Cức ngỡ ngàng, tỉnh lan, là tỉnh lan!

Sai, phía sau tỉnh lan còn có xe dầu thạch, rõ ràng là xe dầu thạch!

- Hú...hu....

Trong tiếng kèn kéo dài không thôi, hơn vạn trọng giáp quân Hán cầm thuẫn chèo trong tay, nhịp đều hô kéo hơn mười tỉnh lan, xe dầu thạch chậm rãi hướng về đầu thành Lịch Dương nghiền ép qua. Nhìn trận tỉnh lan và xe dầu thạch cao chót vót, hình đồ trên đầu thành lập tức xôn xao.

Trong sự chờ đợi làm kẻ khác hít thở không thông, thời gian chậm chậm trôi qua.

Khoảng cách với thành tường trên dưới một trăm bước thì hơn mười xe dầu thạch cuối cùng dừng lại.

Trong tiếng hô nhịp đều, một đội quân Hán bỗng nhiên phát lực, dùng sức hạ ném, trong chớp lát, hơn mười cánh tay thật lớn vung lên không trung bắn lên, thông qua xích sắt nối liền với những cánh tay vậy thật xa các giỏ nâng lập tức gào thét bắn lên không trung, lên tới điểm cao nhất thì những đá lớn ở trong giỏ nâng hướng về phía trước đột nhiên bắn ra ngoài.

Trong những tiếng hô theo nhịp như biển gào của lực sĩ quân Hán, hơn mười mấy khối đá lớn từ sau trận quân Hán cuộn cuộn gào thét dựng lên hướng về đầu thành Lịch Dương trở mình cuộn cuộn đập xuống lần tới. Những hình đồ canh giữ ở đầu thành lập tức náo loạn, hò hét gọi nhau chạy trốn, chen lấn nhau. Một vài hình đồ bị chen dưới tường chắn mái ngã trọng thương.

Nhưng, những hình đồ dù hoang mang hoảng sợ này lại không một ai chạy xuống đầu thành bỏ trốn.

Mông Cức bỗng nhiên ngẩng phát đầu, chỉ thấy một khối đá lớn đang hướng về phía đầu mình bổ xuống.

Trong chớp mắt, Mông Cức bỗng lắc mình một cái, khối đá chừng bốn năm mươi cân liền rơi xuống bên cạnh y kèm theo tiếng nổ “bùm” rất lớn. Mấy hình đồ lập tức bị chấn động bay lên không trung, rồi lại trở mình cuộn cuộn rơi xuống bắn ra ngoài thành, tức thì đầu trên thành bụi mù nổi lên dày đặc.

Sau khi bụi mù tiêu tan, chỉ thấy đầu thành đã bị vỡ một lỗ hổng thật lớn, mấy lão binh vốn đang canh giữ bên cạnh Mông Cức và hai mươi hình đồ đều đã bị chấn động bắn ra ngoài tường thành, biến thành thổ dân đầy bụi đất. Có hai hình đồ không may bị đá lớn đè xuống làm thịt nát xương tan.

Tuy vậy, hơn mười mấy khối đá lớn còn lại đều trật cả, nếu không phải rơi xuống bên trong thành thì đều nện ở trên tường thành.

Trong tiếng hô nhịp đều của lực sĩ quân Hán, một loạt đá tảng lớn bị ném lên không trung, lại trở mình cuộn cuộn bắn về đầu thành Lịch Dương đập xuống, tuy nhiên số khối đá lớn đập trúng đầu thành rất ít, hầu hết khối đá lớn đều rơi xuống trên tường thành cao chót vót, đồng thời đập vỡ gạch bao quanh, còn để lại một hố lõm nông.

Xe dầu thạch oanh kích giăng co mất thời gian nửa bữa cơm, tận đến khi tỉnh lan tiếp cận tường thành cuối cùng mới dừng hẳn.

Ngay khi xe dầu thạch của quân Hán dừng hẳn thì trên thành Lịch Dương sớm đã là một đồng hỗn loạn, khối đá rơi vào đầu thành tuy rằng số lượng không nhiều lắm nhưng mỗi một khối đá lớn đều gây sự tổn hại lớn cho quân Sở. Ngoại trừ sát thương người ra, càng hủy hoại khối lượng lớn đá lẫn cây lán và dầu hỏa, nghiêm trọng hơn chính là, sĩ khí và lòng tin của hình đồ bị tàn phá cực mạnh.

Lúc bụi mù bao phủ trên đầu thành tan hết, hình đồ núp tại lỗ châu mai đều run rẩy đứng lên, mặt vàng như đất, sợ sệt như chim sợ cành cong! Những hình đồ nay dù sao cũng chưa được huấn luyện chính quy, lại chưa từng trải qua trận chiến hỏa công chân chính, đối mặt với khí giới công thành lợi hại như xe dầu thạch, tỉnh lan khó tránh khỏi trong lòng nảy sinh sợ hãi.

Nhưng còn hơn ba nghìn lão binh theo Mông Cức từ Cửu Nguyên tới đây lại vô cùng bình tĩnh, bọn họ cũng không vì sự tấn công của xe đầu thạch quân Hán mà sợ hãi, càng không bởi vì xe tỉnh lan quân Hán tới gần tường thành mà thất kinh, bọn họ chỉ lẳng lặng canh giữ ở đầu thành, đợi quân Hán đến vây đoạt thành.

242. Chương 242: Kiên Cố (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 242: Kiên cố (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

“Rống!”

“Rống!”

“Rống!”

Trong những tiếng hô đều nhịp của binh giáp quân Hán, hai mươi cái tỉnh lan cao chót vót rớt cục chạm rãi tới gần thành tường cổng Bắc, khoảng cách với tường thành chừng hai mươi bước thì trên đài cao tỉnh lan vốn không có người đột nhiên xuất hiện một lượng lớn cung tiễn thủ quân Hán. Sau một khắc, từng đợt mưa tên dày đặc bắn chum xuống đầu thành cổng Bắc.

Trên đầu thành cổng Bắc, hình đồ bất ngờ không kịp đề phòng kêu thảm thiết ngã xuống.

- A, mắt của ta, đau chết mắt...

Một hình đồ bị tên bắn trúng mắt từ trên đầu thành lăn xuống kêu thảm thiết, chỉ trong chốc lát đã rơi xuống mặt đất bỏ mình.

- Cứu mạng với, cứu mạng với, ta không muốn chết, mẹ ơi...

Một hình đồ mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt non nớt đang kêu thảm ngã sấp xuống tại trên đầu thành, trên lưng y bị cắm một mũi tên, hình đồ này giãy dụa, đuôi mũi tên vẫn còn đang khê rung động.

Hơn hai mươi tỉnh lan, trên mỗi tỉnh lan trên dưới hai tầng vọng đài đủ để chứa năm mươi cung tiễn thủ, tròn một nghìn cung tiễn thủ chia làm năm đội, hướng về đầu thành cổng Bắc mà luân phiên nhau bắn chum tới. Từng làn mưa tên rơi xuống, ngày càng nhiều hình đồ thậm chí cả lão binh cũng ngã xuống vũng máu, trên đầu thành náo loạn, khắp nơi bị thảm.

Tuy nhiên, hầu hết ngã xuống trong mưa tên đều là những hình đồ không mặc giáp, về phần ba nghìn lão binh của Mông Cức, hầu hết cầm đại thuẫn trong tay, trên người mặc trọng giáp, cung tiễn thủ quân Hán bắn ra trên cơ bản không uy hiếp quá lớn, trừ phi không may bắn trúng mắt, hoặc trúng vào đường nối của áo giáp thì mới bị mất mạng.

Mông Cức mặc trọng giáp, cầm trong tay bộ cung thiết đang bắn về phía cung tiễn thủ trên tỉnh lan của quân Hán, mưa tên rơi trên người y đều bị văng ra hết. Mưa tên của cung tiễn thủ quân Hán căn bản là không đủ để bắn thủng trọng giáp trên người Mông Cức. Nhưng mỗi mũi tên mà Mông Cức bắn ra thì tất sẽ có một cung tiễn thủ quân Hán ngã xuống.

Bắn đủ hơn mười cung tiễn thủ quân Hán, Mông Cức hét lớn:

- Lão binh tiến lên!

Mông Cức ra lệnh một tiếng, hơn ngàn lão binh canh giữ trên đầu thành đều tiến lên, vừa rút gào vừa cầm đại thuẫn hoặc là dùng áo giáp mặc trên người để chặn mưa tên của quân Hán tập kích. Tuy rằng không

ngừng có lão binh ngã xuống trong tên, nhưng trên cơ bản hóa giải uy hiếp của tinh lan quân Hán, mấy nghìn hình đồ bị vấy vào mép của sự tan rã lại một lần nữa trấn tĩnh xuống.

Tuy nhiên, sự tiến công của quân Hán chỉ vừa mới bắt đầu, dựa vào sự phát uy của tinh lan, hơn mười thang mây cùng với hơn mười thang mây đơn giản đều đã dựng lên thành tường cổng bắc, sau một khắc, một đội tử sĩ quân Hán ngậm dao sắc bén sử dụng chân tay chèo lên thang mây, xông về phía trước đầu thành.

- Trọng binh lui binh, khinh binh tiến lên!

Mông Cúc lần thứ hai lớn tiếng hạ lệnh.

Lão binh quân Sở đầu thành lập tức rút lui ra sau, bọn họ cầm đại thuẫn hoàn đao cầm trong tay, trên người mặc trọng giáp, sử dụng ưu thế của cơ thể to lớn ném mạnh những đá lăn cây lăn xuống lại không tiện bằng những hình đồ, hình đồ không mặc trọng giáp gào lên hưởng ứng, nâng cây lăn, đá lăn ném xuống dưới thành.

- Đi chết đi!

Một gã hình đồ ôm một khối đá trăm cân hung hăng nện xuống dưới, hơn mười tử sĩ quân Hán đang trèo lên thang mây lập tức đều bị văng ra, kêu lên thảm thiết rồi từ trên cao mấy trượng ngã xuống đất. Tuy nhiên trước khi rơi xuống đất, một tử sĩ quân Hán không ngờ vung tay ném lưỡi dao sắc bén lên, suýt chút nữa thì đâm thủng yết hầu của hình đồ kia.

- Ta đến đây, ta đến đây...

Một hình đồ cơ thể cao lớn một mình nâng một cây lăn nặng bốn năm trăm cân đang định từ lỗ châu mai ném ra ngoài thì một mũi tên như chớp bắn tới xuyên qua yết hầu của y, hình đồ cao lớn lập tức hai mắt trợn ngược, hai tay đang giơ cao lăn cây liền mềm nhũn buông thông xuống làm cây lăn dè vào người.

Còn có một hình đồ vừa ném xuống một khối đá lớn, kết quả cả người mất trọng tâm trong khoảnh khắc từ trên đầu tường lao thẳng xuống dưới, rơi xuống đất còn chưa tắt thở, nhưng trong khoảnh khắc bị tử sĩ quân Hán ủa lên giẫm thịt nát xương tan.

Trên đầu tường, dưới tường thành lập tức rơi vào trong cảnh rối loạn, giống như nồi nước đun sôi, loạn sì bát nháo.

Một đội tử sĩ quân Hán lần lượt trèo lên thang nhưng lại bị cây lăn đá lăn từ trên quãng xuống, một đám hình đồ réo gọi nhau mặt sau lỗ châu mai, vừa điên cuồng đẩy cây lăn đá lăn vừa bị cung tiễn thủ quân Hán bắn trúng ngã xuống đất, giờ này khắc này, tử thần đang há những chiếc ranh nanh thật lớn, điên cuồng mà thu gặt những sinh mệnh tươi mới.

Tử sĩ quân Hán cố nhiên hung hãn không sợ chết, hình đồ quân Sở dĩ nhiên cũng quyết không lùi bước.

Vượt qua sự hoảng loạn ban đầu, hình đồ đầu thành giờ đã trấn tĩnh, kỳ thật cũng là chết, giờ khắc này, trong đầu bọn họ đã không còn tạp niệm gì nữa. Bọn họ nghĩ rất đơn giản, nếu thành bị hãm, bọn họ hẳn là sẽ chết không nghi ngờ gì nữa, cho nên, nếu bọn họ muốn sống, nhất định phải đánh bại quân Hán, phải bảo vệ thành trì.

- Bùm

- Bùm

- Bùm

Một tiếng nổ lớn va đập từ cửa thành truyền đến, đi kèm cùng với mỗi một tiếng va đập thậm chí ngay cả chân tường thành đều kịch liệt rung động. Mông Cúc mặt biến sắc, xoay người bước nhanh lên vọng đài đầu thành, tay vịn vào lỗ châu mai nhìn xuống, chỉ thấy một trận xe công thành đã ở tại cổng Bắc, đang mãnh liệt đụng vào cửa thành.

- Đáng giận!

Mông Cúc hét lên giận giữ, quay đầu lại hét:

- Dầu hỏa mạnh!

- Dầu hỏa mạnh!

Liên tiếp trong tiếng rống giận giữ, sớm có hơn mười tên hình đồ ôm từng hũ dầu hỏa mạnh tiến đến, lại hướng về bên ngoài lỗ châu mai ném xuống. Kèm theo đó là tiếng vỡ vụn giòn tan, dầu hỏa mạnh lập tức tràn ra bắn tung tóe, bắn cả lên xe công thành và người ở bên ngoài cửa thành.

- Cây đuốc, lấy cây đuốc!

Mông Cức lần thứ hai ra lệnh:

- Chết cháy bọn họ!

Mông Cức vừa dứt lời, vài cây đuốc đã từ trên đầu thành ném xuống, dưới cửa thành liền bùng lên trận lửa cháy mạnh lên tận trời. Hơn mười lực sĩ quân Hán đang trốn ở trong ốc xe của xe công thành đang xông tới cửa thành đã bị lửa bén lấy kêu lên thảm thiết, mười mấy người lửa từ trong ốc xe chạy vội ra, và cũng rất nhanh chết cháy tại chỗ.

Sau trận quân Hán.

Khóe miệng Lý Tả Xa lập tức co giật, lúc này hạ lệnh nói:

- Truyền lệnh, tất cả xạ thủ Lâu Phiên thay hỏa tiễn, thiêu hủy dầu hỏa mạnh ở trên đầu thành.

- Vâng!

Thân binh đứng canh giữ bên cạnh Lý Tả Xa âm thầm đồng ý, lại bò lên trên vọng đài xe tinh lan vừa đẩy tới cầm lấy hai lệnh kỳ hình tam giác ra sức vẩy lên.

Trên tinh lan phía trước, mười mấy tiểu giáo úy quân Hán ra lệnh một tiếng, hơn mười xạ thủ Lâu Phiên đã thay chũm hai tạ cung cứng Tang Mộc, mũi tên vốn bằng lông vũ nhẹ cũng đổi thành trọng tiễn nanh sói. Cái gọi là xạ thủ Lâu Phiên thật ra cũng không phải là chỉ người Lâu Phiên, mà là chỉ những thiện xạ có hình thể cao lớn.

Không đợi lửa tắt, một trận xe công thành lại hướng về cửa thành nghiền ép mà đến.

Mông Cức nheo mắt lại, lần thứ hai hạ lệnh:

- Dầu hỏa mạnh, chuẩn bị dầu hỏa mạnh...

Lại có hơn mười hình đồ ôm những bình dầu hỏa mạnh tiến lên. Nhưng đúng lúc này, hơn mười luồng khí sắc bén xé gió lao tới, một số thì bắn thẳng vào vại sành mà hình đồ đang ôm, vại sành vỡ vụn, từng mảng dầu hỏa mạnh liền bắn ra trên đầu tường.

- Hả?

Con người Mông Cức thoáng chốc co rút kích liệt, lúc này vội nhảy ra thật xa.

Hầu như là ngay khi Mông Cức vừa nhảy tránh xuống đất, hơn mười hỏa tiễn liền rơi vào trên đầu thành, sau một khắc, ngọn lửa trên đầu thành cồng Bắc bùng lên tận trời. Hơn mười lão binh vốn đang canh giữ trên đầu thành kể cả một số hình đồ gần đó đều lâm vào biển lửa. Chiến bào của Mông Cức cũng bị bén cháy xém, yếu ớt cháy lên.

- Đáng ghét!

Mông Cức xoay người dập ngọn lửa trên chiến bào, lại chăm chú nhìn lên, chỉ thấy toàn bộ đầu thành cồng Bắc đã hoàn toàn bị lửa bao phủ, ngoại trừ một số ít lão binh cùng với hình đồ may mắn chạy tránh ra ngoài được, còn hầu hết hình đồ đều táng thân trong biển lửa. Còn muốn dùng dầu hỏa mạnh ngăn cản công thành rõ ràng là không được nữa.

“Bùm”

Bỗng nhiên trong lúc đó, một tiếng đùng nặng nề từ dưới chân thành truyền đến.

Mông Cức hít một ngụm khí lạnh, lại nhìn xung quanh phải trái, chỉ trên trên đầu thành đã xuất hiện bóng dáng tử sĩ quân Hán, tuy rằng lúc này tử sĩ quân Hán xông lên đầu thành không nhiều, không đủ để áp chế

quân Sở đầu thành, nhưng theo thời gian trôi qua, sĩ tử quân Hán xông lên đầu thành sẽ càng nhiều, cục diện sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

- Tướng quân!

Mông Thương tiến lên một bước, lạnh lùng nói:

- Nhanh xuất động đội kỵ binh dũng mãnh đi!

Mông Cứu nghiêm trọng gật đầu rút đao ra, lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh, đội kỵ binh dũng mãnh...đột kích!

- Vâng!

Mông Thương ầm ầm đồng ý, lại bỗng nhiên quay đầu lại rống lên:

- Tướng quân có lệnh, đội kỵ binh dũng mãnh đột kích! đội kỵ binh dũng mãnh đột kích!

Bên trong cánh cửa phía Đông Lịch Dương, gần nghìn kỵ binh chính trận đã sẵn sàng đón địch.

Mông Khanh đang kiễng chân nhìn về hướng cổng Bắc xa xa, thái độ trên mặt không che giấu được sự lo lắng. Tiếng chém giết bên ngoài cổng bắc rung trời, nhưng y lại ngồi ở đây chờ đợi, thật là dày vò mà?

Bỗng nhiên trong lúc đó, một con khoái mã từ trên đường chạy như bay đến.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa vừa phóng ngựa chạy nhanh vừa ngửa mặt lên trời hét:

- Tướng quân có lệnh, đội kỵ binh dũng mãnh đột kích! đội kỵ binh dũng mãnh đột kích!

- Rốt cuộc đã đến phiên chúng ta rồi sao?

Khóe miệng Mông Khanh thoáng chốc nhe răng cười, lập tức đem mũ giáp nặng nề ở trên tay đội lên đầu, kéo chiếc mặt nạ sắt xuống bảo vệ toàn bộ mặt, toàn bộ khuôn mặt đều được giấu bảo vệ trong chiếc mặt nạ, chỉ có đôi mắt hẹp dài là lộ ra hai luồng sáng rực.

- Lên ngựa!

Mông Khanh xoay người lên ngựa, lại rút đao ra hô.

Gần nghìn kỵ binh đang ở trên đường dài tĩnh tọa đợi đều đứng dậy lên ngựa, lập tức rút hoàn thủ đao sắc bén ra.

Ba trăm trọng kỵ binh không mang trọng giáp này lại phải hỗ trợ Phó binh lên ngựa, lúc lên ngựa, Phó Binh lại đem ba trăm kỵ thương thật dài chừng ba thước sáu thước đưa cho kỵ thủ, hơn ba trăm trường dư đâm thẳng vào hư không, thoáng chốc hình thành một rừng mâu tử vong dày đặc...

243. Chương 243: Uy Phong Trọng Kỵ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 243: Uy phong Trọng Kỵ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cổng phía bắc Lịch Dương ầm ĩ vang trời, quân Hán đang liều chết chém giết với quân Sở, nhưng cửa phía đông lại rất yên tĩnh.

Bên ngoài cửa phía đông, ngoại trừ mười tên lính tuần tra đang lang thang quanh quẩn, còn lại không nhìn thấy bóng dáng một tên quân Hán nào. Trận chiến Lịch Dương, ý đồ chiến lược của Chu Ân, Cận Hấp, Lý

Tả Xa là chiếm đóng Lịch Dương, nhỏ đi cái dinh quân Sở đóng vào Giang Bắc, về phần có thể tiêu diệt hết quân giữ thành, bọn hán kì thực cũng không để ý, cho nên quân Hán không bao vây thành tứ phía.

Giữa lúc đó, một lão binh quân Hán dường như là ý thức được điều gì, chậm rãi ghì chặt đầu ngựa.

Lão binh quân Hán nhìn chăm chú, chỉ thấy cầu treo phía trước thường treo cao đột nhiên từ từ hạ xuống, cổng thành vốn đóng chặt cũng dần dần mở ra trong tiếng kết kết chói tai, từng đợt âm thanh như sấm vang đột nhiên truyền đến. Thời khắc này, lão binh quân Hán cảm nhận rõ ràng, mặt đất khắp nơi dưới chân đều đang nhẹ nhàng rung lên.

- Chuyện gì đang xảy ra?

- Quân Sở đang tập kích ư?

- Không thể như vậy, trước mắt cửa bắc đều sắp thất thủ, quân Sở làm sao còn có binh lực tập kích chứ?

- Chết tiệt, quân Sở biết thành sắp bị phá, cho nên muốn chạy trốn khỏi thành trước tiên sao?

Mười mấy kỵ binh quân Hán vốn đang lang thang khắp nơi cũng dần dần tập trung sau lưng vị lính già, một đám chỉ chỗ đối với cửa thành rộng mở, khe khẽ nói thì thầm.

Về mặt của vị lính già quân Hán đột nhiên thay đổi, thanh thế này, chẳng lẽ là đại đội kỵ binh.

Lúc này, bên trong cửa thành đầu tiên lộ ra một rừng trường mâu sắc nhọn, theo sau trường mâu xuất hiện cũng là kỵ binh quân Sở tứ kỵ mã quý, đội kỵ binh tứ kỵ này cả người và ngựa đều mang giáp sắt dày nặng phía trong, thậm chí ngay cả gương mặt của kỵ binh cũng che phủ bởi một sự lạnh ngắt, nhìn qua là âm u như thế, hung tàn như thế, dữ tợn như thế!

- Đây là...kỵ binh gì ?!

- Trời ơi, lũ quái vật này thoát ra từ đâu?

Mặc giáp sắt nặng dày như vậy, ngựa cũng thồ được sao?

- Tiểu tử mắt mù, chưa thấy chiến mã của quân sở đều là tuần mã vai cao bảy thước sao?

- Ô, trời ạ, Ô, trời ơi, lũ quái vật đang xông lại đây, chạy đi, chúng ta mau chạy đi!

Mười mấy kỵ binh quân Hán trấn giữ cửa thành lập tức đứng dậy, không đợi người lính già quân Hán hạ lệnh, liền ghì cương ngựa chạy thục mạng về hướng cửa bắc, thời khắc này, họ chỉ muốn chạy thoát càng xa càng tốt.

Ngoài thành cửa bắc, mặt trận phía sau quân Hán.

Lý Tả Xa, Chu Ân đang đứng ở ở Tỉnh Lan (một loại xe công thành) nhìn về tình hình chiến sự phía cổng bắc.

Chu Ân hưng hăng vỗ vỗ hàng rào bảo vệ của vọng đài, hưng phấn nói: - Lý tướng quân, đã có hơn mười mấy đội tử sĩ xông về phía đầu thành, quân Sở trên đầu thành ít nhiều cũng đến cực hạn, không có gì bất ngờ, chỉ cần có ba đến năm đội khinh binh tử sĩ đoạt trên tường thành, quân Sở sẽ hoàn toàn sụp đổ, ha ha!

Lý Tả Xa gật đầu, nói:

- Còn lâu trên tường thành, ít nhiều cũng sắp bị phá thủng!

Vừa dứt lời, một hồi vó ngựa dồn dập đột nhiên truyền đến từ hướng cửa Đông, lúc Lý Tả Xa, Chu Ân cúi đầu nhìn, chỉ thấy mười mấy tên lính tuần tra chạy như bay từ hướng đông đến, đội kỵ binh chạy ở trước mặt vừa phóng ngựa chạy đến, vừa hét lớn:

- Kỵ binh quân Sở ra khỏi thành tập kích, vừa ra khỏi thành tập kích...

- Hả? Kỵ binh quân Sở?

Lý Tả Xa nghe vậy lập tức vẻ mặt thay đổi.

- Hả, tập kích, lúc này?!

Chu Ân vẻ mặt khó tin, nhìn xem sắp phá thành rồi, quân Sở thực sự còn có nhiều binh lực dư thừa sao, không tăng cường thêm quân ở đầu thành, lại mang ra ngoài thành để tập kích, đó không phải là muốn chết sao? Còn thực sự cho rằng mấy trăm kỵ binh có thể nghịch chuyển chiến cuộc, mấy vạn đại quân bên ngoài thành là bày biện trang trí hay sao?

Lúc hai người đang nghi ngờ bất định, cửa phương bắc đã truyền tới tiếng vó ngựa rầm rầm ù ù.

Bụi đất bay mù trời, một đội kỵ binh ma quỷ toàn thân bao bọc giáp sắt vừa dày vừa nặng xông lên liều chết, người kỵ binh dẫn đầu đột nhiên giơ lên một thanh đao dài, phía sau kỵ binh giáp sắt dần dần triển khai hai cánh quân với kỵ binh bình giáp sắt phía trước, chỉ phút chốc liền triển khai thế trận chiều rộng vượt qua hai trăm bước chân, thế trận trước sau xếp làm hai hàng, triển khai giao nhau!

Theo sát phía sau mấy trăm kỵ binh, còn lại rất nhiều kỵ binh quân Sở, ít nhất cũng phải trên một ngàn kỵ binh!

Đồng tử của Chu Ân phút chốc nhanh chóng co lại, kỵ binh phía trước trong tay cầm những cây trường mâu cao vút giống như một mảnh rừng tử vong lạnh buốt, cảm giác đem lại cho hắn thật không tốt, lập tức Chu Ân quay đầu hét lớn với Chu Hoàn: - Truyền lệnh, Vô Tốt Phương Trận (là đội hình chiến đấu bày ra theo hình vuông trên diện tích rộng lớn, bằng phẳng của chiến tranh ngày trước) toàn bộ xuất quân, cho dù phải trả giá nhất định cũng cần ngăn chặn họ, ngăn chặn họ...

- Vâng!

Chu Hoàn đồng ý, lập tức quay đầu hét to:

- Vô Tốt Phương Trận... Xuất kích! Xuất kích!

Mệnh lệnh của Chu Ân nhanh chóng truyền đạt đi, một đội vô tốt trang trọng mặc giáp cầm thuẫn dần dần cuộn trào ra từ trong đại trận quân Hán của cửa phía bắc, trọng kỵ quân Sở nghênh tiếp tiền phương dồn ép triển khai đội hình chiến đấu dày đặc, đủ ba nghìn vô tốt trọng giáp, triển khai đồng dạng thế trận phòng ngự hơn hai trăm bước, mỗi hàng năm trăm người, trước sau sáu hàng.

- Hừ ...

Mông Khanh giơ trường đao lên, thúc chiến mã bắt đầu tăng tốc.

Hơn ba trăm kỵ binh trọng giáp phía sau cũng dần dần thúc dục chiến mã bắt đầu tăng tốc, không đến một lát, hơn ba trăm kỵ binh trọng giáp liền hoàn thành tăng tốc, bắt đầu tiến lên cực nhanh, chỉ thấy đầu ngựa chen chúc, trường mâu nhấp nhô, hàng ngàn gót sắt đập liên hồi xuống mặt đất, giống như nhịp trống tử vong, từng chút từng chút đập vào trong tâm khảm của quân Hán.

Bỗng nhiên, khoảng cách với phương trận vô tốt quân Hán chưa đến năm mươi bước.

- Cáp!

Mông Khanh gào to một tiếng, hoành đao giương cao lên đột nhiên chém xuống. Ngay sau đó, hơn ba trăm kỵ binh giáp sắt cùng lúc hạ cây thương trong tay, hơn ba trăm cây thương thoáng chốc liền đan thành hai hàng rừng mâu, cây thương lạnh băng băng đó, giống như răng nanh của thú dữ, vô cùng hung tàn cắn vào trọng giáp quân Hán phía trước.

Trong chớp nhoáng, kỵ binh quân Sở tiến lên cực nhanh và vô cùng cuồng bạo xông vào trong trận địa trọng giáp dày đặc của quân Hán, hai hàng trọng giáp quân Hán trước mặt bỗng chốc ngay người mang khiên cũng bị thương của kỵ binh quân Sở đâm xuyên, tuy nhiên sau khi đâm xuyên qua hai hàng trọng giáp quân Hán, thương của kỵ binh quân Sở cũng vì chịu sức ép quá nặng mà bị bẻ gãy ở giữa.

Nhưng mà, sự nỗ lực của kỵ binh quân Sở cũng không phải vì thương gãy mà dừng lại!

Trên thực tế, phương thức sát thương của trọng kỵ binh chân chính không phải là ở kỵ thương, mà là ở lực công kích hung tàn vô song của vũ khí lạnh. Làm phép tính đơn giản, thế trọng của một con ngựa cao to gần một ngàn cân, hơn thế thể trọng của một kỵ sĩ cũng gần một trăm cân cùng với trọng giáp nặng chỉ ít năm mươi cân, toàn bộ tính lên cũng hơn một tấn!

Kỵ binh giáp sắt trung bình một tấn, gần như chính là một chiếc xe mini có rèm che, làm một chiếc xe mini có rèm che dựa vào tốc độ sáu mươi km chỉ ít xông thẳng vào trong đám người chật chội, hơn nữa lái xe tuyệt đối sẽ không giẫm lên phanh để giảm tốc độ, ngược lại còn liều mạng nhấn ga tăng tốc. lúc này người hoàn toàn có thể tưởng tượng, hiện trường sẽ trở thành cảnh tượng như thế nào?

Sự xung phong của kỵ binh giáp sắt, có thể hình dung hai chữ hung tàn?

Thiết kỵ bão táp, trong chốc lát, âm thanh lớn lên của người ngựa lao vào nhau, tiếng âm thanh keng keng của binh khí đập vào nhau, tiếng âm thanh răng rắc của xương cốt rạn nứt, còn có tiếng kêu rên thảm thiết của võ tốt quân Hán đàn vào nhau, hơn trăm trọng kỵ quân Sở đàn vào nhau, tựa như một cái cày màu đỏ thật lớn, chốc lát đã cày nát đội hình chiến đấu đông đúc của trọng giáp quân Hán.

Mặt trận phía sau quân Hán, nhìn trên đài.

Lý Tả Xa. Chu Ân quả thực không tin vào mắt của mình, đội hình chiến đấu đông đúc của ba nghìn võ tốt kết thành, có thể để cho quân Sở đột phá dễ dàng vậy sao? Con mẹ nó đây là kỵ binh chết tiệt gì vậy?! Thằng nhãi Hạng Trạng có thể tìm được kỵ binh hung tàn như vậy ở đâu chứ?! Sở quốc chỉ cần ba nghìn kỵ binh như vậy, thiên hạ này ai có thể địch lại?

- Không hay rồi.

Lý Tả Xa đột nhiên cảm nhận được điều gì đó không ổn, quay đầu lại hét to:

- Truyền lệnh, cung tiễn thủ lui về phía sau, Tinh lan, thang còn có xe công thành, khẩn trương lui về phía sau...

Tuy nhiên, Lý Tả Xa lúc này mới nghĩ đến để Tinh Lan, thang, xe công thành...Vũ khí hạng nặng lui về phía sau, hiển nhiên đã muộn rồi.

Bên ngoài cửa bắc, sau khi trọng kỵ quân Sở đột phá thế trận trọng giáp võ tốt của quân Hán, rồi chỉ chỉnh đốn một chút lại trận hình liền tiếp tục xông về về phía khinh binh quân Hán đang chen chúc ở bên ngoài cửa bắc, lực sung kích hung bạo của trọng kỵ quân Sở ngay cả đội trọng giáp dày đặc của quân Hán cũng chống không nổi, khinh binh quân Hán càng thêm thất bại.

Những nơi trọng kỵ quân Sở đi qua, khinh binh quân Hán như rạn nứt, bỏ chạy bốn phía.

Gần ngàn khinh kỵ binh quân Sở tiến vào giữa trận địa quân Hán, lập tức đập vỡ túi da dê chứa đầy dầu hỏa rơi xuống như mưa, Tinh Lan, thang còn có xe công thành căn bản không kịp rút lui, trong âm thanh “ba ba” liên tiếp không ngừng, hàng trăm hàng ngàn túi da dê dần dần vỡ ra, rất nhiều dầu hỏa đậm đặc bắn tung tóe.

Hơn một trăm kỵ binh quân Sở cầm trong tay cây đuốc chạy như bay từ cửa bắc ra ngoài, kèm theo cây đuốc trong tay họ bay ra, Tinh Lan, thang, xe công thành bị quân Hán vứt ở ngoài cửa bắc liền bị đốt hết. Khinh binh quân Hán không kịp chạy thoát thân từ trong Tinh Lan, thang, xe công thành liền lập tức bị ngọn lửa cuộn cuộn nuốt chửng.

Sau khi đốt tất cả Tinh Lan, thang cùng với xe công thành, gần nghìn kỵ binh quân Sở lại lao đầu xung phong liều chết quay về, ít nhất đã bắn chết gần ngàn quân Hán, cuối cùng mới bảo vệ ba trăm trọng kỵ binh từ cổng Tây Lịch Dương trở về bên trong thành, Cả quá trình, tính không đến nửa canh giờ, thương vong của kỵ binh quân Sở còn không đến một trăm kỵ binh, có thể nói là cực kỳ ít.

Quân Hán ước chừng thương vong hơn bốn ngàn người, càng quan trọng hơn là, tất cả Tinh Lan, thang còn có xe công thành, toàn bộ đều đốt sạch, trận chiến công thành này, sợ là không có cách nào lại tiếp tục.

Mặt trận phía sau quân Hán, trên vọng đài

Lý Tả Xa, Chu Ân hai mắt đăm đăm, sau một hồi lâu cũng chưa thể phục hồi lại tinh thần!

Sau hơn nửa ngày sau, Chu Hoàn hồn hển xông lên, hét lớn với Chu Ân:

- Phụ thân, tên tiểu nhân phản bội Cận Hấp này đã mang theo người ngựa của hắn rút lui rồi!

- Rút lui ? Rút lui !

Chu Ân thở dài nói:

- Chúng ta cũng nên rút lui!

Phía bên kia, Lý Tả Xa sớm đã vội vàng ẩn kiếm vọng đài, mất đi tất cả vũ khí công thành, Cận Hấp cũng đã lui binh, liên quân ba đường trên thực tế cũng đã tan tã. Trận này đã không thể tiếp tục được nữa. Hiện tại tốt nhất là nên nghỉ tiếp theo đón đánh sự trả thù của quân Sở như thế nào?!

244. Chương 244: Vững Như Bàn Thạch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 244: Vững như bàn thạch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Chết đi!

Mông Cức hét lớn một tiếng, chém một đao làm Tiểu Giáo Ủy quân Hán ra thành hai khúc, lại một cước đạp thi thể nửa dưới của Tiểu Giáo quân Hán xuống lầu thành. Lại nhìn xung quanh, chỉ thấy tử sĩ quân Hán cướp đầu thành đã cơ bản bị diệt hết, chỉ có ước chừng khoảng mười mấy người còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chuyện bị giết cũng là sớm muộn.

Mất đi sự ủng hộ của Tỉnh Lan, thang, xe công thành, thế tấn công của quân Hán lập tức yếu đi.

Trọng giáp và khinh binh quân Hán vốn chen chúc ở ngoài cửa bắc tức thì bị ba trăm trọng kỵ của Mông Khanh cùng với gần ngàn khinh binh phía sau tấn công cho loạn, khó có thể tổ chức lại thế tấn công.

u..u.. u... Bỗng nhiên, ngoài thành vang lên tiếng kèn trầm thấp.

Mông Cức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xa xa hàng loạt quân Hán xoay người về phía sau, bắt đầu từ từ rút lui.

Trước sau không đến nửa canh giờ, một đội quân Hán liền hoàn toàn biến ở trong tầm nhìn của tướng sĩ quân Sở, thấy cảnh tượng như vậy, Mông Cức không khỏi đáng tiếc, nếu như thế lực của các tướng sĩ dưới trướng dư thừa, lúc này thừa cơ xung phong liều chết một trận, cho dù không thể đánh tan ba đường quân Hán, cũng có thể có cơ hội đánh trọng thương bọn họ.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Mông Khanh cũng ngang nhiên lên đầu thành, lại chấp tay hướng về phía Mông Cức hành lễ nói:

- Tướng quân, mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh!

Mông Cức vỗ vỗ bả vai của Mông Khanh, nói:

- Mông Khanh, người giỏi lắm!

Dứt lời, Mông Cức lại tiến lên hai bước về phía trước nhảy lên trên trường thành, lập tức giơ tay tên hét to:

- Đại Sở uy vũ!

- Đại Sở uy vũ, đầu tiên là Mông Khanh và lão binh quân Sở phụ cận, sau đó là lão binh quân Sở phía xa, tái sau đó là tất cả các tên lính bộ binh còn lại ở trận tử chiến, tất cả đều gào thét giận dữ, cuối cùng tiếng thét to hỗn loạn lại hội tụ thành một ký hiệu âm thanh hài hòa thống nhất. Giống như tiếng sấm phá vỡ bầu trời.

Mông Cức thu đao vào vỏ, lão binh và hình đồ (tù nhân) vẫn tiếp tục hét vang.

Làm một lão binh trải qua hàng trăm trận chiến, Mông Cức cũng không ngăn cản bọn họ, bởi vì Mông Cức biết, cho dù là lão binh hay là nhóm hình đồ này, đều sẽ cần phải giải phóng cảm xúc của bọn họ, đại chiến vừa qua đi, quãng đời tử chiến còn lại, có thể còn có rất nhiều đồng chí vĩnh viễn rời xa họ, người ngoài cuộc, quả nhiên không thể hiểu hết được tâm tình của bọn họ lúc này.

Tuy nhiên Mông Cức càng tin tưởng, sau khi trút ra những tâm tư trong lòng, những hình đồ này sẽ hoàn toàn trưởng thành, trưởng thành vì tinh thần ý chí mỗi người còn kiên định như bàn thạch hơn lão binh quân Sở, tương lai không xa, năm nghìn hình đồ còn lại sẽ trở thành một lực lượng không thể xem thường. Đến lúc đó Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa còn muốn uy hiếp Lịch Dương, đó chính là người mê nói mộng!

Ngoài mười dặm, Lý Tả Xa đang dẫn quân từ từ rút lui.

Nghe phía sau truyền đến những kí hiệu âm thanh như tiếng hô sóng thần, Lý Tả Xa không khỏi biến sắc. Các loại cảm xúc thoáng chốc nảy sinh: uể oải, khiếp sợ, thất vọng ..., tên Mông Cức này không ai biết rốt cuộc là từ đâu mò ra, Hạng Trang chiêu mộ hắn từ đâu? Sự phòng ngự của hắn quả thực còn chắc chắn hơn bàn thạch!

Lý Tả Xa càng rõ ràng, sau trận chiến này, quân Hán còn muốn uy hiếp Giang Đông chỉ sợ rất khó khăn. Trừ khi Hán Vương đích thân đưa đại quân tấn công Giang Đông, tuy nhiên trong ba đến năm năm, Hán vương sợ là phí lực đến Quan Đông, trong ba đến năm năm này, Lý Tả Xa này một mình, còn có tám thuộc địa cứu giang Hán quốc, nên làm cái gì bây giờ?

Lý Tả Xa tuyệt đối không tin, Hạng Trang sẽ từ bỏ như vậy.

Giang Đông vẫn chưa chân chính phải hứng chịu sự tàn phá về nhân lực, của cải, quốc lực của ngọn lửa chiến tranh, khó khăn như thế nào, triệu tập mấy chục nghìn tinh binh qua Giang Bắc đánh Cửu Giang là tuyệt đối không vấn đề gì, một khi Hạng Trang, Chu Ân, Cận Hấp tầm nhìn hạn hẹp, chỉ biết tự mình tính toán cho lợi ích của chính mình, quân Hán làm thế sao ngăn cản được?

Cho đến nay, Lý Tả Xa không thể không suy nghĩ về tiền đồ vận mệnh của mình, một khi Hạng Trang điều binh đến Cửu Giang, thì sự thất thủ của Cửu Giang chính là cục diện tất yếu.

Một khi Cửu Giang thất thủ, hơn hai vạn tàn binh dưới trướng của ta nên đi nơi nào?

Về Quan Trung rõ ràng không thực tế, bất kể là Lâm Giang Quốc hay là Lương Quốc, đều sẽ không tha cho hắn đi qua, Lý Tả Xa cũng không cho rằng chính mình có được bản lĩnh của Hạng Trang, có thể mang theo hai vạn tàn binh chiến đấu liên tục ở các chiến trường, đánh về Quan Đông.

Cửu Giang thủ không được, Quan Trung lại không thể quay về, Lý Tả Xa ta có thể đi đâu về đâu?

Trên đường trở về Lục huyện, phụ tử Chu Ân, Chu Hoàn cũng cùng lo lắng cho tiền đồ của mình.

Chu Hoàn hung hăng quát roi vào hông ngựa, phóng ngựa đuổi theo Chu Hoàn, buồn bực nói:

- Phụ thân, thực sự cứ phải lui binh như thế này?

Chu Ân nói:

- Không lui binh, còn có thể làm gì cơ chứ?

Chu Hoàn nói:

- Giữ không được Lịch Dương, nhờ không xong cây đình ở Giang Bắc, quân Sở có thể qua Giang Bắc bất cứ lúc nào, một khi Hạng Trang xuất binh vào Cửu Giang, Cận Hấp, Lý Tả Xa chỉ sợ sẽ không hợp binh kháng Sở với chúng ta, đến lúc đó, chỉ dựa vào hơn ba mươi nghìn quân đội dưới trướng phụ thân, sẽ làm như thế nào để chống lại Hạng Trang?

Chu Ân thở dài nói:

- Đi một bước xem một bước thôi.

Nói thế này một chút, Chu Ân nói:

- Thật sự không được, người liên cắt đầu của ta đi gặp Hạng Trang, bất kể nói như thế nào, họ Chu ta đều là thế tộc cổ Sở, bán đứng đại Sở, hại chết Tiên vương cũng chính là ta, không có sự quan hệ nào với gia tộc Chu Thị, hơn nữa ta nghe nói Hạng Trang đối nhân xử thế, dùng người khác với Tiên vương, chỉ cần ta chết đi, tin rằng sẽ không truy cứu việc trước kia nữa.

- Phụ thân!

Chu Hoàn lộ vẻ sầu thảm nói:

- Như thế sao được? hài nhi có liều chết, cũng sẽ không làm như vậy!

- Con ngoan.

Thấy vẻ mặt Chu Hoàn kiên quyết, Chu Ân không khỏi cảm thấy yên lòng, sống chết như vậy, còn cầu mong gì nữa? Tuy nhiên, ý niệm trong lòng Chu Ân lại càng kiên quyết, nếu cục diện thật sự không không thể cứu vãn, nói không thể thì cũng có thể...

Đại quân Hạng Trang còn chưa tới Ngô Trung, Anh Bố lui binh, tin tức Lịch Dương đại thắng trước sau cũng sẽ được đưa đến, lúc này Hạng Trang lập tức sai Tần Tương gọi Bách Lý Hiền vào lều của mình, hiện tại, liên quân thất lộ vây đánh Giang Đông đã sụp đổ, sau khi Sở quốc chuyển nguy thành an, kế tiếp tất phải có điều biểu lộ, có đi có lại, bạn kính tôi một thước, tôi kính bạn một trượng, không phải sao?

Sử dụng thuật ngữ của đời sau, kế tiếp quân Sở nên thu lại lợi nhuận chiến tranh!

Trong thời gian đó, Bách Lý Hiền đã vào lều lớn, chấp tay hướng về Hạng Trang thở dài nói:

- Đại vương.

Hạng Trang đứng dậy đáp lễ, lại trang nghiêm mời Bách Lý Hiền ngồi vào vị trí, sau đó nói:

- Tử Lương, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa gặp phải thất bại nặng nề ở Lịch Dương, đã lui binh.

- Ồ?

Bách Lý Hiền vui vẻ nói:

- Thần chúc mừng Đại vương.

Hạng Trang xoa tay, còn nói thêm:

- Tử Lương, lúc này có thể là cơ hội tốt thu phục Cửu Giang!

- Đại vương minh giám. Bách Lý Hiền thừa nhận, sau đại chiến, quân Sở đương nhiên có sự biểu hiện, nếu không mượn cơ hội này trừng phạt cảnh cáo một số chư hầu dám khiêu khích đại Sở, uy danh của Sở ở đâu, uy danh quân đội nước Sở sẽ ở chỗ nào?

Nếu là trừng phạt cảnh cáo, vậy cần phải khống chế quy mô chiến dịch, cho nên Hoài Mân Quốc và Mân Việt Quốc rõ ràng không thích hợp, Hoài Nam Quốc thực lực quá mạnh, Mân Việt Quốc khoảng cách quá xa, lao lực viễn chinh dễ dàng dao động nền tảng lập quốc của nước Sở, ngoại trừ Hoài Nam Quốc và Mân Việt Quốc, Hành Sơn Quốc, Đông Âu Quốc đã bị tiêu diệt, như vậy chỉ còn lại có Cửu Giang Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa.

Hơn nữa suy tính theo trạng thái chiến lược, Cửu Giang cũng không thể bỏ mặc không quản, cho dù Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa có phải còn trung thành giống như trước kia với Lưu Bang hay không, ít nhất ở trên danh nghĩa, Cửu Giang vẫn là lãnh thổ Hán quốc, có như vậy vẫn là tồn tại thuộc địa của nước Hán, đó giống như là một con dao nhọn chọc vào yếu điểm chí mạng của nước Sở, nước Sở làm sao có thể sơ suất?

Hạng Trang sờ râu dưới môi, nói:

- Tử Lương. Người nói nên đánh như thế nào?

Bách Lý Hiền đứng đưa quạt lông, trầm ngâm nói:

- Đại vương, thần cho rằng cần phải nắm giữ Cửu Giang, tuy nhiên, dựa vào loại phương thức như thế nào để nắm giữ Cửu Giang, lại cần phải cân nhắc suy nghĩ, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa chí ít cũng còn có năm,

sáu mươi nghìn quân đội, hơn nữa đều rất tinh nhuệ, tuy rằng khó có thể so sánh với quân Sở, nhưng cũng là người lính đã từng trải qua trăm trận chiến.

- Đúng vậy. Hạng Trang gật đầu, chấp thuận nói:

- Chúng ta tuyệt đối không thể bởi vì sự thảm bại ở Lịch Dương của Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa mà xem thường sức chiến đấu quân Hán.

Trận chiến Lịch Dương, quân Hán sở dĩ bại trận dĩ nhiên là bởi Mông Cức phòng thủ dũng mãnh, có thể nói là vững chãi như bàn thạch, một mặt khác, Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa âm thầm lục đục với nhau, đều muốn tiêu hao thực lực người khác, bảo tồn chính mình, lúc này chính là cho Quân Sở cơ hội thở dốc, nếu quân Hán ngay từ lúc đầu đã toàn lực tấn công, Lịch Dương chỉ sợ thất thủ!

Bách Lý Hiền dừng một chút, lại nói:

- Đại vương, hay là chờ Thượng Đại Phu trở về đi.

- Tử Lương, suy nghĩ của người cùng với quả nhân thật sự giống nhau chưa, ha ha.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, lại nói:

- Quả nhân đã sửa một bức thư, sai người ngày đêm đến Chu Ấp chuyển đến Thượng Đại Phu, sau khi nhận thư, Thượng Đại Phu sẽ tiến thẳng vào Chu Ấp đến huyện Lục, đi du thuyết Chu Ân, nếu không gì bất ngờ xảy ra, Chu Ân sẽ đồng ý quy thuận Đại Sở.

Bách Lý Hiền nói tiếp:

- Cho nên, lần này hưng binh, chính xác là cần thảo phạt Cận Hấp, Lý Tả Xa!

Lập tức Hạng Trang, Bách Lý Hiền đồng thời đứng dậy, bước đến giật tấm bản đồ ở trước tấm bình phong, Bách Lý Hiền lấy quạt lông trong tay chỉ vào bản đồ nói:

- Đại vương người xem, nơi này là Cửu Giang, Chu Ân chiếm phía tây và phía nam Cửu Giang, Cận Hấp, Lý Tả Xa thì chiếm cứ một vùng Khúc Dương, Dương Lăng, Đông Thành, Chung Ly của đông bắc Cửu Giang, cách Hoài Nam Quốc rất gần.

Ánh mắt của Hạng Trang thoáng chốc sáng ra, lời nói của Bách Lý Hiền đều rất rõ ràng, quân Sở muốn xuất binh chư huyện đông bắc Cửu Giang, nếu muốn tốn ít lực cần phải trừng phạt cảnh cáo mục đích của Cận Hấp, Lý Tả Xa, nếu không không suy xét nhân tố Hoài Nam Quốc, chỉ cần Hoài Nam Quốc chặn ngang một bước, cục diện Cửu Giang sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố.

Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương, thần đề nghị liên minh với Hoài Nam Quốc, cùng trừng phạt cảnh cáo Cận Hấp, Lý Tả Xa!

- Liên minh với Hoài Nam Quốc?

Hạng Trang không khỏi lâm vào trầm tư, ranh giới Sở Quốc và Hoài Nam Quốc, hướng hồ chỉ ngăn cách có một con sông, không nói nguyên tắc xa thân gần đánh, đơn thuần suy xét theo địa duyên chính trị, hai quốc gia chính là kẻ thù tự nhiên, liên minh hiển nhiên là không thể thực hiện, tuy nhiên, lấy việc trước mắt mà nói, kết minh lại có thể chấp nhận được.

Bởi vì ở trong vòng vài năm trở lại đây, Hạng Trang tận sức cải cách luật pháp cho quốc nội.

Cải cách luật pháp một khi ban hành ra, lúc đầu tất sẽ tạo thành rối ren cho cả quốc gia, càng sẽ tạo thành tư tưởng hỗn loạn cho tầng lớp sĩ đại phu, thực lực, quân lực của nước Sở nhất định sẽ giảm xuống, đây là thời kì mấu chốt nhất cũng là nguy hiểm nhất của nước Sở, lúc này, nếu có thể có sự che chở của mấy liên bang phương bắc, an toàn của nước Sở, thực sự cực kì có lợi!

245. Chương 245: Quay Về Đại Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 245: Quay về Đại Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Huyện Lục, phủ Quận Thủ.

Buổi sáng hôm nay, ngoài cửa phủ Quận Thủ bỗng nhiên xuất hiện một người áo trắng dung mạo xuất chúng dáng người cao to, người này không ai khác chính là Vũ Thiệp phụng mệnh Sở Vương Hạng Trang quay về du thuyết Chu Ân quy hàng Đại Sở. Mười ngày trước, Vũ Thiệp nhận được thư của Hạng Trang, xuôi theo bờ sông đi, lên bờ sông Tung Dương đi thẳng đến huyện Lục.

- Người nào?

Binh Cửu Giang bên ngoài phủ Quận Thủ đột nhiên tiến đến quát:

- Đứng lại!

Vũ Thiệp chỉnh lại quần áo thong dong nói:

- Thượng Đại Phu Vũ Thiệp nước Đại Sở cầu kiến Chu Ân tướng quân.

- À, Thượng Đại Phu Vũ Thiệp nước Đại Sở.

Bốn gã quân Cửu Giang ở bên ngoài Quận Thủ phủ đột nhiên biến sắc, tên cầm đầu bảo những tên còn lại tiếp đón Vũ Thiệp, sau đó gã xoay người vội đi vào bên trong phủ.

Một lát sau, cửa chính của phủ Quận Thủ vang lên tiếng bước chân giòn giã, lập tức một đoàn Cửu Giang binh rầm rầm bước đến. Cầm đầu là một tên trung tuổi, khuôn mặt sáng sủa không phải là Đại Tư Mã Chu Ân sao? Chu Ân từng là Sở bá vương dưới trướng Hạng Võ, Vũ Thiệp sao lại có thể không biết được chứ?

- Vũ Thiệp tiên sinh!

Gặp lại Vũ Thiệp, Chu Ân không chỉ bất ngờ mà còn rất vui sướng.

Trong lúc này Vũ Thiệp đột nhiên đến thăm huyện Lục khiến cho Chu Ân hết sức ngạc nhiên, cũng có chút vui mừng, những lúc thế này Vũ Thiệp đến Lục huyện chắc chắn là không phải là vô tình đi ngang qua, quả đúng như dự liệu, Vũ Thiệp phụng mệnh Hạng Trang đến huyện Lục thuyết phục Chu Ân quay lại Đại Sở.

Vũ Thiệp cúi người vái chào nói:

- Đại Tư Mã, đã lâu không gặp?

Chu Ân là Đại Tư Mã của nước Tây Sở và là quân của Cửu Giang, sau khi phản bội nước Sở chạy sang nước Hán lại làm Cửu Giang Quận Thủ nước Đại Hán, bây giờ Vũ Thiệp không xưng hô với Chu Ân là tướng quân mà hô là Đại Tư Mã, chính là muốn ngầm nói với Chu Ân và tất cả quân Cửu Giang dưới trướng của hắn, đại vương có ý lại thu nhận hắn một lần nữa.

Đám quân Cửu Giang phía sau Chu Ân đều tỏ ra vui mừng, lúc đầu họ đi theo Chu Ân phản bội nước Sở đầu nhập nước Hán là vì không đành bỏ Chu Ân, mặt khác cũng vì sự tàn bạo của Hạng vương, đem tàn sát tướng Hán Lưu Giã và toàn bộ người già trong thành bị thua bởi quân Cửu Giang bọn họ, bọn họ bắt đết dĩ mới hàng Hán.

Lần trước chiến tranh Lịch Dương, quân Cửu Giang Chu Ân tuy rằng xuất binh nhưng không hề xuất quân chủ lực.

Hiện tại, tân vương đã nắm rõ ý đồ một lần nữa thu nạp quân Cửu Giang, bọn chúng liệu có thể vui mừng được chăng?

Lập tức mười mấy tướng lĩnh Cửu Giang đều quay đầu hướng mắt nhìn hết vào khuôn mặt của Chu Ân, có mấy tướng lĩnh Cửu Giang cũng âm thầm suy tính nếu tướng quân nhất định không về Đại Sở thì sẽ mang

theo quân của mình rời khỏi Cửu Giang, Chu Ân có ân với họ, nhưng họ không thể nào quên bản thân là người nước Sở.

Chu Ân không bày tỏ thái độ ngay mà lại nói:

- Vũ Thiệp tiên sinh, mời!

Vũ Thiệp khẽ mỉm cười lắc nhẹ ống tay áo đi vào cửa chính phủ Quận Thủ. Nỗi băn khoăn của Chu Ân, Vũ Thiệp có thể nhìn rõ, bất luận như thế nào, việc Chu Ân phản bội làm cho Tiên vương thua tại Cai Hạ là sự thật không thể chối cãi, Chu Ân không thể không lo lắng, điều mà đại vương muốn là hơn hai mươi nghìn quân Cửu Giang chứ không phải là hấn.

Đêm đã khuya, Chu Ân ngủ không ngon giấc, đi đi lại lại trong thư phòng, thở ngắn thở dài.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng, Chu Ân quay đầu lại nhìn chỉ thấy đứa con cả là Chu Hoàn vẻ mặt nghiêm trọng đi vào, Chu Ân nhìn với ánh mắt hỏi thăm, Chu Hoàn vội chào giọng trầm trầm nói:

- Phụ thân! Vừa rồi con có đi dạo một vòng phía bắc đại doanh, rất nhiều tướng lĩnh đều hy vọng quân Cửu Giang có thể sớm quay về Đại Sở.

Chu Ân liền thở dài nói với con:

- Con cháu của Cửu Giang vẫn là người của nước Sở mà!

Chu Hoàn nói:

- Nhưng thừa phụ thân, chúng ta với nước Sở đặc biệt là với họ Hạng có thù đến chết cũng không hết, con chỉ lo lắng đây chỉ là kế hoãn binh của Hạng Trang, chờ phụ thân mang quân Cửu Giang về Đại Sở, hấn sẽ tước đoạt mất binh quyền của cha, sau đó sẽ giết chết cha con ta thậm chí chu di cửu tộc nữa.

Chu Ân lặng lẽ gật đầu, đó cũng chính là những điều mà Chu Ân đang lo lắng.

Chu Hoàn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phụ thân, Hạng Trang chịu thua kém, nhất định sẽ không dễ yên. Đất Cửu Giang chắc là không ở được nữa rồi, chỉ bằng chúng ta rời khỏi Cửu Giang đến Quang Trung nương tựa Hán Vương đi!

Chu Ân lắc đầu thở dài nói:

- Đứa trẻ ngốc này! Người nghĩ quá đơn giản rồi, muốn rời khỏi Cửu Giang nói thì dễ làm thì khó lắm! Kể cả hai cha con ta đồng ý rời khỏi đây, đâu có nghĩa là hai mươi nghìn binh sỹ cũng nguyện rời khỏi đây đâu? Chỉ sợ chúng ta mới hạ quân lệnh, hơn hai mươi nghìn tướng sỹ đã hạ quyết tâm rời khỏi đây rồi.

chúng ta sẽ sụp đổ.

Chu Hoàn không cho là như vậy nói:

- Phụ thân! Sự việc đã đến nước này không nên suy nghĩ nhiều làm gì, nguyện cùng đi một đường với chúng ta, không nguyện đi cùng quay về Đại Sở cũng tốt, mỗi cái đều có một tương lai riêng nên cứ để họ tự quyết định.

Chu Ân cười buồn, tâm phúc của hấn là đứa con có cả dũng cả mưu, cũng có thể coi như là khó mới gặp một tướng tài tuy nhiên ở lĩnh vực chính sự vẫn còn khá non nớt.

Chu Ân vốn dĩ là Chu Ân, hấn nhận được sự coi trọng của Hán vương Lưu Bang không phải là vì dưới trướng có hơn hai mươi nghìn quân hay sao? Không còn hai mươi nghìn quân Cửu Giang này, Lưu Bang liệu có còn thu nhận hấn nữa không? Dưới trướng Hán vương quân sỹ nhiều như mây, mãnh tướng nhiều như mưa, hấn mưu không thể bằng Trương Lương, Trần Bình, võ không thể bằng Chu Bột, Lã Trạch được, một mình ở đại bản doanh quân Hán, có thể làm được việc gì?

Nhìn thấy Chu Ân cười buồn không nói, Chu Hoàn có chút nóng lòng nói:

- Phụ thân! Người già rồi suy nghĩ quá nhiều chẳng?

Chu Ân trầm ngâm một lát, cuối cùng cắn răng nói:

- Vậy thì, để ta đi cùng với Vũ Thiệp tiên sinh, đi tới Ngô Trung dò xét Hạng Trang, nếu quả thực Hạng Trang có thể bỏ qua chuyện cũ thì ta sẽ quay về Đại Sở, còn nếu Hạng Trang vẫn nhắc lại chuyện xưa muốn lấy đầu ta tể Hạng Vũ, con lập tức đem theo người đến Quan Trung cho kịp.

- Phụ thân! Việc này không thể làm thế được!

Mặt Chu Hoàn biến sắc.

Chu Ân phủ áo nghiêm nghị nói:

- Việc này cứ thế mà làm.

Dừng một chút Chu Ân nghiêm nghị nói:

- Hoàn nhi! Sau khi cha rời khỏi đây, con phải thắt chặt bảo vệ nghiêm ngặt, nhớ là không được kích động gây sóng gió tránh để kẻ khác dùng quỷ kế giết người.

Chu Ân vẫn còn chút lo lắng, sau khi hắn đi rồi, Chu Hoàn sẽ nghe theo những tin đồn giả mạo mà động binh, như thế thì Chu Ân hẳn sẽ không thể sống nổi.

Chu Hoàn vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu lia lịa nói:

- Xin phụ thân yên tâm, con xin nhớ kỹ!.....

Lũng Tây, quân Hán đại.

Trên thảo nguyên mệnh mông bát ngát, kỵ binh Quân Hán đang tiến hành luyện cưỡi ngựa bắn cung.

Đứng trên đài duyệt binh, Lưu Bang, Trần Bình, Trương Lương đều khoác áo nhung, đứng nghiêm trang ở vòng sau, đứng ở trên cao nhìn xuống đám duyệt binh chỉ thấy đông nghìn nghịt quân Hán giống như những đàn kiến nối đuôi dài vô tận men thảo sườn tây thảo nguyên, đám mây như bất ngờ tấn công, nhưng tiếng động của ngựa tiếng bước chân như tiếng nước chảy, những âm thanh đó, không phải là rất hùng vĩ hay sao?

Bỗng ở giữa một thanh trọng kiếm được nâng lên chỉ ngay vào hàng rào mà hô to:

- Ngao.

Liền sau đó mười mấy nghìn kỵ binh kéo căng cung tên, nhắm vào khoảng không bên trái, sau đó cầm trong tay thanh kiếm đột nhiên chém xuống buông lỏng dây cung, chỉ một lát mười mấy nghìn xung tên đều được giương lên, chỉ một lát sau không gian bên trái màn mưa tên đan xen vào nhau.

- Tốt lắm!

Lưu Bang hứng khởi nói:

- Trẫm có kỵ binh như thế này, sao phải sợ tên tiểu tử Hạng Trang chứ?

Trương Lương, Trần Bình khê nhúc nhích, bọn họ không ngờ rằng chỉ hai luồng dây thừng nhỏ này mà có thể khiến cho phương thức tác chiến của kỵ binh thay da đổi thịt như thế, việc này cần phải cảm ơn người Hung Nô, nếu như không phải Giáo Ủy Lã Đài bắt sống được mười mấy nghìn kỵ binh Hung Nô, quân Hán sao có thể có vũ khí trang bị đơn giản mà lại có hữu dụng như thế này?

Lưu Bang đột nhiên nói:

- Tử Phòng, Trần Bình, các người nói xem kỵ binh quân Sở so với quân thiết kỵ của trẫm thì sẽ thế nào?

Trương Bình lắc đầu còn Trần Bình lại có vẻ dăm chiêu nói:

- Đại vương, có một lần thần đi uống rượu, vô tình nghe được hai tên buôn ngựa người nước Hàn nói chuyện với nhau về trận chiến bộ lạc Lâm Hồ bị diệt tộc kỳ lạ bị quân Sở Hạng Trang tiêu diệt, hơn nữa trong trận chiến đánh diệt Lâm Hồ, quân Sở đã sử dụng một đội kỵ binh rất đáng sợ.

- Một đội kỵ binh rất đáng sợ ư?

Lưu Bang nghiêm nghị nói:

- Kỵ binh gì?

Trần Bình nói:

- Theo như hai tên buôn ngựa người nước Hàn nói, đội kỵ binh nước Sở đều từ trăm người làm thành, vật cưỡi cũng là những con ngựa khỏe dũng mãnh cao hơn tám thước, hơn nữa cả người lẫn ngựa đều được bảo vệ trong lớp áo giáp dày, kỵ binh sử dụng cây thương dài hơn bốn trượng, quân Lâm Hồ về cơ bản là không chịu nổi một kích.

- Cái gì?

Lưu Bang nghe nói thế kinh hãi nói:

- Tên tiểu tử Hạng Trang sao lại có kỵ binh như thế được? Sao lại thế được chứ? Sao lại thế được chứ?

- Đại vương người không cần quá lo lắng.

Trương Lương vội hỏi:

- Đây chẳng qua là lời đồn đại ở quán rượu thôi, chứ không phải là thật, hơn nữa nếu thực sự kỵ binh của Hạng Trang có thể như thế thật, thử hỏi những con ngựa khỏe dũng mãnh như thế được nổi mấy con? Giới lâm thì chỉ hơn trăm con là cùng, hơn một trăm kỵ binh thì làm nên trò chống gì chứ?

Trần Bình cũng nói:

- Tử Phòng huynh thật sáng suốt, thần cũng không dám đảm bảo chuyện này là thật hay giả.

- Mặc kệ là thật hay giả, chuyện này cũng không thể kinh suất được.

Ngừng một lát, Lưu Bang lại nói:

- Trần Bình, còn có thể tìm được hai tên buôn ngựa người Hàn đó không?

Trần Bình lúng túng nói:

- Đại vương, chuyện này đã là chuyện của mấy tháng trước rồi, hai tên buôn ngựa người Hàn đấy sớm đã về nước rồi, muốn tìm được họ e rằng là rất khó.

Lưu Bang nói:

- Mặc kệ là khó đến thế nào, cần phải tìm cho ra hai tên buôn ngựa người Hàn đó!

Vừa dứt lời, môn hạ của Tùy Hà bỗng nhiên lên đài duyệt binh, đem theo một bức thư đưa cho Lưu Bang.

Lưu Bang mau chóng mở thư, về mặt biến sắc nói:

- Tử Phòng, Trần Bình! Lời của hai tên buôn ngựa người Hán kia chỉ sợ là sự thật. Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa đã ở Lịch Dương đã bị đánh bại, hơn nữa quân kỵ binh nước Sở đóng ở Lịch Dương cũng đã xuất ra một đội kỵ binh quý dị, cả người và ngựa đều được bảo vệ trong lớp áo giáp.

246. Chương 246: Tam Hổ Tranh Thực

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 246: Tam hổ tranh thực

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trương Lương nói:

- Đại vương, những tên kỵ binh này không đáng lo lắng, cái thần lo là thế cục của Cửu Giang.

Trần Bình cũng gật đầu nói:

- Đúng đấy Đại vương, xem thời gian thì thời gian đưa bức thư này ít nhất cũng là chuyện mười ngày trước rồi, nói cách khác ít nhất là mười ngày trước, Lý Tả Xa, Cận Hấp và Chu Ân cũng đã bị đánh bại dưới thành Lịch Dương, hơn nữa nước Hành Sơn cũng đã bị tiêu diệt, Liên quân bao vây tấn công Giang Đông chỉ có ba lộ thôi.

Trong lúc đó, Mai Quyên trải qua hơn nửa tháng chạy trốn, đã che chở cho thái tử Ngô Thần của nước Hành Sơn trốn vào Quan Trung, cho nên cho dù Lưu Bang và bọn Trương Lương đã biết nước Hành Sơn đã bị diệt vong, nhưng vì núi cao nước xa, đường cách trở, bọn họ cũng không thể biết nước Đông Kỳ thực sự cũng đã diệt vong, thêm vào đó Hoài Nam vương Anh Bố cũng đã lui quân.

Lưu Bang suy nghĩ một chút nói:

- Tử Phòng, người nói xem có phải là do tên tiểu tử Hạng Trang sau đó sẽ ra tay đối với Cửu Giang hay không?

- Đây là kết quả tất yếu.

Trương Lương gật đầu nói:

- Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa đều là tướng nhà Hán. Quận Cửu Giang tuy rằng cách xa Quan Trung Ba Thục ngàn dặm, nhưng vẫn thuộc sở hữu của đại vương, một khi Quan Trung khôi phục lại được nguyên khí, bất cứ lúc nào đại vương cũng có thể lấy quận Cửu Giang làm điểm xuất phát binh thảo phạt Giang Đông. Chuyện này đối với nước Sở mà nói, quận Cửu Giang giống như con dao uy hiếp bọn họ, với sự tàn nhẫn của Hạng Trang lẽ nào lại không nhìn ra điểm yếu ấy chứ? Cho nên, hắn nhất định sẽ nhân cơ hội này giành bằng được Cửu Giang.

- Giành bằng được quận Cửu Giang?

Lưu Bang nhíu mày nói:

- Tên tiểu tử Hạng Trang mới ngồi lên ngôi vị Vương Sở chưa lâu, e là mọi việc trong nước còn chưa thuận, hơn nữa vừa mới bị Liên quân Thất Lộ tấn công, tuy nói rằng quân Hành Sơn và quân Cửu Giang bị đánh bại, nhưng liệu hắn có thể thừa lực giành được Cửu Giang không? Tử Phòng, chẳng lẽ người không lo lắng?

Trần Bình vuốt cằm râu dài nói:

- Đại vương, Hạng Trang không phải là Hạng Vũ. Hạng Vũ có Phạm Tăng mà không biết dùng, Hạng Trang đối với Ủy Liêu cũng có thêm chút tín nhiệm, hiện giờ tuy rằng Ủy Liêu đã chết, nhưng Hạng Trang cũng đã có thành quả, dưới trướng của hắn có không ít mưu sĩ già dặn, nhất định không thể kinh suất được.

Lưu Bang vẽ mặt trở nên nghiêm trọng, từ khítên nghịch tặc Anh Bố chiếm lấy ba quận gồm Tiệt Quận, Tứ Hải, Đông Hải, thì nước Đại Hán liền kề Giang Đông chỉ còn có quận Cửu Giang. Trong tương lai khi hai bên Hán Sở giao tranh, quận Cửu Giang sẽ là vị trí chiến lược trọng yếu, một khi Cửu Giang thất thủ, quân Hán còn muốn chinh phạt nước Sở cũng là một viễn cảnh xa xôi.

Trầm ngâm một lát Lưu Bang lại nói:

- Tử Phòng, hiện giờ quân Quan Trung nguyên khí chưa hồi phục, kỵ binh vẫn chưa luyện thành, căn bản không thể tiến công tới Cửu Giang, nếu như ở gần chỉ xuất hai ba mươi nghìn đi thì không được việc. Cho nên mới nói Hạng Trang có mưu đồ thôn tính Cửu Giang, chúng ta cũng vậy, không còn cách nào khác cả!

Trương Lương nói:

- Đại vương, Lương có kế này có thể làm cho Bành Việt, Hạng Trang, Anh Bố ba con hổ tranh chấp lẫn nhau, Cửu Giang có thể bảo toàn.

- Ồ

Lưu Bang nghe vậy hết sức hứng khởi, vội vàng hỏi:

- Cách gì? Tử Phòng mau nói!

Trương Lương nói:

- Thời cổ Yên Tử lấy hai trái đào giết chết ba binh sỹ, hôm nay đại vương không ngại làm theo cách của người xưa để lại. Đầu tiên ban Vương chiếu, đem quận Cửu Giang cấp cho Hoài Nam vương Anh Bố, sau đó mật lệnh cho Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa âm giả vờ hàng Lương Vương Bành Việt, các binh sỹ của chúng ta đang đóng quân ở Cửu Giang không đi, như thế ba con hổ tranh thức ăn đã thành rồi.

- Tử Phong kể ba con hổ tranh thức ăn này có phải là quá đơn giản không?

Lưu Bang nghe thấy thế không có chút khỏi nghi ngờ.

Lưu Bang biết người này rất nhiều khuyết điểm, nhưng tự biết rõ bản thân mình, hẳn cũng biết bản thân chỉ có vài người, từ trước đến giờ chưa từng nhận thấy rằng mình có nhiều người tài, nhưng khi Trương Lương hiến kế ba con hổ tranh thức ăn, Lưu Bang ngẫm nghĩ mưu sỹ Anh Bố dưới trướng Hạng Trang sao lại có thể không đoán ra được cơ chứ?

Trương Lương mỉm cười giải thích:

- Đại vương người không biết đó thôi, mưu kế càng đơn giản thì càng khó giải, chỉ cần Hạng Trang, Bành Việt, Anh Bố nhắm đến Cửu Giang thì bọn chúng nhất định sẽ vào cuộc.

Lưu Bang gật đầu lập tức hỏi lại:

- Tử Phòng người muốn đem quyền cai trị quận Cửu Giang cho Anh Bố, và để bọn Chu Ân giả vờ hàng Bành Việt? Tại sao không để bọn Chu Ân trá hàng Anh Bố sau đó đem quyền cai trị Cửu Giang cho Bành Việt? Hai cách này có gì khác nhau đâu?

- Đương nhiên là có khác nhau rồi!

Trương Lương nói:

- Lương Vương Bành Việt ân oán rõ ràng, trọng mặt mũi, nếu Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa bọn họ giả hàng nước Lương, Bành Việt sẽ giao cho ba người bọn họ đến khống chế, Anh Bố tính hay đa nghi, dưới trướng lại có mưu sỹ Khoái Triệt, một khi Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa cử binh hợp nhau, Anh Bố nhất định sẽ điều bọn họ rời khỏi Cửu Giang.

- Khoái Triệt! Lại là Khoái Triệt!

Lưu Bang nhìn Trần Bình vẻ mặt xấu hổ nói:

- Lúc trước khi ở Hoài Nam, trầm nghe theo lời khuyên của Trần Bình giết chết Khoái Triệt thì tốt rồi, ôi....

Lưu Bang có chút hối hận, lúc trước nếu giết chết Khoái Triệt, thì hẳn sẽ không có cơ hội xúi giục Anh Bố phản bội lại Lưu Bang. Anh Bố không phản bội thì ba quận Tiết Quận, Đông Hải, Tứ Thủy cũng không bị thất thủ, có Đông Hải, Tứ Thủy hậu thuẫn, Cửu Giang cũng không sợ đại quân Hạng Trang nước Sở nữa, đúng là rút dây động rừng mà!

Có điều giờ hối hận cũng đã muộn rồi, hy vọng duy nhất của Lưu Bang chính là Trương Lương kể ba con hổ tranh thức ăn có hiệu quả thì Hạng Trang, Anh Bố và Bành Việt tranh nhau Cửu Giang đánh nhau tới bời, cả ba đều bị thương.

Năm ngày sau, Lưu Bang mật sai người chạy ngày đêm đến Cửu Giang, Chu Ân cũng đã đến Ngô Trung rồi.

Sau khi yết kiến, Hạng Tha, Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bố và Sở quốc văn võ đều đều trợn mắt nhìn Chu Ân, nếu ánh mắt có thể giết người chắc Chu Ân sớm đã bị phanh thây rồi, rõ ràng trong mắt của đám người dưới trướng Hạng Tha thì Chu Ân là một kẻ phản đồ, hơn nữa nếu như không vì hắn phản bội thì tiên vương sẽ không bị Cai Hạ đánh bại, lại càng không thể tự sát ở Ô Giang.

Ánh mắt thù hận của mọi người khiến Chu Ân đứng ngồi không yên, có điều vì vận mệnh của hơn hai mươi nghìn quân sỹ ở Cửu Giang, vận mệnh của cả gia tộc, Chu Ân nhẫn nhịn lại, Chu Ân lập tức quỳ sát mặt xuống đất nói:

- Thần quá sợ hãi cường địch nên mới quỳ gối phản bội. Có tội với Tiên Vương, có tội với nước đại Sở, tội đáng chết!

Chu Ân cũng thật lưu manh lấy ngay thân mình ra chịu tội, để Hạng Trang muốn thế nào thì cứ thế mà làm, nếu thả cho Chu gia một con đường sống thì từ nay về sau sẽ không phải bận tâm gì nữa, nếu Hạng Trang không muốn buông tha như thế, muốn lấy đầu Chu Ân tế linh hồn Hạng Vũ trên cao thì Chu Ân với nước đại Sở không còn một chút tình nào nữa.

-Đại vương, tội của Chu Ân vô cùng nghiêm trọng, không giết hẳn, làm sao có thể an ủi linh hồn tiên vương trên kia.

- Chính là thằng khốn này tự dâng mình đến cửa, hôm nay dù nói thế nào cũng không thể tha cho hẳn được. Hừ!

Hạng Tha, Hạng Đà tuy rằng rất hận Chu Ân, nhưng hai người đều có mắt nhìn xa trông rộng, bọn họ biết lúc này không thể khinh suất được, một khi không hợp ý đại vương, thì không thể cứu vãn được sự tình nữa, tuy nhiên hai tên đại què mùa Hoàn Sở, Quý Bố

lại không có nhiều kiêu dè như thế, lập tức lên tiếng kêu gào.

Hạng Trang nghe thấy vậy chau mày, Chu Ân không thể giết, tuy rằng ở thời khắc quan trọng phản bội đại Sở, gây ra tổn thất lớn đối với nước Sở, Chu Ân chính là người làm cho Hạng Vũ bị Cai Hạ đánh bại, phải tự vẫn ở Ô Giang như thế là không công bằng, bi kịch lớn của Hạng Vũ nguyên nhân lớn nhất chính là hẳn ta.

Quan trọng hơn đó là Chu Ân không phải có mỗi mình hẳn, nếu hẳn chỉ có một mình thì giết cũng không sao, Hạng Trang cũng không phải chau mày suy nghĩ như thế, nhưng vấn đề là, đằng sau Chu Ân còn có nhiều con cháu của Cửu Giang nữa, có thể nói là một gia tộc có thế lực lâu đời, dưới trướng Chu Ân cũng có hơn hai mươi nghìn con em quân đội Cửu Giang đầy kinh nghiệm chiến đấu.

Cho dù là xuất phát từ gia tộc hay từ quân đội Cửu Giang mà xét thì Chu Ân đều không thể giết, chẳng những không được giết mà còn phải tiếp đãi tử tế, thậm chí là khôi phục chức quan, tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, người không thể vô duyên vô cớ đặc xá cho Chu Ân, phục lại chức quan cho hẳn, nếu không lại thành thưởng quá phạt rồi.

Cho nên cần phải vẽ thêm cho Chu Ân một số công lao, tuy nhiên việc này không thể Hạng Trang làm được.

Hạng Trang bây giờ đã là Sở vương, không còn là Thượng Tướng Quân nữa rồi, hẳn chắc chắn không thể giống như trước đây, trực tiếp bác bỏ ý kiến quandiêm của Hoàn Sở, Quý Bố, đường đường là vua của một nước, lại phải tranh luận với quần thần của mình, một hai lần còn được chứ nhiều lần như thế còn gì là uy vương nữa?

Cho nên Hạng Trang không thể trực tiếp ra mặt được, phải tìm một người đem lời của hẳn nói ra.

Hạng Trang nhìn hai hàng văn võ chậm rãi lướt qua từng người một, Bách Lý Hiền, Điền Hoàn, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt đều không phải là người nước Sở nói ra không có hiệu quả cao, không thể cùng Hoàn Sở, Quý Bố gây thù chuốc oán, còn Tiểu Khai, Chung Ly Muội còn có Ngưu Tử Kỳ không thể hy vọng bọn họ nói thay chuyện Chu Ân được.

Cuối cùng, Hạng Trang dừng ánh mắt ở Hạng Tha, xem ra nhìn lại chỉ có Hạng Tha là thích hợp nhất.

Nhìn thấy ánh mắt đại vương nhìn mình, Hạng Tha trong lòng thở dài, thực tâm mà nói hẳn cũng tán thành việc giết Chu Ân để tế linh hồn tiên vương linh thiêng trên trời. Chẳng qua nhìn thấy nét mặt đó của đại vương, rõ ràng là không đồng ý giết Chu Ân, thậm chí hình như còn định chiều lòng Chu Ân.

- Đại vương thần cho rằng.

Hạng Tha bước lên một bước cất cao giọng nói:- Thần nghĩ rằng, Chu Ân tướng quân dù có sai, nhưng đã biết sai để sửa, còn gì tốt hơn thế nữa, cho nên, không những không nên phạt mà còn nên thưởng thêm nữa.

Tiếng vừa dứt thì hai hàng văn võ bá quan ồ lên một tiếng, không chỉ có Hoàn Sở, Quý Bố, Tiểu Khai và quân sĩ nước Sở đều không tin vào tai mình, thậm chí Bách Lý Mưu, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, Điền Hoàn

mặt còn biến sắc, chỉ có riêng Bạch Lý Hiền phe phẩy quạt lông, khoe miệng nở nụ cười.

Hạng Trang tuy không tỏ ra ngoài mặt nhưng trong lòng thì vui mừng khôn xiết.

Trước kia khi còn ở Ngao Thương, Úy Liêu đã từng đánh giá cao Hạng Tha, nói hắn là người có tài, ông đúng là có con mắt thần thông quảng đại, Hạng Tha quả đúng là một tướng tài, Hạng Tha biết hắn muốn nói lời gì, muốn làm gì, như thế mới đúng là hiền tài, so sánh với Tiêu Hà cũng không thua kém là mấy.

247. Chương 247: Không Có Giải Pháp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 247: Không có giải pháp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Lời của Lệnh Doãn sai rồi!

Không đợi Hạng Tha nói hết câu, Hoàn Sở không thể kìm chế được liền phản bác nói:

- Chu Ân phạm tội ác tày trời đó là phản bội đất nước, nếu như trước không phải hắn phản bội Sở chạy sang Hán, tiên vương sao có thể binh bại tại Cai Hạ, sao có thể tự sát ở Ô Giang được? Tội ác tày trời như thế sao có thể dung tha được?

Quý Bố cũng nhanh chóng đi lên, chấp tay trước Hạng Trang hành lễ nói:

- Đại vương, thần thấy phải giết Chu Ân mới phần nào an ủi linh hồn tiên vương trên trời cao.

- Thứ Tướng Quân, mặt tướng không cho là như thế.

Hạng Tha nhìn không chớp mắt thản nhiên nói:

- Chu Ân mang quân Cửu Giang đầu nhập nước Hán phản bội nước Sở là sự thật, nhưng quân Cửu Giang không hề tham dự vào cuộc chiến với Cai Hạ, khi quân Cửu Giang đến là khi tiên vương sớm đã bị đánh bại rồi, cho nên nếu đem việc tiên vương bị quân Cai Hạ đánh bại lên một mình đầu Chu Ân thì không được ổn lắm.

Dừng một lát, Hạng Tha lại nói tiếp:

- Hơn nữa, lúc này Chu Ân tướng quân lại mang quân quay về, trong lúc đất nước đang nguy cấp như này công quả không nhỏ, đại vương nếu như không thưởng cho Chu Ân tướng quân mà ngược lại còn định lấy đầu để tế tiên vương chỉ làm cho các gia tộc ở Cửu quận đều thất vọng đau khổ mà thôi, đại vương xin người xem xét thưởng phạt sao cho thỏa đáng.

Hoàn Sở bị phản bác không thể cãi được gì, xét về võ nghệ mười người như Hạng Tha cũng không được bằng một Hoàn Sở, nhưng nếu xét về mưu trí biện luận thì có thể trăm Hoàn Sở nữa cũng không bằng một Hạng Tha. Hoàn Sở quay đầu về phía bọn Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ cầu xin sự giúp đỡ nhưng Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ lại hướng ánh mắt về chỗ ngồi của Hoàn Sở.

Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ là người có khả năng nhìn xa sao lại không nhận ra được ý tứ của Hạng Trang cơ chứ?

Thấy vậy, Hạng Tha hướng về phía Hạng Trang cúi gập người xuống cất cao giọng nói:

- Đại vương anh minh sáng suốt!

Hạng Trang ừ nhẹ một tiếng nói:

- Lời của Lệnh Doãn thật có lý, Chu Ân tướng quân cho dù từng phản bội Sở. Gây tổn hại lớn cho nước Sở, tuy nhiên hẳn đã có ý quay lại, lại còn mang theo hơn hai mươi nghìn quân Cửu Giang là con cháu Đại Sở quay trở về, nói cho cùng vẫn là có công lớn, theo lý thì nên thưởng, ban cho 50 thước lụa, 50 lượng vàng.

Chu Ân nhanh chóng cúi rạp người xuống đất, cảm động rơi nước mắt nói:

- Thần...thực sự là hổ thẹn.

- Chu Ân vẫn vì Đại Sở vì Đại Tư Mã, vì Quận Thủ Cửu Giang, nên hai vạn quân Cửu Giang vẫn do Chu Ân chỉ huy.

Hạng Trang nói tới đây dừng lại một chút, cúi xuống nhìn Chu Ân nói:

- Chu Ân tướng quân, quận Cửu Giang trăm giao cho ngươi, ngươi nhất định phải thay trăm bảo vệ tốt phía bắc của nước Đại Sở nghe rõ chưa?

Chu Ân trong lòng cảm ơn, lạy liên hồi nói:

- Thần...sẽ quên mình để phục vụ.

Hạng Trang đứng đúng chỗ Hạng Kỳ nói:

- Hạng Kỳ, ngươi lui xuống chuẩn bị tiệc rượu tối nay trăm tổ chức tiệc đãi quần thần ở điện chính. Thưởng cho các tướng sỹ có công nhân tiên cũng tẩy trần cho Chu Ân tướng quân luôn.

- Dạ!

Hạng Kỳ cúi chào vâng lời đi ngay.

Khi Hạng Trang đang ở yến tiệc với quần thần là lúc chiếu thư của Lưu Bang đã rơi vào tay Bành thành.

Anh Bố vuốt vuốt bộ râu hỏi Khoái Triệt:

- Tướng quốc, theo ngươi quận Cửu Giang lấy hay không lấy?

Khoái Triệt nghe vậy không cần nghĩ ngợi đã vội lắc đầu nói quả quyết rằng:

- Đại vương, thần nghĩ quận Cửu Giang nhất định không được lấy!

- Nhất định không được lấy?

Anh Bố nhíu mày nói:

- Vì sao lại thế? Khó mới có khi Lưu Bang hào phóng đem quận Cửu Giang cho trăm, sao trăm lại không thể lấy được?

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, đây là kẻ đuổi hổ giết sói của Lưu Bang đó!

- Kẻ đuổi hổ giết sói?

Anh Bố vẫn chưa hiểu, nói:

- Ý tướng quốc là, Lưu Bang muốn mượn tay quả nhân tiêu diệt ba con sói Cận Hấp, Chu Ân, Lý Tả Xa, nhưng cũng không đúng lắm Cận Hấp, Chu Ân, Lý Tả Xa bọn họ đều là người dưới trướng của Lưu Bang sao lại phải nhờ tay trăm diệt trừ ba người này?

- Đại vương người nhầm rồi.

Khoái Triệt lắc đầu cười buồn nói:

- Cận Hấp, Chu Ân, Lý Tả Xa là ba tên dưới trướng của Lưu Bị không đáng để nhắc tới, người mà Lưu Bang muốn diệt trừ là đại vương và Hạng Trang.

- Hạng Trang?

Anh Bố giật mình nói:

- Trẫm sao có thể quên mất hẳn chứ?

Nhờ có lời nhắc của Khoái Triệt mà Anh Bố mới bình tĩnh, quận Cửu Giang chính là quận trọng yếu trong số chín quận, hơn nữa Hạng Tráng coi Bắc Giang như một cái đinh trong mắt, chắc chắn sẽ không bỏ qua quận Cửu Giang rồi, nếu như Anh Bố tùy tiện nhúng tay tranh chấp quận Cửu Giang, không chừng nước Sở sẽ khai chiến, đây chính là điều mà Anh Bố không mong nhìn thấy nhất.

Anh Bố lập tức nói:

- Tướng quốc, trẫm nên làm như thế nào?

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, chỉ bằng đem chiếu thư của Hán vương sang cho Ngô Trung, để Sở vương xem qua, nói đại vương tuyệt đối không nhúng tay vào Cửu Giang, sau đó thừa cơ liên minh hai nước.

Anh Bố vui vẻ nói:

- Cứ thế mà làm.

Mấy ngày sau, Lương Vương Bành Việt cũng nhận được tin mật của Cận Hấp, Lý Tả Xa, lập tức triệu tập Trương Thuyết, Triệu Viêm cùng với Thượng Tướng Quân Lưu Khấu đến hoàng cung bàn việc.

Triệu Viêm và Trương Lương là người cùng xã, nghe nói hai người từng cùng làm quân sư cho Thạch Công, hơn nửa tháng trước được sự tiến cử của Trương Thuyết lên Bành Việt, Bành Việt tiếp xúc với Triệu Viêm vài lần, bị sự uyên bác sự thuyết phục của Triệu Viêm chinh phục, hơn nữa Triệu Viêm am hiểu binh thư chiến lược, Bành Việt lúc này nhận Triệu Viêm làm quân sư.

Trên bàn của Bành Việt, có đặt hai cuốn thư, đó chính là thư hàng của Cận Hấp, Lý Tả Xa, Trương Thuyết, Triệu Viêm và Lưu Khấu vừa mới được truyền vào đã đọc hai bức thư này.

Bành Việt lập tức hỏi ba người:

- Các người nghĩ như thế nào?

Tướng quốc Trương Thuyết, quân sư Triệu Viêm đều trầm ngâm không nói, Thượng Tướng Quân Lưu Khấu không cần nghĩ ngợi gì liền nói:

- Đại vương, việc này còn có gì để do dự nữa? Cận Hấp, Lý Tả Xa đều là những tướng tài khó tìm, dưới trướng cũng có mười mấy nghìn quân, bọn họ có ý quy hàng đại Lương, đó là phúc phận của đại Lương chúng ta, đại vương sao người có thể bỏ nó đi chứ?

Bành Việt nói:

- Có thể lắm, nhưng Cận Hấp, Lý Tả Xa cũng là tướng nhà Hán, nếu như trẫm tiếp nhận bọn họ, thì còn mặt mũi nào nhìn Hán vương nữa? Hơn nữa anh hùng trong thiên hạ sẽ nghĩ trẫm như thế nào? Người Bành Việt rất coi trọng việc người khác nghĩ mình như thế nào, chính bởi vì Lưu Bang từng có ân với hần nên ta có chút do dự.

- Chuyện này thật là không biết thế nào.

Tướng quốc Trương Thuyết nói:

- Chính là cái gọi là chim khôn chọn cây tốt, thần tốt chọn chủ mà theo, dưới trướng của Lưu Bang có trọng thần Trương Lương, trước đó không phải cũng là tướng quốc nước Hàn hay sao? Tề vương Hàn Tín lúc đầu thậm chí chỉ điều Hạng Vũ làm vệ sĩ, bây giờ không phải đã cắt đất xưng vương rồi đó sao? Cận Hấp, Lý Tả Xa nguyện theo chúng ta, Hán vương cũng không có gì để nói.

Bành Việt nói:

- Nói như vậy thì Cận Hấp, Lý Tả Xa nguyện theo chúng ta, trẫm nên tiếp nhận bọn họ?

Trương Thuyết nói:

- Việc này đại vương nên chấp thuận bọn họ, hơn nữa Cận Hấp, Lý Tả Xa nếu thực sự về Đại Lương biết cách ca tụng uy danh của đại vương, thì anh hùng trong thiên hạ cũng sẽ đều quy thuận đại nhân thôi.

Bành Việt còn chút do dự trong lòng, lại hỏi Triệu Viêm:

- Quân sư, người nghĩ thế nào?

Triệu Viêm xoa cằm nói:

- Cận Hấp, Lý Tả Xa nếu thành tâm đến hàng, đại vương cứ tiếp nhận, không mất công sức gì mà có được cả một quận lại cộng thêm với mười mấy nghìn tinh binh nữa, sao lại không nhận cơ chứ?

Dừng một lát, Triệu Viêm nói thêm:- Thần chỉ có chút nghi ngờ là sao tự nhiên, Cận Hấp, Lý Tả Xa lại có ý đến xin hàng?

- Chuyện này có gì mà kỳ lạ đâu, trước đây khi Cận Hấp, Lý Tả Xa tấn công Lịch Dương, Hạng Trang sao lại chịu để yên được? Bây giờ bọn họ đang chịu áp lực của quân Sở, Hán vương lại ở Quan Trung xa xôi, ngoài tầm với, bây giờ chỉ có theo nước đại Lương chúng ta mới có cơ may thoát nạn thôi.

Lưu Khấu bĩu môi, thần vẫn cho là có một số điểm đáng nghi.

Lưu Khấu có chút coi khinh Triệu Viêm, không phải là hắn chỉ được cái bốc phét dõm sao, chỉ ỷ lại vào mấy quyển sách, vài cái điển cổ, là có thể gánh vác cái trách nhiệm làm quân sư à? Nên biết rằng quân sư không phải chỉ là hư danh, mà là sự hoàn chỉnh của quân lương vương cùng với các quan chức cùng bàn việc, tên tiểu tử này thì có cái gì?

Triệu Viêm thần nhiên nói:

- Thượng tướng quân nói thật có lí, Cận Hấp, Lý Tả Xa thực sự là đang chịu áp lực của quân Sở mới có ý định quy hàng, nhưng đại vương người cũng cần phải cẩn thận, tránh bị Cận Hấp, Lý Tả Xa nhân cơ hội kéo vào đầm lầy Cửu Giang, nước đại Lương chúng ta còn rất nhiều việc quan trọng cần phải làm, thực sự là không nên gây chiến.

Bành Việt nghe thấy vậy nhẹ nhàng vuốt cằm, Triệu Việt nói rất rõ ràng, nếu như tiếp nhận Cận Hấp, Lý Tả Xa quy hàng thì không có vấn đề gì, nhưng quân sỹ tuyệt đối không thể dễ dàng trộn lẫn quân Cửu Giang vào được, nếu không chuyện này sẽ thành chuyện xấu đối với nước Lương, cuối cùng không những không chiếm được Cửu Giang mà còn bị hao binh tổn tướng nữa.

Tướng quốc Trương Thuyết cuối cùng cũng nói:

- Đại vương, thần thấy lời của quân sư không phải là không có lí.

Bành Việt lập tức nói:

- Tướng quốc, quân sư yên tâm trầm đã biết nên phải làm gì rồi.

Bành Việt nhận được thư hàng của Cận Hấp, Lý Tả Xa cùng lúc với Hạng Trang nhận được tin mật của Chu Hoàn.

Bởi vì đường xá xa xôi, chính vì thế Lưu Bang, Trương Lương đối với một số sự việc ở Cửu Giang không nắm rõ được, càng không thể biết Chu Ân đang âm thầm tiếp cận Hạng Trang, bởi vậy khi đồng thời lệnh cho Cận Hấp, Lý Tả Xa trá hàng Bành Việt, chiếm giữ Lục huyện Chu Hoàn cũng nhận được chiếu thư như thế, Chu Hoàn tức tốc đem chiếu thư đến Ngô Trung.

Hạng Trang lúc này triệu tập bọn Bách Lý Hiền, Chu Ân, Vũ Thiệp cả đêm bàn luận kế sách trong điện.

Chu Ân nói:

- Đại vương, đây là kế sách hai con hổ tranh thực của Lưu Bang, kế này rất đơn giản là muốn gây chiến tranh giữa hai nước đại Sở và nước Lương, Lưu Bang nằm giữa hưởng lợi.

- Hai con hổ tranh mỗi?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông nói:

- Chỉ sợ là ba con hổ tranh mỗi thôi.

Ngừng một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

- Nếu Lưu Bang muốn một lần nữa ra một đạo thư, đem toàn bộ quận Cửu Giang cấp cho Anh Bố thì sẽ thành nước Sở, Lương cùng với Hoài Nam cùng tranh một quận, sẽ gây ra cuộc chiến giữa ba nước trong nhiều năm, Lưu Bang quả là có một kế hay!

Không thể phủ nhận rằng, kế mà Trương Lương bày cho Lưu Bang quả là rất đơn giản, rất dễ nhìn ra, không nói gì đến các mưu sỹ như Khoái Triệt, Triệu Viêm, Bách Lý Hiền mà ngay đến Chu Ân vừa nhìn đã thấy rõ, nhưng đúng như lời mà Trương Lương nói vậy, mưu càng sáng lại càng khó giải, biết đó là kế ba con hổ tranh mỗi là một chuyện nhưng muốn hóa giải nó lại là chuyện khác.

248. Chương 248: Cục Diện Không Thể Không Chế.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 248: Cục diện không thể không chế.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trương Lương lập kế ba con hổ tranh mỗi, quả thật chẳng phải dễ dàng hóa giải.

Mặc dù Hạng Trang đã đoán được ý đồ của Lưu Bang nhưng trong lúc cấp bách cũng vô kế khả thi, bởi vì ngay lúc đó nước Sở cùng Hoài Nam, nước Lương đều ở trong tình trạng đối nghịch. Tuy rằng Anh Bố cho người mang đến chiếu thư của Lưu Bang, hơn nữa lại còn tuyên bố sẽ liên minh với nước Sở nhưng Hạng Trang còn phải suy nghĩ thận trọng xem rốt cuộc Anh Bố có bao nhiêu thật tâm? Ai mà biết được chiếu thư đó là thật hay là giả?

Tương tự vậy, dù cho Hạng Trang có phái sứ giả đi tới Định Đào cũng không chắc có thể làm cho Bành Việt giữ lời.

Hơn nữa lúc này giao thông lạc hậu, phương tiện truyền tin hạn chế, Hạng Trang không thể cùng với Anh Bố, Bành Việt giáp mặt để cùng vạch ra biện pháp giải quyết rõ ràng, kết quả là cục diện ở quận Cửu Giang nhanh chóng rơi vào tình trạng không thể không chế được.

Chỉ có điều Hạng Trang cũng không ngờ nước Lương lại xuất binh trước nhất đi quận Cửu Giang.

Bởi vì Lưu Bang cấp chiếu thư cho Anh Bố là công khai, chiếu thư tuy rằng không có nói đến việc Anh Bố chiếm đoạt ba quận Tiết Quận, Tứ Thủy, Đông Hải nhưng quận Cửu Giang đang thật sự là mối họa cho nước Hoài Nam, phong cho Anh Bố làm Hoài Nam vương. Cận Hấp, Lý Tả Xa nghe tin liền vội vã cầu viện Bành Việt.

Bành Việt giữ thế diện, nếu đã chấp nhận việc Cận Hấp, Lý Tả Xa quy hàng tất nhiên sẽ không thể ngồi yên không để ý tới.

Mặc dù tướng quốc Trương Thuyết, quân sư Triệu Viêm đều kiên quyết phản đối nhưng Bành Việt vẫn nhất quyết phong Thượng Tướng Quân Lưu Khấu làm tướng, dẫn đầu ba mươi ngàn quân Lương tình nguyện kéo xuống phía nam quận Đãng, mấy ngày sau đồn trú ở huyện Khúc Dương phía bắc quận Cửu Giang.

Chu Ân đang canh giữ ở Cửu Giang biết vậy nên áp lực tăng mạnh, lập tức hướng về Hạng Trang cầu viện.

Quận Cửu Giang là cửa ngõ phía bắc Giang Đông, một khi Cửu Giang bị thất thủ, chiến lược của nước Sở sẽ trở nên xấu đi, do vậy Hạng Trang nhanh chóng đem hai mươi ngàn quân đến Giang Bắc, tiến vào chiếm giữ Hợp Phì.

Hạng Trang không phải không có tính đến hậu quả của việc tăng cường quân binh ở Cửu Giang. Rất dễ dàng sẽ cùng quân Lương sinh ra đụng chạm dẫn tới xảy ra hỗn chiến, một khi quân Sở cùng với quân Lương chính thức khai chiến, kết quả cuối cùng rất có khả năng lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt hại), đến lúc đó, Anh Bố tuyệt đối sẽ ở giữa mưu đồ hưởng lợi bất chính, điểm ấy là không thể nào chối cãi được.

Tuy rằng Anh Bố phái mật sứ đến Ngô Trung, cũng tuyên bố sẽ cùng nước Sở liên minh nhưng sau khi biết được tin quân Lương ào ạt tiến binh đến Khúc Dương, mật sứ do Anh Bố phái tới ngay lập tức bị “bệnh nặng”, Hạng Trang đã phái ngự y đi chữa bệnh, thậm chí còn mời cả Cơ thần y, kết quả “bệnh nặng” của mật sứ vẫn không tốt lên được. Việc ký kết hiệp ước cứ như vậy trôi qua.

Mặc kệ việc mật sứ bị bệnh nặng có phải là do Anh Bố bày ra hay không, điều này cũng ít nhất chứng minh một điều là nước Hoài Nam cũng không đáng tin.

Hạng Trang vô cùng hiểu rõ hậu quả của việc tăng cường quân binh ở Cửu Giang, tuy nhiên Hạng Trang lại không còn chọn lựa nào khác, bởi vì quận Cửu Giang liên quan đến ích lợi chủ yếu của Đại Sở, chuyện này không phải đơn giản chỉ là tranh hay không tranh, Hạng Trang tuyệt đối không thể làm cho mất thể diện của “Quốc thể”, nếu không, uy vũ của Sở vương chàng để ở đâu? Còn nữa, oai danh của nước Sở để ở đâu? Quân uy của quân Sở sẽ ra sao?

Sau khi Hạng Trang tiến quân đến Hợp Phì, tình trạng ở Cửu Giang đột nhiên trở nên căng thẳng hơn. Cùng lúc đó, Anh Bố cũng bắt đầu ở gần kẻ Hu Dị tập kết binh mã. Tuy rằng hành động rất bí mật nhưng tụ tập hơn một ngàn nhân mã sao lại có thể làm cho người không biết quỷ không hay? Không đợi cho Anh Bố tập kết đủ nhân mã thì Hạng Trang, Lưu Khấu đều đã nhận được tin tức.

Xu hướng chính ở quận Cửu Giang Trương Lương đã lường trước được phương hướng phát triển. Trương Lương mặc kệ việc mình phán đoán cục diện ở Cửu Giang không chính xác nhưng kể ba con hổ tranh mồi của hắn vẫn có hiệu quả, quân Lương cùng với quân Sở đã ở thế giằng co. Quân Hoài Nam bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị cuốn vào trong đó, lúc ấy chỉ cần có một hành động lập tức sẽ dẫn tới một trận đại hỗn chiến!

Vào lúc đêm khuya, Lý Tả Xa ăn mặc đơn giản đột nhiên đi vào hành dinh của Cận Hấp.

Từ khi đại quân của Lưu Khấu tiến vào chiếm giữ Khúc Dương đã làm cho hành dinh tướng quân của Cận Hấp trở nên yên ắng, đáng mừng chính là Lưu Khấu vẫn còn chưa đoạt binh quyền của Cận Hấp. Tuy nhiên việc cung cấp lương thực cho ba mươi ngàn quân Lương lại giao toàn bộ cho Cận Hấp và Lý Tả Xa. Các huyện ở phía đông bắc của quận Cửu Giang bị áp lực rất lớn.

Lúc này, Cận Hấp đang rầu rĩ vì vấn đề lương thực cho quân Lương.

Lấy kinh nghiệm quận Cửu Giang trong chiến loạn, nhân khẩu giảm mạnh, trước kia các huyện phía đông bắc là huyện lớn có sản vật phì nhiêu, nhưng hiện tại, toàn bộ nhân khẩu không đủ một trăm ngàn người, không đến một trăm ngàn dân chúng lại phải cung cấp lương thực cho hơn sáu mươi ngàn quân, áp lực quá lớn, ngay cả Cận Hấp, Lý Tả Xa thì hành quân tích góp lương thực từng chút một cũng chỉ ứng phó tạm thời.

Trong lúc Cận Hấp đang than vắn thở dài bỗng nhiên từ phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy Lý Tả Xa toàn thân bụi bặm vội vã mà đến, lập tức Cận Hấp hơi sửng sốt, nói:

- Lý tướng quân? Đại binh quân Sở đang tới gần, tướng quân sao không ở Đông Thành đồn đốc, chạy đến đây làm gì?

Lý Tả Xa không đáp, từ trong ống tay áo lấy ra một phong thư bằng lụa đưa cho Cận Hấp.

Cận Hấp giơ tay tiếp lấy phong thư, vội vàng xem không khỏi thay đổi sắc mặt, lên tiếng hỏi:

- Mật thư này là thật?

Lý Tả Xa tức giận không vui nói:

- Cận tướng quân, bản tướng quân với người hiện tại chính là cùng bị buộc vào một chỗ, người chạy không được ta cũng không thể đi, vậy người nói tin tức này là thật hay giả?

Cận Hấp gật đầu, lớn tiếng nói:

- Thật đúng lúc, bản tướng quân đang lo quân lương tiếp tế sắp không còn, vậy nhân cơ hội này mượn quân lương của nước Hoài Nam, ha hả.

Lý Tả Xa nói:

- Sáng sớm ngày mai, ta với người dẫn theo hai ngàn tinh binh bí mật cùng xuất phát từ Đông Thành, tuy nhiên dọc đường nhất định phải chú ý ẩn nấp hành tung để tránh bị quân Hoài Nam phát hiện quá sớm.

Cận Hấp gật đầu nói:

- Lý tướng quân yên tâm, bản tướng quân biết lợi hại.
- Như vậy tại hạ cáo từ.

Lý Tả Xa cúi chào, xoay người đi.

Nhìn theo bóng dáng Lý Tả Xa đã đi xa, Cận Hấp bỗng nhiên quay đầu quát:

- Người tới!

Rất nhanh có một thân binh tiến vào đại sảnh, chấp tay thi lễ nói:

- Tướng quân có gì chỉ bảo?

Cận Hấp vung mạnh tay, lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh của ta, Thân Binh Doanh... ngay lập tức tập hợp!

Hu Dị, đại doanh quân Hoài Nam.

Anh Bố đang cùng Khoái Triệt trò chuyện, một thuộc hạ tên Mã Nghiệp bỗng nhiên tiến vào bẩm báo:

- Đại vương, tướng quân Phì Thù đã vận chuyển tám ngàn thạch quân lương đã tới huyện Từ, không bao lâu nữa sẽ đến Hu Dị.

Anh Bố nhíu mày, nói:

- Tại sao lại chỉ có tám ngàn thạch?

Chính vì cái gọi là đại quân chưa động, lương thảo đi trước, đối với một đội quân mà nói, tiếp tế quân lương vĩnh viễn đều là đại sự hàng đầu, dù cho đó là Lưu Bang kiêu ngạo quá mức, không phải cũng bởi vì quân lương không đủ nên bị vây ở Quan Trung sao? Còn có Hạng Trang, lấy thực lực của một nước như nước Sở, mộ binh một trăm ngàn tráng đinh tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng Hạng Trang lại chỉ dẫn theo hai mươi ngàn người tiến về phía bắc, lúc đó chẳng phải bởi vì lương thực không nhiều sao?

Anh Bố cũng đã từng ở giai đoạn không tốt lắm, quận Tiết, Tứ Thủy, Đông Hải tuy rằng đã từng là các quận lớn giàu có và đông đúc, nhưng Hán Sở năm năm hỗn chiến, ba quận này đều bị chiến tranh tàn phá, nhân khẩu mười chỉ còn sáu, phần lớn đất đai vườn tược đều bỏ hoang, dù đó là phú hộ cường hào trong nhà cũng không có dư bao nhiêu lương thực, quân Hoài Nam phải gom góp quân lương quả thật cũng không dễ dàng.

Lần này, Anh Bố đã nói muốn có hai mươi ngàn thạch quân lương nhưng Phì Thù lại chỉ gom góp được có tám ngàn thạch, còn không tới một nửa.

Khoái Triệt thở dài, nói:

- Đại vương, kinh nghiệm Hoài Nam trong chiến loạn, dân chúng loạn ly, dân đã không có đủ lương thực để ăn, tám ngàn thạch quân lương chỉ sợ tướng quân Phì Thù đã cố gắng hết sức trưng thu của phú hộ cường hào ở quận Tứ Thủy, cứ tiếp tục như vậy nữa e là tiếng oán trách của toàn bộ phú hộ cường hào ở quận Tứ Thủy lan ra khắp nơi.

Nghe vậy Anh Bố không khỏi hơi biến sắc. Cho tới hiện tại, các thế gia vọng tộc ở ba quận đều không có thiện cảm với Anh Bố, sở dĩ Anh Bố có thể nắm trong tay cục diện ba quận hoàn toàn là bởi vì đã chiếm

được ủng hộ to lớn của hầu hết phú hộ cường hào, một khi những người này không ủng hộ Anh Bố nữa vậy thì Anh Bố có thể gặp rắc rối lớn.

Khoái Triệt lại nói:

- Đại vương, lúc này Tề vương Hàn Tín đang quyết tâm cải cách, quyết chí tự cường, hiển nhiên thực lực của một nước là một ngày thêm hùng mạnh, thực lực của quốc gia không ngừng phát triển. Hán Vương Lưu Bang đang ở Quan Trung nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉnh đốn quân ngũ chuẩn bị chiến tranh, còn nước Hoài Nam ta lại chỉ vì một quận Cửu Giang mà huy động nhân lực, tổn kém tiền của, người thức thời sẽ không làm như vậy ạ.

Anh Bố có chút bực bội nói:

- Không phải quả nhân đã đồng ý cải cách đó sao, phó tướng Chu biên soạn mười biện pháp cải cách cũng không phải đang ở các huyện ở quận Tiết áp dụng thử sao?

Khoái Triệt vẫn muốn ở nước Hoài Nam làm chuyện lớn một phen, đầu tiên là lấy ba tác lược thuyết phục Hạng Đà buông tha cho huyện Lỗ, trợ giúp Anh Bố không đánh mà thắng được quận Tiết, tiếp theo lại tỉ mỉ thiết kế, trợ giúp Anh Bố bất ngờ đánh chiếm hai quận Đông Hải, Tứ Thủy, tiếp theo lại cực lực động viên Anh Bố liên minh với Hạng Trang, mưu cầu hoàn cảnh ổn định bên ngoài sau đó cải cách đất nước để ngày càng mạnh hơn.

Bất quá, Anh Bố cũng không hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Khoái Triệt, điều này làm cho Khoái Triệt rất lấy làm tiếc.

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, cải cách cũng không phải là sự việc nhỏ, cần phải huy động toàn lực của cả nước để thực hiện, càng cần nữa một hoàn cảnh bên ngoài ổn định, thần nghĩ, lúc này thật sự không nên cuốn vào bên trong việc phân tranh quận Cửu Giang, một quận Cửu Giang được hay mất, so sánh với tiền đồ toàn bộ nước Hoài Nam, thật không đáng để nhắc tới, Đại vương.

- Được rồi, được rồi, Tướng quốc đừng nói nữa, người nói đến nỗi cái lỗ tai của quả nhân sắp không chịu nổi rồi.

Anh Bố khoát tay áo, lại nói:

- Quả nhân đã sớm theo lời nói của người, chuyện cải cách, người cùng phó tướng thương lượng xử lý, chỉ cần các người cảm thấy khả thi, quả nhân đều làm theo, nhưng quận Cửu Giang này quả nhân quyết định rồi, có lợi lại không chiếm, không phải là kẻ ngốc sao?

Khoái Triệt khổ sở khuyên can:

- Đại vương, ham món lợi nhỏ nhưng phải chịu thiệt thòi lớn ạ!

Khoái Triệt suy nghĩ chẳng qua chỉ là một quận Cửu Giang có bảy tám chục ngàn hộ khẩu hơn hai mươi ngàn nhân khẩu được có ích lợi gì? Không được có gì đáng tiếc? Nhưng nước Hoài Nam nếu như lúc này bỏ lỡ cơ hội tốt để cải cách, một khi Tề vương chăm lo việc nước được tốt hơn, nước Hoài Nam không còn cơ hội để cải cách mạnh mẽ, như thế không phải là thiệt lợi ích nhỏ lại bị thiệt hại nặng sao?

Anh Bố rất là nổi giận, đang lúc không kìm nổi muốn răn dạy Khoái Triệt vài câu, Thân Binh Giáo Úy Lợi Kỷ bỗng nhiên bước vào lều lớn, chấp tay thi lễ nói:

- Đại vương, thám mã báo lại, một đội khoảng chừng hai ngàn người quân Hán bí mật xuất phát, đi thẳng đến huyện Từ, xem ra chắc chắn là quân Hán nghe được tin chuẩn bị xuống tay chặn đường cướp của quân lương của tướng quân Phì Thù.

- Hả? !

Anh Bố nghe vậy sắc mặt khê biến, tám ngàn thạch quân lương này do Phì Thù hao tổn tâm cơ mới có được, nếu như bị quân Hán đoạt đi vậy thì ba mươi ngàn quân Hoài Nam đang tập kết ở Hu Thai sẽ ăn cái gì? Lập tức Anh Bố vội đứng thẳng người lên, cao giọng nói:

- Truyền lệnh của ta, trung quân, tiền quân tức khắc tập trung, theo quả nhân đi đến huyện Từ tiếp ứng tướng quân Phù Thì. !

249. Chương 249: Phá Giải

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 249: Phá giải

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bên trong thành Khúc Dương, hành dinh của Lưu Khấu.

Lưu Khấu đang đem một tiểu cô nương ẩn ở dưới chân mà mạnh mẽ tới lui, hất một mặt diên cuồng cử động phần dưới, một mặt chụp tay vào cái mông phì nộn trắng như tuyết của tiểu cô nương, tức thì cô ta khê rên lên vài tiếng. Lưu Khấu hưng phấn bồng bồng, lại càng hăng hái cử động, bên cạnh đó còn đắc ý cười rộ lên.

Giữa những tiếng bước chân dồn dập, một thuộc cấp tên là Chử Thuần đã bước tới hành viên.

Lưu Khấu vẫn thản nhiên không thèm để ý, bàn tay to thô ráp vẫn còn gắt gao nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của tiểu cô nương mà mãnh liệt vào ra. Chử Thuần nhìn liếc qua cái vật tròn trịa trắng như tuyết của tiểu cô nương, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng Tướng Quân, Lý Tả Xa, Cận Hấp bị đại quân của Anh Bố vây ở huyện Từ.

- Sao?

Lưu Khấu nghe vậy rùng mình, lập tức ở phía dưới nhấn mạnh làm cho tiểu cô nương lên tới đỉnh điểm, phía dưới thân lại run rẩy, thuận tay lấy áo khoác ngoài che lại, trầm giọng nói:

- Chử Thuần, sao lại thế này?

Ánh mắt Chử Thuần lại liếc nhìn qua thân mình trắng bóng của tiểu cô nương kia, đáp:

- Là như thế này, Cận Hấp, Lý Tả Xa thăm dò được quân Hoài Nam có một nhóm quân lương đi qua huyện Từ, trong đầu bèn nổi lên ý tưởng chặn đường cướp quân lương. Sáng sớm hôm sau, hai người liền mang theo hai ngàn tinh binh đi tới huyện Từ đoạt lương, kết quả bị đại quân của Anh Bố vây ở huyện Từ.

- Hai cái tên ngu ngốc này.

Lưu Khấu giọng căm hận nói:

- Lấy lương thực còn tổn công sức như vậy.

Chử Thuần nói:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta có nên xuất binh tiếp ứng hai tên ngu ngốc này không?

- Người nói những lời này không phải vô nghĩa sao?

Lưu Khấu trừng mắt liếc nhìn Chử Thuần, tức giận nói:

- Nếu không phải vì hai tên đần độn ấy, nước Đại Lương ta cần gì phải hao tổn binh lực, bản tướng quân cần gì phải đến Cửu Giang này?

Ngừng một chút Lưu Khấu lại nói:

- Như thế này, bản tướng quân mang theo đại quân đi tới huyện Từ tiếp ứng, người dẫn đội ngũ trọng yếu đóng giữ Khúc Dương.

- Vâng!

Chữ Thuần đông dặc lên tiếng, lĩnh mệnh đi.

Hợp Phì, hành dinh của Hạng Trang.

Lưu Khoái vừa mới dẫn theo quân Lương ra khỏi thành Yên Lăng, khoái mã của quân Sở đi đến Hợp Phì.

Đội Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp đọc xong mật thư, Hạng Trang nói:

- Hai vị, việc này hai vị thấy như thế nào?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, trầm ngâm nói:

- Việc này không giống có âm mưu, hơn nữa từ khi Anh Bố bắt ngờ đánh chiếm ba quận Tiết Quận, Đông Hải, Tứ Thủy, mối quan hệ cùng với Lương Vương Bành Việt vẫn rất tế nhị, trong lúc cấp thiết nếu muốn liên kết lại để tính kế đối phó với Đại Sở ta chỉ sợ cũng không quá thực tế. Thần nghĩ, quân Lương cùng với quân Hoài Nam xung đột chắc là sự thật.

- Nếu vậy thì tốt.

Vũ Thiệp kích động nói:

- Quân ta lúc này thừa dịp chiếm đoạt Yên Lăng!

Hạng Trang vẫn trầm ngâm không nói, xem ra lúc này đúng thật là cơ hội tốt, thậm chí các huyện Khúc Dương, Đông Thành, Chung Ly có thể thừa cơ lấy, cứ như vậy có thể đem quân Lương cùng với các thế lực của Cận Hấp, Lý Tả Xa hoàn toàn trục xuất khỏi quận Cửu Giang. Nhưng như thế, Lương Vương Bành Việt chưa chắc chịu để yên, nếu như làm không tốt sẽ cùng nước Lương toàn diện khai chiến.

Nước Sở lúc này, vừa mới trải qua một hồi đại chiến, tuy là đánh thắng nhưng cũng bị tổn thất không nhỏ. Tổn thất về quân binh thì khỏi phải nói, trong khoảng thời gian ngắn căn bản là bổ sung không kịp, vấn đề cung cấp lương thực cũng là vấn đề lớn. Một trận chiến lúc trước trên cơ bản đã tiêu hao hết tiền trong quốc khố, lúc này thật sự không có dư lực để cùng nước Lương toàn diện khai chiến được nữa.

Hơn nữa, nếu như nước Sở đem hết toàn lực đánh bại nước Lương, quận Cửu Giang chưa chắc có thể thuộc về nước Sở.

Phải biết rằng con mãnh hổ Anh Bố này có thể đang ở bên cạnh giống như hổ rình mồi, làm sao hắn có thể bỏ qua cơ hội này? Nếu nước Sở lại cùng nước Hoài Nam động binh, như thế có thể gọi là cực kì hiếu chiến. Nước Sở cuối cùng có thắng cũng nhất định là tổn thất nặng nề, cứ như vậy, ý đồ ba con hổ tranh mồi do Lưu Bang thiết kế đã hoàn toàn được thực hiện.

Bách Lý Hiền nói:

- Lời nói của Thượng Đại Phu hoàn toàn có lý, lúc này quả thật là thời cơ tốt để cướp lấy Yên Lăng các huyện. Tuy nhiên, thần nghĩ nếu như lúc này ta bắt ngờ đánh chiếm các huyện sẽ thật là tai hại, rất có khả năng Lưu Khấu sẽ điều quân trở về Cửu Giang cùng quân ta khiêu chiến, nếu Lưu Khấu thất bại nhất định sẽ dẫn tới đại quân của Bành Việt, Sở, Lương cùng tranh chấp, chẳng phải là Lưu Bang ở giữa sẽ được lợi sao?

Vũ Thiệp nói:

- Nhưng vấn đề nan giải ở quận Cửu Giang rốt cục vẫn phải giải quyết, quân ta cũng không thể mãi cùng với quân Lương giằng co?

- Đúng vậy, vấn đề nan giải ở quận Cửu Giang chung quy vẫn phải giải quyết. Tuy nhiên, muốn giải quyết vấn đề khó khăn này không nhất thiết đánh mới là biện pháp tốt nhất.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, Cửu Giang không thể không lấy, nhưng không có nghĩa là quân Sở nhất định phải cùng quân Lương giao chiến.

Nghe vậy Vũ Thiệp cũng hưng phấn, lập tức hỏi:

- Ô, quân sư nói là không đánh cũng có thể giải quyết được vấn đề nan giải ở quận Cửu Giang?

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói:

- Nếu muốn không đánh nhau mà vẫn giải quyết được vấn đề nan giải ở quận Cửu Giang, mấu chốt là cần phải biết rõ ràng ba vấn đề: Đầu tiên, Đại Sở ta muốn được cái gì? Tiếp theo, nước Lương lại muốn được cái gì từ Cửu Giang? Cuối cùng, Hoài Nam vương Anh Bố ở giữa lại muốn được lợi ích gì?

Vũ Thiệp không cần phải nghĩ ngợi nói:

- Đại Sở ta mục đích đương nhiên là toàn bộ quận Cửu Giang, bởi vì quận Cửu Giang nguyên bản chính là một trong chín quận cũ của nước Sở trước kia. Về phía nước Lương, chưa chắc đã nghĩ giành được quận Cửu Giang, chần hẩn là Bành Việt còn là vì hai đội nhân mã của Cận Hấp, Lý Tả Xa. Về phần Anh Bố, đơn giản là muốn nước đục mỡ ngư, ở giữa mưu lợi bất chính mà thôi.

Lý Hiền gật đầu nói:

- Vấn đề mấu chốt là ở chỗ đó, Đại Sở ta, nước Lương còn có Hoài Nam muốn từ quận Cửu Giang mưu cầu lợi ích. Đại Sở ta mưu cầu chính là toàn bộ quận Cửu Giang, nước Lương mưu cầu chính là hai đội nhân mã của Cận Hấp, Lý Tả Xa. Mà nước Hoài Nam mưu cầu lại là ngư ông đắc lợi, đã biết được mấu chốt, chúng ta có thể tùy bệnh hốt thuốc.

Vũ Thiệp như thoáng chút suy nghĩ gật đầu, lại nói:

- Xin hỏi quân sư, như thế nào là biện pháp tùy bệnh hốt thuốc?

Bách Lý Hiền nói:

- Trước tiên là nói về nước Hoài Nam, kỳ thật Anh Bố cũng không có mục tiêu rõ ràng, chỉ có điều hẩn nhìn thấy Đại Sở ta có khả năng cùng nước Lương bùng nổ xung đột, muốn ở giữa mưu lợi bất chính mà thôi. Nếu Đại Sở ta cùng nước Lương không đánh nhau, Anh Bố sẽ không được hưởng lợi ích gì, cứ như vậy, hẩn sẽ từ bỏ ảo tưởng, một lần nữa lựa chọn cùng Đại Sở ta liên minh.

Trái lại việc này lại là sự thật, trước khi quân Lương xuất binh đi Cửu Giang, thậm chí sứ giả của Anh Bố đã tới Ngô Trung rồi, nếu không phải xảy ra sự việc này nước Hoài Nam đã cùng với nước Sở ký kết liên minh. Như vậy theo hiện tại, nếu nước Sở cùng nước Lương nghị hòa, phần lớn khả năng Anh Bố có thể theo con đường cũ lựa chọn cùng nước Sở kết minh.

Nước Sở muốn ổn định chính trị ngoại giao, nước Hoài Nam lúc ấy chẳng lẽ không muốn như vậy?

Vũ Thiệp hết sức tán thành, gật đầu nói:

- Như vậy, làm thế nào để nước Lương bãi binh?

Bách Lý Hiền nói:

- Nếu muốn nước Lương bãi binh, biện pháp tốt nhất chờ cho Đại vương cùng Lưu Khấu công khai hội đàm một lần, tuy nhiên trên cơ bản không có khả năng này, bởi vì Lưu Khấu căn bản không tín nhiệm Đại vương. Nhưng hiện tại đã có cơ hội vô cùng tốt, Đại vương hoàn toàn có thể đem ý đồ của mình giáp mặt tường thuật lại với Lưu Khấu cùng Anh Bố, hơn nữa bọn họ không thể không tin.

Hạng Trang sờ sờ ria mép, nói:

- Tử Lương, ý của người là ...

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

- Đại vương minh giám, nếu muốn phá giải kế ba con hổ tranh mồi của Lưu Bang, nếu muốn hóa giải phân tranh ở quận Cửu Giang, chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất!

Huyện Từ là một huyện nhỏ nơi giáp ranh giữa quận Tứ Thủy và quận Đông Hải. Trên thực tế, trước kia ở đế quốc Tần, ấp Từ vẫn chưa lên huyện, cho đến khi lập nước Tây Sở, Hạng Thà mới đem ấp Từ lập nên huyện. Huyện Từ vốn chỉ có không quá ba mươi ngàn nhân khẩu toàn huyện, tuy nhiên hiện tại lại bất ngờ trở thành trung tâm gió lốc tác động đến thế cục của thiên hạ.

Năm ngày trước, đại tướng Phì Thù dưới trướng Anh Bố áp tải tám ngàn thạch quân lương đi đến huyện Từ, kết quả bị hai quân của Cận Hấp và Lý Tả Xa chặn đánh, may mà Phì Thù phản ứng nhanh nhẹn đem năm ngàn thạch quân lương vận chuyển vào thị trấn, nếu không, chỉ sợ năm ngàn thạch quân lương này cũng bị Cận Hấp, Lý Tả Xa đoạt đi rồi.

Đại quân Anh Bố lập tức đuổi tới, đem Cận Hấp, Lý Tả Xa bao vây ở núi Từ bên ngoài thị trấn huyện Từ.

Ba ngày trước, Thượng Tướng Quân của nước Lương là Lưu Khấu suất lĩnh hai mươi ngàn quân Lương tình nhuệ cộng thêm bộ binh của Cận Hấp, Lý Tả Xa tổng cộng hơn hai mươi ngàn người chạy tới bên ngoài thị trấn huyện Từ. Anh Bố nghe tin cũng khẩn trương điều đại quân từ Hu Dị đến, lập tức hai quân ở phụ cận huyện Từ lâm vào giằng co, tuy rằng cục diện hết sức căng thẳng nhưng Anh Bố và Lưu Khấu đều không tùy tiện khai chiến.

Giáp với thị trấn huyện Từ, đại doanh quân Hoài Nam.

Khoái Triệt đang cố gắng khuyên Anh Bố:

- Đại vương, nhanh chóng lui binh vây núi Từ thả Cận Hấp, Lý Tả Xa đi thôi, bằng không, nước Hoài Nam chúng ta phải đánh cùng với nước Lương trước tiên!

- Nhưng bọn Cận Hấp, Lý Tả Xa đốt của quả nhân ba nghìn thạch quân lương, còn bị thương mấy trăm quân sĩ, cứ như vậy thả bọn họ đi, quả nhân làm sao nuốt được cơn giận này?

Anh Bố cũng biết Khoái Triệt nói có lý, nước Hoài Nam xuất binh lần này, chính là đến để nhất tịen nghi, cũng không phải là phải cùng nước Lương hoặc là nước Sở sống mái với nhau, nhưng Cận Hấp, Lý Tả Xa lại mạo phạm khiến Anh Bố có chút bị bẽ mặt.

Cận Hấp, Lý Tả Xa đốt của quân Hoài Nam hơn ba nghìn thạch quân lương, còn sát thương hơn tám trăm tướng sĩ Hoài Nam, nếu Anh Bố cứ như vậy thả bọn họ đi, tin tức một khi truyền ra, anh hùng thiên hạ chẳng phải sẽ cười nhạo Anh Bố hèn sợ hãi quân tiên phong của Bành Việt? Hơn nữa, Anh Bố làm như vậy chỉ sợ cũng sẽ đánh động quân tâm, sĩ khí của tướng sĩ Hoài Nam.

Khoái Triệt thở dài, nói lời thành khẩn, tình ý sâu xa:

- Đại vương, việc nhỏ không nhịn việc lớn sẽ khó thành.

Anh Bố im lặng không nói, lý trí nói cho hắn, hắn nên chấp nhận đề nghị của Khoái Triệt, nhưng về mặt tình cảm, Anh Bố lại thật sự không thể chấp nhận sự thật như vậy, Anh Bố hắn là ai? Dối mắt khắp thiên hạ, ngoại trừ Lưu Bang, Hàn Tín còn có Bành Việt, Anh Bố hắn thật đúng là không coi ai vào mắt, Hạng Trang vẫn còn chưa đủ phân lượng, Cận Hấp, Lý Tả Xa thì tính cái gì? Cũng dám xúc phạm một người có quyền thế như hắn?

Trong khi Khoái Triệt vẫn còn muốn khuyên nữa, giáo úy thân quân Lợi Kỷ bỗng nhiên đi nhanh vào trong lều, chấp tay thi lễ với Anh Bố và bẩm báo:

- Đại vương, thám mã báo lại, Sở Vương Hạng Trang tự mình dẫn hai mươi ngàn kỵ binh đã tiến vào địa giới huyện Từ, đội quân tiên phong đã cách huyện Từ không quá năm mươi dặm, nội trong ngày hôm sau, quân Sở nhất định đóng quân dưới thành huyện Từ.

- Hạng Trang? !

Anh Bố nghe vậy đột nhiên biến sắc.

- Hai mươi ngàn kỵ binh quân Sở? !

Khoái Triệt cũng có phần biến sắc: - Lúc này ư? ! ! .

250. Chương 250: Lối Giải Quyết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 250: Lối giải quyết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài huyện lỵ Từ, đại doanh quân Lương. Khi Triệu Viêm trong sự bảo vệ hộ vệ Thân Đồ Gia đi xuống tiến vào lều lớn của trung quân của Lưu Khấu, Lưu Khấu đang ôm một cái giò heo nướng hơi chín ăn ngon, nhìn thấy Triệu Viêm, Lưu Khấu không đứng dậy chào, chỉ từ trong lỗ mũi hừ lên một tiếng rồi gật gật đầu xem như đã chào, Triệu Viêm cũng không dám chậm trễ, theo lễ nghi hướng về Lưu Khấu vái chào một cái.

Sau một lúc lâu, Lưu Khấu cuối cùng mới gặm xong cái móng heo, trước lau sạch những cái dư thừa hầy còn trên miệng, sau đó mới tùy tiện nói với Triệu Viêm:

- Quân sư, người không hầu hạ Đại vương, chạy đến đây làm gì?

Thân Đồ Gia đi theo sau Triệu Viêm liền nhú mào, thăm nghĩ Thượng tướng quân này có chút quá đáng rồi.

Triệu Viêm lại không thêm để ý, thản nhiên nói:

- Đại vương thương cảm Thượng tướng quân cực khổ, đặc biệt lệnh cho tại hạ đến đây thăm hỏi.

-Ồ, quân sư hóa ra là được cử đến thăm hỏi?

Triệu Viêm gật gật đầu, lại nói:

- Có thể ăn rượu thịt được không?

- Tất nhiên là có rồi.

Triệu Viêm cười nói:

- Nhưng mà rượu thịt ngon đều ở Khúc Dương rồi, cũng chưa từng mang đến huyện Từ.

Lưu Khấu hai mắt liền nhắm lại, giọng điệu không lương thiện nói:

- Quân sư nói là, bốn tướng quân không nên tùy tiện xuất binh, đến nỗi cùng với quân Hoài Nam giằng co sao?

- Thượng tướng quân nói vậy là sao?

Triệu Viêm cười khở lắc đầu nói

- Tại hạ tuy đã từng phản đối Đại vương xuất binh Cửu Giang, nhưng nếu Đại vương đã ra quyết định, tại hạ tự nhiên dốc hết sức lực giúp đỡ Đại vương đạt tới mục tiêu, mặc kệ Cận Hấp, Lý Tả Xa là hàng thật hay là giả hàng, bây giờ bọn họ đều đã là tướng quân của Lương quốc rồi, Thượng tướng quân xuất binh tiếp ứng, cũng là làm theo lẽ thường.

- Quân sư thật sự nghĩ như vậy?

Lưu Khấu nghe nói vậy vẻ mặt có chút hòa hoãn, vẻ mặt căm thù địch cũng có chút tiêu giảm.

Triệu Viêm phải tới Cửu Giang, Bành Việt sớm ở trong thư nói với Lưu Khấu, Bành Việt còn cảnh cáo Lưu Khấu nữa. Gặp việc trọng đại như vậy nhất định phải thương lượng ổn thỏa với Triệu Viêm, không được lộng quyền chuyên quyền, điều này làm cho Lưu Khấu không được thoải mái, nghĩ rằng sức của Lưu Khấu hẳn có thể nhổ được núi, dững quán ba quân, khi nào thì đến lượt Triệu Viêm thư sinh áo trắng này có thể vung tay mua chân?

Lưu Khấu vốn tưởng rằng Triệu Viêm sau khi đến Cửu Nguyên, nhất định sẽ cậy vào sự tín nhiệm của Bành Việt, ngang ngược chỉ trích hắn, thậm chí còn có thể can thiệp vào quyền lực chỉ huy của hắn. Tuy nhiên thái độ của Triệu Viêm vừa rồi cùng với lời nói thì xem ra lại không giống như vậy, dường như tên áo trắng thư sinh này rất nhún nhường, có vẻ biết được đại quân Lương quốc chính là do Lưu Khấu hắn quyết định.

Triệu Viêm rất dễ dàng đã cảm thụ được thần sắc hơi thay đổi của Lưu Khấu, lập tức lại nói:

- Thượng tướng quân, tại hạ phụng mệnh Đại vương tiến đến hiệp trợ quân vụ, phạm là sự vụ trong quân, bất kể lớn nhỏ, tại hạ chỉ phụ trách bày mưu tính kế, nói trắng ra tại hạ là một mưu sĩ, phụ tá, còn quyết định vẫn là do Thượng tướng quân quyết định.

- Quân sư, mời ngồi.

Lưu Khấu tỏ thái độ rất hài lòng với Triệu Viêm, lại nói:

- Người đâu, dâng rượu thịt!

Triệu Viêm thi lễ, lúc này mới vào chỗ ngồi, rất nhanh đã có mấy tên tiểu giáo bưng rượu thịt vào lều lớn.

- Quân sư.

Lưu Khấu giơ chén rượu lên, kính Triệu Viêm từ xa nói:

- Người ở xa tới là khách, bổn tướng quân trước là kính.

Triệu Viêm giơ chén rượu đáp lễ, khoe miệng không khỏi lộ lên một vẻ cười nhạt đầy gian ý, Lưu Khấu chính là một tên võ phu tâm ý đơn thuần. Tuy nói có chút cao ngạo, nhưng chỉ cần hợp ý, vẫn không khó để ở chung, Triệu Viêm lần này chủ động xin đi Cửu Giang hiệp trợ quân vụ giết giặc, chính là để cải thiện mối quan hệ với Lưu Khấu, Thượng tướng quân cùng quân sư trường kỳ bất hòa, chung quy cũng không phải là chuyện tốt.

Rượu quá ba tuần. Giữa Lưu Khấu cùng Triệu Viêm dần dần đã quen thuộc, vào lúc này, thuộc cấp Chử Thuần bỗng nhiên tiến nhanh vào lều, chấp tay thi lễ nói:

- Thượng tướng quân, thám mã hồi báo, mấy vạn kỵ binh quân Sở đang từ hướng huyện Từ tới gần!

- Hừ?!

Lưu Khấu nghe vậy lập tức kinh ngạc, bỗng nhiên đứng dậy nói:

- Mấy vạn kỵ binh quân Sở?!

Lưu Khấu không thể không giật mình, trên phố đã sớm có lời đồn đại nói Anh Bố đã kết minh cùng Hạng Trang, nhưng mà lời đồn đã thành sự thật, như vậy mấy vạn kỵ binh quân Sở này nhất định là tới Hoài Nam trợ quân, một khi Hoài Nam liên thủ cùng quân Sở, tình cảnh Lương quân có thể nguy hiểm, hai vạn bộ khúc của Lưu Khấu đều thật là tinh nhuệ, nhưng quân Hoài Nam cùng quân Sở cũng không phải là dễ chọc.

Triệu Viêm lại khẽ mỉm cười,, nói:

- Thượng tướng quân đừng lo lắng quá, nếu như tại hạ không dự tính sai, thì quân Sở hẳn là không phải do quân Hoài Nam hỗ trợ mà đến đâu.

Chử Thuần nói:

- Vậy quân Sở đến đây làm gì?

Triệu Viêm nói:

- Hơn phân nửa là vì điều giải phân tranh giữa quân ta và quân Hoài Nam mà đến.

- Điều giải phân tranh giữa quân ta và quân Hoài Nam?

Lưu Khấu nhú mày không tin nói:

- Tiểu tử Hạng Trang này có ý tốt vậy sao?

- Đúng vậy.

Chử Thuần cũng không tin nói:

- Quân sư lắm to, tiểu tử Hạng Trang chỉ mong sao quân ta và quân Hoài Nam hai hổ cắn nhau, làm sao mà lại có ý tốt điều giải phân tranh giữa quân ta và quân Hoài Nam được?

Dứt lời, Chữ Thuần lại hướng về phía Lưu Khấu nói

- Thượng tướng quân, quân Sở khẳng định là đến để hiệp trợ quân Hoài Nam, hay là nhanh chóng cầu viện Đại vương đi.

Triệu Viêm nghe vậy mỉm cười, Chữ Thuần vừa mới nói Hạng Trang chỉ mong sao quân Lương cùng quân Hoài Nam đánh lưỡng bại câu thương, lại biến thành quân Hoài Nam đến hiệp trợ, điều này không phải là rất mâu thuẫn sao? Nhưng mà, Triệu Viêm cũng không đi mà chỉ trích lỗi trong lời nói của Chữ Thuần, mà bây giờ nói ra lỗi nói sai của Chữ Thuần thì hẳn cũng không vui, hay bằng không đến lúc đó nói ra sự thực.

Nửa đêm đó, Thượng đại phu Vũ Thiệp của Sở quốc liền công khai đi vào đại doanh Hoài Nam.

Nói theo cấp bậc lễ nghĩa, Vũ Thiệp dứt khoát nói với Lưu Khấu:

- Thượng tướng quân, Lưu Bang trước đem quận Cửu Giang phân cho Hoài Nam quốc, tiếp theo lại nhường Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa, trá hàng Lương Vương, đây rõ ràng chính là kế tam hổ tranh ăn, ý đồ lấy quận Cửu Giang làm mồi nhử, khiêu khích phân tranh giữa Sở quốc, Lương Quốc cùng với Hoài Nam quốc, sau cùng để cho Hán Quốc ngư ông đắc lợi.

Lưu Khấu nghe nói vậy không khỏi trong lòng nhảy loạn xa, tuy rằng hắn là tên vô phu tâm tư đơn thuần, gặp chuyện cũng không muốn động não, nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngu ngốc, để cho Vũ Thiệp nói như vậy, Lưu Khấu cũng thấy thật đúng là có chuyện như vậy xảy ra, Cận Hấp, Lý Tả Xa đột nhiên quy hàng thật đúng là khả nghi, không lẽ thật sự đây chính là do Hán Vương bày mưu đặt kế.

Triệu Viêm lại mỉm cười nói:

- Tam hổ tranh ăn? Thượng đại phu hẳn tiếng đe dọa.

Vũ Thiệp không khỏi ghé mắt nhìn kỹ, hỏi Lưu Khấu:

- Thượng Tướng Quân, xin hỏi vị này chính là...

Lưu Khấu chìa tay, nói:

- Vị này là quân sư của Đại Lương quốc chúng ta, Triệu Viêm Triệu Tử Căng.

- Hóa ra là Triệu Viêm tiên sinh.

Vũ Thiệp hướng tới chỗ Triệu Viêm chấp tay, còn nói

- Tiên sinh có thể làm Quân sư Lương quốc, chắc là học văn uyên bác, kiến thức sĩ học cao minh, vậy tại hạ muốn hỏi ngược lại tiên sinh một câu, Lưu Bang mật lệnh Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa âm thầm trá hàng Lương Vương, cuối cùng là có ý đồ gì?

Triệu Viêm nói:

- Trá hàng? Làm sao biết được không phải là hàng thực?

- Tiên sinh không ngại nhìn cái này chứ.

Vũ Thiệp vừa từ trong ống tay áo lấy ra một phong sách lụa chuyển về hướng Triệu Viêm, vừa nói

- Đây là mật chiếu mà Hán Vương đưa cho Chu Ân, trên đó có ghi rất rõ ràng, muốn Chu Ân cử đại quân Cửu Giang trá hàng Lương Vương, ngoài Chu Ân, Cận Hấp, Lý Tả Xa chắc chắn cũng nhận được mật chiếu tương tự.

Triệu Viêm xem qua loa sách lụa, thuận tay đưa cho Lưu Khấu.

Lưu Khấu xem xong sách liền biến sắc, trong lòng dường như cũng đã nhận định, Cận Hấp, Lý Tả Xa chính là trá hàng!

Khi Lưu Khấu đang nói chuyện, thì bị ánh mắt Triệu Viêm ngăn lại, lập tức Triệu Viêm lại nói với Vũ Thiệp:

- Ai có thể khẳng định phong sách lựa này chính là do Hán Vương mật chiếu cho Chu Ân? Có lẽ chỉ là quý phương giả tạo? Phải biết là thiên hạ có nhiều người kỳ sĩ, có người có thể ngụy tạo chữ viết ẩn kín của Hán Vương cũng không có gì ngạc nhiên.

- Phong mật chiếu này chính là giả, trong lòng tiên sinh đáng lẽ rõ hơn ai hết, tại hạ đến lần này, cũng không ngại là vì việc trá hàng Cận Hấp, Lý Tả Xa.

Vũ Thiệp biết lần này đã gặp được cao nhân rồi, lập tức lánh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác

- Tại hạ đến lần này, chỉ là phụng mệnh Đại vương ta, báo cho quý phương một tin tức.

Lưu Khấu trầm giọng, nói:

- Kính cẩn lắng nghe.

Vũ Thiệp nói:

- Đại Sở ta đã cùng Hoài Nam quốc chính thức ký kết minh ước, lần này xuất binh cũng là ứng với lời mời của Hoài Nam Vương mà đến, nhưng mà Lương Vương chính là đương kim thiên hạ anh hùng hào kiệt hạng nhất nhì, Đại vương ta cũng không có ý trở mặt với Lương Vương, do vậy đứng giữa điều đình, hy vọng có thể hóa giải thành công phân tranh giữa Lương quốc và Hoài Nam quốc, tránh một trận họa binh đao.

- Không biết quý quốc có điều kiện gì?

Triệu Viêm nghe vậy mỉm cười, Lưu Khấu, Chử Thuần nghe không rõ, nhưng Triệu Viêm hẳn đã nghe ra được rồi, ngoài miệng Vũ Thiệp tuy nói là phải ở giữa điều đình, nhưng có ý uy hiếp cũng đã rất sâu đậm, nếu như Lương quốc của người không nghe lời căn dặn, nói không chừng Sở quốc ta sẽ cùng với Hoài Nam quốc ra tay đánh một nhà của người.

Dường như là cùng lúc, Bách Lý Hiền đã từ trong lều lớn của trung quân Hoài Nam Vương Anh Bố chậm rãi bước ra mà nói.

- Phàm là đủ loại, đã đủ để chứng minh, đây là kế tam hổ cạnh tranh mỗi, mục đích đơn giản chính là muốn khơi mào hỗn chiến giữa Đại Sở cùng với Lương quốc, Hoài Nam quốc, mở đầu cuộc chiến, tam quốc không chỉ sẽ hao binh tổn tướng, hao phí thuế ruộng không tính được, càng sẽ là cơ hội phát triển chiến lược, kết quả cuối cùng sẽ là càng đánh càng nghèo, càng đánh càng yếu, chờ đến ba năm năm sau, Lưu Bang tận khởi đại quân chỉ huy xuất quan, tam quốc lại lấy cái gì để ngăn cản quân Hán tiên phong?

Anh Bố không kiên nhẫn nói:

- Điều này quả nhân đều biết, trực tiếp nói thẳng ý đồ của người đi.

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, hồn nhiên không thêm để ý nói:

- Lưu Bang muốn lấy quận Cửu Giang làm con mồi, thúc đẩy tam hổ cạnh tranh thịt, Đại vương ta thì phải đi ngược lại, hy vọng có thể cùng Đại Vương và Lương Quốc một đường lối giải quyết, khiến cho kế hoạch của Lưu Bang bị thất bại, ngoài việc bồi thường đất của một quân, mà còn tổn thất mấy vạn tinh binh.

- Đường giải quyết?

Anh Bố trầm giọng nói

- Nguyện nghe tường tận.

Bách Lý Hiền cũng không che giấu, trực tiếp nói:

- Cận Hấp, Lý Tả Xa toàn bộ tinh binh đã quy hàng Lương quốc, quận Cửu Giang thì một phần thành hai, phía Đông bắc bộ bốn huyện Khúc Dương, Yên Lăng, Đông Thành, thuộc Hoài Nam quốc, vậy còn lại hơn mười huyện thì thuộc Đại Sở, vì tổ về thành ý, Đại vương tốt nhất tức khắc hạ chiếu giải trừ phạm vi núi.

Phương án giải quyết này là Hạng Trang cùng Bách Lý Hiền thảo luận nhiều lần cuối cùng mới quyết định.

Rất hiển nhiên, nếu muốn giải quyết vấn đề nan giải ở quận Cửu Giang, nếu muốn kế hoạch tam hổ tranh mồi của Lưu Bang thất bại, không có sự phối hợp của Bành Việt, Anh Bố là tuyệt đối không được, mà phải nghĩ đến sự phối hợp của Bành Việt, Anh Bố không có chút ích lợi nào là cũng không được, Bành Việt có

thể lấy bộ khúc Cận Hấp, Lý Tả Xa làm trao đổi, Anh Bố cũng chỉ có thể nhường sáu huyện Đông bắc bộ của Cửu Giang.!

251. Chương 251: Ký Kết Minh Ước

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 251: Ký kết minh ước

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoại thành huyện Từ, đại doanh quân Hoài Nam.

Sứ giả nước Sở đã đi rồi, Anh Bố lại vẫn đang do dự có nên đáp ứng điều kiện của quân Sở hay không, Khoái Triệt khuyên nhủ:

- Đại vương, không cần do dự, quân Sở đã ra điều kiện rất hậu đãi, nếu như Đại vương cự tuyệt không đáp ứng, thì rất có khả năng chọc giận Hạng Trang, một khi Hạng Trang đã âm thầm cùng Lương quân liên hợp sức, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Anh Bố nghe vậy nghiêm nghị, Khoái Triệt lo lắng cũng không phải là vô cớ, nhớ lúc đầu Hạng Trang mang theo quân Sở nam hạ, thì đã từng tiến dâng cho Bành Việt gần vạn con chiến mã, giữa hai người từng có sự lui tới như vậy, sao dám bảo đảm lần này chính là liên thủ hợp tác, một khi quân Sở cùng Lương quân liên hợp tác chiến, quân Hoài Nam có thể sẽ muốn được cái này mà mất cái khác.

Hơn nữa, Hoài Nam quốc có thể có được bốn huyện Yên Lăng, Khúc Dương, Chung Ly, Đông Thành cũng đã là điều vui mừng ngoài ý muốn, ngay từ đầu, Anh Bố không nghĩ tới muốn giành được toàn bộ quân Cửu Giang, hẳn biết được điều này không thực tế, hơn nữa cũng sẽ đắc tội chết với Hạng Trang và Sở quốc, Anh Bố thực ra chỉ là muốn dùng thân phận người điều đình điều chỉnh phân tranh giữa Lương Sở, sau đó mưu cầu một ít lợi ích.

Tuy nhiên hiện tại, Hạng Trang lại thành người điều đình điều chỉnh phân tranh, thật đúng là tạo hóa trêu người.

- Được rồi.

Anh Bố cuối cùng gật đầu nói:

- Tướng quốc, người phái người trả lời Hạng Trang, có thể giải vòng vây ở Từ sơn, Cận Hấp, Lý Tả Xa cũng có thể thả, nhưng, Lương quân phải bồi thường bị Cận Hấp, Lý Tả Xa thiêu hủy năm nghìn thạch quân lương, còn Cận Hấp, Lý Tả Xa cũng phải bị cảnh cáo tương ứng, bằng không, mười vạn tướng sĩ Hoài Nam ta tuyệt không đáp ứng!

Đại doanh Lương quân, Lưu Khấu đang cũng Triệu Viêm thảo luận sách lược ứng đối.

Sứ giả nước Sở đã lui xuống nghỉ ngơi, Sứ giả nước Sở cuối cùng đã khai ra điều kiện là, quân Sở có thể thực hiện áp lực quân Hoài Nam, giải trừ Từ sơn chi vây. Cận Hấp, Lý Tả Xa và toàn bộ Hán quân có thể thả. Nhưng mà tổn thất tạo nên cho quân Hoài Nam, chắc chắn phải bồi thường, hơn nữa Lương quân phải rút khỏi quận Cửu Giang vô điều kiện.

Thấy Triệu Viêm trầm ngâm không nói, Lưu Khấu hỏi:

- Quân sư, người thấy thế nào?

Triệu Viêm không đáp hỏi ngược lại:

- Thượng tướng quân, nếu như dựa theo tính tình của ngài, ngài sẽ làm như thế nào?

Lưu Khấu hung tợn nói:

- Nếu dựa theo tính khí của ta, ta sẽ kéo quân ra cùng quân Sở, quân Hoài Nam đánh một trận, đừng tưởng rằng bọn họ liên quân tác chiến thì chúng ta sợ. Phải biết là tướng sĩ Lương quân chúng ta không phải hù dọa, trận này nếu quân ta thắng, quận Cửu Giang tự nhiên sẽ thuộc về Đại Lương chúng ta, thua rồi, vậy cũng không có gì để nói, đều là của bọn họ.

Triệu Viêm thở dài nói:

- Nhưng, Thượng Tướng Quân người có biết hay không trong quốc khố căn bản là không đủ quân lương, lương thực vụ chiêm năm nay tuy là được mùa, nhưng sau khi hoàn trả số lương thực đã vay mượn Tề quốc, cũng còn lại không nhiều mấy. Ba vạn đại quân xuất chinh bên ngoài, mười ngày nửa tháng còn dễ nói, nếu thời gian tiếp tục kéo dài quá một tháng, quân lương sẽ không đủ để tiếp tế.

Lưu Khấu im lặng. Lương quốc hiện giờ khốn đốn quần bách, hẳn tự nhiên đã biết vậy rồi, nếu không Đại vương cũng sẽ không để Tướng quốc Hạ nói thúc đẩy thay đổi, càng sẽ không để mười vạn quân Lương tình nhuệ tháo giáp quy điền, đồn điền loại lương, lập tức Lưu Khấu có chút bất đắc dĩ nói:

- Quân sư. Có nên phát cùng một cấp độ, xin chỉ thị của Đại vương?

Mặc kệ nói như thế nào, buông tha cho phía Đông quận Cửu Giang, chư huyện Bắc bộ đều là chuyện đại sự, Lưu Khấu không dám tự tiện truyền lệnh.

- Cái này trái lại không cần.

Triệu Viêm nói,

- Giữa lúc tại hạ đi tới, Đại vương từng căn dặn, sự vụ Cửu Giang. Đều do Thượng tướng quân hoàn toàn xử trí.

Lưu Khấu gật gật đầu, lại ngẩng đầu quát,

- Người đâu, cho mời Sứ giả nước Sở.

Sau nửa canh giờ, đại doanh quân Sở.

Vũ Thiệp áo trắng phiêu phiêu, sái nhiên vào lều lớn Hạng Trang, xông lên chấp tay thi lễ, nói:

- Đại vương, thần may mà không hổ thẹn, Lương quân đã áp giải ba nghìn thạch quân lương đi tới đại doanh quân Hoài Nam.

- Tốt, Thượng đại phu vất vả rồi.

Hạng Trang mỉm cười chìa tay:

- Mời ngồi nhập tiệc, uống rượu.

Vũ Thiệp lại chấp tay, lúc này mới đi đến phía Hạng Trang ngồi phía bên trái Hạng Trang, sớm đã có thân binh dâng rượu thịt, lại hướng chén rượu về phía Khoái Triệt rót nửa chén rượu trắng trong vắt.

Lại thêm nửa khế sau, đại doanh quân Hoài Nam.

Thân quân Giáo Úy hướng vào lều lớn, về phía Anh Bố bẩm báo:

- Đại vương, Lương quân áp giải ba nghìn thạch quân lương đã tới ngoài viên môn.

Anh Bố nhú mày nói:

- Sao lại chỉ có ba nghìn thạch?

Bách Lý Hiền ngồi bên tay trái Anh Bố chỉ mỉm cười không nói.

Khoái Triệt ngồi bên phải liền tiến lên nhẹ nhàng mà kéo góc áo của Anh Bố, lại hạ giọng nói:

- Đại vương, chút xiu nữa là được rồi, ba nghìn thạch, năm nghìn thạch có khác gì nhau, mấu chốt là Lương quân đã bồi thường tổn thất cho quân ta, thể diện của Đại vương cũng xem như là qua rồi.

Anh Bô khẽ hừ một tiếng, lập tức căn dặn vài câu:

- Truyền lệnh, các quân các doanh trại nương phía Tây Từ sơn, thả quân Hán đi.

- Vâng!

Mấy tiếng đồng ý ầm ầm, xoay người nghênh ngang đi.

Lại nửa canh giờ sau, đại doanh Lương quân.

Chữ Thuần đi nhanh vào lều, xông về phía Lưu Khấu thở dài bẩm báo:

- Thượng tướng quân, hai tên ngu xuẩn Cận Hấp, Lý Tả Xa này đã trở lại, hiện tại đang ở ngoài viên môn, có cho bọn chúng vào không ạ?

Lưu Khấu tức cầm cầm nói;

- Đi, dẫn bọn chúng vào đây.

Chữ Thuần lúc này linh mệnh mà đi, Triệu Viêm có chút lo lắng nói:

- Thượng Tướng Quân, Cận Hấp, Lý Tả Xa xác nhận trá hàng là không thể nghi ngờ, dụng tâm của bọn chúng cũng cực kỳ ác độc, tuy nhiên bọn chúng cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, việc này không thể đổ hết trên đầu bọn chúng, cho nên, hay là không cần vạch trần bọn chúng, tránh cho bọn chúng thẹn quá mà thành giận, khiến cho bất ngờ làm phản.

- Bất ngờ làm phản? Chỉ sợ bọn chúng không có cơ hội này.

Lưu Khấu cười lạnh lòng nói,

- Ngoại trừ Cận Hấp, Lý Tả Xa mang theo trên người mấy ngàn tàn binh ra, còn lại tất cả tướng lĩnh bộ khúc Tư Mã trở lên toàn bộ đã bị ta bỏ cũ thay mới, hơn hai vạn bộ khúc đóng ở Khúc Dương, Đông Thành, bây giờ đã bị bốn tướng quân nắm giữ rồi, bọn chúng lấy gì để bất ngờ làm phản?

Triệu Viêm không khỏi ghé mắt lấy nhìn kỹ, thầm nghĩ Lưu Khấu sở dĩ có thể lên làm Thượng Tướng Quân Lương quốc, đều không phải là do hạnh trí, chỉ là khả năng quả quyết tàn nhẫn mà người thường không thể bì kịp, đối lại là người khác, chưa chắc dám có động tác lớn như vậy, hơn nữa cũng không thể làm thành được, cũng chỉ có danh tiếng bên ngoài hung danh của Lưu Khấu, mới có thể đàn áp nổi bộ khúc của Cận Hấp, Lý Tả Xa.

Không nghĩ chút, Chữ Thuần liền dẫn Cận Hấp, Lý Tả Xa vào lều lớn trung quân, sau lưng Cận, Lý hai người còn có bốn tên sĩ tốt dũng mãnh Lương quân ẩn kiểm phía sau, nhìn thấy như vậy, Cận Hấp mí mắt nháy liên tục, Lý Tả Xa trong lòng thở dài, biết được ý đồ của Hán Vương dĩ nhiên là đã thất bại, Lý Tả Xa ngay cả đến điểm này cũng nhìn không ra, thì nhiều binh thư như vậy coi như là đọc vô ích.

Lưu Khấu lạnh lùng liếc mắt Cận Hấp, Lý Tả Xa một cái, rồi đột nhiên quát:

- Người đâu, trói lại cho bốn tướng quân.

Bốn gã sĩ tốt dũng mãnh Lương quân đứng phía sau ẩn kiểm lập tức nhất dũng mà lên, đem Cận Hấp, Lý Tả Xa ấn xuống đất trói lại.

- Thượng Tướng Quân, ngài đây là có ý gì?

Cận Hấp nhìn quanh sĩ tốt Lương quân dũng mãnh hai bên tả hữu, ngoài mạnh trong yếu nói.

- Có ý gì ư? Người chẳng lẽ không rõ?

Lưu Khấu lạnh lùng mỉm cười, quát,

- Đừng tưởng rằng các người thông minh, người khác đều là đồ ngốc, hừ, muốn lấy Đại vương chúng ta mà đùa giỡn ư, các người còn non nớt lắm!

- A?

Cận Hấp nghe vậy lập tức tựa như quả bóng xì hơi, hạ xuống dưới.

Lý Tả Xa lại với vẻ mặt tự nhiên, thản nhiên nói:

- Nếu Thượng tướng quân đã biết ngọn nguồn sự tình, chúng ta cũng không có gì để giải thích, muốn giết muốn chém, tùy ý, chỉ là hy vọng Thượng tướng quân có thể buông tha tướng tá trong quân, bọn họ chẳng qua chỉ là phụng mệnh làm việc, kỳ thực cũng không biết toàn bộ ngọn nguồn sự việc.

- Điều này thì người cứ yên tâm, bốn tướng quân đã phái người tiễn bọn họ về Quan Trung rồi.

Lưu Khấu nói một hồi, lại nói,

- Tuy nhiên hai người các người, cùng bốn tướng quân quay trở về Đình Đào, chờ Đại vương xử lý.

Mười ngày sau, trong tám trăm dặm quận Nam Dương đưa tới đại doanh Lũng Tây gấp.

Xem xong cấp báo từ quận Nam Dương đưa tới, Lưu Bang không khỏi thở dài một tiếng, bùi ngùi nói:

- Tử Phòng, người thiết hạ kế tam hổ cạnh tranh vẫn là không có hiệu quả, Bành Việt, Anh Bố cùng Hạng Tráng vẫn không thể đánh được, đáng tiếc! Hơn nữa, Anh Bố còn ký kết đồng minh với Hạng Tráng, điều này thật sự rất bất ngờ.

Trương Lương xem xong cấp báo, thở dài nói:

- Đại vương, Quan Trung cách Cửu Giang rất xa.

Trần Bình gật gật đầu, cũng nói:

- Đúng vậy, khoảng cách rất xa, tin tức truyền đi cực kỳ hao phí thời gian, khi chúng ta nhận được tin tức, tình thế bên kia sớm đã thay đổi hoàn toàn, chính là nói Chu Ân, nếu chúng ta sớm biết rằng hấn đã âm thầm hàng Sở, Đại vương đâu cần phải cho hấn mật chiếu, sẽ không tiết lộ ý đồ của chúng ta, ôi.

Lưu Bang nói:

- Nhưng mà cứ như vậy, thế cục quanh Sở quốc có thể sẽ dấy đi rất nhiều.

Hành Sơn quốc, Đông Âu quốc lần lượt diệt vong, Mân Việt quốc căn bản không đủ để uy hiếp Giang Đông, duy nhất có thể đủ đối với Hoài Nam vương Anh Bố cấu thành uy hiếp Sở quốc, bây giờ cũng chủ động kết minh với Hạng Tráng, hơn nữa Hạng Tráng, Anh Bố và Bành Việt đạt thành thỏa hiệp, loạn cục của Cửu Giang sẽ bị tháo bỏ, lúc này, Sở quốc có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, chăm lo cho việc nước.

Trương Lương nói:

- Đại vương, thời thế như thế, không ai đảo ngược, nếu không thể ngăn cản Sở quốc phát triển, vậy không ngại thuận theo tự nhiên đi, mặc kệ nói như thế nào, nhân khẩu của Quan Trung, Ba Thục giàu có và đông đúc cũng không thể so với Giang Đông được, cho nên, hai bên đồng thời vùi đầu vào phát triển, khoảng cách giữa Sở Hán cũng chỉ sẽ càng ngày càng lớn, mà không thể nhỏ lại được.

- Cũng được.

Lưu Bang gật gật đầu, lại hỏi Trần Bình:

- Trần Bình, hai tên mã phản Hàn Quốc kia tìm sao rồi?

Đối với quân Sở có được cả người lẫn ngựa đều là kỵ binh được bọc trong áo giáp sắt, Lưu Bang có thể nói là rất dễ tâm, điều nay cũng rất bình thường, tôn tử có viết: biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, lâu thì năm năm ít thì ba năm, quân Hán sẽ còn xuất binh Quan Đông, hai quân Sở Hán khẳng định sẽ còn gặp nhau trên chiến trường, Lưu Bang há có thể không làm rõ ràng căn nguyên của nhóm kỵ binh này?

Trần Bình vội hỏi:

- Hồi bẩm Đại vương, hai tên Mã Phản thân dĩ nhiên đã tìm được rồi, tuy nhiên theo như bọn chúng nói, thì bọn chúng cũng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy trọng giáp thiết kỵ của quân Sở, bọn chúng kỳ thực cũng chỉ là biết từ nghe lời đồn mà thôi.

Trương Lương bỗng nhiên nói:

- Đại vương, Bành Việt tuy rằng ép buộc bộ khúc của hai người Cận Hấp cùng Lý Tả Xa hợp nhất lại, nhưng mà số trăm tên danh trung với tướng tá của Đại vương lại bị đuổi về Quan Trung, số tướng tá này tham gia qua trận chiến Lịch Dương, khẳng định cũng đã thấy qua trọng giáp thiết kỵ của quân Sở, Đại vương không ngại triệu mấy người hỏi đến chất vấn một hai câu chứ?

- Đúng đúng đúng.

Lưu Bang gật đầu liên tục nói,

- Quả nhân sao lại có thể quên vụ này nhỉ?

Dứt lời, Lưu Bang lại quay đầu căn dặn Hạ Hầu Anh:

- Hạ Hầu Anh, lập tức phát chiếu lệnh tới Hàm Dương, cho mấy trăm danh tướng giáo đang trở về Cửu Giang lập tức quay về đại doanh Lũng Tây.

252. Chương 252: Nhập Hộ Khẩu Toàn Dân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 252: Nhập hộ khẩu toàn dân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung, hậu hoa viên của vương cung.

Hạng Trang bỗng Hạng Chính trên tay trái, Hạng Trĩ trên tay phải, đang dạo chơi bên hồ sen. Ngày hè chói chang, ở trong nhà không khác gì ở trong cái lồng hấp, khiến Hạng Trang thực không thể chịu nổi, bèn bồng con ra ngoài hồ sen hóng mát. Lúc này, là hơn nửa tháng sau khi trận chiến Cửu Giang kết thúc, và nước Sở ký kết đồng minh với nước Nam Hoài.

Hạng Chính, Hạng Trĩ cũng đã được sáu tháng tuổi, bộ dạng mập mạp, hồng hào, hết sức đáng yêu.

Hạng Trang không giống như những người cổ đại của thời này, cố tình giữ khoảng cách với con trai của mình. Lời dạy rằng “thương cho roi cho vọt” thì Hạng Trang đương nhiên cũng hiểu, nhưng dù nói thế nào đi nữa, hai đứa nhỏ cũng chỉ mới có sáu tháng tuổi, thậm chí còn chưa biết gọi cha, gọi mẹ, Hạng Trang cần gì phải giả bộ làm người cha nghiêm khắc?

Hai đứa nhỏ có vẻ bề ngoài tương đối giống nhau, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt.

Hạng Chính im lặng ngoan ngoãn rúc vào ngực Hạng Trang, chỉ mở to cặp mắt đen láy láy chăm chăm nhìn Hạng Trang không chớp, dường như nhìn cả ngày cũng không biết chán, cũng chẳng biết tiểu tử đó đang nhìn gì nữa. Còn sự chú ý của Hạng Trĩ lại hoàn toàn không nằm trên người Hạng Trang, hắn chỉ lo hươu cọng ngó sen đang cầm trong tay, cố gắng trên chọc những ngọn dương liễu bên đường.

Theo sau Hạng Trang là Ngụy Duyệt, Ngu Cơ và mười mấy cung nữ.

Nhìn dáng bộ Hạng Trang ôm ấp hai đứa con yêu, khuôn mặt xinh đẹp của Ngụy Duyệt lộ vẻ hạnh phúc thỏa mãn. Là một người đàn bà, nàng có được sự sủng ái của phu quân, bây giờ lại có được hai đứa con đáng yêu, đời người được đến như thế, còn cầu mong chi nữa? Bây giờ, Ngụy Duyệt chỉ hy vọng hai con trai của mình được lớn lên một cách vui vẻ.

Đương nhiên, về danh nghĩa thì Hạng Trĩ đã là người nối dõi của tiên vương.

Gương mặt xinh đẹp của Ngu Cơ cũng tràn ngập vẻ từ ái khó có thể diễn tả bằng lời, chỉ có điều không giống như Ngụy Duyệt, ánh mắt của Ngu Cơ giành cho Hạng Trĩ nhiều hơn. Kể từ sau khi Hạng Trĩ được

phong làm con thừa tự của Hạng Vũ đến giờ, bất luận trời gió hay mưa, thậm chí kể cả có sương giá, Ngu Cơ cũng phải kiên trì đi đến tận cung của Ngụy Duyệt, để chơi đùa với Hạng Trĩ nửa canh giờ.

Cách đó không xa, Doanh Trinh đang đứng trên lầu các yên lặng hướng tầm mắt nhìn ra.

Đứng sau lan can của lầu các, vừa hay có thể nhìn được toàn cảnh bên hồ sen ở phía đối diện. Nhìn cảnh Hạng Trang bỗng Hạng Chính, Hạng Trĩ với vẻ mặt vui vẻ hạnh phúc, Doanh Trinh không cầm được lòng mà thở dài một tiếng. Hạng Chính, Hạng Trĩ đã sáu tháng tuổi rồi, nếu Doanh Trinh nàng ta còn không sinh được con trai, thì đừng bao giờ còn mơ đến việc trở thành vương hậu của nước Sở.

Nhưng có cách gì bây giờ? Hơn một năm nay, số ngày mà Hạng Trang qua đêm ở phòng của Doanh Trinh nàng còn nhiều bên chỗ Ngụy Duyệt rất nhiều, vả lại Ngụy Duyệt mới sinh nở xong cũng cần nghỉ ngơi hồi phục, nên nhiều lúc Hạng Trang vẫn lựa chọn qua đêm ở chỗ Doanh Trinh. Mặc dù như thế nhưng bụng của Doanh Trinh vẫn như cũ không thấy động tĩnh gì, mãi vẫn không thấy động tĩnh gì.

Doanh Trinh hiểu rằng, không thể tiếp tục đợi nữa, nàng nhất định phải nghĩ cách khác.

Bỗng nhiên, từ phía sau nàng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Doanh Trinh nghe tiếng động quay đầu lại nhìn, hình dáng xinh đẹp thướt tha của Bách Lý Y Thủy đã nhẹ nhàng bước vào lầu các, nhẹ nhàng vén áo thi lễ với Doanh Trinh, nói:

- Y Thủy tham kiến phu nhân.

- Tiểu muội, người đã đến.

Doanh Trinh lập tức bước tới, thân mật nắm lấy tay của Bách Lý Y Thủy.

Bách Lý Y Thủy hiện nay đã là một người đẹp nổi danh ở trong thành Ngô Trung rồi, huynh trưởng Bách Lý Hiền được Sở vương hết mực tín nhiệm, huynh thứ Bách Lý Mậu cũng là một mãnh tướng có tiếng trong quân đội. Con cháu nhà nào mà có thể cưới được Bách Lý Y Thủy thì có thể nói là “bay ngay lên cành cao”, và quan trọng hơn cả, là bản thân Bách Lý Y Thủy cũng là một người đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, xinh đẹp vô song.

Hơn nửa năm nay, con trạm gỗ trên cánh cửa nhà Bách Lý gần như đã bị các bà mối đến từ khắp nơi gõ mòn cả rồi.

Tuy nhiên, tất cả các thế gia hào tộc đến cầu thân đều bị ăn món “canh đóng cửa”, thậm chí trong số đó còn có cháu đích tôn của Thúc Tôn Quán. Không ai biết nhà Bách Lý muốn chọn người con rể thế nào, chỉ có Doanh Trinh dường như mơ hồ đoán được tâm tư của Bách Lý Y Thủy. Nếu đổi lại là trước kia, Doanh Trinh tuyệt đối không đời nào chủ động tác thành việc tốt cho Bách Lý Y Thủy, nhưng hiện nay tình thế đã khác trước rồi.

Sau một hồi hàn huyên, lúc sau Doanh Trinh quay đầu nhìn lại, thì thấy trên con đường mòn bên hồ sen đối diện chỉ còn lại Ngụy Duyệt, cùng Ngu Cơ và mười mấy cung nữ mà thôi, Hạng Trang thì không thấy đâu nữa. Nhìn thấy vẻ xinh đẹp đến xao lòng của Ngụy Duyệt, trên mặt Doanh Trinh đột nhiên lộ chút dềnh xé, nhưng khi ánh mắt nàng ta chuyển xuống nhìn thấy Doanh Trĩ đang nằm trong lòng Ngụy Duyệt, thì vẻ mặt lập tức lại trở nên đanh thép kiên định.

Khi Hạng Trang vội vàng đi vào thiên điện, thì Hạng Tha đợi ở đó đã lâu.

- Tử Dục, có phải đã có kết quả của việc thống kê nhập hộ khẩu toàn dân?

Hạng Trang vừa tiến vào cửa, bèn vội vàng hỏi ngay.

Cái gọi là “nhập hộ khẩu toàn dân” chính là chỉ việc nhập hộ tịch cho những người như tầng lớp trung nông, người làm thuê, tá điền... Nói không ngoa, thì nhập hộ khẩu cho toàn dân chính là nền tảng của một quốc gia, nguồn mộ lính của quân đội là nhờ nhập hộ khẩu toàn dân, nguồn thuế của quốc gia cũng là do nhập hộ toàn dân mà trưng thu được. Việc nhập hộ khẩu toàn dân thực hiện được ít hay nhiều, ảnh hưởng trực tiếp đến tiềm lực mạnh hay yếu của một quốc gia.

Trong lịch sử, sở dĩ Hán Vũ Đế có thể đánh dẹp được Hung Nô ở phương bắc, chính là nhờ dựa vào số hộ khẩu khổng lồ được sáp nhập trong toàn dân. Chính là nhờ vào nguồn thuế trưng thu không bao giờ cạn

trong dân, chính là nhờ vào nguồn mộ lính không bao giờ cạn trong dân, để quốc Đại Hán mới có thể “mười năm như một ngày”, kiên trì bền bỉ đánh Hung Nô, cuối cùng đánh cho quân Hung Nô tan tác, hoảng hốt bỏ chạy về phía tây.

Còn nữa, sở dĩ Tần Thủy Hoàng có thể càn quét một trận, thống nhất thiên hạ, ngoại trừ nhờ vào hệ thống chiến đấu và các loại binh khí sắc bén ra, còn có một nguyên nhân hết sức quan trọng khác, đó chính là vì nước Đại Tần có số dân được nhập hộ khẩu nhiều hơn bất kỳ một quốc gia nào khác ở vùng Quan Đông, thậm chí là nhiều hơn cả sáu nước vùng Quan Đông cộng lại.

Trước khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, tổng nhân khẩu của tộc Hoa Hạ vào khoảng hơn ba mươi triệu người, trong đó nhân khẩu của nước Tần chiếm khoảng mười triệu. Chỉ có điều mười triệu nhân khẩu này phần lớn đều là tầng lớp trung nông, người làm thuê, tá điền... được nhập khẩu toàn dân mà hình thành nên. Vào khi đó, tổng nhân khẩu của sáu nước vùng Quan Đông cộng lại vào khoảng hai mươi triệu người, nhưng trong số hai mươi triệu người này, số được nhập hộ khẩu lại không đến một nửa!

Có người sẽ hỏi, một nửa số nhân khẩu còn lại đi đâu mất? Trên thực tế, một nửa số nhân khẩu còn lại đều trở thành gia nô, tôi tớ hoặc tá điền của các thế gia hào tộc cả rồi. Ví dụ như trong nhà Điền Văn của nước Tề, cũng chính là một mệnh thường quân trong số Tứ đại công tử thời chiến quốc, chỉ tính số thực khách cũng lên đến ba ngàn người, để nuôi được chừng đó thực khách thì phải cần đến bao nhiêu sản nghiệp, bao nhiêu tá điền?

Mà số gia nô, tôi tớ, tá điền của các thế gia hào tộc lại không được tính vào diện được nhập hộ khẩu toàn dân. Số gia nô, tôi tớ, tá điền này chỉ cần chịu trách nhiệm với gia chủ của mình, khi quốc gia cần điều động tráng đinh, bọn họ không bị triệu tập; Khi quốc gia trưng thu thuế đầu người, bọn họ không phải nộp thuế; Thậm chí khi quốc gia trưng thu thuế ruộng, tá điền của các thế gia hào tộc cũng không phải nộp.

Chính vì như vậy, mà việc nước Tần thống nhất thiên hạ mới trở nên tất yếu.

Từ đó có thể thấy, số lượng nhập hộ khẩu toàn dân đối với một quốc gia mà nói là quan trọng đến chừng nào!

Từ lúc vừa mới đăng cơ kế thừa vương vị, Hạng Trang đã giao cho Hạng Tha bắt đầu thanh tra việc nhập hộ khẩu toàn dân của Giang Đông. Đến nay thời gian đã qua mấy tháng rồi, bảy lộ liên quân đã bị đánh lui, Cửu Giang đã được bình định rồi, hiệp ước liên minh với nước Hoài Nam cũng đã được ký kết, việc thanh tra công tác nhập hộ khẩu toàn dân chắc cũng phải có kết quả rồi chứ?

Nhưng mà, xem ra tâm trạng của Hạng Tha có vẻ không được tốt, sau khi hành lễ với Hạng Trang xong, bèn lấy từ trong ống tay áo ra một cuốn sách nhỏ dâng lên Hạng Trang. Hiện nay, ngành chế tạo giấy của Giang Đông đã tương đối phát triển, tất cả những công văn đang lưu hành đều đã được dùng bằng giấy cả, tất cả các loại hành văn bố cáo của nha môn cũng dùng bằng giấy.

Hạng Trang nhận lấy cuốn sách nhỏ, tâm trạng có chút thấp thỏm không yên.

Sau khi mở cuốn sách ra, Hạng Trang mới hiểu vì sao tâm trạng của Hạng Tha lại không vui vẻ nổi. Trang đầu của cuốn sách ghi chép kết quả thanh tra tình hình nhập hộ khẩu toàn dân của của huyện Ngô Trung, quận Ngô Trung; Huyện Ngô Trung là một huyện lớn nhất của Giang Đông, theo như hình dung của Hạng Trang, thì số hộ được nhập của huyện Ngô Trung ít ra cũng phải được hai mươi ngàn, số nhân khẩu phải được một trăm ngàn khẩu, nhưng kết quả lại khiến cho Hạng Trang không thể tin nổi vào mắt mình.

Đường đường một huyện Ngô Trung, nơi ngự đô của vương thành nước Sở, mà chỉ có hơn năm ngàn hộ dân, không tới ba mươi ngàn nhân khẩu!

- Tử Dực, không đúng?!

Hạng Trang cầm cuốn sách run run, kinh ngạc nói:

- Một thành lớn như Ngô Trung, lúc rảnh rỗi thấy người nườm nượp, rộn ràng nhộn nháo, sao có thể chỉ có hơn năm ngàn hộ, lại còn không tới ba mươi ngàn nhân khẩu?! Không thể nào, đây là việc không thể có, Tử Dực, chắc chắn là đệ đã thiếu sót trong công tác thanh tra.

Hạng Tha lắc đầu, giải thích:

- Đại vương, sổ hộ được nhập ở Ngô Trung đích thực chỉ có năm ngàn mà thôi, sổ nhân khẩu đích thực cũng chỉ có không đến ba mươi ngàn, những con số này đều không sai. Sở dĩ lúc rảnh rỗi trong thành Ngô Trung thấy có người đông nườm nượp, rộn ràng nhốn nháo là do những thế gia hào tộc tụ tập trong thành quá nhiều, cộng thêm số gia nô, tôi tớ của bọn họ nữa, khiến số lượng trở nên đông đúc đó.

Hạng Trang nghe vậy lập tức vỗ trán, cười khổ nói:

- Sao ta lại có thể quên được việc này nhỉ.

Tiếp theo Hạng Trang tiếp tục lần dỡ xuống, nhưng càng xem thì lại càng thất kinh, đặc biệt là khi xem đến quận Hội Kê, sổ hộ được nhập của các huyện đều chỉ có một hai ngàn, thậm chí là vài trăm hộ, sổ nhân khẩu cũng chỉ có năm sáu ngàn thậm chí hơn một ngàn khẩu. Mẹ kiếp đây sao có thể là một huyện, rõ ràng chỉ có thể là một trấn lớn mà thôi!

Dỡ đến trang cuối, con số của lần thanh tra này hiển hiện ngay trước mắt.

Nước Sở có ba quận với hơn bốn mươi huyện, thế mà sổ hộ được nhập chỉ có hai trăm mười ngàn chín trăm sáu mươi bảy hộ, tổng số nhân khẩu là tám trăm chín mươi bảy ngàn chín trăm hai mươi bảy khẩu. Con số này so với con số mà Hạng Trang dự tính cách nhau quá xa, Hạng Trang vốn dự tính rằng sổ hộ số khẩu của Giang Đông chỉ ít cũng phải có hai triệu, thậm chí là hơn, chứ đâu ngờ là chỉ có hơn tám trăm ngàn, thậm chí một triệu cũng không tới!

Buông cuốn sổ hộ tịch xuống, Hạng Trang vẻ mặt nặng nề nói:

- Tử Dực, con số cuối cùng này có đáng tin cậy không? Có sai sót gì không?

Hạng Tha thở dài một hơi, ngán ngẩm nói:

- Đại vương, con số này chắc chắn là không đúng, số liệu nhập hộ của mười ba huyện của Ngô quận chắc không hơn kém bao nhiêu. Nhưng còn quận Đan Dương, quận Hội Kê với hơn ba mươi huyện mà có số hộ khẩu như thế là tuyệt đối không thể tin nổi, đặc biệt là quận Hội Kê với mười lăm huyện, con số nhập hộ thực tế chắc chắn hơn xa con số trên sổ hộ tịch.

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Ý ngươi là, huyện lệnh ở các huyện của quận Hội Kê khai man số liệu nhập hộ khẩu?

Hạng Tha gật gật đầu, nói:

- Thần đã ngấm ngầm đến huyện Âm Sơn của quận Hội Kê một chuyến, hiện nay các dòng họ lớn ở huyện Âm Sơn rất bài xích việc thanh tra nhập khẩu toàn dân lần này. Huyện lệnh huyện Âm Sơn lại là con em dòng tộc lớn của địa phương, đối với công văn mà Quận thủ đưa xuống cũng không thèm ngó đến. Huyện úy ngược lại có ý muốn thanh tra, kết quả là mấy ngày sau bị người ta phát hiện bị đánh chết ở nhà. Có tiền lệ như vậy, cho nên các huyện úy về sau cũng không dám thanh tra nghiêm túc nữa.

- Sao lại thế được!

Hạng Trang giận tím mặt, nói:

- Như vậy còn có vương pháp hay không?!

Hạng Tha lại thở dài một tiếng, cười khổ mà rằng:

- Đại vương có lẽ không biết, ở Âm Sơn có lưu truyền một câu ca, nói tộc lão của ba đại tộc chính là vua của Âm Sơn, lời nói của bọn họ chính là luật pháp!

253. Chương 253: Huyện Ủy Sơn Âm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 253: Huyện úy Sơn Âm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Tộc lão của ba đại tộc chính là vương của Sơn Âm, lời nói của bọn họ chính là luật pháp?

Hạng Trang hừ một tiếng, đằng đằng sát khí nói:

- Xem ra, không chém đầu vài người là không xong rồi.

Hạng Tha nói:

- Ý đại vương là nghiêm trị vài gia đình tông tộc, giết gà dọa khỉ?

- Giết gà dọa khỉ?

Hạng Trang lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không, lần này quả nhân phải giải quyết triệt để các thế lực tông tộc ở các quận Giang Đông, nhổ hết gốc rễ của những tông tộc dám ngang nhiên cả gan khiêu khích vương quyền lên, quyết không nương tay!

Đó chính là cái gọi là “trước khác nay khác”, cùng với sự cải thiện của hoàn cảnh bên ngoài, cùng với quyền lực ngày càng được củng cố, cuối cùng thì Hạng Trang đã có thể rảnh tay để thực hiện các cải cách. Tuy nhiên, thế cục của nước Sở hiện tại và nước Tần ngày trước có chỗ khác nhau, trước kia khi nước Tần cải cách, nhất đao đầu tiên là chém xuống một thế tộc, còn ngày nay nước Sở cải cách, nhất đao đầu tiên là chém xuống đầu tông tộc.

Hạng Trang vốn đã có dự định tiến hành cải cách pháp luật, hơn nữa cũng đã dự tính sẽ xuống tay với tông tộc đầu tiên.

Bây giờ, thế lực tông tộc của Giang Đông lại tự chia đầu mình ra, thì Hạng Trang còn cần gì phải khách sáo? Phải hiểu rằng bây giờ đã không còn giống như trước kia nữa, lúc trước do Hạng Trang muốn nhanh chóng ổn định cục diện ở Giang Đông, nên bất đắc dĩ phải thỏa hiệp với các thế lực tông tộc. Đến nay, Hạng Trang đã hoàn toàn có thể củng cố được quyền thế và địa vị của mình, không còn cần thiết phải tiếp tục thỏa hiệp nữa.

Ngay sau đó, Hạng Trang cho Tấn Tương đi mời Bách Lý Hiền, Hạng Đà tới.

Việc cải cách luật pháp của nước Sở, Hạng Trang quyết định giao cho Bách Lý Hiền chủ trì, tất cả các pháp lệnh cũng đều sẽ do Bách Lý Hiền khởi thảo định ra, bởi vì Bách Lý Hiền rất quen thuộc với luật pháp nhà Tần. Đương nhiên, Hạng Trang không hề có ý định sao chép lại toàn bộ các bộ luật của nhà Tần, những điều khác không nói, chứ luật cắt mũi, móc mắt, đánh gãy chân trong bộ luật nhà Tần thì không cần thiết, hoàn toàn có thể thay thế bằng hình phạt xung quân.

Đạo lý thì rất rõ ràng, hình phạt cắt mũi, móc mắt, đánh gãy chân nếu đem so với hình phạt xung quân thì sức chấn áp không chẳng kém là mấy. Tuy nhiên, nhục hình ngoài việc hủy hoại con người ra thì chẳng còn tác dụng nào khác, trong khi đó hình phạt xung quân lại có thể cung cấp cho quốc gia nguồn binh lực miễn phí dồi dào, hơn nữa, tố chất của số binh lực này thường là sẽ cao hơn so với số những tráng đinh bình thường.

Đương nhiên, đối với những bọn cùng hung cực ác thì vẫn cần tới trăm hình.

Về phần Hạng Tha, Hạng Đà, thì Hạng Trang dự định ủy thác cho bọn họ làm tả hữu Hộ Pháp Sứ.

Sở dĩ Hạng Trang yêu cầu Hạng Tha, Hạng Đà làm Hộ Pháp là vì hai người bọn họ một văn một võ, là trọng thần trụ quốc của nước Sở, nếu việc cải cách pháp luật không được sự ủng hộ hết mình của họ thì chắc chắn là không xong. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, đó là vì Hạng Tha, Hạng Đà đều là những người hiểu cục thế, biết lấy đại cục làm trọng, Hạng Trang tin rằng bọn họ nhất định sẽ toàn tâm toàn sức ủng hộ việc cải cách pháp luật.

Rất nhanh, Hạng Đà, Bách Lý Hiền đều đã lần lượt kể trước người sau đến thiên điện của vương cung.

Sau khi làm lễ quân thần, Hạng Trang bèn vòng tay mời Hạng Đà, Bách Lý Hiền ngồi xuống, sau đó hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, việc mà quả nhân nhờ người đã làm đến đâu rồi?

Bách Lý Hiền tay cầm quạt lông, chấp tay, đáp:

- Bẩm đại vương, thần sau khi tham khảo pháp luật của nước Tần trước kia, đã thảo ra mười hai cuốn “luật nhập hộ khẩu toàn dân”, tổng cộng có một trăm bốn mươi sáu quy định chi tiết. Chỉ là còn vài khoản vẫn còn đang nghiên cứu thêm, nhưng chậm nhất là ngày mai là có thể nộp lên cho đại vương xem qua.

“Luật nhập hộ khẩu toàn dân”?!

Hạng Tha, Hạng Đà mới nghe qua đầu tiên là sửng sốt, sau dần dần hiểu ra, như vậy là đại vương quyết định cải cách luật pháp đó sao?

Quả nhiên, ngay say đó Hạng Trang nói tiếp:

- Tử Dực, Tử Nghiêm, cục diện hiện nay của nước Sở hai đệ hân cũng rất rõ. Quốc khố không còn dư tiền vật, kho lương cũng không còn lương gạo, thậm chí ngay cả đến bổng lộc cho các quan viên thế huân đều sắp không chi nổi nữa rồi. Thậm chí vì lương gạo trong kho không đủ, nên quả nhân đành phải cắt giảm quân đội, nếu cứ kéo dài tình trạng này, thì đất nước này tồn tại thế nào được?

Hạng Tha, Hạng Đà im lặng gật đầu, tình hình hiện nay của nước Sở đúng là không thể lạc quan nổi, nhất là sau hai cuộc đại chiến liên tiếp, quốc khố càng thêm quần bách. Số lương tiền dùng cho việc xuất binh đánh Cửu Giang lần trước là do Hạng Tha đứng ra mượn từ các đại lão thế tộc ở Ngô Trung, khoản thu hoa màu của mùa hạ năm nay tuy đã được thu, nhưng chỉ có vào mà không có ra, món nợ này không biết đến bao giờ mới trả xong.

Ngừng một lát, Hạng Trang lại nói:

- Cho nên, quả nhân quyết định thi hành chính sách “nhập hộ khẩu toàn dân”!

Hạng Tha, Hạng Đà đưa mắt nhìn nhau trong thoáng chốc, cùng đưa tay thì lễ nói:

- Đại vương anh minh!

Tạm bỏ qua thân phận tông thân nhà họ Hạng không xét tới, Hạng Tha, Hạng Đà cũng cho rằng nếu nước Sở muốn thoát khỏi cục diện khốn quẫn trước mắt, nếu muốn nước giàu binh mạnh, điều có thể làm cũng chỉ có thể là cải cách luật pháp. Đương nhiên, nếu như Hạng Trang chỉ muốn ru rú ở Giang Đông để làm An Lạc Vương thì không cần thiết phải cải cách luật pháp làm gì, tình hình tài chính khốn quẫn hiện nay cũng không phải là không có cách giải quyết.

Những điều khác không cần nói tới, chỉ cần Hạng Trang hạ chiếu tăng gấp đôi thuế nông nghiệp và thuế đầu người, là đã có thể đủ để giải quyết vấn đề khó khăn tài chính rồi. Lại nói, Giang Đông cũng không bị chiến tranh tàn phá gì nhiều, bách tính coi như vẫn có thể an cư lạc nghiệp, cho dù thuế nông nghiệp, thuế đầu người có tăng lên gấp đôi, cũng không đến nỗi khiến dân nổi loạn.

Tuy nhiên, nếu Hạng Trang muốn làm chủ thiên hạ thì làm như thế là không ổn.

Giành ăn với dân không phải là cách hay, không thể áp dụng lâu dài được. Nước Sở muốn hùng mạnh, thì phải suy nghĩ triệt để từ căn bản, căn bản của một đất nước là gì? Căn bản chính là nhập khẩu cho toàn dân, cũng tức là, nếu nước Sở muốn hùng mạnh, thì phải nhanh chóng đẩy mạnh mở rộng các quần thể hộ dân, số quần thể hộ dân được nhập hộ khẩu lớn mạnh rồi, thì lương tiền thuế gạo tự nhiên sẽ đầy lên.

Đối với nước Sở mà nói, nếu muốn mở rộng quần thể hộ dân được nhập hộ khẩu, thì chỉ có hai cách, một là: chuyển đổi các hộ phụ thuộc của các tông tộc thành hộ chính thức và nhập hộ khẩu; Hai là: giảm thuế người thuế nông nghiệp để thu hút di dân từ các nước khác đến.

Cách thứ hai là phương án lâu dài, hiệu quả chậm, cách thứ nhất chỉ thích hợp áp dụng với Giang Đông, nhưng hiệu quả của nó có thể nói là “dừng sào đổ bóng”. Theo như Hạng Tha, Hạng Đà thấy, có vẻ như phương án “nhập hộ khẩu toàn dân” mà Hạng Trang sắp thực thi rõ ràng là nhắm vào các thế lực tông tộc ở các quận các huyện Giang Đông.

Thái độ của Hạng Tha, Hạng Đà khiến cho Hạng Trang rất lấy làm hài lòng, hai người này một văn một võ, quả đúng là cánh tay phải cánh tay trái của Hạng Trang hẳn, Hạng Trang lại nói tiếp:

- Tử Dực, Tử Nghiêm, phàm là cái cách đều sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, nếu nghiêm trọng còn có thể đe dọa đến an nguy của quốc gia, Đại Sở ta cũng không thể ngoại lệ, nên rất cần hai đệ dốc sức ủng hộ.

Hạng Tha chấp tay, nghiêm túc nói:

- Đại vương yên tâm, thần nhất định đem hết toàn lực, ủng hộ luật pháp mới.

Hạng Đà thì đằng đằng sát khí nói:

- Đại vương, kẻ nào làm to gan ngăn trở việc thi hành luật pháp mới, thì chính là kẻ tử địch của họ Hạng ta, Hạng Đà ta tất thề không đội trời chung với hắn!

Hạng Trang vui vẻ nhận lễ, đoạn nói với Hạng Tha:

- Tử Dực, hãy đem kết quả thanh tra tình hình nhập hộ khẩu của các huyện các quận ra cho Tử Nghiêm và Tử Lương xem xem.

Hạng Tha nghe vậy liền đứng dậy, lấy cuốn sổ nhỏ để trên hương án đưa cho Hạng Đà, Hạng Đà vội vàng lật xem một lượt, đoạn chuyển tiếp cho Bách Lý Hiền xem.

Đợi cho Bách Lý Hiền xem xong, Hạng Trang mới nói:

- Tử Nghiêm, Tử Lương, các người đều thấy rồi chứ? Quận Hội Kê có mười lăm huyện, huyện có số hộ được nhập khẩu nhiều nhất là Âm Sơn cũng chỉ có hơn hai ngàn hộ, ít nhất là Đan huyện thì chỉ có tám trăm lẻ bảy hộ được nhập khẩu. Như vậy mà còn ra huyện ấp hay sao, căn bản không bằng một xã lớn, thực là quá đổi nhục cười!

Hạng Tha đứng phắt dậy, chấp tay làm lễ nói:

- Đại vương, thần xin dẫn ba ngàn tinh binh, lập tức đến các huyện của quận Hội Kê tiêu diệt hết mấy cái bọn tông tộc chết tiệt này, còn mấy tên huyện lệnh trưởng xuất thân tông tộc nữa, cũng giết hết luôn! Ngay cả chiếu lệnh của đại vương mà cũng dám ngang nhiên cản trở, lại còn dám ác ý báo cáo gian dối, thật là coi trời bằng vung?!

- Tử Nghiêm đừng vội.

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Hiện nay, hoàn cảnh bên ngoài của nước Sở đã được cải thiện rất nhiều, cho dù các dòng họ tông tộc nổi dậy phản kháng thì Hạng Trang cũng không có gì phải sợ. Tùy tiện xuất binh trấn áp lại là một việc khác, bất luận nói thế nào, một khi đã xuất binh trấn áp, thì sẽ không tránh khỏi gây thương tổn cho bách tính vô tội, càng khiến cho dân chúng ở các huyện phải bỏ xứ trôi dạt đi khắp nơi.

Hạng Tha trầm ngâm một lát, đoạn nói:

- Đại vương, các thế lực tông tộc ở các huyện quận ngang nhiên cản trở việc thanh tra nhập hộ khẩu, trừng phạt là việc tất yếu, tuy nhiên có cần thiết phải xuất binh trấn áp hay không, thần cho rằng còn cần thương thảo thêm.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông vũ, cũng nói:

- Đại vương, có thể bắt đầu ra tay từ huyện Sơn Âm, nơi báo dối việc nhập hộ khẩu nghiêm trọng nhất, cứ chém đầu vài người trước để thị uy. Các tông tộc ở các huyện khác nếu có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, chủ động phối hợp với việc thanh tra nhập hộ khẩu thì không truy cứu chuyện cũ nữa, còn nếu bọn họ ngoan cố cự tuyệt phối hợp đến cùng, thì đến lúc đó có xuất binh trấn áp cũng chưa muộn.

Hạng Trang phấn khích nói:

- Suy nghĩ của Tử Lương và suy nghĩ của quả nhân không hện mà hợp, ha ha.

Hạng Tha nói:

- Đại vương, nếu chọn Sơn Âm để ra tay thị uy, thì việc lựa chọn huyện úy Sơn Âm là hết sức quan trọng. Thần cho rằng, có thể chọn một vị mãnh tướng trong quân đội, phái tới huyện Sơn Âm đảm nhiệm chức vụ huyện úy. Nếu chọn một quan viên bình thường để phái đến Sơn Âm thì thần sợ rằng y sẽ dẫm phải vết xe đổ của huyện úy tiền nhiệm, hoặc là sẽ thông đồng với đám tông tộc địa phương làm bậy.

Hạng Đà nói:

- Mãnh tướng trong quân đội thì nhiều, nhưng đều không phù hợp, hơn nữa chức quan huyện úy cũng quá nhỏ.

Những lời Hạng Đà nói quả cũng đúng, nếu thật sự có thể dùng được thì chí ít cũng phải là tướng lĩnh từ Tư Mã trở lên. Những tiểu giáo úy hoặc lính đầu to dưới trướng Tư Mã, nếu cho bọn họ đi giết người, đánh trận thì không có vấn đề gì, chứ còn để bọn họ đi làm huyện úy, bắt trộm bắt cướp, bảo vệ sự yên ổn của làng xã thì chắc chắn hỏng việc, bọn họ căn bản là không thể làm được.

Bách Lý Hiền đột nhiên nói:

- Đại vương, thật ra thần có một ứng viên.

- Tử Lương người nói xem, là ai?

Ánh mắt của Hạng Trang, Hạng Tha, Hạng Đà đều đổ dồn cả về phía Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Đại vương, chức huyện úy huyện Âm Sơn tuy là chức quan hèn mọn, nhưng trọng trách phải gánh vác thì không nhẹ chút nào, vừa phải đấu trí với các quan viên cấp huyện, cấp xã, cấp đình, lại còn phải đấu dũng với lực lượng võ trang của các tông tộc địa phương, rồi bọn xấu xa vô lại. Cho nên, nhất định phải là một người tài văn võ song toàn mới được, thần cho rằng Tử Xa Sư tướng quân có thể đảm nhiệm được.

- Tử Xa Sư?

Hạng Trang trầm ngâm nói:

- Để Tử Xa Sư đi làm huyện úy, có thiệt thòi cho hắn quá không?

Tử Xa Sư là một trong những con em thế tộc nhà Tần cũ theo phò Hạng Trang từ hồi ở Quan Trung, tinh thông binh pháp, có dũng có mưu.

Bách Lý Hiền cười nói:

- Thần hiểu rõ con người của tướng quân Tử Xa Sư, chỉ cần đại vương hạ chiếu, y nhất định vui vẻ đi nhậm chức. Hơn nữa, cục diện rối loạn ở huyện Sơn Âm không thể kéo dài mãi được, chức huyện úy này hắn cũng không phải làm mãi mãi. Chỉ cần phá mở được cục diện, thanh trừ được các thế lực tông tộc ở huyện Sơn Âm rồi, lúc đó để cho tướng quân Tử Xa Sư khôi phục nguyên chức cũng không muộn.

- Được, vậy quyết định như thế đi.

Hạng Trang nói đoạn, quay qua Hạng Tha nói:

- Tử Dục, người lập tức ban bố một lệnh ủy nhiệm, ủy nhiệm Tử Xa Sư làm tân huyện úy huyện Sơn Âm, lập tức đi nhậm chức!

254. Chương 254: Phúc Của Tề Dân.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 254: Phúc của Tề dân.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Tha, Hạng Đà sau khi cáo từ rồi rời khỏi, Hạng Trang lại cùng Bách Lý Hiền thảo luận những vấn đề sau khi cuốn “Luật nhập hộ khẩu toàn dân” sau khi được ban bố, ví dụ như ở các địa phương nên phái những người phụ trách việc tuyên truyền, giải thích luật mới cho nhân dân, cần lựa chọn và huấn luyện từ từ, thảo luận một lúc mà cũng mất vài canh giờ.

Khi Hạng Trang trở về Ngự Duyệt cung thì hai ca ca Hạng Chính, Hạng Trị sớm đã an giấc.

Trong nội, tư thế ngủ của hai người cũng không giống nhau, Hạng Chính nằm ghé sang góc sáng hơn, hai tay được bọc trong bao tay, ngủ một cách ung dung, Hạng Trị thì nằm chổng vó phía trung tâm, chân gác lên Hạng Chính, Ngự Duyệt vài lần đã hạ chân Hạng Trị xuống, nhưng cũng chỉ được một lúc là lại như ban đầu.

-Đứa nhỏ này, lúc nào ngủ cũng vậy.

Ngự Duyệt cười nói.

-Phu nhân, muộn rồi, ngủ đi.

Hạng Trang tiến lên trước, ôm lấy eo Ngự Duyệt, hít thở hương thơm trên tóc nàng, đồng thời dùng thân thể cảm nhận sự đầy đặn của nàng, từ sau khi sinh nở, Hạng Trang ngày càng thích thân hình đầy đặn này.

Hạng Trang không thích những mỹ nhân quá gầy gò, chỉ thích những người có da có thịt một chút.

-Đại vương, hai thái tử đang ngủ, thật không tiện chút nào.

Ngự Duyệt ngoái đầu nhìn Hạng Trang, thần sắc có chút áy náy, hôm nay thật sự là không đúng dịp, là ngày kinh nguyệt của nàng, Ngự Duyệt lại dịu dàng nói:

-Đại vương, hai ngày rồi người chưa tới chỗ tắm cung của Thi Man tỷ tỷ, người đêm nay qua đó đi.

Hạng Trang nghĩ thầm, Ngự Duyệt đúng là nha đầu có tâm tư đơn , đã là mẹ rồi mà vẫn còn như này, đổi lại là Doanh Trinh tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Yêu nữ kia chỉ luôn muốn giữ hân bên mình mà không đẩy hân cho người khác. Cũng chỉ có Ngự Duyệt mới có thể hào phóng như vậy. Trong lòng nghĩ thế nhưng hai chân Hạng Trang vẫn rời khỏi tấm cung Ngự Duyệt. Nói thật, Hạng Trang cũng có chút mê luyện cơ thể nóng rực của Doanh Trinh, chỉ nghĩ đến đó thôi là lửa nóng dưới bụng đã bốc cháy lên rồi.

Cung của Sở vương Hạng Trang là do sửa chữa phủ quận Hội Kê đời Tần xưa mà thành, tuy rằng nay có chút tráng lệ hơn, còn có sơn thủy sau hậu viện. Tuy nhiên tổng thể quy mô không lớn, bởi vậy tấm cung của Ngự Duyệt và Doanh Trinh không xa nhau mấy, Hạng Trang đi vài bước là tới cung của Doanh Trinh.

Tấm cung của Doanh Trinh đèn vẫn sáng, Doanh Trinh không ra nghênh đón mà chỉ có mấy người cung nữ cầm chao đèn bằng vải lụa ra nghênh đón ở cửa. Họ hướng về phía Hạng Trang cung kính chào, hân liên hỏi:

- Phu nhân đâu?

Cung nữ dẫn đầu đáp:

-Hồi bẩm đại vương, phu nhân đã ngủ rồi ạ.

-Được rồi, cho các người lui.

Đuổi đám cung nữ đi ra, Hạng Trang lập tức vào trong tấm cung.

Xuyên qua hai tấm màn trướng đập vào mắt là mọt chiếc giường thêu vô cùng xa hoa lộng lẫy, giường thêu rộng chừng một trượng, nhưng mấy người nằm cũng dư dả. Bởi thời tiết nóng bức, hai tấm rèm đã được vén cao, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh đèn, có thể thấy được thân hình xinh đẹp đang nằm nghiêng mình trên giường thêu..

Tối nay, sau khi tọa đàm với Bách Lý Hiền, Hạng Trang có uống chút rượu, hân say, lơ đãng xông lung tiến về phía thân hình xinh đẹp kia, nghiêng mình hạ xuống giường, thuận thế ôm lấy thân hình kia, lại dùng bàn tay to thô ráp của mình khẽ đặt lên ngực nàng.

Tuy nhiên, Hạng Trang liền cảm nhận thấy sự khác thường, đối với thân thể của Doanh Trinh hẳn đã quá quen thuộc, từ mùi hương trên cơ thể nàng tới hình dáng, kích cỡ của bầu ngực, tất cả đều không đúng, thậm chí khi bàn tay to của Hạng Trang đặt lên đó, nữ nhân kia còn nhẹ nhàng run rẩy, như trinh nữ mới lần đầu tiếp xúc với nam nhân.

-Người không phải là Thi Man, người là ai?

Hạng Trang trong cơn say bỗng tỉnh lại, lập tức quát lớn, nữ nhân hai má lúm đồng tiền xấu hổ bước ra, quả nhiên không phải là Doanh Trinh. Tiểu nương này, chính là..... là Bách Lý Y Thủy tiểu muội của Bách Lý Hiền, Bách Lý Mậu

-Bách Lý tiểu muội?

Hạng Trang ngạc nhiên:

-Sao người lại ở đây?

Bách Lý Y Thủy không trả lời, nhưng mùi hương trên người nàng thơm tới mức Hạng Trang dường như đang chìm đắm trong mùi hương đó không thoát ra được, mơ hồ, còn có mùi hương của trinh nữ, đầu óc hẳn quay cuồng trong mùi hương đó, còn biết chi những uẩn khúc trong đầu vào lúc này chứ.

Hạng Trang xoay người, lao lên thân thể của Bách Lý Y Thủy, hai tay hân xé hết những lớp xiêm y trên người nàng, liền đó, hân vứt lớp áo bào, bỏ hết hung khí, ôm chặt lấy Bách Lý Y Thủy....cứ thế, hân đắm chìm trong dục vọng và tận hưởng mùi thơm trên người trinh nữ.

Bách Lý Y Thủy khẽ rên lên từng tiếng, móng tay nàng bấu sâu vào da thịt trên lưng Hạng Trang, bị kích thích mạnh, Hạng Trang càng xung mẫn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Bách Lý Y Thủy cảm giác như mình chỉ như chiếc thuyền trong trong lòng đại dương rộng lớn, bất cứ lúc nào cũng dễ bị sóng gió đánh chìm.

Cách đó không xa, Doanh Trinh đang yên lặng đứng trong bóng tối.

Tận mắt nhìn Hạng Trang thân thể cường tráng “tung hoành ngang dọc” trên thân thể yếu mềm của Bách Lý Y Thủy, trái tim nàng hiện lên vô vàn cảm giác khó hiểu, trong cung, nàng là một người phụ nữ có tính độc chiếm rất mạnh, Hạng Trang ở bên Ngụy Duyệt nàng đã cảm thấy đó kỳ, nói gì tới kẻ đến sau là Bách Lý Y Thủy này?

Tuy nhiên, sự việc hôm nay đích thực là do chính tay nàng ta sắp đặt.

Doanh Trinh cũng là do bất đắc dĩ mới bày ra vở kịch này và giúp Bách Lý Y Thủy đạt được nguyện vọng.

Tuy rằng Doanh Trinh được gả cho Hạng Trang muộn hơn Ngụy Duyệt, nhưng những gì nàng trải qua bên Hạng Trang cũng không ít, giờ hai con của Ngụy Duyệt cũng đã lớn mà Doanh Trinh vẫn chưa thấy động tĩnh gì, e rằng kiếp này nàng không thể có con, cho nên, nàng đành phải lao tâm khổ tứ mà nghĩ kế thôi.

Nếu chính mình không thể sinh con, thì hãy mượn con người khác vậy.

Đương nhiên, đứa con đó cũng phải là con của

Hạng Trang, hơn nữa mẹ của đứa con đó phải là người thân thiết với nàng, nếu không, khi đứa trẻ lớn, sẽ có nhiều việc xảy ra, nghĩ đi nghĩ lại, thì giờ cũng chỉ có Bách Lý Y Thủy là thích hợp nhất.

Bỗng dưng giữa lúc đó, tấm lụa mỏng trên người Doanh Trinh rơi xuống, sau đó từ trong bóng tối đi ra.

Hạng Trang đang đắm chìm trong dục vọng trên thân thể Bách Lý Y Thủy đột nhiên nhận ra điều gì khác thường, hân ngừng đầu lên, chỉ thấy có bóng dáng yêu mị đang tiến lại gần, dưới ánh đèn mờ, hân không rõ lắm.

Thắt đáy lưng ong, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nước da trắng ngần, gương mặt đẹp đó Hạng Trang chưa tìm ra từ gì để mô tả, mơ hồ và khó hình dung, lúc này dường như tất cả ngôn từ trong người hắn đã biến mất, nhưng ngọn lửa rừng rực trong người thì đang cháy mãnh liệt.

Bách Lý Y Thủy kì thực lúc này đã không thể chịu nổi nữa, yêu nữ Doanh Trinh tới quả thực đúng lúc.

Hạng Trang từ trên giường đứng dậy, vươn đôi bàn tay thô ráp tới thân thể nóng bỏng của Doanh Trinh, hắn ôm nàng vào lòng, Doanh Trinh khẽ kêu một tiếng, cánh tay nàng đặt lên cổ Hạng Trang, cặp đùi thon dài thuận thể cặp vào eo hắn, Hạng Trang nhẹ nhàng nhấc bổng Doanh Trinh lên, rồi cứ thế, Hạng Trang cứ như đang tiến sâu vào một thế giới vô cùng huyền diệu, cảm giác kích thích đến khó thở.

Doanh Trinh khẽ rên lên những tiếng thỏa mãn, nàng cảm thấy toàn thân sung mãn, cảm giác phong phú, lúc tỉnh lúc mê, nàng hận một nỗi không thể cùng Hạng Trang đi sâu hơn nữa, cứ thế mà triền miên đi xuống.

Trên đường từ Tiền Đường đi Thông Sơn, có hai người đang vui vẻ cười ngựa lao về phía trước.

Giang Đông trước giờ không nuôi ngựa, nhưng từ sau khi Hạng Trang mang một số lượng lớn ngựa từ Cửu Nguyên về, lại mở ra những chuồng ngựa ở Ngô Quận, Đan Dương, Hội Kê, ngựa mới ở Giang Đông càng ngày càng nhiều, vì thế, ngựa tốt bây giờ rất hiếm, hai con ngựa mà hai người này cười đùa nhận được ánh mắt hâm mộ của nhiều người.

Hai gã đều là người trẻ tuổi, người ở trước ước chừng hơn ba mươi tuổi, mắt sáng mây ngài, nghĩa khí hơn người, râu ngắn, người phía sau tầm hai mươi tuổi, mày rậm mắt to, dáng người cao lớn, cảm giác dũng mãnh khác thường.

Hai người này có lẽ chẳng phải ai khác ngoài Tử Xa Sư và em họ y Tử Xa Bố.

Tử Xa Bố nhìn những người lui tới trên đường, nói với Tử Xa Sư:

-Đại ca, nơi này có lẽ đã là địa giới của huyện Sơn Âm, nhìn không giống là một huyện nhỏ chỉ có bảy tám nghìn người.

-Suyt, Nhị đệ chớ có lên tiếng.

Tử Xa Sư khẽ ra hiệu cho Tử Xa Bố.

Người đi đường qua lại rất nhiều, ai biết trong đó có tai mắt của các dòng họ hoặc huyện lệnh Sơn Âm không? Nhỡ để huyện lệnh Sơn Âm hoặc các gia tông tộc biết tin tức bọn họ, đồng thời an bài chuẩn bị trước đó, Tử Xa Sư lại biết một số tin tức mà không muốn người khác biết, cũng không hề dễ dàng.

Lần này tới Sơn Âm nhận chức, Tử Xa Sư cũng không định tới nha huyện báo danh.

Trước khi tới báo danh, Tử Xa Sư quyết định đi thăm mười mấy xã thuộc huyện lỵ Sơn Âm, , thăm dò, điều tra một chút xem số lượng những người nhập khẩu ở huyện Sơn Âm, sau khi lấy được con số chính xác thì đến gặp huyện lệnh Sơn Âm cũng không muộn. Tử Xa Sư thực chất muốn biết, huyện lệnh Sơn Âm có định giở trò gì hay không?

Đi thêm một chút, phía trước bỗng xuất hiện một túp quán.

Lập tức Tử Xa Sư nói với Tử Xa Bố:

-Nhị đệ, tới kia dừng chân nghỉ chút.

-Được.

Tử Xa Bố đồng ý, giục ngựa tiến vào con đường nhỏ rậm hướng về túp quán phía trước, đi một quãng xa liền có một túp nường rất có dung nhan đi lên tiếp đón, câu đầu tiên là “ôi” một tiếng, lúm đồng tiền rất sâu, :

-Ôi, không biết cơn gió nào đem hai vị công tử tới với túp quán chúng ta, mau, mời hai vị công tử vào...

255. Chương 255: Tử Nương Phong Tình.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 255: Tử nương phong tình.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Tử Xa Sư, Tử Xa Bồ xoay người xuống ngựa, từ phía sau bỗng truyền đến những âm thanh ồn ào, hai huynh đệ quay đầu nhìn, chỉ thấy có một đoàn người đang vây quanh một cỗ kiệu lớn từ phía trước đi tới, khi đến gần, Tử Xa Sư mới nhìn rõ, đó không phải là cỗ kiệu mà là một cỗ máy tra tấn bằng gỗ.

Ngồi trên đó là một thiếu phụ tuổi còn trẻ trần như nhộng, tóc rối loạn, bị trói hai tay về sau, hai bầu vú vểnh lên, nơi gò lên ở phần dưới bụng và cái mông trắng như tuyết. Thân thể nàng phơi bày nhìn không sót một cái gì, đôi chân thon dài bị đóng chặt vào cỗ máy tra tấn, đầu gối tròn cằm thẳng vào phần dưới cơ thể nàng.

Cả người thiếu phụ lẫn hình cụ được hai thanh niên trai tráng nâng đi, còn có hai thanh niên đi mở đường, xem ra trang phục của họ, không phải là nha dịch mà là gia nô nhà ai đó.

Hai huynh đệ Tử Xa Sư ngược nhìn lên, bà chủ quán rượu liền tới gần, Tử Xa Sư khẽ thở dài nói:

-Thật là tầm bậy, ta thấy vị nương tử đó hẳn là một mỹ nhân, sao lại bị Thạch gia tra tấn tới vậy.

Tử Xa Sư nói:

-Lẽ nào có oan tình gì ở đây chẳng?

-Ah.

Thần sắc tử nương biến đổi, khẩn trương lắc đầu nói:

-Không, không không, không có oan tình gì cả.

Nói tới đây, tử nương lại cười tươi như hoa nói với hai huynh đệ:

-Hai vị công tử, mời vào trong, nơi này rượu rất ngon, người ở đây gần xa ai cũng biết tiếng là rượu ngon, không ai không muốn thử, hai vị công tử một khi đã uống nhất định không muốn về nhà.

Tử Xa Bồ vẫn còn nhiều điều thắc mắc, nhưng liền bị Tử Xa Sư ngăn lại, Tử Xa Sư cười nói:

-Tử nương, người đã nói như vậy, rượu này tại hạ nhất định phải uống.

Nói xong, hai huynh đệ dẫn nhau vào tử quán, về hai con ngựa của hai huynh đệ, vị tử nương sớm đã an bài người chặn dắt.

Trước không nói tới việc hai huynh đệ Tử Xa Sư điều tra huyện Sơn Âm kỹ lưỡng ra sao, mà luận tới huyện lệnh Thạch Uẩn tính khí nóng như thế nào?

Thạch Uẩn là cháu đích tôn của Thạch tộc huyện Sơn Âm, mà họ Thạch lại là dòng họ lớn nhất ở đây, họ sở hữu hết những ổ bảo bốn bên, tráng đinh hơn hai nghìn người, nhân khẩu không dưới năm nghìn. Mặc dù vẫn chưa thể đem ra so sánh với Lục thị Tiền Đường, Trương thị nhưng cũng là tộc lớn ở quận Hội Kê này.

Thạch Uẩn giờ tức giận cũng vì tộc họ Tôn ở Sơn Âm huyện, chỉ vì phần mộ tổ tiên mà hai dòng họ nổi lên tranh cãi, cũng vì tranh chấp phần đất phong thủy cho tổ tiên mà hai bên đã dùng binh khí đánh nhau, đã chết vài mạng người, Thạch Uẩn đã phái huyện thừa Thạch Bình đi điều tra, xem xem họ Tôn kia có định tranh cướp tiếp hay không?

-Tên Tôn Bá, ta nhất định không để hắn yên!

Thạch Uẩn tỏ vẻ giận dữ.

Thạch Bình cũng là con cháu chính của dòng họ Thạch, lập tức y phụ họa nói:

-Đại ca, hay là tới chỗ Quận thủ tố cáo Tôn Bá, nói hắn cản trở việc kiểm tra nhập nhân khẩu, còn ác ý giấu diếm những người họ Tôn nhập khẩu...

Còn chưa dứt lời, Thạch Uẩn liền tát vào mặt Thạch Bình một tát, làm má hắn in hằn năm đầu ngón tay.

Thạch Uẩn mắng:

-Người đứng là cái đồ ngu xuẩn, việc giấu diếm những người nhập khẩu không chỉ dừng lại ở một nhà họ Tôn kia? Nếu tới chỗ Quận thủ tố cáo, thì chẳng khác gì tố cáo luôn họ Thạch này đi.

Thạch Bình nhận một cái tát, chẳng dám hé răng nửa lời, y biết rằng cấp bậc dòng họ rất tôn nghiêm, tộc lão nắm toàn bộ quyền sinh quyền sát trong tay, Thạch Uẩn là cháu đích tôn của tộc lão, cũng là kẻ sẽ kế nhiệm chức tộc lão sau này, luận về quan hàm mặc dù Thạch Bình chỉ kém Thạch Uẩn một bậc nhưng Thạch Uẩn chỉ cần ngón tay út là có thể đâm chết Thạch Bình.

-Đúng là tức chết mà.

Thạch Uẩn tức giận, nói với Thạch Bình:

-Nào, đi uống rượu!

Thạch Bình ngạc nhiên hỏi:

-Đại ca, hôm nay tới đâu uống?

Thạch Uẩn không nghĩ ngợi nói:

-Hãy tới quán rượu của Ngọc nương, có vài ngày không tới mà bản công tử đã thấy nhớ cái mông của nàng rồi, ha ha!

Quán rượu Ngọc nương, Tử Xa Sư đang thưởng rượu với vị tẩu nương.

Do Tử Xa Sư thiện tình mời rượu, cộng thêm có thiện cảm với vị thanh niên oai hùng này, tẩu nương liền ồm ờ ngồi đối diện với chàng, lại đem cả bình rượu ngon chôn giấu suốt hai mươi năm đem ra, uống hơi nhiều, hai má tẩu nương đã ửng đỏ, nàng nói cũng nhiều hơn hẳn.

Tử Xa Sư lại nhắc chuyện cũ:

-Tẩu nương, vừa rồi tại sao vị thiếu phụ kia phải chịu hình?

Tẩu nương thở dài, nói:

-Công tử, thật ra nguyệt nương đó cũng là người trong sạch, cũng là do người ta cả, Thạch gia dám ỷ vào cường thế mà ép cô ấy gả cho hắn, kết quả là xuất giá được hai tháng, chồng nàng trong một lần dùng binh khí đánh nhau đã bỏ mạng, nguyệt nương này sống đơn độc một mình nhưng nửa tháng trước lại có người phát hiện nàng ta đã mang thai.

Tử Xa Sư nhíu mày nói:

-Thì ra không phải kẻ đức hạnh, chịu hình cũng đúng.

-Không đức hạnh.

Tẩu nương khẽ liếc nhìn Tử Xa Sư, sắc giọng:

-Công tử, có biết vị hôn phu của cô ta là ai không? Hắn chính là con cháu Thạch tộc lão, họ Thạch ở Sơn Âm thế lực lớn tới vậy, muốn vào ổ bảo của họ còn khó, nguyệt nương kia cả ngày chỉ ở trong phủ, ai có thể đi vào buồng ngủ của nàng ta được chứ?

Tử Xa Sư nhấp một ngụm rượu, nói:

-Như vậy, chắc là có uẩn khúc chi đây?

-Oan ước ra sao? Công tử, người thử đoán xem?

Tử nương khẽ nghiêng gương mặt đẹp, lại thêm má lúm đồng tiền xinh xắn, giờ khắc này nàng đúng là đẹp đến rung động lòng người, Tử Xa Sư cũng đã từng gặp không ít mỹ nhân, nhưng lúc này tim chàng đập thình thịch, thầm nghĩ mỹ phụ vùng sơn dã cũng có cái phong tình riêng, vừa hoang dã vừa điên cuồng.

Không đợi Tử Xa Sư kịp nói, tử nương tiếp lời:

-Kỳ thực, cả cái huyện này ai mà chẳng biết, tên gian phu đó chính là Thạch Trọng, tên lão nhân này đã hơn bảy mươi tuổi, thân hình lại cường tráng, nghe nói vậy không biết là thật hay là giả nữa.

Tử Xa Bố nói:

-Như vậy chẳng phải là thông dân sao? Vì sao chỉ có người thiếu phụ kia chịu hình? Còn gã gian phu kia lại nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?

Tử nương gắt giọng:

-Thạch Trọng là người nhà họ Thạch, ai dám làm gì hắn chứ?

Tử Xa Bố tức giận nói:

-Huyện lệnh Sơn Âm đâu? Chuyện này quan phủ chẳng nhẽ lại làm ngơ?

-Huyện lệnh Sơn Âm?

Tử nương cười một cách mỉa mai nói:

-Huyện lệnh Thạch Uẩn lại là cháu đích tôn của Thạch Trọng, chẳng nhẽ cháu lại đi bắt ông? Chuyện này nói ra chẳng khác gì chuyện cười sao?

Tử Xa Bố nói:

-Huyện lệnh Sơn Âm là cháu của Thạch Trọng? Thế chẳng phải Thạch gia ở Sơn Âm huyện này đang một tay che trời sao?

-Cũng không hẳn là như vậy?

Tử nương nói xong lại liếc mắt đưa tình với Tử Xa Sư:

-Công tử, đã tới Sơn Âm huyện, các người ngàn vạn lần không nên đắc tội với Thạch gia, cũng chẳng phải ta dọa dẫm gì, ở Sơn Âm huyện này, Thạch Trọng chính là vương, còn gia pháp Thạch gia chính là vương pháp ở Sơn Âm huyện.

-Nực cười?

Tử Xa Bố giận tím mặt, muốn đập bàn đứng lên nhưng liền bị Tử Xa Sư kéo xuống.

Tử Xa Sư lại mỉm cười, nói:

-Tử nương, huynh đệ ta có hơi quá chén, không biết tử quán đây có phòng nào đang rảnh, có thể bố trí cho hai ta nghỉ ngơi không?

-Có, có, có chứ, công tử có muốn ngủ tại khuê phòng của ta, ta cũng đồng ý ấy chứ.

Tử nương ha ha cười, nói xong nàng đứng dậy, thướt tha đi lên phía trước, đi được vài bước, nàng ngoái đầu nhìn Tử Xa Sư đang thất thần ngồi đó, cười một cách quynh rũ:

-Công tử, còn ngăn người ra đó làm gì, mau theo ta.

Tử Xa Sư vui vẻ đứng dậy, đi theo, tử nương này đúng là một mỹ nhân, tử đồ trong ngoài mười dặm ở xã này đều thích đến quán rượu của nàng, những tin tức nghe được ở đây rất nhiều, Tử Xa Sư muốn nhanh chóng nắm rõ tình hình Sơn Âm huyện, kết thân với tử nương sẽ rất có lợi thế!

Tất nhiên, sự nhiệt tình của tử nương ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhận thấy được, vì thế, Tử Xa Sư sao lại không thấy chứ? Tuy nhiên, nếu thế thì đã sao? Tử nương xinh đẹp như hoa lại phong tình như vậy, y

chẳng ngại việc nàng bán rẻ tiếng cười nơi phong trần, nếu hai người có tình ý, y còn muốn cưới nàng làm thiếp ấy chứ!

Tử Xa Bồ vừa đứng dậy đi theo Tử Xa Sư thì ngoài cửa lớn vang lên những tiếng ngựa dồn dập, người tới tấp nập, kẻ canh ngoài cửa liền vội vàng chạy tới trước, hoảng sợ nói với tử nương:

-Ngọc nương, Thạch huyện lệnh tới.

-Thạch huyện lệnh?

Sắc mặt tử nương thay đổi, nhìn Tử Xa Sư áy náy, rồi xoay người đi ra ngoài.

Không chần chừ, tử nương liền dẫn hai người đi ra, phía trước là một gã thanh niên ước chừng ba mươi tuổi, gương mặt thanh thoát, hai con mắt vàng ố, vừa nhìn đã biết là kẻ háo tửu sắc, y dùng bàn tay to lớn của mình luồn vào trong y phục của tử nương rồi cứ thế mà xoa nắn.

Dễ thấy, tên này chính là Sơn Âm huyện lệnh Thạch Uẩn.

Về Thạch Uẩn, Tử Xa Sư không biết rõ lắm, trước khi rời khỏi Quan Trung, Lệnh Doãn từng nói qua với y rằng, Thạch Uẩn là cháu đích tôn dòng họ Thạch, khi Đại vương đánh đuổi thế lực sót lại của Hạng Quan, họ Thạch đã giúp đỡ rất nhiều, để làm điều kiện trao đổi, Thạch Uẩn đã được ủy nhiệm nhận chức Sơn Âm huyện lệnh.

Ngoài ra, huyện lệnh trước đây ở Sơn Âm với Thạch Uẩn không hợp nhau, vì thế cái chết của tên tiền nhiệm đó rất có thể là do Thạch Uẩn mưu sát.

Tuy nhiên, Tử Xa Sư tới đây lần này không phải là để điều tra vụ án đó, đối với một quốc gia mà nói, cái chết của một huyện úy đâu có hề hấn gì? Nhiệm vụ chính của Tử Xa Sư lần này là thanh tra việc nhập hộ khẩu toàn dân ở huyện Sơn Âm, tên Thạch Uẩn kia nếu chủ động phối hợp là tốt, nếu cản trở hoặc không phối hợp thì sẽ giết.

Lần này tới đây, Tử Xa Sư có mang theo vương kiếm của Hạng Trang, tiền trăm hậu tấu là điều có thể.

Khi Tử Xa Sư đang đánh giá Thạch Uẩn, y cũng đã nhìn thấy hai huynh đệ, lập tức y tát vào mông tử nương, cười dâm dăng:

-Ngọc nương, kinh doanh cũng không tồi nhỉ? Mới sáng sớm đã có khách quý rồi.

Tử nương cười lớn nhưng có phần không tự nhiên, có lẽ cũng vì ngại Tử Xa Sư.

256. Chương 256: Người Bán Rượu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 256: Người bán rượu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bến tàu Mạt Lãng, một con thuyền lớn thu hút rất nhiều người tò mò đến xem.

Đây là con thuyền lớn của tông sư nghề mộc Công Thâu Xa cùng với ba trăm gỗ thủ công mà ông mất hơn nửa năm tạo thành, xét về tính ưu việt, những lâu lớn của thuyền Cổ Tàn rất khác và ưu việt, boong tàu của thuyền có xây dựng rất nhiều tầng, thậm chí xếp thành thành lũy, hơn nữa thuyền này lại có ba cái cột buồm cao vút tằm mây.

Những thuyền lớn này là do Hạng Trang sai Công Thâu Xa chế tạo ra, thậm chí đến sơ đồ phác thảo cũng là do Hạng Trang tự tay làm.

Ban đầu mục đích của Hạng Trang muốn chế tạo con thuyền này rất đơn giản, chỉ muốn dùng nó đi thăm thú viễn dương, nếu như đội tàu Đại Sở có thể đi xa khỏi bán đảo Đông Dương thậm chí đến Việt nam, có thể từ trong tay dân địa phương bản xứ trao đổi được nhiều hạt giống, một khi những hạt giống của vùng đất đó tiến nhập vào vùng Trung Nguyên, có thể cải tiến rất lớn kết cấu y phục của người dân Trung Nguyên.

Nếu đội tàu của nước Đại Sở có thể đi đến tận Trung Đông, thì sẽ có thể đến nhập được ngựa của Ả Rập.

Một khi có thể nhập được ngựa của Ả Rập, thì có thể cải thiện được giống ngựa của Mông Cổ, chỉ trong vài năm tới, quân Sở sẽ có một đại đội chiến mã tốt, kế hoạch xây dựng một đại đội kỵ binh sẽ không còn là kế hoạch quá xa vời nữa!

Trong lịch sử, nước Nhật cũng đã từng như vậy, trước Minh Trị Duy Tân, kỵ binh trong thời chiến tranh Nhật Bản đều là giống ngựa Mông Cổ chân thấp, trông gần giống như con lừa kỵ binh, sau khi Minh Trị Duy Tân, cải tiến bằng gen ngựa Ả Rập, đã cải tiến ra giống ngựa Dương đại xuất hiện trong chiến tranh nước Nhật.

Nếu tàu của nước Sở có thể đặt chân lên Thái Bình Dương kéo dài đến Châu Mỹ, thì nó còn có thể đi xa hơn thế nữa, dân tộc Trung Hoa có thể mất gần hai nghìn năm để thích ứng với năng suất sản xuất và thu hoạch cực kì cao của các loại thực vật như khoai tây, khoai lang, cây ngô.... Về sau, quân nước Sở không cần phải đau đầu về vấn đề lương thực nữa, dân chúng nước cũng không cần lo sợ bị đói bụng nữa.

Nói tóm lại, một viễn cảnh tươi đẹp của đội tàu không còn xa vời, chính vì thế mà Hạng Trang mới nóng lòng như thế, vừa đó mà đã tập trung liên quân từ bốn phương tám hướng tề nhanh chóng hướng về Giang Đông, Hạng Trang cũng không dám làm gì làm gián đoạn công trình này, dưới bàn tay của hơn ba trăm thợ thủ công trong hơn sáu tháng trời gian khổ cố gắng, cuối cùng thì chiếc thuyền đầu tiên của nước Sở cuối cùng cũng đã thành hình.

So với thuyền lâu, thuyền của nước Sở rộng, ngắn, thấp hơn nhiều. Trọng tâm của thuyền giấu ở dưới nước, cho nên thích hợp với đi đường biển xa, trong khi đó thuyền lâu trọng tâm ở quá cao, chỉ có thể đi trong các hồ mà thôi, hơn nữa rất hay xảy ra sự cố chìm tàu khi gặp gió lớn. Một khi rời bến tàu rồi, thuyền lâu chỉ có đi không có về.

Công Thâu Xa ra lệnh, hơn một trăm quân trên thuyền nhất tề hô to lên kéo dây thừng lên cao, một cánh buồm lớn từ từ được kéo căng lên, kêu phàn phật, chỉ một thoáng sau cả cánh buồm to lớn đã được căng hết, thân tàu cũng bắt đầu thuận gió nghiêng người trôi đi. Lúc này chỉ cần tháo bỏ sợi dây thừng thì đây có thể là lần thử thuyền đầu tiên.

Khi Hạng Trang đang chuẩn bị lên thuyền, thì một loạt tiếng chân ngựa dồn dập sau lưng, quay đầu lại nhìn lên bờ chỉ thấy Bách Lý Hiền, Bách Lý Mậu, Do Uyên đang phi ngựa vào bến tàu, Hạng Trang lập tức ra lệnh bảo Công Thâu Xa tạm dừng thử hàng, sau đó xoay người ra đó, cách xa đó hơn mười bước chân Bách Lý Hiền xoay người xuống ngựa, Hạng Trang nhẹ nhàng chỉ bảo miễn lễ.

- Đại vương, Tử Xa Sư có tin tức.

Sau khi bái kiến, Bách Lý Hiền đem một bức mật thư đưa cho Hạng Trang.

- Haha, Tử Xa Sư đúng là không phụ sự kỳ vọng của trẫm, mới đi có vài ngày mà đã có kết quả báo về rồi?

Hạng Trang cười nhận lấy bức mật thư.

Bách Lý Hiền cũng cười nói:

- Đại vương cũng biết Tử Xa Sư hiện đang làm gì sao?

- Hắn đang làm gì?

Hạng Trang mở phong bì, vừa hỏi vừa mở bức mật thư.

Bách Lý Hiền lắc đầu, nói:

- Cái con người này. Mới đi huyện Sơn Âm ngày đầu tiên đã sa ngay vào một quán rượu rồi, hắn định làm làm người bán rượu ở đây chắc.

-Làm người bán rượu ở đây?

Hạng Trang tiện miệng nói luôn:

- Như thế không phải là để đẹp lòng cho Tư Mã Tương Như à.

- Tư Mã Tương Như?

Bạch Lý Hiền ngạc nhiên hỏi:

- Đại vương, Tư Mã Tương Như là người như thế nào?

- À....

Hạng Trang không biết phải nói thế nào. Lúc này mới đột nhiên bắt giác kinh ngạc, theo như lịch sử thì Tư Mã Tương Như không phải mấy chục năm nữa mới sinh ra sao?

Khi nói chuyện, Hạng Trang đã viết bức mật thư ra chữ khải lên tờ giấy trắng, viết về kết quả việc nhập hộ khẩu toàn dân ở huyện Sơn Âm, kết quả này có một chút nằm ngoài dự đoán của Hạng Trang, huyện lệnh Sơn Âm báo lại con số nhập hộ khẩu là 2090 hộ, nhưng kết quả thống kê cho thấy có hơn hai 20000 hộ!

Hơn 20000 hộ, ít hơn mười mấy nghìn hộ, không ngờ huyện lệnh Sơn Âm lại chỉ khai báo có hơn hai nghìn hộ, còn dư hơn tám nghìn hộ!

Không ngờ dòng họ Sơn Âm lại có gan lớn đến như vậy? Mặt Hạng Trang lập tức chùng xuống, không còn tâm trạng nào để tham dự thử thuyền nữa, liền cùng với Bạch Lý Hiền chạy suốt đêm về Ngô Trung, huyện Sơn Âm nhập hộ khẩu đã có kết quả, tiếp theo sẽ bắt tay vào trừng trị, mà phải trừng trị dòng họ Sơn Âm, vì thế mà Hạng Trang mới điều binh đến.

Huyện Sơn Âm, tại cây đào ổi.

Khi Tử Xa Sư đang ở trong phòng lật xem “ luật hộ khẩu toàn dân” , Ngọc nương đã đi vào, trong đôi bàn tay nhỏ bé còn có một bình rượu gạo, vừa tiến đến cửa Ngọc Nương đã cười tình tứ nói:

- Công tử, người khát nước rồi phải không? Nào! Đến uống một ngụm rượu gạo đi nào, vừa mới được trần qua nước giếng đó.

Tử Xa Sư liền khẽ mỉm cười, tiện tay đem “ luật hộ khẩu toàn dân” vào trong vạt áo này.

Ngọc nương quỳ thấp người quỳ gối bên bàn, vừa mới cầm trong tay hộp rượu cùng mấy đồ ăn trong giỏ đặt lên trên vạt áo này. Tử Xa Sư đặt bàn tay lên chiếc eo nhỏ nhắn của Ngọc nương, Ngọc nương vừa ăn vừa cười không hề cảm thấy ngại, tuy rằng đến bây giờ nàng vẫn không biết Tử Xa Sư rốt cuộc đang làm gì, nhưng chuyện này đâu có gì to tát đâu cơ chứ? Chỉ cần hai bên cùng vui vẻ ân ái là đủ rồi.

Tử Xa Sư nhẹ nhàng ôm trọn Ngọc nương, Ngọc nương liền nằm xuống, Tử Xa Sư hơi cúi đầu xuống, vừa lúc đang định đỡ lấy Ngọc nương, thì nàng ấy đã mở to đôi mắt, xuống chút nữa là cặp môi đỏ mọng bốc lửa, bản tính anh hùng của hắn có chút phản ứng lại.

Cảm nhận được phản ứng từ cơ thể nam nhân, Ngọc nương lần nữa lại cười phá lên.

Rất nhanh Tử Xa Sư đã dường như đã trở nên bình tĩnh trở lại, vén bộ râu dài của mình qua một bên hôn lên bờ vai mảnh dẻ trắng nõn của Ngọc nương, sau đó dần dần tiến đến hai ngọn núi đôi, dùng bàn tay của mình thăm dò hết tất cả ngõ ngách trên người Ngọc nương, sau đó tiến sâu hơn vào bên trong.

- Công Tử ! Công tử!...

Đôi môi hồng chúm chím của Ngọc nương nhẹ nhàng nói, giọng giống như khéo léo từ chối, lại giống như ở mời, càng giống như kiểu khiêu khích, giọng nói vô cùng phong lưu, tất cả đều được biểu hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc nương, cùng với hai gò má ửng hồng thật là vô cùng xinh đẹp và quyến rũ.

Trong tình cảnh như thế này làm sao mà Tử Xa Sư có thể kiềm chế được cơ chứ?

Tử Xa Sư nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn và thân thể đầy đặn của Ngọc nương, Ngọc nương hôn nhẹ lên môi của Tử Xa Sư, trong khi đó đôi bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng cởi bộ bào gấm cho Tử Xa Sư, chỉ một lát sau toàn người của Ngọc nương đã bị thân thể của Tử Xa Sư lấp hết.

- Công tử! Công tử!...

Ngọc nương nỉ non, cảm thấy như đang lên chôn bồng lai, hai chân nàng lên xuống nhẹ nhàng theo bản năng tự nhiên để giúp chàng vào dễ dàng hơn, Tử Xa Sư đột nhiên phát ra tiếng kêu gần như tiếng một con dã thú đang gầm nhẹ, sau đó hấn đỡ lấy hai chân của Ngọc nương rồi đột nhiên ngồi lên đó.

Ngay sau đó, Tử Xa Sư bế Ngọc nương đặt lên một chiếc bàn, sau đó cúi thấp người xuống, bắt đầu lại từ đầu từ từ đi sâu hơn vào thân thể của Ngọc nương, Ngọc nương hơi thở dồn dập hai tay vòng ra ôm lấy đôi vai trần rộng lớn của Tử Xa Sư, hai tấm thân trần này giống như làn nước hòa tan vào nhau....

Trong khi Tử Xa Sư đang vui vẻ mây mưa trong phòng thì ở Thạch Gia mọi người đã tụ tập đầy đủ họp bàn.

- Nói như vậy thì huyện úy huyện Sơn Âm sẽ lập tức đến nhận chức sao?

Người nói chính là một ông lão chừng năm mươi tuổi, tóc đen, khuôn mặt hồng hào, người này không phải ai khác mà chính là lão tộc hộ Thạch- Thạch Trọng, hơn nữa đã hơn bảy mươi tuổi nhưng vì có sự chăm sóc tốt nên nhìn qua trông giống như chưa đến năm mươi tuổi.

Ngồi dưới chỗ mấy tên hạ thủ Thạch Uẩn nói:

- Nghĩ lại lời của phụ thân, sớm thì ba ngày muộn nhất thì mười ngày tên Tử Xa Sư sẽ đến nhận chức huyện úy huyện Sơn Âm.

Thạch Trọng nhíu mày nói:

- Lai lịch của cái tên Tử Xa Sư này là thế nào?

Thạch Uẩn lắc đầu nói:

- Việc này... Con cũng không được rõ lắm.

- Cái gì, không rõ ràng lắm?

Thạch Trọng nổi giận mắng:

- Mau phái người đi Ngô Trung thăm dò người này, nếu hắn không có gia thế gì đặc biệt thì thôi, có thể lôi kéo thì lôi kéo, không thể được thì làm như với tên tiền nhiệm trước của hắn, tùy tiện chọn cho hắn một cái chết, nếu như là gia đình mất đi một đứa con đứa cháu thì coi như có cơ hội sinh một đứa khác vậy.

Thạch uẩn đáp một tiếng rồi quay đầu lại về phía Thạch Bình nói:

- Thạch Bình, người khẩn trương phái người đi Ngô Trung thăm dò về Tử Xa Sư, nói với bọn chúng nhất định phải điều tra rõ về người này, nếu chưa điều tra rõ thì đừng có quay trở về.

- Vâng!

Thạch Bình mau chóng đứng dậy, hướng về phía Thạch Trọng, Thạch Uẩn cúi chào rồi lui ra.

Sau khi Thạch Bình rời đi, Thạch Uẩn do dự đắn đo mãi, cuối cùng cũng nói:- Phụ thân, còn chuyện này, Thiên Lang Giáo Ủy Hộ Duyên Chính và năm trăm quân Thiên Lang sắp tiến vào chiếm giữ huyện Sơn Âm, lúc này đại vương đột nhiên điều binh đến, rất có thể là nhằm vào dòng họ Sơn Âm nhà chúng ta, theo con nghĩ chúng ta có nên tỏ thái độ gì đó không?

- Tỏ thái độ gì?

Thạch Trọng không cho là như thế nói:

- Thái độ cái gì chứ?

Thạch Uẩn dừng một lát, nói tiếp:

- Phụ thân, con nghĩ việc chống lại với thanh tra của nhập hộ khẩu toàn dân không phải là một cách làm sáng suốt, chuyện của nhà khác chúng ta không cần đi quản làm gì, dòng họ nhà chúng ta có nên khai thêm một chút nhân khẩu, cũng không cần đăng trình toàn bộ, nhưng cũng nên trình một nửa hoặc kém....

- Mẹ kiếp!

Không đợi Thạch Uẩn nói xong, Thạch Trọng đã mắng:

- Dù gì người cũng là huyện lệnh to nhất ở cái huyện này, đây là cái chủ kiến quái quỷ gì hả? Người làm như thế không phải tự đánh vào mặt nhà chúng ta hay sao?

Dừng một chút, Thạch Trọng lại cất cao giọng nói:

- Hội Kê có mười lăm huyện, các dòng họ có muôn nghìn kẻ sách, ta không tin Hạng Trang có thể dám làm mạnh tay được, hừ!...

257. Chương 257: Trấn Áp Máu Tanh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 257: Trấn áp máu tanh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi mới có thông báo có người đến nhận chức huyện úy Sơn âm ở quận Hội Kê úy Đình Cố, Thạch Uẩn ban đầu có chút thất thần, tên tiểu tử này là huyện úy mới sao? Hắn không phải là tình nhân của Ngọc nương sao? Hắn chỉ là một kẻ từ phương xa đến sao? Hắn không phải người uống rượu với Ngọc nương suốt nửa đánh nhau đó sao? Sao lại có thể là huyện úy mới được?

- Hạ quan tham kiến Thạch huyện lệnh.

Tử Xa tiến lên bái kiến.

Thạch Uẩn trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, Đình Cố liền nhú mày nói:

- Thạch huyện lệnh?

Thạch Uẩn lúc này mới tỉnh táo trở lại, lập tức đáp lễ:

- Huyện úy Xa khách khí quá.

Ngay sau đó Thạch Uẩn mời Đình Cố, Tử Xa Sư ào bên trong huyện, lại mời Đình Cố ngồi trên, sau khi yên vị, Tử Xa Trục mới lấy trong ống tay áo một quyển sách nhỏ nói với Thạch Uẩn:

- Mời huyện lệnh xem!

Tức thì một môn hạ sau lưng Tử Xa Sư lấy ra một quyển sách nhỏ đưa đến trước mặt Thạch Uẩn.

Thạch Uẩn liếc mắt nhìn một lượt, chỉ thấy bìa sách ghi năm chữ “luật hộ khẩu toàn dân”

Luật hộ khẩu toàn dân? Thạch Uẩn đột nhiên trong lòng lo lắng, xem ra tên Tử Xa này không phải là người tốt đến mà mang lại họa đến rồi, Thạch Uẩn mở luật hộ khẩu toàn dân ra, hộ khẩu những quy tắc riêng: tên, họ, người nước nào dân tộc nào, không có ai giống ai, bất kể khu vực, bất luận là nông dân hay thương gia đều phải nhập hộ khẩu.

Sau đó chỉ là một số quy tắc chi tiết khác, đó chính là thông qua đầu người để tính thuế, mỗi hộ hàng năm nhất định phải có một tháng lao dịch, nhà nào có con lớn trưởng thành phải lập một hộ mới, nếu vi phạm nội quy sẽ bị trừng phạt, sẽ xem xét mức độ phạm tội, nhẹ thì sung quân đội nặng thì treo cổ xử trảm...

Ngoài ra còn có một số quy định cho các trường hợp đột ngột xảy ra, thì phải lưu lại để người có chuyên môn giải quyết, lão Tam, Lý Đình, Đình Trưởng không được giấu giếm mà phải đến báo ngay số lượng hộ khẩu cho khu sở hạt khu vực đó, người nào vi phạm lập tức xử trảm. Những quy định này rõ ràng là nhắm

vào các dòng họ ở huyện ở Giang Đông, bởi vì lão Tam, lão Lý, Đinh Trưởng và những người khác hầu như là chủ chính của những dòng họ này.

Thạch Uẩn buột miệng hỏi:

- Huyện úy Tử Xa, đây là?

Tử Xa nói:

- Thừa huyện lệnh Thạch, đây là “luật hộ khẩu toàn dân” là luật pháp mới được ban bố, năm nay bắt đầu thi hành ở các huyện, các huyện úy của các huyện kiêm luôn chức quan tòa, hạ quan thân là huyện úy huyện Sơn Âm, sẽ gánh vác trách nhiệm này, hy vọng huyện lệnh sẽ ủng hộ cho hạ quan, hạ quan vô cùng cảm kích.

- Nói hay lắm!

Thạch Uẩn cười đáp, có điều nụ cười có chút gượng ép.

Tử Xa lại nói:

- Huyện lệnh Thạch, còn phải phiền đại nhân mời người chép cuốn “luật hộ khẩu toàn dân” này đi thông cáo trong toàn dân nữa, còn cần có người phụ trách tuyên truyền giảng giải nữa.

- Được, để ta gọi người.

Thạch Uẩn miệng nói nhưng lại cứng ngắc ở cổ họng.

Xem ra lần này không phải là nói đùa, Sở vương lần này thực sự muốn thực hiện luật nhập khẩu toàn dân rồi, chuyện này không thể khinh suất được, Thạch Uẩn lập tức xóc lại tinh thần bàn bạc với người thân trong gia tộc, sau đó đến báo với bọn Đinh Cố, Tử Xa hẹn ở quán rượu ở hân phủ huyện lệnh để mở tiệc.

Buổi tiệc vừa kết thúc, Thạch Uẩn liền phi ngựa trở về Thạch Gia Trang.

Thạch Trọng xem một lúc lâu toàn bộ “luật hộ khẩu toàn dân” không nói gì, mặt cũng tỏ vẻ không ổn.

Thạch Uẩn vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Cha à! Cái tên Tử Xa này không phải là điềm lành, nếu Thạch gia chúng ta không xử lý tốt không khéo lại thành họa bình đao.

Thạch Trọng khẽ gật đầu, cái đạo lý đơn giản này hẳn cũng biết.

Sau một lát trầm ngâm, Thạch Trọng bỗng nhiên nghĩ ra mưu kế, liền nói với Thạch Uẩn:

- Thạch nhi! Chỉ bằng con tìm đến nói chuyện với huyện úy Tử Xa, nói là chuyện thi hành luật pháp mới ở các xã huyện không thể chậm trễ được nữa, ở các xã đình đều dán bảng cáo thị, tiến hành tuyên truyền, còn các trục xã, trục đình thì cứ cưỡng chế mà thi hành, bắt đầu từ xã Đông.

- Xã Đông?

Thạch Uẩn nghe thấy thế lập tức rung mình, xã Đông không phải là địa bàn của nhà họ Tôn hay sao, nhà họ Tôn không phải của Kiêm Đông xã trưởng à? Cha chắc là muốn một mũi tên trúng hai đích, vừa mượn tay huyện úy để diệt trừ Tôn Bá vừa có cơ hội thử lòng của huyện úy, quả là thần diệu!

Thạch Uẩn trở lại huyện nha nói chuyện với Tử Xa Sư, Tử Xa Sư không có lý gì mà lại không đồng thuận cả.

Đối với Tử Xa Sư, thì mục đích chính ở huyện Sơn Âm này là thi hành “luật hộ khẩu toàn dân”, đem tất cả khẩu mà các gia tộc đang giấu diếm ra ánh sáng, khiến cho các khẩu ở các gia tộc này nhập hộ khẩu nước Sở, nhờ đó mà mở rộng nguồn lính sỹ, lương thực, thuế quant, vì thế mà làm bắt đầu từ ai không quan trọng.

Xã trưởng xã Đông Tôn Bá là người bảo thủ khẳng khái đã tường trình chính số hộ nhập khẩu ở xã, huyện lệnh Thạch Uẩn phái huyện thừa Thạch Bình đi xác minh kết quả, nhưng không thể vào được cửa nhà họ

Tôn, Thạch Uẩn lại phái thêm một đội nha dịch nữa, kết quả là bị mấy trăm người nhà họ Tôn đánh cho chạy về phủ.

Đại sảnh huyện nha, Thạch Uẩn đang ngồi cùng với Tử Xa Sư.

Như lẽ thường, thì bọn Thạch Bình cùng mấy người nha dịch chắc nịch không hề hấn gì nhưng lần này, trên quan phục ai cũng lấm đầy bùn, phân và rác thải, cách xa một đoạn cũng ngửi thấy mùi tanh tưởi, phía sau mười mấy nha dịch đều bị đánh cho bầm dập, có nha dịch còn bị đánh cho gãy hai chân, phải khiêng về.

- Huyện úy Tử Xa.

Thạch Uẩn buông tay, cười khở nói với Tử Xa Sư:

- Người xem....

Tử Xa Sư lãnh đạm nói:

- Xã trưởng xã Đông Tôn Bá, tụ tập gây rối, ngang nhiên chống lại vương pháp, tội không thể tha.

Dừng lại một chút, Tử Xa Sư nhìn sang bên hông nói với Tử Xa Bố:

- Tử Xa Bố, người cầm lệnh bài này, đi tới doanh trại lập tức điều Thiên Lang vệ tới Tôn Gia bắt người.

- Vâng!

Tử Xa Bố nhận lệnh bài mau chóng đi ngay.

Nhìn theo bóng dáng hùng dũng của Tử Xa Bố, Thạch Uẩn trong lòng vừa mừng vừa sợ, sợ là Tử Xa Sư ra lệnh bắt người không có một chút do dự, mừng là Tôn Bá phen này nhất định rơi đầu, Hồ Duyên Chính Đức Thiên Lang hấn cũng từng biết, cái đám binh hùng dũng kia....

Tôn Gia Ô Bảo, sớm đã nghe tin lập tức hành động.

Toàn bộ họ Tôn cùng hàng nghìn binh tráng từ các thôn đều đã tụ tập ở Tôn Gia Ô Bảo, trên tường thành có một đội quân trai tráng cầm gậy qua lại đi tuần tra, còn rất nhiều trai tráng khác đang bận rộn khuôn vác cây, đá để trấn giữ thành.

Tiếng bước chân hỗn độn, Tôn Bá cùng mấy tráng đinh đi lên tường thành, Tôn Bá ước chừng hơn năm mươi tuổi, cao to lực lưỡng, nhìn là biết ngay đó là Tôn Bá. Nhìn thấy Tôn Bá các tráng đinh đứng canh đều quay người ra chào, Tôn Bá không thêm chú ý đến ngay lập tức lên trên thành.

Có người trong gia tộc cẩn thận nhắc:

- Lão Bá, những quân lính đi đến đều là quân Sở tinh nhuệ.

- Quân Sở tinh nhuệ thì đã làm sao? Sợ cái gì chứ?

Tôn Bá nói một cách thần nhiên nói:

- Nhớ trước kia, tên tiểu tử Hạng Trang không có thể lực của các họ tộc chúng ta thì làm sao có thể giết trừ Hạng Quan nhanh như vậy được? Thì hấn có thể nhanh chóng lên làm Sở Vương như thế sao? Hấn đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, lúc trước chúng ta có thể kéo hấn leo lên ngôi vua thì bây giờ cũng có thể kéo hấn xuống dưới được, hừ!

Dừng lại một chút, Tôn Bá nhìn xung quanh tức giận nói:

- Chờ mà xem, chỉ cần chúng ta bảo vệ được Ô Bảo, không quá mấy ngày các dòng họ trong huyện Sơn Âm này thậm chí là cả quận Hội Kê đều hưởng ứng cùng chúng ta, đến lúc đó ta muốn tận mắt nhìn kết cục thảm hại của tên tiểu tử Hạng Trang sẽ, đời làm vua của hấn coi như chấm dứt, hừ!

Đột nhiên, từ bên đường đất xuất hiện một tráng đinh cao to chạy vội đến nói:- Quan binh đến rồi! Quan binh đến rồi!... Á!!!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương cất lên, tên tráng đinh liền ngã lăn xuống đất., chỉ thấy trên lưng hấn có một mũi tên của Lang Nha, lông vũ ở mũi tên vẫn còn rung động nhẹ.

Tôn Bá và các linh tráng canh ở tường thành đột nhiên ngẩng đầu lên, không biết từ lúc nào phía bên kia sườn núi đã có không biết bao nhiêu là binh sỹ, điều khiến người ta kinh sợ đó chính là người binh sỹ bạch lang đội mũ cười ngựa, tuy rằng cách xa hàng trăm bước nhưng cảm thấy được cảm giác đáng sợ hơi thở lạnh lẽo từ thuyền phía bên kia phát ra từ con người này.

Bỗng nhiên trong tay của bạch lang kỵ sỹ là một thanh đại kiếm.

Sau đó mấy ngày, thanh đại kiếm đen đó đã hướng về phía Tôn Gia, chỉ một lát sau, giống như một trận sấm sét vang lên từ triền núi bên kia, không lâu sau đó, một con tuần mã xông ra, tiếp theo đó là người thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chỉ một lát sau, trên triền núi thượng chập ních quân sỹ, tất cả đều được mang áo giáp đằng đằng sát khí, mặt tên nào cũng đen sì, chỉ có tên cầm kiếm đen trong tay là mặt trắng.

- Thiên Lang vệ! Thiên Lang vệ!

Có tên tráng binh nhất gan run rẩy nói.

- Hoàng cái gì?

Tôn Bá giận tím mặt nói, mau dạy dỗ cái tên nhất gan kia lại, tất cả kỵ binh vây quanh ngọn núi này, đột nhiên dâng lên như thủy triều vậy, lại hung hăng ồ ạt tiến lên, chỉ còn cách xa khoảng hai trăm bước nữa, bỗng nhiên người ngựa bỗng dưng cung nhằm vào tường thành mà bắn.

Tôn Bá ớn lạnh trong lòng, một cơn gió lạnh lướt qua má hắn, lập tức phía sau vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, quay đầu lại nhìn đã thấy tên tráng binh trong tộc đã bị trọng tiễn của Lang Nha bắn trúng mắt, tên tráng đinh chỉ kêu được hai tiếng thì ngã gục ra đất tắc thở.

Liên ngay sau đó, mấy trăm kỵ binh đã nhất tề xông vào được bên trong, tên cười ngựa ghì đầu ngựa, đi theo cửa trước của Ôn Bảo, phía sau là mấy trăm kỵ binh cũng đều quay đầu ngựa, kéo cây cung dài hướng về tường thành Ô Bảo mà bắn đến...

258. Chương 258: Trấn Áp Máu Tanh (tiếp)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 258: Trấn áp máu tanh (tiếp)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm trăm vệ Thiên Lang bắn tên như mưa xuống, tráng đinh ầm núp trên đầu thành liền ngã xuống như gậy cỏ, chỉ trong chốc lát, hơn năm trăm người đã ngã xuống vùng máu, những tráng đinh còn lại kêu gào trốn trong lỗ châu mai, có người còn trực tiếp chuồn xuống đầu tường trốn vào trong bên sườn tường thành.

Hồ Diên Chính Đức giờ kiếm lên, sớm có hơn mười tên lang vệ xoay người xuống ngựa, lại chém ngã cây cối ngay gần đó, tước hết cành lá làm một chàng mộc đơn giản, sau đó hơn mười người hợp lực khiêng chàng mộc nặng hơn ngàn cân đến đụng vào cổng lớn Tôn Gia Ô Bảo. Trên tường có mấy tráng đinh mạnh mẽ đứng dậy, nỗ lực đẩy xuống cây lăn đá lăn, kết quả vừa mới thò đầu ra đã bị Thiên Lang nha bắn cho chết tại chỗ.

Năm trăm Thiên Lang vệ này đều là người Hung Nô đến từ thảo nguyên rộng lớn. Người Hung Nô thuở nhỏ đã sống trên lưng ngựa, không chỉ cười ngựa cực giỏi, hơn nữa người nào cũng là thiện xạ, chỉ khổ là trang bị quá kém, sử dụng cung tiễn nguyên thủy đơn sơ, cho nên sức chiến đấu không mạnh. Nhưng năm trăm kỵ binh này từ lúc về Sở, được trang bị cung khảm sừng tinh mỹ, sức chiến đấu hiện tại sao mà không hung tàn chứ?

Không quá thời gian nửa chén trà, cổng lớn Tôn Gia Ô Bảo liền bị phá mở ra, tức thì chính là một trận tàn sát. Hơn hai trăm dòng họ tráng đinh nỗ lực ngoan cố chống lại kể cả Tôn bá đều bị chém giết tại chỗ. Còn lại hơn ngàn tráng đinh đều bị tước vũ khí đầu hàng. Hồ Diên Chính Đức tuy rằng rất muốn tắm máu Ô Bảo, nhưng bị quận úy Hội Kê Đình Cổ kiên quyết ngăn lại, cuối cùng không dám lỗ mãng.

Ngày thứ hai, tin tức Tôn Gia Ô Bảo bị tắm máu được truyền khắp toàn bộ huyện Sơn Âm, sau đó nhanh chóng truyền khắp toàn bộ quận Hội Kê thậm chí toàn bộ Giang Đông. Tuy nhiên ngoài ý muốn chính là, các dòng họ tại huyện Sơn Âm, quận Hội Kê thậm chí toàn bộ Giang Đông nghe tin mà không hề có hành động cùng phản loạn, thậm chí ngay cả một nhà cũng không có.

Thùng thùng thùng....

Thạch gia Ô Bảo, phủ đệ Thạch Trọng.

Thạch Trọng chấp hai tay sau lưng đi qua đi lại trong sân, Thạch Bá, Thạch Bình cùng mấy lão giả tông tộc khác tất cả đều lộ vẻ lo lắng nôn nóng. Bầu không khí trong đại sảnh cũng có chút nghiêm trọng.

Lúc này, khoảng cách Thiên Lang vệ tắm máu Tôn Gia Ô Bảo đã qua năm ngày rồi.

Tôn Bá Hội công nhiên kháng pháp luật đã nằm trong dự liệu của Thạch Trọng. Nhưng Thạch Trọng thật không ngờ chính là, thằng nhãi Hạng Trang lại thực sự dám điều binh tiến hành vũ lực trấn áp. Nói động võ thì là động võ, còn một nhà phóng hỏa giết hơn hai trăm tráng đinh, còn lại hơn một nghìn tráng đinh cũng toàn bộ sung quân đến biên giới Cửu Giang. Tôn Gia cùng với Thạch gia đấu vài năm rồi, lần này thì triệt để kết thúc rồi.

Lúc Tôn Gia Ô Bảo ổ bảo lọt vào trận tắm máu, Thạch Trọng vốn nghĩ rằng các họ dòng họ các xã Sơn Âm, các huyện Hội Kê thậm chí các quận Giang Đông khi nghe được tin tức sẽ lập tức hành động khởi nghĩa vũ trang, kết quả lại thật ngoài dự liệu của Thạch Trọng. Năm ngày đi qua, thậm chí ngay cả một nhà dòng họ cử binh làm loạn cũng không có, hầu hết dòng họ đều đứng yên quan sát, cũng không muốn chọn cái đầu này.

Đừng nhìn Thạch Trọng ngoài miệng ương ngạnh, thực ra trong lòng so với ai cũng đều rõ ràng. Hiện tại cũng không so với lúc trước rồi, ngay lúc Hạng Trang vừa xong Giang Đông, nhân tâm chưa định, thế cục chưa bình, hẳn đương nhiên không dám đắc tội với các dòng họ. Thế nhưng hiện giờ, Hạng Tha, Hạng Đà đã trở thành cánh tay phải bờ vai trái của Hạng Trang, khắp Giang Đông, còn có ai có thể tạo uy hiếp đối với địa vị của hắn chứ?

Lúc này nhảy ra đi đầu tạo phản, tuyệt đối chính là đi chết!

Thạch Trọng thông minh, tộc lão dòng họ khác cũng không ngốc, kết quả thì thành thế cục trước mắt này.

Nhưng mà, một ít thế lực đình khẩu dòng họ nhỏ hơn lại dần dần không kiên trì được nữa.

Thí dụ như huyện Sơn Âm, từ ngày thứ hai sau khi Tôn Gia Ô Bảo lọt vào trận tắm máu, liên tục có các tộc lão dòng họ chủ động đi vào huyện nha, yêu cầu quan viên phủ huyện một lần nữa thanh tra hộ khẩu các tộc con số là bao nhiêu. Tới ngày hôm nay, ngoại trừ Thạch gia và một số mấy người tộc ngoại lớn ra, toàn bộ huyện đại bộ phận dòng họ đều đã khuất phục rồi.

Thạch Uẩn rất cuộc vô cùng lo lắng nói:

- A Ba, cha cũng nên nói lời nào đi.

Thạch Bình cũng nói:

- Đúng vậy A Ba, dựa theo pháp luật mới đi báo dân số nhập khẩu, dòng họ nhà khác căn bản không thể trông cậy hơn được, dòng họ huyện khác lại càng không đáng tin cậy. Chỉ bằng vào Thạch gia chúng ta, sao có thể đấu với Hạng Trang chứ? Cần nhanh phái người đi làm công tác thống kê hộ khẩu Thạch gia chúng ta đi, sau đó trình báo cho Tử Xa Sư để tránh khỏi tan cửa nát nhà.

- Không được!

Một ông lão râu tóc bạc phơ nói như đinh đóng cột.

- Kiên quyết không được!

Mấy tông tộc giả lão cũng liên thanh phụ họa, những giả lão này đều đã sống gần qua thế giới này, hoàn toàn không biết thế cục Giang Đông đã không còn như trước nữa rồi. Quan trọng hơn nữa là, một khi đem số nhân khẩu thực thông báo, tộc nhân dùng thuế ruộng hiếu kính bọn họ sẽ phải nộp lên quốc khố, sau này bọn họ làm sao mà sống xa xỉ được chứ.

Hai loại ý kiến giằng co không chịu nhường nhau, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Thạch Trọng.

Thạch Trọng cuối cùng quyết định, quay đầu lại phân phó Thạch Uẩn:

- Uẩn Nhi, con đi thăm Cửu Công Gia Ô Thương con đi!

- Hả, giờ đi Ô Thương ư?

Thạch Uẩn nghe vậy trong lòng rung mình, Cửu Công Hoàng Bá của y không phải là người bình thường, mà là tộc lão dòng họ Hoàng lớn nhất huyện Ô Thương. Dòng họ các huyện Kế Nam so với các huyện Kế Bắc mạnh hơn nhiều, thí dụ như họ Hoàng, trong tộc chứng tám ngàn tráng đinh. Hoàng Bá giậm chân một cái, toàn bộ huyện Ô Thương đều chấn động.

Lúc này Thạch Trọng để Thạch Uẩn đi Ô Thương, dụng ý không hỏi cũng biết. Mặc dù Thạch Uẩn trong lòng không tán thành nhưng nếu Thạch Trọng đã quyết định, y cũng chỉ có thể phục tùng. Cấp bậc nội bộ dòng họ so với triều đình chỉ có hơn cũng không kém, ngay cả Thạch Nữu là con trưởng của Thạch Trọng, nếu Thạch Trọng muốn y chết, y cũng tuyệt đối không sống quá ngày mai.

- Đúng, đi Ô Thương!

Thạch Trọng gật đầu, lại nói:

- Lại mang theo nhiều muối, sắt, tơ lụa, vải!

- Vâng!

Thạch Uẩn cung kính vâng lời, đang xoay người định rời đi lại bị Trọng Thạch gọi lại.

Thạch Trọng cắn răng, có chút trù mến nói:

- Diễm nhi, đừng quên mang theo Tam nương, Yếu nương cũng mang theo.

- A?

Thạch Bá nghe vậy thất kinh, thất thanh nói:

- A Gia, tam muội đã đến tuổi xuất giá rồi, thì không nói. Nhưng Yếu muội chỉ mới mười ba tuổi, không nên được không?

Tam Nương, Yếu Nương đều là mỹ nhân nổi danh mười dặm tám xã, nhất là Yếu Nương, đáng đáp nhỏ nhắn ai gặp cũng mến. Trong lòng Thạch Bá bất an.

- Người biết cái gì?

Thạch Trọng cả giận nói:

- Bảo người mang theo thì mang đi.

Đối với Hoàng Bá thân là Gia Ông này, Thạch Trọng có thể hiểu quá rõ. Lão gia hỏa này không chỉ thích nữ nhân, mà còn cực kỳ yêu thích nữ nhân nhỏ tuổi. Chỉ là nghĩ đến Yếu Nương mới chỉ là nụ hoa mà đã để lão già kia chà đạp, trái tim Thạch Trọng đau đớn, nhưng vì đại cục, ông ta cũng đành phải nhẫn nhịn.

- Vâng!

Thạch Uẩn bất đắc dĩ vâng vâng dạ dạ đi.

Thùng thùng thùng...

Ngô Trung, Vương cung, Hạng Trang, Bách Lý Hiền đang đối ẩm uống rượu.

Ngày hôm nay, quan hệ hai người đã nâng lên, nửa tháng trước, Bách Lý Y Thủy đã chính thức vào cung trở thành phu nhân tam phòng của Hạng Trang. Việc Bách Lý Y Thủy nhập cung, huynh đệ Bách Lý Hiền, Bách Lý Mậu đương nhiên là vui mừng. Bất kể thế nào, đối với Bách Lý gia mà nói chỉ có lợi mà không hại.

Hạng Trang buông chén rượu, hỏi:

- Tử Lương, việc phổ biến luật dân nhập hộ khẩu thế nào nào rồi?

Bách Lý Hiền buông quạt lông, nói:

- Vốn đã hết hạn giữa tháng, việc nhập khẩu theo dân luật đã toàn diện đẩy mạnh tại bốn quận năm mươi sáu huyện. Hiện giờ thấy, hiệu quả cũng rất tốt, nhất là lúc Tôn gia Sơn Âm công nhiên kháng lại pháp luật, dòng họ các huyện đều rung động, cục diện phổ biến pháp luật mới cơ bản đã mở rồi.

Hạng Trang gật đầu, lại hỏi:

- Dòng họ các huyện có hành động lạ thường nào không?

- Tạm thời không có phát hiện gì.

Bách lý Hiền lắc đầu, tức thì lại nói:

- Tuy nhiên, thần cho rằng dòng họ các quận, huyện tuyệt đối không tức giận để rồi khinh địch như vậy, nhất là các dòng họ tại các huyện Kế Bắc, khẳng định còn có thể có động thái nhưng lại không dám công khai, âm thầm hành động tuyệt đối không phải là ít.

Hạng Trang có chút suy nghĩ nói:

- Ý Tử Lương nói là, thế lực dòng họ các huyện Kế Bắc lại có thể âm thầm liên thủ với các dòng họ vũ trang tại các huyện Kế Nam ư?

Lần này phổ biến “luật dân sự về nhập hộ khẩu”, bao gồm bốn quận là Ngô quận, Đan Dương, Cửu Giang, Lư Giang và năm mươi sáu huyện. Thậm chí ngay cả Nguyên Chúc Đông Ký của Đông Ký quốc, các huyện Lệ Châu, bởi vì Đại Mạt, sáu huyện Ô Thương vì Sơn Việt vũ trang chiếm giữ, hầu như chính là vương quốc độc lập.

Hạng Trang tạm thời không muốn trêu chọc vào Sơn Việt vũ trang. Sơn Việt vũ trang tuy rằng là các dòng họ lớn nhỏ tạo thành, nhưng dòng họ các huyện Kế Bắc có bản chất khác nhau, dòng họ Kế Bắc kỳ thực chính là một đám đông người tự thành gia tộc đại hình, tổ chức rời rạc. Mà Sơn Việt thậm chí đã có cơ quan quốc gia, lực lượng tự vệ rất mạnh.

Thời kỳ tam quốc, Tôn Ngô Khuyết Cử Quốc khó khăn lắm mới chinh phục được Sơn Việt. Lúc này tuy rằng Sơn Việt không lớn mạnh bằng thời kỳ Tam Quốc, nhưng mà thực lực Sở quốc so sánh với Ngô Tôn thời kỳ Tam quốc cũng là yếu không mạnh. Hơn nữa hiện tại đang là lúc cải cách, lúc này đi chọc vào Sơn Việt là không khôn ngoan.

Bách Lý Hiền gật đầu, nói:

- Nói tóm lại, Sơn Việt cũng không phải là một tộc đàn hiếu chiến, trước đó cũng có ghi chép việc cướp bóc xung quanh các huyện, nếu có dòng họ Kế Bắc nội ứng, bảo đảm sẽ có người muốn lấy hạt dẻ trong lò lửa, thí dụ như họ Hoàng ở huyện Ô Thương cùng với họ Mao Đại Mạt, đều có gần trăm ngàn tráng đinh, tuyệt đối không thể khinh thường.

Hạng Trang nghe vậy đứng dậy, thông thả bước vài bước trong đại sảnh, bỗng ngừng đầu lên quát:

- Truyền Thượng Đại Phu!

Tại thời điểm then chốt cải cách chính trị này, tuyệt đối không thể để Sơn Việt phá hủy đại sự, đành phải để Vũ Thiệp đem vàng bạc tiền tài thậm chí cả mỹ nhân đi hối lộ những người Sơn Việt này. Hàn Tín có thể chịu được sự hạ nhục, Hạng Trang hẳn lẽ nào không chịu chút thiệt thòi ư? Chỉ cần sống qua được thời kỳ trắc trở này, tương lai có khi là cơ hội để bọn họ thu thập.

Bách Lý Hiền bỗng vùng quạt lông, nói:

- Đại vương, tốt nhất là Thượng Đại Phu đi huyện Đại Mật, hơn nữa ngoại trừ vàng bạc tiền tài mỹ nhân ra, tốt nhất là cho cả binh khí áo giáp thậm chí cả chiến mã của ta nữa.

Hạng Trang nghe vậy hai mắt sáng ngời, ý kiến thật hay!

259. Chương 259: Thu Lương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 259: Thu lương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Thạch Uẩn rút cuộc cũng từ Ô Thương quay về Sơn Âm.

Nhưng, Thạch Uẩn không mang tin tức tốt về cho Thạch gia. Thạch Uẩn mang đi Ô Thương nào muối, sắt, tơ lụa, vải vóc cộng thêm Tam Nương, Uyển Nương và mười mấy mỹ nhân nhưng Hoàng Bá không nhận. Tuy nhiên, yêu cầu của Thạch Trọng muốn Hoàng Bá khởi binh Hoàng Bá, Hoàng Bá cũng không hề không đề cập tới, Thạch Uẩn giục vài lần Hoàng Bá thẳng thắn tỏ ý không gặp.

Thực ra Hoàng Bá không phải là không muốn khởi binh, mà là không thể khởi binh.

Bởi vì ở Ô Thương Hoàng gia và Đại Mật Mao gia xưa nay bất hòa, gần đây Mao gia đột nhiên chiếm được một lượng binh khí chế tạo bằng sắt, thậm chí còn có mấy trăm chiến mã thành lập kỵ binh. Điều này làm cho Hoàng Bá rất là lo lắng, nếu ông ta mang theo tráng đinh trong tộc xuất chinh bên ngoài, biết đâu có thể bị Mao gia thừa dịp phá hủy hang ổ thì sao? Cần biết Sơn Việt cũng không phải bền chắc như thép.

Thạch Trọng xanh mặt, hỏi Thạch Uẩn:

- Nói như vậy, Hoàng Bá sẽ không khởi binh?

Thạch Uẩn thở dài, lắc đầu nói:

- A gia, sợ là không có khả năng.

Dừng lại một chút, Thạch Uẩn lại nói:

- A gia, đối mặt với sự thật đi, các dòng họ Kế Bắc đều là năm bè bảy mảng, nếu muốn đối kháng vương quyền căn bản là tự chịu diệt vong. Thạch gia chúng ta nếu cố ý kháng pháp chế, thì khó tránh khỏi dẫm vào vết xe đổ của Tôn gia.

Thạch Bình cũng nói:

- Đúng vậy, nếu ủng hộ tân pháp, đại ca ít nhất vẫn là Huyện lệnh Sơn Âm. A Gia người cũng vẫn là Đình Đài, tám xã chừng mười dặm vẫn thuộc định đoạt của A gia. Bằng không, chỉ sợ nên cái gì đều không có.

Thạch Bình còn có một câu: nếu Thạch gia cố ý kháng pháp, ngay cả chức Huyện thừa của y cũng là làm không được.

- Thôi, vậy cứ như vậy đi.

Thạch Trọng thở dài một tiếng, suy sụp ngồi trở lại chiếu.

Thạch Uẩn kinh ngạc phát hiện mới hơn nửa tháng không gặp, không ngờ a gia tóc đã trắng xoá, tuổi già sức yếu, dường như già đi hơn mười tuổi.

Trên đường núi ngoài thành Ngô Trung, Hạng Trang đi đầu làm gương, đi sau Hạng Trang là Cao Sơ, Bàng Ngọc. Tuy nhiên Bàng Ngọc cố ý đi sau Cao Sơ nửa đầu ngựa, mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Cao Sơ đã là đại tướng tâm phúc số một của Đại vương. Bàng Ngọc hẳn cũng không dám chạy song song với Cao Sơ.

Sau Cao Sơ, Bàng Ngọc là Tấn Tương và năm trăm Hồ Bí vệ.

Hạng Trang ghìm ngựa quay đầu lại, nhìn Cao Sơ, Bàng Ngọc đi theo phía sau không khỏi có chút thất thần. Nhớ trước kia khi phá vây tại Dã Mã Nguyên, Cao Sơ chỉ là một thân binh truân trường nhỏ nhoi. Nhưng hiện tại, tiểu tử này đã là độc trấn nhất phương, Thống soái ngàn quân đại tướng. Còn Bàng Ngọc nữa, mới hôm qua còn được trọng thưởng.

Quan lễ của Bàng Ngọc là Hạng Trang đích thân chủ trì, cũng khiến không ít lão tướng trong quân Sở hàm mộ. Sau quan lễ, Hạng Trang lại ban thưởng chữ, ngọc giả, vũ khí hiên ngang người cũng hiên ngang, cho nên ban thưởng chữ: Tử Ngang.

Hôm nay, Cao Sơ, Bàng Ngọc cũng là đi theo Hạng Trang đến Khung Lung Sơn săn thú. Hiện tại hai người là đại tướng độc trấn nhất phương, sẽ không thường đi theo bên cạnh Hạng Trang nữa. Không lâu sau, quân thần sẽ khó tránh khỏi xa lạ, cho nên, thừa dịp hai người quay về thì tranh thủ cùng nhau uống rượu, săn đánh thú, liên lạc tình cảm giữa quân thần là vô cùng quan trọng.

Từ sau khi Ủy Liêu mất đi, thủ đoạn chính trị của Hạng Trang càng lúc càng thành thạo.

Di chuyển qua một triền núi, phía trước mặt là một đồng ruộng lúa lớn, lúc này đã là giữa tháng 8, lúa nước trong ruộng lúa đã vàng óng ánh. Mắt thấy sắp có thể thu hoạch được rồi. Một cơn gió núi thổi qua, làn sóng lúa phấp phồng, trong không khí tràn ngập mùi thơm hạt thóc. Bất giác tâm tình Hạng Trang rất tốt, xem ra lương thực mùa này có thể thu hoạch rất tốt.

Chỉ chờ gặt được lương thực, quốc khố khổng lồ sẽ giảm bớt, , thật có thể nói là là trứng chọi đá mà. Tháng này sẽ phải phát lộc gạo, đây chính là khoản chi lớn nhất. Đừng thấy nước Sở mới thành lập nhưng số lượng quan viên huân tộc cũng không ít. Hơn nữa quân công ban tước vị, chi phí cũng quá nặng.

Ngày hôm qua Hạng Tha đem danh sách bổng lộc trình đưa lên bàn Hạng Trang, Hạng Trang vô cùng hoảng sợ, quan viên các cấp, tướng lĩnh trong quân, thế khanh huân tộc (chủ yếu chính là thế tộc cổ Sở), quý tộc mới chính là những lão binh đạt được tước vị trên chiến trường toàn bộ tăng thêm rất nhiều. Không ngờ phải phát ra hơn mười vạn thạch thóc, điều này còn chưa tính đến mặt vật chất khác.

Kỳ thật, hơn mười vạn thạch thóc lúa cũng không tính toán gì, mấu chốt là của cải quá mỏng.

Hạng Trang tin tưởng chỉ cần chống đỡ qua năm nay, đến sang năm, tài chính nước Sở sẽ tuyệt đối không quần bách như thế.

Hiện tại tuy rằng Giang Đông không tính là đất lạnh, nhưng ít nhất so với Quan Trung, Ba Thục thì vẫn hơn một chút. Nhưng Trường Giang trung hạ du bình nguyên có được thiên nhiên may mắn có thể khai khẩn hơn một ngàn vạn mẫu ruộng tốt, tính toán thu hoạch cũng phải ngàn vạn thạch, lại ấn định mười lăm thu lại thuế ruộng, thì phải là hơn sáu mươi vạn thạch.

Đương nhiên, để có được cũng phải đủ nhân khẩu, nếu không ruộng tốt nhiều sẽ không có nhiều lương thực.

Đáng vui mừng chính là luật nhập khẩu toàn dân đã được thực hiện tốt đẹp có hiệu quả. Căn cứ và công tác thống kê mới nhất, bốn quận Giang Đông cùng năm mươi sáu huyện có toàn bộ sáu mươi tám vạn nhân hộ, hơn hai trăm sáu mươi vạn nhân khẩu, ít nhất cũng có gần triệu lao động cường tráng, trồng trọt ngàn vạn mẫu ruộng nước.

Mất một lúc lâu sau, Hạng Trang mới thu hồi tầm mắt từ trong ruộng lúa, hỏi Cao Sơ phía sau:

- Cao Sơ, năm nay quận Lư Giang có thu hoạch lương thực nhiều không?

- Ôi, đừng nhắc nữa.

Cao Sơ thở dài, nói:

- Phiên Dương, Sài Tang, Lịch Lăng, Bành Trạch toàn bộ đều gặp nạn châu chấu, mặc dù không đến mức không thu hoạch được gì, nhưng sản lượng giảm khá nhiều không thể tránh khỏi được.

Dừng lại một chút, Cao Sơ lại nói:

- Đại Vương, lộc gạo của các quan viên quận Lư Giang còn chưa có tin tức gì, ngài nên ứng phó một chút.

- Người nha, người nha.

Hạng Trang lắc đầu cười nói:

- Cũng thật biết chọn thời điểm.

Cao Sơ liền cười ha hả, rồi lại lập tức nói:

- Tuy nhiên Đại vương người yên tâm, sang năm lương thực sẽ khá hơn, thần nhất định sẽ hoàn trả đủ số.Ồ không đúng, là sẽ cố đạt được mức cao nhất.

Hạng Trang tức giận nói:

- Quả nhân không cần vốn và lãi của người, chỉ cần vài huyện tây bộ, nam bộ Lư Giang thôi.

- Đó là chuyện sớm muộn.

Cao Sơ buột miệng:

- Thần đã sắp đặt rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sang năm, các huyện phía Nam, Cống huyện, Vu Đô đều thuộc sở hữu Đại Sở. Về phần các huyện phía Tây Lư Lăng, An Bình, Nghi Xuân, chỉ chờ quân lương tích trữ đủ, thần không tốn sức có thể đánh hạ.

Hạng Trang nói:

- Có thể không động võ thì tốt.

Cao Sơ gật gật đầu, nói:

- Đại vương yên tâm, thần để ý.

Hạng Trang lại quay đầu hỏi Bàn Ngọc:

- Tử Ngang, phía bên Đông Ký có thiên tai gì không?

Bàn Ngọc có chút không tự nhiên gãi đầu:

- Đại vương, đúng là có thiên tai, nạn bão. Tuy nhiên chỉ là có một huyện bị nghiêm trọng, còn các huyện khác đều không sao. Nên thật ra không cần quốc khố chi lương.

Hạng Trang cười ha hả, nói:

- Vẫn là Tử Ngang thương quả nhân, không giống Cao Sơ kia, chỉ muốn tìm lời tống tiền từ quả nhân thôi.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại giả vờ cả giận nói:

- Buổi tối hôm qua, rượu của quả nhân có kẻ trộm đi, thiếu mất hai thùng rượu trắng mới ủ. Cao Sơ người hãy thành thật giải thích, có phải là tiểu tử người trộm không?

- Không không có.

Cao Sơ liền tặc lắc đầu:

- Nào có chứ.

Hạng Trang nhìn Bàn Ngọc nói:

- Tử Ngang người xem, tiểu tử này còn không thừa nhận.

Bàn Ngọc chỉ có thể ngậy ngô cười, màn thoại này y không dám loạn, Cao Sơ tướng quân cùng Đại vương thân thiết đùa giỡn, nhưng Bàn Ngọc y không thể cuồng vọng như vậy được.

Đêm nay tâm trạng Hạng Trang khá tốt. Mặc dù hiện giờ cục diện nước Sở có chút khó khăn, nhưng lấy luật nhập hộ khẩu toàn dân đại diện cho tân pháp mới được thi hành coi như là rất thuận lợi, hơn nữa vừa rồi ngự y lại nói cho hắn biết Bách Lý Y Thủy và Ngụy Duyệt đồng thời cùng có thai, thật là song hỷ lâm môn.

Tuy nhiên, làm Hạng Trang vì việc tính toán thuế ruộng năm nay làm tâm tình của hắn bị phá hỏng một chút.

- Sao lại thế được chứ?

Hạng Trang run rẩy cầm quyển sách nhỏ, không thể tin được nói:

- Tử Cánh, người nghĩ xem có phải là sai rồi không, kết quả nhập khẩu toàn dân đã có rồi, bốn quận Giang Đông và năm mươi sáu huyện đều thống kê là nhập khẩu hơn sáu mươi vạn, như vậy thuế ruộng ít nhất cũng có năm trăm ngàn thạch, sao lại chỉ có hai trăm ngàn thạch thôi?

Hạng Trang đích xác có chút khó tin, hoặc là không thể tin được, hơn hai trăm sáu mươi vạn nhân khẩu Giang Đông, thuế ruộng ít nhất cũng nên có sáu trăm ngàn thạch, sao lại chỉ có hai trăm ngàn thạch? Nếu chỉ có hai trăm ngàn thạch thuế ruộng, vậy thì sau khi cấp lộc gạo ban thưởng cho các quan viên, thế khanh huân tộc và ban thưởng tước vị cho lão binh thì sẽ còn lại bao nhiêu?

Điều này cũng có nghĩa là, mùa xuân phải đi mượn đỡ quân lương tại các đại thế tộc, bây giờ còn chưa đủ.

Mượn lương không phải là vấn đề, mấu chốt là, thuế ruộng chỉ có ít như vậy, cũng có nghĩa là tài lực của nước Sở chỉ có ít như vậy, vậy thì chút tài lực đáng thương sao có thể làm chuyện lớn? Nói cách khác, tương lai quân Sở một khi đánh thắng trận, vấn đề lớn là tiền tài ban thưởng như nào!

- Tử Cánh người xem lại đi, có phải sai sót gì không?

Hạng Trang nói xong đem quyển sổ trả lại cho Hạng Tha.

Hạng Tha tiếp nhận quyển sổ nhỏ lật xem một lần, rồi khẳng định:

- Đại vương, đúng vậy.

- Vậy là thật ư?

Hạng Trang nhíu mày, trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy.

Hạng Tha gật đầu, khẳng định trả lời.

- Thuế suất là mười lăm một ư?

Hạng Trang hỏi lại.

- Thuế suất là mười lăm một.

Hạng Tha lại đáp.

Hạng Trang lại lấy đầu ngón tay tính toán, nói:

- Nói cách khác, toàn bộ Giang Đông năm nay chỉ có thu được ba triệu thạch ư? Ba triệu thạch lương thu hoạch được nuôi hơn hai trăm sáu mươi vạn nhân khẩu, chia đều trên đầu người chỉ một hơn một thạch, nhiều nhất đủ ăn ba tháng. Nhưng đến sang năm mùa vụ lương thực thu hoạch ít nhất còn thời gian tám tháng, vậy năm tháng còn lại phải làm sao bây giờ?

Hạng Tha vội hỏi:

- Đại Vương, năm nay Giang Đông thu lương ít nhất cũng gần ngàn vạn thạch.

- Gần ngàn vạn thạch?

Hạng Trang hai mắt tròn tròn, trầm giọng nói:

- Vậy có hơn sáu mươi vạn thạch thuế ruộng à?

- Việc này...

Hạng Tha cứng họng, sau đó nói tiếp:

- Đại vương có điều không biết đó thôi, toàn bộ Giang Đông sở hữu hơn ngàn vạn mẫu ruộng tốt nhất, tuy nhiên hơn phân nửa đều là các đại thế tộc, sĩ tộc sĩ điền. Bộ phận này không nộp thuế. Ruộng công cần nộp thuế chỉ có hơn ba triệu mẫu, cho nên, thuế ruộng mới có chưa đến hai trăm ngàn thạch.

260. Chương 260: Pháp Luật Thuế Ruộng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 260: Pháp luật thuế ruộng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Ủm, hơn phân nửa đều là ruộng của thế gia sĩ tộc ư?

Hạng Trang nghe vậy không khỏi chau mày. Tình huống này thật sự có chút ngoài dự đoán của hắn. Theo lý thuyết, Tây Sở lập quốc chỉ có năm năm thì diệt vong. Đại Sở lại vừa mới lập quốc, hiện tượng đất bị thôn tính không nghiêm trọng như thế chứ?

Lập tức Hạng Trang lại hỏi:

- Tử Dục, vì sao lại như vậy?

Hạng Tha thở dài, đáp:

- Tiên vương cùng Lưu Bang năm năm công phạt, hao phí thuế ruộng vô số, hơn nửa sáu quân Giang Bắc đã bị quân Lương hết lần này tới lần khác quấy nhiễu, dân không có lương thực để nộp. Bởi vậy bốn quận Giang Đông thuế ruộng rất nặng, dân chúng không giao nổi thuế ruộng, cũng chỉ có thể mượn lương của các thế gia sĩ tộc, mượn lương đã cao, lại còn nợ điền sản, vài năm sau liền trở nên như vậy.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, xem ra vẫn là do chiến loạn gây ra họa. Tuy rằng Giang Đông không trực tiếp gặp chiến loạn nhưng cũng đã bị ảnh hưởng bởi chiến loạn.

Sau một lúc trầm ngâm, Hạng Trang rốt cuộc nói:

- Tử Dục, loại việc này phải ngăn chặn!

Đất đai Giang Đông thôn tính nghiêm trọng như thế, rõ ràng là không được. Trong lịch sử, đất đai bị thôn tính nghiêm trọng thì vương triều tất diệt vong, sự cường thịnh nên vô dụng.

Ví dụ như vương triều Đại Minh, đến thời Sùng Trinh khi một lượng lớn đất đai bị các sĩ tộc thôn tính (người đọc sách có được công danh), sĩ tộc này lại không cần nộp thuế, cuối cùng quốc khố nghèo khó, binh vô lương thực thì quân vô hướng, cuối cùng Đại Minh không ngờ rơi vào tay lưu dân, mà lưu dân thì có năng lực gì chứ? Cuối cùng rơi vào tay Mãn Thanh. Nhắc đến cũng khiến người ta nghẹt thở.

Hạng Trang không hy vọng Đại Sở hoặc tương lai Đại Sở sẽ dẫm vào vết xe đổ của triều Đại Minh.

Hạng Tha trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Hạng Trang, hỏi:

- Đại vương, ý của người là phải ngăn chặn thế gia sĩ tộc thôn tính nhập hộ khẩu ruộng đất ư? Tình hình này kỳ thật đã ngăn chặn rồi, từ khi Đại Vương kế vị, đem thuế ruộng thuế đất giảm xuống còn mười lăm phần trăm thuế. Trung nông Giang Đông cũng đủ nuôi sống chính mình.

- Không, ý quả nhân không phải vậy.

Hạng Trang lắc đầu.

Đất đai thôn tính là điều không thể ngăn chặn, ngay từ khi Hạng Trang xuyên qua đã hiểu rõ nhiều lịch sử vương triều phong kiến hưng suy, nhưng hắn vẫn không thể ngăn chặn được sự nảy sinh thôn tính đất đai.

Đây là vấn đề nan giải, Hạng Trang cần suy xét duy nhất chính là, bất kể đất đai thôn tính như nào, thì thuế quốc khố không được xói mòn, đây mới là căn bản.

Ví dụ như vương triều Đại Minh, nếu sĩ tộc cũng nộp thuế, quốc gia sao diệt vong được chứ?

Nếu có được một lượng lớn đất đai, số thổ tộc trên triệu thổ cũng nộp thuế, quốc khố Đại Minh sao lại nghèo rớt mùng tơi? Hoàng Đế và Hoàng hậu làm sao lại phải mặc áo vải? Chu Do Kiềm sao lại để thần tử và hoàng thân quốc thích của ông ta phải đi hóa duyên chứ? Kết quả hóa được mấy chục vạn lượng bạc, đánh thưởng thủ thành quân dân cũng không đủ, kết quả thành Bắc Kinh trực tiếp bị lưu dân công phá, Chu Do Kiềm tự sát, để quốc Đại Minh cũng diệt vong.

Hạng Trang đang trầm ngâm không nói, Hạng Tha bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần có một cách.

Hạng Trang theo bản năng hỏi han:

- Cách gì?

Hạng Tha nói:

- Vụ mùa thua hoạch qua đi thì tiến vào tiết nông nhàn, tráng đinh các quận các huyện cũng nên phục lao dịch, thần nghĩ đến việc không ngại tập trung số tráng đinh các quân đi lao động, khai khẩn đất hoang tại khu trạch (Thái Hồ), và ven bờ Trường Giang. Cũng lấy giá rẻ hấp dẫn tá điền các quận các huyện đến trồng trọt. Ruộng công quá ít, thuế ruộng khó khăn có thể giải quyết dễ dàng. Ngoài ra, quốc khố còn được bổ sung thêm thuế ruộng, coi như là có ít còn hơn không.

Hiện giờ nhân khẩu Giang Đông mật độ xa chưa bão hòa, vùng gần Thái Hồ còn có lượng lớn đất hoang có thể khai khẩn.

- Ý kiến đó rất hay.

Hạng Trang gật đầu, lập tức chuyển đề tài, nói tiếp:

- Tuy nhiên việc khai khẩn đất hoang mới, chỉ sợ sản lượng không cao. Chờ ruộng mới thành thực ít nhất phải năm năm, năm năm này xem tiến triển thế nào? Nhất là năm nay, vốn tưởng rằng tình hình thu lương sẽ có chuyển biến tốt đẹp, không nghĩ lại còn khốn quẫn như này.

Hạng Tha im lặng không nói, điều này y thật cũng không nghĩ ra cách giải quyết.

Hạng Trang bỗng nhiên nói:

- Tử Dục, ta tính thi hành tân “pháp luật thuế ruộng”, hơn nữa năm nay thi hành luôn. Thuế suất duy trì mười lăm phần trăm không thay đổi. Nhưng đối tượng nộp thuế được mở rộng từ nông dân đến cử quốc, bất kể là dân bình thường, sĩ tử vọng tộc hay là nhà quyền quý thế gia, thậm chí là vương thất điền sản đều phải nộp thuế, không nuông chiều người kháng pháp.

- Việc này...

Hạng Tha nhú mày nói:

- Đại vương, việc này có hơi quá không?

Hạng Tha không cần nghĩ đều có thể đoán được, một khi tân “pháp luật thuế ruộng” này được thi hành, tất sẽ nhận được sự phản đối mãnh liệt của thế gia, sĩ tộc. Bởi vì gần như tất cả sĩ tộc đều có một lượng điền sản lớn, thế gia càng sâu. Hành động này của Đại vương, gần như là lấy miếng ăn từ trong miệng họ, làm sao bọn họ không phản đối cơ chứ?

Vừa rồi mới ban quý bổ luật nhập hộ khẩu toàn dân, đã đắc tội với các dòng họ tại Giang Đông. Hạng Tha cũng không cho rằng hiện tại là thời điểm tốt để đắc tội với thế gia sĩ tộc. Một khi thế gia sĩ tộc dòng họ liên thủ phản kháng quyền vương thì cục diện sẽ trở nên nghiêm trọng. Nếu làm không tốt Đại Sở sẽ vô nghĩa mà gặp đại họa.

Hạng Trang cũng hiểu mọi chuyện trọng đại, lập tức sai người đi gọi Bách Lý Hiền đến.

Nghe xong ngọn nguồn sự việc, Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông trầm ngâm thật lâu sau mới nói:

- Đại vương, làm như vậy cũng không phải không được.

- Quân sư, người không phải là...

Hạng Tha khẩn trương, đang định phản bác thì lại bị Hạng Trang ngăn lại. Lập tức Hạng Trang xoay người lại nói với Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, người nói đi, việc này nên làm gì bây giờ?

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nhìn Hạng Tha nói:

- Lệnh Doãn lo lắng nhất, là tân thuế ruộng pháp một khi thi hành, thế gia, sĩ tộc và dòng họ sẽ liên kết kháng pháp, khiêu chiến vương quyền, nếu muốn phá giải loại cục diện này kỳ thật không khó. Đầu tiên, tụ tập tráng đinh của các dòng họ các huyện phục vụ lao dịch hoặc là xây công sự hoặc là khai hoang. Cứ như vậy các dòng họ các huyện cũng không thể nháo sự.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Việc này Tử Dực vừa rồi cũng đã nói qua cùng quả nhân. Để cho các tráng đinh của các dòng họ đi khai hoang đất tại các khu trạch, hai bờ Ô Giang, có thể tăng thêm một số khoản cho quốc khố.

Các tráng đinh của dòng họ các huyện đều đi khai hoang tại khu trạch bờ Ô Giang, tộc lão dòng họ này vừa nghĩ được món ngon liền muốn có hành động. Nhưng dưới tay bọn họ không có tráng đinh thì còn hành động được gì nữa? Về phần tập trung tráng đinh các dòng họ tại các huyện tại khu trạch và bờ Ô Giang, đương nhiên phải thực hiện quản lý bằng quân sự. Hơn nữa không ai dẫn đầu, cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện không may gì.

Bách Lý Hiền gật gù, nói tiếp:

- Tiếp theo, Đại vương còn phải ban ra một đạo chiếu, lấy thưởng thần có công lao trên danh nghĩa diện rộng thêm vào bổng lộc thế khanh thế huân tộc, ít nhất là muốn đoạt lại đủ số thuế ruộng trả cho bọn hắc. Như vậy, lợi ích của thế khanh thế huân tộc không bị tổn hại, bọn họ sẽ không có phản ứng gì.

Theo như lời Bách Lý Hiền nói thế khanh thế huân thật ra chính là thế tộc cổ Sở, như là Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi vân vân. Lượng thế tộc cổ Sở này tuy rằng không nhiều lắm, chỉ có hơn mười nhà, nhưng lực ảnh hưởng ở Giang Đông lại rất lớn. Đừng thấy bọn họ không binh quyền, nhưng chỉ cần bọn họ hô hào, tuyệt đối sẽ có người đứng ra hưởng ứng.

Cho nên, lấy lòng cổ Sở thế tộc là tất yếu.

Bách Lý Hiền dừng một chút, lại nói tiếp:

- Cuối cùng, chỉ còn lại sĩ tộc từ sáu quận Bắc Giang di chuyển đến Giang Đông, bộ phận sĩ tộc này không giống thế khanh thế huân là địa vị cao, ở trong quân cũng có ít nhiều lực ảnh hưởng, lại thắng ở số lượng khổng lồ. Bốn quận Giang Đông ít nhất cũng có hơn một ngàn sĩ tộc, một khi cùng phản kháng, vẫn không thể khinh thường được.

Hạng Tha liên tục gật đầu, thừa nhận:

- Lời quân sư nói có lý. Huyện lệnh, Huyện thừa cùng với các quan viên của bốn quận Giang Đông và năm mươi sáu huyện phần lớn đều là từ con cháu sĩ tộc đảm nhiệm. Một khi tân pháp làm sĩ tộc tức giận, bọn họ cũng không công nhiên phản kháng, nhưng sẽ sai khiến con cháu sĩ tộc từ quan quy ẩn, cục diện sẽ không thể thu dọn được.

Hạng Trang vẻ sợ hãi:

- Vậy thì đúng thật là tai họa ngầm rồi.

Nghĩ mà xem, một khi hầu hết các Huyện lệnh, Huyện thừa cùng với các quan viên tại năm mươi sáu huyện đều từ chức, thì cục diện chính trị của toàn bộ nước Sở sẽ chẳng phải sẽ lộn xộn hay sao?

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Cho nên, trước khi thi hành tân pháp thuế ruộng, trước hết thi hành môn học sĩ nông công thương. Vì quốc gia bồi dưỡng đủ nhân tài, đến lúc đó, con cháu sĩ tộc một lượng không lớn từ quan. Mà một khi số lượng không lớn từ quan thì vừa lúc nhân tài bồi dưỡng dự trữ phong phú đến đảm đương trọng trách tại các quận huyện.

Hạng Tha không hiểu hỏi:

- Quân sư, khóa học sĩ công nông thương ư?

Bách Lý Hiền khoát tay, lấy từ trong ống tay áo ra một quyển sách đưa cho Hạng Trang, Hạng Trang xem xong lập tức hai mắt sáng ngời, sau đó đưa quyển sách đó cho Hạng Tha. Hạng Tha xem xong về mặt khẽ kích động, thì thầm:

- Phàm là con cháu nước Sở, bất kể là sĩ công nông thương đều có thể tham dự kỳ thi trong nước ư? Thành tích đủ tư cách đều được ban tặng tước vị công sĩ?

Hạng Trang khẽ vuốt cằm, tước vị công sĩ tuy rằng hèn mọn, hàng năm lộc gạo quốc khố cũng có thể có nhưng rất ít, nhưng đối với những con cháu xuất thân hàn từ công, nông mà nói, một khi có được tước vị giống như đời sau có công danh tú tài, cũng có tư cách xuất sĩ làm quan, đây mới là quan trọng nhất.

Không hề nghi ngờ, thi hành “khóa học sĩ nông công thương” đích xác có thể tiêu trừ được tai họa ngầm về con cháu sĩ tộc bãi công.

Đây là bởi vì, ngoại trừ con cháu thế gia sĩ tộc, trong con cháu công nông thương Giang Đông cũng không thiếu người đọc sách, nhất là con cháu thương nhân, bởi vì gia cảnh giàu có. Chỉ là từ khi Vệ Ưởng bắt đầu trọng nông ức thương, địa vị thương nhân ngày càng sa sút. Con cháu thương nhân trên cơ bản không có khả năng ngẩng đầu.

Một khi thi hành khóa học sĩ công nông thương, địa vị thế gia sẽ không bị quá uy hiếp, phỏng chừng sẽ không có phản ứng gì. Sĩ tộc quảng đại khẳng định sẽ phản đối mãnh liệt. Nhưng Hạng Trang vốn đã chuẩn bị đối phó bọn họ, cũng sẽ không có e dè gì. Về phần con cháu nông công thương và hàn môn, thì nhất định sẽ toàn lực ủng hộ việc thi hành tân pháp.

Như vậy, tân pháp cũng có nhóm người ủng hộ đầu tiên!

Hễ là cải cách pháp luật, ngoại trừ xóa sạch những quyền lợi cũ đồng thời cũng nhất định gỡ bỏ giai tầng lợi ích. Nếu không, tân pháp căn bản không thể kéo dài được lâu.

Vệ Ưởng cải cách pháp luật sơ dĩ thành công, chính là ông ta cải cách pháp luật trong quá trình giúp đỡ một số địa chủ. Bởi vậy cuối cùng Vệ Ưởng vừa chết, tân pháp cũng không bị bãi bỏ. Còn Vương An Thạch, Trương Cư Chính sơ dĩ cải cách pháp luật thất bại, là bởi vì bọn họ không đặt tương quan giữa lợi ích tập thể với tân pháp, kết quả là người vừa chết thì pháp luật bị dỡ bỏ.- Ừm, hơn phân nửa đều là ruộng của thế gia sĩ tộc ư?

Hạng Trang nghe vậy không khỏi chau mày. Tình huống này thật sự có chút ngoài dự đoán của hắn. Theo lý thuyết, Tây Sở lập quốc chỉ có năm năm thì diệt vong. Đại Sở lại vừa mới lập quốc, hiện tượng đất bị thôn tính không nghiêm trọng như thế chứ?

Lập tức Hạng Trang lại hỏi:

- Tử Dực, vì sao lại như vậy?

Hạng Tha thở dài, đáp:

- Tiên vương cùng Lưu Bang năm năm công phạt, hao phí thuế ruộng vô số, hơn nữa sáu quân Giang Bắc đã bị quân Lương hết lần này tới lần khác quấy nhiễu, dân không có lương thực để nộp. Bởi vậy bốn quận Giang Đông thuế ruộng rất nặng, dân chúng không giao nổi thuế ruộng, cũng chỉ có thể mượn lương của các thế gia sĩ tộc, mượn lương đã cao, lại còn nợ điền sản, vài năm sau liền trở nên như vậy.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, xem ra vẫn là do chiến loạn gây ra họa. Tuy rằng Giang Đông không trực tiếp gặp chiến loạn nhưng cũng đã bị ảnh hưởng bởi chiến loạn.

Sau một lúc trầm ngâm, Hạng Trang rốt cuộc nói:

- Tử Dực, loại việc này phải ngăn chặn!

Đất đai Giang Đông thôn tính nghiêm trọng như thế, rõ ràng là không được. Trong lịch sử, đất đai bị thôn tính nghiêm trọng thì vương triều tất diệt vong, sự cường thịnh nên vô dụng.

Ví dụ như vương triều Đại Minh, đến thời Sùng Trinh khi một lượng lớn đất đai bị các sĩ tộc thôn tính (người đọc sách có được công danh), sĩ tộc này lại không cần nộp thuế, cuối cùng quốc khổ nghèo khó, binh vô lương thực thì quân vô hướng, cuối cùng Đại Minh không ngờ rơi vào tay lưu dân, mà lưu dân thì có năng lực gì chứ? Cuối cùng rơi vào tay Mãn Thanh. Nhắc đến cũng khiến người ta ghê tởm.

Hạng Trang không hy vọng Đại Sở hoặc tương lại Đại Sở sẽ dẫm vào vết xe đổ của triều Đại Minh.

Hạng Tha trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Hạng Trang, hỏi:

- Đại vương, ý của người là phải ngăn chặn thế gia sĩ tộc thôn tính nhập hộ khẩu ruộng đất ư? Tình hình này kỳ thật đã ngăn chặn rồi, từ khi Đại Vương kế vị, đem thuế ruộng thuế đất giảm xuống còn mười lăm phần trăm thuế. Trung nông Giang Đông cũng đủ nuôi sống chính mình.

- Không, ý quả nhân không phải vậy.

Hạng Trang lắc đầu.

Đất đai thôn tính là điều không thể ngăn chặn, ngay từ khi Hạng Trang xuyên qua đã hiểu rõ nhiều lịch sử vương triều phong kiến hưng suy, nhưng hắn vẫn không thể ngăn chặn được sự nảy sinh thôn tính đất đai. Đây là vấn đề nan giải, Hạng Trang cần suy xét duy nhất chính là, bất kể đất đai thôn tính như nào, thì thuế quốc khổ không được xói mòn, đây mới là căn bản.

Ví dụ như vương triều Đại Minh, nếu sĩ tộc cũng nộp thuế, quốc gia sao diệt vong được chứ?

Nếu có được một lượng lớn đất đai, số thổ tộc trên triệu thổ cũng nộp thuế, quốc khổ Đại Minh sao lại nghèo rớt mùng tơi? Hoàng Đế và Hoàng hậu làm sao lại phải mặc áo vải? Chu Do Kiềm sao lại dễ thần tử và hoàng thân quốc thích của ông ta phải đi hóa duyên chứ? Kết quả hóa được mấy chục vạn lượng bạc, đánh thưởng thủ thành quân dân cũng không đủ, kết quả thành Bắc Kinh trực tiếp bị lưu dân công phá, Chu Do Kiềm tự sát, để quốc Đại Minh cũng diệt vong.

Hạng Trang đang trầm ngâm không nói, Hạng Tha bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần có một cách.

Hạng Trang theo bản năng hỏi han:

- Cách gì?

Hạng Tha nói:

- Vụ mùa thua hoạch qua đi thì tiến vào tiết nông nhàn, tráng đinh các quận các huyện cũng nên phục lao dịch, thần nghĩ đến việc không ngại tập trung số tráng đinh các quân đi lao động, khai khẩn đất hoang tại khu trạch (Thái Hồ), và ven bờ Trường Giang. Cũng lấy giá rẻ hấp dẫn tá điền các quận các huyện đến trồng trọt. Ruộng công quá ít, thuế ruộng khó khăn có thể giải quyết dễ dàng. Ngoài ra, quốc khổ còn được bổ sung thêm thuế ruộng, coi như là có ít còn hơn không.

Hiện giờ nhân khẩu Giang Đông mật độ xa chưa bão hòa, vùng gần Thái Hồ còn có lượng lớn đất hoang có thể khai khẩn.

- Ý kiến đó rất hay.

Hạng Trang gật đầu, lập tức chuyển đề tài, nói tiếp:

- Tuy nhiên việc khai khẩn đất hoang mới, chỉ sợ sản lượng không cao. Chờ ruộng mới thành thực ít nhất phải năm năm, năm năm này xem tiến triển thế nào? Nhất là năm nay, vốn tưởng rằng tình hình thu lương sẽ có chuyển biến tốt đẹp, không nghĩ lại còn khốn quẩn như này.

Hạng Tha im lặng không nói, điều này y thật cũng không nghĩ ra cách giải quyết.

Hạng Trang bỗng nhiên nói:

- Tử Dực, ta tính thi hành tân “pháp luật thuế ruộng”, hơn nữa năm nay thi hành luôn. Thuế suất duy trì mười lăm phần trăm không thay đổi. Nhưng đối tượng nộp thuế được mở rộng từ nông dân đến cử quốc, bất kể là dân bình thường, sĩ tử vọng tộc hay là nhà quyền quý thế gia, thậm chí là vương thất điền sản đều phải nộp thuế, không nuông chiều người kháng pháp.

- Việc này...

Hạng Tha nhíu mày nói:

- Đại vương, việc này có hơi quá không?

Hạng Tha không cần nghĩ đều có thể đoán được, một khi tân “pháp luật thuế ruộng” này được thi hành, tất sẽ nhận được sự phản đối mãnh liệt của thế gia, sĩ tộc. Bởi vì gần như tất cả sĩ tộc đều có một lượng điền sản lớn, thế gia càng sâu. Hành động này của Đại vương, gần như là lấy miếng ăn từ trong miệng họ, làm sao bọn họ không phản đối cơ chứ?

Vừa rồi mới ban quý bố luật nhập hộ khẩu toàn dân, đã đắc tội với các dòng họ tại Giang Đông. Hạng Tha cũng không cho rằng hiện tại là thời điểm tốt để đắc tội với thế gia sĩ tộc. Một khi thế gia sĩ tộc dòng họ liên thủ phản kháng quyền vương thì cục diện sẽ trở nên nghiêm trọng. Nếu làm không tốt Đại Sở sẽ vô nghĩa mà gặp đại họa.

Hạng Trang cũng hiểu mọi chuyện trọng đại, lập tức sai người đi gọi Bách Lý Hiền đến.

Nghe xong ngọn nguồn sự việc, Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông trầm ngâm thật lâu sau mới nói:

- Đại vương, làm như vậy cũng không phải không được.

- Quân sư, người không phải là...

Hạng Tha khẩn trương, đang định phản bác thì lại bị Hạng Trang ngăn lại. Lập tức Hạng Trang xoay người lại nói với Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, người nói đi, việc này nên làm gì bây giờ?

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nhìn Hạng Tha nói:

- Lệnh Doãn lo lắng nhất, là tân thuế ruộng pháp một khi thi hành, thế gia, sĩ tộc và dòng họ sẽ liên kết kháng pháp, khiêu chiến vương quyền, nếu muốn phá giải loại cục diện này kỳ thật không khó. Đầu tiên, tụ tập tráng đinh của các dòng họ các huyện phục vụ lao dịch hoặc là xây công sự hoặc là khai hoang. Cứ như vậy các dòng họ các huyện cũng không thể nháo sự.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Việc này Tử Dực vừa rồi cũng đã nói qua cùng quả nhân. Để cho các tráng đinh của các dòng họ đi khai hoang đất tại các khu trạch, hai bờ Ô Giang, có thể tăng thêm một số khoản cho quốc khố.

Các tráng đinh của dòng họ các huyện đều đi khai hoang tại khu trạch bờ Ô Giang, tộc lão dòng họ này vừa nghĩ được món ngon liền muốn có hành động. Nhưng dưới tay bọn họ không có tráng đinh thì còn hành động được gì nữa? Về phần tập trung tráng đinh các dòng họ tại các huyện tại khu trạch và bờ Ô Giang, đương nhiên phải thực hiện quản lý bằng quân sự. Hơn nữa không ai dẫn đầu, cũng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện không may gì.

Bách Lý Hiền gật gù, nói tiếp:

- Tiếp theo, Đại vương còn phải ban ra một đạo chiếu, lấy thưởng thần có công lao trên danh nghĩa diện rộng thêm vào bổng lộc thế khanh thế huân tộc, ít nhất là muốn đoạt lại đủ số thuế ruộng trả cho bọn hân. Như vậy, lợi ích của thế khanh thế huân tộc không bị tổn hại, bọn họ sẽ không có phản ứng gì.

Theo như lời Bách Lý Hiền nói thế khanh thế huân thật ra chính là thế tộc cổ Sở, như là Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, Ngũ Khởi vân vân. Lượng thế tộc cổ Sở này tuy rằng không nhiều lắm, chỉ có hơn mười nhà, nhưng lực ảnh hưởng ở Giang Đông lại rất lớn. Đứng đầu bọn họ không bình quyền, nhưng chỉ cần bọn họ hô hào, tuyệt đối sẽ có người đứng ra hưởng ứng.

Cho nên, lấy lòng cổ Sở thế tộc là tất yếu.

Bách Lý Hiền dừng một chút, lại nói tiếp:

- Cuối cùng, chỉ còn lại sĩ tộc từ sáu quận Bắc Giang di chuyển đến Giang Đông, bộ phận sĩ tộc này không giống thế khanh thế huân là địa vị cao, ở trong quân cũng có ít nhiều lực ảnh hưởng, lại thắng ở số lượng khổng lồ. Bốn quận Giang Đông ít nhất cũng có hơn một ngàn sĩ tộc, một khi cùng phản kháng, vẫn không thể khinh thường được.

Hạng Tha liên tục gật đầu, thừa nhận:

- Lời quân sư nói có lý. Huyện lệnh, Huyện thừa cùng với các quan viên của bốn quận Giang Đông và năm mươi sáu huyện phần lớn đều là từ con cháu sĩ tộc đảm nhiệm. Một khi tân pháp làm sĩ tộc tức giận, bọn họ cũng không công nhiên phản kháng, nhưng sẽ sai khiến con cháu sĩ tộc từ quan quy ẩn, cục diện sẽ không thể thu dọn được.

Hạng Trang vẽ sợ hãi:

- Vậy thì đúng thật là tai họa ngầm rồi.

Nghĩ mà xem, một khi hầu hết các Huyện lệnh, Huyện thừa cùng với các quan viên tại năm mươi sáu huyện đều từ chức, thì cục diện chính trị của toàn bộ nước Sở sẽ chẳng phải sẽ lộn xộn hay sao?

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Cho nên, trước khi thi hành tân pháp thuế ruộng, trước hết thi hành môn học sĩ nông công thương. Vì quốc gia bồi dưỡng đủ nhân tài, đến lúc đó, con cháu sĩ tộc một lượng không lớn từ quan. Mà một khi số lượng không lớn từ quan thì vừa lúc nhân tài bồi dưỡng dự trữ phong phú đến đảm đương trọng trách tại các quận huyện.

Hạng Tha không hiểu hỏi:

- Quân sư, khóa học sĩ công nông công thương ư?

Bách Lý Hiền khoát tay, lấy từ trong ống tay áo ra một quyển sách đưa cho Hạng Trang, Hạng Trang xem xong lập tức hai mắt sáng ngời, sau đó đưa quyển sách đó cho Hạng Tha. Hạng Tha xem xong về mặt khẽ kích động, thì thầm:

- Phàm là con cháu nước Sở, bất kể là sĩ công nông công thương đều có thể tham dự kỳ thi trong nước ư? Thành tích đủ tư cách đều được ban tặng tước vị công sĩ?

Hạng Trang khẽ vuốt cằm, tước vị công sĩ tuy rằng hèn mọn, hàng năm lộc gạo quốc khố cũng có thể có nhưng rất ít, nhưng đối với những con cháu xuất thân hàn hàn từ công, nông mà nói, một khi có được tước vị giống như đời sau có công danh tú tài, cũng có tư cách xuất sĩ làm quan, đây mới là quan trọng nhất.

Không hề nghi ngờ, thi hành “khóa học sĩ công nông công thương” đích xác có thể tiêu trừ được tai họa ngầm về con cháu sĩ tộc bãi công.

Đây là bởi vì, ngoại trừ con cháu thế gia sĩ tộc, trong con cháu công nông công thương Giang Đông cũng không thiếu người đọc sách, nhất là con cháu thương nhân, bởi vì gia cảnh giàu có. Chỉ là từ khi Vệ Ưởng bắt đầu trọng nông ức thương, địa vị thương nhân ngày càng sa sút. Con cháu thương nhân trên cơ bản không có khả năng ngẩng đầu.

Một khi thi hành khóa học sĩ công nông công thương, địa vị thế gia sẽ không bị quá uy hiếp, phỏng chừng sẽ không có phản ứng gì. Sĩ tộc quảng đại khẳng định sẽ phản đối mãnh liệt. Nhưng Hạng Trang vốn đã chuẩn bị đối phó bọn họ, cũng sẽ không có e dè gì. Về phần con cháu nông công thương và hàn môn, thì nhất định sẽ toàn lực ủng hộ việc thi hành tân pháp.

Như vậy, tân pháp cũng có nhóm người ủng hộ đầu tiên!

Hễ là cải cách pháp luật, ngoại trừ xóa sạch những quyền lợi cũ đồng thời cũng nhất định gỡ bỏ giai tầng lợi ích. Nếu không, tân pháp căn bản không thể kéo dài được lâu.

Vệ Ưởng cải cách pháp luật sở dĩ thành công, chính là ông ta cải cách pháp luật trong quá trình giúp đỡ một số địa chủ. Bởi vậy cuối cùng Vệ Ưởng vừa chết, tân pháp cũng không bị bãi bỏ. Còn Vương An Thạch,

Trương Cư Chính sở dĩ cải cách pháp luật thất bại, là bởi vì bọn họ không đặt tương quan giữa lợi ích tập thể với tân pháp, kết quả là người vừa chết thì pháp luật bị dỡ bỏ.

261. Chương 261: Khóa Học Sĩ Nông Công Thương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 261: Khóa học sĩ nông công thương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tháng 10 năm 200 trước Công nguyên, đại thần nước Sở Bách Lý Hiên đề xuất cải cách chính trị “Khóa học sĩ nông công thương”, pháp luật mới quy định rõ, chỉ cần là người nước Sở có học thức, bất luận là con cháu hoàng thân quốc thích, quan lại, sĩ tộc, hay là con cháu hàn môn, người làm thuê, thương nhân... tất cả đều có thể tham gia kỳ thi quốc gia, những người đủ tư cách có thành tích trong kỳ thi này đều được trao học vị công sĩ.

Cái gọi là kỳ thi quốc gia, gồm có pháp gia, binh gia, nông gia, Nho gia, Mặc gia, âm dương gia, tung hoành gia, kiếm thuật quyền thuật bát khoa, chỉ có thành tích qua đủ bát khoa mới hoàn toàn có đủ tư cách được trao tặng tước vị.

Đây đương nhiên là chủ kiến của Hạng Trang, hẳn biết rõ sự lợi hại của khoa cử, hẳn không hy vọng kỳ thi quốc gia của nước Sở trở thành kỳ thi rập khuôn cứng nhắc quá đi, vì vậy làm sĩ tử cả nước bạc đầu cùng tận, cả đời chỉ đọc kinh, sử, tử, tập, không quan tâm đến những học thuyết khác, đây là sự huỷ hoại lớn đến sự phát triển của các khoa mục.

Tân pháp mới vừa được đưa ra, lập tức liền dẫn tới sóng to gió lớn.

Các Đại Thế Gia thì không vấn đề gì, con cháu họ có thể nhận lập tự từ các tiền bối, điểm xuất phát khác rất xa so với con cháu của các sĩ tộc, thứ tộc, song phương cạnh tranh căn bản không đứng trên cùng một trục hoành, do đó họ cũng không có cảm giác quá mức cấp bách, thế nhưng các sĩ tộc Giang Đông lại cảm thấy được sự uy hiếp lớn, cho nên phản ứng cũng cực kỳ mãnh liệt.

Sĩ tộc của chín quận Cổ Sở, sau khi Hạng Võ bại vong, cơ bản vì lo lắng cho tiền đồ mà chạy tới Giang Đông, bọn họ không thể tranh đoạt chức tước với con cháu các vương tôn quý tộc, chỉ có thể làm những tiểu lại, người có năng lực nhất cũng chỉ có thể làm Huyện lệnh trưởng, với lại chức quan của bốn quận năm mươi sáu huyện Giang Đông cũng không nhiều, sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Hiện tại, “Khóa học sĩ nông công thương” được thi hành, càng làm sự tranh đua này mãnh liệt hơn.

Bởi vì con cháu nhóm nông dân, người làm thuê, thương nhân cũng có cơ hội đạt được tước vị thông qua các kỳ thi quốc gia, có tước vị cũng liền có nghĩa họ cũng có thể làm quan, việc này đe dọa rất lớn đến không gian sinh tồn của con cháu các sĩ tộc.

Bởi vì tỷ lệ con cháu nhóm nông dân, người làm thuê, thương nhân đọc sách tuy là rất thấp, nhưng chắc chắn số lượng cũng không ít, bốn quận Giang Đông có gần ngàn sĩ tộc lớn nhỏ, con cháu họ cũng chừng hơn hai ngàn người, tương đương với số chức vị có thể có ở nước Sở, đây là con số khổng lồ, nếu tăng thêm số lượng con cháu hàn môn, sự cạnh tranh sẽ không chỉ mãnh liệt thảm thiết như bình thường.

Có điều, tuy là số lượng sĩ tộc không nhỏ, nhưng lại thiếu một đại sĩ tộc đủ khả năng lãnh đạo tất cả mọi người.

Cái gọi là xà không đầu không được việc, không có một người lãnh đạo dẫn đầu, nếu muốn chống lại vương quyền là điều không thể, uy tín của các Đại Thế Gia thật ra cũng đã đủ, thế nhưng căn bản bọn họ không

muốn đứng đầu nối kết quảng đại sĩ tộc chống lại vương quyền, cuối cùng sự phản đối của sĩ tộc không thể tạo ra tiếng nói, hiển nhiên cũng không đủ mạnh để ngăn cản việc thi hành tân pháp.

Trong tiếng tranh luận dậy sóng, kỳ thi quốc gia đầu tiên của nước Sở được thực hiện.

Đối với kỳ thi quốc gia, con cháu các vương tôn quý tộc căn bản hoàn toàn không cần tham dự, tuy không tình nguyện nhưng họ vẫn báo danh, mà quảng đại con cháu hàn môn cũng đua nhau đăng ký tham gia, sau khi có văn đồng yết bảng từ các quận huyện xã đình, có rất nhiều đệ tử hàn môn đến Ngô Trung tham dự kỳ thi quốc gia đầu tiên của Đại Sở.

Cùng lúc đó, Lệnh Doãn Hạng Sở quốc phát công cáo, triệu tập khoảng mười vạn các tráng đinh dòng họ ở các huyện do dịch Hội Kê trị hạ đi tới ven bờ khu trạch, khai khẩn đất hoang hai bờ sông Ô Giang, nhưng mà lúc này cả nước đang bận lo khoa cử, đều đắm chìm trong những thảo nghị kịch liệt về kỳ thi quốc gia, vì thế việc này căn bản không thu hút được sự chú ý của triều đình và dân chúng.

.....

Ngô Trung bắc giao, lúc này đã nổi lên hàng loạt những túp lều.

Những túp lều đó là ký túc xá cho các thí sinh chuẩn bị tham gia kỳ thi quốc gia, trong đó có nhiều phòng đã có người ở, đương nhiên, những người ở trong đó phần lớn đều là đệ tử hàn môn, còn những con cháu sĩ tộc, thương nhân có gia cảnh khá giả chắc chắn sẽ không ở trong những túp lều này, ở đó có thể bớt được bao nhiêu tiền, không phải sao?

Toàn phía bắc của “khu ký túc xá” còn có một dãy các túp lều nhỏ hẹp và chật chội hơn, nhưng rất chỉnh tề, đó là trường thi dành cho kỳ thi quốc gia.

Bách Lý Hiền làm quan chủ khảo, đích thân dẫn theo mấy chục tên tiểu lại giám sát chính lý kỳ thi này.

Ngay lúc sắc trời chạng vạng tối, Hạng Trang chợt đi đến chỗ Tấn Tương và Hồ Duyên Chính Đức. Khi Bách Lý Hiền và mấy chục tên tiểu lại vội vàng đứng dậy định hành lễ, Hạng Trang xua tay, ra hiệu cho mấy chục tiểu lại tiếp tục làm việc, sau đó hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, các thí sinh tham gia kỳ thi quốc gia dường như tăng lên nhiều phải không?

Bách Lý Hiền vui sướng nói:

- Thần cũng thật không ngờ lại có nhiều người dự thi như vậy.

Hạng Trang gật gù đầu, hỏi:

- Cho tới hôm nay, đã có bao nhiêu thí sinh đăng ký?

Bách Lý Hiền lật xem danh sách, đáp:

- Đến hiện tại, đã có hơn bốn ngàn thí sinh đăng ký dự thi, thần dự đoán, năm ngày tới các thí sinh đại lục sẽ còn tiếp tục đến đăng ký, tổng số lượng thí sinh dự thi hẳn là phải không dưới sáu ngàn người!

Hạng Trang nghe vậy khê linh thủ, trong lòng có chút thất vọng, giống khoa cử hậu thế, chỉ là ứng sinh dự thi của một tỉnh cũng đã có mấy vạn người, mấy ngàn thí sinh của nước Sở thật sự không đáng để nhắc tới, hơn nữa nhân phẩm của mấy ngàn thí sinh này tốt xấu lẫn lộn, trong đó tuyệt đại đa số chỉ sợ là thật giả lẫn lộn, khó phân rõ.

Dừng một chút, Hạng Trang lại hỏi:

- Tử Lương, đề thi các khoa khảo đều đã chuẩn bị tốt rồi chứ?

- Hồi bẩm Đại vương, đều đã chuẩn bị tốt.

Bách Lý Hiền nói dứt lời liền quay đầu lại vẫy tay một cái, có bốn môn hạ cầm ra một chùm chìa khóa, mỗi người mở bốn ổ khóa đồng trên một ngăn tủ, sau đó Bách Lý Hiền lấy từ trong ngăn tủ ra mấy tập bài thi, quay lại dâng lên Hạng Trang.

Đầu tiên là bài thi pháp gia, bên trên là đề thi viết, yêu cầu thí sinh viết toàn bộ bài “Luật Nhập hộ khẩu toàn dân”, tiếp đó là hai vụ án cụ thể, yêu cầu thí sinh căn cứ luật pháp để xử án, tiếp sau là một đề quan trọng, “Luận Tàn pháp”, để thí sinh tự do phát huy, bàn luận về những ưu khuyết điểm của Tàn pháp.

Hạng Trang gật đầu liên tục, trong lòng nghĩ đề thi năm nay rất hay, nếu thí sinh nào có thể trả lời được, cơ bản người đó có thể đảm nhận chức quan của bất kỳ một huyện nào.

Tiếp đó là đề thi về binh gia, đầu tiên cũng là một đề thi viết, yêu cầu thí sinh ám tả quyển thứ mười trong “Bốn mươi hai cuốn Ủy Liêu Tử”, chính giữa là hai tấm gương chiến đấu cụ thể, để các thí sinh dựa vào những tri thức binh pháp mình đã học, giúp quân Sở tìm ra con đường chiến thắng trong trận chiến này, tiếp sau vẫn còn một đề “Luận quân Sở” rất quan trọng.

Hạng Trang xem mà không khỏi bật cười, đề thi này có hơi quá.

Đề viết “Ủy Liêu Tử” cuốn thứ mười cũng không cần bàn, trong hơn sáu ngàn thí sinh dự thi nói không chừng vẫn có người đã đọc qua “Ủy Liêu Tử”. Nên biết Giang Đông hiện nay, các điển tích như “Ủy Liêu Tử”, “Tôn Tử ngữ”, “Thượng thư”, v.v... sớm đã như “cỏ dại lan tràn”, ngay cả con cháu hàn môn cũng chỉ cần bỏ ra năm tranh tiền là có thể mua được một cuốn về đọc.

Tuy nhiên, để thí sinh dựa vào sự hiểu biết về phép dụng binh đã học từ trong trận chiến này trợ giúp, tìm ra con đường để chiến thắng thì vẫn có chút khó khăn, nếu thực sự có thí sinh có thể trả lời được đề thi này, cho dù đó là hạng người chỉ là nói suông trên giấy, ít nhất cũng là tài năng có thể đào tạo bồi dưỡng, Hạng Trang chắc chắn sẽ không chút do dự nhận người này làm dưới trướng hân.

Còn về “Luận quân Sở”, hẳn đây là đề thi của Thượng Tướng Quân Hạng Đà của Đại Sở quốc, nếu thực sự có người trả lời tốt được đề này, vậy chẳng phải người đó có thể tục tiếp lên làm Thượng Tướng Quân Đại Sở quốc hay sao! Hơn nữa, để Hạng Đà trả lời đề thi này, e rằng cũng làm không được tốt, ít nhất cũng không thể làm Hạng Trang thấy hài lòng.

Ngay sau đó Hạng Trang cũng chẳng muốn lật xem những đề thi tiếp sau, vừa đưa trả lại đề thi cho Bách Lý Hiền hân vừa đi vào một túp lều, mãi cho đến tận khi không còn người lạ bên cạnh, Hạng Trang mới cười nói:

- Tử Lương, các hạng mục của đề thi có chút hóc, người đây không phải tuyển chọn tá quan, mà rõ ràng là muốn thay quả nhân chọn quốc sĩ, ha ha.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, mỉm cười nói:

- Đại vương, thử một chút bao giờ cũng vô hại, có lẽ thật là có quốc sĩ thì sao?

- Tử Lương cứ nói đùa, ở đâu ra nhiều quốc sĩ như vậy?

Hạng Trang xua tay, lại nói:

- Kỳ thi quốc gia lần này, chỉ cần chọn ra hai, ba trăm người tài có thể sử dụng, vậy là quả nhân cũng cảm thấy thỏa lòng thỏa dạ rồi.

Thành thật mà nói, Hạng Trang không ôm hy vọng quá lớn về kỳ thi quốc gia lần đầu tiên hành này, theo như hân thấy, kỳ thi lần này có ý nghĩa sát với thực tế.

.....

Bành thành, cửa chính hoàng cung Hoài Nam.

Mã Nghiệp nhìn tú sĩ áo trắng trước mặt từ trên xuống dưới. Tú sĩ áo trắng tuổi chừng ba mươi, trắng toát một màu, bộ trang phục trắng tuy được giặt rất sạch, nhưng rõ ràng đây là áo tang, hơn nữa còn được chắp vá nhiều chỗ, trông rất phản cảm, thế nhưng chuôi thanh kiếm người này đang cầm trong tay, đầu vỏ kiếm lại khảm đầy bảo thạch, nhìn rất đẹp.

- Tên họ là gì? Cầu kiến Đại Vương có chuyện gì?

Mã Nghiệp hơi ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi.

Tú sĩ áo trắng nhú nhú mày, trả lời rất đúng mực:

- Tại hạ Tất Thư, tự Học Kiếm.

- Tất Thư Tất Học Kiếm?

Mã Nghiệp nhìn thanh bảo kiếm tú sĩ áo trắng đang cầm trong tay, hỏi:

- Trong tay đang cầm vật gì?

Tú sĩ áo trắng rõ ràng sắc mặt không hề thay đổi, đưa thanh kiếm trong tay lên phía trước, đáp:

- Thanh kiếm này là do tổ tiên tại hạ lưu truyền lại, thường vì sự nghiệp chính nghĩa mà đổ máu, tên là Bích Huyết kiếm.

- Bích Huyết kiếm?

Mã Nghiệp mắt lộ rõ lòng tham không đáy, nói:

- Đưa đến đây để bản quan xem qua một chút.

- Điều này thì không được.

Tú sĩ áo trắng thu bảo kiếm, từ chối không chút do dự.

- Tại hạ từ ngàn dặm xa xôi đến Bành thành cầu kiến Hoài Nam Vương, chỉ là muốn phò tá Hoài Nam Vương hoàn thành bá nghiệp, không phải đến để hiến kiếm.

- Phò tá Đại Vương hoàn thành bá nghiệp?

Mã Nghiệp nghe vậy mỉm cười nói.

- Chỉ với mình người? Đúng là nực cười.

Tú sĩ áo trắng nhún mào, nhẩn nại nói:

- Tại hạ muốn cầu kiến Hoài Nam Vương, xin bẩm báo giúp.

- Vậy thì không cần.

Mã Nghiệp lãnh đạm nói.

- Đại Vương của chúng ta quốc sự bận rộn, không rảnh gặp sơn dã thôn phu như nhà người.

- Vậy thì tại hạ xin cáo từ.

Tú sĩ áo trắng bật cười, lập tức xoay người nghênh ngang đi, nhìn theo bóng dáng tú sĩ áo trắng đi xa dần, trong mắt Mã Nghiệp thoáng có chút tàn nhẫn, cho gọi vệ binh của Hoài Nam canh giữ ở ngoài cửa cung đến ra lệnh:

- Đi, lập tức cho người theo dõi y, xem y nghỉ tại đâu, sau đó nhanh chóng hồi báo lại cho ta.

- Tuân lệnh!

Vệ binh đó nhận lệnh đi ngay.

Lại nói về tú sĩ áo trắng, khi anh ta vừa ngoặt qua ngã rẽ liền gặp một người trung niên ăn mặc sang trọng, người trung niên này cúi chào tú sĩ áo trắng, nói:

- Tiên sinh có ý xuất sĩ, tại sao không đến Giang Đông tham dự kỳ thi quốc gia?

262. Chương 262: Truyền Nhân Quỷ Cốc Tử

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 262: Truyền nhân Quỷ Cốc tử

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mã Nghiệp cuối cùng vẫn chưa chạm được vào chuôi của Bích Huyết kiếm, tuy nhiên cũng không để bụng chuyện này.

Theo như ông ta thấy, một hàn nhân mang kiếm, thanh kiếm đó đáng mấy đồng? Có thể chiếm được đương nhiên là chuyện vui, không chiếm được cũng không có gì phải tiếc.

Ba ngày sau, Khoái Triệt từ Lỗ Ấp trở về Bành thành, khi hỏi Anh Bố có thanh niên trẻ tên Tất Thư đến cầu kiến không, Anh Bố hiển nhiên là không biết, lập tức cho gọi Mã Nghiệp đến.

Vào đại diện, Mã Nghiệp vội hành lễ. Anh Bố xoa tay, hỏi:

- Mã Nghiệp, mấy ngày nay có thanh niên trẻ nào tên Tất Thư đến cầu kiến quả nhân không?

Mã Nghiệp kêu một tiếng ngạc nhiên, lúng ta lúng túng nói:

- Đúng là có một người thanh niên trẻ như vậy.

Anh Bố nhíu nhíu mày, nói với vẻ không hài lòng:

- Vậy tại sao không bẩm báo với quả nhân? Hiện tại người đó đâu?

- Điều này...

Mã Nghiệp nghe vậy lập tức cứng họng, phải lúc lâu sau mới nói tiếp được.

- Đại vương, đó là kẻ ngông cuồng, cậy tài khinh người, thần đã đuổi hắn đi, người này e rằng đã sớm rời khỏi Bành thành?

- Nói vậy!

Khoái Triệt nghe vậy giận dữ nói.

- Cái gì mà ngông cuồng, cậy tài khinh người. Đó là danh sĩ, là người bốn tướng phải cố gắng lắm mới mời được đến phò tá Đại Vương. Mã Nghiệp, ngươi dám gây khó dễ không để anh ta tiếp kiến Đại Vương?!

- Hả?

Mã Nghiệp lộ vẻ sầu thảm nói:

- Điều này, thần cũng không biết đó là người được Tướng quốc tiến cử.

Anh Bố hỏi có chút tò mò:

- Tướng quốc, người tên Tất Thư này là người như thế nào?

- Điều này thần cũng không rõ, thần cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp anh ta trong tửu quán ở Lỗ Ấp.

Khoái Triệt nói đến đây thì dừng lại một chút, sau đó lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, chỉ sau một hồi trò chuyện, thần cũng giật mình phát hiện ra rằng người này biết binh, biết pháp, lại biết đạo lý, vừa am hiểu học thuyết Nho gia, lại thông hiểu tinh nghĩa Mặc gia, còn biết cả học thuyết thiên địa âm dương, đặc biệt là rất có tài hùng biện, luận về tài năng, thần so sánh với anh ta thì chỉ như giọt nước giữa đại dương mênh mông, như ánh sáng của đom đóm so với ánh trăng.

- Hả, giọt nước giữa đại dương mênh mông, ánh sáng của đom đóm so với ánh trăng?

Anh Bố lú lừ nói.

- Tướng quốc nói quá lời chăng?

- Bẩm, không quá chút nào, hoàn toàn chính xác.

Khoái Triệt xoa tay, nghiêm nghị nói về đầy kính nể.

- Đại vương, thần nghi ngờ người này chính là truyền nhân đương đại của Quỷ Cốc tử! Đại vương nếu có thể được người này phò giúp, lo gì bá nghiệp khó thành?

-Ồ, truyền nhân đương đại của Quỷ Cốc tử?!

Anh Bố nghe vậy cũng lộ vẻ xúc động.

Khoái Triệt lại hừ một tiếng buồn bực, quay đầu nhìn chằm chằm Mã Nghiệp với ánh mắt hung tợn, bực dọc nói:

- Quốc sĩ như vậy, lại bị người chặn ngăn cản ngoài cửa cung, thật sự đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!!!

Ba tiếng “Đáng giận” liên tục của Khoái Triệt làm Mã Nghiệp hết hồn, lập tức Khoái Triệt nói với vẻ mặt đau khổ:

- Tướng quốc, hạ quan nào biết những điều này, hạ quan thật là không biết...

- Thôi vậy, nói những điều này với người cũng phí công.

Khoái Triệt chà chà chân, vội la lên:

- Người chỉ cần nói cho bốn tướng biết Tất Thư đã rời Bành thành chưa, nếu rời khỏi thành rồi thì hiện tại đang ở đâu?

- Điều này...

Mã Nghiệp lúng ta lúng túng nói.

- Hình như, hình như là đi về phía Quảng Lăng.

- Đại vương, thần lập tức đuổi theo mời anh ta quay lại.

Khoái Triệt vừa nói dứt lời liền xoay người đi ngay, không kịp hành lễ chào cáo từ Anh Bố.

Nhìn theo bóng dáng vội vã của Khoái Triệt đi xa dần, Anh Bố thản nhiên quay lại, hạ giọng nói nhỏ:

- Có thể được Tướng quốc khen ngợi như vậy, người đó nếu không phải là truyền nhân của Quỷ Cốc tử thì cũng chắc chắn là một quốc sĩ?

Mã Nghiệp căn bản còn muốn mắng thêm vài câu, nhưng nghe được những lời này của Anh Bố, lập tức không nói thêm nữa.

Thị trấn Quảng Lăng, một chiếc xe ngựa đang từ cửa nam chậm rãi đi ra.

Trong xe ngựa, Tất Thư mang theo Bích Huyết kiếm đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Đúng như Khoái Kiệt phỏng đoán, Tất Thư đúng là truyền nhân đương đại của Quỷ Cốc tử, từ năm năm tuổi, suốt hai mươi sáu năm liền anh ta đã đọc thông điển tịch rộng lớn của sư môn, lại theo thầy học được nhiều bản lĩnh, lần này xuống núi chính là để chuẩn bị lập công dựng nghiệp.

Qua vài lần đàm luận với Khoái Triệt ở Lỗ Ấp, Tất Thư thấy rất hài lòng, người này có sự anh dũng, khí độ, tài năng, cũng có chút kiêu ngạo, vì vậy anh ta mới thấy có hứng thú với Hoài Nam Vương Anh Bố, thế nhưng hành trình đến Bành thành lại khiến Tất Thư thất vọng, môn hạ át người như thế, Hoài Nam Vương chỉ sợ cũng không cao minh gì.

Tiếp đó Tất Thư lại gặp một phú thương Giang Đông tự xưng là Khuất Bất Tài, người này muốn mời anh ta đi Giang Đông tham dự cái gọi là kỳ thi quốc gia gì đó.

Tuy nhiên bằng tâm mà nói, đối với kỳ thi quốc gia của Sở quốc Tất Thư vẫn là vô cùng kinh ngạc, bởi vì Sở Vương có thể đối xử bình đẳng với con cháu của sĩ, nông, công, thương, điều này làm Tất Thư thấy có chút ngạc nhiên, anh ta cũng xuất thân hàn môn, vì thế rất có thiện cảm với việc làm như thế này của Sở Vương, có cùng nhận thức, cho nên anh ta cũng muốn đến Giang Đông tận mắt thử sức.

Bên trong cửa thành, một thủ hạ than phiền với Khuất Bất Tài:

- Tổng quản, đó là người thế nào? Ăn mặc khó coi như vậy, lại còn ngạo mạn, từ Bành thành đến huyện Quảng Lăng, dọc đường do chúng ta lo ăn lo ở cho, gần đến Quảng Lăng còn phải sắp xếp một chiếc thuyền lớn đến đón y qua Ô Giang, ít nhất cũng mất mấy vạn tiền phí, cái giá này đáng sao?

- Người biết cái gì.

Khuất Bất Tài mắng.

- Từng ấy tiền có đáng là gì?

Tên thủ hạ nói giọng ồm ồm:

- Nhưng tiền chúng ta cũng không có nhiều.

Khuất Bất Tài tức giận nói:

- Hừ, người có biết người này có lai lịch thế nào không?

- Tiểu nhân nào biết?

Tên thủ hạ lắc đầu nói.

- Tổng quản biết lai lịch của người này?

- Bản tổng quản cũng không biết.

Khuất Bất Tài lắc đầu, lập tức chuyển chủ đề lại nói tiếp:

- Tuy nhiên trong một tửu quán ở Lỗ Ấp, ta đã từng tận mắt thấy Tướng quốc Khoái Triệt của Hoài Nam nói chuyện vui vẻ tự nhiên với người này, hơn nữa đối với hắn còn có chút tôn kính. Sau này, bản tổng quản lại tốn khá nhiều tiền mới mua chuộc được tùy tùng theo hầu Khoái Triệt, cuối cùng biết được một tin đáng kinh hãi!

- Một tin đáng kinh hãi?

Tên thuộc hạ nói.

- Tổng quản, là tin gì vậy?

Khuất Bất Tài ngó hai bên không thấy người lạ, lúc này mới hạ giọng nói:

- Tên tùy tùng đó nói, Khoái Triệt có một lần uống quá chén, trong lúc vô ý có nói người này rất có tài, đây rất có khả năng chính là truyền nhân đương đại của Quỷ Cốc tử, hơn nữa Khoái Triệt cố ý tiến cử hắn với Hoài Nam Vương. Người nghĩ xem, người tài như vậy, nếu có thể làm hắn khuất phục dưới trướng Hoài Nam Vương, đối với Đại Sở mà nói chẳng phải là sự uy hiếp rất lớn hay sao?

-Ồ, hóa ra là như vậy.

Tên thuộc hạ liên tục gật đầu, nói như đã hiểu thông suốt vấn đề.

- Tổng quản anh minh.

- Người tài như vậy, bằng bất cứ giá nào cũng phải mời được đến Giang Đông, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể...

Khuất Bất Tài nói xong đưa tay lên ngang cổ, sau đó lại vỗ vỗ bả vai tên thuộc hạ, nói:

- Tiểu tử, khả năng của người cũng không tệ, chỉ có điều thiếu nhãn lực, học hỏi thêm kinh nghiệm, chắc chắn sẽ sau này sẽ là một trụ cột của quốc gia.

- Vâng vâng vâng, đa tạ Tổng quản khen tặng.

Tên thủ hạ gật đầu liên hồi, trong lòng vui như hoa nở.

Khi Bách Lý Hiền gấp rút chuẩn bị kỳ thi quốc gia, một lá thư mật của Khuất Bất Tài đã được gửi tới hoàng cung Ngô Trung ngay trong đêm.

Hơn nửa năm trước, Hạng Trang chính thức thành lập tổ chức tình báo “Hắc băng đài” như thời Tần, cũng thiết lập cứ điểm bí mật tại núi Ô Mộc Nhai, bắt đầu chiêu mộ, sàng lọc chọn lựa, huấn luyện binh sĩ từ khắp mọi nơi đến doanh trại huấn luyện “Ô Mộc Nhai”. Để duy trì sự bí mật của tổ chức, cố ý lấy tên là Ô Mộc Nhai, Khuất Bất Tài là tổng quản nhậm chức đầu tiên ở Ô Mộc Nhai.

Hạng Trang có thể nói là đã dồn hết tâm trí ủng hộ Ô Mộc Nhai, không chỉ đem lượng lớn vàng bạc châu báu từ Lạc Dương, Hàm Dương tới giao cho Khuất Bất Tài để làm kinh phí chiêu mộ binh sĩ, phát triển cơ sở bí mật cho Hắc Mộc Nhai, mà còn cho phép các kho hàng, hiệu sách của Ô Mộc Nhai ở các quốc gia Trung Nguyên độc quyền tiêu thụ các loại giấy tờ, thư tịch.

Lúc này, kỹ thuật làm giấy và in ấn vẫn chưa phát triển, các quốc gia Trung Nguyên căn bản vẫn chưa biết cách tạo ra giấy, cũng chưa biết cách in ấn thư tín, cho nên việc kinh doanh giấy và thư tín của Ô Mộc Nhai ở các quốc gia Trung Nguyên cơ bản đều bị vây bán phá giá, nhờ việc bán phá giá này, Ô Mộc Nhai nhanh chóng tích lũy được nhiều tài sản, sau đó dựa vào tài lực hùng hậu liên kết tổ chức ra một mạng lưới tình báo khổng lồ.

Đến hiện tại, Ô Mộc Nhai đã thành lập đầy đủ các mạng lưới tình báo ở Hoài Nam quốc và Lương quốc, ở đại đa số các ấp thuộc Tề quốc, Triệu quốc, Hàn quốc cũng đã bước đầu thành lập cứ điểm tình báo, mạng lưới tình báo ngày càng mở rộng, chỉ có Quan Trung, Ba Thục bởi vì khoảng cách quá xa, Ô Mộc Nhai tạm thời chưa đến được.

Lá thư mật này do đích thân Khuất Bất Tài trấn thủ Bành thành gửi đi.

Trong mật thư Khuất Bất Tài báo cáo với Hạng Trang, ở Bành Thành có gặp một người tài tên Tất Thư, người này có thể xưng huynh đệ với Khoái Triệt, còn có thể đàm luận với Khoái Triệt rất hợp tình hợp lý, theo phán đoán của Tướng quốc Khoái Triệt của Hoài Nam quốc, người này rất có khả năng chính là truyền nhân đương đại của Quỷ Cốc tử, đồng thời Khuất Bất Tài đã bố trí người hộ tống anh ta đến Ngô Trung.

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, lập tức gọi Tấn Tương đến dặn dò:

- Tấn Tương, an bài xa giá, đi Bách Niên Hữu!

Tấn Tương nhìn qua cửa sổ, sắc trời đã nhá nhem, ngạc nhiên nói:

- Đại vương, đi Bách Niên Hữu ngay bây giờ sao?

- Đúng, đi ngay bây giờ!

Hạng Trang nói dứt lời liền đứng dậy, vừa vội vàng thay quần áo, vừa dặn dò Tấn Tương:

- Để quân sư chủ trì kỳ thi quốc gia, người cùng quả nhân đi Bách Niên Hữu một chuyến.

- Tuân lệnh!

Tấn Tương nói dứt khoát, nhận lệnh đi.

Huyện Quảng Lăng, Ô Giang bắc ngạn phong lãng bến.

Trong tiếng vỗ ngựa dồn dập, hơn mười chiến mã thẳng phương Bắc lao như tên bay.

Dẫn đầu là một người áo mao uy nghiêm, thân khoác áo bào gấm, dung nhan không tầm thường, người này không phải ai khác, chính là Tướng quốc Khoái Triệt của Hoài Nam quốc từ Quảng Lăng suốt đêm nam hạ đuổi theo Tất Thư. Khoái Triệt thẳng đường phía nam mà đi, thật có thể nói là lòng nóng như lửa đốt.

- Jia! Jia! Jia!

Mặc kệ kỵ mã đã chạy đến nổi miệng sùi bọt mép, Khoái Triệt vẫn quát roi liên hồi, giờ khắc này, ông ta chỉ hận một nỗi là không thể có thêm đôi cánh để bay đến Phong Lăng Độ, không vội không được, nếu chẳng may để Tất Thư qua Ô Giang, lúc đó muốn anh ta quay trở lại sẽ rất khó có khả năng.

Một khi Tất Thư thật sự trở thành thần dân của Sở quốc, phiền toái có thể sẽ là vô cùng to lớn!

Tuy rằng Hoài Nam quốc đã cùng Sở quốc kết minh, trong thời gian ngắn hai nước không thể phát sinh việc binh đao, nhưng nếu nói về lâu dài, một ngày nào đó hai nước vẫn khó tránh khỏi việc đao thương. Một

khi Tất Thư theo Sở quốc, sự uy hiếp của Hoài Nam quốc lại càng lớn. Không được, cho dù thế nào cũng không được để Tất Thư qua Ô Giang. Dù thế nào cũng không thể để anh ta quy thuận nước Sở!

263. Chương 263: Tất Thư Vào Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 263: Tất Thư vào Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khoái Triệt không ngừng đuổi theo, không ngờ lúc đuổi đến bến Phong Lăng vẫn là trễ mất nửa bước, gã vừa mới đến bến đò, vừa hay nhìn thấy Tất Sách đã lên một con thuyền lớn đẹp đẽ và tráng lệ, tuy rằng Khoái Triệt không ngừng vẫy tay hô hào, nhưng người lái thuyền đó lại không thèm ngó ngang chút nào, gỡ bỏ dây thừng lại dùng mái chèo đẩy nhẹ bờ sông một cái, chiếc thuyền lớn liền đung đưa rời khỏi bờ.

- Học kiếm hiền đệ, xin dừng bước, dừng bước!

Khoái Triệt ghìm ngựa bên bờ sông, gào thét không ngớt lời.

Cả một bộ đồ màu trắng, Tất Thư nghiêm nghị đứng trên mũi thuyền nhìn hìn mười mấy tên tướng sĩ Hoài Nam, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cả người toát ra sát khí đang đứng sau lưng Khoái Triệt, lại mỉm cười nói với Khoái Triệt:

- Tử Thông huynh, không phiền đưa tiễn xa xôi, ha ha....

Trong lòng Khoái Triệt cay đắng, lại nói:

- Học Kiếm Hiền đệ lần này định đi về nơi đâu đấy?

- Tiểu đệ dự định đến Giang Đông đi đây đi đó.

Tất Thư xa xa vẫy chào Khoái Triệt một cái, cười nói:

- Những ngày tháng ở Lỗ Ấp, cảm ơn huynh trưởng đã tận tình tiếp đãi, tấm lòng tốt của huynh trưởng tiểu đệ cũng hiểu mà, chỉ trách tiểu đệ phúc duyên bạc bẽo, không có duyên được sắc phong trước trưởng Hoài Nam vương, cũng là phụ một tấm lòng tốt của huynh trưởng rồi, thật là có chút hổ thẹn, ha ha.

Khoái Triệt nhú nhú mày, đang lúc muốn quay đầu lại căn dặn mười mấy tên lính tinh nhuệ Hoài Nam phía sau bắn giết Tất Thư, trong khoan thuyền đối diện đột nhiên có một người đàn ông lực lưỡng như tòa tháp sất bước ra, người đàn ông lực lưỡng đó chỉ vừa đứng ra phía mũi thuyền, thì thân hình sừng sững như núi của gã đã che chắn Tất Thư ra sau, lại muốn bắn giết Tất Thư nữa cũng không còn cơ hội rồi.

Đang lúc Khoái Triệt lại sắp căn dặn các tướng giáo tùy tùng đi điều động thủy quân vùng lân cận Hoài Nam ra sông đuổi giết, thì trên con thuyền đối diện đã sớm căng lên mấy tấm buồm lớn, chỉ trong vài động tác tít tót, gió sông phàn phật liền căng phồng cánh buồm lên, con thuyền vốn dĩ di chuyển chậm rãi thoát chốc liền bắt đầu tăng tốc, trước sau chưa tới thời gian uống nửa tách trà, thì đã chạy tới giữa sông nhìn không thấy rõ được nữa.

Tình trạng này, đợi khi thủy quân Hoài Nam được điều đến, Tất Thư đã sớm qua sông lên bờ mất rồi.

- Đáng tiếc, đáng tiếc mà, quốc sĩ như vậy, lại không thể cùng làm quan, thật là tiếc, thật là đáng tiếc mà.

Khoái Triệt nặng nề thở dài một tiếng, tiếp đó lại lập tức vẻ mặt lạnh băng, lo lắng trùng trùng mà nói:

- Thư Sách vào Sở, không ra làm quan thì thôi, nếu ra làm quan thì sớm muộn cũng trở thành con ong trong tay áo của nước Hoài Nam ta, nuôi ong tay áo mà, ầy....

Nửa năm trước, Khúc A Tân đã mở một quán rượu, kết quả trở thành cái nôi mà các con sâu rượu tranh nhau tìm đến, chẳng vì điều gì khác, chính là vì rượu trắng của quán rượu này trong suốt không cặn, men rượu nồng nàn, độ rượu lại hơn hẳn mười lần so với nước rượu mà các quán rượu khác bán. Uống rượu của quán rượu này rồi, cơ bản là không muốn uống rượu nước của các quán rượu khác nữa.

Bên một góc của đại sảnh, Tất Thư đang ngồi uống rượu một mình, cũng chẳng phải y thích sự náo nhiệt, thật tế thì những quán rượu trong thời đại này vốn không có kiểu thiết kế trang nhã như vậy, bất kể bạn có là thân phận gì, vương công quý tộc cũng được, lái buôn dân thường cũng được, chỉ cần bạn có tiền để chi ra là có thể đường đường chính chính mà ngồi trong đại sảnh, vừa uống rượu vừa bàn luận viễn vông.

Lại uống cạn rượu trong cái chén nhỏ, Tất Thư liên tục khen rượu ngon.

Lúc trước ở Bành thành, cái gã thương nhân Giang Đông tên là Khuất Bất Tài nói với y, dạo gần đây Giang Đông xuất hiện một loại rượu ngon, men rượu nồng nàn, độ rượu đậm đà thì y vẫn còn chưa tin, cứ ngỡ đó chẳng qua là lời khoát lác của bọn thương buôn Giang Đông muốn lừa y thôi, không ngờ đây lại là sự thật, với chất lượng rượu như này, nói nó là dung dịch làm từ ngọc cũng không phải là quá đâu.

Tặc tặc lưỡi, Tất Thư đang định giơ bình rượu lên đổ vào đầy một chén vào chén rượu nhỏ của mình, thì lại phát hiện bình rượu đã cạn rồi, lập tức ngẩng cao đầu gào lên:

- Tửu Nương, lấy một bình nữa!

Tức khắc một cô gái bán rượu dung mạo thanh tú xinh xắn chân thành tiến lên trước, lại cực kỳ mềm dẻo nói:

- Công tử, thật là ngại quá, chỗ chúng tôi có quy định, bất kể khách hàng là thân phận gì, đều chỉ được mua hai bình rượu thôi, công tử người đã uống hết hai bình rượu rồi, nếu còn muốn uống nữa thì, chỉ có thể mời mai đến sớm thôi, thật là có lỗi.

Tất Thư nghe vậy cười khanh khách, không ngờ ở đây lại còn có cái quy định này sao?

Tuy nhiên ngẫm nghĩ lại thì cũng hiểu được, rượu ngon như vậy nếu như không hạn chế số lượng bán, e rằng tăng sáng đã bị sâu rượu ở các nơi nghe tin chạy đến giành giật mua hết rồi, đến giờ này, làm gì còn dư rượu để cho người ngoài làng như y uống chứ?

Lắc lắc đầu, lúc Tất Thư đang chuẩn bị đứng dậy, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Tửu Nương, mang cho vị công tử này thêm hai bình nữa, tính vào sổ của ta.

- Được ạ, ba vị công tử xin mời đợi một tí.

Tửu Nương đáp lại một tiếng, xoay người đi khỏi.

Tất Thư lúc này mới quay người lại, chỉ thấy bên cạnh mình không biết đã xuất hiện thêm hai người thanh niên từ khi nào, người trước mặt nhìn chừng hơn hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nhưng trên miệng đã nổi đầy râu ngắn, gã ta chỉ tùy tiện đứng ở đó, lại mang lại cho người ta một khí thế mạnh mẽ lấn át tất cả, cho thấy không phải là người thường.

Người phía sau càng ra vẻ công tử, cả bộ đồ trắng, dáng người cao to, càng kiêu mà kiêu mắt sáng, môi đỏ răng trắng, quả là một thư sinh tuấn tú, Tất Thư tự nhận cũng là mỹ nam, nhưng so với người trước mặt, lại còn phải kém một chút rồi, chỉ có điều giờ cũng đã là cuối thu, trong tay người này lại còn phe phẩy cây quạt, khó tránh khỏi có chút khác thường.

Đang lúc Tất Thư đang quan sát, người thanh niên trẻ tuổi trước mặt đó lên tiếng trước :

- Cái gọi là gặp lại tức là có duyên, vị huynh đệ này nếu như không chê bai, hay là cùng với huynh đệ của tại hạ cùng uống một chén thế nào ?

- Thế thật vinh hạnh.

Tất Thư khẽ mỉm cười một cái, nói với hai người:

- Hai vị huynh đài, xin mời.

Tức thì ba người dọn sạch bàn rượu, ngồi theo hình tam giác đối diện nhau, không bao lâu, Tử Nương liền bưng ra đầy đủ sáu bình rượu trắng, chia ra đặt trên chỗ của ba người, Tất Thư không kìm được hai mắt khẽ nhủ lại, xem ra hai người khách uống rượu này đích thật không phải người tầm thường, người khác mỗi ngày chỉ được số lượng hạn chế là hai bình, nhưng đến lượt bọn họ lại được phá lệ.

Ba chén rượu xuống bụng, thư sinh quạt lông đột nhiên nói:

- Vị huynh đệ này ắt hẳn không phải là người Giang Đông rồi?
- Quả thật không phải.

Tất Thư lắc lắc đầu, nói:

- Tổ tiên quê quán của tại hạ ở nước Lỗ, nhưng lại sinh ra ở nước Tề, lại lớn lên ở nước Sở, còn đã từng học tập ở nước Yến hơn hai mươi năm, nghĩ kỹ lại, ngay cả bản thân tại hạ cũng không biết mình được coi như người ở nơi nào.

Nói xong một lúc, Tất Thư lại nói:

- Trái lại khiến hai vị huynh đài chê cười rồi.

Thư sinh quạt lông quay đầu nhìn nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi, lại nói:

- Nói như vậy, huynh đài là người học vấn uyên thâm ư?
- Gánh không nói bốn chữ học vấn uyên thâm đâu.

Tất Thư phẩy phẩy tay, nói:

- Chẳng qua là có học vài quyển sách thôi mà.

Thư sinh quạt lông phe phẩy quạt lông, đột nhiên hỏi đến:

- Không biết huynh đài đối với kỳ thi toàn quốc của nước Sở, lại có cách nhìn như thế nào?

Khóe miệng Tất Thư bỗng nhiên nở ra nụ cười bông đùa, lập tức nói:

- Đối với quốc khảo của nước Sở, trên đường tại hạ đến Giang Đông cũng có nghe sơ qua, cái biết được không nhiều, hiểu biết cũng chưa chắc chính xác, nếu như nói sai rồi, hai vị đừng chê cười.

Nói xong, không đợi hai người đối diện lên tiếng, Tất Thư lại nói:

- Tại hạ cho rằng, hành động này của Hạng Trang là có ý đồ khác.

Chàng trai trẻ vẻ mặt không thay đổi, thư sinh quạt lông lại có chút biến sắc nói:

- Huynh đài nói như vậy nghĩa là sao?

Tất Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Hành động thi cử toàn quốc, nhìn từ xa thì lợi ích khá nhiều, một là có thể thu hút lượng lớn sĩ tử Giang Đông chạy đến nước Sở dự thi, hai là có thể khai thác lượng lớn những người tài có gia cảnh khó khăn, chẳng chóng thì chầy, nước Sở chắc chắn sẽ xuất hiện hiện tượng nhân tài dồi dào, nếu như Hạng Trang có thể giỏi sử dụng, chắc hẳn sẽ có một phen thành công trong sự nghiệp thống trị, nhưng....

Người trẻ tuổi nghe xong không khỏi gật đầu liên tục, người thanh niên quạt lông lại nói:

- Nhưng thế nào?

Tất Thư giơ chén rượu nhỏ lên hộp một ngụm, nói:

- Nhưng, tại hạ cho rằng ý muốn ban đầu của hành động này của Hạng Trang, chỉ e rằng vẫn là bảo tồn sức ảnh hưởng của danh môn vọng tộc Giang Đông, để giảm bớt trở ngại cho việc thúc đẩy pháp chế mới.

Vừa dứt lời, chàng thanh niên trẻ tuổi và cậu thanh niên quạt lông đồng loạt biến sắc.

Lũng Tây, đại doanh quân Hán.

Trương Lương vừa về đến hành dinh của mình, liền ngửi thấy trong không khí mơ hồ có mùi hương phảng phất, lập tức thần sắc khẽ biến đổi, chấp tay chào trước hành dinh và nói:

- Sư muội, muội đến lúc nào vậy?

- Sư huynh, sư muội cũng mới đến không lâu.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng xinh đẹp liền bước ra một cách chậm rãi, chỉ thấy da vẻ trắng như tuyết, môi đỏ như lửa, dáng người yếu điệu, nhưng lại là một tuyệt sắc giai nhân e lệ bước đi chậm rãi. Trương Lương vuốt vuốt chòm râu dưới cằm, khen ngợi một cách chân thành nói:

- Sư muội, mấy tháng không gặp, muội càng lớn càng trông xinh hẳn ra.

Người con gái này không phải ai khác, chính là sư muội của Trương Lương, Hứa Phụ.

- Sư huynh quá khen rồi.

Hứa Phụ thần nhiên cười, lại nói:

- Ngược lại là sư huynh, khí sắc không tồi đấy.

Trương Lương phẩy phẩy tay, nói:

- Sư muội đột nhiên chạy từ Hàm Dương đến Lũng Tây, chắc có hiện tượng thiên văn muốn bẩm báo Hán Vương à?

Hứa Phụ lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên lộ ra vẻ kì quái, lập tức lại hồi phục trạng thái bình thường, nói:

- Sư huynh, tiểu muội lần này đến Lũng Tây, cũng là muốn chào từ biệt Hán Vương và cả sư huynh đấy.

- Chào từ biệt?

Trương Lương ngạc nhiên nói:

- Nhưng không biết sư muội muốn đi đâu?

Hứa Phụ thần nhiên ngoái đầu nhìn lại, hướng về phía những sao trời lấp lánh ở hướng Đông Nam, nói:

- Tiểu muội quan sát hiện tượng thiên văn về đêm, phát hiện xuất hiện sao Văn Khúc ở Đông Nam, dường như có hiền tài gia nhập thế sự, cho nên tiểu muội muốn đi đến Đông Nam một chuyến, có khi còn có thể giúp Hán Vương chiêu mộ hiền tài trở về, như vậy, bá nghiệp của Hán Vương lại có thêm cánh tay đắc lực giúp sức rồi, sư huynh cũng không cần vất vả cực khổ như bây giờ.

- Phía Đông Nam ư?

Trương Lương gật gật đầu, thông thả nói:

- Đó chính là nước Sở rồi.

Hứa Phụ nói:

- Sư huynh, cũng có thể là nước Hoài Nam.

Trương Lương cười cười, chợt hỏi:

- Sư muội, không biết muội dự định lúc nào đi?

Hứa Phụ đáp lời:

- Tiểu muội hiện giờ chính là muốn đi chào từ biệt Hán Vương, sau đó nhanh chóng xuất phát đến hướng Đông Nam.

- Cũng được, vậy thì sư muội đi theo tiểu huynh đến đây đi.

Trương Lương gật gật đầu, ngay sau đó dẫn Hứa Phụ đi thẳng đến hành dinh của Lưu Bang.

Vào trong hành dinh, hành lễ xong, Hứa Phụ liền trình bày một cách thẳng thắn ý đồ đến đây, nghe nói Hứa Phụ muốn đi xa, Lưu Bang không kiềm được ánh mắt tiếc nuối và vẻ mê mẩn, nói thật, Lưu Bang say mê sắc đẹp của Hứa Phụ, cũng chẳng phải ngày một ngày hai nữa, chỉ có điều Hứa Phụ là nhà âm dương nổi tiếng đương thời, chẳng may Lưu Bang đắc tội với Hứa Phụ mà làm hỏng khí chất đế vương của mình, vì thế mà chưa lần nào dám lơ mãng.

Người xưa mê tín, đối với nhà âm dương trên thông thiên văn, dưới thông địa lý thì rất là nể sợ, ngay cả Lưu Bang dù là bậc kiêu hùng, nhưng cũng không dám khinh suất đắc tội với một nhà âm dương lớn như Hứa Phụ vậy.

Bây giờ nghe nói Hứa Phụ muốn đi xa, hơn nữa cực kỳ có khả năng sẽ đi đến Giang Đông, Lưu Bang lập tức lo lắng thấp thỏm hẳn lên.

Tuy biết rằng Sở Vương Giang Đông Hạng Trang cũng là một nhân vật anh hùng, hơn nữa tuổi trẻ, cường tráng, không cần nghi ngờ gì sức thu hút đối với Hứa Phụ khác xa với vợ so với lão già năm nay tuổi đã bước qua năm mươi như lão, Lưu Bang rất lo lắng, chẳng may Hứa Phụ coi trọng Hạng Trang, nói không chừng cô ta sẽ giúp đỡ Hạng Trang chặt đứt khí số làm đế vương của Lưu Bang, thế thì đại sự chẳng lành rồi!

264. Chương 264: Hai Sao Tranh Nhanh Tỏa Sáng.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 264: Hai sao tranh nhanh tỏa sáng.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hứa Phụ cuối cùng cũng đi rồi, Lưu Bang rốt cuộc cũng là không dám ngăn cản.

Trương Lương biết Lưu Bang đang lo lắng điều gì, lập tức ngỏ lời khuyên nhủ:

- Đại vương, sự muội vừa rồi cũng đã nói, sao đế vương của người vẫn rực rỡ tỏa sáng như thường, điều này cho thấy thể cục thiên hạ vẫn đang nằm trong tay của Đại Hán ta, lần này sao Văn Khúc xuất hiện ở Đông Nam, cũng chưa hẳn đã ứng nghiệm ở Giang Đông, hơn nữa cho dù có ứng nghiệm ở Giang Đông, hiện tại cũng chưa chắc sẽ ra làm quan ở nước Sở, ngài cũng không cần phải lo lắng quá.

Lưu Bang im lặng gật đầu, thần sắc lại lộ rõ vẻ tiếc nuối và không nỡ mà khó lòng dùng lời diễn tả.

Nói thực ra, thân là một nhà binh, Trương Lương vốn không tin lời quỷ thần nói, càng không tin vào khí chất của đế vương, theo cách nhìn của y, vương khí tinh tượng¹ mà nhà âm dương nói chẳng qua chỉ là một loại tâm lý ám chỉ một cách đơn giản mà thôi. Thí dụ như Hứa Phụ, muội ấy nói sao đế vương của Lưu Bang tỏa sáng rực rỡ, Lưu Bang sẽ càng tin rằng mình chính là có số làm Vua, chỉ thế thôi.

* tinh tượng¹: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Trương Lương càng cho rằng, Lưu Bang có thật là có số trời làm Vua hay không, không phải là do hiện tượng của sao đế vương quyết định, mà là do sự nỗ lực của đám thần tử như Trương Lương, Trần Bình, Tiêu Hà, Chu Bột, Lã Trạch và cả mấy trăm ngàn tướng sĩ Đại Hán quyết định, giả sử không có đám thần tử đắc lực như bọn họ, giả sử không có mấy trăm ngàn tướng sĩ, Lưu Bang có thể chỉ dựa vào hiện tượng thiên văn mà đăng cơ làm vua nước Hán được ư? Quả thật là tức cười.

Tuy nhiên, nếu Lưu Bang bằng lòng tin tưởng Hứa Phụ, Trương Lương cũng chẳng biết làm sao, y cũng không thể trực tiếp nói thẳng với Lưu Bang là: Đại Vương, lời nói là Hứa Phụ là giả dối đấy, muội ấy nói người là mệnh trời làm Vua, đó cũng là giả đấy, đây chẳng phải là sẽ đắc tội với Lưu Bang sao? Với tài trí thông minh của Trương Lương, đương nhiên sẽ không nói ra những lời lẽ ngu xuẩn như vậy.

Nhưng mà, đối với suy nghĩ của Hứa Phụ, Trương Lương cũng có thể mơ hồ đoán được.

Không cần nghi ngờ gì, Hứa Phụ là một cô gái thật sự có bản lĩnh, trong thời thế loạn lạc này, cô ta có thể dựa vào những gì đã học của mình, gầy dựng được danh tiếng lớn như vậy, cái nhờ vào không chỉ là thân phận nữ đệ tử của Hoàng Thạch Công, trên thực tế, Hứa Phụ đều rất có khả năng trên các lĩnh vực Chu dịch, bát quái, tướng thuật. Nhưng thứ này thì lại không hư ảo như hiện tượng thiên văn, hơn nữa đích thực là có tồn tại.

Lý do mà Hứa Phụ phải đi xa, phần lớn là do lúc suy diễn Chu dịch, bát quái có cảm ứng gì đó.

Tuy nhiên, lý do thật sự mà Hứa Phụ muốn rời đi, e rằng cũng vì Lưu Bang, từ sau khoản thời gian dài trú ngụ luyện binh ở Lũng Tây, Lưu Bang không những cai rượu còn phải tránh xa nữ sắc, thân thể ngày càng trông cường tráng hơn, gần đây thì dần dần có chút ngựa quen đường cũ rồi, không chỉ cưỡng được hai nữ nô tì nhan sắc từ Tây Khương, còn mới nạp thêm một phòng phu nhân, đối với Hứa Phụ cũng dần dần nảy sinh tà niệm.

Có lẽ, Lưu Bang cảm thấy mình ngày một già đi rồi, nếu như không nhân bây giờ cưới Hứa Phụ, thế thì báu vật tuyệt thế này chỉ có thể để lại cho gã đàn ông khác hưởng mà thôi, dục vọng chiếm đoạt của Lưu Bang không phải nghi ngờ gì vô cùng mạnh mẽ, thời khắc quan trọng, ông ta ngay cả con cái thậm chí tính mạng của cha già cũng có thể nỡ lòng từ bỏ, một báu vật tuyệt thế như Hứa Phụ vậy ông ta lại há có thể chịu dứt bỏ chứ?

Chẳng qua, bản khoản đến việc Hứa Phụ là một nhà âm dương, có thể đêm quan sát thiên văn, lại có thể nhận biết vận khí đế vương, cho nên Lưu Bang từ đầu đến cuối cũng không dám lơ đãng. Nhưng nỗi băn khoăn này cũng có giới hạn, hơn nữa theo sự tăng lên của tuổi tác, sự nhẫn nại của Lưu Bang tất nhiên cũng sẽ dần dần tiêu biến, Hứa Phụ có lẽ cũng cảm nhận được nguy cơ đến gần, cho nên chỉ đành đi trước cho xong.

Trên quan đạo thông từ Lũng Tây đến Hàm Dương, hai người cưỡi ngựa đang phóng như bay tới trước.

Trên lưng ngựa lại là hai bóng dáng thướt tha, một người cưỡi ngựa áo trắng hơn tuyết, một người thì sim áo đen như mực, hai dáng người yêu kiều lại theo nhịp nhấp nhô của yên ngựa mà nhẹ nhàng lay động, tựa như cây liễu trong gió, đẹp không sao tả xiết, chỉ có điều trên khuôn mặt xinh đẹp của hai cô gái đều được che lấp bởi một tấm khăn lụa mỏng manh, che khuất đi gương mặt thật sự.

Hai cô gái này không phải ai khác, chính là chuyên gia âm dương Hứa Phụ, người vừa từ biệt Lưu Bang và Trương Lương, cùng với Tiểu Thanh cô tì nữ của cô.

Đúng y như Trương Lương đã dự đoán, Hứa Phụ thật sự đã ý thức được mối nguy hiểm mà bản thân sắp phải đối mặt, nhưng mà, nguyên nhân cuối cùng thúc đẩy cô ấy rời khỏi Hàm Dương lại là do mấy hôm trước, quẻ sâm mà cô nổi hứng bói đó, quẻ đó hiển thị rằng, sao Hồng Loan của Hứa Phụ cô không ngờ đã di chuyển rồi, cũng có nghĩa là, Hứa Phụ cô sắp phải gả cho người ta rồi.

Hơn nữa, chủ mệnh của Hứa Phụ cô chính là ứng nghiệm ở Đông Nam, ứng ở Giang Đông !

Lúc đi ngang qua một ngã rẽ, Hứa Phụ đột nhiên ghìm đầu ngựa lại quẹo qua con đường thông đến Hán Trung, Tiểu Thanh ngăn người, chợt khẩn trương phóng ngựa đuổi theo Hứa Phụ, hỏi nàng:

- Công tử, đây là con đường đi để Hán Trung mà.

- Biết.

Hứa Phụ gật gật đầu, đáp nói:

- Chúng ta đi Hán Trung.

Tiểu Thanh nghe vậy lại sửng sốt, hỏi:

- Chúng ta không trở về Hàm Dương sao?

- Không về nữa.

Hứa Phụ lắc đầu, lại nói:

- Chúng ta đi thẳng từ Quan Trung đến Lâm Giang, sau đó đi theo con sông xuống Giang Đông, thì không về Hàm Dương nữa.

Trước khi rời khỏi Lũng Tây Hứa Phụ có bói một quẻ, phân tích theo quẻ tượng, chỉ e rằng Hán Vương sẽ không dễ dàng gì mà tha cho nàng, nếu như không ngoài dự tính, hiện giờ Hán Vương chỉ sợ đã phái người đến Hàm Dương chặn đường nàng rồi.

Trên thực tế, lão già Lưu Bang đích thật đã hối hận rồi, Hứa Phụ chân trước vừa bước đi khỏi, ông ta liền phái một đội quân cưỡi ngựa phóng nhanh đến Hàm Dương, lệnh cho Tiêu Hà bất chấp mọi giá, bất luận thế nào cũng phải giữ Hứa Phụ lại, biết làm sao được Hứa Phụ là một chuyên gia âm dương biết xem quẻ, tấm lòng khổ tâm của lão già Lưu Bang lại đã định sẵn là sẽ uống phí công sức rồi.

Khúc A, sân sau quán rượu.

Hạng Trang, Bách Lý Hiền đang nghỉ ngơi trong sương phòng.

Ban ngày nói chuyện say sưa hết cả buổi trời với gã Tất Thư là truyền nhân Quỷ Cốc Tử như lời Khuất Bất Tài đã nói, rượu trắng cũng uống không ít, nhưng lần lúc này uống xong vài chén canh tỉnh rượu, đầu của Hạng Trang đã tỉnh táo nhiều rồi, lập tức hỏi Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương, người cảm thấy tên Tất Thư này thế nào? Có thật sự có thực lực học vấn hay không, hay là cũng chỉ là hạng người hay bốc phét?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Nhìn không chính xác mà, nhưng từ cuộc tiếp xúc ban sáng mà xem, ít nhất tên Tất Thư này cũng rất có tâm nhìn đấy, biết được Đại Vương thực hiện kỳ thi toàn quốc, là vì muốn làm suy yếu sức ảnh hưởng của thế tộc Giang Đông, còn điều nữa là, những gì mà gã Tất Thư này học được cực kỳ hỗn tạp, binh, pháp, nông, mộc, nho, học thuyết âm dương của các nhà tất cả đều thông thạo hết có thể hạ bút thành văn, nhưng đích thật cũng giống truyền nhân của Quỷ Cốc Tử.

Hạng Trang nói:

- Ý của Tử Lương nói là, Tất Thư này là một người tài ư?

Bách Lý Hiền cười nói:

- Đại vương, gã Tất Thư này chắc hẳn là một nhân tài, chỉ có điều, có lợi hại như truyền nhân mấy đời trước của Quỷ cốc không thì rất khó nói.

Nói xong một lúc, Bách Lý Hiền lại nói:

- Mấy đời truyền nhân trước của Quỷ cốc, Tô Tần đã từng làm tể tướng sáu nước, Trương Nghi hai lần vào Tần làm tể tướng, Tôn Tần, Bàng Quyên càng là binh gia tuyệt thế đương thời, tất cả đều không phải người tầm thường đâu.

Hạng Trang nghe vậy lập tức sắc mặt biến đổi, Tô Tần, Trương Nghi, Tôn Tần, Bàng Nguyên, đây đều là những nhân vật lớn tiếng tầm lầy lừng trong thời kỳ chiến quốc Tần Thu, trong bốn người đó tùy tiện chọn ra một người, chỉ e rằng ngay cả Trương Lương, Trần Bình, Tiêu Hà, Hàn Tín cũng sẽ chịu không nổi, nếu như tên Tất Thư này trâu bằng một nửa truyền nhân mấy đời của Quỷ Cốc, thế thì nguy rồi.

Tức thì Hạng Trang do dự nói:

- Tử Lương, hay là nêu rõ thân phận mà nói chuyện với anh ta?

Bách Lý Hiền lắc đầu, nói:

- Đại vương, điều này thì lại không cần thiết đâu, nếu như thần đoán không nhầm, gã Tất Thư này e rằng đã sớm đoán được thân phận của Đại vương người, chẳng qua trước mặt Đại Vương gã ta không để lộ ý muốn quy thuận nước Sở, có thể thấy rằng trong lòng gã cũng chưa xác định được chủ ý, nếu như Đại Vương ra mặt thu nạp, nếu việc thành thì cũng thôi, nhưng nếu không thành thì sẽ không thể cứu vãn được nữa.

- Cũng phải.

Hạng Trang gật gật đầu, tự cho rằng đích thật là vậy mà nói:

- Cái tên Tất Thư này chẳng phải nói muốn học hỏi học hỏi kỳ thi toàn quốc của nước Đại Sở chúng ta sao, cũng có nghĩa là, thời gian gần đây y sẽ vẫn ở lại Giang Đông, muốn chiêu nạp y cũng không cần nóng vội nhất thời, thế thì chúng ta tạm thời im lặng mà xem tình hình biến đổi đi.

Hán Trung, sông Đan, một con thuyền nhỏ đang đi xuôi dòng nước.

Màn đêm dày đặc, Hứa Phụ đang đứng trên mũi thuyền ngắm nhìn biển sao trời, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lung rớt rớt xuống từ trên trời, nhuộm lên thân thể kiều diễm xinh xắn của nàng cứ như là nàng tiên trên cung trăng, chỗ cừu nhô thì nhô, chỗ cần đứng thì đứng, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, chỗ cần to thì tuyệt đối là đủ to, thân hình bốc lửa đó, diễm lệ, mê hoặc đến khiến người ta phải nín thở.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tiểu Thanh cong người bước ra từ trong khoang thuyền, khoát một chiếc áo khoát da hồ ly lên bờ vai ngọc ngà của Hứa Phụ, sau đó dịu dàng nói:

- Công tử, đêm lạnh rồi, vào khoang thuyền nghỉ ngơi chút đi.

Hứa Phụ lại không thèm để ý đến Tiểu Thanh, chỉ nhìn vào các ngôi sao trong khoảnh không mà không nói gì.

Tiểu Thanh thoáng nín thở, có chút lo lắng nói:

- Công tử, người lại đang nhận biết hiện tượng thiên văn à?

Thân là tì nữ của Hứa Phụ, ít nhiều gì Tiểu Thanh cũng đã từng tiếp xúc với học thuyết âm dương, cái gọi là học thuyết âm dương, kỳ thật chính là cách gọi chung của người xưa đối với thiên văn, địa lý. Còn về việc các vì sao trên trời có thật sự tồn tại mỗi liên hệ cảm ứng thời cơ nào đó với con người, thì lại tùy vào quan điểm của mỗi người, mỗi người mỗi ý, mãi đến hơn hai ngàn năm sau, cũng chưa có được kết luận.

Thấy Hứa Phụ không để ý đến, Tiểu Thanh lại hiếu kỳ hỏi đến:

- Công tử, thật sự có sao Văn Khúc mọc ở hướng Đông Nam ư?

Lần này Hứa Phụ rất cục cựa cũng khẽ thở dài một tiếng, ôn tồn nói:

- Sao Văn Khúc vốn không ở Đông Nam mà là ở Trung Nguyên, nhưng lại có một vì sao tương tuyệt thế mọc lên ở Đông Nam, còn có hiện tượng thiên văn này, cũng càng lúc càng mờ hồ hỗn độn mất rồi.

- Sao tương mọc ở Đông Nam?

Tiểu Thanh ngẩng đầu nhìn về khoảng không hướng Đông Nam, nhưng lại chỉ thấy một thấy một màn lớn các ngôi sao nhạt nhẽo mà mờ hồ hỗn độn, lại quay đầu nhìn vào màn đêm hướng Tây Bắc, đập vào mắt lại là một mảng lớn những vì sao trơ trọi, nhất là ngôi sao chính ở giữa, càng rực rỡ đến lóa mắt, dường như có thể có thể tranh nhau tỏa sáng với ánh trăng trên cao.

Ngay sau đó Tiểu Thanh có chút nghi hoặc nói:

- Công tử, hướng Đông Nam đâu có sao gì đâu mà?

- Tiểu Thanh người một giới người trần mắt thịt, lại há có thể nhìn xuyên thấu hiện tượng thiên văn huyền ảo chứ?

Hứa Phụ thản nhiên cười một cái, đang lúc lại định nói vài câu, cái miệng nhỏ vừa hé đột nhiên mở to thành hình chữ "O", đôi mắt sáng như sao trời cũng thoáng chốc mở to ra, Hứa Phụ nhìn đắm đắm vào màn đêm hướng Đông Nam, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Công tử, sao thế?

Tiểu Thanh thấy thế âm thầm lo sợ.

- Sao đế vương!

Hứa Phụ hít một ngụm hơi lạnh, thấp giọng nói:

- Sao trời Đông Nam không ngờ lại mọc lên một vì sao để vương, tuy rằng không sáng như sao để vương phía Tây Bắc, nhưng sức tỏa sáng của nó lại khác biệt hoàn toàn so với những vì sao gần đó, không sai, đó là sao để vương, đó khẳng định là sao để vương, trời ơi, hai vì sao tranh nhau tỏa sáng, sự giằng co giữa Sở Hán thật sự lại phải tiếp tục sao?

- Hai sao tranh nhau tỏa sáng ư?

Tiểu Thanh lại lần nữa xoay đầu nhìn về màn đêm phía Đông Nam, nhưng cái trông thấy được vẫn chỉ là một màn hỗn độn, ngoại trừ một đám sao sáng ảm đạm ra, thì lại chẳng nhìn thấy gì cả!

265. Chương 265 Kiếp Hồng Loan

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 265 Kiếp Hồng Loan

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Muôn người đang háo hức chờ đợi kỳ thi quốc gia, tìm ra nhân tài đích thực. Chính xác năm ngày kỳ thi bắt đầu, nhưng đã được thay đổi lại, đến nửa tháng sau mới long trọng thi thố, sở dĩ một lần nữa trì hoãn, cũng bởi vì Khuất Bất Tài ‘Ô Mục Nhai’ ở Lương Quốc, Hoài Nam Quốc, Tề Quốc, Triệu Quốc và Lâm Giang Quốc phát động tuyên truyền, làm cho số lượng học trò bần hàn khắp nơi ùn ùn kéo đến Giang Đông.

Tới ngày thi, lại có hơn một vạn học trò đến dự thi, vô cùng sôi nổi, có thể nói từ xưa tới nay chưa từng có.

Tạm thời ngồi trên một chiếc bàn, Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền, Hoàn Sở, Quý Bố, các văn võ đại thần cùng Hạng Trang coi thi.

Trông thấy các trò thay nhau tiến vào trường thi, Thượng Đại Phu Võ Thiệp vuốt vuốt râu, có chút phấn khích nói rằng:

- Đại Vương, trước kia Khổng Tử có ba nghìn đệ tử, chọn ra bảy mươi hai hiền tài. Hôm nay, Đại Sở thi cử sôi nổi hơn xưa, có trên một vạn học trò, như thế có nên chọn ra ba bốn trăm hiền tài không?

Nếu thực sự có thể chọn ra ba bốn trăm hiền tài, như vậy lần quốc thảo này cũng đã thành công mỹ mãn. Tiếp đến, vừa mới đây các sĩ tộc Giang Đông đều trốn thuế ruộng đất, nhưng chuyện này cũng không đáng lo ngại.

Hạng Trang có chút tâm tư, nói:

- Chỉ hy vọng được như thế.

Bách Lý Hiền hiểu rõ tâm tư của Hạng Trang, lập tức tiến lên cúi đầu xuống ghé vào tai Hạng Trang thấp giọng nói:

- Đại Vương yên tâm, tất cả các khu vực thi, phần lớn được phân ra chữ “Thiên” “Giáp” “Nhất”. Kỳ thi lần này số lượng sĩ tử rất đông đảo, cho nên Bách Lý Hiền chia thành ba khu vực thi ” Thiên ” Địa ” Nhân”. mỗi khu vực thi chia thành mười hai tiểu khu, sau đó đánh số thứ tự.

Tại kỳ xá Thanh Phong ngoài trường thi.

Từ khi trường thi mở ra, lần lượt các thí sinh từ các quân huyện, thậm chí ngay cả ở các nước Trung Nguyên cũng tới dự thi. Những thí sinh này đa phần xuất thân túng thiếu, không đủ tiền thuê nhà trọ trong thành, chỉ có thể ở lại học xá trong trường thi, nói là học xá, nhưng thực ra cũng chỉ là một gian nhà tranh đơn sơ, tạm thời che mưa che nắng mà thôi.

Những thí sinh này phần lớn xuất thân bản hàn, nhưng đi xa nhà chỉ ít cũng mang theo chút lộ phí. Phải biết rằng Trung Hoa từ xưa tới nay có truyền thống dù giàu hay nghèo, ở nhà nhai trầu nuốt cơm như thế nào đều được, nhưng khi ra ngoài, ở quê cũng giúp đỡ chút ít. Hơn nữa các sỹ tử đi dự thi đều từ xa tới, chi phí cũng không phải là ít.

Nhưng mà, những sỹ tử này không phải tất cả đều là sỹ tử bản hàn, cũng có không ít đệ tử gia cảnh giàu sang quyền thế vùng tiền như rác.

Vì thế, bốn phía trường thi nhanh chóng xuất hiện hàng loạt tửu rượu, trà lâu, kỳ xá, nhạc quá thậm chí có cả kỹ viện. Hơn nữa, tất cả buôn bán rất thịnh vượng.

Tuy nhiên ngày hôm nay, kỳ thi chính thức bắt đầu, số lượng lớn sỹ tử ùn ùn kéo vào trường thi. Lập tức, kỳ xá doanh thu giảm đi nhiều, chỉ có vài vị khách, hơn nữa cũng không đánh cờ, mà chỉ ngồi uống trà suông mà thôi.

Ven đường, bên cửa sổ kỳ xá phía trước có hai cô nương đang độ tuổi thanh xuân, đáng vẻ duyên dáng, thu hút ánh mắt của mấy kỳ khách. Thật là đáng tiếc, hai cô gái trẻ đều đội trúc lập, lớp vải mỏng buông xuống che khuất dung mạo hai nàng, cho nên không cách nào trông thấy dung mạo của hai nàng. Lại càng muốn biết được nhan sắc hai nàng ra sao?

Hai người, Hứa Phụ cùng tiểu muội là Tiểu Thanh tới Giang Đông bằng lòng với ‘Kiếp Hồng Loan’.

Là một người xem bói có tiếng. Tất nhiên Hứa Phụ hiểu rõ mệnh Hồng Loan có ý nghĩa gì, nhưng thường các thầy cũng không dám tùy tiện hóa giải kiếp nạn của mình, cùng lắm cũng chỉ dám gieo quẻ xem hung cát mà thôi. Hứa Phụ là đệ tử kế tục Hoàng Thạch Công, trình độ uyên thâm, hung hiểm càng hiểu rất rõ. Nàng há lại dám làm trái thiên mệnh sao?

Nâng chén trà, ngửi hương thơm thoang thoảng, Hứa Phụ trong lòng lộ ra chút lo lắng.

Trên đường tới Giang Đông, Hứa Phụ có gieo một quẻ nhân duyên cho chính mình, kết quả quẻ hỗn độn không rõ ràng, quẻ này của nàng ngay cả những thầy bói có tiếng cũng không sao giải thích được. Trong lòng bắt đầu hiện ra cảm giác mơ hồ, phần lớn ‘Kiếp Hồng Loan’ của nàng ứng với sao để vương hoặc tình tương trên mình, rốt cục thế nào nàng cũng không sao hiểu được.

Tiểu Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy các sỹ tử ùn ùn kéo vào trường thi, trong lòng không khỏi khen ngợi, nói:

- Công tử, Giang Đông nhiều sỹ tử như vậy sao? Ít cũng có vài nghìn người đấy chứ?

- Mấy nghìn người thôi sao? E rằng phải có trên vạn người đấy.

Hứa Phụ rốt cục thay đổi suy nghĩ, nhẹ giọng nói rằng:

- Sở Vương viết chiếu mở kỳ thi, bao gồm tám khoa, đây cũng là một cách khác để công sỹ có tước vị, hành động này hoàn toàn phá lệ cũ. Trước kia các tướng sĩ cầm binh đao ra chiến trường, tuy nhiên ai đó lập công mới được phong tước vị mà thôi. Quan trọng cũng không phải tước vị của bản thân, mà lúc này bản thân các sỹ tử cũng có thể có chức tước, cũng là tạo cơ hội cho họ khi xuất ngũ về quê làm quan. Những sỹ tử nghèo há lại không động tâm sao?

- Cũng phải.

Tiểu Thanh trong lòng đồng tình nói:

- Những sỹ tử này thực sự muốn làm quan, nhất định cũng không phải Cá Chép vượt Long Môn, chỉ cần có chút thành quả là trở thành người có chức có quyền hay sao? Nếu như tiểu nữ là nam nhi, cũng muốn đi thử vận may.

Hứa Phụ tủm tỉm cười, nàng không để ý đến các sỹ tử bên ngoài cửa sổ nữa, bắt đầu một ngụm trà. Bấy giờ trà Nghệ Xa không được tinh tế bằng sau này, thực sự mới bắt đầu được lưu hành. Bấy giờ, cũng chỉ dùng nước ngâm lá trà ngồi uống trò chuyện giải khát mà thôi.

Hứa Phụ ngồi yên lặng không nói gì. Ở quán đối diện, hai người quân Hán đang chăm chú nhìn nàng.

Hai người quân hán này không giống những tên lính bình thường. Chính là quân úy Phá Quân bên cạnh Cao Sơ cùng với hắn là Thanh bì. Thanh Bì vốn là thuộc hạ của Qua Thắng, tuy nhiên nửa tháng trước đã chuyển qua bên Phá Quân.

Ba ngày trước, Phá Quân phụng mệnh Cao Sơ hộ tống tám trăm sĩ tử đến Ngô Trung Tự dự thi, đưa đến cổng sau thì quay trở về nhà vui vẻ cùng vợ bé triền miên mấy ngày liền. Ngày hôm nay, dẫn tám trăm sĩ tử vào trường thi, chuẩn bị quay về, không ngờ tại quán rượu, tên tiểu tử Tiểu Thanh lại nói với hắn gặp một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!

Tên tiểu tử Phá Quân nghe thấy vậy trong có chút hiếu kỳ, liền muốn đến tận mắt xem sao.

Nghe nói Tiểu Thanh trông thấy một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Nhất thời Phá Quân hứng thú muốn tới xem. Dù cho tên tiểu tử này đã cưới hai mỹ nhân về nhà làm vợ, nhưng bản tính chẳng hoa của hắn vẫn không có chút thay đổi. Lúc ngoài thành, sợ Cao Sơ quân pháp nghiêm ngặt, hắn không dám làm bậy; đến khi trở về Ngô Trung, hắn tự như ngựa hoang đứt dây cương.

Tuy nhiên, vừa nhìn theo hướng Tiểu Thanh chỉ, Phá Quân vô cùng thất vọng:

- Tiểu Thanh, tên tiểu tử nhà ngươi dám lừa ta sao? Hai tiểu nương kia đều che kín mặt, ngươi lại có thể trông thấy các nàng xinh đẹp, duyên dáng sao?

Tiểu Thanh thấp giọng nói:

- Tướng Quân, hôm nay liệu có quay về phiên ấp hay không?

Phá Quân mắng:

- Quay về cái con khỉ!

- Ở lại hai ngày đã chết sao? Hừ!

Tại trường thi, chữ thiên giáp nhất đều kiểm tra nghiêm ngặt.

Tên tiểu giám thị hai lần trong quá trình kiểm tra đều phát hiện bên trong có sĩ tử còn đang ngủ say. Còn tưởng rằng sĩ tử đêm qua phấn khởi không ngủ được, hôm nay mệt quá còn ngái ngủ, không nhận được liền đi tới gõ mạnh xuống bàn, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Này này, đừng ngủ, khẩn trương làm bài thi, thời gian đã trôi qua nửa canh giờ rồi.

Nhưng sĩ tử vẫn nằm im, vung tay phải lên lắc lắc, uể oải nói:

- Không sao, không sao.

Tên tiểu giám thị gượng cười lắc đầu, sĩ tử này từ chối như vậy, hắn cũng chẳng làm gì hơn được. Hơn nữa, hắn cũng không phải phụ thân hay huynh trưởng. Làm sao dạy bảo được hắn chứ? Lập tức xoay người đi ra chỗ khác.

Ba canh giờ nhanh chóng trôi qua, khi tiểu giám thị lại quay lại kiểm tra, phát hiện sĩ tử kia vẫn còn đang ngủ say. Đến khi sắp thu bài thi, sĩ tử kia rốt cục cũng thức dậy, uể oải, bắt đầu làm bài thi. Tuy nhiên, mới trả lời được hai khắc, tiếng chuông vang lên, thời gian đã hết, tất cả sĩ tử nộp bài.

Tiểu giám thị có ý tốt, cố ý thu chậm lại, cho sĩ tử thêm khoảng nửa khắc sau khi chuông kêu. Tuy nhiên tiếc nuối nhất vẫn là sĩ tử bán bánh cuốn ở phía trên, phát hiện bài thi chỉ viết lác đác mấy trăm từ nhưng lại viết ở mặt trái bài thi, nội dung lại không đúng chủ đề.

Tất Thư lấy lại thanh Bích Huyết Kiếm gia truyền từ trong tay quan giám thị, giơ thanh kiếm lên rồi rất vào thắt lưng. Sau đó nghiêng ngang ra khỏi phòng thi, phía sau ở cách trường thi không xa nhìn lại, không cần quay đầu lại, dường như Tất Thư có thể cảm giác được hai con mắt đang nhìn hắn. Bỗng chốc, Tất Thư khoe miệng mỉm cười, lẽ nào lúc này để mấy vị kia thất vọng rồi đi sao?

Tất Thư uể oải đi ra cổng chính trường thi, băng qua đường hướng về phía cổng chính.

Tất Thư uống rượu giỏi, đánh cờ cũng rất giỏi. Thật đáng tiếc. Sau khi cùng Khoái Triệt đánh vài ván cờ, tới giờ vẫn chưa gặp đối thủ nào xứng tầm. Tuy nhiên, hẳn ngày nào cũng tới kỳ xá ngồi, biết đâu ngày nào đó gặp được kỳ thủ tương xứng? Như vậy thật là điều thú vị nhất trên đời.

Vừa đi tới gần cổng chính, một bóng người từ phía sau Tất Thư vượt lên, đồng thời dùng tay đẩy đẩy, dường như muốn hất Tất Thư sang một bên. Sự việc xảy ra rất nhanh, người kia đặt bàn tay to lớn lên bả vai Tất Thư. Nhưng rốt cục không đẩy được Tất Thư ra, trái lại người kia ‘ôi’ một tiếng bắn ra một bên.

Tất Thư lắc đầu, cầm Bích Huyết Kiếm ung dung đi qua cửa lớn kỳ xá.

- Quân súc vật nhà ngươi, thằng cha mày Đứng lại! Đứng lại! Cha mày đứng lại!

Vừa nói chính là Thanh Bì, sau khi trở thành thân quân của Qua Thắng. Lẽ nào chịu thiệt thòi như vậy sao? Lúc đó định ra tay, lại bị Phá Quân giữ tay phải lại không cho rút kiếm.

Phá Quân lắc đầu, trầm giọng nói:

- Thanh Bì, không nên dính vào việc này, tên tiểu tử này đích thực là một cao thủ, tiểu tử nhà ngươi nhất định không phải đối thủ của hắn, tùy tiện động thủ chỉ tự làm xấu mặt mà thôi.

Thanh Bì buông thanh kiếm ra, cảm phần nói:

- Tướng Quân, cứ bỏ qua như vậy sao?

- Bỏ qua? đâu có thể dễ dàng như vậy.

Phá Quân lắc đầu, ghằn giọng nói:

- Đừng quên chúng ta là quân Sở, quân Sở thì sao chịu thiệt thòi sao? Sao hả?! Đi, đi thăm dò tên tiểu tử như nào rồi sẽ giải quyết sau!

266. Chương 266 Kỳ Diệt Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 266 Kỳ Diệt Quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư vừa mới tiến vào cổng chính kỳ xá, rất nhiều sỹ tử đứng dậy chào.

Ở Ngô Trung này hơn nửa tháng, Tất Thư hàng ngày đều tới nơi này ngồi, thỉnh thoảng cùng người khác đánh cờ, nhưng mỗi lần đều chỉ đi chưa đến trăm nước là đã thắng đối thủ. Dần dần, những sỹ tử thường xuyên ra vào kỳ xá đều biết tài đánh cờ của hắn. Cho nên không ai dám đánh cờ cùng hắn, tuy nhiên danh tiếng Tất Thư cũng dần dần lan truyền rộng rãi.

Các sỹ tử đứng dậy chào, Tất Thư mỉm cười đáp lễ.

Đánh xong một ván cờ, bỗng nhiên một gã thư sinh đứng dậy nói rằng:

- Học kiếm huynh, khả năng đánh cờ của ngươi thật cao thâm, ta không sánh bằng. Nếu như một mình ta đánh, ta chắc chắn thua, tuy nhiên, song ngươi có dám đánh cùng mười người chúng ta không?

Tất Thư nghe vậy mỉm cười, nói:

- Chuyện này thật mới lạ, nhưng xem ra cũng không sao cả.

Nhất thời thư sinh bốn phía trầm trồ khen ngợi, lập tức cùng nhau đề cử ra mười thư sinh kỳ lực cao thâm. Chủ nhân kỳ xá đã sớm chuẩn bị mười bàn cờ cho kỳ đồng, kỳ nương phía bên trong đại sảnh. Rất nhanh,

tin tức Tất Thư một mình đánh với mười kỳ thủ lan truyền khắp nơi, người yêu thích đánh cờ ùn ùn kéo tới kỳ xa Thanh Phong.

Kỳ xa Thanh Phong kiêm lẫn cả kinh doanh phòng trọ, ngoại trừ đại sảnh lầu một ra, dùng bình phong ngăn thành mười gian phòng yên ắng dành cho các kỳ thủ đánh cờ. Lầu hai phân ra mấy chục gian phòng hảo hạng chuyên dùng cho thư sinh, khách thương nhân nghỉ trọ.

Hứa Phụ, Tiểu Thanh đang trong phòng hảo hạng nghỉ ngơi. Bỗng thấy bên ngoài đại sảnh vọng đến âm thanh ầm ĩ khiến hai nàng bình tĩnh.

Lập tức Tiểu Thanh đi ra ngoài cửa phòng xem, trong chốc lát quay lại nói với Hứa Phụ:

- Tiểu Thư, phía dưới có một người tên Tất Thư đang cùng mười thư sinh đánh cờ, rất náo nhiệt.

- Oh, đánh cờ một lúc cùng mười người sao?

Hứa Phụ đảo đôi mắt nói:

- Đi, cùng ta đi xem chút đi.

Khi Hứa Phụ, Tiểu Thanh đi ra khỏi phòng. Phía cạnh lan can lầu hai có không ít sỹ tử đang đứng xem, những người này phần lớn đều từ xa tới kỳ xá ngủ trọ hoặc là con cháu phú thương. Trông thấy Hứa Phụ, Tiểu Thanh, các sỹ tử đều nhao nhao đưa ánh mắt lạ lùng. Mặc dù hai nàng phủ tấm lụa mỏng màu xanh trên mặt, mịn mướt giống như dưới ngọn đèn dầu, xon dáng người vô cùng duyên dáng thiết tha.

Rất nhiều sỹ tử đang nhìn vào, nhưng Hứa Phụ, Tiểu Thanh không hề để ý tới. Ngay tức khắc, thoải mái đi đến phía lan can.

Đứng cạnh lan can nhìn xuống, đúng lúc tất cả ánh mắt đổ dồn xuống đại sảnh lầu một. Chỉ thấy một thư sinh trắng tuổi chừng ba mươi, mặc y phục màu trắng, tay cầm chén rượu, lúc này đang đi qua đi lại mười bàn cờ. Hơn nữa đi đến mỗi bàn cờ, y vẫn rất thoải mái.

Lúc này, Thanh Bì đẩy cánh cửa đi ra, bấm báo với Phá Quân:

- Tướng Quân, đích thực tên tiểu tử này là sỹ tử Giang Bắc, không tài cán thực hư thế nào, nhưng tính cách rất khiêm tốn, gặp ai cũng tùm tùm cười, giương như kỳ lực rất cao thâm, cùng lúc đánh cờ cùng mười người.

- Đánh cờ cùng mười người sao?

Phá Quân đưa mắt, đột nhiên nảy ra ý hay, nói với Thanh Bì:

- Thanh Bì, thư sinh ở Lư Giang gọi là gì Khương đó, giương như chơi cờ cũng rất khá thì phải?

Thanh Bì lập tức gật đầu, nói:

- Có người tên Từ Khương kỳ lực không hề tầm thường.

Phá Quân xoa tay, nói rằng:

- Vậy, người mau mau phái người gọi Từ Khương tới đây, thật nhanh!

- Rõ!

Mặc dù Thanh Bì không biết Phá Quân muốn làm gì, tuy nhiên cũng hô lớn tuân lệnh, vội vàng vàng đi.

Nhìn theo Thanh Bì đi ra cửa, Phá Quân lại quay lại tiền sảnh, cầm hũ rượu rót ra chén, nhếch mép cười nói:

- Tiểu tử, hôm nay xem ngươi còn tươi tỉnh được không, Hừ!

Thanh Bì ngấm ngầm ra bên ngoài cổng lớn kỳ xa. Phá Quân muốn thay hần dạy cho tên thư sinh kia một bài học, cũng không phải là đánh đấm như hạng đầu đường xó chợ. Cho dù nói thế nào chẳng nữa, bây giờ, Phá Quân đã trở thành Tướng Quân. Chuyện dọa nam nạt nữ hần không làm được. Hần nói không thể bỏ qua, chính là muốn làm xấu mặt tên thư sinh kia, chỉ có vậy mà thôi.

Khảo sát bài thi, Hạng Trang, Hạng Tha, Bách Lý Hiền, Võ Thiệp lúc này đang truyền tay nhau đọc bài thi của Tất Thư.

Lúc chuyển tới Võ Thiệp, Võ Thiệp run run cầm bài thi trên tay, cười khổ nói:

- Đại Vương, bài này sao toàn là chuyện này, chuyện nọ vậy? Cái cần trả lời thì hần không làm, ngay cả mặt sau hần cũng chỉ viết trên dưới một trăm từ, hơn nữa, viết không rõ đông tây gì hết?

Cơ bản toàn nói lung tung, người này, đa phần không có ý tốt, hừ!

Hạng Tha nhíu mày, nói:

- Tên Tất Thư này, quả thực có phần quá đáng.

Ngừng một lát, Hạng Tha lại nói tiếp:

- Từ khi hần tới Ngô Trung, mỗi ngày chúng ta đều chiêu đãi rượu tốt thịt ngon, thậm chí có rượu trắng cũng nhường hần vài ly, Đại Vương lấy lòng quốc sỹ đối đãi, vậy mà hần lại như vậy sao? Nếu như không dự thi thì chẳng nói làm gì, còn như đã vào dự thi nên làm bài cho tốt. Hần thực có phần xúc phạm, không coi quốc sỹ ra gì sao?

Tuy nhiên, Hạng Trang, Bách Lý Hiền đang im lặng, nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhìn vẻ mặt hai người, dường như có suy nghĩ sâu xa. Sau một lúc lâu, Hạng Trang mới hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, người thấy thế nào?

Bách Lý Hiền phe phẩy cái quạt lông, đáp:

- Đại Vương, Tất Thư ngủ gật trong trường thi, thực không muốn dự thi, cậy tài khinh người, khiến mọi người hoài nghi. Tuy nhiên, hần viết vào mặt trái đề thi khoảng một trăm chữ cũng cực kỳ sắc bén, thẳng thắn đả kích luật pháp nhà Tần quá khắc nghiệt, chỉ là, dường như chưa nói hết ý. . .

Hạng Trang nghe vậy gật gật đầu. Bách Lý Hiền là cổ nhân, cho nên nhìn không ra hàm ý của bài viết kia. Nhưng mà là một người có tài hơn người, Hạng Trang tựa hiểu rõ sự lợi hại của bài viết kia, Tất Thư viết Liêu Liêu khoảng một trăm từ, rốt cuộc nghiên cứu thảo luận về quân dịch, thu thuế công bằng khiến Hạng Trang khắc sâu trong lòng.

Hạng Trang cũng không rõ, Tất Thư viết thực ra ban đầu chia đình nhập mẫu đều theo một quy tắc chung!

Lịch sử có viết, chia đình nhập mẫu cho đến thời Mãn Thanh năm Ung Chính thực sự thi hành. Chính thể trưng thu thuế thân, làm giảm bớt sự kiểm soát của giai cấp thống trị với bách tính trăm họ. Từ đó, giấu kín nhân khẩu hiện tượng này mới chính thức triệt để. Bấy giờ, nhân khẩu bắt đầu gia tăng cực điểm cùng kinh tế phát triển nhanh chóng.

Bỗng nhiên, Hạng Trang vuốt cằm nói:

- Xem ra, Tất Thư đang muốn thăm dò quả nhân.

Bách Lý Hiền cười, nói:

- Quân chọn thần, thần cũng chọn quân. Nếu như Đại Vương không phải là người có con mắt tinh tường, khoan dung, quyết đoán. Hần có thể tùy tiện bằng lòng giúp sức cho người sao? Cho dù nói thế nào đi nữa, hần cũng là Quỷ Cốc truyền nhân, ha ha.

Hạng Trang nhẹ nhàng gật đầu, lại nói:

- Mau, điều tra xem Tất Thư giờ ở nơi nào?

Rất nhanh có Ô Mộc Nhai chạy vào bẩm báo:

- Bẩm Đại Vương, Tất Thư đang ở kỳ xá Thanh Phong đánh cờ cùng mười người một lúc.

- Cùng mười người đánh cờ một lúc sao? Xem ra tên Tất Thư này quả thực đúng là một người phi thường.

Hạng Trang cầm lấy bộ râu rậm rạp, quay đầu nhìn về phía Hạng Tha, Bách Lý Hiền, nói:

- Đi, chúng ta đi xem cảnh tượng náo nhiệt.

Kỳ xá Thanh Phong, tỉnh thất lâu một.

Một gã thư sinh chừng ba mươi tuổi dáng thon gầy đứng lại trước mặt Phá Quân, trông thấy, thư sinh này tuy rằng rất tôn kính Phá Quân nhưng ánh mắt cũng không có chút nịnh lọt.

Thư sinh vốn ở Lư Giang là sĩ tử nghèo tên Từ Khương.

Phá Quân hỏi thư sinh:

- Từ Khương, thế nào, có thể đánh thắng hần không?

- Không thể.

Từ Khương lắc đầu, không cần suy nghĩ nói:

- Tại hạ kỳ lực còn thua kém xa.

Tuy rằng Phá Quân không nói rõ nhưng Từ Khương đã biết đó chính là Tất Thư. Tại đại sảnh, Tất Thư cùng một lúc đánh cờ cùng mười kỳ thủ có năng lực, nhưng mười bàn đều thắng. Từ Khương nhìn thật kỹ, chỉ riêng trí nhớ cùng năng lực, Từ Khương trong lòng cảm thấy còn kém xa, đánh cờ cùng Tất Thư, khả năng thắng của hần thật quá xa vời.

- Không thắng được sao?

Thanh Bì nhíu mày nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Phá Quân đảo hai con mắt, đột nhiên có chủ ý, nói:

- Kỳ xá Thanh Phong không biết có bàn cờ diệt quốc hay không?

- Tất nhiên là có.

Từ Khương gật đầu, nói:

- Tuy nhiên, tại hạ chưa bao giờ gặp người nào đã từng hạ được cờ diệt quốc.

Phá Quân cười đắc chí, dặn dò Thanh Bì:

- Đi mau, người mau gọi tên chủ kỳ xá tới đây.

Vừa dứt lời, Phá Quân chậm chậm nói với Từ Khương rằng:

- Còn có người, chuẩn bị chuẩn bị, cùng Tất Thư đánh bàn cờ diệt quốc lớn.

- Hả? Cờ diệt quốc?!

Từ Khương nghe vậy kinh hãi, nói:

- Tướng Quân, tại hạ kỳ lực không thể. . .

- Được rồi được rồi, cho người hạ người ta xuống, dài dòng làm gì?!

Phá Quân tức giận nói:

- Tóm lại người cứ yên tâm, hạ thua Bản Tướng Quân cũng không trách tội người, nếu người may mắn thắng được, ta sẽ có phần thưởng!

- Vâng!

Từ Khương không nói gì thêm nữa, lập tức vái chào rồi xoay người đi.

Nhìn theo dáng vẻ Từ Khương đã đi xa, Phá Quân mỉm cười, khê lăm bầm:

- Tiểu tử này, người kỳ lực hơn người thế sao? Thật đúng là người có dũng khí diệt đại Sở không? hừ!

Đại sảnh lâu một, mười bàn cờ lần lượt kết thúc.

Rất nhiều sĩ tử xung quanh vẫn còn toan tính, vẫn đang vây quanh bốn phía đàm luận ván cờ ban nãy.

Tất Thư đến gặp chủ kỳ xá nhận tiền thưởng, định xoay người rời đi, Bỗng nhiên một cô nương trẻ tuổi xinh xắn, thướt tha đi lên đại sảnh đứng giữa các kỳ đài. Lên tiếng nói:

- Thừa các vị quan khách, vừa có một vị danh sĩ đưa ra yêu cầu cùng Tất Thư công tử đánh bàn cờ diệt quốc kỳ, không biết ý công tử thế nào?

- Hả? Đánh cờ diệt quốc sao?

- Dĩ nhiên là có người muốn cùng Học Kiếm huynh hạ cờ diệt quốc?

- Có trò hay để xem đây, chuyển đi này thật không tệ, chuyển đi này thật không tệ!

- Kể đến không thiên, thiện người không đến, xem ra người này cũng là cao thủ đánh cờ!

Kỳ nương tiếng nói vừa dứt, trong đại rất nhiều sĩ tử nhất thời ồ lên, toàn bộ đều dịch chuyển.

Cần biết cờ diệt quốc cũng không giống như đánh cờ bình thường. Điều này không chỉ bởi vì đánh cờ diệt quốc sẽ chuyên biệt có kỳ nương bảo kỳ, bãi kỳ, đổi lại kỳ thủ vì cờ diệt quốc còn phải đại diện nước chư hầu đến đánh cờ, một bên thua nghĩa là nước bị diệt.

Tuy rằng chỉ là chơi cờ, cũng không có ý nghĩa thực, nhưng đây là trò chơi giải trí của thời đại này, cũng rất được ưa chuộng.

- Tất huynh, ưng thuận chứ!

- Học Kiếm huynh, kỳ lực của người tất sẽ thắng không có gì phải nghi ngờ!

- Nói rất hay, Tất huynh, hôm nay đi xuống bàn cờ diệt quốc cho mọi người mở mang tầm mắt.

Lập tức có sĩ tử bắt đầu đứng dậy đánh trống reo hò, Tất Thư đứng giữa chấp tay thi lễ, liền xoay người mỉm cười, hướng về liệt quốc kỳ trên đài vái chào kỳ nương xinh đẹp, nói:

- Tại hạ cam tâm tình nguyện thập tùng!

267. Chương 267: Diệt Sở.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 267: Diệt Sở.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chờ Tất Thư chậm rãi đi lên trên kỳ đài liệt quốc, vị kỳ nương xinh đẹp mới xoay người hướng về phía đại sảnh, nói lớn:

-Cho mời công tử Từ Khương.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng gầy yếu từ trong phòng đi ra.

Những người đứng xung quanh chăm chú nhìn, nhưng chẳng ai nhận ra y, vị học tử dáng người gầy gò kia thông dong bước lên kỳ đài, vái chào Tất Thư, nói:

-Phiên áp Từ Khương, xin chỉ giáo.

Tất Thư khẽ mỉm cười, vị học tử gầy gò liền ngồi xuống một bên bàn cờ.

Chờ Tất Thư vào bàn, kỳ nương mới mang quốc lâu tiến lên nói:

-Mời hai vị công tử chọn nước.

Tất Thư mời Từ Khương chọn trước, Từ Khương cũng không khách khí, lập tức lấy từ trong giỏ ra một khối mộc bài đưa cho kỳ nương, kỳ nương giơ cao mộc bài tuyên bố:

-Từ Khương công tử, chọn Sở quốc.

-Được, Hoa Hạ mệnh mông, duy có Đại Sở, Đại Sở tất thắng.

-Đúng, vương hiểu cách cầm quân, Đại Sở luôn có chiến tích, nhất định sẽ thắng.

-Từ huynh, người nhất định không được làm mất mặt Đại Sở ta.

Kỳ nương vừa dứt lời, những học tử xung quanh liền trầm trồ khen ngợi.

Trong tiếng ồn ào, kỳ nương lại tiếp tục mang quốc lâu tới trước Tất Thư, y chọn bài đưa cho kỳ nương, kỳ nương lại giơ mộc bài lên cao giọng tuyên bố:

-Tất Thư công tử, chọn Đại Hán.

Toàn bộ học tử trong đại sảnh khẽ im tiếng, sau đó, một vài lời bàn tán xôn xao vang lên.

Từ Khương ngồi trên kỳ đài cũng bỗng nhiên ngẩn người, áp lực càng tăng lên, Sở Hán tranh bá suốt bảy năm, cho tới nay vẫn chưa phân thắng bại, cái gọi là kỳ vận chính là vận mệnh quốc gia, lần này là trận cờ giữa Đại Sở và Đại Hán, nếu thắng thì không sao, còn nếu thua, chẳng phải sẽ tổn hại tới vận mệnh Đại Sở sao?

Trái lại, Tất Thư vẻ mặt vẫn bình thản.

Lầu một Bắc Giác, tĩnh phòng,

Phá Quân khẽ cười, thấp giọng lẩm bẩm:

-Bản tướng quân rất muốn xem, tên tiểu tử nhà ngươi có gan thay Đại Hán diệt Sở hay không, ha ha, hôm nay tiểu tử nhà ngươi hãy lộ mặt đi.

Lầu hai Nam Thương, những gian cửa sổ trên mấy gian phòng hạng sang đều đã bị mở toang, bên trong chen chúc không ít người, nhưng vì trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, mấy gian phòng đó lại không mở đèn nên nhìn không rõ lắm.

Trong bóng đêm, một tiếng nói vang lên:

-Đại vương, để thần lệnh cho chúng đổi quốc!

-Không cần.

Người kia lập tức uy nghiêm chặn lại:

-Tuy nói kỳ vận chính là vận mệnh quốc gia, nhưng Đại Sở rộng lớn như thế, nếu có vì một trận kỳ quốc mà diệt vong thì đúng là điều hoang đường.

Kỳ nương nói:

-Hai vị công tử có muốn thỏa thuận ai đi trước không?

Từ Khương do dự một lát rồi nói:

-Điều này, Tất thư huynh nước cờ thâm hậu, hay là cho tại hạ đi trước vậy.

Tất Thư nhìn Từ Khương cười, sao cũng được.

Kỳ nương xinh đẹp liền lập tức cười đem cờ đen và cờ trắng đặt vào hai bên đĩa cờ, cùng lúc đó lại có hai kỳ nương xinh đẹp nữa đi lên kỳ đài, đem cờ phân biệt bên trắng bên đen dựng ở sườn phía bắc kỳ đài.

Từ Khương có chút căng thẳng, tính toán thời gian kỳ thi mất tầm nửa nén hương, sau đó vỗ nhẹ vào bàn cờ.

-Đại Sở đi trước, thượng tam tam.

Kỳ nương vừa xoay người lại đã thấy Tất Thư đi nước cờ đầu tiên, liền khấn trương xoay người lại cao giọng nói:

-Đại Hán đi sau, nhập tứ nhị.

Hai nước đã nhập cờ, hai vị kỳ thủ rất nhanh liền nhập cờ, tuy nhiên những người sáng suốt chỉ cần nhìn qua là thấy được, Từ Khương nước cờ thiếu tự tin, mỗi bước đi đều phải suy nghĩ rất lâu, trái lại Tất Thư lại vô cùng tự tin, nước cờ đi đều và rất dứt khoát.

Hiên tại, điều đáng suy nghĩ chính là, Tất Thư có dám thay Hán diệt Sở?

Thế nhưng, chẳng cần suy nghĩ lâu, sau khi đã hạ gần sáu mươi quân cờ, Từ Khương liền lâm vào tình thế khó khăn, vài lần đã gỡ cờ trắng lên nhưng chưa dám hạ cờ.

Lầu hai Nam Sương, trong phòng hạng sang.

Bách Lý Hiên thở dài, đứng trước mặt Hạng Trang nói:

-Đại Vương, Từ Khương thua

Lời nói chưa dứt, trên đại sảnh kỳ đài, Từ Khương đã nhận thua, kỳ nương xinh đẹp với đôi mi thanh tú, cuối cùng cao giọng tuyên bố kết quả:

-Cờ trắng tám mươi sáu nước, khí tử nhận thua, Sở diệt, Hán thắng.

Đại sảnh đang âm ỹ bỗng dưng tĩnh mịch, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Tên Tất Thư này đúng là kiêu ngạo, ngông cuồng, không ngờ dám diệt Đại Sở?

Ngồi trên kỳ đài, Từ Khương mồ hôi lạnh đầm đìa chảy xuống, lần này kỳ vận của Đại Sở bị Hán diệt, vận mệnh Sở quốc đã bị tổn hạ, một khi đại vương biết chuyện này, thì kỳ thi này y có chơi hay hơn cũng vô ích, nghĩ tới đây, Từ Khương lập tức lo sợ, cha y đã ân cần dạy bảo, mẹ y đã tha thiết chờ đợi, tất cả đều đã uống công.

Lầu hai, sau Hộ Lan

Tiểu Thanh hạ giọng nói:

-Công tử, cũng vì kỳ lực của Từ Khương quá yếu.

Hứa Phụ lắc lắc đầu, nói:

-Tiểu Thanh ngươi sai rồi, Từ công tử kỳ lực không hề kém, cũng chỉ vì quá căng thẳng, áp lực quá lớn, vì thế mới bại nhanh đến vậy.

Dừng một lát, Hứa Phụ lại tiếp:

-Tuy nhiên, so sánh với Tất công tử, Từ công tử đúng là kỳ lực có kém vài bậc, cuối cùng có thua cũng khó tránh.

Tiểu Thanh chớp chớp đôi mắt đẹp, đột nhiên nói:

-Công tử, người cũng là người giỏi chơi cờ, đến ngay cả Lương tiên sinh cũng bại dưới tay người, hay người đi nước tiếp theo đi?

-Sư huynh là nhường ta chứ không phải bại dưới tay ta?

Hứa phụ lắc lắc đầu, ý muốn từ chối, nhưng sau khi nghĩ lại lại gật đầu nói:

-Tuy nhiên, cục diện tiếp theo cũng không sao cả.

Đại sảnh lầu một, tĩnh phòng Bắc Giác.

-Tướng quân, để tiểu nhân tới gặp công tử đó.

Thanh Bì vừa tức giận, vừa mừng thầm, giận chính là vì Tất Thư này đúng là ngông cuồng dám trên kỳ đài thay Hán diệt Sở, mừng cũng là vì lần này diệt được Sở chính là cơ hội để y thể hiện tài năng, được, dám đối đầu với quân Sở ta, đúng là to gan quá mà.

-Quay lại cho ta

Phá Quân lại cản Thanh Bì trở lại.

Thanh Bì lão đảo, suýt chút té ngã, ngạc nhiên nói:

-Tướng quân, ngài....

Phá Quân bữu môi nói:

-Tiểu tử này dám thay Hán diệt Sở, đúng là to gan, là một kẻ có chí khí, quân Sở ta xem thường nhất kẻ nhu nhược, nhưng cũng rất khâm phục những anh hùng hảo hán, Thanh bì người nghe cho rõ, hãy bỏ qua cho y, nếu sau này mà gây phiền toái cho y nữa ta sẽ lột da người đó.

-Dạ, dạ, tiểu nhân không dám!

Thanh Bì liên tục gật đầu.

Phá Quân nói thêm:

-Đúng rồi, thiếu chút nữa ta đã quên mất việc chính, người đi thăm dò cho ta, cô nương sáng nay là ai, đến từ đâu, và đi đâu rồi?

Thanh Bì cười nói:

-Không cần phiền toái vậy, để tiểu nhân đem người đi cướp về....

-Vô lễ!

Phá Quân nhổ nước bọt vào đầy mặt và cổ Thanh Bì, tức giận nói:

-Tiểu tử người nghe rõ đây, quân Sở tướng sĩ ta đều là những anh hùng hảo hán khoác thiết giáp, cô nương đó để ta tự dùng bản lĩnh của mình đi cưới hỏi đàng hoàng, việc dọa nam nạt nữ, chuyện thịt cá ngoài chợ, ta không làm được.

-Dạ, dạ, để tiểu nhân đi tìm hiểu, tiểu nhân xin đi ngay.

Thanh Bì liên tục thúc ngựa, xám mặt lập tức đi, trong lòng khê than, đúng là xui xẻo.

Lầu hai Nam Sương, phòng hạng sang.

Hoàn Sở cả giận nói:

-Đại vương, để thần đem kẻ a cuồng kia bắt lại.

Hạng Trang nhú nhú mày, quát lớn:

-Hoàn Sở tướng quân, không được vô lễ.

Hoàn Sở gãi gãi đầu, không thuận theo nói:

-Nhưng hắn làm tổn hại tới vận mệnh Đại Sở ta.

-Chỉ là một ván cờ, suy nghĩ viễn vông, không nên nghĩ là thực.

Hạng Trang khoát khoát tay, lại nói:

-Hai nước tranh bá, là dựa vào võ tướng, tam quân tranh đấu, đâu thể dựa vào một ván cờ quyết định được? Suy cho cùng, cũng là vương một nước, ngay cả việc dung nhân độ lượng cũng không có, ai còn dám góp sức cho người nữa chứ?

Bàn cờ diệt quốc này, cũng có thể là do Tất Thư kia muốn thử ta.

Lập tức Hạng Trang vuốt vuốt râu, hỏi Bách Lý Hiền:

-Tử nường, nếu người đánh cờ với Tất thư thì người nắm mấy phần thắng?

Bách Lý Hiền trầm ngâm một lát, đáp:

-Không tới bốn phần.

Bên cạnh Bách Lý Hiền là Hạng Tha, Vũ Thiệp, Thúc Tôn Quán tất thấy đều biến đổi sắc mặt, bọn họ biết rõ Bách Lý Hiền chơi cờ giỏi như thế nào? Ngoại trừ hai vị quân sư ra thì cả Giang Đông này chẳng ai sánh kịp với kỳ lực của y, bây giờ Bách Lý Hiền lại nói, nếu hắn cùng Tất Thư đánh cờ, y chỉ nắm bốn phần thắng!

Hạng Trang thở dài một tiếng, trong lòng bỗng nhớ tới Úy Liêu.

Nếu Úy lão gia có ở đây, cũng không có cơ hội để Tất Thư kiêu ngạo thế? Chỉ cần mấy chục nước cờ, Tất Thư sẽ phải bái phục, về kiêu ngạo đó không còn thì y sẽ ngoan ngoãn ở lại Sở quốc!

Đại sảnh lầu một, kỳ đài các nước.

Từ Khương thua cờ mặt xám xịt, Tất Thư thì lĩnh tiền thưởng rồi đi khỏi, kỳ nường xinh đẹp chân thành đi lên kỳ đài, nói:

-Tất công tử xin dừng bước.

Tất Thư quay đầu lại, thở dài nói:

-Tiểu nường có gì chỉ bảo?

Kỳ nường thản nhiên cười, đáp lễ nói:

-Có vị Hứa công tử muốn đánh cờ với người, vẫn là bàn diệt quốc kỳ, ý công tử ra sao?

Học tử trong đại sảnh liên xao động, được chứng kiến một trận diệt quốc cờ đúng là rất may mắn, không ngờ rằng lại được xem hai trận trong một ngày, đúng là một chuyến đi không tệ, lần này tới Ngô Trung, dù thi không đậu thì cũng chẳng có gì tiếc nuối.

-Hứa công tử?

Tất Thư cười, thản nhiên nói:

-Đã có nhã ý mời, sao lại từ chối.

Kỳ nường mừng rỡ, lúc này ngẩng cao đầu hô lớn:

-Tất công tử ứng chiến, cho mời Hứa công tử.

Học tử trong sảnh đều hướng mắt về phía lầu hai, không ngờ đứng sau Hộ Lan lầu là hai vị tiểu thư, nhất là người mặc áo trắng ở trước, dáng người yếu điệu động lòng người, nàng liếc nhìn kỳ nường trên đại sảnh, Tất Thư sắc mặt nhợt nhạt, xoay người đi xuống dưới cầu thang.

268. Chương 268: Lại Diệt Đại Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 268: Lại diệt Đại Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tiểu nường bước lên kỳ đài, những học tử xung quanh bỗng vang lên những tiếng thở dài, vừa rồi do ở trên lầu ngọn đèn mờ nhìn không rõ, lúc này lên tới đài, ánh đèn chiếu sáng, các học tử mới phát hiện, tiểu nường này đúng là một báu vật hồng nhan khiến người khác say đắm.

Điều đáng tiếc đó là, tiểu nương trên mặt che một chiếc khăn trắng, không thấy rõ dung mạo, lộ ra ngoài chỉ có đôi lông mày và cặp mắt sáng đẹp như sao, thể cũng đủ khiến người khác động lòng, Tất Thư đứng ở một bên kỳ đài, mắt cũng sáng ngời, trong lòng thầm khen cho đôi mắt đẹp.

-Hứa công tử, mời!

Lập tức Tất Thư đưa tay mời Hứa Phụ ngồi vào vị trí sau đó vung ống tay áo thản nhiên ngồi xuống.

-Xin mời hai vị công tử chọn nước.

Kỳ nương khẽ nói, rồi bưng chiếc giỏ tới một bên, từ khi vị tiểu nương này bước lên đài, nét đẹp của kỳ nương đã giảm đi ít nhiều, hiện tại các học tử xung quanh đã không quan sát nàng nữa, tất cả ánh mắt đều dồn về phía tiểu nương kia rồi.

Hứa Phụ vươn cổ tay trắng như tuyết ra chọn mộc bài, quả là trùng hợp, lại là Sở quốc.

-Hứa công tử, chọn Sở quốc.

Kỳ nương lại lớn tiếng thông báo, dưới đài lại vang lên những âm thanh trầm trồ, trái lại, đám học tử xung quanh lại cảm thấy vô cùng căng thẳng, trận cờ diệt quốc hôm nay, kích thích có kích thích, Đại Sở đã bị gã họ Tất kia diệt một lần, nhất định không thể để bị diệt một lần nữa.

Tiếp theo, Tất Thư lại chọn mộc bài, đúng là khéo léo đến khó tin, lại là Hán Quốc.

-Làm phiền tiểu nương tử.

Tất Thư thản nhiên cười, đem mộc bài giao cho kỳ nương, kỳ nương liếc mắt thoáng nhìn, gương mặt liền biến sắc, do dự một lát, nàng lại cao giọng tuyên bố:

-Tất công tử, chọn Đại Hán.

Những âm thanh nhỏ bỗng vang lên trong đại sảnh, vẫn là trận đánh giữa Đại Sở và Đại Hán.

Lầu hai, hồng hạng sang.

Lúc này Hạng Tha, Vũ Thiệp cũng nhăn mặt, kỳ vận tuy rằng chỉ là viễn vông. Thắng thua giữa hai kỳ thủ cũng không quyết định được sự hưng thịnh, diệt vong của một quốc gia, nhưng ở Ngô Trung, Sở quốc này, Đại Sở mà bị Đại Hán tiêu diệt hai lần, điều này truyền ra ngoài cũng chẳng dễ nghe gì? Còn nữa, vận mệnh quốc gia cũng sẽ bị nguy hiểm.

Hiển nhiên, Hạng Tha, vũ Thiệp cũng không cho rằng vị tiểu nương kia có thể thắng được Tất Thư.

Lập tức Hạng Tha đề nghị:

-Đại vương, người nói có phải nên để bọn họ đổi nước khác.

-Tử Dục, không cần làm điều đó.

Hạng Trang khoát tay áo, vẫn là câu nói đó, Hạng Trang ngay cả trí tuệ và khí chất đó mà cũng chẳng có thì sao có thể làm vương thống trị một nước chứ? Huống hồ Hạng Trang là bậc hậu thế đến giải phóng quân lão binh, hẳn căn bản không tin vào cái gọi là thể mệnh, hẳn chính là kẻ theo thuyết vô thần.

-Nhưng vị tiểu nương kia...

Hạng Trang dừng một chút, lại nói:

-Lai lịch ra sao?

Đứng sau Hạng Trang, Bách Lý Hiền liền lấy tay ra hiệu, hai người đàn ông áo xanh canh gác trước cửa phòng hạng sang liền xoay người đi ra, căn nhà này thật ra cũng là sản nghiệp của Ô Mộc Nhai, hai người đàn ông áo xanh đó chính là hai tử sĩ thăm dò của y, bọn họ đã mau chóng đi điều tra Hứa Phụ.

Đại sảnh kỳ xá, đài kỳ quốc.

Tất Thư lại nhường bước tiếp, kỳ nương lại mang các quân cờ trắng đen đặt vào vị trí, vẫn là chiếc đĩa cũ, cũng nhằm hạn chế tối đa ưu thế của bên đi cờ trước, sau đó, nàng mời cờ Tất Thư, Hứa Phụ, ra hiệu hai người có thể bắt đầu đánh cờ.

Hứa Phụ thản nhiên cười, nhặt một quân cờ trắng đặt vào bàn cờ.

-Trắng đi trước, thượng tứ nhị.

Kỳ nương ngoái đầu nhìn lại thông báo, lúc đó một trong những kỳ nương đứng tại bàn cờ lớn cũng đã dùng gậy gỗ đưa một quân cờ trắng lên vị trí thượng tứ nhị.

Tất Thư tiện tay nhặt một quân cờ đen, vung ống tay áo đặt vào bàn cờ.

-Đen đi sao, bình tứ tam.

Kỳ nương xinh đẹp lại quay lại báo cờ, một kỳ nương khác túc trực tại sườn bên kia cũng đã dùng gậy gỗ đưa quân cờ đen vào vị trí tương ứng trên bàn cờ lớn.

-Cờ trắng nước thứ ba, nhập tam tam.

-Cờ đen nước thứ tư, đi tứ nhị.

-Cờ trắng nước thứ năm, bình bát bát.

Bất kể là Tất Thư hay Hứa Phụ, hai người tốc độ chơi cờ đều rất nhanh.

Khởi màn chưa đầy nửa canh giờ, hai bên đã đánh tới nước cờ thứ năm mươi, tuy nhiên, nếu xem xét kĩ lưỡng, tốc độ chơi cờ của Hứa Phụ đã chậm dần đi, Tất Thư thì vẫn thế, hạ bút thành văn, cờ đi không cần suy nghĩ, hiển nhiên, ván cờ này với Tất thư mà nói, cũng sớm có dự liệu.

Lầu một đại sảnh, tây bắc giác.

Trong tĩnh phòng cách xa kỳ đài nhất, một gã đầu tóc bạc trắng ngồi trên chiếu thượng, nghênh tai lắng nghe kỳ nương báo kỳ, lão tuy rằng hai mắt mở to, nhìn qua dường như không có vấn đề gì, nhưng nếu quan sát kĩ thì sẽ phát hiện ánh mắt này thật ra không có tiêu điểm, hiển nhiên, lão già không mù thì thị lực cũng rất kém.

Trước lão già có bày một bàn cờ, hai kỳ đồng một bên thuật lại những lời kỳ nương báo kỳ, một bên dùng những quân cờ trắng đen đặt lên bàn cờ, lão thì lẳng lẳng lắng nghe, đột nhiên thở dài một tiếng, vẻ mặt ngưng đọng nói:

-Vị Tất công tử này cách chơi cờ sắc bén lại tàn nhẫn, mỗi lần đi cờ đều đầy sát khí, còn Hứa công tử kia dù đi cờ có phóng khoáng cũng khó lòng địch được, chơi nữa thì cũng chỉ là kéo dài thời gian thôi, không qua ba nước nữa, tất sẽ nhận thua.

Một gã kỳ đồng đang quỳ trước bàn cờ kêu lên:

-Ông, ông có thể nhớ kĩ những nước cờ tới vậy?

Lão già khẽ mỉm cười, không cho là đúng nói:

-Mấy nước cờ này đã là cái gì? Nhớ năm đó ta....

Nói tới đây, lão già dường như là nghĩ tới cái gì chuyện thương tâm, bồng khoát tay áo, thở dài nói:

-Sự việc đã qua, còn nhắc lại làm chi? Bày cờ, tiểu tử thôi, khẩn trương bày kỳ.

Lầu một, tĩnh phòng phía bắc.

Không biết từ lúc nào, Phá Quân đã đứng ở cửa tĩnh phòng, tuy rằng y quay lưng về phía bàn cờ lớn, nhưng dường như y nắm rõ từng nước cờ như Tất Thư và Hứa Phụ đang ngồi trên kỳ đài kia, vừa vuốt đám râu ria xồm xoàm, vừa thấp giọng lầm bầm:

-Khá lắm tiểu nương tử, không chỉ tướng mạo xinh đẹp mà kỳ nghệ cũng hơn người...haha!

Thanh Bí nói:

-Tướng quân, một mỹ nhân tài sắc song toàn như vậy, nhất định không thể bỏ lỡ.

Phá Quân bỗng nhiên thở dài, có chút tiếc nuối nói:

-Không, mỹ nhân tài sắc song toàn như vậy, chúng ta đâu có thể sánh được, chỉ có Đại vương và Quân sư Bách Lý mới xứng đôi với nàng, hơn nữa, ba phu nhân của Đại vương không phải người Ngụy thì là người Tần, không có Sở quốc phu nhân thì thật không hay chút nào.

Thanh Bì liên tục gật đầu, lại hỏi Phá Quân:

-Tướng quân, hay là đem nàng hiến cho Đại vương?

Phá Quân gật gật đầu, chỉ bảo Thanh Bì:

-Như vậy đi, người lập tức mang hai xe ngựa tới đây.

-Vâng!

Thanh Bì vái chào, lĩnh mệnh.

Lầu hai, phòng hạng sang.

Hạng Trang không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào bàn cờ lớn, hỏi Bách Lý Hiền:

-Tử lương, người thấy sao?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, trầm giọng nói:

-Tất Thư kỳ phong hung ác, hạ cờ như sóng dài sóng lớn, thao thao bất tuyệt, không để cho đối thủ có cơ hộ thở, vị Hứa công tử kia mặc dù cũng là người thông minh, thực lực rất khá, hơn nữa trình độ của hai người không ngang tài ngang sức, nếu không sai, nhiều nhất mười nước nữa, không, nhiều nhất năm nước nữa thôi, Hứa công tử tất nhiên nhận thua.

Lầu một, kỳ đài

Hứa Phụ kiên trì thêm ba nước cờ nữa liền nhận thua:

-Tất huynh kỳ lực cao thâm, tiểu nữ xin bái phục.

Tất thư đứng dậy, vung ống tay áo hướng phía Hứa Phụ vái chào, mỉm cười nói:

-Hứa huynh, thừa nhận rồi.

Kỳ nương đứng bên sườn kỳ đài khe thở dài, cuối cùng gian nan tuyên bố:

-cờ trắng đi một trăm lẻ bảy nước, trung bàn nhận thua, Sở diệt, Hán thắng.

-Điều này....

-Đại Sở lại bị diệt?

-Tên Tất Thư, quả thực quá kiêu ngạo!

-Người ta kiêu ngạo chỗ nào chứ, nếu không người lên đánh với hắn một ván cờ đi!

-Sở quốc trong một ngày bị tiêu diệt hai lần, xem ra vận số họ Hạng đã hết!

-Cái mà kỳ vận là vận mệnh quốc gia, trong tương lai không xa nữa sẽ được chứng minh trên chiến trường.

Kỳ nương tiếng nói vừa dứt, toàn bộ kỳ xá đại sảnh chỉ trong chốc lát dường như nổ tung, đa số Sở quốc học tử lòng đầy căm phẫn, hận một nỗi không thể lột da Tất Thư, ăn tươi nuốt sống y, tuy nhiên cũng có không ít học tử tới từ Lương quốc, Hoài Nam quốc hoặc Lâm Giang quốc lại vui sướng khi người khác gặp họa, nói bóng nói gió.

Lầu hai, phòng hạng sang

Lúc này, Hạng Trang mặt cũng xám ngắt, hắn là kẻ không tin vào thần thánh, cũng không tin vào cái gọi là vận thế, không sai, nhưng cổ nhân trong thời này đều tin như vậy, Đại Sở lần nữa bị diệt, chẳng phải khiến

người khác phải suy nghĩ sao? Còn tên Tất Thư kia, có phải hơi quá không? Y trước mặt mọi người khiến Hạng Trang mắt mờ như vậy.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Hạng Trang vẻ mặt liền khôi phục như thường, cái gọi là kỳ nhân tất có kỳ hành, Tất Thư đúng là có bản lĩnh đại tài, làm như vậy cũng chẳng phải quá quắt, y có quá phô trương thanh thế, thì vẫn có thể cười trừ, Hạng Trang nếu muốn trở thành hùng bá các nước, thì ắt phải người có trí tuệ như thế?

Lầu một đại sảnh, phía trên kỳ đài.

Tất thư vái chào Hứa Phụ, cười nói:

-Hứa công tử, nếu sau này muốn gặp thì làm thế nào?

Hứa Phụ thản nhiên cười, đôi mắt đẹp, nàng nói:

-Tất công tử đã hẹn, tiểu nữ không dám khước từ.

Tất Thư thản nhiên cười, xoay người liền đi, tuy nhiên đi được hai bước liền dừng chân, các học tử xung quanh dường như ý thức được y có điều muốn nói, đại sảnh bỗng dưng im lặng như tờ.

Tất Thư hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén từ lầu hai sườn nam liếc qua cửa sổ một gian phòng nào đó, sau đó lắc lắc đầu, nghiêng ngả nói:

-Xem ra, vận mệnh Đại Sở quốc quả thực rất xấu...ha ha.

Tiếng nói vừa dứt, đại sảnh phía tây bắc cũng vang lên một âm thanh uy nghiêm:

-Tiểu tử, đắc ý quá vội đó, lại còn dám dọa nạt đại Sở ta?

269. Chương 269: Á Phụ?!

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 269: Á Phụ?!

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

-A?

Tất Thư a một tiếng nhẹ, lập tức hướng về góc phía tây bắc lẹ một cái, nói:

- Xin hỏi là lão tiên sinh nào? Tiểu tử Tất Thư, xin được chỉ giáo.

Trong sảnh rất nhiều ánh mắt của học sinh (học tử) nhìn liền rầm rầm chuyển hướng về phía góc tây bắc đại sảnh.

Chút khoảnh khắc, góc tây bắc đại sảnh bình phong yên tĩnh của phòng bị mọi người dời đi, hai gã tiểu đồng đang đẩy chiếc xe lăn từ trong phòng tĩnh chậm rãi đi ra, Tất Thư và các học sinh (học tử) mắt chăm chú nhìn theo, chỉ nhìn người ngồi trên chiếc xe lăn ông lão râu tóc bạc, trên mặt ông lão đầy râu, ánh mắt vẫn đục nhìn thẳng về phía đài quốc kỳ các nước, nhưng là ông lão mù mắt.

Lầu hai phòng hảo hạng.

Ánh mắt nhìn lão mù, Hạng Trang đứng trước cửa sổ đột nhiên kinh hoàng, đây là....Á Phụ?!

Khi Trang Trang vượt qua, Sở Hán Huỳnh Dương tranh giành đã bước vào phần kết thúc, Hạng Võ bại cục đã định, mà Phạm Tăng cũng đã sớm cáo lão hồi hương, hơn nữa trên đường trở về Bành thành sau lưng lên ung nhọt, không may đã bị bệnh qua đời.

Bởi vậy, Hạng Trang vẫn chưa tận mắt thấy Phạm Tăng, nhưng điều này chẳng có nghĩa là Hạng Trang nhận không ra tướng mạo của Phạm Tăng!

Trên thực tế, bức chân dung của Phạm Tăng từ đầu đến giờ vẫn treo trong vương lều của Hạng Võ, hàng ngày lúc nào, Hạng Võ đều đến trước bức chân dung của Phạm Tăng đốt ba nén hương, để trong lòng giải trừ tâm tư hối hận, day dứt, đau khổ trong lòng, Hạng Trang với tư cách là đại tướng quân thân cận của Hạng Võ, hàng ngày ra vào vương lều của Hạng Võ, không thể không nhận ra Á Phụ Phạm Tăng được?

Chẳng lẽ nói, Á Phụ chưa chết, Phạm Tăng lại chưa chết?!

Trong lúc đó, bình tĩnh suy nghĩ như Hạng Trang cũng có chút cảm thấy tinh thần hoảng hốt, trong lúc này quay đầu lại hướng về phía sau nhìn vào mặt của Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Hoàn Sở, lại nhìn thấy các văn thần võ tướng miệng miệng mở lớn, vẻ mặt đều khiếp sợ, rõ ràng, bọn họ cũng bị sự xuất hiện đột ngột của lão già làm cho kinh ngạc.

Đến lúc này, trong lòng Hạng Trang lại thấy nghi ngờ, Á Phụ, hẳn chính là Á Phụ Phạm Tăng!

Hắn, Hạng Trang chỉ là đã từng nhìn thấy bức chân dung của Phạm Tăng, cho nên không dám quả quyết, nhưng Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Hoàn Sở đám người cũng đã gặp qua Phạm Tăng, vẻ mặt của bọn họ lúc này đã đủ để chứng minh cho câu hỏi.

- Lão quân sư! Thượng Đại Phu Vũ Thiệp từ trong nỗi kinh hoàng lấy lại tinh thần, run rẩy nói với Hạng Trang – Đại Vương, hắc hắc hắc hắc hắc, hắc là lão quân sư, lão quân sư chưa chết, ông trời có mắt, lão quân sư vẫn chưa chết, ta có hy vọng để phục hưng Đại Sở rồi, ha ha ha ha ha, ta có hy vọng để phục hưng Đại Sở rồi, ta có hy vọng để phục hưng Đại Sở rồi,....

- Đại Vương, mặt tướng này xin đi mời lão quân sư lên! Hoàn Sở dứt lời liền xoay người đi.

- Hoàn Sở tướng quân, khoan đã! Hạng Trang cơn sóng trong lòng cũng cuộn trào mãnh liệt, Phạm Tăng chưa chết, điều này đối với Đại Sở mà nói chắc chắn là một tin tốt, phải biết rằng, đây có thể ngang vai với Úy Liêu, thậm chí mưu lược của đại sư còn thắng được! nhưng Hạng Trang vẫn còn có thể không chế được cảm xúc của mình, lập tức ngăn Hoàn Sở lại nói – Đợi Á Phụ chơi xong ván cờ hãy nói.

Đại sảnh lầu một

Những học sinh vây quanh hiển nhiên không biết được Phạm Tăng, Tất Thư càng không thể biết được, ngay lập tức cung tay làm lễ nói – Xin hỏi quý tính đại danh của lão tiên sinh ?

Hứa Phụ đứng bên cạnh cũng hết sức kinh hãi người vô danh.

Sáu năm trước, trên sông Bá của Hồng Môn Yến Hứa Phụ may mắn cũng được tham dự, ở Hồng Môn Yến Hứa Phụ đã từng nhìn mặt Phạm Tăng, hơn nữa còn gặp mặt quân sư của Sở quốc danh chấn động thiên hạ, lúc ấy Phạm Tăng bảy mươi hai tuổi, Hứa Phụ tính ra Phạm Tăng có tám năm dương thọ, thế mà đúng hai năm sau đó, Sở quốc truyền tin Phạm Tăng đột tử, điều này làm cho Hứa Phụ rất khó hiểu.

Nhưng hôm nay, cuối cùng Hứa Phụ đã biết, Phạm Tăng thực ra chưa chết, lão chỉ giả chết mà thôi.

Phạm Tăng phải giả chết, đương nhiên là lo sau khi Hạng Võ bại vong Hậu Hán Vương Lưu Bang sẽ tìm hắc tính sở, phong thái Hán Vương nhân vật trí dũng kiệt xuất, đối với nhân tài có thể dùng cho mình đó là cổ vũ tăng thêm, nhưng đối với người hắc không thể sử dụng tuyệt đối cũng không nhân từ nương tay, Phạm Tăng khả năng càng nhiều thì càng không thể sống, điểm này, Phạm Tăng hiểu rõ nhất.

Nhưng hiện nay, thiên hạ lại bước vào thời kỳ chiến quốc, Phạm Tăng cũng không cần phải giả chết nữa.

Trong lúc Hứa Phụ đang suy nghĩ, hai tên đồng tử đó sớm đã ngừng đầu xe lăn lên đài đầu cờ, Phạm Tăng ngồi ngay ngắn trên chiếc xe lăn vượt vuốt chòm râu dưới cằm, cũng không hướng về Tất Thư đáp lễ, chỉ là hững hờ trả lời – Lão phu chẳng qua chỉ là lão tâu vùng núi của Giang Đông, tên húy dòng họ sớm đã lãng quên không còn nhắc đến nữa.

Dừng một chút, Phạm Tăng lại nói: - Tiểu Tử, có dám cùng lão phu chơi ván cờ vây diệt quốc kỳ không?

Tất Thư khê mỉm cười, nói – Lão tiên sinh tuổi đã cao, vả lại mắt không thể nhìn thấy, văn bối....

- Ài, Phạm Tăng khua khua tay, nói – Lão phu mặc dù đã thất tuần, lại vẫn có thể nhậ thực sổ thẳng, dù mắt không thể nhìn thấy, nhưng tâm sáng như gương, tiểu tử nếu người chủ động nhận thua, thì ván này không chơi cũng được.

Tất Thư nghe vậy mỉm cười nói: - Nói như vậy, ván này tại hà không chơi không được.

-Tiểu tử, vậy mời. Phạm Tăng nói xong, hai tiểu đồng liền đẩy xe lăn của hắn đến bên cạnh bàn cờ, Tất Thư cũng không từ chối, lập tức ngồi ngay ngắn trên bàn cờ.

Kỳ nương xinh đẹp cầm sọt đan bằng trúc lên trước nói: - dạ mời hai vị...

Chưa dứt lời, Phạm Tăng liền khua khua tay, nói – Quốc không nhất định chọn nữa, lão phu chỉ vì Đại Sở mà chiến.

Tất Thư khẽ mỉm cười, cũng không chút nhượng bộ nào nói: - Tại hạ cũng không vẽ vờ thêm chuyện nữa, quyền hán mà phạt.

Kỳ nương xinh đẹp bắt đắ dĩ, lập tức quay người ra hiệu, sớm đã có hai kỳ nương xinh đẹp khác canh giữ ở trước bàn cờ lớn lấy gỗ và trúc phân biệt chọn khắc hai miếng chữ lớn “ Sở ” “Hán”, treo ở hai bên trái phải của bàn cờ, trong đại sảnh lại vang lên một tiếng nói khe khẽ, có người cười nhậ, có người châm biếm mỉa mai, phần lớn mọi người hai bên không ngừng lo lắng.

Ông lão mù một người gần đất xa trời cũng dám lên đài đấu cờ, điều này không phải chuyện hài sao?

Quốc kỳ các nước trên đài của Phạm Tăng cũng khí định thần nhàn, chưa hề mảy may vì những lời dưới đài khẽ nói mà biến sắc, thậm chí còn ngoài dự đoán nói với Tất Thư: - Tiểu tử, người đã đi liền hai nước , lão phu cũng không coi thường được, cho nên nước đầu tiên này không cần đoán nữa, người nắm quân trắng đi trước, lão phu nắm quân đen đi sau.

Vừa dứt tiếng, dưới đài tức khắc một trận xôn xao.

Người lão già mất mù, lên đài đấu cờ cùng với thanh niên mất sáng cũng đã đủ không tự lượng sức mình rồi, giờ lại còn dám nhường đi trước sao? Đây không phải là không tự lượng sức mình mà là hết sức ngu xuẩn nữa! mất lão mù như vậy đừng nói sâu không lường được Tất Thư tất công tử này, hay Từ Khương Từ công tử lúc trước, cũng đủ để thắng được người rồi.

Phòng hảo hạng lầu 2

- Ái chà, Vũ Thiệp ái chà một tiếng, có chút sốt ruột nói, - Lão quân sư nhờ vả lớn rồi, Tất Thư này tuy rằng trẻ, cờ lực lại không lường được sâu, ngay cả so với Trương Lương, Trần Bình so sánh, e rằng cũng không hoảng sợ nhường nhiều, hơn nữa quốc kỳ này người đi trước chiếm ưu thế. Lão quân sư không nên dễ dàng nhường đi trước như vậy.

- Tại hạ lại không xem là như vậy, Bách Lý Hiền phe phẩy cái quạt lông, rồi nói, - Lão quân sư trước cử chỉ nhường đó giống như ủy thác, thực chất là đang đánh vào tư tưởng, Tất Thư chung quy vẫn còn trẻ, khí thịnh thì khí thịnh, khí thịnh thì khó tránh khỏi trong lòng hồi hộp, một khi trong lòng hồi hộp, thì lơ lửng phòng bị, lơ lửng phòng bị ứng đối lại sẽ lúng túng, động một chút thì toàn bộ nước cờ sẽ bị hỏng.

- Đánh vào mặt tư tưởng? Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, nói, - Đánh vào mặt tư tưởng!

Gật gật đầu, Bách Lý Hiền còn nói thêm: - Tất Thư nếu không dám chấp bạch, đó là kế cùng.

Lầu một đại sảnh, đài chơi cờ.

Ngoài dự đoán của tất cả học sinh, trên đài Tất Thư lại không hề tức giận, càng không đẩy lật bàn cờ mà rời đi, ngược lại còn khẽ mỉm cười, vui vẻ nhận lời nói: - Lão tiên sinh thật là lão trưởng nhân hậu, văn bối nếu như không đồng ý, lại phụ lòng tốt, thôi được, vậy văn bối kính không bằng tuân lệnh, chấp bạch đi trước. ha ha.

Trong lòng Phạm Tăng có chút rùng mình, tiểu tử này tuổi trẻ, nhưng chín chắn không vội, không tồi!

Tất Thư bỏ ống tay áo xuống nói – Lão tiên sinh yêu quý văn bối, văn bối lại không thể không kính lão, mặt dù đôi mắt của lão tiên sinh có chút khuyết điểm, không thể nhìn thấy mọi vật, hôm nay tại hạ cũng

chơi cờ môm với lão tiên sinh vậy! – Dứt lời, Tất Thư liền lấy một chiếc khăn từ trong tay áo ra, buộc trên đầu, che đôi mắt lại.

Tất cả học sinh vây quanh xem đầy đại sảnh ồ lên

Lão già chắc hẳn mù chưa lâu, có lẽ đã quen rồi với người đánh cờ môm, nhưng Tất Thư mặc dù cũng dám đánh cờ môm, vậy chẳng phải quá ngốc sao? Cần biết cùng người đánh cờ môm, càng kiểm tra khả năng trí nhớ của một người, nếu như khả năng nhớ không được, vậy cờ kia cũng không nên chơi cờ vậy, trực tiếp nhận thua là được.

Cần biết bàn cờ tung hoành ngang dọc mười bảy đường, có hai trăm ba mươi chín điểm!

Trên bàn cờ này quân cờ rất nhiều, đó chính là kiểm tra khả năng trí nhớ của một người, khả năng nhớ nếu như không đủ tốt, ngay cả quy mô như thế nào đều không phân rõ ràng được, cờ này còn chơi thế nào nữa?

Lầu hai phòng hảo hạng

- Lợi hại! Bách Lý Hiền khen nói, - Tất Thư này thật đúng không phải tầm thường, không chỉ hóa giải được kế sách đánh vào tâm lý của lão quân sư, trái lại còn cũng áp dụng đánh vào tâm lý đó, dù không biết lão quân sư sẽ còn kế sách gì nữa không? Nói đến đây dừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại không lấy phần khởi nói, - Hôm nay cuộc đấu cờ này, chưa bắt đầu đã xuất hiện đặc sắc, thỏa nguyện, thật thỏa nguyện.

Lầu một đại sảnh, nơi đánh cờ.

Phạm Tăng mỉm cười, lập tức vui vẻ gật đầu nói: - Thanh niên có tâm kính lão, đặc biệt hiếm có, thôi được, hôm nay người cùng lão phụ chơi một ván cờ môm đi.

Kỳ nương xinh đẹp không để lỡ cơ hội nói: Lão tiên sinh, Tất công tử, có thể bắt đầu được chưa ạ?

Phạm Tăng, Tất Thư cùng túc thủ, kỳ nương xinh đẹp liền từ trong giỏ cờ nhặt ra hai loại hạt, hạt đen, hạt trắng, lúc đang phân loại, Phạm Tăng bỗng nhiên lại khua khua tay, ngoài dự tính của mọi người nói với kỳ nương – Kỳ nương, hôm nay ván cờ này chơi không như bình thường, chính là chơi cờ miệng, cho nên không cần thiết phải bày quân ra đĩa nữa.

- A, Này... Trong lúc đó kỳ nương xinh đẹp có chút lúng túng, không bày ra đĩa?

Học sinh đông đầy đại sảnh lại xôn xao lên, cần biết đĩa nhưng lúc đó dính ước thành quy tắc, mục đích khác là vì triệt tiêu trước ưu thế lớn.

Cần biết đánh cờ giống như chiến trường, quân cờ giống như binh lực, binh lực nhiều có thể quyết định sự thắng bại của cuộc chiến, quân cờ nhiều ít cũng có thể quyết định thắng thua của ván cờ, như vậy, bên đi trước có được tất cả ưu thế là lớn nhất, nhất là ở lúc bắt đầu giai đoạn, ưu thế của việc đi trước là rõ ràng, nếu không bố trí đĩa, thì người chơi thắng càng nắm chắc rõ hơn!

Cho nên, với Phạm Tăng quyết định đưa ra bãi bỏ đĩa, rất nhiều học sinh (học tử) vây quanh mới thấy thất lễ như vậy, kỳ nương xinh đẹp mới cảm thấy không biết làm sao, còn Tất Thư, cuối cùng sắc mặt cũng biến sắc...

270. Chương 270: Đỉnh Quyết Đấu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 270: Đỉnh quyết đấu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tuy nhiên, Tất Thư không hổ là Quỷ cốc truyền nhân, tình cảm có chút dao động rất nhanh đã hồi phục trở lại như bình thường, trong lúc này về phía Phạm Tăng hướng lấy một cái, cười nói:

- Như vậy, tiểu tử thất lễ rồi.

Phạm Tăng tay trang nghiêm, nói:

- Mời.

Tất Thư gật gật đầu, lại lấy trong giỏ tre mấy quân cờ trắng bắt đầu chơi.

Trầm ngâm một lát, Tất Thư tự nhiên nói:

- Phu theo Tam Hoàng Ngũ Đế đến Hạ Thương, Chu, các nước tranh hùng, lại đến Tần Thủy Hoàng chiếm đoạt ba đời mà diệt vong, tiếp đó xưng hùng xưng bá, đến nay đã được hơn ba ngàn năm, cái gọi là hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, thống nhất thiên hạ chính là chiều hướng phát triển, lòng người đều hướng về, bởi vậy nước đánh đầu tiên, tiểu tử hạ ở Thiên Nguyên vị!

Dứt lời, Tất Thư nghiêm tay ra hiệu, kỳ nương xinh đẹp bên cạnh liền nhón lấy một quân cờ trắng đặt ở Thiên Nguyên vị thương.

Tất Thư vừa đi nước cờ này, tất cả học sinh vây quanh đều ghé mắt vào xem, những học sinh có thể đến Thanh Phong kỳ xá, đủ để thấy cũng là người biết về cờ, hơn nữa không ít học sinh còn ngâm nga nhiều năm, cũng coi như gặp qua quen mặt, cho nên chưa bao giờ nghe đến có người nước cờ đầu tiên đã hạ cờ ở vị trí Thiên Nguyên, điều này cơ bản là không phù hợp quy tắc của “Kim sừng ngân biên cây cỏ cái bụng”

Lầu hai phòng hảo hạng

Vũ Thiệp nhíu nhíu mày, thấp giọng nói:

- Xem ra Tất Thư này vẫn còn đang chơi tâm kế với lão quân sư, lão quân sư hủy bỏ đĩa, mức độ lớn nhất bảo vệ ưu thế nước đầu, nhưng tiểu tử này lại làm phản lại, cố ý đem nước cờ đầu hạ tại Thiên Nguyên, đây là hẳn không muốn lão phu coi thường sao?

- Không phải vậy, Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, không cho rằng như vậy nói:

- - Tất Thư đi nước cờ đầu tiên tại Thiên Nguyên, hành động này nhìn như khiêm nhường thực ra ẩn náu sát khí, vị trí Thiên Nguyên là vị trí kỳ bình trung tâm triều đình, Tất Thư chiếm cứ điểm Thiên Nguyên, cũng là chiếm cứ điểm trọng yếu, ngoài xu thế bức xạ tứ phía, bá đại vị tinh, đây còn là xu thế đại tranh.

Hạng Trang khua khua tay, nói:

- Ài, vả lại xem phản ứng của Á Phụ thế nào.

Đại sảnh, trên đài chơi cờ.

Phạm Tăng vuốt chòm râu bạc, nói:

- Quả thật, thống nhất thiên hạ vẫn chính là chiều hướng phát triển, mong muốn của mọi người dân, nhưng mà, lão phu đem xem hiện tượng thiên văn, thấy có hai ngôi sao tranh nhau phát sáng, Tây Bắc để tinh tuy rằng sáng, nhưng ngày âm đạm tăm tối, cũng giống như mặt trời chiếu xiên về hướng Tây lúc gần tối, Đông Nam để tinh tuy rằng âm đạm, nhưng như Húc Nhật mọc lên ở phía Đông, Tiền đồ vô cùng, cho nên thủ kỳ lão phu hạ ở Đông Nam tinh vị!

Phạm Tăng dứt lời chau mày, kỳ nương xinh đẹp vội vàng lấy quân cờ đen đặt tại Đông Nam tinh vị, đồng thời quay đầu lại nhìn báo kỳ.

Trong đại sảnh lại lần nữa vang lên tiếng thì thào, bao nhiêu học sinh nhìn vào, trên đài tay kỳ của lão tẩu mắt mù mặc dù chơi đúng quy đúng củ, nhưng cũng ch tay kỳ của lão tẩu mắt mù mặc dù chơi đúng quy đúng củ, nhưng cũng chỉ nằm trong quy quỹ mà thôi, không hề thấy nhiều cao minh.

Trên đài Tất Thư trong lòng thầm run sợ đáp:

- Tây Bắc đế tinh tuy rằng ngày càng âm đậm, giống như ánh nắng lúc xế chiều, những vẫn là đứng đầu sao trời. Và lại xung quanh nhị tinh là phụ, Đông Nam Tây Bắc bảo vệ xung quanh, trở thành xu thế cuộn sạch thiên hạ, không ai có khả năng đảo ngược, cho nên nước cờ thứ ba này, tiểu tử hạ ở Bình Nhị Tứ.

Phạm Tăng nhíu mày, dựng thẳng tay phải lên chỉ vào ba đốt ngón tay nói:

- Ba đạo người, thiên địa nhân, tam tài nhân, nhật nguyệt tinh, Đông Nam đế tinh giống như Húc Nhật chỉ mọc lên ở Phương Đông, trăng sáng nhô lên, quả thật thượng hợp thiên ý, thuận với lòng dân, tam đạo kiêm có, tam tài tận được, cho nên nước thứ tư, lão phu chọn... Nhập tam tam!

Tất Thư suy tính chốc lát, lại nói:

- Thiên đạo tức nhân đạo, thiên đạo bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Thần thánh bất nhân, coi trăm họ như chó rơm. Tần mất lộc, mười tám chư hầu khởi binh cộng trục, đến mức dân chúng khó khăn, lầm than, tứ hải sôi sùng sục, tám phương tranh giành, quả thật nghịch thế mà động, trí giả Sở không làm. Nước thứ năm, Bình Tứ Bát!

- Haizz.

Phạm Tăng khoát tay, không cho là vậy, nói:

- Tần Chính bạo ngược, cho nên thiên hạ chư hầu cùng đánh giết, Tần mất kỳ lộc, cho nên thiên hạ chư hầu cùng xua đuổi. Chính giả, quyền hành cũng vậy, duy chỉ thần phục người khắp nơi mới có thể chiếm cứ được; Lộc giả, thần khí cũng vậy, duy có hai mặt đức tài mới có thể đạt được, tại sao nghịch thế mà di chuyển? Nước thứ sáu, thượng bát nhị!

Lầu hai, phòng hảo hạng.

Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bố và võ tướng nhìn đầu mờ mịt, căn bản không biết cái gọi là, Hạng Tha, Vũ Thiệp tuy rằng cũng là cờ đạo giỏi, nhưng cũng không nhìn ra được thế cục kỳ diệu này, những người trong số đó chỉ có Bách Lý Hiền nhìn ra khai cục này trong tay nắm chút quân tiên phong sát khí, trong lúc đó lặng lẽ gật đầu.

Hạng Trang nói: - Tử Lương, người có thể nhìn ra môn nào gì không?

Bách Lý Hiền trả lời một nẻo nói – Đại vương, lão quân sư từng với Trương Lương đánh cờ, có thể có việc này?

Không đợi Hạng Trang trả lời, một bên Vũ Thiệp liền cướp đáp: - Xác thực có việc này, tại hạ đã từng có vinh hạnh đứng bên xem.

Trên mặt Bách Lý Hiền bỗng nhiên lộ ra vẻ say mê, hỏi – Ván cờ đó, chắc là đặc sắc lắm nhỉ?

- Quả thật là như vậy, Vũ Thiệp nói, - Lão quân sư cùng Trương Lương chơi liền ba đêm liền năm ván, lão quân sư dựa vào cao thâm kỳ lược thiên hạ chơi liền bốn ván, nhưng tiếc không đủ sức, thua ở ván thứ năm, năm ngày sau, hai người lại chơi sáu ván, ván này mới thật sự cuộc chiến đỉnh điểm, lão quân sư lời nói sắc bén, sát chiêu ra hết, Trương Lương chỉ cần được một trăm linh bảy nước trong bàn cờ thất bại.

- Đáng tiếc, vẻ mặt của Bách Lý Hiền lộ ra vẻ đáng tiếc, thở dài nói:

- Như thế đỉnh quyết đấu, tại hạ lại không thể ở bên cạnh nhìn.

Vũ Thiệp gật gật đầu, lại có chút lo lắng nói:

- Nhưng, lão quân sư khỏe mạnh, không chỉ tai nghe rõ mắt nhìn rõ, hơn nữa ngày có thể đấu thực, không như bây giờ, dĩ nhiên là....

- Thượng Đại Phu đại không cần phải lo lắng.

Bách Lý Hiền phe phẩy cái quạt lông, trấn an Vũ Thiệp nói:

- Lão quân sư không hổ là trong thần cờ, chỉ là trong sáu nước cờ, đã hoàn toàn hóa giải các nước ưu thế của Tất Thư, các người nhìn đi, nhìn vào từng bước đi của thế cờ, Tất Thư sẽ nhanh rơi vào thế bất lợi.

Đại sảnh, trên đài chơi cờ.

Theo thâm nhập ván cờ, tiết tấu đánh cờ hai bên dần dần lại chậm lại, nhất là Tất Thư, trước khi rơi vào bắt đầu suy nghĩ lâu, trước lúc một lần rơi vào thậm chí suy nghĩ khoảng một khắc! Tinh thần vẻ mặt của Tất Thư cũng không còn ung dung bình tĩnh như lúc đầu nữa, trán cánh mũi thậm chí còn chảy lấm râm chảy mồ hôi.

Tình tiết gay cấn không sợ hãi trong lúc chơi cờ, hai canh giờ trôi qua rất nhanh.

Đã qua rạng sáng giờ Sửu, trong Thanh Phong kỳ xá vẫn thấp đèn đuốc sáng trưng, bao nhiêu học sinh tụ tập ở kỳ xá không một ai rời đi, thậm chí ngày mai là kỳ thi quốc gia cũng không chuẩn bị nữa, giờ khắc này, bọn họ chỉ muốn biết xem kết quả cuối cùng của ván cờ đại bản diệt quốc này, rốt cuộc là đại Sở bị diệt liền ba lần hay là có thể trình diễn ngược lại tập kích chứ?

Trên đài, Tất Thư cùng Phạm Tăng đối địch đến căng thẳng tuột độ, bắt đầu tiến hành đánh giáp lá cà.

Tất Thư lại lần nữa suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: - Hán Vương Hùng chiếm Tam Xuyên, Ba Thục, Hán Trung, Nam Dương, dựa vào Quan Trung địa thế thuận lợi, thiên hạ chín phần, Hán Vương đã chiếm được thứ năm, chín năm chín năm, chín là số đế vương, đại thế đã thành, chư hầu thiên hạ dù có không phục, lại khó khăn và tranh phong, tiểu tử này một trăm tám mươi chín tuổi, nhập cửu ngũ!

Phạm Tăng lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Lưu Bang tấn tập bảy trăm ngàn liên quân, lại không làm gì được năm ngàn tàn binh hèn mọn này của vua ta, tự xưng hùng, Lưu Bang tuy có Quan Trung nơi địa thế thuận lợi, lại bị hai vạn kỳ binh vua ta tập kích phá hàm Cốc, thối quét tam tần, tuy có chín năm số, lại không thể giữ được, hà tất đàm tình thế đã thành? Một trăm chín mươi tuổi, Đi ngũ nhĩ!

Quân cờ này hạ xuống, bình thế cuộc lập tức thay đổi bất ngờ, quân cờ đen cuối cùng trong khoảng khắc trở nên cực kỳ nguy hiểm!

Tất Thư vốn có khuôn mặt trắng tuấn tú chỉ trong thoáng chốc đã trở thành đỏ bừng, bình thường khiến người ta chán ghét tất cả bất thành linh đồn lên cổ họng, dù bị Tất Thư tiên sinh nuốt vào, nhắm mắt dưỡng thần trong khoảng nửa khắc, Tất Thư giờ tay phải lên lại duỗi hai ngón ra, lại chậm chậm hạ không nổi quyết tâm, dường như trong lòng đang có sự đấu tranh,

Lần hai, phòng hảo hạng.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, nói:

- Đại vương, Tất Thư thất bại đã định!

Hạng Trang thâm chấp nhận gật gật đầu, đến vậy phải, chính là hần người không rành đánh cờ, cũng đủ nhận ra Á Phụ đã chiếm thế thượng phong, mà Tất Thư đã lâm vào cảnh hờ trái hờ phải, ở trong cảnh do dự khốn cùng. Hạng Tha, Hạng Đà, Võ Thiệp, Hoàn Sở đứng sau Hạng Trang cũng vỗ tay chúc mừng.

Đại sảnh, kỳ đài.

Tất Thư thậm chí đã cố không dùng lời để đấu, chỉ có chuyên tâm đánh cờ: Hai trăm linh hai hai tay, thượng lục tứ.

Phạm Tăng khẽ mỉm cười, vẻ mặt đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị, uy nghiêm đáng sợ quát:

- Vua ta nhân hậu, dù quân tiên phong mệnh mông cuồn cuộn, cũng không muốn tăng nhiều chiến binh Giang Đông của phụ lão, tổn sức mà binh chư hạng chi loạn, thành người cầm đầu cũng, hai trăm linh ba tay, đi lục lục!

Dứt lời, Phạm Tăng hung tợn khuya tay phải, quát:

- Lão phu lấy góc Đông Nam của ngươi trước!

Kỳ nương xinh đẹp theo tiếng bình kỳ thượng để quân đen xuống, rồi lấy đi quân màu trắng.

Sau đài bàn cờ lớn dựng đứng lên, theo quân cờ trắng kia bị người ta ăn mất, toàn bộ bình kỳ góc Đông Nam bỗng chốc trở thành thiên hạ của quân đen, mặc dù vẫn có lác đác quân trắng chưa kịp “bỏ mạng”,

nhưng cũng là không còn được nhiều ngày nữa, tình cảnh này, học sinh Sở quốc thức đêm xem cờ trong sảnh bồng hoan hô vang lên như sấm, đầm trấn nhau chúc mừng.

Sắc mặt củ Tất Thư lại một lần nữa biến đỏ gấc, nhưng vẫn bị hấn kìm lại.

Cho dù thế chận đã mất, bại cục đã định, Tất Thư vẫn không chịu nói từ bỏ, suy nghĩ chùng hai khắc, lại nói: - Hai trăm linh bốn thủ, bình lục nhị! Hiện tại, Tất Thư chỉ còn cơ hội duy nhất là đối thủ sơ suất khinh địch, mặc dù cục diện vô cùng nguy hiểm, cở thế chỉ cần đối thủ có chút sơ hở, hấn vẫn còn cơ hội để trở lại mình!

Tiểu tử, chỉ vào người của lão ta bản thân gia đình lão phạm sai điều gì? Phạm Tăng mỉm cười, trong lúc đó lại nói:

- Vua ta noi theo cường Tần, kiên quyết thay đổi cải cách lấy đồ cường, một lần hành động san bằng dòng họ Giang Đông, còn đây là cơ sở của muôn thế, cũng bắt đầu tranh bá, hai trăm linh năm thủ, đi bát nhị! Dứt lời Phạm Tăng hung hăng vung tay phải, quát to:

- Lão phu lại phá bên Đông của ngươi cướp tư liệu!

Kỳ nương xinh đẹp dặt một quân đen xuống, rồi lại lấy đi một quân trắng trên kỳ bình thượng, mặc dù lần này lấy đi chỉ có một quân trắng, nhưng ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện của kỳ bình không phải là chuyện vừa, quân trắng này mất đi, quân đen ở góc Đông Nam lập tức trở thành thế trận dày đặc, tư liệu đã bị cướp đi, quân đen lại không còn cơ hội nữa rồi.

-Tốt

- Diệu thủ

- Thủ kỳ này thật tuyệt diệu!

-Quyền thế của Đại Sở! Quyền thế của Đại Sở!

Theo trên bàn cờ quân trắng bị kỳ nương gỡ xuống, tất cả trong đại sảnh lập tức liên bùng nổ lên.

Tiếng hoan hô như núi hô biển giống, Tất Thư bỗng nhiên mở miệng, hướng về bàn cờ phun ra một chút máu, sau đó hai mắt tối sầm chết ngất tại kỳ bình thượng.

271. Chương 271: Phụ Tử Gặp Lại

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 271: Phụ tử gặp lại

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư học máu hôn mê, đỉnh cao này cuối cùng tuyệt đối phải thắng được Phạm Tăng mà chấm dứt.

- Đi

Hạng Trang bỗng nhiên xoay người, bước đi hướng về phía cửa, đám người Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Hoàn Sở, Quý Bồ vẻ mặt kích động, sải bước đi theo.

Đi xuống lầu, Phạm Tăng sớm đã có hai đồng tử đỡ xuống tỉnh phòng, Tất Thư hôn mê học máu cũng không thấy nữa, hơn phân nửa cùng là bị bạn tốt quen biết cứu đi rồi.

Không có bất cứ cái tạm dừng nào, Hạng Trang lập tức đi hướng về tỉnh phòng góc tây bắc.

Hai đồng tử canh giữ ở ngoài bình phong có lẽ là đã được chỉ bảo rồi, có lẽ đoán được thân phận của Hạng Trang, nên không giờ tay ngăn Hạng Trang lại, Hạng Trang lách qua bình phong rồi lập tức đi vào, theo sau

Hạng Trang có đám người Hạng Tha, Hạng Đà cũng muốn tiến vào tỉnh phòng thì bị hai đồng tử ngăn cản lại, Hạng Đà khấn trương muốn giải thích lại bị Hạng Tha ngăn lại.

Hạng Tha biết rõ, Hạng Trang này sẽ có rất nhiều điều muốn nói với lão quân sư.

Hạng Trang bước đi tiến tỉnh phòng, liếc mắt một cái thì thấy được Phạm Tăng ngồi lẳng lẳng trên xe lăn.

Lẽ ra, linh hồn Hạng Trang hiện tại là từ đời sau xuyên qua mà đến, cùng với Phạm Tăng không có chút quan hệ nào, cũng không biết là vì sao Phạm Tăng trong lịch sử lưu thanh danh rất có tiếng, kết cục lại bị duyên cớ nào rất bi tình, còn trong thể xác Hạng Trang lưu lại kia hóa ra là tàn hồn của Hạng Trang, tóm lại, giờ khắc này, sống mũi của Hạng Trang lại cảm thấy một luồng chua xót.

Nghe được tiếng bước chân vang, ngồi trên xe lăn Phạm Tăng hơi hơi ngẩng đầu, hỏi:

- Ki Nhi, là người sao?

- Á Phụ? Á Phụ!

Hạng Trang lại không kiềm chế được lòng mình cảm xúc khó hiểu lại dâng trào, tiến lên hai bước quỳ xuống trước xe lăn của Phạm Tăng, lại duỗi tay ôm lấy Phạm Tăng thân hình đã rõ ràng còng xuống, biết điều nói:

- Á Phụ, hoá ra ngài lão nhân gia thật sự còn tại nhân thế, thật tốt quá, này thật sự là quá tốt

Giờ khắc này, tình cảm của Hạng Trang tuyệt không giả vờ.

Đối với ông cụ gần đất xa trời ngồi trên xe lăn trước mắt này, Hạng Trang thật sự kính nể hơn nhiều, hơn nữa từ sâu trong linh hồn cảm thấy sự thân thiết, Hạng Võ có một Phạm Tăng mà không thể dùng, đến nỗi binh bại Cai Hạ, tự vẫn ở Ô Giang, lưu cho hậu nhân những lời cảm thán. Đâu chỉ là tiếc hận, đâu chỉ là thương tình?

Hiện tại. Phạm Tăng vẫn sống sờ sờ ngồi ở trước mặt Hạng Trang hần, Hạng Trang có thể không cảm thán, có thể không hưng phấn, có thể không kích động? Phải biết rằng. Phạm Tăng có thể trí so với Trương Lương, Ủy Liêu đại ngư nhân, thậm chí còn ở một số phương diện, thí dụ như phương diện sát phạt quyết đoán, Phạm Tăng thậm chí còn trên Trương Lương, Ủy Liêu. Ông trời thật không bạc đãi Hạng Trang này!

Ông trời thật không bạc đãi Hạng Trang, Ủy lão gia tuy đi rồi, nhưng lại đem Á Phụ trở về!

Phạm Tăng có chút nước mắt cũng không ngăn được thấm nước mắt đục ngầu. Lại duỗi tay ra dùng tay áo lau nước mắt đi, sau đó cố vỗ vai Hạng Trang, cảm thán không ngừng nói:

- Kì nhi, thật không ngờ. Vi phụ thật không ngờ, Vương huynh người đều đã binh bại tự sát, mắt thấy Đại Sở đều đã diệt vong, rồi lại khiến cho người đem đại cục vất vả trở lại.

Nói thật, lúc trước khi rời khỏi Huỳnh Dương, Phạm Tăng là thật rất uuyệt vọng với Hạng Võ, cũng thật sự cảm thấy Sở quốc đã xong rồi, trước khi đi. Phạm Tăng lại lần nữa thật sáng khoái như lúc đầu khi ở trên Hồng Môn Yến tất cả đều đã đoạn tuyệt trong một buổi nói chuyện:

- Nếu như đều thuộc mà còn do toàn binh! Ý đó chình la nói, đám người các người, sớm muộn có một ngày sẽ trở thành tù binh Lưu Bang.

Sau khi rời khỏi Huỳnh Dương, Phạm Tăng cũng không có trở về Bành thành. Hơn nữa khi đi trên đường lấy cố lưng thư phát tác tị thế ẩn cư, Phạm Tăng bộ hạ áp giải hồi Bành thành, và an táng ở cư tổ Phạm Tăng lão gia kỳ thật chỉ có một khối quan mà thôi, mà Phạm Tăng thì chạy đến quận Hội Kê thiên thai huyện ẩn cư.

Ẩn cư thiên thai không lâu, tin tức Hạng Võ bại vong liền truyền khắp toàn bộ Giang Đông, tiếp theo Quán Anh, Chu Bật trước sau đánh qua Giang Đông, Hạng Quan cận dẫn vạn dư quân Sở tàn quân lui giữ Tiền Đường, dựa vào dòng họ địa phương ủng hộ kéo dài hơi tàn, ngay lúc Phạm Tăng cho rằng quân Hán sẽ dùng thế lực của lôi đình vạn cân quét tàn quân Hạng Quan, Chu Bật, Quán Anh lại đột nhiên lui binh!

Ngay sau đó, một tin tức ở sở địa lan truyền ra càng làm người ta khiếp sợ, Hạng Trang nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, lại trong tuyệt cảnh hoàn thành quay giáo đánh lại, ở Đại Biệt Sơn vừa mới bức lui Lưu Bang,

Hàn Tín và bảy trăm ngàn liên quân các lộ chư hầu, thậm chí Lưu Bang suýt mất mạng ở trong Đại Biệt Sơn, các nơi cổ Sở tàn quân nghe thấy tin tức rất là phấn chấn, cục diện cứ như vậy lâm vào giằng co.

Lúc này, Phạm Tăng không phải không nghĩ tới không xa ngàn dặm đi Đại Biệt Sơn phụ tá Hạng Trang, đáng tiếc lúc này Phạm Tăng không chỉ có thị lực kém gần như mù, hai đùi cũng vì hàn tật phát tác không thể đi được, bên người ngoại trừ cái tuổi già cùng với hai ấu tôn ra, không một thân nhân nào khác, căn bản không có cách nào thành hàng, cũng chỉ có thể dứt bỏ.

Chỉ chớp mắt hơn nửa năm qua đi, Hạng Đà đầu tiên mang theo tàn quân đánh trở về Giang Đông, Hạng Quan thừa cơ phản công, hai người hợp lực đem quân Hán trực xuất Giang Đông, lại qua không lâu, liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm, vừa mới nghịch chuyển thiên hạ đại thế Hạng Trang cũng mang theo mấy vạn kỵ binh đã trở lại, chư Hạng hồ không phục, đều muốn tranh đoạt Sở Vương đại vị, Giang Đông thế cục chợt trở nên phức tạp lên.

Lúc này, Phạm Tăng rời núi thời cơ đã chín muồi, tuy nhiên hấn cũng không nóng lòng rời núi.

Phạm Tăng muốn nhìn xem, Hạng Trang ngoại trừ việc quân sự làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa ra, còn việc chính trị có phải cũng đủ thành thực rồi, muốn nói về trình độ việc quân sự, biểu hiện của Hạng Trang lại kinh diễm có thể so với Hạng Võ là không bì kịp, nhưng Hạng Võ cuối cùng cũng vì việc chính trị thiếu cận mà đem cục diện tốt hủy hoại chỉ trong chốc lát, Phạm Tăng muốn xem Hạng Trang có phải là khác so với Hạng Võ kia hay không?

Cuối cùng, Hạng Trang không đánh mà thắng giải quyết chư Hạng chi tranh, thành công đăng vị, sự thật chứng minh, Hạng Trang ở trên chính trị không thể thắng được Hạng Võ, Phạm Tăng nhìn trong mắt là lão hặn an lòng, liền quyết định rời núi, lão gia Phạm mới đến Ngô Trung, Giang Đông liền nghênh đón thất lộ liên quân vây công, Hạng Trang cũng mang binh viễn chinh Lư Giang đi.

Hạng Trang không ở đó, Phạm Tăng cũng lười phản ứng người khác.

Lại kể tiếp, Hạng Trang đánh lui thất lộ liên quân, lập tức lại dứt khoát hấn hoi bắt đầu thi hành tân pháp.

Trong mắt Phạm Tăng bây giờ, trong đầu toàn ẩn niệm vui mừng, bởi vì ông ta phát hiện, lúc này Hạng Trang bất luận là việc quân sự hay là việc chính trị, Hạng Trang đều đã thành thực nhiều, hơn nữa cũng còn có những nhân tài phụ tá như Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiên, có hay không lão già mù Phạm Tăng này, đã là việc không quan trọng, nếu như không phải mới này cùng với Tất Thư đánh cờ, Phạm Tăng rất có thể sẽ ẩn cư như vậy.

Lập tức Hạng Trang đỡ Phạm Tăng lên chiếu ngồi, sau đó ngồi đối diện dưới Phạm Tăng.

- Á Phụ.

Hạng Trang thở dài có chút xúc động nói,

- Người không biết, hơn một năm nay cục diện đã có biết bao nhiêu hung hiểm, hài nhi lại có bao nhiêu mệt mỏi, có nhiều lần, hài nhi đều muốn buông xuôi, nhưng nghĩ đến trước khi Vương huynh lâm chung nhắc nhở, cảm thấy nếu buông xuôi như vậy, huynh ấy dưới cửu tuyền, không có cách nào giải thích với Vương huynh và phụ thân, cho nên cũng đã cắn răng kiên trì tới cùng.

Phạm Tăng nói:

- Ki Nhi, người không tệ, thật vậy, người so với Hạng Võ còn mạnh hơn!

Dừng một chút, Phạm Tăng lại không thể không cảm thán nói,

- Nói thực ra, vì phụ trước kia thật không nhìn ra, người lại có thể là đại trí tuệ như vậy, đại dũng mạnh, thậm chí vì phụ cũng chưa cảm thấy người là một tướng tài, bây giờ xem ra, lúc đầu hào quang của Võ nhi đã che lấp người đó.

Hạng Võ lúc đó, Hạng Trang vẫn luôn là một đại tướng thân quân của Hạng Võ, làm cho người ta ấn tượng chính là dũng mãnh thiện chiến đặc biệt, bây giờ xem ra, cũng không phải là Hạng Trang không có đầu óc, mà là Hạng Võ căn bản là không cho hấn cơ hội động não, Phạm Tăng lại không biết, Hạng Trang này đã phi bỉ Hạng Trang, căn bản đây chính là hai người.

Hạng Trang khoát tay áo, còn nói thêm:

- Á Phụ, hôm nay nếu không có người, thật đúng là không trấn áp được tên Tất Thư kia.

Phạm Tăng gật gật đầu, nói:

- Người này kỳ lực thâm hậu, càng khó mà có được người trẻ tuổi nào có được trình độ như vậy, là một trong những đại cao thủ mà vi phụ trong cuộc đời ít gặp được, luận về kỳ lực mà nói, người này còn trên Trương Lương năm đó, tuy nhiên tiểu tử này đúng là vẫn còn trẻ tuổi, cùng vi phụ đấu trí kế, tính toán thiệt hơn, hẳn vẫn còn non nớt lắm, ha ha.

- Á Phụ, Tất Thư này cũng không phải là người thường, hẳn là truyền nhân Quỷ cốc!

Hạng Trang nói một chút, lại nói,

- Hài nhi đang khổ vì không có cách nào giữ hân ở lại Sở quốc, lại không biết Á Phụ có biện pháp nào không?

- Hân là truyền nhân Quỷ cốc?

Phạm Tăng hơi hơi biến đổi sắc mặt nói,

- Điều này khó trách.

Nói một hồi, Phạm Tăng lại nói:

- Tuy nhiên Ki Nhi người cũng đừng lo lắng quá mức, vi phụ xem người này nói đi là sẽ đi, bao gồm đối cớ cùng với Từ Khương còn có tiểu nương Hứa Phụ kia, trái lại rất muốn cố ý, nếu không xảy ra điều ngoài ý muốn, người này sớm đã lòng thuộc Đại Sở, chỉ có điều so với người có thể là lòng dạ và độ lượng rộng rãi đại lượng mà thôi, ha ha.

Hạng Trang nói:

- nếu như Á Phụ không thắng hân, Tất Thư chỉ sợ là vẫn muốn đi.

Phạm Tăng khẽ mỉm cười, chợt nói thêm:

- Đúng rồi, còn có một chuyện, tiểu nương kia tên là Hứa Phụ, lão phu vừa rồi mới chỉ là nghe quen tai, nhưng bây giờ suy nghĩ kỹ càng bỗng nhiên nhớ lại, nàng này chính là người nổi danh khắp mọi người, tuy nhiên nàng vẫn luôn theo đuổi bên người Lưu Bang, lại không biết tại sao lại đến Ngô Trung?

- Âm âm mọi nhà?

Hạng Trang nghe vậy cảm thấy hơi nhúc nhích,

- Hứa Phụ?!

Còn chưa nói, Hạng Trang vẫn thật là đã nhìn qua tên của Hứa Phụ trong tin đồn thú vị của cuốn dã sử, nghe đâu cô gái này nắm giữ trong tay một viên ngọc mà sống, hơn nữa trên viên ngọc ẩn có văn vương bát quái đồ, mà còn hạ sinh đến trăm ngày đã có thể mở miệng nói chuyện, sau đó sư lại theo Hoàng Thạch Công, học phú ngũ xe, cuối cùng lại vẫn bị Lưu Bang phong lại làm đình hầu, đầu tiên nữ tử phong hầu tiền lệ.

Tuy nhiên, trên cuốn dã sử có tin đồn thú vị kia còn đề cập đến việc giữa Hứa Phụ và Lưu Bang dường như cũng có chút mờ ám gút mắc, thậm chí mối quan hệ của Hứa Phụ cùng Lã Hậu cũng khá tốt, Lã Hậu có thể vận ngược lại Thích phu nhân, Thái tử Lưu Doanh có thể tránh bị Triệu vương Lưu Như Ý thay thế, dường như đều cùng Hứa Phụ này cũng có chút quan hệ lớn.

Hạng Trang lập tức hiểu rõ ngụ ý của Phạm Tăng:

- Á Phụ, người nói là, Hứa Phụ này chính là lão già Lưu Bang độc chiếm, nếu như có thể thúc đẩy hảo sự của nàng cùng Tất Thư, Tất Thư chính là muốn đi tìm Lưu Bang cậy nhờ cũng không thể rồi, cứ như vậy, Đại Sở chúng ta sẽ trở thành lựa chọn đầu tiên của Tất Thư, đúng không?

Phạm Tăng vui vẻ gật đầu nói:

- Ki Nhi, có lúc thủ đoạn nhỏ cũng có thể làm nên đại sự, không phải sao?

272. Chương 272: Trường Đàm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 272: Trường đàm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lại nói Tất Thư, mới tỉnh lại trong cơn hôn mê, vừa mở mắt thì thấy một bóng hình xinh đẹp thướt tha, đang đưa lưng về phía hắn đánh đàn, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của nàng mềm mại nhẹ nhàng, tiếng đàn du dương êm tai giống như dòng chảy thanh tuyền, từ trong kiểu đàn của nàng mà tuôn chảy ra, tình này cảnh này, thong dong nhợt nhạt như Tất Thư, cũng không ngăn được có chút tinh thần hoảng loạn.

Sau một lúc lâu tiếng đàn nghỉ, Tất Thư khẩn trương chấp tay thi lễ nói:

- Xin hỏi vị nương tử này, đây là..

Nàng kia nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lại che một khăn lụa trắng, mắt to giống như sao sáng dường như có thể nói chuyện, nhưng lại thản nhiên cười với Tất Thư, nói:

- Tất công tử, người tỉnh rồi?

Tất Thư đáp ứng, nói

- Hóa ra là Hứa nương tử, đa tạ.

- Công tử không cần khách khí

Hứa Phụ duyên dáng hạ thấp người, hành lễ nói:

Công tử, bây giờ người thấy đỡ chút nào chưa?

- Đa tạ nương tử đã nhớ, tại hạ cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Tất thư dứt lời khẽ thở dài lại nói:

- Tại hạ kỳ lực bất kế, đến nỗi cấp hỏa công tâm, thổ huyết hôn mê, lại khiến cho nương tử phải chê cười.

Hứa Phụ khẽ mỉm cười, nói:

- Công tử có biết lão già đánh cờ người là người phương nào không?

Tất Thư lắc lắc đầu, nói:

- Không biết, nhưng mà vị kỳ lực của vị lão trượng này thật là cực kỳ cao thâm.

Hứa Phụ nói:

- Công tử, vị lão già này không phải ai khác, hẳn chính là Phạm Tăng, ngay cả quân sư Trương Lương của Hán quân cũng từng là bại tướng dưới tay Phạm Tăng, công tử có thể dưới tay Phạm Tăng kiên trì lâu như vậy, đã là đặc biệt không dễ rồi.

- Phạm Tăng, hẳn đúng là Phạm Tăng?

Tất Thư nghe vậy nghiêm nghị:

- Chẳng trách kỳ lực lại cao thâm như vậy!

Hứa Phụ thản nhiên cười cười, không nói thêm gì, Tất Thư lại ngồi buồn xo một lát, không khí trong gian phòng có vẻ có chút ngưng ngừng mập mờ, lập tức Tất Thư đứng dậy hướng về phía Hứa Phụ thở dài từ biệt:

- Tại hạ đã báo danh tham gia Sở quốc quốc khảo rồi, xem ra vào lúc này, khoa thi thứ hai chút nữa cũng nên bắt đầu rồi, tại hạ cáo từ đi trước, ngày khác lại đến nhà nói lời cảm tạ.

Hứa Phụ đi theo đứng dậy, hạ thấp người đáp lễ nói:

- Như vậy. Tiểu nữ chúc công tử trường thi thuận lợi.

Tất Thư lại chấp tay vái chào, sau đó xoay người nghênh ngang đi. Bước chân gần ra tới cửa thì dường như có vẻ dừng lại. Tuy nhiên cuối cùng cũng không quay đầu lại mà đã đi rồi, Tất Thư mới vừa đi. Tiểu Thanh mang theo hai bình rượu trắng đi đến. Nhìn thấy trong phòng chỉ còn lại một Hứa Phục, Tiểu Thanh liền có chút ngạc nhiên nói:

- Công tử, Tất công tử sao lại đi rồi?

Hứa Phụ thần nhiên nói:

- Chẳng ta còn phải nhanh đi thi, cho nên đã đi rồi.

Tiểu Thanh lại hỏi:

- Công tử, số kiếp của người có phải là đã ứng trên người Tất công tử không?

Dừng một hồi, Tiểu Thanh lại khao khát nói:

- Công tử, nếu như số kiếp của người thật sự phải ở bên cạnh vị Tất công tử này, tiểu tỳ cho là người cũng không cần phải hao phí tâm tư đi hóa giải làm gì, dứt khoát lấy cho rồi?

Tiểu Thanh vốn dĩ chỉ biết Hứa Phụ đến Giang Đông là vì ứng với kiếp Hồng Loan mà đến, Tất Thư này hẳn cũng là một đối tượng trong kiếp số đó, Tiểu Thanh càng biết là, Hứa Phụ tuy đã Hồng Loan tình động, nhưng nàng cũng không muốn xuất giá, đến Giang Đông lần này cũng không phải là vì việc xuất giá mà đến, mà là đến để hóa giải số kiếp.

Hứa Phụ thần nhiên cười, nói:

- Nhân duyên số kiếp tự có trời định, nếu là của người thì nhất định sẽ là của người, gấp gáp cũng không đi đến đâu, không phải là của người thì khẳng định không phải là của người, đoạt cũng đoạt không được, không phải sao?

Tĩnh phòng lâu một Kỳ xá, Hạng Trang cùng Phạm Tăng vẫn tiếp tục trường đàm.

Hạng Trang nói:

- Á Phụ, ban bố luật nhập hộ khẩu toàn dân lấy thế lực dòng họ các huyện tan rã Giang Đông, lại ban bố thuế sĩ nông công thương lấy sức ảnh hưởng suy yếu của sĩ tộc Giang Đông, sau khi phổ biến luật thuế ruộng mới đặt cơ sở, điều này sẽ là quyết định sau này lặp lại đối với con, lại không biết có thích hợp Giang Đông không, có phải có chút nóng với...

Phạm Tăng khoát tay áo, ngăn lại Hạng Trang tiếp tục hướng xuống dưới, sau đó nói:

- Ki nhì, như phụ thân vừa mới nói qua, con rất giỏi, thật sự rất giỏi, con giải quyết công việc rất chín chắn, bình tĩnh, quyết đoán, tàn nhẫn, trong đó khó nhất là, con không giống như Vũ nhì vì tình yêu nam nữ, từ trên người con, phụ thân thậm chí còn tìm không thấy một khuyết điểm nào.

Hạng Trang nghe vậy then thùng, khi đang muốn biện bạch thì bị Phạm Tăng ngăn lại.

Vỗ vỗ tay Hạng Trang, Phạm Tăng lại nói:

- Ki nhì, Sở quốc yên phận ở Giang Đông, con phải có kế hoạch cải cách mạnh, điều này mới đúng, cho nên con cứ việc yên tâm mà làm, vì phụ thân toàn lực ủng hộ con, đám dòng họ, sĩ tộc thậm chí là thế tộc, ai phản đối thì chém người đó, ai dám làm loạn thì trấn áp người đó, tuyệt không nhân nhượng, tuyệt không nường tay!

Hạng Trang nghe vậy rất là phấn chấn, sức ảnh hưởng của Phạm Tăng ở Sở quốc rất lớn, đó là không cần phải nói nhiều, phải biết ông ấy có thể trực diện rắn dạn và quả mắng Á Phụ của Hạng Võ, trước trên, Hạng

Trang thật sự lo lắng Phạm Tăng sẽ vì mối thù truyền kiếp giữa Tần Sở mà phản đối cải cách, nói như vậy, phiền phức kia không phải là chuyện lớn bình thường.

Nhưng mà, khiến Hạng Trang mừng rỡ chính là, Phạm Tăng lại thấu tình đạt lý như vậy.

Tuy nhiên suy nghĩ lại, Hạng Trang bình thường trở lại, Phạm Tăng có thể đương thời có tiếng trong đại binh gia, đại chiến lược gia, ông ấy nếu như không có chút năng lực phân biệt, nếu như nhìn không thấy tính cấp bách của việc cải cách Sở quốc, ngược lại gặp giới hạn thù xưa giữa Tần Sở mà hống hách ngăn cản, đó mới chính là có tiếng mà không có miếng, cũng không thể trở thành người có trí tuệ được lưu danh trong sử sách.

- Á Phụ, đi, chúng ta về nhà. Hạng Trang nói dứt lời liền đứng dậy, lại đỡ Phạm Tăng lên xe lăn.

Phạm Tăng vuốt râu bạc dưới cằm, mỉm cười hỏi:

- Ki Nhi, phụ thân nghe nói con sinh được hai đứa con trai, còn đem đứa con thứ làm con thừa tự cho Vũ Nhi? Sao, đứa con diệu đặc kia cũng là đứa có mệnh khổ, người có thể cho nàng ta một đứa con trai, cho nàng ta nửa đời còn lại có ý niệm, nàng sống ở trên đời này cũng chỉ là để chịu tội mà thôi.

Đang nói chuyện, Hạng Trang đã tự mình đỡ Phạm Tăng ra xe lăn ra tỉnh phòng, đám người Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Hoàn Sở thủ ở ngoài cửa liền ào ào lên trước bái kiến, sau khi hỏi han đơn giản qua, quân thần hơn mười mấy người liền vây quanh Phạm Tăng lập tức trở về hoàng cung, chờ khi đông chủ của Thanh Phong kỳ xá nghe thấy tin tức, kỳ xá sớm đã có người ở lâu, lại để sẵn một ván cờ kinh điển của sử sách.

Trường thi quốc khảo, hôm nay thi binh gia.

Khu thiên giáp nơi của người coi thi tiểu lại phân phát xong các bài thi lại quay lại số 1, ngoài ý muốn phát hiện, khảo sinh này hôm qua ngủ một giấc cho đến khi hoàng hôn sắp cuốn lên, hôm nay lại có một thái độ khác thường, bài thi vừa mới phát thời gian không đến nửa khắc, hắn đã mài xong mực, cũng đã suy nghĩ ra phương án tốt, giờ thi đang múa bút thành văn rồi.

Nhìn vẻ mặt chuyên tâm, thí sinh múa bút thành văn, người gác thi tiểu lại không khỏi nhẹ nhàng vuốt cằm, điều này đã đúng chưa, phụ mẫu đồng hương thật không dễ dàng mới gom góp đủ một lộ phí, đưa các người tới Ngô Trung đi thi, nếu không thật sự ứng thí lấy được thứ bậc giỏi, làm sao có thể xứng đáng với phụ mẫu, xứng đáng với sự kỳ vọng tha thiết của hương thân ở quê nhà? Tiểu tử, thi tốt nha.

Ngô Trung, cung Sở Vương.

Phạm Tăng đã ở lệch điện ngủ, lão nhân gia đã sắp tám mươi tuổi rồi, bất luận là tinh lực, hay thể lực, đều không thể nào so với người trẻ tuổi, lại thêm tối hôm qua thức đêm cùng Tất Thư đánh một ván cờ đại kỳ diệt quốc, khi hồi cung thì đã sức cùng lực kiệt.

Hạng Trang mới từ lệch điện đi ra, phái đi điều tra chi tiết Hứa Phụ, Ô Mộc tử sĩ đã trở lại.

Không thể không nói, hiệu suất làm việc của Ô Mộc Nhai vẫn khá kinh ngạc, thời gian không đến nửa ngày, bọn họ liền theo quân mã của thành Ngô Trung cùng với bến tàu người đưa đồ ngang tìm hiểu lai lịch Hứa Phụ, không cần biết không có cách nào khẳng định tiểu nương che mặt tá túc ở kỳ xá Thanh Phong kia chính là Hứa Phụ, nhưng nàng là từ Lâm Giang quốc theo sông xuống mã lại là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ.

Lại liên tưởng đến suy đoán của Phạm Tăng, Hạng Trang đã có thể khẳng định, này tiểu nương chính là Hứa Phụ!

Tiến đến bẩm báo Ô Mộc tử sĩ do dự một chút, cuối cùng bẩm báo:

- Đại vương, tiểu nhân vô ý còn phát hiện một chuyện, lại không biết nên nói hay không nên nói?

Hạng Trang không cần nghĩ ngợi nói:

- Nói

Ô Mộc tử sĩ chấp tay, nói:

- Là như vậy, tiểu nhân trong quá trình điều tra, phát hiện Giáo úy thân quân tướng quân Cao Sơ cũng đang điều tra chi tiết về tiểu nương kia, không biết là vì nguyên nhân gì?

- Giáo úy thân quân Cao Sơ, người nói Phá Quân?

Hạng Trang nghe vậy nhú nhú mày, trong cuộc chiến đại phá quân Hành Sơn ở Phiên ấp, Cao Sơ dẫn hai nghìn thân binh có thể chiếm được cả mũi tên tiễn nhọn của quân Sở, mà Cao Sơ còn là mũi tên trong mũi tên, theo sát phía sau Cao Sơ, đó là Phá Quân cùng với Qua Thắng, điều này Hạng Trang có thể ẩn tượng sâu đậm.

Thằng nhãi Phá Quân này, điều tra Hứa Phụ làm gì, không phải hẳn cũng tương trưng Hứa Phụ rồi chăng?

Đang lúc suy tư, Tấn Tương tiến vào bẩm báo nói:

- Đại vương, Phá Quân tướng quân bên ngoài cầu kiến.

- Tiểu tử này tới thật đúng lúc, lập tức cho hắn vào.

Hạng Trang dứt lời lại vung tay lên, tên Ô Mộc Tử đứng ở sau lưng liền lui hai bước, giầy lát liền ẩn vào trong gian điện như bóng ma.

Không nghỉ chút nào, Tấn Tương liền dẫn Phá Quân vào chính điện, không đợi Phá Quân chào, Hạng Trang lập tức hỏi:

- Phá Quân, tên tiểu tử nhà ngươi có phải là tương trưng Hứa Phụ rồi?

- Ấc ...

Phá Quân gãi gãi đầu, có chút lúng ta lúng túng nói,

- Đại vương, người đều biết rồi mà?

Hạng Trang khoát tay áo, tức giận nói:

- Phá Quân người hãy nghe cho kỹ, không được có chủ ý với Hứa Phụ này!

- Ấc, không phải.

Phá Quân khẩn trương biện giải nói,

- Đại vương yên tâm, giống tiểu nương tài mạo song toàn như Hứa Phụ này, thần lại há đối với nàng ấy không an phận, thần sợ dĩ tiến đến cầu kiến Đại vương trước, chính là muốn nói với Đại vương, Ngô Trung có tiểu nương như vậy, Đại vương ngài có thể ngàn vạn lần không nên bỏ qua, còn nữa chính là, chính là...

Phá Quân có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, kiên trì nói:

- Đại vương, ngài nếu cưới Hứa Phụ rồi, không biết có thể đem tỳ nữ của nàng ấy, chính là Tiểu Thanh, thưởng cho thần làm tiểu thiếp thứ ba được không?

Hạng Trang đối với lão binh dưới trướng luôn nuông chiều, Phá Quân mới có gan này, nêu không, hẳn có mượn gan trời!

- Người nói cái gì, tiểu thiếp phòng thứ ba?

Hạng Trang dở khóc dở cười, giả bộ giận dữ nói,

- Biết hay không quả nhân cũng mới lập tiểu thiếp phòng thứ ba? Tên tiểu tử nhà ngươi không phải muốn số lượng thê thiếp đè trên đầu quả nhân sao?

- Ấc, không không không, không phải, thần tuyệt đối không có ý nghĩ này, tuyệt đối không có.

Phá Quân hai tắc lắc liên tục, sau đó không chờ Hạng Trang đuổi, liền nhanh chóng chuồn mất.

Đưa mắt nhìn theo Phá Quân chán nản rời khỏi, Hạng Trang lại đứng lên cười ha ha, nói thực ra, Hạng Trang rất hưởng thụ giữa hắn, Cao Sơ, Phá Quân, Qua Thắng và kiêu binh mãnh tướng cùng với các mối

quan hệ thân mật của hắn, như bọn Bằng Ngọc, Mông Cức, Tử Xa Sư, ở trước mặt hắn thì có vẻ câu nệ, vô hình chung cũng cùng với Hạng Trang có một khoảng cách.

273. Chương 273: Luận Bàn Quân Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 273: Luận bàn quân Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bởi vì sự chết đi sống lại của Phạm Tăng, tâm tình của Hạng Trang hôm nay có thể nói là rất tốt, vừa rồi bị quấy nhiễu phá quân như vậy, tâm tình của Hạng Trang lại càng tốt, lập tức tiến thẳng vào tẩm cung Doanh Trinh ngủ một giấc, Bách Lý Hiền nắm chặt hai quyển bài thi, phe phẩy quạt lông vũ chậm chậm tiến vào, là quân sư, Bách Lý Hiền vào cung yết kiến không cần bẩm báo.

- Kết quả kì thi khoa binh khóa thứ hai sao rồi?

Hạng Trang dứt lời quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, có lẽ nào trời đã chạng vạng sao?

Bách Lý Hiền cầm trong tay quạt lông, chấp tay hướng bài thi về Hạng Trang, trong đó lại đem một quyển bài thi cho Hạng Trang, nói:

- Đại vương, người xem quyển giải bài thi này trước.

Hạng Trang nhận quyển giải bài thi, chỉ thấy đầu đề của bài thi viết tên Từ Khương.

- Từ Khương?

Hạng Trang liền nghĩ tới, hỏi Bách Lý Hiền,

- Chính là cái người đến từ Lư Giang, cái tên Từ Khương đêm qua đánh cờ diệt quốc với Tất Thụ ở Thanh Phong Kỳ Xá thất bại toàn diện sao?

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Đúng là người này, Đại vương đừng ngại xem bài văn đáp của hắn.

Hạng Trang mở quyển giải bài thi, đề thứ nhất là bài thứ bốn hai Ủy Liêu Tử đề viết chính tả của bài thứ 10, trong đó mặc dù còn mấy chỗ Từ Khương trả lời sai, trên tổng thể lại không tồi, đây ít nhất có thể nói rõ ràng, Từ Khương đọc hiểu Ủy Liêu Tử đã không dưới trăm lần, nếu không phải không thể có khả năng viết chính tả đến trình độ này.

Sau đó là sự giải đáp hai trận chiến mẫu điển hình trên thực tế, chiến thuật của Từ Khương nêu ra mặc dù chiến lược có vẻ bảo thủ, nhưng lại là có quy củ, chỉ ít có thể tính vào phạm trù cẩn thận trên tổng thể, cuối cùng đề một luận quân Sở, Từ Khương không đề ra quan điểm gì mới, chỉ là nghiên cứu thảo luận một chút huấn luyện tinh binh, tính khả năng của cải thiện khí giới trên đại thể.

Xem xong bài thi, Hạng Trang gật đầu, nói:

- Ủ, coi như có thể rèn rũa tài năng, nếu có thể rèn luyện ở trong quân ngũ vài năm, tên Từ Khương này bất kể là ở trên tầm nhìn hay năng lực, nhất định sẽ tăng thêm một bậc, như vậy đi, hắn không phải là văn sinh đến từ Lư Giang sao, đợi thi xong bát khoa, sẽ gọi hắn về Lư Giang, đến Cao Sơ Trưởng Hạ tòng quân đi.

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông vũ, lại giơ ngón tay cái lên hướng Hạng Trang, nói:

- Đại vương anh minh.

Mấy viên đại tướng dưới trướng Hạng Trang, Bàng Ngọc tuy còn trẻ nhưng trái lại trí dũng song toàn, hơn nữa sử sự điềm tĩnh, rất có phong độ của một đại tướng, Mông Cức tự đại càng không hiểu lòng người, trong sự chín chắn không chứa sự tàn nhẫn, trong cẩn thận không chứa sự kiên quyết tiến thủ, duy chỉ có Cao Sơ, dũng mãnh nhất ở trong ba người, những cũng dễ dàng do ham mê uống rượu mà tạo thành cục diện thảm bại, nếu có người tông quân cá tính cẩn thận lúc nào cũng nhắc nhở trước mặt, điều đó vô cùng tốt.

- Đại vương, người nhìn quyển giải bài thi này xem.

Đại Hạng Trang đặt quyển giải bài thi của Từ Khương xuống, Bách Lý Hiền lại đem một quyển khác đưa lên.

Hạng Trang tiếp nhận quyển vẫn đáp mở ra, đầu đề trên cùng dùng khải thư viết hai chữ cực kì nắn nót “Tất Thư”, lại nói tiếp, trong hàng vạn học sinh đến Ngô Trung trước đây, tuyệt đại đa số đều không biết sự tồn tại của Khải Thư (một loại chữ thường thấy trong thư pháp), trong thời gian chỉ vài ngày tiếp xúc với Khải Thư ở Ngô Trung, những học sinh này liền nhong chán tiếp thu để viết của thể chữ Khải Thư.

Đề thứ nhất vẫn là viết chính tả bài thứ mười của Ủy Liêu Tử, chỉ thấy nét chữ rõ ràng ngay ngắn, bút mực thẳng thau xuống lưng giấy, đặc điểm nổi bật là xuyên suốt không có chút sai lầm nào, điều này không phải là đọc hiểu đơn giản mấy trăm lần liền có thể làm được, phải là sự lí giải đầy đủ sâu sắc đối với bình pháp Ủy Liêu Tử mới có thể đạt được chính tả đến trình độ này.

Hạng Trang khẽ mỉm, nói:

- Tử Lương, thái độ của Tất Thư hôm nay rất đáng hoàng sao?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Đại vương, hiện tại thoát nhìn, cuộc thi khoa pháp gia hôm qua. Tất Thư sở dĩ không nghiêm túc trả lời, còn có nguyên nhân ở Thanh Phong Kỳ Xá, bao gồm liên diệt lương hồi đại Sở ở diệt quốc kỳ trung liên, đều là cố ý, hẳn chính là muốn nhìn xem đại vương có hay không có trí tuệ, khí phách, sự độ lượng.

- Không đơn giản như vậy.

Hạng Trang xua tay, nói:

- Nếu nhân lực và quốc lực của nước Sở không đủ. Quả nhân có tấm lòng, có phong thái, lại có sự độ lượng, Tất Thư chỉ sợ sẽ không để trong lòng, càng không thể lưu lại phò tá quả nhân. Nói cho cùng, vẫn là sự việc đánh cờ với Á phụ hôm qua lay động hẳn.

Bách Lý Hiền đồng ý. Cái gọi là quân lựa chọn thần, thần cũng lựa chọn quân, Bách Lý hiền hẳn và rất nhiều thế tộc lão tảo sở dĩ chọn lựa Hạng Trang theo nghịch cảnh, là bởi vì Hạng Trang thờ phụng hệ thống Canh Chiến (một loại hình thức thực hiện sự hợp nhất binh nông), lại tôn sùng pháp luật nước Tần, mà Tất Thư theo đuổi Quỷ Cốc Tử (một nhân vật truyền kì thần bí trong lịch sử), đã học được Vương Phách Chi Đạo (Vương Phách: ẩn sĩ thời đông hán), nếu Hạng Trang hoàn thành bá nghiệp đế vương, Tất Thư đương nhiên sẽ không lưu lại.

Sau đó là giải đáp trận chiến diễn hình thực tế, trong đó đề mục của đề thứ nhất là như vậy: làm thế nào ở trong địa hình khe rừng núi, dựa vào năm nghìn quân Sở giữ chân năm vạn quân Hán?

Lúc trước sự giải đáp của Từ Khương là chọn lựa chỗ hiểm yếu nhất để dựng trại cố thủ, biện pháp này tuy rằng ổn thỏa, cẩn thận, nhưng lại có đôi chút bảo thủ, một khi thực sự dựng trại cố thủ, thì sẽ khiến năm nghìn quân Sở sẽ lâm vào tình cảnh chịu đánh bị động, hơn nữa quân Hán cũng có thể xuất quân tập kích sau lưng quân Sở, như vậy phiền toái sẽ lớn hơn.

Nhưng sự giải đáp của Tất Thư lại mạnh dạn hơn nhiều, cũng phù hợp với sự yêu thích của Hạng Trang.

Tất Thư cho rằng, thiên hạ không có cửa ải không thể phá được, quân Hán có ưu thế binh lực tuyệt đối, quân Sở nếu một mặt tử thủ là tuyệt đối không được, cho nên chỉ có thể chủ động xuất kích, chỉ có tấn công mới là sự phòng thủ tốt nhất, quân Sở lúc này lấy khí thế không buông xuôi, xuất quỷ nhập thần tấn công bắm trụ quân Hán, khiến quân Hán không tiến được một bước.

Cụ thể đến từng chi tiết, Tất Thư còn lập ra thiết kế chiến thuật, phục kích, hỏa công, lạc thạch, tập kích đêm một cách nghiêm khắc trọn vẹn, Tất Thư thậm chí còn thiết kế một bộ phương pháp truyền tin ban đêm trong khu vực rừng núi, và lúc ở trước trận chiến Đại Biệt Sơn, chiến thuật đốt lửa hiệu của Hạng Trang, lão gia Ủy Liêu có hiệu quả kì diệu như nhau.

Thấy Hạng Trang vẻ mặt bất thường, Bách Lý Hiền cười nói:

- Đại vương, lúc vừa nhìn thấy quyển giải đề thi này, thần thật là còn chút hoài nghi, Tất Thư có phải đã từng tham gia trận chiến Đại Biệt Sơn ngày trước hay không? Hoặc là nói, Tất Thư này căn bản chính là đệ tử của lão quân sư Ủy Liêu sao? Sự giải đáp của Hân với tư tưởng chiến thuật của Đại vương có thể nói là có sự tương đồng đáng kinh ngạc.

Hạng Trang nghiêm nghị gật đầu nói:

- Tên Tất Thư này thật là khó lường trước.

Hạng Trang vốn cho rằng, Tất Thư mặc dù theo học Quỷ Cốc Tử, nhưng hẳn nhất định chỉ là đứa trẻ ranh vừa mới ra đời, đã chưa cầm quân lại chưa từng đánh giặc, thật sự cần đến chiến trường, đã không đến nổi lâm trận rụt rè, chí ít cũng cần thời gian dần dần trưởng thành chứ, nhưng hiện tại xem ra, người này rất có thể thực sự là thiên tài quân sự.

Trên lịch sử, nhân vật giống như vậy cũng không thiếu, Hoắc Khứ Bệnh (một danh tướng kiệt xuất thời Hán Vũ Đế) năm đó chỉ mười tám liền có thể dẫn quân xâm nhập mấy nghìn km Mạc Bắc (khu vực sa mạc Gobi - sa mạc lớn thuộc Mông Cổ), đánh cho quân lính Hung Nô tan rã, còn có Lục Tồn thời Tôn Ngô Tam Quốc, một tên áo trắng thư sinh không ngờ đánh bại được danh tướng Quan Vũ đã từng trải qua hai trăm trận đánh, hai vị này đều là tài năng xuất thế ngang trời trước kia, giống nhau cũng đều là những đứa trẻ ranh vừa mới ra đời.

Cuối cùng là luận quân Sở, Bách Lý Hiền để chọn lựa tài năng xuất chúng mà cố ý thiết lập một đề mục lớn.

Lúc trước vừa mới nhìn đến bài thi binh gia này, Hạng Trang cũng không cho rằng trong những học sinh ứng thi có người có thể đưa ra lời giải đáp làm vừa lòng người ra đề, nhưng hiện tại, Tất Thư quả thực đã đưa ra một bài trả lời khiến Hạng Trang phải nhìn bằng cặp mắt khác, luận điểm của Tất Thư đi thẳng vào vấn đề chính là — huỷ bỏ thể khanh thế lộc (chính là đời đời, cha truyền con nối), khen thưởng quân công, huỷ bỏ Canh Tốt (là những người lính thay phiên nhau nhau đi thực hiện nghĩa vụ quân sự) Dịch Tốt (người đi thực hiện nghĩa vụ quân sự), thi hành quân Truân (một loại quân ở các xóm các thôn, khi quốc gia cần có thể nhập ngũ bất cứ lúc nào).

Trong đó đó “Huỷ bỏ thể khanh thế lộc, thưởng cho quân công” kỳ thật chính là nội dung của hệ thống Canh Chiến (là một loại hình thức thực hiện binh nông hợp nhất), cũng không có ý gì mới, nhưng mặt sau có nửa câu “Huỷ bỏ Canh Tốt Dịch Tốt, thi hành quân Truân” lại khiến Hạng Trang thật sự xúc động, tên Tất Thư này, thật sự không hổ danh là truyền nhân đương thời của Quỷ Cốc Tử, kiến thức tầm nhìn quả thực không giống bình thường.

Cái gọi là Canh Tốt Dịch Tốt, kỳ thật chính là Toàn Dân Giai Binh (là tư tưởng toàn dân phòng ngự và chuẩn bị chiến tranh xâm lược), quốc gia quy định, Phạm là những nam giới mười sáu tuổi đều phải thay phiên đi lính, còn gọi là Canh Tốt, thuộc về Dịch Tốt, kì thực chính là khiến nam đinh phục vụ Dao Dịch tổng quân (Dao Dịch: chỉ tầng lớp thống trị cổ đại Trung Quốc cưỡng ép người dân lao động không phải trả giá), Canh Tốt Dịch Tốt đều là tính cưỡng chế, bất luận là tình nguyện hoặc không tình nguyện, đều phải hưởng ứng lệnh triệu tập.

Tất Thư tập trung đề cập ở luận quân Sở, bởi vì tính cưỡng chế của Canh Tốt Dịch Tốt, làm cho binh lính của quân đội tạo thành sự tốt xấu lẫn lộn, tốt xấu lẫn lộn của binh lính sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cường độ huấn luyện của quân Sở, cường độ huấn luyện không thể đi lên, sức chiến đấu liền không thể nâng cao, cho nên phải lập tức huỷ bỏ Canh Tốt Dịch Tốt.

Đối với điểm này, Hạng Trang có thể nói là tràn đầy cảm xúc.

Lúc trước Dã Mã Nguyên nhận lệnh lúc lâm nguy, năm nghìn quân Sở cũng là tốt xấu lẫn lộn, tuy nhiên

Hạng Trang thông qua phương thức hành quân đường dài khốc liệt nhất, toàn bộ những người lính già yếu sẽ bị địa đạo tàn khốc loại trừ, do đó đề cao tổ chức chính thể của quân Sở, cũng bảo đảm thể lực chiến đấu của quân Sở, lúc này mới những thắng lợi huy hoàng phía sau.

Cho nên nói, huỷ bỏ Canh Tốt, Dịch Tốt tuyệt đối cần thiết hơn nữa còn rất cấp bách!

Trên thực tế, nếu không phải bởi vì sự cần thiết của thi hành luật nhập hộ khẩu toàn dân, Tân Điền Phú Pháp cùng với sĩ nông công thương (bốn loại dân trước kia, bao gồm: người đọc sách, người làm ruộng, người làm công, người buôn bán) tăng thêm, hơn nữa sau chế độ huỷ bỏ Canh Tốt Dịch Tốt, còn cần tiến hành một loạt các cải cách quân chế, cùng với trừ bị pháp lệnh, Hạng Trang rất có khả năng sớm đã hạ chiếu thi hành cải cách quân chế toàn diện ở nước Sở.

Mà “Thi hành quân Truân” của Tất Thư đã đề xuất liền càng làm cho Hạng Trang âm thầm kinh hãi.

Quân Truân này của Tất Thư nói có thể không phải là quân Truân đơn thuần trên ý nghĩa, quân Truân đơn thuần, kì thực chính là đem Canh Tốt, Dịch Tốt chiêu mộ cùng nhau, dựa vào đánh giặc, không dựa vào làm ruộng, nhưng chế độ Quân Truân trong thư văn của Tất Thư đề cập, ít nhiều chính là hình thức ban đầu của chế độ Phủ Binh đời sau Tùy Đường đã thi hành.

Đầu tiên, không phải tất cả tráng đinh đều có tư cách tham dự quân Truân.

Tất Thư cho rằng, hẳn là ở cơ cấu của các quận các huyện thiết lập chuyên môn, phụ trách chọn lựa tráng đinh, chỉ có thân thể cường tráng, không có trang đinh mắc bệnh có tư cách trúng cử, mà một khi được lựa chọn, tráng đinh và người nhà của hắn đã mang thiên hướng tập trung bố trí của Quân Truân, trở thành hộ quân dự bị của quốc gia, hộ quân dự bị có thể phân đến ruộng đất của Hạng Trạch, còn có thể miễn trừ thuế ruộng.

Đương nhiên, cũng không phải trở thành hộ quân dự bị thì có thể bình chân như vại, một khi hộ trung tráng đinh do chiến tranh bị tàn phế hoặc tử vong, dự bị tráng đinh liền nhất định phải trở lại vị trí sắp đặt ban đầu, người có chiến công hoặc có thể đạt được tước vị, được chính quyền địa phương thưởng gạo, không có chiến công thì cái gì cũng không có, điều này tuy rằng tàn khốc, nhưng cũng có thể chấp nhận.

Hộ quân hưởng thụ ưu đãi miễn thuế, thì nhất định phải gánh vác nguy hiểm tương ứng.

Ngoài ra, hộ quân dự bị ngoại trừ thời tiết ngày mùa ra, bình thường cũng cần duy trì sự huấn luyện nghiêm khắc, binh khí áo giáp tác chiến lúc cần cũng do bản thân hộ quân bỏ vốn chế tạo ra, đồng thời phụ trách sửa chữa, một khi chiến sự bùng nổ, quốc gia có thể nhanh chóng tập trung tinh binh có tổ chức rèn luyện nhiều nhất, thì quân Sở chưa chiến đấu đã ở thế bất bại!

- Đại tài,

Hạng Trang khép lại bài đáp, bùi ngùi nói:

- Tất Thư đại tài.

Nói thế này một chút, con người Hạng Trang bỗng toát ra sát khí lạnh như băng, uy nghiêm nói:

- Tử Lương, người này nếu không cho Đại Sở ta sử dụng, chỉ bằng chọn cơ hội diệt trừ ngay!

274. Chương 274: Học Trò Quỷ Cốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 274: Học trò Quỷ Cốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tám ngày sau khi thi xong tất cả tám khoa thi, kì thi quốc gia từ lúc khai thiên lập địa trên lịch sử Hoa Hạ cũng cũng kết thúc một cách tốt đẹp.

Kì thi quốc gia của Sở quốc mặc dù có chút giống với khoa cử đời sau trên hình thức, nhưng lại có sự khác biệt về bản chất, khoa cử đời sau quá tôn sùng nho gia, cùng với kinh, sử, tử, tập (cách phân loại sách vở ngày xưa: kinh điển, lịch sử, chư tử, văn tập) của nho gia, trọng hình thức nhưng xem nhẹ thực dụng, còn kì thi quốc gia của Sở quốc lại không có xu hướng rõ ràng, như là pháp gia, binh gia, nho gia đều cần sát hạch, hơn nữa khinh hình thức nhưng lại trọng thực dụng.

Kì thi khoa cử ở lịch sử, rất nhiều kì thi chỉ chú trọng tài văn chương xuất chúng hay không, hành văn thông suốt hay không, thư pháp đẹp hay không, lập ý có cao xa hay không... nhưng kì thi quốc gia của Sở quốc lại hoàn toàn không như vậy, thí dụ như kì thi pháp gia, tiêu chuẩn sát hạch suy nhất chính là học sinh có hay không có năng lực giải quyết vấn đề thực tế thông qua diễn tích pháp gia.

Làm một người giám khảo, Hạng Trang rất hy vọng thông qua sự cố gắng của mình, tạo ra dấu vết thiết thực cho kì thi quốc gia của nước Sở, Hạng Trang rất hy vọng sĩ tử khắp thiên hạ có thể hiểu được, cùng với bách gia, học thuật đua tiếng là điều tốt, nhưng không có một nhà học thuyết nào là hoàn mĩ, đã là pháp gia cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, chỉ có thực dụng mới là đệ nhất!

Dấu vết phải thiết thực này một khi tạo lên, kì thi quốc gia của nước Sở không sẽ lại đi vào ngõ rẽ giống như khoa cử cơ bản, sĩ tử được tuyển chọn phần lớn cũng sẽ trở thành quan lại thấp, nhưng không phải hạng người chỉ biết viết mấy chữ bút lông đẹp, chỉ biết ba hoa bốc phét, nói hay làm dở.

Kì thi quốc gia lần này, cuối cùng chọn lựa ra hai trăm linh sáu học sinh!

Để đem tinh thần “ Phải thiết thực” lộ rõ, Hạng Trang lệnh cho Bách Lý Hiền công bố hai trăm lẻ sáu vị học sinh vào trường thi ngoài quyền thuật kiếm thuật ra, toàn bộ 7 bài giải của môn học, đồng thời phụ thuộc vào kiểm tra đánh giá của giám khảo, trong sự đánh giá khảo sát của giám khảo, không nêu ra sự tốt xấu dài ngắn của các gia Chư Tử, chỉ có điều lập lại vận dụng học thuyết Chư Tử để giải quyết vấn đề thực tế như thế nào.

Ngày công bố kết quả thi, tự nhiên là có người vui có người buồn, hơn nữa số người buồn sẽ nhiều hơn người vui, tuy nhiên đây không phải việc không có biện pháp, Sở quốc hoàn toàn không thể làm ngơ, lưu lại toàn bộ sĩ tử ứng thi nhiều như vậy đến Ngô Trung? Thật sự nếu làm như vậy, chỉ nuôi sống số sĩ tử này có thể trở thành gánh nặng trầm trọng của Sở quốc.

Tiếp theo, Hạng Trang bày yến tiệc long trọng ở hoàng cung, mở tiệc mời những sĩ tử nhập học, đồng thời dựa vào điều khoản cấp bậc Sĩ Nông Công Thương (bốn loại dân thời xưa, bao gồm: người đọc sách, người làm ruộng, người làm công, người kinh doanh). Trao tước vị “công sĩ” tại chỗ cho số học sinh này, lúc trao tước vị văn sách, những học sinh xuất thân thế gia, sĩ tộc cơ bản sẽ hủy bỏ, nhưng số con cháu hàn môn xuất thân từ nông phu, thương nhân này lại hoàn toàn kích động thì hồng rồi.

Ngày tiếp theo, Hạng Trang lại một mình ở hoàng cung triệu kiến mười sĩ tử nổi trội, xuất sắc nhất, nhưng diễn tấu của Tất Thư lại là kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng trong số đó, bởi vì Tất Thư là người xếp đầu của kì thi quốc gia đầu tiên, Hạng Trang cũng không lập Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa đầu tiên của kì thi quốc gia, nhưng người xếp đầu là người xếp đầu, tuyệt đối đáng được đối đãi khác nhau.

Cung Sở vương, Thượng Thư phòng.

Tất Thư dựa theo lễ nghi bề tôi bái kiến quốc vương của sự ghi chép thượng thư tiến hành đại lễ bái kiến đối với Hạng Trang, nhìn thấy kiểu dáng cung kính của Tất Thư, trong lòng Hạng Trang thấy nhẹ nhàng gạt đầu, sự thật chứng minh, cật tài khinh người của Tất Thư trước đây, phóng đảng ngang ngạnh đều là vẻ nguy trang bày ra, từ bản chất, Tất Thư vẫn là một học sinh rất khiêm tốn.

Điều càng khiến cho Hạng Trang mở cờ trong bụng chính là. Tất Thư có thể nhận được ban thưởng của Hạng Trang, còn có thể dựa theo lễ nghi bề tôi bái kiến quốc vương tham kiến Hạng Trang này, đó có ý nghĩa là nhập triều làm quan Sở quốc đã ngã ngũ!

Hai người tự hành lễ, Hạng Trang lại nghiêm trang đưa tay mời Tất Thư ngồi vào vị trí.

Tất Thư không khách khí, vung ống tay áo ngồi xuống đối diện với Hạng Trang.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, hỏi:

- Học Kiếm, người đã đề cập đến hủy bỏ chế độ binh lính Dịch Tốt ở luận quân Sở, toàn diện tiến hành chế độ quân Truân. Quả nhân cảm thấy trong lời văn dường như còn chưa hết ý, người có thể nói tỉ mỉ cho quả nhân?

- Tuân mệnh? Tất Thư vui vẻ gật đầu. Lập tức đem rất nhiều việc về quân Truân nói thẳng ra.

Hạng Trang thì thoảng hỏi mấy điều, Tất Thư cũng đối đáp, hai người thảo luận nghiên cứu suốt hơn hai canh giờ, cung nữ vài lần vào trong nhắc nhở Hạng Trang đi dùng bữa bữa đều bị Hạng Trang đuổi ra ngoài, cuối cùng vẫn là Doanh Trinh dẫn theo hai cung nữ dùng hộp đồ ăn kèm theo chút rượu đưa vào thư phòng, Hạng Trang, Tất Thư ăn đối phó một chút.

Tất Thư đặt cốc rượu xuống, thở dài nói:

- rượu ngon, ở đây rượu quỳnh tương cũng trở thành rượu ngon.

Nói thế này một chút, Tất Thư lại cảm thấy hiếu kỳ nói:

- Đại vương, trước khi đến Giang Đông thần cũng từng chu du các nước, ngược lại cũng chưa từng nhấp nhấp qua rượu mạnh như vậy, thật không biết rượu mạnh này ủ như thế nào?

- Có cơ hội, quả nhân có thể đem người đi mở rộng tầm mắt phương pháp ủ rượu.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, nói:

- Tuy nhiên hiện tại, chúng ta vẫn thảo luận một chút vấn đề cụ thể về chế độ quân Truân, thí dụ như nói miễn trừ thuế ruộng của hộ quân, quả nhân cho rằng có chút không ổn, bởi vì có xung đột với thuế ruộng mới sắp tiến hành.

Tất Thư gật đầu, nói:

- Đây quả thực là một vấn đề, cho nên đối với đại Sở mà nói, việc cấp bách không phải là hủy bỏ Canh Tốt Dịch Tốt, thi hành chế độ Quân Truân, mà là thi hành thuế ruộng mới, từ căn bản phá giải cục diện khó khăn thiếu hụt thuế ruộng của Sở quốc, nếu không, Đại vương lại rất khiếm tốn, quân Sở rất dễ dàng mất chiến, cũng tuyệt đối không thể không có cách chinh phục cả thiên hạ.

- Những lời này của người thực sự nhắc nhở quả nhân.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- ở trên bài thi pháp khoa ngày đầu tiên, Học Kiếm người viết một trăm chữ Liêu ở phía giới hạn mặt sau bài thi, tuy nhiên quả nhân lúc xem, lại phát hiện một trăm chữ này lại có thâm ý, trong lời văn dường như nghiên cứu thảo luận Liễu Quân Dao Dịch, khả năng Bình Toán Phú, người có thể nói tỉ mỉ cho quả nhân?

Tất Thư lộ vẻ mặt khó xử, Cười trừ nói:

- Đại vương, thần quả thực không thể nói ra.

- Cái gì, người không thể nói ra.

Hạng Trang ngạc nhiên nói, Học kiếm, những lời của người là có ý gì?

Tất Thư đứng dậy, vái chào thật sâu hướng về Hạng Trang, lúc này mới thành khẩn nói:

- Đại vương có điều không biết, một trăm chữ kia kì thực là tác phẩm sư huynh Bạch Mặc của thần, tuy nhiên là thần chỉ sao chép mà thôi, khiến đại vương chê cười rồi.

- Sư huynh người, Bạch Mặc?

Hạng Trang nhíu mày, nói:

- Cũng là Học trò của Quý Cốc.

Tất Thư chấp tay, đáp rằng:

- Gia sư chỉ thu nhận hai học trò, đó là sư huynh Bạch Mặc và thần.

Hạng Trang nghe vậy nghiêm nghị, lập tức vội vàng hỏi:

- Học kiếm, Bạch Mặc này so với người như thế nào?

Tất Thư không cần nghĩ ngợi nói:

- Thần chỉ thích quân sự, chỉ tập binh gia, sư huynh Bạch Mặc cũng là đọc qua bách gia Chư Tử, rất tinh thông, cho nên, tài năng của sư huynh Bạch Mặc còn hơn xa thần gấp trăm lần!

- Ách...! Hạng Trang nắc nghẹn, một lúc lâu sau không nói lên lời.

Hơn nửa ngày sau, Hạng Trang mới lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Học Kiếm, lệnh sư huynh nay ở đâu?

Tất Thư trầm ngâm một lát sau nói:

- Đại vương, mấy tháng trước thần và sư huynh Bạch Mặc cùng xuống núi, thần đi về hướng đông, còn sư huynh Bạch Mặc lại đi về hướng tây, nghĩ đến hiện tại ở hay không ở Lương quốc, Hàn Quốc, thì là đến Quan Trung rồi.

- Cái gì? Tới Quan Trung rồi!

Hạng Trang nghe vậy sắc mặt không khỏi khê biến, Tất Thư trước mắt này đã cao tay như vậy, tên Bạch Mặc kia còn lợi hơn so với Tất Thư, nếu khiến hắn vào Quan Trung, Hàng phục Lưu Bang, điều đó hoàn toàn có thể? Hơn nữa Bạch Mặc này tinh thông nghiên cứu Bách Gia Chư Tử, một khi hắn ở Quan Trung thì hành cải cách chính trị, chẳng phải là chuyện xấu hay sao?

Tuy nhiên, lo âu thì lo âu, Hạng Trang cũng không dám lộ ra ý mời chào Bạch Mặc trước mặt Tất Thư, đều nói môn chủ Hải Đại môn Quỷ Cốc chỉ thu nhận hai đệ tử, sau đó đặt vào tranh giành thế gian, người thắng sẽ trở thành môn chủ tiếp theo của Quỷ Cốc, Tất Thư đã làm quan Đại Sở, nghĩ đến tên Bạch Mặc kia tuyệt đối không thể lại làm quan nước Sở nữa.

Tất Thư dường như đoán được suy nghĩ trong lòng của Hạng Trang, lập tức nói:

- Đại vương, chỉ bằng thần viết một bức thư, đem cho sư huynh Bạch Mặc triệu kiến đến Giang Đông dốc sức vì Đại Sở.

A? Hạng Trang ngạc nhiên nói:

- Học Kiếm, lệnh sư huynh đồng ý tới sao?

Tất Thư đường đường chính chính, nói:

- Trí tuệ của đại vương vượt xa hơn các chư hầu bình thường, dùng mãnh cường nghị lại là nhân tài kiệt xuất đương thời, dưới trướng cũng là văn võ cường thịnh, nhân tài đông đúc, chỉ cần pháp luật mới có thể thuận lợi thi hành, tích góp quốc lực vừa đủ, quét sạch thiên hạ, thống nhất thiên hạ đó là việc sớm muộn, sư huynh Bạch Mặc tại sao không chịu đến?

Hạng Trang nói:

- Nhưng là học trò Quỷ Cốc các người không phải, cái gì... sao?

Tất Thư nói:

- Đại vương, chẳng qua là nghe nhầm thiên hạ đồn bậy, qua nhiều thế hệ học trò Quỷ Cốc đồng thời có sự hạn chế nhân số, càng không để việc học trò môn hạ lựa chọn phe cánh đối địch, quyết phân thắng bại diệt hại lẫn nhau, Tôn Tần, Bàng Quyên trước kia cùng bá sư Quỷ Cốc Tử, cuối cùng cũng cùng lúc làm quan Đại Ngụy sao?

- Cũng phải. Hạng Trang gật đầu liên tục thừa nhận.

Năm đó Tôn Tần mời Bàng Quyên nhập Ngụy, nếu không phải khí chất của Bàng Quyên nhỏ hẹp, không thể dung nhận, trái lại còn thiết kế hãm hại Tôn Tần, Tôn Tần làm sao có thể giả vờ trốn tránh đến Tề Quốc?

Lập tức Hạng Trang lại nói:

- Như thế, còn có Lao Học Kiếm người?

Tất Thư vui vẻ nói:

- Tuy nhiên điều này dễ như trở bàn tay, không đáng nhắc đến.

Lập tức Tất Thư mài mực rải giấy ngay trên án thư, sau đó múa bút viết một phong thư, trong thư nói đến đủ các loại việc Tất Thư làm ở Giang Đông, khen ngợi hết khả năng đối với Hạng Trang, trong lời nói Hạng Trang nghiêm nhiên chính là người được chọn duy nhất thống lĩnh thiên hạ, sau đó để Bạch Mặc mau chóng đến Giang Đông, phò trợ bá nghiệp để vương của Hạng Trang.

Quan Trung Hàm Dương, Tướng Phủ.

Tiêu Hà bước ra từ cửa lớn Tướng Phủ, lúc đang định trèo lên xe ngựa, bên tai bỗng nhiên mơ hồ nghe được một hồi âm thanh ồn ào, lúc quay đầu nhìn, chỉ thấy góc phố cách cửa lớn Tướng Phủ không xa, không ngờ tụ tập mười mấy người, những người này vây thành một vòng tròn, đang chỉ chỗ đối diện, trong đám người dường như còn có những âm thanh tranh cãi loáng thoáng.

Tiêu Hà lúc này nhíu mày nhăn mặt, đường đường trước cửa Tướng Phủ Quốc, lại có người tụ tập gây rối?

Học trò thông minh Tiểu Lại sớm đã vội vàng chạy lên trước, một lát sau liền làm rõ chân tướng sự tình, hóa ra là tử sĩ du học xảy ra xung đột với bọn vô lại phố phường, bọn vô lại phố phường muốn cướp bảo kiếm của lũ sĩ tử kia, lũ sĩ tử kia không cho, hai bên liền đánh nhau bên đường, kì thực cũng chưa động thủ, chính là bọn vô lại phố phường kia khóc lóc om sòm ở bên đường.

Lập tức Tiêu Hà tức giận nói:

- còn không đuổi bọn vô lại phố phường đi?

Học trò Tiểu Lại lấy lòng nói:

- Tướng quốc yên tâm, đã đuổi đi hết rồi.

Giữa lúc nói chuyện, một người học trò tú tài áo trắng dáng người thon dài đã dương dương tự đắc đi qua xe ngựa của Tiêu Hà, tên học trò tú tài áo trắng kia tuổi chừng hơn ba mươi, ôm một thanh bảo kiếm khảm bảy màu bảo thạch, trông cử chỉ tỏ ra rất nho nhã, Tiêu Hà thấy vậy không khỏi nheo hai mắt lại, dựa vào thị lực nhìn người của hắn, nhìn ra người trẻ tuổi thật sự không đơn giản.

275. Chương 275: Trò Chuyện Trong Quán Rượu.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 275: Trò chuyện trong quán rượu.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngô Trung, cung điện của Sở Vương.

Tất Thư đã rời đi, Hạng Trang xoay người nhẹ nhàng vỗ tay một cái, một gã toàn thân đều màu đen, mặt cũng che cái khăn đen Ô Mộc tử sĩ liền từ trong góc thư phòng lặng yên không một tiếng động đi ra.

Hạng Trang đem bức thư viết tay của Tất Thư đưa cho Ô Mộc tử sĩ, khẽ dặn dò:

- Mau cưỡi ngựa đi suốt đêm đến Định Đào, đem phong thư này tự tay giao cho Khuất Bất Tài, nói lại với Khuất Bất Tài, sự việc nếu không thành, thì bằng mọi giá, không từ mọi thủ đoạn, cần phải diệt trừ cái người đề cập tới trong bức thư này! Nhớ lấy!

- Vâng!

Ô Mộc tử sĩ lớn tiếng vâng dạ, tiếp nhận phong thư trong tay Hạng Trang một lần nữa ẩn vào trong bóng tối.

Nhìn theo bóng dáng của Ô Mộc tử sĩ biến mất dần trong bóng đêm, con người Hạng Trang bỗng lóe lên một tia quang mang, khẽ lẩm bẩm:

- Bạch Mặc? Bạch Mặc! Mong là còn kịp...

#####

Hàm Dương, phủ tướng quốc.

Tú sĩ áo trắng hướng về phía Tiêu Hà vái chào thật sâu, nói:

- Đa tạ lão trượng đã trượng nghĩa tương trợ, văn bối vô cùng cảm kích.

- Lão trượng?

Tiêu Hà nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó không nhịn được cười. Tên gia nhân ở bên cạnh giật tím mặt, tức khắc lớn tiếng răn dạy tú sĩ áo trắng:

- Tiểu tử rất vô lễ, cái gì mà lão trượng, đây là Tiêu tướng quốc!

Tú sĩ áo trắng nghe vậy ngạc nhiên, vội chấp tay thi lễ nói:

- Thì ra là Tiêu tướng quốc, văn bối thất lễ.

Tiêu Hà khoát tay áo, nói:

- Tiểu ca không cần khách sáo, chuyện vừa rồi chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến.

Dừng một chút, Tiêu Hà lại nói:

- Nghe giọng nói của tiểu ca, chắc hẳn không phải là người Quan Trung?

Tú sĩ áo trắng vội nói:

- Đã làm phiền Tiêu tướng quốc hỏi đến, tại hạ là Bạch Mặc, chính là sĩ tử du học Quan Đông.

-Ồ, thì ra là du học sĩ tử.

Tiêu Hà vui vẻ gật đầu nói :

- Xưa nay bổn tướng thích kết giao sĩ tử trong thiên hạ, Bạch tiểu ca nếu như không chê đừng ngại ở lại hàn xá dừng chân, có được không ?

Tiêu Hà là tướng quốc nước Hán, ngoại trừ phải xử lý chính vụ, còn phụ trách vì nước Hán tìm kiếm nhân tài. Lúc này sĩ tử sống nhờ ở trong phủ tướng quốc không tới một ngàn cũng có tám trăm, tuy nhiên nhìn thấy sĩ tử khác, Tiêu Hà theo bản năng cũng chiêu nạp thêm nữa, biết đâu trong số những sĩ tử này không chừng sẽ xuất hiện một Trương Lương hoặc Hàn Tín khác?

Nhưng Tú sĩ áo trắng lại lắc đầu, nhẹ nhàng từ chối:

- Đa tạ ý tốt của Tiêu tướng quốc. Nhưng văn bối còn muốn đi khắp Quan Trung nhìn ngắm một chút để mở mang thêm kiến thức, cho nên chỉ có thể phụ thịnh tình của Tiêu tướng quốc.

Tên gia nhân nghe vậy giật dử đang muốn phát tác thì bị ánh mắt của Tiêu Hà ngăn cản.

Tiêu Hà khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu như thế, bổn tướng cũng sẽ không lưu giữ tiểu ca.

- Văn bối cáo từ.

Tú sĩ áo trắng lại vái chào Tiêu Hà, sau đó xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của tú sĩ áo trắng dần dần đi xa, tên gia nhân vẫn còn chưa hết giận nói:

- Tiểu tử này rất không biết điều, tướng quốc thật tâm muốn giữ lại như thế không ngờ hắn cũng dám cự tuyệt. Quả thật buồn cười!

Tiêu Hà khoát tay áo, chỉ nói:

- Thế này, người phải người đi theo người này, và lại xem hắn nghỉ chân ở dịch quán nào. Đợi chiều nay, bốn tướng sẽ đi tìm hắn.

- Hả?

Tên gia nhân nghe vậy lấy làm ngạc nhiên.

Tiêu Hà cũng không nói gì thêm, lập tức xoay người lên xe ngựa.

Tiêu Hà chính là Tiêu Hà, có thể nói là người có nhãn lực đương thời không ai có thể bì kịp, tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, hơn nữa chỉ có nói mấy câu ngắn ngủi với nhau, nhưng Tiêu Hà đã có thể cơ bản kết luận Bạch Mặc này tuyệt đối là học trò của một danh sư. Về phần có thực tài hay không, có đáng để mời chào hay không còn phải tiếp xúc thêm một lần nữa.

Tuy nhiên hiện tại, Tiêu Hà lại phải đi đến Đông cung giảng bài cho Thái tử.

Vừa nghĩ tới Thái tử Lưu Doanh, Tiêu Hà không kìm nổi lắc đầu thở dài. Mặc dù Thái tử Lưu Doanh là con trai trưởng của Hán vương nhưng tâm tính quả thật là có chút ngốc nghếch. Nếu như quần hùng đều bị diệt, nước Hán đã thống nhất, Lưu Doanh cũng có thể giữ được địa vị của mình nhưng hiện tại thiên hạ vẫn còn tồn tại các quần hùng, các nước vẫn còn trong tình trạng tranh đấu với nhau, nước Hán nếu như không có một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, tương lai thật sự là rất đáng lo.

Cũng khó trách Đại vương vài lần đề cập đến việc muốn phế truất Lưu Doanh và lập Lưu Như Ý, con trai của Thích phu nhân làm Thái tử.

So sánh với Thái Tử Lưu Doanh, Lưu Như Ý quả thật có trí tuệ hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Tiêu Hà cũng không cho rằng Lưu Như Ý có thể là một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, nếu muốn bàn luận ai mới có thể là một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thì mặc kệ là Lưu Doanh, Lưu Như Ý, hay là Lưu Phì, đều kém xa Lưu Tị, cháu của Đại vương. Lưu Tị anh tuấn uy vũ, nhìn như ưng như lang, nhưng thật ra rất có khí độ kiêu hùng, đáng tiếc lại không phải là con trai trưởng của Đại vương.

#####

Nói về Bạch Mặc, tú sĩ áo trắng kia, ở bên trong thành Hàm Dương rảnh rồi nói dối cả buổi, gần tới giữa trưa mới tới một quán rượu, một người đẹp quá tuổi thùy mị thướt tha lắc lắc cái mông to đã sớm bước ra nghênh đón, cười quyến rũ nói:

- Công tử, mời vào trong.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, theo sự dẫn dắt của cô chủ quán rượu xinh đẹp đi vào bên trong, ngồi dựa vào trước cửa quầy rượu.

Bạch Mặc vừa mới ngồi xuống, ngoài cửa bỗng nhiên lại thêm một người tới. Bạch Mặc nghe tiếng ngừng đầu lên, chính là Tiêu tướng quốc, người đã giúp hắn giải vây lúc sáng. Bạch Mặc vội vàng đứng dậy đón chào, chấp tay thi lễ nói:

- Văn bối kính chào Tiêu tướng quốc.

- Bạch tiểu ca không cần đa lễ.

Tiêu Hà khoát tay áo, cười nói:

- Bốn tướng đang muốn phái người đi tìm Bạch tiểu ca, không ngờ ngẫu nhiên gặp nhau ở đây, ha ha, thật đúng là thỉnh mời không bằng tình cờ gặp mặt, người xưa nói quả thật không sai mà.

Cô chủ quán thấy hai người có quen biết với nhau, liền dẫn Tiêu Hà tới ngồi đối diện cùng bàn với Bạch Mặc, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, cô chủ quán đã mang tới hai bình rượu nhạt lớn cùng với một cái đĩa có vài con cá bơn đã được nướng chín. Bạch Mặc rót đầy rượu vào chén, trước tiên kính mời Tiêu Hà, nhưng lại che ống tay áo uống một hơi cạn sạch, uống xong chén rượu, Bạch Mặc lại buông chén rượu thở dài:

- Rượu nhạt Quan Trung này so với rượu trắng đất Sở, có thể nói thật là kém xa.

Cô chủ quán xinh đẹp bên cạnh vừa nghe vậy tức thì mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Tiêu Hà nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, nói:

- Bạch tiểu ca, rượu của Lệ nương là rượu tốt nhất ở Quan Trung, đó là rượu mà Đại vương của ta cũng khen không ngớt, vẫn so không bằng với rượu gạo của đất Sở hay sao?

Bạch Mặc nói:

- Tướng quốc chẳng lẽ không biết gần đây Giang Đông có xuất hiện hai dạng kỳ vật?

- Hai dạng kỳ vật?

Tiêu Hà thật sự không biết, lập tức hỏi:

- Là cái gì?

Bạch Mặc nói:

- Thứ nhất là giấy Công Thâu, thứ hai là rượu trắng. Hai kỳ vật này có thể nói là kỳ trân của thiên hạ, khi văn bồi du lịch ở nước Lương, đã từng may mắn chính mắt thấy giấy Công Thâu, lại còn chính miệng nhấp rượu trắng, rượu trắng Giang Đông kia quả thật là danh bất hư truyền, vị nồng đậm, độ mạnh cũng vô cùng lớn, khách bình thường chỉ uống nửa chén đã say như chết.

- Giấy Công Thâu, rượu trắng? !

Tiêu Hà nghe vậy trong lòng nghĩ ngợi.

Từ khi quân Hán điều quân trở về Quan Trung, Đại vương ở luôn tại Lũng Tây khổ luyện kỵ binh, Chu Bột, Ly Thương và vài vị tướng quân đóng quân ở các quận khác cũng khổ luyện. Còn Tiêu Hà hẳn lại một thân một mình mỗi ngày xử lý chính vụ, đối với các nước ở Quan Đông còn có chút sơ sót, nhất là đối với nước Sở kia, bởi vì đường xá xa xôi nên tin tức nắm được không nhiều lắm, xem ra, cần phải thành lập một đội quân tình báo để xâm nhập vào các nước ở Quan Đông nhất là ở nước Sở để dò hỏi tin tức.

Tiêu Hà không biết rằng Hạng Tráng sớm đi trước một bước đã thành lập ra một tổ chức tình báo.

Bạch Mặc lại từ ống tay áo lấy ra một cuốn sách của Úy Liêu Tử đưa cho Tiêu Hà, nói:

- Mời tướng quốc xem, sách này là của Úy Liêu Tử, đó là từ giấy Công Thâu viết ra, đóng sách mà thành. Nếu so với thẻ tre trước kia thì nhẹ hơn không biết bao nhiêu lần, đồng thời giá cả cũng rẻ hơn nhiều so với tơ lụa, vật này, là một vật quý đối với người đọc sách như văn bồi.

Tiếp nhận sách từ trong tay Bạch Mặc, tâm tình Tiêu Hà lại càng thêm nặng trĩu.

Bạch Mặc lại giơ lên chén rượu, kính rượu Tiêu Hà và nói:

- Tiêu tướng quốc, mời.

Nhưng Tiêu Hà lại giống như không nghe thấy, nửa như cố ý nửa như vô ý nói:

- Đất Sở kỳ nhân kỳ vật xuất hiện liên tục, lại phát triển nhanh chóng như thế, Đại vương ta cũng cần chăm lo việc nước, chăm lo việc nước a...

Bạch Mặc nói:

- Tiêu tướng quốc quá lo lắng rồi, giấy Công Thâu, rượu trắng tuy là kỳ trân trong thiên hạ, có ảnh hưởng đến đại thể thiên hạ nhưng thực tại cũng có hạn. Trái lại gần đây nhất Sở Vương có tổ chức kỳ thi quốc gia, quả thật từ xưa cho tới nay, sức hấp dẫn của việc này đối với các sĩ tử quả thật quá lớn, Hán Vương nếu coi như không quan trọng, thì thiên hạ anh tài đã về với Sở Vương rồi.

- Kỳ thi quốc gia sao?

Tiêu Hà nghe vậy trầm ngâm, nhưng thật ra hẳn biết đến việc này.

Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch cứ cách mười ngày đều gửi đi một đạo công văn đến Hàm Dương, báo cáo ngắn gọn tình hình các nước ở Quan Đông. Tuy nhiên tin tức mà Lã Trạch cung cấp cũng cực kỳ hạn chế, cho nên cũng không biết đất Sở đã xuất hiện hai kỳ vật là giấy Công Thâu và rượu trắng, nhưng nước Sở đang tổ chức kỳ thi quốc gia thì Lã Trạch cũng có đề cập đến.

Ngay sau đó Tiêu Hà lại nói:

- Bạch tiểu ca nói là Đại vương ta nên làm theo Sở Vương, tổ chức kỳ thi quốc gia sao?

- Nếu chỉ cần tụ tập anh tài thiên hạ, Hán Vương cần gì phải làm theo Sở Vương cho hử thẹn?

Bạch Mặc dừng một chút, lại nói:

- Bất quá theo văn bối nghĩ rằng bất kể là nước Sở hay là nước Hán, thực ra việc khẩn cấp trước mắt đều không phải là tổ chức kỳ thi quốc gia để thu hút nhân tài trong thiên hạ mà chính là phải tiến hành cải cách, tích lũy từng chút một tài lực cũng như vật lực tạo thành thực lực của một nước để chuẩn bị chiến tranh.

Tiêu Hà trong lòng mừng thầm, hôm nay cố ý đến quán rượu này của Lệ nương, mục đích cũng chỉ vì thăm dò nội tình của Bạch Mặc này, xem hẳn thật sự có thực học hay không, rốt cục là có đáng giá hay không để Đại vương mời chào, hiện tại lúc này hẳn mở miệng, đó là dịp không thể tốt hơn, lập tức vòng tay nói:

- Nguyên nghe cao kiến.

Bạch Mặc lại nói:

- Thiên hạ ngày nay, Hán Vương mặc dù đức cao vọng trọng, trấn áp các nước chư hầu, nhưng mà bởi vì nước Sở chưa diệt, vả lại đang ở thế giằng co, cho nên trở về thời kì “ Các anh hùng cùng tồn tại, các nước tranh đấu” dĩ nhiên trở thành kết cục đã định. Tuy vậy thế cục ấy có lẽ là sẽ không lâu lắm, ngắn thì hai mươi năm, lâu là năm mươi năm, thiên hạ cũng vẫn thống nhất!

Tiêu Hà nhẹ nhàng vuốt cằm, Bạch Mặc giải thích lúc này thật sự là tình cờ trùng hợp với ý của hẳn.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Văn bối du lịch khắp Quan Đông, phát hiện nước Triệu, nước Tề, nước Lương, nước Sở đều kiên quyết cải cách cho mạnh lên, thậm chí nước Yên giáp ranh phía bắc cũng thi hành cải cách. Các nước ở Quan Đông ý chí không nhỏ, Hán Vương nếu như bảo thủ thì chẳng khác gì đi ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi, sớm muộn gì cũng sẽ bị các nước Quan Đông tiêu diệt.

Bạch Mặc nói những lời này cực kỳ thẳng thắn, nếu đổi lại là các võ tướng như Chu Bột, Ly Thương ở đây, chỉ sợ sẽ rút kiếm chém ngay tại chỗ. Tiêu Hà nghe xong trong lòng cũng chấn động, Bạch Mặc này không chỉ có sự can đảm và hiểu biết hơn người, những lời nhận xét này cũng có chỗ độc đáo, nếu lấy sự can đảm, hiểu biết kia cùng với lời nhận xét ấy mà nói có thể khẳng định người này là một nhân tài.

Hơn nữa, Bạch Mặc này kiến thức chắc là không chỉ có bấy nhiêu, nếu hẳn đã dám đồng ý đề cập việc nước Hán cũng cần cải cách, điều này đã nói lên trong lòng hẳn có lẽ là đã suy tính đầy đủ phương án cải cách, không biết là phương pháp cải cách ấy như thế nào? Đơn giản chỉ là mô phỏng theo phương pháp của nước Tần hay là có sáng kiến gì khác?

276. Chương 276: Cùng Quân Dịch, Bình Tính Thuế.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 276: Cùng quân dịch, bình tính thuế.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lập tức Tiêu Hà hỏi:

- Bạch tiểu ca cho rằng Đại Hán phải tiến hành cải cách như thế nào?

Bạch Mặc không trả lời ngay vấn đề của Tiêu Hà mà hỏi ngược lại:

- Tiêu tướng quốc cho rằng hiện tại nước Đại Hán thiếu thốn nhất là cái gì ?

Tiêu Hà trầm ngâm một lát mới nói:

- Bạch tiểu ca là người hiểu biết, bốn tướng cũng không nói dối, trước mắt nước Đại Hán thiếu tiền, thiếu lương thực lại thêm thiếu tráng đinh. Nhưng mà suy cho cùng vẫn là thiếu nhân khẩu! Chỉ cần nhân khẩu đông đúc, thuế ruộng, thuế phú (thuế theo đầu người) tự nhiên cũng sẽ dồi dào, việc chiêu mộ tráng đinh nhập ngũ cũng sẽ không thiếu.

Bạch Mặc nhẹ nhàng gõ nhịp nói:

- Lời Tiêu tướng quốc thật không sai!

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Cho nên, nếu muốn cho dân giàu nước mạnh, các biện pháp như là thi hành luật nhập hộ khẩu toàn dân, thu thuế ruộng đều là cách thức trị phần ngọn, chỉ có khuyến khích việc sinh con, tích tụ nhân khẩu mới là biện pháp giải quyết tận gốc. Nước Đại Hán nếu như tiến hành cải cách việc sinh đẻ thì có thể coi đây là một bước đột phá về vấn đề nhân khẩu!

Tiêu Hà trầm ngâm nói:

- Khuyến khích sinh con, tích tụ nhân khẩu?

- Đúng, thưởng cho việc sinh đẻ để tích tụ nhân khẩu.

Bạch Mặc dứt lời giơ lên chén rượu che tay áo uống cạn, lại nói:

- Tuy nhiên, theo tình hình hiện giờ, nước Đại Hán nếu muốn thật sự làm chuyện này cũng không dễ dàng.

Tiêu Hà nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Nguyên được nghe tường tận.

Bạch Mặc buông chén rượu, lại nói:

- Hiện nay ở Quan Trung, phần lớn ruộng đất đều do các cường hào, phú hộ nắm giữ trong tay, còn đại đa số dân chúng đều là tá điền của bọn họ, thật sự có rất ít nông dân có được ruộng đất, hơn nữa số ruộng đất của họ cũng cực kỳ ít ỏi, những tá điền, nông dân này lại phải gánh vác toàn bộ việc quân dịch (bắt làm việc quân), nộp thuế đầu người cùng với thuế ruộng.

Tiêu Hà yên lặng gật đầu, những điều Bạch Mặc nói đều là sự thật. Quan Trung đất đai ngàn dặm, ruộng tốt có hơn một triệu khoảnh nhưng lại có hơn một nửa nằm ở trong tay các đại thế gia cùng với các cường hào lớn nhỏ, còn không đến một nửa đất ruộng mới thuộc về nông dân, mà số không đến một nửa này lại phải gánh vác toàn bộ thuế ruộng của nước Đại Hán!

Các tá điền của các phú hộ, cường hào và các nông dân này, ngoại trừ phải gánh vác thuế ruộng khổng lồ ra, còn phải gánh vác việc quân dịch của quốc gia, đi lính, nộp thuế đầu người, những gánh vác này quả là không thể không nặng.

Bạch Mặc lật bàn tay lên chỉ vào các đường chỉ tay nói:

- Tiêu tướng quốc người nghĩ xem, nông dân có rất ít đất canh tác, ngoại trừ phải nuôi sống vợ con ra còn phải nộp thuế ruộng, thuế đầu người, lại còn phải đi quân dịch, đi lính. Như vậy với tình hình này, nếu như tướng quốc khuyến khích việc sinh con bọn họ dám sinh sao, cần phải biết nếu sinh thêm một đứa con sẽ phải nộp thuế thêm một phần nữa!

Tiêu Hà nghe vậy im lặng, với tình hình này, bá tính bình dân quả thật không dám sinh nhiều bởi vì bọn họ căn bản nuôi không nổi.

Bạch Mặc giọng điệu chậm rãi nói:

- Người đời chỉ biết chiến tranh là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến tổn hao nhân khẩu. Không ai nghĩ rằng việc quân dịch nặng nề, thuế đầu người cùng với thuế ruộng mới là yếu tố chủ yếu kìm hãm sự tăng trưởng nhân khẩu!

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Cho nên, nước Đại Hán nếu muốn có được càng nhiều nhân khẩu, càng nhiều nguồn thuế, nguồn mộ lính, nhất định phải “cùng quân dịch, bình tính thuế” !

- “Cùng quân dịch, bình tính thuế ?” !

Tiêu Hà bỗng nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Mong được nghe tường tận.

Bạch Mặc nói:

- Cái gọi là “cùng quân dịch”, chính là hàng năm đem số tráng đinh đi quân dịch quy ra thành một số tiền cụ thể, cứ như vậy, tráng đinh nước Hán chỉ có thể nộp tiền theo quy định, nếu không sẽ phải chịu nỗi khổ đi quân dịch, quốc gia nếu khi cần sử dụng số đông tráng đinh, thì có thể dùng tiền để chiêu mộ người lao động trong dân chúng.

- “Cùng quân dịch” như thế, còn “bình tính thuế” thì sao?

- Cái gọi là “bình tính thuế” đó chính là huỷ bỏ thuế đầu người.

- Thuế đầu người chính là nguồn thuế lớn nhất của quốc khố, nếu đột nhiên huỷ bỏ, chẳng phải khiến quốc khố túng quẫn?

- Quả thật như thế.

Bạch Mặc gật đầu, lại nói:

- Xin hỏi Tướng quốc, hiện giờ Quan Trung tổng cộng có bao nhiêu nhân khẩu?

Tiêu Hà không cần nghĩ ngợi nói:

- Hiện giờ bốn quận ở Quan Trung cộng thêm hai quận Ba, Thục tổng cộng có hơn ba triệu nhân khẩu.

- Tốt.

Bạch Mặc vươn tay phải dựng thẳng lên năm ngón tay, nói:

- Vậy lấy năm triệu nhân khẩu làm một định mức, sau đó đem năm triệu nhân khẩu này ứng với việc nộp thuế đầu người quy ra thành tiền, tính cả tiền quân dịch đã quy đổi thành tiền trong tiền thuế ruộng, xem là như nhau rồi tính xem số tiền thuế ruộng mới đạt ở mức nào, đồng thời quy định bất kể phú hộ hay cường hào, nếu như làm ruộng đều phải nộp thuế, như thế, việc lớn đã thành rồi.

Tiêu Hà sợ hãi biến đổi cả sắc mặt, nói:

- Người nói là đem việc quân dịch, thuế đầu người đều quy ra trong tiền thuế ruộng?

Bạch Mặc gật đầu thật mạnh, nói:

- Đúng, đem quân dịch, thuế đầu người quy ra trong tiền thuế ruộng. Lãnh thổ trong nước Đại Hán có bao nhiêu đất vườn sẽ có bấy nhiêu nguồn thuế, quốc khố thu vào nhiều hay ít từ nay về sau chỉ có liên quan tới đất vườn nhiều hay ít, việc nhân khẩu nhiều hay ít cũng không có gì liên hệ, cứ như vậy, yếu tố hạn chế việc tăng trưởng nhân khẩu cũng sẽ không tồn tại.

- Yếu tố hạn chế việc tăng trưởng nhân khẩu không còn nữa, hơn nữa được quốc gia cổ vũ, bá tánh bình dân sẽ yên tâm sinh đẻ và nuôi con, nhân khẩu ngày càng nhiều thì tất nhiên phải khai khẩn càng nhiều

đất ruộng để nuôi sống người nhà, kể từ đó, diện tích đất trồng của nước Đại Hán sẽ ngày một tăng, nguồn thuế của nước Đại Hán cũng sẽ tăng theo, vòng tuần hoàn này sẽ lặp đi lặp lại thật tốt.

Tiêu Hà phải thừa nhận những điều Bạch Mặc miêu tả trong tương lai quả thật rất mê người.

Thiên hạ ngày nay, một sự thật phổ biến chính là phần đông lê thứ dân chúng chỉ có được chút ít đất ruộng lại phải gánh vác đại bộ phận sưu cao thuế nặng. Còn một số ít phú hộ, cường hào thì có được phần lớn đất canh tác nhưng lại không gánh vác bất kỳ nguồn thuế nào. Nguyên nhân chính là vì thế, lê thứ dân chúng mới không dám sinh nhiều, không dám nuôi nhiều, bởi vì bọn họ sinh con và nuôi nấng không nổi.

Nếu theo lời Bạch Mặc có thể thực hiện “cùng quân dịch, bình tính thuế” suông sỏ, thì phần lớn gánh nặng về thuế sẽ đổ lên trên một số ít phú hộ, cường hào, còn gánh nặng của phần đông bá tánh bình dân sẽ giảm bớt thật nhiều, hơn nữa nếu không nộp thuế đầu người nữa hoặc được nhà nước thưởng cho việc sinh con, bọn họ cũng sẽ yên tâm sinh, yên tâm dưỡng.

Hoàn toàn có thể đoán được, đến lúc đó nhân khẩu nước Đại Hán sẽ tăng mạnh!

Cùng với việc nhân khẩu tăng mạnh, diện tích đất canh tác nước Đại Hán cũng sẽ tăng theo, kể từ đó, nguồn thuế nước Đại Hán, nguồn mộ lính cũng sẽ tăng lên, vậy thì nhiều nhất là năm mươi năm, tổng hợp thực lực của một nước như nước Đại Hán có thể đem các nước Quan Đông bỏ lại phía sau, một việc mà ngay cả nước Tần hùng mạnh lúc trước cũng không thể làm được.

Tuy nhiên, nếu muốn “cùng quân dịch, bình tính thuế”, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Hà nói:

- Nhưng mà phải đo đạc đất canh tác trên cả nước là một nhiệm vụ khá gian khổ.

Dừng một chút, Tiêu Hà lại nói:

- Còn nữa, muốn phú hộ cường hào nộp thuế cũng là việc vô vàn khó khăn, một khi cưỡng ép cải cách, tất nhiên sẽ bị phản đối kịch liệt ở khắp nơi, lẽ đâu lại làm nền tảng nước nhà phải lung lay?

Tiêu Hà lo lắng cũng không phải là vô cớ, từ thời kì xuân thu đã có không ít học giả nghiên cứu rất nhiều về khả năng “cùng quân dịch, bình tính thuế”. Tuy nhiên từ lúc ấy cho đến hai ngàn năm sau cũng không có bất kì người nào có thể làm được, mãi cho đến đời Minh Trương Cư Chính cầm quyền mới rốt cục thực hiện chân chính ý nghĩa “cùng quân dịch”, đó cũng là một khuôn mẫu đầu tiên.

Về phần “bình tính phú”, cho đến thời kỳ Mãn Thanh Ung Chính sau cùng mới thực hiện được.

Mà số nhân khẩu của tộc người Hoa Hạ đến thời kỳ Ung Chính mới thực sự tăng mạnh. Thời điểm nhân khẩu nhiều nhất là ở cuối đời nhà Minh, khoảng mười ngàn năm sau, lúc ấy tổng nhân khẩu của tộc người Hoa Hạ cũng không hơn một trăm triệu người. Nhưng tới thời kỳ Mãn Thanh Càn Long, nhân khẩu của tộc người Hoa Hạ lại tăng mạnh tới hơn ba trăm triệu người, nguyên nhân chủ yếu dẫn đến chính là huỷ bỏ thuế đầu người.

Thuế đầu người chỉ đến thời kỳ Mãn Thanh Ung Chính mới chính thức huỷ bỏ, có thể thấy được nếu muốn huỷ bỏ có bao nhiêu gian nan.

Nhất là bây giờ còn ở thời kì cuối đời Tần đang có nhiều biến động lớn, Hán Vương Lưu Bang rất cần sự ủng hộ đắc lực của các phú hộ, cường hào ở Quan Trung, một khi cưỡng ép cải cách vào lúc này, đem việc nộp thuế tính lên đầu của bọn họ nữa thì rất có khả năng khiến cho Quan Trung rung chuyển, nếu làm không tốt Lưu Bang có thể bị các phú hộ, cường hào ở Quan Trung lật đổ.

Cho nên, Tiêu Hà băn khoăn là rất có lý.

Bạch Mặc giống như đã tính trước kỹ càng, thản nhiên nói:

- Tiêu tướng quốc, cái gọi là lúc loạn thế phải dùng những giải pháp mạnh, thiên hạ ngày nay, các anh hùng Quan Đông đều đang chăm lo việc nước, kiên quyết cải cách, Hán Vương nếu bảo thủ không chịu thay đổi, bảo thủ, coi như việc lớn đã hỏng rồi.

Ngừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Về phần phản ứng của các phú hộ, cường hào...

Đang lúc Tiêu Hà vểnh tai lắng yên chuẩn bị mà nghe thì Bạch Mặc lại “thắt một cái nút”, mỉm cười nói:

- Tiêu tướng quốc, hôm nay sắc trời đã không còn sớm, văn bối có phần hơi say, hay là để ngày khác nói tiếp, có được không?

Tiêu Hà nghe vậy cố nén cười, thầm nghĩ Bạch Mặc này rõ ràng là đang treo giá.

- Cũng tốt, vậy ngày khác nói tiếp.

Tiêu Hà dứt lời đứng dậy, lại nói:

- Hôm nay vừa mới cùng Bạch tiểu ca đàm luận một hồi, bổn tướng rất vui mừng, tiểu ca kiến thức lịch duyệt, bổn tướng thật sự khâm phục.

- Tiêu tướng quốc đã quá khen.

Bạch Mặc cúi người vái chào, xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng Bạch Mặc biến mất không còn thấy ở trên đường, Tiêu Hà mới vội vàng đi ra khỏi quán rượu, bảo với tên gia nhân đang đợi bên ngoài cửa lớn của quán rượu nói:

- Mau mau, tức khắc chuẩn bị hai con khoái mã!

- Khoái mã?

Tên gia nhân nghe vậy ngạc nhiên:

- Ý tướng quốc muốn đi nơi nào?

- Lũng Tây, bổn tướng có nhiệm vụ khẩn cấp cần trình bày với Đại vương!

Tiêu Hà ngừng một chút, lại nói:

- Còn không mau đi!

- Vâng.

Tên gia nhân cúi người vái chào, xoay người vội vàng đi.

#####

Lũng Tây, đại doanh quân Hán.

Lưu Bang đang đứng giữa mười bảy cái đuôi ngựa màu lửa đỏ, những con tuần mã cao hơn vai tám xích (một xích bằng mười tấc) đảo quanh, hỏi Tùỳ Hà ở bên cạnh:

- Tùỳ Hà, người nói đây là ngựa Đại Uyển?

Tùỳ Hà gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Khi nói chuyện, có mấy tên tiểu giáo (người huấn luyện ngựa) của quân Hán đã từng ở Cửu Giang có gặp qua ngựa cưỡi của nước Sở đi tới phía trước mặt.

Lập tức Lưu Bang hỏi những tên tiểu giáo kia:

- Các người xem, ngựa Đại Uyển này so với ngựa quân Sở thường hay cưỡi như thế nào?

Vài tên tiểu giáo quân Hán liên tục gật đầu nói:

- Bẩm Đại vương, ngựa quân Sở thường hay cưỡi không khác lắm so với những con ngựa này.

- Tốt!

Lưu Bang vỗ đùi, dặn bảo Tùỳ Hà:

- Tùy Hà, người lập tức lại đi Nguyệt Thị, thay quả nhân mua tuần mã như thế này, chuyển lời với Nguyệt Thị vương, hẳn có bao nhiêu tuần mã như thế này quả nhân sẽ mua hết bấy nhiêu!

Tùy Hà gật đầu, lại nói:

- Nhưng mà thừa Đại vương, hiện tại người Nguyệt Thị đang bị người Hung Nô uy hiếp, hơn nữa tình hình không mấy lạc quan, một khi người Nguyệt Thị bị người Hung Nô tiêu diệt, chúng ta sẽ rất khó có được ngựa Đại Uyển.

- Người Hung Nô?

Lưu Bang nhíu mày, tức giận nói:

- Lại là bọn người Hung Nô chết tiệt này!

Trương Lương ở bên cạnh khẽ mỉm cười, nói:

- Đại vương, hiện giờ kỵ binh của chúng ta có lẽ đã luyện thành, là thời điểm cho bọn người Hung Nô nếm thử một chút lợi hại, ha ha.

277. Chương 277: Phiêu Kỵ Tướng Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 277: Phiêu Kỵ tướng quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang nói:

- Tử Phòng, người muốn nói dụng binh đối với Hung Nô?

Nói thực ra, đối với người Hung Nô Lưu Bang vẫn là khá sợ sệt, nguyên nhân chủ yếu chính là người Hung Nô đều là kỵ binh thảo nguyên đi lại như gió, mà đa số Hán quân đều là bộ binh, một khi hai bên đánh nhau dữ dội, Hán quân về chiến lược sẽ nằm vào thế bị động, cho nên, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, Lưu Bang quả thực không muốn chủ động chọc giận người Hung Nô.

Trương Lương không đáp hồi ngược lại:

- Đại vương không cảm thấy hiện tại đang là cơ hội tốt để dụng binh Hà Tây sao?

Bởi vì sự xuất hiện của người vượt qua như Hạng Tráng đây, làm cho Lưu Bang đối với kỵ binh có chút nhận thức sâu sắc, lại thêm vào thế lực lớn của thiên hạ cùng với sự chênh lệch cực lớn phát sinh trên lịch sử, khiến cho Lưu Bang không thể không tự mình đối mặt với sự uy hiếp của Hung Nô, do đó, từ sau khi người Hung Nô Nam hạ Quan Trung lần thứ nhất, Lưu Bang liền tăng cường đối với Hung Nô, phòng bị của Nguyệt Thị và thâm nhập.

Lúc này Quan Trung, mặt đông là Hàn Quốc, Lương quốc, phía nam là Ba, Thục Nhị quận, có thể bình chân như vại.

Biên giới phía Tây của người Nguyệt Thị cùng với phía bắc của người Hung Nô đều có thể cấu thành uy hiếp đối với Đại Hán, nhưng mà nói tóm lại, sự uy hiếp của người Hung Nô phải rộng lớn hơn người Nguyệt Thị.

Trên thực tế, người Nguyệt Thị cuộc sống hiện tại cũng không khá giả lắm.

Cách đây không lâu, bộ lạc Hưu Chư và bộ lạc Hồn Tà bắt ngang giữa người Hung Nô và người Nguyệt Thị đều đầu hàng người Hung Nô, người Nguyệt Thị phải đối mặt với sự uy hiếp của người Hung Nô, nghe nói,

Hung Nô Thiên Vu Mạo Đồn đã vài lần phái sứ giả đi tới vương đình Nguyệt Thị, uy hiếp người Nguyệt Thị làm theo hai bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà, thần phục dưới chân người Hung Nô.

Người Nguyệt Thị cũng là một bộ lạc lớn, mang giáp hơn mười vạn, tự nhiên sẽ không dễ dàng thần phục.

Trương Lương cho rằng, một khi người Nguyệt Thị cùng người Hung Nô khai chiến toàn diện, Đại Hán quốc thì đang nhân cơ hội này kết hảo người Nguyệt Thị, hung hăng đả kích người Hung Nô, đã không thể đánh tàn hoàn toàn người Hung Nô. Ít nhất cũng phải đánh cho bọn họ không dám Nam hạ dân chăn nuôi, kể từ đó, Đại Hán quốc có thể vừa giải quyết đến từ biên giới phía Tây, uy hiếp hai đại Bắc Cương, có thể nói là một công đôi việc.

Hơn nữa đối với tình hình này, Trương Lương, Trần Bình cũng đã phân tích qua nhiều lần rồi.

Lưu Bang cũng có chút ý động, lại nói:

- Tử Phòng. Người cảm thấy trận này có thể đánh?

Trương Lương nói:

- Đại vương, Hà Tây chi chiến, quân ta có ba trận thắng mà Hung Nô có ba trận bại, cho nên cuộc chiến này có thể đánh!

- Quân ta có ba trận thắng mà Hung Nô có ba trận bại?

Lưu Bang thêm vào chút hứng thú, hỏi han:

- Tử Phòng, nói cụ thể chút.

Trương Lương nói:

- Hành lang Hà Tây láng giềng gần Lũng Tây, đất Bắc hai quận, quân ta dùng khỏe ứng một, đây là thắng một; người Nguyệt thị đối mặt với sự uy hiếp tồn vong sinh tử, ắt phải đồng tâm hiệp lực với ta, cùng nhau chống lại Hung Nô; thắng thứ hai; kỵ quân ta dĩ nhiên đã luyện thành. Có thể gọi là binh hùng tướng mạnh, khí giới sắc bén Hung Nô cũng không sánh bằng, đây cũng là cái thắng thứ ba.

Trần Bình khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Cừu Nguyên cách xa hành lang Hà Tây, người Hung Nô ủy lạo chiến sĩ dùng tập kích từ xa, đây là cái bại thứ nhất; Hưu Chư, Hồn Tà mới hàng, lòng người không ổn định, khó mà đồng tâm hiệp lực với Hung Nô, liên binh tác chiến, đây là cái bại thứ hai; trước mắt vẫn chỉ là giữa hè. Người Hung Nô chưa béo lên, ngựa không cường tráng, lại không thể triệu tập toàn bộ đại binh của bộ lạc xuất chinh, đây là cái bại thứ ba.

Trương Lương lại nói:

- Quân ta có tam thắng mà Hung nô có tam bại, trận này tại sao không thể đánh?

Lưu Bang nghe được tim đập thình thịch, lập tức hung hăng gõ nhịp nói:

- Tốt. Đánh!

Dừng một chút, Lưu

Bang lại nói,

- Như vậy, lại nên lấy ai làm tướng, nên xuất động bao nhiêu kỵ binh?

Trương Lương, Trần Bình liếc nhau, mỉm cười không nói.

Hán vương đã là người sắp sáu mươi tuổi, xương cốt sớm đã không thể so với năm đó được nữa, hơn nữa kỵ quân tác chiến, động một tí là tiến nhanh bay nhanh hơn nghìn dặm, xương cốt già cỗi của Hán vương thật sự đang trên mức nguy hiểm, vậy có thể không được rồi! Cho nên nói trận này chỉ có thể vãi một viên đại tướng lĩnh quân xuất chinh, về phần ai xuất chinh, cũng không thể trì hoãn.

Kỵ quân Hán vốn dĩ không nhiều, ngoại trừ Quán Anh cũng chính là Lã Đài.

Đổi lại một năm trước, phải ai xuất chinh còn phải suy xét. Tuy nhiên bây giờ thôi, lại căn bản không phải điều tất yếu nữa, năm trước Bạch Vu Sơn một trận đại chiến, Lã Đài đã lấy được toàn thắng, lại bắt sống được hộ vệ tay trái của Hung Nô. Quán Anh lại ở Phu Thi chịu khổ bại tích, hai người ai hơn ai kém đã rõ. Lã Đài tuy rằng tuổi trẻ, nhưng khả năng lãnh binh tác chiến lại trên Quán Anh!

Nếu nói Lưu Bang còn băn khoăn, đó chính là Lã Trạch đưa con cả của Lã Đài, lại là cháu trai ngoại của Lã Hậu, lại là biểu huynh của Thái tử Lưu Doanh, một khi Lã Đài lập chiến công lớn, trở thành Đại Hàn quốc hoặc trụ cột không thể thiếu, thì Lưu Bang lại muốn phế truất Lưu Doanh sửa lập Lưu Như Ý làm Thái tử, thì phải cực kỳ cân nhắc phản ứng của Lã thị.

Tuy nhiên Trương Lương, Trần Bình cũng không đồng ý Lưu Bang phế truất Lưu Doanh, cho nên đều muốn do Lã Đài lãnh binh.

Lưu Bang suy xét nhiều lần, cuối cùng cảm thấy phế truất Thái tử còn có thể bàn bạc kỹ hơn, mà uy hiếp người Hung Nô lại là vô cùng cấp bách, lập tức lấy quyền, quay đầu lại chỉ bảo Trương Lương nói

- Tử Phòng, lập tức nghĩ ra một chiếu lệnh, đề bạt Giáo Úy Lã Đài là Phiêu Kỵ tướng quân, Thống soái Lũng Tây, và hai vạn tinh binh Hàm Dương, kỳ hạn triệu tập đến Hà Tây!

- Vâng!

Trương Lương vui vẻ đồng ý, xoay người lĩnh mệnh đi.

Trương Lương vừa mới bước chân đi, Tiêu Hà bỗng nhiên mặt mũi nhanh chóng xông vào.

- Tướng quốc?

Lưu Bang ngạc nhiên nói,

- Người sao lại từ Lũng Tây đến đây?

- Đại vương.

Tiêu Hà vái chào Lưu Bang thở hổn hển nói,

- Mau, mau theo thần hồi Hàm Dương

- Hồi Hàm Dương?

Lưu Bang trong lòng nhảy loạn xạ, mặt biến sắc nói,

- Tướng quốc, có phải là đã xảy ra chuyện lớn gì?

- Ách, không phải.

Tiêu Hà khẩn trương lắc đầu, sau đó nói,

- Là như thế này, mấy ngày trước thần trong lúc vô ý gặp một sĩ tử du học Quan Đông, người này học thức hơn người, cách nói năng lại không tầm thường, tuyệt đối là nhân tài mà Đại vương cần, chỉ có điều, với thân phận của thần, sợ là không đủ để chiêu nạp người này, cho nên, Đại vương vẫn phải nhanh chóng trở về Hàm Dương một chuyến.

- Nhân tài?

Lưu Bang vẻ mặt khê nhúc nhích, đối với con mắt nhìn người của Tiêu Hà, Lưu Bang xưa nay khá tin phục, Tiêu Hà nói người này là nhân tài, vậy nhất định là nhân tài, nếu là nhân tài, Lưu Bang tất nhiên không muốn bỏ qua, lập tức Lưu Bang nói:

- Được, quả nhân liền quay về Hàm Dương!

Hàm Dương tây giao, Trường Nhạc Doanh.

Ngày tàn khốc như lửa, thủy triều giống như trong tiếng gót sắt, một đội ước chừng bốn năm trăm kỵ quân Hán giống như gió lao đi, hướng về phía viên môn Trường Nhạc Doanh mà đến, khó khăn lắm mới tiếp cận viên môn, tiểu tướng mặc hồng bào giục ngựa phi nhanh trước nhất gờ tay phải lên, phía sau ào ào bốn năm trăm kỵ binh lập tức hai bên tả hữu nhanh chóng mở rộng ra.

Gần như là cùng lúc, viên môn Trường Nhạc Doanh cũng âm âm mở ra, một đội quân kỵ binh Hán khác từ trong viên môn ào ào kéo ra, hai bên quân Hán vào, tốc độ nhanh chóng trì hoãn, thẳng đến cách xa không đến mười bước đều ghì ngựa, từ trong Trường Nhạc Doanh nghênh đón ra là nhóm quân Hán, cầm đầu là một viên tiểu tướng quân Hán.

- Tướng!

- Thắng!

Đứng song song trong nháy mắt, tiểu tướng cầm đầu hai viên quân Hán đồng thời chấp tay cười to.

Hai viên tiểu tướng quân Hán này chính là Lã Đài, Chu Quan Phu, Lã Đài tự Tướng Chi, Chu Quan Phu tự Thắng Chi, tất cả đều là Hán Vương Lưu Bang ban cho, Lã Đài, Chu Quan Phu và Vương Khởi cũng xưng Quan Trung tam tuần, chỉ tiếc là trận chiến Đại Biệt Sơn, Vương Khởi chưa kịp lễ độ mũ liên chiết ở dưới tay Hạng Tráng, lại nói tiếp thật là làm cho người ta bóp cổ tay thở dài.

- Thắng Chi, người không luyện binh trên quận, về Hàm Dương làm gì?

Lã Đài dứt lời ghim ngựa xoay người, và Chu Quan Phu cũng đi, phía sau xếp thành hàng mấy trăm Hán kỵ liên hướng về tả hữu hai sườn phần phật còi địa phát ra, thông đạo viên môn.

Chu Quan Phu lắc lắc trong tay roi ngựa, tức giận nói:

- Ở trên quận mỗi ngày bắn cây cỏ nhân, nhiều nhất chính là thú săn bắn, đến trong núi bắn mấy chỉ con thỏ gà rừng, cuộc sống này thực sự nhàm chán, đều nhanh mờ nhạt đi đến đây, đúng lúc ta cũng luyện mấy trăm kỵ binh, liền mang đến Hàm Dương để tỷ thí với Trường Nhạc Doanh của người, xem ai yếu hơn ai.

Lã Đài mỉm cười lắc đầu, nói:

- Người vẫn còn tính này sao, ha ha .

Chu Quan Phu tức giận nói:

- Tướng Chi, người nói thắng, so hay là không so?

- So, đương nhiên so.

Lã Đài cười khổ lắc đầu, lập tức lại tự tin tràn đầy nói,

- Đấu tướng một mình đấu, ta còn thực không bằng người, tuy nhiên nếu là tỷ thí dưới trướng kỵ binh cười ngựa bắn cung thôi, không phải ta khoe khoang, mấy trăm kỵ binh của người tuy rằng thoát nhìn cũng khá hồi sự như vậy, thật phải đến sa trường, hay thật là không đủ nhìn.

Chu Quan Phu hừ một tiếng nói:

- Múa mép khua môi ai không biết, lên sa trường đi rồi sẽ biết cuối cùng thế nào!

Lã Đài lắc lắc đầu, lại nói:

- Như vậy đi, người ở xa tới là khách, ta cũng không ức hiếp người, ta Trường Nhạc Doanh hạt hạ luôn luôn mười sáu khúc tinh cưỡi, người tùy tiện chọn một khúc với người này mấy trăm kỵ binh so với, thế nào?"

Chu Quan Phu nói:

- Được, hàng ngũ, cưỡi ngựa bắn cung, thêm đoạt dê, ba thắng hai!

Khi nói chuyện, hai người liền đã giục ngựa đi tới bên sân Trường Nhạc Doanh, khi Lã Đài đang muốn kích trống tụ binh, trạm canh gác ở trên viên môn lại thổi kèn vang dội.

Lã Đài, Chu Quan Phu quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy mấy trăm Hán kỵ đang đi tới ngoài viên môn, khi nài ngựa cầm một cây cờ đỏ thắm màu đại kỳ, mặt trên thêu chữ "Hán", Lã Đài, Chu Quan Phu vừa thấy mặt liền biến sắc, đây là...Hán vương đại kỳ! Hán vương ngự giá tới rồi!

Lập tức Lã Đài, Chu Quan Phu lại cố ý không tỷ thí lần lượt xoay người xuống ngựa vọt ra ngoài viên môn.

Không lâu sau, từ tiền phương bay nhanh mà đến mấy trăm Hán kỵ liền vọt tới viên môn ngoại, cưỡi ngựa phía trước không đúng là Hán vương? Phía sau Hán vương còn có một gã tiểu tướng mặc hồng bào mười sáu mười bảy tuổi đi theo, tiểu tướng hồng bào bộ dạng giống như lãng tinh, mặt như thoa phấn, nhìn qua vẫn còn có tính trẻ con, có thể nhìn quanh binh khí kỹ lang vòng cổ.

- Đại vương!

- Đại vương!

Lã Đài, Chu Quan Phu cùng với tướng sĩ quân Hán xếp thành hàng phía sau đều quỳ một gối xuống đất, đại lễ tham kiến.

- Tướng Chi bình thân, Thắng Chi cũng bình thân, còn có các tướng sĩ, đều hãy bình thân.

Lưu Bang xoay người

xuống ngựa, tự mình nâng ã Đài, Chu Quan Phu dậy, lại giơ tay ra hiệu tướng sĩ phía sau đứng dậy.

Lập tức Lưu Bang tay trái lôi kéo Lã Đài, tay phải nắm Chu Quan Phu thẳng vào viên môn.

Nhìn quanh hai bên, nhìn từ thế oai hùng bừng bừng phần chấn, nhuệ khí kinh người Lã Đài, Chu Quan Phu, lại quay đầu lại nhìn ưng nhìn kỹ lang cổ, kiêu hùng khí độ Lưu Tị, Lưu Bang liền ảm đạm thần thương, sao Lã Trạch, Chu Bột còn có Nhị ca Lưu Hỉ đều sinh đứa con quý hóa, duy độc hán Lưu Bang lại sinh không giống đứa con?

278. Chương 278 Chiêu Hiền Đãi Sĩ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 278 Chiêu hiền đãi sĩ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trường Nhạc Doanh, Lã Đài hành dinh.

Lưu Bang khó khăn vào ghế, lại nói:

- Lã Đài, Chu Quan Phu, Lưu Tị!

Đứng hầu hai bên tả hữu Lã Đài, Chu Quan Phu, Lưu Tị lên lên tiếng trả lời bước ra khỏi hàng, đứng ở dưới bậc.

Lưu Bang lại vung tay lên, ngăn Tùy Hà lúc này tiến lên hai bước đứng trước Lưu Bang, sau đó cao giọng tuyên bố:

- Chỉ dụ: đề bạt Giáo Úy Lã Đài là Phiêu Kỵ tướng quân, Chu Quan Phu, Lưu Tị là phó tướng, Thống soái Lũng Tây, hạn tinh binh đại doanh, kỳ hạn triệu tập Hà Tây, chống lại Hung Nô, dẹp yên biên thù.

- Vâng!

Lã Đài, Chu Quan Phu, Lưu Tị ầm ầm đồng ý, tất cả đều lộ ra vẻ phần chấn.

Từ Trường Nhạc Doanh biên luyện thành quân, Lã Đài đã sớm trông chờ một trận đánh tốt, có câu là nông phu chính là nông phu, huấn luyện như thế nào vẫn là nông phu, chỉ có trải qua thử thách chiến tranh máu lửa, tài năng tinh binh mới thực sự trưởng thành, Lã Đài có thể không hy vọng dưới trướng hán chỉ có điều một đám huấn luyện có cả nông phu, hán muốn nhóm này phải thiết huyết tinh cuối thân chinh bách chiến.

Về phần đối thủ là người Hung Nô, hay là người Nguyệt Thị, Lã Đài cũng không quan tâm, bởi vì trong mắt Lã Đài, chỉ có thiết kỵ Sở quốc của Hạng Trang, cái khác, không đáng, về phần Chu Quan Phu, Lưu

Tị, càng là hai phần tử hiếu chiến, bình thường không đánh với bọn họ đều không nghĩ sẽ phá vỡ động tĩnh mà đi ra, hiện tại nghe nói còn muốn đánh trận này, hơn nữa còn đánh với người Hung Nô, kích động đó đừng nói nữa.

Chờ Lã Đài tiến lên, Lưu Bang lại từ tráp gấm bày ra trên bàn dài lấy ra một hủ phù, đưa cho Lã Đài nói:

- Tướng chi, đây là hủ phù điều binh đại doanh Lũng Tây, Đại Hán quốc chỉ có hai vạn kỵ binh quả nhân giao cho ngươi, cùng với trận chiến Hung Nô này, ngươi nhất định phải đánh cho bọn Hung Nô thấy được sự uy phong của kỵ binh Đại Hán chúng ta, tuyệt đối không được làm cho quả nhân thất vọng.

- Đại vương yên tâm.

Lã Đài tiếp nhận hủ phù, âm âm ứng với vâng nói,

- Thần nhất định không hủ thẹn!

Lưu Bang lại quay đầu hướng về phái Lưu Tị sau lưng Lã Đài, trầm giọng nói:

- Tị nhi, đến rồi dưới trướng tướng quân Phiêu Kỵ không thể so với bên người quả nhân, ngươi nhất định phải nghe sự điều hành của Phiêu Kỵ tướng quân, ngươi nếu như dám cả gan kháng mệnh, khiến cho kỵ binh Đại Hán thất bại, ngay cả ngươi là cháu trai ruột của quả nhân, cũng không thể cứu nổi ngươi, nghe rõ chưa?

- Cháu hiểu rồi.

Lưu Tị âm âm nói,

- Cháu sẽ nghe lời Phiêu Kỵ tướng quân!

Lưu Bang vui vẻ gật đầu, lập tức ở Tuy Hà cùng với hơn mười lang tướng vây chặt liền rời khỏi đại doanh Trường Nhạc Doanh.

Lã Đài, Chu Quan Phu, Lưu Tị lao thẳng đến ngoài viên môn của Lưu Bang. Đi thẳng đến Lưu Bang cùng với bóng dáng kỵ binh cấm vệ đi theo biến mất không thấy đâu, Lã Đài mới quay đầu lại đem hủ phù giao cho Chu Quan Phu nói:

- Thắng chi. Ngươi tức khắc cầm hủ phù đi tới đại doanh Lũng Tây, một khi điều được binh mã thì tức khắc bắc thượng, chúng ta ở bắc địa Ô thị huyện hội hợp.

- Vâng!

Chu Quan Phu âm âm đồng ý, tiếp nhận hủ phù lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo Chu Quan Phu xoay người lên ngựa, nghênh ngang mà đi. Lã Đài lại cao giọng quát:

- Thối kèn, toàn quân tập kết!

Chỉ trong chốc lát, trong đại doanh Trường Nhạc liền vang lên tiếng kèn phát lệnh trầm và xa, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, một đội toàn trang bị mang theo thói quen cuộn trào mãnh liệt của tướng sĩ Đại Hán từ trong lều trại mà ra, lại giống như sóng thủy triều hướng về phía chuồng ngựa, trong đại doanh rất nhanh liền vang lên tiếng ngựa hí liên tiếp không ngừng. Trước sau không đến thời gian nửa khắc, một đội kỵ binh đã xông vào trên đại giáo trường.

Trên đại giáo trường, một cay đại kỳ màu đỏ đang đón gió phấp phật phiêu đảng, trên góc trái của mặt cờ có dùng sợi tơ màu kim hoàng thêu bốn chữ 'Đại Hán Phiêu Kỵ'. Chính giữa lại dùng sợi tơ màu đen thêu chữ 'Lã', Lã Đài mặc áo bào trắng, đỉnh đầu ngẩng quan, sớm đã đứng ở dưới cờ.

Bên trong thành Hàm Dương, dòng người như đàn.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, hơn mười binh cưỡi theo trên đường cái bay nhanh ào đến, trước khi kỵ binh cũng không phải là Hán vương Lưu Bang mới từ đại doanh Trường Lạc Tây Giao về tới? Đây đó trên đường, người đi đường thấy thế đều chạy trốn, không đến một lát. Hơn mười kỵ binh liền vọt tới đại môn trước một dịch quán, đã sớm canh giữ ở ngoài cửa lớn Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình khẩn trương nghênh xuống đài bậc.

Lưu Bang xoay người xuống ngựa. Một bên lớn tiếng nói:

- Tướng quốc, người nói các tướng sĩ vào trong này đặt chân ở đây?

Tiêu Hà tiến lên hướng về phía Lưu Bang vái chào nói:

- Hồi bẩm Đại vương, Quan Đông sĩ tử Bạch Mặc đã đặt chân ở đây.

- Đi

Lưu Bang vung ống tay áo, trước khi đi, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình khẩn trương đuổi kịp, áp người Tùy Hà cùng với mười lang binh đi theo đều giữ ở ngoài cửa lớn, nơi này dù sao cũng là Hàm Dương, hơn nữa phía trước bọn Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình đã sớm âm thầm tra xét dịch quán một lần, xác định bên trong không có nguy hiểm.

Lưu Bang bốn người tiến vào hậu viện dịch quán, lại phát hiện Bạch Mặc đang trú ở trong phòng đóng cửa lại.

Tiêu Hà lập tức tiến lên gõ cửa, lại bị Lưu Bang nhẹ nhàng ngăn lại, Lưu Bang nói:

- Xem ra lúc này, vị Bạch Tiên sinh sợ là vừa mới đi ngủ, hay là để cho hắn ta ngủ một lúc đi, đừng đánh thức hắn.

Trần Bình nói:

- Đại vương, vậy thì chúng ta đi ra tiền viện đi.

Lưu Bang khoát tay áo, nói:

- Không cần đâu, ở chỗ này chờ thôi.

Dứt lời, Lưu Bang liền đứng ở chỗ mái nhà cong xuống ngay phòng của Bạch Mặc, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình bất đắc dĩ, phải đi theo Lưu Bang đứng ở chỗ mái nhà cong xuống, vậy mà lại mất nửa giờ! Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình trên mặt đã có vẻ khẩn trương không kiên nhẫn, Lưu Bang lại với vẻ mặt tự nhiên, giống như dáng điệu vô vị.

Lại qua hơn nửa canh giờ, bầu trời bỗng nhiên mây đen tứ hợp, tiếp theo liền mưa to tầm tã, thỉnh thoảng có một cơn cuồng phong tạt mưa tiến vào chỗ mái nhà cong xuống, Lưu Bang và bốn người nhanh chóng bị ướt toàn thân.

Tiêu Hà nhú nhú mày, vừa muốn tiến lên gõ cửa, lại vẫn là bị Lưu Bang ngăn lại.

Trương Lương, Trần Bình cười khắc khở, cũng có chút cảm động, Hán vương có thể là quốc quân chi tôn, lại phải chờ đợi mất tiết tháo một tên Quan Đông sĩ tử chưa biết mặt, sự chờ đợi hạ mình cầu hiền này, cho dù là Chu Văn Vương cũng chẳng qua như vậy thôi?

Nghĩ đến đây, Trương Lương không kìm nổi nhìn thoáng qua trước mặt khe hở cửa sổ ra, tên Bạch Mặc này, nếu thật chính là cuồng sinh cậy tài khinh người.

Bạch Mặc nếu như thật sự là tên cuồng sinh như vậy, cho dù có tài học, chỉ sợ cũng là có hạn.

Trương Lương đang lúc cân nhắc, cửa phòng quả nhiên bị người từ bên trong nhẹ nhàng đẩy ra, một tên mặc áo trắng “mắt ngáy ngủ” từ trong cửa thản nhiên đi ra, nhìn thấy Lưu Bang cùng bốn người ngoài cửa đứng trang nghiêm dưới mái hiên, lập tức “ngẩn người”, sau đó hỏi Tiêu Hà:

- Tiêu Tướng quốc, ngài đây là... còn mấy vị này là?

Tiêu Hà không có trả lời, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Lưu Bang vuốt bọt nước trên mặt, hướng về phía tú sĩ áo trắng chấp tay thở dài nói:

- Vị này ắt là sĩ tử du học ở Quan Đông tới Bạch Mặc Bạch công tử? Tại hạ Lưu Bang..

- Hóa ra đúng là giáp mặt Hán vương!

Tú sĩ áo trắng khẩn trương chấp tay thở dài nói,

- Thất kính

Lập tức Bạch Mặc mời bốn người Lưu Bang, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình vào trong phòng, lại mời Lưu Bang ngồi vào vị trí ghế trên, Tiêu Hà, Trương Lương cùng với Trần Bình thì ngồi phía dưới, Lưu Bang lại đem Trương Lương, Trần Bình giới thiệu cho Bạch Mặc, Bạch Mặc khẩn trương đứng dậy, thở dài nói:

- Hóa ra đúng là hai vị tiên sinh Trương, Trần, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Trương Lương, Trần Bình cũng lần lượt đứng dậy đáp lễ, sau đó lại ngồi vào vị trí.

Lưu Bang trầm ngâm một lát, thân thiết nói:

- Nghe Tướng quốc nói, tiên sinh có nhị sách ‘Cùng dao dịch, bình tính phú’, có thể giải được thế cục khôn khổ thuế ruộng tráng đình Quang Trung, việc này thật sao?

- Thật sao.

Bạch Mặc gật gật đầu, nói,

- Chỉ có điều kế sách thứ hai này nói thì dễ, làm thì khó.

Dứt lời, không đợi Lưu Bang đặt câu hỏi, Bạch Mặc liền chủ động đem cùng dao dịch, bình tính phú lợi hại cùng Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình nói thẳng ra, chủ yếu chính là hành động này sẽ thật lớn tổn hại thế gia, sĩ tộc ích lợi, mà Quan Trung thế gia, sĩ tộc thế lực cho dù phi Quan Đông các quốc gia có thể sánh bằng, bởi vì sau khi Tần Thế thống nhất thiên hạ, từng áp bức gia tộc quyền thế thiên hạ nhập điền Quan Trung.

Trương Lương, Trần Bình đều sâu sắc cho rằng, nếu muốn cùng dao dịch, bình tính phú thật sự là không dễ!

Lưu Bang lại chau mày thật sâu, Quang Trung gia thế không ít nhà quyền thế, sĩ tộc lại nhiều không kể xiết, lúc trước nếu không phải bởi vì ước pháp tam chương lấy lòng tuyệt đại bộ phận phân thế gia và sĩ tộc Quan Trung, Lưu Bang cũng không có khả năng nhanh chóng bình định Quan Trung, sau đó khi đại quân Hạng Võ rời khỏi Quan Trung, hần cũng không có khả năng đắc thủ tập kích Quan Trung như vậy.

Lưu Bang có thể có địa vị hôm nay, cùng với sự ủng hộ to lớn của sĩ tộc, thế gia Quan Trung là không thể phân định được.

Mà nếu quả thi hành biến cách, cùng dao dịch, bình tính phú thì phải đắc tội chết với thế gia Quan Trung, sĩ tộc, bị người ta mắng chửi là vong ân bội nghĩa, đâm vào xương sống Lưu Bang trái lại không làm sao để ý đến, vấn đề là sĩ tộc, thế gia Quan Trung một khi liên thủ vô đến, Đại Hán quốc lập tức sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm bất an.

Đây đúng là lựa chọn lưỡng nan, có khả năng dẫn đến quốc gia rối ren, không thay đổi cách, thì Đại Hán quốc rất có khả năng bị các quốc gia Quan Đông nhất là Sở quốc ném sau lưng, hiện giờ, biến cách của Sở quốc đang tiến hành với khí thế hùng hực, mà Tế quốc, Lương quốc, Triệu quốc và Yến quốc cũng không có nhân rồi, đều ở đó kiên quyết biến cách đầu.

Bạch Mặc lại nói:

- Đại vương, biến cách tuy khó, nhưng không phải là không có hi vọng.

- Ồ?

Lưu Bang hơi hơi biến đổi sắc mặt, vội vàng nói,

- Còn phải mời tiên sinh dạy ta.

Bạch Mặc nói:

- Dám hỏi Đại vương, Đại vương hiến công nay so với Tần yếu như thế nào?

Lưu Bang nói:

- Quả nhân, mặc dù không bằng hiền công, nhưng mà Đại Hán lại phải so hiền công với Tần quốc mạnh hơn nhiều, khi Tần quốc hiền công chính là một trong bảy nước yếu nhất, Đại Hán lại là chư hầu quốc đương kim thiên hạ anh hùng.

- vậy thì

Bạch Mặc vui vẻ gật đầu, nói,

- Khi Tần quốc hiền công là một trong bảy nước yếu nhất, lại có Ngụy cường rình bên, còn dám kiên quyết biến cách, và cuối cùng còn có được thành công, nay Đại Hán ta chính là chư hầu mạnh nhất thiên hạ, lại không có bất cứ một nước nào rình rập ở bên, Đại vương lại có điều gì đáng lo lắng nữa?

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Chỉ cần Đại vương hạ quyết tâm, và cho biến pháp đại thần cũng đủ tín nhiệm, cùng dao dịch, bình tính phú kỳ thật cũng không khó!

Lưu Bang gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Nếu uả nhân quyết ý biến pháp, tiên sinh nguyện ý lưu lại hay không?

Bạch Mặc nghe vậy đứng dậy, trước hướng Lưu Bang vái chào thật sâu, sau đó nói:

- Đại vương có tài đức, từ văn vương cổ, hiền công Tần do không kịp, tại hạ lại không có thái công, tài vệ ưởng, nhận được lễ ngộ của Đại Hán như vậy, lại không dám hiến thân phục vụ?

- THiện!

Lưu Bang vỗ đùi, hưng phấn mà nói,

- Từ mấy ngày trước, tiên sinh là tả tướng quốc của Đại Hán ta, toàn quyền phụ trách biến cách công việc!

Nói dứt lời, Lưu Bang lại cởi kiếm đang đeo tự tay giao cho Bạch Mặc, biểu lộ sát khí nói,

- Vương kiếm này của quả nhân lúc này, nếu có người cả gan dám cản trở biến pháp, mặc kệ hắn là ai, tả tướng đều có thể tiền trăm hậu tấu.

279. Chương 279 Hộ Pháp Giáo Uy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 279 Hộ Pháp Giáo Uy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lúc này Lưu Bang đang bận bịu tác chiến với dân tộc Hung Nô, Hạng Trang cũng không có nhàn rỗi.

Sau khi cuộc thi quốc gia kết thúc, tức thì Hạng Trang bắt đầu mở ra viện Thái Học. Thống nhất chọn ra hai trăm sỹ tử đạt được chức tước, sắp xếp vào viện Thái Học, đồng thời mời danh sỹ Giang Đông tới giảng dạy cho những sỹ tử này, ngoài học về Binh Thư Chiến Sách, kiệt tác văn học và nông gia, trị bệnh, tranh chữ cổ điển, nhưng cốt yếu vẫn học về lễ nghi pháp gia.

Bấy giờ cũng là đề cao chính nghĩa, hơn hai trăm sỹ tử này cơ bản cũng là nhân tài dự trữ!

Sở Quốc cần cải cách để có được thành tựu, chỉ dựa vào Hạng Trang và Bách Lý Hiền nhất định sẽ không thể có được thành công, nhất định hai người đang rất mệt mỏi, biến pháp cũng không có khả năng thành công. Cần phải thúc đẩy tân pháp trừ khi Hạng Trang cùng Bách Lý Hiền muốn giữ toàn bộ đại cục, còn phải có nhiều tân pháp đúng đắn đồng thời các quan viên phải chấp hành nghiêm minh.

Chỉ có như vậy, tân pháp mới có thể phát triển thuận lợi.

Chỉ có như vậy, tân pháp sẽ không bị bãi bỏ khi Hạng Trang chết.

Tiếp đến, Hạng Trang ban hành chiếu lệnh toàn quốc, tăng bổng lộc cho thế huân, thế khanh. Cái gọi là thế huân, thế khanh kỳ thực giống như Khuất thị, Ngũ thị, Thúc tôn thị trong gia tộc quyền thế. May mà toàn bộ Sở Quốc cũng chỉ có hơn mười nhà là thế huân thế khanh, không giống như Hán Quốc, có khoảng trên trăm nhà. Bởi vậy tăng bổng lộc trên diện rộng cũng không làm ảnh hưởng nhiều tới quốc khố.

Thoảng chốc, các đại thế gia đều dâng tấu chương cảm tạ ân đức của Hạng Trang.

Tuy nhiên, Hạng Trang dự tính ban đầu không phải để cho các đại thế gia cảm kích, sau khi mọi việc đúng theo dự định, Hạng Trang rốt cục cũng lộ rõ ý đồ, mạnh mẽ cải cách ‘ tân thuế ruộng pháp’.

‘ Tân thuế ruộng pháp’ được quy định rõ ràng, phạm là đất canh tác thuộc bên trong lãnh thổ Sở quốc, bất luận là thế gia, sĩ tộc hay dân nghèo đều phải giao nộp mười lăm phần trăm mức thuế suất số tiền thuế đất. Bất luận kẻ nào có ý giấu diếm diện tích đất canh tác, có ý định chống đối thuế ruộng đất, tất cả đều là hành động phản quốc, nhẹ thì đánh đập xung quân, nặng thì chém đầu.

‘ Tân thuế ruộng đất ’ một khi được ban hành, trong phút chốc cả nước bàn tán xôn xao. quan quân và dân chúng đều tán thưởng.

Sĩ tộc các quận huyện phản ứng kịch liệt, thanh âm phản đối vang lên khắp nơi. Mười mấy gia tộc quyền thế tuy rằng vẫn chưa có biểu hiện, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn sau đó cũng không ngừng oán trách. Toàn bộ Giang Đông lâm vào cảnh rối loạn chưa từng có. Có thể dùng câu nói sau để hình dung: Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Nhưng mà, ngay cả Hạng Trang cũng thật không ngờ, đo đạc ruộng đất rốt cuộc gặp nhiều khó khăn như vậy!

Đêm khuya, tại Hoàng Cung nước Sở.

Hạng Trang ngồi trên ghế chăm chú xem xét văn kiện, phía dưới chéch bên tay phải Á Phụ Phạm Tăng đang ngồi. Lúc này đêm đã khuya, Hạng Trang vốn không muốn quấy rầy Á Phụ, tuy nhiên, sau khi Á Phụ biết tin lại muốn đến bàn thảo. Hạng Trang bất đắc dĩ, đành lòng thuận theo. Ngồi đầu là Á Phụ Phạm Tăng, Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền ngồi hai bên tả hữu.

Hạng Trang trầm giọng hỏi:

- Tử Lương, hơn một trăm sĩ tộc Ngô Trung Huyện, rốt cuộc vì sao không muốn hợp tác?

Bách Lý Hiền lắc đầu, nói:

- Chẳng những không ai chủ động hợp tác, thậm chí còn có vài gia tướng Ngô Trung huyện lệnh phái đi đo đạc bỗng nhiên ngừng lại, thật là quá ngạo mạn.

Hạng Trang nghe vậy giận dữ, quát lớn:

- Bọn người kia, thật là dám cả gan làm vậy sao?

Hạng Tha cười nhạt nói:

- Cái gọi là pháp không trách chúng, những sĩ tộc này ỷ vào người đông thế mạnh mà làm càn.

- Người đông thế mạnh là sao hả?

Phạm Tăng vung hai tay lên, đằng sát khí nói:

- Kế hoạch cải cách chính là chiêu hướng thúc đẩy phát triển mạnh mẽ, ai dám cản trở tân pháp. Kẻ đó nhất định muốn chống đối Hạng Trang!

Ngừng lại một lát, Phạm Tăng quay đầu nhìn Hạng Trang, nghiêm nghị nói:

- Hạng Nhi, cần bắt phải bắt, đáng giết phải giết, vì phụ muốn xem, ai thực sự dám tạo phản không?

- Á Phụ bớt giận.

Hạng Trang phẩy tay áo, lại hỏi Bách Lý Hiền, nói:

- Tử Xa Sư, còn lại những Quận Huyện nào nữa?

Bách Lý Hiền nói:

- Đại Vương, các Quận Huyện khác tình hình cũng đều giống vậy, hầu như không có sĩ tộc nào hợp tác!

Hạng Trang nghe vậy nhất thời rùng mình, trầm giọng nói:

- Xem ra, không giết vài kẻ thật đúng là không được.

Ngừng lại một lát, Hạng Trang quay đầu nhìn lại, giao phó cho Hạng Kỳ:

- Hạng Kỳ, lập tức truyền thánh chỉ, phong Sơn Âm Huyện Ủy Tử Xa làm Hộ Pháp Giáo Ủy, định ngày chuẩn bị xây dựng Hộ Pháp doanh. Sở Cần Bộ Khúc có thể điều động quân đội ở các Quận, các Huyện. Không để bất cứ kẻ nào trong các Quận, các Huyện cản trở!

Huyện Sơn Âm, tửu quán Ngọc Nương.

Tử Xa Sư không khách khí đưa bàn tay vào bên trong quần dò xét, vừa thăm dò khe rãnh u cổ, vừa hỏn hển nói:

- Ngọc Nương, ta sắp phải rời khỏi Sơn Âm, nếu nàng thực sự thương ta, vậy hãy bán tửu quán đi, thu dọn, theo ta tới Ngô Trung.

- Ủa?

Ngọc Nương ngạc nhiên nói:

- Nhị Lang, chàng phải về Ngô Trung sao?

Tử Xa Sư gật đầu, nói:

- Ngọc Nương có bằng lòng theo ta không?

- Ta. . .

Ngọc Nương có chút do dự, ngay lập tức trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại nở ra nụ cười đầy quyến rũ, ôm cái cổ to khỏe của Tử Xa Sư, ghé vào tai Tử Xa Sư dúi dúi nói:

- Nhị Lang, thiếp bằng lòng, chàng đi tới đâu thiếp đi tới đó, thiếp sống làm người của chàng, chết làm ma của chàng.

Ngô Trung, vừa mới lên đèn, trong phủ liền đón tiếp hơn mười vị khách mới.

Đây không phải Đại Sở Thứ Tướng Hoàn Sở phủ đệ, mà là Hoàn Sở Tộc Thúc Hoàn Uyên phủ đệ.

Gia tộc họ Hoàn vốn chỉ là sĩ tộc nhỏ chỉ được biết đến ở Giang Đông, nơi này theo như lời sĩ tộc là sĩ tộc tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Trung Quốc, kỳ thực gia tộc Đông Hán mới mới thực sự có tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Hoa Hạ. Mà ở đây theo như lời sĩ tộc, đây chỉ là gia tộc sĩ phu.

Thí dụ như Hoàn Uyên, Hạng Võ trước kia đều là Sở Vương, hắn cũng chỉ là một quan lớn. Bây giờ Hạng Trang là Sở Vương, hắn cũng chỉ là một quan lớn. Tuy rằng một đời làm quan, nhưng cũng có quyền thế tại Giang Đông, hơn nữa Hoàn Sở vẫn là Đại Sở Thứ Tướng Quân, cho nên thế lực gia tộc họ Hoàn ở Giang Đông rất lớn, cho nên hiện tại, hơn mười nhà sĩ tộc đều tìm đến Hoàn Uyên.

Tại đại sảnh Hoàn phủ, Hoàn Uyên ngồi trên ghế giữa, sáu bảy gia chủ sĩ tộc ngồi hai bên tả hữu, còn lại hơn mười một gia chủ sĩ tộc không thể ngồi chung một ghế, cho nên chỉ có thể đứng, tuy nhiên những gia chủ sĩ tộc này cũng không để tâm. Bọn họ chẳng quá cấp thiết muốn biết, Hoàn Uyên hoặc là nói Hoàn Uyên có thái độ gì sau lưng Hoàn Sở?

Dựa theo sự tình của ba ngày trước.

Ba ngày trước, Sở Vương đột nhiên hạ chiếu chuẩn bị xây dựng Hộ Pháp doanh, hơn nữa hai bàn tay dính đầy máu dòng họ Hội Kê, triệu Tử Xa Sư trở về Sơn Âm huyện trấn giữ đảm nhiệm chức Hộ Pháp Giáo

Úy. Dụng ý của Sở Vương hết sức rõ ràng, chính là muốn mượn lưỡi giao sắc bén của Tử Xa Sư đối phó với những Giang Đông sĩ tộc dám cả gan chống đối ‘ tân thuế ruộng pháp ’ .

- Hoàn Công chính là mấu chốt của sự việc, lão nhân gia người đứng lên giúp bọn họ phân xử.
- Hoàn Công, Tử Xa Sư đều là người Tần, Tần Sở hai nước là kẻ thù truyền kiếp. Bây giờ, chó dữ giết người không chớp mắt.
- Đúng là, Hoàn Công đức cao vọng trọng, lại là thúc thúc của Thứ Tướng Quân. Nếu như lão nhân gia người cùng đoàn người dâng tấu chương, cho dù Đại Vương không thu hồi chiếu mệnh, chí ít cũng khiến Đại Vương làm cho mình bạch. Sở Quốc vẫn là Sở Quốc, dựa vào Giang Đông sĩ tộc chúng ta, không để cho kẻ khác có dụng ý xấu.
- Đúng! Đúng! Nhất định Đại Vương nhẹ dạ cả tin Bách Lý Hiền ăn nói hàm hồ, mới có thể đưa ra hạ sách này.
- Không sai! Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư những người Tần này lòng dạ thật khó lường. Tưởng rằng có thể khiến Đại Sở chúng ta bị đảo lộn, bị hủy hoại. Chúng ta tuyệt đối không để cho bọn chúng thực hiện được ý đồ!

Bây giờ, tại đại sảnh các sĩ tộc càng lúc càng xao động, tất cả đám người mặt mũi đỏ bừng, nước miếng bay tung tóe. Nếu như không hiểu rõ căn do, thật đúng là đều lầm nghĩ bọn người kia đều kà trung thần Sở Quốc. Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư thúc đẩy cái cách là khi quân phạm thượng, lạm dụng quyền lực gây tai họa.

- Các chư vị, các chư vị, hãy nghe lão phu nói một lời.

Hoàn Uyên liên tục vẫy tay, tiếng ồn ào trong đại sảnh dần dần lắng xuống.

Cổ gắng bình tĩnh, Hoàn Uyên vẻ mặt nghiêm túc nói rằng:

- Các ngài có lẽ đã hiểu được tâm ý của lão phu, lão phu không dám cam đoan. Nhưng vì sự tồn vong của Đại Sở, vì hai trăm sáu mươi vạn lê dân bách tính Giang Đông, dù lão phu có phải rơi đầu cũng nhất định phải khuyên đại vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.
- Tốt, Hoàn Công gan dạ, không sợ quyền thần, thật là tấm gương cho hậu bối.
- Đúng! Đúng! Đúng!, Hoàn Công thực sự là bệ tôi trung thần của Đại Sở, nên sớm thăng làm Thượng Đại Phu!
- Đại Vương, người sẽ thấy không thấy sao? Đại Sở có trung thần như Hoàn Công, bá nghiệp đâu còn gì phải băn khoăn?

Trong chốc lát, trong đại sảnh các sĩ tộc không ngớt lời nịnh bợ. Hoàn Uyên phẩy tay áo, lại nói:

- Đợi đến ngày mai, lão phu lập tức vào triều can ngăn. Về phần Tử Xa Sư kia, cái gì mà Hộ Pháp Giáo Úy, mọi người không cần phải bận tâm đến, chỉ cần biết gia tộc của chúng ta không bị tra khảo. Lão phu muốn xem, thực sự tên Tử Xa Sư có dám giết người không? Hừ!

280. Chương 280 Cối Tử Thủ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 280 Cối Tử Thủ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tuy nhiên ngày hôm sau, Hoàn Uyên không trực tiếp vào triều, mà đi tới phủ đệ của Tôn Thúc Quán Thái Thú tại Ngô Quận.

Sự thực, Hoàn Uyên là Trung Đại Phu, trừ khi Sở Vương triệu kiến mới có thể vào triều, bằng không cơ bản không có tư cách vào cung. Dù ông ta là Tộc thúc của Hoàn Sở tộc cũng không được.

Thúc Tôn Quán không hề lạnh nhạt, tại thư phòng trịnh trọng tiếp đón Hoàn Uyên.

Trong thư phòng, hai người thi lễ. Hòa Uyên cũng không hề giấu giếm, thẳng thắn nói:

- Thúc Tôn Công, Đại Vương hạ chiếu thúc đẩy tân thuế ruộng pháp, quân quan và dân chúng từ trên xuống dưới, triều đình từ trong ra ngoài đều thảo luận. Khiến thế gia, sĩ tộc cùng dân đen tất cả đều phải đóng thuế, từ xưa chưa bao giờ có tiền lệ này, làm trái với quy tắc, nhất định làm cho người người oán trách.

Thúc Tôn Quán im lặng không nói, cũng không tùy tiện tỏ thái độ.

Hòa Uyên lại nói:

- Phò tá họ Hạng đã trải qua ba đời, có thể nói là nguyên lão ba đời Sở Quốc, trở thành cự thần của Đại Sở. Không thể nhắm mắt làm ngơ nhìn Đại Vương nghe lời hàm hồ, làm trái lại quy tắc, càng không thể nhắm mắt làm ngơ nhìn Đại Sở lầm đường lạc lối, rơi xuống vực sâu. Thúc Tôn Công, ngài cần phải đứng lên kêu gọi, dẫn dắt Giang Đông sĩ tộc. . .

- Dẫn dắt Giang Đông sĩ tộc gì chứ?

Thúc Tôn Quán lạnh lùng cắt lời Hoàn Uyên nói:

- Định tạo phản sao?

- Oạch, đương nhiên không phải là tạo phản.

Hoàn Uyên nghe vậy, có chút khó xử nói:

- Là nguyên lão ba đời của Đại Sở, trở thành cự thần, cần có trách nhiệm và nghĩa vụ khuyên giải Đại Vương gần quân tử, xa tiểu nhân, vậy không phải sao?

- Gần quân tử, xa tiểu nhân là sao?

Thúc Tôn Quán lãnh đạm nói:

- Ai là quân tử, còn ai là tiểu nhân?

Hoàn Uyên nói rằng:

- Có công lên tiếng khuyên giải, đó chính là quân tử. Còn như Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư chỉ biết a dua phụng thành, lại không hiểu lễ nghi là gì, rốt cuộc ăn nói xằng bậy khiến dân đen cùng sĩ tộc trong thiên hạ tất cả giao nộp thuế, đó chính là tiểu nhân. Đứng lên dẫn dắt Giang Đông sĩ tộc, khuyên giải Đại Vương tránh xa lũ tiểu nhân Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư, bằng không, Sở Quốc ta ắt sẽ diệt vong!

- Cái gì mà a dua phụng thành, cái gì là lễ nghi?

Thúc Tôn Quán nhíu mày, lãnh đạm nói:

- Hoàn Uyên, lão phu hôm nay không ngại cảnh báo với ngươi. Tân thuế ruộng pháp được thúc đẩy, chính là chiều hướng phát triển, thấu tình đạt lý, ai dám cản trở biến pháp. Nếu ai dám chống đối quá trình đồ đạc ruộng đất, toàn bộ đều là kẻ thù của Sở Quốc, ngươi tự thu xếp cho ổn thỏa.

- Thúc Tôn Công, ngài đây là. . .

Hoàn Uyên ngạc nhiên, có chút lo lắng.

- Người đâu, tiền khách!

Thúc Tôn Quán không đếm xỉa gì tới, trực tiếp hạ lệnh mời khách ra khỏi phủ.

Nhanh chóng một tiểu lại đi tới, nghiêm trang nhìn Hoàn Uyên gơ tay, nói:

- Trung Đại Phu, mời.

Hoàn Uyên bất đắc dĩ, chỉ biết đứng dậy. Liền hướng về phía Tôn Thúc Quán vái chào, sau đó xoay người nghênh ngang đi.

Bóng dáng Hoàn Uyên ngoài cửa dần dần biến mất, Thúc Tôn Quan sắc mặt từ từ trầm xuống. Hoàn Uyên vốn cũng không biết, Thúc Tôn Quán vừa mới từ Vương Cung trở về, tại Vương Cung, Thúc Tôn Quán yết kiến Hạng Trang cùng Phạm Tăng. nhưng mà, Thúc Tôn Quán chưa kịp thể hiện thái độ của hắn, đã bị Hạng Trang chặn lại.

Phạm tăng nói còn tàn độc hơn, ban này Thúc Tôn Quán chuyển tặng lại cho Hoàn Uyên câu nói kia, chỉ là lược bớt đi mà thôi. Phạm Tăng nguyên nói là:

- Thúc Tôn Quán, lão phu hôm nay không gần ngại cảnh cáo ngươi. Tân thuế ruộng pháp thúc đẩy, chính là chiều hướng phát triển, thấu tình đạt lý. Ai dám cản trở biến pháp, ai dám chống đối quá trình đo đạc, nhất định là kẻ thù của họ Hạng, ngươi tự thu xếp ổn thỏa.

Hạng Trang, Phạm Tăng đều nhắc tới việc này ở phần trên, Thúc Tôn Quán còn có thể thế nào? chỉ có thể ngủ một giấc ngủ đông.

Trước kia, họ Hạng dựa vào Giang Đông thế gia, sĩ tộc, cùng với dòng họ gắng sức giúp đỡ, quả thực không sai. Nhưng bây giờ, họ Hạng có đầy đủ vây cánh, nhất là Hạng Trang lúc này kế vị Sở Vương, lại bày ra thủ đoạn chính trị hết sức cao siêu. Các Huyện tại Kê Bắc đều do thế lực dòng họ Hạng chiếm giữ, Hạng Trang chẳng qua muốn trở mặt nhỏ cỏ nhỏ tận gốc!

Bây giờ bắt tay vào việc làm giảm bớt tầm ảnh hưởng của các sĩ tộc, sợ sau này khó có thể nghịch chuyển tình thế.

Có Hạng Trang hoàn toàn nắm giữ binh quyền, hiện tại lại có Phạm Tăng trấn thủ, địa vị họ Hạng có thể nói vững như bàn thạch.

Thúc Tôn Quán nhận thấy rằng mười mấy thế gia Giang Đông năng lực, địa vị không thể sánh cùng họ Hạng. Một khi Thúc Tôn Quan ở giữa không suy nghĩ kỹ càng, hậu quả rất có thể lọt vào cuộc tàn sát đẫm máu của dòng họ Hạng. Phạm Tăng sát phạt quyết đoán không chỉ là nói khoác. Nhớ năm xưa, nếu không phải Hạng Võ do dự không quyết đoán, Lưu Bang sớm đã bị hắn giết chết.

Tất nhiên, Thúc Tôn Quán quyết định ở ẩn, cũng không có nghĩa hắn sẽ không chống đối lại.

Nếu như có cơ hội, Thúc Tôn Quán không ngần ngại ở phía sau thúc đẩy. Bởi vì mặc kệ nói như thế nào, tân thuế ruộng pháp đều làm ảnh hưởng tới lợi ích của các đại thế gia, một ngày tân thuế ruộng pháp phát triển thuận lợi, không chỉ có nghĩa các đại thế gia hàng năng giao nộp lương thực vào quốc khố, mà còn có nghĩa chính trị của các đại thế gia bị thất thế tại Sở quốc, đây mới là điều Thúc Tôn Quán cần lưu tâm.

Thúc Tôn Quán đã nhận thấy, Sở Quốc biến pháp, Hạng Trang ý chí không nhỏ. Đây là Hạng làm theo triều đại nhà Tần làm suy yếu thế lực thế, tầm ảnh hưởng của thế huân thế khanh. Sau đó đứng lên cũng cố vương quyền! Nếu như các đại thế gia không tìm cách chống lại, sớm muộn gì cũng trở thành con rối trong tay Hạng Trang, hắn muốn vận thế nào tựa phải làm theo thế đó, hắn muốn chơi đùa thế nào phải làm theo thế đó.

Là gia chủ dòng họ Thúc Tôn, Thúc Tôn Quán đương nhiên sẽ để cho cục diện bất lợi.

Tại Ngô Trung huyện, Tây Giao

Cách đồng lớn gần dòng sông, đó chính là sản nghiệp của gia tộc Ngô Trung Trương, Trương gia không những có quan hệ thông gia với Hoàn gia, mà còn có hai cháu làm quan tại Ngô Trung Huyện.

Dựa vào thế lực của gia tộc, Trương Gia tại Tây Giao Ngô Trung huyện tích góp được không ít ruộng đất.

Tuy nhiên ngày hôm nay, Trương gia lại gặp phải phiền toái lớn, Hộ Pháp Giáo Ủy mang binh tới trước cửa!

Ngay ngày hôm qua, huyện thừa Ngô Trung dẫn người tới đo đạc giao đất, khi đo đạc đến đất ruộng đất Trương Gia, thì bị cản trở, náo loạn đến cuối cùng Ác Phó của Trương gia thậm chí còn cho người đánh

Huyện thừa Ngô Trung và mười mấy tên nha dịch. Huyện thừa Ngô Trung giận giữ, làm đơn kiện Trương Gia bẩm báo tới Bộ Hộ pháp Giáo úy, bởi vậy, Tử Xa Sư mang binh giết tới cửa.

Trên bờ ruộng, hơn năm mươi gia nô mặc áo xanh cầm tay cầm mộc côn, kết thành viên trận. Xung quanh viên trận, hơn hai trăm Sở binh đằng đằng sát khí bao vây bốn phía.

Tử Xa Sư ngồi trên lưng ngựa, dùng roi ngựa chỉ ra phía xa nơi những gia nô của Trương gia, quát lớn dẹp đường:

- Trương Vãn, bản Tướng Quân nói lần cuối cùng, hãy từ bỏ ý định chống cự đi, mau hạ lệnh cho người của ngươi buông binh khí xuống. Sau đó hợp tác cùng Ngô Trung Huyện Lệnh đo đạc ruộng đất cho tốt, mọi thứ vẫn còn chưa muộn, bằng không, bản Tướng Quân đành phải giết ngươi!

Ở giữa trong đám gia nô, Trương Vãn nghe vậy có phần sợ hãi. Tuy nhiên hắn lập tức nghĩ tới câu nói đêm qua của Hoàn Uyên với mọi người, cần biết rằng Giang Đông sĩ tộc không phải dòng họ Kê Bắc, lại càng không thể so sánh cùng dân đen. Việc này Tử Xa Sư tuy rằng ngang ngạnh, chẳng lẽ nào thực sự dám ngang nhiên giết hại sĩ tộc Giang Đông sao?

Hơn nữa, Trương gia cũng không còn đường lui, bởi vì đo đạc ruộng đất một khi bắt đầu, sản nghiệp Trương Gia chỉ ít cũng giảm đi sáu phần. Bởi vì phần lớn ruộng đất đều do Trương gia chiếm đoạt mà có, căn bản đều không có khế ước, khế đất. Bởi vì trước đây căn bản không cần thiết, cho nên cũng không có làm khế ước, khế đất giả. Bây giờ muốn làm giả cũng không kịp nữa rồi.

Lập tức Trương Vãn nói:

- Sĩ tộc không phải nộp thuế, trước kia cũng vậy, các người đều là bọn loạn thần tặc tử, làm bại hoại phép tắc, làm rối kỷ cương. Lão phu muốn xem, các người thực sự dám giết người tại đây không?

Lão thất phu một phen liều mạng. Tử Xa Sư nhếch mép cười, thoáng chốc trên mặt hiện lên một tia sát khí, ngay lập tức rút hoành đao bên hông ra, chỉ lên trời, ở bốn phía hơn hai trăm Sở binh cùng rút kiếm ra bày thành thế trận sẵn sàng nghênh địch. Ánh nắng rọi xuống thanh đao lóe lên một tia sáng, khiến kẻ khác vô cùng sợ hãi.

Bị bao vây, hơn năm mươi gia nô Trương gia nhất thời rối loạn, không ai dám lên tiếng. Ngay tức khắc năm mấy gia nô rút binh khí trong tay tìm cách thoát thân, tuy nhiên thật không may, lúc này bọn họ nghĩ tới chuyện thoát thân cũng đã muộn mất rồi. Rất nhanh sau đó, Tử Xa Sư giơ thanh đao chỉ lên trời giữ trọn chém xuống:

- Giết!

Cùng với tiếng hét lớn oai phong vang dội, hơn hai trăm quân Sở giống như bầy lang sói đánh về phía năm mươi mấy gia nô Trương gia cướp đường bỏ chạy. Trong chốc lát, trên bờ ruộng vang lên những tiếng kêu thê lương, hai hạ phủ vừa tới, năm mươi mấy gia nô Trương gia đều nằm trên vũng máu.

Từ trước tới nay biến pháp, không đổ máu ắt không thể thành công!

Tử Xa Sư đã hạ quyết tâm, muốn mượn năm mươi mấy cái đầu kia để lập uy cho tân pháp!

Trong khoảng thời gian ngắn, Trương Vãn chủ Trương gia cùng năm mươi mấy gia nô đều bị chém chết tại chỗ. Tại đó máu chảy khắp bờ ruộng, còn có ba kẻ mặt mày dữ tợn nằm trên bờ ruộng. Rất nhiều thi thể không đầu nằm ngổn ngang dưới đất, toàn bộ chính là một tòa Tu La địa ngục.

Đứng ở xa xa bách tính đứng xem, có không ít người lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Trương gia thường ngày làm hại người bá tánh, lật làm khinh nữ vô cùng độc ác, nhất là năm mươi mấy tên gia nô giống như năm mươi con chó dữ, về đường cho hươu chạy. Hiện tại những con chó dữ này đã bị quan binh tiêu diệt, mọi người không vui mừng sao được?

Núp sau đám người không ít sĩ tộc sợ hãi, mặt mũi trắng bệch.

Việc này Tử Xa Sư, thật đúng là một ‘ cội tử thủ ’ giết người không chớp mắt, năm mươi mấy mạng người, nói giết là giết, hơn nữa ngay cả Trương Vãn cũng giết ngay tại chỗ. Tuy rằng, bản thân Trương Vãn không

phải xuất thân sĩ tộc, nhưng hẳn có hai cháu giữ chức tại Ngô Trung huyện nha, vả lại Trương gia cùng Hoàn gia có quan hệ thông gia, bấy giờ tại Ngô Trung rất có danh vọng sĩ tộc.

Nhưng Tử Xa Sư vốn không để ý tới chuyện này, thậm chí còn chưa sai người thu thập những thi thể tại hiện trường, tỵu giao phó Ngô Trung huyện lệnh bắt đầu đo đạc ruộng đất Trương gia.

Ngô Trung, quận thủ phủ.

Thúc Tôn Bình vội vã đi vào thư phòng, chạy tới thượng thư phòng bẩm báo với Thúc Tôn Quán:

- Phụ Thân, Tử Xa Sư ‘ cổi tử thủ ’ giết người, hơn nữa một lúc giết hơn năm mươi mấy mạng người Trương gia, ngay cả Trương Vấn lão tiên sinh cùng giết!

- Hả, Thật vậy sao?

Lúc đầu, Thúc Tôn Quán nghe vậy ngậy người ra, xong lập tức mỉm cười nói:

- Giết tốt lắm!

- Ô sao vậy? Phụ Thân, người đấy là. . .

Thúc Tôn Bình nhất thời rối loạn, trong đầu mịt mờ khó hiểu tự hỏi. Tại sao Tử Xa Sư giết rất tốt?

Nhưng Thúc Tôn Quán không giải thích nhiều, chỉ giao phó cho Thúc Tôn Bình nói:

- Bình nhi, ngươi mau tới Hoàn phủ, kêu Hoàn Uyên lập tức đến đây gặp ta, nói là ta có việc gấp muốn cùng hẳn bàn bạc.

Vâng!

Thúc Tôn Bình cúi đầu chào, xoay người đi.

281. Chương 281: Tình Thế Loang Rộng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 281: Tình thế loang rộng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Rất nhanh, Hoàn Uyên đã đi liền suốt đêm để tới phủ Quận thủ, Thúc Tôn Quán đưa Hoàn Uyên vào trong thư phòng, hai người ở trong đó bàn bạc bí mật đúng một canh giờ. Ngay cả con trai trưởng của Thúc Tôn Quán cũng không biết là hai người bọn họ đã bàn bạc những gì, chỉ biết lúc rời đi Hoàn Uyên ngẩng cao đầu mà bước, dường như đã được điều tốt gì.

Sau khi Hoàn Uyên rời đi, Thúc Tôn Quán liền thức suốt đêm soạn hai lá thư, nói Thúc Tôn Bình phái người hỏa tốc đưa tới Sơn Âm, Đan Dương, giao tận tay cho quận thủ quận Hội Kê Ngưu Khởi và thái thú Đan Dương Khuất Ý. Trong lúc đó, khi Hoàn Uyên trở về nhà cũng lập tức phái đi rất nhiều gia đình tòng tử, phân công đi tới các huyện của Ngô quận, Quận Hội Kê, quận Đan Dương.

Vương cung, trong thư phòng của Hạng Trang.

Mặc dù đêm đã rất khuya, nhưng Hạng Trang vẫn chưa ngủ, Á phụ Phạm Tăng cũng tịnh không có chút gì là tỏ ra buồn ngủ. Bởi vì, vào lúc sáng nay Tử Xa Sư đã giết năm mươi mấy người ở khu phía tây Ngô Trung, thậm chí trong đó còn có cả tên Trương Vấn, kẻ dám công nhiên chống lại pháp luật, trong lòng hai cha con Hạng Trang đều có thể hình dung ra, tất cả các sỹ tộc ở trong thành Ngô Trung thậm chí trong cả quận Ngô Trung sẽ có hành động.

Vào thời điểm then chốt như thế này, hai người bọn họ đều không thể nào ngủ được.

Bỗng nhiên, Hạng Trang dường như nghe thấy âm thanh gì đó, y không buồn quay đầu lại, nói:

- Ra đây đi!

Tiếng nói vừa dứt, một bóng đen thấp gầy phủ trong lớp vải đen bèn như quỷ thần xuất hiện phía sau Hạng Trang, bóng đen đó chấp tay vái chào Hạng Trang và Phạm Tăng một cái thật sâu, trầm giọng nói:

- Đại vương, lão quân sư, nửa canh giờ trước có một lượng lớn gia đình tôi tở cười khoái mã rời khỏi Hoàn phủ, đồng thời cũng có hai người cười khoái mã rời khỏi phủ quận thủ.

- Hoàn phủ, Quận thủ phủ?

Phạm Tăng nói:

- Là hai lão kiêu Hoàn Uyên và Thúc Tôn Quán?

Hạng Trang khẽ nhú mày, nói:

- Việc Hoàn Uyên sẽ có hành động vốn đã nằm trong dự kiến, nhưng còn việc Thúc Tôn Quán cũng nhúng tay vào việc này thì đúng là có chút ngoài dự kiến.

- Dòng họ Thúc Tôn có nhúng tay vào cũng chẳng sao.

Phạm Tăng khoát khoát tay, nói giọng đầy sát khí:

- Vi phụ vẫn là một câu nói đó, cải cách luật pháp là xu hướng phát triển tất yếu, là điều mà mọi người đều hướng tới, kẻ nào dám cản trở kẻ đó chính là kẻ thù của họ Hạng ta, và hẳn phải chết! Ở Giang Đông này, bất luận người là ai đi nữa, cũng đừng trở thành địch thủ của nhà họ Hạng. Là hổ thì người cũng nằm im đó cho lão phu, là rồng thì người cũng cuộn im đó cho lão phu.

Hạng Trang đột nhiên đứng lên, chấp tay sau lưng đi qua đi lại vài bước, bỗng y ngẩng đầu hô lớn:

- Hô Diên Chính Đức!

Túc vệ vương cung, giáo úy Hô Diên Chính Đức nghe gọi bước vào, cung tay lớn tiếng đáp:

- Đại vương có gì căn dặn?

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Lập tức phái người đi mời Lệnh doãn, Thượng tướng quân, Bách Lý quân sư và Tất Thư tiên sinh vào cung!

Huyện Sơn Âm, phủ Quận thủ.

Sau khi xem xong thư của Thúc Tôn Quán, Hoàn Uyên gửi tới, Ngũ Khởi tức giận đến mức râu tóc dựng đứng cả lên, hét vang trong thư phòng:

- Sao lại có thể như thế. Quả thực không thể tin được, đánh đồng thế khanh sỹ tộc với đám dân đen thì đã đành một nhẽ, bây giờ lại còn dám giết hại sỹ tộc, tên tiểu tử Hạng Trang ngang ngược đến thế là cùng, hẳn không sợ méch lòng người hay sao?

Đối với Hạng Trang, Ngũ Khởi vốn chẳng ưa gì, chỉ là do Hạng Tha quyết định phụng sự Hạng Trang, cho nên Thúc Tôn Quán, Khuất Ý, và mười mấy gia đình thế khanh cũng đành phải im miệng mà thuận theo, một mình y có phản đối thế nào đi nữa thì cũng chỉ uống công. Tuy nhiên, như thế không có nghĩa là Ngũ Khởi thừa nhận Hạng Trang, trên thực tế, từ trước đến giờ Ngũ Khởi đều không có chút thiện cảm nào với Hạng Trang.

Bây giờ, Hạng Trang một mình một ý muốn thi hành thuế ruộng đất mới ở Giang Đông, khiến thế khanh sỹ tộc phải nộp thuế giống như bọn tiện dân, khiến cho Ngũ Khởi càng thêm phẫn nộ với Hạng Trang.

- Ngũ công, xin nhỏ tiếng một chút, nhỏ tiếng một chút!

Ngũ Khởi tức giận gào hét, khiến bọn thủ hạ là Trưởng Sử và Công Tào hoảng kinh, khấn trương nhắc nhở Ngũ Khởi chú ý một chút. Hai người bọn họ không thể không hoảng sợ, phải biết rằng, tuy Ngũ Khởi là quận thủ quận Hội Kê, trưởng quan to nhất của một quận, nhưng thực ra chỉ là chức danh có ý nghĩa trên sổ sách mà thôi, ở quận Hội Kê này, ngoài quận thủ là Ngũ Khởi ra, còn có quận úy Đinh Cố, người nắm giữ quân đội đồn trú nữa.

Tên Đinh Cố này có thể nói là một mãnh tướng trong quân đội, trong mắt y chỉ có Hạng vương, trước giờ đều không coi các quan viên khác trong quận ra gì. Các Trưởng sử, Công tào, Duyệt lại trong phủ quận thủ một khi mà rơi vào tay Đinh Cố thì thường sẽ phải nếm mùi đánh mắng, và roi ngựa. Thậm chí ngay cả quận thủ Ngũ Khởi cũng đã từng bị Đinh Cố công nhiên răn dạy giữa đường giữa chợ hai lần.

Ngũ Khởi không chịu được, bèn dâng thư tố cáo lên tận chỗ Hạng Trang, nhưng căn bản là không thấy ý ới gì.

Điều khiến Ngũ Khởi bất mãn hơn cả, là Hạng Trang không những không hạ chiếu trừng phạt Đinh Cố, mà thậm chí đến ngay cả một câu trách mắng cũng không có, cũng chẳng phải người tới huyện Sơn Âm điều tra hư thực, như thế rõ ràng là đang bao che cho y. Đinh Cố được thế càng tỏ ra kiêu ngạo, nếu không phải tên này chỉ là hạng võ phu, không hiểu gì về luật pháp chính trị, chỉ e là Ngũ Khởi đã sớm mất quyền lực vào tay y rồi.

Đây cũng là tình hình chung ở các huyện của quận Hội Kê, thậm chí là cả sáu mươi huyện có lẽ của năm quận Giang Đông, ngoại trừ hai quận thủ Chu Ân và Cao Sơ ra, tất cả những quận thủ, huyện lệnh khác đều chịu sự khắc chế, giám thị nghiêm ngặt của các quận úy, huyện úy. Hơn nữa, cùng với thời gian, mâu thuẫn giữa hai bên càng ngày càng trở nên gay gắt.

Sở dĩ xuất hiện cục diện như vậy cũng là có tình có lý của nó cả, lúc trước sở dĩ Hạng Trang để cho các thế khanh, sỹ tộc đứng ra làm quận thủ của các quận, huyện lệnh của các huyện và nắm giữ các chức quan khác, tất cả đều là sự thỏa hiệp về chính trị. Nhằm mục đích nhanh chóng ổn định cục diện, bắt đầu dĩ mới phải dùng đến sách lược thỏa hiệp, cho nên bên cạnh đó mới phải phải thêm các mãnh tướng, mãnh tốt trong quân đội đứng ra làm quận úy, huyện úy để cân bằng tầm ảnh hưởng của các thế khanh, sỹ tộc.

Hiện nay, cùng với cục diện xung quanh nước Sở càng lúc càng ổn định, cùng với sự vững mạnh của Hạng Trang trên vương vị, hai bên trong cuộc thỏa hiệp lúc trước càng lúc càng không chịu đựng nổi cục diện này nữa. Hạng Trang muốn khống chế các quận huyện một cách hiệu quả hơn nữa, còn các dòng họ thế khanh, sỹ tộc thì cực lực muốn thoát khỏi sự bó buộc của các quận úy, huyện úy, nhằm mưu cầu nhiều lợi ích hơn nữa.

Cho nên, cục diện thỏa hiệp chính trị này sớm muộn cũng sẽ phải giải quyết dứt điểm. Cho dù không có cải cách pháp luật, thì mâu thuẫn giữa Hạng Trang và các gia tộc thế khanh, sỹ tộc cũng sớm muộn sẽ bùng nổ, bây giờ chỉ là sớm hơn một chút mà thôi.

- Sợ cái gì?

Ngũ Khởi bực bội hừ một tiếng, cả giận nói:

- Có gì phải sợ?

Trưởng sử, Công tào tất thấy đều im miệng, Ngũ Khởi không sợ Đinh Cố, nhưng bọn họ thì có, hẳn chính là loại người giết người không chớp mắt.

- Các người cũng không cần phải sợ.

Ngũ Khởi lãnh đạm nói:

- Lão phu lại muốn đợi xem, không lẽ tên Đinh Cố hần dám giết người?

Trưởng sử, Công tào đưa mắt nhìn nhau cười đau khổ, đoạn cùng lúc đứng dậy chấp tay hành lễ với Ngũ Khởi mà rằng:

- Ngũ công, bĩ chức xin được cáo từ, ngày mai con phải dậy sớm xử lý công vụ nữa.

- Xử lý công vụ?

Ngũ Khởi lạnh lùng nói:

- Vậy thì không cần.

- Hả? việc này...

Trưởng sử, Công tào đưa mắt nhìn nhau, không hiểu lời Ngũ Khởi vừa nói có hàm ý gì.

Ngũ Khởi cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Đến nay tên tiểu tử Hạng Trang đã đủ lông đủ cánh rồi, bọn thế khanh, sỹ tộc chúng ta không còn giá trị để hấn lợi dụng nữa, nên hấn muốn đá chúng ta qua một bên đây mà. Nhưng lão phu muốn xem xem, không có sự ủng hộ của thế khanh, sỹ tộc bọn ta, chỉ dựa vào đám lính đầu to của hấn, hấn sẽ làm thế nào để thống trị Giang Đông, làm thế nào để gắn kết một quốc gia to lớn như thế này? Hừm!

Trưởng sử, Công tào nghe vậy ngạc nhiên, nói:

- Ý Ngũ công là không làm nữa?

- Đúng, không làm nữa!

Ngũ Khởi cười nhạt nói:

- Bắt đầu từ ngày mai, lão phu mắc bệnh, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ở quận Hội Kê sẽ giao cho tên thất phu Đinh Cổ kia xử lý. Lão phu muốn đợi xem, tên thất phu Đinh Cổ đó liệu có cai trị nổi một quận lớn như thế này hay không!

Nói đoạn, Ngũ Khởi lại tiếp:

- Còn về phần hai người các người, có bị bệnh hay không thì các người tự nhìn mà làm.

Trưởng sử, Công tào lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp:

- Bệnh, căn bệnh này nhất định sẽ mắc!

Trưởng sử, Công tào đều là những người thông minh, bọn họ cũng đã nhìn được ra, các thế khanh, sỹ tộc hiện nay đang đánh một canh bạc với vương quyền. Điều khác biệt duy nhất là sỹ tộc xông lên phía trước, còn các gia đình thế khanh thì nấp ở đằng sau. Tuy nhiên, lợi ích của hai bên đều gặp nhau ở một điểm, đó là đều muốn bức bách khiến vương quyền phải nhượng bộ, giao cho quận thủ địa phương quyền cai trị lớn hơn nữa.

Chống lại vương quyền là một hành động nguy hiểm, bất luận nói thế nào đi nữa, thì Hạng Trang đều là người nắm chắc được quân quyền.

Nhưng, các thế khanh, sỹ tộc cũng không phải là không có sức đánh trả, quả đúng là Hạng Trang nắm trong tay quân quyền, nhưng quân đội của hấn chỉ có thể giúp hấn đánh trận, chứ chẳng thể giúp hấn cai trị địa phương. Nếu Hạng Trang đắc tội lớn với các thế khanh, sỹ tộc, thì bọn họ sẽ chơi chiêu cáo bệnh tập thể, chỉ e là lúc đó nước Sở sẽ rơi vào cục diện hỗn loạn chính trị trên toàn quốc, Hạng Trang sẽ rơi vào thế “nuốt không trôi, phải dốc đầu xuống mà đi”.

Hạng Trang là Sở vương, nắm trong tay lưỡi đao rắn, nếu muốn chém đầu vài người quả thật là chuyện rất dễ dàng.

Nhưng các thế khanh, sỹ tộc cũng nắm trong tay một lưỡi đao mềm, nếu biết sử dụng một cách hiệu quả, thì cũng có thể giết người vậy. Nếu như Hạng Trang không muốn cục diện chính trị của nước Sở rơi vào thế hỗn loạn, không muốn mất nước, thì hấn phải thỏa hiệp, phải nhượng bộ. Mà lần này không phải là kiểu thỏa hiệp nhượng bộ như lần trước nữa, lần này Sở vương tất phải nhượng bộ đến bước cuối cùng!

Ba ngày sau, tại vương cung nước Sở.

- Ha, mắc bệnh rồi?!

Hạng Trang ném mạnh đao công hàm từ trên hương án xuống đất, cả giận nói:

- Ba quận Ngô, Đơn Dương, Hội Kê với hơn bốn mươi huyện, ba quận thủ, bốn mươi sáu huyện lệnh, và hơn ba trăm quan viên, trong vòng một đêm tất cả đều mắc bệnh? Ha ha ha... căn bệnh này thật là mắc một cách đồng bộ quá.

Thành thực mà nói, thì lúc này đây trong lòng Hạng Trang cũng cảm thấy rất kinh sợ.

Đùng một cái ba quận thủ, bốn mươi sáu huyện lệnh, và ba trăm quan viên địa phương đồng loạt mắc bệnh, đâu có phải chuyện đùa. Tuy thái học viện hiện tụ tập hơn hai trăm sỹ tử, nhưng dù sao họ vẫn chỉ là sỹ tử, nếu phải xuống địa phương để làm một viên quan thông thường thì chắc không có vấn đề gì, còn nếu muốn dùng một cái giao cho họ cai trị một phương thì e là quá là làm khó bọn họ, chứ nói chi đến chuyện đảm nhiệm trọng trách đứng đầu một quận, đó là chuyện không thể nào.

Huống hồ chi, trong số sỹ tử này cũng có con em các nhà thế khanh, sỹ tộc, rốt cuộc có mấy người chịu nghe lệnh thì còn chưa biết được.

Hạng Trang tự cho rằng mình đã đánh giá rất cao về tầm ảnh hưởng của các gia đình thế khanh, sỹ tộc rồi, nào ngờ khi xảy ra chuyện, mới thấy tầm ảnh hưởng của thế khanh, sỹ tộc còn vượt xa rất nhiều so với dự liệu của hắn. Hạng Trang vốn cho rằng, trong năm quận sáu mươi mấy huyện của Giang Đông, giỏi lắm thì có mấy mươi người ở bảy tám huyện gây chuyện là cùng, chưa từng nghĩ đến, là sẽ có hơn ba trăm quan viên ở bốn mươi sáu huyện gây chuyện!

- Tên lão kiêu Thúc Tôn Quán này.

Phạm Tăng sa sầm nói:

- Quả là vẫn rất có tầm ảnh hưởng ở Giang Đông.

- Đại vương, việc cấp bách hiện nay là phải nghĩ cách ứng phó.

Hạng Tha lo lắng nói:

- Phần lớn quan viên ở bốn mươi sáu huyện của ba quận đều cáo bệnh, khiến cho chính sự bị bỏ bê, lòng người hoang mang, cục thế này không thể bỏ mặc không quản được. Bằng không, thuế ruộng, thuế nông sẽ không thu được, luật pháp không được thi hành, e rằng sẽ dẫn đến rối loạn chính trị mất thôi.

282. Chương 282: Mượn Người

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 282: Mượn người

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Các vị, có cách hay gì không?

Bọn người Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp ngồi nhìn nhau không nói gì, Phạm Tăng cũng vô kế khả thi.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông vũ, đột nhiên hướng sang Hạng Trang, Phạm Tăng nói:

- Đại vương, lão quân sư, việc đã đến nước này, chỉ còn hai con đường có thể đi, một là thỏa hiệp với bọn họ...

- Không được, tuyệt đối không được!

Bách Lý Hiền còn chưa kịp nói nói hết đã bị Hạng Trang quả quyết ngắt lời.

Phạm Tăng nhẹ nhàng vuốt râu, cũng nói:

- Không sai, thà đem bốn mươi sáu huyện giao cho bọn huyện úy cai trị, thà để cho bọn lính đầu to đó làm hỏng thì thôi, chứ tuyệt đối không thể thỏa hiệp với bọn khốn này!

Ngừng một lát, Phạm Tăng lại tiếp:

- Lão phu sớm đã nói rồi, kẻ chống đối lại luật pháp chính là kẻ địch của họ Hạng ta, đối với bọn chúng nhất định phải trấn áp!

Bách Lý Hiền thở dài một hơi, nói:

- Vậy thì chỉ còn cách mượn người thôi.

- Mượn người?

Hạng Trang nghe vậy vẻ mặt có chút trấn động, nói:

- Tử Lương, lời này nên hiểu thế nào?

Hai con mắt của Phạm Tăng thì sáng rực lên, vui vẻ nói:

- Kin hi, ý của Tử Lương là mượn quan của nước Hoài Nam!

Mượn quan của nước Hoài Nam?! Hạng Trang, Hạng Tha nghe vậy trấn động trong lòng, Hạng Đà, Vũ Thiệp thì thấy đầu óc mù mịt, từ xưa tới giờ chỉ nghe nói mượn binh, mượn lương, chứ chưa từng nghe nói “mượn quan”? Hơn nữa, tuy là nước Hoài Nam đã kết đồng minh với nước Sở, nhưng chưa chắc Anh Bố đã chịu cho nước Sở mượn quan viên của nước Hoài Nam. Phải hiểu rằng, nước Sở không phải là mượn vài người, mà là vài trăm quan viên đó.

Hạng Trang vuốt vuốt đám râu rậm bên mép, nói:

- Tử Lương, người nói việc này rốt cuộc có mấy phần khả năng thành công?

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói:

- Thần cho rằng chắc đến chín phần, lý do có ba lý do: đầu tiên, nước Hoài Nam hiện giờ cũng đang cải cách, tuy phương hướng cải cách không hẳn giống với nước Sở ta, nhưng tôn chỉ của họ cũng giống như của ta, đó là muốn giúp cho Hoài Nam vương nắm chắc lấy quyền kiểm soát các quận huyện. Cho nên giữa Hoài Nam vương và các thế tộc của Hoài Nam cũng có tồn tại mâu thuẫn.

- Uhm, nói nghe cũng có lý.

Phạm Tăng vui vẻ nói:

- Nói không chừng Anh Bố còn mong chúng ta hỏi hẳn mượn người cũng nên.

Bách Lý Hiền ngừng giây lát, đoạn giơ tiếp ngón tay thứ hai lên, nói tiếp:

- Thứ hai, Hoài Nam trước kia vốn là đất thuộc nước Sở, các sỹ tộc của Hoài Nam phần lớn cũng đều là dân Sở trước kia. Luật pháp mới của nước Hoài Nam mà được thi hành thì không khỏi khiến lợi ích của các sỹ tộc bị tổn hại. Đến lúc đó đại vương chỉ cần một đạo chiếu cầu hiền, thì số sỹ tộc Hoài Nam này hoàn toàn có khả năng sẽ lập tức chuyển nhà về Giang Đông, cho vương triều ta sử dụng.

- Uhm.

Hạng Trang gục gặc đầu, nói:

- Còn gì nữa?

Cuối cùng, Bách Lý Hiền giơ ngón tay thứ ba lên, nói tiếp:

- Lý do cuối cùng, cũng là lý do quan trọng nhất, đó chính là những sỹ tộc Hoài Nam này đều là những hộ ngoại lai, không có chút gốc rễ nào ở Giang Đông cả. Nếu bọn họ muốn đứng được vững ở Giang Đông này, thì nhất định phải nhờ vào sự ủng hộ to lớn của Đại vương, chính vì lẽ đó, những sỹ tộc Hoài Nam này mới dốc hết sức ủng hộ luật pháp mới!

Hạng Tha nghe rồi vẫn cảm thấy có chút lo lắng, đứng dậy hướng sang Hạng Trang nói:

- Nhưng, e rằng số sỹ tộc Hoài Nam thực sự muốn chuyển đến Giang Đông là không nhiều, cùng lắm thì cũng được chừng một trăm họ tộc, số nhân tài có thể đứng ra lo việc ở các quận huyện e rằng còn ít hơn nữa. Thần lo rằng chỉ với một ly nước này, sợ rằng không thể dập được ngọn lửa hừng hực cháy của các sỹ tộc ở bốn mươi sáu quận.

- Không hẳn vậy.

Bách Lý Hiền mỉm cười phản bác:

- Lời của Lệnh doãn quả cũng có lý. Nhưng trong trường hợp đó các sỹ tộc Giang Đông cũng không thể giữ vững như một khối sắt được nữa. Một khi các sỹ tộc Hoài Nam gia nhập vào Giang Đông, và cướp đi một phần lợi ích về quan quyền của bọn họ, thì các thế tộc Giang Đông tất sẽ có sự rạn nứt. Một bộ phận sỹ tộc có thái độ thiếu kiên định, chỉ e là sẽ chuyển hướng ngay tức khắc.

Lời này của Bách Lý Hiền quả không sai chút nào, Giang Đông có bao nhiêu chức quan thì có bấy nhiêu sỹ tộc, về cơ bản là “mỗi cây củ cải vào một hố”.

Sở dĩ các sỹ tộc ở Giang Đông dám chống lại vương quyền, là vì ý nghĩ rằng mình có đường rút lui. Nhưng một khi có các sỹ tộc Hoài Nam chen ngang vào, thì tình hình lập tức không còn như lúc trước nữa, đến lúc đó “củ cải” chỉ có nhiều lên chứ không có ít đi, nhưng “hố” trồng củ cải vẫn chỉ có vậy. Với cục diện như vậy, các sỹ tộc Giang Đông sẽ rất khó giữ được bình tĩnh, bởi vì nếu cứ bình tĩnh mà đứng thì “hố” sớm đã bị người khác giành hết mất rồi.

- Hay!

Hạng Trang kích động khen ngợi:

- Cái này gọi là “hòa thượng từ nơi khác đến sẽ niệm kinh”!

- “Hòa thượng từ nơi khác đến”? “niệm kinh”?

Bọn người Bách Lý Hiền, Phạm Tăng, Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau. Phải nói thêm rằng, vào thời này Phật giáo vẫn chưa được truyền bá vào Hoa Hạ, cho nên từ “hòa thượng” này căn bản là chưa từng xuất hiện, cho nên mới khiến cho ngay cả những học giả hàng đầu đương thời như Phạm Tăng, Bách Lý Hiền cũng cảm thấy mờ mịt không hiểu.

- Á...

Hạng Trang vội lái sang chuyện khác:

- Cái đó, hãy bàn bạc xem phải ai đi sứ đến nước Hoài Nam trước đã.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, có chút ngạc nhiên nói:

- Đại vương, việc này e là không cần phải bàn thêm gì nữa chứ? Thượng đại phu đương nhiên là ứng viên số một để phái đi sứ nước Hoài Nam rồi.

Vũ Thiệp cũng đứng dậy thì lễ nói:

- Đại vương, thần nguyện xin đi.

Hạng Trang có chút ngượng ngừng nói:

- Vậy được, người hãy về nhà chuẩn bị một chút, rồi đi luôn trong hôm nay!

Nói đoạn Hạng Trang lại tiếp:

- À, đúng rồi, người cũng đừng đi tay không, hãy đến trại ngựa chọn lấy năm trăm con ngựa chân thấp để đưa tới Bành thành. Coi như đó là lễ vật của quả nhân tặng cho Hoài Nam vương, luôn thể thay quả nhân chuyển lời thăm hỏi tới Hoài Nam vương.

- Vâng.

Vũ Thiệp vái chào một cái, đoạn nhận lệnh đi ra.

Nhắc đến ngựa chân thấp, Hạng Trang đột nhiên nghĩ tới một việc, bèn hỏi Hạng Tha:

- Tử Dực, đội thuyền của Qua Thắng chắc cũng rời khỏi Đơn Đồ được chừng ba tháng rồi nhỉ?

Lần trước chiếc thuyền Sở do Công Thâu Xa don đốc chế tạo có biểu hiện xuất sắc nổi trội trong lúc chạy thử, cho dù có gặp phải gió to sóng lớn vẫn có thể bình yên vượt qua. Sau lần đó, Công Thâu Xa lại phụng mệnh của Hạng Trang, động viên một lượng lớn nhân lực, vật lực, chế tạo thêm mười chiếc thuyền Sở nữa. Rồi Hạng Trang bổ nhiệm Qua Thắng làm Giáo úy thuyền Sở, dẫn theo hai ngàn tinh binh, chia ra đi trên mười chiếc thuyền Sở đó, thuận gió thẳng xuống vùng biển Nam Hải.

Chuyến hành trình ra biển lần này, nhiệm vụ mà Hạng Trang giao cho Qua Thắng thực ra rất đơn giản, chủ yếu là bồi dưỡng cho được một lứa thủy thủ thành thực, huấn luyện lấy một cánh thủy quân tinh nhuệ. Nếu có thể thì tiện thể gom luôn một số đặc sản của Nam Dương mang về, đặc biệt là bông, cái thứ này rất hay, việc nữa là thăm dò chút tình hình của nước Nam Việt.

Theo sử sách ghi lại, thì có lẽ bây giờ Triệu Đà đã thành lập nước Nam Việt rồi, có điều chắc nên móng chưa được vững vàng lắm.

Nếu có thể, thì Hạng Trang không ngại quấy rối nước Nam Việt một chút, cho dù không đủ để lật đổ nước Nam Việt thì chí ít cũng phải bắt lấy trăm mấy hai trăm ngàn người mang về. Phải biết rằng, số quân Tần bị Triệu Đà đóng cửa, chặn đường vây khốn ở nước Nam Việt lên tới năm trăm ngàn người, trong số đó, ít nhất có hai trăm ngàn là các tráng đinh của nước Sở, trời ạ, là hai trăm ngàn tráng đinh đấy!

Quan trọng hơn cả, là tộc người Hoa Hạ từ xa xưa đã có mối gắn kết rất bền chặt với đất mẹ, năm trăm ngàn quân Tần bị Triệu Đà vây khốn ở nước Nam Việt không lúc nào là không mong ngóng về nhà. Chỉ có điều là bọn họ e sợ uy vọng của Triệu Đà, cũng như chính sách đàn áp của y mà không dám biểu hiện ra mà thôi. Nhưng một khi có ngoại lực xâm nhập vào Nam Việt, thì số quân Tần này đi hay ở thì thật khó mà nói chắc.

Tóm lại, số quân Tần ở Nam Việt chính là một miếng thịt béo, Hạng Trang từ trước tới giờ chưa từng bỏ lỡ nếu có cơ hội được ăn thịt.

Đợi sau này, thủy quân Giang Đông lớn mạnh lên rồi, bước tiếp theo mục tiêu của Hạng Trang sẽ là lưu vực Lương Hà của Trung Đông. Đương nhiên, Hạng Trang cũng không hề có ý định đi chiếm lĩnh, thống trị Lương Hà bằng đường biển, việc đó căn bản là không thực tế. Sở dĩ Hạng Trang hướng ánh mắt đến khu vực lưu vực Lương Hà, mục tiêu duy nhất chính là muốn có được giống ngựa Ả Rập của lưu vực Lương Hà, để cải tạo giống ngựa chân thấp của Mông Cổ.

Về phần tương lai, nếu quả thật nước Sở có cơ hội nhất thống thiên hạ, Hạng Trang cũng không đắn đo gì mà không gây dựng một đội thủy quân lớn mạnh. Sau đó vượt qua Thái Bình Dương sang châu Mỹ LaTín tìm kiếm những loại cây nông nghiệp vừa có khả năng thích ứng cao với điều kiện môi trường khắc nghiệt, vừa cho sản lượng cao như khoai lang, khoai tây, ngô... xây dựng cơ sở kiên cố cho sự bùng nổ nhân khẩu của tộc người Hoa Hạ trong tương lai.

Tuy nhiên tất cả những điều này đều còn rất xa vời, nếu không gom góp năm ba mươi năm thì tuyệt nhiên không có khả năng thành hiện thực. Hơn nữa cho dù gom góp trong vòng năm ba mươi năm được một lượng thủy thủ giỏi đầy đủ, thì cũng chưa chắc vượt qua được Thái Bình Dương. Phải biết rằng, Thái Bình Dương là vùng biển rộng lớn nhất trên trái đất, vào thời cổ đại chưa có la bàn, thì việc muốn vượt qua Thái Bình Dương chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Hạng Tha không cần nghĩ ngợi nhiều, đáp:

- Đại vương, Qua Thắng rời khỏi Giang Đông được ba tháng lẻ mười ngày rồi.

- Ồ.

Hạng Trang gật gật đầu, thấp giọng lắm bầm:

- Ba tháng lẻ mười ngày, nhằm tính thời gian, chắc cũng sắp trở về từ Nam Việt rồi đây, không biết là tên tiểu tử Qua Thắng này có mang được giống cây bông về hay không.

Hàm Dương, dinh thự Tả Tướng.

Trong khi Hạng Tráng đang phải đối mặt với sự “bãi công” của các sỹ tộc Giang Đông, thì Tả Tướng mới được Lưu Bang bổ nhiệm là Bạch Mặc cũng đang ngày đêm gấp rút chuẩn bị cho việc cải cách pháp luật.

Nếu đem so với chính sách để các thế khanh, sỹ tộc cũng phải nộp thuế như dân thường của nước Sở, thì chính sách cải cách của Bạch Mặc còn kịch liệt hơn.

Chính sách thuế mà Bạch Mặc chuẩn bị đưa ra, không chỉ khiến các thế khanh, sỹ tộc cũng phải nộp thuế như dân thường, mà còn căn cứ theo tỉ lệ nhất định, tính thêm thuế đầu người, thuế nô dịch vào thuế ruộng đất nữa. Theo như chính sách thuế mới của Bạch Mặc, thì các thế khanh, sỹ tộc của nước Hán từ giờ trở đi không chỉ phải nộp thuế, mà còn phải nộp nhiều vì sở hữu ruộng đất nhiều!

Không nghi ngờ gì nữa, đây sẽ là cuộc cải cách kịch liệt nhất, chưa từng có tiền lệ trong lịch sử, mức độ kịch liệt của nó thậm chí còn hơn cả cuộc cải cách luật pháp của Vệ Ưởng thời Tần Hiến Công. Cuộc cải cách luật pháp của Vệ Ưởng chỉ có thể làm giảm bớt chút lợi ích của các gia đình thế tộc nước Tần, còn cải cách của Bạch Mặc thì sẽ làm suy yếu mạnh mẽ sức ảnh hưởng của các đại thế gia, và sỹ tộc ở Quan Trung, từ đó đẩy mạnh vương quyền một cách tối đa.

Cuộc cải cách kịch liệt như vậy, nếu không có lực lượng vũ trang hùng hậu hậu thuẫn ở phía sau thì tuyệt nhiên không thể thành công.

Nhằm ủng hộ Bạch Mặc trong cải cách luật pháp, Lưu Bang thậm chí còn định ủy nhiệm Chu Quan Phu làm hộ pháp tướng quân, dốc hết sức phối hợp với Bạch Mặc thực hiện cải cách. Kể từ sau khi Phàn Khoái chết trận, thì Chu Quan Phu có thể nói là đệ nhất kiêu tướng trong quân đội Hán. Lưu Bang ủy nhiệm Chu Quan Phu làm hộ pháp tướng quân, có thể thấy được quyết tâm cải cách của hãn kiên định tới mức nào, đương nhiên, phải đợi sau khi Chu Quan Phu về tới Hàm Dương rồi mới có thể nhậm chức.

Còn hiện tại, Chu Quan Phu còn đang ở dưới trướng của Phiêu Kỵ tướng quân, đánh nhau với quân Hung Nô kia.

Hai ngày trước, khoái mã từ phương bắc cấp báo, hai mươi ngàn kỵ binh của Lã Đà đã vượt ra khỏi phía tây Trường Thành mà Tần Thủy Hoàng xây dựng, sắp xâm nhập vào hành lang Hà Tây. Cùng lúc, mật thám nằm vùng sẵn ở Cửu Nguyên cũng truyền tin về báo, Thuyền Vu Mạo Đốn của Hung Nô đã dẫn đại quân Hung Nô rời khỏi doanh trại cũ ở Cửu Nguyên, chắc hẳn là đi thảo phạt tộc người Nguyệt Thị rồi.

Cuộc chiến giữa kỵ binh Hán và kỵ binh Hung Nô, đã vào thế hết sức căng thẳng.

283. Chương 283: Đại Hán Phiêu Kỵ (1)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 283: Đại Hán Phiêu Kỵ (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ở khu vực Hà Tây

Lúc này trên cao nguyên Cô Tạng, nơi tọa lạc của vương triều Nguyệt Thị đâu đâu cũng thấy người và ngựa, khung cảnh hỗn loạn bày ra trước mắt. Vì né tránh mũi quân tiên phong của người Hung Nô, vừa mới đây Nguyệt Thị Vương đã hạ lệnh cho tất cả bộ tộc rời khỏi Tây Vực.

Tuy rằng rất luyện tiếc khu vực Hà Tây có đồng cỏ tươi tốt và nguồn nước phong phú, nhưng những người Nguyệt Thị đã không còn cách nào khác.

Người Hung Nô hùng mạnh không phải là đối tượng mà người Nguyệt Thị có đủ khả năng đối kháng, tuy bộ lạc Nguyệt Thị có hơn bốn mươi vạn nhân khẩu, cùng với hơn mười vạn tráng đinh, nhưng số nhân khẩu

và trắng đĩnh của người Hung Nô còn nhiều hơn gấp đôi, trước đó không lâu Hung Nô cũng đã thôn tính được bộ lạc Hưu chư và Hồn Tà Bộ Lạc, do vậy người Nguyệt Thị càng thêm phần thể cô lực độc.

Tuy nói nước Đại Hán từng phái sứ giả tới, tỏ ý muốn liên minh cùng Nguyệt Thị chống chọi với Hung Nô, nhưng Nguyệt Thị Vương cũng không quá trông chờ, kỳ vọng vào người Hán, trước kia đúng là Trung Nguyên đế quốc (Đại Tần) từng có lực lượng kỵ binh hùng mạnh và đã từng đánh tới tận biên giới Hung Nô, khiến suốt ba mươi năm sau còn không dám bước chân xuống phía nam, nhưng hiện tại, kỵ binh của người Trung Nguyên đã suy yếu đi nhiều.

Cho nên, Nguyệt Thị Vương cuối cùng đã quyết định phải di chuyển, di chuyển đến một nơi cách xa hẳn Tây Vực.

Trên cao nguyên Cô Tạng, đàn ông bộ lạc Nguyệt Thị đang bận rộn thu dỡ lều trại, đem tất cả các nhu yếu phẩm thiết yếu như đồ gốm, đồ gỗ chất lên xe bò, những người phụ nữ thì vội vàng tập hợp dê bò súc vật, còn những đứa trẻ có thể đi đứng được đều đang giúp người lớn thu dọn hành trang, những đứa trẻ nít không có bàn tay chăm sóc của người lớn đang la khóc trên mặt đất, chỉ thấy một cảnh tượng thê lương đang bày ra trước mắt.

“Đi, đi, đi. . .” Một thiếu niên Nguyệt Thị chừng mười tuổi tay cầm roi dài, đang ne đuổi đàn dê nhà mình đi lên phía trước, đột nhiên, dường như hắn cảm nhận được hoặc là nghe được cái gì, liền quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy trên đường chân trời ở hướng đông bắc xuất hiện một dải màu đen quỉ mị. Đó là. . . Người Hung Nô? !

- Quân Hung Nô! - Thiếu niên quăng cây roi dài trong tay, vừa chạy vừa hoảng hốt kêu to - Quân Hung Nô đến rồi!

- Quân Hung Nô đến rồi!

- Quân Hung Nô đến rồi!

- Quân Hung Nô đến rồi!

Thoáng chốc, tin quân Hung Nô đánh đến nơi đã như gió truyền khắp cả vương triều Nguyệt Thị, đám đàn ông Nguyệt Thị đang sắp xếp hành trang liền dừng việc, vội vàng cầm lấy những cây xà ba chạc hoặc là rút từ trong bao hành lý những thanh đoản kiếm bằng đồng dài không quá hai gang tay. Sau đó nhảy phốc lên ngựa phóng như bay về phía vương triều.

Bấy giờ người bộ lạc Nguyệt Thị vẫn còn đang ở trong thời đại đồng thau.

Trên thực tế, thời bấy giờ ở châu Âu, Ai Cập cùng với Tiểu Á Tế Á hầu hết đã tiến vào thời đại đồ sắt, nhưng khắp phương Đông cũng chỉ có tộc người Hoa Hạ có được kỹ thuật luyện sắt, các bộ tộc man di ở chung quanh như Hung Nô, Đông Hồ, Nguyệt Thị, Khương Đảng chủ yếu vẫn đang ở thời đại đồ đồng, thậm chí là thời kì đồ đá.

Trong nhiều bộ phim của đời sau đều thấy người Hung Nô và Nguyệt Thị cơ bản đều sử dụng đao quắm, điều này thật là nực cười, đúng ra mãi đến thời nhà Tùy Đường mới có đao quắm do người phương Tây truyền vào Đông thổ. Đó chính là đao quắm Đại mã sĩ cách nổi tiếng, trước đó ở phương Đông về cơ bản không có đao quắm, với kỹ thuật luyện sắt thời kỳ Tần Hán cũng chưa đúc được đao có hình dáng uốn cong.

Cho nên nói, bấy giờ bất kể là người Hung Nô hay là người Nguyệt Thị, ngoài cung tên ra thì binh khí chủ yếu cũng chỉ có đoản kiếm được chế tạo từ đồng thau. Hơn nữa chỉ có những dũng sĩ trong tộc mới có tư cách được trang bị đoản kiếm đồng thau, những kỵ binh người Hồ bình thường thì chỉ có thể sử dụng chạc rũi cỏ hoặc chạc chắn ngựa được làm từ gỗ, hoặc là dùng những cây mác được mài giũa từ xương thú.

Nửa khắc đồng hồ sau, hơn sáu vạn kỵ binh của Vương triều Nguyệt Thị đã tập kết đầy đủ.

Cả bộ lạc Nguyệt Thị tuy có hơn mười vạn kỵ binh, nhưng lại bị phân tán ở hơn một trăm ốc đảo rải khắp khu vực Hà Tây để chăn thả gia súc. Do vậy, trong lúc cần kíp nếu Nguyệt Thị Vương muốn triệu tập tất cả kỵ binh trong bộ lạc đến Vương đĩnh là điều không thể thực hiện. Trên thực tế, đối với Nguyệt Thị Vương có thể tập hợp được hơn nửa số kỵ binh đến vương đĩnh đã là quá tốt rồi.

Nếu Nguyệt Thị Vương có thể mang theo hơn sáu vạn kỵ binh này di chuyển đến Tây Vực, như vậy về cơ bản nguyên khí của cả bộ lạc Nguyệt Thị Bộ Lạc có thể được bảo lưu lại. Với lực lượng ấy, sau khi Tới Tây Vực cũng có thể nhanh chóng chiếm cứ một vùng đồng cỏ và nguồn nước, rồi từ đó mà trùng hưng lại bộ lạc Nguyệt Thị, nhưng tiếc là quân Hung Nô đến quá nhanh.

Khi Nguyệt Thị Vương dẫn theo mấy trăm dũng sĩ tới nơi thì quân Hung Nô cũng đã đến rất gần.

Chỉ thấy phía đông bắc thảo nguyên đã hoàn toàn bị quân kỵ binh Hung Nô vây đen kín, đưa mắt nhìn xa, suốt vài dặm trước mắt chỉ thấy toàn là đầu ngựa cùng với vô số đầu người, khắp một thảo nguyên xanh ngút ngát trước đây không lâu giờ đã không còn nhìn thấy được một chấm xanh nào. Nguyệt Thị Vương không khỏi trầm lòng xuống, quân kỵ binh Hung Nô quả là quá đông!

#####

“Yzù. . .” Mạo Đốn nhẹ nhàng hăm ngựa, đồng thời từ từ gơ tay phải lên.

Trong nháy mắt, từ đội hình kỵ binh của Hung Nô liền vang lên tiếng tù và trầm hùng, nương theo những âm thanh trầm hùng bất tận ấy, những kỵ binh Hung Nô đang ào ạt lên trước liền bắt đầu giảm tốc độ, và cuối cùng đã dừng lại hoàn toàn.

Mạo Đốn Du Nhiên quay đầu, chỉ thấy sau lưng những kỵ binh Hung Nô đang ló nhố lay động, giống như đại hải bát ngát khôn cùng, liền sau đó, Mạo Đốn vươn ngực oai vệ, ngón trở tay phải chỉ về phía trước nhẹ nhàng áp xuống, dẫn dò Tả Cốc Lãi Vương Cao A Đóa đi bên cạnh: - Tả Cốc Lãi Vương, hãy phái sứ giả lên trước chiêu hàng.

“Rồ!” Tả Cốc Lãi Vương đưa một tay lên bịt trước ngực hướng Mạo Đốn phụng mệnh, rồi quay đầu lại vẫy tay một cái, một kỵ binh Hung Nô tách khỏi đám đông mà ra, nhanh như chớp điện phi thẳng đến trận địa của quân kỵ binh Nguyệt Thị cách vài dặm trước mặt.

Chưa đầy một khắc, sứ giả Hung Nô đã tới trước trận địa của quân Nguyệt Thị.

- Người đến dừng bước! Một dũng sĩ Nguyệt Thị tiến lên, chặn sứ giả Hung Nô.

Sứ giả Hung Nô nghe vậy thì ghìim ngựa lại nhưng vẫn ngẩng cao đầu, ngạo nghễ nói: - Đại Hung Nô sứ giả, phụng lệnh Đại Thiên Vu đến truyền lời, Nguyệt Thị Vương đâu? !

Nguyệt Thị Vương thúc ngựa tiến lên, nói : - Bổng vương ở đây, tôn sứ có lời gì mau nói?

Sứ giả Hung Nô lạnh lùng liếc nhìn Nguyệt Thị một cái, lớn tiếng nói: - Nguyệt Thị Vương nghe cho kỹ đây, Đại Thiên Vu Mạo Đốn chính là hậu duệ của Thiên Lang thần, chúa tể của cả thảo nguyên! Đại Hung Nô ta có ngàn dặm thảo nguyên, dê bò vô số, kỵ binh tinh nhuệ có đến trăm vạn quân!

- Trăm vạn kỵ binh của Đại Hung Nô nếu tất cả nhấc chân một cái thì ngay cả Kỳ Liên sơn cũng bị đạp phá, nếu tất cả cùng giương cung thì trận mưa tên bắn ra thậm chí có thể che hết ánh nắng mặt trời, bộ lạc Nguyệt Thị nhỏ bé của các ngươi nếu không muốn bị diệt tộc, Nguyệt Thị Vương ngươi nếu không muốn đầu của mình bị Đại Thiên Vu chặt xuống làm bình rượu, thì hãy lệnh cho cả tộc đầu hàng Đại Hung Nô ta!

- Đáng ghét!

- Ở đâu ra cái lý lẽ đó!

- Thằng nhãi này quá kiêu ngạo!

- Đại vương, hãy giết tên này!

- Đúng vậy, người Nguyệt Thị chúng ta không phải là hạng thấy lớn thì sợ, hừ!

Trong chốc lát, mấy chục Vạn phu trưởng, Thiên phu trưởng đứng quanh Nguyệt Thị Vương bỗng hò la rầm rầm. Phàm là những tộc người du mục trên thảo nguyên, không lúc nào là không phải đấu tranh với môi trường tự nhiên nghiệt ngã nên ít nhiều đều có huyết tính trong người, trước một sứ giả Hung Nô không biết kiêng nể gì, ý thể hiếp người không coi ai ra gì như vậy thì thử hỏi có mấy người Nguyệt Thị có thể chịu được?

Nguyệt Thị Vương đưa tay ra rồi hét lớn: - Đem Bảo điều cung của bốn vương ra đây!

Lập tức một dũng sĩ Nguyệt Thị đem Bảo điều cung dâng lên, Nguyệt Thị Vương đón lấy cây cung rồi rút một mũi trọng tiễn làm bằng răng sói lắp vào dây cung, sứ giả Hung Nô thấy tình thế không ổn toan thúc ngựa quay đầu bỏ chạy. Nhưng sự việc nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Nguyệt Thị Vương sớm đã kéo căng dây cung, chỉ đợi phóng tiễn. Sau một tiếng “Pung” vang lên, tên sứ giả Hung Nô chưa chạy được vài bước liền ngã khỏi mình ngựa.

Đám kỵ binh Nguyệt Thị ở mấy hàng trước thấy vậy liền reo hò ầm vang như sóng biển vỗ vào vách núi.

#####

Trước trận địa quân Hung Nô.

Nhìn thấy Nguyệt Thị Vương bắn chết sứ giả Hung Nô, Mạo Đồn không những không tức giận, khoe miệng ngược lại hé lộ điệu cười ngụ ý, rồi lại giơ tay phải lên hướng về phía trước nhẹ nhàng áp xuống, thần nhiên nói: - Các bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà, lên hết cho ta.

Hưu Chư Vương, Hồn Tà Vương đang ở trên lưng ngựa xoay nhẹ người, đưa tay bịt trước ngực hướng Mạo Đồn phụng mệnh, rồi phăng phăng rút ra thanh trường kiếm hai lưỡi giơ lên cao quá đầu, hung hăng dẫn đầu, hơn ba vạn kỵ binh Hưu Chư ở cánh tả cùng hơn hai vạn kỵ binh Hồn Tà ở cánh hữu tức tốc rút ra những thanh đoản kiếm đồng thau hoặc là giơ cao mã trạc xiên, gào thét xông về phía trận địa kỵ binh của quân Nguyệt Thị.

Tả Cốc Lãi Vương Cao A Đóa không hiểu ra, hỏi Mạo Đồn nói: - Đại Thiên Vu, bọn người Hưu Chư và Hồn Tà là những kẻ nhu nhược, người Xanh Lê (người trời) chúng ta chỉ cần năm nghìn dũng sĩ cũng đủ để đánh bại năm vạn kỵ binh của bọn chúng, tại sao lại phái bọn chúng đánh tiên phong? Nếu chẳng may thất bại thì thật là mất mặt người Xanh Lê chúng ta quá, đâu còn thể diện của Đại Hung Nô chúng ta nữa chứ.

- Cao A Đóa, người thì biết cái gì? Mạo Đồn buồn hừ một tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn người công thúc bên cạnh nói.

Trước ánh nhìn sắc bén của Mạo Đồn, công thúc chỉ còn biết cười nhạt cầu tài. Để cho hai bộ lạc vừa mới đầu hàng là Hưu Chư và Hồn Tà đánh trận đầu chính là kiến nghị mà công thúc đề xuất với Mạo Đồn, Công Thúc cho rằng, chỉ có bộ lạc Xanh Lê của Mạo Đồn mới là bộ lạc trung tâm của Hung Nô, chỉ khi bộ lạc Xanh Lê đủ mạnh thì Hung Nô mới có thể cường thịnh.

Cho nên nói, để cho bộ lạc Hưu Chư và Hồn Tà đánh trận đầu rõ ràng là rất cần thiết, như vậy trước có thể tiêu hao nhuệ khí của quân Nguyệt Thị để tiện cho dũng sĩ của bộ lạc Xanh Lê dễ dàng tung đòn chí mạng đối với kỵ binh của quân Nguyệt Thị, sau thì có thể nhân cơ hội này mà làm suy giảm thực lực của bộ lạc Hưu Chư và Hồn Tà, đó gọi là nhất cử lưỡng tiện.

#####

Trước trận địa Nguyệt Thị.

Nhìn thấy hàng loạt kỵ binh Hung Nô phóng ra từ hai cánh tả hữu, Nguyệt Thị Vương không chút do dự liền rút ra trường kiếm xông thẳng tới trước dẫn đường, hơn sáu vạn kỵ binh Nguyệt Thị ở phía sau nghiêm trận sẵn sàng đánh địch cũng đã lên ngựa, hò la nghênh đón đám kỵ binh Hung Nô đang hùng dũng tiến đến. Trong tiếng vỗ ngựa như sóng triều vỗ bến, những kỵ binh Nguyệt Thị nhanh chóng đã hợp thành một cơn bão kỵ binh hùng mạnh tiến lên.

Rất nhanh, hai nhánh kỵ binh đã lọt vào tầm bắn của cung tên kỵ binh.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, những kỵ binh xung phong liền chết ở phía trước của quân Nguyệt Thị và quân Hung Nô dường như giương cung cùng lúc, ngay sau đó, vô số mũi tên từ trận địa của Nguyệt Thị và Hung Nô vút lên không trung bay về phía trận địa của đối phương, hai lớp mũi tên đan vào nhau trên không trung tạo thành một màn mưa tên dày đặc phủ kín bầu trời, sau đó hướng phía mục tiêu của mỗi bên rồi giáng xuống tàn ác.

Tức thì một lớp người ngựa ở tiền trận của hai bên trúng tên ngã xuống, tiếng xương gãy vỡ nghe răng rắc, tiếng quân sĩ kêu la thảm thiết cùng với tiếng ngựa hí hoảng loạn cơ hồ làm nổ tung bầu trời. Cảnh tượng

trước mặt, không chỉ kỵ binh Nguyệt Thị mà cả kỵ binh Hung Nô đều đang giãy giụa ngã xuống vũng máu trong màn mưa tên bạo liệt do hai bên tạo ra...

284. Chương 284: Đại Hán Phiêu Kỵ (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 284: Đại Hán Phiêu Kỵ (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong lúc người Nguyệt Thị đang kịch chiến với người Hung Nô, ở cách đó mấy mươi dặm hai vạn kỵ binh Đại Hán đang vội vàng tây tiến.

Chu Quan Phu tự mình dẫn mấy chục thám báo kỵ binh quân Hán, đóng giả dân du mục Nguyệt Thị đi trước đại quân phụ trách quét sạch lực lượng cơ sở ngầm của người Hung Nô và người Nguyệt Thị. Vì để bảo đảm chắc chắn hành tung của đại quân không bị bại lộ, ngay cả là người Nguyệt Thị cũng tuyệt không buông tha.

Trên thảo nguyên trống trải, mười mấy kỵ binh Hung Nô đang lượn lờ không có mục đích.

Đây là một nhóm thám báo của người Hung Nô, là bá chủ của thảo nguyên, người Hung Nô cực kỳ sùng bái tập tính của loài sói, khi những con sói thảo nguyên tập trung vào việc ăn tập thể cũng không quên cảnh giác, thông thường đều cử ra vài con sói làm nhiệm vụ cảnh giới, người Hung Nô theo đó cũng đã học được tập tính của loài sói thảo nguyên, bất luận trong mọi thời điểm đều không quên cử cất cử những thám báo.

Bỗng nhiên, từ phía trước trên thảo nguyên vọng lại tiếng vó ngựa lúc ẩn lúc hiện.

Mười mấy kỵ binh Hung Nô thoáng chốc đều đồng tai lên nghe, tiếp tục ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy hai kỵ binh Nguyệt Thị kỵ đang hướng phóng ngựa vội vã về phía tây, gần như cùng lúc người Hung Nô phát hiện người Nguyệt Thị, người Nguyệt Thị người cũng đã phát hiện người Hung Nô, lập tức lặc quay đầu ngựa chạy về theo đường tới, mười mấy kỵ binh Hung Nô kỵ binh nhất thời hò hô, phóng ngựa đuổi theo.

Đối với người Hung Nô mà nói, người Nguyệt Thị chính là con mồi, là chiến công của bọn họ.

Truy đuổi chừng được một lát, mười mấy kỵ binh Hung Nô đã nhanh chóng đuổi kịp người Nguyệt Thị.

- Bắn tên! Tên cầm đầu đám kỵ binh Hung Nô hét lớn một tiếng, mười mấy kỵ binh Hung Nô đang ở trên lưng ngựa nhất loạt giương cung bắn tên, tức thì hai kỵ binh người Nguyệt Thị đang chạy ở phía trước theo tiếng mà ngã ngựa.

Mười mấy tên kỵ binh Hung Nô cười lớn, từ từ ghì mình ngựa chạy chậm lại, đang chuẩn bị tiến lên xem hai gã người Nguyệt Thị sinh tử thế nào thì bất chợt từ trong các bụi cỏ ở bốn phía xung quanh mấy chục con chiến mã như ma quỷ hiện ra, ngồi trên lưng ngựa không phải là những người Nguyệt Thị thân mặc áo da cừu. Mà là những kỵ binh Đại Hán mình khoác chiến bào đỏ tươi.

- Không xong rồi, bị trúng mai phục rồi!

- Chết tiệt, chia ra phá vòng vây!

- Nhanh chóng hồi báo với Thiên Vu, bên ngoài phía đông hai mươi dặm phát hiện kỵ binh quân Hán!

Tên cầm đầu đám kỵ binh Hung Nô ra lệnh một tiếng, mười mấy kỵ binh Hung Nô liền vội vàng cho ngựa quay đầu, cố gắng chia ra tán chạy trốn. Đáng tiếc mọi nỗ lực cũng đã muộn, chỉ thấy tên tiểu tướng cầm đầu quân Hán vừa hạ lệnh một tiếng, mấy chục kỵ binh quân Hán nhất loạt giương cung, mười mấy tên kỵ binh Hung Nô đang chạy nháo nhác liền lần lượt ngã xuống khỏi lưng ngựa, chỉ có tên cầm đầu đám kỵ

binh người Hung Nô xoay người kịp tránh thoát mũi tên bắn về phía hần rồi thực mạng mà phóng ngựa thoát ra khỏi vòng vây.

Quân Hán tiểu tướng từ từ giang cánh tay lên, cây bảo điều cung trong tay liền bị kéo căng hết cỡ tạo thành một vòng tròn, liền đó mũi tên răng sói được lắp lên trên dây cung cũng đã như tia chớp bắn đi ra ngoài, tên kỵ binh Hung Nô chạy thoát cách đó mấy chục bước liền rút khỏi lưng ngựa. Mũi tên được tiểu tướng của quân Hán bắn ra đã xuyên thẳng từ sau ót của hần ra phía trước trán.

Mấy chục kỵ binh quân Hán thừa cơ hợp vây, khóa chặt mười mấy kỵ binh Hung Nô lúc này đang bị thương.

Tên tiểu tướng cầm đầu quân Hán không ai khác chính là Chu Quan Phu, Chu Quan Phu quay đầu lại vẫy tay một cái, lập tức có hai kỵ binh quân Hán tinh thông tiếng Hung Nô cùng bước lên, Chu Quan Phu quát: - Đi, tìm cách cho mấy tên Hung Nô kia mở miệng ra. Hỡi xem đại quân Hung Nô của Mạo Đồn bây giờ đã đi đến đâu rồi, và đến bao nhiêu người?

- Rồ! Hai tên kỵ binh quân Hán đáp lệnh cái rập, lĩnh mệnh bước đi.

Nửa khắc đồng hồ sau, đại quân Lữ Đài đã đuổi tới, lúc này Chu Quan Phu cũng đã biết được tất cả những gì hần muốn biết.

Tuyệt đại bộ phận người Hung Nô bị bắt sống đều rất cứng đầu. Thà chết chứ không chịu khai báo, nhưng cũng không phải là tất cả, trong số những người Hung Nô cũng vẫn có kẻ tham sống sợ chết, hai thám báo quân Hán rất nhanh đã tìm ra được một người như thế. Sau đó đem dóc thịt sống vài người Hung Nô trước mặt gã, tức thì nhanh chóng ý chí của người đó liền bị lung lạc, rồi đem khai báo hết thấy mọi chuyện.

Nghe nói Mạo Đồn dẫn theo ước chừng sáu vạn kỵ binh tiến đến Hà Tây. Hơn nữa trên đường còn điều động thêm ba vạn kỵ binh của bộ lạc Hưu chư và hai vạn kỵ binh của bộ lạc Hồn Tà, cặp lông mày lưỡi mác của Lữ Đài không khỏi chau lại, đại quân Hung Nô của Mạo Đồn có chừng mười một vạn kỵ binh, nhiều gấp hơn năm lần kỵ binh quân Hán, dù có tính cả người Nguyệt Thị thì bên ta cũng vẫn ở tình thế bất lợi.

Nếu như là Lưu Bang lĩnh quân, hoặc là đổi cho các lão tướng như Chu Bật hay Lữ Trạch thì quá nửa khả năng là họ đã rút lui rồi.

Nhưng đây là Lữ Đài, gã chỉ hơi chau mày một chút rồi rút kiếm quát: - Mười một vạn kỵ binh Hung Nô thì đã sao? Trăm vạn thì đã sao? Trong mắt bốn tướng quân, người Hung Nô cũng chỉ là một đám gà đất chó sứt! - Nói đến đó Lữ Đài lại giơ thanh bảo kiếm về phía trước, tiếp tục lớn tiếng quát to - Lệnh cho toàn quân, đẩy nhanh tốc độ. Tiến về thảo nguyên Cổ Tạng!

- Rồ! Tên lính liên lạc phía sau Lữ Đài đáp lệnh rồi nhanh chóng thúc ngựa đi truyền lệnh.

Chu Quan Phu, Lưu Tị cũng lần lượt quay đầu ngựa, hò hét thúc ngựa về phía trước, nhất là trong ánh mắt Chu Quan Phu tựa hồ như trong sâu thẳm còn có hai luồng liệt hỏa đang thiêu đốt bên trong. Lời nói vừa rồi của Lữ Đài đã hoàn toàn kích phát chiến ý từ sâu thẳm trong lòng Chu Quan Phu, lúc này đây, Chu Quan Phu chỉ muốn vùng kích đánh giết vào trong đám quân Hung Nô, đánh cho trời đất mịt mù, mây phơi đầy đồng.

#####

Trên thảo nguyên Cổ Tạng, cuộc chiến đang hồi kịch liệt.

Trận kịch chiến giữa người Nguyệt Thị với bộ lạc Hưu chư và Hồn Tà đã kéo dài hơn nửa canh giờ, bất kể là người Nguyệt Thị, hay là người Hưu Chư người hoặc là người Hồn Tà, lúc này cũng đã sức cùng lực kiệt, lượng mũi tên hai bên mang theo đến tham chiến cũng đã vơi đi tương đối, nhưng xét về tổng thể, thì người Nguyệt Thị rõ ràng đã chiếm được thế thượng phong.

Điều này cũng rất dễ hiểu, người Nguyệt Thị chiến đấu vì sự sinh tử tồn vong của bộ lạc do vậy không tiếc sinh mạng mà chiến đấu, còn người Hưu Chư và người Hồn Tà là vì bị ép buộc mà tham chiến, chiến đấu với tâm lý nửa muốn nửa không. Bên này suy thì bên kia thịnh, chiến cục rõ ràng đã nghiêng về người Nguyệt Thị, nhưng người Nguyệt Thị muốn đánh bại triệt để người Hưu Chư và Hồn Tà thì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đặc biệt điều khiến cho người Nguyệt Thị không khỏi lo lắng chính là đại quân của Mạo Đồn vẫn đang án binh bất động!

#####

Trước trận địa quân Hung Nô.

Công Thúc Thuyết cười đầy vẻ bí hiểm, thúc ngựa tiến lên nói với Mạo Đồn: - Đại Thiên Vu, giờ khắc quyết định đã sắp đến rồi.

- Uhm. - Mạo Đồn gật đầu lia lịa, lập tức rút ra bảo kiếm giờ lên cao qua đầu quát to, - Các dũng sĩ Đại Hung Nô, thời khắc để các ngươi triển hiện dũng võ đã tới, toàn quân xuất kích, theo Thiên Vu ta tiêu diệt Nguyệt Thị, lấy đầu Nguyệt Thị Vương cho Thiên Vu ta làm hũ rượu, ha ha ha ha ha. . .

Trong lúc nói chuyện, Mạo Đồn đã thúc ngựa từ từ tiến về phía trước.

Liền đó, đám kỵ binh Hung Nô phía sau Mạo Đồn liền hò la ầm ĩ.

Ngay sau đó, từng lớp lớp kỵ binh Hung Nô liền hăm hở thúc ngựa đi theo Mạo Đồn từ từ tiến về phía trước.

Từ trên cao nhìn xuống, cảnh tượng giống như những đợt sóng biển từ từ tiến về phía trước, cùng với tốc độ chiến mã được gia tăng, những lớp sóng biển cũng dần biến thành cơn sóng thần cường liệt. Trong khung cảnh mặt đất run rẩy, bầu trời lầy lầy, hơn sáu vạn kỵ binh Hung Nô thể như dời non lấp biển cuộn cuộn tiến về chiến trường đầy hỗn loạn phía trước.

Mạo Đồn đầu tàu gương mẫu, thúc ngựa chạy trước trận hình kỵ binh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số dũng sĩ Hung Nô đang quơ đoản kiếm, mâu xương thú và trạc xiên, thề chết đi theo. Trong bức tranh kia, chỉ thấy hàng hàng lớp lớp đầu ngựa đang lổ nhổ đi theo, những chiếc bờm ngựa đang dập dờn theo nhịp phi của ngựa, và còn có cả tiếng vó ngựa ầm ầm truyền tới tưởng chừng như muốn làm rung chuyển cả dãy núi Kỳ Liên Sơn, sắc trời cũng như ảm đạm hơn, nhường chỗ cho đao quang kiếm ảnh rợp trời. Đại Hung Nô có được đội quân hùng mạnh như vậy, hỏi ai có thể địch được?!

- Ngao ô! Mạo Đồn ngửa mặt lên trời hét dài, tức thì có mấy kỵ binh Hung Nô tách khỏi đám đông phía sau đi ra.

Mạo Đồn lại đồng thời giơ hai tay lên, hướng về hai bên nhẹ nhàng chỉ, tức thì đám kỵ binh theo sau nhanh chóng chuyển hướng tiến, thúc ngựa men theo vòng ngoài chiến trường phía trước tà tà áp tới. Trong tiếng vó ngựa chuyển động, sáu vạn kỵ binh Hung Nô nhanh chóng triển khai trận thế hình dẻ quạt vây lấy chiến trường đang hỗn loạn phía trước, khiến người Nguyệt Thị, người Hưu Chư và cả người Hồn Tà đều bị khóa cứng ở giữa.

- Ngao Cáp! Mạo Đồn giơ cao tay phải lên nắm chặt thành quyền rồi đột nhiên giáng xuống, mấy vạn kỵ binh Hung Nô tức thì thi nhau giương cung bắn tên, hàng vạn mũi tên vút lên bầu trời rồi đan vào nhau thành một màn mưa tên tử vong bất ngát khôn cùng, sau đó hướng về phía những cái đầu người Nguyệt Thị, Hưu Chư, Hồn Tà đang chém giết điên cuồng ở phía trong.

Bị vây chặt ở giữa trận địa, người Nguyệt Thị, Hưu Chư và Hồn Tà lần lượt ngã xuống từng lớp, từng lớp.

“A, a...a!...” Một tên kỵ binh Nguyệt Thị mới vừa dùng mã trạc xiên xiên ngã một kỵ binh Hưu Chư xuống ngựa, đang chuẩn bị bồi thêm một xiên vào cổ họng đối phương thì một mũi tên chọt từ không trung bay tới, chớp mắt đã bắn thủng đầu hắn, kỵ binh Nguyệt Thị đau đớn kêu la thảm thiết được vài tiếng rồi ngã khỏi mình ngựa, khí tuyệt thân vong.

Tên kỵ binh Hưu Chư bị ngã trước đó được phen hả hê cười lớn, toan giơ đoản kiếm chuẩn bị cắt lấy đầu của tên kỵ binh Nguyệt Thị kia thì lại cũng bị một mũi tên từ không trung bay tới cắm phập sau gáy, mũi tên sắc bén theo đà quán tính xuyên thẳng ra yết hầu khiến tên kỵ binh Hưu Chư không kịp kêu la lập tức cũng khí tuyệt thân vong.

Cách đó không xa, hai tên kỵ binh Hồn Tà bỗng giật mình, ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy lớp lớp mưa tên đang từ không trung lao xuống, hai tên chỉ biết kêu lên hoảng hốt rồi vội trốn nấp dưới bụng ngựa, nhưng

chớp mắt hai con ngựa mà chúng núp cũng đã bị màn mưa tên dày đặc bắn thành con nhím, chiến mã vừa đau vừa hoảng sợ, lại không bị khống chế nên tung vó bỏ chạy...

Hai tên kỵ binh Hồng Tà bị bấy giờ bắt đầu quay ra chửi mắng người Hung Nô.

Cách đó mấy chục bước, Hưu Chư Vương ra sức quơ trường kiếm trong tay, liều mạng đón đỡ từng lớp mưa tên từ không trung lao xuống, thành thạo có mũi tên lọt qua bắn trúng người Hưu Chư Vương nhưng cũng bị áo giáp trên người chắn cản rơi xuống, nhưng những kỵ binh Hưu Chư vây quanh Hưu Chư Vương thì không có áo giáp hộ thân, nhất thời liền từng lớp ngã xuống trong vũng máu.

- Mẹ kiếp! - Trong lúc mưa tên ngừng lại đôi chút, Hưu Chư Vương phần nộ nắm chặt nắm tay, giận dữ quát, - Bọn người Hung Nô chết tiết này, đúng là còn ác hơn cả lang sói trên thảo nguyên, ít ra thì những con sói trên thảo nguyên cũng không cắn bằng hữu của mình, đằng này bọn người Hung Nô ngay cả mình quân của mình cũng không buông tha, lũ chó chết!

Phía xa xa, Nguyệt Thị Vương sắc mặt cũng đã trắng bệch.

Đại quân Hung Nô gia nhập chiến đoàn sau nhưng chẳng hề phân biệt trắng đen xanh đỏ đã làm ra một trận mưa tên, đích thị là muốn tuyệt diệt người Nguyệt Thị, sau khi cơn mưa tên của người Hung Nô đi qua, binh lực của người Nguyệt Thị ít nhất cũng đã bị tiêu hao mất quá nửa, số còn lại đa phần cũng chỉ là những thương binh, tàn binh đã không còn sức lực để tiếp tục chiến đấu. Sau trận chiến này ưu thế của người Nguyệt Thị đã không còn!

285. Chương 285: Đại Hán Phiêu Kỵ (3)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 285: Đại Hán Phiêu Kỵ (3)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong thâm tâm Nguyệt Thị Vương tự nghĩ nhất định sẽ phải chết, bỗng nhiên phía đông vang lên tiếng kèn lúc trầm lúc bổng.

- Ủa, đây không phải là tiếng kèn sao?

Nguyệt Thị Vương nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy phía đông tận chân trời xa xôi không biết từ khi nào toát ra màu đỏ nhàn nhạt, hơn nữa theo thời gian, màu đỏ càng nhìn rõ hơn, hai cánh quân cấp tốc kéo tới, đó là . . . kỵ binh sao? !

Dường như cùng lúc đó, Mạo Đốn cũng phát hiện ra điều khác thường.

Màu đỏ? Chẳng lẽ là kỵ binh người Hán sao? !

Mạo Đốn chau mày lại, kỵ binh người Hán lúc này đột nhiên xuất hiện trên Cô Tàng Nguyên, nhất định là đến trợ giúp người Thị Nhân. Lập tức Mạo Đốn kêu lên một tiếng, quay đầu lại quát:

- Tả hữu hiền vương, mang hai vạn kỵ binh giao cho Thiên Vu ngăn chặn bọn chúng, còn lại các bộ, đi theo Thiên Vu đánh diệt Nguyệt Thị!

Phía sau Mạo Đốn, các quý tộc Hung Nô tuân lệnh hô lớn, lập tức chia ra hai vạn kỵ binh quay đầu ngựa hướng về phía đông cuốn sạch tất cả mà tiến tới kỵ binh người Hán, còn lại bốn vạn kỵ binh không hơn không kém đều giờ cốt mâu, đoản kiếm cùng với mã xoa đi theo Mạo Đốn xông vào chiến trường hỗn loạn.

- Ha ha!

Chu Quan Phu hét lớn một tiếng, đồng thời dùng hai chân đạp mạnh vào bụng ngựa, khiến con tuấn mã đau đớn lập tức ngẩng lên trời hí lớn, bắt đầu tăng tốc.

Phía bắc gió thổi vù vù, lúc này chính là lúc thủy triều rút xuống.

Bỗng nhiên, một đội kỵ binh Hung Nô ồ ạt hướng tới phía đông.

- Người Hung Nô sao? Ha ha, người Hung Nô!

Chu Quan Phu khoe miệng hiện lên một tia sát khí, liền gỡ đôi thiết kích trên lưng xuống, hừng hực khí thế tiến tới giáp công. Sau đó bỗng nhiên giơ lên không trung, hình ảnh này, trông giống như con cua lớn có một đôi càng sắt, treo lơ lửng trong không trung.

- Đại Hán uy vũ!

Chu Quan Phu cao giọng hô lớn.

- Đại Hán uy vũ! Đại Hán uy vũ! Đại Hán uy vũ!

Mấy trăm kỵ binh phía sau Chu Quan Phu lập tức hô lớn, rồi đến rất nhiều kỵ binh theo sau, cho tới cùng, hai vạn kỵ binh quân Hán đều bắt đầu diên loạn rống to, lớn tiếng hô lớn vang vọng trời cao. Đường như trong đáy lòng sĩ tướng quân Hán đều hừng hực chiến ý, Đại Hán uy vũ, quân Hán tất thắng!

Bỗng nhiên ở giữa, hai bên đều bắn cung lẫn nhau.

Kỵ binh quân Hán sử dụng cung sừng rõ ràng tầm bắn xa hơn một bậc, tuy nhiên bây giờ lại ngược gió. Còn người Hung Nô thuận gió, tốc độ gió làm giảm uy thế cung sừng của quân Hán. Hai bên cùng bắn tên, chỉ trong chốc lát, mưa tên dày đặc bay vào khoảng không, hướng về đối phương gào thét mà đến.

Sau một thời gian ngắn lơ lửng trên không trung, mưa tên nhiều như châu chấu cuối cùng cũng rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, quân Hung Nô và quân Hán trong trận một mảnh người ngã ngựa đổ, tuy nhiên trúng tên té ngựa kỵ binh Hung Nô vượt trội hơn so với quân Hán, không chỉ bởi vì kỵ binh Quân Hán đều mặc giáp trụ thiết, mũ giáp cùng với lân giáp che ngực, càng bởi vì quân Hán sử dụng tiễn sát lực sát thương rõ ràng vượt xa tiễn đồng thau của người Hung Nô.

Đường như bắn ra được một mũi tên, kỵ binh quân Hán cùng người Hung Nô đều ném cung tiễn, rút binh khí ra.

Kỵ binh thực sự tốc độ quá nhanh, cưỡi ngựa bắn cung vốn chỉ có trăm bước, kỵ binh hai bên đều đã xông tới. Khoảng cách trăm bước cũng chỉ trong nháy mắt, nếu không vút cung nỏ đi rút binh khí kịp thời, đợi đến khi quân địch tiến tới trước mặt, cũng chỉ có thể lấy cung tiễn đối chiến với đao kiếm của đối phương. Vây cơ bản là lắm chắc cái chết không thể nghi ngờ.

- Giết!

Chu Quan Phu hét lớn một tiếng, hai tay cầm hai thiết kích giận dữ bỏ xuống vạn quân. Lúc này,

Đường như cùng lúc này, Chu Quan Phu trên cưỡi con tuấn mã cũng đánh bay một kỵ binh Hung Nô khác.

Sau khi liên tục chém chết sáu kỵ binh Hung Nô. Chu Quan Phu vọt lên phía trước một cách mạnh mẽ, rốt cục cũng bị chặn lại, tại trận địa dày đặc kỵ binh Hung Nô. Chiến mã bắt đầu chạy chậm lại, cũng như vậy, chiến mã người Hung Nô cũng chậm lại, kỵ binh hai bên quyết đấu, rất nhanh sau đội kỵ binh tiếp đến là bộ binh chém giết lẫn nhau, kỵ binh hai bên đã hoàn toàn quấy lại cùng nhau.

Bởi vì Chu Quan Phu mã tốc quá nhanh, cuối cùng đã lọt vào vòng vây của người Hung Nô.

Tuy nhiên, Chu Quan Phu không chút sợ hãi, rang rộng hai đại thiết kích, trên dưới bay lên, chỉ trong giây lát, mấy chục người Hung Nô cưỡi ngựa vây quanh hắn liền bị Chu Quan Phu chém giết hầu như không còn ai, máu tươi từ người Hung Nô lập tức bắn tung tóe khắp nơi, khiến Chu Quan Phu cả người lẫn ngựa đều nhuộm màu máu, giống như đang ở trên chín tầng mây!

- Gù!

Một gã Thiên Phu Trưởng người Hung Nô gào thét, thúc ngựa hướng tới Chu Quan Phu.

Luồng điện quang thạch hỏa phóng ra, một chiếc xiên sắt sắc bén thẳng tới cổ họng Chu Quan Phu, Chu Quan Phu nở nụ cười khinh bỉ, giờ thiết kích bên trái nhẹ nhàng chống đỡ, chiếc xiên của kỵ binh Thiên Phu Trưởng của Hung Nô liền lệch về một bên, thiết kích bên tay phải thuận thế, liền đâm mạnh vào bụng Thiên Phu Trưởng Hung Nô.

- Ạch. . .

Thiên Phu Trưởng Hung Nô liền kêu lên một tiếng thảm thiết.

Chu Quan Phu cánh tay phải nhẹ nhàng càn lực, tung ra ba trăm cân trọng lực khiến Thiên Phu Trưởng của Hung Nô văng ra không trung, lưỡi thiết kích thuận thế đâm vào bụng Thiên Phu Trưởng của Hung Nô, máu cùng với nội tạng tràn ra khoang bụng phun ra. Thiên Phu Trưởng người Hung Nô còn chưa kịp tuyệt, vẫn kêu ‘ai ai’ thảm thiết.

Vù! Đường như nghe thấy tiếng gió từ phía sau truyền đến, bỗng nhiên, Chu Quan Phu theo bản năng nghiêng người sang một bên, nhất mũi tên Lang Nha dường như xẹt qua mặt hắn, tiễn thau đồng sắc bén thoáng chốc để lại một vết xước nhỏ trên giáp mặt của hắn. Chu Quan Phu dừng mãnh quay đầu lại, chỉ thấy cách khoảng hai mươi bước, một gã Hung Nô to lớn đã lại dương cung lên.

- Đi tìm cái chết đi!

Chu Quan Phu không cần suy nghĩ, tay phải cầm thiết kích hung tợn văng tới.

Đường như cùng lúc đó, cách đó khoảng hai mươi bước xa người Hung Nô cũng buông lỏng dây cung, xạ thủ Hung Nô bắn ra Lang Nha tiễn cùng lúc Chu Quan Phu giờ thiết kích lên, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng rất nhỏ. Lập tức Lang Nha tiễn của xạ thủ Hung Nô liền bị đẩy lùi lại, Chu Quan Phu đột nhiên ném thiết kích ngược trở lại, nhanh như tia chớp bắn về phía xạ thủ Hung Nô.

- Không ổn rồi!

Xạ thủ Hung Nô giật mình, cố gắng né tránh thì đã muộn.

Rất nhanh, lập tức thiết kích của Chu Quan Phu ném ra đã đâm thủng bụng xạ thủ Hung Nô, đại thiết kích thế lực còn dư, không ngờ mang theo xác của xạ thủ Hung Nô bay xa mấy chục bước mới rơi xuống đất. Về phần người Hung Nô bị thiết kích đâm trúng, đã sớm tuyệt khí bỏ mình trên không trung.

Sau trận Quân Hán, Lã Đài cùng mấy trăm thân kỵ binh đang vây quanh xem cuộc chiến.

Nơi Lã Đài đứng là một chỗ tiểu thổ trên sườn núi, đứng trên sườn núi, từ trên cao nhìn xuống, dù cho phía trước cách xa vài trăm dặm, chiến trường người Nguyệt Thi cùng người Hung Nô chém giết hoặc nơi chiến trường kỵ binh quân Hán cùng người Hung Nô chém giết, đều trong tầm mắt, đột nhiên, Lã Đài khóe miệng nở nụ cười đắc ý. .

Phía trước cục diện người Nguyệt Thi thực sự không hề khả quan, tuy nhiên giữ vững nửa canh giờ cũng không thành vấn đề.

Ngược lại kỵ binh quân Hán cùng kỵ binh Hung Nô đang chiến đấu rất quyết liệt, nhưng rất nhanh cũng đã phân thắng bại. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp sau đó không qua nửa canh giờ, theo tình hình bấy giờ đội kỵ binh Hung Nô ắt sẽ tan tác.

Nói cho cùng, kỵ binh Hung Nô không giỏi quyết chiến trực tiếp.

Điểm này, khi phục kích người Hung Nô ở Bạch Vu Sơn khẩu lần trước, Lã Đài cũng đã phát hiện, ưu thế của người Hung Nô đó là kỵ binh của bọn chúng chạy nhanh như gió, khiến bộ binh quân Hán không thể đuổi theo, chỉ khi nào thế cục hai bên cuốn vào cuộc hỗn chiến, người Hung Nô quả thực không phải đối thủ của quân Hán. Binh khí và áo giáp quân Hán cũng phải để trang trí!

Trên thực tế, nếu là quyết đấu trực diện, một nghìn quân Hán có thể cản trở được mười nghìn quân Hung Nô!

Nếu có năm nghìn quân Hán, ngay khi đối mặt một trăm nghìn quân Hung Nô cũng có thể cầm cự, điều này không phải truyện nghìn lẻ một đêm. Trong lịch sử trong trận Bạch Đằng, Mạo Đồn có bốn vạn kỵ binh, lại ngờ ngẩn không làm được gì dưới một tòa chỉ có mấy trăm quân Hán đóng ở thổ sơn, còn có tướng Hán

Lý Lăng cùng năm nghìn sỹ tốt đối mặt với một trăm nghìn kỵ binh Hung Nô, nhưng vẫn có thể đánh lại thoát đi.

Trong lịch sử, kỵ binh Hung Nô vốn có thể khiến đế quốc Đại Hán run sợ gần trăm năm nay, ngoại trừ uy hiếp Mạo Đồn Thiển Vu bằng chiến lược, nguyên nhân chủ yếu chính là đế quốc Đại Hán không có kỵ binh, cho nên đối với Hung Nô có thể cố thủ khi lâm vào hoàn cảnh bất lợi, khắp nơi đều bị động, khắp nơi đều bị đánh, bị đánh nhiều lần, đế quốc Đại Hán liền lâm vào sợ hãi.

Tới thời Vũ Đế, một khi đế quốc Đại Hán thành lập đội kỵ binh, lập tức người Hung Nô không có gì đáng lo ngại.

Kỵ binh Hung lợi hại bởi có thể chạy đi chạy lại nhanh như gió, khiến người Trung Nguyên khó lòng phòng bị, nhưng thật muốn đánh trận đánh ác liệt, người Hung Nô vốn không phải đối thủ của người Trung Nguyên. Lần này đại chiến Cô Tàng, Mạo Đồn vì chinh phục bộ lạc Nguyệt Thị, không ngại để kỵ binh Hung Nô cùng quân Hán trực tiếp quyết chiến, cũng là phạm phải sai lầm lớn rồi...

Trong loạn quân, Mạo Đồn đang cùng với mấy trăm dũng sĩ bên cạnh tung hoành ngang dọc.

Người Nguyệt thị đã thất thế, nhưng người Hung Nô cũng không thể nhanh chóng đánh bại họ hoàn toàn. Mạo Đồn có phần sốt ruột. Nhất là người Hưu Chư cùng người Hồn Tà, bấy giờ hai bộ lạc này đang đứng ngoài vây xem người Hung Nô cùng người Nguyệt Thị đánh nhau.

Mạo Đồn trong lòng có phần tức giận, quay đầu lại quát:

- Người tới, nói với Hưu Chư vương, Hồn Tà vương, bọn chúng nếu có thể trợ giúp Đại Hung Nô đánh bại người Nguyệt Thị, bản Thiển Vu còn có thể bồi thường cho bọn chúng mọi tổn thất, còn nếu bọn chúng đứng ngoài không chịu xuất lực, đến lúc đó đừng trách bản Thiển Vu trở mặt, hừ!

Phía sau hơn mười người Hung Nô cưỡi ngựa tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Mạo Đồn thở hổn hển, đưa ánh mắt nhìn ra chiến trường phía xa xa, nhưng trong lòng không khỏi rung mình!

Thân ở bên trong loạn quân, tuy rằng Mạo Đồn nhìn không rõ lắm, nhưng đại khái vẫn nhìn thấy được tình hình, Tả Hữu Hiền Vương cầm hai vạn kỵ binh, không ngờ không thể chống đỡ nổi sao? Đại sợ có thể không ổn, một khi kỵ binh người Hán đánh tan hai vạn kỵ binh Tả Hữu Hiền Vương, một trận kia cũng chẳng khác gì kiếm cút ba năm thiêu một giờ.

286. Chương 286: Đại Hán Phiêu Kỵ (4)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 286: Đại Hán Phiêu Kỵ (4)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Giết!

Chu Quan Phu hét lớn một tiếng, liền chém Bách Phu Trưởng Hung Nô thành hai đoạn.

Chu Quan Phu phóng ngựa tiến lên, tiếp tục tìm kiếm đối thủ, khi này phát hiện trước mặt đã không còn một người Hung Nô, không ngờ đã vô tình đột phá trận địa, mạnh mẽ quay đầu lại. Cách đó không xa, Lưu Tị máu chảy qua trọng giáp, cầm trong tay trường mâu cũng giết sâu vào trận địa địch, nhìn tương đối kỹ lưỡng, liền ngựa mặt lên trời cười ha hả.

- Ha, ha ha, chúng ta thắng rồi!

Chu Quan Phu dương kích hét lớn .

- Quân Hán thắng, Đại Hán uy vũ!

Lưu Tị giờ thương chỉ lên trời, cao giọng hét lớn.

- Quân Hán thắng, quân Hán thắng, quân Hán thắng!

Đi theo Chu Quan Phu, Lưu Tị phía sau phá trận mà mấy trăm kỵ binh quân Hán đứng lên hoan hô như sống thần, còn đang trong trận khổ chiến kỵ binh quân Hán nghe tiếng rất phấn chấn, lập tức đám người cùng tiến đánh, hướng tới người Hung Nô hô hào tấn công như nước thủy triều lên.

Quân Hán sau trận, trên sườn núi.

Lã Đài nhẹ nhàng giờ tay phải lên, chỉ ngón trỏ về phía trước, thần nhiên nói:

- Hiệu lệnh toàn quân, tiếp tục tiến về phía trước, nhân lúc Mạo Đốn không kịp trở tay, tiến tới phía trước đánh tan hoàn toàn người Hung Nô.

Trong loạn quân, Công Thúc Thuyết phóng ngựa tới trước mặt Mạo Đốn, vội vã nói:

- Đại Thiên Vu, quân Hán đáng vẻ rất kiêu căng, mà quân ta thì đã mất tiên cơ, sự thế khó thành, không bằng tạm thời lui quân, từ từ tính kế sau ?

- Người nói cái gì?

Mạo Đốn giận dữ, nói:

- Lúc này lui binh sao?

Lúc này lui binh, khiến Mạo Đốn cam tâm được sao?

Người Nguyệt Thị sẽ hoàn toàn tan tác ngay trước mắt, một khắc, nhiều nhất là một khắc nữa, người Nguyệt Thị binh sĩ bại như núi đổ. Hắn Mạo Đốn có thể chặt bỏ đầu người Nguyệt Thị ngâm rượu. Lúc này lui binh, chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

- Đại Thiên Vu!

Công Thúc Thuyết vội vàng la lớn:

- Kỵ binh Quân Hán như hổ lang, quân ta ở xa đuổi không kịp, một khi bị quân Hán đuổi kịp, muốn chạy thoát thân chỉ sợ cũng khó!

Ngừng lại một chút, Công Thúc Thuyết lại hạ giọng nói:

- Đại Thiên Vu, đừng quên lần này xuất chinh đều là dũng sĩ bộ lạc Xanh Lê, một khi mất nhuệ khí, thì Đại Hung Nô tương lai. . .

Mạo Đốn nghe vậy có vẻ sợ hãi, Công Thúc Thuyết nói đúng, lần này xuất chinh Mạo Đốn đều lệ thuộc trực tiếp vào kỵ binh bộ lạc Xanh Lê, một khi cùng quân Hán đánh ‘lưỡng bại câu thương’, người Hán chưa chắc sẽ mất nhuệ khí, Mạo Đốn chỉ sợ khó đàn áp được các bộ lạc còn lại. Đại Hung Nô chỉ sợ sẽ sụp đổ trong nháy mắt.

Hít vào một hơi thật sâu, Mạo Đốn rút cục hạ lệnh:

- Truyền Hiệu lệnh của bản Thiên Vu, Tả Đại Đô Ủy dẫn hai ngàn quân cản lại phía sau, còn lại các bộ, lập tức rút lui, chúng ta trở về Cửu Nguyên!

Mạo Đốn ra lệnh một tiếng, đang giao đấu cùng người Nguyệt Thị, người Hung Nô đều quay đầu ngựa, hướng về phía bắc chạy như điên. Chỉ có hai nghìn quân Hung Nô từ đại đội phân ra, không chút do dự ào ạt hướng về phía kỵ binh quân Hán mà đánh, Mạo Đốn không hổ là người có dã tâm trên thảo nguyên kiêu hùng, ở thời khắc quan trọng nhất có thể từ bỏ tất cả.

Quân Hán sau trận, trên sườn núi.

Lã Đài thở dài, nói:

- Đáng tiếc, nếu là Mạo Đồn ham chiến thêm một chút nữa, người Hung Nô đã xong rồi!

Ngừng lại một chút, Lã Đài quát lớn:

- Truyền lệnh, toàn quân quay đầu chuyển hướng tấn công sang người Hưu Đồ, người Hồn Tà. Trước khi người Hung Nô xâm nhập vào thảo nguyên Hà Tây, bây giờ cần loại bỏ hai nanh vuốt này.

Hàm Dương, cung Trường Nhạc.

Lưu Bang đang mở tiệc chiêu đãi, Bạch Mặc, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình cũng đều ngồi tại đó.

Lưu Bang người không hề có bản lĩnh. Biết người khéo dùng bản lĩnh, cũng không ai có thể dụng, một khi hấn ủy nhiệm Bạch Mặc làm tả tướng thay hấn toàn quyền phụ trách công việc biến pháp, trước mắt sẽ không có bất kỳ trở ngại nào, chỉ có điều hiện tại chiến sự cùng người Hung Nô vẫn chưa kết thúc, dự định chọn Chu Quan Phu làm họ pháp tướng quân còn chưa tới đảm nhiệm, cho nên tạm thời chỉ có thể phát triển chậm chậm.

- Tử Nghiễn, hãy thử một chén.

Lưu Bang giơ chén rượu lên. Kính Bạch Mặc, nói:

- Rượu này gần đây vừa mới xuất hiện tại chợ ở Hàm Dương, theo như lời người nói, rượu xuất sứ ở Giang Đông bên trong có gì khác biệt gì không.

Rượu trắng sao?

Bạch Mặc nghe thấy rượu, phẩy ống tay áo, một hơi uống cạn sạch, tuy nhiên rất nhanh nhú mày nói:

- Đại Vương, rượu trắng của quan lại ở Trung Nguyên vẫn có điều khác biệt. Thoạt nhìn. Xem ra, thương nhân Sở quốc không có đem rượu trắng chính gốc tới Quan Trung.

- Sao hả?

Lưu Bang nghe vậy cả giận nói:

- Đây chính là quả nhân dùng số tiền lớn để mua, không ngờ là rượu không ngon sao?

Trương Lương cười cười, khuyên giải Lưu Bang:

- Đại Vương, thương nhân Quan Đông mang rượu trắng phiến đến Quan Trung, đường xá xa xôi, xa xôi mệt nhọc, chứa nhiều gian khổ, thù lao có ít, bởi vậy rượu bên trong có pha thêm chút nước, theo lẽ tự nhiên, bằng không, những thương nhân này sẽ không được lợi, làm sao có thể buôn bán rượu trắng ở Quang Trung?

- Việc này quả nhân không cần biết.

Lưu Bang hừ một tiếng, lại quay đầu bảo Hạ Hầu Anh, người dẫn người đi tới quán rượu mới mở ở chợ phía đông, bắt tất cả những thương nhân Quan Đông lại! Người đời đều biết quả nhân thích uống rượu, nhưng những thương nhân Quan Đông dám bán rượu kém cho quả nhân, quả thực đáng buồn cười.

- Vâng!

Hạ Hầu Anh tuân lệnh hô lớn, xoay người nghênh ngang đi.

Ủa, Hà Tây đại thắng sao?

Phiêu Kỳ tướng quân đánh thắng trận sao?

Còn chưa dứt lời, Lưu Bang, Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc năm người đưa ánh mắt nhất tề nhìn xuống người Tùy Hà, Lưu Bang bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng hỏi:

- Tùy Hà, Lã Đài đánh trận sao?

- Vâng!

Tùy Hà gật đầu thật mạnh, vừa hai tay run rẩy đưa thư thắng lợi từ Lã Đài, vừa run rẩy nói:

- Ba ngày trước, Phiêu Kỵ Tướng Quân ở Cô Tang một trận chiến đánh bại Hung Nô, trăm thủ hơn tám nghìn quân địch, Thiên Vu Hung Nô Mạo Đồn dẫn quân trốn chạy, Phiêu Kỵ Tướng Quân thừa cơ chiêu hàng hai bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà, như vậy đã có được người Hồ Kỵ chưa!

- Người nói cái gì?

Lưu Bang hú lên quái dị, khó có thể tin nổi, nói:

- Tên tiểu tử Lã Đài không chỉ có đại bại người Hung Nô, mà còn bức hàng được mấy vạn quân Hồ Kỵ hai bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà sao?

Được Tùy Hà khẳng định lại, Lưu Bang mặt không khỏi có chút ửng hồng.

Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc bốn người nhất tề quỳ xuống, hướng tới Lưu Bang chúc mừng, Lưu Bang vui mừng khôn xiết, liền chỉ Tiêu Hà, nói:

- Tướng Quốc, lập tức triệu tập văn võ bá quan, quả nhân phải nêu ra ăn mừng cùng quần thần, ha ha, ha ha! Tên tiểu tử Lã Đài này, thật đúng là không phụ lòng kỳ vọng của quả nhân đối với hắn.

Tuy nhiên cười chưa được vài tiếng, Lưu Bang đang tươi cười bỗng nhiên có phần cứng ngắt.

Lã Đài đánh bại người Hung Nô, việc này thực sự làm người khác vui mừng, tên tiểu tử Lã Đài có thể đánh như vậy, lại càng khiến Lưu Bang trong lòng có phần cảm thấy bất an, cần biết Lã gia là ngoại thích, như thế là đại thể ngoại thích, không có lợi cho Lưu gia thống trị. Một khi Lưu Bang hấn chết đi, Thái Tử Lưu Doanh nhu nhược, quyền binh Đại Hán chẳng phải rơi vào tay Lã thị hay sao?

Khiến ánh mắt Lưu bỗng nhiên dừng lại trên người Bạch Mặc, đột nhiên trong lòng khẽ cười.

Lã thị thế lớn, gần như không ai có thể sánh bằng, Lưu Bang hấn khi còn sống không có chuyện gì, một khi hấn Lưu Bang hấn chết đi, lão Lưu gia thống trị có thể nguy cấp, xem ra ắt Lã thị trở thành đối thủ. Tiêu Hà, Trương Lương tuổi đã cao, tuổi thọ, tinh lực không đủ để chống lại Lã thị, Trần Bình trẻ trung khỏe mạnh, kinh nghiệm lý lịch danh vọng đều có thể đủ chống lại Lã thị. Tuy nhiên, chỉ là thế đơn lực cô, nếu thêm một Bạch Mặc nữa, vậy không có gì khác biệt lắm.

Tại Bành Thành, trong cung Hoài Nam vương.

Vũ Thiệp hướng về phía Anh Bố vái chào, nói:

- Đại Vương, nghe nói biến pháp Hoài Nam quốc có chút khó khăn, chuyện này là sao vậy?

Anh Bố nhíu mày, không nói gì, Khoái Triệt khẽ mỉm cười, nói:

- Vốn không có gì khó khăn, chẳng qua có một số sĩ tộc làm ảnh hưởng tới lợi ích quốc gia, cho nên tạo ra chút trở ngại nho nhỏ. Tuy nhiên bốn tướng đã cùng họ nói chuyện, tất cả mọi vấn đề đều đã được giải quyết, cho nên Thượng Đại Phu không cần phải lo lắng.

Vũ giọng điệu có phần cứng lại, nói:

- Đại Vương của ta muốn tại hả chuyển cáo tới Hoài Nam Vương, hai nước làm liên bang, về lý nên giúp đỡ lẫn nhau cho nên nếu Hoài Nam Quốc cần lời nói, Đại Vương ta nguyện ý giúp đỡ hết khả năng ủng hộ biến pháp Hoài Nam Quốc, thí dụ như đem toàn bộ sĩ tộc này tới Giang Đông xung quân, không biết ý của Hoài Nam Vương như thế nào?

- Oh, là như thế hả?

Anh Bố nghe vậy trong lòng không khỏi có chút động tâm.

Phải thừa nhận, đây đúng là một biện pháp tốt đẹp, nếu bọn người kia không muốn hợp tác cùng biến pháp Tướng Quốc, có thể đem bọn chúng tới Giang Đông xung quân, trước mắt không trông thấy phiền hà nữa phải không?

Khoái Triệt mỉm cười, nói:

- Thượng Đại Phu, nếu bốn tướng không nhầm, quý quốc biến pháp chỉ sợ cũng gặp khó khăn lớn, có phải vậy không?

So với Anh Bó, Vũ Thiệp nhân lực có phần cao minh hơn.

Vũ Thiệp khẽ gật đầu nói:

- Không dám lừa gạt tướng quân, quốc gia ta biến pháp thực sự cũng gặp nhiều khó khăn, trong nước không ít sĩ tộc làm tổn hại tới đại cục, cố ý chống đối tân pháp, thậm chí còn có không ít quan viên tham gia vào đó, bởi vậy, nếu có Hoài Nam quốc sĩ tộc thiên nhập Giang Đông, đúng là bài học đối với sĩ tộc tại Giang Đông.

Cũng là trước khi Vũ Thiệp rời đi, Hạng Tran, Phạm Tần, Bách Lý Hiền định ra sách lược.

Sở quốc biến pháp gặp khó khăn, việc này tuyệt đối không giấu diếm được, tuy nhiên, Hoài Nam quốc còn có Ô Mộc Nhai chưa linh thông, cho nên, Anh Bó cùng Khoái Triệt chưa chắc biết được tình hình thực tế của Sở quốc. Việc này tạo cơ hội cho Sở quốc, chỉ cần Anh Bó, Khoái Triệt cảm thấy đưa sĩ tộc tới Giang Đông, hợp tác hai bên đều có lợi, ắt đại sự thành công.

- Không ít sĩ tộc sao???

Khoái Triệt lãnh đạm nói:

- Thượng Đại Phu, nếu bốn tướng đoán không nhầm, sĩ tộc quý quốc cũng đang chống đối? Ha ha, khiến thế khanh, sĩ tộc cùng thứ dân tất cả đều phải nạp phú, từ xưa tới nay chưa hề có biến cách, sĩ tộc quý quốc nếu không cùng chống đối, kia mới là chuyện quái lạ.

- Nay. . .

Vũ Thiệp nghe vậy nghiêm nghị nói, Khoái Triệt, thật đúng là chuyện gì cũng không không giấu diếm được hử à.

Lập tức Khoái Triệt phẩy tay áo, nói:

- Thượng Đại Phu, việc của quý quốc, Đại Vương ta dĩ nhiên biết rõ, về việc trợ giúp biến pháp hay không, Đại Vương ta ngày mai có quyết định, ngài hãy về trước dịch quán nghỉ ngơi đi.

287. Chương 287: Nỗi Lo Thầm Của Nước Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 287: Nỗi lo thầm của nước Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đợi sau khi đã đánh đuổi Vũ Thiệp, Anh Bó mới hỏi Khoái Triệt:

- Quốc Tướng, Hạng Trang gặp rắc rối lớn ư?

Khoái Triệt gật gật đầu, nói:

- Tóm lại một câu, Sở Vương Hạng Trang quá nóng vội, chủ trì công cuộc cải cách chính trị là Bách Lý Hiền tuy có năng lực nhưng lại không có được bao nhiêu uy tín, Phạm Tăng thì có cả năng lực lẫn uy tín, nhưng đáng tiếc tuổi tác đã cao, không thể gánh đáng được mọi việc, cho nên Giang Đông sĩ tộc mới dám liên kết cùng nhau chống đối chế độ mới, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Anh Bó ồ lên một tiếng, hỏi:

- Như vậy, chuyện này chúng ta có giúp hay không?

Khoái Triệt trầm ngâm một lát, nói:

- Thần cho rằng, chuyện này chúng ta nhất định phải giúp, nhưng không thể giúp toàn bộ?

- Nhất định phải giúp, nhưng lại không thể giúp toàn bộ?

Anh Bố nghe xong càng thấy khó hiểu, nói:

- Ý ông là gì?

Khoái Triệt giải thích nói:

- Đại Vương người nghĩ thử xem, hiện giờ nước Hoài Nam và nước Sở là một khối liên minh, nay nước Sở đang gặp nạn, nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, há chẳng phải là môi hở để cho nước đồng minh bị răng lạnh sao? Vả lại, nếu nước Sở lâm vào đại loạn, đến nỗi mất hết sức mạnh thì cũng không có lợi cho nước Hoài Nam chúng ta, sau này nếu muốn ngăn chặn nước Tề còn cần phải dựa vào sự chi viện của nước Sở.

- Ngoài ra, nếu đem một bộ phận sĩ tộc Hoài Nam kịch liệt phản đối việc cải cách chính trị chuyển đến Giang Đông cũng là có lợi cho nước Hoài Nam chúng ta tiến hành chế độ mới, việc này vừa là giúp đỡ đồng minh, đồng thời lại có lợi cho nước Hoài Nam ta tiến hành cải cách chính trị, như vậy vì cớ gì mà không làm chứ?

- Khoái Triệt hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp, - Nhưng, dù thế nào thì tầng lớp sĩ tộc cũng là tinh anh của quốc gia, nếu điều toàn bộ các sĩ tộc phản đối cải cách chính trị đến Giang Đông, thì tất sẽ dẫn đến tình trạng chảy máu nhân tài của nước Hoài Nam ta, việc này đi ngược lại với tôn chỉ về ý đồ cải cách chính trị của thân!

- Ôh, quả nhân hiểu rồi.

Anh Bố gật gật đầu, như có suy nghĩ gì nói:

- Ý Quốc Tướng là, chỉ nên điều động số ít sĩ tộc phản đối kịch liệt việc cải cách chính trị đi Giang Đông thôi, đúng không?

- Đúng. Nhiều nhất không thể quá năm mươi sĩ tử!

Khoái Triệt gật gật đầu, nói tiếp, Còn việc nước Sở có thể lợi dụng năm mươi sĩ tử này để giải quyết vấn đề trong nước của họ hay không thì phải xem năng lực của bọn họ như thế nào, dù sao thì là đồng minh, nước Hoài Nam ta cũng đã giúp hết khả năng của mình rồi. Đại Vương ngài nói đúng không?"

- Uhm, cứ làm như Quốc Tướng nói!

#####

Trong cung Sở Vương ở Ngô Trung.

Khuất Bất Tài rốt cục cũng đã có tin tức, sau khi nhập cảnh Khuất Bất Tài rất nhanh liền thành lập một tuyến tình báo từ Hàm Dương thông tới Định Đào, những tin tức này đều là thông qua tuyến tình báo đó chuyển tới Định Đào, sau đó từ Định Đào truyền trở lại Ngô Trung, cho nên mất mất hai ngày liền, nhưng tiếc là, đó chẳng phải là tin tốt lành gì.

Trong thượng thư phòng. Năm người Hạng trang, Phạm Tăng, Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền ngồi đối diện với nhau, ai nấy vẻ mặt đều trầm tư, Hạng Trang đưa tay cầm lấy hai bức mật thư trên bàn đưa cho Hạng Tha, nói:

- Tử Dực, con mau đọc cho á phụ nghe coi.

Tất Thư tuy đã ra làm quan cho nước Sở, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể có được khả năng tác động đến quyết sách của nước Sở.

- Uhm.

Hạng Tha đón lấy mật thư mở ra rồi đọc lớn: "Đại vương quân giám: Bất Tài đã tới Hàm Dương. Đáng sợ hơn Quan Đông sĩ tử Bạch Nghiêm cũng đã ra làm quan cho nước Hán và còn được Hán Vương ủy nhiệm làm Tả Tướng, và chuẩn bị thực hiện cải cách chính trị theo Tiên Tần, nhất là Hán Vương rất mực bảo vệ Bạch Nghiêm, mỗi bước ra vào đều có vệ sĩ đi theo hộ tống. Cho nên trước mắt chưa thể trừ khử được, việc phải từ từ mà làm."

- Hả? Bạch Nghiêm đã ra làm quan cho nước Hán sao?!

Hạng Đà kinh ngạc nói:

- Sự việc trở nên phức tạp rồi, thoát đầu chính miệng Tất Thư đã nói với thần rằng luận về tài năng thì sư huynh Bạch Nghiêm của hần giỏi hơn hần gấp trăm lần!

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Hứa Phụ cũng từng nói, cái tên Bạch Nghiêm này là sao Văn Khúc trăm năm mới xuất hiện một lần.

- Ôi.

Phạm Tăng khoát tay áo, lạnh lùng nói:

- Tất Thư nói Bạch Nghiêm tài giỏi hơn hần gấp trăm lần, nhưng đó là khiêm tốn thôi, lão phu không tin cái tên Bạch Nghiêm đó có khả năng thông thiên triệt địa? Còn sao Văn Khúc, tướng tinh hay đế tinh như Hứa Phụ nói thì chúng ta cứ nghe, cứ tin vậy thôi chứ không được quá sùng bái,.

Hạng Trang cũng không tin Bạch Nghiêm tài năng thực có thể giỏi hơn Tất Thư gấp trăm lần. Nhưng bài văn do Bạch Nghiêm viết được Tất Thư tả lại ở trong bài thi pháp học lại làm cho Hạng Trang có ấn tượng sâu sắc, Hạng Trang rất muốn cùng với Bạch Nghiêm đi sâu thảo luận về nội dung bài viết đó, nhưng nay Bạch Nghiêm đã làm quan nước Hán, sau này e là không còn cơ hội nữa rồi.

Hạng Trang gật đầu ý bảo đọc tiếp. Hạng Tha tiếp tục đọc:

- Lưu Bang phong Lữ Đài làm Phiêu Kỵ tướng quân, dẫn hai vạn kỵ binh đánh bại đại bại mười vạn quân Hung Nô ở cao nguyên Cô Tạng bên Hà Tây. Lại còn khiến hai bộ lạc là Hưu Chư và Hồn Tà phải đầu hàng và có được thêm hàng vạn kỵ binh phương Bắc, người Nguyệt Thị nhờ có quân Hán chi viện nên may mắn còn tồn tại nên đối với nước Hán càng thêm gắn kết.

- Hả? Đánh bại mười vạn quân Hung Nô?!

Hạng Đà nghe vậy kinh hãi.

Bách Lý Hiền cũng tỏ vẻ không thể tin được, điều này sao có thể?!

Hạng Trang thần sắc cũng trầm tư, lúc mới mở mật thư hần cũng không dám tin, Lữ Đài chỉ bằng hai vạn kỵ binh lại có thể đánh bại mười vạn kỵ binh Hung Nô, điều này sao có thể? Phải biết rằng quân tiên phong Hung Nô không phải là đối thủ mà người Lâu Phiên, Bạch Dương hay người Lâm Hồ có thể đánh lại, họ thực sự là bá chủ của thảo nguyên, kỵ binh của quân Hán tự lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy chứ?

Phải biết rằng trong lịch sử, Đế quốc Đại Hán phải tích góp tài lực, vật lực trong gần trăm năm mới có thể xây dựng được một đội kỵ binh hùng mạnh, sau đó dựa vào lực lượng kỵ binh này mà đánh đuổi người Hung Nô phải chạy sang châu Âu, vậy mà hiện tại Lưu Bang chỉ mất hai năm rèn luyện, tổ chức lực lượng kỵ binh mà đã có thể đánh tan rã đại quân Hung Nô của Mạo Đốn? Không thể nào?!

Tuy nói Hung Nô của hiện tại còn kém xa so với một Hung Nô hùng mạnh của một trăm năm sau (trăm năm sau người Hung Nô bắt được rất nhiều thợ thủ công của Trung Nguyên, trình độ kỹ thuật nhất là kỹ thuật luyện sắt đã có bước phát triển mạnh, nhờ vậy mà đã cải thiện được số chất lượng vũ khí trang bị của người Hung Nô), nhưng kỵ binh của Lữ Đài cũng không cần giống Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh viễn chinh vào sâu Mạc Bắc vài ngàn dặm, nhưng dù nói thế nào thì người Hung Nô vẫn là bá chủ trên thảo nguyên, tuyệt không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Phạm Tăng khoát tay áo, lại nói:

- Việc này có quá nửa là tin đồn nơi chợ búa, tên nhãi Lưu Bang muốn khích lệ lòng dân Quan Trung và sĩ khí quân Hán cho nên mới cố ý khuếch trương chiến tích, nếu lão phu đoán không sai trong lời nói, cuộc chiến ở Hà Tây e là còn nhiều khúc chiết, kỵ binh quân Hán nếu không phải đến đúng lúc thì đừng nghĩ có thể giành thắng lợi, mà quân Hung Nô bị đánh bại càng không thể có nhiều tới con số mười vạn được!

Lão gia tử quả là lợi hại, mặc dù không có đích thân tới Hà Tây, lại có thể dựa vào một vài manh mối vụn vặt đã suy đoán đúng được chín phần mười tình hình chiến cuộc ở Hà Tây, trên thực tế, chiến thắng của Lữ Đài ở Hà Tây đích xác là nhờ may mắn, nếu không phải quân Hán che giấu hành tung tốt, nếu không phải

khi quân Hán xuất hiện, người Hung Nô cùng với người Nguyệt Thị đang vây quần lấy nhau thì đừng nói là giành chiến thắng mà ngay cả toàn mạng rút lui cũng là điều khó.

Một sự thực rất rõ ràng chính là, một khi Mạo Đồn đã phát hiện kỵ binh quân Hán thì tất nhiên việc đầu tiên sẽ là giải quyết hai vạn quân Hán, sau đó mới nghĩ cách đối phó người Nguyệt Thị, đem mười vạn quân Hung Nô vây đánh hai vạn kỵ binh quân Hán thì e là kỵ binh quân Hán sẽ đỡ nhiều lạnh ít, mà lúc đó người Nguyệt Thị đang vội vàng chuẩn bị cho việc di chuyển đến Tây Vực, tuyệt đối sẽ không xuất binh tương trợ.

Hạng Trang gật gật đầu, nói tiếp:

- Nhưng, việc hai bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà hàng Hán có lẽ là sự thật, cứ thế này thì lão Lưu Bang sẽ không còn phải tiêu tốn sắt thép, lương thực, tơ lụa... để đối lấy ngựa của Tây Khương và Nguyệt Thị nữa rồi, hai bộ lạc Hưu Chư và Hồn Tà sẽ trực tiếp cung cấp hàng loạt chiến mã với giá rẻ cho quân Hán.

- Còn có Lý Tất, Lạc Giáp.

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Thời Tiên Tần thì hai người này chính là hai kỵ tướng nổi tiếng của Quan Trung, vừa có thể cầm quân lại cũng có thể luyện quân, hiện nay Quan Trung rất nhiều chiến mã, đợi một thời gian nữa nhất định lão Lưu Bang có thể biên luyện được một lực lượng kỵ binh đông đảo và hùng mạnh, chuyện này đối với nước Sở chúng ta mà nói thật không phải là tin tốt lành gì.

Hạng Trang ngẫm tán thành, trong lịch sử Lý Tất và Lạc Giáp chỉ là hạng người vô danh, nhưng bây giờ nghiêm nhiên lại là đại tướng của quân Hán!

Bởi vì cái gọi là thời thế tạo anh hùng, bởi vì Hạng Trang xuyên việt thời không, nghịch chuyển thiên hạ đại thế, đồng thời cũng làm thay đổi vận mệnh của rất nhiều nhân vật Sở Hán, ví như Lữ Đài, từ một tên công tử vô danh biến thành Phiêu Kỵ tướng quân hung danh hiển hách, còn Lý Tất, Lạc Giáp từ hạng vô danh tiểu tốt trở thành hai cánh tay đắc lực của Phiêu Kỵ tướng quân, hai vạn kỵ binh quân Hán của tiểu đoàn Trường Nhạc, Lũng Tây nói cho cùng kỳ thực là do hai người Lý Tất và Lạc Giáp huấn luyện mà thành.

Hiện tại, hy vọng duy nhất của Hạng Trang chính là Qua Thắng có thể sớm luyện thành đoàn quân lính thủy.

Chỉ cần luyện thành đoàn quân lính thủy, rồi mua thêm ngựa Ả rập ở Trung Đông thì kỵ binh quân Sở sẽ có thể đánh thắng được kỵ binh quân Hán, tuy quân Hán cũng có thể mua vào ngựa Đại Uyển từ Tây Vực để cải tiến giống ngựa của mình, nhưng chất lượng cải biến gene khi kết hợp ngựa Đại Uyển với ngựa chân ngắn của Mông Cổ còn thua xa ngựa Ả rập, điều này đã được lịch sử chứng minh.

Đương nhiên, với điều kiện hiện nay, một là không có thuyền lớn như bảo thuyền chín cột, hai là không có la bàn, việc hàng hải thật là ngàn khó vạn nguy, nhưng phải khiến một chi đội tàu dọc theo đường ven biển đi thẳng về phía tây, xuyên qua eo biển Malaca, Ấn Độ Dương tới Ả rập mua mấy trăm con ngựa Ả rập cũng không phải là chuyện không thể.

Suy cho cùng, Đông Nam Á lúc này cũng đã có không ít dân bản xứ sinh sống, còn Ấn Độ, lại là một trong bốn nền văn minh tề danh cùng Hoa Hạ, do vậy, chỉ cần đội tàu đi men theo đường biển mà đi thì nhất định có thể được bổ sung nước ngọt, đồ ăn và hoa quả, cuối cùng cũng nhất định có thể đến được khu vực Trung Đông.

Đôi khi, kỳ tích cũng có thể xuất hiện.

Hạng Trang trong tiền kiếp đã xem qua một tiết mục trên ti vi, theo như tiết mục giới thiệu, những người thổ dân sinh sống trên một hòn đảo nào đó ở nam Thái Bình có gene giống với thổ dân ở một nước nào đó thuộc Nam Mỹ, theo phỏng đoán, cách đây mấy ngàn năm những người thổ dân trên đảo này dùng bè gỗ vượt Thái Bình Dương đến nơi đây!

Mấy ngàn năm trước dân bản xứ Nam Mỹ đã có thể lên tàu bè gỗ qua sông Thái Bình Dương, thì có gì Sở quốc thủy quân nước Sở lại không đến được Trung Đông? Phải biết rằng thuyền của nước Sở do tông sư thợ thủ công là Công Thâu Xa thiết không phải là loại thuyền trọng tâm không cân bằng như loại thuyền

phổ biến của thời Tần Hán Tam Quốc, mà là loại thuyền đúng nghĩa có trọng tâm nằm dưới mặt nước, nếu không bị nứt vỡ thì thuyền sẽ không thể bị lật chìm!

Nhưng việc này có muốn vội cũng không vội được, bây giờ còn phải gửi thư hồi âm Khuất Bất Tài, nói cho hắn biết kế tiếp nên làm gì?

Lập tức Hạng Trang vung tay lên, liền có Ô Mộc tử sĩ đi ra từ trong bóng tối, chấp tay thi lễ nói :

- Đại vương có gì cần dặn?

Hạng Trang nói:

- Nói cho Khuất Bất Tài biết, việc ám sát Bạch Nghiêm phải lựa thời cơ mà làm, có thể giết thì giết, không thể giết thì tuyệt không được miễn cưỡng ra tay, còn nữa, đối tượng ám sát cũng không cần chỉ giới hạn ở một mình Bạch Nghiêm, các trọng thần còn lại như Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình cũng cần liệt vào danh sách ám sát, còn Lưu Bang, nếu có thể giết Lưu Bang thì đó là chuyện không thể tốt hơn.

- Rồi!

Ô Mộc tử sĩ đáp lệnh, toan lui ra phía sau ẩn vào trong bóng tối thì lại Hạng Trang gọi giật lại.

Hạng Trang nghĩ ngợi một lát rồi tiếp tục dặn dò:

- Nếu Bạch Nghiêm ở Quan Trung thì hành chế độ mới, thì bằng mọi giá cũng phải thu thập cho được các điều khoản của chế độ mới! Thứ mà Bạch Nghiêm khiến Hạng Trang hứng thú chính là bài văn do hắn viết kia, trong đó mơ hồ đề cập nhân tố không chế gia tăng dân số, nếu có thể thu thập được bài viết đó thì việc cải cách chính trị của nước Sở sẽ càng triệt để hơn.

288. Chương 288: Sĩ Tộc Tan Rã

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 288: Sĩ tộc tan rã

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm hôm đó, Vũ Thiệp cũng đã quay về Ngô Trung, nghe nói Anh Bố chỉ đồng ý cấp năm mươi sĩ tử, Hạng Trang thì gấp rút phái người triệu đám người Phạm Tăng, Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý vào Vương Cung nghị sự tìm đối sách.

Nghe xong lời giới thiệu của Vũ Thiệp, Hạng Đà tức giận nói:

- Anh Bố đúng là đồ keo kiệt.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông chim, thản nhiên nói:

- Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Phạm Tăng đột nhiên hỏi Vũ Thiệp:

- Vũ Thiệp, năm mươi sĩ tử đó khi nào thì có thể qua sông?

Vũ Thiệp vội nói:

- Bẩm báo lão quân sư, tại hạ đã nói chuyện năm mươi sĩ tử đó rồi, bọn họ đều đã sẵn sàng quay về Giang Đông, nếu mọi việc diễn ra thuận lợi, nhiều nhất ba ngày, bọn họ có thể qua sông.

Phạm Tăng lại nói:

- Như vậy, lập tức phái binh qua sông đi bảo vệ năm mươi sĩ tử đó, sau đó chia bọn họ thành từng nhóm vượt sông, nhóm đầu tiên mười sĩ tử, nhóm thứ hai lại là mười sĩ tử, sau đó là nhóm thứ ba, nhóm thứ tư, sau khi tất cả đã qua sông thì sắp xếp cho bọn họ ở hết trong vương cung, trước mắt không được để cho bọn họ tiếp xúc với bên ngoài.

- Rồi. . .

Vũ Thiệp khó xử nói:

- Lão quân sư, làm như vậy liệu có ổn không?

Việc phái binh qua sông bảo vệ sĩ tử Hoài Nam thì không có gì, nhưng sau khi vượt sông lại sắp xếp bọn họ ở trong vương cung, cấm bọn họ không được tiếp xúc với bên ngoài, như vậy có nghĩa là muốn đem giam lỏng họ rồi, vạn nhất nếu chọc giận những sĩ tử Hoài Nam đó, khiến họ giận rồi mà bỏ đi thì chuyện mượn người lần này chẳng phải là công cốc sao?

Phạm Tăng không muốn giải thích, Hạng Trang lại nói:

- Vũ Thiệp, người cứ như vậy mà làm là được rồi.

- Rồi!

Vũ Thiệp khum tay vái chào Hạng Trang, Phạm Tăng rồi xoay người lĩnh mệnh bước đi.

Nhìn theo thân ảnh của Vũ Thiệp cho đến khi đã đi xa khỏi, Hạng Trang quay đầu nói với Phạm Tăng:

- Á phụ, có lẽ đây là người đang dụng kế nghi binh, nhưng số sĩ tử mà nước Hoài Nam cho chúng ta mượn chỉ có năm mươi người. Mỗi ngày một nhóm, như vậy cũng chỉ có thể chống đỡ được trong năm ngày, sau năm ngày, nếu vẫn không làm dao động được quyết tâm của sĩ tộc Giang Đông thì hẳn là bao nhiêu công sức của chúng ta liền trôi theo dòng nước đổ ra biển rồi.

- Kỵ nhi. Con đánh giá quá cao quyết tâm của bọn họ rồi.

Phạm Tăng khoát tay áo, nói giọng chắc nịch:

- Chỉ cần chúng ta trước nâng cao thanh thế, sau lại tung tin ngược Hoài Nam không ngừng phái sĩ tử vượt sông tiến về phía nam thì không đầy năm ngày, sĩ tử Giang Đông nhất định sẽ bị tan rã. Tới lúc đó, bọn họ sẽ quay lại mà nịnh bợ Kỵ nhi con ấy chứ.

- Hay.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu nói:

- Có những lời này của á phụ, con cũng yên tâm!

Đối với Phạm Tăng, Hạng Trang vẫn có một niềm tin không thể gọi tên, cái lão già này trong lịch sử thật là quá nổi tiếng, ngay cả Trương Lương - một trong Hán sơ tam kiệt cũng không phải là đối thủ của ông ta!

#####

Ngày hôm sau. Sở Vương Hạng Trang đã ban hạ một tờ chiếu lệnh, lệnh buộc tất cả các sĩ tử từ quan ở nhà phải đến phủ lệnh doãn đăng ký tên, và nói rõ, nếu trong vòng năm ngày phủ lệnh doãn không nhận được đăng ký tên, thì tất cả tước vị, phẩm hàm của họ đều bị tước bỏ, phủ lệnh doãn sẽ cử người khác lên thay thế chức vị của bọn họ.

Lúc này, gần như toàn bộ sĩ tử từ quan đã tập trung đông đủ trong thành Ngô Trung.

Nhưng, đối với tờ chiếu lệnh này của Hạng Trang. Hơn bốn trăm sĩ tử từ quan căn bản vẫn thờ ơ, một cụ già “đức cao vọng trọng” đã quả quyết rằng hành động này của Hạng vương chỉ là là phô trương thanh thế khiến mọi người không thêm để ý, rồi lại phao tin, Hạng Vương nếu không thu hồi mệnh lệnh, xóa bỏ luật thuế ruộng đất mới thì bọn họ sẽ đấu tranh đến.

Tuy nhiên, điều khiến sĩ tử Giang Đông cảm thấy bất an chính là, xế chiều hôm đó, một nhóm sĩ tử từ Giang Bắc đến đã giống trống khua chiêng tiến vào thành Ngô Trung, lại còn được sắp xếp vào ở trong vương cung. Hạng Trang thậm chí còn ở Vương Cung đại diện thiết yến khoản đãi đám sĩ tử từ Giang Bắc tới, hơn nữa

trước triều đình còn tỏ ý muốn thu nhận nhân tài sĩ tử Giang Bắc và sẽ giao phó những vị trí cao cho ai có đủ tài đức vẹn toàn.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, lại một việc nữa xảy ra khiến sĩ tử Giang Đông cảm thấy bất an, Sở Vương Hạng Trang, lệnh doãn Hạng Tha lần lượt triệu kiến hơn hai trăm học tử của Thái Học viện. Yêu cầu bọn họ tăng cường học pháp luật nhà Tần, làm quen với chính sách mới, trong lời nói còn ngấm ám thị trong thời gian không dài tới đây sẽ đưa bọn họ xuống các địa phương làm quan.

Buổi chiều ngày thứ ba. Lại có một nhóm sĩ tử Giang Bắc đến Ngô Trung.

Cứ vậy, sĩ tử Giang Đông bắt đầu có chút lo lắng, tình hình xem ra là có chút vấn đề!

#####

Đêm hôm đó, trong phủ Hoàn Uyên có thể nói là khách quý chật nhà, nhưng mà không khí thì có chút không cởi mở lắm.

- Hoàn Công, tình hình gần đây xem ra có chuyện rồi.

Một sĩ tử trung niên đầu đội mũ rộng, thân mặc đồ trắng, vẻ mặt gian tà nói:

- Chuyện hai nhóm sĩ tử từ Giang Bắc liên tục kéo đến không nói, bên Thái Học cũng truyền đến tin tức, nói Hạng Trang, Hạng Tha cố ý cho bọn họ sớm xuống địa phương nhậm chức đó!

- Đúng vậy, Hoàn Công.

Lập tức có người phụ họa nói:

- Cứ như vậy chẳng phải là xong rồi sao, đợi cho đám sĩ tử Giang Bắc cùng những học tử trong Thái Học viện nhận hết các vị trí ở các quận, các huyện thì lúc ấy chúng ta chẳng những không bắt được cá mà còn mất cả chài, đến lúc đó cũng sẽ chẳng còn tước vị, chức quan gì, chúng ta sẽ chẳng là gì hết.

- Vương huynh quá lo lắng rồi, Giang Bắc tuy đã có hai nhóm sĩ tử đến đây, nhưng cộng lại cùng lắm cũng chỉ vốn vẹn hai mươi người thì làm được việc gì chứ? Ngay cả các học tử trong Thái Học viện, lòng cánh còn chưa đủ đã đòi xuống địa phương làm quan này nọ, có nằm mơ! Hạng Trang thật nếu dám làm liều như vậy thì chỉ có chờ Giang Đông đại loạn, nước Sở bại vong thôi, hừ!

- Ta lại thấy, sĩ tử Giang Bắc thế tới rất hào hứng, không thể không đề phòng, Hoàn Công, chi bằng chúng ta hãy để vậy đi? Chẳng phải là chúng ta cũng đóng thuế như đám tiện dân đó sao, nói ra thì cũng có chút mất mặt, nhưng bất kể nói thế nào thì thuế suất một trên mười lăm cũng không thể làm tổn hại đến nguồn vốn của các vị, nhưng tước vị, quan chức mà bị mất thì chúng ta coi như cũng không còn gì.

- Tào Quý, mẹ kiếp ngươi có còn là đàn ông nữa không, có chút khó khăn như vậy đã rút đầu rồi? Người sống trên đời không cần thể diện ư, nếu chúng ta cũng nộp thuế như đám tiện dân đó thì còn là sĩ tộc gì chứ? Nếu ngươi chịu thua thì cứ đến lệnh doãn phủ mà đăng ký tên đi, nhưng kể từ hôm nay Vương Trọng ta sẽ không có bằng hữu như ngươi nữa, hừ!

- Vương Trọng, ngươi nói gì? Tào Quý ta làm như vậy cũng không phải là vì mình, mà là nghĩ cho tiền đồ của mọi người, Vương Trọng ngươi cô gia quả nhân cho dù có bị tước đoạt tước vị, quan chức cũng chẳng là gì, nhưng người trên có già dưới có trẻ, cả một nhà người đều trông cậy vào, nếu mất đi tước vị và quan chức thì những ngày tháng sau này họ sẽ sống ra sao?

- Đúng đấy, Tào Quý nói có lý, nếu quả thực chúng ta bị tước đoạt tước vị và chức quan thì sẽ chẳng còn quyền thế gì nữa, đến nước ấy chỉ có thể làm bạn với lũ tiện dân thôi, haizz.

Bỗng chốc tất cả các sĩ tử tụ tập trong đại sảnh liền thay nhau tranh cãi, làm cho đại sảnh huyền não tựa hồ như một buổi chợ rau.

Cuối cùng cũng có một sĩ tử lão thành đứng ra hô:

- Chư vị, chư vị, mọi người khoan dừng cãi nhau, trước hết nghe xem ý định của Hoàn Công thế nào, sau đó mới quyết định nên làm thế nào?

Lúc này đại sảnh đang huyền não mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Đợi đến khi ánh mắt của mọi người đều tập trung về mình, chủ tọa Hoàn Uyên mới nhẹ nhàng nói:

- Chư vị, chuyện sĩ tử Giang Bắc đi vào Ngô Trung lão phu cũng đã nghe nói, chuyện Đại Vương và lệnh doãn có ý để cho các học tử của Thái Học viện xuống địa phương, ta cũng đã biết, nhưng chư vị không cần lo lắng, đây chỉ là Đại Vương đang hư trương thanh thế thôi.

Hoàn Uyên lên tiếng, cuối cùng cũng đã chấm dứt được cuộc cãi vã, lúc này các sĩ tử tụ tập ở Hoàn phủ mới có thể hài lòng giải tán, nhưng Hoàn Uyên thì chưa dừng lại ở đó, ngay đêm hôm đó liền chuẩn bị xe ngựa đến Quận thủ phủ cùng Ngô quận Quận trưởng Thúc Tôn Quán mật nghị cả đêm, mãi đến rạng sáng trở về Hoàn phủ.

Không ai cũng biết Thúc Tôn Quán và Hoàn Uyên đã bàn những chuyện gì, nhưng tới ngày thứ tư, Đại Sở Thượng tướng quân Hoàn Sở ngầm tỏ ý muốn Tộc Thúc và Hoàn Uyên có thể đi đầu đến lệnh doãn phủ đăng ký tên, nếu không một khi Đại Vương phẫn nộ tức đoạt tước vị và chức quan của hãn Hoàn Sở cũng sẽ không ra mặt nói đỡ cho hãn.

Thái độ lén lút của Hoàn Sở nhanh chóng truyền khắp Ngô Trung, gây ra cơn chấn động rất lớn trong đám sĩ tộc.

Mọi người đều biết, Hoàn Sở là đồng đảng của Hạng Trang, đồng thời cũng là đại tướng thân tín của Hạng Trang, Hoàn Sở lên khuyên bảo Hoàn Uyên như vậy, lẽ nào là đã nắm được tin gì từ Hạng Trang? Liệu có phải là lần này Hạng Trang thật muốn hạ độc thủ với đám sĩ tử Giang Đông? Nếu quả thật như vậy thì sự kiện trícủa bọn họ trước giờ chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Nói đến cùng, lợi thế duy nhất của sĩ tộc Giang Đông chính là Hạng Trang không có nhiều nhân tài như vậy để dùng, nhưng một khi Hạng Trang giải quyết xong bài toán khó này, một khi Hạng Trang có đủ nhân tài trong tay thì sự phản kháng của sĩ tộc Giang Đông sẽ trở nên hết sức nực cười, quá là không biết tự lượng sức mình.

Mà đã không biết tự lượng sức mình thì kết quả nhận được thường là tai họa giáng xuống.

Nước Sở hiện giờ chỉ có bốn quận và hơn sáu mươi huyện, những vị trí có thể đưa người vào làm quan cũng chỉ có mấy trăm chỗ, nhưng bây giờ lại có thêm các sĩ tử Giang Bắc và các bao nhiêu học tử trong Thái Học viện, mấy trăm vị trí ấy rõ ràng là không đủ để phân bổ, nếu không tới Lệnh Doãn phủ đăng ký tên, đến lúc sẽ không có chỗ mà ngồi.

#####

Trong thượng thư phòng tại cung Sở Vương.

Hạng Tha hăm hở đem bản danh sách đưa cho Hạng Trang, nói:

- Đại vương, trước khi thần chuẩn bị tới vương cung, tổng cộng đã có hơn hai trăm vị sĩ tộc trình bản danh sách, đã vượt quá phân nửa đám sĩ tử làm huyện nào hôm trước rồi.

- Vậy sao? Điều này dĩ nhiên là tốt rồi. Hạng Trang vui vẻ tiếp nhận bản danh sách, tiện tay lật qua lật lại rồi quay đầu nói với Phạm Tăng:

- Á phụ, thật đúng như người nói, bọn người kia thực đã chịu thua rồi.

Phạm Tăng vuốt vuốt chòm râu bạc dưới cằm, mỉm cười nói:

- Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Hạng Tha lại nói:

- Đại vương, có được hơn hai trăm sĩ tộc này, tính cả các sĩ tử từ Giang Bắc tới, cộng với những nhân tài được tuyển chọn từ Thái Học viện, gần như đã đủ để lấp vào các vị trí trống khuyết ở các quận, các huyện rồi, người xem, những sĩ tộc còn lại có nên thôi không tiếp nạp? Lần này để xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng nên có người bị trừng phạt mới phải.

Không đợi Hạng Trang tỏ thái độ, Phạm Tăng liền nói thẳng:

- Cái đó không cần.

Ngừng lại đôi chút, Phạm Tăng tiếp tục giải thích cho Hạng Trang nói:

- Ky nhi, dự tính ban đầu của chúng ta không phải là muốn tước đoạt chức vị và quan chức của đám sĩ tộc Giang Đông, càng không phải là muốn đuổi cùng giết tận bọn họ, sở dĩ chúng ta mượn người của Hoài Nam, lại chọn một số nhân tài trong Thái Học viện, chẳng qua là vì để thi hành tốt hơn chế độ luật pháp mới, cho nên. . .

Hạng Trang mỉm cười, nói:

- Cho nên, chỉ cần sĩ tộc Giang Đông đồng ý thay đổi lễ lối, ủng hộ chế độ mới, chúng ta cũng sẽ không nhắc lại chuyện cũ, phải không á phụ?

Phạm Tăng vui vẻ gật đầu, lại nói:

- Ky nhi, nếu so với Vũ nhi con thật sự giỏi hơn nhiều.

289. Chương 289: Canh Chiến Thương Độc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 289: Canh Chiến Thương Độc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sĩ tộc tan rã, tân thế ruộng pháp thi hành không gặp bất cứ trở ngại nào. Mặc dù Thúc Tôn Quán cầm đầu các thế khanh, trong lòng không muốn, nhưng cũng không thể chuyển đổi cục diện. Mấy ngày sau đó, vốn hơn bốn trăm sĩ tộc từ quan về quê lại đều tự tới đảm nhiệm. Hạng Trang cũng không áp chế, làm khó bọn họ.

Hạng Trang rộng lượng khiến các sĩ tộc cảm kích, sau khi bọn họ trở về đảm nhiệm, bắt đầu toàn lực hợp tác cùng Hộ Pháp Giáo Ủy chủ đạo đo đạc thổ địa, không tới nửa tháng, đã có kết quả đo đạc thổ địa.

Cung Sở Vương, tại thượng thư phòng.

Bách Lý Hiền cùng Hộ Pháp Giáo Ủy Tử Xa Sư suốt đêm tiến cung yết kiến.

- Đại Vương, thổ địa cả nước đo đạc đã có kết quả rồi, Ngô quận, Đan Dương quận, Hội Kê quận, Lư Giang quận, Cửu Giang quận tổng cộng trên dưới sáu mươi tám huyện, có hơn một nghìn nghìn hai trăm vạn mẫu đất canh tác! Trong đó lượng sản thu được ở những cánh đồng phì nhiêu nhiều hơn ba triệu mẫu, có hơn hai trăm vạn mẫu vùng núi lượng sản thạch thu được không nhiều, kể đến có thể trưng thu thối ruộng hơn chín mươi vạn thạch!

Tử Xa Sư cầm tổng sách thuế ruộng, từng câu từng chữ quay về phía Hạng Trang giải thích.

- Hả, hơn chín mươi vạn thạch sao?

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, nói:

- Từ khi nào thu được như vậy?

Nguyên bản còn tưởng rằng, nhiều nhất cũng chỉ thu được sáu trăm nghìn thạch thuế ruộng đất, không ngờ lại có thể thu được hơn chín mươi vạn thạch! Nếu hơn chín mươi vạn thạch thuế ruộng lúc nào đó có thể thu được nhiều hơn, quả thực nhanh chóng có thể giúp quốc khố khỏi cảnh khốn quẫn. Đến lúc đó chẳng những có thể cho các thế gia mượn lương thực, mà còn có thể túc ngạch cho vay, cấp bổng lộc cho các quan viên, thậm chí còn có thể thu được lợi nhuận.

Bách Lý Hiền, phe phẩy chiếc quạt lông, cười nói:

- Đại Vương yên tâm, cuối năm nay hẳn toàn bộ có thể thu được nhiều hơn.

Theo lịch pháp Đại Tần, trưng thu vào mười ngày đầu tháng của chín tháng cuối năm. Mà hiện tại đang là thượng tuần tháng chín, nói cách khác, nhiều nhất hơn mười ngày, hơn chín mươi vạn thạch thêu ruộng đất có thể áp giải toàn bộ đến nhà kho Ngô Trung.

- Ngô Trung.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, hướng về phía Tử Xa Sư, nói:

- Tử Xa Sư Tướng Quân, đã vất vả nhiều.

Tử Xa sư vội vàng chấp tay thi lễ, nói:

- Là thần tử Sở quốc. Vì Đại Vương cống hiến chút sức lực là chuyện nên làm.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, nhìn Hạng Tha:

- Tử Dực, lập tức thăng chức Hộ Pháp Giáo Ủy Tử Xa Sư thành Hộ Pháp Trung Lang Tướng!

- Vâng.

Hạng Tha xúc động tuân lệnh, Tử Xa Sư thì vội vàng quỳ gối xuống đất, hướng tới Hạng Trang tạ ơn nói:

- Đa tạ Đại Vương!

Hạng Trang xoay người trở lại ghế ngồi, lại ra hiệu cho Hạng Tha, Bách Lý Hiền, Tử Xa Sư cùng ngồi xuống, sau đó nói:

- Tử Dực, Tử Lương, tân thuế ruộng pháp thi hành thuận lợi phi thường, hiệu quả cũng rõ rệt, như vậy tiếp đến. Có thúc đẩy phát triển canh chiến ngư thương pháp hay không?

Dựa theo Hạng Trang, Bách Lý Hiền quy hoạch. Sở quốc biến pháp chủ yếu phân theo ba bước đi.

Bước đầu tiên thi hành luật nhập hộ khẩu toàn dân, đem thế gia, sĩ tộc, dòng họ tàng trữ số lượng ruộng đất lớn phóng xuất, trực tiếp chịu quản lý trên trung ương. Đồng thời trong quá trình thi hành luật nhập hộ khẩu toàn dân, thuận tiện giải quyết các dòng họ thế lực tại các quận, huyện Kê Bắc, loại bỏ những trường hợp đáng tiếc thảm liệt xảy đến cho Sở quốc.

Bước thứ hai là đo đạc thổ địa cả nước, thi hành tân thuế ruộng pháp, khiến thế gia, sĩ tộc cùng bình dân đều phải nạp phú, đồng thời mở rộng khổ phú toàn quốc. Làm suy yếu những thế gia có thế lực lớn, sĩ tộc có tầm ảnh hưởng lớn tại Giang Đông, tập trung quyền lực tại trung ương, khiến các quận, các huyện trực tiếp nằm trong tay vương quyền.

Bước thứ ba là trọng yếu bước thứ nhất, chính là khuyến khích canh chiến độc thương!

Hạng Trang quả thực rất tôn sùng hệ thống ruộng đất Đại Tần, nhưng cho tới bây giờ hẳn không hề nghĩ tới việc sao chép toàn bộ. Từ khi ở Quan Trung, Hạng Trang cùng Bách Lý Hiền đã nghiên cứu thảo luận nhiều. Phải thêm một từ đọc vào giữa hệ thống canh chiến, để biến hệ thống canh chiến Đại Tần trở thành hệ thống vừa làm nông vừa học chiến của Đại Sở. Tuy nhiên hiện tại, vẫn còn muốn thêm một từ thương.

Hệ thống đất canh tác Đế Quốc Đại Tần kỳ thực cũng không hoàn mỹ, thậm chí còn có chỗ khác thường.

Hệ thống canh chiến Đế Quốc Đại Tần, bên trong chỉ đi sâu vào hai sự kiện. Một là trồng trọt, hai là đánh giặc, chiến công cùng với tước vị rất hấp dẫn, nhân dân đều biến thành cuồng nhân chiến tranh, quốc gia biến thành cỗ máy chiến tranh khổng lồ, cho nên quân đội Tần quốc càng đánh càng mạnh, quân lương tuyệt đối cũng không phải lo ngại, vì thế Tần quốc mới có thể có đủ năng lực càn quét sáu nước Quan Đông, nhất thống thiên hạ.

Nếu như Tần Thủy Hoàng không qua đời, nếu không phải Nhị Thế Hồ Hợi và Triệu Cao làm điều ngang ngược, thừa hành hệ thống canh chiến Đế Quốc Đại Tần mà còn trực tiếp mở rộng ra bên ngoài, phát ba trăm nghìn quân bắc đánh Hung Nô, sau khi xuất năm trăm nghìn binh nam chinh Bách Việt, khẳng định còn xuất hiện đại quy mô tác chiến bên ngoài, bản đồ Đế Quốc Đại Tần rốt cục sẽ như thế nào, cũng chỉ có trời mới biết.

Tuy nhiên, khi Đế Quốc Đại Tần chinh phục toàn bộ Đại Lục Á Châu, cũng tuyệt đối không phải chuyện lâu dài, bởi vì Đế Quốc Đại Tần khuếch trương động lực đối ngoại, đồng thời mạnh mẽ thưởng cho canh chiến, đặc biệt kìm hãm buôn bán, khoa học, phát triển văn hóa xã hội. Nếu mất đi văn minh, buôn bán, khoa học, văn hóa, tuyệt đối không còn gì đáng nói.

Không xuất hiện buôn bán phồn vinh, sẽ không có vật chất phong phú, quốc gia sẽ không giàu có.

Không có khoa học phồn vinh, sẽ không xuất hiện văn minh tiến bộ sẽ bị cường địch xâm lấn.

Không có văn hóa phồn vinh, sẽ không có nhận thức dân tộc, quốc gia cũng dễ dàng tan rã.

Cho nên, Hạng Trang phải tìm hiểu hai từ ‘Độc’ ‘Thương’ nhiều hơn nữa, biến canh chiến độc thương trở thành một hệ thống!

Canh chiến không cần phải nói tới, khuyến khích mọi người đọc sách, cũng không phải là cổ vũ sĩ tử phải đọc sách để đến khi đầu bạc vẫn nghèo khó, mà là khích lệ sĩ tử học hỏi những cái hay của người khác, chứ từ bách gia đều siêng năng. Có như vậy, mới có thể làm cho nền văn hóa phồn vinh, văn hóa phồn vinh, tất nhiên sẽ đề cao thiên văn học, địa lý, vật lý, hóa học, y học và rất nhiều ngành học khác phát triển nhanh.

Về phần khuyến khích cho thương nhân, lái buôn, sẽ khiến cho quốc gia càng trở nên giàu có, chỉ khi quốc gia giàu có, tài lực mới có thể dư thừa chống đỡ đại quy mô khuếch trương bên ngoài. Đương nhiên, nếu muốn thương mại Sở quốc trở nên phồn vinh, phải tiến hành chế độ cải cách, chuyển đổi hệ thống từ đồng bản vị chuyển hóa thành ngân bản vị, hoặc là một cách thay thế bản vị vàng bạc.

Cổ đại Hoa Hạ vẫn không xuất hiện phương thức buôn bán khoa học giống như các nước ở Phương Tây như Rome cổ đại, Ai Cập cổ đại, Babylon cổ đại. Nguyên nhân chủ yếu chính là hệ thống đồng bản vị dùng trong buôn bán bị chế ước nghiêm trọng. Mọi người có thể tưởng tượng một chút, trong thời cổ đại không có tiền trang, thương nhân muốn sang nước khác buôn bán, nếu không có tiền vàng tiền bạc, hẳn có thể mang theo một xe trở toàn tiền đồng sao?

Cho nên, thời Tống ngân lượng được định thành tiền, Hoa Hạ buôn bán mới chính thức trở nên thịnh.

Tóm lại, quả thực Hạng Trang muốn tận dụng khả năng duy trì hệ thống canh chiến khuếch tán ra bên ngoài, đồng thời tận dụng bỏ phần trói buộc văn minh của hệ thống canh chiến, thông qua quần chúng. Hạng Trang hiểu rõ không nông không xong, không buôn bán không giàu, không khoa học khiến đất nước sẽ không phát triển. Cho nên, cần phải có năng lực, hơn nữa nhất định phải kiên quyết!

Bách Lý Hiền có chút do dự, thấp giọng nói:

- Đại Vương, trước mắt có cần chậm rãi tiến hành hay không?

Cần biết Tần Hiếu Công trước kia tiến hành Vệ Ưởng biến pháp, mất khoảng hai mươi năm mới có thể thi hành toàn bộ các hạng pháp lệnh, mà ở Sở quốc chỉ mất một thời gian ngắn ngủn, không tới một năm đã liên tục thi hành hai nhóm tân pháp. Nếu lập tức lại thi hành nhóm tân pháp thứ ba, đúng thực là không để cho người dân có thời gian nghỉ ngơi, e rằng Sở quốc sẽ chịu không nổi.

Nói không sai, nhóm tân pháp thứ ba này một khi thi hành, sẽ chắc tội không ít đến các tướng già trong quân.

Thực lực phái tướng già so với các dòng họ, sĩ tộc, thế gia cũng không hề dễ đối phó, bởi vì bọn họ trong tay nắm giữ binh quyền!

Một khi thực lực phái tướng già cùng sĩ tộc thế cùng với các dòng họ có thể lực còn sót lại liên thủ với nhau, tuyệt đối không phải chuyện đùa, làm không tốt Giang Đông sẽ lâm rơi vào cảnh đại loạn. Lúc này cục diện đang tốt đẹp, chỉ trong khoảnh khắc sẽ bị hủy hoại.

Hạng Tha cũng nói:

- Đại Vương, hai năm qua mọi việc đều trải qua giai đoạn tốt đẹp. Thế gia, sĩ tộc và bách tính đã quen hai nhóm tân pháp trước, chờ đến khi bọn họ đã nhận ra mặt tốt của tân pháp, trong lòng vứt bỏ hoàn toàn ý định chống đối tân pháp. Sau đó tiếp tục thi hành nhóm tân pháp thứ ba cũng không muộn, nếu không một khi các thế lực liên hợp gây loạn, thì đại sự không ổn.

- Đúng vậy.

Hạng Trang nghe lời phải, cười nói:

- Quả nhân có phần nóng vội.

Gặp Hạng Trang không nhận lại được, Bách Lý Hiền, Hạng Tha không khỏi than vãn thở dài

Đúng lúc này, Hạng Trang mơ hồ nghe thấy một âm thanh vang lên, lập tức quay đầu lại nói:

- Mau ra đi.

Tiếng nói vừa dứt, một gã Ô Mộc tử sĩ liền từ trong góc thư phòng đi ra, tiến đến Hạng Trang chấp tay thi lễ:

- Đại Vương, đại tổng quản có mật tin!

Dứt lời, Ô Mộc tử sĩ lại phun trong miệng ra một viên tịch hoàn, dâng lên.

Hạng Trang tiếp nhận tịch hoàn, nhẹ nhàng sờ, liền lấy ra bên trong một mảnh giấy nhỏ cuộn lại, bên trong là một mảnh giấy thưởng đẳng Công Thâu mỏng manh. Ô Mộc Nhai tổng quản Khuất Bất Tài dùng bút lông ngỗng viết chữ rất nhỏ lên mảnh giấy, Hạng Trang tiến đến ngọn đèn cẩn thận coi, đúng là Khuất Bất Tài sao chép lại Bạch Mặc tân pháp rất tỉ mỉ.

- Bạch Mặc tân pháp?

Hạng Trang trong lòng lo lắng, nói:

- Tên Lưu Bang rốt cục cũng muốn biến pháp sao?

Hiện giờ, không chỉ có Sở quốc kiên quyết biến pháp, Hoài Nam quốc, Tề quốc, Lương quốc, Triệu quốc, thậm chí Yến quốc, Hàn quốc, như vậy các tiểu quốc cũng đều biến pháp. Lại nói đến, Lâm Giang quốc thì không hề có động tĩnh gì.

- Ngọc dịch, bình tính phú? !

Đọc đi đọc lại mấy lần, Hạng Trang bỗng nhiên đứng dậy thất thanh hô lớn.

Hạng Tha, Tử Xa Sư nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, Tử Xa Sư tuy rằng là Hộ Pháp Giáo Ủy, lại vừa mới được thăng làm Hộ Pháp Trung Lang Tướng, nhưng thực sự không hiểu được phục dịch toàn quân bình tính phú là có chuyện gì xảy ra. Bách Lý Hiền cũng lộ vẻ khiếp sợ, trầm giọng nói:

- Ngọc dịch, bình tính phú sao? Đại Vương, e rằng Bạch Mặc tân pháp còn có một ý nghĩa khác?

Hạng Trang không nói, chỉ có điều đang chăm chú đọc mật tin.

Sau một lúc lâu, rốt cục Hạng Trang mới bùi ngùi thở dài một tiếng, sau đó đưa cho Bách Lý Hiền, nói:

- Tên Bạch Mặc này, quả thực rất lợi hại, việc này hẳn muốn chia đình nhập mẫu và đưa ra một tiên tiên pháp à!

Trước kia từng luận về đoản văn viết trên bài thi của Tất Thư. Hạng Trang cảm thấy có gì đó quen quen, bấy giờ hồi tưởng lại, hóa ra chính là một tiên pháp và chia đình nhập mẫu thủy chung theo một nguyên tắc chung. Hạng Trang trước kia học về khoa học tự nhiên chỉ ở mức trung học, theo lịch sử không hề thi vào cao đẳng, cho nên đối với tiên pháp và chia đình nhập mẫu chỉ có đọc sơ qua, cho nên lúc bấy giờ như thế nào cũng không thể nghĩ ra.

Tuy nhiên, sau khi xem đến Bạch Mặc tân pháp do Khuất Bất Tài cung cấp. Hạng Trang cũng nghĩ tới, một tiên pháp và chia đình nhập mẫu, nhất là việc chia đình nhập mẫu, có thể khiến nhân khẩu tăng trưởng nhanh thế nhưng phải chém giết quá nhiều! Nghĩ tới đây, Hạng Trang không khỏi có phần mềm lòng, Hán quốc có Bạch Mặc biến pháp, nhân khẩu tăng trưởng vọt, thực lực trong nước sắp tới sẽ tăng vọt.

290. Chương 290: Bông Hạt

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 290: Bông Hạt

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đông tàn xuân đến, thoáng chốc nửa năm đã trôi qua

Tính theo dương lịch, bây giờ đã bước sang mùa xuân năm 198.

Ngụy Duyệt, Bách Lý Y Thủy đã mang thai được mười tháng. Trong vòng ba ngày, hai nàng sinh hạ cho Hạng Trang thêm hai hài tử. Hạng Trang vui mừng khôn xiết, khẩn trương mời Á Phụ Phạm Tăng đặt tên cho nhi tử, Phạm Tăng chiếu cố, đặt tên cho nhi tử thứ ba của Ngụy Duyệt tên Quyền, hài tử thứ tư của Bách Lý Y Thủy tên Thuật.

Cho tới lúc này, Hạng Trang có bốn hài tử, trưởng tử Hạng Chính, thứ tử Hạng Trị, tam tử Hạng Quyền, tứ tử Hạng Thuật.

Nửa năm qua, Giang Đông cơ bản không phát sinh đại sự, thông qua luật nhập hộ khẩu toàn dân, sĩ nông công thương cùng với tân thuế ruộng pháp, vương quyền Hạng Trang vững chắc hơn bao giờ hết, chính trị các quận, các huyện tất cả được chuyển tới triều đình, các dòng họ, sĩ tộc cùng ba thế gia có thế lực lớn đã dần suy yếu.

Tại Sở Vương cung, Hạng Trang đang ở hậu hoa viên luyện kiếm.

Lúc này là mùa xuân, cũng không phải thời điểm săn thù, ngoài việc săn thú, ở thời đại này vốn không có trò giải trí nào khác. Trong lòng Hạng Trang muốn tuyển chọn những ca kỹ xinh đẹp mang về hoàng cung, kết quả bị Á Phụ, Hạng Thạ phản đối kịch liệt, cũng đành phải thôi.

Nhàn rồi vô sự, Hạng Trang cũng chỉ có thể luyện kiếm giải sầu.

Luyện kiếm một hồi, mồ hôi chảy toàn thân, khi Hạng Trang chuẩn bị đi tắm, bỗng nhiên Doanh Trinh đi tới hậu hoa viên.

- Trinh nương, sao nàng lại tới đây?

Hạng Trang thuận tay đưa bảo kiếm cho Tấn Tương, tiếp nhận khăn lau mặt trong tay Doanh Trinh.

Doanh Trinh khẽ ừ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Đại Vương, thần thiếp có chuyện muốn thương nghị với người.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, nói:

- Lại là chuyện nhận Thuật nhi làm con thừa phải không? Quả nhân sớm đã nói, chỉ cần Y Thủy không phản đối. Quả nhân cũng không phản đối, nàng nên đi tìm Y Thủy mới đúng.

Trước khi Bách Lý Y Thủy sinh hạ Hạng Thuật, Doanh đã nảy sinh ý niệm nhận con thừa trong đầu, Chuyện này cũng bình thường, Doanh Trinh theo Hạng Trang đã ba năm, mắt thấy Ngụy Duyệt đã có lưỡng thai, Bách Lý Y Thủy cũng đã sinh nhi tử, Doanh Trinh biết rằng bản thân phần nữa không thể sinh dưỡng, cho nên nảy sinh ý niệm nhận một hài tử làm con thừa trong đầu.

Về phần vì sao muốn nhận con thừa là Hạng Thuật do Bách Lý Y Thủy sinh hạ, mà không phải Hạng Quyền do Ngụy Duyệt sinh. Doanh Trinh biết rằng Ngụy Duyệt đã giao một hài tử làm con thừa của Hạng Võ, cho nên biết ý không hỏi Ngụy Duyệt, nhưng điểm này nàng có cần thận suy nghĩ cũng không sao giấu được Hạng Trang. Doanh Trinh kỳ thực từng nghĩ nhận một hài tử của lão Tần nhân làm con thừa nối dõi.

Hạng Trang vừa mới dứt lời, Doanh Trinh liền vui mừng không xiết, nói:

- Đại Vương, người nói thật sao?

- Tất nhiên rồi.

Hạng Trang cười cười, nói:

- Đã khi nào quả nhân nói ra mà không tính toán kỹ lưỡng chưa?

- Đại Vương, Y Thủy đã bằng lòng cho Hạng Thuật làm con thừa của thần thiếp.

Doanh Trinh nói xong, tựa như bướm bướm trên cành hoa bay đi.

Hạng Trang lắc đầu, đang muốn đi tắm. Bỗng nhiên, Hô Duyên Chính Đức vội vàng đi tới hậu hoa viên.

- Đại Vương!

Hô Duyên Chính Đức thi lễ, nói:

- Có tin cấp báo, Qua Thắng đã trở về!

- Ủa, Qua Thắng đã trở về sao? !

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ. Không cần tắm rửa thay đồ, vội la lớn:

- Qua Thắng giờ ở đâu, mau kêu hần lập tức vào cung gặp quả nhân!

- Rõ!

Hô Duyên Chính Đức tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Trong chốc lát, Hô Duyên Chính Đức dẫn Qua Thắng tới.

Lúc đầu trông thấy Qua Thắng, Hạng Trang suýt nữa không nhận ra, hần đúng là Qua Thắng sao? Thân hình đã gầy hơn trước, y phục trông cũng lam lũ qua, da thịt đen như than, toàn thân giống như người bản xứ ở Đông Nam Á!

- Qua Thắng, sao bộ dạng người lại trở thành thế này?

Hạng Trang chậm rãi hỏi.

Nhìn bộ dạng Qua Thắng, Hạng Trang sợ rằng Nam Dương đã thất bại.

- Đại Vương!

Qua Thắng quỳ xuống đất, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Đại Vương, thần không làm tốt sứ mệnh, khiến người thất vọng rồi.

- Đứng lên, đứng lên, mau đứng lên mà nói.

Hạng Trang vội vàng tiến tới gần Qua Thắng đỡ dậy, lại nói tiếp:

- Người hãy từ từ, nói từ từ đến cuối ta nghe.

Qua Thắng gật gật đầu, nói:

- Đại Vương, mùa hạ năm trước, thần dẫn mười thuyền lớn, hai ngàn quân tinh nhuệ xuống Nam Dương, có thể nói trên đường mọi chuyện đều thuận lợi, chỉ không tới nửa tháng, đội tàu đã tới bến tàu Phiên Vũ. Tuy nhiên, quan viên Nam Việt quốc căn bản không cho chúng ta cập bến, cho nên, thần đành phải thống lĩnh đội tàu tiếp tục nam hạ.

- Ở phía nam có một người dân bản xứ gần bến tàu, thần có giao dịch với họ, dùng tơ lụa đổi lấy thóc gạo, ở nơi đây, thần còn tìm được loại thực vật có tên là ‘Bông’. Nói xong, Qua Thắng lấy trong ngực ra một bao da, cởi bao da ra, bên trong quả thực có mấy chục hạt bông hạt.

- Qua Thắng, đây quả là hạt bông sao?

Hạng Trang vui mừng khôn xiết, nói:

- Người có tận mắt trông thấy loài cây này hay không, lá nó hình dạng thế nào, hoa có nở rộ không, có phải giống như bức họa người đưa cho quả nhân không?

Qua Thắc gật đầu, kiên quyết nói:

- Đúng vậy, giống bức tranh kia như đúc.

- Tốt, thật tốt quá!

Hạng Trang như lấy được chí bảo, nhận mấy chục hạt bông trong tay Qua Thắc, lại nói tiếp:

- Tuy nhiên Qua Thắc, chỉ có vậy thôi sao? Nếu như người đã tìm được cây bông, vì sao không lấy thêm nhiều hạt trở về? Còn nữa, vì sao không lấy một ít cây bông trở về đây?

- Ôi.

Qua Thắc âm thầm nói:

- Thần kỳ thực giao dịch ước chừng có sáu thuyền bông, bông hạt cũng có mấy chục thùng lớn, tuy nhiên cây bông này, hạt bông trên đường trở về toàn bộ thuyền đều bị lật bởi gió lốc, toàn bộ hai nghìn quân theo thần đều bị vùi thân dưới đáy biển, chỉ có thần bị sóng biển đưa lên chỗ nước cạn, được ngư dân ở huyện lân cận cứu lên, còn lại mấy chục hạt bông này, cũng là thần mất vài ngày tìm trên bãi biển nhặt mang về.

Hạng Trang nghe vậy buồn lòng, mười chiếc thuyền lớn, hai nghìn thủy thủ không ngờ toàn bộ đã tiêu rồi?

Không nghĩ tới cảnh tượng đó, Hạng Trang cũng liền trở lại bình thường, ở thế kỷ 21, cũng thường xuyên có thuyền cá gặp bão bị lật úp, hướng chỉ là ở thời đại này? Tuy rằng Công Thâu Xa tạo thuyền trọng tâm vững vàng, mà nếu gặp phải bão lớn, lốc xoáy vẫn có thể dễ dàng xé rách thuyền lớn.

- Không cần bàn nhiều, Qua Thắc trở về là tốt rồi.

Hạng Trang vỗ vỗ bả vai Qua Thắc, lại nói:

- Nói cho cùng, người không phải đã đem hạt bông về đây? Mang bông hạt về đây, lần này xuống Nam Dương coi như là đại công cáo thành, mười thuyền lớn có gì đáng nói, cho dù là một trăm thuyền lớn, cũng không hơn được một bông hạt này!

- Đại Vương, thần. . .

Qua Thắc nghẹn ngào không nói thành lời.

- Được rồi, người mau trở về nghỉ ngơi đi.

Hạng Trang lại nói:

- Mấy tháng này, người không cần làm gì hết, hãy ở nhà an dưỡng, khi nào thân thể khôi phục, lại huấn luyện cho quả nhân một đội Thủy Sư tinh nhuệ, đến lúc đó quả nhân lại sai người đóng hàng trăm thuyền lớn, chúng ta còn đi xuống Tây Dương!

- Vâng!

Qua Thắc hô lớn, lúc này mới xoay người đi.

Lúc này Hạng Trang mang theo mấy hạt bông nhỏ kia tới hậu hoa viên, ở hậu hoa viên luôn để chứa ra một mảnh đất, lại lệnh Tán Tương sai người khẩn trương tòng thổ, làm phì mảnh đất này, sau đó đem mấy chục bông hạt này cẩn thận gieo xuống. Hạng Trang thuở nhỏ lớn lên ở nông thôn, biết bông sinh trưởng trong thời gian khá dài, cho nên gieo được vào mùa xuân.

Trải qua nửa năm chuẩn bị, rốt cục Bạch Mặc cũng bắt đầu thi hành biến pháp ở Quan Trung.

Bạch Mặc thi hành ‘Toàn quân phục dịch, bình tính phú’ cùng Chương Cư Chính thực hiện tiên pháp và cùng với Ung Chính chia đình nhập mẫu, kỳ thực còn có thêm một số người khác.

Trương Cư Chính thực hiện tiên pháp, là chuyển toàn bộ ngọc dịch, tạp dịch thành ngân lượng. Tuy nhiên Bạch Mặc cũng đem ngọc nhỏ còn lại chuyển thành ngọc dịch tương ứng để thay cho lương thực trưng thu thuế ruộng đất. Nhưng Bạch Mặc bình tính phú cùng Ung Chính chia đình nhập mẫu là một chuyện, tuy nhiên cũng đều thu thuế ruộng chia theo đầu người tương ứng. Từ đó về sau chỉ trưng thu thuế ruộng đất, nếu không trưng thu thuế đầu người.

Khi tân pháp được phát triển rộng, ngay lập tức bị cường hào Quan Trung phản đối kịch liệt.

Bởi vì ‘ngọc dịch bình tính phú’ bản chất chính là giảm bớt thuế của dân chúng, tăng lương lớn thuế của thế gia, sĩ tộc và cường hào. Làm ảnh hưởng lớn tới lợi ích của cường hào Quan Trung.

Tần Thủy Hoàng sau khi nhất thống thiên hạ, từng ép cường hào trong thiên hạ đổ vào Quan Trung, bởi vậy Quan Trung rất nhiều cường hào. Sau khi Đại Tần diệt vong, bộ phận cường hào cũng tiêu vong theo, phần lớn trở về vùng thôn quê, tuy nhiên phần lớn bộ phận cường hào vì ‘Ước pháp tam chương’ mà về hàng Lưu Bang, ở thời Hán Sở Tranh Hùng, cường hào vì Lưu Bang lập không ít công lao.

Cho nên, cường hào Quan Trung thế lực rất lớn, hơn nữa cũng là có công lao, hiện tại Lưu Bang chẳng những không luận công ban thưởng, ngược lại đoạt miếng cơm trên miệng bọn họ, cường hào Quan Trung há chịu để yên sao? Lúc ấy không ít cường hào tụ tập gây rối, tìm mọi cách chống đối quan viên đo đạc thổ địa.

Tuy nhiên, Lưu Bang quyết tâm thay đổi biến pháp, không chỉ giao cho Bạch Mặc toàn quyền xử trí, đồng thời còn cất cử kiêu tướng Chu Quan Phu làm Hộ Pháp Tướng Quân thống lĩnh năm nghìn tinh binh hộ pháp. Mặc dù, Chu Quan Phu còn trẻ tuổi, nhưng làm việc rất nghiêm túc, nội trong thời gian nửa tháng ngăn ngừa liên tục trấn áp cường hào mười mấy huyện gây rối, chặt hơn một nghìn cái đầu!

Hơn một nghìn đầu người, máu me nhầy nhụa rơi xuống đất, cường hào Quan Trung đột nhiên tỉnh ngộ, lần này Hán Vương quyết tâm thực. Bọn họ nếu ngoan cố chống lại, ắt sẽ mang họa vào thân, nói cho cùng, Hán Vương là vương Quan Trung, đứng đầu Ba Thục, người ta nắm trong tay hơn hai mươi vạn đại quân, cho dù cường hào Quan Trung liên hợp tạo phản, cũng không phải đối thủ của Hán Vương.

Quan trọng hơn cả, tân pháp được hơn ba triệu bách tính lê dân Quan Trung, Ba Thục hết lòng ủng hộ!

Không ngoa chút nào, nếu nói là thuế đầu người chính là đeo gông xiềng lên cổ thứ dân, hiện tại Hán Vương muốn phế khí thuế đầu người, việc này đối với bách tính lê dân mà nói chẳng phải là thiên đại giáo lý Phúc Âm sao, bọn họ không ủng hộ sao được? Chỉ có điều ban đầu bọn họ không có tin Hán Vương, Cho đến khi Chu Quan Phu trấn áp cường hào mười mấy huyện gây rối, chặt hơn một nghìn đầu người. Lúc này, dân chúng rất cục mới tin, do đó mới bắt đầu hết lòng ủng hộ biến pháp.

Đối mặt với vương quyền cùng lê dân hai bên giáp công, cường hào Quan Trung rất nhanh sau đó cũng lặng lẽ thoái lui.

291. Chương 291: Thập Nhất Thuế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 291: Thập Nhất Thuế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ô Mộc Nhai thế lực ở Quan Trung đã giảm xuống, tuy nhiên điều khiến Khuất Bất Tài cảm thấy but rút chính là tử sĩ Ô Mộc Nhai thủy chung sẽ chờ cơ hội ám sát Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc, hơn nữa còn tìm cơ hội ám sát Lưu Bang. Sau Bạch Mặc biến pháp, e rằng cường hào Quan Trung sẽ tìm tới các đại thần để trả thù, tất cả đều phải tăng cường thủ vệ.

Tuy nhiên, Bạch Mặc biến pháp tin tức cũng không ngừng lan truyền tới Giang Đông.

Vào cuối mùa xuân đầu mùa hạ, Khuất Bất Tài rốt cục cũng về tới Giang Đông.

Hạng Trang lúc này đang ở trong thư phòng triệu kiến Khuất Bất Tài, đồng thời phái người mời Phạm Tăng, Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp, Tất Thư cùng văn võ đại thần tới.

Trước mặt Hạng Trang và các đại thần, Khuất Bất Tài trần thuật cơ bản về biến pháp Bạch Mặc từ đầu đến cuối.

Vừa dứt lời, Hạng Tha khó tin, nói:

- Bạch Mặc thi hành ngọc dịch, bình tính phú tân pháp, không ngờ cường hào Quan Trung không có phản kháng sao?

Khuất Bất Tài nói:

- Lúc đầu Lệnh Doãn, cường hào Quan Trung có phản kháng, hơn nữa mấy trăm gia tộc cường hào mười mấy huyện cũng phản kháng, tuy nhiên bọn phản kháng rốt cục đều bị quân Hán trấn áp tàn khốc. Bị Hộ Pháp Tướng Quân Chu Quan Phu do Lưu Bang ủy nhiệm, một lần giết sạch mấy trăm gia tộc cường hào!

Hạng Trang nghiêm nghị nói:

- Lưu Bang, thật đúng là tàn độc!

Phạm Tăng mỉm cười nói:

- Tên tiểu tử Lưu Bang vì muốn thoát thân, đứa con do chính hắn sinh ra còn có thể đẩy xuống xe ngựa. Giết mấy trăm gia tộc cường hào Quan Trung đã là đáng gì?

Vũ Thiệp chau mày nói:

- Như vậy những cường hào Quan Trung còn lại thì sao? Bốn quận Quan Trung hơn bảy mươi huyện, cường hào có quyền có thể ít nhất cũng mấy nghìn gia, Chu Quan Phu dùng máu tanh trấn áp được mấy trăm gia tộc cường hào, chẳng lẽ những cường hào còn lại trở mặt đứng nhìn sao? Bọn chúng không sợ Lưu Bang tìm đến bọn chúng tàn sát sao?

Khuất Bất Tài thở dài nói:

- Thượng Đại Phu, những cường hào còn lại ở Quan Trung có muốn chống đối cũng là ‘lực bất tòng tâm’, bởi vì toàn quân phục dịch, bình tính phú đi sâu vào lòng dân. Sau khi Chu Quan Phu trấn áp mấy trăm gia tộc cường hào, bá tánh Quan Trung đều biết Lưu Bang kiên quyết biến pháp, liền đồng lòng ủng hộ tân pháp, thế nên không thể gia cường hào nào dám bán mạng!

Cường hào vốn không chỉ là cường hào, mà còn bởi vì bọn họ có địa vị trong xã hội, cùng với số gia sản riêng. Hơn nữa, cốt yếu chính là bọn họ có danh vọng, bọn họ chỉ cần đứng lên hô lớn một tiếng, tráng đinh ‘tứ lý bát thôn’ có thể tập hợp hưởng ứng. Chỉ khi nào tráng đinh ‘tứ lý bát thôn’ không nghe theo bọn họ, bọn họ lập tức thất thế.

- Đại Vương, sau khi biến pháp Bạch Mặc phát triển, bách tính lê dân cũng sẽ không phải lo lắng về sau, từ nay về sau có thể thoải mái sinh nở, thỏa mái nuôi dưỡng, Quan Trung, Ba Thục e rằng nhân khẩu sẽ tăng trưởng nhanh chóng!

Tất Thư lo lắng, nói:

- Việc này đối với Đại Sở mà nói, cũng chẳng phải tin tức tốt lành.

Phạm Tăng, Hạng Tha, Bách Lý Hiền đồng lòng, gật đầu lia lịa.

Sự thực quả thực đã là như thế. Hiện nay bách tính lê dân Sở quốc, có một số ít là cày ruộng, tuy nói Giang Đông đồng ruộng hoang vu, thổ địa không khai khẩn nhiều không đếm xuể, nhưng dù sao tráng đinh cũng có hạn, với lại đất khai hoang cho sản lượng thấp. Vậy còn không bằng làm thuê cho bọn cường hào.

Có thể vừa thực địa, cực khổ kiếp được chút lương thực, ngoài ra còn lên trên thuế quốc phú, còn chưa nói đến nộp tiền thuê điền, qua mấy khâu bóc lột, còn lại số lương thực không đến phân nửa. Khó lòng nuôi đủ

bốn miệng ăn, nếu như sinh bảy tám đứa con, chỉ nguyên tính phú một năm tất thấy đều bị ép ngang, đến lúc đó trong một nhà già ăn cái gì, trẻ ăn cái gì?

Cho nên, phần lớn bách tính lê dân không dám sinh nhiều.

Nếu hủy bỏ không tính phú, như vậy dân chúng sẽ không còn e dè, bởi vì sinh thêm nhi tử cũng không phải nạp phú nhiều, tuy rằng thêm nhi tử thêm miệng ăn. Lương thực không đủ ăn, không thể đào rau dại ăn sao? Thêm nhi tử có một nhọc chút, khi này bọn chúng có phần phiền phức, đến khi chúng lớn có thể giúp đỡ khai khẩn ruộng đất, hoặc là thuê vài mẫu thực địa, không phải đủ ăn sao?

Hạng Trang gật đầu, trầm giọng nói:

- Lưu Bang có thể vừa ngọc dịch, vừa bình tính phú, chúng cũng có thể làm như thế!

Dừng lại một chút. Hạng Trang nhìn Hạng Tha, Bách Lý Hiền nói tiếp:

- Tử Dực, Tử Lương, các người thử hoạch toán lại, loại bỏ các loại tạp dịch, tính phú hạch toán một hạn ngạch, sau đó thống nhất đưa vào thuế ruộng đất đi. Sau đó một lần nữa định ra thuế suất, bắt đầu từ năm nay, thuế ruộng cứ theo thuế suất mới trưng thu. Tất cả tạp dịch, tạp phú loại bỏ hết!

- Vâng!

Hạng Tha, Bách Lý Hiền vội vàng quỳ xuống, hướng về Hạng Trang chấp tay thi lễ.

Hạng Trang dừng lại một chút, lại nói:

- Tả hữu cùng ngọc dịch, bình tính phú, không bằng cũng thúc đẩy phát triển nhóm tân pháp thứ ba, sẽ giúp việc cải cách quân chế được hoàn thành.

- Vâng!

Hạng Tha, Bách Lý Hiền liền hô lớn.

Ba ngày sau, Hạng Tha, Bách Lý Hiền cả đêm trong cung, bấm lại những hạch toán của họ với Hạng Trang.

Trông thấy Hạng Trang lật xem sổ ghi chép rất nhanh, Hạng Tha nói:

- Đại Vương, ngọc dịch, binh lịch chủ yếu để xây công sự, làm đường, và những vấn đề khác, cách vấn đề khác có thể qua quân chế cải cách để giải quyết, còn phần lớn là xây công sự, làm đường, làm cầu, hạng mục công việc. Đến lúc đó cần trích quốc khố, thu thuế ruộng chiêu mộ lao công để hoàn thành công việc.

- Đúng Vậy.

Hạng Trang gật đầu hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Thần cùng Tử Lương hạch toán, trước mắt Giang Đông có hơn hai trăm sáu mươi vạn người, trong đó có hơn tám mươi vạn tráng đinh.

- Mỗi tráng đinh cần hàng năm phải phục dịch một tháng, mỗi tráng đinh mỗi ngày ít nhất phải ăn hết một thạch gạo, cho nên ngọc dịch tương ứng với thuế ruộng của tám trăm nghìn thạch!

- Hơn một trăm tám mươi vạn khẩu, tính thuế là chín trăm nghìn thạch!

- Có khác hơn so với tám mươi vạn đinh, đinh nạp tính phú, tám trăm nghìn thạch!

- Hơn nữa vốn có thuế ruộng chín trăm nghìn thạch, cuối cùng hạn ngạch thuế ruộng là ba, bốn trăm nghìn thạch!

- Ba, bốn trăm nghìn thạch sao?

Hạng Trang nghe vậy trong lòng kinh hãi, lại nói:

- Giang Đông hiện có hơn một nghìn hai trăm vạn mẫu đất canh tác, nói cách khác, chia đều mỗi mẫu đất canh tác cần nạp thuế ba, bốn mươi cân sao? Giả như mỗi mẫu sản xuất ra một thạch, chính là một trăm hai mươi cân, như rốt cục thuế ruộng thuế suất chẳng phải vượt qua bốn loại thuế ban đầu sao?

Bốn loại thuế ban đầu, này cũng đã khó có thể tưởng tượng ra thuế phụ!

Vừa nói xong, Hạng Trang mới chợt nhớ ra một sự kiện khác, liền hỏi:

- Đúng rồi, các người nói Giang Đông trưng thu thuế ruộng đất khép kín, tính phú chẳng phải tương đương một trăm bảy mươi nghìn thạch sao? Hàng năm có thể để đầy lương thực trong nhà kho sao?

Bách Lý Hiên ngạc nhiên nói:

- Đại Vương người quên rồi sao? Khi thành nhập hộ khẩu toàn dân, ngài đã hạ chiếu lện, trong vòng mười năm, toàn bộ Đại Sở không tính thuế, tính phú!

Hạng Trang vỗ lên trán, nói:

- Coi như là quả nhân trí nhớ không tốt.

Lúc trước, khi thi hành nhập hộ khẩu toàn dân, Hạng Trang vì được bách tính lê dân ủng hộ, từng hạ chiếu lện miễn giảm mười năm tính thuế, tính phú. Bởi vì lúc ấy dòng họ, sĩ tộc Giang Đông ẩn chứa một lượng lớn đinh khẩu, thực tế trưng thu tính thuế, tính phú cực kỳ có hạn, cho nên Hạng Trang cũng không hề để ý, tuyệt bút vùng tay miễn mười năm thuế.

Hạng Trang liền nói:

- Nếu như thế này, tính thuế, tính phú hạn ngạch cũng sẽ miễn giảm.

Hạng Tha nói:

- Nếu miễn giảm tính thuế, tính phú hạn ngạch, thì rốt cục thuế ruộng thuế suất sẽ thất thuế.

Hạng Trang nói:

- Miễn giảm, thuế ruộng thuế suất liền định vì thành một loại thuế!

Việc này cũng là tâm ý của Hạng Trang. Một loại thuế này cũng là chính là thuế phụ cao nhất trong thời phong kiến Hoa Hạ, ở các thể hệ thời kỳ cuối, điên cuồng tăng thuế, thậm chí vài năm trưng thu thuế ruộng bất bình thường không có lý do cụ thể.

- Chỉ thu một loại thuế thôi sao?

Hạng Tha nhún mày nói:

- Đại Vương, việc này không khiến quốc khố túng quẫn hay sao?

Bách Lý Hiên cũng có chút lo lắng nói:

- Đúng vậy Đại Vương, sau khi hủy bỏ ngọc dịch, tạp dịch, binh lính, tính thuế, tính phú, thuế ruộng đất này trở thành thuế duy nhất nhập vào quốc khố, chỉ thu một loại thuế như đã nói, một năm bội thu, cũng chỉ được hai triệu thạch, khấu trừ bổng lộc quan viên, thể khanh, cùng quân lương, thì dư thường không còn bao nhiêu.

Bách Lý Hiên nói chính là lời thực, hiện tại toàn bộ Sở quốc ước chừng có hơn ba trăm người quan văn, hơn ba trăm người quan võ, văn võ quan viên hàng năm nhận bổng lộc là năm trăm thạch, tổng là ba trăm nghìn thạch; để nuôi năm vạn quân phòng bị, hàng năm cần sáu trăm nghìn thạch, ngoài ra còn muốn cho thể khanh, thể huân rốt cục còn lại bao nhiêu?

Giống như quả dưa chuột dưa làm đôi, có thể làm thành chuyện gì?

Đến lúc đó đừng nói xây công sự, mà ngay cả, Hạng Trang tu sửa một chút hoàng cung cũng phải mượn đông chuyển tây.

Hơn nữa, hiện tại tước vị thể huân thể khanh không đạt được nhiều, áp lực không lớn, nhưng sau này tước vị huân thích ngày càng nhiều, áp lực càng đè nặng lên quốc khố, đến lúc nào đó gặp phải thiên tai, càng không thể xuất lương thực cứu tế nạn dân, việc này đã là nguy rồi.

Hạng Trang phẩy tay áo, thản nhiên nói:

- Tạm thời túng quẫn, khi nhân khẩu gia tăng, diện tích đất ruộng Giang Đông sẽ gia tăng, cứ như vậy quốc khố hàng năm sẽ gia tăng, tình hình dần dần sẽ tốt hơn, mặc dù ngọc dịch, tính thuế, tính phú tụy rằng hủy bỏ nhưng thuế ruộng cũng không phải là thu nhập duy nhất của quốc khố.

Hạng Tha nói:

- Đại Vương nói là hóa thuế nào? Như vậy có thể thu vào bao nhiêu?

Cái gọi là hóa thuế, là chỉ hàng hóa đi qua bến tàu, trạm kiểm soát dựa theo tổng giá trị hàng hóa mà thu thập thuế.

Tuy nhiên thời kỳ trước triều đại nhà Tần buôn bán mậu dịch có quy mô nhỏ, hơn nữa phần lớn đều là bán lẻ linh tinh, giống Đào Chu Công thương nhân lớn thời cổ đại buôn bán lông phượng và sừng lân, tuy nhiên cống hiến thuế thu nhập cũng có hạn. Hiện giờ, Sở Quốc có Công Thâu giấy, thưng, rượu trắng, và nhiều thứ khác không ngừng được chuyển tới Trung Nguyên, buôn bán mậu dịch so với trước kia hưng thịnh hơn nhiều, thuế thu nhập từ đó cũng không có ít...

Ba mươi tiền là giá một thạch gạo, khi đó thu thập từ thuế được ba năm vạn thạch.

Hạng Trang thấy tay áo, nói:

- Lúc này, Giang Đông thương nhân có rất ít, hàng hóa lưu thông cũng không nhiều, cho nên hóa thuế rất ít. Nhưng sau khi nhóm tân pháp thứ ba thi hành, thương nhân được trao đổi, buôn bán hàng hóa, nộp hóa thuế tới ngạch độ nhất định cũng có thể đạt được tước vị, cứ như vậy, số lượng thương nhân nhất định sẽ tăng vọt, hóa thuế cũng như thế mà tăng theo!

Ở thời Hoa Hạ cổ đại, cho đến thời Tống, thương nghiệp mới bắt đầu phồn vinh. Hạng Trang biết rõ rằng nhân khẩu, sức sản xuất không phải nhân tố chính ước chế thương nghiệp phát triển. Ở thời Rome cổ đại một thành nhỏ thương nghiệp cũng có thể phồn thịnh, sở dĩ cổ đại Hoa Hạ thương nghiệp không phát triển, mấu chốt là do chính sách trọng nông ức thương.

Trí tuệ con người Hoa Hạ không thua kém bất cứ dân tộc nào trên thế giới, cho nên chỉ cần triều đình bãi bỏ chính sách ức thương, thương nghiệp Sở Quốc sẽ nhanh chóng phát triển, quy mô sẽ không ngừng mở rộng, cống hiến thuế thu nhập ngày càng nhiều. Thời gian trôi qua, thuế thu thập từ thương nghiệp khẳng định sẽ vượt trội so với thuế ruộng đất, trở thành nguồn thu nhập chính của quốc khố!

292. Chương 292: Cải Cách Thể Chế Quân Sự

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 292: Cải cách thể chế quân sự

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cung Sở vương, thượng thư phòng.

Khuất Bất Tài rón ra rón rén vào thư phòng, chầm chậm vái chào Hạng Trang đằng sau án thư, nói:

- Tham kiến đại vương.

- Khuất Bất Tài người đến rồi à? Lại đây, qua bên này ngồi.

Hạng Trang đặt chiếc bút lông ngỗng trong tay xuống, ngồi chễm chệ, lại nghiêm trang ra hiệu Khuất Bất Tài ngồi xuống án thư đối diện.

- Hai việc.

Đội Khuất Bất Tài ngồi xuống, Hạng Trang lập tức nói:

- Việc thứ nhất, từ giờ trở đi, giấy Công Thâu, thư tịch cùng với rượu trắng bán vào các nước Trung Nguyên, chỉ được giao dịch bằng vàng, bạc hoặc tài vật, tiền đồng không cần nữa.

Hoa Hạ không phải quốc gia có sản lượng bạc chủ yếu, sản lượng bạc cực kì có hạn, sản lượng vàng thì càng thấp hơn, trước mắt lại không phải thời đại hàng hải, muốn xuống biển nam, Nhật Bản nhập khẩu bạc trắng là vọng tưởng hảo huyền, Hạng Trang nếu muốn cải cách hệ thống tiền tệ, muốn vàng, bạc trở thành tiền tệ lưu thông, thì nhất định cần phải chiếm đoạt lượng vàng, bạc vừa đủ từ Trung Nguyên.

- Vâng!

Khuất Bất Tài chấp tay hành lễ, không có sự do dự nào liền chấp thuận ngay.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Việc thứ hai, người lập tức đi tới Phiên Vũ, đích thân bố trí, mục tiêu thâm nhập kế tiếp của Ô Mộc Nhai là Nam Việt Quốc.

Thủy quân của Qua Thắng tuy rằng không thể lên bờ Phiên Vũ, nhưng vẫn có thể thu được tin tức có ích.

Quan viên của Nam Việt Quốc cự tuyệt thủy quân Qua Thắng lên bờ, cũng ý là Triệu Đà đang thi hành quốc sách “Bế quan tỏa cảng”? Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Triệu Đà không thể nắm giữ triệt để năm trăm nghìn trượng đỉnh ở Nam Việt Quốc, vì không để năm trăm ngàn trượng đỉnh tan rã, Triệu Đà chỉ có thể bế quan tỏa cảng, ngăn chặn thông tin.

Hạng Trang phái Qua Thắng thâm nhập Nam Việt, chính là theo dõi năm trăm ngàn trượng đỉnh của Nam Việt!

Căn cứ vào sự ghi chép nhân khẩu mới nhất, tất cả trượng đỉnh của hơn sáu mươi huyện Giang Đông rơi vào khoảng hơn tám trăm ngàn trượng đỉnh. Nếu lấy được năm trăm ngàn trượng đỉnh của Nam Việt, nhân lực của nước Sở gần như có thể tăng lên gấp đôi, đối diện với sức hấp dẫn lớn như vậy, Hạng Trang không thể không động lòng, Sở quốc thiếu người thế nào.

- Vâng!

- Khuất Bất Tài lại chấp tay đồng thuận.

- Đi thôi. Hạng Trang xua tay, nói:

- Lập tức đi làm đi.

- Thần cáo lui.

Khuất Bất Tài đứng dậy, thở dài xoay người, bước đi.

Vùng ngoại ô Ngô Trung, một ngôi nhà nhỏ trong rừng trúc.

Hứa Phụ đang đánh đàn bên cửa sổ. Đến Giang Đông hơn nửa năm, hai người chủ tớ Hứa Phụ, Tiểu Thanh liền đến ngôi nhà nhỏ ở trong rừng trúc ngoại ngoại ô Ngô Trung, Hứa Phụ vốn là bậc thầy tướng số nổi danh thiên hạ, sau khi vào ngôi nhà nhỏ trong khu rừng trúc, nhân vật sĩ tộc của Giang Đông ùn ùn kéo đến, khẩn cầu Hứa Phụ xem tướng số cho bọn họ.

Tuy nhiên hôm nay, Hứa Phụ khéo léo từ chối tất cả sự thăm hỏi của các nhân vật nổi tiếng.

Trong lúc đó, tiếng đàn nhẹ nhàng chậm chậm như nước chảy đột nhiên đứt đoạn, đó là một dây đàn bị đứt.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tiểu Thanh tiến vào từ gian ngoài, thở dài:

- Công tử, chưa đến hai ngày ngắn ngủi, người đã đứt sáu dây đàn rồi, xem ra Tiểu Tỳ lại phải đi một chuyến ra chợ.

Hứa Phụ lập tức đẩy đàn đứng dậy. Lại đi đến phía trước cửa sổ thở dài, Hứa Phụ rất rõ ràng, hai ngày đứt sáu dây đàn, đây chỉ có thể nói rõ là tâm tình của nàng đang rối loạn.

Tâm tình của Hứa Phụ vì sao rối loạn?

Còn không phải bởi vì tên gốc gác Tắt Thư không hiểu phong tình sao!

- Công tử, cần tã đi một chuyến đến Ngô Trung không?

Tiểu Thanh thử thăm dò nói.

Làm thị tỳ của Hứa Phụ, Tiểu Thanh hiểu rõ đối với cái gọi là tình cảm giữa Hứa Phụ với Tất Thư.

Ngay từ đầu. Hứa Phụ chủ động kết giao với Tất Thư, chỉ là muốn hóa giải Hồng Loan kiếp, tuy nhiên sự thật chứng minh, nếu muốn thay đổi kiếp số đúng là si tâm vọng tưởng, Hứa Phụ nhanh chóng đánh mất chính mình trong tâm sự, đánh cờ, cầm tiêu hợp tấu cùng Tất Thư, hơn nửa năm chung sống, Hứa Phụ đã sớm thâm yêu Tất Thư.

Tuy nhiên Tất Thư lại dường như chỉ xem Hứa Phụ là tri kỷ.

Vài lần. Hứa Phụ không không kìm nổi nói bóng gió với Tất Thư, nhưng Tất Thư hầu như không có phản ứng.

Hứa Phụ dường như lâm vào trong một loại suy nghĩ nào đó, không có hồi ứng, tuy nhiên Tiểu Thanh biết Hứa Phụ ngầm đồng ý, lập tức xoay người đi ra khỏi căn nhà nhỏ, lại đi ra chuồng ngựa dắt một con ngựa nhỏ màu hồng, xoay người lên ngựa chạy như bay về Ngô Trung, sau đó, chớp mắt đã ở chân núi đối diện, trong bóng xế tà đột nhiên xuất hiện mười mấy tên cười ngựa chặn đường.

Đầu lĩnh là một võ tướng quân Sở thân hình to lớn, mày rậm mắt to, miệng rộng cười nói:

- O, Tiểu Thanh muội, muội muốn đi đâu?

Tiểu Thanh ghì chặt cương ngựa lách sang bên một, liền tức giận nói:

- Người quân ta?

- Ái chà, Tiểu Thanh muội không biết, vùng ngoại ô Ngô Trung này vừa mới xuất hiện một bọn cường đạo cướp đường, nếu gặp những cô nương trẻ đẹp, bọn chúng liền... Cái đó, muội hiểu mà.

Võ tướng quân Sở ghì cương ngựa, lại một lần nữa chặn đường đi của Tiểu Thanh, cười nói:

- Tiểu Thanh, chi bằng Ta đưa muội đi nhé.

- Cái gì bọn cường đạo cướp đường?

Tiểu Thanh sáng giọng:

- Người mới là.

- Sao muội nói vậy?

Võ tướng cười trừ:

- Ta có ý tốt, làm sao có thể là bọn gian tặc?

- Hãy bớt sàm ngôn đi, ta còn có việc.

- Tiểu Thanh chau mày, nói:

- Phá Quân, người còn không tránh ra?

Hóa ra tên võ tướng này là Phá Quân, từ ngày gặp hai người chủ tớ Hứa Phụ, Tiểu Thanh ở Thanh Phong Kỳ Xá, Phá Quân liền đã động lòng, Hứa Phụ thân phận tôn quý, không phải là người Phá Quân có thể trêu chọc, hắn liền chuyển chủ ý đến Tiểu Thanh, hơn nửa năm trở lại đây, chỉ cần có thời gian rảnh, hắn liền không quản ngại ngàn dặm xa xôi về Giang Đông theo Lư Giang, sau đó tìm mọi cách quấy rầy Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh lông mày dựng thẳng, quát:

- Phá Quân, người còn không tránh ra?

- Tránh tránh tránh, đương nhiên tránh.

Thấy Tiểu Thanh thật sự nổi giận, Phá Quân vội ghì cương ngựa nhường đường.

Tiểu Thanh khẽ hừ một tiếng, lúc này mới giục ngựa tiến lên, lúc đi ngang qua người Phá Quân bèn quay đầu lại, lại thấy tên Phá Quân này, không giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, kiêu dáng nơm nớp lo sợ, Tiểu Thanh không nhìn được cười, thản nhiên cười đối với Phá Quân, tuy nhiên nhanh chóng dùng tay che miệng nhỏ nhắn của chính mình.

Nụ cười này, toàn người Phá Quân xương cốt mềm nhũn.

Đội Tiểu Thanh đi xa, Phá Quân mới ghì cương ngựa quay đầu lại, điên cuồng hét mười mấy tên lính phía sau:

- Thấy không? Các người thấy không? Tiểu cô nương này cười với lão phu, ha ha ha, nàng đã để ý ta rồi! ha ha ha ha, cuối cùng cũng không uống công nổi khổ nửa năm nay của lão phu, ha ha.

Cung Sở Vương, thiên điện.

Hạng Trang vẽ mặt trang nghiêm, ngồi ở chính giữa, Á phụ Phạm Tăng ngồi cuối bàn.

Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền, Tất Thư và văn võ trọng thần phân làm hai bên tả hữu, chúng thần làm lễ, Hạng Trang hồi lễ nghiêm trang mời chúng thần ngồi vào vị trí.

Thời kì Tiên Tần, lễ nghi giữa quân và thần không có sự trang nghiêm như vậy.

Thời kì Tiên Tần, quân thần nghị sự đều là ngồi xuống đất, thẳng đến Hán Vũ đế trực xuất bách gia, sau khi đặc biệt tôn sùng nho gia, những lễ nghi rườm rà kia của nho gia mới thành chính thống, đại thần cần đứng, đến đời Tống, Minh Lý Học (Minh Lý Học là tìm kiếm quy luật vận mệnh của con người, dựa vào các con số như ngày tháng năm sinh để tiên đoán vận mệnh của con người đồng thời tiên đoán những việc xảy ra trong tương lai) hưng thịnh, ngay cả tể tướng cũng không có chỗ ngồi trước mặt quân vương, nói đến đời Mãn Thanh, thần tử căn bản chính là chó của quân chủ, hầu như không có địa vị gì đáng nói.

Hán Vũ đế tôn sùng lễ nghi của nho gia, ban đầu là tốt, bởi vì lễ nghi của nho gia có thể chỉ ra địa vị siêu nhiên của quân vương, khiến đại thần càng thêm kính sợ vương quyền, do đó vô hình trung đạt tới mục đích củng cố mục đích của vương quyền, tuy nhiên sau khi Minh Lý Học hưng thịnh, lễ nghi chính thống của nho gia cũng dần dần biến thành lễ giáo đạo học dị dạng, cuối cùng biến thành khối u của văn minh Hoa Hạ.

Đầu tiên Phạm Tăng phá vỡ không khí trầm tĩnh, nói: - Ki Nhi, người thực sự tính toán thi hành nhóm tân pháp (quy định về pháp luật mới) thứ ba?

- Đúng.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Nhân khẩu của Giang Đông căn bản không bằng Quan Trung, Ba Thục, lão già Lưu Bang hiện nay lại đang làm Dao Dịch, Bình Toán Phú, chúng ta nếu không nhanh chóng đuổi theo, thì sự chênh lệch nhân lực, quốc lực giữa Sở Hán sẽ càng ngày càng lớn, cơ hội không chờ đợi ai cả, Á phụ, chúng ta không thể một mặt cầu ổn, tiếp tục chờ đợi.

- Cũng được. Phạm Tăng nghiêm nghị nói:

- Nếu con đã quyết tâm, vi phụ tự nhiên sẽ ủng hộ.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, nói:

- Nhóm tân pháp thứ ba này cực kì quan trọng, diện đề cập của điều khoản pháp lệnh là cực lớn, cho nên còn cần mọi người hợp mưu hợp sức, cùng nhau cố gắng.

Hạng Tha, Hạng Đà...liền dần dần đứng thẳng dậy.

Ánh mắt của Hạng Trang đầu tiên dừng ở trên người Hạng Tha, nói:

- Tử Dục, người điều đình ở giữa, trừ tính toàn cục.

Hạng Tha chấp tay thi lễ, nghiêm nghị nói:

- Vâng!

Ánh mắt của Hạng Trang lại hướng đến Hạng Đà nói: - Tử Nghiêm, người phụ trách khen thưởng thuế quân công.

Hạng Đà quỳ xuống, chấp tay thi lễ nói:

- Vâng!

Hạng Trang lại hướng tới Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương, người phụ trách khen thưởng thuế nông canh, bán hàng rong, đọc sách.

Bách Lý Hiền quỳ xuống, chấp tay thi lễ nói:

-Vâng!

Hạng Trang lại hướng tới Vũ Thiệp nói:

- Bạt Chi, người phụ trách tuyên truyền động viên tất cả học sinh trường Thái Học sao chép điều khoản tân pháp, trong thời gian ngắn nhất dán khắp sáu mươi tám huyện của quận Giang Đông Ngũ, thâm nhập các xã, các đình, các lý giảng giải tân pháp cho phụ lão, yêu cầu phụ lão Giang Đông hiểu rõ triệt để lời hay ý đẹp của tân pháp.

Vũ Thiệp cũng quỳ xuống, đáp:

- Vâng!

Cuối cùng ánh mắt của Hạng Trang dừng ở trên người Tất Thư, nói:

- Học Kiếm, quả nhân ủy nhiệm người làm tướng quân đánh và thắng địch, toàn quyền phụ trách cải cách quân chế của quân Sở!

Tất Thư khoát áo, đứng dậy lạy:

- Đa tạ ân sủng của đại vương, thần dám lấy cái chết để hoàn thành mệnh lệnh...

Hạng Trang xua tay nói:

- Học Kiếm, Á Phụ ở lại, còn lại các chư khanh khẩn trương hồi phủ tự mình chuẩn bị đi.

Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp bốn người đứng dậy, trước sau hướng Hạng Trang, Phạm Tăng vái chào, cáo từ, trong thiên điện chỉ lại ba người Hạng Trang, Phạm Tăng cùng với Tất Thư.

Cải cách quân chế cũng không không phải là chuyện chỉ nói một câu, tuy nói Tất thư đã sớm định ra kế hoạch cải cách trọn vẹn, không khác biệt lắm với cải cách binh phủ thời Tùy Đường đời sau, nhưng cũng có rất nhiều vấn đề chi tiết vẫn cần nghiên cứu thêm, thí dụ như nói hạn ngạch binh phủ của các quận nhiều ít, còn có hạn ngạch cấm vệ quân làm quân thường trực là nhiều ít?

Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là làm yên lòng đại tướng cầm binh trên trận địa.

Một khi thực thi cải cách binh phủ, các quận, nơi đóng quân của các quận, các huyện đều muốn quy về quản lý của phủ Chiết Xung, không có lệnh bài của phủ Chiết Xung và binh phủ của Hạng Trang, cho dù là những đại tướng như Chu Ân, Cao Sơ, Bàng Ngọc cũng không được điều động một binh một tốt, đây gần như chính là tước đoạt binh quyền của họ, Cao Sơ, Bàng Ngọc còn đồng ý, Chu Ân lại chưa chắc sẽ đồng ý.

293. Chương 293: Dừng Rượu Tước Binh Quyền

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 293: Dừng rượu tước binh quyền

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lục huyện, phủ đệ Đại Tư Mã.

Sau khi Chu Ân quay về Đại Sở, phục hồi quan chức đảm nhiệm chức vụ cũ Đại Tư Mã.

Tuy nhiên xem xét việc Chu Ân đầu hàng, khó tránh khỏi trong lòng còn có điều đố kỵ, vả lại chưa chắc đã bằng lòng rời bỏ binh quyền của Cửu Giang đến Ngô Trung, bởi vậy Hạng Trang vẫn cho Chu Ân kiêm nhiệm cả Quận Thủ Cửu Giang, chủ trì việc chính trị quân sự thường trú sáu huyện.

Giữa quân thần của Hạng Trang và Chu Ân vốn tương đối hòa hợp, sau khi Bách Lý Hiền bắt đầu thay đổi pháp chế, quan hệ của hai người liền bắt đầu trở nên có phần tế nhị, bởi vì dù là luật nhập hộ khẩu toàn dân, hoặc là thuế sĩ, nông, công, thương, hoặc là tân thuế ruộng đều động chạm đến lợi ích của Chu Ân ở Cửu Giang.

Chu Gia là thế tộc lớn nhất ở Cửu Giang, không chỉ có nhân khẩu tàng ẩn lớn, lại có đất đai lớn.

Tân pháp của Bách Lý Hiền cần đem toàn nhân khẩu tàng ẩn của Chu Gia đều phải đăng kí trong danh sách, còn khiến Chu Gia đăng kí chung với bọn thứ dân, thế chẳng phải làm tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của Chu Gia?

Tuy nhiên, trước khi thi hành hai nhóm tân pháp, Hạng Trang đều phái người có chuyên môn đến giải thích.

Chu Ân suy xét thấy Hạng Trang cũng là người am hiểu chiến lược, trí tuệ hơn người, sở dĩ thi hành cải cách cũng không phải là để gây khó dễ với Chu Gia, mà mục đích thật sự là khiến Đại Sở trở nên lớn mạnh, do vậy đều nhẫn nhịn, hơn nửa năm trước, lúc sĩ tộc Giang Đông náo loạn, không ít dòng họ của Chu Gia cũng muốn gây rối, nhưng đều bị Chu Ân đàn áp.

Gần đây, Giang Đông lại truyền ra phong thanh, nghe nói, thật sự cần tiến hành cải cách quân chế.

Việc này, Chu Ân thật sự có chút để ý, mấy bộ tân pháp trước, luật nhập hộ khẩu toàn dân cũng tốt, thuế sĩ nông công thương với thuế ruộng cũng thế, tuy nói tổn hại lợi ích của Chu Gia, nhưng không có chạm đến cội nguồn của Chu Gia, bởi vì Chu Ân còn nắm chặt chẽ binh quyền của quận Cửu Giang, chỉ cần binh quyền còn ở trong tay mình, thì rõ ràng Hạng Trang vẫn đang tín nhiệm Chu Ân hẳn.

Nhưng mà. Hiện tại phải cải cách quân chế, có phải ý là Hạng sẽ xuống tay với Chu Ân này hay không?

Nghĩ đến đây, Chu Ân có chút lo âu, lại có chút ảm đạm, suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi vị trí của hắn là Hạng Trang, chỉ sợ cũng không dễ dàng giao binh quyền Cửu Giang dài như thế cho một tên tướng đầu hàng thay đổi thất thường, công tâm mà nói, Hạng Trang có thể chịu đựng đến bây giờ, đến lúc này mới mượn danh nghĩa cải cách quân chế mà xuống tay, đã xem như trí tuệ hơn người.

- Phụ thân, tiếc mà không phải là tiếc tốt, con nghĩ không thể đến Ngô Trung!. Chu Hoàn lớn tiếng nói.

- Không đến Ngô Trung?

Chu Ân thở dài, cười khổ nói:

- Đại vương triệu kiến, không đi có thể được sao?

- Vì sao không được?

Chu Hoàn không cần nghĩ ngợi nói:

- Nói rằng phụ thân bị bệnh, không thể đi.

- Hoàn nhi, con nghĩ sự việc quá đơn giản rồi.

Chu Ân lắc đầu, nói:

- Hơn nữa trốn tránh cũng không phải là biện pháp, đừng quên cha con ta đều là thần tử của Sở Quốc!

Dừng một chút, Chu Ân lại nói:

- Con đi thu dọn đi, cùng với ta khởi hành trước, sự việc chính trị quân sự của Cửu Giang tạm thời giao phó cho tướng quân Mông Cúc đi.

Cung Sở Vương, thượng thư phòng.

Hạng Trang chấp hai tay sau lưng. Đang đi qua đi lại trong phòng.

Mời Cao Sơ, Bàn Ngọc, Chu Ân, Hoàn Sở, Quý Bồ trở về Ngô Trung, thư mời nhập cung đã được gửi đi nhiều ngày, Hoàn Sở của Đan Dương, Lý Bồ của Khúc A đã trở về Ngô Trung, tính thời gian, Cao Sơ đóng quân ở Phiên Ấp, Bàn Ngọc của Đông Âu cùng với Chu Ân đóng quân ở Lục huyện lẽ ra cũng đã về tới nơi.

Quân Sở hiện nay, ngoại trừ cấm quân thuộc sự chỉ đạo trực tiếp của Hạng Trang ra. Còn có quân đội đóng giữ của các quận.

Cấm quân của Hạng Trang có ba đại doanh, phân làm đại doanh Hổ bí của Tấn Dương, đại doanh Thiên Lang của Hồ Diên cùng với đại doanh Kiêu Kỵ của Mông Cốc, tổng cộng khoảng hai vạn tinh binh, đại doanh Hổ Bí, và Thiên Lang đa phần đều là lão binh từ Cửu Nguyên mang tới, đại doanh Kiêu Kỵ lại là ba nghìn kỵ binh quân Tần của Mông Cốc làm chủ yếu, cộng thêm sáu nghìn quân tinh nhuệ huấn luyện mà thành trong chiến tranh của Lịch Dương.

Ngoại trừ hai vạn cấm quân thuộc sự chỉ đạo trực tiếp của Hạng Trang ra, các quận, các huyện đều có đại quân chiếm đóng.

Mùa hè năm trước, sau khi quân Sở đánh đuổi sự vây đánh của liên quân thất lộ, thượng tướng quân Nguyên Chúc đem sáu mươi nghìn quân của Hạng Đà phân thành hai, do Hoàn Sở, Quý Bồ mỗi người lãnh đạo ba mươi nghìn người, phân ra đóng quân ở quận Đan Dương, Ngô quận, hai mươi nghìn đại quân của Chu Ân vẫn đóng quân ở Cửu Giang, mười nghìn đại quân của Cao Sơ đóng quân ở Lư Giang, Bàn Ngọc thống lĩnh năm nghìn quân đóng tại Hội Khê.

Hạng Trang biết, loại cục diện này rất nguy hiểm.

Chu Ân, Hoàn Sở, Quý Bồ đều là những tướng già, mỗi người đều có rất nhiều thân tín trung thành, ở đất Sở cũng có rất nhiều bạn cũ, khiến cho họ trấn thủ một phương một thời gian dài, rất dễ hình thành cục diện Đuôi To Khó Vẫy (thế lực cấp dưới quá mạnh thì thế lực cấp trên khó bề khống chế), lúc quân Sở của hoàng tộc đủ mạnh còn dễ nói, một khi thế lực quân Sở suy yếu, thì rất có khả năng sẽ xuất hiện cắt cứ quân phiệt.

Vừa đó là Cao Sơ, Bàn Ngọc được Hạng Trang nâng đỡ như vậy, bồi dưỡng thành thủ hạ chính thống, sau khi nắm giữ độc tôn binh quyền, rất dễ dàng nảy sinh tính khí ngang ngược, kiêu ngạo, ngông cuồng vô lối, cho nên tất yếu cần giữ họ bên cạnh, lúc nào cũng nhắc nhở từng chút một, tránh khỏi cái đuôi của bọn chúng vênh tới cả bầu trời.

Nói tóm lại, binh quyền của số đại tướng này đã đến lúc giải trừ rồi.

Thông qua luật nhập hộ khẩu toàn dân, thế lực dòng họ của Giang Đông đã bị áp chế, thông qua thuế sĩ nông công thương cùng thuế ruộng mới, sức ảnh hưởng của sĩ tộc, thế gia Giang Đông, cũng đã suy yếu, sự khống chế của chính phủ trung ương với địa phương đã ngày một lớn mạnh, hiện tại, là thời điểm làm suy yếu sức ảnh hưởng của các lão tướng trong quân đội, thu nạp binh quyền.

Hạng Trang tin tưởng, Cao Sơ, Bàn Ngọc tuyệt đối không có ý kiến gì.

Trong lòng Hoàn Sở, Quý Bồ khó tránh khỏi sẽ có suy nghĩ, tuy nhiên cũng nhất định lấy đại cục làm trọng, Hạng Trang lo lắng duy nhất, chính là thái độ của Chu Ân Đại Tư Mã kiêm quận thủ Cửu Giang, Chu Ân từng từng phần Sở theo Hán, một khi hắn không muốn giao lại binh quyền trong tay, rất có khả năng một lần nữa ruộng bỏ Đại Sở, nếu thật sự như vậy, thì khó tránh khỏi lại dẫn binh thảo phạt.

Lúc Hạng Trang đang đi qua đi lại, Tấn Tương bỗng nhiên tiến vào bẩm báo:

- Đại Vương, Giang Bắc cấp báo!

Nói xong, Tấn Tương liền đưa lên một bức thư, Hạng Trang nhận lấy, lại là kỵ binh của tướng quân Mông Cốc đưa tới, trong thư nói cha con Chu Ân, Chu Hoàn đã rời khỏi Lục huyện tới Ngô Trung, trước lúc khởi hành, còn đem lại toàn bộ việc chính quyền của quận Cửu Giang phó thác cho Mông Cốc, thậm chí ngay cả binh phù điều binh cũng không giữ lại.

Xem xong thư, Hạng Trang không nén nổi âm thầm gật đầu.

Hiện tại xem ra, lo lắng của mình là dư thừa, Chu Ân chưa chắc là trung thần, nếu không phải lúc trước cũng sẽ không phản Sở hàng Hán, tuy nhiên Chu Ân tuyệt đối là người hiểu chuyện, cho nên lúc trước quyết đoán phản Sở theo Hán, hiện tại cũng sẽ quyết đoán từ bỏ binh quyền của Cửu Giang, như vậy rất tốt, chỉ cần Chu Ân hiểu chuyện là rất tốt, tự mình cũng quả quyết sẽ không bạc đãi hắn.

Sau ba ngày, cha con Chu Ân, Chu Hoàn cuối cùng cũng đến Ngô Trung.

Đêm đó, Hạng Trang bày yến tiệc xa hoa ở chính điện của hoàng cung, khoản đãi thịnh tình năm vị đại tướng Hoàn Sở, Quý Bồ, Chu Ân, Cao Sơ, Bàng Ngọc, Á phụ Phạm Tăng, lệnh doãn Hạng Tha, thượng tướng quân Hạng Đà, thượng đại phu Vũ Thiệp, quân sư Bách Lý Hiền, phó quân sư Tất Thư cùng với vài vị tướng già Chung Ly Muội, Ngư Tử Kỳ, Điền Hoành, Tiêu Khai và tất cả những người đi cùng.

Rượu quá ba tuần, Hạng Trang hỏi Bàng Ngọc:

- Tử Ngang, tình hình bên kia Đông Âu thế nào?

Bàng Ngọc quỳ xuống, chấp tay thi lễ: - Đại vương, cục diện chính trị của huyện Đông Âu đã hoàn toàn vững vàng, bách tính Đông Âu vốn ẩn cư trong rừng núi cũng đã dần dần trở về định cư trong thành, hiện tại, không có năm nghìn đại quân của thần, chỉ dựa vào mấy trăm tên sai dịch của Ủy Trị huyện Đông Âu, ít nhiều cũng có thể duy trì trị an địa phương.

- Tốt. Hạng Trang vui vẻ gật đầu, mỉm cười nói:

- Vậy người sẽ không phải hao công tổn sức ở Đông Âu nữa, lập tức mang năm nghìn quân đóng quân ở Sơn Âm, giao hảo cùng với quận úy Đinh Cố, sau đó trở về Ngô Trung.

- Vâng! Bàng Ngọc đồng ý vang dội, Hạng Trang lại xua tay chặn lại, Bàng Ngọc mới trở lại chỗ ngồi.

Hạng Trang lại hỏi Cao Sơ:

- Thủy Chi, (tên chữ của Cao Sơ), tình hình phía bên Lư Giang thế nào?

Cao Sơ vội vàng quỳ xuống, chấp tay thi lễ nói:

- Đại vương, tình hình bên Lư Giang cũng không tệ lắm, trong sự du thuyết của Canh Vọng, các huyện Cống Huyện, Nam Dã, Vu Đô cùng với các huyện Bình An, Lư Lăng, Nghi Xuân của Tây Thùy của phía nam Lư Giang đều đã thuộc quyền cai trị của Đại Sở, huyện lệnh, huyện úy mà đại vương ủy nhiệm đều cũng cơ bản nắm vững cục diện chính trị của các huyện.

- Tốt tốt tốt. Hạng Trang nói liên thanh:

- Vậy người cũng trở về đi, nghe nói Ngư Nương đã mang bầu, người cũng nên dành chút thời gian chăm sóc nàng, ha ha.

- Vâng!

Cao Sơ đồng ý vang dội, lại ngồi trở lại vị trí.

Lúc ánh mắt của Hạng Trang lại chuyển hướng đến Hoàn Sở, Quý Bồ, lại là một loạt các câu hỏi khác:

- Lão Hoàn, Lão Quý, nghe nói sáu mươi nghìn đám ô hợp kia đã bị hai người các người luyện thành tinh binh, không chỉ đi đội ngũ có hình có dạng, thậm chí còn luyện thành cưỡi ngựa bắn cung? Đây quả thực không dễ dàng, rảnh rồi quả nhân muốn đi xem xem.

Hoàn Sở, Quý Bồ nhìn nhau cười, ánh mắt tỏ vẻ hiểu được ý.

Hoàn Sở thậm chí còn hơi khiêu khích ngẩng nhìn Cao Sơ ngồi phía đối diện, cho tới nay, mặc kệ là tiên vương hay là đại vương, đều cảm thấy Lão Hoàn hẳn không cậy mạnh, chỉ biết đấu tranh anh dũng, sự thật chứng minh, Lão Hoàn hẳn cũng có thể dẫn binh, thì có thể huấn luyện tinh binh, không phải chỉ có hai nhóc con Cao Sơ, Bàng Ngọc biết luyện binh, dẫn binh, hừ!

- Được rồi. Hạng Trang gật đầu, lại nói:

- Nếu sáu mươi nghìn tinh binh đã luyện thành, người cũng không cần lưu lại Đan Dương, Khúc A nữa, cũng trở về Ngô Trung đi, về phần sáu mươi nghìn tinh binh kia liền giao cho quận úy Hoàn Độ của Đan Dương, quận úy Quý Tâm của Ngô Quận đi.

Hoàn Độ là em họ của Hoàn Sở, Quý Tâm là lại là em ruột của Quý Bố, hai người cũng là mãnh tướng trong quân đội, tuy nhiên danh vọng kém xa so với Hoàn Sở, Quý Bố, Hoàn Sở, Quý Bố lãnh binh có thể hình thành thế đuôi to khó vẫy, Hoàn Độ, Quý Tâm lại không có bản lĩnh này, nếu không có sự ủng hộ của Hạng Trang, Hoàn Độ, Quý Tâm căn bản không thể nắm vững cục diện.

- Hả? Đây...

Hoàn Sở, Quý Bố nghe vậy lập tức lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

- Như thế nào? Hạng Trang chuyển cốc rượu qua tay, thản nhiên nói:

- Các người không muốn giao lại binh quyền?

- A? Không không không, đương nhiên không phải.

Hoàn Sở, Quý Bố sực tỉnh, khẩn trương quỳ xuống xin lỗi Hạng Trang nói:

- Thần tuyệt đối không có ý nghĩ này, nếu Đại vương đã hạ chiếu, Thần tự nhiên sẽ lĩnh mệnh, tự nhiên lĩnh mệnh.

Ánh mắt của Hạng Trang cuối cùng mới dừng lại ở trên người Chu Ân, nhưng không đợi Hạng Trang lên tiếng, Chu Ân đã quỳ xuống, nói:

- Đại vương, những năm gần đây thần thường cảm thấy không khỏe, không chịu nổi sự nặng nề của việc quân, cho nên khẩn cầu đại vương lựa chọn một hiền lương đảm nhiệm chức Kỳ Đại Tư Mã của quận thủ Cửu Giang, sau đó lưu lại thần ở bên cạnh Đại vương nghỉ ngơi dưỡng thọ.

Hạng Trang hơi biến đổi sắc mặt, bùi ngùi nói:

- Đại Tư Mã thấu tình đại nghĩa, Quả nhân cảm phục trong lòng.

Dứt lời, Hạng Trang lại quay đầu hướng đến Hạng Kỳ nói:

- Hạng Kỳ, tuyên đọc chiếu thư.

Hạng Kỳ tiến lên hai bước lấy ra trong tay áo một bức sách lụa đọc:

- Chỉ dụ, sắc phong Chu Ân làm Thư Hương Hầu, thưởng hai ngàn thạch (Đơn vị dung tích khoảng 100 lít) lương thực, Hoàn Sở làm Y Hương Hầu, thưởng một ngàn năm trăm thạch lương thực, Quý Bố làm Lâu Hương Hầu, thưởng một ngàn năm trăm thạch lương thực, Cao Sơ làm Phiên Hương Hầu, thưởng một ngàn thạch lương thực, Bàng Ngọc làm Ngân Hương Hầu, thưởng một ngàn thạch lương thực.

294. Chương 294: Mười Năm Nuôi Dưỡng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 294: Mười năm nuôi dưỡng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tỷ Lãng, hoàng cung.

Sáng sớm tinh mơ, Hạng Trang thức dậy, đang được Tào phu nhân hầu hạ mặc mũ miện.

Mấy năm trước, Tỷ Lãng đã xây xong, thành trì hình chữ nhật, đông tây dài tám dặm, nam bắc dài năm dặm, tường thành cao bốn trượng, chiến hào xung quanh thành chỉ sâu ba trượng, rộng tám bốn trượng, dẫn nước từ sông Ô Giang đến ngập hào giữ thành, cả thành trì đều lấy đá lớn xây dựng, có thể nói rất kiên cố.

Sau khi thành Tỷ Lãng xây dựng, Hạng Trang liền rời đô đến nơi này.

Trong thành Lãng Tỷ đông tây có hai con phố lớn, nam bắc có ba con phố lớn, chia cắt thành ra làm mười hai khu, hai khu trung tâm nhất nối liền thành làm một, đó là hoàng cung, sườn phía tây hoàng cung làm quan nha, sườn phía đông làm khu cư trú của quan viên, phú thân, sĩ tộc, khu công nghiệp với khu buôn bán có thể là rất trật tự.

Mặc lễ phục xong cho Hạng Trang, Tào phu nhân lại lệnh cho cung nữ cầm đèn chiếu gương đồng,

Nhìn gương mặt qua gương, Hạng Trang không khỏi có chút hoảng hốt, chớp mắt mười năm đã trôi qua.

Mình đã ba sáu tuổi, ngồi ngôi vị Sở vương đã mười hai năm, Á phụ Phạm Tăng sớm đã làm cổ vắn tám năm trước, đứa con trưởng Hạng Chính, con thứ Hạng Trị đã mười hai tuổi, tam thái tử Hạng Quyền, tứ thái tử Hạng Thuật cũng đã mười một tuổi, ở đỉnh cao quyền lực, sau Hạng Thuật, mười năm này, hẳn lại sinh dưỡng ra ba đứa con trai, sáu đứa con gái.

Hiện tại Hạng Trang hẳn đã có bảy đứa con trai sáu đứa con gái, phương diện này cũng đã hoàn toàn thắng Lưu bang.

Trong tiếng ngọc bội leng keng, Ngụy Duyệt mặc trang phục đã chậm chậm đi vào tẩm cung của Hạng Trang.

Năm năm trước, Hạng Trang đã chính thức sắc phong Ngụy Duyệt làm vương hậu, sau khi sinh Hạng Chính, Hạng Trị, Hạng Quyền, Ngụy Duyệt lại sinh ra chương nữ Hạng Ngọc Anh cùng với thái tử thứ bảy Hạng Kinh. Địa vị của nàng ở Sở quốc có thể nói là vững như bàn thạch, có thể hiện tại Tào Cơ được sủng ái nhất, cũng căn bản không thể uy hiếp đến địa vị của Ngụy Duyệt.

Ngụy Duyệt năm nay hai mươi tám tuổi, đúng là lúc phong tình thịnh nhất của một đời con gái.

Cho dù đã sinh bốn người, nhưng dáng người của Ngụy Duyệt cũng không có biến dạng, da thịt trên người vẫn là trắng nõn như vậy, má lúm đồng tiền như hoa vẫn là tinh xảo như vậy, chỗ nên nhỏ vẫn là nhỏ nhắn như vậy, chỗ cần nhô vẫn là nhô lên như vậy, chỗ cần vểnh thì vẫn là vểnh như vậy, chỉ có chỗ cần lớn lại không lớn như trước kia!

Hạng Trang không kìm được nhìn bằng hai mắt, hẳn liền thích những phụ nữ phong tình như vậy.

- Đại vương, bọn tỷ muội, các con đến đông đủ.

Ngụy Duyệt hành lễ với Hạng Trang.

- Biết rồi, quả nhân biết rồi.

Giữa lúc Hạng Trang nói xong, Tào Cơ đã búi tóc xong cho hẳn.

Ngụy Duyệt lại đích thân đội cửu lưu quan cho Hạng Trang (mũ chuyên dùng cho hoàng đế), sau đó thân nhiên cười với Hạng Trang. Lại duỗi bàn tay ngọc ngà ra, Hạng Trang lập tức kéo lấy bàn tay bé nhỏ của Ngụy Duyệt, hai người dặt tay nhau đi ra tẩm cung.

Ngoài tẩm cung, Chư Phi, bảy đứa con trai, sáu đứa con gái đã đến đông đủ, Hạng Kinh trong tã lót cũng được bế đến.

Hôm nay là đầu năm (Hạng Trang đã sửa lại lịch pháp, lấy tháng đầu trong một năm), dựa theo lễ pháp (kỷ cương phép tắc của xã hội), Hạng Trang dẫn theo vương hậu, cơ thiếp, con trai, con gái đi tế miếu tổ ở ngoài Tỷ Lãng.

- Đại vương mạnh khỏe

- Phụ vương mạnh khỏe.

Nhìn thấy Hạng Trang, ngoại trừ Hạng Kinh trong tã lót ra, Chư phi, con trai, con gái dần dần tiến lên trước hành lễ.

- Tất cả đều bình thân. Hạng Trang xua tay, ánh mắt dừng lại ở trên người Hạng Chính, hỏi:

- Chính nhi, nghe nói con đã đọc xong bốn mươi bài binh pháp Thái Công với Úy Liêu Tử, hiện tại đang đọc binh pháp Tôn Tử?

Hạng Chính chấp tay, cung kính hồi đáp:

- Hồi bẩm phụ vương, con quả thực đang đọc binh pháp Tôn Tử.

Hạng Trang bỗng chau mày, nói:

- Bốn mươi bài Úy Liêu Tử con đã đọc thấu?

Hạng Chính lắc đầu, thành thật hồi đáp:

- Không dám lừa gạt phụ vương, binh pháp Thái Công cùng với mười hai bài Úy Liêu Tử, có không ít nội dung con không quá hiểu, tiên sinh Bách Lý Hiền, tiên sinh Tất Thư đã giảng giải nhiều lần, con vẫn chưa hiểu thấu, cho nên hai vị tiên sinh đề nghị con chuyển qua đọc binh pháp Tôn Tử, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Trong lòng Hạng Trang liền thở dài, tư chất của đứa con cả này thật sự rất bình thường.

Hạng Trang cố gắng khích lệ Hạng Chính vài câu, lại đem ánh mắt hướng về Hạng Trị đứng bên cạnh Hạng Chính.

Nhưng mà, không đợi Hạng Trang lên tiếng, Hạng Trị liền giành nói trước:

- Thúc Vương, người cũng đừng ép con đọc sách, con ghét nhất những dòng chữ như con nòng nọc, vừa nhìn thấy chúng não của con đã to lên làm hai.

Hạng Trang nghe vậy chau mày, chính trị từ thuở nhỏ liền nhận làm con thừa tự cho Hạng Vũ, cho nên bình thường do Ngu Cơ nuôi nấng, Ngu Cơ nuông chiều những đứa bảo bối này quá, cho nên từ thuở nhỏ liền dưỡng thành tính cách ngang ngược, kiêu ngạo, thậm chí ngay cả lời của thúc vương chúng cũng không nghe, Hạng Trị từ nhỏ không thích đọc sách, chỉ thích múa đao xách kiếm.

Ngại cho Ngu Cơ cũng đang ở đây, Hạng Trang chỉ có thể huấn luyện Hạng Trị vài câu không đến nơi đến chốn.

Lập tức Hạng Trang lại đem ánh mắt chuyển hướng về phía Hạng Quyền, hỏi:

- Quyền nhi, con gần đây nhất đọc sách gì?

Hạng Quyền mày rậm mắt to, diện mạo rất giống Hạng Trang, đáp:

- Phụ vương, con gần đây nhất đang đọc sách Thương Quân.

-Ồ, con đang đọc sách Thương Quân? Có thể đọc một đoạn cho phụ vương nghe không? Hạng Trang nghe vậy có chút ngạc nhiên, sách Thương Quân là sáng tác pháp học của Vệ Ưởng cùng với kẻ học đời sau tổng hợp lại, nội dung cực kì buồn tẻ, chán nản, một đứa trẻ mới mười tuổi như Hạng Quyền, thích đều là khoa mục binh thư, lịch sử như vậy, nó làm sao lại thích đọc sáng tác pháp học chứ?

- Vâng!

Hạng Quyền đồng ý một tiếng, lập tức âm thanh non nớt đọc sách Thương Quân lên.

Hắng giọng, Hạng Quyền một hơi đọc ba bài khấn khiến lệnh cưỡng chế cảnh nội .

Đối với sách Thương Quân, Hạng Trang cũng đã đọc đi đọc lại, tuy không nói được lâu lâu, nhưng nội dung tổng thể lại nhớ rất rõ, kết quả đối chiếu lại thật kinh ngạc khi phát hiện Hạng Quyền thuộc hết.

- Con ngoan, không tồi. Hạng Trang xoa đầu nhỏ của Hạng Quyền, lại đi tới trước mặt Hạng Thuật.

Ở giữa tất cả con trai con gái đã kể, Hạng Thuật tuyệt đối là người trí tuệ nhất, thậm chí ngay cả thái tử phó Tất Thư, Bách Lý Hiền cũng không không che dấu sự thường thức đối với Hạng Thuật, Hạng Thuật tuổi còn nhỏ cũng đã đọc xong xong Thượng thư Luận Ngữ Mặc tử thái công binh pháp Ủy Liêu Tử bốn mươi hai thiên Tôn Tử binh pháp và các sách khác.

Bách Lý Hiền, Tất Thư hai vị thầy dạy thái tử nói chuyện với Hạng Trang thậm chí cười tán dương, nhiều nhất qua ba năm, hai người bọn họ sẽ không có gì để dạy cho Hạng Thuật.

Đối với Hạng Thuật, Hạng Trang đã không có tâm tư suy nghĩ, chỉ có điều miễn cưỡng nói:

- Thuật nhi, hai vị thầy dạy thái tử đều nói con trí tuệ hơn người, xem qua có thể thuộc lòng, tuy nhiên con nhất định không nên kiêu ngạo, nhất định cần duy trì tâm tính khiêm tốn, khiêm tốn thỉnh giáo hai vị thầy dạy thái tử với danh sĩ Giang Đông, vả lại không thể không coi ai ra gì.

Hạng Thuật đáp:

- Con luôn ghi nhớ lời dạy bảo của phụ vương.

Cách đó không xa, nhìn hai cha con Hạng Trang, Hạng Thuật, trong lòng của Doanh Trinh vô cùng phức tạp, nếu không có Hạng Vọng phía sau, Doanh Trinh sẽ rất vui mừng, nhưng sau khi có thể sinh hạ Hạng Vọng, cảm tình của Doanh Trinh đối với Hạng Thuật liền trở nên tế nhị, mặc kệ nói như thế nào, Hạng Thuật cũng không phải con nàng thân sinh ra, so sánh con riêng với thân tử, đúng là vẫn cách một tầng.

Giải xong Hạng Thuật, Hạng Trang trực tiếp đi tới trước mặt mấy người con trai còn lại.

Bởi vì còn mấy đứa con gái còn lại, Hạng Vọng tuổi lớn nhất vừa mới đang học võ lòng, Hạng Kinh tuổi ít nhất, phải còn ở trong tã lót, căn bản liền không có cái gì để hỏi.

Một lát sau, cả nhà mười mấy người bước lên xe ngựa chạy thẳng ra ngoài cung thành.

Theo hướng cung thành đi ra, ven con phố lớn dọc đường, ngựa xe rầm rộ, rộn ràng nhốn nháo, cấm quân hộ vệ đi theo cùng tốn nhiều sức mới dẹp gọn đường phố, Hạng trang nhìn xuyên qua bức màn xe ngựa ra bên ngoài, chỉ thấy cửa hàng, tửu quán, quán trà, nhà trọ được xây dựng san sát nối tiếp nhau hai bên đường cái, cảnh tượng rất phồn vinh.

So sánh với mười năm trước bắt đầu cải cách chính trị, hiện giờ không khí buôn bán của Giang Đông sớm đã nổi dậy một góc trời.

Mười năm trước, quy mô buôn bán của Giang Đông còn rất nhỏ, ngoại trừ giấy Công Thâu, thư tịch cùng với rượu trắng, hàng hóa lưu thông ở chợ cũng cực kì ít, thu thuế đóng góp cũng rất ít, nhưng hiện tại, buôn bán mậu dịch của Giang Đông đã cực kì phồn vinh, ở trên chợ Tỷ Lăng, gần như không có gì là không thể mua được.

Cùng với sự phồn vinh của buôn bán, thu thuế buôn bán cũng tăng trưởng nhanh chóng.

Mười năm trước, thu thuế buôn bán của Giang Đông tính bằng gạo sớm đã vượt qua ba chục ngàn thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít), sau đó hiện nay, thu thuế buôn bán của Giang Đông tính bằng lương thực sớm đã vượt qua năm trăm ngàn thạch, tuy không bằng một nửa thuế ruộng, nhưng thuế ruộng tăng trưởng quá chậm, thu thuế buôn bán lại tăng trưởng nhanh chóng, năm nay, thuế buôn bán đã vượt qua thuế ruộng trở thành tài nguyên thu nhập chủ yếu của quốc khố.

Đương nhiên rồi, thuế buôn bán của Sở quốc trưng thu không phải gạo, mà là tiền với vàng!

Phương thức lũng đoạn phá giá mượn dùng giấy Công Thâu, thư tịch và rượu trắng, Sở Quốc chiếm đoạt vàng của các quốc gia trung nguyên hầu như không còn, từ lúc năm năm trước, Sở quốc cũng đã dành dụm hơn sáu mươi ngàn cân vàng, căn cứ theo sự ghi chép của lịch sử, tổng số vàng của Tần Mạt Tiên Tần ít nhiều có một trăm tám mươi nghìn cân, hợp lại thành bảy trăm hai mươi ngàn cân.

Hiện tại, số vàng này cơ bản đều chảy vào Sở quốc.

Có số vàng vừa đủ, Hạng Trang lập tức thực thi cải cách tiền tệ, đúc vàng số lượng lớn theo trọng lượng nhất định, một tấm vàng được chia làm một phần hai, chia năm vừa đủ, có thể đổi thành hai ngàn miếng tiền Ngũ Thù, giá vàng thời kì này cao hơn so với thời Tiên Tần, thời kì Tiên Tần một hai miếng vàng bằng

ba mươi sáu thạch, một thạch hạt kê bằng ba mươi đồng, dựa vào giá cả, một hai miếng vàng có thể đổi được một ngàn tám mươi đồng!

Bởi vậy có thể thấy được, giá trị tiền tệ của Sở quốc quy định đã vượt xa giá trị thực tế, tuy nhiên sau khi tích trữ toàn bộ số vàng ở Sở quốc, định lượng giá cả như vậy cũng không có gì là không ổn, ai khiến Sở quốc nắm giữ quyền nói đầu cơ chứ? Sở quốc chính là cần thông qua định lượng giá cả như vậy để thi hành chiếm đoạt của cái trắng trợn đối với Trung Nguyên.

Kỳ thực, sở dĩ Hạng Trang định lượng giá trị tỉ đoái vàng như vậy, còn có một nguyên nhân chính là dự trữ vàng không đủ.

Lấy quy mô buôn bán của Sở quốc trước đây mà nói, dự trữ vàng hơn sáu trăm tấn đã đủ, nhưng năm năm sau thì sao? Mười năm hai mươi năm sau thì sao? Còn nữa, Sở quốc nếu thống nhất Hoa Hạ, quy mô nhân khẩu sẽ tăng vọt, quy mô buôn bán liền sẽ nhân lên, lúc đó, mấy chục tấn vàng khu này sẽ thực sự không đủ.

Cho nên, Hạng Trang đã phòng ngừa chu đáo, đem giá trị tỉ đoái của vàng nâng cao lên một chút.

Đợi đến tương lai, mỏ vàng Hoa Hạ nhiều hơn, công nghệ khai thác vàng tăng lên, lại đem giá trị tỉ đoái của vàng hạ xuống cũng chưa muộn.

295. Chương 295: Cần Dùng Binh Với Ba Thục?

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 295: Cần dùng binh với Ba Thục?

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Miếu thờ hoàn tổ, tiếp theo là thời gian đầu buổi thượng triều

Đại triều thời gian đầu, huyện lệnh, huyện trưởng của năm quận, sáu mươi tám huyện trị tại Giang Đông đều phải tham dự triều hội, tất cả huyện úy trở lên cũng muốn dự nghe, trên đại điện sở vương cung, chỉ có chỗ ngồi cho hai mươi văn võ đại thần, còn hơn hai trăm quan văn, võ tướng chỉ có thể đứng chầu tại hai bên triều hội.

Hai bên văn võ trái phải có không ít những gương mặt lạ.

Tuy nhiên, cũng có những gương mặt quen thuộc, sau Á Phụ Phạm Tăng, Ngô Quận Thái Thú Thúc Tôn Quán, Đan Dương Thái Thú Khuất Ý cùng với Hội Kê Thái Thú Ngũ Khởi cũng ốm chết, đến bây giờ, đảm nhiệm chức thái thú đều là những học sinh trẻ tuổi từ các trường thái học đào tạo ra, họ là những người được lợi từ luật mới, và cũng là những người kiên định ủng hộ luật mới.

Sau khi kết thúc buổi thượng triều, quốc yển long trọng được tổ chức.

Kỳ thực triều hội cũng giống như kỳ họp thường niên của các doanh nghiệp sau này, các quan văn, võ tướng tham sự thượng triều chính là những công nhân xí nghiệp, bọn họ vất vả suốt một năm, vì Đại Sở lập không ít công trạng, Hạng Trang là ông chủ, tốn chút tiền bạc mời mọi người tụ tập, cùng nhau ăn uống một bữa tiệc lớn, khích lệ công nhân sang năm càng cố gắng làm ăn hơn nữa.

Đội cho yến tiệc được mang lên, quan văn quan võ đều đứng đó lớn tiếng quát.

Mười mấy năm trở lại đây, nhân khẩu Sở quốc mỗi năm một tăng, lương thực cũng thu hoạch nhiều hơn năm trước, thực lực quốc gia càng ngày càng hùng mạnh, quốc yển thì ngày càng phong phú. Tính đến năm nay, đến huyện lệnh, huyện úy và các tiểu quan đều có thể ăn sơn hào hải vị, uống rượu ủ cung đình, rượu trắng được cất năm năm.

Mười năm này, đại cục Sở quốc tuy rằng vững vàng, nhưng cũng không hẳn là gió yên sóng lặng.

Có hai lần, Sở quốc và Lương quốc vì vấn đề biên giới suýt chút nữa xảy ra chiến tranh, hai lần đó đều là do quân Hán đứng sau lưng tiếp tay, xét tới việc Sở quốc đang trong thời kì mấu chốt thay đổi luật pháp, phủ binh vẫn chưa luyện thành, nếu lúc này xảy ra chiến tranh toàn diện với lương quốc, thì khó tránh khỏi ảnh hưởng trong quá trình thay đổi này, bởi vậy, Hạng Trang lựa chọn thỏa hiệp.

Vì chuyện này, Hoàn Sở, Quý Bồ, Cao Sơ, Bàng Ngọc và các đại tướng đã có thời gian tức giận, vì suy cho cùng sự tình rõ ràng là Lương quân khơi mào trước. Vả lại người chịu thiệt cũng là quân Sở. Nhưng cuối cùng lại là thượng đại phu Vũ Thiệp ra mặt, mang theo hơn nghìn ngựa tốt và năm trăm bình rượu ngon đi tới Định Đào để chịu tội với Lương vương Bành Việt.

Đương nhiên, trong mười năm này Hạng Trang cũng chẳng nhà rồi, trước khi ngồi chờ luật mới có hiệu quả, Hạng Trang cũng lợi dụng “tường thụ chi triệu” của Ô Mộc Nhai, ý đồ xúi giục Hàn Tín xưng đế, Hàn Tín cũng có ý định, tuy nhiên cuối cùng lại được Lâu Kính khuyên bảo, đánh mất ý niệm xưng đế trong đầu.

Dưới dự cổ gắng của Khuất Bất Tài, Ô Mộc Nhai còn thành công trong việc xâm nhập được vào Nam Việt quốc.

Sau khi chuẩn bị tỉ mỉ, Khuất Bất Tài xúi giục các tướng sĩ nhà Tần cũ ở Nam Việt quốc phát động binh biến. tuy rằng cuối cùng không thể lật đổ sự thống trị của Triệu Đà, nhưng cũng không phải không thu được thành quả, dẫn dắt hơn hai trăm nghìn tráng đinh Sở quốc đánh tan cửa Hoành Phổ trở về Giang Đông, hơn hai trăm nghìn tráng đinh trở về, góp sức lớn trong việc bổ sung lực lượng cho Giang Đông.

Phải biết rằng, vì cuối thời Tần liên tục xảy ra chiến loạn, tỉ lệ nam nữ ở Giang Đông đã vượt qua con số 1:2, sau khi hai trăm nghìn tráng đinh trở về, Sở quốc noi theo Hán quốc thi hành giao dịch quân, bình toán quốc sách, giảm bớt phần lớn gánh nặng cho dân chúng, phụ nữ ở Giang Đông sớm đã sinh đẻ.

Trong mười năm, gần ba triệu phụ nữ đến tuổi sinh đẻ ở Giang Đông đã sinh được ba triệu trẻ em, những đứa trẻ sống sót cũng vượt qua hai triệu, hơn nữa, với hơn hai trăm nghìn tráng đinh trở về, tổng nhân khẩu ở Sở quốc đã tăng từ hai triệu sáu trăm nghìn người trong mười năm trước lên gần năm triệu dân, tuy nhiên số tráng đinh cũng chỉ hơn triệu người.

Một triệu tráng đinh phải nuôi sống năm triệu dân, áp lực Sở quốc vẫn vô cùng lớn.

Điều đáng ăn mừng duy nhất là, công nghiệp và thương mại Sở quốc cũng song song phát triển, cho nên có thể thông qua mậu dịch từ các nước trung nguyên và Nam Việt quốc để lấy lương thực, bù số lương thực thiếu ở Giang Đông, cho tới bây giờ, nhà kho được xây dựng ở ngoại ô Tỷ Lăng đã tích trữ hơn triệu thạch gạo, cũng đủ chống đỡ trong một trận chiến rồi.

Ngoài ra, Hạng Trang còn thành công trong việc khơi mào chiến tranh giữa Hàn quốc và Triệu quốc, tuy nhiên sau khi Lưu Bang ra mặt can thiệp, hai nước rất nhanh liền ngưng chiến, bởi vậy có thể thấy, Lưu Bang vẫn rất có uy tín trong các lộ chư hầu, kể cả Hàn Tín, Lưu Bang còn chưa chết, y còn chưa dám xưng đế.

Bởi vì sự xuyên qua của Hạng Trang, lịch sử đã liên tiếp xảy ra những biến cố.

Trong lịch sử Lưu Bang chỉ sống có sáu mươi hai tuổi, nhưng lúc này Lưu Bang cũng đã sáu mươi chín tuổi, hơn nữa theo tin tình báo từ Ô Mộc Nhai, hiện tại Lưu Bang rất khỏe mạnh, ăn uống bình thường, không thấy có sự già yếu, Lưu Bang kia ít nhất cũng có thể sống thêm mười mấy năm nữa.

Trong mười năm này, Hán quốc cũng đang trong thời kỳ thay đổi luật pháp.

Cho nên Lưu Bang cũng không tìm Hạng Trang gây chiến, chỉ có việc nghe ý kiến của Trương Lương nhúng tay hai trận, khơi mào chiến tranh giữa Sở quốc và Lương quốc, cuối cùng vẫn không có kết quả gì.

Ngoài ra, trong mười năm, Hán quốc cũng không ngừng bị hung nô xâm nhập, oán hận Hán-Hung chất chứa lâu dài.

Mùa đông năm trước, Cửu Nguyên, Mạc Bắc gặp phải trận bão tuyết lớn nhất trong trăm năm trở lại, trâu và dê của người Hung Nô bị chết đông vô số.

Hôm qua Ô Mộc Nhai mới nghe tin tức truyền lại, nói Lưu Bang nghe đề nghị của Trương Lương, y quyết định xuân năm nay thừa dịp người Hung Nô chịu đại tang sẽ dụng binh Cửu Nguyên, Thượng tướng quân Đại Hán Chu Bột đã tập kết đại quân ở khu vực phụ cận Phu thi, tướng quân Lã Đài cũng đã ở bốn phía Hà Tây chiêu mộ binh ở Nguyệt Thị, Hưu Chư, Hồn Tà và bộ lạc người Hồ Kỵ

Xem ra, Lưu Bang chuẩn bị thu phục Cửu Nguyên, hoàn toàn giải trừ uy hiếp từ Hung Nô.

Điều này sẽ tạo cơ hội cho Sở quốc, một khi quân Hán và Hung Nô khởi chiến, quy mô trận chiến sẽ không nhỏ, cũng không thể chấm dứt trong một thời gian ngắn, như vậy, quân Hán sẽ không thể có sức lực bận tâm tới những phương hướng khác, hiện tại quá trình thay đổi pháp luật ở Sở quốc sắp hoàn thành, phủ binh các quận cũng cơ bản luyện thành, cũng là thời điểm hưng binh với bên ngoài.

Việc này khẩn cấp, Hạng Trang cũng nên bàn bạc cẩn thận với các đại thần tâm phúc.

Cho nên, Hạng Trang trong quốc yến chỉ lộ mặt một chút rồi thôi, hắn cũng biết, có hắn ở đây các quan văn, võ tướng sẽ không buông tha, mấy đại thần còn tỏ thái độ trước mặt hắn? Chẳng bằng cứ đi khỏi, để mấy quan văn đại thần vất vả bận rộn quanh năm uống cho thoải mái.

Phải biết rằng những quan văn đại thần đó rất khổ, thay đổi pháp luật cũng không phải dựa vào mồm nói có thể thành công, đại đa số quan thần phải tiến hành lượng lớn công việc, kể cả các trọng thần như Hạng Tha, Bách Lý Hiền, mỗi ngày cũng có vô số việc phải xử lý, nhất là Trung Lang tướng Tử Xa Xư, người cũng đã gầy đi hai vòng. Điều này làm phu nhân hắn rất đau lòng.

Hoàng cung đại điện và tiền sảnh trước đại điện có những âm thanh ồn ào, hơn hai trăm quan viên đang thoải mái uống rượu.

Phía sườn Tây điện không khí lại có chút ngưng trệ, kể cả Hạng Trang và các đại thần như Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền, Tất Thư, Vũ Thiệp đều mang vẻ mặt âm u.

Ánh mắt Hạng Trang bỗng dừng nơi Tất Thư, nói:

-Học Kiếm, phủ binh đều luyện thành rồi chứ?

Phủ binh chính là tại các quận xây dựng một phủ Chiết Xung, phủ Chiết Xung sẽ chọn những tráng đinh tại các quận, sau đó phân làm bốn bộ theo từng mùa mà luyện tập.

Trong lúc phủ binh luyện tập, tất cả lương thực sẽ cho quốc khổ thống nhất cung cấp, nhưng binh khí và áo giáp của phủ binh thì phải tự chuẩn bị. Những tráng binh được chọn tuy rằng mất một khoản để mua vũ khí và áo giáp, mỗi năm phải mất ba tháng tập huấn, cũng có một vài phủ binh cầu nhàu, nhưng cũng chẳng ai có ý định rời khỏi.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là chế độ thưởng quân.

Chế độ thưởng quy định rõ ràng, nếu giết được một tên giáp sĩ sẽ được thăng một bậc.

Dưới sự hấp dẫn của quân công và tước vị, tất cả nhóm phủ binh đều trông mong vào ngày ra trận.

Từ mười năm trước, Tất Thư cũng đã bắt tay vào cải cách quân chế, Sở quốc toàn diện đã thi hành chế độ phủ binh, vì thế chế độ phủ binh ở Sở quốc đã cơ bản hình thành.

Lập tức Tất Thư chấp tay đáp:

-Hồi bẩm đại vương, phủ binh các quận toàn bộ đã luyện thành, năm đại doanh tổng cộng có hai trăm nghìn quân, trong đó giáp binh có một trăm nghìn, trường giáo sáu mươi vạn, phi giáo hai mươi nghìn, cung thủ hai mươi nghìn, kỵ binh bốn mươi nghìn, chiến mã sáu mươi nghìn con, thủy binh hai mươi nghìn, chiến thuyền nhỏ hơn năm trăm cái.

Trong đó, phi giáo thủ là binh chủng đặc thù chỉ quân sở có, thật ra là lao binh của phương Tây.

Khi đối mặt với kỵ binh, lao binh không phát huy được hết sức mạnh, nhưng đôi bên chủ lực giao chiến đều là bộ binh, khi đại cục lâm vào giai đoạn giằng co, lao binh sẽ phát huy sức mạnh khó tưởng tượng được, nói sao đi nữa, lực sát thương gần của tiêu thương không thể so được với trường cung và nỏ cứng.

Hạng Trang tính đi tính lại, ba mươi nghìn cấm quân và hai trăm sáu mươi nghìn phủ binh, cũng tới ba trăm nghìn đại quân.

Ngoại trừ đóng quân tại các quận quan trọng, cũng có thể triệu tập tầm hai trăm năm mươi nghìn quân, số lượng này nhiều cũng không hẳn, ít cũng không hẳn, cần biết rằng, đây là quân chính quy được huấn luyện, chứ không phải dân cường tráng Lưu Bang, Hạng Võ lâm thời thu nhập lại, sức chiến đấu của đôi bên không thể cùng một cấp độ được.

Tất Thư vừa dứt lời, Hạng Tha liền lo lắng, hùng hổ nói:

-Đại vương, cho dù hai trăm nghìn phủ binh đã luyện thành, cho dù Thượng Đại Phu có thể thuyết phục được Lâm Giang Vương, Hoài Nam Vương dùng binh, nhưng đường vào Thục địa rất gian nguy, đại quân tiến lên không dễ, vận chuyển lương thảo lại càng khó hơn, trận đánh Ba Thục này, không hề dễ dàng chút nào.

Nghe lời này của Hạng Tha, Hạng Trang có lẽ đang có ý dùng binh với Ba thục?

Hạng Trang trầm ngâm một lát, lại hỏi Bách Lý Hiền:

-Tử Lương, người cảm thấy sao?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, thản nhiên nói:

-Nếu quân Hán quả nhiên khai chiến với Hung Nô, thần nghĩ đây chính là cơ hội tốt cho Đại Sở ta giành Ba Thục.

Dừng một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

-Ba Thục phạm vi chừng ngàn dặm, ao hồ nhiều, đất đai phì nhiêu, có thể nói là nơi giàu tài nguyên thiên nhiên, lúc này không chiếm còn đợi bao giờ nữa?

296. Chương 296: Dương Đông Kích Tây!

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 296: Dương đông kích tây!

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang gật gật đầu, lại nói:

-Tuy nhiên, lời nói vừa rồi của Tử Dực cũng có đạo lý, đường tới Thục địa gian nguy, một khi quân Hán trên đất Thục trước đó đã có phòng bị, trận này sẽ rất khó đánh, cho nên, cần phải thực hiện một chiến thuật đánh lừa trước khi xâm nhập.

-Chiến thuật đánh lừa?

Bách Lý Hiền nói:

-Ý Đại vương là, tấn công Lương quốc, âm thầm đánh Ba Thục?

-Đúng.

Hạng Trang gật đầu, trầm giọng nói:

-Năm đó Hàn Tín chơi trò tiến đánh sạn đạo, âm thầm tấn công Trần Thương, trợ giúp Lưu Bang bình định Quan Trung, hôm nay, quả nhân cũng sẽ cho y biết thế nào là minh công Lương quốc, ám phạt Ba Thục.

-Minh công Lương quốc, ám phạt Ba Thục?

Hạng Tha lo lắng nói:

-Đại vương, có khi nào thực sự xảy ra chiến tranh với Lương quốc?

Nghe ý này của Đại vương, là muốn lấy Lương quốc làm bàn đạp, dương đông kích tây, nhưng vấn đề là Bành Việt không hề thiện chiến, Lương quân càng không phải dễ chọc, một khi, khiến Bành Việt tức giận, Lương quân chủ động xuất kích thì chẳng phải quân Sở phải đối mặt với hai chiến tuyến? tuy hiện giờ hai trăm sáu mươi vạn phủ binh đã luyện thành, nhưng khai chiến với hai nước Hán Lương, chỉ sợ không đủ sức?

-Tử Dực người lo lắng nhiều rồi.

Hạng Trang khoát tay áo, thản nhiên nói:

-Trong mười năm nay, tuy rằng Lương quốc đã nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng thi hành cải cách luật pháp, nhưng chưa hoàn thành như chúng ta, hiệu quả cũng không sánh được với ta, khi đối mặt với Lương quốc ta không có ưu thế gì, nhưng với thực lực của nước ta, quân lực đã thắng xa Lương quốc, hơn nữa, Bành Việt lại tự phụ, đối mặt với hơn hai trăm nghìn tinh binh Đại Sở, tuyệt đối không dám chủ động xuất kích.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói tiếp:

-Đại vương, sao không mời Thượng Đại Phu đi sứ Bành thành, Giang Lăng, thuyết phục Hoài Nam quốc và Lâm Giang quốc cùng xuất binh, công phạt Lương quốc? Nếu Hoài Nam quốc, Lâm Giang quốc đồng ý xuất binh, chẳng phải quá tốt sao. Nếu không sai còn có thể thừa cơ tiêu diệt Lương quốc, còn nếu hai nước này không xuất binh, ít nhất có thể khiến hành động công phạt Ba Thục càng thêm bí mật.

-Chủ ý không tồi.

Hạng Trang lập tức quay đầu hướng về phía Vũ Thiệp nói:

-Bạt chi, vất vả cho người rồi!

Vũ Thiệp khẩn trương quỳ gối, chấp tay về phía Hạng Trang, lo sợ không yên nói:

-Có thể cống hiến sức lực vì Đại vương, có thể tận tụy vì Đại Sở, đó là bổn phận của thần, là vinh hạnh của thần.

-Tốt. Vậy cứ thế mà làm!

Hạng Trang giờ tay vỗ đùi, nhìn quanh mọi người nói:

-Tử Dực phụ trách điều vận lương thảo, Học Kiếm phụ trách điều động các quận phủ binh, Tử Nghiêm triệu tập huân tước, Tử Lương điều chuyển thủy quân. Bạt Chi lập tức đi sứ Bành thành, Giang Lăng, thuyết phục hai nước xuất binh, cứ như kế hoạch, đều tự chuẩn bị đi.

Ba ngày sau, Vũ Thiệp đi ngày đi đêm cũng đã tới thủ đô Hoài Nam——Bành thành!

Vũ Thiệp lựa chọn Bành Thành làm điểm đến thứ nhất, lựa chọn Anh Bố là người thuyết phục đầu tiên, điều này đều đã có xem xét trước.

Bởi vì thực lực của Hoài Nam quốc so với Lâm Giang quốc hùng mạnh rất nhiều. Nếu Hoài Nam quốc đồng ý xuất binh, nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Lâm Giang quốc, ở Sở quốc, Hoài Nam quốc đã quyết định dùng binh với Lương quốc, Lâm Giang quốc khả năng sẽ xuất binh theo. Từ hướng tây nam giáp công Lương quốc.

Tại dịch quán vội vàng rửa sạch bụi bặm trên mặt, Vũ Thiệp đi suốt đêm cuối cùng cũng tới ngoài hoàng cung Hoài Nam, yêu cầu gặp mặt Hoài Nam Vương Anh Bố, hiện tại Sở quốc và Hoài Nam quốc là hai nước liên minh, người gác cổng Mã Nghiệp không dám chậm trễ, vội vàng đi bẩm báo với Anh Bố, Anh Bố đang nghị sự với Khoái Triệt, nghe nói có Sở quốc Thượng Đại Phu Vũ Thiệp tới thăm, lập tức lệnh cho Mã Nghiệp mời vào thư phòng.

Vũ Thiệp được Mã Nghiệp dẫn đường vào, cúi đầu chấp tay chào Anh Bố.

Anh Bố đáp lễ. Lại mời Vũ Thiệp ngồi vào chỗ, sau đó lại hỏi:

-Thượng đại phu đêm khuya tới thăm, chẳng hay có phải Giang Đông đã xảy ra đại sự gì?

Vũ Thiệp gật gật đầu, trực tiếp nói:

-Đại vương, Đại Sở ta cần khai chiến với Lương quốc!

Làm một thuyết khách giỏi, không chỉ cần có tài ăn nói khéo léo, mà còn phải biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, đối mặt với những đối tượng khác nhau, cần áp dụng những phương pháp khác nhau, cũng giống như người xưa thường nói, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Theo như Vũ Thiệp, Anh Bố tính cách cương nghị, là người rất có chính kiến, đôi khi, tướng quốc Khoái Triệt cũng chẳng thể thay đổi được chủ kiến của y, cho nên đối mặt với Anh Bố, tốt nhất không nên che dấu điều gì, đừng làm ra vẻ huyền bí, chỉ cần làm rõ ngọn nguồn sự việc, sau đó để y toàn quyền quyết định là xong.

Nếu Anh Bố cho rằng có thể có lợi, y sẽ đồng ý xuất binh, ngược lại, nếu Anh Bố cho rằng bất lợi, thì có nói tới mức kinh thiên động địa, ba hoa chích choè thế nào chẳng nữa, Anh Bố cũng tuyệt đối sẽ không điều động người nào.

-Ồ, Sở quốc khai chiến với Lương quốc?

Anh Bố nghe vậy liền ngạc nhiên, có chút không ngờ tới.

Tuy nói trong những năm gần đây Sở quốc và Lương quốc quan hệ không được tốt, thậm chí có hai lần suýt đánh nhau lớn, nhưng cuối cùng đều là Sở quốc nhần nhịn được? Mùa thu năm trước Vũ Thiệp vừa mới đi sứ Định Đào, tặng nhiều chiến mã và rượu trắng cho Bành Việt, không hiểu sao mới được một năm, Sở quốc lại khiêu chiến với Lương quốc? Hạng Trang trở mặt cũng nhanh vậy?

Khoái Triệt ngồi cạnh sườn cũng âm thầm gật đầu, thâm nghĩ chiêu này của Hạng Trang quả thực rất cao minh, trước thì dùng chiến mã, rượu trắng và những lễ vật quý dâng cho Lương vương Bành Việt, khiến lương quân hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, giờ thì chợt làm khó dễ, đòn này chẳng khác đòn chí mạng, chiêu này trong binh pháp gọi là “bất ngờ đánh úp”!

-Đúng!

Vũ Thiệp gật đầu, nói:

-Lương quân nhiều lần gây hấn, lần nào Đại Sở cũng nhượng bộ, nhưng Bành Việt ngày càng quá đáng, lại bắt Sở vương cung cấp thuật làm giấy, ủ rượu, điều này thật không thể nhịn được nữa, Đại Sở đã nhượng bộ tới cực hạn rồi, nhượng bộ nữa thì sẽ thành nổi nhục mất chủ quyền đất nước, bởi vậy, đại vương quyết định dùng binh với Lương quốc, không biết ngài có nguyện cùng phát binh giúp đỡ không?

Bành Việt muốn Hạng Trang cung cấp thuật làm giấy, ủ rượu, chuyện này Anh Bố ta đã từng nghe qua, trên thực tế, các nước trung nguyên ai chả muốn có được thuật làm giấy, ủ rượu? Đến Anh Bố ta, cũng đã từng vài lần phái người tới Sở quốc, hi vọng có thể dùng một trăm nghìn thạch lương đổi lấy thuật ủ rượu, nhưng cuối cùng cũng không thành công.

Sở quốc không muốn tiết lộ thuật tạo giấy và ủ rượu, điều này Anh Bố cũng có thể hiểu được.

Thuật ủ rượu và làm giấy được coi như là bảo bối, nó đem lại cho Sở quốc một nguồn của cải lớn, hơn nữa có thể đổi về cho Sở quốc lương lớn chiến mã, lương thực, hoàng kim, vật tư và những tài sản khác, kể cả địch thủ Hán quốc cũng phải âm thầm dùng chiến mã, lương thực để giao dịch với thương nhân Sở quốc lấy được giấy và rượu trắng.

Cho nên, Bành Việt đòi Hạng Trang cung cấp thuật tạo giấy thuật và ủ rượu, đích xác có chút hơi quá.

Tuy nhiên, muốn Hoài Nam quốc dùng binh cùng Sở quốc đánh Lương quốc. Việc này không phải việc nhỏ, nói thế nào đi nữa, sau khi trải qua hơn mười năm dưỡng sức, thực lực Lương quốc cũng đã khôi phục rất nhiều, Lương Vương Bành Việt là kiêu hùng, một trăm nghìn lương quân lại là những bậc thầy thiện chiến dũng mãnh, trêu chọc vào cường địch như thế cũng không phải chuyện đùa.

Lập tức Anh Bố quay đầu lại, thăm dò ý kiến Khoái Triệt.

Khoái Triệt lắc lắc đầu, ra hiệu Anh Bố không cần lập tức tỏ thái độ.

Anh Bố ngẫm hiểu, hướng Vũ Thiệp nói:

-Thượng Đại Phu. Việc này là việc trọng đại, quả nhân tuy là vua một nước. Nhưng cũng không dám tùy tiện khiến hai triệu con dân Hoài Nam quốc lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, quả nhân còn phải triệu tập đại thần thảo luận một chút, hay là ngài về dịch quán nghỉ ngơi trước, đợi quả nhân có tin tức. Lập tức phái người mời ngài đến họp nghị, ngài thấy thế nào?

Vũ Thiệp đứng dậy, nghiêng người thở dài nói:

-Vâng, tại hạ xin cáo từ.

Anh Bố đích thân tiễn Vũ Thiệp rời khỏi thư phòng, sau đó mới trở lại ngồi xuống chiếu.

Vừa ngồi xuống, Anh Bố liền hỏi Khoái Triệt:

-Tướng quốc, việc này người thấy thế nào?

Khoái Triệt vuốt râu dài. Đáp:

-Sở quốc phải cùng Lương quốc khai chiến, việc này mặc dù có chút đột ngột, nhưng rất hợp với binh pháp “bất ngờ đánh úp”. Lương quốc dù sao cũng không phải nước nhỏ, vì thế cần cẩn trọng dùng binh với Lương quốc, thần nghĩ, có thể đáp ứng thỉnh cầu của Sở quốc, tuy nhiên tuyệt không xuất binh trước Sở quốc.

Anh Bố giật mình nói:

-Ý Tướng quốc là, đợi quân Sở hoàn thành tập kết, chúng ta mới bắt đầu tập kết quân đội, sau đó khi quân Sở đã đánh vào Lương quốc. Chúng ta mới phát binh tấn công Lương quốc?

-Đúng.

Khoái Triệt nói:

-Bằng không. Chúng ta nhất định sẽ bị đòn công kích đầu tiên của Lương quốc.

Khoái Triệt cũng là người thông minh, y biết nếu Hoài Nam quân cùng lúc tập kết với quân Sở. Thì khó tránh khỏi cảnh giác từ lương quân, lương quân để tránh tiến thoái lưỡng nan, rất có khả năng xuất binh trước, khả năng lớn hơn là trước khi Sở quốc và Hoài Nam quốc xuất binh, họ sẽ đánh tan lực lượng yếu hơn là quân Hoài Nam.

Nếu thực sự cục diện này xảy ra, Hoài Nam quốc thiệt hại sẽ rất lớn.

Cho nên, Hoài Nam quốc tuyệt đối không được xuất đầu lộ diện trước, tốt nhất nên nhường Sở quốc đi trước một bước.

-Ukm

Anh Bố gật đầu nói:

-Vâng quyết định như thế đi, Sở quân không động binh, chúng ta cũng sẽ không động binh, quân Sở hành động, chúng ta sẽ hành động theo! Tuy rằng việc này sẽ đem lại lợi ích lớn cho quân Sở nhưng cái giá quân Sở phải trả cũng nhiều hơn quân ta, những lợi ích ta đạt được khi góp sức sau quân Sở cũng không tồi chút nào!

-Điều này thì chưa chắc.

Khoái Triệt khẽ mỉm cười, nói:

-Đại vương còn nhớ chứ? Cuối đời Tần quân hùng tranh bá, Hạng Võ tuy rằng thực lực siêu hùng, nhưng lại cùng quân chủ lực của quân Tần ở trung nguyên lâm vào khổ chiến, Lưu Bang tuy rằng lực lượng không mạnh, nhưng lại vào Quan Trung trước Hạng Võ, chiếm Hàm Dương, cho nên nói, bên yếu hơn chưa chắc đã được hưởng ít lợi hơn.

Anh Bố hai mắt lập tức sáng lên, tưởng tượng tỉ mỉ, cục diện mà Khoái Triệt nói đúng là có khả năng xảy ra.

Nếu quân Sở lúc đầu tiến vào biên giới tập kết quân, Lương quân sẽ làm theo phản ứng, sẽ tiến tới hướng Lương Sở tập kết đại quân, một khi quân Sở và quân Lương lâm vào khổ chiến ở biên cảnh, thì Hoài Nam quân sẽ có cơ hội tiến quân thần tốc, thừa dịp đó chiếm luôn thủ đô Lương quốc là Định Đào, đến lúc đó, những lợi nhuận thu được từ trận đánh Lương quốc sẽ rơi vào tay Hoài Nam quốc.

Tuy rằng làm như vậy khó tránh làm Hạng Trang tức giận, Anh Bố cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều như vậy.

Chẳng lẽ Hạng Trang lại muốn trở mặt với Anh Bố? Trong thiên hạ chư hầu, chỉ có Anh Bố là muốn liên minh với Hạng Trang, các chư hầu khác như Bành Việt, Hàn Tín, Trương Ngao, Giấu Đồ đều coi Hạng Trang là kẻ thù, Anh Bố thực chất là muốn mượn trợ viện của Sở quốc để chống lại Tề quốc, chả nhẽ Sở quốc lại không muốn mượn sức lực của Hoài Nam quốc chống lại Hán Vương Lưu Bang sao?

Cho nên nói, những tổn hại giữa Hoài Nam quốc và Sở quốc đều đã tổn hại hết, những điều quang vinh đều quang vinh qua, cho dù có vì ít lợi nhuận không thoải mái này cũng tuyệt đối không thể làm hỏng mối liên minh giữa hai nước.

297. Chương 297: Lương Thảo Chưa Động, Lừa Ngựa Đi Trước

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 297: Lương thảo chưa động, Lừa ngựa đi trước

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong khi Vũ Thiệp đang đi Bành Thành du thuyết Hoài Nam vương Anh Bố, thì Hạng Trang lại đi đến Hấp huyện.

Ở vùng núi Hấp huyện của quận Đan Dương, những khu rừng già nguyên thủy rậm rạp xanh tốt đã bị thiêu hủy gần như toàn bộ. Thay vào đó là những đồng cỏ chăn nuôi xanh mướt mướt. Nơi đây chính là trại ngựa chiến lớn nhất của nước Sở - trại ngựa chiến Hấp huyện. Ở trại ngựa hiện đang nuôi dưỡng không dưới mười ngàn con ngựa Mông Cổ chân thấp, cùng với hơn một ngàn con ngựa lai Ả-Rập.

Để có được giống ngựa Ả-Rập này, nước Sở đã phải trả một cái giá hết sức nặng nề, thê thảm.

Vì nỗ lực nhằm đưa đội thuyền thủy quân xuống Nam Dương, nước Sở đã phải hao tổn rất nhiều nhân lực, vật lực, tài lực.

Sau lần xuống Nam Dương đầu tiên bị thất bại, rất nhanh sau đó nước Sở lại gầy dựng một đội thuyền gồm hai mươi chiếc thuyền Sở, vẫn do Qua Thắng dẫn đầu, mang theo hai ngàn quân tinh nhuệ, đi xuống Nam Dương lần hai. Kết quả là vừa hay gặp đúng lúc Nam Việt có binh biến, đội thuyền này bèn biến thành đội thuyền vận chuyển, đi lại giữa Nam Việt và Giang Đông, vận chuyển được mấy chục ngàn trảng đinh Sở.

Nửa năm sau, Qua Thắng lại chinh đồn đội ngũ đi xuống Nam Dương lần thứ ba.

Lần này, thậm chí đội thuyền đã vượt qua eo biển Malacca, nhưng thật không may gặp phải cơn giông lớn trên Ấn Độ dương. Bốn chiếc thuyền Sở trở đầy những hàng hóa như giấy Công Thâu, rượu trắng, tơ lụa... không may va phải đá ngầm chìm ngấm. Không còn những hàng hóa này nữa, có cố đi đến Tây Dương cũng không còn nhiều ý nghĩa, Qua Thắng đành cho đội thuyền quay về.

Trong lần thứ năm xuống Nam Dương, đội thuyền Sở đã tăng lên năm mươi chiếc!

Hơn nữa Qua Thắng cũng đã rút ra kinh nghiệm từ thất bại lần trước, lần này cho chia hàng hóa ra chở trên các thuyền, như vậy cho dù có một hoặc một vài chiếc thuyền bị đắm cũng không ảnh hưởng lắm tới đại cuộc.

Lần này, đội thuyền của Qua Thắng cuối cùng cũng đến được thành phố trên không – Babylon.

Lúc này vùng lương hà đang nằm dưới sự thống trị của Seleucus (đại tướng dưới trướng Alexandar Đại Đế), và đang bị đế quốc La Mã cùng đế quốc Parthia đông tây giáp công, vì thế cho nên không rảnh để tiếp đãi các vị khách tới từ phương Đông. Nhưng, người Sở vẫn có được thứ mà họ cần – ngựa Ả-Rập, Lạc Đà, và một lượng lớn hoàng kim!

Nhưng, trên đường trở về Giang Đông, không ít thuyền viên mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo, lần lượt tử vong (thực ra là

Đến khi trở về qua eo biển Malacca, thì bốn ngàn thuyền viên ban đầu chỉ còn lại không đến một ngàn người, thậm chí ngay cả tướng quân Qua Thắng cũng bị mắc bệnh rồi đột ngột qua đời. Một ngàn người không cách gì lèo lái được năm mươi chiếc thuyền, mười mấy viên Giáo úy bèn họp lại tính kế, đoạn dồn tất cả số ngựa Ả-Rập còn khỏe mạnh, Lạc Đà và toàn bộ vàng lên hai mươi chiếc thuyền, rồi đánh chìm ba mươi chiếc còn lại.

Từ Malacca về đến Giang Đông còn chết thêm một số người nữa.

Đến khi đội thuyền về đến cảng Đan Đồ thì bốn ngàn thủy thủ lúc xuất phát chỉ còn lại không tới sáu trăm người, hơn nữa người nào người nấy cũng đều chỉ còn da bọc xương, gầy đến nỗi không còn ra hình người. Điều đáng mừng duy nhất là mấy trăm con ngựa Ả-Rập và mấy chục con Lạc Đà mang theo về đều nguyên vẹn khỏe mạnh không tổn hại gì. Mấy chục cân vàng cũng không hao chút gì.

Nghe tin Qua Thắng lâm bệnh đột tử trên đường, Hạng Trang rất lấy làm buồn tiếc, lập tức truy phong Qua Thắng làm Ô Hương Hầu, và để con trai của Qua Thắng là Qua Bố khi ấy mới chín tuổi kế thừa tước vị.

Vì thế cho nên mới nói là để có được ngựa Ả-Rập, nước Sở phải trả một cái giá rất nặng nề, thê thảm.

Hiện nay, hơn một ngàn con ngựa lai ở trại ngựa Hấp huyện đều giống cải tiến, được lai tạo từ ngựa Ả-Rập và ngựa Mông Cổ chân thấp.

Tuy nhiên, dù sao Hạng Trang cũng là người của tương lai đi ngược thời gian, nên không dám phải vết xe đổ của Hán Vũ Đế.

Hán Vũ Đế đem tất cả số Hãn Huyết Bảo Mã mang về từ Đại Uyển đều dùng vào việc phối giống, mà bỏ qua việc duy trì dòng máu chính thống của ngựa Hãn Huyết. Cuối đi vào con đường không có lối về là nhập giống, phối giống, cải tiến, giao phối lại, cứ thế cho tận đến lúc chết đi. Cuối cùng, khắp cả một nước đại Hán lớn như thế mà không thể tìm lại được một con Hãn Huyết Bảo Mã thuần chủng.

Cho nên, Hạng Trang không dùng tất cả số ngựa Ả-Rập để phối giống, mà giữ lại một đàn con giống nhất định, để duy trì dòng giống ngựa Ả-Rập. Chỉ có duy trì tốt kho giống gen của ngựa Ả-Rập, thì mới có thể luôn có ngựa Ả-Rập phục vụ cho việc cải tạo nòi giống, trại ngựa Hấp huyện mới có thể liên tục không ngừng cho sinh sản và nuôi dưỡng được những con ngựa lai ưu việt.

Tuy nhiên nếu xét trên từng cá thể, thì những con ngựa lai cải tiến cũng không xuất chúng cho lắm.

Trên thực tế, những con ngựa Ả-Rập thuần chủng được mang về từ Babylon cũng chỉ có thân cao trung bình vào khoảng sáu thước, chỉ cao hơn ngựa Mông Cổ được chừng hơn một thước. Nếu dùng để biên chế cho đội lính khinh kỵ thì dư sức, chứ còn nếu dùng để biên chế cho đội kỵ binh trọng trang (mang theo áo giáp, quân giới nặng nề) thì không ổn. Muốn biên chế cho đội kỵ binh trọng trang thì chí ít cũng cần những con ngựa lớn có thân cao trên tám thước!

Nhưng, cũng giống như trong quần thể ngựa Mông Cổ vẫn có những cá thể tuần mã cao đến hơn tám thước, trong quần thể ngựa Ả-Rập cũng có những cá thể có thân hình đặc biệt cao lớn, thậm chí còn có thể cho ra đời những con tuần mã cao tới chín thước. Chỉ cần nuôi dưỡng quần thể ngựa Ả-Rập và quần thể ngựa Mông Cổ phát triển đến một quy mô đủ lớn, thì sẽ có thể tạo ra được số tuần mã đủ dùng, việc biên chế đội kỵ binh trọng trang cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Tuy nhiên, Hạng Trang đến Hấp huyện lần này không phải là để xem những con ngựa lai này.

Hạng Trang tới là vì việc chưng thu La cho cuộc viễn chinh Ba Thục. Bởi vì ở trại ngựa Hấp huyện còn có một trại La nữa, trong đó nuôi dưỡng mấy mươi ngàn con La.

Người ta thường nói “đại quân chưa đi, lương thảo đi trước”, còn Hạng Trang là “lương thảo chưa đi, La ngựa đi trước”!

Con La chính là kết quả lai tạo giữa giống Ngựa và giống Lừa, vừa có khả năng chịu sức nặng, và sức đề kháng tốt của loài Lừa, vừa có linh tính và khả năng chạy nhảy của loài Ngựa. Hơn nữa, La lại ăn ít hơn Ngựa thồ, khả năng thích ứng với điều kiện môi trường khắc nghiệt thậm chí còn tốt hơn loài Ngựa thồ Tây Nam. Có Lừa rồi, những con ngựa tồi trong trại ngựa có thể đem bán, lấy tiền bù vào các khoản chi của trại Ngựa.

Trên thực tế, mấy năm trở lại đây, trại ngựa Hấp huyện đã có thể tự nuôi, không cần đến trợ cấp của quốc khố nữa.

Nói về loài Lừa, thực ra là sớm đã xuất hiện từ thời Tây Chu, nhưng lúc đó được cho là thứ đồ hiếm lạ, được giấu trong hoàng cung đại nội, phục vụ các quý tộc thượng ngẩng. Cho đến tận thời Tống, La mới được coi như súc vật để sử dụng, từ đó bắt đầu được nuôi dưỡng với số lượng lớn. Nhưng vì có người của tương lai là Hạng Trang ở đây, nên thời gian sử dụng La của vùng Hoa Hạ đã được đẩy sớm lên rất nhiều.

Viễn chinh Ba Thục lần này, không thể còn có chuyện để binh sỹ phải vác công túi lương khô xuất chinh nữa.

Trước kia phải vác túi lương khô, đó là do tình thế bắt buộc, không có cách nào khác. Bây giờ điều kiện của quân Sở đã được cải thiện rất nhiều, không còn cần thiết phải để các tướng sỹ gặm thứ lương khô vừa cứng vừa chất đó nữa. Hơn nữa, từ Giang Đông tới Ba Thục là cả một chặng đường dài dằng dặc tới hơn hai ngàn dặm, chỉ hành quân không thôi cũng mất đến một hai tháng, túi lương khô có to chừng nào cho đủ?

Cho nên, lần này xuất chinh nhất định phải điều động cho đủ số Lừa phục vụ việc vận chuyển lương thảo quân nhu.

Viễn chinh Ba Thục lần này, Hạng Trang dự định lấy hai mươi ngàn quân tinh nhuệ của Hổ Bí doanh, Thiên Lang doanh làm chủ lực, rồi điều động thêm ba mươi ngàn phụ binh nữa để tổ hợp thành quân đoàn viễn chinh. Hơn nữa, Hạng Trang còn muốn đích thân dẫn quân xuất chinh!

Đại quân năm mươi ngàn người, người ăn, ngựa ăn, tính ra không phải là một con số nhỏ!

Hơn nữa, từ Giang Đông đến Ba Thục đường xá xa xôi, ít ra cũng có hơn hai ngàn dặm, nội chỉ hành quân cũng e là phải đi hết một hai tháng. Nếu như tình hình chiến sự không thuận lợi, thì hoàn toàn có khả năng sẽ kéo dài đến ba bốn tháng. Cho nên, lần viễn chinh này ít nhất phải chuẩn bị lương thảo đủ cho năm mươi ngàn đại quân dùng cho bốn tháng, quả là một con số không hề nhỏ.

Cứ tính là một người lính một tháng tiêu hao một thạch lương, năm mươi ngàn lính bốn tháng sẽ tiêu hao hết hai trăm ngàn thạch lương!

Hai trăm ngàn thạch lương, tức là hai mươi bốn ngàn cân, một con La mang có thể theo trọng lượng tám trăm cân (cân Tần) mà tèo đèo lội suối cũng không thành vấn đề. Vậy cũng tức là, phải cần tới ba mươi ngàn con La, còn phải tính đến số La bị hao hụt trong quá trình vận chuyển, nên cần chừng thu thêm ít nhất hơn ngàn con nữa. Đây cũng chỉ mới là đáp ứng nhu cầu vận chuyển lương thực, nếu tính thêm đồ quân nhu thì còn nhiều nữa.

Cho nên mới nói, lần viễn chinh này chỉ ít cũng phải chừng thu điều động bốn mươi ngàn con La!

Về vấn đề thức ăn cho bốn mươi ngàn con Lừa thì không cần phải tính đến, bởi vì khả năng thích ứng với hoàn cảnh khắc nghiệt của loài lừa còn mạnh hơn cả loài ngựa chân thấp Mông Cổ. Nếu không xuất hiện tình trạng chớ nặng quá sức, thì không lo chúng sẽ sụt ký gây yếu. Quảng đường từ Giang Đông đến Ba Thục cũng không phải là sa mạc, cỏ ven đường cũng đủ để giải quyết vấn đề thức ăn cho Lừa.

Trong khi Hạng Trang đang chừng thu La ngựa cho đoàn quân viễn chinh, thì Lưu Bang lại đang ngăn cả người ở Thái thượng, Hàm Dương.

Về nền tảng thì nước Hán tốt hơn nước Sở nhiều, cho dù Quan Trung bị quân Sở cướp sạch cho một trận, nhưng quy mô nhân khẩu, diện tích đất canh tác, độ màu mỡ của đất đai cũng vẫn tốt hơn Giang Đông.

Cộng thêm với chính sách cải cách luật pháp của Bạch Mặc và khoản tích lũy mười năm, đến nay quy mô nhân khẩu và tài sản của nước Hán phải nói là sung túc hơn nước Sở nhiều.

Trong vòng mười năm, tổng nhân khẩu của nước Sở gần như tăng gấp đôi, gần đạt tới con số năm triệu dân. Nhưng nước Hán cũng không dậm chân tại chỗ, đến nay số nhân khẩu tính trên sổ sách của nước Hán đã lên đến con số bảy triệu dân, tráng đinh cũng vượt qua con số một triệu rưỡi. Bất luận là tính về quy mô tổng số nhân khẩu hay số lượng tráng đinh, nước Hán cũng chắc chắn vượt hơn nước Sở một cái đầu.

Số ngô gạo tích lũy trong Thái thương Hàm Dương cũng vượt xa số gạo tích lũy trong Thái thương Tỷ Lăng.

Tám trăm dặm bình nguyên Tần Xuyên, Ba Thục đều là đất đai màu mỡ, cũng chính là vùng đất Giang Nam mà người đời sau ca tụng là “cái nôi của các sản vật”, nhưng vào thời này đa phần đều là những vùng đất hoang chưa được khai khẩn. Vì thế cho nên, nếu tính sản lượng riêng trên mỗi mẫu ruộng, và tổng sản lượng khai thác trên diện tích đất canh tác thì còn lâu mới so sánh được với Quan Trung, Ba Thục, hai vùng đất được ví là “kho thóc của thiên hạ”.

Mười năm tích góp, số lúa gạo tích lũy được ở Thái thương Hàm Dương đã vượt quá con số năm triệu thạch!

Đứng trong Thái thương, nhìn thóc lúa nhiều đến nỗi không chứa nổi trong kho nữa nên đành phải chất đống bên ngoài như những ngọn núi nhỏ, Lưu Bang thật không dám tin đây là sự thật. Mười mấy năm trước, khi hần và Hạng Vũ tranh giành thiên hạ, hần còn thường phải lo sầu vì mấy mươi ngàn thạch quân lương, một thừa tướng tài giỏi như Tiêu Hà Tiêu cũng phải dốc hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng cung ứng được quân lương cho quân Hán.

Thế mà bây giờ, lương thực trong kho Thái thương của Hàm Dương lại nhiều đến mức ăn cũng ăn không hết!

Cho dù có xuất động đại quân hàng triệu người, thì cũng đủ lương thực dùng cho năm tháng tác chiến.

Cho nên, đã đến lúc xuất quan rồi. Mặc dù sức khỏe của Lưu Bang hần vẫn còn rất tốt, nhưng dù nói thế nào đi nữa, năm nay cũng đã sáu mươi chín rồi, phía sau còn sống được ngon lành mấy năm nữa điều đó thì chỉ có trời mới biết. Nếu như không thể tranh thủ lúc còn sống mà cần quét tiêu diệt các nước Quan Đông, nhất thống thiên hạ, thế thì Lưu Bang hần có chết cũng không nhắm được mắt.

Tuy nhiên, trước khi xuất quan còn phải giải quyết mối ẩn họa Hung Nô trước đã!

Không tiêu diệt Hung Nô thì hậu phương của nước Hán sẽ không yên ổn, hậu phương bất ổn, thì quân Hán sẽ phải phân tâm hai hướng, điều này nếu xét về mặt chiến lược là hết sức bất lợi, cũng dễ bị nước thù địch như nước Sở lợi dụng. Đương nhiên, cũng không phải là không tiêu diệt Hung Nô thì không xong, chỉ cần đoạt lại Cửu Nguyên, trục xuất Hung nô về vùng Mạc Bắc, thì cũng ổn rồi.

298. Chương 298: Mượn Đường Phạt Quắc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 298: Mượn đường phạt Quắc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm ngày sau, cỗ máy chiến tranh của nước Sở đã hoàn toàn hoạt động. Những chiếc thuyền chở lương thực vượt sông Ô Giang, không ngừng chuyển lương thực đến Giang Bắc. Từng đội phụ binh mặc lên khôi giáp, mang theo binh khí, vẫy tay chào cha mẹ vợ con, rồi hội tụ nhau hùng dũng tiến theo phương bắc Cửu Giang đến Thọ Hồ, vùng phụ cận Khúc Dương.

Hai trong ba đại doanh của quân Sở là Hổ Bí doanh, Thiên Lang doanh cũng huy động toàn bộ lực lượng bắt đầu hành động.

Tuy nhiên, Hồ Bí doanh, Thiên Lang doanh lại không tiến về phía Thọ Hồ cũng với đại quân phụ binh, để đến tập kết ở Khúc Dương. Mà lại ngược dòng Ô Giang dưới sự hỗ trợ của thủy quân, tiến thẳng đến Giang Lăng.

Lúc này, Vũ Thiệp đã đi trước một bước có mặt ở Giang Lăng.

Đến bây giờ, nước Lâm Giang đang cai trị bốn quận Kiểm Trung, Nam quận, Trường Sa, Hành Sơn, phạm vi quốc thổ hơn ngàn dặm, nhân khẩu hơn một triệu, lấy Giang Lăng làm đô thành, đây thực ra chính là Kinh Châu, địa bàn của Mục Lưu Biểu đời sau.

Tuy nhiên, Vũ Thiệp không lập tức xin cầu kiến Lâm Giang vương Cộng Ủy, mà lại mang theo đầy các loại giấy tờ, thư tịch của hai đội đại quân, cùng với rượu trắng, nhân lúc đêm tối đến phủ đệ của Lâm Giang Thượng tướng quân Công Tôn Vô. Trước kia, khi nước Sở đang chịu sự giáp công của bảy lộ liên quân, Vũ Thiệp đã từng đi sứ tới nước Lâm Giang, cũng từng có qua không ít tiếp xúc với các đại thần của nước Lâm Giang, nhờ đó mà biết được Công Tôn Vô là một kẻ tham lam vô độ.

Diện tích quốc thổ của nước Lâm Giang hơn xa so với nước Sở, tuy nhiên quốc lực của thì yếu hơn nước Sở rất nhiều. Cho nên, nếu muốn thuyết phục Lâm Giang vương Cộng Ủy xuất binh đối với nước Lương, là chuyện rất khó. Nhưng, Vũ Thiệp biết được một nhược điểm chết người của Cộng Ủy, đó chính là Thượng tướng quân Công Tôn Vô. Quả đúng là lời đồn đại trên phố không sai, giữa Cộng Ủy và Công Tôn Vô đích thực là có một mối quan hệ khác thường.

Cho nên, nếu muốn thuyết phục Lâm Giang vương Cộng Ủy, thì nhất định phải mua chuộc Công Tôn Vô trước tiên đã.

Nghe nói có Thượng đại phu nước Sở là Vũ Thiệp đến thăm, Công Tôn Vô ra tận cửa lớn nghênh đón. Hai bên thi lễ xong, Công Tôn Vô lại mời Vũ Thiệp vào sảnh khách, Vũ Thiệp cũng không nói gì, chỉ lấy danh sách quà tặng từ trong ống tay áo đưa ra mà thôi.

Công Tôn Vô khẽ mỉm cười nhận lấy danh sách quà tặng, mới liếc qua một cái khóe mắt đã giật giật lên, nói:

- Thượng đại phu, người làm thế này, thế này thật quá khách sáo rồi, người nói đến thì cứ đến thôi, sao còn mang theo lễ trọng như thế này?!

Tại thời điểm này, khi mà nước Sở đang lũng đoạn công nghệ làm giấy và nấu rượu trắng nồng độ cao như hiện nay, một ngàn xấp giấy Công Thâu, một xe lớn thư tịch và năm mươi vò rượu trắng, quả đúng là một món quà nặng trịch trịch!

Vũ Thiệp nói:

- Thượng tướng quân là danh tướng đương thời, đặc biệt là trận chiến Chu Ấp của hơn mười năm trước, thật là đánh quá đẹp. Nếu so sánh với Tề vương Hàn Tín cũng thật không thua kém là bao, Đại vương ta mỗi lần nhắc đến đều khâm phục Thượng tướng quân vô cùng. Lần này Đại vương của ta còn đặc biệt gửi lời hỏi thăm tới Thượng tướng quân.

Nói đoạn, Vũ Thiệp lại đứng từ xa vòng tay xá dài Công Tôn Vô một cái.

Khi nói những lời này, từ trong lòng Vũ Thiệp cũng cảm thấy buồn nôn. Công Tôn Vô mà so với Hàn Tín? Ta khinh!

Nhưng đâu còn cách nào khác, lúc này Vũ Thiệp là một sứ thần, cũng chính là nhà chiến lược, mà bản lĩnh lớn nhất của các nhà chiến lược là nói những lời bất chấp sự thật. Có lúc, trước mặt sớ sớ là một đồng phân, nhưng vì muốn đạt được mục đích, nên dù có phải bịt mũi nín thở cũng phải nói “ừ, đồng phân này thật thơm, thật là thơm nức cả mũi, thơm nức cả mũi a”

Công Tôn Vô đương nhiên là biết Vũ Thiệp đang tâng bốc hấn, nhưng nghe những lời này hấn vẫn cảm thấy vô cùng khoái trá. Lập tức cười tít cả hai con mắt, xua tay lia lịa nói:

- Thượng đại phu thật biết nói chuyện, bản tướng quân tuy là có chút võ dũng, bao nhiêu năm nay, cũng coi như không phụ sự ân sủng của Đại vương ta, giúp nước Lâm Giang mở mang ngàn dặm quốc thổ. Nhưng nếu đem so với Tề vương, thì còn thua xa.

Vũ Thiệp mỉm cười, lập tức mượn lời Công Tôn Vô vừa nói, lựa lời mà rằng:

- Thượng tướng quân, trước mắt đang có một cơ hội tốt, ngàn năm khó gặp, không biết người có hứng thú muốn mở mang thêm ngàn dặm quốc thổ nữa cho nước Lâm Giang nữa hay không?

- Ồ?

Công Tôn Vô tim đập thành thịch, nói:

- Hãy nói rõ nghe xem.

Vũ Thiệp nói:

- Chuyện hồi năm ngoái Lương vương hạ nhục Đại vương ta, Thượng tướng quân chắc có biết?

Công Tôn Vô gật đầu lia lịa, nói:

- Có biết, có biết, Lương vương Bành Việt lòng tham không đáy, từng đòi Sở vương lấy kỹ thuật làm giấy, kỹ thuật in ấn và kỹ thuật nấu rượu trắng, đúng không?

- Đúng.

Vũ Thiệp gật gật đầu, đoạn tiếp

- Từ khi Đại vương ta kế vị đến nay, có khi nào phải chịu bị người khác hạ nhục đến thế? Vì vậy, Đại vương ta quyết định động binh với nước Lương, dùng vũ lực để đòi lại công đạo. Trước khi đến Giang Lăng, tại hạ còn đi một chuyến đến Bành Thành, Hoài Nam vương Anh Bố đã quyết định khởi binh một trăm ngàn đại quân, giúp Đại Sở ta công đánh nước Lương.

Nói đoạn, Vũ Thiệp lại tiếp:

- Thượng tướng quân, quý quốc và Đại Sở ta xưa nay giao hảo, nói là gần bó như môi với răng thì cũng không ngoa. Đến nay Đại Sở ta đại chiến nước Lương, liệu quý quốc có thể giúp một cánh để giáp công nước Lương hay không? Nếu quý quốc nguyên ý xuất binh, sau khi tiêu diệt được nước Lương, đại vương ta sẽ lấy quận Nam Dương để đáp tạ đại quân Lâm Giang.

Quận Nam Dương vốn trước kia nằm dưới sự cai trị của nhà Hán, trong cuộc binh biến Cửu Giang mười năm về trước, Chu Ân quy phục Đại Sở, Cận Hấp, Lý Tả Xa và hơn hai mươi ngàn lão binh Quan Trung bị Bành Việt chèn ép. Nhờ Trần Bình ra mặt điều đình, Lưu Bang mới chịu dùng một phần lớn Nam Dương để đổi lấy hai tướng Cận, Lý và hơn hai mươi ngàn lão binh Quan Trung, chỉ dử lại một số huyện ở phía bắc Nam Dương, cho sáp nhập vào quận Tam Xuyên.

- Quận Nam Dương?

Công Tôn Vô nghe vậy chấn động tâm hồn, tuy nhiên đồng thời cũng có chút do dự.

Có thể mưu đoạt quận Nam Dương cho nước Lâm Giang, đương nhiên là Công Tôn Vô rất muốn. Nhưng hắn cũng không phải là tên ngốc, hắn hiểu rằng việc này rất mạo hiểm. Nước Lương bây giờ đâu phải là nước Hành Sơn của mười năm trước, Lương vương Bành Việt lại càng không phải là người mà Hành Sơn vương Ngô Nhuế có thể so sánh. Hai trăm ngàn Lương quân lại càng uy dũng như hổ báo, khai chiến với nước Lương, nếu chẳng may thì sẽ tan xương nát thịt!

Sự do dự của Công Tôn Vô sớm đã nằm trong dự liệu của Vũ Thiệp, y bèn tung ra một miếng mồi nhử nữa, nói tiếp:

- Có phải Thượng tướng quân lo lắng là binh lực không đủ? Trước khi tại hạ lên đường, Đại vương ta đã đặc biệt dặn dò, nếu như Thượng tướng quân cần, Đại vương ta sẽ phái một viên Thượng tướng dẫn một cánh quân yểm trợ, theo đường Giang Lăng, phối hợp đại quân Lâm Giang công đánh Nam Dương.

- Ồ?

Công Tôn Vô lại động lòng,

- Thượng đại phu, đúng là Sở vương nói vậy?

Tráng đinh của nước Lâm Giang cũng có đến hơn hai trăm ngàn người, nhưng số được triệu tập huấn luyện thường xuyên chỉ có bảy tám mươi ngàn, số có thể triệu tập trong thời gian nhanh nhất cũng chỉ được chừng không đến năm mươi ngàn. Chút binh lực này dùng để đánh lên nước Hành Sơn thì còn được, chứ còn nếu dùng để đánh nước Lương thì còn lâu mới đủ, nhưng nếu có thêm năm mươi ngàn quân Sở thì mọi chuyện lại khác hẳn.

- Đương nhiên.

Vũ Thiệp gật đầu nói:

- Số binh lực yểm trợ này cần nhiều hay ít thì do Thượng tướng quân quyết định, chỉ cần không quá năm mươi ngàn người, thì tất thấy đều có thể, còn về phần lương thực cung ứng cho cánh quân yểm trợ này thì...

Năm mươi ngàn cũng là số binh lực thực tế mà Hạng Trang dùng để viễn chinh Ba Thục.

Sở dĩ Hạng Trang quyết định đem năm mươi ngàn quân đi viễn chinh Ba Thục là cũng đã có suy nghĩ cặn kẽ thấu đáo.

Có hai nguyên nhân: thứ nhất, bình nguyên Ba Thục bây giờ đã vượt qua bình nguyên Quan Trung, trở thành kho lương thực lớn nhất của nước Đại Hán. Vùng đất chiến lược quan trọng như vậy, Lưu Bang chắc chắn sẽ để lại trọng binh đóng giữ, nếu binh lực của quân Sở ít thì rất khó thắng được. Thứ hai, Giang Đông và Ba Thục không phải là hai nước giáp giới liền kề nhau, mà ở giữa còn bị ngăn cách bởi nước Lâm Giang nữa. Nếu binh lực của quân Sở quá đông, thì sẽ khiến nước Lâm Giang khiếp sợ, rất có khả năng là Lâm Giang vương sẽ từ chối không cho quân Sở quá cảnh.

Cân đi nhắc lại, Hạng Trang quyết định đem năm mươi ngàn tinh binh đi viễn chinh Ba Thục.

Về phần tại sao lại phạm vào quy tắc “xa thân gần đánh”, bỏ qua nước Lương không đánh mà lại đem quân đi xa viễn chinh tận nước Ba Thục, đây cũng chính là điều mà Hạng Trang đã cùng các đại thần Hạng Tha, Tất Thư, Bách Lý Hiền thảo luận đi thảo luận lại, so sánh đi so sánh lại rồi mới rút ra kết luận.

Đầu tiên, Ba Thục là kho lương thực lớn nhất của nước Đại Hán, trong khi đó nước Sở lại đang phải đối mặt với vấn nạn thiếu lương thực. Trước khi số lượng người trưởng thành ở nước Sở vẫn còn chưa tăng mạnh, cho dù có khai khẩn bao nhiêu ruộng đất hoang đi nữa cũng không giải quyết được cục diện khốn quẫn do thiếu lương thực. Nhưng nếu có thể ra tay đoạt lấy bình nguyên Ba Thục, thì vấn đề khó là thiếu thốn lương thực sẽ được giải quyết dễ dàng.

Bởi vì bình nguyên Ba Thục không chỉ có ruộng tốt ngàn dặm, mà còn có rất nhiều tráng đinh và phụ nữ.

Thứ nữa, Ba Thục khó công dễ thủ, nếu quân Sở viễn chinh Ba Thục thành công, chỉ cần dùng một ít binh lực trấn thủ ở Gia Manh Quan, thì đã có thể ngăn chặn được quân Hán ập đến. Giả như sau khi quân Sở chiếm được Ba Thục, lại còn có thể chiếm luôn được Hán Trung nữa, thì Ba Thục sẽ vững như bàn thạch, còn quân Hán ở Quan Trung thì lúc nào cũng sẽ phải đề phòng quân Sở tập kích.

Đến lúc đó, tình thế chiến lược giữa Sở và Hán sẽ hoàn toàn đảo ngược!

Phải nói thêm, nước Lương là một cục xương cứng khó nhằn, hơn nữa lại còn kẹp giữa hai cường quốc là Hán, Tề!

Chưa cần xét đến quốc lực hiện nay của nước Sở có thể tiêu diệt được nước Lương hay không, cho dù nước Sở có kêu gọi tụ tập được quân Hoài Nam, quân Lâm Giang mà tiêu diệt được nước Lương, đến cuối cùng e là cũng không giữ nổi. Bởi vì từ quận Tam Xuyên mà đánh sang nước Lương, không có che chắn, nhưng ngược lại nếu từ nước Lương mà đánh qua quận Tam Xuyên thì còn có nơi hiểm yếu là Hồ Lao, nếu xét về thế chiến lược thì mất cân bằng nghiêm trọng.

Năm đó trong trận chiến giữa Hạng Vũ và Lưu Bang, Hạng Vũ hoàn toàn thắng thế Lưu Bang về các phương diện như binh lực, quốc lực, nhân lực, vật lực, tài lực, nhưng từ đầu chí cuối đều không thể đánh vào quận Tam Xuyên, cũng là chính là vì nguyên nhân này.

Hướng hồ, bên phía đông của nước Lương còn có một nước Tề cũng đang nhòm ngó!

Tuy là Hàn Tín cũng có dã tâm xưng đế, nhưng nước Tề đến nay vẫn chưa giải trừ hiệp ước đồng minh với nước Hán, sự tôn kính của Hàn Tín đối với Lưu Bang cũng không hề suy suyển. Một khi Lưu Bang có thư mời, nhiều khả năng Hàn Tín sẽ giúp công nước Lương từ phía đông. Nếu quả như vậy, thì cho dù Hạng Tráng có tài thông thiên độn thổ, quân Sở có chiến đấu kiên dũng đến mấy, cũng không có cách gì chống đỡ nổi.

Cho nên mới nói, công đánh nước Lương thoát nhìn rất phù hợp với nguyên tắc thép “xa thân gần đánh”, nhưng trên thực tế lại là hạ hạ sách.

Điểm cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, sở dĩ Hạng Tráng quyết định mượn đường Lâm Giang để đi viễn chinh Ba Thục thực ra là còn ẩn chứa một âm mưu thâm hiểm khác mà không thể cho người khác biết!

- Năm mươi ngàn, vậy thì năm mươi ngàn!

Vũ Thiệp vừa mới dứt lời, Công Tôn Vô đã nhanh nhẩu cướp lời:

- Về phần cung ứng lương thảo cho năm mươi ngàn quân này, nước ta sẽ lo!

Bàn tính như ý của Công Tôn Vô đang tính toán tí tách, trong điều kiện chủ lực của quân Lương bị cầm chân tại Cửu Giang, thì đại quân Lâm Giang cộng thêm với năm mươi ngàn quân Sở nữa, là dư sức để chiếm lấy quận Nam Dương.

- Tốt.

Vũ Thiệp vui vẻ nói:

- Thượng tướng quân, nói chắc như thế nhé.

Trong buổi triều sáng ngày hôm sau, Vũ Thiệp trình quốc thư lên Lâm Giang vương và nói rõ ý định chuyển đi lần này.

Nghe nói nước Sở, nước Hoài Nam muốn khai chiến với nước Lương, hơn nữa lại còn mời nước Lâm Giang cùng tham gia, văn quan võ tướng trong triều bỗng chốc râm ran cả lên, Tướng quốc Đỗ Hồng đành sốt ruột rằng:

- Đại vương, chúng ta nước nhỏ binh ít, không nên tham gia cuộc chiến này.

Công Tôn Vô nhú nhú mày, phản bác nói:

- Tướng quốc, nước ta binh ít là sự thật, nhưng chẳng phải Sở vương đã hứa sẽ phái năm mươi ngàn quân qua giúp đó sao? Có được sự giúp sức của năm mươi ngàn quân Sở, cộng thêm với việc chủ lực quân Lương sẽ bị quân Sở, quân Hoài Nam cầm chân ở hai hướng Cửu Giang, Tứ Thủy, đại quân Lâm Giang ta thừa cơ xông vào, chẳng lẽ không đánh nổi một quận Nam Dương còn con hay sao?

Đỗ Hồng lạnh lùng mỉm cười, nói:

- Thượng tướng quân, chắc là người chưa từng nghe câu chuyện “mượn đường phạt Quắc” rồi?

299. Chương 299 Gió Nổi Mây Vùn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 299 Gió nổi mây vùn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Mượn đường phạt Quắc?

Công Tôn Vô nghe vậy mù tịt, hẳn thật là chưa từng nghe qua.

Trên triều đình lập tức vang lên tiếng cười nhẹ nhàng, Công Tôn Vô trước khi tiến cung vào làm người hầu thì vốn dĩ là một tên đồ tể, chỉ là sau khi tiến cung mới đột nhiên được Thái Tử Công Ủy nắm đó tán thưởng, sau khi Công Ủy kế vị, Công Tôn Vô giống như tên lửa lùn lên, không đến thời gian hai năm ngắn ngủi đã lên làm Thượng tướng quân.

Tuy nhiên, học thức của Công Tôn Vô lại không có chút tiến bộ nào.

Tướng quốc Đỗ Hồng mặt lộ vẻ khinh miệt, tính kiên trì nói:

- Theo đường phật Quắc là điển tích hơn bốn trăm năm về trước, Quắc và Ngu là hai nước nhỏ gần Tấn quốc, quân Tấn mượn đường Quắc quốc tiêu diệt Ngu quốc, rồi lại trở về trên đường đi thuận theo tình thế diệt Ngu quốc, lịch sử điển tích nổi tiếng như vậy, Thượng tướng quân lại không nghe qua?

Công Tôn Vô vẻ mặt xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không biết ứng đối như thế nào.

Vũ Thiệp bên cạnh Công Tôn Vô cảm thấy kiến thức nông cạn cũng đỏ mặt, lại muốn kiên trì thay hắn biện giải:

- Đỗ Tướng quốc nói sai rồi, Thượng tướng quân thông minh uyên bác, học thức hơn người, điều này tại hạ biết, chỉ có điều gần đây quân vụ bận rộn, Thượng tướng quân nhất thời mới nghĩ không ra điển tích này, đây cũng là điều thường tình của con người.

- Đúng, đúng, đúng, Thượng đại phu nói rất đúng, rất đúng.

Công Tôn Vô còn chưa nói, ngồi ở ghế đầu Lâm Giang vương Công Ủy đã liên thanh phụ họa

- Thượng Tướng Quân ắt là quân vụ bận rộn nên đã quên, quên rồi, ha ha .

Đỗ Hồng xoay người, hướng về phía Công Ủy vái chào, nói:

- Đại vương, Hạng Trang lòng muông dạ thú, không thể không phòng.

Á tướng Bộ Bể tiếp lời, lớn tiếng phụ họa nói:

- Đúng vậy Đại vương, Tướng quốc nói thật có lý, quân Sở theo đường phật Lương chỉ sợ là giả dối, nhân cơ hội mưu đồ Lâm Giang quốc ta mới chính là sự thật!

Vũ Thiệp nhú nhú mày, cực kỳ không hài lòng nói:

- Lời hai vị này. Lại khó tránh khỏi lấy lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử, cũng được thôi, nếu Lâm Giang quốc đã không muốn xuất binh, coi như tại hạ không có tới Giang Lăng qua, cũng chưa nói lời này qua!

Nói một hồi, Vũ Thiệp lại hướng về phía Lâm Giang vương Công Ủy thở dài, nói

- Lâm Giang vương, tại hạ cáo từ.

- Thượng đại phu dừng bước!

Công Tôn Vô khẩn trương, gọi Vũ Thiệp lại và xoay người hướng về phía Công Ủy nói,

- Đại vương, Lâm Giang quốc ta cùng với Sở quốc chính là nước bạn, hai nước ở rất gần nhau, kháng khí với nhau. Lại há có lý nào tiến đánh công phạt lẫn nhau? Tướng quốc, lời Á tướng vừa mới nói, không khỏi khiến nước bạn thất vọng đau khổ, đã như vậy, thiên hạ còn có ai chịu làm bằng hữu của chúng ta?

Công Ủy mặt lộ ra vẻ dè dặt, hỏi Công Tôn Vô:

- Thượng tướng quân, vậy ý của người thế nào?

- Thần cho rằng, Sở vương tuyệt không lừa dối tấm lòng của ta!

Công Tôn Vũ,

- Mà Lâm Giang quốc ta cũng tuyệt không được đánh mất cơ hội tốt.

- Ủ, Thượng tướng quân nói chí lý.

Công Ủy gật gật đầu nói,

- Như vậy đi, việc này do Thượng tướng quân toàn quyền phụ trách, kỳ hạn triệu tập đại quân, điều phối lương thảo, hiệp đồng quân Sở, Hoài Nam quốc hợp lại đánh Lương quân!

Vũ Thiệp khoe miệng cũng nổi lên một tia cười không dễ phát giác.

Khi Lương vương Bành Việt nghe được tin tức. Hơn mười vạn binh phủ của quân Sở đã tập kết ở gần Thọ Hồ, ít nhất hai mươi vạn thạch quân lương cũng đã giải tới đại doanh Thọ Hồ, sau khi Sở quốc dần dần hoàn thành tập kết, quân Hoài Nam cũng bắt đầu hành động, khoảng năm vạn quân Hoài Nam, đang hướng về phía thành phụ bí mật tập kết.

Không thể không nói, ở phương diện thu thập thông tin. Sở quốc đã đi xa trước mặt các nước khác!

Mười mấy năm về trước khi mới vào làm chủ Giang Đông, Hạng Trang liền bí mật thành lập Hắc Mộc Nhai, nhờ vào sự buôn bán của Hắc Mộc Nhai để yểm hộ, đối với các nước Trung Nguyên không ngừng thực thi thâm nhập, đến bây giờ. Hắc Mộc Nhai thành lập đã bao trùm toàn bộ mạng lưới tin tức không lồ của Hoa Hạ, các nước Trung Nguyên phàm là gió thổi cỏ lay, Hạng Trang có thể biết được tin tức rất nhanh.

Lương quốc Bành Việt cũng có tai mắt của riêng mình, nhưng tai mắt của hãn căn bản không có cách nào so sánh được với Hắc Mộc Nhai.

Cho nên, khi Bành Việt nhận được tin tức, Sở quân thiếu chút nữa đã hoàn thành tập kết, Hoài Nam quân đã bắt đầu tập kết rồi, Bành Việt được tin kinh hãi, khẩn trương triệu tập Tướng quốc Trương Thuyết, Thượng tướng quân Lưu Khấu, quân sư Triệu Viêm đi tới hoàng cung nghị sự.

- Tên tiểu tử Hạng Trang lần này là muốn tìm cái chết!

Bành Việt mới thông báo xong quân tình, Lưu Khấu liền giận tím mặt nói,

- Đại vương, thần chỉ cần năm vạn tinh binh, có thể đem hơn mười vạn Sở quân ở gần Thọ Hồ không còn một mảnh giáp, tiểu tử Hạng Trang không đến sẽ ngừng thôi, nếu hãn dám tới, thần ắt sẽ gọi hãn đến được về được, hừ!

Triệu Viêm nói:

- Thượng Tướng Quân dũng mãnh, thế nhân đều biết, tuy nhiên việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

- Quân sư, người nói lời này là có ý gì?

Lưu Khấu ngăn người, hỏi, lúc trước khi vừa mới vào Lương doanh, Lưu Khấu không thèm nhìn hãn, tuy nhiên từ sau khi bình biến Cửu Giang, quan hệ giữa hai người đã cải thiện rất lớn, đến bây giờ, giao tình giữa hai người đã chỉ có thể hình dung giao xưng tâm đầu ý hợp.

Triệu Viêm phân tích,

- Đại Lương ta cùng Sở quốc sớm oán hận chất chứa, đây là sự thật, có thể vài lần trước Lương quân ta khiêu khích, Hạng Trang lại nhiều lần nhường nhịn, nhưng mà lần này, thái độ của Hạng Trang lại khác thường, không ngờ lại chủ động công kích Đại Lương ta, chẳng lẽ điều này không khả nghi sao?

- Điều này có gì khả nghi?

Lưu Khấu không cho rằng đúng nói,

- Vài lần trước, tiểu tử Hạng Trang nhường nhịn là bởi vì biến pháp của Sở quốc vẫn còn chưa hoàn thành, Sở quân cũng chưa chuẩn bị xong, bây giờ tiểu tử Hạng Trang chủ động gây chuyện, vậy thì đã nói rõ biến pháp của Sở quốc đã hoàn thành, Sở quân cũng đã luyện thành, cho nên mới tìm Đại Lương chúng ta để thử kiếm!

- Lưu KHấu, chú ý lời nói của người.

Bành Việt nhíu mi không hài lòng nói,

- Thử kiếm cái gì? Sở quốc hãn coi như chẳng có gì gọi là bảo kiếm, Đại Lương ta lại càng không thể tùy tiện thử kiếm thạch bổ chém gì, hai nước thật sự muốn đánh, ai chết ai sống vẫn chưa biết được, hừ!

- Vâng

Lưu Khấu khấn trương cúi đầu thở dài, liên thanh ứng với vâng nói,

- Thần lỗ lòi, xin Đại vương trách phạt.
- Quả nhân không phải ý này.

Bành Việt khoát tay áo, lại nói,

- Trước nghe quân sư nói xong.

Dứt lời, Bành Việt lại xông đến chỗ Triệu Viêm đang tức thủ, Triệu Viêm vái chào, nói tiếp:

- Hạng Trang nếu thực sự ý công phạt Đại Lương ta, hai lần trước hẳn tuyệt sẽ không dàn xếp ổn thỏa, lần này tỏ thái độ khác thường, âm thầm xúi giục Hoài Nam quân cùng đánh Đại Lương ta, tất nhiên chắc có ý đồ, chỉ là, thần nhất thời cũng nghĩ không ra mưu đồ của Hạng Trang là gì.

Bành Việt nói:

- Quân sư là nói, Hạng Trang chỉ là phô trương thanh thế, cho nên không cần để ý tới?
- Phòng bị tất yếu vẫn rất cần thiết.

Triệu Viêm lắc lắc đầu, nói,

- Hạng Trang điều binh hướng về phía gần Thọ Hồ, hơn phân nửa chỉ là phô trương thanh thế, nhưng mà Đại Lương ta nếu như không chuẩn bị đầy đủ, thì Sở quân sẽ có khả năng làm thật, liên hợp quân Hoài Nam, thậm chí là Lâm Giang quốc đánh vào một nước lãnh thổ Đại Lương ta, như vậy, có thể đại sự bất ổn.
- Ủ, quả nhân hiểu rồi.

Bành Việt gật đầu, lại hướng về Lưu Khấu nói,

- Lưu Khấu, người liên triệu tập một trăm ngàn tinh binh, trước ra trấn quận tiến vào chiếm giữ Nhữ Âm, quân Sở nếu không tiến công, người cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, lại càng không nên chọc giận bọn chúng, quân Sở nếu tiến công, thì cho quả nhân đón đầu thống kích, diệt bọn chúng trong cảnh trấn quận.
- Vâng!

Lưu Khấu âm âm ứng với vâng, đứng dậy đi.

Hàm Dương, cung Trường Lạc

Gần như là Bành Việt biết quân Sở tập kết, đồng thời Hoài Nam quân di động, Lưu Bang cũng biết được tin tức, Lưu Bang cũng hướng về phía các nước Quan Đông thâm nhập lượng lớn mật thám và cơ sở ngầm, tuy rằng không có đủ như Ô Mộc Nhai hình thành một hệ thống, nhưng từ việc mật thám thu thập tin tức cũng không ít, do đó tin tức của Lưu Bang linh thông hơn rất nhiều so với Bành Việt.

Hơn nữa, Lưu Bang biết so với Bành Việt còn nhiều hơn, hẳn biết Lâm Giang quốc đã bí mật tập kết quân đội.

Thư phòng, đại Tiều Hà, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc truyền đọc xong mật thám rồi thu thập tuyệt mật về, Lưu Bang mới nói:

- Xem ra, Quan Đông cũng không sao bình tĩnh được, điều này cũng không tệ.

Ngụ ý, Đại Hán quốc ta khi đánh giặc, các quốc gia Quan Đông các người cũng đừng nghĩ ngơi dưỡng sức, đánh cho càng náo nhiệt càng tốt.

Trần Bình vuốt râu dưới cằm, nói:

- Hạng Trang hẳn là có ý đồ khác.

Trương Lương cười cười, khinh thường nói:

- Điều này chẳng qua là kỹ xảo ‘theo đường phật Quốc’ mà thôi, tụ tập quân Hoài Nam, Lâm Giang hợp sức công phật Lương quốc chỉ là mảnh lối, mượn cơ hội thâm tóm Lâm Giang quốc mới là mưu đồ thực sự của Hạng Trang.

Nói một hồi, Trương Lương lại nói,

- Hạng Trang đủ mưu lược, lại rất có hiểu biết, cho nên quân Sở tuyệt sẽ không công phật Lương quốc vào lúc này.

Trần Bình cũng nói:

- Trừ phi Bành Việt là tên ngu ngốc, biết rõ đại quân Sở quốc đã tiếp cận, cũng hồn nhiên không thêm để ý, nói như vậy, Hạng Trang thật là có khả năng diễn thực, nhân cơ hội công diệt Lương quốc.

Trần Bình lời này đương nhiên là chê cười, Lương Vương Bành Việt cũng không phải là ngu ngốc, mà là gần với Hán Vương, Tề vương, Sở Vương tuyệt thể kiêu hùng.

- Mặc kệ hần, cho hần đánh đi.

Lưu Bang khoát tay áo, lại hỏi Tiêu Hà

- Thừa tướng, đại quân Chu Bộc cần hai triệu thạch quân lương khi nào thì có thể giải hướng Phu Thi? Vì chuyện này, Chu Bộc phi ngựa thúc dục quả nhân vài lần, còn nói cái gì nếu không giải lương đi tới, các tướng sĩ sẽ đói bụng.

Tiêu Hà vội hỏi:

- Nếu không phải trận này thành linh xảy ra đại tuyết, quân lương từ lúc mười ngày trước nên giải hướng Phu Thi, tuy nhiên Đại vương yên tâm, thần đã từ các huyện xung quanh điều động khẩn cấp hai trăm ngàn dân phu dọn dẹp đường thẳng, nhiều nhất là qua nửa tháng, quân lương nhất định có thể giả đến Phu Thi, tuyệt đối không được chinh phạt chiến sự Hung Nô.

- Điều này tốt.

Lưu Bang gật gù, lại hỏi Trương Lương, Trần Bình

- Tử Phòng, Trần Bình, tối hôm qua Lã Đài vừa mới phi ngựa hồi báo, nói hần đã ở Hà Tây thu thập sáu vạn binh ngựa, hiện tại đang từ bắc địa đi tới trung du, cũng tính toán ở trong đó cùng với đại quân Chu Bộc hội hợp, các người tính toán khi nào thì xuất phát?

Lần này bắc trưng Hung Nô, Lưu Bang không tính toán thân chinh, tuy nhiên Trương Lương, Trần Bình vẫn muốn đi .

Tuy nói Chu Bộc cũng được cho là trải qua trăm trận chiến tướng già, Lã Đài lại nhân tài mới xuất hiện, cũng thật muốn đem năm trăm ngàn đại quân giao cho hai người Thống soái, Lưu Bang thật đúng là lo lắng, nhưng Đại Hán quốc căn bản, một khi bắc trưng Hung Nô thất lợi, Đại Hán quốc kia chỉ có nguyên khí tổn hao nhiều, cho nên, Trương Lương, Trần Bình vẫn lấy được.

Về phần Lưu Bang chính mình, cũng là thật sự không thể đi, Lưu Bang hiện tại tuổi tác đã cao, nói không chừng trong tối đêm nay cởi giày ngày mai không có cơ hội mang vào nữa, cho nên, là thời điểm Chu Bộc, Lã Đài bọn họ độc chấn một mặt rồi, nếu không, ngày nào đó Lưu Bang hần đột nhiên chết rồi, quân Hán không có người tâm phúc, vậy thì đại sự không ổn rồi.

300. Chương 300: Cơ Hội Của Tề Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 300: Cơ hội của Tề quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tề vương Hàn Tín cũng chưa bao giờ thả lỏng chú ý đối với khu đất Trung Nguyên.

Từ sau khi nhận được ngọc tỷ của Tần vương, tâm tư của Hàn Tín lại không phải là làm vương, áo gấm về quê, khi Trần Lợi ở đại trạch xã phát động bạo loạn từng nói qua, Vương hầu làm tướng đâu phải cứ là con dòng cháu giống? Bây giờ, Hàn Tín muốn nói, Tam Hoàng Ngũ Đế, đâu phải con dòng cháu giống? Doanh Chính có thể làm Hoàng đế, Hàn Tín hẳn tại sao lại không thể làm Hoàng đế?

Nếu phải làm Hoàng đế, tự nhiên sẽ phải giống như Doanh Chính thống nhất thiên hạ.

Cho nên, khi biến pháp, tích góp thực lực còn lại của một nước, Hàn Tín cũng chưa bao giờ thả lỏng chú ý đối với đại thế thiên hạ.

Tuy nhiên, biến pháp Hàn Quốc từ trên bản chất nói chỉ là một mức độ thay đổi, mức độ của nó hoàn toàn xa không có cách nào cùng với Sở quốc, Hán Quốc đánh đồng “Quân giao dịch, bình toán phú”, Lâu Kính cũng từng đề nghị với Hàn Tín, làm theo quốc sách ‘Quân giao dịch, bình toán phú’ của Sở Hán ở Tề quốc, lại bị Hàn Tín cự tuyệt.

Bởi vì Tề quốc nếu làm theo ‘Quân giao dịch, bình toán phú’ của Sở Hán, thì ắt phải xuống tay đối với cường hào sĩ tộc trên đất Tề, huân thích hiển vinh, nhưng mà Hàn Tín lại là một người rất nhớ ân tình cũ, hẳn cho rằng, cường hào sĩ tộc của Tề quốc đã giúp hắn lên được chức vị Tề vương, đối với Hàn Tín hẳn là có ân, mà đám huân thích hiển vinh này lại là bộ khúc cũ của hắn, hắn không thể xuống tay được.

Từ phương diện này mà ta thấy được, Hán Tín trình độ về mặt chính trị không thể nào so sánh được với Hạng Trang, Lưu Bang được.

Hạng Trang, Lưu Bang hai vị này tuyệt đối không có lòng dạ đàn bà như vậy, thượng bách gia sĩ tộc Quang Trung, hơn một nghìn đầu người, Lưu Bang nói chém là chém, Hạng Trang đem sĩ tộc Giang Đông, thế lực sĩ tộc và gia thế hoàn toàn bị tẩy trừ một lần, hai nước Sở Hán, Hạng Trang và Lưu Bang hiện tại trên cơ bản đã là nhất ngôn cửu đỉnh.

Nhưng ở Tề quốc, Hàn Tín cho đến nay vẫn chưa hoàn toàn được sĩ tộc đất Tề ủng hộ.

Á tướng Lâu Kính nhìn trong mắt nóng trong ruột, mười năm qua đi. Sở Hán hai nước bất luận là thực lực của một nước, nhân khẩu vẫn là quân lực. Đều đã được nâng cao cực lớn, mà Tề quốc lại vẫn giậm chân tại chỗ, cho tới nay mới ngừng, nhân khẩu Tề quốc cũng không vượt quá ba trăm vạn, nhà kho tích trữ không tới trăm vạn thạch, cái này còn kém xa nhà kho tích trữ ở Hàm Dương.

Còn như vậy chờ đợi, sự chênh lệch giữa Tề quốc cùng Sở Hán chỉ sẽ càng lúc càng lớn.

Lâu Kính rất rõ, Tề quốc muốn càn quét thiên hạ, chiếm bình các nước, chỉ có một con đường có thể đi. Đó chính là noi theo chiến công hiển hách của Tiên Tần, khích lệ tướng sĩ quân Tề đi trăm lập chiến công, sau đó không ngừng đối ngoại khởi phát chiến tranh, thông qua chiến tranh đoạt lấy của cải, đất đai và nhân khẩu. Sau đó thưởng lớn cho các tướng sĩ, sau đó tiếp tục phát động chiến tranh!

Lâu Kính không hổ là Lâu Kính, cũng không hổ là đại ngư nhân của lịch sử, người này từng hướng về phía Lưu Bang dâng lên ‘Hòa thân’, quốc sách siêu cấp như vậy, ánh mắt thật đúng là độc ác!

Trên thực tế, lúc này biến pháp của Hán quốc, Sở quốc đã qua một giai đoạn, thực lực của một nước, nhân lực, vật lực đã tăng trưởng rõ rệt. Hơn nữa cơ sở đã xây dựng, tình thế tương lai chỉ sẽ càng lúc càng mạnh mẽ, Tề quốc còn muốn làm theo thi hành biện pháp của Sở Hán, thời gian đã không kịp nữa, hiện tại Tề quốc chỉ có thể đi một con đường duy nhất, chính là khuyến khích chiến công, dùng chiến đường chiến.

Khuyến khích chiến công, dùng chiến đường chiến, đây cũng chính là con đường chủ nghĩa quân phiệt theo thời theo thế.

Lúc trước Hạng Trang kỳ thật cũng suy xét qua điều này, nhưng mà kỳ thực lúc đó Sở quốc cùng với toàn bộ thiên hạ là địch, nếu như còn muốn thi hành con đường chủ nghĩa quân phiệt dùng chiến đường chiến, không ngừng đối ngoại khơi mào chiến sự. Như vậy khẳng định sẽ thu nhận thiên hạ thảo phạt liên binh

chư hầu, cứ như vậy, Sở quốc tuyệt đối là lành ít dữ nhiều, cho nên cuối cùng Hạng Trang vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

Nhưng Tề quốc không có bản khoản này, cho tới bây giờ, Tề quốc chỉ cùng Sở quốc, Hoài Nam quốc quan hệ khản trương.

Tuy nhiên. Mười năm gần đây, Sở quốc trước sau không có động tĩnh gì lớn, ngại cho mình ước giữa Sở quốc cùng Hoài Nam quốc, Tề quốc cũng không dám coi thường, nhưng hiện tại, cơ hội của Tề quốc rất cuộc đã đến!

Lâm Truy, thành nhỏ hoàng cung, Lâu Kính đối diện Hàn Tín chậm rãi mà nói:

- Đại vương, quân Hán sắp quy mô bắc trưng Hung Nô, Sở quốc tụ tập tam quốc liên quân, cũng sắp cùng Lương quốc đánh đập tàn nhẫn, trong thời điểm này, Sở Hán lại không rảnh phân tâm nhìn, Đại Tề ta phải nhân cơ hội công phạt các nước xung quanh, mở rộng quốc thổ, đoạt lấy người, đồng thời rèn luyện một nhóm cường quân!

Hàn Tín vui vẻ gật đầu, Thượng Tướng Quân Tào Tham, Tướng quốc Vương Lăng cũng đều gật đầu.

- Thần có 3 thượng, trung, hạ sách, cho Đại vương lựa chọn

Nói một hồi, Lâu Kính lại nói,

- Thượng sách, nay xuân đại hàn, nước sông đóng băng vài thước, người đi đường xe ngựa đều có thể thông hành, Đại Tề ta quân tinh nhuệ nhân cơ hội qua sông Bắc Thượng, càn quét đất Triệu, lấy đất và người cùng mấy trăm vạn thạch tích trữ của Triệu quốc, thì thực lực của một nước đại chấn, có khuếch trương bước trợ giúp tiếp theo!

Tào Tham, Vương Lăng liếc nhau, trên mặt đều toát ra vẻ mặt chấp nhận.

Thời gian mười năm này, Triệu quốc Tướng quốc Quán Cao trước sau tận sức khởi công xây dựng thủy lợi, cải tiến nông canh, đến nỗi bốn quận Hà Nội, Cự Lộc, Hàm Đan, Hằng Sơn hằng năm thu hoạch, nghe nói, Hàm Đan có nhà kho tích trữ kê đã vượt quá mức hai triệu thạch, nếu diệt Triệu quốc rồi, không chỉ có thể được lượng tích trữ này, mà còn có thể vạn khoảnh ruộng tốt trên đất Triệu, đem sức chống đỡ đối ngoại của quân Tề mà tác chiến!

Hàn Tín lại lắc lắc đầu, nói:

- Quả nhân và Triệu quốc tiên quân Trương Nhĩ xưa nay giao thiện, Triệu vương Trương Ngao lại mọi chuyện nơi chốn lấy thúc sự quả nhân, quả nhân lại há ra tay tàn nhẫn với cháu trai!

Nói một hồi, Hàn Tín lại nói:

- Á tướng, nói tiếp trung sách của người đi.

Lâu Kính thở dài, nói:

- Trung sách, thừa dịp Lương quốc cùng Sở quốc, Hoài Nam quốc, Lâm Giang quốc đại chiến phương hàm kì binh xông ra theo đông quận đột nhập Định Đào, vừa mới diệt vong Lương quốc, Lương quốc tuy rằng không có nhiều lắm tích kê, cũng không có nhiều lắm nhân khẩu, nhưng đã có một trăm ngàn trải qua trăm trận chiến hổ lang chi binh, Đại vương nếu có thể chiêu hàng một trăm ngàn hổ lang binh, thì thực lực Tề quân nhất định tăng lên!

Đây chính là chiêu độc, nhưng mà chắc chắn phải thừa nhận rằng, chiêu độc này rất nguy hiểm, nếu Hàn Tín đột nhiên động thủ, Lương quốc bất ngờ không kịp đề phòng căn bản là không thể chống đỡ nổi, bị mất nước là tất nhiên, mà dùng uy vọng của Hàn Tín, hơn nữa lại chiếm thêm Định Đào, như vậy Lương quốc nhất định lựa chọn quy phục Hàn Tín, điều này dường như là tất nhiên rồi.

Điều này ý là, Hạng Trang bày ra kết cục tử, mời Anh Bố, Cộng Úy phí nhiều kinh xương ra tuồng, có thể người xem sẽ ném tiền thưởng xuống cho Hàn Tín, thật muốn như vậy, Hạng Trang, Anh Bố, Cộng Úy chỉ sợ sẽ tức giận đến học máu đi? Có thể lúc đó bọn chúng học máu lại phải thế nào được? Hàn Tín hiệp Tề, Lương quân tiên phong, ai tranh phong?

Hàn Tín lại chau mày, trầm giọng nói:

- Tề quốc từng ký kết minh ước với Lương quốc, hơn nữa minh ước đến nay vẫn chưa giải trừ, Lương quốc nếu như thật sự cùng với Sở quốc, Hoài Nam quốc, Lâm Giang quốc khai chiến, quả nhân không giúp hẳn dĩ nhiên là quá đáng rồi, lại há có thể quay lưng lại với minh ước, lại từ sau lưng đánh lên hẳn? Làm như thế, há không phải là nhạo báng người trong thiên hạ?

Lâu Kính vội la lên:

- Đại vương, cái gọi là minh ước, chẳng qua là vì đối phó với cộng đồng cường địch mà tồn tại, hiện giờ Hạng Võ sớm đã chết, đại thế thiên hạ cũng sớm đã xưa không bằng nay, minh ước giữa Tề quốc và Lương quốc cũng sớm nên giải trừ rồi, cho nên, không bằng nhân cơ hội này giải trừ minh ước giữa Tề Lương, sau đó lại động thủ với Lương quốc?

- Không ổn, điều này bất nghĩa, quả nhân không tuyệt đối không làm!

Hàn Tín lắc đầu, lại nói:

- Lại nói hạ sách.

Lâu Kính lại thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

- Cái gọi là hạ sách, đó là Lương quốc, Triệu quốc liên hợp công kích Hoài Nam quốc, Hoài Nam vương Anh Bố thất tín bội nghĩa, bá chiếm lấy Tiết quận của Đại vương phong cho Hán vương, Tứ Thủy, ba quận Đông Hải, có thể nói nổi danh, tuy nhiên dân sinh Hoài Nam quốc mệt lử, chiến lực Hoài Nam quốc lại mạnh, công đánh Hoài Nam quốc, thật tại lợi bất cập hại.

Dừng một chút, lại nói:

- Hơn nữa, sau khi công diệt Hoài Nam quốc, Tề quốc đã trực tiếp đối mặt với binh tiên phong của Sở quốc, Sở quốc hiện giờ không chỉ có bộ quân, cưỡi quân, mà còn có thủy quân, có thể nói binh nhiều tướng mạnh, quân ta đối với trận này, cũng không chiếm ưu thế, Đại vương dụng binh từ xưa đến nay không ai sánh kịp, vậy thì mãnh tướng không ngăn nổi đám hung ác này.

Lâu Kính lo lắng đều không phải là không có lý, Hàn Tín đích xác lợi hại, nhưng người chỉ có một người thôi?

Lại nhìn Sở quốc, Hạng Trang lại không nói nữa, đó cũng là con người tàn độc của đại thế Lưu Bang phá nát mấy ngàn tàn binh mang cứng rắn mang theo, nhìn lại dưới trướng Hạng Trang, Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cúc tất cả đều là đại tướng trải qua trăm trận chiến, còn có cái tên truyền nhân Quỷ cốc Tất Thư, nghe nói kỳ môn, độn giáp, lục chiến, thủy chiến, cưỡi chiến, không cái gì không hiểu, không cái gì không giỏi, thiên tài mà!

Hàn Tín lại nói:

- Hạng Trang, một tay cờ bạc, Hán vương không dám đánh cuộc với hẳn, cho nên mới vì nó mà bại, quả nhân cũng sẽ không dấn vào vết xe đổ của Hán vương, về phần Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cúc, Tất Thư, đều là tầm thường, Trình Đen, Triệu Tịch, Hứa Chương, Lã Khanh cũng so với bọn họ không tề tể, làm sao có thể sợ?

Trình Đen, Triệu Tịch, Hứa Chương, Lã Khanh đều là Tề tướng, được Hàn Tín coi trọng.

Nói một chút, Hàn Tín lại nói:

- Quả nhân quyết ý thân chinh Hoài Nam, kỳ hạn phát binh!

- Vâng.

Tào Tham, Vương Lăng, Lâu Kính khẩn trương quỳ ngồi dậy, hướng Hàn Tín chấp tay thở dài.

Lâm Truy đại thành.

Ngày xưa gặp Hạng Trang thiêu hủy đại thành lúc này sớm đã khôi phục kiểu cũ, một loạt sắp xếp cửa hàng kho hàng nối tiếp nhau, trên đường cái người đi đường nối liền không dứt, người buôn bán nhỏ rộ

ràng nhón nháo, rao hàng ven chợ, còn có một chiếc xe ngựa xa hoa, thậm chí đều nhanh chóng nổi thành hàng dài, cảnh tượng này, so với trước kia càng phồn hoa hơn.

Ở nam nội thành Lâm Truy, có một gian phong nguyệt tửu lầu ba tầng lầu.

Tửu nương trong tửu lầu phong nguyệt không phải tiểu nương sắc đẹp mê người, mà là muôn vàn thiếu phụ lẳng lơ, bầu không khí thời kỳ Tần Hán lại được rộng mở, đám tửu nương này nếu như không gặp tửu khách vừa ý, dung mạo không phải là không có, hơn nữa phong nguyệt tửu lầu có đặc sản ‘rượu trắng’ Giang Đông cung ứng, do đó mà việc kinh doanh trở nên thịnh vượng.

Chỉ có điều ai cũng không biết, tửu lầu phong nguyệt này kỳ thực là sản nghiệp của Ô Mộc Nhai.

Ô Mộc Nhai hiện giờ, mạng lưới tin tức sớm tràn lan toàn bộ Hoa Hạ, đại thành như Lâm Truy này lại há có thể may mắn thoát khỏi?

Hậu viện tửu lầu, một gã tướng ngũ đoản, đầu trâu mặt ngựa nhìn quanh hai bên không thấy người, liền đẩy cửa ngăm trong phòng củi, đi vào trong một gian phòng bí mật, trong căn phòng bí mật để hơn mười mấy cái ống trúc, trong lồng ống trúc có hơn mười mấy con chim cu biết kêu, người đàn ông mở ra một cũi trúc trong đó, từ bên trong bắt ra một con chim cu.

Sau đó, gã đàn ông lại từ trong ngực lấy ra một tấm giấy cực mỏng trên mặt viết đầy chữ nhỏ, trước căn thận cuộn thành cuộn nhỏ, sau đó nhét vào trong một ống trúc nhỏ cột vào chân một con chim cu, cuối cùng, gã đàn ông ôm chim cu ra phòng tối đi ra sau hậu viện, nhẹ nhàng buông tay lại đẩy ra, chim cu liền mang theo tin mật vô cánh bay lên bầu trời đêm.

301. Chương 300: Cơ Hội Của Tề Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 300: Cơ hội của Tề quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tề vương Hàn Tín cũng chưa bao giờ thả lỏng chú ý đối với khu đất Trung Nguyên.

Từ sau khi nhận được ngọc tỷ của Tần vương, tâm tư của Hàn Tín lại không phải là làm vương, áo gấm về quê, khi Trần Lợi ở đại trạch xã phát động bạo loạn từng nói qua, Vương hầu làm tướng đâu phải cứ là con dòng cháu giống? Bây giờ, Hàn Tín muốn nói, Tam Hoàng Ngũ Đế, đâu phải con dòng cháu giống? Doanh Chính có thể làm Hoàng đế, Hàn Tín hẳn tại sao lại không thể làm Hoàng đế?

Nếu phải làm Hoàng đế, tự nhiên sẽ phải giống như Doanh Chính thống nhất thiên hạ.

Cho nên, khi biến pháp, tích góp thực lực còn lại của một nước, Hàn Tín cũng chưa bao giờ thả lỏng chú ý đối với đại thế thiên hạ.

Tuy nhiên, biến pháp Hàn Quốc từ trên bản chất nói chỉ là một mức độ thay đổi, mức độ của nó hoàn toàn xa không có cách nào cùng với Sở quốc, Hán Quốc đánh đồng “Quân giao dịch, bình toán phú”, Lâu Kính cũng từng đề nghị với Hàn Tín, làm theo quốc sách ‘Quân giao dịch, bình toán phú’ của Sở Hán ở Tề quốc, lại bị Hàn Tín cự tuyệt.

Bởi vì Tề quốc nếu làm theo ‘Quân giao dịch, bình toán phú’ của Sở Hán, thì ắt phải xuống tay đối với cường hào sĩ tộc trên đất Tề, huân thích hiển vinh, nhưng mà Hàn Tín lại là một người rất nhớ ân tình cũ, hẳn cho rằng, cường hào sĩ tộc của Tề quốc đã giúp hắn lên được chức vị Tề vương, đối với Hàn Tín hẳn là có ân, mà đám huân thích hiển vinh này lại là bộ khúc cũ của hắn, hắn không thể xuống tay được.

Từ phương diện này mà ta thấy được, Hán Tín trình độ về mặt chính trị không thể nào so sánh được với Hạng Trang, Lưu Bang được.

Hạng Trang, Lưu Bang hai vị này tuyệt đối không có lòng dạ đàn bà như vậy, thượng bách gia sĩ tộc Quang Trung, hơn một nghìn đầu người, Lưu Bang nói chém là chém, Hạng Trang đem sĩ tộc Giang Đông, thế lực sĩ tộc và gia thế hoàn toàn bị tẩy trừ một lần, hai nước Sở Hán, Hạng Trang và Lưu Bang hiện tại trên cơ bản đã là nhất ngôn cửu đỉnh.

Nhưng ở Tề quốc, Hàn Tín cho đến nay vẫn chưa hoàn toàn được sĩ tộc đất Tề ủng hộ.

Á tướng Lâu Kính nhìn trong mắt nóng trong ruột, mười năm qua đi. Sở Hán hai nước bất luận là thực lực của một nước, nhân khẩu vẫn là quân lực. Đầu đã được nâng cao cực lớn, mà Tề quốc lại vẫn giậm chân tại chỗ, cho tới nay mới ngừng, nhân khẩu Tề quốc cũng không vượt quá ba trăm vạn, nhà kho tích trữ không tới trăm vạn thạch, cái này còn kém xa nhà kho tích trữ ở Hàm Dương.

Còn như vậy chờ đợi, sự chênh lệch giữa Tề quốc cùng Sở Hán chỉ sẽ càng lúc càng lớn.

Lâu Kính rất rõ, Tề quốc muốn càn quét thiên hạ, chiếm bình các nước, chỉ có một con đường có thể đi. Đó chính là noi theo chiến công hiển hách của Tiên Tần, khích lệ tướng sĩ quân Tề đi trăm lập chiến công, sau đó không ngừng đối ngoại khởi phát chiến tranh, thông qua chiến tranh đoạt lấy của cải, đất đai và nhân khẩu. Sau đó thưởng lớn cho các tướng sĩ, sau đó tiếp tục phát động chiến tranh!

Lâu Kính không hổ là Lâu Kính, cũng không hổ là đại mưu nhân của lịch sử, người này từng hướng về phía Lưu Bang dâng lên 'Hòa thân', quốc sách siêu cấp như vậy, ánh mắt thật đúng là độc ác!

Trên thực tế, lúc này biến pháp của Hán quốc, Sở quốc đã qua một giai đoạn, thực lực của một nước, nhân lực, vật lực đã tăng trưởng rõ rệt. Hơn nữa cơ sở đã xây dựng, tình thế tương lai chỉ sẽ càng lúc càng mạnh mẽ, Tề quốc còn muốn làm theo thi hành biến cách của Sở Hán, thời gian đã không kịp nữa, hiện tại Tề quốc chỉ có thể đi một con đường duy nhất, chính là khuyến khích chiến công, dùng chiến đường chiến.

Khuyến khích chiến công, dùng chiến đường chiến, đây cũng chính là con đường chủ nghĩa quân phiệt theo thời theo thế.

Lúc trước Hạng Trang kỳ thật cũng suy xét qua điều này, nhưng mà kỳ thực lúc đó Sở quốc cùng với toàn bộ thiên hạ là địch, nếu như còn muốn thi hành con đường chủ nghĩa quân phiệt dùng chiến đường chiến, không ngừng đối ngoại khơi mào chiến sự. Như vậy khẳng định sẽ thu nhận thiên hạ thảo phạt liên binh chư hầu, cứ như vậy, Sở quốc tuyệt đối là lành ít dữ nhiều, cho nên cuối cùng Hạng Trang vẫn bỏ đi ý nghĩ này.

Nhưng Tề quốc không có bản khoản này, cho tới bây giờ, Tề quốc chỉ cùng Sở quốc, Hoài Nam quốc quan hệ khăng khăng.

Tuy nhiên. Mười năm gần đây, Sở quốc trước sau không có động tĩnh gì lớn, ngại cho mình ước giữa Sở quốc cùng Hoài Nam quốc, Tề quốc cũng không dám coi thường, nhưng hiện tại, cơ hội của Tề quốc rất cuộc đã đến!

Lâm Truy, thành nhỏ hoàng cung, Lâu Kính đối diện Hàn Tín chậm rãi mà nói:

- Đại vương, quân Hán sắp quy mô bắc trưng Hung Nô, Sở quốc tụ tập tam quốc liên quân, cũng sắp cùng Lương quốc đánh đập tàn nhẫn, trong thời điểm này, Sở Hán lại không rảnh phân tâm nhìn, Đại Tề ta phải nhân cơ hội công phạt các nước xung quanh, mở rộng quốc thổ, đoạt lấy người, đồng thời rèn luyện một nhóm cường quân!

Hàn Tín vui vẻ gật đầu, Thượng Tướng Quân Tào Tham, Tướng quốc Vương Lăng cũng đều gật đầu.

- Thần có 3 thượng, trung, hạ sách, cho Đại vương lựa chọn

Nói một hồi, Lâu Kính lại nói,

- Thượng sách, nay xuân đại hàn, nước sông đóng băng vài thước, người đi đường xe ngựa đều có thể thông hành, Đại Tề ta quân tinh nhuệ nhân cơ hội qua sông Bắc Thượng, càn quét đất Triệu, lấy đất và người

cùng mấy trăm vạn thạch tích trữ của Triệu quốc, thì thực lực của một nước đại chấn, có khuếch trương bước trợ giúp tiếp theo!

Tào Tham, Vương Lăng liếc nhau, trên mặt đều toát ra vẻ mặt chấp nhận.

Thời gian mười năm này, Triệu quốc Tướng quốc Quán Cao trước sau tận sức khởi công xây dựng thủy lợi, cải tiến nông canh, đến nỗi bốn quận Hà Nội, Cự Lộc, Hàm Đan, Hằng Sơn hằng năm thu hoạch, nghe nói, Hàm Đan có nhà kho tích trữ kê đã vượt quá mức hai triệu thạch, nếu diệt Triệu quốc rồi, không chỉ có thể được lượng tích trữ này, mà còn có thể vạn khoảnh ruộng tốt trên đất Triệu, đem sức chống đỡ đối ngoại của quân Tề mà tác chiến!

Hàn Tín lại lắc lắc đầu, nói:

- Quả nhân và Triệu quốc tiên quân Trương Nhĩ xưa nay giao thiện, Triệu vương Trương Ngao lại mọi chuyện nơi chốn lấy thúc sự quả nhân, quả nhân lại há ra tay tàn nhẫn với cháu trai!

Nói một hồi, Hàn Tín lại nói:

- Á tướng, nói tiếp trung sách của người đi.

Lâu Kính thở dài, nói:

- Trung sách, thừa dịp Lương quốc cùng Sở quốc, Hoài Nam quốc, Lâm Giang quốc đại chiến phương hàm kì binh xông ra theo đông quận đột nhập Định Đào, vừa mới diệt vong Lương quốc, Lương quốc tuy rằng không có nhiều lắm tích kê, cũng không có nhiều lắm nhân khẩu, nhưng đã có một trăm ngàn trải qua trăm trận chiến hổ lang chi binh, Đại vương nếu có thể chiêu hàng một trăm ngàn hổ lang binh, thì thực lực Tề quân nhất định tăng lên!

Đây chính là chiêu độc, nhưng mà chắc chắn phải thừa nhận rằng, chiêu độc này rất nguy hiểm, nếu Hàn Tín đột nhiên động thủ, Lương quốc bất ngờ không kịp đề phòng căn bản là không thể chống đỡ nổi, bị mất nước là tất nhiên, mà dùng uy vọng của Hàn Tín, hơn nữa lại chiếm thêm Định Đào, như vậy Lương quốc nhất định lựa chọn quy phục Hàn Tín, điều này dường như là tất nhiên rồi.

Điều này ý là, Hạng Trạng bày ra kết cục tử, mời Anh Bố, Cộng Úy phí nhiều kinh xương ra tuồng, có thể người xem sẽ ném tiền thưởng xuống cho Hàn Tín, thật muốn như vậy, Hạng Trạng, Anh Bố, Cộng Úy chỉ sợ sẽ tức giận đến học máu đi? Có thể lúc đó bọn chúng học máu lại phải thế nào được? Hàn Tín hiệp Tề, Lương quân tiên phong, ai tranh phong?

Hàn Tín lại chau mày, trầm giọng nói:

- Tề quốc từng ký kết minh ước với Lương quốc, hơn nữa minh ước đến nay vẫn chưa giải trừ, Lương quốc nếu như thật sự cùng với Sở quốc, Hoài Nam quốc, Lâm Giang quốc khai chiến, quả nhân không giúp hẳn dĩ nhiên là quá đáng rồi, lại há có thể quay lưng lại với minh ước, lại từ sau lưng đánh lén hẳn? Làm như thế, há không phải là nhạo báng người trong thiên hạ?

Lâu Kính vội la lên:

- Đại vương, cái gọi là minh ước, chẳng qua là vì đối phó với cộng đồng cường địch mà tồn tại, hiện giờ Hạng Võ sớm đã chết, đại thế thiên hạ cũng sớm đã xưa không bằng nay, minh ước giữa Tề quốc và Lương quốc cũng sớm nên giải trừ rồi, cho nên, không bằng nhân cơ hội này giải trừ minh ước giữa Tề Lương, sau đó lại động thủ với Lương quốc?

- Không ổn, điều này bất nghĩa, quả nhân không tuyệt đối không làm!

Hàn Tín lắc lắc đầu, lại nói:

- Lại nói hạ sách.

Lâu Kính lại thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

- Cái gọi là hạ sách, đó là Lương quốc, Triệu quốc liên hợp công kích Hoài Nam quốc, Hoài Nam vương Anh Bố thất tín bội nghĩa, bá chiếm lấy Tiết quận của Đại vương phong cho Hán vương, Tứ Thủy, ba quận Đông

Hải, có thể nói nổi danh , tuy nhiên dân sinh Hoài Nam quốc mệt lử, chiến lực Hoài Nam quốc lại mạnh, công đánh Hoài Nam quốc, thật tại lợi bất cập hại.

Dừng một chút, lại nói:

- Hơn nữa, sau khi công diệt Hoài Nam quốc, Tề quốc đã trực tiếp đối mặt với binh tiên phong của Sở quốc, Sở quốc hiện giờ không chỉ có bộ quân, cưỡi quân, mà còn có thủy quân, có thể nói binh nhiều tướng mạnh, quân ta đối với trận này, cũng không chiếm ưu thế, Đại vương dụng binh từ xưa đến nay không ai sánh kịp, vậy thì mãnh tướng không ngăn nổi đám hung ác này.

Lâu Kính lo lắng đều không phải là không có lý, Hàn Tín đích xác lợi hại, nhưng người chỉ có một người thôi?

Lại nhìn Sở quốc, Hạng Trang lại không nói nữa, đó cũng là con người tàn độc của đại thế Lưu Bang phá nát mấy ngàn tàn binh mang cứng rắn mang theo, nhìn lại dưới trướng Hạng Trang, Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cức tất cả đều là đại tướng trải qua trăm trận chiến, còn có cái tên truyền nhân Quỷ cốc Tất Thư, nghe nói kỳ môn, độn giáp, lục chiến, thủy chiến, cưỡi chiến, không cái gì không hiểu, không cái gì không giỏi, thiên tài mà!

Hàn Tín lại nói:

- Hạng Trang, một tay cờ bạc, Hán vương không dám đánh cuộc với hắn, cho nên mới vì nó mà bại, quả nhân cũng sẽ không dấn vào vết xe đổ của Hán vương, về phần Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cức, Tất Thư, đều là tầm thường, Trình Đen, Triệu Tịch, Hứa Chương, Lã Khanh cũng so với bọn họ không tệ lắm, làm sao có thể sợ?

Trình Đen, Triệu Tịch, Hứa Chương, Lã Khanh đều là Tề tướng, được Hàn Tín coi trọng.

Nói một chút, Hàn Tín lại nói:

- Quả nhân quyết ý thân chinh Hoài Nam, kỳ hạn phát binh!

- Vâng.

Tào Tham, Vương Lăng, Lâu Kính khẩn trương quỳ ngồi dậy, hướng Hàn Tín chấp tay thở dài.

Lâm Truy đại thành.

Ngày xưa gặp Hạng Trang thiêu hủy đại thành lúc này sớm đã khôi phục kiểu cũ, một loạt sắp xếp cửa hàng kho hàng nối tiếp nhau, trên đường cái người đi đường nối liền không dứt, người buôn bán nhỏ rộn ràng nhộn nhạo, rao hàng ven chợ, còn có một chiếc xe ngựa xa hoa, thậm chí đều nhanh chóng nối thành hàng dài, cảnh tượng này, so với trước kia càng phồn hoa hơn.

Ở nam nội thành Lâm Truy, có một gian phong nguyệt tửu lầu ba tầng lầu.

Tửu nương trong tửu lầu phong nguyệt không phải tiểu nương sắc đẹp mê người, mà là muôn vàn thiếu phụ lẳng lơ, bầu không khí thời kỳ Tần Hán lại được rộng mở, đám tửu nương này nếu như không gặp tửu khách vừa ý, dung mạo không phải là không có, hơn nữa phong nguyệt tửu lầu có đặc sản 'rượu trắng' Giang Đông cung ứng, do đó mà việc kinh doanh trở nên thịnh vượng.

Chỉ có điều ai cũng không biết, tiểu lầu phong nguyệt này kỳ thực là sản nghiệp của Ô Mộc Nhai.

Ô Mộc Nhai hiện giờ, mạng lưới tin tức sớm tràn lan toàn bộ Hoa Hạ, đại thành như Lâm Truy này lại há có thể may mắn thoát khỏi?

Hậu viện tửu lầu, một gã tướng ngũ đoản, đầu trâu mặt ngựa nhìn quanh hai bên không thấy người, liền đẩy cửa ngấm trong phòng củi, đi vào trong một gian phòng bí mật, trong căn phòng bí mật để hơn mười mấy cái ống trúc, trong lòng ống trúc có hơn mười mấy con chim cu biết kêu, người đàn ông mở ra một cái ống trúc trong đó, từ bên trong bắt ra một con chim cu.

Sau đó, gã đàn ông lại từ trong ngực lấy ra một tấm giấy cực mỏng trên mặt viết đầy chữ nhỏ, trước căn thật cuộn thành cuộn nhỏ, sau đó nhét vào trong một ống trúc nhỏ cột vào chân một con chim cu, cuối

cùng, gã đàn ông ôm chim cu ra phòng tối đi ra sau hậu viện, nhẹ nhàng buông tay lại đẩy ra, chim cu liền mang theo tin mật vô cánh bay lên bầu trời đêm.

302. Chương 301: Chuyện Xấu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 301: Chuyện xấu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên Đầm Bành Lễ (Hồ Bà Dương) buồm gấm che lấp mặt trời, hơn năm trăm chiến thuyền của Sở quốc đang xuôi dòng mà đi

Mùa này tuy rằng vẫn là tiết đầu xuân rét như cắt da cắt thịt, nhưng gió đông nam rất hiếm khi nổi lên, khiến đội tàu của thủy quân Sở quốc thuận gió mà đi, tiết kiệm sức lực chèo thuyền.

Lần này viễn chinh Ba Thục, Hạng Trang điều động hai mươi nghìn cấm quân tinh nhuệ, cộng thêm ba mươi nghìn phủ binh của Hồ Bí doanh, Thiên Lang doanh, ngoài ra, còn trưng dụng bốn mươi nghìn con la, chuyên chở khoảng hai trăm ngàn tạ quân lương, cấm quân có thể ngồi thuyền, còn con la chở quân lương cùng với ba mươi nghìn phủ binh thì chỉ có thể hành quân đi theo con đường phía bắc Đầm Bành Lễ.

Trong khoang thuyền, Hạng Trang đang cùng Cao Sơ, Bàng Ngọc, Bách Lý Hiền nói chuyện phiếm.

Lần này giả vờ qua Giang Lăng viễn chinh Ba Thục, chủ tướng của quân Sở trên danh nghĩa là Cao Sơ, ngoại trừ Cao Sơ, Bàng Ngọc, Bách Lý Hiền và 1 số rất ít tướng lĩnh cấp cao, thậm chí ngay cả đại bộ phận tướng sĩ của cấm quân cũng không biết, Hạng Trang kỳ thật cũng đang ở trong quân, về phần Hoài Nam vương, Lâm Giang vương và Lương vương bọn họ, thì càng cho rằng Hạng Trang còn ở Thọ Hồ đại doanh.

Trên thực tế, đại doanh Thọ Hồ là do Tất Thư chủ trì đại cục.

Trước khi xuất chinh, Hạng Trang đã chính thức phái Tất Thư làm Vệ tướng quân, phụ trách bảo vệ Giang Đông, đối với quyết định này của Hạng Trang, Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Điền Hoàn và một số tướng già khác đều không phục, tuy nhiên không có cách nào, hiện giờ quyền lực của Hạng Trang đã được củng cố hoàn toàn, không ai có thể dễ dàng khiêu chiến với vương quyền của Hạng Trang.

Tuy nhiên, sau khi ủy nhiệm Tất Thư làm Vệ tướng quân, Hạng Trang còn quyết định một chuyện làm cho người ta khó hiểu

Không ngờ Hạng Trang lại hạ Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Điền Hoàn xuống làm phó tướng của Tất Thư!

Ngoại trừ Tất Thư ra, trong đám quan văn võ tướng Giang Đông, có lẽ chỉ có Bách Lý Hiền là loáng thoáng đoán được tâm tư của Hạng Trang, hành động này của Hạng Trang kỳ thật cũng không khác Lưu Bang năm đó lắm, Hán Trung phong tướng. Lưu Bang nắm đó phái Hàn Tín làm Đại tướng quân, đồng thời cũng đem Tào Tham, Quán Anh, Vương Lăng và một số thuộc cấp tâm phúc vào điều vào trong quân Hàn Tín

Một câu, Hạng Trang rất coi trọng năng lực lãnh binh của Tất Thư, cũng cho rằng hẳn hoàn toàn có năng lực bảo vệ tốt Giang Đông, đồng thời, Hạng Trang đối với Tất Thư cũng là không phải không có tâm lý đề phòng, ủy nhiệm đám người Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Điền Hoàn làm phó tướng Tất Thư, chính là vì đề phòng Tất Thư sau này sẽ đào tạo ra tâm phúc của chính mình, như vậy sau này khi thu hồi binh quyền, mới không phức tạp.

Khi Hạng Trang đang cùng Cao Sơ, Bàng Ngọc, Bách Lý Hiền nói chuyện phiếm, Khuất Bất Tài bỗng nhiên vội vàng đi vào khoang thuyền.

Là một xuyên việt giả, lại không ai có tầm quan trọng, nắm rõ tình báo của Hạng Trang hơn hẳn. Lần này viễn chinh Ba Thục, tên ưng khuyến Khuất Bất Tài này, tất nhiên là phải dẫn theo

Khi Khuất Bất Tài đi vào khoang thuyền, trong tay còn ôm bồ câu đưa tin

Lợi dụng bồ câu đưa tin tiến hành đưa tin. Đối với người thời đại này mà nói, kỳ thật cũng không xa lạ gì, khi cùng Hạng Võ tranh chấp, Lưu Bang từng thông qua bồ câu để truyền quân tình, tuy nhiên, Lưu Bang lại không coi trọng bồ câu đưa tin, mà coi trọng kiểu đưa tin truyền thống - phi ngựa.

Chỉ có Hạng Trang mới biết tận dụng lực lượng lớn hệ thống bồ câu đưa tin.

- Đại vương.

Khuất Bất Tài vái chào Hạng Trang nói,

- Tiểu nhân vừa mới nhận được bồ câu đưa tin. Tề vương Hàn Tín bí mật tập kết đại quân ở Lang Tà quận, gần đây không ít xa hành của Tề quốc cũng đang vận chuyển lương thảo xuống phía nam, theo tiểu nhân phán đoán, đại quân Tề quốc rất có thể là muốn tiến công Hoài Nam quốc.

- Ủ? Hàn Tín? !

- Tiến công Hoài Nam quốc? !

- Vào lúc này? !

Cao Sơ, Bàng Ngọc nghe vậy nhất thời mặt hơi biến sắc.

Hạng Trang thoáng chốc cũng chau mày lại, cái này cũng có một chút không ngờ

- Kỳ lạ, như vậy là không phù hợp lẽ thường!

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói,

- Hàn Tín lựa chọn lúc này xuất binh. Đối với Tề quốc mà nói đây cũng là việc trong dự kiến. Đối tượng thâm tóm tốt nhất hẳn là là Triệu quốc màu mỡ ngàn dặm kia, chọn lựa từ cấp này trở xuống là tranh giành hư vô tận diệt lương thực. Tiến công Hoài Nam là lựa chọn tệ nhất

Trước khi xuất binh, Hạng Trang, Tất Thư, Bách Lý Hiền cũng đã nhiều lần thảo luận về vấn đề này.

Hạng Trang, Tất Thư và Bách Lý Hiền cũng không cho rằng Tề quốc sẽ tiến công Hoài Nam quốc vào lúc này, bởi vì đối với Tề quốc mà nói, Hoài Nam quốc không những miếng xương mềm khó gặm, mà là một cục xương thật sự, không có chút thịt nào cả, Tề quốc hao tổn tâm cơ gặm được khối xương cứng này, cuối cùng cũng không kiếm được bao nhiêu béo bở.

- Cái này thì phiền toái rồi

Bàng Ngọc nhú nhú mày, trầm giọng nói :

- Hoài Nam vương Anh Bố tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng so sánh với Tề vương Hàn Tín chắc chắn là không bằng, Hoài Nam quốc mấy năm nay cũng tích góp từng ít từng ít của cải, nhưng so sánh với Tề quốc vẫn là không đủ, đại quân Tề quốc nếu thật sự nam hạ, Hoài Nam quốc chỉ sợ là không ngăn được.

Cao Sơ cũng nói:

- Hoài Nam quốc nếu bị Tề quốc tiêu diệt, Giang Đông sẽ trực tiếp phơi bày trước quân tiên phong của nước Tề Tuy nói Tất Thư là quý cốt môn nhân, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ vừa mới ra quân, chưa bao giờ cầm quân không nói, còn chưa bao giờ tham gia bất kì một trận đánh nào, đột nhiên đối mặt với 1 đại binh gia Hàn Tín như vậy, tất dữ nhiều lành ít.”

Ngụ ý trong lời nói của Bàng Ngọc, Cao Sơ có nghĩa là hủy bỏ viễn chinh.

Bách Lý Hiền lại bất đồng ý kiến:

- Đại vương, tên đã lên cung, không thể không bắn!

Hạng Trang trầm ngâm một lát, đột nhiên quay đầu lại dặn dò Khuất Bất Tài nói:

- Khuất Bất Tài, tức khắc dùng bò câu đưa tin, đem mọi khả nghi của quân Tề báo cho Tướng quốc Hoài Nam, Khoái Triệt, biết , để quân Hoài Nam sớm kịp phòng bị!

“Vâng!”

Tiếng trả lời của Khuất Bất Tài âm âm vang lên, linh mệnh đi.

Sau 10 ngày, bến Giang Lăng.

Trước bến, xe ngựa qua lại như mắc cửi, quan lại tập hợp, Lâm Giang vương Cộng Ủy cũng đích thân dẫn Đỗ Hồng, Công Tôn Vô và quan văn võ tướng ra bến nghênh đón đại quân Sở quốc, là vương của quốc gia chư hầu, Cộng Ủy vốn dĩ không cần khách khí như vậy, mặc kệ nói như thế nào, chủ tướng quân Sở, Cao Sơ cũng chỉ là một hương hầu, tất nhiên nhận không nổi đại lễ của hân

Nhưng, cân nhắc thực lực và quân lực hùng mạnh của Sở quốc, sau này Lâm Giang quốc có gặp phải uy hiếp của quân Hán thì cũng phải dựa vào sự ủng hộ của Sở quốc, Cộng Ủy lúc này mới đồng ý đề nghị của Thượng Tướng Quân ,Công Tôn Vô, đích thân dẫn các quan lại đến bến đón chào, cái khác không nói, ít nhất như vậy cũng có thể để lại trong lòng tướng sĩ quân Sở một ấn tượng tốt ?

Phải biết rằng tên Cao Sơ này là tướng quân tâm phúc của Sở vương Hạng Trang, sau này Lâm Giang quốc mà phải cầu viện Sở quốc, lãnh binh đến có lẽ sẽ là người này, cho nên, giao hảo với hân lúc này, có lợi vô hại.

Và không bao lâu, trên mặt sông liền xuất hiện trùng trùng điệp điệp lớn nhỏ chiến thuyền.

Cùng lúc đó, trên đường Giang Bắc cũng hiện lên đại quân Sở quốc đông nghìn nghịt, cờ che bầu trời lấp mặt trời, nhìn không thấy tận cùng đoàn ngựa, Lâm Giang vương Cộng Ủy và quan văn võ tướng đứng trang nghiêm phía sau mặt không khỏi hơi hơi biến sắc, cái khác không nói, riêng đội ngũ quân nghiêm mật cùng với khí thế run sợ chết người , đại quân Lâm Giang còn lâu mới bì kịp.

Trong đám người, Tướng quốc Đỗ Hồng lo lắng hừng hực nói:

- Đại vương, hiện tại thay đổi chủ ý còn kịp, một khi đại quân Sở quốc lên bến Giang Lăng thì cái gì cũng sẽ muộn !

Nói xong, Đỗ Hồng lại nói,

- Những quan viên chúng ta kỳ thật không có gì, không làm quan Lâm Giang quốc, còn có thể làm quan Sở quốc, nhưng Đại vương người?”

Cộng Ủy im lặng, nói thật ra hiện tại hân cũng đã có chút hối hận.

Nếu chẳng may quân Sở qua phạt lương là giả, đánh lên Lâm Giang quốc mới là thật, như vậy chẳng phải là dẫn sói vào nhà.

Tuy nhiên, Cộng Ủy càng hiểu rõ, hiện tại thay đổi chủ ý cũng không phải là ý kiến hay,

Thủy quân Sở quốc cùng đi, quân tiên phong đã tiến thẳng đến dưới thành Giang Lăng, lúc này cự tuyệt quân Sở đi qua, thì cũng có nghĩa là trở mặt với quân Sở, một khi quân Sở thẹn quá hóa giận, thì vốn dĩ không có ý đối đầu sợ cũng sẽ sinh ra ý thù địch, vậy là nguy rồi.

Lúc Cộng Ủy đang bất an không yên, một chiến thuyền của Sở quốc bỗng nhiên rời khỏi đại đội, chậm rãi cập vào bến tàu.

Thuyền lớn vừa mới cập bờ, một viên đại tướng quân Sở xung quanh có hơn mười tên thuộc cấp vây quanh hạ đi lên bước lên, đứng bên cạnh Lâm Giang vương, Vũ Thiệp khẩn trương tiến lên, giới thiệu đại tướng quân Sở Cao Sơ cho Lâm Giang vương và văn võ bá quan, Cao Sơ tiến lên làm lễ chào hỏi Lâm Giang vương và văn võ Lâm Giang

Sau khi chào mừng, Cộng Ủy lại kinh ngạc phát hiện, các chiến thuyền còn lại của Sở quốc cũng không cập bờ, mà là tiếp tục xuôi dòng đi lên, còn đại quân và đoàn ngựa của Sở quốc đang lao đi trên đường Giang Bắc, không có chút ý định dừng lại, chỉ ở ngã ba thành đông quẹo một cái ,sau đó vòng qua thành bắc Giang Lăng tiếp tục hướng lên phía tây

Vấn võ phía sau Lâm Giang quốc Cộng Ủy rất hoang mang, năm mươi nghìn quân Sở này không phải vì trợ chiến mà đến sao? Dựa theo ước định giữa hai nước, năm mươi nghìn quân Sở này cho lên bờ ở bến Giang Lăng, sau đó cùng đại quân Lâm Giang huyện Kinh Yên, huyện Kỷ đánh vào quận Nam Dương Đặng huyện, nhưng, quân Sở sao còn đi hướng Tây? Bọn họ làm gì chứ?

Cộng Ủy còn đang do dự hỏi hay không hỏi, bên kia Đỗ Hồng sớm nhận nài không được đã hỏi Cao Sơ:

- Cao tướng quân, quý quân không phải vì cùng đại quân Lâm Giang ta tác chiến mà đến sao? Sao không ở Giang Lăng nghỉ chân, lại hướng phía Tây mà đi? Không biết ngài có ý gì? Chẳng lẽ có mục đích mà không thể nói cho người khác

Cao Sơ nhú nhú mày, có chút mất hứng nói:

- Đỗ Tướng quốc, bản tướng quân dẫn năm nghìn đại quân, đích thật là vì trợ chiến Lâm Giang quốc mà đến, tuy nhiên, đúng lúc vừa rồi, bản tướng quân vừa mới nhận được mật báo, nói là Ba Thục trống rỗng, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, bởi vậy bản tướng quân quyết định thay đổi mục tiêu, thừa dịp tấn công bất ngờ Ba Thục.

Hiện giờ, quân Sở đã đi qua Giang Lăng, phía trước lại là Di Lăng, khoảng cách môn hộ vu huyện Ba quận không tới năm trăm lý, lúc này cho dù có mật thám của quân Hán truyền tin cho Quan Trung, đợi cho Lưu Bang biết được tin tức, cho dù ngựa đưa tin có truyền tin nhanh thế nào để Ba quận tăng cường đề phòng thì sợ là cũng không kịp, cho nên cũng không sợ quân thần Lâm Giang quốc biết tin tức.

-Tập kích bất ngờ Ba Thục?-

Đỗ Hồng nói,

- Cao tướng quân, ngài không nói chơi chứ?

- Lời này của Đỗ Tướng quốc hình như hơi vô lễ, quốc gia đại sự há là trò đùa?

Cao Sơ tức giận không hài lòng.

Dừng một chút, Cao Sơ lại hướng Cộng Ủy nói,

- Lâm Giang vương, quân tình khẩn cấp, mặt tướng phải cáo từ, đợi dẹp yên Ba Thục, rồi đến tạ tội với Đại vương!

Dứt lời, Cao Sơ xoay người bước đi, đi mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại nói

- Ba Thục có gấm Tứ Xuyên, kỳ trân thiên hạ, mặt tướng định thay Đại vương đem mấy ngàn tấm về

Cộng Ủy lẳng lẳng nói:

- Như thế, làm phiền tướng quân rồi .

Cao Sơ khoát tay áo, lúc này mới mang theo hơn mười thuộc cấp nghênh ngang đi.

303. Chương 302: Cường Hào Ba Thục

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 302: Cường hào Ba Thục

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm hôm nay, trước cổng Quận Thủ phủ có một chiếc xe ngựa xa hoa làm bằng gỗ lim dát vàng chậm rãi chạy đến, xe ngựa từ từ dừng lại, mã xa phu ngồi ở trên cànng xe thả người nhảy xuống, kẻ tiếp lại đem băng ghế ở sau thùng xe ra đặt xuống trước cửa, cửa xe ngựa mở ra, một thiếu phụ từ từ bên ra.

Mái tóc thiếu phụ đó vắn cao, để lộ cổ ngọc thon dài cao quý.

Trên người Thiếu phụ tuy rằng mặc một chiếc áo sẫm màu trắng vạt áo rất thẳng nhưng hình như cũng không thể che dấu dáng vẻ thướt tha, mềm mại, yếu điệu của nàng, nơi cần nhô lên thì nhô lên, nơi cần cong lên thì cong lên, nơi cần nhỏ thì nhỏ, da thì trắng như tuyết, trắng như cây vải Tân Lục, ngũ quan lại tinh xảo, nhất là cặp mắt to kia dường như biết nói, phong tình vạn chủng, quả là một báu vật trời sinh!

Mỹ nhân như thế, những lính canh trước Quận Thủ Phủ nhìn đến ngẩn ngơ,
có tên còn chảy cả nước miếng

Thiếu phụ cười thản nhiên, không vì những cái như vậy mà tức giận

Trên thực tế, thời kỳ Tần Hán khoảng cách, nề nếp giữa nam nữ đã cực kỳ thoáng, đừng nói những tên lính canh này chỉ là nhìn chăm chăm, cho dù là to gan tiến lên trêu đùa vài câu, thiếu phụ cũng sẽ không tức giận, đương nhiên, nếu bọn lính canh còn muốn làm gì khác, thí dụ như sờ tay chẳng hạn, thì tuyệt đối là không được.

Lúc vài tên lính canh đang mơ màng suy nghĩ vẫn vợ, mã xa phu đã tiến lên hành lễ nói:

- Làm phiền vài vị vào bẩm, nói là Trường Thọ Tần gia Tần phu nhân đến thăm hỏi Cận Quận Thủ.
- Trường thọ Tần gia?! Vài tên lính canh nghe vậy mặt hơi hơi biến sắc, lập tức có một tên xoay người đi vào phủ..

Không đến một lát, Quận Thủ Ba Quận, Cận Hấp, đã từ trong cửa chính vội vàng ra đón, nhìn thấy dáng vẻ duyên dáng yêu kiều quyến rũ của thiếu phụ, Cận Hấp liền chấp tay thở dài nói:

- Tần phu nhân? !

Tần phu nhân hơi hơi khụy xuống, chỉnh lại trang phục đáp lễ:

- Kiến quá Quận Thủ.

Cận Hấp lắc cả hai tay, liên thanh nói:

- Đảm đương không nổi, bản quận đảm đương không nổi đại lễ như thế của phu nhân. Cận Hấp cũng không phải là ngoài miệng khiêm tốn, mà là thực sự chính mình không đảm đương nổi, đừng thấy trước mặt chỉ là một thiếu phụ quyến rũ, nhưng thân phận của nàng tuyệt không giống bình thường.

Nhắc đến Tần gia, thì không thể không nhắc đến Ba quả phụ của thời Tiên Tần, thủ tiết từ lúc trẻ, sáng lập nên sự nghiệp như mọi người biết, cực kì giàu có, sau lại quyên góp một lượng lớn của cải xây dựng sửa chữa Vạn Lý Trường Thành, còn cung cấp cho lăng Tần Thủy Hoàng một lượng lớn thủy ngân, cuối đời được Tần Thủy Hoàng đưa vào cung Hàm Dương dưỡng lão, có thể nói cực kì ân sủng

Sau khi Tần vong, Ba gia sửa họ Tần, ý là không quên cố tần xưa

Lưu Bang tiến quan sau, cùng phụ lão Quan Trung quy ước ba điều, đối với sĩ tộc cường hào Quan Trung đối đãi hết sức tử tế, coi như báo đáp ân tình cho bọn họ, trợ giúp Lưu Bang định tam tần, trong đó, Ba gia cũng chính là Tần gia, vừa ra tiền lại vừa xuất lương còn điều động trai tráng, có thể nói là đã dốc rất nhiều sức lực, cho nên Ba Quận Tần gia được Hán Vương cực kỳ ưu ái

Nhưng mà, để Cận Hấp hạ mình đón chào, cũng không phải vì vậy.

Cận Hấp sợ dĩ hạ mình đón chào, là bởi vì vì trước mặt, Tần phu nhân này vẫn là một y trung thánh thủ, đặc biệt là giới đan đạo, năm ngoài Ba Quận có đại địch, nếu không phải Tần phu nhân ban phát rộng rãi Đan Chu hộ dịch, không biết cuối cùng phải chết bao nhiêu người, Quận Thủ như hắn chỉ sợ cũng làm không được, cho nên đối với Tần phu nhân, trong lòng tâm hấp luôn luôn cảm thấy tôn kính

Sau vài câu xã giao, Cận Hấp lại xoay người cung kính mời Tần phu nhân vào phòng khách Quận Thủ phủ

Phân chủ khách rồi ngồi xuống, Tần phu nhân nói:

- Cận Quận Thủ, thiếp có một chuyện muốn nhờ, không biết có thể châm chước?"

Cận Hấp liên tục xoa tay nói:

- Tần phu nhân, người làm thế quả thật là quá khách khí, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần là bản Quận Thủ có thể làm được, nhất định sẽ làm theo!

Tần phu nhân khẽ mỉm cười, nói:

- Không dối gạt cận Quận Thủ, Tần gia ta tuy rằng nhiều thể hệ kinh doanh Đan Sa, nhưng mà mười mấy năm gần đây có thêm buôn bán Công Thâu giấy, sách và rượu trắng với Giang Đông, tháng trước, thiếp đã đặt đặt hàng một số lớn Công Thâu giấy, thư tịch và rượu trắng của thương nhân Giang Đông, ít ngày nữa sẽ đi qua Di Lăng vào Ba Quận, nhưng còn phải xin Quận Thủ đóng cho con dấu, cho phép đi qua

- Việc này

Cận Hấp nghe vậy không khỏi có chút khó xử, mười ngày trước, Hán Vương vừa mới hạ chiếu lệnh, trong lúc ở đại quân thu bắc Hung Nô, theo quy định thì các quận, đặc biệt là Ba Quận cần bế quan tắc đạo, cấm hết thầy tiểu thương ra vào! Việc này kỳ thật cũng là thường lệ, mỗi lần đại quân xuất chinh, tất nhiên đều sẽ có hành động như vậy

Tần phu nhân nói:

- Nếu Quận Thủ khó xử, vậy thì thôi vậy.

Dứt lời, Tần phu nhân định đứng lên cáo từ, Cận Hấp thấy thế vội la lên:

- Phu nhân chờ một chút.

Lập tức Cận Hấp kêu môn hạ thư lại viết văn điệp, lại ở trên văn điệp đóng dấu đại ấn của mình, sau đó đem văn điệp có con dấu đưa cho Tần phu nhân nói:

Phu nhân, con dấu văn điệp ở đây, người nhận đi.

Tuy nói Hán Vương đã hạ chiếu, trong lúc thu bắc Hung Nô, các quận đều phải bế quan tắc đạo, nhưng mà chẳng qua đây chỉ là thường lệ mà thôi, Cận Hấp cũng không cho rằng châm chước Tần gia một lần, sẽ xảy ra chuyện gì.

- Đa tạ Quận Thủ, ngày khác chắc chắn có hậu tạ.

Tần phu nhân nhận văn điệp, xoay người cáo từ.

Cận Hấp tiễn Tần phu nhân đến tận cửa chính Quận Thủ phủ, đến khi bóng hình thướt tha xinh đẹp của Tần phu nhân lên xe ngựa, mới thôi nhìn, ánh mắt vẫn còn quyến luyến không rời, trong lòng lại không ngừng suy nghĩ, quả phụ xinh đẹp quyến rũ thế này quả thật khiến cho con người chết mê chết mệt, chỉ tiếc nàng là quả phụ của Tần gia. . . Cận Hấp hẳn thật là vô phúc

Hạng Trang đỡ trọng giáp xuống, thay một bộ áo thương nhân, Cao Sơ, Bách Lý Hiên, Khuất Bất Tài và mười mấy thân tín khoanh tay đứng trang nghiêm vây quanh ở trên Cổ Đạo bên sông Di Lăng

Năm đó Đại Tần phạt Sở, Tần Thủy Hoàng đã trưng dụng năm trăm ngàn thợ thủ công từ Ba Thục, bắt ngờ theo tả ngạn sông men theo vách núi dựng đứng đục ra một con đường nhỏ mà hai con ngựa cò thể cùng đi, đó là Cổ Đạo Di Lăng này, Cổ Đạo Di Lăng bắt đầu từ phía tây cho đến phía đông Di Lăng, toàn bộ dài gần năm trăm lý, đa số là đào ở phía trên vách núi, đặc biệt hiểm trở

Nhìn xa cổ đạo uốn lượn quanh vách núi, Hạng Trang không khỏi có cảm thấy vượt ra cả cõi tiên.

Đế quốc Đại Tần tuy rằng chỉ trị vì có hai thể hệ mười mấy năm, nhưng mà quả thật để lại cho hậu nhân của cải quý giá nhiều đếm không xuể, trước mắt là một đường thông qua vách đá cheo leo, nhưng mà đó chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi! Bất kể là nối thẳng Cửu Nguyên, hay là đường đi thông qua các quốc gia Quan Đông, hoặc là lăng tẩm, Vạn Lý Trường Thành, so về quy mô công trình đều hơn xa Di Lăng đạo

Còn có kênh ở trịnh quốc của Quan Trung, “lý băng cử diên” của Ba Thục và “linh kênh” thông với Trường Giang, thủy vực Châu Giang!

Từ là, Hạng Trang không thể không cảm thán, Sở quốc chỉ có điều động viên hơn mười vạn dân phu, từ Lư Giang chặt mấy cây gỗ lớn làm thuyền rồng cho nước sở cũng đã cố hết sức, Đế quốc Đại Tần lại chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi mà làm được rất nhiều công trình có một không hai, dựa vào cái gì? Đại Tần dựa vào chính là sức mạnh hệ thống, sức mạnh của hệ thống nông nghiệp và chiến tranh!

Hạng Trang đột nhiên có một loại kích thích muốn ngửa mặt lên trời mà thét thật dài

Giả sử lấy thời gian, Sở quốc cũng có thể làm tái hiện sự huy hoàng đó như Đế quốc Đại Tần xưa, hơn nữa, Sở quốc cũng sẽ tuyệt không dẫm vào vết xe đổ của Tần Nhị Thế mà chết, bởi vì hệ thống vừa nông nghiệp vừa chiến đấu của Đại Sở so với Đại Tần đã hoàn thiện hơn rất nhiều, khoa học hơn rất nhiều, vào lúc này, sẽ không xuất hiện lại đế quốc Đại Hán, mà chỉ biết còn biết đế quốc Đại Sở hùng mạnh hơn rất nhiều!

Hạng Trang đang lúc trong cơn tiên, thì Cao Sơ phía sau lại có chút thiếu kiên nhẫn, hỏi Khuất Bất Tài nói:

- Lão khuất, người Tần gia sao còn chưa lại? Người có phải chưa giải thích rõ ràng ?

- Không thể

Khuất Bất Tài quả quyết nói - Tiểu nhân ở trong mật tin đã giải thích rõ ràng!

Cao Sơ nói:

- Vậy thì là bồ câu đưa tin không đem tin đến, đi được nửa đường là bị điều hâu ngậm đi rồi.

- Cái này cũng không thể

Khuất Bất Tài không cần nghĩ ngợi nói

- bồ câu đưa tin của Tiểu nhân đều được huấn luyện chuyên nghiệp, từ tám năm trước chọn dùng bồ câu đưa tin tới nay chưa có xảy ra bất kì sai lầm nào.

- Vậy thì là Tần gia xảy ra vấn đề.

Cao Sơ nói

- Làm không tốt Tần gia đã bán đứng. người

- Cái này

Khuất Bất Tài lập tức nghẹn lời, mắt thấy trời sắp đen hết cả rồi, người của Tần gia trước sau không thấy xuất hiện, uất ức trong lòng của Khuất Bất Tài cũng không thể nào giải, chẳng lẽ Tần gia thật sự xảy ra vấn đề?

- Đến lúc đầu thì người cũng đừng đoán mò nữa

Hạng Trang bỗng nhiên nói

- Tần gia không thể xảy ra vấn đề.

Hạng Trang chắc chắn, Tần gia tuyệt đối không thể có vấn đề, bất kể là xuất phát từ tình cảm của Cố tần, hay là xuất phát từ suy nghĩ lợi ích bản thân của Tần gia, Sở quốc chiếm lĩnh Ba Quận đối với Tần gia mà nói chỉ có lợi, không có hại

Luật pháp mới lại trọng nông hạn chế thương, tuy rằng giảm bớt gánh nặng, cực kì lớn cho dân Ba Thục nhưng chúng lại cản trở nghiêm trọng phát triển thủ công nghiệp và thương mại nghiệp của Ba Thục, càng tổn hại nghiêm trọng ích lợi của cường hào Ba Thục, thí dụ như Tần gia, nhiều thế hệ kinh doanh chu sa, sản nghiệp bị phá hủy gần như không còn, vài năm này dựa vào kinh doanh rượu trắng, thư tịch, Công Thâu giấy mới dần dần khôi phục như ngày xưa

Trên thực tế, không chỉ có Tần gia, gần như tất cả cường hào Ba Thục đều ngóng trông quân Sở tiến vào.

Dưới sự trấn áp đầy máu tanh của Chu Quan Phu, cường hào sĩ tộc Quan Trung, Ba Thục tuy rằng từ bỏ chống cự, nhưng Sự đối lập của bọn họ với chính phủ trung ương đại hán hoàn toàn không biến mất, nhìn vào như mặt nước tĩnh lặng, nhưng kỳ thật đang dấu điểm 1 mạch nước ngầm mãnh liệt, một khi có ngoại lực tác động, ngay lập tức sẽ dâng lên 1 cơn sóng thần

Tuy nói Sở quốc cũng thi hành như vậy, thuế như nhau, nhưng Sở quốc không cấm thương mại, Sở quốc không những không cấm hoạt động thương mại, ngược lại còn cổ vũ mạnh mẽ việc buôn bán, có thể nói không ít nhà buôn lớn của Giang Đông đều đã được ban tước, kinh thương cũng có thể nhận được tước vị, việc này từ xưa đến nay chưa hề có việc, vậy, lực hấp dẫn đối với các cường hào Ba Thục là rất lớn

Tiếng nói Hạng Trang vừa dứt, phía trước vách núi liền loáng thoáng hiện lên tiếng lục lạc của con ngựa

- Đến rồi, bọn họ đến rồi!

Khuất Bất Tài bỗng nhiên xoay người, ngón tay chỉ thẳng phía trước với Hạng Trang nói

- Đại. . . Đông ông, đoàn ngựa của Tần gia, đó chính là là đoàn ngựa của Tần gia

Khuất Bất Tài không nói, Hạng Trang kỳ thật cũng thấy.

sau nửa tiếng, một nhánh của đoàn ngựa trên dưới hơn một trăm con ngựa thồ đi dọc theo vách núi dốc đứng uốn lượn, đi theo ngựa thồ còn có hơn ba mươi tên tôi tớ Tần gia, tuy nhiên, khi ánh mắt Hạng Trang dừng ở chủ quản đứng đầu Tần gia, thì đột nhiên sững sờ, người chủ quản của Tần gia này sao lại là một người phụ nữ? Hơn nữa còn là thiếu phụ hấp dẫn và quyến rũ ? ! ! .

304. Chương 303: Hạng Trang Tiến Vào Xuyên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 303: Hạng Trang tiến vào Xuyên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đứng phía sau Hạng Trang, Cao Sơ, Bách Lý Hiên và mười mấy thân tín cũng như bị hút hồn

Chỉ có tên tay sai Khuất Bất Tài đối với một người chủ quản sắc nước hương trời như vậy mà giống như nhìn mà không thấy, tiến lên hai bước giới thiệu với Hạng Trang nói:

- Đại Đông Ông, vị này là Tần phu nhân, cũng là người chủ quản hiện tại của Tần gia

Nghe nói là Tần phu nhân, Hạng Trang cảm thấy có chút thất vọng, lập tức chấp tay nói:

- Tần phu nhân.

Khuất Bất Tài lại với Tần phu nhân giới thiệu, nói:

- Tần phu nhân, vị này là Trang gia Ngô Trung Đại Đông Ông.

Trong mắt của Tần phu nhân đột nhiên có chút sáng ngời, Đại Đông Ông trong lời kể của Khuất Bất Tài, vốn đã nghĩ là chủ tướng nhập xuyên quân Sở, nhưng lại không nghĩ là trẻ như thế, tướng quân khí khái hơn người như thế. Đặc biệt là 2 con mắt của đối phương, giống như con nhỏ dao sắc bén, dưới cái nhìn gần của hắn, Tần phu nhân có chút không dám nhìn thẳng.

Lấy lại bình tĩnh, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tần phu nhân nở 1 nụ cười mỉm, lại hơi hơi khụy gối cúi chào Hạng Trang, nói:

- Thiếp góa phụ trường thọ tần thị, kiến quá Đại tướng quân.

Lời vừa nói ra, Tần phu nhân đã biết không ổn.

Mới gặp mặt lần đầu, sao lại đem chuyện mình ở góa nói cho người ta nghe?

Góa phụ Tần thị? Hạng Trang nghe vậy cũng hơi sững sờ, hóa ra vẫn là quả phụ? Xem ra này Tần gia thật là có truyền thống “quả phụ”, sau quả phụ của thế hệ quả trước, không ngờ hiện tại cũng có một quả

phụ tài hoa tuyệt thế, tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, cưới vợ như thế, cũng khó trách vì sao mà nam nhân Tần gia chết sớm

Giữa lúc ý nghĩ đang thay đổi, Hạng Trang khoát tay áo, nói:

- Tần phu nhân, hàng hóa người cần ở phía trước cách thành Di Lăng không xa, , các người cứ tự nhiên đi lấy

Tần phu nhân nhỏ nhẹ trả lời:

- Toàn bộ nghe tướng quân an bài

Hạng Trang cũng không muốn nói nhảm nhiều, xoay người bước đi, lập tức đoàn người cùng đoàn ngựa thồ của Tần gia mang theo hướng thẳng thành Di Lăng mà đi

Thành Di Lăng lúc này, gần như đã chen chúc đầy quân Sở, Di Lăng vốn chỉ là một thị trấn nhỏ, một lúc vào năm mươi ngàn quân Sở cộng thêm bốn vạn ngựa thồ, không chen chúc thế kia mới gọi là kì lạ

Hạng Trang mang theo đoàn ngựa thồ của Tần gia vào thành rồi , liền đi thẳng đến huyện nha

Ở trong huyện nha, Hạng Trang sớm đã cấp cho Tần gia hơn một ngàn xấp giấy Công Thâu, mấy trăm hòm thư tịch cùng với mấy trăm hũ rượu trắng, dựa theo kế hoạch của Khuất Bất Tài, đem hơn trăm danh tử sĩ từ Ô Mộc Nhai cải trang thành tôi tớ mở đường của Tần gia, sau khi tử sĩ thanh trừ đạo quân coi giữ Di Lăng ở Ô Mộc, Hạng Trang sẽ tiếp tục thống lĩnh đại quân tiến vào.

Chỉ cần qua Di Lăng đạo, theo Vu huyện thẳng đến thành đô, sẽ không còn bất kì phòng thủ nguy hiểm nào

Đường Thục nguy hiểm dễ thủ khó công, nếu không có nội ứng, nếu muốn tấn công vào đó là muôn vàn khó khăn, ngày xưa Lưu Bị thời tam quốc sở dĩ có thể lấy được tây xuyên, ngoại trừ Trương Tùng dâng bản đồ, máu chó vẫn là Lý Nghiêm, Mạnh Đạt và sĩ tộc Xuyên Trung đã âm thầm tương trợ, nhưng mà lần Hạng Trang tiến xuyên này, cũng như vậy có xuyên trung cường hào giúp đỡ

Giang Châu, Quận Thủ phủ.

Trời sắp tối, Quận Thủ Ba Quận Cận Hấp liền thay một cái áo nhẹ, chỉ mang theo một gã người hầu trẻ tuổi lặng lẽ đi tới một ngõ nhỏ phía thành đông, sau đó nhẹ nhàng gõ 3 cái vào một trong những phiến cửa gỗ, không đến một lát, cửa gỗ mở ra, từ bên trong lộ ra một bóng dáng, tuy chỉ nhìn thoáng qua, vẫn có thể thấy rõ đó là một thiếu phụ xinh đẹp

- Đại lang, người sao giờ mới đến?

Gặp Cận Hấp, thiếu phụ kia sáng giọng,

- Nô chờ người đã nửa ngày. Mãi

Cận Hấp ra hiệu cho gã người hầu trẻ tuổi đi ra từ quán ngoài ngõ chờ trước, sau đó lách mình vào cửa, lại thuận tay đem cửa gỗ mang lên, vừa ôm thiếu phụ vừa cười đậm nói:

- Lệ nương, ta cũng nhớ nàng muốn chết.

Tiếp theo, trong cửa gỗ liền vang lên thanh âm y ê a, giống như cái niệng nhỏ nhỏ kia của Lệ Nương bị gì đó cản lại, ngoài cửa tên hầu cười trộm, rồi xoay người ra ngõ nhỏ.

Trong khi Cận Hấp đang trong ngõ nhỏ kia phong lưu khoái lạc, một đoàn ngựa thồ đã chậm rãi đến gần phía đông cửa Giang Châu

Lúc này trời đã tối, cửa thành Giang Châu sắp đóng cửa, không đợi đoàn ngựa thồ tới gần, trên đầu thành tên tiểu giáo quân Hán đã quát to:

- Người nào? Đứng lại! Còn dám tới gần, lập tức giết chết không tha!

- Tướng quân, đừng hiểu lầm, chúng ta là đoàn ngựa thồ của Tần gia.

Ngoài thành vang lên một âm thanh vang dội

- Đoàn ngựa thồ của Tần gia?

Tiếng tướng quân kêu tên tiểu giáo quân Hán thoải mái, vẻ mặt rất nhanh liền giãn ra, lập tức lười biếng hỏi han,

- Có có con dấu văn điệp?

- Có, chúng tôi có con dấu của Quận Thủ phủ.

- Đem con dấu lên trước, chỉ cho phép một người qua!

Tiếng tiểu giáo Quân Hán vừa dứt, từ trong đoàn ngựa thồ của Tần gia có một người đàn ông chậm rãi đi ra, tiểu giáo quân Hán lại ra hiệu cho binh sĩ hạ cái giỏ xuống để đưa gã đàn ông kia lên, coi qua quan phòng văn điệp, quả nhiên là của Quận Thủ phủ, lập tức tiểu giáo quân Hán quay đầu lại la to:

- Mở cửa thành, để đoàn ngựa thồ Tần gia vào thành.

Tiểu giáo Quân Hán ra lệnh một tiếng, mười mấy binh sĩ liền chạy xuống mở cửa thành, lại có hai binh sĩ bắt đầu quay bánh xe thả cầu treo xuống, trước sau không đến phân nửa thời gian uống một chén trà, cửa thành mở ra, cầu treo cũng đã hạ xuống thấp, người đàn ông đứng trước cửa thành Tần gia vẫy tay một cái, đoàn ngựa thồ Tần gia ở ngoài thành liền nối đuôi nhau vào thành

Mười mấy binh sĩ sau khi mở cửa thành không lập tức quay trở lên mà đứng ở hai bên cửa thành coi náo nhiệt, trong đó một lão binh rất nhanh đã phát hiện hình như có gì không đúng, là một lão binh từ trong cũi chết đi ra, hắn rất dễ dàng nhìn thấy trên người của những tên chặn ngựa Tần gia có mùi máu tươi, những người này... Thật sự là người chặn ngựa Tần gia? !

- Đứng lại!

Thấy khả nghi, lão binh quân Hán gần như theo bản năng quát to một tiếng.

Lão binh hét lớn một tiếng, mười mấy binh sĩ quân Hán đang coi náo nhiệt lập tức liền rút trường kiếm ra xông lên, hành lang hai bên cửa thành bị cản trở, đoàn ngựa thồ Tần gia đang nối đuôi nhau mà vào liền nhất tề dừng lại, đối mặt với biến cố xảy ra đột ngột như vậy, mấy chục người chặn ngựa của Tần gia không ngờ không ai quay đầu lại!

- Gian tế, bọn họ đều là gian tế!

Lão binh lớn tiếng quát,

- Bắt lấy chúng!

Con mắt của lão binh rất lợi hại, tuy nhiên đầu óc lại lại không tốt cho lắm, hắn đánh giá cao năng lực binh sĩ của mình, gần như cùng lúc lão binh quân Hán ra lệnh, một người chặn ngựa cao lớn trong Tần gia cũng buồn hừ một tiếng, quát to:

- Động thủ, giết sạch bọn chúng!

Chỉ trong chớp lát, ba mươi mấy tên chặn ngựa của Tần gia đồng loạt từ trong hành lý lôi ra một thanh đao sáng loáng, nghênh chiến binh sĩ quân Hán, mười mấy người còn chưa kịp phản ứng, thì đã có vài tên ngã xuống bên trong vũng máu! Những người chặn ngựa Tần gia đều là lão binh trăm trận của Hồ Bí doanh cải trang, quân Hồ Bí rất tinh nhuệ, có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ

- Không tốt rồi!

Lão binh gào to hơn, xoay người muốn chạy trốn, nhưng mà trễ mất rồi

- Đi chết đi!

Thấy lão binh quân Hán xoay người muốn chạy, tên Hồ Bí thân thể cao lớn quá khổ kia đột nhiên rống to một tiếng, hoành đao sắc lẹm trong tay ném ra như bay, chỉ thấy tia sáng nhoáng chợt lóe lên, chiêu rộng hoành đao đã đâm thẳng vào lão binh đánh tính chạy kia, sau đó đem lão binh đó đóng lên cửa thành

- sao rồi?

Trong Hành lang hai bên Cửa thành liên tục không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh kinh động đến tên tiểu giáo trên đầu thành, tiểu giáo lập tức từ tường chắn mái thượng nhô đầu ra, quát lớn tiếng hỏi:

- Lão mâu, xảy ra chuyện gì? !

Còn chưa dứt lời, hai tên tiểu tốt quân Hán từ trong hành lang cửa thành chạy ra, sau đó chưa chạy được vài bước, mười mấy người chặn ngựa Tần gia liền từ phía sau đuổi theo, một trận loạn đao chém xuống, hai tiểu tốt kia đã thành một đồng thịt nát, tiểu giáo trên đầu thành lúc đó kinh hãi, xoay người theo đường cái mà chạy.

Thành đông ngõ nhỏ, Cận Hấp dĩ nhiên mai mở nhị độ.

- Đại lang, người giỏi quá.

Lệ nương vươn bàn chân trắng nõn nà của mình đến thắt lưng của Cận Hấp, vừa lấy làn da trắng mịn mềm mại của nửa thân dưới nghiền nát “nhị huynh đệ” Cận Hấp, cười phóng đảng nói

- Nô gia sắp bị người làm cho chết rồi nè

Cận Hấp hôn tiêu cốt thực, vừa xoa xoa đôi gò bồng của Lệ nương, vừa thở gấp nói:

- Lệ nương, nàng lẳng lơ như vậy thì cũng đừng trêu chọc ta nữa, cho ta nghỉ ngơi chút đã

Lệ nương lả lơi nói:

- Hay là, nô gia giúp người hồi phục chấn thương?”

Nói xong, lệ nương liền đưa trán của mình vào ngực Cận Hấp nhẹ nhàng trượt xuống, Cận Hấp hít vào một hơi, đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, thỉnh thoảng từ bên ngoài vang ra một âm thanh náo động, loáng thoáng mơ hồ, hình như còn có tiếng binh khí, tiếng ngựa hí, hò hét cùng với tiếng kêu rên của người trước khi chết

Đã xảy ra chuyện! Cận Hấp cũng là một lão tướng trải qua trăm trận trên sa trường nên chỉ cần nghe động tĩnh này là biết đã xảy ra chuyện!

Lập tức Cận Hấp không một chút thương hoa tiếc ngọc, đẩy mạnh Lệ Nương đang phục ở dưới người hắn ra, sau đó nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo vào, lại vội vàng đi đến cửa ngõ, trốn ở một góc khuất âm thầm quan sát, chỉ thấy trên đường nơi nơi đều là những tên thanh niên trai tráng với cách ăn mặc của đầy tớ đang cầm trường đao, những thanh niên trai tráng này đang ở mọi nơi đuổi giết quân coi giữ trong thành!

Cận Hấp thấy thế lập tức đứng hình, có quân địch tập kích thành? !

Nhưng mà không đúng, Ba Quận chỉ giáp với Lâm Giang quốc, trước không nói Lâm Giang quốc có hay không lá gan trêu chọc Đại Hán, chỉ nói Lâm Giang vương Cộng Ủy, quân Lâm Giang cũng không có khả năng xuất hiện ở Giang Châu nhanh như vậy? Phải biết rằng, giữa Lâm Giang quốc và Ba Quận còn cách Di Lăng đạo, Lâm Giang quân nếu muốn đánh vào Di Lăng đạo, không phải là dễ? !

Chẳng lẽ, quân Lâm Giang nhận được sự trợ giúp từ Tần gia? Đột nhiên, Cận Hấp nghĩ tới Tần phu nhân quốc sắc thiên hương đó

Mười ngày trước, Tần phu nhân không phải mới xin hắn thảo con dấu văn điệp sao? Nếu là Lâm Giang quân có con dấu văn điệp này, phụ trách gác quân coi giữ Di Lăng đạo sẽ bắt ngờ không kịp đề phòng, thật đúng là có khả năng bị đánh hạ..

Lúc Cận Hấp đang hoài nghi, một gương mặt vô cùng quen thuộc đột nhiên đập vào mắt hắn, đây là... Hạng Trang? Không ngờ là Hạng Trang? ! Đánh lên Giang Châu chính là quân Sở, Hạng Trang tiến xuyên? ! phát hiện này làm cho Cận Hấp nhanh chóng lùi về ngõ nhỏ, sau đó theo ngõ nhỏ đi vào ở chỗ sâu trong rãnh thoát nước đi thẳng đến cửa thủy

Cận Hấp bị tổn thất dưới tay Hạng Trang không phải một hai lần, biết rõ Hạng Trang dụng binh xưa nay đánh đá chưa ngoa, gần như từ trước tới giờ chưa bao giờ cho kẻ thù một con đường sống nào, nếu hắn không thừa dịp lúc này theo cửa thủy mà chạy trốn, thì thật sự chỉ có nước làm tù binh của quân Sở.

Trên đường cái, Hạng Trang đang âm ỉ rống to:

- Nghe đây, trấn giữ bốn cửa, một con chuột cũng không để chạy thoát!

305. Chương 304: Một Con Đường Sống

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 304: Một con đường sống

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoại thành Giang Châu, đại doanh quân Hán. Ba quận hợp thành một quận lớn vượt lên trăm vạn nhân khẩu. Hơn nữa lại giáp giới cùng Lâm Giang Quốc, bình thường cũng đều có trú quân, nhưng quân chế quân Hán không giống với quân Sở. Nước Sở đã chiêu mộ lính (cầm quân) gia tăng binh phủ lẫn binh chế, mà quân Hán lại noi theo quân chế quân Tần vẫn đang thực thi chế độ binh lính.

Cái gọi là chế độ binh lính, nói đúng hơn là nam đinh từ mười sáu tuổi đến năm mươi tuổi đều phải đi phục binh, sau đó đến năm năm hàng tháng thay phiên nhau đi biên quan, Hàm Dương hoặc các quận dùng binh dịch, tiếp nhận huấn luyện quân sự. Nói như vậy đều là hàng tháng thì thay phiên. Cho nên bình thường binh lính phục dịch khoảng chừng mười lăm vạn người.

Đương nhiên, hai vạn kỵ binh của Lữ Đài là một ngoại lệ, hai vạn kỵ binh này là quân thường trực.

Lần này bắc chinh dân tộc Hung Nô, Lưu Bang chiếu lệnh ba hộ một nam đinh, tổng cộng chiêu mộ được sáu mươi vạn binh lính, trong đó năm mươi vạn người được gửi đến Cửu Nguyên tác chiến với dân tộc Hung Nô, còn lại mười vạn lại phân chia đóng quân tại Hàm Dương cùng các quận, giữ gìn trị an địa phương. Giang Châu hợp làm ba quận Quận Trì, trong đại doanh ngoại thành đủ đồn trú cho hơn năm nghìn binh lính quân Hán.

Trong thành Giang Châu tiếng chém giết rung trời, quân Hán trong đại doanh đã bị kinh động rồi.

Trong tiếng bước chân hỗn độn, quận úy Hạ Hầu Táo mặc trọng giáp, dưới sự bảo vệ của hơn mười thân binh đi ra ngoài đại trường. Hạ Hầu Táo là con trưởng của Hạ Hầu Anh, tại trận chiến ở Đại Biệt Sơn đã từng đi theo Hạ Hầu Anh truy sát tàn quân quân Sở của Hạng Trang. Tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng cũng được coi là một lão tướng trải qua trăm trận chiến.

- Thôi kèn, tụ tập binh!

Ra khỏi lều lớn, Hạ Hầu Táo liền hạ quân lệnh.

Là một lão binh thân trải quan trăm trận, Hạ Hầu Táo hiểu rất rõ, sức chiến đấu của một đội quân là ở chỗ hơn một nghìn tướng sĩ hành động thống nhất, sẽ hình thành nên một sức mạnh tổng hợp. Bởi vậy, bất kể xảy ra chuyện gì, quân đội tập kết đúng lúc, để các tướng sĩ chỉ huy vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Một tiếng ra lệnh, trong đại doanh liền vang lên những tiếng kèn kéo dài mãi không thôi.

Đừng nhìn Hạ Hầu Táo chỉ là một quận úy nho nhỏ nhưng chưa từng lơ lửng đối với yêu cầu của bản thân. Đối với binh lính ba quận, Hạ Hầu Táo càng thực hiện huấn luyện quân sự gần như là tàn khốc. Hạ Hầu Táo quá hiểu quân tiên phong quân Sở, cho nên, y từ đầu đến cuối lấy tiêu chuẩn cao của quân Sở để yêu cầu với tướng sĩ ba quận dưới trướng mình.

Mười năm rèn luyện, mười năm chinh đồn và huấn luyện, binh lính ba quận đã nghiêm nhiên trở thành một đội quân tinh nhuệ.

Xác thực là binh lính ba quận đã đạt được huấn luyện, một tiếng kèn hiệu lệnh vừa vang lên, tướng sĩ quân Hán còn đang ồn ào liền xoay người với tốc độ chạy trăm mét nước rút xông về phía thao trường, quân

doanh vốn đang loạn xạ bát nháo, ồn ào không gì sánh được trong khoảnh khắc yên lặng như tờ. Chỉ có tiếng kèn trầm thấp vẫn còn đang liên tục vang vọng lên tận trời.

Trong chốc lát, năm nghìn quân Hán liền hoàn thành việc tập kết.

Hạ Hầu Táo vung tay phải về phía trước, năm nghìn quân Hán liền nhất loạt xoay người, nâng thuẫn cầm kiếm, bước nhịp đều cuộn cuộn đi về phía thành Giang Châu.

Nhưng đại quân vừa tiến đi chưa được nửa dặm, cánh đồng bát ngát phía trước liền xuất hiện một số ánh lửa.

Trong lòng Hạ Hầu Táo lập tức rung mình, xem tình thế đó, hơn phân nửa là một đại quân đang cấp tốc tiếp cận. Hạ Hầu Táo đột ngột vung tay phải lên, lại nắm chặt thành quyền, năm nghìn tướng sĩ phía sau rào rào ngừng bước, sau đó nhanh chóng cùng kết thành trận hình vuông dày đặc.

Trận hình vuông, có thể thủ có thể công, chính là lựa chọn đầu tiên đánh ban đêm.

Chỉ trong chốc lát, ánh lửa phía trước đã hội tụ thành biển lửa mênh mông, dưới ánh lửa, một đội quân trận hình nghiêm mật, binh giáp dáng vẻ hiên ngang đang cuộn cuộn hướng về bên này. Con người Hạ Hầu Táo thoáng chốc co lại, quân Sở, rõ ràng là quân Sở! Hơn nữa ít nhất cũng có ba mươi ngàn đại quân!

Lúc hai quân có cách nhau mấy trăm bước, tướng Sở đi đầu vung tay phải lên, binh giáp quân Sở phía sau tức thì dừng bước tiến, sau đó nhanh chóng bày trận phong tiền không khoan nhượng. Rõ ràng, tướng Sở đối diện là một người tôn sùng tiến công.

Lấy năm nghìn đối với ba mươi ngàn, quân Hán bị bao vây tuyệt đối không thuận lợi. Nhưng Hạ Hầu Táo lại không hề sợ hãi.

- Mang kích đến!

Hạ Hầu Táo chìa tay, sớm có thân binh lấy một thanh đại thiết kích nặng hơn sáu mươi cân.

Hạ Hầu Táo cầm thiết kích trên tay, khí thế cả người lập tức hơi biến đổi, giống như một thanh bảo kiếm được ẩn trong hộp, một khi rút ra khỏi vỏ, thoáng chốc sắc bén. Hạ Hầu Táo lập tức ghì mình ngựa, lớn tiếng quát:

- Nước đại Hán, Trưởng thủy giáo úy ba quận Hạ Hầu Táo ở đây, ai dám đánh một trận với ta?

- Hú..

- Hú..

Năm nghìn quân Hán thoáng chốc gào thét, thanh thế hỗ trợ.

Đối diện là Cao Sơ, Tấn Tương lĩnh ba mươi ngàn quân Sở, thấy quân Hán bày trận khiêu chiến, khoe miệng Cao Sơ thoáng chốc hiện lên nụ cười nhạt, định thúc ngựa lao ra, thì Phá Quân đã thúc ngựa ra trước lao đến trước đầu ngựa Hầu Anh, cũng không đầu lại, nói:

- Giết gà dùng dao trâu? Tướng quân, để mặt tướng chặt bỏ đầu chó tướng Hán này!

Thấy quân Sở sắp trận, Hạ Hầu Táo lập tức chuyển đầu ngựa, thúc ngựa đón đầu.

Hai ngựa đối diện tiến công, thoáng chốc đã tiếp cận nhau. Đại kích của Hạ Hầu Táo cùng với trường đao của Phá Quân cùng khéo léo di chuyển mạnh mẽ, trong ánh chớp tóe lửa, hai ngựa đã giao đấu xen qua nhau lao về phía trước hơn mười bước. Hạ Hầu Táo lại ghì mình ngựa quay lại, sau đó chuyển đại thiết kích sang tay trái, vung tay phải lên chỉ Phá Quân:

- Tiểu tử, ngươi còn kém xa.

- Cái gì? Quá cuồng vọng rồi!

Phá Quân nghe vậy giận giữ, lần thứ hai thúc ngựa tiến lên.

Hạ Hầu Táo vừa ghì ngựa đón đầu vừa tiếp tục quát:

- Tiểu tử, hiện tại quay ngựa về còn kịp, bản không bị ta chặt đầu thì có hối hận cũng không kịp rồi.

- Chết tiệt! Hừ..Ăn một đao của ta đây!

Phá Quân càng nổi giận, đem hết toàn lực chém một đao vào Hạ Hầu Táo.

Thế tới của trường đao Phá Quân ào ạt, Hạ Hầu Táo cũng không kinh sợ mà còn mừng.

Chỉ thấy Hạ Hầu Táo nhẹ nhàng vùng đại kích lên gạt, một đao lực mạnh của Phá Quân liền trượt qua vai của Hạ Hầu Táo, vì Phá Quân dùng quá sức, một đao chém vào khoảng không suýt chút nữa thì ngã xuống ngựa, may mà Phá Quân phản ứng nhanh nhạy, vội vàng liềm mạng kẹp chặt ở bụng ngựa, mới may mắn không rơi xuống.

Tuy nhiên, dưới hông tọa kỵ Hạ Hầu Táo cười lại bị kẹp đến đau nhức không ngớt, nó lập tức ngửa mặt lên trời hí lên một tiếng thê lương, lão đảo suýt ngã về bên phải, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình.

Trong ranh giới suýt xảy ra tai nạn, Hạ Hầu Táo chộp lấy cái yên.

Lại sau một khắc, Hạ Hầu Táo đã sớm tay trái lấy cung, tay phải cài tên, bắn ra, dây cung từ lâu đã căng cứng bắn về phía Phá Quân đang cách đó vài chục bước. Tai nghe tiếng xé gió, Phá Quân lập tức hoảng hồn trong lúc cấp thiết vội nghiêng người né tránh, nhưng mũi tên đã cắm vào vai phải của y.

- A

Phá Quân kêu lên một tiếng đau đớn, đánh ngựa chạy.

- Giờ còn muốn chạy ư, muộn rồi!

Hạ Hầu Táo chuyển đầu ngựa, thúc ngựa đuổi theo.

Hạ Hầu Táo phi nhanh, chỉ trong chớp lát đã đuổi kịp Phá Quân, giơ cao đại thiết kích lên, hung hăng chém xuống cổ Phá Quân.

Thấy tướng Sở sắp bị chém đầu, năm nghìn quân Hán lập tức hoan hô như biển gầm.

Cao Sơ cũng giận tím mặt, lập tức thúc ngựa xuất trận, cài cung kéo tên nhằm vào đại thiết kích của Hạ Hầu Táo mà bắn, quát lớn:

- Đừng vội càn rỡ, hãy ăn tên của bản tướng quân đây!

Chỉ nghe “đình” một tiếng, mũi tên của Cao Sơ đã bắn vào lưỡi đại thiết kích của Hạ Hầu Táo, thiết kích vốn đang chém về phía cổ của Phá Quân lập tức lệch đi, gần như là trượt qua gáy của Phá Quân, xém đứt viền mũ và vài sợi tóc của Phá Quân, tận đến khi tóc theo gò má rơi xuống, Phá Quân mới biết y vừa thoát khỏi cảnh hiểm chết.

Trong lòng Hạ Hầu Táo cũng rung mình, hơn trăm bước mà bắn trúng thiết kích của mình không gì đáng ngạc nhiên, nhưng nếu muốn bắn trúng căn cốt độ của thiết kích, mà lại là buổi tối, thì quả thật không đơn giản! Thấy tướng Sở đã thúc ngựa tới gần, Hạ Hầu Táo chợt nảy sinh sự sợ hãi, lập tức chuyển đầu ngựa, chạy thẳng về bản trận.

Thấy tướng Hán bỏ chạy về bản trận, Cao Sơ lập tức ngạc nhiên.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Cao Sơ vùng tay phải lên về phía trước, ba mươi ngàn tinh binh ở phía sau trận địa sẵn sàng đón quân địch lập tức như thủy triều xung phong hướng về phía quân Hán đối diện.

Giang Châu trên đường đi Lãng Trung, hai mươi ngàn quân Sở đang thừa dịp ban đêm tiến nhanh về phía trước.

Đường Thục gian nguy, chính là đường từ Hán Trung hoặc là Lâm Giang tiến vào Xuyên, chỉ khi nào vào Xuyên, Xuyên bằng phẳng sẽ thấy có mà ngăn trở bước tiến của quân Sở.

Lúc đánh lên đắc thủ Giang Châu, quân Sở tức thì chia binh làm hai đường, Cao Sơ dẫn hai mươi ngàn binh phủ cộng với dũng sĩ doanh của Tấn Tương, dọc theo đường lớn đi thẳng về đoạt Thành Đô quét ngang Xuyên trung bình nguyên. Hạng Trang tự mình dẫn mười ngàn phủ binh cộng với Thiên Lang Doanh của Hồ Diên Chính Đức, đi đường nhỏ đến thẳng Lãng Trung, thứ nhất ngăn chặn đường cổ Lãng Trung, chống sự phản công của quân Hán; thứ hai là có thể tùy thời cướp đoạt Hán Trung.

Quân Sở tiến vào Xuyên đường như rất thuận lợi, nhưng Hạng Trang rõ hơn hết, thời gian để quân Sở ở lại tuyệt đối không nhiều, quân Sở tiến vào Xuyên động tĩnh lớn như vậy, muốn hoàn toàn phong tỏa tin tức tuyệt đối là không có khả năng. Lưu Bang rất nhanh sẽ biết biến cố tại Thục Ba. Cho nên, quân Sở phải đoạt đường cổ Lãng Trung trước khi quân Hán đi qua.

Chỉ cần đoạt đường cổ Lãng Trung trước khi quân Hán đi qua, Ba Thục từ nay về sau thuộc về Sở rồi!

Đương nhiên, nếu như có thể đoạt được Hán Trung trước khi quân Hán đi qua, vậy thì tốt hơn nhiều. Một khi Hán Trung thuộc Sở, chiến lược giữa Sở Hán sẽ lập tức nghịch chuyển, từ nay về sau, quân Sở chiếm chiến lược chủ động, mà quân Hán lúc nào cũng phải đề phòng quân Sở theo đường Trần Thương, đường Tà hoặc Tử Ngọ Cốc tập kích bất ngờ Quan Trung.

Từ Giang Châu đi Lãng Trung còn có một con đường nhỏ hẹp khác nhưng vô cùng hiểm trở quanh co uốn lượn, rất mạo hiểm tính mạng khi phóng ngựa cuồn cuộn qua. Hạng Trang hiểu rõ Đường cổ Lãng Trung có ý nghĩa chiến lược như nào đối với Ba Thục, thân là Quận Thủ Ba Quận Cận Hấp sao không biết? Cận Hấp cũng hiểu rõ, một khi Ba Thục bị mất, cái đầu của y tuyệt đối không đảm bảo.

Không những cái đầu không đảm bảo, mà chỉ sợ toàn bộ người nhà Cận gia cũng đi đời.

Cho nên, phải bằng tốc độ nhanh nhất đi Lãng Trung, cấp tốc triệu tập tráng đinh tại Lãng Trung liều mạng đối phó, sau đó nhanh chóng đem tin tức quân Sở đánh lên Ba Thục bẩm báo về Hàm Dương, cầu xin Hán Vương lập tức phái đại quân cứu viện. Chỉ có như vậy, Ba Thục mới có thể bảo toàn, cả nhà già trẻ Cận gia của y mới có con đường sống!

306. Chương 305: Chạy Đua Với Thời Gian

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 305: Chạy đua với thời gian

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mưa dầm kéo dài, trên đường nhỏ đi thông qua Giang Châu đến Lãng Trung, quân Sở đang đội mưa đi trước.

Ông trời chết tiệt! Hạng Trang vừa lau nước mưa trên mặt vừa thầm rửa trong lòng, lúc cần mưa thì không mưa, đúng lúc này lại mưa chứ? Chắc là muốn cái mạng già của Hạng Trang hấn rồi, đường núi ẩm ướt trơn trượt, đừng nói là la ngựa, ngay cả sĩ tốt đi cũng trắc trở. Chỉ trong chốc lát, hơn mười con ngựa đã trượt chân rơi xuống vách núi.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, đi gấp đuổi theo Hạng Trang, đề nghị:

- Đại vương, trời mưa đường trơn, đường núi lại gồ ghề khó đi, không bằng nghỉ ngơi và hồi phục nửa canh giờ, đợi mưa tạnh rồi đi được không?

Hạng Trang ngẩng đầu lên nhìn bầu trời âm u, lắc đầu nói:

- Không được.

Lúc này đang là mưa dầm liên miên vào cuối mùa xuân, trận mưa này cũng không biết khi nào dừng, quân Sở một khi dừng lại, vậy không biết phải đợi tới khi nào. Nhưng quân Hán sẽ không chờ, tối đa ba năm ngày, lão già Lưu Bang sẽ nhất định nhận được tin tức, một khi quân Hán có phản ứng, việc muốn giành Hán Trung là tuyệt đối không có khả năng.

Quân Sở tiếp tục đi, mưa càng lúc càng lớn, điều không ổn chính là, sương mù mờ mịt từ trên dãy núi cùng tràn xuống, bao phủ cả con đường nhỏ. Việc hành quân của quân Sở càng lúc càng trắc trở, gần nửa ngày mà đã có mấy con ngựa tốt và sĩ tốt trượt chân rơi xuống khe sâu rồi.

Nhưng Hạng Trang không có ý hạ lệnh cho quân ngừng.

Là một chính trị gia ưu tú, nặng nhẹ thế nào Hạng Trang hiểu rất rõ.

Hạng Trang cũng càng hiểu rõ, hiện tại hành quân dưới mưa, tỉ lệ ngựa và sĩ tốt rơi xuống vách núi có lẽ cũng chỉ có một số ít. Chỉ khi nào quân Sở không thể chạy tới Lãng Trung kịp lúc, tắc nửa đường tại Lãng Trung, một khi đại quân Hán Vương đoạt được Lãng Trung trước quân Sở, thì lần chinh phạt Thục Ba cũng tuyên quý bố thất bại, hơn nữa, đến lúc đó số người chết tuyệt đối không chỉ có mười sĩ tốt.

- Nghe đây, không được ngừng nghỉ, tốc độ hành quân phải nhanh hơn, trận mưa này nhanh sẽ ngừng thôi!

- Nam nhi Đại Sở, hãy can đảm chịu đựng, phía trước là đường lớn cách đó không xa rồi.

- Chờ đoạt được Hán Trung, quả nhân sẽ mở tiệc đãi các người, ai cũng có thịt ăn, rượu uống.

Hạng Trang không để ý nguy hiểm, phóng ngựa vượt qua đường núi, cố gắng động viên các tướng sĩ quân Sở, nhưng đúng lúc này, đội ngũ phía trước đột nhiên dừng lại.

- Xảy ra chuyện gì?

Hạng Trang giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát:

- Vì sao dừng lại?

Đại tướng Bàn Ngọc đánh ngựa bước tới, bẩm báo:

- Đại vương, phía trước có dòng suối chảy xiết, chỉ có một chiếc cầu độc mộc có thể đi qua, nhưng chiếc cầu độc mộc này đã lâu năm mục nát, nếu đi qua có thể gãy đoạn, ngựa tuyệt đối không thể đi qua, người thì còn đi được. Cho nên chỉ có thể từng người một đi qua.

- Đi, đi xem một chút.

Hạng Trang lập tức cùng Bàn Ngọc tiến thẳng về phía trước.

Đi chưa tới năm dặm đường, phía trước quả nhiên là xuất hiện một dòng suối khe núi chảy xiết, thật ra dòng suối cũng không rộng, nhưng giữa dòng nước cực kỳ chảy xiết, hơn nữa phía dưới không xa là vực sâu vạn trượng, mạo hiểm lội nước qua cũng không phải là hành động sáng suốt, nhìn chiếc cầu độc mộc gác qua dòng suối kia, quả đúng như lời Bàn Ngọc nói, rõ ràng là đã quá lâu đến mục nát rồi.

Chiếc cầu độc mộc như thế, nếu từng người đi qua, vậy thì chờ đến khi nào?

Hạng Trang chau mày lại, thật đúng là nhà dột gặp trời mưa suốt đêm, lúc này là thời khắc mấu chốt, gặp trận mưa dầm kéo dài đã là không may rồi, mà chưa hết, lại còn một địa hiểm đang chờ ở đây, vậy chẳng phải là ý trời hay sao? Ý trời đã không cho quân Sở thuận lợi đoạt được Ba Thục ư?

Lau nước mưa trên mặt, Hạng Trang quyết định thật nhanh, nói:

- Tử Ngang, quả nhân dẫn hai nghìn Thiên Lang duệ sĩ qua cầu trước, người ở lại bên cầu, đợi qua được cầu rồi, lại dẫn đội nhân mã qua!

- Đại vương không thể, hãy để mặt tướng qua cầu trước!

Bàn Ngọc nghe vậy kinh hãi, đám người Bách Lý Hiền cũng tiến đến khuyên can.

Nhưng Hạng Trang lại vung tay lên, kiên quyết nói:

- Cứ quyết định như thế!

Lại quay đầu lại hét gọi Hồ Diên Chính Đức:

- Hồ Diên, chọn hai nghìn duệ sĩ, theo quả nhân qua khe suối!

Dứt lời, Hạng Trang cũng không quay đầu lại bước lên cầu độc mộc.

Lập tức, quân Sở phải thi chạy với thời gian, tuyệt đối không thể do dự.

Hán Trung, trên đường đi Nam Trịnh, ba nghìn quân Hán đang ở trong mưa hướng về phía trước.

Trong trận quân Hán, một cây cờ đỏ đã bị nước mưa cuộn thành bó, tuy nhiên, xuyên thấu qua mặt bên ngoài lá cờ có thể thấy được chữ mờ, mặt trên thêu chữ “Bạch”.

Không sai, đây chính là Đội hộ pháp của Tả tướng đại Hán quốc Bạch Mặc.

Trải qua mười năm thay đổi, sĩ tộc, hào tộc Quan Trung, Ba Thục ngang ngược tuy rằng từ lâu đã quen với tân pháp, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là bọn họ quên đi phản kháng. Nhất là hiện tại, quân Hán quy một Bắc phạt dân tộc Hung Nô, Quan Trung, Ba Thục đương đối trống rỗng, các sĩ tộc hào cường bình thường rất ngang ngược này cũng rất có khả năng mượn cơ hội để gây chuyện.

Cho nên, Bạch Mặc đã đồng ý với Lưu Bang trước khi xuất chinh, mang ba nghìn tinh binh đi tuần, lần này là dò xét địa phương, kỳ thực còn làm sĩ tộc ngang ngược của Quan Trung, Ba Thục kinh sợ, cảnh cáo bọn họ không nên có hành động thiếu suy nghĩ.

Tả Tướng kiêm đại thần biến pháp Bạch Mặc đi tuần, Chu Quán Phu thân là hộ pháp tướng quân đương nhiên cũng đi theo.

Lúc này, Chu Quán Phu đang cầu nhàu, phụ thân Chu Bột dẫn năm mươi vạn đại quân chiến đấu với người Hung Nô tại Cửu Nguyên, tướng quân Phiêu Kỵ Lã Đài với dũng sĩ trung lang cũng đem đám Lưu Nhị đi cả, còn Chu Quán Phu hẳn ngày đêm ở hậu phương không nghỉ, dò xét địa phương, ngấm lại thật có chút không cam lòng, đánh Hung Nô sao lại thiếu ý được chứ?

Bạch Mặc cười nói:

- Thắng Chi, có phải ngươi đang oán giận bốn tướng không?
- Không có.

Chu Quán Phu thẳng thắn nói:

- Mạt tướng nào dám.
- Còn nói không có.

Bạch Mặc lắc đầu, cười nói:

- Đề viết hết trên mặt ngươi rồi kìa, ha ha.

Chu Quán Phu mếu máo, không nói gì. Bạch Mặc lại nói:

- Thắng Chi, ngươi cũng đừng quá thất vọng, trận đánh này với người Hung Nô tại Cửu Nguyên ngươi đúng là đuối không kịp. Tuy nhiên, giữa đại Hán và người Hung Nô không chỉ có mỗi trận đó! Trận chiến này, đại chiến Cửu Nguyên cũng tuyệt đối không có khả năng tiến đánh tiêu diệt người Hung Nô, tương lai, ngươi sẽ có cơ hội so chiêu với người Hung Nô.

Lúc này Chu Quán Phu mới nói:

- Mạt tướng dù cho thủ Hàm Dương, từ mười năm trước sau khi đại chiến tại hà Tây, thì đã mười một năm chiến đấu rồi. Thiết kích trong tay mạt tướng đây, đã sớm uống máu không biết bao người rồi.

Bạch Mặc mỉm cười nói:

- Thắng Chi, tại Thục Trung, nói không chừng cũng có cơ hội hoạt động gân cốt đó.
- Thục Trung?

Chu Quán Phu không tin, nói:

- Tả Tướng ý nói là, sĩ tộc cường hào Thục Trung ngang ngược sẽ tạo phản?

Bạch Mặc gật đầu, hơi ngấm nghĩ nói:

- Hơn nửa tháng trước, bốn tướng nhận được mật báo của Quận Thủ Thực Quận, nói là trong thời gian gần đây, sĩ tộc Ba Thục ngang ngược hoạt động nhiều lần, rất có khả năng sẽ có hành động bất thường.

- Có phải Tả Tướng suy nghĩ nhiều quá không?

Chu Quán Phu không tin nói:

- Bọn họ có gan sao?

Bạch Mặc nói:

- Nếu như chỉ là đám sĩ tộc ngang ngược Ba Thục, bọn họ đương nhiên không có gan, nếu sau lưng có thế lực khác tham gia, vậy là đúng rồi.

- Thế lực khác?

Chu Quán Phu nói:

- Ý Tả Tướng nói, là nước Sở?

- Đúng.

Bạch Mặc thái độ trở nên nghiêm trọng, thấp giọng nói:

- Thắng Chi người không biết đó thôi, tại Quan Trung, Ba Thục vẫn có gian tế của nước Sở hoạt động, chỉ là bọn chúng trà trộn vào tiểu thương của Quan Đông, không phân biệt được, lúc này chủ lực quân Hán ta quy mô bắc chinh Hung Nô. Quan Trung, Ba Thục trống rỗng, người nói lúc này gian tế nước Sở sẽ thờ ơ sao?

- Hắc hắc, điều này có chút ý nghĩa.

Chu Quán Phu xoa hai tay, các đốt ngón tay vang lên tiếng lục cục, trên mặt cũng toát lên biểu hiện dữ tợn, nói:

- Tốt nhất là bọn chúng chuẩn bị đi, thiết kích trong tay mặt tướng muốn uống máu người rồi, bằng không, lần này hành trình tới Ba Thục không còn hứng thú nữa.

Thành Đông Lãng Trung, Đình Thập Lý.

Cận Tuyền mạo hiểm nguy hiểm cực lớn rút cuộc từ trong đường nhỏ hiểm trở đi ra, tuy nhiên, ngựa của y lại rơi xuống vách núi vạn trượng, bản thân cũng vài lần ngã xuống khe núi. Đến lúc này, y bào trên người y bị rách nát, bụi tóc trên đầu cũng rối loạn, hơn nữa đã vài ngày không được ăn cơm nóng, có thể nói là chật vật không gì sánh được.

Lảo đảo đi vào chòi nghỉ chân, chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi, trừ trong vài tòa cổ tranh của đình nghỉ chân xuất hiện ra hơn mười người vạm vỡ, trong đó có một tên đại hán hai tay chống nạnh, quát lớn:

- Tên kia, mau đưa những vật đáng giá trên người giao ra đây, bằng không, cái đầu trên cổ ngươi khó giữ, hừ!

Cận Tuyền nghe vậy giận giữ, Đình Thập Lý có người đánh cướp? Từ lúc nào mà Lãng Trung lại có đạo phỉ quấy nhiễu vậy? Huyện Lệnh Lãng Trung làm ăn cái gì không biết? Lập tức y quát to:

- Những tên tặc đáng giết nghìn đao này, dám cướp đường trước mặt bản quận, quả thực là chán sống rồi. Bản quận trở về sẽ điều binh diệt các ngươi!

Cận Tuyền vốn tưởng rằng nói ra, đám cướp kia sẽ chạy trời chết.

Nhưng mà, khiến Cận Tuyền kinh ngạc chính là, đám cướp kia không những không chạy, mà còn lộ ra vẻ mặt cổ quái, tên dẫn đầu vạm vỡ hạ giọng nói:

- Ngươi là Quận Thủ Ba Quận?

- Thật sự là bản quận.

Cận Tuyền lãnh đạm nói:

- Các người hiện tại hãy đi cùng bản quận đến huyện nha Lăng Trung tự thú, bản quận có thể xử nhẹ cho. Bằng không, chờ bản quận đem người tới bắt các người rồi, hừ, sẽ là bêu đầu thị chúng!

- Hắc hắc, Cận quận thủ, chỉ sợ người không có cơ hội này.

Tên vạm vỡ dẫn đầu bỗng nhiên bật cười lên.

Trong chốc lát, mười mấy hán tử vốn đang rải rác bốn phía tức thì đồng loạt vây quanh, hơn nữa tất cả đều rút đoản đao sắc bén ra.

- Các người...

Cận Tuyền nghiêm nghị, trầm giọng nói:

- Là gian tế của nước Sở?

- Cận Bá Thủ, người hiện tại đi gặp quỷ đi.

Đạn Hán dẫn đầu không trả lời, vung tay lên cao giọng:

- Các huynh đệ kề vai, giết hán!

Đại hán dẫn đầu ra lệnh một tiếng, mười mấy đại hán liền như lang sói đói đánh về phía Cận Tuyền.

Cận Tuyền cũng là lão tướng sa trường trăm trận, trên chiến trường cũng đã từng công phá không ít binh sĩ quân địch bao vây, bởi vậy cũng không để vào mắt mười mấy hán tử này, lập tức lạnh lùng cười nói:

- Chỉ bằng đám phế vật các người mà muốn giết bản quận thủ, đừng mơ!

307. Chương 306: Trận Chiến Sinh Tử.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 306: Trận chiến sinh tử.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang tự mình dẫn hai ngàn quân tinh nhuệ của Thiên Lang doanh cấp tốc hành quân, cuối cùng năm ngày sau cũng đã tới dưới cửa ải Gia Manh!

Cửa ải Gia Manh chính là cửa ải hiểm yếu nổi tiếng nhất trong lịch sử Hoa Hạ, trong thời kì Văn Vương Tồn Huệ, đại tướng nước Tần là Tư Mã Sai đã từng ở nơi này quyết chiến với đại quân nước Thục xưa. Tuy nhiên, nguyên nhân chủ yếu khiến cho cửa ải Gia Manh có tiếng tăm vang dội là do ở thời kì tam quốc, Trương Phi lỏa thân đấu với Mã Siêu, một trận đấu kinh điển nhất trong các trận đấu giữa các nam tướng!

Lăng Trung xưa nói cửa ải Gia Manh là con đường mòn nổi tiếng của đất Thục, cũng là con đường duy nhất đi tới Hán Trung.

Lăng Trung xưa nói chính là Kim Ngưu nói, cũng chính là thạch ngưu nói. Tương truyền ở thời kỳ Văn Vương Tồn Huệ, nước Thục xưa cùng với nước Ba xưa đã xảy ra xung đột, bởi vì quân Thục thua trận liên tục cho nên mới cầu cứu nước Tần. Văn Vương Tồn Huệ từ lâu đã có ý thâm tóm Ba, Thục cho nên không bỏ lỡ cơ hội này, lúc ấy mới sai đại tướng là Tư Mã Sai cầm binh tiến vào đất Thục.

Tuy nhiên, Văn Vương Tồn Huệ lo lắng quân Tần không có đường đi vào đất Thục, liền cho người tạo ra một đầu thạch ngưu khổng lồ, nói là Kim Ngưu cũng muốn bắt nó đưa cho Thục vương. Thục vương mừng rỡ mới ra lệnh cho mấy chục ngàn lực sĩ xâm nhập vào trong núi sâu, giữa núi non trùng điệp làm thành một lối đi, đem đầu thạch ngưu kéo trở về, những điều này là do Kim Ngưu nói.

Tuy nhiên, lúc Hạng Trang tới dưới cửa ải Gia Manh, quân phòng thủ ải đã có phòng bị trước từ lâu.

Rất nhanh, Khuất Bất Tài đã dẫn đến một người đàn ông vạm vỡ đi tới trước mặt Hạng Trang. Đại hán này vốn là cường hào ở vùng Lãng Trung, nhiều thế hệ đều làm nghề buôn bán gấm Tứ Xuyên. Từ khi Bạch Mặc tiến hành quốc sách trọng nông ức thương (xem trọng việc nông coi rẻ việc buôn bán) tới nay, cuộc sống trở nên vô cùng khó khăn, cho nên rất ủng hộ chính sách khích lệ công thương của nước Sở, hiện tại, hắn đã là người phụ trách Ô Mộc Nhai ở Lãng Trung.

- Tiểu nhân là Đường Thông.

Đại hán vái chào Hạng Trang, nói:

- Tham kiến tướng quân.

Đường Thông cũng không biết người trước mặt này là Sở Vương Hạng Trang, Khuất Bất Tài chỉ nói là một tướng quân.

- Miễn lễ.

Hạng Trang khoát tay áo, hỏi:

- Đường Thông, trên thành Gia Manh này có bao nhiêu quân coi giữ?

Đường Thông nói:

- Vốn chỉ có hơn một ngàn quân coi giữ thành, tuy nhiên ba ngày trước, khi quận thủ quận Ba là Cận Hấp tới Lãng Trung, điều động không ít binh lính ở các huyện, hiện tại, quân coi giữ cửa thành đã vượt hơn ba ngàn.

- Cận Hấp?

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Thảo nào khi phá thành Giang Châu không thấy bóng dáng của hắn.

Đường Thông nói:

- Tiểu nhân hổ thẹn, tiểu nhân từng dẫn hơn mười huynh đệ đến Thập Lý Đình chặn giết Cận Hấp, không ngờ Cận Hấp võ nghệ cao cường, tiểu nhân tổn thất hết vài huynh đệ mới đánh hắn trọng thương, thế nhưng cuối cùng cũng vẫn để hắn trốn thoát.

Hạng Trang vỗ vỗ bả vai Đường Thông, nói:

- Dem tên họ của những huynh đệ chết trận lập thành danh sách, đợi sau khi đại cục của hai quận Ba, Thục ổn định, nhất định sẽ có thêm trợ cấp.

Đường Thông vội nói:

- Đa tạ tướng quân.

Hạng Trang khoát tay áo, bảo Đường Thông rời đi.

Hạng Trang lại quay đầu bảo với Hô Duyên Chính Đức:

- Hô Diên, lệnh cho các tướng sĩ nghỉ ngơi và chỉnh đốn thật tốt trong vòng một buổi, sau đó ăn no, đợi đến khi trời tối sẽ đi công thành!

- Vâng!

Hô Duyên Chính Đức đồng dạc lên tiếng, vâng lệnh đi ngay.

Hạng Trang lại hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, ở Lãng Trung có bao nhiêu cường hào có ý theo Đại Sở?

Khuất Bất Tài nói:

- Ở Lãng Trung có không ít các phú hộ, cường hào có ý theo Đại Sở ta, ít nhất là hơn mười nhà.

- Tốt.

Hạng Trang gật mạnh đầu nói:

- Vậy người nhanh phái người liên hệ với các phú hộ, cường hào này, nói với bọn họ, hiện tại quân Sở rất cần bọn họ trợ giúp, mời bọn họ phái nhiều tôi tớ gia đình khuân vác ván cửa, bó củi, và cả đinh sắt mang đến dưới thành Gia Manh.

- Vâng!

Khuất Bất Tài cúi người vái chào, vâng lệnh mà đi.

Hạng Trang hít vào một hơi thật sâu, khi quay đầu lại nhìn về phía cửa thành Gia Manh hùng vĩ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng. Kim Ngưu từng lưu ý ở cửa ải Gia Manh, hai bên sườn của thành chim bay không lọt, vượn và khỉ cũng không thể bám vào vách núi vách đá, tuyệt đối không có khả năng đánh úp, kế sách duy nhất cũng chỉ có thể là dùng sức để tấn công.

Nhưng mà, cửa thành Gia Manh tường cao có khoảng bốn trượng (một trượng bằng mười thước), muốn đoạt thành thật sự rất khó khăn!

Nghiêm trọng hơn chính là, quân coi giữ cửa thành có khoảng ba ngàn, mà binh lực quân Sở lại chỉ có hai ngàn, Bàng Ngọc dẫn đại quân cũng không biết đến khi nào mới tới nơi. Người xưa có nói, hơn gấp nhiều lần thì vây đánh, hơn bốn lần thì công thành, lấy hai ngàn binh lực lại công hơn ba ngàn quân coi giữ cửa thành hiểm yếu, có thể nói là đại kỵ của việc quân, trận chiến này, quả là dữ nhiều lành ít.

Nhưng mà quân Sở không có đường lui, Hạng Trang cũng không có nhiều lựa chọn, chỉ có thể đánh một trận quyết tử!

Cửa ải Gia Manh nếu không đoạt được, đừng nói chỉ có được Hán Trung, chỉ sợ ngay cả Ba, Thục được rồi cũng sẽ bị mất, bởi vì cửa ải Gia Manh có vị trí chiến lược thật sự rất quan trọng, nếu như quân Sở chiếm được thành Gia Manh thì có thể dựa vào cửa ải mà thủ, đem đại quân của nước Hán đang vây Ba, Thục đuổi đi. Nếu như không có được cửa ải Gia Manh, thì bất cứ lúc nào quân Hán cũng đều có thể tiến binh đến Ba, Thục.

Đợi cho cuộc chiến ở Cửu Nguyên chấm dứt, khi quân Hán kéo xuống nam, quân Sở làm sao ngăn cản?

#####

Cửu Nguyên, dưới thành Cao Khuyết.

Cuộc chiến ác liệt giữa quân Hán với người Hung Nô đã đến hồi ác liệt.

Chu Bột quả không hổ là danh tướng của Đại Hán, dùng binh có thể nói là chưa ngoa đến cực điểm. Trước tiên hấn cho một trăm ngàn tinh binh cộng thêm hai mươi ngàn kỵ binh người Hồ đóng quân ở giữa vùng trung du, chặt chẽ bảo vệ lương thực. Sau đó ra lệnh cho bốn trăm ngàn đại quân liên kết lại thành một đoàn, lại cho bốn mươi ngàn kỵ binh người Hồ cộng thêm hai mươi ngàn Phiêu Kỵ của Lã Đài bảo vệ hai bên sườn, thận trọng tiến về phía trước, rốt cục đem người Hung Nô bức tới dưới cửa ải Cao Khuyết.

Mặc Đốn biết rõ sở trường của người Hung Nô, càng biết rõ nhược điểm của người Trung Nguyên, cho nên, hấn tuyệt đối không muốn cùng quân Hán quyết chiến. Một vài lần hấn đã tự mình dẫn bốn mươi ngàn kỵ binh bộ lạc Xanh Lê vòng quanh phía sau quân Hán, ý đồ đốt hủy lương thực của quân Hán để bức bách bọn họ lui binh. Nhưng mà, đối mặt với một trăm ngàn quân Hán tinh nhuệ cộng thêm hai mươi ngàn kỵ binh người Hồ, ý đồ đốt lương thực của bốn mươi ngàn kỵ binh Hung Nô chỉ có thể thất bại hoàn toàn.

Kế hoạch đốt hủy lương thực không thành, Mặc Đốn lập tức lại thay đổi kế sách. Hấn đem kỵ binh Hung Nô chia làm hơn mười nhánh, bốn phía cùng xuất kích, ngày đêm không ngừng quấy rầy quân Hán. Quân Hán các người không phải muốn đánh Hung Nô ta sao? Được, ta cho các người ban ngày tìm không ra người, buổi tối lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, xem các người có thể chống đỡ tới khi nào?

Nhưng mà, Mặc Đốn lại tính sai, dường như quân Hán đã sớm có chiến lược đối phó.

Kỵ binh Hung Nô đi lại như gió không sai, nhưng kỵ binh Hung Nô các người không phải cũng ăn cơm sao? Vì thế, tới buổi tối quân Hán liền co cụm lại thành đoàn quây quân mà phòng thủ, nhưng khi đến ban ngày, quân Hán liền túa ra bốn phía, lùng bắt khắp nơi những người dân Hung Nô chăn thả gia súc ở thảo nguyên

Hà Sáo, cướp lấy trâu dê của người Hung Nô, không tới nửa tháng, người Hung Nô đã không thể đương cự nổi.

Kỵ binh Hung Nô rất cuộc cũng không phải thiên binh thiên tướng, bọn họ cũng phải ăn cơm.

Hiện tại, Mặc Đốn phải có sự chọn lựa, hoặc là bỏ Hà Sáo, hoặc là cùng quân Hán quyết chiến?

Bỏ đi Hà Sáo, cũng đồng nghĩa với việc Hung Nô mất đi đồng cỏ và nguồn nước để sinh tồn. Sự sinh tồn của người Hung Nô về sau sẽ càng thêm gian nan hơn so với hiện tại, sau này có muốn đoạt lại Hà Sáo càng thêm khó khăn.

Nhưng quyết chiến với quân Hán, Mặc Đốn cũng không có lòng tin sẽ thắng.

Binh lực của quân Hán gần như là hơn gấp ba lần so với Hung Nô, hơn nữa khí giới lại hoàn mỹ, nhất là phi mâu (cây giáo) của đội quân Phiêu Kỵ quân Hán, là sự uy hiếp lớn đối với kỵ binh Hung Nô. Từ khi quân Hán tiến vào Cửu Nguyên, kỵ binh hai bên cũng đã từng giao chiến với nhau qua vài trận đánh nhỏ, kết quả kỵ binh Hung Nô thất bại hoàn toàn, nguyên nhân chủ yếu chính là do phi mâu của đội quân Phiêu Kỵ quân Hán.

Công Thúc Thuyết nói:

- Đại Thiên Vu, quân Hán đang lúc lớn mạnh, hay là rút về Mạc Bắc đi.

Tả hiền vương nói:

- Đại Thiên Vu, thảo nguyên Hà Sáo là thánh địa của đại Hung Nô chúng ta, có Hà Sáo, chúng ta mới có đại Hung Nô phồn vinh hưng thịnh. Hơn mười năm trước, chúng ta vất vả lắm mới đoạt lại thánh địa lần nữa từ trong tay người Trung Nguyên, lần này sao lại có thể dễ dàng bỏ đi? Thật tốt, cùng người Hán liều mạng!

Hữu hiền vương, tả cốc lễ vương, hữu cốc lễ vương và các quý tộc Hung Nô còn lại cũng phụ họa theo.

Trên thực tế, tâm tư của các quý tộc Hung Nô này thoát nhìn bề ngoài cũng không có đơn giản như vậy.

Nội bộ của Hung Nô không phải bền chắc như thép, cũng chia ra rất nhiều bộ lạc, trong đó thế lực lớn nhất dĩ nhiên là bộ lạc Xanh Lê. bộ lạc Xanh Lê một khi bỏ đi thảo nguyên Hà Sáo, theo đó có rất nhiều người trong tộc cùng với gia súc sẽ về phía bắc, tất nhiên sẽ làm cho đồng cỏ và nguồn nước ở Mạc Bắc trở nên eo hẹp. Cứ như vậy, các bộ lạc còn lại nhất định phải tự tìm đồng cỏ cho mình, đương nhiên bọn họ không muốn.

Mặc Đốn cũng không muốn bỏ đi Hà Sáo, Hà Sáo đối với Hung Nô mà nói, không chỉ là vùng đất tốt để chăn thả trâu dê, đẩy mạnh nhân khẩu, lại còn dòm ngó được Trung Nguyên, uy hiếp Nguyệt Thị. Chỉ cần Hung Nô chiếm cứ Hà Sáo một ngày là có thể chủ động duy trì chiến lược đối với người Trung Nguyên và người Nguyệt Thị. Một khi vứt bỏ đi Hà Sáo, Hung Nô đã hoàn toàn đánh mất quyền chủ động về chiến lược.

- Đại Thiên Vu.

Công Thúc Thuyết lôi kéo ngựa của Mặc Đốn đi đến bên cạnh, hạ giọng nói nói:

- Hiện tại Trung Nguyên cũng không yên ổn, nhất là hai đại cường quốc là Sở và Hán ở vào tình thế không đội trời chung, chỉ chờ hai nước Sở và Hán khai chiến với quy mô lớn, đại Hung Nô ta sẽ kéo xuống nam lần nữa, chiếm lại Hà Sáo cũng không muộn, vào lúc này không đáng để liều mạng cùng quân Hán.

Mặc Đốn yên lặng gật đầu, Công Thúc Thuyết nói quả là không sai.

Cuộc chiến ở Cửu Nguyên, không nói đến việc Hung Nô có đánh thắng hay không, nếu như Hung Nô vừa thắng, chỉ sợ cũng là thắng thảm. Hơn nữa ở Trung Nguyên không phải chỉ có một nước Hán, trừ nước Hán ra, còn có các cường quốc như nước Tề, nước Sở. Hiện tại nếu như Hung Nô cùng quân Hán quyết chiến, chỉ có thể để cho các cường quốc khác ở Trung Nguyên chiếm được lợi ích, cho nên, không bằng bảo tồn thực lực chờ cơ hội trở lại.

#####

Cửa ải Gia Manh, Cận Hấp được hai gã binh lính nâng đi lên đầu thành.

Nằm ở trên đầu thành nhìn về hướng nam, chỉ thấy trước cửa ải đã xuất hiện quân Sở đông nghìn nghịt. Quân Sở tới thật nhanh, điều đáng mừng duy nhất chính là quân Sở tới cửa ải Gia Manh cũng không nhiều, chỉ có đội quân tiên phong của thằng nhóc Hạng Trang này, đại quân ở phía sau còn chưa tới, có lẽ quân Sở sẽ không vội tiến công.

Cho nên, quân Hán còn có thời gian tăng cường phòng ngự.

- Tả tư mã, người dẫn người vận chuyển gạch đá, nâng cao thêm tường thành ở phía nam.

- Vâng!

- Hữu tư mã, người dẫn người đi phá bỏ nhà cửa, đem gạch đá sung công, ai dám không theo, giết không tha!

- Vâng!

- Giả tư mã, người tức khắc chọn lựa hai con khoái mã, hoả tốc đi tới Hàm Dương báo tin tức, nói rằng Sở Vương Hạng Trang tự mình dẫn theo đại quân, đã tới giữa cánh đồng, mời Đại vương nhanh chóng phái thêm binh. Sau đó chuyển lời cho Quận Thủ Hán Trung, bảo hấn hoả tốc triệu tập tráng đinh trong quận gấp rút tiếp viện cho thành Gia Manh, thành Gia Manh nếu như không bảo đảm, Hán Trung cũng kết thúc theo!

- Vâng!

- Lý quân hầu, người dẫn người đi gom góp một ít lương thực mang về, lương thực của thành còn lại vốn không nhiều, hiện tại lại gia tăng thêm hơn hai ngàn người, chi tiêu càng thêm túng thiếu, nếu không thừa dịp quân chủ lực của quân Sở chưa tới thu gom thêm lương thực, đến lúc đó các tướng sĩ cũng chỉ có thể mang bụng đói quyết chiến với quân Sở.

- Vâng!

Nhìn theo những tên thuộc cấp đều rời đi, Cận Hấp mới thở mạnh một hơi.

Hoàn hảo, mọi tính toán cũng không tệ, chỉ cần mình có thể bảo vệ được thành Gia Manh, thì dù cho quân Sở có chiếm được hai quận Ba, Thục cũng không hoàn toàn giữ được, nói như vậy, Cận gia còn có thể tránh được một kiếp.

308. Chương 307: Tấn Công Ngoài Sáng, Tập Kích Trong Tối

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 307: Tấn công ngoài sáng, tập kích trong tối

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài cửa ải Gia Manh, hai ngàn quân tinh nhuệ của Thiên Lang doanh đã căng xong lều trại.

Giữa những tiếng bước chân lộn xộn, Khuất Bất Tài, Đường Thông cùng với mười mấy cường hào bản địa (người địa phương) bước vào trong lều của Hạng Trang. Khuất Bất Tài trước tiên cúi chào Hạng Trang, sau đó chỉ vào mười mấy cường hào bản địa ở phía sau và nói:

- Tướng quân, những người này đều là cường hào bản địa ở Lãng Trung, bọn họ đang cho người mang tới đây ván cửa, vật liệu gỗ và cả đinh sắt.

Khuất Bất Tài vừa dứt tiếng, mười mấy cường hào liền cất cao giọng hô:

- Chúng tôi đã không làm nhục sứ mệnh.

Hạng Trang chấp tay đáp lễ, lại hỏi Đường Thông:

- Đường Thông huynh đệ, có thể tìm một ít thợ thủ công đến đây được không?

Đường Thông nói:

- Không biết tướng quân muốn thợ thủ công gì?

Hạng Trang nói:

- Tốt nhất là thợ thủ công làm binh khí, nếu thật sự tìm không ra, thợ mộc cũng được.

Đường Thông nói:

- Tướng quân xem như hỏi đúng người, Đường gia chúng tôi nhiều thế hệ làm thợ mộc, trong tộc có mấy trăm người đều làm thợ mộc để sinh sống, ở nơi khác không dám nói, ít nhất là ở Ba, Thục cũng không có nhà nào có tay nghề có thể qua được Đường gia chúng tôi.

- Vậy thì quá tốt!

Hạng Trang mừng rỡ nói:

- Vậy làm phiền Đường Thông huynh đệ!

- Không dám.

Đường Thông chấp tay với Hạng Trang, sau đó xoay người thản nhiên mà đi.

#####

Ở thành Gia Manh, hành dinh của Cận Hấp.

Lúc này lão lương y đang thay thuốc cho Cận Hấp, ba ngày trước ở Thập Lý Đình ngoài thành đông Lăng Trung đã xảy ra một trận ác chiến. Tuy rằng Cận Hấp liên tục chém giết mấy người của đối phương, nhưng hấn cũng trúng hơn mười đao, toàn thân gần như tìm không ra một khối thịt cho tốt, điều duy nhất đáng mừng chính là Cận Hấp dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến đã tránh được chỗ hiểm.

Tuy tránh được chỗ hiểm nhưng khi Cận Hấp chật vật chạy được về thành Gia Manh, cuối cùng cũng vì mất quá nhiều máu mà lâm vào hôn mê. Trước khi hôn mê, Cận Hấp chỉ kịp nói được một câu là lệnh cho tướng phòng giữ thành Gia Manh phải nhanh chóng triệu tập tráng đinh ở Lăng Trung cố thủ cửa thành. Thậm chí hấn còn chưa kịp dặn bảo tướng phòng giữ thành Gia Manh báo nguy về Hàm Dương.

Lão lương y mở ra các lớp vải bó ở trên người Cận Hấp, lập tức lộ ra từng vết đao đáng sợ. Hai tên lính trợ thủ quân Hán ở bên cạnh cũng không kìm nổi hít vào một hơi khí lạnh. Bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được một người sau khi bị chém nhiều đao như vậy còn có thể sống được?

Đổi thuốc thì cần phải bỏ đi thuốc cũ và tất nhiên sẽ động đến miệng vết thương, như vậy sẽ cực kỳ đau đớn, Cận Hấp cố nén mới không rên rỉ ra tiếng.

Đang lúc thay thuốc, chợt có một tên lính đi nhanh vào bẩm:

- Tướng quân, ở phía ngoài thành bỗng nhiên quân Sở mang đến rất nhiều ván cửa, vật liệu gỗ, còn có không ít thợ thủ công, đang làm thang để công thành. Hơn nữa kiểu dáng của thang rất là cổ quái, tiểu nhân chưa bao giờ từng gặp qua, tuy nhiên, việc này đối với quân ta mà nói cùng không phải là chuyện tốt.

- Sao?

Ánh mắt Cận Hấp trở nên nghiêm nghị, trầm giọng nói:

- Đỡ ta đi đến cửa thành.

Lão lương y liền ngăn cản:

- Tướng quân không thể, ban ngày tướng quân không để ý lời khuyên can của lão, đã để người mang lên đầu thành, cũng đã tác động đến thương thể chảy không ít máu. Lần này nếu lại tác động đến miệng vết

thương, máu sẽ chảy càng nhiều hơn chỉ sợ lại hôn mê, hơn nữa lần này nếu tướng quân lâm vào hôn mê, đừng nói ba ngày, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

- Bản tướng quân cẩn thận một chút thì được rồi.

Cận Hấp căn bản không nghe lời khuyên bảo, lại bảo hai gã binh lính bên cạnh:

- Đi, khẩn trương đem cái cạm bên kia lại đây, bản tướng quân muốn đi lên đầu thành!

Hai gã binh lính bất đắc dĩ phải mang cạm đến.

Nửa khắc đồng hồ sau, Cận Hấp lại được nâng lên đầu thành, lại để cho binh lính để nằm hẳn trên cạm.

Nằm ở trên đầu thành từ trên cao nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy quân Sở đang ở ngoài thành bận rộn cùng nhau làm một cái thang chưa bao giờ được nghe, cũng chưa bao giờ được thấy. Kỳ thật đó không phải là thang, căn bản là giống như cái thang lầu, loại thang mà người dân Quan Đông hay dùng để liên thông giữa tầng dưới với tầng trên của lầu nhưng mà to hơn rất nhiều lần, hơn nữa đặc biệt có thêm một cái trụ làm giá chống đỡ.

Trên đầu thành không ít binh lính đang khe khẽ nói nhỏ, hơn nữa vẻ mặt đều lo lắng.

- Hồng rồi hồng rồi, cái thang to lớn này làm thật tốt, quân Sở có thể trực tiếp tiến sát lên đầu thành!

- Sợ cái gì? Như vậy quá công kênh, lại không có bánh xe, làm sao có thể tới gần tường thành?

- Mất của tiểu tử người bị làm sao vậy? Không thấy dưới cây thang quân Sở làm cây lán thật dài sao? Dựa vào cây lán này trước sau luân phiên, bọn họ có thể đem cái đại cây thang này đến trước mặt chúng ta, ôi, sớm biết như vậy, lúc trước nên đào một con sông ở thành để bảo vệ thành, quân Sở kia sẽ không làm được gì chúng ta.

- Cách đào sông bảo vệ thành cái rắm dùng được? Quân Sở chẳng lẽ sẽ không lên được?

- Ta muốn nói, vẫn là không cần sợ, cái thang này làm bằng gỗ, phóng hỏa đốt đi là xong.

- Nghĩ hay nhỉ, người có thể phóng hỏa đốt, quân Sở sẽ không có phòng bị? Chắc chắn bọn họ sẽ bịt kín da trâu!

- Con mẹ nó, tranh cãi thì được cái tích sự gì? Cứ ra thành đánh bọn chúng một trận, đem cái thang này phá huỷ đi là xong.

- Tiểu tử người là thứ đầu người óc heo, ra khỏi thành đánh nhau ư? Quân Sở bọn họ là dễ chọc sao? Bọn họ có thể không đề phòng sao?

Trên đầu thành các binh lính nhỏ giọng tranh luận, Cận Hấp lại cười mỉm, tạo ra cái thang lớn này bỏ công bỏ sức thật không nhỏ, quân Sở chỉ dựa vào mấy chục thợ thủ công, nếu muốn làm xong ít nhất cũng phải năm ngày, nhưng thật ra Hạng Trang đã tính kế, năm ngày sau đại quân nước Sở tới, lúc đó có thể công thành với quy mô lớn.

Tuy nhiên chỉ có điều việc này thăng nhỏ Hạng Trang rất cục cựa cũng nghĩ quá đơn giản, lúc đó Quận Thủ Hán Trung là Hề Quyên đã mang theo đại quân đến viện trợ, đại quân Hán Vương chỉ sợ cũng sẽ tiến đến Hán Trung.

Lập tức Cận Hấp bảo với tên lính bên cạnh:

- Chặt chẽ theo dõi chiều hướng của quân Sở, mọi sự khác thường phải lập tức báo lại!

Dừng một chút, Cận Hấp lại cố ý dặn dò:

- Ngay lập tức dùng tảng đá lớn chặn lại cửa thành, sau đó lệnh cho các tướng sĩ toàn quân, mọi người không được tự tiện ra khỏi thành khiêu chiến, người vi phạm - giết không tha!

#####

Ngoài cửa ải Gia Manh, nơi đóng quân của quân Sở.

Màn đêm buông xuống, chỗ đất trống nơi đóng quân ở bốn phía đã dựng xong một trăm cây đuốc bằng cành thông. Giữa ánh lửa sáng như ban ngày, mười mấy người thợ mộc Đường Môn đang đổ mồ hôi như mưa, hết ngày dài lại đêm thâu để tạo ra cái thang lâu to lớn, Hạng Trang thiết kế cái thang lâu to lớn này kỳ thật căn bản không có nhiều kỹ thuật, chỉ là sao chép phóng đại một cái thang lâu.

Độ cao của cái thang lâu này có hơn bốn trượng, chiều rộng đỉnh có hơn hai trượng, đáy chiều rộng lại có hơn bốn trượng, chiều sâu trước sau đạt sáu trượng, chiều dài mặt phẳng nghiêng của thang lại hơn mười trượng, một cái thang lớn như vậy, công sức bỏ ra đương nhiên cũng rất lớn, mấy chục thợ thủ công Đường Môn vừa làm ngày vừa làm đêm, không đến thời gian năm ngày cũng đừng mong hoàn thành được tốt!

Dưới ánh lửa, Hạng Trang đang yên lặng đứng ở bên cạnh đất trống mà xem.

Năm ngày sau, chỉ sợ viện quân của quân Hán đã sớm đuổi tới thành Gia Manh, lúc đó e là mọi việc đều đã muộn.

Cho nên, cái thang lâu to lớn này chẳng qua là thủ thuật của Hạng Trang để che mắt mà thôi, đòn sát thủ chân chính của chàng cũng không phải cái này!

Ở bên cạnh đất trống xem nửa canh giờ, Hạng Trang lại mang theo Hồ Diên và mười mấy vệ binh Thiên Lang đi tới một chỗ trong rừng rậm gần nơi đóng quân. Ở chỗ sâu trong rừng rậm, Đường Thông cùng với mười mấy thợ thủ công khéo léo của Đường Môn đang tạo ra một cái nổ sần to lớn, cái thang to lớn chỉ là để ngụy trang bề ngoài, còn cái nổ sần to lớn này mới là đòn sát thủ chân chính!

Tạo ra thang lâu to lớn cần năm ngày, nhưng mà tạo ra nổ sần với yêu cầu kỹ thuật không cao lại chỉ mất có nửa ngày.

Bởi vì trong rừng rậm đã có sẵn gỗ dâu trăm tuổi, Hạng Trang lại không cần dùng nổ sần có tính chính xác cao, bền chắc mà chàng chỉ cần cự nổ thô sơ.

Lúc này khung sườn của cự nổ đã tạo thành thật tốt, trước sau ba cánh tay của trọng nổ cũng đã cài đặt đúng chỗ.

Đường Thông và nhóm thợ thủ công đang thông qua bàn kéo vận nhanh cánh tay nổ, chuẩn bị lắp đặt dây cung thô cỡ khoảng ngón cái làm từ sợi gai, chỉ chờ lắp đặt dây cung tốt. Cái cự nổ này cho dù là làm thật tốt, nhưng vì ở giữa thiếu rất nhiều đốt quan trọng cho nên rất có thể nó phóng ra không được vài lần, nhưng đối với Hạng Trang và quân Sở mà nói, chỉ cần cái cự nổ này có thể sử dụng như vậy là đủ rồi.

#####

Nam Trịnh, phủ đệ của Quận Thủ.

Quận Thủ của Hán Trung là Hề Quyên đang mở tiệc khoản đãi tả tướng Bạch Mặc cùng với người đi theo là hộ pháp tướng quân Chu Quan Phu.

Từ khi việc cải cách được thấu triệt, thực lực của một nước như nước Hán liên tục được tăng cường, từ quan viên cho đến dân chúng tất cả đều dần dần cảm nhận được chỗ tốt của sự cải cách như là sự tất yếu. Bạch Mặc ở trong mắt của quan viên địa phương cũng dần dần có uy tín, nếu không giống như ban đầu cải cách, Bạch Mặc còn phải dựa vào Chu Quan Phu, một đồ đao sắc bén này để tạo lập uy tín.

- Tả tướng, hạ quan kính người một chén.

Hề Quyên nâng chén rượu đầy lên mời Bạch Mặc, ra vẻ rất cung kính.

- Hề Quận Thủ đã khách sáo.

Bạch Mặc nâng chén đáp lễ, sau đó che ống tay áo uống một hơi cạn sạch.

Hề Quyên buông chén rượu, lại thành tâm mời nói:

- Tả tướng, lần này đi đến Hán Trung, bất kể như thế nào tả tướng cũng phải ở lâu mấy ngày, để cho hạ quan được làm hết chức phận chủ nhà. Tuy rằng Hán Trung hẻo lánh nhưng cũng có vài nơi để chơi rất tốt, cũng có vài món ăn ngon dân dã, đến lúc đó hạ quan nhất định phải mời tả tướng bình luận từng cái.

Nhưng Bạch Mặc lại thở dài, nói:

- Bỗng tưởng sợ là không có được lộc ăn .

Chu Quan Phu ngồi nơi cuối bàn nói:

- Hề Quận Thủ, tả tướng còn phải tuần tra Ba, Thục nữa.

- Vậy chờ khi tả tướng tuần tra xong hai quận Ba, Thục trở về vậy.

Hề Quyên vội nói:

- Đợi đến lúc trở về, tả tướng nhất định ở lại Hán Trung vài ngày, nếu không, đó chính là tả tướng không xem lão Hề tôi ra gì.

Bạch Mặc vui vẻ nói:

- Được, vậy cứ quyết định như vậy.

Hề Quyên nghe vậy mừng rỡ, hẳn không phải muốn cố ý nịnh bợ Bạch Mặc, mà là thật tâm muốn khoan đãi Bạch Mặc một chút, bởi vì từ khi thi hành cải cách mới “cùng quân dịch, bình tính thuế” tới nay, phủ kho Hán Trung càng ngày càng đầy đủ hơn, dân chúng cũng càng ngày càng giàu có hơn, làm Quận Thủ Hán Trung, Hề Quyên thật tâm khâm phục Bạch Mặc.

Đúng lúc này, chợt có một thuộc hạ vội vàng đi vào, không kịp chào thở hồng hộc hô lớn:

- Tả tướng, Quận Thủ, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt!

Hề Quyên hơi nhú mào, không đợi hẳn hỏi bên kia Chu Quan Phu sớm đã quát to:

- Chuyện gì mà lại kinh hoàng như thế? !

Tiếng hét này giống như một tiếng sấm làm cho tên thuộc hạ giật mình kinh hãi, lập tức câm như hến không còn dám lên tiếng, mãi cho đến khi Hề Quyên liên tục quát hỏi vài lần, tên thuộc hạ mới như thoát khỏi cơn mộng, thấp giọng bẩm:

- Quận Thủ, vừa mới nhận được cấp báo của quận Ba, nói là Sở Vương Hạng Trang đã tự mình dẫn theo đại quân, tiến vào đất Thục!

- Sao?

Chu Quan Phu bỗng nhiên nhồm dậy, lạnh lùng nói:

- Quân Sở tiến vào đất Thục? !

Tên thuộc hạ gật đầu, nơm nớp lo sợ nói:

- Sở Vương Hạng Trang tự mình mang theo đại quân tấn công thành Gia Manh, Cận Quận Thủ mời Quận Thủ cấp tốc dẫn binh lính của quận Hán Trung hỏa tốc gấp rút tiếp viện, nếu không thành Gia Manh khó giữ được, Hán Trung cũng khó lòng giữ được.

309. Chương 308: Thừa Dịp Ban Đêm Đánh Lén

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 308: Thừa dịp ban đêm đánh lén

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hô Duyên Chính Đức thân cao gần một trượng, giống như một pho tượng thép sắt, đang đứng dưới bầu trời đêm.

Ở phía sau Hô Duyên Chính Đức, ba trăm quân ưu tú nhất của đội quân Thiên Lang tinh nhuệ mình mặc áo giáp của quân Hán, đã tụ tập lại từ lâu, bọn họ giống như một hàng cây tùng rần rởi cao ngạo, đứng vững vàng trong bóng đêm lạnh buốt.

Hạng Trang bước đi đến trước mặt ba trăm quân tinh nhuệ, đột nhiên dừng bước chân.

Hô Duyên Chính Đức giơ lên tay phải mạnh mẽ dầm dầm vào ngực trái, hét to lên:

- Hoa Hạ mệnh mông!

Phía sau ba trăm quân ưu tú của đội quân Thiên Lang tinh nhuệ cũng hô theo giống như trời long đất lở, cuồng nhiệt hưởng ứng:

- Lễ băng nhạc phối!

Hô Duyên Chính Đức lại rút ra cây nguyệt kiếm toàn thân đều màu đen, lần nữa lại gào thét:

- Chính đồn non sông!

Ba trăm quân tinh nhuệ cũng đều rút đao ra đánh vào thuẫn bên tay trái, hô vang hưởng ứng:

- Duy nhất Đại Sở!

Hạng Trang hơi giơ lên tay phải, tiếng hô của Hô Duyên Chính Đức và ba trăm quân tinh nhuệ ngay lập tức dừng lại.

- Đại Sở các huynh đệ!

Hạng Trang ánh mắt sắc bén như kiếm, quét nhìn về phía Hô Duyên Chính Đức và ba trăm quân tinh nhuệ, thanh âm vang vọng dưới bầu trời đêm giống như tiếng sấm:

- Người xưa nói, Thục nói khó còn hơn lên trời, nhưng ta nói, ở dưới chân của binh sĩ Đại Sở chúng ta, chính là không có đường cũng có thể sinh ra một con đường lớn!

- Rống!

- Rống!

- Rống!

Ba trăm quân tinh nhuệ giậm dứ hét lên, cuồng nhiệt đáp lại.

Bỗng nhiên xoay người, ngón tay Hạng Trang chỉ về phía trước thành Gia Manh dưới bầu trời đêm, tiếp tục hét lớn:

- Kim Ngưu nói cửa ải Gia Manh là một con đường mòn hẹp, quân Hán tuyên bố chỉ cần có một người canh giữ ở đó cũng đủ để ngăn cản hơn mười ngàn quân Sở, nhưng ta nói những lời như vậy là kiêu ngạo, ngông cuồng! Đại Sở chúng ta là những binh sĩ oai hùng, đã từng đánh phá không ít thành trì, cũng từng công không ít cửa ải!

- Rống!

- Rống!

- Rống!

Ba trăm quân tinh nhuệ lấy đao đánh thuẫn hưởng ứng theo.

Hít vào một hơi thật sâu, Hạng Trang lại lần nữa hét lớn:

- Quyết chiến đến cùng, hôm nay, quả nhân phải dẫn các người công phá Gia Manh, quét sạch Quan Trung, tìm lại vinh quang của tiên vương!

Ngừng một chút, Hạng Trang lại đột nhiên rút ra Vương Kiếm giơ lên không trung, cuồng nhiệt kéo dài thanh âm:

- Đại Sở tất thắng...

- Đại Sở tất thắng!
- Đại Sở tất thắng!
- Đại Sở tất thắng!

Ba trăm quân tinh nhuệ giờ đao nâng thuận, đều hò hét tiếp theo vang dội, Hạng Trang lại cầm Vương Kiêm trong tay chỉ tới trước, ba trăm quân tinh nhuệ lập tức liền hướng về thành Gia Manh chen chúc phía dưới bên trái vách đá mà đi.

#####

Trên thành Gia Manh, ánh đuốc sáng trưng.

Bên ngoài thành quân Sở hò hét không ngừng, quân coi giữ cửa thành giống như gặp đại địch, cách một quãng thời gian, lại có người đem cây đuốc rọi xa ra phía ngoài thành, tin rằng không có quân Sở tới gần, quân coi giữ đầu thành mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, cuối cùng quân Sở bên ngoài thành mới thôi hò hét.

Quân coi giữ cửa thành cũng thở phào nhẹ nhõm, quân Tư Mã thay phiên công việc chỉ bảo binh lính gác đêm đề cao cảnh giác, lại tăng cường thêm hai tốp binh lính đi tuần, sau đó trở về địch lâu đi ngủ. Mặc kệ nói như thế nào, cái thang lớn của quân Sở mới chỉ làm xong hình dáng bên ngoài, thời điểm để sử dụng thật sự còn sớm, trận chiến chính thức còn chưa tới, cho nên hiện tại, bảo tồn thể lực mới là cần thiết.

#####

Phía dưới bên trái vách đá thành Gia Manh, cự nỏ đã cao cao dựng thẳng lên.

Cửa ải Gia Manh quả thực rất hiểm trở, hai bên sườn của thành đều là vách núi đá cao tới hơn mười trượng, hơn nữa trên vách đá không có bất kỳ cây cối nào có thể mọc được, cũng không có cây mây núi, chỉ trên đỉnh núi cao mấy chục trượng mới có mấy cây cổ thụ nhô ra khỏi vách núi, lộ ra thân cây già cỗi tang thương.

Vách núi đá như vậy, dù cho đó là vượn hay khỉ cũng tuyệt đối bám không được, huống chi là người?

Nhưng chuyện này vốn không làm khó được Hạng Trang đã vượt qua thời không, kiếp trước của Hạng Trang chính là lính đặc chủng!

Hạng Trang đi đến bên cự nỏ, hỏi Đường Thông:

- Đường Thông, đã chuẩn bị tốt chưa?

Đường Thông vội vàng chấp tay thi lễ nói:

- Hồi bẩm tướng quân, tất cả đều đã chuẩn bị tốt!

Hạng Trang gật đầu, ra hiệu có thể bắt đầu. Đường Thông lập tức xoay người, phát tay quát:

- Phóng ra!

Bên cạnh cự nỏ, những thợ thủ công của Đường Môn đứng chờ đã lâu liền giờ lên mộc chùy đập mạnh xuống, chỉ nghe thanh âm vù vù vang lên, cả thấy ba lần, cánh tay nỏ thật lớn được làm từ gỗ dâu trăm năm đột nhiên bắn ngược, phi mâu đặt tại đế nỏ thoáng chốc liền mang theo dây thừng thật dài nhanh như chớp bắn về phía đỉnh vách núi cao mấy chục trượng

Đợi cho độ cao của phi mâu vượt qua đỉnh chóp núi, mới vòng qua nhánh cây bắt đầu chậm rãi sa xuống dưới.

Tất cả đều vô cùng thuận lợi, chỉ lần đầu tiên thử bắn dây thừng mà đã thành công bám vào được một nhánh cây cổ thụ vươn ra ngoài vách núi. Đợi cho phi mâu rơi xuống đất, dây thừng liền treo ở trên nhánh cây, rất nhanh đã có một tên quân Thiên Lang tinh nhuệ đeo vòng xoắn đặc chế cộng thêm một sợi dây thừng tiến lên hai bước, nắm chặt lấy phi mâu, đồng thời ở một chỗ khác mười mấy quân Thiên Lang tinh nhuệ khác nắm lấy dây thừng bắt đầu kéo xuống.

Không mất bao lâu thời gian, tên quân Thiên Lang tinh nhuệ lưng đeo vòng xoắn với dây thừng đã lên tới đỉnh núi.

Tên quân Thiên Lang tinh nhuệ kia vừa tới đỉnh núi, liền đem vòng xoắn đặc chế treo ngược lại dưới tàng cây cổ thụ, lại đem dây thừng xuyên qua vòng xoắn buông xuống dưới, làm thành một cái thang đơn giản có thể sử dụng lại. Dựa vào cái thang đơn giản này, ba trăm quân ưu tú được tuyển chọn của quân Thiên Lang tinh nhuệ chỉ mất không đến hai canh giờ toàn bộ đều đã lên trên vách núi cao mấy chục trượng.

Để đem ba trăm quân Thiên Lang tinh nhuệ này đưa lên đỉnh núi, mấy trăm tên quân còn lại đều kéo gấp cả cánh tay.

Hô Duyên Chính Đức là người xuất phát cuối cùng Trước khi leo lên vách đá, Hạng Trang cố ý dặn dò:

- Hô Diên, bức tranh của lão Khuất đưa cho người cách bày bố của Quan Trung ngàn vạn lần đừng đánh mất. Sau khi vào thành, không cần ham chiến, trước tiên nhất định phải chiếm trước lối đi đến cửa thành, sau đó cho người mai phục ở đó, cho đến khi đại quân vào thành!

- Vâng!

Hô Duyên Chính Đức hô vâng một tiếng, xoay người túm lấy dây thừng cũng trèo lên đỉnh núi.

#####

Cách bày bố bên trong thành Gia Manh cũng là tường thành nằm ở hai bên nam bắc, đối diện với tường thành phía nam của Ba, Thục hơi cao chút, cho phép cao hơn bốn trượng, nhưng đối diện với tường thành phía bắc Kim Ngưu thì phải thấp hơn một chút, chỉ cho phép cao ba trượng. Bên trong thành ngoại trừ quân doanh, kho lương thực, chuồng ngựa và phương tiện dùng cho quân sự còn có nhà trọ, cửa hàng... và các phương tiện dùng cho dân chúng, tuy nhiên lúc này, các tiểu thương bên trong thành đã trốn mất từ lâu.

Giữa những tiếng bước chân chinh tề, một đội bảy tên lính canh xách đuốc rọi từ từ qua vách đá.

Ngay khi bọn lính canh vừa rời khỏi không lâu, có hơn mười sợi dây thừng to hơn ngón cái nhẹ nhàng từ trên cao lặng yên không một tiếng động buông xuống dưới. Qua nửa thời gian uống một chén trà, từng bóng đen miệng ngậm ngang đao, theo dây thừng từ trên vách đá tuột xuống, bọn người không mời mà đến thậm chí có cả một đội này đã nghênh ngang đi giữa đường cái trên mặt đất.

#####

Cửa nam thành Gia Manh.

Có hai cái hồ to bằng cỗ xe ngựa nằm ở lối đi thẳng đến cửa thành do tảng đá lớn gây ra. Thế nhưng quân Hán vẫn ở giữa lối đi này lập ra một trạm gác, một tên tiểu tướng quân Hán mang theo mười mấy binh lính thủ ở nơi đó, bốn phía trạm gác lại cắm đầy đuốc cảnh thông, dù chỉ là một con chuột cũng đừng mơ tưởng tiếp cận dễ dàng lối đi gần cửa thành.

Giữa những tiếng bước chân lộn xộn, một đoàn quân Hán mang binh giáp đã theo đường cái đi nhanh đến cửa thành.

Tên tiểu tướng quân Hán trong lòng lập tức cảnh giác, ở thành Gia Manh tuy rằng có hơn ba nghìn quân coi giữ, nhưng mà mặc áo giáp và cầm vũ khí hạng nặng cũng chỉ có hơn năm trăm, còn lại tất cả đều là cầm kích, cung nỏ hoặc chỉ là thêm binh khí nhẹ. Nhưng mà một đoàn người mới xuất hiện này có mang rất nhiều áo giáp và binh khí hạng nặng, hơn nữa lại đi thẳng đến cửa thành, không chừng là bọn họ chuẩn bị ra khỏi thành tập kích ngược?

Tuy nhiên có vẻ không đúng, rõ ràng Quận Thủ đã từng có lệnh bất cứ kẻ nào cũng không được tự tiện xuất chiến sao?

Không đúng, trong này chắc chắn có điều kỳ lạ, tên tiểu tướng quân Hán lập tức cảnh giác, lập tức rút kiếm quát:

- Đứng lại!

Tên tiểu tướng quân Hán hét lớn một tiếng, mười mấy tên lính phía sau tuy rằng không hiểu xảy ra việc gì, nhưng một đám đi theo cũng vươn tay cầm lấy trường kích, chỉ mũi kích sáng chói về phía bọn người mang binh giáp kia với khí thế hiên ngang đi đến.

- Được lệnh của Quận Thủ, ra khỏi thành tập kích ngược doanh trại quân Sở!

Giữa đám quân mang binh giáp đột nhiên đi ra một người giống quân Hán như một cái tháp sắt, trong tay giơ lên một khối lệnh bài quát:

- Lệnh bài của Quận Thủ ở đây, còn không mau mở cửa thành!

- Cửa thành mở không ra, chẳng lẽ người không biết sao?

Tên tiểu tướng quân Hán mắt lộ vẻ lạnh lùng.

- Nói bậy, cửa thành đang tốt như thế lẽ nào lại mở không ra?

Tháp sắt giống quân Hán giận tím mặt.

Tên tiểu tướng quân Hán trong lòng lạnh lùng, gian tế, bọn này quả nhiên là gian tế! Quân coi giữ bên trong thành ai chẳng biết chuyện cửa thành bị phá hư?

Không biết tại sao lại có nhiều gian tế quân Sở trà trộn vào được trong thành? Ý niệm đó trong đầu của tên tiểu tướng quân Hán chợt lóe lên, lập tức liền lớn tiếng quát to:

- Hầu tử, mau thối kèn cảnh báo, bọn họ là gian tế!

Phía sau tên tiểu tướng quân Hán, một tên lính gầy nhom phản ứng cực nhanh, lập tức giơ lên tù và sừng trâu thổi lên, trong chốc lát, tiếng tù và sừng trâu đã vang lên.

Thấy sự việc bại lộ, tên tháp sắt giống quân Hán kia lập tức mất lộ ra hung quang, một mặt trở tay rút ra một thanh đại kiếm toàn màu đen, một mặt lớn tiếng quát:

- Toàn bộ giết sạch không chừa một tên!

#####

Phía ngoài thành Gia Manh, một ngàn bảy trăm tên quân tinh nhuệ của Thiên Lang doanh đang chờ xuất phát.

Hạng Trang cũng mặc giáp trụ chỉnh tề, tay cầm đao đứng ở hàng ngũ trước nhất, chỉ chờ cửa thành Gia Manh vừa mở ra, chàng sẽ làm gương cho binh sĩ, tự mình dẫn quân Thiên Lang tinh nhuệ xung phong liều chết tiến vào trong thành.

Thời gian chờ đợi làm cho người ta muốn ngạt thở chậm rãi trôi qua.

Mắt thấy phía chân trời phương đông mặt trời sắp lên, bên trong thành cũng vẫn không hề có động tĩnh.

Về mặt Hạng Trang tuy rằng vẫn lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng lại dần dần bắt đầu nôn nóng, giờ khắc này, trong lòng bàn tay Hạng Trang cũng không kìm nổi chảy ra mồ hôi lạnh. Cuộc chiến ở thành Gia Manh, không thể để cho thất bại! Hô Diên, giờ phút quan trọng này, ngàn vạn lần người đừng để cho quả nhân thất vọng! Cuộc chiến đánh Thục thắng hay bại, tất cả đều trông cậy vào người!

Lại qua thời gian uống một chén trà, ngay lúc Hạng Trang sắp tuyệt vọng, bên trong thành đột nhiên vang lên âm thanh ồn ào náo động thật lớn.

- Động thủ!

Khuất Bất Tài vui mừng quá đổi, hưng phấn ngay cả thân phận của Hạng Trang cũng không để ý, hét lớn nói:

- Đại vương, Hô Diên đã vào được trong thành, bọn họ đã tiến vào trong thành, bọn họ đã động thủ!

Hạng Trang kín đáo thở ra, trên mặt vẫn không chút sợ hãi, lập tức rút đao ra đi tới phía trước lạnh lùng lớn tiếng hét lớn:

- Đại Sở các huynh đệ, mau tiến vào trong thành đi, hãy để cho quân Hán biết các người võ dũng, Đại Sở... Uy vũ!

Lời nói còn chưa hết, Hạng Trang đã chỉ đao nhằm phía thành Gia Manh.

- Đại Sở uy vũ!

- Đại Sở uy vũ!

- Đại Sở uy vũ!

Trận địa đã sẵn sàng chờ đón quân Thiên Lang tinh nhuệ gia nhập, bọn họ đi theo phía sau Hạng Trang tiến thẳng về phía thành Gia Manh.

310. Chương 309: Tử Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 309: Tử chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cận Hấp đang ngủ mơ chợt bị đánh thức bởi tiếng sát phạt, vội vàng bật dậy thì lại chạm tới vết thương trên người, nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn rồi lại ngã xuống giường, gã lớn tiếng quát: - Người đâu, mau tới đây!

Trong tiếng bước chân dồn dập, hai tên lính dẫn đầu đi vào, theo sau là lão quân y.

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì? - Cận Hấp chỉ tay ra bên ngoài dinh, lớn tiếng quát hỏi, - Tiếng sát phạt ở chỗ nào?

Hai tên lính đưa mắt nhìn nhau, không biết trả lời như thế nào, bọn hắn cũng thật là không biết ở cửa Nam đã xảy ra chuyện gì, nhưng rồi nhanh chóng có một gã tiểu úy hốt hoảng đi vào, rầu rĩ nói: - Quận trưởng, việc lớn không thành rồi, một đội gian tế quân Sở mặc giáp của quân ta không biết từ đâu chui ra, đã không chế cổng thành rồi!

Cận Hấp nghe vậy cả kinh, lớn tiếng nói: - Quân Sở có bao nhiêu người?

- Hình như, - Tên tiểu úy quân Hán nói, - Hình như có khoảng hai ba trăm người.

- Được lắm! - Cận Hấp nghe vậy thở dài, trầm giọng nói, - Tất cả các cổng thành đều đã được bịt kín bằng những hòn đá lớn, trong khoảng thời gian ngắn bọn chúng sẽ không thể đánh thông cửa quan, chỉ cần quân Sở ở bên ngoài cửa quan không vào được, thì mấy trăm tên này sẽ không giữ được lâu, Tả Tư Mã, bốn quận trưởng lệnh cho người tức khắc tập kết nhân mã tiêu diệt đám gian tế quân Sở kia, bảo đảm không được để mất cửa quan!

- Rõ! Tên tiểu úy quân Hán ứng lệnh quay đi.

Cận Hấp lại lệnh cho hai tên tiểu tốt nói: - Đỡ bốn quận trưởng đứng lên!

Lão quân y vội bước tới khuyên can nói: - Quận trưởng, thương thế của người chưa lành, không nên nói nhiều. . .

- Cút ngay! Cận Hấp trừng mắt lạnh lùng, lão quân y nhất thời liền cảm như hén.

Cửa nam Hà Manh quan.

Trong tiếng gió thê lương, Hô Diên Chính Đức cầm á nguyệt kiếm trong tay, thể như lời đình từ trên không mãnh liệt chém xuống, tên tiểu úy quân Hán trước mặt giờ kiếm ra sức đón đỡ, nhưng mà ngay sau đó,

thanh kiếm hai lưỡi trong tay tên tiểu úy quân Hán đã bị cắt thành hai đoạn, người bị thanh á nguyệt kiếm sắc bén vô cùng chém thành hai mảnh.

Hô Diên Chính Đức vừa giờ ngang á nguyệt kiếm, toan định tình thì trước mặt đã không còn một bóng quân Hán.

Ba trăm tinh binh Thiên Lang như lang như hổ, chốc lát hơn mười tên lính gác cửa quan của quân Hán liền bị giết chết không chừa một tên.

Tuy nhiên, khi Hô Diên Chính Đức đưa mắt nhìn vào cổng thành, hắc bổng vô cùng sững sốt, đây là. . . , mẹ kiếp cái cổng thành này sao lại chất đầy đá lớn thế này?

- Tướng quân, cửa thành bị bịt kín rồi!

- Nguy rồi, phen này rắc rối rồi!

- Chết tiệt, cửa quan không mở được, đại quân làm sao có thể vào được bên trong?

Nhất thời đám tinh binh Thiên Lang phía sau Hô Diên Chính Đức liền đánh trống reo hò ầm ĩ.

Trong thời khắc then chốt này, bổng nhiên phía sau vang lên tiếng kêu la như thủy triều ập tới, Hô Diên Chính Đức vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy rất nhiều đội quân Hán đang giờ cao những cây đuốc, đang xuyên qua quan ải ồa tới hướng cửa nam, phản ứng của quân Hán rất nhanh, chốc lát đã tập kết đông đủ!

Trước có cự thạch chắn cửa, sau có đại quân đánh lén, làm sao bây giờ?

Hít một hơi thật sâu, Hô Diên Chính Đức quát to: - Hắc Lang nghe lệnh!

Một dũng sĩ bộ lạc Hô Diên đi theo Hô Diên Chính Đức từ Mạc Bắc lưu vong tới Giang Đông nghe tiếng bước ra khỏi hàng đáp lớn: - Có!

Hô Diên Chính Đức giờ thanh á nguyệt kiếm chỉ lên tường thành, lạnh lùng nói: - Người dẫn theo một trăm người, xông lên trước giết sạch đám cung thủ quân Hán trên thành cho ta!

- Rõ! - Hắc Lang đáp lớn, rồi quay ra sau nói với hai viên đồn trưởng - Hai người các người dẫn người lên cùng cùng lao tử!

Hô Diên Chính Đức dừng một chút, nói tiếp: - Hắc Hùng, người dẫn năm mươi người giải quyết những hòn đá lớn chắn ở cổng thành, tiếp ứng cho đại quân vào thành!

- Rõ! Một dũng sĩ Hô Diên khác thân mình cao to, thô mộc đáp lớn rồi dẫn theo năm mươi tinh binh Thiên Lang xông tới cổng thành.

Ánh mắt hung tợn của Hô Diên Chính Đức quét xuống hơn trăm dũng sĩ Hô Diên, thét lớn: - Những người còn lại, theo bốn tướng quân đi ngăn trở quân Hán, cho Hắc Hùng có thêm thời gian!

- Rõ! Mười mấy dũng sĩ Hô Diên ầm ầm ứng mệnh.

Bên ngoài Hà Manh quan, quân Sở ầm ầm kéo tới.

Bên trong quan ải, tiếng chém giết rung trời, trên tường thành, tiếng tù và liên miên bất tận, khắp nơi một cảnh giết chóc!

Hạng Trang xông tới chân tường thành, kinh ngạc phát hiện cổng thành vẫn đang bị đóng chặt, trên tường thành, những tinh binh Thiên Lang đang liều mình đánh nhau với đám quân canh gác của quân Hán, chốc chốc lại có tướng sĩ của hai bên kêu la thảm thiết rồi ngã gục trong vũng máu. Tinh binh Thiên Lang tuy đều là những tinh binh xuất sắc nhất trong những người xuất sắc, nhưng trong tình thế binh đao loạn lạc, đao kiếm vô tình, là con người bằng xương bằng thịt cũng khó tránh khỏi thương vong.

- Chuyện gì thế này? - Hạng Trang đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng quát hỏi, - Tại sao không mở cổng thành ra?!

- Đại vương, cổng thành bị quân Hán dùng cự thạch bịt kín rồi! Trên tường thành, có tên tinh binh Thiên Lang tranh thủ nói vọng xuống, - Hắc Hùng đang dẫn người giải quyết đám cự thạch rồi, nhưng quân Hán quá đông, chúng tôi không giữ được lâu!

- Chết tiệt! Hạng Trang chột trằm lòng xuống, lập tức quay đầu lại quát, - Lão Khuất, mau đi lấy thùng bay!

Cửa quan bị lấp, những tinh binh Thiên Lang đã vào được bên trong lại chỉ có ba trăm người, dù có ba đầu sáu tay thì cũng không thể có thể ngăn chặn được ba ngàn quân Hán đang không ngừng vây đánh, biện pháp duy nhất lúc này chỉ có thể là dùng thùng bay mà lên thành, tuy trong khoảng thời gian ngắn không lên được bao nhiêu người, nhưng nhiều ít cũng có thể viện trợ một chút cho Hô Diên Chính Đức và đám tinh binh Thiên Lang ở trong quan ải.

- Rõ! Khuất Bất Tài ầm ầm ứng lệnh, dẫn người nhanh chóng thực thi mệnh lệnh.

Bên trong Hà Mạnh quan.

Hô Diên Chính Đức ra lệnh một tiếng, phía sau một trăm năm mươi tinh binh Thiên Lang nhanh chóng xếp thành trận địa phòng ngự hình rẽ quạt, trận địa phòng ngự hình rẽ quạt trước sau phân thành ba hàng, hàng thứ nhất sáu mươi người, hàng thứ hai năm mươi người, hàng thứ ba bốn mươi người, chót chặt ở cổng thành, Hô Diên Chính Đức giơ thanh á nguyệt kiếm, ngạo nghễ đứng trước trận hình rẽ quạt.

Phía trước, hàng trăm hàng ngàn quân Hán đang theo con đường giữa quan ải ầm ầm kéo đến.

Từ xa, một đợt mưa tên dày đặc hướng về trận hình rẽ quạt của đám tinh binh Thiên Lang trút xuống, sau tiếng lệnh của Hô Diên Chính Đức, năm mươi tinh binh Thiên Lang tức thì giơ khiên lên, lật đặt chống đỡ trận mưa tên đang giáng xuống đỉnh đầu, sau vài đợt mưa tên, giáp binh quân Hán cũng đã đánh tới trước trận hình rẽ quạt của đám tinh binh Thiên Lang.

Chốc lát, tiếng binh khí giao nhau, tiếng khiên đỡ kiếm, tiếng đao kiếm chém vào thịt người, tiếng hò hét, kêu la thảm thiết, tiếng quát tháo, tiếng chửi rủa hòa thành một mớ âm thanh hỗn độn, biến khu vực cổng thành thành một chiến trường hỗn loạn xị ngấu. Binh lính quân Hán cố nhiên là được huấn luyện nghiêm chỉnh, đám tinh binh Thiên Lang cũng đều là những cựu binh đã trải hàng trăm trận chiến, bởi vậy ngay từ khi hai bên mới giao nhau đã ngay lập tức trở nên rất gay cấn!

- Chết đi! Hô Diên Chính Đức rống to một tiếng, chém tên tiểu úy quân Hán chặn trước mặt thành hai đoạn, tiếp theo lại bước lên dùng chiếc đầu thú bằng đồng bọc trên vai phải húc mạnh vào một tên lính quân Hán khác, khiến ngực hắn bị lõm sâu, tức thì hai mắt tên lính quân Hán lồi ra, không kịp kêu la chết ngay tại chỗ.

Hô Diên Chính Đức chớp mắt đã giết hạ hai người, binh giáp quân Hán trước mặt thấy vậy thì đều hoảng sợ, không tên nào dám ho hoe nữa.

Sau đó Hô Diên Chính Đức liền lui về trận hình, tiếp tục nhìn quanh tả hữu thì chỉ thấy đám tinh binh Thiên Lang phía sau đang đánh nhau kịch liệt, bọn hãn nhân số tuy ít, nhưng nhờ địa hình có lợi cùng với trận hình rẽ quạt vững chắc nên đã chiếm được thế thượng phong, binh giáp quân Hán trước mặt tuy người trước ngã xuống, người sau tiến lên tấn công ào ạt như sóng triều, nhưng vẫn khó làm lay động được thế trận phòng ngự của đám tinh binh Thiên Lang.

Ít nhất trước khi đám tinh binh Thiên Lang bị kiệt sức thì quân Hán đừng hòng có thể tiến lên bước nào!

- Ha ha ha. . . - Hô Diên Chính Đức đột nhiên giơ ngang á nguyệt kiếm, ngửa mặt lên trời cười dài, - Đến đây đi, đám chó sứ bên trong quan ải, có Hô Diên Chính Đức ta ở đây, các người đừng hòng qua được chỗ này!

#####

Ở hậu trận của Quân Hán, Cận Hấp mang theo vết thương lên đốc chiến, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Quân Sở quá mạnh, mạnh hơn cả trước kia, mạnh hơn cả trước kia rồi!

Hít một hơi dài, Cận Hấp trầm giọng hạ lệnh nói: - Truyền lệnh, kích binh ở phía trước, áp chế quân địch; binh giáp ở giữa, ổn định trận tuyến; khinh binh ở sau, dùng phi mâu lao chết quân địch!

Trên trận địa phía trước, đám giáp binh quân Hán đang tử chiến với tinh binh Thiên Lang bỗng lui ra phía sau.

Tiếp ngay sau đó, từng đội từng đội quân Hán tay cầm trường kích, trường mâu chen nhau mà lên, chốc lát chiến trường như biến thành một khu rừng rậm với vô số mâu kích tua tủa, đám tinh binh Thiên Lang nhất thời rơi vào thế bị động, nếu lúc này hai bên đôi công, tinh binh Thiên Lang trong tay vừa có đao lại có cả khiên chỉ cần đột kích xông lên là có thể dễ dàng giết được những binh lính quân Hán lúc này đã phóng đi mâu kích trong tay.

Nhưng bây giờ, tinh binh Thiên Lang lại chỉ có thể kết trận tử thủ, không thể rời khỏi cổng thành!

Chỉ trong chốc lát, liền có hơn mười tinh binh Thiên Lang bị trường kích của quân Hán câu ngã xuống đất, rồi bị trường mâu của quân Hán chọc thủng lỗ chỗ trên thân người, dù có áo giáp bảo vệ những chỗ yếu hại ở ngực, bụng, cổ thì tứ chi cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, một khi ngã xuống đất thì cũng không thể tiếp tục đứng lên tham chiến.

- Chết tiệt! Hô Diên Chính Đức tuy ra sức cướp được bảy tám thanh trường kích, rồi dùng trường kích lao chết mười mấy tay kích mâu của quân Hán, nhưng căn bản không thể xoay chuyển được cục diện bất lợi trước mắt, hấn liên tục gầm rống, nhưng không có cách nào khác, bởi vì cửa thành không mở được, đại quân không tiến được vào trong quan ải, mà đại quân không vào được thì ba trăm người trong tay hấn cũng sẽ sức cùng lực kiệt mà chết!

Tuy nhiên, quân Hán vẫn chưa dừng lại ở đó, cơn ác mộng của đám tinh binh Thiên Lang chỉ mới bắt đầu!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hô Diên Chính Đức hình như đã phát hiện ra điều gì, vội ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy khoảng trời phía trước đã xuất hiện vô số mũi tên lớn, trong ánh lửa đầu những mũi tên phản chiếu những tia lửa chói lóa, chực muốn làm người ta ngạt thở, đây là. . . Đồng tử của Hô Diên Chính Đức nhất thời co mạnh lại, chết tiệt, không ngờ là phi mâu!

- Phi mâu! - Hô Diên Chính Đức bỗng gầm lên giận dữ, thê lương, - Cẩn thận phi mâu!

Chưa nói dứt lời, hàng trăm chiếc phi mâu dày đặc như rừng xé gió lao xuống từ không trung, với số phi mâu dày đặc như vậy, đám tinh binh Thiên Lang đang kết trận tử thủ căn bản đã không còn chỗ nào ẩn nấp, chỉ biết miễn cưỡng đưa khiên lên chắn đỡ, nhưng căn bản khiên cũng không thể ngăn chặn được sức đâm của phi mâu đang lao tới.

“Bụp bụp bụp bụp”, sau những âm thanh trầm đục, khiên của những tinh binh Thiên Lang lần lượt bị phi mâu đâm thủng, những kẻ kém may mắn liền bị phi mâu đâm xuyên khiến cắm phập vào người như một chiếc kẹo hồ lô bằng máu, chết thảm tại trận, chớp nhoáng đã có non nửa số tinh binh Thiên Lang kêu la thảm thiết ngã gục xuống vũng máu.

#####

Trong cổng thành.

Hắc Hùng đang dẫn theo năm mươi tinh binh ra sức khuân vác cự thạch.

- Mau, mau, mau! Hắc Hùng vừa ra sức lặn một khối đá lớn nặng tới cả năm trăm cân vào góc tường, vừa quay đầu hò hét, đốc thúc năm mươi tinh binh đốc sức nhanh chóng dọn dẹp đồng cự thạch.

311. Chương 310: Phá Quan

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 310: Phá quan

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài cửa quan, Hạng Trang trầm tư.

Mấy chục sợi dây thừng đã móc chặt lấy các lỗ châu mai trên tường thành, từng đội tinh binh Thiên Lang đã tập hợp ở dưới những chiếc dây thừng, chuẩn bị nối đuôi nhau lên thành trợ chiến, nhưng, lên thành bằng những sợi dây thừng thì quá chậm, đám tinh binh Thiên Lang trên thành cũng chỉ có thể dùng nó để củng cố phòng ngự chứ về căn bản không thể chi viện cho những tinh binh Thiên Lang ở bên trong cửa quan.

Máu chốt vẫn là ở cửa thành, chỉ có mở cửa thành mới có hy vọng nghịch chuyển được trận chiến này.

#####

Bên trong cửa quan, hơn trăm tinh binh Thiên Lang đã bị thương vong quá nửa.

- ya ya ya. . .

Hô Diên Chính Đức khắp mình đầm máu, đang hò hét chiến đấu điên cuồng.

Máu trên người Hô Diên Chính Đức phần lớn đều là máu quân Hán, nhưng bản thân hắn mình cũng đã bị thương.

Khắp người hắn cũng đã bị thương tích chọc thương, may mà không phải là những vết thương chí mạng, nhưng máu tươi vẫn chảy không ngừng, càng nguy hiểm hơn là Hô Diên Chính Đức căn bản không có khoảng trống để ra đòn, càng không có thời gian để bịt lấy vết thương, nếu cứ như vậy thì cùng lắm là qua nửa tiếng nữa thì dù là một hán tử thân rắn như một trụ sắt như hắn không chết vì kiệt sức thì cũng sẽ chết vì mất quá nhiều máu.

Phía sau Hô Diên Chính Đức, bảy tám mươi tên tinh binh Thiên Lang cũng đang tử chiến không lùi.

Những người này đều là những cựu binh đã trải qua hàng trăm trận chiến, không biết đã trải qua bao nhiêu lần chết đi sống lại, bởi vậy hơn ai hết họ hiểu rất rõ rằng, lúc này mà khiếp sợ không dám chiến đấu, co cụm hoặc bỏ chạy thì chẳng khác nào là tự sát, trong thời khắc sinh tử này bọn họ chỉ có thể tử chiến bất lui! Chỉ có như vậy may chẳng còn có cơ hội sống sót, nếu quay đầu bỏ chạy thì chắc chắn là sẽ chỉ có con đường chết.

Dùng cảm, xưa nay vốn là một đức tính được hình thành từ khát vọng cầu sinh mãnh liệt của mỗi con người!

Những chiếc kích bay của Quân Hán vẫn đang ào ào trút xuống từ trên không trung, nhưng sau sự gia tăng số người thương vong của đám tinh binh Thiên Lang, sau khi trận địa phòng ngự hình rẽ quạt trở nên thưa hơn, thì những tinh binh Thiên Lang còn lại cũng đã có nhiều khoảng trống hơn để né tránh, và như vậy con số thương vong đã giảm xuống, nói cho cùng, kích bay tốc độ chậm nhưng mục tiêu lớn, dễ tránh và cũng dễ chống đỡ.

#####

Tại hậu trận của quân Hán, đối diện với Trường Nhai.

Cận Hấp đang ở liên tục gằm lên giận dữ:

- Giết, giết sạch bọn chúng, giết sạch bọn chúng. . .

Bởi vì gào thét quá kịch liệt, nên những vết thương trên mặt, trên cổ Cận Hấp bị vỡ tung ra, máu tươi lại tửu cổ, mặt hắn chảy xuống thấm đỏ chiếc áo ma bố màu trắng, trông thật ghê rợn.

Lão quân y thấy vậy thì chân tay luống cuống vội đến can ngăn hắn nhưng Cận Hấp chẳng hề để ý tới.

Giờ khắc này đây, Cận Hấp đã bước vào trạng thái chiến đấu điên cuồng, chấp mê quên hết tất cả mọi thứ xung quanh.

#####

Trong hành lang dưới cửa thành, chỉ còn lại một hòn đá lớn cuối cùng và cũng là hòn đá nặng nhất.

Hắc Hùng cúi xuống, dang đôi tay to lớn, thô ráp hơn người thường ôm chặt lấy hòn đá nặng đến năm trăm cân, sau một tiếng hây-ya nhẹ nhàng, trên những bắp thịt của Hắc Hùng nổi lên những đường gân xanh

to như sợi dây thừng, dưới sức mạnh cường đại như sóng triều từ đôi tay của Hắc Hùng phất chốc hòn đá trước nay không ai có thể làm nhúc nhích giờ đã bị nhắc bổng lên.

Trong lúc Hắc Hùng còn chưa nhắc hẳn hòn đá lớn đó lên hai gã tinh binh Thiên Lang đã sớm tiến lên mở chốt cửa thành.

Ngay sau đó, trầm trọng cánh cửa nặng nề cũng đã bị vô số tinh binh Thiên Lang đang chen chúc ở bên ngoài xô ra, chốc lát đám tinh binh Thiên Lang như nước vỡ bờ tràn vào cổng thành.

- Mở được rồi!

- Cổng thành đã mở được rồi!

- Ha ha ha, mở rồi!

Lúc này Hắc Hùng cũng đã mệt lử còn mười mấy tinh binh Thiên Lang thì đang hò hét như điên loạn, riêng hơn ba mươi tinh binh Thiên Lang khác thì đã sớm xông ra khỏi cổng thành đi tăng viện cho Hô Diên Chính Đức.

#####

Tại hậu trận của quân Hán, đối diện với Trường Nhai.

- Giết giết giết, giết sạch bọn chúng, giết sạch bọn chúng. . .

Cận Hấp vẫn đang chém giết điên cuồng.

Tuy nhiên ngay sau đó, tại cửa thành đối diện bỗng nhiên vang lên tiếng kêu la như long trời lở đất, Cận Hấp và gần như toàn bộ tướng sĩ quân Hán nhất thời sửng sốt, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Ngay sau đó, từng đội giáp binh quân Sở nghiêm trận không ngừng xuất hiện từ phía cổng thành.

Đến lúc này, ngay cả là kẻ ngu ngốc cũng có thể biết, hòn đá lớn chắn giữa cổng thành đã bị quân Hán dịch chuyển, cổng thành đã bị quân Sở mở ra, viện binh quân Sở cuối cùng cũng đã vào được thành!

Tới nước này thì Hà Manh quan thất thủ đã là chuyện không thể tránh khỏi!

Tuy nhiên, Cận Hấp vẫn chưa chịu buông xuôi, vẫn hò hét:

- Xông lên trước, xông lên trước ngăn chặn bọn hán, đừng để bọn sâu bọ nước Sở đáng chết tiến vào, mau, xông lên trước. . .

Cận Hấp biết rất rõ, sự dũng mãnh của quân Sở tuyệt không dễ để quân Hán có thể đối phó, hiện tại, cơ hội duy nhất của quân Hán chính là nhân lúc quân chủ lực của quân Sở chưa vào thành nhanh chóng tập trung chốt giữ cổng thành, chỉ có giữ chắc được cổng thành, không cho quân chủ lực quân Sở tiến vào thành thì may ra quân Hán còn có cơ hội sống sót, nếu để quân Sở ồ ạt tiến vào thành, thì chắc chắn không còn nghi ngờ gì là quân Hán sẽ phải chịu thất bại.

Cận Hấp ra lệnh một tiếng, quân Hán nhất thời ồa lên.

Tuy vậy, phản ứng của quân Hán vẫn chậm nửa nhịp, ngay từ lúc vừa mới phá cửa, Hô Diên Chính Đức điên cuồng hò hét dẫn theo hơn năm mươi tinh binh Thiên Lang quyết tử chiến cuồng bạo xông vào trận địa của quân Hán, cửa thành đã được mở, Hô Diên Chính Đức đã không còn phải như cái đinh bị đóng chặt ngoài cổng thành chịu trận nữa mà lúc này đã đến lượt bọn hán phản công!

- Đi chết đi! Hô Diên Chính Đức hét lớn một tiếng, nắm đầm rần chắc, to như cái bình vôi của hắn tung ra một quyền bạo liệt, tức thì đầu một tên lính quân Hán trước nát vụn, óc và máu bắn tung tóe bốn phía rồi dính đầy mặt hắn, mùi máu tanh nồng nặc ập vào mũi hắn nhưng Hô Diên Chính Đức chẳng những không ghê phát ói, ngược lại còn lè lưỡi liếm liếm mấy cái như đang thèm khát.

Mười mấy binh lính cảm tử quân Hán đứng đối thấy thế đều kinh sợ, ngơ ngác.

- Kha kha kha. . .

Hô Diên Chính Đức ngửa mặt lên trời cười mấy tiếng quái dị, trông như một ma thần khát máu, vô cùng cuồng bạo xông trận địa quân Hán, nơi hắn đi qua, tướng sĩ quân Hán bị đánh dạt ra như sóng rẽ, nhưng không ai có thể ngăn đứng ra ngăn lại được! Không đầy nửa tuần trà, Hô Diên Chính Đức cũng đã dẫn theo hơn năm mươi tinh binh đột phá trận địa của quân Hán.

Chớp mắt, ma thần khát máu Hô Diên Chính Đức đã xuất hiện trước mặt Cận Hấp.

- Chịu chết đi!

Hô Diên Chính Đức trợn mắt gầm lên giận dữ, thanh á nguyệt kiếm đen huyền từ không trung vạch ra một đạo kiếm ảnh u ám, nhanh như chớp chém về phía cổ Cận Hấp.

Cận Hấp vẫn trấn trấn bất động, chỉ thấy hai con mắt gã trợn ngược giận giữ nhìn Hô Diên Chính Đức.

Chớp mắt, Cận Hấp chỉ cảm thấy giữa cổ thoáng mát lạnh, cả thân mình bay lên trời, cùng lúc đó, cả thế giới cũng bắt đầu quay cuồng chao đảo, không biết cả thế giới đã quay cuồng trong bao lâu rồi mới đột nhiên dừng lại, sau đó, Cận Hấp nhìn thấy quân Sở đang ùn ùn, chen chúc chạy qua trước mặt hắn. . .

Cận Hấp chợt buồn thảm, Hà Manh quan mất rồi.

Hà Manh quan thất thủ, e là Hán Trung cũng sẽ không giữ được.

Không giữ được Hán Trung, cả nhà Cận gia e là cũng sẽ không bảo vệ được, hết rồi, tất cả hết thật rồi.

Thế rồi cảnh tượng trước mắt Cận Hấp dần trở nên mơ hồ, cho đến khi bóng đen hoàn toàn vùi lấp.

#####

Khi Hạng Trang bước lên tường thành Hà Manh, quân Sở đã hoàn toàn không chế cục diện.

Sau khi quận trưởng Ba Quận bị chết trận, quân Hán nhanh chóng bị tan rã chiến ý, không còn chống cự nữa, hiện tại, chỉ còn sót ít quân Hán là vẫn đang dựa vào những chỗ có địa thế hiểm yếu để chống lại, còn lại tuyệt đại bộ phận quân Hán đã bỏ chạy tứ tán.

Quân Hán tuy rằng cũng được huấn luyện nghiêm túc nhưng suy cho cùng cũng chỉ là những tân binh.

Ở trên chiến trường, cựu binh luôn luôn duy trì được sự tỉnh táo, luôn biết khi nào thì nên làm gì, ngay cả khi chủ tướng bị chết trận bọn họ cũng vẫn có thể tử chiến không lùi, nhưng tân binh thì khác, tân binh chưa bao giờ trải qua những thử thách máu lửa thực sự, khả năng chấp nhận cái chết và biến cố của họ kém xa so với cựu binh.

Cho nên, khi Cận Hấp chết trận, và một bộ phận nhất định đã bị thương vong, quân Hán liền nhanh chóng bị tan rã.

Hơn ba nghìn quân Hán được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại dựa vào cửa ải hiểm yếu để thủ chiến, cuối cùng lại bị hai ngàn quân Sở đánh cho tơi tả, Hạng Trang một lần nữa đã lại lập nên một kỳ tích trong chiến tranh! Trong ánh mắt mỗi cựu binh quân Sở như đang hừng hực một ngọn lửa mà lâu nay chưa thấy, ngay cả một dũng sĩ Hô Diên đến từ Đại Mạc là Hô Diên Chính Đức, trong con mắt nhìn về phía Hạng Trang, cũng công khai bày tỏ sự sùng kính.

Hạng Trang chậm rãi bước lên tường thành, tuy vẫn chưa nói gì nhưng càng lúc càng nhiều cựu binh tập hợp dưới chân tường thành.

Hạng Trang bước một chân lên mép tường thành, ánh mắt sắc như đao kiếm quét qua một lượt trên khuôn mặt từng tinh binh Thiên Lang đang đứng dưới tường thành, nói lớn: - Quả nhân từng nói, dưới bước chân của quân Đại Sở ta, sẽ không có một chương ngại nào không thể vượt qua, dưới trời gầm trời này không có thành trì nào là quân Sở chúng ta không thể công hạ, càng không có quan ải nào mà chúng ta không thể phá, Hà Manh quan. . . giờ đã bị chúng ta đạp ở dưới chân!

- Đại vương uy vũ! Những tinh binh Thiên Lang tập trung ở dưới tường thành không nén nổi hưng phấn hò reo vang trời.

- Đại Sở uy vũ!

Hạng Trang rút ra Vương Kiếm giơ qua đầu, ngựa mặt lên trời thét dài:

- Sở quân uy vũ!
- Sở quân uy vũ!
- Sở quân uy vũ!
- Sở quân uy vũ!

Tức thì những tinh binh Thiên Lang hô ứng vang trời, ngay cả Hồ Diên Chính Đức, huyết khí cũng bắt đầu sôi sục, không kiềm chế được sự hưng phấn giơ thanh á nguyệt kiếm lên hú dài, quang vinh này thuộc về Sở Vương, thuộc về quân Sở. Là một thành viên của quân Sở, lúc này đây mỗi một tinh binh Thiên Lang đều tự đáy lòng cảm thấy tự hào!

Hạng Trang thu kiếm vào vỏ, lại chậm rãi giơ tay phải lên.

Tức thì tiếng reo hò dưới tường thành liền im bật.

Hạng Trang hít một hơi thật sâu rồi nói lớn: - Hà Manh quan đã bị chúng ta giẫm nát dưới chân, nhưng Hán Trung thì vẫn đang còn trước mặt chúng ta, các huynh đệ Đại Sở, hãy theo quả nhân, một hơi đoạt lấy Hán Trung, tiến tới Hàm Dương!

- Tiến tới Hàm Dương!
- Tiến tới Hàm Dương!
- Tiến tới Hàm Dương!
- Đánh hạ Hàm Dương, lấy thủ cấp Lưu Bang tế sống dưới chiến kỳ Đại Sở!
- Lấy thủ cấp Lưu Bang tế cờ!
- Lấy thủ cấp Lưu Bang tế cờ!
- Lấy thủ cấp Lưu Bang tế cờ!

Dưới tường thành, hơn ngàn lính Thiên Lang nhiệt huyết sôi sục, tiếp tục hò reo hưởng ứng.

Hạng Trang lại giơ tay phải lên hướng về phía trời Bắc từ từ áp xuống, hơn ngàn lính Thiên Lang đứng dưới tường thành tức thì xoay mình, như nước vỡ bờ men theo con đường xuyên qua Hà Manh quan âm ỉm tiến về phía bắc.

#####

Trên Kim Ngưu đạo đầy hiểm trở, Bạch Mặc đang dẫn ba nghìn tinh binh cộng thêm hai ngàn quân Hán Trung cấp tốc nam tiến.

Trong lúc hành quân qua một khe núi cực kỳ hiểm trở, Bạch Mặc đột nhiên giơ tay phải lên, Chu Quan Phu đi phía sau vội vàng cho ngựa dừng lại rồi quay đầu thét lớn:

- Tả Tướng có lệnh, toàn quân tạm dừng không đi nữa.
- Đại quân khó khăn dừng lại, Bạch Mặc quay lại hỏi Chu Quan Phu: - Đây là nơi nào?
- Để mặt tướng đi hỏi xem.

Chu Quan Phu lập tức thúc ngựa chạy đi, lát sau đã quay lại, bẩm báo:

- Tả Tướng, có quân sĩ quen thuộc địa hình khu vực xung quanh nói, nơi này gọi là Kiếm Các, là nơi hiểm trở nhất trên đường Kim Ngưu!

312. Chương 311: Kiểm Các

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 311: Kiểm Các

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cung Kiến Chương, thành Hàm Dương.

Kể từ khi cung Kiến Chương được khánh thành, Lưu Bang đã chuyển đến đây ở, còn cung Trường Lạc thì đổi thành Đông cung của Thái tử Lưu Doanh.

Bên trong điện trái cung Kiến Chương, Lưu Bang, Tiêu Hà và nhiều văn quan võ tướng đang tụ họp trước một tấm bình phong nghiên cứu về chiến cục Cửu Nguyên, tất nhiên trên tấm bình phong có một bức địa đồ Cửu Nguyên được treo trên đó.

Theo tin tức quân báo của Chu Bột, trận quyết chiến với quân Hung Nô đã kéo dài mấy ngày nay rồi.

Lưu Bang không thể không lo lắng, trận chiến với người Hung Nô lần này quan hệ đến khí số, quốc vận của Đại Hán, nếu giành chiến thắng thì từ nay sẽ không còn cảnh biên giới bị xâm phạm, nước Đại Hán sẽ có thể tập trung toàn bộ quốc lực, binh lực để thảo phạt các nước Quan Đông. Nếu thất bại thì sẽ tình huống sẽ rất gay go, không thể giải quyết triệt để người Hung Nô, như vậy việc tranh giành Trung Nguyên của quân Hán sẽ trở nên hết sức khó khăn.

Thấy vẻ mặt Lưu Bang lo lắng, bồn chồn, Tiêu Hà khuyên nhủ:

- Đại Vương, binh lực và vũ khí của quân ta đều mạnh hơn rất nhiều so với Hung Nô, Chu Bột tướng quân rất có kinh nghiệm điều binh, Lữ Đại tướng quân thì dụng binh nhanh như lửa cháy, cả hai người này đều là những tướng giỏi, Mạo Đồn tuy là một kẻ không dễ đối phó, nhưng hẳn sẽ không thể dễ dàng chiếm được lợi thế khi đối mặt với hai viên tướng này, cuộc chiến ở Cửu Nguyên, thần cho rằng quân ta tất sẽ giành được chiến thắng.

Lưu Bang gật gù đầu, nói tiếp:

- Nói thì như vậy, nhưng quả nhân vẫn rất lo lắng.

Lưu Bang vừa nói xong, trước điện bỗng có một tên lính canh ở ngoài xồng xộc chạy vào mang theo một bức thư gấp, chưa vào đến điện đã vội la lớn:

- Đại Vương, đại thắng, Cửu Nguyên đại thắng!

- Sao?

Lưu Bang nghe vậy cả mừng:

- Cửu Nguyên đại thắng ư?

Tiêu Hà mỉm cười nói:

- Đại Vương, thần nói không sai chứ?

Lưu Bang đón lấy phong thư gấp từ tay tên lính kia vội vàng lật ra xem rồi ngửa mặt cười lớn.

Tiêu Hà đứng ở bên cạnh nhìn qua, chỉ thấy trên phong thư gấp viết rõ, quân Hung Nô không đánh được đã bỏ chạy, quận Cửu Nguyên nay đã thuộc về Đại Hán, Chu Bột xin Hán Vương cho năm mươi vạn dân chúng đến Cửu Nguyên.

Lưu Bang thôi cười, trong lúc đang định triệu lệnh quận thần thì Hạ Hầu Anh từ bên ngoài vội vàng bước vào.

Bước gần đến trước mặt Lưu Bang, Hạ Hầu Anh khum tay vái chào, hớn hớn nói: - Đại Vương, xảy ra chuyện rồi, vừa rồi nhận được tin cấp báo của Cận Hấp, quận trưởng Ba Quận, thằng oắt Hạng Trang đã dẫn đại quân đánh đến Ba Thục, hiện giờ đang ồ ạt tấn công Hà Mạnh quan, Cận Hấp còn nói, Hà Mạnh quan có thể thất thủ bất kỳ lúc nào, xin Đại Vương hỏa tốc xuất binh chi viện!

- Người nói sao? Hạng Trang đích thân dẫn đại quân đánh tới Ba Thục?!

Lưu Bang tỏ ra vô cùng kinh ngạc, chẳng phải đã nói là quân Sở sắp liên kết vượt sông, đại quân Hoài Nam hợp công Lương quốc sao? Tại sao vừa hờ ra một chút, thằng oắt Hạng Trang đã lại dẫn đại quân của hắn đánh tới Ba Thục? Hơn nữa lại bất ngờ đánh tới Hà Mạnh quan chứ? Hà Mạnh quan nếu có sơ suất gì thì Hán Trung nguy rồi, nếu Hán Trung thất thủ thì Quan Trung cũng không xong!

Đối với Quan Trung mà nói, Hán Trung là chính là cửa ngõ bảo vệ, một khi Hán Trung bị quân Sở đánh chiếm thì sẽ rất gay go, nếu đánh ra thì sẽ không đánh được vì quan hiểm đường nguy, nếu là cố thủ thì Hán Trung lại quá gần Hàm Dương, chỉ cần quân Sở đánh úp một trận, nếu thủ không tốt thì Lưu Bang có thể sẽ trở thành tù binh của quân Sở!

- Không thể nào?

Tiêu Hà cũng không thể tin được, hỏi Hạ Hầu Anh:

- Hạ Hầu tướng quân, người có nhầm không, chẳng phải quân Sở đang đánh nhau với quân Sở sao? Sao bỗng nhiên lại đánh tới Ba Thục được? Hơn nữa, còn nhanh chóng đánh đến Hà Mạnh quan như vậy chứ? Chuyện này sao có thể? Cần biết rằng đường tới Ba Thục rất gian hiểm, quân Sở không thể mọc cánh bay tới Ba Thục được?

Hạ Hầu Anh dậm chân nói:

- Đại Vương, thần cũng không tin, nhưng sứ giả của Cận Hấp đã đến báo tin như vậy.

- Vậy sứ giả đâu? Sứ giả do Cận Hấp phái tới đâu?

Lưu Bang vội vàng hỏi:

- Quả nhân muốn đích thân hỏi hắn.

Hạ Hầu Anh thở dài, vẻ mặt trầm xuống nói: - Đại Vương, sứ giả vì phải nhanh chóng truyền tin đến Hàm Dương, đã chạy không ngừng nghỉ làm chết tới hai con ngựa, cuối cùng trải qua quãng đường hơn trăm dặm mới tới được Hàm Dương, vừa mới đây, sau khi truyền đạt thư cấp báo của Cận Hấp cho thần hần cũng đã tắt thở rồi, có lẽ hần chết vì quá kiệt sức.

- Hả?!

Lưu Bang nghe vậy lại kinh ngạc, phải là tin quân báo gì khẩn cấp lắm mới phải khiến sứ giả kiệt sức mà chết như vậy?!

Tiêu Hà cũng chợt biến sắc, nói như vậy thì việc Hạng Trang đích thân dẫn quân đánh tới Quan Trung có lẽ không phải là giả, hơn nữa Cận Hấp cũng đã nhiều phen đánh nhau với Hạng Trang nên chắc là không nhận nhầm người.

- Đại Vương!

Liền đó Tiêu Hà vội nói:

- Hà Mạnh quan không thể dễ dàng bị chiếm mất, Hán Trung cũng vậy, việc không nên chậm trễ, chi bằng nhanh chóng điều đại quân đến chi viện cho Hà Mạnh quan!

- Đúng, đúng, đúng, điều quân, điều quân!

Lưu Bang liền tiếp lên tiếng, rồi nói với Hạ Hầu Anh:

- Hạ Hầu Anh, người dẫn năm ngàn tinh binh lập tức xuất phát, bằng mọi giá phải đến được Hà Mạnh quan trong thời gian ngắn nhất, sau đó đóng chốt tại Hà Mạnh quan cho quả nhân, quả nhân sẽ dẫn đại quân đến sau!

- Rõ! Hạ Hầu Anh lĩnh mệnh bước đi.

Mắt nhìn theo Hạ Hầu Anh cho đến khi khuất xa, Lưu Bang lại hít một hơi thật dài, rồi quay ra căn dặn bộ hạ:

- Người đâu, lập tức chuẩn bị xe ngựa, quả nhân chuyên này sẽ đi đại doanh Thành Bắc.

#####

Trên Kim Ngưu đạo, Hạng Trang đang dẫn hơn ngàn tinh binh Thiên Lang ngày đêm hành quân, tiến nhanh về phía Hán Trung.

Đúng như người ta vẫn nói, thời gian là sinh mệnh, cuộc chiến đến hồi hiện tại, việc quân Sở đánh úp Ba Thục đã không còn là điều gì bí mật nữa, ngay cả Lưu Bang ở thành Hàm Dương xa xôi e là cũng đã biết được.

Hiện giờ, việc duy nhất mà quân Sở có thể làm chính là chạy đua với thời gian, tranh thủ khi quân Hán còn chưa kịp phản ứng, với khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng đoạt lấy Hán Trung, sau đó phái quân chốt chặt các con đường Trần Thương đạo, đường mòn Ngộ Cốc, kể cả đường Bao Tà, kể từ mười tám năm trước khi Lưu Bang tiến vào Hán Trung đến nay chưa một lần được tu bổ.

Một khi quân Sở chiếm được Hán Trung thì tất sẽ chiếm được thế chủ động về chiến lược!

Lúc này, lính Thiên Lang của Hạng Trang cũng đã chỉ còn không đến một ngàn năm trăm người, với một ngàn năm trăm người này mà tấn công thẳng vào Hán Trung thì quả là có chút mạo hiểm, nhưng Hạng Trang cho rằng việc lần này rất đáng để mạo hiểm, bởi vì quân Hán vốn không biết quân Sở chỉ có bằng ấy quân lính, dựa vào việc quân Hán không biết thực hư của quân Sở, một tay chiếm lấy Nam Trịnh cũng không phải là điều không thể!

Việc binh lực nhiều hay ít đối với Hạng Trang mà nói trước nay đã không còn là vấn đề gì quá lo lắng.

Trước giờ Hạng Trang cũng đã đạo diễn không ít trận đánh lấy ít địch nhiều.

Đang đi, đột nhiên trời bỗng trở nên không chút báo trước, Hạng Trang nhất thời kinh ngạc, bây giờ chẳng phải là buổi sáng sao, sao trời lại tối đen như vậy? Vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đại quân không biết tự lúc nào đã tiến vào một khe núi hiểm trở, hai bên khe núi đều là vách đá dựng đứng cao mấy mươi trượng, ngay cả mặt trời trên cao cũng đã bị che lấp.

Theo bản năng, Hạng Trang dừng bước, đồng thời giơ cao tay phải lên.

Hô Diên đi theo sau liền quay đầu lại hô lớn:

- Đại Vương có lệnh, toàn quân dừng bước!

Sau một tiếng hô, hơn một ngàn tinh binh Thiên Lang đi phía sau lần lượt dừng lại.

Nhìn lại một lượt hai vách đá trong khe núi, Hạng Trang hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, đây là nơi nào?

Khuất Bất Tài quay đầu lại đưa mắt ý hỏi Đường Thông, Đường Thông bước lên mấy bước, nói với Hạng Trang:

- Đại Vương, nơi này là đoạn đường hiểm trở nhất trên đường Kim Ngưu, Kiếm Các!

- Kiếm Các? Hạng Trang nghe vậy giật mình:

- Nơi này là Kiếm Các một người giữ vạn người không phá nổi đây ư?!

Kiếm Các, đây là cửa ải nổi tiếng là hiểm yếu nhất trong thiên hạ, nhưng trước thời Thục Hán Kiếm Các không có thành ải nào cả, mãi đến khi Gia Cát Lượng làm Thượng tướng của nước Thục mới phái binh đến Kiếm Các xây dựng lên Kiếm Môn quan, thời kỳ hậu Tam Quốc, danh tướng nổi tiếng trong Ngụy quốc Ngưu Tử Lương Tướng là Trương Cáp chính là bị quân Thục mai phục ở đây rồi dùng loạn tiễn bắn chết.

Nghĩ đến đây, Hạng Trang chợt giật mình thon thót.

Lúc này, nơi này, nếu như sau hai vách đá kia có một đội quân mai phục thì hẳn là Hạng Trang hẳn sẽ chết không chỗ chôn thân rồi! Lập tức Hạng Trang quay đầu quát lớn:

- Nơi này không thể ở lại lâu, truyền lệnh cho toàn quân tăng tốc đi qua!

Hô Diên lĩnh mệnh, toan xoay người truyền lệnh, bỗng từ phía sau hai vách đá vang lên hàng tràng cười ngật ngưỡng.

- Hả?! Hạng Trang nghe vậy thì như chết lặng, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy không biết từ lúc nào ở trên vách đá bên phải đã xuất hiện một bạch y tú sĩ thân hình cao lớn đứng sẵn ở đó.

- Thật sự là có mai phục sao?!

Con người Hạng Trang bỗng nhiên co lại!

- Phục binh, có phục binh!

Hô Diên cũng cả kinh, kêu lên thất thanh.

Tức thì hơn ngàn tinh binh Thiên Lang ở phía sau cũng kinh ngạc không kém, nhưng không có chút hoảng loạn, cự binh vẫn là cự binh, dù phải đối mặt với tuyệt cảnh không thể nghịch chuyển, dù là trong giờ khắc cuối cùng của đời mình, bọn họ cũng vẫn có thể có được sự bình tĩnh cần thiết, bởi vì họ hiểu rất rõ rằng, càng những lúc nguy cấp thì càng phải bình tĩnh.

Đột nhiên bạch y tú sĩ khẽ vung tay phải lên.

Tức thì trên hai vách đá đoạn đi vào Kiếm Các bỗng xuất hiện khoảng một trăm lực sĩ quân Hán.

Ngay sau đó, một bó củi khô được ném từ trên vách đá xuống, trong chốc lát hơn trăm bó củi khô đã chất đầy lối vào khe núi, thế rồi mấy chục chai dầu từ trên vách đá được ném xuống, vỡ vụn, kế tiếp lại có mấy chục cây đuốc được quăng xuống từ trên vách núi, đốt cháy những bó củi khô đã được quăng dầu tẩm ướt trước đó.

Phút chốc, chỗ cửa vào khe núi đã bốc lên ngọn lửa hừng hực.

- Xông lên, xông lên!

Trong giờ khắc sinh tử, Hạng Trang lại trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Chưa dứt lời, Hạng Trang đã rút ra thanh hoành đao, xung phong xông tới lối ra khe núi. Giờ khắc này đây, cửa vào Kiếm Các đã bị lửa lớn chặn đứng, quân Sở nếu muốn thoát ra khỏi đây thì chỉ còn cách xông thẳng lên phía trước!

Trên vách núi bên phải, bạch y tú sĩ lại giơ tay phải lên vẫy nhẹ.

Tức thì từ hai bên vách núi xuất hiện hàng ngàn cung tiễn thủ của quân Hán.

Sau đó, vô số mũi tên như châu chấu bắn xuống từ hai vách núi, kế tiếp là màn gỗ lãn, đá nhọn và kích bay ào ào trút xuống, lúc này dường như toàn bộ hẻm núi đã bị tên, gỗ lãn, đá nhọn, kích bay của quân Hán phủ kín, quân Sở dưới khe núi căn bản không thể tìm được góc chết nào để ẩn thân.

#####

Trong khe núi, Hạng Trang vừa điên cuồng tháo chạy, vừa múa thanh hoành đao loạn xạ để gạt bỏ những mũi tên, viên đá và cả kích bay của quân Hán đang từ trên cao giáng xuống, tên thì không nói làm gì nhưng gỗ lãn và kích bay uy lực quá mạnh, chớp mắt Hạng Trang đã bị dính nhiều vết thương trên mình, mấy lần suýt thì bị kích bay xuyên qua người!

Phía sau Hạng Trang, liên tiếp những tiếng kêu la thảm thiết vang lên, không cần quay đầu lại Hạng Trang cũng biết tinh binh Thiên Lang đang bị thương vong rất nhiều trong cơn lốc đình giáng xuống của phục binh quân Hán, bọn họ đều là những cự binh dày dạn kinh nghiệm trận mạc, nhưng giờ đây chỉ vì sự khinh suất của hắn, vì cái lợi ích trước mắt của hắn mà vùi xác ở đây, nghĩ đến đây, trong lòng Hạng Trang đau đớn như bị cắt xé!

Nhưng Hạng Trang không biết rằng, lần này, thậm chí ngay cả chính bản thân hắn cũng rất khó mà ra khỏi Kiếm Các được!

313. Chương 312: Việc Dụng Binh Cốt Ở Cẩn Trọng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 312: Việc dụng binh cốt ở cẩn trọng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khó khăn lắm mới tiếp cận được lối ra khỏi Kiếm Các thì từ phía trước lại bỗng có tiếng hò reo ầm ĩ.

Hạng Trang chăm chú nhìn về phía trước, chỉ thấy một tốp quân Hán đang di chuyển đến phía trước mặt, chốc lát đã bịt kín lối vào khe núi, đi đầu là viên tướng quân Hán thân mặc áo bào màu đỏ, đeo áo giáp nặng, cưỡi một con tuấn mã, đôi thiết kích trong tay hung hăng múa tới, thế rồi bỗng phát ra một tiếng nổ lớn, liền đó có tiếng cười sang sảng vang lên:

- Có Chu Quan Phu của Đại Hán ở đây, Hạng Trang mau mau đến chịu chết!

Chu Quan Phu? Chính là Chu Quan Phu người cùng với Vương Khởi, Lữ Đài được coi là “tam tuấn” của Quan Trung?!

Hạng Trang khê rùng mình, Chu Quan Phu dừng mãnh vạn người không đánh lại, số tinh binh quân Hán phía sau chỉ ít cũng phải hơn ngàn người, hơn nữa nhìn qua đã biết đội quân Hán này đều là những cựu binh thực thụ, là những tinh binh đã trải bao phen trận mạc, tuyệt đối không phải là đối tượng mà đám sĩ tốt Ba Thục gặp ở Giang Châu, Hà Mạnh quan có thể so sánh.

Còn đám lính Thiên Lang phía sau mình chứ?

Hạng Trang bỗng quay đầu lại nhìn, thấy phía sau chỉ còn không tới năm trăm người, mà đa số cũng đã bị thương, trên vai Hô Diên cũng đã trúng mấy mũi tên, trông mà ghê người.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, trên đoạn vách đá chỗ lối ra khe núi này hình như không thể bố trí phục binh, đến đây, quân Sở sẽ không còn phải hứng chịu những màn mưa tên, gỗ lăn, đá nhọn và kích bay nữa! Tuy nhiên, hơn năm trăm lính Thiên Lang lúc này cũng đã sức cùng lực kiệt, lại còn thương tích đầy mình thì sao có thể đánh lại hơn ngàn tinh binh quân Hán hầy còn chưa mất tí sức lực nào chứ?

- Tên thất phu đừng vội ngông cuồng, mỗ đến đánh với ngươi đây!

Hô Diên giận tím mặt, rút kiếm mà lên.

- Người tới mau báo danh tính, kích của bốn tướng quân không giết hạng người vô danh!

Chu Quan Phu xoay người xuống ngựa nhắc kích lên thét to.

Trong khe núi địa hình không được bằng phẳng, không hợp với kỵ chiến, nếu không, Chu Quan Phu tuyệt không ngại mượn thế ngựa mà chiến đấu với viên kiêu tướng quân Sở thoát nhìn đã thấy không dễ đối phó này.

Hô Diên giơ cao kiếm bước dài về phía trước hướng Chu Quan Phu quát:

- Mỗ, Đại Sở Thiên Lang tướng - Hô Diên!

- Hô Diên?! Xem bốn tướng quân lấy cái đầu chó của ngươi đây!

Chu Quan Phu nhe răng cười một tiếng, rồi đột nhiên bước nhanh tới.

Chớp mắt, hai người đã đứng trước mặt nhau, đầu tiên á nguyệt kiếm của Hô Diên và song thiết kích của Chu Quan Phu song không chút nể hà liên giao đấu trực diện, chỉ nghe “Keng” một tiếng kêu chói tai, thân hình như một tòa tháp sắt của Hô Diên tức thì bị chấn lui ba bước dài, tuy nhiên Chu Quan Phu thì vẫn sừng sững không chút lay động.

Thế lực thật là cường hoành! Con người Hô Diên thoáng chốc co lại.

Chu Quan Phu hai mắt cũng hơi hơi nhú lại, thăng nhai này là từ đâu xuất hiện? Nếu không phải đối phương đánh lâu kiệt lực, hơn nữa lại trúng tên bị thương, một kích này mình tuyệt không dễ chiếm được nửa phần lợi thế, ngoài Hạng Trang ra, quân Sở tự khi nào đã có thêm một gã khó chơi như vậy? !

Hơi ngừng lại đôi chút, Hô Diên và Chu Quan Phu lại tiếp tục đánh mạnh về phía trước, kiếm kích giao nhau tạo thành một vòng tròn.

Trong lúc Hô Diên và Chu Quan Phu đang hăng say chiến đấu, Hạng Trang vội trù tính, phía trước có quân Hán cản đường, nếu ngoan cố đánh thẳng tới để phá vòng vây chỉ sợ là hi vọng xa vời, vậy quay đầu lại? Đám lửa đốt lên ở chỗ lối vào khe núi đã tắt, nhưng chỉ sợ là hơn ngàn quân Hán mai phục trên hai vách đá cũng đã tràn xuống giữa khe núi.

Trước sau đều bị chặn, sau lại có truy binh, quân Sở lúc này thật đã trở thành cá trong chậu!

Bất giác Hạng Trang ngửa mặt lên trời than thở, từ lúc đầu cầm quân tới nay, mỗi khi gặp nguy hiểm bản thân luôn chủ động phát động những cuộc tấn công mang tính đánh bạc kiểu lấy ít địch nhiều, và lần nào cũng thắng, nhưng lần này thì thua rồi, thua hoàn toàn rồi! Nhưng có thể chết ở Kiếm Các cũng không uổng phí, chỉ tiếc đại nghiệp phục hưng nước Sở sắp bị hủy hoại trong chốc lát.

Hạng Trang đang thở dài thì Khuất Bất Tài bỗng nhiên dẫn theo Đường Thông vội vàng đi tới trước mặt hắn.

- Đại vương! Đường Thông đưa tay bịt lên vết thương trên mặt do kích bay của quân Hán gây ra, hổn hển nói, - Tiểu nhân, tiểu nhân biết nơi này còn có một đường hẹp quanh co có thể nối thẳng Lăng Trung, chúng ta có thể thoát ra bằng con đường này.

- Đường hẹp quanh co? !

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, vội la lên:

- Ở chỗ, ở chỗ nào?

- Ở đây, chính là ở chỗ này.

Đường Thông chỉ một ngón tay qua vách đá bên trái nói:

- Đại Vương thấy khe đá lớn kia chứ? Sau khe đá kia còn có một cái động khác, có thể thông ra sau núi, trước kia trong lúc đi săn tới đây tiểu nhân đã vô tình phát hiện, về sau đã cùng với người trong tộc đi qua thì phát hiện là có thể thông ra ngoại thành Lăng Trung.

- Đi! Hạng Trang không chút do dự, xoay người đi.

#####

Khi Bạch Mặc dẫn lực lượng chủ lực của quân Hán đến được Kiếm Các thì Hạng Trang sớm đã dẫn quân Sở chạy thoát.

Chu Quan Phu dẫn theo quân Hán đuổi vào khe đá, thì ở một lối ra khác lại bị mai phục, tổn thất mất mấy chục người, sau đó Chu Quan Phu vội vàng trở lại. Thực tế là do khe đá thì quá hẹp, quân Sở lại như mèo rình chuột chần thừ ở bên ngoài, đợi từng tên quân Hán chạy ra nạp mạng, cứ như vậy, thấy quân mình bị tổn thất mấy chục người Chu Quan Phu mới chịu buông tha.

- Thăng Chi, quân Sở đâu?

Bạch Mặc nhìn xung quanh, hỏi Chu Quan Phu.

Chu Quan Phu giơ ngón tay chỉ lên khe đá bên trái, thở dài nói:

- Chạy qua lối đó rồi.

- Ài.

Bạch Mặc cũng là nắm cổ tay thở dài, không khỏi tiếc nuối nói:

- Cơ hội tốt như vậy mà lại không thể giết được Hạng Trang.

Bạch Mặc không thể không tiếc nuối, nếu như có thể giết Hạng Trang ở Kiềm Các, thì có lẽ nước Sở sẽ lập tức lâm vào nội loạn, Đại Hán cũng đã có thể trừ đi một đại cường địch!

Chu Quan Phu lại không cho là như vậy nói:

- Lần này tuy không thể giết được Hạng Trang, nhưng ít nhất cũng đã tiêu diệt được hai ngàn tinh binh quân Sở, ném qua thất bại lần này quân Sở đừng hòng mơ đoạt được Hán Trung.

Ngừng lại đôi chút, Chu Quan Phu lại nói:

- Nhưng Tả tướng, làm sao ngươi là có thể khẳng định Hà Manh quan đã bị thất thủ? Và dựa vào cái gì nhận định, quân Sở quân sẽ bất ngờ tấn công Hán Trung đây?

Buổi sáng khi đến đây Bạch Mặc đột nhiên hạ lệnh toàn quân dừng bước, sau đó tự mình dẫn bốn nghìn đại quân bò lên trên hai bên vách núi của Kiềm Các tiến hành mai phục, lại lệnh cho Chu Quan Phu dẫn một ngàn tinh binh mai phục tại lối ra ở phía bắc Kiềm Các, lúc ấy Chu Quan Phu trong lòng còn buồn bực vì cho rằng Hà Manh quan còn chưa thất thủ, bọn họ lại không gấp rút đi tiếp viện mà lại ở Kiềm Các mai phục để làm gì?

Cho đến giờ, khi đã giành chiến thắng, Chu Quan vẫn chưa hiểu nguyên do bên trong.

Bạch Mặc khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Thắng Chi, chuyện này chưa nói vội, quân Sở mới thua trận, mà lại chạy thoát bằng con đường nhỏ này, lực lượng phòng thủ của quân Sở ở Hà Manh quan chắc chưa biết được tin, việc phòng bị hẳn có sơ hở, ngươi mau dẫn quân đoạt lại Hà Manh quan! Còn nghi vấn ngươi vừa nhắc đến hồi nãy, trên đường đi bốn tướng sẽ giải thích cho ngươi hay.

- Rõ!

Chu Quan Phu đáp mệnh, rồi quay đầu hét:

- Hiệu lệnh, toàn quân tập kết!

Sau tiếng hiệu lệnh, trong khe núi lại vang lên những hồi tù và liên miên bất tận, những tướng sĩ quân Hán lúc này người đang ngồi, người thì đang nằm nghỉ vội đứng dậy, với tốc độ nhanh nhất chỉnh đốn lại hàng trang, quân bị, sau đó dưới tiếng chỉ huy của các tiểu úy binh lính xếp thành đội ngũ chỉnh tề, rồi theo hướng tay phải Chu Quan Phu chỉ mà tiếp tục hành quân về phía trước...

Chu Quan Phu lại tiến đến trước mặt Bạch Mặc, nói:

- Tả tướng, bây giờ có thể nói được rồi chứ?

Bạch Mặc gật gật đầu, nói:

- Thắng Chi, lý do chỉ có một, đó chính là - việc dụng binh lấy cẩn trọng làm đầu!

- Việc dụng binh lấy cẩn trọng làm đầu?

Chu Quan Phu nghe xong vẫn thấy mơ hồ, khó hiểu nói:

- Tả tướng, thế là thế nào?

Bạch Mặc thở phào một cái, nói tiếp:

- Kỳ thật, ta cũng không thể khẳng định Hà Manh quan đã thất thủ, việc ta quyết định không gấp rút tiếp viện cho Hà Manh quan mà ở lại mai phục ở Kiềm Các hoàn toàn là xuất phát từ sự cẩn trọng, Hạng Trang

dụng binh cực kỳ giảo quyết, trăm triệu Cận Hấp cũng không là đối thủ của hắn, cho nên, trước khi chúng ta kịp tới nơi chi viện thì khả năng Hà Manh quan bị thất thủ là rất cao!

Chu Quan Phu yên lặng gật đầu, luận về việc dụng binh thì Cận Hấp có thúc ngựa cũng không theo kịp Hạng Trang.

Bạch Mặc lại nói:

- Một khi Gia Manh quan đã thất thủ mà chúng ta lại cứ tiếp tục đi thì khả năng chạm trán phải quân Sở là rất cao, thắng bại trong lúc kịch chiến là khó có thể lường trước được, nhưng đổi lại chúng ta lại ở lại Kiềm Các mai phục, quân Sở rất nhiều khả năng sẽ bị trúng kế, Hạng Trang dù có lợi hại thế nào cũng tuyệt không thể ngờ rằng bốn tướng cùng với ba ngàn tinh binh của người lại có thể xuất hiện ở Kiềm Các vào lúc này!

- Nhưng mà. . .

Chu quan phu lại nói:

- Tả tướng người dựa vào cái gì khẳng định Hạng Trang sau khi đánh úp chiếm được Hà Manh quan sẽ mạo hiểm bất ngờ tập kích Hán Trung chứ? Hạng Trang tuy không thể ngờ tới sự có mặt của người cùng ba ngàn quân của mặt tướng, nhưng quận trưởng Hán Trung là Hề Quyên sau khi nhận được tin cấp báo của Cận Hấp chắc chắn cũng sẽ điều binh tới, Hạng Trang lẽ nào không sợ trên đường gặp phải phục kích của quân Hề Quyên sao?

Bạch Mặc nói:

- Hạng Trang đương nhiên biết Hề Quyên sẽ điều binh, nhưng hắn tuyệt không vứt bỏ cơ hội chiến thắng trong nguy hiểm!

Dừng lại chốc lát, Bạch Mặc lại tiếp:

- Mấy năm nay, bốn tướng đã nghiên cứu rất nhiều những trận đánh liên quan đến Hạng Trang, phát hiện thấy con người này dụng binh vô cùng thiên về tiến công, ngay cả khi thân bị vây hãm trong tuyệt cảnh cũng tuyệt không muốn chuyển về phòng ngự bị động, nghe nói phương châm của người này chính là tiến công là cách phòng ngự tốt nhất, bởi vậy bốn tướng mới đoán rằng, sau khi Hạng Trang đoạt được Hà Manh quan tất sẽ bất ngờ tập kích Hán Trung!

- Thì ra là như vậy.

Chu Quan Phu gật gù, nói tiếp:

- Tả tướng, mặt tướng vốn tưởng rằng người chỉ thông chính sự, không ngờ dụng binh cũng lợi hại như vậy, cái này, e là ngay cả Đại Vương và quân sư cũng đã không nhìn ra rồi.

Bạch Mặc khoát tay áo, hờ hững nói:

- Luận về dụng binh, trong thiên hạ ngày nay, đứng đầu có Tề Vương Hàn Tín, sau đó e là đến vị sư đệ kia của ta, còn bốn tướng cũng chẳng qua chỉ là cẩn thận mà thôi.

Chu Quan Phu cau mày nói:

- Tả tướng, sư đệ của ngài lợi hại như vậy sao?

Bạch Mặc nói:

- Khi còn bái sư cầu học, huynh đệ ta thường bàn luận về binh pháp, bốn tướng chưa bao giờ thắng được.

- Bàn luận binh pháp? Đó chẳng qua chỉ là lý thuyết suông thôi.

Chu Quan Phu bĩu môi, không cho là đúng nói:

- Riêng nói về binh pháp thao lược, chỉ sợ không có mấy người có thể bì kịp Triệu Quát của bảy mươi mấy năm trước, nhưng cuối cùng thì sao chứ? Bốn mươi vạn quân Triệu do Triệu Quát thống lĩnh chẳng phải vẫn bị tướng Tần là Bạch Khởi giết sạch sao? Binh pháp nếu chỉ là đọc nhiều cũng đâu có tác dụng gì.

- Triệu Quát?

Bạch Mặc lắc lắc đầu, nói:

- Nếu không phải Triệu vương ngu dần, vội vàng giao trách nhiệm quốc gia đặt lên vai Triệu Quát, nếu như Triệu Vương có thể để Triệu Quát tu luyện một thời gian nữa dưới trướng của Liêm Pha, đợi đến khi đã tích lũy đủ kinh nghiệm thực tiễn trên chiến trường thì chưa biết chừng đã có thể là một danh tướng sánh ngang với tứ đại danh tướng đương thời lưu danh đời đời rồi?

Chu Quan Phu im lặng, hẳn trước giờ rất chán ghét binh pháp, đối với câu nói này của Bạch Mặc hẳn không hoàn toàn cho là đúng.

Bạch Mặc buông tiếng thở dài, khuyên nhủ:

- Đọc thuộc lòng binh pháp chưa chắc đã có thể trở thành danh tướng, nhưng nếu không nắm chắc binh pháp thì chắc chắn không thể trở thành danh tướng, Thắc Chi, có thời gian ngươi hãy chịu khó đọc binh thư nhiều một chút.

Chu Quan Phu vâng vâng dạ dạ nhưng trong lòng lại chẳng coi đó là chuyện đáng để quan tâm.

Đọc binh thư? Mỗi khi hắn nhìn thấy mấy cái chữ nhỏ loằng ngoằng như con nòng nọc kia là đã thấy đau đầu rồi.

314. Chương 313 Cứu Viện Hoài Nam Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 313 Cứu Viện Hoài Nam Quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên đất Hoài Tứ, lúc này đang chiến tranh liên miên.

Đồng thời Hạng Trang gần như đánh tới Ba Thục, Tề Vương Hàn Tín cũng tự mình dẫn bốn mươi vạn quân quy mô đánh vào Hoài Nam Quốc. Chưa tới một tháng, đại quân Tề Quốc dễ dàng chiếm được Lô Huyện, Đằng Huyện, Tiết Huyện, Lưu Huyện, quân tiên phong tiến thẳng tới Bành Thành. Hoài Nam Vương Anh Bố nghe tin vô cùng kinh hãi, cấp bách lui đại quân trở về Bành Thành, đồng thời sai người sang Sở quân cầu viện.

Tại đại doanh Thọ Trạch, Tất Thư cùng mọi người đang nghị sự.

Về việc có phát binh cứu viện Hoài Nam Quốc hay không là một chuyện, khi đó giữa các chư tướng sẽ nảy sinh ra nhiều bất đồng nghiêm trọng.

Tử Xa Sư chấp tay hướng về phía Tất Thư, nói rằng:

- Vệ Tướng Quân, Hoài Nam Quốc là liên bang của đại Sở ta, liên bang bị công kích, nếu không phát binh cứu giúp, lẽ nào làm trái với mình ước sao? Có lẽ, nếu Hoài Nam Quốc bị Tề Quốc tiêu diệt, thì đại Sở ta mất đi một binh phong quan trọng, từ đó sẽ trực diện đối đầu với Tề Quân, việc này người dùng binh không nên làm.

Nói chưa dứt lời, Tiêu Khai liền lớn tiếng phản bác:

- Mặc dù Tử Xa Tướng Quân nói rất có lý, nhưng mà Tề Quốc binh nhiều tướng mạnh, Hàn Tín dùng binh lại càng không ai sánh bằng, Đại Vương vừa xuất binh chinh chiến bên ngoài, ai có thể địch nổi Hàn Tín?

Nói tới đây, Tiêu Khai vẫn lạnh lùng liếc mắt lên chiếc ghế cao nhất Tất Thư đang ngồi, trong ánh mắt lộ vẻ coi thường.

Đối với Tất Thư, Tiêu Khai trong lòng không phục, hẳn dựa vào cái gì?

Tất Thư vẻ mặt lãnh đạm, cũng không có để ý lời nói của Tiêu Khai trong lòng.

Tử Xa Sư chau mày, phản bác nói:

- Hán Tín dụng binh, không hẳn đã lợi hại như vậy.
- Đó là bởi vì người chưa từng trải qua trận chiến Cai Hạ!

Tiêu Khai lãnh đạm nói:

- Thử hỏi Tiên Vương dùng mãnh như thế nào? Nhưng mà trận chiến tiếp đó, Tiên Vương suất mười vạn Sở quân tinh nhuệ, rốt cục bị Hàn Tín tiêu diệt. Tài dụng binh Hàn Tín, há những kẻ thư sinh chỉ biết nói phét như các người có thể tưởng tượng ra?

Tử Xa Sư yên lặng, cũng không mở lời tranh luận.

Sở Hệ Tướng Lãnh cùng Tần Hệ Tướng Lãnh lúc đó bất hòa đã lâu, Tử Xa Sư Tần Hệ Tướng lãnh Trung Nhất Viên, việc này không được Sở Hệ Tướng Lãnh tán thành, cũng chẳng có gì là lạ.

Tất Thư đưa mắt liếc xuống nhìn Chung Ly Muội cùng Ngưu Tử Kỳ.

Bàn về tư cách và sự từng trải, trong trường gồm có Tất Thư, lại còn có ai có thể sánh kịp Chung Ly Muội cùng Ngưu Tử Kỳ?

Nói về tài năng của họ, Chung Ly Muội cùng Ngưu Tử Kỳ tuyệt không phải nói chơi, Tử Xa Sư ở phía dưới, so sánh với Tiêu Khai, Điền Hoàn chỉ có hơn không có kém.

Tất Thư hỏi:

- Chung Ly Tướng Quân, Tử Kỳ Tướng Quân, các người nghĩ sao?

Chung Ly Muội nghiêng đầu cùng Ngưu Tử Kỳ đưa mắt nhìn nhau một cái, thi lễ nói:

- Vệ Tướng Quân, Hoài Nam Quốc cùng Đại Sở ta gần bó như môi với răng, không thể không cứu, nhưng mà, Hàn Tín dùng binh không ai sánh bằng đó là sự thực, mặt tướng cho rằng, phải ít viện quân đi trước, giống như Vu Dương nhập Hồ Khẩu, thuận lợi sẽ xuất đại quân cứu viện! .

Tất Thư khước miệng bỗng nhiên mỉm cười, Chung Ly, Tử Kỳ hai vị tướng già không ngờ vẫn còn nhớ nguyên tắc cầm quân.

- Lão Chung Ly người điên rồi? !

Tiêu Khai kinh hãi, cả giận nói:

- Dẫn đại quân tới Hoài Nam, một ngày Lương Quốc đối địch dẫn đại quân đánh vào Cửu Giang, cần làm thế nào cho phải?

Tất Thư phẩy tay áo, nói rằng:

- Cái này cũng không cần lo lắng, Lương Quân tuy rằng tinh nhuệ, nhưng đều là bộ quân, Trần Quận cùng Cửu Giang có sông Hoài Thủy ngăn cách, chỉ cần có thủy quân trấn giữ, Lương quân có nằm mơ cũng không vượt qua sông Hoài Thủy nửa bước!

Dừng lại một chút, Tất Thư bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng quát:

- Chung Ly Muội nghe lệnh!
- Chung Ly Muội bước lên hai bước, thi lễ nói:
- Có mặt tướng!

Tất Thư rút ra một lệnh tiễn, hô lớn:

- Dẫn theo ba vạn bộ quân, hai vạn thủy quân, trấn giữ sông Hoài Thủy, bản tướng quân điều quân về Cửu Giang trước, tuyệt đối không cho Lương quân qua sông Hoài Thủy nửa bước.

Chung Ly Muội nhặt lệnh tiễn, tuân lệnh hô lớn:

- Rõ!

Tất Thư rút lệnh tiễn thứ hai, quát lớn:

- Mông Cức nghe lệnh!

Mông Cức phẩy tay áo bước lên hai bước, thi lễ nói:

- Có mặt tướng!

Tất Thư cầm lệnh tiễn trong tay ném cho mông cực, trầm giọng nói:

- Dẫn hai vạn đại quân đi trước, tức khắc tiếp viện Bành Thành!

- Rõ!

Mông Cức nhận lệnh tiễn, hô lớn. Lập tức cùng Chung Ly Muội kẻ trước người sau, xoay người đi.

Tất Thư đưa ánh mắt nhìn qua các chư tướng còn lại, trầm giọng nói:

- Các tướng còn lại, nhanh chóng quay về chỉnh đốn quân mã khí giới, hai ngày sau cùng bản Tướng Quân tới Hoài Nam Quốc.

Ngừng lại một chút, Tất Thư rút vương kiếm Hạng Trang tặng, đằng đằng sát khí nói:

- Ai dám kháng lệnh, Bản Tướng Quân tuyệt đối không tha!

Hoài Nam Quốc, Bành Thành

Hoài Nam Vương Anh Bố chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trên tường thành. Đại quân Tề Quốc hôm qua cũng đã tới Lưu Huyện, Lưu Huyện cách Bành Thành chưa đầy trăm dặm, nói cách khác, chậm nhất trưa ngày mai Tề Quân tới hãm thành.

Phía sau Anh Bố không xa, đứng cạnh đó lần lượt là Tướng Quốc Khoái Triệt, Thượng Tướng Quân Triệu Chấn, các đại tướng cùng văn võ bá quan. Mọi người sắc mặt đều ngưng đọng, Khoái Triệt cũng chau mày, lo lắng trong lòng. Hàn Tín danh tiếng vang dội, vả lại còn có bốn mươi vạn đại quân thật là con số khiến những kẻ đảm chiến cũng kinh hãi.

Anh Bố đột nhiên quay đầu lại, hỏi Khoái Triệt:

- Tướng Quốc, vẫn chưa phái sứ giả sang Sở quân cầu viện sao?

Khoái Triệt thở dài, đáp:

- Hồi bẩm Đại Vương, sứ giả cũng đã xuất phát được khoảng nửa canh giờ.

Anh Bố gật đầu lại nói:

- Tính đến thời điểm này, chỉ ít sứ giả cũng chạy tới đại doanh Thọ Hồ. Theo Tướng Quốc, Hạng Trang liệu có bằng lòng xuất binh không?

Khoái Triệt đáp:

- Đại Vương yên tâm, Sở Vương nhất định sẽ xuất binh.

Vừa lúc đó Thượng Tướng Quân Triệu Chấn bỗng nhiên nói chen vào:

- Chỉ sợ Hạng Trang chỉ phái hai, ba vạn Sở quân sang cứu viện.

Anh Bố nghe vậy nghiêm nghị, hỏi lại Khoái Triệt lần nữa:

- Tướng Quốc, theo người Hạng Trang thực sự chỉ phái vài vạn quân đến đây không?

- Chắc chắn sẽ không, thần cho rằng Sở Vương nhất cử viện binh cứu viện nước ta.

Khoái Triệt ngữ khí vang lên rất quả quyết, nhưng thực tế trong lòng hắn cũng không có cơ sở. Tuy nói Hoài Nam Quốc cùng Sở Quốc là hai nước có mối quan hệ như môi với răng, nhưng đối mặt với bốn mươi vạn đại quân Hàn Tín, Hạng Trang có nguyện ý giúp sức không, thật là khó có thể dự liệu.

Khi đang nói chuyện, trên cánh đồng phía bắc đột nhiên từ phía xa tiếng kèn trống vọng lại.

- Hả?

Anh Bố nhất thời rùng mình, lập tức quay đầu nhìn ra phía cánh đồng phương bắc, nhưng chuyện gì cũng không thấy được.

Khoái Triệt, Triệu Chấn, văn võ đại thần cùng các tướng sĩ Hoài Nam Quốc canh giữ trên thành đều ngẩng đầu nhìn ra phía xa, kẻ khác ghen thở đợi tin. Một gã thân binh bỗng nhiên chỉ tay ra hướng bắc kêu lớn:

- Hãy nhìn, đại kỳ! đại kỳ Tề Vương!

Anh Bố, Khoái Triệt cùng một người chăm chú nhìn lên. Quả nhiên, trông thấy đại kỳ màu tím từ phương bắc xa xôi từ từ đi tới, tuy rằng không thấy rõ chữ trên đại kỳ, thế nhưng chỉ nhìn màu sắc trên đại kỳ là có thể biết đại quân Hàn Tín tới rồi, chỉ có Tề Vương mới có đại kỳ như vậy.

- Đến rồi.

Anh Bố thì thào nói nhỏ:

- Hàn Tín rốt cục cũng đã đến.

Hoài Nam Quốc, Bành Thành

Hoài Nam Vương Anh Bố chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trên tường thành. Đại quân Tề Quốc hôm qua cũng đã tới Lưu Huyện, Lưu Huyện cách Bành Thành chưa đầy trăm dặm, nói cách khác, chậm nhất trưa ngày mai Tề Quân tới hãm thành.

Phía sau Anh Bố không xa, đứng cạnh đó lần lượt là Tướng Quốc Khoái Triệt, Thượng Tướng Quân Triệu Chấn, các đại tướng cùng văn võ bá quan. Mọi người sắc mặt đều ngưng đọng, Khoái Triệt cũng chau mày, lo lắng trong lòng. Hàn Tín danh tiếng vang dội, vả lại còn có bốn mươi vạn đại quân thật là con số khiến những kẻ đảm chiến cũng kinh hãi.

Anh Bố đột nhiên quay đầu lại, hỏi Khoái Triệt:

- Tướng Quốc, vẫn chưa phái sứ giả sang Sở quân cầu viện sao?

Khoái Triệt thở dài, đáp:

- Hồi bẩm Đại Vương, sứ giả cũng đã xuất phát được khoảng nửa canh giờ.

Anh Bố gật đầu lại nói:

- Tính đến thời điểm này, chỉ ít sứ giả cũng chạy tới đại doanh Thọ Hồ. Theo Tướng Quốc, Hạng Trang liệu có bằng lòng xuất binh không?

Khoái Triệt đáp:

- Đại Vương yên tâm, Sở Vương nhất định sẽ xuất binh.

Vừa lúc đó Thượng Tướng Quân Triệu Chấn bỗng nhiên nói chen vào:

- Chỉ sợ Hạng Trang chỉ phái hai, ba vạn Sở quân sang cứu viện.

Anh Bố nghe vậy nghiêm nghị, hỏi lại Khoái Triệt lần nữa:

Khoái Triệt trong lòng thâm nghĩ, Hoài Nam Quốc cùng Tề Quốc, Anh Bố cùng Hàn Tín lúc này rốt cục cũng quyết phân thắng bại. Đến ngày hôm nay, Khoái Triệt hắn cũng đã đợi mười năm tròn! Tề Vương ơi Tề Vương, trước kia người không nghe mưu lược Khoái Triệt ta, đánh mất thời cơ nắm giữ thiên hạ, ngày hôm nay, Khoái Triệt ta sẽ cho người được toại nguyện.

Trên cánh đồng cỏ phía bắc Bành Thành, bốn mươi vạn đại quân Tề Quốc đang ồ ạt đổ xuống phía nam.

Đại kỳ phát phối tung bay trong gió, Tề Vương Hàn Tín khoác trên mình áo da hổ, ngạo nghễ cười trên lưng con tuấn mã trắng như tuyết. Phía sau Hàn Tín, hơn mười viên túc vệ lang tướng tay cầm binh khí xếp thành hàng ngang, còn lại là quân sĩ Tề Quốc đi bộ mấy ngày liền, cầm tinh kỳ tung bay trong gió, gần như che phủ cả trời xanh!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hàn Tín vung tay phải lên, thản nhiên nói:

- Truyền lệnh, đóng quân tại đây.

Trong chốc lát, hơn trăm kỵ binh chạy như bay về phía sau, vừa phi ngựa vừa hô lớn:

- Đại Vương có lệnh, đóng quân tại đây, Đại Vương có lệnh, đóng quân tại đây. . .

Chỉ trong chốc lát, đại quân Tề Quốc liền dừng lại.

Lập tức một đội dịch tốt liền tháo dỡ quân nhu cùng lương thực, lều bạt trên xe xuống, bắt đầu hạ trại. Hơn mười viên túc vệ lang tướng cùng với hơn một trăm kỵ binh cầm vệ hộ giá Hàn Tín đi tới cửa bắc Bành Thành, Hàn Tín cùng Anh Bố cũng đã quen biết đã lâu, Tương Quốc Hoài Nam Quốc Khoái Triệt cùng từng dưới trướng Hàn Tín phò tá, liền hướng tới dùng lời lẽ bình thường ôn chuyện xưa.

Hàn Tín mang theo một trăm nhân mã tiến gần tới, ghìm ngựa dừng lại, ngẩng đầu lên trên nhìn Anh Bố chấp tay thi lễ:

- Hoài Nam Vương, từ ngày xa cách vẫn khỏe chứ?

Anh Bố chấp tay thi lễ, bình thản nói:

- Tề Vương, ngài uy phong đúng là vẫn tráng kiện như xưa.

Hàn Tín mỉm cười, nhìn Khoái Triệt phía sau lưng Anh Bố nói rằng:

- Khoái Triệt tiên sinh, vẫn khỏe chứ?

- Làm phiên Tề Vương diện hạ quan tâm.

Khoái Triệt chấp tay thi lễ, thản nhiên nói:

- Tại hạ mọi thứ vẫn tốt.

Thật vậy sao?

Hàn Tín mỉm cười, bỗng nói thêm:

- Tuy nhiên, Hoài Nam Quốc tình trạng tựa hồ không được tốt lắm thì phải? Quả nhân trên đường nam hạ, trông thấy bách tính lê dân mặt mày xanh xao, dường như bụng ăn không đủ lo thì phải?

Khoái Triệt nhất thời nét mặt có chút xấu hổ, hần cai quản Hoài Nam Quốc đúng thực là không đúng như nguyện vọng, dĩ nhiên bên trong có nhiều phương diện. Tuy nhiên, duy chỉ có một điều, đó chính là Hoài Nam Vương Anh Bố xuất thân là tù nhân ở Ly Sơn, hần tuyệt nhiên coi trọng vũ lực, cho tới bây giờ vẫn không thể nào quan tâm tới việc sống chết của bách tính Hoài Nam.

Lời này của Hàn Tín, đâm đúng vào chỗ yếu của Khoái Triệt, khiến hần không thể biện bạch.

- Hàn Tín, người thiếu chỗ châm chọc hử.

Anh Bố giận tím mắt, nói:

- Nếu không phải bị Lương quân cướp sạch quân lương, ba quận Hoài Nam há có thể khốn cùng như bây giờ? Tề Quốc của người có nơi nào có thể so sánh với Hoài Nam Quốc cường mạnh sao? Đừng tưởng rằng người dẫn theo bốn mươi vạn đại quân quả nhân sẽ sợ người, hừ!

Dứt lời, Anh Bố lập tức cầm cung tên trong tay, dương cung bắn tới Hàn Tín.

Chỉ nghe thấy âm thanh vù vù, mũi tên Lang Nha tiến thẳng tới cổ họng Hàn Tín, lúc này trông thấy Hàn Tín sẽ chết dưới mũi tên của Anh Bố, đột nhiên một tiểu tướng phía sau Hàn Tín phi ngựa xông ra, tay cầm trường kích đứng trước mặt Hàn Tín, khó khăn lắm mới đỡ được mũi tên của Anh Bố.

315. Chương 314 Không Thể Buông Tha

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 314 Không thể buông tha

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín hơi biến sắc, bàn về võ nghệ hẳn không thể sánh bằng Anh Bố, lập tức Hàn Tín hướng về phía Túc Vệ Lang tướng gật đầu cảm kích, ngẩng đầu nhìn Anh Bố quát lớn:

- Tên thất phu Anh Bố, dù như thế nào đi nữa, ta và người cùng phò tá dưới trướng Hán Vương, quả thực một chút tình cảm trước kia cũng không còn sao?

- Tình Cảm ư?

Anh Bố lãnh đạm nói:

- Quả nhân cũng không đựng trạm tới người, nhưng người mang theo hơn mười vạn đại quân đến đây đánh Hoài Nam Quốc của quả nhân, trong lòng mấy may còn có tình cảm trước kia sao?

Nói xong, Anh Bố lại lần nữa dương cung, lúc này, hắn nạt liền hai mũi tên, lần này nhắm vào ngực Hàn Tín.

Hàn Tín vội vàng xoay ngựa chạy vào hậu trận, hắn cũng chẳng muốn cùng Anh Bố ôn chuyện cũ nữa.

Tiểu tướng Tử Bào cũng giục ngựa tiến lên, vừa phi ngựa, vừa vung thiết kích chỉ lên trường thành, lớn tiếng quát lớn:

- Anh Bố, Tào Thạo ở đây, còn không mau mau xuống đây chui chết!

Anh Bố giận tím mắt, nhìn các chư tướng quát lớn:

- Thằng nhãi ranh này, ai xuống lấy mạng chó của hắn cho ta? !

Thân trưởng quân đội úy Lợi Kỷ bước ra khỏi hàng ngũ, hô lớn:

- Đại Vương, thần nguyện xin đi!

Không đợi Anh Bố đồng ý, Lợi Kỷ đã sớm xoay người xuống cổng thành, lập tức có thân binh mang ngựa và trường mâu tới. Lợi Kỷ xoay người lên ngựa, cầm trường mâu trong tay, không chút do dự. Cửa thành mở ra, cầu treo buông xuống, Lợi Kỷ đơn thương độc mã xông ra cửa thành nghênh chiến Tào Thạo.

Lợi Kỷ xuất thân là thợ đá, hai cánh tay có ngàn lực, nghe nói từng giết mãnh hổ trên núi, không biết là thực hay giả. Được biết hắn và Anh Bố cùng là tù nhân ở Ly Sơn, có một lần Anh Bố đoạt cơm nắm của tù nhân khác, Lợi Kỷ thấy cảnh bất bình liền xông tới, rốt cục bị Anh Bố đánh cho một trận. Từ đó về sau cùng Anh Bố trở thành bằng hữu.

Về sau Anh Bố khởi binh tạo phản, Lợi Kỷ trở thành đội trưởng thân binh bên cạnh Anh Bố. Mấy năm qua, Lợi Kỷ đi theo Anh Bố đánh đông dẹp bắc, có thể nói đã trải qua trăm trận, mãnh tướng chết dưới trường mâu của hắn đếm không hết.

Trên thành, Anh Bố quát lớn:

- Lấy dùi trống tới đây, quả nhân muốn đích thân đánh trống trợ uy cho Lợi Kỷ Tướng Quân.

Thượng Tướng Quân Triệu Chấn tự mình dâng dùi trống, Anh Bố nhanh chóng giơ tay đón nhận, tới trước cái trống. Chỉ thoáng chốc, trên đầu thành, trống trận vang lên như mưa. Tướng sĩ Hoài Nam tràn đầy nhiệt huyết đứng lên. Phía dưới thành, hơn mười vạn đại quân Tề Quốc cũng đồng thanh hò reo, trợ uy cho tiểu tướng Tào Thạo.

Ra khỏi thành, Lợi Kỷ nghiêm cương ngựa dừng lại, giơ Đại Ngư Mâu đứng cách Tử Bào Tiểu Tướng Tào Thọ khoảng trăm bước, nói:

- Tiểu tử Tào Thọ, bản tướng thấy ngươi còn trẻ người non dạ, có thể cho ngươi một cơ hội sống, nếu ngươi xuống ngựa cầu xin ta tha thứ, bản tướng quân có thể cho ngươi một con đường sống, bằng không, nhà ngươi phải chết!

Tào Thọ cầm Thiết Kích, mỉm cười nói:

- Mau xuống tên họ.

- Được, đây chính là tự ngươi muốn chết!

Lợi Kỷ vừa dứt lời liền giục ngựa thẳng tới Tào Thọ, vừa giơ thương quát lớn:

- Bản Tướng Quân chính là thân quân Đại Tướng Lợi Kỷ dưới trướng Hoài Nam Vương, tiểu tử Tào Thọ, sau khi tới âm tào địa phủ, cũng đừng báo lại là ngươi đã sai! Đánh!

Lợi Kỷ thúc chiến mã, bắt đầu xông lên.

Tào Thọ lạnh lùng cười, cũng thúc ngựa nghênh đón.

Ngoài thành đại quân Tề Quốc xếp thành hàng ngũ, và trên đầu thành tướng sĩ Hoài Nam bỗng chốc đứng lên hô lớn như sóng thần. Đầu thương, trước là cách khích lệ tướng sĩ tốt nhất. Từ xưa tới nay, không biết bao nhiêu tráng sĩ Hoa Hạ cưỡi ngựa rong ruổi trên xa trường, hoặc là một đời anh danh, hoặc là trở thành một kẻ danh tiếng hiển hách.

Tiếng vó ngựa dồn dập, Lợi Kỷ và Tào Thọ khó khăn lắm hai ngựa mới đối đầu nhau.

- Chịu chết đi!

Lợi Kỷ gầm lên giận dữ, trong tay cầm Đại Ngư Mâu đã mang theo vạn quân lời đình quết về phía Tào Thọ, Đại Ngư Mâu của đại kỷ nặng chừng khoảng trăm cân, trừ khi đâm, quán quết uy lực không gì sánh bằng. Lợi Kỷ đã dùng hết toàn thân khí lực, thế phải một thương quết Tào Thọ ngã ngựa.

Tào Thọ dĩ nhiên không sợ, trong tay cầm Thiết Kích cũng mạnh mẽ quết ngang tới.

Đại Ngư Mâu cùng Thiết Kích chạm vào nhau giữa không trung, một tia lửa bắn ra.

Lợi Kỷ, Tào Thọ lực đầu chỉ ngàn cân? Tuy rằng hai người đang cưỡi trên ngựa tốt nghìn con mới có một, nhưng tại đây một đòn sấm sét rõ ràng cũng không thể chịu được kinh lực, lập tức liên tục hí lên, lão đảo bước.

Bởi vì Lợi Kỷ dùng sức quá mạnh, suýt nữa té xuống ngựa, Tào Thọ huyết khí bốc lên, trên khuôn mặt tuần tú bỗng chốc trở thành một màu hồng.

Lợi Kỷ là tướng già nhiều năm sa trường, Tào Thọ cũng là ghé con mới sinh không sợ hổ. Lập tức, hai người chán an tĩnh thần, phóng ngựa qua lại xung phong liều chết, đầu năm mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Lợi Kỷ có phần mất kiên nhẫn, liền giục ngựa đuổi theo Tào Thọ, sau đó hai người trên lưng ngựa kích qua mâu lại, phi ngựa vùng lên.

Đánh qua hơn năm mươi hiệp, hai người vẫn chưa phân thắng bại, Hàn Tín lo lắng Tào Thọ thất thế, lập tức đánh trống thu binh.

Tào Thọ cố sức dương kích đánh lui Lợi Kỷ, quay người hướng tới bản trận mà đi, lúc này Lợi Kỷ trong lòng không can tâm dục ngựa đuổi giết. Phía sau, trên thành cũng trống thu quân cũng vang lên, hiển nhiên, Anh Bố cũng lo lắng gặp điều bất lợi. Lập tức Lợi Kỷ trong lòng có vẻ không vui quay về thành; hôm nay, không ngờ không thể đánh thắng thắng con nít, thật là mất mặt.

Tề quân trước trận, Hàn Tín ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

- Truyền lệnh, đại quân tập hợp.

Phía sau, lập tức hơn trăm kỵ mã cưỡi ngựa mà đi, chỉ chốc lát, vương lệnh của Hàn Tín đã truyền toàn quân. Đại quân Tề Quốc tựa như đàn kiến kiếm ăn ngoài hang thoáng chốc xếp thành hàng ngũ, bắt đầu

bận bụi công việc. Hàng trăm nghìn kiến thợ đang lục đục phía dưới, doanh trại nhanh chóng được dựng lên, một vòng hàng rào cũng rất nhanh được dựng thẳng lên.

Trên Bành Thành, Anh Bố vẻ mặt âm trầm. Hôm nay sắc trời u tối, đại quân Tề Quốc phần lớn sẽ không công thành, nhưng ngày mai, Tề Quân nhất định sẽ quy mô công thành. Ngày mai, sẽ là một ngày vô cùng gian nan, viên quân Sở Quốc không biết khi nào sẽ tới đây? Hoặc là có thể không tới?

Phía bắc núi Lãng Trung trùng trùng điệp điệp, Hạng Trang mang theo mấy trăm tàn binh nặng nề đi trước.

Đường Thông không hề bịa đặt, trong núi quả thực có đường nhỏ có thể thông qua Lãnh Trung, tuy nhiên đường nhỏ địa hình gập gềnh hiểm trở rất khó đi. Cùng lúc đó Thiên Lang Vệ gồm toàn lão binh trải qua trăm trận, trên đường chết không ít người.

Trên đường đi có một hiểm núi, Hạng Trang ngẩng đầu nhìn lại, ban đầu khi xuất trình có trên dưới hai nghìn Thiên Lang vệ, lúc này chỉ còn hơn bốn trăm người.

Bây giờ bất ngờ tấn công Hán Trung, có thể nói là thất bại thảm hại. Bất ngờ đánh úp Hán Trung, men theo đường mòn thực sự nằm ngoài suy đoán của Hán Quốc, khiến cho Gia Mạnh Quan không đề phòng mà chuẩn bị, một khi Gia Mạnh Quan thất thủ. Như vậy toàn bộ quân tiên phong Ba Thục phía dưới hoàn toàn lộ diện, cứ như vậy, quân Sở muốn nắm giữ Ba Thục nhất định cần phải tập trung lực lượng hùng hậu!

Nếu thực sự tình tiến hành theo từng bước như vậy, lần này phạt Thục có thể nói là hoàn toàn thất bại, bởi vì Ba Thục cách Giang Đông quá xa, ở giữa lại có Lâm Giang Quốc ngăn cách. Quân Sở tuyệt đối không thể tập trung trọng binh tại Ba Thục, mà Quan Trung cách Ba Thục cũng không xa, bất cứ lúc nào quân Hán cũng có thể tập trung lực lượng bất ngờ đánh Ba Thục.

Cho nên, một khi Gia Mạnh quan thất thủ, Hạng Trang ắt không chút do dự dẫn quân rút khỏi Ba Quận.

Miếng mồi ngon đến miệng rồi phải nhổ ra, tuy rằng thật đáng tiếc. Nhưng nếu người tính mệnh thậm chí không giữ được, lấy cái gì mà ăn thịt?

Mặc dù, Hạng Trang nét mặt không có vẻ là mệt mỏi, thậm chí trong lòng hắn cũng không quá mệt mỏi, tinh thần sà sút hay suy nghĩ tiêu cực. Hạng Trang hiểu rất rõ binh pháp Tào Tháo, luôn có trong suy nghĩ một câu :

- Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, trên đời này, sẽ không có tướng quân nào toàn thắng, thất bại là sự tình rất bình thường.

Huống chi, lần này phạt Thục chiến đấu chưa hẵn sẽ thất bại thảm hại.

Biết đâu, đại quân Bàng Ngọc đánh bại Hán quân, phía trước đóng quân tại Gia Mạnh Quan thì sao?

Bàng Ngọc quả thực đã đóng quân tại Gia Mạnh Quan, tuy nhiên hắn cũng chỉ có ba nghìn Thiên Lang Vệ.

Trước đó, sau khi Hạng Trang đích thân dẫn hai nghìn Thiên Lang Vệ xuất phát trước, Bách Lý Hiền dẫn đo suy nghĩ, trong lòng lo lắng không yên, liền sai Bàng Ngọc dẫn theo ba nghìn Thiên Lang Vệ tiếp ứng Hạng Trang, chính hắn cũng dẫn đại quân chuẩn bị đầy đủ lừa ngựa trở lương thực, quân dụng theo sau.

Khi Bàng Ngọc dẫn quân đuổi tới Gia Mạnh quan, chỉ gặp hơn trăm tên Thiên Lang vệ, hỏi ra mới biết, Hạng Trang sớm đã mang theo hơn nghìn Thiên Lang vệ chạy tới Hán Trung. Bàng Ngọc không chút do dự, lúc này lưu lại năm trăm Thiên Lang vệ thủ quan, sau đó mang theo hai ngàn năm trăm người vượt qua Kim Ngưu.

Đi được không đến hai mươi dặm, phía trước thám mã hồi báo, đã gặp đại đội quân Hán!

Bàng Ngọc trầm ngâm, liền hạ lệnh toàn quân rút kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị cung tên, sắp xếp trận địa, từ từ đi tới, Kim Ngưu hiểm trở vô cùng, hai bên sườn đều là vách núi, nếu trong núi xuất hiện mai phục, sẽ không kịp chuẩn bị. Quay lại phía sau nói, gặp mặt quân Hán chỉ cần đuổi theo đánh vỗ mặt, chắc chắn quân địch sẽ tan tác.

Cho nên, quân Sở chỉ có một lựa chọn duy nhất, phải tiến lên phía trước, đánh tan quân Hán!

Hơn nữa, Kim Ngưu địa hình chật hẹp, rất bất lợi cho đại quân triển khai. Hai bên khó có thể nhường nhịn, hoàn toàn có thể xảy ra một cuộc hỗn chiến, quân Hán binh nhiều khó có thể phát huy ưu thế, thắng bại cũng còn chưa biết. Duy chỉ có một điều khiến Bàng Ngọc phải lo lắng, chính là lúc này nếu đột nhiên xuất hiện Hán Quân chi viện, có nghĩa là quân đội Đại Vương đã có chuyện xảy ra ngoài dự định?

Nghĩ tới đây, Bàng Ngọc nhất thời có phần sợ hãi, không dám nghĩ nữa.

Đường như lúc này, quân Hán cách đó không tới hai mươi dặm cũng đã phát hiện ra quân Sở.

Sau khi Bạch Mặc tiếp báo, cùng một quyết định giống Bàng Ngọc, toàn quân đề phòng, tiếp tục tiến về phía trước.

Không tới nửa canh giờ, Sở Hán hai đội quân gặp nhau tại đường núi hiểm trở, vách núi hiểm trở, chiều rộng chỉ vừa bốn người cùng lúc đi qua. Một bên vách đá dốc thẳng đứng, một bên là vực sâu ngàn trượng, hơn nữa thường có gió lớn thổi qua, người đi qua phía trên, chỉ hơi sơ sẩy sẽ rơi xuống vực sâu.

Bàng Ngọc chân không ngừng nghỉ, vừa chậm rãi bước đi, vừa chậm rãi rút hoành đao ra.

Bỗng nhiên trong mắt Bàng Ngọc hiện lên một luồng sát khí, trước mắt hắn là một tướng Hán, đó chính là Chu Quan Phu năm xưa chém chết Kinh Thiên tại Hồ Lao quan. Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Kinh Thiên đại ca, hôm nay, Bàng Ngọc ta sẽ báo thù cho ngươi!

Phía trước cách khoảng một trăm bước, Chu Quan Phu cũng gỡ song thiết kích trên lưng xuống, sau đó nhanh chóng đi tới. Chu Quan Phu không biết Bàng Ngọc, chỉ có điều, nghĩ tới việc có thể tự tay đâm tướng Sở, hắn không kìm nổi sung sướng!

316. Chương 315 Giăng Co

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 315 Giăng Co

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thiên Lang vệ là quân tinh nhuệ nhất của Sở quân, ngoại trừ một người cầm thủ đao, phía ngoài là mâu binh hoặc là thuẫn binh giáp, mỗi người lưng đều đeo cung sừng cùng với một túi Lang Nha tiễn, trong đó một đội quân tinh nhuệ trang bị Công Thâu liên nỏ sát thương cực mạnh, có thể nói trang bị rất chu đáo.

Ba nghìn quân Hán của Bạch Mặc cũng là chiến binh tinh nhuệ trải qua trăm trận, ngoại trừ một người cầm đao hai lưỡi, nhánh bên ngoài cầm trường kích trong tay, hai ngàn người đều trang bị cung sừng, một ngàn người khác chia làm nhánh phi mâu.

Khi còn cách khoảng chưa đầy trăm bước, Sở Hán hai bên cùng lúc bắt đầu bắn tên, vừa tiến tới vừa bắn tên như mưa lên đầu đối phương. Tuy nhiên, tướng sĩ Hán, Sở hai bên đều mặc trụ giáp dày, đường núi hẹp cũng hạn chế lực sát thương của cung tiễn. Cho nên hai bên thương vong cũng không lớn, chỉ có một số ít tướng sĩ bị bắn trúng giữa đường nổi của áo giáp mà bị thương.

Còn cách không đến hai mươi bước, Bàng Ngọc đột nhiên vọt đến bên trong sườn núi, nép vào vách đá mà đi.

Đột nhiên, phía sau Bàng Ngọc hàng quân tinh nhuệ phía trước lập tức quỳ gối, quỳ gối trên sạn đạo, hàng hai hơi quỳ gối, nửa đứng nửa ngồi, Bàng Ngọc tay cầm hoành đao giơ lên, trước sau ba hàng quân tinh nhuệ đồng thời giương Công Thâu liên nỏ, mười hai nhánh nỏ thoắt chốc nhắm chuẩn về phía trước bắn vào hồng bào tướng Hán.

Sau khi Công Thâu Xa mất không ít tâm lực, rốt cục cũng chế tạo ra liên nỏ.

Tuy nhiên, Công Thâu liên nổ đòi hỏi công nghệ thực sự rất cao, hiện nay Sở quốc căn bản không đủ điều kiện chế tạo hàng loạt, không thể nào trang bị hàng loạt, cho nên Hạng Trang chỉ trang bị đầy đủ cho ba đại doanh chính Kiêu kị, Hồ Bí, Thiên Lang trên dưới đầy đủ một trăm liên nổ. Trên chiến trường quy mô lớn, quả thực mấy trăm Công Thâu liên nổ rất khó phát huy tác dụng.

Nhưng ở thời điểm đặc biệt, khu vực đặc biệt, liên nổ có thể phát huy được tác dụng khó tin.

Thí dụ như lúc này, mười hai Công Thâu liên nổ đã phát huy uy lực ngoài sức tưởng tượng!

Cùng với Bàng Ngọc trong tay cầm hoành đao chém giết, lập tức mười hai tên Thiên Lang quân tinh nhuệ đồng thời lấp tên, trong chớp lát, mười hai nhánh tên nhanh như chớp bắn về phía Chu Quan Phu. Loại tên sắt này đúc từ vật thể tinh khiết, đầu mũi tên sắc nhọn, hơn nữa còn tẩm kịch độc, có thể nói là ám khí cực kỳ lợi hại!

Cho tới bây giờ, Bàng Ngọc không ngờ phải cùng Chu Quan Phu một phen quyết đấu, có rất nhiều cách có thể báo thù cho Kinh Thiên, một mình cùng Chu Quan Phu giao đấu là cách ngu xuẩn nhất! Năm đó Hồ Lão quan thượng, Bàng Ngọc từng chứng kiến võ dũng của Chu Quan Phu, hẳn biết bản thân hẳn tuyệt đối vô nghệ không phải đối thủ của Chu Quan Phu.

Hơn mười điểm hàn tinh bắn tới, Chu Quan Phu sắc mặt lập tức trầm xuống.

Chu Quan Phu dường như theo bản năng giống như dã thú, trong nháy mắt hiểu được hơn mười điểm hàn tinh tuyệt đối không đơn giản, suýt xảy ra tai nạn nguy hiểm, Chu Quan Phu đột nhiên nghiêng người, đồng thời cảm thiết kích đặt trước sườn đã một số điểm hàn tinh. Vẫn còn bảy, tám hàn tinh tuy rằng bắn trúng Chu Quan Phu nhưng lại trúng vào lân giáp trên người Chu Quan Phu.

- Ha ha!

Tránh né thành công, Chu Quan Phu lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn.

Đối với liên nổ, rõ ràng Chu Quan Phu không nhận thức hết, trông thấy hẳn, một khi quân Sở thủ nổ, một lần nữa lấp lại có thể không phải dễ dàng như vậy. Chu Quan Phu tuyệt đối không cho bọn chúng thời gian và cơ hội lấp lại một lần như vậy, lập tức cầm song thiết kích giơ lên trước ngực hùng hổ tấn công, Chu Quan Phu lại mặc kệ đi nhanh về mép núi phía trước tiến lên.

Tuy nhiên rất nhanh, Chu Quan Phu liền giật mình, phía trước hơn mười tên Sở quân trong tay thủ nổ, liền nghe tiếng kêu vù vù, lập tức hơn mười điểm hàn tinh bắn tới! Hai mắt Chu Quan Phu lập tức nhắm lại, đột nhiên toàn thân sững sốt, có thể liên tục phóng ra thủ nổ sao?

Lúc này ngẩn ngơ, hơn mười điểm hàn tinh nhanh như chớp bắn trúng Chu Quan Phu, tiếng kim loại va vào nhau vang lên. Chu Quan Phu liền cảm thấy vai trái, sườn trái cùng đùi phải bỗng nhiên lạnh lạnh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vai trái, sườn trái cùng đùi phải trên đường nối của lân giáp bị một đinh sắt cắm vào.

Ngay tức khắc, ngứa ngứa lan ra khắp thân.

Không ổn rồi, trên tiền có độc! Chu Quan Phu lập tức trong lòng rung mình, chỉ một lát sau, hẳn cảm thấy tay trái và đùi phải bắt đầu tê dại. Tay trái vốn cầm thiết kích nhẹ như không có gì bất chợt trở lên nghiêm trọng. Phía đối diện quân Sở lại giương nổ thủ chuẩn bị bắn ra, Chu Quan Phu không chút do dự, lắc mình một cái lùi về trong trận.

Trông thấy Chu Quan Phu trúng tên bị thương, Bàng Ngọc lập tức sắc mặt phấn chấn, như vậy là cơ hội tốt, hẳn há lại đánh mất sao?

Chu Quan Phu đứng lại, để mạng lại đây!

Bàng Ngọc hét lớn một tiếng, liền cầm đao truy kích, phía sau mười hai tên quân tinh nhuệ cũng thu hồi Công Thâu liên nổ, rút thủ đao chạy phía sau Bàng Ngọc, đằng sau, rất nhiều Thiên Lang quân tinh nhuệ chen chúc mà vào, trong tiếng bước chân nặng nề, san đạo cũng khẽ rung lên.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh. . .

Ngoài thành Lăng Trung, phía trong rừng rậm.

Hạng Trang đang lim rim ngủ, phía sau còn có hơn bốn trăm Thiên Lang vệ kè nằm người ngồi, cũng đều nằm trong mộng đẹp, bọn họ cả thấy đã bảy ngày bảy đêm không có giấc ngủ ngon. Đến ngày thứ bảy không phải cấp tốc hành quân đánh giặc, hoặc là vội vàng chạy trốn, bây giờ thả lỏng người trìm xuống dễ dàng thiếp đi.

Dù là binh lính tinh nhuệ cũng cần nghỉ ngơi, dù là người đàn ông bằng sắt cũng cần ngủ!

Tựa như nước lạnh gặp lương khô, mệt mỏi, phần lớn binh sĩ đều chìm trong mộng đẹp.

Khuất Bất Tài đã đi tới thị trấn Lãng Trung tìm hiểu tin tức, mặc dù Hạng Trang hy vọng đại quan Bàng Ngọc đã đến Lãng Trung nhưng hẳn biết khả năng này không cao, ngược lại ở Kiếm Các có quân Hán mai phục bọn họ. Lúc này rất có khả năng đã đánh hạ Gia Manh quan, Hạng chỉ để lại Gia Manh quan hơn một trăm Thiên Lang vệ, ngần ấy binh cơ bản không thể thủ được lâu.

Từ sâu trong nội tâm, Hạng Trang đã chuẩn bị tâm lý tốt nhất.

Khi trời sẩm tối. Khuất Bất Tài rút cục đã trở lại, tuy nhiên tin tức đưa về không phải Gia Manh quan thất thủ, tin xấu thị trấn Lãng Trung đang bị quân Hán chiếm giữ, tin tốt Bàng Ngọc thống lĩnh ba nghìn tinh binh cùng quân Hán đang giằng co ở Kim Ngưu. Sau khi đã trải thảm bại tại Kiếm Các, tin tức này đối với Hạng Trang mà nói thực giống như liều thuốc cho quả tim bị kim đâm.

- Lão Khuất, người nói Tử Ngang đang ở Kim Ngưu cùng quân Hán giằng co sao?

Hạng Trang hỏi.

- Vâng.

Khuất Bất Tài gật đầu thật mạnh nói:

- Đại Vương, ở Kiếm Các chúng ta bị mai phục chính là tên hán quân họ Bư.

- Nói như vậy, Gia Manh Quan không hề thất thủ sao?

Hạng Trang lại nói:

- Thị trấn Lãng Trung đang dưới sự không chế của chúng ta sao?

- Đúng vậy.

Khuất Bất Tài lại gật đầu, đáp:

- Tướng Quân Bàng Ngọc để lại năm trăm tinh binh trấn giữ Gia Manh quan, về phần Lãng Trung cũng trong tầm kiểm soát của chúng ta, Tần đại nhân dẫn năm trăm quân Tần gia vừa mới đánh tới Lãng Trung.

- Quân Tần gia cũng đến Lãng Trung sao?

Hạng Trang vui mừng nói:

- Nói như vậy, Cao Sơ đã tập kích Thúc quận sao?

Cao Sơ tấn công Thục quân, Tần phu nhân dẫn quân Tần gia cũng theo trợ chiến, hiện tại quân Tần gia cũng đã đến Lãng Trung, chẳng phải là Cao Sơ có ý đánh hạ đô thành, không lâu có thể thúc quân tiến đến Lãng Trung trợ giúp Hạng Trang sao? Lúc này, thực là hi vọng chưa vụt tắt, mắt thấy trận chiến Ba Thục sẽ chấm dứt thảm hại, không ngờ quanh co, lại xuất hiện cơ hội xoay chuyển sao?

- Vâng.

Khuất Bất Tài quả quyết trả lời:

- Tướng Quân Cao Sơ rất nhanh sẽ tới Lãng Trung, và hội hợp cùng Đại Vương.

- Ha, ha. . .

Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Tốt, tốt lắm! Chỉ cần có ba vạn đại quân của Tần Tương lúc này có thể đuổi tới Lãng Trubg, chúng ta nhất định vẫn có cơ hội!

- Phát, tỉnh, tỉnh, tỉnh.

Từ Hàm Dương tới Hán Trung men theo đường nhỏ Tử Ngọ Cốc, Lưu Bang đích thân dẫn năm vạn quân vội vàng cấp tiến về phía trước.

Ẩn sâu bên trong đường nhỏ Tử Ngọ Cốc, rất nhiều đoạn đường rừng rậm nguyên thủy bao phủ, vào hạ, trong cốc rần rộc hoành hành, quả thực trong núi huyệt sẵn sẵn cũng không dám tùy tiện đi vào. Tuy nhiên vẫn là cuối mùa xuân, thời tiết mặc dù đã ấm áp, có thể rần rộc ngủ đông vẫn chưa tỉnh lại, cho nên miễn cưỡng vẫn có thể hành quân.

Khó khăn lắm mới vượt qua bãi đá phủ đầy rêu xanh khi này, Lưu Bang ngồi trên lưng ngựa bỗng nhiên thân hình lao đảo, không thể ngờ đang ngồi trên lưng ngựa Lưu Bang bị quay một cái thật mạnh bay ra ngoài. Thật may, rơi đúng giữa bụi cỏ, Quả thực là một kỳ tích, Lưu Bang té ngã không hề có thương tích nhưng mà cũng sợ hết hồn.

Thấy vậy, Hạ Hầu Táo và Túc Lang Vệ Tướng vội vàng chạy tới, đỡ Lưu Bang dậy.

Hạ Hầu Anh giục ngựa tới, Khuyên Lưu Bang, nói:

- Đại Vương, trong cốc đường nhỏ, ẩm ướt khó đi, không bằng để thần dẫn đại quân đi trước một bước, Đại Vương người dẫn cấm quân đuổi theo sau?

- Không được.

Lưu Bang liên tục xua tay, nói:

- Quả nhân sức lực vẫn có thể chịu đựng được, không cần phải nghỉ ngơi.

Ngừng lại một lát, Lưu Bang có vẻ nôn nóng dặn dò Hạ Hầu Anh, nói:

- Hạ Hầu Anh, tốc độ tiến trình đại quân vẫn còn quá chậm, người truyền lệnh dụ của quả nhân, toàn quân tăng tốc, trong vòng năm ngày, phải tới Nam Trịnh!

- Rõ!

Hạ Hầu Anh tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Tỉnh, tỉnh, tỉnh, tỉnh. . .

Trên đường Kim Ngưu, hai quân Sở, Hán vẫn còn chiến đấu kịch liệt.

Bàng Ngọc máu dính đầy trọng giáp, chiến bào trên người, thậm chí áo giáp cũng không thể phân biệt được màu áo, không tới một trăm Hán binh chết dưới hoành đao của hắn, ít nhất cũng có tám mươi!

Tuy nhiên, võ dũng chung quy cũng chỉ có hạn, sau khi tiêu diệt gần một trăm quân Hán, Bàng Ngọc thể lực không còn chịu đựng nổi, đành lui sâu vào sau trận.

Quân Sở rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, như Kim Ngưu đường rất hẹp, quân Sở bị hạn chế rất nhiều.

Bề rộng đường Kim Ngưu có chỗ cũng đủ mười người đồng thời đi qua, ngoại trừ số ít binh lính có thể tiếp cận phía ngoài, còn lại binh lính chỉ có thể dùng cung tiễn, phi mâu bên trong trợ giúp tiền phương, ở khoảng cách xa hơn binh lính rõ ràng chỉ có thể hò hét trợ uy. Tuy rằng một một quân Hán không bằng Thiên Lang vệ tinh nhuệ, nhưng tại đây cũng rất khó bị đánh tan.

Hai quân không thể ngưng chiến cho tới tận hoàng hôn, ít nhất quân Sở đẩy mạnh về phía trước năm dặm, đường núi cũng dần dần rộng ra, thủy chung vẫn không đánh tan quân Hán. Quân Hán dưới sự chỉ huy của Bạch Mặc vừa đánh vừa lui, tuy rằng không thể đứng vững trước những tấn công mạnh mẽ của quân Sở, càng không thể tấn công trở lại, nhưng cũng không bị rối loạn.

317. Chương 316 Chọn Người Kế Vị

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 316 Chọn người kế vị

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quân Hán sau trận, Bạch Mặc tới trước cổng Chu Quan Phu nơi hơn mười thân binh đang vây quanh. Nhìn thấy Bạch Mặc, Chu Quan Phu giãy dụa suy nghĩ phải đứng dậy chào, lại bị Bạch Mặc ngăn lại.

Chu Quan Phu chúng phải độc nỏ Quan Sở, hơn nữa nỏ độc độc tính cực mạnh, may mà Bạch Mặc cũng từng làm thầy thuốc, hơn nữa y thuật có chút cao minh, sau khi hấn khấn cấp cứu chữa cộng thêm tự mình hút máu độc, Chu Quan cuối cùng cũng bảo vệ được tính mạng. Tuy nhiên trong thời gian ngắn dừng nghĩ đứng lên, càng dừng nghĩ ra trận giết địch.

Vỗ vỗ bả vai Chu Quan Phu, Bạch Mặc nói:

- Thắng Chi, người về Nam Trịnh trước dưỡng thương.

Chu Quan Phu gật gật đầu, có chút lo lắng nói:

- Tả tướng, quân Sở phía trước đều là lão binh tinh nhuệ từng trải qua trăm trận chiến, hơn nữa được trang bị đầy đủ, cứ tiếp tục giằng co như vậy, quân ta cuối cùng khó tránh khỏi bị thua?

Chu Quan Phu lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, lập tức từ trên xuống dưới một trăm thân binh bảo vệ, suốt đêm trở về Nam Trịnh dưỡng thương.

Nhìn theo Chu Quan Phu năm cổng rời khỏi, Bạch Mặc chỉ vào thân binh mới nói:

- Truyền lệnh, cho Lý Giáo Ủy dẫn hai ngàn quân sĩ tại Hán Trung suốt đêm rút về Kiếm Các, cho mai phục hai sườn núi Kiếm Các.

Ngừng lại một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Phải rồi, còn có đường nhỏ kia, lệnh Lý Giáo Ủy đừng quên phái binh cách gác, canh phòng nghiêm ngặt quân Sở đánh lên.

- Rõ!

Thân binh tuân lệnh hô lớn, lập tức lĩnh mệnh đi.

Bạch Mặc ngẫm nghĩ một chút, lại cảm thấy có phần lo lắng, sai một tên thân binh khác, nói:

- Tiếp tục truyền một đạo quân lệnh, toàn quân tướng đều không được giải giáp, tả hữu hai bên thay nhau nghỉ ngơi, đề phòng quân Sở thừa cơ đánh lên!

Cách đó vài dặm, hơn hai nghìn quân Sở cũng đang ở trong bóng đêm yên tĩnh nghỉ ngơi, ăn cơm.

Quả thực rất mệt mỏi, nhưng cũng không đến mức sức cùng lực kiệt, tuy rằng cùng quân Hán chém giết cả ngày, hoặc mỗi lần trực tiếp đối đầu cùng quân Hán, quân Sở chỉ có Liêu Liêu mấy chục người. Phía trước tướng sĩ sức lực đã cạn kiệt, mặt sau tướng sĩ mới có cơ hội tiến lên đảm nhiệm, một ngày chinh chiến, rất nhiều tướng sĩ thậm chí còn không được trực diện cùng quân Hán chém giết.

Bạch Mặc tính kế đánh quân Sở, Bằng Ngọc cũng tương tự đang tính kế đánh quân Hán.

Vừa nhận tin khoái mã cấp báo, mặc dù Đại Vương ở Kiếm Các gặp phục binh, quân đội Thiên Lang vệ cũng bị tổn thất thê thảm, tuy nhiên Đại Vương cùng Hồ Diên Tướng Quân vẫn bình an vô sự. Điều này khiến Bằng trong lòng cảm thấy sợ hãi nhưng cũng là may mắn, nếu Đại Vương bất hạnh chết tại Kiếm Các, thật không biết Đại Sở sẽ ra sao?

Hơn một trăm tiêu giáo dũng mãnh nhất đã tụ tập bên cạnh Bằng Ngọc, Bằng Ngọc hạ lệnh tìm kiếm trong quân tất cả rượu trắng cùng với thịt khô, sau đó giao cho khoảng một trăm tiểu giáo uống, sau đó nói:

- Chư vị, trận chiến Kim Ngưu có thể thắng hay không, Hán Trung có thể chiếm giữ hay không, Đại Sở có thể thắng Hán quốc hay không, tất cả đều dựa vào các vị!

Trên dưới một trăm tiểu giáo chấp tay thi lễ nghiêm nghị nói:

- Ta nguyện chết vì Đại Sở!

- Tốt, chư vị không hổ là những dũng sĩ của Đại Sở ta!

Bàng Ngọc ra sức gõ nhịp, chỉ vào hai sườn vách đá nói:

- Đợi qua giờ tỵ, các người leo lên đoạn vách đá kia, theo đoạn vách đá là đường lui của Hán quân, sau khi đại quân tấn công trực diện, các người từ sau đánh ra, vừa chém giết vừa hô lớn, nói Thượng Tướng Quân Hoàn Sở thống lĩnh mười vạn quân đã vượt qua Phòng Lăng, hạ tuần, đánh tới Hán Trung, các người chính là phụng mệnh Hoàn Sở Tướng Quân tới tiếp ứng!

- Rõ!

Trên dưới một trăm tiểu giáo hô lớn, đều đi xuống chuẩn bị tiến hành.

Bàng Ngọc hạ lệnh:

- Các tướng sĩ còn lại, sau khi ăn uống no say hãy nghỉ ngơi đi!

Huyện Nha, Thị Trấn Lăng Trung.

Hạng Trang vừa dừng lại ăn uống no nê, đồng thời ‘Khải hàng mao thủy ấn’ sáng khoải ngăm mình trong nước ấm. Lúc tinh thần hoàn toàn phấn chấn, đang ngồi ở công đường nói chuyện cùng Bách Lý Hiền.

Khi Bách Lý Hiền đến trời đã sẩm tối.

Sau khi Bách Lý Hiền lệnh Bàng Ngọc dẫn quân tiếp ứng, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, lại đem đại quân giao cho tộc đệ Bách Lý Mậu tạm dẫn, còn mình mang hai nghìn tinh binh ngày đêm cấp tốc đi.

- Đại Vương.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt loong, thành khẩn nói:

- Sau này người không nên mạo hiểm như vậy.

Hạng Trang bùi ngùi, nói:

- Tử Lương, người yên tâm, từ nay về sau, quả nhân tuyệt đối không sai phạm như vậy!

Ngừng lại một lát, Hạng Trang lại nói tiếp:

- Tử Lương, người nói quả nhân nên suy xét sắc lập Thái Tử không? Khi bị mai phục tại Kiếm Các, Hạng Trang không có suy nghĩ gì, có thể bây giờ ngẫm lại, cũng là âm thầm kinh hãi, nếu Đường Thông không đi theo, nếu mặt sau không có kẻ hở thông qua núi, nếu hấn chết tại Kiếm Các, Sở Quốc sẽ ra sao?

Kiếp này ở Kiếm Các, hấn may mắn thoát chết, thế nhưng thế sự vô thường, ai biết một ngày nào đó Hạng Trang có thể đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thì sao? Hiện giờ Sở quốc, vương quyền Hạng Trang đã vô cùng vững chắc, chỉ cần Hạng Trang còn sống, Sở quốc không có gì đáng lo, nhưng một khi Hạng Trang chết đi, Thái Tử chưa sắc lập, sợ rằng Sở quốc lập tức sẽ lâm vào cảnh nội loạn!

Đạo lý này rất chính xác, quốc trung văn võ đại thần, lựa chọn những người khác nhau lên làm Thái Tử.

Hạng Đà, Hạng Tha, Hoàn Sở, Quý Bố và cố sở lão thần tất cả đều bằng lòng con cả Hạng Chính. Bách Lý Mậu, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt và Tần hệ tướng lĩnh lại cho rằng Hạng Thuật thiên tư thông minh vượt xa Hạng Chính, về lý nên trở thành Đại Sở Quốc Thái Tử. Ngoài ra, Hạng Trang cảm giác được, quốc trung còn có một thế lực ẩn núp, hy vọng con trai thứ năm Hạng Vọng, Doanh Trinh sở sinh có thể thượng vị.

Tranh chấp chức vị Thái Tử, lúc này trong cuộc đua chủ yếu là Hạng Chính, Hạng Thuật, Hạng Vọng. Tuy nhiên, Bách Lý Hiền, Tất Thư hai vị này có quyền lên tiếng sắc lập Thái Tử lại thủy chung không nói rõ thái độ của mình. Hôm nay, Hạng Trang trong lòng quả thực không biết thế nào cho đúng, hấn cũng muốn mượn cơ hội thăm dò khẩu ý của Bách Lý Hiền, xem rốt cục hấn vừa ý ai?

Bách Lý Hiền nói:

- Thái Tử là quốc chi Thái Tử, nước có Thái Tử thì yên ổn, thần nghĩ nên sắc lập Thái Tử.

- Tốt!

Hạng Trang lại hỏi:

- Tử Lương mau nói, trong bảy con trai của quả nhân, người nào có thể làm Thái Tử?

Bách Lý Hiền nghe vậy im lặng, sắc mặt trầm lại, sắc lập Thái Tử hẳn giờ hai tay tán thành, nhưng muốn hẳn nói ra nên chọn người nào làm Thái Tử, thực sự hẳn không muốn. Thái Tử chi tranh đã là quốc sự, lại là chuyện trong gia tộc Đế Vương, liên lụy tới nhiều người, Bách Lý Hiền không muốn bị cuốn vào đó, huống chi hẳn còn là huynh trưởng Bách Lý phu nhân, Hạng Thuật, Hạng Dũng là cháu ruột, càng nhiều điều hiềm nghi.

Hạng Trang thành khẩn nói:

- Tử Lương, hiện tại ta không phải quân, người cũng không phải thần, giữa chúng ta chỉ là bằng hữu, giữa bằng hữu hãy nên thẳng thắn tâm sự đi? Là bằng hữu, theo người nên sắc lập ai làm Thái Tử?

Bách Lý Hiền bùi ngùi nói:

- Nếu Đại Vương đã thẳng thắn hỏi, thần cũng chỉ nói chơi chứ không nói thật, thần nghĩ tới, công tử Trị, công tử Quyền đều không phải minh quân chi tử, nếu theo đà phát triển, công tử Trị có thể thành tướng tài, công tử Quyền có thể làm Thừa Tướng, công tử Chính, công tử Thuật ai cũng có sở trường riêng, các công tử còn lại tuổi còn nhỏ, thần không dám nói đến.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, sắc lập Thái Tử, ý kiến của Bách Lý Hiền không sai giống với suy nghĩ trong lòng Hạng Trang.

Hạng Trị, Hạng Quyền không giống một nhân quân, Hạng Chính tuy rằng tư chất bình thường, nhưng đối nhân xử thế rất hợp lòng người, một khi Đại Sở thống nhất thiên hạ, Hạng Chính kế vị không thể thống nhất chiến tranh có thể gây cho Hoa Hạ nhiều thương tổn, Đại Sở phần lớn cũng sẽ đắm vào vết xe đổ Đại Tần, vền vẹn trải qua đời thứ hai đã diệt vong.

Về phần Hạng Thuật là chư tử trung nhất trí tuệ có phần hơn người, người xưa thường nói ba tuổi nhìn trẻ, bảy tuổi nhìn già. Hạng tuy rằng chỉ có mười tuổi, phân nửa cũng thấy được tương lai trở thành kiêu hùng, nếu Hạng Trang sinh thời không thống nhất toàn bộ Hoa Hạ, không sai, khi đó Hạng Thuật là sự lựa chọn tốt nhất để trở thành quốc quân Sở quốc.

Nói cách khác, chọn Hạng Chính hoặc là Hạng Thuận, còn phải xem Hạng Trang hẳn sinh thời có thống nhất được Hoa Hạ không!

Nói cách khác, Hạng Trang vẫn không thể tùy tiện quyết định người vị Thái Tử, chọn người kế vị vẫn phải cần thêm thời gian.

Thở dài, Hạng Trang lấy trong ngực ra một túi gấm, giao cho Bách Lý Hiền, nói:

- Tử Lương, bên trong túi gấm này bên trong quả nhân có chứa một đạo mật chiếu, nếu quả nhân sinh thời sắc lập Thái Tử, thì mật chiếu này tự nhiên bỏ đi, còn nếu quả nhân gặp chuyện bất hạnh không sắc lập Thái Tử, mật chiếu đó chính là di chiếu của quả nhân!

Bách Lý Hiền quỳ xuống, chấp tay thi lễ, nói:

- Đại Vương, thần tư chất còn kém, vạ lần không dám nhận trọng trách này. . .

- Tử Lương không cần từ chối.

Hạng Trang thấy tay áo, lại nói:

- Ngoài người có túi gấm này, ta còn giao cho Thượng Tướng Quân, Lệnh Doãn, Vệ Tướng Quân, Mạt Tướng Quân mỗi người một túi gấm. Trong túi gấm, các nội dung mật chiếu đều giống nhau, quả nhân nếu gặp chuyện bất hạnh, người chỉ cần mở túi gấm ra, có thể phụng lệnh lập tân quân.

- Đại Vương.

Bách Lý Hiền lúc này mới kinh hãi nhận túi gấm.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, lại trêu trọc nói:

- Tuy nhiên, Tử Lương người không cần qua lo lắng, quả nhân còn kém người vài tuổi, nói không chừng người đi rồi mà quả nhân vẫn chưa đi đâu, mặt chiếu này cũng chỉ là lo trước khỏi họa thôi.

Bách Lý Hiền cười nói:

- Đại Vương vẫn còn trẻ, tất nhiên còn thọ hơn thần nhiều.

- Tốt lắm, chuyện Thái Tử đã nói xong, chúng ta nói tiếp về chiến sự Hán Trung.

Hạng Trang xoa tay, lại nói:

- Hiện giờ Tử Ngang cùng Bạch Mặc đang giăng co tại Kim Ngưu. Bạch Mặc và Huyền Kiếm đều là Quỷ Cốc truyền nhân, Tử Ngang nếu muốn thủ thắng được cũng không phải là dễ, quả nhân phái một đạo tinh binh từ lối nhỏ đường ra Kiếm Các, chặn đường lui quân Hán, quân sư nghĩ thế nào?

Bách Lý Hiền trầm ngâm nói:

- Đường nhỏ này đã bị quân Hán phát hiện, quân Hán tất sẽ có phòng bị, quân ta đi bởi đường nhỏ tại Kiếm Các, quân Hán sao còn đường lui, e rằng không được,

Ngừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, Bạch Mặc binh lực không nhiều lắm, vừa phải ứng phó Tử Ngang phía chính diện, vừa đối phó sườn sau đánh lên, khó tránh khỏi được chỗ này mất chỗ khác, thần nghĩ là có thể được.

Hạng Trang lập tức đứng dậy quát lớn:

- Hô Diên!

Tiếng bước chân nặng nề, Hô Diên giống như tháp sắt đi nhanh vào đại sảnh, đứng dưới Hạng Trang chấp tay thi lễ, nói:

- Có mặt tướng!

Trận chiến tại Kiếm Các, Hô Diên trên mình trúng hơn mười mũi tên, nhưng cũng không bị thương gân cốt, trở lại Lãng Trung ăn uống một phen no say, ngâm mình trong nước ấm, lập tức trở lại là long tinh mãnh hổ, một thân hảo hán bằng sắt.

Hạng Trang hô lớn, ra lệnh:

- Mau dẫn hai nghìn quân, quay lại đường nhỏ Kiếm Các, chặn đường rút lui của quân Hán!

- Rõ!

Hô Diên chấp tay lĩnh mệnh, hô lớn. Lập tức xoay người, hiên ngang đi.

318. Chương 317 Bạch Mặc Chuồn Mất

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 317 Bạch Mặc Chuồn Mất

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm khuya không tiếng người, vạn vật đều tĩnh lặng

Bạch Mặc đang muốn cởi áo ngoài chợp mắt một cái. Đột nhiên phía sau đoạn nhai thượng, mấy hòn đá nhỏ rơi xuống, khi Bạch Mặc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đoạn nhai thượng tối đen như mực, không thấy gì cả.

Có thân binh cũng bị kinh động, nói:

- Đúng là có thú trên núi.

Bạch Mặc không thể phát hiện ra, lắc đầu lia đũa, đột nhiên trong lòng có chút lo lắng.

Đoạn vách đá, chính ta đã để quên đoạn vách đá sao? Sơn thú có thể theo đoạn nhai thượng đi, quân Sở có sao lại không thể?

Nếu quân Sở phái một kì binh chặn được lui quân Hán, sau đó đội quân chủ lực quân Sở lúc này mạnh mẽ tấn công trực diện, bấy giờ nhánh quân từ phía sau làm khó dễ, quân Hán có thể ngăn cản được không? Ta mang theo ba nghìn bộ khúc dù đều là thân binh, nhưng so sánh với quân Sở rất nhiều điểm không bằng, nếu thực sự bị quân Sở giáp công hai bên, e rằng thực sự chống đỡ không được.

Bạch Mặc càng nghĩ càng kinh hãi, dựa theo bại binh từ Gia Manh quan trốn về báo cáo. Trước kia quân Sở cũng phái một nhánh quân trèo lên vách núi, nhân lúc đêm tối mà lên vào quan, chớp thời cơ quân Hán chưa đóng cửa quan, lúc này đạo quân chủ lực quân Sở mới có thể tiến vào quan. Lần này, biết đâu Sở quân lại thực hiện trò cũ thì sao?

Không được, quân Hán lập tức phải rút lui về phía sau!

Nếu không, một khi quân Sở chặn đường lui, hãn hai nghìn tinh binh ắt sẽ tiêu mất!

Lập tức Bạch Mặc đứng dậy, lệnh vài tên thân binh vào trong triệu tập tất cả Giáo Úy, Tư Mã tất cả tới. Sau đó lệnh cho bộ Tư Mã dẫn bộ binh quần cỏ toàn thân, bố trí nghi binh, còn lại các bộ, các khúc đêm nay lặng lẽ rút quân về phía sau. Đồng thời hành động bí mật, lập tức ngưng trang, trong lúc bất luận việc gì nghiêm cấm không được phát ra tiếng động.

Trong chốc lát, mấy trăm cây đuốc trong đại doanh quân Hán đều tắt, chỉ có đội quân phía trước gần Sở quân nhất ngược lại, gia tăng thêm mười mấy cây đuốc, trạm canh gác cũng tăng thêm rất nhiều binh sĩ. Ánh lửa chiếu vào, có thể nhìn thấy rõ ràng, ít nhất cũng tới trăm sĩ tốt quân Hán hoành kiếm vạt ngang đứng tại trạm canh gác, tất thấy đều rất cảnh giác.

Để tránh bị gác tốt quân Hán phát hiện, quân Sở ngấm lúi lại phía sau cách trạm gác mấy chục bước.

Từ khi Hạng Trạng vượt qua đây, quân Sở ngấm thành lập hai trạm canh gác, mỗi khi đại quân dừng trại, ngoại trừ trạm gác ở ngoài chỗ sáng, còn thiết lập một trạm gác ngấm.

Giờ Sửu vừa trôi qua, ngọn đuốc của quân Hán tại tiền trận cũng đều cháy hết.

Sau khi đuốc tắt, sĩ tốt trạm canh quân Hán cũng không thắp đuốc mới, toàn bộ quân đội tiền trận đều chìm trong bóng tối, Tuy nhiên dưới ánh trăng, sĩ tốt trạm canh quân Hán vẫn có thể thấy rõ tình hình đội quân trước tiền trận. Gần một trăm sĩ tốt trạm canh vẫn như cọc gỗ đứng sừng sững trên núi, không lúc nào thả lỏng.

Lúc này, Bàn Ngọc cùng hầu nghìn Thiên Lang vệ tinh nhuệ đang ngủ say, nghỉ ngơi dưỡng sức để ứng phó trận ác chiến tiếp theo.

Sĩ tốt trạm canh cảm thấy, phía trước quân Hán yên lặng không một tiếng động nên sau đó lui lại.

Giờ dần canh ba, chính xác là lúc sáng sớm, thời điểm trời âm u nhất.

Đang ngủ say, Bàn Ngọc bị thân binh dưới trước nhẹ nhàng lay tỉnh.

Lúc này, Bàn Ngọc xoay người ngồi dậy, sớm có thân binh mang túi nước da dê tới, Bàn Ngọc bốc nắm nước lau lau mặt, ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, hạ huyền nguyệt giấu như lưỡi câu đã ẩn sau vách đá.

Nhìn quanh bốn phía, ngủ say hơn nửa đêm, nhóm Thiên Lang vệ tinh nhuệ cũng đều đã tỉnh dậy. Lúc này đang khẩn trương, chuẩn bị tiến lên phía trước.

Đại chiến phía trước, có rất nhiều việc cần chuẩn bị, thí dụ như kiểm tra áo giáp, đai lưng, kiểm kê cung tiễn, kệp lương khô, vải bạt vào ba lô. Thiên Lang vệ đều là lão binh từng vào sinh ra tử, bọn họ hiểu được rằng trên chiến trường cần chuẩn bị đầy đủ, trên chiến trường tình huống phát sinh lại càng nhỏ.

Chiến tranh từ trước tới nay đều rất tàn khốc, ở trên chiến trường, địch không chết thì người chết, chiến đấu quyết tử. Bất luận có sơ xuất nhỏ nào, thí dụ như áo giáp bóc ra, xà cạp bụng gia, vải bạt trong ba lô rơi xuống, đều có khả năng khiến người tử vong. Cho nên, đại chiến phía trước, chuẩn bị kỹ lưỡng tuyệt đối không thừa.

Bàng Ngọc giật mình, hỏi:

- Quân Hán có thể kỳ lạ vậy sao?

- Không có.

Thân binh lác đầu nói:

- Khi đêm đến, quân Hán liền không có động tĩnh gì.

Đang nói, một gã thân binh bỗng nhiên chỉ ngón tay kêu lớn:

- Tướng Quân mau nhìn, ánh lửa!

Bàng Ngọc nghe vậy liền ngẩng đầu, chỉ thấy phía bên phải đoạn sườn núi một bó đuốc đang cháy, đó là tín hiệu ước định, đến khi đoạn sườn dốc ngọn đuốc cháy sáng, có nghĩa là một trăm quân sĩ trên vách đối diện chặn đường lập tức chặn đường lui của quân Hán. Nói cách khác, bọn họ đã chặn đường lui của quân Hán, khi Bàng Ngọc bên này động thủ.

Lập tức Bàng Ngọc cầm hoành đao trong tay giơ lên cao, trầm giọng quát:

- Truyền lệnh, toàn quân tập kết!

Quân lệnh của Bàng Ngọc nhanh chóng được truyền xuống, Thiên Lang vệ tinh nhuệ liền lặng lẽ tập kết trong đêm. Thiên Lang vệ không hề được huấn luyện có bài bản, từng trải qua trăm trận chiến, tuy rằng trong bóng tối, cũng không có tướng tá chỉ huy toàn đội, tuy nhiên rất nhanh sau đó, bọn họ đã tập kết đầy đủ.

Sau khi, nửa thời gian uống chén trà trôi qua, hơn hai nghìn Thiên Lang vệ đã tập kết xong.

Bàng Ngọc cầm mũ giáp trên tay thân binh, tiếp đó cài dây da vào cằm, sau đó trong bóng đêm từ từ rút hoành đao ra, dưới ánh sáng lạnh lẽo, lưỡi đao thoáng chói nổi lên một tia sáng lạnh ngắt, mặc dù đứng cách xa vài bước, cũng có thể cảm nhận được trên hoành đao lộ ra sát ý.

Bàng Ngọc giơ hoành đao lên, dẫn đầu đoàn quân nhẹ nhàng đi về phía trước, trận địa sẵn sàng chuẩn bị đón địch, hơn hai nghìn Thiên Lang vệ tựa như ma quỷ trong bóng đêm, đều rút thủ đao hoặc là trường mâu giơ lên, sau đi theo phía sau Bàng Ngọc, hùng hổ tiến về phía trước.

Chỉ trong chớp lát, Bàng Ngọc đã dẫn quân Sở tiến gần tới quân Hán, chỉ còn cách mấy chục bước, gần một trăm tên quân Hán đứng trên trạm canh cầm trường kích trong tay đứng canh gác, bên kia có gần một trăm sĩ tốt đứng trên trạm canh phía sau, sĩ tốt quân Hán đứng rải rác khắp nơi, hiển nhiên, quân Hán vẫn chưa kịp vận chuyển đầy đủ quân nhu, cho nên chỉ có thể đóng quân ngoài trời.

Khiến Bàng Ngọc có chút bất ngờ, không ngờ quân Hán không có thấp lửa trại, hoặc là bọn chúng không lạnh sao?

Mặc dù Bàng Ngọc trong lòng có phần hoang mang, nhưng cũng không hề dừng lại, trong chớp lát, Bàng Ngọc dẫn theo Thiên Lang vệ tinh nhuệ liền chết xông tới trước trận quân Hán, tuy nhiên Bàng Ngọc nhanh chóng nắm được tình hình. Bọn họ đã liều chết xông lên đến trước mặt, gần một sĩ tốt quân Hán trên trạm canh vẫn không có phản ứng là sao? Lại còn quân Hán nằm trên mặt đất, không ngờ vẫn còn đang ngủ say là sao?

- Phù!

Một gã Thiên Lang vệ tinh nhuệ chém mạnh một đao, thoáng chớp đã khiến một gã ‘ Quân Hán trên trạm canh’ nằm trên mặt đất.

- Tướng quân, là cây cỏ hình nhân!

Tên Thiên Lang vệ tinh nhuệ lập tức kêu lớn.

- Tất cả đều là người nộm, đều là cây cỏ!

- Cái gì, tất cả đều là cây cỏ giả người sao?

Bàng Ngọc nghe vậy trong lòng trầm xuống, giơ đao quát lớn:

- Mau châm lửa!

Vừa ra lệnh, rất nhanh sau đó liền có Thiên Lang vệ tinh nhuệ sát đá lấy lửa, châm hơn mười cành thông bó thành ngọn đuốc, bó đuốc rực sáng, lúc này Bàng Ngọc mới nhìn thấy rõ, ở trên đường ‘ Sĩ tốt quân Hán trên trạm canh gác quả thực đều là cây cỏ khoác áo giáp, sĩ tốt quân Hán nằm rải rác trên mặt đất cũng đều là chiến bào quân Hán.

Đường như bên này châm lửa, đồng thời, bên kia núi cũng đột nhiên đuốc phát sáng.

Sau đó, một trăm Thiên Lang vệ đảm nhiệm trấn đường lui quân Hán, liền cầm hoành đao chạy qua Kim Ngưu bảo nhau qua bên kia có chiến trận, hai bên gặp nhau, mới biết trên đường không gặp mấy nghìn quân Hán! Bấy giờ mấy nghìn quân Hán tinh nhuệ, không ngờ giống như không khí biến mất, hơn nữa đi lúc nào cũng không hay biết.

Bàng Ngọc thu đao vào vỏ, có chút nuối tiếc, nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc thật. Bản Tướng Quân bày tiệc rượu khoản đãi, nhưng khách mời của chúng ta lại chuồn mất.

Có tiểu giáo hỏi:

- Tướng Quân, quả thực có truy đuổi nữa không?

- Không cần đuổi theo.

Bàng Ngọc phẩy tay áo, nói:

- Tình hình này, xem ra quân Hán đã đi vài canh giờ rồi. Lúc này, truy đuổi không kịp nữa rồi, vô ý, còn có thể bị bọn chúng mai phục!

Ngừng lại một lát, Bàng Ngọc lại nói:

- Chờ tới trời sáng, sau khi tụ họp cùng Đại Vương, sẽ do Đại Vương định đoạt.

Trời sáng.

Bạch Mặc mặc y phục màu trắng, khoác trên mình áo khoác màu trắng, trang nghiêm đứng hóng gió trên sườn phải Kiếm Các, trên độ cao mấy chục trượng nhìn xuống, đáy cốc Kiếm Các giống như sợi tơ bé xíu. Kiếm Các bên trong mây mù che phủ, không thể thấy rõ đường đi phía trước.

Bỗng nhiên ở giữa, bóng dáng từ xa xa giống như một con kiến bên trong mây mù chui ra. Sau đó, phe phẩy cờ xí trong tay hướng lên vách đá cao ra hiệu, lập tức có binh sĩ đi vào báo tin cho Bạch Mặc, nói:

- Tả Tướng, trạm canh gác hồi báo, quân Sở không đuổi theo, mà đóng quân tại chỗ.

- Đáng tiếc.

Bạch Mặc có chút nuối tiếc, thở dài.

Bạch Mặc muốn sẽ thực hiện lại kế sách cũ, một lần nữa phục kích quân Sở tại Kiếm Các, tuy nhiên xem tình hình, lần này chủ tướng quân Sở nhìn lại Sở Vương Hạng Trang lần trước cũng phải cẩn thận hơn.

Ngừng lại một lát, Bạch Mặc lại nói tiếp:

- Truyền lệnh cho Lý Giáo Ủy cùng hai nghìn sĩ tốt quận Hán Trung chọn chỗ cao nhất trong cốc xây dựng căn cứ tạm thời, chuẩn bị cố thủ! Tả, hữu nhị bộ, lúc này hạ trại trên sườn núi!

Bạch Mặc hiểu rất rõ, Kim Ngưu là tấm bình phong cuối cùng của Hán Trung, mà Kiếm Các là nơi hiểm yếu nhất trên đường tới Kim Ngưu, chỉ có bảo vệ Kiếm Các, Hán Trung mới có thể bảo toàn!

Việc này, quân Sở đã có chuẩn bị trước mà tới, không có gì quá bất ngờ xảy ra, chậm nhất trong ba ngày, đại quân Sở Quốc sẽ đuổi tới Kiếm Các, từ Hàm Dương viện quân ít nhất mất bảy ngày mới có thể đi tới, nói cách khác, lúc này dưới trướng Bạch Mặc có không tới năm nghìn quân, ít nhất cần phải cố thủ Kiếm Các trong vòng bốn ngày, quả thực đây là một nhiệm vụ gian khổ.

Mặc dù Kim Ngưu khó đi, mặc dù Kiếm Các hiểm trở, nhưng mà, Quân Sở đều là quân tinh nhuệ, thậm chí núi cao mấy chục trượng cũng không thể ngăn nổi bước chân của họ, cho nên, Bạch Mặc tuyệt đối không dám một phút lơ là, ngoài ra hai nghìn sĩ tốt quận Hán Trung thủ vững chỗ cao nhất Kiếm Các, đoạn thượng cũng phải phải trọng binh bố trí phòng vệ.

Ở hai sườn vách núi trấn giữ tốt là điều tất yếu, thứ nhất từ trên cao nhìn xuống có thể tấn công quân Sở trong cốc, thứ hai có thể ngăn chặn kỳ binh đặc biệt của quân Sở chặn đường rút lui của quân Hán.

Đương nhiên, đóng quân trên sườn núi trùng trùng điệp điệp cũng gặp nhiều khó khăn, vấn đề lớn nhất chính là bên hậu cần tiếp tế, không nói đến quân lương cần cung ứng, chỉ cần nhắc tới nước dùng cho hai nghìn tướng sĩ mỗi ngày, cũng là vấn đề không nhỏ. Tuy nhiên, điều này không phải không thể vượt qua! Vì bảo vệ cho Kiếm Các, Bạch Mặc cũng không ngại khiến các tướng sĩ quân Hán dưới chướng ăn chút trái đắng, chảy chút mồ hôi.

319. Chương 318 Giảng Co

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 318 Giảng co

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Qua suốt một ngày hành quân, Hạng Trang cuối cùng vào lúc gần tối cùng Bàng Ngọc hội họp, sau khi nhìn binh lực với quân Sở tuy rằng vượt qua quân Hán, nhưng ngoài trừ Bàng Ngọc dẫn hơn hai nghìn tinh binh ở doanh trại Thiên Lang, Hạng Trang từ huyện Lăng Trung mang theo tất cả tư binh của cường hào Tàn gia, Đường gia và Ba Thục, sức chiến đấu có hạn.

Tạm thời làm vãi lớn trong mũi thuyền của lều lớn trong quân Bàng Ngọc, Hạng Trang đang triệu tập chư tướng hợp nghị.

Bàng Ngọc tạm thời dùng tảng đá làm bàn hành quân rải ra một tấm giấy trắng, su đó trên giấy vẽ ra một bức bố phòng đồ đơn giản của Kiếm Các quân Hán, vừa vẽ vừa giới thiệu:

- Quân Hán đang ở chỗ cao nhất xây dựng điểm mấu chốt khe Kiếm Các, đây tuy rằng chỉ là một tòa kết cấu gỗ xây dựng giản dị, chỉ khi nào quân Hán sử thành rồi, phiền toái lớn.

Chư tướng liên tục gật đầu, Hạng Trang cũng cho rằng, Các Kiếm có thể là một tên gác cổng, cửa ải hiểm yếu vạn người không thể mở, một khi làm cho quân Hán tu sửa xây dựng, quân Sở lại muốn công phá trên cơ bản thì không có khả năng rồi.

Dừng một hồi, Bàng Ngọc lại nói tiếp:

- Ngoài ra, trên hai bên vách của hai mặt Kiếm Các, quân Hán cũng phân biệt các đồn trú quân đội hùng hậu, quân ta lại muốn gỡ lại trò cũ, xuất đội kỵ binh từ trên vách núi đi tắt cắt qua đường lui của quân

Hán là tuyệt không có khả năng, hơn nữa, nếu như quân ta lựa chọn trực tiếp tấn công, vậy thì trên vách núi hai nhóm quân Hán sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất!

Chư tướng lại gật đầu, khe Kiếm Các hẹp và khó đi, vách núi là vách đứng càng khó trèo, quân Hán phòng thủ ở trên vách núi chỉ cần vút lẫn cây lồi thạch, quân Sở tấn công trực diện sẽ bị tử thương nghiêm trọng, hướng chi chỗ cao nhất của khe Kiếm Các, còn có một tòa dễ xây dựng đang cải tạo, xem ra, quân Hán thật sự tính toán đưa Kiếm Các tạo thành một tòa không dễ phá vỡ?

Tần phu nhân xinh đẹp Nga Mi may mắn dự thính hội nghị, hạ giọng nói:

- Nói như vậy, quân ta há không có khả năng đánh hạ Kiếm Các rồi?

- Vậy thì chưa chắc.

Đường Thông nói,

- Chỉ cần Hô Diên tướng quân có thể đem quân lách theo đường nhỏ tới phía sau quân Hán...

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, không cho là đúng nói:

- Khi Đại vương từ đường nhỏ rút lui, cái đường nhỏ phía sau núi kia đã bị quân Hán biết rồi, Bạch Mặc dụng binh cẩn thận, không thể nào đối với một đường nhỏ có khả năng uy hiếp đường lui phía sau quân Hán lại bỏ mặc, hơn nữa đường nhỏ này ẩn sau khe mỏm núi đá này, quân Hán chỉ cần dùng một tảng đá lớn chạm khe hở, quân ta sẽ không có cửa mà vào đường này.

Hạng Trang im lặng, ngày hôm qua hắn sở dĩ phái Hô Diên theo đường nhỏ mà đi để cắt đường lui của quân Hán, chính là vì lúc ấy Bạch Mặc đang giằng co với Bàn Ngọc trên núi Kim Ngưu, nếu như hắn biết Bạch Mặc đã lui thủ Kiếm Các, vậy căn bản không cần phải làm việc thừa như vậy, chính như lời Bách Lý Hiền vậy, Bạch Mặc dụng binh cẩn thận, há lại giữ lại sơ hở như vậy?

Việc cho tới bây giờ, không còn chính sách khác, chỉ có thể tấn công từ trực diện Kiếm Các!

Lập tức Hạng Trang hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, chủ lực của Thiên Lang doanh, Hồ Bí doanh khi nào tới được?

Bách Lý Hiền quỳ ngồi dậy, chấp tay đáp:

- Bẩm Đại vương, nhiều nhất là hai ngày, đại quân hai doanh trại sẽ đến!

- Tốt!

Hạng Trang gật gật đầu, lại hỏi Bàn Ngọc:

- Tử Ngang, quân Hán đang tu sửa gấp cứ điểm quan trọng Kiếm Các, ước chừng còn cần mấy ngày nữa mới có thể sửa xong?

Bàn Ngọc nói:

- Ít nhất năm ngày!

Hạng Trang lại gật đầu, hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão khú, quận tốt của quận Hán Trung khi nào thì có thể hoàn thành tập kết? Còn viện quân Hán quốc của Quan Trung, khi nào có thể đuổi tới Hán Trung?

- Điều này...

Khuất Bất Tài nghe vậy cứng lại, đúng là không có lời nào chống đỡ được.

Ô Mộc Nhai tuy rằng đã thành lập hệ thống bồ câu đưa thư, tuy nhiên đại đa số đều là cơ cấu phân nhánh cùng với liên hệ đơn độc giữa tổng bộ.

Mỗi một chỗ cơ cấu phân nhóm lại không có liên lạc giao nhau, lúc này mới tạo thành phạt Thục trên tình báo quân Sở không suôn sẻ, bởi vì mật thám của Quan Trung đạt được tin tức dùng bồ câu đưa thư phát theo hướng Giang Đông, tổng bộ Giang Đông còn phải phái người phát theo hướng cách cơ cấu phân nhóm

gần nhất của Hạng Trang, sau đó lại do cơ cấu phân nhóm truyền tin tức tới cho Hạng Trang, đến lúc này, thời gian không kịp nữa rồi.

Hoặc là, tin tức không dễ dàng đưa đến, hay là hoàn cảnh thời gian, không hề có giá trị nữa.

Lập tức Hạng Trang nhíu mi, hướng về phía Khuất Bất Tài nói:

- Lão khuất, không cần biết dùng biện pháp gì, cũng không cần biết phải trả với giá nhiều bao nhiêu, phải mau chóng nắm bắt kịp thời và chuẩn xác động hướng của Hán Trung, quân Hán Quan Trung!

Kiểm Các có thể công phá hay không, Hán Trung có thể lấy được hay không, có hai nhân tố quyết định.

Một là Cao Sơ, đại quân Sở quốc của Bách Lý Hiền có thể kịp thời đến nơi hay không, một nữa là viện quân Hán quốc đuổi tới cái gì?

Nếu như đại quân Sở quốc có thể đánh được viện quân Hán quốc đoạt được Kiểm Các, vậy thì Lưu Bang tự mình dẫn đại quân đến trước, cũng là không bảo đảm quận Hán Trung, bởi vì lúc này Hán quân tình nhuệ đã ra hết Bắc trưng Hung Nô mà đi, Lưu Bang có thể dẫn số lượng quân Hán của Hán Trung hết sức có hạn, sức chiến đấu chỉ sợ cũng có hạn, lại há có thể cùng với hai đại doanh tình nhuệ Thiên Lang, Hồ Bí so sánh?

Nhưng mà, nếu như quận tốt Hán Trung đã đoạt quân Sở đánh vỡ Kiểm Các trước hoàn thành tập kết, hoặc là Lưu Bang tự mình dẫn đại quân đi đoạt Kiểm Các bị chiếm đóng trước kia nhanh chóng đuổi tới, vậy thì mưu cầu Hán Trung trên cơ bản không có hi vọng gì rồi, đại doanh Thiên Lương, đại doanh Hồ Bí lại là dừng mảnh thiện chiến, cũng không thể công phá ít nhất có năm vạn quân Hán trở lên đi thủ Kiểm Các!

Cho nên, Hạng Trang chắc chắn phải nắm giữ động hướng của quân Hán Hán Trung, Quan Trung.

Khuất Bất Tài lúc này quỳ ngồi dậy, nghiêm nghị nói:

- Đại vương yên tâm, thần nhất định không hổ thẹn sứ mệnh!

Ô Mộc Nhai ở Quan Trung, Hán Trung kinh doanh mười năm, đã mở một mạng lưới quan hệ cực lớn, cùng với nhiều cường hào thế gia và quan thần thế gia đều có trăm mối liên hệ chằng chịt, mà trong đám cường hào thế gia, quan thần thế gia này cũng nuôi bồ câu đưa tin cũng không thiếu, nhờ vào đám bồ câu đưa tin này, kịp thời truyền đi tin tức vẫn là hoàn toàn có khả năng.

Tuy nhiên cứ như vậy, tính có khả năng việc tổ chức Ô Mộc Nhai bại lộ là gia tăng rất lớn.

Nói cho cùng, tin tức của tổ chức này cũng không chỉ có một nhà Ô Mộc Nhai của Sở quốc, các nước chư hầu Hán quốc, Tề quốc, Sở quốc cũng đều có tổ chức tình báo riêng của mình, đám tổ chức tình báo này ngoài từ địch quốc thu thập tin tức ra, nhân viên tình báo gánh vác nhiệm vụ phản gián địch quốc, nhân viên tình báo các nước thất cổ chưa từng ngừng lại.

Tần phu nhân bỗng nhiên duyên dáng đứng dậy, nói với Hạng Trang:

- Đại vương, Tần gia ở Quan Trung, Hán Trung có vài trang viên sản nghiệp, bình thường cũng dùng bồ câu đưa tin truyền lại tin tức, nếu như Đại vương cần thiết, hơn nữa tin tức được đưa đến Tần gia chúng ta, hệ thống truyền tin của Tần gia có thể không chút giữ lại phối hợp với Khuất tổng quản truyền lại tin tức.

- Vậy đa tạ phu nhân.

Hạng Trang nghe vậy mừng rỡ, loại ý tốt này hẳn có thể cự tuyệt sao.

Tần phu nhân thần nhiên cười, lại nhẹ nhàng ngồi trở về, ngồi phía dưới Tần phu nhân, Đường Thông nheo mắt, lập tức cũng đi theo quỳ ngồi dậy, khảng nhiên nói:

- Đại vương, Đường gia chúng ta ở Nam Trịnh cũng có hai trang viên, bình thường cũng tự có bồ câu đưa tin truyền lại tin tức, Đại vương nếu tin được, Đường gia chúng ta cũng nguyện ý giúp đỡ một tay.

- Đường nhiên tin được

Hạng Trang càng mừng rỡ, lại hướng Khuất Bất Tài nói,

- Lão khuất, việc này giao cho người.

- Đại vương yên tâm.

Khuất Bất Tài chấp tay thở dài nói,

- Quay đầu đi thần liền tìm các chủ nhà, mau chóng bao trùm tổ chức mạng lưới tình báo Quan Trung, Hán Trung cùng với Ba Thục, đảm bảo Hán Trung, Quan Trung sẽ nằm dưới sự theo dõi toàn diện của chúng ta!

Có sự tương trợ to lớn của cường hào Ba Thục, lại có Hạng Trang không tiếc giá phải trả đồng ý, nếu như không làm không xong, Khuất Bất Tài thật nên tự sát.

Hạng Trang lại hướng Bàn Ngọc nói: Tử Ngang, hai đại doanh chủ lực Hồ Bí, Thiên Lang tuy rằng còn không có đuổi tới trước, tuy nhiên, người cũng đừng khiến Kiếm Các quân Hán nhàn rỗi, mặc kệ ban ngày hay là ban đêm, thường thường vẫn là thành linh giết hấn một trận, liền không có khả năng đánh lên thật sự, ít nhất cũng khiến cho quân Hán không yên tâm xây sửa cứ điểm.

- Vâng!

Bàn Ngọc quỳ ngồi dậy, chấp tay thở dài, ầm ầm ứng với vâng.

Đường nhỏ phía sau núi Kiếm Các

Trải qua một ngày một đêm hành quân đường dài gấp, sau khi đã ngã chết mấy chục binh lính, Hồ Diên rốt cuộc mang theo hai nghìn quân tinh nhuệ Thiên Lang chạy tới phía sau núi Kiếm Các, tại chỗ khe hở của cửa ra ngược lại không phát hiện thủ tốt quân Hán, tuy nhiên phái người tiến vào trong khe hở đó thăm dò, mới phát hiện đường khe hở hướng về phía Kiếm Các có một chỗ ra khác đã bị quân Hán dùng một tảng đá lớn phá hỏng!

Hồ Diên không tin, tự mình tiến vào khe hở đẩy xuống, tảng đá lớn không nhúc nhích tí nào.

Một lần nữa trở ra khe hở, tiểu giáo nói:

- Tướng quân, thông đạo bị đổ, không qua được!

Một tên tiểu giáo khác nói:

- Tướng quân, đường này không thông, chúng ta dứt khoát quay lại đi đường núi mà qua thôi?

Hồ Diên ngẩng đầu nhìn xem hai sườn cao ngất trong mây núi non trùng điệp, rất nhanh liền đánh mất ý định trở lại trong đầu, vùng núi cao rậm rạp Kiếm Các, khe vực sâu dốc, lại là khu săn bắn của bản địa, tiêu phu bình thường cũng không dám tiến vào, Sở quân nếu như vào núi, chỉ sợ là ra không được, nhưng cứ theo đường cũ mà quay trở lại, Hồ Diên thật sự không cam lòng.

Trầm ngâm một lát, Hồ Diên triệu đến hơn mười tên binh tinh nhuệ Thiên Lang, chỉ bảo:

- Mấy tên các người, đi bốn phía nhìn xem có người dân săn bắn nào không, nếu như tìm được rồi, tức khắc hồi báo!

Hồ Diên trái lại đã tâm không nhỏ, tên này còn ảo tưởng vào trong núi non trùng điệp để tìm người trên núi, sau đó nhờ người trên núi dẫn đường, trực tiếp đi đường vòng đánh lên Hán Trung.

Kiếm Các, công trường cứ điểm quan trọng.

Nơi cao nhất của đường khe, lúc này đã thành một công trường náo nhiệt, hai nghìn tên quân tốt Hán Trung đã thành dân phu, đang khuân vác từng tảng đá lớn, từng cây gỗ lên trên.

Nơi cao nhất, đã xuất hiện một tòa cứ điểm quan trọng đầu tiên.

Nhìn tới lui, sĩ tốt quân Hán bận rộn, giữa ánh mắt Bạch Mặc có chút sầu lo, tuần tra tới nơi cao nhất của công trường, Bạch Mặc bỗng nhiên nghỉ chân, quay đầu lại hỏi Lý Bố:

- Lý Giáo Úy, quân Hán Trung đã luyện huyện tốt của các quận khi nào mới có thể hoàn thành tập kết? Mỏ đường Kiếm Các phải mất thời gian bao nhiêu ngày?

- Điều này...

Lý Bố trầm ngâm một lát sau nói,

- Dù sao cũng phải mất ba ngày?

Lý Bố vẻ mặt xấu hổ, đáp:

- Mặt tướng cho rằng, ba ngày có thể hoàn thành tập kết, mở Kiếm Các cần phải năm ngày.

- Năm ngày mới có thể mở ra Kiếm Các?

Bạch Mặc nghe vậy giữa hai chân mày càng tỏ vẻ ưu tư, lập tức thư giọng điệu, u sầu nói:

- Nhưng chỉ mong viện quân của Đại vương có thể tới kịp lúc, nếu không, quận Hán Trung chỉ sợ là giữ không được.

320. Chương 319: Trời Giáng Thần Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 319: Trời giáng thần binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lý Bố không cho là đúng nói:

- Tả tướng, Kiếm Các hiểm trở, quân Sở chỉ sợ là công phá không được.

- Bằng không.

Bạch Mặc khoát tay áo, nói,

- Thiên hạ không có việc đánh không được thành trì, càng không có việc công không được quan ải, nếu như viện quân không thể kịp thời đến, Kiếm Các sớm muộn cũng thất thủ.

Lý Bố bĩu môi, lại không nói thêm cái gì, trong lòng vẫn là không phục.

Bạch Mặc cũng không tranh cãi nhiều, trong đầu hẳn đang muốn nhanh chóng bàn tính, thế nào mới bảo vệ được Kiếm Các càng lâu?

Đang giữa lúc suy nghĩ, phía trước có một tên quận tốt Hán Trung bỗng nhiên một chân giẫm lên một bãi nước tiểu, lập tức a một tiếng té ngã xuống đất, cái ngã chân này cũng không nhẹ, tên quận tốt Hán Trung kia nửa ngày không thể đứng lên, hừ hừ nửa ngày, tên quận tốt Hán Trung kia mới hết hơi, chửi ầm lên:

- Nước tiểu của tên nào? Hại lão tử té một phát bổ nhào!

Tuy nhiên không có người đến thừa nhận, Bạch Mặc nghe xong lại thấy trong lòng đột nhiên khê động.

Khi ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đường thác nước đang từ hơn mười trượng cao nghiêng chảy xuống, đây cũng là ngọn nguồn khe suối, lập tức Bạch Mặc nhẹ nhàng gõ nhịp, mỉm cười nói:

- Trời giáng thần binh, trời giáng thần binh ha hả!

- Trời giáng thần binh?

Lý Bố thỏa mãn nói,

- Ở đâu? Thần binh ở đâu?

- Đó.

Mặc giơ tay chỉ ra chỗ trên khe thác nước đang nghiêng chảy nước xuống, lại nói,

- Lý Giáo Ủy, người hãy lập tức chọn ra ba trăm tráng sĩ, đi phía sau núi đốn ba nghìn khúc tre bương về, bốn tương cần dùng.

- Vâng!

Mặc dù trong lòng Lý Bố không hiểu rõ lắm, vẫn lĩnh mệnh mà đi.

Không đến nửa canh giờ, Lý Bố liền mang theo ba trăm bộ khúc từ sau núi đốn ba trăm khúc tre bương trở về.

Bạch Mặc lại mệnh Lý Bố dẫn người đem ba trăm khúc tre bương từ giữa chẻ ra, ngoại trừ bên trong đoạn tre, làm thành sáu trăm thanh tre ngắn dài không đều, sau đó đem đám thanh tre này gác lên khe thác nước trăm trượng, đem thác nước nghiêng xuống tới Kiếm Các, để cho nước suối từ các tảng đá Kiếm Các róc rách chảy xuống...

Lý Bố vẫn là không hiểu được, hỏi:

- Tả tướng, đây là ý gì?

Bạch Mặc không đáp, chỉ có điều chỉ bảo Lý Bố:

- Lý Giáo Ủy, lại dẫn người đem thêm ít thanh tre về!

- Thanh tre

Lý Bố rốt cục hiểu, lập tức hai mắt sáng ngời, hưng phấn mà nói,

- Tả tướng, có phải là lao đi ngâm trong nước, lại rải lên thanh tre, quân Sở chỉ sợ là đứng không yên?

Bạch Mặc không đáp, khước miệng lại cười lên.

Chỉ chớp mắt hai ngày qua đi, Thiên Lang doanh, Hồ Bí doanh chủ lực cuối cùng cũng đuổi tới.

Ô Mộc Nhai rốt cuộc truyền tin tức về Hán Trung, Quan Trung, căn cứ vào tin tức Ô Mộc Nhai nắm giữ, dưới sự sắp đặt của quận Hán Trung binh lính các huyện vẫn chưa tập kết xong, Lưu Bang cũng dẫn đại quân vừa mới đi ra từ đường nhỏ Tử Ngọ Cốc, ít nhất còn phải hai ngày mới có thể đuổi tới Nam Trinh, còn phần chi viện Kiếm Các, ít nhất cũng phải cần thời gian năm ngày!

Quân trong lều, Hạng Trang đang triệu tập chư tướng nghị sự.

Vỗ vỗ bản đồ, Hạng Trang nói:

- Chúng ta còn thời gian năm ngày!

- Đại vương, cần gì năm ngày? Hai ngày là đủ rồi!

Tấn Tương ngang nhiên nói,

- Một tòa Kiếm Các không quan trọng, ba năm nghìn quân Hán, muốn ngăn trở năm vạn binh tinh nhuệ Đại Sở ta? Quả thật là đang vọng tưởng?

- Tốt

Hạng Trang vui vẻ gật đầu nói,

- Có luồng sát khí.

Tấn Tương quỳ ngồi dậy, lớn tiếng nói:

- Đại vương, thần nguyện tiên phong!

- Tốt!

Hạng Trang gật gù đầu, lại nhìn quanh chư tướng quát mào,

- Để Tấn Tương làm chủ tướng, Do Uyên làm phó tướng, ba nghìn sĩ tốt Hồ Bí làm hai cánh, mang theo nhiều mộc thuẫn, lập tức khởi xướng tấn công!

Dừng một chút, Hạng Trang lại nói,

- Hôm nay trước khi trời tối, quả nhân hy vọng có thể cùng chư tướng ở trên Kiếm Các cùng nâng chén uống rượu.

Tấn Tương, Do Uyên đồng thời chấp tay, âm âm nói:

- Thần...nhất định không hổ thẹn nhận mệnh!

Dứt lời, Tấn Tương, Do Uyên liền vung áo khoác, nghênh ngang xoay người mà đi ra lều.

Một lát sau, Sở quân đóng quân ở trên đường Kim Ngưu liền bắt đầu bận rộn lên, một mặt mái chèo to lớn âm âm bị nâng lên tới trước trận địa tuyến đầu của quân Sở, số trăm mái chèo to này là tư quân của cường hào Ba Thục mất thời gian hai ngày tìm tạo, toàn bộ do gỗ tròn trong núi to bằng miệng bát chế tạo mà thành, đủ chống đỡ được cây lán lôi thạch cùng phi mâu đâm.

Vì ứng đối với sự uy hiếp của Hán quân trên bờ, quân Sở cũng chuẩn bị đầy đủ.

Sau thời gian uống một chung trà, ba nghìn Hồ Bí liền kết thành sáu mươi cái phương trận, từng cái phương trận gồm năm mươi người, mỗi một người mang theo một cái mái chèo thật to, Tấn Tương xoay người chui vào dưới một mái chèo lớn, bỗng nhiên, kèn lệnh đồng thời kêu, lại dưới tiếng lệnh, sáu mươi cái phương trận liền dọc theo khe mà hướng về chỗ sâu trong Kiếm Các nơi cứ điểm quan trọng của quân Hán hùng hổ đi lên.

Quân Sở vừa tiến vò cốc, cây lán lôi thạch còn có cả phi mâu liền giống như châu chấu bay xuống.

Tấn Tương ẩn thân dưới mái chèo lớn, vừa lấy hoành đao ngăn cản cây lán lôi thạch hoặc phi mâu, vừa hướng về phía năm mươi Hồ Bí lớn tiếng truyền đạt mệnh lệnh:

- Phía trước có tảng đá lớn chắn, cẩn thận dưới chân, cẩn thận dưới chân!
- Phì Trư bị thương rồi, đem hấn giữ đằng sau đội, Hắc Cổ người đứng bên cạnh đi, thay thế Phì Trư!
- Hướng về giữa, chạy nhanh về giữa, dựa sát quá sẽ dễ tảng đá lớn nghìn cân đập vào!
- Cẩn thận phi mâu, đầu không cần áp sát vào mái chèo quá, trừ khi người muốn trên đỉnh đầu có vài cái lỗ!
- Cẩn thận tay cung tiễn quân Hán từ bên sườn bắn ra, huynh đệ cạnh bên đem đại thuẫn dựng thẳng lên, ngăn cản bắn từ góc!
- Các huynh đệ tăng sức mạnh lên, cứ điểm tất yếu của Kiếm Các cách phía trước không xa, tăng sức mạnh lên, cùng với lão tử ta giết lên, giết cho bọn chúng không còn mảnh giáp, Đại Sở uy vũ! Quân Sở tất thắng!
- Đại Sở uy vũ! Quân Sở tất thắng!

Một đội quân tinh nhuệ Hồ Bí âm âm như mắc chứng cuồng loạn rít gào đứng lên.

Tấn Tương không có chú ý tới đang nâng mái chèo chậm rãi hướng về phía trước, quân tinh nhuệ Hồ Bí cũng không chú ý tới, đá dưới chân bọn họ trên đường đã xuất hiện róc rách nước chảy, thậm chí thanh tre còn trơn ẩm, thỉnh thoảng quân tinh nhuệ Hồ Bí té ngã trên đất, hơn nữa, càng hướng đi về trước, quân tinh nhuệ té ngã trên đất càng nhiều.

Khi Tấn Tương phát giác tình hình không bình thường, quân Sở đã đâm lao phải theo lao.

Quân Hán trên cứ điểm quan trọng nhân cơ hội làm khó dễ, đem cây lán lôi thạch đẩy rơi xuống dưới, vốn dĩ còn có chút khó khăn quân tinh nhuệ Hồ Bí lập tức đều quăng ngã trên mặt đất, vốn dĩ mái chèo lớn khiêng trên đỉnh đầu cũng ngã oài một bên, mất đi mái chèo bảo hộ cực lớn, trên vách núi cung tiễn thủ của quân Hán, đầu mâu thủ trong phút chốc liền tạo sát thương thật lớn đối với quân Sở.

Chỉ trong thời gian chốc lát, liền có vài mái chèo lớn bị ném đi, cũng có gần trăm Hồ Bí ngã xuống trong vũng máu.

Trong lúc nguy cấp, Tấn Tương cũng không có lộ ra chút bối rối, mà là bình tĩnh một đao bổ ra một chi phi mâu, lại một cước đạp thạch ù ù cây lán ngã nhào, sau đó lại quay đầu rống giận:

- Đội sau đổi cho đội trước, rút lui! Hồ Bí vệ không hổ là huấn luyện có trăm chiến binh tinh nhuệ, Tấn Tương ra lệnh một tiếng, rất nhanh liền từ trong dốc núi rút lui hoàn toàn.

Trước sau không tới thời gian nửa giờ uống một chén trà, vốn dĩ khe sâu vô cùng ồn ào náo động liền quay trở lại sự yên tĩnh.

Trên cứ điểm quan trọng của Kiếm Các, Bạch Mặc đang nhìn về hướng dưới đường đá xuất thần của cứ điểm quan trọng.

Quân Sở, quân Sở quả nhiên là danh bất hư truyền, vừa mới tình hình như vậy, liền đổi thành ba nghìn hộ quân, vừa toàn quân bị hủy diệt, tử thương quá nửa lại là kết cục tất nhiên, nhưng Sở quân đâu? Không ngờ chỉ ở trên đường đá lại bỏ lại hơn một trăm xác chết Liêu Liêu Bạch! Hơn nữa từ đầu đến cuối, quân Sở vốn không hề để lộ một sự hoang mang nào!

Đây thật sự là một nhóm quân đội người sống, một đối thủ đáng sợ!

Bạch Mặc trong lòng càng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nếu hấn theo Hán Trung mang theo cũng đủ mãnh dầu hỏa, như vậy này mấy ngàn quân Sở tinh binh vào cốc dễ dàng, còn muốn xuất cốc đã có thể không dễ dàng như vậy! Tuy nhiên, này chung quy chỉ có điều, nếu Hề Quyên cũng không có nhiều mãnh dầu hỏa cung cấp cho hấn, cho nên, hấn cũng đừng nghĩ giữ lại mấy nghìn quân Sở này.

Nhẹ nhàng mà thở dài, Bạch Mặc quay đầu lại nói với Lý Bô:

- Lý Giáo Ủy, đi đem mấy cái chông sắt chuẩn bị cho thật tốt!

Lý Bô lĩnh mệnh đi, Bạch Mặc trên mặt lại lộ ra vẻ ưu tư, đợt sóng tấn công thứ nhất của quân Sở tuy rằng bị áp chế, có thể bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, có thể đoán được, mấy ngày tiếp theo, Kiếm Các chắc chắn sẽ trình diễn trận chiến ác liệt, quân Hán có thể kiên trì tới khi nào? Chỉ có trời mới biết.

Hậu trận quân Hán

Tấn Tương, Do Uyên tất cả đều rơi mặt mũi bầm dập, đang quỳ một gối xuống hướng về phía Hạng Trang thỉnh tội:

- Đại vương, thần vô dụng, dẫn đến tang thương thất lợi, xin người hãy dựa luật trừng trị. Mãi

Hạng Trang khoát tay áo, nhíu mày nói:

- Trước tiên nói sao lại xảy ra chuyện này?

Ba nghìn tinh binh Hồ Bí nhanh như vậy liền bị bại trận, điều này có chút ngoài dự đoán của Hạng Trang
Tấn Tương chán nản đầm một nắm đầm trên mặt đất nói:

- Đại vương, vốn dĩ tất cả đều rất thuận lợi, dựa vào sự yểm trợ của mái chèo lớn, trên vách núi quân Hán căn bản là uy hiếp không được chúng ta, nhưng khi thần đợi đến lúc tiến vào cứ điểm quan trọng Kiếm Các thì gặp phải phiền toái lớn, quân Hán lại dẫn nước suối từ khe đá qua, còn gắn thêm thanh tre, khe đá ẩm trơn, căn bản không thể đi lên được!

- Ủ?

Hạng Trang nhíu mày nói,

- Quân Hán dẫn nước suối theo khe đá lên? Còn gắn thêm thanh tre?

Bàng Ngọc, Bách Lý Mậu, Khuất Bất Tài cùng với Đường Thông, Tần phu nhân và cường hào Ba Thục tất cả đều biến sắc.

Đây cũng không phải là tin tức tốt, quân Hán dẫn nước theo đường khe đá chảy qua, không chỉ làm cho đá ẩm trơn khó đi, hơn nữa, nước suối chảy vào trong ủng của quân Sở, sẽ tạo thành quân Sở bước đi nặng nề, hành động chậm chạp, khi bình thường cũng thôi, có thể ở trên chiến trường, có chút gây trở ngại sẽ tạo thành hậu quả không thể vãn hồi.

Tấn Tương, Do Uyên đồng thời gật đầu, dáng điệu ủ rũ, Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói:

- Bạch Mặc này còn có chút nhanh trí, không ngờ nghĩ ra được biện pháp độc đáo đến ngăn cản tiến công của quân ta như vậy, tuy nhiên, bằng chút kỹ xảo nhỏ đã nghĩ ra được ngăn trở quân ta tiến công, cũng không tránh khỏi quá ngây thơ rồi.

Bàng Ngọc nói:

- Quân sư hay là đã có đối sách?

Bách Lý Hiền nói:

- Thiên Lang vệ, Hồ Bí vệ mang thêm ủng da, ủng da sẽ đạp lên trên phiến đá ẩm của thanh tre, dích xác rất dễ dàng ngã sấp, hơn nữa nước suối chảy ngược vào ủng, còn có thể làm cho tướng sĩ quân ta bước đi trở nên trì trệ, hành động trở nên chậm chạp, nhưng, tướng sĩ quân ta chỉ cần cởi ủng da ra mang giày rơm vào, thì vấn đề khó khăn này cũng được giải quyết dễ dàng!

- Cực đúng!

Hạng Trang gõ nhịp nói,

- Truyền lệnh, tức khắc cấp giày rơm cho Hồ Bí vệ!

Giày rơm không phải là vấn đề, quân tư gia của cường hào Ba Thục mang đều là giày rơm, Hồ Bí vệ đổi giày với bọn họ là được.

Tấn Tương chấp tay nói:

- Đại vương, xin cho thần một cơ hội, lần này thần nhất định không hổ mệnh!

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, nói:

- Tốt, quả nhân sẽ cho người cơ hội lần này nữa, người nhất định phải lấy được Kiếm Các, nếu không, quả nhân sẽ không tha cho người.

- Vâng!

Tấn Tương âm thầm ứng vâng, cùng với Do Uyên vô cùng vui vẻ sảng khoái mà đi.

Không đến thời gian nửa chén hương, trong đất đại doanh quân Sở đã lần nữa bận rộn lên, một đội binh sĩ tinh nhuệ Hồ Bí phụ giáp khiên mái chéo, rất nhanh hoàn thành tập kết, Tấn Tương mặt mũi bầm dập đang đứng ở dưới vách núi dựng đứng giáo huấn binh sĩ Hồ Bí, không biết nói câu gì, binh sĩ tinh nhuệ Hồ Bí hoàn thành tập kết liền núi hô biến động giống như muốn rít gào đều đứng lên, đáng về bộ vệ bao trùm cả bầu trời.

321. Chương 320: Thất Bại

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 320: Thất bại

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ở dưới sự yểm hộ của thuận mái chèo, ba nghìn quân Hồ Bí lại lần nữa áp sát vào chỗ sâu trong Kiếm Các.

Lần này, quân Hán đóng quân trên bờ vẫn không có nhiều biện pháp lắm, phi mâu và cây lăn thạch lồi trên dưới trăm cân tuy rằng không đủ để đánh quân Sở, lại không biết làm thế nào với mái chèo lớn của quân Sở, tảng đá cực lớn nặng trên nghìn cân đủ để uy hiếp mái chèo lớn của quân Sở, lại chỉ có thể theo vách núi dựng đứng đi thẳng xuống, rất khó đạp trên đầu quân Sở.

Về phần cung tiễn, dưới sự che chắn của mái chèo lớn và thuận lớn, căn bản chính là bài trí.

Ổ tiếng ký hiệu một sóng cao qua một sóng, ba nghìn Hồ Bí kết thành sáu mươi cái phương trận lại lần nữa gần đến dưới cứ điểm quan trọng, sau đó thuận theo đường khe suối tràn qua thềm đá ào ào hướng sát vào, lần này, thềm đá khe suối cùng với chỗ nước rơi nhiều đều là thanh tre lại không có cách nào ngăn trở quân Sở tiến bước vào, bởi vì quân Sở đã đổi mang giày rơm.

Không đến thời gian nửa chung trà, quân Sở đã đi hết một nửa thềm đá.

Cứ điểm quan trọng Kiếm Các trên tường gỗ vẫn chưa hoàn công, Bạch Mặc quần áo trắng, đang đôn đốc tác chiến.

Nhìn thấy thềm đá ẩm trơn cùng với thanh tre không cách nào ngăn trở quân Sở tiến bước, Bạch Mặc liền nhẹ nhàng thở dài, lập tức quay đầu lại căn dặn Lý Bô:

- Lý Giáo Úy, có thể tản chông sắt rồi.

- Vâng!

Lý Bô ầm ầm ứng vâng, quay đầu lại quát:

- Tản chông sắt!

Lý Bô ra lệnh một tiếng, tướng sĩ quân Hán canh giữ ở trên tường gỗ liền nắm lấy một chông sắt đưa thẳng xuống trên thềm đá gắng sức quăng rơi vãi xuống, chông sắt nặng không đếm rõ số lượng, sức lực của sĩ tốt lớn có thể quăng ra xa hơn hai mươi bước, chỉ trong chốc lát, tảng đá lớn đen đen của chông sắt liền từ trên trời rơi xuống, quăng đầy trên thềm đá.

Vừa đi tới nửa đường thềm đá, cũng lăn xuống một lượng lớn chông sắt.

Một tên quân tinh nhuệ Hồ Bí một cước bước ra, vừa lúc đâm trúng một chông sắt, sắc bén đâm một phát thủng giày rơm chui sâu vào dưới chân của hắn, chịu đau đớn, quân tinh nhuệ Hồ Bí kia lập tức kêu giống như tiếng heo kêu khi bị giết, rất nhanh, trên thềm đá vang lên tiếng kêu thảm thiết lúc này, hàng trăm quân tinh nhuệ Hồ Bí ôm hai chân ngã xuống trên thềm đá.

- Cẩn thận dưới chân!

Tấn Tương khản trương, lớn giọng la hét:

- Chông sắt, dưới chân có chông sắt!

Thực ra, không cần Tấn Tương nhắc nhở, ba nghìn Hồ Bí cũng biết được rằng có chuyện gì, cũng biết thì cũng biết, bọn họ cũng không có biện pháp gì, bởi vì sự phòng hộ của mái chèo lớn là có hạn, cho nên mỗi một phương trận của năm mươi tên Hồ Bí tinh nhuệ đều chắc chắn cùng chen chúc ở một chỗ, lúc này, khiến cho bọn họ căn bản nhìn không rõ mặt đất dưới chân, liền hướng về phía trước, cũng do tên tiểu giáo chuyên môn dẫn đường phụ trách nhắc nhở, bọn họ lại thấy được chông sắt trên mặt đất như thế nào?

Cho dù các tiểu giáo lớn tiếng hô hào, cho dù ba nghìn Hồ Bí biết rõ dưới chân có chông sắt, bọn họ cũng chỉ có thể bước đi hướng về phía trước mà đẩy mạnh, sau đó ầm ầm giẫm lên chông sắt, ầm ầm ngã xuống kêu thảm thiết trong vũng máu, trước sau thời gian một lát, có ít nhất bốn năm trăm tên tinh nhuệ Hồ Bí ngã xuống trong vũng máu, mái chèo lớn nghiêng trở mình hơn mười mấy khối!

Ngay sau đó, trên cứ điểm quan trọng, hai sườn trên vách núi tiền như mưa xuống, bị thương ngã xuống đất, lại mất đi mái chèo yểm hộ lớn quân tinh nhuệ Hồ Bí đều bị trúng tên mất mạng, quân tinh nhuệ Hồ Bí thương vong lập tức gia tăng kịch liệt, lúc này, Tấn Tương lại không cam lòng cũng biết được, tiếp tục tấn công là không có khả năng, lại tiêu hao hơn, toàn quân ba nghìn Hồ Bí bị tiêu diệt!

- Đội sau đổi đội trước, rút lui!

Tấn Tương mắt hổ phun lửa, cắn răng hạ lệnh

Trong tiếng kèn lệnh kéo dài không dứt, quân Sở lại rút lui trở về, lần một tiến công, quân Sở đã chết hơn trăm người, nhưng lần này trở về, quân Sở lại thương vong hơn năm sáu trăm người, thì thể của tướng sĩ quân Sở dường như sắp sửa chất đầy đồng dưới thềm đá, còn có máu chảy trên người bọn họ, gần như nhuộm đỏ cả một con suối nước.

Hậu trận quân Sở.

Nhìn về hướng bộ phận tàn quân quân Sở ‘nhảy về phía trước’, Hạng Trang có chút không dám tin tưởng vào mắt của mình, thế tấn công đợt sóng thứ hai của Hồ Bí vệ bị quân Hán làm tan rã như vậy? Hơn nữa, ba nghìn quân Hán tiến vào, trở về còn không đến hai nghìn rưỡi, hơn nữa đa số trên người đều mang thương tích, rất nhiều tướng sĩ chân bị tàn phế!

Tấn Tương hướng về phía Hạng Trang tường trình ngọn nguồn, cảm thấy nhục nhã hổ thẹn rút dao muốn tự vẫn.

Hạng Trang một tay ấn chặt tay Tấn Tương, phần nộ nói:

- Tấn Tương, ngươi thật khá!

Tấn Tương cúi đầu, xấu hổ nói:

- Đại vương, thần vô dụng...

- Vô dụng, vô dụng, ngoài trừ vô dụng thì ngươi còn nói điều gì được?

Hạng Trang giận dữ nói,

- Quả nhân sớm đã nói qua, trên đời này vốn không có tướng quân thường thắng, càng không có đội quân vĩnh viễn không ăn bại trận, vài ngày trước quả nhân còn nếm mùi thất bại ngay tại Kiếm Các, có phải là quả nhân cũng học được giống người không, tự sát để tạ ơn phụ lão Giang Đông?

Tấn Tương lo sợ không yên nói:

- Đại vương thân hệ an nguy Sở quốc, lại há có thể coi thường mạng sống của bản thân mình?

- Quả nhân không thể phí hoài bản thân mình, Tấn Tương ngươi sao lại có thể? Quả nhân có thể ăn bại trận, Tấn Tương người sao lại không thể bại trận?!

Hạng Trang buồn rầu hừ lên một tiếng, giọng điệu hơi chậm chạp,

- Bại trận thì không có gì là tốt, cố gắng hết sức tổng kết sự giáo huấn thất bại, tương lai trên chiến trường sẽ giành thắng lợi, ngươi ngay cả chết không sợ, còn sợ sống sao?

Tấn Tương im lặng không nói, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

Hạng Trang luôn luôn đặt kỳ vọng cao đối với Tấn Tương, Tấn Tương tuổi tuy rằng nhỏ, nhưng ở trong quân tư cách và sự từng trải không ở dưới Bàng Ngọc, cũng chỉ so với Cao Sơ kém hơn một chút, càng trọng yếu hơn chính là, Tấn Tương đối với Hạng Thị trung thành đã hòa hợp vào xương tủy, đáng tiếc chính là Tấn Tương không thể nào yêu đọc sách, không đọc sách rất khó trở thành soái tài, nhiều nhất cũng chỉ là mãnh tướng.

Hạng Trang hi vọng sự thảm bại hai lần của ngày hôm nay sẽ khiến cho Tấn Tương xúc động.

Ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, lúc này đã gần đến giữa trưa, các tướng sĩ cũng đã khá đói bụng rồi, lập tức Hạng Trang hạ lệnh:

- Truyền lệnh, toàn quân tạm thời nghỉ ngơi và chỉnh đốn, chuẩn bị ăn cơm!

Quân lệnh rất nhanh truyền đạt đi xuống, trận địa sẵn sàng đón quân địch tướng sĩ quân Sở đều cố định nghỉ ngơi, hỏa đầu quân trong quân thì ào ào mang nước từ khe suối ra, chôn nồi làm cơm, không đến thời gian một chút, trên đường Kim Ngưu liền dâng lên khói bếp lượn lờ, trong cái nồi lớn cho hơn trăm miệng ăn của các chiến sĩ hành quân mùi thịt heo mỡ thơm ngào ngạt, không tí tướng sĩ đã thèm chảy nước miếng.

Vải bạt trong lều lớn, Hạng Trang, Bách Lý Hiền, Cao Sơ và Bàng Ngọc bốn người lại không muốn ăn.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Hạng Trang mới thở dài nói:

- Bạch Mặc này, thật không hổ là sư huynh họ kiếm.

Cao Sơ gật gật đầu, không phải không chán nản nói:

- Mười năm trước, lão Khuất nếu có thể giết đám người này thì tốt rồi.

Hạng Trang trầm mặc sau một lúc lâu, lại đem ánh mắt hướng về Bách Lý Hiền, hỏi:

- Tử Lương, người có sách lược nào đối phó?

Dựa vào đánh trên điểm mấu chốt, Hạng Trang đã không có kỳ kế nào khác, nhưng theo tình hình trước mắt, tấn công trực diện dường như cũng không phải là cách hay, Bạch Mặc quá khó để đối phó, Thiên Lang doanh, Hồ Bí doanh thật muốn là không tiếc giá phải trả từ trực diện tấn công, coi như là đến sau cùng may mắn đẹp xong Kiếm Các, chỉ sợ cũng không có chút hơi sức dư nào để cùng Lưu Bang tranh đoạt Hán Trung.

Bách Lý Hiền lắc đầu, Hạng Trang không có cách, hẳn cũng là vô kế khả thi.

Trên thực tế, đều không phải là Hạng Trang, Bách Lý Hiền không biết dùng binh, lại càng không là hai người không đủ thông minh, mà là địa hình Kiếm Các quá mức hiểm trở, hơn nữa quân Hán lại đi trước một bước chiếm đoạt hai sườn núi, làm cho quân Sở muốn trở mình cắt đường lui của quân Hán cũng trở nên không thể, phạm đủ loại, quân Sở ngoại trừ tấn công trực diện, đã không còn ý đồ khác rồi.

Bàng Ngọc bỗng nhiên nói:

- Đại vương, Hồ Diên thật không ai có thể từ trong núi lớn tìm ra được đường nhỏ đâu.

- Hồ Diên?

Hạng Trang cười khổ lắc đầu,

- Từ đất Thục đến Hán Trung thật còn có đường khác để đi, Tần phu nhân, Đường Thông bọn họ dám cường hào Ba Thục này có thể không biết sao?

Đối với Hồ Diên, Hạng Trang là thật không hề nuôi giữ một hy vọng gì.

Nếu như không phải bởi vì thông tin không tiện, Hạng Trang rất có khả năng đã sớm khiến Hồ Diên đem hai ngàn Thiên Lang vệ mang đã trở lại, giữ ở trong núi tán loạn cũng không phải lãng phí thời gian?

Hạng Trang lại thật không ngờ, Hồ Diên thật sự đi tìm đường.

Thiên Lang vệ phân công nhau đi tìm ra hơn mười mấy dặm, rốt cuộc đi sâu vào trong núi mới tìm thấy ba hộ săn bắn.

Ba hộ săn bắn này nghe nói là hậu duệ của vương tộc Ba quốc, từ sau khi Tần quốc diệt vong, liền trốn cư trú ở đây, cho đến nay đã hơn một trăm năm, Hồ Diên sau khi đi hỏi, ba hộ săn bắn này vẫn thực sự biết có một đường nhỏ, có thể từ Lăng Trung đi thẳng đến Hán Trung, hơn nữa đi đường nhỏ này so với đi Kim Ngưu gần hơn nhiều.

Hồ Diên nghe tin liền vui mừng quá đổi.

Hướng về phía ba hộ săn bắn ngoài việc tặng thêm ba hoành đao còn thêm vò thiết thai cung, hộ săn bắn cuối cùng đồng ý dẫn đường, khi Hạng Trang bị thất bại ở Kiếm Các, khi không có cách nào, Hồ Diên mnag theo hai nghìn Thiên Lang vệ, dưới sự dẫn dắt của hộ săn bắn, bước thẳng đến đường hẹp quanh co ở Hán Trung, điều này sẽ, khoảng cách nhóm Hán Trung đến Nam Trịnh không đến trăm dặm.

Tuy nhiên, có một đường khe sâu rộng mấy chục trượng ngăn trở đường đi của Thiên Lang vệ.

Hồ Diên nhú nhú mày, quay đầu lại hỏi thợ săn:

- Người không phải nói trên khe có một cây đại thụ sao?

Thợ săn gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói:

- Hóa ra là một gốc cây đại thụ, năm trước ta và gia huynh vừa mới đi qua, nhưng mà cây đại thụ này đã có chút năm tuổi rồi, có thể là đã lâu ngày mục nát, sẽ rơi xuống khe núi đó.

- Nhưng mà tướng quân yên tâm, tiểu nhân có cách đưa mọi người qua đó.

- Người có biện pháp?

Hô Diên tức giận nói,

- Biện pháp gì?

Đây chính là khe sâu rộng mười mấy trượng, mà không phải chỉ có rộng mười mấy trượng, nếu như là khe núi rộng mười mấy trượng, trực tiếp vung cánh bay qua là được, có thể khoảng cách mười mấy trượng, phi không thể qua! Nếu như có cự nỏ, còn có thể dùng cự nỏ bắn dây thừng qua đó, nhưng vấn đề ở đây là Thiên Lang vệ căn bản không mang theo cự nỏ.

Thợ săn cũng không đáp lời, chỉ là lấy tay luồn vào trong miệng làm thành một tiếng huýt.

Chốc lát, bầu trời vang lên một tiếng sắc bén đến cực điểm, lập tức một kim điều đầu thần tuần đã rải vẩy cánh thật lớn từ đỉnh núi xuống, sau đó thu lại cánh đứng ở cánh tay phải của thợ săn, thợ săn lấy lông vũ kim điều, lại từ trong túi trên lưng lấy ra một túi dây tơ nhỏ nhỏ, một mặt đem một cái khác treo trên lưng của kim điều.

Thợ săn lại nhắc cánh tay phải lên, kim điều lập tức rít một tiếng bay về phía khe đối diện.

Dưới con mắt nhìn chăm chú của Hô Diên và hai nghìn Thiên Lang vệ, kim điều ở phía sau đối diện với một cây đại thụ lách một vòng lại bay trở về, thợ săn từ trên móng vuốt của kim điều cưỡi ra một sợi dây tơ, lấy một sợi dây thừng bằng hai ngón tay cột vào móng vuốt của kim điều, lại dùng sợi dây tơ tầm vừa nặng vừa thô kéo đến động núi đối diện, cuối cùng lại kéo trở về hình thành một giá song cộ tác kiêu.

- Này!

Hô Diên lập tức vui mừng quá đổi nói,

- Không nghĩ ra người thật là có biện pháp tốt.

322. Chương 321: Tập Kích Bất Ngờ Nam Trịnh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 321: Tập kích bất ngờ Nam Trịnh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lúc hoàng hôn, hai nghìn Thiên Lang vệ nhờ vào dây thừng trên cầu càn thuận lợi qua được khe suối sâu.

Qua được khe suối rồi, Thiên Lang vệ càng không có khoảnh khắc dừng lại, người săn bắn chỉ dẫn chạy thẳng đến quận Hán Trung trị Nam Trịnh mà đến, Hô Diên rất rõ, quân Hán của quận Hán Trung bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng hoàn thành tập kết, đại quân Hán Vương Lưu Bang cũng bất cứ lúc nào cũng có thể nhanh chóng đuổi đến quận Hán Trung, hẳn không có quá nhiều thời gian, phải tấn công bất ngờ Nam Trịnh!

Khi có thể đi ra núi lớn, phía trạm canh gác đi thăm dò bỗng nhiên về hồi báo: trước mặt phát hiện đại doanh quân Hán!

Đại quân tiến lên, tự nhiên phải phái trạm canh gác đi mở đường, bằng không rất dễ gặp mai phục của quân địch, tuy nhiên, có lúc tính phái trạm canh gác đi, cũng đồng dạng sẽ gặp phục kích, ví dụ như lần trước Hạng Trang, Hô Diên ở Kiếm Các gặp phục kích, không phải bọn họ không có phái trạm canh gác mở đường, mà là trạm canh gác căn bản không kịp điều tra hai sườn vách núi của khe sâu.

Hô Diên không dám sơ suất, lập tức tự mình dẫn đầu hơn mười thân binh tiến lên phía trước xem xét.

Dưới bầu trời đêm âm u, chỉ thấy trong lòng chảo của khe núi rải rác mấy trăm nóc lều vải, còn có hơn trăm đồng lửa trại, trong ánh lửa thoát sáng thoát tắt, quân Hán tụm ba tụm năm thành nhóm đang ăn

cơm, âm ỷ còn có thể nghe được tiếng cười của tướng sĩ quân Hán, tiếng mắng chửi còn có cả tiếng nguyên rửa, thậm chí còn có tiếng binh khí va chạm, phỏng đoán là đang ẩu đả.

Hắc Hùng tiếp cận lên trước, tiếng dữ tợn nói:

- Tướng quân, làm đi?

- Không được.

Hô Diên quả quyết lắc đầu nói

- Mảng đất lòng chảo này quá trống trải, tùy tiện động thủ thì rất khó một mẻ hốt gọn quân Hán, hơn nữa nơi này cách Nam Trịnh quá gần, chỉ cần có một tên Hán quân lọt ra đi báo tin, chúng ta lại muốn nhân dịp bắt Nam Trịnh thì rất khó, cuối cùng chỉ có thể trực diện tấn công thôi, tính toán trước của chúng ta không lớn!

Hắc Lang lại nói:

- Như vậy, chúng ta sẽ lặng lẽ đi qua?

Hô Diên lại lắc đầu, nói:

- Không, truyền lệnh xuống, toàn quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ, ăn!

- Nghỉ ngơi và chỉnh đốn tại chỗ?

Hắc Lang ngạc nhiên nói,

-Tướng quân, người không phải nói thời gian rất gấp sao?

- Thời gian lại gấp cũng đã gần nửa buổi tối rồi.

Hô Diên lắc lắc đầu, giận dữ nói,

- Hơn nữa, bốn tướng quân vừa mới nghĩ ra được chủ ý hay bất ngờ tập kích Nam Trịnh, rơi vào đầu đám quân Hán này.

Quân Hán trong lòng chảo phía trước đang khẩn trương đi Nam Trịnh tập kết binh lính Thượng Dung.

Quận Hán Trung trị dưới mười hai huyện, có hơn mười vạn người, binh lính hơn ba vạn, Lưu Bang trưng phạt Hung Nô, trưng phạt một phần ba binh lính trong nước, quận Hán Trung cũng trưng phạt hơn vạn binh lính, nhưng mà đám binh giữ lại còn có hơn hai vạn người, nếu như quận Hán Trung Thủ Hề Quyên có thể kịp thời triệu tập hai vạn binh lính, bảo vệ cho Hán Trung thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Tuy nhiên, con người Hề Quyên uy vọng không cao, đối với binh lính Hán Trung nắm trong tay cũng rất lơ lửng, cho nên sau khi phát hạ lệnh, các huyện đều phản ứng rất chậm, nếu không, ban đầu chỉ viện Bạch Mặc gấp rút tiếp viện Gia Manh Quan, cũng sẽ không chỉ mang theo hai nghìn quân đi tới, không phải Hề Quyên không muốn phát binh, thực sự là Nam Trịnh căn bản không có binh để phát.

Thượng Dung cách Nam Trịnh khoảng chừng bảy tám trăm dặm, hơn hai nghìn binh Thượng Dung này đến thực ra rất nhanh, phải biết rằng, binh lính huyện Thành Cố cách Nam Trịnh không đến hai mươi dặm, cũng ngày hôm qua vừa mới đuổi tới Nam Trịnh, trên thực tế thẳng đến bây giờ, Nam Trịnh tập kết binh lính quận Hán Trung cũng chỉ có hơn năm nghìn người.

Thời gian nửa đêm, huyện úy Thượng Dung đứng lên đi tuần đêm, phát hiện hai gã trạm canh gác phụ trách gác đêm đang ngủ, còn có tạm thời sắp xếp hai đội tuần binh, cũng không biết trốn trong góc tối nào ngủ nữa rồi, huyện úy Thượng Dung lập tức giận tím mặt, lên phía trước ‘đùng đùng’ hai cái tát cho hai tên trạm canh gác tỉnh dậy.

Hai tên trạm gác ăn tát đau đến bưng tỉnh, không kịp xem xét liền chửi ầm lên.

Huyện úy Thượng Dung càng nổi xung thiên, khi đang muốn rút kiếm chém người, một luồng nhỏ không thể phát hiện được vang lên kì dị bỗng nhiên từ phía sau người vang lên, lập tức bỗng nhiên xoay người, hai mắt như bó đuốc khắc vào chỗ tử địa hắc ám vô tận, chói lát, một luồng lạnh như băng đã bao phủ hoàn

toàn huyện úy Thượng Dung, thằng nhãi này cũng là một lão binh bách chiến, hấn cảm nhận được nguy hiểm!

- Địch...

Huyện úy Thượng Dung đột nhiên há mồm hô to, nhưng mà, hấn mới kịp hô lên một chữ địch, một cái trọng tiễn lang sói như ngón tay thô ngoài mười mấy bước tới gần bắn tới, huyện úy Thượng Dung đáng thương còn chưa kịp hô lên chữ ‘tập kích’, thì đã bị trọng tiễn Lang Nha bắn thủng cổ họng.

Hai tên canh gác vừa mới bị cái tát tai thấy vậy lập tức giật nảy người, phát ra một tiếng hô to rồi bỏ chạy.

Nhưng mà, hai tên đó mới chạy được không tới hai bước xa, đã bị trọng tiễn Lang Nha bắn tới, một chút đã xuyên thủng chỗ hiểm trên ngực, hai gã trạm tốt vẫn duy trì tư thế chạy trốn, vẫn đi về phía trước lao thêm mười mấy bước, cuối cùng mới suy sụp gục ngã xuống đất, tuy nhiên sau khi ngã xuống đất cũng đã không còn động tĩnh gì nữa.

Ngay sau đó, một đội quân tinh nhuệ Thiên Lang từ trong bóng đêm xông ra, dưới bầu trời tối đen, họ chỉ nhìn thấy bọn chúng đều đã nâng hoàn thủ đao lạnh căm căm lên, ngay sau đó, quỹ mị giống như quân tinh nhuệ Thiên Lang đánh về phía tướng sĩ quân Hán đang ngủ say, một hồi thì toàn bộ đã bị giết chết...Khai tiệc rồi!

Không đến thời gian ăn xong bữa cơm, hơn hai nghìn binh lính Thượng Dung đã bị tàn sát hơn phân nửa, còn lại cũng làm tù binh, có mấy chục binh lính nhìn thấy tình hình như vậy không ổn muốn tìm cách trốn đi, cũng đều bị tuần tra bên ngoài bắt lại.

Một tên đầu trâu mặt ngựa, xem ra là tên binh lính rất sợ chết bị mang tới trước mặt Hô Diên, không đợi Hô Diên đặt câu hỏi, tên lính kia liền thở phù quỹ rạp dưới chân Hô Diên, khóc rống lên nói:

- Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng, tiểu nhân trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn có trẻ nhỏ, chết không được, thật là chết không được, ngao ngao ngao...

- Không được khóc!

Hô Diên đem hoành đao đặt trên cổ tên lính, quát:

- Khóc nữa ta liền làm thịt ngươi!

Tên lính lập tức lên tiếng, lại theo bản năng co rụt cổ, ý đồ có thể rời xa cái phong đao trên cổ.

Hô Diên giận dữ hỏi:

- Các ngươi là người ngựa từ đâu đến? Đi hướng nào? Quan quân các ngươi tên gì?

Tên lính liền thanh đáp:

- Hồi hồi hồi Tướng quân, chúng tôi là từ huyện tốt Thượng Dung, phụng Quận Thủ đi hướng Nam Trịnh tập kết, quan quân chúng tôi là huyện úy THượng Dung, gọi là Triệu Phá Đầu.

Hô Diên hỏi một viên đầu:

- Nhưng hấn?

Tên lính hoảng hốt thét lên đáp,

- Là là là, chính là hấn.

Hô Diên khẽ mỉm cười, đem xác chết Triệu Phá Đầu lục kim lệnh bài từ trong áo giáp, sau đó hướng về phía Hắc Lang ra hiệu bằng mắt với hấn, Hắc Lang hiểu ý, chốc lát rút ra hoành đao, nhe răng cười độc ác tiến lên phía trước, nhéo đầu tên binh lính trước, lại hướng về phía cổ của hấn nhẹ nhàng, cổ tên lính toàn bộ giống như miếng kim ngư nứt ra.

Gần như là đồng thời, ngoài ra hơn ba trăm tên Thiên Lang vệ cũng bất chợt đau nhức xuống tay.

Hô DIên lại quát:

- Quét dọn chiến trường, không cần biết chết thật hay chết giả, trên người mỗi tên bổ ba đao, sau thời gian nửa nén hương, toàn quân tập kết, binh phát Nam Trịnh!

- Vâng!

Mấy trăm tên THiên Lang vệ âm âm ứng vâng.

Bạch Mặc dẫn quân Hán đang ở Kiếm Các cùng quân ở chiến đấu kịch liệt, chiến báo cũng là một ngày tam truyền, tuy nhiên, làm thành quân Hán Trung trị thành Nam Trịnh lại không có đại chiến trước phải có không khí khẩn trương, thậm chí ngay cả lính trạm gác trên đầu thành phục trách gác đêm cũng không hồi sự thích đáng, bởi vì sau trời nửa đêm rất lạnh, không ngờ toàn bộ đều trốn vào trong dịch lầu đi ngủ.

Khi giờ tý vừa qua khỏi, trên cánh đồng bát ngát quan đông Nam Trịnh liền xuất hiện nhiều đốm lửa sáng.

Dưới bầu trời tối đen, một mảng lửa lớn như vậy rất là bắt mắt, có thể binh lính trạm gác tốt trên đầu thành đều đi ngủ, không ngờ không có người cảnh báo, chẳng đến xảy ra chuyện ‘Hán quân’ xuất hiện ngoài thành, rốt cuộc mới có tên tiểu giáo trạm canh gác đứng lên đi tiểu phát hiện, lập tức lấy tay vịn lỗ châu mai thăm dò quát ra ngoài:

- Các người, là từ huyện nào đến?

Trong ánh lửa, binh lính trạm gác có thể nhìn thấy rất rõ, quân đội ngoài thành đích xác là mặc giáp trụ y giáp của quân Hán.

Binh lính trạm gác tốt này căn bản không nghĩ tới, nhóm quân ngoài thành này chính là quân Sở, khi hấn nghị lại, từ đất Thục đến Hán Trung chỉ có một đường Kim Ngưu có thể đi, có tả tướng Bạch Mặc mấy nghìn quân canh giữ ở Kiếm Các, quân Sở khó có thể bay như chim bay tới Hán Trung được? Cho nên, nhóm quân ngoài thành khẳng định chỉ có thể là suốt đêm đi tới Nam Trịnh tập kết binh lính ở một huyện nào đó.

- Thượng Dung, lão tử là Thượng Dung huyện úy – Triệu Phá Đầu.

Ngoài thành, một âm thanh vang dội nói,

Mau mở cửa thành, cho ta và các anh em vào thành nghỉ qua đêm.

- KHÔNG được

Binh lính trạm canh gác quả quyết nói,

- Quận Thủ có lệnh, trước khi hừng đông không được mở cửa!

- Nói láo!

Âm thanh vang dội giận tím mặt,

- Lão tử và các huynh đệ khẩn trương hành quân trong nửa đêm, không phải là nghĩ đến vào thành để tránh cơn gió, lấy cái ấm, các người con mẹ nó lại k hông cho vào thành, là có ý gì? Cho lão tử và các anh em ở ngoài thành chịu gió Tây Bắc? Tin hay không tin khi lão tử giận dữ, dẫn các anh em tiến vào thành?

Trạm canh gác sợ tới mức rụt cổ, xem ra Thượng Dung huyện úy này không dễ chọc?

Khi đang do dự, mười mấy tên trong trạm canh gác đang lười ngủ đều tỉnh giấc, một tên tiểu giáo đội biện da, khoác giáp da hỏi rõ nguyên do, sau đó hét lớn ngoài thành:

- Triệu huyện úy, thật xin lỗi, Quận Thủ đích xác từng có nghiêm lệnh, trước khi trời sáng thật không thể cho các người vào thành, cho nên, chỉ có thể cho các người chịu uất ức rồi.

Ngoài thành ‘Triệu Huyện úy’ lại chửi âm lên, chửi nửa ngày trời phỏng đoán cũng đã mệt rồi, lúc này mới nói:

- Thôi thôi, không vào thành thì không vào thành, tuy nhiên trời lạnh này, khí lạnh ngoài thành nặng như vậy, các huynh đệ thật sự là lạnh không chịu được, các người đem ít củi, đem chăn ra cho các huynh đệ đuổi lạnh, lấy để sưởi ấm chung quy có thể chứ?

- Người chờ đó,

Tiểu giáo nói

- lão tử đây cho người cho người bó củi đi.

Dứt lời, tiểu giáo quay đầu lại chỉ bảo mười mấy tên trạm canh gác nói

- Đi, làm mấy xe ngựa củi, cho bọn chúng đem đi.

Có tên trạm gác nhắc nhở nói:

- Đội trưởng, hiện tại mở cửa thành nhưng vi phạm lệnh của Quận Thủ, sẽ chịu quân pháp.

- Sự tranh tụng quyền.

Tiểu giáo phát phát tay, không cho là đúng, nói

- Bằng không, nhóm binh đầu to ngoài thành thực náo loạn, người ta cũng đừng nghĩ đến ngủ, hơn nữa, việc mở cửa thành, người không nói, ta không nói, làm sao Quận Thủ biết được? Mau rút đi, khẩn trương cho củi đốt rồi trở về, lão tử còn muốn ngủ tiếp đây.

Mười mấy trạm canh gác không nguyện ngầm chuẩn bị củi đốt, bọn chúng sợ hãi nửa đêm mở cửa thành sẽ chịu quân pháp của Quận Thủ, thật là không nghĩ tới nếu chẳng may cửa thành mở, quân đội ngoài thành có thể nhân cơ hội đoạt thành?

Sau nửa khắc giờ, cầu treo treo cao ầm ầm hạ xuống, cửa thành đóng chặt cũng ầm ầm mở ra.

Hô Diên quay đầu về hướng Hắc Lang, Hắc Hùng nói lớn tiếng, sau đó chậm rãi rút ra hoành đao, trong con người hẹp dài, toát ra vẻ hung ác.

323. Chương 322: Hán Trung Thất Thủ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 322: Hán Trung thất thủ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chu Quan Phu từ trong giấc mộng bị tiếng sát phạt thật lớn làm cho bừng tỉnh, sau khi trở về từ Kiếm Các, Chu Quan Phu vẫn ở trong quý phủ của Quận Thủ Hề Quyên quận Hán Trung, trái lại không phải Chu Quan Phu muốn ở trong quý phủ Hề Quyên, thật sự là Hề Quyên muốn hắt đến quý phủ Quận Thủ, Chu Quan Phu cũng không thể phạt ý người có ý tốt, cũng ở trong phủ Quận Thủ.

Đối với tâm ý Hề Quyên, Chu Quan Phu cũng biết rõ, thứ nhất, Chu Quan Phu hẳn là con cả của Tướng quân Chu Bột, thứ hai, Chu Quan Phu hẳn vẫn là người tâm phúc trước mặt Tả tướng Bạch Mặc, Chu Quan Phu hẳn ở trong hai giới quân chính đều có bối cảnh vượt qua thử thách, hơn nữa con người cũng là mãnh tướng số một của Đại Hán, Hề Quyên không nịnh bợ hẳn thì nịnh bợ ai?

Sau khi tiến vào phủ Quận Thủ, Hề Quyên đối với Chu Quan Phu chiếu cố cẩn thận, ngoài trừ việc mỗi ngày đều có vị ‘danh y’ Hán Trung đến chẩn đoán đối dược, bản thân Hề Quyên cũng là một ngày ba lần đến vấn an hẳn, Chu Quan Phu rất hoài nghi, Hề Quyên đối với lão tử thân sinh hẳn chỉ sợ là không ăn cần được như vậy.

Vài ngày nghỉ ngơi, Chu Quan Phu bị trúng tên đã gần như là khỏe hơn nhiều rồi.

Tuy nhiên, dư độc tản ra vào phổi cũng không dễ dàng loại trừ như vậy, cho nên, Chu Quan Phu vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, bình thường có thể nghìn cân song chưởng, lúc này lại sợ hai trăm cân cũng đứng dậy không nổi.

Nghe được ngoài phủ có tiếng sát phát giống như một trận đấu, hơn nữa hiện tại vẫn còn là sau nửa đêm, Chu Quan Phu lập tức kêu lên một tiếng không tốt, lúc này khoác áo rời giường, sau đó lấy trường kiếm giắt ở trên tường chạy ra khỏi phòng, khi Chu Quan Phu lao ra khỏi phòng, toàn bộ phủ Quận Thủ sớm đã hỗn loạn thành một nồi cháo rồi, không ít binh sĩ giáp trụ không ngay ngắn, đang vội vàng xông ra ngoài.

- Ai bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Chu Quan Phu ngậm một tiểu giáo lớn tiếng quát hỏi.

- Cút ngay, đừng ngăn lão tử!

Khi tên tiểu giáo kia đang thò tay đẩy người, ngẩng đầu lại phát hiện tự mình ngăn cản trước mặt không ngờ là hộ pháp tướng quân Chu Quan Phu, lúc ấy liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thậm chí đều quên chấp tay trước Chu Quan Phu, chỉ có điều lắp bắp nói:

- Tướng tướng tướng tướng quân...tiểu nhân, tiểu nhân...

Chu Quan Phu lười nhác so bì cùng hắn, không kiên nhẫn nói:

- Nói, bên ngoài sao rồi?

- Hồi tướng quân, quân Sở vào thành rồi!

Tiểu giáo cuối cùng phản ứng, xông lên phía Chu Quan Phu chấp tay, đáp

- Hơn nữa đã công phá đại doanh đông thành, năm nghìn đại quân đều đã bị đánh tan, Quận Thủ đại nhân đang chuẩn bị điều tiểu nhân đi tới ngăn địch.

Nói một hồi, tiểu giáo lại nói,

- Tướng quân, Nam Trịnh sợ là thủ không được, người khấn trương đi thôi.

- Cái gì?

Chu Quan Phu nghe vậy lập tức chấn động, thất thanh nói,

- Quân Sở, vào thành?!

Chu Quan Phu không thể không giật mình, quân Sở đều đã lên vào Nam Trịnh thành, điều này chẳng phải là nói, năm nghìn đại quân đóng ở Kiếm Các đã bị quân Sở đánh diệt? Còn có Tả tướng, hiện đang sống hay chết? Vừa nghĩ tới rất có khả năng Tả tướng đã chết trong loạn quân, Chu Quan Phu dường như ngay cả ruột đều hồi hận, Tả tướng không thể chết được!

Chu Quan Phu tuy rằng là tên võ phu, có thể từ Tả tướng phổ biến biến pháp tới nay, biến hóa từng tí của Đại Hán quốc hấn đều xem trong mắt, mười năm trở lại, Đại Hán quốc không chỉ người gia tăng, binh lực gia tăng, chính là thuế ruộng kho phủ cũng tăng hơn gấp mười lần, so với khi Hữu tướng trị quốc, không biết tăng bao nhiêu lần!

Tả tướng là trụ quốc Đại Hán, hấn không thể chết!

- Mau, chuẩn bị ngựa cho ta!

Chu Quan Phu lúc này tức sùi bọt mép, xông lên hét tên tiểu giáo kia.

Chu Quan Phu cảm xúc rõ ràng đã không khống chế được, giờ khắc này, hấn thậm nghĩ đơn nhân độc cưỡi sát nhập trong trận quân Sở, đem Bạch Mặc từ trong vạn quân cứu ra, bảo vệ Tả tướng Bạch Mặc an toàn, đây có thể là sứ mệnh Hán vương giao cho hấn, Tả tướng tuyệt không thể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không, Chu Quan Phu hấn còn có mặt mũi đâu về Hàm Dương gặp Hán vương?

- A?

Tiểu giáo nghe vậy, lập tức sửng sốt, lúng ta lúng túng nói,

- Tướng quân, người...

- con mẹ nhà người thất thần ở đây làm gì? Còn không mau đi đi!

Gặp tiểu giáo bất động, Chu Quan PHu đột nhiên cấp hỏa công tâm, không ngờ gây ra dư độc trong phổi, lập tức hai mắt đảo chết ngất đi.

Tiểu giáo kinh hãi, lúc này căn dặn mười tên sĩ tốt phía sau nói:

- Mười tên các người, bảo vệ Chu Quan Phu khẩn trương đi về hướng Tây Môn!

- Vâng!

Hơn mười tên sĩ tốt ầm ầm ứng vâng, bảo vệ Chu Quan Phu vội vàng đầu Tây Môn đi.

Trên đường dài, Hồ Diên vùng vấp nha nguyệt kiếm sáng trong như tuyết, đang quay trở lại xung đột.

- Cẩn ta phải chết!

- Tránh ra cho ta!

- Tránh ra! Tránh ra!

Cùng với mỗi một lần bước đi của Hồ Diên, mỗi lần sáng kiếm, đều ắt sẽ có một tên Hán quân ngã xuống, kiếm pháp của Hồ Diên cũng không phải là tự kiếm thuật của kiếm phái quyền thuật Hoa Hạ, mà là hần thông qua vô số lần quan sát người đi săn ở thảo nguyên mà ngộ ra được, số chiêu chỉ có ba chiêu đơn giản, sức sát thương cũng không có gì sánh kịp.

Trường kiếm của Hồ Diên ở khắp mọi nơi, thi thể Hán quân khắp nơi, cơ thể tàn tạ gãy chi rơi khắp trên mặt đất!

Mắt nhìn thấy Hồ Diên như sát khí, quân Hán đều vô cùng kinh hãi đảm chiến, trong cuộc loạn quân, cũng không biết là ai hô trước một tiếng chạy mau, chốc lát, Hán quân đang cùng với quân Sở kịch chiến trên đường lớn liền lập tức giải tán, chỉ thời gian chốc lát, gần một nghìn quân Hán ầm ầm trốn vào chỗ ngo sâu bên trong biển mắt không thấy.

Hồ Diên dùng kiếm đâm xuống đất, giọng điệu thở dài hỗn hển.

Đường dài hành quân hơn trăm dặm đuổi tới Nam Trịnh, tiếp theo lại làm gương cho binh sĩ, liên tục chém giết gần trăm quân Hán, tiêu hao cường độ cao như thế, chính là thân thể làm bằng sắt cũng chịu không được, cuộc chiến ác liệt đến như vậy, Hồ Diên kỳ thực cũng đã là nỗ lực hết đà, nói cho cùng Hồ Diên cũng là thân xác máu thịt, cũng là sức lực có hạn.

- Tướng quân, quân Hán suy sụp! Con mẹ nó, quân Hán suy sụp rồi!

- Tướng quân, quân Hán Trung là của Đại Sở chúng ta, hahaha!

Hắc Hùng, Hắc Lang thở hào hển tiến đến bên người Hồ Diên, hai người cũng là huyết nhuộm chiến bào.

Hồ Diên khẩu khí dài, tạt thanh hạ lệnh:

- Hắc Hùng, người mang năm trăm Thiên Lang vệ đuổi giết bại binh Hán quân, tất cả đám quân Hán chống cự, toàn bộ giết sạch, không giữ bất cứ tên nào! Hắc Lang, người mang sáu trăm Thiên Lang vệ tức khắc khống chế được bốn cửa của tòa thành, mặc kệ là quân nhân hay là bình dân, một tên cũng không cho chạy thoát!

- Vâng!

Hắc Hùng, Hắc Lang ầm ầm ứng với vâng, lĩnh mệnh đi.

Hồ Diên giọng điệu thở hỗn hển, lại quay đầu lại chỉ bảo mười mấy Thiên Lang tiểu giáo đi theo sau:

- Mười tên các người cùng bốn tướng quân đi, chúng ta đi vào phủ Quận Thủ, bắt giữ Quận Thủ Hán Trung, dâng tặng Đại vương làm lễ vật!

- Vâng!

Mười mấy Thiên Lang tiểu giáo âm âm ứng với văng, Hô Diên lại giở lên cầm nguyệt kiếm đi về phía hư vô, mười mấy Thiên Lang tiểu giáo lập tức mang theo bảy tám trăm Thiên Lang vệ còn lại như thủy triều giết về phủ Quận Thủ trong thành.

Hô Diên tập kích bất ngờ đoạt được Nam Trịnh, cái thứ nhất biết tin tức không phải Bạch Mặc, lại càng không là Lưu Bang, mà là Hạng Trang!

Hạng Trang, Bách Lý Hiền một đêm không ngủ, hai người công lại là hơn phân nửa, cũng không thảo luận ra một đối sách hiệu quả nào, địa thế Kiếm Các hiểm trở, quân Hán lại chiếm cứ địa lợi, cường công khó tránh khỏi thương vong thê thảm, hỏa công cũng không thể thực hiện được, Kiếm Các gần vùng núi rậm rạp, có thể hiện tại là cuối mùa xuân, cây cỏ sống lại, đại họa rất khó cháy sạch.

Dùng hết món ăn khuya mà Tần phu nhân tự mình nấu, khi Hạng Trang, Bách Lý Hiền đang muốn ngã đầu nghỉ một lát, ngoài lều vải bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, lập tức xóc màn vải lên, Khuất Bất Tài đã xoay người chui vào, Khuất Bất Tài về mặt mỗi mặt, có thể là về mặt vui mừng hiện lên trong ánh mắt không kìm được.

- Đại vương! Quân sư!

Khuất Bất Tài phân biệt hướng Hạng Trang, Bách Lý Hiền áp vái chào, vui không kìm hãm được nói,

- Đại hỉ, đại hỉ! Thần vừa mới nhận được tin bồ câu đưa tới, Hô Diên tướng quân đã tập kích bất ngờ đoạt được Nam Trịnh!

Ừ!

- Người nói cái gì?

Hạng Trang, Bách Lý Hiền bỗng nhiên ngồi dậy, cơn buồn ngủ sớm đã tiêu tan.

- Lão khuất, người vừa rồi nói cái gì?

Hạng Trang vẫn không tin nổi, nói:

- Hô Diên làm sao?

Khuất Bất Tài nuốt nước miếng, khó kiềm hãm phần nói:

- Đại vương, Hô Diên tướng quân bất ngờ tập kích đoạt được Nam Trịnh!

Khuất Bất Tài nuốt khẩu nước miếng, khó ức hưng phần mà nói: “Đại vương, Hô Diên tướng quân tập kích bất ngờ Nam Trịnh đạt được!”

Lúc này không chỉ Hạng Trang nghe rõ, mà Bách Lý Hiền cũng nghe được sự thật như vậy, lập tức xoay người hướng về phía Hạng Trang vái chào, vui không kiềm được nói:

- Chúc mừng Đại vương, chúc mừng Đại vương!

Bách Lý Hiền không thể không cao hứng, Nam Trịnh chính là trị quận của quận Hán Trung, kỳ binh Hô Diên tập kích Nam Trịnh, tử thủ Bạch Mặc Kiếm Các một chút đã bị quân Sở chặn đường lui, nếu như Bạch Mặc không nghĩ bởi vì lương thảo không nối tiếp mà toàn quân bị giết, hắn cũng chỉ có thể lui binh! Còn vội vàng khẩn trương đến đại quân Lưu Bang của Hán Trung, không rõ tình hình cụ thể, cũng rất có thể rút lui về!

Cứ như vậy, quận Hán Trung không khéo thật sự phải về Đại Sở rồi, quận Hán Trung một chút nữa, lần này quân Sở viễn chinh cho dù là vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, phải biết rằng ban đầu, Hạng Trang chỉ nghĩ đến tập kích Ba Thục mà thôi, về phần Hán Trung, tuy là ôm ấp thử xem trạng thái tạm thời trong lòng thôi, có thể lấy được tất nhiên tốt, lấy không được cũng không phải không thể chấp nhận.

Nhưng hiện tại, quận Hán Trung lại thật sự hướng về phía mở rộng hoài bão đối với quân Sở, Bách Lý Hiền có thể không phấn khích?

Hạng Trang đồng dạng hưng phấn không được, thậm chí so với lúc đầu hắn mang theo mấy nghìn tàn quân bức lui mấy chục vạn đại quân Lưu Bang đều phải hưng phấn, bởi vì quận Hán Trung một khi lấy được rồi,

Sở quốc từ trong địa lý đối với trạng thái áp chế hình thành của Hán quốc, từ sau đó, quân Hán lại muốn xuất động ra Hàm Cốc tranh giành Trung Nguyên sẽ không dễ dàng như vậy, bởi vì quân Sở bất cứ lúc nào cũng đều có thể đảo ngược ổ của Hàm Dương hẳn.

Tuy nhiên, không cần biết Hạng Trang, hay là Bách Lý Hiền, hai người đều không bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc.

Đường như là đồng thời, Hạng Trang và Bách Lý Hiền đều nghĩ tới Bạch Mặc đóng quân ở Kiếm Các, lập tức Hạng Trang triệu Bàng Ngọc phụ trách canh gác đêm tới:

- Tử Ngang, quân Hán ở Kiếm Các có động tĩnh gì không?

- Không có.

Bàng Ngọc nói,

- Quân Hán ở Kiếm Các không có bất cứ động tĩnh lạ gì?

Từ lần trước trên đường ở Kim Ngưu sau khi làm cho Bạch Mặc thua thiệt một lần, Bàng Ngọc liền giữ một nội tâm, không chỉ có tăng cường giám sát trực diện Kiếm Các, còn ở hai bên sườn núi của Kiếm Các bố trí mấy trạm gác, đại quân Sở quốc không có cách nào vượt qua sườn dốc tiến công quân Hán đóng ở trên sườn núi, nhưng âm thầm phái mấy tên lính trạm gác leo lên trên sườn núi giám sát quân Hán lại không khó.

Bách Lý Hiền nghe vậy mừng rỡ nói:

- Đại vương, Bạch Mặc chỉ sợ còn chưa biết tin Nam Trịnh thất thủ!

Hạng Trang cũng cười ha hả nói:

- Haha, quân Hán có thể dùng bỏ câu truyền tin!

Nói tới đây, Hạng Trang vẻ mặt dữ tợn nói:

- Lần này, quả nhân nhất định phải lấy được đầu của Bạch Mặc tế cho anh linh của mấy nghìn tướng sĩ quân Sở bỏ mình ở Kiếm Các, hừ!

324. Chương 323: Cái Họa Tâm Phúc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 323: Cái họa tâm phúc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Gần như chậm hai canh giờ so với Hạng Trang, Bạch Mặc mới nhận được cấp báo bại quân. Nghe xong cấp báo quân thất bại, Bạch Mặc chỉ khẽ chau mày, quận úy Hán Trung Lý Bố cũng thất kinh, chớp lấy vật áo Tiểu Giáo đến báo tin kéo tới, lớn tiếng quát hỏi:- Người nói cái gì? Người vừa nói cái gì? Tiểu giáo run giọng nói:- Bẩm bẩm tướng quân, Nam Nam Nam Trịnh thất thất thất thất thất thủ rồi.- Nói vậy! Lý Bố một tay đẩy Tiểu Giáo ngã xuống đất, hét lớn:- Thực Trung đến Hán Trung thì chỉ có một con đường Kim Ngưu để đi, quân Sở lại rõ ràng bị quân ta ngăn trở tại Kiếm Các, Nam Trịnh sao có thể thất thủ? Hả? Nam Trịnh sao có thể thất thủ? Vậy chẳng phải quân Sở có thể biến thành chim bay qua trên đầu chúng ta sao?- Tiểu nhân cũng là không biết. Tiểu Giáo vẻ mặt đau khổ nói:- Thế nhưng Nam Trịnh thật sự là thất thủ rồi.- Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng này. Lý Bố tức giận nổi trận lôi đình. Hắn không thể không tức giận. Nam Trịnh lại là Quận Dã Hán Trung, vợ con già trẻ của Lý Bố hẳn đều ở trong thành. Nam Trịnh thất thủ, chẳng phải có nghĩa là vợ con lớn bé của hắn cũng rơi vào trong tay quân Sở đấy sao? Quân Sở xưa nay tàn bạo, giết người thành tính, vợ con lớn bé rơi vào tay quân Sở thì sao còn may mắn chứ? Bạch Mặc nhíu mày, có chút giận giữ nói:- Lý tướng quân, xin hãy an tâm một chút, nếu sự việc đã xảy

ra, chúng ta cần phải đổi mặt, người rống lên cũng không thay đổi được sự thật là quân Sở đã công hãm Nam Trịnh. Việc cấp bách là, phải hiểu rõ chân tướng sự việc, sau đó mới nghĩ kế sách ứng phó. Lý Bô nghe vậy về sợ hãi cả kinh, lập tức văng vẳng dậm dậm lùi sang bên cạnh. Lúc này Bạch Mặc mới tiến lên nâng Tiểu Giáo kia dậy, về mặt ôn hòa hỏi thăm:- Quân Sở đại khái có bao nhiêu binh lực? Tiểu giáo lắc đầu, có chút lo sợ không yên nói:- Hồi bẩm Tả Tướng, tiểu nhân thật là không biết quân Sở có bao nhiêu người. Bạch Mặc gật đầu, đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu, có đại quân của mình canh giữ ở Kiềm Các, thủ hán Nam Trịnh sợ là thế nào cũng thật không ngờ sẽ lọt vào việc đánh lén của quân Sở? Thành trì không kịp phòng ngự bị chiếm đóng, không rõ tình hình bên trong quân Sở. Lập tức Bạch Mặc nói thêm:- Vậy thì, hãy đem tình hình lúc đó miêu tả một chút, cố gắng hết sức kể lại tỉ mỉ. Tiểu Giáo nhắm mắt lại để nhớ lại, sau đó kể lại sự việc trải qua của bản thân. Nghe Tiểu Giáo miêu tả xong, trong lòng Bạch Mặc đã đoán được tám chín phần, lập tức thở dài nói:- Xem ra đây chỉ là một đội kỳ binh của quân Sở, binh lực tối đa cũng có hai ba nghìn người, bằng không bọn họ cũng sẽ không đối y giáp của ta, chủ tướng lĩnh quân kia hẳn chính là hãn tướng quân Sở lần trước tại Kiềm Các đã đơn độc đấu với Quán Phu tướng quân. Lý Bô lúc này cũng đã bình tĩnh lại, hỏi:- Thế nhưng, bọn họ làm thế nào đi qua được? - “Đúng vậy, quân Sở làm thế nào đi qua được? Bạch Mặc có chút suy nghĩ gật đầu nói:- Xem ra, lúc đó giữa Thục Trung và Hán Trung hẳn là còn có một thông đạo khác, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. Tuy nhiên, quân Sở có thể trong thời gian ngắn tìm được thông đạo đó, không thể không khiến kẻ khác suy nghĩ sâu xa đó. Lý Bô nghe xong thấy chẳng hiểu gì, hỏi:- Ý Tả Tướng là gì? Bạch Mặc nói:- Rất hiển nhiên, quân Sở là chiếm được sự ủng hộ của cường hào ngang ngược Ba Thục, nếu như không có cường hào Ba Thục giúp đỡ, chỉ sợ quân Sở ngay cả đi lảng cũng không vào được chứ càng đừng nói trong thời gian ngắn như thế khổng chế được hoàn toàn quân Sở, còn có con đường nhỏ này từ Thục Trung thông Hán Trung, cũng nhất định là cường hào Ba Thục chỉ dẫn cho quân Sở rồi. - Đám lang sói đang khinh này. Lý Bô oán hận nói:- Quả thực là không biết phân biệt! Sai! Bạch Mặc khoát tay, nói:- Cũng không phải là cường hào Ba Thục không biết phân biệt, mà là chúng ta phổ biến quốc sách trọng nông ức thương đã xảy ra vấn đề. Cường hào Ba Thục sợ dĩ phản chiến toàn diện, giúp đỡ to lớn quân Sở tiến vào Xuyên, hơn phân nửa là bởi vì quân Sở phổ biến quốc sách khuyến khích canh chiến thương độc, xem ra, quốc sách đại Hán quốc chúng ta cũng cần phải điều chỉnh rồi. Lý Bô thở dài, nói rằng:- Tả Tướng, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Chuyện quốc sách kế hoạch lâu dài, hẳn là một quận úy Hán Trung nho nhỏ nên không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nhưng hiện tại Nam Trịnh thất thủ, hơn bốn nghìn quân Hán đóng tại Kiềm Các đã có thể trở thành đơn độc rồi, đã không có quân lương đến từ Nam Trịnh tiếp tế, diệt vong là chuyện sớm muộn. Bạch Mặc lặng lẽ không nói, Nam Trịnh thất thủ, trận chiến này toàn bộ thế cục cũng không thể ngay lập tức nghịch chuyển. Hiện tại, không chỉ là vấn đề bảo toàn được hay không bốn năm nghìn quân Hán kia, mà là toàn bộ Hán Trung sợ rằng đều bởi vậy mà thất thủ, bởi vì Nam Trịnh là quận Dã Hán Trung, không chỉ là thành trì kiên cố nhất của Hán Trung, toàn bộ thuế ruộng tích trữ trong thành nữa, một khi Nam Trịnh thất thủ, cũng có nghĩa là Hán Trung thất thủ. Lý Bô hỏi dò:- Tả Tướng, nếu không chúng ta điều quân trở về Nam Trịnh đi? Dừng lại một chút, Lý Bô lại nói:- Tả Tướng ngài cũng vừa nói, quân Sở tập kích bất ngờ Hán Trung rất có khả năng chỉ có hai ba nghìn quân nhưng chỗ dựa chưa hẳn đã ổn, nếu chúng ta lập tức điều quân về, không chừng có thể đoạt lại Nam Trịnh. - Không có khả năng. Bạch Mặc khoát tay, nói:- Nếu lúc này chúng ta bỏ không thủ Kiềm Các, đại quân nước Sở ngay trước mặt khẳng định sẽ thừa cơ nghiền áp đến, đến lúc đó đừng nói đoạt lại Nam Trịnh, chỉ sợ bốn năm nghìn người cũng sẽ bị quân Sở gặm cho không còn chút nào, còn có toàn bộ Hán Trung nữa, khi đó thật sự là thất thủ. - Vậy làm sao bây giờ? Lý Bô nói:- Cứ như vậy ngồi chờ chết sao? - Để bốn tướng nghĩ đã. Bạch Mặc khoát tay, lại nói:- Còn nữa, tin tức Nam Trịnh thất thủ phải nghiêm mật phong tỏa, nếu như quân Sở trước mặt mà biết tin, nhất định sẽ phái người đi gọi đầu hàng, đã là lời đồn do quân Sở rải rác, khiến tác tướng sĩ không nên dễ tin, còn nữa, nếu phát hiện có người nào trong quân tuyên truyền lời đồn, giết không tha! - Vâng! Lý Bô chấp tay vái chào, lĩnh mệnh đi. Nhìn theo bóng Lý Bô đi xa, mây kiêu Bạch Mặc cũng nhúu chặt lại, cục diện này...thật là khó phá!***Cửa Tử Ngạc cốc, đại quân Lưu Bang đang cuộn cuộn không ngừng từ trong cốc dũng mãnh tiến ra. Trải qua bốn ngày hành quân gấp liên tục, đại quân Lưu Bang rốt cuộc đã đi qua đường nhỏ gồ ghề khó đi của Tử Ngạc cốc, lại đi vào tri đạo rộng bằng phẳng, tối đa một ngày nữa là có thể đến Nam Trịnh. Lưu Bang đã mệt mỏi đến không chịu nổi, tốc độ của người bảy mươi không thể so với lớp trẻ được. Lúc này, Lưu Bang đang ngồi tại tảng đá lớn bên đường nghỉ tạm, phía trước bỗng nhiên vang lên một trận vó ngựa gấp gáp, ông ta vội ngẩng đầu lên nhìn, thấy đại tướng quân tiên phong Hạ Hầu Anh đang phi ngựa như bay đến. Chưa đến tới nơi, Hạ Hầu Anh đã phi xuống ngựa, lớn tiếng kêu gọi:- Đại vương, đã xảy ra chuyện! Trong lòng Lưu Bang lập tức nảy lên, gấp gáp hỏi:- Hạ Hầu Anh, làm sao? Hạ Hầu Anh xong tới hành lễ với Lưu Bang, thở dốc nói:- Vừa nhận

được tin báo thất bại của quận thủ Hán Trung Hề Quyên, Nam Trịnh đã thất thủ, đại quân nước Sở đã tiến đánh quận Hán Trung rồi.- Hả? Lưu Bang nghe vậy lập tức biến sắc. Đại quân nước Sở đã tiến vào đánh Hán Trung, còn công hãm Nam Trịnh? Điều này phiền phức rồi! Hạ Hầu Anh nói:- "Đại vương không cần kinh hoảng, mặt tướng mang binh đi đoạt lại Nam Trịnh.- Cuồng vọng! Lưu Bang trừng mắt, cả giận nói:- Thằng nhãi Hạng Trang khó chơi bao nhiêu, ngươi còn chưa biết. Tả Tướng dẫn năm nghìn tinh binh ngăn cản tại Kiếm Các hiểm trở còn không làm gì được hẳn, Hạ Hầu Anh ngươi sao dám xằng bậy nói có thể đoạt lại Nam Trịnh? Hạ Hầu Anh ngượng ngáp, trước mặt Hạng Trang quả thật y không có tư cách kiêu ngạo, vừa rồi cũng là thuận miệng mà thôi. Lưu Bang thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:- Đại quân Hạng Trang đã tiến đánh Hán Trung, chúng ta lại đi Nam Trịnh không có tác dụng rồi, uống công sức mấy vạn đại quân này quá! Dừng lại một chút, Lưu Bang lại nói:- Vậy thì, Hạ Hầu Anh ngươi dẫn năm nghìn kỵ binh tức khắc đuổi đến giao lộ Trần Thương, bất luận thế nào cũng phải chặn đường Trần Thương cho quả nhân!- Vâng! Hạ Hầu Anh vâng dạ, chọn năm nghìn kỵ binh đi. Lưu Bang lập tức cũng mang theo hơn bốn vạn quân quay về cửa Tử Ngạc Cốc hạ đại doanh. Lưu Bang hiểu rất rõ, tinh binh nước Đại Hán hùng mạnh lúc này đều đã ở Cửu Nguyên, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào trở về kịp, chỉ dựa vào một chút binh lực giữ lại trấn thủ Quan Trung, hơn nữa bản thân Lưu Bang lại không địch lại được Hạng Trang và đại quân nước Sở, cho nên, đoạt lại Hán Trung muốn cũng không được. Hiện tại, quan trọng hơn là bảo vệ giao lộ Trần Thương và cửa Tử Ngạc Cốc. Chỉ cần ngăn chặn giao lộ Trần Thương, cửa Tử Ngạc Cốc vẫn còn dưới sự khống chế của quân Hán, quân Sở mặc dù đoạt được Hán Trung cũng không có khả năng uy hiếp đến Quan Trung, chỉ chờ tinh binh hùng mạnh bắc chinh dân tộc Hung Nô quay về Quan Trung, thì lập tức có thể mang binh ra con đường Trần Thương và cửa Tử Ngạc Cốc, hướng về quân Sở tại Hán Trung để phản công, khi đó, Hạng Trang ăn vào Hán Trung, thế nào cũng phải nhả ra! Lưu Bang lại không biết, bất ngờ chiếm đánh Nam Trịnh kỳ thực chỉ là một nhánh quân yểm trợ mà thôi, về phần chủ lực quân Sở của Hạng Trang lúc này vẫn đang bị Bạch Mặc ngăn trở tại bên ngoài Kiếm Các. Lúc này nếu như Lưu Bang mang theo đại quân sấm sét tấn công Nam Trịnh, hai nghìn binh của Hồ Diên tuyệt đối sẽ không chống đỡ được. Đáng tiếc, quân Hán không có hệ thống bồ câu đưa tin, Bạch Mặc cũng không có cách nào kịp lúc truyền tin cho Lưu Bang. Nếu như Trương Lương, Trần Bình còn đang trong quân, khẳng định cũng có thể giống như Bạch Mặc vậy, thấy mầm biết cây, xuyên qua tập kích bất ngờ Nam Trịnh chỉ là mấy nghìn kỵ binh của quân Sở. Nhưng Lưu Bang thì không, Lưu Bang tuy nói là nửa đời người cầm binh khí chiến đấu, nhưng nửa đời này của ông ta trên cơ bản đều bại trận, kinh nghiệm lĩnh binh chiến đấu là quá đủ rồi. Loại khả năng quan sát thấy mầm biết cây này lại không giỏi.***Sắc trời khó khăn lắm mới đến trưa, Hạng Trang lần thứ hai triệu Bàng Ngọc đi vào trướng, hỏi:- Tử Ngạc, quân Hán có động tĩnh gì không? Bàng Ngọc lắc đầu đáp:- Hồi bẩm đại vương, quân Hán bất kể là trên sườn dốc hay là quân Hán đang ở trên cứ điểm quan trọng Kiếm Các, ngày hôm nay đều vô cùng yên tĩnh đến kỳ lạ, không có bất cứ động tĩnh gì. Hạng Trang nhíu mày nói:- Tên Bạch Mặc này, thật đúng là thâm trầm. Bàng Ngọc đề nghị:- Đại Vương, xem thời gian cho thấy, Bạch Mặc chắc chắn đã biết Nam Trịnh thất thủ rồi, nhưng quân Hán đến nay vẫn không nảy sinh sự rối loạn, điều này có thể chứng minh Bạch Mặc nghiêm mật phong tỏa tin tức, không bằng phái ra quân sĩ đi tới trước hai quân kêu gọi đầu hàng, để làm dao động quân tâm quân Hán? Chỉ cần quân Hán quân tâm dao động, Kiếm Các cũng tự sụp đổ.- Không được. Bách Lý Hiên lắc đầu nói:- Quân Hán hơn phân nửa đã cho là quân ta rải tin đồn rồi.- Bạch Mặc, Bạch Mặc? Bạch Mặc! Hạng Trang kích động nói:- Người này không trừ, sẽ là tâm phúc đại họa của đại Sở ta!

325. Chương 324: Lại Tuột Mất Bạch Mặc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 324: Lại tuột mất Bạch Mặc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm đen như mực, Bạch Mặc tại vách núi bắt đầu thông thả bước quay về.

Ngẩng đầu nhìn lên cao, trong sạch như được gột rửa, toàn bộ bầu trời cao nhìn trong sáng đến vô cùng, rất cao rất xa. Tuy nhiên, trong lòng Bạch Mặc lại như rơi vào sự nặng trĩu khiến y gần như hít thở không thông.

Nam Trịnh bị chiếm đóng, Hán Trung thất thủ, đã trở thành kết cục đã định.

Hiện tại, vấn đề khó khăn trước mặt Bạch Mặc là làm sao để toàn thân từ Kiếm Các thoát ra?

Phía trước có mấy vạn đại quân nước Sở của Hạng Trang, phía sau Nam Trịnh đã thất thủ. Quân Hán đã là trước sau có địch, nếu muốn từ Kiếm Các thoát thân trở ra cũng không hề dễ dàng.

Cách đó không xa, Lý Bố cùng với mười mấy Tiểu Giáo cũng đang đó.

Thấy Bạch Mặc khá lâu không lên tiếng, Lý Bố không kìm được nói:

- Tả Tướng, rút binh đi!

- Rút binh?

Một gã Hộ Pháp bộ Tư Mã phản bác nói:

- Quận tốt Hán Trung các người canh giữ tại Kiếm Các là tất yếu, muốn rút lui là rút lui sao, còn hơn hai nghìn tướng sĩ của chúng ta đang canh giữ trên vách núi, làm sao rút lui?

- Rút lui thế nào?

Lý Bố lãnh đạm nói:

- Đốt đuốc lên, trước tiên từ trên sườn núi rút lui ra sau!

- Đốt đuốc?

Quân Tư Mã nói:

- Đây không phải là nói rõ với quân Sở là chúng ta bỏ chạy ư?

Một quân Tư Mã khác lại nói:

- Hay là, để quân Sở nhân cơ hội nghiền áp qua, để các người ở lại chặn phía sau?

Lý Bố tức cười, để hai nghìn quận tốt Hán Trung của gã ở lại chặn phía sau, gã thật đúng là không có lòng tin ngăn chặn được quân Hán. Tuy nhiên, Lý Bố cũng thực sự không cam lòng ở lại chỗ này chờ chết, lập tức nói:

- Vậy các người nói nên làm gì bây giờ?

Hai gã Tư Mã cũng cứng họng không trả lời được, bọn họ cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Trong tiếng bước chân ung dung, Bạch Mặc lần thứ hai đi tới vách núi cao hơn mười trượng, gió đêm lạnh lùng trong trẻo thổi tới, nhẹ nhàng tạo nên âm thanh ở ống tay áo của hắn, một quân Tư Mã nhanh chóng tiến đến bên cạnh Bạch Mặc, nói:

- Tả Tướng, gió nổi ngai nên quay về doanh đi?

Bạch Mặc có chút ngẫm nghĩ, nói:

- Gió nổi lên sao?

Đang nói chuyện, lần thứ hai Bạch Mặc ngược lên nhìn sao trời.

Sau một khắc, thần sắc của Bạch Mặc đột nhiên ngẩn ra, tựa như phát hiện ra điều gì khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Lý Bố và mấy tên Tiểu Giáo cũng rõ ràng phát hiện thái độ kỳ lạ của Bạch Mặc, cùng ngẩng đầu lên nhìn về các ngôi sao trên bầu trời. Tuy nhiên, bọn họ cũng không hề phát hiện ra được điều gì dị thường, ánh trăng kia vẫn là ánh trắng, sao vẫn là dải ngân hà vắt ngang bầu trời đêm, cũng không dần mất đi.

Bạch Mặc lại cúi đầu nhìn mặt đất, sau đó bỗng ngửa mặt lên trời cười ha ha:

- Kha kha kha...

Lý Bố và mấy tên Tiểu Giáo nhìn nhau, quân Hán đều đã đến đường cùng rồi, Tả Tướng còn có tâm tình mà cười?

Bạch Mặc lại hồn nhiên không phát hiện ra, chỉ cười to. Lý Bố gãi gãi đầu không kìm được hỏi:

- Tả Tướng có gì mà cười ?

- Ý trời, đây là ý trời!

Bạch Mặc vung tay phải lên, chỉ ngón trỏ về phía ngôi sao, cười to nói;

- Trời không diệt ta, trời không diệt Bạch Mặc ta, ha ha ha ha...

Lý Bố giật mình, nói:

- Tả Tướng đã nghĩ ra cách đối phó rồi?

- Ừ.

Bạch mặc gật đầu nói:

- Quân ta có thể hoàn toàn trở ra khỏi Kiếm Các là dựa vào hiện tượng thiên văn này!

- Hiện tượng thiên văn?

Lý Bố và mười mấy tên Tiểu Giao lần thứ hai ngẩng đầu lên nhìn trời sao, đương nhiên vẫn không hề phát hiện ra gì.

Tâm tình Bạch Mặc tốt chỉ vào trăng sáng mờ trên bầu trời nói:

- Các người không cảm thấy đêm nay ánh trăng rất khác thường sao?

- Ánh trăng?

Lý Bố hỏi:

- Hình như là âm đạm hơn so với mấy ngày trước, có vẻ như to hơn. Đúng rồi, đêm nay trăng còn có quang sáng.

- Đúng, đêm nay trăng còn có quang sáng!

Dừng lại một chút, Bạch Mặc lại nói;

- Quang trăng sáng lớn như xe có lọng che, mà gió lạnh bộc lộ sáng sớm ngày mai có sương mù, tại Kiếm Các sương mù nhiều, khắp nơi, chúng ta có thể ung dung rút lui, quân Sở dù biết cũng không dám tùy tiện thâm nhập vào trong sương mù để truy kích, hắc hắc.

- Sương mù lớn?

Lý Bố không tin nói:

- Sáng mai sẽ thật sự có sương mù bay?

Mười mấy Tiểu Giáo còn lại cũng nửa tin nửa ngờ, điều này cũng quá thần kỳ đi.

Bạch Mặc mỉm cười, nói:

- Các vị hãy trở lại chuẩn bị đi, ngày mai, lợi dụng sương mù để rút binh!

- Vâng!

Lý Bố và mười mấy Tiểu Giao vâng dạ, lĩnh mệnh đi. Tuy rằng bọn họ không thể nào tin được, nhưng nếu Bạch Mặc đã hạ quân lệnh, bọn họ đương nhiên phải thi hành theo

Đại doanh quân Sở, Hành trưởng Hạng Trang.

Hạng Trang, Bách Lý Hiền tại trước án nhỏ uống rượu, thảnh thơi, hai người lại ngẩng lên nhìn ra ngoài trướng. Rõ ràng, tâm tư hai người cũng không phải là uống rượu, bọn họ đều đang đợi tin tức.

Đêm vừa đến, tin tức truyền lại cứ liên tục nửa canh giờ một lần.

Trong tiếng bước chân gấp gáp, Bàn Ngọc hiên ngang đi vào trướng, hành lễ với Hạng Trang, Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương, quân sư, quân Hán trên sườn núi không có bất cứ động tĩnh gì.

- Không có động tĩnh gì?

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Tên Bạch Mặc này, định tử thủ tại Kiếm Các ư?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Tử thủ Kiếm Các, hẳn là không có lợi cho quân Hán. Nếu như thần là Bạch Mặc, sẽ tìm cách đưa toàn bộ quân từ trong Kiếm Các đi ra, sau đó ngăn chặn tại con đường Trần Thương. Quân Hán chỉ cần chiếm giữ con đường Trần Thương và cửa Tử Ngạc cốc, việc quân ta lấy Hán Trung, chỉ sợ cũng là một gánh nặng.

Hạng Trang đột nhiên nói:

- Tử Ngạc, trạm gác ngầm có bố trí đúng chỗ hay không? Đừng để quân Hán thừa dịp đêm tối rút đi.

- Đại vương yên tâm!

Bàn Ngọc chấp tay, cao giọng đáp:

- Trạm gác ngầm của thần hầu như đã tiếp cận gần quân Hán, quân Hán trên sườn núi chỉ có một chút lay động thì tuyệt đối không thể giấu diếm được tai mắt của thần.

- Vậy kỳ lạ quá.

Hạng Trang nhíu mày nói:

- Bạch Mặc này, đến tột cùng là làm cái quỷ gì vậy?

Bách Lý Hiền nói:

- Đại Vương, từ giữa trưa đến tối nay quân Hán không lui binh đâu, không bằng người đi nghỉ trước đi.

- Cũng được, vậy cực khổ người rồi, giúp quả nhân theo dõi.

Hạng Trang quả thật cũng có chút mệt nhọc, lập tức nằm xuống ngủ.

Ngủ chưa được chốc lát, phía chân trời phương Đông đã lộ ra màu sáng bạc, Hạng Trang từ trong giấc ngủ đột nhiên tỉnh giấc, lập tức xoay người ngồi dậy, hỏi Bách Lý Hiền đang đọc sách dưới đèn:

- Tử Lương, giờ là lúc nào rồi?

Bách Lý Hiền buông binh thư xuống, đáp:

- Đại vương, giờ dần đã qua rồi, trời sắp sáng.

Vừa dứt lời, Bàn Ngọc bỗng nhiên đi nhanh vào, thái độ nghiêm trọng nói:

- Đại vương, quân sư, không hay rồi!

Tim Hạng Trang lập tức đập mạnh, vội la lên:

- Tử Ngạc, là làm sao? Có đúng là quân Hán lợi dụng ban đêm rút đi không?

Bàn Ngọc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Ít nhất là đến bây giờ quân Hán vẫn chưa có động tĩnh gì, nhưng lát nữa thôi thì có lẽ vậy, bởi vì bên ngoài sương mù bay đầy!

- Hả, sương mù?

Sắc mặt Hạng Trang, Bách Lý Hiền cùng biến đổi lớn.

Nếu như mấy ngày trước đây sương mù bay, Hạng Trang, Bách Lý Hiền chắc chắn sẽ rất vui mừng, bởi vì sương mù lớn, quân Sở có thể lợi dụng sương mù để đánh bất ngờ Kiếm Các, lấy lực công kích sắc bén của quân Sở, quân Hán chắc chắn sẽ không chống đỡ được. Thế nhưng hiện tại sương mù bay, đối với quân Sở mà nói không phải là tin tức tốt, mà trái lại đối với quân Hán lại là một chuyện cực tốt.

Quân Hán có thể lợi dụng sương mù để rút lui phía sau, quân Sở thậm chí không dám đuổi giết!

- Đi, đi xem một chút đi!

Hạng Trang, Bách Lý Hiền nhìn nhau, lập tức bước nhanh ra ngoài trướng.

Ngoài trướng, sương mù đã rất dày đặc cách mấy bước bên ngoài cũng không thấy rõ bóng một người nào!

- Hồng rồi.

Hạng Trang giậm chân thở dài nói:

- Hồng rồi hồng rồi, hồng rồi! Quân Hán sắp rút lui rồi!

Bàng Ngọc nói:

- Đại vương, thần nguyện dẫn hai nghìn tinh binh thâm nhập vào trong sương mù truy kích, tuyệt đối không để quân Hán chạy thoát.

Hạng Trang lắc đầu không nói, sương mù dày đặc khắp nơi như vậy, truy kích thế nào? Bạch Mặc dụng binh xưa nay cẩn trọng, nếu đã rút lui khỏi Kiếm Các, hơn phân nửa sẽ để lại một nửa trên đường phục binh Bàng Ngọc mang binh đuổi theo, làm sao cũng không thể khiêng thuẫn lớn chậm rãi đi về phía trước? Thật sự cũng không biết quân Hán chạy về đâu, còn đuổi theo sao được?

Cần phải ném thuẫn lớn đi, trang bị nhẹ truy kích, lại bị phục kích thì làm sao?

Sương mù rộng lớn như vậy, nhờ địa hình bất lợi, đột nhiên gặp phải quân Hán phục kích, quân Sở tuyệt đối sẽ tử thương thảm trọng! Hán Trung sắp lọt vào tay rồi, Hạng Trang không muốn lão binh bách chiến dưới trướng hy sinh vô ích.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, đột nhiên nói:

- Đại Vương, sự việc còn có cơ hội chuyển biến.

Dừng lại một chút, Bách Lý Hiền nói:

- Trận này tuy rằng sương mù lớn dày đặc khắp nơi, nhưng rất nhanh ra tán đi. Thần phỏng chừng tối đa cũng kéo dài liên tục trong một canh giờ, có lẽ quân Hán biết sáng ngày hôm nay sẽ có sương mù lớn, sợ rằng bọn họ trong vòng một canh giờ cũng chưa hẳn đã chuẩn bị và hoàn thành tập kết xong, vận chuyển khí giới cùng nhân mã xuống núi, hầu như không có khả năng.

Hạng Trang nghe vậy hai mắt lập tức sáng ngời, rút binh không thể cứ tháo chạy như vậy, không phải là muốn nhấc chân là chạy được luôn đâu, không phải cứ nói rút binh là rút binh được.

Một nhánh quân đội để lại, phải làm tốt công tác chuẩn bị chu đáo, điều này liên quan đến việc truyền quân lệnh xuống dưới, tổ chức nhân mã cùng với việc vận chuyển đồ quân nhu khí giới, mấy nghìn quân Hán trên sườn núi còn phải nghỉ cách hạ xuống vách núi. Những thứ này cần có thời gian, cho nên, trừ phi quân Hán đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị, bằng không, bọn họ tuyệt đối không thể trong vòng một canh giờ rút lui khỏi Kiếm Các.

Vậy thì, quân Hán tuyệt đối không có khả năng đã làm tốt công tác chuẩn bị để rút lui khỏi Kiếm Các? Hạng Trang cho rằng tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì vô duyên vô cớ truyền đạt mệnh lệnh, để toàn quân làm tốt công tác chuẩn bị rút lui, điều này sẽ làm quân tâm dao động, trừ phi Bạch Mặc biết trước sáng sớm ngày hôm nay sẽ có sương mù bay, bằng không,

một khi buổi sáng không có sương mù, quân Sở lại khởi xướng tấn công mãnh liệt Kiếm Các mà nói, quân Hán dưới tình huống quân tâm dao động, rất có khả năng gặp phải tình huống dễ dàng sụp đổ.

Lập tức Hạng Trang quay đầu hạ lệnh:

- Tử Ngang, đi chọn hai nghìn Thiên Lang duệ sĩ, ăn no nê, chỉ chờ sương mù lớn tan ra, liền tấn công mạnh Kiếm Các, lần này, quả nhân phải giết Bạch Mặc không còn mảnh giáp!

- Vâng!

Bàng Ngọc dạ ran, xoay người hiên ngang đi ra.

Dự đoán của Bách Lý Hiền vô cùng chính xác, một canh giờ sau, sương mù tức thì loãng đi.

Nhưng, ngay khi Bàng Ngọc mang theo hai nghìn Thiên Lang duệ sĩ ăn no uống đủ khiêng thuẫn lớn hô to khẩu hiệu từng bước đi lên sườn núi tấn công Kiếm Các, thì phát hiện toàn bộ trống không rồi!

Nhận được cấp báo, Hạng Trang và Bách Lý Hiền nhanh chóng lên tới Kiếm Các.

- Quân Hán trong vòng một canh giờ đã hoàn toàn rút binh?

Hạng Trang có chút không thể tin được:

- Điều này sao có thể?

- Chẳng lẽ quân Hán đã sớm làm tốt công tác chuẩn bị rút lui binh?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, bị phán đoán của mình làm cho hoảng sợ, ngữ khí khó hiểu nói:

- Nói cách khác, Bạch Mặc không chỉ dụng binh như thần, càng hiểu thiên văn, địa lý. Hắn ta đã sớm biết sáng sớm ngày hôm nay Kiếm Các sẽ có sương mù lớn ư?

326. Chương 325: Vứt Bỏ Phòng Thủ Hán Trung

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 325: Vứt bỏ phòng thủ Hán Trung

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Đuổi, đuổi cho quả nhân!

Hạng Trang tức sùi bọt mép, rào rào rút ra hoành đao giận dữ hét,

- Cũng mới một canh giờ, quân Hán chạy không được bao xa, hãy đuổi theo cho quả nhân, bắt kể như thế nào cũng phải chặt đầu Bạch Mặc cho ta!

Dứt lời, Hạng Trang lại lấy hoành đao trong tay giơ lên hướng về phía đường núi gập ghềnh, Bàng Ngọc liền mang theo hai nghìn Thiên Lang vệ cuốn cuộn mà đi.

Bàng Ngọc mang theo hai nghìn Thiên Lang vệ hướng về phía trước đuổi ra không đến mười dặm, liền bị quân Hán phục kích.

Quân Sở lọt vào đoạn đường núi cực kỳ hiểm trở phục kích này, bên trái là đoạn vách đá cao năm sáu trượng, bên phải là vực sâu trăm trượng, quân Hán liền mai phục hai bên trên đoạn vách đá, bọn họ chỉ ném cây lồi thạch lăn xuống, liền phong tỏa toàn bộ con đường, bất đắc dĩ, Bàng Ngọc chỉ có thể hạ lệnh chặt gỗ tạo mái chèo thuẫn, chuẩn bị từ trực diện tấn công.

Mất hai canh giờ, cuối cùng cũng tạo xong mười mấy mặt tấm chắn lớn.

Trải qua một phen chiến kịch liệt, quân Sở rốt cuộc tấn công tiêu diệt quân Hán mai phục trên sườn núi, sau cùng mới phát hiện, quân Hán mai phục ở trên sườn chỉ có bốn năm trăm người, nhưng mà thời gian đã trôi qua hơn nửa ngày, Hạng Trang suất lĩnh đại quân đuổi tới cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài. Thời gian nửa ngày đủ để quân Hán chạy đi ít nhất năm mươi dặm, muốn đuổi theo rất khó khăn.

Huống chi, nơi này có quân Hán mai phục, đường phía trước đâu biết được có phục binh không?

Chính như Hạng Trang suy nghĩ như vậy, Bạch Mặc ở trên đường bố trí bốn tốp phục binh, tuy rằng mỗi tốp binh lực phục binh không nhiều, toàn bộ đều chỉ có bốn năm trăm người, hơn nữa rõ ràng không phải là quân tinh nhuệ, nhưng tốc độ truy kích của quân Sở lại chậm chạp nghiêm trọng, chờ khi Hạng Trang mang theo đại quân Sở quốc đi tới đường Kim Ngưu, khi đặt chân trên đồng bằng của Hán Trung, đã là giờ tỵ đêm khuya rồi.

Lúc này, hơn hai nghìn quân Hán tinh nhuệ của Bạch Mặc đã sớm lui giữ đầu đường Trần Thương.

Ở đầu đường Trần Thương, Bạch Mặc gặp Quận Thủ Hề Quyên của Hán Trung cùng với Quận Thủ Lũng Tây Lưu Cổ. Hề Quyên chỉ còn hơn nghìn bại binh, Lưu Cổ lại mang đến tám nghìn binh lính Lũng Tây, ngoài ra còn có hai nghìn kỵ binh Nguyệt Thị. Sau khi hội hợp ba đường, binh lực quân Hán trấn giữ ở đầu đường Trần Thương đã tăng lên tới hơn mười ba ngàn kỵ binh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hạ Hầu Anh lại mang theo năm nghìn kỵ binh chạy tới đầu đường Trần Thương, đồng thời cũng mang đến tin tức của Lưu Bang, biết được rằng đại quân Lưu Bang đã lui giữ ở cửa Tử Ngọ Cốc, Bạch Mặc này mới thở dài một hơi thư thả, chỉ cần quân Hán có thể trấn giữ ở cửa Tử Ngọ Cốc cùng với đầu đường Trần Thương, quân Sở liền lấy được Hán Trung, cũng tuyệt đối uy hiếp không được Quan Trung!

Nhiều nhất lại qua mười ngày, năm trăm ngàn đại quân Bắc chinh Hung Nô đã quay trở về Quan Trung.

Khi đó, quân Hán có thể chia binh ra làm hai đường, phân chia hai đường Tử Ngọ Cốc, đường Trần Thương giết ra, hai mặt giáp công quân Sở tại Hán Trung. Nếu Hạng Trang không muốn đến binh bại thân tử, hẳn cũng chỉ có thể rút khỏi Hán Trung!

- giếng, giếng, giếng

Quận trị Hán Trung, Nam Trịnh.

Phủ Quận Thủ của Hề Quyên hiện giờ đã trở thành hành dinh tạm thời của Hạng Trang.

Trong đại sảnh hành dinh, Hạng Trang nhăn lông mày dày lại, đang đứng treo tám bản đồ Hán Trung nén trước bình phong.

Đứng phía sau Hạng Trang, Bách Lý Hiền, Cao Sơn, Bàng Ngọc, Tẩn Tương, Hô Diên và một số lớn tướng lĩnh quân Sở cùng với Tẩn phu nhân, hào cường Đường Thông và Ba Thục.

Hán Trung mặc dù đã lấy được, trong lòng Hạng Trang không vui trái lại còn ưu sầu.

Tình báo căn cứ Ô Mộc Nhai, quân Hán đã chặn cửa Tử Ngọ Cốc cùng với đường Trần Thương, đến lúc này, mục tiêu chiến lược của quân Sở căn bản không có cách nào thực hiện rồi, vốn dĩ, dựa theo suy nghĩ của Hạng Trang, quân Sở sau khi đánh chiến Hán Trung, lại thừa cơ đánh lén, không cần hoàn toàn không chế được Tử Ngọ Cốc, đường Trần Thương, ít nhất cũng phải không chế đường ra hướng nam của hai con đường này.

Đến lúc này, quân Sở căn cứ vào nguy hiểm mà thủ, chỉ cần chút ít binh lực cũng có thể bảo vệ cho Hán Trung, Ba Thục.

Nhưng mà hiện tại, quân Sở căn bản không có nguy hiểm nào mà thủ được, đại quân Hán quốc lại chỉ có thể thông qua Tử Ngọ Cốc và đường Trần Thương liên tục không dứt khai tiến đồng bằng Hán Trung, thì phải từ trong nước liên tục không ngừng điều đại quân đến, đến cùng với quân Hán tử khải, điều này đối với Sở quốc mà nói, căn bản chính là không có cách nào chịu đựng được.

Trâm ngâm sau một lúc lâu, Hạng Trang bỗng nhiên xoay người quay đầu lại hỏi Khuất Bất Tài nói:

- Lão Khuất, chủ lực quân Hán bắc chinh Hung Nô khi nào thì có thể quay về Quan Trung?

Khuất Bất Tài nói:

- Chậm thì nửa tháng, nhanh thì mười ngày, năm mươi vạn đại quân của Chu Bột sẽ về tới Quan Trung.

Cao Sơ, Bàng Ngọc và đại tướng quân Sở nghe thấy thì mặt có vẻ hơi biến sắc, thời gian mười ngày, nếu muốn trước sau tập kích bất ngờ đánh chiếm Tử Ngọ Cốc cùng đường Trần Thương thật không dễ dàng.

Huống chi, quân Sở còn yếu thế về phần binh lực, quân Sở tiến vào, khi có năm vạn đại quân, ngoài trừ chiến sĩ cùng với binh lực đóng giữ Ba Thục, hiện tại đã chỉ còn lại hơn ba vạn năm nghìn người, mà quân Hán đâu? Chỉ là đại quân Lưu Bang trấn giữ Tử Ngọ Cốc có đủ hơn bốn vạn người, bộ phận trấn giữ đường Trần Thương Bạch Mặc, Hạ Hầu Anh cũng có gần hai vạn người.

Tuy nói hai đại doanh Hồ Bí, Thiên Lang dũng mãnh vô song, có thể quân Hán theo hiểm mà thủ, hai đại doanh nếu muốn trong vòng mười ngày trước sau công chiếm Tử Ngọ Cốc và đường Trần Thương, có khả năng hiện tại không lớn, càng sợ là, kịch chiến mười ngày, quân Sở không có khả năng chiếm Tử Ngọ Cốc và đường Trần Thương, mà đại quân Chu Bột lại chạy tới cản, quân Sở kia lại binh vỡ như núi.

Khuất Bất Tài dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, sáu vạn binh của Lã Đài đã trở về Hàm Dương, nhiều nhất chỉ cần ba ngày, chỉ đủ tiếp viện gấp rút Tử Ngọ Cốc hoặc là đường Trần Thương!

Lời vừa nói ra, trong sảnh chư tướng gần như sắc mặt biến sắc.

Căn cứ tình báo Ô Mộc Nhai cung cấp, sáu vạn quân này của Lã Đài cực kỳ dũng mãnh, thậm chí ngay cả kỵ binh Hung Nô hoành hành thảo nguyên đều không phải đối thủ của nhóm kỵ binh này. Nếu như quân Sở có thể khống chế Tử Ngọ Cốc cùng với đường Trần Thương, nhóm kỵ binh này không được vào trong cửa kia, vậy cũng không gì là lớn lắm, nhưng một khi kỵ binh xâm nhập vào bình nguyên Hán Trung, vậy thì là muốn chết rồi.

- THôi!

Hạng Trang thở dài một tiếng, nói,

- Ôi, quân Hán Trung này chính là làm việc vô bổ, không cần cũng thế.

Giờ khắc này, Hạng Trang thật sự muốn nghĩ tới Tào Tháo trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, lúc trước cùng với quân tranh đoạt Hán Trung, Tào Tháo cảm thấy không đến nỗi cũng là như vậy thôi?

Dừng một chút, Hạng Trang lại quát:

- Cao Sơ.

Cao Sơ tiến lên trước hai bước, đáp:

- Có mặt tướng.

Hạng Trang nói:

- Quả nhân cho người năm nghìn Thiên Lang vệ cộng thêm hai vạn phủ binh, người có thể bảo vệ Ba Thục không?

Cao Sơ ngang nhiên nói:

- Có thể!

Hạng Trang gật gù đầu, lại nói:

- Người định như thế nào?

Cao Sơ không cần nghĩ ngợi nói:

- Bốn phía triệu tập dân phu Hán Trung đi tới đường Kim Ngưu, trước một căn cứ giản dị, sau đó lại ở sau một căn cứ giản dị kiên cố!

Hạng Trang vui vẻ gật đầu nói:

- Tốt, người chọn người đi.

- Vâng!

Cao Sơ ầm ầm ứng với vâng, xoay người nghênh ngang đi.

Hạng Trang lại nói:

-Chư tướng còn lại, dẫn người ngựa của mình, theo quả nhân quay về đất Thục.

Nếu đã quyết định buông tha cho Hán Trung, ở lại Nam Trịnh không có ý nghĩa gì, huống chi, đại chiến giữa Tề Sở ở Hoài Nam đã hết sức căng thẳng, Hạng Trang cũng thực tại có chút lo lắng hăng ở Giang Đông bị Hàn Tín vớ lấy, binh pháp Tất Thư bao hàm tuy rằng không người nào có thể biết, nhưng dù sao hán vẫn là tên thư sinh, lần đầu tiên lãnh binh chống lại Hàn Tín, cũng không biết là hán may mắn hay bất hạnh?

Giếng, giếng

Thủ đô Hoài Nam, Bành thành

Anh Bố ở Khoái Triệt, Triệu Chấn, Chu Kiến và văn võ bá quan trọng thần vây quanh hạ viện chậm rãi đi về phía đầu thành Bắc Môn, năm ngày rồi, đại quân binh Tề quốc ở dưới Bành thành suốt năm ngày liền, lại đến nay không có bất cứ động tĩnh gì, Hàn Tín hẳn ở đó chờ cái gì? Khó mà thành còn có trợ chiến tiếp theo của Tề quân? Nhìn về hướng lều trại Tề quân mấy ngày liền, Anh Bố cũng không khỏi có chút tâm trạng sợ hãi.

Tay nhắc mũi thuyền lạnh hướng về ngoại ô phía Bắc, Anh Bố hỏi Khoái Triệt:

- Tướng quốc, viện quân Sở quốc khi nào đến?

Khoái Triệt nói:

- kỵ binh dũng mãnh Sở quốc do tướng quân Mông Cứu dẫn đầu hai vạn kỵ binh đã qua trúc ấp, không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay có thể sẽ đến Bành thành rồi, về phần đại quân Sở quốc, chỉ sợ còn phải ba ngày mới có thể đuổi tới, chẳng qua...

Nói tới đây, giọng Khoái Triệt bỗng nhiên dừng lại, hơn nữa trên mặt cũng lộ một chút vẻ ưu tư.

Anh Bố nhíu mày nói:

- Nhưng mà thế nào? Tướng quốc nói ra mau.

Khoái Triệt thở dài nói:

- Ôi, thần nghe nói chủ tướng lãnh binh quân Sở không phải là Hạng Trang, mà là Hạng Trang vừa mới ủy nhiệm cho Vệ tướng quận Tất Thư, một người chưa bao giờ lãnh binh, cũng chưa từng ra bạch diện thư sinh chiến trường.

- Người nói cái gì?

Anh Bố hai mắt tròn lên, khó mà tin nổi,

Cho một người chưa từng lãnh binh, thư sinh chưa từng ra chiến trường lãnh binh? Hạng Trang không phải là đang đùa sao? Hơn nữa, Sở quốc lại không phải là không có người có thể dùng được, bất luận là Chung Ly Muội, NGu Tử Kỳ, hay là Cao Sở, đều là tướng già đã trải qua trăm trận chiến, Hạng Trang sao lại ra hạ sách này?!

Khoái Triệt lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Điều này thần cũng không biết, có lẽ Hạng Trang có suy tính riêng của hán.

- Suy tính gì?

Anh Bố nói,

- Đem mấy chục vạn quân giao cho một thư sinh bạch diện, quả thực là càn quấy!

Nếu như việc này không có quan hệ với Hoài Nam quốc, Anh Bố cũng sẽ trốn bên cạnh cười chế giễu, nhưng hiện tại, quân Sở thắng bại lại quan hệ trực tiếp đến Hoài Nam quốc không có thoát được trận cướp này, Anh Bố lại có thể không nóng nảy sao?

Thượng tướng quân Triệu Chấn nói:

- Đại vương, khoan hãy quan tâm đến quân Sở, hay là phải nghĩ đến đại quân Tề quốc ngoài thành đi, đều đã năm ngày rồi, đại quân Tề quốc lại có động tĩnh gì nữa, trong lòng thần đây thật sự lo sợ, con người Hàn Tín dụng binh như thần, càng gom kỳ kế ra, đừng nói là ngoài mặt hấn án binh bất động, trong lòng lại giấu đào đường đất đi.

- Đào đường đất?

Khoái Triệt lắc đầu nói,

- Hấn là không đến nỗi như vậy.

Chỗ thủy cốc Bành thành, giao hội đất của Hà Thủy cùng với Tứ Thủy, càng làm tươi đất, Tề quân nếu thực sự muốn đào đường đất, không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào rọ, không đợi hấn đào đất vào trong thành, nguyên cả đường đất chỉ sợ sớm đã sụp rồi, hơn nữa, đào đường đất đâu có dễ dàng như vậy, Khoái Triệt hấn làm sao có thể tùy ý buông tay cho Tề quân làm vậy?

Triệu Chấn lại nói:

- Vậy Tề quân kia sao đến bây giờ vẫn chưa công thành?

Khoái Triệt giơ lên tay lại thò tay phải chỉ:

- Đại quân Tề quốc đến nay vẫn chưa có động tĩnh gì, đơn giản là vì hai nguyên nhân, một là đồ quan nhu khí giới chưa chuyển đến, hai là, Hàn Tín rất có khả năng đang nghĩ chờ viện quân Sở quốc đuổi tới, sau đó một lần tấn công là xong, đồng thời giải quyết đại quân Hoài Nam cùng với viện quân Sở quốc.

- Đồng thời giải quyết đại quân Hoài Nam cùng viện quân Sở quốc?

Anh Bố ánh mắt mãnh liệt, giận dữ nói:

- Hàn Tín thật là tham lam!

Khi nói chuyện, một trận tiếng sấm rền vang loáng thoáng đột ngột vang lên, Anh Bố Khoái Triệt cùng với đám người Triệu Chấn theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn trời, lại phát hiện trên bầu trời xanh không mây, ngay cả đến một áng mây cũng không có, vậy tiếng sấm ở đâu? Sau đó rất nhanh, kỵ quân Sở quốc, hơn nửa kỵ binh Sở quốc đến rồi!

327. Chương 326: Khinh địch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 326: Khinh địch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bắc giao Bành Thành, đại doanh quân Tề.

Trong tiếng va chạm lạnh lẽo của thiết giáp, hơn mười viên đại tướng quân Tề nối đuôi nhau mà đi. Đi thẳng phía trước mặt là Thượng tướng quân Tào Tham, theo sát phía sau Tào Tham là Á tướng Lâu Kính, lại sau đó là các đại tướng Trình Hắc, Triệu Tịch, Lã Khanh, Hứa Chương.

Chưa tới gần lều lớn Hàn Tín, Túc vệ lang tướng Tào Thọ đã nghênh tiến lên đây nói:

- Chư vị dừng lại.

Tào Tham nhú nhú mày, nói:

- Thọ nhi, Đại vương hấn còn chưa tỉnh sao?

Tối qua, Hàn Tín không biết từ đâu lấy ra vài ca kỹ này, uống rượu cho đến đêm khuya, sáng nay cũng dậy không nổi.

Tào Thọ lắc lắc đầu, nói:

- Phụ thân, trước giữa trưa Đại vương sợ là sẽ không tỉnh rồi.

Tào Tham nghe vậy im lặng, Lâu Kính thở dài, nói:

- Thượng tướng quân, chúng ta đi tới lều lớn trước đi.

Tào Tham gật gật đầu, lập tức dẫn chư tướng Lâu Kính, Trình Hắc thẳng đến lều lớn, vào lều, Tào Tham lại mời chư tướng Lâu Kính ngồi vào vị trí, sau đó nói:

- Chư vị, bốn tướng quân vừa mới nhận được một tin tức kinh ngạc, Sở vương Hạng Trang đã phái Vệ tướng quân Tất Thư hấn lãnh ba mươi vạn binh, tiến đến cứu viện Hoài Nam quốc!

Ngoại trừ Lâu Kính như thoáng chút suy nghĩ, còn lại chư tướng Trình Hắc tất cả đều vẻ mặt kinh ngạc.

Hoài Nam quốc cùng Sở quốc kết minh, Hoài Nam quốc bị công kích, Sở quốc sẽ phái binh đến cứu viện điều này cũng không ngạc nhiên lắm, Sở quốc phái ba trăm nghìn đại quân đến tiếp viện, binh lực có nhiều chút, nhưng cũng là hợp tình, nhưng mà, Sở Vương Hạng Trang phái một tên thư sinh chưa từng nghe qua danh tính đến lãnh binh tiến vào Hoài Nam quốc, lại làm cho người ta giật mình, Tất Thư là ai?

Trình Hắc nói:

- Thượng Tướng Quân, Tất Thư là ai? Trước kia sao lại chưa từng nghe qua?

Tào Tham lắc đầu nói:

- Đối với Tất Thư này, bốn tướng quân cũng mới nghe nói.

Tất Thư tự sĩ sở, vẫn đảm nhiệm đánh và thắng tướng quân các quân biên luyện phủ binh, và ngoại giới dường như không có tiếp xúc bất luận là cái gì, ngoại trừ Hoài Nam tướng quốc Khoái Triệt cùng hấn từng có tiếp xúc bên ngoài, chỉ sợ cũng chỉ có Bạch Mặc biết hấn có tồn tại, mười năm qua đi, thậm chí ngay cả Khoái Triệt cũng đã quên người này, về phần Tào Tham bọn họ, làm sao có thể nghe qua danh tính Tất Thư được?

Chỉ có Lâu Kính trầm ngâm nói:

- Tất Thư này, dường như là thư sinh ba mươi tuổi.

- Thư sinh?!

Trình Hắc giật mình kinh hãi, lập tức cười to nói,

- Ha ha ha, Hạng Trang không phải là điên rồi chứ? Phái một tên thư sinh không nghe tên qua lãnh binh tới cứu Hoài Nam quốc, đó không phải là tìm đường chết sao?

Còn lại Triệu Tịch, Lã Khanh, Hứa Chương và chư tướng cũng đều cười lớn.

Chỉ có Tào Tham, Lâu Kính lông mày rậm nhú chặt, mặt có vẻ ưu tư, Hạng Trang phái một tên thư sinh danh chưa được biết đến đi lãnh binh tới cứu Hoài Nam, đối với đại quân Tề quốc mà nói chưa chắc là một chuyện tốt, hai người rất lo lắng, Tề vương sau khi biết được tin tức này, có thể sẽ khinh địch, trên thực tế, từ thế như chẻ tre đánh vào Hoài Nam quốc tới nay, Tề vương cũng ngày càng kiêu ngạo.

Kỳ thực, Tề vương kiêu ngạo cũng có tình lý, Tề vương tự Hán Trung Phong tướng, diệt hơn mười nước, phục quân không kể hết được, tung hoành hai mươi năm không người nào có thể địch nổi, Tây Sở bá vương Hạng Võ đủ lợi hại? Mấy lần đem Hán vương đánh cho quân lính tan rã, nhưng cuối cùng thì sao? Cuối

cùng Hạng Võ vẫn phải bại dưới tay Tề Vương, mười vạn cường quân tan thành tro bụi, con người Hạng Võ cũng tự vẫn ở Ô Giang!

Như thế thì võ công hiển hách, mãi mãi mấy người có được? Tề vương tâm sinh kiêu ngạo cũng không kì quái.

Nhưng mà, nếu như Tề vương do kiêu ngạo mà khinh địch, từ đó coi rẻ anh hùng thiên hạ, như vậy thì nguy hiểm rồi.

Đã nói cuộc chiến Bành thành, sớm đã trước ba ngày, dùng đồ quân nhu khí giới công thành đã chuyển đến trong quân rồi, nhưng Tề vương lại chậm chạp không chịu hạ lệnh công thành, không phải Tề vương không có nắm bắt công phá Bành thành, mà là Tề vương muốn chờ viện quân Sở quốc nhanh chóng đến, lại đem quân Hoài Nam và quân Sở hợp nhất giải quyết, điều này không phải là khinh địch gì hết?

Hiện tại, Hạng Trang phái một tên thư sinh không rõ danh tính lãnh binh tiến đến, Tề vương chẳng lẽ không phải càng thêm khinh địch sao?

Nếu như Hạng Trang phái một tên thư sinh giống như Triệu Quát vậy, thì cũng thôi, nếu chẳng may thư sinh là một nhân vật lợi hại ẩn giấu không để lộ, không may Tề vương muốn một phát nổ nhào thành Bành !

Tào Tham trầm ngâm một lát, nói với Lâu Kính:

- Á tướng, ngài có phải là không nhắc nhở Đại vương một chút?

Vài năm gần đây, Tề vương đã không nghe lời mọi người gián nghị, nói như lần trước lựa chọn mục tiêu công phạt, Tào Tham, Vương Lăng và trọng thần văn võ đều đã từng khổ khuyên Tề vương công phạt Triệu quốc hay là Lương quốc. Nhưng Tề vương lại không nghe, muốn công phạt Hoài Nam, bây giờ, cũng chính Á tướng Lâu Kính trần thuật, Hàn Tín còn có thể nghe vài câu.

Lâu Kính lắc lắc đầu, thở dài:

- Ôi, nếu có thể khuyên, tại hạ sớm đã khuyên rồi.

Tào Tham im lặng sau một lúc lâu, lại nói:

- Sự việc đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể im xem như thế nào.

Trúc ấp đi thông Bành thành lao đi trên đường, Tất Thư đang dẫn theo sáu vạn đại quân chậm rãi tiến lên phía Bắc.

Tất Thư áo trắng lông cừu nhẹ, khoanh tay đứng trên một chiến xa đen tuyền, nhìn ở tiền phương xa xôi, đội hành quân quân Sở từ ngay dưới mắt hần vẫn kéo dài tầm nhìn đến phía cuối, một mặt tinh kỳ kia, rậm rạp, tiếp đất mấy ngày liền, nhóm trường mâu và một loạt đại thuẫn, dường như vô cùng vô tận.

Lại xem từ phía sau, cũng là các đại tướng quân Sở gồm Ngưu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Điền Hoành, Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư.

Nắm giữ mười sáu vạn hùng binh cùng với hơn trăm viên tướng tá, trên mặt Tất Thư lại đặc biệt có một luồng đặc ý, có vài người, trời sinh ra là thống soái tài giỏi, thí dụ như Đại Hán Hoắc Khứ Bệnh, lần đầu tiên lãnh binh liền dám mang theo bát trăm Phiêu Kỵ xâm nhập Mạc Bắc hơn ngàn dặm, vừa mới phá hủy long đình của người Hung Nô, thí dụ như Tam quốc Lục Bá Ngôn, lần đầu tiên nắm quân đã tiêu diệt Quan Vũ, đoạt Kinh Châu.

Tất Thư, không thể nghi ngờ cũng là nhân vật như vậy, tuy là lần đầu tiên hần lãnh binh, cũng là lần đầu tiên trên chiến trường, nhưng hần cảm thấy một luồng dương dương tự đắc, cũng không có chút khẩn trương hay co quắp, có, chỉ là từ trên vẻ mặt thong dong và bình tĩnh, dường như hần sớm đã lãnh binh hàng trăm năm trước, đánh vô số đại công.

Mắt thấy sắc trời chuyển đen, Tất Thư liền nhẹ nhàng mà giơ lên tay phải.

Chốc lát, hơn mười tên binh đã từ trong quân hướng về trước quân, sau quân bay vội mà đi, toàn quân ngừng tiến tới, ngay tại chỗ hạ trại quân lệnh cũng nhanh chóng truyền xuống, không đến một khắc, đang chậm rãi hướng về phía bắc của mười sáu vạn đại quân đều dừng bước, sau đó bắt đầu dỡ khí cụ lều trại xuống, xây dựng doanh trại tạm thời.

Đại quân trong lều lớn của Tất Thư trước tiên đáp tốt, trong lều thậm chí còn dựng lên một bình phong.

Điều này sẽ, Tất Thư đang nhìn tấm bản đồ Hoài Nam giắt trên bình phong trầm tư, Tề Vương Hàn Tín võ công soạn soạt, bất kể là mưu lược hay là khả năng chỉ huy lâm trận, có thể nói ra loại rút tủy, lần đầu tiên lãnh binh phải đối mặt với cường địch như vậy, Tất Thư thật không biết nên cảm thán sự may mắn của chính mình hay là sự bất hạnh?

Làm một binh gia, Tất Thư nằm mơ cũng không nghĩ sẽ đánh với Hàn Tín, từ điểm này mà nói, Tất Thư hẳn may mắn.

Nhưng mà, Tất Thư hẳn là lần đầu tiên nắm binh, lại sẽ đối mặt với Hàn Tín, điều này dường như lại là bất hạnh.

Tất Thư tuyệt không sẽ tự coi nhẹ mình, nhưng tuyệt không đánh giá cao chính mình, hẳn rõ ràng, Hàn Tín chỉ cần phát huy binh thường, Tất Thư hẳn sẽ không hề giành phần thắng, kết quả lý tưởng nhất cũng chẳng qua là ngang tay, nếu như quân Sở muốn thắng, cơ hội chỉ có một, đó chính là việc khinh địch của Hàn Tín, nếu như Hàn Tín sơ suất khinh địch, hoặc là quân Sở còn muốn có một tia thắng lợi.

Như vậy, Hàn Tín có thể khinh địch hay không? Quân Sở lại phải bố trí tương ứng hay không?

Đứng ngay trước bình phong, Tất Thư bỗng nhiên quay đầu quát:

- Cho mời Tây Khuất Liệt tướng quân!

Thân binh ngoài lều vội lĩnh mệnh mà đi, một lát, Tây Khuất Liệt khoác trọng giáp xoay người chui vào trong lều lớn Tất Thư, Tây Khuất Liệt thân cao chín thước, hông thô mười vòng tay ôm, khoác thiết giáp, nghiêm nhiên chính là một pho tượng tuyệt thể ma thần, vào lều lớn, Tây Khuất Liệt chấp tay vái chào Tất Thư âm âm nói:

- Tây Khuất Liệt tham kiến Vệ tướng quân.

Tất Thư đáp lễ, lại cho Tây Khuất Liệt đứng ở phía trước tấm bình phong, sau đó chỉ ngón tay lên bình phong nói:

- Tây Khuất tướng quân, bốn tướng quân có một việc nguy hiểm, người có dám tiếp nhận hay không?

Tây Khuất Liệt trợn mắt, ngang nhiên nói:

- Có gì không dám!

- Tốt.

Tất Thư vui vẻ gật đầu, lại nói:

- Như vậy từ giờ trở đi, người là Giáo úy Kiều Kỵ của Đại Sở quốc!

Tây Khuất Liệt nghe vậy mừng rỡ, cầm quân Đại Sở ba đại doanh, Thiên Lang doanh, Hồ Bí doanh cộng thêm Kiều Kỵ Doanh, trong đó chỉ có Kiều Kỵ Doanh là kỵ binh. Tướng quân Kiều Kỵ Mông Cức của Kiều Kỵ Doanh đã được điều đi thống lĩnh binh phủ kỵ quân. Mười ngàn kỵ binh dũng mãnh thiếu chủ tướng. Giả như Tây Khuất Liệt có thể làm Giáo úy Kiều Kỵ, hẳn có thể sẽ là chủ tướng của mười ngàn cấm kỵ binh này!

Dưới sự hưng phấn, Tây Khuất Liệt râu quai nón dựng đứng lên, lập tức nói:

- Vệ tướng quân, việc gì vậy?

Tất Thư vỗ nhẹ nhẹ bản đồ, nói:

- Tây Khuất tướng quân, nhìn đến trên bản đồ đánh dấu phiến rừng này?

Tây Khất Liệt nhìn nhìn bản đồ, đáp:

- Vệ tướng quân, rừng cây này mật tướng biết, vài năm trước khi hộ vệ Thượng đại phu đi sứ Bành thành, từng đi qua nơi đó, mật tướng còn bắn một con nai để nướng ăn.

Nói một hồi, Tây Khất Liệt nói,

- Phiến rừng này dường như ở phía trước không xa, nhiều nhất chỉ có bốn năm mươi dặm?

- Đúng vậy.

Tất Thư gật gật đầu nói,

- Tối nay, người mang theo mười ngàn cấm vệ binh Kiêu Kỳ Doanh, lặng lẽ lén vào sâu trong rừng cây mai phục.

- Vâng

Tây Khất Liệt ầm ầm ứng vâng, xoay người muốn đi.

- Quay lại.

Tất Thư tức giận nói,

- Gấp cái gì mà gấp, hồ phù điều binh người cũng chưa lấy.

- Ha ha.

Tây Khất Liệt gãi đầu, hơi ngượng ngừng nói,

- Vệ tướng quân, hồ phù đâu?

- Người nha.

Tất Thư cười chỉ vào Tây Khuất Liệt, sắc mặt lại nghiêm chỉnh, nói:

- Nhớ kỹ, sau khi tiến vào rừng cây nhất định phải chú ý ẩn nấp hành tung, tuyệt đối không được cho quân Tề phát hiện, gặp được tiểu phu săn bắt của Hoài Nam quốc thì phải giết chết, sau đó, khi nào vào rừng thì phóng hỏa liền, người khi nào chỉ huy giết!

- Mật tướng sẽ ghi nhớ.

Tây Khất Liệt nói,

- Vệ tướng quân còn có gì căn dặn?

- Chính là cái này.

Tất Thư nói xong đem hồ phù điều binh Kiêu Kỳ Doanh giao cho Tây Khuất Liệt, lại luôn mãi dặn dò,

- Tây Khuất tướng quân, Kiêu Kỳ Doanh nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ, rất có thể quan hệ tới thắng bại lần này của Hoài Nam, càng có thể quan hệ đến và và khí đến nước Đại Sở, người phải nhất định cẩn thận, phải cẩn thận.

- Vệ tướng yên tâm, mật tướng sẽ để ý tới!

Tây Khuất Liệt tiếp nhận hồ phù, xông lên phía Tất Thư vái chào, sau đó xoay người hiên ngang mà đi ra lều lớn.

328. Chương 327: Hạ Chiến Thư.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 327: Hạ chiến thư.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tháng tư, mùa mưa dầm kéo dài rả rích.

Tuy rằng kỵ binh Sở quốc đóng quân ở Bành thành, nhưng thủ quân ở đầu thành cũng không dám có chút buông lỏng, một đội giáp sĩ Hoài Nam võ trang toàn diện cầm trong tay giáo dài, tập trung tinh thần đề phòng, mưa làm ướt hết áo giáp và chiến bào, vừa ẩm ướt vừa lạnh giá, tuy nhiên, giáp sĩ Hoài Nam trên đầu thành lại vẫn hiên ngang thẳng người đứng đó.

Trên lầu quan sát, một tên tiểu giáo Hoài Nam thắt lưng đeo đao hoàn thủ đang đi qua đi lại.

Sau khi kết minh với Sở quốc, Hoài Nam vương Anh Bố đã mua từ Sở quốc không ít hoàn thủ đao, ngoài ba mươi nghìn cầm quân, tất cả các tiểu giáo, khúc trưởng trở lên trong Hoài Nam quân đều được trang bị hoàn thủ đao.

Anh Bố cũng từng nghĩ trang bị cho mình một thanh hoàn thủ đao, thậm chí là hoành đao, tuy nhiên cuối cùng lại từ bỏ.

Không phải là do thợ rèn ở Hoài Nam quốc không có khả năng tạo ra hoàn thủ đao hay hoành đao, mà là do công nghệ tạo ra hoàn thủ đao và hoành đao vô cùng phức tạp, hao phí thời gian, Anh Bố cũng đã triệu tập hơn một ngàn thợ thủ công rèn hết ngày dài tới đêm thâu, nhưng trong vòng một năm tạo ra được lơ thơ vài thanh, cái giá phải trả quá lớn, còn không bằng mua trực tiếp từ Sở quốc.

Sở quốc công nghệ rèn đao rõ ràng so với Hoài Nam quốc đi trước một bậc, không chỉ có sản lượng lớn hơn, mà chất lượng cũng rất tốt, Anh Bố cũng từng nghĩ tới việc tới đánh cắp công nghệ tạo đao ở Sở quốc, tuy nhiên cuối cùng cũng thất bại.

Một khắc nào đó, tiểu giáo Hoài Nam đang bước đi thông dong chợt dừng lại.

Tên tiểu giáo Hoài Nam nghiêng tai lắng nghe một lát, hỏi bọn binh giáp bên cạnh nói:

- Các người nghe thấy không?

Hơn mười binh giáp xung quanh đều nghiêng tai nghe, loáng thoáng, bọn họ nghe được tiếng vó ngựa, ngừng đầu lên, đã thấy đông nghìn nghịt kỵ binh Sở quốc từ màn mưa tiền phương mờ mịt lao ra, một gã kỵ sĩ Sở quốc mặc áo giáp phóng ngựa đi vào cầu treo trước, lớn tiếng quát:

- Đại Sở Vệ tướng quân Tất Thư, cầu kiến Hoài Nam vương!

- Các người hãy chờ đã.

Tiểu giáo Hoài Nam quát:

- Đợi ta đi báo với tướng quân, chờ người định đoạt.

- Đi nhanh rồi trở lại!

Kỵ sĩ áo giáp ngoài thành lãnh đạm nói:

- Chớ có nhậm việc quân cơ đại sự.

Tiểu giáo Hoài Nam hừ một tiếng, vội vàng xuống lầu.

Hoàng cung Hoài Nam.

Anh Bố bưng bát mì trên bàn lên ngửi ngửi, cuối cùng vẫn bỏ xuống, từ tối qua khi biết tin chủ tướng quân Sở là một thư sinh danh bất hư truyền, Anh Bố ăn chẳng thêm ăn, đã thế còn không đêm nào chợp mắt cả.

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, xin ngài ăn một chút, cơm ăn không no thì sao có tinh thần chứ?

Anh Bố nói:

- Tướng quốc, Tất Thư rốt cuộc là ai? Hạng Trang thật ra đang nghĩ gì?

Anh Bố nghĩ mãi mà không ra, sao Hạng Trang lại cho một tên thư sinh chưa từng ra chiến trường, chưa từng dẫn binh lần nào chỉ huy quân đội, đem trăm nghìn đại quân giao cho người này, chẳng khác gì trò đùa cả?

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, Tất Thư kia đích thật là tên thư sinh, chưa từng dẫn binh, chưa từng đánh giặc, tuy nhiên...

Mấy năm nay, Khoái Triệt gần như đã quên mất Tất Thư, tuy nhiên, ngày hôm qua sau khi trở về phủ, Khoái Triệt lại nhớ tới cảnh tượng mười năm trước, Tất Thư suýt chút nữa lưu lại Hoài Nam quốc, tuy nhiên cuối cùng, người này lại đi tới Sở quốc, Khoái Triệt hoài niệm lại, rồi không ngừng bóp cổ tay

- Tuy nhiên sao?

Anh Bố nói:

- Người này rốt cuộc lai lịch ra sao?

Khoái Triệt nói:

- Đại vương có lẽ không còn nhớ, lúc trước thần từng dẫn người này tới chỗ đại vương, đáng tiếc âm kém dương sai, người này cuối cùng lại tới Sở quốc, y là môn nhân Quỷ Cốc tử, tuy rằng chưa bao giờ dẫn binh, chưa bao giờ ra chiến trường, nhưng lại am hiểu binh pháp, cực có uẩn lược, có ngày người này sẽ trở thành đại tướng tài.

Anh Bố nói:

- Sẽ có ngày thành đại tướng tài, ít nhất bây giờ chưa phải, đúng không?

Đối với cái gọi là Quỷ cốc môn nhân, Anh Bố không am hiểu được, cho dù nói như thế nào Hạng Trang thân trải trăm trận chiến, hẳn chẳng lẽ không biết rằng, Thống soái chân chính từ trước tới nay đều từ chiến trường chiến đấu mà ra, chứ không phải học hành mà ra được, một thầy giáo giỏi có thể trở thành đại tướng? Quả thực đáng cười.

Khoái Triệt nói:

- Hành động này của Hạng Trang, có lẽ có mưu đồ khác.

- Mưu đồ khác?

Anh Bố không cho là vậy:

- Mưu đồ gì?

Khoái Triệt nói:

- Đại vương, ngài không biết là Tề vương có chút khinh địch sao?

Anh Bố ồ một tiếng không nói gì, lần này đánh với đại quân Tề quốc, y cũng cảm thấy Hàn Tín so với trước kia có chút thay đổi, nếu đổi thành Hàn Tín trước kia, sao có thể chậm chạp tới giờ vẫn chưa động? Chỉ sợ không đợi cho viện quân Sở quốc đuổi tới, đại quốc Tề quốc cũng đã mang thiên binh vạn mã đánh vào Bành thành rồi.

Trước kia, Hàn Tín dùng binh nhanh gấp khiến người khác phải thở dốc.

Nhưng hiện tại, không biết do Hàn Tín ở địa vị cao lâu ngày hay là được sống an nhàn sung sướng chiều chuộng quá, hoặc là thắng trận nhiều quá có chút tự mãn, cho nên không coi anh hùng thiên hạ ra gì.

Đến lúc này, Anh Bố bỗng nhiên suy nghĩ nói:

- Tướng quốc, ý ngài là...

Khoái Triệt gật gật đầu, nói:

-Đúng vậy, nếu Tất Thư không phải hạng người tầm thường, mà là một đại tài có bản lĩnh thực sự, thêm việc Hàn Tín sơ suất khinh địch, thì trận chiến này thắng bại thật đúng là không thể biết trước.

Quân thần đang nói chuyện, Mã Nghiệp bỗng đứng đi vào bẩm:

- Đại vương, Sở quốc Vệ tướng quân Tất Thư cầu kiến.

- Tất Thư đại quân tới rồi?

Anh Bố không kìm nổi nhìn Khoái Triệt, định nói y đâu, người này đã tới rồi, lập tức Anh Bố lệnh cho Mã Nghiệp:

-Mau mau mời vào.

Mã Nghiệp khom người rời khỏi, không một lát, liền dẫn một gã tú sĩ áo trắng ba mươi tuổi vào đại sảnh.

Nhìn gã tú sĩ áo trắng, Khoái Triệt liền lập tức nhận ra Tất Thư, Tất Thư cũng đồng thời nhanh chóng nhìn ra Khoái Triệt, y chấp tay chào Anh Bố, Khoái Triệt:

- Tại hạ Tất Thư, tham kiến Hoài Nam vương, gặp qua Tử Thông huynh.

Anh Bố khoát tay áo xem như đáp lễ, Khoái Triệt vái chào đáp lễ, Anh Bố lại giơ tay mời Tất Thư ngồi vào vị trí, Tất Thư vung ống tay áo, ngồi vào vị trí.

Khoái Triệt không khỏi cảm động nói:

- Học kiếm lão đệ, mười năm không gặp, không nghĩ người lại trở thành Sở quốc đại tướng quân.

Tất Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Tử Thông huynh, khi nào có thời gian sẽ ôn chuyện ta và huynh, hiện tại, nên cẩn thận lập kế bức lui bốn trăm ngàn đại quân Hàn Tín đã.

Khoái Triệt nhẹ nhàng vuốt cằm, Tất Thư dùng hai từ bức lui, mà không phải đánh bại, có thể thấy được đầu óc y vẫn khá tỉnh táo.

Anh Bố trong lòng không do dự, biểu hiện trên mặt cũng chẳng mấy tốt đẹp, lập tức lạnh lùng thản nhiên nói:

- Quả nhân trước xin tạ ơn tướng quân cùng với các viện thủ Sở quốc, tuy nhiên Hàn Tín dẫn binh không ai có thể động tới, nếu muốn bức lui đại quân Tề quốc cũng không phải chuyện dễ, không biết Tất tướng quân có cao kiến gì chỉ giáo quả nhân?

- Không dám!

Tất Thư quỳ xuống vái tạ Anh Bố, nói:

- Tạ hạ có một kế sách chưa hẳn đã hoàn hảo, mong Hoài Nam vương và Tử Thông huynh vui lòng chỉ giáo.

Anh Bố và Khoái Triệt cùng nhìn nhau, thản nhiên nói:

- Xin lĩnh giáo.

Tất Thư khẽ mỉm cười, không phải vì sắc mặt Anh Bố có nét tức giận, y mang ý kiến của mình nói thẳng cho Anh Bố và Khoái Triệt nghe, Anh Bố nghe xong sắc mặt đại biến, Khoái Triệt cũng sợ hãi biến sắc, hai người thật sự không ngờ rằng, Tất Thư lại thật quyết đoán, muốn đối đầu trực diện với Hàn Tín.

Cùng lúc đó, hơn mười kỵ binh Sở quốc phóng như gió lao về phía đại doanh Tề quân ở hướng bắc, trong đó có tên đặc phái viên Phù Tiết, theo thám báo của Tề quân ở ven đường, đám người đó không ai ngăn cản lại, hơn nữa bọn họ còn tùy ý tiếp cận đại doanh, khoảng cách tới viên môn còn không tới trăm bước, lúc đó mới có người ra ngăn cản.

- Mau dừng lại, còn đi tới, giết không cần luận tội!

Phù Tiết dẫn đầu giơ cao tay, ngang nhiên nói:

- Lệnh của Phụng Đại Sở Vệ tướng quân, tới hạ chiến thư với Tề vương!

Tề quân nha môn bỗng nhiên xông vào, lập tức mở cửa viên môn, một đội mấy trăm kỵ binh Tề quốc cưỡi ngựa âm ầm như trận đại hồng thủy mãnh liệt từ bên trong xông ra, trong thoáng chốc đã bao vây mười kỵ binh Sở quốc, chiến mã của mười kỵ binh không ngừng hí vang, nhưng mười kỵ binh lại không chút lo sợ.

Lều lớn Tề vương, Hàn Tín cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Nghe Tào Tham, Lâu Kính bấm báo xong, Hàn Tín thản nhiên nói:

- Tất Thư kia cũng chỉ là một tên đầy tớ nhỏ, sao phải suy nghĩ? Hạng Trang lấy người này làm tướng, chẳng khác gì trò đùa, Hạng Trang đã không thêm quan tâm tới sự sinh tử tồn vong của Sở quốc tướng sĩ, quả nhân còn khách sáo làm gì? Lần này ta nhất định đánh diệt hết ba trăm ngàn quân Sở tính cả Hoài Nam quân, sau đó thừa cơ thẳng chiếm Giang Đông.

Tào Tham, Lâu Kính nghe vậy lập tức trầm tĩnh, điều bọn họ lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra.

Hàn Tín dường như đoán được suy nghĩ trong lòng hai người, thản nhiên nói:

- Tào Tham, Lâu Kính, các người không cần nghĩ nhiều quá, quả nhân lần này không phải khinh địch, lại càng không phải sơ suất, mấy ngày nay sở dĩ ta án binh bất động, đợi cho viện quân Sở quốc đến nơi mới động thủ, cũng là bởi vì binh pháp có dạy, vì phức tạp mà thành đơn giản, nói cách khác, có thể sử dụng phương pháp đơn giản để giải quyết cục diện, tuyệt không thể phức tạp hóa cục diện, phải giải quyết đối thủ trong một lần duy nhất, tuyệt không giải quyết hai lượt.

Đang nói chuyện, Túc vệ Lang tướng Tào Thọ tiến vào bấm báo:

- Đại vương, sứ giả quân Sở cầu kiến.

- Sứ giả quân Sở?

Hàn Tín nhíu mày, nói:

Tào Thọ lĩnh mệnh mà đi, một lát sau, y dẫn một gã đáng người cao lớn lên, kiêu tướng quân Sở thân khoác trong giáp tiến vào lều lớn.

Sau khi quân Sở kiêu tướng đi vào lều lớn, y giống như một cây sắt, chẳng chào hỏi gì Hàn Tín, mà hướng về phía nam vái chào, ngang nhiên nói:

- Phụng Đại Sở Vệ tướng quân, tới hạ chiếu thư.

Dứt lời, Kiêu tướng quân Sở lấy từ trong áo giáp trước ngực ra một phong thư.

Tào Thọ kêu lên một tiếng trầm đục, giơ tay nhận lấy lá thư, rồi tiến lên hai bước giao cho Hàn Tín.

Hàn Tín đọc thư, khóe miệng nở một nụ cười lạnh khinh miệt, trong thư viết, là lời mời của chủ tướng quân Sở mời y ngày mai tới Nam Giao phá trận, lập tức Hàn Tín lạnh lùng nói:

- Kiêu ngạo, ngông cuồng cực độ, một tên đầy tớ nhỏ, chỉ có đọc qua vài kinh thư, học một chút trận pháp, mà lại muốn múa rìu qua mắt thợ? Còn dám khiêu chiến với quả nhân? Đúng là không biết sống chết.

Dừng lại một lát, Hàn Tín nói với kiêu tướng quân Sở:

- Trở về nói với Tất Thư, chiến thư ta đã nhận được, giờ Thìn ngày mai, quả nhân sẽ dẫn đại quân tới phá trận.

329. Chương 328: Quyết Đấu Đỉnh Cao (1).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 328: Quyết đấu đỉnh cao (1).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Vậy, tại hạ cáo từ!

Kiều tướng quân Sở vái chào, xoay người hiên ngang đi.

Tào Tham có chút lo lắng, nói:

- Đại vương, ngày mai phá trận Sở quân, hãy để thần dẫn quân đi...

- Không.

Hàn Tín khoát tay áo, giọng điệu tin tưởng nói:

- Thượng tướng quân hãy ở lại bản doanh, đồng thời giám sát Hoài Nam quân Bành Thành, quả nhân sẽ tự mình dẫn ba trăm nghìn đại quân đi phá trận.

Tào Tham im lặng, chuyện Tề vương đã quyết định, không thể nào thay đổi được.

Một đêm không nói gì, giờ dần hôm sau vừa qua, chân trời phía đông vẫn chưa sáng hẳn, trong đại doanh Tề quân đã rộn rịp ồn ào náo động, một đội khiên giáp, một đội giáo, một đội cung tiễn từ trong lều trại chui ra, những cây đuốc được thắp lên, giống như nước sông Trường Giang và Hoàng Hà đổ vào biển dần dần hội tụ trên cánh đồng bát ngát phía trước đại bản doanh.

Trên cánh đồng bát ngát trước đại doanh, một chiếc xe quan sát cao bốn trượng đã được dựng thẳng lên.

Trên xe, Hàn Tín mặc áo bào tím, tay vịn vào vòng bảo hộ đứng hiên ngang, ngạo nghễ, phía sau Hàn Tín, ngoài Á tướng Lâu Kính và Tào Thạ và hơn mười viên tướng Túc vệ Lang, còn có một gã thiếu niên khoảng mười tuổi, đôi mắt tinh anh, mặt như thoa phấn, gương mặt có nét giống với Hàn Tín, có lẽ đó là đứa con thứ của Hàn Tín, Hàn Hạp.

Lúc này sắc trời chuyển đen, chỉ có thể nhìn thấy những ánh lửa đang chuyển động trong đại doanh, sau đó cuộn cuộn tập hợp về cánh đồng bát ngát nơi trước đại doanh, Hàn Hạp chưa từng gặp qua cảnh đêm như thế này, khuôn mặt kích động đỏ bừng lên, lập tức quay đầu lại nói với Hàn Tín:

- Phụ vương, đại Tề ta có hùng binh như thế này, ngày bình định thiên hạ sắp tới!

Hàn Tín khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu Hàn Hạp, không nói gì.

Hàn Tín tuy rằng lập đứa con cả Hàn Hám làm thái tử, nhưng trong lòng y cứng nhất vẫn là đứa con thứ này, trong mắt Hàn Tín, đứa con thứ không chỉ tướng mạo giống y, mà lại có trí tuệ, tuổi còn nhỏ đã đọc không ít binh thư, lần này xuất chinh, sở dĩ Hàn Tín mang theo Hàn Hạp, chính là muốn mượn cơ hội tốt này để bồi dưỡng.

Bắc ngạn tứ thủy, cũng đã dựng lên một chiếc xe quan sát.

Trên xe, Tất Thư áo trắng lông thú, khom tay trước mắt nhìn về phía cánh đồng bát ngát phía bắc xa xa, phía sau Tất Thư, chỉ có hơn mười tên thân binh truyền lệnh, trong đó có một gã đứng ôm Vương Kiếm của Hạng Tráng, bảo thạch bảy màu được khảm trên vỏ kiếm và trên chuôi Vương Kiếm chiếu rọi xuống phản xạ ra ánh sáng đẹp mắt, làm người ta không dám nhìn trực diện.

Dưới xe, một trăm năm mươi nghìn tướng sĩ quân Sở đang ngồi ở bãi cỏ trên sông nghỉ ngơi.

Tất Thư tuy rằng lần đầu lĩnh quân, nhưng lại biết rõ khó khăn của tướng sĩ, gã biết, lưng đeo áo giáp binh khí nặng trăm cân, đứng ở trên cánh đồng ít nhất cũng nửa ngày, đó không phải việc dễ dàng, huống chi, lát nữa còn phải liều mạng với Tề quân, lúc này, là lúc dưỡng sức, phục hồi thể lực, hoàn toàn không cần để các tướng sĩ đi chịu tội.

Đối với hàm dụ của Tất Thư, Tiêu Khai, Điền Hoành và một vài tướng già khác có ý kiến phản đối, theo bọn họ, võ phu phải có bộ dạng của võ phu, là con nhà võ, lúc nào cũng phải có phong mạo nghiêm khắc, đeo trăm cân đứng ở trên cánh đồng bát ngát nửa ngày đã hề hà gì? Nghĩ lại những năm trước, bọn họ một đêm hành quân mấy trăm dặm là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Tiêu Khai, Điền Hoàn bọn người không dám gây chiến quyền tướng của Tất Thư, Vương Kiêm rục rịch đang được mang ra kia.

Bỗng nhiên, dồn dập tiếng vó ngựa từ trên cánh đồng bát ngát phía trước mơ hồ truyền đến, lập tức một con khoái mã từ trong ánh bình minh mỏng manh vọt ra, khó khăn lắm mới tiếp cận được xe quan sát, kỵ sĩ trên lưng ngựa hung hăng ghìm cương, khoái mã liền ngẩng đầu hí vang một tiếng, lập tức người ngồi thẳng lên, vó ngựa liên tục đá đập lung tung, lúc chạm đất tạo ra những lỗ sâu.

- Vệ tướng quân.

Kỵ sĩ ghìm cương ngựa, chấp tay hướng lên xe của Tất Thư nói:

- Tề quân tới rồi!

Tất Thư nhẹ nhàng gật đầu, lập tức giơ tay phải lên phía trước nhẹ nhàng, thản nhiên nói:

- Hiệu lệnh, toàn quân dàn trận.

- Vâng!

Một gã thân binh truyền lệnh nhận lệnh, lập tức đi lên phía trước vòng bảo hộ của xe quan sát, sau đó giơ cao ngọn cờ tam giác trên một mặt có thêu ký hiệu dùng sức múa may qua lại.

Ngay sau đó, tiếng kèn trầm lắng liền vang vọng trời cao.

Trên bãi sông, Mông Cúc cầm trên tay chân lợn và túi rượu đứng trên bãi cỏ, thân hình cao lớn, thân binh đã tiến lên hai bước đưa cho y mũ giáp, Mông Cúc giơ tay tiếp nhận mũ giáp nặng trĩu đội lên trên đầu, sau đó buộc chặt dải lụa, rồi tiến về phía Hỏa Xích Lưu đang nhàn nhã ăn cỏ ở phía trước bãi cỏ trên sông.

Chiến mã thông linh, có không ít chiến mã cảm nhận được hơi thở khẩn trương từ tiếng kèn kéo dài liên tục, chúng bắt đầu xao động đứng lên, vừa dùng móng cào xuống mặt đất, vừa hí liên thanh, Hỏa Xích Lưu của Mông Cúc lại rất điềm tĩnh, trước khi Mông Cúc tới gần, nó còn thân thiết với Mông Cúc một chút.

Mông Cúc vuốt ve lông mao Hỏa Xích Lưu, sau đó vọt người lên ngựa.

Mông Cúc vừa ghìm cương ngựa, phóng ngựa từ trên đầm cỏ chậm rãi đi ra, nơi người ngựa đi qua, vốn dĩ những kỵ quân tướng sĩ đang ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi liền đứng hết dậy, đợi cho Mông Cúc cưỡi ngựa chạy hết một vòng rồi ghìm cương quay đầu lại, bốn mươi nghìn kỵ quân trong hai trăm nghìn phủ binh đã lên ngựa hết, xếp thành một đội hình kỵ binh có vẻ hơi lộn xộn.

Mông Cúc rút ra hoành đao, bốn người nghìn kỵ quân tướng sĩ cũng ầm ầm rút hết hoàn thủ đao ra.

Trong tiếng vó ngựa nặng nề, Mông Cúc lại phóng ngựa về phía trước, vừa lấy hoành đao trên tay đánh vào hoàn thủ đao của các tướng sĩ, vừa ngửa mặt lên trời hô to:

- Mệnh mệnh đại Sở.

- Oai hùng tử sĩ!

Tướng sĩ hàng trước đều rống giận.

- Máu chưa chảy cạn!

Mông Cúc lại gân cổ hống gào dài.

- Chết không nghỉ chiến!

Kỵ quân tướng sĩ mạnh mẽ hưởng ứng.

Mông Cúc phóng ngựa chạy qua vài vòng, bốn mươi nghìn kỵ quân khí thế đã được huy động đầy đủ.

Cùng lúc đó, Ngu Tử Kỳ, Tiêu Khai, Điền Hoàn, Tử Xa Sư cũng đều cổ động khúc ca khí thế, không mất thời gian nửa bữa cơm, một trăm năm mươi nghìn quân Sở đã kết thành đại trận cẩn thận, nghiêm túc trên bãi sông, tướng sĩ quân Sở trong trận một bên múa may binh khí trong tay, một bên hướng về phía chủ tướng phía trước đang kêu gào, đáng vẻ bề vệ ngạo nghễ.

Mệnh mông đại Sở, oai hùng tử sĩ, máu chưa chảy cạn, chết không ngừng chiến! Nó không chỉ là một khẩu hiệu!

Trên thực tế, mỗi một tướng sĩ quân Sở trong lòng đều nghĩ như vậy, từ khi trở thành phủ binh, bọn họ không ngày nào là không mơ ước được bước trên chiến trường, giết địch lập công, được phong hầu lập tước! Đối với đại đa số quân Sở tướng sĩ mà nói, đây là lần đầu tiên họ bước lên chiến trường, căng thẳng khó tránh khỏi, nhưng cảm xúc nhiều nhất vẫn là kích động.

Nhìn đại quân Sở quốc sĩ khí ngất cao, Tất Thư khoe miệng không khỏi mỉm cười.

Trải qua mười năm gian khổ, y mới có thể tu dưỡng thành một con sư tử uy vũ, hôm nay, con sư tử như y cuối cùng cũng được tiến ra chiến trường thể hiện sự cứng rắn, sắc nhọn của hàm răng, ngoài căng thẳng, Tất Thư chờ mong nhiều hơn, quân Sở tướng sĩ chờ mong ra chiến trường giết địch lập công, Tất Thư thì chờ mong nanh vuốt sư tử có thể xé nát đại quân Tề quốc Hàn Tín trên chiến trường.

Tất Thư thản nhiên giơ cao tay phải, tiếng kèn kéo dài liên tục liền dừng lại.

Trên cánh đồng bát ngát phía trước, lại đột nhiên truyền đến tiếng kèn loáng thoáng, đó là kèn của Tề quân.

Hàn Tín đến rồi, Tề quốc đại quân đến rồi! Tất Thư quay đầu nhìn đồng hồ trên xe, đúng là giờ Thìn, Hàn Tín rất đúng giờ, nói giờ Thìn đến, quả nhiên giờ Thìn liền tới.

Trên cánh đồng bát ngát phương bắc, ba trăm nghìn đại quân Tề quốc gần như che phủ toàn bộ cánh đồng hoang vu, mệnh mông.

Bên trong đại quân, dưới sức kéo của mấy trăm tên lực sĩ xe quan sát đang chậm rãi đi về phía trước.

Hàn Tín đứng trên xe quan sát cao cao nhìn quanh bốn phía, đưa mắt chứng kiến, Tề quân tướng sĩ đông đúc như kiến, cờ quốc tung bay trùng trùng điệp điệp, mệnh mông như đại dương, hai tai nghe thấy được ngoài tiếng kèn từ xa kéo dài những âm thanh vô tận, là tiếng vũ khí đánh nhau leng keng.

- Phụ vương người xem, Sở quốc đại quân!

Hàn Hạp bỗng nhiên chỉ ngón tay về phía trước kêu to lên.

Hàn Tín thản nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước trên bãi sông Tứ Thủy, quân Sở đã dàn trận chờ đợi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến, Hàn Tín chỉ cần liếc mắt một là có thể phán đoán được đại khái binh lực Sở quốc, quân Sở tuyệt đối chưa đến ba trăm ngàn, theo trận hình bọn chúng xếp thành mà đoán, hẳn là có trên dưới một trăm năm mươi nghìn quân, nhiều nhất thì cũng không vượt quá hai trăm ngàn.

Tuy nhiên khí thế quân Sở cực mạnh, chẳng thua kém gì Tề quân.

Lâu Kính đứng phía sau Hàn Tín nhú mày.

Sớm nghe nói quân Sở binh mạnh sắc bén, trước kia chỉ là nghe nói, không được trực diện lĩnh giáo, nhưng hôm nay được thấy, mới biết lời đồn không sai, xem ra lần này, Tề quân thực sự gặp phải kinh địch.

Hàn Tín tuy rằng không quay đầu lại, nhưng cũng đại khái đoán được suy nghĩ trong lòng Lâu Kính, lập tức quay đầu lại hỏi:

- Á tướng, người có cảm thấy quân Sở đối diện đội trang nghiêm, vũ khí mãnh liệt, có thể sẽ là kinh địch của Đại Tề ta.

Lâu Kính gật gật đầu, đáp:

- Ít nhất cũng cường mạnh hơn so với Hoài Nam quân lúc trước ta gặp nhiều lần.

Hàn Tín thản nhiên cười, nói:

- Á tướng, chúng ta đã từng đấu qua với những đội quân uy nghiêm, vũ khí sắc bén hơn thế này nhiều, quân Sở phía trước thoát nhìn có vẻ không tồi mà thôi, nhưng Hạng Võ với hơn một trăm nghìn đại quân của mười năm trước, cũng là những chiến binh tinh nhuệ, quả nhân còn tiêu diệt hết một trăm nghìn quân tinh nhuệ của Hạng Võ, huống chi có hơn một trăm nghìn quân Sở ra về hùng mạnh này.

Hàn Tín giọng điệu có vẻ rất bình thản, nhưng trong cái bình thản lại để lộ ra độ tự tin hùng mạnh, ngay cả tên thiếu niên như Hàn Hạp cũng cảm nhận thấy được, Hàn Hạp ngẩng đầu, dùng ánh mắt sùng bái vô cùng nhìn lên Hàn Tín, nói:

- Phụ vương, con cho rằng không có đại binh gia, thái công, hay tôn tử nào trong lịch sử có thể so sánh được với người.

Hàn Tín khẽ mỉm cười, nói:

- Hạp nhi nhìn cẩn thận, xem phụ vương phá trận như thế nào?

Hàn Hạp gật gật đầu, hỏi:

- Phụ vương, quân Sở đối diện đã bày ra trận gì?

Hàn Tín nói:

- Trận này sách viết là Nhất Tự Trường Xà trận, nếu có thể phối hợp với địa hình, thì giống như trăn lớn trườn trong cánh đồng hoang vu, đánh đầu nó thì đuôi nó sẽ quất lại, lấy đuôi nó thì đầu nó sẽ quay lại cắn, đánh vào thất lưng thì đầu đuôi đều phản lại, vô cùng lợi hại.

Hàn Hạp nghe xong như kẻ say, lại nói:

- Phụ vương, vậy làm sao có thể phá giải Nhất Tự Trường Xà trận?

Hàn Tín khẽ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Nhất Tự Trường Xà trận nếu muốn phát huy uy lực, mấu chốt ngay tại hai cánh kỵ binh, nếu muốn phá giải trận này, mấu chốt là ở hai cánh, chỉ cần bóp đầu nó, kẹp đuôi lại, đánh cả vào thất lưng, thì trận này có thể phá.

330. Chương 329: Quyết Đấu Đỉnh Cao (2).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 329: Quyết đấu đỉnh cao (2).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Hạp lại nói:

- Vậy làm thế nào để bóp đầu, kẹp đuôi?

- Rất đơn giản, hai cánh trái bố trí xa trận, cự mã cũng được, nếu thời gian cho phép, có thể đào những bẫy ngựa.

Hàn Tín vuốt đầu Hàn Hạp, bỗng quay đầu lại lệnh cho Túc Vệ Lang tướng Tào Thọ:

- Truyền lệnh, hai quân trái phải giữ thế phòng ngự, cuốn lấy kỵ binh quân Sở, quân phía trước tiến công, mãnh công lộ quân Sở ở giữa.

- Vâng!

Tào Thọ lĩnh lệnh, lại vung tay lên, lúc đó liền có lính truyền lệnh lấy ra ba cây cờ màu lệnh giắt trên xe quan sát.

Trong đó lệnh kỳ có hai màu vàng lục hướng xuống dưới, ý rằng trái phải hai quân giữ thế phòng ngự, lệnh kỳ màu đỏ hướng về phía trước, ý rằng quân trước giữ thế tiến công.

Hàn Tín vừa điều khiển lệnh kỳ trên xe quan sát, đại quân Tề quốc đã lập tức phát quân, chiến xa của hai cánh quân tả hữu, quân nhu được đẩy lên phía trước, những đội trường giáo, trường kích bắt đầu dồn đẩy những chiến xa, những chỗ hở trong đồ quân nhu. Phía cuối nối sau đội trường kích, trường giáo là các tay cung.

Quân phía trước lại là một cảnh tượng khác, tại một trận giống như trong một trận trống trận liên hồi, một đội quân khinh binh tử sĩ búi tóc, khoác dây bện đang bắt đầu đi nhanh về phía trước, theo sát đám khinh binh tử sĩ đó chính là nhóm quân đâm đương lực lượng thuẫn binh giáp trung kiên và binh trường kích, tiếp đó là các mâu thủ khoác trên vai phi giáo, cuối cùng mới là những trường cung thủ.

Đây là trận hình công kích điển hình nhất thời kì Tần Hán, trước tiên sắp xếp đám khinh binh tử sĩ vốn là những tử tù, tội phạm, không ai có thể hi vọng chúng có thể làm sụp đổ phòng tuyến của địch, đa phần, sự tồn tại của chúng chỉ mấu chốt làm tiêu hao thể lực quân địch, khi thể lực chúng tiêu hao hoàn toàn, nhóm thuẫn giáp, kích mâu, cung nỏ mới xuất kích, một bước phá hủy quân địch.

Vốn dĩ, trong chiến tranh Hoa Hạ cổ đại không có phi mâu, tuy nhiên từ khi Hạng Tráng mang tiêu thương vượt thời gian về, phi mâu rất nhanh trở thành binh khí chủ chiến của các quốc gia Hoa Hạ, phi mâu tuy rằng độ chuẩn xác khi bắn không bằng tầm bắn của nỏ, nhưng lực sát thương trong bán kính hai mươi bước thì không gì có thể sánh kịp, điều quan trọng nhất là, chế tạo phi mâu giá thành rẻ.

Cho nên, phi mâu vừa xuất hiện liền nhanh chóng được các quốc gia đón nhận, đồng thời nhanh chóng được trang bị nhiều thứ, cho tới ngày nay, phi mâu đã trở thành vũ khí chế tạo của các quốc gia Hoa Hạ.

So sánh với những phương trận hiển hách phương tây như Macedonia hay Rome, Hoa Hạ cổ đại không có tiêu chuẩn nào để được liệt vào phương trận bộ binh trong sử xanh, nhưng điều này không có nghĩa là Hoa Hạ cổ đại không có phương trận bộ binh nào hùng mạnh, trên thực tế, dựa vào sức chiến đấu thực tế, phương trận bộ binh cổ đại Hoa Hạ không thua kém gì phương trận phương Tây.

Lực đánh chính diện của phương trận Macedonia không gì sánh kịp, nhưng nó lại có nhược điểm chí mạng, chính là chuyển hướng vô cùng khó khăn, một khi không có kỵ binh hay phụ trợ binh bảo vệ vùng cánh, bọn họ sẽ bị cánh quân địch giết chết.

Phương trận La Mã hùng mạnh đã có lịch sử chứng minh, đặc điểm lớn nhất của nó là tiến công phòng thủ cân đối, tính cơ động cao.

Tuy nhiên, đoàn quân đế quốc La Mã cũng không phải chỉ có phương trận Rome, ngoại trừ kiếm khiên binh của phương trận Rome, quân đoàn Rome còn có kỵ binh, tiêu thương binh, quân nhu binh, và phần đông binh chủng hỗ trợ, từ điểm đó mà nói, bộ phận cấu thành và phương thức chiến đấu của phương trận Rome so với cấu thành và phương thức chiến đấu của quân đội các quốc gia Hoa Hạ là tương đối gần.

Bắc ngạn Tứ Thủy, bản trận quân Sở.

Tất Thư vẻ mặt điềm tĩnh, nhưng ai cũng không có ý tới, trên hai mu bàn tay y đang nắm trên vòng bảo hộ xe quan sát, nổi lên một hàng gân xanh như con giun, bo sự căng thẳng mà ra, đối mặt với đại binh gia Hàn Tín hùng mạnh, đối mặt với ba bốn trăm ngàn đại quân Tề quốc, không thể không căng thẳng.

Trong tiếng bước chân nặng trĩu, Ngưu Tử Kỳ bước lên trên xe quan sát.

Tất Thư buông hai tay đang nắm chặt vòng bảo hộ, không cả quay đầu lại, nói:

- Tử Kỳ tướng quân, người tới rồi à?

Ngưu Tử Kỳ chậm rãi đi tới phía sau Tất Thư, trầm giọng nói:

- Vệ tướng quân, đại quân Tề quốc đã hành động.

Tất Thư gật gật đầu, nói:

- Chỉ là một Nhất Tự Trường Xà trận, sao làm khó được Hàn Tín.

Dứt lời, Tất Thư lại quay đầu lại chỉ bảo thân quân Giáo úy Thiết Ngưu:

- Truyền lệnh, tả hữu quân xuất phát, chuyển sang Nhị Long Xuất Thủy trận!

- Vâng!

Thân quân Giáo úy Thiết Ngưu tuân lệnh, bước đến sau vongbào hộ xe quan sát, lấy từ trong tay thân binh ra hai lệnh kỳ màu đỏ, và da cam giắt vào trên cột xe quan sát.

Quân Sở bên phải, trước trận kỵ quân.

Mông Cức cười Hỏa Xích Lạc, tay cầm hoành đao, ngạo nghễ đứng trang nghiêm trước trận cười quân.

Bỗng nhiên, một người cười khoái mã tay cầm ba lệnh kỳ phi như bay, người chưa tới tiếng đã tới:

- Vệ tướng quân có lệnh, kỵ binh tả hữu xuất phát, chuyển sang Nhị Long Xuất Thủy trận; Vệ tướng quân có lệnh, kỵ binh tả hữu xuất phát, chuyển sang Nhị Long Xuất Thủy trận...

- Mat tướng tuân lệnh.

Mông Cức, lại giục ngựa chậm rãi đi qua trước trận cười quân, y giờ cao hoành đao lớn tiếng kêu :

- Đại Sở uy vũ!

- Đại Sở.

- Đại Sở.

- Đại Sở.

Hai mươi nghìn kỵ quân cánh phải cùng hô ứng.

- Quân Sở tất thắng! Mông Cức lại rống giận.

- Tất thắng!

- Tất thắng!

- Tất thắng!

Hai vạn kỵ quân giận dữ hét lên, giống như thủy triều lớn.

Trong tiếng hô sóng cuốn, Mông Cức chậm rãi chuyển hướng đầu ngựa, hoành đao trong tay đã chỉ về phía cánh quân giữa Tề quốc, lại nhẹ nhàng thúc giục chiến mã, Hỏa Xích Lạc tung bốn vó nhẹ nhàng phi về phía trước, ngay sau đó, hoành đao hung hăng trong tay Mông Cức hạ xuống, y lại ngửa mặt lên trời mà hét dài:

- Các huynh đệ Đại Sở, kiến công lập nghiệp, thời điểm được phong tước phong hầu đã tới, giết, giết...

- Giết.

- Giết.

Hai vạn kỵ binh cánh phải điên cuồng hưởng ứng, lại nhao nhao dâng cao hoành thủ đao, thúc giục chiến mã theo sau Mông Cức tiến về phía trung quân Tề quốc phía đối diện.

Phía đối diện, trung quân Tề quốc, trên chiếc xe quan sát cao cao, có thể nhìn thấy một chiếc áo bào màu tím, bỗng nhiên, đôi mắt của hơn hai mươi nghìn kỵ binh tướng sĩ liền toát ra những tia lửa cuồng mà từ trước tới nay chưa hề có, Hàn Tín, đó là Hàn Tín, chỉ cần xâm nhập vào trung quân Tề quốc, chém đầu Hàn Tín, lập tức có thể dựa vào công trạng này mà phong hầu.

Mệnh mông Đại Sở, oai hùng tử sĩ: phong hầu lập tước, chính tại hôm nay!

Cùng lúc đó, hai mươi nghìn kỵ binh Sở quốc dưới sự chỉ huy của phó tướng Mông Khanh lao về phía trước, hai đường kỵ binh giống như là hai chiếc kim sắt của con cua, một trái, một phải kẹp vào đại quân Tề quốc đối diện.

Quân Sở kỵ binh lựa chọn thời cơ xuất kích cực kỳ tàn nhẫn bởi vì lúc này cánh quân tả hữu của Tề quốc đang giẫm chân tại chỗ, trong khi đó quân phía trước thì đang dốc toàn bộ lực lượng đột kích, đến lúc này, giữa quân phía trước và tả hữu hai quân sẽ xuất hiện một khe hở, kỵ binh Sở quân với Nhị Long Xuất Thủy trận hiển nhiên sẽ nhân khe hở này mà xâm nhập vào đại quân Tề quốc, đánh thẳng vào đội quân ở giữa.

Tề quốc trung quân, phía trên xe quan sát.

Lâu Kính hơi hơi biến sắc nói:

- Không hay, quân Sở dường như đang biến trận.

Tào Tham cũng trầm trọng nói:

- Nếu quân ta không cùng biến đổi, hai cánh kỵ binh Sở quốc sẽ theo khe hở giữa quân phía trước và tả hữu hai quân đột nhập, trực tiếp phá bản trận trung quân của ta.

Hàn Tín vẽ mặt bình tĩnh, sắc mặt lại không chút sợ hãi.

Hàn Hạp giống như phụ vương y sung mãn tự tin, nói:

- Phụ vương, đây là trận gì?

Đây là một trong những loại biến trận Nhất Tự Trường Xà trận, hay còn gọi là Nhị Long Xuất Thủy trận.

Hàn Tín nói xong, ngón tay chỉ về phí kỵ quân Sở quốc, cúi đầu nói với Hàn Hạp:

- Hạp nhi, con nhìn kỹ xem, hai cánh quân tả hữu của kỵ binh Sở quốc có giống như hai cánh ác long đang rẽ nước mà ra?

- Vâng, rất giống!

Hàn Hạp lại nói:

- Phụ vương, vậy trận này phá như thế nào?

- Nếu muốn phá giải trận này, chỉ tại một chữ.

Hàn Tín ân cần chỉ dạy:

- Nếu để Nhị Long đột nhập vào trận quân ta, sẽ hình thành một thế hình ngàn cân treo sợi tóc, quả thật không thể khinh thường, nhưng, chỉ cần đóng cửa, hai cánh Ác Long sẽ không thể xông vào được, chờ cho thế trận nghèo mà rút lui chính là lúc quân ta thừa cơ đánh lén, trận này trở tay là phá được.

Dứt lời, Hàn Tín lại quay đầu lại nói:

- Quân phía trước lùi về, khóa nhanh môn hộ.

- Vâng!

Túc vệ Lang tướng Tào Thộ nhận lệnh, xoay người đi truyền lệnh.

Bắc ngạn Tứ Thủy, bản trận quân Sở.

Thân quân đội úy Thiết Ngưu nói:

- Vệ tướng quân, quân phía trước Tề quốc lại co rút trở về.

Ngu Tử Kỳ bóp cổ tay thở dài:

- Nhị Long Xuất Thủy trận, quả nhiên cũng không làm khó được Hàn Tín.

- Đây cũng là sự tình đã được dự kiến.

Dưới hai hiệp giao phong, Tắt Thư rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh từ những lúc căng thẳng đầu tiên, y lại chỉ bảo Thiết Ngưu:

- Quân phía trước xuất kích, chuyển thành Thiên Địa Tam Tài trận.

- Vâng!

Thiết Ngưu nhận lệnh, đi nhanh về phía sau dâng lệnh kỳ màu vàng đại biểu choc ho quân phía trước.

Lộ quân giữa Sở quốc, lộ quân phía trước.

Tử Xa Sư thân khoác trọng giáp, thắt lưng giắt hoành đao đi qua đi lại trước trận.

Là một đại tướng quân phía trước, Tử Xa Sư giờ này cực kì khó chịu, hai cánh kỵ binh chỉ là phụ binh, giờ lại phát động cho họ dẫn đầu khởi xướng công kích Tề quân, mà quân phía trước địch thủ đang án binh bất động, tuy biết rằng là an bài của Vệ tướng quân, nhưng trong lòng Tử Xa Sư vẫn cảm thấy không vui.

Phía sau Tử Xa Sư, hai vạn giáp sĩ quân Sở đã ở trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhìn thấy hai cánh quân tả hữu đã tập trung xuất kích, con mắt của tất cả giáp sĩ quân Sở đều toát lên sự hâm mộ, đối với đám binh sĩ này, có chiến đấu thì sẽ có chiến công, có chiến công sẽ được có tước vị, có tước vị sẽ từ một tử sĩ chân đất lập tức trở thành quý tộc.

Đối với một tử sĩ chân đất có được tước vị quý tộc là mục tiêu khó khăn để họ phấn đấu cả đời.

Trong thế trận làm người khác nôn nóng chờ đợi, một con khoái mã từ giữa bản trận chạy lao ra, chưa kịp tới gần, kỵ sĩ trên lưng ngựa đã giơ cao một lệnh kỳ hình tam giác, cao cổ hòng hô lớn:

-Vệ tướng quân có lệnh, quân phía trước xuất kích, chuyển sang Thiên Địa Tam Tài trận, tướng quân có lệnh, quân phía trước xuất kích, chuyển sang Thiên Địa Tam Tài trận.

- Ha ha.

Tử Xa Sư ngửa mặt lên trời cười dài hai tiếng, lai rào rào rút hoành đao.

Hoành đao nơi tay, Tử Xa Sư lại đi về trước hai bước, trên người, trên mặt đã toát ra sát khí mãnh liệt, ánh mắt sáng quắc xẹt qua gương mặt của các tướng sĩ, Tử Xa Sư lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ quân phía trước, là một trọng giáp bộ binh, chúng ta vĩnh viễn đều là những vương giả bất bại trên chiến trường, ai cũng không có khả năng cướp đi vinh quang thuộc về chúng ta, giết!

Dứt lời, Tử Xa Sư tức dương đao xoay người, phi ngựa chạy nhanh về phía đại trận Tề quân phía trước.

- Giết, giết, giết. . .

Hai vạn quân Sở trọng giáp hò hét mãnh liệt như sóng thần, lập tức đều rút ra hoành đao, đi theo phía sau Tử Xa Sư mãnh liệt hướng về phía tiền phương.

331. Chương 330: Quyết Đấu Đỉnh Cao (3).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 330: Quyết đấu đỉnh cao (3).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên vọng xe, bản trận Tề quân

Lâu Kính sắc mặt có chút biến sắc, nhìn Hàn Tín nói:

- Đại Vương, quân Sở ắt sẽ đột tiến về phía trước, Nhị Long Xuất Thủy trận đã chuyển thành Thiên Địa Tam Tài trận, nếu quân ta tiếp tục lui về phía sau, trong chốc lát sẽ lọt vào trận địa quân Sở. Một khi quân tiền quân chống đỡ không được, toàn quân sẽ tan thành mây khói ư!

- Toàn quân tan tác sao?

Hàn Tín mỉm cười nói:

- Á tướng, người đánh giá quân Sở quá cao rồi.

Hàn Hạp hỏi:

- Phụ vương, quân Sở xuất hiện cả ba hướng, đó chính là Thiên Địa Tam Tài trận sao?

- Đúng vậy, ở giữa trận Nhị Long Xuất Thủy chuyển về phía trước, đó chính là Thiên Địa Tam Tài trận.

Hàn Tín gật gật đầu, lại nói tiếp:

- Nếu muốn giải phá trận này, trung quy lại chỉ có cách tấn công từ hai cánh, trung lộ đột tiến, mạnh mẽ tấn công đối phương, tuy nhiên rất có khả năng quân Sở có thể lùi về, sau đó chuyển thành Tứ Môn Đầu Để trận.

- Vậy Tứ Môn Đầu Để trận là sao?

Hàn Hạp nói:

- Phụ vương, tiếp đến còn biến hóa tiếp không?

Hàn Tín nói:

- Tất nhiên là có, hai bên tả hữu Tứ Môn Đầu Để trận đan xen vào nhau, lập tức trở thành Ngũ Hồ Đoàn Dương trận, tiếp đến còn có Lục Đinh Lục Giáp trận, Thất Tinh Bắc Đẩu Trận, Bát Cửa Kim Khóa Trận, Cửu Tự Liên Hoàn trận cùng với Thập Diện Mai Phục trận. Tuy nhiên, đối đầu với đại quân Sở Quốc chưa chắc có thể bày ra nhiều trận biến hoá như vậy.

- Nhiều trận pháp như vậy sao?

Hàn Hạp nói:

- Trận pháp chi đạo, thật đúng là biến ảo vô cùng.

Hàn Tín lại lắc đầu, mỉm cười nói:

- Tuy nhiên trận pháp chi đạo cũng chỉ có chút lợi hại.

Ngừng lại một lát, Hàn Tín lại nói:

- Chiến trận chi đạo, kỳ thực cần phải có chủ tướng có năng lực biết nắm bắt thời cơ cùng năng lực chỉ huy trận pháp, bày trận chỉnh tề, biến hóa phức tạp, kia cũng chỉ là động tác võ thuật đẹp mắt. Hôm nay, quả nhân đối đầu với Thượng Tướng Quân Sở Quốc, chỉ dựa vào trận pháp có thể không đánh thắng được.

Dứt lời, Hàn Tín lại quay đầu hướng về phía Tào Thạo nói:

- Truyền lệnh, bày Nhạ Hành trận!

Tào Thạo tuân lệnh hô lớn, không chút do dự đi tới sau vọng xe truyền lệnh đi. Tào Thạo, Lâu Kính sắc mặt cũng liền thay đổi.

Cái gọi là Nhạ Hành trận chính là chuyển hai bên cánh tả hữu kéo dài về phía trước, giống như khi chim nhạ nghiêng mình bay qua bao phủ khoảng không, có thể phát huy toàn bộ uy lực của quân đội, cũng có thể bao vây quân địch, nhưng nếu quân địch triển khai Phong Thủy trận cũng dễ dàng đột phá trung quân bản trận Nhạ Hành trận, khi đó sẽ làm cho Nhạ Hành trận tan tác!

Bây giờ, đại quân Sở Quốc hai cánh cũng đều đã kịp thời xuất hiện, rõ ràng chính là Phong Thủy trận pháp. Vậy mà Tề Vương lại bày ra Nhạ Hành trận, kia chẳng phải lấy điểm yếu của mình đầu lại điểm mạnh của địch sao? Một khi quân Sở từ ba phía tiến vào, đột phá trung quân Tề Quốc, chẳng phải toàn bộ trận cước đại quân Tề Quốc đại loạn, binh bại như núi đổ sao?

Càng đáng sợ hơn, chính là Tề Vương đang ở trung quân bản trận!

Lúc này Tề Quốc, đã có thể dựa vào Tề Vương, nếu chẳng may Tề Vương có điều gì sơ xuất, chẳng những toàn bộ đại quân Tề Quốc đánh vào Hoài Nam Quốc tan thành tro bụi, hơn nữa Tề Quốc có thể bị diệt vong.

- Đại Vương không thể, lúc này bày ra Nhạ Hành trận, không ổn đâu!

Lâu Kính vội vàng can ngăn.

Tào Tham cũng phản đối kịch liệt:

- Đại Vương khinh địch như vậy, sẽ phải chịu gánh chịu hậu quả khó lường!

Hàn Tín cũng không vì Tào Tham phản đối mà tức giận, chỉ vuốt vuốt bộ râu dài, mỉm cười nói:

- Thượng Tướng Quân, Á Tướng, có phải các người đều cho rằng Nhạn Hành trận bị Thiên Địa Tam Tài trận khắc chế, nhưng nếu là quả nhân khiến đại quân Tề Quốc bày ra Nhạn Hành trận mào, thì chắc chắn thất bại sao?

Tào Tham nói:

- Nếu không thất bại, cũng khó thủ thắng.

Lâu Kính nói:

- Nếu có thể thắng, cũng là thắng thảm.

Hàn Tín khẽ mỉm cười, giơ tay phải lên, chỉ ngón trỏ về phía trời quang, thản nhiên nói:

- Được, hôm nay quả nhân sẽ cho các người thấy sự khác biệt thực sự trong trận pháp, sự khác biệt chính là người chỉ huy lâm trận!

Nói xong, Hàn Tín bỗng nhiên quay đầu lại, hướng về phía Túc Vệ Lang Tướng Tào Thợ, nói:

- Lệnh vua không nói chơi, mau bày Nhạn Hành trận!

- Rõ!

Tào Thợ tuân lệnh hô lớn:

- Bày Nhạn Hành trận!

Lệnh kỳ giờ lên, thoắt chốc toàn bộ đại quân Tề Quốc bắt đầu đứng dậy, tiền quân từ từ lui về phía sau, tả hữu hai cánh nhanh chóng kéo dài về phía trước. Nguyên bản dừng ở cuối hậu quân chia thành đội quân bên cánh tả, bắt đầu tiến nhanh về phía trước, cuối cùng hợp lại hai cánh tả hữu phía sau, không đến nửa khắc hình thành trận Nhạn Hành trận thật lớn.

Phía tên vọng xe, trung quân Sở Quốc.

Tất Thư, Ngu Tử Kỳ đứng cạnh lan can nhìn về phía xa, hai cánh kỵ binh quân sở cùng với bộ binh trọng giáp tuy rằng đã xuất kích, tuy nhiên xuất kích tốc độ rất chậm, chỉ từ từ tiến vào, bởi vậy cho tới bây giờ, hai quân đều chưa tiếp cận với nhau, thậm chí cung tiễn song phương vẫn đang trong trạng thái chờ phát động. Đại quân Sở Quốc bày Thiên Địa Tam Tài trận, đại quân Tề Quốc rất nhanh cũng có ứng đối.

- Nhạn Hành trận sao? !

Đại quân Tề quốc đã lập xong trận, Ngu Tử Kỳ không tin nổi vào mắt mình, không ngờ Hàn Tín có thể bày Nhạn Hành trận, lập tức trầm giọng nói:

- Tên Hàn Tín này, quả thực quá kiêu ngạo! Dám lấy Nhạn Hành trận ứng đối Thiên Địa Tam Tài trận, chẳng lẽ hắn không sợ quân ta đánh xuyên vào trung lộ, phát mất trận sao?

- Không đúng.

Tất Thư lắc đầu, thản nhiên nói:

- Hàn Tín không phải là kiêu ngạo, mà là tự tin.

- Tự tin sao? !

Ngu Tử Kỳ chau mày nói:

- Hàn Tín tin Nhạn Hành trận của hắn có thể phá Thiên Địa Tam Tài trận của tướng quân sao?

Tất Thư đắm nhẹ vào vòng bảo hộ vọng xe, thoắt có chút suy nghĩ nói:

- Thiên hạ trận pháp, biến ảo đa đoan, trăm khoanh vây quanh một đốm, nói cho cùng, nếu hai bên lâm trận đều thông qua chỉ huy, rõ ràng, Hàn Tín rất tự tin vào năng lực chỉ huy lâm trận, cho nên mới dám bày ra Nhạ Hành trận.

- Năng lực chỉ huy lâm trận sao?

Ngư Tử Kỳ dường như hiểu ra điều gì đó.

- Đúng, năng lực chỉ huy lâm trận.

Tất Thư gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Tử Kỳ Tướng Quân, đại quân Tề Quốc trông giống như một Nhạ Hành trận không lồ, nhưng thực ra chỉ là một biểu tượng, trên thực tế, Nhạ Hành trận có thể phân giải thành hơn trăm nghìn số trận, tầng tầng yểm hộ, nảy sinh không ngừng, vô cùng lợi hại!

- Biến thành hơn một trăm nghìn số trận sao? !

Ngư Tử Kỳ nói:

- Lễ nào Hàn Tín hấn có thể chỉ huy được sao?

Tất Thư nói:

- Người khác chắc chắn là không làm được, tuy nhiên Hàn Tín, bản tướng quan cho rằng hấn có thể làm được!

Ngư Tử thoắt chút suy nghĩ, gật đầu lia đũa, bỗng nhiên hỏi tiếp:

- Như vậy Vệ tướng quân, người tính sao?

- Hàn Tín hấn, binh tướng càng nhiều càng tốt, Tất Thư ta, binh tướng càng nhiều cũng càng tốt!

Tất Thư hai mắt nhắm lại, dường như có ánh hào quang chợt loé lên trong sâu thẳm con ngươi hấn rồi biến mất.

Dứt lời, Tất Thư quay đầu thét lớn, ra lệnh cho Thiết Ngưu:

- Bày Phong Thi trận, tạc kỳ trung quân!

- Rõ!

Thiết Ngưu tuân lệnh hô lớn, vừa dâng lệnh kỳ hình tam giác, vừa ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Vệ Tướng Quân có lệnh, Phong Thi đột tiến, tạc kỳ trung quân; Vệ Tướng Quân có lệnh, Phong Thi đột tiến, tạc kỳ trung quân. . .

Tinh. . . , tinh, tinh, tinh, tinh.

Quân Sở cánh trái, kỵ binh tiến lên trước trận.

Mông Cức một tay cầm dây cương, dùng lực điều chỉnh tốc độ của ngựa, một tay cầm hỏa xích, trong lòng vô cùng phấn khởi. Nếu không phải Mông Cức mạnh mẽ kìm cương ngựa, e rằng nó đã sớm tiến nhanh về phía trước.

Phía sau Mông Cức, gót sắt nhấc lên, đầu ngựa ngẩng lên, hai vạn kỵ binh quân Sở cánh tả từ từ tiến về phía trước.

Thông thường, Mông Cức sẽ quay đầu lại liếc mắt vào trung quân bản quân bản trận một cái, trong khoảnh khắc, dễ nhận thấy lệnh kỳ màu đỏ dựng lên cao ngất ngưỡng trên xe, hơn nữa lệnh kỳ ba mặt màu đỏ chỉ về phía trước tạo thành hình mũi tên, dường như cùng lúc đó, kỵ binh đảm nhiệm trọng trách truyền đạt quân lệnh của Tất Thư từ phía sau trận vội chạy đến. . .

- Vệ tướng quân có lệnh, Phong Thi đột tiến, đánh vào trung quân Tề quân. . .

Mông Cức khoe miệng thoáng hiện lên một tia sát khí, chậm rãi kéo giáp mặt xuống, trong chốc lát, toàn bộ khuôn mặt bị kim loại bao trùm hoàn toàn, chỉ còn lộ ra hai khe hở chỉ đủ lộ ra hai con mắt. Vẫn như

xưa hai con mắt xuyên thấu qua khe hở, hơi thở giống như một luồng sát khí, khiến kẻ khác không dám đến gần.

Ngay sau đó, Mông Cức lại giơ cao hoành đao lên, ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Toàn quân đột kích, toàn quân đột kích. . .

Cùng lúc đó, hai mươi vạn kỵ binh cánh phải cũng bắt đầu đột kích về phía trước. Phía trước, đội kỵ binh Sở quân cũng không tránh đội quân Tề quân mở cánh, mà đi theo hướng thông thường tránh chém giết, chuẩn bị kết hợp với bộ binh trọng giáp hình thành một Phong Thi trận, toàn bộ Phong Thi trận đó toàn bộ là hai vạn bộ binh tạo thành, còn hai cánh kỵ binh bắn tên yểm trợ.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh. . .

Trung lộ Sở Quân, Tử Xa Sư thân mang trọng giáp, tiến thật nhanh về phía trước.

Phía sau Tử Xa Sư, Tử Xa Bô cùng ba trăm thân binh tử sĩ như hình với bóng, nguyện thề sống chết đi theo, tình kỳ bay phất phới, dưới mặt đất giống như nước thủy triều dâng lên rút xuống. Phía trước, Tề quân dùng tốc độ tiếp cận, bỗng nhiên, khi hai đại quân cách nhau không tới hai trăm bước, ngay sau đó, một làn sóng tên dày đặc sau trận Tề quân bắn ra như mưa bay vào khoảng không.

- Dừng thuấn lên, dừng thuấn lên. . .

Tử Xa Sư đi nhanh như bay, vừa dương đao vừa hô lớn.

-Dừng thuấn lên, dừng thuấn lên. . .

Tử Xa Sư cùng với ba trăm thân binh đều cầm thuấn, hô lớn hưởng ứng.

Trong chốc lát, phía trước hai vạn bộ binh Sở quân đều cầm đại thuấn trong tay giơ lên, trên đỉnh đầu mặt thuấn kết lại thật lớn, tạo thành một bức tường thuấn chắc chắn, Tử Xa Sư chậm chân lại, cúi đầu, lấp dưới bức tường thuấn chắc chắn, tiếp đó, mưa tên dày đặc từ không trung rơi xuống.

- Tộp, tộp, tộp. . .

Chỉ trong chốc lát, trên thuấn Sở quân đã cắm lên vô số mũi tên.

- Đột tiến, mau đột tiến!

Bóng người chợt hiện ra, Tử Xa Sư dưới bức tường thuấn đi ra, dương đao hét lớn.

Ngay cả đại thuấn cũng giơ lên, bộ binh Sở quân chân bước đi không chút trì trệ, hô lớn vang lên như sóng thần, bộ binh trọng giáp Sở quân nhanh chóng tiến lên. Sau trận, Tề quân bắn tên bay vào khoảng không nhiều như châu chấu, vả lại trên không trung đan xen vào nhau tạo thành một trận mưa tên kéo dài vô tận không thôi, nhưng cơ bản không đủ để ngăn bộ binh trọng giáp Sở quân tiến tới.

- Đột tiến, đột tiến, đột tiến nhanh lên. . .

Tử Xa Sư giơ cao hoành đao, rít gào giận dữ, trên người hắn, ngực giáp, vai giáp cùng với giáp ở chân, tất cả đều cắm đầy tên, từ xa nhìn lại, cả người giống như con nhím, trông dữ tợn đáng sợ, nhưng trên thực tế, những mũi tên này chỉ cắm vào đường nối lân giáp, cơ bản không đủ gây tổn thương.

332. Chương 331: Quyết Đấu Đỉnh Cao (4).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 331: Quyết đấu đỉnh cao (4).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bản trận quân Sở.

Đứng trên vọng xe cao ngất ngưỡng nhìn xuống, hai vạn bộ binh trọng giáp quân Sở cùng với bốn vạn kỵ binh tả hữu hai cánh đã giao hội cùng một chỗ. Hai vạn bộ binh hợp thành một khối trông giống như đầu tiên sắc nhọn, còn bốn vạn kỵ binh phía sau đan xen vào nhau hình thành một đuôi tiên khổng lồ, nói là Phong Thủy trận, kỳ thực giống như trận địa hình tam giác.

Nhìn chiến trường khói lửa cuồn cuộn, Ngu Tử Kỳ không hiểu nói:

- Vệ Tướng Quân, đại chiến. . . Bắt đầu rồi!

Tất Thư gật gật đầu, hỏi:

- Tử Kỳ Tướng Quân, người thực sự lo lắng quân ta bây giờ sẽ thất bại sao?

Ngu Tử Kỳ không ngay mặt trả lời, mà tìm cách nản tránh, nhẹ nhàng nói:

- Vệ Tướng Quân, nhưng mà Hàn Tín là đại binh gia thời nay.

- Hàn Tín tất nhiên là đại binh gia thời nay, nhưng quân ta cũng không phải không có cơ hội thủ thắng.

Tất Thư ngừng lại một chút, giơ tay phải lên, chỉ ngón trỏ ra xa, thản nhiên nói:

- Trận chiến này, quân ta có ba cơ hội. Thứ nhất sĩ tốt kiêu hùng, sắc bén, thân thể khỏe mạnh vả lại được huấn luyện có bài bản, trang bị đầy đủ, có thể nói vượt xa tề quân, tất nhiên lúc đầu quân ta chiếm hết ưu thế.

Ngu Tử Kỳ yên lặng gật đầu, Vệ Tướng Quân lời nói đều rất chính xác, ngược lại muốn xem Hàn Tín hóa giải như thế nào.

Hai quân trước trận, hai mươi lượt mưa tên qua lại, từ hai vạn Sở giáp tạo thành một mũi công kích thật lớn mạnh mẽ đánh vào phần giữa Nhận Hành trận của Tề Quốc, chỉ trong chớp lát, hai quân tiếp cận lẫn nhau tiếng binh khí va vào nhau vang lên mãnh liệt, quân sĩ hai bên chém giết lẫn nhau, trước khi chết kêu lên thảm thiết. . .

- Giết!

Tử Xa Sư mang theo vũ tiên bên người, trong tay cầm hoành đao nổi trận lôi đình, bất chợt chém xuống, ngay lập tức trước mắt hắn một tên thuấn binh Tề quân bị chém thành hai mảnh, không đợi xác teen tiểu giáo Tề quân ngã xuống, Tử Xa Sư đã bước nhanh tới phía trước, thân hình đã chìm vào trong trận dày đặc Tề quân.

Xoẹt! Một gã tiểu giáo Tề quân chưa kịp vung kiếm, liền bị Tử Xa Sư đâm cho dựng ngược lên.

Dường như cùng lúc đó, hai lưỡi trọng kiếm giống như con rắn phun độc hướng tới hai bên cạnh sườn Tử Xa Sư, hộ vệ phía sau Tử Xa Sư là Tử Xa Bố, Tử Xa Kiệt nhanh như chớp cầm đại thuấn trong tay chắn về phía trước, hai mũi kiếm liền đâm thẳng vào mặt trên đại thuấn trượt đi, Tử Xa Sư thuận thế chuyển hoành đao sang một chút, hai viên Tư Mã Tề quân lập tức chết ngay tại chỗ.

- Hoa Hạ thật lớn!

Tử Xa Sư giơ hoành đao nhuộm máu, giống như mãnh thú trong núi rừng gào thét, rung động lòng người.

- Tử Sĩ oai hùng!

Tử Xa Bố, Tử Xa Kiệt phụ thuấn đi theo, vừa dùng đại thuấn ngăn kiếm, kích đâm tới hướng Tử Xa Sư, vừa rướn cổ dùng mãnh hô lớn.

- Huyết bất lưu can!

Tử Xa Sư rút gào, lại dương đao xông vào trong trận Tề quân.

- Chết không ngừng chiến!

Đầu tiên là huynh đệ Tử Xa Bố, Tử Xa Kiệt, tiếp sau đó là ba trăm thân quân, cuối cùng, là hai vạn bộ binh Sở quân đồng thanh hò hét, thế lực có thể rung chuyển núi rừng.

Quân Sở sĩ khí hùng hực, thể công như nước, so với Tề quân, bất kể là sĩ khí, tổ chất từng binh sĩ, hay là trang bị, trình độ, rõ ràng đều kém hơn rất nhiều. Hai quân vừa tiếp cận, ngay lập tức Tề quân liền tụt lùi lại phía sau, nhất là Tử Xa Sư tự mình dẫn đầu trận Phong Thủy, lại càng sắc bén không thể đỡ được, chỉ trong chốc lát, đã đột tiến lên phía trước bốn năm mươi bước!

Bản trận Tề quân.

Chỉ trong chớp mắt nửa canh giờ đã trôi qua, không ngờ quân Sở đột tiến về phía trước bốn, năm mươi bước!

Nếu không phải quân trọng giáp phía trước liều chết ngăn cản, e rằng toàn bộ Nhận Hành trận sớm đã tan thành từng mảnh nhỏ!

Thấy quân Sở hung uy như vậy, Lâu Kính lập biến đổi sắc mặt, Trình Hắc tuy rằng từng ở chiến trường Cai Hạ tận mắt chứng kiến một trăm nghìn quân tiên phong tinh nhuệ Hạng Võ, nhưng lúc này trong lòng cũng vô cùng lo lắng, tuy rằng quân Sở trước còn kém một trăm nghìn quân tinh nhuệ Hạng Võ nhưng cũng không kém xa lắm, đại loại giống vậy!

- Đại Vương, quân Sở sắc bén, quân trọng giáp phía trước không thể ngăn được!

Lâu Kính vô cùng lo lắng.

- Việc này cũng dự tính đã dự tính trước.

Hàn Tín thần nhiên mỉm cười, giơ tay phải lên, chỉ ngón trỏ về phía trước, bình tĩnh nói:

- Truyền lệnh, tiền quân lui lại phía sau, tử sĩ phương trận tiến về phía trước!

- Tiền quân lui lại phía sau, tử sĩ phương trận tiến về phía trước!

Lệnh kỳ hình tam giác trên được treo ngất ngưỡng trên xe, ngay sau đó, Tề quân trước trận đang liều chết chém giết bộ binh trọng giáp quân Sở đều lui lại phía sau, một đội thân quân khoác cát ý, tóc búi, tay cầm đoản đao đi nhanh về phía bộ binh trọng giáp quân Sở.

Hai quân trước trận, Tử Xa Sư phân ra, xung đột qua lại.

Tử Xa Sư thân thể cường tráng, sức khỏe như trâu, nhưng thân thể hần cũng bằng máu thịt, bây giờ hai quân đánh giáp lá cà, tuy rằng thời gian trôi qua không đến nửa canh giờ, nhưng thể lực hần gần như đã cạn kiệt, Tử Xa Bồ, Tử Xa Kiệt cùng với mấy trăm thân binh phía sau tất cả mồ hôi đều chảy như mưa, thở hổn hển như trâu.

Bỗng nhiên, Tề quân đang cùng Sở quân liều chết chém giết, đột nhiên lui lại phía sau.

Tử Xa Sư không muốn đánh mất cơ hội, lúc này liền giơ hoành đao lên ý muốn đuổi binh đánh lên. Một đội Tề quân thân khoác cát ý, tóc búi nhanh chóng đi lên, tuy rằng Tề quân bị vây trong hoàn cảnh xấu, nhưng đầu trận tuyển chưa loạn, nhất là các quân giữa các bộ thay thế đúng vị trí, biến trận thay đổi không chệ vào đâu được

Hiển nhiên, các cấp tiểu giáo Tề quân đều lão tướng trải qua trăm trận chiến.

Hít mạnh một hơi thật sâu, không khí đầy mùi máu tươi, Tử Xa Sư khoe miệng bỗng nhiên nổi lên một tia sát khí dữ tợn, từ từ giơ hoành đao lên, ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Các huynh đệ Đại Sởm giết sạch bọn quân Tề quốc, lấy đầu bọn chúng đi lĩnh thưởng, đổi lấy tước vị, đổi lấy kiều thê mỹ thiếp, nhà đẹp. . . Giết!

- Giết, giết, giết, vì tước vị, vì kiều thê mỹ thiếp, vì nhà đẹp. . . Giết!

Tiếng hét vang lên như thủy triều, khiến quân trọng giáp Sở quân đã vô cùng mệt mỏi thoáng chốc đã chấn hưng tinh thần, lại khởi hoàn thủ đao, giống như hổ lang đi theo phía sau Tử Xa Sư, mãnh liệt hướng về phía tử sĩ Tề quân.

- Xông lên!

Tử Xa Sư quát lớn một tiếng, cầm đao xông thẳng tới trước mặt tử sĩ Tề quân.

Chỉ nghe qua một tiếng, Tử Xa Sư cầm hoành đao trong tay liền đâm xuyên qua ngực một tử sĩ Tề quân, Tử Xa Sư theo bản năng cảm thấy không ổn, bởi vì tử sĩ tề quân đúng là không tránh né, ngược lại như là có ý định chọi chết! Một lát sau, Tử Xa Sư vội rút đao về phía sau, cũng là đã muộn.

Chỉ thấy tên tử sĩ Tề quân kia hai tròng mắt đột nhiên trông rất mãnh liệt, vốn ở phía sau hai tay có hai thanh đoản đao chọi lại. Tên tử sĩ Tề quân cầm song đao, giống như là mang kéo, nhanh như chớp cắt vào tia cổ Tử Xa Sư. Tên Tề quân này một lòng muốn chết, vì chỉ có như vậy mới có thể ra tay một đòn sấm sét!

Nhưng Tử Xa Sư không hổ danh là tướng già đã trải qua trăm trận, suýt xảy ra biến cố, đột nhiên trở mình người về phía sau, đồng thời dữ dội đạp vào bụng tên tử sĩ

Tề quân, chỉ nghe ‘xoẹt’ một tiếng, hai thanh đoản đao của tên tử sĩ Tề quân để lại hai vết xước trên giáp của Tử Xa Sư, chỉ một chút xú nữa cắt đứt cổ họng Tử Xa Sư.

Dường như cùng lúc đó, Tử Xa Sư đã đạp thật mạnh vào bụng tên tử sĩ Tề quân, chỉ nghe ‘phốc’ một tiếng, nội tạng tên tử sĩ Tề quân bị phá nát toàn bộ, lập tức há mồm ra, trong giây lát cả người bay lên trời, như lá úa bay trong gió nhẹ nhàng hướng về phía ngoài.

Tử Xa Sư thoát khỏi hiểm họa, vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấy hàng trăm bộ binh Sở quân cũng đã nằm trong vũng máu.

Mấy trăm bộ binh quân Sở tất cả đều theo tử sĩ Tề quân đồng quy vu tận, không có một ngoại lệ, người đâm ta một đao, ta còn cho người hai đao, một mạng đổi một mạng, rất rõ ràng!

Những tử sĩ quân Tề rõ ràng đều là tử tù, tù nhân, phần lớn gia quyến bọn đều được Tề Vương Hàn Tín đối đãi tử tế, cho nên bọn họ mới có thể hung hãn như thế, vừa tới trước trận đã lĩnh mệnh thi triển đấu pháp, quân Sở hung ác, nhất quán liền lấy mạng đổi mạng, lúc này, cũng bị thiệt hại nặng nề.

Chỉ có Tề quân đáng được ăn mừng, Tề quân tử sĩ số lượng không nhiều lắm, chỉ có gần ba trăm năm mươi người.

Chỉ trong chốc lát, ba trăm năm mươi tên Tề quân tử sĩ đã bị bộ binh quân Sở chém giết hầu như không còn, nhưng mà, sau một lúc ngừng lại, thể lực dư thừa, sĩ khí Tề quân dâng lên, bộ binh trọng giáp Tề quân đã chặn đường đi Sở quân, thoáng chốc trong mắt Tử Xa Sư hiện lên vẻ lo lắng, trước chỉ muốn đánh tan bộ binh trọng giáp Tề quân, nhưng thực sự không dễ dàng như vậy.

Bản trận Tề quân.

Nhìn biến trận Tề quân, rốt cục cũng chặn được Sở quân tiên phong, Lâu Kính, Trình Hắc không kìm nổi, thở dài một hơi.

Hàn Tín khước miệng nổi lên nụ cười đắc ý, nói:

- Quân Sở trước mắt so với một trăm nghìn quân tinh nhuệ Hạng Võ cũng không kém quá xa, nhớ tới ngày đó, một trăm nghìn tinh binh Hạng Võ đánh đâu thắng đó; không có gì cản nổi. Đại kỳ trung quân của quả nhân cũng vì vậy nhượng bộ lui quân, trước mắt, tuy rằng quân Sở sắc bén, nhưng thiếu đi viên mãnh tướng, làm tăng sĩ khí tướng sĩ. Không có mãnh tướng như Hạng Võ làm gương cho tướng sĩ, dù quân Sở sắc bén khó đỡ, tuyệt đối cũng không có khả năng làm lay động đại kỳ trung quân của quả nhân.

Lâu Kính gật đầu, lại nói:

- Nhưng Đại Vương, quân Sở vẫn chiếm ưu thế.

Hàn Tín khẽ lắc đầu, nói:

- Quân Sở có uy thế quân Sở, ưu thế của bọn họ chính là vũ khí sắc bén, sĩ tốt hùng tráng, trong khoảng thời gian ngắn có thể chiếm thế thượng phong, nhưng quân ta cũng có ưu thế của quân ta, ưu thế của quân ta chính là binh nhiều tướng mạnh, một khi cuộc chiến diễn ra giằng co, quân ta sẽ phát huy được uy thế của binh lực nhiều, khiến cục diện có phần ngang nhau.

Bản trận quân Sở.

Trước mắt quân Sở thể công giảm bớt, đột nhiên tốc độ cũng chậm lại, Ngụ Tử Kỳ chau mày, có chút suy nghĩ nói:

- Vệ Tướng Quân, theo lời ngài nói, quân ta sĩ tốt kiêu hùng, sắc bén, thân thể khỏe mạnh, được huấn luyện có bài bản, trang bị đầy đủ nhưng Tề quân cũng có uy thế binh nhiều tướng mạo, chỉ dựa vào điều này, e rằng không thể đánh bại Tề quân.

- Đúng Vậy.

Tất Thư nhẹ nhàng gật đầu, lại giơ ngón giữa tay phải lên, nói:

- Cơ hội thứ nhất đã đánh mất, nhưng quân ta còn có cơ hội thứ hai, đó chính là đại quân Bành Thành Hoài Nam quốc!

Ngừng lại một chút, Tất Thư lại nói tiếp:

- Không có gì xảy ra quá bất ngờ, đại quân Hoài Nam quốc bây giờ đã khởi xướng hướng tới đại doanh Tề quốc.

333. Chương 332: Quyết Đấu Đỉnh Cao (5).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 332: Quyết đấu đỉnh cao (5).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bành Thành, hoàng cung Hoài Nam quốc.

Anh Bố thân khoác trọng giáp, thủ ấn hoành đao, cùng Triệu Chấn, Phì Thù, Trương Mãi và các đại tướng vây quanh bước ra khỏi hoàng cung, ở ngoài cửa cung, thân quân Giáo Úy đã mang ngựa đợi Anh Bố. Cách đó không xa, Tướng Quốc Khoái Triệt mang theo một số ít quan văn cung kính tiễn Anh Bố xuất chính.

- Đại Vương!

Anh Bố khó khăn lắm mới đi ra cửa cung, Khoái Triệt liền chấp tay thi lễ, cao giọng nói:

- Thần cầu chúc người kỳ 'khai đắc thắng, mã đáo thành công'!

Phía sau Khoái Triệt hơn trăm quan văn nhất tề chấp tay thi lễ, đồng thanh nói:

- Thần cầu chúc Đại Vương ' kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công'

Anh Bố vui vẻ đáp lễ, cười ha hả nói:

- Tướng Quốc, cùng chư vị ái khanh, ta nhận những lời tốt đẹp của các người. Ha ha ha. . .

Trong tiếng cười lớn, sớm có thân binh mang ngựa tới. Anh Bố xoay người lên ngựa, lại hướng về phía Khoái Triệt và văn thần vái chào, liền mang theo Triệu Chấn, Phì Thù, Trương Mãi và các đại tướng hướng về cửa Bắc mà chạy như bay.

Ngoài cửa Bắc, một trăm nghìn đại quân Hoài Nam tập trận chờ đợi đã lâu.

Cửa thành mở ra, Hoài Nam Vương Anh Bố cùng Triệu Chấn và các đại tướng thúc ngựa chạy như bay mà đi, vốn các tướng sĩ Hoài Nam đang ngồi trên cỏ nghỉ ngơi cũng đều đứng dậy, nhìn về phía Anh Bố, trong mắt hừng hực ý chí chiến đấu. Anh Bố trị quốc không được, thậm chí đôi lúc cũng không nghe ý kiến Khoái Triệt, nhưng trị quân cũng có một bộ, ít nhất cũng được lòng quân.

Anh Bố giục ngựa trước trận, một trăm nghìn tướng sĩ hoan hô, giống lên như sóng thần.

Anh Bô ghìm ngựa dừng lại, lại rút ra hoành đao chỉ về phía đông, hướng doanh trại Tề quân, lớn tiếng hô lớn:

- Các tướng sĩ Hoài Nam, Tề Quốc xâm chiếm lãnh thổ nước ta, bắt đi phụ nữ và trẻ em, đoạt gạo, thành trì của ta, mỗi thù này nguyện không đội trời chung, là một nam nhân, chúng ta có thể mặc kệ, làm như không thấy sao?

- Không thể!

Triệu Chấn, Phì Thù, Trương Mãi và các đại tướng lớn tiếng đáp lại.

- Không thể!

Tám trăm quân tinh nhuệ hô lớn đáp lại, thanh thế rung trời.

- Không thể! Không thể! Không thể. . .

Tám vạn cấm quân liền hưởng ứng, cuối cùng, tới hơn một trăm nghìn Hoài Nam tướng sĩ cũng đều đứng lên rống giận, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đất trời rung lên trong tiếng hò reo như sóng thần của các tướng sĩ, vang vọng trời đất, không giống bất cứ âm thanh nào.

Anh Bô lại dương đao, ngửa mặt lên trời gào thét:

- Theo quả nhân giết sạch lũ ô hợp Tề quốc, báo thù rửa hận!

Ngay sau đó, Anh Bô nhẹ nhàng thúc ngựa, lập tức ngựa chạy như bay đi về phía Đông.

Giết sạch lũ ô hợp Tề quốc, báo thù rửa hận!

Giết sạch lũ ô hợp Tề quốc, báo thù rửa hận!

Giết sạch lũ ô hợp Tề quốc, báo thù rửa hận!

Triệu Chấn, Phì Thù, Trương Mãi và các đại tướng cùng một trăm nghìn Hoài Nam tướng sĩ đều đứng dậy giống lên điên loạn, liền đi theo phía sau Anh Bô, giống như vỡ đê Hồng Thủy, mãnh liệt hướng về Đông Phương mà đi.

Tại đại doanh Tề quân, Tào Tham đang đứng trên lầu nhìn thật xa về phía Bành Thành.

Bỗng nhiên có thám mã báo lại, đại quân Hoài Nam toàn bộ đã tập kết ngoài cửa Bắc Bành Thành, có đủ dấu hiệu cho thấy, đại quân Hoài Nam nhân lúc đại quân chủ lực Tề Quốc không ở đây, phát động tấn công đại doanh Tề quốc, trong chuyện này, Anh bô không bỏ qua cơ hội này, nếu không làm sao hẳn lại có được thành tựu như ngày hôm nay?

Chỉ có điều vừa nghĩ tới đại doanh tích trữ hàng trăm ngàn thạch quân lương, cùng với lượng lớn quân giới, Tào Tham trong lòng cảm thấy nặng trĩu, đại doanh không thể để thất thủ, bằng không, khi đại quân chủ lực Tề quân đánh tan đại quân Sở quốc, e rằng không còn đủ lực tấn công Bành Thành, kể từ đó lần chinh phạt Hoài Nam quốc lần này cơ bản là thất bại.

- Truyền lệnh. . .

Tào Tham hít một hơi thật sâu, quay đầu hạ lệnh nói:

- Các quân các doanh chia ra cự thủ, canh phòng nghiêm ngặt. Tuyệt đối không để Hoài Nam quân bước vào đại doanh nửa bước!

- Rõ!

Phía sau Tào Tham hơn mười viên thuộc cấp tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Tào Tham ngẫm nghĩ một chút, lại chỉ bảo thân quân Giáo Úy, nói:

- Mau! lập tức phi ngựa bẩm báo Đại Vương, nói đại quân Hoài Nam Quốc đã tấn công doanh trại quân ta, tuy nhiên hãy nói Đại Vương yên tâm, người còn đại doanh còn, người mất đại doanh mất!

- Rõ!

Thân quân Giáo Ủy tuân lệnh hô lớn, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Trên đất Tứ thủy, hai bên đang chiến đấu quyết liệt.

Bộ binh hai bên đang liều chết chém giết, kỵ quân Sở Quốc cùng với tiền thủ Tề quân phía sau ra sức giương cung, bắn tên như mưa lên đầu bộ binh, tuy nhiên, kỵ binh hoặc là cung tiễn bắn ra như mưa vốn cũng không có tác dụng gì, bởi trọng giáp bộ binh căn bản không sợ cung tiễn.

Tuy rằng, ban đầu quân Sở đã chiếm thế thượng phong, tuy nhiên bây giờ, lại đang đánh giằng co.

Tuy rằng quân Sở trang bị đầy đủ, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, nhưng quân Tề lại có binh lực nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa lại có Hàn Tín chỉ huy, khó khăn lắm hai bên mới chiến đấu ngang nhau, nếu chủ tướng hai bên không có thay đổi gì, hoặc không phát sinh điều gì bất ngờ, ít nhất trong vài canh giờ, hai bên tuyệt đối không có bên nào giành được phần hơn.

Tại bản trận Tề quân, Hàn Tín có vẻ khí định thần nhàn, đại chiến vừa mới trải qua một canh giờ, thời gian vẫn còn rất sớm!

Gần năm trăm nghìn người hội chiến, nếu muốn phân kẻ thắng người bại thực cũng không dễ dàng như vậy, nhất là hai bên đều có chủ tướng dụng binh cao thủ, tướng sĩ đều được huấn luyện bài bản, binh khí được trang bị đầy đủ, yếu tố quyết định cao thấp lại càng khó. Tuy nhiên, Hàn Tín cũng có đủ kiên nhẫn chờ đợi quân địch lộ ra vẻ mệt mỏi, chờ chủ tướng quân địch phạm sai lầm.

Bỗng nhiên, Túc Lang Vệ Tướng Vương Kỵ nhanh chóng đi tới phía sau Hàn Tín, chấp tay thi lễ nói:

- Đại Vương, Thượng Tướng Quân cấp báo, đại quân Hoài Nam đã tập hợp ngoài thành, đang chuẩn bị tấn quân đại doanh.

- Đã biết.

Hàn Tín nhíu mày, cũng không quay đầu lại, nói:

- Hồi báo Thượng Tướng Quân, bầu trời phía trước tối đen, quả nhiên nhất định điều quân trở về đại doanh, bất kể như thế nào đi nữa hẳn cũng chuẩn bị thật tốt giáp công Hoài Nam quân.

Đứng phía sau Hàn Tín, Lâu Kính, Trình Hắc không khỏi liếc mắt nhìn vào, thầm nghĩ Tề Vương âm thanh tự tin, quả thực làm người khác cảm an tâm.

Tại bản trận quân Sở, dường như cùng lúc đó Tất Thư cũng biết được tin Hoài Nam quân xuất kích.

Ngu Tử Kỳ nói:

- Hoài Nam Vương quả nhiên không có thất tín, kể từ đó, quân ta lại có cơ hội thủ thắng, ha ha ha. . .

Tất Thư nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Hàn Tín dùng binh, đương nhiên không ai có thể sánh bằng, nhưng dưới chướng Hán Tín, Tề quốc lại không có đại tướng nào có thể địch nổi đại quân Hoài Nam. Bây giờ đại quân Hoài Nam toàn bộ xuất kích, đại doanh Tề quân ắt không ổn, e rằng Hàn Tín không muốn hao tổn thêm nữa, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tiếp đó Tề quân sẽ toàn lực phản kích!

Ngu Tử Kỳ nói:

- Ý tướng quân là, quân ta sẽ rút lại phòng thủ?

- Không.

Tất Thư phẩy tay áo, nói:

- Đối đầu với Hàn Tín, phòng thủ tuyệt đối không được, chính như Đại Vương nói, tấn công mới là cách tốt nhất để phòng thủ, Tề quân toàn lực phản kích, quân ta không thể co cụm lại phòng thủ, hơn nữa còn phải khởi xướng thêm những đợt công kích mạnh, lấy công dùng công!

- Lấy công dùng công sao?

Ngu Tử Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị.

- Đúng vậy. Lấy công dùng công!

Tất Thư ngừng lại một chút, lại nói:

- Tử Kỳ Tướng Quân, đội trọng giáp của Tử Xa Tướng Quân cùng Tề quân chém giết gần ngày trời, bất kể thể lực hay tinh thần đều có cực hạn, bây giờ, đến lượt một đội quân đột kích, trận chiến hôm nay, Đại Sở không có lực khắc cường địch, toàn bộ dựa vào Tướng Quân!

Ngư Tử Kỳ nghiêm nghị nói:

- Tướng Quân yên tâm, mặt tướng tuyệt đối không dám trái lệnh!

Dứt lời, Ngư Tử Kỳ phẩy tay áo, vội vàng xoay người bước xuống vọng xe.

Trong nháy mắt nửa canh giờ nữa lại trôi qua, hai quân vẫn khó phân thắng bại.

Tại bản trận Tề quân, Hàn Tín thần nhiên mỉm cười nói:

- Xem ra, Tất Thư cũng chỉ có ngần ấy năng lực, quả nhân cũng không có kiên nhẫn chờ hắn đi xuống.

Dừng lại một chút, Hàn Tín quay đầu lại quát:

- Truyền lệnh, các quân các doanh hai cánh toàn bộ tập hợp, trong vòng nửa canh giờ, đem bại binh Sở Quốc đuổi khỏi đất Tứ Thủy!

- Rõ!

Tào Thạ tuân lệnh hô lớn, quay đầu lại, vung tay lên, cầm lệnh kỳ tiến lên xe kéo căng lên.

Trong chốc lát, sau trận Tề quân liên tiếp thoáng từ tiếng kèn trống thúc dục vang lên như mưa, cùng với tiếng kèn trống kéo dài liên hồi đột nhiên Tề quân biến trận, Nhạn Hành trận khổng lồ bỗng nhiên tan rã, trong khoảnh khắc liền hình thành một đám độc lập giống một phần Phong Thi trận, tất cả Phong Thi trận đều thẳng tắp hướng tới bản trận quân Sở.

Trong bản trận quân Sở, Tất Thư không ngờ tới, trong con người hiển rõ thần thái rồi biến mất, Hàn Tín rốt cục phải đem hết toàn lực sao? Lúc này, chính là thời điểm quyết định thắng bại, thời khắc quyết định cao thấp!

Trong trận chiến hôm nay, không phải Hàn Tín binh bại, thì chính Tất Thư hấn bỏ mình!

Trong chốc lát, tất cả chiến ý trong lòng Tất Thư dâng địa bốc lên từ trước tới nay chưa từng có.

Ngay sau đó, Tất Thư bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, lớn tiếng hạ lệnh, nói:

- Truyền lệnh, các quân tiến về phía trước, đột kích, toàn quân đột kích! Bằng mọi giá phải đánh tan quân địch phía trước, giết chết Hàn Tín, giết chết Hàn Tín. . .

Trước trận, Tử Xa Sư thể lực cạn kiệt nghiêm trọng.

Không chỉ riêng Tử Xa Sư, mà hai vạn bộ binh trọng giáp phía trước thể lực cũng cạn kiệt nghiêm trọng, chiến đấu cùng Tề quân gần hai canh giờ, ngay cả người được làm bằng sắt đá, kim cương cũng mệt mỏi hướng chi người thường.

- A!

Tử Xa Sư hét lên một tiếng, lại chém một gã tiểu giáo Tề quân thành hai đoạn.

Vô ý máu tanh phun lên khắp mặt, Tử Xa Sư cũng cố lau đi, hắn không thích mùi máu. Tuy nhiên, hắn thực sự không dư thừa khí lực, đột nhiên, mấy chiếc phi mâu sắc bén rít gào trên không trung hung hăng bay tới, Tử Xa Sư định nâng đao đón đỡ, lại cảm thấy hai tay đã mệt mỏi không thể nâng lên.

Cách đó không xa, Tử Xa Bố, Tử Xa Kiệt can đảm phi tới gạt ra, nhưng bọn họ cũng vậy, sức đã cùng lực đã kiệt, muốn cứu nhưng lực bất tòng tâm.

Đứng ngây người nhìn hàn tinh trước mắt kịch liệt phóng tới, Tử Xa Sư trong lòng cũng vô cùng bình tĩnh, giữ chiếc hộp bên cạnh không rời, tướng quân trước trận khó tránh khỏi thương vong, thân là võ tướng, có

thể chết tại sa trường là vinh quang lớn nhất, chỉ có điều kiếp này không thể được cùng Ngọc Nương chém giết, chỉ có thể mong kiếp sau cùng Ngọc Nương, đừng. . .

Sắp phải đón nhận cái chết, chợt một bóng dáng to lớn chắn trước mặt Tử Xa Sư.

Chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, số phi mâu bay bắn về phía Tử Xa Sư đã bị người đó bay đi, Tử Xa Sư vội vàng ngẩng mặt lên nhìn chăm chú, đó chính là chủ tướng hữu quân Ngu Tử Kỳ, từ cõi chết trở về, Tử Xa Sư cao hứng nhưng khí lực không có, chỉ rên rỉ, nói:

- Tử Kỳ huynh, khiến người chê cười.

- Tử Xa Sư, còn có các tướng sĩ trước trận, người tạm thời lui lại phía sau nghỉ ngơi, chỉnh đốn lại.

Ngu Tử Kỳ tay cầm hoành đao xoay người, ánh mắt lạnh tanh nhìn về viên đại tướng Tề quân, lạnh lùng nói:

- Bây giờ, đến lượt hữu quân chúng ta thể hiện quân uy!

334. Chương 333: Quyết Đấu Đỉnh Cao (6).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 333: Quyết đấu đỉnh cao (6).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dùng công đối với công, chiến đấu rất nhanh thì đã tiến vào hồi gay cấn.

Điều này không phải là ngay từ đầu loại thuần chất đó là thị uy, để chấn tĩnh thăm dò tiến công của tính chất sĩ khí, đây là cuộc quyết chiến thật sự, bất luận là Quân Tề hay là Sở quân, đều đã gia nhập vào toàn bộ binh lực hướng về phía đối phương khởi xướng thể tấn công mãnh liệt nhất, bởi vì Hàn Tín bày ra trận hàng nhận cực rộng ngay trước mặt, cho nên chiến đấu càng giảm thăm khốc!

Gần năm mươi vạn người của cuộc đại chiến, ít nhất có trên vạn người đang mặt đối mặt với liều chết chém giết!

Ngu Tử Kỳ khua hoành đao nặng mà sắc bén, chia rẽ, gần như xông tới trước mặt tướng sĩ Quân Tề chém giết từng tên một, ánh đao lấp lóe, huyết quang phun ra, một tên lại một tên giáp sĩ Quân Tề ngã xuống dưới tay Ngu Tử Kỳ, tuy nhiên rất nhanh, lại có càng nhiều giáp sĩ Quân Tề chen chúc mà đến, đôi mắt nhìn lại, tiền phương giáp sĩ Quân Tề đông nghìn nghịt giống như đàn kiến.

Thời gian đang lặng yên trôi qua, Ngu Tử Kỳ đã không còn nhớ rõ đi hướng về phía trước bao nhiêu xa, càng không nhớ rõ đã chém giết bao nhiêu Quân Tề, hắn chỉ biết là, thể lực hắn đang làm tiêu hao tốc độ người khác kinh ngạc, trôi qua đi, không xảy ra điều ngoài ý muốn, nhiều nhất lại qua nửa canh giờ thể lực của hắn có thể sẽ cạn kiệt, hơn nữa, trước mặt Quân Tề như bàn thạch không thể phá vỡ.

Từ suốt giờ phút này, Ngu Tử Kỳ mới rõ cuộc hiểu được rằng, giống như mãnh tướng tuyệt thế như Tiên vương, Đại vương như vậy đối với một quân đội quan trọng biết bao nhiêu. Nếu có Tiên vương ở đây, hoặc là Đại vương ở đây, chỉ sợ Sở quân sớm đã từ trực diện xuyên qua trận này của Quân Tề, Tề vương Hàn Tín chỉ sợ sớm đã rơi đầu ở sau đó rồi!

Bỗng chốc, trong đầu Ngu Tử Kỳ biến hóa nổi lên những gương mặt Hạng Võ, Hạng Trang, binh sĩ, liên kết tư thế hào hùng, một luồng nóng bỏng trước giờ chưa từng có như giống như lửa rừng từ trong đáy lòng Ngu Tử Kỳ thiêu đốt lên, Ngu Tử Kỳ ta võ nghệ có lẽ không bằng Tiên vương cùng với Đại vương, nhưng Ngu Tử Kỳ ta cũng không phải là kẻ thất bại, Đại Sở tất thắng!

Hít thật sâu một hơi dài nóng rực mà lại có mùi máu tanh trong không khí, Ngu Tử Kỳ đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài:

- Đại Sở mệnh mong!

Phía sau Ngu Tử Kỳ, mấy trăm trọng giáp đang cùng Quân Tề liều chết thoáng chốc hô hưởng ứng:

- Tử sĩ oai hùng!

Ngu Tử Kỳ đột nhiên bước lên phía trước hai bước, một đao chém giết một viên tiểu giáo Quân Tề ngay chắn trước mặt, lập tức giơ lên hoành đao nhỏ máu, lớn tiếng rít gào:

- Máu không chảy cạn...

- Chết không ngừng chiến!

Mấy trăm trọng giáp sói tru hưởng ứng, khí thế như cầu vòng.

- Giết!

Ngu Tử Kỳ cầm trong tay hoành đao đi về phía trước dẫn đầu, phía sau mấy trăm trọng giáp giống như nổi cơn điên, hướng về phía trọng giáp Quân Tề đối diện dờn non lấp biển giống như cái cối xay nghiền ép mà qua, Quân Tề vốn dĩ đã cố gắng chống đỡ, lúc này Sở quân một khi đã tăng cường thế tiến công, lập tức chống đỡ không nổi, hướng về phía trận chiến liên tục tháo chạy, Quân Tề trận hình rối cuộc xuất hiện một luồng nhỏ bé rộng rãi.

Bản trận quân Tề.

Trận hình của Quân Tề chỉ là xuất hiện một tia buông lỏng mỏng manh, nhưng Hán Tín đã nhạy bén tóm giữ được rồi, lập tức quay đầu lại hướng về phía Túc vệ Lang tướng Vương Kỳ nói:

- Truyền lệnh, bộ phận bên trái doanh trại tả quân hướng về phía khúc, hướng đến giữa, hữu quân đi vòng quanh theo hướng bên trái tản ra, trung quân phi mâu đột trước, dùng phi mâu tiến công ngăn cản địch.

- Tả quân hậu doanh lên trước, toàn tốc hướng về phía trước, chuẩn bị phản kích!

- Hữu quân tả doanh tả bộ, hướng về phía bên trái vu hồi, địch ngay mặt bên sườn tả quân.

Theo những mệnh lệnh liên tiếp của Hán Tín truyền xuống, cao ngất hướng về trên xe rất nhanh liền nâng lên các màu lệnh kỳ, xích, cam, vàng, lục bốn màu lệnh kỳ đều có đủ, hơn nữa phần lớn đều là hai mặt hoặc là nhiều mặt lệnh kỳ phối hợp sử dụng, hơn phân nửa này dùng để phân chia vận mệnh đối tượng, độ cao treo lên, phương hướng cũng không nhất quán, hơn phân nửa này chỉ dùng để biểu đạt phương thức và phương hướng công kích.

Rất hiển nhiên, Quân Tề dùng nguyên cả một bộ lệnh kỳ để thực hiện việc truyền đạt hệ thống tin tức của quân lệnh.

**

Trước hai đội quân, Ngu Tử Kỳ đang muốn thừa cơ phá vỡ địch đối diện, tiến tới mà làm dao động toàn bộ phòng tuyến Quân Tề, trong không trung phía trước đột nhiên xuất hiện ra một mảng tên đen nghìn nghịt, Ngu Tử Kỳ căn bản bất động, cung thủ Quân Tề bắn tên như mưa căn bản không đủ để uy hiếp trọng giáp an toàn của quân Sở, chỉ có phi mâu Quân Tề mới là sự uy hiếp thực sự.

Nhưng mà, Ngu Tử Kỳ lo lắng điều gì, thật sự là cái gì đến, không chờ mưa tên từ trong không trung bay rơi xuống, một loạt phi mâu sắp xếp sẵn theo từ phía sau quân Tề bay trong khoảng không, khi phi mâu may trong không trung được khoảng mười bước, sau đó hướng về phía trên đầu trọng giáp mới từ từ hạ xuống, Ngu Tử Kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu lại:

- Dừng thẳng thuận, khẩn trương dừng thẳng thuận...

Trọng giáp quân Sở khó khăn lắm mới dừng được đại thuận, mấy ngàn cái phi mâu liền từ không trung bay loạn xạ.

Chốc lát, trong trận quân Sở liền vang lên tiếng kêu rên kinh ngạc, phi mâu mang theo một quán tính cực lớn bay loạn xạ trong không trung, lực xuyên thấu cực lớn của nó tuyệt không thể ngăn trở đại thuấn của quân Sở, chốc lát, mấy trăm khối cao cao đại thuấn dựng thẳng lên đã bị đâm thủng, ít nhất trên trăm tên giáp sĩ quân Sở đã ngã xuống trong vũng máu.

Ngu Tử Kỳ tức giận đến hộc máu, mắt nhìn trận hình của Quân Tề phải tan tác, kết quả lại là sắp thành lại bại, nhưng hắn cũng không có chút biện pháp nào, phi mâu đối với sự uy hiếp của trọng giáp bộ binh thực tại là quá lớn, đương nhiên rồi, phi mâu cũng không phải là Quân Tề độc nhất có, quân Sở cũng có lượng lớn phi mâu, mới này cũng đạ tiếp tục sát thương binh trọng giáp Quân Tề đối diện.

Chỉ trong một lát trì hoãn, tiền phương đã tiếp cận trọng giáp Quân Tề tan tác liền giống như nước thủy triều rút xuống, cướp lấy lại là một thể lực dồi dào, bộ binh trọng giáp ý chí chiến đấu vang dội trong đại trận Phong Thỉ, gần như là đồng thời, phía trái của Sở quân cũng xuất hiện một đại trận Phong Thỉ khác của trọng giáp quân Tề, không ngờ đúng như dự đoán thể trận tấn công của Ngu Tử Kỳ.

Điều này làm sao có thể? Con người của Ngu Tử Kỳ thoáng chốc co lại, ở trong tình cảnh ồn ào náo động như vậy, trên chiến trường hỗn loạn như vậy, trận Phong Thỉ của hai trọng giáp Quân Tề lại soa có thể phối hợp được ăn ý như vậy? Từ đó, số hơn nghìn trọng giáp của Ngu Tử Kỳ trái lại giống như cuống họng như chui vào trong hổ bầy của Quân Tề, cục diện bình thường trên chiến trường lập tức chuyển nhanh đột ngột.

- Tử chiến không lùi, tử chiến không lùi...

Ngu Tử Kỳ hít thật sâu khí lạnh vào, ngửa mặt lên trời gầm gừ.

Tới mấu chốt quan trọng này, Ngu Tử Kỳ rất rõ, lại muốn phá vỡ từ giữa Tề quân trận này đã không thể rồi, hắn hiện tại duy nhất có thể làm là ổn định trận hình, không cho quân Tề phản kích phá vỡ quân Sở! Về phần còn lại, đó chính là muốn xem phản ứng của Vệ tướng quân, tạo thành người Quý cốc môn, năng lực Vệ tướng quân khẳng định không chỉ như vậy.

Dường như là sở bộ Ngu Tử Kỳ lọt vào cùng lúc với giáp công, còn lại mười mấy cái cùng với trọng giáp liền chết giết Phong trận quân Tề cũng lọt vào hiểm cảnh như vậy, Quân Tề gần như là trong nháy mắt làm ra hàng loạt xem ra rất hỗn loạn, kì thực biến đổi của trận đấu chủ tâm giết người ngầm ẩn, vốn dĩ trăm trận Phong Thỉ độc lập tương hỗ liền thành một chỉnh thể, giống như là một con mãng xà cực lớn toàn thân sắc bén, đối với quân Sở nằm trong giữa trận hình biến thành một thể thất cổ liên tục.

Trận quân Sở

Nhìn thấy quân Tề đột nhiên bắt đầu biến trận, và làm cho toàn bộ thể cục chiến trường thay đổi trong nháy mắt, con người Tất Thư chốc lát co rút lại, hạ giọng nói:

- Lợi hại, lợi hại, thật không hổ là Hàn Tín!

Lúc này, nếu như đem chiến trường Tứ Thủy Bắc ngạn so với cục chiến ván cờ, như vậy quân Tề đã chiếm hết đại thế, mà quân Sở thì chiếm cả lượng lớn thực địa của trung tâm bàn cờ, nhưng mà hiện tại, quân Tề đang tập trung tất cả tử lực toàn lực thất cổ đại long quân Sở tại trung tâm bàn cờ, một khi con đại long này bị người thất cổ thì quân Sở cũng bị tiêu diệt toàn bộ.

Về phần các quân, các doanh, các bộ phận tham chiến, thậm chí các khúc, thì quân cờ trong tay là Hàn Tín, Tất Thư. Mới này, Hàn Tín đã dựa vào con cờ cao siêu cùng với sự quan sát nhạy bén chiến trường thấy rõ các chỗ hiểm trên bàn cờ bố trí hơn mười mấy quân cờ, trong nháy mắt, vốn dĩ quân Sở còn chiếm ưu thế liền rơi vào hạ phong.

Tuy nhiên, Hàn Tín lúc đó, nếu muốn thất cổ đại long này của Tất Thư, điều đó cũng là si tâm vọng tưởng!

Hít một hơi thật sâu, Tất Thư bỗng nhiên quay đầu lại, liên tục truyền đạt quân lệnh:

- Bộ trước hữu quân lui về phía sau, bộ trái tả quân phi mâu doanh toàn lực ngăn cản địch, cánh tả kỵ quân vu hồi về phía sau tả quân, dùng ngựa bắn áp chế phi mâu quân Tề, binh sĩ khinh binh phía trước toàn tốc hướng về phía trước, không tiếc một loạt nhóm địch trước mặt phải trả giá...

Quân Sở cũng như vậy có nguyên cả một hệ thống thông tin kỳ lệnh, theo quân lệnh của Tất Thư liên tục hạ xuống, dọc theo số mười mấy cái cột cờ trên xe theo tầm mắt tiếp hai ba màu cờ giương lên, kỳ lệnh này

một khi giương lên, toàn bộ quân Sở phải lập tức phản ứng, một đội kỵ quân bắt đầu xung lên quay trở lại, một đội tử sĩ bắt đầu toàn tốc hướng về phía trước, một đội phi mâu thì bắt đầu tập kết, sau đó hiệu lệnh của chủ tướng lãnh binh, bắt đầu đem một phi mâu hướng về trên đầu quân Tề.

Toàn bộ trạng thái của chiến trường rất nhanh lại lần nữa thay đổi, vốn dĩ đã cực kỳ nguy hiểm quân Sở dần dần ổn định tuyến đầu, cục diện lại lần nữa biến thành thế giằng co.

Trận Quân Tề

Khỏe miệng Hàn Tín đột nhiên lóe lên một ý cười nhạt, nhẹ giọng lầm bầm:

- Có chút ý nghĩa, nhưng mà, thật sự độ sức mới bắt đầu thôi, con đại long này của quân Sở, quả nhân tóm được rồi!

Dứt lời, Hàn Tín lại bỗng nhiên quay đầu, lại lần nữa hạ xuống một loạt quân lệnh.

Sau lưng Hàn Tín, đám người Lâu Kính, Trình Hắc đã nhìn thấy như si như mê, mỗi khi Hàn Tín hạ một quân lệnh, bọn họ liền quay đầu nhìn kỹ lệnh giương lên trong không trung, sau đó lại quay đầu nhìn về phía chiến trường xa xa, bọn họ vô cùng kinh ngạc phát hiện, mỗi lần Hàn Tín ra tay gần như đều hướng vào phía điểm yếu của quân Sở, không phải thể lực của trận Phong Thủy này của quân Sở đã cạn kiệt, mà chính là cung tiễn của quân Sở đã tiêu hao hết, thậm chí ngay cả quân Sở cũng nằm trong kế hoạch tinh vi của Hàn Tín, cho nên, mỗi lần Hàn Tín ra tay, đều phải dẫn đến tình hình nguy hiểm cho quân Sở.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối, Hàn Tín đều hiện lên vẻ định thần, giọng điệu cũng không nhanh không chậm.

Trận quân Sở

Tất Thư mồ hôi đầy đầu, khi truyền đạt mệnh lệnh, cũng không thông dong giống lúc đầu, không còn tự tin nữa, có lúc, thậm chí còn xuất hiện việc sửa tình hình khi ra lệnh, rất hiển nhiên, Tất Thư đối với cục diện chiến trường nắm bắt trong tay đang dần dần đánh mất, cân tiểu lý thắng bại đang có vẻ dần dần hướng về phía Hàn Tín, nghiêng về phía Quân Tề.

Cuộc ác chiến đến bây giờ, Tất Thư cuối cùng cũng biết được lợi hại của Hàn Tín!

Hàn Tín dụng binh, càng nhiều càng tốt, lời này thật không phải là nói đùa, đối với năng lực bắt tóm của thời cơ chiến đấu, đối với năng lực tính toán các điều kiện chiến trường các loại, thậm chí tổ chức tâm lý, Tất Thư tự tin cũng không dưới Hàn Tín, nhưng mà, Hàn Tín từ trên trăm nghìn lần rong cuộc đại chiến tổng kết ra kinh nghiệm phong phú, Tất Thư hấn thúc ngựa cũng khó mà đuổi kịp!

Nhẹ nhàng mà thở dài, trong con người Tất Thư đột nhiên hiện lên một tia nuối tiếc, xem ra không thể kéo xuống được, chỉ có thể sớm ra đòn sát thủ!

335. Chương 334: Quyết Đấu Đỉnh Cao (7).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 334: Quyết đấu đỉnh cao (7).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tứ Thủy Bắc Ngạn, sâu trong rừng rậm.

Tây Khất Liệt thần sắc nôn nóng đang đi đi dạo quanh một gốc cây đại thụ. Cách đó không xa, thân binh đang ra sức dắt vật để cưỡi của hắn, chiến mã thông linh, vật cưỡi của hắn rõ ràng đã cảm nhận được hơi thở đại chiến trên người Tây Khất Liệt, điều này sẽ thấp giọng hí bất an, thường thường sẽ giống như trước đây dùng móng đào bới trên mặt đất.

Khi Tây Khất Liệt đang chờ có chút không kiên nhẫn, phía trước rột cuộc vang lên một tiếng vó ngựa dồn dập.

Nghe được tiếng vó ngựa, Tây Khất Liệt vẻ mặt liền rung lên, lập tức một phát tay xoay người, khi vội chăm chú nhìn lên, chỉ thấy một con khoái mã từ phía rừng sâu phía trước chạy như bay mà ra, Tây Khất Liệt nhìn tang đúng là hần bố trí du kỵ xung quanh rừng rậm, và phía trước đã nói rồi, một khi có tin tức liền tức khắc hồi báo.

Lập tức Tây Khất Liệt nhanh giọng hỏi:

- Có từng nhìn thấy ánh lửa không?

- Thấy rồi!

Du cười xoay người xuống ngựa, lớn tiếng nói,

- Tướng quân, lửa nổi lên rồi!

- Hahaha, tốt! Tây Khất Liệt ngửa mặt lên trời cười to, lại hung tợn vung vẩy một thiết quyền to lớn, nhanh giọng nói:

- Ở trong rừng già này đợi hơn nửa ngày trời, trong lòng lão tử đây đều nóng lòng đến phát lửa ra rồi, bây giờ, cuối cùng đến lượt chúng ta ra ngựa rồi! Món lòng của bọn Tề quốc, nhà người ông nội Tây Khất Liệt đến đây, ta đến đây...

Sớm đã có thân binh dắt vật cười lại lần lượt giao mũ đầu, Tây Khất Liệt giơ tay tiếp nhận một cái mũ giáp đóng chặt lại kiểu mũ nồi hướng từ trên đầu cài mạnh xuống, lập tức xoay người lên ngựa, hung hăng ghì cương ngựa, Tây Khất Liệt lại rào rào rút hoành đao giơ lên cao quá đỉnh, tiếp lớn giọng dài hơi:

- Các sói con của Kiều Kỵ Doanh, tập kết, tập kết rồi...

Hơn mười tên kỵ binh canh giữ ở gần đó xoay người lên ngựa, hướng về phía chỗ sâu trong rừng rậm chạy như bay mà đi.

Chỉ trong chớp lát, trong rừng vang lên tiếng lệnh kỳ hiệu lệnh vang lên hết đợt này đến đợt khác:

- Tướng quân có lệnh, toàn doanh trại tập kết; tướng quân có lệnh, toàn doanh trại...

Vốn dĩ rừng rậm yên tĩnh không tiếng động chỉ một chốc ồn ào náo động hẳn lên, đi đôi với bụi cây lùm cỏ đổ rạp, một đoàn kỵ binh quân Sở cười ngựa từ trong rừng xuất hiện, nhất là hai ba trăm kỵ binh trước mặt, càng là ngay cả người lẫn ngựa đều được bao toàn bộ trong thiết giáp, giống như một pho thiết giáp ma thần Cửu U địa ngục.

Tây Khất Liệt lại lấy trong tay áo ra hoành đao gương hướng về phía trước, mười nghìn tinh binh Kiều Kỵ Doanh quyết đề hồng thủy, hướng về phía trước chen chúc mà đi, Tây Khất Liệt đầu tàu gương mẫu, vừa giục ngựa chạy vội, vừa ngửa mặt lên trời hô hào:

- Duy trì đội hình, không chế mã tốc, các sói con, duy trì đội hình, không chế mã tốc, ổn định, ổn định...

Mặt trời nghiêng về hướng tây, khó khăn lắm mới tới giờ thân, cuộc huyết chiến của quân Sở cùng quân Tề cũng đã duy trì được hơn bốn giờ, hơn bốn giờ chính là hơn tám giờ, gần như là cả ngày rồi, cả ngày không ăn không uống, còn phải tiêu hao thể lực ở cường độ cao cùng với tiêu hao tinh thần, cuộc chiến tranh lạnh tàn khốc có thể thấy rằng mắng đóm.

Hàn Tín dựa vào kinh nghiệm chiến trận phong phú, lúc nào cũng có thể giành nửa bước trước Tất Thư, đến nỗi Tất Thư nơi nào cũng bị quản chế, cho dù Tất Thư liều tận toàn lực, tả chi hữu kém, ý đồ vẫn hồi thủ cục, nhưng đáng tiếc chính là, cân tiểu ly thắng lợi vẫn chút một nghiêng về phía Hàn Tín, hiện tại, quân Sở đã ở vào chỗ ranh giới sụp đổ.

Hơn nữa, trung quân Tề quốc đến bây giờ cũng không có tham chiến!

Kỳ lệnh treo trên xe ngay tầm mắt có đại diện cho màu đỏ của tiền quân, có màu vàng đại diện cho tả quân và màu xanh đại diện cho hữu quân, đơn độc không có màu xanh đại diện trung quân! Từ buổi sáng giờ thìn đại chiến bùng nổ, cho đến bây giờ, sáu vạn trung quân của Hàn Tín luôn nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chư tướng Lâu Kính, Trình Hắc khó nén được vẻ mặt hưng phấn, sôi nổi gián nghị:

- Đại vương, đi vào trung quân thôi, chỉ cần trung quân đi vào chiến trường, quân Sở tuyệt đối không ngăn được ta, trận chiến này ta sẽ thắng chắc rồi.

Hàn Tín lại lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không, sáu vạn trung quân này quả nhân dùng vào việc khác.

- Dùng vào việc khác?

Chư tướng Lâu Kính, Trình Hắc ngơ ngác nhìn nhau, Đại vương muốn giữ trung quân làm gì?

Hàn Tín bỗng nhiên ngón tay trái chỉ về khu rừng rậm phía trước nói:

- Thấy khu rừng rậm kia không? Tất Thư đem chiến trường lựa chọn tứ thủy bắc ngạn, đồng thời sít chặt đường núi rậm rạp, chỉ sợ là có ý đồ khác, hơn nữa từ sáng cho đến bây giờ, trong rừng thỉnh thoảng có chim bay ra, nếu như quả nhân đoán không sai, trong rừng chắc là có phục binh Sở quốc!

- Trong rừng có phục binh?

Lâu Kính nghiêm nghị nói,

- Tất Thư này

Trình Hắc gật gật đầu, cũng cho rằng:

- Đúng vậy, mắt nhìn thấy quân Sở liền muốn binh bại như núi ngã rồi, tên Tất Thư này không ngờ còn không chịu sử dụng phục binh, tên tiểu tử thật đúng là quá bình tĩnh.

Lâu Kính lại nói:

- Phục binh Sở quốc thiếu chút nữa là đã phát động rồi?

Hàn Tín bỗng nhiên hai mắt híp lại, nhẹ giọng nói:

- Đến rồi, bọn chúng đến rồi.

Chư tướng Lâu Kính, Trình Hắc quay đầu lại nhìn chỉ thấy chỗ giáp ranh rừng rậm phía trước chim kinh động bay ra từng hàng từng hàng, hơn nữa rập rờn, dường như có sấm sét kinh động từ chân trời phía đông cuộn cuộn mà đến, chốc lát, một đoàn cả người lẫn ngựa bao bọc trong lớp áo giáp đen giống như quỷ từ trong chỗ ranh giới rừng rậm mà bay ra...

Ngay sau đó là tên thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chỉ trong chốc lát thời gian, số trăm tên kỵ binh quỷ mị đã từ trong rừng lũ lượt mà ra ..

Hơn nữa còn chưa hết, theo sát đám người lẫn ngựa này là đoàn quân quỷ mị mặc áo giáp đen phía sau, càng nhiều kỵ binh từ trong rừng chen chúc mà ra.

Không đến một lát thời gian, hàng nghìn kỵ binh Sở quân đã từ trong rừng cuộn trào mãnh liệt mà ra, ánh tà dương chiếu rọi vùng móng lao nhanh trên người kỵ binh quân Sở, chốc lát phản xạ ra một luồng hàn quang, hơi thở giết chóc lạnh băng, lập tức rống lên.

Bình thường từ dưới gót sắt của thiết kỵ quân Sở khuếch tán mà ra, nhanh chóng thay đổi khắp cả, một chiến trường.

Đám người Lâu Kính, Trình Hắc bỗng nhiên quay đầu, mới đột nhiên phát giác, mới nãy từ trong rừng sát ra một nhóm kỵ binh Sở quốc, bất luận là kiểu chiến mã, hay là khí thế khí lực của kỵ binh, đều cần phải được số trù thắng lợi rõ ràng, cùng so với nhóm kỵ binh này, đang ở trên chiến trường cùng với đại quân Tề quốc chiến đấu kịch liệt với hàng vạn kỵ binh Sở quốc giống như kỵ binh lừa cưới con lừa.

- Con mẹ nó.

Trình Hắc tự đáy lòng khen ngợi nói,

- Đây mới là kỵ binh thật sự.

Lâu Kính cũng gặm rĩa nói:

- Thật không thể ngờ được, Sở quốc có thể luyện thành kỵ binh tinh nhuệ như vậy?

Hàn Tín cũng yên lặng cấp thủ, từ đầu đến cuối, hẳn chưa để Tất Thư và hơn mười vạn quân Sở vào trong mắt, có thể từ trong rừng sát ra nhóm kỵ binh, lại khiến cho hẳn cảm nhận được áp lực lớn mạnh trước nay chưa từng có, nhóm kỵ binh tinh nhuệ này tuyệt đối là Hàn Tín hẳn trong cuộc đời chỉ nhìn thấy, ngay cả là ba vạn thiết kỵ của Hạng Vũ đương thời, cũng không thể nào so được!

Thủy triều giống như tiếng gót sắt của nhóm kỵ binh mạnh mẽ bước về phía trước, rất nhanh liền tiếp cận chiến trường.

Trên mặt Hàn Tín cuối cùng lộ ra vẻ mặt nghiêm trang, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh trung quân, vòng tròn số trận!

- Vâng!

Tướng Túc Vệ Lang Tào Thọ, Vương Kỳ ầm ầm ứng vâng, cao ngất nhìn về hướng trên xe lại một lần nữa giương lên mà xanh bắt mắt, hơn nữa mười mấy lệnh kỳ màu xanh cùng một lúc, khó khăn lắm mới kết thành một trận vòng tròn dày đặc, trung quân trong trận sáu văn binh tinh nhuệ quân Tề đang nghỉ ngơi dưỡng sức liền ầm ầm đứng dậy, bắt đầu kết trận.

Bản trận quân Sở

Sự căng thẳng trong lòng Tất Thư rốt cuộc nuốt vào trong bụng, trước cuộc đại chiến hẳn liền nói qua, quân Sở có ba cơ hội, cơ hội thứ nhất đó là dựa vào quân sĩ kiêu duệ, được trang bị hoàn mỹ giết quân Tề trở tay không kịp, tuy nhiên cuối cùng không thực hiện được. Cơ hội thứ hai đó là kiềm chế quân Hoài Nam đánh thọc sườn, Hàn Tín cũng không để tâm.

Hiện tại, quân Sở chỉ còn lại cơ hội cuối cùng, đó là kỵ binh dũng mãnh đột kích!

Nếu như kỵ binh dũng mãnh của Tây Khất Liệt cũng không thể đột phá được trung quân Hán Tín, vậy thì trận chiến này quân Sở nguy hiểm rồi. Vốn là, Tất Thư dự định sau khi đem trung quân Tề quốc kéo vào vòng tròn trận chiến mới phát động Kiêu Kỳ Doanh, tuy nhiên thật đáng tiếc, bởi vì thực lực của Hàn Tín vượt quá sức tưởng tượng, đến nỗi cục diện chuyển biến đột ngột, khiến cho hẳn phải sớm phát động phục binh.

Sự biến hóa không tưởng tượng được này, trực tiếp gia tăng độ khó của Kiêu Kỳ Doanh đột phá quân Tề.

Bởi vì, tận cho đến giờ phút này, mấy vạn trung quân của Tề quốc đều chưa có tham chiến, đối mặt với trọng giáp quân Tề đã nghỉ ngơi dưỡng sức từ lâu bày thành trận nghiêm mật, ba trăm trọng kỵ của Kiêu Kỳ Doanh có thể phát huy được uy lực không, có thể đột phá được bản trận quân Tề không cũng thật khó mà dự đoán được. Thắng bại của trận chiến này, cũng thật khó mà dự liệu được...

Trên cánh đồng bát ngát, Tây Khất Liệt nhẹ nhàng giáp dưới mặt, lại giờ cao hoành đao trong tay lên.

Trong chốc lát, ba trăm trọng kỵ đi phía sau liền triển khai về hai cánh kết thành trước sau ba hàng hoành trận, mỗi hàng trăm kỵ, dây phía trước cưỡi ngựa cầm kỵ thương thật dài, hai dây phía sau lại rào rào nâng hoành đao sắc lạnh lên, gót sắt cuộn cuộn, làm vỡ nát cây cỏ. Tốc độ ngựa của ba trăm trọng kỵ càng lúc càng nhanh.

- Duy trì đội hình, duy trì đội hình....

Tây Khất Liệt vừa thúc ngựa và ngửa mặt lên trời hét.

Ba trăm trọng kỵ gắng sức khống chế ngựa, vẫn duy trì trận hình hoàn chỉnh, trọng kỵ đột kích, nếu như trận hình không hoàn chỉnh, lực đánh vào không thể phát huy, lực sát thương sẽ giảm mạnh. Bởi vì trọng giáp trên người rất nặng, nếu như trọng binh rơi xuống sẽ làm mất đi tốc độ của ngựa, thậm chí sẽ bị khinh binh tử sĩ dễ dàng hành hạ đến chết!

Thoáng chốc, ba trăm trọng kỵ chỉ cách quân Tề chưa tới hai trăm bước.

-Gừ...Hú....

Tây Khất Liệt giờ cao trường đao, hàng trọng kỵ đi đầu liền ghìim kỵ thương thật dài xuống, giữa lúc đó, kỵ thương dài ba bốn trượng liền hình thành rừng mâu lạnh căm sắc bén trước trận.

Hàng ngũ trọng giáp quân Tề dọc bên ngoài trận lập tức nhón nháo, đối mặt với kỵ binh đột kích thanh thế như vậy, ai có thể thờ ơ được.

- Ổn định, ổn định cho lão tử...

Trước trận quân Tề, một gã Tiểu Giáo giờ trọng kiếm hai lưỡi lên, lớn tiếng rít gào.

Nhưng mà không đợi gã phun ra hai chữ “ổn định” lần thứ hai, Tây Khất Liệt đã thúc ngựa giết tới, thân thể của Tiểu Giáo quân Tề cao lớn cường tráng bị tọa kỵ của Tây Khất Liệt nhanh nhẹn va chạm vào chính diện, trong chốc lát, Tiểu Giáo quân Tề tựa như lá héo úa bay trong gió bắn tung lên, người đang ở trên không trung, Tiểu Giáo quân Tề đã há mồm học ra khối máu, chưa kịp rơi xuống đất đã khí tuyệt bỏ mình.

Hai quân trước trận thoảng chốc ngựa hí người chạy, trên trăm trọng kỵ xông vào trước mặt giống như là hơn trăm đao nhọn sắc bén từng cái đóng vào trọng giáp quân Tề dày đặc trong trận. Những trọng kỵ binh này tất cả ngựa cao to đều cao hơn tám thước, thể trọng cũng gần tới bốn nghìn cân, lực kinh khủng này đụng vào, cơ thể có mà chống đỡ nổi.

336. Chương 335: Quyết Đấu Đỉnh Cao (8).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 335: Quyết Đấu Đỉnh Cao (8).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhưng mà không đợi gã phun ra hai chữ “ổn định” lần thứ hai, Tây Khất Liệt đã thúc ngựa giết tới, thân thể của Tiểu Giáo quân Tề cao lớn cường tráng bị tọa kỵ của Tây Khất Liệt nhanh nhẹn va chạm vào chính diện, trong chốc lát, Tiểu Giáo quân Tề tựa như lá héo úa bay trong gió bắn tung lên, người đang ở trên không trung, Tiểu Giáo quân Tề đã há mồm học ra khối máu, chưa kịp rơi xuống đất đã khí tuyệt bỏ mình.

Hai quân trước trận thoảng chốc ngựa hí người chạy, trên trăm trọng kỵ xông vào trước mặt giống như là hơn trăm đao nhọn sắc bén từng cái đóng vào trọng giáp quân Tề dày đặc trong trận. Những trọng kỵ binh này tất cả ngựa cao to đều cao hơn tám thước, thể trọng cũng gần tới bốn nghìn cân, lực kinh khủng này đụng vào, cơ thể có mà chống đỡ nổi.

Ngay lập tức, ba trăm kỵ binh trong mấy nghìn kỵ binh Kiêu Kỵ Doanh đột nhập vào trận Tề quân, xung phong liều chết trước mấy nghìn kỵ binh phía trước như tuyết hoàn thủ đao, cận chiến phá vỡ chỗ hổng, tiếp đến hơn hai nghìn kỵ binh yểm trợ phía sau, ném phi mâu lên bộ binh Tề quân, khiến bộ binh Tề quân tổn thất rất lớn.

Còn trên sau nghìn kỵ binh chia làm hai hướng, đánh vào hai cánh tả hữu Tề Quốc, kỵ binh bắn tên áp chế tiến thủ và phi mâu Tề quan, không cho bọn chúng bắn tên hoặc ném phi mâu sát thương kỵ binh bên ta, cùng với đội kỵ binh thúc ngựa đột nhập trong trận Tề quân, trong khoảnh khắc, Tề quân lại bị tấn công không trả đòn được!

Trên vọng xe cao ngất ngưỡng, Lâu Kính, Trình Hắc cùng các chư tướng sắc mặt trắng bệch.

Hàn Tín thần tình ngưng trọng, đội kỵ binh này mới thực sự tinh nhuệ, thực sự tinh nhuệ, không có chủ tướng chỉ huy lâm trận, bọn họ cũng có thể phối hợp với nhau ăn ý, bày trận công kích với cường lực mạnh mẽ, so với đội kỵ binh này, đại quân Tề Quốc hỗn chiến với kỵ binh Sở Quốc quả thực chỉ là một đám ô hợp!

Quả thực tinh nhuệ, Hàn Tín chinh chiến nửa đời người, chỉ thấy không đến hai lần.

Một là một trăm nghìn quân tinh nhuệ của Hạng Võ, nếu không phải quân Sở tận đường, Hàn Tín hẳn có thể thắng lợi hay không quả thực rất khó nói, mặt khác chính là đội kỵ binh Sở Quốc trước mắt. Tại đây, đội kỵ binh Sở Quốc đánh tới, sáu vạn Tề quân tinh nhuệ không thể chống đỡ nổi, thực sự nếu Tề quân không biến trận, nhiều nhất đến nửa canh giờ nữa binh vỡ như núi!

Lấy lại bình tĩnh, Hàn Tín trầm giọng nói:

- Lui về phía sau đại kỳ, trung quân các doanh luân phiên triệt thoái về phía sau, các cánh quân còn lại vừa đánh vừa lui.

- Rõ!

Tào Thỏ tuân lệnh hô lớn, lại quay về phía sau vọng xe, giương lệnh kỳ lên, trong chốc lát, trung quân Tề Quốc đang vất vả chống đỡ liền từ từ triệt thoái về phía sau, phía trước cách vài trăm bước, hơn hai mươi vạn đại quân Tề Quốc đang toàn lực chống đỡ thế công đại quân Sở Quốc, bắt đầu xoay người triệt thoái về phía sau.

Bản trận Quân Sở, phía trên vọng xe.

Thân quân Giáo Ủy Thiết Ngưu chỉ tay về phía trước, vô cùng hưng phấn nói:

- Tướng quân người xem, đại kỳ Tề quân đã lui về phía sau!

Tất Thư gật đầu, lãnh đạm nói:

- Hàn Tín ý đồ muốn lấy không gian đổi lấy thời gian, ý đồ lấy binh lực uy thế từ từ làm giảm nhuệ khí Kiêu Kỵ Doanh, sau đó phản kích lại, quả nhiên là hảo kế!

Ngừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Truyền lệnh, Kiêu Kỵ Doanh toàn lực tấn công mạnh mẽ, còn lại các doanh các quân, tăng mạnh thế công, bằng mọi giá phải áp sát quân địch, tuyệt đối không thể cho bọn chúng rút lui đi vòn lại Kiêu Kỵ Doanh!

- Rõ!

Thiết Ngưu tuân lệnh hô lớn, quay đầu lại lớn tiếng quát:

- Tướng Quân có lệnh, Kiêu Kỵ Doanh toàn lực tấn công mạnh mẽ, còn lại các doanh các quân, tăng mạnh thế công, bằng mọi giá phải áp sát quân địch, tuyệt đối không thể cho bọn chúng rút lui đi vòng lại Kiêu Kỵ Doanh!

Đứng cạnh cột cờ, hơn mười tên lính chuyển tin hô lớn lĩnh mệnh, lại nhanh chóng treo lệnh kỳ tam giác lên.

Tại Bành Thành, Hoài Nam quân đã công phá đại doanh Tề quân phía trước, tuy nhiên khi tấn công trung quân đại doanh, lại bị Tề quân ngoan cường chống cự, nhất là cung nỏ Tề quân khiến cho Hoài Nam quân tổn thất nhiều!

Sau khi thương vong mấy nghìn quân tinh nhuệ, Anh Bố nổi trận lôi đình, vội vàng lệnh cho Triệu Chấn điều động mấy chục xe bắn đã tới.

Lúc này, hơn hai mươi xe bắn đá tại đứng thành hàng ngoài đại doanh Tề quân, nhưng mà, không đợi Anh Bố hạ lệnh, hàng loạt thạch từ đại doanh Tề quân bắn ra, Hoài Nam tướng sĩ không kịp đề phòng, lập tức chết thê thảm. hơn hai mươi xe bắn đá chất lượng cũng bị phá hủy vài chiếc.

Tào Tham sớm đã chờ ở chỗ này, trước lúc chiến sự kịch liệt, khi đại doanh bị công phá, Tào Tham thủy chung không dùng xe bắn đá cùng với nỏ sản, tiếp đến Hoài Nam quân tấn công mạnh mẽ vào trung quân đại doanh, cuối cùng Tào Tham mới dùng đến nỏ sản, hiện tại, khi Hoài Nam quân chuẩn bị dùng xe bắn đá áp chế nỏ sản Tề quân, xe bắn đá Tề Quân đã phát động trước.

Hoảng loạn ban đầu đã trôi qua, Hoài Nam quân cũng nhanh chóng ổn định trận tuyến phía trước, và xe bắn đá Tề quân bắn thẳng đến.

- Đáng ghét!

Anh Bồ tức giận đến nỗi râu tóc đều dựng ngược lên, nếu đối mặt Hán Tín đánh thành như vậy cũng đành chịu, nhưng đối mặt Tào Tham cũng đã chật vật như vậy, khiến Anh Bồ có thể dùng cái gì đây? Nếu Anh Bồ không có Triệu Chấn, Phi Thù và các đại tướng cực lực can ngăn, đã đích thân thống lĩnh ba nghìn cấm quân tinh nhuệ tấn công mãnh liệt vào trung quân đại doanh Tề quân.

Anh Bồ cũng không phải là kẻ không có suy nghĩ, ba nghìn cấm quân đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sắp xếp hàng loạt lá chắn phía trước, những lá chắn lớn đó tất cả đều từ ba mặt lá chắn ghép lại mà thành, độ dày trên năm tấc, đủ để ngăn cản nỗ lực của Tề quân bắn chum! Có lá chắn yểm hộ, ba nghìn cấm quân của Anh Bồ không cần tốn nhiều sức đã tiến tới trước chiến hào đại doanh Tề quân.

Hiện tại, Hoài Nam quân cũng không thể tiếp tục tiến về phía trước, ít nhất loại bỏ chiến hào phía trước, bằng không còn cách nào để tiến lên phía trước. Đương nhiên lúc này, lúc này Tề quân ẩn náu sau hàng rào chính là sự uy hiếp đối với phi mâu của Hoài Nam quân, nhất là nỗ lực của Tề quân, không kiêng nể bất cứ điều gì.

Quả thực là một trận ác chiến, trực tiếp liên quan đến vận mệnh hai nước, rốt cục đã bắt đầu rồi. . .

Tại Tứ Thủy, còn đang chiến đấu kịch liệt.

Mấy trăm lực sĩ dật hạ, trên vọng xe cao ngất ngưỡng, từ từ tiến về phía trước, Tất Thư vẻ mặt ngưng đọng, trên trán, hơi thở, thậm chí cả kẻ tóc, tất cả đều đổ mồ hôi, cảm giác lo lắng bao phủ trong từng dòng suy nghĩ của hắn.

Bởi vì Kiều Kỵ Doanh mãnh liệt tấn công, Hàn Tín bắt buộc phải truyền lệnh triệt thoái về phía sau.

Nhưng ở thời điểm thoái quân về phía sau, Hàn Tín vẫn đang nắm vững cục diện chiến trường trong tay, nếu đối người chỉ huy, e rằng đại quân Tề Quốc sớm đã bại binh như núi đổ. Nhưng dưới sự chỉ huy của Hàn Tín, Tề quân không có lúc nào rối loạn, các quân các doanh luân phiên yểm hộ lẫn nhau, hay các binh chủng phối hợp, có thể nói là hoàn mỹ!

Mặc dù quân Sở tấn công mãnh liệt, ý đồ xung loạn, làm suy sụp trận hình quân Tề, nhưng thủy chung không thực hiện được!

Thậm chí, Kinh Bình Doanh quân Sở bị Tề quân vây kín ngược trở lại, và các quân các doanh còn lại tạc mở trận tạc mở trận tuyến Tề quân cứu Kinh Bình Doanh, hơn năm nghìn người đã chỉ còn không đến một nghìn người!

Dựa vào kinh nghiệm chiến trận phong phú, Hàn Tín luôn phát hiện ra lỗ hổng của quân Sở hoặc quân Tề trước Tất Thư, luôn phản ứng trước Tất Thư, có lẽ hai người chỉ chênh lệch một điểm nhỏ, phản ứng hơn kém nhau chỉ trong một khoảng khắc, chỉ khi nào trên chiến trường, sự chênh lệch tưởng như vô hại liền phát huy tác dụng!

Một sai lầm nhỏ, mất đi ngàn dặm, đó chính đạo lý này!

Tới bây giờ, Tất Thư đã hiểu rất rõ, quân Sở không có hy vọng thắng lợi!

Bắt đầu khai chiến, quân Sở không thể dựa vào khí giới sắc bén, tinh thần hăng hái mà đánh tan quân Tề, mà đại quân Hoài Nam của Anh Bồ lại chậm chạp không có tin tức, phần lớn không có khả năng công phá đại doanh Tề quân, hiện tại, đồn sát thủ cuối cùng, kỵ binh Kiều Kỵ Doanh đột phá cũng không thể suy sụp Tề quân, Tất Thư thực sự đã hết cách.

Tuy nhiên, cũng không thể thắng lợi, Tất Thư cũng không thể nào vội vàng được.

Cùng so chiêu với đối thủ hùng mạnh như Hàn Tín, Tất Thư không có biện pháp dự phòng sao được? Một khi chiến cuộc bất lợi, quân Sở lập tức có thể lui về đại doanh thủ vững, đại doanh lại có nỗ lực, tinh lan, cùng với xe bắn đá, khí giới đều là do tông sư Công Thâu Xa chuyên môn tự tay thay quân Sở thiết kế, bất kể tầm bắn hay lực sát thương, đều hơn các quốc gia khác!

Dựa vào khí giới sắc bén cùng với lương thảo sung túc, quân Sở thủ vững nửa năm cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ là cứ như vậy, Bành Thành bị chiếm đóng, Hoài Nam Quốc bị tiêu diệt thực khó tránh khỏi, hơn nữa, khả năng còn ảnh hưởng lớn tới Đại Vương công phạt Ba Thục.

Bên trong loạn quân, ba trăm kỵ binh đi chậm lại.

Tây Khất Liệt rõ ràng đã nghe thấy ngựa chiến 'ồ ồ' thở dốc, hiển nhiên, chiến mã thể lực đã gần cạn, tuy rằng lực chiến của chiến mã tuy không gì sánh bằng, nhưng sức chịu đựng cũng có hạn, chịu trọng lượng bảy, tám cân trên lưng liên tục xung phong, dù là chiến mã thần tuấn tuyệt đối cũng chống đỡ được không quá lâu.

Đến bây giờ, hơn ba trăm kỵ binh đã tổn thất trên mười nhân mã.

Tuy nhiên, tình cảnh ba trăm kỵ binh càng lúc càng gặp nhiều nguy hiểm, chiến mã tốc độ chậm lại, áp lực chợt tăng lên, nguyên bản giống như gà chó, không chịu nổi đội bộ binh Tề quân bất chợt kháng cự mạnh mẽ, hiện tại ba trăm kỵ binh chỉ đi từng bước một, cũng đều phải cố gắng hơn.

Tây Khất Liệt liền hút một hơi thật sâu tràn đầy mùi máu, giảm bớt ức chế, sau đó oán hận ngầm rút quân về phía sau, kỵ binh không thể đột kích về phía trước, bởi vì Tề quân không có kỵ binh kinh nghiệm, nếu không, Tề quân chỉ thay khinh binh tử sĩ, bằng ba trăm kỵ binh đảm nhiệm chỗ này!

Trung quân Tề quốc tạo thành một vòng tròn, Hàn Tín trên xe cùng mấy trăm lực sĩ bảo vệ từ từ lui về phía sau.

Nhìn kỵ binh Sở Quốc triệt thoái về phía sau, Hàn Tín khoe miệng liền mỉm cười đắc ý, kỵ binh Sở Quốc năng lực sắc bén như thế sao? Trước sự phòng thủ chắc chắn gần như vô cùng vô tận của bộ binh Tề Quốc, cũng phải dừng lại! Tự như hai vạn thân quân của Hạng Võ trước kia, cái chết ở ngay trước mắt, cuối cùng cũng không bị đánh bại?

Lập tức Hàn Tín gơ tay phải lên, có chút hưng phấn nói:

- Tiến đại kỳ về phía trước, trung quân bằng mọi giá phải áp sát kỵ binh Sở quân, còn lại các quân vòng lại. Quả nhân muốn tiêu diệt đội kỵ binh Sở quân này.

-Rõ!

Túc Vệ Lang Tướng Tào Tháo tuân lệnh hô lớn, quay đầu lại vẫy tay một cái, hơn mười lệnh kỵ tam giác nhanh chóng được treo lên.

Chỉ trong chốc lát, trung quân Tề Quốc từ từ triệt thoái về phía sau, hướng tới Kiêu Kỵ Doanh quân Sở phản kích, vừa đánh vừa lui, các quân cách doanh chia làm hai, một bộ phận tiếp tục giáp mặt đại quân Sở Quốc chiến đấu, bộ phận khác thì vòng lại phía sau, ý đồ phối hợp với trung quân bao vây tiêu diệt Kiêu Kỵ Doanh quân Sở.

Đứng trên vọng xe, từ trên cao nhìn xuống, chỉ đại trận Tề Quân trong khoảnh khắc chia làm hai nửa, một nửa vẫn duy trì Nhạn Hành trận, nửa kia theo Nhạn Hành trận phân ra đi vòng lại phía sau, toàn bộ đại trận bất biến thành một Hồ Điệp trận.

337. Chương 336: Quyết Đấu Đỉnh Cao (9).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 336: Quyết Đấu Đỉnh Cao (9).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bản trận quân Sở.

Trông thấy Tề quân đột nhiên biến trận, Thân Quân Giáo Úy Thiết Ngưu có chút biến sắc, nói:

- Tướng Quân, Kiêu Kỵ Doanh có nguy hiểm, tả hữu hai cánh hơn mười vạn Tề quân từ phía sau vòng lại!
- Hàn Tín muốn ăn tươi nuốt sống Kiêu Kỵ Doanh của ta đó mà.

Tất Thư nói:

- Tuy nhiên, Kiêu Kỵ Doanh dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, vậy đã không phải là Kiêu Kỵ Doanh!

Ngừng lại một chút, Tất Thư liền hạ lệnh:

- Lệnh, kỵ binh hai cánh tức khắc thoát khỏi quân địch phía trước, quay lại sườn sau Tề quân tiếp ứng Kiêu Kỵ Doanh, còn lại các quân, luân phiên lui về đại doanh phía sau!
- Rõ!

Thiết Ngưu tuân lệnh hô lớn, quay đầu lại đem lệnh của Tất Thư lớn tiếng, lặp đi lặp lại ba lượt chuyển đến mấy lính liên lạc.

Hơn mười tên lính liên lạc lập tức treo lệnh kỳ tam giác lên xe, nhìn thấy lệnh kỳ, đại quân Sở Quốc trong khoảnh khắc liền có phản ứng, hai cánh kỵ binh đang cùng đại quân Tề Quốc quần chiến, rất nhanh thoát khỏi chiến trường, lách qua hai cánh Nhận Hành trận, liên tục mãnh công Tề quân, chạy như bay tiếp ứng Kiêu Kỵ Doanh, các quân còn lại thì nhanh chóng triệt thoái về phía sau.

Bản trận Tề quân, đại kỳ Tề Vương Hàn Tín treo trên vọng xe chậm rãi tiến về phía trước.

Trông thấy Sở quân đột nhiên biến trận, hai cánh kỵ binh quay lại sườn sau chuẩn bị tiếp ứng đội kỵ binh tinh nhuệ lúc trước đột trận, còn lại các quân lui về phía sau. Hàn Tín khóe miệng cười lạnh, đến lúc này mới nghĩ đến việc lui về phía sau, không biết có chút chậm chạp sao? Muốn toàn mạng từ tay Hàn Tín trở ra, có thể không dễ dàng như vậy.

Thoáng trầm ngâm, Hàn Tín liền nhanh chóng truyền đạt quân lệnh.

- Hai vạn bộ binh tả quân, chia làm hai đường, phân công tiến đến tả doanh trước quân quân Sở, trước quân hữu doanh cùng với tả quân hữu doanh, đột phá nhanh vào khe hở phía trước, bốn cánh quân Sở quân vừa chiến đấu, thể lực tiêu hao rất lớn. Bộ binh quân ta có thể không cần hao tổn nhiều sức có thể đột nhập sau vào bên trong, sau đó cắt bỏ tuyến đường vừa rồi.
- Cung doanh phía sau, nhanh chóng tiến về phía trước, toàn lực áp chế phi mâu Sở quân, hoặc là sẽ khiến tả quân bộ binh bị uy hiếp.
- Tiền quân bộ binh từng người trong trận chiến này, thể lực tiêu hao quá nhiều, lần này chịu trách nhiệm bảo hộ hậu quân cung doanh.
- Hữu quân Sở quân phía trước có khe hở, tiền quân tử sĩ doanh có thể từ khe hở đó nhanh chóng tiến về phía trước, tiêu diệt cung thủ cùng với phi mâu Sở quân sau trận.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Tín đã sử dụng gần trăm quân lệnh, mấy chục vạn đại quân Tề Quốc, từng doanh đều được hân trao tặng quân lệnh, có một số bộ phận được chỉ định riêng, thậm chí Hàn Tín chỉ huy từng bộ, từng khúc! Nhìn cột cờ trên vọng xe, lúc này đã đầy lệnh kỳ có màu khác nhau, nếu không quên hệ thống quân lệnh Tề quân, chắc chắn phải choáng váng đầu óc.

Nhưng, mấy chục vạn đại quân Tề Quốc nhanh chóng phản ứng, nghiêm khắc chấp hành quân lệnh của Hàn Tín.

Lần này xuất chinh bốn mươi vạn đại quân Tề Quốc, chỉ có sáu vạn trung quân là quân thường trực, còn lại ba mươi bốn vạn đều thu thập binh lính từ các quận các huyện, binh lính này cũng được huấn luyện có bài bản, tuy nhiên quả thực có thể khiến mấy chục vạn đại quân Tề Quốc có được kỷ luật nghiêm minh, có thể khiến Hàn Tín dễ sai bảo, cũng là do một số lão binh xuất thân quan quân!

Bí quyết dụng binh của Hàn Tín chính là: Trực tiếp truyền quân lệnh tới Khúc Trưởng từng cấp bậc!

Gần như mỗi Khúc Trưởng đều do Hàn Tín trực tiếp phụ trách, mà Truân Trưởng, Đội Suất, Thập Trưởng, Ngũ Trưởng và quan quân cấp thấp quả thực đều do Khúc Trưởng phụ trách, binh lính bình thường thì lại do Ngũ Trưởng phụ trách, như vậy một khúc bị phá hủy, Tề quân phụ cận còn có thể được Hàn Tín chỉ huy, sẽ không tan tác theo.

Trên chiến trường, một đội quân sở dĩ tan rã, chính bởi vì không được cấp trên chỉ huy, từ quan quân đến binh lính quả thật toàn bộ đều không biết gì cả, do đó sinh ra khủng hoảng tâm lý, lúc này, chỉ một người quay đầu bỏ chạy, lập tức tạo ra hiệu ứng, khiến toàn quân tan tác!

Cho nên, Tề quân ít khi xuất hiện hiện tượng tan tác, nhiều nhất cũng chỉ một khúc tan tác.

Đương nhiên, hình thức chỉ huy Tề quân kiểu này không phải không có khuyết điểm. Một khi chủ soái thân tử, thì toàn bộ Tề quân lập tức lâm vào hoàn cảnh tự chiến, khi đó toàn quân tan tác cũng không thể tranh né được.

Bản trận Quân Sở, đại kỳ Tất Thư đang từ từ lui lại phía sau.

Trông thấy Tề quân đột nhiên thế công hung ác, vài lộ bộ binh hoặc là khinh binh Tề quân đã chọc sâu vào trận hình Sở quân, Tất Thư vẻ mặt anh tuấn không khỏi lộ ra vẻ giận dữ, tên Hàn Tín thất phu, khinh người quá đáng! Thực sự nghĩ rằng mười vạn tinh binh Đại Sở ta là gà đất chó ngói phải không?

Lập tức Tất Thư chấn hưng tinh thần, cũng bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh liên tục.

- Tả doanh trước quân, hữu doanh trước quan, tả quân trước doanh, tả quân hữu doanh, mở ra lỗ hổng, dù cho Tề quân tiến đến, đội Tề quân tiến đến đại môn quan, phá hỏng đường lui của bọn họ!
- Bộ binh trung quân, phi mâu, quay về công kích, tiêu diệt hai lộ bộ binh Tề quân!
- Tử sĩ trung quân, nhanh chóng tiến về phía trước, thọc sâu vào bản trận Tề quân, tiêu diệt tử sĩ Tề quân!
- Cung doanh trước quân, tả quân cung doanh, hữu quân cung doanh, toàn lực bắn, áp chế Tề quân.

Mỗi quân lệnh của Hàn Tín, dường như Tất Thư đều an bài, đấu chọi gay gắt, đại quân Sở Quốc từ lui về phía sau, hướng tới Tề Quân chiến đấu linh hoạt, phản kích sắc bén, nhất là hai vạn bộ binh cùng với năm nghìn khinh binh tử sĩ Tề quân chọc sâu vào bản trận Sở quân, nhưng bị quân Sở điên cuồng bao vây.

Bản trận Tề quân.

Hàn Tín khóe miệng cười lạnh, đắc ý, bị lừa, tiêu tử, hai vạn bộ binh và năm nghìn khinh binh tử sĩ chẳng qua chỉ dùng để dụ, vút vào chỗ chết, chờ người ăn xong, quả nhân cũng ăn mười nghìn tinh binh của người, khi đó người muốn thoát thân, tuyệt đối không có khả năng, hừ hừ!

Bản trận quân Sở.

Tất Thư vẻ mặt lạnh lùng, Hàn Tín, đừng cho ta không có bản lĩnh dùng binh, không có bản lĩnh đánh giặc, không đoán được dụng tâm của người.

Hàn Tín người không phải muốn đổi quân sao? Người không phải muốn đổi hai vạn bộ binh và năm nghìn khinh lấy mười nghìn kỵ binh Kiêu Kỵ Doanh tình nhuệ sao? Ta có thể nói cho người biết, người quá ngây thơ rồi, đừng nói kỵ binh Kiêu Kỵ Doanh nhanh như gió, cùng đó là Thiên Lang Doanh, Hồ Bí Doanh, không phải là người muốn tiêu diệt là có thể tiêu diệt được, ba đại doanh cấm quân, cũng không phải để trang trí!

Bản trận Tề quân.

Hàn Tín cười lạnh, kỵ binh là như thế nào? Ba vạn kỵ binh của Hạng vũ có thể nói là tinh nhuệ, không phải bị quả nhân áp đặt đó sao? Hôm không chỉ có mười nghìn tinh binh chạy không thoát, mà ngay cả hơn mười vạn quân Sở cùng Tất Thư người cũng đừng nghĩ đi, Hàn Tín ta dụng binh, lại có thể để cho người còn con đường sống sao? Tiểu tử như người, nói về dụng binh, còn non lắm!

Bản trận Sở quân.

Tất Thư thần tình lạnh lùng, đúng vậy, luận về dụng binh, Tất Thư ta quả thực không bằng Hàn Tín người, nhưng cũng chỉ kém một chút mà thôi, lúc này đây, ta không có cách đánh bại người, nhưng tiếp đó sẽ thế

nào? Vẫn còn có lần sau? Một ngày nào đó, Tất Thư ta chính thức đánh bại người trên chiến trường, nhất định sẽ có một ngày!

Hơn nữa, trận vừa rồi, Tất Thư ta cũng chỉ không thắng được người mà thôi.

Hàn Tín người muốn tiêu diệt mười lăm vạn đại quân tinh nhuệ Đại Sở ta, tuyệt cũng không có khả năng! Luận về tính kế tấn công, Tất Thư ta so với Hàn Tín người quả thực còn rất non, nhưng luận về tính kế phòng ngự, Tất Thư ta may mắn không thua người, và tiêu diệt được hai bộ binh cộng thêm năm nghìn khinh binh, ta muốn xem, người muốn tiêu diệt mười năm vạn đại quân của ta như thế nào? !

Hơn mười vạn đại quân tinh nhuệ Đại Sở ta muốn phá vây, thử hỏi thiên hạ ai có thể ngăn được? !

Bản trận Tề quân.

Hàn Tín đón gió, cười lạnh, tinh nhuệ là như thế nào? Quả nhân chinh chiến nửa đời, diệt quân tinh nhuệ còn ít sao? Xem như trăm nghìn đại quân Hạng Võ không phải là tinh nhuệ sao? Nhưng rốt cục kết quả thế nào? Tinh nhuệ không bị quả nhân tiêu diệt sao? ! Quả nhân giết chính là tinh binh tinh nhuệ!

Ngoài Bành Thành, đại doanh Tề quân.

- Giết, giết, giết sạch lũ hỗn tạp Tề quốc cho quả nhân. . .

Anh Bố máu khấp chiến bào, đang đứng ở ngoài viên môn rồng giận, trải qua vài canh giờ ác chiến, ba nghìn cấm quân tinh nhuệ nhất gần như chết hết, cũng là Anh Bố áo giáp rạn nứt, lưng cắm đầy tên, Hoài Nam quân rốt cuộc mới đánh vỡ trung quân đại doanh viên môn.

Giờ khắc này, Hoài Nam tướng sĩ giống như hổ lang, dũng mãnh vô cùng tận công vào trung quân đại doanh.

Lúc trước giao phong ở giữa, có thể nói Hoài Nam quân chịu nhiều đau khổ, giờ khắc này, Hoài Nam quân lại như mãnh hổ, giờ nanh vuốt sắc bén, điên cuồng cắn xé trung quân Tề quân, mà Tề quân như bị đập vụn thành từng mảnh, không thể chống đỡ được.

Ba đại danh tướng ban đầu thời Hán, không ai có thể dụng binh bằng Hàn Tín, Bành Việt dựa vào chết chóc, hung tàn đến cực điểm, mà Anh Bố sở dĩ tể thân trong đó, phần lớn dựa vào võ dũng của bản thân, nhưng không thể phủ nhận, giống như Hạng Võ, Hạng Trang, Anh Bố vậy cũng là chủ công dũng mãnh, dễ dàng được binh lính sùng bái nguyện trung thành.

Cho nên nói, khí thế Hoài Nam quân chiến đấu cũng có phần không kém, nhất là Anh Bố làm gương cho tướng sĩ, mặc tên bay đạn lạc, thân thẳng tiến tấn công đại quân Tề quân, khí thế Hoài Nam quân lại trở lên cao điểm nhất, sức chiến đấu mạnh thêm vài lần, chỉ ít ở giờ khắc này, một trăm nghìn Hoài Nam quân cũng giống như là một trăm nghìn mãnh hổ!

Tào Tham mang theo mấy vạn tàn binh lui lại giữ hàng rào.

Tại trung quân đại doanh vốn còn có quân lương cùng với quân nhu, khí giới, tinh lan, xe công thành, khí giới công thành, tiếp đến còn có còn mấy chục vạn thạch quân lương cướp đoạt được từ các huyện Hoài Nam Quốc, hiện tại hàng rào trung quân là bức tường cuối cùng của Tề quân.

Tào Tham hiểu rất rõ, một khi hàng rào bị công phá, cái gì xong cũng đã xong rồi, quân lương, quân nhu hết thấy đều khó giữ được, mất đi quân lương cùng quân nhu, đại quân Tề Vương chỉ có thể công không trở về.

Giờ khắc này, Tào Tham thực sự hy vọng đại quân Tề Vương sớm có thể điều quân trở về, không phải Tề Vương nói khi bầu trời phía trước tối đen sẽ trở về sao? Trước mắt sắc trời tối đen, nhưng đại quân Tề Vương lại vẫn không thấy bóng dáng là sao? Hay là, hơn mười mấy khoái mã do mình phái đi cầu cứu, đều bị Hoài Nam quân tiêu diệt, Tề Vương đã biệt đại doanh gặp nguy chưa?

338. Chương 337: Quyết Đấu Đỉnh Cao (cuối).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 337: Quyết đấu đỉnh cao (cuối).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tại Tứ Thủy, hai đại quân Tề, Sở còn đang chiến đấu kịch liệt.

Thọc sâu vào trận địa Sở quân, hai lộ bộ binh, kinh binh tử sĩ Tề quân đã bị quân Sở điên cuồng tấn công, cũng như vậy, Kiều Kỵ Doanh Sở quân cũng đang bị đại quân Tề quân vây kín, tuy rằng kỵ binh chạy nhanh như gió, nhưng đột nhiên từ công chuyển thành thủ, tiếp đến phải thoát khỏi Nhạn Hành trận Tề quân, cũng không dễ dàng!

Thọc sâu vào trận địa quân Sở, Túc Vệ Lang Tướng Vương Kỵ của Hàn Tín đang tách dần ra.

Vương Kỵ là con thứ của Tướng Quốc Vương Lăng Tề Quốc, thích học võ nghệ từ thuở nhỏ, cho đến năm mười tám tuổi trưởng thành, thể lực vô cùng mạnh, và Hàn Tín còn có một viên Túc Vệ Lang Tướng thứ hai là Tào Thọ tự xưng là Tề Quốc nhị kiều.

Có tin đồn, bởi vì Hàn Tín sát khí quá nặng, cho nên buổi tối khi ngủ thường thấy ác quỷ lấy mạng, ngày ngày không được an nghỉ, chỉ có Tào Thọ, Vương Kỵ túc vệ người tắm cung, ác quỷ không vào được cửa, Hàn Tín mới có thể yên giấc, việc này hơn phân nửa chỉ là lời đồn, nhưng cũng đủ thấy tiếng tăm của Vương Kỵ, Tào Thọ ở Tề Quốc.

Vương Kỵ thể lực, võ nghệ quả thực không phải bình thường, thiết kích tung hoành ngang dọc không ai có thể địch nổi!

Ồi! Một viên tiểu giáo Sở quân trông thấy Vương Kỵ liên tục chém chết mấy chục tướng sĩ Sở quân, dũng mãnh phi thường không thể cản được, trong đầu hiện lên ý niệm hung ác, lập tức hét lớn một tiếng, cả người bay lên trời, đầu đao về phía sau, thẳng tiến về phía Vương Kỵ đánh tới.

- Muốn chết hả!

Vương Kỵ cười lạnh, thầm nghĩ, tên thất phu như ngươi cũng dám vác mạng tới đây sao? Không đợi tên tiểu giáo Sở quân tiếp cận, Vương Kỵ liền nhấc đùi phải lên, huých vào bụng tên tiểu giáo Sở quân, tên tiểu giáo Sở quân đau đớn liền kêu lên một tiếng, hai mắt trợn tròn trong chớp lát.

Vương Kỵ đoán rằng, nội tạng tên tiểu giáo Tề quân đã dập nát toàn bộ, không đợi rơi xuống đất, tên tiểu giáo Sở quân đã tắt thở.

- Đội suất!

- Lão Ngưu!

Hai tên lính Sở quân thấy vậy tức giận, không biết lượng sức mình, vẫn giơ thủ đao sắc bén, gào thét, liều chết hướng tới phía Vương Kỵ, Vương Kỵ cũng không lùi lại, mà tiến tới, nhanh chóng tiến về phía trước, Vương Kỵ nhanh như tia chớp đã xuyên giữa hai gã quân Sở.

Hai gã quân Sở bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt trợn tròn, trong khoảnh khắc, một tia máu từ cổ hai gã phun ra, lập tức mỗi gã một bên, đổ người trên mặt đất, trước khi chết, hai gã cũng không biết rút cục bị chết bởi thứ binh khí gì. Nhưng khẳng định không phải thiết kích!

Vương Kỵ trong nháy mắt chém chết hai người, ngẩng mặt nhìn lên, bỗng nhiên trông thấy phía trước, một viên tướng Sở đứng cách mấy chục bước đang dương cung, đâm chiêu nhắm vào ngực hắn, ngay sau đó, giống như một hàn tinh, bắn tới phía hắn.

- Chỉ thế thôi hả!

Vương Kỵ giơ song kích lên, dễ dàng gạt hàng loạt tiễn bắn tới mình, lúc này, trước mắt tên tướng Sở, Vương Kỵ không nằm trong dự đoán của hắn, như một tia chớp, Vương Kỵ đã phi thiết kích, xé toang khoảng không, kèm theo một âm thanh chói tai bắn về phía tướng

Sở.

Tướng Sở thận trọng, lúc này cố tránh né, nhưng thiết kích sớm đã bắn tới, chỉ nghe ‘vù’ một tiếng, thiết kích đã đâm vào ngực trái hắn, lại bị lưỡi thiết hình chữ thập dựng ngược lên.

- Ha ha, đường đường là Sở Quốc nhưng lại không có nhân tài sao?

Vương Kỵ ngửa mặt lên trời cười lớn, nói:

- Hạng Trang ở đâu, ở chỗ nào?

- Tên thất phu đừng vội, bọn chuột nhắt như các ngươi, có tư cách khiêu chiến với Đại Vương của ta sao? !

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trong trận Sở quân vang lên một thanh âm uy nghiêm, lập tức một Đại Tướng Sở quân thân hình cao to cùng mấy trăm thân binh vây quanh. Ngay lập tức, Vương Kỵ hai mắt co lại, đánh giết lâu như vậy, rốt cục cũng đã mệt.

Cách đó không xa, Kiều Kỵ Doanh cũng lâm vào cảnh ác chiến.

Vì ngăn cản hai cánh Nhạn Hành trận Tề quân vòng lại, dường như ba trăm kỵ binh cùng với hơn ba nghìn khinh binh triệt thâm nhập vào bản trận Tề quân, bị trung quân Tề Quốc bao vây đã có được không gian và thời gian lui lại phía sau. Phía ngoài trung quân Tề Quốc, sáu nghìn kỵ binh đã vòng lại hai cánh Tề quân liên tục đột kích.

Tuy nhiên, khinh kỵ binh cũng không phải trọng kỵ binh, trọng kỵ binh có thể không cần để ý tới cung tiễn và bộ binh phòng thủ dày đặc, mà trực tiếp tiến thẳng về phía trước đột phá, khả năng phòng thủ của khinh kỵ binh không thể so sánh với trọng kỵ binh, cho nên trong lúc giết địch, còn phải tự bảo vệ bản thân.

Cho nên, Kiều Kỵ Doanh áp dụng chiến thuật đánh thọc sườn, lột bỏ từng chiến thuật của đối phương.

Đơn giản mà nói, chính là một đội kỵ binh, còn cách xa trận địa Tề quân, tiến thẳng đến. Ban đầu dùng cung tiễn áp chế tiến thủ, phi mâu Tề quân, sau đó lại có một đội kỵ binh khác nhanh như gió tiếp cận Tề quân. Tầng thứ nhất Tề quân đã bị cắt bỏ, tiếp đến chuyển đầu ngựa đánh tiếp từng thứ hai.

Lúc này, Kiều Kỵ Doanh đã vòng qua hai cánh.

Tuy nhiên, binh lực Tề quân quả thực rất nhiều, tuy rằng Kiều Kỵ Doanh chém chết vài nghìn quân, nhưng hai cánh Tề quân vẫn đông như trước, cũng không hề suy úy quá nhiều.

Tiếng vó ngựa giống như thủy triều, kỵ binh Sở quân đã phi thật xa lại quay trở lại, lập tức hai cánh cung tiễn và phi mâu nhón nháo hết thấy, vừa rồi thay phiên nhau trấn thủ, bốn chúng đã gặp nhiều khó khăn, bây giờ kỵ binh Sở quân cười ngựa bắn cung rất hung ác, đánh cho bọn chúng không trả đòn được. . .

Theo bản năng, không ít tiến thủ, trường mâu thủ bắt đầu co rút về phía sau.

Chức vị thấp nhất Ngũ Trưởng, Thập Trưởng, Đội Suất và quan quân trong lòng cũng có phần lo lắng, nhưng vừa quay đầu đã trông thấy, Khúc Trưởng vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt ung dung, liền định thần lại, lập tức quyền đâm cước đá chính binh lính của mình, sau đó chửi ầm lên.

- Không được lui, nếu lui tao chém chết.

- Tiểu tử ngươi nếu dám bỏ chạy, toàn tộc hết thấy sẽ sung làm tiện nô!

Có phần thiếu bình tĩnh, lại trực tiếp gờ kiếm lên, chặt đầu mấy tên lính, máu chảy đầm đìa. Khi này mấy viên quan quân khiển trách, tức giận mắng chửi cùng với đe dọa, tiến thủ và phi mâu thủ Tề quân rốt cục lấy lại dũng khí, một lần nữa ổn định lại trận tuyến, bọn chúng cũng không muốn, nhưng bỏ chạy, hậu quả thực sự rất nghiêm trọng.

Hàn Tín dụng binh vốn rất lợi hại, nguyên nhân hắn vượt qua người khác chính là năng lực tính kế cùng sự nhạy bén trên chiến trường, nhưng còn có một nguyên nhân chính không thể bỏ qua đó chính là hắn trị quân nghiêm khắc. Nhớ ngày Hán Trung phong tướng, nhiều tướng già dưới trướng Lưu Bang vốn không phục, Hàn Tín liền mượn Vương Kiêm của Lưu Bang chém chết! Những tướng già tâm phúc của Lưu Bang, Hàn Tín nói giết là giết, như vậy cũng đủ thấy, Hàn Tín trị quân nghiêm khắc như thế nào.

Bản trận Tề quân, đại kỳ Tề Vương Hàn Tín đã ngừng lại.

Lâu Kính phải căng mắt ra, rốt cục mới thấy rõ tình chiến đấu khi trời sẩm tối, sau đó vô cùng lo lắng nói với Hàn Tín:

- Đại Vương, sắc trời đã tối, nếu đánh tiếp chỉ có đánh đêm, dường như quân ta từ trước tới nay chưa từng đánh đêm, thần rất lo lắng, quân ta có bất lợi không?

- Đánh đêm thì đánh đêm, có gì đáng sợ?

Hàn Tín phẩy tay áo, quay đầu lại chỉ bảo Tào Thọ:

- Tào Thỏ, mau đổi lệnh kỳ ngũ sắc thành đèn lồng ngũ sắc, chuẩn bị đánh đêm! Tiếp đến lệnh toàn quân, quân Sở tên nổ không còn, chống đỡ không được bao lâu, các tướng sĩ có chịu đựng, phấn chấn lên, mới có thể diệt đại quân Sở Quốc!

- Rõ!

Tào Thỏ tuân lệnh hô lớn, đi xuống chuẩn bị đèn lồng.

Lâu Kính có chút do dự, lại nói:

- Đại Vương, đại doanh. . .

Hàn Tín im lặng, có phần lo lắng tới chiến sự đại doanh đằng kia, tuy nhiên lo lắng cũng chỉ lo lắng, hiển tại hãn cũng không thể nghĩ được cách đánh tan đại quân Sở Quốc phía trước, cho nên không thể chia quân hồi cứu, nếu cố chia quân cứu viện, thì không những chẳng cứu được đại doanh. Mà nếu không làm tốt bên này, chiến sự sẽ lâm vào tình thế xấu, hãn Hàn Tín cũng trở thành người có tội.

Lúc này, bỗng nhiên Túc Vệ Lang Tướng Tào Thỏ vội vàng đi đến vọng xe, tới trước mặt Hàn Tín, hơn nữa thần sắc ngưng đọng lại, thậm chí còn có tia bi phẫn, dường như đã xảy ra đại sự. Quả nhiên, sau khi thi lễ trước Hàn Tín, Tào Thỏ liền lớn tiếng khóc lớn, vừa khóc lớn vừa khẩn cầu, nói:

- Đại Vương, đại doanh đã bị công phá, gia phụ sắp gặp nguy, thần khẩn cầu Đại Vương cấp cho thần một đội tinh binh, chỉ cần năm nghìn cũng được, tức khắc hồi cứu đại doanh.

- Cái gì?

Lâu Kính sợ hãi nói:

- Đại doanh bị công phá sao?

Trình Hắc, Hứa Khanh cùng các chư tướng sắc mặt thoáng chốc đều trắng bệch, đại doanh bị công phá, chẳng phải khí giới, lương thực, quân nhu cũng không còn sao? Không có quân lương, mấy chục vạn đại quân ăn bằng gì? Chẳng lẽ chiến đấu được sao? Không có khí giới quân nhu, Tề quân lấy gì mà công thành? Không phải mấy trăm cái thang dài đã mất hết rồi sao?

Hàn Tín hững hờ, tuy nhiên vẻ mặt không có chút biểu hiện gì, thản nhiên nói:

- Hoảng hốt cái gì? Thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh, hiện chỉ có đại doanh thất thủ, hiện tại hàng rào trung quân có thất thủ hay không còn chưa biết, dù cho, hàng rào thất thủ, mất quân lương khí giới, cũng chẳng hề gì, lần sau chúng ta lại quay lại.

Ngừng lại một chút, Hàn Tín thản nhiên hạ lệnh, nói:

- Truyền lệnh, rút đại kỳ về phía sau, toàn quân kết hợp Hạc Dực trận, từ từ triệt thoái về phía sau.

Quân lệnh hạ xuống, Hàn Tín nhìn lại xa xa về chiến trường phía sau, không chút tiếc nỡ. Từ xa xa, hai đội trọng giáp và khinh binh tử sĩ Tề quân đã lâm vào vòng vây Sở Quân, đại quân Tề Quốc lúc này triệt thoái về phía sau, bọn họ đã có thể hữu tử vô sinh.

Bản trận quân Sở.

Tất Thư ngầm suy nghĩ, nhập trận quân Sở không thể nhanh chóng tiêu diệt bộ binh và khinh binh tử sĩ Tề quân, xem ra trang bị tốt hơn, trên chiến trường cũng không phải nhân tố quyết định. Tuy rằng, Sở quân

chiếm ưu thế, có khí giới sắc bén, binh cũng uy lực gấp mười, nhưng lúc này Tề quân kết trận tử thủ, quân Sở không thể thắng được.

Tất Thư trong lòng tiếc nuối, lúc này, nếu là Hồ Bí Doanh hoặc Thiên Lang Doanh ở đây, Tề quân há có thể hung hãn thế sao?

Lúc này suy xét kỹ lưỡng, Thân Quan Giáo Ủy Thiết Ngưu bỗng nhiên hưng phấn kêu lớn:

- Tướng Quân, đại kỳ Tề Vương đã lui về phía sau, đại kỳ Tề Vương đã lui về phía sau, Tề quân đã triệt thoái lại phía sau! Bọn chúng phải triệt thoái lại phía sau!

- Vậy sao?

Tất Thư bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trời đã sẩm tối, loáng thoáng còn có thể thấy rõ đại kỳ Tề Vương đã ở xa xa, thận trọng xem xét, quả nhiên đại kỳ Tề Vương đã lui về phía sau, Tất Thư ngay lập tức nói lớn:

- Xem ra bên kia Hoài Nam Vương đã thắng, đại doanh Tề quân đã bị công phá, ha ha ha. . .

Thiết Ngưu hưng phấn, nói:

- Tướng quân, có nhân cơ hội này, thừa thắng truy kích không?

- Không!

Tất Thư, quả quyết lắc đầu, nói:

- Quả thực Tề quân bày ra Hạc Dực trận, trận hình này công thủ biến đổi khôn lường, nếu quân ta nóng nảy truy kích, rất có thể bị Tề quân đánh ngược trở lại.

Ngừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Việc cấp bách phía trước, là quan sát hướng Tề quân lui binh, đứng ở xa, đợi thời cơ mà hành động.

339. Chương 338 : Tiêu Diệt Lâm Giang Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 338 : Tiêu Diệt Lâm Giang Quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Tất Thư đang ở Tứ Thủy đánh với Hàn Tín, Hạng Trang vừa mới dẫn đại quân rời khỏi Di Lăng. Lúc trước dẫn theo năm vạn đại quân, lúc này chỉ còn không đến hai vạn quân.

Hơn tám vạn quân, trong đó hai vạn năm nghìn quân đi theo Cao Sơ trấn giữ Ba Thục, còn lại toàn bộ chết trận, hơn nữa điều khiển Hạng Trang đau lòng chính là Thiên Lang doanh cũng tổn thất gần nửa, mười nghìn quân tinh nhuệ, bây giờ chỉ còn lại không tới sáu nghìn quân, hơn nữa không ít quân sĩ còn mang theo thương tích, cho nên Hạng Trang chuyển Thiên Lang doanh lưu lại dưới trướng Cao Sơ.

Tuy rằng Cao Sơ chuyên sâu về chiến trận, nhưng bất kể dùng binh, trị quân hay ngự nhân cũng đều tương đối xuất sắc, khi đó so sánh với Chu Bột, Lã Trạch dưới trướng Lưu Bang cũng không kém cạnh, nhưng thuộc hạ hẳn nếu không có sức chiến đấu vượt qua thử thách, chỉ dựa vào hai vạn phủ binh, muốn bảo vệ Ba Thục e rằng không có nhiều cơ hội.

Di Lăng hiểm trở khó đi, phần lớn vách đá hiểm trở đều ở vách núi Lâm Giang, cho nên đại quân chỉ có thể theo thứ tự tiến về phía trước, chậm rãi tiến lên. Khi đó Hạng Trang, Bách Lý Hiền cũng chỉ có thể xuống ngựa đi bộ.

Nhân lúc nghỉ ngơi trên đường, Hạng Trang cho gọi Khuất Bất Tài đến, hỏi:

- Lão Khuất, Hoài Nam Quốc có tin tức gì không?

Hạng Trang trong lòng thủy chung luôn nghĩ đến cuộc chiến Hoài Nam, không nghĩ đến không được, tên Hàn Tín hung ác này, dụng binh không phải tầm thường, tuy rằng Tất Thư là quý cốt môn nhân, cũng là một là một người có tiềm lực và rèn luyện chăm chỉ, nhưng chung quy lại hẳn không quá giỏi về việc dụng binh đánh giặc, đối mặt với Hàn Tín, quả thực cát hung khó lường.

Khuất Bất Tài lắc đầu, nói:

- Bẩm báo Đại Vương, vẫn chưa có.

Tuy rằng bồ câu đưa thư của Ô Mộc Nhai đã được đưa đi, nhưng vẫn chưa có tin tức báo về, các nước chư hầu và thần lã cũng đều đẩy bồ câu đưa thư theo hai hướng, nhưng có những nơi tin tức vẫn chỉ được chuyển theo một hướng, ví dụ như phân bộ bên trong thành Ô Mộc Nhai, bọn họ có thể dùng bồ câu đưa tin theo hướng Chung Lăng, nhưng rốt cục cũng không dùng bồ câu đưa tin theo hướng đó

Cho nên, Hạng Trang nếu muốn biết thông tin cuộc chiến Hoài Nam quốc, nhất định phải phái tùy quân tử sĩ Ô Mộc do thám tin tức, ngược lại từ thần lã Ô Mộc Nhai lấy tin tức báo về Giang Lăng, sau đó tử sĩ Giang Lăng Ô Mộc báo tin tới Hạng Trang, đến lúc này, cũng đã trôi qua vài ngày, cơ bản không thể có tin tức báo về.

Lần trước nhận tin tức từ Hoài Nam cũng đã ba ngày, khi đó Tất Thư đã dẫn hơn mười vạn đại quân hạ trại tại Tứ Thủy, suy xét khoảng thời gian Hạng Trang nhận được tin tình báo, rất có khả năng Tất Thư cũng đã bắt đầu giao chiến với Hàn Tín, bây giờ ba ngày đã trôi qua, nếu không nhằm trận đại chiến cũng đã có kết quả.

Giờ khắc này, Hạng Trang tiếc rằng không thể bay về Giang Đông, bay đến Hoài Nam Quốc.

Trận chiến Hoài Nam thắng hay bại, đối với vận mệnh Sở quốc quả thực ảnh hưởng rất lớn, một khi Tất Thư bại trận, hơn mười vạn đại quân cũng bị tiêu diệt toàn bộ, đối với Sở Quốc mà nói có tầm ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, tuy rằng không dao động tới nền tảng đất nước, nhưng trong vòng tám năm, mười năm không thể có đủ lực lượng bắc phạt Trung Nguyên.

Hơn nữa, nếu Tất Thư bại trận, e rằng Hoài Nam Quốc cũng bị tiêu diệt rồi, cứ như vậy, phía bắc Sở Quốc mất đi một lá chắn, từ nay về sau sẽ đối đầu trực tiếp với quân tiên phong Tề Quốc, thực sự đây không phải là chuyện tốt.

Nếu Tất Thư, Anh Bố liên kết đánh Hàn Tín bất phân thắng bại, thì quả thực không gì tốt hơn thế.

Hàn Tín không thắng, thì lần này nam chinh cũng chỉ chém gió mà về, nhiều nhất cũng chỉ cướp đi Tiết Quận Hoài Nam Quốc, như vậy, lá chắn phía bắc Sở Quốc vẫn còn, mà hơn mười vạn phủ binh dưới trướng Tất Thư trải qua trận chiến này, sẽ xuất hiện thêm rất nhiều lão binh, qua đó có thể chọn ra, luyện thêm tráng binh, thay thế cho những lão binh đã chết, không những giải quyết tình hình cấp bách của Thiên Lang doanh mà còn chiêu mộ được nguồn lính sung túc.

Cứ như vậy, quân Sở chỉ cần nghỉ ngơi và chỉnh đốn một năm rưỡi hoặc thậm chí là vài tháng, lập tức lại có thể bắc phạt, tranh giành Trung Nguyên!

Về phần Tất Thư có thể đánh bại Hàn Tín, Hạng Trang cũng nghĩ đến khả năng này, dù nói như thế nào đi nữa, Tất Thư cũng còn quá trẻ, lần này quyết định để Tất Thư xuất trình, Hạng Trang cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, so tài cùng Hàn Tín quả thực cũng không có nhiều cơ hội lắm, Hạng Trang có lý do có thể tin tưởng, Tất Thư nhất định sẽ lĩnh hội được nhiều kinh nghiệm hơn.

Bách Lý Hiền dường như nhìn ra tâm trạng của Hạng Trang, khuyên :

- Đại Vương không cần lo lắng quá nhiều, thần nghĩ Vệ Tướng Quân mặc dù không thể đánh thắng, cũng không đến mức bị thua, càng không thể bại vong toàn bộ quân binh.

Ngừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

- Nghĩ sâu thêm một chút, nếu Vệ Tướng Quân tổn thất hơn mười vạn đại quân nhưng chỉ cần hẳn có thể dựa vào đó rút ra kinh nghiệm, tìm ra cách thủ thắng, như vậy cũng đủ rồi.

Hạng Trang khổ tâm phát triển tài năng của Tất Thư, tất nhiên Bách Lý Hiền hiểu rất rõ ràng.

Xem ra Bách Lý Hiền và Hạng Trang giống như là Hán Vương Lưu Bang cùng Tiên Vương Hạng Võ kết hợp, Hạng Trang vừa có sự kiêu dũng của Hạng Võ, cùng với khí phách đặc biệt của bản thân, lại hiểu rõ lòng người, biết cách trấn an lòng người giống Lưu Bang, mặc kệ là Hạng Võ hay Lưu Bang cũng đều có khuyết điểm trí mạng, trong quân sự, hai người đều không phải là tướng tài!

Nói Hạng Võ không phải tướng tài có lẽ có phần không ổn, nhưng ít nhất, Hạng Võ không phải là tướng soái xuất chúng.

Hạng Võ vô dũng thiên hạ vô song, về phần khích lệ tướng sĩ, phần chấn quân tâm tuyệt đối không ai sánh bằng, hấn đánh giặc chủ yếu dựa vào khí thế nhất tề xông về phía trước, làm gương cho binh sĩ, tấn công thần tốc vào trung quân làm cho kẻ địch suy sụp, đây thành thực không phải chiến pháp, lại càng không phải chiến thuật thông thường, kẻ khác rất khó khắc chế, cũng rất khó học hỏi.

Đừng nhắc tới Lưu Bang, cuộc đời trải qua trăm trận chiến lớn nhỏ, thua nhiều hơn so với thắng, lại còn có Trương Lương, Trần Bình hai đại mưu sĩ quân sự dưới trướng tiên quyết, nếu không có hai người bày mưu, dù có triệu đại quân Lưu Bang cũng thất bại hết, không biết bản thân hấn đã huyệt chết bao nhiêu lần.

Về chính trị Hạng Trang rất giống Lưu Bang, nhưng ở quân sự có chút giống Hạng Võ.

Khi theo Dã Mã Nguyên nhận nhiệm vụ, huyết chiến, liên tục chiến đấu ở các chiến trường Trung Nguyên, rồi đến Hà Sáo. Hạng Trang trực tiếp chỉ huy binh mã, bấy giờ vốn có không quá năm nghìn người, Hạng Trang chỉ huy tiểu đội tác chiến đường như cũng rất tâm đắc, lại càng dễ dàng phát huy lực sát thương, hơn nữa Hạng Trang cũng giống như Hạng Võ vậy, rất thích chỉ huy lính tinh nhuệ trực tiếp tấn công vào trung quân bản trận quân địch.

Hiển nhiên, đơn thuần chỉ suy tính về quân sự, Hạng Trang chỉ là một tướng tài, mà không phải soái tài.

Nhận xét về chính trị Hạng Trang không hề kém Lưu Bị, không thể nghi ngờ, hấn cũng thấy khuyết điểm của mình, cho nên mới hết lực phát triển tài năng của Tất Thư, bởi vì Tất Thư là người duy nhất trên thế giới này có thể là soái tài sánh ngang với Hàn Tín, Hạng Trang muốn bình định thiên hạ, Hán Tín thực sự là chướng ngại không thể vượt qua, cho nên mới bồi dưỡng nhân tài có số mệnh sánh ngang Hàn Tín.

Hạng Trang nghe vậy nhẹ lòng, đúng vậy, nếu đã chuẩn bị tốt tâm lý, cần gì phải lo được hay mất? Trái lại hấn cần lo lắng có được ích lợi gì? Thời gian trôi qua, trận đại chiến Tề, Sở phần lớn đã kết thúc, kết quả trận đại chiến cũng không bởi vì hấn lo lắng mà thay đổi được, không phải sao?

Đổi hướng suy nghĩ, nếu Tất Thư bại trận, Hàn Tín cũng không diệt được Sở Quốc. Hoài Nam Quốc và Giang Đông còn cách biển Trường Giang, có Giang Đông thủy sư trấn giữ, đại quân Tề Quốc muốn vượt sông không hề dễ dàng.

Lập tức Hạng Trang nói với Bách Lý Hiền:

- Vậy còn chuyện tiến tới Lâm Giang Quốc.

Tướng Quốc Đồ Hồng lo lắng Lâm Giang Quốc không phải là dư thừa, khi chiếm lĩnh Ba Thục, Hán Trung, sau đó trên đường điều quân quay trở về Giang Đông, vạch địch kẻ sách, thuận tay tiêu diệt Lâm Giang Quốc đã sớm nghị định trước. Đạo lý rất rõ ràng, nếu không tiêu diệt Lâm Giang Quốc, chiếm lĩnh bốn quận Lâm Giang, mảnh đất Ba Thục vừa chiếm được cũng chỉ là mảnh đất lệ thuộc.

Sau này khi Ba Thục xảy ra biến cố, Giang Đông muốn xuất quân trợ giúp, còn phải thỉnh cầu Lâm Giang Quốc cho đi, nếu Lâm Giang Quốc nguyên ý cho đi cũng chẳng có chuyện gì, nhưng nếu chẳng may không chịu cho đi, vậy có thể làm thế nào được? Cho nên, cần lập kế tiêu diệt Lâm Giang Quốc, Ba Thục mới có thể cùng Giang Đông hình thành một thể thống nhất, mới có thể chân chính trở thành một phần của Sở Quốc.

Bách Lý Hiền phe phẩy chiếc quạt lông, mỉm cười nói:

- Đại Vương, tiêu diệt Lâm Giang Quốc chỉ là một bữa ăn sáng, chỉ cần tiến đánh Giang Lăng, không chế Lâm Giang Vương cùng với Công Tôn Võ, lập tức Lâm Giang tứ quận cũng không cần chiến đánh,

Hạng Trang gật đầu, quay đầu lại lệnh cho Tấn Tương, nói:

- Tử Thành, người truyền lệnh gọi Tử Ngang tới đây.

Giúp Hạng Trang tính kế tiêu diệt, thôn tóm Lâm Giang Quốc, đại chiến Hoài Nam đã được xác định.

Khi đại quân

Hàn Tín mang quân đánh tới, rào cản trung quân đại doanh đã bị Hoài Nam quân công phá, mấy chục vạn thạch quân lương tích trữ cùng với quân nhu toàn bộ đốt quách đi cho rồi. Thượng Tướng Quân Tề Quốc quyết chiến không lui, cùng hơn hai vạn tàn binh tất cả đều chết cháy bên trong hàng rào, không ai sống sót!

Tào Thạ nghe thấy vậy, lập tức hộc máu ngất tại chỗ. Hàn Tín khẩn trương sai người đem cứu chữa, hai Túc Vệ Lang Tướng, hẳn đã mất đi một Vương Kỳ, không thể lại mất đi Tào Thạ.

Anh Bố sau khi đốt hào rào doanh trại cũng không lui binh về thành, mà sẵn sàng tiến vào chiếm giữ đại doanh Tề quân.

Lúc này, Hoài Nam Vương Anh Bố rất hoành đào vào thất lừng, phấn khởi, đứng ở viên môn thượng ngựa mặt lên trời cười to, vừa cười, vừa chỉ ngón tay mắng Hàn Tín:

- Tên thất phu Hàn Tín, người cũng có ngày hôm nay sao? Ha ha ha, không có lương thảo quân nhu, con bà nó lấy cái mà công thành, lấy cái gì mà công thành, lấy cái gì mà đấu cùng quả nhân, ha ha ha. . .

Phí sau Hàn Tín, Trình Hắc, Hứa Khanh cùng các chư tướng tức giận đến nổi sắc mặt xanh mét, nhưng Hàn Tín thần tình vẫn thản nhiên như không.

Hôm nay thất bại, khiến Hàn Tín thức tỉnh lại, hóa ra thiên hạ anh hùng cũng có người tài ba. Anh Bố tuy rằng là tên thất phu hữu dũng vô mưu, không đáng nói, tuy nhiên ban ngày đánh với tên tiểu tử Sở quốc, đích thực là nhân vật thực sự. Sau này, chắc chắn trở thành cái họa của đại Tề.

Nghĩ tới đây, Hàn Tín đột nhiên quay đầu nhìn về phía nam.

Các tướng ngạc nhiên, cũng đều quay đầu lại, đột nhiên phát giác, trong mảng trời tối đen, xuất hiện rất nhiều ánh lửa. Ánh lửa đó tuy rằng rất mỏng, nhưng rải một khoảng rất dài, bọn họ đều là tướng già trải qua trăm trận chiến, làm sao lại có thể không biết đó là nghìn vạn đại quân đốt đuốc tiến về phía trước được?

Các tướng thoáng chốc sắc mặt đã biến sắc, nếu quân Sở nhanh chóng đuổi theo thì sao?

Hàn Tín khòe miệng mỉm cười, tên Thất Thư nàu, thật không khiến quả nhân thất vọng, nhanh chóng khiến quả nhân vứt bỏ miếng bỏ miếng mỗi ngon, thực còn dám truy đuổi lại đây sao?

340. Chương 339: Đuổi Giết Hàn Tín

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 339: Đuổi giết Hàn Tín

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tại viên môn, Anh Bố còn đang mắng chửi khiêu khích Hàn Tín.

Đối với Hàn Tín, trong lòng Anh Bố cảm thấy hẳn vô cùng phức tạp. Trên thực tế, ở thời đại này, chư hầu thuộc vây cánh Lưu Bang, bao gồm cả Lưu Bang trong đó, chỉ riêng Hàn Tín khiến cho bọn họ có nhiều cảm nhận đan xen lẫn nhau, đó chính là kính phục, sợ hãi còn có cả đố kỵ. Lúc này đây, bọn họ khâm phục năng lực của Hàn Tín, nhưng có thể nói về phương diện khác bọn họ sợ hãi Hàn Tín, đố kỵ Hàn Tín.

Hơn nữa Anh Bố sợ hãi Hàn Tín, bởi vì Anh Bố trông thấy con mãnh thú như Hạng Võ cũng bị Hàn Tín tiêu diệt.

Thực ra mà nói, khi mới nghe tin báo Hàn Tín mang đại quân nam hạ, trong lòng Anh Bố cảm thấy sợ hãi vô cùng. Lúc bấy giờ Anh Bố luôn có một ý niệm trong đầu: ‘tiêu rồi, tiêu rồi, thực sự Hàn Tín đã nam hạ, Hoài Nam Quốc chắc chắn tiêu rồi. Ngay cả Hạng Võ cũng không phải đối thủ của Hàn Tín, Anh Bố hẳn càng không thể địch lại được.

Mê mẩn suốt nửa ngày, cuối cùng Anh Bố mới tỉnh táo trở lại.

Vì thế, Anh Bố mới có thể hưng phấn, mới có thể thể hiện thái độ, cho rằng Hàn Tín không phải rất giống loài trâu bò sao? Nhưng hiện tại, đại doanh của người không phải đang bị bao vây sao? Không có lương thảo, quân nhu, người làm sao có thể chiếm đánh Hoài Nam Quốc của quả nhân? Giờ khắc này, Anh Bố giống như kẻ sắp thất bại hoàn toàn, nhưng cuối cùng lại lật ngược thế trận, hẳn không hưng phấn sao được?

- Tên thất phu Hàn Tín, không phải người rất muốn đánh sao? Đến đây, đến đây đánh quả nhân này?

- Hàn Tín, tại đây quả nhân có hơn hai vạn nhân mã, người mau tới đây, phóng ngựa lại đây nào.

- Hàn Tín người phải thu mình thế sao? Thực sự muốn mang theo cái đuôi trở về Lâm Truy sao?

Trời đêm vắng lặng, lời nói của Anh Bố càng khó nghe khiến thuộc cấp Hàn Tín phía sau đều giận tím mặt, Hàn Tín vẫn lộ vẻ mặt khinh rẻ. Căn bản Hàn Tín không đếm xỉa tới lời khiêu khích của Anh Bố, chỉ từ từ quay đầu ngựa, giơ tay phải lên, chỉ về phía bắc nhẹ nhàng nói:

- Toàn quân phía trước tiếp tục quay về Lỗ huyện.

Hàn Tín ra lệnh, hơn mười kỵ binh chia ra hai cánh nhanh chóng tiến về phía bản trận, vừa chạy, vừa hô lớn truyền quân lệnh của Hàn Tín. Trong lúc chiến đấu, tin tức truyền đi hoàn toàn khác biệt, lúc chiến đấu phần lớn dựa vào lệnh kỳ hoặc ánh sáng đèn lồng, còn khi hành quân phần lớn dựa vào kỵ binh.

Chỉ trong khoảnh khắc, nhìn về phía đại doanh quân Tề, toàn bộ đại quân Tề Quốc trùng trùng điệp điệp lui về phía sau, hướng về phương bắc chậm rãi bước đi.

Anh Bố không thể ngờ được, có chút thất vọng, lập tức ở viên môn thượng giơ cảng chân hạ cảng tay, nói:

- Hàn Tín người đừng đi, ở lại chiến đấu cùng quả nhân ba trăm hiệp hãy quay về. . .

Kêu gào vài tiếng, Anh Bố lệnh cho Lợi Kỷ nhanh chóng tìm Ngũ Thạch Cường Cung, nhưng khi Lợi Kỷ mang Ngũ Thạch Cường Cung tới, đã không thấy bóng dáng Hàn Tín đâu.

Anh Bố khó khăn lắm mới có một lần hãnh diện trước mặt Hàn Tín, có thể chịu để yên sao? Lệnh cho Lợi Kỷ dẫn hai vạn cấm quân, đuổi giết đại quân Tề Quốc. Vừa mới cưỡi chiến mã ra môn viên, Khoái Triệt liền tới nghênh diện, trong thấy Anh Bố mặc trụ giáp hạng nặng. Khoái Triệt vội vàng la lớn:

- Đại Vương, người muốn đi đâu vậy?

- Tên tiểu tử Hàn Tín muốn chạy trốn, quả nhân muốn đuổi theo đánh hắn một trận!

Anh Bố lớn tiếng nói.

- Đại Vương không được, tuyệt đối không được!

Khoái Triệt đột nhiên biến sắc nói:

- Đại Vương chỉ dẫn theo hai vạn cấm quân, đuổi theo đánh giết, chẳng may bị cản ngược lại một cái, ngược lại sẽ không tốt.

- Bị cản ngược lại một cái sao?

Anh Bố cười to nói:

- Tướng Quốc lo lắng quá rồi, Hàn Tín và Tất Thư không phân thắng bại, hiện tại lại bị quả nhân đoạt đại doanh, đốt lương thảo, bị hủy quân nhu, quả thực sĩ khí Tề quân đã bị giảm xuống, chỉ cần hai vạn cấm quân theo sát phía sau, tất nhiên Tề quân bình bại như núi đổ.

- Không được.

Khoái Triệt lắc đầu nói:

- Thần nhìn thấy hàng ngũ Tề quân, giống như chim hạc giang rộng cánh, không có chút gì hoảng loạn.

Thấy Khoái Triệt luôn miệng cản trở, Anh Bố dần dần mất kiên nhẫn. Khoái Triệt thấy vậy càng lo lắng, lại nói:

- Đại Vương, nếu thực sự tâm quân Tề quân thực sự tan rã, vì sao đại quân Sở Quốc không truy đuổi?

- Đại quân Sở Quốc sao?

Anh Bố bỗng nhiên chỉ ngón tay về phía trước, nói:

- Không phải bọn họ đang tới đây sao?

- Ủa?

Khoái Triệt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới bầu trời đêm xuất hiện một dãy dài đuốc thắp sáng rực, bọn họ ào ạt hướng tới, đi trước mặt cũng toàn là kỵ binh, rầm rầm kéo đến, khí thế ngút trời, khiến người ta sợ hãi tột cực.

- Tướng Quốc, bây giờ người yên tâm chưa?

Khoái Triệt không còn gì để nói, đại quân Sở Quốc truy đuổi, cấm quân truy đuổi, nếu không thủ thắng, cũng tự có thể bảo vệ mình, hẳn là không có vấn đề gì. Khoái Triệt lập tức lui lại một bên viên môn.

Anh Bố ngửa mặt lên trời, cười to hai tiếng, ghìm ngựa quay đầu lại, quát lớn:

- Các tướng sĩ Hoài Nam quốc, theo quả nhân. . . , chém giết Hàn Tín!

- Chém giết Hàn Tín! Chém giết Hàn Tín! Chém giết Hàn Tín! Chém giết Hàn Tín! . . .

Hai vạn cấm quân phía sau vùng dậy, hô lớn. Anh Bố gươm cao hoành đao chỉ về phương bắc, hướng tới chỗ Tề quân nghỉ ngơi. Hai vạn đại quân tựa như vỡ đê Hồng Thủy, truy đuổi đại quân Tề Quốc.

Chỉ trong chốc lát, một đại tướng quân Sở thân khoác áo bào màu trắng, dung mạo xuất chúng, cùng mấy trăm thân binh và hơn mười viên Đại Tướng xung quanh xuống ngựa tới trước mặt Khoái Triệt. Khoái Triệt nhìn thật kỹ, kia có phải là Tất Thư suýt chút nữa ở lại Hoài Nam Quốc cùng hãn làm quan không? Tuy nhiên, lúc này hẳn cũng là Vệ Tướng quân Sở Quốc.

- Là Học Kiếm lão đệ sao?

Khoái Triệt lập tức chấp tay thi lễ, nói.

- Xin chúc mừng.

Tất Thư chấp tay đáp lễ, thở dài nói:

- Tử Thông huynh thật biết nói đùa, có đáng mừng sao?

Khoái Triệt nói:

- Lão đệ không cần quá khiêm tốn, người đánh bại Hàn Tín, cũng không đáng mừng sao?

- Đánh bại Hàn Tín là sao?

Tất Thư lắc đầu cười khổ nói:

- Tiểu đệ hy vọng có thể đánh bại Hàn Tín, đáng tiếc mộng đẹp khó thành, tiểu đệ dẫn mười sáu vạn đại quân cùng quân Tề quyết chiến, nhưng may mắn không thể đủ sức chống lại Hàn Tín, nếu không có Hoài

Nam Vương công phá đại doanh Tề quân, e rằng tiểu đệ sớm tổn hại hơn nửa quân binh, vất vả trần thủ đại doanh.

Khoái Triệt cười ha hả, nói:

- Có thể toàn mạng dưới tay Hàn Tín, cũng là chuyện đáng mừng.

Lời này, Khoái Triệt không hề nói dối, Hàn Tín cầm quân ở Hán Trung đến giờ, đã trải qua mười trận chiến lớn nhỏ, phải kể đến, Trần Kháp, Điền Quang, Long Thả hoặc là kiêu dũng như Hạng Võ cũng không thể chống đỡ nổi, quả thực là không ai toàn mạng dưới tay Hàn Tín.

Nhưng Tất Thư chỉ thản nhiên cười, từ chối, chí hướng của hắn không thể dừng lại như thế.

Khoái Triệt ngừng lại một chút, lại hỏi:

- Lão đệ suy tính, nhân lúc đêm tối có truy kích bại quân Hàn Tín chăng?

- Nhân lúc đêm tối, nhanh chóng truy kích?

Tất Thư lắc đầu, vẻ mặt ngưng đọng, nói:

- Chẳng qua tiểu đệ chỉ đến yểm trợ thủ thành, đồng thời đến báo với Hoài Nam Vương đề cao cảnh giác bảo vệ Bành Thành, tuyệt đối không được sơ suất buông lỏng. Tuy rằng trận Tứ Thủy quân Tề không thể thủ thắng, nhưng nhiều khi Hàn Tín dụng binh nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngàn vạn lần không thể sơ suất để hắn có thể tập kích Bành Thành.

Khoái Triệt lập tức biến sắc, vội vàng la lớn:

- Lão đệ thực sự không nghĩ tới chuyện truy kích Hàn Tín sao?

Tất Thư thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Không dám giấu Tử Thông huynh, tiểu đệ không dám nghĩ tới việc truy kích.

- Vấn đề là đại doanh Tề quân đã bị đại quân Hoài Nam ta đánh chiếm, Tề quân lương thảo, quân nhu cũng đều bị tiêu hủy. Lúc này đúng là quân tâm Tề quân tan rã, sĩ khí giảm sút, lão đệ dẫn đại quân ngầm truy đuổi, nhất định có thể đại thắng mà về.

Khoái Triệt nghe vậy trong lòng lo lắng, quên hết những lời can ngăn Anh Bố vừa rồi như thế nào.

- Suy tính chuyện gì hả?

Tất Thư nói:

- Hàn Tín dùng hai vạn quân già yếu liệt vào trung quân xung trận, nhưng vừa mới đây lại đánh tan hai mươi vạn đại quân Triệu Quốc. Hiện tại lương thảo, quân nhu Tề quân đều đã mất, nhưng biết đâu Hàn Tín tuyệt cảnh phản kích lại thì sao? Tử Thông huynh là người cơ trí, không biết chuyện này rất mạo hiểm sao?

Ngừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Huống chi, từ Tứ Thủy đến đây, tiểu đệ phát hiện bản trận Tề quân thành hình cánh hạc giang rộng, xem tình hình này, nhận thấy phía trước Tề quân đã có mai phục, nếu quân ta nhân lúc trời đêm gấp rút đuổi theo, nếu lọt vào trận địa phục kích Tề quân, ngược lại Hàn Tín dẫn đại quân quay trở lại đánh giết, hậu quả không thể lường trước.

Lời này Tất Thư chẳng qua cũng chỉ là nói ngoa. Sau trận chiến Tứ Thủy, Tề quân lui binh, hắn liền phái hơn một nghìn thám báo cưỡi ngựa nghiêm mật giám sát động tĩnh đại quân Tề Quốc, lúc chập tối, quả thực Hàn Tín phái hai đội quân tiến về phương bắc trước một bước, tuy nhiên binh lực không nhiều lắm, cũng mai phục ở giữa đường, phần lớn hai đội quân này đi tích góp lương thảo.

Sở dĩ Tất Thư không dám đuổi giết Hàn Tín, chính là bởi vì trong lòng kiêng kỵ!

Trong trận chiến Tứ Thủy, quân Sở có uy thế về vũ khí sắc bén, cộng thêm kỵ binh Kiều Kỵ Doanh đánh bất ngờ, đều không thể đánh bại Hàn Tín. Hiện tại, sau trận quyết chiến, đại quân Tề Quân tất nhiên mệt

mỗi vô cùng, nhưng đại quân Sở Quốc lẽ nào không sức cùng lực kiệt sao? Cùng lúc đó, kỵ binh Kiêu Kỳ Doanh, tất thấy mọi người đều sức kiệt sức, ngựa cũng đã hết hơi, lực không thể chiến đấu tiếp được.

Nói đến chuyện đuổi theo giết Hàn Tín, Tất Thư thực không dám cả gan.

Nói cho cùng đại quân Tề Quốc đã không có lương thảo, quân nhu, tất nhiên sẽ phải lui binh. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể hồi phục trở lại, nói cách khác, Hoài Nam Quốc đã được bảo vệ, ý đồ chiến thuật quân Sở đã thành công. Một khi đã như vậy, cần gì phải phung lưu mạo hiểm, đuổi theo truy kích Hàn Tín làm gì?

Khoái Triệt dậm chân, thở dài nói:

- Nhưng, Đại Vương của ta đã dẫn theo hai vạn cấm quân truy kích rồi!

- Hả? !

Tất Thư nghe vậy trong lòng khê dao động, nếu Anh Bố truy kích Hàn Tín, chẳng may bị Hàn Tín tập kích. . . Như vậy đối với Sở Quốc mà nói, cũng chẳng phải chuyện gì xấu, tuy nhiên trên mặt, Tất Thư cũng giả bộ chấn động, thất thanh nói:

- Tử Thông huynh, Hoài Nam Vương thực sự đã mang theo hai vạn cấm quân truy kích sao?

Khoái Triệt vội vàng la lên:

- Chẳng lẽ không phải sao? Vừa rồi ta ngăn thế nào cũng không được.

- Hồng rồi!

Tất Thư ngừng lại một chút, quay đầu lệnh cho Đại Tướng Ngu Tử Kỳ, nói:

- Tử Kỳ Tướng Quân, người lập tức dẫn năm mươi kỵ binh tinh nhuệ đuổi theo Hoài Nam Vương, khiến hấn ngàn vạn lần không được đuổi theo!

Dưới trướng Tất Thư, tướng già Sở quân cũng không ít, tuy nhiên những người có thể nói trước mặt Anh Bố cũng không có nhiều lắm, tính đi tính lại, cũng chỉ có Ngu Tử Kỳ.

- Rồi!

Ngu Tử Kỳ tuân lệnh hô lớn, điểm khởi năm mươi kỵ binh tinh nhuệ chạy đi như gió.

Khoái Triệt mắt trắng trợn, để Ngu Tử Kỳ mang theo năm mươi kỵ binh tiến tới, liệu có tác dụng gì không?

Ngay lập tức Khoái Triệt nghiêm mặt, tương cầu Tất Thư, nói:

- Học Kiềm lão đệ, Đại Vương ta hiện giờ đang gặp nguy hiểm, người không thể thấy chết mà không cứu được, mong đại quân quý quốc vất vả một chuyến, tiếp ứng Đại Vương ta trở về được không?

341. Chương 340: Thả Anh Bố Trở Về

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 340: Thả Anh Bố Trở Về

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư cũng không có đáp ứng thỉnh cầu của Khoái Triệt, hấn thực sự không dám mạo hiểm, không sai, Sở Quốc cùng Hoài Nam Quốc đúng là liên bang, quả thực Sở Quốc cũng có nghĩa vụ, trách nhiệm bảo hộ Hoài Nam Quốc, nhưng hiện tại Hoài Nam Quốc đã được bảo vệ, tất nhiên quân Sở sẽ không cần liều mạng cùng đại quân Tề Quốc, nhất là phía trước còn phải mạo hiểm rất nhiều, lại càng không thể đi.

Huống chi, nhìn tình hình trước mắt, ngược lại không có Hoài Nam Vương Anh Bố đối với Sở Quốc là chuyện có lợi.

Kỳ thực, bây giờ Tất Thư có một việc muốn làm chính là, tìm một lều trại yên ắng, nhớ lại những trận quyết đấu với Hàn Tín từ đầu đến cuối, nghiên cứu lại những chi tiết trong đó, Tất Thư tin tưởng, thông qua phân tích như vậy, hẳn nhất định có thể học rất nhiều điều từ đó, đợi tới lần sau giao thủ cùng Hàn Tín, hẳn sẽ tìm cách khác chế.

Binh lính chỉ có trong chiến tranh mới có thể đủ trưởng thành, làm một vị Thống soái, như vậy chỉ có trong chiến tranh, binh lính cần đúc máu tươi mới có thể trở thành lão binh, mà Thống soái thì cần mạng người đồng triệt, mới có thể thúc khởi năng lực chỉ huy cao siêu. Trận chiến Tứ Thủy, ước chừng Sở Quốc thương vong hơn năm vạn người, phải trả giá thê thảm và nghiêm trọng như vậy để đổi lấy tâm đắc, Tất Thư sao có thể khinh thường?

Tất Thư khéo léo từ chối, Khoái Triệt bắt đắc dĩ, chỉ còn cách vội vàng quay vào trong Bành Thành tìm Triệu Chấn.

Lại nói về Anh Bố, lúc này mang theo hai vạn cấm quân truy kích Tề quân, đã đi được hơn hai mươi dặm.

Dọc theo đường đi, Tề quân vừa ngăn cản, vừa lui về phía sau. Tiếp đó là một phương trận bộ binh, lại còn có khinh binh phương trận, thậm chí còn có một cung tiễn phương trận. Bất kể khi hai vạn cấm quân Anh Bố đuổi giết, nhưng, toàn quân bộ trận địa quân Tề không có chút nào loạn lạc.

Hơn nữa, vừa đánh, vừa trong quá trình lui binh, Hàn Tín đã nắm giữ chi tiết Anh Bố dẫn hao vạn cấm quân, bao gồm quân đội binh lực, tính ra tiến lên tổng lực chiến đấu là hơn, trong lúc đuổi giết, Hoài Nam cấm quân bị tiêu hao thể lực nghiêm trọng, hiện tại thể suy sức yếu.

Cốt yếu chính là, quân Sở không đuổi theo, Hoài Nam viện quân không ngờ cũng không đuổi theo!

Sau khi nắm giữ tình hình, rốt cục Hàn Tín cũng động thủ, phát động một đòn sấm sét đánh Hoài Nam quân!

Vì phải lui lại, vọng xe cao tới hơn bốn trượng phải vứt bỏ, tuy nhiên điều này không làm khó được Hàn Tín, Hàn Tín lệnh thân quân tại trung quân bản trận dựng thẳng lên mấy chục cái cột cờ, sau đó đem một đám đèn lồng màu sắc sặc sỡ treo lên.

Lệnh kỳ tất cả đều giống nhau, nhưng đối với đèn lồng hoàn toàn khác biệt, mỗi loại có một ký hiệu riêng. Thí dụ như đèn lồng màu đỏ thay cho tả quân, hai đèn lồng màu đỏ song song thay cho tả quân tả doanh, phía trước ba cái đèn lồng màu đỏ, lại thêm một cái đèn lồng màu xanh thì là tả quân tả doanh bộ trung khúc. Sau đó đèn lồng bày thả cao thấp, sáng tối, phương vị cũng là có hàm ý khác nhau.

Binh lính Tề quân cơ bản không hiểu điều này, nhưng quan quân từ Khúc Trưởng trở lên lại theo Hàn Tín lâu ngày, cực kỳ quen thuộc với hệ thống đưa tin của Hàn Tín ban đêm. Bởi vậy, sau khi trên cột cờ đèn lồng được treo lên, hơn hai mươi vạn quân Tề nhanh chóng xoay người mà đến, hướng tới hai vạn cấm quân Anh Bố tấn công mãnh liệt.

Lúc này, Anh Bố mới đột nhiên kinh giác, chỉ mang theo hai vạn nhân mã đuổi giết Hàn Tín quả thực rất liều lĩnh, tuy nhiên lúc này hối hận cũng đã chậm, hai vạn nhân mã của hắn sớm đã bị quân Tề bao vây. Trong bóng đêm, khắp nơi đều là binh lính Tề Quốc, khắp trốn đều là âm thanh sát phạt ồn ào náo động, thậm chí Anh Bố không biết nên đi theo hướng nào phá vây.

Quả thực, Anh Bố biết Tề quân hư hư thực thực, e rằng không thể cùng cấm quân xông ra.

Tuy rằng hai vạn cấm quân Anh Bố đều là tinh nhuệ, nhưng lúc trước công kích đại doanh Tề quân, bọn họ cũng đã cùng một trăm nghìn đại quân Tào Tham trải qua một trận ác chiến, vả lại vừa rồi đuổi giết đại quân Hàn Tín năm mươi dặm đường, bất kể là thể lực hay tinh lực, tất cả đã cạn kiệt hết mức, bây giờ căn bản sức suy lực yếu.

Hơn nữa, Hoài Nam quân rõ ràng trang bị không bằng Sở quân!

Cung tiễn thủ, phi mâu thủ Tề quân nhất sóng sóng đã kích, cấm quân thương vong nhanh chóng gia tăng, khiến binh sĩ Tề quân bốn phương tám hướng khởi xướng mãnh liệt tấn công, rốt cục trận hình Hoài Nam

cắm quân bắt đầu buông lỏng, như vậy không thể ngăn cản Hoài Nam cắm quân bại vong, nói cho cùng, Anh Bố cũng là người mà không phải thần.

Bất đắc dĩ, Anh Bố chỉ có thể co rút hết binh lực lại kết thành số trận, chuẩn bị tử thủ.

Hiên tại, hy vọng duy nhất của Anh Bố chính là đại quân Sở Quốc mong chóng tới, nếu không thì Triệu Chấn, Phì Thù mang theo đại quân Hoài Nam tới, có lẽ cũng có thể khiến cho Hàn Tín lui binh.

Anh Bố không biết, bây giờ trong nước đang hỗn loạn.

Về vấn đề có phát binh giải cứu Anh Bố hay không. Tướng Quốc Khoái Triệt, Trung Đại Phu Bí Hách, Tướng Quân Triệu Chấn, Mạt Tướng Quân Phì Thù và các văn võ đại thần đang âm ỉ tranh luận.

Thượng Tướng Quân Triệu Chấn nghĩ, Hoài Nam quân không thể hành động thiếu suy nghĩ, cần phò tá Thái Tử bảo vệ Bành Thành.

Nói trắng ra là, Triệu Chấn không có tin Anh Bố có thể trở về, trong lòng đã chuẩn bị trước, phải lập Thái Tử làm Tân Vương.

Trung Đại Phu Bí Hách, Mạt Tướng Quân Phì Thù thì cho rằng, Anh Bố là Hoài Nam Vương, không thể không cứu, biết rõ không thể địch lại, cũng muốn phát động đại quân Hoài Nam tiếp ứng.

Khoái Triệt trong lòng nặng trĩu, một khi đại quân Hoài Nam dốc toàn bộ lực lượng đi cứu Hoài Nam Vương, quân Sở có nhân cơ hội này đánh lên Bành Thành không? Tuy nói rằng cùng Hoài Nam Quốc là liên minh, nhưng lợi ích rất lớn trước mắt, bất luận là minh ước gì cũng không đáng tin cậy. Nếu quân Sở có cơ hội tiêu diệt, thôn tóm Hoài Nam Quốc, tin rằng Tất Thư tuyệt đối không nhân từ nương tay.

Lúc này, nếu Anh Bố gặp chuyện xấu, Khoái Triệt là Tướng Quốc, trên danh nghĩa là thủ trưởng tối cao khi Anh Bố không có ở Hoài Nam Quốc, kỳ thực cũng không đúng, bất kể là Triệu Chấn, Phì Thù là đại lão quân đội, hay là Bí Hách là quan to trong triều, khi Anh Bố không có, dường như bọn họ cũng đều không kém Khoái Triệt.

Mười mấy đại thần âm ỉ tới gần sáng, cũng không có kết quả.

Ngoài Bành Thành, đại quân Sở Quốc đã tiến vào chiếm giữ đại doanh Tề quân.

Vương Trưởng Hàn Tín đã trở thành hành dinh của Tất Thư, đêm dài yên tĩnh, nhưng vẫn như mọi khi đèn đuốc sáng trưng, Tất Thư còn đang tâm đắc tổng kết trận chiến Tứ Thủy, nhất là từng chi tiết trong đó, đều được hẩn cẩn thận viết lên giấy Công Thâu, không ngờ trước sau tràn ngập trăm trương, dài thật dài.

Nhưng mà, nhìn lại bút tích, Tất Thư lại chau mày lại.

Đứng dậy, chấp tay sau lưng trong đại trường thông thả bước đi nửa ngày, khi chân trời Đông Phương hơi lộ ra mặt trời, Tất Thư mới chợt ngộ ra, xoay người cầm lấy Công Thâu tràn ngập ‘ tâm đắc nhận thức ’ ném tới chậu than để đốt, nhìn trang giấy trắng như tuyết trong ngọn lửa hóa thành tro bụi, Tất Thư trên mặt rốt cục lộ ra một tia thoải mái.

Trời đã sáng, từ bốn phương tám hướng, mãnh quân Hoài Nam tấn công Tề quân giống như nước thủy triều rút.

Anh Bố lau vết máu trên lưng, quay đầu về Đông Phương, cảm nhận ánh nắng bình minh, hết sâu một hơi, sáng sớm không khí thật mát mẻ. Hương vị tươi mát của máu tươi không thể che dấu được, chỉ tiếc, có khả năng đây là bình minh cuối cùng trong cuộc đời hắn, sau khi chiến lược Tề quân đã được điều chỉnh, kế tiếp lên quyết chiến sao?

Cái chết trước mắt, Anh Bố cũng không có hối hận, kỳ thực hối hận cũng có lợi ích gì đâu?

Chỉ trong chớp lát, một đội quân Tề quân trang bị vũ khí chỉnh tề, trong bản trận Tề quân đi ra, sau đó lập tức hướng về cắm quân Hoài Nam nghiêng dề, Anh Bố tay cầm hoành đao, đang muốn hạ lệnh tử chiến, bỗng nhiên Tề quân ngừng lại, mở ra trận hình, một đại kỳ màu tím chợt hiện ra.

Đại kỳ Tề Vương? Hàn Tín sao? !

Anh Bố thoáng chốc căng tròn mắt lên.

Quả nhiên, Hàn Tín mặc tử bào, cưỡi Bạch Mã từ trong trận đi ra, trong mắt Anh Bố, Hàn Tín vẫn như vậy, mũi chẳng phải mũi, miệng chẳng phải miệng, trên mặt mỗi cái lỗ chân lông đều tràn ngập kiêu ngạo. Anh Bố thực sự rất muốn tát mạnh vài cái lên mặt Hàn Tín, tuy nhiên thoát nhìn, hắn không có tư cách này.

- Hàn Tín, ngươi muốn chế nhạo quả nhân sao?

Anh Bố lạnh lùng nói.

Hàn Tín thản nhiên, mỉm cười nói:

- Anh Bố, xét đến tình cảm trước kia, ngươi mau đi đi.

- Hả?

Anh Bố nghe vậy ngạc nhiên, không tin được, nói:

- Ngươi lại để quả nhân đi sao?

- Đúng vậy, mau đi đi.

Hàn Tín gật đầu, thản nhiên nói:

- Nhân lúc quả nhân còn chưa thay đổi chủ ý, đi nhanh còn kịp.

Thấy Hàn Tín gật đầu, Anh Bố lại càng cảm thấy hoang mang, thẳng nhai Hàn Tín này rất đáng ghét, nhưng hắn cũng là người biết giữ lời, hắn nói thả Anh Bố đi tuyệt đối không lật lọng, nhưng vì sao thả Anh Bố đi? Hắn Anh Bố thế nào đi nữa cũng được coi là mãnh hổ kiêu hùng, việc này chẳng phải Hàn Tín thả hổ về rừng sao?

- Vậy là sao?

Thấy Anh Bố hơi chần chừ, Hàn Tín bình thản nói:

- Anh Bố, rất muốn được làm tù nhân sao?

Anh Bố có phần khó hiểu, nuốt nước miếng, quay đầu quát lớn:

- Các tướng sĩ Hoài Nam, đi theo quả nhân. . .

- Không, ngươi chỉ được đi một mình.

Anh Bố còn chưa dứt lời, Hàn Tín thản nhiên ngắt lời:

- Về phần, mấy nghìn tàn binh dưới trướng ngươi, không cần phải trở về, hãy để bọn họ theo quả nhân đi về Lâm Truy.

Anh Bố nghe vậy, liếc mắt nhìn cấm quân tướng sĩ phía sau, cuối cùng thúc ngựa mà đi.

Cuối cùng còn lại mấy nghìn cấm quân muốn đi theo, lại bị đại quân Tề Quốc kiểm soát như tuyết chém giết. Chỉ trong chốc lát, Anh Bố đã phóng ngựa ra khỏi bản trận quân Tề, quả nhiên tướng sĩ Tề quân không có gây khó dễ.

Thúc ngựa lao thẳng đi, Anh Bố mới thở phào một hơi thật dài.

Anh Bố thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao Hàn Tín lại thả hắn đi?

Anh Bố thực không biết, kỳ thực Hàn Tín cũng không muốn thả hắn đi, người thực sự muốn thả hắn đi chính là Tề Quốc Á Tướng Lâu Kính. Lâu Kính nói với Hàn Tín rằng :

- Đại Vương, quân ta sau chuyến đi này có nhiều tổn thất, trong khoảng thời gian ngắn không thể đủ lực nam hạ, nếu người thực sự muốn giết chết Anh Bố, quả thực chỉ có Sở Quốc được hưởng lợi, Hạng Trang có thể dễ dàng tiêu diệt Hoài Nam Quốc, cho nên còn không bằng việc thả Anh Bố trở về.

Bỗng nhiên Hàn Tín thấy lời nói của Lâu Kính rất có đạo lý, liền tiếp thu gián nghị, sau đó thả Anh Bố quay trở về.

342. Chương 341 Bất Ngờ Tập Kích Giang Lăng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 341 Bất Ngờ Tập Kích Giang Lăng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lâu Kính Lo Lăng giết chết Anh Bố sẽ giúp Hạng Trang nhặt được quả đào rơi xuống đất, cho nên đề nghị Hàn Tín thả Anh Bố đi, sau khi Hàn Tín trải qua trận chiến Tứ Thủy bất lợi, tâm tình trong lòng có chút biến đổi, vui vẻ tiếp thu gián nghị của Lâu Kính, lại cùng Lâu Kính thảo luận đường đi của Tề Quốc, nghiêm nhiên nghĩ lại quyết định trước đây của chính mình.

Tề Vương Hàn Tín đã suy nghĩ lại sai lầm của chính mình, nhưng Lâm Giang Vương Cộng Úy không vậy.

Lần trước đại quân Sở Quốc đi qua, Tướng Quốc Đỗ Hồng đã nhắc từng nhắc Cộng Úy, còn nói đến truyện mượn đường phạt Quắc trước kia. Hiện tại đại quân Sở Quốc đã từ Ba Thục trở về, Đỗ Hồng lại nhắc nhở trước mặt văn võ đại thần trong triều, lại nhắc nhở Cộng Úy đề cao cảnh giác, Cộng Úy cơ bản lại không đem lời Đỗ Hồng nói để ở trong lòng.

Cộng Úy không hề bể quan tòa căng, ngăn cản quân Sở đi qua, thậm chí còn lệnh cho quận huyện ven đường mở thương tiểu cung cấp lương thực, đồng thời chủ động gặp gỡ Giang Lăng Sở Quốc Thượng Đại Phu Vũ Thiệp, toát ra ý tứ muốn nhất ngô chủ tướng Cao Sơ quân Sở, Cộng Úy có thể nhớ thương lúc trước quân Sở quá cảnh, khi đó Cao Sơ đồng ý, hẳn muốn găm Tứ Xuyên!

Trải qua vài ngày hành quân gấp gáp, rốt cục quân Sở đã tiến tới ngoại thành Giang Lăng.

Lúc này, Hạng Trang triệu tập Bàng Ngọc, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền bàn chuyện tập kích bất ngờ Giang Lăng.

Hơn một tháng nay, Vũ Thiệp đã cho mấy thân binh đi thăm dò chi tiết về Lâm Giang Quốc, Lâm Giang Quốc cai trị Hạ Nam quận, Trường Sam Kiềm Trung cùng với Hành Sơn tứ quận, phạm vi vài nghìn dặm, nhân khẩu không tới một triệu người, tráng đinh Lâm Giang Quốc ước chừng ba mươi vạn, tuy nhiên trong thành Gia Lăng binh lính coi giữ chỉ có năm vạn, trong đó bao gồm Công Tôn Vô thống soái hai vạn cấm quân.

- Điều đáng ngại nhất là hai vạn cấm quân đóng quân tại hai sườn hoàng cung.

Vũ Thiệp chỉ đại doanh cấm quân Giang Lăng thành, nói:

- Chỉ cần không chế được hai vạn cấm quân này, hạ Giang Lăng dễ như trở bàn tay, chỉ cần bất ngờ đánh chiếm Giang Lăng, toàn bộ Giang Lâm Quốc, bốn quận ba nghìn dặm, cộng thêm gần một triệu lê dân đều thuộc về Đại Sở.

Tấn Tương hiên ngang nói:

- Đại Vương, hai vạn cấm quân, hãy giao cho Hổ Bí doanh!

Tuy rằng đều là cấm quân, nhưng Giang Lâm Quốc có thể so sánh với Sở Quốc sao? Tuy Hổ Bí Doanh chỉ có mười nghìn, e rằng hai vạn cấm quân Lâm Giang Quốc còn chưa đủ cho bọn họ nhét hàm răng, chỉ có vậy mà hai vạn người đánh không lại, vậy tất thấy Hổ Bí Doanh kia thì sao? Tấn Tương quả thực không để ý đến hai vạn quân của Công Tôn Vô.

- Không được.

Hạng Trang quả quyết nói:

- Không thể cứng rắn mà đến, không được đánh mà thắng.

Tuy rằng Lâm Giang Quốc là một tiểu quốc lực yếu, nhưng Giang Lăng cũng là một tòa thành kiên cố. Công diệt Lâm Giang Quốc một trận ác chiến, mặc cho kết quả cuối cùng thế nào đi nữa, quân Sở nhất định đều phải trả giá, thương vong không ít. Đối với quân Sở mà nói, hiện tại, Hạng Trang không thể chấp nhận sự tình xấu gì nữa, hơn nữa càng không thể để Hổ Bí doanh có tổn thất gì.

Lần này viễn chinh Ba Thục, Thiên Lang Doanh gặp hạn, Kiều Kỳ Doanh cùng Tất Thụ đi Hoài Nam còn không biết kết quả thế nào, nếu Kiều Kỳ Doanh có điều gì sơ suất, mà Hổ Bí Doanh lại gặp chuyện không may, ba đại doanh cầm quân có thể đại thương nguyên khí.

Bách Lý Hiền phe phẩy cái quạt lông, bỗng nhiên mỉm cười:

- Đại Vương, thần có một kế, lấy Giang Lăng dễ như trở bàn tay.

Dứt lời, Bách Lý Hiền thì thầm vào tai Hạng Trang, Hạng Trang nghe vậy, hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu, nói:

- Mau thực hiện hảo kế quân sư nói.

Sáng hôm sau, Vũ Thiệp liền mang theo mấy chục cỗ vạn, chịu trách nhiệm gánh hơn mười cái rương vào thành Giang Lăng.

Hơn mười rương đều là vàng bạc châu báu, kỳ trân đồ cổ, còn có gấm Tứ Xuyên mang từ Ba Thục tới.

Những lễ vật đó thực sự không phải Hạng Trang tự mình cống hiến, mà là hấn mượn đường viễn chinh Ba Thục. Sở Quốc chiếm được hai quận Ba Thục, thay mặt quốc gia đến tặng, Sở Quốc chiếm được hai quận Ba Thục, người thay mặt đến tặng, mặc kệ là đại tướng, hay là tiểu tốt, tất cả đều tới phủ kho Ba Thục tiếp nhận đầy chậu, đầy bát, trong đó chỉ có Sở Vương Hạng Trang là ngoại lệ.

Bản thân Hạng Trang quả thực không nhận một chút của cải nào tại Ba Thục.

Không phải Hạng Trang không đến, mà là hấn muốn đem tặng toàn bộ cho tướng sĩ Sở quân, cái gọi là thuận tâm, thuận lý, các tướng sĩ vào sinh ra tử, đẫm máu chiến đấu hăng hái, cầu cái gì? Ngoài trừ hưởng đặc quyền tước vị, vợ con ra, không phải tiền tài của cải sao? Nếu như người keo kiệt với tướng sĩ, vậy dựa vào cái mà bọn họ bán mạng thay người?

Cho nên, lần này Vũ Thiệp mang mười hòm lễ vật đi gặp Lâm Giang Vương, quả thực là Hạng Trang tìm người viện cớ.

Nghe nói Sở Quốc mang theo trọng lễ vào thành, nguyên bản không phải suy nghĩ, Lâm Giang Vương khẩn trương triệu tập tất cả bá quan văn võ vào triều, tại đại điện hoàng cung long trọng tiếp kiến.

Sau nửa canh giờ, Văn Võ Lâm Giang Quốc thay nhau lui tới.

Ngay lập tức, Vũ Thiệp liền sai mấy chục người khiêng hơn mười hòm đại mộc đến đại điện.

Nhìn vào góc đại điện có hơn mười hòm đại mộc, Lâm Giang Vương Cộng Úy thất vọng, thậm chí hấn tiến đến mở ra cũng không có hứng thú, mấy thùng kia cho dù đều là vàng bạc châu báu năng lực có bao nhiêu? Cao Sơ thật đúng là đạt đến một trình độ nào đó, mong sao hấn mang tới mấy thất gấm Tứ Xuyên?

Lập tức Cộng Úy lãnh đạm hỏi Vũ Thiệp:

- Thượng Đại Phu, Cao Tướng Quân sao không trở về?

Vũ Thiệp khẽ mỉm cười, chấp tay đáp lễ:

- Hồi bẩm Đại Vương, Ba Thục vừa mới bình định, lòng người chưa yên, Cao Tướng Quân là Đại Tướng không thể trấn thủ, tuy nhiên, hấn xin Đại Vương hạ cấp, nói khi cục diện Ba Thục ổn định, nhất định hấn sẽ mang theo trọng lễ tiến đến Giang Lăng tạ lỗi với Đại Vương, ha ha.

- Lại mang trọng lễ sao?

Cộng Úy vừa tức giận rồi vui vẻ, nói:

- Quả nhân thực sự không dám nhận. Lần này Cao Tướng Quân bận, Thượng Đại Phu mang lễ vật tới đã rất là quý trọng, hơn mười hòm lớn như vậy, quả nhân chưa từng nhìn thấy nhiều đồ quý như vậy, trọng lễ quý như vậy, Cao Tướng Quân khách khí như thế, quả nhân thực sự có phần không kiềm chế được.

Vũ Thiệp cười nói:

- Đại Vương thật biết nói đùa, đại lễ của Cao Tướng Quân, cũng không chỉ có thế này.

-Ồ, vậy sao?

Cộng Úy có phần ngạc nhiên, lại nói:

- Thật không biết, Cao Tướng Quân để lễ vật ở đâu, ở chỗ nào?

Vũ Thiệp lấy trong ống tay áo ra một danh mục lễ phẩm, hai tay dâng lên Cộng Úy, nói:

- Lần này viễn chinh Ba Thục, Đại Sở ta có thể được thành đại sự, là nhờ sự ủng hộ của Lâm Giang Quốc, vì vậy, Cao Tướng Quân đặc biệt thác tại hại dâng năm nghìn hòm lễ vật, số lượng rất lớn, tại hạ không dám tùy tiện mang vào thành, bởi vậy chỉ mang theo hơn mười hòm vào trong.

- Thượng Đại Phu người nói cái gì?

Cộng Úy nghe vậy vui mừng quá đổi, nói:

- Năm nghìn hòm? !

- Đúng, năm nghìn hòm!

Vũ Thiệp mỉm cười nói:

- Tất cả đều là kỳ trân dị bảo, gấm Tứ Xuyên, Cao Tướng Quân mang từ Ba Thục đến.

- Trời ạ, năm nghìn hòm?

Cộng Úy liên tục xoa tay, nói:

- Tất cả đều là gấm Tứ Xuyên, cần có vài gian phòng mới có thể chứa được?

Vũ Thiệp nghe vậy mỉm cười, lại nói:

- Đại Vương, năm nghìn hòm lễ vật, là ngài phái binh ra ngoài thành lấy hay là khiến Bàng Ngọc tướng quân phái binh mang vào thành cho ngài?

- Ủa, như thế thật không biết xấu hổ, khiến Bàng Tướng Quân phái binh mang vào thành sao? Quả nhân tự mình đi.

Cộng Úy xoa tay nói:

- Tướng sĩ Sở quân viễn chinh Ba Thục vất vả như vậy, quả nhân không có công sức gì, lần này cũng có chút thịt rượu mang ra ngoài thành ủy lạo quân đội, xử lý như vậy nhé.

Vũ Thiệp khẽ mỉm cười, nói:

- Thật là ngại quá, khiến Đại Vương phải đại giá sao?

- Có gì đâu.

Cộng Úy không nghĩ ngợi, nói:

- Đây là việc quả nhân phải làm, phải làm.

- Không được Đại Vương.

Tướng Quốc Đỗ Hồng vội la lên:

- Nếu chẳng may quân Sở đột nhiên nhân cơ hội này làm khó dễ, ta có thể làm gì sao?

Cộng Úy nghe vậy dờ người, Vũ Thiệp lại mỉm cười nói:

- Tướng Quốc lời này rất buồn cười, quốc gia ta và Lâm Giang Quốc dù chưa kết minh, lại có Tần Tấn chi hảo, lần này quốc gia ta có thể chiếm được Ba Thục, toàn bộ cũng dựa vào Lâm Giang Vương mở lãnh thổ một nước cho đại quân ta thông hành, há Đại Vương ta có thể vong ân phụ nghĩa, không phân biệt được tốt xấu, lấy oán trả ơn sao?

Nói xong Vũ Thiệp còn đưa mắt nhìn Á Tướng Bộ Bị.

Á Tướng Bộ Bị không thể làm gì hơn, nói:

- Tướng Quốc, người đã quá lo lắng rồi, quân Sở lúc này đã ở trên đất của ta, bọn họ lại không dám gây bất lợi cho Đại Vương?

Cũng không ít văn võ đại thần cũng đều nói thêm vào.

Vũ Thiệp khoe miệng vẫn mỉm cười, từ khi đại quân vào đất Thục đến này, trong thời gian ngắn Vũ Thiệp sẽ không quay lại Phất Lăng, mà vẫn ở lại Giang Lăng, hơn nữa rượu trắng, thư tịch, giấy Công Thâu, và lễ vật quý trọng vẫn thường dùng thuyền chuyển đến, như vậy phải trả giá rất đắt, kinh doanh nhiều ngày, có thể thấy được không có hiệu quả.

Đỗ Hồng tức giận, thiếu chút nữa hộc máu, lập tức chỉ vào Bộ Bị và văn võ bá quan, lạnh lùng nói:

- Các người là một lũ ngu xuẩn, một đám tiểu nhân mưu lợi!

Ngừng lại một chút, Đỗ Hồng bỗng nhiên quay lại phía Cộng Úy nói:

- Đại Vương, người không thể đi, Sở nhân lòng dạ muông thú, ý đồ không nhỏ, Đại Vương đi sẽ không quay được về.

Cộng Úy cũng có chút do dự, quay đầu lại hỏi Công Tôn Vô, nói:

- Thượng Tướng Quân, người nghĩ sao?

Công Tôn Vô mỉm cười nói:

- Đại Vương, tuy rằng quân Sở có được Ba Thục, nhưng cũng tổn hao binh tướng, thân xét thấy, tàn binh quân Sở từ Ba Thục trở về cũng không đến hai vạn, lãnh thổ Lâm Giang Quốc rộng mấy nghìn dặm, có mấy chục vạn quân, nếu sợ tàn binh Sở Quốc, truyền ra ngoài chẳng phải khiến kẻ khác nhạo báng sao?

- Được!

Cộng Úy nhẹ nhàng gật đầu, dù sao cũng chỉ là hai vạn tàn binh Sở quân, có gì đáng sợ sao?

Đỗ Hồng vội vàng la lên:

- Thượng Tướng Quân, quân tử phòng thân, mặc dù hai vạn quân Sở không đáng sợ, nhưng nếu một mình Đại Vương thân lâm vào trong đó, chỉ sợ mấy chục vạn đại quân muốn cứu cũng đã muộn.

Công Tôn Vô, nói:

- Nếu như thế, thần có thể dẫn ba nghìn quân tinh nhuệ theo sau.

Đỗ Hồng nhíu mày không nói gì thêm nữa, Công Tôn Vô đã nói như vậy, hẳn nói thêm khiến Lâm Giang Vương mất hứng, hơn nữa, thật sự có ba nghìn quân tinh nhuệ của Công Tôn Vô đi theo, cảm thấy cũng sẽ không có chuyện gì, quân Sở muốn gây rối, nhưng chỉ cần ba nghìn quân tinh nhuệ bảo vệ có thể chống đỡ được một thời gian, khi đó đại quân trong thành lập tức tới, là có thể bảo vệ Lâm Giang Vương bình yên vô sự.

Cộng Úy nói:

- Vậy quyết định như thế, Thượng Tướng Quân dẫn ba nghìn quân tinh nhuệ theo quả nhân.

- Rồi!

Công Tôn Vô ầm ầm hô lớn, Vũ Thiệp khoe miệng nổi lên một tia cười thần nhiên, sự tình đã thành, chỉ cần Cộng Úy ra khỏi thành Gia Lăng, coi như Lâm Giang Quốc xong rồi.

Ngoại thành Giang Lăng, đại doanh quân Sở.

Hạng Trang hỏi Bách Lý Hiền, nói:

- Quân sư, đều chuẩn bị tốt rồi sao?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, mỉm cười nói:

- Đại Vương yên tâm, mọi thứ đã chuẩn bị tốt, dù cho là năm nghìn hòm lớn vào thành, hay Lâm Giang Vương ra khỏi thành, tóm lại chỉ cần Lâm Giang Vương nhận trọng lễ, thành Giang Lăng nhất định về tay chúng ta, bốn quân Lâm Giang Quốc cũng thuộc lãnh địa của Đại Sở.

343. Chương 342: Không Bằng Ta Lấy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 342: Không bằng ta lấy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang hỏi Bách Lý Hiền, nói:

- Quân sư, đều chuẩn bị tốt rồi sao?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, mỉm cười nói:

- Đại Vương yên tâm, mọi thứ đã chuẩn bị tốt, dù cho là năm nghìn rương lớn vào thành, hay Lâm Giang Vương ra khỏi thành, tóm lại chỉ cần Lâm Giang Vương nhận trọng lễ, thành Giang Lăng nhất định về tay chúng ta, bốn quân Lâm Giang Quốc cũng thuộc lãnh địa của Đại Sở.

Trong tiếng sáo du dương hơn mười mỹ nữ đang múa trong đại trường, Lâm Giang Vương Cộng Úy đang ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu, thỉnh thoảng vỗ tay hô một tiếng “hay”. Đại tướng quân Sở Bằng Ngọc, Thượng Đại Phu Vô Thiệp, Thượng tướng quân Lâm Giang Quốc Công Tôn Vô, cùng với Á Tướng Bộ Bì phân chia ngồi hai bên trái phải, mỗi khi Cộng Úy vỗ tay khen ngợi, bốn người sẽ đáp ứng theo vài tiếng.

Bên ngoài lều lớn, Công Tôn Bố mang theo hơn trăm duệ sĩ Lâm Giang dần kiểm đứng yên, nghiêm túc đề phòng.

Cách đó không xa, mấy nghìn tướng sĩ quân Sở đang cùng ba nghìn cấm quân Lâm Giang do Công Tôn Vô mang đến đang thả sức chèn chếen sửa.

Ở đây không phải đại doanh quân Sở mà là một nơi đóng quân được thiết lập bên ngoài thành Giang Lăng, đây cũng là chú ý của tướng Đỗ Hồng Lâm Giang Quốc, đó là Uy lạo quân đội, Cộng Úy cũng không thể đi đến đại doanh quân Sở mà nên lựa chọn lánh tại trú doanh tại bờ sông, bởi vì bờ sông địa thế mệnh mông, phạm vi rộng, với lại đề phòng quân Sở có tâm quấy rối, Lâm Giang Vương cũng có thể thoát thân bất cứ lúc nào.

Ban đầu, sự cảnh giác của quân Lâm Giang rất sâu, nhưng đại đầu binh chỉ là đại đầu binh, thấy binh lính quân Sở uống rượu chén lớn, ăn thịt khối to, trong lòng bọn họ lập tức không còn cảnh giác, hơn nữa còn ra sức trêu chọc binh lính quân Sở. Quân Lâm Giang rất nhanh thì nhập lại với quân Sở người tới ta lui ăn uống say sưa đến mức không phân biệt được phương hướng.

Đến bây giờ thì chỉ còn lại Công Tôn Bố cùng hơn trăm duệ sĩ đang thủ vững vị trí của mình.

Lại xa xa, chủ tướng quân Sở Cao Sơ đem mấy nghìn chiếc rương gỗ lớn “tặng cho” Lâm Giang Vương đã được đặt lên trên xe trâu, đang cuộn cuộn vận chuyển đi vào bên trong thành.

Trong cửa thành, tướng quốc Đỗ Hồng mang theo hơn trăm gia binh ngăn cản đội xe.

- Mở rương.

Đỗ Hồng chỉ vào một trong những chiếc rương, ra lệnh cho tướng sĩ cầm quân, nói:

- Bỏn tướng muốn kiểm tra thực hư.

- Tướng quốc, sợ là có chút không hợp lý?

Tướng lĩnh cầm quân nghe vậy có chút do dự, những cái rương này đều là được dán giấy niêm phong của Lâm Giang Vương, nếu như phá hủy giấy niêm phong mở rương này ra, lúc quay về hẳn sẽ ăn nói thế nào đây?

Đỗ Hồng cũng không nhiều lời vô ích trực tiếp mang theo gia binh mở ra hơn mười chiếc rương, trong chốc lát, những khối vàng và bạc trắng bóng tỏa sáng, còn có một số lượng lớn gấm Tứ Xuyên từ trong rương rơi ra, thoáng chốc đập vào những ánh mắt tham lam. Đỗ Hồng gạt vàng bạc và gấm Tứ Xuyên ra một chút, vùng lông mày chau lại thật chặt.

Đỗ Hồng muốn kiểm tra thực hư số rương nhiều hơn nhưng bị tướng lĩnh cầm quân kiên quyết phản đối.

Đỗ Hồng bất đắc dĩ đành phải để cho đội xe quay về cung của Lâm Giang Vương, sau đó phân phó quân tốt thủ thành nghiêm gia phòng bị, đồng thời nhắc nhở đại quân trong thành chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời ra khỏi thành tiếp ứng Đại vương quay về Giang Lăng. Lão gia hỏa này cũng không biết là thần kinh quá nhạy cảm nghĩ thấy được mùi vị gì mà luôn có địch ý khác thường đối với quân Sở.

Tuy nhiên, cũng chỉ có một mình Đỗ Hồng ở nơi này làm ầm ĩ.

Tĩnh, tĩnh tĩnh, tĩnh. . . Tĩnh

Rượu quá ba tuần, mặt trời nghiêng về phía Tây.

Trong tiếng áo giáp binh sĩ va đập nhau, một tướng Sở vóc người cao lớn mang theo trên trăm duệ sĩ quân Sở thân thể cao lớn cường tráng hướng về lầu lớn, Công Tôn Bố đang canh giữ ở lầu lớn thoáng chốc cảnh giác, tuy nhiên khi gã nhìn thấy rõ trong tay tướng Sở và trên dưới một trăm binh sĩ đang tiến đến đây chỉ là túi rượu thì trong lòng buông lỏng xuống.

Tướng Sở đang đi nhanh về phía trước có vẻ là uống rượu nhiều, làm như không thấy địch ý của Công Tôn Bố và hơn trăm cầm quân Lâm Giang, chỉ cầm trong túi rượu da dê trong tay đưa tới trước mặt Công Tôn Bố, cao giọng nói:

- Công Tôn huynh đệ, ở đây ngoại trừ quân Sở ta, cũng chỉ có quân Lâm Giang các người, khẩn trương gì chứ? Đến đây nào, uống vài ngụm giải lao đi.

- Xin lỗi.

Công Tôn Bố kiên quyết nói:

- Thứ cho tại hạ không thể thuận theo.

- Hắc hắc, Công Tôn Bố, biết ta là ai không?

Vị tướng Sở kia bỗng nhiên phá lên cười.

Công Tôn Bố hừ một tiếng không nói gì, nhưng trong lòng thầm nói: lão tử cần gì phải biết người là ai?

Công Tôn Bố đang nghĩ lại có một bạch y tú sĩ khoác áo dài, tay phe phẩy quạt lông từ phía sau tướng Sở kia đi vòng lên, trước tiên hướng về Công Tôn Bố mỉm cười sau đó mới nói:

- Công Tôn tướng quân, vị này...chính là Đại vương nhà ta.

- Hạng Trang? Người là Hạng Trang?

Công Tôn Bố lại cảm hoảng sợ, vội lui về sau hai bước định rút kiếm ra thì một bóng người nhanh như chớp đã vọt tới, Công Tôn Bố chỉ cảm thấy cổ họng bị siết chặt, một vị tướng Sở đã xuất hiện bất ngờ bóp chặt lấy yết hầu y lập tức cả người đã bị nhắc lên khỏi mặt đất.

Sau một khắc, Công Tôn Bố cảm thấy cổ mình đột nhiên bị xiết lấy, sau đó nghe âm thanh xương cốt vỡ vụn rất rõ.

Hầu như là cùng lúc, hơn trăm duệ sĩ quân Sở cũng đều xuất thủ nhanh chóng không chết hơn trăm cấm quân Lâm Giang canh giữ bên ngoài lều lớn, đừng thấy những duệ sĩ quân Sở này tay không nhưng cấm quân Lâm Giang vũ trang hạng nặng trước mặt bọn họ ngay cả một tia phản kháng cũng không có, chỉ trong giây lát toàn bộ đều đã bị xử lý.

Vệ sĩ trong đại trường dường như nghe được âm thanh bên ngoài, vén rèm lên hai gã vệ sĩ cầm kiếm chui ra nhưng không chờ bọn họ đứng thẳng lên, bốn hoành đao sáng loáng đã đặt lên cổ bọn họ. Cả người hai gã vệ sĩ lập tức cứng đờ không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào.

Lập tức Hạng Trang khê vung tay lên, sớm có Hồ Bí Vệ vén rèm lên đi vào đại trường.

Lều lớn mở ra, Bàn Ngọc, Vũ Thiệp, Bộ Bỉ đã sớm đứng thẳng lên hướng về phía Hạng Trang vái chào, Lâm Giang Vương Cộng Ủy ngồi ở vị trí đầu và đám thủ hạ Công Tôn Vô ngồi ở bên cạnh đã lơ mơ, hơn nữa hai người này đều đã quá say rồi, lập tức Công Tôn Vô lú lờ lại chỉ vào Hạng Trang hỏi:

- Người người người là người phương nào? Dám quấy rối ở đây ư? Tả Hữu, kéo xuống dưới.

- Hử?

Hô Diên vừa mới bóp nát cổ họng Công Tôn Bố giận tím mặt chợt bước lên hai bước xiết chặt lấy yết hầu của Công Tôn Vô, sau đó đem cơ thể hơn hai trăm cân của gã xách lên như xách con gà, sắc mặt Công Tôn Vô thoáng chốc trở nên tím đỏ, tứ chi liên tục co quắp, bộ dạng có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Lâm Giang vương Cộng Ủy đang say sưa chợt tỉnh lại, lập tức cầu xin:

- Hạ thủ lưu tình, tráng sĩ hạ thủ lưu tình!

Hạng Trang khê phát tay, Hô Diên lúc này mới hừ một tiếng vung tay ném Công Tôn Vô xuống dưới chân Cộng Ủy. Cộng Ủy vội vàng cúi xuống đỡ Công Tôn Vô lên, quan tâm hỏi:

- Thượng tướng quân, người không sao chứ?

Công Tôn Vô ho khan vài tiếng lắc đầu đáp:

- Đại vương, thần không sao.

Dứt lời, Công Tôn Vô quay đầu lại nhìn Hạng Trang, nghiêm mặt lại quát hỏi:

- Các người, các người là ai? Muốn gì?

Hạng Trang không đáp, chỉ có Bàn Ngọc, Bách Lý Hiền nhìn nhau cười ha hả.

Đầu thành Giang Lăng, tướng Đồ Hồng Lâm Giang quốc đã thay quân trang đang dò xét phòng thủ trong thành.

Đang dò xét, chợt có con khoái mã phi tới bên ngoài cửa thành, lớn tiếng gọi:

- Mở cửa thành, mau mau mở cửa thành, tiểu nhân có việc quân vụ khẩn cấp cần báo Tướng quốc!

Lập tức Đồ Hồng vịn tay vào lỗ châu mai quát hỏi:

- Bốn tướng ở đây, có quân vụ gì?

- Tướng quốc!

Thấy Đồ Hồng, người kia lập tức xuống ngựa, khóc không thành tiếng nói:

- Xong rồi, toàn bộ xong rồi!

Còn chưa nói hết lời, xa xa đã xuất hiện bóng dáng kỵ binh quân Sở đông nghìn nghịt. Đồ Hồng khẩn cấp lập tức phân phó quân coi giữ đầu thành buông giò trục xuống, cuối cùng cứu tên Tiểu Giáo kia lên thành trước khi truy binh quân Sở đuổi kịp tới nơi.

Tiểu Giáo kia vừa lên đầu thành phục xuống đất bảo với Đỗ Hồng:

- Tướng quốc, toàn bộ ba nghìn cấm quân đã bị quân Sở chuốc say, Đại vương và Thượng bản quân cũng đã nằm trong tay quân Sở rồi.

- Hả?

Đỗ Hồng nghe vậy khẩn trương:

- Công Tôn Vô ngu xuẩn này!

Chợt có tiếng môn hạ thấp giọng nhắc nhở:

- Tướng quốc, hôm nay Đại vương và Thượng tướng quân đã rơi vào tay người Sở, nhờ người Sở lấy Đại vương và Thượng tướng quân để uy hiếp Lâm Giang quốc chúng ta, vậy phải làm gì đây?

- Muốn lấy Đại vương và Thượng tướng quân chi phối và điều khiển Lâm Giang quốc ư? Đừng có nằm mơ.

Đỗ Hồng hừ một tiếng, nghiêm nghị nói:

- Người Lâm Giang ta có thể giết sạch, nhưng khí tiết không mất! Bỏn tướng hạ lệnh, lập tức nghênh đón lập Thái Tử làm Tấn Vương, cùng quân dân toàn thành quyết trận sinh tử với người Sở, đồng thời lệnh cho binh lính các quận, các huyện tức khắc gấp rút tiếp viện cho Giang Lăng...

- Tướng quốc, không hay rồi, việc lớn không hay rồi, việc lớn không hay rồi.

Đỗ Hồng chưa nói hết Trung Đại Phu Bí Hách cao giọng kêu to, vội vã leo lên đầu thành.

- Bí Hách!

Đỗ Hồng cả giận nói:

- Chuyện kinh hoàng gì?

- Vương cung!

Bí Hách vội đi tới trước mặt Đỗ Hồng, giậm chân thở dài nói:

- Vương cung đã bị quân Sở đột kích rồi, Vương hậu, Thái tử và mười mấy thế tử toàn bộ đã bị quân Sở bắt làm tù binh rồi!

- Nói láo!

Đỗ Hồng biến sắc nói:

- Điều này sao có thể?

- Sao không thể chứ?

Bí Hách ai oán nói:

- Tướng quốc chẳng hay đó thôi, hơn năm nghìn chiếc rương vận chuyển vào cung kia rõ ràng ảu giấu binh sĩ quân Sở, đợi khi vào cung rồi, những binh sĩ quân Sở này liền phá rương xông ra, thủ vệ vương cung chỉ có mấy trăm người căn bản là không chống đỡ được. Đợi khi thần biết thì tất cả đã muộn rồi.

- Hả?

Đỗ Hồng suy sụp nói:

- Nói như vậy, nhưng cái rương này thật sự có chuyện?

Giờ khắc này, Đỗ Hồng thật sự là hối hận, sớm biết như vậy thì lúc đó liều cái mạng già này cũng phải đem mấy nghìn chiếc rương kia chặn lại, chỉ cần không cho những chiếc rương giấu quân Sở đó vào cung, chỉ cần Thái tử vẫn còn. Nhưng giờ thì Đại Vương rơi vào tay quân Sở, giờ thì toàn bộ quân Sở giết vào thành Giang Lăng rồi, tính sao đây?

Chỉ cần Thái tử còn ở đây, chỉ cần còn có một Thế tử, dù có đánh mất Giang Lăng và toàn bộ Nam quân, Lâm Giang quốc cũng sẽ không diệt vong!

Thế nhưng hiện tại, Đại Vương, Thái tử cùng với mười mấy Thế tử đều bị quân Sở bắt làm tù binh, Lâm Giang quốc ngay cả một tia phản kháng cũng không còn. Người Sở quá xảo hoạt, bọn họ không động thủ thì thôi, mà đã động thủ thì tuyệt đối không để lại cho người khác bất kỳ đường sống nào! Thật thương cảm cho hai đời quốc quân của Lâm Giang quốc, chỉ sợ phải mất nước rồi...

Ngoài thành Giang Lăng, đại doanh Lâm Giang.

Lâm Giang Vương Cộng Ủy, Thượng tướng quân Công Tôn Vô Lâm Giang quốc đã bị duệ sĩ quân Sở áp giải xuống dưới, nhìn Cộng Ủy và Công Tôn Vô ủ rũ, nhìn lại Á Tướng Bộ Bỉ Lâm Giang quốc “ý khí phần khởi”, đột nhiên Vũ Thiệp có chút không đành lòng, hướng Hạng Trang nói:

- Đại vương, thần cứ có cảm giác thắng mà không sử dụng võ lực thế nào ấy?

Mặc kệ nói thế nào, quân Sở có thể bất ngờ đánh chiếm Ba Thục, đều có một phần công lao của Lâm Giang quốc. Thế nhưng hiện tại, quân Sở lại trở tay tiêu diệt Lâm Giang quốc, như thế là vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn.

Hạng Trang trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói:

- Bạt Chi, người phải nhớ kỹ, chính trị cho tới bây giờ không bao giờ là ôn hòa, giữa nước với nước từ trước đến nay không nói đến hai chữ nhân từ. Lâm Giang quốc cai quản bốn quận mấy nghìn dặm, thế nhưng vua thì âm mà thần thì nhược, không có năng lực. Đại Sở chúng ta không lấy, sớm muộn gì nước khác cũng lấy. Thà để cho kẻ khác, không bằng là ta lấy.

344. Chương 343: Bầu Không Khí Thương Nghiệp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 343: Bầu không khí thương nghiệp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm 187 trước Công Nguyên đã định trước là một niên đại không tầm thường.

Mùa xuân năm đó, nước Hán đầu tiên làm khó dễ trưng tập năm mươi vạn bộ binh cộng thêm tám vạn kỵ binh bắc chinh Hà Sáo, trải qua mấy tháng chiến đấu rất cuộc đã đuổi được người Hung Nô, một lần nữa đoạt lại quận Cửu Nguyên mệnh mong dồi dào.

Ngay lúc quân Hán quy mô bắc chinh dân tộc Hung Nô, trong khoảng thời gian ngắn không chú ý tới Nam Cốc, quân Sở qua Lâm Giang quốc đột nhiên phát binh tập kích bất ngờ hai quận Ba Thục. Bởi phòng giữ quân Hán trống không, hơn nữa lại có cường hào Ba Thục nội ứng, quân Sở thế như chẻ tre trong thời gian ngắn ngủi hai tháng liền cuốn sạch hơn hai mươi huyện hai quận Ba Thục.

Tuy nhiên, ngay lúc quân Sở thừa cơ lên phía Bắc chuẩn bị bất ngờ đánh chiếm quận Hán Trung thì lại bị quân Hán đón đầu tấn công chọc vào, Á Tướng quân Hán Bạch Mặc dựa vào đường Kim Ngưu hiểm trở thành công cầm giữ bước tiến của quân Sở, đồng thời quân cứu viện của quân Hán cũng kịp thời đến nơi, cuối cùng, quân Sở chỉ có thể nhịn đau mà nhả quận Hán Trung ra.

Ngoài ra, Hàn Tín tại Hoài Nam không công mà phản, quân Sở lại điều quân trên đường trở về Giang Đông thuận lợi tiêu diệt Lâm Giang quốc.

Mấy ngày sau khi Lâm Giang quốc diệt vong, Hạng Trang lập tức ban chiếu giáng Lâm Giang Vương Cộng Ủy làm Ô Thương Đình Hầu, thực ấp ba trăm thạch, lại đem vài cử tộc di chuyển đến Tỷ Lăng bảo dưỡng. Từ lúc Hạng Trang phổ biến chế độ tước vị mới đến nay, quý tộc nước Sở bị mất đi việc phong quốc, về

phần thực ấp tước vị, thí dụ như ba trăm thạch của Ô Thương Đình Hầu lại do Lệnh Doãn Phủ thống nhất cấp cho.

Cũng không nên thấy hành động này của Hạng Trang, ít nhất có hai chỗ ngầm là điều tốt.

Cái tốt thứ nhất là vô hình chung đem khả năng phân chia bóp chết, có thể thấy trước, từ việc đi sâu vào thống nhất chiến tranh, quý tộc dựa vào quân công mà đạt được tước vị sẽ ngày càng nhiều, đợi khi thiên hạ nhất thống, số lượng quý tộc nước Sở đạt tới mức quá nhiều, nếu như thật sự phong quốc cho bọn họ, trên lãnh địa của đế quốc Đại Sở sẽ gặp phải ngàn vạn quốc gia trong một nước!

Đến lúc đó, Hạng Trang lại phải giống như Lưu Bang trên lịch sử vậy, vì sự uy hiếp nguy hiểm của các đại phong quốc mà mệt mỏi, cuối cùng cũng giống như Lưu Bang mê muội lương tâm đem giết hết các đại thần từng là cánh tay đắc lực của mình, một khi những đại thần giúp việc đắc lực này phản kháng, vậy còn phải có thêm những trận đánh quy mô nhỏ, bách tính thiên hạ còn phải chịu khổ.

Hơn nữa, dù giết hết những đại thần đắc lực này, sự việc cũng chưa chắc đã yên.

Chính quyền trung ương đứng lúc đang mạnh, quốc gia trong nước còn lại này hơn phân nửa sẽ không tỏ thái độ gì, chỉ khi nào chính quyền trung ương biểu hiện yếu đi, những quốc gia này lập tức sẽ trở thành tâm phúc đại họa lớn, điểm ấy trong lịch sử đã chứng minh nhiều lần rồi, bất luận là loạn Thất vương Tây Hán, hay là loạn Bát Vương Tây Tấn, nguyên nhân căn bản chính là chế độ phân phong.

Hạng Trang thủ tiêu phong quốc, lại đem thực ấp của quý tộc quy ra thành thuế ruộng do quốc khố thống nhất cấp cho, lại từ trên căn bản ngăn chặn quốc gia vì nguyên nhân phân phong mà dẫn đến khả năng phân liệt, dựa theo chế độ tước vị hiện tại, quý tộc huân thích của nước Sở có thể sẽ có nhiều hơn số lượng quý tộc trong lịch sử, nhưng trong tay bọn họ không có gì, bọn họ không có người thì lấy gì tạo phản?

Điểm tốt thứ hai là phổ biến phát triển công thương nghiệp nước Sở, giảm bớt hiện tượng thôn tính đất đai.

Nhìn chung lịch sử Hoa Hạ, từ vương triều Đại Hán đến vương triều Đại Minh, ngoại trừ vương triều Đại Tống là bị mất do ngoại tộc xâm lấn ra, còn lại vương triều người Hán tất cả đều mất bởi thôn tính đất đai dẫn đến bạo dân nảy sinh phản kháng. Vương triều Đại Tống là một ngoại lệ, bất luận là Bắc Tống hay triều đại Nam Tống hầu như cũng không có phát sinh quá lớn quy mô bạo dân phản kháng.

Vương triều Đại Tống sở dĩ không nảy sinh bạo dân phản kháng là bởi vì đất đai thôn tính không nghiêm trọng lắm. Mà đất đai thôn tính không nghiêm trọng là nguyên nhân căn bản của việc công thương nghiệp phát triển đã thôn tính một lượng lớn vốn lưu động của sĩ thân, cùng với việc mua sắm đất đai đã sánh ngang với vị trí địa chủ. Tầng lớp thân sĩ vương triều Đại Tống nguyên ý tiêu tiền như nước để có được cuộc sống cao nhã xa xỉ này.

Sử dụng thuật ngữ hiện đại, tập trung hàng ngàn hàng vạn các thân sĩ tại Biện Kinh thì giống như là một nhu cầu động cơ kéo bên trong rất lớn, kéo mũi thuyền công thương nghiệp vương triều Đại Tống thịnh vượng tiến về phía trước, phát triển mạnh mẽ, điều này đã đồng thời góp phần tích trữ được khối lượng của cải phong phú rất lớn, cũng tạo cho tầng lớp thân sĩ Đại Tống hưởng thụ xa xỉ, đã hình thành một vòng chống cự lạnh tính.

Cho nên nói, vương triều Đại Tống là một vương triều giàu có nhất, thịnh thế nhất trong lịch sử Hoa Hạ.

Tuy nhiên tiếc nuối chính là, vương triều người Hán giàu có nhất trong lịch sử lại bị diệt dưới gót sắt của người Mông Cổ.

Hạng Trang hiện tại đã muốn noi theo vương triều Đại Tống, cũng cho phép Đại Sở chuẩn bị một động cơ kéo mạnh mẽ bên trong như vậy để kéo toàn bộ mũi thuyền công thương nghiệp nước Sở bồng bồng phần chân phát triển. Động cơ kéo bên trong này chính là tụ tập các quý tộc bên trong thành Tỷ Lăng. Chính xác mà nói, trong tay những quý tộc này nắm giữ nguồn tài lực khổng lồ.

Từ hiện nay để thấy, hiệu quả không hề sai.

Nhất là lúc quân Sở chiến thắng quay về, quốc gia nghèo nàn, gia sản tích góp mười năm đã hao đi hơn nửa, vàng bạc, tơ lụa, vải bông trong kho vốn chồng chất như núi giờ hầu như đã trống không. Tuy nhiên, các

quý tộc huân thích cũng một đêm phát nhanh, nhất là tướng sĩ quân Sở viễn chinh Ba Thục cùng với gia thuộc của họ hầu bao cũng phòng lên rất nhiều.

Các thương nhân Tỷ Lăng nghênh đón một thời kỳ hoàng kim chưa từng có!

Trên đường cái Tỷ Lăng, đám người mười ba cường hào Ba Thục Tần phu nhân, Đường Thông đang đi chậm rãi.

Quân Sở viễn chinh Ba Thục, chiếm được sự ủng hộ to lớn của hàng trăm cường hào Ba Thục, tuy nhiên trong đó xuất lực lớn nhất cũng là Tần gia, Đường gia dẫn đầu hơn mười nhà cường hào. Quân Sở điều quân trở về Giang Đông, hơn mười nhà cường hào Ba Thục này cũng được mời đồng hành. Hạng Trang mong muốn bọn họ có thể cảm thụ một chút bầu không khí thương nghiệp của Tỷ Lăng.

Hạng Trang biết rất rõ ràng, nước Sở nếu muốn tiêu hóa Ba Thục thì không thể tách rời sự ủng hộ to lớn của những cường hào này.

Mà muốn nhận được sự ủng hộ to lớn của cường hào Ba Thục, nhất định phải tăng mạnh sự liên hệ thương nghiệp giữa Giang Đông và Ba Thục. Như vậy, với Tần phu nhân, Đường gia dẫn đầu hơn mười nhà cường hào Ba Thục này là nhịp cầu giữa Giang Đông và Ba Thục.

Đi trong đám đông rộn ràng, cảm nhận được tiếng rao hàng huyền ảo, ngược nhìn lên Lư rượu san sát nối tiếp nhau, kỳ xá, tiệm cơm thậm chí là kỹ viện. Đám người Đường Thông và mười mấy cường hào Ba Thục cảm giác mình như đang đi vào thiên đường, hai mắt nhìn mãi không chán, không thể chê. Thành Tỷ Lăng này thật quá phồn hoa, quá náo nhiệt.

Tuy nhiên, Tần phu nhân vóc người cao gầy phong tư yếu điệu cũng hấp dẫn không ít ánh mắt nhìn.

Đi qua một Lư rượu, mười mấy đại đầu binh đang ở bên trong uông rượu đột nhiên mặt mày hớn hở, quay ra ngoài cửa sổ huyết sát nhìn nhóm người Tần phu nhân đi qua trạm canh gác. Mấy người miệng còn lớn mặt còn trêu ghẹo, Tần phu nhân cũng không để tâm, thậm chí còn hướng đôi mắt quyến rũ về mười mấy đại đầu binh, lập tức gây ra những âm thanh ồn ào.

Có một đại đầu binh mượn cơn say còn thật sự chạy ra khỏi Lư rượu đuổi theo, muốn tiến lên sờ vào mặt hoa của Tần phu nhân lại bị Tần phu nhân một cước đạp ngã sấp xuống. Đại đầu binh trong Lư rượu và những người đi đường lập tức cười vang. Tần phu nhân vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, thánh thót nói:

- Muốn đánh nhau với lão nương, tiểu tử ngươi còn chưa đủ mạnh đâu.

Đại đầu binh mặt đỏ bừng, cúi đầu bỏ chạy nhanh như chớp.

Một trận phong ba qua đi, nhóm người Tần phu nhân lại tiếp tục đi về phía trước, đi chưa tới hai con đường liền liên tiếp gặp vài nhóm binh lính Sở uống rượu say. Khứu giác thương nghiệp của Tần phu nhân và Đường Thông vô cùng nhạy bén, hai người đã ngừng được hơn cơ hội buôn bán, lập tức Đường Thông quay sang nói với Tần phu nhân:

- Phu nhân, ngươi phát hiện gì không?

- Phát hiện được.

Tần phu nhân gật đầu nói:

-Tướng sĩ quân Sở sau khi thắng trận có một việc làm được tốt nhất chính là uống rượu, điên cuồng uống rượu! Bọn họ lĩnh được tiền thưởng lại tiêu đi hơn phân nửa vào Lư rượu. Nghe nói, rượu để bên trong thành Tỷ Lăng từ lâu đã có tiếng, dù là rượu nhạt Tần Nhữong cũng rất nhanh cung không đủ cầu.

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của Tần phu nhân đột nhiên sáng lên, nàng nghĩ tới một cách phát tài tuyệt hảo, đó chính là mở phường làm rượu Nhữong tại Ba Thục, sản xuất rượu để một lượng lớn, sau đó vận chuyển đến Tỷ Lăng kiếm lời! Rượu để bán giá rất cao, một vò rượu để mười cân tại Tỷ Lăng có thể bán được hai kim tệ mà Ba Thục là kho lúa lớn, lượng thực lại rẻ!

Công nghệ sản xuất rượu đế là một vấn đề, tuy nhiên vấn đề khó này cũng không làm gì được Tần phu nhân, nàng dự định đem nay vào cung cầu xin Sở vương đặc biệt cho phép nàng ủ rượu đế tại Ba Thục. Tần phu nhân tin tưởng, năm xưa quân Sở đánh mà không thắng đi qua được Di Lăng, Sở vương đã đáp ứng với nàng, hiện tại là lúc để Sở vương thực hiện điều đó.

Tuy nhiên, Đường Thông lại phát hiện cơ hội làm ăn khác, đó chính là vải bông bán chạy.

Vừa rồi đi dạo trên đường, Đường Thông ít nhất phát hiện hơn mười đại đầu bình dưới nách đều kẹp một vài cuộn vải bông, thậm chí còn có Tiểu Giáo mượn xe đến mua vải bông, rõ ràng, những đại đầu bình này mua vải bông về cho thê thiếp, có lẽ thẳng thắn nghĩ chính là đem vải bông này làm để đón dâu nạp thiếp.

Cây bông vài chục năm trước sau khi nhập vào Giang Đông liền nhanh chóng lưu hành, bởi vì vải bông có tính năng bền hơn vải bố và tốt hơn tơ lụa. Hơn nữa giá cả cũng rẻ hơn so với tơ lụa. Như hiện giờ, vải bông đã thay thế được đay, gai được các gia đình thị dân tại thành Giang Đông chọn dùng để may trang phục trang trí nhà cửa.

Đường Thông lần đầu tiên tại cửa hàng thấy vải bông thì quả thực choáng váng. Vải bông mềm mại nhẵn nhụi giống như tơ lụa, cho dù không sánh bằng tơ lụa nhưng giá cả của vải bông thì lại rẻ hơn phân nửa so với tơ lụa. Vải đay vải gai so với vải bông quả thực chính là cận bã. Trên đời này rõ ràng còn có vải bố như vậy? Ý phục nữa đời người thật sự là không lo lắng.

Đường Thông đã hiểu, điều kiện lớn nhất cho cây bông chính là ánh sáng phải đủ!

Quê quán Ba Tây của Đường Thông nơi nào cũng tốt, một năm bốn mùa ánh sáng đầy đủ, vô cùng thích hợp trồng bông. Hắn nghĩ ra, trước tiên mua một ít hạt giống để trồng thử, một khi thí nghiệm thành công sẽ trồng một lượng lớn, chỉ cần vài năm, Đường gia bọn họ sẽ trở nên giàu có tại ba quận thậm chí còn toàn bộ Xuyên Trung.

Còn lại hơn mười một cường hào Ba Thục khác cũng có phát hiện, thậm chí còn có người ý định mở kỹ viện.

Giờ khắc này, hầu như toàn bộ cường hào Ba Thục đều vui mừng, vui mừng lựa chọn của mình không sai, nếu như Ba Thục dưới sự thống trị của nước Hán như cũ, bọn họ nào có cơ hội trở tài?

345. Chương 344: Quân Hán Báo Thù

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 344: Quân Hán báo thù

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tỷ Lăng, Thượng thư phòng cung Sở Vương.

Hạng Trang triệu tập năm vị văn võ đại thần Lệnh Doãn Hạng Tha, Thượng tướng quân Hạng Đà, Vệ tướng quân Tất Thư, quân sư Bách Lý Hiền, Thượng Đại Phu Vũ Thiệp đến ngự tiền hội nghị.

Đầu tiên Hạng Trang hỏi Hạng Tha:

- Tử Dục, tiền thưởng cho tướng sĩ có công đã cấp hết chưa?

Lần này nước Sở gây chiến, xuất động hai trăm ngàn Phủ Quân, ba vạn cấm quân cùng đánh lớn với quân Hán, quân Tề, giá phải trả không thể không thâm và nghiêm trọng, chỉ là chiến trường Hoài Nam lại thương vong năm vạn người nhưng thu hoạch cũng khá phong phú, chiếm lĩnh Thục Ba là kho lúa thóc lớn không nhắc đến, khi trên đường điều quân trở về Giang Đông lại thu tóm được Lâm Giang quốc!

Hiện tại, diện tích quốc thổ của nước Sở đã gia tăng gấp bốn lần, nhân khẩu cũng theo đó tăng từ năm triệu lên gần bảy triệu; số lượng tráng đinh cũng vượt qua một triệu năm trăm ngàn. Trái lại nước Hán bởi vì

mất đi hai quận Ba Thục, diện tích quốc thổ không chỉ bị co rút lại, số nhân khẩu cũng từ bảy triệu giảm mạnh xuống còn hơn năm triệu.

Với lại tại chiến trường Hoài Nam, quân Sở cũng không phải là không có thu hoạch.

Đối mặt với bốn trăm ngàn Đại quân của “Thần tiên Binh gia” Hàn Tín, quân Sở có thể nói là thắng lợi!

Có thể nói, trận chiến này nước Sở trên cơ bản thực hiện ý đồ chiến lược chiến tiền chế định. Cho nên lúc luận công để ban thưởng, cấp phát tiền thưởng, Hạng Trang cũng vô cùng hào phóng dựa theo quy định cao nhất để cấp cho! Còn về phần ban tước vị cho những tướng sĩ có công cùng với những khoản trợ cấp cho các tướng sĩ bỏ mình lại được nghiêm khắc xử lý theo đúng quy định.

Hạng Tha chấp tay, có chút đau lòng nói:

- Hồi bẩm Đại vương, toàn bộ đã cấp xong.

Hạng Tha có thể không đau lòng sao được? Dựa theo chỉ dụ Hạng Trang, năm vạn đại quân viễn chinh Ba Thục, mười sáu vạn đại quân bắc chinh Hoài Nam cùng với năm vạn đại quân đóng giữ tại Mai Sơn Hoài Thủy tất cả đều là công lao hạng đầu, nói cách khác, mỗi một tướng sĩ xuất chinh tiền thưởng mười đồng tiền vàng, tính thêm các chiến công khác thì thêm tiền thưởng vào!

Hạch toán xuống có hai mươi sáu vạn đại quân tham chiến nhưng lại được cấp cho năm trăm sáu mươi vạn tiền vàng!

Còn trợ cấp cho tướng sĩ bỏ mình hơn hai vạn người mỗi người một trăm tiền vàng, tính đã hơn hai trăm vạn tiền vàng!

Hay thật, Hạng Tha mười năm tích góp từng tí một, trong quốc khố toàn bộ tích trữ hơn hai ngàn vạn tiền vàng hiện tại đã hao mất gần một nửa, Hạng Tha có thể không đau lòng sao? Đại vương hẳn là chưa quản việc nhà nên không biết gạo củi quý ra sao, chút gia sản gom góp ấy đâu có dễ dàng? Nhưng Đại vương hẳn chế giễu y, hơn nữa kim khẩu đã mở, tiền vàng này lại như nước chảy ra ngoài hết.

Hạng Trang đương nhiên biết trong lòng Hạng Tha suy nghĩ cái gì, lập tức vỗ vỗ bờ vai của y, nói:

- Tử Dục, người không thể chỉ nhìn thấy trong quốc khố thiếu mười triệu tiền vàng, người phải biết rằng, mười triệu tiền vàng này là cấp cho tướng sĩ có công, chúng không phải là biến mất trong hư không. Cuối cùng, chúng vẫn chảy vào trong ngân khố quốc gia thôi.

Làm một cổ nhân, Hạng Tha đối với việc buôn bán lưu thông cũng không biết rõ.

Hạng Trang tuy cũng không hiểu kinh tế học và tài chính học, nhưng trước khi xuyên qua hần cũng đã xem qua cuốn biện luận kinh điển.

Trước khi Hạng Trang xuyên qua, nước Hoa Hạ vừa mới tổ chức thể vận hội Olympic, hơn nữa đầu tư lên tới bốn tỷ, đối với việc chính phủ Hoa Hạ chi phí nhiều tiền như vậy cho một thể vận hội thể thao xa hoa, người dân phê phán rất nhiều. Trong những người phê phán này, một bộ phận người sợ là Hoa Hạ tất loạn, một số người khác thì bao sao làm vậy, dường như không mắng chửi không phải là người Hoa Hạ.

Trên thực tế, chính phủ đầu tư bốn tỷ cho một thể vận hội Olympic, kéo theo việc xuất hiện các ngành nghề như xây dựng cơ bản, vật liệu xây dựng, phục vụ ... dẫn đến phát sinh giá trị sản lượng trực tiếp ít nhất vượt qua con số bốn tỷ, những người có công ăn việc làm đã vượt qua hơn bốn vạn người. Cuối cùng, hầu hết những điều này đều biến thành lợi nhuận, tiền lương hoặc thông qua phục vụ trao đổi chảy hết vào hầu bao người Hoa Hạ.

Nói cách khác, chính phủ đầu tư bốn tỷ thông qua lợi nhuận, tiền lương, trao đổi phục vụ bằng phương thức chảy vào túi của dân chúng, Ngoài ra, giá trị sản lượng còn phát sinh gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần, còn để lại một thành thị cùng với hàng loạt sân vận động đẹp đẽ. Điều này tuyệt đối không hề lãng phí.

Sử dụng câu thuật ngữ ngay lúc đó gọi là Kế hoạch ngầm kích thích nền kinh tế.

Quốc gia khác tổ chức thể vận hội Ô-lym-pic sở dĩ không tiêu tiền nhiều lắm không phải là bọn họ không muốn noi theo Bắc Kinh mà là bọn họ căn bản không có thực lực noi theo. Ngay cả nước Mỹ có GDP cao

nhất thế giới cũng không làm được như vậy, đây là thể chế khác biệt, hoặc là nói thể chế chênh lệch. Thể chế nước Hoa Hạ chính là có thể tập trung tài lực, nhân lực làm việc lớn.

Cho nên nói, quốc khố cấp ra hơn mười triệu tiền vàng thì Hạng Trang cũng không hề lo lắng, có gì mà lo lắng đâu chứ? Mười triệu tiền vàng này cấp cho tướng sĩ có công hoặc cho người nhà các tướng sĩ bỏ mình sẽ đem công thương nghiệp Giang Đông rộng lớn phát triển, nhất là nghề ủ rượu, dệt, xây dựng, sản xuất của Giang Đông trở thành một thời kỳ hoàng kim mà trước nay chưa từng có!

Người nghĩ mà xem, tướng sĩ có công sau khi đến lĩnh tiền thưởng chắc chắn sẽ tận tình hưởng lạc, ăn mừng khắp nơi, tìm những bạn bè cũ thân thiết đến tiệm uống rượu chè chén. Sau đó, các tướng sĩ chắc chắn sẽ xây cho mình nơi ở thật lớn, mua sắm đồ dùng và trang phục cho vợ con người thân của mình. Quý tộc nên phải giống quý tộc, đúng không?

Các ngành ủ rượu, dệt, xây dựng, sản xuất phát triển kéo theo việc gieo trồng bông cùng với ngành sản xuất, kiến trúc trở nên hưng thịnh, quan trọng nhất là, tất cả những ngành đó phát triển lại kéo theo ngành vận tải phát triển. Đến lúc đó, xe to xe nhỏ, ngành thuyền ra đời và phát triển. Hơn nữa ngành xe, thuyền, hàng năm cũng phải cung cấp lượng tiền vàng lớn cho quốc khố!

Nói cách khác, quốc khố chỉ mười triệu tiền vàng thì sản sinh ra giá trị sản lượng ít nhất mười ngàn vạn tiền vàng, toàn bộ Giang Đông thậm chí toàn bộ nước Sở quy mô kinh tế mở rộng thật lớn, đến lúc đó, số thuế hàng năm tăng lên rất nhiều còn vượt xa cả thuế ruộng. Kết quả như vậy so với đem mười triệu tiền vàng đang đặt mốc meo trong quốc khố thật chẳng đáng.

Hạng Tha đương nhiên không hiểu điều này, chỉ đành phải lắc lắc đầu từ chối cho ý kiến.

Hạng Trang cũng không giải thích nhiều, lại hỏi Hạng Đà:

- Tử Nghiêm, cấm quân chọn lựa khảo hạch đã hoàn thành chưa?

Đại chiến lần này, ba đại doanh cấm quân phát huy tác dụng trụ cột vững chắc, nói không hề khoa trương, nếu không có ba đại doanh cấm quân, thì bất kể là trận chiến Ba Thục hay là trận chiến tại Hoài Nam kết quả sẽ hoàn toàn khác hẳn. Hơn nữa theo thực lực tăng trưởng của nước Sở cùng với diện tích quốc thổ tăng mạnh, việc mở rộng cấm quân đã là rất cấp bách rồi.

Đem mở rộng cấm quân ba đại doanh Hổ Bí, Thiên Lang, Kiêu Kỵ, mỗi đội quân quản lý hai doanh, binh lực mỗi doanh vẫn duy trì không thay đổi, vẫn là mười ngàn kỵ, cứ như vậy, cấm quân liền từ ba vạn kỵ mở rộng tới sáu vạn kỵ, lại phải từ trong Phủ Binh chọn lựa gần bốn vạn lão binh. Cũng may số lượng lão binh từng tham gia trận chiến tại Ba Thục và Hoài Nam cũng đủ nhiều.

Ngoài ra, đem Thiên Lang tả doanh thường trú Kim Ngưu quan, Hổ Bí doanh thường trú Giang Lăng, hai nơi này tất cả đều nhập vào nước Sở không lâu sau đó, nếu như không có một đội quân tinh nhuệ thiện chiến trấn giữ, rõ ràng là không thể được.

Hạng Đà nói:

- Hồi bẩm Đại vương, bốn vạn lão binh đã lựa chọn xong rồi.

- Ủ, tốt.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, lại quay sang nói với Tất Thư:

- Học Kiêm, trận chiến Ba Thục cùng với Hoài Nam đã chết không ít tướng sĩ, cấm quân mở rộng lựa chọn được bốn vạn lão binh rồi, số người còn thiếu tại các quận Phủ Binh rất lớn, phải mau chóng bổ sung số Phủ Binh còn thiếu, còn bốn quận Lâm Giang cùng với hai quận Ba Thục, Phủ Binh cũng phải nhanh chóng biên chế luyện tập đi.

Tất Thư đáp:

- Đại vương yên tâm, thần đã cất cử hai vị tướng quân Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt đến Lâm Giang, Ba Thục phục trách việc biên luyện Phủ Binh rồi. Về phần Phủ Binh tại bốn quận Giang Đông còn thiếu, trong vòng nửa tháng nhất định sẽ bổ sung, tuy nhiên, vì tạm thời bổ sung Phủ Binh còn thiếu vào để huấn luyện, cho nên toàn bộ sức chiến đấu của quân đội có khả năng sẽ giảm xuống.

Hạng Tráng im lặng gật đầu, Phủ Bình thiếu như thế, chỉ sợ sức chiến đấu của cấm quân cũng sẽ giảm xuống. Tuy nhiên điều này không là vấn đề gì, một đội quân, chỉ cần có số lượng lão binh tương đương ở đó, sức chiến đấu cũng sẽ rất nhanh được khôi phục, thậm chí còn có thể tăng cường. Cho nên, Hạng Tráng tuyệt đối không lo lắng sức chiến đấu của cấm quân

Nhưng thật ra Phủ Bình tại bốn quận Lâm Giang, hai quận Ba Thục có thể không thu thập đủ nguồn lính chiêu mộ, vừa lúc Phủ Bình sáu quận này có thể rất nhanh luyện thành, nhưng trong vòng ba năm chỉ sợ cũng khó hình thành sức chiến đấu, nói cách khác, ít nhất trong vòng ba năm nước Sở phải liên tục điều binh từ Giang Đông tới Lâm Giang cùng với Ba Thục.

Một khi quân Hán có hành động gì khác thường, nước Sở càng cần phát động đại quân đi tới Lâm Giang hoặc là Ba Thục.

Trầm ngâm một lát, Hạng Tráng đột nhiên hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, người nói xem Lưu Bang có chịu để yên không?
- Chỉ sợ là không.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông đáp:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Lưu Bang nhất định sẽ phản công.

Hạng Tráng gật đầu, lại chậm rãi đi tới trước tấm bản đồ đặt trước bình phong, các văn võ đại thần Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư, Bách Lý Hiền cũng đều đi theo đứng sau lưng Hạng Tráng, nhìn bản đồ trầm tư một lúc, Hạng Tráng trầm giọng nói:

- Nếu quân Hán muốn báo thù, bọn họ sẽ ra tay ở hướng nào?

Gần như là cùng lúc, Lưu Bang cũng đang ở ngự tiền mở hội nghị.

Quân Hán hơn nửa tháng trước lui về Quan Trung, đại tướng nước Sở Cao Sơ mạnh mẽ trưng mảy vạn dân phu Hán Trung ở đường Kim Ngưu xây lên một tòa pháo đài, được gọi là “Kim Ngưu quan”. Lưu Bang đích thân dẫn đại quân tấn công mãnh liệt hơn tháng, tổn binh hao tướng vô số mà thủy chung không thể công hãm được Kim Ngưu quan, bất đắc dĩ, Lưu Bang đành phải lui quân về Quan Trung.

Bầu không khí hội nghị nghiêm trọng. Về mặt Lưu Bang sầm sì, Tiêu Hà, Trần Bình, Bạch Mặc, Chu Bột và đám văn võ trọng thần sắc mặt cũng khó coi. Lần này nước Đại Hán bị thiệt hại nặng nề. Việc đốc toàn bộ binh lực bắc chinh, tuy nói là đoạt được quận Cửu Nguyên nhưng cũng khiến cho quân Sở thừa dịp bắt ngờ đánh chiếm hai quận Ba Thục, thiệt hại quá lớn.

Không lâu sau tin tức lại đến, quân Sở không ngờ trên đường trở về Giang Đông lại tiêu diệt Lâm Giang quốc.

Nước Sở sau khi thôn tóm hai quận Ba Thục, bốn quận Lâm Giang thì diện tích quốc thổ mở rộng gấp mấy lần, số lượng nhân khẩu và tráng đinh cũng tăng lên không ít, so với nước Đại Hán, chỉ là nhiều chứ không ít.

Chỉ có Trương Lương là vẻ mặt bình tĩnh, nói:

- Đại vương, tái ông mất ngựa, họa phúc khó lường.

Lưu Bang nhíu mày, không hài lòng nói:

- Tử Phòng, đã đánh mất Ba Thục, còn gọi là Phúc sao?
- Vậy phải xem Đại vương nghĩ thế nào, đơn giản lấy tình hình của mình mà thấy, nước Đại Hán ta mất hai quận Ba Thục, không chỉ có diện tích quốc thổ bị giảm đi hơn nửa, số nhân khẩu cũng giảm mạnh gần hai triệu, chuyện này đích xác là không tốt.

Dừng lại một chút, Trương Lương lại nói:

- Tuy nhiên, nói gì thì nói, nước Sở sau khi chiếm Giang Lăng, Ba Thục cũng đem quyền chủ động chiến lược chấp tay dâng lên.

346. Chương 345: Xua Hồ Nuốt Sói

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 345: Xua hồ nuốt sói

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Còn có việc này nữa?

Lưu Bang nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Nói nghe xem nào.

Trương Lương khẽ mỉm cười, tiến lên chỉ vào bản đồ nói:

- Đại vương người xem, nước Sở vốn chỉ có năm quận Ngô Quận, Hội Kê, Đan Dương, Cửu Giang, Lư Giang, diện tích không lớn, nhân khẩu lại tập trung, cho nên Chính Lệnh hiểu rõ, nhưng hiện tại gia tăng thêm Hành Sơn, Nam Quận, Kiềm Trung, Trường Sa, Ba Quận cùng với Thục Quận, Chính lệnh lại không thể nắm rõ như lúc đầu vậy, đây là thứ nhất.

Thứ hai chính là, theo sự mở rộng quốc thổ của nước Sở, quân sự càng dễ dàng gặp phải sự công kích, nhất là bốn quận Lâm Giang cùng với hai quận Ba Thục lâu này không nằm dưới sự cai quản của nước Sở, dân tâm của dân chúng sáu quận này tuyệt đối không dễ dàng quy phục như vậy, thần nghĩ ít nhất trong vòng ba năm sáu quận này sẽ trở thành gánh nặng cho nước Sở.

Nói cách khác, ít nhất trong vòng ba năm, nước Sở phải tận lực tiêu hóa sáu quận này, đem quân lực chủ yếu để cố thủ sáu quận mới, tinh lực chủ yếu cũng dùng để thống trị sáu quận này. Nhưng trước khi sáu quận này chưa hoàn toàn được thu nhận thì nước Sở sẽ không có động thái gì lớn, điều này cũng chính là đem quyền chủ động chiến lược chấp tay dâng lên hay sao?

-Ồ, có chút đạo lý.

Lưu Bang nghe xong cũng kích động, sự việc thật đúng là như vậy.

Trầm ngâm một lát, Lưu Bang lại nói:

- Nếu đem so sánh nước Sở với một con rắn độc, vậy thì hiện tại con rắn này đã nuốt phải khối thịt béo, trước khi nó hoàn toàn tiêu hóa được khối thịt béo này thì sẽ không có hành động gì, mà Đại Hán ta lại hoàn toàn có thể nhân cơ hội này làm vài hành động, thí dụ như tiêu diệt nước Hàn, nước Yên, nước Triệu thậm chí cả nước Lương?

Từ lúc nước Lâm Giang diệt vong, thiên hạ hiện nay chỉ còn chín quốc gia Hán, Sở, Tề, Lương, Triệu, Yên, Hàn, Hoài Nam, Nam Việt, trong đó thật sự được coi là uy hiếp với Lưu Bang chỉ có ba nước là Sở, Tề, Lương, còn năm nước là Triệu, Yên, Hàn, Hoài Nam, Nam Việt căn bản Lưu Bang không để vào mắt.

Lúc đầu dựa theo kế hoạch của Trương Lương, Trần Bình “nước Đại Hán đầu tiên cần suy xét giải quyết là sự uy hiếp của người Hung Nô phương Bắc, sau đó phái một viên Thượng tướng dẫn một đội quân yểm trợ càn quét Hàn, Triệu, Yên, cuối cùng đốc binh lực xuất ra Hàm Cốc hợp với Tề đánh Lương. Sau khi tiêu diệt nước Lương sẽ lại dẫn quân xuống phía Nam rồi sẽ cùng mới quyết chiến với nước Sở, cuối cùng lại quay về đối phó với nước Tề.”

Chỉ tiếc là, vừa mới đi được bước thứ nhất đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quận Cửu Nguyên đã đoạt được, người Hung Nô đã đuổi đi, nhưng kho lúa lớn Ba Thục lại bị nước Sở chiếm mất.

Trần Bình trầm ngâm nói:

- Hiện tại nước Sở không rảnh để ý tới phía bắc, nước Đại Hán ta có thể nhân cơ hội này công khai phạt Hàn, Triệu, Yên. Nhưng nếu cứ như vậy sẽ khiến cho nước Sở thông dong có thời gian cùng với cơ hội tiêu hóa hấp thu bốn quận Kinh Tương, hai quận Ba Thục. Một khi nước Sở hoàn toàn hấp thu sáu quận này, muốn đoạt lại rất khó khăn.

Bạch Mặc cũng nói:

- Thần cũng nghĩ không thể để nước Sở thông dong có thời gian và cơ hội tiêu hóa.

Chu Bột cũng nói:

- Ba Thục có nơi hiểm yếu cách trở, rất khó công hãm, không bằng xuất binh đánh Kinh Tương? Chỉ cần cướp được bốn bộ Kinh Tương thì sẽ chặt đứt sự liên hệ chặt chẽ giữa hai quận Ba Thục cùng Giang Đông.

- Được.

Lưu Bang quả quyết nói:

- Vậy xuất binh đánh Kinh Tương!

Trương Lương lại khoát tay mỉm cười nói:

- Trực tiếp xuất binh có thể coi là lựa chọn tốt, nhưng chúng ta vẫn còn lựa chọn khác tốt hơn.

- Còn lựa chọn khác tốt hơn?

Lưu Bang nghe vậy kích động, la lên:

- Mau nói.

Trương Lương khẽ mỉm cười, nói:

- Vì sao chúng ta không Xua hổ nuốt sói?

- Xua hổ nuốt sói?

Lưu Bang mờ mịt nói:

- Ai là hổ? Ai là sói?

Trần Bình nghe vậy mí mắt cũng giật giật, nói:

- Tử Phòng huynh ý nói là, kích động quân Lương đi tấn công Kinh Tương?

- Đúng.

Đón nhận ánh mắt coi trọng của Lưu Bang, Trương Lương gật đầu thật mạnh, nói:

- Lương Vương Bành Việt chính là mãnh hổ, mà tướng Sở Bàng Ngọc đóng giữ ở Kinh Tương chính là ác lang, hổ lang tranh chấp, tất nhiên sẽ có một trận ác chiến.

Lưu Bang lại nói:

- Có thể được...Bàng Ngọc chính là ái tướng của Hạng Trang, Hạng Trang sẽ ngồi yên mà không quan tâm đến sao?

Trương Lương cười nói:

- Cao Sơ, Bàng Ngọc đều là tướng tâm phúc của Hạng Trang, bất kể là Cao Sơ lọt vào công kích hay là Bàng Ngọc có hiểm, Hạng Trang chắc chắn sẽ phát binh cứu giúp. Nhưng đại chiến liên tục qua đi, trong quốc khố nước Sở còn có bao nhiêu tiền lương chứ? Không có tiền lương, Hạng Trang làm gì có thể phát binh đi cứu viện?

Lưu Bang gật gù đầu, lại nói:

- Vậy thì Bành Việt thì sao, hắn sẽ xuất binh chứ?

Trương Lương khẽ mỉm cười, nói:

- Lương Vương Bành Việt đối nhân xử thế bạo ngược, lại trọng mặt mũi. Lần này Hạng Trang gây khó dễ cho hắn, đem quân Lương đùa giỡn vòng quanh, trong lòng Lương Vương đã vô cùng tức giận, Đại vương chỉ cần phái một người có sở trường ăn nói đến Định Đào nhắc lại việc này, Lương Vương tất sẽ thẹn quá hóa giận, nhất định sẽ đem quân tấn công Kinh Tương.

- Sở trường ăn nói.

Lưu Bang kích động nói:

- Vậy để việc này Tử Phòng xử lý.

Tỷ Lăng, Thượng thư phòng cung Sở vương.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, lo lắng nói”

- Đại vương, so với việc tướng quân Cao Sơ trấn thủ hai quận Ba Thục, thần càng lo lắng tướng quân Bàng Ngọc đóng ở bốn quận Kinh Tương. Nếu Lưu Bang có thể kích động được Bành Việt, vậy thì bốn quận Kinh Tương rất có khả năng bị lọt vào hai hướng giáp công Hán Trung, Nam Dương. Chỉ dựa vào ba vạn người của Bàng Ngọc, sợ là ngăn không được.

Vũ Thiệp gật gật đầu, cũng nói:

- Bốn quận Kinh Tương không thể so với hai quận Ba Thục, không có nơi hiểm yếu để thủ.

Trong lòng Hạng Trang cũng trầm xuống. Đúng vậy, trong bốn quận Kinh Tương thì Nam Quận, Hành Sơn quận không có nơi hiểm yếu để thủ, nếu chẳng may quân Hán, quân Lương từ Hán Trung, Nam Dương hai mặt giáp công, chỉ dựa vào ba vạn nhân mã của Bàng Ngọc thì tuyệt đối ngăn không được. Xem ra, cần thiết phải điều Cao Sơ từ Ba Thục tới Kinh Tương, ngoài ra, lại còn phải tăng binh lực tới Kinh Tương.

Nửa tháng sau, sứ giả Hán Vương nhanh nhẹn vào thành Định Đào.

Lương Vương Bành Việt cũng không chút chậm trễ, lúc này triệu tập quần thần tiếp kiến sứ giả Hán Vương long trọng tại đại điện cung Lương Vương. Khiến Bành Việt không ngờ chính là sứ giả Hán Vương lại là một thư sinh trẻ tuổi.

- Tại hạ Bạch Mặc, tham kiến Lương Vương.

Sứ giả Hán Vương mặc bạch y, cử chỉ phong độ.

- Bạch Mặc? Người là Bạch Mặc?

Bành Việt mặt hơi biến sắc, văn võ đại thần đứng hai bên sắc mặt cũng trắng dã. Bạch Mặc ở Kiếm Các phục kích quân Sở, sự tích Hạng Trang suýt chút nữa bị chết đã sớm truyền khắp thiên hạ, danh tiếng của người này khiến cho Sở Vương Hạng Trang mặt mũi xám ngoét lại là người như này.

Bạch Mặc vái chào, vẻ mặt điềm tĩnh nói:

- Đúng là tại hạ.

- Thật sự là hậu sinh khả úy.

Bành Việt gật đầu, lại nói:

- Không biết tiên sinh đến đây có chuyện gì?

Bạch Mặc lần thứ hai thi lễ, nói:

- Trước đây, nước Sở thừa dịp lúc ta đại chiến với Hung Nô đã đánh lén hai quận Ba Thục. Vương ta vì muốn báo thù Ba Thục quyết ý khởi ba trăm ngàn binh chia làm hai đường từ Thượng Dung, Võ Quan giết ra, nếu có thể được quân Lương ra tay tiếp viện, sau khi thành công sẽ lấy Nam Quân Hành Sơn quận để tạ ơn.

Bành Việt nghe vậy mỉm cười. Lưu Bang quả nhiên là tính kẻ giỏi. Quân Hán của hần ta đi công thành đoạt đất lại để cho đại quân nước Lương đi theo cứu viện để sống mái với đại quân nước Sở? Coi Bành Việt ta là kẻ ngốc à? Lập tức Bành Việt tức giận nói:

- Thật sự có lỗi, Đại Lương ta năm nay nhiều tai ương, thực lực của một nước không tăng, sợ là lực bất tòng tâm.

Bạch Mặc nghe vậy mỉm cười, rất không khách khí nói:

- Trên đường tại hạ tới Định Đào có nghe người ta nhắc đến Lương Vương, nói là Lương Vương đã già rồi, sớm đã không còn hùng tâm như năm xưa nữa. Tại hạ vốn không tin, nhưng hiện giờ thì tin. Lương Vương người thật sự già rồi, hùng tâm tráng trí năm xưa đã không còn chút gì rồi...

- Làm càn!

Thượng tướng quân Lưu Khấu đứng đầu Tả Hữu giận tím mặt, lập tức rút kiếm đặt lên cổ Bạch Mặc, lớn tiếng quát:

- Bạch Mặc, còn dám ăn nói bừa bãi, đừng trách bản tướng quân thủ đoạn độc ác vô tình!

Bạch Mặc khinh miệt liếc nhìn thành kiếm sắc bén đặt trên cổ mình, thản nhiên nói:

- Thượng tướng quân giết được một mình tại hạ, có thể giết được người khắp thiên hạ không?

Dừng lại một chút, Bạch Mặc lại nói với Bành Việt:

- Lương vương có thể ngăn được miệng tại hạ, nhưng có thể ngăn được miệng từ khắp thiên hạ không? Lương vương, người thật sự già rồi, đổi lại năm xưa, quân Sở khiêu khích người như vậy chỉ sợ người đã sớm nhắc binh quy mô đánh vào Giang Đông rồi, sao có thể giống như hiện giờ khiếp sợ trốn tránh chiến đấu với quân địch như vậy?

- Muốn chết!

Lưu Khấu lại gầm lên một tiếng trầm đục định ra tay.

- Chậm đã!

Bành Việt ngăn Lưu Khấu lại, nói với Bạch Mặc:

- Tiểu tử, quả nhân không già, trong lòng quả nhân hiểu rõ nhất, người không cần phải sử dụng cách khích tướng như vậy, quay về nói với Hán vương, nước Lương ta có thể khai chiến với nước Sở, tuy nhiên sau khi thành công, bốn quận Kinh Tương nhất định phải nhập vào dưới sự cai quản của nước Lương ta.

Trương Lương đoán trước không sai chút nào, Bành Việt quả thật là thẹn quá hóa giận.

Bành Việt này trời sinh tính bạo ngược, coi trọng sĩ diện. Lúc trước Hạng Trang kêu gọi muốn tụ hợp quân Hoài Nam, quân Lâm Giang cùng đánh nước Lương, cũng đã khiến ông ta không thích. Sau này sự việc đã chứng minh, việc này tuy là Hạng Trang dùng thủ thuật che mắt nhưng rõ ràng Hạng Trang lấy nước Lương để ngụy trang càng khiến Bành Việt thêm căm tức. Có khi nào Bành Việt chịu để mình trở thành quân cờ trong tay người khác?

Nếu không phải đại quân của Chung Ly Muội kẹp chặt ở giữa Mai Sơn Hoài Nam, quân Lương đã sớm đánh vào Cửu Giang rồi.

Hiện tại, Bạch Mặc lại đi đổ thêm chấu dầu trên đầu Bành Việt, ngọn lửa trong lòng Bành Việt lập tức bùng cháy mạnh mẽ. Miệng ông ta nói là không để ý tới việc khích tướng của Hán Vương, nhưng trên thực tế lại đồng ý với điều kiện của Hán Vương. Hiện tại ông ta đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh, biến thành một con sư tử nổi giận.

Thấy Bành Việt mắc bẫy, Bạch Mặc mỉm cười nói:

- Chỉ cần quân Lương có thể đánh chiếm bốn quận Kinh Tương, Vương ta tuyệt đối không ý kiến.

- Vậy thì cứ quyết định như thế.

Bành Việt lại vung tay lên, cao giọng nói:

- Nửa tháng sau, mặc kệ là Hán Vương có xuất binh hay không, quả nhân cũng sẽ đích thân dẫn đại quân nam chinh Kinh Tương.

Bành Việt còn nửa câu không nói ra, nửa câu này chính là, đến lúc đó quả nhân sẽ nắm quyền khống chế toàn bộ thiên hạ, là Lương Vương Bành Việt, chứ không phải là Hán Vương Lưu Bang.

- Vậy thì, tại hạ cáo từ.

Bạch Mặc thông dong vái chào, xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Bạch Mặc vừa mới đi, toàn bộ đại diện xôn xao. Tướng quốc Trương Thuyết, Thượng Đại Phu Đình Hoàn, Trung Đại Phu Hề ý đều tiến lên khuyên bảo Bành Việt thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Tuy nhiên Thượng Tướng quân Lưu Khấu, Thứ Tướng quân Hồ Triếp lại xoa tay vô cùng hưng phấn. Bọn họ đã sớm mong ngóng có thể đánh một trận lớn với nước Sở rồi.

347. Chương 346 Đoạt Thực Miệng Hồ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 346 Đoạt Thực Miệng Hồ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quần thần tham dự triều hội phần lớn đã tản đi, trong đại diện Nhạ Thiên chỉ còn lại bốn người, Lương Vương Bành Việt, Tướng Quốc Hạ Thuyết, Thượng Tướng Quân Lưu Khấu, cùng với Quân Sư Triệu Viêm.

Nổi bực tức trong lòng Bành Việt đã lắng xuống, nghĩ lại có chút hối hận, tuy nhiên hối hận cũng chỉ là hối hận, Bành Việt cũng sẽ không biểu hiện trên mặt, lại càng không nói ra miệng, yấn là người vô cùng vẻ mặt vô cùng tốt, vitrong thể diện, có đôi khi biết rõ núi đao biển lửa phía trước hấn cũng sẽ kiên trì xông lên.

Ý kiến đại thần chia làm hai phái hoàn toàn trái ngược nhau, Tướng Quốc Hạ Thuyết đứng đầu văn thần kiên quyết phản đối dụng binh đánh Kinh Tương, còn lại Thượng Tướng Quân Lưu Khấu cầm đầu võ tướng toàn lực ủng hộ, hiện tại, tất cả đại thần chỉ có quân sư Triệu Viêm vẫn chưa tỏ rõ thái độ khiến Bành Việt rất muốn nghe ý kiến của Triệu Viêm.

Triệu Viêm trầm ngâm một lát, nói:

- Đại Vương, đối với việc dụng binh đánh Kinh Tương, giống như cho đoạt miếng ăn từ miệng hổ. đoạt thực.

Bành Việt im lặng không nói, hấn hiểu điều Triệu Viêm nói chính là sự thật, Kinh Tương chính là vị trí trọng yếu liên kết Ba Thục với Giang Đông, Hạng Trang dốc toàn sức lực, mới đoạt được Ba Thục từ trong tay Lưu Bang, há lại có thể cam tâm rời Kinh Tương sao? Huống chi Sở Quốc còn có thủy quân sắc bén, chỉ lợi Kinh Tương, đường thủy nhiều lại có thủy đạo,, muốn đoạt Kinh Tương từ trong tay quân Sở quân, cũng chẳng phải đoạt miếng ăn từ thực miệng hổ sao?

Hạ Thuyết vẻ mặt rung lên, đưa mắt nhìn Triệu Viêm, hỏi:

- Ý quân sư là không lấy Kinh Tương nữa sao?

Ngoài dự đoán của mọi người, Triệu Viêm lại lắc đầu, nói tiếp:

- Tuy nhiên, theo Đường Kim Hoàng Thượng phân tích đại thế thiên hạ hiện nay cho thấy, bảo thủ chỉ có thể ngồi chờ chết, đoạt thực miệng hổ cũng vẫn có thể xem như một con đường sống.

- Bảo thủ chỉ có thể ngồi chờ chết?

Hạ Thuyết nhú mày, nói:

- Vậy là có ý tứ gì?

Triệu Viêm thở dài, bất đắc dĩ, nói:

- Tướng Quốc phải hiểu rõ hơn tại hạ, hai nước Sở Hán kiên quyết cải cách, chăm lo việc nước, mười năm nay thực lực quốc gia không ngừng phát triển, nhân khẩu càng ngày càng tăng, nếu Đại Lương ta bảo thủ, so với hai nước Sở Hán chênh lệch càng lúc càng lớn, việc này cũng chẳng phải là ngồi chờ chết sao?

Hạ Thuyết có chút oán hận, liếc nhìn Bành Việt một cái, không hề biện bạch.

Lại nói tiếp, Hạ Thuyết cũng mong muốn Lương Quốc sẽ biến pháp, hắn cũng muốn làm theo hai nước Sở Hán, khiến thế huân, hoàng thân Lương Quốc cùng dân đen nhất thể đều phải nạp lương, nhưng rất cực, bởi vì Bành Việt phản đối nên không giải quyết được gì, hai nước Sở Hán biến pháp được Hạng Trang, Lưu Bang ủng hộ rất lớn, nhưng Lương Vương có như vậy đâu? Việc này có thể trách hắn sao?

Triệu Viêm lại nói tiếp:

- Hai nước Sở Hán mới thành lập biến pháp, tiếp đến muốn so bì thực lực của một nước cũng đã không được, nhưng chúng ta còn có cơ hội so đấu thực lực quân sự, chỉ cần Đại Lương có thể rèn luyện chiến binh lấy chiến tranh dưỡng chiến tranh, có thể tạo ra một đội quân tinh nhuệ dũng mãnh thiện chiến, là vẫn còn có cơ hội tranh đoạt thiên hạ cùng hai nước Sở Hán, nếu như vậy, muốn tự bảo vệ mình cũng không vấn đề gì.

Bành Việt trong lòng ưng thuận, thực lực là nhược điểm của Đại Lương, cũng là chuyện nhỏ không có gì đáng nói, chỉ cần có thể trưng dụng một đội Hồ Lang chỉ sự tinh nhuệ thiện chiến, nói về hai nước Sở Hán cường thịnh có năng lực gì hơn Đại Lương của hắn sao?

Hạ Thuyết, nói:

- Theo ý của quân sự, Đại Lương ta đích xác không thể bảo thủ, đích xác cần lấy dĩ chiến dưỡng chiến, thành lập một đội chỉ sự tinh nhuệ, vậy không cần phải dụng binh đánh Kinh Tương, đến Sở Quốc đoạt thực mệnh hồ? So với Sở Quốc, Hà Bắc Triệu Quốc, Hà Đông Hàn Quốc hay là Hoài Nam Quốc cũng không phải dễ dàng đối phó?

Triệu Viêm cười khổ nói:

- Tướng Quốc, các nước Hàn, Triệu, Yên, Tề đều là liên bang của Đại Lương ta, nếu tấn công hai nước Hàn Triệu cũng chỉ, bị bêu danh bội bạc cũng đành thôi, nhưng nếu Hàn Triệu cầu cứu Hán Tề, phần lớn Lưu Bang, Hàn Tín sẽ phái đại quân theo hai hướng đánh Đại Lương ta, đến lúc đó, nói không chừng nước Sở Quốc cũng sẽ xuất binh, như vậy, Đại Lương ta nguy mất.

- Như vậy Hoài Nam Quốc thì sao?

Hạ Thuyết, nói:

- Hoài Nam Quốc là liên bang của Sở Quốc, rất cực nếu đánh thì sao?

- Hoài Nam Quốc cũng không được.

Triệu Viêm lắc đầu, nói:

- Bởi vì Lưu Bang, Hạng Trang, Hàn Tín đều không hy vọng Đại Lương ta tiêu diệt Hoài Nam Quốc, nếu Đại Lương ta tấn công Hoài Nam, không chừng Hán Quốc, Tề Quốc, Sở Quốc sẽ liên kết can thiệp, Đại Lương ta sẽ cùng lúc bốn phía thụ địch lâm vào hiểm cảnh.

- Chỉ có lấy Kinh Tương hoặc là Hổ Trung còn có khả năng.

Ngừng lại một chút, Triệu Viêm lại nói:

- Với Theo Hán Quốc mà nói, Lưu Bang hy vọng Đại Lương ta có thể cùng Sở Quốc đánh tới lương bại câu thương, hắn ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi, Lưu Bang chẳng những không ngăn cản chúng ta tấn công Kinh Tương, thậm chí còn ủng hộ chúng ta, Đại Vương không ngại có thể bàn thảo cùng hắn.

Bành Việt bùi môi không để ý tới sự ưu đãi như vậy.

Triệu Viêm cười khỏ, lại nói tiếp:

- VớiTheo Sở Quốc mà nói, vừa mới trải qua hai trận đánh lớn, nhất là trận chiến Hoài Nam, khiến cho thực lực, quân lực Sở Quốc tiêu hao rất lớn, trong thời gian ngắn, Sở Quốc khó triệu tập đại quân tới Kinh Tương cùng Đại Lương ta quyết chiến, đến lúc đó, chúng ta chỉ phải đối đầu với mấy vạn nhân mã của Bàng Ngọc, vẫn là có vài phần thắng.

Lưu Khấu bỗng nhiên chen vào nói:

- Đừng quên còn có thủy quân của Chung Ly Muội!

Tại Mai Sơn Hoài Thủy, quả thực Lưu Khấu ném đủ trái đắng bởi thủy quân của quân Sở quân.

Triệu Viêm phẩy tay áo, mỉm cười, nói:

- Có thể nói Chung Ly Muội là một danh tướng, thủy quân Sở Quốc cũng đích xác khó chơi, tuy nhiên Nam quận, Hành Sơn quận đường sông không nhiều lắm, thủy quân rất khó có đất dụng võ, trừ khi tấn công vùng sông nước hai quận Nam Ngạn Kiềm Trung, Trường Sa, nếu không, thủy quân Sở Quốc không phát huy được tác dụng gì.

Hạ Thuyết, Lưu Khấu và Triệu Viêm đưa ánh mắt tập trung nhìn tới Bành Việt.

Bành Việt hung hăng gờm lắm lắm, trầm giọng nói:

- Như vậy là đã định rồi, quả nhân đích thân dẫn một trăm nghìn quân chinh phạt Kkinh tTương,. Thượng Tướng Quân, Quân Sư cùng theo quả nhân xuất chinh, Tướng Quốc ở lại giám quốc!

Rốt cuộc Bành Việt để lại tâm mắtcũng đã , không đem toàn bộ mười năm vạn quân đi, mà để lại năm vạn quân trong nước.

TỷChủng Lăng, Sở Vương cung.

Hạng Trang đang ngủ trưa tại hậu hoa viên, bỗng nhiên một thanh âm ỹ khiến Hạng Trang bừng tỉnh, nghiêng tai lắng nghe, hình như là một đám hải đồng đang tranh chấp ở không xa phía sau núi.

Lập tức Hạng Trang đứng dậy, lặng yên đi tới phía sau núi.

Ở bên ngoài nhìn lại phía sau núi, chỉ thấy mấy đứa trẻhải đồng đang ở dưới một gốc cây tranh cãi ầm ĩ, sáu huynh đệ Hạng Chính, Hạng Trị, Hạng Thuật, Hạng QuyềnVõ, Hạng Vọng, Hạng Dũng cũng đều ở đó, còn có một cô bé tóc rẽ tết bím tóc nha sừng, phần trang ngọc mỗ, đáng yêu tới cực điểm. Đó chính là trưởng nữ Hạng Ngọc Anh được Hạng Trang thương yêu nhất.

Ngoài ra, còn có hơn mười đứa trẻhải đồng khác, mà Hạng Trang không biết.

Mười đứa trẻhải đồng này chia làm vài trận doanh, bảy tám đứa đi theo Hạng Thuật, Hạng Vọng đứng ở cây thang, ba bốn đứa đi theo Hạng Trị, Hạng Quyền, Hạng Dũng đứng ở gần gốctrèo lên cây, chỉ có một thiếu niên và Hạng Ngọc Anh đi theo Hạng Chính đứng ở bên ngoài di chuyển cái rương, hiển nhiên, mấy tiểu tử kia đều muốn ăn cây mạn, tuy nhiên không có cách nào.mỗi một nhóm có một cách khác nhau.

Hạng Trang có phần hưng trí, lập tức núp mình đứng coi.

Hơn nửa ngày trôi qua, Hạng Thuật, Hạng Vọng bọn họ đưa đến vài cái thang dài, cũng đều không tới, Hạng Trị, Hạng Quyền và Hạng Dũng bọn họ đều ở trên cây, nhưng chỉ hái được chút ít mạn xanh gần thân, xem vẻ mặt bọn họ sau khi ăn mạn, dường như không cảm thấy ngon.

Bọn nhỏ đại khái có chút mệt, bắt đầu đứng lên vui đùa ầm ĩ, dọn mấy chiếc hòm bên ngoài, khi đó Hạng Chính trở thành đối tượng giễu cợt của bọn nhỏ. Hạng Trị, Hạng Quyền, Hạng Thuật thì không nói tới, nhưng mấy con cháu huân thích không ngờ cũng dám giễu cợt Hạng Chính, điều này làm cho Hạng Trang cũng có chút căm tức, con mẹ nó, Chính nhi ngu dân cũng là con cả của ta!

Hạng Chính một điểm không chút để tâmý, trong đầu còn đang buồn bực suy nghĩ tới mấy chiếc hòm dưới tàng cây.

Thiếu niên cùng Hạng Chính cùng, Hạng Ngọc Anh cùng nhau di chuyển chiếc rương rõ ràng là có quan hệ rất tốt với Hạng Chính lắm, vì bảo vệ Hạng Chính, không ngờ bị té ngã rất mạnh, dường như bị Hạng Trị đánh một trận, tuy rằng bị đánh mặt mũi bầm dập, nhưng vẫn gào khóc xông lên, tuy nhỏ tuổi, đã có dũng khí, đúng là một nam nhi không biết là con nhà ai.

Đang nhìn lên, bỗng nhiên phía sau có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Tấn Tương đi nhanh tới, hơn nữa trên mặt có vẻ nghiêmmưng trọng, Hạng Trang không muốn quấy nhiễu nghĩ bọn nhỏ quấy, liền tiến ra nói:

- Tử Thành, có chuyện gì vậy?

Tấn Tương vội vàng chấp tay thi lễ, gấp giọng nói:

- Đại Vương, Lương Quốc có động tĩnh khác thường!

- Vậy sao?

Ánh mắt Hạng Trang rất mãnh liệt, lập tức nói:

- Mau, cùng ta đến thượng thư phòng.

Khi Hạng Trang vội vàng đi vào thượng thư phòng, đám người Hạng Tha, Hạng Đà, Tất Thư, Bách Lý Hiền đã chờ sẵn.

Quân thần đứng nhìn. Khuất Bất Tài lấy trong ống tay áo ra một quyển mật tin đưa cho Hạng Trang, nói:

- Đại Vương, thần vừa mới nhận được báo cáo đưa thư của Định Đào, đại quân Lương Quốc từ Lệ quận, Đông quận, Trần quận, Dĩnh Xuyên quận tập kết tại Nam Dương quận, Định Đào cũng cho hay quân Lương quân hôm qua đã xuất phát hướng tới

Nam Dương.

- Nam Dương?

Hạng Trang vội vàng xem tin mật, trầm giọng nói:

- Quân Lương quân thực dám có chủ ý đánh Kinh Tương?

Vũ Thiệp nói:

- Tên Bành Việt này cũng không hề đơn giản, không ngờ nghĩ ra kế đuổi hổ nuốt lang?

- Không phải vậy!

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, nói:

- Bành Việt không có nghĩ ra kế đuổi hổ nuốt lang, nhưng dưới có Triệu Viêm, Hạ Thuyết chẳng lẽ không tính được sao? Đây là kế đoạt thực miện hổ của quân Lương. Quân.

- Hổ đoạt miện thực ? !

Hạng Trang nói:

- Đoạt cái rắm, Quả nhân để hổ nuốt dễ dàng!

Hạng Tha thi lễ, nhắc nhở Hạng Trang, nói:

- Đại Vương, quốc khố chỉ còn tồn lại hai mươi vạn thạch lương thực, nếu quay lại đại chiến Kinh Tương lần nữa, cần phải vay mượn lương của các đại thế gia.

Hạng Trang nhíu mày, vấn đề thiếu lương thực, đã là vấn đề phức tạp của Sở Quốc từ lâu.

Mười năm nay, thực lực Sở Quốc không ngừng phát triển, nhân khẩu càng ngày càng tăng, duy về khoản lương thực, cho tới bây giờ không quá dư dả, lúc trước có hơn triệu thạch lương cũng là bao năm tích trữ, nhưng đánh xong Ba Thục, Hoài Nam, triệu thạch lương thực này cũng chỉ còn đầy, tuy nói Ba Thục là kho lúa lớn, nhưng góp vào quốc khố thực sự đâu còn chi.

Trên thực tế, hai quận Ba Thục, bốn quận Kinh Tương cục diện hoàn toàn không được ổn định, Lệnh Doãn phủ đã phái đi Quận Thủ, trưởng huyện lệnh và quan viên đến nhận chức, nhưng những quan viên này vừa mới bước chân vào, năng lực chênh lệch, trong khoảng thời gian ngắn có thể đứng vững cũng là không tồi, nếu muốn mở rộng quy mô đánh mắt, ít nhất phải mất năm rưỡi.

- Cao Sơ đến Giang Lăng saorồi chứ?

Hạng Trang thở dài, hơn một tháng trước, Hạng Trang cũng đã hạ chiếu, điều Bàng Ngọc tới đất tThục Trung, Cao Sơ thì thay phiên đến Kinh Tương, hiện giờ, chỉ có thể kỳ vọng vào viên mãnh tướng Cao Sơ này.

348. Chương 347: Chủ Động Xuất Kích

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 347: Chủ Động Xuất Kích

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tại Giang Lăng, Cao Sơ đang ở dưới sự vây quanh của Từ Khương, Phá Quân đi tuần tra xung quanh thành.

Giăng Lăng kỳ thực chính là Sính Đô thủ đô của cổ Sở đô thành, từ Sở Văn Vương cho đến Cộng Úy, Giang Lăng đã là trở thành kinh thành nhiều năm, nơi này thành trì phòng thủ kiên cố, vững chắc không cần bàn cãi, xung quanh thành trì có sông đào bảo vệ rất rộng lớn lại còn sâu thẳm, đơn giản lấy mức độ kiên cố phòng thủ thành để luận, chỉ sợ ngay cả Tỷ Lăng cũng phải thua kém.

Tuy nhiên, dựa trên các loại phương tiện, Giang Lăng không thể cùng so sánh với Tỷ Lăng.

Nói về nhân khẩu Giang Lăng cũng chỉ có không đến năm mươi ngàn vạn người, kém xa so với ba trăm nghìn người của Tỷ Lăng.

Nhưng tại triều đình Sở Quốc, vẫn còn vài lời bàn tán hiện tại còn , cho rằng Tỷ Lăng an phận ở Giang Đông, khoảng cách tới Ba Thục quá mức xa xôi, rất khó tiến hành khống chế Ba Thục có hiệu quả, cho nên hẳn là nên đem đô thiên hướng tới Giang Lăng trở thành thủ đô, vị trí địa lý Giang Lăng không cần phải bàn cãi, phía tây chặnách Ba Thục, phía đông khống chế Giang Hoài, phía nam gần vớitiếp Ngũ Linh, phía bắc nhìn vềvòng Trung Nguyên, tuy nhiên làm thủ đô không được thích hợp!làm thủ đô thật quá thích hợp.

Tuy nhiên, so với những người ủng hộ dời đô, những người phản đối dời đô lớn hơn rất nhiều, hơn nữa đạo lý rất rõ ràng, một số người có địa vị không muốn từ bỏ lợi ích trong tay, thí dụ như huân thích đặt mua sản nghiệp huân thích ở Tỷ Lăng, nếu thủ đô hướng tới Giang Lăng, như vậy tất cả đầu tư trước đây toàn bộ trôi nổi, đương nhiên bọn họ không cam lòng.

Còn có sĩ tộc Giang Đông, một khi thủ đô dời đến Giang Lăng, bọn họ bị mất nhiều ưu đãi.

Vua và dân nghi luận xôn xao, Sở Vương Hạng Trang chưa bao giờ tạo ra sự biểu quá thái như vậy, tuy nhiên, giống như Bách Lý Hiên, Tất Thư cũng có thể mơ hồ đoán được, kỳ thực là tán thành Hạng Trang tán thành rời đô, chỉ có điều hiện tại điều kiện và thời cơ dời đô vẫn chưa chín muồi, cho nên Hạng Trang mới ần nhẫn trong lòng, một khi thời cơ đã đến, Hạng Trang nhất định phải dời đô.

Phá Quân vừa đi vừa nói với Cao Sơ:

- Tướng Quân, Giang Lăng thành cao, hào sâu, vả lại lương thảo sung túc, trong thành lẩn cây, lồi thạch, mãnh dầu hỏa, và vật tư thủ thành chồng chất như núi, mặt tướng nghĩ cùng lúc năm mươi vạn đại quân trăm nghìn đại của Hán Lương đến tấn công, chúng ta cũng có thể ứng phó, ít nhất thủ vững trong vòng nửa năm, tuyệt đối không thành vấn đề.

Cao Sơ im lặng lắc đầu, thiên hạ này vốn không có thành nào không công phá được!

Đại Vương sớm đã nói, Tỷ Lăng không có nhiều khả năng phát binh cứu viện đến đây hết thảy chỉ dựa vào chính mình!

Không phải Sở Quốc không có binh, mà là Sở Quốc không có lương thực, có câu : đại quân chưa động, lương thảo đi trước. Nhà kho lớn lương thực cũng không còn, làm sao lại có thể điều động viện quân đến? Trừ khi Đại Vương hạ quyết tâm đến, nhưng làm như vậy chính là đoạt miếng ăn thực trên miệng sĩ tộc và dân chúng Kinh Tương, rốt cục bảo vệ cho Kinh Tương, khiến phần lớn mất đi lòng dân, mất nhiều hơn được.

Nhưng mà, chỉ dựa vào năm vạn người thủ vững Giang Lăng trong sáu tháng? Nói thì dễ làm thực khó, ai biết đại quân Hán Lương dùng thủ đoạn gì tiếp cận? Thủy ngập? Hỏa công? Hoặc trực tiếp đào thành? Cổ Khôn thủ Giăng Lăng chờ quân địch đánh tới trước cửa, vô cùng bị động, không phù hợp với cách đánh của Cao Sơ, Cao Sơ hẳn phải chủ động xuất kích, cự định ngoài biên giới.

Lui lại giữ Giang Lăng hẳn là cùng đường, là lựa chọn bất đắc dĩ.

Tuy rằng Từ Khương đi theo phụ tá không lâu, nhưng rõ ràng đoán được tâm ý của Cao Sơ, lập tức hỏi:

- Tướng Quân không muốn chủ động xuất kích, chống đỡ kẻ địch ngoài biên giới sao?

Cao Sơ dừng chân lại, đứng ở lỗ châu mai, nói:

- Đại Vương đã nói qua, tiến công mới là cách phòng ngự tốt nhất!

Ngừng lại một chút, Cao Sơ lại rút hoành đao đi trên thành hai vòng, nói:

- Dựa vào tin tình báo từ Ô Mộc Nhai, ba trăm nghìn quân Hán, một trăm nghìn quân Lương, đang từ ba phía Thượng Dung, Võ Quan, Uyển huyện cấp tốc tiến tới Giang Lăng, chậm nhất thì hơn một tháng sẽ tới Giang Lăng, ta nghĩ ăn Lương quân sẽ ăn từ Uyển thành trước!

Phá Quân nghe vậy hút một ngụm linh khí, nghiêm nghị nói:

- Tướng Quân, Lương quân có chừng một trăm nghìn!

Phá Quân không thể không giật mình, tuy nói Kinh Tương không tăng binh, nhưng sau khi vừa mới tăng binh, quân Sở quân tại Kinh Tương cũng chỉ có năm vạn người, quân tinh nhuệ Hồ Bí Doanh cũng chỉ có mười nghìn nghìn lão binh, dựa vào năm vạn người muốn nghĩ ăn tươi luôn một trăm nghìn Lương quân của Bành Việt, mở cái gì vui đùa? Bành Việt cũng không phải là kẻ ngu đần, một trăm nghìn Lương quân lại càng không phải gà đất chóc ngói.

- Một trăm nghìn binh sao?

Cao Sơ lãnh đạm nói:

- Trận chiến Cự Lộc năm đó, hai trăm nghìn quân tinh nhuệ quân Tần quân cũng không cấp diệt được năm vạn quân của Tiên Vương sao?

Ngừng lại một chút, Cao Sơ lại nói:

- Trên thế giới này, không có bất cứ chuyện gì không làm được, mấu chốt xem người có đảm đương được hay không? Có quyết tâm hay không? Có nghị lực hay không? !

Từ Khương trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói:

- Tướng Quân, có lẽ thật là vẫn còn cơ hội!

- Đúng vậy!

Cao Sơ thoáng chớp mắt lộ ra ánh sao, nhìn Từ Khương, nói:

- Nó trông tầm mắt của người. Nói cách nhìn của người đi.

Từ Khương giơ tay phải lên, duỗi ba ngón ra, cao giọng nói:

- Tại hạ nghĩ rằng, quân ta có ba nhân tố có lợi:

Thứ nhất, bất kể quân Hán hay quân Lương, đều tuyệt đối không thể tưởng tượng được quân ta dám lấy nhược binh chủ động xuất kích, mà trong Tôn Tử binh pháp có giảng ‘ Xuất kỳ bất ý, công kỳ bất bị’ (đánh bất ngờ, tấn công bất ngờ)

- Đúng vậyỪ, rất có lýchính là đạo lý này.

Cao Sơ gật gật đầu, nói:

- Còn có gì nữa?

Từ Khương ngừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Tiếp đến, Lương Vương Bành Việt vẫn chỉ là Bành Việt trước kia, một trăm nghìn Lương quân mười năm trước chưa chắc đủ sắc bén chống đỡ một đội Hồ Lang quân.

- Vậy sao?

Cao Sơ nhú mày, nói:

- Người nói lời này có ý tứ gì?

Từ Khương, nói:

- Mười năm trước quân Lương từ trong biển máu núi thi thể Thi Sơn đi ra, không có chút khoa trương, một trăm nghìn người kia chính là một trăm cái đầu người dùng máu nuôi nấng mãnh hổ, cho nên sắc bén không thể đỡ!

Ngừng lại một chút, Từ Khương lại nói tiếp:

- Nhưng từ nay cho đến mười năm nay Lương quân đã không đánh qua trận lớn nào nữa, đã không dựa quá nhiều vào sự giết chóc để duy trì ến sức chiến đấu của quân đội, mười năm không chiến đấu, mười năm không chém giết, bọn họ có thể còn giữ lại bao nhiêu giữ vài phần tâm huyết sao?

Lập tức hai con mắt Cao Sơ sáng như ánh sao, tên tiểu tử Từ Khương này nói rất có đạo lý.

Quân Sở có cơ chế trang bị đầy đủ, cũng có quân kỷ sâm nghiêm, vừa đó hơn nữa lại có là ba đại doanh lão binh cầm quân ba đại doanh, bình thường cũng nhất định phải duy trì huấn luyện nghiêm khắc, bởi vậy mười năm không đánh giặc, quân Sở vẫn là một đội quân tinh nhuệ dũng mãnh thiện chiến, nhưng quân Lương quân không phải vậy, chế độ thưởng phạt khuyến khích quân công thưởng và kỷ luật quân đội của quân chế độ quân kỷ Lương quân hoàn toàn kém!

Mười năm sống an nhàn sung sướng, cũng đủ đục khoét tâm huyết của một nam nhân!

Hiện tại Lương quân, vẫn có một đội hổ lang gào thét giống năm đó sao?

Phá Quân bỗng nhiên nhẹ giọng trầm nói:

- Hiện tại quân Lương không thể so sánh với năm xưa, ta có tộc đệ dưới trướng Chung Ly Tướng Quân làm dưới trướng Khúc Trướng, hẳn cử mang theo một đội tên thám báo từ Mai Sơn nói có đụng với một đội thám báo của quân Lương quân phạm nhất ý vào, hai mươi người đầu với đến ba mươi tên quân Lương quân, kết quả bọn họ đã chết tám, Lương quân chết mười sáu, cũng không biết có phải quân Lương quân năm đó hay không?

Cao Sơ nói tiếp:

- Mặc kệ sức chiến đấu quân Lương quân trước đó như thế nào, còn nhân tố có lợi thứ ba?

Từ Khương nói:

- Nhân tố thứ ba chính là thủy quân, vài ngày tới qua, Chung Ly Tướng Quân dẫn hai vạn thủy quân đuổi tới Giang Lăng, dựa vào thủy quân cùng với đường thủy sông Hán Thủy, bất cứ lúc nào quân ta cũng có thể quay về sau đánh bọc vu hồi sau sườn quảng Lương quân, cắt đường lui của quân Lương quân!

Cao Sơ thoáng chốc trầm mặc, chỉ có con người ngẫu nhiên lộ ra ánh quang, biểu hiện tính toán bên trong nội tâm hẳn, chủ động xuất kích, hay là tử thủ Giang Lăng?

Nam Dương quận, Uyển huyện.

Một trăm nghìn đại quân Lương Quốc giống như châu chấu tàn sát bờ bãi ngoại thị trấn Uyển, tuy rằng Uyển huyện là quốc thổ Lương Quốc, nhưng dân chúng này vẫn bị quân Lương cướp bóc, nơi đại quân đi qua, người dương kê bò dê gà vịt và súc vật đều bị cướp không còn, lương thực tích trữ từng nhà tồn lương đều bị cướp hầu như không còn, duy độc như thế nào cũng không giết người. chỉ duy nhất là không giết người.

Bành Việt chỉ nghiêm lệnh không cho giết người, nơi này dù sao vẫn do Lương Quốc cai trị.

Về phần hiện tượng bắt gian dân, cướp bóc, Bành Việt cũng không để ý tới, hẳn căn bản cũng lười quản, hẳn nhận thấy xem ra hẳn, một đội quân không bắt không cướp quân không được, vậy có còn là quân đội sao? Quân đội nên có dáng bộ của quân đội, sĩ tốt nên kiểm chế dã tính phóng đảng, nếu không làm sao có tâm huyết, làm sao tới sức chiến đấu?

Huống chi, quốc khố Lương Quốc cũng tồn lương không nhiều, không cướp đoạt, một trăm nghìn đại quân ăn bằng cái gì?

Đây vẫn là ở Uyển huyện, vẫn là nơi Lương Quốc cai trị, nếu là vào Kinh Tương, nếu là thuộc Sở Quốc cai trị, quân Lương quân không chỉ có bóc lột, mà còn đốt nhà giết người, quân Lương quân kia danh là hổ lang danh chấn thiên hạ, sẽ khiến quân Sở quân run như cây sậy, trẻ nhỏ Kinh Tương nghe thấy Lương quân chỉ mệnh không dám ra khỏi nhà.

Đại quân đang hành quân, bỗng nhiên trung quân Giáo Úy Bành Minh bỗng nhiên giục ngựa tiến lên:

- Đại Vương, Huyện lệnh Uyển thành cầu kiến.

- Huyện lệnh Uyển thành?

Bành Việt nhíu mày, có chút không hài lòng nói:

- Lúc này, gây nên chuyện gì?

Tiếng nói vừa dứt, bên kia giọng nói của Huyện lệnh Uyển thành kích động vang lên:

- Đại Vương, lúc này là thời kỳ giáp hạt, không thể phóng túng binh lính cướp đoạt lương thực, nếu không dân chúng Uyển huyện sẽ không có đường sống, Đại Vương, tất cả đều là dân chúng Lương Quốc, tất cả đều là con dân của ngài, ngài không thể không quản chưa. . .

Khi này quân sư Triệu Viêm muốn nói vài câu, Bành Việt không kiên nhẫn lệnh cho Bành Minh, nói:

- Mau xuống dưới xử lý đi!

- Rõ!

Bành Minh âm âm tuân lệnh hô lớn, vung tay lên quá đầu, sớm có hai gã thân binh tiến lên không khỏi phân trần đi tới Huyện lệnh Uyển thành, sau đó ném tới cạnh đường lớn, Huyện lệnh Uyển thành thân bò trên đường, khi muốn hô lớn vài câu, thì xe ngựa của Bành Việt đã sớm đi xa, chỉ có tiếng gió cuộn cuộn, dừng mãnh vào trong miệng hắn.

Triệu Viêm nhìn tới lắc đầu, lẽ nào vì dân chúng chờ lệnh của Huyện lệnh, mà Lương Vương đối đãi như thế sao?

Hộ trưởng đội úy Quân Giáo úy Thân Đồ Gia cũng lắc đầu, thấp giọng thở dài nói:

- E rằng dân chúng Uyển huyện gặp nạn.

- Việc này đáng gì sao?

Thượng Tướng Quân Lưu Khấu giục ngựa tiến lên, dù ngập nước cũng không để tâm nói:

- Uyển huyện tuy là đại huyện, cho dù toàn bộ dân chúng chết đói, cũng đáng gì sao?

Triệu Viêm nghe được trợn mắt há mồm, đột nhiên thấy Lưu Khấu vô cùng xa lạ.

Triệu Viêm cùng Lưu Khấu suốt mười năm làm quan đồng triều, trước kia thật đúng là không nhận thấy, Lưu Khấu lại lãnh huyết như vậy! Một huyện lớn, trong mắt Lưu Khấu không đáng nhắc tới? bBa bốn vạn nhân khẩu, trong mắt hắn giống như heo chó không hề giá trị? Không ngờ hắn nói, cho dù toàn bộ dân chúng trong huyện chết đói, chuyện kia lại như thế nào?

Còn có Lương Vương Bành Viêt, lãnh huyết bạo ngược, so với trình độ Lưu Khấu chỉ có hơn không có kém!

Triệu Viêm đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, hắn thực sự còn phải ở lại Lương Quốc sao? Hắn thực sự còn phải thay Bành Viêt liều mạng tính kế sao?

349. Chương 348: Mộ Phần Lương Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 348: Mộ Phần Lương Quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tỷ Lăng, thượng thư phòng Sở Vương.

Hạng Trang đang nhìn bản đồ Kinh Tương trên tấm bình phong không khỏi trầm tư, ngân khố quốc gia đích xác không có tồn lương, gần hai trăm vạn thạch lương thực toàn bộ giải tới Giang Lăng, có thể phái bao nhiêu viện quân cũng phải, tuy nhiên phải nhiều viện quân cũng không được, nhưng Hạng Trang cũng không thể buông lỏng cuộc chiến Kinh Tương.

Cuộc chiến Kinh Tương liên quan đến vận mệnh quốc gia!

Cao Sơ là đại tướng Hạng Trang tin cậy nhất, nhưng hắn có thể đảm nhận trọng trách như thế không?

Hạng Trang đang lo được mất, bỗng nhiên Khuất Bất Tài từ bóng tối đi ra, chấp tay thi lễ nói:

- Đại Vương, vừa mới nhận bồ câu đưa tin từ Giang Lăng, Cao Tướng Quân chủ động xuất kích đón đánh Lương quân.

- Cao Sơ phải chủ động xuất kích sao?

Hạng Trang nghe vậy nhẹ nhàng vuốt cằm, Cao Sơ hắn thật dám nghĩ dám làm.

Đang có chút mơ hồ, Hạng Trang cũng trở lại bình thường, là một Quốc quân, hắn không có khả năng thân cung mọi chuyện, càng không thể tự mình tham gia mỗi trận đánh, huống chi trận chiến Ba Thục đã chứng minh Hạng Trang căn bản không phải soái tài, hắn có lẽ chỉ là tướng tài ưu tú, có lẽ chỉ là một nhà chính trị gia xuất sắc, cũng tuyệt đối không đủ tư cách làm Thống Soái.

Nguyên nhân cũng chính vì như thế, Hạng Trang mới đem Kinh Tương giao cho

Cao Sơ.

Cái gọi là không tin không dùng, đã dùng phải tin, nếu đem Kinh Tương giao cho Cao Sơ, nếu đã quyết định tin tưởng Cao Sơ, kia cần phải lo lắng được mất sao?

Lập tức Hạng Trang nhìn Khuất Bất Tài nói:

- Lão Khuất, ra ngoài cùng ta một chút đi.

Khuất Bất Tài cùng Hạng Trang ra khỏi thượng thư phòng, vô tình đi tới hậu hoa viên, lúc này đêm đã khuya, hậu hoa viên không có một bóng người, một mảnh yên tĩnh, tuy nhiên khi quân thần hai người tới

gần giả núi, lại nghe một tiếng vang, Khuất Bất Tài theo bản năng rút đao chắn trước mặt Hạng Trang, Hạng Trang lại phẩy phẩy tay áo.

Trong lúc này chưa chắc đã có thích khách, nói cho cùng nếu thực có thích khách Khuất Bất Tài cũng ngăn không được.

Đi đến bên cạnh giả núi phía trước, chỉ thấy dưới ánh trăng sáng tỏ, chỉ thấy hai hài đồng đang có sức khuân mộc hòm, Khuất Bất Tài sáng mắt, hạ giọng nói:

- Đại Vương, hình như là công tử chính và Cao Lăng.

- Cao Lăng?

Hạng Trang thoáng như có chút suy nghĩ.

- Tên này nghe rất quen thuộc, giống như ta nghe qua đâu đó.

Khuất Bất Tài nói:

- Cao Lăng là con cả của Cao Sơ Tướng Quân, do Tần Ngư sinh, tên đó là do Đại Vương ban tặng.

-Ồ, quả nhân nghĩ không ra.

Hạng Trang giật mình nói:

- Hóa ra là đứa con của thủy chi, không ngờ lớn như vậy.

Trong lúc nói chuyện, hai hài đồng đã cố sức dùng hơn một trăm hòm mộc xếp thành núi trên đỉnh, sau đó Hạng Chính đứng ở nơi hòm cao nhất, duỗi tay ra hái quả mạn trên cây xuống, rồi xoay người nhìn Cao Lăng nói:

- A Lăng, hái được rồi, ta hái được mạn rồi!

Cây mạn? !

Bỗng nhiên Hạng Trang phấn chấn trong lòng, đột nhiên hấn hồi tưởng lại, ba ngày trước Hạng Chính, Hạng Trị, Hạng Thuật, Hạng Quyền chẳng phải ở đây hái mạn sao? Có dùng trực tiếp cây thang để hái, tuy nhiều đều thất bại, Hạng Chính lúc ấy mang hòm tới, chẳng lẽ ba ngày qua luôn làm việc này?

Giờ khắc này, bỗng nhiên trong lòng rung động khác thường, tên tiểu tử Hạng Chính này có chút đần độn, nhưng kiên trì bền bỉ, không từ bỏ mục đích, cũng là vì trong người đã chuẩn bị tố chất.

Cao Sơ, Phá Quân, Từ Khương, Tử Xa Sư cùng mấy tramgư thân binh vây quanh đi tới Lục Sơn Lâm miện thủy dĩ động, đi theo còn có Bộ Bể nguyên là Á Tướng Lâm Giang Quốc, tuy nhiên hiện giờ Bộ Bể cũng đã là Quận Thủ nam quận Đại Sở.

Đứng ở trên sơn điện Lục Lâm Sơn, phạm vi vài trăm dặm quanh núi nằm trong tầm mắt.

Bộ Bể chỉ vào điện dã diện tích vô cùng lớn tại Lục Lâm Sơn, nói:

- Tướng Quân, chỗ đó là trạch Lục Dã, mười năm trước vẫn là mảnh đất ngập lụt, chỉ có điều sau này Miện Thủy thay đổi tuyến đường, nơi này mới dần dần khô cạn, tuy nhiên tháng sáu, tháng bảy hàng năm, nơi này vẫn bị nước sông tràn ra, bao phủ, trở thành vùng ngập lụt.

- Tháng sáu, tháng bảy?

Cao Sơ nhú mày, hạ giọng nói:

- Cũng không còn kịp được.

Từ Khương vuốt vài sợi râu trên cằm nói, bỗng nhiên nói:

- Như vậy, có thể để lấy nước ở đâu đổ về Miện Thủy?

Bộ Bể không cần suy nghĩ, nói:

- Việc này không khó, chỉ cần khơi thông tích vật phía trước là có thể, tuy nhiên, một khi nước đổ về Miền Thủy, mảng ruộng tốt có thể bị ngập toàn bộ.

- Chính là điều này!

Cao nắm chặt tay, thất thanh nói:

- Nơi này chính là mộ phần của một trăm nghìn lương quân!

- Tướng quân muốn dụ Lương quân tới nơi này?

Bộ Bĩ có vẻ sợ hãi, hít một ngụm khí lạnh, nói:

- Chỉ sợ không dễ dàng như vậy? Lục Dã trạch địa thế trũng, lương quân không dại gì, mà dễ dàng đi vào cốc như vậy?

- Điều này người không cần lo lắng.

Cao Sơ kêu lên một tiếng, lãnh đạm nói:

- Người chỉ cần nhanh chóng thu thập năm nghìn dân phu, ở trọng Lục Lâm chờ mệnh lệnh của bản Tướng Quân.

- Rõ!

Bộ Bĩ tuân lệnh hô lớn.

- Đi!

Cao Sơ nhìn Từ Khương, Phá Quân, Tử Xa Sư nói:

- Quay về đại doanh, bàn thảo xem làm như thế nào để kích giận Bành Việt, dụ hấn tiến quân vào Lục Dã trạch!

Uỷển thành đường lớn thông qua Đặng huyện, ba vạn đại quân tiên phong của Lưu Khấu đông như châu chấu nam hạ.

Nơi đại quân Lưu Khấu đi qua, ven đường, thị trấn, thôn xóm cơ bản đều hoang phế.

Quận Nam Dương vốn có nhân khẩu rất nhiều, Uỷển huyện lại là một đại huyện thuộc quận Nam Dương, tuy nhiên từ mười năm trước quận Nam được phân thành hai, tai họa ập đến Uỷển huyện, Hồ Dương, Nhượng huyện, tất cả các huyện đều suy tàn. Bởi vì nền chính trị Lương Quốc quá khắc nghiệt, mà thuế phú Hán Quốc lại thu tương đối cao, dân chúng phần lớn chạy tới các huyện phương Bắc.

Hiện tại, các huyện ở Lương Quốc đất đai trở lên cằn cỗi.

Lương Vương Bành Việt cũng không cần để ý, người này vốn xuất thân chân đất, là một người có tài, nhưng muốn hấn kiến thiết, thống trị quốc gia, vậy thật quá khó, trong sử sách ghi danh ‘ Bành Việt Công Sở’. Chính là đại quân Bành Việt đi qua các quận huyện Sở Quốc điên cuồng tàn phá, người này trời sinh đã trở thành kẻ phá hư.

Nếu không có như vậy, Bành Việt nắm giữ mảnh đất màu mỡ Trung Nguyên, lại có hiền tướng phụ tá, chăm lo việc nước, thực lực không sánh kịp hai nước Hán Sở, nhưng cũng tuyệt đối không kém xa, nhưng thật cũng là, mười năm trôi qua, thực lực hai nước Hán Sở, nhân khẩu tăng trưởng nhanh, nhưng Lương Quốc vẫn giậm chân tại chỗ.

Mãnh Tướng tâm phúc của Bành Việt, Lưu Khấu còn hung tàn hơn nhiều.

Nam Dương tốt xấu cũng vẫn là do Lương Quốc cai trị, tuy rằng đại quân Lưu Khấu cướp bóc khắp nơi, tùy ý gian dân, bình thường lại không hề giết người, nhưng ngoài địa giới quân Nam Dương ra, vào sâu Nam quân, đại quân Lưu Khấu lập tức lộ rõ bộ mặt hung tàn, phóng hỏa giết người, sở kinh ven đường, thị trấn, thôn xóm trở thành một mảnh đất khô cằn.

Trên đường lớn, một đám dân chúng Kinh Tương, bao gồm già trẻ lớn bé, đang chạy nạn.

Trong đám người, một bà lão đã cao tuổi gật lệ nói:

- Lương quân không phải là người, bọn chúng gặp người là giết, trẻ nhỏ cũng không buông tha, tôn nhi của ta thật đáng thương, mới bảy tuổi đã bị bọn chúng giết, nếu không phải lúc ta trở về nhà mẹ đẻ, cũng đã bị bọn chúng chém chết.
 - Đúng vậy, Lương quân có thể hung tàn không khác lũ ác ma.
 - Xem ra, quân Sở vẫn tốt hơn nhiều, nghe nói quân sở lên vào Giang Lăng, dân chúng không ai bị tàn sát.
 - Ta nghe nói Hán Vương nhân nghĩa, quân Hán Cũng rất tốt, ôi, nếu Kinh Tương có thể về Hán thì tốt rồi.
 - Hán Vương kia chỉ là giả nhân, giả nghĩa, Sở Vương mới thực nhân nghĩa, nghe nói Giang Lăng đều phát ra bố cáo, nói rằng toàn bộ các sĩ tộc cùng dân chúng nhất thể nạp Lương.
 - Người nói vậy, việc này rất chính xác.
 - Được rồi, được rồi, các người đừng âm ỉ, khẩn trương chạy nạn đi.
 - Mau lên, mau lên, bằng không Lương quân đuổi kịp, tất cả đoàn người đều không sống được. . .
- Khi mọi người đang nói chuyện, đường lớn phương bắc bắt chợt bụi mù cuộn cuộn, dân chạy nạn nhìn lại, thất thanh kêu lớn:
- Không tốt, Lương quân đuổi theo!
 - Vậy sao? ! Lương quân đuổi theo nhanh như vậy sao?
 - Chạy mau, mọi người chạy mau, khẩn trương chạy. . .

Mấy trăm nạn dân trên đường lập tức giải tán, chạy trốn chết.

Nhưng mà, không đợi cho nhóm nạn dân chạy đi xa, bốn năm trăm kỵ binh Lương quân đã chạy tới, trông thấy nạn dân chạy nạn, tên tiểu giáo cầm đầu Lương quân kiệt quái cười rộ lên, vừa cười, vừa rút tròng kiếm, ngựa mặt lên trời, hét lớn:

- Giết, giết, giết, giết sạch bọn họ, ha ha ha. . .

Bốn, năm trăm kỵ binh Lương quân đều rút kiếm sắc, giục ngựa chạy tới chỗ nạn dân.

- Dem bọn chúng đến chỗ đất trũng, đốt chết bọn họ!

Cầm đầu Lương quân, tên tiểu giáo hét lớn, con mắt giống như dã thú toát lên vẻ điên cuồng, hấn như đang trông thấy mấy trăm dân chạy nạn đang giãy dụa trong liệt hỏa, kêu rên, sau đó cuộn thành một đoàn, tưởng tượng dân đen bị lửa đốt cháy sém, tên tiểu giáo Lương quân liên kích động.

Nhưng mà ngay sau đó, đột nhiên Lang Nha tiễn bắn vào khoảng không.

Chỉ nghe ‘vù’ một tiếng, Lang Nha tiễn đã bắn thủng đầu tên tiểu giáo Lương quân, cả đám tiễn sắc bén bắn vào huyết Thái Dương, huyết Thái Dương nổ ra cả một đồng tử nảo, đồng thời cũng cướp đi sinh mạng tên tiểu giáo Lương quân, tên tiểu giáo Lương quân muốn xoay người xem kẻ nào bắn mình, nhưng chung quy lại không được như ý nguyện. . .

350. Chương 349: Khiêu Khích, Dụ Địch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 349: Khiêu khích, dụ địch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Dịch tập kích, dịch tập kích!

Tiểu Giáo quân Lương rơi xuống ngựa, mấy trăm kỵ binh quân Lương tức thì náo loạn.

Trong sự hoảng loạn, có một đội kỵ binh quân Lương đột nhiên chỉ tay về phía xa xa kêu to:

- Nhìn kìa, kỵ binh quân Sở!

Mấy trăm kỵ binh quân Lương đồng loạt ghìm ngựa quay đầu lại, thấy trên ngọn núi nhỏ bên ngoài chưa tới trăm bước không biết từ lúc nào đã xuất hiện nhiều con hắc mã thần tuấn, trên lưng ngựa, một kỵ binh quân Sở mặc giáp trụ màu đen khoác chiến bào mình hoàng lần thứ hai giương cung cứng. Chỉ nghe một âm thanh vang lên, lại có kỵ binh quân Lương kêu thảm rơi xuống.

Sau một khắc, kỵ binh quân Sở giương cung cứng đi trước dẫn đầu, ngọn núi nhỏ phía sau hần liền bắt đầu hiện ra kỵ binh quân Sở đông nghìn nghịt, chỉ trong chốc lát mấy ngàn kỵ binh quân Sở đã từ trên triền núi tràn xuống, lại đi dọc xuống nhanh chóng triển khai thành hình quạt sau đó hướng về kỵ binh quân Lương vây bọc lấy.

Tận đến giờ phút này mấy trăm kỵ binh quân Lương mới bất ngờ kinh hoảng, đầu quay đầu ngựa cố gắng chạy trốn.

Nhưng, lúc này mới nghĩ đến bỏ chạy thì đã muộn. Tọa kỵ của kỵ binh quân Sở rõ ràng là cao hơn, nhanh hơn so với kỵ binh quân Lương. Mấy trăm kỵ binh quân Lương chạy đi chưa được hai trăm dặm đã bị nằm trong tầm bắn của cung tiễn kỵ binh quân Sở, kỵ Tướng quân Sở dẫn đầu liền giương cung bắt đầu bắn cung.

Kỵ binh quân Lương đang phi ngựa chạy trốn liền bị trúng tên ngã xuống ngựa.

- Chết tiệt, Sở mọi rợ nhanh hơn chúng ta, chạy không thoát rồi!

- Con mẹ nó, chết thì chết, đừng...chạy nữa. quay lại liều mạng với chúng!

Một tiếng phẫn nộ kêu lên, mấy trăm kỵ binh quân Lương lập tức chuyển đầu ngựa quay lại tấn công quân Sở.

Binh lực quân Sở chiếm ưu thế đương nhiên sẽ không sợ chiến đấu, tất cả đều cất cung lại nâng hoàn thủ đao ra nghênh chiến.

Cách đó không xa, dân chạy nạn Kinh Tương tìm được đường sống trong cái chết lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dẫu già dẫu trẻ lần thứ hai tiếp tục cuộc hành trình chạy nạn. Tuy nhiên trong lòng bọn họ cũng đã đem quân Sở trở thành ân nhân cứu mạng, sự thật cũng đúng là như vậy. Giờ khắc này, dân chạy nạn Kinh Tương cuối cùng cũng đã hiểu, có một đội quân hùng mạnh bảo vệ bọn họ, loại cảm giác này thật tốt.

Sau nửa canh giờ, Chử Thuần đích thân dẫn ba nghìn kỵ binh quân Lương chạy tới cánh đồng mệnh mông.

Tuy nhiên, lúc Chử Thuần chạy tới thì trận hỗn chiến trên đồng hoang đã sớm kết thúc, hơn bốn trăm kỵ binh quân Lương toàn bộ chết trận, ngay cả một con ngựa cũng không con nào chạy trốn được, cũng bị giết chết hết. Quân Sở rõ ràng còn chặt bỏ đầu của quân Lương xếp thành một ngọn núi nhỏ trên đồng hoang, trên ngọn núi nhỏ đó còn cắm một bạch kỳ.

Trên bạch kỳ còn có chữ: Quân Lương nhất định bại, Bành Việt nhất định vong!

Đi sát vào hơn mới phát hiện trên mặt trái của bạch kỳ còn có nhiều chữ nhỏ hơn, đó là một chiến thư.

Nhìn đầu người chồng chất thành núi, còn cắm bạch kỳ lên ngọn núi nhỏ đó. Khuôn mặt Chử Thuần thoáng chốc co giật kịch liệt, hai tay xiết chặt lại, các đốt ngón tay vì quá sức mà trở nên trắng bệch. Khiêu khích, đây chính là khiêu khích. Quân Sở quá kiêu căng rồi, quả thực quá kiêu căng rồi!

Mất một lúc lâu, Chử Thuần mới thở hắt ra, nghiêng răng nói:

- Đuổi theo, đuổi theo cho bản tướng quân, giết sạch Sở mọi rợ chết tiệt này, một người cũng không tha...

Lại qua nửa canh giờ, Chử Thuần đầy bụi đất quay về trước mặt Lưu Khấu.

Nửa canh giờ trước, Chữ Thuần mang theo ba nghìn kỵ binh quân Lương liều lĩnh khinh địch, kết quả bị quân Sở phục kích, ba nghìn kỵ binh tổn thất hơn nửa, cuối cùng Chữ Thuần mang theo hơn tám trăm kỵ binh chạy thoát quay về.

Lưu Khấu tức giận nổi trận lôi đình, mệnh lệnh cho thân binh đem Chữ Thuần ra chém đầu. Nhưng mười mấy thuộc cấp ra sức cầu xin Lưu Khấu mới tha mạng cho Chữ Thuần. Tuy nhiên vẫn hạ lệnh đánh Chữ Thuần tám mươi quân côn. Tám mươi quân côn đánh xong, lưng, hông và hai chân của Chữ Thuần máu thịt bầy nhầy, dù không nói ra lời nhưng trong lòng vô cùng hận Lưu Khấu.

Kỵ binh tiên phong ném mùi thất bại, quân Lương bị hao tổn nhuệ khí, Lưu Khấu cũng không dám giấu diếm mà không báo lập tức cầm cây bạch kỳ mà Chữ Thuần đã nhổ từ ngọn núi đầu người xuống đi tới trong quân Bành Việt.

Lúc này, Bành Việt tay cầm bạch kỳ đang đi đi lại lại trong trường:

- Quân Lương nhất định bại, Bành Việt nhất định chết? Hừ, thằng nhãi Cao Sơ này khẩu khí thật lớn, năm xưa lúc quả nhân cướp bóc tại Cự Dã trạch nó còn chưa ra đời. Miệng còn hôi sữa mà dám kiêu căng trước mặt quả nhân. Thật là không biết sống chết!

Dứt lời, Bành Việt hung dữ ném bạch kỳ đang cầm trong tay xuống đất.

Chiến thư trên bạch kỳ này đương nhiên là Cao Sơ muốn Bành Việt xem, là mời quân Lương quyết chiến tại Huyện Khởi.

Lưu Khấu cũng nói:

- Thằng nhãi Cao Sơ thực sự là điên cuồng, chỉ có mấy vạn đám ô hợp không bảo vệ Giang Lăng đi lại còn chạy tới huyện Khởi để tìm cái chết ư?

Nói thật, Cao Sơ không kiên cường thủ Giang Lăng mà lại mang theo đại quân ra huyện Khởi quyết chiến với quân Lương, điều này có chút ngoài dự liệu của Bành Việt và Lưu Khấu.

Triệu Viêm đứng bên cạnh thì không nói gì nhưng trong lòng thì lạnh lùng nghĩ, sự việc ắt hẳn có điều khác thường, quân Sở bất ngờ muốn quyết chiến với quân Lương tại huyện Khởi, trong đó nhất định có huyền cơ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, đây chỉ là kế dụ địch của quân Sở, huyện Khởi tuyệt đối không thể là chiến trường quyết chiến thật sự, quân Sở chắc chắn có mưu đồ khác.

Tuy nhiên, Triệu Viêm cũng không nói ra suy đoán của y.

Bành Việt thấy Triệu Viêm cũng không có ý nói gì, lập tức phân phó Lưu Khấu:

- Lưu Khấu, lập tức phái người đi thông báo với Cao Sơ, ba ngày sau đại quân nước Lương ta sẽ đúng hẹn chạy tới bên ngoài thành của huyện Khởi, để Cao Sơ hấn ngựa cổ chờ ta!

Dừng lại một chút, Bành Việt lại nói:

- Quả nhân muốn xem hấn làm thế nào đánh bại quân Lương, làm thế nào diệt được quả nhân?

Huyện Khởi, đại doanh quân Sở.

Sứ giả quân Lương vênh vác tự đắc đã đi, trong tay Cao Sơ là thư trả lời.

Phá Quân nhìn phong thư trả lời trong tay Cao Sơ một chút, nói:

- Thật không ngờ Bành Việt lại dễ dàng mắc câu như vậy.

- Đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Cao Sơ gõ đầu Phá Quân một cái, tức giận nói:

- Muốn dụ mười vạn đại quân của Bành Việt tiến vào Lục Dã trạch không dễ dàng đâu.

Dừng lại một chút, Cao Sơ lại có chút lo lắng nói:

- Hơn nữa, ai mà biết Bành Việt lại sẽ tương kế tựu kế? Phải biết rằng thủ hạ dưới trướng Bành Việt cũng có người tài.

Từ Khương lắc đầu nói:

- Đây là Bành Việt chẳng coi chúng ta ra gì.

Tử Xa Sư suy nghĩ một chút, cũng nói:

- Thủ hạ của Bành Việt là đám kiêu binh tướng mạnh, thật sự là rất mạnh. Bốn năm trăm kỵ binh can đảm dám quay lại tập kích mấy nghìn kỵ binh của chúng ta. Bởi vậy, không thể khinh thường sức chiến đấu của quân Lương được. Sau này sợ là sẽ có một trận ác chiến.

Ngày hôm nay, Tử Xa Sư mang theo năm nghìn kỵ binh đánh hai trận với kỵ binh quân Lương, tuy rằng đều thắng nhưng thắng không hề dễ dàng.

Trận đầu tiên là săn giết hơn bốn trăm kỵ binh thám báo quân Lương, để giết sạch hơn bốn trăm kỵ binh quân Lương này, hai nghìn kỵ binh quân Sở thì cũng phải thương vong tới hơn năm trăm kỵ! Bởi vì ngựa mà kỵ binh quân Lương cưỡi đều là loại ngựa mà nước Sở đào thải, nếu không phải bởi mình có ưu thế về tốc độ ngựa, thương vong của quân Sở tuyệt đối sẽ không chỉ có năm trăm kỵ, mà chưa chắc đã tiêu diệt được hoàn toàn hơn bốn trăm kỵ của quân Lương.

Trận thứ hai là trận phục kích ba nghìn kỵ quân của Chủ Thuần. Trận này quân Sở tổng cộng sử dụng cả hơn bốn ngàn kỵ binh công với tám trăm bộ binh cùng với ưu thế trang bị binh lực chiếm tuyệt đối, hơn nữa lại là phục kích. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là thắng thảm, ba nghìn kỵ binh quân Lương thì chạy thoát hơn tám trăm, quân Sở cũng thương vong hơn hai nghìn kỵ.

Tướng sĩ quân Lương dưng cảm gan dạ đã để lại ấn tượng sâu sắc đối với Tử Xa Sư.

Tử Xa Sư không biết nói gì hơn, quân Lương hiện giờ so với mười năm trước đã kém xa.

Quân Lương mười năm trước sức chiến đấu thật sự không phải khoác lác. Đơn giản từ ý chí chiến đấu của từng binh sĩ cho thấy so với cấm quân của Hạng Trang cũng không hề thua kém chút nào. Về mặt hiểu chiến, quân Lương thậm chí còn mạnh hơn cấm quân của Hạng Trang. Còn về mặt trang bị phương tiện, quân Lương lại không thể sánh bằng cấm quân Hạng Trang.

Tuy nhiên mười năm sau, sức chiến đấu của quân Lương vẫn là một đẳng cấp.

Nguyên nhân rõ ràng, một đội quân hung tàn như lang sói, giết binh lính thành tính, mười năm không chiến tranh, suốt ngày ở nhà uống rượu, theo đuổi nữ nhân sinh con, không chỉ tổ chất cơ thể suy giảm nghiêm trọng, tinh thần ý chí cũng buông thả nghiêm trọng. Mười năm qua đi muốn khôi phục lại tinh thần ý chí năm xưa cũng tuyệt đối không có khả năng.

Thế nhưng, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, quân Lương hiện tại đã không còn là đội quân Hồ Lang của mười năm trước nữa. Nhưng so với Phủ Binh của nước Sở và binh lính của nước Hán thì vẫn rất mạnh không hề kém. Bất kể nói thế nào, những lão binh quân Lương này đều là những người kiên cường không sợ chết sống sót từ các trận chiến, thân thể mặc hao tổn nhưng bản lĩnh giết người thì chưa từng mất đi.

- Ừm.

Cao Sơ thâm gật đầu chấp nhận, trầm giọng nói;

- Quân Lương tuy rằng đã mười năm chưa đánh qua trận lớn nào, nhưng bọn họ dù sao cũng là lão binh, ngày tới chắc chắn sẽ có một trận ác chiến. Tuy nhiên, tính toán trận đấu này vào ba ngày sau chúng ta cần phải tận lực ổn định trận tuyến mới có thể khiến cho quân Lương đã rất lâu không đánh trận nhất định sẽ thấp thỏm nóng nảy.

Từ Khương nói:

- Không sai, Lương Vương Bành Việt tự cho mình rất cao, ngoại trừ Hán vương, Tề vương cùng với Vương chúng ta, trong mắt hắn chỉ sợ không coi người khác ra gì. Ba ngày sau lúc huyết chiến tại huyện Khởi, nếu quân Lương đã lâu không tấn công, Bành Việt chắc chắn sẽ nóng nảy nộ hỏa công tâm, đến lúc đó quân ta vừa đánh vừa lui thì nhất định sẽ dụ được quân Lương tiến vào trong Lục Dã Trạch.

Cao Sơ gật đầu, lại hỏi Bộ Bĩ:

- Bộ Bĩ, triệu tập dân phu đủ hết chưa?

Bộ Bĩ nhanh chóng chấp tay hành lễ, đáp:

- Tướng quân yên tâm, hạ quan đã triệu tập đủ tám ngàn dân phu đợi lệnh bất cứ lúc nào.

- Tốt!

Cao Sơ vui vẻ gật đầu, lại nói:

- Ba ngày sau, đợi khi đại quân của nước Lương bị dụ vào Lục Dã Trạch, người mang theo dân phu đến Miện Thủy trước, sau đó đào mở nơi trầm tích một lần nữa đem Miện Thủy dẫn vào Lục Dã Trạch để thay đổi tuyến đường thác trầm tích xung quanh Miện Thủy, trong đó ba chỗ đã khơi thông, hiện tại chỉ còn một chỗ cuối cùng.

Bộ Bĩ hiên ngang nói:

- Tướng quân yên tâm, hạ quan nhất định không làm nhục mệnh.

Ánh mắt Cao Sơ lại chuyển hướng sang Chung Ly Muội, ngữ khí thành khẩn nói:

- Chung Ly tướng quân.

Chung Ly muội chấp tay hành lễ, nghiêm nghị nói:

- Trước khi đại quân xuất phát Đại vương từng có nghiêm lệnh, chiến sự Kinh Tương do tướng quân làm chủ, những ai không tuân theo cứ quân pháp mà làm!

Dừng lại một chút, Chung Ly Muội lại nói:

- Hai vạn tướng sĩ thủy quân của ta tất nhiên là nghe theo lệnh của tướng quân. Tướng quân có lệnh, dũng sĩ thủy quân không thể không nghe theo.

351. Chương 350: Đại Chiến Tại Huyện Khởi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 350: Đại chiến tại huyện Khởi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ba ngày sau, vùng ngoại thành huyện Khởi.

Năm vạn quân Sở đã bày thành năm hàng nghiêm mật, bốn ngàn kỵ binh bảo vệ hai cánh, một vạn võ tốt trọng giáp lại là dũng sĩ Hồ Bí Doanh ở tiền tuyến, phía sau là đội phi mâu thủ, cung tiễn thủ cùng với khinh binh tử sĩ của Phủ Bình. Và cuối cùng là truy trọng binh, một loạt trọng binh đại xe vững vàng bảo vệ trận địa phía sau đại trận.

Quân Sở tại Kinh Tương có thể nói là xuất ra toàn bộ lực lượng tập kết binh lực. Thậm chí Cao Sơ còn sử dụng cả Phủ Bình vừa mới được tuyển giao nhiệm vụ phòng ngự Giang Lăng không lâu. Phủ Bình Kinh Tương là do Tử Xa Sư lúc đến nhậm chức chiêu mộ, bởi vì dân tâm của bốn quận Kinh Tương vẫn chưa hoàn toàn quy phục, cho nên Phủ Bình chủ động hưởng ứng lệnh triệu tập không nhiều lắm, lúc đầu chiêu mộ chỉ được năm nghìn người.

Hơn năm nghìn binh Kinh Tương này chắc chắn không thể phái ra chiến trường, dùng để thủ thành còn miễn cưỡng.

Ở nơi trung tâm toàn bộ trận là trung quân bản trận của quân Sở. Cao Sơ vẻ mặt lạnh lùng đang giữ đao đứng trang nghiêm trên chiến xe, đại chiến sắp xảy ra nhưng trong lòng hắn trái lại không chút khẩn trương. Sống hay chết, thắng hay bại, tất cả đều ở trận chiến này. Quân Sở không có đường lui nữa, ngày hôm nay không phải là Bành Việt chết, thì chính là Cao Sơ hắn!

Gió thổi ác liệt khiến đại kỳ Trung quân trên chiến xe bay phấp phật.

Phía sau Cao Sơ, Từ Khương đang vịn vào cột nhìn hướng ra xa xa, bỗng nhiên Từ Khương hình như có phát hiện, nói:

- Tướng quân, bọn họ tới. Quân Lương đã tới.

Cao Sơ yên lặng gật đầu, thái độ vẫn lãnh đạm như trước.

Không hề báo trước, tại phía bắc liền truyền đến từng đợt kèn trầm thấp.

Lập tức, từ phía đường chân trời xa xôi liền xuất hiện một đường đen tuyền, thời gian càng trôi đường tuyền màu đen này đang hướng về hai cánh chậm rãi kéo dài, đồng thời càng lúc càng đậm, trong phút chốc một loạt tinh kỳ xuất hiện. Ngay sau đó toàn bộ đường tuyền màu đen này biến thành biển người, quân Lương ...tới rồi.

Trên đồng hoang mênh mông, mười vạn quân Lương giống như bò rừng đang di chuyển cuộn cuộn xuống phía Nam.

Ở giữa quân, Bành Việt tay vịn càng xe đang vững vàng đứng trên chiếc chiến xe xa hoa. Từ trên chiến xe cao lớn nhìn xuống có thể nhìn thấy được toàn bộ người đang di chuyển, dòng người cuộn trào mãnh liệt. Một sự hào hùng kỳ lạ bỗng chốc trào lên trong lòng Bành Việt, trong khoảnh khắc từ tứ chi tràn ngập lên toàn thân.

Chính là loại cảm giác này, là cảm giác giết chóc trên sa trường, đã lâu lắm rồi!

Tầm mắt lại nhìn về phía xa xa bỗng nhiên xuất hiện một tòa thành quá rách nát, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đó là huyện Khởi rồi. Bành Việt lập tức hỏi Bành Minh:

- Đã từng điều tra trong thành chưa?

Là một lão binh, có thể nói là Bành Việt thân trải qua trăm trận chiến, tuy rằng ông ta không dụng binh giỏi như Hàn Tín, cũng không giỏi dùng người như Lưu Bang, nhưng ông ta có thể bội phản từ trong đại quân Tần mà thoát ra được, trở thành Hầu Vương hùng bá một phương cũng không phải là tầm thường. Ít nhất ông ta cũng hiểu rõ những yếu tố cơ bản trên chiến trường.

Bành Minh chấp tay hành lễ nói:

- Hồi bẩm đại vương, trong thành không có phục binh.

Ánh mặt Bành Việt lướt qua đại quân nước Lương đang rộn ràng rồi rơi vào trận địa của quân Sở đang sẵn sàng đón quân địch từ xa xa. Một nụ cười nhạt đầy sát khí tràn ngập trên miệng Bành Việt, giọng điệu coi khinh nói:

- Thăng nhãi Cao Sơ kia, trận hình bày như thế cũng khá lắm. Nhưng chỉ là một đám ô hợp thôi, trận hình bày như thế thì có ích gì chứ?

Dứt lời, Bành Việt quay đầu lại quát:

- Lưu Khấu đâu?

Lưu Khấu vội giục ngựa tiến lại gần, ở trên ngựa chấp tay hành lễ, hiên ngang nói:

- Có mặt tướng.

Bành Việt vung tay phải lên, chỉ về trận hình quân Sở phía trước, nói:

- Dẫn tinh binh bản bộ hạn trong vòng hai canh giờ đập nát quân Sở. Nếu không làm được đừng quay về gặp quả nhân.

- Vâng!

Lưu Khấu âm âm hô rồi thúc ngựa hiên ngang đi.

Tiếng kèn vang lên, đại quân nước Lương đang cuộn cuộn xuống phía Nam bỗng chốc chia làm hai nhánh. Bành Việt đích thân dẫn đại quân ngừng lại, Lưu Khấu mang theo ba vạn đại quân tiên phong tiếp tục xuống phía Nam, thẳng tiến áp sát tới đại trận quân Sở.

Hai quân cách xa nhau chưa tới một mũi tên bắn xa thì quân Lương mới dừng ở đầu trận tuyến.

Trận kỳ quân Sở mở ra, sớm có một phi mã xuất trận, lại là hãn tướng Thiết Đán dưới trướng Cao Sơ.

Thiết Đán phi ngựa xuất trận đến trước trận quân Lương mới ghìm ngựa lại, giơ cao song thiết kích trong tay lên, quát to:

- Thiết Đán Giang Đông ở đây, ai dám tiến đến đánh một trận với ta?

Còn chưa dứt lời, một tiểu tướng trẻ tuổi từ sau lưng Lưu Khấu đã sớm không kiềm chế được, lập tức phi ngựa xuất trận, quát to:

- Thất phu đừng vội càn rỡ, Lưu Xung Đãng quận ở đây!

Lưu Xung cũng là tộc chất của Lưu Khấu, từ nhỏ đã theo Lưu Khấu, võ nghệ trên người cũng là do Lưu Khấu truyền cho, gan dạ không ai bằng.

Vừa nói hai ngựa đã giao nhau, song kích của Thiết Đán cùng với cây thương của Lưu Xung khéo léo đánh tới chính diện.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Thiết Đán cảm thấy một luồng lực mạnh như thủy triều cuốn ngược trở lại, cổ tay bị chấn động nứt toác, máu bật ra, song thiết kích cầm ở trên tay suýt nữa tuột rơi xuống. Trong lòng Thiết Đán tức thì hoảng hốt, thẳng nhãi này tuổi còn nhỏ là thể lực lại cường mạnh đến vậy ư?

Lập tức Thiết Đán không dám chiến đấu nữa, quay đầu ngựa chạy thẳng về bản trận.

Lưu Xung nào chịu để yên, lập tức thúc ngựa giương cao cây thương đuổi theo Thiết Đán.

Thiết Đán phóng ngựa thật nhanh, Lưu Xung thấy không thể đuổi theo kịp liền nôn nóng cái mâu trước yên ngựa, sau đó giương cung tên bắn về phía Thiết Đán. Quân Sở trước trận lớn tiếng nhắc nhở, Thiết Đán tránh phải né trái, miễn cưỡng thoát được hai mũi tên, nhưng lại bị mũi tên thứ ba bắn trúng, lập tức kêu thảm một tiếng từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Lưu Xung vui mừng lập tức cật cung đi, lại chộp lấy mâu lao tới giết Thiết Đán.

Thiết Đán đang sắp bị chết dưới tay Lưu Xung thì đột nhiên một con tuấn mã đỏ rực từ trong trận quân Sở phi ra, ngựa chưa đến mà một vệt sáng như sao mang theo tiếng rít chói tai bắn thẳng đến trước mặt Lưu Xung. Lưu Xung rùng mình vội lấy mâu ra đỡ, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một mũi trọng tiễn Lang Nha đã bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống mặt đất.

- Thằng nhãi Lưu Xung, muốn đả thương thuộc cấp của ta ư, có Cao Sơ Đại Sở hầu người đây.

Chỉ trong chốc lát, chiến mã đỏ rực kia đã như sấm chớp vụt tới trước mặt Thiết Đán, viên tướng Sở trên lưng ngựa, trên mặt lạnh như thép, hai mắt sáng như thần đường như trong đó có hai luồng lửa bắn ra muốn thiêu đốt kẻ khác, khiến kẻ đó run sợ.

- Người là Cao Sơ?

Lưu Xung không hề kinh sợ mà còn mừng, giương mâu đâm tới.

- Thằng nhãi muốn chết!

Cao Sơ giận tím mặt, hươ đại kích xông tới, lập tức hai người nhanh chóng chém giết trước trận. Chưa tới hai mươi hiệp, thể lực của Lưu Xung dần dần giảm sút, bất kể thế nào thì Lưu Xung mới chỉ có mười bảy

tuổi. Tuy rằng thể lực hơn người nhưng vẫn chưa thực sự trưởng thành, kinh nghiệm chém giết còn thua xa Cao Sơ.

Cao Sơ đang ra sức định chém chết Lưu Xung, thì lại có một con ngựa từ trong trận quân Lương lao ra.

- Cao Sơ, không được làm hại cháu của ta!

Lưu Khấu cũng lo lắng cho đứa cháu vội phi ngựa ra trợ chiến.

Cao Sơ tinh thần phấn chấn, đại kích trong tay mở rộng ra cùng chém giết hai chú cháu Lưu Khấu, Lưu Xung. Trong lúc đó, tướng sĩ hai quân hò hét như biển gầm, diên cuồng hò hét trợ uy cho chủ tướng.

Chiến đấu chưa năm mươi hiệp Cao Sơ dần dần không kiên nhẫn được nữa đang muốn đánh bại hần Lưu Khấu thì trong trận lại vang lên tiếng kim khí rõ ràng. Cao Sơ lập tức đánh ra một kích bức lui Lưu Xung, sau đó ghìim ngựa quay đầu chạy thẳng về bản trận trong quân.

Lưu Xung không cam lòng, đang định đuổi theo thì lại bị Lưu Khấu ghìim cương ngựa lại.

- Thúc phụ?

Lưu Xung chỉ về phía Cao Sơ, không cam lòng nói:

- Vì sao không để cháu giết hần?

- Xung nhi, cháu không giết được hần đâu.

Lưu Khấu lắc đầu nói:

- Ngay cả thúc cũng không giết được hần. Muốn giết hần, trước tiên phải giết đại quân hần mới được!

Dứt lời, Lưu Khấu lại vung đại kích lên dẫn đầu xông lên phía trước, ba vạn quân Lương ở trận địa phía sau sẵn sàng đón quân địch lập tức như bầy sói phát hiện con mồi gào rống lên xông tới.

Thượng Dung quận Hán Trung, trong thị trấn nhỏ nhỏ đã tập hợp mười vạn đại quân.

Trong đại đường huyện nha, hầu hết đã tập hợp các danh thần danh tướng nước Đại Hán như Tiêu Hà, Trương Lương, Bạch Mặc, Trần Bình, Chu Bột, Hán Vương Lưu Bang cũng đã ở đó.

Trận chiến này, Lưu Bang đã chuẩn bị đủ hai mươi vạn tinh binh, trong đó mười vạn tập kết tại Thượng Dung, mười vạn khác tập kết tại vùng võ quan.

Khác với quân Sở, quân Hán không bị cảnh thiếu thốn lương thực.

Nước Hán nằm giữa Quan Trung, Ba Thục, Ba Xuyên là ba kho thóc lúa lớn, mười năm dành dụm, Hàm Dương đã tích trữ được lương thực chừng hơn ba trăm vạn thạch, đại chiến tại Cửu Nguyên đã xuất ra sáu mươi vạn, nhưng cũng chỉ tiêu hao hơn một trăm vạn thạch. Nói cách khác, đại chiến quy mô giống như đại chiến tại Cửu Nguyên, nước Đại Hán ít nhất còn có thể đánh được hai lần!

Thực lực là cái gì? Đây chính là thực lực!

Về mặt này, nước Sở cũng phải thua kém. Giang Đông tuy rằng đất đai màu mỡ nhưng trình độ khai khẩn suy cho cùng vẫn không thể bằng Quan Trung, Ba Thục, Ba Xuyên. Không những thế diện tích cây ruộng dù nhiều hơn những mỗi mẫu ruộng năng suất lại không thể sánh bằng. Cho nên mười năm tích trữ nước Sở cùng chỉ gom góp được trăm vạn thạch lương thực, đây chính là kết quả cưỡng đoạt từ các nước khác.

Cũng chính vì vậy, Hạng Tráng mới mạo hiểm viễn chinh Ba Thục, bởi vì chỉ có thể cướp đoạt được kho lúa lớn là Ba Thục, nước Sở mới có thể thoát khỏi sự ràng buộc bởi lương thực! Bằng không, thương nghiệp nước Sở lại phát đạt, quân lương mới sung túc, trảng bị quân Sở mới hoàn mỹ. Nếu dù không đủ quân lương vậy thì không làm được gì.

Quân lương của nước Hán sung túc, cho nên xuất ra hai mươi vạn binh lính cũng không vượt quá mức tiêu hao thực lực của một nước.

Để đoạt lại Cửu Nguyên, nước Hán đã chiêu mộ năm mươi vạn binh lính gian khổ chinh chiến mấy tháng, nếu như hiện tại lần thứ hai tiến hành chiêu mộ binh lính Quan Trung liên tục tiến hành đại chiến, bách tính Quan Trung chắc chắn sẽ lên tiếng oán thán dậy trời dậy đất.

Huống chi, trận chiến Kinh Tương căn bản là không cần dốc hết binh lính cả nước, dựa theo đề nghị của Trương Lương, lúc đầu đại chiến tại Kinh Tương quân Hán sẽ án binh bất động, đến khi nào Lương Sở phân ra thắng bại thì quân Hán mới tùy theo tình hình mà hành động. Lúc đó, bất kể là quân Lương thắng hay là quân Sở thắng, hai bên đều đã sức cùng lực kiệt, quân Hán không cần nhiều binh lực cũng có thể dễ dàng ngự ông đắc lợi.

Nếu con hổ Bành Việt thắng, quân Hán sẽ nhân cơ hội quét sạch Kinh Tương, đầu tiên đem cắt sự liên kết giữa Ba Thục và Giang Đông, sau đó nghĩ cách đoạt lại kho lúa lớn là Ba Thục. Nếu Cao Sơ là lang sói thắng, thì quân Hán sẽ quy mô đánh ra phía Đông, đầu tiên là tiêu diệt nước Lương, tiếp đó là uy hiếp sào huyệt Giang Đông của nước Sở.

Mấy ngày nay, nhóm người Lưu Bang vẫn quan tâm tới cuộc chiến tại Kinh Tương. Thám báo Lưu Tinh cũng mấy ngày đêm liên tục cấp báo tình hình mới nhất của Kinh Tương đến Thượng Dung.

352. Chương 351: Sừng Sừng Bất Động

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 351: Sừng sừng bất động

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tám bản đồ được đặt trước bình phong, Lưu Bang cùng đám người Trương Lương đang thảo luận cuộc chiến tại Kinh Tương. Trong lúc đang nói chuyện thì có tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài vọng đến. Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, thấy Chu Quán Phu đã hiện ngang tiền vào thẳng đại đường. Chu Quán Phu chấp tay hành lễ với Lưu Bang, lớn tiếng nói:

- Đại vương, có chuyện lạ, quân Sở chủ động xuất kích rồi!

- Hả?

Lưu Bang ngăn người, nói:

- Quân Sở chủ động xuất kích?

Chu Quán Phu gật đầu nói:

- Đúng vậy, thám báo vừa hồi báo, quân Sở đã tới huyện Khởi rồi!

- Huyện Khởi?

Lưu Bang trầm kên một tiếng, Bạch Mặc đã sớm tìm được vị trí huyện Khởi ở trên bản đồ, chỉ vào bản đồ nói với Lưu Bang:

- Đại vương người xem, huyện Khởi ở chỗ này, hầu như là giao giới giữa quận Nam Dương và quận Nam.

- Thằng nhãi Bàng Ngọc có đúng là điên rồi không? Không chịu ngồi yên thủ thành Giang Lăng đi lại còn mang theo đại quân chạy tới huyện Khởi đánh nhau với quân Lương làm gì?

Dừng lại một chút, Lưu Bang chợt nói:

- À, không phải, không phải Bàng Ngọc, là Cao Sơ, quả nhân quên mất, thằng nhãi Hạng Trang đã phái tâm phúc của hắn là Cao Sơ từ Ba Thục đến Kinh Tương rồi.

- Cao Sơ không điên.

Bạch Mặc trầm tư nói:

- Quân Sở chắc chắn có mưu đồ khác.

- Quân Sở có kế hoạch khác là đương nhiên rồi.

Trần Bình nói tiếp lời:

- Nhưng cũng không biết, rốt cuộc quân Sở có mưu đồ gì?

Trương Lương trầm ngâm trong chốc lát rồi nheo mắt lại nói:

- Phân tích tỉ mỉ, mưu đồ của quân Sở thật ra có thể tìm ra. Quân Sở bỏ thành không thủ mà chạy tới huyện Khởi để chiến đấu với quân Lương, làm như thế có thể nói là không coi mười vạn đại quân Lương của Bành Việt vào mắt, Bành Việt với tính khí cao ngạo tất nhiên sẽ tức giận nổi trận lôi đình.

Trần Bình suy nghĩ một chút nói:

- Từ Phòng huynh nói vậy, quân Sở là dùng kế khích tướng?

Bạch Mặc phân tích tiếp:

- Nói như vậy, quân Sở là muốn dụ địch tiến sâu vào?

Chu Bột nhìn Lưu Bang, hỏi:

- Đại Vương, có muốn phái người đi nhắc nhở Lương Vương một chút không?

- Sợ là không kịp rồi.

Trương Lương lắc đầu, bùi ngùi nói:

- Từ Thượng Dung đến huyện Khởi chừng ba bốn trăm dặm, dùng khoái mã chạy nhanh nhất cũng phải mất bảy tám canh giờ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, đại chiến tại huyện Khởi đã sớm mở màn rồi. Chúng ta giờ mới phái người chạy tới đó, đợi lúc người đó chạy tới nơi thì chiến sự đã sớm thành cát bụi rồi.

Lưu Bang suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cứ ngồi yên quan sát đi.

Chu Quán Phu cố nhẫn nhịn nhưng không kìm được, hỏi Trương Lương:

- Quân sư, ngài nói xem quân Lương có thể thua không?

Trương Lương lắc đầu, nói:

- Nếu là trước đây, quân Lương hẳn là sẽ thắng quân Sở ở trận này. Nhưng hiện tại ngay cả ta cũng không đoán được. Tên Cao Sơ này có thể bỏ mặc Giang Lăng không thủ mà chạy tới huyện Khởi đại chiến với quân Lương, đủ thấy hắn lợi hại như nào. hiện tại có thể ngồi xem Cao Sơ trở trời rồi.

Bạch Mặc nói:

- Nếu Cao Sơ có thể thực hiện được, vậy quân Lương nhất định sẽ thất bại.

Trần Bình nói:

- Vậy cũng chưa chắc. Thực lực chân chính ngay trước mặt, tất cả âm mưu quỷ kế đều chẳng là gì. Nếu như quân Sở chính diện tiến công quân Lương, Cao Sơ chưa hẳn đã làm gì được.

Trương Lương nói:

- Nói chung, quân ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó, bất luận là xuất binh ra Trung Nguyên hay là quét sạch Kinh Tương, kết quả cũng không tệ. Đương nhiên nếu quân Lương có thể đánh với quân Sở đến lưỡng bại câu thương thì càng tốt. Đến lúc đó, quân ta không chỉ có Kinh Tương, còn đoạt lại được Ba Thục, ngay cả Trung Nguyên cũng lấy được.

Hai mắt Lưu Bang tức thì sáng lên, đây mới chính là kết quả ông ta mong muốn.

Ngoại thành huyện Khởi, trận chiến đang lúc kịch liệt.

Trên cao, mưa tên đan xen vào nhau, xuyên qua, tầng tầng lớp lớp, tiếp theo là một loạt mâu cũng được phi trên không, theo mưa tên rơi xuống cũng là phi mâu rơi xuống. Trong trận hai quân tất nhiên là máu hoa nở rộ, võ tốt trọng giáp tuy có áo giáp đại thuẫn bảo vệ người nhưng cũng không chống đỡ được phi mâu đâm vào. Cung tiễn thủ mặc bố giáp, bì giáp lại càng không thể chống đỡ được phi mâu và mưa tên liên tiếp tập kích, dưới ba làn mưa tên tập kích, hàng loạt người ngã xuống vũng máu.

Tuy nhiên, đánh thảm liệt nhất, tử thương thảm trọng nhất cũng chính là võ tốt trọng giáp phía trước.

- Đi chết đi!

Cao Sơ gào rít lên, hoành đao trong tay bỗng nhiên chém ngang, mơ hồ như mang theo tiếng sấm mạnh.

- Nằm mơ!

Lưu Khấu nhe răng cười, song thiết kích nặng nề khéo léo nghênh đỡ, chỉ nghe một tiếng nổ vang, đã va chạm phải hoành đao của Cao Sơ.

Trận này, hai người đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Thừa dịp Cao Sơ và Lưu Khấu đao kích giao nhau, hai người tận hết sức không có thời gian rảnh rỗi, Lưu Xung tức thì ở sau lưng Lưu Khấu như quỷ mị hiện ra lạng lẽ, trường mâu trong tay Lưu Xung như độc xà đâm về phía cổ họng Cao Sơ.

- Thăng nhai kia!

Phá Quân nổi giận gầm lên một tiếng, khiêng đại thuẫn tiến lên hai bước chắn trước mặt Cao Sơ, tức thì một âm thanh vang lên, đại mâu của Lưu Xung đâm phải đại thuẫn của Phá Quân, trong chớp lát, một lực mạnh mẽ ngập trời từ đại thuẫn cuộn ngược về, Phá Quân đứng không vững lão đảo lui lại.

- Ôi.

Sáu gã duệ sĩ quân Sở thấy thế lập tức đồng loạt khiêng thuẫn nhanh chóng đỡ phía sau Phá Quân, sáu người hợp lực lại cộng thêm Phá Quân khó khăn lắm mới chặn được đại mâu của Lưu Xung. Đại thuẫn của Phá Quân nếu không phải được chế tạo bằng sắt tinh khiết thì với chiếc mâu kia chỉ sợ đã vỡ vụn rồi.

Lúc này, Cao Sơ và Lưu Khấu rốt cuộc là đã hòa hoãn lại, hai người đồng thời cùng phát lực đột nhiên xô đẩy nhau ra.

Một luồng kinh khí mạnh mẽ lập tức từ nơi đao thương giao nhau đột nhiên phóng ra, trong bụi đất, Cao Sơ, Lưu Khấu cùng lão đảo thối lui vài bước và phải Phá Quân, Lưu Xung cùng với đám thân binh ở phía sau hai người làm bọn họ ngã xuống.

Cao Sơ lui liên tục vài bước mới đứng vững, nghiêm nghị nói:

- Không hổ là quân Lương!

Lưu Khấu cũng phải lui bảy bước mới miễn cưỡng đứng vững, nói:

- Quân Sở, cũng không kém!

Hai quân ở hai cánh cũng đang liều chết đánh giáp lá cà chém giết nhau, chỉ trong chớp mắt đã có trên trăm tướng sĩ chết trận sa trường. Còn tại ngay giữa chiến trường, tướng sĩ hai quân còn đang ở thế giằng co, bất luận là Cao Sơ hay là Lưu Khấu đều phát hiện trong khoảng thời gian ngắn khó mà tiêu diệt được đối thủ.

Tác phong chỉ huy của Cao Sơ là được thừa hưởng từ Hạng Võ và Hạng Trang, lúc đại chiến đều làm gương đi đầu xung phong liều chết trước quân sĩ, mục đích là để khích lệ toàn bộ sĩ khí lớn mạnh của toàn quân, thường thường là lấy yếu thắng mạnh, lấy ít phá nhiều. Nhưng điều này lại yêu cầu chủ tướng võ nghệ phải thật cao cường, không phải ai cũng làm theo được.

Nếu đổi là người khác lĩnh quân, cho dù là Bành Việt lĩnh quân dưới sự tấn công mạnh mẽ của tám trăm thân binh và Cao Sơ chỉ sợ cũng không thể chống đỡ nổi mà bại lui. Thế nhưng lần này, Cao Sơ lại gặp phải đối thủ chân chính, Lưu Khấu không chỉ võ nghệ ngang hàng với hắn, phong cách chiến đấu cũng không hề kém, cũng là làm gương cho binh sĩ tuân theo, bẻ gãy sự sắc bén uy phong của quân địch.

Bầu không khí tràn ngập mùi máu tanh, Cao Sơ đưa hoành đao tới trước ngực, trầm giọng nói:

- Lưu Khấu, trong vòng mười hiệp bản tướng quân sẽ lấy mạng chó của ngươi!

- Hừ, thằng nhãi Cao Sơ cuồng vọng, đừng nói mười hiệp, dù năm mươi hiệp hay là trăm hiệp, bản tướng quân há sợ ngươi sao?

Lưu Khấu giận giữ cười bật lại, khi đang nói chuyện song kích giương lên, trên cánh tay trần lộ ra cơ bắp rắn chắc, thân hình vững như trụ sắt trong nháy mắt đã toát lên hơi thở dã thú hồng hoang cuồng bạo.

- Lưu Khấu, chết đi!

- Ăn một kích của lão tử đây!

Giằng co qua lại, Cao Sơ, Lưu Khấu hầu như cùng bổ nhào về phía trước, giống như là hai con sư tử nổi giận há chiếc miệng máu đồng thời giương móng vuốt sắc bén ra cuồng bạo chém giết nhau. Lưu Xung ở phía sau Lưu Khấu mấy lần cố gắng đánh lén Cao Sơ nhưng lại bị Phá Quân và đám thân binh phía sau ngăn cản lại.

Tuy rằng thế tiến công của quân Lương như nước thủy triều, còn quân Sở lại sừng sững bất động.

Ngoài thành vài dặm, bản trận quân Lương.

Bành Việt đập tay lên hàng rào bảo vệ, cả giận nói:

- Tên Lưu Khấu ngu xuẩn này, hắn đang làm gì vậy?

Trung quân Giáo úy Bành Minh luôn luôn không phục Lưu Khấu, lập tức cười lạnh nói:

- Xem ra Thượng Tướng quân thật sự già rồi, ba vạn quân tinh nhuệ tấn công gần hai canh giờ mà còn không đập tan được một đám ô hợp!

Hộ Quân Giáo Úy Thân Đồ Gia trong lòng uất ức, lớn tiếng phản bác lại:

- Chưa từng thấy đại kỳ thù mãnh hổ sao, đó là Hổ Bí doanh của quân Sở chứ không phải đám ô hợp, mà là tinh nhuệ chân chính của quân Sở!

- Tinh nhuệ chó má!

Bành Minh chẳng kiên dè nói:

- Xé hết đại kỳ mãnh hổ là hết thành tinh nhuệ chứ gì?

- Đó là đại kỳ Hổ Bí doanh của quân Sở!

Thân Đồ Gia nói:

- Không phải quân đội nào cũng có được.

- Thân Đồ, ngươi nhiều lần nói người ta chí khí như vậy là muốn diệt uy phong nhà mình, rốt cuộc là có rắp tâm gì?

Bành Minh giận giữ.

- Mặt tướng chỉ là nói sự thật.

Thân Đồ Gia lạnh lùng đáp lại, lại hướng sang Bành Việt nói:

- Đại vương minh giám, cũng không phải sự công kích của Thượng Tướng quân thiếu sắc bén, mà sự phòng ngự của quân Sở thật sự là quá kiên cố!

- Thân Đồ, ngươi còn dám nói bậy?

Bành Việt giận tím mặt.

- Đủ rồi.

Bành Việt quát lớn, lại hung hăng trừng mắt với Bành Minh. Lúc này Bành Minh mới không dám hé răng nữa.

Bành Việt lại nói:

- Sức chiến đấu của Hồ Bí doanh quân Sở cũng không phải là kém, nhưng không có Hạng Trang ở đây, Lưu Khấu trong thời gian dài như vậy mà chưa đánh tan được bọn chúng là làm mất mặt quân Lương chúng ta!

Dừng lại một chút, Bành Việt lại nhìn tả hữu xung quanh, lớn tiếng quát:

- Đại kỳ truyền lệnh, các quân đều xuất lập tức đánh quân Sở!

Bản trận quân Sở.

Cao Sơ làm gương cho binh sĩ nhưng lại là gánh nặng cho Từ Khương đang ngồi tại trong quân. Dù sao Từ Khương dù sao cũng chỉ là thư sinh yếu đuối, chuyện huy hoàng nhất cũng chỉ là mười năm trước tham gia thi cử quốc gia đỗ Trạng Nguyên. Mười năm nay tuy nói là đi theo Cao Sơ đánh không ít trận chiến nhưng đều là những trận chiến nhỏ, sao có thể so với trận chiến ngày hôm nay?

Lúc này, trán Từ Khương đã đầm mồ hôi, hai chân run rẩy.

Ngược lại Thanh Bì đứng bên cạnh Từ Khương thì lại rất trấn tĩnh, thấy đại kỳ quân Lương đang tiến về phía trước, toàn quân đều ra xuất ra, liền lập tức quay lại nói với Từ Khương:

- Từ tham quân, quân Lương muốn liều mạng kìa!

Từ Khương lau trán đầm mồ hôi lạnh, khẽ ừ một tiếng.

Thanh Bì lại nói;

- Quân Lương đã mắc câu rồi, chúng ta có cần rút lui ra sau không?

- Không, bây giờ chưa đến lúc.

Từ Khương tuy rằng vô cùng khẩn trương nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, nói;

- Nếu như hiện tại rút lui, quân Lương sẽ lập tức xông lên, đến lúc đó chúng ta rất khó chống đỡ được, không chừng còn biến thành tan tác. Cho nên, ít nhất cũng phải kiên trì nửa canh giờ nữa đợi quân Lương sốt ruột nôn nóng mới nói sau.

- Vậy...

Thanh Bì do dự nói:

- Có nên hỏi tướng quân một chút không?

- Không cần hỏi.

Từ Khương thoáng đã trấn tĩnh, nói:

- Đây là quân lệnh của tướng quân!

Thanh Bình không nói thêm gì nữa, quay đầu lại quát to:

- Truyền lệnh, kỵ binh hai cánh đứng lên, đứng lên hết cho lão tử bảo vệ hai cánh quân tại đại trận, bảo vệ hai cánh quân tại đại trận.

353. Chương 352: Hồng Đỉnh Thương Nhân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 352: Hồng Đỉnh Thương Nhân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tỷ Lãng, thượng thư phòng Sở Vương cung.

Hạng Trang triệu tập triển khai hội nghị tại ngự tiền với đề tài thảo luận là giải quyết vấn đề thiếu lương thực như thế nào, tham dự hội nghị ngoại trừ Lệnh Doãn Hạng Tha, còn có Thượng Đại Phu Vũ Thiệp, Vệ Tượng Quân Tất Thư cùng với Bách Lý Hiền.

Thiếu lương thực quả thực đã trở thành một trong những vấn đề phức tạp đối với Sở Quốc.

Nhìn Lưu Bang, vừa mới triệu tập năm, sáu trăm nghìn đại quân cùng người Hung Nô đánh một trận lớn, khí thế còn chưa kịp suy giảm đã lập tức lại triệu tập mấy chục vạn đại quân chuẩn bị tấn công Kinh Tương, nhìn lại Sở Quốc, mười năm tích tụ vất vả được một triệu thạch lương thực, nhưng trải qua hai trận đánh Ba Thục, Hoài Nam chỉ còn thấy đáy.

Tuy nói Ba Thục là kho lúa, nhưng lương thảo tồn đọng đều vận chuyển tới Hàm Dương, quân Sở cũng không kiểm soát được gì.

Thực ra Giăng Lãng cũng có lương thực, nhưng không ngờ lão thất phu Đỗ Hồng trước kia ở trong thành một phen đốt cháy kho lương, quân giới vật tư trong thành Giang Lăng không có tồn thất gì nhưng kho lương tích góp từng tí một, năm sáu vạn thạch lương thực đều hóa thành tro bụi, nếu không như vậy, cuộc chiến Kinh Tương dù thế nào đi nữa Sở Quốc cũng có thể triệu tập hơn một trăm hai mươi nghìn đại quân.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, nói:

- Cuộc chiến Kinh Tương, rốt cục cũng vẫn phải triệu tập đại quân.

Trận chiến Kinh Tương, tuy nói quân Sở dùng khỏe đánh mệt (đội quân địch mệt mỏi rồi tấn công), lại có thành lũy kiên cố dễ thủ, vả lại còn có Cao Sơ trấn thủ, nhưng nếu quả thực Hán Quốc phát động mấy chục vạn đại quân cùng đại quân Lương Quốc của Bành Việt đến tấn công, quân Sở có thể thủ được hay không cũng thật là chuyện khó nói, một khi Giang Lăng báo nguy, đương nhiên Hạng Trang không thể ngồi yên không để mắt đến, phát động đại quân đi cứu viện đó là điều tất nhiên.

Hơn nữa cứu binh như cứu hỏa, hiện tại Sở Quốc phải làm tốt công việc chuẩn bị phát binh.

Tất Thư thi lễ với Hạng Trang, nói:

- Đại Vương, Phủ Binh chiêu mộ không không phải là vấn đề, năm quận Giang Đông đã bổ sung đủ Phủ Binh, chỉ cần ban chiếu lệnh, trong vòng nửa tháng có thể triệu tập hai trăm nghìn đại quân!

- Khoan đã, khoan đã.

Hạng Tha vội xua tay, nói:

- Hai trăm nghìn đại quân sao? ! Đại Vương, hiện tại nhà kho lớn còn lại mấy vạn thạch lương thực, bây giờ cũng đã là mùa hè, nạn bão nói đến là đến, ngần ấy lương thực tích trữ còn phải để cứu tế. Lúc này chiêu mộ hai trăm nghìn đại quân, các tướng ăn bằng cái gì? Thần có phép màu cũng không lấy đâu ra lương thực.

Hạng Trang cười khổ:

- Quả nhân cũng chưa nhắc tới nhà kho lớn phải chi lương mà? Mà đã có câu nào nhắc tới mấy vạn thạch lương thực chưa?

Hạng Tha nói:

- Không lấy lương thực từ quốc khố, vậy lấy đâu ra lương thực? Từ khi thi hành biến pháp tới nay, các đại thế gia Giang Đông, sĩ tộc các quận quan hệ rất cứng nhắc với triều đình, nếu muốn mượn lương thực nơi bọn họ e là không có khả năng, cưỡng ép trưng lương, hoặc là mua số lượng lớn ngoài thị trường chắc chắn sẽ làm rung chuyển lòng người cùng với giá lương thực trong nước tăng cao.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, tuyệt đối không được cưỡng ép trưng lương, hiện tại Sở Quốc biến pháp vừa mới có chút thành quả, dân chúng cũng đã từ từ thích nghi tân pháp, lúc này không thể làm chuyện ngu xuẩn mổ gà lấy trứng, cho dù là ép thế gia, sĩ tộc trưng lương cũng không được, thế gia, sĩ tộc cũng như dân chúng Sở Quốc, hơn nữa còn là dân chúng tinh anh, sao có thể tùy tiện đắc tội?

Tuy nhiên, mặt khác Hạng Tha còn có nửa lời nhắc nhở Hạng Trang, vì sao không ra dân gian mua sắm lương thực?

Nếu chỉ mua sắm lương thực tại thị trường Tỷ Lăng chắc chắn không được, bởi lượng lương thực ở Tỷ Lăng không lớn, mỗi ngày lượng lương thực giao dịch cũng mấy nghìn thạch, người một nhà hỏa toàn bộ mua đi rồi, quan viên, thân sĩ, thương nhân bên trong thành Tỷ Lăng có thể không có cơm ăn, cứ như vậy, khẳng định sẽ dẫn đến lượng lương thực bị hụt hẫng, giá lương thực tăng cao, chuyện này nhất định không được.

Nhưng, nếu thu mua lương thực tại Giang Đông, thậm chí toàn bộ Sở Quốc cũng hoàn toàn có thể.

Thuế suất ở Sở Quốc là mười thuế một, hay nói cách khác, dân chúng phải nộp một phần mười lượng lương thực thu hoạch được lên quốc khố, cho nên ngân khố quốc gia tuy túng quẫn, nhưng dân chúng vẫn có lương thực dư thừa, dù mỗi hộ gia đình lương thực trong nhà dư thừa không nhiều, ba năm vài thạch, nhưng gộp lại thành một khối, tổng sản lượng kia cũng tương đối khả quan!

Không chỉ có Giang Đông, bốn quận Kinh Tương, hai quận Ba Thục dân chúng cũng dư thừa lương thực không hề ít.

Đương nhiên, trong tay dân chúng dư thừa lương thực là một chuyện, bọn họ có nguyện ý bán hay không lại là chuyện khác.

Ở thời cổ đại Hoa Hạ, chủ thể hình thức kinh tế là kinh tế nông nghiệp cá thể, cái gọi là kinh tế nông nghiệp cá thể chính là mỗi hộ gia đình đều có thể sản sinh tất cả sản phẩm quan trọng cho cuộc sống của họ, chính là bọn họ tự trồng trọt, tự canh cửi, tự chăn nuôi, bọn họ ít khi ra chợ mua thương phẩm cải thiện cuộc sống, dưới loại hình thức này, bọn họ sẽ không bán lương thực dư thừa.

Bây giờ, thí dụ như tại Hán Quốc, Tề Quốc, Triệu Quốc, Lương Quốc, Yên Quốc đều phát triển theo hình thức kinh tế nông nghiệp cá thể, nói đến những quốc gia này, triều đình nếu muốn mua lương thực trong tay dân chúng, vốn cũng là si tâm vọng tưởng!

Trước đây Hạng Trang thực không ngờ tới điểm này, cũng chính là căn cứ vào tư duy của bản thân.

Nhưng trên thực tế, Sở Quốc là một nước ngoại lệ, trong biến pháp của Sở Quốc ban thưởng mạnh mẽ cho công thương, trải qua nhiều năm phát triển, công thương nghiệp tại Sở Quốc tương đối phát đạt, không chỉ có kiểu dáng, chủng loại, phẩm chất của hàng hóa phát triển mạnh, hơn nữa xưởng thủ công nghiệp cũng xuất hiện nhiều, giá cả thương phẩm giảm xuống trên diện rộng.

Tại Sở Quốc, dân chúng tự mình loại cấy canh cửi, không bằng trực tiếp ra thị trường thu mua, tự mình loại lương ủ rượu, cũng không bằng trực tiếp mua tại phường rượu trắng, hơn nữa hương vị thuần khiết, còn lại như nông cụ, giấy trắng, thư tịch, đồ ăn cũng chỉ có thể thu mua ngoài thị trường, nhưng những thứ này đều cần tiền mặt, việc trao đổi bằng hàng hóa đã bị tiêu vong.

Cho nên, dân chúng Sở Quốc nguyện ý bán lương thực dư thừa nhiều lắm, bọn họ chỉ có bán lương thực dư thừa đổi lấy tiền mặt, mới có thể mua thương phẩm để cải thiện cuộc sống.

Nói cách khác, Sở Quốc cũng không phải không có lương thực, chỉ có điều phân tán trong dân gian, hơn nữa dân chúng cũng nguyện ý bán lương thực.

Tuy nhiên, thu mua lương thực dư thừa trong tay dân chúng, đó là công việc kênh càng hơn nữa rất phức tạp, để các quận, huyện, xã, đình và triều đình cơ cấu làm việc này, hiệu suất thấp không đáng nhắc tới,

các quan viên còn muốn kiếm lời về túi tiền riêng, cho nên khẳng định chuyện này không thể được. Trong đầu Hạng Trang tự nhiên hiện ra hai chữ thương nhân!

So với quan viên của triều đình, thương nhân có thể chịu khổ, làm việc với hiệu suất rất cao!

Hơn nữa thương nhân buôn bán rất rõ ràng, tránh được việc mao hiểm tham ô cắt xén, thương nhân cung cấp lương thực bao nhiêu, triều đình trả bấy nhiêu tiền, tiền nào của đấy, sáng tỏ minh bạch.

Trong lịch sử Hoa Hạ, thương nhân có địa vị cực thấp, thẳng đến những năm cuối triều đại Mãn Thanh thương nhân mới được trọng vọng.

Cái gọi là thương nhân hồng đỉnh, chính là thương nhân đặc biệt nằm trong tầm kiểm soát của triều đình, thí dụ như Đại Thịnh Khôi, Thanh Sơ Khanh Hi, Chuẩn Cát Nhĩ, ba người được cấp giấy phép đặc biệt tùy quân mậu dịch, cuối cùng mậu dịch phát triển lớn mạnh và lũng đoạn. Lại thí dụ như Hồ Tuyết Nham nhờ sự ủng hộ của Tả Tông Đường cuối cùng trở thành người giàu nhất Hoa Hạ khi đó.

Những hồng đỉnh thương có thể làm giàu, đồng thời được triều đình ủng hộ, tuy nhiên, ngược lại những hồng đỉnh thương nhân cũng giúp quan phủ rất nhiều.

Thí dụ như Khang Hi yêu cầu Chuẩn Cát Nhĩ, nếu như không thu mua từ nhiều hiệu buôn, người bán hàng rong, tùy quân mậu dịch, e là lương thực cung ứng cho liên quân cũng là một vấn đề lớn, Chuẩn Cát Nhĩ chưa chắc có thể làm đủ, còn có Tả Tông Đường. Vả lại nếu không phải Hồ Tuyết Nham mượn tiền xung quanh, ủng hộ lượng lớn, hẳn cơ bản không có khả năng thành lập đội Dương Thương, lại càng không có khả năng làm lên lịch sử chiếm lại Tân Cương.

Hiện giờ Sở Quốc, buôn bán đang từng bước hưng thịnh, nhất là các tướng sĩ có công, gia đình tướng sĩ chết trận nhận tiền trở cấp, bốn quận Giang Đông buôn bán phồn vinh từ trước đến nay chưa từng có, từ đó thu nhập từ thuế ly kim tăng vọt, cho nên ngân khố Sở Quốc cũng không thiếu tiền, ít nhất tài chính dùng để thu mua lương thực cũng không là vấn đề.

Dựa theo giá lương thực hiện tại, một thạch gạo một trăm tiền, một tiền vàng có thể mua hai mươi thạch!

Nếu dùng toàn bộ tiền trong quốc khố để mua lương thực, ít nhất có thể mua hai trăm triệu thạch!

Đương nhiên, điều này chỉ là trạng thái lý tưởng, tiền vàng trong ngân khố quốc gia tuyệt đối không thể đưa toàn bộ ra thị trường.

Tựa như sau này Hoa Hạ kích thích kế hoạch kinh tế, dựa trên lý luận có thể in ấn tiền mặt vô hạn, nhưng trên thực tế có thể đưa ra thị trường bao nhiêu tiền mặt lại là chuyện khác, bốn tỷ không phải nói đưa ra là có thể đưa ra được ngay.

Hạng Trang cấp cho các tướng sĩ có công, gia đình có tướng sĩ hi sinh gần một vạn tiền vàng, cái này tương đương với bốn tỷ. Như vậy tất sẽ dẫn đến việc lạm phát thị trường, vào lúc này, nếu lập tức đưa vào thị trường bốn tỷ khác nhất định toàn hệ thống sẽ sụp đổ.

Nhưng xuất ra hơn một trăm hai mươi nghìn kim, mua một trăm hai mươi triệu thạch lương hẳn là có thể.

Nhưng vậy, kiếm thương nhân ở đâu? Trong đầu Hạng Trang lập tức hiện lên một hình ảnh.

Lập tức Hạng Trang nói với các đại thần:

- Được rồi, hôm nay đến đây là bãi triều, các người về trước đi.

Đám người Hạng Tha, Vũ Thiệp ngơ ngác nhìn nhau, lúc này mới bắt đầu mà đã bãi triều sao? Tuy nhiên cũng không có tin nghi điều gì, lập tức chúng thần đều đứng dậy cáo từ, Hạng Trang lại lệnh cho Tần Tương:

- Tử Thành, người mau đến dịch quán tại Ba Thục, mời Tần phu nhân tới đây, nói là quả nhân có việc gấp cùng nàng thương nghị.

Nơi gọi là dịch quán tại Ba Thục, kỳ thực chính là nơi chuyên dùng để chiêu đãi quan viên tại Ba Thục, dùng chân dùng cơm phục vụ triều đình.

Tại hậu viện, Tần phu nhân đang thêu áo bào gấm.

Thị nữ Ngọc Nhi vừa trợ thủ vừa tán thưởng, nói:

- Phu nhân, người khéo tay thật.

Tần phu nhân khẽ mỉm cười, cũng không nói gì, Ngọc Nhi sờ sờ áo gấm, lại nói:

- Chất liệu vải rất bóng, hẳn là gấm Tứ Xuyên hạng thượng đẳng đúng không? A, còn kiểu dáng, hình như là áo bào gấm dùng cho nam nhân mặc, phu nhân, người sẽ không phải lòng hẳn, sau đó thêu áo bào gấm này gửi tấm lòng cho hẳn đấy chứ?

- Nha đầu chết tiệt kia, người nói bậy bạ gì đó?

Tần phu nhân sẵn giọng nói:

- Đây là ta thêu tặng Đại Vương.

- Đại Vương?

Ngọc Nhi ngẩn người, lại cười nhẹ nói:

- Khó trách phu nhân hàng ngày đều vào cung, hi hi.

- Nha đầu chết tiệt kia, người nghĩ ngợi lung tung cái gì đó?

Tần phu nhân liếc mắt nhìn Ngọc Nhi một cái, gắt giọng quát:

- Ta thêu áo bào gấm này tặng Đại Vương, còn không phải vì Tần gia sao? Nếu được Đại Vương cho phép mở xưởng ủ rượu kinh doanh tại Ba Thục, khi đó Tần gia có thêm nhiều sản nghiệp, sắp tới cũng sẽ huy hoàng như xưa.

Ngọc Nhi từ trên nhìn xuống Tần phu nhân vài lần, nói:

- Phu nhân người tự mình tắm rửa mùi thơm ngào ngạt đưa vào cung, có thể hơn cả tấm áo này nhiều, hi hi.

- Nha đầu chết tiệt kia, xem ra ta không xé nát miệng người không được.

Tần phu nhân xấu hổ, giơ tay tóm lấy Ngọc Nhi.

Chủ tớ đang âm ỉ, bỗng nhiên ngoài cửa Tần Phúc truyền đến thanh âm:

- Phu nhân, Đại Vương mời người vào cung, Hồ Bí Trung Lang Tướng đã đánh xe ở ngoài dịch quán chờ người.

354. Chương 353: Thủy Ngập Quân Lương (thượng)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 353: Thủy Ngập Quân Lương (thượng)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thượng thư phòng cung Sở Vương.

Tần phu nhân chỉnh lại trang phục hướng về phía Hạng Trang thi lễ, nói:

- Tham kiến Đại Vương.

- Phu nhân miễn lễ.

Hạng Trang đưa tay ra phía trước, mời Tần phu nhân ngồi.

Nhưng Tần phu nhân không có ngồi xuống, mà giao cảm bào cho Tần Tương dâng lên Hạng Trang, nói:

- Đại Vương, tiểu nữ theo kiện cảm bào tặng ngài, không biết có hợp với thân thể ngài không, tiểu nữ hy vọng rằng Đại Vương cảm thấy thích.

Trong lúc nói chuyện, Tần Tương đã sớm rũ mở cảm bào khoác lên người Hạng Trang, Tần phu nhân lại tiến lên giúp Hạng Trang thắt đai áo lại. Giai nhân gần ngay trước mắt, Hạng Trang liền cúi đầu xuống thoáng nhìn thấy Tần phu nhân kéo búi tóc xuống, cổ ngọc thon dài giống như cổ thiên nga, thậm chí đều thấy được từng lỗ chân lông trên gáy ngọc, mũi có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt.

Lúc này Hạng Trang đang có chút suy nghĩ riêng tư, Tần phu nhân giúp hắn mặc áo xong, liền nhẹ nhàng thoái lui hai bước.

Hạng Trang như vừa tỉnh mộng, lập tức ho khan một tiếng, nói:

- Rất tốt, khá vừa với ta, đa tạ phu nhân.

Tần phu nhân ngoái đầu nhìn Hạng Trang thản nhiên cười, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần Đại Vương cảm thấy thích, đó là phúc khí của Tần gia.

Hạng Trang làm sao không hiểu được ngụ ý của Tần phu nhân, lập tức vuốt râu, nói:

- Về chuyện Tần gia các người mở xưởng làm rượu ở hai quận Ba Thục không phải không được, tuy nhiên kỹ nghệ sản xuất rượu trắng cũng có thể giao cho những quả nhân còn có một điều kiện, không biết phu nhân có thể đáp ứng hay không?

Bỗng nhiên Tần phu nhân nhớ tới lời trêu đùa của thị nữ Ngọc Nhi, má lúm đồng tiền ửng hồng, nhẹ nhàng nói:

- Đại Vương cứ nói.

Hạng Trang nói:

- Là như thế này, quả nhân đang cần gấp quân lương, nhưng nhà kho lớn cũng đã trống rỗng, mà dân chúng có không ít lương thực dư thừa, cho nên quả nhân cần một thương gia thay quả nhân tới dân gian thu mua lương thực, Tần gia trải qua nhiều đời buôn bán, vả lại phu nhân lại là một kỳ tài kinh thương, tuổi trẻ chèo chống toàn bộ Tần gia, không biết phu nhân có đồng ý không. . .

Tần phu nhân có chút ngạc nhiên, nói:

- Đại Vương muốn tiểu nữ giúp ngài thu mua lương thực sao?

- Không, không phải giúp ta thu mua lương thực.

Hạng Trang lắc đầu, nói:

- Mà là giao dịch, phu nhân ra dân gian thu mua lương thực, còn quả nhân trực tiếp mua lương thực trong tay phu nhân, giá cả thương lượng có thể cao hơn giá cả thị trường cũng không sao, nhưng phu nhân phải cam đoan với quả nhân trong thời gian quy định cần giao lương thực đến địa điểm quy định, tuy đối không thể làm hỏng việc quân cơ.

- Chuyện này không thành vấn đề.

Tần phu nhân có chút trầm ngâm rồi ưng thuận. Chỉ dựa vào một mình Tần gia có lẽ không làm được, nhưng chỉ cần Tần gia ưng thuận, giá lương thực được đảm bảo, cùng chia sẻ lợi ích cùng một số thương gia khác, dù bao nhiêu lương thực trong thời gian quy định đưa đến địa điểm quy định cũng không phải việc khó.

Hạng Trang vui vẻ nói:

- Nói như vậy, phu nhân đã ưng thuận rồi?

Tần phu nhân nói:

- Vì sao tiểu nữ không ưng thuận? Việc này một vốn bốn lời, Tần gia trải qua nhiều thế hệ kinh thương, chỉ cần việc gì có lợi tức, sao lại không làm?

- Tốt!

Hạng Trang mừng rỡ, lập tức nói:

- Chuyện mở xưởng ủ rượu, quả nhân cũng phê chuẩn.

Tần phu nhân trong lòng vô cùng mừng rỡ, lập tức hướng tới Hạng Trang duyên dáng thi lễ, nói:

- Đa tạ Đại Vương ân sủng.

- Ân sủng?

Hạng Trang trong lòng khẽ lay động, bỗng nhiên tiến lên hai bước, cầm đôi tay nhỏ bé của Tần phu nhân, thấp giọng nói:

- Phu nhân, đêm nay đừng đi được không?

Ngoài huyện Khôi, quân Lương đã trải qua ba ngày kịch chiến cùng quân Sở.

Quân Lương chậm chạp không thể đột phá đại trận quân Sở, quả nhiên bắt đầu nôn nóng. Bành Việt lại một lần nữa thúc giục, nhưng chủ tướng các quân các doanh không phối hợp được với nhau bắt đầu rối loạn chém giết lung tung, trận hình quân Lương vốn coi như chỉnh tề lập tức rối loạn, hoàn toàn lâm vào trạng thái tự chiến.

Sau trận quân Lương.

Tuy rằng quân Lương lâm vào trạng thái tự chiến, nhưng về mặt Bành Việt vẫn thản nhiên như không.

Đúng là lúc này Bành Việt tuyệt đối không có chút lo lắng, loạn có chỗ tốt của loạn, nếu quân Sở nhân cơ hội đột kích, vậy thì cũng đúng ý nguyện của quân Lương, loạn trung thủ thắng, từ trước tới nay đều là trò sở trường của quân Lương, nếu Cao Sơ thực sự muốn hạ lệnh toàn quân đột kích, như vậy mấy vạn nhân mã tuyệt đối sẽ bị quân Lương gặm nhấm không còn chút cặn bã nào.

Tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh, tĩnh. . .

Bản trận quân Sở.

Từ Khương vẻ mặt ngưng trọng, nhưng không hiểu tại sao Thanh Bì lại vui mừng rống lên:

- Tham Quân, quân Lương đã rối loạn, trận hình quân Lương đã đại loạn, Tham Quân mau hạ lệnh toàn quân đột kích đi, lúc này nhất định phải đột kích quân Lương! Nhân cơ hội đại trận quân địch đại loạn, phải phát động đột kích mới làm suy sụp quân địch, đây chính là kiến thức thông thường của người làm tướng.

Từ Khương đang có chút do dự, thực sự hạ lệnh toàn quân đột kích sao?

Trong lúc Từ Khương còn đang do dự, Thanh Bì liên tục thúc giục nói:

- Tham Quân, mau hạ lệnh đi, đừng do dự!

Từ Khương nhíu mày, vẫn không thể quyết định, nói:

- Nhưng, Tướng Quân vẫn chưa có quân lệnh. . .

- Tướng Quân cũng không biết trận hình quân Lương đang đại loạn!

Thanh Bì nói:

- Nếu Tướng Quân sớm biết rằng quân Lương nhu nhược thế này, vậy cũng chẳng phải mai phục tại Lục Dã Trạch mà trực tiếp tiêu diệt Lương quân tại chỗ này chẳng phải tốt hơn sao? Đúng vậy! Nếu đánh bại Lương quân ở nơi này, vậy cần điều gì đến thủy quân, con bà nó, bố đã sớm không muốn nhìn thủy quân lẫn lộn.

Từ Khương trong lòng có chút động tâm, cắn răng đang định hạ lệnh toàn quân đột kích, bỗng nhiên lúc này Phá Quân toàn thân đầm máu trước trận quay trở về bản trận. Thanh Bì vội vàng nhảy xuống chiến xe tiến lên đỡ lấy Phá Quân, nói:

- Phá Quân đại ca tại sao người lại tới đây?

Phá Quân phẩy phẩy tay, thở dốc nói:

- Mau, Tham Quân mau mau hạ lệnh, toàn quân lui về phía sau, toàn quân lui về phía sau.

- Hả? Toàn quân lui về phía sau? Lúc này sao? !

Thanh Bì không sao hiểu được, nói:

- Chẳng phải trận hình quân Lương đều đã đại loạn rồi sao?

- Tiểu tử, người biết cái gì, hiện tại trước trận quân Lương đã đại loạn, không thể chặn giết, chính là quân ta lui về phía sau chờ cơ hội tốt!

Phá Quân không chút khách khí dẫn dụ cho Thanh Bì thông suốt, lại quay về phía Từ Khương hét lớn:

- Từ Tham Quân, con bà người còn ngơ ngẩn ở đó làm gì? Đây chính là quân lệnh của Tướng Quân!

Lúc này, Từ Khương lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu lại quát lớn:

- Truyền lệnh, Đại kỳ hướng về phía sau, toàn quân lui về phía sau!

Ra lệnh một tiếng, đại kỳ trên cành cây cao treo ở trung quân liền hạ xuống đồng thời nghiêng hướng về phía sau, chỉ trong chốc lát, quân Sở đang kết trận tử thủ, lập tức đội quân trước trận biến thành hậu trận, xoay người đi về phía sau, hai cánh kỵ binh cũng ném phi mâu bức lui quân Lương, đồng thời ghìm ngựa xoay người, nhanh chóng thoái lui về phía sau.

Trước trận hai quân.

Cao Sơ một đao bức lui Lưu Khấu, lớn tiếng quát:

- Lưu Khấu, hôm nay tha cho mạng chó họ Lưu người!

- Ha ha, tên tiểu tử Cao Sơ, còn dám to mồm!

Lưu Khấu gơ hoành kích trước ngực, nhe răng cười độc ác, nói:

- Lúc này người nghĩ đến chạy trốn cũng đã muộn rồi, mau để mạng lại đây!

Dứt lời, Lưu Khấu cầm song kích, nhắm về phía Cao Sơ.

Cao Sơ không để ý tới Lưu Khấu, xoay người lui về phía sau thân binh.

Lưu Khấu nôn nóng, lớn tiếng quát:

- Tiểu tử Cao Sơ đừng chạy, quay lại ăn một kích của ông đây!

Còn chưa dứt lời, một đội Hồ Bí quân tinh nhuệ đã vác thuẫn chặn đường đi của Lưu Khấu, Lưu Khấu vô cùng tức giận, lập tức cầm thiết kích hung hăng chém xuống vạn quân, chỉ nghe ‘keng’ một tiếng, đại thuẫn chắn phía trước đã bị vỡ vụn, Hồ Bí quân tinh nhuệ phía sau đại thuẫn cũng bị thiết kích của Lưu Khấu đánh ngã.

Nhưng rất nhanh, lại có một tên Hồ Bí quân tinh nhuệ xông tới bổ sung vào chỗ trống đó, lần này Lưu Khấu ngẩng đầu nhìn qua khe hở, Cao Sơ đã ẩn sâu vào bên trong vạn quân không thấy đâu nữa.

Lưu Khấu lập tức nổi trận lôi đình, gơ song kích rống giận:

- Đuổi, mau đuổi theo! Giết chết Cao Sơ, giết sạch lũ mọi rợ nước Sở này, giết sạch lũ mọi rợ. . .

Sau trận quân Lương.

Khóe miệng của Bành Việt bỗng nhiên nổi lên một tia cười lạnh, tên tiểu tử Cao Sơ cũng không quá ngu đần, không lệnh cho toàn quân tập kích mà rõ ràng còn muốn nhân cơ hội này lui về phía sau sao? Tuy

nhien, muốn toàn thân trở ra trước một trăm nghìn quân của quả nhân, chỉ là mơ tưởng hão huyền! Hôm nay thị trấn huyện Khởi sẽ là phần phần mộ của Cao Sơ người và quân Sở tại Kinh Tương!

- Đại kỳ truyền lệnh!

Bành Việt một chương thật mạnh chụp lên vòng bảo hộ của chiến xa, giận dữ nói:

- Các quân tiến công mạnh mẽ, theo quả nhân quét sạch đại quân Sở Quốc, tuyệt đối không để cho bọn chúng trốn thoát.

Dưới chân núi Lục Lâm.

Hai vạn thủy quân đang lảng lạng ẩn núp trong rừng rậm cách Lục Dã Trạch không đến mười dặm, hộ tống hai vạn dũng sĩ thủy quân ẩn trong rừng rậm còn có hơn một nghìn thuyền nhỏ cùng với bè gỗ các loại, thuyền cùng bè gỗ đương nhiên không phải để bài trí, chỉ còn chờ nước sông thay đổi tuyến chảy bao phủ Lục Dã Trạch lập tức chúng có thể phát huy công dụng.

Trên lầu thuyền Tướng Quân Chung Ly Muội, đang tựa vào một tàng cây nhắm mắt ngủ gật.

Vài thân binh đang cầu nhau bên tai Chung Ly Muội. Lại nói đến, trước kia Chung Ly Muội là một trong năm hổ tướng dưới trướng Hạng Võ, khi đó, ngay cả Đại Vương Hạng Trang hiện giờ cũng chỉ là một Thân Quân Giáo Ủy của Hạng Võ mà thôi. Về phần Cao Sơ chỉ là một thân binh đồn trưởng nho nhỏ, nhưng bây giờ thì sao? Chung Ly Muội lại phải chịu sự quản lý của Cao Sơ.

Thân binh dưới trướng lòng bất phục, ngược lại bản thân Chung Ly Muội thực ra không có ý kiến gì.

Chung Ly Muội kỳ thực suy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể phục vụ cho Sở Quốc, có thể phát huy tài năng của chính mình trên chiến trường như vậy là đủ rồi, về phần chịu quản lý của ai, cống hiến dưới trướng của ai cũng không quan trọng.

Nói cho cùng thủy quân của Chung Ly Muội đã trở thành một hệ thống, tuân lệnh Cao Sơ cũng chỉ là tạm thời.

Hơn nữa sĩ diện, oán trách có ích gì? Hai lão Hoàn Sở, Quý Bố đủ tư cách sao? Bọn họ dám cầu nhau trước mặt Đại Vương, nhưng kết quả thế nào? Kết quả là hai người đều bị Đại Vương anh minh giáng chức, không ngóc đầu lên được, hiện tại cơ bản không cho lãnh binh đánh giặc, coi như mất một đời võ tướng.

Bỗng nhiên, tiếng vó ngựa dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh trong rừng.

Khi Chung Ly Muội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy con khoái mã đã nhanh như bay chạy tới gần, kỵ sĩ lập tức xoay người xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Chung Ly Muội, bẩm báo:

- Tướng Quân, quân Lương đã đuổi theo quân ta theo hướng Lục Dã Trạch!

- Ồ?

Chung Ly Muội bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm nghị nói:

- Tình hình chiến đấu như thế nào? Quân ta có hiện tượng thất bại không?

- Không có.

Viên kỵ sĩ lắc đầu, thở dốc nói:

- Tuy rằng quân ta lui lại phía sau, nhưng trận hình chưa loạn, ngược quân Lương đuổi giết, trận hình tán loạn, không hề kết cấu, như một bầy lãng sói.

Chung Ly Muội gật gật đầu, chậm rãi rút hoành đao cạnh thắt lưng ra. . .

355. Chương 354: Thủy Ngập Quân Lương (hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 354: Thủy Ngập Quân Lương (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trên cánh đồng hoang vu từ Miện Thủy tới núi Lục Lâm, quân Lương bao vây quân Sở chỉ còn lại duy nhất một đường xuống phía nam.

Tuy rằng quân Sở không ngừng lui về phía sau, tuy nhiên toàn bộ trận hình không hề rối loạn.

Hổ Bí Doanh vẫn như trước chịu trách nhiệm cản địch phía sau, vững như bàn thạch không thể phá vỡ, kỵ binh hai cánh chạy qua chạy lại nhanh như bay lợi dụng phi mâu cùng cung tên gắt gao bảo vệ cánh, nguyên bản trọng xa đội chuyển thành tiên phong, quân Lương miễn cưỡng bao vây ba mặt quân Sở nhưng căn bản không thể mở xác rùa kiên cố của quân Sở, cũng không thể ngăn cản quân Sở từng bước từng bước lui lại phía sau.

Sau trận quân Lương, Hộ Quân Giáo úy Thân Đồ Gia bỗng nhiên nhắc nhở Bành Việt, nói:

- Đại Vương, nơi này địa thế càng lúc càng thấp, dường như tiến vào vùng đất trũng, rất dễ bị nước nhấn chìm, có nên dừng lại hay không?

- Bậy bạ!

Bành Minh không cần nghĩ ngợi, phản bác nói:

- Hiện tại, quân ta cùng quân Sở đang giằng co tại cùng một chỗ, quân Sở nhấn chìm chúng ta, cũng không phải nhấn chìm chính bọn chúng hay sao? Hơn nữa phiên đất trũng rộng lớn như vậy, cho dù dẫn nước từ Miện Thủy chảy ngược, mất mấy canh giờ e rằng cũng không ngập được, đến lúc đó rút quân cũng không muộn.

Lập tức Thân Đồ Gia im bất không đối đáp được, bên cạnh Triệu Viêm cũng cười lạnh trong lòng, thủy ngập chưa chắc sẽ bao phủ toàn bộ chỗ đất trũng, chỉ cần nước ngập quá đầu gối, hai quân Sở, Lương sẽ chịu ảnh hưởng lớn, một khi nước vượt qua phần eo. Bọn chúng sẽ không cần đánh, nhưng mà quân Sở ngoại trừ kỵ binh ra, bọn chúng còn có thủy quân, quân Lương sẽ phải làm thế nào?

Tuy nhiên, Triệu Viêm cũng không thổ lộ nỗi băn khoăn trong lòng, Bành Việt. . . cũng không phải chủ soái tài.

Hơn nữa, đến lúc này, Triệu Viêm căn ngăn cũng không kịp nữa rồi, quân Lương đã xong rồi!

Lần này Bành Việt dường như cũng có chút do dự, lập tức hỏi Triệu Viêm:

- Tử Căng, người nghĩ sao?

Triệu Viêm trong lòng thở dài một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Đại Vương, không bằng thân mang mấy nghìn tinh binh đến Miện Thủy tuần tra một phen, nếu không có phục binh quân Sở thì không còn gì tốt hơn, nếu có phục binh, thì nhân cơ hội này đánh luôn.

Bành Việt vui vẻ nói:

- Vậy làm phiên đến Tử Căng.

Dứt lời, Bành Việt hạ lệnh cho Hộ Quân Giáo úy Thân Đồ Gia, nói:

- Thân Đồ, người dẫn năm nghìn tinh binh theo quân sư, nhất định phải hộ tống quân sư an toàn, nếu quân sư có chút tổn thương, quả nhân tuyệt đối không tha cho người!

- Rõ!

Thân Đồ Gia chấp tay thi lễ, tuân lệnh hô lớn, Triệu Viêm cũng hướng tới Bành Việt vái chào, lập tức cùng Thân Đồ Gia điểm năm nghìn binh mã chạy tới bờ đê sông Miện Thủy.

Trung quân quân Sở.

Phá Quân vội vàng tới trước chiến xa của Cao Sơ lớn tiếng nói:

- Tướng Quân, tiến vào đầm Lục Dã!

Tham Quân Từ Khương cũng nói:

- Tướng Quân, không quá một canh giờ nữa, có thể lệnh cho Quận Thủ Bộ Bể tháo nước.

Cao Sơ gật đầu, chậm rãi rút hoành đao lên quá đỉnh đầu, trầm giọng nói:

- Châm lửa, thả tín hiệu!

- Rõ!

Phá Quân tuân lệnh hô lớn, xoay người lại, quát lớn:

- Tướng Quân có lệnh châm lửa, châm lửa. . .

Ra lệnh một tiếng, hơn mười thân binh nhanh chóng cầm đuốc đến, hơn mười cây đuốc trên xe đã sớm chuẩn bị đầy đủ lưu huỳnh, chất gây nổ, củi khô và đồ nhóm lửa. Chỉ trong chốc lát, hơn mười cây đuốc cháy bùng bùng, lửa sáng ngập trời, khói đặc cuộn cuộn lên như điều gặp gió.

Sau một lúc lâu, trên sáu đỉnh núi cao nhất lửa cũng cháy ngút trời.

Trên đê Miện Thủy, mấy nghìn dân phu đang lẳng lặng ẩn mình trong bụi cỏ lau rậm rạp.

Quận Thủ Nam quận Bộ Bể về mặt nôn nóng, đi qua đi lại ngoài bãi cỏ lau, sắc trời càng lúc càng tối, hai quân Sở Lương từ lâu kính tiến vào chỗ trũng trong đầm Lục Dã, nhưng Cao Tương Quân không có ám hiệu gì, Bộ Bể vô cùng lo lắng, nếu chẳng may quân Lương phát hiện nguy hiểm, phái binh đến bờ sông dò xét, hẳn cùng mấy nghìn dân phu có thể không ngăn được?

Trong khi Bộ Bể đang lo lắng, bỗng nhiên có tiểu giáo hô lớn:

- Quận Thủ, người xem, trên núi Lục Lâm phát hỏa!

- Thật vậy sao?

Bộ Bể ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên phía xa trên núi Lục Lâm đã dấy lên đại hỏa cùng khói đặc cuộn cuộn lên như điều gặp gió, lúc đó trên bờ Miện Thủy các xa mấy chục dặm cũng có thể nhìn thấy được.

- Mau!

Bộ Bể lập tức hạ lệnh:

- Phá đê, tháo nước!

- Rõ!

Tên tiểu giáo tuân lệnh hô lớn, thân chạy sâu vào bãi cỏ lau, vừa đi vừa hô lớn:

- Quận Thủ có lệnh, lập tức phá đê, tháo nước. . .

Trên cánh đồng hoang vu, Triệu Viêm, Thân Đồ Gia dẫn theo năm nghìn quân Lương vội vàng đi tiến đến hướng tây,

Bỗng nhiên có một binh sĩ quân Lương kêu lớn:

- Quân sư mau nhìn, trên núi Lục Lâm phát hỏa!

Triệu Viêm, Thân Đồ Gia ghìm cương ngựa, quay đầu lại, quả nhiên phía đông trên núi Lục Lâm đã dấy lên một đồng hỏa trại thật lớn, lúc này lửa và khói cuộn cuộn bay lên như điều gặp gió, liền biết đây là khói lửa ám hiệu, Thân Đồ Gia trầm mặc, quay về phía Triệu Viêm nói:

- Quân sư đây là khói lửa ám hiệu, quả nhiên quân Sở có mai phục!

Triệu Viêm thản nhiên nói:

- Truyền lệnh, chúng ta quay về Định Đào.

- Hả? !

Thân Đồ Gia nghe vậy kinh hãi, khó có thể tin được, nói:

- Quân sư, quay về Định Đào sao? !

- Đúng vậy, quay về Định Đào.

Triệu Viêm gật đầu, nói:

- Quân Lương xong rồi, quân Lương xong rồi. Bành Việt tàn bạo vô đạo, quân Lương hung tàn thành tính dân chúng bốn quốc cũng không chịu buông tha, quả thực không bằng loại cầm thú, bọn chúng phải nhận kết cục ngày hôm nay.

Ngừng lại một chút, Triệu Viêm lại nói tiếp:

- Ta muốn hiến năm quận Lương Quốc cho Tề Vương, ý của ngươi như thế nào?

Thân Đồ Gia một lúc lâu không nói gì, tuy nhiên nghĩ tới những chuyện Bành Việt, Lưu Khấu cùng quân Lương đã làm, trong lòng có chút nhụt chí, lập tức thở dài nói:

- Từ giờ trở đi, mặt tướng nguyện tuân theo mệnh lệnh của Quân Sư.

Tại trạch Lục Dã, hai quân Sở Lương còn đang chiến đấu kịch liệt.

Trông thấy trời đã sẩm tối, nhưng chậm chạp không thể tiêu diệt được quân Sở, Bành Việt có phần nóng nảy, đang muốn tự mình dẫn năm nghìn cấm quân tử sĩ tham chiến, chiến xa đột nhiên nghiêng về một phía, Bành Việt bất ngờ không kịp phòng bị suýt nữa bị ngã khỏi chiến xa, lập tức xông tới Bành Minh giận dữ hét:

- Ngươi làm gì thế hả? Muốn hại chết quả nhân sao?

Bành Minh có chút ủy khuất, gãi gãi đầu, nhảy xuống xe.

Vốn mặt đất vô cùng khô ráo, lúc này cũng đã bị ngập nước, hơn nữa nước đã ngập tới mắt cá chân, chiến xa của Bành Việt bị xa vào một hố nước suýt nữa bị lật úp. Lúc này nhìn quanh bốn phía, Bành Việt đột nhiên mới phát hiện, cảm thấy toàn bộ cánh đồng hoang vu đều bị ngập nước, chỉ có điều nước cạn nên đoàn người mới không phát giác ra.

- Hồng rồi hồng rồi, Đại Vương, lụt!

Bành Minh lập tức kêu lớn:

- Lụt!

- Nước ở đâu hả?

Bành Việt thả người nhảy xuống chiến xa, tức giận nói:

- Ngươi nổi điên rồi hả?

- Không phải, Đại Vương người xem dưới chân của người.

Bành Minh vội la lớn:

- Thực sự lụt rồi, gặp phải chuyện xui rồi!

Bành Việt nghe vậy, lập tức cúi đầu, giạt mình kinh hãi, nước đã ngập rồi sao? Ngần người ra, Bành Việt vội vàng nhảy lên chiến xa, tay nắm chắc vòng bảo hộ nhìn về phía tây bắc, không có chuyện gì cả, đột nhiên Bành Việt hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy phía tây bắc một mảnh vàng óng, dường như đã thành một vùng ngập lụt!

Bành Việt đột nhiên đi tới đây, chỗ đất trũng, nơi đây quả thực là một chỗ đất trũng!

Hồng rồi, trúng kế ngập thủy của Cao Sơ, tên Cao Sơ này thật là độc ác, vì tiêu diệt một trăm nghìn đại quân của ta, không ngờ tiêu diệt toàn bộ quân Sở Kinh Tương của hần! Đúng là độc nhân, đúng là độc nhân Bành Việt hần hiềm thấy trên đời, dù là Hán Vương Lưu Bang so với hần cũng còn kém xa.

Lúc này tướng sĩ sau trận quân Lương cũng phát hiện có điều bất thường, lập tức xông xao hết lên.

- Không cần phải hoảng, tất cả không cần phải hoảng!

Bành Việt đột nhiên rút kiếm, lớn tiếng hét:

- Bây giờ nước ngập quá đầu, chúng ta vẫn có thời gian thoát khỏi.

Ngừng lại một chút, Bành Việt lấy Vương Kiếm trong tay lao đến phía trước, lớn tiếng hét lớn:

- Dừng đại kỳ truyền lệnh, toàn quân tiến về phía trước, lấy tốc độ tối đa lao qua chỗ đất trũng. . .

Trung quân quân Sở.

Cao Sơ cười lạnh, hiện tại muốn chạy trốn khỏi đầm Lục Dã, cũng là đã muộn rồi!

Lập tức Cao Sơ cũng 'rào rào' rút dao hét lớn:

- Dừng đại kỳ truyền lệnh, kỵ binh đánh vào hai cánh quân Lương, Hồ Bí Doanh, khinh binh, phi mâu doanh, cung tiễn doanh, truy trọng doanh bày thành Hành Nhạn trận, bằng mọi giá phải trả cuốn lấy toàn bộ quân Lương!

- Rõ!

Phá Quân tuân lệnh hô lớn, quay đầu lại phía sau quát lớn:

- Tướng Quân có lệnh, kỵ binh vu hồi hai cánh, các quân các doanh còn lại bày Nhạn Hành trận, bằng mọi giá phải trả cuốn lấy toàn bộ quân Lương. . .

Lục Lâm Sơn Tây Lộc.

Hai vạn thủy quân sớm đã nâng thuyền nhỏ, bè gỗ đi tới rừng rậm bên cạnh, hiện tại đang chờ nước bao phủ trạch Lục Dã, bọn họ có thể dùng thuyền nhỏ, bè gỗ khởi xướng công kích quân Lương.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không kịp cho người ta hít thở, trời đã sẩm tối, rớt cục nước lũ trắng xóa bao phủ toàn bộ đầm Lục Dã, rớt cục thủy quân đã tới kịp thời, Chung Ly Muội giờ kiểm đi phía trước, dẫn theo hai vạn thủy quân gào thét phía sau, thuyền nhỏ bè gỗ đã thành một mảnh phụ giúp chỗ đầm Lục Dã ngập lụt.

Trên đầm Lục Dã, quân Lương liều mạng đột tiến xuống phía nam.

Nhưng, quân Sở liều chết ngăn chặn, hiển nhiên tốc độ đột tiến không thể nhanh hơn tốc nước sông dâng lên, ở dưới nước thăm thiết chiến đấu kịch liệt, thời gian lặng lẽ trôi qua, vô tình, nước sông đã ngập quá gối, rồi đến quá chân, cuối cùng ngập tới phần eo. Lúc này, tướng sĩ hai bên di chuyển cực kỳ bất tiện, chém giết trở nên vô cùng khó khăn.

Trong lòng Bành Việt vô cùng lo lắng đại sự không ổn, một trăm nghìn đại quân làm không tốt thực sự xong rồi.

Bỗng nhiên, Bành Minh đứng cạnh Bành Việt đột nhiên chỉ tay tới hướng đông bắc, vô cùng hoảng sợ kêu lớn:

- Mau nhìn, thủy quân, thủy quân Sở Quốc! Thủy quân Sở Quốc, . . .

Bành Việt rung mình, vội vàng quay đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mặt nước mênh mông, mấy nghìn bè gỗ, thuyền nhỏ dào dạt từ phía nam tiến đến. Trên những bè gỗ, thuyền nhỏ đầy thủy tốt Sở Quốc thân khoác đoản quải, đầu đội nón tre vả lại hai chân xích lại với nhau, những thủy tốt này mất lộ ra hung quang nhìn tướng sĩ quân Lương giẫy dụa trong nước giống như một đám người đang đợi làm thịt cừu.

Giờ khắc này dường như yên lặng, gần như tất cả quân Lương không còn nhớ tới chém giết, chỉ có quay đầu lại sừng sững nhìn đoàn thủy quân Sở Quốc bất thành linh xông tới, trong khoảnh khắc, không biết ai hô

to một tiếng, lập tức một trăm nghìn quân Lương rối loạn như tơ vò, đám người không để ý tới tướng tá khiển trách, chạy ra bốn phía. . .

356. Chương 355: Sắc Phong Làm Kinh Vương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 355: Sắc Phong Làm Kinh Vương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trông thấy bại binh quân Lương bỏ chạy tứ phía, trên khóe miệng của Chung Ly Muội nổi lên một tia cười lạnh. Một trăm nghìn quân Lương binh lính hổ lang nhưng bọn chúng bị ngập trong nước cũng biến thành cừ non, vả lại hai vạn dũng sĩ thủy quân cũng không phải vật trang trí, cũng đều chọn từ mười vạn quân tinh nhuệ mà ra, mười năm huấn luyện mới thành quân, há lại có thể chỉ là nệm cỏ?

Chung Ly Muội hạ lệnh, nói:

- Giao Long doanh chặn đường chính diện, Phi Long doanh, Thanh Long doanh vòng sang hai cánh đánh đuổi bại binh Lương quân xuống vùng nước sâu, Bạch Long doanh, Hách Long doanh phụ trách cứu người.

Trong trận đầm Lục Dã, thủy quân không chỉ có nhiệm vụ bao vây tiêu diệt quân Lương, mà còn phụ trách cứu trợ trung quân quân Sở Kinh Tương bị ngập nước tại đầm lớn.

- Rõ!

Năm tên Long úy đi theo phía sau Chung Ly Muội tuân lệnh hô lớn, lập tức phân công nhau mà đi, nhanh chóng chia thủy quân làm năm phương trận, một phương trận chặn đường quân Lương, hai phương trận vòng sang hai cánh, còn hai phương trận điều khiển thuyền tiếp ứng quân Sở bị ngập trong nước.

Sau khi Cao Sơ được Chung Ly Muội cứu lên bè gỗ, rốt cục đám kỵ binh cũng đều được cứu lên thuyền nhỏ, bè gỗ.

Lúc này, đầm Lục Dã nước sâu đã ngập tới ngực, thậm chí chỗ nước sâu đã vượt quá một trượng, quân Lương bị đánh đuổi xuống vùng nước sâu ngập quá đầu, Cao Sơ đứng trên bè gỗ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy khí giới, tạp vật đủ loại trôi nổi trên mặt nước, còn có vô số sĩ tốt quân Lương đang giẫy dụa, rên rỉ, cầu cứu.

Thủy quân của Chung Ly Muội cơ bản cũng không cần chém giết, chỉ cần bắt người là được.

Quân chế Quân Sở có thể nói là được sự kế thừa từ quân Tần rồi lại có điểm khác biệt rất lớn, chiến công của quân Tần là tính theo lượng đầu người, cho nên trên chiến trường cơ bản quân Tần không để lại người sống, nhưng quân Sở không giống như vậy, theo cơ chế ban thưởng của quân Sở, chém thủ cấp quân địch chỉ bằng một nửa bắt địch nhân làm tù binh, cho nên, quân Sở càng ham thích bắt địch.

Lau nước bắn trên mặt, Cao Sơ nói với Chung Ly Muội:

- Lão Chung Ly, thủy quân của người đã vất vả.

Chung Ly Muội cung kính vái chào Cao Sơ, nói:

- Nếu không nhờ Tướng Quân, há lại có thể thắng lớn như ngày hôm nay sao?

Trước kia, Chung Ly Muội quả thực không chịu phục Cao Sơ, nhưng sau ngày hôm nay, Chung Ly Muội cũng đã hiểu tại sao tên tiểu tử Cao Sơ này có thể được Đại Vương tin cậy, từ một tên Thân Binh Đồn Trưởng nho nhỏ nhanh chóng được đề bạt làm đại tướng cầm binh, đều không phải là may mắn.

Trong lúc nói chuyện, bỗng nhiên những hạt mưa nhỏ như lông trâu tí tách tí tách từng hàng rơi xuống, Cao Sơ mở hai tay ra, cảm thụ nước mưa lạnh lẽo, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, ngửa mặt lên trời cười to, nói:

- Ha ha, thật đúng là trời giúp Đại Sở ta, Kinh Tương đã vào mùa mưa, đã vào mùa mưa rồi. . .

Thượng Dung, Lưu Bang đang cùng bốn người Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc bàn về trận đánh.

Ngoài đường, mưa dầm tí tách tí tách không ngừng rơi, khiến trong lòng Lưu Bang cũng vô cùng sáng khoái, đại chiến Kinh Tương hai nước Lương Sở phân ra thắng bại ở ngay trước mắt, quân Hán cũng phải hành động rồi. Nhưng đột nhiên trời trở mưa, không sớm cũng chẳng muộn, trận mưa này thật không đúng lúc, có lẽ đã làm hỏng đại sự.

- Hôm qua hai quân Sở Lương đại chiến một hồi, nhưng không biết đã phân thắng bại hay chưa? Tính tới thời điểm này, không nhầm cũng phải có tin tức báo về?

Lưu Bang nói xong, nhẹ nhàng đặt chai rượu trên tay xuống, bởi vì trong lòng vương bận chiến cuộc Kinh Tương, cho nên ngay cả rượu thuần khiết trước kia cảm thấy mạnh vô cùng, bây giờ cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên phía ngoài tiếng bước chân vang lên dồn dập, lập tức bóng dáng Chu Quan Phu hùng tráng hiện ngang tiền vào đại sảnh, chấp tay thi lễ trước Lưu Bang, giọng điệu nghi hoặc nói:

- Đại Vương, vừa mới có tin cấp báo, một trăm nghìn đại quân của Bành Việt đã bị Cao Sơ nhấn chìm trong đầm Lục Dã, toàn bộ quân Lương đều đã bị diệt rồi!

- Hả?

Lưu Bang chấn động, thất thanh nói:

- Toàn bộ quân Lương đã bị diệt rồi?

Thực sự mà nói, Lưu Bang đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, cũng từng nghĩ đến quân Lương sẽ bại, nhưng thật sự không nghĩ Cao Sơ dùng kế ngập thủy, mà cũng không ngờ Bành Việt cũng trúng kế? Bành Việt là heo không có đầu óc sao? Hắn cũng là lão binh trải qua trăm trận chiến không ngờ còn có thể trúng kế ngập thủy? Hoặc là tên tiểu tử Cao Sơ này thực sự khó chơi như vậy?

Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc rung mình, Tiêu Hà cũng phun ra toàn bộ rượu vừa ngậm vào miệng, tin tức này thật sự rất kinh người, một trăm nghìn đại quân của Bành Việt, một trăm nghìn quân hổ lang không ngờ bị tiêu diệt toàn bộ? Sao có thể có khả năng này? Không ngờ một trăm nghìn đại quân Lương Vương Bành Việt bị tiêu diệt toàn bộ?

- Bành Việt thì sao? !

Lưu Bang lấy lại bình tĩnh, vội vàng la lớn:

- Bành Việt còn sống hay đã chết?

Chu Quan Phu lắc đầu không nói, Trần Bình bên cạnh nói xen vào:

- Đại Vương, Trước kia Bành Việt là hải tặc hoành hành tại Cự Dã Trạch, kỹ năng bơi lội rất tốt, chắc là hắn không có chuyện gì.

Lưu Bang đưa ánh mắt nhìn về phía Trương Lương, tình hình trước mắt, còn muốn tiếp tục giành Kinh Tương hay không?

Thực ra lúc đầu Trương Lương dâng kế đuổi hổ nuốt lang, hai ý niệm bất chính trong đầu, hắn muốn đoạt đất Lương, còn Kinh Tương là tình thế bất buộc, nguyên nhân rất đơn giản, không cướp lấy Kinh Tương thì căn bản không thể đoạt lại Ba Thục, chỉ có cướp lấy Kinh Tương, cắt đứt liên hệ giữa Ba Thục cùng Giang Đông, mới có khả năng đoạt lại Ba Thục.

Chỉ có điều hiện tại quân Lương thất bại thảm hại như thế, Cao Sơ lại thể hiện kinh diễm như vậy, Lưu Bang đã chột dạ phần nào.

Trương Lương cũng không đưa ra ý kiến, mà hỏi Chu Quan Phu:

- Thăng Chi, hãy tỉ mỉ kể lại tình hình được không?

Chu Quan Phu vái chào Trương Lương, nói:

- Hồi bẩm quân sư, nghe nói Lục Dã Trạch vốn chính là một cái đầm lớn, chỉ có điều Miện Thủy thay đổi đường chảy mới thành một mảnh hoang dã, Cao Sơ lấy mấy vạn đại quân của hắn làm mồi nhử dụ một trăm nghìn quân Lương vào giữa trạch Lục Dã, tiếp đó sai người mở đường sông Miện Thủy, nước sông chảy ngược vào đường cũ, lúc này bao phủ toàn bộ Lục Dã Trạch nhấn chìm toàn bộ một trăm nghìn quân Lương.

Trương Lương gật đầu, nói:

- Miện Thủy chảy ngược đường cũ, Lục Dã Trạch một lần nữa trở thành một đầm lớn, như vậy đường lớn thông qua Giang Lăng nhất định bị ngập sao?

Chu Quan Phu gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đường lớn cũng bị ngập.

Trương Lương thở dài, nói với Lưu Bang:

- Đại Vương, đường lớn thông qua Giang Lăng đã bị ngập, lúc này Kinh Tương đang vào mùa mưa cũng không có đường nhỏ đột kích Giang Lăng, thời cơ giành Kinh Tương đã mất hoàn toàn, chỉ có thể lui mà đợi cơ hội tiếp theo, chỉ huy quân đội tiến về phía đông cướp lấy đất Lương.

Lưu Bang nhú mày, có chút không cam lòng nói:

- Tử Phòng, thực sự không có khả năng sao?

Trương Lương lắc đầu không nói, Trần Bình bên cạnh bỗng nhiên nói chen vào:

- Đại Vương, thần có một kế, có thể người không hao tổn chút sức lực nào giúp Đại Vương đạt được Kinh Tương, Ba Thục.

- Vậy Sao?

Lập tức Lưu Bang tỉnh táo tinh thần, vội la lớn:

- Kế gì vậy?

Trần bình nói:

- Cao Sơ có thể lấy mấy vạn quân ô hợp đánh bại một trăm nghìn tinh binh của Bành Việt, có thể nói là trận chiến này thanh danh của Cao Sơ tất sẽ truyền toàn bộ Sở Quốc, uy vọng trong quân nhất định tăng vọt, thậm chí có khả năng uy hiếp địa vị của Hạng Trang, không bằng Đại Vương hạ chiếu thư sắc phong người này làm Kinh Vương, thống lĩnh bốn quận Kinh Tương, để xem Hạng Trang ứng đối thế nào?

- Ủm, sắc phong Cao Sơ làm Kinh Vương, thống lĩnh bốn quận sao?

Lưu Bang tìm đập thành thịch.

Tiêu Hà, Bạch Mặc đột nhiên hai mắt sáng ngời, điệu kẻ, đích thực khó có kẻ nào hay hơn như vậy, nếu như kế này hiệu quả, không chỉ có Hạng Trang đột nhiên mất đi Cao Sơ, mà bốn quận Kinh Tương có khoảng cách với Sở Quốc, tự thành một quốc gia! Quan trọng hơn là, cứ như vậy hai quận Ba Thục cùng Giang Đông đã bị Kinh Quốc chặn ngang.

Lập tức Lưu Bang hỏi Trương Lương, nói:

- Tử Phòng, người cảm thấy thế nào?

Trương Lương thần nhiên, cười nói:

- Đại Vương, xem ra đây cũng là một cách.

- Được!

Lưu Bang vỗ mạnh vào đùi, cất cao giọng nói:

- Quả nhân lập tức sẽ phái người tới Giang Lăng, phong Cao Sơ làm Kinh Vương, ha ha, Hạng Trang ơi Hạng Trang, lần này cho người ném thử chút hương vị này!

Lúc này Lưu Bang nhớ lại chuyện cũ, sau khi Hàn Tín đánh bại Tề Quốc, dâng tấu chương xin phong giả làm Tề Vương, Lưu Bang vẫn luôn nhớ rõ tình cảnh lúc đó, hẳn không phong không được, công lao và danh khí của Hàn Tín đều để ở đâu, mấu chốt chính là hẳn muốn làm Vương, nhưng phong vương, Lưu Bang không cam lòng, tư vị kia, quả nhiên là phải chịu kh.

Lưu Bang thực sự có chút mong đợi, hẳn muốn biết Hạng Trang sẽ đối phó như thế nào? Thừa nhận Cao Sơ làm Vương Kinh Tương, hay là bất động? Thừa nhận Cao Sơ làm Vương Kinh Tương, đối với Sở Quốc đó là bất lợi to lớn, nếu bất động, khẳng định trong lòng Cao Sơ cảm thấy không thoải mái, hẳn tiêu diệt một trăm nghìn đại quân của Bành Việt, còn không được phong vương sao?

Dừng lại một chút, Lưu Bang, nói tiếp:

- Cao Sơ phải phong, Lương Quốc cũng không thể không diệt, truyền lệnh dụ của quả nhân, Thượng Tướng Quân Chu Bột lập tức xuất chinh, tiến công chiếm đánh đất Lương.

Trạch Lục Dã, Bành Việt thử hồng học đi lên bờ.

Đúng như Trần Bình đã lường trước, Bành Việt xuất thân là hải tặc, kỹ năng bơi lội rất tốt, tuy rằng mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, nhưng với bản năng muốn sống, vẫn có thể dựa vào kỹ năng bơi lội tránh thoát sự đuổi giết của thủy quân quân Sở đuổi giết, tuy nhiên, Bành Việt thoát chết, nhưng sống cũng không bằng chết, một trăm nghìn đại quân táng thân vùng ngập lụt, e rằng Lương Quốc cũng xong rồi.

Không kể tới hai nước Sở Quốc, Hoài Nam Quốc là kẻ địch lớn, ngay cả Lưu Bang cũng sẽ không bỏ qua Lương Quốc.

Lúc này Bành Việt trong lòng vô cùng hối hận, bỗng nhiên cách đó không xa tiếng nước chảy ào ào, chỉ thấy hai chú cháu Lưu Khấu, Lưu Xung giẫy dụa đứng lên trong dòng nước đục. Trông thấy Lưu Khấu, Bành Việt máu sôi sùng sục, nếu không phải thằng nhãi Lưu Khấu này bất tài, chậm chạp không phá được đại trận quân Sở, há có thể bị quân Sở dụ vào bên trong đại trạch sao?

Lập tức Bành Việt rút kiếm tiến lên, quát:

- Lưu Khấu ngươi làm hại quả nhân mất hết đại quân, phải chịu tội gì?

Lưu Khấu đột nhiên giật mình kinh hãi, vội la lớn:

- Đại Vương, trận chiến này thất bại, thần đã cố gắng hết sức, thật sự quá khó để quán lấy quân Sở, tên Cao Sơ rất xảo hoạt. . .

- Cảm ơn, trở về Định Đào, quả nhân không thể không trị tội ngươi.

Bành Việt cơn giận dữ vẫn còn lưu lại.

Bành Việt kỳ thực cũng chỉ là nói ngoài miệng, muốn hả giận trong lòng mà thôi, thực sự cũng không muốn giết Lưu Khấu.

Không ngờ Lưu Khấu lại làm thực, trong mắt hiện lên một tia sát khí khó phát hiện ra, con mẹ nó, bố vào sinh ra tử, làm tùy tùng hầu hạ người mấy chục năm rồi cục đối lấy kết quả này sao? Trước sau đều phải chết, không bằng giết người trước, trong lúc thay đổi ý nghĩ thì tay phải của Lưu Khấu cũng đã cầm trường kiếm, lại quay đầu sang ra hiệu cho Lưu Xung.

357. Chương 356: Sóng Gió Phong Vương (thượng)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 356: Sóng Gió Phong Vương (thượng)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Gần như là cùng khi đó, ở cách xa nghìn dặm Hạng Trang cũng nhận được bồ câu đưa thư từ ô Mộc Nhai.

Lúc này Hạng Trang triệu tập Hạng Tha, Hạng Đà, Chu ân, Hoàn Sở, Quý Bố, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền và các đại thần đi tới hoàng cung dự tiệc. Cao Sơ đánh thắng trận lớn, tình thế nguy cấp tại Kinh Tương đã qua đi, lẽ nào còn không đáng được ăn mừng ?

Quá ba tuần rượu, Hạng Trang có chút xúc động nói:

- Cao Sơ, quả thật là một hổ tướng.
- Ai nói không phải?

Vũ Thiệp liên tục phụ họa nói:

- Bành Việt đúng là một đời kiêu hùng, dưới trướng có một trăm nghìn đại quân, lại còn có một đội quân hổ lang , nhưng một trận chiến ở đầm Lục Dã bị giết sạch, Cao Sơ Tướng Quân thật không hổ là một viên mãnh tướng.

Chu ân cũng vô cùng xúc động nói:

- Đại bại tại Kinh Tương, e là Lương Quốc xong rồi.
- Đó là chuyện khỏi cần phải nói.

Bách Lý Hiền nói:

- Trước tiên không nói đến chuyện Bành Việt có trốn được về Định Đào hay không, cho dù Bành Việt có thể trốn về được, Lương Quốc cũng là xu thế suy tàn khó cứu vãn, Lưu Bang, Hàn Tín, Anh Bố cũng đều là một đời kiêu hùng, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như thế này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra năm quận, hơn sáu mươi huyện Lương Quốc có lẽ bị chia cắt.

Hoàn Sở nói:

- Đại Vương, chúng ta có nên chén một phần hay không?
- Haizz, tham nhiều nhai chẳng được.

Hạng Trang phẩy tay áo, nói:

- Đại Sở ta cốt phải đợi thời cơ thích hợp. Có lẽ nên nghĩ cách bảo vệ Ba Thục cùng với Kinh Tương sau đó từ từ chinh đồn, về phần Lương Quốc mặc cho bọn chúng tranh đoạt, nói cho cùng tuy rằng Bành Việt bại trận nhưng Lưu Bang sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, Ba Thục là kho lúa lớn, Lưu Bang tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha.

Đại chiến trạch Lục Dã cuối cùng kết thúc, đại quân Sở Quốc toàn thắng.

Bắt tù binh quân Lương trong suốt ba ngày, hiển nhiên không chỉ dựa vào hai vạn thủy quân của Chung Ly Muội. Một trăm nghìn quân Lương này trong đó có không ít người trước kia theo Bành Việt làm thủy phỉ chém giết tại dã trạch kỹ năng bơi lội rất tốt, tuy nhiên, khi bọn chúng mệt mỏi bò lên bờ, mới phát hiện còn có hàng loạt kỵ binh quân Sở chờ bọn họ trên bờ.

Trên đầu thành Giang Lăng, Cao Sơ đang ở cùng đám người Chung Ly Muội, Tử Xa Sư, Bộ Bỉ, Từ Khương đi tuần tra bảo vệ thành.

Quân Lương đã xong rồi, từ phương bắc tiến vào Kinh Tương chỉ có một con đường duy nhất cũng đã bị ngập, hơn nữa bây giờ là mùa mưa, đường nhỏ các huyện phần lớn cũng lấy lội khó đi, khả năng quân Hán quy mô tiến đánh cũng đã rất thấp, ít nhất khi mùa mưa chưa kết thúc quân Hán không có khả năng xâm phạm biên giới, nhưng Cao Sơ không lúc nào nơi lỏng.

Là Đại Tướng trấn giữ một phương, Cao Sơ hẳn không thể phụ lòng tín nhiệm của Đại Vương.

Tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, trên cánh đồng bát ngát ngoài thành lại xuất hiện kỵ binh quân Sở, đó chính là hơn một trăm kỵ binh áp tải ba bốn trăm tù binh quân Lương, uốn lượn hướng về thành Giang Lăng.

Cao Sơ quay đầu lại hỏi Từ Khương:

- Thuận Chi, đã bắt bao nhiêu tù binh?

Từ Khương vội vàng chấp tay thi lễ, nói:

- Hồi bẩm Tướng Quân, nếu mặt tướng không nhầm, lúc này bắt được trên bốn vạn tù binh.

Cao Sơ gật đầu trầm nghĩ Lương Quốc xem ra xong rồi, một trăm nghìn đại quân tinh nhuệ, bốn vạn quân đã bị bắt, một phần bị chết đuối, cuối cùng có thể sống trốn về Lương Quốc tuyệt đối sẽ không vượt qua một vạn quân, cho dù Lương Quốc còn có chút binh lực trấn giữ, nhưng năng lực có bao nhiêu? Vả lại bốn phía Lương Quốc, có Lưu Bang, Hàn Tín thậm chí còn có Anh Bố .

Đáng tiếc Đại Sở bỏ lỡ mất cơ hội, sau khi Đại Sở chiếm được Ba Thục, Kinh Tương trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng xuất binh tranh giành Trung Nguyên, cho nên bọn Lưu Bang, Hàn Tín, Anh Bố lại được hưởng lợi.

Từ Khương lại nói:

- Tướng Quân, bốn vạn tù binh này xử trí như thế nào?

Dựa theo quân chế quân Tần, không giết dân chúng địch quốc, cũng không lưu lại quân nhân, các nước phản lại Tần Mạt phần lớn đều noi theo quân chế Tần Quân, tuy nhiên ở phương diện giết người càng thêm bạo ngược, cho dù là Hạng Võ, Bành Việt hay là Hàn Tín, thậm chí cả Lưu Bang, trong sử sách ghi chép đều đã từng tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, bất luận là quân dân, không phân biệt trai gái già trẻ, hết thấy đều giết sạch.

Tuy nhiên, từ khi Hạng Trang điều quân trở về Giang Đông và lên làm Sở Vương, tình hình Sở Quốc đã có nhiều thay đổi.

Bởi vì nhân khẩu Giang Đông không đủ, hơn nữa thiếu thốn tráng đinh, bởi vậy Hạng Trang nhất quán phản đối giết tù binh. Vì thế, Hạng Trang thậm chí còn đặc biệt ban hành cơ chế chiến công mới, theo quy định trăm định thủ chiến công chỉ bằng một nửa việc bắt giữ quân địch! Hạng Trang làm như vậy, cũng đã nghĩ thông suốt qua chiến tranh đoạt lấy tráng sĩ địch quốc, để làm lớn mạnh chính mình.

Lập tức Cao Sơ liền hồi đáp:

- Còn xử trí như thế nào nữa? Đương nhiên là áp tải đến Tỷ Lăng giao cho Lệnh Doãn phủ.

Từ Khương tuân lệnh ứng vâng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hẳn thực sự có chút lo lắng bởi vì Cao Sơ chiến công quá lớn lao mà sinh lòng không thần phục, hơn bốn vạn tù binh Lương quân cũng không phải tù binh bình thường, thêm một thời gian huấn luyện sẽ trở thành một đội hổ lang chi sử, nếu Cao Sơ giữ bọn chúng lại Kinh Tương, chính đồn tại đây, sự tình sẽ trở lên phiền phức.

Trong lúc tuần tra, Phá Quân bỗng nhiên đuổi theo, vẻ mặt quái dị nói:

- Tướng Quân, ngoài thành có sứ giả nước Hán cầu kiến.

- Sứ giả nước Hán?

Cao Sơ ngạc nhiên, lúc này hai nước Sở Hán đang ở trạng thái giao chiến, Lưu Bang phái sứ giả đến đây làm gì chứ? Chiêu Hàng? Hay cầu hòa? Tuy nhiên mặc kệ sứ giả nước Hán đến đây làm gì, bất luận thế nào đi nữa, Cao Sơ hẳn chẳng lẽ còn sợ tên sứ giả sao? Lập tức lệnh cho Phá Quân, nói:

- Mau, mời sứ giả nước Hán đến đây, bản Tướng Quân ở trong này gặp hẳn.

Phá Quân lĩnh mệnh đi, một lát sau, dẫn tên sứ giả kia lên đầu thành.

Sứ giả nước Hán kia cầm trong tay phù tiết, ngẩng đầu bước đi, nghênh ngang tự đắc bước tới trước mặt Cao Sơ cũng không thi lễ, ngạo nghễ nói:

- Lão phu là Lưu Giả, trong đám người các người người nào là Cao Sơ?

- Lưu Giả? !

Cao Sơ gạt đầu, lãnh đạm nói:

- Bản Tướng Quân vẫn nhớ rất rõ người, người là đường huynh của Lưu Bang, trước kia Chu ân chính là bị người mê hoặc mới phản Sở đầu Hán, có đúng thế không?

- Chu ân?

Lưu Giả ngạo nghễ nói:

- Chính là Cửu Giang Quận Thủ Chu ân?

Cao Sơ buồn lòng hừ một tiếng, quát hỏi:

- Lão nhân Lưu Giả, bây giờ đến đây muốn gây nên chuyện gì?

- Phụng mệnh Hán Vương. . .

Lưu Giả hướng về chân trời phía tây bắc thở dài, nói:

- Ta đến Giang Lăng tuyên đọc chiếu lệnh, Cao Sơ còn không mau mau hồi phủ, tắm rửa thay quần áo, dọn dẹp hương án, quỳ nghênh chiếu lệnh của Hán Vương?

- Chiếu lệnh của Hán Vương?

Cao Sơ cười lạnh, nói:

- Ha ha, còn tắm rửa thay quần áo, dâng hương quỳ nghênh? Quả thực buồn cười! Bản Tướng Quân bận rộn quân vụ, không có thời gian nhàn rỗi, còn nói cái rắm gì, có gì thì mau nói đi, nếu không nói thì mau rút đi, trước khi bản Tướng Quân chưa thay đổi chủ ý, khẩn trương rút khỏi Giang Lăng.

- Người? !

Lưu Giả giận dữ, tuy nhiên khi hắn trông thấy Phá Quân đeo ấn đao cùng hơn mười thân binh đứng nghiêm trang đứng phía sau Cao Sơ, mới nén lửa giận trong lòng, lập tức từ ống tay áo rút ra chiếu thư của Lưu Bang, cao giọng đọc:

- Đại Vương Lưu Bang có chỉ dụ: Cao Sơ bảo vệ đất đai có chiến công lớn. . . Nay phong làm Kinh Vương, đứng hàng chư hầu được người khác tôn sùng.

Yên tĩnh, trên đầu thành Giang Lăng thoáng chốc trở nên chết lặng, hai con mắt Cao Sơ tròn tròn không thể tin được.

Đám người Từ Khương, Chung Ly Muội, Tử Xa Sư, Bộ Bử cũng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, đều không tin vào lỗ tai của chính mình, không ngờ lão nhân Lưu Bang sắc phong Tướng Quân làm Kinh Vương? Đứng hàng chư hầu?

Sau một lúc lâu, Cao Sơ rốt cục mới phục hồi tinh thần, cười to nói:

- Ha ha, Hán Vương quá coi trọng.

Đám người Từ Khương, Chung Ly Muội cùng Bộ Bử trong lòng trầm xuống, mặc kệ trước mắt Hán Vương phong Cao Sơ làm Kinh Vương có danh chính ngôn thuận hay không, nhưng nếu Cao Sơ thực sự không động tâm, làm theo năm đó Hán Tín thượng biểu Sở Vương mời phong Kinh Vương, kia đã có thể là chuyện phiền toái lớn, không nói đến chuyện Sở Quốc có thể tan rã như trước hay không, nhưng một trận nội loạn cũng khó có thể tránh khỏi.

Trong lúc mọi người đang lo lắng trong lòng, Cao Sơ đột nhiên trở mặt, lãnh đạm nói:

- Phá Quân ở đâu, ở chỗ nào?

Phá Quân mắt lộ hung quang, đằng đằng sát khí tiến lên, ngang nhiên nói:

- Có mặt tướng!

Cao Sơ chỉ tay về phía Lưu Giả, nói:

- Dem lão nhân này xuống dưới ‘chém’ đựng thủ cấp trong một hộp gỗ tốt!

- Rõ!

Phá Quân tuân lệnh hô lớn, vung tay lên, sớm có hai tên thân binh giống như hổ lang tiến đến vồ lấy, đè Lưu Giả xuống.

Lưu Giả kinh hãi, vội giãy dụa nói:

- Tiểu tử Cao Sơ, lão phu chính là sứ giả của Hán Vương, hai nước giao chiến không chém sứ giả, người là người như thế nào có thể giết sứ giả, không thể, người không thể giết lão phu. . .

- Không được chém sứ giả, con mẹ nó!

Cao Sơ lãnh đạm nói:

- Bản Tướng Quân muốn giết chính là sứ giả như ngươi vậy!

Còn chưa dứt lời, Phá Quân sớm dẫn theo hai gã thân binh mang Lưu Giả máy chém, lập tức một gã thân binh ẩn trụ Lưu Giả, một thân binh khác giơ tay chém xuống, đầu Lưu Giả nhanh như chớp rơi xuống đầu thành, Phá Quân nhất đoán, xác không đầu của Lưu Giả giống như bao tải rơi xuống dưới thành.

Từ Khương thư thả nói với Cao Sơ:

- Tướng Quân, phong vương không phải là việc nhỏ, Tướng Quân cố nhiên là người quang minh lỗi lạc, không thẹn với lương tâm, Đại Vương cũng có thêm tín nhiệm với Tướng Quân, nhưng, không dám chắc trong triều đình sẽ không có gian thần gây chuyện, cho nên Tướng Quân có nên mang đầu Lưu Giả tới Tỷ Lăng giải thích phần nào hay không?

- Không cần.

Cao Sơ vung tay lên, không cho là đúng:

- Giải thích cái gì? Có gì hay mà phải giải thích? Đại Vương anh minh cơ trí không ai sánh bằng, lão nhân Lưu Bang dùng kế ly gián há lại có thể gạt được người?

Ngừng lại một chút, Cao Sơ lại nói:

- Hơn nữa, cho dù Cao Sơ ta muốn xưng vương, nhưng trong tay ta không binh không tốt, lấy gì mà làm Vương?

Đám người Từ Khương, Chung Ly Muội, Tử Xa Sư, Bộ Bử đều tròn tròn mắt, lời này Cao Sơ cũng dám nói, đổi lại là người khác, giống như Bàn Ngọc trấn thủ một phương, vì tị hiềm cũng tuyệt đối không dám nói ra, tuy nhiên Cao Sơ nói cũng là lời thật, sau khi Sở Quốc thi hành cấm quân chế thêm chế độ phủ binh, đại tướng cầm binh không có binh quyền gì.

Thí dụ như Cao Sơ, mặc dù dưới trướng có năm vạn kỵ binh cộng thêm hai vạn thủy quân, nhưng trong đó mười nghìn binh là cấm quân tinh nhuệ trải qua trăm trận tuyệt đối trung thành với Sở Vương, chỉ có điều tạm thời chịu sự quản lý của Cao Sơ mà thôi, còn lại bốn vạn kỵ binh đều là thuộc các quân, nếu Cao Sơ thực dám xưng vương, chỉ cần Chiết Xung Phủ viết một giấy quân lệnh, lập tức bốn vạn kỵ binh này sẽ rời bỏ Cao Sơ mà đi, thậm chí ngay cả Phá Quân cùng tám trăm thân binh dưới trướng Cao Sơ cũng không chắc sẽ đi theo, phản bội Sở Quốc.

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Khương còn nói thêm:

- Nếu như vậy, không bằng tại hạ đi Tỷ Lăng một chuyến?

- Không cần.

Cao Sơ lắc đầu nói:

- Lão nhân Lưu Bang phong ta làm Kinh Vương, trong lòng muốn giết ta, nếu ta không giải thích sự tình sẽ trôi qua, nhưng nếu ta giải thích có lẽ sẽ to chuyện. Dù gian thần nịnh đồ trong triều có nói, Đại Vương tuy không tin nhưng cũng có phiền muộn trong lòng, không bằng đơn giản không nói chi hết.

358. Chương 357: Sóng Gió Phong Vương (Trung)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 357: Sóng Gió Phong Vương (trung)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sự việc phát sinh ở Giang Lăng rất nhanh sau đó truyền tới Tỷ Lăng.

Sau khi tin tức truyền trở về, Hạng Trang đang cùng Hạng Tha, Bách Lý Hiền nghiên cứu vấn đề nhân sự ở Kinh Tương.

Hơn hai tháng trước tiêu diệt Lâm Giang Quốc, quân Sở kỳ thực chỉ chiếm lĩnh thành Giang Lăng, còn lại bốn quận năm mươi mấy trấn đều là sĩ tộc Kinh Tương chủ động hiến thành, lúc ấy Hạng Trang vì trấn an sĩ tộc Kinh Tương, mau chóng ổn định thể cục tại Kinh Tương, cơ bản chưa có hành động gì khác đối với nhân sự tại hơn mười huyện này, thậm chí ngay cả bốn Quận Thủ cũng là sĩ tộc Kinh Tương.

Tình trạng này hiển nhiên trái với bộ máy quyền lực của Sở Quốc, Sở Quốc hiện giờ cơ bản bộ máy quyền lực tập trung tại trung ương. Quyền lực tập trung tại trung ương là gì? Chính là triều đình hoặc là quốc quân toàn quyền nắm giữ toàn bộ quân sự, nhân sự, chính sự cả nước, nhân sự Kinh Tương không chịu sự quản lý của triều đình, kia còn gọi là trung ương tập quyền sao?

Trên lịch sử Kinh Tương tại thời kỳ Lương Hán đã từng hình thành một quần thể sĩ tộc khổng lồ, quần thể sĩ tộc hùng mạnh đến mức thậm chí ngay cả triều đình cũng không thể khống chế. Thời kỳ tan quốc, bất kể là Lưu Biểu, Lưu Bị hay sau này là Tôn Quyền đều chân chính không thể khống chế Kinh Tương. Làm một người xuyên qua, há Hạng Trang lại có thể không xem trọng?

Hạng Trang vừa mới đánh tan đám sĩ tộc Giang Đông, sao lại có thể lơ đãng nhìn sĩ tộc Kinh Tương hình thành, phát triển?

Sách lược Hạng Trang dùng sách lược để ức chế thể lực sĩ tộc hình thành phát triển rất đơn giản, nhưng rất hữu hiệu, chính là đề xướng con cháu làm quan đất khách, đơn giản mà nói, chỉ có thể không để sĩ tộc Giang Đông làm quan tại Kinh Tương hay Ba Thục mà thay vào đó là các sĩ tử đến Kinh Tương hay Ba Thục đến đảm đương.

Đương nhiên, chỉ có điều quan địa phương, quan kinh thành không có hạn chế.

Hai quận Ba Thục là quân Sở cướp từ trong tay quân Hán, cường hào Ba Thục làm nội ứng cũng không có nhu cầu gì về chính trị, cho nên an bài nhân sự tại các quận, các huyện rất đơn giản. Quan viên do Phủ Lệnh Doãn từ lâu kinh đến nhậm chức, nhưng bốn quận Kinh Tương, hơn năm mươi huyện tình hình rất đặc thù, nếu muốn di động nhân sự cũng còn phải gặp một phen trắc trở.

Tuy nhiên, lựa chọn một đám quan viên chuẩn bị trước, vẫn là điều tất yếu.

Hạng Tha vừa mới trình danh sách lên Hạng Trang, những quan viên này đều được chọn lựa từ học sinh tại Thái Học Viện trong kỳ thi quốc gia, hơn nữa tất cả đều từng nhậm chức tại các quận các huyện, Hạng Trang còn chưa kịp thẩm duyệt danh sách này, Khuất Bất Tài về mặt nghiêm trọng đi đến, nhìn thấy Hạng Tha và Bách Lý Hiền đang ngồi, Khuất Bất Tài có chút do dự.

Hạng Trang nhíu mày, hỏi:

- Lão Khuất có chuyện gì?

Khuất Bất Tài liền lấy từ trong ống tay áo ra một phong thư dày đặc đưa cho Hạng Trang.

Hạng Trang xem toàn bộ mật tin, nhưng chỉ thản nhiên mỉm cười, không ngờ lão già Lưu Bang sắc phong Cao Sơ làm Kinh Vương? Tuy nhiên lần này nhất định uống phí tâm tư, Cao Sơ là một đại tướng thân tín dưới trướng lại là hạng người như thế, Hạng Trang hiểu rất rõ, nếu không đủ hiểu Cao Sơ, sao Hạng Trang có thể an tâm để hần trấn giữ một phương?

Sau khi xem xong, Hạng Trang giao mật tin cho Hạng Tha, Bách Lý Hiền truyền đọc.

Sau khi xem xong, Hạng Tha chau mày lại, Bách Lý Hiền mỉm cười, lắc đầu nói:

- Đại Vương, quả là một kế vô cùng nhan hiểm, e là không phải là Trương Lương làm, hơn phân nửa là Trần Bình hiến kế, tuy nhiên lần này, Trần Bình cũng là thất sách, vẫn là Thủy Chi nói đúng, ngay cả khi hần một lòng không thần phục, nhưng trong tay hần không có binh quyền, lấy gì mà xưng vương?

Hạng Trang khẽ mỉm cười, thiết lập chế độ phủ binh, chính là vì phòng ngừa đại tướng giữ trọng binh làm phản.

Tuy nhiên đối với Cao Sơ, Hạng Trang vẫn luôn tín nhiệm, dù không có chế độ phủ binh, hần tuyệt đối cũng sẽ không tự lập vương phản bội Sở Quốc.

Nhưng Hạng Tha lại có chút lo lắng, đề nghị nói:

- Đại Vương, Thủy Chi trung thành với người là sự thật đáng tin, hần trước mặt mọi người chém sù giả nước Hán đó là điều rõ ràng, tuy nhiên, khó nói trong lòng hần không có chút ý tưởng, sau trận chiến Kinh Tương lần này, Thủy Chi một trận tiêu diệt trăm nghìn đại quân của Bành Việt, chiến công rất lớn, ngài xem, có nên phong hần làm Kinh Vương hay không?

- Không được, nhất định không được!

Bách Lý Hiền vội la lớn:

- Đại Vương, tiền lệ này không thể được, nếu không ngày mai Lưu Bang phong Tử Ngang làm Ba Thục Vương, Đại Vương có phải phong Tử Ngang là Thục Vương hay không? Phong làm Thục Vương rồi, sau đó Lưu Bang lại phong Thiên Phóng làm Cửu Giang Vương? Kể từ đó, Đại Sở ta liền sụp đổ, nước không phải nước.

Hạng Trang gật gật đầu, nói:

- Chuyện phong vương, sẽ không cần phải nhắc lại.

Hạng Tha cũng không có nói gì thêm, hơn nữa đích xác cũng không có ý kiến gì.

Gần giữa trưa, Hạng Trang nói với Hạng Tha, Bách Lý Hiền:

- Tử Dực, Tử Lương, giờ cũng không còn sớm, các người cũng mau hồi phủ đi, để lại danh sách, buổi chiều quả nhân sẽ xem kỹ.

- Vâng.

Hạng Tha, Bách Lý Hiền nhất tề đứng dậy, cáo từ thoái lui.

Hạng Trang đứng dậy đuổi người lập tức tới tẩm cung Tào Cơ, không lâu sau khi Hạng Trang rời đi, bỗng nhiên một cung nữ rón rén từ sau tấm bình phong xuất hiện, sau đó lập tức chạy đến hậu cung.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Bách Lý Hiền lại đi tới quý phủ của Tất Thư cùng Tất Thư đánh một ván cờ, đến khi Bách Lý Hiền hồi phủ trời cũng đã sẩm tối, ở ngoài cửa lớn, lại gặp được nhị đệ Bách Lý Mậu.

Bách Lý Hiền nhảy xuống ngựa, hỏi Bách Lý Mậu:

- Nhị đệ, người có chuyện gì mà quay về?

Bách Lý Mậu phụ trách huấn luyện phủ binh quận Đan Dương, bình thường sống tại Đan Dương, rất ít khi trở về Tỷ Lăng.

Bách Lý Hiền kéo đến một góc cổng lớn, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, nghe nói Cao Sơ được phong làm Kinh Vương?

Bách Lý Hiền thoáng chốc chau mày, trầm giọng nói:

- Nhị đệ, người nghe ai nói? Đại ca ta còn không biết như thế nào?

Bách Lý Mậu nhìn quanh không có ai, hạ giọng nói:

- Tiểu đệ vừa mới vào cung, gặp tiểu muội, thấy muội nói vậy.

- Cái gì, là tiểu muội nói?

Bách Lý Hiền nghe vậy càng chau mày lại, việc này sáng nay hắn mới biết được, tiểu muội làm sao có thể biết? Chẳng lẽ Đại Vương nói với nàng? Nhưng cũng không đúng, Đại Vương luôn không thích hậu cung tham gia vào chính sự, há lại có thể có khả năng nói với tiểu muội chuyện này? Chẳng lẽ có người muốn mượn việc này sinh chuyện?

Gần như cùng lúc đó, cũng có vài vị khách đến quý phủ của Thượng Tướng Quân Hạng Đà, trong đó còn có thuộc cấp tâm phúc của Hạng Đà là Dương Đà, tuy nhiên từ ngày Hạng Đà lên làm Thượng Tướng Quân, Dương Đà và một số tâm phúc khác của Hạng Đà vốn để đó không dùng tới, thậm chí huấn luyện phủ binh các quận các huyện cũng không cần đến bọn họ.

Đại ngộ bất công, những thuộc cấp tâm phúc này khó tránh khỏi oán hận trong lòng.

Tiếp đến, hiện tại phe phái triều đình Sở Quốc cũng khá phức tạp, nhắc đến có lão Sở hệ, lão Tần hệ, lão Ngụy hệ còn có lão Tề hệ trong đó thực lực lão Sở hệ là hùng mạnh nhất, rồi lại chia làm nhiều phe phái, có Hạng Tha hệ, Hạng Đà hệ, còn có thể gia sĩ tộc hệ cho tới công huân hoàng thân hệ vân vân, vô cùng phức tạp.

Tuy nhiên tóm lại, mấy phe phái lớn đều nằm dưới tay Hạng Trang.

Uống mấy ly rượu trắng, mấy thuộc cấp tâm phúc dần dần nói nhiều lời, Dương Đà nói rõ ràng hơn cả:

- Thượng Tướng Quân, tiểu tử Cao Sơ này đều được phong vương, người cũng nên tự mình suy xét cho kỹ.

- Dương Đà người câm miệng!

Hạng Đà nhíu mày nói:

- Cao Sơ phong vương khi nào?

Dương Đà bĩu môi, nói:

- Thượng Tướng Quân, hiện tại đã truyền khắp Tỷ Lăng.

- Đó là lời đồn.

Hạng Đà quả quyết nói:

- Ta đã hỏi qua Lệnh Doãn rồi, Đại Vương vốn không có chủ ý phong vương.

- Đại Vương không có chủ ý?

Dương Đà nói:

- Nhưng còn Cao Sơ, hắn đã nói rõ ràng, dù trong lòng hắn thực sự muốn làm vương, nhưng dưới tay không binh không tốt, làm vương như thế nào? Người thử nghĩ xem, ngụ ý, nếu hắn dưới tay có binh quyền, hắn thực sự sẽ tự lập vương, hắn rõ ràng muốn uy hiếp chúng ta, Đại Vương có thể không e dè sao?

- Người biết cái gì.

Hạng Đà tức giận nói:

- Đây là Cao Sơ tỏ lòng trung thành với Đại Vương mới nói vậy!

- Tỏ lòng trung thành?

Vài tên thuộc cấp cùng Dương Đà ngơ ngác nhìn nhau, chưa từng nghe nói việc tỏ lòng trung thành như vậy.

Hạng Đà thở dài, có chút buồn lòng nói:

- Các người không hiểu Cao Sơ, càng không hiểu Đại Vương anh minh cơ trí, người muốn lừa hấn giấu diếm hấn là tâm si vọng tưởng. Cao Sơ chính là người hiểu rõ điều ấy, y muốn gì thì hấn nói ra, ngược lại Đại Vương càng thêm yên tâm, nếu y không chịu nói, Đại Vương càng phải nghi tâm.

Buổi sáng hôm sau, thượng thư phòng Sở Vương cung

Hạng Trang thần sắc âm trầm, hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, rốt cuộc người nghĩ sao? Lời đồn Cao Sơ sắc phong làm Kinh Vương, rốt cục từ đâu mà ra?

Việc Cao Sơ Phong Vương vốn chỉ có ba người Hạng Trang, Hạng Tha, Bách Lý Hiền biết, thật không ngờ trong một đêm truyền khắp Tỷ Lăng, gần như biến thành dư luận xôn xao! Nhạy cảm về chính trị của Hạng Trang rất cao, hấn ý thức được chuyện này nhất định có người cố ý truyền tin tức ra ngoài, tạo lời bịa đặt.

Bọn chúng có ý gì? Là muốn giúp Cao Sơ có vương vị? hay là muốn hại chết Cao Sơ?

Rất rõ ràng, việc này nhất định liên quan đến vài phe phái luôn đấu tranh. Công tâm mà nói, đối với phe phái đấu tranh, Hạng Trang vẫn luôn vui vẻ nhìn được, chỉ cần không vượt quá phạm vi trong tầm tay của hấn, không hao tổn thực lực của quốc gia, phe phái đấu tranh càng kịch liệt, người đứng đầu lại càng có thể dễ dàng khống chế cục diện, mượn điều này nắm chặt chẽ đại cục trong tay.

Cho nên Hạng Trang biết triều đình tồn tại mấy đại phái hệ, hấn cũng không có ý can thiệp.

Chỉ có điều hiện tại đã có chút khác biệt, rải lời đồn như thế biểu hiện muốn bức vua thoái vị, bất kể là muốn đẩy Cao Sơ lên vương vị hay là muốn mượn cơ hạ sát Cao Sơ, cũng đều là khiêu khích vương quyền của hấn, chuyện này Hạng Trang tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, phong vương hay không là Hạng Trang hấn tự suy xét sự tình, há lại để người khác xen vào?

Khuất Bất Tài thi lễ, nói:

- Đại Vương, lời đồn từ trong cung truyền ra ngoài.

- Trong cung truyền ra ngoài?

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Thi Mạn cung? Y Thủy cung? Hay là cung khác?

Giờ khắc này, Hạng Trang thực sự có chút giật mình, hấn không ngờ rằng, phe phái Sở Quốc tranh đấu đã ngấm vào trong hậu cung? Đây cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, qua nhiều thế hệ, đến bây giờ hậu cung tham gia vào chính sự đều là điều tối kỵ, phạm là anh chủ, đến bây giờ nghiêm cấm hậu cung tham gia vào chính sự, điều này không phải không có nguyên nhân, bởi vì hậu cung tham gia vào chính sự gây nên nguy hại thật sự quá lớn.

- Chuyện này, tiểu nhân thực sự không biết.

Khuất Bất Tài có chút khó xử, nếu không đề cập đến nội cung, Khuất Bất Tài có hàng trăm biện pháp điều tra rõ xuất xứ lời đồn, nhưng chỉ khi đề cập tới nội cung, y cũng không có kế nào khả thi. ô Mộc Nhai tóm lại không thể bắt Vương Hậu, Vương Phi hay mười mấy người phụ nhân lại dùng đại hình được?

359. Chương 358: Sóng Gió Phong Vương (Hạ)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 358: Sóng Gió Phong Vương (hạ)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Được rồi, quả nhân biết rồi.

Hạng Trang cũng biết, chuyện này không thể trách được Khuất Bất Tài, lại nói:

- Người cứ lui xuống trước đi.

- Vâng!

Khuất Bất Tài khom lưng hướng về phía Hạng Trang thoái lui, xoay người đi vào trong bóng tối, Hạng Trang đứng dậy, chắp hai tay sau lưng thông thả đi qua đi lại vài bước trong thư phòng, lại xông ra ngoài cửa quát lớn:

- Hô Diên!

Hô Duyên Chính Đức lên tiếng trả lời đi vào, cất cao giọng nói:

- Đại Vương có gì sai bao?

Hạng Trang nói:

- Mau phái người mời vương hậu, vương phi, các phu nhân cùng Vệ Tướng Quân tới đây.

Trong vòng mười năm này, lãnh địa, nhân khẩu, thực lực Sở Quốc cũng đều liên tục được gia tăng, hậu cung của Hạng Trang cũng không ngừng được mở rộng, nhất là trong hai năm gần đây, Hạng Trang lại liên tục nạp thêm hơn mười mỹ nữ làm cơ thiếp, trong đó có vài cơ thiếp đều đang mang thai, trong vòng vài tháng nữa, số lượng hài tử của Hạng Trang cũng gia tăng đáng kể.

Rất nhanh, Ngụy Duyệt, Doanh Trinh, Bách Lý Y Thủy, Tào Cơ cùng với mười mấy cơ thiếp đều đã đến.

Trước tiên Hạng Trang mời các chư nữ ngồi vào vị trí, sau đó nói:

- Quả nhân mời các người đến là có dụng ý, nói các người cũng đều đã hiểu, không sai, chính là vì việc Cao Sơ phong làm Kinh Vương, ô Mộc Nhai đã điều tra rõ, lời đồn này từ trong cung tiết lộ ra ngoài!

Dứt lời, Hạng Trang dùng ánh mắt linh hoạt sắc bén đảo qua trên mặt từng người.

Ngụy Duyệt vẻ mặt xấu hổ, Doanh Trinh vẻ mặt tự nhiên, Bạch Lý Y Thủy ánh mắt có chút lóe ra.

Về phần Tào Cơ cùng với mười mấy cơ thiếp khác đều hoa dung thất sắc, từ khi vào cung đến này, các nàng chưa bao giờ nhìn thấy Hạng Trang nghiêm khắc như ngày hôm nay.

- Lời đồn này rốt cục do ai nói ra, quả nhân sẽ không truy cứu.

Dừng lại một chút, Trang thoáng để lại khẩu khí lên từng chư nữ, đột nhiên ngữ phong thay đổi, lạnh như băng nói:

- Tuy nhiên, quả nhân kết thúc chuyện này tại đây, nhưng nếu như có lần sau, quả nhân tuyệt đối không tha, lại càng sẽ không kiêng nể là phu thê nhiều năm, hừ!

Nhóm tỳ thiếp tất cả đều câm như hến, Hạng Trang lúc này mới phát tay nói:

- Thôi đi đi.

Lúc này các chư nữ mới lần lượt đứng dậy chỉnh lại trang phục vái chào Hạng Trang, sau đó thướt tha rời đi, cuối cùng chỉ còn Ngụy Duyệt ở lại, hướng tới Hạng Trang thỉnh tội nói:

- Đại Vương, thần thiếp bất lực, không thể thay ngài quản lý tốt hậu cung, khiến ngài thất vọng rồi.
- Nàng biết là tốt rồi.

Hạng Trang nói:

- Nàng đứng đầu hậu cung, nên có dáng vẻ của Vương Hậu, không thể lúc nào cũng khoan dung nhân hậu, nên nghiêm khắc ở những thời điểm cần nghiêm khắc, bằng không, có những kẻ coi trời bằng vung, giống như lần này, các nàng không ngờ dám thay quả nhân làm chủ, thật là lực cưỡi, hừ!
- Thần thiếp biết lỗi rồi, sau này sẽ quản thúc hậu cung nghiêm ngặt hơn.

Nhìn theo bóng dáng Ngụy Duyệt vẫn như xưa duyên dáng yếu điệu, nhanh nhẹn rời đi, Hạng Trang lại thở dài, hậu cung từ trước tới nay lục đục với nhau cũng là chuyện thường tình của con người, nhóm phi tần không chỉ . . . mà còn tranh thủ tình cảm quyến rũ, có con nối dõi càng phải tranh đoạt tước vị Thái Tử, nhưng với tâm tính của Duyệt nương nếu muốn quản lý tốt hậu cung, thật là làm khó nàng.

Xem ra hiện tại chuyện sắc lập Thái Tử cũng không thể kéo dài hơn nữa, nếu không, trong hậu cung không biết còn nảy sinh bao nhiêu sóng gió, Hạng Trang sát phạt quyết đoán nhưng cũng thực không muốn dùng đao trũng trị nữ nhân của mình thậm chí cả con của mình, họa từ trong nhà chung quy đều là bi kịch của nhân gian, Hạng Trang cũng không muốn bàn trà bày đủ chén đủ cốc không thôi.

Trong lúc cân nhắc, Hô Diên tiến vào bẩm báo, Vệ Tướng Quân Tất Thư đã tới.

Lập tức Hạng Trang mời Tất Thư vào trong, quân thần thi lễ, Hạng Trang trực tiếp nói:

- Học Kiếm, quả nhân hôm nay triệu tập người cũng vì một sự việc, có nên lập Thái Tử hay không? Nếu lập Thái Tử, thì công tử nào thích hợp?

Về việc chọn Thái Tử, trong các văn võ bá quan trong triều, Hạng Trang cũng chỉ có thể bàn luận cùng Tất Thư.

Bình thường có chuyện gì, Hạng Trang đều hỏi Bách Lý Hiền, sau là Hạng Tha, rồi mới đến Tất Thư, nhưng về chuyện chọn người làm Thái Tử, Bách Lý Hiền nhất định khiến kẻ khác tị hiềm, bởi vì hắn là đại ca của Bách Lý Y Thủy, lại là cậu ruột của Hạng Thuật, Hạng Dũng. Hạng Tha cũng không được bởi vì Tào Cơ là em vợ của Hạng Tha, hơn nữa cũng mới sinh con trai.

- Thái Tử?

Tất Thư rõ ràng chưa chuẩn bị trước tư tưởng, ngạc nhiên nói:

- Đại Vương muốn lập Thái Tử?

Hạng Trang nói:

- Học Kiếm, quả nhân biết cả triều đình văn võ chỉ có người địa vị cao nhất, cho nên, quả nhân muốn nghe ý kiến của người.

Thực ra lời này của Hạng Trang là sự thực, bây giờ Sơ Quốc vô số phe phái, duy chỉ có Tất Thư là ngoại lệ, hắn không có gia nhập bất cứ phe phái nào, dường như cũng không có ý tự lập phe phái.

Tất Thư trầm ngâm một lát nói:

- Đại Vương, các vị công tử tuổi nhỏ, tâm tính chưa định, thần nói cũng không tốt.

Hạng Trang chau mày, nói:

- Nói không tốt cũng không sao, người cứ lớn mật mà nói, quả nhân tuyệt đối không có trách tội người.
- Vâng, thần xin cả gan nói thẳng.

Tất Thư sửa sang lại một chút ý nghĩ, nói:

- Tần Thủy Hoàng tài thế ngút trời, chỉ vì nhị thế mà Đại Tần diệt vong, chuyện này căn bản vì Tần Thủy Hoàng không có sắc lập Thái Tử, lúc đó mới để Lý Tư, Triệu Cao có thể nhân cơ hội này, phù tá Hồ Hợi ngu ngốc bất lực làm hoàng đế.

Hạng Trang hỏi:

- ý của người nói, Thái Tử là Thái Tử của một nước, càng sắc lập sớm càng tốt?

Tất Thư đáp:

- Đúng vậy, Thái Tử vốn là quốc gia, sắc lập Thái Tử không nên để quá muộn.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy theo người, trong những vị công tử ai là người thích hợp nhất làm Thái Tử?

Tất Thư khẽ mỉm cười nói:

- Về việc chọn người làm Thái tử, trong lòng Đại Vương không phải sớm đã định đoạt rồi sao?

Hạng Trang cũng không phủ nhận nói:

- Quả nhân cũng là muốn nghe ý kiến của người, không bằng ta và người vùng viết vào trong lòng bàn tay, sau đó xem có trùng hay không?

- Được rồi!

Tất Thư bắt đầu, chỉ có thể tuân theo.

Lập tức Quân thần hai người cùng cầm bút lông viết một chữ lên lòng bàn tay, sau đó đồng thời mở ra, chăm chú nhìn lên, nhìn lên lòng bàn tay của đối phương rõ ràng viết một chữ 'Chính', Tất Thư thấy thế khẽ mỉm cười, Hạng Trang cũng cười lớn, cho gọi Hồ Diên vào thư phòng ra lệnh:

- Hồ Diên, thông báo cho tất cả văn võ đại thần, sớm mai lên triều!

Lưu Bang muốn phong Cao Sơ làm Kinh Vương, kế ly gián này vốn đã đổ vỡ, cũng căn bản không có khả năng thành công, chỉ khi nào bên trong Sở Quốc có thể lực tham gia vào trong đó, tình hình mới trở nên có chút phức tạp, tuy nhiên, có câu nói là trong họa có phúc, Hạng Trang mượn cơ hội này xác định chọn người làm Thái Tử, cũng là chuyện xấu hóa tốt.

Uyển Thành, nghe tin Thượng Tướng Quân Lưu Khấu trốn trở về, Chử Thuần khẩn trương mang theo thân binh ra khỏi thành nghênh đón.

Lần trước bởi vì tổn thất hơn hai nghìn kỵ binh, Chử Thuần đã bị tám mươi côn của Lưu Khấu nên vẫn ở Uyển Thành dưỡng thương, cũng không nghĩ nhờ vậy mà tránh được một kiếp nạn.

Nhìn hai thúc cháu Lưu Khấu, Lưu Xung chỉ mang theo mười mấy tàn binh chạy trốn trở về, Chử Thuần theo bản năng nói:

- Thượng Tướng Quân, Đại Vương đâu?

Lưu Khấu thở dài, ảm đạm nói:

- Đại Vương đã chết tại trạch Lục Dã.

- Cái gì?

Chử Thuần không tin nổi:

- Thượng Tướng Quân, Đại Vương kỹ năng bơi lội rất tốt, sao lại chết tại trạch Lục Dã?

- Chử Thuần, lời này người nói là có ý tứ gì?

Lưu Khấu cả giận nói:

- Đại Vương kỹ năng bơi lội đúng là không tồi, nhưng thân trúng hơn mười mũi tên, bản Tướng Quân tận mắt chứng kiến, làm sao có thể là giả?

Dứt lời, Lưu Khấu cầm Vương Kiếm trong tay giơ lên, quát:

- Huống chi, trước khi lâm chung Đại Vương còn tặng Vương Kiếm cho ta, người không thể không tin.

Lưu Xung không còn kiên nhẫn, quát:

- Chử Thuần, hãy bớt lời sàm ngôn đi, mau chuẩn bị rượu và đồ nhắm!

Dứt lời, Lưu Xung lại nói với Lưu Khấu:

- Thúc phụ, nói với hần cũng vô nghĩa, chúng ta mau đi vào thành.

Lưu Khấu không để ý tới Chử Thuần, cùng Lưu Xung và mấy chục bại binh vây quanh lập tức vào thành, nhìn bóng dáng thúc phụ Lưu Khấu, Lưu Xung cùng với mấy chục bại binh nghênh ngang vào thành, trong mắt Chử Thuần bỗng nhiên hiện lên một đạo hàn quang khác thường, lập tức quay đầu lại hỏi thân binh phía sau:

- Sứ giả nước Hán còn ở Uyển Thành hay không?

Thân binh nói:

- Hồi bẩm Tướng Quân, vẫn còn ở Uyển Thành.

- Tốt!

Chử Thuần gật đầu, nói:

- Người mau đến gặp sứ giả nước Hán, nói tới nay bản Tướng Quân có đại lễ muốn dâng tặng!

- Rõ!

Thân binh tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Tiếp đến, hai thúc phụ Lưu Khấu, Lưu Xung vào thành tùy tiện tìm dịch quán ngâm mình trong bồn nước nóng, vừa mới tắm xong, Chử Thuần sớm đã sai người chuẩn bị rượu tốt và đồ nhắm. Hai thúc cháu ăn no nê liền ngực đầu xuống ngủ, thoát chết trốn khỏi trạch Lục Dã hai thúc cháu đã sớm mệt mỏi gần chết chỉ cần nục đầu xuống liền ngủ được ngay, rất nhanh ngủ say như lợn đúng là có một không hai.

Trong lúc nửa đêm, cửa phòng Lưu Khấu đột nhiên không tiếng động mở ra, dưới ánh trăng u lạnh chỉ thấy Chử Thuần mất lộ hung quang, tay cầm đoản đao sắc bén giống như âm hồn tiến vào. Không một tiếng động, Chử Thuần giơ tay đâm xuống đúng tim Lưu Khấu, Lưu Khấu đang trong lúc ngủ mơ đột nhiên đau đớn tỉnh dậy cũng chỉ nhìn thấy Chử Thuần sắc mặt vô cùng dữ tợn.

- Chử Thuần, người này là tù nhân.

Lưu Khấu một tay che ngực, thất thanh nói:

- Dám giết ta?

- Lưu Khấu!

Chử Thuần một đao thành công, liền lùi cách xa người Lưu Khấu vài bước, hần cũng không muốn bị tên Lưu Khấu sắp chết cản trở, thẳng đến rời khỏi mấy chục bước mới đắc ý nói:

- Nhiều năm qua, ông đi theo làm tùy tùng cho người, làm việc vất vả không có công lao cũng có khổ lao, nhưng người đã từng coi trọng ông chưa? ông đã nhẫn nại với người thật lâu rồi.

- Người. . .

Lưu Khấu trợn mắt lên, giờ khắc này, hần rất muốn tiến lên bóp chết Chử Thuần, nhưng chung quy lại không thể được như ý nguyện, giây dựa tiến lên phía trước hai bước liền ngực đầu ngã xuống đất tuyệt khí bỏ mạng.

Chữ Thần đợi chừng nửa khắc xác định Lưu Khấu đã chết, lúc này mới tiến lên hai đao chém xuống lấy thủ cấp Lưu Khấu. Sau đó bước đi ra khỏi cửa phòng, ngoài kia thân binh của Chữ Thuần đã sớm lấy thủ cấp của Lưu Xung. Chữ Thuần xách thủ cấp của Lưu Khấu lớn tiếng nói:

- Các huynh đệ, Lương Vương đã chết, Lương Quốc cũng xong rồi, các người theo lão tử tìm Hán Vương nương tựa thôi.

Thượng Dung, Hành dinh Lưu Bang.

Chu Bột đã dẫn theo một trăm nghìn đại quân xuất phát, nhưng Lưu Bang không có theo quân xuất chinh, chủ yếu là do tuổi cao thân thể khí khái không còn được như xưa, vả lại Lưu Bang trên đường hành quân cũng đã mệt mỏi.

Sáng sớm hôm nay, Hạ Hầu Anh mang theo hai hộp gấm vào đại sảnh hành dinh.

Lưu Bang đang cùng Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc uống rượu, thấy vậy hỏi:

- Hạ Hầu Anh, bên trong là gì?

- Hồi bẩm Đại Vương, bên trong chính là hai đầu người.

Hạ Hầu Anh nói xong mở hộp gấm bên phải ra.

Lưu Bang nhìn chăm chú, cảm giác mơ hồ tựa có phần quen mắt, Trần Bình cũng liếc mắt một cái hiểu được đi ra, thất thanh nói:

- Lưu Khấu, đây là đầu của Thượng Tướng Quân Lương Quốc Lưu Khấu.

- Lưu Khấu đã chết?

Lưu Bang nói:

- Bành Việt kia đâu?

- Bành Việt cũng đã chết.

Hạ Hầu Anh nói.

- Rất có khả năng là do Lưu Khấu giết.

Bành Việt cũng đã chết?

Lưu Bang nghe vậy vẻ mặt ảm đạm, nhìn hộp gấm bên trái nói:

- Trong này chính là đầu của Bành Việt?

Bành Việt cùng với Lưu Bang coi như là lão huynh đệ, năm đó nếu không có mấy lần Bành Việt vất vả ngăn chặn Sở, chặn đứng đường lương thực và nguồn mộ binh của Hạng Vũ, không biết chiến tranh hai nước Sở Hán sẽ có kết quả như thế nào, ngẫm lại, Lưu Bang thật là có chút chua xót trong lòng.

360. Chương 359: Sắc Lập Thái Tử

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 359: Sắc Lập Thái Tử

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tuy nhiên khi Hạ Hầu Anh mở hộp gấm phía bên phải ra, Lưu Bang mới phát hiện bên trong căn bản không phải là dầu của Bành Việt, mà là dầu của huynh trưởng Lưu Giả người mà hắn phải đi sắc phong Cao Sơ!

- Lưu Giả?

Lưu Bang không thể tin vào mắt mình.

- Không ngờ Cao Sơ giết Lưu Giả? !

Đứng bên cạnh, Trương Lương khẽ thở dài, tuy nói hai bên giao chiến không chém sứ giả, nhưng Hán Vương phải sứ giả sắc phong đại tướng dưới trướng Sở Vương làm vương, chuyện này thật có chút quá đáng, cũng chẳng trách người ta chém chết sứ giả.

Trần Bình lộ vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng không đền tội với Lưu Bang như thế nào.

Sau một lúc lâu, Lưu Bang nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên tiểu tử Cao Sơ dám giết tộc huynh của ta, quả nhân thề phải giết hắn!

Lúc này, Lưu Bang đúng là vô cùng tức giận và vô cùng đau lòng, vô số văn võ đại thần dưới trướng Lưu Bang khởi binh từ huyện Bái cũng không phải là ít, thí dụ như Tiêu Hà, Hạ Hầu Anh. . . nhưng Lưu Bang chỉ tín nhiệm có hai người, một là Lữ Quán sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với hắn, hai là đường huynh Lưu Giả.

Hiện tại, Lưu Giả bị Cao Sơ giết chết, Lưu Bang có thể không tức giận, không thương tâm sao?

Hít vào một hơi thật sâu, Lưu Bang lại nói:

- Thù này không báo, thề không làm người, đợi qua mùa mưa, đoạt đất Đất Lương, quả nhân thân chinh đánh Kinh Tương, chém chết Cao Sơ báo thù cho Lưu Giả!

Lưu Bang không biết, nếu muốn cướp lấy đất Đất Lương có thể không dễ dàng như vậy.

Triệu Viêm, Thân Đồ Gia mang theo năm nghìn tinh binh ngày đêm thần tốc, rốt cục sau mười ngày đã trở về Định Đào.

Chuyện đầu tiên Triệu Viêm làm sau khi trở lại Định Đào là sai Thân Đồ Gia phong tỏa đại doanh thành bắc, cầm năm vạn binh lính trong tay đóng giữ chặt chẽ Định Đào, chuyện thứ hai đó là phong tỏa hoàng cung, giam giữ Tướng Quốc Hạ Thuyết, chuyện thứ ba đó là sai người phi ngựa tới Lâm Tri thỉnh cầu Tề Vương dẫn đại quân tiến đến Định Đào, tiếp nhận đất Đất Lương.

Triệu Viêm hiểu rất rõ, thời gian cho hắn không còn nhiều nữa.

Lưu Bang nói là cùng Bành Việt công phạt Kinh Tương, vốn chính là kế duỗi hổ nuốt lang, nếu như đại quân Lương Quốc toàn thắng trở về cũng đành thôi, khi đó không chỉ Lương Quốc có thể bảo toàn, thậm chí có cơ hội phân chia Kinh Tương làm hai, nhưng hiện tại, quân Lương bị tiêu diệt hoàn toàn, trước tình hình này, khẳng định quân Hán sẽ quay đầu đối phó Lương Quốc.

Cho nên, trước khi quân Hán đến đánh, phải dẫn quân Tề nhập Lương!

Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, ngoài Sở Vương Hạng Tráng còn có Tề Vương Hàn Tín cùng Hán Vương Lưu Bang có thể thống trị thiên hạ. Triệu Viêm cũng từng suy xét giao đất Lương cho Sở Vương hoặc là Hán Vương, nhưng cuối cùng hắn quyết định nương tựa Tề Vương. Hán Vương, Sở Vương đều là những người hùng dũng, nhưng dưới trướng bọn họ văn thần võ tướng quá nhiều, Triệu Viêm tự cảm thấy cũng khó có ngày ngáng đầu.

Ngược lại dưới trướng Tề Vương, dường như nhân tài vài người, quy nhập dưới trướng Tề Vương còn có thể lập lên công lao sự nghiệp.

Phàm là nhân tài thì không ai muốn đi theo hoa dẹt gấm cho người ta, lựa chọn này của Triệu Viêm rất hợp tình hợp lý.

Hơn nữa, từ sau khi chinh phạt Hoài Nam Quốc thất bại, dường như Tề Vương đã hoàn toàn giác ngộ, thậm chí còn hạ lệnh trưng cầu hiền tài, hiện tại đúng là thời điểm đầu hàng Tề Vương.

Tỷ Lăng, Sở Vương cung.

Trong tiếng chuông du dương, văn võ bá quan đang trong triều túm năm tụm ba liền đứng thẳng đi đến đại điện.

Hôm nay không phải mùng một, cũng chẳng phải ngày rằm, Đại Vương lại đột nhiên triệu tập quần thần hiển nhiên là có đại sự gì đó, văn thần võ tướng đều nhóm lại nghị luận, tuy nhiên tuyệt đại đa số đại thần đều cho rằng có liên quan đến tin đồn Cao Sơ phong làm Kinh Vương, trong buổi triều hôm nay, Cao Sơ rốt cục được phong vương hay giáng chức sẽ rõ ràng.

Giờ mao canh ba, quần thần đến đông đủ, quan văn lấy Hạng Tha đứng đầu phía bên phải, võ tướng lấy Hạng Đà đứng đầu phía bên trái, tuy nhiên, trong buổi triều hôm nay có hơn trăm quan văn võ tướng tham dự mà ghế chỉ có lơ thơ mấy chục chiếc, cho nên nhiều văn thần võ tướng phân loại hai bên đứng hầu triều.

Một lát sau, Hạng Trang mặc trang phục quốc quân từ cửa sau tiến vào đại điện, ngồi ghế cao nhất.

Thời kỳ Sở Hán, nho gia vẫn còn chưa chính thống tuyệt đối cho nên lễ nghi nho gia cũng không có dẫn vào triều hội, ghế quốc quân cũng không phải ngồi tít trên cao, các đại thần trước mặt quốc quân cũng có ghế ngồi, quan trọng hơn là... Các đại thần cơ bản không cần ba lạy chín vái, họ lớn vạn tuế mà chỉ cần chấp tay thì lễ hô lớn một tiếng tham kiến Đại Vương là được.

Quần thần thi lễ, trong suy nghĩ của các đại thần luôn nghĩ Hạng Trang sẽ chủ động đề cập về việc phong vương Cao Sơ, bỗng nhiên Vệ Tướng Quân Tất Thư từ phía sau Thượng Tướng Quân Hạng Đà quỳ lạy, cất cao giọng nói:

- Đại Vương, có câu Thái Tử chính là người thái tử của một nước, Thái Tử gốc rễ của một nước, Đại Tần trước kia vì không sắc lập Thái Tử dẫn đến diệt vong, vì thế Đại Vương hãy sớm sắc lập Thái Tử.

Hạng Trang khoe miệng nổi lên một tia mỉm cười, việc lập Thái Tử đương nhiên hắn không thể đề xuất, là một quốc quân bất cứ chuyện gì ở thời điểm nào nhất định phải duy trì địa vị siêu nhiên, chỉ khi hai phái ý kiến khác nhau, quốc quân mới có thể đưa ra ý kiến của mình, giải quyết dứt khoát, nếu không sự việc gì cũng cần quốc quân đích thân ra mặt và tranh luận kịch liệt với thần tử, vậy thì quân uy ở đâu?

Khi trước úy Liêu Tử ân cần dạy bảo về tâm thuật của Đế Vương, Hạng Trang cũng đã ngầm hiểu.

Hai dãy quần thần cũng đều nhao nhao, vốn tưởng rằng buổi triều hôm nay chủ đề về chuyện Cao Sơ phong vương, cũng không nghĩ đến chuyện Tất Thư đưa ra ý kiến sắc lập Thái Tử? Trên thực tế, chọn Thái Tử cũng chính là tiêu điểm các phái tranh chấp lẫn nhau, hơn nữa các phe phái đều có lựa chọn của riêng mình.

Phái dòng họ trong hệ lão Sở chính là bọn Hạng Tha, Hạng Đà luôn ủng hộ công tử thứ tám Hạng Kiên mà Tào Cơ vừa mới sinh.

Phái Huân Thích trong hệ lão Sở cũng chính là Hoàn Sở, Quý Bố ủng hộ đứa con thứ của Ngụ Cơ là Hạng Trị.

Hệ Lão Tần cũng phân làm hai, Bách Lý Hiền cầm đầu phái ủng hộ đứa con thứ tư của Bách Lý Y Thủy là Hạng Thuật. Mông Thị cầm đầu một phái khác thì ủng hộ đứa con thứ năm của Doanh Trinh là Hạng Vọng.

Còn lại Hệ lão Ngụy ủng hộ con cả của Ngụy Duyệt là Hạng Chính.

Ngoài ra còn vô số phe phái đại thần phần lớn cũng ủng hộ con cả Hạng Chính, cho dù lập trưởng hay lập thứ, dĩ nhiên cũng đều chọn Hạng Chính.

Quả nhiên, Tất Thư vừa dứt lời, đầu tiên Hoàn Sở liền quỳ gối, ngang nhiên nói:

- Đại Vương, lập Thái Tử lúc này dựa vào cương dũng, thần cho rằng công tử Trị uy vũ như rồng hổ, phong thái kiêu hùng nên lập làm Thái Tử.

- Lời của Y Hương Hầu sai rồi.

Hoàn Sở vừa dứt lời, Dương Đà đứng phía sau Hạng Đà lớn tiếng nói:

- Lúc này lập Thái Tử cần người như thế nào? Đại Vương chính là Sở Vương, lúc này nên lập con nối dòng của nữ nhân người Sở làm dòng chính, thần cho rằng nên lập công tử Kiên làm Thái Tử.

Lời nói này rất có tâm ý, trực tiếp khinh thường ngôi vị Vương Hậu Ngụy Duyệt, không chấp nhận nàng là vợ cả của Hạng Trang, tuy nhiên, cách nói này rất phổ biến với các đại thần ở Giang Đông, kỳ thực cho tới bây giờ vẫn có một loại thanh âm như vậy, cho rằng Hạng Trang hẳn là phế bỏ Ngụy Duyệt sửa lập Tào Cơ làm Vương Hậu.

Đương nhiên, còn có cách nói khác, cho rằng Hạng Trang nên cưới Ngu Cơ làm vợ và lập Ngu Cơ làm Vương Hậu, sau đó lại sắc lập con của Ngu Cơ và Hạng Trang làm Thái Tử, tuy nhiên điều này cũng đã cách đây mười năm trước, mười năm trôi qua cho đến bây giờ, Ngu Cơ tuổi tác đã lớn dần dần cũng không ai nhắc đến nữa.

Ngay sau đó, một đại thần trẻ tuổi đứng sau Bách Lý Hiên, Bách Lý Mậu mở miệng phản bác:

- Công tử Kiên vẫn còn ở bên trong lót tã, phẩm hạnh tài học đều không thể biết được, lập hắn làm Thái Tử chẳng phải trò đùa hay sao? Thần nghĩ đến lập Thái Tử lúc này lấy người có hiền tài, công tử Thuật có tài sáng tạo, nhanh nhẹn, phẩm hạnh hiền lương có thể làm Thái Tử một nước.

Hạng Trang liền chau mày, cục diện dường như không khống chế nổi à? Tuy nhiên chuyện đáng mừng chính là các trọng thần Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiên cũng không tỏ thái độ, nếu bọn họ đều tham dự vào, việc tranh đoạt lập người kế vị có thể trở thành loạn chiến, chuyện này hẳn là quốc quân không muốn cũng chỉ có thể mình trần ra trận.

Lập tức Hạng Trang ho nhẹ một tiếng, quần thần nhất tề đều im lặng.

Hạng Trang lúc này mới nói với Tất Thư:

- Vệ Tướng Quân, trước hết việc lập Thái Tử người hãy đề xuất, như vậy theo ý kiến của người, nên lập vị công tử nào làm Thái Tử?

Đám người Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiên đều đều dựng lỗ tai lên.

Tất Thư thi lễ, nói:

- Đại Vương, thần nghĩ lập Thái Tử không lấy cương dũng, không lấy hiền, lúc này cần lấy trưởng, công tử Chính là con của Vương Hậu, lại là con cả, lập làm Thái Tử.

Hạng Trang chuyển ánh mắt tới Hạng Tha, hỏi:

- Lệnh Doãn, người nghĩ sao?

Hạng Tha liền thở dài trong lòng, đương nhiên ý ông ta muốn Hạng Kiên con trai vừa sinh của Tào Cơ lên làm Thái Tử, tuy nhiên Hạng Kiên quả thực còn quá nhỏ, nếu cưỡng ép đẩy hắn lên làm Thái Tử thực không hợp với tình hình khách quan, hơn nữa Đại Vương an bài như thế, tâm ý của hắn hết sức rõ ràng vậy phải lập công tử Chính lên làm Thái Tử.

Lập tức Hạng Tha chấp tay thi lễ, nói:

- Thần hoàn toàn tán thành ý kiến của Vệ Tướng Quân, lập công tử Chính lên làm Thái Tử.

Hạng Trang chuyển ánh mắt xem qua từng người Hạng Đà, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiên, bọn họ sao có thể biết tâm ý của Hạng Trang? Lập tức đều tỏ thái độ ủng hộ công tử Chính lên làm Thái Tử, mấy nhân vật đứng đầu mấy phái đại hệ đều biểu lộ thái độ, còn lại là những nhân vật nhỏ còn có thể có ý kiến gì, lập tức cả thấy yên lặng.

Các đại thần ý kiến nhanh chóng nhất trí, lúc này Hạng Trang mới mỉm cười, chuyện này cũng đúng thôi, các người kéo bè kết phái đả kích lẫn nhau quả nhân cũng chưa có ý kiến, nhưng nếu các người dám can thiệp vào quyền của quả nhân, quả nhân tuyệt đối sẽ không tha thứ, như lần này rất tốt, ý chí của quả nhân cũng là ý chí của các người!

Cuối cùng, Hạng Trang lãnh đạm nói:

- Nếu tất cả mọi người ủng hộ công tử Chính, vậy việc này quyết định như vậy.

Ngừng lại một chút, Hạng Trang lại ngồi đối diện Hạng Tha nói với Vũ Thiệp:

- Thượng Đại Phu, phiền người phác thảo chiếu thư, dựa theo lễ nghi sắc lập công tử Chính làm Thái Tử.

- Vâng!

Vũ Thiệp vội vàng quỳ gối, cung kính ứng ‘vâng’.

Hạng Trang nhìn quần thần xung quanh nói:

- Chư vị ái khanh, còn tấu trình chuyện gì không?

Quần thần tất cả đều im lặng không nói, sự tình lớn như vậy cũng đủ để bọn họ ‘tiêu hóa’ vài ngày, lúc này, bọn họ còn có tâm tình tấu trình chuyện gì nữa sao?

Hạng Trang khẽ gật đầu, lại nói:

- Nếu như vậy, bãi triều.

Ngừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Lệnh Doãn, Thượng Tướng Quân, Thượng Đại Phu, Vệ Tướng Quân cùng Quân Sư ở lại.

Quần thần xung quanh Hạng Trang nhất tề thi lễ, sau đó đều rời đi. Chỉ trong chốc lát, trên đại điện chỉ còn lại có sáu người Hạng Trang, Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư cùng với Bách Lý Hiền.

- Chư vị ái khanh, việc phong vương Cao Sơ như vậy đã dừng lại, sau này không được ai nhắc lại!

Mấy vị đại thần này đều là cánh tay đắc lực của Hạng Trang, Hạng Trang nói rất rõ ràng, mấy vị đại thần nhất tề ứng vâng.

Hạng Trang lại nói tiếp:

- Lão già Lưu Bang viết chiếu lệnh phong vương khiến quả nhân lâm vào thế bị động, có câu nói có qua cũng phải có lại, quả nhân không thể bị động chịu đòn, có nên dùng chút thủ đoạn với lão già Lưu Bang hay không?

361. Chương 360: Ăn Miếng Trả Miếng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 360: Ăn miếng trả miếng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư nói:

-ý Đại Vương là dùng thủ đoạn tương tự để đối phó với Lưu Bang?

- Không sai, cái này gọi là gây ông đập lưng ông.

Hạng Trang gật gù đầu, trầm giọng nói:

-Việc này là do lão già Lưu Bang khơi mào trước tiên. Hắn cũng đừng trách quả nhân lấy thủ đoạn như vậy đáp lễ với hắn.

Hạng Tha nói:

-Đại Vương, làm như thế có chút không được quang minh lỗi lạc cho lắm?

Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền cũng khe khẽ gật đầu, không thể không nói, binh gia nhà Tần Hán trước kia vẫn rất là quân tử, ví như Trương Lương, Hàn Tín bọn họ cũng không nhỏ nhen mà sử dụng mảnh khoe bỉ ổi, có điều đến sau thời Đông Hán như Trần Bình vậy hành sự gián điệp dụng binh càng ngày càng nhiều, đến thời Tam Quốc thì trở thành dòng chảy lớn, độc sĩ Giả Hủ chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Đương nhiên, người khiêm tốn là một kiểu phong cách, làm việc không từ một thủ đoạn nào cũng là một kiểu phong cách, hai loại người này rất khó dùng tiêu chuẩn đơn giản để bình phán ưu khuyết điểm, chỉ có thể nói thời đại khác nhau, định hướng của binh gia cũng khác nhau. Binh gia nhà Tần Hán trước kia càng xem trọng quang minh lỗi lạc làm gương, mà binh gia Lương Hán sau này lại càng có khuynh hướng dùng âm mưu quỷ kế để đạt được thắng lợi.

-Quang minh lỗi lạc?

Hạng Trang lãnh đạm nói:

-Lưu Bang có thể làm mừng một, quả nhân có thể làm mười lăm, cái này gọi là ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn.

Nói vậy rồi ngừng một lát, Hạng Trang lại nói:

- Quả nhân đã quyết định rồi, sắc phong Lã Trạch làm Tam Xuyên Vương, Lã Đài làm Quan Trung Vương, vẫn còn phải sắc phong Chu Bột làm Lương Vương, Ly Thương làm Bắc Địa Vương, Lô Oản làm Cửu Nguyên Vương!

Hạng Tha, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ Đại Vương cũng thật là độc ác, một lúc phong ngũ vương?!

Tất Thư lại nói

- Đại Vương sắc phong Lã Trạch làm Tam Xuyên Vương, điều này nhất định sẽ khiến Lưu Bang rất thụ động, còn về phần mấy người Lã Đài, Chu Bột, Ly Thương, Lô Oản, sợ là vẫn còn chưa đủ tư cách?

-Không đủ tư cách cũng phải phong.

Hạng Trang nói:

-ác độc một chút với lão già Lưu Bang cũng tốt.

Vũ Thiệp gãi gãi trán, không kìm nổi nói:

-Nhưng thừa Đại Vương, phái ai đi sứ?

Vũ Thiệp từ trước đến nay chính là người chuyên được chọn làm sứ giả phái đi của nước Sở, nhưng mà lần này, hẳn ta đúng là có chút không bằng lòng cho lắm, hơn nữa lần này nguy hiểm cũng rất lớn. Trước đó Cao Sơ đã giết Lưu Cổ, nếu Vũ Thiệp hẳn đi sứ đến nước Hán, trên cơ bản cũng là có đi mà không có về. Tuy nói Vũ Thiệp không sợ chết, nhưng cũng không muốn chịu chết vô ích

Hạng Trang cười nói

-Thượng Đại Phu yên tâm, lần này người không cần phải đi

Vũ Thiệp thoáng chút đỏ mặt, biện bạch:

-Đại Vương, thần không có ý như vậy...

Hạng Trang khoát tay áo, bỗng ngoảnh đầu lại quát:

-Lão Khuất, ra đây đi

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng gầy còm của Khuất Bất Tài liền từ trong góc tối thư phòng bước ra, hướng về Hạng Trang khom người cung kính vái chào:

-Đại Vương có gì sai bảo?

Hạng Trang nói:

-Lần này phái sứ giả đi phong Vương là dùng người của ô Mộc Nhai các người, hơn nữa làm việc phải nhanh. Sứ giả phải đến Tam Xuyên, Nam Dương, Quan Trung, Bắc Địa và Cửu Nguyên phải dùng tử sĩ ô Mộc ở nơi đó. Còn nữa đồng thời với việc phái sứ giả đi phong vương còn phải rải tin đồn khắp nơi tạo ra ảnh hưởng lớn ở Quan Trung, Hán Trung, Tam Xuyên.

-Vâng.

Khuất Bất Tài kính cẩn trả lời, quay người trở lại góc tối.

Sau một lát, mười mấy con chim bồ câu đưa tin từ tổng bộ ô Mộc Nhai trong thành Tỷ Lăng phóng lên trên cao, nhằm hướng Quan Trung, Hán Trung, Tam Xuyên, Bắc Địa thậm chí là tổ chức chi nhánh của Cửu Nguyên mà bay đến.

Buổi chiều ngày tiếp theo, Lạc Dương

Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch trong lúc đang dẫn người trong nhà kho phủ kiểm kê lương thảo, thì chợt có môn hạ nhỏ thở hồng hộc chạy tới bẩm báo:

- Quận thủ, có sứ giả nước Sở cầu kiến.

Sứ giả nước Sở? Lã Trạch thoáng chốc nhăn mày.

Viên quan môn khách nói:

- Quận thủ, vị sứ giả này gấp hay là không gấp?

- Gấp, tại sao lại không gấp?

Giữa lông mày của Lã Trạch giãn ra, thản nhiên nói:

-Gọi sứ giả nước Sở vào đây.

Môn hạ nhỏ vâng dạ rồi đi ra. Không đến một lát liền dẫn một người trẻ tuổi nét mặt chất phác tới trước mặt Lã Trạch, Lã Trạch nhíu nhíu mày, trầm giọng quát:

-Người là sứ giả nước Sở? Sao lại không cầm cờ tinh đến?

(cờ tinh: loại cờ ai đi sứ cũng phải cầm theo)

Vị sứ giả này thực ra chính là tử sĩ ô Mộc Nhai tạm thời đảm đương, cũng là sứ giả không chính thức, nào có tinh lễ chứ?

Sứ giả nước Sở không để ý đến Lã Trạch, mà từ trong ngực lấy ra một phong chiếu thư, nói nhanh:

-Chỉ dụ của Sở Vương:

Quận thủ Tam Xuyên Lã Trạch có tài đức trung nghĩa, có cách bảo vệ lãnh thổ, có thể vì thiên hạ mà làm tấm gương...Phong người làm Tam Xuyên Vương, lấy Lạc Ấp làm đô, được nhận đất Hà Thủy, Lạc Thủy, Y Thủy, định ngày tựu quốc.

Lã Trạch thoáng biến sắc, kể kị gián thật nham hiểm!

- Lã Lộc.

Lã Trạch lập tức quát to:

- Lôi thẳng nhãi này xuống chém!

Vị võ tướng trẻ tuổi canh giữ phía sau Lã Trạch rầm rập vâng lời, ngay lập tức mang theo hai võ sĩ áp giải sứ giả nước Sở đi ra, chỉ trong chốc lát, một vị võ sĩ trong đó liền mang đầu sứ giả nước Sở đến trước mặt Lã Trạch

Tuy nhiên lúc này Lã Trạch cũng đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hắn biết, nếu Sở Vương đã dám sắc phong cho hắn làm Tam Xuyên Vương, vậy thì sự việc tuyệt đối không đơn giản như thế, vừa rồi hắn lại giết sứ giả, chỉ sợ Hán Vương cũng đã biết được thông tin trước, lại liên tưởng đến địa vị xấu hổ họ Lã bây giờ, Lã Trạch lập tức toát ra mồ hôi đầy người

Ngay lập tức Lã Trạch vội vàng về phủ, khẩn cấp viết một phong thư, sau đó gọi cháu trai Lã Lộc đến trước mặt nói:

- Lộc nhi, người đem phong thư này cưỡi ngựa liên tục trong đêm đi về Hàm Dương, đem nó giao cho cô người, hơn nữa dọc đường không được kéo dài thời gian làm lỡ việc, nhớ kỹ chưa?

Lã Lộc là con thứ của Lã Thích Chi em ruột của Lã Trạch, còn cô hán chính là hoàng hậu Lã Trĩ

Lã Lộc trình trọng tiếp nhận bức thư, đem bỏ trong ngực, nghiêm nghị nói:

- Bà phụ yên tâm, con nhất định tận tay đem thư mang đến trên tay cô.

Lã Trạch gật gật đầu, nói:

- Đi đi.

Lã Lộc vái chào, xoay người trong chớp mắt đã đi.

Nhìn theo bóng dáng Lã Lộc đã khuất xa, sắc mặt của Lã Trạch lại càng u ám, gia tộc họ Lã chỉ sợ là sắp phải đối đầu với tai họa, xử lý không thích đáng một cái, rất có khả năng kết cục sẽ là chu di tam tộc.

Trên đường từ Uyển thành đi thông đến Dương Dịch, hai trăm ngàn quân Hán trùng trùng điệp điệp tiến vào.

Chu Bột dựa vào phía trên càng xe lim dim, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, lúc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con trưởng Chu Quan Phu mang theo hơn mười thân kỵ chạy như bay quay về, đến trước chiến xa, Chu Quan Phu liền hạ giọng nói:

- Phụ thân, có sứ giả nước Sở đến, có gặp hay không?

- Sứ giả nước Sở?

Chu Bột nhướn mày hỏi:

- Không biết xảy ra chuyện gì?

- Không biết.

Chu Quan Phu lắc đầu, thấp giọng nói

- Con đã hỏi rồi, hán bắt luận thế nào cũng không chịu nói.

Lúc Chu Bột đang trầm ngâm thì Chu Quan Phu chợt dữ dằn nói:

- Phụ thân, nếu không dứt khoát đem tên sứ giả nước Sở này giết đi?

- Không.

Chu Bột khoát tay áo thản nhiên nói:

- Có câu là giao binh hai nước không chém đến sứ giả, vì phụ vẫn là gặp sứ giả Sở trước rồi nói sau. Nếu sứ giả nước Sở thật sự có dụng ý xấu thì bắt đi Thượng Dung giao cho Hán Vương.

Chu Quan Phu gật gật đầu, lập tức ghìm ngựa xoay người hướng về phía đường lao vùn vụt như bay.

Sau một lát, Chu Quan Phu liền mang theo sứ giả nước Sở với áo mão uy nghiêm đến trước chiến xa của Chu Bột.

Lúc này, quân Hán đã dừng lại, hàng chục thuộc cấp cũng nhao nhao vây quanh trước chiến xa của Chu Bột. Đợi khi đến gần rồi sứ giả nước Sở thành linh lấy ra con dao nhỏ cắt nát áo quần, lại từ trong hai lớp lót ra một phong thư da dê, đưa ra lớn tiếng nói:

- Sở Vương chỉ dụ: Thượng Tướng Quân Chu Bột chiến công lớn lao, có cách trị quân...nay sắc phong người làm Lương Vương, xếp hạng chư hầu.

Nét mặt Chu Bột thoáng chốc biến sắc, Chu Quan Phu, hàng chục thuộc cấp và hàng trăm thân binh cũng đều thần sắc khác nhau.

Chỉ trong chốc lát, Chu Bột rồi đột nhiên bình tĩnh, lập tức lớn tiếng quát:

- Quan Phu con ta, mau mau bắt tên tặc này lại.

- Vâng.

Chu Quan Phu rầm rầm vâng dạ rồi quay đầu lại vẫy tay một cái, sớm có hai gã thân binh hung bạo giống như lang sói vô đến, thoáng cái đã ấn sớ giả Sở ngã xuống đất, tay Chu Bột chỉ sớ giả Sở, tức giận đến nổi râu tóc rung rung, sau hồi lâu mới thở thật sâu, cố gắng hết sức đè xuống cơn thịnh nộ trong lồng ngực, nói:

- áp giải xuống đi, trông coi cẩn trọng.

Thân binh áp giải sớ giả Sở đi ra, Chu Quan Phu nói:

- Phụ thân, sao không giết hần?

Chu Bột thở dài một tiếng, nói:

- Giết hần rồi,vi phụ sẽ nói không rõ ràng được.

- Có cái gì nói cơ chứ?

Chu Quan Phu nói:

- Chẳng lẽ Đại vương còn có thể vì chuyện này mà nghi ngờ cha?

- Người biết cái gì?

Chu Bột trừng mắt nhìn Chu Quan Phu một cái, lập tức lại hạ giọng nói:

- Từ hơn mười năm trước sau khi Hàn Tín xin được phong làm Tề vương, Đại vương đối với việc phân phong thì cực kỳ kiêng kỵ, lần này tuy nói là Sở Vương sắc phong, kì thực dụng ý cũng là lộ ra rõ ràng. Nhưng ai có thể khẳng định Đại vương sẽ không bối rối mà sinh ra khúc mắc?

Chu Quan Phu mờ mịt nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Chu Bột lắc đầu, lại nói:

- Truyền lệnh, toàn quân ngừng tiến bước, lui về huyện Uyển.

- Hả?

Chu Quan Phu kinh ngạc nói:

- Phụ thân, người không tính sai chứ?Hải nhi nghe nói quân sư nước Lương Triệu Viêm đều đã sai sớ giả đi tới Lâm Truy cầu viện Tề vương rồi, nói không chừng Tề vương sắp điều động đại quân rồi, quân ta lúc này lui về huyện Uyển, chẳng phải là muốn đem năm quận đất Lương chấp tay vái tặng cho Tề vương hay sao?

- Người nha, vẫn còn quá non.

Chu Bột lắc đầu, thở dài:

-Vi phụ mang theo hai trăm ngàn đại quân xuất chinh bên ngoài. Người thực sự nghĩ rằng trong lòng Đại vương không hề băn khoăn? Nếu như không có việc vừa mới xảy ra kia, Đại vương tuy có băn khoăn, cũng không đến mức sinh nghi. Nhưngxảy ra việc vừa rồi, vi phụ tuyệt đối không thể đi đất Lương được.

- Vì sao?

Chu Quan Phu vẫn còn khó hiểu, hỏi.

- Vì sao không thể lại đi đất Lương?

- Lúc này vi phụ mang theo đại quân đi đất Lương , như vậy thì cũng giống như bức vua thoái vị, thúc ép Đại vương phong cha làm Lương Vương!

Ngừng nói một lát, Chu Bột lại nói:

- Cho nên, vi phụ chẳng những không thể đi đất Lương ,mà sau khi điều quân trở về huyện Uyển còn nhất thiết phải mau chóng đem binh quyền giao ra, sau đó áp giải sứ giả nước Sở tiến đến Thượng Dung hướng về Đại vương giải thích rõ ràng.

Chu Quan Phu nghe vậy hết lần này đến lần khác vò đầu, hơn nữa hình dáng vẻ mặt lại không biết gì.

Lấy tư duy tự nhiên đơn giản của Chu Quan Phu ra nghĩ cũng không thông mấu chốt trong đó , kỳ thực quy luật trong đó cũng rất đơn giản, việc này còn phải từ trước đây sau khi Hàn Tín đánh hạ nước Tề lên tiếng xin được phong làm Tề vương..

Năm đó Hàn Tín đánh hạ nước Tề , xin được phong làm Tề vương, Lưu Bang e ngại cho đại cục đã lựa chọn thỏa hiệp.

Như vậy hiện tại, nếu như Chu Bột đánh hạ nước Lương trước đó lại có sắc phong của Hạng Trang, Lưu Bang làm sao bây giờ?

- Phong rồi, chắc chắn trong lòng Lưu Bang không cam tâm tình nguyện, còn không phong, Lưu Bang sẽ phải kiêng dè phản ứng tập đoàn Chu thị do Chu Bột cầm đầu, bởi vì sự việc Hạng Trang sắc phong Chu Bột đã lan truyền rộng rãi, đã tạo thành ảnh hưởng. Chu Bột đoạt được đất Lương, luận về công phong vương cũng hoàn toàn chính xác.

Đây là một bế tắc, cho nên Chu Bột sẽ không thể đi đất Lương, hẳn chỉ có thể lựa chọn lui về huyện Uyển.

362. Chương 361: Chọc Tức Lưu Bang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 361: Chọc Tức Lưu Bang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Gần như chỉ trong một đêm tin đồn lan truyền khắp trong thành Thượng Dung.

Bọn Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình, Bạch Mặc vừa mới tỉnh giấc thì phát hiện tin đồn đã lan truyền khắp nơi trong thành, nói Chu Bột sau khi tự lập cầm giữ trọng binh chuẩn bị cướp lấy Lương Quốc sau đó tự xưng làm Lương Vương, Quận Thủ Tam Xuyên Lã Trạch xưng Vương ở Lạc Dương.Chuyện này cũng chưa tính đến, còn nhấn mạnh hơn, nói họ Lã đã cướp lấy Hàm Dương ủng hộ Thái Tử Lưu Doanh lên làm Hán Vương.

Lúc đầu, bọn Lưu Bang, Trương Lương không có để ý tới, nhưng vài ngày sau tin đồn trong thành vẫn không lắng lại, hơn nữa phát sinh thêm nhiều tin đồn nguy hiểm. Tại Hàm Dương, Lạc Dương, Uyển Thành và một số nơi khác cũng đều ồn ào lan truyền nhưng tin giật gân, trong lãnh thổ Hán Quốc không ngờ thoáng cái đã phát sinh ra năm Vương, tất thấy đều do Hạng Trang phong.

Lưu Bang mới nhận thấy đại sự không ổn, vội vàng triệu tập Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình cùng Bạch Mặc nghị sự.

Lúc này, Lưu Bang đang ở hành dinh đại sảnh vô cùng giân dữ:

- Vô sỉ, quả thực là vô sỉ, tên tiểu tử Hạng Trang quá vô sỉ, hẳn như thế nào mà có thể làm như vậy? Hẳn có tư cách gì mà sắc phong thần tử của quả nhân? !

Lưu Bang cũng đã quên, trước đây chính hần sắc phong Cao Sơ, chuyện này là do Lưu Bang hần làm trước. Trần Bình về mặt ngưỡng gạo, chuyện này thật đúng là dùng đá tự đập vào chân mình.

Tiêu Hà vuốt râu nói:

- Đại Vương, tin đồn chung quy lại cũng chỉ là lời đồn, cũng không cần để ý tới.
- Không để ý tới, liệu có thể được không?

Lưu Bang chau mày, dùng ánh mắt trừng cầu nhìn về phía Trương Lương, Bạch Mặc.

- E là không được.

Bạch Mặc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nếu chỉ có Sở Quốc dùng gian tế truyền tin đồn, nếu chỉ có Hạng Trang châm ngòi ly gián, Đại Vương quả thực không cần để ý tới, nhưng hiện tại cục diện không đơn giản như vậy, có thể có một số người tham gia vào trong đó trợ giúp.

Lưu Bang trên mặt toát lên đầy vẻ lo lắng.

Tuy Lưu Bang đã ở độ tuổi thập cổ lai hy nhưng đầu óc cũng chưa đến mức hồ đồ, hần đương nhiên nghe được Bạch Mặc trong miệng nói ra ‘ có một số người ‘ đó là ai? Một số người như lời Bạch Mặc nói, kỳ thực chính là Vương Hậu Lã Trĩ, mấy năm gần đây, Lưu Bang cùng Lã Trĩ càng lúc mâu thuẫn càng sâu, thậm chí xảy ra vài lần cãi vã.

Quan trọng hơn, luận về công lao Lã Trạch đích xác có thể được phong vương.

Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình trong ánh mắt có chút xót xa, lời này Bạch Mặc cũng dám nói.

Trong ba người, rõ ràng Tiêu Hà, Trần Bình cùng họ Lã có muôn vàn liên hệ, tuy rằng bọn họ đối với Lưu Bang luôn trung thành, tận tâm tận lực nhưng cũng không có gì ác cảm đối với họ Lã. Về phần Trương Lương tuổi tác đã cao, dần dần phai nhạt tranh tâm, ngoại trừ quốc sự thỉnh thoảng phát biểu trước Lưu Bang, còn lại sự tình khác cũng không hề đưa ra ý kiến.

Bạch Mặc không chỉ trẻ trung khỏe mạnh, mà năng lực xuất chúng hơn người, ở Kiếm Các phục kích Hạng Trang một trận khiến thanh danh của hần lan truyền khắp nơi. Hơn nữa lại được Lưu Bang tận lực ủng hộ, quả nhiên Bạch Mặc điều gì cũng dám nói, sự việc gì cũng dám làm, nhất là đối với gia tộc họ Lã, có phần đối chọi gay gắt.

- Thôi, trước mắt không nhắc tới chuyện này.

Lưu Bang cảm thấy sự tình liên quan tới họ Lã cực kỳ khó giải quyết, theo bản năng tìm cách trốn tránh, liền nói sang chuyện khác, nói:

- Trước tiên về chuyện phạt Lương, tên tiểu tử Hạng Trang sắc phong Chu Bột làm Lương Vương, tâm ý vô cùng âm độc hiểm ác, ngay cả Chu Bột không có dị tâm gì, nhưng còn bộ khúc của hần? Cần phải đề phòng.

Bạch Mặc nói:

- Nếu không triệu hồi Thượng Tướng Quân, vậy cần phải phái đại tướng khác tới không?

Trương Lương nói:

- Cũng không cần, thần hiểu rất rõ Thượng Tướng Quân, e là Thượng Tướng Quân đã tự bỏ binh quyền, tự mình dẫn sứ giả nước Sở tới gặp Đại Vương giải thích.
- Tự bỏ binh quyền?

Bạch Mặc nói:

- Vậy chuyện tranh đoạt đất Lương. . .

Trương Lương lắc đầu, thở dài nói:

- E là đất Lương đã thuộc về Tề Quốc.

- Ủa, có chuyện này sao? !

Lưu Bang trong lòng thấp thỏm không yên, rất muốn biết tình hình như thế nào, không đánh được Kinh Tương, không đạt được đất Lương, lần này xuất trình triệu tập hai trăm nghìn đại quân, hao phí vô số lương thảo, há chẳng phải là dùng giỏ trúc múc nước công dã tràng hay sao? Điều này sao thành công? !

Lúc này Lưu Bang trong lòng kinh nghi bất định, bỗng nhiên Lưu Tị vội vàng đi vào, ngang nhiên nói:

- Đại Vương, Thượng Tướng Quân có tin cấp báo!

- Mau trình lên đây!

Lưu Bang trong lòng nhảy dựng lên, đưa tay nhận thư cấp báo của Chu Bột trong tay Lưu Tị, vội vàng xem lập tức suy sụp hoàn toàn ngồi bất động ở trên ghế, một lúc sau mới thở dài nói:

- Xong rồi, toàn bộ xong rồi, Chu Bột tự bỏ binh quyền, đất Lương khẳng định về tay Hàn Tín, uống phí rồi, tên Hàn Tín lòng lang dạ sói nhìn người bằng nửa con mắt kia được lợi, ôi. . .

Trong lúc này, tại thượng thư phòng Tỷ Lăng Sở Vương cung tiếng cười hả hê vang lên.

- Ha ha ha.

Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, đắc ý nói:

- Lão già Lưu Bang e là đã bị chọc tức?

- Nói thế nào đây? Cho dù không uất ức mà chết, ít nhất cũng phải nằm trên giường ba ngày!

Vũ Thiệp khẽ mỉm cười, lại nói tiếp:

- Nghe nói lão già Lưu Bang đã tuyên bố từ lâu là sẽ đoạt được năm quận của đất Lương. Nhưng giờ thì hay rồi, chỉ một chiếu lệnh Phong Vương của Đại Vương đã trực tiếp khiến đại quân của Chu Bột trở về huyện Uyển, Lưu Bang đã mất mọi thứ tại đất Lương.

Hạng Tha lắc đầu nói:

- Không chiếm được đất Lương, tuy rằng Lưu Bang tức giận nhưng căn bản Hán Quốc không có tổn thất gì, tuy nhiên, Đại Vương sắc phong Lã Trạch làm Tam Xuyên Vương thật đúng là muốn lấy mạng già Lưu Bang.

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Đúng vậy, trận độ sức giữa họ Lưu cùng họ Lã e là không tránh được.

Tất Thư gật đầu cũng nói:

- Họ Lưu cùng họ Lã tranh đấu, cũng là tai họa lớn nhất của Hán Quốc, chỉ có điều trước kia địa vị của Thái Tử Lưu Doanh vững như bàn thạch hai nhà mới bình an vô sự. Nhưng hiện tại thân thể Lưu Doanh càng ngày càng sa sút, theo tin tình báo từ ô Mộc Nhại e là không chống đỡ hết năm nay, trước tình hình này hai nhà tranh chấp không thể tránh khỏi.

Hạng Trang trầm chấp nhận, trên thực tế trong lịch sử Hoa Hạ nhìn chung Đông Tây Lương Hán họ ngoại trước sau đều là họa lớn của hoàng gia. Nghiên cứu nguyên nhân của nó chính là họ Lã đã mở ra một dòng chảy lớn ác liệt trong thời kỳ khai quốc. Bởi vậy mà Hán Cao Đế Lưu Bang tận đến lúc già chết cũng không tiêu trừ được sự uy hiếp của Lã thị đối với Lưu Hán. Vì vậy mới có chuyện sau này Lã hậu cùng với dòng họ Lã gây loạn oán quyền.

Trên thực tế Lưu Bang cũng không phải là không nghĩ cách diệt trừ họ Lã, mà là hần căn bản không lay động được gia tộc họ Lã.

Tiêu điểm tranh chấp giữa Lưu Bang và gia tộc họ Lã chính là chuyện phế lập Thái Tử. Lưu Bang vài lần muốn phế bỏ Lưu Doanh sửa lập Lưu Như ý làm Thái Tử nhưng cuối cùng cũng không thể được như ý nguyện, sử sách Hoa Hạ có ghi lại, họ Lã mời Thương Sơn Tứ Hạo cầu tình thay Lưu Doanh lúc này mới

không bị phế bỏ. Hạng Trang cũng biết chuyện này chẳng qua là các nhà Sử gia nói như vậy, căn bản không có gì để xác thực.

Thử hỏi, Lưu Bang xuất thân là kẻ vô lại ngoài đường phố lên làm Hoàng Đế, có thể làm trò đứng trước mặt hơn mười vạn tướng sĩ của Hạng Võ uống canh làm từ thịt phụ thân hắn, người nói hắn sẽ dễ tâm tới vài câu vô nghĩa của một kẻ bốn mươi tuổi đầy râu dài sao? Hiển nhiên Lưu Bang không dám phế bỏ Lưu Doanh bởi thế lực gia tộc họ Lã quá lớn, lớn đến mức Lưu Bang không thể lay động.

Nguyên chính bởi vì Lưu Bang thủy chung không thể diệt trừ gia tộc họ Lã, cho nên cứ hết một lần lại một lần thỏa hiệp nhượng bộ, đến lúc chết hắn cũng không thể cảm nhận được sự lựa chọn định người thừa kế lên làm Thái Tử, chuyện này thật xót xa cho Lưu Bang, càng xót xa cho Lương Hán. Từ đó trở đi tận đến lúc Đông Hán diệt vong, ngoại thích chuyên quyền trước sau đều là cái họa tâm phúc của Lưu Hán.

Hiện tại, Hạng Trang viết chiếu phong vương tạo ra đây tai họa, Lưu Bang cùng gia tộc họ Lã e là khó tránh khỏi một trận tranh đấu. Bây giờ Lưu Bang dùng đấu pháp gì để đối phó với gia tộc họ Lã, mặc dù kết quả cuối cùng Lưu Bang thắng hay là gia tộc họ Lã cầm quyền, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn Hán Quốc tuyệt đối không được yên ổn.

Chuyện này giúp cho Sở Quốc có cơ hội. Tuy nói hiện tại Sở Quốc đã chiếm được Ba Thục, Kinh Tương, trong ba năm ‘tiêu hóa’ cũng đủ bận rộn, nhưng cũng không có nghĩa Sở Quốc không thể không làm chuyện gì đó, không thể tiếp tục thôn tính lãnh thổ, đến đất Lương hoặc đến Nam Việt đoạt lấy nhân khẩu trở về?

Ở thời đại này, nhân khẩu chính là thực lực của một nước, chính là quân lực và sức sản xuất!

Lập tức Hạng Trang nói:

- Các vị, hiện tại Lưu Bang đã cận kề cái chết, tuy nhiên để Tề Quốc thôn tính đất Lương cũng không phải là chuyện tốt, sau trận chiến Hoài Nam thất bại, nghe nói Hàn Tín chịu nhiều kích thích, không chỉ thành thạo chính trị mà Lâu Kính nói gì nghe đấy, hơn nữa còn phát chiếu lệnh cầu hiền tài, ý chí không hề giảm.

Vốn Hạng Trang thực sự không hề bận tâm đến Hàn Tín, bởi vì trong lịch có viết về Hàn Tín. Về quân sự là một thiên tài, nhưng về chính trị lại là một kẻ ngu ngốc, người như vậy chỉ có thể làm thống soái nhưng không thể làm quốc quân, nhưng vẫn cố làm cho nên cuối cùng không ngờ chết trong tay người đàn bà Lã Trĩ.

Đối với một người như Hàn Tín, Hạng Trang vốn không cần từ quân sự để đánh bại hắn, Hạng Trang chỉ cần áp dụng thủ đoạn chính trị cũng đủ khiến hắn chết không có chỗ chôn.

Tuy nhiên hiện tại, bởi vì Hạng Trang hắn là người xuyên việt, lịch sử đã sớm thác loạn.

Thác loạn đầu tiên là Sở Quốc không bị diệt vong, tiếp đó đến bây giờ Lưu Bang vẫn còn sống tốt. Tiếp đến sau này sau khi chinh phạt Hoài Nam thất bại, Hàn Tín dường như bị kích thích, dường như chính trị cũng thành thực, đến lúc này Tề Quốc đứng là sự uy hiếp đối với Sở Quốc, thậm chí mức độ uy hiếp không kém Hán Quốc.

Tất Thư nói:

- Tề Quốc thực sự không thể khinh thường, nhất là sau khi thôn tính đất Lương, nhân khẩu thực lực Tề quốc gia tăng, quân lực bỗng nhiên mạnh hơn, hơn nữa Hàn Tín là kẻ có năng lực lãnh binh, sớm hay muộn cũng là kinh địch của Đại Sở ta!

Hạng Trang nhìn mọi người xung quanh, nói:

- Như vậy, chúng ta cần phải làm gì?

Bách Lý Hiền cùng Tất Thư liếc mắt nhìn nhau, hai người gần như cùng lúc đều nói:

- Đoạt lấy nhân khẩu!

Đối với Sở Quốc mà nói, đoạt lấy nhân khẩu không còn là chuyện gì mới mẻ, từ nhiều năm trước, Sở Quốc đã trải qua một trận đoạt ước chừng hai trăm nghìn tráng đinh của Nam Việt, khiến cho Nam Việt Vương Triệu Đà vô cùng tức giận.

Hạng Tha nói:

- Hiện tại đúng là thời điểm đoạt lấy nhân khẩu đất Lương.

Trước đây Lương Vương Bành Việt quy mô hưng binh, cũng không phải lấy tiền từ ngân khố quốc gia mà trực tiếp đoạt từ trong tay dân chúng, quân Lương không chỉ tước đoạt địch quốc mà tước đoạt ngay cả dân chúng của nước mình. Lương thực vụ chiêm của dân chúng đất Lương bị cướp tất cả, thậm chí hạt giống cũng không còn, lúc này chỉ cần kích động một chút, dân chúng đất Lương sẽ cuộn cuộn đổ về phía nam.

Trên thực tế dân chúng đất Sở cơn no áo ấm đã sớm truyền khắp Trung Nguyên rồi.

363. Chương 362: Tranh Đoạt Nhân Khẩu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 362: Tranh Đoạt Nhân Khẩu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nếu muốn đoạt lấy nhân khẩu Lương địa nhất định phải có lương thực, nếu không, bách tính Lương địa nhiều như vậy, cuối cùng lại để bọn chúng chết đói, vậy không phải là nghiệp chướng sao?

Lập tức Hạng Trang hỏi Hạng Tha:

- Tử Dực, năm nay lương thực vụ chiêm đã thu hoạch rồi sao?

Hạng Tha nói:

- Lương thực vụ chiêm đã thu hoạch hơn nửa tháng trước.

Ngừng lại một chút, Hạng Tha lại nhắc nhở Hạng Trang nói:

- Tuy nhiên Đại Vương, từ bắt đầu năm ngoái, thuế phú của Đại Sở ta đổi thành trưng tiền vàng mà không trưng thu lương thực nữa, hơn nửa thu hoạch xong mới trưng thu, cho nên lương thực vụ chiêm trở thành mùa thu hoạch phổ biến, nhà kho lớn cũng không có được nửa hạt lương thực.

Hiện giờ, công thương nghiệp Sở Quốc cực kỳ phát đạt. Với nền công thương nghiệp phát đạt, phồn vinh, Sở Quốc thống nhất trưng thu tiền vàng cũng sẽ có khả năng, đương nhiên, giai đoạn hiện nay chỉ giới hạn trong năm quận Giang Đông, còn sáu quận Ba Thục, Kinh Tương vừa mới nhập vào Sở Quốc trong khoảng thời gian ngắn không có đủ khả năng nộp thuế bằng tiền vàng thay lương thực.

Dùng tiền vàng nộp thuế thay lương thực, giảm bớt hao tổn ưu đãi từ trung gian. Bởi vì trực tiếp trưng thu lương thực chẳng những cần lượng lớn xe vận chuyển còn cần một lượng lớn nhân công, những nhân công này cũng cần ăn cơm, cũng cần tiêu hao lương thực, nếu thay vào đó là trưng thu tiền vàng thì chỉ cần một một gã như vậy là đủ rồi; chỗ thiếu sót chính là từ nay về sau ngân khố quốc gia chỉ có tiền vàng, nếu quốc gia cần lương thực lại phải dùng tiền vàng mua lương thực trong dân gian.

- Chuyện này quả nhân biết, chỉ cần trong tay dân chúng có lương thực là được.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, có Tần phu nhân là hồng đỉnh thương nhân còn sợ không có ai đến dân gian mua lương thực dư thừa được sao? Tần phu nhân là truyền nhân đời thứ tám của Tần gia, bằng kinh nghiệm buôn bán cùng thế lực của Tần gia, không đến nửa tháng sẽ có lượng lớn lương thực từ Ba Thục cuộn cuộn truyền đến Tỷ Lăng.

Lập tức Hạng Trang lại nói:

- Vấn đề lương thực không cần phải lo lắng, chỉ là hãy nghĩ làm thế nào để đoạt được người đi?

Hạng Tha nói:

- Chuyện này thực ra không khó, chỉ cần phái người vào đất Lương lan truyền tin tức, bách tính đất Lương hiện tại nếu không nhằm cũng đã nghèo khổ túng thiếu, chỉ cần có ăn khăng định bọn họ sẽ nguyện ý đến.

- Được, việc này giao cho Khanh.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu.

Chờ mọi người rời đi, Hạng Trang lại cho gọi Khuất Bất Tài vào dặn dò:

- Lão Khuất, ngươi hãy chăm chú để ý Hàm Dương, Lạc Dương, mặc kệ có phát sinh đại sự hay không, nhất định mỗi ngày phải bẩm báo cho quả nhân.

- Rõ!

Khuất Bất Tài không người thi lễ, lĩnh mệnh đi.

Khi Hạng Trang tính kế đoạt nhân khẩu đất Lương, đại quân Hàn Tín đã đi tới Thừa Khâu, khoảng cách từ Thừa Khâu đến Định Đào ước chừng còn hơn trăm dặm, Triệu Viêm đã sớm dẫn theo Thân Đồ Gia chờ ở đường lớn.

- Triệu Viêm, quả nhân có nghe qua.

Hàn Tín xoay người xuống ngựa, nâng Triệu Viêm dậy.

- Thật đáng hổ thẹn.

Triệu Viêm vẻ mặt ngượng ngập, thân phận của hắn hiện tại dù sao vẫn là thần dân nước Lương.

Để giảm bớt không khí ngượng ngập, Lâu Kính đứng phía sau Hàn Tín cười nói:

- Có câu nói: Chim khôn chọn cây mà đậu, Lương thần chọn chủ mà thờ. Lương Vương bạo ngược vô đạo, không phải minh chủ, vứt bỏ đất Lương có thể nói là sáng suốt.

Hàn Tín mỉm cười nói:

- Tử Căng, từ giờ trở đi ngươi sẽ là quân sư của quả nhân.

Triệu Viêm ngại ngùng nói:

- Mong rằng Tề Vương có thể đối xử tử tế với dân chúng đất Lương, đó là hy vọng của tại hạ.

Hàn Tín nắm lấy tay phải của Triệu Viêm, vừa đi vừa nói:

- Từ ngày hôm nay, bách tính đất Lương cũng chính là bách tính Đại Tề ta, là con dân của quả nhân, quả nhân đương nhiên sẽ đối xử tử tế.

Hàn Tín chuyển ánh mắt tới phía sau Triệu Viêm, liếc qua mặt Thân Đồ Gia, hỏi:

- Vị này là dũng quan tam quân Thân Đồ Tướng Quân sao?

Thân Đồ Gia vội vàng chấp tay thi lễ, cung kính nói:

- Mạt tướng Thân Đồ Gia tham kiến Tề Vương.

- Tốt, được lắm.

Trông thấy Thân Đồ Gia dáng vẻ hùng tráng, vẻ mặt thông dong, Hàn Tín không khỏi khen ngợi gật đầu, nói:

- Khanh vẫn là Hộ Quân Giáo úy của Đại Tề, chuyện bảo vệ sự an toàn của Quân Sư.

Tiếng nói vừa dứt, lại có một thân binh cầm bản đồ tiến lên, Triệu Viêm tiếp nhận bản đồ, Thân Đồ Gia ở phía dưới triển khai, sau đó nói với Hàn Tín:

- Đại Vương, đây là bản đồ năm quận, bảy mươi hai huyện của đất Lương.

Hàn Tín hai tay tiếp nhận bản đồ, tâm trạng không khỏi có chút bàng hoàng, Tiên Tần ba mươi sáu quận, Hàn Tín hẳn đã có được Lợi Bắc, Lâm Tri, Giao Đông, Lang Tà, Tiết, Trần, Đông, Đãng, Dĩnh Xuyên, mười quận Nam Dương, hẳn đã có được một phần ba thiên hạ! Chỉ cần tiêu diệt Triệu Quốc, Yên Quốc, Hàn Quốc liền có thể có thêm mười lăm quận, nắm giữ thiên hạ.

(Tiên Tần: giai đoạn lịch sử của Trung quốc trước khi nhà Tần thống nhất)

Triệu Viêm thở dài nói:

- Đại Vương, tình hình đất Lương không được lạc quan cho lắm.

Triệu Viêm hiểu rất rõ ràng, hiện tại Hàn Tín ở phía trên đang thích thú, nói với hắn điều này đích xác có phần mất hứng, nhưng tình hình đất Lương thật sự là không được lạc quan, hơn nữa Triệu Viêm cũng muốn xem một chút, trong lòng Hàn Tín thực sự có chứa dân chúng hay không, nếu như Hàn Tín cũng là bạo quân giống như Bành Việt, không để ý tới sống chết của bách tính, chỉ bằng cáo quan về quê.

- Hả?

Hàn Tín khẽ nhú mày, nói:

- Nói cho quả nhân nghe.

Triệu Viêm gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Đất Lương dưới sự cai trị của Bành Việt, lao dịch, thuế ruộng rất nặng, dân chúng vốn rất cực khổ, lần này đem một trăm nghìn đại quân đi chinh phạt Kinh Tương đã khiến cho đất Lương tổn thất tổn thất trầm trọng, gần nửa số dân chúng không có cách gì kiếm lương thực, nếu như không có biện pháp để tiếp tế thì chắc chắn đất Lương sẽ bạo phát nạn đói quy mô lớn.

Hàn Tín vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, hỏi:

- Tử Căng, theo người dự tính cần bao nhiêu lương thực?

Triệu Viêm nói:

- Năm quận bảy mươi hai huyện Lương địa có hơn một tám mươi vạn nhân khẩu, ít nhất có tám trăm nghìn người thiếu lương thực, nếu dùng lương thực giúp dân chạy nạn ít cũng phải cần đến năm trăm nghìn thạch lương thực!

Năm trăm nghìn thạch lương thực nuôi sống tám trăm nghìn người cũng chỉ là cháo loãng có thể chống đỡ trong vòng ba tháng, như này cũng đã là quá ít.

Hàn Tín thoáng chốc chau mày lại, nhà kho lớn ở Lâm Tri thực ra còn có năm trăm nghìn thạch lương thực, tuy nhiên đó là quân lương tuyệt đối không thể tự ý dùng đến, nhà kho lớn không thể dùng tới, như vậy cần phải trưng lương từ trong tay dân chúng đất Tề? Hiển nhiên là không được, bọn Vương Lăng, Lâu Kính tuyệt đối không hưởng ứng, ngay cả bản thân Hàn Tín cũng không muốn.

Như vậy, kiếm năm trăm nghìn thạch lương thực kia ở đâu?

Lâu Kính ở bên cạnh bỗng nhiên nhẹ nhàng khéo léo kéo góc áo của Hàn Tín, nói:

- Đại Vương, Triệu Quốc có lương thực.

Hàn Tín như tỉnh mộng, lập tức nói với Triệu Viêm:

- Tử Căng, lương thực quả nhân sẽ cấp, tuy nhiên quả nhân kiếm lương thực cũng mất một thời gian, nhanh thì mười ngày chậm thì nửa tháng lương thực mới có thể vận chuyển đến được. Trong khoảng thời gian này phiên người thay quả nhân lo liệu một phần, ít nhất không để cục diện đất Lương xấu hơn nữa.

Triệu Viêm chấp tay thi lễ, nghiêm nghị nói:

- Thần sẽ dùng hết khả năng có thể.

Tỷ Lăng, Lệnh Doãn phủ.

Hơn hai trăm sĩ tử Thái Học Viện đã được triệu tập, Hạng Tha cho bọn chúng được tự mình phát biểu.

Hiện giờ, kỳ thi quốc gia của Sở Quốc đã được chính quy hóa, xác định ba năm một lần, cuộc thi vẫn như cũ chia làm tám khoa, tất cả những người đủ tư cách vào tám khoa được trao tặng công sĩ tước vị sau đó tiếp tục tiến vào Thái Học Viện đào tạo tiếp trong ba năm rồi chuyển tới các quận huyện đảm nhiệm phò tá quan, những người biểu hiện nổi trội xuất sắc thì được phong quan tiến tước.

Trong đại sảnh trưng bày tám bình phong, trên tám bình phong có giắt một tấm bản đồ Lương Quốc.

Hạ Tha chỉ vào tấm bản đồ nói:

- Căn cứ vào tin cấp báo từ ô Mộc Nhai, Lương Quốc có khoảng hơn một trăm tám mươi vạn dân, ít nhất có tám trăm nghìn dân bị quân Lương cướp sạch. Đối tượng di chuyển chính là tám trăm nghìn người này, các người phân chia làm hai mươi đội đi trước đến từng quận gặp tai họa nghiêm trọng nhất để di chuyển bách tính nơi đó chạy về Sở Quốc!

Dừng lại một chút, Hạng Tha lại nói tiếp:

- Bản Lệnh Doãn cũng không mong toàn bộ tám trăm nghìn người gặp tai họa này về Sở Quốc, nhưng ít nhất phải dẫn về cho Bản Lệnh Doãn ba trăm nghìn người, nhất là trẻ em cùng tráng đinh càng nhiều càng tốt, nghe rõ rồi chứ?

- Nghe rõ rồi!

Hơn hai trăm sĩ tử đều âm ầm hô lớn.

Hạng Trang nói:

- Được rồi, vậy tự mình chuẩn bị đi thôi.

Ở Bành thành còn có người ngầm mưu tính đục khoét lợi ích từ nước Lương, người này chính là Tướng Quốc Hoài Nam Quốc Khoái Triệt.

Cho tới bây giờ Khoái Triệt vốn cũng không có thông thả nhìn thế cục, từ khi Bành Việt Lương Vương khởi binh, mật thám Hoài Nam Quốc không ngừng truyền tin tức về Bành Thành, biết được Bành Việt bại trận tại đầm Lục Dã, toàn bộ một trăm nghìn đại quân bị tiêu diệt, Khoái Triệt cũng giật mình kinh hãi, tuy rằng vô cùng hoảng hốt nhưng hắn cũng biết cơ hội Hoài Nam Quốc tranh giành đất Lương đã tới.

Tuy nhiên, tiếp đó thế cục phát triển nằm ngoài sự suy đoán của Khoái Triệt.

Hạng Trang viết chiếu lệnh Phong Vương, không ngờ khiến hai trăm nghìn đại quân của Chu Bột trở về Uyển Thành, đến lúc này, Khoái Triệt đã tính toán sai lầm, hắn nguyên bản cho rằng quân Hán sẽ cùng quân Tề một phen ác chiến, đánh tới lưỡng bại câu thương. Quân Hoài Nam sẽ đi thu thập tàn cục như thế không cần tốn nhiều sức cũng có thể thu được năm quận đất Lương!

Nhưng hiện tại, quân Hán lui về Uyển Thành, kết cục Tề Quốc độc chiếm đất Lương địa đã định rồi.

Không đoạt được đất Lương, Khoái Triệt có nghĩ đến chuyện đoạt nhân khẩu Lương địa hay không?

Tuy nhiên, Hoài Nam Vương Anh Bố dường như không có hứng thú gì về việc đoạt nhân khẩu đất Lương.

- Đại Vương, gốc rễ của một quốc gia là cái gì? Chính là nhân khẩu!

Khoái Triệt kiên nhẫn giải thích, nói:

- Nhân khẩu tăng, thì thuế ruộng tăng, tráng đinh tăng thì nguồn lính tăng, nếu Đại Vương muốn tranh bá thiên hạ thì cần phải có nhiều thuế ruộng, có nhiều quân đội và cần nhiều nhân khẩu. Lúc này đúng là cơ hội đoạt lấy nhân khẩu đất Lương, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Anh Bố lắc đầu phản đối, nói:

- Chuyện này bỏ đi, Lúc này này không muốn đấu với Tề Quốc.

Khoái Triệt nghe vậy yên lặng, tâm trạng có phần nhụt chí, Anh Bố lần trước bị Hàn Tín bắt rồi lại thả liền không còn tín nhiệm Khoái Triệt, kỳ thực Khoái Triệt coi là một chuyện tốt. Thượng Tướng Quân Triệu Chấn nhân cơ hội Anh Bố bị bắt ủng hộ Thái Tử lên ngôi, trực tiếp lấy cơ Anh Bố bị giết, thậm chí ngay cả Thái Tử cũng bị phế bỏ.

Từ hoàng cung đi ra, Khoái Triệt không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, hiện giờ tâm tính Hoài Nam Vương đã thay đổi, ngày càng trầm mê tư sắc hơn nữa còn tín nhiệm nịnh thần, Hoài Nam Quốc đã không còn hy vọng gì nữa.

Nghĩ tới tình hình Tề Quốc hiện nay, Khoái Triệt không khỏi ảm đạm bi thương. Nhớ rõ năm đó Lưu Bang, Hạng Võ tranh chấp, Khoái Triệt từng khuyên Hàn Tín để hấn cầm giữ trọng binh cùng Sở Hán tạo thành thế vạc ba chân, thời điểm đó Hàn Tín cự tuyệt Khoái Triệt, ngang nhiên xuất ba trăm nghìn quân trợ giúp Lưu Bang ở Cai Hạ đánh bại Hạng Võ.

Nhưng mà thời thế thay đổi, cục diện mà năm xưa Khoái Triệt chờ đợi hôm nay đã trở thành hiện thực.

Sau khi Hàn Tín đoạt được năm quận đất Lương, với Quan Trung Lưu Bang, Giang Đông Hạng Trang mơ hồ tạo thành thế kiềng ba chân, hơn nữa Sở Quốc hiện tại bận rộn về chuyện ‘tiêu hóa hấp thụ’ Kinh Tương Ba Thục, Lưu Bang cũng bận về việc dọn sạch tai họa ngầm trong nội bộ, Hàn Tín vừa đúng lúc có thể ra tay thu thập Hà Bắc nước Triệu, nước Yên cùng với nước Hàn, chỉ chờ Hàn Tín diệt Hàn Triệu Yên liền tạo thành thế kiềng ba chân.

364. Chương 363: Trần Bình Hiến Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 363: Trần Bình Hiến Kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang đã về tới Hàm Dương, hai trăm nghìn đại quân tập kết tại Nam Dương cũng đã tản đi, Lưu Bang tuy rằng không cam lòng nhả đất Lương, buông tha Kinh Tương như vậy nhưng đại quân Hàn Tín cũng đã vào thành Định Đào rồi, còn như nếu muốn cướp đất Lương trong tay Hàn Tín chẳng khác nào cướp thịt từ trong miệng hổ. Về phần Kinh Tương, mùa mưa vẫn chưa qua, hiện tại cũng chưa phải thời điểm dụng binh.

Cửa Nguyên Quận Thủ Lô Oản, Bắc Địa Quận Thủ Ly Thương cũng đã trở về Hàm Dương, trong lòng càng thêm nguyên rửa Hạng Trang, hai người bọn họ thật ra có rõ tâm xưng vương, nhưng vì sao bọn chúng có năng lực xưng vương? Trong tay không có quân cũng chẳng có tướng, ngày sau Lưu Bang có thể cho bọn chúng chết không có chỗ chôn, ý định này không phải hại người sao?

Lúc này Lô Oản, Ly Thương lo sợ nơm nớp quỳ gối trước mặt Lưu Bang, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lô Oản tuy là tâm phúc thân tín trung thành của Lưu Bang, nhưng tình hình mấy năm nay có chút thay đổi, Lưu Bang cũng đã già rồi, bệnh đa nghi cũng dần tăng lên, hơn nữa với việc phong vương, mấy năm nay vô cùng miễn cưỡng, cũng không có ít đại thần đề xuất muốn phân phong kết quả đều không ngoại lệ, tất cả đều bị Lưu Bang giết chết.

Lô Oản, Lưu Thương rất lo lắng, bọn chúng làm y nguyên theo những người này, mặc dù Hạng Trang ban hành lệnh phong vương, danh bất chính ngôn không thuận, nhưng ai biết trong lòng Hán Vương sẽ nghĩ thế nào? Hơn nữa lời đồn trên phố nếu chẳng may Hán Vương thực sự hiểu lầm bọn chúng có dã tâm xưng vương, bọn chúng có thể chắc chắn chết là điều không thể nghi ngờ.

- Đừng lên đi, không phải quỳ.

Sau một lúc lâu, Lưu Bang hừ một tiếng.

- Cảm tạ Đại Vương.

Lô Oản, Ly Thương chống mông dập đầu tạ ơn, thực sự cũng không dám đứng dậy.

Sau khi Vị Ương cung xây dựng xong, Tiêu Hà mang lễ nghi nhô gia vào cung, điều thứ nhất trong đó chính là lễ nghi quỳ lạy, đại thần yết kiến quốc quân cần phải ba quỳ chính khấu. Còn nhớ khi xưa Lưu Bang lần đầu tiên nhận quần thần quỳ lạy, chỉ là hư vinh thế nhưng trong lòng vô cùng thỏa mãn, trong đầu than thở, con mẹ nó như này giống một quốc quân chứ.

Lô Oản, Ly Thương không dám đứng dậy, lại liếc mắt nhìn hai người Trương Lương, Trần Bình ngồi bên cạnh, hy vọng hai người có thể trước mặt Lưu Bang thay bọn họ cầu tình.

Lưu Bang cảm thấy phiền lòng, phất tay nói:

- Được rồi, tất cả lui xuống đi.

Lô Oản, Ly Thương lúc này mới tin sự tình thực sự đã qua đi, mới yên tâm rời đi.

Trông theo bóng dáng hai người Lô Oản, Ly Thương đã đi xa, Lưu Bang không kìm nổi lòng liền thở dài. Sự việc Lô Oản, Ly Thương dễ dàng giải quyết, Chu Bột cũng không là vấn đề, chỉ có phụ tử họ Lã mới là phiền toái lớn nhất, nhất là Lã Trạch không chỉ có công huân lớn hơn nữa bộ khúc cũ trải rộng khắp trong quân, nếu hắn muốn xưng vương, Lưu Bang cơ bản không ngăn được.

Trần Bình bỗng nhiên nói:

- Đại Vương, thần có ba kế có thể giải quyết khốn cục này.

Lưu Bang bỗng nhiên quay đầu lại, gấp giọng nói:

- Trần Bình mau nói, ba kế đó là gì?

Trần Bình đưa ngón trở tay phải lên nói:

- Gia phong Lã Trạch làm Thái úy, cai quản binh mã cả nước, nhân cơ hội đến Hàm Dương nhậm chức, đem toàn bộ thế lực họ Lã diệt sạch, vĩnh viễn tuyệt đi hậu hoạn, đây là hạ sách.

Những người khác, Trương Lương, Bạch Mặc ngơ ngác nhìn nhau, việc này quá ác độc? Mặc kệ như thế nào đi nữa, Lã Trạch cũng là anh vợ của Đại Vương, hơn nữa từ khi Đại Vương khởi binh cho đến nay, Lã Trạch lập không biết bao nhiêu công lao hiển hách, ngày xưa Đại Vương bại trận tại Bành Thành nếu không phải có Lã Trạch đứng ở thời điểm quan trọng gấp rút tiếp viện, e là Đại Vương sớm chết trong loạn quân.

Hơn nữa hành động này nhất định sẽ làm giảm mạnh nguyên khí Hán Quốc, chỉ có điều khác biệt Phiêu Kỵ Tướng Quân Lã Đài trong quân không có ai có thể thay thế, đem toàn bộ họ Lã giết sạch, loại trừ hậu hoạn ra nhưng quân Hán từ nay về sau đừng nghĩ đến chuyện tranh giành Trung Nguyên, từ nay trở về sau, Lưu Bang khốn đốn trần thủ Quan Trung làm một Quan Trung Vương thôi..

Lưu Bang cũng có phần kinh hãi, lại nói:

- Trung sách là gì?

Trần Bình lại duỗi ngón tay giữa ra, nói tiếp:

- Vẫn là gia phong Lã Trạch làm Thái úy, chưởng quản binh mã cả nước, dẹp an kỳ tâm, đây là trung sách.

Kế này dù kéo dài nhưng cũng chỉ là kế tạm thời, bởi vì mâu thuẫn giữa Lưu Bang cùng họ Lã sẽ không vì thế mà tiêu trừ, tương lai cũng vẫn phải bùng nổ.

Lưu Bang lắc đầu, nói:

- Thượng sách là gì?

Trần Bình rút cục đưa ngón tay cái ra, nói:

- Thương sách chính là nhường ngôi, tặng Vương Vị cho Lã Trạch!

- Sao hả, nhường ngôi?

Lưu Bang nghe vậy ngạc nhiên, tặng Vương Vị cho Lã Trạch? ! điều này cũng gọi là thượng sách?

Trương Lương, Bạch Mặc nghe vậy hai mắt sáng ngời, đây cũng chính là lấy lui mà tiến, cái gọi là nhường ngôi đương nhiên chỉ là giả, chân thực dụng ý là để Lưu Bang thông qua hành động này giúp Lã Trạch thay đổi tâm ý: Lã Trạch là người có công lớn, nhưng Lưu Bang không thể phong vương, nếu muốn hãy nhận lấy Vương Vị của quả nhân.

Lưu Bang quay đầu nhìn về phía Trương Lương, hỏi:

- Tử Phòng, kế này có khả thi không?
- Khả thi.

Trương Lương không chút do dự nói:

- Chỉ có điều Đại Vương vất vả đi Lạc Dương một chuyến.
- Được.

Lưu Bang lúc này mới hạ quyết tâm, trầm giọng nói:

- Quả nhân ngày mai đi Lạc Dương.

Tỷ Lăng, thượng thư phòng Sở Vương cung, Hạng Trang đang xem tin cấp báo từ ô Mộc Nhai.

Phân bộ của ô Mộc Nhai ẩn núp ở Hàm Dương mỗi ngày đều dò xét tin tức dùng bồ câu đưa thư chuyển tin về Tỷ Lăng, tuy nhiên điều khiến Hạng Trang thất vọng chính là mười mấy ngày nay sự tình hẳn chờ mong vẫn không có phát sinh.

Lô Oản cũng đã trở về Cửu Nguyên, Ly Thượng cũng đã trở về Bắc Địa, hai người đều không có chuyện gì.

Thái Tử Lưu Doanh tạm thời không chết, toàn bộ gia tộc họ Lã cũng không có dấu hiệu tạo binh làm phản.

Lão nhân Lưu Bang đi Lạc Dương, hơn nữa lại rất đơn giản gọn nhẹ, không biết muốn làm gì? Nếu không phải có Chu Quân Phụ, Lưu Tị hộ tống, Hạng Trang cũng muốn phái sĩ tử ô Mộc nửa đường chặn giết rồi.

Tuy nhiên vụ việc độc án tại Vị Ương cung vẫn khiến Hạng Trang vô cùng hứng thú, tuy rằng ô Mộc Nhai cung cấp manh mối không nhiều lắm, có thể Hạng Trang vẫn đoán được chuyện này chính là do Lã Trĩ làm. Lưu Bang có tám con trai, Lã Trĩ chỉ sinh Lưu Doanh, hiện tại Lưu Doanh trước mắt sẽ chết, nhất định Lã Trĩ sẽ không cam lòng.

Là một nữ nhân mà nam nhân của mình bị nữ nhân khác cướp đoạt mất, hiện tại đứa con nối dõi Vương Vị bị hai tử của tình địch cướp đoạt mất, nàng có thể chịu đựng được không? Dưới tình huống đó, người phụ nữ này khẳng định sẽ liều lĩnh phản kích, chắc chắn không từ thủ đoạn giết chết đứa con của tình địch.

Lã Trĩ là một người độc ác, nhất là dựa vào tình hình thực tế càng không dễ dàng không chế được, Lã Trĩ trong lịch sử đã giết chết năm nhi tử của Lưu Bang, nếu như nàng sống lâu thêm vài năm nữa không chừng Hán Văn Đế Lưu Hằng cùng với Lưu Trường cũng không sống được, nếu nói như vậy thực sự lịch sử Hoa Hạ sẽ phải sửa đổi lại.

Cho nên, sự ác độc của Lã Trĩ cũng có tình lý bên trong.

Tuy nhiên vừa nghĩ tới Lã Trĩ, Hạng Trang trong đầu liền hiện lên hình ảnh một nữ nhân khác, hậu cung của Lưu Bang không yên ổn, hậu cung của Hạng Trang hẳn dường như cũng sống không có yên ổn, chính vì mình vừa mới sắc lập Hạng Chính làm Thái Tử nên khiến các nàng phản ứng mãnh liệt hay không? Xem ra cần tăng cường bảo vệ Hạng Chính.

Tiếp một tin tức nữa, lại là tin tức của phân bộ của ô Mộc Nhai tại Định Đào, đại quân Tề Quốc đã hoàn toàn khống chế Đông quận, Đãng quận, Trần quận cùng Dĩnh Xuyên quận. Tuy nhiên một nửa Nam Dương quận của Lương Quốc bị quân Hán chiếm đoạt, Lưu Bang rốt cục cũng không bận tâm đến, tốt xấu gì Lương Quốc cũng chia cắt vài huyện nghèo.

Ngoài ra, Uyển Thành ô Mộc Nhai phân bộ truyền về tin tình báo, Lương Vương Bành Việt đích thực đã chết, tuy nhiên không phải chết đuối, mà bị Thượng Tướng Quân Lưu Khấu giết chết, sau khi Lưu Khấu trốn thoát trở về Uyển Thành liền bị thuộc cấp Chử Thuần giết chết, Chử Thuần quy phục Hán Quốc, được Lưu Bang bổ nhiệm làm Quận úy quận Nam Dương.

Lương Vương Bành Việt không ngờ chết đi như vậy.

Hạng Trang không khỏi có chút cảm thán, là một trong ba danh tướng thời Hán sơ, Bành Việt chết cũng thật đủ uất ức, không ngờ bị chính đại tướng của mình xử lý.

Lạc Dương, Quận Thủ phủ.

Lưu Bang giờ chén rượu lên, có chút cảm thán nói với Lã Trạch:

- Năm xưa, nếu không có khanh mang binh cứu quả nhân trong lúc nguy cấp, e là quả nhân đã sớm chết trong loạn quân.

- Đại Vương, chuyện cũ năm xưa nhắc đến làm gì chứ?

Lã Trạch có chút xúc động, Lưu Bang trước mắt khiến hắn nhớ lại quang cảnh khi mới khởi binh, khi đó Lưu Bang cùng các huynh đệ quả nhiên thân mật khăng khít, có rượu cùng uống, có mồi ngon cùng ăn, có cực khổ chia nhau gánh vác, chỉ có điều sau này Đại Vương cùng các lão huynh đệ dần dần bất hòa.

Lưu Bang uống vài chén rượu vào lại nói:

- Luận về công lao, người hoàn toàn không hề thua kém bọn Trương Nhĩ, Giấu Đồ, Ngô Nhuế, quả nhân kỳ thực sớm nên phong người làm Vương, chỉ có điều vì người là anh vợ của quả nhân, quả nhân e các tướng sĩ trong lòng có ý nghĩ khác, cho nên mới chậm chạp không phong, trong lòng người không oán trách quả nhân chứ?

- Oán trách chuyện gì?

Lã Trạch lắc đầu nói:

- Đại Vương khó xử, thần há có thể không biết?

Trải qua nhiều năm, Lã Trạch thực sự cũng không hề oán trách Lưu Bang, cho tới bây giờ Lã Trạch cũng không có ý niệm oán trách Lưu Bang trong đầu, Lã Trạch hiện tại chỉ lo lắng một điều duy nhất chính là Lã Trĩ, từ khi Thái Tử Lưu Doanh bệnh nặng, Lã Trĩ bắt đầu lo được lo mất khiến Lã Trạch vô cùng lo lắng. Lã Trĩ có khả năng sẽ làm càn, như vậy toàn bộ gia tộc họ Lã thế nào cũng gặp tai vạ.

Đừng nhìn mặt ngoài của họ Lã, nếu muốn đối kháng với Lưu Bang thực sự phần thắng không lớn.

Lưu Bang thở dài, ảm đạm nói:

- ôi, A Trạch từ trước đến nay đều độ lượng rộng rãi, cho nên không oán trách quả nhân, nhưng vì chuyện Doanh nhi, A Trĩ đối với quả nhân oán niệm sâu đậm, trước đó không lâu thậm chí trong cung có người đầu độc khiến quả nhân suýt nữa trúng độc mà chết, tuy điều tra việc này không tìm được chứng cứ, có thể A Trạch hẳn đã rõ ràng đây là do A Trĩ làm.

Lã Trạch không biết nói gì mà chống đỡ, hắn hiểu rõ trong lòng mình việc này chính là làm vì Lã Trĩ, ngoài miệng lại tuyệt đối không chịu thừa nhận.

Lưu Bang thở dài một tiếng, lại nói:

- A Trạch, quả nhân đã già rồi, lúc này phân nửa quân đội Hán Quốc nằm trong tay họ Trạch, quả nhân miễn cưỡng ngồi trên Vương Vị, e là khó thoát khỏi độc thủ của A Trĩ, cho nên không bằng đơn giản nhường Vương Vị tặng cho A Trạch thì hơn.

- Đại Vương sao lại nói ra những lời như vậy?

Lã Trạch nghe vậy rất sợ hãi, đứng chồm hổm trên mặt đất.

- A Trạch, đây đều là những lời tận đáy lòng của quả nhân.

Lưu Bang bỗng nhiên chảy xuống vài giọt lệ, dường như là thực sự xúc động.

- Có người từng khuyên quả nhân nên giết tuyệt toàn bộ họ Lã, thế nhưng quả nhân không thể xuống tay, dù thế nào đi nữa, quả nhân cùng A Trĩ cũng là vợ chồng, A Trạch lại có công lớn cho Hán Quốc, quả nhân sao có thể hành động giống loại cầm thú được?

- Đại Vương.

Lã Trạch nghe vậy lộ vẻ sầu thảm, cũng không thốt ra được lời nào khác.

365. Chương 364: Mê Hoặc Lòng Người

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 364: Mê hoặc lòng người

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàm Dương, cung Trường Nhạc.

Tuy rằng là giữa mùa hè nhưng toàn bộ cung Trường Nhạc lại bị rèm trường che kín mít không một kẽ hở, bởi vì không có ánh mặt trời chiếu vào nên tất cả các cung thất trong cung Trường Nhạc đều vô cùng âm u.

Trong tấm cung của Thái Tử Lưu Doanh còn âm u hơn nữa.

Lưu Doanh năm nay hai mươi bốn tuổi mà đã gầy chỉ còn da bọc xương không còn sức lực. Mùa đông năm ngoái, hắn mang theo thị vệ đi săn thú tại Nam Sơn kết quả gặp phải một con Bạch Hổ. Con ngựa Lưu Doanh cưỡi chấn động hoảng sợ đã hất ngã Lưu Doanh xuống dưới. Sau khi Lưu Doanh được thị vệ cứu đưa về Hàm Dương thì ngã bệnh, mấy chục thái y đã hết sức cứu chữa nhưng không hề có chút khởi sắc mà trái lại càng lúc càng trở nên trầm trọng.

Lã Trí đứng trước giường bệnh của Lưu Doanh lặng lẽ rơi nước mắt. Lúc này, tâm trạng của Lã Trí chỉ có thể dùng một câu để hình dung, đó là vô cùng đau lòng muốn chết, nhìn đứa con trai Lưu Doanh duy nhất của mình không còn sống được bao lâu nữa, Lã Trí cảm thấy đất trời sụp đổ. Nếu thật sự để đứa con của tiện nhân kia kế vị, Lã gia nằng còn gì nữa chứ?

Cho nên, Lã Trí đã bày ra vụ án đầu độc, chỉ tiếc là, đến cuối cùng không có kết quả.

Tuy nhiên, Lã Trí cũng không dễ buông tha như vậy, nằng âm thầm tiếp xúc với một người hào hiệp, chuẩn bị một số tiền lớn mới vài thích khách đi ám sát tiện nhân kia cùng Lưu Như ý. Lã Trí hiện giờ không còn chút e dè gì nữa, chỉ cần có thể diệt trừ được Thích phu nhân và Lưu Như ý, nằng căn bản không cần quan tâm sẽ bại lộ hay không. Cho dù bại lộ thì làm sao? Lưu Doanh chết rồi, nằng cũng chẳng muốn sống nữa.

Tuy rằng Lưu Doanh đang hấp hối nhưng cũng đoán được tâm tư của Lã Trí, lập tức yếu ớt khuyên nhủ:

- Mẫu hậu, không nên làm khó Như ý. ông trời muốn lấy mạng hài nhi, đó là mệnh của hài nhi, không liên quan gì đến Như ý. Hơn nữa Như ý trí tuệ hơn người, tương lai chắc chắn là một quốc quân xứng đáng.

- Doanh nhi.

Lã Trí vội ngăn lại, nói:

- Đừng suy nghĩ bậy bạ, các thái y đã nói con không nên bị kinh động, nghỉ ngơi nhiều vào. Chỉ cần con an tâm dưỡng bệnh thì khi nào hết bệnh, vương vị Đại Hán này là của con, không ai đoạt đi được. Mẫu hậu cam đoan với con. Được rồi, ngủ đi.

Lưu Doanh thở dài, rất nhanh đã mê man ngủ.

Thấy Lưu Doanh ngủ say, Lã Trí mới rón rén ra khỏi tấm cung Lưu Doanh, triệu thị vệ đến bảo:

- Chuẩn bị xe, đến sơn trang Lục Liễu thành Bắc.

Tỷ Lăng, thượng thư phòng cung Sở vương.

Hạng Tha đang tấu quốc sự với Hạng Trang, hiện giờ quyền lực nước Sở được cấu thành, có một số chế độ Tể tướng phụ trách gần giống như triều Tùy Đường. Phủ Lệnh Doãn phụ trách việc chính việc dân to lớn trong cả nước, bình thường những việc sự vụ đều do Lệnh Doãn tự mình xử lý, chỉ khi thấy chuyện quốc sự trọng đại thì mới tấu trình lên Thượng Thư phòng để Sở vương quyết định.

Đặt tấu chương xuống, Hạng Trang vui mừng nói:

- Hai trăm ngàn thạch gạo đầu tiên sắp xuất ra Tứ Xuyên rồi?

Tần Gia Ba Thục quả nhiên không hổ là thế gia buôn bán. Tần phu nhân cũng không hổ là kỳ tài buôn bán, lúc này mới hơn một tháng mà đã gom được hai trăm ngàn thạch gạo, và rất nhanh có thể theo đường thủy xuất ra Tứ Xuyên. Đi đường thủy nhanh và tiện hơn đường bộ. Năm đó Vương Tiễn diệt Sở, lại từ Ba Thục trưng tập sáu trăm ngàn thạch gạo, chính là đi đường thủy.

Hạng Tha vẻ mặt đau khổ nói:

- Nhưng Đại vương, hai trăm ngàn thạch gạo này giá cả vô cùng cao, một lượng vàng không ngờ chỉ mua được mười thạch gạo, so với giá cả ở Tỷ Lăng ước chừng cao gấp đôi!

Dừng lại một chút, Hạng Tha lại nói:

- Hơn nữa, lượng gạo này là Đại Vương đặc biệt mua, dọc đường cũng chưa kịp nộp thuế, việc này Tần gia cũng thật quá đen tối đi?

- Không sao.

Hạng Trang khoát tay, thần nhiên nói:

- Hiện giờ ngân khố quốc gia chúng ta có tiền, nhưng trong kho không có lương thực. Chỉ cần Tần gia thay chúng ta gom được lương thực, giá cả không thành vấn đề.

Đây thực sự là lời nói thật, hiện tại nước Sở thật sự là không thiếu tiền mà tiền thuế lại là nguồn thu chính.

Hơn mười năm trước, thuế ruộng của nước Sở rất thấp, hoạt động của triều đình trên cơ bản đều dựa vào lợi nhuận của nghề ủ rượu, tạo giấy và buôn bán sách mà chống đỡ. Đây kỳ thật chính là quốc sách tiềm tàng của người dân, trải qua nhiều năm tích lũy tích tụ, dân chúng nước Sở đã tích trữ được của cải, đây chính là hình thức tích lũy ban đầu.

Có tích lũy ban đầu, công thương nghiệp mới có tiền vốn phát triển.

Trải qua mười mấy năm phát triển, hiện giờ công thương nghiệp Giang Đông đã cực kỳ phồn vinh, hàng kim tiền thuế cống hiến trên triệu lượng vàng. Mấy tháng trước có một nhà cấp phát gần ngàn vạn lượng vàng. Đây đúng là một sự kích thích thật lớn đối với công thương nghiệp của toàn bộ nước Sở, có thể đoán được, năm nay công thương nghiệp nước Sở lại nghênh đón một sự phát triển bùng nổ.

Dưới tình hình này, tiền không còn là vấn đề lo lắng nữa, lui một bước mà nói, cho dù là ngân khố quốc gia nhập không bằng xuất, nhưng vẫn còn có thể thông qua buôn bán viễn dương từ Trung đông đoạt lấy tiền vàng hay sao? Bảo vật tại lưu vực Lương Hà rất nhiều, như tơ lụa, đồ sứ, giấy, rượu trắng và các thứ xa xỉ phẩm khác rất được phía Tây Dương chào đón, tiền vàng cứ thế mà ào ào tiến vào.

Hạng Trang đã tỏ thái độ như vậy, Hạng Tha cũng không còn gì để nói nữa. Hơn nữa ông ta cũng mơ hồ nghe được phong thanh, là gia chủ Tần gia Ba Thục Tần phu nhân chính là một quả phụ vô cùng xinh đẹp phong tình, hình như có chút liên quan gì đó với Đại vương, trước khi rời khỏi Tỷ Lăng còn ở lại trong cung một đêm, cũng không biết là thật hay giả.

Lập tức Hạng tha lại lấy tấu chương thứ hai, nói với Hạng Trang:

- Đại vương, bên đất Lương cũng có tin tức. Bắt đầu từ ba ngày trước, liên tục có dân chúng đất Lương trốn vào hai quận Cửu Giang và Hành Sơn. Quận Thủ Cửu Giang và Quận Thủ Hành Sơn đã ở biên giới tiếp tế cho dân chạy nạn. Tuy nhiên, hiện tại dân chạy nạn vào hai quận đó không nhiều lắm.

Hạng Trang gật gật đầu, nói:

- Nói cho Quận Thủ Cửu Giang và Quận Thủ Hành Sơn biết, nhất định phải bố trí thỏa đáng cho dân chạy nạn, tuyệt đối không để một người dân chạy nạn nào chết đói. Nếu không, quả nhân sẽ hỏi tội bọn họ.

Trần Quận, huyện Nhữ âm.

Thành Đông hơn năm trăm người đang tụ tập dưới một tán cây dâu cổ thụ trăm tuổi, nhiều người tụ tập ở đó như vậy vô cùng náo nhiệt. Còn có nhiều người nữa không ngừng từ khắp nơi tụ tập ở đó. Ngay ở giữa trung tâm đám người, một người trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi đứng trên một tảng đá lớn cao nói to.

- Mọi người không biết đó thôi, ở Giang Đông, chỉ cần nộp lên một phần thu hoạch, số còn lại đều là của mình. Hơn nữa ngoại trừ thuế ruộng ra thì không còn nộp thuế theo đầu người nữa. Khu vực đồng ruộng ở đó đều là bông kéo vải, có thể thu về không ít tiền. Hiện tại nhà nào cũng có thịt có cá ăn trong kho thóc lúa rất nhiều ăn còn không hết, để mục nát.

- Gạt người.

Có người phản bác:

- Không nộp thuế theo đầu người, ai tin?

- Đây là sự thật.

Lập tức có người bác lại:

- Ta có một tộc huynh đi Giang Đông mua vải, nghe nói bên đó thật sự không phải nộp thuế theo đầu người, hơn nữa người ở đó rất sung túc, khá giàu có, nhà nào cũng có rượu thịt chiêu đãi khách. Tộc huynh của ta tám năm trước đã đưa cả gia di chuyển về Giang Đông rồi.

Người trẻ tuổi đứng trên tảng đá mỉm cười nói:

- Tại hạ nói đều là sự thật. Nếu mọi người không tin, có thể đi Giang Đông một chuyến để xem. Tuy nhiên tại hạ dám cam đoan, nếu mọi người đã đi Giang Đông rồi, khẳng định sẽ không muốn quay về.

Dừng một chút, người trẻ tuổi lại nói:

- Tại đây, chúng ta cực cực khổ khổ vất vả cả năm kết quả là ăn không đủ no. Nhưng ở Giang Đông không chỉ nhà nhà ăn no bụng mà có thể mua quần áo mới cho vợ con mặc, xây nhà mới, còn có thể uống rượu ăn thịt. Cuộc sống này mới thật là tốt đẹp phải không?

Buổi nói chuyện kích động không ít người, lập tức có người hỏi:

- Nhưng chúng ta nếu đi Giang Nam, không có ruộng đất thì làm sao mà nuôi nổi vợ con cha mẹ? Chẳng lẽ đi xin cơm?

Người trẻ tuổi đáp:

- Việc này không cần lo lắng, chỉ cần mọi người đi Giang Đông, lập tức được phân mười mẫu đất. Mặc dù không phải đất đã khai hoang nhưng chỉ cần bỏ ra chút công sức, việc nuôi sống cả nhà tuyệt đối không phải là vấn đề. Đợi vài năm nữa, đất hoang sẽ trở thành đất khai hoang, vậy là cuộc sống quá tốt đẹp rồi, ha ha.

Câu nói thật sự có người động tâm:

- Con mẹ nó, dù sao cuộc sống này cũng đã không chịu nổi nữa rồi, không bằng tính toán đi Giang Nam.

Lập tức có người lớn tiếng phụ họa:

- Thật tốt, ở đây thật sự là không thể sống. Hắc Tử ca, lúc nào đi thì nói một tiếng, đệ cũng sẽ đi cùng.

Có người đã dẫn đầu, lập tức có người phụ họa, mọi người xôn xao cả lên.

Có thể nói, những dân chúng nước Lương này quả thật là cuộc sống quá nghèo, sưu cao thuế nặng quá nhiều, thuế ruộng cũng nặng, hàng ngày còn bị quan binh cướp sạch, nuôi gia đình sống tạm là cả vấn đề.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đám đông có người hô to:

- Quan binh, quan binh đến!

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, quả đúng là một đội nha dịch dẫn hơn một trăm quan binh hùng hổ xông tới bên này. Mấy trăm người kêu lên chạy đi bốn phía. Người trẻ tuổi đứng trên tảng đá cũng thừa dịp lẩn vào trong đám đông, đợi nha dịch, quan binh tụt tới thì dưới tàng cây dâu hơn trăm tuổi đã không còn bóng dáng một ai.

Huyện úy Nhữ âm cầm đầu tức tối giậm chân, nhưng cũng không làm gì được.

Ngược lại một người đứng bên cạnh lại khá tỉnh táo, lập tức nhắc nhở huyện úy:

- Huyện úy, tình hình này hình như có chút bất thường, giống như là có người rải lời đồn ở huyện chúng ta, kích động những người dân này chạy về Giang Đông. Xem tình hình này chúng ta cần phải nhanh chóng báo lại cho phủ Quận úy mới được.

- Ủ.

Huyện úy gật đầu nói:

- Việc này cứ theo thể mà làm.

- Vâng.

Người kia lĩnh mệnh vội vàng đi.

Định Đào, cung Lương Vương đã trở thành cung Hàn Tín.

Lâu Kính đem một phong mật thư đưa cho Hàn Tín, nói:

- Đại vương, đây là hồi âm của Triệu Vương.

Hàn Tín mở phong thư ra, xem xong, khóe miệng cười nhạt:

- Trương Ngao và Quán Cao xem như thức thời, không cự tuyệt yêu cầu của quả nhân. Tuy nhiên bọn họ chỉ đồng ý cung cấp ba trăm ngàn thạch, so với năm trăm ngàn thạch mà Tử Căng muốn là còn thiếu hai trăm ngàn thạch. Xem ra đành phải vận chuyển lương thực ở Lâm Tri rồi.

Lâu Kính gật đầu nói:

- Sự việc cho tới lúc này, cũng chỉ có thể làm vậy.

Hàn Tín vắn vè râu mép, lạnh lùng nói:

- Tuy nhiên, nước Triệu chỉ cấp ba trăm ngàn thạch, cũng là cơ để quả nhân dụng binh. Đợi cục diện nước Lương ổn định rồi, quả nhân sẽ đích thân dẫn đại quân chinh phạt Hà Bắc.

Trong lúc quân thần đang nói chuyện, Túc Vệ Lang Tướng Tào Thọ đi vào bẩm báo:

- Đại vương, Triệu quân sư cầu kiến.

- Mau mau mời vào.

Hàn Tín dừng lại một chút, lại nói:

- Còn nữa, sau này quân sự cầu kiến không cần phải thông báo.

- Vâng!

Tào Thọ lĩnh mệnh đi. Sau một lúc lâu, Triệu Viêm vội vàng đi vào thư phòng, hành lễ với Hàn Tín, Lâu Kính, rồi mới nghiêm trang nói:

- Đại vương, thần nhận được nhiều huyện cấp báo, mười mấy ngày gần đây có người ở các quận các huyện đất Lương rải lời đồn, kích động dân chúng địa phương chạy về Giang Đông.

366. Chương 365 Âm Sát Lưu Bang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 365 Âm Sát Lưu Bang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín nhú mày, hỏi:

- Như vậy có bao nhiêu người qua Giang Đông lánh nạn?

Hàn Tín thực đúng là cần phải quan tâm đến chuyện này, nếu đúng như vậy, vất vả mới cướp được đất Lương, kết quả hết thấy dân chúng lại chạy qua Giang Đông, hắn còn gì để sử dụng đất Lương?

Triệu Viên nói:

- Các huyện cấp báo đã có vài vạn người chạy nạn.

- Đúng là lũ điêu dân!

Túc Vệ Lang Tướng Tào Thợ giận dữ nói:

- Đại Vương, không bằng phát binh bắt bọn họ trở về!

Triệu Viên sắc mặt khẽ thay đổi, cố nén trong lòng không nói gì thêm, Hàn Tín gơ tay ngăn Tào Thợ lại, nói:

- Không được, chỉ dựa vào việc bắt giữ không giải quyết được vấn đề, tức khắc truyền chiếu lệnh tới các quận, các huyện mở kho lương tiếp tế nạn dân, ngoài việc đó ra, thuế ruộng của bốn quận hơn sáu mươi huyện đất Lương trong vòng ba năm không thu thuế!

Lâu Kinh nghe vậy không khỏi nhẹ lòng, nhẹ nhàng vuốt cằm, trên mặt cũng nổi lên một tia mỉm cười.

Triệu Viên nghe vậy cũng vội chạy đến vái lạy, giọng điệu vô cùng thành khẩn nói:

- Thần thay mặt hơn một trăm năm mươi vạn bá tánh trăm họ bốn quận hơn mười huyện Đất Lương tạ ơn hoàng ân của Đại Vương.

Hàn Tín phẩy tay áo, trầm giọng nói:

- Cần phải đối xử tử tế với dân chúng, tuy nhiên đối với những kẻ lan tin đồn mê hoặc lòng người cần phải nghiêm trị, truyền lệnh tới các huyện chỉ cần bắt giữ được gian tế Sở Quốc giết không tha!

- Rõ!

Triệu Viên lại vái lạy, lĩnh mệnh đi.

Thành Bắc Hàm Dương, sơn trang Lục Liễu.

Sơn trang Lục Liễu chỉ là một trang viên bình thường, trang viên giống như vậy ở bắc thành Hàm Dương không tới một trăm cũng phải đến tám mươi, dân chúng chỉ biết là trang chủ Lục Liễu sơn trang là một vị trung y thánh thủ, cũng rất ít người biết đến, Liễu trang chủ cũng là một người có kiếm thuật siêu quần, Lã Trĩ cũng là tình cờ mà biết được.

Xe ngựa của Lã Trĩ đi thẳng vào trang, gia đình thủ vệ căn bản không dám ngăn cản.

Nghe tin Vương Hậu giá lâm, Liễu trang chủ vội vàng ra nghênh đón sau đó dẫn Lã Trĩ vào bên trong.

Đuổi những kẻ xung quanh thoái lui, Lã Trĩ trực tiếp nói:

- Liễu trang chủ, bản cung biết người y thuật cao minh, hơn nữa kiếm thuật cũng rất cao cho nên bản cung muốn mời người tiến cung giết hai người.

- Tiến cung giết người?

Liễu trang chủ ngạc nhiên nói:

- Vương Hậu thật biết nói đùa, tại hạ tuy rằng học qua vài năm kiếm thuật, ba năm nhàn rỗi tự mình nghiên cứu cũng không đáng kể, nhưng tiến cung giết người chuyện này tuyệt đối không thể được, chỉ dựa vào chút đạo hạnh kiếm thuật của tại hạ ắt không làm được. E là còn không vượt qua được bức tường uyển của cấm cung chứ đừng nói đến chuyện tiến cung giết người.

- Việc vào cung, bản cung tự có biện pháp.

Lã Trĩ phẩy phẩy tay áo, nói:

- Nếu bản cung dẫn người vào cung, người có thể thay bản cung giết hai người kia hay không?

Nói xong, Lã Trĩ liền lấy từ trong ống tay áo ra hai phong quyển, sau khi mở ra cũng là hai bức họa, một bức là một mỹ nhân thiên kiều bá mị, một bức khác vẽ một thiếu niên hơn mười tuổi.

Liễu trang chủ thoáng chốc hai mắt nhìn chăm chú, nói:

- Đây chính là Thích phu nhân cùng Như Ý công tử sao?

- Không sai.

Lã Trĩ không có phủ nhận, lãnh đạm nói:

- Chính là còn tiện nhân này và đứa con nghiệt chủng của ả.

Liễu trang chủ vuốt râu, trầm ngâm nói:

- Thích phu nhân là cơ thiếp được Đại Vương sủng ái, Như Ý là công tử được Đại Vương yêu mến, bên cạnh hai người này khẳng định có rất nhiều thị vệ bảo vệ, nếu muốn giết họ ở trong cung chỉ dựa vào một mình tại hạ e là không được, cần phải có thêm vài danh kiếm cùng đi mới được.

Lã Trĩ nói:

- Liễu trang chủ có chọn được người thích hợp hay không?

Liễu trang chủ nói:

- Vương Hậu, chọn người thích hợp thực ra là có, tuy nhiên việc này không phải đơn giản, dù sao với thân phận của Thích phu nhân và Như Ý công tử, trước nếu nói mọi việc trôi chảy chúng ta không bị giết tại cung đình, may mắn trốn thoát. Nhưng Đại Hán Quốc chúng ta tuyệt đối cũng không thể ở lại nữa, vì vậy việc này giá cả. . .

Lã Trĩ quay đầu lại, tay vẫy vẫy một cái liền có thị vệ nâng một thùng lớn mang vào đại sảnh, sau đó Lã Trĩ tự mình tiến lên mở, bên trong toàn là vàng bạc châu báu. Con người Liễu trang chủ liền toát ra vẻ tham lam không thể che giấu được, Lã Trĩ cũng khẽ mỉm cười nói:

- Liễu trang chủ, chỗ này đều là của người, sau khi sự việc thành công bản cung sẽ có trọng thưởng khác!

Ánh mắt Liễu trang chủ cũng lóe sáng không rời khỏi đống vàng bạc châu báu, vừa xoa tay vừa nói:

- Vương Hậu, chuyện mua bán này khi nào người trong cung chuẩn bị xong thì phái người qua đây báo cho tại hạ một tiếng là được, chỉ cần Vương Hậu để người của tại hạ vào cung. Thích phu nhân và Như Ý công tử chắc chắn phải chết là điều không phải nghi ngờ!

- Được!

Lã Trĩ vui vẻ gật đầu nói:

- Quyết định như vậy nhé!

Dứt lời, Lã Trĩ cũng không nói thêm nữa câu vô nghĩa, liền xoay người đi.

Tiếng bước chân của Lã Tri vừa mới đi xa, đột nhiên con mắt của Liễu Trang chủ lộ vẻ tham lam biến mất, sau đó tiến đến giá sách, từ mặt sau giá sách một cánh cửa nghiêng nghiêng mở ra, thoáng chốc tiến vào đã mật đạo, bỗng nhiên từ cửa sổ tại hậu hoa viên của Lục Liễu sơn trang liền có một bồ câu đưa thư bay ra, tung cánh banh vào trời đêm.

Tỷ Lăng, thượng thư phòng Sở Vương cung.

Hạng Trang còn đang xem số liệu thống kê về công thương nghiệp đất Sở mà Lệnh Doãn phủ đã dâng lên, thí dụ như công xưởng sử dụng một nghìn nhân công có bao nhiêu nhà? Thí dụ như một năm đất Sở tổng sản lượng đao tinh luyện là bao nhiêu? Thí dụ như một năm ủ được bao nhiêu rượu, Hạng Trang hiểu rất rõ ý nghĩa của những con số đó là gì.

Nhìn số liệu cầm trên tay, Hạng Trang trên mặt rốt cục cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Trải qua hơn mười năm khổ tâm nuôi trồng, công thương nghiệp của Sở Quốc rốt cục cũng đã có quy mô.

Mười mấy năm trước đây, Sở Quốc cải cách so với Hán Quốc không có ưu thế rõ rệt, thậm chí còn kém hơn, biểu hiện trực tiếp nhất cho thấy, Hán Quốc tích góp lương thực nhiều hơn Sở Quốc, nhưng đây cũng là có nguyên nhân riêng, bởi vì Sở Quốc muốn tăng giá nuôi trồng của công thương nghiệp mà Hán Quốc thi hành chính sách trọng nông ức thương căn bản không cần cướp nông tể thương.

Nhưng hiện tại, công thương nghiệp Sở Quốc đã tạo thành quy mô, từ nay về sau không cần lấy nông nghiệp để cứu đỡ thương nghiệp. Hạng Trang có lý do để tin tưởng, thực lực của Sở Quốc đang tăng trưởng mạnh, đời sau có một thuật ngữ ‘gà xì hơi’ của Sở Quốc rất nhanh sẽ để lại Hán Quốc phía sau, còn các nước Tề Quốc, Triệu Quốc, Hoài Nam Quốc càng không cần phải nói đến.

(Gà xì hơi: GDP)

‘Gà xì hơi’ gia tăng, tiềm lực chiến tranh của Sở Quốc cũng tăng trưởng, chỉ chờ phủ binh Kinh Tương, Ba Thục huấn luyện thành quân, Sở Quốc liên tục có thể dùng binh để đối ngoại, hơn nữa tuyệt đối sẽ không xuất hiện việc thiếu lương thực mà không thể tiếp tục cục diện nãm nhiều nhất cũng chỉ là làm tăng giá cả mà thôi, hay còn gọi là lạm phát.

Nói ngắn gọn lại một câu, Sở Quốc dùng mười năm ẩn mình đổi lại nền công thương nghiệp phát triển. Điều này là bởi vì, công thương nghiệp của Sở quốc là cùng nhịp thở với chiến tranh, chỉ có Sở quốc duy trì liên tục đối ngoại dụng binh, tướng tài nước Sở có thể không ngừng nhận được tiền thưởng, tướng sĩ quân Sở nhận được tiền thưởng rồi thì sẽ có tiêu phí, công thương nghiệp nước Sở mới có thể phát triển, điều này cũng là một vòng tuần hoàn.

Trong khi Hạng Trang đang mừng thầm trong lòng, Khuất Bất Tài bỗng nhiên từ một góc sáng đi ra, bẩm báo:

- Đại Vương, vừa mới nhận được bồ câu đưa tin từ Hàm Dương, bộ phận Ô Mộc Nhai tại Hàm Dương nhận được một vụ làm ăn lớn, Vương hậu Lã Tri Hán Quốc bỏ ra số tiền lớn yêu cầu chúng ta thay ả vào cung ám sát thích phu nhân cùng Lưu Như Ý.

- Vậy sao? !

Hạng Trang nghe vậy trong lòng lay động.

- Có chuyện này sao?

- Đây là mật tin.

Khuất Bất Tài dứt lời, lại cầm phong thư đưa cho Hạng Trang.

Hạng Trang vội vàng xem mật tin, trong đầu đột nhiên sinh ý niệm, lập tức hỏi Khuất Bất Tài, nói:

- Lão Khuất, nếu quả nhân không nhớ nhầm, Lưu phu nhân và Lưu Như Ý hẳn là đang ở Ương Vị cung?

Khuất Bất Tài gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, sau khi Vị Ương cung khánh thành, Lưu Bang liền chuyển tới Vị Ương cung còn Trường Nhạc cung tặng lại cho Thái Tử Lưu Doanh và Vương Hậu Lã Trĩ. Thích phu nhân là cơ thiếp được Lưu Bang sủng ái nhất, Lưu Như Ý là đứa con Lưu Bang thương yêu nhất, hai mẫu tử cũng đi theo tới Ương Vị cung.

Con mắt Hạng Trang thoáng chớp hiện lên một đạo hàn quang, trầm giọng nói:

- Lã Trĩ có thể đưa người của chúng ta vào đối mặt với Thích phu nhân cùng Lưu Như Ý thì cũng là có thể đưa chúng ta gặp Lưu Bang, chúng ta có thể ám sát Thích phu nhân cùng Lưu Như Ý thì cũng có cơ hội ám sát Lưu Bang, Lão Khuất, có phải như vậy không?

Khi xuất hiện ý nghĩ này, Hạng Trang liền không thể giữ được bình tĩnh. Lúc này tại Hán Quốc, dòng họ Lưu cùng họ Lã mâu thuẫn vô cùng căng thẳng, nếu lúc này Lưu Bang chết bất đắc kỳ tử. . .

Khuất Bất Tài nói:

- Đại Vương, hình như là như vậy.

Hạng Trang kích động nói:

- Lão Khuất, việc này chúng ta gộp lại làm một. . .

Khuất Bất Tài gật gù đầu, tiến đến trước mặt Hạng Trang, hai quân thần thì thầm to nhỏ bí mật gì đó.

Hàm Cốc Quan, đoàn xe Lưu Bang vừa mới thông qua trạm kiểm soát, chậm rãi đi về phía Hàm Dương.

Nằm ở trong xe ngựa xa hoa, Lưu Bang đang nhắm mắt ngủ gật bỗng nhiên một cơn gió mát làm rung mình một cái, mơ mơ màng màng đột nhiên bừng tỉnh. Lưu Tị canh giữ bên ngoài xe ngựa vội thúc ngựa tiến lên, thân mật hỏi han:

- Đại Vương, làm sao vậy?

- Không, Không có việc gì.

Lưu Bang phẩy phẩy tay áo, không hiểu nói:

- Vừa rồi ta tự nhiên cảm thấy lạnh, tuy nhiên bây giờ tốt rồi.

- Lạnh?

Lưu Tị nghe vậy ngạc nhiên, nhiệt độ rất cao, khoác áo giáp giống như nằm trên lò hấp, nóng tới mức làm người ta phải phát điên, không ngờ Vương lại cảm thấy lạnh? Lẽ nào Đại Vương bị phong hàn sao? Lập tức Lưu Tị nói:

- Đại Vương, có cần gọi thái y hay không?

- Truyền thái y làm gì?

Quả nhân không có bệnh.

Lưu Bang chau mày, lại nói:

- Lã Quận Thử đâu?

Lưu Tị vội nói:

- Lã Quận Thử vừa đổi xe dùng ngựa nhanh chóng đi tới Hàm Dương rồi.

Lưu Tị ngừng lại một chút, lại nói tiếp.

- Đúng rồi, trước khi đi hần còn nhờ mặt tướng chuyển lời cáo từ Đại Vương, lần này đi Hàm Dương, hần nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Đại Vương.

Lưu Bang khẽ thở phào, lời nói của Lã Trạch không đầu không đuôi, Lưu Tị nghe không hiểu nhưng Lưu Bang hiểu được ý tứ trong đó, Lã Trạch rõ ràng muốn nói với Lưu Bang lần này đi Hàm Dương hần nhất định sẽ nghĩ cách thuyết phục Lã Trĩ, Lã Đài cùng với toàn bộ gia tộc họ Lã, khiến cho toàn bộ gia tộc họ Lã vĩnh viễn nguyện trung thành với Lưu Hán, vĩnh viễn không nảy sinh dị tâm.

Không thể không nói, Trần Bình hiển kế nhường ngôi đúng là rất cao minh, Trần Bình nắm rõ nhân tính của Lã Trạch hơn nữa hẳn biết Lã Trạch trời sinh tính rộng lượng. Một khi Lưu Bang muốn thoái vị, khẳng định Lã Trạch hiểu ý nảy sinh sự áy náy trong lòng, ngược lại sẽ yêu cầu toàn bộ gia tộc họ Lã nhượng bộ, bảo đảm địa vị thống trị của Lưu Hán.

367. Chương 366 Âm Sát Lưu Bang 2

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 366 âm Sát Lưu Bang 2

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ba ngày sau, Lã Trạch thuận lợi đến Hàm Dương, chưa kịp tắm rửa gió bụi trên người, Lã Trạch đã triệu tập tất cả con cháu Lã Trạch đến phủ Phiêu Kỵ tướng quân của Lã Đài. Ngoại trừ con cháu họ Lã, còn có tâm phúc của họ Lã là Đinh Phúc, Phó Khoan, Chu Chấn...chừng hơn hai mươi người, hơn nữa đều là những lão tướng trong quân.

Tập đoàn họ Lã không chỉ có riêng cha con Lã Trạch, Lã Đài, còn một nhiều tướng già là lực lượng trung kiên trong quân đội. Lưu Bang nếu dám ra tay đối với họ Lã, thì những lực lượng trung kiên này sẽ lập tức phản bội Hán, vậy thì cuộc nội chiến khó mà tránh khỏi. Điều này cũng là nguyên nhân mà Lưu Bang không dám hạ sát thủ đối với họ Lã.

Ngoài ra, giữa Lã Trạch cùng với các trọng thần Tiêu Hà, Hạ Hầu Anh, Tào Tham, Quán Anh cũng có tình nghĩa sâu đậm. Nhớ năm xưa, nếu không có Lã công xuất tiền giúp đỡ Lưu Bang, Lưu Bang căn bản không có tiền tuyển quân mua ngựa, mà đám người Tiêu Hà cũng sẽ không đi theo Lưu Bang. Hiện tại tuy nói Tào Tham, Quán Anh đã chết, nhưng còn hai lão tướng Tiêu Hà, Hạ Hầu Anh vẫn còn sống.

Nếu không như vậy, Lưu Bang sao có thể nhân từ nương tay chứ? Phải biết rằng loại người vô lại xuất thân phố chợ này ngay cả nữ nhân cùng con trai do mình sinh ra cũng có thể đẩy xuống xe, hơn nữa ngay cả bắt canh thịt phụ thân mình cũng ăn được, loại người bụng dạ đen tối còn không chú trọng tình cảm vợ chồng thì làm sao chú trọng tình cảm quân thần? Trong mắt ông ta chỉ có quan hệ thiệt hơn mà thôi!

Tuy nhiên, cũng phải thừa nhận, Lưu Bang này ngay trạng mình rất tốt. Bản chất ông ta là kẻ lòng lang dạ sói nhưng ở ngoài mặt thì lại tỏ ra là người rộng lượng nhân nghĩa hơn Phật, hơn nữa vào thời khắc quan trọng lại biết biến hóa, bằng không cũng sẽ không để đám người Tiêu Hà, Chu Bột, Lã Trạch lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy.

Trong đại sảnh của phủ Phiêu Kỵ tướng quân, Lã Trạch, Lã Thích Chi, Lã Đài, Lã Sản, Lã Tắc, Lã Lộc, các con cháu họ Lã cùng với Phó Khoan và hai mươi mấy tướng già tâm phúc toàn bộ đã tề tựu. Tuy nhiên lúc này lại không có Vương hậu Lã Trĩ.

Con trai cả của Lã Thích Chi rất nhanh đưa ra nghi vấn:

- Bá phụ, cô sao còn chưa tới?

Lã Trạch khoát tay, không trả lời Lã Tắc, không có Lã Trĩ tham gia hội nghị hôm nay thì quyết định sẽ là Lã Trạch. Lã Trạch thấy, rõ ràng Lã Trĩ bởi vì Thái Tử Lưu Doanh bệnh nặng mà rối loạn, có năng tham gia hội nghị chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc đối với con cháu họ Lã, bất lợi cho sự quyết định chính xác của họ Lã.

Lã Thích Chi nói:

- Đại ca, lần này huynh quay về Hàm Dương có phải là vì việc phong vương không?

Không đợi Lã Trạch trả lời, Lã Sản đã nói:

- Theo như con thấy, cha sớm nên được phong vương rồi.

Vừa dứt lời, Lã Tắc, Lã Lộc cùng với Phó Khoan và hai mươi mấy tướng già tâm phúc đều phụ họa theo. Bất kể là kinh nghiệm hay là liên chiến công, Lã Trạch đích thật là sớm nên được phong vương. Cho nên con cháu họ Lã và hai mươi mấy tướng già tâm phúc vừa nhắc tới chuyện này, tất cả đều tỏ lòng cảm phần, kích động.

Lã Trạch thở dài, hỏi Lã Đài:

- Đài nhi, ý kiến của con thì sao?

Lã Đài chấp tay thi lễ, hiên ngang đáp:

- Con hoàn toàn nghe theo phụ thân. Phụ thân muốn phong vương vậy thì phong vương. Phụ thân nói không phong vương, thì không phong vương.

Sự căng thẳng trong lòng Lã Trạch buông lỏng xuống. Trước khi đến Hàm Dương, ông ta lo lắng nhất chính là Lã Đài tuổi trẻ hừng hực, chịu sự ảnh hưởng mê hoặc của Lã Trĩ mà bắt đầu nảy sinh ý nghĩ phản bội. Hiện tại xem ra Lã Đài vẫn biết tiến lui, có Lã Đài quản lý họ Lã, cho dù ông ta có chết thì họ Lã cũng sẽ không suy tàn. Có lẽ còn có thể hưng thịnh thêm cũng chưa biết chừng.

Lập tức Lã Trạch thở dài, nói:

- Phong vương, đối với họ Lã chúng ta là họa chưa hẳn là phúc.

Lã Thích Chi khó hiểu nói:

- Huynh trưởng, phong vương chính là tôn quý vô thượng, sao nói là họa?

Lã Trạch thở dài:

- Phong vương làm rạn nứt quốc gia, tôn vinh là tôn vinh, nhưng người có nghĩ tới hậu quả không?

Dừng lại một chút, Lã Trạch lại nói:

- Nếu như Đại vương hiện đang còn, họ Lã ta và Đại Hán có thể bình yên sống chung. Nhưng Đại vương tuổi tác đã cao, một khi Đại vương không còn, tân Vương có thể duy trì sự thân thiện với họ Lã ta sao? Vả lại quận Tam Xuyên là nơi tứ chiến, phía Nam có Sở, phía Bắc có Hàn Triệt, nếu trở mặt với Đại Hán, sẽ có ngày gặp họa!

Đám tướng già tâm phúc đều yên lặng. Bộ họ thừa nhận, sự lo lắng của Lã Trạch không phải là vô cớ.

Dừng một chút, Lã Trạch lại trầm giọng nói:

- Cho nên, phong vương sẽ ảnh hưởng đến quốc gia, chỉ làm họ Lã ta gặp vận rủi diệt tộc. Chỉ có thể là thân tử Đại Hán, mới có thể tôn vinh gia tộc họ Lã ta.

Lã Thích Chi ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Nhưng huynh trưởng có nghĩ tới không, bởi vì cô mẫu oán hận sâu đậm Thích phu nhân và Lưu Như ý. Một khi Lưu Như ý kế vị, họ Lã ta cũng gặp họa diệt tộc như vậy.

Lã Trạch nói:

- Việc này vi huynh cũng đã suy tính, các người không cần phải lo lắng.

Đích xác Lã Trạch cũng đã suy xét vấn đề này. Oán thù giữa Lã Trĩ và Thích phu nhân vô cùng sâu đậm, liên quan đến toàn bộ gia tộc họ Lã cùng với Thích phu nhân, Lưu Như ý không thể hòa hợp. Nếu Đại vương băng hà, Lưu Như ý thực sự lên kế vị, Thích phu nhân lên làm Thái Hậu nước Đại Hán, vậy thì gia tộc họ Lã tuyệt đối gay go.

Cho nên, bất kể thế nào cũng không thể để Lưu Như ý lên kế vị, đây là điểm mấu chốt của gia tộc họ Lã.

Tuy nhiên, không cho Lưu Như ý lên kế vị, vậy thì gia tộc họ Lã nên đỡ ai lên kế vị đây? Lưu Doanh tuy là con vợ cả Lã Trĩ nhưng rõ ràng là không còn sống được vài ngày nữa. Cho nên, gia tộc họ Lã nhất định

phải nhanh chóng tìm kiếm ứng cử viên thay thế Lưu Doanh. Hán vương có tám con trai, ngoại trừ Lưu Doanh, Lưu Như ý, thì ai mới là người lựa chọn thích hợp?

Từ lúc rời khỏi Lạc Dương, Lã Trạch luôn đau đầu vấn đề này.

Tuy nhiên, Lã Trạch làm việc luôn điềm đặn, chắc chắn, trước sau chưa tìm được người thích hợp, ông ta tuyệt đối sẽ không lộ ra trước bất kỳ ai, cho dù đó là nhị đệ Lã Thích Chi hay là con trai cả Lã Đài, Lã Trạch cũng không bộc lộ ra. Bởi vì việc này quan hệ trọng đại, nếu chẳng may tiết lộ tin tức ra ngoài, không biết chừng sẽ mang tới họa sát thân cho các con trai của Đại vương?

Bắc giao Hàm Dương, Lục Liễu sơn trang.

Gần như không ai biết, một sơn trang bình thường như vậy nhưng lại là chi nhánh cơ sở ô Mộc Nhai thiết lập tại Hàm Dương, mà Liễu trang chủ Y Trung Thánh Thủ này bình thường gặp ai cùng đều cười không ngờ chính là một trong mười thủ lĩnh của ô Mộc Nhai!

Liễu trang chủ đang ở trong hậu viện luyện kiếm, một gã tử sĩ ô Mộc vội vàng tiến đến bẩm báo:

- Thống lĩnh, có tin tức từ Tỷ Lăng.

Liễu trang chủ lập tức thu kiếm đứng nghiêm, tính thời gian cũng nên có hồi âm rồi. Từ Hàm Dương đến Tỷ Lăng tuy rằng đường xá có xa xôi nhưng chim bồ câu bay cực nhanh, thời gian ba ngày cũng đủ để bay qua bay lại.

Tiếp nhận tin tức bí mật từ trong tay tử sĩ, sau khi xem xong Liễu trang chủ chau mày lại.

Đại thống lĩnh gan thật lớn, không ngờ muốn mượn có ám sát Hán Vương Lưu Bang? Việc này thật không dễ dàng. Phải biết rằng lão tướng Hạ Hầu Anh không hề rời Lưu Bang nửa bước, còn có Ly Ký, Hạ Hầu Táo và Túc Vệ Lang Tướng cũng thường xuyên canh giữ bên cạnh Lưu Bang, mà khó chơi nhất chính là thị vệ Lưu Tị lúc nào cũng như bóng hình với Lưu Bang!

Mà Lưu Tị chính là mãnh tướng thân cận của Chu Quan Phu, nếu muốn ám sát Lưu Bang, nhất định phải nghĩ cách dẫn dắt Lưu Tị rời đi!

Dùng lửa đốt cháy bức tin thành tro, Liễu trang chủ lại căn dặn tử sĩ:

- Đi, lập tức mới Cốc tiên sinh cùng với Dương tiên sinh, bản thống lĩnh có việc gấp cần thảo luận với hai người bọn họ.

- Vâng!

Tử sĩ vài chào, lĩnh mệnh đi.

Cung Trường Nhạc, tẩm cung Lưu Doanh.

Ra cửa, Lã Trạch thở dài nói với Lã Trĩ:

- Có câu nói sinh tử do mệnh, phú quý do trời. Đây là mệnh của Doanh nhi, A Trĩ muội cũng không nên quá thương tâm.

- Huynh trưởng.

Lã Trĩ buồn bã nói:

- ông trời thật bất công!

Lã Trạch không nói gì, ông trời bất công? ông trời có lúc nào mà công bằng chứ?

Ngẫm nghĩ một chút, Lã Trạch lại lo lắng nói:

- A Trĩ, vi huynh biết muội thích phu nhân cùng Lưu Như ý tận xương tủy. Nhưng muội không nên dấy vào nữa, làm như vậy ngoại trừ Đại vương không vui, còn là vô bổ.

- Huynh trưởng yên tâm, tiểu muội biết phải làm gì mà.

Lã Trĩ buông một câu, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lã Trạch lại thở dài, nói:

- Sự việc phong vương lần này đã khiến họ Lã chúng ta bị động, may mà Đại Vương nhân nghĩa mới không hạ sát thủ với Lã gia chúng ta. Đại vương nhân nghĩa, chúng ta không thể vô tình. A Trĩ muội đừng quên, Lưu Bang là phu quân của muội, là quốc quân của Đại Hán. Quốc quân là trời, muội biết không?

Lã Trĩ vẫn cúi đầu, im lặng không nói.

Lã Trạch lại nói:

- Thôi được rồi, vi huynh đi trước. Mấy ngày nữa lại đến thăm Doanh nhi.

- Cung tiễn huynh trưởng.

Lã Trạch hơi khom người quỳ gối, đợi Lã Trạch đi xa rồi, trên khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên toát lên vẻ dữ tợn, lập tức chỉ bảo nữ quan phía sau:

- Lập tức chuẩn bị xe, bản cung muốn đi Lục Liễu sơn trang.

Lục Liễu sơn trang, căn phòng bí mật hậu viện.

Liễu trang chủ đang ngồi đối diện với hai lão già, mà hai lão già này chính là người mưu trí cho Liễu trang chủ. ô Mộc Nhai hiện giờ đã trở thành một tổ chức tình báo khổng lồ, ngoại trừ có Liễu trang chủ là người chủ quan, còn có Dương tiên sinh, Cốc tiên sinh là người đa mưu túc trí, có nhiều lãnh huyết tử sĩ bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn lòng hy sinh.

Liễu trang chủ giờ mặt tin trong tay lên, trầm giọng nói:

- Đại thống lĩnh đã phát ô Mộc Lệnh!

Dương tiên sinh, Cốc tiên sinh hơi biến sắc, ô Mộc Lệnh đã phát, vậy thì không thể điều đình nữa rồi.

Lập tức Dương tiên sinh nói:

- Lưu Bang đã trên đường về Hàm Dương, tuy nhiên đi bên cạnh có rất nhiều cấm quân hộ vệ, còn có mãnh tướng Lưu Tị, Hạ Hầu Anh bảo vệ. Chúng ta không hề có cơ hội.

Cốc tiên sinh cũng nói:

- Ở trong cung, Lưu Bang cũng có nhiều Túc vệ Lang Tướng bảo vệ, cơ hội cũng không lớn.

Liễu trang chủ chỉ nhú mày không nói gì, nếu muốn ám sát Lưu Bang quả thật không hề dễ dàng, thậm chí điều động đại quân cũng chưa chắc đã đắc thủ. Việc này thật đúng là vô cùng khó khăn. Tuy nhiên Đại thống lĩnh đã nói, chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất ám sát Lưu Bang. Bình thường, tử sĩ ô Mộc ngay cả tường uyển Vị Ương cung còn không thể tới gần, nhưng mà lần này có người dẫn bọn họ tiến cung.

Dương tiên sinh vuốt râu, đột nhiên nói:

- Thống lĩnh, lão hủ có một ý tưởng.

Liễu trang chủ nghe vậy lập tức thái độ kích động, cười nói:

- Tiên sinh trí kế hơn người, cho tới bây giờ chưa hề làm ta thất vọng, ha ha...

Dương tiên sinh duỗi ba ngón tay ra, âm trầm nói:

- Nếu muốn giết Lưu Bang, nhất định đầu tiên phải thỏa mãn ba điều kiện. Thứ nhất, ở trong cung; thứ hai, không có Lưu Tị bên cạnh Lưu Bang; thứ ba, người của chúng ta có cơ hội tiếp cận Lưu Bang. Nếu như không thỏa mãn ba điều kiện này, thì việc ám sát nhất định sẽ thất bại!

368. Chương 367: Âm Sát Lưu Bang (3)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 367: âm sát Lưu Bang (3)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ba người đang thương lượng chợt có tử sĩ tiến vào bẩm báo:

- Thống lĩnh, Lã Trĩ tới.

- Xem ra bên nàng đã chuẩn bị tốt rồi.

Liễu trang chủ khẽ gật đầu lập tức rời khỏi mật thất đi đến tiền sảnh. Tuy nhiên chưa đến nửa khắc ông ta đã quay lại mật thất hậu viện.

Dương tiên sinh hỏi trước:

- Thống lĩnh, Lã Trĩ nói thế nào?

Liễu trang chủ trầm giọng nói:

- Lã Trĩ nói, bốn ngày sau là ngày sinh nhật của Lưu Như ý, mà mẹ con Thích phu nhân và Lưu Như ý lại được Lưu Bang vô cùng sung hạnh, chắc chắn sẽ tổ chức yến tiệc cho Lưu Như ý, đến lúc đó nàng sẽ an bài cho người của chúng ta âm thầm vào Vị Ương cung.

Chớp mắt đã qua ba ngày, Lưu Bang đã về tới Hàm Dương.

Ngày hôm sau vừa đúng là ngày sinh nhật của Lưu Như ý, Lưu Bang liền nhân cơ hội này tổ chức yến tiệc, triệu tập tất cả các cơ thiếp con cái, tất cả các vương thân quốc thích cộng thêm các văn võ trọng thần cùng tụ hội tại Vị Ương cung.

Lưu Bang dưới sự bảo vệ của Lưu Tị, Hạ Hầu Anh khi xuất hiện thì trên đại điện đã ngồi đông đủ người. Thích phu nhân cố nhiên cũng ở đây, mười mấy cơ thiếp khác cũng có mặt đông đủ, thậm chí ngay cả Lã Trĩ cũng có mặt, ngồi ở bên phải Lưu Bang, còn Thích phu nhân về mặt thỏa mãn ngồi ở vị trí chủ tọa dưới Lã Trĩ.

Thấy hình ảnh như vậy, Lưu Bang không khỏi khẽ chau mày lại, tuy nhiên cũng không còn cách nào khác.

Trong tám con trai, ngoại trừ Thái tử Lưu Doanh triều miên bệnh trên giường không ra ngoài, còn bảy người con trai đều đến đông đủ, nhất là Lưu Như ý, mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, quần áo màu xanh nhạt dài cẳng tôn lên dáng người phóng khoáng, tinh tế. Lưu Bang cảm thấy trong lòng rất vui, đây mới là Thái tử giống Lưu Bang lão.

Bên trái là vị trí dành cho vương thân quốc thích, dưới Lưu Bang là Lã Trạch, sau đó là con cháu họ Lã, còn lại là đám cơ thiếp như Tào phu nhân, Tức phu nhân cũng có mấy người anh nhưng lại không một ai thành tài. Nhất là tộc huynh của Thích phu nhân, mập mạp như heo, ngồi ở trên ghế vô đầu bút tai nhìn xung quanh, không thì cứ nhìn chăm chăm trên mặt bàn.

Ngoài ra, ở phía sau họ Lã là quả phụ Phàn Khoái và con trai độc nhất Phàn Kháng.

Dưới Vương thân quốc thích là vị trí của các đại thần đứng đầu, thừa tướng Tiêu Hà, á Tướng Bạch Mặc cùng với thượng tướng quân Chu Bột. Lưu Bang vốn cũng mời Trương Lương và Trần Bình, tuy nhiên Trương Lương cáo ốm không tới, còn Trần Bình nghe nói Trương Lương không tới, kết quả lúc đi không cẩn thận bị vấp mất cả chân bị thương, cũng cáo bệnh không tới.;

- Vương thượng giá lâm...

Cùng với tiếng vang dội của Hạ Hầu Anh, các phi tần, vương tử, công chúa, vương thân quốc thích và các đại thần đều đứng lên, nhất loạt hướng về Lưu Bang hành lễ. Lưu Bang đáp lễ, ngồi lên vương chiếu, mọi người cũng ngồi vào vị trí của mình. Các nữ quan, hầu nam đem rượu thịt ngon như nước chảy bày lên.

Lưu Bang hướng về mọi người kính chung rượu đầu tiên, xem như là tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Lập tức nhạc công ở hai bên sườn đều tấu vang tiếng trống tiếng tiêu, âm thanh du dương dễ nghe vang lên, một đội ca vũ tiến lên đại diện. Lưu Bang không kìm nổi quay sang nhìn Thích Cơ. Thích Cơ tâm đầu ý hợp cũng đột nhiên ngoái lại nhìn, ánh mắt quyến rũ hướng về phía Lưu Bang, tay áo khẽ phất lên vái lạy.

Lã Trĩ thờ ơ lạnh nhạt, thăm nghiêng rằng chịu đựng.

Trên đại điện, ngoại trừ Lưu Bang và Thích phu nhân, còn có mấy mấy đại nam nhân liếc mắt nhìn nhau. Đầu tiên là ánh mắt của Lã Trạch nhìn về phía Thừa tướng Tiêu Hà, Tiêu Hà khẽ gật đầu. ánh mắt Lã Trạch lại chuyển hướng sang Chu Bột, Chu Bột cũng khẽ gật đầu, lại chuyển sang Bạch Mặc ngồi dưới Chu Bột, nhưng Bạch Mặc chỉ mỉm cười, gơ chén rượu lên với Lã Trạch.

Lúc này Lã Trạch mới thở phào nhẹ nhõm. Từ sau khi trở về Hàm Dương, ông ta trước sau báỉ kiến Tiêu Hà, Chu Bột, Trương Lương, Trần Bình cùng với Bạch Mặc và cùng nhau bàn bạc rất lâu. Hiện tại thoát nhìn, Tiêu Hà, Chu Bột và Bạch Mặc rõ ràng là đã bị ông ta thuyết phục, đáng tiếc duy nhất là Trương Lương và Trần Bình không tham dự.

Tuy nhiên, có ba người Tiêu, Chu, Bạch ủng hộ, Lã Trạch cũng có bảy phần thắng.

ánh mắt Lã Trạch hơi nghiêng sang bên quét về phía vị trí của mấy phi tần, ở giữa mười mấy phi tần của Lưu Bang có một vị phu nhân mặc áo xanh có vẻ chướng mắt, vị phu nhân này chính là Bạc Cơ vốn là vương hậu của Ngụy vương Báo. Sau khi Hán diệt Ngụy Lưu Bang thấy Bạc Cơ khổ sở đáng thương liền đem nàng về nhập vào hậu cung.

Tuy Lưu Bang háo sắc có mới nói cũ, nhưng Bạc cơ lại không đa tài đa nghệ giống Thích phu nhân, hiểu được niềm vui của Lưu Bang, kết quả là sau khi sinh hạ Lưu Hằng không lâu thì liền bị thất sủng.

Tận đến bây giờ, Bạc Cơ vẫn chưa có danh hiệu phi tần, mà chỉ là một tỳ thiếp. Ngay cả Lưu Hằng con trai nàng cũng không có địa vị gì, người trước người sau đặc biệt khiêm tốn, cùng với tam ca Lưu Như ý của gã quả thực là hai thế giới. Tuy nhiên từ khi Lã Trạch thông qua thầy dạy cho Thái Tử là Thúc Tôn Thông mà biết được, trí tuệ của Lưu Hằng không hề thua kém Lưu Như ý.

Lã Trạch đang suy nghĩ lựa chọn thời điểm nào thích hợp để mở miệng thì Lã Trĩ bỗng nhiên quỳ xuống nói với Lưu Bang:

- Đại vương, Lưu ý nhi là đường đường nam nhi Hán thất, hôm nay là sinh nhật con mà chỉ xem những vũ cơ ảo lá này múa khó tránh khỏi mất đi sự chính trực, thị vệ trong cung nổi danh đại gia kiếm thuật, không bằng để họ lên diện múa kiếm giúp vui được không?

Lưu Bang nhúu mày đang định cự tuyệt thì Lưu Như ý lại vỗ tay nói:

- Phụ vương, con muốn xem múa kiếm!

Lưu Bang vỗ trán, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, hôm nay là sinh nhật con, phụ vương chiều theo ý con, múa kiếm!

Lã Trĩ cười âm hiểm, hướng ra ngoài điện khẽ vỗ tay, liền có một gã thị vệ hiên ngang đi vào, rào rào rút một thanh kiếm sắc bén ra, bắt đầu múa kiếm trong điện. Không biết là có phải vô tình mà tên thị vệ kia múa kiếm cứ nhích đến gần Thích phu nhân và Lưu Như ý, kiếm thế càng lúc càng linh hoạt, sắc bén.

Thời gian quay ngược trở lại bốn ngày trước. Lục Liễu sơn trang, căn phòng bí mật sau viện.

Dương tiên sinh âm trầm nói:

- Bước đầu tiên, Liễu thống lĩnh lên điện múa kiếm, ngẫm hướng về Thích phu nhân cùng Lưu Như ý. Lưu Bang vì bảo vệ cho Thích phu nhân và Lưu Như ý, khẳng định là sẽ để Lưu Tị hoặc là Hạ Hầu Anh qua đó. Tuy nhiên Hạ Hầu Anh tuổi tác đã cao, có khả năng nhất đối lại với màn múa kiếm của Liễu thống lĩnh chính là Lưu Tị.

Cốc tiên sinh gật gật đầu, nói:

- Bước thứ hai, Liễu thống lĩnh chỉ cần cố ý yếu thế, đem dẫn Lưu Tị ra góc điện, cố sức cách xa Lưu Bang để tạo cơ hội ám sát cho Thập Tam và Tứ Lục.

Dương tiên sinh lại nói:

- Bước thứ ba, chính là cần sự phối hợp của Lã Trĩ, nàng sẽ sai khiến Lã Tu hiến thọ lễ, ô Thập bát và ô Tứ lục mới có cơ hội tiếp cận Thích phu nhân, Lưu Như ý, lúc này phải đánh cược.

Lưu Bang kêu lên một tiếng trầm đục, đưa mắt ra hiệu về phía Lưu Tị.

Lưu Tị hiểu ý, lập tức rút kiếm nhảy vào đại sảnh, lắc mình một cái đã chắn trước mặt Thích phu nhân và Lưu Như ý. Thị vệ của Lã Trĩ đang múa kiếm trong chốc lát chỉ thấy trong đại điện kiếm quang lóe lên, tiếng leng keng không dứt bên tai làm đám phi tần, vương tử, công chúa cùng đám vương thân quốc thích nhìn si ngốc.

Lưu Bang thở phào đứng nhìn hai người đang múa kiếm náo nhiệt. Nhưng trên thực tế Lưu Tị rõ ràng là chiếm ưu thế. Thị vệ của Lã Trĩ kia rất nhanh bị Lưu Tị bức đến góc đại điện. Hai người nếu là đánh ở chiến trường, vậy thì thị vệ của Lã Trĩ kia sớm đã bị Lưu Tị giết không biết bao nhiêu lần rồi, muốn giở trò trước mặt quả nhân, nằm mơ. Hừ!

Lã Trĩ trước sau vẫn dùng khóe mắt đánh giá Lưu Bang, thấy Lưu Bang cười lạnh, khóe miệng của Lã Trĩ cũng đột nhiên cười lạnh. Người muốn bảo vệ tiện nhân và nghiệt chủng kia, lão nương càng không thể không giết bọn chúng. Hôm nay nếu không giết được tiện nhân và nghiệt chủng kia, lão nương sẽ chết không nhắm mắt. Lập tức Lã Trĩ ra hiệu với Lã Tu.

Lã Tu thở dài, lập tức quỳ gối, nói với Lưu Bang:

- Đại vương, hôm nay là sinh nhật Như ý, thần thiếp đặc biệt chuẩn bị hai trò vui hiếm lạ khác, hy vọng Thích phu nhân và Như ý thích.

- Ô? Trò vui hiếm lạ?

Lưu Bang vui vẻ nói:

- Mau trình lên xem.

Lã Tu khẽ vỗ tay ra ngoài điện, liền có hai gã người hầu bưng vào hai chiếc bàn gỗ đi vào đại điện. Sau đó đi tới trước chiếu của Thích phu nhân và Lưu Như ý. Lã Trạch nhũm mày, bỗng nhiên quay đầu lại khẽ hỏi Lã Tu:

- Tiểu muội, sao muội đột nhiên lại muốn tặng thọ lễ này cho Thích phu nhân và Như ý công tử?

Lã Tu liền cúi đầu, không dám trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt của Lã Trạch.

Bên kia Lưu Bang lại xoa tay hứng trí bưng bưng nói với Lã Tu:

- A Tu nói là vật hiếm lạ, vậy nhất định là vật hiếm lạ rồi. Mau trình lên cho quả nhân xem nào.

Đối với Lã Tu, Lưu Bang có thể nói là không chút đề phòng. Bởi vì, thứ nhất Lã Tu vốn là một người thật thà chất phác, thứ hai Lã Tu lại là thê tử của Phàn Khoái, Lưu Bang chưa từng nghĩ Lã Tu sẽ hại mình.

Hai gã người hầu bưng chiếc bàn xoay người đi về phía Lưu Bang.

Lã Trĩ căng thẳng liên tục nháy mắt với Lã Tu. Lã Tu lúc này lại cúi đầu xuống căn bản không dám nhìn ánh mắt của Lã Trĩ.

Ngược lại Lã Trạch vẫn quan sát Lã Trĩ, Lã Tu phát hiện vẻ mặt khác lạ của Lã Trĩ, lập tức giật mình, vội vàng đứng lên quát hai gã người hầu:

- Đứng lại!

Hai gã người hầu nghe vậy nhưng lại không dừng lại, bước chân còn nhanh hơn.

Sự chuyển biến quá nhanh, trên đại điện hầu hết mọi người không có ai phản ứng.

Sắc mặt Lã Trĩ bỗng chốc trở nên trắng bệch, nàng trong giây lát chấn kinh phát hiện, rất có khả năng mình đã bị người ta lợi dụng, người mà hai thích khách này thật sự muốn ám sát chính là Lưu Bang mà không phải là tiện nhân kia và cả tên nghiệt chủng kia nữa.

Lã Tu đứng sau Lã Trĩ cũng đồng thời hoảng loạn khê gọi:

- Đại ca, trong chiếc bàn chính là liên nổ!

Cái gì? Liên nổ? Lã Trạch lập tức chấn động mãnh liệt, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay phải của Hạ Hầu Anh vừa đặt vào chuôi kiếm đen thì hai gã người hầu đã vén tấm vải che chiếc bàn lên, trên bàn quả nhiên là đặt hai nhanh liên nổ đen tuyền.

Ngay sau đó, hai gã người hầu thoáng chốc đã cầm nổ trên tay. Lã Trạch không kịp nghĩ nhiều theo bản năng xông lên phía trước dang tay ra chắn phía trước Lưu Bang. Chỉ nghe “phập” một tiếng trầm đục, bốn nhánh tên nhọn dài sắc bén bắn về phía Lã Trạch đang che chở phía trước Lưu Bang.

Chỉ nghe mấy tiếng vun vút vang lên, bốn nhánh tên độc đã toàn bộ ghim vào trước ngực Lã Trạch.

Hạ Hầu Anh lúc này mới rút trường kiếm ra vừa bảo vệ Lưu Bang ở phía sau vừa hô to:

- Có thích khách, bảo vệ Đại vương, bảo vệ Đại vương...

369. Chương 368: Ám Sát Lưu Bang (4)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 368: ám sát Lưu Bang (4)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tiếng hét to này của Hạ Hầu Anh lập tức kinh động đến cấm vệ quân ở bên ngoài đại điện. Chỉ trong chốc lát, hàng trăm tướng sĩ cấm quân đã cầm kiếm sắc như thủy triều tiến vào. Trên đại điện lập tức rối loạn. Hai gã thích khách kia liên tục cài nổ bắn ra hai nhánh tám mũi tên cơ thể của Lã Trạch đang dùng thân thể chắn lấy.

- Phụ thân!

- Huynh trưởng!

Lã Đài, Lã Thích Chi ngồi ngay dưới Lã Trạch kêu to một tiếng nhún người nhảy lên đánh về phía hai thích khách kia. Nhất là Lã Đài tốc độ cực nhanh, hai bước là đã đến được trước mặt một gã thích khách. Thích khách kia đành phải buông liên nổ, từ trong cổ tay bắn ra một đôi đoản đao đâm tới Lã Đài. Còn thích khách kia lại nhân cơ hội lách qua Lã Trạch lại một lần nữa đánh về phía Lưu Bang.

Hạ Hầu Anh khấn trương, vừa che chắn trước mặt Lưu Bang, vừa quay đầu rồng to:

- Lưu Tị? Lưu Tị!

Hạ Hầu Anh bảo vệ trước mặt Lưu Bang, tuyệt đối không thể tránh né, cho nên đành phải hướng về phía góc điện cầu cứu Lưu Tị.

Lưu Tị đã phát hiện trên đại diện có điều bất thường, muốn đến cứu viện nhưng lại bị kiếm khách kia cuốn lấy rất chặt chẽ. Đấu được hai hiệp, Lưu Tị rút cuộc giận giữ liều mạng rút cuộc đã chém đối thủ thành hai đoạn, xoay người lại thì thấy Lưu Bang đã ngã xuống đất, Hạ Hầu Anh tuy rằng liều mạng múa may bảo kiếm nhưng trên người đã bị trúng vài mũi tên.

Liên nỏ trong tay thích khách kia như vô cùng vô tận, trước sau liên tục phóng ra, cấm vệ quân cuộn cuộn ở bên ngoài tiến vào đại diện lại cách xa chừng mấy chục bước, trong lúc cấp thiết căn bản không kịp tới cứu Lưu Bang. Lưu Tị nôn nóng lập tức chạy tới, bảo kiếm trong tay đột nhiên phi ra ngoài.

Trong tiếng xé gió chói tai, bảo kiếm mạnh mẽ bay ra ngoài chục bước chuẩn xác đâm vào đúng cổ của thích khách kia.

Thích khách kia quả đúng là ngoan cường, cổ bị đâm thủng mà còn chưa chết, vẫn bắn hai mũi tên độc về phía Lưu Bang, đáng tiếc lại bị Hạ Hầu Anh dùng thân thể chắn lấy. Lúc này độc tính trên người Hạ Hầu Anh đã bộc phát, thâm chí ngay cả kiếm cũng đều không cầm được nữa, chỉ theo bản năng để sử dụng, lấy thân thể của mình che trước mặt Lưu Bang.

Việc nói xảy ra thì chậm nhưng thực tế chỉ là trong giây lát, đợi đến lúc Lưu Bang định thân lại thì Lưu Tị đã sớm bảo vệ trước người ông ta, cấm quân cuộn cuộn cũng đã bảo vệ ông ta ba lớp bên ngoài. Mà lúc này dù có mười tám thích khách cũng tuyệt đối không thể đến gần ông ta, nên ông ta không khỏi ổn định lại tinh thần.

Tình hình trong đại diện cũng rất nhanh được khống chế, đám chư hầu ở bên ngoài đều bị cấm vệ quân vây lấy, còn có mấy nữ quan, người hầu hoảng hốt bỏ chạy, kết quả là bị cấm quân không chút phân trần bắn tên tới, khiến cho trên thân thể những nữ quan, người hầu có ý đồ bị bắn thành con nhím.

- Thái y, mau truyền thái y!

Trong đám người vang lên giọng nói vô cùng lo lắng, là Lưu Bang phát hiện Hạ Hầu Anh và Lã Trạch ngã xuống đất đều đã co giật, vừa rồi nếu không phải Lã Trạch, Hạ Hầu Anh người trước ngã xuống người sau tiến lên xả thân cứu giúp, vậy thì người ngã trên đại diện co giật chính là ông ta. Giờ khắc này, Lưu Bang cảm thấy vô cùng cảm động.

- A Trạch!

Lưu Bang đẩy đám cấm vệ quân ra, ngồi xổm đến bên cạnh Lã Trạch.

- Đại vương.

Tứ chi Lã Trạch đều bắt đầu co giật, khóe miệng cũng bắt đầu thổ huyết, ánh mắt cũng đã giãn ra. Tuy nhiên tư duy vẫn còn chút tỉnh táo, cười sâu thẳm hướng về Lưu Bang, yếu ớt nói:

- Còn nhớ lúc trước, khi khởi binh tại huyện Khởi, thần và Thích Chi ngay trước mặt cha đã thề độc ra sao không?

Trái tim Lưu Bang nảy lên, cảnh xưa lập tức hiện lên trước mắt.

Lã Trĩ hơn ba mươi năm trước là một mỹ nhân như hoa. Lã Công lúc đó vừa di chuyển đến huyện Bái không những đem con gái như hoa gả cho ông ta nhà chỉ có bốn bức tường, sau đó lại còn xuất tất cả tài sản ra mua ngựa tuyển quân cho ông ta, còn yêu cầu huynh đệ Lã Trạch, Lã Thích Chi ở ngay trước mặt mình hạ thề độc, vĩnh viễn nguyện trung thành với Lưu Bang, tuyệt đối không phản bội.

- Đại vương, thần làm được rồi!

Lã Trạch khẽ mỉm cười, thở dốc nói:

- Tuy nhiên, thần còn có một chuyện muốn nhờ, vì họ Lã ta, càng vì nước Đại Hán, Đại Vương bất luận thế nào cũng phải đồng ý.

Lưu Bang lộ vẻ bi thương, Lã Trạch đối nhân xử thế như vậy, còn gì bất bề được chứ?

Lập tức Lưu Bang cũng động lòng, nắm lấy bàn tay đầy máu của Lã Trạch, nói:

- A Trạch, người nói đi, quả nhân nghe đây.

Lã Trạch lật lại cầm tay Lưu Bang, khó khăn nói:

- Đại vương, công tử Như ý trời sinh tính cuồng ngạo không kiềm chế được, không phải là minh quân, nếu kế vị, vận mệnh Đại Hán ta sẽ khủng hoảng không giữ được lâu. Công tử Hằng trời sinh tính kiên nghị, khiêm tốn nhân hậu, có thể đảm nhận sự nghiệp thống nhất đất nước. Mong rằng bệ hạ có thể dứt bỏ được sự yêu ghét, vì vận mệnh nước Đại Hán, mà sắc lập công tử Hằng làm Thái Tử.

Lưu Bang nghe vậy lập tức mặt biến sắc. ông ta tuyệt đối không đoán được Lã Trạch lại nói những điều này.

Tuy nhiên, dụng ý của Lã Trạch Lưu Bang cũng có thể đoán được. Bởi vì liên quan tới Lã Trĩ, họ Lã cùng với họ Thích như nước với lửa, một khi Lưu Bang ông ta chết đi, Thích phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ Lã, nước Đại Hán khó tránh khỏi nội loạn, cho nên Lã Trạch mới có thể nói, lập công tử Hằng lên làm Thái Tử, vừa vì họ Lã, lại vì Đại Hán.

Lưu Bang có lòng cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới Lã Trạch xả thân cứu mình, tình nghĩa này sao có thể mở miệng không đáp ứng.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Hà, Chu Bột, Bạch Mặc cùng chen tới bên cạnh Lưu Bang, cùng kêu lên:

- Đại vương, thần thấy Lã công nói có lý. Vì nước Đại Hán, nên lập công tử Hằng làm Thái Tử.

Thấy Lưu Bang còn đang do dự, Lã Trạch giãy dụa nói:

- Đại vương, ngài muốn thần chết không nhắm mắt sao?

Lưu Bang thở dài. Lưu Hằng cũng là con trai mình, hơn nữa Lã Trạch cũng đã sắp chết rồi, không bằng trước hết lập Lưu Hằng lên làm Thái Tử rồi bàn sau. Về sau này thì sau này hãy bàn sau. Lập tức cao giọng nói:

- Được, quả nhân hôm nay trước mặt mọi người trịnh trọng hứa sắc lập Lưu Hằng làm Thái Tử, đợi buổi triều sớm ngày mai, sẽ chính thức nhận lễ.

Lã Trạch lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, quay đầu lại gọi:

- Đài nhi, Đài nhi...

- Phụ thân, con đây.

Lã Đài nhào đến trước mặt Lã Trạch, cầm lấy bàn tay đầy máu của Lã Trạch đang vươn ra.

Lã Trạch yếu ớt nắm tay Lã Đài, nói khẽ:

- Đài nhi, hiện giờ ngay trước mặt cha con phải thề độc, họ Lã ta qua nhiều thế hệ đều nguyện trung thành với Đại Hán, mặc kệ tương lai thế nào, họ Lã ta vĩnh viễn không phải bội Hán!

- Phụ thân!

Lã Đài lộ vẻ đau đớn, nhưng vẫn gượng tay lên, khóc nói:

- Con kính cẩn thề, đời đời họ Lã ta nguyện trung thành với Đại Hán, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, cho dù là đao chém thân, họ Lã ta cũng tuyệt đối vĩnh viễn không phải bội Hán. Nếu làm trái lời thề này, Lã Đài ta chết không được yên, không được táng cùng phần mộ tổ tiên, để họ Lã tuyệt tử tuyệt tôn!

Lưu Bang mặt biến sắc, Lã Đài này thề cũng quá độc đi.

Bạch Mặc thầm thở dài, nghĩ thầm Lã Trạch cũng được coi là một anh hùng, không những có con mắt tinh tường, còn có trí tuệ hơn người. Nếu không phải bởi vì hắn là huynh trưởng của Lã Trĩ, là anh vợ của Đại Vương, chỉ sợ sớm đã tách ra tự phong vương rồi, và cũng trở thành Đại vương không hề thua kém Hán vương, Tề vương hay là cả Sở vương...

Lã Đài thề độc xong, Lã Trạch rốt cuộc mới trút hơi thở cuối cùng.

Lưu Bang khẽ vuốt hai mắt Lã Trạch lại đau lòng ngẩng lên, trên đại điện đã sớm không còn bóng dáng của Lã Trĩ, chỉ có Lã Tu đang quỳ rạp xuống bên cạnh Lã Trạch, khóc như mưa, vừa khóc vừa nói:

- Đại ca, đều là tiểu muội hại huynh, đều là tiểu muội hại huynh..ô..ô..ô

Lưu Bang chán ghét phẩy tay, nói:

- Bắt nàng lại.

Lưu Bang biết Lã Tu bị Lã Trĩ mê hoặc, nhiều nhất cũng chỉ đồng lõa, nhưng xảy ra chuyện lớn như thế, bất kể thế nào Lã Tu cũng không thoát được sự liên can. Tuy nàng là quả phụ của Phàn Khoái, nhưng cũng không thể miễn tội được.

Lưu Tị vung tay lên, sớm có cảm vệ quân như hổ lang vồ đến, bắt lấy Lã Tu.

Lã Tu bị bắt, Lã Đài cũng không hề có phản ứng. Lã Thích Chi cùng huynh đệ Lã Sản vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ biến cố vừa rồi. Chỉ có con trai độc nhất của Phàn Khoái là Phàn Kháng gào to lên, muốn xông đến cứu mẫu thân của mình, nhưng lại bị hai Giáo úy cầm quân giữ chặt lấy.

Cơn giận của Lưu Bang vẫn chưa tiêu tan hết. Lã Trạch đương nhiên là trung thành và tận tâm, Lã Đài hơn phân nửa cũng sẽ không có dị tâm gì, nhưng Lã Trĩ thực là đáng giận, nếu không phải nàng có y mưu hại Thích Cơ và Như ý, sao có thể gặp phải chuyện ngày hôm nay? Lưu Bang đang muốn dẫn người đi Trường Nhạc cung bắt giữ Lã Trĩ lại, chợt có một tên thần sắc hoảng hốt chạy tới đại điện, kêu to:

- Không hay rồi, cung Trường Nhạc cháy rồi...

Cung Trường Nhạc cháy? Lưu Bang nghe vậy rung mình, nữ nhân Lã Trĩ này thật quá độc ác, biết mình khó tránh được một kiếp, không ngờ tự châm lửa thiêu mình.

Lã Đài vẻ mặt đau khổ. Hôm nay đối với họ Lã mà nói, thật đúng là đại họa trước nay chưa từng có, không có phụ thân làm trụ cột, hiện tại cô cũng đã chết, sau này toàn bộ họ Lã chỉ có thể dựa vào hần. Hơn nữa, Lã Đài cũng không biết sau vụ án này, Đại vương sẽ đối xử đối với toàn bộ họ Lã như thế nào.

Hai ngày sau, tin tức vụ ám sát tại Vị Ương cung mới truyền đến Tỷ Lăng.

- Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Hạng Trang thở dài nói:

- Quả nhân hy sinh một thống lĩnh, hai tử sĩ tinh nhuệ cuối cùng vẫn không giết được Lưu Bang. Lão già Lưu Bang quả nhiên là mệnh lớn.

Vũ Thiệp nói:

- Tuy nhiên có thể giết được Lã Trạch và Hạ Hầu Anh, cũng coi như không tệ.

Hạng Đà nói:

- Chỉ tiếc là không phải được nhiều tử sĩ tiến cung, nếu không lão già Lưu Bang chết chắc rồi!

Hạng Tha nói:

- Lã Trạch thật đúng là trung thành và tận tâm với Lưu Bang. Cái chết này của hần không ngờ hóa giải sự phân tranh giữa họ Lã và họ Lưu, thật sự là đáng tiếc.

- Cũng không đến mức đó.

Hạng Trang khoát tay nói:

- Quả nhân chỉ cần một tờ giấy phong vương là chém đứt một cánh tay đắc lực của Lưu Bang, còn giết đi một viên Đại tướng của hần. Lưu Bang muốn tìm một người có năng lực giống như Lã Trạch có thể làm Quận Thủ Tam Xuyên để hần yên tâm, thật là không dễ dàng.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông nói:

- Huống chi, vụ án sát tại Vị Ương cung này rất có ảnh hưởng đến sau này. Hiện tại Lã Trạch đã chết, Lã Đài tuổi còn trẻ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Lưu Bang chắc chắn sẽ mượn cơ hội để phân hóa

thể lực họ Lã, nói cách khác, Lưu Bang còn đang bận bịu nên trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ là không quan tâm đến cục diện rối loạn tại Quan Đông.

370. Chương 369: Vây Tề Cứu Triệu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 369: Vây Tề cứu Triệu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Lưu Bang sẽ không để tâm đến Quan Đông, vậy thì hiện tại chúng ta dốc toàn lực ứng phó ngăn chặn Hàn Tín, ít nhất không để hắn tiếp nhận đất Lương.

Công tâm mà nói, Hạng Trang đối với đất Lương không chút hứng thú, tuy nhiên cũng không thể để Hàn Tín không công mà được lợi.

Hạng Tha nói:

- Có thể ngăn chặn được Hàn Tín cũng không dễ dàng, cho tới nay mới chỉ có chưa đến một trăm ngàn người chạy tới hai quân Cửu Giang, Hành Sơn. Mà những học sinh học Thái Học Viện được phái đi tại các huyện tại đất Lương cũng đã bị quân Tề giết mấy chục người!

Vũ Thiệp thở dài:

- Hàn Tín có Triệu Viêm giúp đỡ, ít nhiều cũng có công bình định đất Lương.

Hạng Đà cũng nói:

- Đúng vậy, đất Lương thuộc Tề xem ra khó tránh khỏi, trừ phi điều động đại quân tới tranh đoạt.

Bách Lý Hiền nói:

- Lúc này, Kinh Tương Ba Thục đều toàn lực tổ chức huấn luyện Phủ Binh, mà lão binh Giang Đông thì đã điều động đi hết, tân binh lại đang huấn luyện. Hiện nay chỉ có thể điều động cấm quân. Tuy nhiên cấm quân cũng đã bổ sung không ít lão binh, cũng cần phải chỉnh hợp huấn luyện. Cho nên, có thể không xuất binh hoặc là không cần xuất binh vẫn là tốt hơn.

Hạng Trang nói:

- Chỉ là một đất Lương, cũng không cần gây chiến.

Nước Sở lúc này giống như là nước Tần sau khi vừa mới hoàn thành biến pháp Thương ưởng trên lịch sử Hoa Hạ, đang đứng trước thời kỳ mấu chốt của một nước bùng nổ sự phát triển, chỉ cần qua vài năm nữa, đợi khi Ba Thục, Kinh Tương cùng với Giang Đông hoàn thành việc huấn luyện Phủ Binh mới chiêu mộ, quốc lực, tài lực cùng quân lực của nước Sở cùng tăng trưởng mạnh mẽ.

Đến lúc đó, nước Sở hình thành một thế áp đảo đối với Hán, Tề.

Cho nên, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không vào lúc này vì đất Lương mà gây chiến với nước Tề, nhất là Hạng Trang không muốn làm đứt đoạn quá trình phát triển lực lượng của nước Sở, thứ hai là thật sự đất Lương không có giá trị gì cả. Tuy là đất Lương nằm trung tâm Trung Nguyên, nhất từ Tần Mạt tới nay, đất Lương kinh qua chiến loạn sớm đã là mười phòng thì chín đã trống rỗng, quá mức đổ nát rồi.

Nhưng mà, Hạng Trang vừa dứt lời, vẻ mặt Khuất Bất Tài nghiêm trọng đi đến.

- Đây là tin tức vừa nhận được từ bờ cầu đưa tin.

Khuất Bất Tài nói xong đem một tờ giấy nhỏ cuộn đưa cho Hạng Trang, lại nói:

- Bỏ câu đưa tin phát ra từ Lâm Tri.

Lâm Tri? Trong lòng Hạng Trang khẽ run, nhận lấy tin mật từ trong tay Khuất Bất Tài.

Xem xong tin mật, Hạng Trang nhú mày, vẫn vô đại thần vẫn quan tâm chăm chú nhìn vào Hạng Trang, trong lòng kinh hoàng, không phải Lâm Tri có chuyện lớn gì xảy ra chứ? Hàn Tín lại có hành động gì sao?

Hạng Trang đem tin mật đưa cho Hạng Tha, sau đó nhìn mọi người xung quanh, nói:

- Căn cứ theo tình báo mà ô Mộc Nhai cung cấp, ít nhất có một trăm ngàn binh lính từ các quận các huyện đất Tề tập kết tại huyện Bình Nguyên của Tế Bắc. Lương thực tích trữ trong kho của Lâm Tri đã được phân phát một lượng lớn đến Bình Nguyên. Xem ra, Hàn Tín tính toán phát động tấn công tiêu diệt nước Triệu.

- Một trăm ngàn binh lính?

- Muốn tiêu diệt nước Triệu?

- Hàn Tín thật đúng là có gan!

- Quân Tề đã gần như là dốc toàn bộ lực lượng sao?

- Đúng vậy, đến lúc này nước Tề gần như là trống không!

- Cũng chưa hẳn. Nước Tề tổng cộng cũng chỉ có chưa tới ba triệu nhân khẩu, tổng số binh lính nhiều nhất cũng hơn ba trăm ngàn. Hơn nữa tính toán chính xác, nhưng tốt cũng đã hơn bốn trăm ngàn người, lúc trước Hoài Nam thất bại, nước Tề cũng đã tổn thất hơn mười vạn người. Hiện tại lại có hơn một trăm ngàn đại quân đóng ở năm quận đất Lương, lại trưng tập một trăm ngàn binh lính công phạt nước Triệu, trong nước Tề còn có binh lính sao?

Khóe miệng của Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư, Bách Lý Hiền lập tức khẽ giật giật.

- Bản đồ!

Hạng Trang vung tay lên, Tần Tương sớm đã dẫn theo hai gã cầm quân đem một tấm bình phong nhấc đi lên, lại cấp tốc nhanh chóng từ trên giá sách tìm được tấm bản đồ Hà Bắc, treo ở trên bình phong.

Hạng Trang so trên tấm bản đồ khoảng cách từ Bình Nguyên đến Hàm Đan, sắc mặt lập tức sầm xuống.

Từ Bình Nguyên đến Hàm Đan khoảng cách chưa tới bốn trăm dặm, cho dù là dựa theo tốc độ hành quân bình thường là mỗi ngày năm mươi dặm, đại quân nước Tề cũng chỉ cần tám ngày là có thể đến dưới thành Hàm Đan. Thời gian tám ngày bảo đảm không ngắn, nói dài cũng không dài. Thời gian ít như vậy, nếu nước Sở muốn làm gì thì cũng không có khả năng, như vậy khó trách Hàn Tín dốc toàn bộ lực lượng.

Hạng Tha xem xong tin lại chuyển lại cho Hạng Đà, sau đó tiến lên nói:

- Hiện tại có hai vấn đề: thứ nhất, có muốn cứu viện nước Triệu? Thứ hai, nếu cứu, thì cứu như nào?

- Nước Triệu nhất định phải cứu!

Hạng Trang vỗ vỗ lên bản đồ, vẻ mặt kiên quyết.

Đích xác, nước Triệu và nước Lương hoàn toàn không có một nhận thức. Gần hai mươi năm Sở Hán tranh chấp, toàn bộ đất Lương gần như thành một đồng hoang tàn, đã không cần tranh đoạt hoặc là có giá trị cứu viện, cho nên Hạng Trang cũng không ngại Hàn Tín mà thôn tóm nước Lương. Nhưng nước Triệu nhất là Hàm Đan lại gần hơn mười huyện, người đông đúc, đất đai phì nhiêu phần hoa.

Nếu Hàn Tín giết nước Triệu, khiến nước Tề thôn tóm được nước Triệu, thì số tráng đinh, nhân khẩu của nước Tề sẽ tăng cao. Nói cách khác, nguồn mộ lính của nước Tề bất chợt tăng mạnh lên gấp đôi! Mà Hàn Tín lại cực giỏi về chỉ huy đại binh tác chiến, một khi số lượng quân đội dưới trướng của Hàn Tín vượt qua năm trăm ngàn, vậy thì khắp thiên hạ còn ai có thể thắng hắn?

Phải biết rằng, Hàn Tín có năng lực chỉ huy siêu cường, quân lệnh của hắn thậm chí có thể tốc hành bộ, khúc.

Nhớ năm xưa, Hàn Tín từ Quan Trung bắc phạt, dưới trướng của hắn chỉ có hai vạn người già yếu, nhưng lại liên tục càn quét các nước Hàn, Triệu, Yên. Binh lực dưới trướng của hắn kịch liệt bành trướng tăng lên đến hai mươi vạn người. Bởi vậy có thể thấy được binh tướng của Hàn Tín cũng không cần phải cùng là tinh binh, lão binh, cho dù là tân đinh vừa mới hưởng ứng lệnh triệu tập cũng có thể bày ra đủ sức chiến đấu.

Cho nên nói, một khi để nước Tề tiêu diệt nước Triệu, một khi Hàn Tín chiếm được mấy chục vạn tráng đinh của nước Triệu, vậy thì nước Tề đã trở thành một kinh địch không kém gì nước Hán. Năm xưa Hạng Vũ, Vũ Thiệp, Khoái Triệt bọn họ đã từng cực khổ chờ đợi thế ba nước kiềng ba chân, rất có khả năng sẽ trở thành sự thật điều này cũng khiến Hạng Trang tuyệt đối không chấp nhận.

Cho nên, bất kể thế nào cũng không thể để Hàn Tín tiêu diệt nước Triệu!

Hơn một trăm sáu mươi năm trước, đại binh gia Tôn Tẫn vì cứu nước Triệu, chỉ đạo trò vây Ngụy cứu Triệu, hôm nay Hạng Trang hắn cũng muốn thực hiện việc vây Tề cứu Triệu, hoàn toàn bóp chết dã tâm của Hàn Tín là thôn tóm nước Triệu!

- Nước Triệu nhất định phải cứu!

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Việc này không nhiều lời nữa.

Hạng Tha gật đầu, lại nói:

- Đúng rồi, vấn đề hiện tại là nên cứu nước Triệu như nào?

Hạng Đà nói:

- Thật ra nước Lương thì không thành vấn đề, hai trăm ngàn thạch gạo của Tần gia đã vận chuyển đến Tỷ Lăng.

Vũ Thiệp nói:

- Vấn đề lớn nhất là khoảng cách. Huyện Bình Nguyên cách Hàm Đan tuy chỉ bốn năm trăm dặm, mà Tỷ Lăng lại cách Hàm Đan chừng hơn hai ngàn dặm, cho dù là một ngày hành quân gấp hai trăm dặm cũng phải mất nửa tháng mới có thể đuổi tới. Huống chi trên đường còn phải đi qua nước Hoài Nam cùng với đất Lương, cho nên trong hai tháng có thể đuổi tới Hàm Đan cũng là kỳ tích.

- Quân ta không phải đi Hàm Đan.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Là đi đến Lâm Tri.

Hạng Trang không kìm nổi quay đầu lại nhìn Bách Lý Hiền một cái, thầm nghĩ Tử Lương cũng đã nghĩ được là hắn muốn dùng kế Vây Tề cứu Triệu!

- Đi Lâm Tri?

Hạng Đà nghe vậy vẻ mặt khê động, nói:

- ý quân sư là, thừa dịp quân Tề dốc toàn bộ lực lượng, trong nước trống không là một cơ hội tốt bất ngờ đánh Lâm Tri, diệt nước Tề?

Bách Lý Hiền lắc đầu, thản nhiên nói:

- Không, Thượng Tướng Quân quá mức lạc quan rồi, phải biết rằng Lâm Tri không tốt như vậy. Nếu muốn nhân cơ hội tiêu diệt nước Tề thì càng thêm khó. Quân ta triển khai tư thế tấn công Lâm Tri, tuy nhiên là vì bức Hàn Tín điều quân trở về cứu, kể từ đó, mối nguy của Hàm Đan có thể được giải quyết tránh khỏi trận chiến, nước Triệu cũng sẽ bảo vệ được.

Vũ Thiệp nói:

- Vấn đề là Tỷ Lăng cách Lâm Tri cũng hơn một ngàn dặm, hành quân gấp cũng ít nhất nửa tháng, hơn nữa ở giữa còn có nước Hoài Nam, từ sau khi trận chiến Hoài Nam bắt được quân Tề rồi lại thả, Anh Bố đối với Đại Sở ta liền có thái độ mờ ám, Đại Sở ta nếu xuất binh, không chừng Anh Bố sẽ chặn đường của ta.

Trong thư phòng thoáng chốc yên lặng. Sự lo lắng của Vũ Thiệp không phải là vô cớ.

Hiện giờ, quan hệ giữa nước Hoài Nam cùng nước Sở đích xác rất khó nói, tuy rằng hai nước không giải trừ minh ước, nhưng rất nhiều lần nước Hoài Nam không chút hữu nghị gì với nước Sở. mấy tháng gần đây, nhiều lần có quân Hoài Nam chui vào Cửu Giang vào nhà cướp cửa, Quận Thủ Cửu Giang đã vài lần dâng tấu cầu xin triều đình ra mặt can thiệp.

Hạng Trang cũng đã có phái người đi Bành Thành kháng nghị, nhưng quân Hoài Nam vẫn làm như vậy.

Nếu quân Sở lúc này mượn đường nước Hoài Nam công phạt nước Tề, quân Hoài Nam sẽ để cho quân Sở có đường lui sao, nếu đúng như vậy, thì thực sự có phiền toái to.

Trong bầu không khí khiến người ta hít thở không thông, Hạng Trang bỗng nhiên nói:

- Nếu quân Hoài Nam có thể chặn đường lương thực của ta, quân ta sẽ không mang theo lương thảo.

- Hả? Không mang theo lương thảo?

- Không mang theo lương thảo thì tướng sĩ ăn gì?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có Bách Lý Hiền như có thoáng chút suy nghĩ, ông ta mơ hồ đoán được, Đại vương có lẽ noi theo năm xưa khi Sở Hán tranh chấp đã xoay sở lương thực tại chỗ. Cứ như vậy, không chỉ có giải quyết được vấn đề nan giải không có lương thực, còn thuận tiện phá hỏng sự liên kết giữa nước Hoài Nam và nước Tề, đồng thời cũng làm suy yếu thực lực của hai nước.

Hạng Trang lại nói:

- Lúc này, quả nhân sẽ đích thân dẫn kỵ binh dũng mãnh xuất chinh.

Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư và tất cả văn võ đại thần đều biến sắc, đang định tiến lên khuyên can lại bị Hạng Trang giơ tay ngăn lại. Hạng Trang lạnh lùng nghiêm nghị đưa mắt đảo qua từng người, sau đó mới nói:

- Lúc quả nhân không ở Tỷ Lăng, Thái Tử sẽ Giám quốc, , Lệnh Doãn, Thượng Tướng Quân, Thượng Đại Phu, Vệ tướng quân đốc toàn lực phụ tá!

Hạng Trang chủ ý đã quyết, Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư đều không dám nói thêm gì, đành phải tuân theo.

Lập tức Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp và Tất Thư liền đi xuống chuẩn bị. Đại quân sắp xuất chinh, mọi người có rất nhiều việc cần phải bận rộn. Hạng Tha đi chuẩn bị lương khô ngàn phần cho binh lính, Hạng Đà thì triệu tập các lão binh được phong tước đã về quê. Tất Thư đi triệu tập binh lính Kiêu Kỵ Doanh; Vũ Thiệp thì đi phát thông báo.

Trong thư phòng chỉ còn lại bốn người Hạng Trang, Bách Lý Hiền, Tấn Tương, Hô Diên.

Ngẫm nghĩ một chút, Hạng Trang lại chỉ bảo Tấn Tương nói:

- Tử Thành, người đi gọi Doanh phu nhân tới.

Đối với Doanh Trinh, Hạng Trang thật sự có chút lo lắng. Hấn lo lắng khi mình xuất chinh bên ngoài, Doanh Trinh sẽ nhân cơ hội làm con sâu bướm thoát kén, để bảo đảm an toàn....vẫn là nên mang nàng theo bên mình là tốt hơn.

371. Chương 370: Cầu Viện Nước Sở 1

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 370: Cầu viện nước Sở 1

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại doanh cấm quân Tỷ Lăng, một đội kỵ binh đang từ trong nhà môn dừng mãnh đi ra.

Trên người Hạng Trang choàng áo lông thú, dưới sự vây quanh của các chư tướng Bách Lý Hiên, Hô Diên, Tần Tương, Bách Lý Mậu, Do Uyên quát ngựa đạp lên sườn núi nhỏ bên phải doanh trại cấm quân, đứng ở trên núi trên cao nhìn xuống, Khôi Giáp nghiêm mật, kỵ binh của quân Sở đao thương san sát giống như một cỗ sắt thép thác lũ, dọc theo đường lớn hướng về phương bắc mãnh liệt mà đi.

-Khò khè....ô Truy Mã của Hạng Trang phát một tiếng phì nặng nề trong mũi, biểu thị sự tồn tại của nó.

ô Truy Mã theo Hạng Trang cũng gần đến hơn mười mấy năm rồi, lại thêm năm tháng trước đây đi theo Hạng Vô, cũng coi như là một con ngựa lâu năm trải qua hàng trăm trận chiến, tuổi đời chiến đấu của ngựa chiến rất ít vượt qua mười lăm năm, nhưng thần khí của ô Truy Mã lại phi thường, nhìn qua tuyệt không để lộ vẻ già yếu, Hạng Trang lại biết đây có khả năng chính là một lần xuất chinh cuối cùng của ô Truy mã.

Không chỉ có ngựa ô Truy, lần này rất có khả năng cũng là lần thân chinh cuối cùng của Hạng Trang.

Ở Hạng Trang xem ra, quốc vương thân làm gương cho binh sĩ, đem thân mình vào hiểm nguy là rất ngu xuẩn, nếu có thể lựa chọn, Hạng Trang tuyệt đối không muốn tự mình dẫn Kiêu kỵ binh viễn chinh đến Tề quốc, nhưng không có cách nào khác, bởi vì này lần là tập kích bất ngờ đường dài, bộ binh hành động chậm chạp rất dễ dàng bị quân Tề bao vây như sủi cảo, vì thế chỉ có thể phái kỵ binh đi, cho nên Hạng Trang chỉ có thể thân chinh.

Sở quốc cũng không phải là không có tướng lĩnh, nhưng mà thống soái kỵ binh đơn thuần thật đúng là không nhiều.

Mông Cức không nghi ngờ là vị thống soái kỵ binh xuất sắc, lấy tư cách con nuôi danh tướng Mông Diêm, Mông Cức ở Cửu Nguyên chứng kiến sự huy hoàng và suy tàn của thiết kỵ Đại Tần, cùng người Hồ ở thảo nguyên giao chiến nhiều năm, có được kinh nghiệm chiến trận vô cùng phong phú, cơ bản có thể để ý dẫn binh xuất chinh, có điều thật đáng tiếc, Mông Cức đang ở Giang Lăng huấn luyện kỵ binh, thật sự không thể phân thân.

Ngoài Mông Cức ra, Thiên Lang tướng quân Hô Diên không nghi ngờ cũng là thống soái kỵ binh xuất sắc, chỉ có điều Hô Diên dù sao cũng là người Hung Nô, Hạng Trang không thể đem kỵ binh tinh nhuệ nhất của nước Sở giao cho một người Hung Nô tự mình mang theo, cái gọi là lòng người khó đoán, đừng xem Hô Diên hiện tại đối với Hạng Trang trung thành và tận tâm, chỉ khi nào đó tự mình dẫn binh ra bên ngoài, làm sao biết hắn sẽ không nảy sinh dị tâm gì??

Nhân tâm là phải theo hoàn cảnh, sự biến hoá mà không biến đổi của thời cơ, điểm này không thiếu những ví dụ chứng minh trên lịch sử rồi.

Mông Cức phân thân không được, Hô Diên lại lo lắng, Hạng Trang cũng chỉ có thể tự giá thân chinh. Huống chi, đối với bộ binh tinh nhuệ hoặc là chiến thuật tập kích bất ngờ đường dài của kỵ binh, phóng tầm mắt nhìn thiên hạ ngày nay, Hạng Trang thật đúng là không thể không nghĩ, Hàn Tín dụng binh cổ nhiên lợi hại, nhưng trên chiến thuật tập kích bất ngờ đường dài của kỵ binh, chưa chắc có thể mạnh hơn hẳn Hạng Trang.

Điều duy nhất làm Hạng Trang có chút lo lắng chính là, Kiêu kỵ quân so với sự chuyển biến của Kiêu Kỵ Doanh, tuy rằng binh lực mở rộng tăng gấp đôi, nhưng nhưng lực chiến đấu trên tổng thể hình như lại ngược lại giảm xuống, điều này là do Kiêu Kỵ quân từ trong binh phủ đã điều động không ít kỵ binh, những kỵ binh này tuy rằng đã từng tham gia cuộc chiến Hoài Nam, thế nhưng so sánh cùng lão binh lúc đầu của Kiêu Kỵ Doanh vẫn còn chênh lệch rất lớn.

Tuy nhiên, cũng chính bởi vì điều này, mới càng có quân viễn chinh Tề quốc tất yếu, vừa lúc lấy lần viễn chinh này để tiến hành thực chiến luyện binh. Binh lính phải trưởng thành trong chiến tranh máu lửa mới chính là lão binh chân chính, mới là tinh nhuệ chân chính. Chỉ dựa vào huấn luyện thôi vĩnh viễn không thể huấn luyện trở thành một đội quân tinh nhuệ chân chính.

Cát bụi khắp bầu trời, Hạng Trang theo sự cuồn cuộn quân Sở thu hồi tầm mắt, hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, đã chuẩn bị tốt thuyền bè sang sông chưa?

Bách Lý Hiền kéo xuống khoác quạt lông lên trên trán, đáp:

- Hồi bẩm Đại vương, hạm đội thủy quân đã đuổi tới Đan Đồ, Kiêu kỵ quân bất cứ lúc nào cũng có thể qua sông.

Triệu Quốc, Hàm Đan.

Giờ này khắc này, trong vương cung đã trở nên hỗn loạn.

Nghe nói quân Tề đang tiến hành tụ tập trên quy mô lớn tại huyện Bình Nguyên, Triệu vương Trương Ngao sợ hãi, khẩn trương triệu tập Tướng quốc Quán Cao, á tướng Trương Cảnh, Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ và Thứ Tướng Quân Bạch Tuyên thương thảo đối sách, mấy trọng thần văn võ lập tức ồn ào cả lên.

-Lão Quán Cao, đều oán người, tất cả đều đều là người gây ra tai họa!

Trương Cảnh chỉ vào mũi Quán Cao nói,

- Lúc trước nếu Đại vương nghe xong gián nghị của ta, mượn đủ số cho nước Tề năm trăm ngàn thạch lương thực, Hàn Tín làm sao đối với dụng binh với Đại Triệu ta? Hiện tại tốt rồi, hiện tại toàn bộ xong rồi, có thể khiến Hàn Tín mượn cơ xuất binh rồi.

- Quả là nực cười!

Quán Cao tức giận đến râu tóc đều dựng lên, trừng mắt Trương Cảnh phản bác nói:

-Lão phu đã sớm nói rồi, Hàn Tín lòng lang dạ sói, sớm muộn gì cũng gây bất lợi cho nước Triệu, người không nên cấp cho nước Tề ba trăm ngàn thạch lương thực, bây giờ tốt rồi, mới được cấp lương thực, hẳn liền sử dụng số lương thực này sung vào quân lương nước Triệu rồi rồi triệu tập đại quân tấn công nước ta, chuyện này gọi là gì đây?

- Lão Quán Cao, người không thể nói xằng nói bậy, ba trăm ngàn thạch lương thực này không phải là ta Trương Cảnh cấp.

- Nếu không phải người ở trước mặt Đại vương phỉ báng, Đại vương sao lại có thể ra hạ sách này? Sao lại sao có thể cấp lương thực cho nước Tề?

- Lão Quán Cao, lão thất phu, làm đại thần, thay quốc vương bày mưu tính kế, bàn việc khuyên giải chính là bổn phận của ta, làm sao ta lại trở thành phỉ báng chứ?

- Được rồi được rồi, hai vị ái khanh đừng ồn ào nữa.

Trương Ngao gấp đến độ đập thẳng chân, liên tục xoa tay nói,

-Tướng quốc, người đã có tuổi rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng để tức giận hại đến cơ thể, còn á tướng người cũng đừng nói nữa, mau đừng nói nữa, dù sao lương thực đã đưa rồi, bây giờ vẫn còn phải nghĩ, lui binh như thế nào mới là chính đáng.

Quán Cao, Trương Cảnh liền đồng thời thở dài, không nói gì nữa.

Trương Ngao lại hỏi Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ:

- Thượng Tướng Quân có thể có thượng sách gì không?

Triệu Ngộ nói:

-Đại vương, quân Tề chiếm ưu thế lớn, nước Triệu chúng ta dùng lực khó mà địch lại, chi bằng mời hoàng hậu viết một phong thư, sau đó khẩn trương xin viện trợ từ Hán Vương, nếu được quân Hán đến tiếp viện, quân Tề sẽ không chiến đấu mà lùi về.

Trương Ngao liền liên tục gật đầu nói:

- Đúng đúng đúng, quả nhân liền đi tìm hoàng hậu.

Hoàng hậu của Trương Ngao đó là Lưu Nguyên, cũng là chị ruột của cố Thái Tử Lưu Doanh, công chúa Lưu Nguyên trưởng nữ của Lưu Bang.

Bạch Tuyên thở dài, nói:

- Đại vương, hiện giờ nước Hán đang rơi vào thời buổi rối loạn, sợ là không lo hơn chúng ta.

- Ấy, đúng vậy, làm thế nào quả nhân đem vụ này quên đi đây? Trương Ngao giờ mới đột nhiên nhớ ra, nước Hán vừa mới xảy ra vụ ám sát tại trong cung, hoàng hậu Lã Trĩ đã tự sát, Thái Tử Lưu Doanh cũng đã bệnh chết rồi, nước Hán lúc này đang lúc thời buổi rối loạn, tại giờ phút quan trọng như vậy, cha vợ Lưu Bang này chỉ sợ là không để tâm tới nước Triệu.

-Vậy làm sao bây giờ?

Dừng một chút, Trương Ngao lại nói:

- Quả nhân nên làm gì bây giờ?

Bạch Tuyên nói:

- Trước đây quân Tề chinh phạt Hoài Nam thất bại, hao tổn vô số tiền của, trước đó không lâu lại tổ chức tiến binh quy mô lớn trên đất Lương, đến nỗi trong quân thiếu lương thực mà không thể cầu kiến nước ta mượn lương thực, bởi vậy có thể thấy được lương thực nước Tề còn lại không nhiều, vì vậy kế sách bây giờ là chiêu mộ binh lính các quận, các huyện tề tụ cố thủ tại Hàm Đan, cố đợi đến khi hết lương thực, quân Tề tự nhiên sẽ rút lui.

Trương Cảnh nói:

- Đại vương, Hàn Tín dụng binh như thần, nếu muốn bảo vệ cho Hàm Đan, còn phải tìm viện trợ từ bên ngoài.

Trương Ngao nói:

- Viện trợ từ bên ngoài? Còn có thể có ai? Lại có ai dám tới cứu nước Triệu? Hàn vương, Yên vương cho dù có tâm, nhưng bọn họ sao dám coi nước Tề là địch?

Trương Cảnh nói:

- Hàn vương, Yên vương hiển nhiên không dám coi Tề quốc là địch, nhưng Sở Vương dám.

Trương Ngao nói:

- Sở Vương? Nước Sở chính là kẻ địch của chúng ta, Hạng Trang làm sao có thể phát binh?

Trương Cảnh nói:

- Cái gọi là so với lúc trước cũng như lúc này, trước kia nước Triệu chúng ta cùng nước Sở là kẻ địch, nhưng hiện tại đã có kẻ thù chung là nước Tề, vậy tức là đã có cơ hội hóa thù thành bạn.

Nói rồi ngừng một chút, Trương Cảnh lại nói,

- Hơn nữa, Hạng Trang có chịu phát binh cứu giúp hay không, chỉ có thử qua mới có thể biết.

Quán Cao nói:

- Dẫn quân Sở tới cứu, chỉ sợ là cửa trước đuổi lang, cửa sau rước hổ!

Trương Cảnh tức giận nói:

- Lão Quán Cao người có ý gì? Người có phải có ý muốn đổi nghịch với ta?

Quán Cao lãnh đạm nói:

- Lão phu nói không phải sự thật sao? Nếu nói Hàn Tín là lang sói, như vậy Hạng Trang chính là mãnh hổ, nếu thật đưa quân Sở tới đánh lui quân Tề, có điều như vậy cũng là chạy thoát khỏi vuốt sói nhưng lại rơi vào miệng hổ.

Trương Cảnh giận dữ nói:

- Lão Quán Cao, người sao biết Hàn Tín và Hạng Trang sẽ không lưỡng bại câu thương?

Thấy hai người lại muốn ầm ĩ đứng lên, Trương Ngao khẩn trương ngăn lại, lại hỏi Triệu Ngộ:

- Thượng Tướng Quân, người nói đi?

Triệu Ngộ nói:

-Hướng đến nước Sở cầu viện cũng vẫn có thể xem là một biện pháp, vấn đề là Hàm Đan cách Tỷ Lãng xa mấy ngàn dặm, đợi sứ giả của chúng ta đuổi kịp tới Tỷ Lãng, lại đến Sở Vương triệu tập quân đội, tập hợp lương thảo sau đó phát binh rồi tới Hàm Đan, ít nhất cũng phải mấy tháng, chờ cho đến lúc đó, cuộc chiến Hàm Đan chỉ sợ sớm đã phân ra thắng bại.

Bạch Tuyên nói:

-Vậy cũng chưa chắc, Hàm Đan thành cao hào sâu, thành phòng thủ kiên cố, lương thảo trong kho cũng đầy đủ, thiết nghĩ giữ vững nửa năm cũng dư dả, Hàn Tín dụng binh tuy rằng lợi hại, nhưng cần phải nghĩ muốn trong vòng nửa năm đánh chiếm Hàm Đan cũng là vọng tưởng.

-Tốt, tốt.

Trương Ngao khẩn trương nói:

- Vậy thì làm mau , lập tức đến Tỷ Lãng nước Sở cầu viện.

Huyện Thanh Hà, hành dinh của Hàn Tín.

Hàn Tín đang đứng ở trước tấm bình phong lặng lẽ nhìn bản đồ Hà Lạc sơn xuyên của nước Triệu, phía sau Hàn Tín, là các chư tướng Lâu Kính, Hàn Hạp cùng với Trình Hắc, Triệu Tịch, Lã Khanh, Hứa Chương đang đứng, tình thế đất Lương đã dần dần yên ổn, Triệu Viêm, Thân Đồ Gia tương đối tài giỏi, Hàn Tín rất cực cũng có thể ra tay dụng binh đối với nước Triệu quốc.

Được một lúc lâu, Hàn Tín mới hỏi:

- Phái sứ giả xuất phát đi nước Hàn, nước Yến chưa?

Lần này dụng binh đối với nước Triệu, Hàn Tín đã quyết chí, nhìn ra thiên hạ, nước Sở ngoài tầm tay với, nước Hán thân mình còn lo chưa xong, Hoài Nam vương Anh Bố từ sau lần bị đánh thất bại trước, lại mê muội tửu sắc, đã không có hoài bão lớn lao gì, cũng tức là nước Hàn và nước Yến , vẫn có thể bình định đối với cuộc chiến đất Triệu tạo thành mối đe dọa nhất định.

Hàn vương Hàn Tín và Yến vương Tàng Đồ đều không có gì là thân thiện, hơn nữa đạo lý môi hở răng lạnh bọn họ cũng không thể không biết, nếu như nước Tề tiêu diệt nước Triệu, như vậy đối tượng kế tiếp cần đối phó khẳng định là nước Hàn cùng nước Yến, không suy xét nhân tố khác, Hàn vương Hàn Tín và Yến vương Tàng Đồ dưới tình hình này chắc chắn xuất binh.

Tuy nhiên, Hàn vương Hàn Tín và Yến vương Tàng Đồ xưa nay sợ hãi Hàn Tín, bọn họ chưa chắc đã dám xuất binh.

Lâu Kính chấp tay, cung kính trả lời:

- Đại vương, phái sứ giả đi nước Hàn, nước Yến đã xuất phát, có nhắc nhở Đại vương rồi, Hàn vương Hàn Tín và Yến vương Tàng Đồ chắc chắn là không dám xuất binh.

Hàn Tín khẽ mỉm cười, trên mặt không khỏi hiện lên một vẻ thoả thuê mãn nguyện.

Lâu Kính ngẫm nghĩ một chút, chợt lại nói thêm:

- Tuy nhiên, chung quy thần cho rằng nước Sở không thể khoanh tay đứng nhìn.
- Sở quốc?

Hàn Tín lắc lắc đầu, phản đối:

- Nước Sở cách Hà Bắc rất xa xôi, Hạng Trang dù cho có tâm, nhưng lúc chờ quân Sở đuổi tới Hà Bắc, quả nhân sớm tiêu diệt nước Triệu quốc từ bao giờ và có thể đã quay về rồi.

372. Chương 371: Cầu Viện Nước Sở 2

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 371: Cầu viện nước Sở 2

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau năm ngày, Kiều Kỵ quân kỵ đã dừng mãnh đi gần nghìn dặm sắp đến Bành Thành thủ đô của Hoài Nam.

Tốc độ hành quân của Kiều Kỵ quân tuy rằng rõ ràng không bằng kỵ binh Mông Cổ của hậu duệ Hung Nô nhưng cũng tương đối nhanh rồi. Năm xưa khi chạy trốn trên Mã Dã Nguyên, tàn binh quân Sở đã từng kỷ lục một ngày đêm đi ba trăm dặm, tuy nhiên đó là dưới điều kiện tiên quyết là chạy trốn, hơn nữa cái giá phải trả là phải vứt bỏ tướng sĩ tụt lại phía sau, quan trọng hơn là, loại tốc độ này căn bản không thể kéo dài.

Nhìn tòa thành quách nguy nga hùng tráng cách đó không xa kia, nhiều ánh mắt của kỵ binh quan quân chốc lát liền đổ lại, những kỵ binh quan quân này đều là các lão binh trăm trận từng đi theo Hạng Trang trốn khỏi Mã Dã Nguyên. Bành Thành là thủ đô của nước Tây Sở, đã từng mang đến cho bọn chúng hồi ức tốt đẹp, nơi đây thậm chí còn có người nhà của họ, nhưng bây giờ, Bành Thành lại là thủ đô của nước Hoài Nam.

Nhìn sắc trời đang tối, Hạng Trang nhẹ nhàng ghim cương ngựa Ô Truy, chậm rãi giơ tay phải lên.

Trong chốc lát, hơn mười kỵ binh truyền lệnh liền hướng về bốn phương tám hướng của đội ngũ hành quân lao vùn vụt đi:

- Đại vương có lệnh, toàn quân dừng lại, trú doanh ngay tại chỗ!

Kỵ binh quân Sở đang cuộn cuộn phía trước liền dồn dập ghim cương chiến mã, sau đó xoay người xuống ngựa, từ trên lưng các con ngựa mỗi người dỡ xuống những túi vải buồm to lớn, túi vải buồm của kỵ binh so với bộ binh to hơn rất nhiều, trang bị bên trong cũng nhiều, ngoại trừ mỗi người một cầm cây cung lớn, một cầm cung khảm sừng, bốn trăm mũi tên ra, còn có bốn túi rượu trắng da dê, lại có một cái đỉnh lều trại.

Chỉ là những đồ trang bị này khoảng hai trăm cân (cân nhà Tần), cho nên yêu cầu phải có ngựa chuyên chở.

Trên thực tế, lần viễn chinh này Hạng Trang vì mỗi kỵ binh của đội kỵ binh dừng mãnh phối hợp thành ba con ngựa, hai con chiến mã dùng để thay phiên cưỡi đi, còn lại một ngựa thì dùng để chở lương thực, tuy nói Hạng Trang đã quyết định đến đất Tề mà giết người cướp của, nhưng điều này cũng không ý nghĩa là quân kỵ binh không có đồ quân nhu, cần phải biết rằng một số vật tư tác chiến rất khó được tiếp viện tại đất Tề, cho nên nhất định phải mang đủ.

Ước chừng bốn năm trăm kỵ binh dừng mãnh nhanh chóng phân thành mười mấy đội, hướng về bốn phương tám hướng đi ra ngoài, đây là kỵ binh trinh sát, bọn họ gánh vác trọng trách cảnh giới.

Sắc trời rớt cục cũng đen lại, dưới bầu trời đêm rất nhanh liền đốt lên một đồng lửa, giữa ánh lửa vang lên tiếng cười không kiêng dè của quân Sở, nhóm đại binh mắc lều trại, vừa tháo yên ngựa chiến mã xuống, sau đó để chiến mã ở trên bãi sông ăn cỏ, bản thân thì như ngồi xuống trên đồng lửa, toàn bộ bãi sông thoáng chốc liền ồn ào.

Hạng Trang cũng ngồi trên cỏ, vừa nhận bánh mạch của Tần Tương đưa qua cắn một cái, sau đó thì uống ngụm nước lạnh lớn nhai nuốt, Doanh Trinh đang ở cách đó không xa mặt mày nhăn nhó nhìn lều trại dựng lên, thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng ôi chao, về việc này Hạng Trang lại nhắm mắt bịt tai, cũng không cho vài nữ binh đi theo giúp đỡ.

Kỷ luật quân đội của quân Sở ở đó hết sức nghiêm ngặt, lúc không đánh giặc, tước vị càng cao thì địa vị càng cao, có thể hưởng thụ cuộc sống đầy đủ sung túc, nhưng khi xuất chinh bên ngoài, quân Sở từ Thống soái cho tới tiểu tốt đều là bình đẳng, vừa rồi Hạng Trang cũng chẳng phải tự tay tháo yên ngựa, mắc lều trại đấy sao? Hiện tại đang gặm chẳng phải cũng là bánh mạch? Nước uống cũng là nước lạnh?

Thật ra trong túi vải buồm có bốn túi da dê rượu trắng, tuy nhiên đó là chuẩn bị cho chiến mã mà không phải cấp cho các tướng sĩ uống.

Ngựa chiến của kỵ binh quân Sở thuộc loại ngựa Mông Cổ cải tiến, tính thích ứng tốt, bình thường có thể ăn cỏ xanh ngay tại chỗ, tuy nhiên lúc sau khi hành quân đường dài hoặc xung phong ở cường độ cao thì nhất định phải cho chiến mã ăn ngũ cốc tinh chế, nếu không chiến mã sẽ sụt ký, mà ngũ cốc tinh chế của chiến mã thực ra là hoa màu của con người, nếu có thể trộn lẫn với rượu trắng thì hiệu quả càng tốt.

Sở dĩ Hạng Trang cùng tướng sĩ bình thường cùng nhau ăn lương khô, uống nước lạnh, lại không chỉ là vì lời kéo lòng người, mà là có thêm nguyên nhân của mức độ sâu xa, Hạng Trang là muốn cùng binh lính đồng cam cộng khổ, kịp thời nắm vững thể trạng của tướng sĩ toàn quân cùng với tình trạng tâm lý, để có thể định ra sửa chữa xác thực, đồng thời cũng có kế hoạch tác chiến có tính mũi nhọn.

Gặm hết nửa chiếc bánh mạch, Bách Lý Hiền mới thở hắt ra mà đi tới trước mặt Hạng Trang.

Bách Lý Hiền có lẽ là một người có đặc quyền duy nhất trong hai vạn tướng sĩ quân Sở, đây cũng là chiếu chỉ Hạng Trang riêng biệt đã từng chiếu, bởi vì Bách Lý Hiền đã hơn bốn mươi tuổi, thân thể hần lại không bằng các võ tướng như Bách Lý Mậu, Do Uyên, Hạng Trang e sợ cho ý trong cuộc hành quân đường dài mệt đến chết, cho nên mới mở cho ý trường hợp đặc biệt.

Tuy nhiên dù có thân binh chăm sóc bằng mọi cách, Bách Lý Hiền quả thực cũng chịu không nổi.

- Tử Lương, ngồi xuống bên này.

Hạng Trang nghiêm túc ra hiệu Bách Lý Hiền ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi:

- Người có khỏe không?

- Vẫn khỏe, chịu đựng được.

Bách Lý Hiền ngồi ở bên cạnh Hạng Trang, vừa thoải mái duỗi thẳng hai chân, sau đó vừa xoa sườn đùi vừa cười nói:

- Ôi, đã nhiều năm không cười qua ngựa rồi, cười đi không nhanh được.

- Quả nhân cũng gần như thế.

Hạng Trang cười khổ lắc đầu, con người là vậy đó, rời xa thì rất dễ dàng, nhưng khi lại nhập vào thì lại rất khó, trước kia lúc mang theo mấy ngàn tàn binh chạy trốn khắp nơi, khổ cực mệt mỏi đến mấy cũng không hề gì, nhưng để sống những ngày lành tháng tốt sau khi qua mười mấy năm an nhàn sung sướng, cười ngựa hành quân đều trở thành việc cực khổ.

Lúc hai bên quân thần đang nói chuyện phiếm, Hô Diên bỗng nhiên tiến lên bẩm báo:

-Đại vương, Tướng quốc Hoài Nam Khoái Triệt tới thăm hỏi.

-Ồ, Khoái Triệt? Mau, mau mau cho mời!

Nói rồi ngừng một lát, Hạng Trang bỗng đứng thẳng người lên, gọi Hô Duyên Chính Đức đang định xoay người đi, nói:

- Đợi đã, vẫn là quả nhân đích thân nghênh đón, Tử Lương, người cùng quả nhân đi một chuyến.

Trong ánh lửa yếu ớt, vẻ mặt phức tạp của Khoái Triệt quan sát binh lính quân Sở ồn ào trên bãi sông.

Hai vạn quân kỵ binh dũng mãnh giống như châu chấu xông vào Hoài Nam quốc, tuy nói không có đốt giết cướp bóc, nhưng trận đánh lớn như vậy không thể không làm kinh động đến quân thần Hoài Nam, quân thần Hoài Nam cũng không thể không lo lắng, nhìn thấy kỵ binh Sở quốc tiến thẳng vào Bành Thành, lại chậm chạp không thấy sứ giả Sở quốc đến báo cho biết ý đồ quân Sở trước đó, Anh Bố rất cục ngồi không yên.

Kỵ binh Sở quốc muốn làm gì? Hạng Trang hẳn muốn làm gì?

Nguy cấp trước mặt, Anh Bố rất cục cũng rời khỏi hậu cung Xuân Uyển, cũng dứt bỏ rượu ngon cùng với mỹ nhân, vừa nghiêm lệnh tăng thêm cấm quân canh giữ Bành Thành, vừa triệu tập binh lính các nơi, lại phái Khoái Triệt khẩn cấp đến đội quân kỵ binh, trước tiên thăm dò hàm ý của Hạng Trang rồi sẽ tính sau.

Từ trên người những tướng sĩ quân Sở trước mắt này, Khoái Triệt nhất thiết cảm nhận được một loại áp lực rất hùng mạnh, không sai, đó chính là áp lực, bọn họ hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc ầm ĩ cười to, hoặc mãi miết ăn, hoặc ngưng mi trầm tư, nhưng đều toát ra một khí thế làm người ta hoảng sợ, không hề nghi ngờ, đây là một đám chiến sĩ khát máu mong ngóng chiến tranh.

Khoái Triệt không thể tưởng tượng, lúc bọn người kia được phủ thêm chiến giáp, bước lên chiến mã, lại đưa ra hoàn thủ đao tấn công kêu gào về phía trước, thanh thế sẽ đến mức như thế nào? Nhưng Khoái Triệt biết, chính là đội quân kỵ binh dũng mãnh này, tại cuộc chiến ác liệt Hoài Nam này suýt nữa đánh tan bởi chủ soái Hàn Tín, nếu lúc ấy có Hạng Trang tự mình lĩnh quân, có lẽ Hàn Tín này đã bị bắt.

Tự nhiên, trong đầu Khoái Triệt dâng lên một nghi vấn, nếu có một ngày quan hệ giữa nước Sở cùng Hoài Nam trở nên ác liệt, quân Hoài Nam có khả năng ngăn chặn một đội kỵ binh hùng hãn như vậy không? Dưới bầu trời đêm u ám, Khoái Triệt im lặng lắc đầu, đáp án rõ ràng là không, dù là cấm quân tinh nhuệ nhất của Hoài Nam cũng không chịu nổi một kích của đội kỵ binh trước mắt này.

Lại liên tưởng đến tiểu môn hạ sau khi đi sứ nước Sở quốc trở về miêu tả về đất Sở, Khoái Triệt không khỏi buồn bã tựa như mất mát.

Cổ nhân nói, một quốc vương muốn có thành tích, ngoài trừ tốt ra còn phải vận thế tốt, không ai hiểu, một mưu sĩ muốn có thành tích lại càng khó, ngoài trừ tốt ra còn phải có được sự may mắn, càng cần có anh chủ tốt! Tạo hóa trêu đùa lòng người, Khoái Triệt hẳn trước là Hàn Tín, sau là Bành Việt, tiếp đó lại lại Anh Bố, cũng là nhiều lần không được anh chủ tốt.

Những tiếng bước chân hỗn độn mà vừa cấp bách bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, Khoái Triệt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đang ở dưới sự vây quanh các thân binh trẻ tuổi bước nhanh về phía mình, Khoái Triệt mặc dù không nhận biết người này, nhưng chỉ nhìn trận này liền biết ngay không thể nghi ngờ gì nữa chính là Sở Vương Hạng Trang.

Lập tức Khoái Triệt tiến lên thật sâu vái chào, nói:

-Phạm Dương Khoái Triệt, tham kiến Đại vương

Bách Lý Hiền đi theo sau Hạng Trang khẽ cười, nhìn là biết đó là một mưu sĩ được rèn luyện hàng ngày, từ câu từ giới thiệu của Khoái Triệt “Phạm Dương Khoái Triệt”, Bách Lý Hiền đã lĩnh hội được ý tứ bên ngoài. Thoạt nhìn là biết Khoái Triệt lăn lộn ở nước Hoài Nam cũng không được như ý, tin tức thế thật tốt, ha ha.

Hạng Trang tiến lên hai bước đỡ lấy Khoái Triệt, cười nói:

- Khoái Triệt tiên sinh, quả nhân thật là ngưỡng mộ người đã lâu, ha ha.

- Hổ thẹn.

Khoái Triệt nhân tiện đứng lên, nhìn về hướng Bành Thành phía xa chắp tay vái chào, nói tiếp:

- Đại vương, tại hạ này đến chính là phụng lệnh Vương ta muốn hỏi ý quý quân muốn đi nơi nào? Có cần quốc gia của ta cung cấp lương thảo cho quý quân không?

Hạng Trang xoay người chìa tay, mỉm cười nói:

- Tiên sinh, đây không phải chỗ nói chuyện, hãy đi vào lều trưởng của quả nhân được không?

Khoái Triệt sao cũng được, thản nhiên nói:

- Nếu Đại vương có mệnh, tại hạ lại không dám không theo?

Bành Thành, hoàng cung.

Hoài Nam vương Anh Bố và Chu Kiến, Phì Thù và văn võ đại thần vẫn đợi đến quá nửa đêm, trước sau không thấy Khoái Triệt trở về.

Anh Bố không khỏi có chút sốt ruột, nhìn quanh mọi người hỏi:

- Chư vị ái khanh, các người nói xem, Tướng quốc có thể hay không đã bị thằng nhãi Hạng Trang bắt đi rồi không?

Các đại thần ngơ ngác nhìn nhau, thật đúng là có khả năng này.

Quân Sở lần này xâm nhập Hoài Nam vốn cũng rất khả nghi, nếu Hạng Trang thật sự là đến tấn công nước Hoài Nam, như vậy thì Khoái Triệt lần này đi chẳng khác gì tự mình chui đầu vô lưới, Hạng Trang sao có thể thả hân trở về?

Khi Anh Bố và các đại thần đang đa nghi như Tào Tháo, Thân quân Giáo úy Lợi Kỷ bỗng nhiên đi nhanh vào, bẩm báo nói:

-Đại vương, Tướng quốc đã trở lại.

-Ồ, Tướng quốc đã trở lại?

Anh Bố vội la lên:

- Mau, mau mời Tướng quốc tiến đến thượng thư phòng.

Lúc Khoái Triệt tiến vào thư phòng, đám người như Anh Bố, Chu Kiến, Phì Thù rõ ràng là ngửi thấy được vị rượu nồng nặc từ trên người hắn, Anh Bố thoáng chốc liền chau mày, trầm giọng nói:

-Tướng quốc, người uống rượu?

Giờ khắc này, trong lòng Anh Bố khá là không thoải mái, hắn ở nhà lo lắng đề phòng, Khoái Triệt người này lại ở trong quân doanh quân Sở cùng Hạng Trang uống rượu mua vui?

Khoái Triệt nói không cần nghỉ ngơi:

-Đúng vậy, Sở Vương mời, thần không dám từ chối.

- Không dám từ chối?

Chu Kiến lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ là không muốn từ chối? Khoái Triệt, người có phải thấy sức mạnh quốc gia Hoài Nam ta mệt mỏi, quân lực không phấn chấn, cho nên muốn ôm chân của Sở vương?

- Chu Kiến!

Khoái Triệt giận giữ nói:

- Người đừng ăn nói bừa bãi nói xấu bổn tướng!

Lúc Chu Kiến đang muốn ăn miếng trả miếng thì lại bị Anh Bố ngăn lại, lập tức Anh Bố lại hỏi Khoái Triệt:

- Tướng quốc, nếu người cùng Hạng Trang đều uống rượu, chắc là lúc vui lời nói thật, quân Sở đến Bành Thành, rốt cuộc muốn như thế nào?

373. Chương 372: Nhanh Như Tên Bắn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 372: Nhanh như tên bắn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Khoái Triệt nói ra là Hạng Trang muốn tấn công nước Tề thì các đại thần Lợi Kỳ, Chu Kiến, Phù Thì đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức bật cười ha hả. Hạng Trang chỉ dẫn theo mấy vạn kỵ binh này mà dám đi đánh nước Tề ư? Thật sự đòi đi đánh Hàn Tín ư? Lời nói này có người tin mới là lạ. Anh Bố tức thì giận giữ quát:

- Khoái Triệt, ngươi dám lừa gạt quả nhân?

- Đại vương sao lại nói vậy?

Khoái Triệt ngạc nhiên:

- Lời thần nói đều là sự thật.

Khoái Triệt cũng giống như vậy không thể chấp nhận việc Hạng Trang dùng mấy vạn kỵ binh này đi đánh nước Tề, hơn nữa rất có khả năng có đi mà không có về. Nhưng ở trong doanh trại quân Sở, Hạng Trang thật sự đã nói như thế cho y.

Chu Kiến cười lạnh lùng, nói:

- Chỉ sợ tấn công nước Tề là giả, đi qua đánh lên nước Hoài Nam ta mới là thật?

Phù Thì cũng nói:

- Hạng Trang đã từng chơi trò này rồi, khó tránh khỏi giả trò lần thứ hai? Phải biết rằng nước Hoài Nam chúng ta cũng không phải nước Lâm Giang. Hừ!

Anh Bố kêu lên trầm đục, nói:

- Quả nhân không phải là tên đầy tớ Cộng Úy kia.

Khoái Triệt thở dài, bắt đầu dĩ ngậm miệng, bởi vì y biết Anh Bố lúc này đã không còn tin tưởng mình nữa, lúc này bất kể y có giải thích thế nào cũng phí công.

Anh Bố lạnh lùng liếc nhìn Khoái Triệt một cái, sau đó mang theo đám người Phù Thì trèo lên thành tuần tra ban đêm.

Tuy nhiên, sự việc mà Anh Bố lo lắng cũng không hề xảy ra, quân Sở cũng không thừa dịp ban đêm đánh lên Bành Thành.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa ló ở phía Đông, bên sông Tứ Thủy liền lâm vào cảnh náo loạn ồn ào, các đỉnh lều trại đều được dỡ xuống, cuộn lại sau đó cho vào túi đồ lớn, từng dây cương sắt được chụp vào đầu chiến mã, lại cài yên ngựa, kỵ binh lần lượt lên ngựa, giống như dòng suối nhỏ nhập vào con sông bắt đầu cuộn cuộn tập kết về phía trước.

Trước sau chưa đến nửa canh giờ, kỵ binh cuộn cuộn như nước lũ đi về phía bắc dần dần biến mất trên cánh đồng mênh mông, chỉ có khói bụi đầy trời bốc lên che kín cả mặt trời vừa mới mọc ở phía Đông.

Hàm Đan, đại quân nước Tề đã đến dưới thành Bình Lâm.

Ngoài thành, một trăm ngàn quân Tề đã triển khai trận hình khổng lồ, bộ binh trọng giáp ở phía trước, mâu binh kích binh ở giữa, phi mâu thủ, cung tiễn thủ ẩn ở sau trận, cuối cùng là đội đồ quân nhu. Dưới ánh mặt trời mới mọc, một trận xe bắn đá đã dựng thẳng lên cao, một trận xe tinh lan (loại xe công thành) thang mây cũng đã chuẩn bị sắp xếp, đại chiến...đã hết sức căng thẳng.

Bản trận trong quân, đại kỳ màu tím của Tề vương phân phát bay trong gió đón gió đông. Dưới đại kỳ, Hàn Tín mặc vương bào màu tím, đang định thần thông dong đứng trang nghiêm trên xe quan sát.

Đột nhiên giữa lúc đó, Lang tướng Tào Thọ tiến lên bẩm báo:

- Đại Vương, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Hàn Tín khẽ vuốt cằm, gơ tay phải lên nhẹ nhàng phát về phía trước, cách đó không xa, lính trinh sát của Hàn Tín vẫn đang theo dõi đột nhiên xoay người, ra sức vẫy một cây lệnh kỳ tam giác màu đỏ.

Một nơi cách hơn mấy chục bước, hơn mười lực sĩ quân Tề để trần ngực và cánh tay ở trên xe quan sát cao chót vót thu ánh mắt lại, sau đó gơ dùi trống thật lớn lên nặng nề gõ vào một chiếc trống hành quân thật lớn cao hơn người, phía sau trận trống hành quân, mấy trăm người thổi tù và cũng đều giương tù và bằng sừng trâu lên, phồng má ra sức thổi.

Chỉ trong chốc lát, tiếng kèn trầm trầm cùng với tiếng trống trận trào dâng lên.

Sau trận quân Tề, khinh xe Giáo Úy rào rào rút trường kiếm gơ lên cao, hai mươi mấy lực sĩ quân Tề lộ ngực trần gơ mộc chùy trong tay lên, cùng với lúc bảo kiếm trong tay của khinh xe Giáo Úy hạ xuống, mộc chùy trong tay lực sĩ quân Tề cũng đột nhiên hạ xuống, cùng với những tiếng gõ boong boong, hai mươi mấy xe bắn đá đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, một cánh tay nặng chừng mấy vạn cân đột nhiên hạ xuống, một cánh tay khác đột nhiên bắn lên, sau đó kéo dài xích nâng chiếc giỏ thật lớn lên cao mang theo tiếng gió rít đột nhiên bay về phía không trung. Ngay khi những chiếc giỏ bay lên cao thì những tảng đá lớn được đặt ở trong giỏ lập tức thoát khỏi sự ràng buộc bắn về phía thành quách phía trước...

Chiều tà ngã về phía Tây, mặt trời khẽ buông xuống, đỏ rực.

Bên ngoài thành Bác Dương, đưa mắt nhìn quanh tất cả đều là bờ ruộng dọc ngang, trên bờ ruộng dọc ngang đủ loại cây lúa. Năm nay quận Tế Bắc coi như là mưa thuận gió hòa, cho nên cây lúa rất tươi tốt, những bông lúa trở ra những hạt lúa to dài, rõ ràng là một mùa thu hoạch hiếm có trong năm. Các nông phu đang ở trên đồng ruộng ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Một lão nông ngồi trên đầu bờ ruộng nhà mình, cầm ấm gốm lên đang định rót nước vào trong bát, đột nhiên bát gốm đặt trên tảng đá lặn xuống đất vỡ thành hai mảnh, lão nông hơi sững sốt, đang không hiểu gì thì bỗng nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân có vẻ như chấn động rất nhẹ, giữa lúc đó, loáng thoáng như có âm thanh gì đó từ chân trời truyền đến.

Lão nông buông ấm gốm xuống, có chút mờ mịt đứng lên, tay vịn vào cột nhìn hướng về phía Nam.

Cách đó không xa, các nông phu đang làm việc ở trên cánh đồng cũng đều dừng tay lại, đứng thẳng lên quay đầu lại nhìn về hướng phía Nam xa xa.

Phía Nam của vùng quê là một triền núi thấp bé nên không nhìn rõ tình hình phía sau triền núi, tuy nhiên loáng thoáng âm thanh là từ phía sau núi đó vọng tới. Cảm xúc sợ hãi nhanh chóng lan tỏa ra tràn ngập vùng đồng quê, những nông phu có chút tỉnh táo đã ném nông cụ trong tay xuống, lặng yên xoay người chạy hướng về phía thị trấn.

Dường như qua rất lâu, mà dường như chỉ mới nháy mắt, một kỵ binh cưỡi một con tuấn mã như quỷ mị đột nhiên xông ra từ sau triền núi.

Kỵ binh kia chỉ nhẹ nhàng ghì cương ngựa, chiến mã tức thì hai chân dựng lên, móng trước bay lên không, ngẩng đầu lên hí dài một tiếng.

Nhóm nông phu tinh tường thấy, kỵ binh trên lưng ngựa rõ ràng là khoác áo bào màu đỏ tươi, dưới ánh mặt trời đang lặn xuống giống như màu đỏ của máu tươi, vô cùng bắt mắt. Còn trường đao dài nhỏ trên tay kỵ binh kia nữa, dưới ánh tà dương chiếu xuống, phản xạ ánh sáng vô cùng đẹp mắt, nhưng rồi lại khiến người ta tim đập nhanh.

- Là quân Hán, quân Hán chết tiệt lại tới nữa!

- Chạy mau, mọi người chạy mau, quân Hán lại tới nữa!

Không biết là hai nông phu nào gào lên, những nông phu vốn đang đứng sững sờ trên đồng ruộng lập tức bùng nổ, tất cả bỏ nông cụ trong tay xuống quay đầu bỏ chạy. Hơn mười năm trước, huyện Bác Dương từng bị quân Hán cướp sạch. Đối với lần cướp đoạt đó, trong ký ức bọn họ vẫn còn mới mẻ, mà thật không ngờ, cường đạo này lại tới nữa.

Trên triền núi xa xa, chiến mã đang tung vó trên không rớt cuộc đáp xuống đất.

Gần như là cùng lúc, càng nhiều kỵ binh từ phía sau cuộn cuộn xông ra, đầu tiên là hơn mười kỵ, sau đó lại là hơn mười kỵ nữa, tiếp sau đó là mấy trăm kỵ, sau đó là mấy ngàn kỵ, trên mười ngàn kỵ... Trong thời gian ngắn ngủi chưa tới nửa khắc, triền núi thấp bé được coi là vô cùng vô tận kia đã bị kỵ binh vô bờ bến không giới hạn chôn vùi.

Kỵ binh vô bờ bến không giới hạn như đại dương bát ngát đầu tiên là chôn vùi triền núi, sau đó là mãnh liệt xuống triền núi, chôn vùi toàn bộ đồng quê, những cây lúa sắp trưởng thành thu hoạch trong nháy mắt đã bị những gót sắt vô bờ bến giẫm lên thành một đồng hỗn độn. Ngoài thành Bác Dương xa xa, các nông phu đã chạy trốn một bên, yên lặng rơi nước mắt.

Trải qua hơn mười ngày hành trình liên tục, Kiêu Kỵ quân rớt cuộc đã tiến nhập vào địa giới Bác Dương quận Tế Bắc.

Hạng Trang cưỡi ngựa Ô Truy từ trên vùng quê chạy như bay qua, nhìn bờ ruộng dọc ngang hỗn độn dưới chân, rất nhiều cây lúa bị giẫm nát không còn hình hài. Trong con người của Hạng Trang xẹt qua một tia ảm đạm, tuy nhiên rất nhanh, vẻ mặt Hạng Trang liền khôi phục là sự ác nghiệt vốn có. Đây là chiến tranh, chiến tranh cho tới bây giờ đều tàn khốc!

Lần viễn chinh này ngoại trừ phải cứu nước Triệu, càng phải phá hư tiềm lực chiến tranh của nước Tề.

Như thế nào mới có thể phá vỡ được tiềm lực chiến tranh của nước Tề? Đáp án này không cần nói cũng biết, đó là tận hết sức phá nền nông nghiệp của nước Tề, khiến cho dân chúng bỏ nước mà chạy về nước khác. Cứ như vậy, đất Tề không có lương thực mà trưng thu hoặc cũng không có binh lính mà chiêu mộ. Trong tay không có lương thực, không có binh lính, Hàn Tín dù có khả năng như quỷ thần cũng khó mà tránh khỏi kết cục thất bại và diệt vong.

Hàm Đan, đại quân nước Tề đã tấn công mạnh mẽ giằng co suốt năm ngày.

Dưới năm ngày chiến đấu kịch liệt, quân Tề thương vong không ít, thang mây, xe công thành và khí giới cũng tổn thất không ít. Thành Hàm Đan thoát nhìn như là bàn thạch không thể công phá, tuy nhiên trên mặt Hàn Tín cũng không có chút lo lắng, hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay ông ta, nhiều nhất là qua nửa tháng, chỉ chờ lối đi bí mật được đào thông, thành Hàm Đan tất sẽ bị phá.

Ngay từ đầu tấn công mạnh mẽ cũng chỉ là ngụy trang, đòn sát thủ của Hàn Tín thật sự chính là tập kích bất ngờ.

Trong đại tướng trong quân, Hàn Tín vừa đánh cờ cùng Lâu Kính, vừa dạy bảo Hàn Hạp:

- Hạp nhi, đạo dụng binh thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận, kỳ thực dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, xét đến cùng, đó là lấy chính hợp, lấy kỳ để thắng.

Hàn Hạp nói:

- Con hiểu ạ. Phụ vương lệnh đại quân triển khai trận dựa vào việc tấn công mạnh mẽ vào thành Hàm Đan, đó là lấy chính hợp, âm thầm đào đất để tập kích bất ngờ là lấy kỳ thắng, có phải thế không ạ?

Hàn Tín mỉm cười nói:

- Con lý giải như vậy, là rất khá.

Vừa dứt lời, Túc vệ lang tướng Tào Thọ đột nhiên vội vàng đi vào, chấp tay bẩm báo:

- Đại vương, Lâm Tri cấp báo!

Hàn Tín nhón lấy một quân cờ trên bàn cờ xong, lúc này mới quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì?

Tào Thọ thở hổn hển, trầm giọng nói:

- Sở Vương Hạng Trang đích thân dẫn một trăm ngàn binh đã tiến nhập vào quận Tề Bắc. Tướng quốc tại đó cấp báo nói, nhiều nhất ba ngày nữa quân Sở sẽ đến dưới thành Lâm Tri.

- Điều đó không thể xảy ra!

Hàn Tín bật dậy, quân cờ trong tay cũng rơi xuống đất.

Cũng khó trách Hàn Tín thất thố, nước Sở cách nước Tề chừng mấy ngàn dặm rất xa, cũng biết Hạng Trang sẽ đối với mình bất lợi, đợi hấn phái binh đến cứu viện cũng phải mất thời gian hai tháng. Nhưng hiện tại, đại quân mình vừa mới khởi xướng tiến công thành Hàm Đan, thì đại quân của nước Sở lại bất ngờ đến dưới thành Lâm Tri, điều này sao có thể?

Cho dù là kỵ binh cũng không thể nào nhanh như vậy được, chẳng lẽ là quân Sở bay đến?

Kỳ thật, điều này cũng không thể trách Hàn Tín tính toán sai. Hàn Tín trong lịch sử Hoa Hạ là thần tiên dụng binh, nhưng ông ta lại chưa nhận thức đầy đủ về chiến thuật kỵ binh, càng không thể tưởng tượng kỵ binh Mông Cổ đời sau lại có thể có được tốc độ hành quân khủng bố đến vậy, bởi vì vào lúc này, bàn đạp cũng vừa mới xuất hiện, móng ngựa sắt căn bản chưa có từ phương Tây tràn vào Trung Nguyên.

Tại thời đại không có móng ngựa sắt, kỵ binh tuyệt đối không thể đường dài tấn công bất ngờ!

Cho nên, Hàn Tín thật không ngờ, kỵ binh quân Sở lại có thể nhanh đến Binh Lâm nước Tề đến vậy!

Lâu Kinh đứng lên theo, giơ tay về phía Tào Thọ nói:

- Cấp báo của Tướng quốc đâu, mau đưa đây.

Tào Thọ vội vàng đem tin báo khẩn cấp của Tướng Quốc Vương Lăng trình lên, Lâu Kính nhanh chóng xem xong sắc mặt biến đổi lớn, nói với Hàn Tín:

- Đại vương, chỉ sợ đây đúng là sự thật, đại binh quân Sở đích thật là đã tiếp cận rồi.

374. Chương 373 : Quân Tề Lui Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 373 : Quân Tề lui binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lâu Kính thở dài, nhìn Hàn Tín nói:

- Đại Vương, quả thực đại quân quân Sở đã đến gần!

Hàn Tín gật đầu, trầm ngâm nói:

- Một trăm nghìn kỵ binh, một trăm nghìn kỵ binh? Một trăm nghìn kỵ binh? !

Hàn Hạp bỗng nhiên nói:

- Phụ Vương, quân Sở đánh vào Tề Quốc quả thực không tới một trăm nghìn kỵ binh, điều này chắc chắn là phô trương thanh thế, nhi thần nghĩ quân Sở chỉ có khoảng năm mươi ngàn quân thôi!

-Ồ ?

Hàn Tín hứng thú, nói:

- Nói lý do của con chút xem nào.

Hàn Hạp nói:

- Lý do rất đơn giản, lần trước đại chiến Hoài Nam, quân Sở đến cuối cùng cũng chỉ phải đi năm mươi ngàn kỵ binh, có thể thấy chiến mã của bọn chúng tổng cộng cũng chỉ có được như vậy thôi. Cho nên lần này kỵ binh Sở Quốc đánh vào Tề quốc tuyệt đối sẽ không vượt quá năm mươi ngàn quân.

Lâu Kính nói:

- Đại Vương, công tử Hạp phân tích rất có đạo lý, rất có thể chiến mã của Sở Quốc không có nhiều như vậy.

Ngưng lại một chút, Lâu Kính lại nói:

- Còn nữa, thần đã từng có tiếp xúc với bộ lạc người Hồ phía Bắc, biết được rằng lúc người Hồ hành quân đường dài, mỗi người thường mang theo vài con ngựa chiến, thần nghĩ rằng quân Sở cũng áp dụng phương thức này. Cho nên binh lực thực tế rất có khả năng chỉ có hai ba mươi ngàn quân.

- Hai, ba mươi ngàn kỵ binh?

Hàn Tín khẽ gục gặc đầu nhưng hai mắt đột nhiên híp lại.

Trầm ngâm một lát, hai tròng mắt Hàn Tín đang híp lại đột nhiên mở bừng ra, quay đầu lại quát:

- Bản đồ!

Túc Vệ Lang Tướng Tào Thợ quay đầu lại vẫy tay một cái, liền có hai gã cấm quân nâng tấm bình phong tiến lên, lại lấy bản đồ từ Hà Bắc đến Hà Lạc trên tấm bình phong. Hàn Tín trầm tư nhìn tấm bản đồ khoảng nửa khắc, con ngươi đột nhiên sáng ngời, quay đầu lại quát:

- Truyền lệnh toàn quân, nhổ trại về nước.

- Rõ!

Tào Thợ tuân lệnh hô lớn, xoay người hiên ngang đi.

Nhìn theo bóng dáng Tào Thợ rời đi, Hàn Hạp không hiểu liền hỏi:

- Phụ Vương, đường hầm trước mắt sắp đào thông rồi, Hàm Đan cũng nhanh chóng đánh chiếm được, lúc này lui binh chẳng phải đáng tiếc sao? Hơn nữa quân Sở chỉ có khoảng hai ba mươi ngàn binh mã, chỉ cần nghiêm lệnh các quận các huyện bảo vệ tốt thành trì là được, chúng ta hoàn toàn có thể tấn công Hàm Đan, tiêu diệt Triệu Quốc sau đó mới điều quân trở về nước.

Hàn Tín mỉm cười nói:

- Hạp nhi, vi phụ không phải vừa mới dạy bảo con sao? Đạo dụng binh biến hóa khôn lường nhưng dù thay đổi thế nào cũng vẫn trở về bản chất thật của nó, xét đến cùng chỉ có một câu, đó chính là lấy chính hợp thắng bất ngờ. kết hợp với tình hình quân đội hiện tại. Con hãy ngẫm nghĩ thật kỹ, biết đâu con sẽ có thu hoạch không ngờ tới. Ha hã.

Hàn Hạp gãi gãi đầu, bắt đầu trầm tư.

Trên thành Hàm Đan, sớm đã trở thành một đồng lộn xộn.

Một đồng cây, đá đã vứt ngổn ngang, trên đường chính toàn là đá cây, tên rơi xuống, còn có những kiếm gãy kích gãy nhuộm máu. Đường phố vốn bằng phẳng đã trở nên gồ ghề, tường thành cũng bị sụp đổ mấy chục trượng, thành trì vốn nguy nga hùng tráng đã bị tàn phá tan hoang.

Không khí tràn ngập mùi máu tươi, thậm chí còn có thể nhìn thấy tay chân trên cơ thể người văng ra.

Thứ Tướng Quân Triệu Quốc Bạch Tuyên cùng hơn mười thân binh vây quanh chậm rãi bước đi lên đầu thành, trông thấy quân tốt thủ thành nằm ngổn ngang trên đầu thành, đôi trưởng thân binh định tiến đến định quát lớn khiển trách, lại bị Bạch Tuyên ngăn lại, Bạch Tuyên rón rén bước đi, lại cẩn thận đi qua kẻ hở, e sợ khiến các tướng sĩ bưng tỉnh.

Cách đó không xa, vài lính tốt ở các trạm canh gác muốn chào cũng bị Bạch Tuyên ngăn lại.

Năm ngày huyết chiến, các tướng sĩ cũng đã mệt mỏi đến chết, Bạch Tuyên thực sự không đành lòng đánh thức bọn họ.

Tuy nhiên đúng lúc này, ngoài thành Hàm Đan lại đột nhiên có tiếng kèn trống xa xa vọng lại mờ mờ ảo ảo, các tướng sĩ Triệu Quốc đang mơ màng thoảng chốc liền bừng tỉnh, một đám người vùng dậy cầm vũ khí vọt tới lỗ châu mai, có mười mấy binh sĩ nhanh mắt phát hiện Bạch Tuyên tuần thành, khẩn trương tiến lên chào.

Bạch Tuyên nhận lễ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía xa xa ngoài thành, quả nhiên quân Tề có động tĩnh.

Nhưng mà, rất nhanh Bạch Tuyên phát hiện có chuyện khác thường, quân Tề ngoài thành cũng không có dấu hiệu tiến về Hàm Đan, giống như bọn họ đang nhổ trại! Đúng vậy, chính là đang nhổ trại, quân Tề định lui binh sao? !

Có một binh lính lập tức phấn khởi kêu lớn:

- Nhổ trại, quân Tề nhổ trại!
- Đúng vậy, bọn họ thực sự đang nhổ trại!

Lập tức có binh lính phụ họa.

- Bọn họ sắp lui binh!

Trên đầu thành Hàm Đan, binh sĩ lập tức rào rào đứng lên, càng lúc càng nhiều tướng sĩ xông tới lỗ châu mai, bám lỗ châu mai nhìn ra xung quanh, thậm chí có vài người nhảy lên lỗ châu mai. Giờ khắc này, tất cả tướng sĩ vui mừng như điên, quân Tề thực sự đã lui binh, thành Hàm Đan được bảo vệ rồi sao? Chẳng phải quê hương gia đình của bọn họ tại nước Triệu đã được an toàn?

Trong ánh mắt của Bạch Tuyên lại hiện lên đầy vẻ lo lắng, hắn không dám lạc quan như các tướng sĩ, Lê nào quân Tề dễ dàng lui binh thế sao? Tất có uẩn khúc bên trong, hoặc là Hàn Tín dùng quỷ kế lạt mềm buộc chặt? Trầm ngâm một lát, Bạch Tuyên cho gọi đội trưởng thân binh vào căn dặn:

- Dẫn kỵ binh ra ngoài thành dò xét thông tin của quân Tề!
- Rõ!

Tên đội trưởng thân binh tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi.

Ngoài thành Lịch Hạ (nay là Tế Nam), Kiêu Kỵ quân đang cuộn cuộn tiến về phía đông.

Trong vạn quân, Hạng Trang vừa thúc ngựa dẫn đầu, vừa quay đầu lại hỏi Bách Lý Hiên :

- Tử Lương, đại quân tiến vào đất Tề đã vài ngày, tính tới thời điểm này Hán Tín cũng đã có được tin tức, người nghĩ hắn có rút binh khỏi Hàm Đan không?

Bách Lý Hiên phe phẩy quạt lông, đáp:

- Chắc chắn hắn sẽ dẫn quân trở về, ngược lại nếu khi hắn công hãm Hàm Đan song mới trở về, toàn bộ đất Tề đã sớm trở thành một cánh đồng hoang vu. Hàn Tín tuyệt đối không chấp nhận điều này, tuy nhiên thân cũng có chút lo lắng, Hàn Tín trước ra về lui binh sau lại quay lại đánh Triệu Quốc.

- ý người là. . .

Hạng Trang nghiêm nghị nói:

- Hàn Tín dùng thủ đoạn thả lỏng rồi buộc chặt sao?

- Tám chín phần là như thế.

Bách Lý Hiền chắc chắn nói.

- Nếu quân Triệu không đề phòng, cho rằng quân Tề thực sự lui binh. Quân Tề đột nhiên quay đầu tấn công bất ngờ, trong chốc lát Hàm Đan sẽ thất thủ.

Sắc mặt Hạng Trang thoáng chốc chìm xuống, hẳn càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng của Bách Lý Hiền rất có đạo lý, quân Triệu sơ suất thật đúng là rơi vào quỷ kế của Hàn Tín, chắc chắn thành Hàm Đan sẽ thất thủ, như vậy Triệu Quốc cũng sẽ diệt vong, cứ như vậy lần viễn chinh này của quân Sở cũng chẳng có ý nghĩa gì!

Không được, tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!

Lập tức Hạng Trang quay đầu quát lớn:

- Lão Khuất, Khuất Bất Tài!

Phàm là Hạng Trang xuất chinh, Đại thống lĩnh ô Mộc Nhai Khuất Bất Tài kia nhất định phải đi theo, Hạng Trang vừa dứt lời, Khuất Bất Tài liền thúc ngựa tới trước mặt Hạng Trang. Từ trên lưng ngựa chấp tay thi lễ nói:

- Đại Vương có chuyện gì sai bảo?

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Người không phải dẫn theo mấy tổ bò câu đưa tin tại Hàm Đan sao? Tức khắc dừng bò câu đưa tin tới Hàm Đan, để người của người nghĩ thông báo cho Triệu Vương Trương Ngao, nói đại quân của quả nhân đã đánh vào đất Tề, ít ngày nữa Hàn Tín sẽ lui binh nhưng hẳn nghìn vạn lần không được sơ suất, để tránh quỷ kế lạt mềm buộc chặt của Hàn Tín!

- Rõ!

Khuất Bất Tài vài chào, lĩnh mệnh.

Hạng Trang lại nói:

- Trương Ngao đừng sơ suất thì thật tốt.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Đại Vương yên tâm, dưới trướng Trương Ngao cũng không phải không có người tài, người khác không nhắc đến nhưng Bạch Tuyên kia cũng là nhân vật có tiếng tăm. Nếu có ô Mộc Nhai cảnh báo, hẳn sẽ không trúng quỷ kế của Hàn Tín.

Hạng Trang thoáng chốc gật đầu suy nghĩ, thấp giọng nói:

- Chỉ hy vọng là như thế, chỉ hy vọng là như thế. . .

Hàm Đan, Triệu Vương cung.

Triệu Vương Trương Ngao đang cùng Quán Cao, Trương Cảnh, Triệu Ngộ, Bạch Tuyên và văn võ đại thần bàn thảo. Hàn Tín rốt cục lui binh, Hàm Đan được giải nguy, tảng đá trong lòng bọn họ rốt cục đã được giải thoát. Giờ khắc này, quân thần Triệu Quốc quả nhiên vô cùng vui sướng, mừng như điên dại, Triệu Quốc không sao rồi.

Thương Tướng Quân Triệu Quốc Triệu Ngộ hưng phấn mặt đỏ bừng bừng.

Quân Tề mãnh công Hàm Đan không tới năm ngày đành phải thất vọng lui binh, Triệu Ngộ thâm nghĩ trong đầu chiến tích hiển hách này chính thuộc về hắn. Nghĩ đến chính mình có thể khiến tên Hàn Tín không công trở về, Triệu Ngộ vô cùng kích động nếu như không phải e dè quyền uy của Triệu Vương. Hắn thực muốn vật ngã nữ quan đứng ở trên cạnh xuống đất, tùy ý hưởng thụ.

Quán Cao, Trương Cảnh cũng vui mừng khôn xiết. Triệu Quốc lần này gặp dữ hóa lành, quả thực đúng là được trời ban phước.

Chỉ có Bạch Tuyên mày rậm chau lại, trong lòng mơ hồ cảm thấy điều gì đó bất an, quân Tề vây thành mới chỉ năm ngày, không ngờ lại lui binh? Chuyện này không phải phong cách của Hàn Tín, đó chính là điều bất thường, rốt cục đã có vấn đề trong đó? Hay chính là quỷ kế lạt mềm buộc chặt hoặc là trong nước Tề Quốc đã xảy ra đại sự gì?

Sự hoang mang của Bạch Tuyên cũng không kéo dài lâu lắm, rất nhanh kỵ binh thân tín hấn phái đi do thám quân Tề đã có tin tức trở về, kỵ binh thân tín của hấn phái đi bắt được khoảng vài chục thám báo quân Tề. Sau khi dùng mọi thủ đoạn hành hạ mấy chục tên thám báo quân Tề, rốt cục cũng bắt được thám báo quân Tề mở miệng, trong Tề Quốc quả nhiên phát sinh đại sự!

Quân Sở, không ngờ là quân Sở, một trăm nghìn kỵ binh Sở Quốc đã đánh vào Tề Quốc!

Lúc này Bạch Tuyên mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra quân Tề lui binh là sự thực, một trăm nghìn kỵ binh Sở Quốc đánh vào Tề Quốc, phóng hỏa giết người trải khắp đất Tề. Cũng thật khó trách Hàn Tín phải vội vàng điều quân trở về, nếu hấn không điều quân trở về Lâm Tri sẽ thất thủ, e là toàn bộ đất Tề sớm sẽ bị quân Sở phá tan tành mây khói.

Bạch Tuyên báo tin tức vừa nhận được lên Triệu Vương Trương Ngao cùng với Quán Cao, Trương Cảnh và các đại thần để giải sầu.

Trương Ngao lúc này vô cùng cao hứng, lúc này căn dặn á Tướng Trương Cảnh nói:

- á Tướng, lập tức triệu tập công khanh đại phu, tối nay quả nhân phải bày tiệc tại vương cung đại điện, khao thưởng văn võ bá quan, ha ha ha. . .

- Rõ!

Trương Cảnh vái chào, xoay người vội vội vàng vàng đi.

Trương Ngao lại nói với Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ nói:

- Thượng Tướng Quân, lập tức vào phủ kho lương tiền, chuẩn bị nhiều rượu ngon thịt ngon. Không chỉ mở tiệc tại hoàng cung, quả nhân còn muốn đích thân đi đến đại doanh khao thưởng năm quân cùng với toàn bộ các tướng sĩ!

- Rõ!

Triệu Ngộ chấp tay thi lễ, tuân lệnh hô lớn sau đó xoay người hiên ngang đi.

- Ha ha, chư vị ái khanh, quả nhân xin lỗi khôn tiếp được các vị.

Nhìn theo bóng dáng của Trương Cảnh, Triệu Ngộ, Trương Ngao không sao kìm nén nổi vui sướng trong lòng. Lập tức hướng tới đám người Quán Cao, Bạch Tuyên cáo từ rồi đi thẳng tới hậu cung. Trong đầu Trương Ngao hiện lên hình ảnh Lưu Nguyên thân hình trắng bóng, trong hậu cung có hơn một trăm mỹ nữ nhưng Trương Ngao chỉ lưu luyến một mình Lưu Nguyên.

375. Chương 374 Hàm Đan Thất Thủ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 374 Hàm Đan thất thủ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng trong Triệu Vương cung đèn vẫn sáng như đuốc, quốc tiệc long trọng vẫn còn đang tiếp tục.

Triệu Vương Trương Ngao rõ ràng đã uống quá chén, cần nhờ đến hai nô tỳ nâng lên mới có thể đứng vững, đã như thế này rồi nhưng hắn vẫn khăng khăng mời rượu các đại thần. Ở tại đây cũng là thế hệ con cháu của Triệu Vương Trương Ngao, đổi là các chư hầu khác, chỉ có đại thần kính rượu với hắn, lẽ nào có chuyện quốc quân kính rượu các đại thần?

Kính hết một vòng, Trương Ngao bỗng nhiên nhớ tới một sự việc, hắn vẫn chưa tới đại doanh ủy lạo quân đội.

- Ai zzzz. . . Quả nhân suýt nữa quên mất chuyện quan trọng.

Trương Ngao đột nhiên vỗ mạnh một cái lên trán, lập tức quay đầu nhìn lại Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ, Thứ Tướng Quân Bạch Tuyên nói.

- Thượng Tướng Quân, Thứ Tướng Quân, các người hãy đi dạo một vòng tới quân doanh cùng quả nhân.

Triệu Ngộ, Bạch Tuyên đều đồng ý, lập tức cùng Trương Ngao ra khỏi đại điện, thẳng cửa cung mà đi.

Nhưng mà vẫn chưa ra đến cửa cung, phía trước bầu trời đêm hạ đột nhiên truyền đến tiếng nói lạnh lùng xé gió, Bạch Tuyên phản ứng cực nhanh, một cái lắc mình liền chắn trước mặt Trương Ngao, Triệu Ngộ cũng nhanh chóng rút kiếm ra, lớn tiếng quát:

- Có thích khách, bảo hộ Đại Vương!

Mấy trăm cấm quân lập tức kêu lớn, dừng cấm đi lên, bảo vệ Trương Ngao ở giữa.

- Hả? Thích khách? !

Trương Ngao sợ hãi tới mức nằm sấp mặt xuống đất, cảm giác say lập tức như không cánh mà bay lên không.

Tuy nhiên, theo dự tính mưa tên bắn xuống cũng không tới, thích khách dường như chỉ bắn ra một mũi tên, hơn nữa không hề chính xác, bắn tới cạnh cửa cung.

- Trên tiền có tín thư!

Một gã cấm vệ mắt sắc bỗng nhiên chỉ vào cửa cung kêu to.

Trương Ngao, Triệu Ngộ cùng Bạch Tuyên chăm chú nhìn lên, quả nhiên trên đầu tiền có một bức thư. Lập tức sai người tới cạnh cửa gỡ thư xuống, Bạch Tuyên lấy thư từ trong tay tên cấm quân, liếc mắt nhìn phía bên trái một cái nơi mà bắt đầu xảy ra dấu hiệu. Cũng là một một vách núi đá đen tuyền.

- ô Mộc Nhai? !

Bạch Tuyên lập tức rung mình, dấu hiệu này hắn đã nghe nói qua.

Trên đời này, cho tới bây giờ vốn không có tường nào ngăn được gió lửa qua, Hạng Trang ở ô Mộc Nhai đã huấn luyện một đội tử sĩ, gián điệp. Sau đó phải tới các quốc gia khác săn bắt tin tức truyền về Sở Quốc, sớm đã để chư hầu các nước biết được. Nhưng biết được ô Mộc Nhai tồn tại là một chuyện, có thể bắt được gian tế ô Mộc Nhai ẩn núp hay không lại là chuyện khác.

- ô Mộc Nhai?

Trương Ngao giọng nói run lên, nói.

- ô Mộc Nhai muốn ám sát quả nhân sao?

Triệu Ngộ dùng kiếm trong tay chỉ chỉ mật thư trong tay Bạch Tuyên, nhú mày nói:

- Bạch Tuyên, trên đó viết gì?

Bạch Tuyên vội vàng xem mật tin, lập tức biến sắc nói:

- Đại Vương, đây là phong thư báo tin, Sở Vương Hạng Trang mượn danh nghĩa ô Mộc Nhai báo tin cho chúng ta. Hắn đã đích thân dẫn một trăm nghìn quân vào Tề Quốc, nói Hàn Tín ít ngày nữa sẽ lui binh, nhưng phía trước lui binh nhưng rất có thể sẽ dùng quỷ kế lạt mềm buộc chặt!

- Lạt mềm buộc chặt?

Triệu Ngọ chau mày nói:

- Hàn Tín dùng lạt mềm buộc chặt?

- Vậy là có ý gì?

Trương Ngao hỏi:

- Tề quân giả lui binh sao?

- Lạt mềm buộc chặt? Lạt mềm buộc chặt! Lạt mềm buộc chặt? !

Bạch Tuyên thì thào mấy tiếng, đột nhiên hét lớn:

- Không tốt rồi, nếu Hàn Tín dùng lạt mềm buộc chặt như vậy rất có thể tối nay bọn họ hành động, Đại Vương, nguy cấp rồi, người nhất định phải rời khỏi Hàm Đan, ra cửa nam đi tới Nghiệp Thành!

Dứt lời, Bạch Tuyên khẩn cầu Triệu Ngọ nói:

- Thượng Tướng Quân, xin người hãy đích thân dẫn kỵ quân cấm vệ bảo vệ Đại Vương tới Nghiệp Thành!

Triệu Ngọ tuy rằng vốn chẳng ưa gì Bạch Tuyên, nhưng với những phán đoán của Bạch Tuyên cũng khá tán thành, lập tức cũng có chút tin tức, lại nói:

- Bạch Tuyên, cho dù Hàn Tín lui binh là giả, vậy cũng không có gì. Chúng ta kích trống tụ binh, chia quân phòng thủ bốn cửa, quân Tề muốn công hãm thành Hàm Đan e là cũng muôn vàn khó khăn, dường như không cần phải đi tới Nghiệp Thành?

Bạch Tuyên vội là lớn:

- Hàn Tín dụng binh từ xưa tới nay cay độc, đã bao giờ lưu lại cho người ta một con đường sống chưa? Lúc này kích trống tụ binh, chia quân phòng thủ bốn cửa e không còn kịp nữa rồi, việc này hãy giao cho mặt tướng làm. Vì sự an toàn của Đại Vương, Thượng Tướng Quân mau thống lĩnh cấm vệ quân bảo vệ Đại Vương đi tới Nghiệp Thành mới là đúng đắn!

Trương Ngao có chút nóng nảy, nói:

- Vậy Vương Hậu, các Vương Tử của quả nhân? Còn có đại thần trong triều?

- Không cần quan tâm đến họ, chỉ cần Đại Vương sống, Triệu Quốc tồn tại.

Bạch Tuyên nói xong, sau đó nhận mũ giáp từ trong tay thân binh, lại nặng nề đội lên đầu hướng về phía Triệu Vương gật gật đầu xoay người lên ngựa hướng về phía quân doanh mà đi, Bạch Tuyên hiểu rất rõ lúc này quân tốt gác tử của rất ít. Chính hấn tới đây cũng là tổn công vô ích.

Việc cấp bách chính là đi đến đại doanh tập hợp đại quân trở về đón đánh đại quân Tề Quốc.

Trong lòng Trương Ngao căng thẳng, lập tức nhìn Triệu Ngọ nói:

- Thượng Tướng Quân, quả nhân. . .

- Đại Vương, chúng ta đến Nghiệp Thành!

Triệu Ngọ hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Trên bầu trời đêm u ám, ba trăm nghìn quân Tề vội vã hành quân về phía tây, Hàn Tín mặc áo bào màu tím cười Bạch Mã, đi ở giữa dưới sự hộ vệ của hơn mười Lang Tướng.

Bỗng nhiên một con khoái mã từ phía trước chạy nhanh như bay mà đến:

- Báo. . .

Hàn Tín nhẹ nhàng ghìm Bạch Mã lại, vung tay lên trời quát:

- Có chuyện gì?

Thám báo xoay người xuống ngựa, quỳ gối thở dốc nói:

- Tại Hàm Đan cấp báo, hoàng cung Hàm Đan vẫn còn đang tiệc tùng linh đình!

Từ ba ngày trước từ khi lui khỏi Hàm Đan, Hàn Tín liền lặng lẽ để lại gian tế, hiện nay đã có một lượng lớn gian tế lẫn vào trong thành, thứ nhất dùng để dò la tin tức, thứ hai có làm nội ứng! Quan trọng hơn là, Hàn Tín ở ngoài thành Hàm Đan có để lại một đội quân mai phục. Hẳn đó chính là phục binh của Trình Hắc mai phục cửa đông Hàm Đan?

Tuy nhiên, đối với Hàn Tín mà nói công hãm thành Hàm Đan không phải mục đích chính, mục đích của hắn chính là muốn bắt Triệu Vương Trương Ngao. Chỉ có bắt được Triệu Vương Trương Ngao, Triệu Quốc mới có thể đầu hàng, một trận mới xem như là thắng lợi.

Hàn Tín cao giọng hạ lệnh:

- Triệu Tịch, Lã Khanh, Hứa Chương nghe lệnh!

Triệu Tịch giục ngựa tiến lên, trên lưng ngựa chấp tay thi lễ:

- Có mặt tướng!

Hàn Tín giơ tay phải lên, chỉ ra phía trước nói:

- Người mau dẫn năm nghìn tinh binh, nhanh chóng chặn các cửa bắc, tây, nam thành Hàm Đan. Dù là một con chuột cũng không được để chạy thoát từ trong thành!

- Vâng!

Triệu Tịch tuân lệnh, thúc ngựa đi.

Hàn Tín lại nói:

- Các chư tướng còn lại, theo quả nhân đánh vào cửa đông!

- Rõ!

Hơn mười thuộc cấp ầm ầm hô lớn, cũng đều xoay người thúc ngựa đi.

Cửa đông thành Hàm Đan quả thực đã đình trệ.

Ngay lúc Trình Hắc dẫn theo tám trăm tinh binh chui vào đường hầm, nhanh chóng đi vào cửa thành, cửa thành trước đó đã đã hàng trăm mật thám đi vào bên trong thành Hàm Đan. Trước đó một trăm nghìn quân Tề mãnh công năm ngày, chết vô kể cũng không công phá được cửa thành, hiện giờ sai một trăm người đào đường hầm vào thành, thực sự khiến mọi người không thể tin được.

- Tướng quân!

- Tướng quân!

- Tướng quân!

Trông thấy Trình Hắc vào thành, mật thám thủ ở hai bên sườn thành vỗ ngực hỏi, Trình Hắc tại đây cũng thành thạo đập một quyền vào ngực mật thám Tề quân, hưng phấn nói:

- Làm tốt lắm, làm tốt lắm, các anh em! Làm tốt lắm. sau khi chiếm được Hàm Đan, bắt được Triệu Vương bản tướng quân nhất định xin Đại Vương ban thưởng cho mọi người, ha ha ha. . .

- Tướng quân, chuyện này không khó gì, quân Triệu canh phòng rất lơ lửng.

- Quả thực, khoảng một trăm tên quân Triệu gác cửa thành giờ đã uống say như chết, chúng ta không cần tốn nhiều sức, có thể bầm bọn chúng thành trăm mảnh.

- Sớm biết thế này, mấy hôm trước phải phí công làm gì?

Những tên binh sĩ này không biết lại nói. Nếu không có mấy ngày mãnh công, nếu không có nghìn vạn người hy sinh, quân Triệu há có thể sở suất như lúc này sao? Hàn Tín lại có thể dùng lạt mềm buộc chặt sao?

Trong khi đang nói chuyện, trên đường lớn phía trước bỗng nhiên truyền đến một âm thanh ồn ào. Lập tức được làm đường lớn và hơn mười nhỏ bùng sáng lên. ánh lửa sáng như ban ngày, một đội y giáp Triệu quân đằng đằng sát khí đi về phía cửa thành đánh lên.

Trình Hắc khoe miệng thoáng chốc nổi lên một tia sát khí vô cùng dữ tợn, liền chậm rãi rút trường kiếm ra, lại lấy mũi kiếm chỉ về phía mãnh liệt hét lớn:

- Các huynh đệ nghe đây, cửa thành Hàm Đan hiện giờ chính là miệng hổ, chúng ta chính là những răng nanh ở trong miệng cọ, mấy thằng nhóc Triệu Quốc này dám rút lui khỏi từ trong răng nanh của chúng ta, bọn chúng vẫn chưa đủ bản lĩnh!

Tám trăm tinh binh và một trăm mật thám, tất cả đều là lão binh trải qua trăm trận huyết chiến, bọn họ không nói gì, từ từ rút trường kiếm ra, giơ lên phía trước. Thông thả nhưng kiên định đứng phía sau Trình Hắc, nếu như quân Triệu muốn đoạt lại cửa thành chỉ có một cách duy nhất là phải bước qua thi thể bọn họ.

Thấy quân Tề tinh nhuệ đã bày sẵn trận địa tại phía trước sẵn sàng đón quân địch, Bạch Tuyên hiểu rất rõ Hàm Đan thất thủ là điều không thể tránh khỏi!

Hàn Tín, không hổ là Hàn Tín, dụng binh quả thực quỷ thần không thể lường trước. Cho tới bây giờ, Bạch Tuyên lúc này không sao hiểu được, đội quân tinh nhuệ quân Tề cướp đoạt cửa thành rốt cục từ đâu chui ra? Sau khi đại quân Tề Quốc lui lại phía sau, Bạch Tuyên từng phái người đi thăm dò bốn phía không có thấy giấu binh tại các rừng rậm, cẩn thận tìm kiếm cũng không hề phát hiện.

Nếu không phải tin tưởng quân Tề rút quân toàn bộ, Bạch Tuyên chắc chắn sẽ liều mạng đắc tội với Triệu Ngộ, liều mạng đắc tội với quốc quân cũng sẽ ngăn cản hành vi xa hoa làm ủy lạo quân đội, cho dù là không ngăn cản được cũng sẽ nghĩ cách giữ lại đủ binh lực giữ cửa! Nhưng hiện tại, hội hận cũng đã muộn, cửa đông thành Hàm Đan đã thất thủ!

Nắm thật chặt trường kiếm trong tay, Bạch Tuyên quăng tất cả tạp niệm ra khỏi đầu.

Nếu sự việc đã như vậy, hối hận cũng chỉ là vô ích. Sự việc cho tới bây giờ chỉ còn cách dốc toàn lực phản kích, đoạt lại cửa thành. Dù đoạt được cửa thành cũng không thay đổi được kết cục Hàm Đan thất thủ nhưng dù sao cũng có thể gây sự chú ý của quân Tề, gia tăng cơ hội cho Đại Vương tháo chạy thành công.

Chậm rãi giơ trường kiếm trong tay, Bạch Tuyên đột nhiên rống giận đứng lên:

- Các dũng sĩ Triệu Quốc, vì thê tử, người già trẻ nhỏ, vì những người trong gia đình các người. . . giết. . .
- Giết giết giết. . .

P phía sau Bạch Tuyên mấy trăm thân binh đồng thanh rống giận.

- Giết sạch lũ chó Tề Quốc! Giết! Không để một tên nào sống sót! Giết!

Bạch Tuyên giơ kiếm, ngửa mặt lên trời lần thứ hai gào to:

- Giết giết giết. . .

Lúc này đây, gần như tất cả tướng sĩ quân Triệu đều lạnh lùng hô lớn, tiếng gầm nhất thời làm kinh hoàng cả trời đêm. Khoảng hơn mười dặm đều có thể nghe thấy.

376. Chương 375: Việc Không Thể Không Làm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 375: Việc không thể không làm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lúc này Hàn Tín cùng trăm cấm quân vây quanh lên đầu thành Hàm Đan. Phía đông thành Hàm Đan hoàn toàn đã bị quân Tề khống chế, trải dài khắp đường chính cửa đông thành Hàm Đan, quân Triệu vừa đánh vừa lui, co rút lại về phía hoàng cung. Quân Tề truy sát theo sau, thế công như nước, khắp nơi bên trong thành Hàm Đan đều là ánh lửa, khắp nơi đều chém giết, ầm ĩ vang trời.

Chiến báo các quân các doanh giống như nước chảy, trình lên trước mặt Hàn Tín.

(Chiến báo: bản tin báo chiến sự)

- Báo. . . Tả quân đã ngăn chặn cửa bắc Hàm Đan, không một người chạy thoát!
- Báo. . . Trung quân tiền doanh đã tới gần hoàng cung, đang mãnh liệt tấn công đại doanh cấm quân!
- Báo. . . Hậu quân đã ngăn chặn cửa tây Hàm Đan, không để bất cứ quân Triệu nào chạy thoát!
- Báo. . . Hữu quân đã ngăn chặn cửa nam Hàm Đan, tuy nhiên trước khi bị quân ta vây kín, từng có một đội kỵ binh quân Triệu phá vây, ước chừng có bốn năm trăm kỵ binh!

Hàn Tín nghe thấy vậy, lập tức chau mày, từng có một đội kỵ binh phá vây?

Sắc mặt Lâu Kính cũng khẽ thay đổi, quát:

- Lập tức gọi Tướng Quân Triệu Tịch tới gặp Đại Vương!

Lính liên lạc lĩnh mệnh đi, ước chừng khoảng nửa canh giờ, Triệu Tịch toàn thân đầm mồ hôi đi tới trước mặt Hàn Tín, quỳ gối chấp tay thi lễ:

- Thần bất tài, xin Đại Vương trách phạt.

Hàn Tín phẩy phẩy tay, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc sao lại thế?

Triệu Tịch gượng gạo nói:

- Thần dẫn đại quân đuổi tới phía ngoài cửa nam không lâu, đột nhiên cửa nam Hàm Đan mở ra, một đội kỵ binh Triệu Quốc đột nhiên từ trong thành liều chết xông ra, thần bất ngờ không kịp đề phòng, không kịp phái binh chặn đường khiến cho bọn họ phá vây mà đi.

Hàn Tín lại nói:

- Vậy đội kỵ binh đó như thế nào?

Triệu Tịch vội nói:

- Đại Vương, đó cũng không phải đội kỵ binh Triệu Quốc bình thường, bốn năm trăm kỵ binh này không chỉ mỗi người thân thể đều cường tráng, hơn nữa tất cả đều mặc giáp trụ lân giáp, cưỡi trên những con ngựa to cao. Thần đã phái kỵ binh đuổi giết nhưng không thể đuổi kịp, thần hoài nghi rất có thể chính là cấm vệ kỵ binh của Triệu Vương Trương Ngao.

Lâu Kính hỏi:

- Tướng Quân Triệu Tịch, bắt sống được người nào không?
- Không có.

Triệu Tịch lắc đầu nói.

- Cung tiễn thủ bắn hạ được mấy người, tuy nhiên đều tự sát cả.

Lâu Kính thở dài, quay về phía phía Hàn Tín nói:

- Đại Vương, đây chính là cấm vệ kỵ binh của Trương Ngao.

Hàn Tín gật đầu, quay lại căn dặn Tào Thợ:

- Sự thế không xong, mau hiệu lệnh toàn quân rút khỏi thành Hàm Đan!

Cho tới bây giờ Hàn Tín dụng binh không muốn dây dưa, trận chiến Hàm Đan mấu chốt thắng bại chính là Triệu Vương Trương Ngao. Nếu không thể bắt được Trương Ngao, như vậy cho dù công hãm được thành Hàm Đan cũng vô dụng, Trương Ngao đã chạy trốn, đã không thể tiêu diệt Triệu Quốc, như vậy không thể tiếp tục trận chiến này, binh lực Tề Quốc đã lấy trứng chọi đá, thật là không nên tiếp tục phân binh.

Sở Vương Hạng Trang đã dẫn theo mấy vạn kỵ binh tinh nhuệ đánh vào Tề Quốc, Hàn Tín cũng không dám sơ suất.

- Bây giờ lui binh?

Hàn Hạp không hiểu, vội vàng la lên.

- Phụ Vương, Hàm Đan bị hạ ngay trước mắt rồi!

- Ta biết.

Hàn Tín khẽ mỉm cười, ôn tồn nói:

- Hạp nhi, con phải nhớ kỹ, hai nước giao binh, không thể lấy công thành đoạt đất là mục tiêu, mà nên lấy việc diệt quốc là mục tiêu, tuy Hàm Đan là tòa thành trì, nhưng chiến đấu tiếp cũng không thể tiêu diệt Triệu Quốc, dù cướp lấy được Hàm Đan cũng không có ý nghĩa gì. Ngược lại bị ràng buộc binh lực tại đây, mất nhiều hơn được.

Hàn Hạp nghe vậy, yên lặng gật đầu, Triệu Tịch liền cúi thấp đầu xấu hổ tự oán trách mình.

Hàn Tín xoa xoa đầu Hàn Hạp, lại chỉ bảo Tào Thợ nói:

- Tào Thợ, mau hạ lệnh đi.

- Rõ!

Tào Thợ tuân lệnh, lại bước đi trên tường thành quát lớn:

- Đại Vương có lệnh, các quân các doanh lập tức rút khỏi thành Hàm Đan, rút khỏi thành Hàm Đan. . .

Triệu Vương cung, Trình Hắc đang dẫn theo mấy trăm tinh binh mạnh mẽ tấn công vào cửa chính hoàng cung.

- A!

Trình Hắc hét lớn một tiếng, đem chém một tên tiểu giáo quân Triệu đứt thành hai đoạn, mặc cho máu tươi bắn đầy lên mặt cũng không lau đi, chỉ giờ thanh kiếm hai lưỡi dính đầy máu chỉ vào cửa cung nguy nga phía trước, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ gia tăng sức mạnh, giết sạch cầu Triệu này, nữ nhân trong vương cung đều là của các người!

- Giết giết giết . .

Mấy trăm tinh binh phía sau Trình Hắc liền chém giết như chém gà, trong mắt hiện lên một màu xanh lét, găm gào Sau đó vùng trường kiếm, trường kích trong tay đâm loạn chém lung tung vào quân Triệu phía đối diện. Bại binh quân Triệu tử thủ trước cửa cung thấy sắp không thể chống đỡ được nữa.

Nhưng vào đúng lúc này, bỗng nhiên ở cửa đông vang lên tiếng kèn trầm thấp.

- Sao vậy? Đây là kèn lui binh? Có chuyện gì vậy, mọi thứ đang êm đẹp sao phải lui binh? !

Trình Hắc ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một người cười khoái mã theo đường chính chạy như bay mà đến, chưa đến gần đã lớn tiếng:

- Đại Vương có lệnh, các quân các doanh lập tức rút khỏi thành Hàm Đan, rút khỏi thành Hàm Đan. . .

Mấy trăm tinh binh cũng không thể kìm lòng mà dừng bước, trên mặt bọn họ lộ ra vẻ kinh ngạc.

- A a a. . . Dưới sự uất ức cực độ, đột nhiên Trình Hắc ném trường kiếm trong tay xuống, suýt chút nữa thì đem tên Tư Mã quân Triệu trước mặt đóng đinh trên cửa. Lúc này Trình Hắc mới áp chế được lửa giận trong lòng, quay đầu lại rống lớn:

- Các huynh đệ, đi, chết tiết, chúng ta đi, về nhà, về nhà. . .

Đi được hai bước, Trình Hắc không kìm nổi lại quay đầu lại, trên ánh mắt toát ra vẻ không cam lòng, đây chính là hoàng cung, bên trong tất nhiên sẽ có rất nhiều vàng bạc châu báu, cũng có hàng trăm hàng nghìn mỹ nhân, nhưng hiện tại, hắn thật không có duyên với những châu báu vàng bạc, mỹ nhân này. Trông thấy đều sẽ nằm trong tay, bỗng lại cách xa hắn.

- Hô. . .

Bạch Tuyên hô một tiếng thật dài, trường kiếm trong tay cũng từ từ rơi xuống.

Không ngờ quân Tề lại lui binh, trông thấy cửa cung đã sắp thất thủ mà quân Tề đột nhiên lui binh? Chẳng những Bạch Tuyên cảm thấy bất ngờ, mà mấy trăm tàn binh trấn giữ ngoài cửa cung cũng cảm thấy như trong mộng, có mấy binh lính lại yêu cầu đồng bọn bóp hấn vài cái, xem có phải đang nằm mơ hay không. Chuyện này thật kỳ lạ, thật không phải sự thực.

Tuy nhiên, rất nhanh Bạch Tuyên bình tĩnh trở lại, hạ lệnh các thân binh tập hợp bại binh xung quanh, trong thành Hàm Đan vốn ước chừng có năm sáu vạn đại quân, chỉ là trước khi quân Tề tập kích thành, phần lớn tướng sĩ đã uống đến say mềm, bọn họ còn chưa kịp tập kết đã bị đánh tan, chỉ cần có thể tụ hợp những bại binh này lại, quân Triệu vẫn có thể chiến đấu.

Trong ngõ nhỏ sâu cửa bắc thành Hàm Đan.

Một gã hầu nam trẻ tuổi mượn sự che chắn của bóng tối giống như một bóng ma đi đến cửa chính trạch viện, giơ tay đẩy nhẹ, cửa chính vốn đóng kín liền mở ra kẽ hở, người hầu nam nghiêng người lách vào cửa chính.

Người hầu nam trẻ tuổi vừa tiến vào cửa, trong bóng đêm liền truyền ra một âm thanh:

- Hoàng cung bị công phá?

- Không, không có.

Người hầu nam trẻ tuổi lắc đầu thở hổn hển nói.

- Thống lĩnh, quân Tề đã lui binh.

- Vậy sao, quân Tề lui binh?

Trong bóng đêm lại vọng ra âm thanh:

- Việc này nằm ngoài dự tính của lão phu, ừ, xem ra mau báo cáo tin tức này lên tổng bộ.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người gầy gò từ trong cổng chợt hiện ra, vội vàng đi thẳng tới hậu viện, chỉ trong chốc lát một con bồ câu đưa thư tung cánh bay thẳng lên trời.

Bờ tây sông Tri Hà, hai vạn kỵ binh Sở Quốc đông như châu chấu cuộn cuộn mà đi.

Lúc này, đoàn kỵ binh dũng mãnh đã sớm tới gần Lâm Tri thủ đô của Tề Quốc.

Từ lúc bắt đầu tiến vào đất Tề, quân Sở liền mặc vào y giáp quân Hán, vừa đi vừa đốt, dọc đường lên phía bắc bắt người cướp của, ở ven đường, tất cả bờ ruộng dọc ngang đều trở thành đồng hỗn độn, tất cả cả cây kê cây đậu đều bị giẫm nát, tất cả thôn trang trấn diện không ngoại lệ đều bị thiêu hủy, hàng nghìn hàng vạn dân chúng đều trở thành dân chạy nạn không có nhà để về.

Trong trung quân, Hạng Trang nhẹ nhàng ghì cương ngựa, ngựa ô Truy liền rời khỏi đại quân lao thẳng về phía bãi sông.

Trông thấy Hạng Trang một mình cưỡi ngựa rời khỏi đại đội kỵ binh, Tấn Tướng, Hô Diên không dám coi thường, liền hô lớn một tiếng, tự mình dẫn theo mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ rời khỏi đại đội theo Hạng Trang lao thẳng về phía bờ sông.

Bên kia sông, Hạng Trang nhìn thấy có vài chỗ khói đặc bốc lên.

Không cần phải nói, kia chắc chắn chính là vài cái thôn trang bị quân Sở đốt, thậm chí Hạng Trang còn có thể loáng thoáng nghe thấy trong gió truyền đến tiếng kêu khóc nỉ non. Hạng Trang nhắm mắt lại đều có thể tưởng tượng ra hình ảnh kia, nhà tranh bị thiêu hủy từ từ sụp xuống, các nữ nhân đang lặng lẽ rơi lệ, trẻ nhỏ đang khóc nỉ non, các nam nhân đang lớn tiếng chửi mắng. . .

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, phần lớn dân chúng Tề Quốc đều mừng quân Hán mà không phải quân Sở.

- Đại Vương, không đành lòng chuyện nhỏ sẽ hỏng việc lớn.

Không biết từ lúc nào, Bách Lý Hiền đã tới bên cạnh Hạng Trang.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, đại trượng phu xử thế, có việc nên làm có việc không nên làm, vì Đại Sở sớm có ngày thống nhất thiên hạ, không thể không khiến dân chúng đất Tề chịu oan ức! Nếu không, thực sự sẽ để Hàn Tín tiêu diệt Triệu Quốc, thiên hạ từ nay về sau tạo thành thế kiềng ba chân, thì tất sẽ tạo nên thảm họa chiến tranh liên kết, lúc đó, không chỉ có dân chúng đất Tề chịu khổ mà thôi.

Thở nhẹ một hơi thật dài, Hạng Trang buồn bực nói:

- Nặng nề, quả nhân hiểu rõ.

Bách Lý Hiền dùng quạt lông che trên chán, nhìn về phía xa một lát bỗng nhiên nói:

- Đại Vương, phía trước không xa dường như là thủ đô Tề Quốc, thành Lâm Tri.

- Quả nhân biết.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Mười mấy năm trước quả nhân đã tới đó một lần.

Mười mấy năm trước, chẳng những Hạng Trang đã tới Lâm Tri mà còn phóng hỏa thiêu đốt thành Lâm Tri.

Nói tới đây, Hạng Trang chợt nhớ tới cố lão quân sư úy Liêu, thời gian thực sự trôi qua quá nhanh, chỉ trong chớp mắt úy lão đã tạ thế hơn mười năm, bố cục thiên hạ từ lâu đã thay đổi rồi.

Ngoại trừ úy Liêu, Hạng Trang còn nhớ tới một người khác, Bắc Điều Hồ Thương Tề Mãi!

Năm đó, nếu như không có đội thương của Tề Mãi đến đúng lúc, mấy nghìn tinh binh của Hạng Trang muốn đánh hạ Lâm Tri có thể nói tuyệt đối không có khả năng, ngay khi Hạng Trang Hạng Trang trở lại Giang Đông không bao lâu thì Tề Mãi cũng quay về nước, giờ không biết thế nào rồi? Đội đánh một trận này xong với Tề Quốc, có thể phái thủy quân đi bằng đường biển đến Viễn Đông một chuyến, xem xét biết đâu có thể thu mua được bộ lạc Bắc Điều về Sở Quốc hay không.

Ngoại trừ Bắc Điều, khu vực Viễn Đông còn có bộ lạc nguyên thủy như Đông Hồ, Túc Đặc, Phu Dư cùng với Ốc Tự và bộ lạc Nguyên Thủy. Đông Hồ trước đây vốn là bộ lạc bá chủ khu vực Viễn Đông. Tuy nhiên từ khi bị Hung Nô đánh bại, thực lực xuống dốc không phanh, từ đó về sau chia rẽ thành mấy trăm bộ lạc dân bản xứ độc lập lớn nhỏ. Viễn Đông hiện giờ, hẳn là thời đại hỗn loạn nhất.

377. Chương 376: Quả Nhân Muốn Gặp Hạng Trang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 376: Quả nhân muốn gặp Hạng Trang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phủ Hoàng Long chỉ là một đoạn của sông Tri Hà nhưng đã định trước sẽ trở thành di tích được coi trọng trong lịch sử.

Hàn Tín sở dĩ lựa chọn Phủ Hoàng Long gặp mặt Hạng Trang hoàn toàn là bởi vì vùng lân cận phủ Hoàng Long đều là cánh đồng bát ngát, phạm vi nhìn rộng rãi, bất kể là quân Sở hay là quân Tề đều không thể bố trí mai phục tại hai bên bờ sông Tri Hà. Chỉ cần hai bên không bố trí phục binh tại bờ bên kia, sự an toàn của quân chủ hai bên cũng đủ để đảm bảo, chủ yếu là có thể đảm bảo sự an toàn của Hàn Tín.

Giờ Thân vừa qua, Hàn Tín, Hạng Trang đều đích thân mang theo mấy trăm thân kỵ xuất hiện ở hai bên bờ Phủ Hoàng Long.

Lúc này là đầu tháng chín, khí hậu đã chuyển lạnh, ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, chiếu trên mọi người cảm giác ấm áp.

Cách bờ sông khoảng hơn trăm bước, Hạng Trang bỗng nhiên vung tay phải lên.

Tấn Tương, Hô Diên cùng với mấy trăm thân kỵ đi theo sau liền ghìm ngựa dừng lại, Do Uyên trà trộn trong binh lính bình thường theo bản năng nheo mắt lại, nhìn về phía Hàn Tín đang ở bên kia bờ sông Tri Hà, dù khoảng cách có chút xa nhưng nếu tại khoảng cách này mà bất ngờ bắn tên lén, thì khả năng bắn trúng Hàn Tín vẫn còn thiếu phân nửa, nếu muốn bắn chết Hàn Tín thì còn khó như lên trời.

Thân binh thân tướng đi theo sau dừng lại, Hạng Trang lại nhẹ nhàng giục ngựa, Ô Truy mã lần thứ hai khê tung vó lên, chậm rãi đi về hướng đông sông Tri Hà, hầu như là cùng lúc, Hàn Tín bờ bên kia cũng quát thân kỵ dừng lại còn mình thì đi về hướng tây của sông Tri Hà. Trong tiếng vó ngựa uyển chuyển, hai người hai ngựa rất nhanh đã đi tới bờ sông Tri Hà.

Độ rộng của phủ Hoàng Long thuộc sông Tri Hà chưa tới ba mươi trượng, đứng ở bờ đông sông Tri Hà, Hạng Trang có thể thấy rất rõ, trên người Hàn Tín không hề có bất cứ binh khí gì, càng không mang theo cung tiễn, đương nhiên, Hạng Trang căn bản không lo lắng Hàn Tín mang theo binh khí, chỉ dựa vào chút võ nghệ con con của Hàn Tín, nếu muốn bắn chết Hạng Trang căn bản là si tâm vọng tưởng.

Hàn Tín cũng thấy rất rõ, Hạng Trang bên kia bờ sông cũng không hề mang theo bất cứ binh khí gì.

Lập tức Hàn Tín vái chào, nói:

- Sở vương quả nhiên là người tín nghĩa, quả nhân vô cùng vui mừng.

Hạng Trang mỉm cười, chấp tay nói:

- Tề vương quả nhiên là phong thái hơn người, không hổ với danh tiếng thiên tài binh gia.

- Thiên tài binh gia? Sở vương quá khen.

Hàn Tín lãnh đạm cười cười, lại nói:

- Nếu có thể, quả nhân thật muốn cùng Sở vương trở thành chi giao tâm đầu ý hợp, đáng tiếc tạo hóa trêu người, cho nên việc người ta cùng gặp nhau trên chiến trường, lại càng tiếc nuối.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Hàn Tín đã phát hiện, Hạng Trang không phải là kẻ lỗ mãng hữu dũng vô mưu.

Xem ra nếu muốn tại sông Tri Hà tái hiện trò hay nhấn chìm quân Sở, quả thật là cực khó.

- Tề vương, kỳ thực chúng ta hoàn toàn có cơ hội trở thành chi giao tâm đầu ý hợp.

Ánh mắt Hạng Trang sắc bén như dao, nhìn chăm chú vào mắt Hàn Tín, từng câu từng chữ mà nói:

- Chỉ cần Tề vương bỏ mọi ân oán năm xưa xuống, đem mười quận đất Tề nhập vào đại Sở, thì quả nhân có thể đảm bảo cùng người cùng chung thiên hạ, từ nay về sau hai họ Hạng Hàn thay nhau làm vương, vĩnh viễn là huynh đệ.

Trên mặt Hàn Tín thoáng chốc hiện lên tia giận giữ, tuy nhiên rất nhanh ông ta đã kìm nén xuống.

Đến đây, Hàn Tín đã cơ bản có thể khẳng định, Hạng Trang là một đối thủ trí dũng vẹn toàn.

- Người ta nói Sở vương không những có võ công trác tuyệt, miệng lưỡi càng giỏi hơn, hôm nay rốt cuộc quả nhân đã được lĩnh giáo.

Hàn Tín cười lạnh, gay gắt phản kích lại:

- Những lời này, cũng là những lời mà quả nhân muốn nói với người, nếu Sở vương người đem Ba Thục, Kinh Tương cùng với Giang Đông nhập vào đại Tề, thì quả nhân có thể cùng người cùng nhau xưng Cô.

(Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến).

- Ha ha.

Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười ha hả, lại nói:

- Tề vương, ở đây phong cảnh không tệ.

- Phong cảnh không tệ?

Con người Hàn Tín chợt lóe sáng, ngữ khí trở nên lạnh lẽo:

- Nhưng cái quả nhân nhìn thấy chỉ là thành trì bị thiêu hủy, ruộng đồng bị giẫm đạp, bách tính vô tội trôi giạt khắp nơi, tại sao lại nói phong cảnh không tệ?

- Quả nhân dường như cũng thấy đất Triệu khói nổi khắp nơi, bách tính lang thang?

Hạng Trang phản lại:

- Tề vương, những gì hai ta cùng gây ra không hề kém nhau, thì không được công kích nhau, cái này gọi là đại ca đừng nói nhị ca.

Hàn Tín nghe vậy cứng họng, rồi lập tức lại cười lạnh, nói:

- Được rồi, những cái này không nhắc lại nữa, hiện tại quả nhân đã rút binh về nước, có phải quý quân cũng nên rời khỏi nước Tề? Chỉ cần Sở vương người lui binh, quả nhân tuyệt đối không gây khó dễ, ngoại trừ cho phép qua các trạm kiểm soát, còn dâng tặng lương thảo cho đại quân Sở!

Hàn Tín cũng không cho rằng Hạng Trang sẽ tiếp nhận ý tốt của mình, chỉ là, nếu Hạng Trang có thể tiếp nhận, như vậy là hay nhất.

Hàn Tín biết rất rõ, bắt đầu từ giờ khắc này, trận đấu quyết tử của mình và Hạng Trang đã bắt đầu rồi, ông ta tuyệt đối không để quân Sở trốn thoát khỏi đất Tề, lại càng không để Hạng Trang sống sót quay trở về Giang Đông!

- Ha hả, ý tốt của Tề vương quả nhân xin nhận.

Hạng Trang mỉm cười nói:

- Đến đất Tề, quả nhân đã quấy rối nhiều lương thực, thật sự là đã làm phiền đến người, nhưng, nếu quý quân có thể lui về sau mười dặm, cho phép quân ta tại phủ Hoàng Long bắc cầu, để đại quân ta qua sông về phía Nam, thì vô cùng cảm kích.

Lúc này, quân Sở đang đứng song song cùng với quân Tề cách sông Tri Hà, đường đi phía đông bên Duy Thủy, Giao Thủy, lại từ Giao Thủy, Lang Tà hành quân lui về Hoài Nam đã sớm được xác định trước, sở dĩ Hạng Trang nói bắc cầu với Hàn Tín tại phủ Hoàng Long đơn giản là muốn làm xáo trộn tai mắt của Hàn Tín, dùng kế dương đông kích tây, tạo cơ hội cho quân Sở từ phía đông bên Duy Thủy, giành về mặt thời gian.

- Dễ bàn thôi.

Hàn Tín mỉm cười, trong lòng cũng cười nhạt, bắc cầu qua sông tại phủ Hoàng Long? Chính là chút tài mọn đương đông kích tây mà dám khoe khoang trước mặt quả nhân ư?

Trong lúc Hạng Trang với Hàn Tín nói qua lại, mấy trăm thân kỵ của hắn đang lặng lẽ chờ đợi cách hơn trăm bước.

Trong đám người, Do Uyên tay nắm chặt cung cứng, tay phải rất nhanh lấy trọng tiễn Lang Nha, lòng bàn tay đã đầm mồ hôi lạnh.

Do Uyên từ lúc năm tuổi đã được mẹ đốc thúc bắt học bắn cung, mười ba tuổi một mình tiến vào rừng rậm núi sâu để săn bắn. Mười lăm tuổi săn giết được một con mãnh hổ, mười bảy tuổi hoàn thành bách phát bách trúng, kỳ tài bắn cung tinh tuyệt có thể nói là thiên hạ vô song. Bằng không, tại Cửu Nguyên thì y đã không vượt qua được tài bắn cung của Cao Sơ.

Thế nhưng hiện tại, quả thật Do Uyên có chút căng thẳng.

Bởi vì lần này, y muốn bắn chết không phải là sói, cũng không phải là hổ, mà là Đại binh gia Hàn Tín đương thời! Vừa nghĩ đến việc hôm nay rất có khả năng Hàn Tín sẽ chết trong tiễn của mình, Do Uyên liền cảm thấy hưng phấn không gì sánh được. Thế nhưng, nhờ mình thất thủ, vậy thì Do Uyên này sẽ trở thành người bị ngàn người lên án, đây là cơ hội tốt nhất để săn giết Hàn Tín, và rất có thể đó chỉ là cơ hội duy nhất.

Hít mấy hơi thở thật sâu, Do Uyên cố gắng khống chế nhịp đập nhanh của con tim, đồng thời tự nói với bản thân, tài bắn cung của Do Uyên là thiên hạ đệ nhất, Hàn Tín, chết chắc rồi!

Nửa canh giờ qua rất nhanh, Hàn Tín và Hạng Trang đều nghĩ thời gian đã không còn sớm nữa.

Hạng Trang chấp tay trước, nói với Hàn Tín:

- Tề vương, nếu không thì ngày hôm nay kết thúc tại đây?
- Cũng được, vậy thì ngày khác nói sau.

Hàn Tín mỉm cười, nhưng người không hề nhúc nhích, cái gọi là phòng người không thể phòng tâm, chỉ chờ Hạng Trang xoay người đi, thì ông ta mới xoay người đi cũng không muộn. Cần phải biết rằng Hạng Trang là một dũng tướng, nhờ trên người hắn ta mang theo ám khí gì, với khoảng cách mặt sông là hơn ba mươi trượng dù không thể bắn trúng mình, nhưng cũng trở thành sự uy hiếp với mình.

Hạng Trang nào không biết những gì mà Hàn Tín suy nghĩ trong lòng, lập tức ghìm ngựa quay người đi.

Thấy Hạng Trang ghìm ngựa quay người đi rồi, Hàn Tín mới yên lòng, cũng ghìm ngựa chuẩn bị rời đi, ở ngay phía sau, Hạng Trang bỗng nhiên vung tay phải lên, năm ngón tay mở ra đột nhiên nắm chặt lại thành quyền.

Cách hơn trăm bước, thấy động tác tay của Hạng Trang, Tần Tương, Hô Diên đang che ở trước mặt hung hăng ghìm cương ngựa, thúc ngựa đồng thời tránh ra hai bên, hầu như là cùng lúc hai người cùng ghìm ngựa nghiêng người tránh ra, Do Uyên đã sớm ở trên lưng ngựa đứng thẳng lên, bật một tiếng, đủ để kéo cung cứng bấy thạch bật lên.

Bờ tây Tri Hà, Tào Thọ cách Hàn Tín cũng chừng hơn trăm bước thoáng chốc hai mắt tròn tròn, kinh hoàng kêu lên:

- Cẩn thận, Đại vương cẩn thận...

Tiếng nói vừa dứt, Do Uyên đã buông tay.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, trọng tiễn Lang Nha rời khỏi cung cứng nhanh như tia chớp bắn ra ngoài. Cung cứng bấy thạch bắn ra trọng tiễn Lang Nha, tốc độ cực nhanh không thể tưởng tượng được hầu như

ngay lúc đó, trong tiền Lang Nha đã bay vun vút với khoảng cách hơn một trăm năm mươi bước, bắn trúng vào lưng của Hàn Tín.

Thậm chí Hạng Trang cũng không kịp quay đầu lại nhìn, chỉ qua khước mắt thấy một luồng sáng lóe lên, Hàn Tín ở bên kia bờ sông đã kêu lên một tiếng đau đớn, từ trên lưng ngựa rơi xuống đất.

- Đại vương!
- Có thích khách!
- Bảo vệ đại vương!
- Liều mạng với Sở mọi rợ chó chết!

Thấy Hàn Tín ngã xuống, cầm vệ quân Tề cách hơn trăm bước bùng lên, toàn bộ cầm vệ quân Tề nhất loạt giương cung cài tên hướng về phía Hạng Trang tại bên bờ đông sông Tri Hà mà bắn, càng nhiều người như điên cuồng muốn xông ngựa tiến đến muốn cứu Hàn Tín. Túc Vệ Lang Tướng Tào Thợ vừa phi ngựa đến, vừa cài cung bắn tên, rào rào bắn tới xung quanh Hạng Trang.

Hạng Trang vùng hai khuỷu tay lên, dùng sắt bọc bên khuỷu tay liên tục đón đỡ tên của Tào Thợ bắn tới. vừa hứng phần quay đầu gào to:

- Do Uyên mau, mau bắn thêm vài mũi tên nữa, bắn chết Hàn Tín, bắn chết Hàn Tín...

Giờ khắc này, Hạng Trang thật sự muốn phóng ngựa qua sông, sau đó tự tay đoạt cái đầu của Hàn Tín.

Tuy nhiên Hạng Trang cũng ngẫm lại, sông Tri Hà rộng hơn ba mươi trượng, nếu hấn thật sự phóng ngựa qua sông, chỉ sợ cuối cùng rơi vào giữa sông, sau đó bị cầm vệ quân Tề cuốn cuộn bắn tên tới mà trở thành con nhím.

Không cần Hạng Trang nhắc nhở, Do Uyên đã lần thứ hai kéo cung cứng.

Trong khoảnh khắc, Do Uyên lại hướng về phía Hàn Tín đang ngã xuống đất mà bắn tới. Tái bắn cung của Do Uyên thật sự nhanh như gió thổi, với khoảng cách hơn một trăm năm mươi bước, ba mũi tên liên tục đều bắn trúng mục tiêu, tuy nhiên bởi vì Hàn Tín đã ngã xuống đất, hơn nữa chân lại quay về phía bờ đông, bởi vậy hai mũi tên sau chỉ bắn trúng vào bắp đùi của Hàn Tín.

Bắn xong ba mũi tên, tay phải của Do Uyên đã hết lực buông xuống.

Cung cứng bảy thạch không phải dễ đùa giỡn, khắp thiên hạ, có thể kéo được cung cứng bảy thạch tuyệt đối không thể vượt quá hai lần. Ngay cả Do Uyên thể lực hơn người lúc bắn xong ba mũi tên cũng không chịu đựng được nữa, tay của y sợ rằng ngay cả con gà cũng không cầm nổi, hơn nữa chỉ ít trong vòng nửa tháng, hoàn toàn không thể kéo được tên nữa.

378. Chương 377: Thần Tiền Do Uyên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 377: Thần tiền Do Uyên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phủ Hoàng Long chỉ là một đoạn của sông Tri Hà nhưng đã định trước sẽ trở thành di tích được coi trọng trong lịch sử.

Hàn Tín sở dĩ lựa chọn Phủ Hoàng Long gặp mặt Hạng Trang hoàn toàn là bởi vì vùng lân cận phủ Hoàng Long đều là cánh đồng bát ngát, phạm vi nhìn rộng rãi, bất kể là quân Sở hay là quân Tề đều không thể bỏ

trí mai phục tại hai bên bờ sông Tri Hà. Chỉ cần hai bên không bố trí phục binh tại bờ bên kia, sự an toàn của quân chủ hai bên cũng đủ để đảm bảo, chủ yếu là có thể đảm bảo sự an toàn của Hàn Tín.

Giờ Thân vừa qua, Hàn Tín, Hạng Trang đều đích thân mang theo mấy trăm thân kỵ xuất hiện ở hai bên bờ Phủ Hoàng Long.

Lúc này là đầu tháng chín, khí hậu đã chuyển lạnh, ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, chiếu trên mọi người cảm giác ấm áp.

Cách bờ sông khoảng hơn trăm bước, Hạng Trang bỗng nhiên vung tay phải lên.

Tần Tương, Hồ Diên cùng với mấy trăm thân kỵ đi theo sau liền ghì ngựa dừng lại, Do Uyên trà trộn trong binh lính bình thường theo bản năng nheo mắt lại, nhìn về phía Hàn Tín đang ở bên kia bờ sông Tri Hà, dù khoảng cách có chút xa nhưng nếu tại khoảng cách này mà bất ngờ bắn tên lên, thì khả năng bắn trúng Hàn Tín vẫn còn thiếu phân nửa, nếu muốn bắn chết Hàn Tín thì còn khó như lên trời.

Thân binh thân tướng đi theo sau dừng lại, Hạng Trang lại nhẹ nhàng giục ngựa, ô Truy mã lần thứ hai khê tung vó lên, chậm rãi đi về hướng đông sông Tri Hà, hầu như là cùng lúc, Hàn Tín bờ bên kia cũng quát thân kỵ dừng lại còn mình thì đi về hướng tây của sông Tri Hà. Trong tiếng vó ngựa uyển chuyển, hai người hai ngựa rất nhanh đã đi tới bờ sông Tri Hà.

Độ rộng của phủ Hoàng Long thuộc sông Tri Hà chưa tới ba mươi trượng, đứng ở bờ đông sông Tri Hà, Hạng Trang có thể thấy rất rõ, trên người Hàn Tín không hề có bất cứ binh khí gì, càng không mang theo cung tiễn, đương nhiên, Hạng Trang căn bản không lo lắng Hàn Tín mang theo binh khí, chỉ dựa vào chút võ nghệ con con của Hàn Tín, nếu muốn bắn chết Hạng Trang căn bản là si tâm vọng tưởng.

Hàn Tín cũng thấy rất rõ, Hạng Trang bên kia bờ sông cũng không hề mang theo bất cứ binh khí gì.

Lập tức Hàn Tín vái chào, nói:

- Sở vương quả nhiên là người tín nghĩa, quả nhân vô cùng vui mừng.

Hạng Trang mỉm cười, chấp tay nói:

- Tề vương quả nhiên là phong thái hơn người, không hổ với danh tiếng thiên tài binh gia.

- Thiên tài binh gia? Sở vương quá khen.

Hàn Tín lãnh đạm cười cười, lại nói:

- Nếu có thể, quả nhân thật muốn cùng Sở vương trở thành chi giao tâm đầu ý hợp, đáng tiếc tạo hóa trêu người, cho nên việc người ta cùng gặp nhau trên chiến trường, lại càng tiếc nuối.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Hàn Tín đã phát hiện, Hạng Trang không phải là kẻ lỗ mãng hữu dũng vô mưu.

Xem ra nếu muốn tại sông Tri Hà tái hiện trò hay nhấn chìm quân Sở, quả thật là cực khó.

- Tề vương, kỳ thực chúng ta hoàn toàn có cơ hội trở thành chi giao tâm đầu ý hợp.

ánh mắt Hạng Trang sắc bén như dao, nhìn chăm chú vào mắt Hàn Tín, từng câu từng chữ mà nói:

- Chỉ cần Tề vương bỏ mọi ân oán năm xưa xuống, đem mười quận đất Tề nhập vào đại Sở, thì quả nhân có thể đảm bảo cùng người cùng chung thiên hạ, từ nay về sau hai họ Hạng Hàn thay nhau làm vương, vĩnh viễn là huynh đệ.

Trên mặt Hàn Tín thoáng chốc hiện lên tia giận giữ, tuy nhiên rất nhanh ông ta đã kìm nén xuống.

Đến đây, Hàn Tín đã cơ bản có thể khẳng định, Hạng Trang là một đối thủ trí dũng vẹn toàn.

- Người ta nói Sở vương không những có võ công trác tuyệt, miệng lưỡi càng giỏi hơn, hôm nay rốt cuộc quả nhân đã được lĩnh giáo.

Hàn Tín cười lạnh, gay gắt phản kích lại:

- Những lời này, cũng là những lời mà quả nhân muốn nói với người, nếu Sở vương người đem Ba Thục, Kinh Tương cùng với Giang Đông nhập vào đại Tề, thì quả nhân có thể cùng người cùng nhau xưng Cô.

(Cô: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến).

- Ha ha.

Hạng Trang ngửa mặt lên trời cười ha hả, lại nói:

- Tề vương, ở đây phong cảnh không tệ.

- Phong cảnh không tệ?

Con người Hàn Tín chợt lóe sáng, ngữ khí trở nên lạnh lẽo:

- Nhưng cái quả nhân nhìn thấy chỉ là thành trì bị thiêu hủy, ruộng đồng bị giẫm đạp, bách tính vô tội trôi giạt khắp nơi, tại sao lại nói phong cảnh không tệ?

- Quả nhân dường như cũng thấy đất Triệu khói nổi khắp nơi, bách tính lang thang?

Hạng Trang phản lại:

- Tề vương, những gì hai ta cùng gây ra không hề kém nhau, thì không được công kích nhau, cái này gọi là đại ca đừng nói nhị ca.

Hàn Tín nghe vậy cứng họng, rồi lập tức lại cười lạnh, nói:

- Được rồi, những cái này không nhắc lại nữa, hiện tại quả nhân đã rút binh về nước, có phải quý quân cũng nên rời khỏi nước Tề? Chỉ cần Sở vương người lui binh, quả nhân tuyệt đối không gây khó dễ, ngoại trừ cho phép qua các trạm kiểm soát, còn dâng tặng lương thảo cho đại quân Sở!

Hàn Tín cũng không cho rằng Hạng Trang sẽ tiếp nhận ý tốt của mình, chỉ là, nếu Hạng Trang có thể tiếp nhận, như vậy là hay nhất.

Hàn Tín biết rất rõ, bắt đầu từ giờ khắc này, trận đấu quyết tử của mình và Hạng Trang đã bắt đầu rồi, ông ta tuyệt đối không để quân Sở trốn thoát khỏi đất Tề, lại càng không để Hạng Trang sống sót quay trở về Giang Đông!

- Ha hả, ý tốt của Tề vương quả nhân xin nhận.

Hạng Trang mỉm cười nói:

- Đến đất Tề, quả nhân đã quấy rối nhiều lương thực, thật sự là đã làm phiền đến người, nhưng, nếu quý quân có thể lui về sau mười dặm, cho phép quân ta tại phủ Hoàng Long bắc cầu, để đại quân ta qua sông về phía Nam, thì vô cùng cảm kích.

Lúc này, quân Sở đang đứng song song cùng với quân Tề cách sông Tri Hà, đường đi phía đông bến Duy Thủy, Giao Thủy, lại từ Giao Thủy, Lang Tà hành quân lui về Hoài Nam đã sớm được xác định trước, sở dĩ Hạng Trang nói bắc cầu với Hàn Tín tại phủ Hoàng Long đơn giản là muốn làm xáo trộn tai mắt của Hàn Tín, dùng kế dương đông kích tây, tạo cơ hội cho quân Sở từ phía đông bến Duy Thủy, giành về mặt thời gian.

- Dễ bàn thôi.

Hàn Tín mỉm cười, trong lòng cũng cười nhạt, bắc cầu qua sông tại phủ Hoàng Long? Chính là chút tài mọn dương đông kích tây mà dám khoe khoang trước mặt quả nhân ư?

Trong lúc Hạng Trang với Hàn Tín nói qua lại, mấy trăm thân kỵ của hắn đang lặng lẽ chờ đợi cách hơn trăm bước.

Trong đám người, Do Uyên tay nắm chặt cung cứng, tay phải rất nhanh lấy trọng tiễn Lang Nha, lòng bàn tay đã đầm mồ hôi lạnh.

Do Uyên từ lúc năm tuổi đã được mẹ đốc thúc bắt học bắn cung, mười ba tuổi một mình tiến vào rừng rậm núi sâu để săn bắn. Mười lăm tuổi săn giết được một con mãnh hổ, mười bảy tuổi hoàn thành bách phát bách trúng, kỳ tài bắn cung tinh tuyệt có thể nói là thiên hạ vô song. Bằng không, tại Cửu Nguyên thì y đã không vượt qua được tài bắn cung của Cao Sơ.

Thế nhưng hiện tại, quả thật Do Uyên có chút căng thẳng.

Bởi vì lần này, y muốn bắn chết không phải là sói, cũng không phải là hổ, mà là Đại binh gia Hàn Tín đương thời! Vừa nghĩ đến việc hôm nay rất có khả năng Hàn Tín sẽ chết trong tiễn của mình, Do Uyên liền cảm thấy hưng phấn không gì sánh được. Thế nhưng, nhờ mình thất thủ, vậy thì Do Uyên này sẽ trở thành người bị ngàn người lên án, đây là cơ hội tốt nhất để săn giết Hàn Tín, và rất có thể đó chỉ là cơ hội duy nhất.

Hít mấy hơi thở thật sâu, Do Uyên cố gắng khống chế nhịp đập nhanh của con tim, đồng thời tự nói với bản thân, tài bắn cung của Do Uyên là thiên hạ đệ nhất, Hàn Tín, chết chắc rồi!

Nửa canh giờ qua rất nhanh, Hàn Tín và Hạng Trang đều nghĩ thời gian đã không còn sớm nữa.

Hạng Trang chấp tay trước, nói với Hàn Tín:

- Tề vương, nếu không thì ngày hôm nay kết thúc tại đây?

- Cũng được, vậy thì ngày khác nói sau.

Hàn Tín mỉm cười, nhưng người không hề nhúc nhích, cái gọi là phòng người không thể phòng tâm, chỉ chờ Hạng Trang xoay người đi, thì ông ta mới xoay người đi cũng không muộn. Cần phải biết rằng Hạng Trang là một dũng tướng, nhờ trên người hắn ta mang theo ám khí gì, với khoảng cách mặt sông là hơn ba mươi trượng dù không thể bắn trúng mình, nhưng cũng trở thành sự uy hiếp với mình.

Hạng Trang nào không biết những gì mà Hàn Tín suy nghĩ trong lòng, lập tức ghìm ngựa quay người đi.

Thấy Hạng Trang ghìm ngựa quay người đi rồi, Hàn Tín mới yên lòng, cũng ghìm ngựa chuẩn bị rời đi, ở ngay phía sau, Hạng Trang bỗng nhiên vung tay phải lên, năm ngón tay mở ra đột nhiên nắm chặt lại thành quyền.

Cách hơn trăm bước, thấy động tác tay của Hạng Trang, Tấn Tương, Hô Diên đang che ở trước mặt hung hăng ghìm cương ngựa, thúc ngựa đồng thời tránh ra hai bên, hầu như là cùng lúc hai người cùng ghìm ngựa nghiêng người tránh ra, Do Uyên đã sớm ở trên lưng ngựa đứng thẳng lên, bật một tiếng, đủ để kéo cung cứng bầy thạch bật lên.

Bờ tây Tri Hà, Tào Thọ cách Hàn Tín cũng chừng hơn trăm bước thoáng chốc hai mắt tròn tròn, kinh hoàng kêu lên:

- Cẩn thận, Đại vương cẩn thận...

Tiếng nói vừa dứt, Do Uyên đã buông tay.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, trọng tiễn Lang Nha rời khỏi cung cứng nhanh như tia chớp bắn ra ngoài. Cung cứng bầy thạch bắn ra trọng tiễn Lang Nha, tốc độ cực nhanh không thể tưởng tượng được hầu như ngay lúc đó, trọng tiễn Lang Nha đã bay vun vút với khoảng cách hơn một trăm năm mươi bước, bắn trúng vào lưng của Hàn Tín.

Thậm chí Hạng Trang cũng không kịp quay đầu lại nhìn, chỉ qua khóe mắt thấy một luồng sáng lóe lên, Hàn Tín ở bên kia bờ sông đã kêu lên một tiếng đau đớn, từ trên lưng ngựa rơi xuống đất.

- Đại vương!

- Có thích khách!

- Bảo vệ đại vương!

- Liều mạng với Sở mọi rợ chó chết!

Thấy Hàn Tín ngã xuống, cầm vệ quân Tề cách hơn trăm bước bùng lên, toàn bộ cầm vệ quân Tề nhất loạt giương cung cài tên hướng về phía Hạng Trang tại bên bờ đông sông Tri Hà mà bắn, càng nhiều người như điên cuồng muốn xông ngựa tiến đến muốn cứu Hàn Tín. Túc Vệ Lang Tướng Tào Thợ vừa phi ngựa đến, vừa cài cung bắn tên, rào rào bắn tới xung quanh Hạng Trang.

Hạng Trang vung hai khuỷu tay lên, dùng sắt bọc bên khuỷu tay liên tục đón đỡ tên của Tào Thợ bắn tới, vừa hưng phấn quay đầu gào to:

- Do Uyên mau, mau bắn thêm vài mũi tên nữa, bắn chết Hàn Tín, bắn chết Hàn Tín...

Giờ khắc này, Hạng Trang thật sự muốn phóng ngựa qua sông, sau đó tự tay đoạt cái đầu của Hàn Tín.

Tuy nhiên Hạng Trang cũng ngẫm lại, sông Tri Hà rộng hơn ba mươi trượng, nếu hắn thật sự phóng ngựa qua sông, chỉ sợ cuối cùng rơi vào giữa sông, sau đó bị cầm vệ quân Tề cuốn cuộn bắn tên tới mà trở thành con nhím.

Không cần Hạng Trang nhắc nhở, Do Uyên đã lần thứ hai kéo cung cứng.

Trong khoảnh khắc, Do Uyên lại hướng về phía Hàn Tín đang ngã xuống đất mà bắn tới. Tái bắn cung của Do Uyên thật sự nhanh như gió thổi, với khoảng cách hơn một trăm năm mươi bước, ba mũi tên liên tục đều bắn trúng mục tiêu, tuy nhiên bởi vì Hàn Tín đã ngã xuống đất, hơn nữa chân lại quay về phía bờ đông, bởi vậy hai mũi tên sau chỉ bắn trúng vào bắp đùi của Hàn Tín.

Bắn xong ba mũi tên, tay phải của Do Uyên đã hết lực buông xuống.

Cung cứng bảy thạch không phải dễ đùa giỡn, khắp thiên hạ, có thể kéo được cung cứng bảy thạch tuyệt đối không thể vượt quá hai lần. Ngay cả Do Uyên thể lực hơn người lúc bắn xong ba mũi tên cũng không chịu đựng được nữa, tay của y sợ rằng ngay cả con gà cũng không cầm nổi, hơn nữa chí ít trong vòng nửa tháng, hoàn toàn không thể kéo được tên nữa.

379. Chương 378: Có Thể Về Trời Bất Cứ Lúc Nào?

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 378: Có thể về trời bất cứ lúc nào?

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sớm đã qua giờ tý nửa đêm, trong lều vương của Hàn Tín vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Bên ngoài cửa lều, Trình Hắc, Triệu Tịch, Hứa Chương, Lã Khanh cùng mấy chục viên đại tướng quân Tề vẻ mặt tất cả đều nôn nóng, một đám người tay cầm ẩn kiếm đang đi qua đi lại, nét mặt Lâu Kính tràn ngập vẻ lo lắng, mấy viên thái y ở trong đại trường đã hai canh giờ, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa thấy ai đi ra, Đại Vương lần này thực sự khó qua khỏi sao?

Bỗng nhiên từ phía xa xa có tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, mọi người vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy công tử Hàn Hạp dưới sự vây quanh của đội cầm vệ vội vàng đi tới, đi theo phía sau Hàn Hạp còn có một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dạng có vài điểm rất giống Hàn Hạp, tuy nhiên nhìn qua có vẻ có chút chất phác.

Lâu Kính cùng với Trình Hắc và các chư tướng vội vàng chấp tay thi lễ:

- Chúng thần tham kiến hai vị công tử.

Thì ra thiếu niên đó là Hàn Hám người con cả của Hàn Tín, đối mặt với Lâu Kính cùng với Trình Hắc và các chư tướng, Hàn Hám vội vàng đáp lễ, Hàn Hạp thì sốt ruột khua tay, quát:

- Tránh ra, bản công tử muốn gặp phụ vương!

- Công tử không thể.

Lâu Kính vội la lên:

- Thái y đang cứu chữa Đại Vương, lúc này không nên quấy rầy.

Hàn Hạp tuy rằng nhỏ tuổi nhưng lại rất có chủ kiến, lập tức nhíu đầu mày, không nhẫn nại, nói:

- Á tướng, đừng để bản công tử nhắc lại lần thứ hai, bây giờ xin mời ngài tránh ra!

Lâu Kính nét mặt lộ vẻ khó xử, Hàn Hám tiến lại gần khuyên Hàn Hạp:

- Nhị đệ, chúng ta hãy nghe lời Á tướng đi.

- Câm miệng!

Hàn Hạp không khách khí mà răn dạy Hàn Hám nói:

- Người hiểu cái gì? Không chừng đây là lần cuối chúng ta gặp mặt phụ vương, mau vào đi thôi không thì sẽ muộn mất.

Hàn Hám lộ nét mặt xấu hổ, không dám nói thêm gì nữa.

Đúng lúc tranh chấp chưa xong, Túc vệ Lang tướng Tào Thọ bỗng nhiên vén rèm ra, trầm giọng nói:

- Đại vương đã tỉnh, Á tướng, bốn vị tướng quân và cùng hai vị công tử theo mặt tướng vào trước.

- Đại vương đã tỉnh?

- Trời thương, Đại vương cuối cùng đã tỉnh!

- Ta đã sớm nói rồi, chắc chắn Đại vương không sao.

Mọi người nghe vậy bỗng nhiên cảm thấy nhẹ lòng, Hàn Hạp sớm đã vén rèm vào lều lớn, Hàn Hám, Lâu Kính cùng với bốn vị tướng Trình Hắc cũng đều vén rèm đi vào lều lớn.

Hàn Tín lúc này đang dựa vào đệm êm để nghỉ ngơi, người tuy rằng tỉnh, nhưng sắc mặt nhợt nhạt, hơn nữa trong vẻ trắng bệch lại mơ hồ lộ ra một tia màu xanh đen, Lâu Kính cũng thông thạo y đạo, thấy tình hình như vậy trong lòng bỗng nhiên suy sụp, trong sắc mặt nhợt nhạt của Đại vương lại hiện ra tia màu xanh đen, rõ ràng không phải là tình huống tốt, mũi tên tẩm kịch độc đã đi vào phủ tạng.

-Phụ vương!

Hàn Hạp đau thương hét một tiếng, ngã lăn xuống đất quỳ xuống trước giường Hàn Tín, Hàn Hám ngăn người cũng quỳ trước giường theo Hàn Hạp, tuy nhiên hắn không giống như Hàn Hạp nghẹn ngào khóc lóc, nhưng nhìn trong ánh mắt hắn vẫn toát lên sự tôn kính Hàn Tín, và tình cảm yêu thương của người con với cha mẹ.

- Hạp nhi đừng khóc, mau đứng lên đi.

Hàn Tín hướng về phía Hàn Hạp cố gượng tỏ vẻ tươi cười, rồi hướng về Hàn Hám nói:

- Còn Hám nhi, con cũng đứng lên đi, đừng quỳ .

Hàn Hám vâng một tiếng rồi đứng dậy.

Hàn Hạp không đứng dậy, vẫn quỳ như trước rồi quay đầu lại hỏi một viên thái y lớn tuổi nhất:

- Lão Công Dương, thương thế của phụ vương như thế nào?

Lâu Kính cùng với Trình Hắc và chư tướng lộ nét mặt quan tâm, bọn họ cũng nóng lòng muốn biết.

Lão thái y được gọi là Công Dương trầm ngâm suy nghĩ một lát, nói:

- Đại vương bị tổn thương ba chỗ, lưng, bên trái hông cùng với chân trái, trước tiên nói về bên trái hông cùng với chân trái, thích khách sử dụng cây cung cứng có sức mạnh rất lớn, xương đùi bên trái của Đại vương toàn bộ bị chặt đứt, bên trái xương hông cũng bị vỡ nát, cho nên, có lẽ, có lẽ ...

- Lão Công Dương.

Hàn Tín cau mày, sốt ruột nói:

- Cứ nói đừng ngại.

Công Dương thái y thở dài, hạ giọng nói:

- Nói cách khác, dù cho Đại vương có thể bảo toàn tính mạng, thì từ nay về sau cũng không có khả năng đứng lên được, hơn nữa, mỗi khi trời mưa, vết thương còn có thể đau đớn không chịu nổi.

Hàn Tín im lặng không nói gì, Hàn Hạp thì vội vàng hỏi:

- Như vậy tính mạng của phụ vương có thể bảo toàn không?

Công Dương thái y im lặng không nói, Hàn Hám, Hàn Hạp, Lâu Kính cùng với Trình Hắc và bốn vị tướng lập tức thay đổi sắc mặt.

Hàn Tín thần sắc bình thường, thản nhiên nói:

- Lão Đông Dương, quả nhân cưỡi ngựa chinh chiến cả đời, từ lâu đã nhìn quen sinh tử, cho nên, có cái gì nói người cứ việc nói thẳng, quả nhân chịu đựng được, càng sẽ không trách tội cho người.

-Như vậy, lão thần nói thẳng.

Công Dương thái y gật đầu, nói tiếp:

- Xương chân trái cùng với xương bên hông trái của Đại vương đã bị mũi tên bắn nát, máu đã ngấm vào xương tủy, hơn nữa trên mũi tên đã tẩm kịch độc, bây giờ độc tính cũng đã hòa vào trong máu, và đã khuếch tán tới bên trong lục phủ ngũ tạng.

Dừng một chút, Công Dương thái y nói tiếp:

- Trên mũi tên tẩm kịch độc cực mạnh, lão thần đã có phương pháp chữa trị, nhưng máu độc ngấm vào xương tủy thì hạ thần không còn cách chữa trị, cho nên chỉ nghe theo mệnh trời, trong vòng bảy ngày tiếp theo, nếu Đại vương không bị sốt, có lẽ còn có một chút cơ hội sống, nếu bị sốt, như vậy lão thần cũng bó tay không còn cách chữa trị.

Hàn Tín nói:

- Nói như vậy, cơ hội sống của quả nhân chỉ còn một nửa?

Công Dương thái y không dám nhìn Hàn Tín, chỉ yên lặng mà gật đầu.

Hàn Tín nở một nụ cười, nhìn mọi người xung quanh nói:

- Thăng nhãi Hạng Trang đã toan tính trăm phương ngàn kế để đưa quả nhân vào chỗ chết, quả nhân vẫn còn một nửa cơ hội sống, đã là may mắn rồi, ha ha.

Công Dương thái y gật đầu, thấp giọng nói:

- Đại vương, vừa rồi khoét thịt cạo xương lấy chất độc ra, người đã chảy rất nhiều máu, thân thể suy yếu, không nên nói nhiều, hay là ngủ một lúc đi.

- Uhm, đúng là quả nhân có chút mệt mỏi.

Hàn Tín nhẹ nhàng gật đầu, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Công Dương thái y nhìn về phía Lâu Kính cùng với Trình Hắc, Lâu Kính cùng với đám người đi theo Công Dương thái y ra lều lớn, Hàn Hám cùng với Hàn Hạp không ra theo, vẫn hầu hạ bên giường Hàn Tín.

Trở ra lều lớn, Lâu Kính kéo Công Dương thái y đến chỗ yên tĩnh, Trình Hắc cũng theo lên.

Lâu Kính nhìn xung quanh, thấy ngoài mình và Trình Hắc không còn ai, mới nói:

- Công Dương thái y, có phải người còn điều gì chưa nói hết?

Công Dương thái y nét mặt cứng lại gật đầu, buồn bã nói:

- Ất tướng, nếu chỉ có chân trái cùng với bên hông trái trúng tên, thì Đại vương còn hơn nửa cơ hội sống, nhưng xin thứ cho lão phu nói thẳng, so với mũi tên ở chính giữa lưng, hai mũi tên ở chân trái và hông trái của Đại vương không là gì cái gì.

Lâu Kính sắc mặt thay đổi, vội la lên:

- Lão Công Dương, người nói lời này có ý gì?

Trình Hắc tay cầm bối giáp giơ lên, chính bối giáp này chính là áo giáp bảo vệ lúc trước Hàn Tín mặc ở bên trong áo khoác, vị trí chỗ hiểm ở lưng được bảo vệ bằng một gương đồng, cho tới bây giờ, mũi tên của Lang Nha vẫn còn cắm trên gương đồng, ở giữa vị trí bị trúng tên, bên trong gương đồng hộ tâm đã bị chòi ra nhọn hoắt nhưng vẫn chưa bị mũi tên bắn xuyên qua.

Lập tức Trình Hắc nói:

- Tuy rằng mũi tên bắn trúng lưng Đại vương, nhưng được gương đồng bảo vệ chặn lại, như vậy tại sao lão thái y lại nói mũi tên này càng trí mạng hơn so với mũi tên bên chân trái và bên hông phải của Đại vương?

Công Dương thái y chỉ vào chỗ đầu nhọn mũi tên trên gương đồng bảo vệ, thở dài:

- Nhìn chỗ đầu nhọn này? Một mũi tên này thích khách bắn trúng lưng Đại vương dù không thể xuyên qua gương đồng bảo vệ nhưng vẫn tạo thành vết thương cho Đại vương không thể xoay chuyển được, tâm mạch của Đại vương đã bị tổn thương nặng, sau này nếu gặp bất cứ chuyện gì làm bản thân dao động, thì sẽ, thì sẽ ...

Lâu Kính nghe vậy nghiêm nghị, mặc dù lão Công Dương ấp úng không nói rõ, nhưng lời nói của lão Công Dương ai nghe thấy cũng đều đoán được, đúng là nếu như Đại vương cảm xúc có chút gì bị dao động thì ngay lập tức tim mạch sẽ bị đứt thành từng khúc, bị mất mạng tại chỗ! Thế nhưng, là một con người, ai có thể không dao động cảm xúc? Phải chăng là nói, Đại vương có thể về trời bất cứ lúc nào?!

Bờ phía đông sông Tri Hà, đại doanh quân Sở.

Ngay lúc này, trong lòng Hạng Trang có chút đấu tranh, mũi tên thứ nhất của Do Uyên đích thực bắn trúng lưng Hàn Tín, đến lúc Hàn Tín ngã ngựa, mũi tên đó vẫn còn cắm trên lưng Hàn Tín, còn hai mũi tên nối tiếp sau, cũng đích thực bắn trúng người Hàn Tín, tất cả ba mũi tên đều tẩm kịch độc, Hàn Tín còn có thể sống không?

Tuy nhiên, không có tin chính xác báo về, Hạng Trang cũng không dám phán đoán tùy tiện.

Nếu Hàn Tín không chết, không có gì phải suy nghĩ nhiều, trực tiếp dựa theo kế hoạch đã định ra sẵn đi về đông qua Duy Thủy, lại qua Giao Thủy, sau đó dọc theo bờ biển qua Giao Đông, qua Lang Tà, Đông Hải rồi trở về Giang Đông. Nhưng nếu Hàn Tín đã chết, thì quân Tề như rắn mất đầu, bây giờ chính là thời cơ ngàn năm có một, hành động thỏa đáng có thể tiêu diệt nước Tề!

Nói thực ra, trước đó khi thiết lập kế hoạch ám sát Hàn Tín, Hạng Trang cũng không nghĩ sẽ xảy ra tình hình như này!

Nhưng bây giờ, thời cơ đã xuất hiện thật sự, khi thời cơ xuất hiện, Hạng Trang nhất định sẽ không nhân từ nương tay, bây giờ có thể tiêu diệt nước Tề, vì sao phải chờ tới sau này?

Chắp hai tay sau lưng bước đi thong thả trong doanh trại hơn nửa ngày, Hạng Trang bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương, nếu Hàn Tín đã chết, người nói đây có phải là một cơ hội không?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, đáp:

- Phải

Dừng lại một chút, Bách Lý Hiền đang quỳ gối liền đứng dậy, nói:

- Nếu Hàn Tín chết, một trăm ngàn quân Tề bên bờ phía tây sông Tri Hà sẽ rơi vào cảnh rối loạn, Lâu Kính tuy là tài giỏi, lại chưa chắc có thể nói được Trình Hắc, Triệu Tịch và tướng già quân Tề, Hàn Tín còn có hai con trai, đứa con cả Hàn Hám yếu đuối không có tài cán gì, con thứ Hàn Hạp thì nhỏ tuổi, đều không thể đảm đương được !

- Còn nữa.

Hạng Trang nói tiếp:

- Nền móng nước Tề không vững chắc, Hàn Tín còn sống, thế lực khắp nơi ngấm chờ thời cơ, một khi Hàn Tín chết, thế lực khắp nơi mà nhất là thế lực họ Điền còn sót lại chắc chắn sẽ thừa cơ dựng lên, Tiết Âu đang lĩnh binh tại đất Lương không chừng cũng sẽ tự lập binh lính, như thế, nước Tề ngay lập tức sẽ sụp đổ.

- Nhưng ...

Bách Lý Hiền nói tiếp:

- Nếu Hàn Tín không chết, thì tất cả có thể không xảy ra!

- Đúng vậy, nếu Hàn Tín không chết, như vậy tất cả chỉ là ảo tưởng.

Hạng Trang gật đầu chấp nhận, nói tiếp:

- Hơn nữa, quả nhân cũng lo lắng Hàn Tín sẽ giả chết, lừa chúng ta mắc mưu.

Bách Lý Hiền nói:

- Đúng vậy, Hàn Tín dụng binh như thần, không thể không đề phòng.

380. Chương 379: Giả Chết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 379: Giả chết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sáng sớm hôm sau, tướng quốc Vương Lăng đang ở Lâm Tri chủ trì quốc sự cũng đi tới trong doanh. Lâu Kính, Vương Lăng cùng đi tới trước vương trướng của Hàn Tín, thì Hàn Tín vừa tỉnh, Túc vệ Lang tướng Tào Thọ không ngăn lại, để hai người cùng đi vào lều lớn.

Trong lều lớn, con trai thứ Hàn Hạp đang bón cháo cho Hàn Tín ăn, con trai cả Hàn Hám đang lẳng lặng đứng đó.

Vương Lăng, Lâu Kính chấp tay chào, Hàn Tín chỉ khẽ gật đầu đáp lễ, dùng ánh mắt ra hiệu hai người ngồi xuống, nhưng hai người đều có tâm tư mà ngồi xuống, đều không tự chủ đi tới trước sạp nơi Hàn Tín nằm.

Đợi Hàn Tín ăn cháo xong, Lâu Kính hỏi Công Dương thái y bên cạnh:

- Lão thái y, tình hình đại vương sao rồi?

Công Dương thái y lấy khăn đắp xuống chậu nước, lại vắt khô, sau đó đặt lên trán Hàn Tín, rồi mới quay lại trả lời Lâu Kính:

- Á Tướng, tình hình Đại vương tốt rồi, vẫn chưa sốt.

- A, thật tốt quá.

Lâu Kính thở phào nhẹ nhõm.

- Không sốt là tốt rồi.

Tạm thời không sốt, tức là có nghĩa đại vương đã qua ngày đầu tiên, chỉ cần chín ngày tiếp theo mà đại vương không bị sốt, vậy thì tính mạng của đại vương coi như là được giữ lại, đương nhiên, điều này cũng phải có điều kiện tiên quyết, đó chính là trong chín ngày này không được có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, đặc biệt là không để đại vương bị kích động, nếu không rất có khả năng đại vương sẽ băng hà!

Vương Lăng quan tâm hỏi:

- Đại vương, điều kiện trong doanh đơn sơ, hay là về cung điều dưỡng được không?

- Không, tạm thời không thể về cung.

Hàn Tín khẽ lắc đầu, nói tiếp:

- Nếu lúc này quả nhân về cung, chẳng phải là nói cho Hạng Trang biết, quả nhân bị trọng thương? Hạng Trang sẽ chịu dễ yên hay sao? Đến lúc đó, quân Sở chắc chắn sẽ đem toàn bộ nước Tề cuốn vào một trận long trời lở đất, quả nhân lại bị bệnh, làm sao ngăn cản được?

Lâu Kính khẽ thở dài, Đại vương dụng binh như thần, mãi mãi không ai có thể sánh bằng. Thế nhưng ngoại trừ Đại vương ra, toàn bộ nước Tề không tìm ra được ai đảm đương nổi. Thượng tướng quân Tào Tham cũng được coi như là danh tướng, đáng tiếc đã qua đời tại Hoài Nam, thứ tướng quân Tiết Âu cũng được coi là tướng già sa trường, lúc này lại đang lĩnh binh tại đất Lương xa xôi.

Hơn nữa, dù có Tiết Âu ở đây, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Hạng Trang, so sánh với nhân tài đồng đúc của hai nước Sở Hán thì nhân tài của nước Tề thật đúng là yếu hơn hẳn. Mấy tháng trước tuy rằng Đại vương ban chiếu cầu người tài, nhưng những nhân tài đáp ứng lời mời đó không có mấy. Những đại tài như là Tắt Thư nước Sở hay là Bạch Mặc nước Hán lại càng không hề có.

Cho nên, như lời Đại vương nói, hiện tại nước Tề vô cùng nguy hiểm, một khi Hạng Trang biết Hàn Tín bị trọng thương, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể về trời, thì Hạng Trang sao có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy? Cho đến lúc này, nước Tề dù chưa đến mức là nước bị diệt, chỉ sợ cũng chưa từng gặp qua kiếp hạn như này, từ nay về sau nguyên khí bị tổn thương nặng.

Hàn Tín dừng lại một chút, trầm tĩnh nói:

- Tướng quốc, Á tướng, quả nhân muốn giả chết.

- Giả chết?

Vương Lăng chau mày, không đồng ý, nói:

- Đại vương, sợ là không thuận lợi?

Trong lòng Lâu Kính cũng khẽ lay động, giả chết cũng có thể được coi là kế hay, nếu có hiệu quả, vậy thì Hạng Trang và mấy vạn tinh kỵ dưới trướng của hắn toàn bộ dù không đắc thủ thì ít nhất cũng khiến cho Hạng Trang và quân Sở kinh sợ mà rút lui, giữ được đất Tề yên bình! Chỉ là, hiện tại sức khỏe Đại vương còn có thể chịu đựng được cú xóc nảy này hay không?

- Vậy thì định rồi nhé.

Hàn Tín thở hỗn hển, căn dặn Tào Thọ:

- Tào Thọ, đi gọi bốn vị tướng quân Trình Hắc, Triệu Tịch, Lữ Khanh, Hứa Chương mời vào đây.

- Vâng!

Tào Thọ lĩnh mệnh đi.

Hàn Tín lại nói với Lâu Kính:

- Quốc tướng, Á Tướng, đợi chút nữa thì công bố tin tức quả nhân đã chết cho các tướng sĩ biết.

- Hả?

Vương Lăng giật mình, nói:

- Đại vương, đến lúc này, chỉ sợ toàn bộ đại doanh sẽ lập tức rơi vào sự hỗn loạn?
- Nếu đại doanh không rối loạn, thì làm sao mà gạt được Hạng Trang?

Khóe miệng Hàn Tín hiện lên ý cười mờ nhạt, trầm tĩnh nói:

- Tuy nhiên tướng quốc cũng không cần quá lo lắng, quả nhân có cách để ngăn sự rối loạn lại, càng khiến cho tướng sĩ khôi phục lại ý chí chiến đấu. Trận chiến ấy, quả nhân đã tính sai một lần, không thể tính sai lần thứ hai.

Gặp mặt Hạng Trang lại Phủ Hoàng Long, đúng thật là sai lầm của Hàn Tín.

Hàn Tín ngàn vạn lần không ngờ trong quân Sở lại có một thần xạ thủ đáng sợ như vậy, cách hơn một trăm bước mà có thể bắn trúng mục tiêu di động. Nếu không phải nhờ miếng bảo hộ tâm, lúc này Hàn Tín đã sớm thân lạnh từ lâu rồi! Lần này tính sai và cũng là lần duy nhất của Hàn Tín trong bao nhiêu năm qua, nhưng không thể có lần thứ hai.

- Vâng!

Vương Lăng bất đắc dĩ đành phải vâng lời. Khi bốn viên tướng Trình Hắc, Triệu Tịch, Lữ Khanh, Hứa Chương đi vào lều vương của Hàn Tín, Hàn Tín căn dặn từng người, lại để Vương Lăng, Lâu Kính đi ra công bố tin người chết, đồng thời trong lều lớn của Hàn Tín cũng vang lên tiếng gào khóc của công tử Hàn Hám, công tử Hàn Hạp.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ đại doanh quân Tề đều rơi vào trong sự rối loạn, ngàn vạn tướng sĩ quân Tề chạy lung tung, thái độ thê lương như cha mẹ chết....

Từ lúc gặp mặt ở Phủ Hoàng Long, Hạng Trang vẫn phái thám báo kỵ binh nghiêm mật theo dõi động tĩnh đại doanh quân Tề.

Đã qua giờ Thìn, Hô Diên gần như là lộn nhào chạy tới hành dinh, hưng phấn vô cùng bẩm báo với Hạng Trang:

- Đại vương, đại doanh quân Tề đang hỗn loạn, có vẻ Hàn Tín đã chết thật rồi!

Hô Diên vừa dứt lời, toàn bộ Hành Dinh lập tức nổ tung tiếng cười.

Bách Lý Mậu tiến lên hung hăng đâm vào ngực Do Uyên một quyền, cười nói:

- Tử Xuyên, ngươi đã lập công to rồi!
- May mắn, đó chỉ là may mắn.

Do Uyên vô đầu cười ngây ngô. Bắn chết Hàn Tín thật đúng là công lớn, chỉ bằng vào chiến công này, Do Uyên có thể được phong hầu, ngoại trừ phủ đệ, thực ấp, còn có kiêu thê mỹ thiếp. Nghĩ tới đây, mồm miệng Do Uyên tức thì ngoác tới tận mang tai.

Tấn Tương, Hô Diên cũng hâm mộ không ngớt. Cung cứng thất thạch bọn họ cũng có thể kéo giường được, nhưng để bắn trúng mục tiêu di động cách một trăm năm mươi bước, cũng là hết sức khó khăn. Đất Sở thiện xạ ngàn vạn, nhưng có thể giường cung thất thạch bắn trúng mục tiêu di động cách hơn một trăm năm mươi bước thì ngoại trừ Do Uyên ra thì sợ là cũng chỉ có Cao Sơ tướng quân mà thôi.

Hạng Trang cảm thấy có chút bất thường, lập tức hướng về Bách Lý Hiên, nói:

- Tử Lương, đi xem một chút.

Lập tức Tấn Tương, Hô Diên chọn hai nghìn Vũ Lâm Vệ che chở cho Hạng Trang, Bách Lý Hiên đi tới ngọn núi nhỏ ở phía đông bờ sông Tri Hà. Đứng ở trên ngọn núi nhỏ nhìn về phía tây Cao Lâm, vừa lúc có thể thấy toàn bộ đại doanh quân Tề, giờ này khắc này, đại doanh quân Tề quả thật là đang trong sự rối loạn, thật sự nếu không ngăn cản, bất cứ lúc nào cũng có người muốn xông vào doanh khuê gào.

Nhìn đại doanh quân Tề loạn xạ bát nháo, Hô Diên liêm liêm môi, khẽ nói với Tấn Tương đứng bên cạnh:

- Tấn Tương, lúc này nếu chúng ta vượt qua Tri Hà giết chúng, đại quân nước Tề chắc chắn xong rồi.

Tấn Tương gật đầu, cũng nói:

- Ủ, hiện tại đúng là cơ hội tốt.

Hạng Trang vịn vào cột nhìn chăm chú chốc lát, nói với Bách Lý Hiền;

- Đây có thể là bẫy rập không?

Bách Lý Hiền nghe vậy buông quạt lông xuống, nói:

- Tình hình kia không giống như là giả.

Hạng Trang chau mày lại, tựa như lời Bách Lý Hiền nói, tình hình của đại doanh quân Tề đối diện quả thật là không giống như giả, mức độ hỗn loạn này không thể là đùa giỡn được. Dù Hàn Tín là thần tiên binh gia, là quân thần, sợ rằng cũng đến lúc phải chết.

- Thế nhưng...

Hạng Trang lập tức lại đưa ra nghi vấn:

- Vì sao Lâu Kinh lại không phong tỏa tin tức?

Bách Lý Hiền nói:

- Đúng vậy, điều này quả thật khiến người ta hoang mang. Lâu Kính cũng là đại tài, hẳn không thể không biết cái chết của Hàn Tín có ảnh hưởng lớn đối với quân Tề và toàn bộ nước Tề, cho nên chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất là quân Tề đã hoàn toàn không khống chế được, Lâu Kính đã không thể phong tỏa được tin tức; còn cái khác, thì đó chính là một cái bẫy.

Hạng Trang nói:

- Vậy thì người nói xem, khả năng nào lớn hơn?

Bách Lý Hiền lắc đầu, nói:

- Không nhìn ra được chính xác. Thần không thể nhìn ra được.

Nếu như đổi lại là người khác, Bách Lý Hiền đã sớm đề nghị Hạng Trang qua sông tấn công rồi, nhưng đó lại là binh gia Hàn Tín, Bách Lý Hiền cũng không dám chắc chắn như vậy. Có thể Hàn Tín không đa mưu túc trí bằng Trương Lương, không anh hùng cái thế như Hạng Vũ, nhưng đơn giản lấy việc dụng binh mà nói, tuyệt đối ít ai bằng, cho dù là đại vương cũng có thể không bằng.

Cho nên, Bách Lý Hiền thật sự không dám đơn giản chắc chắn ý đồ của Hàn Tín.

Bách Lý Hiền không nhìn ra được, Hạng Trang cũng rơi vào trạng thái giằng co.

Trong sâu thẳm, có một âm thanh đang nói với Hạng Trang: Không nên do dự nữa, nhanh qua sông đi. Chỉ cần vượt qua sông Tri Hà, là người có thể đánh bại đại quân nước Tề, là người có thể tiêu diệt được nước Tề, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, bỏ lỡ tức là vĩnh viễn bỏ lỡ, từ nay về sau, mình không có cơ hội như vậy nữa!

Thế nhưng lập tức, lại có một âm thanh khác nói với Hạng Trang: Không được, đó là một cái bẫy, Hàn Tín là thần tiên binh gia, khả năng dụng binh mãi mãi không ai có thể bằng. Nếu người qua sông tấn công, một khi không cẩn thận rất có khả năng muôn đời muôn kiếp không quay lại được. Năm xưa có thể thoát hiểm tại Kiếm Các, là bởi vì Bạch Mặc còn non trẻ, hiện tại đối mặt với Hàn Tín, Hàn Tín sẽ không để lại cho người một con đường sống gì!

Thái độ Trình Hắc lạnh lùng, giữ kiếm đứng đó.

Bên cạnh Trình Hắc, mười mấy thuộc cấp cũng đứng đó giữ kiếm trang nghiêm, đang lạnh lùng đánh giá sự xung đột bốn phía xung quanh. tiếng gọi nhau to nhỏ, tuy nhiên, đây không phải là toàn bộ tướng sĩ quân Tề hỗn loạn, kỳ thực trong hỗn loạn nhiều tướng sĩ vẫn bình tĩnh, các lão binh dẫn binh ở bên ngoài cũng không hề rối loạn, vẫn duy trì sự trầm tĩnh.

Về phần từ Khúc Trường đến tướng tá trở lên, càng không hề nao loạn.

Nếu như ở trong đại doanh, Hạng Trang nhất định sẽ phát hiện, sự rối loạn của quân Tề thật ra cũng không phải là không khống chế được, thậm chí căn bản còn không hề mất đi sự nguy hiểm, bởi vì có một đội quân lão binh trung kiên không hề rối loạn, chỉ cần hạ lệnh một tiếng, những lão binh này có thể trong thời gian nửa khắc là có thể khống chế được những lính tốt dưới trướng mình.

Trình Hắc luôn luôn nhìn về phương hướng đại doanh trong quân một chút.

Trình Hắc đang đợi, lúc nào trong đại doanh trong quân dừng lên xe quan sát, lúc đó y có thể điều khiển bộ khúc, chuẩn bị đón đánh quân Sở. Làm Tiền đại tướng quân, Trình Hắc biết toàn bộ kế hoạch của Hàn Tín. Toàn bộ kế hoạch này của Hàn Tín thật ra rất đơn giản, chính là giả chết để dụ quân Sở qua sông tấn công, chờ quân Sở qua được một nửa thì mới tụ hợp binh lính tấn công lại!

Hiện tại, phải xem Hạng Trang có rút lui hay không, quân Sở có qua sông hay không?

381. Chương 380: Hiền Có Một Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 380: Hiền có một kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Bỏ đi, chúng ta đi!

Giằng xé hơn nửa ngày, Hạng Trang quyết định bỏ qua.

Cái gọi là thời gian đã thay đổi. Năm xưa lúc tại Mai Sơn, Hạng Trang ngoại trừ mấy ngàn tàn binh ra thì là hai bàn tay trắng, hần là vua cũng thua trắng liều, cho nên nhiều lần có can đảm trong hiểm mà cầu thắng, từ trong cái chết mà cầu sống, còn Lưu Bang khi đó hầu như có thiên hạ, cho nên ông ta mới không muốn ở lại Mai Sơn cũng chơi trò bặt mạng cùng Hạng Trang, kết quả sự gắng gượng đó khiến cho Hạng Trang giết tìm ra được một con đường sống.

Thế nhưng hiện tại, Hạng Trang đã có Giang Đông, Kinh Tương cùng với Ba Thục, mười năm chăm lo việc nước, thực lực của nước Sở đã tăng trưởng mạnh mẽ. Qua vài năm nữa, nước Sở có thể quy mô chinh phạt phía Bắc, hùng mạnh nuốt thiên hạ, lúc này lại chơi trò chiến thắng trong hung hiểm cầu thắng, đi theo Hàn Tín lấy tính mạng giành tính mạng, lợi ích quá nhiều, phiêu lưu cũng quá lớn, không đáng!

Lần trước tại Kiếm Các thiếu chút nữa đã bỏ mạng tại đó, lần này cũng không thể giẫm lên vết xe đổ đó.

- Bỏ đi, chúng ta đi.

Hạng Trang ghì ngựa quay đầu lại, buồn bực nói:

- Chúng ta quay về Giang Đông.

Bách Lý Hiền đột nhiên buông quạt lông xuống, nói:

- Đại vương, Hiền có một kế, có lẽ phá được quân Tề!

- Hả?

Hạng Trang nghe vậy trong lòng lay động, vội la lên:

- Tử Lương, kế có thỏa đáng không?

Bách Lý Hiền mỉm cười, nói:

- Đại vương, chúng ta không ngại giả thiết một chút, nếu như Hàn Tín không chết, nếu như đây chỉ là một cái bẫy rập, vậy thì Hàn Tín sẽ thiết kế như nào để đối phó với quân ta?

Hạng Trang không cần phải nghĩ ngợi, nói:

- Đơn giản chính là qua sông được một nửa thì tấn công.

- Qua sông một nửa thì tấn công?

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Nếu như quân Tề tấn công thì phải làm sao?

- Có cách nào để đảm bảo toàn quân qua được sông Tri Hà?

Con người Hạng Trang thoáng chốc lóe sáng lên. Bách Lý Hiền chỉ nói phân nửa nhưng Hạng Trang đã đoán được phương pháp của y.

Trong đại doanh quân Tề, Trình Hắc đang không kiên nhẫn chờ đợi được nửa thì Thân Binh đội trưởng bỗng nhiên vội vã tới bẩm báo:

- Tướng quân, quân Sở bắt đầu qua sông rồi!

- Hả?

Trình Hắc nghe vậy lập tức tinh thần phấn chấn, quân Sở rốt cuộc đã không kìm chế được rồi sao?

Lập tức Trình Hắc mang theo hơn mười viên thuộc cấp vội vã leo lên tháp quan sát, đứng ở trên tháp quan sát nhìn xuống, chỉ thấy vài dặm trên bờ đông sông Hà Tri quả nhiên đông nghịt kỵ binh quân Sở, đầu ngựa di chuyển, vũ khí nghiêm mật, những tiếng động lớn vang chấn trên bầu trời, cách vài dặm đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Thân Binh đội trưởng thấy da đầu tê dại, nói:

- Tướng quân, thật nhiều kỵ binh!

Mười mấy thuộc cấp đứng sau Trình Hắc tâm trạng cũng hồi hộp, nếu như đối mặt với bộ binh, bọn họ cũng không kinh sợ nhưng nếu quả thật đối mặt với kỵ binh bọn họ không thể bình tĩnh được, trong đó, có không ít lão binh nhiều năm đã tham gia trận chiến tại Hoài Nam, đối với kỵ binh nước Sở, đến nay trong lòng bọn họ vẫn còn sợ hãi.

Trình Hắc bỗng nhiên quay đầu lại, quát lên

- Sợ cái gì, quân Sở cũng chỉ có nhiều ngựa hơn thôi.

Đột nhiên có thuộc cấp kêu lên:

- Tướng quân mau nhìn xem, quân Sở bắt đầu qua sông rồi.

Trình Hắc nghe vậy quay đầu lại, kỵ binh quân Sở bên bờ phía Đông sông Tri Hà quả nhiên bắt đầu qua sông, chỉ thấy một đội kỵ binh đang rõ ràng đội hình lộn xộn chậm rãi đi hướng về bờ sông, lại trực tiếp tiến vào giữa sông, chậm rãi đi về phía trước. Xung quanh hai bên sườn của những kỵ binh quân Sở này buộc túi da quanh thân, cho nên xuống nước cũng không bị chìm.

Hạng Trang rốt cuộc đã trúng kế rồi, quân Sở rốt cuộc đã qua sông rồi!

Trình Hắc lập tức cười dữ tợn, quay ra phía sau nói với thuộc cấp:

- Nhanh xuống dưới chuẩn bị đi!

- Vâng!

Hơn mười thuộc cấp hô ầm ầm, nối đuôi nhau đi xuống tháp để chuẩn bị.

Hàn Hạp tiếp nhận bát canh yến từ tay thái y, múc một thìa đưa đến bên miệng Hàn Tín, nói:

- Phụ vương, uống nước yến đi.

Hàn Tín khẽ mở mắt ra, thở nhẹ ra hám mồm nuốt thìa yến vào miệng, Hàn Hạp lại dùng khăn lau vết nước yến dây ra khóe miệng Hàn Tín, sau đó thấp giọng nói:

- Phụ vương, Trình Hắc tướng quân phái người báo lại, là quân Sở bắt đầu qua sông rồi.

- Thật sao?

Hàn Tín hơi nhú mày, cúi đầu rồi lạnh lùng nói:

- Hạng Trang thật đúng là gian xảo không thay đổi, năm xưa tại Mai Sơn, hắn cầu thắng trong hung hiểm, không ngờ vài chục năm trôi qua rồi, tính tình này vẫn không hề thay đổi. Như vậy lần này quả nhân sẽ cho hắn một bài học khó quên trong đời, hừ!

- Bài học?

Hàn Hạp nói:

- Lần này Hạng Trang chết chắc rồi.

- Vậy cũng chưa chắc.

Hàn Tín khẽ lắc đầu nói:

- Quân Sở dù sao đều là kỵ binh, một khi Hạng Trang phát hiện tình hình bất thường, không chừng sẽ chạy mất, chúng ta sẽ không đuổi theo được.

Dừng lại, Hàn Tín đã cảm thấy cơn buồn ngủ kéo tới, lần thứ hai Hàn Tín rơi vào cơn mê man. Hàn Hạp đắp chăn cho Hàn Tín xong, liền rón rén đi ra khỏi lều lớn.

Nửa khắc sau, khoảng chừng ba nghìn kỵ binh quân Sở bước lên bờ sông Tri Hà phía tây.

Tuy nhiên, kỵ binh quân Sở ở bên bờ đông sông Tri Hà vẫn còn rất đông, cho nên lúc này là thời cơ tốt nhất để tấn công.

Ngay khi Trình Hắc, Triệu Tịch, Hứa Khanh, Lữ Chương cho rằng quân Sở còn tiếp tục qua sông, thì tình huống lại xảy ra biến hóa. Kỵ binh quân Sở ở bờ đông sông Tri Hà đột nhiên chuyển đầu ngựa, cuộn cuộn tiến về phía thượng du sông Tri Hà, mà mấy nghìn kỵ binh quân Sở vừa qua sông cũng rời khỏi bờ sông, bắt đầu hướng về phía đại doanh quân Tề.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trình Hắc thoáng chốc chau mày lại, nói:

- Quân Sở sao lại không qua sông nữa?

Về mặt của Triệu Tịch cũng hoang mang, chỉ vào mấy nghìn kỵ binh quân Sở đang hướng về phía đại doanh, quát:

- Còn nữa, mấy nghìn kỵ binh quân Sở kia muốn làm gì? Có phải là bọn họ muốn xông tới tấn công đại doanh không?

Chỉ có mấy nghìn kỵ binh mà cũng dám tấn công đại doanh ư? Muốn chết sao?

Vừa dứt lời, mấy nghìn kỵ binh quân Sở kia đột nhiên lại chuyển hướng, cuộn cuộn đi về hướng Bắc, rời khỏi đại doanh quân Tề được bốn năm dặm thì mấy nghìn kỵ binh quân Sở này mới rút cuộc dừng lại, sau đó cứ canh giữ như vậy ở đó, cũng không tới gần hoặc là đi xa hơn. Loại tình huống này làm cho người ta không kim nổi mà nghĩ đến bầy sói đi săn bầy.

Bầy sói săn bắn, sẽ dạo chơi xung quanh con mồi, đợi con mồi mệt rãi ròi, khi thể lực con mồi đã không chống đỡ nổi mà buông lỏng sự cảnh giác, những con sói đi lại xung quanh sẽ đột nhiên mạnh mẽ lao tới nhanh như sấm sét xé con mồi ra thành từng mảnh nhỏ.

- Mau nhìn, mọi người mau nhìn!

Ngón tay Hứa Khanh chỉ về phía trước, đột nhiên kêu to:

- Quân Sở bên bờ đông lại bắt đầu qua sông rồi!

Trình Hắc, Triệu Tịch, Lữ Chương vội nhìn theo hướng ngón tay của Hứa Khanh, chỉ thấy kỵ binh quân Sở đã dừng ở bờ đông sông Tri Hà lần thứ hai ngừng lại, sau đó lại bắt đầu qua sông.

-Ồ, quân Sở đang làm gì vậy?

Lữ Chương ngạc nhiên hỏi:

- Qua sông từng lần như vậy chẳng phải phiền phức sao?

Triệu Tịch cũng không hiểu, nói:

- Đúng thế, cùng là qua sông, sao cứ phải qua từng lần?

- Ngu xuẩn, là quân Sở phân công nhau qua sông!

Tiếng nói vừa dứt, Lâu Kính đã vội vã leo lên vọng đài, thở hổn hển nói:

- Cứ như vậy, quân ta sẽ không thể tấn công, lợi hại, lợi hại.

Đám người Trình Hắc cũng là những lão tướng sa trường, Lâu Kính nói khiến bọn họ hiểu ra ngay, lập tức tất cả đều thay đổi sắc mặt.

Trên sườn núi bờ đông sông Tri Hà, Hạng Trang, Bách Lý Hiền nhìn nhau cười to.

- Ha ha ha....

Hạng Trang vỗ tay cười to, nói:

- Không phải quân Tề tưởng chúng ta qua sông tấn công đấy chứ? Quả nhân xem bọn chúng dùng cách gì để tấn công. Tử Lương, chiêu thức phân công nhau qua sông mặc dù đơn giản nhưng thực sự khiến người ta không đề phòng mà thắng. Có một câu nói như nào nhỉ, mưu kế càng đơn giản lại càng khó phá giải.

Bách Lý Hiền khẽ lắc đầu nói:

- Đại vương, cái này cũng phải xem tình hình mà quyết định.

Đích xác, nếu không phải là kỵ binh quân Sở thì dù vừa phân công nhau qua sông cũng sẽ lọt vào sự công kích của quân Tề. Hiện tại quân Sở đều là kỵ binh, lại phân công nhau qua sông từng đợt, quân Tề thật sự khó phòng bị. Bởi vì quân Tề không có cách nào đuổi qua tấn công tiêu diệt kỵ binh quân Sở vượt qua sông Tri Hà, càng không có cách nào phong tỏa nhánh sông Tri Hà, ngăn cản quân Sở từ bờ đông qua sông.

Hạng Trang vân vê râu mép, lại nói:

- Năm xưa Hàn Tín tấn công Ngụy, vì để phòng quân Ngụy qua sông mà tấn công, trước tiên ở Bồ Bản bố trí nghi binh, sau đó lại có thể từ Dương Hạ lặng lẽ qua sông. Thế nhưng hiện tại, quân ta lại công nhiên qua sông trước mặt quân Tề, nếu Hàn Tín đã chết, vậy thì cũng thế mà thôi, nhưng nếu hấn còn chưa chết, chắc chắn sẽ tức đến chết, hắc hắc.

- Tức đến chết thì chưa đến mức.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, lãnh đạm nói:

- Tuy nhiên, ý đồ của quân Tề qua sông một nửa mà tấn công khẳng định là thất bại rồi. Thần thật muốn xem, Hàn Tín có thể thiết kế được bấy rập như nào nữa? Ngoại trừ qua sông một nửa để tấn công, Hàn Tín còn chuẩn bị gì phía sau đó? Ha hã.

- Chỉ cần toàn quân vượt qua được sông Tri Hà, quả nhân sao sợ hấn chứ?

Hạng Trang kêu lên, đằng đằng sát khí nói:

- Quân Tề hai chân có thể đuổi được quân ta bốn chân sao? Đến lúc đó, quyền chủ động chiến trường sẽ rơi vào trong tay chúng ta rồi. Chiến đấu hay không chiến đấu, là do chúng ta quyết định, cho dù đánh không lại, cũng vẫn còn chạy được. Hừ.

Trình Hắc, Triệu Tịch, Hứa Khanh, Lữ Chương bởi vì ý kiến bất hòa, đã nháo cả lên. Tuy rằng Hàn Tín từng có khẩu dụ, nếu hấn không ở đó thì do Tiền tướng quân Trình Hắc tạm thống lĩnh toàn quân, thế nhưng Hứa Tịch, Hứa Khanh, còn có Lữ Chương tự cho mình chiến công ca, không để Trình Hắc vào mắt, cho nên nhất quyết không nghe theo Trình Hắc.

- Triệu Tịch, không tuân theo hiệu lệnh của ta sao?

- Trình sọ lớn, đây là loạn mệnh, lão tử không nghe!

- Rắc thôi, đã mất khả năng qua sông tấn công rồi, lúc này việc quan trọng lớn là ngăn cản quân Sở qua sông. Nếu không xuất binh phong tỏa bờ tây Tri Hà, đừng trách lão tử trở mặt.

- Trúng thôi, quân Sở mới chỉ qua sông Tri Hà được mấy nghìn kỵ, còn chưa đến lúc xuất kích!

- Này này, hai người các người đừng cãi nữa, cầm miệng lại cho lão tử!

- Họ Hứa kia, con mẹ nó đừng ở chỗ này tính toán so đo với lão tử!

Đám người Trình Hắc khẩu chiến gay gắt, Lâu Kính khốn khổ khuyên bảo cũng không có tác dụng. Phải, Hàn Tín dụng binh rất lợi hại, nhưng việc dùng người thì thật không dám khen tặng. Giờ này khắc này, kết cục thảm hại việc không biết dùng người của Hàn Tín toàn toàn bộc lộ ra, bốn tướng Trình Hắc không phục nhau, không nghe theo nhau, Lâu Kính lại là quan văn, cũng không còn cách nào khác.

Có một câu nói, Hàn Tín còn sống, quân Tề còn là một chính thể hoàn chỉnh. Thế nhưng một khi Hàn Tín không còn, vậy thì quân Tề lập tức trở thành năm bè bảy mảng.

382. Chương 381: Kinh Hãi Thối Lui

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 381: Kinh hãi thối lui

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín ngồi dậy dưới sự nâng đỡ của Hàn Hám và Hàn Hạp, Lâu Kính vội vả lấy một miếng đệm lót sau lưng Hàn Tín, Hàn Tín dựa vào gối đệm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn bốn vị tướng Trình Hắc, Triệu Tịch, Hứa Khanh, Lữ Chương đang quỳ dưới chân giường, giọng điệu yếu ớt hỏi:

- Nói như vậy, quân Sở đã vượt sông Tri Hà rồi ư?

Trình Hắc nghe vậy run lên, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Đại vương, mặt tướng vô năng.

Triệu Tịch cũng đầy vẻ xấu hổ nói:

- Đại vương, xin trị tội thần!

Hứa Khanh, Lữ Chương cũng đồng loạt chấp tay, lần lượt cầu xin Hàn Tín trách phạt.

Bên cạnh, Lâu Kính thì lại nhăn mặt nhíu mày, so với trận chiến trước mắt này, y càng lo lắng an nguy của Hàn Tín, Công Tôn thái y đã từng nói với y rằng, đại vương không chịu nổi nửa phần kích động, rõ ràng kể

hoạch giả chết đã thất bại, toàn bộ quân Sở đã vượt sông Tri Hà, quân Tề đã rơi vào cảnh nguy hiểm, làm sao đại vương ngài không chịu sự kích động được chứ?

Hàn Tín nhú mày, không kiên nhẫn nói:

- Quả nhân muốn biết quá trình.

Trình Hắc miễn cưỡng đem toàn bộ quá trình quân Sở chia làm nhiều lần vượt sông nói ra một cách tường tận.

- Thì ra là vậy.

Hàn Tín gật gật đầu, thở dài nói:

- Quân Sở đã phá vỡ kế hoạch giả chết của ta một cách dễ dàng như vậy, cũng thật có chút nằm ngoài dự tính của quả nhân.

Dừng lại một chút, Hàn Tín lại nói với bốn vị tướng Trình Hắc

- Việc này cũng không thể trách các người, cho dù là quả nhân, chỉ sợ là cũng đồng dạng không có cách nào ngăn cản quân Sở vượt sông, đứng lên cả đi.

- Tạ đại vương.

Trình Hắc, Triệu Tịch, Hứa Khanh, Lã Chương lần lượt đứng dậy.

Hàn Tín thở hổn hển, lại nói với Hàn Hám, Hàn Hạp rằng:

- Hám Nhi, Hạp Nhi, thay y phục cho phụ vương.

Hàn Hám trời sinh tính tình thật thà chất phác, vâng một tiếng liền tiến lên trước, nhưng lại bị Hàn Hạp một tay ngăn cản, Hàn Hạp giơ tay cản Hàn Hám lại, vẻ mặt hoảng loạn hỏi Hàn Tín nói:

- Phụ vương, người muốn làm gì vậy?

Lâu Kính cũng lo lắng vô cùng nói:

- Đại vương, vết thương cung tên chưa lành, người không thể ra trận được đâu ạ?

- á tướng, người còn cách nào khác không?

Hàn Tín cười cười, nói:

- Toàn bộ quân Sở đã đồng loạt vượt sông Tri Hà, nếu như quả nhân không xuất hiện nữa, tên nhãi Hạng Trang chắc hẳn sẽ biết rằng quả nhân nhất định là đang bị trọng thương!

Đang lúc ban trưa, Hạng Trang cưỡi ngựa ô Truy, dưới sự vây quanh của Bách Lý Hiền, Tấn Tương, Hô Diên cùng vài trăm vũ lâm vệ, tất cả đang chậm rãi tiến đến ngọn núi nhỏ ở góc đông bắc của đại doanh quân Tề. Đứng trên núi, vừa hay có thể trên cao nhìn xuống, thấy được toàn cảnh của đại doanh quân Tề, tại thời điểm này, sự rối loạn trong đại doanh quân Tề đã sớm lắng đọng bình ổn.

Hô Diên giọng điệu thô kệch trầm thấp nói với Tấn Tương rằng:

- Sự rối loạn của quân Tề quả nhiên là giả.

Tấn Tương gật gật đầu, thấp giọng phụ họa nói:

- Thật không ngờ đây quả nhiên là một cạm bẫy.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, với roi ngựa trong tay chỉ về phía đại doanh quân Tề ở nơi xa, nghiêng đầu hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, xem ra sự rối loạn của quân Tề đích thật là giả, thế thì người nói xem, rốt cuộc Hàn Tín còn sống hay đã chết?

Bách Lý Hiền giơ cây quạt lông lên che chắn ánh nắng ban trưa chiếu rọi làm chói mắt, như thoảng có chút suy tư nói:

- Hàn Tín còn sống hay đã chết, đại vương rất nhanh sẽ biết được thôi, nếu như Hàn Tín chưa chết, thế thì quân Tề sẽ nhanh chóng ra quân ứng chiến, nếu như Hàn Tín đã chết, vậy thì quân Tề mười phần hết chín phần sẽ co đầu rút cổ, ngồi đợi chúng ta ra sức tấn công.

Đại doanh quân Tề, đại lều trung quân.

Hàn Hạp trầm ngâm cả một lúc, chợt nói với Hàn Tín:

- Phụ vương, vừa rồi người nói, nếu như người không xuất hiện nữa, Hạng Trang chắc hẳn sẽ biết được người đã thân mang trọng thương, đúng không ạ?

Hàn Tín khẽ gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Hàn Hạp khẽ mỉm cười một cái, lại nói:

- Nếu đã như vậy, tại sao phụ vương không dự định thêm một lần nữa?

- Dự định thêm lần nữa ư?

ánh mắt Hàn Tín nhẹ nhàng nhìn Hàn Hạp, hỏi:

- Dự định như thế nào?

Hàn Hạp nói:

- Nếu phụ vương không xuất hiện, Hạng Trang sẽ biết người đã thân mang trọng thương, vậy thì Hạng Trang tất sẽ thúc giục đại quân tiến đến tấn công đại doanh quân ta, quân ta vừa hay đóng quân kiên trì giữ doanh, dựa vào lớp phòng ngự kiên cố của quân ta để tiêu hao nhuệ khí và cả binh lực của quân Sở, như vậy chẳng phải sẽ giành phần thắng lớn hơn so với đã chiến hay sao?

Hàn Tín khẽ lắc đầu, thở dài nói:

- Hạp Nhi, con còn non lắm.

Trên ngọn núi nhỏ, Tấn Tương giục ngựa tiến lên phía trước nói với Hạng Trang:

- Đại vương, mãi đến bây giờ quân Tề vẫn chưa có động tĩnh gì, xem ra Hàn Tín chắc hẳn đã chết rồi, cho dù không chết cũng chỉ còn sót lại một hơi thở, quân Tề trước mắt khẳng định là lòng người hoang mang, quân tâm tan rã, chỉ bằng lập tức phát động cuộc cường công trực diện, một hơi đánh tan bọn chúng đi?

- Cường công trực diện ?

Hạng Trang xua xua tay, thản nhiên nói:

- Sao phải cường công?

- Không cường công?

Tấn Tương ngạc nhiên nói

- Chúng ta vượt qua Tri Hà, chẳng phải là để đánh tan quân Tề hay sao?

- Đánh tan quân Tề cũng phải cường công à?

Hạng Trang không cho là vậy.

- Giả sử Hàn Tín thật sự chết rồi, một trăm ngàn đại quân nước Tề trước mắt chẳng qua là một đám gà đất chó ngói, cái quả nhân có chính là biện pháp thu phục bọn họ, lại hà tất phải nhất thời nôn nóng chứ?

- Nhưng mà, nhưng mà...

Tấn Tương gãi gãi đầu, thấp giọng nói:

- Quân lương của chúng ta đã không còn nhiều nữa.

- Quân lương không đủ vậy thì thịt la ngựa hàm rau dại mà ăn!

Hạng Trang nói:

- Quả nhân thà rằng giết chiến mã để bổ sung quân lương, cũng tuyệt đối sẽ không mang tính mạng của các tướng sĩ ra mà mạo hiểm! Lần xuất trận này, quân kiêu kỳ đã mang theo tầm hai trăm ngàn con la ngựa, nếu thật sự đem thịt để hàm rau dại bổ sung quân lương, ước chừng cũng có thể chống đỡ được một khoản thời gian.

Đại doanh quân Tề, đại lều trung quân.

Hàn Tín thở dài một hơi, nói:

- Quân Sở tiêu hao không nổi, nhưng chúng ta càng tiêu hao không nổi hơn, kể sách hiện giờ, chỉ có quả nhân công khai xuất hiện mới có thể tạo áp lực cho Hạng Trang, có lẽ còn có thể khiến quân Sở kinh sợ thối lui, nếu không, cục diện nguy cấp rồi!

Lâu Kính im lặng gật đầu, trừ cách đại vương công khai lộ diện, dường như thật sự không còn cách nào khác.

Hàn Tín gắng sức giơ hai tay lên, nói với Hàn Hám và Hàn Hạp:

- Đến đây, giúp phụ vương thay y phục.

Trên ngọn núi nhỏ, Hạng Trang ghìm ngựa quay đầu lại, kêu gọi Bách Lý Hiền nói:

- Tử Lương, chúng ta về thôi.

Bách Lý Hiền gật gật đầu, đang lúc muốn bỏ cây quạt lông đang đặt trên trán, đột nhiên ánh mắt nghiêm nghị, dường như phát hiện ra có tình huống khác thường gì, trong lòng Hạng Trang lập tức giật mình, không đợi hấn ghìm cương quay đầu ngựa lần nữa, sau lưng đã truyền đến tiếng tù và nặng nề vang lên, đây là ... kèn hiệu của quân Tề ư?

Ghìm cương quay đầu ngựa lại, đại doanh quân Tề quả thật đã có động tĩnh.

Từng đội quân quân Tề đang hùng hổ ồa ra từ các lều trại, hướng về cổng doanh mà tập hợp.

Nơi cổng trại mở, từng đội quân Tề mặc áo giáp tựa như sắt thép đang lũ lượt ào ra, theo sát sau võ tốt trọng giáp cùng trào ra khỏi đại doanh chính là từng đội tử sĩ khinh binh, còn có những đội cung tiễn thủ, phi mâu thủ, thậm chí còn có số lượng ít kỵ binh, nhưng mà, điều khiến Hạng Trang cảm thấy ngạc nhiên nhất, vẫn là một cây đại kỳ Tề Vương màu tím!

Đại kỳ Tề Vương, thật không ngờ lại là đại kỳ Tề vương, Hàn Tín gã ta chưa chết?!

Gần như là cùng một lúc, Bách Lý Hiền cũng nghiêng đầu nhìn về phía Hạng Trang, trong ánh mắt cũng đầy vẻ nghiêm trọng.

Tấn Tương cũng nhỏ giọng kinh hãi kêu lên:

- Đại kỳ Tề Vương của Hàn Tín sao? Không, điều này không thể nào!

Còn chưa dứt lời, một cổ vọng xa cao cao đã chậm rãi nâng lên trong trận quân Tề, cây đại kỳ Tề vương màu tím kia cũng đi theo vọng xa dâng lên chỗ cao hơn, Hạng Trang tay làm má che nhìn về phía trước, chỉ thấy trên chiếc xe quan sát cao ngất kia rõ ràng có một hình bóng quen thuộc đang đứng ở đó, cả người mặc áo bào trắng, bên ngoài khoác áo trùm màu tím, Hàn Tín, ngoài trừ Hàn Tín còn ai vào đây nữa?!

- Đây là chuyện thế nào vậy?

Lúc này, Hạng Trang cũng không dám tin vào mắt mình, Hàn Tín bị trúng ba tiễn của Do Uyên, nhất là mũi tên nguy hiểm ở giữa lưng, tuyệt đối là một mũi tên chí mạng, nhưng hiện giờ, Hàn Tín vẫn còn sống nhằn đứng trên chiến trường, chẳng lẽ, người hôm qua bị Do Uyên bắn chết ở nhánh Hoàng Long chỉ là người giả mạo hay sao?

Bách Lý Hiền chậm rãi bỏ quạt lông xuống, trầm giọng nói:

- Đại vương, có lẽ người này là giả mạo!

Hạng Trang khẽ gật đầu, trong mắt chợt toát lên tia sáng hung ác lạ lùng, nghiêm giọng nói:

- Là thật hay là giả, thử một lần là biết ngay?

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại quay đầu thét lên ra lệnh cho Tấn Tương nói:

- Hiệu lệnh, tả doanh tả bộ, hữu doanh tiền bộ sử dụng chiến thuật cắt tĩa kẹp chặt tấn công quân Tề từ hai cánh trái phải, hữu doanh tiền bộ chế ngự trực diện!

- Vâng!

Tấn Tương ầm ầm dạ vâng, lập tức giục ngựa phóng đi như bay.

Sau một lúc, bên bờ Tây sông Tri Hà liền vang lên tiếng còi hiệu lệnh của quân Sở, trong tiếng còi hiệu triền miên không ngớt, từng đội từng đội kỵ binh quân Sở vốn dĩ đang tuần tra xung quanh đại doanh quân Tề, ngay lập tức bắt đầu tập hợp lại như sông đổ ra biển, không đến nửa khắc, liền tập hợp thành hai đội hình kỵ binh khổng lồ.

Trong trận quân Tề, Hàn Tín đang đón gió đứng nghiêm nghị trên chiếc xe quan sát cao ngất kia.

Thấy Hàn Tín bình yên vô sự mà xuất hiện trên xe quan sát, tướng sĩ quân Tề lập tức hoan hô như sấm, sĩ khí tăng vọt, tuy nhiên, chỉ có những cấm vệ quân cách Hàn Tín gần nhất mới có thể nhìn rõ, tình hình của đại vương thật sự không tốt, không những sắc mặt xám xịt, trên trán đã toát cả mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

Vết thương cung tiễn của Hàn Tín vẫn chưa khỏi, độc tố thâm nhập vào phổi cũng chưa bài trừ hết, nếu không phải Tào Thạo bí mật chống đỡ lấy, Hàn Tín rất có khả năng đã ngã dúi ra đất.

Cách đó không xa, người đang đứng với vẻ mặt ưu sầu là Lâu Kính, Lâu Kính thật sự trong lòng rất lo lắng, lo lắng Hàn Tín sẽ bất thành linh chết đi, nếu thật sự xảy ra trường hợp như vậy, thế thì đối với quân Tề mà nói chẳng khác nào gặp phải một kiếp nạn lớn.

Tuy rằng không nhìn thẳng Lâu Kính, nhưng Hàn Tín lại dường như đoán được nỗi lo âu trong lòng Lâu Kính, thấp giọng nói:

- á tướng, người có phải đang lo lắng quả nhân sẽ đột ngột ngã quỵ hay không? Ha ha, thật ra người không cần lo lắng nhiều, sức khỏe của quả nhân thì bản thân quả nhân biết rõ, mũi tên giữa lưng kia đích thực đã gây nên vết thương nghiêm trọng đối với quả nhân, nhưng trong vòng hai ba năm, quả nhân vẫn chưa chết được đâu.

Lâu Kính cuống quýt nói:

- Đại vương tuổi còn trẻ, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.

- Trăm tuổi?

Hàn Tín khẽ cười nói

- Thế thì quả nhân chẳng phải đã thành lão thái công rồi sao?

Còn chưa dứt lời, khắp nơi đột nhiên vang lên tiếng còi hiệu của quân Sở, số kỵ binh quân Sở vốn dĩ đang tản ra tuần tra tứ phía của đại doanh quân Tề nhanh chóng bắt đầu tập kết lại, trong khoảng thời gian ngắn

ngủi không đến nửa khắc, kỵ binh quân Sở đã tập hợp thành hai đội hình kỵ binh khổng lồ, ngay sau đó hai đội kỵ binh chia làm hai, tiến hành chen ép quân Tề từ hai cánh trái phải.

Lâu Kính thở dài nói:

- Đại vương, quân Sở bắt đầu tiến công rồi.
- Không.

Hàn Tín khẽ xua tay nói:

- Hạng Trang chẳng qua là đang thăm dò mà thôi.

Nói xong một lúc, Hàn Tín lại căn dặn Tào Thạo nói:

- Truyền lệnh, tả quân tả doanh, hữu quân hữu doanh tấn công trực diện, cuốn lấy hai cánh kỵ binh của quân Sở, tả quân cung doanh, hữu quân cung doanh thì toàn lực áp chế kỵ xạ của quân địch, tả quân tiền doanh, hữu quân tiền doanh dốc hết tốc lực xông lên trước, sau đó vòng lại hai bên, nuốt chặn hai nhánh kỵ binh quân Sở này cho quả nhân.

383. Chương 382: Đúng Thật Là Hàn Tín.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 4: Giang Đông biến động

Chương 382: Đúng thật là Hàn Tín.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Giết...

Bách Lý Mậu mặt mày dữ tợn, ra sức giơ hoành đao lên trước đầu, vừa thúc ngựa chạy như bay, vừa ngựa mặt lên trời mà rống.

Sau lưng Bách Lý Mậu, một ngàn tinh kỵ như bóng bám theo hình, thề sống chết đi theo cùng, các tướng sĩ quân kỵ múa may hoàn thủ đao, gươm rú và gào thét giống hệt như thú dữ, ra sức bộc phát cảm xúc điên cuồng và kích động.

Tất cả đầu ngựa đều đang lay động, móng sắt sục sôi, cả mảnh đất cứ như thủy triều đang rút xuống, quân Tề đông nghìn nghịt đang hung hăng ồa đến từ phía trước, hai quân cách nhau chỉ còn khoảng trăm bước, những mũi tên dày đặc như châu chấu đã gào thét xuyên không mà bay đến từ phía trước, Bách Lý Mậu đột nhiên vịn người một cái, đôi tay ôm lấy cổ ngựa, đem giấu thân hình to cao bên hông phải của ngựa.

Trường cung của quân Tề có lợi thế về tầm bắn hơn so với kỵ cung của quân Sở. Vì vậy cơn mưa tên đầu tiên này, chỉ đành cần rằng chịu đựng!

Ngay sau đó, chiến mã dưới chân Bách Lý Mậu đột nhiên hí lên vô cùng thảm thiết, sườn và mông bên trái, cả chân trái phía sau đã lần lượt bị trúng tên, đầu mũi tên cắm vào da thịt sâu khoảng vài tấc, trước cơn đau dữ dội, chiến mã lập tức trở nên cuồng bạo lạ thường, bắt đầu tăng tốc như điên, công lấy Bách Lý Mậu phóng như bay về phía trước.

Sau lưng Bách Lý Mậu, hai ngàn tinh kỵ ngay tức thì từng người từng người ngã xuống ngựa.

Khinh kỵ binh suy cho cùng cũng không phải trọng kỵ binh, áo giáp mỏng manh không thể chống lại sức bắn của trường cung. Hơn nữa, cũng không phải tướng sĩ kỵ binh nào cũng đều có khả năng cưỡi ngựa như Bách Lý Mậu, chỉ trong chốc lát, các tướng sĩ kỵ binh lần lượt trúng tên rớt ngựa, té đến nỗi gãy xương gãy cổ, kẻ nào xui xẻo còn bị kỵ binh bám sát theo sau giẫm đạp đến nỗi trở thành đồng thịt nát máu bùn.

Trên ngọn núi nhỏ, cơ mặt của Hạng Trang khẽ co giật hai cái.

Ưu thế của khinh kỵ binh là tính cơ động mạnh, tới lui như gió, mau lẹ như điện, khiến người ta khó lòng phòng bị, nhưng một khi giao đấu trực diện với bộ binh, ưu thế của khinh kỵ binh lập tức tan thành mây khói. Nếu bắn từ xa, tầm bắn của kỵ cung không bì được với trường cung, còn nếu cạ sát, sức công kích của khinh kỵ binh cũng chỉ coi là tạm được, thật sự không tài nào có thể so sánh được với trọng kỵ binh.

Hiện giờ, hai quân còn chưa va chạm nhau, kỵ binh quân Sở đã thua thiệt trước rồi.

Điều đáng mừng là, quân Tề không có mang theo sàng nổ công kênh ra trận, bằng không thì hai nhánh kỵ binh do thám này, sẽ rất có khả năng bị quân Tề giết đến không còn mảnh giáp!

Trên chiếc xe quan sát, Lâu Kính tâm sự trùng trùng nói:

- Quân Sở lại sử dụng chiến thuật bào vỏ lặp đi lặp lại công kích ta liên tục.

Trận chiến ở Hoài Nam, quân Tề đã từng ném qua mùi vị lợi hại của chiến thuật này từ quân Sở, hiện giờ quân Sở lại dùng chiêu thức này.

- Cùng một chiến thuật mà sử dụng đến lần thứ hai, thì sẽ không còn hiệu quả gì nữa.

Hàn Tín lạnh lùng mỉm cười, sau đó quay đầu ra lệnh một tiếng cho Tào Thợ, ngay sau đó trên chiếc xe quan sát lần lượt dâng lên những lệnh kỳ đủ màu sắc, dưới sự chỉ huy của lệnh kỳ, quân Tề bắt đầu thay đổi trận pháp hàng loạt, khiến người ta phải hoa cả mắt.

Các tướng sĩ bỗng nhiên phát hiện, khí sắc của Hàn Tín đã khá lên rõ rệt, thậm chí cũng không cần Tào Thợ đỡ nữa.

Sau khi có phát hiện này, chư tướng lần lượt ném ánh mắt khâm phục cho người đang đứng phía sau Hàn Tín là Công Dương thái y, ánh mắt sâu thẳm của Công Dương thái y mơ hồ chứa một nỗi lo lắng dày đặc, điều này là do thuật kim châm thi huyết đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi, nhưng mà, kim châm thi huyết chỉ có thể giúp đại vương duy trì trong thời gian ngắn, nhưng về sau tai họa vô cùng.

Trên ngọn núi nhỏ, Hạng Trang kinh ngạc lên tiếng nói:

- Quân Tề đang làm gì vậy?

Bách Lý Hiền cũng nhíu chặt mày lại, khó hiểu nói:

- Nhìn không hiểu nổi, nhìn không hiểu nổi.

Lúc này một loạt cách thay đổi đội hình khiến người ta hoa cả mắt của quân Tề, đích thật là làm cho người ta không hiểu nổi, nhất là hai đội hình võ tốt trọng giáp tách ra từ đoàn quân chính, lẻ loi treo ở đó, cũng không sợ bị người ta gói gọn ư?

- Hồng rồi, tiêu rồi!

Sự bối rối của Hạng Trang chỉ trong giây lát, rất nhanh liền ý thức được sự nguy hiểm.

Cách biến trận nhìn như hỗn độn không chút bài bản của quân Tề, kỳ thật chỉ có một mục đích, chính là dẫn dụ hai nhánh kỵ binh quân Sở xung phong tấn công lên trước theo đúng tuyến đường mà quân Tề đã hoạch định sẵn. Từng bước dẫn dụ kỵ binh quân Sở tiến đến hai đội hình võ tốt trọng giáp đang treo lơ lửng ở đó, cuối cùng, hai đội hình võ tốt trọng giáp kia sẽ thành công mà chặt đứt đường quay đầu của kỵ binh quân Sở.

- Hàn Tín, đúng thật là Hàn Tín!

Hạng Trang đột nhiên quay đầu, căn dặn Tấn Tướng nói:

- Mau, thối cùi vàng lui binh!

- Đại vương, chỉ e đã không kịp nữa rồi.

Bách Lý Hiền bỏ quạt lông xuống, thấp giọng thở dài nói:

- Đã không rút lui được nữa.

- Hàn Tín, không hổ danh là Hàn Tín!

Trong lòng Hạng Trang nghiêm nghị, sự việc chuyển biến đột ngột, hẳn lại có chút trở tay không kịp, giờ còn là kỵ binh đấu với bộ binh, nếu như hai bên hoán đổi, thay thành bộ binh của quân Sở, kỵ binh của quân Tề, thế thì không xong rồi? Nghĩ đến đây, Hạng Trang đột nhiên có chút cảm thán, Tất Thư có thể bất phân thắng bại với Hàn Tín ở Hoài Nam, cũng thật là không dễ dàng gì.

- Quay lại, quay lại...

Bách Lý Mậu vừa ra sức múa may thanh hoành đao trong tay, vừa ngẩng mặt lên trời gào thét.

Mắt thấy đã sắp phải chạm trán với trọng giáp của quân Tề ở phía trước, Bách Lý Mậu đột nhiên ghì cương ngựa dưới chân thật mạnh, con vật cười dưới chân ngẩng đầu hí lên một tiếng bi thảm, khê chuyển hướng, phóng sang bên trái. Dưới sự dẫn dắt của Bách Lý Mậu, tinh kỵ quân Sở ở cánh trái lần lượt ghì cương quay đầu ngựa, phóng như bay về phía trọng giáp quân Tề bên cánh trái.

Khinh kỵ binh không phải trọng kỵ binh, trọng kỵ binh không có gì kiên cố mà không phá nổi, có thể thực hiện đột kích chính diện một cách mạnh mẽ. Nhưng khinh kỵ binh thì lại không thể, khinh kỵ binh lặp đi lặp lại việc quay đầu xung phong liên tục, cứ như bào vỏ cà rốt, từng lớp từng lớp bào mòn đội hình bộ binh của quân địch. Đôi khi kẻ địch lòng quân dao động, lại phát động đợt công kích cuối cùng, một đòn đánh tan quân địch!

Số kỵ binh quân Sở ồ ạt tiến lên trước bỗng nhiên chuyển hướng, dường như áp sát vào bề mặt của trọng giáp quân Tề mà cắt tới.

- Ao...ha!

Bách Lý Mậu lại lần nữa ngược mặt lên trời rít gào, xoay vòng thanh hoành đao trong tay một cái, sau đó giơ lên trước thật cao.

Tinh kỵ quân Sở theo sau đuôi của Bách Lý Mậu liền lần lượt tra đao vào vỏ, cầm lấy kỵ cung, tiếp sau đó, cơn mưa tiễn mịt mù đã lướt qua đỉnh đầu của hàng trọng giáp phía trước, bay như châu chấu phóng thẳng vào cung tiễn thủ quân Tề ở hàng phía sau. Trong chốc lát, trong trận quân Tề liền vang lên tiếng kêu rên triền miên không ngớt, cung tiễn thủ quân Tề đang kéo cung bắn tên liền ngã xuống từng hàng một.

Trường cung quân Tề tuy rằng có ưu thế về tầm bắn, nhưng một khi để kiêu kỵ quân áp sát vào trong tầm bắn của kỵ cung, thế thì cục diện căn bản sẽ nghiêng về sự giết chóc từ một phía, kiêu kỵ quân là những binh lính được lựa chọn từ trong số binh lính lão luyện, đều là tinh nhuệ của tinh nhuệ, không nói rằng ai nấy đều là thần tiễn thủ, nhưng tuyệt đối không phải những cung tiễn thủ nông dân được triệu mộ tạm thời kia có thể so sánh được.

Mười đợt tên bắn ra hết, cung tiễn thủ ở trận sau của quân Tề liền ngã đổ hơn nửa!

- Ha ha ha...

Bách Lý Mậu ngẩng đầu cười to ba tiếng, đang lúc muốn dẫn theo tinh kỵ dưới trướng quay đầu lại xung phong, muốn dùng phi mâu tấn công lớp trọng giáp kỵ binh ở hàng đầu tiên, bỗng có đột nhiên nảy sinh, một nhánh trọng giáp quân Sở đột nhiên xông ra giết chóc từ bên phải, ngay lập tức kết hợp với quân Tề bên nhánh trái tạo thành thế gọng kìm hai bên, thế là quân Sở không tài nào quay đầu lại được nữa.

Một người thì quay đầu rất dễ, thậm chí có thể ghì cương ngựa dừng bước, quay đầu tại chỗ, nhưng một đội kỵ binh to lớn thì không dễ dàng quay đầu như vậy. Việc đó cần có một khoảng trống quay đầu rất rộng, giờ phút này đây, nếu như kỵ binh quân Sở miễn cưỡng quay đầu, vậy thì khó tránh khỏi phải chạm trán với trọng giáp quân Tề ở bên phải, đó sẽ là một tai họa!

- Xông qua đó, xông qua đó, giết giết giết...

Bách Lý Mậu đột nhiên ra quyết định, quay đầu đã không thể lại, quay đầu tại chỗ càng là bắt thang lên trời, kể sách hiện giờ, chỉ có tranh thủ lúc hai cánh quân Tề còn chưa khép gọng lại, xông qua khe hở giữa bọn chúng, chỉ có như vậy, hoặc giả còn có một con đường sống.

Hàn Tín lạnh lùng cười, nói:

- Lọt vào trận này thì đừng hòng chạy thoát, giữ lại cho quả nhân đi!

Nói xong, Hàn Tín lại quay đầu truyền đạt hàng loạt các mệnh lệnh cho Tào Thợ, chỉ trong chốc lát, quân Tề lại lần nữa biến trận, thoáng cái đã gói gọn hai nhánh kỵ binh quân Sở vào bên trong.

Mắt Hạng Trang lập tức lộ vẻ hung dữ, giọng điệu tức giận nói:

- Mặc cho người thiên biến vạn hóa, ta chỉ nhắm đến một chỗ thôi!

Nói xong dừng lại, Hạng Trang lại bỗng nhiên quay đầu, nghiêm nghị hét lớn:

- Đại kỳ truyền lệnh, tả doanh tả bộ, hữu doanh hữu bộ, toàn lực phá vòng vây theo hướng đông, Tấn Tương, Hô Diên, mỗi người dẫn theo năm ngàn tinh kỵ, tiếp ứng theo hướng Tây!

- Vâng!

Tấn Tương, Hô Diên hùng hổ dạ vâng, lãnh mệnh mà đi.

- Cản ta tất chết!

Bách Lý Mậu quát lên một tiếng, trở tay lại là một đao.

Gã Tư mã quân Tề có ý đồ muốn đánh lén Bách Lý Mậu lập tức rên rỉ vô cùng thảm thiết.

Ngay sau đó, áo giáp ở bụng và cả cái phần bụng của Tư mã quân Tề lập tức nứt ra hoàn toàn, lúc máu tươi bắn tung tóe, cũng chính là lúc từng đoạn ruột ngập tràn trào ra khỏi vết nứt ở bụng.

Đang lúc Bách Lý Mậu muốn tiếp tục công phá, chiến mã dưới chân đột nhiên hí lên bi thảm một tiếng rồi ngã dúi xuống đất.

Gần như cùng lúc chiến mã của Bách Lý Hiền bị trượt chân ngã xuống, từ bốn phía, sáu bảy cây trường kích phóng đến như bay, Bách Lý Hiền tru lên như sói một tiếng, hoành đao đột nhiên chấm đất một cái, thân hình trắng kiện lập tức vọt người bay lên, tiếp đó, bốn thanh trường kích dường như xẹt ngang dính sát vào phần bụng của y, lưỡi hoành đao chữ thập sắc bén thoáng cái đã cào rách áo giáp ở bụng của y.

Bách Lý Mậu mượn thế lộn mào một cái, đang lúc muốn búng người đứng lên, mười cây trường kích đan vào nhau như một tấm lưới lớn, nhắm thẳng vào đầu y mà đè xuống, lúc này có muốn tránh cũng không còn kịp nữa, Bách Lý Mậu chỉ đành rống lớn một tiếng giờ đao chống đỡ, đao kích giao nhau, Bách Lý Mậu lập tức hậm hực hừ một tiếng, một chân quỳ xuống sa trường.

Bách Lý Mậu suy cho cùng vẫn là thân xác máu thịt, chém giết lâu như vậy, thể lực đã gần sắp cạn kiệt.

- Vù vù vù...

Không đợi Bách Lý Mậu giây dựa thoát khỏi lồng giam do mười cây trường kích đan thành, thì lại có hai cây trường mâu xuyên qua khe hở của lồng giam trường kích, nhắm thẳng vào điểm chí mạng ở phần bụng của Bách Lý Mậu mà hung tợn đâm qua đó, Bách Lý Mậu muốn né tránh, ngặt nỗi bị lồng giam trường kích đè đến cứng đờ, căn bản là không thể động đậy được.

Mắt thấy Bách Lý Mậu sắp phải bỏ mạng trong đám quân hỗn loạn, một thanh trường kích đột nhiên xoay tròn gào rít mà đến, mười mấy tên quân Tề đang ra hết sức trấn áp Bách Lý Mậu bất ngờ chưa kịp đề phòng, lập tức bị đánh bay hết bảy tám tên, áp lực trên người vừa giảm nhẹ, Bách Lý Mậu cuối cùng nổi

giật gầm lên một tiếng, vọt người đứng dậy, lại trong đường tơ kẽ tóc tránh khỏi hai thanh trường mâu muốn đâm vào điểm chí mạng ở phần ngực và bụng.

Lúc vội vã ngẩng đầu lên nhìn, Hô Diên đã thúc ngựa giết tới, nghiêm giọng hét lớn:

- Tử Minh, lên ngựa.

Bách Lý Mậu nhảy vọt trở mình ngồi lên ngựa của Hô Diên, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kỵ binh tùy tùng sau lưng chỉ còn lác đác hơn trăm người, một ngàn tinh kỵ, không ngờ chỉ còn sót lại trăm người này.

384. Chương 383: Liên Kết Đồng Minh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 383: Liên kết đồng minh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bách Lý Mậu đầy bụi bặm đi tới trước mặt Hạng Trang, xấu hổ tới mức không dám ngẩng đầu lên. Hai nghìn kỵ binh nhuệ xuất kích mà sống sót chưa tới năm trăm kỵ binh. Trận này, quân Sở thua thảm hại rồi!

- Đại vương, thần quá hổ thẹn! Đại ca, tiểu đệ đã làm mất mặt họ Bách Lý rồi!

Bách Lý Mậu nức nở hai tiếng, đột nhiên lật tay quay đao kề ở cổ mình. Thất bại lớn như vậy, người cũng tổn thất nhiều như vậy, dù Đại vương không trách phạt y, dù đại ca không trách cứ y, y cũng không còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa, thật quá mất mặt.

- Nhị đệ đừng tay!

Bách Lý Hiền vội vàng ngăn lại, còn Hạng Trang thì dứt khoát rút đao đánh bay hoành đao trên tay Bách Lý Mậu đi. Mười mấy năm qua, võ nghệ Hạng Trang tuy rằng không có tiến bộ gì, đấu với Hô Diên, Cao Sơ, Tần Tương chưa chắc đã thắng, nhưng đánh bay được đao trong tay Bách Lý Mậu thì vẫn còn dư sức.

- Tử Minh!

Hạng Trang cũng quát lên:

- Quả nhân nhìn lầm người rồi.

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Tự sát chính là hành vi của kẻ yếu hèn. Nhị đệ khiến đại ca rất thất vọng.

- Đại ca...

Bách Lý Mậu quỳ rạp xuống đất, khóc rống lên, y thật sự là đau lòng.

- Tử Minh, thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần này thất bại, lần sau lại thắng. Nhưng nếu người tự sát, thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thắng trận nữa!

Hạng Trang vỗ vỗ vai Bách Lý Mậu, nói tiếp:

- Huống chi, ngày hôm nay người không hề thua, tuy rằng người đã làm tổn thất hai ngàn binh mã nhỏ nhoi, nhưng sự tử thương của quân Tề đối diện càng nhiều hơn.

Một câu của Hạng Trang nói ra, hai nghìn kỵ binh này thực ra ngay từ đầu chính là dùng để hy sinh.

Hàn Tín sống chết chưa rõ, dưới tình huống thật giả không rõ ràng này, tùy tiện xuất toàn bộ binh lực tiến vào quyết chiến với quân Tề không thể nghi ngờ chính là không hề khôn ngoan, nhưng để Hạng Trang cứ

bỏ qua như vậy, hẳn thật không cam lòng. Vì vậy, phái ra một số kỵ binh hướng về quân Tề phát động một cuộc công kích là lựa chọn duy nhất, cái này gọi là trả giá ít nhưng tranh thủ được lợi ích nhiều.

Nếu như quân Tề phản ứng chậm chạp, không lo ứng biến, vậy thì chúng tỏ Hàn Tín đứng trên xe quan sát kia là giả, đến lúc đó Hạng Trang không chút do dự mà tập trung toàn bộ binh lực quyết chiến với kẻ địch. Tuy nhiên, hiện tại đã chứng minh thực tế, người đứng đối diện kia đích xác là Hàn Tín. Nếu không phải là Hàn Tín, thì làm sao có thể dễ dàng nuốt sống hai nghìn kỵ binh của mình được chứ?

Tuy nhiên những lời này không thể nói ra trước mặt mọi người, từ trước tới giờ hy sinh bộ khúc chính là điều tối kỵ của binh gia.

Lập tức Hạng Trang nói:

- Tử Minh, từ giờ trở đi, người là Vũ Lâm Trung Lang Tướng của quả nhân, những tướng sĩ may mắn còn sống sót đều được thăng lên một cấp, tiền thưởng gấp đôi, còn các tướng sĩ chết trận cũng được tiền trợ cấp ở mức cao nhất!

- Cảm tạ Đại vương!

Bách Lý Mậu vừa xấu hổ, vừa cảm kích, lập tức xoay người quỳ gối.

- Cảm tạ Đại vương!

Mấy trăm tướng sĩ may mắn còn sống sót phía sau Bách Lý Mậu đồng loạt quỳ gối xuống, giờ khắc này, bọn họ chỉ hận không thể thay Hạng Trang lên núi đao, xuống chảo dầu, hận không thể cống hiến tất cả cho Đại Sở.

Lập tức Hạng Trang lại nói tiếp:

- Đại kỳ truyền lệnh, toàn quân lui về sau, chúng ta đi huyện Địch.

Nếu Hàn Tín chưa chết, trận này đánh sẽ không thắng, Hạng Trang cũng không cho rằng dựa vào hai mươi ngàn kỵ binh là có thể tiêu diệt được nước Tề.

Một nhân tố khác cũng cần lo lắng, là vấn đề cung ứng lương thực cho toàn quân. Phải biết rằng lần này xuất chinh, quân Sở không mang theo lương thực gì, từ lúc tiến nhập vào đất Tề là vẫn dựa vào cướp đoạt để duy trì. Hiện tại những địa phương gần Lâm Tri đều đã bị cướp sạch lương thực, số còn lại đều giấu ở trong Đại Thành, quân Sở không thể đoạt được, không có lương thực, làm sao mà đánh được?

Trong một thời gian không gian, đại tướng Mông Cổ Triết Biệt đã từng dựa vào hai mươi ngàn kỵ binh mà đường dài liên tục chiến đấu ở các chiến trường mấy nghìn dặm, ghi chép huy hoàng dọc đường tiêu diệt trên trăm nước, nhưng những nước bị Triết Biệt tiêu diệt đều là Slavic công quốc nhỏ bé, binh không quá trăm, dân không quá ngàn, sao có thể so sánh được với nước Tề dưới sự thống trị của Hàn Tín?

Cho nên, mình nên sớm rời đi!

Nhìn kỵ binh quân Sở đông nghìn nghịt như thủy triều cuộn cuộn rời đi, rốt cuộc Hàn Tín mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau một khắc, một luồng khí lạnh lẽo thấm tận xương tủy tràn tới, màu máu trên khuôn mặt Hàn Tín trong chốc lát biến mất, thay vào đó, là vẻ xám xịt mà trước nay chưa từng có.

Tào Thọ lập tức biến sắc, Đại vương hầu như đã có thể đứng vững, nhưng hiện giờ gần như là phải gắng gượng lắm mới có thể đứng vững được, lập tức Tào Thọ quay lại hét lớn:

- Thái y, lão Công Dương?

Công Dương thái y vội tiến đến thì Hàn Tín đã rơi vào trạng thái hôn mê, vừa kéo tay Lâu Kính, vừa đứt quãng căn dặn Lâu Kính:

- Á tướng, quân Sở rút lui rồi, ngàn vạn lần nhớ kỹ phải đuổi giết một trận sống chết, nếu không, Hạng Trang rất có khả năng sẽ nghi ngờ, đến lúc đó quân Sở quay lại, vậy thì việc lớn sẽ....

- Đại vương yên tâm.

Lâu Kính liền tục gật đầu, nói:

- Thần sẽ an bài ngay...

Lúc này Hàn Tín mới yếu ớt thở dài, chìm vào bóng tối.

Hàn Hạp tiến lên hai bước, chộp lấy vạt áo Công Dương thái y, quát hỏi:

- Lão Công Dương, phụ vương còn cứu được không?

Trên trán Công Dương thái y đã sớm đổ mồ hôi lạnh to như hạt đậu, vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Thần tận hết sức, xin công tử yên tâm, thần nhất định sẽ toàn lực chữa trị cho Đại vương.

- Hừ

Lúc này Hàn Hạp mới buông vạt áo Công Dương thái y ra, lạnh lùng nói:

- Nếu phụ vương có mệnh hệ gì, bản công tử nhất định sẽ không buông tha cho người!

Dừng lại một chút, Hàn Hạp xoay người lại nói với Lâu Kính:

- Á tướng, bản công tử muốn lĩnh đại quân đuổi theo truy kích quân Sở, xin mượn dùng đại kỳ của phụ vương một lát.

Trên đường đi từ Lâm Tri đi huyện Dịch, quân Sở cuộn cuộn hành quân tiến về phía Tây.

Trong vạn quân, Hạng Trang cưỡi ngựa Ô Truy, thông dong đi về phía trước, đang đi Hạng Trang đột nhiên cau mày rậm lại, quay sang hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, quả nhân nghĩ sự việc có chút không đúng.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, mỉm cười hỏi:

- Đại vương thấy không đúng chỗ nào?

Hạng Trang suy nghĩ một chút, nói:

- Ngày ấy tại Phủ Hoàng Long, Hàn Tín gặp mặt quả nhân là Hàn Tín thật. Thiên hạ to lớn, người có tướng mạo giống Hàn Tín chắc chắn là có, nhưng khí chất vương giả trên người Hàn Tín, ồ mà không đúng, chính là khí chất kiêu ngạo sai khiến mà quanh năm sống trong an nhàn sung sướng mà dưỡng thành, người khác không thể giả mạo được.

Bách Lý Hiền gật đầu, có chút ngẫm nghĩ, nói:

- Nhưng ngày hôm nay xuất hiện tại trước trận hai quân, chính là Hàn Tín.

Hạng Trang sờ sờ cằm, đột nhiên nói:

- Vậy thì, có một loại khả năng, tại Phủ Hoàng Long gặp mặt quả nhân chính là Hàn Tín thật sự, nhưng hắn chưa chết bởi tiền của Do Uyên, mà chỉ là bị trọng thương. Ngày hôm nay hắn còn mạnh mẽ gắng gượng chỉ huy đại quân tác chiến, dụng ý chính là muốn dọa chúng ta rút lui.

Bàn tay đang phe phẩy quạt lông của Bách Lý Hiền khẽ khựng lại, nói:

- Là ý Đại vương nói, mạng của Hàn Tín đã sắp đi rồi?

- Đây chỉ là suy đoán của quả nhân.

Hạng Trang lắc đầu, nói:

- Xem nào, chỉ chốc lát nữa thôi là có tin tức của kỵ binh thám báo truyền về, nếu như quân Tề rút về Lâm Tri mà không đuổi theo, vậy thì chứng tỏ Hàn Tín thật sự sắp chết rồi, mà nếu quân Tề quy mô đuổi theo, vậy thì có lẽ Hàn Tín không hề gì.

Vừa dứt lời, một con khoái mã từ sau phi như bay đến.

Chưa đến gần, kỵ binh trên ngựa đã ghì cương ngựa, con ngựa lập tức tung vó hí lên, móng trước liên tiếp đập mấy cước trên không trung, lúc đáp xuống đất thì đã ngừng thể vọt tới trước, kỵ binh lập tức chấp tay hành lễ nói:

- Đại vương, đại quân nước Tề đuổi theo rồi.

- Thật sự đuổi theo?

Hạng Trang nhíu mày:

- Có thấy đại kỳ Tề vương không?

- Có.

Kỵ binh không chút nghĩ ngợi, nói:

- Đại kỳ Tề vương đi đầu, các quân theo sau, đang đuổi tới bên này!

- Haizz.

Hạng Trang thở dài quay sang nói với Bách Lý Hiền:

- Xem ra Hàn Tín hẳn là không sao, đáng tiếc quá. Cơ hội tốt như vậy mà không thể bắn chết Hàn Tín, thật đáng tiếc.

Bách Lý Hiền mỉm cười lắc đầu, nói:

- Đại vương cũng đừng nên tức giận, Hàn Tín là binh gia một đời, sao có thể dễ dàng đối phó như vậy? Hơn nữa lần này xuất chinh, mục tiêu của chúng ta sớm đã thành công mỹ mãn rồi, đã tâm chiếm đoạt nước Triệu của nước Tề sớm đã bị phá, nói không chừng đại Sở ta sớm tăng thêm một đồng minh rồi.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, nói:

- Tính toán thời gian, Thượng Đại Phu chắc cũng đã đến Hàm Đan rồi, chỉ mong hẳn có thể thuyết phục quân thần nước Triệu liên kết đồng minh với nước Sở ta.

Gần đây tâm trạng Lưu Bang không tốt, tại họa ngầm Lã thị tuy rằng đã diệt trừ rồi nhưng Lưu Bang phát hiện ông ta không thể đạt được ý nguyện như ông ta muốn. Về chuyện sắc lập Thái Tử, chủ ý ban đầu của Lưu Bang đương nhiên là muốn lập Lưu Như Ý làm Thái tử, nhưng Tiêu Hà, Chu Bột, Bạch Mặc và các đại thần đều ủng hộ Lưu Hằng.

Hơn nữa có di ngôn của Lã Trạch, Lưu Bang không thể không kiêng kị.

Vừa rồi Thích phu nhân vừa khóc lóc kể lể trước mặt Lưu Bang một trận, khiến cho Lưu Bang vô cùng phiền muộn, liền một mình trốn ở Vĩnh Diên Điện uống rượu giải sầu. Mà chuyện khiến Lưu Bang phiền muộn cũng không chỉ có một chuyện, so với việc tranh đấu ngôi vị Thái Tử, có một chuyện càng khiến Lưu Bang canh cánh trong lòng, chính là nước Triệu rõ ràng đã liên kết đồng minh với nước Sở rồi!

Việc này phải nói đến hơn một tháng trước.

Hơn một tháng trước, Hàn Tín đích thân dẫn mười vạn đại quân công phạt nước Triệu. Nước Triệu cũng từng sai sứ giả đến cầu cứu Lưu Bang, nhưng lúc đó Lưu Bang lại đang bận việc thanh lý thế lực Lã thị, căn bản không còn lòng mà quan tâm tới, chỉ viết một phong thư phái người đưa tới Hàn Tín, kết quả hình như cũng không phát huy được tác dụng gì.

Từ lúc được phong làm Tề vương, Hàn Tín đã bắt đầu không nghe lời Lưu Bang nữa.

Sau đó, Hạng Trang ngoài dự đoán của mọi người lại xuất binh, cứu nước Triệu!

Tiếp đó, nước Sở liền cùng với nước Triệu liên kết đồng minh, nghe nói nước Sở còn cấp cho nước Triệu không ít lợi ích.

Vừa nghe được tin tức này, Lưu Bang quả thật không thể tin được, điều này sao có thể? Triệu Vương Trương Ngao một đời là tâm phúc của Lưu Bang, nước Triệu cũng là do một tay Lưu Bang đơn độc dựng lên, hiện nay Triệu Vương Trương Ngao lại là con rể của ông ta, có hai tầng quan hệ này, nước Triệu sao lại phản bội đại Hán đi theo liên kết đồng minh với nước Sở chứ?

Giờ này khắc này, Lưu Bang thật sự muốn hỏi Hứa Phụ, hiện tượng thiên văn có phải có biến đổi gì không? Ngôi sao hoàng đế Lưu Bang ông ta còn xán lạn lóa mắt như trước không, còn là hy vọng của dân chúng nữa không? Nhưng đáng tiếc, từ hơn mười năm nay, từ lúc rời khỏi Hàm Dương, Hứa Phụ đã mai danh ẩn tích, đến ngày nay Lưu Bang vẫn chưa từng nghe đến tin tức của nàng.

385. Chương 384: Đại Lộ Khải Hoàn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 384: Đại lộ Khải Hoàn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phía Bắc thành Tỹ Lăng vừa mới xây một con đường lớn.

Con đường lớn này rộng một trăm bước (150 mét), dài mười dặm, cả con đường được lát đá xanh trên bề mặt, hai bên đường còn trồng cả một lượng lớn các hoa cỏ, cây to, màu sắc sặc sỡ, nguy nga tráng lệ, con đường lớn này một mặt nối liền với Vũ Uy môn của thành Bắc Tỹ Lăng, một mặt lại nối liền với bến cảng của bờ sông Ô Giang, ở phía Bắc con đường lớn này còn dựng cả một tấm biển lâu không lồ, trên đó đề bốn chữ “Đại lộ Khải Hoàn”.

Nếu như Hạng Trang trông thấy nhất định sẽ dở khóc dở cười, hẳn cũng chỉ trong lúc vô ý mới nói với Hạng Tha về con phố lớn Chu Tước của thành Trường An thời Thịnh Đường và cả Khải Hoàn môn của nước Pháp, kết quả Hạng Tha lại xây cả đại lộ Khải hoàn cho hắn.

Tuy nhiên, thông qua đại lộ Khải hoàn đã có thể nhìn ra thực lực lớn mạnh của nền kinh tế nước Sở.

Cả một con đường lớn hao tổn vền vẹn thời gian trong ba tháng trời, gần như cùng lúc Hạng Trang dẫn theo kiều kỵ quân rời khỏi Tỹ Lăng, khai hoàn đại đạo cũng chính thức được khởi công. Vì để xây dựng khai hoàn đại đạo, Hạng Tha ước chừng đã chiêu mộ hơn hai mươi ngàn thợ thủ công và mười mấy ngàn dân phu, còn bỏ ra số tiền lớn để mua hơn triệu tảng đá xanh.

Đây cũng xem như là một công trình to lớn, nhưng dường như không hề tổn hại đến thực lực nước nhà và cả nhân lực, tài lực, vật lực của dân chúng nước Sở.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là do thực lực kinh tế của Nước Sở đã bành trướng tới mức khiến người ta không tài nào tưởng tượng được, thậm chí ngay cả người khởi xướng như Hạng Trang, cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Trong giới sử học có một quan điểm thế này, cho rằng Hoa Hạ (tên gọi Trung Quốc và Hán tộc) trước thời Đường Tống, do sức sản xuất xuống thấp, căn bản là không trang bị các điều kiện để phát triển qui mô lớn công thương nghiệp. Bởi vì công thương nghiệp phát triển tất yếu sẽ dẫn đến việc sức lao động cường tráng thoát ly khỏi sản xuất, sức lao động cường tráng thoát ly sản xuất lại cộng thêm sức sản xuất xuống thấp, đương nhiên sẽ dẫn đến việc sản lượng lương thực giảm sút, từ đó gây ra nạn đói nghiêm trọng.

Thương Ưởng chính là bắt nguồn từ suy nghĩ này, mới đặt ra quốc sách là trọng nông ức thương, và lại kéo dài gần cả ngàn năm!

Trên thực tế, điều Thương Ưởng lo lắng hoàn toàn là dư thừa...người tiếp bước đời sau chính là Hàm Đan, cục mịch bảo thủ.

Sự phát triển của công thương nghiệp thật chất sẽ khiến sức lao động cường tráng đổ dồn vào lĩnh vực công thương nghiệp, bởi vì có vẻ như làm công thì tiền đến nhanh hơn. Điều này đương nhiên sẽ dẫn đến việc số lượng nông phu sẽ bị ít đi và sản lượng lương thực sẽ bị giảm sút, tuy nhiên điều này chỉ là tạm thời, bởi vì thị trường sẽ tiến hành tự động điều tiết, do lương thực giảm sút, tất yếu sẽ phải nâng cao giá lương thực, nâng cao giá lương thực tất nhiên sẽ thúc đẩy thợ thủ công trở về trồng trọt!

Ngoại trừ việc tiến hành tự động điều tiết đối với số lượng nông phu và thợ thủ công, sự phát triển của công thương nghiệp trái lại còn có thể thúc đẩy tốc độ phát triển của sức sản xuất.

Đạo lý đã rõ như ban ngày, khi việc làm ruộng không còn vì duy trì cơm áo cho gia đình mình, mà trở thành cái hời có thể suy nghĩ tới. Nông phu sẽ nghĩ cách để nâng cao năng suất đồng ruộng, nông phu có nhu cầu này, các thợ rèn mới nghĩ đủ mọi cách để cung cấp càng nhiều nông cụ có chất lượng tốt hơn, mà muốn cung cấp được những nông cụ có chất lượng ưu tú hơn, thì phải tìm đủ mọi cách để cải thiện công nghệ rèn sắt!

Như vậy liền hình thành một vòng tuần hoàn hiệu quả. Đến cuối cùng sự phát triển của công thương nghiệp không những không dẫn đến sự thiếu hụt cho lương thực, ngược lại còn thúc đẩy tốc độ phát triển của sức sản xuất. Điều đáng tiếc là, Hoa Hạ cổ đại không hề đi vào vòng tuần hoàn hiệu quả này.

Nhưng ở phương Tây thì lại tiến hành vòng tuần hoàn hiệu quả này, chính vì sự phát triển của công thương nghiệp, mới khiến cho thời gian sử dụng thiết bị bằng sắt của người phương Tây sớm hơn so với người Hoa Hạ vẹn vẹn cả ngàn năm trời; Hơn nữa ở phương Tây, nền công thương nghiệp của thời đại đế quốc La Mã đã vô cùng phồn hoa, nhưng cũng chẳng thấy đế quốc La Mã vì chuyện này mà xảy ra nạn đói khát với qui mô lớn nào!

Từ đó có thể thấy rằng, sự phát triển của công thương nghiệp vốn không dẫn đến nạn đói khát, ngược lại còn thúc đẩy tốc độ phát triển của sức sản xuất.

Tuy nhiên bởi vì Hạng Tráng xuyên không, nước Sở hiện giờ lại đi vào vòng tuần hoàn hiệu quả này, các loại hình thủ công nghiệp như rèn sắt, gốm sứ, thêu dệt, ủ rượu, gây thuyền vân vân đều phát triển một cách rực rỡ, nông nghiệp cũng có sự phát triển cực kỳ to lớn, nông cụ được cải tiến đã khiến cho thâm canh trở thành điều khả thi, ứng dụng kỹ thuật thâm canh khiến cho năng suất cây trồng được nâng cao đáng kể, sản lượng theo sào của nước Sở đã vượt quá ba thạch một sào (1 sào = 667 m²)!

Công thương nghiệp phát triển đã ảnh hưởng sâu sắc đến các mặt kinh tế, văn hóa, quân sự của nước Sở, trong đó ảnh hưởng lớn nhất là thanh niên của Hoa Hạ. Trong lịch sử thật sự của Hoa Hạ, lý tưởng của những người trẻ tuổi chính là hiểu biết văn học và võ nghệ, bán sức cho đế vương, nói cách khác, làm quan phong tướng, vợ con hưởng lợi, đó chính là lý tưởng duy nhất của người trẻ tuổi.

Nhưng hiện giờ, tình hình đã có bước chuyển biến cơ bản, làm quan phong tướng vẫn là lý tưởng cao nhất của người trẻ tuổi, nhưng nghề công nghiệp hay nông nghiệp cũng không còn là sự lựa chọn bị coi rẻ nữa. Bởi vì ở nước Sở, địa vị của thương nhân, nông phu và cả thợ thủ công đều không hề thấp, chỉ cần ta có thể làm tốt ngành nghề của mình, đồng dạng có thể đạt được tước vị, trở thành quý tộc hiển hách.

Hai bên đại lộ Khải hoàn vừa được xây xong, lúc này đã sớm người đông nghìn nghịt.

Ngoài thành đã biến người mệnh mông, trong thành thì không ngừng có người ủa ra, có thư sinh mũ cao áo rộng, có võ sĩ y phục gọn gàng, có thợ thủ công áo hoa tay dài, còn có tiểu nương tử mặc váy hoa áo cổ chéo, có lão bà lão ông, còn có không biết bao nhiêu trẻ con len lỏi trong đám đông, rộn rộn ràng ràng, náo nhiệt vô cùng.

Hôm nay là ngày thắng lợi trở về của đại vương cùng đoàn quân kỵ binh dũng mãnh.

Tất cả mọi người đều có ý muốn riêng, lão bà, lão ông đa phần là đến để nghênh đón con của mình, phụ nữ thì muốn nghênh đón người đàn ông của mình, võ sĩ đến để trông thấy phong thái của kiêu kỵ quân, còn những cô nàng ăn mặc và trang điểm như hoa như ngọc, thì lại muốn tìm một đấng lan quân như ý từ trong số những tướng sĩ kiêu kỵ quân đã thắng trận trở về.

Đại quân còn chưa đến, trên đại lộ Khải hoàn đã náo nhiệt không chịu được.

- Lão bà Vương gia, người cũng đến sao?

Lão ông về mặt cung kính nói, còn dùng cả cách xưng hô tôn trọng là người.

- Tam cầu tử của nhà tôi trở về rồi, vậy không đến đón nó sao?

Lão bà trả lời kia khẽ vểnh mặt lên.

- Lão phu nhân Vương gia, lần này tam công tử nhà người chỉ e rằng phải thăng tước thành ngũ đại phu rồi phải không?

- Thế còn phải nói, hôm qua quan sai đã đến nhà chúng tôi thông báo rồi, Tam Cầu Tử lại lập công rồi, sẽ sớm hôm thăng tước một bậc, trở thành Ngũ Đại Phu rồi, đúng rồi, sau này còn phải đổi cả tấm biển trên cửa chính nữa.

- Lão phu nhân Vương gia, người thật đúng là có phúc, sinh được một đứa con quý hóa như vậy.

- Lão Tứ nhà ông cũng không kém, tuy nói vẫn còn là Phủ binh, chớp mắt lập công đã trở thành Công sĩ rồi..

- Lão bà Vương gia, người xem Tam công tử của nhà người đến giờ vẫn chưa lấy vợ, chi bằng lấy con bé thứ hai nhà chúng tôi đi?

- Nhị nha đầu nhà ông à? Cũng có vóc dáng đẹp thật, làm việc cũng có sức khỏe.

Lão bà Vương gia có chút lung lay, trước khi trở thành mẹ của Ngũ Đại Phu, bà đã quá quen thuộc với những ngày tháng khổ cực, vì vậy quan điểm này nhất thời vẫn chưa thay đổi được, cứ muốn tìm một nàng dâu có thân hình rắn rỏi, trong nhà sẽ có thể có thêm một lao động khỏe mạnh.

- Lão ông Lã gia người cũng đừng mơ tưởng nữa, với bộ dạng của Nhị nha đầu nhà ông, Tam công tử có thể chấp nhận được sao?

Rất nhanh lại có một lão già khác nhảy ra gây rối

- Lão bà Vương gia, Tứ nha đầu nhà tôi ngực to eo thon dáng người đẹp, Tam công tử nhà bà trông thấy nhất định sẽ thích, quan trọng là mông của Tứ nha đầu này to, mai này chắc chắn sẽ sinh con trai.

- Cũng phải, nên tìm một người biết sinh con trai.

Lão bà Vương gia liền có chút do dự.

Lão ông Lã gia liền không cam tâm, hét lên nói:

- Lão ông Tào gia, Tứ nha đầu nhà người chẳng phải đã đính hôn rồi sao?

- Ai nói đã đính hôn rồi, ai nói đã định rồi?

Lão ông Tào gia không vui nói

- Đại nha đầu của chúng tôi đã gả cho một nông phu, Nhị nha đầu gả cho một thợ thủ công, Tam nha đầu thì lấy một thương gia, lão bà Vương gia, hay là định ngay đi? Không cần nữa món sính lễ nào của bà, tôi trái lại sẽ thêm hai mươi lượng vàng để làm quà cưới, được không?

Trong lúc nói chuyện, đằng trước bỗng nhiên xôn xao hân lên, phía trước lập tức truyền miệng tới nói, đại quân tới rồi!

Lão bà Vương gia liền có chút nôn nóng, bởi bà ta lùn nên không nhìn rõ tình hình trên khải hoàn đại đạo ở phía trước, lão ông Tào gia liền đem chiếc ghế nhỏ mang từ nhà ra cho lão bà Vương gia, giẫm lên chiếc ghế nhỏ, lão bà Vương gia cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình trên khải hoàn đại đạo, quả nhiên, một đội kỵ binh với binh giáp nghiêm trang đang bước đi chính tề dưới bước chân ngựa, chậm rãi tiến đến đây.

Người cưỡi ngựa đi đầu có thân hình cường tráng, cao to, lớp râu ngắn trên môi rậm rạp cương trực, uy nghi phi phàm, áo giáp hoàng kim đang mặc trên người được sự chiếu rọi của ánh nắng ban ngày phát ra ánh sáng lấp lánh, khiến người ta không thể nhìn rõ, không cần phải nói, đó chắc chắn là Sở Vương rồi, dân chúng nước Sở đang đứng xem ở hai bên đại đạo ngay tức thì hò reo inh ỏi như sóng thần.

Theo sát sau lưng Sở Vương, chính là từng đội từng đội tướng sĩ kiêu kỳ quân.

Các tướng sĩ xếp thành từng đội theo hàng ngang, mỗi đội có năm mươi người, tất cả đều cười thần mã với đầu ngựa cao to, áo giáp trên người, mũ giáp trên đầu, vũ đạo bên hông còn có đôi ủng dưới chân, tất cả đều được lau chùi sáng loáng, kỳ thương trong tay, đỉnh đồng trang trí cho ngựa đều đang phát sáng lấp lánh dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời, khiến cho người kỳ sĩ trên lưng ngựa trở nên hiên ngang lạ thường.

Những cô nàng ở hai bên đại đạo liền lần lượt hò hét, nàng nào cũng kích động đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, chỉ hận không thể trao cái ôm ngay lập tức, để tìm chàng kỳ sĩ thần thái hiên ngang, tiền đồ sáng lạng như vậy làm hôn phu của bọn họ. Có những cô nàng xinh đẹp vốn dĩ đã có đôi với các tướng sĩ kiêu kỳ quân này liền chạy theo đoàn ngựa, vừa chạy vừa liên tiếp gọi theo người yêu của mình.

Tuy nhiên, các tướng sĩ kiêu kỳ quân lại rất là kiêu ngạo, chẳng thêm quan tâm đến cảnh tượng này.

Vốn dĩ là vậy, dựa vào thân phận tôn quý là kỳ sĩ kiêu kỳ quân của bọn họ, còn có tước vị của bọn họ, tìm ba bốn người con gái xinh đẹp chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? Chỉ cần bọn họ muốn, những cô nàng xinh đẹp bằng lòng gả cho bọn họ thật sự có thể xếp thành một hàng dài.

Trong đám đông, lão bà Vương Gia cuối cùng cũng tìm được con trai của bà, vội vàng vẫy tay liên tục:

- Tam Cầu Tử, Tam Cầu Tử...

Trong đám đông, một gã kỳ sĩ thân hình tráng kiện, thần thái hiên ngang nghe thấy quay đầu lại, thấy là mẹ mình, vội vàng cáo lỗi với tướng quân, sau đó rời khỏi đại đội đi đến trước mặt lão bà Vương gia, xoay người xuống ngựa nói:

- Mẹ à, sao mẹ đến đây?

Lão bà Vương gia ngẩng nhìn đứa con trai khôi ngô rần rở, mãi vui mừng đến mắt cười mây rạn, nhai vài câu rồi đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng, lập tức chỉ về nơi không xa, nơi có đám đông tụ tập, những cô nàng đang lén lút dò xét về phía bên này nói:

- Tam cầu tử, mẹ đã định một chuyện hôn sự cho con, chính là cô nàng bên đó, người mà có khuôn mặt xinh đẹp nhất, đôi mông to nhất ấy.

Tam cầu tử nhìn theo hướng chỉ của mẹ, khuôn mặt xinh đẹp của những cô nàng này lập tức đỏ ửng lên, nhưng nàng nào cũng cố gắng kìm nén vẻ xấu hổ liếc mắt đưa tình với Tam cầu tử, Tam cầu tử vừa nhìn đã trông thấy cô nàng xinh đẹp nhất, eo thon nhất và bờ mông to nhất trong số đó, lập tức vui mừng không xiết nói:

- Được, chính là nàng ta.

386. Chương 385: Dày Tích Mỏng Phát

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 385: Dày tích mỏng phát

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hạng Trang cười ngựa ô Truy, chậm rãi bước đi trên con đường Khải Hoàn, tâm trạng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hơn ba tháng trước lúc xuất trận thì nơi này vẫn còn là một con đường lớn bình thường, sao đi một vòng tới nước Tề, Hoài Nam trở về, liền xuất hiện thêm một con đường rộng hơn trăm bước (150 mét), muôn hình vạn trạng, tựa như con đường huy hoàng của đế vương vậy?

Sau lưng Hạng Trang là Tần Tương và Hô Diên cường tráng như tháp sắt, hai người đi sau Hạng Trang chỉ cách có nửa đầu ngựa, vốn dĩ trong lúc này bọn họ cũng không muốn theo sát Hạng Trang quá, nhưng hai bên đại lộ Khải Hoàn người đông như vậy, trong đó nói không chừng sẽ có thích khách do nước khác phái đến, tuy rằng đại vương võ nghệ cao cường, nhưng mình thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng, cẩn thận vẫn hơn.

Sau lưng Tần Tương và Hô Diên, mới là chư tướng Bách Lý Hiền, Do Uyên, Bách Lý Mậu. Doanh Trinh hiển nhiên cũng nằm trong số đó. Tuy nhiên tâm trạng của Doanh Trinh lúc này rất không thoải mái, bởi vì nàng ta muốn đi cùng hàng với Hạng Trang, đón nhận sự hoan hô của dân chúng hai bên đường, nhưng Hạng Trang lại từ chối nàng không một chút do dự, rõ ràng là Hạng Trang cho rằng nàng không có tư cách này.

Cơn sóng hô hào ở hai bên Đại lộ Khải Hoàn sóng sau dữ dội hơn sóng trước, cảm xúc của Hạng Trang cũng bị đưa đẩy theo, hần đột nhiên cảm thấy việc xây dựng con đường lớn này, kỳ thật cũng là một chủ ý hay, thông qua cách du hành như hình thức duyệt binh trên con đường này, không những có thể nâng cao uy vọng của đế vương lên đến mức cao nhất, càng có thể khơi gợi niềm tự hào và lòng trung thành của người dân trong nước.

Nhìn những thần dân kích động đến mức dường như quên hết tất cả, Hạng Trang đột nhiên cảm thấy, có vẻ cần thiết phải xây dựng một phương tiện giải trí ở Tỷ Lăng, cùng với sự phát triển của nền công thương nghiệp nước Sở, thu nhập của bá tánh càng ngày càng cao, cuộc sống càng ngày càng sung túc, phần lớn người dân đã thoát khỏi cảnh nghèo khổ, những gia đình có đàn ông đi lính thậm chí đã có cuộc sống ưu việt, những phương tiện giải trí trong thành Tỷ Lăng như quán rượu, kỳ xá, phường cầm, kỹ viện vân vân...càng lúc càng không có cách nào thỏa mãn nhu cầu của bọn họ nữa.

Giác đấu trường, không sai, chính là giác đấu trường, đến lúc phải xây dựng một giác đấu trường qui mô lớn rồi.

Trước khi vượt thời gian, Hạng Trang đã từng xem qua một bộ phim mỹ tên là “Spartacus Máu và cát”, những cảnh quay máu me trong phim ngược lại không kích thích hẳn cho lắm, đóng vai trò là một người lính có tuổi, những cảnh tượng càng tàn khốc, càng chân thật, càng máu me hơn nữa hẳn đều đã thấy qua, nhưng sự phấn khích mà người La Mã đã bộc lộ ra khi đứng trước máu tươi thì lại khiến hắn có chút kích động.

Không cần nghi ngờ gì, màn trình diễn trên giác đấu trường có thể nâng cao cực lớn lòng trung thành của quốc dân đối với tổ quốc, điều quan trọng hơn nữa là, có thể cực kỳ khơi gợi tính can trường hiếu nghĩa của người dân, khiến cho bọn họ trở nên hiếu chiến, khát máu. Tại sao những người La Mã ở phương Tây có thể từ một thành bang nhỏ nhỏ mà bành trướng trở thành một đế quốc to lớn hùng bá khắp Địa Trung Hải, hơn nữa còn kéo dài cả ngàn năm trời?

Không có nguyên nhân nào khác, chính là do người La Mã hiếu chiến, khát máu, xâm lược thành quen!

Hạng Trang đã thay đổi lịch sử, vì vậy không mong muốn người Hoa Hạ lặp lại vết xe đổ, trở thành một dân tộc gò bó bởi ôn hòa, khiêm tốn cung kính và nhường nhịn. Hạng Trang hy vọng tộc Hoa Hạ sẽ trở thành một dân tộc hiếu chiến, khát máu, mở rộng thành thói, cho nên, tất yếu phải dẫn vào cách thức giải trí máu me như loại giác đấu trường và đấu thú trường này, khiến cho đạo trung dung của nhà nho, đạo lý nhân nghĩa không còn đất dung thân.

Đi du hành men theo khải hoàn đại đạo một chuyến, đón nhận tiếng hoan hô như núi gập biển rú của dân chúng thành Tỷ Lăng, sau đó Hạng Trang lại phát biểu một bài diễn thuyết ngẫu hứng ở Võ Uy môn, khiến cho các tướng sĩ đại thần và dân chúng của quân Sở lại một trận gào thét dữ dội. Đương nhiên, phần lớn những người đó chỉ là hòa theo đám đông mà hô hào, người nghe Hạng Trang diễn thuyết thì chỉ có một bộ phận nhỏ mà thôi.

Cuối cùng, kiêu kỵ quân giải tán, những quý tộc có tước vị bất canh (tước vị cấp bốn, hai mươi đẳng) trở lên có được kỳ nghỉ siêu dài hạn, được trở về nhà đoàn tụ cùng gia đình, tướng sĩ có tước vị bất canh trở xuống thì trở về quân doanh, tiếp tục đón nhận những bài huấn luyện tàn khốc! Sau khi Hạng Trang quay trở về cung, đương nhiên không tránh khỏi cùng chung vui gia đình sum vầy với các vị phi tần, hoàng tử, công chúa.

Tuy nhiên mới ngày hôm sau, Hạng Tha vừa lúi vừa kéo Hạng Trang đi đến nhà kho lớn của Tỷ Lãng.

Hạng Trang giật mình phát hiện, những hầm đất, nhà chứa lương thực vốn dĩ trống trơn như không trong nhà kho này, không ngờ bây giờ toàn bộ đều đã được lấp đầy, không chỉ như vậy, ở mảnh đất trống ở góc Tây Bắc còn đặc biệt dựng lên cả một lượng lớn các hầm đất và nhà chứa lương thực, nói cách khác, trong kho tích trữ lương thực của Tỷ Lãng không chỉ ở con số một triệu thạch nữa (10 sào bằng 1 thạch)!

- Tử Dực

Hạng Trang lên tiếng nói

- Ở đây có bao nhiêu lương thực?

Hạng Tha gơ hai ngón tay lên, có chút hơi đắc ý nói:

- Hai triệu thạch!

- Hai triệu thạch?!

Hạng Trang có chút không dám tin nói

- Ở đâu ra nhiều lương thực như vậy?

Hạng Trang không thể không kinh ngạc được, tuy nói rằng có hồng đỉnh thương nhân (quan thương) là Tần phu nhân đây thay mặt triều đình thu mua lương thực với giá cao, nhưng điều đó cũng cần nước Sở có nhiều lương thực như vậy mới được chứ, nên biết rằng mười mấy năm trước, lúc vừa mới bắt đầu cải cách chế độ pháp lệnh, lương thực của nước Sở vẫn còn không đủ để ăn nữa là.

Hạng Tha khẽ cười một cái, nói:

- Đại vương, người theo thần đi xem sẽ biết ngay.

Hạng Tha lập tức dẫn đường, dẫn theo Hạng Trang và chư vị văn võ đại thần đi đến một thôn xóm ở vùng ngoại thành Tỷ Lãng.

Đây chỉ là một thôn trang nhỏ, ở vùng hoang dã nơi chân núi cạnh bờ sông đã mở ra vài trăm mẫu ruộng nước, lúc này hạt thóc trên ruộng nước đã được thu gặt hoàn tất, lại mọc đầy những cây thực vật màu xanh mướt mướt, Hạng Trang nhận ra loại cây này, lúc cây còn non có thể coi như rau cải mà ăn, lúc trưởng thành lại gặt hái làm loại thức ăn có chất lượng tốt cho gia súc.

Điều khiến Hạng Trang lóe mắt hơn nữa là những guồng nước được dựng bên bờ sông.

Hiển nhiên, những guồng nước này được dùng để tát nước từ dưới sông lên cho hơn mấy trăm mẫu ruộng nước này, đóng vai trò là một người vượt thời gian, đương nhiên Hạng Trang nhận biết được cái guồng nước này, nhưng hắn có thể thề, tuyệt đối chưa từng nhắc đến chuyện guồng nước với bất kỳ ai, trước kia, tinh thần và sức lực của hắn đều dồn hết vào việc cải thiện vũ khí quân đội và cả việc ủ rượu, làm giấy, không quan tâm nhiều đến mấy mớ nông nghiệp cho lắm.

Hạng Trang mơ hồ nhớ ra, hình như guồng nước được gọi là khổng minh xa, mãi đến cuối đời Đông Hán mới xuất hiện, nhưng hiện giờ, nước Sở lại sử dụng guồng nước sớm hơn đến bốn trăm năm, guồng nước này là ai phát minh đây?

Hạng Trang lập tức hỏi Hạng Tha nói:

- Tử Dực, guồng nước này là do ai phát minh vậy?

Nhìn theo hướng Hạng Trang chỉ, Hạng Tha cười nói:

- Đại vương nói cái bánh xe nước này à, đó là do một học trò ở Thái Học (trường Đại Học) tạo ra đấy, học trò này vốn dĩ là con cháu nhà nông, lại thích cơ quan học, theo Công Tôn đại gia học cơ quan học hơn hai năm trời, liền mân mê làm ra bánh xe nước này, nghe nói là để lão ông của y đỡ phải gánh mấy đôi nước đi.

Hạng Trang liền có chút cảm thán, xem ra việc cải cách của hắn thật sự đã nảy sinh ảnh hưởng sâu sắc đến các mặt của nước Sở, ảnh hưởng về quân sự, văn hóa thì không nói nhiều, giờ ngay cả nông nghiệp cũng

chịu sự ảnh hưởng to lớn, không chỉ công cụ sản xuất được cải thiện đáng kể, kỹ thuật sản xuất cũng xuất hiện bước phát triển nhảy vọt, guồng nước trước mắt chính là một minh chứng.

- Hiện giờ bánh xe nước này đã phổ biến khắp Giang Đông rồi.

Hạng Tha khẽ cười, lại nói tiếp:

- Đại vương, đi bên này.

Hạng Tha lập tức dẫn theo Hạng Trang cùng các văn võ đại thần tiếp tục tiến lên phía trước, trên một mảnh đất trống ở giữa mấy trăm mẫu ruộng nước này, có xây mấy chục căn nhà tranh, có mấy căn còn lợp lờ cả khói bếp ra ngoài, không chờ mọi người đến gần, mấy con chó vàng liền vọt ra từ trong thôn, hướng về phía này mà sủa, mấy chục con gà mái bị giật mình kinh hãi, lập tức bay loạn xạ khắp nơi.

Tiếng chó sủa tức khắc làm kinh động những người dân trong thôn, Lý Chính trong thôn liền vội vàng chạy ra nghênh đón.

Lý Chính này cũng rất hiểu biết, tuy rằng Hạng Trang quân thần như nhau đồng loạt mặc thường phục, nhưng Lý Chính vừa liếc mắt đã nhìn ra, đến thăm là một đám người thân phận cao quý, y lập tức mời Hạng Trang vào trong sân nhà của mình, lại mang rượu trắng và đầu heo vừa mua được trên thị trấn ra tiếp đãi khách, một mặt còn sắp xếp cho lão bà giết mổ gà vịt.

Hạng Trang liền có chút ngẩn người, rượu trắng và đầu heo này không giống như được chuẩn bị từ trước, ngược lại giống như của gã Lý Chính nhỏ con này vốn mua để chuẩn bị hưởng thụ riêng mình, xem ra, cuộc sống của Lý Chính này cũng không tồi đâu.

- Lão ông năm nay thu hoạch thế nào rồi?

Hạng Trang ngồi lên chiếc ghế đá, thuận miệng hỏi.

Lý Chính vội nói:

- Năm nay thu hoạch tạm được, thu được hơn năm mươi thạch kê, gần như có thể nghiền thành ba mươi thạch gạo trắng.

Hạng Trang liền có chút kinh ngạc, ba mươi thạch gạo trắng đó là ba ngàn sáu trăm ký (cân Tấn) rồi, nếu đổi sang cân của đời sau cũng có gần hai ngàn kg, vừa rồi nhìn nhìn nhân khẩu trong gia đình Lý Chính, dường như chỉ có hai người già, một nàng dâu, ngoài ra còn có thêm một đứa nhóc choai choai, một năm cùng lắm ăn không tới bảy tám trăm ký, thế thì quá là có lợi nhuận rồi.

Quay đầu nhìn nhìn Hạng Tha, Hạng Trang lại nói:

- Những gia đình khác cũng giống thế à?

Lý Chính gãi gãi đầu, trả lời:

- Nhà Đại Đầu thì nhiều hơn chút, thu hoạch gần trăm thạch kê, những nhà khác cũng gần như vậy.

Hạng Trang ồ lên một tiếng, lại nói:

- Ông cụ, sao không thấy con trai của ông vậy?

- Đi lính rồi.

Nhắc đến con trai, gương mặt Lý Chính lập tức lộ ra vẻ tự hào, lại nói:

- Con trai lão vừa được chọn lên làm phủ binh, giờ đang tập huấn ở đại doanh Đan Dương, nói là sang năm có thể ra trận giết giặc rồi, nói không chừng ngẫu nhiên giành được tước vị trở về, hi hi, đến lúc đó nhà Lão Ngưu ta cũng trở thành quý tộc rồi.

Hạng Trang liền mỉm cười, tông quân vẫn là lựa chọn hàng đầu của người Sở.

Dùng bữa ở nhà Lý Chính xong, Hạng Trang lại dạo một vòng trong thôn, phát hiện Lý Chính không hề nói khoác, nhà chứa lương thực của các hộ gia đình khác đều đầy ắp, còn nuôi không ít gà chó vịt ngỗng

nữa. Bởi đây là mùa nông nhàn, mấy người nông phu còn giăng lưới trên sông, mò được vài con cá, không khí sung túc đó tựa như làn gió cứ đập vào mắt.

Trên đường trở về thành, Hạng Trang không kìm được liền hỏi Hạng Tha nói:

- Tử Dực, chắc không phải người cố tình an bài đấy chứ?

Hạng Trang nghe vậy mỉm cười lắc đầu nói:

- Đại vương nếu không tin, hôm nào đích thân đi dạo quanh chẳng phải sẽ biết ngay sao?

Hạng Trang kỳ thật cũng chỉ nói như vậy thôi, chuyện lớn liên quan đến phương châm và chính sách nước nhà như vậy, Hạng Tha sẽ không cố tình dàn dựng cảnh thái bình để lập công với mình, lập tức lại hỏi tiếp:

- Nhưng không đúng, nếu như các hộ gia đình của đất Sở đều có nhiều lương thực dư thừa như vậy, vậy thì lương thực dư thừa của những năm trước đã đi đâu cả rồi?

- Lương thực của những năm trước trên cơ bản đều bán cho các phường ủ rượu trắng.

Hạng Tha nói xong dừng lại, rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, thu hoạch của những năm trước không thể so sánh với năm nay được, cứ nói về ba năm trước đi, đó là những năm tốt lành có mưa thuận gió hòa, năm nay ít nhiều đã mất lần gặp phải nạn bão, nhưng thu hoạch vẫn tốt hơn so với ba năm trước.

- Tại sao lại như vậy?

Không đợi Hạng Trang đặt câu hỏi, Vũ Thiệp không kìm được lên tiếng hỏi trước.

Hạng Tha nói:

- Chủ yếu là do sản lượng trung bình trên từng mẫu ruộng đã được nâng cao rất nhiều, có được sự tích lũy từ những năm trước đó, hiện giờ nhà nhà hộ hộ trên cơ bản đều có ngựa thồ hoặc trâu cày, còn có máng cày và cào sắt, có thể xới đất sâu hơn, kỹ hơn, bánh xe nước càng là một loại dụng cụ tốt, chỉ cần không gặp phải mùa khô hạn, thu hoạch trên cơ bản sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn nào.

Hạng Trang liền hiểu ra một chút, đây gọi là dày tích mỏng phát, mười năm thay đổi và cải cách, bảy tám năm trước hoàn thành sự tích lũy nỗ lực ở các mặt nhân văn, khoa học, nông nghiệp, quân sự vân vân, cuối cùng hai ba năm nay đã bắt đầu thấy được thành quả của việc cải cách. Về mặt nông nghiệp, sản lượng nông nghiệp đã được nâng cao đáng kể. Về mặt khoa học, các phát minh không ngừng xuất hiện. Về mặt nhân văn, giá trị quan của người Sở đã có sự khác biệt rõ rệt, về mặt quân sự càng không cần phải nói.

387. Chương 386: Trường Thái Học

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 386: Trường Thái Học

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tại vương cung nghỉ ngơi và phục hồi vài ngày sau, Hạng Trang liền mang theo một đoàn văn võ bá quan đi tới trường Thái học tại thành nam Tỷ Lăng. Lúc nước Sở dời đô, trường Thái Học cũng dời đến Tỷ Lăng, trường Thái học nước Sở hôm nay dưới sự lãnh đạo và ảnh hưởng của Hạng Trang đã dần dần có hình thức ban đầu của trường đại học tổng hợp hậu thế.

Trên cơ cấu và chức năng, trường Thái học cũng được chia làm bốn học viện, gồm học viện quân sự, học viện chính trị, học viện Lễ Ban và học viện Chư Tử.

Chức năng của học viên quân sự chính là thay quân đội chuyển vận quan quân trung cao cấp, cũng chính là tướng tá. Tuy nhiên như hiện nay mà nói, học viên ra khỏi học viện quân sự đều là quan quân tầng lớp dưới, đạt tới chức tướng tá còn rất xa, thế nhưng có thể dự kiến được tương lai, tướng quân trong quân không hề ngoại lệ sẽ là những học viên tốt nghiệp tại học viện quân sự.

Chức năng duy nhất của Học viện chính trị chính là thay nước Sở bồi dưỡng tư cách quan địa phương, bởi nước Sở thực hiện trung ương tập quyền trên ý nghĩa chân thực, cho nên có thể cường chế học viên tốt nghiệp tại học viện chính trị hướng về các địa phương để đảm nhiệm các chức vụ quan viên cơ sở, nhất là đưa vào để ổn định và phát triển Ba Thục, Kinh Tương dưới sự thống trị của nước Sở thúc đẩy phát triển mạnh mẽ nhất.

Bởi vì những học viên này đều được giáo dục đào tạo cực kỳ nghiêm khắc, đối với tân pháp rất có nhận thức sâu sắc, càng ủng hộ đối với chế độ trung ương tập quyền.

Có thể dự kiến tương lai, những quan viên mà được học viện chính trị bồi dưỡng sẽ trở thành một vũ khí sắc bén của nước Sở. Quân Sở được trang bị hoàn mỹ, huấn luyện trở thành những vũ khí sắc bén để mở mang đất đai biên cương nước Sở, mà những quan viên học thức uyên bác xuất thân chính quy tương lai sẽ là nền tảng thống trị thiên hạ nước Sở. Có đội ngũ quan viên khổng lồ có tố chất cao này, đại Sở tuyệt đối sẽ không giảm vào vết xe đổ của đại Tần.

Học viện Chư Tử kỳ thật chính là tập học viện gồm: văn học, âm nhạc, triết học và các ngành học khác...đều có giáo sư truyền thụ. Tuy nhiên học trò lựa chọn học viện Chư Tử rất ít, hầu hết các học trò của trường Thái học đều lựa chọn học viện quân sự hoặc là học viện chính trị, còn lựa chọn học viện Lỗ Ban cũng không nhiều, nguyện ý tiến vào học viện Chư Tử thì lại càng ít hơn.

Có câu mười năm trồng cây, trăm năm trồng người, giáo dục là gốc rễ của lập quốc, thông qua trường Thái học nếu được tiến hành thông suốt thì tương lai đế quốc đại Sở trên mặt quân sự sẽ vô cùng hùng mạnh, mặt chính trị sẽ vô cùng ổn định, công thương nghiệp cũng sẽ vô cùng phồn vinh, nhưng văn học, triết học và lĩnh vực khác chỉ sợ là không có phát triển gì lớn.

Tình hình này dĩ nhiên là không được, Hạng Trang không hy vọng dân tộc Hoa Hạ lại biến thành một đám chỉ biết đi mở mang bờ cõi đất đai, chỉ biết chinh chiến giết chóc người tộc khác. Nếu muốn nền văn minh Hoa Hạ tiếp tục được huy hoàng, trải qua ngàn năm mà không suy vong thì các ngành học khác như thiên văn địa lý, văn học nghệ thuật, triết học y học.. vân vân.. cũng không thể xem thường được.

Tuy nhiên hôm nay, Hạng Trang muốn đi tuần xem học viện Lỗ Ban trong tứ đại học viện.

Học viện Lỗ ban kỳ thật chính là viện khoa học hậu thế, có hai chức năng, thứ nhất là làm phát minh nghiên cứu, tiếp đó là bồi dưỡng những thợ thủ công ưu tú. Vĩ nhân từng nói khoa học kỹ thuật là sức sản xuất hàng đầu, đây là chân lý không thể bàn cãi. Làm một người xuyên qua, Hạng Trang đương nhiên không hề coi thường khoa học kỹ thuật phát triển, nhất là khoa học kỹ thuật quân sự.

Đi vào cửa chính của học viện Lỗ Ban, Hạng Trang liền thấy Công Thâu Xa đang bận rộn với hơn năm mươi học trò.

Chế độ giáo dục của trường Thái Học là ba năm, kỳ thi quốc gia cũng ba năm một lần, mỗi lần học sinh trúng tuyển là khoảng sáu trăm người. Nói cách khác, dạy học trò chỉ một lần, học viện Lỗ Ban có thể chiêu sinh đến hơn năm mươi học trò là cũng khá rồi, đổi lại là học viện Chư Tử, mỗi khóa cũng chỉ có mười mấy học trò, mấy chục thầy giáo cùng với mười mấy học trò, thật quá nhàn rồi.

Công Thâu Xa đang dẫn học trò lắp ráp hai chiếc xe ngựa, dỡ ngựa thò xuống, lại đem càn xe sau dựng lên trên thùng xe, lại ở dưới càn xe trên cái bệ được đặc chế đóng xuống đỉnh sắt lớn dài, cuối cùng lấy tấm ván gỗ được phủ lớp lá sắt đã được chuẩn bị sẵn che lên khe hở của thùng xe đã đặt trên mặt đất, lắp tức trở thành một bức tường cao hơn trường!

Lắp được hai chiếc xe ngựa rồi, các học viên lại từ trong xe dọn dẹp xuống hơn mười bao tải to xếp chồng lên góc tường, lại đưa đến hai sàng nhỏ đặt lên trên tấm che xe ngựa. Hơn mười học viên lại cầm đao đứng lên trên đồng bao tải ở trên góc tường, lắp tức kết hợp với bức tường xe bên ngoài bày ra tư thái phòng ngự từ trên cao nhìn xuống, lại một lần nghĩ cách diễn luyện.

Hai mắt Hạng Trang lập tức sáng ngời, đây chính là thứ tốt đây!

Hạng Tha thấy Công Thâu Xa chỉ lo bận rộn, lập tức không hài lòng, nói:

- Lão Công Thâu, làm gì vậy?

Công Thâu Xa nghe tiếng nhìn lại, thấy Hạng Trang, Hạng Tha và các văn võ đại thần, vội vã bỏ việc chạy ra nghênh đón, vui vẻ nói với Hạng Trang:

- Đại vương, người thấy xe đồ quân nhu này thế nào?

Hạng Trang không trả lời mà bước tới bên cạnh hai chiếc xe ngựa kia, đám học trò liền vội vàng tránh ra.

Đi vòng quanh hai chiếc xe ngựa hai vòng, Hạng Trang nói:

- Không tồi, nếu địa hình thích đáng, một trăm chiếc xe đồ quân nhu như này có thể trong nửa khắc bố trí thành một tòa thành lũy quân sự chắc chắn, nếu đó là vùng bằng phẳng, vậy thì trận xe cũng có thể có tác dụng ngăn cản kỵ binh tập kích quấy rối, không tồi, thật sự là không tồi.

- Đại vương, người hãy nhìn chiếc thang mây đã được cải tiến đi!

Được Hạng Trang khen ngợi, Công Thâu Xa vô cùng hưng phấn, lập tức dẫn Hạng Trang và hơn mười quân thân tới sân thể dục cách đó không xa. Chỉ thấy trên sân đứng một tháp lớn, tòa tháp này được dựng cao hơn bốn trượng, đỉnh chiều rộng chừng hai trượng, đáy chiều rộng bốn trượng, chiều sâu trước sau ước chừng hơn mười trượng, phía đáy hai sườn đặt mười mấy chiếc bánh xe gỗ thật lớn.

Tháp lớn này thoát nhìn như là một chiếc tỉnh lan (một loại xe công thành chuyên dùng chở cung tiễn thủ lên cao, nhưng treo trước tỉnh lan là một cái thang mây của nó.

- Quý Chân, người lại đây.

Công Thâu Xa vẫy một học trò lại, nói:

- Nói cho Đại vương đi.

Học trò kia tiến lên, có chút câu nệ vái chào Hạng Trang, giải thích:

- Học trò đã cải tiến chiếc thang này, khác biệt rất lớn với thang trước đây. Đại vương người xem, chiếc thang này cấu tạo cũng không khác biệt với xe tỉnh lan, hạng bộ cũng có tiễn tháp, nhưng đi qua dưới tiễn tháp về phía trước có cầu treo, bộ binh có thể trực tiếp đi lên đầu thành, cho nên, đây là một trận thang mây!

Đây thật ra chính là tháp công thành của phương tây thế giới, tuy nhiên trên lịch sử, đến tận thế kỷ thứ tám mới xuất hiện. Hạng Trang chỉ buột miệng với Công Thâu Xa một lần, không ngờ học trò trước mắt này lại có thể tạo ra được, thậm chí còn đáng sợ hơn so với tháp công thành, bởi vì chỗ cao nhất của thang mây còn tăng thêm tiễn pháp, ít nhất có thể chứa được mười cung tiễn thủ

- Người là Quý Chân?

Hạng Trang đánh giá học trò trước mặt, lại hỏi:

- Bánh xe nước cũng là người phát minh?

Học trò kia vội vàng khom người hành lễ, sợ hãi nói:

- Không dám lừa gạt Đại vương, bánh xe nước là học trò được Công Thâu viện trưởng chỉ đạo làm ra, thật không dám tham công.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, hướng sang Công Thâu Xa, nói:

- Lão Công Thâu, người có người kế nghiệp rồi.

Công Thâu Xa không chút nào che giấu sự yêu mến của mình đối với người học trò này, nói:

- Tiểu tử này còn thông minh hơn lão phu, ngoại trừ bánh xe nước với thang mây ra, hẳn còn cải tiến nông cụ cho nông dân như lưỡi cày, cái cuốc, cái bừa ...khiến cho nước Sở thu hoạch rất lớn thóc, lúa mỳ cũng với bông.

- Đây chính là công lớn.

Hạng Trang quay lại nhìn Hạng Tha, hỏi:

- Tử Dực, dựa theo pháp luật nước Sở, nên thưởng như nào?

Hiện giờ, những luật, thuế, lệnh đã ban bố trước đây toàn bộ thống nhất thành một bộ luật pháp, chính là pháp luật nước Sở hiện tại. Bên trong Sở pháp còn có quy định những điều thưởng phạt, lập tức Hạng Tha nói:

- Dựa theo pháp luật nước Sở, Quý Chân được tướng tước vị ngũ phẩm, thưởng hai trăm hoàng kim, hai mươi cuộn gấm, một tòa nhà!

Quý Chân quỳ xuống, sung sướng nói:

- Học trò cảm tạ Đại vương!

Hạng Trang tiến lên nâng Quý Chân dậy, nói với Công Thâu Xa:

- Lão Công Thâu, liên nỗ đại hình đã cải tiến đến đâu rồi?

Từ nhiều năm trước, Công Thâu đã định hình liên nỗ, tuy nhiên bởi vì nguyên nhân sản lượng công nghệ quá thấp, từ đó về sau bất luận Công Thâu Xa cố gắng thế nào, trước sau cũng không thể cải tiến được công nghệ. Hai năm trước Hạng Trang liền đơn giản bỏ đi loại liên nỗ nhỏ mà kỵ binh hay dùng, khiến cho Công Thâu Xa chuyển biến, chế tạo được một liên nỗ đại hình chuyên dụng cho bộ binh.

Lần này đến, Hạng Trang chính là vì liên nỗ đại hình.

Công Thâu Xa vỗ trán, nói:

- Lão thần suýt nữa thì quên, mời Đại vương đi bên này.

Lập tức Công Thâu Xa dẫn Hạng Trang đi tới một sân khác, lại sai mười mấy đệ tử từ trong kho hàng đẩy ra một chiếc nỗ sần hình thù kỳ quái. Nói là nỗ sần là bởi vì nó có khung giường, tiện được lắp trong hộp đựng bằng hai ngón tay thô, nó lớn hơn vững chắc hơn so với nỗ sần bình thường và hộp đựng tên lớn hơn.

Bên cạnh hộp đựng tên được đặt một cơ quan, Công Thâu Xa tự mình ngắm góc bắn của liên nỗ, nhắm ngay về phía trước hơn hai trăm bước trên tấm ván gỗ tường cao bằng hai người, lập tức Công Thâu Xa vùng chúi gối xuống cơ quan, chỉ nghe một tiếng vang lên, năm mũi tên thô nhám bằng ngón tay từ trong hộp đựng tên bay ra, nhanh như chớp bắn về phía bức tường gỗ cách hai trăm bước.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tiễn lớn đã bắn thủng bức tường, trong đó hai mũi tên lệch khỏi mục tiêu, nửa đường thì đâm vào mặt đất, ba mũi tên khác tuy rằng trúng mục tiêu nhưng khoảng cách thời gian vô cùng lớn, rõ ràng, đại hình liên nỗ kế thừa nỗ sần cũng có khuyết điểm, tuy rằng tầm bắn xa, lực xuyên thấu mạnh nhưng mức độ trúng mục tiêu lại vô cùng thấp.

Công Thâu Xa có chút ngượng ngùng, vò đầu nói:

- Ấy, độ chính xác hơi thấp một chút, nhưng nó có thể bắn liên tục!

Lập tức Công Thâu Xa vẫy tay, hai đệ tử liền ra sức đem hộp đựng tên đẩy tới trước bộ nỗ sần, chờ sau khi móc được vào dây cung, mười mấy đệ tử khác lại liên tiếp lôi dây xích sắt đã được móc với nhau ra sức kéo, tại cánh tay nỗ bị kéo kêu lên những tiếng kéo kẹt, đại hình liên nỗ này rất nhanh thì nhanh chóng giương cung, tốc độ này so với nỗ sần bình thường thì không nhanh lắm.

Công Thâu Xa lại đập rơi mộc chùy xuống, lại là năm mũi tên lớn gào thét bắn ra, lần này tình hình tốt hơn một chút, toàn bộ năm mũi tên lớn này đều trúng mục tiêu là bức tường gỗ cách hơn hai trăm bước. Bức tường gỗ dày tầm hơn hai tấc căn bản không mũi tên nào xuyên qua được thì lại như tờ giấy bị bắn thủng. Hạng Trang đoán chừng, tầm bắn của cự nỗ này ít nhất phải năm trăm bước!

Đại hình liên nổ này có công kênh một chút, khi hành quân đoán chừng cần ít nhất hai con ngựa thồ kéo nó theo, khi tác chiến càng cần thêm mười mấy binh lính thao tác, hơn nữa mức độ chính xác cũng thấp, nhưng thắng ở tốc độ nhanh. Trên trăm liên nổ cùng đồng loạt bắn ra, lực sát thương vẫn gọi là khủng bố, có thể được coi là đại sát khí ngăn chặn kỵ binh.

Lập tức Hạng Trang hỏi:

- Lão Công Thâu, đại hình liên nổ này chế tạo nhiều hơn nữa được không?
- Cũng có thể.

Công Thâu Xa nói:

- Tuy nhiên giá cả chế tạo rất lớn, bởi vì gỗ để chế tạo cánh tay nổ nhất định phải là loại gỗ trên năm mươi năm trở lên, dây cung cũng yêu cầu rất cao.

Trong con người Hạng Trang hiện lên ý cười, chỉ cần có thể chế tạo được số lượng lớn, giá cả cao hơn cũng không vấn đề gì. Quân Sở có vũ khí sắc bén này, không cần lo lắng kỵ binh quân Hán nữa.

388. Chương 387: Kiểm Chỉ Hoài Nam

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 387: Kiểm chỉ Hoài Nam

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lúc này, Hán Vương Lưu Bang đã bảy mươi một tuổi, Sở Vương Hạng Trang cũng đã bốn mươi tuổi.

Ba năm nay, Hoa Hạ cơ bản không bùng nổ chiến tranh lớn gì, nước Tề đang hàn gắn lại vết thương, Sở Hán thì đang tích lũy thực lực mở mang đất đai, chuẩn bị cuộc quyết chiến cuối cùng.

Tuy nhiên, vận mệnh thiên hạ biến ảo không khiến người ta kịp nhìn. Đầu tiên là nước Triệu đột nhiên cùng liên kết đồng minh với nước Sở, tiếp theo đó nước Yên, nước Hàn trước sau đều ruồng bỏ nước Hán cùng liên kết đồng minh với nước Sở. Rõ ràng, đối với các nước như Hàn, Triệu, Yên, sự uy hiếp của nước Tề, nước Hán vẫn lớn hơn nước Sở.

Sau đó nước Nam Việt lại gia nhập trận doanh Tề, Hán, tạo thành một sự uy hiếp với nước Sở.

Sau đó là nửa tháng trước, nước Hoài Nam đột nhiên dứt bỏ minh ước với nước Sở, ngược lại đi liên kết đồng minh với hai nước Hán Tề, còn xuất binh tàn sát một huyện hai quận Cửu Giang, tàn sát vài vạn người nước Sở.

Hạng Trang nghe được tin vô cùng tức giận, lúc này triệu tập văn võ đại thần, tề tụ tại Sở vương cung nghị sự.

- Anh Bố đúng là kẻ bạc nghĩa không đáng tin, phản bội lại đồng minh đầu nhập Hán, quân Hoài Nam tàn bạo khốc liệt, giết dân chúng vô tội của ta, việc này nếu như không truy cứu, quả nhân thật uổng phí là Vương quân một nước!

Hạng Trang giận giữ đập án, lại rút kiếm chém vỡ một góc bàn, lớn tiếng quát:

- Các vị ái khanh, nên trừng phạt Anh Bố thế nào? Trừng phạt nước Hoài Nam thế nào?

Thái úy Hạng Đà bước ra khỏi hàng lên tiếng trả lời:

- Đại vương, việc này không thể để yên được, cần phải khởi binh tiêu diệt nước Hoài Nam!

Lời nói này, Hạng Tha vô cùng kích động, sự thật đúng là như vậy, trải qua ba năm chăm lo việc nước, Phủ binh tại Kinh Tương, Ba Thục toàn bộ đã luyện thành, căn cứ vào danh sách tại gửi tới, hiện tại Giang Đông đã có ba trăm ngàn Phủ Binh, Kinh Tương có một trăm ngàn phủ binh, Ba Thục có hai trăm ngàn phủ binh, lại thêm sáu mươi ngàn cấm quân, hai mươi ngàn thủy quân, nước Sở đã có gần bảy trăm ngàn đại quân!

Có gần bảy trăm ngàn đại quân, muốn tiêu diệt một nước Hoài Nam, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

- Đúng, Anh Bô thật đáng giận, tuyệt đối không thể bỏ qua, nhân dịp này cần phải tiêu diệt nước Hoài Nam.

- Lời Thái úy nói rất đúng, nếu như kẻ làm ác mà không trừng phạt, thì uy danh của đại Sở ta để chỗ nào?

- Đại vương, thần nguyện lĩnh một trăm ngàn binh lính qua sông bắc phạt, nếu không tiêu diệt được nước Hoài Nam, sẽ mang đầu quay về.

- Giết gà phải dùng dao trâu, chỉ là một nước Hoài Nam, không cần Thái úy thân chinh, mặt tướng đi là đủ rồi.

Chỉ một thoáng, đại diện sôi nổi như nước sôi trào vung, hiện giờ, uy vọng của Hạng Trang đã đạt tới mức độ cao nhất, ngay cả Tần Thủy Hoàng đế quốc đại Tần cũng chưa chắc đã sánh bằng. Ngay cả một Lệnh Doãn uy quyền là Hạng Tha cũng nghe lệnh Hạng Trang như thiên lôi bảo đầu đánh đó, chứ không nói đến các đại thần khác.

Giờ phút này, Hạng Trang tỏ thái độ nghiêm trị chưa từng có từ trước tới nay đối với Anh Bô và nước Hoài Nam, quần thần kia sao kìm chế được sự kích động?

Hạng Trang khẽ giơ tay lên, văn võ đại thần đang kịch liệt lên án công khai Anh Bô và nước Hoài Nam liền đồng loạt im lặng, trong đại điện vừa mới ồn ào trong khoảnh khắc rơi vào sự yên tĩnh đến kim rơi cũng có thể nghe thấy.

- Vậy thì, quả nhân quyết định khởi binh công phạt Hoài Nam.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Đại tướng quân!

Tất Thư đã được thăng cấp lên làm Đại tướng quân lên tiếng trả lời, chấp tay vái chào, cung kính đáp:

- Thần đây.

Hiện giờ chế độ quan hàm của nước Sở khá hỗn loạn, trước thì có binh thừa tự của Lệnh Doãn phủ, có các chức vị Thái Phó, Thái Sư, Thái Úy binh thừa tự chế độ tam công cửu khanh, còn có trang bị thêm đại tướng quân Hạng Trang, Kiêu kỵ tướng quân, Vệ tướng quân...v.v..Hạng Trang còn tự cân nhắc thêm phẩm cấp, đem phân chia các quan trong triều cùng bậc, đương nhiên, đó cũng không phải là chế độ cửu phẩm công chính.

Thật ra, đó chính là thực hành chế độ cửu phẩm công chính, nước Sở cũng không thể để xuất hiện nhóm sĩ tộc quý tộc.

Hiện tại, nước Sở chỉ cần có năng lực, bất kể là tham gia quân ngũ đánh giặc là thợ thủ công hay là thương nhân cũng đều có cơ hội đạt được tước vị. Do đó hàng ngũ quý tộc nếu không có năng lực, thì cũng dễ dàng xuống làm bình dân, bởi vì dựa theo pháp luật nước Sở tước vị từ triệt hầu trở xuống đều không có chế độ con truyền con nối.

Cho nên, nước Sở hiện tại căn bản không có khả năng xuất hiện giai cấp cố hóa.

Không có giai cấp cố hóa, sĩ tộc thế phiệt cũng mất đi đất sinh tồn.

Hạng Trang nhìn Tất Thư, hỏi:

- Đại tướng quân, nếu như lĩnh binh, thì bao nhiêu binh mã mới có thể diệt được nước Hoài Nam?

Hạng Đà nghe vậy có chút thất vọng, xem ra lần bắc phạt này lại không phải việc của y. Về mặt của Hoàn Sở, Quý Bố, Chu Ân cũng đầy tiếc nuối, bỏ lỡ cơ hội lần này, đời này của bọn họ khó mà có cơ hội lĩnh binh, dù sao tuổi cũng đã lớn, không chừng một ngày nào đó sẽ đi theo Tiên vương.

Tất Thư nói:

- Nếu chỉ có nước Hoài Nam, một trăm ngàn binh mã là đủ. Tuy nhiên thần nhĩ đến nước Hán, nước Tề quyết sẽ không bàng quan đứng nhìn, đến lúc đó chắc chắn sẽ xuất binh cứu viện, cho nên, ít nhất phải cần một trăm năm mươi ngàn đại quân.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, quả quyết nói:

- Quả nhân cấp hai trăm ngàn phủ binh, cộng thêm Hồ Bí Quân, nhất định phải tiêu diệt nước Hoài Nam!
- Vâng!

Tất Thư vái lạy, cảm thấy có chút kích động. Chớp mắt đã qua ba năm lần đại chiến Hoài Nam, lần này chiến đấu với Hoài Nam, không biết có cơ hội đánh với Hàn Tín không?

Chiếu lệnh của Hạng Trang vừa ban ra, cỗ máy chiến tranh của nước Sở lập tức bắt đầu vận chuyển ở mức độ cao nhất, từng xe đồ quân nhu, khí giới xuất ra Võ Uy môn, vận chuyển cuộn cuộn trên đại lộ Khảo Hoàn hướng về phía bờ sông, sau đó thủy quân tiếp ứng vượt qua Ô Giang, chậm rãi tiến vào Cửu Giang.

Các tướng sĩ đang nghỉ ngơi theo tước vị đều đem con nhỏ giao cho kiều thê mỹ thiếp, sau đó đích thân ra chuồng ngựa dắt chiến mã đã được nuôi dưỡng cường tráng khỏe mạnh, lại nhận lấy hoành đao đã được mài sáng loáng như tuyết từ tay người hầu, cuối cùng quay lại về phía người thân vẫy tay chào, phóng ngựa hiên ngang mà đi.

Cùng lúc đó, một đám nông phu buông cuốc trong tay xuống, một đám thợ săn buông đoản cung trong tay xuống, một đám thợ thủ công buông thiết chùy trong tay xuống, một đám người đánh cá buông lưới đánh cá trong tay xuống, sau đó về nhà cầm hoàn thủ đao, mặc giáp trụ đã được lau sáng loáng mới tinh, lại cầm nỏ tiễn mới mua tiến vào Xung Phủ.

Điều hành vật tư khổng lồ nư vậy, quân đội tập kết quy mô như thế đương nhiên không thể nào giấu diếm được tai mắt của các nước khác, rất nhanh, tin tức nước Sở tập kết quân đội quy mô đã thông qua hàng trăm con chim bồ câu đưa tin truyền vào Hàm Dương, truyền đến Lâm Tri, truyền đến Bành Thành, cũng truyền đến Hàm Đan, An Ấp còn có huyện Kế.

Nghe tin nước Sở tập kết đại quân quy mô không ngừng cuộn cuộn tập kết về Cửu Giang, Hoài Nam Vương Anh Bố liền luống cuống.

Lúc này, Anh Bố đã hơn sáu mươi tuổi, sớm đã không còn khí khái như năm xưa nữa, bởi vì suốt ngày trầm mê tử sắc, vừa qua tuổi sáu mươi mà đã như một lão già hơn bảy mươi tuổi, tấm lưng cao ngất đã còng xuống, mặt cũng loang lổ nếp nhăn.

Tai vạ đã đến, Anh Bố khẩn trương triệu tập đại thần văn võ thương thảo đối sách.

Triều đường, Phì Thù không coi quân Sở ra gì, còn tuyên bố chỉ cần năm mươi ngàn đại quân là có thể chặn địch ở ngoài biên giới. Chu Kiến, Mã Nghiệp và đám nịnh thần bên cạnh cũng thêm mắm thêm muối, chỉ có Khoái Triệt là lắc đầu, đám này đúng là ngu xuẩn tầm nhìn hạn hẹp, thật sự là không biết viết chữ “Chết” như thế nào, còn vọng tưởng rằng chỉ dựa vào thực lực của một nước là có thể ngăn được đại quân của nước Sở?

Tuy nhiên, Anh Bố lại tỉnh táo, đưa ánh mắt cầu cứu về phía Khoái Triệt.

Khoái Triệt thở dài, tấu nói:

- Đại vương, hiện giờ phủ binh tại hơn mười một quận dưới sự cai quản của nước Sở đã hoàn toàn luyện thành, tổng binh lực đã vượt qua con số sáu trăm ngàn, tất có thể so sánh với binh gia Hàn Tín. Lần này lĩnh ba trăm ngàn binh tiến vào công phạt nước Hoài Nam, nước Hoài Nam ta không thể ngăn cản được...
- Khoái Triệt, ngươi dám nâng uy phong người khác diệt sĩ khí nhà mình sao?

- Chỉ là sáu trăm ngàn đại quân thôi, có gì to tát đâu.
- Còn cái tên gọi là Tất gì gì đó, cần bản chỉ có hư danh.

Khoái Triệt còn chưa nói xong, đã bị Phì Thù, Chu Kiến, Mã Nghiệp liên tục khiển trách.

Đổi lại là bình thường, Khoái Triệt sẽ không đáp trả, nhưng lần này, Khoái Triệt không để ý tới đám người Phì Thù, mà tiếp tục khuyên bảo Anh Bố:

- Đại vương, vẫn là nên cầu viện Hán Vương, Tề Vương! Đợi nước Sở chuẩn bị sẵn sàng rồi, ba trăm ngàn đại quân quy mô đánh vào Hoài Nam, thì lúc đó muộn rồi.

Khi Anh Bố triệu tập quần thần thương thảo đối sách, thì Lưu Bang cũng đang triển khai hội nghị.

Hai năm trước, Lưu Bang cũng noi theo Hạng Trang muốn xây dựng một tổ chức gián điệp, phái một lượng lớn mật thám tại Giang Đông, Kinh Tương, Ba Thục, tuy rằng bị Ô Mộc Nhai của nước Sở giết không ít, nhưng một số mật thám vẫn thành công ẩn núp ở đó, và hình thành đầy đủ một tổ chức tình báo, cho nên, Lưu Bang có thể là người biết đầu tiên hướng đi của nước Sở.

Nghe nước Sở sẽ ra tay với nước Hoài Nam, Lưu Bang liền khẩn trương triệu tập hữu Thừa tướng Tiêu Hà, hữu quân sư Trương Lương, tả quân sư Trần Bình, tả thừa tướng Bạch Mặc, Thái úy Chu Bột cùng với tướng quân Lã Đài và văn võ trọng thần thương thảo đối sách.

- Các chư vị ái khanh.

Lưu Bang tuy rằng đã bảy mươi hai tuổi nhưng tinh thần vẫn quắc thước:

- Dựa theo thẳng nhãi Hạng Trang lần này triệu tập hơn ba trăm ngàn đại quân, còn đem Hồ Bí quân tinh nhuệ nhất phái đi, xem ra ít nhất chỉ bằng nước Hoài Nam thì chắc chắn không thể ngăn cản được, chúng ta là cứu hay không cứu?

Tiêu Hà nhìn Trương Lương và Trần Bình, nói:

- Thần nghĩ nên cứu.

Tiêu Hà vừa dứt lời, Bạch Mặc, Chu Bột và Lã Đài liền đều gật đầu phụ họa.

Ánh mắt Lưu Bang liền đặt lên người Trương Lương, hỏi:

- Tử Phòng, ý kiến người thế nào?

Trương Lương trầm ngâm một lát, thấp giọng nói:

- Đại vương, thần cũng nghĩ nên cứu nước Hoài Nam. Tuy nhiên nên cứu thế nào, cần phải cân nhắc.

Dừng lại một chút, Trương Lương lại nói:

- Dù sao giữa đại Hán ta cùng nước Hoài Nam còn có nước Tề, nếu như phải trực tiếp xuất binh đến nước Hoài Nam, thì đại quân phải đi qua nước Tề, Tề vương có ý kiến gì không?

Lưu Bang nói:

- Đây là điều vì cứu viện nước Hoài Nam, hẳn là Hàn Tín không có ý kiến gì?
- Vậy cũng chưa chắc.

Trần Bình tiếp lời, nói:

- Đại vương, thần cũng nghĩ Tử Phòng huynh nói có lý, thà trực tiếp xuất binh cứu viện Hoài Nam, không bằng triệu tập đại quân công phạt Kinh Tương, khiến cho quân Sở phải điều quân trở về tự cứu mình.

389. Chương 388: Cơ Hội Cuối Để Tiêu Diệt Sở

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 388: Cơ hội cuối để tiêu diệt Sở

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Tấn công Kinh Tương?

Lưu Bang nhú mày nói

- Nếu như Hạng Tráng tiếp tục tấn công mạnh mẽ vào Hoài Nam thì sao?

Lưu Bang còn lời chưa nói, đó là Cao Sở, kẻ chặn thủ Kinh Tương không hề dễ đối phó. Lần trước Bành Việt dẫn theo một trăm quân hổ sói tấn công vào Tấn Tương, kết quả là bị Cao Sở đánh đến toàn quân tan rã, bản thân Bành Việt cũng phải bỏ mạng, nếu như quân Hán vẫn giữ ý định vừa cứu Hoài Nam vừa đánh Sở quốc, đến cuối cùng rất có khả năng cả hai đều thất bại.

Trần Bình nói:

- Nếu đã như vậy, thế thì hãy dốc hết sức mạnh cả nước, cùng quyết chiến với nước Sở!

Trương Lương gật gù đầu, đầy ngụ ý sâu xa nói:

- Đại vương, thần cũng cho rằng đã là lúc phải quyết chiến rồi.

Lưu Bang chau mày, thoáng do dự một chút :

- Vấn đề của nước Hàn, nước Triệu và cả nước Yên vẫn còn chưa giải quyết xong, hiện giờ lại đi quyết chiến với nước Sở, có phải đã hơi nóng vội quá chăng?

- Không nóng vội.

Trương Lương phẩy phẩy tay, chậm rãi đứng dậy. Trương Lương lúc này đã hơn sáu mươi tuổi, cũng đã gần đất xa trời rồi, có chút gắng sức mà đi ra hướng Bắc ở giữa đại điện, đứng trước bức bình phong có treo tấm bản đồ, sau đó ngón tay chỉ vào bình phong mà tiếp tục nói:

- Đại vương, chỉ e rằng lần này sẽ là cơ hội cuối cùng để tiêu diệt Sở.

Lưu Bang nghe vậy ánh mắt ngưng đọng, tiếp đó nhẹ nhàng thở dài một hơi, đương nhiên ông ta biết những gì Trương Lương nói đều là sự thật.

Chẳng phải đang nói Lưu Bang già tuổi tác đã cao, vì vậy trước mắt chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng này thôi, ý Trương Lương muốn nói, mấy năm gần đây thực lực của nước Sở đột nhiên bùng phát một cách mạnh mẽ, đã bỏ xa nước Đại Hán ở lại phía sau, nếu như lần này vẫn không có cách nào tiêu diệt được nước Sở, thế thì nước Đại Hán vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa.

Từ sau khi thành lập cơ quan tình báo, những quan chức cấp cao của nước Hán mới có cái nhìn trực diện đối với sự lớn mạnh của nước Sở. Lưu Bang, Trương Lương bọn họ xưa nay chưa từng nghĩ rằng, khuyến khích công thương lại có thể khiến nước Sở bùng phát sức sống mãnh liệt như vậy, tuy rằng nước Hán cũng có biến pháp, nhưng về mặt hiệu quả thì chẳng tài nào bì được so với nước Sở.

Lưu Bang cũng có ý muốn noi theo nước Sở mà buông lỏng sự đè nén đối với công thương nghiệp, nhưng suy cho cùng vẫn còn có điều phải lo ngại.

Nguyên nhân rất đơn giản, một khi buông thả sự đè nén đối với công thương nghiệp, vài năm đầu tiên nước Hán sẽ trở nên vô cùng suy yếu, thậm chí còn có khả năng xuất hiện nạn đói khát với qui mô lớn, đến lúc đó, nước Sở lại há có thể ngồi yên đứng nhìn? Vì vậy, nước Đại Hán đã bỏ qua cơ hội phát triển công thương nghiệp, vĩnh viễn bỏ lỡ mất rồi.

Hiện giờ, nước Đại Hán có muốn đuổi theo bước chân của nước Sở thì cũng chẳng còn khả năng nữa rồi.

Hiện giờ, cơ hội duy nhất của nước Đại Hán chính là thừa lúc nước Sở còn chưa phát triển triệt để, nhân lúc quân Hán vẫn còn sức lực chiến đấu, đi trước một bước bóp chết nước Sở từ trong nôi.

Bởi thế, Trương Lương mới nói đây rất có thể là cơ hội cuối cùng để tiêu diệt Sở.

Lưu Bang há lại không muốn diệt Sở chứ? Lập tức hỏi Trương Lương rằng:

- Tử Phòng, con nói đánh hay là không đánh?

Lưu Bang không thể không thận trọng, dốc hết toàn lực của nước Hán để quyết đấu với nước Sở, đó là sự liều lĩnh đầy rủi ro, đánh thắng thì thôi, nhưng một khi thua trận, vậy thì nước Hán rất có khả năng sẽ tiêu diệt ngay lập tức. Nhưng nếu như chỉ cố thủ Quan Trung, với thực lực hiện giờ của Nước Hán, quân Sở có muốn đánh vào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Lương lắc đầu, điềm đạm nói:

- Đại vương, trên thế gian này xưa nay không có cuộc chiến nào là tất thắng, cho dù là Tôn Tẫn, cũng đồng dạng không thể bách chiến bách thắng, điều duy nhất thần có thể làm chính là tận mọi khả năng để tranh thủ thêm nhiều nguồn viện binh, tận mọi khả năng để thu gom thêm lương thực và quân nhu, tận mọi khả năng để triệu tập thêm binh lính, còn về việc nên đánh hay không đánh, thế thì đành phải nhờ đại vương người quyết định rồi.

Đang lúc Lưu Bang lưỡng lự giữa việc có nên quyết chiến với Sở quốc hay không, thì Hàn Tín cũng đang lưỡng lự có nên đích thân ra trận hay không.

Tháng ba mùa xuân, khí trời đã dần dần trở nên ấm áp, tuy nhiên trong tấm cung của Hàn Tín vẫn còn có khói lửa hừng hực. Các văn võ đại thần như Lâu Kính, Triệu Viêm, Tiết Âu, Thân Đồ Gia vân vân, tuy rằng đã mặc quần áo đơn sơ, nhưng người nào người nấy đều đang đổ mồ hôi hột, mà người đang khoác áo bào da hổ, ngồi cạnh chậu than là Hàn Tín thì vẫn cảm giác được từng cơn giá lạnh.

Ba năm trước ở Hoàng Long Đãng, tướng Sở Do Uyên liên tiếp bắn ra ba mũi tên, gây nên vết thương không thể lành lặn trên cơ thể của Hàn Tín, trải qua sự tận tình điều trị của thái y Công Dương, tuy rằng đã giữ được tính mạng nhưng từ nay về sau trở thành con ma bệnh, sợ gió, sợ lạnh, sợ ánh sáng mặt trời, vừa gặp phải trời râm ngày mưa là toàn thân đau nhức, ra khỏi cửa cần phải ngồi xe lăn, mùa hè nóng bức vẫn phải mặc áo ấm.

Dường như cảm nhận được cơn lạnh giá trong người Hàn Tín, Hàn Hạp đang quỳ bên cạnh vội vã dùng dầu gối tiến lên trước, khoác chặt thêm áo bào da hổ lên người Hàn Tín, lại làm cho than đỏ trong chậu than cháy hừng hơn nữa, nửa năm trước, Hàn Tín rốt cục đã phế bỏ con cả là Hàn Hám, lập con thứ là Hàn Hạp làm thái tử, chuyện này ngược lại không dẫn đến phản ứng to tát nào.

Dù sao vào thời đại này, lập thân thích hay lập trưởng tử vẫn chưa trở thành truyền thống, phần lớn đều là lập hiền tài, huống hồ Hàn Hám yếu đuối thật thà chất phác, đích thật không thích hợp đảm đương cương vị quốc quân Tề quốc, lúc Hàn Hám bị truất phế thậm chí y còn thở phào nhẹ nhõm, giọng điệu thành tâm thành ý mà bày tỏ chúc mừng đối với Hàn Hạp, điều này cũng đã cải thiện rất lớn đối với mối quan hệ huynh đệ của hai người.

Hàn Tín gật đầu với Hàn Hạp, sau đó nói:

- Chư vị ái khanh, quả nhân muốn đích thân thống lĩnh đại quân cứu viện cho Hoài Nam, thế nào?

Hàn Hạp nghe vậy lập tức biến sắc, vội vàng lên tiếng nói:

- Phụ vương ngàn vạn lần không thể, việc cứu viện Hoài Nam có nhi thần lĩnh quân đi là được rồi, lại hà tất phụ vương nhọc nhằn tấm thân ngàn vàng?

Các đại thần như Lâu Kính, Tiết Âu, Triệu Viêm, Thân Đồ Gia vân vân cũng lần lượt phụ họa thêm, sức khỏe của đại vương yếu như vậy, lại làm sao chịu nổi sự mệt nhọc của xe ngựa? Chẳng may trên đường có điều chẳng lành, vậy thì biết phải làm sao cho phải!

Thấy Thái Tử và quần thần cùng lên tiếng phản đối, Hàn Tín liền nhẹ nhàng thở dài một hơi, y nào muốn thân chinh cơ chứ? Chỉ có điều nước Hoài Nam là tấm chắn giữa Nước Tề và nước Sở, một khi để nước Sở tiêu diệt được nước Hoài Nam, thế thì nước Tề sẽ đối mặt trực diện với binh phong của quân Sở! Lúc này

nước Tề vẫn chưa khôi phục nguyên khí, chắc chắn không tài nào đơn độc chống lại binh phong quân Sở được.

Hàn Hạp lại lần nữa cầu khẩn nói:

- Phụ vương, xin người cho phép hài nhi lĩnh binh ra trận.

Nhìn Hàn Hạp anh tuấn phong độ, Hàn Tín không khỏi có chút lay động, tuy rằng Thái tử chỉ mới mười tám tuổi, nhưng từ nhỏ đã ở bên cạnh mình, không chỉ đọc qua số lượng lớn các binh thư chiến sách, còn theo quân Tề quan sát trận chiến Hoài Nam, Hàm Đan và cả trận Lâm Truy, cũng có chút chủ kiến, đích thật cũng có thể để y thử sức.

- Thôi được, quả nhân cho con một trăm ngàn binh mã, lập tức lên đường tiếp viện cho Hoài Nam.

Hàn Tín cuối cùng đã gật đầu, lại nói:

- Nhưng Hạp Nhi con phải ghi nhớ, nhất định phải theo lời khuyến cáo của quân sư!

- Vâng !

Hàn Hạp trong lòng mừng rỡ như điên, nhưng vẻ mặt không biểu lộ ra chút nào, lập tức vái chào thật mạnh, vui vẻ lĩnh mệnh đi.

Hàn Tín lại quay đầu căn dặn Triệu Viêm nói:

- Tử Căng, quả nhân đành giao Thái Tử cho người, người nhất định phải toàn lực phò trợ Thái Tử, giúp nó sớm ngày đánh lui quân Sở.

- Vâng !

Triệu Viêm cong cả người vái chào và lĩnh mệnh.

Vị Ương cung, Bách Hổ điện.

Lưu Bang đang chấp hai tay sau lưng đi qua qua lại lại, hơn nữa bước chân càng lúc càng nhanh, mười mấy cặp mắt của Tiêu Hà, Trương Lương, Trần Bình, Chu Bột vân vân đang di chuyển theo cơ thể Lưu Bang hết quay sang trái lại quay sang phải, trong phút giây nào đó, Lưu Bang bỗng nhiên dừng bước, sau đó quay đầu lại hung tợn nói:

- Tâm ý quả nhân đã quyết, quyết chiến nước Sở!

Các võ tướng Chu Bột, Lã Đài, Lưu Tị lập tức giật mình biến sắc.

Trương Lương gật gật đầu, lại nói:

- Tốt, nếu đại vương quyết tâm quyết đấu với nước Sở, thế thì bây giờ phải mưu lược tính toán thật tốt cho trận chiến này, thần cho rằng chỉ dựa vào sức mạnh của một mình nước Hán, tuyệt đối sẽ không tài nào đánh bại được nước Sở, cho dù là hợp sức với nước Tề, chuyện thắng thua e rằng cũng chỉ ở con số năm năm, bởi vì nước Sở cũng có đồng minh như vậy.

Trần Bình nói:

- Ý Tử Phòng huynh nói, tìm thêm nhiều đồng minh hơn nữa?

- Đúng, tìm thêm nhiều đồng minh hơn nữa.

Trương Lương gơ bàn tay cần cõ lên, nhẹ nhàng vẽ qua biên giới phía tây của quân Thục, sau đó nói với Lưu Bang rằng:

- Đại vương, phía Tây quận Thục có các man tộc như Khương, Đê, Nhiễm Lũng vân vân, các man tộc này sinh ra trong vùng đất khắc khổ, cực kỳ dũng mãnh thiện chiến, nếu có thể thuộc quyền sử dụng của ta, quả thật là một sức mạnh không thể bỏ qua được.

Nói dứt lời, bàn tay của Trương Lương lại trượt qua Kinh Tương, nam bộ Giang Đông, nói tiếp:

- Còn có Ngũ Khê Man, Sơn Việt. Các man tộc này có mâu thuẫn sâu sắc với nước Sở, nếu có thể phái sứ giả thuyết phục đám man tộc này khởi binh, lại cộng thêm đại quân Nam Việt, liền có thể hình thành thế tấn công bao vây tứ phía nước Sở, nước Sở tuy mạnh, nhưng cũng khó lòng chống đỡ!

- Tốt!

Lưu Bang tán đồng một cách mạnh mẽ, trầm giọng nói:

- Cứ làm như vậy!

Tỷ Lăng, giác đấu trường.

Bên trong giác đấu trường hình tròn đủ sức chứa đựng trên trăm ngàn người, người đang đông nghìn nghịt.

Trên sườn khán đài phía Bắc của giác đấu trường đang ngồi đầy các quý tộc, tại vị trí xa hoa tráng lệ nhất ở giữa, không ngờ có Hạng Trang và mười mấy phi tần, mười mấy vị công chúa cùng hoàng tử đang ngồi đó, thường dân bá tánh tràn ngập xung quanh khán đài, chi phí để vào giác đấu trường xem giác đấu không cao, chỗ ngồi thường dân chỉ cần mười tiền, khán đài quý tộc tốt nhất ở phía Bắc cũng chỉ mất năm vàng.

Trên sân cát hình tròn ở giữa giác đấu trường, hai đám người man rợ đang liều chết giác đấu, trên mặt đám người man rợ có tô nhiều màu ở bên trái là man tộc Ngũ Khê, đám người bên phải trên đầu đội mũ lông vũ là người Sơn Việt, đám người man rợ này đều là những kẻ bị quân Sở bắt được lúc thua trận, sau đó lại bị áp giải đến trường giác đấu ở Tỷ Lăng để tham gia biểu diễn trên giác đấu trường.

Biểu diễn giác đấu của nước Sở dù sao cũng chỉ mới bắt đầu, còn lâu mới hình thành chuỗi công nghiệp hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, cho dù là màn trình diễn giác đấu nguyên thủy nhất, thô sơ nhất, cũng đủ khiến bá tánh Tỷ Lăng rơi vào cơn điên loạn, đối với hầu hết thường dân bá tánh mà nói, xem loại trình diễn giác đấu máu me, man rợ thế này, là cách xả kích thị giác xưa nay chưa từng có. Sau khi trải qua thời kì thích ứng, trình diễn giác đấu rất nhanh sẽ trở thành hoạt động giải trí yêu thích nhất của người dân thành Tỷ Lăng.

Hai đội người man rợ đang liều chết quyết đấu, một người man rợ Ngũ Khê bủa một búa xuống, cái đầu của người Sơn Việt phía đối diện ngay lập tức bay lên thật cao, máu tươi đỏ thẫm tức thì bắn tung tóe ra ngoài từ cái cổ bị đứt, bắn tút ra xa ngoài mấy trượng, cái xác mất đầu lắc lư vài cái, xong mới suy sụp ngã xuống đất, bá tánh Tỷ Lăng ở bốn bên khán đài ngay lập tức hô hào gầm rú như núi lở sóng thần.

Một tên Sơn Việt khác trở tay một nhát kiếm, lại chẻ cả cái bụng của người man rợ Ngũ Khê đang cầm búa đó ra, chỉ trong phút chốc, từng khúc ruột và nội tạng máu me lả tả liền vọt ra từ trong vết nứt hình miệng cá ở bụng của người man Ngũ Khê, người man rợ Ngũ Khê còn chưa tắt thở, rên lên một cách vô cùng thê lương, bá tánh Tỷ Lăng ở bốn bên khán đài ngược lại đã triệt để chìm hẳn vào trong cơn điên cuồng.

- Giết chết bọn chúng!

- Chém bay đầu bọn chúng đi!

- Chết tiệt, chặt bụng nó ra!

Nhìn khán đài bát nháo loạn xạ, náo động không ngớt. Khỏe miệng Hạng Trang không khỏi nở ra một nụ cười, sở dĩ phải dẫn vào giác đấu trường của người La Mã, cái cần chính là thứ hiệu quả này, chính vào lúc này, Bách Lý Mậu đột nhiên từ trong thông đạo đi lên khán đài, ghé vào bên tai Hạng Trang mà thì thầm to nhỏ vài câu, Hạng Trang lập tức biến sắc, đứng dậy đi về phía thông đạo.

390. Chương 389: Dẫn Xà Xuất Động

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 389: Dẫn xà xuất động

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngay khi Hạng Trang đang vội vàng quay về Thượng Thư phong thì các đại thần hàng đầu được triệu đến cũng đã tới đủ.

Hạng Trang cầm mật tin trong tay giơ lên cho các vị đại thần hàng đầu xem, trầm giọng nói:

- Vừa nhận được bồ câu đưa tin từ Hàm Dương tới, lão già Lưu Bang quả nhiên đã không kiên nhẫn được nữa rồi!

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói:

- Việc này là cũng là điều nằm trong dự liệu.

Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp cũng lộ vẻ nghiêm trọng. Lưu Bang đã ra tay rồi!

Vũ Thiệp trầm ngâm một lát, hỏi:

- Đại vương, Ô Mộc Nhai có phải do thám biết phương hướng công kích của quân Hán không?

Hạng Trang lắc đầu đáp:

- Việc này còn chưa biết, lúc này quân Hán đang tập kết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, lần này phương hướng quân Hán chủ động tấn công có lẽ là Kinh Tương.

Ba Thục có Kim Ngưu quan là nơi hiểm yếu, quân Hán phát động trăm ngàn đại quân tiến đến tiến công cũng chỉ tiêu hao lương thực, khả năng quân Hán trực tiếp gấp rút tiếp viện Hoài Nam là không lớn, không chừng còn có thể dẫn đến Hàn Tín nghi kỵ.

- Đại vương, còn phải để ý các man tộc xung quanh nữa.

Bách Lý Hiền có chút không yên phe phẩy quạt lông, nói:

- Hiện giờ gian tế giữa các quốc gia hầu như là trải rộng khắp nước Sở, lão già Lưu không khó biết chúng ta đang giao chiến cùng các man tộc Sơn Việt, Ngũ Khê, nếu Lưu Bang thật sự quyết định công kích Kinh Tương, thì tất sẽ xúi giục những man tộc đó sau lưng làm khó dễ chúng ta.

Nước Sở giao chiến cùng với man tộc Sơn Việt, Ngũ Khê là đột nhiên bùng nổ vào hai năm trước.

Nguyên nhân bùng nổ chiến tranh kỳ thật cũng rất đơn giản. Từ lúc công thương nghiệp nước Sở phát triển, không thể tránh khỏi việc cướp đoạt nền kinh tế của Sơn Việt, Ngũ Khê, thương nhân nước Sở cũng không có bất luận biểu hiện xâm chiếm gì, bọn họ dùng rượu, giấy, đồ sứ cùng giá trao đổi da thú, súc vật cùng với các dược liệu quý báu của man tộc, hai bên hợp tác vô cùng vui vẻ.

Nhưng ngày vui ngắn ngủi chẳng tày gang, một số ít thương nhân nước Sở rất nhanh chóng phát hiện, nhân khẩu buôn bán càng có lợi hơn, bọn họ chỉ cần dùng mấy chục trống đình là có thể cướp sạch một thôn xóm man tộc, bắt được nam nhân man tộc bán làm cu li tại các xưởng thủ công nghiệp, nữ nhân thì bán vào lầu xanh, về phần người già và trẻ nhỏ thì toàn bộ giết hết vô cùng dã man.

Man tộc đương nhiên không chịu bó tay chịu trói, vì thế bắt đầu kịch liệt phản kháng.

Cừu hận của man tộc vô cùng thù hận đối với việc buôn bán nô lệ rất nhanh đã khuếch trương tới tất cả thương nhân nước Sở, bọn họ giết sạch tất cả những thương nhân nước Sở xâm nhập vào đất mình, tiếp đó lại bắt đầu ra khỏi núi lớn, điên cuồng công kích, cướp sạch thôn trang, thị trấn, thành trì của người Sở, vì thế đã bạo phát chiến tranh giữa nước Sở và man tộc.

Tuy nhiên, chiến tranh giữa man tộc và nước Sở cũng quy mô không lớn, quân đội man tộc rất ít chưa vượt qua ngàn người, quân Sở bao vây tiêu trừ man tộc nên giờ chỉ còn lại mấy trăm người, đối với man tộc nhỏ nhoi, Hạng Trang chẳng để trong lòng, bởi vì man tộc Sơn Việt, Ngũ Khê đều ở sâu trong rừng thẳm, phải đại quân xâm nhập và tiêu trừ phải trả cái giá rất cao, hiệu quả cũng kém!

Nhưng, một khi đại binh quân Hán tiếp cận, vậy những man tộc này khó tránh khỏi mà bỏ qua, đợi khi quân đội nước Sở toàn bộ đến Kinh Tương giằng co với quân Hán, phòng ngự tại Giang Đông, Kinh Tương, Ba Thục sẽ trống không, một số ít quân đội man tộc có thể sẽ xâm nhập vào nước Sở, tạo thành sự uy hiếp nghiêm trọng đối với sự an toàn của nước Sở.

- Cũng phải.

Hạng Trang vỗ vỗ trán, nói:

- Những man tộc này thật khiến người ta đau đầu.

- Đại vương, còn có nước Nam Việt nữa.

Hạng Tha nhắc nhở:

- Nước Nam Việt cũng đã liên kết đồng minh với nước Hán, Tề, không chừng Triệu Đà cũng sẽ phát binh công kích đại Sở ta.

- Nước Nam Việt không cần lo lắng.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói:

- Giữa Nam Việt và nước Sở được ngăn trở bởi núi Ngũ Lĩnh, thế núi hiểm trở khe sâu, đường xa cách trở, hơn nữa cơ sở của Triệu Đà ở Nam Việt, đánh bại nước Sở chỉ là có lợi cho Lưu Bang, đối với Triệu Đà chẳng có lợi gì. Sở dĩ Triệu Đà liên kết đồng minh với Hán chẳng qua là vì tự bảo vệ mình mà thôi.

Hạng Trang thừa nhận, trên lịch sử Triệu Đà chưa từng có ý định nhập chủ Trung Nguyên.

- Tuy nhiên vẫn không thể khinh thường.

Hạng Trang ngẫm nghĩ một chút, lại quay sang hỏi Vũ Thiệp:

- Thượng Đại Phu, còn phải vất vả người đi một chuyến đến Phiên Ngung nói rõ sự thiệt hơn với Triệu Đà.

- Vâng.

Vũ Thiệp vái chào thật sâu, lên tiếng vâng dạ.

Hạng Trang lại nói:

- Hiện tại nên nghị sự làm thế nào giải quyết Ngũ Khê và Sơn Việt?

Trước tiên quyết chiến với quân Hán, nhất định đầu tiên phải giải trừ tất cả những phiên muộn ở nhà, nhưng, man tộc có lẽ cũng khó đối phó. Năm xưa Cao Sở mang theo năm nghìn tinh binh xâm nhập Vũ Lăng ý đồ tiêu diệt man tộc Ngũ Khê, kết quả không có một ai ở đó, nhưng khi đại quân Cao Sở rút lui thì những man tộc này lại xuất hiện từ trong rừng sâu núi thẳm, giết người phóng hỏa khắp nơi.

Hạng Tha, Hạng Đà im lặng không nói, bọn họ thật sự không biện pháp gì.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần có một kế có thể phá man tộc.

-Ồ?

Hạng Trang nghe vậy vẻ mặt hưng phấn, vội la lên:

- Tử Lương, là kế gì nói mau?

Bách Lý Hiền nói:

- Ngũ Khê và Sơn Việt nhiều năm sống tại thâm sơn đại trạch, đối với địa hình địa phương cực kỳ quen thuộc, nếu phái đại quân xâm nhập vào đó bao vây tiêu trừ, thì căn bản ngay cả bóng dáng bọn họ cũng không thấy, cho nên, nếu muốn đánh tan man tộc, chỉ có thể dẫn xà xuất động, đem Ngũ Khê, Việt Sơn từ trong thâm sơn đại trạch đi ra, đến lúc đó thì bao vây tiêu diệt!

- Dụ man tộc ra?

Hạng Đà nói:

- Sợ là không dễ như thế.

Bách Lý Hiền nói:

- Chỉ cần điều các phủ binh đi các quân, không lo man tộc không làm.

Hạng Tha lại nói:

- Sợ là lão già Lưu Bang cùng với man tộc đã hẹn thời gian với nhau, như thế, đại Sở ta vừa phải ngăn cản đại quân nước Hán, vừa phải đề phòng man tộc tập kích quấy rối, vậy đầu đuôi khó mà chú ý toàn vẹn được.

Bách Lý Hiền khê mỉm cười, nói:

- Lưu Bang có thể phái sứ giả liên lạc với man tộc, chúng ta cũng có thể phái sứ giả mạo sứ giả nước Hán đi liên lạc với bọn họ. Nếu Lưu bang đã ước hẹn thời gian xuất kích cùng với man tộc, chúng ta cũng có thể phái người đi ước hẹn thời gian công kích với man tộc, để man tộc sẽ xuất kích trước quân Hán.

- Được!

Hạng Trang kích động, trầm giọng nói:

- Cứ như vậy mà làm!

Đông hoang tại thành Đông Hàm Dương lúc này đã hình thành đại binh doanh ồn áo náo động.

Sau khi Lưu Bang hạ chiếu lệnh, binh lính các quận huyện liền bắt đầu tập kết, sau đó từng đội từng đội đi đến Hàm Dương. Sau khi hội tụ tại Hàm Dương, lại xuất võ quan dưới Nam Dương trực tiếp đi đoạt Kinh Tương.

Lưu Bang khoác áo gấm, dưới sự bảo vệ của Trương Lương, Trần Bình, Chu Bột, Bạch Mặc, Lã Đài còn có Thái Tử Lưu Hằng chậm rãi đi đến cửa đông Hàm Dương. Mặc dù Lưu Bang rất muốn sắc lập Lưu Như Ý làm Thái Tử, nhưng các văn võ đại thần đều hướng về Lưu Hằng, đối mặt với sự kiên quyết phản đối của các đại thần, Lưu Bang rơi vào đường cùng đành phải lựa chọn Lưu Hằng.

Đứng trên đài quan sát từ trên cao nhìn xuống, từng đội binh lính sắp xếp theo trận hình lộ rõ vẻ lộn xộn từ ngoài thành Hàm Dương, ngoại trừ binh lính quân Hán, còn có một lượng lớn đoàn ngựa thồ người Hồ, người Hưu Chư, người Hồn Tà, cũng có người Nguyệt thị. Lần này xuất chinh, Lưu Bang gần như là triệu tập tất cả quân đội, còn chiêu mộ cả một trăm ngàn Hồ kỵ!

Lần quyết chiến này, Lưu Bang quyết định ngự giá thân chinh.

Một nguyên nhân, Lưu Bang lo lắng để người khác Thống soái binh lính, mặt khác, Lưu Bang mơ hồ cảm thấy, rất có khả năng đây là lần cuối cùng ông ta ở trên chiến trường, cho nên, ông muốn tự tay đánh bại Hạng Trang, tự tay tiêu diệt nước Sở, nhất thống thiên hạ là tâm nguyện của ông, ông không muốn cuộc đời của mình sẽ để lại sự tiếc nuối gì.

- Tướng quốc.

Lưu Bang nhìn đại quân cuộn cuộn ngoài thành, đột nhiên hỏi Tiêu Hà:

- Lương thảo đã chuẩn bị xong hết chưa?

Tiêu Hà vái chào thật sâu, cung kính nói:

- Đại vương yên tâm, trong kho lớn Hàm Dương có hơn một triệu hai trăm ngàn vạn thạch, ngoài ra, thần đã lệnh cho các quận trưng thu lương thực, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ít nhất có thể trưng thu được hai triệu thạch nữa. Có ba triệu thạch quân lương, đủ để sáu trăm ngàn đại quân chống đỡ được nửa năm chiến đấu với quân Sở.

Cái gọi là trưng thu lương thực, thật ra chính là phân chia, đem gánh nặng đặt lên đầu dân chúng, cũng là thủ đoạn quen dùng của các nước chư hầu, đó cũng là sau khi nước Tần hoàn thành biến pháp trên lịch sử, cũng thường xuyên trưng thu lương thực từ dân chúng. Chẳng qua so sánh với sáu nước Quan Đông, nước Tần sẽ bồi thường hơn tước vị mà thôi.

Không hề nghi ngờ, trưng thu lương thực sẽ gia tăng sự thống khổ của dân chúng, càng làm suy yếu nền móng thống trị của người thống trị.

Lưu Bang khẽ thở dài, nếu không phải bị mất kho lúa lớn nhất là Ba Thục này, thì sao ông ta cần phải cưỡng ép trưng thu lương thực từ dân chúng chứ? Trưng thu lương thực chẳng khác nào uống thuốc độc giải khát?

Mất một lúc lâu sau, Lưu Bang lại hỏi Lã Đài:

- Thượng Tướng Quân, khi nào thì đại quân hoàn thành việc tập kết?

Lã Đài vội nói:

- Hồi bẩm Đại vương, kỵ binh bao gồm các bộ lạc Hồ kỵ trong vòng nửa tháng có thể hoàn thành tập kết, binh lính các quận huyện có thể cần thời gian lâu hơn, tuy nhiên hẳn là bốn mươi ngày là đủ rồi.

Lần này xuất chinh, Lưu Bang ước chừng triệu tập hơn năm mươi vạn bộ kỵ, nếu không phải vì đề phòng người Hung Nô bất ngờ tập kích, thậm chí ông còn muốn đem một trăm ngàn nhưng tốt tại Cửu Nguyên điều về chiến trường Kinh Tương.

- Bốn mươi ngày sao?

Lưu Bang khẽ vuốt râu cằm, quay sang hỏi Bạch Mặc:

- Tử Nghiễn, việc liên lạc với Khương, Để, Sơn Việt, Ngũ Khê và Nam Việt đến đâu rồi?

Bạch Mặc đáp:

- Sứ giả phái đi Khương, Để, Nhiễm Lũng, Sơn Việt, Ngũ Khê đã xuất phát rồi, lúc này hẳn đã gặp các thủ lĩnh các tộc, về phần Nam Việt, vì đường xa xa xôi, tạm thời chỉ e chưa đến nơi.

Lúc trước đã nói, các quốc gia trước sau đã thành lập cơ sở do thám giống như Ô Mộc Nhai tại nước Sở, cơ sở do thám nước Hán là do Bạch Mặc đứng đầu, ngoại trừ sứ giả từ Hán Dương phái đi liên lạc Khương, Để, Nhiễm Lũng, những sứ giả còn lại cũng đã được từ Tỷ Lăng, Giang Lăng phái đi đến Sơn Việt, Ngũ Khê và Nam Việt.

Lưu Bang sau một lúc lâu không nói gì, chợt quay sang nói với Lưu Hằng:

- Hằng nhi, Quan Trung giao cho con.

Lưu Hằng hành lễ, kính hãi nói:

- Phụ vương, con sẽ tận tâm tận lực, bảo đảm Quan Trung không mất.

Lưu Bang gật đầu, lại quay sang nói với Bạch Mặc:

- Tử Nghiễn, Thái Tử tuổi còn trẻ, tất thấy đều nhờ người.

- Đại vương yên tâm.

Bạch Mặc chấp tay hành lễ, nghiêm nghị nói:

- Thần sẽ làm hết phận sự, phụ tá Thái Tử, chỉ cần thần còn một hơi thở, Quan Trung tuyệt đối sẽ không bị mất.

Lưu Bang lại vuốt cằm, bùi ngùi nói:

- Vậy thì, quả nhân cũng an tâm rồi.

Lại quay người lại, Lưu Bang đứng thẳng hít một hơi thật sâu, chỉ trong chốc lát, khí thế trong người như biến đổi, hùng tâm tráng trí mấy chục năm trước dường như lại tràn ngập khắp người ông ta, lập tức ông ta nói với Trương Lương:

- Tử Phòng, lần này chỉ sợ là lần xuất binh cuối cùng của hai lão già chúng ta, ha ha ha...

Trương Lương khẽ mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Tuổi già chí chưa già, chết chưa hẳn đã hết.

- Đúng.

Lưu Bang gật đầu thật mạnh, lớn tiếng nói:

- Lúc này đây, không phải Hạng Tráng chết, thì chính là quả nhân vong!

391. Chương 390: Nguy Cấp

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 390: Nguy cấp

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quận Tứ Thủy huyện Phù Ly, đại quân Tất Thư đang dưới sự tiếp ứng của thủy quân qua sông Tri Hà.

Tất Thư mặc y phục mỏng manh, đang khoanh tay đứng trang nghiêm trên đầu thuyền, gió lạnh làm áo trắng của hắn bay phấp phới, sau Tất Thư là Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, Ngu Tử Kỳ còn có Hồ Bí tướng quân Tấn Tương đứng trang nghiêm ngạo nghễ.

Ngu Tử Kỳ tiến lên hai bước đứng ở bên cạnh Tất Thư, nói:

- Thượng Tướng Quân, đại quân từ huyện Phù Ly vượt qua Tri Hà, lại đi từ hướng Bắc chưa tới hai trăm dặm nữa là đến Bành Thành thủ đô của nước Hoài Nam, nhưng, quân Hoài Nam lại trước sau không thấy động tĩnh gì, xem ra, Hoài Nam vương Anh Quý Bồ tính toán tập trung toàn bộ binh lực tử thủ tại Bành Thành rồi.

Tất Thư thản nhiên cười, nói:

- Tốt nhất là như vậy để đánh một trận là xong.

Ngu Tử Kỳ ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Thượng Tướng Quân, theo mặt tướng biết thì đám nịnh thần Phì Thù, Chu Kiến, Mã Nghiệp này đều tham lam vô độ, có nên phái người âm thầm mua chuộc bọn họ, có lẽ có thể nội ứng cho quân ta?

Tất Thư lắc lắc ngón tay, nói:

- Phì Thù, Chu Kiến, Mã Nghiệp tuy rằng tham lam, nhưng chiều hướng trước mắt không rõ ràng, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng lựa chọn, cho nên, thà để tâm tới bọn họ, không bằng đội quân đường đường chính chính lấy thể mạnh như núi phá vỡ Bành Thành, nghiền nát Hoài Nam!

Bành Thành, phủ đệ của Thượng Tướng Quân Phì Thù.

Mặt tướng quân Phì Tri kích động đi vào đại sảnh. Phì Tri là em họ của Phì Thù, hai huynh đệ vốn làm nghề giết heo, sau đó muội muội gả cho Anh Bồ làm tiểu thiếp, hai huynh đệ cũng đi theo làm tiểu giáo

dưới trướng Anh Bố, nhiều năm miệt mài được thăng lên làm tướng quân. Sau khi Phì Thù được thăng làm Thượng Tướng Quân, Phì Tri cũng thuận theo được lên làm Mạt tướng quân.

- Đại ca, đại ca!

Phì Tri xông tới cười nói với Phì Thù:

- Ha ha ha, lần này chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi!

Còn chưa dứt lời, Phì Thù đã hung hăng bạt cho Phì Tri hai bạt tai, khiến Phì Tri không hiểu vì sao mình bị đánh, bừng mắt sững đờ, hỏi:

- Đại ca, sao huynh lại làm vậy?

- Gì chứ?

Phì Thù cảm tức nói:

- Người còn có mặt mũi trở về?

- Đại ca, là chuyện gì, có gì cứ nói thẳng ra đi?

- Được lắm, ta hỏi người, ai cho người cướp sạch Chung Ly, huyện Khúc Dương, hả?

- Chẳng phải là do đại ca nói sao? Ở biên giới khơi mào tranh chấp, nên quyết định trợ giúp Đại vương liên kết đồng minh với nước Tề Hán...

- Ta để người ở biên giới gây khơi mào tranh chấp, chứ không phải để người đi cướp đoạt, càng không để người đi giết người, nhưng người lại làm ngược lại, không chỉ có cướp sạch hai huyện Chung Ly, Khúc Dương, còn tàn sát hơn hai vạn người! Người có biết không, bởi vì người lỗ mãng, đã hoàn toàn cắt đứt đường lui của Phì gia chúng ta nhập về nước Sở rồi, hiện tại chúng ta chỉ có thể đi theo Anh Bố mà thôi.

Sự việc phải nói đến từ ba tháng trước. Ba tháng trước, sứ giả nước Hán Lục Giả tìm tới Phì Thù, hy vọng Phì Thù có thể ở trước mặt Anh Bố khích lệ, thúc đẩy nước Hoài Nam phản chiến. Sau khi nhận được một lượng lớn vàng bạc châu báu, thì Phì Thù bắt đầu ở trước mặt Anh Bố phỉ báng, du thuyết Anh Bố ruồng bỏ nước Sở, ngược lại cùng kết liên minh với nước Tề Hán.

Tuy có đám nịnh thần Phì Thù, Chu Kiến và Mã Nghiệp du thuyết nhưng Anh Bố trước sau vẫn không hạ quyết tâm.

Vì “Trợ giúp” Anh Bố sớm hạ quyết định, Phì Thù liền bố trí Phì Tri ở biên giới khơi mào tranh chấp.

Tuy nhiên, đến bây giờ Phì Thù vẫn không nghĩ sẽ đặt tất cả lên trên hai nước Tề Hán, ngoại trừ nhận hối lộ của sứ giả nước Hán, du thuyết Anh Bố kết minh cùng Tề Hán ra, Phì Thù còn âm thầm mảy đi mất lại với nước Sở. Phì Thù hiểu rất rõ, nước Hoài Nam sắp diệt vong rồi, nếu Phì gia không muốn bị diệt vong cùng nước Hoài Nam, thì nhất định phải tìm một đường ra cho mình.

Vốn là, Phì Thù có hai ý niệm trong đầu đang giằng xé, nếu nước Sở diệt nước Hoài Nam, vậy thuận thế đầu hàng nước Sở, còn nếu nước Hoài Nam bị Tề Hán thôn tóm, vậy thì đầu hàng Tề Hán. Nhưng hiện tại, bởi vì Phì Tri lỗ mãng, đường lui tìm nước Sở làm nơi nương tựa đã bị cắt đứt, Phì Tri giết nhiều dân chúng nước Sở như vậy, Hạng Trang còn có thể tha cho huynh đệ bọn họ không?

- Người đó, người đó.

Phì Thù chỉ vào mũi Phì Tri, tức giận chỉ muốn đánh tiếp:

- Thật sự là còn ngu hơn heo.

Phì Tri bĩu môi, không cho là vậy, nói:

- Có gì đâu, giết mấy vạn dân chúng thì sao? Thằng nhãi Hạng Trang không chịu buông tha chúng ta, Phì gia chúng ta không tìm hãn nương tựa nữa. Hừ, trận đại chiến Hoài Nam này, quân Hoài Nam, thêm hai trăm ngàn đại quân quân Tề, binh lực cũng không ít hơn so với quân Sở, sợ hãn gì chứ.

- Người biết cái gì, Tất Thứ dễ đối phó như vậy sao?

Phì Thù dứt lời, lại thở dài nói:

- Tuy nhiên, sự việc cho tới bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đem toàn lực đấu với quân Sở, nếu sau này nước Hoài Nam bị nước Hán, Tề thôn tóm, Phì gia chúng ta tốt xấu gì cũng có con đường sống, nếu bị nước Sở thôn tóm, toàn bộ chúng ta coi như xong rồi.

Năm ngày sau, đại quân nước Sở rốt cuộc đã tới dưới thành Bành Thành.

Đại quân hạ trại, Tất Thư liền mang theo mấy trăm thân binh phóng ngựa đi tới bờ phía Nam Tứ Thủy, khoanh tay đứng bên bờ sông Tứ Thủy, nhìn dòng nước, Tất Thư không khỏi có chút xuất thần. Hơn ba năm trước, hán và Hàn Tín đã đại chiến một trận ở nơi này, cuối cùng nếu không phải Anh Bố công phá đại doanh quân Tề, thì cũng không biết kết quả là như nào.

Cách ba năm, Tất Thư hán lại mang theo đại quân xuất hiện tại bên sông Tứ Thủy, quân Hoài Nam lại trở thành kẻ thù của hán, mà quân Tề lại trở thành đồng minh với quân Hoài Nam, thế sự thật khó lường.

Tất Thư đứng ở bên sông Tứ Thủy cảm thán vô ngần, Anh Bố lại ở trong vương cung chửi loạn lên.

- Đều tại người, người, người, còn người nữa, đều tại các người, các người là lũ ngu xuẩn, là heo, quả nhân bị các người làm cho thảm rồi!

Anh Bố chỉ vào đám Chu Kiến, Trương Mãi, Phì Thù, Mã Nghiệp chửi ầm lên, thậm chí ngay cả Khoái Triệt cũng bị mắng lây, bởi vì chuyện ruồng bỏ nước Sở ngược lại kết minh với Tề Hán, Khoái Triệt cũng tán thành.

Thật ra Khoái Triệt cũng không chịu nhận hối lộ của sứ giả nước Hán, hán thật lòng tính toán thay cho nước Hoài Nam.

Thế cục đã vô cùng rõ ràng, thực lực, quân lực, quốc lực của nước Sở đã bành trướng rất nhanh, xu thế Hạng Trang chinh phục cả thiên hạ đã ngày càng rõ ràng. Nước Hoài Nam càng ngày càng trở thành chướng ngại vật đối với sự tranh giành Trung Nguyên của nước Sở, căn cứ vào việc xa thân gần đánh, thì nước Sở ra tay với nước Hoài Nam cũng là chuyện sớm hay muộn.

Cho nên, thà rằng xé bỏ minh ước với nước Sở còn hơn là bị quân Sở giết trở tay không kịp, chủ động xé bỏ minh ước với nước Sở, ngược lại cùng kết minh với hai nước Tề Hán, đạo lý mới hử rằng lạnh, nếu nước Sở thực đúng là động thủ với nước Hoài Nam, hai nước Tề Hán tất nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, nếu như thế, nước Hoài Nam có lẽ chỉ còn một con đường sống thôi.

Tuy nhiên, Anh Bố hiển nhiên sẽ không suy xét được sâu xa như vậy, ông ta cho rằng nguy cơ trước mắt là do các đại thần gây ra, nếu không phải ai đó ngu xuẩn ba mặt góp lời, âm thầm xúi giục nhưng tốt khơi mào tại biên giới, Anh Bố làm sao xé bỏ minh ước với nước Sở chứ? Nếu không hủy minh ước, quân Sở sao tập kết đại quân tiếp cận chứ?

Anh Bố mắng chửi mãi cho đến khi mệt mới thở phò ngồi lại trên chiếu.

Khoái Triệt thở dài một tiếng, kiên trì khuyên can:

- Đại vương, đại quân nước Sở đã nguy cấp rồi, lúc này truy cứu trách nhiệm của ai không còn ý nghĩa gì nữa, việc cấp bách chính là nhanh chóng phân công nhau làm việc, củng cố phòng thủ thành, đừng đợi lúc đại quân nước Sở bắt đầu tấn công thành rồi chúng ta còn chưa chuẩn bị tốt vật tư thủ thành, vậy thì rất phiền toái.

- Đúng đúng đúng, Đại vương, bây giờ việc khẩn cấp là phân công nhiệm vụ củng cố việc phòng thủ thành.

- Thần cũng đồng ý với đề nghị của Tướng quốc và Thượng Tướng Quân, vẫn là nên củng cố phòng thủ thành quan trọng hơn.

Khoái Triệt vừa nói xong, Chu Kiến, Trương Mãi, Phì Thù, Mã Nghiệp và đại thần liền hiềm thấy mà tỏ vẻ đồng ý. Anh Bố ngẫm lại cũng có lý, lập tức phân công Phì Thù điều binh khiển tướng, thủ cửa thành, Chu

Kiến, Hứa Sai gom góp lương thảo quân giới, Trương Mãi, Mã Nghiệp thì thu thập dân cường tráng chuyển vận lẫn cây lô thạch, Khoái Triệt thì dẫn người đi tới Tiết quận liên lạc đại quân nước Tề.

Đội phân công xong xuôi, Anh Bố lại mệnh Lợi Kỷ mang giáp trụ hoàng kim giáp đã nhiều năm chưa từng mặt, mặc giáp trụ sẵn sàng, sau đó lập tức ra hoàng cung, xuyên qua đường cái đến thẳng cửa nam, làm một quốc quân nước Hoài Nam, đối đầu với kẻ địch mạnh, bất kể thế nào Anh Bố cũng phải khích lệ, cổ vũ dân chúng, tướng sĩ Hoài Nam.

Không thể không nói, Anh Bố vẫn có uy tín khá cao trong cảm nhận của tướng sĩ Hoài Nam.

Mặc dù Anh Bố đã nhiều năm không có mặc giáp trụ ra trận, bình thường cũng không đi đến quân doanh, nhưng Anh Bố vừa xuất hiện, tướng sĩ Hoài Nam dọc đường phố lập tức hoan hô. Cảm nhận được sự sùng bái của các tướng sĩ, nghe bọn họ nhiệt liệt hoan hô, trong lồng ngực Anh Bố yên lặng đã lâu cũng dần dần sôi trào lên nhiệt huyết.

Tiết quận, một trăm ngàn quân Tề đang dọc theo đường lớn chậm rãi xuống phía Nam.

Đại quân khó khăn lắm tiến tới vùng ngoại ô huyện Đằng, sắc trời liên tối sầm, Hàn Hạp liền hạ lệnh toàn quân hạ trại ngay tại chỗ, lại lệnh cho Tào Thọ vào thành thông tri huyện lệnh huyện Đằng chuẩn bị cỏ khô, quân lương, đây là quy củ cố thành đã ước định, phàm là đại quân xuất chinh, các quận, huyện ven đường đều phải cung cấp lương thảo, nếu không chính là không làm tròn bổn phận.

Tào Thọ đi ước nửa canh giờ, liền mang theo một người đàn ông trung niên vừa thấp vừa gầy vào lều lớn của Hàn Hạp.

- Thái Tử.

Tào Thọ vái chào Hàn Hạp, lại chỉ vào người đàn ông kia, nói:

- Đây là Khổng huyện lệnh huyện Lỗ.

Khổng huyện lệnh vừa gầy vừa thấp vội tiến lên vái chào thật sâu, cung kính nói:

- Huyện lệnh Khổng Văn tham kiến Thái Tử.

Hàn Hạp lãnh đạm khoát tay áo, trực tiếp nói:

- Khổng Huyện lệnh, lương thảo của đại quân có mang đến chưa?

- Hồi bẩm Thái Tử, toàn bộ lương thảo trong thành đã mang đến.

Khổng Huyện lệnh vội nói:

- Ngay ở ngoài lều trưởng, mời Thái Tử kiểm kê.

Hàn Hạp vui vẻ gật đầu, lập tức hạ lệnh cho Triệu Viêm, Thân Đồ Gia ra ngoài trưởng, thấy bên ngoài trưởng có hơn mười xe bò, Hàn Hạp chau mày, lúc mới có hơn mười xe, tính toán cũng chưa tới ba trăm thạch, có nấu cháo cũng không đủ cho một trăm ngàn đại quân mỗi người uống một ngụm, sao lại có thể thế được? Hàn Hạp lập tức lạnh lùng hỏi:

- Khổng huyện lệnh, sao lại vậy?

Khổng Huyện lệnh thở dài, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Thái Tử, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

- Khổng Văn! Người dám lừa gạt bản Thái Tử?

Hàn Hạp giận tím mặt:

- Lập tức trở về, tiếp tục trưng thu lương thực!

- Thái Tử!

Khổng Huyện lệnh ngã lộn xuống đất quỳ rạp xuống đất, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Thái Tử, dân đã không còn lương thực để mà trưng dụng rồi!

- Việc này bản Thái Tử mặc kệ, tóm lại, ngày mai trước khi đại quân xuất phát người nhất định phải đem quân lương đến trong doanh năm nghìn thạch, một thạch cũng không được thiếu. Hừ!

Dứt lời, Hàn Hạp tức phát tay áo đi vào trong trường, Triệu Viêm đứng bên cạnh định khuyên bảo vài câu, nhưng lại ngập ngừng rồi cuối cùng không nói gì cả.

392. Chương 391: Hàn Tín Dụng Binh

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 391: Hàn Tín dụng binh

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoại ô Bành Thành, hoang dã cô quạnh.

Trước lúc đại quân nước Sở đến, bá tánh trong vòng mấy chục dặm đã lánh nạn vào trong Bành Thành. Lúc này, trên vùng ngoại ô hoang dã của Bành Thành đã sớm không một bóng người, chỉ để lại một đồng hồ ồn, mấy con chuột nhất đang chạy qua lại giữa đồng hồ ồn tạp do bá tánh chạy nạn để lại, thỉnh thoảng lại ngẩng cao cái đầu nhỏ nhọn hoắt nhìn quét tứ phía một cách cảnh giác.

Không hề có một dấu hiệu cảnh báo nào, trên vùng đất hoang dã bỗng nhiên vang lên một tiếng “tùng”.

Chỉ trong chốc lát, mấy con chuột đồng đang tìm kiếm thức ăn trong đám đồ hồ ồn tạp liền phát ra tiếng kêu chít chít, sau đó với tốc độ nhanh nhất chúng trốn vào trong cái động cách đó không xa, một con chuột to gan, chỉ nửa người nấp vào trong động muốn quan sát tình hình một chút, ngay sau đó lại là “tùng” một tiếng vang lên, con chuột kia liền ù cái chạy vọt vào trong động.

Trên cánh đồng hoang vu hiu quạnh, hơn trăm con ngựa kéo đang chậm rãi kéo theo hai mươi cỗ xe tiến thẳng về phía trước.

Trên các cỗ xe lớn nặng nề, có hai mươi mặt trống trận hành quân với chiều cao hơn gấp hai lần người bình thường, hai mươi người đàn ông khỏe ngực khoe lưng, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn tựa như hai mươi tòa tháp sắt đang đứng trang nghiêm trước trống trận, ánh mặt trời vừa ló dạng chiếu rọi khắp muôn nơi, chiếu vào da thịt màu đồng cổ của đám đàn ông này, nhìn từ phía xa, cứ như hai mươi vị chiến thần hoàng kim.

Trong thoáng chốc, hai mươi người đàn ông cao to đồng loạt giơ cái dùi trống khổng lồ lên, nện thật mạnh vào mặt trống da trâu, từng làn sóng âm thanh sục sôi vang dội lập tức rền vang từ trên hai mươi mặt trống da trâu, xong lại tập hợp thành một âm tiết, tiếng “tùng” một cái vang lên, tưởng chừng như chấn động vỡ tan cả cánh đồng hiu quạnh, đồng thời cũng dễ dàng đốt cháy chiến lửa hừng hực trong đáy lòng tướng sĩ quân Sở.

Đứng trên giá trống cao ngất nhìn xuống, chỉ thấy trước sau trái phải, tứ phương tám hướng đều là binh giáp tràn lan vô cùng vô tận, phóng tầm nhìn từ dưới chân giá trống đến thẳng cuối đường chân trời, từng đội binh giáp hùng dũng kia, từng hàng trường mau cao vút kia, từng tấm khiên chắn lạnh lùng kia, còn có từng cái tua màu hoa anh đào kia, chúng gần như che lấp cả cánh đồng hoang vu này.

Trong đám quân hơn trăm ngàn người, hai trăm gã lực sĩ thân thể cường tráng đang khiêng một trăm cái tù và cao hơn một trượng, chậm rãi di chuyển về phía trước, ngoài ra còn có một trăm gã đàn ông cường tráng tai to mặt lớn, bụng phệ nhô ra đang đi theo sau, cổ hít hơi thật sâu vào hai má rồi ra sức thổi, trong thoát chốc, tiếng tù và xa xăm tựa như vọng đến từ địa ngục ấy lập tức rền vang ngất trời.

- Tùng, tùng tùng, tùng tùng tùng, tùng tùng tùng tùng tùng...

- Ua, úa ua, úa ua ua, úa ua úa ua úa ua.....

Tiếng trống trận kịch liệt càng lúc càng dâng cao, càng lúc càng dày đặc, cứ như mưa gió bão táp gõ thẳng vào trong lòng của tướng sĩ quân Sở, từng tiếng tù và trầm thấp kia, tựa như tiếng triệu tập đến từ chín tầng địa ngục, thoáng chốc đã thấp sáng ngọn lửa chiến đấu sục sôi trong lòng tướng sĩ quân Sở, một luồng hơi thở khô cằn vô hình vô ảnh lập tức không ngừng lan rộng trên cánh đồng hoang vu.

Dưới ánh nắng gay gắt, hai mươi ngàn đại quân nước Sở cứ như đoàn kiến vô tận vô biên, tràn qua vùng đất hoang dã khô cằn, ngập qua núi non thấp bé, nghiền qua khắp các bờ ruộng ngang dọc, hung hãn tiến lên trước, phía trước, nơi tận cùng của đất hoang vu, một tòa thành khổng lồ đã mơ hồ hiện nên dáng hình, đó chính là Bành Thành, từng là thủ đô nước Sở, nay là thủ đô Hoài Nam.

Bành Thành, trên lầu quan sát ở cửa Nam.

Về mặt Anh Bố trầm lặng như tờ, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào vùng đất hoang vu rộng lớn vô cùng ở phía Nam. Trong thoáng chốc, một hồi trống như có như không truyền đến bên tai của y. Đám người đứng sau lưng Nghiêm Lập Anh Bố là Phì Thù, Chu Kiến, Trương Mãi, Mã Nghiệp vân vân đều đồng loạt biến sắc. Quân Sở, đại quân nước Sở rốt cục cũng đã đến rồi.

Trên mặt Anh Bố lộ ra vẻ đau khổ, nước Hoài Nam của ông ta, chỉ e là khó qua khỏi nạn kiếp này.

Tuy nhiên rất nhanh, sắc mặt đau đớn trên gương mặt của Anh Bố đã biến mất, thay vào đó lại là vẻ hung tợn lạ lùng, trong mắt càng lộ vẻ điên cuồng, tuy rằng quả nhân đã đến tuổi buông màn, nước Hoài Nam tuy rằng mệt mỏi, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện tiêu diệt được, đến đi, Tất Thư, để quả nhân xem rốt cuộc người có bản lĩnh gì?

Phía trước vùng hoang vu, bộ mặt Bành Thành nguy nga tráng lệ đã nằm trong tầm nhìn.

Trong đoàn quân trăm ngàn người, tay phải của Tất Thư bỗng nhiên chậm rãi đưa lên, thoắt chốc, hàng trăm lệnh kỳ từ sau lưng Tất Thư phóng như bay ra theo bốn phương tám hướng.

Thượng tướng quân có lệnh, toàn quân ngừng tiến tới trước!

Tiếng hiệu lệnh liên hồi, đoàn đại quân nước Sở đang hung hăng tiến về phía trước, liền lần lượt dừng lại ngay.

Tiếng vó ngựa dồn dập, chư tướng Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt còn có Ngu Tử Kỳ đã thúc ngựa đến sau lưng Tất Thư, Tử Xa Sư ngồi trên lưng ngựa chấp tay thụ lễ, cất cao giọng nói:

- Thượng tướng quân, sĩ khí quân ta đang hăng, nhân cơ hội này tấn công vào thành đi!

- Không.

Tất Thư thì lại lắc đầu, thản nhiên nói:

- Truyền lệnh xuống dưới, toàn quân đóng quân cắm trại tại chỗ.

Chư tướng ngơ ngác nhìn nhau, Ngu Tử Kỳ do dự một lúc, vẫn nói rằng:

- Dụng binh chi pháp, gấp mười vây lấy, gấp năm tấn công, gấp đôi chiến đấu, nay quân ta gấp hai lần so với quân Hoài Nam, lại có vũ khí sắc bén, tại sao lại không chiến?

Tất Thư phẩy phẩy tay, thản nhiên nói:

- Quân Hoài Nam tuy binh lực không bằng quân ta, nhưng có lực lượng viện trợ mạnh mẽ bên ngoài, trước hy vọng không bị mất trắng, bọn họ chắc chắn sẽ liều chết chiến đấu, quân ta trong lúc gấp gáp chắc hẳn khó lòng công phá được tường thành, nếu miễn cưỡng tấn công thành, sẽ chỉ tổn công vô ích, càng làm sụt giảm nhuệ khí, không ổn.

Nói xong, Tất Thư bỗng nhớ lại trận chiến đầu tiên ở Hoài Nam.

Trận chiến đầu tiên của Hoài Nam, Hàn Tín vốn dĩ có đủ cơ hội để tấn công Bành Thành, nhưng vẫn phải chờ viện binh quân Sở đến mới động thủ, chỉ sợ cái lo ngại cũng chính là giống y như vậy. Bởi vì trước khi chưa tiêu diệt được viện binh, quân thủ thành sẽ nuôi hy vọng, chắc chắn sẽ liều chết giữ thành, khó tránh khỏi sẽ tạo nên tổn thất to lớn cho quân Tề, vì thế Hàn Tín chọn cách án binh bất động.

Lần này, Tất Thư đồng dạng lựa chọn cách án binh bất động, y muốn đợi viện binh của nước Tề đến.

Trên thực tế, sở dĩ Tất Thư chọn cách án binh bất động, bên trong còn có sự suy xét sâu xa hơn nữa. Lần cứu viện nước Hoài Nam này, nước Tề thật sự chỉ phái ra một đường viện quân hay sao? Hàn Tín dụng binh, xưa nay chưa bao giờ chưa đường lui cho địch, đóng vai trò là một đại binh gia hiếm có đương thời, y há không biết trận chiến Hoài Nam này trên thực tế chính là trận đại quyết chiến chiến lược giữa Tề và Sở ư?

Lâu Kính vội vàng vàng đi vào trong thềm cung của Hàn Tín, trong ánh mắt ngập tràn sự u uất buồn bã, Túc Vệ Lang truyền chiếu chỉ gọi Tào Thọ đêm khuya vào cung, khiến y hỏa tốc vào cung kiểm giám. Lâu Kính không thể không lo lắng, chẳng lẽ Đại vương biết mình sắp băng hà, cho nên muốn phó thác chuyện hậu sự? Vừa nghĩ đến đây, Lâu Kính càng sốt ruột như lửa.

Nước Tề lúc này có thể nói là loạn trong giặc ngoài, thật sự không thể rời Đại Vương được đâu!

Lâu Kính ba bước đi thành hai bước vội vã đi vào tẩm cung, nhưng thấy đại vương đang nằm sấp trên chiếc giường mềm mại, thái y Công Dương đang chăm cứu cho người, nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Hàn Tín khẽ nghiêng đầu, mỉm cười với Lâu Kính nói:

- Đến rồi à?

Nhìn vẻ mặt hồng hào lúc có lúc không của Hàn Tín, Lâu Kính bất giác thở phào một hơi, sau đó chấp tay lạy tới đất, cung kính kính kính mà làm ra mắt Hàn Tín nói:

- Thần, tham kiến đại vương.

Vừa đúng lúc thái y Công Dương vừa chăm cứu xong, liền đỡ Hàn Tín ngồi dậy, lại đắp thêm chăn bào cho ông ta.

Hàn Tín nhẹ nhàng thở ra một hơi nặng nhọc, nói với Lâu Kính rằng:

- Á tướng, quả nhân thấu đêm triệu người đến đây, chỉ vì một chuyện, sáng sớm ngày mai quả nhân sẽ thống lĩnh đại quân xuất trận, tất cả những việc trong nước thì nhờ cả vào người.

- Hả?

Lâu Kính nghe vậy trước tiên là sửng sốt, tiếp sau đó là sắc mặt tái nhợt nói:

- Đại vương muốn thân chinh ư?

Hàn Tín gật gật đầu, than thở nói:

- Ôi, suy cho cùng thì thái tử vẫn còn nhỏ, tuy rằng có Tử Căng phò trợ, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Tất Thư, nếu quả nhân không thân chinh, thì trận chiến Hoài Nam tất sẽ bại.

- Nhưng ...

Lâu Kính e ngại nói:

- Sức khỏe của đại vương người?

Hàn Tín phẩy phẩy tay, nói:

- Có thái y Công Dương đi cùng, không sao.

Lâu Kính trầm tư một lúc sau mới nói tiếp:

- Đại vương, nước Triệu là đồng minh của nước Sở, trog thành Lâm Truy hiện giờ chỉ còn sót lại năm mươi ngàn quân, không biết đại vương dự tính dẫn theo bao nhiêu binh mã ạ?

Lâu Kính không thể không lo lắng, nếu Hàn Tín dẫn đi đại bộ phận quân lính của thành Lâm Truy, một khi đại quân nước Triệu vượt sông tập kích, quân Tề phải chống đỡ thế nào đây?

Hàn Tín khẽ mỉm cười nói:

- Năm mươi ngàn binh tốt trong thành Lâm Truy, quả nhân sẽ không mang theo một binh một tốt nào.

Nói xong một hồi, Hàn Tín lại nói:

- Không giấu gì Á tướng, quả nhân đã lệnh cho thượng tướng quân đến Lang Tà chiêu mộ quân lính, giờ phút này đây, số binh lính ở hai quận Giao Đông và Lang Tà ắt hẳn đã được triệu tập đủ rồi.

Lâu Kính nghe vậy lập tức giật mình trong lòng, chẳng trách lúc đầu sau khi lệnh triệu binh được ban xuống, chỉ có binh lính các quận Tế Bắc, Lâm Truy, Tiết Quận và cả đất Lương chạy đến tập kết ở huyện Lỗ, còn binh tốt ở hai quận Lang Tà và Giao Đông thì lại án binh bất động, thoát đầu Lâu Kính cũng có chút buồn bực, hiện giờ xem ra, quả là đại vương đã sớm có sự sắp xếp chu đáo.

Ngoại ô phía nam Bành Thành, đại doanh quân Sở.

Năm bức bình phong trải ra một hàng ngang trong lều của Tất Thư, trên mỗi bức bình phong đều treo một tấm bản đồ, trên bản đồ có đánh dấu những mũi tên ngang dọc đan xen lẫn nhau, mặt dưới bản đồ còn có lượng lớn các chú thích bằng chữ, nếu Hàn Tín trông thấy chắc chắn sẽ giật nảy cả người, bởi vì cái mà năm bức bình phong này đang miêu tả thoát nhiên chlinh là chiến dịch ngũ trảng mà cả đời ông ta tâm đắc nhất.

Bức thứ nhất: Vờ đi sạn đạo, thâm vượt Trần Thương.

Bức thứ hai: Vờ công Bồ Phản, thâm vượt Dương Hạ

Bức thứ ba: Đường cùng dần trận, đại phá quân Triệu

Bức thứ tư: Bể tắc Duy Thủy, nước ngập Long Thả

Bức thứ năm: trận chiến Cai Hạ, bá vương bại vong.

Tất Thư khẽ cong lưng, dùng chân quan sát trước năm bức bình phong, mặc dù y đã xem qua năm bức bình phong này không dưới ngàn lần, thậm chí là nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được thế trận trên năm bức bản đồ này, nhưng cho dù là như vậy, mỗi lần quan sát bản đồ, Tất Thư đều vô cùng tỉ mỉ, cứ như là lần đầu tiên quan sát chúng vậy.

Quan sát năm bức bản đồ thật kỹ, Tất Thư lại lần nữa đắm chìm vào trong suy tư.

- Đạo dụng binh, chẳng qua là dùng sự chính hợp, sự kỳ lạ mà thắng.

Tất Thư vừa trầm tư, vừa thì thào nói,

- Cho dù Hàn Tín là một đại binh gia hiếm có từ trước đến giờ, cũng không khỏi lồi dưng binh này, lấy sự chính hợp, sự kỳ lạ mà thắng?

Ước chừng trầm tư hết một hồi lâu, Tất Thư đột nhiên quay người sải bước lớn đi đến trước mặt bức bình phong lớn nhất ở hướng Bắc, cái treo trên bức bình phong đó không phải là chiến tích huy hoàng của Hàn Tín, mà là một bức bản đồ khổng lồ của Hoài Nam, Tất Thư đưa ngón trỏ bên tay phải lên, thuận theo Lâm Truy trượt một mạch xuống, qua khỏi huyện Lỗ, Hồ Lăng, Lưu Huyện, Bành Thành, cuối cùng dừng lại ở chỗ này.

Sau đó ánh mắt của Tất Thư bỗng nhiên phát sáng, đúng rồi, chính là nơi này rồi!

393. Chương 392: Chiến Tranh Với Man Tộc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 392: Chiến tranh với Man tộc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mở màn đại chiến Hoài Nam đã từ từ triển khai, đại chiến Kinh Tương còn đang trong công tác chuẩn bị.

Quận Nam Dương và Nam quận đã hình thành binh doanh thật lớn, thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều quân Hán bắt đầu cuộn cuộn không ngừng triển khai tiến về quận Nam Dương. Cùng lúc đó, quân Sở tại Ba Thục, Kinh Tương thậm chí Giang Đông bắt đầu cuộn cuộn không ngừng tiến về Nam quận, mây đen chiến tranh đã bao phủ trên bầu trời Kinh Tương.

Quân Hán đi qua Võ quan trên sơn đạo của quận Nam Dương đang cuộn cuộn uốn lượn về phía trước.

Đại quân đang tiến lên, một con khoải mã từ phía sau chạy như bay đến, mang theo cuộn cuộn bụi mù đến trước kiệu của Lưu Bang. Lưu Bang tuổi tác đã lớn, không thể làm gì khác hơn là ngồi kiệu để cấm quân sai sĩ tốt khiêng đi xuất chinh.

- Đại vương!

Đến gần, kỵ sĩ trên lưng ngựa xuống ngựa, quỳ một gối xuống bẩm báo:

- Á Tướng cấp báo!

- Trình lên.

Lưu Bang ra hiệu bằng tay, Lưu Tị, hộ vệ bên cạnh Lưu Bang sớm đã giục ngựa đến, dùng mũi kiếm khều lấy mật thư, sau đó quay lại đưa cho Lưu Bang.

Lưu Bang khoát tay, lại chỉ Trương Lương phía sau.

Lưu Tị thúc ngựa tới trước kiệu Trương Lương, đem mật tin đưa cho Trương Lương.

Trương Lương mở mật tin ra xem, nói:

- Đại vương, trong thư Tử Thục nói, năm man tộc gồm Khương, Để, Nhiễm Lũng, Sơn Việt cùng với Ngũ Khê đã đồng ý khởi binh, đồng thời ước định sẽ cùng khởi binh vào một ngày kinh trập, tuy nhiên Triệu Đà nước Nam Việt trước sau thái độ mập mờ, đoán chừng không định phát binh.

- Triệu Đà không phát binh cũng không sao, chỉ cần năm man tộc Khương, Để, Nhiễm Lũng, Sơn Việt cùng với Ngũ Khê phát binh cũng đủ cho thẳng nhai Hạng Trang chịu đủ rồi.

Dừng lại một chút, Lưu Bang lại nói:

- Tuy nhiên Tử Lương, hiện tại mới vừa qua lập xuân, năm man tộc phải chờ đến kinh trập mới động thủ, có phải là muộn hay không?

- Không muộn, không muộn.

Trương Lương xua tay nói:

- Trận chiến Kinh Tương lần này chắc chắn sẽ là trận đại chiến kéo dài, bất luận là quân Hán ta, hay là quân Sở trong lúc cấp thiết cũng không có khả năng ăn tươi đối phương. Đợi ngày kinh trập hai quân đã hơn phân nửa hình thành thế giằng co, lúc này năm đại man tộc giết ra từ phía sau nước Sở, nước Sở không còn đất để cứu vãn được nữa.

- Ừm, nói cũng có lý.

Lưu Bang thừa nhận, nói:

- Vậy là ngày kinh trập.

Nước sông mênh mông chảy về hướng đông chưa từng dừng lại.

Trên mặt sông, hơn một nghìn chiếc thuyền đang ngược dòng lên, một loạt mái chèo to nhỏ từ trong khoang thuyền ngang thân ra, khua đi khua lại tạo nên những đợt sóng lớn trắng xóa.

Trong đó trên một chiếc thuyền lớn, Hạng Trang đang nhìn qua boong tàu song cửa, yên lặng đánh giá những tù binh ở dưới khoang thuyền đang ra sức khua chèo, những tù binh này có người Sơn Việt, có người Ngũ Khê, cũng có nhiều tù binh quân Lương. Ba năm trước mười vạn quân Lương của Bành Việt bị chìm ngập tại Kinh Tương, gần bốn vạn quân Lương bị bắt làm tù binh.

Hiện tại, những tù binh quân Lương này hầu hết đều sống tại khu mỏ, lao dịch công xưởng, cũng có không ít tù binh trở thành những người chèo thuyền của thủy quân, hàng trăm người bị khóa bởi những xiềng xích rất lớn, tù binh này bị nhốt trong khoang thuyền, từ nay về sau số phận của những tù binh này gắn với thuyền, chiến thuyền gắn với tù binh, thuyền chìm thì tù binh cũng chết.

Từ sau có tiếng bước chân khoan thai đến, không cần quay lại, Hạng Trang cũng biết đó là Bách Lý Hiền.

Không đợi Bách Lý Hiền mở miệng, Hạng Trang đã nói:

- Tử Lương, người thấy những tù binh này thế nào?

Bách Lý Hiền nghe vậy kinh ngạc, lập tức y cũng nhìn thông qua song cửa xuống dưới, nhìn những tù binh dơ bẩn trong khoang thuyền, đột nhiên trong lòng Bách Lý Hiền khẽ lay động, khẽ nói:

- Ý đại vương là, đem những tù binh này giải đến chiến trường giao phong với quân Hán?

Hạng Trang không trả lời, nhưng ánh mắt càng lúc càng sáng.

Ánh mắt Bách Lý Hiền cũng dần dần sáng lên, y đã đoán được dụng ý trong lòng Hạng Trang, nếu lợi dụng được những tù binh này thì thật sự là lực lượng chiến đấu lớn mạnh không thể khinh thường được!

Lập tức Hạng Trang quay sang phân phó Bách Lý Mậu:

- Tử Minh, lập tức dùng bồ câu đưa tin tới Tỷ Lăng, lệnh cho Lệnh Doãn đem toàn bộ tù binh, bất kể là người Lương, người Sơn Việt hay man tộc Ngũ Khê, thậm chí cả những giác đầu sĩ đang giác đầu ở dưới tầng ngầm tập kết hết lại, áp giải đến Nam quận!

- Vâng!

Bách Lý Mậu vâng lệnh đi.

Lúc này Hạng Trang mới quay sang Bách Lý Hiền, hỏi:

- Tử Lương, người có việc gì sao?

Bách Lý Hiền vỗ trán, lắc đầu nói:

- Thần suýt nữa thì quên việc chính.

Dừng lại một chút, lại nói:

- Là như thế này, thần vừa nhận được tin báo từ Tỷ Lăng, hai lộ sứ giả đã phái ra đã đúng hạn tới địa giới Sơn Việt và Ngũ Khê, đúng rồi, những sứ giả lần này phái đi du thuyết man tộc Ngũ Khê hầu hết đều là học trò của Thượng Đại Phu, rất tài giỏi.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Đã chuẩn bị những lễ vật lớn gì cho người Ngũ Khê và Sơn Việt?

Bách Lý Hiền nói:

- Theo như thần được biết, Man vương Ngũ Khê Sa Oanh tham lam, bảo thủ, cho nên thần đã chuẩn bị hơn một trăm xe tơ lụa, đồ sứ rượu ngon, còn có một chỉ lệnh phong vương nữa.

- Lệnh phong vương?

Hạng Trang hỏi:

- Cái gì vương?

Bách Lý Hiền có chút bất an, nhưng vẫn kiên quyết nói:

- Sở vương.

Hạng Trang nghe vậy chỉ mỉm cười, nói:

- Bên phía thủ lĩnh Sơn Việt thì sao?

Bách Lý Hiền trầm thờ phào nhẹ nhõm, nói:

- Thủ lĩnh Sơn Việt Hắc Hổ tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng chí lớn, một lòng muốn mang người trong tộc ra khỏi núi, sống yên phận ở bình nguyên màu mỡ, cho nên thần đã chuẩn bị cho y năm trăm bộ áo giáp, năm trăm hoàn thủ đao và năm trăm con ngựa thồ, ngoài ra, thần còn cấp cho y một mật chỉ kế của Trương Lương.

Hạng Trang nghe vậy khẽ gật đầu, ý cười ở khóe miệng càng lúc càng rõ nét.

Man Ngũ Khê chính là tên gọi chung của các man tộc Hùng Khê, Nam Khê, Thần Khê, Đậu Khê, Võ Khê. Nguyên nhân là Ngũ Khê tại trong khu vực Võ Lăng, hậu thế lại gọi là Man Ngũ Khê là Man Võ Lăng. Man Ngũ Khê cũng giống như Sơn Việt không phải là bộ tộc thống nhất, mà là do hàng trăm bộ tộc lớn nhỏ tạo thành, trong đó thế lực lớn nhất chính là Hỏa Man tại Võ Khê.

Man vương Hỏa Man Ma Sa Oanh đang mở tiệc chiêu đãi sứ giả trong vòm nhà gỗ của ông ta. Ma Sa Oanh người cao gần trượng, lưng thô, trên đầu tóc màu đỏ rực, giống như lệ quỷ. Ông ta ngồi trên giường bọc da hổ trong nhà gỗ của mình, đứng bên cạnh là những man nữ đang vừa quạt hương bồ quạt phe phẩy vừa xoa bóp cho ông ta, ông ta giờ chén rượu sừng trâu lên kính sứ giả Hán:

- Nào, uống!

Sứ giả Hán không dám chậm trễ vội nâng chén rượu sừng trâu lên dùng tay áo che mặt uống một hơi cạn sạch.

- Sảng khoái, sảng khoái!

Ma Sa Oanh vuốt chòm râu đỏ rực, rồi vỗ vào mông của man nữ bên cạnh, man nữ hứ một tiếng, vội vàng rót thêm rượu vào chén sừng trâu của Ma Sa Oanh, thừa dịp lúc man nữ đang quỳ xuống rót rượu, Ma Sa Oanh thừa cơ sờ soạng lên người nàng, lập tức những tiếng cười dâm ô nổi lên.

Sứ giả Hán ngồi dưới thâm lắc đầu, rõ cuộc đúng là man di, không hiểu lễ giáo.

Lắc đầu, sứ giả Hán lại nhắc nhở Ma Sa Oanh:

- Hỏa Man Vương, việc liên lạc với các Man cấp bách, tuy nói là hiện giờ cách thời điểm kinh trập còn một tháng nữa, nhưng các man Ngũ Khê phân bố tản mát, nếu không kịp thông tri, sợ rằng khó mà tập kết trước ngày kinh trập, đến lúc đó nếu làm hỏng chuyện lớn, Hán vương sẽ không vui.

- Hừ!

Ma Sa Oanh giận tím mặt:

- Ngươi dám uy hiếp bản vương?

Sứ giả Hán cảm thấy ngượng ngùng, đang định biện giải thì một gã hán man bỗng nhiên hiên ngang đi vào phòng khách nhà gỗ, bấm báo với Ma Sa Oanh:

- Man vương, bên ngoài có sứ giả Hán cầu kiến.

- Hả?

Ma Sa Oanh ngạc nhiên:

- Sao lại có thêm một sứ giả Hán nữa?

Sứ giả Hán cũng cảm thấy kinh ngạc, nói:

- Sao không nghe nói sẽ phái thêm sứ giả?

-Mặc kệ.

Ma Sa Oanh phất tay:

- Cứ gặp trước đã.

Man hán lĩnh mệnh đi, chốc lát sau đã dẫn theo một bạch y tú sĩ đi vào phòng khách. Ma Sa Oanh, sứ giả Hán và mười mấy thủ lĩnh man tộc trong phòng khách đều dùng ánh mắt hung dữ nhìn vào bạch y tú sĩ, nhưng bạch y tú sĩ lại rất trấn tĩnh vẫy ống tay áo, ôm quyền hành lễ:

- Sứ giả Hán Bạch Quang, tham kiến Man vương.

- Nói láo!

Vừa dứt lời, sứ giả Hán đang ngồi bỗng đứng lên quát to:

- Người nói láo!

- Nói láo?

Bạch y tú sĩ Bạch Quang hơi ngẩn ra, không cho là vậy:

- Lời tức hạ có ý gì?

Sứ giả Hán xông tới hành lễ:

- Bởi vì bản sứ mới chính là sứ giả mà Hán vương phái đi liên lạc với Man Ngũ Khê.

- Thật sao?

Bạch Quang hỏi:

- Thì ra tức hạ cũng là sứ giả Hán, nhưng không biết có bằng chứng gì không? Có thể có tình lễ chăng hạn?

- Việc này...

Sứ giả Hán ghen hòng, y là nhận được tin trực tiếp từ bờ câu đưa thư tại Hàm Dương gửi tới Giang Lăng, trong lúc khẩn cấp nên đã không chuẩn bị tình lễ? Không có tình lễ, đương nhiên là không được. Lại nói cổ nhân cổ hủ, kiên trì cho rằng tình lễ chỉ được do quốc quân tài năng trao tặng, thần tử cũng kiên quyết không thể giả mạo.

Bạch Quang giờ cao trúc lễ lên, cao giọng nói:

- Có tình lễ Hán vương ở đây, xin Man vương xem qua!

Đã sớm có man hán bước đến tiếp nhận tình lễ, hai tay dâng lên trước mặt Ma Sa Oanh. Ma Sa Oanh chớp lấy quan sát một lượt, lại quay sang nhìn sứ giả Hán kia, ánh mắt đã vô cùng không thân thiện, rõ ràng, Ma Sa Oanh bắt đầu hoài nghi y là sứ giả Hán giả mạo.

Sứ giả Hán khẩn trương nói:

- Dù tại hạ không có tình lễ, nhưng đã có lễ trọng làm căn cứ.

- Lễ trọng?

Bạch Quang nghe vậy bật cười, nói:

- Không biết túc hạ mang theo bao nhiêu lễ vật?

- Không nhiều lắm.

Sứ giả Hán vội khôi phục vẻ trấn tĩnh, ngạo nghễ nói:

- Muối, sắt, đồ sứ hơn năm mươi xe!

Bạch Quang mỉm cười:

- Hết rồi?

Sứ giả Hán nói:

- Hết rồi.

Bạch Quang lại hỏi:

- Chỉ có thế?

Sứ giả Hán lại đáp:

- Đúng vậy, chỉ có thế.

Bạch Quang lập tức hướng về Ma Sa Oanh, cao giọng:

- Man vương, sứ giả Hán này là giả mạo.

Sứ giả Hán đang khấn trương, định biện bạch thì lại bị Ma Sa Oanh ngăn lại. Ma Sa Oanh li hỏi Bạch Quang:

- Điều gì chứng tỏ như thế?

Bạch Quang lại hướng về phía Tây Bắc vái chào, cao giọng nói:

- Vương ta có Quan Trung, Tam Xuyên Ngũ quận, thuế ruộng nhân khẩu không đếm xuể, sao lại không rộng rãi như vậy được, chỉ cấp cho Man vương một chút lễ vật như thế?

Dứt lời, Bạch Quang lại từ trong người lấy ra một tấm sách lụa, cao giọng:

- Phụng lệnh Hán vương, dâng Man vương Ngũ Khê hơn một trăm xe tơ lụa, đồ sứ, rượu ngon, nếu Man Ngũ Khê có thể khởi đại quân hiệp trợ đại Hán diệt nước Sở, thì Giang Thủy với quận Nam Trường Sa, quận Kiềm Trung và hơn hai mươi huyện đều thuộc đất phong của Man vương, còn sắc phong Man vương làm Sở vương!

- Hả? Sở Vương?

Đầu tiên là Ma Sa Oanh sửng sốt, sau đó lập tức ngửa mặt lên trời cười to:

- Ha ha ha, đây mới chính là thủ bút của Hán vương, con mẹ nó đây mới chính là thủ bút của Hán vương...

394. Chương 393: Tung Hoành Gia

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 393: Tung hoành gia

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Điều này không thể nào!

Sứ giả Hán tức đến sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng khiển trách nói:

- Điều này tuyệt đối không thể, chỉ là một thủ lĩnh man tộc, Hán Vương lại làm sao có thể phong y làm Sở...O...cái này...

Sứ giả Hán trong lúc tức giận nói lên sự thật, nhưng nói được nửa chừng lại ý thức được đây là Vương thành của Hỏa Man, muốn nuốt lời trở vào cũng không còn kịp nữa.

Mười mấy thủ lĩnh man tộc đã sớm đứng phắt dậy, người nào người nấy ánh mắt lộ vẻ hung hãn, trong ánh mắt hung dữ của Ma Sa Oanh càng lộ ra sát khí không một chút che giấu.

Bạch Quang lại lần nữa chấp tay về phía Bắc xa xăm, cao giọng nói:

- Hán Vương vốn là người thống lĩnh chư hầu thiên hạ, đại phái nhân nghĩa không ai bì kịp, phong thưởng quần thần càng không cần phải nói, nếu như Ngũ Khê Man có thể giúp đỡ Đại Hán diệt Sở, thế nào mà không nhận được hai quận Trường Sa và Kiềm Trung? Thế nào mà không được phong hiệu Sở Vương?

Sứ giả Hán cũng chẳng màng tranh luận với Bạch Quang, cất giọng giải thích với Ma Sa Oanh nói:

- Man vương, vừa rồi tại hạ, à không...điều đó...

Đáng thương cho một gã mật thám, vốn dĩ đã không phải là một biện sĩ mồm mép biện luận, tài ăn nói và lòng gan dạ đều kém xa so với một Bạch Quang đã theo học một đại tung hoành gia như Vũ Thiệp, lúc này căng thẳng lên thì nói năng càng không lưu loát nữa.

Ma Sa Oanh hung tàn thành quen, từ trước đến nay giết người không chớp mắt, lúc này làm gì còn nhẫn nại mà nghe sứ Hán giải thích, lập tức quát lên nói:

- Bốn vương đang thiếu một cái đầu có phân lượng để tế cờ, gã này dâng tới cửa, ngược lại cũng giúp bốn vương bớt đi nỗi lo âu, người đầu, đem gã giả mạo sứ giả nước Hán này áp giải xuống dưới, đợi ngày xuất trận chặt đầu tế cờ.

Đã sớm có hai người Man Hán tiến lên trước, áp giải sứ giả Hán xuống dưới.

Ma Sa Oanh vuốt vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, lại hỏi Bạch Quang nói:

- Tôn sứ, Hán Vương ước định khi nào xuất binh?

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt.

Lần thứ ba Bạch Dương chấp tay vái lạy Hướng Tây Bắc Hàm Dương, nói:

- Quốc vương ta đã đích thân thống lĩnh bảy trăm ngàn đại quân tiến vào Nam Dương, đang giằng co với năm trăm ngàn quân Sở ở gần huyện Đãng, lúc này, hơn hai mươi huyện ở các con sông phía Nam hai quận Trường Sa và Kiềm Trung đã hoàn toàn trống rỗng, lúc này Đại Vương xuất binh tất sẽ không gì cản nổi!

Nói xong dừng lại một chút, Bạch Quang lại nói:

- Chỉ có điều những binh lính khác của các man tộc...

- Những binh lính khác của các man tộc sẽ hoàn tất tập kết trong vòng ba ngày nữa.

Bàn tay lớn của Ma Sa Oanh phất lên một cái, cất cao giọng nói :

- Sau ba ngày, bốn vương tất chặt đầu tế cờ, phát động đại quân tấn công nước Sở.

- Man Vương anh minh.

Bạch Quang khẽ ôm quyền.

- Mời tôn sứ nghỉ ngơi trước.

Ma Sa Oanh phẩy tay một cái, tức thì có man nữ tiến lên trước dẫn Bạch Quang đi.

Bạch Quang vừa đi, vẻ mặt của Ma Sa Oanh thoáng chốc trầm mặc xuống, tuy rằng gã tham lam thành tính, nhưng cũng không ngu dại, sẽ càng không dễ dàng tin tưởng bất kỳ một vị Hán sứ nào, lập tức hỏi một trong những thủ lĩnh man tộc nói:

- Ma Cửu, những tộc người nguy trang làm thương nhân Sở đi đến Vũ Lăng, Linh Lăng, Quế Dương còn có cả Trường Sa để thám thính tình hình, tất cả đều đã trở về chưa?

Thủ lĩnh man tộc đó vội nói:

- Đã quay về rồi.

Ánh mắt Ma Sa Oanh ngưng đọng, trầm giọng nói:

- Nói thế nào?

Thủ lĩnh man tộc đáp:

- Hán sứ sau này nói không sai, toàn bộ phủ binh của hai quận Trường Sa và Kiềm Trung đã được điều đến Giang Bắc, hai mươi mấy huyện quanh Ngũ Khê đã hoàn toàn trống rỗng.

Ma Sa Oanh nghe vậy ánh mắt lập tức lộ vẻ dữ tợn.

Hắc Hổ chống chân mà ngồi dựa trên chiếu trúc, ánh mắt thâm sâu.

Hắc Hổ là thủ lĩnh Sơn Việt, dừng thấy y chỉ mới hai mươi tuổi, gương mặt cũng rất thanh tú, nhưng trên thực tế, uy tín của y ở các bộ tộc Sơn Việt cực kỳ cao! Năm năm trước Sơn Việt còn phải cống nạp cho Mân Việt, nhưng từ sau khi Hắc Hổ lên làm thủ lĩnh không bao lâu, liền với qui mô lớn đánh bại Mân Việt, triệt để bài xích sự khống chế của Mân Việt.

Trong đại sảnh ở trước mặt Hắc Hổ, hai vị bạch y tú sĩ đứng kề vai nhau, hai người đều mang nụ cười trên mặt, thần thái ung dung, thậm chí cũng đều phong độ ngời ngời, hơn nữa đều xưng là đặc phái viên của Hán Vương, khiến người ta không tài nào biện bạch được, điểm khác biệt duy nhất là, một người trong số đó đã đến cách đây nửa tháng rồi, người còn lại vừa mới đến không lâu.

- Các người đều nói mình là sứ giả nước Hán.

Ánh mắt giá lạnh của Hắc Hổ quét qua trên mặt hai vị tú sĩ áo trắng, lạnh lùng nói:

- Hơn nữa đều nói rất có lý, nhưng, giữa các ngươi chắc chắn có một kẻ giả mạo.

Hán sứ bên trái mỉm cười, nói:

- Thật thì không thể giả được, giả thì không thể là thật, tại hạ chỉ cần nói ra một chuyện, thật giả tất rõ!

Nói dứt lời, Hán sứ bên trái lại nói

- Mời Sơn Việt hợp tác tấn công nước Sở, liên quan đến sự tồn vong của Sơn Việt, càng liên quan đến vận mệnh Đại Hán, quân quốc đại sự như vậy, đóng vai trò là sứ giả liên lạc của đôi bên, lại há có thể sà sà đến trễ?

Ánh mắt của Hắc Hổ và mười mấy thủ lĩnh Sơn Việt liền chuyển sang Hán sứ bên phải, vả lại trong ánh mắt còn có chút không thân thiện.

Hán sứ bên phải lại không hề để tâm chút nào, nói:

- Điều này rõ ràng cho thấy tại hạ mới là Hán sứ thật sự, Hàm Dương cách đây xa xôi vạn dặm, trên đường đi càng phải kéo dài qua Kinh Tương, Giang Đông, còn phải xoay sở với người Sở, xin hỏi thủ lĩnh Sơn Việt và các thủ lĩnh trong bộ tộc, trong tình hình như vậy làm sao có thể đi nhanh như vậy được? Tại hạ có thể đến đây lúc này, đã là không dễ dàng rồi.

Hán sứ bên phải đương nhiên là giả, y là con trai duy nhất của Thượng Đại Phu Vũ Thiệp nước Sở, Vũ Lược.

Mười mấy cặp mắt của thủ lĩnh Sơn Việt đồng loạt quay đầu, ánh mắt hung tợn liền rót xuống người Hán sứ bên trái.

Thần sắc Hán sứ bên trái có chút ngưng ngưng, nhưng rất nhanh liền hồi phục lại phong thái ung dung, cao giọng nói:

- Tại hạ đích thật không phải từ Hàm Dương đến đây, nhưng tại hạ có bồ câu đưa thư từ Hàm Dương đến để làm chứng!

Nói xong, Hán sứ lấy từ trong ngực ra một con bồ câu đưa thư màu trắng ngà, nhưng chỉ là một cuộn giấy.

Vũ Lược khê mỉm cười, nói:

- Ở đây tại hạ có một bức thư do chính tay Hán Vương hạ bút.

Nói xong, Vũ Lược lại chậm rãi thông thả mà rút từ trong người ra một bức thư còn có dấu ấn niêm phong.

- Trình lên đây!

Đôi mày Hắc Hổ tức thì khê nhíu lại.

Lập tức có võ sĩ Sơn Việt đem hai bức mật thư trình lên trước bàn của Hắc Hổ.

Hắc Hổ lại không xem mật thư, trợn mắt nhìn Vũ Lược quát lớn:

- Người đâu, trói gã gian tế nước Sở này lại!

Đã sớm có hai tên võ sĩ Sơn Việt xông lên trước, không cần phân trần đem Vũ Lược ấn xuống đất trói lại.

Vũ Lược cũng không giãy dụa, chỉ nhíu mày nói:

- Thủ lĩnh Hắc Hổ, ngài đây là có ý gì?

- Ý gì à?

Hắc Hổ rét căm căm nói:

- Tên Hán sứ nhà ngươi rõ ràng là giả, phải biết rằng thủ lĩnh ta không dễ qua mặt như vậy đâu.

Nói dứt lời, Hắc Hổ lại nói:

- khiêng đại đỉnh ra đây, đem nấu tên gian tế này đi!

Ngay tức thì có tám tên võ sĩ Sơn Việt lộ ngực hở lưng khiêng một cái đỉnh lớn bằng đồng thau, đổ dầu vào, thêm lửa vào, không tới nửa canh giờ trong cái đỉnh lớn đã khói lửa ngùn ngụt, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt gã Hán sứ không khỏi có chút biến đổi, Vũ Lược thì lại thần thái tự nhiên, dường như kẻ bị đem nấu không phải là y, mà là Hán sứ thật sự phía đối diện.

Trông thấy màn này, ánh mắt của Hắc Hổ bất giác có chút ngưng đọng.

Kỳ thật, trong lòng Hắc Hổ nghiêng về khuynh hướng Hán sứ thật sự là Vũ Lược, bởi vì Vũ Lược không những mang đến binh khí áo giáp còn có cả ngựa thồ mà người Sơn Việt rất cần thiết, thậm chí còn không quản ngàn dặm xa xôi mang đến bức thư do đích thân Hán Vương viết, không giống với gã còn lại, chỉ đem theo một cuộn giấy nhỏ cộng thêm mấy chục xa muối sắt lựa là, càng giống như mua chuộc chứ không phải giúp đỡ Sơn Việt.

Nhưng để cân trọng, Hắc Hổ vẫn là quyết định thử một chút, dù sao chuyện này cũng liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Sơn Việt, có chút sơ sẩy là toàn bộ tộc sẽ có kết cục bại vong, không thể có chút sơ suất nào, lúc này, thấy Vũ Lược đứng trước ngưỡng sinh tử nhưng vẫn tỏ ra thần thái hiên ngang, trong lòng Hắc Hổ càng chắc chắn hơn, Vũ Lược mới là sứ giả Hán thật sự.

Sau nửa canh giờ, dầu trong đỉnh đã hoàn toàn sôi sùng sục, bốn tên võ sĩ Sơn Việt nắm lấy hai tay hai chân của Vũ Lược, đem y nâng lên trước đại đỉnh, chỉ cần buông lỏng tay một cái, Vũ Lược sẽ lập tức bị nấu sống.

Hắc Hổ nhìn chằm chằm vào Vũ Lược, sát khí đằng đằng nói:

- Ngươi còn gì để nói?

Vũ Lược xoay đầu lại, không thêm quan tâm, tên tiểu tử này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng lại có chân truyền sâu sắc của cha, đóng vai trò là một nhà tung hoành, càng là lúc mấu chốt sinh tử càng phải duy trì bình tĩnh, tuyệt đối không thể để lộ nửa phần sợ hãi.

Chỉ thấy Hắc Hổ chùng chừ không ra lệnh, Hán sứ không kìm lòng được thúc giục nói:

- Thủ lĩnh, hãy mau nấu chín tên gian tặc này đi.

Hắc Hổ gật gật đầu, nói với bốn vị võ sĩ Sơn Việt kia rằng:

- Còn không thả tôn sứ xuống?

Sau đó đưa tay chỉ về phía Hán sứ, lạnh lùng quát lớn:

- Sau đó đem nấu gã gian tặc này cho bản thủ lĩnh.

Bốn vị võ sĩ Sơn Việt hung hãn dạ vâng, lập tức thả Vũ Lược xuống, sau đó nâng Hán sứ lên rồi đi.

Còn chưa đợi Hán sứ phản ứng lại, bốn vị võ sĩ Sơn Việt đã ném y vào trong đại đỉnh, dầu sôi sôi bỏng một cái, Hán sứ lập tức kêu la thảm thiết như giết heo vậy, nhưng chỉ qua một lúc, liền không còn chút tiếng động gì.

Hắc Hổ lúc này mới đứng lên, chấp tay chào Vũ Lược, cao giọng nói:

- Tôn sứ, mời nhập tiệc.

Vũ Lược cũng không từ chối, lập tức ung dung ngồi vào bàn, lại chấp tay vái chào Hắc Hổ nói:

- Thủ lĩnh Hắc Hổ, binh khí áo giáp còn có ngựa thồ đã dâng đủ, nhưng không biết lúc nào thì Sơn Việt sẽ xuất binh?

Hắc Hổ không đáp hỏi ngược lại nói:

- Hán Vương ước định khi nào xuất binh?

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt.

Vũ Lược không cần nghĩ ngợi nói,

- Hiện giờ, bảy trăm ngàn đại quân của Đại Hán ta đang giao đấu với năm trăm ngàn đại quân nước Sở, cả Giang Đông phòng bị lỏng lẻo, lúc này Sơn Việt không xuất binh, còn đợi khi nào?

Hắc Hổ lại nói:

- Nghe nói quân sư dưới trướng Hán Vương là Trương Lương tiên sinh cơ trí hơn người, trước khi tôn sứ đến, không biết Trương Lương tiên sinh có căn dặn điều chi?

Vũ Lược mỉm cười chỉ chỉ Hắc Hổ, nói:

- Thủ lĩnh Hắc Hổ người không nói suýt chút nữa tại hạ quên mất.

Dừng lại một lúc, Vũ Lược lại nói:

- Trước lúc lên đường, quân sư quả thật có dặn dò tại hạ, quân sư nói, nếu như Sơn Việt chỉ muốn đến cướp bóc ở Giang Đông một phen, thì nên tập kích chuồng ngựa huyện Y trước, để tiện tranh thủ đủ số ngựa thồ chuyên chở lương thực của cải, nhưng nếu muốn khôi phục lại Việt Quốc, thì không nên lấy cướp bóc làm mục tiêu, mà nên nhân lúc lỏng lẻo chiếm lấy các huyện Hội Kê.

Hắc Hổ lặng lẽ gật đầu, tiếp đó mỉm cười nói:

- Khoan hãy nói đến chuyện này, tôn sứ, uống rượu.

Sau nửa canh giờ, khách chủ cùng vui, Vũ Lược uống đến nửa say liền đi nghỉ ngơi dưới sự dìu dắt của Việt nữ, về mặt men say trên mặt Hắc Hổ lập tức biến mất không một dấu tích, sau đó nhìn quanh ánh mắt của mười mấy thủ lĩnh hai bên, trầm giọng nói:

- Chuyện khởi binh phạt Sở thật sự không phải chuyện nhỏ, bản thủ lĩnh vẫn muốn nghe ý kiến của các người.

- Thủ lĩnh, mật thám hồi báo, ba đại doanh ở Tỷ Lăng đều trống rỗng, xuất binh đi.

- Thủ lĩnh, ba năm trước khi người Sở chưa trở mặt với chúng ta, ta đã từng tới Tỷ Lăng một lần, nơi đó thật sự là vùng đất phồn hoa, nếu chúng ta có thể chiếm được Tỷ Lăng, tiền bạc, đàn bà, của cải. Đó là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!

Mười mấy thủ lĩnh lập tức hò reo, người nào người nấy đầm tay xoa quyền, hận không thể xuất binh ngay lập tức.

Hắc Hổ không đồng ý ngay, mà quay đầu nhìn về phía một lão già dưới trướng đầu tóc bạc phơ.

Lão đầu trầm ngâm hồi lâu, trầm giọng nói:

- Sở Hán phân tranh, bất kể kết quả như thế nào, đều không có quả ngon cho Sơn Việt chúng ta dùng, Sơn Việt chúng ta muốn tiếp tục tồn tại trên thế gian này, thì chỉ có thể dựa vào bản thân mình, vì vậy, thủ lĩnh người đừng do dự nữa, xuất binh đi, nhân cơ hội này chiếm lại đất Việt, khôi phục cố quốc!

395. Chương 394 Đại Phá Man Tộc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 394 Đại phá Man tộc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trận quân mã của Kiều Kỵ Quân đã ẩn nấp cả người và ngựa ở trong rừng gần huyện Y suốt ba ngày!

Trên thực tế, Kiều Kỵ Quân cũng không có rời khỏi Giang Đông mà chỉ điều hai vạn kỵ binh từ bờ phía nam Ô Giang đi hướng Tây không đến trăm dặm, rồi lại âm thầm quay trở về, một đạo quân kỵ binh bình thường giả mạo Kiều Kỵ quân tiếp tục đi về hướng tây, quân Kiều Kỵ ngày thì nghỉ đêm thì đi, lặng lẽ tiến đến huyện Y người và ngựa bí mật ẩn nấp trong thung lũng.

Vũ Lược giả mạo sứ giả Hán đã hoàn toàn lấy được tín nhiệm của người Sơn Việt.

Căn cứ tin tức Vũ Lược truyền về, Sơn Việt bảy mươi hai bộ hơn năm vạn người đang ngày đêm đi gấp đến huyện Y, thủ lĩnh Sơn Việt Hắc Hổ còn khá tinh mắt, hẳn biết quân đội ở huyện Y có thể tốc độ hành quân nhanh hơn rất nhiều so với đại quân Sơn Việt, bên trong thành Tỷ Lăng có binh khí áo giáp mà đại quân Sơn Việt cần!

Trong tiếng bước chân dồn dập, một tiểu tướng trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, mặt như thoa phấn đã đi nhanh tới trước mặt Mông Cức, tiểu tướng đột nhiên ngừng bước đi, lưng áo khoác màu đỏ sẫm theo quán tính cuộn lên lộ ra áo lân giáp bên trong màu đen tuyền, thắt lưng còn treo hoành đao, có vẻ uy phong lẫm liệt.

Tiến đến vái chào Mông Cức, tiểu tướng nói:

-Phụ thân, Sơn Việt mọi rợ sao lại chưa tới?

Hóa ra vị tiểu tướng này là Mông Viễn đứa con trưởng của Đại Sở Phiêu Kỵ tướng quân Mông Cức, năm nay vừa tròn mười tám tuổi, thuở nhỏ Mông Viễn đi theo Mông Cức học tập võ nghệ, cung ngựa thành thạo, mười lăm tuổi tham gia kỳ thi quốc gia để nhập vào trường Thái Học, ở trường Thái Học hai năm đọc rất nhiều binh thư sách chiến, đúng lúc gặp đại chiến Hán Sở bắt đầu, liền đến dưới trướng Mông Cức xin làm thân binh đội trưởng.

- Gấp làm gì?

Mông Cức nhíu mày nói,

- Người làm tướng, nhớ là không được nôn nóng.

Mông Viễn oán hận dùng quyền đâm vào nhau, lại đột nhiên vung khoác áo xoay người đi xa.

Mông Cức liền âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ tuy rằng đứa con cả võ nghệ cao cường, sức khỏe hơn người, có vạn người không địch nổi, lại từ nhỏ không thích đọc sách, Mông Đại vương khai ân cho vào trường Thái Học học mấy năm binh gia, cũng không có gì tiến bộ, thành tựu sau này nhiều nhất cũng chỉ là địch được vạn người, như vậy tương lai Mông gia chỉ có thể gửi hy vọng cho con thứ Mông Liêu.

Qua được một lát, Mông Viễn lại kích động ở đầu quay trở về, nói:

-Phụ thân, đến đây, đến đây!

Thoáng chốc một tia sáng lướt qua con người Mông Cức, vươn người đứng dậy, đã có thân binh đưa mũ giáp lần lượt đến, Mông Cức nặng nề nhận lấy rồi cài ở trên đầu, một cơn gió núi thổi qua, làm trên mũ giáp Mông Cức tạo thành một nhúm tua cờ đỏ hồng, giống như một đóa hoa máu tươi đẹp thê lương, nở rộ trong rừng rậm u ám vắng lặng.

Trong rừng rậm vốn đang yên tĩnh không tiếng động bỗng chốc vang lên một hồi âm thanh rất nhỏ.

Mông Cức thúc ngựa chậm rãi tiến về phía trước, chỗ trải qua chỗ, tướng sĩ Kiêu Kỳ quân vốn đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi liền ào ào đứng dậy, chiến mã đang nhàn nhã ăn cỏ xanh dường như cũng cảm nhận được cái gì, thoáng chốc móng trước đào đất phát ra một hồi âm thanh trầm thấp hí, thoáng chốc không khí trong rừng rậm khắc nghiệt xác xơ tiêu điều tràn ra sát khí.

Cách rừng rậm chưa đến mười dặm, khắp núi đồi đại quân Sơn Việt hành quân về phía trước.

Đại đa số người Sơn Việt đều đi chân đất, trên người không có áo giáp hoặc áo giáp da, thậm chí ngay cả áo giáp vải cũng không có nữa tấm, đại đa số mọi người Sơn Việt chỉ mặc đồ dệt bằng tơ và gai rách rưới, binh khí trong tay phần lớn cũng chỉ là gỗ tự chế, có rất ít binh khí bằng đồng, đương nhiên, Hắc Hổ thủ lĩnh năm trăm tộc người Sơn Việt khoác trên người một bộ áo giáp cùng hoàn hảo.

Phía trước không xa là trận quân ở huyện Y, thám tử hồi báo, trong trận quân chỉ có không đến năm trăm quân Sở, phòng bị có thể nói cực kỳ hờ hênh, năm vạn đại quân đối phó năm trăm quân Sở, như vậy không phải là dễ như trở bàn tay? Cũng không biết tại sao, trong lòng Hắc Hổ lại bỗng nhiên có chút gì đó bất an, dường như ở phía trước có gì ẩn nấp rất nguy hiểm.

Quay đầu nhìn lại, Hán sứ và tùy tùng của hắn cách đó không xa, không có gì khác thường.

Người được phái đi ra trạm canh gác thăm dò không ngừng quay trở về báo lại tin tức, phía trước tất cả đều bình thường!

Chẳng lẽ là mình suy nghĩ nhiều? Hắc Hổ lắc đầu, bỏ lại những bất an trong lòng.

Đại quân lại đi lên phía trước hơn mười dặm, dần dần nhập vào một lòng chảo lớn bao la, hai bên lòng chảo là mảng lớn rừng rậm, àm Hắc Hổ nhìn đến mảng lớn rừng rậm đó trong lòng lại càng thêm bất an, đặc biệt là ở sâu trong rừng rậm một đàn chim đột nhiên bay lên càng làm cho hắn thêm bất an.

- Truyền lệnh, ngừng đi tới!

Hắc Hổ giơ tay phải lên không chút do dự.

Quân lệnh nhanh chóng được truyền đạt xuống, dọc theo lòng chảo người Sơn Việt tiến về phía trước liền ngừng lại.

Trong lúc Hắc Hổ ngạc nhiên nghi ngờ, bỗng nhiên từ hai bên sườn trong rừng rậm theo lòng chảo vang lên tiếng rít nhỏ, Hắc Hổ cùng người Sơn Việt vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai bên sườn khu rừng rậm theo lòng chảo một chùm mũi tên dày đặc giống như châu chấu đang vút lên, sau đó trên không trung mưa tên đan thành từng mảng lớn, tất cả hướng lên trên đầu bọn họ hung hăng rơi xuống.

Đây là... Trúng mai phục? Ánh mắt Hắc Hổ và người Sơn Việt lập tức đại ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên bầu trời mưa tên dày đặc như châu chấu toàn bộ rơi xuống, chỉ trong chốc lát, người Sơn Việt không hề phòng bị như cây cỏ bị cắt, từng mảng lớn mảng lớn mà ngã xuống

dưới, đáng thương cho đại đa số người Sơn Việt mặc đồ dệt bằng tơ và gai, ngay cả lá chắn bằng gỗ cũng có rất ít, làm sao ngăn cản được mưa tên tập kích của Kiêu Kỵ quân dũng mãnh?

Chỉ là một lần bắn, người Sơn Việt đã nằm đầy lòng chảo, người bị mất mạng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chừng khoảng ngàn người Sơn Việt ngã trên mặt đất ai ai cũng rên rỉ, chỉ một thoáng ánh mắt Hắc Hổ liền đỏ lên, bị lừa, trúng mai phục quân Sở rồi! Nhưng mà, không đợi Hắc Hổ lấy lại tinh thần, đợt mưa tên thứ hai tiếp tục gào thét mà rơi xuống.

Người Sơn Việt đang cố gắng duy trì sự bình tĩnh lập tức rối loạn cả lên.

Cuối cùng Hắc Hổ cũng lấy lại được tinh thần, vô cùng đau thương lập tức đứng lên hú dài:

- Lui lại, toàn quân lui lại...

Nhưng mà, lúc này mới nghĩ đến việc lui lại đã là chậm, Hắc Hổ còn chưa dứt lời, trong rừng rậm hai bên sườn lòng chảo có tiếng kèn trầm thấp vang lên, ngay sau đó, tiếng vó ngựa trong rừng rậm vang lên như thủy triều, Hắc Hổ tinh tường cảm giác được, mặt đất dưới chân cũng rung động dữ dội, đây là kỵ binh người nước Sở!

- Giỏi lắm tên sứ giả Hán kia, ta muốn chém ngươi thành trăm ngàn mảnh!

Hắc Hổ nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người rút đao, khi tiến đến giết Hán sứ, lại phát hiện sứ giả Hán dưới sự bảo vệ của hơn trăm hộ vệ thừa dịp trốn xa trăm bước, Hắc Hổ đột nhiên giận dữ, lập tức kéo cung cài tên nhắm vào ngực Hán sứ.

Lúc đó Hắc Hổ đang định một mũi tên bắn chết Hán Sứ, chợt từ bên trái một luồng hàn băng như thủy triều ập đến, vội quay đầu lại, chỉ thấy một tia sáng như sao băng bay vút tới, sống chết trước mắt, Hắc Hổ vội vàng đảo ngược thiết cung trong tay, chỉ nghe một tiếng leng keng nổ vang, mũi tên Lang Nha bị đập bay lên không trung.

Cổ tay Hắc Hổ bị chấn động âm ỷ run lên, vội quay đầu nhìn, trong rừng rậm chỉ thấy một con vật cưỡi ngựa chạy như bay mà lao ra, trên lưng ngựa một viên tiểu tướng mặc áo bào trắng đã giương cung, tuy rằng cách xa hơn hai trăm bước, Hắc Hổ vẫn có thể cảm nhận được sát khí của đối phương.

Ngay sau đó, trong rừng rậm hàng vạn kỵ binh nước Sở mãnh liệt lao ra, thoáng cái đã chia cắt đường đi trước sau của đại quân Sơn Việt, lập tức người Sơn Việt càng rối loạn bắt đầu đứng lên, trước mắt Hắc Hổ tối sầm, suýt nữa ngã từ trên lưng ngựa xuống, cạm bẫy, đó là một cạm bẫy, xong rồi, người Sơn Việt lần này xong rồi.

Kết cục của Man Ngũ Khê so với người Sơn Việt cũng không khá hơn chút nào.

Ngày hôm sau ngay khi toàn quân Sơn Việt bị giết , đại quân Man Ngũ Khê đã ở vùng ngoại ô Lâm Tương thành bị Thiên Lang quân phục kích, trải qua hơn nửa ngày kịch chiến, hơn ba vạn quân Man Ngũ Khê đại bộ phận chết trận, chỉ còn lại không đến năm nghìn người rút lui đến chân núi, cố gắng dựa vào địa thế hiểm yếu để chống lại.

Ma Sa Oanh phân công lính gác trên các con đường nhỏ lên núi, còn chưa kịp ngồi xuống thở một hơi, một hỏa man về mặt kích động khẩn cấp tới trước mặt hắn, run rẩy bẩm báo nói:

- Man vương, không không không tốt, quân Sở muốn phóng hỏa đốt núi!

- Người nói gì? !

Ma Sa Oanh nghe vậy lập tức kinh hãi, lúc này còn cách ngày mười chín tháng hai là ngày mưa còn vài ngày nữa, chưa đến mưa xuân, tuy rằng trên núi cỏ cây đã nảy mầm, nhưng nhìn chung vẫn vô cùng khô héo, nếu thật sự quân Sở phóng hỏa đốt núi, quân Man trên núi cũng chỉ có thể chờ bị người ta nướng ăn.

Rất nhanh, khói đặc dưới chân núi đã thật sự bốc lên, quân Sở bắt đầu phóng hỏa!

- Chết tiệt!

Ma Sa Oanh hung tợn mắng một tiếng, lớn tiếng nói,

- Tập kết, tất cả tập kết, cùng bốn vương đi xuống núi giết, giết sạch quân Sở chết tiệt, giết...

Quân Man cùng đường nổi lên dốc sức liều mạng, lại hò hét xuống chân núi giết.

Ma Sa Oanh là người đầu tiên lao xuống núi, một gã quân Sở đang phóng hỏa ném bó đuốc đi, rút ra hoàn thủ đao đón đánh, Ma Sa Oanh gào một tiếng, trong tay cầm chùy sắt nặng hơn trăm cân hung tợn đập về phía đầu quân Sở, chỉ nghe một tiếng

- Phốc

Lập tức đầu quân Sở vỡ vụn như quả dưa hấu.

Cách đó không xa, một gã quân Sở giả Tư Mã giận tím mặt, giơ hoành đao đến giết Ma Sa Oanh, kết quả lại bị Ma Sa Oanh vồ một cái bay ra xa vài chục bước, sau đó rơi xuống đất một lúc lâu không đứng dậy được, Ma Sa Oanh khặc khặc cười hai tiếng, đang định tiến lên hai bước đập vỡ đầu tên quân Sở giả Tư Mã, bỗng nhiên từ phía trước sát khí lạnh như băng đánh trả lại.

Ma Sa Oanh ngẩng mạnh đầu lên, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ bay tới, chờ đến gần, mới phát hiện đối phương đúng là một thân hình cao không thua gì đại tướng quân Sở, trong tay tướng Sở kia cầm một thanh quái kiếm toàn thân ngăm đen, khiến cho Ma Sa Oanh áp lực đè nặng, thoáng chốc lòng tử Ma Sa Oanh co rút lại!

- Chịu chết đi!

Hô Diên kêu lên một tiếng trầm đục, cầm nguyệt kiếm mãnh liệt đâm về phía trước.

Ma Sa Oanh cảm thấy hoa mắt, đối phương đã theo bên cạnh người hấn đi tới, ngay sau đó, một luồng hàn khí xuyên qua xương cốt từ bên trái rồi đến toàn thân, ý thức trong người đột nhiên trở nên vô cùng chậm chạp, sưng sờ mà cúi đầu xuống, Ma Sa Oanh giật mình phát hiện, sườn trái đã bị đối phương cắt ra, lúc đó một tia máu chảy ra.

Ma Sa Oanh kêu lên thảm thiết, máu tươi bên cạnh sườn bắn ra tung tóe. Ngoại trừ máu tươi, còn có ruột trắng từ từ tràn ra. . .

396. Chương 395: Hán Vương, Sở Vương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 395: Hán Vương, Sở Vương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Miền Thủy, còn gọi là Hán Thủy, Tương Thủy, là nhánh sông dài nhất trong số các con sông. Tương Dương bởi lẽ nằm ở vị trí Tương Thủy chỉ dương (người xưa quan niệm, núi phía Nam, sông phía Bắc là dương, ngược lại là âm) nên được gọi như vậy, tuy nhiên vào lúc này Tương Dương chỉ là một thị trấn nhỏ, đối diện là một cái huyện lớn, đó chính là huyện Đặng.

Dừng ngựa bên bờ Miện Thủy, nhìn lại đại quân Sở quốc phía sau đang men theo mười mấy cây cầu nổi hiên ngang dòng dục mà tiến về hướng bắc, Hạng Trang bỗng nhiên nhớ đến một thành ngữ điển cố—quất roi đoàn lưu! Trong lịch sử Hoa Hạ, tiền Tần Vương Phù Kiên đã tuyên bố chỉ cần triệu đại quân của ông ta quất roi ngựa xuống cũng có thể ngăn chặn dòng chảy của Trường Giang, hiện giờ, Hạng Trang cũng thiết thiết thực thực có cảm nhận như vậy.

Để đánh bại Lưu Bang, Hạng Trang đã triệu tập ước chừng hơn bốn trăm ngàn đại quân, gần như đã điều động hết tất cả quân đội ở Giang Đông và Kinh Tương, ở Ba Thục cũng chỉ để lại hai mươi ngàn binh lực, ba đại cầm quân càng như dốc hết lực lượng, nói một cách không hề khoa trương, trận chiến này là trận

quyết chiến lược giữa Sở và Hán, thắng thì thống nhất thiên hạ, thua thì rất có khả năng sẽ không gượng dậy nổi.

Đang buổi ban trưa, hết thấy bốn trăm ngàn quân Sở cùng vượt qua Miện Thủy, tiến sát vào huyện Đặng.

Huyện lỵ của huyện Đặng đã sớm đóng chặt cửa thành, lũy cao hào sâu, tuy nhiên quân Sở lại không hề có ý định muốn công thành, mà là phô trương thanh thế hùng hậu ở vùng ngoại ô mệnh mông phía Tây huyện Đặng, Hạng Trang đã nhận được báo cáo cấp tốc từ thám báo, một nhánh quân đội khổng lồ thanh thế còn lớn hơn cả quân Sở đang chậm rãi tiến đến gần huyện Đặng, không cần phải hỏi, đó chính là đại quân nước Hán của Lưu Bang!

Ngoại ô phía Tây của huyện Đặng vốn không phải là cao nguyên bằng phẳng mệnh mông bát ngát, mà là một gò đất gồ ghề kéo dài triền miên.

Vừa qua khỏi giờ giữa trưa, trên con đường gò đất gồ ghề và thấp bé ở phía Tây Bắc bỗng nhiên xuất hiện một hàng kỵ binh, trên người kỵ binh mặc áo giáp màu nâu đen, đội mũ da màu nâu đen, nhưng lại mặc chiếc chiến bào màu đỏ tươi, chòm lông tua màu hoa anh đào trên chiếc mũ giáp, dưới sự chiếu rọi của ánh nắng mặt trời gay gắt trông thật là đẹp đẽ vô cùng, bắt mắt vô cùng, quân Hán, quân Hán đến rồi!

Ngay sau đó, từng đợt tiếng tù và xa xăm như vọng lại từ dưới địa ngục liên vang lên một cách nặng nề.

Bách Lý Hiền buông cây quạt lông đang đặt trước trán xuống, nghiêng đầu nói với Hạng Trang:

- Đại vương, bọn chúng đến rồi!

Hạng Trang im lặng gật gật đầu, dường như cùng lúc Bách Lý Hiền vừa dứt lời, hai bên trái phải của hàng kỵ binh đó liền không ngừng trào ra nhiều kỵ binh quân Hán hơn nữa, mấy mươi kỵ, mấy trăm kỵ, mấy ngàn kỵ, sau đó, số kỵ binh quân Hán tính theo hàng ngàn đó cứ như hồng thủy vỡ đê chậm rãi tràn ngập khắp gò đất, cuộn trào mãnh liệt mà tiến lên phía trước.

Chỉ trong chốc lát, giữa trời đất ngoài trừ tiếng vó ngựa rầm rầm bùng nổ ra, không còn bất kỳ tiếng động nào khác.

Trên mảnh gò đất gồ ghề kéo dài triền miên ở phía trước, ngoài trừ đầu ngựa lắc lư, vó ngựa tung hoành, còn có các tua lông màu hoa anh đào đang phát phơ bay trong gió, ngoài ra thì không còn cảnh tượng nào khác. Thậm chí ngay cả mặt cỏ mới vừa nảy mầm trên đất, cũng bị bọn kỵ binh quân Hán mệnh mông như đại dương kia hủy hoại triệt để.

Sau lưng kỵ binh mệnh mông vô cùng vô tận kia, một cây đại kỳ thêu chữ “Quân Lã Thượng Tướng Đại Hán” cuối cùng cũng đã xuất hiện ở con đường gò đất phía trước, chỉ thấy cây đại kỳ khê phát một cái, kỵ binh quân Hán đang cuộn trào tới trước ngay tức thì tách ra từ bên trong, cứ như dòng nước chảy xiết bị mắc phải đá ngầm, cuộn cuộn tẽ ra hai bên trái phải.

Đại kỳ kỵ quân theo đó lao xuống gò đất, bay thẳng về hướng bên phải mà đi.

Tuy rằng khoảng cách cực kỳ xa, nhưng Hạng Trang vẫn loáng thoáng có thể trông thấy được, dưới cây đại kỳ quân kỵ kia, một gã đại tướng quân Hán tuổi ngoài ba mươi đang phóng ngựa như bay. Dường như cùng lúc Hạng Trang phóng tầm nhìn, đại tướng quân Hán kia cũng đột nhiên quay đầu lại nhìn, Hạng Trang thậm chí còn không nhìn rõ hình dáng và khuôn mặt của đối phương, nhưng thật không ngờ lại có thể cảm nhận một luồng băng giá lạnh thấu xương cốt!

Số quân theo sát phía sau kỵ binh đã xuất hiện, đó mới là đội hình bộ binh quân Hán càng hùng hậu hơn.

Trước tiên là bộ binh trọng giáp của quân Hán, ngay lúc từng hàng trọng giáp quân Hán, thân mặc trọng giáp, tay cầm đại mâu trường kiếm, thuận theo gò đất thấp bé mà chậm rãi tiến tới. Dường như cả mảnh đất đều đang nghiêng ngả; Theo sát sau lưng bộ binh trọng giáp chính là kích mâu binh, từng hàng kích mâu chĩa thẳng lên trời cao, từng ngọn giáo sắc bén dưới sự chiếu rọi của ánh nắng gay gắt, phản chiếu ra ánh sáng băng hàn lạnh giá, cả bầu trời cũng vì thế mà run rẩy.

Phía sau nữa chính là cung tiễn thủ với lưng đeo trường cung túi tiễn, vẻ mặt lạnh lùng như băng. Sau cùng mới là khinh binh tử sĩ trên người mặc áo vải gai.

Ước chừng sau hơn nửa canh giờ, một cây đại kỳ màu đỏ tươi, cao ngất trời, cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện sau gò đất thấp bé kia, trên thanh đại kỳ thêu một chữ “Hán” to như cái đầu, Lưu Bang, đây chính là đại kỳ Hán vương của Lưu Bang. Đại kỳ Hán vương vừa xuất hiện, những bộ tốt quân Hán đang ngập tràn dọc gò đất thấp bé, ngay tức thì với tốc độ nhanh nhất, nhường ra một con đường thông đạo.

Ước chừng sau hai khắc, đại kỳ Hán vương dẫn theo ba ngàn thiết kỵ xuất hiện trước trận quân Hán.

Hạng Trang ngẫm hiểu, cũng dẫn theo ba nghìn ngự lâm quân ra nghênh tiếp đại kỳ quân Hán phía đối diện.

Trước trận đại chiến, Lưu Bang rất muốn gặp mặt Hạng Trang, Hạng Trang há lại không muốn gặp mặt Lưu Bang? Trên thực tế, từ khi xuyên không đến thế gian này, Hạng Trang không phút giây nào là không nghĩ đến Lưu Bang. Lưu Bang, hoàng đế dân thường đã một tay sáng lập nên đế quốc Đại Hán, dân tộc chủ thể Hoa Hạ cũng vì ông ta mà có tên gọi là Hán tộc, rốt cuộc là bộ dạng phổ phường vô lại như thế nào đây?

Ba ngàn thiết kỵ quân Hán, ba nghìn ngự lâm quân Sở, lần lượt chậm rãi tách ra khỏi đội hình, chậm chậm tiến đến gần nhau.

Lúc cách xa còn khoảng năm trăm bước chân, ba nghìn kỵ Hán và ba nghìn kỵ Sở dường như cùng lúc giang ra hai cánh trái phải, sau đó liên tục không ngừng có tiếng kim loại ma sát với nhau, ngay sau đó từng thanh hoành đao sắc nhọn hoặc là trọng kiếm hai lưỡi đã nằm trong tay của bọn họ, sát khí đằng đằng tức thì tràn ngập khắp hai quân, đại chiến ...vô cùng căng thẳng.

Khi khoảng cách chỉ còn một trăm bước, hai bên Sở Hán không hẹn mà cùng cùng dừng bước lại.

Hai mắt Hạng Trang khê híp lại, không chút cảm xúc, cảnh tượng như vậy hắn đã gặp qua quá nhiều rồi, híp mắt nhìn qua, hắn thấy dưới sự vây quanh của mười mấy kỵ binh quân Hán có hai cái kiệu ở giữa, trên kiệu có hai lão già chòm râu bạc phơ đang nằm đó, nhưng lúc này cũng đã ngồi dậy cả rồi, Hạng Trang vừa nhìn đã nhận ra Lưu Bang ngay, lão già bên cạnh thì chắc hẳn là Trương Lương rồi.

Nhìn ra xa trông thấy Lưu Bang tuổi đã thất tuần, Hạng Trang không khỏi sinh lòng cảm thán.

Đóng vai trò là một người xuyên không, trong tận đáy lòng mình Hạng Trang rất kính trọng Lưu Bang, con người này tuy rằng xuất thân từ phổ phường bình dân, nhưng không hổ danh là một đế vương, trên người ông ta không toát ra khí chất của vương giả, càng không có khí độ kiêu hùng của mắt ưng cổ sói, nhìn qua chỉ thấy ông ta là một lão già vô cùng bình thường, nhưng chính là ông ta, đã tặng cho nền văn minh Hoa Hạ cái danh xưng “Hán” tộc.

- Hán Vương

Không một chút do dự, Hạng Trang trên lưng ngựa liền chấp tay chào từ phía xa

- Đã lâu không gặp.

- Sở Vương.

Lưu Bang chấp tay trả lễ, ánh mắt nhìn Hạng Trang vô cùng phức tạp,

- Phong thái không kém ngày nào.

Tâm trạng lúc này của Lưu Bang đích thực rất là phức tạp, có sự cảm thán, có sự chua xót, thậm chí còn có một chút bất đắc dĩ, nhớ lại năm nào lúc mới chiếm được Hồng Môn Yến, Hạng Trang chẳng qua chỉ là một tướng lĩnh dưới trướng của Hạng Võ, nhưng hiện giờ, Hạng Trang lại trở thành cơn ác mộng của Lưu Bang, những việc mà ngay cả Hạng Võ năm đó chưa từng làm được, Hạng Trang lại có thể thực hiện được.

Hạng Trang buông hai tay xuống, như có ý ám chỉ nói:

- Hán vương, tuổi người đã cao, nên nghỉ ngơi rồi.

Lưu Bang lắc lắc tay, giọng điệu bất đắc dĩ nói:

- Quả nhân cũng muốn an dưỡng tuổi già ở Vị Ương cung, nề hà có người chẳng chịu dừng mà, người trẻ tuổi thì không thể hiểu và thông cảm cho người già được à?

Hạng Trang khẽ mỉm cười, liếc mắt quét qua đó liền thấy hai vị tướng Hán đang cười ngựa đứng ngay bên cạnh Lưu Bang và Trương Lương, Hạng Trang nhận ra vị tướng Hán bên cạnh Trương Lương kia, gã chính là Chu Quan Phu đã từng đánh nhau kịch liệt với Hô Diên tại Kiếm Các, tuy nhiên tướng Hán bên cạnh Lưu Bang thì Hạng Trang không nhận ra rồi, nhưng khí chất toát ra trên người gã cũng nguy hiểm hết như Chu Quan Phu vậy.

Ánh mắt của Hạng Trang lại rớt lên người Trương Lương, cười nói:

- Vị này chắc hẳn là Trương Lương tiên sinh rồi?

Trương Lương oai vệ cười một cái, từ trên kiệu y chấp tay chào Hạng Trang từ xa nói:

- Lão phu Trương Lương, tham kiến Sở vương.

- Trương Lương tiên sinh, tuổi tác của người cũng không nhỏ nữa.

Hạng Trang thở dài nói:

- Hành quân đánh trận, rất là vất vả.

- Đúng vậy, lão phu tuổi tác lớn như vậy mà ra trận thật sự rất là vất vả.

Hạng Trang khẽ gật đầu, thật sự cho rằng vậy nói:

- Nhưng hy vọng đánh xong trận này, lão phu sẽ không phải ra trận nữa.

- Trương Lương tiên sinh, kỳ thật trận này cũng hoàn toàn không cần phải đánh.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc bén lại lần nữa rớt xuống người Lưu Bang, lại nói:

- Chỉ cần đại quân Hán vương có thể lui về Quan Trung, quả nhân cũng nhất định sẽ lui binh trở về Giang Đông! Nếu là như vậy, hai vị lão nhân chẳng phải sẽ không cần phải vất vả như vậy nữa ư?

- Quả nhân cũng nào muốn đánh trận?

Lưu Bang thở dài, lại nói:

- Chỉ cần Sở Vương lệnh cho đại quân Tất Thư chinh phạt Hoài nam rút lui khỏi Giang Đông, quả nhân không nói hai lời, lập tức rút quân trở về Quan Trung.

Hạng Trang lắc lắc đầu, nói:

- Nếu quả nhân không đồng ý thì thế nào?

- Thế thì khai chiến!

Trong ánh mắt Lưu Bang đột nhiên lóe sáng

- Ngọc nát đá tan.

Hạng Trang gật gật đầu, lập tức thúc ngựa quay đầu trở về bản trận, ba nghìn quân ngự lâm cũng lần lượt thúc ngựa quay đầu, vây quanh sau lưng Hạng Trang mà trở về đại trận, Lưu Bang nhẹ nhàng phẩy tay, bốn vị lực sĩ quân Hán liền khiêng hai cái kiệu, trước sau xoay người sang hướng Bắc, lại tít tốc quay về đại trận quân Hán với sự bảo vệ của ba nghìn thiết kỵ cấm quân.

Phút tiếp theo, trong trận hai quân cùng lúc vang lên tiếng trống trận rền vang.

Hạng Trĩ lần đầu tiên theo cha ra trận nhiệt huyết sôi sục, chấp tay với Hạng Trang nói:

- Phụ vương?!

Hạng Trang nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy đứa con thứ đã nhận Hạng Vũ làm cha, tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng đã cường tráng như con nghé, hai cánh tay không ngờ còn to hơn cả đùi của người bình thường, vẻ mặt tuy rằng non nớt trẻ con, nhưng loáng thoáng đã toát ra khí chất hổ sói, mẹ nó cũng thật là hổ phụ vô khuyển tử.

Hạng Trang đang lúc do dự, Hạng Trĩ đã sớm kiểm chế không được, thúc ngựa xông ra ngoài.

Hạng Trĩ giục ngựa đến trước hai trận, trước tiên là chạy qua chạy lại hai vòng, tiếp đó lại ngồi trên lưng ngựa thì triển ra một loạt những kỹ thuật cưỡi ngựa khiến người ta trông hoa cả mắt, những động tác cưỡi ngựa này đều là do Hô Diên dạy y, cuối cùng Hạng Trĩ lại cảm trường mâu dài bất thường, giục ngựa nghiêm giọng quát lớn:

- Đại Sở Hạng Trĩ ở đây, ai dám chiến đấu với ta?

Trong trận quân Hán lập tức vang lên một trận cười ha hả, tuy rằng Hạng Trĩ cường tráng như một con nghé, nhưng vẫn chưa tách khỏi vẻ mặt non nớt, vừa nhìn đã biết là một nhóc con chưa trưởng thành. Chu Quan Phu, Lưu Tị bọn họ căn bản là chẳng buồn xuất trận, tuy nhiên một tiểu tướng quân Hán bên cạnh Chu Quan Phu lại kiểm chế không nổi, xông lên trước nói với Thượng tướng quân Chu Bật:

- Phụ thân?

Chu Bật nhú nhú mày, trầm giọng nói:

- Á Phu không được càn quấy, thân làm tướng sao lại có thể so đo đấu khí?

Chu Quan Phu lại lên Chu Bật liếc mắt với tiểu tướng quân Hán, tiểu tướng quân Hán mừng rỡ, lập tức thúc ngựa xông ra khỏi đại trận quân Hán, Chu Bật giật nảy người vừa lúc muốn ngăn lại, Chu Quan Phu lại không nhanh không chậm mà nói:

- Phụ nhân yên tâm, nhị đệ tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cung mã thành thạo, lường trước chiến thắng, dù không địch lại, chẳng phải đã có hài nhi ở đây sao?

397. Chương 396: Đấu Tướng Nơi Trận Tiền

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 396: Đấu tướng nơi trận tiền

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trước trận của hai quân, Hạng Trĩ và Chu Á Phu đang chiến đấu không phân thắng bại.

Hạng Trang nhú nhú mày, quay đầu lại hỏi các tướng:

- Có ai biết tên tiểu tướng nhà Hán trước mặt đó không?

Bản lĩnh của Hạng Trĩ thế nào, Hạng Trang rõ hơn ai hết. Chớ thấy tên tiểu tử này tuổi con nhỏ, thực chất võ nghệ của y đều được đích thân bọn Cao Sơ, Hô Diên, Tần Tương chân truyền cho. Xét trên toàn nước Sở, người có thể đánh thắng được y cũng chỉ tính trên đầu ngón tay mà thôi. Nếu không phải do tính sống còn trên chiến trường quá khốc liệt, khiến người ta phải tính toán và dụng mưu kế, thì Hạng Trang cũng không chắc có thể thắng nổi đứa con trai này.

Thế mà tên tiểu tướng Hán trước mặt kia lại có thể đánh đấu ngang ngửa với Hạng Trĩ?

Các tướng không ai lên tiếng, chứng tỏ bọn họ đều rất lạ lẫm đối với tên tiểu tướng Hán này. Chỉ có Bách Lý Hiền trầm ngâm nói:

- Viên tiểu tướng Hán này hình như là người đi theo đằng sau Chu Bật, chắc hẳn là con trai thừa tự của Chu Bật?

- Con trai thừa tự của Chu Bật? Chẳng lẽ là Chu Á Phu?

Hạng Trang nghe vậy không khỏi rung động trong lòng, đây chính là một nhân vật nổi tiếng tàn độc, được lưu danh trên sử sách của Hoa Hạ. Cuộc nổi loạn của bảy vị vương gia thanh thế rộng lớn khiến Hán Cảnh

Đề phải e sợ, kết quả là bị Chu Á Phu dẹp tan trong vòng không đầy ba tháng. Tuy nhiên, trên sử ký không nhắc đến việc Chu Á Phu còn là một mãnh tướng võ nghệ cao cường?

Ngoài Hạng Trang ra, còn có Lưu Bang ở bên đối diện cũng thậm chí có chút kinh hãi giống hần.

Chu gia cả nhà đều là các mãnh tướng, Thái úy Chu Bột càng già càng dẻo dai, con trai trưởng Chu Quan Phu thì đúng là dũng mãnh nhất ba quân, ngay cả tên ấu tử Chu Á Phu này cũng cưỡi ngựa bắn tên thành thạo. Cuối năm ngoái, Lưu Bang triệu tập đám con cháu công huân, tổ chức cuộc thi tài ở trước cung Vị Ương, Chu Á Phu đoạt hết quán quân của ba hạng mục cưỡi ngựa, bắn tên và chiến đấu trên lưng ngựa, võ dũng không thua gì cha và anh trai.

Lưu Bang vốn cho rằng nước Đại Hán có người tài kế tục, không ngờ rằng nước Sở cũng chẳng hiếm nhân tài.

Lập tức, Lưu Bang quay lại hỏi các tướng:

- Tên tiểu tướng nước Sở trước mặt đó là ai thế?

Tất thấy tướng lĩnh Hán cũng không trả lời được, cuối cùng Trần Bình phỏng đoán:

- Ngó mặt mũi hần có vẻ giống Hạng Trang, không lẽ lại là con trai của Hạng Trang?

- Cái gì? Con trai của Hạng Trang?!

Lưu Bang không kìm nổi, nuốt ngược một ngụm khí lạnh xuống họng.

Lời nói vừa dứt, từ trong trận của quân Sở bên đối diện có tiếng chiêng vang lên, Hạng Trĩ đang đánh nhau kịch liệt với Chu Á Phu đột nhiên ghìm cương ngựa, xoay người bỏ đi. Chu Á Phu đang lúc hăng máu, lập tức giục ngựa đuổi theo, khi y đuổi gần kịp đến, đột nhiên từ trong trận của quân Sở bắn ra một mũi tên. Chu Á Phu vội lo né tránh nhưng vẫn chậm mất nửa nhịp, thoát cái bị tên bắn trúng vai, suýt nữa thì ngã lộn cổ xuống ngựa.

- Đại ca, cứu đệ.

Chu Á Phu kêu lớn một tiếng, ghìm cương quay đầu ngựa, chấp nhận thua trận chạy về trận của quân mình.

Trong trận của quân Sở, Do Uyên đang giương cung lên định bắn hạ Chu Á Phu thì bị Hạng Trang ngăn lại. Dù nói thế nào đi nữa, Chu Á Phu cũng là mãnh tướng của thời đại, sau này nếu nước Sở có thể thống nhất thiên hạ, thì hần còn phải trông cậy vào những danh tướng như Chu Á Phu đi giúp cho nước Sở mở mang bờ cõi nữa kia. Một danh tướng như Chu Á Phu, không nên để mất một cách uống phí như vậy.

Từ trong trận của quân Hán, Chu Quan Phu giận tím cả mặt, lập tức phóng ngựa như bay tới cứu.

Tuy nhiên, điều đáng mừng là sau khi cung tiễn thủ quân Sở bắn trúng Chu Á Phu rồi, không cố tình xuống tay giết. Mãi cho đến khi Chu Á Phu rút về phía sau lưng mình rồi, Chu Quan Phu mới thậm thở phào được một hơi. Đoạn nhẹ nhàng ghìm cương ngựa, con Tảo Hồng Mã lập tức vươn đứng trên hai chân, ngừng đầu phát ra một tiếng hí dài vang dội.

Chỉ trong chớp lát, tạo thành từng tràng tiếng gầm lớn cuộn trào tới phía trước.

Trước trận của quân Sở, không ít những con ngựa của tướng lĩnh Sở đột nhiên tỏ ra bất an, rối loạn cả lên, có vài con còn liên tiếp thụt lùi lại phía sau trước tiếng gầm hí kinh người, giống như gặp phải nỗi khiếp sợ ghê gớm. Chỉ có con ngựa Ô Truy của Hạng Trang là đứng im bất động, đồng thời cũng ngừng đầu cất cao tiếng hí dài vang dội, như đáp trả lại sự khiêu khích từ con ngựa của Chu Quan Phu.

Hai vó trước của Tảo Hồng Mã chơi với dờng trong không trung một lúc lâu rồi mới đáp mạnh xuống đất.

Vó ngựa chạm đất phát ra một tiếng “cộp” khô khốc, giống như tiếng búa tạ đập mạnh vào tâm khảm của toàn bộ các tướng lĩnh quân Sở bên đối diện. Một khắc sau, hai con mắt nhỏ dài của Chu Quan Phu khe khẽ mở ra, ánh nhìn sắc như dao thoát lướt qua trên gương mặt các tướng Sở bên đối diện. Không ít tướng Sở không kìm nổi lòng bất giác ghìm cương ngựa thối lui về phía sau, còn mấy kẻ nhát gan thì sợ đến nỗi rãng va vào nhau lập cập.

Chu Quan Phu cũng không cười ngựa diều võ giương oai, chỉ chậm rãi giơ cây đoản kích trên tay phải lên, chỉ về phía quân Sở nơi đối diện quát:

- Phiêu kỵ tướng quân của Đại Hán Chu Quan Phu ở đây, ai dám đánh với ta một trận?

Trong trận của quân Sở đột nhiên lặng ngắt như tờ, không ai dám ra ứng chiến.

Sắc mặt của Hạng Trang không khỏi có chút khó coi, đã đến nước này rồi, không lẽ còn phải để một Quân Vương như hắn ra trận đấu tướng?

Chu Quan Phu khê nhếch khóe miệng biểu thị sự khinh thường, lại quát lên một lần nữa:

- Nước Sở rộng lớn như vậy, mệnh mông mấy triệu dân, không lẽ không có một ai đáng mặt hay sao? Hạng Trang, có dám đấu với mỗ một trận hay không?!

- Chu Quan Phu, chớ có ngông cuồng, mỗ đấu với ngươi!

Trong quân Sở cuối cùng cũng có người nổi giận.

Sắc mặt Hạng Trang khê thả lỏng, quay đầu nhìn lại, thì ra là con trai của Thư Xã Hầu Chu Ân tên gọi Chu Hoàn. Trong lần xuất chinh này, không chỉ có phủ quân của các quận và cấm quân Tỳ Lăng là đốc hết toàn lực, mà đám con cháu của các công huân thế thích trên cả nước cũng theo quân ra trận. Hai lão đầu Hoàn Sở, Quý Bố rút cuộc cũng có cơ hội bước ra chiến trường một lần nữa, cũng coi như thỏa nguyện lúc tuổi già.

Nhìn thấy Chu Hoàn phi ngựa xuất trận, Chu Ân vội dặn dò theo:

- Con trai cẩn thận!

Chu Quan Phu lạnh lùng liếc xéo Chu Hoàn một cái, quát:

- Tướng đến xưng danh, kích của mỗ không giết hạng vô danh!

Chu Hoàn giục ngựa lao thẳng vào Chu Quan Phu, đồng thời hô lớn:

- Mỗ, Thừa Càn Cung Lang Tướng của Đại Sở, cũng chính là Chu Hoàn, Chu Quan Phu, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

- Hạng chuột nhắt vô danh, cũng dám tới nộp mạng?!

Chu Quan Phu bật tràng cười lớn, cũng không thèm giục ngựa tiếp chiêu, mà chỉ đứng yên tại chỗ, điềm tĩnh đợi Chu Hoàn đến giết. Từ trận tiền của hai quân đồng loạt ồ lên, ngay cả Hạng Trang cũng không khỏi nhú mày, Chu Quan Phu này cũng thật quá kiêu ngạo đi, có thể thấy hắn hoàn toàn không coi Chu Hoàn ra gì?

Chìa khóa để giành chiến thắng khi chiến đấu trên lưng ngựa, một là võ nghệ bản thân của tướng lĩnh, hai là quán tính xung kích mạnh mẽ của chiến mã!

- Chu Quan Phu, tên thất phu nhà ngươi dám xem thường ta?

Thấy Chu Quan Phu xem thường mình như vậy, Chu Hoàn lập tức nổi giận pha lẫn xấu hổ,

- Muốn chết!

Nhanh như điện xẹt, Chu Hoàn đã giục ngựa lao đến cách trước mặt Chu Quan Phu không xa, lập tức cây đinh thương nhanh như chớp lóe nhá thẳng vào bụng của Chu Quan Phu lao tới. Thời gian giao chiến trên lưng ngựa hết sức ngắn ngủi, yêu cầu đối với nhãn lực và tính chuẩn xác của đôi tay là rất cao, cho nên thông thường chiến binh đều chọn cách đâm vào bụng đối phương, rất ít có võ tướng nào dám chọn cách đâm vào cổ họng của đối phương.

Trong khoảnh khắc hai con ngựa sượt qua nhau, đột nhiên từ trong mắt của Chu Quan Phu ánh lên một ngọn lửa lạnh ngắt khác thường, nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Chỉ thấy đoản kích trong tay hắn khê vung lên, chiêu đoạt mạng của Chu Hoàn đã sượt qua bên sườn phải của Chu Quan Phu. Cây đoản kích bên tay phải của Chu Quan Phu lại thuận đà giương tới phía trước một cái, sườn phải của Chu Hoàn đã bị lưỡi dao ngang của đoản kích rạch rách.

Đồng tử của Hạng Trang không khỏi co lại một chút, nhãn lực này, sự tàn độc này, ngay cả hắn cũng phải thừa nhận không bằng. So với hồi mấy năm trước ở Kiếm Các, võ nghệ của tên tiểu tử Chu Quan Phu này lại tinh tiến rồi!

- Á....a...

Chu Hoàn lập tức kêu lên thảm thiết vô cùng, cứ thế giục ngựa lao thẳng tới trước hơn trăm bước, đoạn mới ngã lăn từ trên lưng ngựa xuống. Nhưng trước khi ngã xuống khỏi mình ngựa, sườn phải của Chu Hoàn đã sớm rách toác ra như miệng cá, máu thịt xối xả tuôn ra, lại có cả từng nắm ruột tràn ra.

- Con trai ta!

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Chu Ân lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, đoạn ngã lăn ra chết ngất.

Từ trận tiền của quân Hán bên đối diện, tất thấy những tướng sỹ nhìn thất cảnh này đều cất tiếng reo hò vang dội như sóng dồn. Chu Quan Phu thì chỉ lạnh lùng cười một cái, đoạn lại gơ cây kích bên tay phải lên, quát:

- Còn ai nữa?!

Hai đầu chân mày của Hạng Trang nhú chặt vào nhau, “mẹ kiếp, người cũng kiêu ngạo quá rồi đấy? một chọi một không thắng được người, đánh hội đồng không lẽ không giết được người?”. Lập tức Hạng Trang quay đầu lại quát:

- Người nào giết được Chu Quan Phu thưởng mười ngàn lượng vàng, phong tước Quan nội hầu!

Đám mấy mươi lang tướng là con cháu huân thích ở phía sau Hạng Trang lập tức nhao nhao lên, số con cháu huân thích này do chịu ảnh hưởng của cha ông, nên hầu như đều thành thạo cưỡi ngựa bắn cung. Bọn họ có lúc nào mà không ao ước được ra chiến trường chém tướng đoạt cờ, giết địch lập công, chứ đâu muốn chỉ dựa hơi tổ tông mà thừa hưởng tước vị. Cho nên, lời nói của Hạng Trang vừa dứt, liền có hai viên lang tướng đồng thời phi ngựa xuất trận.

Thái Úy Hạng Đà bèn giới thiệu nói:

- Đại vương, người cầm trường đao bên trái kia là con trai thứ của Hằng lão tướng quân tên gọi Hằng Siêu, trong cuộc thi lần trước đoạt giải điện quân cho hạng mục cưỡi ngựa, bắn cung, á quân môn chiến đấu trên mình ngựa! Người cầm rìu lớn bên phải kia là cháu họ của Quý lão tướng quân tên Quý Trọng, trong cuộc thi vừa rồi là á quân môn cưỡi ngựa, bắn cung, quán quân môn chiến đấu trên mình ngựa, võ nghệ đều rất đáng nể.

Nghे lời giới thiệu của Hạng Đà, Hằng Sở, Quý Bố đứng sau lưng Hạng Trang cũng cảm thấy mát mắt.

Trong lúc nói chuyện, Hằng Siêu, Quý Trọng đã giục ngựa ra trận, kẻ đao người rìu đều nhắm thẳng vào Chu Quan Phu. Chu Quan Phu lần này cuối cùng cũng không dám nghênh ngang như lần trước nữa, lập tức giục Tảo Hồng Mã xông lên nghênh chiến. Con Tảo Hồng Mã này của Chu Quan Phu không phải loại Tảo Hồng Mã thông thường, mà là giống Hãn Huyết bảo mã được người Nguyệt Thị mang từ Tây Vực về, là giống ngựa Long Câu vạn lý không có một!

Chu Quan Phu còn đặt cho con ngựa yêu quý của y một cái tên rất kêu – Xích Long.

Xích Long bất thành linh bật tung bốn vó, trong thời gian ngắn đã đạt đến tốc độ cực đại, rồi lao xẹt đến ngay trước mặt Hằng Siêu, Quý Trọng giống như một tia chớp đỏ. Hằng Siêu, Quý Trọng cả kinh, không đợi đao rìu trong tay hai người bọn họ giáng xuống, hai lưỡi thiết kích trong tay Chu Quan Phu sớm đã xẹt ngang qua cần cổ của bọn họ. Thoắt cái, hai chiếc đầu người đã bay cao lên không trung.

Một khắc sau, khi Chu Quan Phu đã phóng ngựa quay trở về, thi thể không đầu của Hằng Siêu, Quý Bố đổ ụp xuống đất.

Tiếng hò reo lại một lần nữa nổi lên như sóng biển cuộn trào từ trong trận tiền quân Hán, Lưu Bang cũng kích động đến nỗi đưa nắm tay lên múa may một lát.

Hạng Trang cũng không kìm nổi nuốt ngược một ngụm khí lạnh, cái tên Chu Quan Phu này kiếm đâu ra con ngựa quý như thế này? Với võ nghệ của Chu Quan Phu như thế, lại cộng thêm con Long Câu này, e

dằng ngay cả Hô Diên cũng chưa chắc làm xưng hạng nhất? Sau lưng Hạng Trang, giữa những tướng lĩnh đang đứng xem cuộc chiến cũng bắt đầu nổi lên những tiếng thở dài. Chỉ có Hằng Sở, Quý Bố mang vẻ mặt đau thương.

Chu Quan Phu cứ thế cưỡi ngựa lao tới phía trước hơn trăm bước, rồi mới ghìm cương quay lại, y lại giơ cánh tay phải cầm thiết kích lên lần thứ ba, chỉ về phía trận hình của quân Sở ở cách đó ngoài trăm bước:

- Còn ai nữa?

Hạng Trang một lần nữa quay đầu lại, các tướng không một ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hạng Đà đứng bên cạnh giận đến tím mặt, ngay sau đó chỉ luôn năm viên Lang tướng, lớn tiếng quát:

- Các người cùng tiến lên!

Người đông chí khí lớn, năm viên Lang tướng Sở lập tức vội thúc ngựa xông ra, bày theo trận thế hình chữ “V”, xung phong liều chết lao về hướng Chu Quan Phu. Chu Quan Phu lập tức đưa ngang lưỡi kích, không chút sợ hãi, từ trong trận của quân Hán ở phía sau vang lên những tiếng huýt sáo đinh tai nhức óc.

398. Chương 397: Quan Quân Hầu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 397: Quan Quân Hầu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm viên tướng Sở bày trận hình chữ “V” xốc tới, Chu Quan Phu vẫn điềm nhiên không chút sợ hãi.

Giữa những tiếng huýt sao đinh tai nhức óc của quân Hán, dưới ánh mắt chăm chú đầy lo lắng hoặc khản trương của Lưu Bang và Lưu Bột, Chu Quan Phu thúc nhẹ hai chân vào mạng sườn ngựa. Con Xích Long đột nhiên ngẩng cao đầu hí dài một tiếng, lại một lần nữa đập tung bốn vó, lao thẳng về phía năm viên tướng Sở đang hùng hổ đánh tới.

Trong thoáng chốc, khoảng cách giữa hai bên còn không đầy trăm bước.

Giữa những ánh nhìn chăm chú của cả hai quân Sở Hán, thân hình cao lớn vững chắc của Chu Quan Phu đột nhiên đứng dựng lên trên mình ngựa, còn hai cây đoản kích trong tay hắn không biết từ khi nào đã biến thành một cánh cung cứng sức nặng bảy thạch. Trong khoảnh khắc như điện xẹt, Chu Quan Phu đã lấy ra từ trong ống tên hai mũi Lang Nha trọng tiễn, đoạn gắn một trong số đó lên trên dây cung.

Khi hai bên còn cách nhau chừng năm mươi bước, Chu Quan Phu kéo căng cánh cung bắn ra mũi tên đầu tiên.

Dường như ngay lập tức sau khi mũi tên thứ nhất được bắn ra, Chu Quan Phu lại đã gắn lên mũi tên thứ hai với tốc độ nhanh nhất có thể, đoạn kéo căng cánh cung cứng sức nặng bảy thạch thành hình trăng tròn. Chỉ nghe “phụt” một tiếng khô khốc, mũi tên thứ hai như cần đuôi mũi tên thứ nhất, nhắm thẳng vào viên tướng Sở ở vị trí trung tâm của trận chữ “V” mà lao đi.

Chu Quan Phu không chỉ võ nghệ cao cường, mà ánh mắt lại cực kỳ tàn độc. Chỉ cần nhìn thoáng qua, hắn đã biết ngay viên tướng Sở ở vị trí đáy của trận chữ “V” chính là người có võ nghệ cao cường nhất, y sẽ là người nắm giữ trọng trách đối đầu chính diện trong trận đánh. Còn bốn viên tướng Sở ở hai bên cánh trái phải chẳng qua chỉ giữ vai trò phối hợp với y mà thôi.

Nói thì chậm chứ sự việc diễn ra rất nhanh, mũi Lang Nha trọng tiễn đầu tiên đã bắn đến trước mặt viên tướng Sở đó. Tướng Sở chút chần chừ, thanh trường mâu trong tay y vũ động nhanh như chớp, y cực kỳ

tự tin rằng, một mâu này đánh ra, bất luận là xét về sức mạnh hay tốc độ, đều đủ để đánh rớt mũi tên mà Chu Quan Phu bắn đến. Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc đó, lại có sự lạ xảy ra!

Chính vào khoảnh khắc này, mũi tên thứ hai mà Chu Quan Phu bắn ra lại đột nhiên tăng tốc, vượt qua mũi tên thứ nhất đang gặp nạn, như tia chớp găm thẳng vào ngực viên tướng Sở. Sự biến cố xảy ra bất ngờ, viên tướng Sở căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì, mũi Lang Nha trọng tiễn lạnh lẽo đã cắm ngập vào ngực y. Nguyên cả mũi tên xuyên qua cơ thể y, mang theo cả một đám sương màu máu.

- Lưu tinh cẩn nguyệt?! (sao chổi đuổi trăng)

Trong trận của quân Sở, đồng tử của Do Uyên có rút kịch liệt.

Viên tướng Sở bị trúng tên cứ thế ngã ập xuống từ trên lưng ngựa, bốn viên tướng Sở ở hai cánh trái phải thấy vậy, nhưng cũng chẳng kịp hoảng sợ. Vì Chu Quan Phu lại đã một lần nữa quét ngang song thiết kích, mang theo một cơn gió rít lao vào giữa bọn họ. Bốn viên tướng Sở giận giữ hét lớn, một mâu, ba kích, đồng loạt đâm tới những chỗ hiểm yếu trên ngực trên bụng Chu Quan Phu.

Chu Quan Phu giữ ngựa chạy như bay, song thiết kích thành linh chém xuống, một nhát chém đứt luôn một mâu, ba kích.

Trong chốc lát, năm người đã sượt ngang qua nhau. Bốn viên tướng Sở cứ thế giục ngựa lao thẳng tới trước hơn trăm bước, rồi mới ghì cương quay đầu lại. Thế nhưng, đợi đến lúc bọn họ ghì cương quay đầu ngựa lại, thì đã lại thấy Chu Quan Phu sớm đã thúc ngựa lao đến. Bốn người đưa mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy ý định quyết tử trong mắt đối phương, bèn lập tức giục ngựa mặt lên trời gầm lớn, đoạn giục ngựa lao tới nghênh chiến.

Nhưng mà, chỉ trong vòng năm hiệp đấu, một trong năm viên tướng Sở đã bị đánh nát hổ khẩu, người dẫn đầu bị Chu Quan Phu chém ngã xuống ngựa.

Sau mười hiệp đấu, viên tướng Sở thứ ba bị một kích của Chu Quan Phu rạch rách từ ngực xuống bụng, máu nhuộm sa trường. Hai viên tướng Sở còn lại không còn lòng dạ nào mà chiến đấu nữa, xoay người chạy trốn chết. Nhưng ngựa của Chu Quan Phu nhanh hơn, một tay túm bắt được một trong hai người lồi qua lưng ngựa của y, người còn lại bị Chu Quan Phu ném kích chém chết. Trong thời gian ngắn không đầy nửa canh giờ, Chu Quan Phu chém chết liền tám viên tướng Sở!

Trước trận của hai quân đột nhiên bao trùm một sự im lặng chết chóc, thậm chí đến ngay cả tướng sỹ quân Hán cũng quên cả hò reo.

Phải mất đến nửa khắc, tướng sỹ quân Hán mới hồi phục được tinh thần sau cơn khiếp sợ, lập tức nổ lên những tiếng hò reo long trời lở đất. Bất giác nghe thấy làn sóng âm thanh lớn đến như vậy, khiến viên huyện lệnh Đặng huyện đang tuần tra trên bờ thành hoảng hốt té lăn xuống dưới đường, may mà có huyện úy cứu giúp kịp thời, bằng không đã không giữ nổi cái mạng già.

Chu Quan Phu chậm rãi giục ngựa tiến tới trước, không nhanh không chậm cúi xuống, rút lại thanh đoản kích găm trên thi thể viên tướng Sở đang đổ gục dưới đất. Đoạn dong ngựa trở về trước trận của quân mình, ném viên tướng Sở đang kẹp bên nách trái xuống trước trận của quân Hán. Khi Lưu Bang từ trên kiệu thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy viên tướng Sở đó mặt mũi tím ngắt, sớm đã bị Chu Quan Phu kẹp cho đến chết.

Trương Lương ở bên cạnh không khỏi cảm khái thốt lên:

- Thắng rồi, quả không hổ danh hổ tướng!

Chu Quan Phu vẫn không chịu ngừng lại, tiếp tục giục ngựa tiến lên trước trận một lần nữa, lần thứ tư đưa cánh tay phải cầm thiết kích chỉ vào lá cờ lớn của Sở vương Hạng Trang, lạnh lùng quát:

- Tiếp theo sẽ là ai, ai?!

Trong trận của quân Sở ai nấy miệng cảm như hến, không một ai dám hé răng.

Sắc mặt của Hạng Trang cũng trở nên hết sức khó coi, lập tức quay lại giận giữ nói:

- Đem kích của quả nhân đến đây!

Vũ Lâm Trung lang tướng Bách Lý Mậu khẽ nghiêng răng, giục ngựa tới trước nói:

- Đại vương, vua lo thần làm, bọn chúng thần còn chưa chết hết, sao có thể phiên Đại vương phải ra trận?!

Lời nói của Bách Lý Mậu hàm ý quyết liệt, thấy rõ là y đã sẵn sàng quyết tử. Y tự biết võ nghệ của mình thua xa Chu Quan Phu, cơ hội duy nhất là lấy mạng đổi mạng.

Một khắc sau, Bách Lý Mậu sớm đã giục ngựa cầm thương, dứt khoát kiên quyết nhắm thẳng hướng Chu Quan Phu mà tiến.

Nhìn theo bóng dáng Bách Lý Mậu khuất sau đám bụi mờ mà đi, trong mắt Do Uyên đột nhiên xẹt ngang một tia hổ thẹn. Y bèn giục ngựa lao theo ra trận, lớn tiếng gọi:

- Tử Minh, mỗ đến giúp người!

- Còn có mỗ!

Do Uyên vừa mới ra trận, lại có thêm một con ngựa lao theo ra.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thì ra là cháu của Vệ tướng quân Điền Hoành tên gọi Điền Phá Bại. Tên nhỏ này cũng là một viên mãnh tướng, trong số các chiến tướng của nước Sở, số người có được võ nghệ cao hơn y cũng chỉ được mười mấy người mà thôi. Lúc này Hạng Trang mới có thể thở phào, có Điền Phá Bại, Bách Lý Mậu, Do Uyên hợp sức đấu với Chu Quan Phu, chắc là sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Hành động này tuy có chút mất mặt, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Từ trong trận của quân Hán lại một lần nữa vang lên từng tràng huýt sáo chói tai. Tướng sỹ quân Hán bất mãn, đều quay mông đánh rầm về phía quân Sở, thậm chí còn có người gỡ bỏ khôi giáp, tốc chiến bào lên, chia những cặp mông vừa đen vừa thối về phía quân Sở mà lắc qua lắc lại, làm hết thấy để bày tỏ sự sỉ nhục.

Chu Quan Phu không chút sợ hãi, cầm song thiết kích đánh xẹt qua nhau một cái, lớn tiếng nói:

- Đến hay lắm!

Con ngựa Xích Long thông linh với chủ, thoáng chốc hắt xì liền mấy cái, đoạn lúc lắc cái đầu to lớn, đoạn tung vó lao tới, giẫm lên bụi mù, nhắm thẳng vào Bách Lý Mậu đang từ phía trước lao tới.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, trường mâu trong tay Bách Lý Mậu đã va chạm nảy lửa với song thiết kích trong tay Chu Quan Phu. Sức mạnh hoang dã thoát chốc cuộn cuộn ập tới, hổ khẩu của Bách Lý Mậu chấn động mạnh, thanh trường mâu thiếu chút nữa là rút khỏi tay. Nhưng, lợi dụng khoảng khắc ngưng đọng này, Do Uyên và Điền Phá Bại đã vỗ ngựa lao tới, xông vào Chu Quan Phu như muốn cầm tử.

Nhân lúc Do Uyên, Chu Quan Phu đang quần lấy Chu Quan Phu giao chiến, Bách Lý Mậu cũng ghìm ngựa quay đầu, một lần nữa quay lại chiến đoàn. Trong chốc lát, ba người vây lấy Chu Quan Phu mà đánh như đèn kéo quân. Đối mặt với sự vây đánh của ba mãnh tướng Sở, Chu Quan Phu cũng tuyệt không chút hoang mang, song thiết kích trong tay múa may như hai con giao long, giao đấu ngang ngửa với ba tướng.

Cho dù thuật bắn cung của Do Uyên hơn người, thỉnh thoảng bắt chợt bắn chộm được một tên, nhưng cũng không hiệu quả.

Chu Quan Phu không hổ là mãnh tướng hạng nhất của Đại Hán, từ giờ Mùi đến giờ Dậu, chặn hai canh giờ với hơn trăm hiệp đấu, ngoài Do Uyên, Bách Lý Mậu ra lại còn thêm Điền Phá Bại, ba người giáp công cũng không bảnh gục được hắn. Thấy sắc trời đã tối, Lưu Bang rút cuộc cũng cho người nổi chiêng thu binh. Hạng Trang cũng vội nổi chiêng thu binh theo, truy sát Chu Quan Phu đâu phải là chuyện có thể đùa.

Chu Quan Phu cưỡi ngựa Xích Thổ ngang nhiên trở về trận địa của mình, đoạn đứng trước trận gờ cao song kích. Trong chốc lát, hơn năm trăm ngàn tướng sỹ quân Hán nhao nhao đứng lên hô lớn:

- Phiêu kỵ tướng quân uy vũ, phiêu kỵ tướng quân uy vũ...

Giữa tiếng hò reo của hơn năm trăm tướng sỹ Hán, Chu Quan Phu giục ngựa chậm chậm đến trước kiệu của Lưu Bang, rồi từ trên lưng ngựa chấp tay vái dài, nói:

- Đại vương, thần may mắn không làm nhục sứ mệnh!

- Kẻ thắng là võ dũng, ngay cả Ác Lai có lẽ cũng phải nhường phần, Hạng Vũ mà còn sống thì ắt cũng sẽ trở thành bại tướng dưới tay ngươi!

Lưu Bang nhìn Chu Quan Phu, ánh mắt bộc lộ vẻ tán thưởng khó mà che dấu, đoạn lại nói:

- Trần Bình, thay quả nhân thảo chiếu, Chu Quan Phu chém tướng có công, tiến phong tước Quan Quan Hầu, thực ấp một trăm ngàn hộ!

Chu Quan Phu lập tức lặn từ trên yên ngựa xuống, quỳ mọp dưới đất:

- Tạ hồng ân của Đại Vương!

Sau khi sắc phong xong cho Chu Quan Phu, Lưu Bang hạ lệnh dựng trại nghỉ ngơi tại chỗ. Còn quân Sở do vì khi đầu tướng đã bị giảm bớt nhuệ khí, bất đắc dĩ, Hạng Trang chỉ còn cách hạ lệnh lui về mười dặm hạ trại.

Ăn qua loa nửa nắm cơm, Hạng Trang không còn bụng dạ nào mà ăn uống nữa.

Bước ra ngoài trướng đi lại vài vòng, nỗi lòng buồn bực của Hạng Trang vẫn không thể giải tỏa, quay về lại trong trướng, nói với Bách Lý Hiên:

- Nếu như có một trong hai người Hổ Bí, Thiên Lang của quả nhân ở đây, thì đâu đến nỗi để cho tên tiểu tử Chu Quan Phu ngênh ngang như vậy?

Nói đoạn, Hạng Trang lại hần học tiếp:

- Cho dù không có Hổ Bí, Thiên Lang, chỉ cần có Cao Sơ ở đây, thì chắc chắn cũng không thua đến mức mất mặt như vậy!

Hổ Bí, Thiên Lang mà Hạng Trang nhắc đến chính là Tấn Tương, Hô Diên, đáng tiếc hai người bọn họ và Cao Sơ hiện nay đều không ở trước trướng của Hạng Trang. Tấn Tương dẫn Hổ Bí quân theo Tắt Thư đi chinh chiến Hoài Nam, Hô Diên dẫn Thiên Lang quân đi thảo phạt quân man ở Ngũ Khê Vũ Lăng. Còn Cao Sơ thì từ nửa tháng trước đã âm thầm tiến vào Ba Thục, thay thế Bàn Ngọc trấn thủ Kim Ngưu quan.

Về phần Bàn Ngọc, lại bị Hạng Trang điều đi trấn thủ Thục Tây.

Tuy các tộc man Khương, Để, Nhiễm Lũng ở phía tây Thục quận rất ít khi vào Thục Quận cướp bóc đánh giết, nhưng Hạng Trang không vì thế mà lơ là. Cho nên sớm đã ngầm ngầm bày bố trận cục, điều Bàn Ngọc đi Thục Tây.

Đối với ưu khuyết điểm của hai viên tướng dưới trướng, Hạng Trang hết sức hiểu rõ, Cao Sơ sở trường về tấn công, nhuệ khí không thể chống đỡ. Nhưng các bộ tộc man ở Thục Tây người đông, tình thế phức tạp, hơn nữa địa thế hiểm ác, phát động đại quân miễn cưỡng chinh phạt thì rất khó đạt được hiệu quả. Cho nên nhất định phải dùng sách lược cương nhu kết hợp, trên phương diện này thì Cao Sơ không bằng Bàn Ngọc.

Nói về Hổ Bí, Thiên Lang, Hạng Trang lại đột nhiên nhớ tới Ngũ Khê man và Sơn Việt, bèn nói với Bách Lý Hiên:

- Tử Lương, nếu tính thời gian thì Y huyện và Ngũ Lăng chắc cũng phải có tin tức rồi chứ?

Lời nói vừa dứt, Khuất Bất Tài đột nhiên bước vào với vẻ hết sức kích động, chấp tay vái, nói:

- Đại vương, quá mừng rồi, Y huyện đại thắng, Ngũ Lăng đại thắng, Sơn Việt, Ngũ Khê Man đã bị Mông Cức tướng quân cùng Hô Diên tướng quân phá tan rồi!

399. Chương 398: Đại Chiến Hoài Nam

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 398: Đại chiến Hoài Nam

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Hả? Mông Cức đại phá Sơn Việt, Diên Hô đại phá Man Ngũ Khê? !

Hạng Trang nghe vậy, khuôn mặt biến sắc, vội vàng nói.

- Tốt, kể từ đó Giang Đông và Kinh Tương không phải lo lắng nữa!

Ngừng lại một chút, Hạng Trang lại nói.

- Lão Khuất, người lập tức lệnh dùng bò câu đưa thư đến Lâm Tương, Sơn Âm báo cho Hô Diên và Mông Cức mau chóng tới Nam Dương trợ chiến!

- Rồi!

Khuất Bất Tài vội chào Hạng Trang, lĩnh mệnh đi.

Lúc này Bách Lý Hiền mới ngồi dậy, tươi cười nói với Hạng Trang:

- Đại Vương, chuyện này người có thể yên tâm.

Hạng Trang gật đầu, rồi lại lắc đầu nói:

- Sơn Việt và Man Ngũ Khê là hai mối họa ngầm đã được giải quyết, Nam Việt Quốc kia phỏng chừng sẽ không có vấn đề gì. Người Khương, Để, Nhiễm Lũng tại Tây Thục đã có Bàng Ngọc trấn thủ, cũng không có gì đáng ngại, nhưng ở Hoài Nam, quả nhân có phần không yên tâm. Hàn Tín và Anh Bố hợp lực, Học Kiêm chưa chắc nắm phần thắng trong tay.

Ngừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Vậy cần phải điều Kiêu Kỵ Quân tới Hoài Nam?

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông trong tay, nhú mày nói:

- Có thể binh lực của chúng ta bên này cũng vô cùng cấp bách, dựa theo tin tình báo của Ô Mộc Nhai, lần này Lưu Bang triệu tập đại quân khoảng chừng năm trăm nghìn kỵ binh, ngoài ra còn có trăm nghìn kỵ binh người hồ, nếu như không có hai trăm nghìn Kiêu Kỵ Quân này, chúng ta lấy gì để ngăn cản kỵ binh của Lưu Bang?

Hạng Trang im lặng, suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Quả nhân muốn đi dạo một chút.

Là một lão binh lâu năm, Hạng Trang biết rõ thời điểm này không thể để xảy ra sơ suất, đặc biệt là trận chiến trước, Chu Quan Phu liên tục chém chết tám viên chiến tướng Sở Quốc. Lúc này sĩ khí quân Hán tăng cao, có thể suốt đêm bí mật tiến đánh doanh trại. Tuy nhiên, nếu như quân Hán suốt đêm bí mật tiến đánh doanh trại, chắc chắn bọn chúng sẽ có được kết quả bất ngờ.

. . .

Không nằm ngoài dự tính của Hạng Trang, quả nhiên trong quân Hán đã có người nghĩ tới việc suốt đêm bí mật đánh úp doanh trại địch.

Người này chính là Chu Quan Phu. Chu Quan Phu hiên ngang đi vào vương trướng của Lưu Bang, chấp tay thi lễ nói:

- Đại Vương, ban ngày đã liên tiếp chém chết tám chiến tướng của quân Sở, đã kích động nhuệ khí của quân ta, tại sao không nhân cơ hội này bí mật đánh úp doanh trại địch?

Ngừng lại một chút, Chu Quan Phu lại đặng đặng sát khí nói:

- Thần cũng không cần nhiều binh mã, chỉ cần tám nghìn kỵ binh tinh nhuệ bản bộ là đủ rồi.

Chu Bột đang cùng Lưu Bang uống rượu, đột nhiên khiển trách:

- Con ta không được tham gia vào, Hạng Trang kiêu hùng, tuy ban ngày quân Sở mất nhuệ khí, nhưng ban đêm có thể sẽ có phòng bị?

Lưu Bang trầm ngâm nói:

- Nhân lúc đêm tối bí mật đánh úp doanh trại địch? Vậy chúng ta có thể thử một lần xem sao.

- Đại Vương, không được!

Trần Bình vội vàng quỳ gối, hai tay xua liên tục nói:

- Từ khi Sở Quốc thi hành tân pháp tới nay, trong nước công thương phát triển mạnh mẽ, các loại vũ khí kiểu mới không ngừng gia tăng. Có thể những loại khí giới này vượt xa quân ta, cho nên quân ta sử dụng một chút tinh binh, nhân cơ hội này bí mật đánh úp doanh trại địch chính là đi vào chỗ chết.

Chu Quan Phu nói:

- Tả Quân Sư có ý gì? Làm giảm ý chí và uy phong của quân ta?

Trần Bình nói:

- Quan Quân Hầu đã quá lời, tại hại chỉ luận sự mà thôi.

Trần Bình kiên quyết phản đối, Lưu Bang liền có chút do dự, lại hỏi Trương Lương:

- Tử Phòng, người nghĩ thế nào?

Trương Lương vuốt những sợi râu thưa thớt trên cằm, chậm chạp nói:

- Đại Vương, hiện nay quân Sở có vũ khí lợi hại, nhân cơ hội này đêm nay bí mật đánh úp doanh trại quân Sở chính là hạ sách.

Ngừng lại một chút, Trương Lương lại nói với Chu Quan Phu.

- Quan Quân Hầu nóng lòng giết địch, điều này có thể lý giải, tuy nhiên ngày sau vẫn có thể giết địch lập công.

Nghe thấy Trương Lương nói như vậy, Chu Quan Phu liền im lặng không nói gì.

Lập tức Lưu Bang lại nói:

- Vậy ngày mai chúng ta sẽ quyết chiến với quân Sở.

Chu Bột chau mày, khuyên nhủ:

- Đại Vương, quân ta có lương thực dồi dào, không cần nóng vội mà quyết chiến với quân địch.

Trần Bình cũng phụ họa nói:

- Thái Úy nói rất có lý, tuy binh lực quân ta chiếm ưu thế, nhưng quân Sở được trang bị đầy đủ, huấn luyện có tổ chức, lúc này sức chiến đấu có thể hơn quân ta. Nếu như lúc này quyết chiến cùng quân Sở, quân Sở có vũ khí sắc bén, phần thắng của quân ta cũng không lớn, chỉ bằng cố thủ chờ thời cơ.

Trương Lương khẽ mỉm cười, lại nói:

- Đại Vương, hiện tại quân Sở đang tác chiến tại nhiều nơi.

- Đúng vậy, chuyện quan trọng như vậy mà quả nhân thiếu chút nữa quên mất.

Lưu Bang vỗ vỗ trán, lại nói tiếp:

- Cho đến khi các man tộc như Sơn Việt, Man Ngũ Khê, Khương, Đê. . . đánh vào Giang Đông, Kinh Tương và Ba Thục. Lúc này quân Sở cũng chỉ còn cách lui binh, khi đó quả nhân lệnh cho đại quân ngầm theo sát, ắt quân Sở sẽ bại, quân ta tất thắng, ha ha.

Trương Lương lắc đầu nói:

- Quan trọng vẫn là Hoài Nam.

Hai mắt Trần Bình sáng ngời, hiểu được ý tứ của Trương Lương, khẳng định trận chiến Hoài Nam quân Sở tất sẽ thất bại?

- Hoài Nam?

Nhưng Lưu Bang không hiểu nói.

- Hoài Nam đúng là phiên toái, Hàn Tín cũng không biết đang làm gì. Ba năm trước đây dường như đã bắt đầu thay đổi, cả ngày ẩn mình trong hoàng cung ở Lâm Truy, không ra ngoài. Lần này quân Sở quy mô xâm chiếm Hoài Nam, hẳn cũng chỉ phái Thái Tử Hàn Hạp lĩnh quân xuất chinh, đây chẳng phải trò đùa sao?

Trương Lương phẩy tay áo, nói:

- Đại Vương, người thực sự nghĩ Hàn Tín sẽ khinh suất như vậy sao?

- Tử Phòng có ý gì?

Lưu Bang ngạc nhiên nói.

- Hàn Tín đang âm thầm. . .

Trương Lương vỗ tay nói:

- Đại Vương, người hãy tỉ mỉ nhớ lại, từ Trần Thương Bồ Phấn, lại từ Bồ Phấn đến khe núi, sau đó từ khe núi tiến đến Duy Thủy, cuối cùng dẫn đến cuộc chiến Cai Hạ. Hàn Tín chỉ huy mấy chiến dịch kinh điển này, chưa một lần cần sự giúp đỡ ở bên ngoài? Trận chiến Hoài Nam lần này, tại sao Hàn Tín lại có thể ngoại lệ?

Lưu Bang nhẹ giọng nói:

- Nói như vậy, Hàn Tín cũng sẽ âm thầm xuất chinh?

- Đương nhiên, thần nghĩ rằng Hàn Tín nhất định sẽ thân chinh.

Trương Lương ngừng lại một chút, lại khẳng định nói,

- Hơn nữa, thần càng khẳng định Hàn Tín sẽ cắt đường lương thực của quân Sở! Nếu như đường lương thực quân Sở bị cắt, cuộc chiến Hoài Nam nhất định thất bại! Khi đó, đại quân Tề Quốc có thể tiến xuống phía nam, tạo áp lực lên Giang Đông, lúc đó Hạng Tráng chỉ có cách lui binh.

- Hay!

Lưu Bang vỗ đùi, cất cao giọng nói,

- Vậy nên có thủ đại doanh, không được tác chiến!

Nếu bây giờ quyết chiến với quân Sở không thuận lợi, vậy tại sao không chờ chút? Nếu Sơn Việt, Man Ngũ Khê cùng các Man tộc tiến đánh vào đất Sở, nếu quân Tề ở Hoài Nam có thể đánh bại quân Sở, quân chủ lực của Hạng Tráng tất phải lui binh, lúc đó quân Hán sẽ quay lại đánh lén, dễ dàng chiếm được Kinh Tương và Ba Thục!

Tình hình chiến trường Hoài Nam có chút phức tạp, cũng có chút kỳ quái.

Quân Sở đã hãm thành hơn nửa tháng, nhưng rốt cục vẫn chưa phát động đánh thành, quân Sở không đánh thành, làm cho quân Hoài Nam càng không dám chủ động xuất kích, quân Tề lại càng kỳ quái, hơn nửa tháng trước một trăm ngàn đại quân Tề Quốc đã chạy tới phía bắc Bành Thành cách huyện Lưu ngoài trăm dặm, sau đó liền ngừng lại, rất có ý bàng quan.

Tất Thư đang đọc sách trong đại trường, bỗng nhiên Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt cùng nhau đi tới.

Tử Xa Sư hành lễ, sau đó cất cao giọng nói với Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân, ta thấy giằng co lâu như vậy cũng không phải là cách hay, nên biết Đại vương bên kia chịu áp lực cũng không nhỏ, lão già Lưu Bang đã triệu sáu trăm nghìn kỵ binh! Đại vương vẫn chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng sớm đã có ý định tiêu diệt Hoài Nam Quốc, sau đó chia quân đến đây tiếp ứng.

Ngu Tử Kỳ cũng nói:

- Đúng vậy Thượng Tướng Quân, có một trăm ngàn quân Tề đang rình rập bên cạnh, bây giờ tấn công Bành Thành quả thực không ổn, chỉ bằng để lại một chút binh lực tiếp tục vây hãm Bành Thành, tạo kế nghi binh, đại quân thì lách qua Bành Thành, trước tiên phá quân Tề tại Lưu huyện, sau đó quay lại tấn công Bành Thành, tướng quân xem có được không?

Tất Thư thản nhiên nói:

- Nếu chẳng may quân Tề thất bại, lúc đó lui về đâu?

Ngu Tử Kỳ im lặng không nói gì, Tây Khất Liệt không cần suy nghĩ vội vàng nói:

- Vậy truy kích theo sau.

Tất Thư lắc đầu, lại nói:

- Đuổi theo thì dễ, nhưng làm sao có thể bảo đảm con đường lương thực phía sau?

Hơn hai trăm nghìn đại quân, mỗi ngày đều cần một số lượng lương thực lớn, trong quân còn có quân nhu chuyên dụng, nhưng phần lớn xe chở quân nhu và ngựa thồ đều dùng để vận chuyển các loại khí giới, cung tên và phi mâu cùng với quân giới. Quả thực xe và ngựa thồ dùng để vận chuyển lương thực không nhiều lắm.

Cho nên lương thực mang theo quân không được nhiều lắm, một khi trận chiến kéo dài quá nửa tháng, nhất định phải nhận lương thực tiếp tế từ phía sau, nếu khoảng cách không xa còn có thể trực tiếp nhận lương, nếu khoảng cách xa cần phải tạo ra nhiều kho chứa lương thực trên đường. Cái gọi là con đường lương thực chính là chỉ những cơ sở tích trữ lương thực kia.

Ví dụ như hiện tại, huyện Phù Ly chính là kho lương của đại quân Tất Thư.

Nếu như Hoài Nam Quốc bị tiêu diệt, đương nhiên có thể lấy một thành trì ở Hoài Nam làm kho chứa lương thực. Nhưng hiện tại còn chưa đánh chiếm được Bành Thành, bên trong thành vẫn còn có một trăm nghìn quân Hoài Nam, lúc này quân Sở tùy tiện tấn công, như vậy kho lương phía sau rất dễ bị quân Hoài Nam công kích, đường lương thực có thể rơi vào tình thế nguy cấp bị chặt đứt.

Nếu không có nhiều quân đội, còn thể cướp lương thực để duy trì, nhưng hơn hai trăm nghìn đại quân thì không được, ba năm trước đây kho lương của quân Tề cũng bị Hạng Trang cướp sạch, cho đến tận bây giờ vẫn chưa thể khôi phục lại, khi đại quân Hàn Hạp xuất chinh, đều phải cướp đoạt lương thực của các quận huyện ven đường, vì vậy quân Sở không thể cướp được lương thực tiếp tế từ trên đất Tề.

Tây Khất Liệt không nói lời nào, một lúc lâu mới rầu rĩ nói:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

- Bây giờ phải làm thế nào?

Tất Thư thản nhiên cười, nói,

- Chỉ còn một cách là chờ đợi.

Tây Khất Liệt gãi đầu, kích động nói:

- Nhưng Thượng Tướng Quân, vậy phải chờ đến khi nào?

- Không phải chờ quá lâu.

Tất Thư nói xong bỗng quay đầu nhìn trời đêm ngoài đại doanh, nhẹ giọng nói,

- Sẽ rất nhanh, nếu như không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cũng chỉ đến hai ngày . . .

Lưu huyện, đại doanh quân Tề.

Hàn Hạp ở trong đại trường lâu ngày sinh buồn bực, nửa tháng nay, hắn vài lần yêu cầu tiếp tục nam hạ, quyết chiến với quân Sở tại Bành Thành, nhưng nhiều lần bị quân sư Triệu Viêm ngăn lại. Trong lòng Hàn Hạp không cảm thấy hài lòng, nhưng trước khi xuất chinh phụ vương dặn dò, phàm là chuyện quân vụ, nhất định phải tôn trọng ý kiến của quân sư Triệu Viêm.

Tuy nhiên vừa mới như vậy, Hàn Hạp đã dần đánh mất kiên nhẫn. Hắn đã đưa ra quyết định, ngày mai lập tức dẫn quân nam hạ, dù Triệu Viêm ngăn cản thế nào cũng không thay đổi được chủ ý của hắn.

Đúng lúc này, Triệu Viêm kích động đi vào đại trường, chấp tay thi lễ nói:

- Thái Tử, Đại Vương có chỉ dụ!

Hàn Hạp vội vàng quỳ gối, hai tay tiếp nhận chiếu thư từ Triệu Viêm. Vội vàng đọc qua chiếu thư một lượt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, gấp giọng nói:

- Quân sư, phụ vương người . . .

Triệu Viêm vội vàng giơ thẳng ngón tay cái lên ra hiệu dừng lên tiếng.

Hàn Hạp ngẫm hiểu, bỗng nhiên đứng dậy quát:

- Người đâu!

Ngay lập tức có Túc Vệ Lang Tướng đi vào, chấp tay thi lễ nói:

- Thái Tử có gì sai bảo?

Hàn Hạp phẫn nộ, trầm giọng nói:

- Mau truyền lệnh, đại quân suốt đêm xuất phát, tiến tới Bành Thành!

400. Chương 399 Hết Sức Căng Thẳng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 399 Hết sức căng thẳng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thiết Đán mang theo hơn mười thân binh vội vàng đi lên đầu thành.

Ngày xưa Cao Sơ là một thân binh dưới trướng, đến nay đã là một tướng quân, tuy nhiên chính là Truy Trọng Tướng Quân.

Trông thấy Thiết Đán dưới sự bảo vệ của thân binh nhanh chóng đi tới, đội trưởng đội canh gác đêm đang định tiến tới chào lại bị Thiết Đán phát tay ngăn lại. Thiết Đán tiến lên vài bước, tay vịn vào lỗ châu mai nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trắng sáng sao thưa, mơ hồ có thể thấy được bờ ruộng ngang dọc, vài mô đất nhũ giống như thú dữ ẩn nấp tại vùng quê vô cùng đáng sợ.

Ngoài thành là một khoảng yên lặng, không có điều gì lạ thường.

Thập Phu Trưởng tiến đến trạm canh gác, nói:

- Tướng quân người về nghỉ ngơi đi, đến giờ dần rồi, không có việc gì đâu.

- Không, tuyệt đối không thể sơ suất!

Thiết Đán lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Vẻ mặt nghiêm túc của hắn nhanh chóng lây nhiễm mấy chục sĩ tốt canh gác trên đầu thành, Lúc này đám sĩ tốt canh gác cũng đều trở nên nghiêm túc.

Là tướng quân phụ trách quản lý đồ quân nhu, Thiết Đán biết rõ trọng trách trên vai mình rất nặng nề!

Huyện Phù Ly là kho lương của đại quân để chinh phạt Hoài Nam, bên trong thành tích trữ khoảng năm trăm ngàn thạch quân lương, một khi mà quân lương bị đốt hay bị quân Hoài Nam cướp đi, hậu quả sẽ khó lường.

Tuy nhiên khiến cho Thiết Đán vừa lòng chính là lính gác đêm ở trạm canh gác tính cảnh giác rất cao.

Thiết Đán gật đầu, đang định quay người rời đi, bỗng một tiếng vang khác thường từ bên ngoài thành truyền đến.

Theo bản năng, Thiết Đán vội nghiêng người, một luồng hàn khí bay sượt qua giáp ngực hắn, nhanh như lưu tinh “phập” một tiếng cắm trên cột hành lang sau dịch lầu. Hơn mười thân binh phía sau Thiết Đán cùng với lính canh gác trên đầu thành chăm chú nhìn lên, đó chính là Lang Nha Trọng Tiễn, đuôi tiễn vẫn còn đang mạnh mẽ rung lên!

Thiết Đán không quay đầu lại xem, mà trước tiên hét lên:

- Dịch tập kích, thổi kèn tập hợp binh. . .

Thiết Đán còn chưa dứt lời, từ bên ngoài thành tiếng kêu vù vù vù vang lên liên tục không ngừng, vài tên canh gác né tránh không kịp, trong chốc lát bị trúng tên ngã xuống trong vũng máu, tuy nhiên do Thiết Đán nhắc nhở kịp thời, hai lính canh gác phụ trách thổi kèn liền khẩn trương trốn vào dịch lầu, giờ kèn lên cố gắng thổi to, chỉ trong chốc lát, tiếng kèn vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh.

- Đánh lén thất bại rồi ?

Tào Thọ buông chiếc cung trong tay ra, nét mặt lạnh lùng,

- Quân Sở có tính cảnh giác đúng là cao!

- Đại ca, những lão binh Sở quốc này quả thật là khó đối phó!

Tộc đệ Tào Vô Cữu oán hận nói:

- Lúc này đã quá nửa đêm rồi không ngờ lại không một ai lười biếng cả! Đánh lén đã thất bại, chỉ có thể cường công.

Tào Thọ gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Truyền lệnh, châm lửa, chuẩn bị tấn công!

Dù đánh lén thất bại, nhưng Tào Thọ cũng không có để ý quá, từ lúc trước khi xuất binh, mật thám Tề quốc đã trình báo rõ ràng hết những gì tìm hiểu được, thành Phù Ly chính là kho lương của quân Sở, bên trong thành không chỉ có tích trữ nhiều lương thực, đồ quân nhu giới càn không thể đếm hết. Quân coi giữ cũng chỉ có ba nghìn người.

Chỉ bằng ba nghìn người, thật không có khả năng ngăn cản ba mươi nghìn đại quân!

Nên biết, theo Tào Thọ tiến đến Phù Ly không phải là binh lính, mà là cấm quân tinh nhuệ nhất Tề quốc!

Vì tập kích bất ngờ Phù Ly, Đại Vương làm đủ mọi thứ, đầu tiên là sai Thái tử thống lĩnh một trăm nghìn đại quân gây sự chú ý của Sở Quốc, sau đó âm thầm triệu tập tám mươi nghìn cấm quân công thêm năm mươi nghìn binh lính Giao Đông, Lang Tà men theo đường nhỏ Đông Hải tiến vào Hoài Nam, thẳng tới Diêm Thành, Đại Vương dẫn binh tây tiến, còn Tào Thọ dẫn tám mươi nghìn cấm quân chiếm lấy Phù Ly!

Quân Tề chuẩn bị đầy đủ như thế, chỉ là một tòa thành Phù Ly nhỏ lấy dễ như trở bàn tay?

Ra lệnh một tiếng, những cây đuốc bên ngoài thành Phù Ly liền sáng lên, nhờ ánh sáng của cây đuốc, chỉ thấy đại quân Tề quốc đứng đông nghìn nghịt chật ních cả bờ ruộng bên ngoài thành.

Trên thành Phù Ly, trạm canh gác quân Sở thoáng chốc xảy ra một trận rối loạn nhỏ.

Thiết Đán trong lòng đột nhiên trầm xuống, nhìn thanh thế lúc này, quân Tề ngoài thành ít cũng phải có hai ba trăm nghìn người, hơn nữa quân Tề đều mặc áo giáp và cầm vũ khí, tuy rằng bây giờ chưa tấn công, nhưng khí thế hùng mạnh đó đã đập vào mắt, rõ ràng đây không phải là binh lính bình thường, mà hẳn là cầm quân tinh nhuệ nhất Tề quốc!

Điều đáng mừng lúc này chính là phản ứng của quân Sở rất đúng lúc.

Thiết Đán quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội binh lính đang leo thang lên trên thành, lưng lớn gỗ đá, dầu hỏa vận chuyển lên đầu thành. Khi quay đầu nhìn lại phía ngoài thành, con mắt Thiết Đán lộ rõ chiến ý, mau đến đây đi, cầm quân Tề Quốc là như thế nào? Có Thiết Đán ta ở đây, Phù Ly tuyệt đối sẽ được giữ vững!

Ngoài thành Phù Ly, quân Tề đã dựng xong vọng xe.

Vọng xe là vũ khí lạnh trong chiến tranh giống như quân giới trọng yếu.

Phạm là dã chiến, tất nhiên vọng xe là đứng đầu chỉ huy toàn quân, vọng xe được tạo thành từ bốn bộ phận chủ yếu, một cái nền, hai cây lập trụ, thân xe thêm bàn kéo thang máy lên xuống.

Tào Thọ vung áo khoác bước vào thùng xe, bốn lực sĩ ngực trần bắt đầu ra sức chuyển động bàn kéo, toàn bộ thùng xe liền được giữ vững hai bên sườn chậm rãi hướng về phía trước dâng lên, không đợi thùng xe lên điểm cao nhất, Tào Thọ liền giơ tay phải lên trước nhẹ nhàng chỉ xuống, thoáng chốc trong trận Tề quân liền vang lên tiếng trống trận.

Tiếng trống trận làm cho người ta sôi trào nhiệt huyết bên trong, một đội trọng giáp quân Tề tay cầm lá chắn, chậm rãi bước chỉnh tề hướng về thành Phù Ly, phía sau đội trọng giáp quân Tề là một đội cung tiễn thủ, cuối cùng là đội tử sĩ khinh binh, còn có một trận xe tinh lan, thang mây cùng với xe đựng thành.

Khi đại chiến Phù Ly hết sức căng thẳng, Thái Tử Hàn Hạp nước Tề gấp rút dẫn một trăm nghìn đại quân cuộn cuộn đang tiến về Bành Thành.

Mật thám đi do thám bốn phía không ngừng cưỡi ngựa về báo tin, bốn phía không hề có hành tung của quân Sở, có lẽ là do khoảng cách xa xôi, ngay cả do thám cưỡi ngựa các vùng lân cận cũng không gặp một tên.

Khi mật thám hồi báo chỉ còn cách Bành Thành khoảng mười dặm, Hàn Hạp đột nhiên giơ tay phải lên.

Trong chốc lát, hơn mười kỵ binh cưỡi ngựa như bay đi bốn phương tám hướng truyền lệnh.

- Thái Tử có lệnh, toàn quân dừng lại, Thái Tử có lệnh, toàn quân nghỉ ngơi ngay tại chỗ, nắm vững thời gian ăn cơm, tích trữ thể lực. . .

Hàn Hạp kích động đi tìm Triệu Viêm rồi hỏi:

- Quân sư, phụ vương đâu?

Triệu Viêm nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy ngoại trừ đại quân ra, khắp nơi tối đen như mực không thấy một ánh lửa nhỏ nào, lập tức có chút hoang mang khó hiểu nói:

- Đại vương phái mật sứ tới nói, người sẽ ở cách phía bắc Bành Thành mười dặm hợp cùng chúng ta, tuy nhiên mật sứ cũng không có nói cụ thể là giờ nào, cố gắng đợi qua giờ dần đi?

Hàn Hạp nhăn nhú mày, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại buồn bực muốn chết, phải biết rằng hắn mới là Thái Tử Tề quốc, việc đại sự mà phụ vương âm thầm xuất chinh, không ngờ phụ vương không tìm hắn mà lại tìm quân sư, điều này nói rõ cái gì? Điều này chứng tỏ trong lòng phụ vương quân sư quan trọng hơn hắn.

Vừa qua giờ dần, chân trời phía đông quả nhiên xuất hiện nhiều ánh lửa lốm đốm đa lốm đốm.

Thời gian trôi qua, những ánh lửa lốm đốm tiến gần tới đại quân Hàn Hạp, nhờ ánh lửa yếu ớt, mơ hồ có thể thấy rõ đó dường như là một đại quân, tướng sĩ quân Tề không hiểu tưởng rằng quân Sở đến giết, lập tức xông vào đứng dậy, các tướng sĩ đang nghỉ ngơi liền đứng dậy tại chỗ, mặc áo giáp và cầm vũ khí, chuẩn bị chém giết.

Tuy nhiên, Hàn Hạp, Triệu Viêm lại biết đó là đại quân Hàn Tín tới.

Lập tức Hàn Hạp điểm mấy trăm tinh kỵ ra tiếp đón, hai quân gặp nhau, quả nhiên thấy phụ vương nằm ở kiệu thượng, ở bên cạnh phụ vương còn có hơn mười thái y đi theo, tuy rằng Công Dương lão thái y tuổi đã cao nhưng cũng ở trong đó, Hàn Hạp không dám chậm trễ khẩn trương xuống ngựa, chấp tay thi lễ nói:

- Nhi thần tham kiến phụ vương.

Triệu Viêm phía sau Hàn Hạp cũng xoay người xuống ngựa, chấp tay thi lễ với Hàn Tín.

- Đứng lên đi.

Hàn Tín phất tay áo xua Hàn Hạp, lại nhìn về phía Triệu Viêm nói,

Tử Căng, ngươi làm rất khá.

Triệu Viêm một lần nữa chấp tay bái, kinh sợ nói:

- Thần chẳng qua là làm những chuyện đủ khả năng.

Hàn Tín phất tay áo, nói:

- Quả nhân trong lòng hiểu rõ, nếu không phải ngươi ra sức ngăn cản, chỉ sợ Thái Tử đã sớm mang đại quân đến Bành Thành rồi, và quyết chiến cùng quân Sở, như vậy thì đại sự đã hỏng rồi.

Ngưng lại một chút, Hàn Tín lại nói,

- Cho nên, nếu quân Tề có thể thắng ở trận chiến Hoài Nam này thì Tử Căng ngươi là người có công đầu.

Triệu Viêm vâng dạ đáp lời, nhưng trong lòng cũng vô cùng khổ tâm, trình độ quân sự của Đại Vương đúng là không cần nói tới, mãi mãi là không ai thể sánh bằng. Nhưng nói với chính trị, người ta không dám tán thưởng, người muốn cảm tạ công lao Triệu Viêm ta cũng không cần thiết phải tán thưởng ngay trước mặt Thái tử, điều này chẳng phải có ý muốn làm thái tử khó chịu sao?

Dù nói như thế nào thì Hàn Hạp cũng là Thái Tử Tề quốc, mà thân thể Đại vương hiện tại, không chừng lúc nào cũng có thể sụp đổ, đến lúc đó Hàn Hạp sẽ kế vị, Triệu Viêm hắn ở Tề Quốc còn góc đầu được sao? Nghĩ đến đây Triệu Viêm không kìm nổi, liền nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Hạp, quả nhiên trong mắt Hàn Hạp hiện lên một tia sáng giống như hận mà không phải hận.

Nhưng lúc này Hàn Tín vẫn chưa phát giác, lập tức nói Hàn Hạp:

- Hạp nhi, đại quân có thể xuất phát.

- Vâng!

Hàn Hạp đáp một tiếng, sau đó cũng không thèm liếc nhìn Triệu Viêm một cái, xoay người nhảy lên ngựa đi nghênh ngang, lúc này Triệu Viêm chỉ có thể gượng cười, bắt đầu từ lúc này, hắn ở Hàn Quốc tiền đồ vô cùng u tối. . .

- Tướng quốc, đêm hôm khuya khoắt, có chuyện gì à?

Anh Bó vẻ mặt không tốt trông mắt nhìn Khoái Triệt, giọng điệu lại không tốt, cho dù là ai trong lúc ngủ mơ bị ai đánh thức thì trong lòng cũng sẽ không hề dễ chịu, huống chi đã liên tục nửa tháng Anh Bó không có một giấc ngủ ngon, hôm nay thật sự không chịu được, muốn có một giấc ngủ ngon, không ngờ lại bị Khoái Triệt đánh thức trong lúc ngủ mơ.

Khoái Triệt không thèm để ý, chỉ tiến lên thì thầm vài câu nhẹ nhàng bên tai Anh Bó.

- Tướng quốc, chuyện đó là thật sao? !

Sắc mặt Anh Bó lập tức thay đổi, bỗng chốc liền quỳ gối dậy.

Khoái Triệt sửa sang lại quan phục, nghiêm nghị nói:

- Đại vương, qua bao nhiêu năm như vậy, có khi nào thần nói dối ngài?

Anh Bó có chút hổ thẹn, bao nhiêu năm như vậy, Khoái Triệt vì hấn, vì Hoài Nam quốc cẩn trọng, cúc cung tận tụy, thật đúng là không có gì gian dối? Lập tức vỗ bả vai Khoái Triệt, bùi ngùi nói:

- Tướng quốc, mấy năm nay quả nhân chậm đổi dời tử tế với người, có vài điều không phải với người.

Khoái Triệt vẻ mặt rầu rĩ, nói:

- Đại vương, có lời này của ngài, thần chết cũng đáng.

Anh Bó khẽ gật đầu, bỗng nhiên xoay người quát to:

- Lợi Kỷ, truyền lệnh của quả nhân, đánh trống tụ binh, toàn quân ra khỏi thành cùng quân Sở sống chết một phen. . .

401. Chương 400 Gió Rừng Núi Lửa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 400 Gió rừng núi lửa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phía đông tờ mờ sáng, toàn bộ đại doanh quân Sở vẫn còn đang đắm chìm trong yên lặng.

Từ trên tháp quan sát cao ngất, hai gã quân Sở cầm đao đứng trên trạm gác nhìn theo hướng gió, ánh mắt cảnh giác không ngừng mà liếc nhìn cánh đồng bát ngát phía bên ngoài viên môn đang tối đen như mực, dường như muốn tìm ra một chút gì đó từ trong bóng tối vô tận.

Trong phút chốc, lỗ tai của người gác tốt tháp bỗng nhiên giật giật hai cái, quay đầu lại hỏi người gác tốt cao hơn:

-Người nghe thấy gì không?

Người gác tốt cao hơn nghiêng tai lắng nghe một lát, nhưng không hề nghe thấy gì, lập tức hỏi lại:

- Làm sao?

Người gác tốt thấp bé không để ý đến, hai lỗ tai chuyển động kỳ dị hai lần, lập tức sắc mặt thay đổi nói:

-Đại quân, ta nghe được tiếng bước chân của đại quân đang tiến đến, có rất nhiều quân địch đang tới gần!

- Điều đó không có khả năng!

Người gác tốt cao hơn không tin nói:

- Nếu có quân địch, tại sao đội mật thám không trở về báo?

Người gác tốt cao hơn vừa nói dứt lời, phía trước dưới bầu trời đêm tiếng vó ngựa vang lên từng hồi dồn dập, lập tức hơn mười nghìn kỵ binh quân Sở bên trong màn đêm đen lao đến, vừa từ đằng trước Viên môn phi nhanh qua, vừa nhìn lên trạm canh gác trên tháp quan sát lớn tiếng hét to:

-Đại quân nước Tề, còn có đại quân Hoài Nam, cùng nhau tấn công đến đây. . .

- Mau, mau thổi kèn.

Người gác tốt cao hơn run run một chút, vội quay đầu lại nhìn sang, chỉ thấy người trạm canh gác thấp hơn đã sớm giương sừng trâu lên thổi, chỉ trong phút chốc, âm thanh trầm thấp của tù và sừng trâu đã vang lên, bên trong đại doanh quân Sở vừa mới còn đắm chìm trong yên lặng trong phút chốc bỗng ồn ào náo động lên, đại chiến. . . đã đến rồi.

Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt cùng nhau đi đến trước cửa lều lớn Tất Thư, nhưng bất ngờ phát hiện, rèm trước lều lớn đã bị vén lên, xuyên qua tấm màn nhìn vào bên trong, càng bất ngờ phát hiện thêm, hiếm khi thấy Tất Thư khoác áo giáp trụ Thượng Tướng Quân xa hoa, thái độ trang nghiêm đang ngồi phía sau án.

Ngư Tử Kỳ trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn hiên ngang đi vào trước chấp tay thỏ dài nói:

-Thượng Tướng Quân, đại quân nước Tề đã đến!

- Còn có đại quân Hoài Nam.

Tử Xa Sư đi theo vào trước, vừa làm lễ vừa nói nói'

- Anh Bô cuối cùng cũng không kiềm chế được.

Tây Khất Liệt vào trước cuối cùng, chấp tay làm lễ với Tất Thư, rồi lớn tiếng hỏi:

-Thượng Tướng Quân, chiến hay là không chiến?

- Chiến, tất nhiên nghênh chiến.

Tất Thư chấp tay trả lễ, sau đó lấy giọng điệu bình tĩnh nói:

-Đại quân nước Tề và quân Hoài Nam hùng hổ đến đây, quân ta sao có thể yếu thế?

Dừng lại một chút, giọng điệu Tất Thư lại thản nhiên nói:

- Đại Sở dùng võ lập nước, người Sở có phong trào thượng võ, chúng ta không sợ chiến, chỉ sợ không chiến!

- Tốt, lời này của Thượng Tướng Quân nghe thật khí thế.

Tây Khất Liệt hùng hực kích động, nét mặt dữ tợn nói:

-Mặt tướng đã sớm trông mong quân Tề, quân Hoài Nam hung ác cùng nhau đánh một trận, mục đích nó, chờ đến hôm nay cuối cùng đã đến rồi!

Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư ánh mắt lộ ra sự sắc bén, rõ ràng hai người cũng đang nóng lòng muốn chiến.

Tất Thư tiện tay từ trên án rút ra ba thẻ lệnh, quát:

-Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt nghe lệnh!

-Có mặt tướng!

Ba người vội đứng ra tiến lên phía trước, đồng thanh đáp lại.

Tất Thư đem ba thẻ lệnh đưa ba người Ngư Tử Kỳ, sau đó dặn dò nói:

- Ngư Tử Kỳ làm chủ tướng, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt làm phó tướng, dẫn năm vạn người ngựa ra đại doanh, bày trận nghênh địch!

Nhóm ba người Ngư Tử Kỳ giơ tay nhận thẻ lệnh, nhìn nhau ngơ ngác, giữ lại năm vạn người ngựa đóng ở doanh trại, điều này có thể hiểu được, nhưng đại quân nước Tề, đại quân Hoài Nam hợp binh đến đánh,

không ngờ Thượng Tướng Quân không xuất quân? Chẳng lẽ giữ một tòa đại doanh quan trọng như vậy sao? Hay vẫn còn có đại quân nước Tề hay quân Hoài Nam sẽ đến đánh lên đại doanh?

Nhưng Tất Thư không giải thích nhiều, khua tay, nói:

-Đi đi.

-Vâng!

Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt nén lại những thắc mắc trong lòng, nhận lệnh đi.

Bên ngoài đại doanh quân Sở, quân Tề, quân Hoài Nam đã hợp binh một chỗ.

Một trăm ngàn quân Tề cùng với một trăm ngàn quân Hoài Nam, trong chốc lát đã bao trùm toàn bộ cánh đồng rộng lớn.

Anh Bố bỏ qua đại quân phía sau, chỉ đưa Khoái Triệt cùng đi vào bên trong quân Tề, nhưng điều khiển cho hấn thất vọng chính là, hấn không nhìn thấy Hàn Tín ở trong quân, hấn chỉ thấy một thiếu niên, còn có một Bạch Y Tu Sĩ chừng hơn ba mươi tuổi, nghe Khoái Triệt giới thiệu xong mới biết hai người này một là Thái Tử nước Tề Hàn Hạp, một là quân sư quân Tề Triệu Viêm.

Đáp lễ xong, Anh Bố liền hỏi Hàn Hạp nói:

- Thái Tử, Tề Vương đâu?

Hàn Hạp thận trọng cười một tiếng, cao giọng đáp:

- Phụ Vương có việc quân khác, tuy nhiên trước khi đi đã nhiều lần dặn dò, Hoài Nam Vương là danh tướng đương thời, trận chiến này, đại quân nước Tề ta nghe Hoài Nam Vương điều khiển!

- Có việc quân khác?

Mắt Anh Bố thoáng chớp sáng lên, rõ ràng, thẳng nhai Hàn Tín này lại có âm mưu quỷ kế gì rồi, cuộc chiến Trần Thương, cuộc chiến phản Bồ, cuộc chiến Tĩnh Hình, cuộc chiến Duy Thủy còn có cuộc chiến Cai Hạ, trận chiến nào cũng vậy, Hàn Tín luôn có quỷ kế làm cho người ta khó lòng phòng bị, lúc này, Tất Thư gặp nạn rồi!

Hàn Hạp chỉ tay vào chỗ dựng sào xe, lại nói:

- Hoài Nam Vương, mời đi.

- Như vậy, quả nhân không khách khí.

Hàn Tín không ở đây, liền minh hai nước có Anh Bố đến chỉ huy có thể nói là hợp lý, lập tức Anh Bố đi lên sào xe, rồi hướng về phía Hàn Hạp, Triệu Viêm nói:

-Thái Tử, Triệu quân sư, xin mời hai người cùng lên xe, trợ giúp quả nhân, cùng nhau phá địch, trận chiến này, liên quân chỉ được thắng không được bại.

Hàn Hạp, Triệu Viêm đương nhiên sẽ không từ chối, lập tức cùng lên sào xe.

Đãi Khoái Triệt bước lên sào xe cuối cùng, một gã quân Tề lực lưỡng đóng cánh cửa lại rồi khóa vào, sau đó quay đầu lại vẫy tay một cái, trận địa sẵn sàng đón quân địch đã bày xong từ lâu mặt khác bốn gã lực sĩ liền bắt đầu ra sức chuyển động bàn tới, tiếng động cơ trong xe kêu cạc cạc, sào xe thùng xe hướng lên trời rồi chậm rãi tiến về phía trước, toàn bộ chiến trường dần dần hiện ra trước mắt.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước cờ như biển, mâu thương như rừng, hàng vạn quân Sở đã bày xong thế trận, còn có rất nhiều binh giáp quân Sở đang từ trong viên môn hùng dũng đi ra, nhập vào bên trong trận địa rộng lớn, ngay lúc này, giữa đất trời ngoại trừ binh giáp hai quân như đàn kiến vũ khí cuộn cuộn thì thì không còn gì khác tồn tại.

Anh Bố vẻ mặt ung dung, hấn còn trải qua nhiều trận đánh lớn hơn trận đánh này.

Hàn Hạp thì kích động vẻ mặt đỏ bừng, tuy nhiên trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, trận chiến lớn như này, vậy mà không cho hắn đến chỉ huy, lại giao cho lão già Anh Bố này.

Ngu Tử Kỳ nét mặt lạnh lùng, đang từ sào xe chậm rãi lên không trung.

Cúi đầu nhìn lại, ở dưới chân của hắn, một đội quân Sở sắp xếp hàng ngũ áo giáp chỉnh tề chậm rãi tiến lên phía trước, trọng giáp quân Sở này người nào cũng thân thể cao lớn cường tráng, tất cả đều mặc giáp trụ vảy áo màu đen, bọn họ tay trái cầm một đại thuẫn hình vuông bằng sắt làm lá chắn, tay phải cầm đao, giống như một bức tường thành bằng sắt thép đang di chuyển, ngay ngắn chậm rãi nghiền ép tiến về phía trước.

Ở trong hai cánh trái phải giáp bộ binh, thì là nhiều đội khinh kỵ binh lưng đeo cung mâu.

Lại quay đầu nhìn lại đằng sau xem, từng hàng, đội trưởng mâu, giáo dài đâm thẳng đứng, tạo thành một mảng lớn kéo dài vô tận mâu thương như rừng, cuối cùng là từng hàng cung tiễn thủ cầm trong tay trường cung, lưng đeo túi đựng cung tên mũi tên, hơn mười vạn đại quân như là một khối thống nhất, bình thường được huấn luyện có trật tự chậm rãi tiến lên, nhìn trông như rừng!

Không có kèn, không có trống trận, cũng không có tiếng gào thét cuồng loạn, nhưng Ngu Tử Kỳ đã cảm nhận được rõ ràng sự lạnh giá, xơ xác tiêu điều từ trong hơi thở, trai tráng quân Sở, tất cả đều đã chuẩn bị tốt. . .

Rốt cục, một đội cung tiễn thủ cuối cùng cũng từ viên môn tiến ra hợp vào đại trận.

Ngu Tử Kỳ nhẹ nhàng giơ tay phải lên, phía sau thân binh liền nhanh chóng dâng lên tạo thành một mặt tam giác theo lệnh kỳ, trong đại trận quân Sở lập tức liền vang lên liên tiếp những âm thanh ký hiệu, đại quân nước Sở đang ngay ngắn chậm rãi tiến lên phía trước đều ngừng lại, kể cả là trọng giáp bộ binh, hay là mâu thương thủ, hay là cung tiễn thủ hoặc là khinh kỵ binh, tất cả đều dừng lại, bất động như núi!

Phía trước, quân Hoài Nam hợp với quân Tề thành một mặt trận lớn đang đi tới.

Bỗng nhiên trong lúc đó, hai bên cách xa nhau không đến hai trăm bước, trong trận liên quân, Anh Bố ra lệnh một tiếng, nhiều đội cung tiễn thủ nhanh chóng tiến lên thành một dãy, đứng ở phía sau trọng giáp bộ binh, sau đó một bên đi lên phía trước một bên kéo cung bắn tên, mưa tên cuộn cuộn như sóng không ngừng bay hướng về phía trước trời cao.

Đại quân nước Sở vẫn đang án binh bất động.

Ngu Tử Kỳ cũng không hướng về đội cung tiễn thủ hạ lệnh bắn, khoảng cách hai trăm bước, bắn sát thương không có hiệu quả, ngoại trừ có thể lớn tiếng dọa người, còn làm cho sĩ khí quân địch bị tổn thương, cũng chỉ làm cho tiêu hao mũi tên và thể lực của cung tiễn thủ, quân Sở không cần đến cái này để lớn tiếng dọa người, một chút cũng không cần.

Tên rơi xuống như mưa, sĩ tốt trúng tên liên tục, sĩ tốt ngã xuống đất không ngừng, có đau thương, có rên rỉ, nhưng không một ai bối rối, mười lăm vạn quân Sở tướng sĩ vẫn đứng bất động, bất động như núi!

Sau một lúc, hai nước đã cách xa nhau chưa đầy trăm bước.

Lính truyền lệnh đang chăm chú nhìn chờ đợi lệnh, cuối cùng Ngu Tử Kỳ cũng hạ lệnh, cùng lúc hắn giơ tay trái lên cao, nắm chặt tay hướng về phía trước hung hăng chém ra.

Dừng một chút, Ngu Tử Kỳ nhẹ nhàng giơ tay phải lên phía trước chỉ xuống.

Trong chốc lát, hai cánh khinh kỵ binh bên phải bên trái bắt đầu chậm rãi tiến lên phía trước, đầu ngựa di chuyển, gót sắt nhấc lên, đầu tiên là bước chậm rãi, rồi bước nhanh, sau đó chạy chậm, cuối cùng chạy nhanh, thời gian chỉ trong phút chốc, hai cánh kỵ binh hình dạng đã như hai dòng nước lũ chảy, hai cánh quân trái phải đi ngập trời như cuồng phong bão táp quét đi tất cả mà hướng về phía liên quân, đi nhanh như gió!

Đội kỵ binh gần như là xuất phát cùng lúc, phía sau đội cung tiễn thủ chạy chậm đến gần trọng giáp bộ binh dàn thành hàng ngang, sau đó nhờ bộ binh dùng lá chắn yểm hộ, hướng lên phía trước bắn tên liên

tục, cùng lúc đội kỵ binh phóng ra tiếng gót sắt như khi thủy triều, một chùm mưa tên đã tràn quá khoảng không, toàn bộ hướng lên trên đầu phía liên quân mới rơi xuống.

Mưa tên rơi xuống, thoáng chốc trong trận liên quân tiếng kêu rên vang lên liên tục không ngừng.

Không đợi cung tiễn thủ bắn hết mười mũi tên, Ngu Tử Kỳ hai tay đã đỡ trước ngực, sau đó hướng về phía trước duỗi ra như bình thường, hai tên lính liên lạc phía sau Ngu Tử Kỳ nhanh chóng cầm cờ lệnh hình tam giác màu như máu dựng lên trên sào xe, cờ lệnh được dựng lên, thì toàn quân tiến về phía trước, máu chảy không khô, chết không ngừng chiến!

Trong chốc lát, trong tiếng hò hét của hơn mười vạn tướng sĩ quân Sở nổ tung giống như nước lũ vỡ đê, dời núi lấp biển tiến về phía trước nghiền ép liên quân đang còn cách mấy chục bước, thanh thế này giống như ngọn lửa mãnh liệt, không thể ngăn cản được.

402. Chương 401: Tề Vương, Tại Hạ Chờ Người Đã Lâu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 401: Tề vương, tại hạ chờ người đã lâu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bờ phía đông Tứ Thủy, năm vạn quân Tề đã ở bên trong rừng rậm đợi lệnh.

Thừa dịp khoảng thời gian cuối cùng trước khi đại chiến bùng nổ, Công Dương thái y lại chăm cứu cho Hàn Tín, sau khi rút kim châm ra, màu xanh trên mặt Hàn Tín dường như phai nhạt chút ít, mơ hồ còn có tia huyết sắc, tuy nhiên, trên mặt Công Dương thái y lộ ra nét mặt âm đạm, bệnh tình của Đại vương đã nguy kịch lắm rồi, châm cứu bấm huyết cũng chỉ tạm thời giữ lại tính mạng.

Hàn Tín day day huyết thái dương, không khỏi thầm thở dài.

Đối với vẻ mặt của Công Dương thái y, Hàn Tín nhìn thấy hết, lão Công Dương trong lòng suy nghĩ cái gì, Hàn Tín cũng nhìn hiểu rõ, Hàn Tín chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, trời không cho sống, trời không cho sống nữa. . .

Phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, lập tức Tiết Âu đi tới trước mặt Hàn Tín, bầm báo nói:

- Đại vương, tính toán thời gian, liên quân và Sở quân hẳn là đã đang giăng co, có phải chúng ta nên động thủ?

- Không.

Hàn Tín nhẹ nhàng xua tay, thản nhiên nói,

- Không vội, chờ một chút.

- Giết!

Tây Khất Liệt vung đao chém nghiêng, Tề quân Tư Mã ngăn cản trước mặt hấn trong khoảnh khắc đã bị gọt nửa bên đầu, chiếc đầu đột ngột bị bay lên, máu tươi cùng một chút óc bắn tung tóe trên mặt Tây Khất Liệt, Tây Khất Liệt lè lưỡi liếm máu loãng và óc trên khóe miệng, ánh mắt thoáng chốc trở nên vô cùng khát máu, đặc biệt dữ tợn.

- Toàn quân tiến về phía trước!

Tây Khất Liệt giương hoành đao, lại đi nhanh về phía trước, vừa ngửa mặt lên trời gào xa,

- Giết sạch những gã nước Tề, ha ha ha, toàn bộ giết sạch, không để lại một tên. . .

- Rống!

Trình Hắc phấn khích đem hết toàn lực rút cuộc đã chém Tư Mã quân Sở trước mặt chết tại chỗ.

Tuy nhiên, trước khi chết Tư Mã Sở quân đã kịp trở tay chém một đao vào sâu trong đùi Trình Hắc. Toàn tâm đau đớn đánh úp lại, Trình Hắc không chịu được lấy kiếm chống đất. Quỳ một gối xuống trên mặt đất Chết tiệt, những gã nước Sở này rất hung hãn, thân thể rõ ràng đã bị thương nặng nhưng vẫn đang liều lĩnh tiến về phía trước, vì chiến công, thực sự bọn họ không sợ chết sao?

- Đại ca, các huynh đệ không chịu được nữa rồi!

Tộc đệ Trình Quý tiến lên gần, kịch liệt mà thở hổn hển.

- Chịu không được cũng phải đứng vững. Cùng liều mạng với những gã nước Sở!

Trình Hắc phấn chấn đứng dậy, dương kiếm gầm thét, ánh mắt không nhìn được lướt nhìn qua chiến trường hướng sang bờ phía đông sông Tứ Thủy, Đại vương ở đâu Đại vương, viện quân của người khi nào thì xuất hiện?

Đại doanh quân Sở. Chính giữa lều lớn.

Tất Thư chấp hai tay phía sau lưng, đang đi qua đi lại ở giữa trường. Một đợt tiếp một đợt cưỡi ngựa như bay mà đến, nối tiếp nhau đem tình hình chiến trường đến trước mặt Tất Thư báo cáo, bên ngoài đánh nhau đã liên tục hơn nửa canh giờ, trước mắt bên trong còn đang giằng co, quân Sở trang bị tốt, còn có kỵ binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhưng dù sao liên quân cũng không phải ngồi không.

Nhất là Anh Bố quân Hoài Nam, bên ngoài tương đối hung hãn!

Quân Hoài Nam có biểu hiện hung hãn cũng là hợp lý, cho dù như thế nào, trong trận chiến này tướng sĩ Hoài Nam vì sinh tồn mà chiến, một khi thất bại, không chỉ có nước Hoài Nam diệt vong, đầu bọn họ cũng chắc chắn rơi xuống đất, còn có vợ con già trẻ lớn bé của bọn họ, cũng phải đổi mạng với vận mệnh cực kỳ bi thảm, bất kể là vì chính mình, hay là vì người nhà, bọn họ nhất định đều phải liều chết cùng nhau.

Quân Hoài Nam phía trước bây giờ khí thế không thật sự suy yếu, quân Sở rất khó có thể tiêu diệt được bọn chúng.

Thời gian trôi qua, quan Sở và liên quân đã giằng co với nhau, cấm quân Hoài Nam dùng mũi tên cánh trái liên quân khoét thật sâu vào trung lộ quân Sở, nhưng hai cánh kỵ binh trái phải quân Sở đã quay về bọc đánh lại, toàn bộ trận chiến tình trạng như rằng lực xen kẽ lẫn nhau, dĩ nhiên là trong người có ta, trong ta có người.

Lúc này, mặc kệ là quân Sở hay là liên quân, đều chỉ có thể tiến về phía trước mà không thể lui về phía sau.

Tiếp tục tiến về phía trước, tiêu diệt đối thủ còn lại là Thiên đường, lui về phía sau nửa bước, nhất tiết ngàn dặm chính là Địa ngục!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tất Thư đột nhiên bước quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy lướt qua Tứ Thủy nhìn xuống rừng rậm thượng bên bờ phía đông, quân Sở và chủ lực liên quân tình hình đã giằng co, Hàn Tín. . . Không sai biệt lắm nên ra tay đi?

Bờ phía đông Tứ Thủy, bên trong rừng rậm.

Thời gian chờ đợi trong yên lặng làm người ta ngột thở trôi qua, bỗng nhiên trong lúc đó, Hàn Tín nhìn sâu thăm trong hư không, sau đó quay đầu lại chỉ bảo Tiết Âu nói:

- Thượng Tướng quân, thời gian không sai biệt lắm, có thể xuất kích.

- Vâng!

Tiết Âu ầm ầm đáp lại, rồi đứng lên rút kiếm kêu to,

- Đại vương có lệnh, xuất kích, toàn quân xuất kích. . .

Chỉ trong chốc lát, tướng sĩ quân Tề đang im lặng nghỉ ngơi ở trong rừng đều đứng dậy, khinh binh ở gần bên cạnh rừng rậm nhất theo vén bụi cỏ mà đi, ở giữa nâng lên một cảnh bè trúc với tốc độ đi nhanh nhất nhằm về phía Tứ Thủy, do chuẩn bị đầy đủ, cho nên thời gian chưa đến hai khắc, chiều rộng vượt quá năm mươi bước, cầu nổi ghép thành từ bè trúc đã rất tốt.

Lúc này Hàn Tín cười kiêu xuất hiện bên bờ sông Tứ Thủy, một đội quân Tề đã giẫm lên cầu nổi vượt qua Tứ Thủy, mãnh liệt đi về phía đại doanh quân Sở cách đó không xa.

Phía trước, xa xa đại doanh quân Sở đang nhìn.

Tuy nhiên còn cách xa vài dặm, nhưng có thể tinh tường chứng kiến, toàn bộ đại doanh quân Sở đã lâm vào cảnh rối loạn, dễ nhận thấy, đại doanh quân Sở đang đóng giữ đã phát hiện đại quân nước Tề đang qua sông, tuy nhiên lúc này mới phát hiện đã là muộn, mọi việc đều đã muộn, Tất Thư vừa hay biết, cũng không có khả năng điều quân trở về cứu.

Tiết Âu thu kiếm vào vỏ, vẻ mặt tràn đầy dữ tợn mà nói với Hàn Tín:

- Đại vương, quân Sở xong rồi!

Tiết Âu nhận thấy, quân Sở đích xác đã xong rồi, đại quân chủ lực của Tất Thư đã bị liên quân Anh Bố và Thái Tử đối phó, chỉ bằng binh lực đóng giữ đại doanh như vậy, đối mặt với năm vạn đại quân của Đại vương quả thực là châu chấu đá xe, một khi đại doanh thất thủ, tất cả đồ quân nhu khí giới đem tận về quân Tề, Tất Thư còn lấy cái gì để đánh với liên quân?

Hàn Tín vẻ mặt nghiêm trọng, Tất Thư cũng không phải là Long Thả, lại càng không phải là Ngụy Báo, Trần Dư, Chương Hàm người đó có khả năng bằng được, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định Tất Thư còn chuẩn bị ở phía sau, đóng giữ đại doanh quân Sở tuyệt đối không chỉ có như vẻ bề ngoài, tuy nhiên dù có như thế nào? Đại doanh quân Sở, hẳn là tình thế bất buộc!

Không đến nửa canh giờ, toàn bộ năm vạn quân Tề đã vượt qua Tứ Thủy, nhanh chóng tới gần đại doanh quân Sở.

Tiết Âu bỗng nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt hỏi ý kiến nhìn về phía Hàn Tín, Hàn Tín nhẹ nhàng vuốt cằm, Tiết Âu lập tức xoay người quay đầu lại, rào rào rút trường kiếm ra chỉ về phía trước đại doanh quân Sở, đứng lên lớn tiếng hú dài:

- Đại vương có lệnh, tấn công. . .

- Giết!

Đại quân nước Tề chậm rãi tiến về phía trước hò hét quát lên thoảng chốc giống như dời núi lấp biển, mọi người tốc độ đều nhanh hơn, như sói như hổ xông lên phía trước đại doanh quân Sở cách đó không xa, mặc dù phía trước có chướng ngại vật và chiến hào, nhưng tướng sĩ quân Tề căn bản lại không có để ở trong lòng, chỉ là một chút trở ngại, không cần tốn nhiều sức cũng có thể phá vỡ.

Năm trăm bước, bốn trăm bước, hai trăm bước, trong nháy mắt, đại quân nước Tề đã tới gần trong vòng một trăm bước.

Nhưng mà, vào lúc này, vốn chỉ có mấy trăm cung tiễn thủ trên tường trại lại đột nhiên đứng lên rậm rạp, không thể đếm hết cung tiễn thủ quân Sở, chỉ trong chốc lát, một chùm mưa tên trên tường trại muốn chút xuống, tướng sĩ quân Tề đang kêu gào về phía trước đánh lên bị cắt như cây cỏ, thành từng mảnh mà ngã xuống.

- Phục binh? !

Tiết Âu thoảng chốc mắt mở to hơn cả chuông đồng,

- Không ngờ còn có phục binh? !

- Việc này cũng nằm trong dự tính.

Hàn Tín vẻ mặt bình thường, thản nhiên nói,

- Truyền lệnh, khinh binh lui về phía sau, trọng giáp bộ binh phụ lá chắn về phía trước, hạn trong nửa khắc phá vỡ chướng ngại vật, lấp đầy chiến hào.

- Vâng!

Tiết Âu âm âm đáp lại, rồi đột nhiên vung tay lên, trong trận liền vang lên âm thanh trầm thấp của tiếng kèn.

Giống như con ruồi không đầu bốn phía tán loạn khinh binh liền lui xuống dưới, từng dãy trọng giáp bộ binh khiêng tấm ván gỗ ghép lại thành tấm lá chắn vừa dày vừa nặng chậm rãi tiến lên, từ trên tường trại mưa tên vẫn cứ chũt xuống, nhưng không thể uy hiếp kết cấu của quân Tề hợp thành, nhờ lá chắn lớn bảo vệ, quân Tề tiếp cận rất nhanh tới trước đại doanh quân Sở.

Tiết Âu lại vẫy tay một cái, một đội khinh binh liền tiến lên, chuẩn bị phá vỡ chướng ngại vật, lấp đầy chiến hào.

Nhưng mà vào lúc này, bên trong đại doanh quân Sở xuất hiện một điều kì dị lạ thường, tấm ván gỗ che chắn đằng sau hàng rào rơi xuống thành từng mảnh, từng cái cực lớn, khí giới công kênh liền hiện rõ rồi đi ra, con người của Tiết Âu thoáng chốc vội co lại, nổ sàng, không ngờ là nổ sàng! Không ngờ mấy trăm cái nổ sàng lại mai phục phía sau hàng rào!

Nói thì chậm nhưng mà xảy ra thì nhanh, tinh nhuệ quân Sở canh giữ bên cạnh nổ sàng đã hung hăng mà muốn nện xuống mộc chùy.

Cùng lúc tiếng nổ liên tục không ngừng, từng dãy có vài cánh tay cầm mũi tên lớn muốn gào thét mà ra, giống như tia chớp bắn về phía lá chắn quân Tề cách đó mấy chục bước, ngay lập tức trong lúc đó, lá chắn quân Tề bị mũi tên lớn bị bắn rách toang như tờ giấy, trọng giáp quân Tề đứng tránh ở mặt sau lá chắn còn có ý đồ phá vỡ chướng ngại vật, khinh binh lấp đầy chiến hào lại thành từng mảnh mà ngã xuống dưới.

Hơn nữa khiến Hàn Tín, Tiết Âu trong lòng kinh hãi chính là, tốc độ bắn nổ sàng của quân Sở vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ, bọn họ không phải là không gặp qua nổ sàng, nhưng tốc độ bắn nhanh của nổ sàng như vậy thì là lần đầu tiên bọn họ thấy.

- Tề vương, tại hạ chờ người đã lâu!

- Tề vương, tại hạ chờ người đã lâu!

- Tề vương, tại hạ chờ người đã lâu!

Hàn Tín, Tiết Âu quân thần trong lòng kinh hãi một lúc, ngay lúc đó trong đại doanh quân Sở truyền ra âm thanh rất lớn, không hề nghi ngờ, đó là ngàn vạn quân Sở hội tụ cùng một chỗ, kêu gọi quân Tề đối diện đại doanh đầu hàng.

- Cạm bẫy!

Tiết Âu bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Hàn Tín nói,

- Đại vương, đó là một cạm bẫy!

Hàn Tín trong lòng nghiêm nghị, xem ra Tất Thư đã sớm đoán trước được mình sẽ dẫn đội kỵ binh đánh lên đại doanh quân Sở, hẳn đã sớm bày ra cạm bẫy ở chỗ này để chờ ta rồi! Tuy nhiên ngay lập tức, con người Hàn Tín hiện lên một tia sáng khác thường, đánh lên đại doanh đã bị Tất Thư đoán được, thế nhưng còn kế hoạch khác nữa thì sao? Tất Thư có thể nhìn thấu được không?

- Đại vương.

Tiết Âu hít một hơi, trầm giọng nói,

- Bây giờ làm như thế nào? Có tấn công hay không?

- Không nên tấn công nữa.

Hàn Tín xua tay, nói,

- Quân Sở sớm có chuẩn bị, lại có vũ khí lợi hại sắc bén, dĩ nhiên không còn khả năng đánh chiếm bất ngờ đại doanh quân Sở, kể sách lúc này chính là lách qua đại doanh quân Sở, cùng Thái Tử, Hoài Nam vương hợp binh một chỗ, đường đường chính chính mà công vào chính diện chủ lực quân Sở.

403. Chương 402: Hồ Bí Quân

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 402: Hồ Bí Quân

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Ngừng, ngừng bắn tên.

Thiết Ngưu đột nhiên giơ cao tay phải, nắm chặt bàn tay, hơn trăm chiếc nỏ ngừng bắn, gần chục nghìn cung thủ canh giữ trên tường thành cũng dừng bắn tên.

Quân Tề hung hăng xông lên như thủy triều lại lui về, hung hãn nhỏ nước bọt, Thiết Ngưu lại quay đầu nói với Tất Thư:

- Thượng tướng quân, Hàn Tín cũng chỉ đến mức đó, có lẽ tới đây là xong chuyện.

- Xong việc?

Tất Thư lắc đầu nói:

- Không đơn giản như vậy.

- Không đơn giản như vậy?

Thiết Ngưu khó hiểu gãi gãi đầu, bỗng ngẩng đầu nhìn rừng rậm đông ngạn sông Tứ Thủy, hỏi:

- Chẳng lẽ khu rừng đối diện có phục binh? Hay là, lệnh thám báo đi thăm dò?

Tất Thư mỉm cười lắc đầu, sau đó nghiêm sắc mặt, quát:

- Thiết Ngưu nghe lệnh.

Thiết Ngưu cấp tiến lên nửa bước, ưỡn ngực về phía Tất Thư, hiên ngang nói:

- Có mặt tướng.

Tất Thư vung áo khoác bạch lụa, giơ cao ngón trỏ tay phải, nói:

- Bản tướng quân cho người lưu lại mười nghìn binh mã, nếu đại doanh có sơ suất gì, bản tướng quân sẽ hỏi tội người.

- Vâng

Thiết Ngưu nhận lệnh.

Tất Thư lại nhìn một vòng những thuộc cấp xung quanh, trầm giọng nói:

- Các chư tướng khác, dẫn theo binh mã, cùng bản tướng xuất trại hội hợp với đại quân của Tử Xa tướng quân, quyết tử chiến với Tề quân và Hoài Nam quân.

- Vâng!

Hơn mười tên thuộc cấp nhận lệnh đi.

Chỉ một lát, viên môn đại doanh quân Sở đang đóng kín liền được mở ra, một đội bộ binh trọng giáp, binh kích mâu, khinh binh, cung tiễn thủ và kỵ binh từ bên trong ầm ầm đi ra, trong một thời gian ngắn, liền kết thành một đội hình chỉnh tề, hô vang khẩu hiệu chiến trường.

Đại quân Hàn Tín dẫn đầu đi hội hợp với liên quân Hàn Hạp, Anh Bố.

Nghe tin Hàn Tín tới, Anh Bố gấp tốc cho binh lính đánh sào xa xuống, y bước xuống sào xa, nhìn qua y đã nhận ra Hàn Tín, so với bốn năm trước, Hàn Tín đúng là đã gầy yếu hơn, ánh mắt ẩn chứa thanh khí, trông bộ dạng như người sắp đoạn tuyệt sự sống. Anh Bố thở dài, tiến tới vái chào nói:

- Tề vương, người gầy đi nhiều!
- Hoài Nam Vương, người cũng già rồi.

Hàn Tín đáp lễ, đồng lòng đồng cảm.

Thấy hai vị quốc quân đều có chút buồn ngủ, Triệu Viêm khẩn trương khuyên nhủ:

- Đại vương, Hoài Nam Vương, đây không phải lúc ôn lại chuyện cũ, mời hai vị Đại Vương mau lên xe, chỉ huy địa quân đánh bại quân Sở.
- Đúng, đúng, đúng, chiến sự quan trọng!

Anh Bố khẩn trương thúc thủ, đưa Hàn Tín lên sào xa.

Một lát sau, sào xa đã lên không trung, Anh Bố chỉ vào chiến trường náo loạn phía dưới nói với Hàn Tín:

- Tề Vương, trận này tình hình của chúng ta không có mấy lạc quan, quân Sở hiện tại mặc dù binh lực đang nằm trong tình thế bị bao vây, nhưng trang bị của chúng tốt hơn chúng ta, sĩ tốt cũng mạnh, người xem, trận này chúng ta rõ ràng đã rơi vào tình thế hạ phong.

Hàn Tín yên lặng gật gù đầu, không cần Anh Bố nói ông ta cũng biết.

Liên quân đúng là đã rơi vào tình thế bị động, Hoài Nam quân chiến đấu vì sự sinh tồn, tam quân phục vụ quên mình, tình hình có chút tiến triển, nhưng Tề quân lại có vẻ đuổi sức.

Anh Bố do dự một lát, cuối cùng nói:

- Tề vương, thất bại trong lần tập kích đại doanh quân Sở, liên quân đã phân tán nhuệ khí, không bằng ta tạm thời lui binh, đợi ngày sau quyết chiến với quân Sở.

Giờ phút này, Anh Bố bắt đầu có ý rút lui, trận đấu này của liên quân với quân Sở căn bản cũng chỉ là màn khói, mục đích vẫn là khiến quân Sở dốc toàn lực ứng chiến, tạo cơ hội để Hàn Tín dốc binh lực đánh lên quân Sở, hiện tại, lần tập kích đã thất bại, vậy trận chiến này, tốt nhất không nên tiếp tục đánh nữa.

Bởi vì hiện tại tình hình liên quân không hề khả quan, năng lực chỉ huy của Hàn Tín dù không ai sánh bằng, cũng không thể nghịch được ý trời. Thế lực tướng sĩ liên quân có hạn, kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể ngang sức ngang tài với quân Sở. Có thể điều mà liên quân muốn không phải là một trận hòa, cho nên có tiếp tục chiến đấu tiếp, không bằng chuẩn bị tốt ngày sau quyết chiến.

Hàn Tín lại khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Hoài Nam vương, trước không nên vội lui binh.
- Ồ?

Anh Bố nghe vậy trong lòng ngạc nhiên, hay là Tề quốc có đội kỵ binh khác?

Thiết Đán cắm dao xuống đất, giống như trâu đực chạy hai trăm mét vào thán sáu, thở hổn hển.

Thời gian dài, sự liều chết ở cường độ cao nhất gần như đã làm bầu không khí của Thiết Đán thêm ngột ngạt hơn, ngay cả thở dốc y cũng cảm thấy đau, máu đỏ thẫm từ trán y dòng dòng chảy xuống, lại chảy xuôi vào khoeo mắt, Thiết Đán tròn tròn mắt nhìn lại, toàn bộ thế giới dường như bị bao phủ một màn sương hồng.

Ồ ô ô...ngoài thành lại vang lên tiếng kèn trầm thấp.

Khóe miệng Thiết Đán nở một tia cười thâm, Tề quốc chết tiệt, lại muốn tiến công?

Thiết Đán đã không nhớ rõ đã đánh lùi mấy đợt tiến công của Tề quân, nhìn lại, trên đầu thành, dưới tường thành, thi thể quân tướng hai bên đã chất đầy trong chiến hào, có quân Sở, Tề quân càng nhiều hơn, không khí nồng nặc mùi máu tươi, ngay cả một lão binh như Thiết Đán mà cũng không chịu nổi, muốn ói ra.

- Tới đây, mau tới đây, phóng ngựa lại đây!

Thiết Đán dưới đáy lòng không ngừng hò hét, những vết thương ngày càng trầm trọng, y kéo hoành đao nặng trĩu, lạnh như băng lên, chậm rãi đặt trước ngực, trên hoành đao là ánh mặt trời xuyên tầng mây đang chiếu xạ xuống, chỉ một thoáng phản xạ ra màu hồng tươi đẹp.

Phía sau Thiết Đán, các tướng sĩ quân Sở từng người một nối nhau đứng lên, run rẩy đứng vững trên đất.

Không khí nồng nặc mùi máu tươi, Thiết Đán đột nhiên ngửa mặt lên trời giận dữ nói:

- Mệnh mông đại Sở.

- Oai hùng tử sĩ..

Càng lúc càng nhiều quân Sở đứng lên, ngửa mặt lên trời rống giận.

Thiết Đán vươn tay trái lau mau loăng trên mặt, duỗi ngón trở ra liếm nếm, lại rống giận:

- Máu chưa chảy khô, máu chưa chảy khô...

Thiết Đán rống giận giống như Lang Vương rít gào, trên đầu thành quay cuồng kích động, lâu mà không nghỉ.

Một lão binh từ vũng máu bò lên, thần sắc lạnh lùng đem nửa thanh ruột trần ra ngoài cơ thể nhét vào trong miệng vết thương, lại thêm một lão binh từ trong đồng xác chết giãy dụa đứng lên, nhổ xuống mũi tên còn đang cắm ở trên mắt phải, lại một lão binh giúp đỡ lỗ châu mai cũng chậm rãi đứng lên, dúi y đã bị tróc sạch, lộ rõ xương trắng, máu tươi đầm đìa chảy xuống.

Lúc tiếng rống giận dữ của Thiết Đán theo gió cuốn đi, dường như mấy trăm quân Sở còn tồn tại như gặp được bầy sói đang bị cường địch khiêu khích, một đám hiên ngang rống giận như muốn dời sông lấp biển.

- Chết chưa ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến!

- Chết không ngừng chiến

Tào Thọ nghiêm nghị, chân cũng không kìm được lùi về phía sau nửa bước.

Những binh sĩ Sở quốc chết tiệt, đúng là ngoan cường vượt quá sức tưởng tượng, đã đến như vậy mà khí thế còn như thế?

Giờ khắc này, Tào Thọ nhất định phải thừa nhận, quân Sở là những tướng sĩ ngoan cường nhất mà y từng gặp từ khi chào đời tới giờ, chúng không chỉ là quân đội phòng ngự mạnh nhất, mà ý chí còn vô cùng ngoan cường! Có vài lần, Tề quân đã đánh tới đầu thành, nhưng cuối cùng, lại bị quân Sở cứng rắn đuổi chạy về.

Đám người điên này, thời khắc mấu chốt đúng là dám làm liều.

Nhìn quanh trái phải, một đám người, một đội thương tật, tướng sĩ Tề quân ủ rũ, Tào Thọ lập tức cảm thấy lửa nóng bừng bừng, ba mươi nghìn cấm quân tinh nhuệ nhất Tề quốc, tấn công có ba nghìn binh lính Sở quân gác thành nhỏ nhoi, chiến đấu kịch liệt hau ngày, chết năm sáu nghìn quân, không ngờ còn kém cỏi vậy?

Nếu không phải đại chiến đang trước mặt, Tào Thọ thật muốn đâm đầu chết ngay đi.

Nhìn lại, ánh mắt Tào Thợ đã dấy lên chiến ý, hơn nữa là chiến ý hùng hực hơn trước, dường như có hai luồng nhiệt lớn từ trong đồng tử của y thiêu đốt ra, thành Phù Ly, trong có cả quân lương và đồ quân nhu, Tào Thợ tình thế đã ép buộc. Quân Sở phía trước có chống đỡ thế nào cũng không thay đổi được kết quả cuối cùng của trận đánh.

Trong tiếng kim loại ma sát réo rắt, Tào Thợ chậm rãi rút kiếm, lúc này đây, ý muốn đích thân xung trận!

Tiếng kèn vang vọng trời cao, trống trận đánh lên làm nhiệt huyết người người sôi trào, Tào Thợ cầm thanh trường kiếm trong tay chỉ về phía trước, tiến những bước nhanh vội, ngay sau đó, ầm ầm hô vang:

- Tiến công...

Trên đầu thành, Thiết Đán vẻ mặt lạnh lùng.

Tề quân đông nghìn nghịt như thủy triều tiến về phía đầu thành, những chiếc thang dài lại ủa lên, trên đầu thành, Thiết Đán và mấy trăm tên quân Sở may mắn sống sót căn bản là thờ ơ, tên sớm đã bắn hết, cây lãn, đạn đá, và dầu hỏa cũng không còn, trong kho hàng còn lại rất nhiều, nhưng không ai, và cũng không còn kịp đi vận chuyển tới.

Tuy nhiên, bọn họ còn có người, bọn họ còn có thể để mạng lại giữ thành!

Chỉ cần còn một quân Sở còn sống, người Tề quốc đừng hòng bước vào thành Phủ Ly nửa bước.

Trong sự chờ đợi làm người ta ngệt thở, một viên tướng khoác áo, cầm trong tay bảo kiếm của Tề quân tướng lĩnh xông về phía trước đầu thành.

Nắm chặt trong tay hoành đao nhỏ máu, Thiết Đán đột nhiên bước lên hai bước, đánh xuống một đao, chỉ nghe thấy tiếng nổ vang, sức mạnh hoang dã khiến quân Tề ngã rạp, Thiết Đán thét lên một tiếng trầm đục, tay phải không còn có thể nắm chặt chuôi đao, hoành đao nặng trĩu rời khỏi tay bay ra, kêu leng keng rồi rơi xuống cách đó mười bước.

Con người Thiết Đán lộ rõ vẻ cuồng bạo, mở rộng hai mắt nhìn về phía đại tướng Tề quân, đại tướng Tề quân một kiếm đâm ra, thoáng chốc xuyên thủng bụng Thiết Đán, Thiết Đán nhú mi, thân hình cường tráng vồ xuống trước, hai cánh tay thiết hung hăng khép lại, bóp chặt cổ tướng quân Tề quốc, không hề buông tay.

Đại tướng Tề quân nổi giận, lại một kiếm nữa đâm ra, thoáng chốc biến bụng Thiết Đán trở thành cái sàng.

Thiết Đán vẻ mặt dữ tợn, máu tươi đỏ sọc như nước suối theo miệng y ồng ộc chảy ra, nhưng y vẫn không chịu buông tay, không buông là không buông, trừ khi bố tắt thờ, nếu không đừng hòng mơ tưởng có thể bước vào thành Phủ Ly, đừng mơ...Trước khi hấp hối, Thiết Đán rõ ràng nghe thấy tiếng kèn từ xa, đó là...kèn quân Sở?

Lập tức, ánh mắt Thiết Đán lướt qua chiến trường ồn ào náo động, dừng lại ở ngoài thành.

Ngoài thành, một đội quân Sở mặc trọng giáp từ trong rừng rậm hùng hổ lao ra, phía trước đám quân Sở đó, một cây cờ lớn màu vàng vô cùng bắt mắt, trên cây cờ có thêu một đầu mãnh hổ đang giương nanh múa vuốt, Hổ Bí Quân, Tấn Tương tướng quân Hổ Bí Quân rốt cuộc đã tới Phù Ly...bảo vệ!

404. Chương 403: Hổ Tướng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 403: Hổ tướng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Ha ha ha

Tấn Tương cầm trong tay trường kích, điên cuồng thúc ngựa, hận một nỗi không thể một bước thúc ngựa đến ngay đầu thành Phù Ly!

Tấn Tương không lo lắng về quân lương trong thành Phù Ly, bởi vì căn bản đó chỉ là cạm bẫy, trong thành Phù Ly chất thành đồng như núi không phải là lương thực gì cả, mà là toàn những bao tải cát lớn, điều mà Tấn Tương lo lắng hơn cả là Thiết Đán, người bảo vệ Phù Ly và ba nghìn quân Sở dưới trướng y, Thượng Tướng quân rõ ràng là có ý hi sinh ba nghìn quân Sở này để đổi lấy thắng lợi lớn nhất.

Thượng tướng quân là một binh gia đơn thuần, y một lòng mong muốn giảm thiểu mức thấp nhất khả năng thương vong của quân Sở, chỉ cần lấy một chút thương vong để đổi lấy thắng lợi lớn nhất, Thượng tướng quân tuyệt đối sẽ không do dự hi sinh Thiết Đán và ba nghìn quân tốt kia, thời điểm tất yếu, ngay cả tướng quân Hồ Bí Quân y cũng sẽ không chút do dự mà hi sinh.

Nhưng Tấn Lương không thể làm ra điều ác nghiệt như vậy, vô tình như vậy.

Ngựa cười cảm nhận được sự nôn nóng của chủ nhân, lập tức ngẩng đầu hí một tiếng tăng tốc độ lên cực hạn, một lát sau, tựa như một tia chớp màu đen hướng về tiền phương mà lao như bay đi, đằng sau Tấn Tương là mấy trăm kỵ binh cũng đồng dạng liều mạng thúc ngựa, thậm chí không tiếc lấy cả đao mãnh thúc vào mông ngựa, nhưng vẫn không thể đuổi theo tốc độ của Tấn Tương.

Đại địa như trận thủy triều đang rút về sau, Tề quân đông nghìn nghịt nhanh chóng tiếp cận.

Tề quân như không hiểu ý, kẻ thì lui về sau, kẻ thì do dự, cũng có kẻ thì la hét lên, nhìn qua đã thấy chúng hoàn toàn rơi vào tình thế hỗn loạn, Tấn Tương khỏe miệng hiện ra một tia sát khí dữ tợn, không cần biết các người muốn hàng hay muốn chiến, hôm nay nhất định phải đền mạng cho những huynh đệ đã chết trận, gặp phải Tấn Tương ta, gặp phải Hồ Bí quân các người coi như xui xẻo rồi.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, một viên mãnh tướng Tề quân dẫn đầu xung phong liều chết tới trước mặt Tấn Tương, nhưng, không đợi cho y giờ cao đại phủ, trường kích trong tay Tấn Tương đã sớm hung tợn đâm thẳng vào ngực y.

Chỉ nghe thấy rằng rắc một tiếng, xương ngực và ngay cả tấm áo giáp hộ tâm của viên Tề tướng bị đập nát, mà trường kích của Tấn Tương cũng vẫn chưa hết lực, vô cùng điên cuồng, với khí thế hoang dã y quật ngã hơn bố trăm binh sĩ đang trên lưng ngựa, người bay trên không trung, trong khi viên Tề tướng đã tắt hơi.

Tề quân trên chiến trận náo động, tướng quân không còn như rắn mất đầu.

Trong ánh điện quang lửa đá, Tấn Tương đã phóng ngựa vọt lên trước trận Tề quân.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hơn mười trọng giáp Tề quân vác đại thuẫn nặng nề tiến lên, ý đồ là muốn kết thành một bức tường kiên cố để lấy xác thịt của Tấn Tương ở trước mặt, nhưng mà, bọn họ lại quá khinh thường ngựa của Tấn Tương, lại đánh giá cao lực lượng phòng ngự của mình, Tấn Tương cũng không phóng ngựa thoát ra, không nghiêm cương tránh né, mà lập tức thúc ngựa tiến thẳng,

- Thành thịnh!

Trong tiếng đánh lớn, đại thuẫn ngăn cản phía trước vỡ vụn, phía sai chiếc thuẫn là hai gã Tề quân cũng như điều đứt dây, bay ngược về sau, chỉ bằng tầm ba bốn trăm cân thân xác máu thịt, nên muốn ngăn cản ba bốn nghìn cân, và với tốc độ chiến mã cao, thì thật là khó khăn.

Cũng cùng lúc với việc ngựa cười đánh bay hai gã Tề quân, trường kích trong tay Tấn Tương như mang khí thế hàng chục nghìn quân giơ lên rồi đánh xuống, một gã Tề quân đứng phía sau một trọng giáp được sắp xếp không kịp giờ kiếm lên chống đỡ, đã bị Tấn Tương chém. Làm hai mảnh từ đầu tới chân, một lực vô cùng lớn đánh vào, gần như trăm bạo đảm Giáo Uy Tề quân thành những xác chết.

Oanh! Chiến mã cực nhanh lần thứ hai lao lên đánh đổ phòng tuyến thứ hai, với lực công kích mạnh mẽ, dễ dàng đánh hủy tường thuẫn do đội trọng giáp Tề quân kết thành, tuy nhiên, những lần công kích liên

tục, tốc độ của chiến mã bắt đầu giảm xuống, một gã tư mã Tề quân chớp lấy cơ hội trong giây lát bay lên cao, một kiếm chiếu về phía cổ họng Tấn Tương mà đâm tới.

- Tìm chỗ chết!

Tấn Tương tay trái kích giao, hữu quyền đã nhanh chóng như tia điện dũng mãnh đập ra.

Trong lúc đó, trường kiếm của Tề quân Tư Mã gần như sát qua trước mặt giáp của Tấn Tương, nhưng thiết quyền của Tấn Tương mạnh mẽ nện vào phía trên đầu quân Tư Mã, chỉ nghe tiếng kêu của thiết quyền, đầu của tên Tề quân Tư Mã vỡ toang vụn nát như một quả dưa hấu, óc cũng bị vỡ vụn xương cốt, nhục dịch vẩy ra đầy trời, cực kì thê thảm.

- Rầm rầm rầm rầm!

Lại thêm mấy tiếng nổ, ngựa của Tấn Tương liên tục đụng xuyên trọng giáp của Tề quân, tổng cộng bốn đường phong tỏa, một đầu đụng vào đội ngũ kích mâu, lúc này, quán tính hùng mạnh của chiến mã khi tiến lên đã mang đến cho nó sức mạnh tổn thương trí mạng, hơn mười cây trường kích, trường mâu cùng lúc muốn đâm vào ngực và bụng của ngựa Tấn Tương.

- Hí...luật luật!

Ngựa của Tấn Tương bị hí một tiếng, cuối cùng ngã xuống trong vùng máu.

Tấn Tương trên lưng ngựa dưới tác dụng của quán tính bị hất đi rất cao, không đợi khi Tấn Tương rơi xuống đất, hơn nghìn cây trường kích, trường mâu đã hội tụ thành một núi mâu kích lớn, những lưỡi nhọn sắc bén chỉ thẳng lên trời cao, yên tĩnh chờ cho Tấn Tương từ trên không trung rơi xuống, sau đó người y sẽ lộ ra đến mấy trăm cái lỗ thủng trong suốt.

Sống chết trước mắt, Tấn Tương trên không trung trở mình, biến thể đầu dưới, chân ở dưới, lập tức hai tay cầm kích điên cuồng quét ngang, làm cho mấy chục cây kích đang đâm về hướng Tấn Tương thoáng chốc gãy hết lưỡi nhọn, chỉ còn lại có cán gỗ, Tấn Tương lông tóc chẳng có chút tổn thương gì rơi xuống đất, lập tức cả người với kích như con quay xoay tròn, khinh binh Tề quân thoáng chốc ngã gục một đám.

Tuy nhiên chẳng bao lâu sau, mười mấy tên khinh binh Tề quân lại chặn trên đường đi của Tấn Tương.

Còn một đám khinh binh Tề quân theo bốn phương tám hướng chen chúc mà tới, mấy chục cây trường kích, trường mâu thoáng chốc đan thành một nhà giam kích mâu nghiêm ngặt trên không trung, hướng về phía trên đầu Tấn Tương rồi hung hăng đèn nén xuống, Tấn Tương mỉm cười thản nhiên, hai chân đạp thật mạnh xuống đất, cả người hướng về phía không trung bay lên, nhô lên cao áp chết đám kích mâu, nhà giam làm bằng kích mâu thoáng chốc bị đâm cho chia năm sẻ bảy.

- Ngăn ta sẽ chết!

Tấn Tương gầm lên giận dữ, âm thanh gầm lớn như tiếng sói thét gào.

Ngay sau đó, trường kích trong tay Tấn Tương đã bảm vô số tàn ảnh hướng về bốn phương tám hướng phi thẳng mà ra, huyết quang bắn tung tóe, mấy chục tên khinh binh Tề quân vây quanh bốn phía Tấn Tương cũng cùng lúc ngã xuống vùng máu, có người bị cắt đứt cổ họng, có kẻ bị rạch tung bụng và ngực, càng nhiều những tên thi thể bị cắt lìa, chết ngay tại chỗ.

- Cung tiễn, cung thủ ở đâu? Mau giết chết y cho bản tướng quân, bắn chết y.

Bên trong loạn quân, một âm thanh phấn nộ chọt vang lên, Tấn Tương bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy ngoài kia chục bước, một viên đại tướng Tề quân giơ trường kiếm rồng giận, ở bên cạnh người gã, mấy chục tên cung tiễn thủ đã tụ tập, chỉ trong chốc lát, khóe miệng Tấn Tương liền nổi lên một tia sát khí vô cùng dữ tợn, mặc kệ người là ai, mạng của người Tấn Tương ta đã định rồi.

- Rống!

Tấn Tương nổi giận âm âm, thân hình như tháp sắt lại bay lên trời.

Cùng lúc khi Tấn Tương bay lên không trung, mấy chục cây tiễn đã hướng về phía bụng y bắn đến, Tấn Tương cũng không thêm quan tâm tới lí lẽ, nhoáng chốc, mấy chục cây tiễn đã bắn tới chỗ Tấn Tương, chỉ

nghe thấy leng keng vài tiếng nhỏ, phần lớn những cây tiến liền bị đánh văng rơi xuống, chỉ có vài cây tiến có thể chui vào được khe hở, căn bản không đủ lực để làm tổn thương Tấn Tương.

Ngay sau đó, cánh tay phải Tấn Tương ra sức vươn về phía trước, trường kích nặng trĩu thoáng chốc mang theo tiếng rít chói tai bắn về hướng đại tướng Tề quân đang ở cách đó mấy chục bước, đại tướng Tề quân có muốn né tránh cũng đã muộn, chỉ nghe phũ một tiếng âm thanh cộng hưởng, trường kích của Tấn Tương đã xuyên thủng người gã, đem toàn bộ người gã gắn vào tường thành cách đó không xa.

Vù vù vù. Tấn Tương khó khăn rơi xuống đất, hơn mười cây trường kích lại theo bốn phương tám hướng đồng thời lao tới.

- Tránh ra cho ta, mau tránh ra.

Tấn Tương nổi giận điên cuồng, cơ thể như một tia chớp, kẹp hơn mười cây trường kích dưới nách, trong một vòng bất ngờ, hơn mười khinh binh Tề quân liền kêu thảm ngã xuống dưới mặt đất, những khinh binh ngã xuống lại đụng ngã nhiều khinh binh hơn, trận hình của Tề quân thoáng chốc trở thành đại loạn.

Nhân lúc này, Tấn Tương vội chạy lên hai bước, cả người lại bay lên cao, trên không trung đập vào đầu đám khinh binh Tề quân liên tục hai lần để mượn lực, Tấn Tương bay lên trời giống như đại bàng rơi xuống phía trên đại kích đang cắm vào tường thành, dưới trọng lượng hơn bốn trăm cân thân thể đè nén, trường kích làm bằng sắt tạo thành một đường cong hình cung.

Nhanh như chớp, trường kích bị gấp khúc liền bắt đầu mãnh liệt bắn ngược lại, mượn lúc trường kích điên cuồng bắn lại, với sức mạnh hoang dã, thân thể cao lớn của Tấn Tương giống như con chim lớn, một lát phóng lên cao, trong nháy mắt bay lên trời, tay trái y vung lên, hoành đao bên hông nắm trong tay, ánh đao lóe sáng, ánh lên như ban ngày.

Tào Thợ cuối cùng đâm hai kiếm vào bụng của viên tướng Sở quân, lúc đó viên Sở tướng mới vô lực nói lỏng cổ họng của y, thi thể của gã như tòa tháp ngã xuống đầu thành, Tào Thợ rút cuộc cũng có thể suyễn lại giọng điệu, sau đó, với giọng điệu còn thở hổn hển, nguy hiểm mãnh liệt từ sau đầu như thủy triều đang thối quết tới.

Đột nhiên quay đầu, y vô cùng giật mình nhìn ra, một viên tướng sở đã bay lên tới đầu thành, ở dưới không hề có thang nào, không ngờ có thể bay thẳng tới đây, ngay sau đó, lạnh như băng y nhanh chóng tới gần, một luồng hơi lạnh đóng băng cả xương tủy, hoàn toàn cản xé gã.

Trong lúc ý thức cuối cùng như sắp đánh mất, Tào Thợ mơ hồ nghe một tiếng kêu la bi thương, Thiết Đán?

Chỉ một đao, Tấn Tương đã chém Tào Thợ làm hai mảnh từ đầu tới chân, không đợi xác chết của Tào Thợ rơi xuống đất, Tấn Tương lại nhảy về phía đầu thành nâng Thiết Đán đang nằm trong vũng máu dầy, Thiết Đán tuy rằng là xuất thân từ thân binh Cao Sơ, nhưng quan hệ cá nhân với Tấn Tương rất tốt, Thiết Đán đã ngừng thở, Tấn Tương không khỏi bị phẫn.

Thiết Đán đáng nhẽ ra không chết, ba nghìn sĩ tốt trong thành Phù Ly cũng có thể bảo toàn lực lượng.

Nếu, Hồ Bí Quân có thể đến sớm nửa canh giờ, không, chỉ cần trong nửa khắc có thể tới, những việc này sẽ không thể xảy ra, Tấn Tương đủ tin tưởng rằng có thể đánh bại mấy chục nghìn Tề quân này, không cần biết là ngự lâm quân hay là cấm quân, trước mặt Hồ Bí Quân, nó chỉ là một con mồi. Nhưng lệnh của Thượng tướng quân thì không thể trái, thượng tướng quân đã nghiêm lệnh, không đến giữa trưa tuyệt không được gấp rút tiếp viện Phù Ly.

Thiết Đán đã chết, ba nghìn quân Sở phần lớn cũng hi sinh, lửa giận của Tấn Tương lập tức hướng về phía quân Tề trên đầu thành, Tấn Tương đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng dữ tợn đã gắt gao tập trung vào đám Tư Mã Tề quân, Tư Mã Tề quân lập tức như bị một trận địa lôi, không thể nhúc nhích.

405. Chương 404: Thế Công Thủ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 404: Thế công thủ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín không hổ là thần tiên binh gia, vài chục năm tung hoành ngang dọc, thanh danh tuyệt đối không phải là đơn giản, ông ta vừa mới xuất hiện trên tổ xe, thậm chí còn chưa truyền đạt quân lệnh gì, sĩ khí của tướng sĩ quân Tề vốn đang giảm sút nghiêm trọng lập tức hoan hô như sấm dậy, sĩ khí cũng theo đó mà phục hồi.

Đợi khi Hàn Tín tiếp nhận quyền chỉ huy, lập tức chỉ huy liên quân khởi xướng tấn công mãnh liệt quân Sở.

Bởi vì sự xuất hiện của Hàn Tín mà khí thế liên quân tăng cao tới cực độ, đối mặt với liên quân tấn công mãnh liệt như thủy triều, Ngu Tử Kỳ đã tiếp nhận quyền chỉ huy từ trong tay Tất Thư không thể không hạ lệnh lui quân, triển khai tư thế toàn lực phòng ngự, bởi vì lúc này liên quân đang ở thế thượng phong, lúc này mà tấn công trực diện không phải là hành động sáng suốt.

Trên tổ xe cao ngất, Tất Thư đang ngẫm truyền đạt quân lệnh.

Lại đối mặt với Hàn Tín, Tất Thư lúc này đã thông dong hơn ba năm trước rất nhiều, trình độ chỉ huy của Hàn Tín vẫn thâm hậu như vậy, thế tấn công của quân Tề vẫn linh hoạt, sắc bén, giảo quyết như vậy. Nhưng Tất Thư cũng đã trưởng thành, bất kể Hàn Tín điều hành chỉ huy thế nào, bất kể quân Tề tổ chức tấn công xảo quyết cỡ nào, đều bị Tất Thư thông dong hóa giải.

Trận hình quân Sở dù đang co rút lại nhưng không hề loạn chút nào.

Tây Khất Liệt hít một hơi thật sâu, nói với Tất Thư:

- Không hổ là Hàn Tín, không ngờ dựa vào bản thân mà thay đổi được thế cục của toàn bộ chiến trường, lực kêu gọi này, trình độ chỉ huy này thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Tử Xa Sư cũng chau mày kiểm lại, trầm giọng nói:

- Nhưng dù lực triệu tập của Hàn Tín thật cường thịnh, trình độ chỉ huy thâm sâu thế nào, trong lòng Hàn Tín hẳn hiểu rõ, Thượng Thượng Quân đã hoàn toàn không thua kém hắn ta. Đừng thấy hiện tại liên quân đã chiếm hết thế thượng phong, muốn phá hủy quân ta cũng là si tâm vọng tưởng!

Ngu Tử Kỳ nói:

- Rất rõ ràng, Hàn Tín vẫn còn chuẩn bị phía sau!

Tất Thư cười nói:

- Hàn Tín đang đợi, đợi một đội kỳ binh khác có thể gây cho hắn ta niềm vui bất ngờ.

- Một lộ kỳ binh khác ư?

Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt lập tức mặt biến sắc:

- Ngoại trừ phục binh đại doanh tập kích bất ngờ, không ngờ Hàn Tín còn an bài một lộ phục binh khác?

Tất Thư an bài ở Phù Ly, trong quân có rất ít người biết, dù là Ngu Tử Kỳ là trọng tướng trong quân hay là Tấn Tương của Hồ Bí Quân cũng không hề biết, bọn họ tưởng rằng Hồ Bí Quân mai phục tại gần đây, đợi trận chiến trước mắt này vào đến phút quyết định thì sẽ xuất hiện giết ra, lại không ngờ Tất Thư có an bài khác nữa.

- Đúng, Hàn Tín còn an bài một lộ phục binh khác.

Tất Thư khẽ vuốt cằm, nói tiếp:

- Tuy nhiên, lộ phục binh này không phải sẽ gây cho hắn ta niềm vui bất ngờ, mà là tin dữ!

Nói tới đây, Hàn Tín hơi quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy như lướt qua mấy chục dặm hư không, rơi xuống thành Phù Ly thấp bé.

Phù Ly, đại chiến dĩ nhiên kết thúc.

Ba mươi ngàn quân Tề tuy rằng là cấm quân tinh nhuệ nhất của nước Tề nhưng dù tinh nhuệ nhất cũng không thể sánh với Hồ Bí Quân, bất kể là huấn luyện, tổ chức từng binh sĩ hay là trang bị, Hồ Bí Quân đều vượt xa cấm quân nước Tề rất nhiều. Mấu chốt là cấm quân nước Tề đã ở dưới thành Phù Ly ác chiến suốt nửa ngày, tiêu hao thể lực và tinh lực rất nhiều.

Tấn Tương đem một đao chém Giáo úy quân Tề trước mặt thành hai nửa, khi nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy quân Tề đã hoàn toàn sụp đổ, đang chạy trốn khắp núi đồi, mà Hồ Bí quân thì đang đuổi giết ! Rút hoành đao từ trên người Giáo úy quân Tề ra lau đi vết máu trên thân đao, Tấn Tương lại xoay người đi xuống thành lầu thấp bé.

Đối mặt như thế kết quả, Tấn Tương không thể không bội phục Tất Thư thần cơ diệu toán.

Tất Thư nghiêm lệnh Hồ Bí Quân không đến giữa trưa tuyệt không thể ra đánh là có lý. Bởi vì Tất Thư suy xét vô cùng đầy đủ, lấy tường thành Phù Ly thấp bé chưa tới hai trượng, dưới sự tấn công dũng mãnh của đại quân nước Tề, ba ngàn quân Thiết Đán coi giữ thành coi như cũng gần như là có thể đủ để thủ vững tới giữa trưa. Nói cách khác, lúc Hồ Bí Quân xuất kích thì là thời điểm quân Tề đang nhìn thấy thắng lợi.

Quân Tề đang từ thắng lợi chuyển nghịch đột ngột tình thế. Loại cảm giác từ trên cao rơi thẳng xuống vực sâu thật khổ sở đến mức nào, đặc biệt lại là những lão binh ý chí kiên định nhất cũng khó tránh khỏi sa sút tinh thần, hơn nữa quân Tề chém giết nửa ngày, thể lực tiêu hao rất lớn, mà Hồ Bí Quân lại nghỉ ngơi dưỡng sức đã lâu, kết quả cuối cùng không nói cũng biết.

Cuối cùng, Hồ Bí Quân gần như là không đánh mà thắng phá hủy cấm quân nước Tề!

Nếu Hồ Bí Quân xuất kích trước một canh giờ, cố nhiên có thể cứu được Thiết Đán và hầu hết quân coi giữ thành, nhưng khi đó cấm quân nước Tề vẫn chưa nhìn thấy ánh sáng của sự thắng lợi, lúc lọt vào giáp công của Hồ Bí Quân tâm lý sẽ không chênh lệch quá lớn, lúc đó cấm quân nước Tề và Hồ Bí Quân khẳng định sẽ có một trận ác chiến, Hồ Bí Quân sẽ phải trả một cái giá mà tuyệt đối không chỉ có ba ngàn người không thôi.

Nói cách khác, Tất Thư lấy sự hy sinh của Thiết Đán và ba ngàn phủ binh để đổi lấy số lượng lớn Hồ Bí tinh nhuệ, vụ mua bán này tuyệt đối siêu giá trị! Nhưng Tấn Tương vẫn không thể tiếp nhận được sự máu lạnh của Tất Thư, nếu Tấn Tương hấn lĩnh quân, hấn thà rằng hy sinh nhiều Hồ Bí Quân cũng phải cứu Thiết Đán và quân coi giữ thành Phù Ly.

Tấn Tương nhận thấy, đây không phải là vấn đề đáng giá hay không, mà là vấn đề tín nhiệm và sự ủy thác giữa tình bằng hữu và đồng liêu.

Hôm nay người thấy Thiết Đán chết mà không cứu, vậy sau này, người khác có thể thấy người chết mà không cứu? Nếu tất cả mọi người đều chỉ suy xét lợi ích mà không có chút tình nghĩa huynh đệ, đồng liêu, vậy thật là quá ác nghiệt. Tấn Tương không hy vọng Hồ Bí Quân của hắn sẽ biến thành một đội quân ác nghiệt vô tình, tuyệt đối không hy vọng.

Từ trên đầu thành nhìn xuống, dưới đường cái và trong ngoài cửa thành thì thể quân Sở la liệt, Tấn Tương xiết chặt nắm tay lại thành quyền. Thượng Tướng Quân tuy rằng người bảo tồn binh lực cho Hồ Bí Quân, cũng thay đại Sở tích lũy binh lực nhưng Tấn Tương ta tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà cảm kích người, càng lại không coi người là đồng liêu.

Sau nửa canh giờ, Tất Thư liền nhận được tin chiến thắng của Tấn Tương.

Sau khi nghe tin cấm quân nước Tề đại bại dưới tay Hồ Bí Quân tại dưới thành Phù Ly, Ngưu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt phần chấn không ngừng.

- Hàn Tín hảo âm hiểm, không ngờ muốn đánh lén căn cứ lương thực của chúng ta.

Tây Khất Liệt nói:

- May mà Thượng Tướng Quân sớm có phòng bị, sớm địa đem Hồ Bí Quân mai phục tại ngoài thành Phù Ly, bằng không lần này phiền toái lớn.

Tử Xa Sư hiểu rõ ràng hơn Tây Khất Liệt, nói:

- Thượng Tướng Quân, cầm quân nước Tề bại vong, tin tức sau khi truyền về quân tâm liên quân tất sẽ dao động, không bằng hạ lệnh xuất kích đi, đánh bại Hàn Tín ngay vào lúc này.

- Không.

Tất Thư lại khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Hàn Tín sẽ không để tin tức này truyền rộng ra, chúng ta phải người kêu gọi đầu hàng cũng không có ai tin, cho nên, trận chiến hôm nay chúng ta chỉ thủ, không công!

Thế tấn công của liên quân càng linh hoạt, sắc bén. Tuy nhiên quân Sở vẫn vững như bàn thạch như cũ.

Anh Bố lau mồ hôi trên trán, quay sang nói với Hàn Tín:

- Tề Vương, quân Sở ngoan cường quá mức tưởng tượng, liên quân đều đã tấn công hai canh giờ, mà bọn họ không hề xuất hiện chút hiện tượng thất bại gì cả!

- Không sao.

Hàn Tín khoát tay áo, nói:

- Quân Sở dù ngoan cường cũng phải để lộ sơ hở.

- Thật không.

Trong lòng Anh Bố khê động, nói:

- Xin hỏi Tề vương, không biết quân Sở khi nào thì sẽ lộ ra sơ hở?

Hàn Tín khê mỉm cười, nói:

- Hoài Nam vương yên tâm, khi nào cần lộ ra sơ hở, quân Sở sẽ tự lộ ra sơ hở.

Thấy Hàn Tín tự tin như thế, Anh Bố cũng không nói gì thêm, chỉ có điều trong lòng lại vô cùng hiếu kỳ. Hàn Tín này, đến rốt cuộc còn chuẩn bị cái gì ở phía sau?

Thấy Anh Bố có vẻ khó chịu, Triệu Viêm không kìm nổi, nói:

- Hoài Nam vương, Vương ta đã phái Tào Thộ tướng quân dẫn ba mươi ngàn cấm quân tinh nhuệ tiến đến tập kích căn cứ tích lương của quân Sở tại thành Phù Ly, chỉ chờ Tào Thộ tướng quân tập kích phá Phù Ly, thiêu hủy đồ quân nhu lương thảo quân Sở, quân Sở đương nhiên sẽ lộ ra sơ hở?

- Ồ?

Anh Bố nghiêm nghị nói:

- Tề vương tính toán tài tình, quả nhân khâm phục.

Anh Bố vừa dứt lời, bỗng nhiên dưới tổ xe truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, mọi người vội nhìn xuống, thấy một con khoái mã phi như bay đến, trên lưng ngựa là một viên tướng lãnh quân Tề mặc áo bào màu đỏ thẫm, viên tướng lãnh quân Tề kia vừa phóng ngựa vừa hô to, lúc tới gần tổ xe nhưng vẫn không hề có ý giảm tốc độ.

Trong lòng mọi người lập tức trầm xuống, Hàn Tín cũng mơ hồ có dự cảm không hay.

Rất nhanh, tướng lĩnh quân Tề kia đã được lực sĩ quân Tề dùng giỏ đưa lên tổ xe, thấy Hàn Tín, liền quỳ sụp xuống, hai tay ôm quyền sâu thẳm nói:

- Đại vương, xong rồi, toàn bộ xong rồi...

Sắc mặt Hàn Tín thoáng chốc tái nhợt, thân hình gầy yếu khẽ lay động.

Thái Tử Hàn Hạp đứng bên cạnh vội tiến lên nửa bước, giơ tay định đỡ Hàn Tín, lại bị Hàn Tín ngăn lại. Hàn Tín hỏi tướng Tề kia:

- Nói từ từ, chỉ cần có quả nhân ở đây, đại Tề sẽ không sụp đổ.

- Vâng!

Tướng Tề lộ vẻ đau lòng trả lời, đem trận chiến Phù Ly kể lại một lượt từ đầu đến cuối.

Nghe tướng Tề nói lại xong, Anh Bố, Khoái Triệt, Triệu Viêm, Hàn Hạp, Tiết Âu đều biến sắc.

- Cái gì? Không ngờ quân Sở lại bố trí phục binh ở Phù Ly, mà lại là Hồ Bí Quân tinh nhuệ nhất ư?

- Điều này sao có thể? ! Chẳng lẽ Tắt Thư đã sớm dự đoán được Vương ta sẽ xuất kỵ binh đánh lên Phù Ly?

- Phiền toái đây, Tào Thọ tướng quân và ba mươi ngàn cấm quân tổn thất hầu như không còn, đại Tề ta đã giảm nhuệ khí, trận chiến Hoài Nam này có thể khó liệu lành dữ rồi...

Hàn Tín không chút nào bất động, lạnh lùng thốt:

- Sợ cái gì?

Triệu Viêm, Hàn Hạp, Tiết Âu đang khe khẽ bàn luận chợt im bặt, Anh Bố cũng ngưng ngáp.

Hàn Tín thản nhiên nhìn mọi người một lượt, nói:

- Tập kích bất ngờ Phù Ly chỉ là một trong thủ đoạn của quả nhân, cho dù thất thủ cũng không liên quan đến đại cục. Tào Thọ và ba mươi ngàn cấm quân bại vong, đích xác là đáng tiếc, nhưng đại Tề ta vẫn có hơn một trăm ngàn quân Hoài Nam, binh lực liên quân vẫn đang chiếm ưu thế thượng phong.

Anh Bố nhíu mày nói:

- Nhưng Tề vương, trận chiến hôm nay dường như không nên tiếp tục nữa?

Anh Bố cũng không ngốc, phục binh Tào Thọ đã bại vong, trận chiến hôm nay liên quân đã khó mà thủ thắng.

Hàn Tín gật gật đầu, hạ lệnh nói:

- Truyền lệnh đi xuống, nghiêm mật phong tỏa tin tức Tào Thọ binh bại. Tuy nhiên bây giờ không thể lui binh mà tiếp tục tấn công mãnh liệt quân Sở, đợi khi trời tối mới lui binh.

406. Chương 405 Miễn Chiến Bài

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 405 Miễn chiến bài

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào Công Dương thái y, trầm giọng nói:

- Lão Công Dương, thật là không còn cách nào nữa sao?

Công Dương thái y mặt lộ vẻ khó xử, do dự một lát, sau cùng vẫn nói:

- Đại vương, lão thần đây vẫn còn cất giấu nửa cây nhân sâm nghìn năm, để phụ trợ cho một bộ châm pháp, có thể làm cho Đại vương mau chóng hồi phục cơ hội sống, nhưng mà...đây là hổ lang pháp, một khi sâm được hết hiệu quả, sự sống của Đại vương sẽ bất ngờ...

Hai chữ ‘cuối cùng’, Công Dương thái y không nói, tuy nhiên Hàn Tín đều có thể tự nhiên hiểu được.

Hàn Tín mắt lộ vẻ chán nản, khẽ than thở nói:

- Lão Công Dương, có thể chống đỡ được bao lâu?

Công Dương thái y lau mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Nếu như Đại vương có thể quay về nước nghỉ ngơi, ít nhất có thể chống đỡ được sáu tháng, nhưng mà, Đại vương nếu vẫn tiếp tục ở lại dốc hết tâm huyết trong quân, lao thần lao lực, vậy thì...rất khó nói.

- Quả nhân biết rồi.

Hàn Tín vô lực, phát phát tay, lại nói:

- Hãy châm đi.

Công Dương thái y cắn chặt răng, xoay người từ trong hòm thuốc lấy ra một tráp gấm, lại lấy ra một bộ châm cứu.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, lều lớn đóng chặt cuối cùng cũng vén ra, Công Dương thái y với khuôn mặt mệt mỏi chạy vội ra ngoài, nói với đám người Anh Bố, Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt, Tiết Âu:

- Đại vương đã tỉnh rồi.

Mọi người lập tức nối đuôi nhau vào trong lều, khi đi qua trước mặt Công Dương thái y, Anh Bố đột nhiên dừng bước chân, dường như muốn hỏi cái gì, nhưng cuối cùng lại không hỏi gì cả, nhưng trong lòng Anh Bố lại hiện lên vẻ lo lắng, y đã sớm nghe nói Tề vương bị trọng thương, dường như là bị thần tiễn thủ Sở quốc, Do Uyên bắn bị thương.

Anh Bố vốn dĩ vẫn không tin tưởng, tuy nhiên hiện giờ, mười phần thì có tám chín phần là thật, nếu không, khi lui binh lúc nhá nhem tối, Tề vương sao lại ngất đi êm đẹp như vậy? Anh Bố không thể không lo lắng, nếu lỡ như đại quân Tề quốc vì Hàn Tín ngất đi mà thoái binh, như vậy thì Hoài Nam quốc khẳng định là xong rồi, chỉ dựa vào không tới một trăm nghìn quân Hoài Nam, sao có thể ngăn cản được hơn hai mươi vạn tinh binh của Tất Thư?

Trong lều lớn, Hàn Tín đã ngồi dậy, lộ vẻ phần chấn tinh thần, hoàn toàn không lộ vẻ bệnh trạng nào.

Nhìn thấy tình hình kỳ lạ như vậy, Hàn Hạp, Triệu Viêm trong lòng lập tức sợ hãi, vội quay đầu lại hướng về đi Công Dương thái y mà nhìn, Công Dương thái y lại né tránh ánh nhìn, không dám nhìn đối diện hai người.

Anh Bố vái lạy, có phần thần thiết nói:

- Tề vương, sức khỏe của người...không việc gì chứ?

- Không sao cả.

Hàn Tín khoát tay, nhìn về hướng mọi người nghiêm túc nói:

- Ngồi đi, mọi người đều ngồi xuống đi.

Lập tức, đám người Anh Bố đều vào trong lều mà ngồi xuống.

Tiết Âu xông vào vái chào Hàn Tín, đầu tiên nói:

- Đại vương, quân ta tập kích bất ngờ đại doanh quân Sở, huyện Phù Ly liên tiếp thất bại, xem ra quân Sở sớm đã có phòng bị, sợ là phải có một trận ác chiến rồi.

Tiết Âu kỳ thực vẫn chưa nói câu nào, từ kết quả của hai cuộc chiến này thấy được, Tất Thư đối với bộ sách võ dụng binh của Hàn Tín, dường như đã rõ như lòng bàn tay.

Hàn Tín lại khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Tập kích bất ngờ Sở doanh, Phù Ly chính là kỳ kế, kỳ kế bị nhìn thấu cũng không lấy làm lạ, cuộc chiến Tĩnh Hình năm đó, Lý Tả Xa cũng đã từng nhìn thấu được kỳ kế của quả nhân, đồng thời còn dâng cho Trần Dư một độc kế, suýt nữa làm cho quả nhân rơi vào chỗ chết, Lý Tả Xa cũng có thể nhìn thấu được kỳ kế của quả nhân, huống chi là Tất Thư?

Anh Bố, Khoái Triệt nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, nếu đã là kỳ kế, thì khó tránh khỏi lúc bị nhìn thấu được.

Dừng một hồi, Hàn Tín lại nói:

- Chỉ là quả nhân không ngờ tới, Tất Thư có thể trở mặt nhìn ba nghìn thủ quân Phù Ly bị quân ta chém sạch giết sạch, mãi đến khi sắp phá được thành khoảng một khắc, quân Sở mới bất ngờ phát động phục binh, điều bộ máu lạnh như vậy, quả nhân cũng tự than vãn cũng không bằng, quân Sở bị thảm bại cũng là có tình lý rồi.

Tần Tương mang theo quân Hồ Bí chạy suốt đêm về đại doanh Bành thành.

Điều này sẽ, Tần Tương đang mở to hai mắt phần nộ, nhìn trừng trừng Tất Thư, giọng điệu cứng nhắc nói:

- Mặt tướng nhất định phải thừa nhận rằng, Thượng tướng quân tại cuộc chiến huyện Phù Ly\ đã khiến cho quân coi giữ, quân Tề vương còn binh lực của quân Hồ Bí, toàn bộ chiến lực suy xét vẹn toàn mà tuyệt không có chút sai lầm nào, kết quả không chút sai so với dự đoán của Thượng tướng quân, nhưng mà...

- Tử Thành, không được vô lễ với Thượng tướng quân.

Ngu Tử Kỳ gơ tay ý đồ muốn ngăn cản lại.

Tần Tương lại không chút do dự đem những điều trong lòng nói ra hết, lạnh lùng nói:

- Nhưng mà, Thượng tướng quân không cảm thấy làm vậy quá máu lạnh sao? Thiết Đán và ba nghìn tướng sĩ phòng thủ ở Phù Ly không phải là súc vật, mà là người đang sống, bọn họ là huynh đệ của chúng ta, là để chúng ta dựa vào nhau mà sống chết, tính mạng tương thác.

Nói một hồi, Tần Tương lại nói với giọng điệu không tốt:

- Mặt tướng có trách nhiệm, ắt sẽ thề sống chết nghe theo quân lệnh của Thượng tướng quân, trong nước trong lửa tuyệt sẽ không chau mày, Thượng tướng quân quyết ý hi sinh toàn thể tướng sĩ quân Hồ Bí, mặt tướng cũng không hề có câu nào oán giận, nhưng mà, Tần Tương ta vĩnh viễn sẽ không xem người là đồng chí, hừ!

Dứt lời, Tần Tương liền vẫy áo khoát nghênh ngang mà đi.

Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt liếc nhau, đuổi theo.

Ngu Tử Kỳ về mặt ngưỡng ngừng, khuyên Tất Thư:

- Thượng tướng quân, Tần Tương tướng quân cùng với Thiết Đán tướng quân quan hệ cá nhân rất sâu sắc, trong lòng y ngay lập tức không thể tiếp nhận được sự thật, cái chết chiến trận của Thiết Đán, không tránh khỏi có chút cảm xúc, hy vọng Thượng tướng quân không để trong lòng.

- Bốn tướng quân sẽ không vì vậy mà tức giận.

Tất Thư khoát tay, lại nói:

- Tuy nhiên, có câu nói Tần Tương cũng nói không sai, lúc cần thiết, bốn tướng quân sẽ không chút do dự, vì quân Hồ Bí mà hi sinh, chỉ cần cuộc chiến Hoài Nam giành được thắng lợi, thì không có gì có thể đủ để hi sinh, chiến tranh, tới bây giờ chỉ có thắng bại thành bại.

- Ách, điều này...

Ngu Tử Kỳ liền nghẹn lời, gã không biết nên nói gì.

Khóe miệng Tất Thư co lại, thản nhiên hỏi:

- Tử Kỳ tướng quân, người không phải cũng cảm thấy bốn tướng quân rất máu lạnh sao?

- Điều này...

Ngư Tử Kỳ nghe vậy hơi ghen lời, bèn nói tránh đi:

- Thượng tướng quân, mặt tướng lo lắng Tấn Tương nhất thời phần nộ, làm điều gì ngốc nghếch, nếu y muốn đem quân Hồ Bí đi công kích đại doanh quân Tề thì phiền phức rồi, mặt tướng đi xem sao.

Dứt lời, Ngư Tử Kỳ cũng xoay người đi, trong lều lớn chỉ còn lại một mình Tất Thư.

Nhìn theo Ngư Tử Kỳ vội vàng rời khỏi, khóe miệng Tất Thư lại nổi lên một chút tiếu nuối.

Hàn Tín nhìn mọi người chung quanh, nói tiếp:

- Tất Thư máu lạnh như vậy, tất nhiên không bị tướng lĩnh dưới trướng vui mừng, tướng lĩnh quân Sở hơn phân nửa sẽ không làm trái quân lệnh của Tất Thư, nhưng khẳng định sẽ không xem Tất Thư như đồng chí, điều này cho quân ta nhân cơ hội, cuộc chiến ngày mai, quả nhân nhất định sẽ tìm khe hở để phá!

Nói một hồi, Hàn Tín lại nói:

- Lần này, quả nhân quyết ý không lấy kỳ binh, mà lấy quân đường đường chính chính, từ chính diện đánh tan quân Sở! Quả nhân muốn nói rõ sự thật cho Tất Thư, thế binh không ổn định, nước không thành hình, y nếu như cho rằng chỉ dựa vào vài lần nghiên cứu chiến trận, có thể rõ như lòng bàn tay với bộ sách dụng binh của quả nhân, vậy thì sai hoàn toàn rồi.

Ngày tiếp theo, nơi chân trời phía Đông vừa mới lộ ra một vệt trắng bạc, liên quân trong đại doanh liền vang lên tiếng kèn lệnh trầm.

Trong tiếng kèn lệnh kéo dài không thôi, một đội liên quân tướng sĩ mắt lim dim, từ trong lều vội nói kháy mà đi ra, vừa khoác chiến bào, lấy binh khí, vừa với tốc độ nhanh nhất mà xông về hướng nhà bếp, dựa theo lệ thường, mỗi lần trước cuộc đại chiến đều có một bữa cơm thịnh soạn, có lúc thậm chí còn có rượu để uống, nếu làm không tốt thì chính là bữa cơm chặt đầu, lại há có thể lạc hậu sao?

Các bộ các doanh tạm thời đứng đầy trước lều vải của nhà bếp, lúc này bánh bao đã sớm được sắp chồng chất như núi, bánh lúa mạch còn có cả hơi nóng hừng hực của cơm nắm, cái nồi to gác trên bếp còn đang ninh một nồi thịt bò đầy, cách xa đã ngửi thấy mùi thơm mê người, các binh lính từ bốn phương tám hướng chen chúc liền xông vào cả lên.

- Đừng chen chúc, mọi người không cần chen chúc, ai cũng có phần.

Hỏa đầu quân khua cái muôi thật lớn, nghiêm nghị rằng to hơn:

- Đại vương nói rồi, mỗi người ba miếng thịt, còn có cả canh, bánh bao, bánh lúa mạch, cơm nắm, lo gì không đủ!

Khi hỏa đầu quân kêu gọi, trên vẻ mặt có chút hơi mất tự nhiên, kỳ thật tồn lương trong quân không nhiều lắm, theo cách ăn như hôm nay, nhiều nhất là nửa tháng sẽ không còn gì để ăn nữa, nhưng sau khi nghe hỏa đầu quân kêu gọi, vốn dĩ liều mạng chen chúc về phía trước, các binh lính lại quả nhiên im bật, dù sao mọi người đều có phần, vội gì chứ?

Không đến nửa khắc sau, liên quân các doanh, trong doanh trại các bộ liền vang lên tiếng thức ăn rầm rầm, chờ khi sắc trời sáng lên, hơn hai mươi vạn liên quân tướng sĩ đã ăn xong bữa sáng cực kỳ phong phú, sau đó ưỡn bụng, các cấp tướng tá bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ, liền liên tục không ngừng ra khỏi đại doanh.

Khi các chư tướng Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, Tấn Tương tiến vào lều lớn của Tất Thư, chỉ thấy Tất Thư đang nghiêng tựa trên giường nhỏ lật xem binh thư, chư tướng bèn có chút không rõ nguyên do, liên quân đều đã dồn ép ước chiến ngoài đại doanh, Thượng tướng quân không ngờ lại vẫn có thể ung dung lật xem binh thư? Lúc này, ông ta không ngờ vẫn có hứng thú này?

Ngư Tử Kỳ vội chào, nói:

- Thượng tướng quân, xuất chiến thôi.

Tử Xa Sư cũng nói:

- Đúng, xuất chiến, hấn muốn chiến, ta sẽ chiến!

Tây Khất Liệt và Tấn Tương cũng liên thanh phụ họa, trong lòng Tấn Tương tuy có chút vô cùng bất mãn với Tất Thư, nhưng y vẫn còn phân biệt nặng nhẹ rất rõ ràng, đối đầu với kẻ địch mạnh, tuyệt không thể nôn nóng.

- Xuất chiến?

Tất Thư lại nâng mí mắt lên, thản nhiên nói:

- Chiến đấu cái gì? Không chiến.

- Không chiến?

Chư tướng đưa mắt nhìn nhau, quân Tề, quân doanh Hoài Nam mời chiến, quân Sở nếu không xuất chiến, há không phải là tự mình làm yếu đi uy phong hay sao? Thông thường mà nói, chỉ có thực lực rõ ràng không bằng đối phương mới lựa chọn đóng doanh thủ vững, tránh xuất chiến, có thể phát hiện thực lực quân Sở rõ ràng không thể so với liên quân yếu hơn, tại sao không xuất chiến?

Ngư Tử Kỳ nói:

- Thượng tướng quân, tránh xuất chiến sẽ dung túng cho sự kiêu ngạo của liên quân.

Tử Xa Sư nói:

- Không chỉ vậy, trốn tránh xuất chiến còn làm tổn thương sĩ khí của quân ta, đến lúc đó, liên quân khẳng định sẽ muốn tìm mọi biện pháp làm nhục chúng ta, trong lòng các tướng sĩ chỉ sợ sẽ không chấp nhận được.

Tất Thư vẫn lắc đầu, thản nhiên nói:

- Hôm nay không phải ngày tốt, không chiến!

- Không phải ngày tốt?

Ngư Tử Kỳ, Tử Xa Sư nghe vậy chỉ có thể cười gượng, Tây Khất Liệt và Tấn Tương thì có chút thất vọng.

Nhất là Tấn Tương, dồn nén đủ rồi muốn trên chiến trường, chém giết mấy tên đại tướng liên quân báo thù cho Thiết Đán, nhưng Thượng tướng quân lại nói tiếng không chiến đơn giản như vậy, làm cho ý nguyện tan thành bọt nước.

- Đúng rồi, còn cái này nữa.

Tất Thư bỗng chỉ tay vào một cái mộc bài ở góc lều, nói với Tấn Tương:

- Tấn Tương tướng quân, đừng quên đem theo cái này treo trên viên môn, ngay bây giờ.

Tấn Tương liền tiến lên cầm lấy khối mộc bài khoảng chừng năm thước vuông, lại quay lại nhìn, chỉ thấy trên mặt viết chữ miễn chiến, không ngờ là mộc bài miễn chiến.

407. Chương 406: Trận Chiến Tiêu Hao

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 406: Trận chiến tiêu hao

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Buổi chiều khi quay về đại doanh, sắc mặt Hàn Tín vô cùng khó coi.

Suốt một buổi sáng, quân Tề, quân Hoài Nam tìm mọi cách khiêu khích trước đại doanh quân Sở, chửi bậy bừa bãi, thậm chí còn phải rất nhiều sĩ tốt cởi áo giáp ra trước doanh quân Sở, ngang nhiên nghỉ ngơi, có thể nói là tận hết sức để làm nhục, nhưng quân Sở vẫn rụt đầu không ra ngoài, ngoại trừ ở trên viên môn có treo một tấm bảng gỗ, còn lại là không tỏ thái độ gì cả.

Miến chiến bài? Không ngờ Tất Thư và quân Sở lại treo Miến chiến bài?

Chẳng lẽ Tất Thư đã biết mình nhiều nhất cũng chỉ còn sống được sáu tháng nữa? Tuy nhiên rất nhanh Hàn Tín phủ định suy đoán của mình. Tất Thư không phải thần tiên, tuyệt đối không thể đoán biết được chuyện này, vậy thì giải thích duy nhất là, quân Sở đã phát hiện sự thật quân Tề, quân Hoài Nam thiếu lương thực, cho nên chuẩn bị cùng liên quân đánh trận tiêu hao.

Đánh trận tiêu hao, cuối cùng không chống đỡ kháng định là liên quân.

Nghĩ đến đây, Hàn Tín không kìm nổi khê thở dài, nếu kết quả trận chiến Phù Ly có thể xoay chuyển được thì tốt biết bao? Kể từ đó, không chỉ có vấn đề thiếu lương thực của quân Tề được giải quyết dễ dàng, quân Sở cũng sẽ bị lương thảo không nhiều mà lâm vào thế bị động, đến lúc đó, sẽ là quân Sở nóng lòng khiêu chiến chứ không phải quân Tề, quân Hoài Nam.

Đang lúc suy nghĩ, Hàn Tín đã bước vào lều lớn Tề vương.

Đám người Anh Bố, Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt, Tiết Âu lần lượt đi theo vào, lại tự phân chia vị trí hai bên mà ngồi xuống. Tuy rằng Anh Bố cũng đứng hàng Chư Hầu vương, địa vị ngang với Hàn Tín, nhưng ông ta thật sự cũng không dám cùng ngồi cùng ăn với Hàn Tín, giống như Hàn Tín ở trước mặt Lưu Bang cũng chưa từng có tư cách cùng ngồi cùng ăn, giữa Chư Hầu vương cũng có phân biệt cao thấp.

Anh Bố vào chiếu, chấp tay với Hàn Tín, lo lắng nói:

- Tề vương, xem ra thằng nhãi Tất Thư đã dự tính đánh trận chiến tiêu hao với chúng ta, thật là khéo mà.

Về mặt đám người Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt ngồi bên cũng đầy nghiêm trọng.

Liên quân quả thật đã tiêu hao sắp không nổi nữa, từ ba năm trước đây bị kỵ quân Hạng Trang đã cướp sạch, nước Tề đã bị tổn hại nghiêm trọng, trước khi đại quân xuất chinh, Hàn Hạp cũng đem hết khả năng cũng chỉ thu thập được hơn hơn tháng quân lương, tình hình nước Hoài Nam cũng không khá hơn chút nào. Mấy năm nay Anh Bố tin vào đám nịnh thần Phì Thù, Mã Nghiệp, Trương Mãi, trong nước dân chúng sớm đã lầm than, trộm cướp hoành hành.

Nếu không nhanh chóng nghĩ cách, nhiều nhất là qua nửa tháng nữa, liên quân đã cạn lương thực.

Tiết Âu bỗng ngồi dậy quỳ xuống, chủ động xin đi giết giặc với Hàn Tín:

- Đại vương, thần tình nguyện dẫn một đội tinh binh qua sông xâm nhập Giang Đông, một mặt tập kích quấy rối đất Sở, một mặt gom góp quân lương để giải quyết việc khẩn cấp cho liên quân.

Tiết Âu là muốn làm theo Bành Việt để đi quấy nhiễu Sở. Năm xưa Tiết Âu cũng định mượn việc này để thoát khỏi Hàn Tín, tự lập làm vương.

Trong lòng Anh Bố lập tức khê động, việc này cũng được coi là biện pháp tốt.

Năm xưa Sở Hán đại chiến tại Huỳnh Dương, Lưu Bang vì mất lương thực tại Ngao Thương, nên không thể tiếp tục đánh được nữa, đối với việc Bành Việt dẫn quân xâm nhập đất Sở, tùy tiện giết người cướp của, đã kiềm chế được binh lực quân Sở, đồng thời làm suy yếu thực lực của nước Sở, còn cấp lại cho Lưu Bang nhu cầu quân lương cấp bách, có số quân lương này, quân Hán mới có thể ở Huỳnh Dương chuyển bại thành thắng.

Hàn Tín lại lạnh lùng lắc đầu, Bành Việt quấy nhiễu Sở có hiệu quả, là bởi vì Bành Việt có bản lĩnh, dưới tay có Lưu Khấu và đội quân Hồ Lang, Tiết Âu có thể sánh với Bành Việt sao? Cái khác không nói, chỉ riêng dưới trướng của Tất Thư ngoài Ngưu Tử Kỳ, Tử Xa Sư còn có Tây Khất Liệt, khả năng lĩnh binh chưa chắc đã dưới Tiết Âu.

Lúc này quân thám báo hai quân đã trải rộng toàn bộ Hoài Nam, nhất cử nhất động của liên quân đều nằm dưới sự giám sát của quân Sở, một khi Tiết Âu dẫn binh quấy nhiễu Giang Đông, chắc chắn Tất Thư sẽ phái đại tướng lĩnh binh đi chặn giết, mà đối với việc Tây Khất Liệt, Tử Xa Sư, Ngu Tử Kỳ thậm chí Tấn Tương Hồ Bí Quân chặn giết, Tiết Âu có khả năng thắng không?

Mấu chốt nhất chính là, Ô Giang còn có thủy quân của Chung Ly Muội, ngay cả nếu Hàn Tín đích thân đã đại quân tới đó, chưa chắc đã có thể qua sông Ô Giang, huống chi đội quân Tiết Âu chỉ là một đội quân yểm trợ? Cho nên nói, để Tiết Âu đi tập kích quấy rối Giang Đông, ngoại trừ tiến thêm một bước làm suy yếu binh lực quân Tề, còn ngoài ra không có hiệu quả gì nữa.

Về mặt Tiết Âu có chút ngượng ngập, còn tưởng rằng Hàn Tín đã đoán được tâm tư của y.

Triệu Viêm cũng nói:

- Lúc này ưu thế binh lực của liên quân với quân Sở tuy chưa bộc lộ rõ ràng, nhưng về trang bị huấn luyện thì liên quân không thể bằng, nếu chia binh, hậu quả đặc biệt khó đoán trước được.

Dừng lại một chút, Triệu Viêm lại nói:

- Trong lúc này tốt nhất là làm tốt hai việc cần chuẩn bị, thứ nhất là trong nước khẩn trương trưng thu lương thực, để đáp ứng nhu cầu bất cứ nào, mặt khác tạo ra quân giới, chuẩn bị cường công đại doanh quân Sở.

Hàn Tín hài lòng vuốt râu, nói:

- Tử Căng nói rất có lý, hai việc này để người toàn quyền phụ trách.

- Vâng!

Triệu Viêm vội ngồi dậy quỳ xuống, cung kính đáp lời, nhưng trong lòng lại thầm oán thán, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên mặt Hàn Hạp đầy vẻ khó chịu.

Chiến trường Hoài Nam tạm thời lắng xuống, chiến trường Kinh Tương thì vẫn gợn sóng như cũ.

Từ lúc hai quân Sở Hán vừa gặp nhau ngày đầu tiên đã bạo phát trận đấu tướng trước trận rất mãnh liệt, từ đó về sau hai quân không hẹn mà cũng lựa chọn sự trầm mặc. Quân Hán đóng quân tại thành tây huyện Đặng, còn quân Sở thì tạm thời xây dựng cơ sở tại bờ bắc sông Miện Thủy, hai quân cách nhau chưa tới mười dặm, thậm chí ngày cả mỗi buổi sáng tiếng thao luyện nghe rất rõ ràng.

Hai quân Sở Hán án binh bất động, nhưng không có nghĩa là toàn bộ chiến trường sóng yên biển lặng.

Trên thực tế lại ngược lại, từ sau khi hai quân ở huyện Đặng hình thành thế giằng co, thám báo song phương trong phạm vi trăm dặm triển khai liều chết chém giết nhau, bất kể là ban ngày hay là đêm tối, chỉ cần bắt gặp thám báo du kỵ của đối phương là lập tức không ngừng giết nhau, nếu đối phương không chết toàn bộ, thì sẽ tuyệt đối không ngừng chiến.

Đối với việc thám báo kỵ binh liều chết chém giết nhau, Lưu Bang, Hạng Trang cũng không biết, bởi vì bất kể là quân Sở hay là quân Hán, binh lực song phương đều từ bốn trăm ngàn kỵ binh trở lên, chỉ là mấy trăm thám báo du kỵ bị thương vong, tướng quân thám báo song phương căn bản sẽ không kinh động Hạng Trang hay là Lưu Bang.

Bạch Mâu là người huyện Sơn Âm quận Hội Kê, được chọn làm Phủ Binh đã năm năm.

Ba năm trước, Bạch Mâu được chọn làm kỵ quân, trong hệ thống quân đội nước Sở, địa vị cấm quân rõ ràng là cao hơn phủ binh, mà trong phủ binh, địa vị kỵ binh là cao nhất, Bạch Mâu đến nay vẫn còn nhớ rất rõ gã đã được trải qua việc lựa chọn nhập vào kỵ binh như nào, trải qua suốt ba năm huấn luyện gian khổ, Bạch Mâu đã trở thành một kỵ binh ưu tú.

Bởi vì kỹ thuật cưỡi ngựa xuất sắc, Bạch Mâu trước khi xuất chinh đã được đề bạt làm Thập Trưởng.

Lúc này, Bạch Mâu đang mang theo thủ hạ của mình là chính kỵ binh đi đến cánh đồng mênh mông.

Trăng khuyết như câu, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi trên gò đất, chiếu cảnh vật hiện lên mờ mờ. Bạch Mâu vận đủ thị lực mới có thể nhìn kỹ được bốn phía, tai cẩn thận lắng nghe trong đêm truyền đến tiếng động rất nhỏ. Bạch Mâu biết rõ, bốn phía trong đêm đều ẩn giấu sát khí vô tận, chỉ hơi khinh suất chút thôi là tiểu đội thám báo của gã sẽ bị giết sạch.

Đột nhiên giữa lúc đó, Bạch Mâu nghe được những âm thanh kỳ lạ vang lên, những âm thanh này rất khẽ, không để ý thì sẽ cho rằng đó là tạp âm trong đêm, nhưng Bạch Mâu dựa vào thính lực nhạy bén mà thấy rõ đó chính là vó ngựa giẫm lên trên cỏ, tuy rằng rất khẽ nhưng nhất định là tiếng vó ngựa!

Gần đây chỉ có một đội quân thám báo của bọn họ, cho nên đang tới chắc chắn là thám báo quân Hán.

Bạch Mâu giơ tay lên, làm động tác ra hiệu, chín kỵ binh phía sau liền âm thầm tản ra, dựa vào phương hướng ngón tay ra hiệu của Bạch Mâu hình thành một hình dẻ quạt, chỉ một thoáng, mười nhánh tiễn Lang Nha đã cài cung, lạnh lẽo nhắm về phía gò đất thấp bé phía trước, tiếng vang lờ mờ vang lên kia đang tới gần từ mặt sau gò đất.

Một lát sau, một đội kỵ binh từ sau gò đất từ từ xông ra, không chút do dự gì, Bạch Mâu buông dây cung, chỉ nghe vút một tiếng, một kỵ binh đi trước kêu thảm một tiếng ngã nhào từ trên ngựa xuống, những kỵ binh khác thì gần như cùng lúc chín kỵ binh theo hình quạt đã buông dây cung bắn về phía gò đất, lại có hai kỵ binh kêu thảm ngã xuống ngựa.

- Nước Sở chết tiệt, liều mạng với bọn chúng!

Thám báo quân Hán chợt gặp phục kích, đã bị tổn thất ba kỵ binh rồi, nhưng sau bảy kỵ binh còn lại không lùi bước, ngược lại giơ kiếm 2 lưỡi lên cao xung phong liều chết hướng về phía nhóm Bạch Mâu, dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên thanh kiếm 2 lưỡi thoáng chốc phản xạ ra luồng hàn băng lạnh lẽo.

Bạch Mâu đứng im, lại bắn ra hai tiễn, lại có hai kỵ binh quân Hán ngã xuống ngựa.

Sau đó Bạch Mâu mới rút hoàn thủ đao ra, thúc ngựa xông về phía năm kỵ binh thám báo quân Hán còn lại, gần như là cùng lúc, chín kỵ binh quân Sở bày trận hình quạt cũng nhanh chóng xông tới.

Cuộc giằng co chém giết mãnh liệt không đến nửa khắc thì kết thúc, trong năm kỵ binh quân Hán còn lại thì có hai kỵ binh bị Bạch Mâu chém xuống ngựa, còn hai kỵ binh khác bị chín kỵ binh quân Sở vây quanh, loạn đao chém chết, một kỵ binh còn lại có ý đồ chạy trốn, lại bị Bạch Mâu dùng tiễn bắn chết. Đến lúc này, tiểu đội thám báo quân Hán bị giết sạch, tiểu đội Bạch Mâu chỉ có hai người bị thương nhẹ.

Bạch Mâu cất lấy sáu thủ cấp treo trên cổ ngựa, lập tức gây ra những ánh mắt phẫn nộ của chín kỵ binh.

- Các người đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, ai bảo các người chân tay quá chậm? Lão tử cũng không có ý định đoạt chiến công.

Đón nhận những ánh mắt ngưỡng mộ của chín kỵ binh, Bạch Mâu kêu lên trầm đục:

- Có thời gian ngưỡng mộ người khác, không bằng nhanh chóng đi tuần tra bốn phía, may mắn thì có thể gặp được đội thám báo quân Hán khác đấy.

Dứt lời, Bạch Mâu khẽ ghìm đầu ngựa, phóng ngựa lao lên trên gò đất.

Chu Quan Phu bước vào lều lớn của Lã Đài, Lã Đài đang ăn điểm tâm sáng.

Thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng của Chu Quan Phu, Lã Đài kinh ngạc:

- Thăng Chi, người sao vậy?

Chu Quan Phu đặt mông ngồi xuống chiếu đối diện với Lã Đài, tiện tay cầm bình rượu trắng đặt trên bàn uống ừng ực hai ngụm lớn, sau đó mới lau miệng, tức giận nói:

- Đêm qua phái tiểu đội gồm năm mươi thám báo đi tuần tra, thì có chín người không trở về, xem ra là đã bị đội thám báo quân Sở giết rồi.

Lã Đài nhú mày:

- Chúng ta bắt giết được bao nhiêu thám báo quân Sở?
- Chỉ có hai.

Chu Quan Phu tức giận nói:

- Mụ nội nó thật tức chết đi được.
- Chín so với hai? Thật là khoảng cách quá xa.

Lã Đài nhú mày nói:

- Thắng Chi, từ hôm nay trở đi, từng đội thám báo phải tăng mạnh lên hai mươi kỵ, lại điều thêm ba mươi Hồ kỵ, tạo thành tiểu đội thám báo gồm năm mươi kỵ, chẳng phải là đang đánh trận tiêu hao sao? Kỵ binh chúng ta nhiều hơn so với quân Sở, bản tướng quân muốn xem ai có thể tiêu hao nhiều hơn ai.

408. Chương 407 Đại Chiến Sở Hán

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 407 Đại chiến Sở Hán

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại chiến Kinh Tương là cuộc chiến đột nhiên bùng nổ, cho dù là Lưu Bang, Hạng Tráng cũng không muốn tùy tiện quyết chiến với đối phương lúc này, nhưng có lúc diễn biến thế cục cũng không để người ta thay đổi ý chí.

Nói tóm lại, lần đầu tiên cuộc đại chiến đột nhiên bùng nổ như vậy!

Nguyên do nhỏ nhất, còn được lính trinh sát còn liều chết giết nhau.

Bởi vì thám báo quân Sở trong ám chiến chiếm thế thượng phong, Thượng tướng quân Đại Hán Lã Đài, Phiêu Kỵ tướng quân Chu Quan Phu liền điều nhiều kỵ binh hơn, thành lập một đội gồm năm mươi thám báo, không ngờ quân Sở phản ứng cũng rất nhanh, buổi tối đó thành lập mỗi đội gồm trăm kỵ binh thám báo, kết quả tối ngày hôm đó tổn thất của thám báo quân Hán càng nhiều hơn, càng thảm bại hơn.

Buổi sáng ngày tiếp theo, sau khi Chu Quan Phu biết được tin tức, liền hầm hầm giận dữ, lúc này tự mình dẫn hai nghìn kỵ binh đi càn quét, liên tục săn giết mười mấy nhánh thám báo quân Sở, kỵ binh quân Sở đem Mông Khanh, cũng là tộc đệ của Mông Cức, cũng là tên không chịu bị thiệt, lập tức cũng dẫn theo hai nghìn kỵ binh càn quét thám báo quân Hán, sau đó hai nhánh kỵ binh này không được né tránh va chạm.

Thời gian ác chiến hơn nửa ngày, cuối cùng Mông Khanh cũng bị Chu Quan Phu đánh cho đại bại mà tháo chạy.

Hạng Tráng khi biết được tin tức, hơn nghìn tàn binh đã tháo chạy đến trước đại doanh, nhưng kỵ binh quân Hán đã đuổi theo rất chặt chẽ, nếu như không phải cứu viện, quân Sở khẳng định chạy không thoát, Hạng Tráng đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, lúc này nếu như thấy chết không cứu, không chỉ sẽ làm cho trái tim của Mông Khanh và hơn nghìn tàn quân bằng giá, mà càng làm cho bốn mươi vạn đại quân trong đại doanh sẽ cười chê.

Hơn nữa, tên Chu Quan Phu này lên mặt như vậy, chỉ mang theo hai nghìn kỵ binh mà dám đuổi tới trước đại doanh quân Sở, điều này cũng cho Hạng Tráng có cơ hội được bắt sống hắn, hắn lại là tên dũng mãnh thiện chiến, còn có thể mang theo hai nghìn tàn binh giết được năm vạn kỵ quân của Sở quốc! Hạng Tráng lệnh một tiếng, làm cho Chu Quan Phu và hai nghìn quân Hán bị bao vây lại.

Chu Quan Phu thật là Phiêu Kỵ dũng mãnh, đối mặt với lớp vòng vây mấy vạn quân Sở, hấn vẫn không có gì là sợ hãi, mang theo hai nghìn quân Hán xông vào trận của quân Sở, hô to đánh nhau kịch liệt, quân Sở liền giống như làn sóng mãnh liệt, nhưng lại không có ai ngăn chặn được nó, mắt thấy muốn phá vòng vây, Hạng Trang lập tức hạ lệnh bắn tên.

Kỵ binh quân Sở liền vạn tiến mà phát, kỵ binh quân Hán đi theo sau Chu Quan Phu đều bị trúng tên, liền ầm ầm ngã xuống ngựa, nhưng Chu Quan Phu lại đạp hông Xích Long Mã tăng tốc, vẫn là đánh đầu thắng đó, tả xung hữu đột Chu Quan Phu, khi chi rã, Thượng tướng quân Đại Hán Lã Đài mang theo tám vạn Hán binh đuổi tới, lập tức hướng về phía kỵ binh quân Sở, tiến công như thủy triều nổi lên.

Hạng Trang lập tức phát động hơn ba mươi vạn bộ binh đầu nhập chiến đấu, không bao lâu, Lưu Bang cũng mang theo hơn ba mươi vạn bộ binh công thêm vào mười vạn Hồ binh đuổi tới chiến trường, đại chiến Sở Hán thứ nhất trên chiến trường Tương Dương đã bùng nổ như vậy, cuộc đại chiến này bùng nổ đột ngột như vậy, ngay cả Hán vương Lưu Bang, Sở vương Hạng Trang cũng không đủ tâm lý chuẩn bị.

Hạng Trang tay vịn vào hàng rào đứng trang nghiêm trên xe, toàn bộ chiến trường đều thu hết vào tầm mắt.

Cánh tả chiến trường là kỵ binh song phương thắt chặt, chính giữa và cánh hữu là bộ binh đang quyết đấu, đứng phía trước Hạng Trang vẫn là trận hình của bộ binh trọng giáp, bọn họ đa số thân hình cao lớn, trên người mặc giáp trụ dạng vảy cá nặng nề, tay trái cầm thuẫn, tay phải giữ đao kiếm, sắp thành hàng trên nghìn vạn người, hò hét, la mắng chen chúc đẩy lên phía trước.

Tuy rằng cách hơn trăm bước xa, Hạng Trang vẫn cảm nhận được sức bật trên cơ thể bọn họ, nếu như kỵ binh là mâu sắc bén nhất trên thế giới này, vậy thì bộ binh là cái thuẫn kiên cố nhất, khi đại thuẫn kiên cố hai mặt đột nhiên va chạm cũng một chỗ, thì sự bùng nổ cuồng bạo sẽ va đập vào nhau, đủ để thiêu đốt mỗi một trái tim của nam nhân!

Theo sau là trọng giáp bộ binh kích mâu, trên người bọn họ đa số chỉ mặc giáp bì nhẹ nhàng, nhiều nhất chính là vị trí áo may ô trước ngực, bên ngoài chụp một miếng bảo vệ.

Binh kích mâu chia làm hai tốp, một tốp tay cầm trường mâu, chiều dài vượt quá ba trượng, vượt qua đỉnh đầu điên cuồng của bộ binh trọng giáp tiến lên phía trước mà đâm, bọn họ giống như con rắn độc nấp trong bóng râm, kèm theo mỗi một lần bọn họ phun nọc độc, tất nhiên sẽ làm cho một tên bộ binh trọng giáp đối phương bị trọng thương, và kêu gào thảm thiết trong vũng máu.

Một tốp binh kích mâu khác thì cầm phi mâu trong tay, đẩy phi mâu ném về hướng quân địch.

Trong tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc của tướng sĩ song phương, nghìn vạn phi mâu bay trong không trung, lại mang theo tiếng gào rít chói tai hung hăng ác liệt trong trận đối phương, trong trận chen chúc, thoáng chốc sẽ nổ lên tiếng kêu thảm thiết kéo dài không thôi, tiếng khóc thét, là tiếng thuẫn kiên cố nhất, cũng giống như không có cách nào ngăn cản phi mâu đâm tới.

Nằm ở cuối trận hình là một đội cung tiễn thủ, cùng với cung tiễn thủ song phương kéo cung lần thứ nhất, đều đã có một mảng lớn tiễn bay lướt trong không trung, xen lẫn vào tiếng mưa tên thành một mảng kéo dài trong không trung, hướng về phía trận hình song phương mà gào rít xuống, đang khua mâu đâm tới, đang chạy lấy đà với ý đồ ném phi mâu vào binh kích mâu, một mảng lớn liền ngã xuống...

Toàn bộ chiến trường giống như một nồi nước đang sôi, loạn xạ bát nháo.

Nhìn chiến trường ồn ào náo động, Hạng Trang thân chinh bách chiến mà trong lòng bàn tay cũng không khỏi lạnh toát mồ hôi.

Trận chiến này, ngoài trừ giữ lại một vạn kích mâu binh cùng với hai vạn cung tiễn thủ đóng ở đại doanh, còn lại ba mươi bảy vạn đại quân kỵ binh đã dốc toàn bộ ra, tuy nhiên đối mặt với binh lực quân Hán càng khổng lồ hơn, nhất là kỵ binh, kỵ binh quân Hán thêm vào kỵ binh người Hồ ít nhất cũng có hai trăm vạn binh, điều này đối với quân Sở là một sự uy hiếp rất lớn.

Bách Lý Hiền buông quạt lông xuống trán, thản nhiên nói:

- Đại vương, quân Hán bắt đầu biến trận rồi.

Hạng Trang im lặng gật đầu, sau khi quân tiên phong trải qua thăm dò ban đầu, quân Hán trước tiên đã bắt đầu biến trận, hiển nhiên, quân Hán đã phát hiện điểm yếu của quân Sở, ít nhất bọn họ cho rằng đó là điểm yếu, điểm yếu này chính là kỵ binh cánh tả của quân Sở, vì đông nghìn nghịt giống như đàn kiến bình Hồ đang hướng về phía cánh tả tập kết lực lượng lớn!

Đứng ở trên xe, từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ trận hình quân Hán giống như một đại chùy ngang, ở giữa, bộ quân cánh phải là cán chùy và đuôi chùy, mà kỵ binh cánh tả là thể chùy cực lớn, cái thể chùy cực lớn này vẫn tiếp tục bành trướng, khi nó bành trướng đến mức lớn nhất, thì sẽ hướng về phía quân Sở mà mãnh liệt xông qua.

Mà trận hình quân Sở thì càng giống như một thanh trường đao, ở giữa, bộ quân cánh hữu là cán dài và đuôi đao, kỵ quân cánh tả là đầu đao của trường đao, mũi đao hình vòng cung đang đối diện với quân Hán, hai cánh hơi rút về phía sau, kiên cố lại sắc bén, tuy nhiên khi đối mặt với thiết chùy cực lớn của kỵ binh quân Hán, có thể ngăn trở được hay không thì khó mà đoán trước được.

Hạng Đà trầm giọng nói:

- Lão Lưu Bang muốn đánh cánh tả kỵ quân ta trước!

Dừng một chút, Hạng Đà lại nanh giọng nói tiếp:

- Đại vương, hạ lệnh kỵ quân chặn đánh đi, thần không tin, năm vạn tinh kỵ của Đại Sở ta lại địch không nổi hơn mười vạn kỵ Hồ!

Lời này của Hạng Đà cũng không phải là nói xằng bậy, số lượng kỵ binh quân Sở tuy không kịp đối phương, nhưng trang bị hoàn hảo, còn cải thiện phẩm chất chiến mã, tuyệt không phải là đối thủ có thể so được.

- Không.

Hạng Trang nhẹ nhàng giơ tay phải lên, thản nhiên nói:

- Không cần thiết phải như vậy.

- Ưu thế của kỵ quân ở chỗ là tốc độ nhanh, tập kích nhanh tấn công mau mới là việc mà bọn họ nên làm, về phần quyết đấu trực diện, thì phải giao cho bộ quân thôi.

Nói một hồi, Hạng Trang lại nói:

- Truyền lệnh, kỵ quân lập tức hướng về phía bên trái giả vờ động, yểm hộ đồ quân nhu xuất kích, chờ binh quân nhu tập trận hoàn thành, kỵ quân lại quay trở về sau đại trận, đánh vào sườn cánh hữu của quân Hán.

Hạng Trang ra lệnh một tiếng, năm vạn kỵ binh quân Sở cánh tả thoáng chốc động lên, giống như là nhóm bò rừng di chuyển lao nhanh, hướng về phía trái chiến trận mãnh liệt mà đi, mười mấy vạn gót sắt cuồn cuộn bạo giẫm lên mặt đất khô cằn, khói bụi cuộn cuộn, lên như điều gặp gió tới tận mây xanh, thậm chí ngay cả tầm nhìn của chủ tướng song phương, cũng bị quấy nhiễu.

Dựa vào bụi mù đầy trời yểm hộ, mấy nghìn xe đồ quân nhu vốn dĩ ẩn giấu dưới tinh kỳ, hướng về phía cánh tả ầm ầm chạy ra, theo sát sau mấy vạn quân nhu khinh binh thoáng chốc bận rộn cả lên, tháo rời thùng xe, lấy thiết đỉnh, nối với thùng xe, lắp thành băng chắn, sau cùng là một bộ nỗ sà trên đỉnh thùng xe...

Bản trận của quân Hán, Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình còn cả Chu Bột đồng thời đều chau mày lại.

Cử động dị thường của kỵ binh quân Sở hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Lưu Bang thì không nói rồi, y đánh giặc gần như là không thắng qua, Trương Lương, Trần Bình tuy chỉ là trí kế bách xuất, nhưng khi lâm trận thì chỉ huy không phải là trưởng nữa, Chu Bột tuy là danh tướng, nhưng hẳn đối với kỵ chiến cũng không phải là sở trường, chỉ có Lã Đà là hiểu rõ ý đồ của kỵ binh quân Sở.

Lã Đà xông vào vái chào Lưu Bang, giọng cung kính nói:

- Đại vương, kỵ binh quân Sở rõ ràng là chuẩn bị quay ngược lại phía sau, lại chọc vào sườn cánh tả quân ta.

Lưu Bang gật gật đầu, lại nói:

- Tương Chi, nên đối phó thế nào?

Lã Đài khẽ mỉm cười, đáp:

- Chỉ cần lệnh kỵ quân kẹp chặt kỵ Sở.

Chiến thuật của Lã Đài hướng dẫn tư tưởng là một, vậy thì kỵ binh đối với kỵ binh, bộ binh đối với bộ binh.

Chiến thuật này chỉ đạo tư tưởng tuy đơn giản, lại cực kỳ tàn nhẫn, bộ binh quân Sở nếu muốn đánh hạ bộ binh quân Hán cũng không dễ dàng, nhưng kỵ binh quân Hán lại có thể dựa vào ưu thế binh lực tuyệt đối thì trong thời gian ngắn sẽ đánh tan kỵ binh quân Sở, chờ khi kỵ binh quân Hán vào sau bộ binh quân Sở, chiến bại của quân Sở cũng khó mà tránh được.

- Có lý.

Lưu Bang vui vẻ gật đầu, lại quay đầu quát to:

- Truyền lệnh, toàn quân kỵ binh xuất kích, kẹp chặt kỵ binh quân Sở cho quả nhân, ăn tươi bòn chúng, nuốt sống bọn chúng...

Chu Quan Phu từ trên xe xa xa thu hồi tầm mắt, khoe miệng thoáng chốc nổi lên một luồng sát khí giận dữ, lập tức gơ tay phải lên hung hăng xông thiết kích về phía trước, đồng thời ngửa mặt rú dài:

- Toàn quân nghe lệnh, đuổi theo!

Một trăm nghìn kỵ Hán, một trăm ngàn Hồ kỵ liền ầm ầm đuổi theo sau kỵ binh quân Sở mà đi.

Chu Quan Phu xông trận ngựa lên trước, nghênh đón về phía tây chạy như điên, thân nhiên quay đầu, chỉ thấy kỵ binh phía sau như thủy triều, vô số đầu ngựa đang tụ tập nhấp nhô, vô số bờm mao đang phát phơ tung bay trong gió, mười mấy vạn gót sắt đang ầm ầm giẫm điên cuồng lên mặt đất hoang dã, giống như tiếng gót sắt trong thủy triều, càng cuộn cuộn bụi mù lên như điều gặp gió.

Tình này cảnh này, ngọn lửa đáy lòng Chu Quan Phu lại thiêu đốt lên.

- Ngao ha ha...

Chu Quan Phu ngẩng đầu hướng lên trời, phát ra một tiếng điên cuồng không giống người, lập tức dùng thiết kích trong tay đánh hung hăng, Đại Hán có chút hùng binh, sao lại không thắng? Tiểu tử Hạng Trang, chuẩn bị chịu chết đi!

409. Chương 408 Liên Nổ Phát Uy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 408 Liên nổ phát uy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bụi mù dâng lên cuộn cuộn ở chỗ kỵ binh, bên trong hai nghìn trọng binh quân Sở phụ trách đồ quân nhu đang bận rộn khẩn trương.

Tướng quân quân Sở phụ trách đồ quân nhu giương hoành đao sắc bén lên, đang lớn tiếng răn dạy sĩ tốt dưới trướng.

- Nhanh, đào nhanh lên, đừng chậm chạp, sử dụng hết sức bình sinh đi, nhanh lên!

- Nói người đẩy, con mẹ người còn thất thần ra đấy làm gì chứ, chờ kỵ binh quân Hán xông lên chém đầu người à? !

- Người người người, còn các người nữa mấy cái thằng này, đem chướng ngại vật lại đây, chôn chắc chắn vào!

- Chết tiệt, nói với các người bao nhiêu lần rồi, cách buộc mã thương đối kháng không phải như thế, buộc như thế khi kỵ binh xông lên toàn bộ sẽ sụp đổ, hiểu chưa? Như vậy được rồi, lần sau còn sai phạm cẩn thận ta đánh chết?

Tướng quân chỉ huy điều hành đồ quân nhu lớn tiếng khiển trách thuộc hạ, hai mươi nghìn tên chuyển đồ quân nhu chia làm vài nhóm, nhóm thì ở bên ngoài xa trận đào chiến hào, chôn chướng ngại vật, còn có nhóm thì ở xa trận bố trí Cự Mã thương, đối phó kỵ binh chỉ dựa vào hơn một trượng cao xa trận là không đủ, còn phải dùng thêm chướng ngại vật cùng với mã thương đối kháng.

Cũng may là chướng ngại vật cùng với mã thương đối kháng đều có sẵn trong xe chứa đồ quân nhu.

Không đến gần nửa canh giờ, hơn một nghìn xe chở đồ quân nhu bên cánh trái quân Sở đã kết thành một đạo dài xa trận, ở sau cùng thậm chí còn hướng vào phía trong uốn lượn, che chở toàn bộ đại trận quân Sở ở bên trong, ở bên ngoài xa trận, đào rất nhiều cạm bẫy, có to có nhỏ, có nông có sâu, tới gần xa trận ở phía trong cạm bẫy còn chôn chướng ngại vật.

Ở bên trong xa trận, sắp xếp mấy hàng mã thương đối kháng cắm một góc khoảng bốn mươi năm độ hướng ra phía ngoài, những cái mã thương đối kháng đó tuy rằng chiều dài chưa đến hai trượng, nhưng lại được buộc rất đặc biệt và dày đặc, đầu thương được mài sắc bén, thực sự nếu kỵ binh phóng qua xa trận để đột nhập vào trong trận, tuyệt đối ngựa sẽ bị mã thương đối kháng đâm xuyên!

Đương nhiên, đây mới chỉ là biện pháp phòng thủ, trọng binh quân Sở phụ trách đồ quân nhu cũng không phải chỉ biết phòng thủ.

Nhóm trọng binh phụ trách đồ quân nhu bọn họ đang rất bận rộn, tướng quân phụ trách đồ quân nhu nhún người nhảy lên xa trận, lập tức tay giơ cao hoành đao sắc bén, lớn tiếng quát to:

- Liên nỗ chuẩn bị, cung tiễn thủ chuẩn bị. . .

Đám trọng binh phụ trách đồ quân nhu bọn họ không kịp thở, liền ào ào đứng ở phía sau từng cái liên nỗ, trọng binh phụ trách đồ quân nhu mở xe chứa đồ quân nhu lấy ra từng thanh trường cung cùng với một bó trói cây tên, sau đó là đến mã thương đối kháng ở phía sau, cung trận xếp đặt có vẻ hơi rối rắm, lại đem từng cành cây tên cắm ở trước chân, để tùy thời cơ lấy dùng.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, tướng quân đồ quân nhu lại lớn tiếng quát to:

- Châm lửa, phát tín hiệu!

Bên bờ sông Miện Thủy, kỵ binh Hán Sở giống như gió cuốn mây tan hướng về cánh đồng phía Đông bát ngát mà thổi quét đi.

Ngay lúc này, ở bên ngoài quân kỵ binh Sở quốc và ở bên trong quân Hán quốc đã muốn lao vào nhau, hai bên kỵ binh ào ào rút đao kiếm dốc sức liều mạng lao vào chém giết, lần lượt chạm trán nhau còn lại không theo hai bên kỵ binh thì đều kéo cung bắn tên, những trùm mưa tên trút xuống trên đầu đối phương.

Bên trong cảnh tàn sát khốc liệt, mưa tên trút xuống, hai bên kỵ binh ngã xuống ngựa không ngừng kêu lên thảm thiết, lập tức lại bị kỵ binh lao qua mãnh liệt như thủy triều đập thành thịt nát, tuy nhiên so với hai đội kỵ binh khổng lồ của hai nước, số bị chết chỉ là ít ỏi, như cảnh hoa nhỏ ở bên trong sông Trường Giang, vừa mới nở rộ lập tức trôi đi biến mất.

Ở bên trong thiên binh vạn mã, Mông Khanh vừa phóng ngựa chạy như bay vừa hướng về phía bên phải quân Hán kéo cung bắn tên, kèm theo mỗi lần kéo cung của hắn, nhất định sẽ có một gã kỵ binh quân Hán lên tiếng mà ngã ngựa, mỗi một khắc, Mông Khanh lại phải đưa tay ra phía sau lưng lấy tên, nhưng lại chỉ sờ thấy khoảng không, không ngờ toàn bộ ba mươi mũi tên đã bắn hết rồi!

- Chết tiệt!

Mông Khanh chửi một tiếng, đang định hỏi thân binh dưới trướng ai còn tên thì đưa, bỗng nhiên một viên thuộc cấp thúc ngựa đuổi theo, cao giọng hét lớn,

- Tướng quân mau nhìn, khói báo động! Khói báo động nổi lên rồi!

- Ủ? !

Mông Khanh nghe tiếng vội quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một làn khói báo động trong trận gió lốc quân Sở mà dựng lên, ngoài trời bụi mù mịt mà cũng không thể che lấp hết được, lập tức Mông Khanh đưa cung vào vỏ rồi rào rào rút hoành đao ra giơ lên cao qua đỉnh, sau đó ghì cương ngựa, chiến mã liền ngẩng đầu hí dài một tiếng, vẹo mình lao đi hướng về phía đông bắc.

Theo sau Mông Khanh, năm mươi nghìn Sở kỵ chậm rãi bắt đầu chuyển hướng.

Chu Quan Phu cười Xích Long mã, múa đôi thiết kích, đang tùy ý chém giết kỵ binh Sở quốc.

Chu Quan Phu võ nghệ vô cùng giỏi, bình thường kỵ binh không phải là đối thủ của hắn, ngay cả tướng tá quân Sở, ít người có thể đỡ được hai kích của hắn, kèm theo mỗi một lần ra kích, nhất định sẽ có một hoặc hai kỵ binh quân Sở kêu thảm ngã ngựa, trên đường đuổi giết, không dưới một trăm kỵ binh quân Sở chết dưới kích của Chu Quan Phu!

- Ha ha ha, sướng khoái, thật là sướng khoái!

Lại chém giết được hai kỵ binh, Chu Quan Phu ngửa mặt lên trời cười to.

Tuy nhiên rất nhanh, Chu Quan Phu liền phát hiện kỵ binh quân Sở đã thay đổi phương hướng, dần dần thoát khỏi kỵ binh quân Hán, Chu Quan Phu ánh mắt thoáng chốc ngưng tụ, âm thanh hung dữ nói:

- Muốn chạy, không có cửa đâu!

Ngay sau đó, Chu Quan Phu thúc nhẹ chân, Xích Long mã lập tức hí dài một tiếng, rồi nghiêng mình chạy nhanh về phía đông bắc.

Theo sau Chu Quan Phu kỵ binh quân Hán và kỵ binh người Hồ cũng bắt đầu chuyển hướng.

Lúc này nếu quan sát từ trên cao xuống, có thể nhìn thấy một cảnh vô cùng đồ sộ, một bức tranh cuộn tròn vô cùng nguy nga tráng lệ, hai bên kỵ binh khổng lồ giống như hai dòng sông lớn lao nhanh về hướng đông, mỗi một khắc lại chuyển hướng, vẹo chảy về phía phương bắc, tiếp theo lại chuyển hướng, sau đó lại cuộn chảy về phía tây. . .

Rất nhanh, hai quân kỵ binh liên tục lao nhanh vào trong bụi mù, lại không nhìn thấy nữa.

Bởi vì lúc này, bụi mù mới bắt đầu dâng lên nên chưa có tan đi chút nào, bụi mù cuộn cuộn che phủ ở phía dưới, ngay cả Chu Quan Phu có thị lực vô cùng tốt cũng chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng quân Sở, hai bên kỵ binh nếu chăm chú nhìn kỹ mới có thể thấy rõ bóng dáng đối phương, sau đó tiếp tục đao kiếm chém nhau, liều chết chém giết. . .

Mông Khanh giơ hoành đao lên cao, xung trận ngựa lên trước lao nhanh về phía quân Sở.

Cuồng phong gào thét thổi ngược, bụi mù cuộn cuộn, tuy rằng trên mặt che khăn lụa, nhưng bụi mù vẫn bay qua khe hở của khăn lụa sặc vào mũi, làm hắn suýt nữa không thể thở, nhìn lại phía sau, bụi mù mờ mịt chỉ có thể nhìn thấy mờ hồ bóng dáng kỵ binh, có quân Sở, quân Hán lại có càng nhiều.

Thời gian trôi qua, phía trước bụi mù dần dần trở nên loãng hơn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, từ phía tiền phương xuất hiện một đội xa trận rất dài lộ ra cao chót vót.

Sau phút chốc, Mông Khanh nhẹ nhàng ghì cương ngựa, ngựa nghiêng mình chuyển hướng lao về phương bắc, kỵ binh quân Sở theo sau cũng đều ghì cương chuyển hướng, chậm rãi theo sau Mông Khanh hướng về phương bắc, đội kỵ binh khổng lồ đi vẹo qua xa trận, suýt nữa giẫm lên hố đã được vùi lấp của quân mình.

Gần như là cùng lúc, Chu Quan Phu cũng nhìn thấy xa trận quân Sở ở phía trước.

Lúc này, kỵ binh quân Hán nếu như không muốn đánh chính diện vào xa trận quân Sở, cũng chỉ có hai lựa chọn, một là đi ngược chiều kỵ binh quân Sở để lảng tránh, sau đó nhìn kỵ binh quân Sở ung dung đi về phương bắc, thoát khỏi chạm trán, hai là đi vòng vèo cùng hướng quân Sở, vẫn như cũ theo sau kỵ binh quân Sở không tha!

Không do dự chút nào, Chu Quan Phu liền theo sau quân Sở không tha!

Chu Quan Phu đã thấy ở trước xa trận quân Sở bày vô số nỏ sàng, thậm chí hắn còn đoán được mặt sau xa trận quân Sở nhất định có rất nhiều đội cung tiễn thủ, như vậy thì tính sao? Độ sát thương của nỏ sàng tuy lớn, nhưng tốc độ bắn lại chậm, trong thời gian ngắn ngủi kỵ binh quân Hán đi qua xa trận, liệu có thể bắn ra được mấy lần?

Về phần đội cung tiễn thủ ở phía sau xa trận quân Hán, thì càng không phải nói.

Kỵ binh quân Hán cưỡi ngựa ít ở Nguyệt Hồ, Hưu Chư, Hồn Tà và phía dưới người Hồ, đến lúc đó núp người dưới sườn ngựa, thậm chí núp dưới bụng ngựa như vậy đủ để né tránh mưa tên bao trùm của quân Sở! Tóm lại, Chu Quan Phu nhận được lệnh vua chính là gắt gao theo sau kỵ binh quân Sở, tiến lên chém hết toàn bộ kỵ binh quân Sở. . .

- Ngao. . .

Chu Quan Phu hú dài một tiếng, thúc ngựa đi nhanh như bay về phương bắc.

Kỵ binh quân Hán kỵ binh người Hồ đi theo phía sau đều ghì cương chuyển đầu ngựa lại, xa trận quân Sở ở phía trước đi vòng vèo chạm vào phần đuôi của kỵ binh quân Sở tiếp tục đuổi theo, tuy nhiên số lượng kỵ binh quân Hán khác xa quá nhiều quân Sở, mặt trận trở nên lớn hơn, ngoặt vào thành vòng tròn thì lại càng lớn hơn nữa, vì vậy, kỵ binh quân Hán bên ngoài không thể né tránh mà tiến đánh lên xa trận.

Lập tức một mảnh người ngã ngựa trước xa trận, rất nhiều kỵ binh quân Hán giẫm xuống hố được vùi lấp hoặc là đâm vào chướng ngại vật, một con ngựa hí ngã trên đất, theo quán tính một đám kỵ binh quân Hán bị bay lên không trung, rồi lại rơi xuống đất, tuy không bị chướng ngại vật sắc bén đâm xuyên qua thân thể, nhưng lại bị kỵ binh phía sau mãnh liệt tiến đến giẫm lên thành thịt nát.

Nhưng mà, như này chỉ như là món ăn khai vị buổi sáng, ác mộng với quân Hán giờ mới bắt đầu.

Trước xa trận quân Sở, tướng quân phụ trách đồ quân nhu giờ hoành đao lên cao rồi chọt hạ xuống, tám trăm tên trọng binh phụ trách đồ quân nhu trong tay cầm mộc chùy nện xuống không chút do dự, kèm theo đó là những tiếng bành bành bành nổ mạnh, thoáng chốc tám trăm cái liên nỏ dữ tợn lộ ra phía trước xa trận, mỗi cái năm nhánh tổng cộng bốn nghìn nhánh chùy cánh tay thô mũi tên lớn gào thét mà ra, thoáng chốc toàn bộ rơi xuống trận kỵ binh quân Hán!

Bên trong thiên binh vạn mã, không ít kỵ binh quân Hán bị tên lớn đóng đinh cả người lẫn ngựa ở trên mặt đất, thậm chí có tên lớn liên tục bắn thủng vài kỵ binh quân Hán, đem thân thể bọn họ như đường hồ lô bị xuyên thành một chuỗi, bốn nghìn mũi tên lớn, giống như bốn nghìn đao nhọn sắc bén, thoáng chốc trong trận kỵ binh quân Hán bốn nghìn đầu bị khoét ra thành rãnh máu.

Thoáng chốc trong trận quân Hán người ngã ngựa đổ, trong khoảnh khắc toàn bộ trận kỵ binh hỗn loạn cả lên.

Đồng tử Chu Quan Phu cũng nhanh chóng co lại, không ngờ nỏ sàng quân Sở khác rất nhiều quân Hán, không ngờ nó có thể đồng thời bắn ra năm tên lớn? ! Vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng nhanh, dùng

thiết kích ngăn hai tên lớn bắn về phía mình thì suýt nữa đã xảy ra tai nạn, lúc này chỉ sợ hắc đã chết thảm tại chỗ.

Tuy nhiên rất nhanh, thêm một cảnh tượng xuất hiện khiến Chu Quan Phu càng thêm giật mình, thời gian chưa qua một lát, không ngờ nổ sòng trước xa trận quân Sở bắn tên lớn lần thứ hai, trong trận quân Hán một mảng người lại ngã ngựa, Chu Quan Phu quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, điều này sao có thể? Tốc độ bắn nổ sòng quân Sở sao lại nhanh như vậy? !

410. Chương 409 Thời Cơ Chiến Đấu Xuất Hiện

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 409 Thời cơ chiến đấu xuất hiện

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bên trong xa trận quân Sở, nhiều đội trọng binh ngực trần phụ trách đồ quân nhu thông qua một cái cây dung dây thừng ra sức kéo liên nổ và hộp đựng tên lên, cứ lấy một hộp đựng tên xong lại trở về vị trí cũ, tiểu giáo quân Sở canh giữ bên cạnh liên nổ hung tận tay cầm mộc chùy nện xuống, kèm theo đó Khúc Trưởng quân Sở trong tay mộc chùy hạ xuống, một loạt năm nhánh cánh tay thô tên lớn gào thét mà ra.

Một đội xe dài trên tường, đủ tám trăm cái liên nổ tiến lên, liên tục phóng ra, đem từng dây tên lớn bắn vào trong trận kỵ binh quân Hán như gió táp mưa rào, những cái liên nổ to lớn như này kéo ra lực ước chừng mấy chục thạch, cần hai mươi người cùng nhau phát lực mới có thể bắn một lần nữa, tên lớn bắn ra thì không thân thể nào có thể ngăn cản được?

Tên lớn đi qua nơi nào, người ngựa trong trận quân Hán lập tức ngã đổ, máu bay tung tóe!

- Phốc. . .

Một gã kỵ binh quân Hán né tránh không kịp, bị tên lớn xuyên vào mặt, tên lớn phóng ra mang theo lực đánh rất mạnh tàn phá xuống, đầu kỵ binh quân Hán trong khoảnh khắc thành máu chảy đầy trời, tên lớn uy thế lại dường như không có giảm đi, mang theo tiếng rít trối tai liên tục xuyên thủng thân thể hai gã người Hồ, xuyên hai người cùng một chỗ, đóng đinh tại chỗ, thẳng đến hai gã người Hồ kêu thảm ngã từ trên lưng ngựa xuống dưới đất, lúc mất đầu thì thể quân Hán mới suy sụp ngã xuống ngựa.

Một gã kỵ binh người Hồ có chút tỉnh táo, khi tên lớn phía trước bắn tới hắc liền núp dưới bụng ngựa bên phải, nhưng điều đáng tiếc là tuy hắc có tỉnh táo cũng không thể cứu sinh mạng mình như mọi lần, trong giây lát, tên lớn gào thét bắn thẳng bụng ngựa không có chút khó khăn nào, bắn chết người Hồ đang núp dưới bụng ngựa ngay tại chỗ.

Một viên kiêu tướng quân Hán mắt vô cùng tốt, phản ứng cũng nhanh, khi suýt xảy ra tai nạn bỗng nhiên một kiếm chém ra, đúng lúc chém vào một tên lớn vừa bắn tới, nhưng mà ngay sau đó, với sức lực vô cùng mãnh liệt như thủy triều cuộn cuộn mà quay lại, kiêu tướng quân Hán trong tay cầm kiếm hai lưỡi bỗng chốc bị bắn bay, mà tên lớn chỉ bay hơi lệch lạc, cùng lúc bắn vào sườn trái kiêu tướng quân Hán, đồng thời xuyên qua áo giáp và thân thể kiêu tướng quân Hán, mang đi một khối máu thịt lớn.

- Ách a. . .

Lập tức kiêu tướng quân Hán kêu lên thảm thiết, sau đó là một loạt tên lớn từ phía trước xa trận gào thét mà trút xuống, giống như một tia chớp bắn vào ngực kiêu tướng quân Hán, kiêu tướng quân Hán kêu rên một tiếng, cả người bị mang trên lưng ngựa lao đi, vọt tới sau lưng một kỵ binh người Hồ khác.

- Chu thúc? !

Chu Quan Phu thấy thế lập tức trợn mắt muốn nứt ra.

Kiều tướng quân Hán bị bắn chết là Chu thúc, hẳn là mãnh tướng đứng đầu Chu gia, ở trên chiến trường hẳn đã cứu mạng Chu Bột, thậm chí còn dạy kiếm thuật cho Chu Quan Phu lúc còn nhỏ.

Chu Quan Phu lộ vẻ sầu thảm kêu to, tiếng chói tai chột từ phía sau đầu bắn tới.

Dựa vào bản năng giống như dã thú, Chu Quan Phu trở tay một kích, chỉ nghe một tiếng cạch nổ vang, lập tức Chu Quan Phu thấy cánh tay phải rung lên, gan bàn tay phải run lên một hồi, tên lớn vừa bắn về phía hắn lập tức bị thiết kích đập bay, nghiêng bắn thủng một con ngựa phía sau, đâm sâu đóng đinh vào bên trong bùn đất.

Chu Quan Phu ghìim ngựa quay đầu lại xem, chỉ thấy phía sau không còn mấy thân binh.

Chung quanh quân Hán, kỵ binh người Hồ chết thảm và trọng thương, bên tai tràn đầy tiếng kêu rên, tiếng rên rỉ thảm thiết!

Trong vòng trăm bước, lực sát thương của liên nổ tên lớn không gì sánh kịp, dù chỉ bắn trúng vị trí không nguy hiểm cũng đủ để trí mạng, bởi vì thân tên rung động rất nhanh tạo thành chấn động đủ để phá hủy thân thể một người, trong vòng hai trăm bước, có thể bắn xuyên qua cả người lẫn ngựa kỵ binh quân Hán, dù là ngoài năm trăm bước, lực sát thương của tên lớn cũng không thể khinh thường!

Không đến nửa khắc, liên nổ quân Sở cũng đã bắn ra hai mươi lượt tên lớn, tám vạn nhánh cánh tay thô tên lớn điên cuồng bắn chum xuống, quân Hán, kỵ binh người Hồ lập tức một mảng ngã ngựa xuống dưới, cách xa trận quân Sở trong vòng một trăm bước, đã thành một mảnh Tu La huyết ngục, gần như tất cả quân Hán, kỵ binh người Hồ đều ngã xuống trong vùng máu.

Cũng có bông bông mưa tên ở phía mặt sau xa trận bay lên khoảng không, sau đó từ trên không trung gào thét trút xuống.

Nhìn chung quân Hán bị tên lớn bắn chết vô cùng bi thảm, nhất thời kỵ binh người Hồ như là bị bắt cắt mạch cây cỏ, thành từng mảng mà ngã xuống dưới.

Vun vút... .

Bỗng nhiên trong lúc đó, lại một loạt tên lớn dày đặc như mưa từ trước xa trận bắn nhanh mà đến.

Dũng mãnh mẽ như Chu Quan Phu, giờ này cũng đánh mất ý chí chiến đấu hoàn toàn, ra sức ngăn cản hai cánh tên lớn bắn về phía mình và Xích Long mã, Chu Quan Phu đột nhiên ghìim cương ngựa, nghiêng mình hướng về phía đông bắc, ngay lúc này, Chu Quan Phu đã chẳng quan tâm đuổi giết kỵ binh quân Sở nữa rồi, nếu mà đuổi giết tiếp nữa, liền toàn bộ kỵ binh quân Hán xong rồi!

Những nỗ lực này cũng không biết quân Sở làm ra từ nơi nào, rất là tàn ác!

Trong khoảng thời gian quá ngắn, Chu Quan Phu thúc ngựa Xích Long tăng tốc thật nhanh, giống như gió cuốn mây tan rời xa xa trận quân Sở, phi thẳng ra hơn trăm bước, Chu Quan Phu mới thở nhẹ một cái, tay phải lại giơ cao trường kích, ngựa mặt lên trời hú dài:

- Toàn quân quay lại, quay lại hướng đông, quay lại hướng đông. . .

Quân Hán và kỵ binh người Hồ phía sau Chu Quan Phu cũng đều quay lại theo.

Nhưng mà, quân Sở công kích vẫn chưa ngừng, từng dãy tên lớn vẫn như cũ gào thét tới, một bông bông mưa tên vẫn không ngừng trên không trung rơi xuống, quân Sở công kích mãnh liệt xuống, cuối cùng kỵ binh người Hồ mất khống chế hoàn toàn, như con ruồi không có đầu bay loạn xạ, kỵ binh quân Hán đang quay lại trong khoảnh khắc rơi vào cảnh hỗn loạn.

Bản trận quân Hán, đám người Lưu Bang, Trương Lương, Trần Bình, Chu Bột, Lữ Đài tất cả đồng thời phát hiện cánh trái bất thường.

Nhìn từ trên sào xe, trên chiến trường bụi mù cũng đang dần dần tan đi, có thể bởi vì khoảng cách quá xa, dù thị lực tốt nhất là Lữ Đài cũng không thể thấy rõ hoàn toàn cánh trái đang diễn ra cảnh tàn sát thảm

kịch, Lưu Bang bọn họ chỉ có thể nhìn thấy kỵ binh quân Hán đang đuổi giết quân Sở đột nhiên quay đầu hướng đông, sau đó liền lâm vào cảnh rối loạn.

- Chuyện gì xảy ra?

Lưu Bang vịn vào chiếc cột nhìn xa về hướng đông, vẻ mặt không tin,

- Thắng Chi sao không đuổi theo, mà lại quay đầu hướng đông làm gì chứ? Chẳng lẽ có điều gì không hay xảy đến sao? ! Người xem người xem, rối loạn à, toàn bộ trận hình rối loạn à? Thắng Chi cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến, kiểu gì chẳng biết nặng nhẹ? Quả thực đây là xằng bậy!

Chu Bột vẻ mặt xấu hổ, im lặng không nói, hẳn cũng có chút hoang mang.

Trương Lương bỗng nhiên quay đầu nhìn Lữ Đài hỏi:

- Tương Chi, người có nhìn thấy rõ không?

Mây kiếm dài của Lữ Đài bỗng nhiên chau lại rồi lập tức giãn ra, sau đó quay đầu nhìn Lưu Bang nói:

- Đại vương, bên kia rốt cục xảy ra chuyện gì thần cũng không rõ lắm, chỉ nhìn thấy một chút rất rõ ràng, kỵ binh quân Thắng Chi đã rối loạn hoàn toàn, Hạng Trang đã trải qua hàng trăm trận chiến, rất giỏi về việc nắm bắt thời cơ chiến đấu, thần nghĩ hẳn sẽ tuyệt đối không bỏ qua cơ hội như vậy!

- Thời cơ chiến đấu? !

Lưu Bang nghiêm nghị nói,

- Tương Chi, người có ý gì?

Lữ Đài tiến lên nửa bước, tiến gần đến tai Lưu Bang nói nhỏ vài câu, Lưu Bang nhăn nhúm mày, vẻ mặt tối tăm phiền muộn mà nói:

- Tương Chi, chỉ có như vậy sao?

Lữ Đài than nhẹ một tiếng, nói:

- Đại vương, sợ là chỉ có như thế.

Lưu Bang có chút không cam lòng nhìn về phía Trương Lương và Trần Bình, hai người đồng thời nhìn về phía Lưu Bang buông tay ra, nói cho cùng, Trương Lương, Trần Bình đều chỉ là chủ mưu, mà không phải là Thống soái, hiển kế là bốn phận của bọn họ, bọn họ cần phải ra trận chỉ huy, điều binh khiển tướng, ngăn cơn sóng dữ quay lại vậy cố mà làm.

Lữ Đài lại thở dài nói:

- Đại vương, chặn đường thì chặn ở đâu.

Lưu Bang có chút căm tức, còn có chút không cam lòng, tuy nhiên vẫn phải tiếp thu những lời nói của Lữ Đài, không còn cách nào khác nói:

- Được rồi, khẩn trương đi, không là không kịp nữa rồi.

- Vâng!

Lữ Đài vái chào, xoay người đi nghênh ngang.

Những gì Lữ Đài lo lắng là không thừa, Hạng Trang đích thực đã ngửi thấy hương vị chiến thắng!

- Rối loạn, Đại vương, kỵ binh quân Hán đã rối loạn!

Bách Lý Hiên đưa quạt lông lên trán, quay đầu nhìn Hạng Trang, trong giọng nói không kìm được sự kích động.

- Ha ha ha, liên nỗ phát uy rồi!

Về mặt Hạng Đà cũng chấn động lớn.

- Cái này quân Hán có thể chịu được!

Bách Lý Mậu cũng hung hăng nắm chặt thiết quyền.

Ánh mắt Hạng Trang cũng sáng lên, liên nỗ đã sát thương rất nhiều kỵ binh quân Hán, các chư tướng đang rất hưng phấn, Hạng Trang lại nhảy cảm cảm nhận thấy đã đến thời cơ chiến đấu, nếu như lúc này kỵ binh Mông Khanh đột nhiên quay lại, xung phong hướng vào trận kỵ binh quân Hán đang hỗn loạn, như vậy khả năng kỵ binh quân Hán lập tức binh bại như núi đổ!

Một khi cánh trái kỵ binh quân Hán sụp đổ, nhất định sẽ ảnh hưởng đến cánh phải bộ binh quân Hán!

Ha ha, Lưu Bang lão nhân, lúc này ngươi gặp nạn rồi! Lão tử muốn nhìn xem ngươi hóa giải nguy cấp như thế nào? Lập tức Hạng Trang bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Bách Lý Mậu hung tợn mà quát:

- Tử Minh, lập tức truyền lệnh cho Mông Khanh dẫn kỵ binh lập tức quay lại, hướng về phía kỵ binh quân Hán tổng tiến công đánh, là tổng tiến công đánh, không phải du kích, không phải du kích. . .

- Vâng!

Bách Lý Mậu âm âm đáp lại,

- Lính liên lạc. . .

Sau trận quân Sở, Mông Khanh dẫn theo kỵ binh cuộn cuộn đi về hướng tây.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một viên thuộc cấp thúc ngựa đuổi theo Mông Khanh, cao giọng kêu lớn:

- Tướng quân, Đại vương có lệnh, toàn quân quay đầu lại, hướng về phía kỵ binh quân Hán tổng tiến công đánh, là tổng tiến công đánh, không phải du kích, không phải du kích!

- Tổng tiến công đánh? !

Mông Khanh trong lòng rung mình, vội quay đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy trên sào xe ở trung quân một hàng lệnh kỳ tam giác ba mặt đỏ thắm bay lên, tại lệnh kỳ tam giác đỏ thắm bên trái, có một mặt màu vàng, mặt màu vàng thêu một lông bờm trên đầu ngựa, đó là danh hiệu của kỵ quân.

- Ngao. . .

Mông Khanh lập tức rào rào rút hoành đao giơ lên quá đỉnh, một bên thúc ngựa lao đi về phía hướng đông bắc, một bên thì ngựa mặt lên trời hú dài,

- Quay lại, toàn quân quay lại. . .

Theo sau Mông Khanh, kỵ binh quân Sở chuyển động thành một nửa vòng tròn, quay đầu lại hướng nam, đuổi theo sau mông quân Hán giết.

411. Chương 410: Trọng Kỵ Quân Hán

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 410: Trọng kỵ quân Hán

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Không được hoảng loạn, mọi người không được hoảng loạn...

- Hoảng cái gì? Mẹ nó hoảng cái gì chứ?

- Không được phép chạy, con mẹ nó xếp thành hàng, xếp thành hàng ngay ngắn vào...

Chu Quang Phu ra sức vung vẩy song thiết kích (cái kích binh khí cổ ngày xưa), gầm thét liên tục, hông dưới của xích long mã cảm nhận rõ được cơn tức giận trong lòng của chủ nhân, trong nháy mắt nhấc vó ngựa người liền dựng lên, rồi ngẩng đầu hý lên một tiếng vang lớn, quân Hán gần đấy trong nháy mắt im lặng xuống, nhưng kỵ binh người Hồ ở chỗ xa lại hỗn loạn như trước.

Chu Quang Phu tức nổ mũi, lại chẳng còn cách nào.

Điều khiến hắn bức bối nhất, không dễ dàng làm mấy nghìn kỵ binh không loạn lại làm cho kỵ binh người Hồ chọc loạn rồi.

Nguyệt Thị nhân này, Hồn Tả nhân, Hưu Chư nhân vốn chưa từng chấp nhận đội ngũ huấn luyện chính quy, điều cần nhiều hơn trong đánh giặc chính là dựa vào khí huyết anh dũng, khi thuận lợi như ong vỡ tổ xông lên phía trước, khi không thuận lợi thì sẽ bình bại như núi đổ, bản chất, những kỵ binh người Hồ này chính là đám người dân chăn nuôi tự do tàn bạo.

Nếu như là bản thân mình vì chiến tranh. Chu Quan Phu liệu quan tâm đến sống chết của bọn họ? Đối với những người Hồ đến từ thảo nguyên Hà Bắc này, Chu Quan Phu vốn dĩ đã không có chút cảm tình gì, cho dù toàn bộ mười vạn Hồ kỵ này bị diệt hết đi nữa, hắn tuyệt đối sẽ không chau mày, những vấn đề là hiện giờ mọi người đã cùng làm rồi lên, người Hồ rối loạn sẽ làm hại chết kỵ binh quân Hán!

Chu Quan Phu đan xen cái cảm giác kinh ngạc tức giận, nếu như không thể đàn áp rối loạn xuống đúng lúc, chẳng may kỵ binh quân Sở quay lại xông đến, hậu quả sẽ là tai nạn khó lường, lúc đó, chờ kỵ binh quân Hán sẽ hoàn toàn sụp đổ, ngoài mười vạn Hán kỵ thêm mười vạn Hồ kỵ, cuối cùng có thể còn mấy vạn kỵ chạy được về đại doanh điều đó chỉ có trời mới biết!

Nhưng mà thế sự là thế đó, người càng lo lắng điều gì thì điều đó càng đến.

Trong lúc Chu Quan Phu đang ra sức định gom đoàn quân loạn lại, một viên bộ tướng bỗng nhiên thúc ngựa đuổi theo, tỏ vẻ sầm sập nói:

- Tướng quân ngài nhìn, quân Sở kỵ binh sát (sát thủ kỵ binh quân Sở) quay trở lại rồi, bọn sát thủ đó quay trở lại rồi...

- Người nói cái gì?!

Chu Quan Phu ngạc nhiên, lúc đó vội quay đầu lại nhìn, nhìn về phương Bắc chỉ thấy trên cánh đồng bát ngát là cơn lốc bụi mù, kỵ binh quân Sở đông nghìn nghịt giống như cơn thủy triều đánh lên lại, nhìn đám dày đặc đao sắc bén kia, trong lòng Chu Quan Phu thoáng chốc lặng xuống Cửu U đầy cốc.

Xong rồi, thế là xong rồi, đây là kỵ binh quân Sở tổng tiến công?!

Chu Quan Phu rất rõ, phương thức tác chiến của khinh kỵ binh có hai loại, loại thứ nhất là du kích, chính là chạy vòng quanh quân địch, cưỡi ngựa bắn cung làm sát thương quân địch, ngoài ra còn một loại là tổng tiến công, chính là tập trung toàn bộ kỵ binh xung phong đánh trực diện quân địch, bởi khả năng đột kích của khinh kỵ binh không mạnh, thường rất ít sử dụng loại chiến thuật này.

Nhưng, khi quân địch đầu mối đã tan rã hoặc là đến một thời điểm binh lực bị suy yếu, tập trung khinh kỵ binh khởi xướng tổng tiến công sẽ có thể đập nát thế trận của quân địch dễ như trở bàn tay, kỵ binh quân Hán lúc này sẽ tan tác, kỵ binh quân Sở chọn thời điểm này phản công lại, nắm được thời cơ quả là tuyệt vời!

- Giết

Mông Khanh xung trận ngựa lên trước, ngựa mặt lên trời gào lớn.

Phía sau Mông Khanh, năm vạn quân Sở đã dần dần triển khai sang hai cánh trái phải, tạo thành một khoảng hoành trận hơn năm dặm, lấy thế trận không gì ngăn được hướng về phía quân Hán vẫn đang nằm trong rối loạn, kỵ binh người Hồ cuộn cuộn ập tới, gót sắt bời tung, đầu ngựa nhấp nhô, mấy chục ngàn kỵ binh đồng thanh hí vang, khí thế kinh người.

- Giết....

Mông Khanh gào thét, giơ cao hoành đao sắt bén.

- Giết giết giết...

Năm vạn Sở kỵ điên cuồng hưởng ứng, ào ào giơ hoàn thủ đao lạnh lùng lên, ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuống năm vạn thanh đao, thoáng chốc phản chiếu một mảng máu tươi.

- Quay lại, tất cả theo ta quay lại!

Chu Quan Phu vẫn không chịu buông tha, ra sức dùng lực ghìm đầu ngựa, quay đầu tấn công.

Là một chiến kỵ tướng, Chu Quan Phu trong lòng hiểu rõ, kỵ binh quân Hán còn lại một cơ hội, đó là trước khi kỵ binh quân Sở đến giết, cấp tốc quay lại, tấn công trực diện với đối phương, chỉ cần kỵ binh quân Hán quay lại kịp thời, thì vẫn có thể dựa vào ưu thế binh lực để chuyển bại thành thắng!

- Quay lại, quay lại tấn công!

Chu Quan Phu liên tục gào thét, nhưng lại không có người hưởng ứng.

Tuần thần như xích long mã dưới háng Chu Quan Phu, dưới thế kẹp hai bên thiên binh vạn mã, cũng chỉ có thể bị động chạy như bay về hướng Nam, căn bản là không thể ghìm ngựa quay đầu được, càng không cần nói quay lại tấn công! Giờ khắc này, Chu Quan Phu cuối cùng cũng bắt đầu dùng châu chấu đá xe, dưới thế kim kẹp của mười mấy hai mươi vạn quân, một mình hắn giãy dụa như bắt lực vậy.

- Tướng quân, vô dụng.

Có thân binh vẽ sào thâm nói,

- Chạy đi, nếu không sẽ không thể kịp được.

Cuối cùng Chu Quan Phu quay đầu nhìn lại nơi đầy núi đồi ánh mắt dè dặt nghiêng kỵ binh quân Sở, cuối cùng đành bỏ cuộc, đôi chân hiệp xích long mã, theo loạn quân nước lũ hốt hoảng chạy hướng về phía Nam, Chu Quan Phu tuy rằng tự tin về võ nghệ của mình, nhưng cũng không kiêu ngạo, ngông cuồng mà dựa vào sức mạnh của một người chiến đấu với mấy vạn kỵ quân nước Sở.

- Giết, Mông Khanh giơ cao hoành đao, ngựa mặt lên trời hét lớn.

- Giết giết giết...

Năm vạn tinh kỵ Sở quốc đi như hình với bóng, tiến công mãnh liệt về phía trước.

Thời gian trôi đi, khoảng cách hai bên đang dần rút ngắn lại, tiền tuyến bắt đầu lần lượt xuất hiện lạc đơn, quân Hán bị thương hoặc kỵ binh người Hồ, giữa một trận loạn múa đao, đội quân Hán hoặc kỵ binh người Hồ này nhanh chóng bị chôn vùi vào trong đại dương rộng mênh mông của tinh kỵ nước Sở.

Hừ, Mông Khanh quát khê một tiếng, hoành đao trong tay lóe sáng, một ngựa một người Hồ trên cổ của các kỵ binh đã tách ra một đóa hoa máu tươi. Kỵ binh người Hồ thậm chí đều không kịp kêu lên được một tiếng thì từ trên lưng ngựa một cái đầu rơi xuống, lập tức kỵ binh quân Sở như cơn thủy triều đập thành những thứ nhỏ vụn.

“Rống!” Mông Khanh tức giận gầm lên một tiếng. Hoành đao không hề gặp trở ngại đâm vào những chỗ hiểm của kỵ binh quân Hán, Hán quân lập tức kêu lên thảm thiết, sau đó, tiếng kêu thảm thiết tiếp tục giăng co một lát, kỵ binh quân Hán liền từ trên lưng ngựa rơi xuống, phút chốc cũng bị đại dương kỵ binh quân Sở chôn vùi.

Sau liên tục chặt giết hơn mười lạc đơn của người Hồ hoặc kỵ binh quân Hán, quân Sở cuối cùng cũng đuổi được quân Hán, hàng trước của quân Sở trong nháy mắt gào lên, trong từng con người đều lộ ra cái vẻ dữ tợn, ánh sáng lóe ra trong thanh đao, rơi xuống mặt sau của quân Hán, kỵ binh người Hồ cũng đều kêu gào thảm thiết rơi xuống ngựa.

Kỵ binh cánh tả tức khắc đi đến quyết định, Hạng Trang, Hạng Đà, Bách Lý Hiên và sức chú ý của quân thần nước Sở toàn bộ đã di chuyển, bộ binh cánh hữu tấn công mặc dù vô cùng oanh liệt, nhưng trong thời gian ngắn muốn quyết định được thắng bại lại là vô cùng khó, mà kỵ binh cánh tả thắng, thì rất có thể quyết định kết cục cuối cùng của trận đại chiến này.

- Đại vương, đuổi theo!

Hạng Đà hung hăng kích động:

- Kỵ quân đã đuổi được rồi!

- Tốt lắm, rất tốt!

Hạng Trang tinh thần cũng phấn chấn

- Chỉ cần kỵ quân Mông Khanh đánh tan được quân Chu Quan Phu, thậm chí cuối cùng giải quyết nổi bộ binh quân Hán, thì đó cũng là thắng lợi!

Đương nhiên, trong lòng Hạng Trang vẫn hy vọng kỵ binh cánh tả có thể nắm chắc được trận chiến lớn, sau đó đánh bại sáu mươi vạn đại quân của Lưu Bang, trước trận chiến, Hạng Trang chưa bao giờ có vọng tưởng đến việc đánh bại sáu mươi vạn đại quân của Lưu Bang, thế nhưng cơ hội xuất hiện trước mặt Hạng Trang, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không có chút yếu lòng chùn tay.

Đám quân thần nước Sở reo mừng, nhưng đám quân thần Hán quốc lại kêu rên.

Hán Vương Lưu Bang nôn nóng đến tái mặt, nắm hai tay lại vì quá dùng sức, các đốt ngón tay có những cái trắng bệch, rồi nói năng lộn xộn (nói năng không đầu vào đâu):

- Chu Quan Phu đang làm gì? Quan Quân Hưu của Quả nhân làm sao vậy? Mười vạn kỵ binh tinh nhuệ, cộng thêm mười vạn kỵ binh người Hồ lại không địch được năm vạn kỵ binh nước Sở sao?

Trương Lương, Trần Bình cười nhạt, Chu Quan Phu vốn dĩ là tướng tài, lại còn là phi soái tài.

Khi Chu Quan Phu được phong làm Quan Quân Hưu, Lưu Bang đem tướng binh giao cho Quan Phu Thống soái, Chu Quan Phu vốn là Phiêu Kỵ tướng quân, kỵ binh thống soái hoàn toàn cũng có tình ý bên trong, nhưng Trương Lương Trần Bình khéo léo phản đối, Chu Bột lại kiên quyết phản đối, nhưng thái độ lần này của Lưu Bang lại khác thường, kiên quyết cự tuyệt mọi lời khuyên ngăn của mọi người, khẳng khái đem kỵ binh giao cho Chu Quan Phu.

Chu Bột vẻ mặt đau khổ, có ý nói vài câu giải bày cho con trai mình, nhưng cuối cùng cũng không nói điều gì, kỵ binh cánh tả đột nhiên tan tác hoàn toàn làm cho người ta khó hiểu, trong đó có lẽ có ẩn tình, nhưng là chủ tướng kỵ binh, bất luận thế nào Chu Quan Phu cũng không rũ bỏ được trách nhiệm, cái khác không nói, không thể ngăn cản đại quân làm loạn thì quá là không được rồi.

Trận chiến hôm nay, ép quân Hán sử dụng đòn sát thủ cuối cùng mới có thể xoay chuyển bại cục, Chu Quan Phu chắc chắn phải chịu trách nhiệm chính, nghĩ đến đây, trong lòng Chu Bột liên vô cùng chua xót, đây cũng thật ứng với từ với câu kia, họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phúc, Chu Quan Phu trước trận đấu tướng đại phóng tia sáng lạ, nhưng quay đầu lại thì đo ván thê thảm

Phía sau quân Hán, như lâm vào bàn cờ, ba nghìn kỵ binh lẳng lẳng đứng nghiêm trang!

Đây tuyệt đối không phải là kỵ binh quân Hán bình thường, mà cả người lẫn ngựa đều được bọc áo giáp trọng giáp thiết kỵ, Lưu Bang đã mất mười mất năm, hao phí vô số tiền bạc lương thực công sức tạo và đưa ra một quyết định tính chiến lược kỵ binh, ban đầu là giữ lại thời khắc mấu chốt dùng để giải quyết dứt khoát, nhưng hôm nay, lại buộc phải ra tay trước.

Lã Đài cười Bạch Mã, đứng im nghiêm trang trước ba ngàn trọng kỵ

Trong lúc đó bỗng nhiên, Lã Đài rút bảo kiếm ra giơ cao lên, ngạo nghễ đứng nghiêm trang đầu tiên trước ba ngàn trọng kỵ của Lưu Tị liên từ từ bỏ mặt giáp trên mặt xuống, trong nháy mắt, ba ngàn trọng kỵ cũng từ từ hạ mặt giáp xuống, một ngàn trọng kỵ hàng đầu tiên trong tay tùy tùng nhận cây giáo dài chừng ba bốn trượng.

Tia nắng mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống, chiếu vào trên thiết giáp của trọng kỵ, trong nháy mắt phản xạ ra u quang lạnh lẽo, lạnh như băng xơ xác tiêu đều hơi thở khởi đầu trong trận trận ra khắp nơi, không ít chiến mã bị kinh động, ào ào, chạy loạn không yên.

Mỗi một khắc, bảo hiệp trong tay Lã Đại rút ra nhẹ nhàng về phía trước.

Lưu Tị nhẹ nhàng kẹp bụng ngựa, đập một cái vào ngựa chiến nó liền phì trong mũi ra một tiếng nặng nề, bắt đầu vung bốn vó, chậm rãi bước về phía trước, phía sau Lưu Tị, ba ngàn trọng kỵ cũng ào ào thúc ngựa, dồn dập đi theo...

412. Chương 411: Thật Sự Quá Nguy Hiểm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 411: Thật sự quá nguy hiểm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

“Kỵ quân” theo tinh kỳ quân Hán giết ra rất nhanh liền khiến cho quân thần nước Sở tròn mắt.

- Trời ơi, kia là cái quái quỷ gì vậy?

Hạng Đà là người đầu tiên phát hiện ra đội kỵ binh quân Hán, kêu lên:

- Đại vương, người xem, lại có một đội kỵ binh sau trận quân Hán giết ra, bọn họ lập tức chạy về phía đông, xem ra là định chặn giết kỵ quân Mông Khanh, thật là quá cuồng vọng đi? Mấy ngàn kỵ mà đòi chặn giết năm mươi ngàn kỵ sao?

- Không đúng, không đúng!

Bách Lý Hiền lại phát hiện không đúng:

- Kỵ binh này thật lạ...rất bất thường!

- Trọng cưỡi, trọng kỵ binh!

Hạng Trang kinh hãi, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống, sao lại có thể? Sao lại có thể chứ? Lão già Lưu Bang sao lại tạo ra trọng kỵ được? Chẳng lẽ lão già Lưu Bang cũng là người xuyên qua? Hoặc nói, bí mật của trọng kỵ binh đã bị tiết lộ?

- Cái gì, trọng kỵ binh?

- Quân Hán cũng thành lập trọng kỵ binh lúc nào vậy?

- Thật không thể nào, Lưu Bang sao lại có trọng kỵ binh được?

Hạng Trang vừa nói xong, đám người Bách Lý Hiền, Hạng Đà, Bách Lý Mậu lập tức thay đổi sắc mặt, làm tướng quốc nước Sở, hơn nữa là người hiểu rõ trọng kỵ binh hơn ai hết, chi phí cho trọng kỵ binh cực cao, bất kể là áo giáp người, ngựa hay là chọn chiến mã...tất cả đều vô cùng hà khắc, nhưng lực của nó quả thật không gì ngăn cản được.

Trọng kỵ binh khổng lồ toàn thân mặc giáp trước mặt, khinh kỵ binh chỉ là căn bã!

Trên mặt Khuất Bất Tài thoáng chốc cũng đỏ mồ hôi lạnh, làm đại thống lĩnh Ô Mộc Nhai, ông ta không ngờ lại không biết nước Hán đã huấn luyện được đội trọng kỵ binh khổng lồ như thế, thật không thể tha thứ được, đây là việc không làm tròn bốn phận không thể tha thứ được!

Trên thực tế, Hạng Trang đoán không sai, ước chừng mười ba năm trước đây, Lưu Bang lấy Cửu Giang làm môi để thực hiện kế ba hổ cạnh tranh miếng mồi, ý đồ gây xích mích để gây hỗn chiến giữa Anh Bố, Bành Việt cùng Hạng Trang. Kết quả lại bị Hạng Trang tương kế tựu kế tập kích Cửu Giang, tuy nhiên Lưu Bang cũng có thu hoạch, là bại binh sau khi từ Cửu Giang trốn trở về đã nói cho ông ta biết bí mật trọng kỵ binh.

Bắt đầu từ lúc đó, Lưu Bang cũng đã âm thầm huấn luyện trọng kỵ binh.

Những dị tộc xung quanh Quan Trung như Hung Nô, Nguyệt Thị, Hưu Chư, Hồn Tà đều là những dân tộc lớn trên lưng ngựa, nước Hán có được tài nguyên ngựa vượt xa nước Sở, hơn nữa nước Hán và Nguyệt thị có quan hệ rất tốt, có thể thông qua Nguyệt thị từ Tây Vực đạt được ngựa Đại Uyên. Những điều này đã khiến cho Lưu Bang có thể thành lập được trọng kỵ binh.

Trải qua suốt mười ba năm bận rộn, Lưu Bang cuối cùng đã huấn luyện thành công ba nghìn trọng kỵ binh. Lần này đại chiến Kinh Tương, ba nghìn trọng kỵ này chính là đòn sát thủ cuối cùng của Lưu Bang, vốn là định giữ lại để quyết chiến trận cuối cùng dứt khoát với quân Sở, nhưng kế hoạch lại không cần được sự biến hóa, vì kỵ quân của Chu Quan Phu mà không thể không xuất ra.

Gần như là cùng lúc, Mông Khanh đang thúc ngựa còn có kỵ binh quân Sở ở hàng trước cũng đã phát hiện trọng kỵ quân Hán, nhìn sau trận quân Hán phía trước bỗng nhiên xuất hiện trọng kỵ quân Hán, đồng tử Mông Khanh thoáng chốc co rút lại kịch liệt, trọng kỵ, không ngờ là thiết kỵ trọng giáp? Quân Hán từ lúc nào lại có trọng giáp thiết kỵ?

Theo theo trong chớp lát, ba nghìn trọng kỵ bỗng nhiên gia tăng tốc độ.

Trong tiếng vó ngựa nặng nề, ba nghìn trọng kỵ rất nhanh đã tăng tốc độ ngựa đến cực hạn, hàng trọng kỵ binh đầu tiên đã dựng thương lên cao, một loạt lưỡi thương lóe ra tia sáng sắc bén lạnh lẽo, giống như răng nanh của thú lớn, nghiêng hướng về kỵ binh quân Sở cùng hợp bộ với kỵ binh quân Hán.

Gió ngừng, mây dừng, giờ khắc này, dường như thời gian ngừng rồi.

Về mặt Mông Khanh nghiêm trọng, về mặt Chu Quan Phu phần chấn, Đại vương đã xuất ra trọng kỵ binh?

- Hú....

Chu Quan Phu giờ song thiết kích lên, ngựa mặt lên trời cuồng bạo hú dài một tiếng:

- Quay lại, quay lại xung phong...

Là Phiêu Kỵ tướng quân nước Đại Hán, Chu Quan Phu hiểu rõ hơn bất kỳ ai, trọng kỵ quân Hán xuất kích có ý nghĩa gì, có ý nghĩa là kỵ binh quân Hán có cơ hội chuyển bại thành thắng, chỉ cần y có thể đứng lúc không chế được bại binh, sau đó nhanh chóng chinh đốn lại đội ngũ, lại quay lại xung phong, có thể giết cho kỵ binh quân Sở đại bại.

Về mặt Lưu Bang phần chấn, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn thậm chí còn hiện lên màu đỏ.

Trương Lương, Trần Bình còn có Chu Bột Đứng ở phía sau Lưu Bang cũng khẩn trương, bọn họ biết Đại vương luôn âm thầm huấn luyện trọng kỵ binh, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nhìn thấy những trọng kỵ binh này, thậm chí cũng không biết trọng kỵ binh được huấn luyện ở đâu. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy đội trọng kỵ binh này.

Quân thần nước Hán vô cùng muốn biết, trọng kỵ binh này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Quân thần nước Hán vô cùng muốn biết, trọng kỵ binh quân Hán này có lợi hại như miêu tả mà bại binh quân Hán sau khi từ chiến trường Cửu Giang trở về đã miêu tả không? Nếu thật sự lợi hại như bại binh quân Hán đã miêu tả như vậy, nếu trọng kỵ binh thật sự kiên cố vững chắc không gì phá nổi, vậy thì từ nay về sau, kỵ quân Đại Hán sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đã chiến vô địch!

Lưu Tị cầm trong tay trường kích, đầu tàu gương mẫu xung phong liều chết đi tới phía trước ba nghìn trọng kỵ.

Chiếc mũ giáp chỉ để chứa một đôi mắt hẹp dài đem tầm nhìn của Lưu Tị chăm chăm tập trung ở phía trước. Phía trước, ngàn vạn nghìn kỵ binh quân Sở đang như thủy triều mãnh liệt tiến đến gần, Lưu Tị cầm

thấy không chút sợ hãi, dưới trướng gã kỵ binh tuy ít, lại đều là những trọng kỵ cả người lẫn ngựa đều được mặc giáp, trọng kỵ binh, là trọng kỵ binh vương giả!

Bỗng nhiên giữa lúc đó, khinh kỵ binh quân Sở phía trước đang nhanh chóng đến gần ngay trước mắt.

Lưu Tị cảm kích vươn về phía trước, chuẩn bị cuộc công kích cuối cùng.

Chiến mã dưới hông đã được gia tăng tốc độ đến cực hạn, trong tiếng ồn ào náo động, Lưu Tị đều có thể nghe rõ được những tiếng thở ồ ồ phát ra từ chiến mã dưới hông. Dù là hãn huyết bảo mã đến từ Tây Vực, nhưng trên lưng lại đeo áo giáp nặng hơn mấy trăm cân, hơn nữa Lưu Tị lại là thanh niên trai tráng luôn muốn tốc hành cực nhanh, đối với nó quả là nhiệm vụ vô cùng gian nan.

Với tốc độ nhanh như vậy, ba ngàn trọng kỵ của Lưu Tị đã mang theo khí thế không thể ngăn cản được, khi đang ở hướng nghiêng đi theo sau sát bại binh quân Hán và kỵ binh quân Sở va chạm nhẹ vào nhau, trong nháy mắt, trường kích Lưu Tị đã đâm xuyên qua thân thể một gã tiểu giáo quân Sở, sau đó gã tiếp tục giương thi thể đó hướng về phía trước...

Gần như là cùng lúc, chiến mã dưới hông Lưu Tị và chiến mã của tiểu giáo kia nghiêng chạm vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, chiến mã của tiểu giáo quân Sở đã bị đánh bay, mà chiến mã của Lưu Tị chỉ loạng choạng mất phương hướng một chút lại tiếp tục tiến về phía trước, rồi lại liên tiếp đụng vào kỵ binh quân Sở thứ hai, thứ ba... Cùng lúc đó, ba ngàn trọng kỵ phía sau Lưu Tị cũng cuồng bạo đụng vào trọng trận quân Sở.

Vào giờ khắc này trọng kỵ binh bày ra hung uy ngập trời.

Trọng kỵ quân Hán cả người lẫn ngựa, toàn bộ sức nặng vượt hơn bốn ngàn cân giống như một cỗ xe tăng thật người khổng lồ đâm ngã khinh kỵ binh quân Sở với sức nặng chỉ hơn ngàn cân, đội quân tan rã!

Trọng kỵ quân Hán lấy góc nhỏ va chạm vào khinh kỵ binh quân Sở, có nhiều điểm có lợi, bởi vì có thể giảm bớt mức độ va chạm ảnh hưởng đối với tốc độ ngựa trọng kỵ binh, có lợi cho việc trọng kỵ binh liên tiếp gia tăng tốc độ chạy nước rút, thế nhưng, trọng kỵ quân Hán chỉ dựa vào lực đánh vào không gì sánh được, cắt đứt sự dâng lên như thủy triều của khinh kỵ binh quân Sở.

Trong lòng Hạng Trang nghiêm trọng, lực đánh vào và lực phá hoại của trọng kỵ binh thật không phải đơn giản.

Đứng trên tổ xe xa xa nhìn lại, chỉ thấy ba nghìn trọng kỵ quân Hán giống như là những chiếc đinh ba sắt cực lớn, thông qua hơn ngàn chiếc răng đinh ba sắc bén ở trong trận kỵ binh quân Sở cào xé từng rãnh máu thật sâu, trước đụng sau chen chúc, người ngã ngựa đổ, toàn bộ phần eo trước trận kỵ quân Sở trong khoảnh khắc lâm vào hỗn loạn.

Kỵ binh phía sau theo tác dụng của quán tính lại tiếp tục tiến về trước, sau đó va chạm với kỵ binh đằng trước, lại càng làm tăng thêm sự hỗn loạn của kỵ binh quân Sở. Khinh kỵ binh quân Sở đối với thể đuổi giết của khinh kỵ binh quân Hán, và Hồ Kỵ đã vô hình lập tức tan rã.

Càng đáng sợ chính là, thừa dịp thời gian quý giá này, khinh kỵ binh của Chu Quan Phu đang ở thế bại trận, chỉ cần cho y có chút thời gian, kỵ binh quân Hán sẽ rất nhanh một lần nữa sửa lại trận hình, sau đó lại khởi xướng quay lại tấn công khinh kỵ binh quân Sở! Đến lúc này, tại khinh kỵ binh quân Hán, dưới sự liên hợp tấn công của trọng kỵ binh, khinh kỵ binh quân Sở của Mông Khanh chắc chắn sẽ bại!

- Truyền lệnh, kỵ quân lui về phía sau.

Hạng Trang không chút do dự truyền đạt mệnh lệnh lui quân.

Lực đánh vào, lực phá hoại của trọng kỵ quân Hán tuy rằng không gì sánh kịp, nhưng sức chịu đựng của chúng rất kém, tốc độ cũng không nhanh, lấy trọng kỵ binh để đuổi giết khinh kỵ binh là tuyệt đối không thể. Về phần khinh kỵ binh quân Hán của Chu Quan Phu và khinh kỵ binh của người Hồ, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó một lần nữa chỉnh đốn kịp, lúc này không lùi, còn đợi đến khi nào?

Trong tiếng kèn lui binh, kỵ binh quân Sở bắt đầu kêu gào rút lui về sau.

Đúng như Hạng Trang đã lường trước được, trọng kỵ quân Hán đang tiến hành tiếp tục gia tăng tốc độ một lần nữa, nhân lực mã lực đã đến mức cực hạn, không thể tiến hành xung phong lần thứ hai. Khinh kỵ binh quân Hán của Chu Quan Phu cùng với khinh kỵ binh của Nguyệt thị, Hưu Chư, Hồn Tà và người Hồ vẫn đang hỗn loạn chưa khôi phục được, bọn họ chỉ có thể trở mặt nhìn khinh kỵ binh quân Sở hốt hoảng rút lui.

Bởi vì trọng kỵ quân Hán đột nhiên xuất hiện, thắng lợi sắp tới tay lại tuột mất.

Hạng Đà ảo não thở dài, lo lắng nói với Hạng Trang:

- Đại vương, quân Hán có trọng kỵ binh, đây thật sự là phiền toái, xe trận của chúng ta cũng rất khó có thể ngăn cản được trọng kỵ quân Hán, một khi hai quân quyết chiến, quân Hán đột nhiên đầu nhập trọng kỵ tấn công ngay từ chính diện, chẳng phải nguy hiểm sao?

Hạng Trang không kìm nổi quay sang liền nhìn Bách Lý Hiền một cái, trong ánh mắt hai người đều toát lên tia may mắn.

May quá, may quá, may mà lão già Lưu Bang chưa có kinh nghiệm sử dụng trọng kỵ binh, chỉ ngốc nghếch lấy trọng kỵ binh đi tấn công khinh kỵ binh của Mông Khanh, kết quả là tuy rằng cứu được bại binh của Chu Quan Phu, nhưng lại đánh mất một cơ hội tuyệt vời! Nếu, nếu Lưu Bang không đi cứu Chu Quan Phu mà là đem trọng kỵ binh đầu nhập vào ngay chính diện chiến trường, vậy thì kết quả sẽ thế nào?

Bởi vì Khuất Bất Tài và Ô Mộc Nhai không làm tròn bổn phận, Hạng Trang chưa từng nghĩ tới không ngờ quân Hán lại có được trọng kỵ binh, đương nhiên cũng không có đề phòng trọng kỵ binh, lúc này, nếu đột nhiên Lưu Bang đầu nhập trọng kỵ đột kích chính diện trung quân quân Sở, vậy thì trọng giáp bộ binh trung quân tuyệt đối không thể ngăn được, một khi trung quân bị đánh tan, toàn bộ quân Sở xong rồi!

Nghĩ đến đây, Hạng Trang không hỏi toát mồ hôi, nguy hiểm thật, thật sự quá nguy hiểm!

413. Chương 412: Tây Thục U Ám

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 412: Tây Thục u ám

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Rốt cục trời cũng đã sắp tối. Cùng lúc Lưu Bang và Hạng Trang đều thu binh.

Trong lòng Hạng Trang vẫn còn cảm thấy sợ hãi, tại sao Lưu Bang vẫn thản nhiên như không? Trong khi hôm nay quân Hán thiếu chút nữa thất bại thảm hại!

Trông thấy quân Hán giống như thủy triều rút đi, Hạng Trang không kìm nổi thở phào một tiếng, sau đó quay lại nói với Bách Lý Hiền:

-Tử Lương, lần này thực sự chưa tính toán kỹ lưỡng.

- Đúng vậy.

Bách Lý Hiền tán thành nói.

- Lần này quả thực rất sơ suất.

Vì trận đại chiến Hán Sở, Sở Quốc đã chuẩn bị rất kỹ càng. Tuy nhiên trận ngày hôm nay, bởi vì thám báo đầu giết nhau mà dẫn đến bùng phát cuộc đại chiến hôm nay, suýt nữa khiến cho mọi chuẩn bị của Sở Quốc đều thất bại. Thử nghĩ, nếu như bốn trăm nghìn quân đại quân chủ lực của Hạng Trang đều bị giết, vậy những kế hoạch tiếp đó sẽ trở lên vô dụng.

Trở về đại doanh, Lập tức Hạng Trang cho gọi Khuất Bất Tài đến.

Tiến vào đại trường, Khuất Bất Tài quỳ xuống đất, lộ rõ vẻ sầu thảm nói:

- Đại Vương, thần đã không làm tròn bổn phận. . .

Bỗng nhiên Hạng Trang giơ tay ngăn Khuất Bất Tài lại, trầm giọng nói:

- Lão Khuất, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, người phải nhanh chóng xác định, thời gian và địa điểm Lưu Bang huấn luyện trọng kỵ binh ? Tại sao trước đó người không có chút tin tức nào? Ngoài trừ trọng kỵ binh ra, phía sau quân Hán còn có cất dấu những gì lợi hại nữa không?

- Rõ!

Lúc này Khuất Bất Tài mới đứng dậy, ôm quyền thoái lui.

Hạng Trang lại nghiêm nghị nói với Mông Khánh:

- Mông Khánh, người biết tội rồi chứ?

Mông Khánh quỳ xuống đất, mặt lộ rõ vẻ sầu thảm nói:

- Đại Vương, thần. . . biết tội.

Trận đại chiến ngày hôm nay, nằm ngoài dự tính của Hạng Trang cũng bởi vì Mông Khánh tự ý hành động mà gây lên, nếu như kết quả không quá tồi, Mông Khánh còn có cơ hội lấy công chuộc tội. Nhưng hiện tại kết quả không tốt, tất nhiên Mông Khánh khó thoát được tội, xưa nay quân Sở thưởng phạt phân minh, cho nên Mông Khánh đã sớm hiểu được.

Hạng Trang trông thấy Mông Khánh quỳ sát xuống đất, quát:

- Giáng ba cấp tước, phạt nửa năm bổng lộc, người có phục không?

Mông Khanh vội vàng đáp lại:

- Thần tâm phục khẩu phục.

Hạng Trang lại vung tay lên, Mông Khánh liền vội vàng đứng dậy.

Cho tới khi Mông Khánh rời khỏi, bỗng nhiên Bách Lý Hiền nói:

- Đại Vương, trận đại chiến ngày hôm nay cũng không phải không có thu hoạch, trận chiến hôm nay quân Hán tổn thất nhiều hơn quân ta, quân ta nhiều nhất cũng chỉ thương vong tới hai mươi nghìn quân, còn quân Hán ít nhất cũng phải thương vong tới năm mươi nghìn quân. Hơn nữa, đây cũng không phải điều trọng yếu.

Ngừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

- Điều quan trọng nhất chính là quân ta đã phát hiện ra đồn chí mạng của quân Hán!

Hạng Trang rất tán thành, nếu như quân Sở hoàn toàn không biết quân Hán đã có trọng kỵ binh , cộng thêm không có phòng bị. Như vậy trong thời điểm quan trọng, trọng kỵ binh quân Hán hoàn toàn có cơ hội đánh một đồn chí mạng quân Sở, cục diện cuộc chiến sẽ thay đổi! Nhưng hiện tại bí mật của quân Hán đã bị bại lộ, trọng kỵ binh quân Hán đã không còn tạo nên sự uy hiếp quá lớn.

Tuy rằng đội trọng kỵ binh này lợi hại, nhưng chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, vẫn có thể ngăn cản được!

Từ điều này mà tính toán, trận đại chiến hôm nay, quả thực quân Sở chiếm được tiện nghi rất lớn.

Hạng Đà đứng bên cạnh nói:

- Đại Vương, ngoài trọng kỵ binh ra, quân Hán vẫn có thể có đồn trí mạng khác không?

- Cho nên Ô Mộc Nhai cần phải đi dò xét!

Hạng Trang gật đầu tán thành, trầm giọng nói:

- Khi Ô Mộc Nhai chưa điều tra rõ tin tức, vả lại Thiên Lang Quân và Kiêu Kỵ Quân chưa tới Nam Dương, quân ta tuyệt đối không thể tùy tiện xuất kích. Trận chiến hôm nay, có thể nói là may mắn, nhưng lần sau chưa chắc đã được may mắn như vậy.

Hạng Đà nghe vậy liền gật đầu lia lịa.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Bách Lý Mậu vội vàng chạy tới bẩm báo:

- Đại Vương, có tin cấp báo từ Hoài Nam!

- Hoài Nam? Bên kia Học Kiếm có tin tức gì sao? !

Lập tức sắc mặt Hạng Trang rung lên, vội nói lớn:

- Mau trình lên đây.

Bách Lý Mậu tiến lên hai bước, cầm một mật thư dâng lên Hạng Trang, Hạng Trang xem xong mật tin không kiềm chế nổi vui mừng. Hạng Đà đứng bên cạnh hỏi:

- Đại Vương, trong thư viết gì vậy?

Hạng Trang trực tiếp giao thư cho Hạng Đà, sau đó nói với Hạng Đà, Bách Lý Hiền:

- Tử Nghiêm, Tử Lương, Hàn Tín phái Thái Tử Hàn Hạp thống lĩnh một trăm nghìn đại quân, sau đó lại phái ra hai lộ kỵ binh, một đường do Tào Thạo thống lĩnh, một đường do Hàn Tín đích thân thống lĩnh. Chia ra đánh Phù Ly và đại doanh quân ta, kết quả là đều bị Học Kiếm đánh cho thất bại thảm hại!

Hạng Đà xem xong mật tin, từ trong đáy lòng khen:

- Học Kiếm thật không hổ là truyền nhân của Quỷ Cốc.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, trầm ngâm nói:

- Trong thư của Học Kiếm không có nói đến các nước Yến Triệu Hàn, xem ra ba nước này vẫn khiếp sợ uy thế của Hàn Tín cho nên không dám xuất binh tương trợ.

- Chuyện này cũng nằm trong dự tính của ta.

Hạng Trang thần nhiên nói.

- Hàn Vương Hàn Tín, hành động hư thực, trước kia Triệu Quốc trong lúc nguy nan cũng không thấy bọn họ xuất binh, huống hồ là hiện tại? Trương Ngao cũng chỉ có thể thủ thành, không thể làm nên đại sự, trừ khi liên quân Tề Hoài đại bại, không không ba nước Yến Triệu Hàn tuyệt đối không dám xuất binh tấn công Tề Quốc.

Bách Lý Hiền do dự một hồi, lại nói tiếp:

- Đại Vương, thần nghĩ cần phải sai người đi tới Hung Nô. . .

- Tử Lương!

Hạng Trang cắt ngang lời Bách Lý Hiền, trầm giọng nói.

- Ta không muốn nhắc tới chuyện liên lạc với Hung Nô giáp công. Quả nhân từng nói , Sở Hán tranh chấp là nội bộ Hoa Hạ, giống như hai huynh đệ một nhà, mặc kệ là Đại đương gia hay Nhị đương gia, chung quy lại vẫn là đương gia người Hoa Hạ, còn Hung Nô là dị tộc!

Hạng Đà chau mày nói:

- Đại Vương, chẳng qua chúng ta cũng chỉ lợi dụng Hung Nô mà thôi.

- Như vậy chẳng phải dẫn sói vào nhà sao?

Về mặt Hạng Trang lạnh lùng nói.

- Việc này đừng có nhắc lại!

Hạng Trang hiểu rõ hơn ai hết, Hung Nô cũng không phải quả hồng mềm yếu, kỵ binh Hung Nô cũng không phải là gió, không sai, có thời gian kỵ binh Hung Nô không đánh lại kỵ binh Sở Quốc và Hán Quốc, là do người Hung Nô thiếu đi cách thức rèn luyện, hơn nữa thiếu đi các chế tạo cung tiễn tiên. Nhưng để cho người Hung Nô chiếm được Quan Trung, tình thế hoàn toàn sẽ khác.

Trong lịch sử Hung Nô, ở thời điểm cuối thời Tần đầu thời Hán đột nhiên trở nên hùng mạnh, chính là vì Trung Nguyên vài năm cuối chiến loạn, nhiều người Trung Nguyên chạy lên Cửu Nguyên lánh nạn, mang tới phương pháp chế tạo cung và binh khí tới Hung Nô, giúp cho người Hung Nô có cách thức chế tạo binh khí và cung, thực lực mới có thể tăng vọt như vậy.

Tuy nhiên vào lúc này, Hạng Trang đã hiểu thấu, tuy người Hung Nô chiếm cứ Cửu Nguyên nhưng không có thợ thủ công từ Trung Nguyên tới chắc chắn kỹ thuật chế tạo cung và binh khí tăng vọt đến như vậy. Vũ khí của kỵ binh Hung Nô quá kém, sau đó lại bị quân Hán phản kích, lại một lần nữa trục xuất người Hung Nô ra khỏi Cửu Nguyên.

Nếu như Sở Quốc cùng Hung Nô liên minh, thực sự có tám phần tiêu diệt được Hán Quốc, sau cùng Quan Trung chắc chắn sẽ rơi vào tay người Hung Nô, bởi vì quân Sở muốn tiến vào Quan Trung cần phải đánh tan Võ Quan hoặc Hàm Cốc Quan, mà kỵ binh Hung Nô dọc đường nam hạ chỉ cần hai ngày là có thể tới dưới thành Hàm Dương. Như vậy chẳng phải giúp kẻ khác thay y phục sao?

Càng đáng sợ hơn chính là, một khi người Hung Nô chiếm Quan Trung, một khi người Hung Nô sử dụng hết thợ thủ công ở Quan Trung, nhất định sẽ trở thành mối họa lớn. Nếu như ba bốn trăm nghìn kỵ binh Hung Nô được trang bị đầy đủ vũ khí, khi đó quân Sở cũng không thể ngăn cản, khiến cho Hoa Hạ gặp phải đại họa!

Cho nên Hạng Trang dù có chết cũng sẽ không bao giờ liên minh cùng Hung Nô, để rồi dẫn sói vào nhà!

Bách Lý Hiền thở dài nói:

- Đại Vương không muốn dẫn sói vào nhà, gây tai họa cho Hoa Hạ nhưng chưa chắc đã Lưu Bang như vậy.
- Ý người nói đến Thục Tây ?

Sắc mặt Hạng Trang trầm xuống, lập tức khẳng định nói.

- Quả nhân tin tưởng Tử Ngang, có Tử Ngang trấn thủ, Thục Tây nhất định có thể gặp dữ hóa lành, chắc chắn hai quận Ba Thục sẽ được bình yên vô sự.

Đại quân của Bàng Ngọc đóng quân tại thành nhỏ Mông Sơn cạnh núi Lam Lộc. Nói là thành nhỏ, nhưng kỳ thực chính là một thị trấn tụ tập buôn bán, bên ngoài có tường đất bao quanh, dùng để ngăn cản dã thú tiến tới, nếu muốn ngăn cản đại quân bộ tộc người Khương tại Thục Tây và kỵ binh dân bản xứ xâm nhập đúng là si tâm vọng tưởng.

Ở giữa núi non trùng điệp phía Tây quận Thục có một lượng lớn bộ tộc người Khương sinh sống, nhất là vùng lòng chảo Mạt Thủy (đại Kim Xuyên) phía Tây núi Cùg Lai, cũng chính là lòng chảo Kim Xuyên nhỏ thời hậu thế. Nhưng nơi người người Khương tập trung nhiều nhất là vùng đồng cỏ tươi tốt, nguồn nước dồi dào, đất đai phì nhiêu ước chừng có hơn hai trăm nghìn người Khương du mục sống tại vùng này.

Bộ tộc người Khương cũng giống như người Hung Nô đều là chi nhánh của Nhung Dịch.

Hung Nô lên ngựa làm binh, xuống ngựa làm dân. Người Khương Đê cũng không khác biệt lắm, trong hai trăm nghìn nhân khẩu có tới sáu bảy mươi nghìn kỵ binh, hơn nữa người Khương Đê sống tại nơi vùng đất vô cùng giá lạnh, tộc nhân nơi đây phần lớn đều dũng mãnh thiện chiến. Một khi sáu, bảy vạn kỵ binh người Khương Đê tiến vào Thục quận, như vậy toàn bộ kho lúa tại Ba Thục sẽ bị phá hủy.

Nhưng hiện tại toàn bộ đại quân Sở Quốc hầu như đã tập trung tại Hoài Nam và Nam Dương, quân đội còn lưu lại Ba Thục không đến ba mươi nghìn người, trong đó mười nghìn quân đóng tại Kim Ngưu Quan phòng bị quân Hán tại Hán Trung nhân cơ hội này mà đánh lén, còn hai mươi nghìn quân phải chia ra phòng thủ các quận các huyện, đồng thời phòng bị người Khương Đê tiến đánh. Có thể nói binh lực điều hành giống như lấy trứng chọi đá.

Binh lực ít như vậy, nếu như để toàn bộ đại quân người Khương Đế tập kết lại, quy mô tiến công tuyệt đối không thể ngăn cản được. Bởi vậy Bằng Ngọc quyết định chủ động xuất kích, nhân cơ hội người Khương Đế chưa tập kết lại, xuất binh trước tiêu diệt từng bộ phận người Khương. Chỉ có cách này mới có khả năng hóa giải tình hình nguy cấp tại Thục Tây.

Nếu như muốn tiêu diệt từng bộ phận người Khương Đế, tốc độ là điều rất quan trọng.

Cho nên lần này Bằng Ngọc chỉ dẫn theo năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ trấn giữ Mông Sơn.

Tuy nhiên sau khi tới Mông Sơn, Bằng ngọc lại phát hiện một bộ lạc người Khương, người Đế cùng với người Thục có quan hệ rất tốt. Thông qua bộ lạc người Khương Đế gần đó, Bằng Ngọc lại bất ngờ phát hiện người Khương Đế tại lòng chảo Kim Xuyên nhỏ thật ra là có hơn trăm bộ tộc lớn nhỏ cấu thành nên, hơn nữa vì tranh đoạt bãi cỏ, trong các bộ tộc luôn có mối thù sâu đậm.

Trong đó có bốn bộ tộc lớn, đó chính là Vô Qua, Viên Kiếm, Vũ Lưu cùng với Thiêu Đường, đều có gần vạn người. Bốn bộ tộc lớn này vì tranh đoạt bãi cỏ, cho nên thường xuyên gây nên chiến tranh, còn lại các bộ tộc có thực lực yếu kém vì sự sinh tồn nên chỉ có thể nương tựa vào bốn bộ tộc lớn.

Nguyên nhân chính là vì bốn bộ tộc Khương Đế lớn chất chứa oán thù sâu đậm, cho nên Lưu Bang phái sứ giả Hán sang không hề có hiệu quả. Từ nửa tháng trước, Sơn Việt, Ngũ Khê man cũng đã xuất binh, thậm chí đều đã bị tiêu diệt, nhưng đại quân bộ tộc người Khương Đế vì bị bốn bộ tộc lớn nhòm ngó, thế nên không thể tập kết toàn bộ.

414. Chương 413: Tồn Thất Thê Thảm Và Nghiêm Trọng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 413: Tồn thất thê thảm và nghiêm trọng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đặng huyện phía tây thành, đại doanh quân Hán.

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng trong đại trướng của Lưu Bang đèn đuốc vẫn sáng trưng, Hán Vương ngồi vị trí chính giữa, bên cạnh là hai đại mưu sĩ Trương Lương, Trần Bình, hai đại tướng quân Chu Bật và Lã Đài phân ra hai bên, còn mãnh tướng Lưu Tị đang đứng trang nghiêm phía sau Lưu Bang. Lúc này đây Đại Hán Phiêu Kỵ Tướng Quân Quan Quân Hầu Chu Quan Phu đang quỳ trên mặt đất.

- Theo như người nói, rốt cục vì sao hai cánh kỵ lại đại bại như vậy?

Chu Bật tức giận khiến cho nét mặt già nua đỏ bừng bừng, không đợi Lưu Bang lên tiếng hỏi, liền rống giận hỏi Chu Quan Phu. Cả đời Chu Bật ngồi trên yên ngựa, ngoại trừ khi trước thua dưới tay Hạng Vũ, dường như không bị bại trận nào. Thế nhưng ngày hôm nay, Chu Quan Phu lại khiến Chu gia mất mặt.

Chu Quan Phu ảo não nói:

- Cha, quân Sở có một loại nỏ sàng rất đáng sợ, có thể phóng ra liên tục!

Dừng lại một chút, Chu Quan Phu còn sợ hãi nói với Lưu Bang:

- Đại Vương, lúc bấy giờ kỵ binh của thần đã vây chặt kỵ binh quân Sở, kỵ binh quân Sở sẽ bại như núi lở ở ngay trước mắt, thế nhưng thật không ngờ quân Sở lại có loại nỏ sàng đáng sợ này. Nỏ sàng to bằng cánh tay, liên tục bắn ra, chúng ta căn bản không thể chống đỡ được.

- Người còn không biết xấu hổ sao? !

Chu Bật cả giận mà nói.

- Người có biết đã tổn thất bao nhiêu kỵ binh không?

Chu Quan Phu không dám nhìn thẳng vào trong mắt phần nộ của Chu Bột, liền ỉu rũ nói:

- Khoảng vài nghìn kỵ binh.

- Mấy nghìn kỵ binh? !

Chu Bột lại càng tức giận nói lớn:

- Nói cho tiểu tử ngươi biết, ước chừng hơn hai vạn kỵ binh, đây còn chưa kể tới người Nguyệt Thị, người Hưu Chư cùng với người Hồn Tà bị thương vong. Nếu tính tất cả, ít nhất cũng tới 5 vạn kỵ binh.

Trận chiến ngày hôm nay, quả thực quân Hán bị tổn thất nghiêm trọng, tổng cộng bộ binh và kỵ binh đã vượt quá 7 vạn người!

Ngay từ đầu bộ binh đã bị quân Sở trấn áp, sau nửa ngày chiến đấu kịch liệt, thương vong khoảng 2 vạn. Từ lúc này, quả thực quân thần Hán Quốc dự đoán, cho dù bộ binh quân Sở được trang bị và huấn luyện mạnh hơn quân Hán cũng không thể ngờ được kết quả như vậy. Lưu Bang cũng không tin tưởng vào bộ binh của chính mình có thể trấn áp quân Sở.

Nhưng, kỵ binh cánh tả đại bại khiến cho Lưu Bang và các đại thần dưới trướng không thể chấp nhận được.

Lưu Bang rất kỳ vọng vào đội kỵ binh cánh tả, vốn tưởng rằng chiếm ưu thế về binh lực, tất nhiên có thể dùng khí thế mãnh liệt có thể nghiền nát kỵ binh quân Sở, sau đó thuận thế cắt đứt đường lui của bộ binh quân Sở, do đó có thể giúp quân Hán đại thắng trong trận chiến ngày hôm nay. Thế nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Kết quả kỵ binh cánh tả bị tiêu diệt, hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ!

Một trăm nghìn kỵ binh quân Hán, cộng thêm một trăm nghìn hồ kỵ, tổng cộng hai trăm nghìn kỵ binh mạnh mẽ tấn công năm mươi nghìn kỵ binh quân Sở, rốt cục chẳng những không thể đánh thắng được, ngược lại còn bị quân Sở đánh cho đại bại. Nếu như không có ba nghìn trọng kỵ binh tinh nhuệ chém giết xông ra, chặn đường tấn công của kỵ binh quân Sở, e là hai trăm nghìn kỵ binh này đã xong rồi. Sau đó, bộ binh cánh hữu cũng sụp đổ theo. . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Bang khê run lên, thật quá nguy hiểm, suýt chút nữa hôm nay gặp đại hạn!

- Cái gì? Năm mươi nghìn kỵ binh bị thương vong? !

Bỗng nhiên Chu Quan Phu ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt hiện lên vẻ khó tin, nói.

Trong lòng Lưu Bang đột nhiên trào dâng sự bức bối trước nay chưa từng có, lập tức xua tay ra hiệu cho Chu Quan Phu lui xuống.

Chu Bột trông thấy Chu Quan Phu vẫn quỳ dưới đất, lập tức giận dữ hét lớn:

- Còn không mau cút đi?

Chu Quan Phu cảm thấy ớn lạnh, lúc này mới dám đi ra khỏi đại trướng.

Khi Chu Quan Phu rời khỏi, Trần Bình mới thở dài nói:

- Đại Vương, xem ra tình hình hiện tại rất khó khăn.

Lúc trước, Lưu Bang cũng liên tục tra hỏi bại tướng quân Hán và tiểu vương người Hồ. Chung quy lại, cách nói của bọn họ cũng gần giống Chu Quan Phu, đều nói quân Sở có một loại nỏ sòng vô cùng đáng sợ, kỵ binh quân Hán và người Hồ bất ngờ không kịp đề phòng, cho nên mới thương vong nhiều như vậy, sáu bảy phần kỵ binh cánh tả bị thương vong đều do loại nỏ này.

Vừa nghĩ tới loại nỏ sòng này có thể liên tục bắn ra, Lưu Bang liền cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Lập tức Lưu Bang lại đứng thẳng dậy, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong đại trướng, sau một hồi lâu mới hậm hực nói:

- Tên tiểu tử Hạng Trang này quả thực được trời trợ giúp có phải vậy không? Đầu tiên là xuất hiện trọng kị binh tinh nhuệ, bây giờ lại liên tục phóng ra sàng nổ, tại sao những thứ tốt này lại nằm trong tay hắn? Như vậy quả nhân vốn không có được vận mệnh này?

Trương Lương và Trần Bình vội vàng kéo kéo ống tay áo của Lưu Bang, ra hiệu cho hắn cần phải nói năng đúng mực.

Chu Bột và Lã Đài ngơ ngác nhìn nhau, lời này vừa truyền ra, quả thực sẽ đả kích rất lớn tới khí thế của quân Hán. Ngay cả Hán Vương cũng thừa nhận Hạng Trang có thiên mệnh quy Sở, số mệnh quy về Sở, Vậy Hán Sở còn có thể tiếp tục tranh đấu được nữa sao?

Lúc này Lưu Bang mới ý thức được, lập tức có chút xấu hổ nói:

- Khụ. . . Quả nhân quả thực đã nói như vậy.

Trần Bình vội vàng nói theo giọng điệu của Lưu Bang:

- Đại Vương, sàng nổ này chỉ là một loại quân giới thô, thiên mệnh và số mệnh không có liên quan gì hết, nếu thần không nhầm, loại sàng nổ có thể bắn liên tục này phần lớn chính là Công Thâu Xa của phái Mặc gia đương đại đã thay Hạng Trang chế tạo ra. Cúng ta chỉ cần nghĩ cách chuẩn bị đủ đồ nghề là có thể mô phỏng theo.

- Mô phỏng?

Lưu Bang lại nhú mày, nói:

- Có thể mang vào Quan Trung hay không?

- Thần đã dùng bò câu đưa tin tại Tỷ Lăng sai Ảnh Vệ nghĩ biện pháp.

Ngừng lại một chút, Trần Bình lại nói:

- Tuy nhiên, Ảnh Vệ có thể bắt Công Thâu Xa đến Quan Trung, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể tạo ra, cho nên trận đại chiến lần này, chúng ta cần phải nghĩ ra biện pháp khác để phá giải sàng nổ của quân Sở.

- Cũng phải.

Lưu Bang gật đầu, lướt qua tất cả mọi người mà nói:

- Các vị ái khanh có cao kiến gì không?

Hiển nhiên Lã Đài đã suy tính vấn đề này hơn nửa ngày, không cần suy nghĩ liền nói:

- Đại Vương, quân Sở có sàng nổ, tuy rằng lợi hại nhưng cũng có khuyết điểm. Thứ nhất là công kênh, khó di chuyển, cho nên chỉ cần không để quân Sở có thời gian bày trận, loại sàng nổ này nhất định không thể phát huy được tác dụng.

- Không để cho quân Sở có thời gian bày trận?

Chu Bột lắc đầu, không cho là đúng nói:

- Nói thì dễ nhưng làm thì khó!

Ngừng lại một chút, Chu Bột lại nói:

- Lão thần nghĩ rằng, như vậy cũng không bằng phát cây lớn, làm lá chắn. Tuy rằng sàng nổ của quân Sở sắc bén, nhưng cũng không thể đâm thủng tấm lá chắn dày, như vậy chúng ta có thể dùng lá chắn đặt trước quân. Có được lá chắn, chúng ta cũng không còn gì phải sợ liên nổ của quân Sở.

Rốt cục Lưu Bang chuyển ánh mắt đến Trương Lương, hỏi:

- Tử Phòng, người nghĩ thế nào?

Trương Lương nói:

- Đại Vương, thần nghĩ lời nói của Thượng Tướng Quân và Thái Úy đều có đạo lý, ý của Thượng Tướng Quân là dùng chiến thuật tấn công, còn ý của Thái Úy là chiến thuật phòng thủ. Tất cả đều là kế sách khả thi, tuy nhiên thần có một kế sách này để đối phó. Đó chính là cố thủ tại doanh trại, như vậy liên nỗ của quân Sở cũng không có tác dụng gì.

Lưu Bang nói:

- Tử Phòng muốn cố thủ tại doanh trại, như vậy có thể quan sát tình hình?

Trương Lương gật đầu nói:

- Đúng vậy, Đại Vương không cần phải nóng vội tấn công, chỉ cần Hoài Nam hoặc Thục Tây có biến, tự nhiên đại quân của Hạ Trang sẽ tự động rút lui, trong khi bọn chúng hành quân, liên nỗ sẽ không còn tác dụng, chúng ta nhân cơ hội này phái kỵ binh đánh né, nhất định có thể thành công.

Ý của Trương Lương chính là, không thể tiếp tục đánh trận địa cùng quân Sở, nếu đánh thì quân Hán nhất định sẽ thua.

Lưu Bang nhẹ nhàng vuốt râu, nhíu mày nói:

- Nhưng, Hàn Tín ở chiến trường Hoài Nam rất chậm chạp chưa dứt thủ, người Khương Đế ở Thục Tây cũng không có động tĩnh gì, nếu như sự việc thất bại, vậy có thể làm gì?

Trương Lương im lặng một hồi lâu, sau đó thở dài nói:

- Nếu không được như ý, vậy sẽ lui về cố thủ Quan Trung.

Lưu Bang nghe vậy, sắc mặt khê biến sắc, trầm ngâm một hồi, nói:

- Lui về cố thủ Quan Trung?

Trông thấy bộ dạng Lưu Bang có chút không thoải mái, Trương Lương không đành lòng, lại khuyên nhủ:

- Đại Vương, Tề Vương dùng binh không ai sánh bằng, nhất định Tất Thư không phải đối thủ. Người Khương Đế ở Thục Tây dũng mãnh thiện chiến, ít nhất cũng có thể cầm cự được Bàng Ngọc, quân ta chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng, là có thể chờ cơ hội phản kích. Tình thế thiên hạ giống như chiến trường, Đại Vương cần phải phần chân tinh thần.

Lưu Bang xóa tan mọi lo lắng, trầm giọng nói:

- Tử Phòng yên tâm, quả nhân tuyệt đối sẽ không buông tha! Nếu như Hoài Nam, Thục Tây đại bại, quả nhân cũng sẽ lui về Quan Trung cố thủ, nếu như tiểu tử Hạng Trang muốn đánh Quan Trung cũng chỉ là mơ tưởng mà thôi.

Ngừng lại một chút, Lưu Bang lại nói:

- Huống chi, quả nhân rất tin tưởng Hoài Nam và Thục Tây sẽ chiến thắng.

...

Bàng Ngọc phái mật thám vượt qua Kim Xuyên trở về Mông Sơn, mang tin quân tình quan trọng về.

- Ba ngày sau là bộ lạc Thiêu Đương thụ lễ?

Bàng nhiên chăm chăm ngọn đèn dầu, lại nói:

- Cái gì là thần thụ lễ?

Mật thám đáp:

- Hồi bẩm tướng quân, thần thụ lễ là nghi lễ quan trọng nhất của người Khương, mỗi năm một lần, giống như tết âm lịch của chúng ta. Đến lúc đó bộ lạc sẽ đốt lửa trong rừng cây để tế thần. Tất cả tộc nhân vây quanh lửa trại, vừa múa hát, vừa ăn uống rượu thịt, lúc này các tiểu vương và nam nhân tới kén chọn bạn tình.

- Hóa ra là vậy.

Bàng Ngọc trầm ngâm không nói, như vậy đây chính là cơ hội để triệt tiêu bộ lạc Thiêu Dương.

Ngẫm nghĩ một chút, Bàng Ngọc lại nói:

- Ngoài ra ở gần sông Kim Xuyên có ba bộ tộc lớn, bọn họ có thụ lễ cùng một ngày với bộ lạc Thiêu Dương sao?

Mật thám vội vàng đáp lại:

- Có lẽ tướng quân vẫn chưa biết, các bộ tộc man di này không giống với người Trung Nguyên chúng ta. Ngày thụ lễ của bộ lạc người Khương là do tộc lão tùy ý chỉ định, cũng không có định.

Mật thám chợt nhớ tới một sự kiện, lại nói tiếp:

- Đúng rồi, lần này Nguyệt Ảnh Sa con gái của Thiêu Dương Đại Vương, còn muốn luận võ kén chồng.

- Luận võ kén chồng?

Bàng Ngọc nhíu mày nói.

- Chuyện này có ý tứ gì?

Mật thám cười cười nói:

- Tướng quân, bộ tộc người Khương rất thượng võ, rất nhiều tiểu nường chọn bạn trăm năm không chỉ dựa vào đôi mắt, bình thường còn muốn mở cuộc thi cưới ngựa bắn cung và đấu võ, tuy nhiên lần này có chút khác biệt. Nghe nói Thiêu Dương Đại Vương muốn mở một cuộc thi luận võ chọn người xuất chúng để kế vươg vị của hần.

Bàng Ngọc nói:

- Chẳng lẽ Thiêu Dương Đại Vương không có con sao?

Mật thám nói:

- Có khoảng mười đứa, tuy nhiên đều là lũ rác rưởi.

Bàng Ngọc nói:

- Cơ hội tốt như vậy, ba bộ tộc còn lại hẳn sẽ không bỏ qua?

Mật thám gật đầu nói:

- Tin tức cũng không hoàn toàn chính xác, tuy nhiên có rất nhiều lời đồn đại, nghe nói Vô Qua Đại Vương, Viên Kiếm Đại Vương và Vũ Lưu Đại Vương cũng sẽ phái ra đứa con lại hại nhất tham dự lần luận võ này.

- Được!

Bàng Ngọc nghe vậy liền nhẹ giọng nói:

- Như vậy chính là một cơ hội tốt!

415. Chương 414: Phân Hóa Tan Rã

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 414: Phân hóa tan rã

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong vùng thung lũng quanh co uốn lượn, một đoàn ngựa đang uốn éo tiến về phía trước.

Đây là đoàn người ngựa đến từ bộ lạc Vô Qua, người dẫn đầu là con trai út của Vô Qua đại vương tên là Vô Phong.

Vô Phong không chỉ là con trai của đại vương Vô Qua, mà còn là dũng sĩ dũng mãnh và thiện chiến nhất của bộ lạc Vô Qua, y có thể ngồi trên lưng ngựa đang phóng đi như bay, một mũi tên bắn trúng thỏ con cách xa ngoài trăm bước chân.

Ngoài ra còn có thể múa may thanh chùy chông sắt nặng hơn trăm cân. Hai năm trước bộ lạc Vô Qua có xung đột với bộ lạc Để Nhân ở vùng thượng du Đại Kim Xuyên, chỉ một mình y đã xử lý hơn mười mấy tên dũng sĩ Để Nhân.

Ra khỏi nhà lần này, Vô Phong chính là nhằm vào người con gái của đại vương Thiêu Dương tên là Nguyệt Ảnh Sa. Nguyệt Ảnh Sa là nàng thiên nga trắng thu hút nhất trên khắp vùng Tiểu Kim Xuyên này, tiếng thơm của nàng ngay cả chim ưng trên núi Cung Lai cũng phải biết đến, Vô Phong từ lâu đã thêm nhỏ dãi đối với sắc đẹp của Nguyệt Ảnh Sa, mấy lần phải người đi dạm hỏi nhưng đều bị từ chối, lần này cũng xem như để y đợi được cơ hội đến rồi.

Lần này Vô Phong đang ở tình thế chắc nịch, đóa hoa Nguyệt Ảnh Sa chỉ có thể thuộc về y mà thôi.

Đoàn người ngựa vật vờ vượt qua một cánh rừng thông thưa thớt, đang lúc Vô Phong tơ tưởng đến cảnh được đón nàng Nguyệt Ảnh Sa về làm vợ, hai bên đường đột nhiên có biến động lạ, từng cụm lá thông bỗng nhiên dựng thẳng lên, tiếp đó liền có những tên thích khách dùng vải đen che kín mặt đứng phất dậy, thoát chốc liền cầm nỏ vọi vàng bắn tên, hai mươi mấy tên dũng sĩ Vô Qua tùy tùng liền có mười mấy tên ngã xuống đất.

Vô Phong giận tím cả mặt, không những không chạy đi trái lại còn giục ngựa xông đến tên thích khách gần nhất.

Tên thích khách đó lại hiên ngang không sợ, bất thành linh kéo cung lại buông dây, một mũi tên nanh sói mang theo tiếng rít chói tai đã bắn thẳng về phía Vô Phong, Vô Phong trong lòng rừng mình, vọi giờ kiểm đồ đòn, chỉ nghe một tiếng keng giòn tan, mũi tên nanh sói tuy đã bị hất bay, nhưng khớp tay của Vô Phong đã cảm thấy từng cơn tê liệt, sức lực quá mạnh!

Lập tức trong rừng rậm liên tục vang lên tiếng kêu thảm thiết ở đây tắt thì nơi đó dậy, lúc Vô Phong vọi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mười mấy tên dũng sĩ trong tộc còn sót lại kia đã bị trúng tên mà ngã trên vung máu, Vô Phong lập tức thất thần vô hồn, biết rằng lần này gặp phải vật cản khó đỡ, lập tức thúc ngựa xông thẳng vào trong rừng sâu, tên tiểu tử này cũng khá là thông minh, biết rằng nếu đi theo đường lớn sẽ chết không kịp thở.

- Thúc phụ, để cháu đi giết tên tiểu tử này.

Một tên thích khách xoay người lên ngựa, gươm đao đuổi theo.

- Tranh Nhi cẩn thận, nhất thiết không được khinh địch.

Một tên thích khách khác nghỉ ngơi một hồi, cũng giục ngựa đuổi theo sau.

Phút kế tiếp, tam kỵ đã như cơn lốc xoáy xông thẳng vào rừng sâu, tuy rằng Vô Phong có ưu thế đi trước, nhưng ngựa của hai tên thích khách phía sau rõ ràng còn nhanh hơn, chạy không tới vài trăm bước, liền bị một tên thích khách phía sau đuổi kịp, mắt thấy đã chạy không khỏi, Vô Phong lập tức giận dữ rống lên một tiếng gào cao chùy chông sắt, quay đầu giết ngược trở lại.

Nhưng hai ngựa giao nhau chỉ một hiệp, Vô Phong liền bị tên thích khách đó một đao chém rớt xuống ngựa.

Tên thích khách phía sau vật vờ đuổi tới, lo lắng hỏi:

- Tranh Nhi con không sao chứ?

- Thúc phụ yên tâm, đơn thuần chỉ là người tộc man di, cháu giết dễ dàng như chơi.

Tên thích khách chém chết Vô Phong vừa nói dứt lời, liền kéo màn che mặt xuống, thoát chốc liền lộ ra một khuôn mặt anh tuấn như thoa phấn, không ngờ lại là một tướng quân thiếu niên anh khí bừng bừng. Lúc

này, tên thích khách phía sau cũng kéo màn che mặt xuống, thật không ngờ lại là Ngân Hương Hầu của Đại Sở, Bàng Ngọc.

Bàng gia từ sau đời của Bàng Quyên đã trở thành đại gia tộc của nước Lương, tuy chinh chiến loạn lạc đã lâu, nhưng những người trong gia tộc vẫn không hề ít đi.

Từ sau khi Bàng Ngọc được Hạng Trang phong làm Ngân Xã Hầu, liền liên tiếp có người trong tộc đến Giang Đông cầu cạnh Bàng Ngọc, trong số đó có không ít con cháu thiếu niên anh võ đã gia nhập vào trong quân đội, trở thành thân binh của Bàng Ngọc, chàng tướng quân trẻ vừa một đao chém Vô Phong rút xuống ngựa chính là cháu của Bàng Ngọc tên là Bàng Tranh, tuy chỉ mới mười tám tuổi, nhưng lại dũng mãnh thiện chiến phi thường.

Đợi khi hai chú cháu Bàng Ngọc và Bàng Tranh mang theo cái xác của Vô Phong về lại bên đường, mười mấy dũng sĩ Vô Qua trúng tên bị thương chưa chết đã sớm bị kết liễu rồi, Bàng Ngọc lập tức căn dặn sĩ tốt thu dọn dấu tích, lại đem tín vật giá họa đã chuẩn bị sẵn từ trước đem vứt xuống đất, sau đó dẫn theo gần trăm kỵ thân binh tít tót luồn vào trong rừng sâu.

Thung lũng Kim Xuyên nằm giữa núi Cung Lai và núi Đại Tuyết, Đông sang Tây rộng hơn trăm dặm, Nam sang Bắc dài khoảng năm sáu trăm dặm, tứ đại bộ lạc đại khương của thung lũng Kim Xuyên có thực lực ngang nhau, mỗi bộ lạc đều có gần trăm kỵ binh, trong đó bộ lạc Thiêu Đường độc chiếm thung lũng Tiểu Kim Xuyên, mà thung lũng Đại Kim Xuyên từ phía Bắc sang Nam thì bị các bộ lạc như Viên Kiếm, Vô Qua, Vũ Lưu lần lượt chiếm giữ.

Sở dĩ Bàng Ngọc chọn cách phục kích Vô Phong, là đã trải qua sự cân nhắc rất cẩn trọng, bởi vì trong số tứ đại bộ tộc đại khương, thì Thiêu Đường tức trí đa mưu, Viên Kiếm và Vũ Lưu cũng nham hiểm xảo quyệt, chỉ có Vô Qua là trời sinh tính thô lỗ cộc cằn, dễ dàng lợi dụng.

Đại vương Vô Qua nhanh chóng biết tin con trai yêu Vô Phong của mình đã bị giết, đồng thời còn tìm thấy mấy vật đeo trên người của dũng sĩ bộ lạc Viên Kiếm tại nơi xảy ra phục kích, đại vương Vô Qua lập tức nổi trận lôi đình, tức khắc dẫn binh chặn giết người ngựa của bộ tộc Viên Kiếm, còn giết cả hai người con trai do đại vương Viên Kiếm phái đi tham gia lễ thần thụ của bộ lạc Thiêu Đường.

Ngoài ra, đại vương Vô Qua còn phái binh cướp sạch vài bãi cỏ chăn nuôi của bộ tộc Viên Kiếm.

Đại vương Viên Kiếm đương nhiên cũng sẽ không nhu nhược, người ta cũng đã cười cả lên đầu ông ta mà phóng uế tiểu tiện, nếu như ông ta còn không tỏ thái độ gì, các dũng sĩ trong tộc tất sẽ đuổi ông ta xuống đài, nên ông ta lập tức triệu tập các tinh binh trong tộc, đông đặc giết sang nha tướng của đại vương Vô Qua (nha tướng là doanh trại của thủ lĩnh, quan viên), hai bộ tộc đại Khương Để hùng bá thượng du và trung du Đại Kim Xuyên liền bắt đầu cuộc đại chiến từ đây.

Bộ tộc Viên Kiếm và bộ tộc Vô Qua đánh nhau dầu sôi lửa bỏng, bộ tộc Thiêu Đường trên cơ bản là chẳng bị ảnh hưởng gì.

Ngày hội thần thụ ngày càng đến gần, nơi thung lũng mà nha tướng của đại vương Thiêu Đường trú ngụ ngày càng trở nên náo nhiệt hẳn lên, không chỉ có các dân du mục của bộ tộc lần lượt quay trở về, ngay cả mười mấy bộ tộc nhỏ lân cận bộ tộc Thiêu Đường, phần lớn đều phái người qua đây, ngày hội thần thụ vừa là ngày lễ bái tế của bộ tộc Thiêu Đường, vừa là ngày cống nạp của các bộ tộc phụ thuộc.

Rạng sáng ngày hôm nay, có hai vị khách Đại Sở đến thăm nha tướng của đại vương Thiêu Đường.

- Sứ giả Đại Sở đến ư?

Đại vương Thiêu Đường cuộn cuộn chồm râu cong lên nơi khoe môi, ánh mắt lạnh lùng liền chuyển lên người một vị tú sĩ trung niên ăn mặc theo kiểu người Trung Nguyên đang ngồi ở hàng ghế bên trái, nói:

- Lần này sẽ náo nhiệt đây, trước tiên là Hán sứ, giờ lại là Sở sứ, ha ha, từ lúc nào mà bộ tộc Thiêu Đường chúng ta lại được xem trọng như vậy nhỉ?

Một vị thủ lĩnh bộ tộc dưới cánh tay phải tiếp lời nói:

- Đại vương, con chim Hán Sứ này đến thuyết phục chúng ta đánh nước Sở, vị Sở sứ vừa đến chắc hẳn lại muốn thuyết phục chúng ta đánh nước Hán rồi, nói cho cùng, đám người Trung Nguyên này chẳng bên nào là tốt lành, chỉ bằng giết quách cho xong.

Nói xong, dũng sĩ bộ tộc liền rào rào rút ra một đoản kiếm bằng đồng thau.

Đại vương Thiêu Đường vội đưa tay ngăn cản nói:

- Không được càn quấy, muốn giết cũng không phải lúc này.

Tiếng mà đại vương Thiêu Đường và các thủ lĩnh trong tộc nói với nhau đều là tiếng địa phương của tộc Khương, vị Hán sứ bên tay phải kia căn bản là nghe không hiểu, vị thủ lĩnh đó rút kiếm muốn giết y, y còn ở đó mà toét miệng cười thân thiện.

Đại vương Thiêu Đường ngăn cản thủ lĩnh trong tộc, lại nói:

- Người Trung Nguyên chẳng qua muốn lấy chúng ta làm kiếm sứ, nhưng chúng ta cũng không phải thứ ngốc nghếch, lợi ích mà bọn họ mang đến cho chúng ta thì cứ lấy, muốn chúng ta xuất binh ư? Xin lỗi, chúng ta không rảnh đón tiếp!

Nói xong, đại vương Thiêu Đường liền cười lớn với các vị thủ lĩnh trái phải trong bộ tộc, Hán sứ không rõ đầu đuôi, cũng học cười theo.

Dứt tiếng cười, đại vương Thiêu Đường phẩy tay một cái, cất cao giọng nói:

- Người đâu, cho mời Sở sứ!

Bàng Ngọc đã thay một bộ thâm y màu trắng, lúc này đang khoanh tay đứng ngoài nha tướng của đại vương Thiêu Đường.

Sau lưng Bàng Ngọc, Bàng Tranh vẫn mặc y phục quân đội trên người, đỉnh đầu đội chiếc mũ tử kim quan, thắt lưng đeo thanh hoành đao dài năm thước, trên vai khoác áo bào bạch hồ, mày kiếm mắt sáng, dung mạo như ngọc, đích thật là một đẳng anh tài.

Thấy trong nha tướng mãi chẳng có động tĩnh, Bàng Tranh có chút thiếu kiên nhẫn, sát khí đằng đằng nói:

- Thúc phụ, gã chó má đại vương Thiêu Đường này bản lĩnh không nhiều, chiêu trò thì chẳng ít, chỉ bằng cháu quay về đưa quân đến đây, diệt mệ nó đi.

- Không được nói bậy.

Bàng Ngọc nhú mày nói:

- Nên biết nơi đây là nha tướng của đại vương Thiêu Đường.

Tuy nói người Khương Để không hiểu tiếng nói của Trung Nguyên, nhưng chẳng may có kẻ nghe được lại đem lời học lại bên tai của đại vương Thiêu Đường, thế thì chẳng phải làm hỏng đại sự à, thúc cháu chúng ta nạp mạng chỉ là chuyện nhỏ, nếu vì vậy mà làm cho đại quân Khương Để tấn công Ba Thục, kéo theo đó làm hỏng đại thể phân tranh của quân Sở, Bàng Ngọc ta có chết vạn lần cũng không thể đền tội được.

Bàng Tranh làm mặt xấu sau lưng Bàng Ngọc, không dám nói thêm gì nữa.

Chính vào lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ trong trẻo, tiếp đó một bóng dáng xinh đẹp liền bước ra từ trong một cái lều da trâu bên cạnh, không ngờ lại là một tiểu nương Khương Để có thân hình thướt tha, tiểu nương mặc quần áo hoa lệ, trên mặt còn che một mảnh vải lụa, nhưng đôi mày làn da và cả đôi mắt đen huyền lộ ra bên ngoài cũng đủ cho thấy sự kiêu diễm đến kinh ngạc.

- Người như ngươi đứng ngang ngược thật!

Tiểu nương Khương Để không để ý đến Bàng Ngọc, đi thẳng đến trước mặt Bàng Tranh mà trách móc,

- Thúc phụ ta chỉ gặp người muợn một chút thôi, không ngờ người muốn triều đại quân đến diệt bộ tộc Thiêu Đường của ta?

- O...cái này....

Bàng Tranh vẽ mặt nguyệt ngừng, y không ngờ thật sự có người Khương hiểu được tiếng nói của Trung Nguyên.

Bàng Ngọc nghe vậy liền biến sắc, lời nói này nếu như truyền đến tai của đại vương Thiêu Đường, thế thì tiêu rồi, lập tức vội vàng giải thích nói:

- Bàng Tranh còn nhỏ không hiểu chuyện, tiểu cô nương xin đừng trách, tại hạ phụng lệnh của Sở Vương, mang theo lễ vật hậu hỉ đến để bái kiến Đại vương Thiêu Đường, cầu cho hai nước đời đời hòa hảo, làm sao lại có thể động đao động kiếm chứ?

Tiểu nương Khương Để mỉm cười, hỏi Bàng Tranh nói:

- Người tên là Bàng Tranh à?

Bàng Tranh có vẻ không muốn quan tâm, nhưng Bàng Ngọc chỉ cần trừng mắt liếc qua một cái, Bàng Tranh liền sờn cả gai ốc, chỉ đành làm ra vẻ mặt đau khổ mà nói:

- Tại hạ Bàng Tranh, xin ra mắt vị tiểu nương tử này.

Tiểu nương Khương Để có đôi mắt trong như nước, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn của Bàng Tranh, nhỏ giọng nói:

- Ta không phải gọi là tiểu nương tử, ta tên là Nguyệt Ảnh Sa, hi hi.

Trong lúc nói chuyện, một tên dũng sĩ Khương Để đã sải bước lớn đi ra khỏi nha tướng của đại vương Thiêu Đường, tiểu nương Khương Để liền che miệng khẽ cười, xoay người liền chạy đi như bướm bướm bay giữa làn hoa.

- Nàng ta chính là Nguyệt Ảnh Sa ư?

Trong lòng Bàng Ngọc khẽ giật mình, lúc nhìn lại Bàng Tranh, trong mắt đột nhiên lóe sáng lên.

Bàng Tranh theo bản năng rút cổ một cái, trong lòng đột nhiên nổi lên một dự cảm không hay, lập tức nói:

- Thúc phụ, cháu không muốn lấy con gái man di làm vợ đâu.

Nói vừa dứt lời, Bàng Tranh lại làm ra vẻ mặt đau khổ nói:

- Hơn nữa, cô gái man di vừa rồi chắc là dung mạo cực kỳ xấu xí, nếu không nàng ta che mặt lại làm gì?

Bàng Ngọc giơ tay cóc đầu Bàng Tranh một cái, vừa cười vừa mắng:

- Tiểu tử thôi, xem người chẳng ra hồn gì cả.

Trong lúc nói chuyện, vị dũng sĩ Khương Để kia đã đi đến trước mặt hai chú cháu, ngẩng đầu lên ngạo nghễ nói:

- Kể nào là sứ giả nước Sở? Đại vương ta cho mời.

416. Chương 415: Chém Sứ Giả.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 415: Chém sứ giả.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sứ giả nước Sở đã đi khỏi, sứ giả nước Hán cũng đã bị xua đi mất, nhưng các thủ lĩnh của bộ lạc Thiêu Đương vẫn còn nấn ná ở lại trong nha tướng của đại vương Thiêu Đương, mãi vẫn không muốn rời đi.

Lễ vật mà sứ giả nước Sở dâng tặng quả là một phần lễ vật hậu hĩnh!

Một trăm xe đồ sứ, một trăm vò rượu ngon, hai trăm cây gấm Tứ Xuyên, năm trăm cây tơ lụa còn có một ngàn cây vải bông, ngoài ra, còn có năm trăm con ngựa tốt, năm trăm bộ áo giáp và cả năm trăm thanh hoàn thủ đao sắc bén!

Cho dù là thủ lĩnh bộ lạc như bọn họ, cũng chưa từng thấy qua nhiều đồ vật như vậy.

Những đồ sứ bóng loáng ánh dầu kia, những vò rượu thơm ngát tinh khiết kia, những lụa là gấm vóc trơn tru còn có cả những vải bông êm áp, tất cả đều là những thứ hàng xa xỉ mà bọn họ tha thiết ước mơ có được.

Về phần ngựa tốt, áo giáp và cả những thanh hoàn thủ đao sắc bén lạ thường đó, càng có thể nâng cao cực lớn đối với sức mạnh quân đội của bộ lạc Thiêu Đương, cho dù là đại vương Thiêu Đương, cũng không thể bàng quan xem như không quan trọng được.

Tuy nói Hán sứ cũng mang theo không ít lễ vật, nhưng so với Sở sứ thì còn kém xa lắm.

Đại vương Thiêu Đương và các thủ lĩnh bộ lạc dưới trướng ông ta không hay biết rằng, Hán sứ phải thuyết phục tứ đại bộ lạc Khương Để trong cùng một lúc, nên số lễ vật đem chia đều ra cho các bộ lạc đương nhiên sẽ ít đi rồi, còn Bàng Ngọc chỉ dâng tặng mỗi một bộ lạc Thiêu Đương, phân lượng đương nhiên sẽ nặng hơn.

Một gã thủ lĩnh bộ lạc đưa tay sờ sờ vải lụa đang đặt trước mặt, bỗng nhiên hung tợn rống lên nói:

- Đại vương, người Trung Nguyên giàu có như vậy, chúng ta thì phải sống ngày tháng cơ cực ở đây, thật sự không công bằng, hay là phát binh đoạt lấy Ba Thục đi? Hán sứ đã nói rồi, chỉ cần chúng ta chiếm lấy Ba Thục, số gồm sứ, lụa là, mỹ tửu này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, còn có cả đàn bà, ha ha

- Lời nói của Hán sứ người cũng tin ư? Người ta chỉ dụ dỗ để người mắc lừa thôi.

Một vị thủ lĩnh bộ lạc khác lập tức phản bác nói

- Cả nước Sở có trên chục triệu dân, chỉ riêng những tráng binh trên chiến trường cũng đã có bốn triệu người, hơn gấp mười lần so với tổng số nhân khẩu của cả cái thung lũng Kim Xuyên này, còn muốn chiếm lấy Ba Thục à? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

- Nhưng chẳng phải nước Sở đang giao chiến với nước Hán ư? Hiện giờ bọn họ không thể chia quân ra được.

- Thế sau khi Sở và Hán kết thúc trận chiến thì sao? Người ta tùy tiện giơ đầu ngón tay ra cũng đủ dè chết chúng ta rồi.

- Her, Sở Hán phân tranh, ai thắng ai bại còn chưa biết được, chẳng may Hán thắng rồi, nước Sở thua thì sao?

- Thế nước Hán cũng sẽ không buông tha cho chúng ta, người nghĩ Hán sứ thật sự có lòng tốt ư? Gã ta chỉ muốn lợi dụng chúng ta thôi.

- Được rồi, con mẹ nó đừng âm ỉ nữa!

Đại vương Thiêu Đương không thể nhẫn nhịn được nữa, rốt cục cũng lên tiếng quát lớn ngăn cản các thủ lĩnh trong bộ lạc tranh cãi tiếp,

- Ôn ào cái gì? Bản vương nói cho các người biết, nước Hán chúng ta không chộc được, nước Sở chúng ta cũng không nên dính vào, vì vậy chúng ta chẳng giúp ai cả, lợi ích mà hai nhà bọn họ dâng tặng thì chúng ta cứ lấy, còn việc thì nhất quyết không làm, cứ như vậy đi.

Doanh trại của đặc phái viên cùng các tùy tùng của nước Sở được an bài tại phía Đông vương đình của Thiệu Đường.

Vừa vào lều, Bàn Tranh vội vã hỏi Bàn Ngọc nói:

- Thúc phụ, việc làm xong rồi ạ?

- Chưa.

Bàn Ngọc vung áo bào một cái, ngồi xuống chiếc ghế chủ tọa, sau đó nói tiếp:

- Đại vương Thiệu Đường rất xảo huyệt, ông ta vừa không muốn đắc tội với chúng ta, cũng đồng dạng không muốn gây thù với nước Hán, cho nên, nếu như chúng ta xuất binh giúp bộ lạc Thiệu Đường tiêu diệt ba nhà còn lại, chưa chắc đã là chuyện tốt, cho dù bộ lạc Thiệu Đường không trực tiếp xuất binh, cũng cực kỳ có khả năng sẽ mở đường cho nước Hán.

Bàn Tranh lắc đầu nhìn nhìn bức địa đồ đang treo trên bình phong, lập tức sắc mặt biến đổi, địa lý của Đại Tiểu Kim Xuyên rất quan trọng, nếu bộ lạc Thiệu Đường thống nhất cả vùng Kim Xuyên, đồng thời bị nước Hán mua chuộc, thế thì quân Hán có thể thông qua thung lũng Kim Xuyên mà tập kích Ba Thục, ngược lại, quân Sở cũng có thể thông qua thung lũng Kim Xuyên mà tấn công Lũng Tây.

Bàn Tranh nói:

- Thúc phụ, thế giờ nên làm thế nào?

- Làm thế nào à?

Bàn Ngọc nói:

- Dễ làm thôi! Trước tiên giết chết sứ giả Hán rồi tính.

- Giết Hán sứ ư?

Bàn Tranh nói

- Chỉ e không dễ dàng đâu, binh khí và cung tên của chúng ta đều giao nộp cả rồi.

Bàn Ngọc mỉm cười nói:

- Chẳng phải đêm nay tiểu nữ nhi của đại vương Thiệu Đường Nguyệt Ảnh Sa sẽ tỷ võ kén rể à? Đến lúc đó con chọn ra hai mươi tên võ sĩ đi tham gia, chẳng phải sẽ lấy được binh khí và cung tiễn ư? Sau đó nhân cơ hội tỷ thí tài cưỡi ngựa và bắn tiễn, giết sạch sứ Hán và bọn người đi cùng, nhất là sứ Hán, nhất định phải giết chết!

- Vâng !

Bàn Tranh hùng hổ dạ vâng, lĩnh mệnh mà đi.

Nơi đóng quân của Hán sứ và nhân viên tùy tùng được an bài ở phía Tây vương đình của Thiệu Đường.

Lúc thúc cháu Bàn Ngọc âm mưu giết chết Hán sứ, Hán sứ cũng đang nổi trận lôi đình, ông ta vừa biết được tin tức, bộ lạc Viên Kiềm và bộ lạc Vô Qua đang đánh nhau.

Chuyện đánh nhau của bộ lạc Viên Kiềm và Vô Qua không quan trọng, nhưng sẽ làm loạn kế hoạch của Hán sứ mất, ông ta đã tổn sức của chín trâu lưỡng hổ, chẳng dễ dàng gì mới thuyết phục được ba bộ lạc Vô Qua, Viên Kiềm, Vũ Lưu, bước tiếp theo chỉ cần thuyết phục bộ lạc Thiệu Đường, Khương Đế liền có thể xuất binh rồi. Nhưng chính vào thời điểm mấu chốt trước mắt, hai đại bộ lạc Vô Qua và Viên Kiềm lại đi đánh nhau.

Tuy nhiên, điều khiến cho Hán sứ lo lắng hơn nữa, chính là thái độ mờ ám của Sở sứ và cả đại vương Thiệu Đường, một khi đại vương Thiệu Đường bị Sở sứ mua chuộc đồng thời nghiêng về phía Sở quốc, thế thì bộ lạc Thiệu Đường sẽ trở thành lá chắn vững chắc cho vùng phía Tây Sở quốc, cứ như vậy, kế hoạch thuyết phục Khương Đế xuất binh thảo phạt Ba Thục lập tức sẽ bị tan thành bọt nước.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hán sứ cảm thấy chỉ còn một cách, đó chính là trảm sứ, giết chết sứ giả nước Sở.

Chỉ cần giết chết sứ giả nước Sở, đại vương Thiệu Đương cũng sẽ từ bỏ ý nghĩ cầu cạnh nước Sở, bộ lạc Thiệu Đương chỉ có thể sát cánh cùng Đại Hán, như vậy, cho dù hai bộ lạc Viên Kiếm và Vô Qua có đánh nhau tan tát đi nữa, cũng vẫn còn hai bộ lạc Thiệu Đương, Vũ Lưu và cả mười mấy bộ lạc nhỏ, rút ra bốn năm mươi ngàn kỵ binh thì chẳng còn là vấn đề.

Về quan điểm này, Hán sứ và Bàng Ngọc hai người chí lớn gặp nhau, Hán sứ tức khắc gọi giáo úy quân Hán tùy tùng đi đến trước mặt, căn dặn như vậy một lượt.

Sắc trời cuối cùng đã sập tối, ngày ăn mừng lễ thần thụ một năm một lần của bộ lạc Thiệu Đương cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Trên bờ sông nơi vương đình tọa lạc, thấp lên từng đốm lửa trại tựa như ngàn sao trên trời, nhất là đồng lửa trại chủ chốt phía trước nha tướng của đại vương Thiệu Đương, càng rực rỡ bùng cháy hơn cả, hơn nữa còn hừng hực mãi không thôi.

Đối với tộc người du mục sống bám theo vùng đồng cỏ sông nước như bộ lạc Thiệu Đương đây, lửa trại mang ý nghĩa hết sức quan trọng, vì vậy phần lớn đều có tiết mục tế lửa rất hoành tráng.

Phần đầu tiên của buổi lễ bái tế thần thụ, đại vương Thiệu Đương và cả thủ lĩnh các bộ tộc lớn nhỏ cùng mang theo tế phẩm bò dê vào trong rừng cây linh thiêng, cùng bái tế thần linh dưới sự chủ trì của tộc lão, cầu nguyện cho quang cảnh năm sau sẽ tốt hơn năm nay, sau lễ bái tế chính là đêm hội lửa trại long trọng, Sở sứ, Hán sứ và cả các tùy tùng đóng vai trò là khách quý cũng được mời tham dự.

Trên đồng lửa trại trước nha tướng, mười mấy con dê mập mạp đã được nướng đến vàng óng.

Đại vương Thiệu Đương, mười mấy thủ lĩnh trong bộ lạc, mười mấy tiểu vương của bộ lạc phụ thuộc còn có cả hai vị sứ giả Sở Hán, ngồi vây quanh đồng lửa trại chính, Sở sứ Bàng Ngọc trên mặt ngập tràn nụ cười, thoáng chốc cứ quay đầu nói cười vài câu với đại vương Thiệu Đương hoặc các thủ lĩnh bộ lạc, Hán sứ thì thần thái trầm ngâm, mỗi lần ánh mắt của ông ta quét qua vẻ mặt tươi cười của Bàng Ngọc, liền lóe lên một tia sáng nghiêm nghị.

Rất nhanh, mười mấy tiểu vương Khương Đế khoác áo da thú, ăn mặc hở hang bưng khay mâm ra, dâng lên từng vò rượu ngon, không ít thủ lĩnh bộ lạc trong lúc nhận rượu còn thuận tay sờ hoặc ngắt một cái trên đôi móng đầy đà của các tiểu vương, tiểu vương Khương Đế cũng không nổi giận, thậm chí còn ném ánh nhìn quyền rũ cho thủ lĩnh bộ lạc.

Có một gã thủ lĩnh bộ lạc nổi máu lên, không ngờ ngồi dậy đuổi theo, kéo tiểu vương Khương Đế vào trong mái lều bên cạnh ngay trước mặt mọi người, đại vương Thiệu Đương và các thủ lĩnh bộ lạc khác liền âm thầm cười to, Man Di biên thùy nói cho cùng cũng chẳng biết vương hóa là gì (vương hóa là giáo hóa của thiên tử), sự ngăn cách giữa nam và nữ cực kỳ mỏng manh, giao cấu trước mặt mọi người cũng là chuyện thường tình, còn huống hồ chỉ là chuyện này?

Trên thực tế, quan điểm về gia tộc của bộ lạc du mục rất mạnh mẽ, nhưng quan niệm về huyết thống lại rất mờ nhạt.

Điều này cũng quyết định bởi môi trường sinh tồn của bộ lạc du mục, phần lớn các bộ lạc du mục đều sống theo đồng cỏ sống suối, vì tranh đoạt thảm cỏ chăn thả màu mỡ, giữa các bộ lạc thường xảy ra xung đột, cho dù là gia tộc khác nhau trong cùng một bộ lạc cũng thường hay nảy sinh tranh chấp, do đó tiêu hao trai tráng cực lớn, trước tình hình như vậy, việc coi trọng nam tử cũng là lẽ hiển nhiên.

Cho nên, mỗi một bé trai khi vừa mới ra đời đều sẽ được sự xem trọng của cả gia tộc, cả bộ lạc. Mặc cho bé trai này không phải dòng máu của gia tộc mình đi nữa, địa vị của nó cũng không hề chịu bất kỳ sự ảnh hưởng nào.

Truyền thống này của dân tộc du mục kéo dài mãi đến thời kì Mông Cổ. Mộc Xích, con trai trưởng của đại hãn Mông Cổ Thiết Mộc Chân cũng không phải là con ruột của ông ta, mà còn là huyết mạch của kẻ thù Miệt Nhĩ Khắc, nhưng địa vị của Mộc Xích vốn chẳng bị bất kỳ ảnh hưởng về huyết thống nào. Đến cuối

cùng còn được phong làm khả hãn kim trưởng (khả hãn chính là đại hãn). Điều này không phải do Thiết Mộc Chân có tấm lòng độ lượng, mà thật sự Thiết Mộc Chân xưa nay chưa bao giờ cảm thấy có sự khác biệt nào giữa Mộc Xích với ba người con của mình. Theo Thiết Mộc Chân nhận thấy, Mộc Xích do người đàn bà của ông ta sinh ra tại lều trại của mình, đó chính là con trai của mình!

Trở lại chuyện chính, khi ánh trăng sáng tỏ đã lên đến giữa trời, đêm hội lửa trại của bộ lạc Thiêu Đường cuối cùng cũng đi vào hồi cao trào.

Đại vương Thiêu Đường uống say bí tỉ, lão đảo đứng dậy. Doanh địa vốn dĩ huyền ảo ồn ào bỗng chốc yên lặng.

- Cảm tạ thần linh, cho chúng con có rượu uống, có thịt ăn, còn có đêm hội lửa trại tuyệt vời này...

Sau khi đại vương Thiêu Đường giang rộng đôi tay ca tụng thần linh xong, ngữ điệu bỗng nhiên cao lên, lớn tiếng nói:

- Tiếp sau đây sẽ là thời khắc biểu diễn của các chàng trai và các cô gái, thỏa sức mà nhảy, thỏa sức mà hát, mau đi tìm kiếm người tình các người ngưỡng mộ.

- Còn có con gái của bản vương, Nguyệt Ảnh Sa...

Đại vương Thiêu Đường đột nhiên quay đầu nhìn vào lều trại sau lưng, dịu dàng nói:

- Nàng thiên nga xinh đẹp nhất vùng thung lũng Kim Xuyên, cũng sẽ hiến dâng vũ điệu của nàng, những chàng trai ở đây, hãy trút hết bản lĩnh của các người, đánh bại đối thủ cạnh tranh, đóa hoa Nguyệt Ảnh Sa sẽ nở rộ vì các người....

Vừa dứt lời, cả bãi sông liền vang lên tiếng hò reo cuồng nhiệt.

Trong tiếng hò reo như núi gầm biển rống, Nguyệt Ảnh Sa trang phục hoa lệ, lần đầu tiên cởi bỏ khăn che mặt cũng yếu điệu thướt tha mà bước ra khỏi lều trại da trâu, xuất hiện bên cạnh đồng lửa trại chính, Bàn Tranh ngồi bên cạnh Bàn Ngọc đầu tiên bắt cần mà quay đầu liếc nhìn một cái, ngay tức thì lại quay đầu lại thật mạnh, hai mắt đăm đăm, đây...chính là Nguyệt Ảnh Sa đó ư?

Vốn nghĩ chỉ là một cô nương cực kỳ xấu xí, không ngờ lại xinh đẹp đến nhường này.

Bàn Tranh tim đập thình thịch, tiểu nương này ông lấy chắc rồi! Nàng là của ông đây.

Trong lúc Bàn Tranh tròn mắt há hốc mồm, Nguyệt Ảnh Sa cũng đột nhiên đưa mắt nhìn lại, ánh mắt của hai người thoáng chốc gặp nhau trong không trung, một sắc màu đỏ đỏ bất giác nổi lên trên gương mặt xinh đẹp của Nguyệt Ảnh Sa.

417. Chương 416: Bản Chết.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 416: Bản chết.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Là hùng ưng nên bay lên trời cao, là Thiên Lang nhanh mạnh ngàn dặm, muốn lọt được vào mắt xanh của Bạch Thiên Nga xinh đẹp nhất của toàn bộ lòng chảo Kim Xuyên này, các người phải xuất hết bản lĩnh ra, cầm kiếm của các người, mang cung của các người, cưỡi ngựa của các người, nhanh nhanh đuổi theo đi, các chàng trai trẻ! Mỹ nhân và vinh quan sẽ thuộc về các người, ha ha ha...

Thiêu Đường Đại vương vung tay rộng to, toàn bộ doanh địa vang lên những tiếng hoan hô thật lớn.

Trong tiếng hoan hô như thủy triều, nhóm Khương Đế trẻ tuổi cầm kiếm mang cung xoay người lên ngựa, vọt tới bên cạnh Thiêu Đường Đại vương, dưới ánh mắt chăm chú của Nguyệt Ảnh Sa, Bàn Tranh cũng xoay người lên ngựa, mang theo hai mươi dũng sĩ quân Hán nhập vào trong nhóm dũng sĩ Khương Đế. Điều khiến Bàn Ngọc cảm thấy bất ngờ chính là, sứ giả Hán rõ ràng cũng phái người tham gia.

Bàn Ngọc thản nhiên quay đầu lại, vừa lúc sứ giả Hán cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, hắn cảm nhận được trong ánh mắt của sứ giả Hán lộ ra sát khí lạnh liệt. Khóe miệng Bàn Ngọc hiện lên nụ cười mờ nhạt.

Thiêu Đường Đại vương chau mày chặt lại, ông nhìn ra trong đó hắn có vấn đề, muốn cự tuyệt người Hán, người Sở tham dự vào đại hội Chiêu Tế (chọn chồng) lại sợ phá hủy quy củ, dù sao trước đó ông cũng đã nói, chỉ cần là chưa kết hôn, thì bất kể là người ở bộ lạc nào cũng đều tham gia vào cuộc đấu võ này, tuy rằng người Sở không phải là người Khương Đế, nhưng cũng đủ tư cách này.

- Đại vương, làm sao bây giờ?

Một thủ lĩnh bộ lạc tiến đến bên cạnh Thiêu Đường Đại Vương, khẽ hỏi.

Thiêu Đường Đại Vương tức giận nói:

- Còn làm gì nữa, đem vũ khí cấp cho bọn họ, để bọn họ tham gia.

Thủ lĩnh bộ lạc bắt đầu lập tức phái người đem binh khí và cung tiễn cấp cho Bàn Tranh cùng với dũng sĩ quân Hán. Bàn Tranh nhận lấy hoành đao và cung tiễn, lại quay về phía Bàn Ngọc khẽ gật đầu, còn Nguyệt Ảnh Sa đứng cách Bàn Ngọc không xa lại hiểu sai ý, cho rằng Bàn Tranh liếc mắt đưa tình với mình, gương mặt trắng như tuyết lần thứ hai lại ửng hồng.

Dưới sự chờ mong của mọi người, Thiêu Đường Đại Vương đi tới trước mặt những chàng trai tham dự cuộc Chiêu Tế, cao giọng nói:

- Quy tắc chỉ có một, các ngươi có thể dùng đao kiếm chém giết nhau, cũng có thể dùng cung tên để bắn, bất kể sinh tử thế nào, ai có thể cướp được vòng hoa trên đỉnh núi phía trước, và quay trở về đầu tiên, chính là người thắng cuộc, Nguyệt Ảnh Sa sẽ thuộc về người đó.

Sắp phải đại tỉ thí, những tiếng ồn ào vốn đang vang dội trong địa doanh lập tức lắng xuống.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào gần trăm dũng sĩ tham gia cuộc đấu. Gần trăm dũng sĩ này đã được chia làm năm nhóm, trong đó số người nhiều nhất là hơn ba mươi dũng sĩ của bộ lạc Thiêu Đường, sau đó là người Sở, người Hán và cùng với người Vũ Lưu, cuối cùng còn lại là hai mươi mấy dũng sĩ Khương Đế của những bộ lạc nhỏ xung quanh.

Thiêu Đường Đại Vương hét to một tiếng, gần trăm dũng sĩ đều thúc ngựa xông ra ngoài.

Khó khăn lắm mới phi ra trăm bước, Bàn Tranh hô một tiếng, mang theo sau hai mươi kỵ như lang đói đánh về kỵ binh quân Hán cách đó không xa, không chỉ vậy, kỵ sĩ quân Hán cũng bắt đầu xông về phía họ, không có bất luận lời vô ích gì, song phương liên đao kiếm giao nhau, cung nỏ bắt đầu liên chát bắn giết. Cách đó không xa, dũng sĩ Thiêu Đường cũng đã đấu cùng dũng sĩ Vũ Lưu.

Ngược lại hai mươi mấy dũng sĩ Khương Đế của các bộ lạc nhỏ xung quanh nhân cơ hội vọt tới phía trước.

Nhưng chỉ lát sau, trận chiến đấu kịch liệt đã phân thắng bại, Bàn Tranh liên tục dùng hai tiễn bắn chết hai gã dũng sĩ quân Hán, lại lật tay một cung chém vỡ đầu một quân Hán thứ ba, lại quay đầu nhìn lại, hai mươi quân Hán đã bị chém giết gần hết, tuy nhiên hai mươi kỵ theo sau Bàn Tranh cũng chỉ còn lại năm sáu kỵ, dũng sĩ quân Hán cũng không phải đơn giản.

Nhú mào, Bàn Tranh thúc ngựa xông về phía sườn núi phía trước bầu trời đêm.

Gần trăm dũng sĩ tham gia cuộc đấu từ từ đi ra, toàn bộ doanh địa lần thứ hai náo nhiệt lên.

Bàn Ngọc liên tiếp kính rượu Thiêu Đường Đại Vương, nhưng Thiêu Đường Đại Vương rõ ràng không có tinh thần chúc lại, trực giác nói cho ông biết, người Hán, người Sở cùng tham dự cuộc chọn rể của Nguyệt

Ảnh Sa là điều không bình thường, Thiêu Đường Đại Vương tuyệt đối không tin rằng sứ giả Hán, sứ giả Sở đến để kết thân, càng không thể là đến giúp đỡ bộ lạc Thiêu Đường, trong đó chắc là có huyền cơ khác.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Thiêu Đường Đại Vương thật sự không nghĩ ra được sẽ xảy ra chuyện gì?

Mặc kệ nói thế nào, ở đây là Vương đình của bộ lạc Thiêu Đường, Thiêu Đường Đại Vương có quyền lực tuyệt đối trong tay!

Thời gian chờ đợi lặng lẽ trôi qua, khoảng chừng một nén hương, phía trước màn trời đêm rớt cuộc đã truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, một con khoái mã phi như bay hiện ra từ trong màn đêm, trong ánh trăng mờ lung nên không thấy rõ tướng mạo của dũng sĩ kia, nhưng trên tay phải của gã giơ lên cao rõ ràng là vòng hoa nhỏ màu đỏ, gã chính là người thắng cuộc tối nay.

Trái tim Nguyệt Ảnh Sa đập nhanh, nàng nôn nóng muốn biết đó có phải là dũng sĩ mà nàng thầm ngưỡng mộ trong lòng không.

Thiêu Đường Đại Vương, sứ giả Hán, dũng sĩ các bộ lạc, cùng với nam nữ già trẻ của bộ lạc Thiêu Đường đều mở to mắt, nín thở, chỉ có Bàng Ngọc là vẫn đang tự rót rượu uống, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không thêm nhìn, Bàng Ngọc có lòng tin tuyệt đối với cháu trai mình, dựa vào võ nghệ của Bàng Tranh, người thắng cuộc tối nay chính là nó!

Dũng sĩ chạy như bay tới gần rớt cuộc đã tiến vào trong ánh lửa sáng rực.

Một khuôn mặt ngăm đen dữ tợn đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, khuôn mặt Nguyệt Ảnh Sa chợt trắng bệch, đôi môi mọng đỏ mím chặt, người cướp được vòng hoa không phải là dũng sĩ Trung Nguyên mà nàng thầm ngưỡng mộ, mà là Vương tử Vũ Phong Lam của bộ lạc Vũ Lưu. Người Khương bốn phía nhiệt liệt hoan hô, Vũ Phong Lam cũng là dũng sĩ danh chấn khắp Kim Xuyên.

Ngay lúc Nguyệt Ảnh Sa đang gần như tuyệt vọng, thì từ trong màn đêm vọt ra một con khoái mã, một mũi tên bắn trúng lưng Vũ Phong Lam, Vũ Phong Lam lập tức kêu lên thảm thiết, ngã xuống ngựa, nhưng không đợi Vũ Phong Lam rơi xuống đất, kỵ binh kia đã vọt tới chụp lấy vòng hoa ngay tại yên ngựa.

Là hán, là hán! Tim Nguyệt Ảnh Sa nhảy nhót vui mừng, hạnh phúc lớn lao nhấn chìm nàng.

Sắc mặt sứ giả Hán thoáng chốc trở nên trắng bệch, thị vệ đứng đầu của sứ giả Hán đã trở về, điều này nói lên gì? Tức là chứng minh hai mươi người đi theo hầu mà y phái ra đều đã bị giết hết, ý đồ giết sứ giả Hán của y đã hoàn toàn thất bại! Vừa nghĩ đến việc bộ lạc Thiêu Đường rất có khả năng hướng về nước Sở, sứ giả Hán lập tức cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than.

Thiêu Đường Đại Vương cũng thần sắc âm trầm, ông nhạy cảm ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Bàng Tranh giảm tốc độ ngựa lại, chậm rãi đi tới trước hai lửa trại chính, từ trên lưng ngựa ném vòng hoa về phía Nguyệt Ảnh Sa. Đôi mắt to tròn của Nguyệt Ảnh Sa liền cong lên cười như ánh nguyệt, người Khương bốn phía càng hoan hô gầm trời, đối với bọn họ mà nói, dũng sĩ chính là dũng sĩ, không phân biệt bộ tộc.

Tay phải của Thiêu Đường Đại Vương đặt lên chuôi kiếm, càng lúc ông càng ngửi thấy mùi nguy hiểm nồng đậm.

Trong tiếng hoan hô thật lớn, Bàng Tranh đột nhiên nghiêng ngựa quay người, sau đó chân phải bỗng nhiên vươn về phía trước, từ lòng bàn chân gã thành linh lộ ra chiếc cung lớn giương căng lên, không đợi Nguyệt Ảnh Sa kêu lên, không đợi Thiêu Đường Đại Vương rút kiếm ra, không đợi những người Khương ở xung quanh quan sát kịp phản ứng, một mũi trọng tiễn Lang Nha đã nhanh như chớp bắn thẳng yết hầu sứ giả Hán.

Sứ giả Hán hai mắt trợn tròn, khó tin chừng mắt nhìn Bàng Tranh đang cách vài chục bước, mắt mở to hồm há hốc tựa hồ như muốn nói vài câu, nhưng cuối cùng không nói được gì, khẽ co giật ngã xuống đất chết ngay lập tức.

Tận đến khi sứ giả Hán ngã xuống rồi, Nguyệt Ảnh Sa cuối cùng mới kêu lên, Thiêu Đường Đại Vương cuối cùng cũng rút bảo kiếm ra, mà mười mấy thủ lĩnh bộ lạc ở gần đó cũng đều rút trường kiếm ra, hơn trăm

dũng sĩ Thiêu Đường cũng cuộn cuộn tiến về trước, cầm đoản kiếm trường mâu trong tay, bao vây lấy Bàn Ngọc và Bàn Tranh, toàn bộ doanh địa lập tức rối loạn.

- Sứ giả Sở, ngươi có ý gì?

Thiêu Đường Đại Vương tàn bạo trừng mắt nhìn Bàn Ngọc, tức giận sôi lên, sứ giả Hán đã bị sứ giả Sở làm trò một mũi tên bắn chết trước mặt ông ta, đây chẳng phải chứng tỏ sứ giả Sở quá kiêu ngạo sao? Điều khiến cho Thiêu Đường Đại Vương lo lắng chính là, sứ giả Hán chết ở trong vương đình của ông ta, tin tức này mà truyền tới Quan Trung, Hán vương có thể tha cho ông ta không?

Uy danh của Hán Vương, Thiêu Đường Đại Vương sớm đã nghe, ngay cả người Nguyệt thị lớn mạnh ở phương Bắc cũng trở thành nước phụ thuộc Hán vương, huống hồ là một bộ lạc Thiêu Đường nho nhỏ của ông ta? Một khi Hán vương tức giận, lão ta không cần phải binh, chỉ cần sai người Nguyệt thị đến Kim Xuyên gây áp lực, bộ lạc Thiêu Đường của ông ta sao chịu nổi?

Giờ khắc này, Thiêu Đường Đại Vương hận không thể giết chết thúc cháu Bàn Ngọc, Bàn Tranh ngay lập tức.

Tuy nhiên, Thiêu Đường Đại Vương không dám hạ thủ, Thiêu Đường Đại Vương không dám đắc tội với Hán vương, thì ông ta làm sao dám đắc tội với Sở Vương? Đối với bộ lạc Thiêu Đường nho nhỏ mà nói, nước Sở cũng là một con quái vật lớn không dám trêu chọc vào, chỉ cần bọn họ vươn một ngón tay nhỏ ra, là có thể bóp chết toàn bộ bộ lạc Thiêu Đường!

Thiêu Đường Đại Vương là người thông minh nhưng cũng không phải là một kiêu hùng quyết đoán sát phạt. Ông ta chỉ muốn sống yên ổn ở Kim Xuyên, từ trước tới giờ cũng không hề muốn bay lượn trên bầu trời khác rộng lớn hơn.

Nhưng Bàn Ngọc căn bản không hề để tâm tới, chỉ tiếp tục uống rượu.

Bàn Tranh lại càng không coi những dũng sĩ Thiêu Đường đang nhìn mình chòng chọc vào mắt, lập tức xoay người xuống ngựa, cầm đao đi tới trước cửa trại chủ, sau đó cứ đứng như vậy sau lưng Bàn Ngọc, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua lập tức khiến cho hơn mười dũng sĩ Thiêu Đường xung quanh lập tức cảm thấy như có sát khí đập vào mặt, có người nhát gan không tìm được vội lùi ra sau nửa bước.

Một thủ lĩnh Thiêu Đường giận tím mặt, rút kiếm ra định tới giết Bàn Ngọc, lại bị Thiêu Đường Đại Vương đưa tay ra giữ lại.

Thiêu Đường Đại Vương cố nén lửa giận trong lòng lại, hung bạo trừng mắt với Bàn Ngọc, quát lớn:

- Sứ giả Sở, ngươi không cảm thấy nên giải thích một lời với bản vương sao?

Dừng lại một chút, Thiêu Đường Đại Vương lại chỉ vào sứ giả Hán đã tắt thở, nói:

- Bất kể thế nào, sứ giả Hán cũng là khách nhân của bản vương, sao ngươi không nói gì đã giết người rồi?

Bàn Ngọc cười cười, y thừa nhận Thiêu Đường Đại Vương Trung Nguyên nói năng rất lưu loát.

Sắc mặt Bàn Ngọc lập tức nghiêm túc, trịnh trọng nói với Thiêu Đường Đại Vương:

- Đại vương, tại hạ làm vậy là nghĩ cho ông, ông muốn lấy lòng cả hai, kết quả cũng sẽ đắc tội với cả hai!

Dứt lời, Bàn Ngọc lại nhìn các dũng sĩ Thiêu Đường xung quanh, nói tiếp:

- Đại vương, trước tiên chúng ta hãy vào nhà trưởng nói chuyện, được không?

Thiêu Đường Đại Vương nhìn Bàn Tranh phía sau Bàn Ngọc, trong con ngươi toát lên sự kiêng dè.

- Sao vậy?

Bàn Ngọc cười nói:

- Đại vương còn sợ đứa cháu này của tại hạ đối với ông bất lợi phải không? Hiện tại nó đã là con rể của ông, sao nó có thể động thủ với ông được chứ?

Dứt lời, Bàn Ngọc đứng thẳng lên, đi thẳng vào nha tướng cách đó không xa, Thiêu Đường Đại Vương cắn răng, cũng đi theo.

418. Chương 417: Dụ Dỗ Đe Dọa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 417: Dụ dỗ đe dọa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong nha tướng, Bàn Ngọc chậm rãi nói:

- Thiêu Đường Đại vương, nếu ông giết tại hạ, Đại Sở ta sẽ hợp tác với bộ lạc Vũ Lưu, thiết kỵ Đại Sở ta cũng sẽ hợp binh với đại quân Vũ Lưu, nhiều nhất là hai ngày sẽ tấn công đến Kim Xuyên, đến lúc đó, bộ lạc Thiêu Đường hãy chờ để nghênh tiếp lửa giận của thiết kỵ Đại Sở ta.

Ánh mắt Thiêu Đường Đại vương lạnh lùng, cả giận nói:

- Là người uy hiếp bốn vương?

- Không phải uy hiếp.

Bàn Ngọc khoát tay, nói:

- Mà là nói sự thật thôi.

Thiêu Đường Đại vương gần giọng nói:

- Nước Sở các người đang giao chiến với Đại Hán, căn bản là không thể rút được nhiều binh mã, hơn nữa, bộ lạc Vũ Lưu cũng tuyệt đối sẽ không cấu kết với các người làm chuyện xấu.

Bàn Ngọc thần nhiên cười, nói:

- Đúng là Đại Sở ta đang giao chiến với nước Hán, hầu hết binh lực trong nước đều đã điều đến chiến trường Kinh Tương. Tuy nhiên, triệu tập hai ba mươi ngàn binh mã lại hoàn toàn dễ dàng. Nếu Đại vương không tin, có thể phái người đến thành Mông Sơn hỏi thăm, hỏi xem tám ngàn tinh kỵ của Ngân Hương Hầu Bàn Ngọc tướng quân Đại Sở đóng quân ở đâu.

Lần này đi xứ bộ lạc Thiêu Đường ở tiểu Kim Xuyên, xuất phát từ việc bảo hộ bản thân nên Bàn Ngọc che giấu thân phận.

Dừng một chút, Bàn Ngọc lại nói tiếp:

- Về phần bộ lạc Vũ Lưu có cùng hợp binh với Đại Sở không, vậy thì không cần Đại vương quan tâm.

- Tám ngàn kỵ binh?

Thiêu Đường Đại vương thầm giật mình, Mông Sơn cách tiểu Kim Xuyên khoảng hai trăm dặm, khoái mã đi nhanh nhất có thể một ngày là tới nơi, điều này thật không thể xem thường. Tuy nhiên ngoài mặt Thiêu Đường Đại vương lại tỏ ra khinh thường, nói:

- Hơn trăm bộ lạc Khương Đế ở Kim Xuyên ta có hơn trăm ngàn thiết kỵ, chỉ tám ngàn kỵ binh chỉ có đi tìm cái chết thôi.

Bàn Ngọc nghe vậy mỉm cười lắc đầu:

- Đại vương chỉ biết hù dọa người khác thôi sao?

Thiêu Đường Đại vương cả giận nói:

- Sứ giả Sở, người có ý gì? Sao nói bốn vương chỉ biết hù dọa người khác?

Bàng Ngọc lắc đầu, nói:

- Có thể Kim Xuyên đúng là có trên trăm ngàn kỵ binh, nhưng Thiêu Đường Đại vương ông có thể hiệu lệnh được hết sao? Hiện tại bộ lạc Viên Kiếm đang sống mái với bộ lạc Vô Qua, bộ lạc Vũ Lưu bởi vì Vương tử Vũ Phong Lam chết cũng sẽ tuyệt đối không hợp binh với bộ lạc Thiêu Đường của ông. Một khi đại binh quân Sở tiếp cận, ông có thể triệu tập cũng chỉ có tám chín ngàn kỵ của bộ lạc Thiêu Đường mà thôi. Tại hạ nói không sai chứ?

Thiêu Đường đại Vương im lặng không nói gì, điều sứ giả Hán nói đều là sự thật. Một khi đại binh quân Sở tiếp cận, ông ta cũng chỉ có thể triệu tập được tám chín nghìn kỵ binh mà thôi, bởi vì mục dân của bộ lạc Thiêu Đường phân bố rộng lớn sống du mục ở lòng chảo Kim Xuyên, muốn triệu tập nhân mã cần phải có thời gian. Mà kỵ binh quân Sở lại có thể trong một ngày giết đến trước mặt ông ta.

Thấy Thiêu Đường đại vương trầm mặc không nói gì, Bàng Ngọc lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, ông vẫn còn một đường đi.

- Còn một đường đi?

Thiêu Đường Đại vương mỉm cười, nói:

- Chính là muốn bộ lạc Thiêu Đường ta làm tay sau cho nước Sở sao?

Bàng Ngọc mỉm cười lắc đầu, nói:

- Đại vương sai rồi. Đại Sở không cần bộ lạc Thiêu Đường làm chó săn gì đó, mà Đại Sở chỉ cần một đồng minh trung thành. Nếu Đại vương đồng ý kết đồng minh với Đại Sở, Đại Sở ta sẽ dốc toàn lực trợ giúp ông thống nhất toàn bộ bộ lạc lớn nhỏ tại lòng chảo Kim Xuyên, để ông trở thành một Khương Đế Vương chân chính!

Một Khương Đế Vương chân chính? Ánh mắt Thiêu Đường Đại vương thoáng chốc sáng bừng lên.

So với Khương Đế Phiến Vương khác, dã tâm của Thiêu Đường Đại vương không lớn, nhưng nếu thật sự có cơ hội trở thành Khương Đế Vương, ông ta tuyệt đối cũng sẽ không cự tuyệt. Trên đời này, có người đàn ông nào có thể cự tuyệt được sự hấp dẫn của bá quyền? Nếu thật sự có thể thống trị toàn bộ hơn hai mươi vạn Khương Đế tại lòng chảo Kim Xuyên, chỉ sợ Thiêu Đường Đại vương nằm mơ cũng cười.

Lập tức giọng điệu của Thiêu Đường Đại vương thay đổi, gấp gáp nói:

- Là thật sao?

Bàng Ngọc nói:

- Tuy tại hạ chỉ là một sứ giả, nhưng lại đại diện cho toàn bộ nước Sở. Đương nhiên, tin hay không là tùy thuộc vào Đại vương. Nếu Đại vương không muốn hợp tác, chúng ta vẫn có thể lựa chọn bộ lạc Vũ Lưu.

Dừng một chút, Bàng Ngọc nói tiếp:

- Nếu tại hạ nói không sai, Đại vương Vũ Lưu hẳn là sẽ rất muốn hợp tác với Đại Sở.

- Đồng ý, đồng ý.

Thiêu Đường Đại vương vội nói:

- Bốn vương đồng ý hợp tác.

Giờ khắc này, Thiêu Đường Đại vương bình thường tự xưng là đa mưu túc trí cũng không thể bình tĩnh được nữa. Sự thật là, ông ta cũng đã không còn đường nào để lựa chọn. Sứ giả Hán đã bị giết, hơn nữa là chết trong vương đình của ông ta, điều đó đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ giữa ông ta và triều đình nhà Hán. Nếu ông ta không muốn chịu lửa giận của triều đình nhà Hán, vậy cũng chỉ có thể hợp tác với nước Sở mà thôi.

Huống chi, nước Sở còn có thể đủ lực để trợ giúp ông ta thống nhất toàn bộ Kim Xuyên, Thiệu Đường càng không thể cự tuyệt.

Lập tức Thiệu Đường Đại vương nói:

- Tuy nhiên, Tôn sứ, người có thể mang đến đây binh khí áo giáp không?
- Không thành vấn đề.

Bàng Ngọc thản nhiên nói:

- Tại hạ có thể quay về bẩm báo lại Bàng tướng quân, để hắn mang đến cho ông năm trăm hoàn thủ đao cộng thêm năm trăm bộ áo giáp.

Dừng một chút, Bàng Ngọc lại nói:

- Còn nữa, lúc này bộ lạc Viên Kiếm đang sống mái với bộ lạc Vô Qua, là cơ hội tốt để diệt bộ lạc Vũ Lưu, hai ngày sau xuất binh, ý ông thế nào?
- Đi đi đi, không thành vấn đề.

Thiệu Đường Đại Vương liên tục đồng ý.

- Vậy được rồi, việc chính đã bàn xong.

Bàng Ngọc mỉm cười, nói:

- Tiếp theo, có phải là nên tiếp tục tổ chức tiệc tối tại lửa trại không? Sợ là các tiểu nương, tiểu hỏa đang sốt ruột chờ ở bên ngoài.

Thiệu Đường Đại vương liên tục gật đầu nói:

- Vốn nên như thế, ha ha.

Hai ngày sau, Bàng Ngọc lại đi vào tiểu Kim Xuyên, và mang đến năm nghìn kỵ binh.

Nhìn Bàng Ngọc trong áo giáp oai phong lẫm liệt đi dưới đại kỳ quân Sở, Thiệu Đường Đại Vương vô cùng bất ngờ. Ông ta không thể nào ngờ sứ giả Sở kia lại chính là Ngân Hương Hầu Bàng Ngọc, Đại tướng quân Đại Sở. Bàng Ngọc xoay người xuống ngựa, mỉm cười hành lễ:

- Thiệu Đường Đại vương, sao bạn cũ gặp mặt lại tỏ vẻ không hoan nghênh vậy?

Thiệu Đường Đại Vương như bừng tỉnh mộng, vội vàng dang hai tay ôm Bàng Ngọc.

Bàng Tranh vẫn đứng phía sau Thiệu Đường Đại Vương lúc này mới lên trước vái chào. Hai ngày trước gã đã kết thân cùng Nguyệt Ảnh Sa, vẫn ở lại vương đình bộ lạc Thiệu Đường mà không trở về Mông Sơn cùng Bàng Ngọc. Nguyệt Ảnh Sa cũng thốt tha ra hành lễ với Bàng Ngọc. Bàng Ngọc cũng theo lễ nghĩa Trung Nguyên tặng cho Nguyệt Ảnh Sa một chiếc vòng tay vàng.

Chào hỏi xong, Thiệu Đường Đại vương dẫn Bàng Ngọc vào nhà trưởng.

Chủ khách ngồi xuống, Bàng Ngọc hỏi

- Thiệu Đường Đại vương đã triệu tập đủ nhân mã chưa?

Thiệu Đường Đại vương vội nói:

- Tướng quân yên tâm, bốn vương đã triệu tập năm nghìn dũng sĩ Thiệu Đường, còn thêm hai ngàn dũng sĩ của các bộ lạc nhỏ xung quanh, lại thêm tám ngàn tinh kỵ của Đại Sở, tiêu diệt bộ lạc Vũ Lưu là quá dư dả.
- Tốt lắm.

Bàng Ngọc vui vẻ gật đầu, nói:

- Nếu đã vậy, hãy nhanh chóng xuất binh thôi.

Thiệu Đường Đại vương nói:

- Dũng sĩ Đại Sở đường xa mệt nhọc, hay là nên nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, đợi ngày mai hãy xuất binh được không?

- Không cần.

Bàng Ngọc vùng tay lên, cao giọng nói:

- Quân tình khẩn cấp, chậm sẽ sinh biến, vẫn nên xuất binh sớm là tốt hơn.

- Cũng được.

Thieu Đường Đại vương gật đầu, lập tức ngẩng cao đầu hét:

- Người đâu, cống phẩm, chuẩn bị hiến tế thần linh...

Hạ du Kim Xuyên, nha trưởng Vũ Lưu Đại Vương.

Thieu Đường Đại Vương đang triệu tập đoàn nhân mã, động tĩnh lớn như vậy tuyệt đối không thể gạt được những bộ lạc gần đó. Đường nhiên Vũ Lưu Đại vương cũng nghe được phong thanh, lại tổng hợp các tin tức khắp nơi, Vũ Lưu Đại vương rất nhanh tổng kết, là chắc chắn Thieu Đường đã bị người Sở mua chuộc, xem ra chuẩn bị thừa dịp bộ lạc Viên Kiêm, Vô Qua đang hỗn chiến mà ra tay với Vũ Lưu.

Điều này khiến cho Vũ Lưu Đại Vương giận tím mặt. Bộ Lạc Vũ Lưu từ lúc nào lại trở thành cá trên thớt cho kẻ khác vậ?

Một dũng sĩ Vũ Lưu vội vàng đi vào nha trưởng, quỳ xuống bẩm báo:

- Đại vương, Đại quân Thieu Đường giết qua đây rồi!

- Thieu Đường!

Vũ Lưu Đại Vương bật dậy, vẻ mặt dữ tợn nói:

- Con mẹ nó người thật có bản lĩnh, không chịu yên ổn ở Kim Xuyên mà dám chạy tới đây giương oai với bốn vương, quả thật là không biết sống chết!

Có thủ lĩnh bộ lạc nhắc nhở:

- Đại vương, đại quân Thieu Đường có quân Sở hậu thuẫn, không thể khinh địch được.

- Quân Sở thì sao nào?

Vũ Lưu Đại Vương thờ ơ nói:

- Bốn vương đã đồng ý với sứ giả Hán, ít ngày nữa sẽ xuất binh đánh Ba Thục, không ngờ quân Sở lại từ đưa mình tới cửa, thật là giảm bớt việc, vừa lúc giải quyết luôn một thể.

Dừng một chút, Vũ Lưu Đại vương lại quát:

- Thối kèn tụ binh, cử tộc tập kết, chuẩn bị nghênh địch...

Dứt lời, Vũ Lưu Đại Vương lập tức ra khỏi nha trưởng.

Kỳ thật, Vũ Lưu Đại Vương sao không biết thực lực song phương cách xa nhau? Tuy nhiên ông ta không còn lựa chọn, tộc nhân có thể di chuyển, nhưng thảo nguyên thì không thể, mà đối với bộ lạc Khương Đế mà nói, thảo nguyên là gốc rễ của bọn họ, cho nên bộ lạc Vũ Lưu mới là một trong bốn bộ lạc lớn ở lòng chảo Kim Xuyên, chính là bởi vì thảo nguyên tươi tốt và nguồn nước phong phú ở hạ du Kim Xuyên này.

Một khi mất đi mảnh đất màu mỡ này, bộ lạc Vũ Lưu sẽ rất nhanh suy bại, cho nên, bộ lạc Vũ Lưu không tiếc phải trả bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ mảnh đất màu mỡ và phong phú này.

Lòng chảo Kim Xuyên lúc ban đầu vô cùng yên bình.

Một con hùng ưng đang rộng cánh bay ở trên trời cao, dưới đôi mắt lợi hại xuyên thấu, hùng ưng đang tập trung một con thỏ hoang ở dưới mặt đất, con thỏ hoang kia đang lặng im gặm cỏ trong bụi cỏ, hồn nhiên không biết mình sắp trở thành bữa ăn ngon có kẻ khác.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, hùng ưng giữa trời thu hai cánh hướng về phía bụi cỏ nhanh như tia chớp vồ xuống dưới.

Nhưng vào ngay lúc đó, mặt đất vốn bình lặng đột nhiên lại rung lên, con thỏ hoang đang chuyên tâm gặm cỏ chấn động, đầu tiên là dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, rồi lập tức chui vào một hang động gần đấy, biến mất hình bóng.

- Gru....

Hùng ưng vồ vào khoảng không, lập tức phát ra tiếng rít không cam lòng.

Mặt đất rung động càng lúc càng mãnh liệt, còn mơ hồ có tiếng sấm sét cuộn cuộn mà đến, hùng ưng chấn động sải cánh bay vút lên trời cao, sau đó từ trên cao nhìn xuống mới phát hiện lòng chảo phương Bắc đã xuất hiện một màu đen mênh mông và đang từ hướng bắc thổi quét nhanh chóng xuống phía nam...

Kỵ binh, đó là kỵ binh!

Hàng ngàn kỵ binh hội tụ lại thành một đại dương mênh mông đang từ mãnh liệt xuống lòng chảo trống trải, đầu ngựa lúc lắc, móng sắt bốc lên, ngay cả hùng ưng ở trên trời cao cũng có thể tinh tường cảm nhận được, ngàn vạn gót sắt kia đã tạo ra sự rung động mạnh mẽ này.

- Rầm rầm....

Đại dương kỵ binh mênh mông mãnh liệt tràn xuống.

Phía trước, cách đó không xa, chính là vương đình của bộ lạc Vũ Lưu.

419. Chương 418: Liên Quân Khương Đế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 418: Liên quân Khương Đế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau khi giải phóng tinh lực còn lại vào trong cơ thể mềm mại trắng như tuyết của nữ nhân, bức khí trong lòng Viên Kiếm Đại Vương cuối cùng mới tiêu tan đi, sau đó thì thở hổn hển nằm vật ra giường chờ đợi nữ Khương nhanh chóng từ đầu gối tiến đến, cong mông lên dùng khăn ướt lau người cho Viên Kiếm Đại Vương.

Bên ngoài nha tướng, loáng thoáng vẫn có nghe được tiếng nữ nhân khóc nỉ non.

Viên Kiếm Đại Vương chau mày rậm lại, từ ba ngày trước cùng bộ lạc Vô Qua khai chiến tới nay, ngày nào trong tộc cũng có dũng sĩ chết trận bỏ mình, đương nhiên những nữ nhân mất đi nam nhân của mình sẽ khóc nỉ non, đau khổ, đây cũng là chuyện thường tình của con người. Nhưng trong lòng Viên Kiếm Đại vương khá khó chịu, trận hỗn chiến này thật đúng là chẳng hiểu ra sao cả.

Sự việc chân tướng cũng đã được Viên Kiếm sớm điều tra, nguyên nhân là con trai yêu quý của người Vô Qua bị giết chết.

Nhưng vấn đề là, Viên Kiếm căn bản không phải binh chặn giết Qua Vô Phong, nói cách khác, bộ lạc Viên Kiếm rõ ràng là đã chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác! Viên Kiếm đã vài lần phái người đi giải thích với Vô Qua, nhưng Vô Qua chó điên này căn bản không nghe, nhất quyết cứ muốn đầu người chết ta sống với Viên Kiếm. Viên Kiếm không phải sợ Vô Qua, mà là không muốn để người khác ngư ông đắc lợi.

Nghĩ đến đây, Viên Kiếm thở dài.

Dù gì, con trai của Viên Kiếm cũng đã chết, vậy ông ta nên tìm ai để đòi nợ máu đây?

Viên Kiếm đang thở ngắn than dài, chợt có thị vệ tiến vào trước trước bầm báo:

- Đại vương, Vũ Lưu Đại vương cầu kiến.

- Vũ Lưu?

Nét mặt Viên Kiếm chợt lạnh lùng, trong con người cũng toát lên tia sát khí. Ông ta nghĩ, kẻ âm thầm đứng sau chặn giết Vô Phong giả họa cho ông ta chẳng phải là tên tiểu nhân Vũ Lưu thì cũng là Thiêu Đường, mà nghi ngờ lớn nhất chính là Vũ Lưu, mà Vũ Lưu lúc này đột nhiên đến đây, chẳng lẽ là tới để thám thính?

Thị vệ trầm giọng nói:

- Đại vương, gặp hay là không gặp?

Viên Kiếm lãnh đạm nói:

- Mời hắn vào trước đã, đợi thấy ánh mắt bốn vương ra hiệu thì hành động.

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi, chỉ một lát sau, đã dẫn Vũ Lưu đi vào nha tướng.

Điều khiến Viên Kiếm bất ngờ chính là, lúc này trông Vũ Lưu vô cùng nhếch nhác, cả người phong trần gió bụi, bì giáp trên người còn bị vài vết thủng, trên mặt cũng không biết bị binh khí gì chém một đường, còn xót xa hơn nữa là, trên vai giáp của Vũ Lưu còn cắm hai mũi tên đã bị bẻ gãy.

- Vũ Lưu, ngươi làm sao vậy?

Viên Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại trông như này?

- Ôi, đừng nói nữa.

Vũ Lưu xiết chặt tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tên Thiêu Đường kia rõ ràng là loài sói, không ngờ cấu kết với quân Sở đánh lên vương đình bốn vương, bốn vương gấp gáp ứng chiến bị bọn chúng đánh cho đại bại. Toàn bộ bãi cỏ, nữ nhân và trẻ nhỏ đều không còn, bốn vương liền mang theo ba nghìn dũng sĩ trốn thoát. Viên Kiếm, bất kể thế nào ngươi cũng phải giúp ta.

- Cái gì?

Hai mắt Vũ Lưu tròn tròn lên, khó tin nói:

- Vương đình của ngươi bị Thiêu Đường đoạt mất rồi?

Mấy ngày nay Vũ Lưu bận rộn đối phó với sự tập kích quấy rối của bộ lạc Vô Qua, đối với những chuyện bên ngoài quả thật không để tâm tới. Nhưng điều khiến ông ta ngàn vạn lần không ngờ tới là, mới chỉ có vài ngày thôi mà Kim Xuyên đã xảy ra biến cố lớn như vậy! Không chỉ có bộ lạc Viên Kiếm hỗn chiến cùng bộ lạc Vô Qua, không ngờ bộ lạc Thiêu Đường cũng xuống tay với bộ lạc Vũ Lưu.

Vũ Lưu gật đầu, nói tiếp:

- Viên Kiếm, ngươi và Vô Qua đừng đánh nữa, nếu đánh tiếp, toàn bộ Kim Xuyên đều sẽ chết bởi con sói hoang Thiêu Đường kia. Vô Phong cũng chính là do Thiêu Đường phái người chặn giết chết. Ngươi không biết đó thôi, lần này nước Sở xuất động gần vạn kỵ binh đến làm chỗ dựa cho Thiêu Đường, ba nhà chúng ta không liên hợp lại, căn bản không phải là đối thủ của bọn chúng.

Sắc mặt Viên Kiếm biến đổi, trầm giọng nói:

- Bốn vương sớm đã muốn bãi binh, nhưng chó điên Vô Qua kia không thuận theo.

- Hãy để bốn vương nói chuyện với Vô Qua.

Vũ Lưu nói:

- Không phải con trai hắn đã chết rồi sao? Nếu hắn còn náo loạn nữa, thì ngay cả bản thân hắn, còn có vợ con, nữ nhân của hắn, tất cả đều sẽ thuộc về Thiêu Đường hết.

- Đi.

Viên Kiếm sáng khoái nói:

- Chỉ cần người có thể thuyết phục được Vô Qua, bốn vương đồng ý hợp binh.

Tuy rằng Viên Kiếm cũng chỉ là một Khương Đế Phiên Vương, kiến thức cũng có, ông ta biết nếu tiếp tục cùng bộ lạc Vô Qua tiêu hao dần, cuối cùng cũng có lợi cho sói hoang Thiêu Đương không công mà thắng. Kế hiện nay, chỉ có ba đại bộ lạc liên hợp lại, rồi tụ hợp tất cả các bộ lạc lớn nhỏ ở Kim Xuyên, liên binh cùng Thiêu Đương, đối kháng với quân Sở thì may ra có thể giết ra được con đường sống.

Khi Vũ Lưu cùng Viên Kiếm đang bí mật liên binh, thì Thiêu Đương lại đang ở trong vương đình Vũ Lưu cuồn cuộn say sưa.

Sau khi chiến bại, Vũ Lưu trốn thoát chỉ mang theo ba nghìn dũng sĩ trong tộc, mấy vạn nam nữ già trẻ của vương đình đều để lại cho Thiêu Đương, thậm chí ngay cả mấy phu nhân trong nha tướng cũng không kịp mang đi, lúc này, Thiêu Đương đang say sưa đem một nữ nhân trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất vật ngã xuống đất, dày vò.

Thiêu Đương vừa ra sức tiến vào, vừa rên rỉ...

Khương nữ bị Thiêu Đương đè lên dày vò cũng không hề phản kháng, thậm chí còn hòa theo, chủ động đưa đẩy, hưởng thụ. Nữ Khương này hiểu rất rõ, Thiêu Đương đánh bại Vũ Lưu, đoạt lấy vương đình và nha tướng Vũ Lưu, các nàng đương nhiên sẽ trở thành tài sản của Thiêu Đương. Đây là cách sinh tồn tại Kim Xuyên, trăm ngàn năm qua vẫn như vậy.

Trong khi Thiêu Đương đang sung sướng vui vẻ, rèm nha tướng đột nhiên có người vén lên.

- Tên khốn kiếp nào...

Thiêu Đương giận tím mặt, từ trên cơ thể trắng mịn của nữ Khương chống hai tay ngẩng đầu lên, theo bản năng định phát tác, nhưng thấy người đi vào là Bàn Ngọc, liền đem câu chửi định mắng nuốt trở vào bụng, sau đó có chút ngưng ngừng nói:

- Bàn tướng quân, là người à?

Bàn Ngọc lạnh lùng liếc nhìn Thiêu Đương một cái, không nói gì.

Thiêu Đương ngượng ngùng nhắc người lên, nữ Khương bị lão đè lên liền lăn ra xoay người bò lên, lại vớ lấy chiếc thảm lông bên cạnh khoác lên người, tuy nhiên vẫn không che hết được tám mông tròn mẩy trắng như tuyết của nàng, nửa che nửa hở, lại càng thêm quyến rũ.

Thiêu Đương lại không kìm nổi tiếp tục kéo Khương nữ đi vào nơi rậm rạp kia.

Khương nữ liền bật cười lên phóng đảng, ánh mắt hướng về phía Bàn Ngọc.

Bàn Ngọc nhú nhú mày, trầm giọng nói:

- Thiêu Đương, có phải người nghĩ đại cục đã định rồi không?

- Bàn tướng quân, mấy ngày nay người cũng đã vất vả rồi, cũng nên thả lỏng chút đi.

Thiêu Đương không để tâm chỉ vào mười mấy nữ Khương đang lẳng lơ đứng ở hai bên sườn nha tướng, nói:

- Những nữ nhân này người cứ tùy tiện chọn, chỉ cần người muốn, nàng chính là của người.

Dứt lời, Thiêu Đương lại chỉ vào nữ Khương mà ông ta đang đè lên, nói:

- Cũng bao gồm cả nàng nữa.

- Đám nữ nhân đó người cứ giữ lấy mà dùng đi.

Bàn Ngọc dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Bên ngoài nha tướng, Bàn Tranh đón Bàn Ngọc, hỏi:

- Thúc phụ, Thiệu Đường không đồng ý xuất binh ư?

- Người này không có hùng tâm gì.

Bàng Ngọc lắc đầu, nói:

- Tuy nhiên vậy cũng tốt, dễ dàng không chế, đổi lại là kẻ có dã tâm, sẽ dễ mất đi không chế.

Dừng một chút, Bàng Ngọc lại nói:

- Tuy nhiên, vẫn còn phải giúp Thiệu Đường đánh thắng một trận nữa. Nói cách khác, hấn căn bản chỉ có thể dừng chân tại vương đình Vũ Lưu thôi.

- Vương đình Vũ Lưu?

Bàng Tranh hỏi:

- Thúc phụ, chẳng phải là nói sẽ giúp Thiệu Đường thống nhất Kim Xuyên sao?

- Hồ đồ!

Bàng Ngọc trách mắng:

- Nếu thật sự giúp Thiệu Đường thống nhất Kim Xuyên, một khi bộ lạc Thiệu Đường hùng mạnh lên, chẳng phải sẽ uy hiếp sự an toàn của Ba Thục sao?

Bàng Tranh gãi gãi đầu, nói:

- Cũng phải.

Bàng Ngọc dừng một chút, lại nói:

- Tranh nhi, cháu phải nhớ kỹ, Thiệu Đường chính là một con dã cẩu dã tính khó thuần, cháu không thể đem xử lý toàn bộ đám sai lang xung quanh mình được, lại càng không thể bắt nó ăn thật no, cháu phải khiến nó cảm thấy sợ cháu, phải khiến nó lúc nào cũng cần cháu, chỉ có như vậy, cháu mới có thể vững vàng khống chế được nó.

Bàng Tranh hoang mang nói:

- Thúc phụ, cháu không hiểu lắm.

- Sau này cháu sẽ tự khắc hiểu.

Bàng Ngọc khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, tối nay Vũ Lưu nhất định sẽ tụ hợp với người của bộ lạc Viên Kiếm và Vô Qua đánh lên đến đây, cháu hãy dẫn người đến phía trước lòng chảo mai phục ở đó, tối nay sau khi thất bại, toàn bộ thực lực Khương Đế sẽ bị tổn hại lớn, đến lúc đó thù hận giữa Thiệu Đường, Vũ Lưu, Vô Qua, Viên Kiếm càng sâu.

Đây mới là hai mục đích chính của Bàng Ngọc giúp đỡ Thiệu Đường; thứ nhất là muốn làm suy yếu toàn bộ thực lực Khương Đế trên diện rộng, một lần nữa làm bất lực sự uy hiếp của biên giới phái Tây với Đại Sở; thứ hai là tạo ra mâu thuẫn giữa các bộ lạc Khương Đế, nhất là để Thiệu Đường làm người đại diện cho Đại Sở, để kết thâm cừu đại hận với các bộ lạc Khương Đế khác.

Đây là thời điểm đêm tối nhất trước khi bình minh.

Trong lòng chảo Kim Xuyên yên tĩnh, một đội kỵ binh khổng lồ đang lặng lẽ di chuyển xuống phía Nam.

Toàn bộ kỵ binh đều ngậm tăm (thời xưa khi hành quân bí mật, binh sĩ phải ngậm trong miệng mỗi người một chiếc đũa để khỏi nói, lộ bí mật), tất cả chiến mã cũng được chụp bên ngoài miệng, bao chụp móng, lặng lẽ không một tiếng động mãnh liệt xuống phía nam.

Đúng như Bàng Ngọc đã dự đoán trước, dưới sự uy hiếp hùng mạnh từ bên ngoài tới, Vô Qua, Viên Kiếm đã tạm thời dứt bỏ ân oán, hợp binh cùng với Vũ Lưu thừa dịp ban đêm đánh lên xuống phía Nam.

Đi qua một khúc cong, từ xa đã thấy phía trước có nhiều ánh lửa.

Trong con người Vũ Lưu thoáng chốc toát lên tia sáng như loài dã lang, ông ta dùng ngón chân cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này chắc chắn Thiêu Đương đang hưởng thụ nữ nhân của mình.

Vừa nghĩ đến cơ thể nữ nhân trắng mịn của mình bị Thiêu Đương sói mắt trắng tùy ý chà đạp, trong lòng Vũ Lâm vô cùng khó chịu như bị dao đâm, tuy nhiên khi nghĩ đến việc có thể chặt đầu Thiêu Đương, trong con người Vũ Lưu liền toát lên tia sáng khoái tàn nhẫn. Thiêu Đương, người chờ đấy, bốn vương nhất định sẽ chặt đầu người ngâm rượu!

- Vũ Lưu, đừng quên lời hứa của người.

Vũ Lưu đang nghiêng răng nghiêng lợi thì tiếng nói của Vô Qua đột nhiên truyền đến tai ông ta:

- Sau khi giúp người đoạt lại được Vương đình, sau khi triệu tập tất cả dũng sĩ tấn công Kim Xuyên, tiêu diệt Thiêu Đương, thì một nửa phụ nữ trẻ em và toàn bộ vùng đất thượng du màu mỡ phì nhiêu của lòng chảo Kim Xuyên sẽ thuộc về bộ lạc Vô Qua ta!

- Còn có Viên Kiếm ta nữa.

Viên Kiếm bên cạnh cũng lạnh lẽo nói:

- Vùng đất hạ du màu mỡ và phì nhiêu của lòng chảo Kim Xuyên và một nửa phụ nữ trẻ em còn lại sẽ thuộc về bộ lạc Viên Kiếm ta.

- Các người yên tâm.

Tim Vũ Lưu như nhỏ máu, nghiêng răng nói:

- Bốn vương nói lời giữ lời, chỉ cần các người có thể giúp bốn vương đoạt lại vương đình, bốn vương nhất định khởi binh trợ giúp các người đánh diệt bộ lạc Thiêu Đương!

420. Chương 419 Đại Phá Khương Đề

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 419 Đại phá Khương Đề

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Vừa nghĩ tới chính mình có thể tự tay chặt đầu Thiêu Đương, thậm chí còn có thể lấy được con gái rất xinh đẹp của Thiêu Đương là Nguyệt Ảnh Sa nhập vào Nha Trưởng của mình, Vũ Lưu vô cùng kích động, đó đúng là một tiểu mỹ nhân, mắt to long lanh, vòng eo mảnh khảnh còn cặp mông vĩnh viễn tròn xoe, chỉ nghĩ thôi mà trong lòng đã nóng lên.

Lúc này Vũ Lưu còn đang mơ tưởng, đột nhiên bên phải lòng chảo nổi lên rất nhiều ánh lửa, ngay sau đó, từ trong bóng đêm vô tận bên hai sườn lòng chảo sáng lên như một bầu trời đầy sao rực rỡ, lúc tối lúc sáng, ngọn lửa bùng cháy từ xa thẳm, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng từng dãy giường cung cài tên.

Ngay sau đó, những ánh lửa kia đã dựng lên khoảng không, trên không trung đan vào nhau thành bát ngát mưa sao băng, sau đó hướng về phía đầu liên quân Khương Đề gào thét trút xuống. . . Gần như là cùng lúc, lưng sông hai bên nam bắc cũng đang cháy lên hai ngọn lửa, hai cánh tràn ra hai hướng đông tây, tạo thành hai bức tường lửa.

- Có mai phục!

Vũ Lưu hồn siêu phách tán,

- Trúng mai phục!

- Chết tiệt!

Viên Kiếm vẫn còn bình tĩnh,

- Hướng phía đông đi, đi đến bên sông. . .

- Con mẹ nó!

Vô Qua giận tím mặt, lập tức rút trường kiếm ra thúc ngựa lao đi, một bên ngựa mặt lên trời hú dài,

- Các dũng sĩ bộ lạc Vô Qua, đi theo bản vương, xử lý đám ngu xuẩn này, ha ha ha. . .

Sau phút chốc, mưa sao băng gào thét xuống, lập tức một mảnh người liên quân Khương Đề ngã ngựa.

Nếu không phải do mưa sao băng, thì cũng do tên lửa thiêu đốt!

Thay đổi đột nhiên, liên quân Khương Đề có chút sững sờ, bên trong lập tức lâm vào cảnh hỗn loạn, dù cho Vũ Lưu, Viên Kiếm gào thét, kêu to như thế nào, thậm chí vùng kiếm liên tục chém bay mấy người trong tộc hưng vẫn không thể ngăn cản hỗn loạn, Vô Qua giơ trường kiếm lên cao chạy mấy chục bước lên phía trước, sau đó nhìn lại chỉ thấy có lơ thơ mấy trăm kỵ binh.

- Chết tiệt!

Vô Qua tuy rằng lỗ mãng cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức dẫn theo mấy trăm kỵ binh đi giết quân địch mai phục, lập tức quay đầu ghìm ngựa lao vào đại kim xuyên, một mặt kêu lớn,

- Qua sông, tất cả đến bên cạnh Hà Đông. Mau. . .

Trên không trung một mảnh mưa sao băng kéo dài bát ngát trút xuống, một mảnh người liên quân Khương Đề chen chúc nhau ngã xuống một chỗ, chết luôn tại chỗ, một nhóm kỵ binh ngoại tộc Khương Đề thúc ngựa chạy về phía hai bức tường lửa nam bắc. Kết quả cả người lẫn ngựa bị thiêu sống, cùng đường một nhóm kỵ binh ngoại tộc thúc ngựa chạy đến đại sông Kim Xuyên mất mẻ.

Chỗ này là khúc cong của đại sông Kim Xuyên, mặc dù nước nông, nhưng lại rất rộng.

Hơn hai vạn kỵ binh ngoại tộc Khương Đề đều lao vào đại sông Kim Xuyên, vó ngựa cuộn cuộn. Nước bắn tung tóe, lòng chảo vốn đang yên tĩnh thoáng chốc trở nên vô cùng ồn ào náo động, phía chân trời mưa sao băng kéo dài bát ngát đang liên tục không ngừng mà trút xuống, trong đám người đó, vô tình có một kỵ binh ngoại tộc Khương Đề bị bắn chết ở sông.

Đây như là trải qua một đoạn địa ngục!

Nước sâu đến lưng ngựa khiến cho kỵ binh ngoại tộc Khương Đề rất khó khăn để núp mình dưới bụng ngựa. Vì phải thở nên bọn họ bắt buộc phải ở trên lưng ngựa. Nhưng trở ngại nhất chính là dòng nước lớn làm cản trở tốc độ của ngựa. Ở trên đất, chiến mã có thể chạy trốn rất nhanh, nhưng ở dưới nước, chiến mã chỉ có thể đi rất chậm như tốc độ của ốc sên.

- Vù vù vù. . .

Từng chùm tên lửa từ trên không trung tích lũy trút xuống.

- A a a. . .

Một mảnh ngoại tộc kêu thảm thiết trên dòng sông Kim Xuyên, vang vọng giữa bầu trời đêm.

Màn đêm che phủ đi màu máu, mùi máu tươi hòa tan vào nước sông, đến sáng ngày hôm sau, các nữ nhân Thiêu Đường đứng trên bờ sông lấy nước mới giặt mình phát hiện, cả dòng sông Kim Xuyên nhuộm một màu máu!

Kỵ binh Khương Đề gằm thét giận dữ, chiến mã hí lên đau thương, cuối cùng, những kỵ binh ngoại tộc còn có thể chạy trốn tất cả đã lao vào dòng sông Kim Xuyên lạnh như băng, thậm chí Viên Kiếm đã mang theo mấy trăm kỵ binh lao vào giữa sông rồi chạy tới bờ bên kia, Viên Kiếm vẫn chưa hoàn hồn, đang do dự chạy trốn hay là tiếp tục thu nhận tàn binh, có điều gì khác thường xảy ra.

- Đại vương người xem!

Một tộc người phía trước đang vô cùng hoảng sợ kêu to lên.

Viên Kiếm vội quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một đồng lửa trại ở cách ngoài mấy chục bước hướng về phía đông không biết đã nổi lên lúc nào, bên trong ánh lửa sáng rực, một kỵ binh ngạo nghễ đứng trang nghiêm, mặc chiến bào đỏ, áo giáp đen nhánh, trên đầu đội một mũ sắt có buộc tua cờ, dưới ánh lửa chiếu rọi giống như một màu máu tươi đẹp nhưng thô lương, con người Viên Kiếm thoáng chốc co rút kịch liệt.

Quân Sở? ! Không ngờ là quân Sở! Thiêu Đường đáng ngàn đao đâm chết, quả nhiên cầu kết cùng người Trung Nguyên!

Ngay sau đó, phía sau kỵ binh ở trong bóng tối vô tận nổi lên những ánh lửa lốm đốm, lần này không phải là tên lửa, mà là một cành bó đuốc, bờ phía đông dòng sông Kim Xuyên được mấy nghìn bó đuốc chiếu sáng như ban ngày, trong ánh lửa sáng rực, một kỵ binh đứng sừng sững, từng dãy kỵ binh quân Sở, mấy nghìn kỵ binh đang đứng trang nghiêm không một tiếng động, đội ngũ chỉnh tề.

Ngay lúc này, thời gian dường như ngừng lại, dù cho là đã lên bờ, hay vẫn còn đang giã dụa giữa sông, tất cả kỵ binh ngoại tộc Khương Đề đều bị choáng váng, lỗi tuyệt vọng bao trùm lên bọn họ, kết thúc, toàn bộ đã kết thúc, không chỉ có phục binh ở phía sau, không ngờ ngay cả bờ bên kia sông cũng có phục binh, hơn nữa còn là . . . kỵ binh Trung Nguyên!

- Tranh. . .

Toàn bộ bãi sông đột nhiên trở lên yên tĩnh bình thường, kỵ binh ngoại tộc Khương Đề ánh mắt tuyệt vọng nhìn chăm chú, một kỵ binh chậm rãi rút bên hông ra trường đao, ngay lúc này, có thể nghe thấy âm thanh rõ ràng của thân đao và vỏ đao chạm vào nhau, dường như chỉ trong chớp mắt, dường như rất lâu, trường đao đã giờ lên không trung, một tia sáng lóe lên. . .

- Giết!

Bàng Tranh nghiêng hàm răng một tiếng lạnh như băng, thúc chiến mã vọt đi.

- Giết giết giết. . .

Kỵ binh quân Sở sừng sững phía sau găm thét đứng lên, sau đó đều thúc chiến mã, hướng về phía bờ sông như gió cuốn mây tan đánh giết kỵ binh ngoại tộc Khương Đề.

Không do dự chút nào, Viên Kiếm thúc ngựa bỏ chạy hướng về phương bắc nơi tối đen như mực.

Khóe miệng Bàng Tranh thoáng chốc hiện lên một tia sát khí lạnh như băng, nhanh chóng thu đao vào vỏ, trong chốc lát một cây cung cứng đã nằm trong tay trái của hắn, tay phải đã cầm một mũi tên, sau chốc lát, cũng đã được kéo ra chừng năm thạch, đầu mũi tên sắc bén đã nhắm ngay vào lưng Viên Kiếm.

- Chết!

Bàng Tranh quát nhẹ một tiếng, nhưng mũi tên lại lệch sang một kỵ binh bên phải Viên Kiếm.

- A!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Viên Kiếm đang cưỡi ngựa chạy vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một dũng sĩ kỵ binh trong tộc kêu thảm ngã ngựa, mũi tên rất cứng đã bắn xuyên thủng gương đồng bảo vệ sau lưng, sau đó lại xuyên thủng thân thể hắn, mũi tên đâm thẳng trước ngực!

Lập tức Viên Kiếm hồn siêu phách tán, thân thể vội vàng co lại, tiếp tục thúc ngựa chạy như điên, ngay lúc này, Viên Kiếm hận không thể chấp cánh mà bay khỏi nơi này, rời xa những người Trung Nguyên đáng sợ này càng xa càng tốt.

Lúc này Thiêu Đường đang ôm hai Khương nữ ngủ say, lại bị những tiếng đánh giết rất lớn làm tỉnh giấc.

Còn tưởng là bộ lạc Vũ Lưu đến đánh lén, sắc mặt Thiêu Đường lập tức thay đổi, liền hất hai Khương nữ đang quần trên người hắn ra, sau đó vội vàng bò lên, không kịp mặc áo bên trong, chỉ vội vàng khoác áo giáp da, tiện tay rút hoàn thủ đao rồi chạy ra khỏi Nha Trưởng, chỉ thấy toàn bộ bên trong vương đình lâm vào cảnh rối loạn.

- Sao lại thế này, sao lại thế này?

Thieu Đường lo sợ hỏi mọi người chung quanh,

- Chém giết ở đâu? !

- Thieu Đường, không phải hoảng sợ.

Bồng nhiên Bàng Ngọc xuất hiện trước mặt Thieu Đường, thản nhiên nói,

- Vũ Lưu tụ tập Viên Kiếm, bộ lạc người Vô Qua, nhân lúc ban đêm tối định đến đây đánh lén, Bàng Tranh đã mang theo quân Sở đi chặn giết rồi.

- Cái gì?

Thieu Đường lập tức thay đổi sắc mặt:

Vũ Lưu nhân lúc đêm tối định đến đây đánh lén, còn tụ tập Viên Kiếm và Vô Qua?

Lập tức Thieu Đường liền vội vàng đi đến trạm canh gác bên cạnh, đứng ở trạm canh gác quan sát, chỉ thấy hướng bắc ánh lửa ngút trời ở bãi sông, có hai đội quân kịch liệt chém giết nhau, lấy lại bình tĩnh, rất nhanh Thieu Đường đã phát hiện chiến cuộc thiên về phía giết hại, đúng là quân Sở đang giết hại liên quân Vũ Lưu, Viên Kiếm, Vô Qua.

Thieu Đường bỗng nhiên vui mừng khôn xiết, lúc này đúng là thời điểm đánh rắn phải đánh giáp đầu.

Vũ Lưu, Viên Kiếm còn có Vô Qua đã bị quân Sở đánh cho thảm bại, nếu lúc này đại quân bộ lạc Thieu Đường tiến binh, chẳng phải là có thể dễ dàng cướp lấy Viên Kiếm còn có nông trường Vô Qua? Đến lúc này, toàn bộ lưng sông Kim Xuyên lớn nhỏ đều thuộc về hắn, kể từ đó, hắn chẳng phải chính thức thành vua Khương Đề?

Thieu Đường vội vàng xuống dưới trạm canh gác, tụ tập thủ lĩnh các bộ lạc ở dưới trạm canh gác lớn tiếng kêu to:

- Triệu tập đội kỵ binh, khẩn trương triệu tập đội kỵ binh, nhanh. . .

Rất nhanh, gần một vạn kỵ binh bộ lạc Thieu Đường đã tập kết xong.

Lập tức Thieu Đường dẫn theo gần hai mươi nghìn đại quân chậm rãi tiến về phía vương đình Viên Kiếm, trước khi chuẩn bị đi, thậm chí Thieu Đường còn chưa kịp nói một tiếng với Bàng Ngọc, hoặc là, hắn nghĩ điều này tất yếu sẽ xảy ra, sắp tới thống nhất lớn nhỏ Kim Xuyên, hắn sẽ chính thức trở thành vua Khương Đề, cho nên, cũng không cần cung kính quá với Bàng Ngọc.

Bàng Tranh bước đến trước lầu lớn Bàng Ngọc, thời gian đã là lúc giữa trưa, lúc này, cuộc chiến sông Kim Xuyên sớm đã chấm dứt, đại quân quân Sở giành được toàn thắng, tổng cộng chém đầu được hơn hai mươi nghìn người, Vô Qua, Vũ Lưu đều chết bên trong loạn quân, chỉ có Viên Kiếm dẫn theo không đến năm trăm kỵ binh chạy thoát.

- Thúc phụ.

Bàng Tranh chấp tay thi lễ với Bàng Ngọc, hỏi,

- Muốn phái binh tiếp ứng Thieu Đường hay không?

- Tiếp ứng?

Bàng Ngọc khẽ mỉm cười, không đáp lại mà hỏi,

- Tranh nhi, người cảm thấy Thieu Đường không thắng được?

- Khẳng định không thắng được.

Bàng Tranh không cần nghĩ ngợi nói:

- Hiện giờ bộ lạc Viên Kiếm đã đường cùng, đại vương hai bộ lạc Vô Qua, Vũ Lưu cũng đã chết, như thế sẽ cùng chung mối thù với bộ lạc Viên Kiếm, binh pháp có nói, giặc cùng đường chó đui, lúc này Thiêu Đương dẫn quân truy kích, cũng là đã phạm vào đại kỵ binh gia, như vậy sao có thể không bại?

Bàng Ngọc vui vẻ gật đầu, mỉm cười nói:

- Cháu của ta trưởng thành rồi.

Bang Tranh lại nói:

- Thúc phụ, lần này Thiêu Đương tất sẽ thất bại, có phải binh tiếp ứng hay không?

- Sẽ không cần tiếp ứng.

Bàng Ngọc lắc đầu, thản nhiên nói,

- Bộ lạc lớn Thiêu Đương không phải là cơ may duy nhất của đại Sở, đối với đại Sở mà nói, cục diện tốt nhất lúc này là để Thiêu Đương, Viên Kiếm hình thành thế giằng co!

Vừa nói dứt lời, bên ngoài lều lớn bỗng nhiên vang lên tiếng ngựa hí người kêu.

Bàng Ngọc khẽ mỉm cười, nhìn Bang Tranh nói:

- Tranh nhi, hơn một nửa là bại binh Thiêu Đương đã trở lại.

421. Chương 420 Nhược Điểm Quân Tề.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 420 Nhược điểm quân Tề.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chiến trường Hoài Nam đã giằng co hơn nửa tháng

Hơn nửa tháng nay, ngày nào quân Tề cùng quân Hoài Nam cũng chửi bới, hàng ngày khiêu khích, nhưng quân Sở vẫn án binh bất động, chỉ đem một biển hiệu không đánh (Miễn chiến bài) treo trên cửa viên môn.

Hơn nửa tháng giằng co, quân Tề, quân Hoài Nam tất nhiên đã xao động bất an, trong đại doanh quân Sở cũng không phải là trời yên biển lặng.

Quân đội vốn là một quần thể vô cùng đặc biệt, được huấn luyện nghiêm khắc nhất, binh lính ý chí kiên định nhất, cũng vẫn là người, chỉ cần là người nhất định sẽ có tư tưởng của chính mình, tư tưởng hoàn toàn độc lập, là Thống soái quân Sở, Tất Thư có thể thông qua quân lệnh để trối buộc hành vi các tướng sĩ dưới trướng, nhưng quả quyết không thể trối buộc tư tưởng của bọn họ.

Ngày nào quân Tề, quân Hoài Nam cũng ở bên ngoài chửi bới, khiêu chiến, tướng sĩ quân Sở trong lòng muốn xuất chiến, nhưng bị quân lệnh gắt gao của Tất Thư trối buộc ở trong đại doanh, tuy không thể hiện ra nhưng trong tư tưởng nhất định đã dao động, hơn nửa tháng nhìn xuống dưới, khí thế trong quân doanh bắt đầu trở nên nặng nề, bắt đầu xuất hiện một ít lời đồn nhảm.

Lão Dao và Đại Hùng đều là lão binh Hổ Bí Quân, ở trên chiến trường, bọn họ đều không chút do dự lấy thân mình để chắn tên của đối phương, đó thật sự là tình bạn sống chết, tuy nhiên hôm nay, chỉ vì những việc nhỏ mà đã xảy ra cãi nhau, cuối cùng làm cho mặt đỏ tai hồng, hai bên đều bẽ mặt.

- Lão Dao, ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, nhưng ngươi không thoải mái cũng đừng trút giận lên ta, ta là huynh đệ của ngươi, không phải là nơi trút giận của ngươi!

Đại Hùng biết tại sao Lão Dao không thoải mái, bởi vì Lão Dao chỉ cần chém thêm hơn mười thủ cấp nữa là có thể thăng lên làm quan đại phu rồi, quan đại phu và đại phu tuy chỉ có hơn kém nhau một bậc, nhưng địa vị lại một trời một vực.

Bởi vì quan đại phu là trung cấp quý tộc, Lão Dao nằm mơ cũng muốn mình được liệt vào hàng ngũ trung cấp quý tộc, đối với cuộc chiến Hoài Nam lần này, Lão Dao đã đặt toàn bộ hy vọng, nhưng hiện tại, cả ngày quân Sở co đầu rút cổ trốn tránh ở trong đại doanh không ra chiến, mắt nhìn thấy rất nhiều thủ cấp ở ngoài doanh trại lại không thể đi chém, trong lòng Lão Dao không thể thoải mái.

- Ta bắt người làm nơi trú ẩn thì sao?

Lão Dao trợn mắt lên, giận không thể kiềm chế được:

- Những gì người nói vừa rồi đó là tiếng người sao? So về tước vị không phải người cao hơn ta một bậc sao? Có gì đặc biệt hơn người? Người đứng lên mặt là quan chức mà răn dạy người, nói cho người biết, từ hôm nay trở đi chúng ta không còn là huynh đệ nữa!

- Không làm thì không làm, ta có lòng tốt khuyên người còn tiếp tục phạm thêm sai lầm?

- Lòng tốt, người bỏ cái ý định ghê tởm đó đi! Lòng tốt? Ta khinh!

- Lão Dao, người đã không biết điều, người tin hay không đối với ta không quan trọng. Mời nhớ kỹ.

- Ôi ôi? Tức giận rồi? Không phải là quan đại phu sao, còn nói người cực kỳ khủng khiếp? Có bản lĩnh thì chém ta đi, đầu ta ở đây này, có bản lĩnh người tới chém đi.

- Lão Dao, người đừng thách ta!

Đại Hùng tức giận, tay phải đã nắm thượng đao.

Lão Dao cũng không phải vừa, tay phải cũng đã cầm đao.

Kỷ luật quân Sở cực kỳ nghiêm, nhưng quân đội chính là quân đội, ẩu đả đánh nhau là chuyện tuyệt đối không thể thiếu được, tuy nhiên không giống với Hồ Bí Quân, những ngày bình thường, sớm đã có lão binh quen biết hai người tiến đến can ngăn, hôm nay lại không có ai can ngăn, bốn phía lão binh đều tùm năm tùm ba, đông một đám tây một đám ngồi ở một chỗ thờ ơ lạnh nhạt, không khí có vẻ rất khác thường.

Lúc này Lão Dao và Đại Hùng sắp không giữ được bình tĩnh, định rút đao chém nhau, bỗng nhiên tiếng bước chân dồn dập ở đầu truyền tới, hai người vội quay đầu nhìn lên, chỉ thấy tướng quân Hồ Bí là Tấn Tương đã cầm hoành đao đi tới nhanh, đi đến gần hai người, Tấn Tương không cần phân trần liền tát mỗi người một cái, hơn nữa còn xuống tay rất mạnh, kêu rất to.

Lão Dao, Đại Hùng che mặt bị đánh kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng đã có chút máu tràn ra.

- Dừng hết sức rồi, ủa? !

Tấn Tương ánh mắt giống như con sói nhìn mặt Lão Dao và Đại Hùng, hung tợn nói,

- Nếu không phải đúng lúc ta đi ngang qua, các người chắc là đã rút đao chém nhau? Ủm? !

Nói xong Tấn Tương lại hiện lên cơn tức giận, rồi cầm roi ngựa hung tợn quất vài cái lên thân hai người.

Lão Dao, Đại Hùng đau đến nhe răng há miệng, lại sưng sốt không dám trốn.

- Cho các người đao, là cho các người đi chém kẻ thù, không phải cho các người chém huynh đệ mình!

Tấn Tương không chịu nổi quát hai roi lên mũ giáp thượng của Lão Dao, Đại Hùng, quát,

- Nhốt các người trong hầm cầu, chính xác ba ngày không cho ra!

Không phải là bắt các người ngồi xổm hầm cầu, mà là để hai người nhìn đến hổ phân, bình thường còn còn phải chịu đựng các huynh đệ đi tiểu thải ở trên đầu, là quân Sở phải có biện pháp trừng phạt đặc biệt!

Lão Dao, Đại Hùng hung tợn trừng mắt liếc nhau một cái, mặt đen lên.

- Còn các người nữa.

Tấn Tương tay cầm roi ngựa chỉ vào lão binh bốn phía đang xem náo nhiệt, hung tợn nói,

- Xem người khác cãi nhau rất hay có phải không? Xem người khác lấy dao chém nhau thích lắm phải không? Có một tính một, ba ngày không cho ăn cơm! Con mẹ nó, cho các người xem náo nhiệt, ta bỏ đói chết các người.

Tấn Tương đi thẳng về phía xa, tướng sĩ Hồ Bí mới đồng loạt phát ra âm thanh than vãn tại chỗ.

Trong lúc rảnh rỗi, Tất Thư dựa lên đệm êm đọc binh thư, mảnh vải che trong trướng bỗng nhiên bị người vén lên.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Hồ Bí tướng quân Tấn Tương nghiêm nghị đi nhanh đến, lập tức buông binh thư ngồi dậy, nói:

- Tấn Tương tướng quân, người làm sao?

Tấn Tương gặp Tất Thư hung hăng vái chào, mặt nghiêm nghị nói:

- Thượng Tướng Quân, bảng hiệu không chiến rốt cục phải treo tới khi nào?

- Bảng hiệu không chiến a?

Tất Thư sững sốt một hồi lâu, mới rốt cục nhớ tới là hình như có chuyện đó, lập tức an ủi cười nói,

- Trời ơi, xem trí nhớ ta này, có việc này mà đã vội quên nhanh rồi.

Dừng lại một chút, Tất Thư lại nói,

- Vậy được, nếu người nhìn tấm bảng hiệu này không vừa mắt, vậy sai người gỡ xuống đây đi, ừ.

Hai mắt Tấn Tương lập tức sáng lên, hưng phấn không ngừng nói:

- Thượng Tướng Quân bằng lòng xuất chiến rồi?

- Xuất chiến?

Tất Thư ngạc nhiên nói,

- Lấy tấm biển tức là lấy tấm biển, xuất chiến cái gì?

- Thượng Tướng Quân, người. . .

Tấn Tương hai tay mở ra, lòng tràn đầy căm tức, người đang đùa giỡn ta đấy sao?

Tất Thư đột nhiên trở lên nghiêm túc, nói:

- Tấn tướng quân, bản tướng biết người sốt ruột khiêu chiến, các tướng sĩ cũng đã không chịu được, đều chờ đợi để có thể cùng quân Tề, quân Hoài Nam sớm ngày quyết chiến, thậm chí còn có một số người nghĩ bản tướng quân sợ Hàn Tín, cho nên không dám xuất chiến, nhưng Tấn tướng quân người nói, hiện tại có nắm chắc phần thắng sao?

Tấn Tương im lặng không nói gì, hiện tại nếu quyết chiến cùng quân Tề, quân Hoài Nam, chính xác quân Sở không nắm chắc phần thắng.

- Không có, chính xác là chúng ta không nắm chắc phần thắng.

Tất Thư lắc đầu, giọng điệu nghiêm trọng nói,

- Thậm chí một nửa phần thắng chúng ta còn không có, nếu bây giờ mà tùy tiện quyết chiến cùng quân Tề, chúng ta rất có thể sẽ thất bại, nếu chiến trường Hoài Nam thất bại, nhất định sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuộc đại chiến Nam Dương, nếu cuộc chiến Nam Dương cũng thất bại, Đại Sở nguy rồi!

Nhưng như vậy chưa đủ để thuyết phục được Tấn Tương, phản bác nói:

- Nhưng. . .

- Người có phải hay không muốn nói, nếu cứ chờ đợi như vậy, chúng ta sẽ có thêm cơ hội thắng hơn à?

Tất Thư lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói,

- Không, Tấn tướng quân, người sai lầm rồi, chờ đợi, nhất định chúng ta sẽ có thêm cơ hội thắng, bởi vì, quân Tề có một điểm yếu chết người, đó chính là. . . thiếu lương thực!

Khổng gia từ đời Khổng Trọng Ni về sau, đã được lỗ huyện phong thành danh môn vọng tộc.

Khổng gia vừa làm ruộng, vừa đi học gia truyền, dạy học giáo dục người, bình thường không hỏi đến chư hầu phân tranh, cho nên loạn thế cũng không ảnh hưởng quá lớn đến nơi này, lúc đó Tề quốc lại chiến loạn rất nhiều, Điền Đan, Điền Vinh, Điền Hoàn, Hàn Tín thay nhau làm vua, cũng đã không bị ảnh hưởng, khi Hạng Tráng cướp bóc đất Tề, bởi vì huyện Lỗ từng là đất phong của Hạng Võ, cũng không dám lỗ mãng.

Cho nên, huyện Lỗ đất Tề có tám quận, số lượng không nhiều lắm còn không có bị chiến tranh tàn phá một khu vực nào trong huyện.

Tuy nhiên hôm nay, trong phủ đệ Khổng gia tộc trường Khổng Công lại tiếp đón một vị khách tôn quý, vị khách này không phải ai khác, mà chính là Tề quốc Tướng quân Lâu Kính.

Lâu Kính đến chỉ vì một chuyện, thu lương thực!

Bên ngoài hơn mười vạn đại quân Tề quốc xuất chinh, mỗi ngày phải dùng một số lương thực rất lớn, nhưng nhà kho lớn Lâm Truy sớm đã trống tuếch, nhà kho lớn không có lương thực, cũng chỉ có thể đi thu lương thực, nhưng mà, sau khi Hạng Tráng lọt vào cướp sạch, đất Tề tàn lụi, dân đã không có lương thực để thu, nhưng bắt buộc dĩ, Lâu Kính chỉ có thể chìa tay vào những gia tộc quyền thế.

Lâu Kính rất rõ ràng, thu lương thực của những gia tộc quyền thế như là uống thuốc độc giải khát, nhưng hẳn đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Khổng gia tộc trường Khổng Công nói chuyện rất không thoải mái, tuy rằng Khổng Công là hậu nhân của Khổng Tử, nhưng lại không có nhân nghĩa, không có một chút nào là tộc lệ tổ tiên, mặc cho Lâu Kính nói không tiếc lời, hẳn cũng không chịu nộp lương thực, trên thực tế, Khổng Công có tiếng là keo kiệt, trong nhà có tích trữ hơn một ngàn thạch, nhưng ngoài cửa Khổng gia lại thường xuyên có ăn mày chết đói!

Lâu Kính bắt buộc dĩ, chỉ có thể điều binh thu nộp, mở kho lúa Khổng gia ra, đang có tích trữ hơn năm nghìn thạch!

Cuối cùng, hơn năm nghìn thạch ngô của Khổng gia bị thu phần lớn, Lâu Kính chỉ để lại cho Khổng gia hai trăm thạch, nhìn nhiều xe ngô trong kho lúa nhà mình bị chở đi, Khổng Công trong lòng đau xót gào khóc, khóc xong rồi lại bắt đầu chửi Lâu Kính, chửi Lâu Kính xong rồi lại bắt đầu chửi Hàn Tín, Khổng Công chửi nghe khan cả giọng, sắc mặt Lâu Kính cứng lại từ trước đến nay chưa từng có.

Lâu Kính biết, bắt đầu từ lúc này, gốc rễ thống trị của Hàn Tín tại nước Tề đã bắt đầu dao động rồi.

Lần này là dao động thật, bên trong bao gồm Khổng gia và gần như là tất cả các gia tộc quyền thế đất Tề, hầu hết đều bị Lâu Kính vơ vét mấy lần, những gia tộc quyền thế này dù phối hợp hay không phối hợp, tất cả từ trong đáy lòng cũng đều đã oán hận Tề vương, sáng có gió thổi cỏ lay, bọn họ sẽ không chút do dự giờ cõ lên phản loạn.

Nhưng mà, việc đó không phải là việc mà Lâu Kính lo lắng nhất.

Điều Lâu Kính lo lắng nhất là, đại chiến Hoài Nam không có nghỉ, không có dừng lại mà tiếp tục giằng co.

Phải biết rằng, lần này thu thập lương thực, đã là khả năng thu thập cuối cùng của Lâu Kính, Lâu Kính hướng phía chiến trường Hoài Nam vận chuyển quân lương lần cuối, đợi cho nhóm quân lương này hao hết, hẳn Lâu Kính sẽ không nhìn ra lương thực ở đâu nữa, khi đó, Tề vương Hàn Tín cũng chỉ có thể lựa chọn lui binh. . .

422. Chương 421 Triệu Viêm Hiến Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 421 Triệu Viêm hiến kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Tín chấp hai tay sau lưng, đang khập khiễng bước đi thông thả ở trong đại trường.

Anh Bố, Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt, Tiết Âu mọi người đang dõi theo bóng dáng Hàn Tín đi tới, lại đi lui, mọi người mặt đều có chút lo âu, không khí trong đại trường đang rất ngột ngạt.

Tiếng bước chân dồn dập ở bên trong, đại tướng quân Tề Trình Hắc đã đi nhanh đến.

Hàn Tín dừng bước chân, Anh Bố vội vàng hỏi:

- Trình tướng quân, thế nào?

Trình Hắc thi lễ với Hàn Tín, Anh Bố chấp tay, lắc đầu nói:

- Không được, sông Tứ Thủy khắp nơi đều là thuyền của thủy quân quân Sở, dù là ban ngày hay ban đêm, đều có đội tàu tuần tra ở đây, đừng nói cái cầu nổi, ngay cả bơi qua cũng không có khả năng.

Hàn Tín thoáng chốc chau mày lại, Anh Bố, Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệu vẻ mặt mọi người thất vọng, Tứ Thủy bị thủy quân quân Sở phong tỏa, liên quân chia cắt đường vận chuyển quân Sở cũng thành ảo tưởng, đường vận chuyển quân Sở thông suốt, quân lương có thể không ngừng từ phía sau cuộn cuộn mà chuyển đến, nhưng liên quân bên này đã có chút không chống đỡ được.

Sau một lúc lâu im lặng, Hàn Tín mới hỏi Hàn Hạp nói:

- Thái Tử, trong quân còn có bao nhiêu lương thực?

Hàn Hạp quỳ gối, nhìn Hàn Tín chấp tay đáp:

- Phụ vương, trong quân có năm mươi nghìn thạch ngô, ước chừng có thể chống đỡ được mười ngày, ngoài ra Tướng quốc lại sai người phi ngựa báo lại, những ngày gần đây lại thu được một trăm nghìn thạch quân lương, ít ngày nữa có thể chuyển đến Hoài Nam, tuy nhiên, Tướng quốc lại báo nói, sau khi một trăm nghìn thạch này được chuyển đến, sẽ không còn có thể thu được lương thực nữa.

Hàn Tín thở dài nói:

- Nói cách khác, thời gian chỉ còn một tháng.

Khoái Triệt than thở, buồn bã nói:

- Sau một tháng, có thể làm gì?

- Đúng vậy. Sau một tháng thì nên làm cái gì bây giờ?

Anh Bố nghe vậy lo sợ không yên, hỏi Hàn Tín nói.

- Tề vương, như vậy có phải người bỏ mặc Hoài Nam quốc của quả nhân à?

Hàn Hạp tức giận nói:

- Người lại không chịu xuất lương. Chẳng lẽ muốn tướng sĩ đại Tề ta chết đói ở Hoài Nam sao?

- Quả nhân. Quả nhân. . .

Anh Bố cắn chặt răng. Bỗng nhiên nói,

- Tề vương, quả nhân có thể cung ứng một số gạo, tuy nhiên cũng không phải rất nhiều, cũng khoảng hai mươi nghìn thạch.

Cũng không phải Anh Bố cất giấu. Mà là thực sự hấn cũng đã lấy nhiều lương thực đến đây, vài năm nay, Hoài Nam bị đám người Chu Kiến làm cho chướng khí mù mịt, thực lực của một nước kém đi.

Hàn Tín lắc đầu, thản nhiên nói:

- Mối chết thì run rẩy. Nếu Hoài Nam quốc bị diệt vong, Tề quốc cũng khó lòng mà giữ được. Cho nên tuyệt đối quả nhân sẽ không dễ dàng lui binh, nếu quân Sở vẫn quyết không ra chiến, lập tức ta sẽ tấn công!

Thực ra Hàn Tín còn có câu chưa nói, hấn chỉ còn sống không đến ba tháng, nếu như lần này không đánh bại Tất Thư, Tề quốc khẳng định xong rồi.

- Phụ vương. . .

Hàn Hạp nghe vậy khẩn trương, đang định khuyên can thì bị Hàn Tín ngăn lại.

Triệu Viêm đang im lặng bỗng nhiên nói:

- Đại vương, thần có một kế có thể khiến cho Tất Thư xuất chiến!

-Ồ, Tử Căng nói mau, đem kế ra đi?

Hàn Tín nghe vậy trong lòng khẽ nhúc nhích, thoáng chốc ánh mắt Anh Bố, Khoái Triệt, Hàn Hạp, Tiết Âu cùng nhìn Triệu Viêm.

Triệu Viêm nói:

- Đại vương, chúng ta có thể rải lời đồn!

- Lời đồn? Lời đồn như thế nào?

Hàn Tín nghe vậy không hiểu, nhưng Khoái Triệt mắt sáng ngời.

Nói đến bày binh bố trận, quyết thắng trên chiến trường, trong thiên hạ không ai có thể sánh kịp Hàn Tín, nhưng nói đến âm mưu quỷ kế, lập kế hoạch bên trong màn trướng, Hàn Tín sẽ không thể bằng những mưu sĩ Trương Lương, Trần Bình, Triệu Viêm. Hàn Tín lại không biết lợi hại của lời đồn, Khoái Triệt đã trải qua một chút, lời đồn nếu mà sử dụng tốt, đôi khi có thể hơn một trăm nghìn hùng binh!

Từ lúc Tất Thư, Hạng Trang trước sau dẫn theo đại quân xuất chinh, bên trong thành Tỷ Lăng liền lâm vào cảnh xao động, học sinh trường Thái Học không hề chuyên tâm đi học, phụ nữ thì bàn luận không hề để ý đến quần áo trang sức, người bán rong trên phố thì hỏi thăm chung quanh cả ngày, phần lớn sai dịch ở phủ nha thì vội vàng, ngay cả các công khanh quý tộc cũng trở nên không yên lòng.

Mỗi khi trên phố có sai dịch đi qua, liền làm cho mọi người liếc nhìn.

Bên trong thành Tỷ Lăng, hơn năm trăm nghìn dân chúng, tất cả đều chờ đợi tin chiến thắng ở tiền phương.

Nhưng mà, tin chiến thắng không có truyền đến, trong một đêm lời đồn đại về Thượng Tướng quân Tất Thư đã truyền khắp thành Tỷ Lăng.

Lời đồn đại nói sở dĩ Tất Thư án binh bất động ở Hoài Nam, là bởi vì hấn đang chờ cơ hội, chỉ chờ Hạng Trang thất bại ở Nam Dương, Tất Thư sẽ điều quân trở về Giang Đông, nhân cơ hội cướp lấy đại vị Sở vương!

Cũng không ai biết ban đầu lời đồn đại truyền từ đâu ra, dù sao hai ngày này, toàn bộ thành Tỷ Lăng đầu đường cuối ngõ đều thảo luận chuyện này.

- Lão Tất, ta nói với người, lúc này Tất gia các người thật muốn làm vương.

Đang nói chuyện là một tiểu nhị họ Ngưu chuyên làm điểm tâm sáng, lưng vắt nhiều khăn mặt, bộ dạng mặt mày hồng hào, cuộc sống gia đình tạm ổn, một ngày ít nhất đủ ba bữa cơm, lúc này, tiểu nhị họ Ngưu ra về thần bí nói chuyện phiếm với một tiểu nhị đang nhóm bếp lò ở quán rượu bên cạnh, tiểu nhị quán rượu thì họ Tất.

- Lão Ngưu người đừng có nói lung tung.

Tiểu nhị họ Tất tay chân lạnh lẽo đem một cân than củi năm tiền rót vào bếp lò, xa hơn chút là một nắm quần áo lông, sau đó đốt cháy làm đồ dẫn lửa bắt đầu nhóm bếp, một bên không quay đầu lại nói:

- Tướng quân đối với Đại vương là trung thành và tận tâm, hần sao có thể có suy nghĩ soán vị.

- Người vẫn còn không tin, nam nhân trên thế giới này ai không có dã tâm?

Tiểu nhị họ Ngưu lời thề son sắt nói.

- Được, ta không có thời gian rảnh rồi mà tranh cãi với người.

Tiểu nhị họ Tất hết tức giận, đã muốn xoay người đi,

- Đợi ta còn phải đến ngoài thành phía đông nhập hàng, đi chậm trễ là có thể không mua được cá rô tươi sống.

- Ai, đừng đừng đừng, đừng nha.

Tiểu nhị họ Ngưu vội vàng bắt lấy tiểu nhị họ Tất, hạ giọng nói,

- Lão Tất, không phải người có bà con xa trong tộc làm thân binh dưới trướng tướng quân sao? Nếu tướng quân làm vương, không chừng người bà con kia của người lại được làm quận úy, huyện úy gì đó? Đến lúc đó cũng đừng quên giúp đỡ ta.

Tiểu nhị họ Tất liếc mắt nhìn tiểu nhị họ Ngưu một cái, lạnh lùng nói:

- Người nha, sớm muộn nhà người cũng chết bởi cái mồm.

Dứt lời, tiểu nhị họ Tất lập tức đi, tiểu nhị họ Ngưu sờ lên miệng mình, nói thầm nói:

- Mồm này của ta thì sao nào? Có thể ăn có thể uống, rất tốt nha?

Hai tiểu nhị nói nhưng không biết, bọn họ nói chuyện đều bị hai mẹ con trong một chiếc xe ngựa bên cạnh nghe được.

Một đứa bé hỏi:

- Mẹ, cha thật sự giống như những gì bọn họ nói, cướp ngôi vua sao?

- Văn nhi không được nói bậy.

Một âm thanh mềm mại vang lên,

- Đại vương đối với cha con có ơn tri ngộ, cha con lại là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, trong đầu sao lại có ý nghĩ soán vị.

- Nhưng. . .

Đứa bé thanh thót nói:

- Bọn họ đều nói như vậy?

- Đó là lời đồn.

Bên trong âm thanh nhẹ nhàng lo lắng bỗng nhiên vang lên:

- Có người muốn hại cha con.

- Mẹ, vậy chúng ta đi Hoài Nam.

Đứa bé nói:

- Chúng ta đi giúp cha đánh bọn xấu, được không?

Trong khi hai mẹ con đang nói chuyện, một thiếu phụ dung mạo thanh tú đang lả lướt đi tới trước xe ngựa, đứng trước màn xe nói vào bên trong:

- Tiểu thư, ký sữa đậu nành đã bán xong hết rồi, tiểu tỳ đi lên phía trước xem bon họ.

Từ lúc Hạng Trang phát minh ra đậu hũ, sữa đậu nành liền nhanh chóng được lưu hành, bây giờ đã trở thành món ăn sáng được lưu hành nhất.

- Thôi đi tiểu Thanh, không ăn.

Âm thanh nhẹ nhàng từ trong xe ngựa nói,

- Chúng ta hồi phủ.

- A, không ăn?

Người thiếu phụ rõ ràng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, một bên xoay thắt lưng rồi ngồi lên càng xe, một bên nói với lão nhân đánh xe,

- Phúc bá, hồi phủ.

Lời đồn đại nổi lên bốn phía đầu đường cuối ngõ, ở Tỷ Lăng Giám quốc Thái Tử Hạng Chính cũng bị kinh động.

Có chuyện lớn, Hạng Chính không dám lộng quyền, càng không dám coi như không quan trọng, lập tức phái người đem quân lệnh Hạng Tha, Đình Ủy Hạng Kỳ suốt đêm đi vào cung hỏi thăm.

Trong phòng, Hạng Tha thản nhiên nói:

- Thái Tử, việc này tuy nhiên là lời đồn, cũng không cần phải để ý tới.

- Thần lại nghĩ không có lửa sao lại có khói, tướng quân đã đóng quân hơn một tháng ở Hoài Nam, lại nhất định không giao chiến cùng quân Tề, quân Hoài Nam, nhất định tình hình có chút khác thường.

Hạng Kỳ cũng không có chủ tâm phản bác, càng không muốn khiêu chiến với người giúp hắn có quyền uy, trên thực tế, Hạng Kỳ có thể làm chướng quân tư pháp Thẩm Phán Đình Ủy, đều là do Hạng Tha dốc hết sức tiền cử.

Hạng Kỳ chỉ muốn bày tỏ quan điểm của mình với Hạng Chính, Hạng Tha chứ không có gì khác.

Trên thực tế, lời đồn đại truyền bá từ đầu đường cuối ngõ không phải là không có căn cứ, Tắt Thư đã tiến quân đến Hoài Nam hơn hai tháng, ngoại trừ trận đánh thắng ngay từ đầu ở ngoài thành Phù Ly, từ lúc đấy đến nay chưa thấy có chiến tích gì, như vậy không thể không làm cho người ta hoài nghi dụng tâm của hắn, có phải hắn đang chờ đợi Hạng Trang thua trận hay không, sau đó nhân cơ hội điều quân trở về Giang Đông, cướp vương vị này?

- Điều đó không có khả năng, tướng quân không phải người như vậy.

Hạng Tha quả quyết nói.

Hạng Kỳ không nói thêm gì nữa, nếu nói nữa thì thật sự là khiêu chiến với Hạng Tha.

Hạng Chính thì vẫn còn trẻ, xử lý những việc quốc gia đại sự như này rõ ràng là thiếu kinh nghiệm, lại thiếu sự tự tin, lập tức có chút lo lắng nói:

- Lệnh Doãn, việc quan trọng như vậy, có nên dùng bồ câu đưa tin về hướng Nam Dương, báo cáo để phụ vương định đoạt?

- Thái Tử, không cần thiết.

Hạng Tha vung tay áo, quả quyết nói:

- Người là Giám quốc Thái Tử, những chuyện như này người xử lý được, không cần bẩm báo với Đại vương, làm rối loạn tâm trí của Đại vương.

Dừng lại một chút Hạng Tha lại nói:

- Vẫn còn, việc này nhất định phải điều tra rõ, phải bắt được người tung lời đồn, thì tự nhiên lời đồn sẽ mất đi.

Hạng Chính bắt đầu nói:

- Được rồi, việc này để cho phủ Đình Ủy phụ trách.
- Vâng!

Hạng Kỳ chấp tay thi lễ, nhận lệnh đi.

Không ngờ phía đông thành Tỷ Lăng có một tòa tiểu viện, cũng không ai biết tòa tiểu viện đó là của tổng bộ Ô Mộc Nhai.

Trong tầng hầm ngầm ở tiểu viện, một gã mặc áo đen quỳ một chân trên đất, hướng về phía bóng lưng gầy đen đứng sau bức tường phía bắc bấm báo:

- Thống lĩnh, chân tướng sự việc đã điều tra rõ ràng, tuy nhiên mọi người tung lời đồn đã chạy mất!
- Bóng người gầy yếu đen không thể đến gần gạt đầu, nói tiếp:
- Tuy là lời đồn, nhưng vẫn nên bấm báo với Đại thống lĩnh.
- Vâng!

Gã mặc áo đen quỳ gối trả lời, lại nói:

- Thống lĩnh, nghe nói vì việc này mà Thái Tử cũng rất sốt ruột, chúng ta có nên tra rõ kết quả bấm báo cho Thái Tử?
- Không cần!

Bóng đen gầy yếu bỗng nhiên giơ tay, bình tĩnh nói,

- Ô Mộc Nhai chúng ta chỉ có trách nhiệm với quân vương, khi nào Thái Tử thành quân vương, lúc đó chúng ta bấm báo không muộn.

423. Chương 422 Đây Là Cơ Hội

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 422 Đây là cơ hội

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lời đồn đại về Tất Thư không chỉ truyền ở bên trong thành Tỷ Lăng, lúc này ở trong đại doanh quân Sở lời đồn về tướng quân Tất Thư cũng đã lan ra. Mật thám quân Tề dùng cung tiễn bắn vào trong đại doanh lời đồn đại, tuy rằng thư đó rất nhanh đã bị thu lại, nhưng nội dung trong đó vẫn không thể tránh né mà lưu truyền ra.

Sở dĩ lời đồn đại trong đó được lưu truyền ra là bởi vì nó có thị trường.

Sở dĩ lời đồn đó có thị trường là bởi vì tướng sĩ quân Sở đang có lời oán than.

Chế độ thưởng phạt quân Sở dựa theo quân chế nhà Tần, các tướng sĩ nếu muốn thăng quan tiến chức thì chỉ có thể dựa vào chiến công, chiến công càng nhiều, tước vị thăng tiến càng nhanh, ban thưởng cũng càng nhiều, đến lúc này, không thể né tránh khiến các tướng sĩ trở nên cực kỳ hiếu chiến, khi quân Tần chiếm đoạt sáu nước, độ hiếu chiến cũng đã nhập vào tận xương tủy bọn họ, hiện tại quân Sở cũng tương tự như vậy.

Cho nên, thời gian dài trốn tránh không ra chiến, sẽ chặn đứt con đường thăng tiến của các tướng sĩ, cứ tình hình như này, sẽ khiến trong lòng tướng sĩ nảy sinh oán hận.

Trong lòng có lời oán than, lời đồn được tung ở trong quân Tề cũng rất nan giải.

Thiết Ngưu cầm hai tờ lời đồn của mật thám quân Tề bắn vào, bước vào đại trường của Tất Thư, chấp tay thi lễ, sau đó về mặt nghiêm nghị nói:

- Tướng quân, lại thu được hai tờ mật tín.

Ánh mắt Tất Thư cũng không nhìn tới, mà mở cuốn binh pháp Tôn Tử ra, thản nhiên nói:

- Thiết Ngưu, ném đi.

Thiết Ngưu nhú mày, có chút lo lắng nói:

- Tướng quân, bây giờ ngài cũng không lo lắng sao?

- Lo lắng?

Tất Thư cũng không ngẩng đầu lên nói,

- Đây chỉ là lời đồn, sẽ không có ai tin.

Thiết Ngưu nói:

- Nhưng hiện tại lời đồn đã truyền khắp toàn bộ đại doanh, các tướng sĩ cũng đang truyền tai nhau.

Tất Thư nói:

- Đó bởi vì trong lòng các tướng sĩ có oán thán, bọn họ mượn cớ này để gây áp lực lên bản tướng quân, mà Hàn Tín và Anh Bố cũng đang muốn bản tướng quân xuất chiến. Như vậy không thể để bọn chúng thỏa mãn.

- Kia. . .

Thiết Ngưu có chút do dự nói,

- Có thể gây cho bọn chúng một chút bất ngờ hay không?

- Sẽ không.

Tất Thư chuyển qua tờ binh thư khác, khẽ lắc đầu nói,

- Nếu có thể vì vài lời đồn mà tan rã, quân Sở sẽ không phải là quân Sở, yên tâm. Hiện tại không cần để ý tới các tướng sĩ bụng đầy oán hận với ta, đợi khi đại chiến bắt đầu. Bọn họ ngay lập tức sẽ quên đi mọi chuyện không vui, bọn họ sẽ chấp hành quân lệnh của ta như lúc ban đầu.

Thiết Ngưu vâng vâng rồi lui ra ngoài, nhưng lông mày vẫn vậy chau lại .

Là Thượng Tướng Quân Thân Quân Giáo Úy, thật sự Thiết Ngưu có phần lo lắng thay Tất Thư. Tướng quân nhân duyên không tốt, bởi vì trận chiến ở Phù Ly mà có chút bất hòa với Hồ Bí Tướng Quân, Ngưu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, và Tây Khất Liệt. Chuyện này cũng không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng Tất Thư vẫn thản nhiên như không, chuyên tâm xem binh pháp Tôn Tử.

Thời gian gần đây đọc qua binh pháp Tôn Tử, Tất Thư đã loáng thoáng ngộ nhận ra một đạo lý, cuộc chiến Hoài Nam có thể đánh bại Hàn Tín hay không? Sẽ giúp hắn biết được thực lực của các phó tướng. Về phần cố thủ không ra, cũng chỉ là một chút thủ đoạn đánh vào lòng quân mà thôi. Hiện tại dựa vào cách cố thủ, để đối phương sụt giảm nhuệ khí đã trở thành hy vọng quá xa vời.

Năm đó Triệu Quát ý đồ tìm đường sống trong cũi chết, cuối cùng chôn vùi bốn trăm nghìn quân Triệu. Nhưng Hàn Tín không phải Triệu Quát, nếu một trăm năm mươi nghìn quân Tề cộng thêm một trăm nghìn quân Hoài Nam cũng bị đẩy vào kết cục hết sạch lương thực. Nếu như Hàn Tín làm không tốt, sẽ phát sinh nghịch cảnh, tất nhiên hắn cũng không có cơ hội tốt như vậy.

- Binh không có thể, nước không có hình. . .

Tất Thư lẩm bẩm trong miệng, rơi vào trầm tư.

- Đại vương, đây là kế hay.

Triệu Viêm vung ống tay áo, nhìn Hàn Tín gơ hai ngón tay lên, nói tiếp,

- Lời đồn bên này của Hoài Nam cũng chỉ là tăng thêm lòng oán hận của tướng sĩ quân Sở, do đó tạo cho Tất Thư một áp lực tâm lý, khiến hắn phải thay đổi quyết định né tránh ra chiến, ngược lại và liên quân tốc chiến tốc thắng.

Ngồi ở dưới Khoái Triệt nói:

- Việc này chỉ sợ rất khó như mong muốn.

Triệu Viêm gật đầu nói:

- Tử Thông huynh đệ rất sáng suốt, Tất Thư thân là đại tướng quân Sở, nắm trong tay hơn hai trăm nghìn quân Sở tiến đánh Hoài Nam, chỉ dựa vào vài lời đồn mà nghĩ lòng quân Sở tan rã, đã khiến cho Tất Thư thay đổi quyết định, thật sự là rất khó, tuy nhiên, nếu có chút tác động từ bên ngoài tham gia vào thì không giống như lúc trước rồi.

- Tác động từ bên ngoài?

Hàn Tín như có điều suy nghĩ nói,

- Tác động gì từ bên ngoài?

Triệu Viêm khẽ mỉm cười, nói:

- Thí dụ như nói, Sở Vương nghi ngờ.

- Hạng Trang sẽ nghi ngờ Tất Thư?

Anh Bố không tin nói,

- Sẽ không, khẳng định sẽ không.

Khoái Triệt cũng nói:

- Lời đồn chỉ dùng cho người trí tuệ thấp hơn, Sở Vương Hạng Trang có trí tuệ nhất định không ở dưới Hán Vương, từ trước đến nay hắn dùng người thì không nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người, kế ly gián sao có thể gạt được hắn?

- Bằng không thì.

Triệu Viêm mỉm cười lắc đầu nói,

- Hán vương có trí tuệ rất cao, cũng rất tín nhiệm Thái úy Chu Bột, tuy nhiên lúc trước cùng ta tranh đoạt ngôi vương đất Lương, cũng không trúng kế ly gián của Sở vương, dẫn đại quân Chu Bột về Uyển Thành?

Khoái Triệt nói:

- Theo tại hạ biết, đại quân Chu Bột không phải do Hán vương điều về, mà là chủ động rút về.

Triệu Viêm nói:

- Kết quả đều giống nhau, sở dĩ Chu Bột chủ động rút về, bởi vì hắn biết nhất định Hán vương sẽ nghi ngờ, cùng một đạo lý, chỉ cần lời đồn bên trong thành Tỹ Lăng nổi lên, Hạng Trang lại không có thể có chút nghi ngờ, làm quốc quân, đối với đại tướng cầm binh bên ngoài làm sao có thể tín nhiệm hoàn toàn đâu?

Nói tới đây, Triệu Viêm không kìm nổi liếc mắt nhìn Hàn Tín một cái.

Hàn Tín có phần thiếu tự nhiên, thoáng chốc đám người Anh Bố, Khoái Triệt, Tiết Âu lại hiểu ra, có Hàn Tín như một ví dụ sống ở phía trước, làm quốc quân, có ai dám không hề giữ lại mà lại tín nhiệm đại tướng cầm binh dưới trướng? Hạng Trang quả là khéo dùng người, dĩ nhiên Tất Thư đối với hắn là trung thành và tận tâm, nhưng như vậy có thể nói rõ được cái gì đâu?

Cuối cùng, Triệu Viêm lại khẳng định nói:

- Chỉ cần trong lòng Hạng Trang sinh nghi, Tất Thư chỉ có thể xuất chiến để tỏ rõ lòng mình!

Thông qua chim bồ câu truyền tin, tin tức ở Ô Mộc Nhai rất nhanh rơi vào trong quân Hạng Trang.

Hạng Trang xem qua mật tin, rồi đưa cho Bách Lý Hiền dưới trướng. Bách Lý Hiền lại tỉ mỉ nhìn kỹ, sau đó lắc đầu mỉm cười nói:

- Việc này chỉ là kế ly gián của Hàn Tín thôi.

Hạng Trang nói:

- Tuy nhiên thật sự, kế ly gián rất nham hiểm.

- Đó là.

Bách Lý Hiền nói,

- Nếu không phải Học Kiêm sáng lập nội quy quân đội, từ nay về sau binh quyền thiên hạ tập trung vào một mình Đại vương, nếu muốn làm một Đại vương chân chính thì không được giữ lại nội quy của Học Kiêm, quả thực rất khó.

Dừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói,

- Hiện tại bây giờ, kế ly gián cũng không có sát thương nữa điểm.

Hoàn toàn chính xác, chế độ nội quy quân đội ở Sở quốc, quân đội chia làm hai khối, một khối là cấm quân, một khối là phủ binh, cấm quân sẽ không phải bàn nhiều, đó đội quân tinh nhuệ tuyệt đối trung thành với quốc quân, phủ binh thì bình thường giữ lại ở các quận Chiết Xung Phủ, chỉ khi có chiến tranh, mới có thể dựa vào binh phủ quốc quân để tiến hành điều động, tập kết. Sau khi đánh xong, lập tức phủ binh sẽ lại phân tán về các phủ.

Dưới loại tình hình này, đại tướng cầm binh không có quân đội của chính mình, lấy cái gì để tạo phản?

Lập tức Hạng Trang cười nhạt nói:

- Quả nhân cũng không phải Lưu Bang, chế độ nội quy đối với binh lính cũng không thể so sánh, Hàn Tín muốn dùng cách quả nhân đối phó với Lưu Bang lúc trước để đối phó với quả nhân, đó thực sự là ảo tưởng, ha ha.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại quay đầu nói với Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, lập tức dùng chim bồ câu truyền tin cho Tất Thư, nói cho hắn bất luận thế nào không cần e dè điều gì cả, ở tại Hoài Nam cùng Hán Tín tiêu hao dần, quả nhân còn không tin, thực lực hùng hậu của một nước Đại Sở ta còn tiêu hao nữa là một Tề quốc nghèo đói? Hừ Hừ.

- Vâng!

Khuất Bất Tài vái chào, lĩnh mệnh đi.

Nhưng mà đi chưa được một lúc, Khuất Bất Tài lại vào lều lớn, chấp tay bẩm báo nói:

- Đại vương, Tây Thục có tin chiến thắng!

- Ồ? Mau trình lên!

Hạng Trang vội vàng nhận mật tin trong tay Khuất Bất Tài, xem vội vàng sau đó không tìm nổi niềm vui mừng, quay đầu lại nhìn Bách Lý Hiền nói,

- Tử Lương, Tử Ngang đại phá Khương Đề, đã tiêu diệt hoàn toàn mối hiểm họa ngầm Tây Thục, Kim Xuyên, Nhiễm Lũng tiến quân Ba Thục cũng bị phá hỏng, ha ha.

Bách Lý Hiền cười nói:

- Đại vương, việc này chúng ta có thể tránh mối lo về sau.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Đúng vậy, hiện tại có thể dùng toàn lực đối phó với lão nhân Lưu Bang.

Bách Lý Hiền đang phe phẩy quạt lông trong tay, đột nhiên ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn bản đồ giắt ở bình phong cách đó không xa nói:

- Đại vương, thần có một chút ý tưởng.

- Ý tưởng gì?

Hạng Trang thuận miệng hỏi.

Bách Lý Hiền lập tức đứng dậy, đi đến bản đồ phía trước nói với Hạng Trang.

Con mắt Hạng Trang thoáng chốc sáng lên, lấy khẩu khí nói:

- Tử Lương, đây chính là một cờ lớn! Bàn cờ lớn này nếu như sử dụng tốt, lão nhân Lưu Bang xong hoàn toàn rồi!

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói:

- Điều kiện trước tiên là b Thượng Tướng quân bên kia nhất định phải phá vỡ toàn cục!

- Việc này không có vấn đề gì.

Hạng Trang vung tay áo lên, khẳng định nói:

- Quả nhân đối với Học Kiếm cũng có đủ tin tưởng, đại chiến Hoài Nam lần này, hắn nhất định có thể đánh bại Hàn Tín!

Hai ngày sau, một kỵ binh lướt nhanh như gió lao vào bờ bắc Tứ Thủy đại doanh quân Sở.

Rất nhanh, Thiết Ngưu cầm một phong mật tin vội vàng đi vào lều lớn trung quân, bẩm:

- Tướng quân, Tỳ Lãng chuyển gấp chiếu thư tới Đại vương.

Tất Thư khẩn trương buông binh pháp Tôn Tử trong tay ra, quỳ gối, sau đó vươn hai tay tiếp nhận mật tin của Thiết Ngưu, một bên nhìn Thiết Ngưu khua tay, nói:

- Thiết Ngưu, người ra ngoài trước đi.

- Vâng!

Thiết Ngưu cúi vái chào, khom người lui về phía sau hai bước rồi xoay người ra lều lớn.

Tất Thư dùng dao găm cẩn thận mở sấp ong ra, lấy ra một cuộn giấy nhỏ trong ống trúc, sau đó nhẹ nhàng mở ra, cẩn thận xem hết mật tin, khoe miệng Tất Thư liền mỉm cười, ý đồ ly gián của Hàn Tín khiến cho hắn chủ động xuất chiến, đã là uống công suy nghĩ, tuy nhiên. . . Như vậy có nên lợi dụng cơ hội.

Lập tức Tất Thư vươn người đứng dậy, đứng ở trước bản đồ mà trầm tư suy nghĩ.

424. Chương 423: Lựa Chọn Chiến Trường

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 423: Lựa chọn chiến trường

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm khuya tĩnh lặng, Hàn Tín vẫn ở trong lều lớn cúi đầu viết sách.

Quân hai bên đang ở thế giằng co hơn một tháng nay, Hàn Tín cũng không nhàn rỗi, mà viết sách hết ngày dài lại đêm thâu Hàn Tín binh lược, cuốn bản thảo binh thư này, hiển nhiên, Hàn Tín biết được bản thân mình không còn được bao lâu, nên cũng muốn lưu lại chút gì đó cho thiên hạ, vậy thì viết một quyển sách binh pháp lưu truyền hậu thế, đã trở thành lựa chọn hàng đầu của ông ta.

Có lẽ là do sự thật tàn khốc của tuổi tác đã vô hình trung thúc giục Hàn Tín, vì vậy mà tiến trình Hàn Tín binh lược đã rất nhanh, chỉ vẹn vẹn hơn một tháng, ông ta đã viết ra được mười sáu trang bản nháp, trên cơ bản sự tâm đắc về phương diện binh pháp, mưu lược đã viết xong rồi, tiếp theo, Hàn Tín sắp sửa viết sách chính là quyển chỉ huy lâm trận, đây chính là toàn bộ điểm quan trọng của toàn bộ binh lược.

Hàn Tín gắng gượng mở mắt, khi đang muốn hạ bút viết sách, màn trướng đang khép kín bỗng nhiên bị người nào đó xốc lên.

Hàn Tín không khỏi chau mày, khi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thái tử Hàn Hạp đã vội đi vào bên trong, trước tiên vãi chào Hàn Tín, sau đó kích động không ngừng nói:

- Phụ vương, đại doanh quân Sở xảy ra chuyện rồi!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Tín nghe vậy lập tức tim nhảy dựng lên, liền ném bút đứng dậy.

Sau nửa khắc, Hàn Tín dưới sự vây chặt của Hàn Hạp, Triệu Viêm, vội vàng bước lên trạm tháp viên môn, đại doanh quân Sở và đại doanh quân Tề cách nhau không đến năm dặm, cho nên đứng ở trên trạm tháp có thể thấy được toàn bộ động tĩnh của đại doanh quân Sở, và thu hết vào tầm nhìn, chỉ thấy trong đại doanh trung quân của quân Sở, thấp đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động, dường như thực sự xảy ra chuyện gì rồi.

Lập tức Hàn Tín tìm một tên tiểu giáo quân Tề có thị lực hơn người, hỏi:

- Có thể thấy rõ được tình hình bên kia không?

Tiểu giáo quân Tề quan sát cẩn thận hơn nửa ngày, không dám xác định nói:

- Đại vương, dường như là đang cãi nhau.

- Cãi nhau?

Hàn Tín, Hàn Hạp nghe vậy ngạc nhiên, Triệu Viêm lại cũng vui mừng quá đỗi, gấp giọng nói:

- Đại vương, có lẽ là tin đồn đã phát huy tác dụng, tướng lĩnh quân Sở đang bức bách Tất Thư xuất chiến chăng!

Hàn Tín thoáng chốc ánh mắt sợ hãi, vội căn dặn tiểu giáo Tề quân:

- Dẫn một đội kỵ binh, đi bắt sống mấy tên trở về đây!

- Vâng!

Tiểu giáo quân Tề ầm ầm ứng vâng, liền xoay người xuống trạm tháp, lại cho một đội kỵ binh thừa dịp đêm khuya yểm hộ, giống như âm hồn ẩn trong màn đêm vào ngoài đại doanh.

Tuy nhiên, muốn bắt sống thám báo quân Sở, việc đó không dễ dàng như vậy.

Mãi đến khi trời sáng ngày thứ hai, tiểu giáo quân Tề mới người đầy bụi đất trở về, mang theo hơn trăm tên kỵ binh cũng chỉ còn lại không đến năm mươi tên, tuy nhiên cuối cùng vẫn bắt được hai tên thám báo quân Sở đang bị trọng thương, áp vào trong lầu. Quân Tề thậm chí cũng không dám thô bạo quá mức, chỉ sợ không cẩn thận, vô tình sẽ làm cho hai tên thám báo quân Sở tắt thở.

Điều này, Anh Bố, Khoái Triệt cũng đã nghe được, nhanh chóng chạy tới lầu lớn của Hàn Tín.

Anh Bố không thể chờ đợi được vội vàng hỏi hai tên thám báo quân Sở:

- Nói, tối qua các người ở trong doanh trại, có phải là bất ngờ làm phản không?

Tên thám báo lùn của quân Sở chẳng thèm nâng mí mắt lên, tên cao lại hung tợn trừng mắt nhìn Tề Bô, còn phun miệng máu về phía Anh Bô. Anh Bô giận tím mặt, hung hăng nói:

- Con mẹ nó, có tin là bây giờ quả nhân sẽ cho người chặt đầu của các người không?

Tên thám báo cao của quân Sở lạnh nhạt nói:

- Cầu còn không được.

- Người...

Anh Bô càng nổi xung thiên, khi đang muốn rút đao đứng dậy, lại bị Hàn Tín giữ tay ngăn lại.

Hàn Tín ngăn Anh Bô lại, lại cười nhạt, xông vào hai tên thám báo quân Sở nói:

- Các người không nói, quả nhân kỳ thực cũng đã biết rồi, đêm qua đám trung quân tướng lĩnh Tần Tương, Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt đã tìm Tất Thư lý luận, yêu cầu Tất Thư khai chiến càng sớm càng tốt, tuy nhiên, Tất Thư không đồng ý.

Tên thám báo cao của quân Sở lạnh nhạt nói:

- Biết rồi còn hỏi?

Hàn Tín mỉm cười, liền khua tay nói:

- Kéo xuống, chém.

Lập tức có tiếng quân Sở vọng vào trong lều, kéo hai tên thám báo quân Sở ra ngoài, tuy rằng đã sắp đến chỗ chết, nhưng tên thám báo quân Sở từ đầu đến cuối cũng không hé một tiếng.

Anh Bô không kìm nổi, than ngán thở dài:

- Sở binh, đều là lũ hổ lang.

Hàn Tín nghe vậy cũng im lặng, ông ta cũng phải thừa nhận, tướng sĩ binh Sở bất luận là trang bị, huấn luyện cũng phải mạnh hơn quân Tề, tuy nhiên điều mà quân Sở thật sự làm người ta sợ hãi, vẫn là trên người bọn chúng toát ra một ước số hiếu chiến, nghe nói quân Tần năm đó, cũng có loại ước số hiếu chiến như vậy, chẳng qua Hàn Tín chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Nhưng mặc kệ thế nào, quân Sở lần này chắc chắn bại không thể nghi ngờ gì nữa!

Đây là bởi vì, quân Sở gặp Hàn Tín, Hàn Tín ông ta một đời chinh chiến, trải qua hơn trăm trận lớn nhỏ vẫn chưa bao giờ qua một lần bại, lần này đại chiến Hoài Nam, cũng tuyệt sẽ không là ngoại lệ.

Tần Tương, Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt cùng với mấy chục tên đại tướng, lại lần nữa cùng nhau rầm rầm đi tới trước lều lớn của Tất Thư, Thiết Ngưu không dám ngăn cản, đành để cho qua.

Chư tướng nối đuôi nhau vào lều, chỉ thấy Tất Thư đang tựa lưng trên đệm mềm ngủ, dưới chân còn rớt một quyển binh pháp tôn tử, dường như là bị tiếng bước chân của chư tướng làm tỉnh giấc, Tất Thư lười đứng dậy, không vui nói:

- Các người sao lại đến đây? Mới sáng sớm sao lại làm cho người ta không được ngủ vậy?

Ánh mắt chư tướng đều tập hợp dồn dập về phía người Ngu Tử Kỳ, Ngu Tử Kỳ ho nhẹ một tiếng, xông lên vái chào Tất Thư trước, sau đó nói:

- Thượng tướng quân, nếu Đại vương đã hạ chiếu, ta cần phải vâng theo mới phải.

Sự việc vẫn bắt đầu từ tối qua. Tối qua Ngu Tử Kỳ tới tìm Tất Thư, vốn dĩ là muốn chủ động xin đi giết giặc, dẫn theo một nhóm quân yểm trợ, đi đường dài tập kích bất ngờ Lâm Truy, để bức quân Tề từ Hoài Nam mà lui binh, kết quả Tất Thư lại đọc sách ngủ mất, Ngu Tử Kỳ vốn dĩ định ngày hôm sau lại tới, nhưng khi đi tới lại vô ý thấy được trên bàn Tất Thư có một phong thư mật.

Ngu Tử Kỳ nhìn một cái, đúng là chiếu thư của Đại vương hạ xuống cho Tất Thư, sắc lệnh hấn sớm xuất binh quyết định với địch.

Trong lòng Ngu Tử Kỳ lúc đó vô cùng kích động, sau khi trở về lại nói với đám người Tấn Tương, đám người Tấn Tương nào kiềm chế được, lập tức tìm kiếm Tất Thư, yêu cầu lập tức khai chiến, Tất Thư tự nhiên từ chối mọi cách, mãi đến khi Ngu Tử Kỳ vạch trần, Tất Thư mới không thể không thừa nhận đích xác là đã nhận được chiếu thư của Hạng Trang, chẳng qua hấn vẫn không đồng ý xuất binh.

Đêm qua vẫn cãi nhau đến khuya, sau cùng mọi người mạnh mẽ rời khỏi.

Thấy Ngu Tử Kỳ lại lần nữa mang vương chiếu ra nói, Tất Thư nhú nhú mày, nói:

- Tướng ở ngoài, quân mệnh sao lại không chịu!

Tấn Tương bực bội kêu lên một tiếng, đang định nói tiếp, Tất Thư lại từ trên bàn vớ lấy binh phù, lạnh lùng nói:

- Bốn tướng quân vẫn nói như vậy, chỉ cần một khi Đại vương không hạ chiếu thu hồi binh phù của bốn tướng quân, các người vẫn phải nghe theo lời điều khiển của bốn tướng quân vô điều kiện, nếu vẫn quấy nhiễu ức hiếp bốn tướng quân, vậy thì đừng trách bốn tướng quân trở mặt không nhân nhượng!

Thiết Ngưu cũng đúng lúc đứng phía sau Tất Thư, trong ngực đột nhiên ôm Vương kiếm của Hạng Trang.

Chư tướng Tấn Tương, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt liền cảm như hén, quân kỷ quân Sở nghiêm ngặt, Tất Thư chống không tuân theo vương chiếu, bọn họ cũng không có cách nào khác, dù sao cũng tùy cơ ứng biến, vốn dĩ chính là quyền lực trấn đài đại tướng, lập tức chư tướng chỉ sầm mặt xuống rời khỏi lều lớn của Tất Thư.

Ngu Tử Kỳ đi sau cùng, trước tiên đề nghị:

- Thượng tướng quân, không bằng mặt tướng lĩnh một nhóm quân yểm trợ, tập kích bất ngờ Lâm Truy, bức quân Tề lui binh, thế nào?

- Việc này sau hãy nói.

Tất Thư không khỏi phân trần, trực tiếp đuổi Ngu Tử Kỳ.

Tuy rằng, Tất Thư vừa mới cự tuyệt thỉnh cầu xuất chiến của chư tướng, nhưng Tất Thư tự mình trong lòng hiểu rõ, đây chẳng qua là diễn kịch mà thôi, chủ ý của Tất Thư chẳng qua là muốn kìm đám kiêu binh mãnh tướng, như vậy chờ đến khi quyết chiến cuối cùng, nhóm kiêu binh mãnh tướng này sẽ giống như mãnh tướng lâu rồi không xuất chiến, trở nên hung tàn trước nay chưa từng có.

Quyết chiến cuối cùng với Hàn Tín đã vô cùng cấp bách, thêm một chút binh lực thì thêm một phần thắng, ở giờ phút quan trọng này, Tất Thư sao lại đồng ý phân binh được?

Ngu Tử Kỳ có vẻ không vui rời khỏi, Tất Thư liền đứng dậy rửa mặt, xong lại căn dặn Thiết Ngưu:

- Thiết Ngưu, nhanh chóng điểm tám trăm tinh binh, theo bốn tướng quân ra ngoài một chuyến.

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói:

- Thượng tướng quân, người sao lại phải xuất doanh?

Tất Thư gật gật đầu, ôm nắm cơm trên bàn, vẻ tròn rồi gặm.

- Vâng!

Thiết Ngưu chấp tay vái, mang theo nghi hoặc tràn đầy ra lều, đi triệu tập kỵ binh.

Sau nửa canh giờ, Tất Thư dưới sự hộ vệ của tám trăm tinh binh xuất hiện, ở trên cánh đồng bát ngát của đông bắc Bành thành.

Kỵ binh thám báo quân Hoài Nam, Tề quân rất nhanh đã phát hiện nhóm kỵ binh quân Sở này, bèn xa xa đi lên, Thiết Ngưu đang mang binh tiến đến đuổi theo, lại bị Tất Thư ngăn lại.

Tất Thư xoa tay nói:

- Mặc kệ bọn chúng, để cho bọn chúng đi theo càn quét.

Thiết Ngưu vâng, lại nói:

- Thượng tướng quân, chúng ta chạy trên đất hoang này làm gì?

Tất Thư cười cười, hần tự nhiên sẽ không nói cho Thiết Ngưu biết là hần đang lựa chọn chiến trường.

Tất Thư mang theo tám trăm kỵ binh ở trên đất hoang dạo chơi hơn nửa canh giờ, trên trời bỗng nhiên nổi lên mưa dầm kéo dài, lúc này Hoài Nam đã tiến vào mùa mưa, ba năm ngày gần đây dường như trời đều mưa, đừng thấy mưa bụi này không lớn, nhưng chỉ nửa canh giờ, đều đã làm ướt đầm hết y bào của mọi người.

Thiết Ngưu giục ngựa tiến lên, khuyên nhủ:

- Thượng tướng quân, về thôi?

- Đi loanh quanh chút nữa.

Tất Thư lắc lắc tay, lại lau nước mưa trên mặt, lại vô ý quay đầu, trước tầm nhìn của hần hiện ra một mảnh đất trũng cỏ tranh rộng, mảnh đất trũng này diện tích rất rộng, ít nhất cũng có thể chứa mấy chục vạn người, cỏ tranh rậm rạp đầy trong mảnh đất trũng, giữa cỏ rậm rờn dường như còn tích nước.

Thoáng chốc Tất Thư hai mắt sáng ngời, đây chính là chiến trường mà hần muốn tìm.

Lập tức Tất Thư đánh ngựa xông lên phía mảnh đất trũng rộng kia, Thiết Ngưu không dám sơ suất, vội mang theo tám trăm binh đuổi theo, không đến nửa giờ, Tất Thư dưới sự hộ vệ của tám trăm kỵ binh xông đến vùng đất trũng, nước đọng trong đó đã ngập lên móng ngựa, tuy nhiên hành động của chiến mã cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn.

- Hu..

Tất Thư nhẹ nhàng ghì chiến mã, sau đó xoay người nhảy xuống lưng ngựa.

Thiết Ngưu cùng với tám trăm kỵ binh tùy tùng cũng âm thầm ghì chiến mã, bụi nước đầy đầu nhìn Tất Thư lấy hai tay thăm dò trong nước, sau đó từ trong đồng cỏ nguồn nước đục ngầu đào ra một chút đất sét dính trên rễ cây, Tất Thư cẩn thận lấy một chút đất sét trong tay xe nát, cuối cùng mới ngẩng đầu hướng lên trời, híp mắt nhìn bầu trời âm u chiêm niệm thời gian dài.

Thiết Ngưu tuyệt không dám làm phiền Tất Thư, chỉ xốc lại tinh thần dầm trong mưa dài chờ đợi.

Ước chừng nửa canh giờ sau, khóe miệng Tất Thư mới nổi lên một tia mỉm cười nhạt, lại ngồi xổm người đưa hai tay lên nhúng vào trong nước rửa sạch, sau đó xoay người lên ngựa hướng về phía Thiết Ngưu phát tay nói:

- Đi, quay về doanh.

425. Chương 424: Ba Ngày Sau Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 424: Ba ngày sau quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Tất Thư trở về đại doanh, mới phát hiện bầu không khí trong đại doanh có chút kỳ lạ.

Quân kỵ của quân Sở rất tốt, cấp bậc lại càng nghiêm ngặt, binh sĩ bình thường hoặc sĩ quan cấp dưới thấy tướng lĩnh cấp trên ắt phải đứng dậy thăm hỏi, nhưng lúc này, rất nhiều binh sĩ trong đại doanh và sĩ quan cấp dưới thấy Tất Thư lại ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, hơn nữa mỗi một ánh mắt nhìn Tất Thư không mấy thân thiện lắm.

Oán giận, cách xa vẫn cảm thấy được một luồng oán khí!

Trên mặt Tất Thư tuy rằng không có biểu cảm, trong lòng lại âm thầm đắc ý, đám nhãi ranh này, xem ra thật sự rất kìm nén, tuy nhiên như vậy cũng tốt, một khi bùng lúc này, có thể đủ cho quân Hoài Nam, quân Tề hứng chịu.

Thiết Ngưu rõ ràng cũng cảm thấy bầu không khí kỳ lạ như vậy, tay phải không kìm nổi nhấc cán đao lên.

Khi một nhóm Tất Thư đi qua đại doanh Hồ Bí, cuối cùng tên Thập Trưởng trên mặt có một vết đao ngang đột nhiên đứng dậy, sau đó bước nhanh tiến về phía trước cản đường đi của Tất Thư.

Thiết Ngưu thoáng chốc cảnh giác trong nháy mắt, thúc ngựa giành lên trước mặt Tất Thư, lớn tiếng quát:

- Người muốn làm gì? Tránh ra!

Thập trưởng chỉ lé mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiết Ngưu, im lặng không nói, tay phải Thiết Ngưu lại lần nữa nâng cán đao lên, đằng đằng sát khí quất:

- Lặp lại lần nữa, tránh ra!

Thập trưởng vẫn không hé răng, Thiết Ngưu mất lỗ ra vẻ giận dữ, khi đang muốn rút đao giết người, lại có hai tên binh sĩ tiến lên, không chút sợ hãi tiến lên đứng phía sau Thập trưởng.

Lúc này, dường như có một giọt nước lạnh rơi vào trong nồi dầu nóng hổi, toàn bộ đại doanh Hồ Bí thoáng chốc sục sôi lên, vốn dĩ binh sĩ quân Sở tùm năm tùm ba ngồi ở trước lều nghỉ ngơi, giống như ong vò vẽ bị đốt tổ bay phần phật tuôn ra, trong ba tầng, ngoài ba lớp đem Tất Thư, Thiết Ngưu, còn có tám trăm tinh binh vòng vây lại.

Thiết Ngưu hoảng sợ. Rào rào rút hoành đao ra, quát to:

- Các người muốn làm gì? Hả? Muốn tạo phản sao?

Tám trăm tinh binh cũng ầm ầm rút hoàn thủ đao ra, bèn bảo vệ Tất Thư ở bên trong, giống như tư thế lâm vào đại địch.

Trong đám người hỗn loạn, không biết là ai đã hét lên trước:

- Thượng tướng quân. Chúng tôi phải khai chiến, chúng tôi muốn chiến công.

Chỉ trong chốc lát, hơn trăm nghìn quan binh quân Sở liền gầm lên giận dữ, tiếng hỗn loạn vốn dĩ không theo thứ tự, cuối cùng hội tụ thành một âm thanh vang dội lên, tiếng gầm chọc thẳng trời cao, hơn chừng mười dặm cũng có thể nghe rõ được.

Hàn Tín đang ở trong lều lớn múa bút thành văn, cũng bị làn sóng âm thanh cực lớn kinh động, liền dừng bút ra lều.

Hàn Tín bước lên gần trạm tháp viên môn không lâu, đám người Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt, Tiết Âu cũng lần lượt tới. Anh Bố là người đi lên trạm tháp cuối cùng, chân vẫn không giẫm xuống đất bèn không kịp nói:

- Tề vương, sao rồi?

- Người không nghe sao?

Hàn Tín thản nhiên nói:

- Quân Sở muốn khai chiến. Bọn họ muốn chiến công.

- Ý gì?

Anh Bồ mừng rỡ nói:

- Quân Sở muốn lợi dụng điểm yếu uy hiếp Tất Thư, quân Sở phát sinh bất ngờ làm phản?
- Thật không ngờ lại bất ngờ làm phản.

Hàn Tín lắc đầu, đáp:

- Hơn phân nửa là bức Tất Thư xuất chiến.

Triệu Viêm buông tay trái trên trán. Khẽ cười nói:

- Tuy nhiên, nếu Tất Thư vẫn cự tuyệt không xuất chiến, làm không tốt thật sự sẽ dẫn đến bất ngờ làm phản.

Khoái Triệt hướng về phía Triệu Viêm với ánh mắt khâm phục, sau đó quay đầu lại nhìn Hàn Tín. Giọng điệu nghiêm trang hỏi:

- Tề vương, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, Tất Thư rất nhanh chóng sẽ hạ chiến thư.

Hàn Tín nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Cuộc chiến Hoài Nam đã kéo dài quá rồi. Cũng nên kết thúc thôi.

Nói một hồi, Hàn Tín lại xông về phía Anh Bồ nói:

- Hoài Nam vương, quay về chuẩn bị, chuẩn bị thôi, bữa cơm này nhất định phải cho các tướng sĩ ăn no, mỹ tửu trong vương cung của người cũng đừng giấu nữa, lấy ra khao các tướng sĩ thôi.
- Được được được, quả nhân làm theo, nhất định làm theo.

Anh Bồ liên tục gật đầu, ông tabiết rằng, trận chiến liên quân này nếu như đánh thua, vậy thì Hoài Nam quốc xác định là mất nước rồi, vàng bạc châu báu trong vương cung, mỹ tửu mỹ nhân, cũng toàn bộ thuộc về người Sở rồi, vậy thì không bằng lấy ra khao các tướng sĩ nữa, cũng khích lệ sĩ khí một chút.

- Chúng ta phải khai chiến, chúng ta phải chiến công!
- Chúng ta phải khai chiến, chúng ta phải chiến công!
- Chúng ta phải khai chiến, chúng ta phải chiến công!

Tướng sĩ tụ tập ở bên cạnh Tất Thư đã vượt quá năm nghìn người, hơn nữa vẫn còn rất nhiều tướng sĩ đang từ bốn phương tám hướng chen chúc mà tới, tiếng gào thét của các tướng sĩ càng lúc càng vang dội, cảm xúc cũng càng lúc càng kích động, như vậy, làm không tốt thật sự có thể diễn biến thành tạo phản bất ngờ, vậy cũng không phải là đùa giỡn rồi.

Tấn Tương đến trễ, cuối cùng xuất hiện trước mặt Tất Thư.

Tất Thư cười khở lắc đầu, lấy roi ngựa trong tay chỉ vào Tấn Tương, khẽ quát:

- Hay cho Tấn Tương người, dám dùng chiêu thức ấy! Còn không cho đám kiêu binh này của ngươi tản ra? Thật sự bất ngờ làm phản ư, xem ngươi thu gom thế nào?
- Mạt tướng đã không quản được bọn họ.

Tấn Tương sầm mặt xuống, như là Tất Thư thiếu nợ y năm vạn lượng hoàng kim.

Tất Thư không khỏi tức giận, chỉ vào Tấn Tương, lúc này mới nói:

- Đi đi đi, không phải muốn khai chiến sao, bốn tướng quân đồng ý với ngươi, nhiều thì năm ngày ít ba ngày, nhất định phải quyết một trận với quân Tề, quân Hoài Nam, như vậy ngươi mãn nguyện chưa? Mau cho đám kiêu binh của ngươi tản ra, trong lòng bốn tướng quân thấy vô cùng bức bối.
- Thượng tướng quân, lời này là thật sao?

Tấn Tương lập tức vui mừng quá đổi, giống như Tất Thư vừa mới thưởng cho y năm vạn tiền vàng.

- Trong quân không nói đùa.

Tất Thư ghìim cương ngựa, tức giận đó:

- Khẩn trương cho các tướng sĩ tản ra.

- Vâng!

Tấn Tương đáp một tiếng, lại cho đám thân binh bên cạnh Tất Thư xuống ngựa, sau đó một tên nhảy vọt lên lưng ngựa, lại rào rào rút đao ra, ngựa mặt lên trời một tiếng rít gào vang dội:

- Điều cam miệng cho lão tử!

Âm thanh rít gào vang dội này, tướng sĩ Hồ Bí xung quanh xúc động phần nộ liền giống như bầy sói Lang vương, nhanh chóng khép miệng lại, mỗi một tên đều cảm như hén.

Tấn Tương lúc này mới kêu lên một tiếng, lạnh lùng quét bốn phía, đằng đằng sát khí nói:

- Rống cái gì, gào cái gì? Các người muốn tạo phản phải không?

Trong vạn quân, mấy tên Giáo úy Hồ Bí không khỏi sắc mặt phát khổ.

Mới nãy không phải là y muốn chúng ta làm vậy sao, sao bây giờ lại ngược lại mắng chúng ta? Con mẹ nó việc này là sao? Hóa ra là y muốn đùa giỡn với các huynh đệ?

Quát đám binh sĩ ngừng hỗn loạn, Tấn Tương lúc này không hưng phấn nói:

- Nghe rõ rồi, Thượng tướng quân vừa mới nói rồi, đợi ông ấy phái người đi hạ chiến thư tới quân Tề! Sau ba ngày, cùng với quân Tề, quân Hoài Nam quyết chiến!

Tướng sĩ Hồ Bí bốn phía một mảnh tĩnh mịch, lập tức giống như núi hô biển động hoan hô lên.

Đó là tám trăm tinh binh dưới trướng Thiết Ngưu, cũng không kìm nổi vui tung tay hoan hô, nói cho cùng bọn họ cũng là quân Sở, là quân Sở thì chờ mong đánh trận, do đó chỉ có đánh thắng trận, bọn họ mới có thể tranh được chiến công, mới có thể thu được tước vị và tiền thưởng, vợ chồng con cái trong nhà mới có thể có thể diện, có được những ngày tốt lành.

- Thượng tướng quân uy vũ!

Trong nhóm người không biết là ai hô một tiếng trước.

Chỉ trong chớp lát, tiếng hoan hô Thượng tướng quân uy vũ vang vọng toàn bộ đại doanh Hồ Bí.

Giờ khắc này, Tất Thư chính là thân cha của bọn họ! Đám kiêu binh mãnh tướng này đã quên mất, trước giờ khắc này, trong lòng bọn họ vẫn lấp đầy oán hận với Tất Thư. Tấn Tương lại khua tay lên, chặn đường đi của các tướng sĩ Hồ Bí ra làm hai bên, Tất Thư, Thiết Ngưu, và tám trăm kỵ binh mới có thể qua đại doanh Hồ Bí thuận lợi.

Thiết Ngưu giục ngựa đuổi theo Tất Thư, khê nói:

- Thượng tướng quân, mặt tướng có câu này không biết có nên nói hay không?

Tất Thư vẫy tay hoan hô hỏi thăm các tướng sĩ Hồ Bí, vừa hỏi:

- Người muốn nói gì?

Thiết Ngưu gãi gãi quai hàm, nói:

- Thượng tướng quân, mặt tướng cảm thấy người thực sự nên lập quân uy, mới nãy, người quát muốn vỗ cả cuống họng cũng không có người nào để ý tới người, nhưng tướng quân Tấn Tương chỉ rống lên một tiếng, xung quanh một mảnh lại im lặng hẳn, mặt tướng cảm thấy, tướng quân Tấn Tương so với Thượng tướng quân có uy tín hơn?

Tất Thư thần nhiên cười, hỏi ngược lại:

- Thiết Ngưu, vậy người cảm thấy Tấn Tương sẽ kháng mệnh sao?

Thiết Ngưu lắc đầu nói:

- Điều đó không phải, Thượng tướng quân trong tay người nắm binh phù của Đại vương cho.
- Chỉ cần quân Hồ bí phục từng quân lệnh, vậy đã đủ rồi.

Tất Thư cười cười, sau đó đánh ngựa đi.

Ý của Thiết Ngưu Tất Thư rất rõ, Thiết Ngưu hiển nhiên cho rằng Thượng tướng quân nên có uy nghiêm của Thượng tướng quân, giống như quân Hồ Bí trong tay Tần Tương vậy, Tất Thư hẳn cũng có thể nắm chắc đại quân Sở quốc trên chiến trường Hoài Nam, tuy nhiên Thiết Ngưu không biết là, Tần Tương có thể nắm giữ quân Hồ Bí, Tất Thư hẳn lại không thể nắm đại quân Sở quốc hơn hai mươi vạn sao!

Đại vương tuy rằng anh minh, cũng giống như vậy ngược của nó (rồng có vảy ngược, động vào tất nổi giận), lúc nào Tất Thư hẳn thật sự nắm giữ hơn hai mươi vạn đại quân Sở quốc trên chiến trường Hoài Nam, vậy cuộc sống của Tất Thư hẳn cũng chấm dứt rồi! Thậm chí, Tất Thư hẳn cũng không thể thật sự dựng uy nghiêm của Thượng tướng quân, do vậy trong lòng Đại vương, uy nghiêm cao nhất lập được trong quân chính là – binh phù!

Về đến lều lớn, Tất Thư phát giác trong lều không ngờ có người, vẫn cho rằng thân binh tiến vào trong lều giúp thu gom binh thư, liền đi tới cởi áo mũ xuống mặc cạnh một áo khoác, vừa nói:

- Người có thể đi ra ngoài rồi!

Thân binh kia lại không đi ra, quay ngược lại đứng dậy cười mỉm chỉ nhìn về phía Tất Thư.

Động tác Tất Thư đột nhiên dừng lại, lại quay đầu trên mặt đầy vẻ kinh hãi, lập tức đi về phía trước hai bước, vớ lấy hai tay thân binh, vui không kìm nén được nói:

- Nương tử, sao nàng lại đến đây?

Hóa ra thân binh này không ai khác, chính là phu nhân của Tất Thư, Hứa Phụ.

Hứa Phụ rất dễ thương, mỉm cười, dịu dàng nói:

- Đến thăm huynh, không hoan nghênh sao?
- Hoan nghênh, cực kỳ hoan nghênh.

Tất Thư liền kéo nhẹ Hứa Phụ ngồi xuống, lại nói:

- Nương tử, sao nàng lại tới đúng lúc, giúp ta bói một quẻ, trận chiến này là cát hay là hung?

Hứa Phụ nói:

- Không cần bói, quân Sở khẳng định sẽ thắng.

Tất Thư nói:

- Nương tử, chẳng lẽ nàng đã bói qua rồi à?
- Không có.

Hứa Phụ lắc đầu, dịu dàng nói:

- Từ khi sinh ra Văn nhi, thần thiếp không sờ qua vỏ rùa, nhiều năm rồi, cũng đã quên cách bói toán, tuy nhiên, cuộc chiến Hoài Nam, quân Sở tất thắng!

Nói một hồi, Hứa Phụ dùng sức cầm hai bàn tay của Tất Thư, tình tứ nói:

- Bởi vì, chàng là phu quân của thiếp.
- Nương tử yêu.

Tất Thư nhẹ nhàng giang rộng hai cánh tay, Hứa Phụ thuận theo tiến sát vào lòng ngực hắn.

- Nương tử.

Tất Thư ôm lấy Hứa Phục, vo nhẹ mái tóc mượt như lụa của Hứa Phụ, dường như nói mê:

- Chờ thiên hạ thống nhất, ta nhất định dẫn nàng đi chơi thuyền Vân Mộng Trạch, sẽ dẫn nàng đi dạo chơi các núi lớn nổi tiếng, đời này mãi không rời xa nhau...

426. Chương 425: Mở Màn Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 425: Mở màn quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư đã chính thức hạ chiến thư cho Hàn Tín, ngày mai chính là ngày quyết chiến cuối cùng, bất luận đối với tướng lĩnh quân Sở mà nói, hay là đối với quân Tề, tướng lĩnh quân Hoài Nam mà nói, tối nay chắc chắn là một đêm không ngủ!

Sớm đã là thời gian về khuya, trong vương lều của Hàn Tín lại vẫn thấp đèn sáng trưng.

Đại chiến sắp đến, sĩ tốt bình thường và quan quân cấp dưới đang ăn một bữa tối phong phú sau đó đi ngủ sớm, nhưng Hàn Tín với tư cách là Thống soái quân Tề, còn có bọn Anh Bố, Triệu Viêm, Hàn Lạp, Khoái Triệt, lại còn cần rất nhiều việc cần xác nhận, quyết chiến ngày mai trực tiếp quyết định quốc vận của Tề quốc và Hoài Nam quốc, ai dám lơ là?

Ánh mắt Hàn Tín đầu tiên dừng trên người Anh Bố, hỏi:

- Hoài Nam vương?

Anh Bố chấp tay, nghiêm túc nói:

- Tề vương yên tâm, một trăm nghìn quân Hoài Nam duy có người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

Hàn Tín gật gật đầu, ánh mắt lại chuyển hướng sang Hàn Hạp, nói:

- Thái tử, còn việc quả nhân giao thì sao?

Hàn Hạp quỳ ngồi dậy, xông lên phía Hàn Tín chấp tay vái, nói:

- Phụ vương, hài nhi từ trong mười lăm vạn đại quân đã chọn ra hai vạn binh tinh tráng, một mình thành lập chiến quân!

- Dám chiến quân?

Hàn Tín vui vẻ gật đầu, nói:

- Dám chiến mới có thể không biết sợ, tốt!

Dừng một hồi, Hàn Tín lại nói với Anh Bố, Hàn Hạp:

- Hoài Nam vương, Thái tử, ngày mai khi quyết chiến, các người dẫn cấm quân Hoài Nam cùng với cấm chiến quân, nấp trong đại doanh, chưa nhận hiệu lệnh của quả nhân, tuyệt không thể tùy tiện xuất chiến.

Anh Bố nghe vậy ngạc nhiên, Hàn Hạp thì khấn vương, hỏi:

- Phụ vương, điều này là thế nào?

Hàn Tín nhìn mọi người xung quanh, giọng điệu nghiêm trọng nói:

- Không giấu các người, Tất Thư thực sự chính là kinh địch trong cuộc đời quả nhân, ba năm trước, lần đầu tiên đại chiến Hoài Nam, quả nhân vẫn không thể thắng được hắn một nước, ba năm sau lại chiến Hoài

Nam, quả nhân đã không nắm chắc phần thắng, hơn nữa quân Sở có được lợi thế về khí giới, nhất là loại liên nỏ đáng sợ đó, càng uy hiếp không nhỏ!

Tiết Âu chấp nhận sâu sắc, nếu không phải là loại liên nỏ đáng sợ đó, thì ngay từ đầu đại doanh quân Sở sớm đã bị kì binh Hàn Tín công phá rồi.

Về mặt Anh Bố lại thoáng chút không tự nhiên, ba năm trước lần đầu tiên đại chiến Hoài Nam, nếu không phải chính vì quân Hoài Nam của mình mới dẫn đến việc sắp thành lại bại của Hàn Tín, mất đi cơ hội triệt để đánh bại Tất Thư? Tuy nhiên sau ba năm, thời thế thay đổi, Anh Bố đã thành đồng minh của Hàn Tín, mà Tất Thư lại thành kẻ địch lớn nhất.

Khoái Triệt bỗng nhiên nói:

- Tề vương, theo ý của tại hạ, loại liên nỏ với thể tích khổng lồ này của quân Sở, vô cùng nặng nề công kênh, do đó Tất Thư rất có thể sẽ không mang ra xuất chiến, mà sẽ để mớ lợi khí này giữ lại cố thủ đại doanh.

Hàn Tín nói:

- Quyết chiến ngày mai, liên quan đến hưng vong quốc vận của Tề quốc, Hoài Nam quốc, không thể không thận trọng.

Cho nên, chúng ta cần phải chuẩn bị tốt kỹ năng, nếu như quân Sở có mang theo liên nỏ quyết chiến với quân ta, thì cấm quân Hoài Nam, cấm chiến quân thừa dịp đánh chiếm Sở doanh bất ngờ, cắt đứt đường lui, nếu như quân Sở không mang theo liên nỏ, thì cấm quân Hoài Nam, cấm chiến quân có thể dựa vào thời khắc mấu chốt đột nhiên rat ay, cắt đứt đường lui chủ lực chạy về đại doanh của quân Sở, bao vây tiêu diệt trên đất hoang!

Giờ khắc này, trong lều soái của Tất Thư cũng đèn đuốc sáng trưng.

Ánh mắt Tất Thư đầu tiên dừng trên người Ngu Tử Kỳ, nói:

- Tử Kỳ tướng quân, quyết chiến ngày mai, nhiệm vụ của ngươi là gian khổ nhất, vì bốn tướng quân chỉ có thể cho ngươi giữ lại hai vạn người ngựa, tuy nhiên, hai trăm liên nỏ đều giữ lại hết cho ngươi, đừng nói nhiều lời, bốn tướng quân chỉ cần dặn ngươi một câu, đại doanh tuyệt đối không thể thất thủ!

Ngu Tử Kỳ quỳ gối trên chiếu đột nhiên ngồi dậy, nghiêm nghị nói:

- Thượng tướng quân yên tâm, mặt tướng tuyệt không hổ thẹn.

Tất Thư gật gù đầu, ánh mắt lại chuyển về hướng Tây Khất Liệt, hỏi:

- Tây Khất tướng quân, tử sĩ đã từng chọn tốt?

Tây Khất Liệt đang quỳ trên chiếu cũng ngồi dậy, chấp tay hành lễ nói:

- Tuân theo hiệu lệnh của Thượng tướng quân, mặt tướng đã từ hai trăm nghìn phủ binh lựa chọn ra hai vạn tên tử sĩ cường tráng, đợi lệnh bất cứ lúc nào.

- Tốt.

Tất Thư vui vẻ gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang phía Tấn Tương, nói:

- Tử Thành tướng quân, quân Hồ Bí của ngươi lập tức cùng với hai vạn tử sĩ của tướng quân Tây Khất trao đổi cờ hiệu, áo giáp, binh khí, bắt đầu từ bây giờ, quân Hồ Bí của ngươi là binh phủ bình thường, mà hai vạn tử sĩ của Tây Khất tướng quân là quân Hồ Bí!

Tây Khất Liệt, Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư nghe vậy ngạc nhiên.

Tấn Tương cũng kinh ngạc nói:

- Thượng tướng quân, người nói gì?

Tấn Tương đương nhiên nghe rất rõ, gã chỉ là không dám tin mà thôi, trang bị của quân Hồ Bí, tinh kỳ còn cả trống vàng, đều là do Đại vương ban tặng, đại diện cho vinh dự tối cao của quân Hồ Bí, trừ phi toàn

quân đều hợp lại, nếu không sao lại có thể giao ra được? Thượng tướng quân làm như vậy há không phải là làm khó dễ sao? Quan báo tư thù, đây nhất định là dùng việc công để trả thù riêng!

Tất Thư mặt không chút biểu cảm nói:

- Không nghe rõ sao? Vậy thì bốn tướng quân nói một lần nữa, quân Hồ Bí lập tức trao đổi trang bị với hai vạn tử sĩ của Tây Khất tướng quân, trọng giáp, hoành đao, tinh kỳ, trống vàng của quân Hồ Bí đều giao ra hết, còn cả quần áo này của người, đều cởi ra đổi cho Tây Khất tướng quân, bây giờ nghe rõ rồi chứ?

Tấn Tương vội đến nổi hoa chân múa tay, kêu lên:

- Nhưng sao lại phải làm vậy?

- Không vì sao hết.

Tất Thư thản nhiên nói:

- Đây là quân lệnh, chấp hành đi.

- Ta không phục!

Tấn Tương ngẩng cổ lên, kêu gào:

- Thượng tướng quân, người có phải là dùng việc công để trả thù cá nhân không.

- Không phục?

Tất Thư thản nhiên cười, lại nói:

- Vậy tốt, quyết chiến ngày mai, quân Hồ Bí người không cần phải tham gia đâu.

- Hả? Thượng tướng quân, đừng vậy mà.

Tấn Tương nghe vậy sắc mặt liền biến đổi, quân Hồ Bí thật muốn bị tước đi tư cách tham gia quyết chiến, vậy y sau khi về doanh trại không phải bị các tướng lĩnh thủ hạ oán giận sao? Hay là hai vạn quân Hồ Bí, chỉ sợ cũng muốn mắng mủi tám đời Tấn Tương y ở sau lưng thôi.

Tất Thư nói:

- Vậy người chấp hành quân lệnh hay không?

Tất Thư giống như là mảng da dê tiết ra khí, chút xíu đã móp méo xuống, đành phải chấp tay hành lễ với Tất Thư :

- Vâng!

Tất Thư khẽ mỉm cười, lúc này mới nói với mọi người:

- Hôm nay tới đây, chư vị tướng quân đều trở về tự chuẩn bị đi.

Chư tướng vài chào Tất Thư, âm âm đứng dậy rời khỏi lều mà đi, qua hồi lâu, ngoài lều vẫn có thể nghe được tiếng nói nhỏ rập rờn của Tấn Tương, hiển nhiên là oán trách Tây Khất Liệt, khóe miệng Tất Thư lại lộ ra vẻ thản nhiên lạnh lùng, quyết chiến ngày mai thắng hay không mẫu chốt là quân Hồ Bí của Tấn Tương!

Đã qua canh bốn, trong vương lều của Hàn Tín vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Anh Bố, Hàn Hạp, Triệu Viêm, Khoái Triệt, Tiết Âu bọn họ đã sớm trở về lều nghỉ ngơi rồi, Hàn Tín vẫn không ngủ được, hoặc là nói căn bản không muốn ngủ, ông đang ở trên bàn múa bút thành văn.

Ngày mai, không đúng, hôm nay phải quyết chiến cùng quân Sở, lại là Hàn Tín, trong lòng cũng nắm chắc phần thắng, cho nên y muốn thừa cơ hội một chút thời gian cuối cùng, viết cho xong trang 'Sa trường quyết thắng' của cuốn Hàn Tín binh lược, cuốn Sa trường quyết thắng này là tư tưởng tinh túy của trăm cuộc chiến lớn nhỏ một đời của Hàn Tín, có thể gọi là tự tự chu cơ.

Khó khăn lắm mới viết xong quyển Sa trường quyết thắng thiên, Hàn Tín đang muốn tổng kết bộ binh thư, một cơn cuồng phong đột nhiên ào ào thổi vào trong lều lớn, ngọn đèn đầu đặt trên bàn bị thổi lật, một chút đã đổ đầy trên giấy, tràn dầu thấp thấm ướt bản thảo vừa mới viết xong, khi Hàn Tín vội thò tay cứu bản thảo, mu bàn tay bị cây đèn đập vào, thoáng chốc bị cắt một đường, hai giọt máu đỏ thẫm liền rơi xuống bản thảo.

Nhìn hai vết máu rực rỡ đau rát, Hàn Tín không khỏi sững sốt một chút.

Bởi vì đúng lúc, hai giọt máu tươi này rơi đúng vào hai chữ “binh bại” trên bản thảo bại! Thoáng chốc, một luồng dự cảm cực không tốt đã ụp xuống trong lòng Hàn Tín.

Mảnh lều lại bị người ta xốc lên, Công Dương thái y về mặt đầy ưu tư tiến vào, khuyên nhủ:

- Đại vương, người nên nghỉ ngơi.

Sự lo lắng của Hàn Tín thoáng chốc mờ nhạt dần, lập tức nhắc cây đèn lên, thản nhiên nói:

- Chỉ còn hơn trăm chữ, viết xong quả nhân liền nghỉ ngơi, lão Công Dương, người cũng mau nghỉ ngơi đi.

Chân trời Đông Phương vừa mới lộ ra một vệt trắng bạc, trong đại doanh quân Sở đã vang lên tiếng kèn lệnh trầm thấp xa xôi.

Vốn dĩ đại doanh một mảng tĩnh mịch, thoáng chốc đã hồi phục sức sống, các tướng sĩ quân Sở đang trong cơn ngủ say, liền bò người dậy, khoác áo phục viên, chỉnh đốn trang phục, sau đó chào hỏi lẫn nhau, tốp năm tốp ba tuôn ra lều lớn, hướng về phía các bộ dự định điểm tập kết hội tụ, nhìn ra, vô số tướng sĩ quân Sở giống như cát sông Hằng, đang hướng về phía các điểm tập kết chậm rãi hội tụ.

Tất Thư cùng với Hứa Phụ trải qua một đêm dài triền miên, sáng sớm cũng tự nhiên tinh thần sáng khoái, Hứa Phụ với tình cảm mặn nồng giúp hấn chải chuốt lại đầu tóc, chải tóc xong, lại giúp Tất Thư hấn mặc y phục, khi ra khỏi lều, Hứa Phụ lại từ phía sau vòng qua eo của Tất Thư, khẽ nói:

- Phu quân, người nhất định phải trở về.

Tất Thư nắm nhẹ Hứa Phụ, dịu dàng nói:

- Nương tử, ta vẫn chưa đưa nàng chờ thuyền Vân Mộng Trạch mà.

Hứa Phụ thản nhiên cười buông lỏng tay ra, Tất Thư liền bước ra khỏi lều lớn, ngoài lều, giáo úy thân quân Thiết Ngưu sớm đã chuẩn bị xong xuôi, và đem vật để cưới của Tất Thư chờ đã lâu.

Tất Thư xoay người lên ngựa, lại quay đầu mỉm cười với Hứa Phụ đang đứng tựa vào lều, liền đột nhiên ghì đầu ngựa, kẹp bụng ngựa hướng về phía viên môn mà đi, Thiết Ngưu vọt người lên ngựa rống một tiếng to, tám trăm thân binh liền như hình với bóng, đuổi theo sau lưng Tất Thư, hướng về phía tiền phương chậm rãi mà đi.

Gần như là cùng lúc, trong doanh trại Hoài Nam quân, Tề quân đối diện, cũng vang lên tiếng kèn hiệu trâu kéo dài không dứt.

Hàn Tín ở trong lều lớn, Công Dương thái y lại lần nữa chăm cứu cho Hàn Tín, vốn dĩ vì liên tục thức đêm, Hàn Tín đang lộ vẻ khí sắc suy sụp, bỗng chốc lại trở nên tinh thần phấn chấn đứng lên.

Hàn Tín xoay người, búi ngủi thở dài:

- Chút này, tuổi thọ của quả nhân lại ngắn ít nhất nửa tháng.

Công dương thái y liền xoay người, quỳ rạp xuống đất, lộ vẻ sầu thảm:

- Đại vương, lão thần thật là đã cố gắng hết sức rồi.

Nhìn Công dương thái y đổ mồ hôi đầy đầu, Hàn Tín thở dài nói:

- Lão Công Dương, người không cần quá tự trách mình, sinh tử do mệnh, phú quý ở trời, tuổi thọ quả nhân bao nhiêu vẫn là số trời, không ai biết được, người...đã tận lực rồi.

Hàn Tín giơ tay vỗ vỗ bả vai Công Dương thái y, sau đó khoác áo đứng dậy, đi thẳng ra lều.

Ngoài lều vải, Thái tử Hàn Hạp, quân sư Triệu Viêm, Thượng tướng quân Tiết Âu cùng với chư tướng Trình Hắc đã chờ lâu rồi, thấy về mặt mọi người có chút nghiêm trọng, Hàn Tín khẽ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Chư vị, cuộc chiến hôm nay, Đại Tề ta tất thắng!

427. Chương 426: Tắt Công Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 426: Tắt công quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài viên môn đại doanh quân Sở, quân Sở trào ra như nước chảy.

Mười tám vạn phủ binh và hai vạn “quân Hồ Bí” hùng dũng tuôn ra ngoài viên môn, sau đó ở phía đông giữa đại doanh hai quân, cánh đồng bát ngát chậm rãi mở rộng, không đến nửa canh giờ, thì đã mở ra một trận tiền cực lớn, ngoài tiền quân, tả quân, thêm vào hữu quân ở phía trước, hội tụ thành một mũi tên cực lớn, trung quân ngoài thêm vào hai vạn quân Hồ Bí là cọc tên, hậu quân là đuôi tên.

Ngoài ra còn có hơn năm vạn kỵ binh rải rác ở hai bên tả hữu của hậu quân, hình dạng giống lông đuôi.

Tắt Thư, Tấn Tương, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt đứng ở trên xe từ cao nhìn xuống, do hai mươi vạn quân Sở sắp thành trận phong tiền giống như người khổng lồ thời xa xưa bắn ra tiền cực lớn, cũng không thể nào ngăn cản được thế bắn hướng về phía trước của liên quân, mũi tên cứ hướng tới, không khí xơ xác lạnh như băng lập tức bao phủ dày đặc trên cánh đồng bát ngát vô tận.

Thế trận của liên quân phía đối diện lại có vẻ hơi hỗn loạn.

Hàn Tín khoác áo bào màu tím, đang vịn tay đứng trang nghiêm ở trên xe cao ngất, nhìn thấy quân Sở bày ra trận phong tiền, khóe miệng Hàn Tín không khỏi nổi lên một luồng cười thản nhiên, trận phong tiền, là cần phải chủ động tiến công?

Sau người Hàn Tín lại vang lên những âm thanh khe khẽ.

- Đúng là trận phong tiền, tắt muốn tấn công phụ vương sao?

Hàn Hạp nói ẩn chứa sự coi thường.

- Tắt Thư vẫn thật rất kiêu ngạo, quả thật là không biết chữ chết viết như thế nào mà.

Tiết Âu cười dè bĩu.

Trình Hắc cũng phụ họa, nói:

- Đúng vậy, ba năm trước lần đầu đại chiến Hoài Nam, Tắt Thư cũng muốn cùng với Đại vương công chiến, kết quả lại bị Đại vương giết không sức chống đỡ, nếu không phải sau cùng bị Hoài Nam Vương công phá đại doanh, Tắt Thư sớm ba năm trước đã binh bại thân tử rồi. Tên tiểu tử này may mắn, không ngờ vẫn không chịu rút ra được bài học?

- Phụ vương!

Hàn Hạp bỗng nhiên quay đầu nhìn Hàn Tín, nói:

- Hay là trận cánh hạc?

Hàn Hạp ba năm về trước cũng tham gia lần đầu đại chiến Hoài Nam. Cuộc chiến đó, Hàn Tín và Tắt Thư độ sức trận pháp. Cuối cùng dựa vào trận cánh hạc mà đã đẩy quân Sở vào đường cùng.

Hàn Tín lại khua tay, thản nhiên nói:

- Xếp phương trận!
- A, phương trận sao?
- Thế nào là phương trận?
- Cái này..nói làm sao ta?

Chư tướng nghe vậy vẻ mặt đều kinh ngạc, đối với trận cánh hạc mà nói, phương trận tuy cũng giống với công thủ nhiều mặt, nhưng bất luận là thay đổi trận hình, vẫn là thế công thủ, phương trận vẫn thua xa không sắc bén bằng trận cánh hạc, nếu như không phải tìm kiếm ưu điểm. Vậy thì phương trận so với trận cánh hạc không ổn, đã gặp phải sự tiến công mãnh liệt nhất, cũng không dễ tan tác!

Tóm lại một câu, phương trận là trong pháp trận căn bản bát đại, ngoài trận hình tròn ra là phòng ngự vững chắc nhất, tuy nhiên trận hình tròn là trận hình phòng ngự đơn thuần, mà phương trận miễn cưỡng xem như là công thủ gồm nhiều mặt.

Tuy nhiên, kinh ngạc chỉ là kinh ngạc, nhưng không ai dám chất vấn quyết định của Hàn Tín.

Lập tức Hàn Hạp bỗng nhiên xoay người, hướng về tên lính truyền lệnh, lớn tiếng quát:

- Đại vương có lệnh, xếp thành phương trận!

Tên lính được truyền lệnh khẩn trương giương hai mặt ba góc của lệnh kỳ lên trên xe, một mặt là đại diện cho vương kỳ của các quân các doanh trại, mặt khác lại đại diện cho lệnh kỳ của phương trận, thoáng chốc, đại trận liên quân hỗn loạn bắt đầu nổi lên, một nhóm đội trọng giáp, một hàng kích mâu binh, còn có cung tiễn thủ hỗ trợ, toàn bộ trận hình càng thêm hỗn loạn.

Phía quân Sở đối diện đã sắp xong trận phong tiên, cũng không thừa thế phát động tấn công, điều này là phong độ gì, càng không phải nghiên cứu lễ nghi chiến tranh gì, mà là đại quân sau khi sắp xong trận hình, muốn tiến về phía trước hoặc là lui về phía sau cũng không dễ dàng, chờ người xông tới không ai cho phép chuẩn bị xong trận hình, không ai cẩn thận, sẽ trở thành thành đụn khoét một mét.

Sau nửa khắc, đại trận liên quân đã diễn biến đã trở thành một phương trận cực lớn chỉnh tề.

Nhìn thấy liên quân triển khai phương trận, mười mấy xe của đại tướng quân Sở cũng không phải không kinh ngạc.

- Không ngờ là phương trận?

Tử Xa Sư ngạc nhiên nói:

- Đây có thể không giống với phong cách của Hàn Tín.

Tấn Tương mắt lộ vẻ hung tợn, nói:

- Ta còn cho rằng Hàn Tín sẽ dùng trận cánh hạc chứ.

Tây Khất Liệt khẽ nói:

- Người đừng nói, đại chiến Hoài Nam lần nữa, trận cánh hạc mà quân Tề triển khai, thật sự rất là lợi hại, cuối cùng nếu như không phải Anh Bố công phá đại doanh quân Tề, kết quả vẫn không biết sẽ như thế nào.

Tắt Thư lại mỉm cười không nói, đại chiến Hoài Nam ba năm trước, cũng không thể đại diện cho đại chiến lần này, trận phong tiên của quân Sở và phương trận của liên quân, càng không thể nói được vấn đề gì, đây chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, thật sự quyết chiến thắng bại, còn phải sức chỉ huy của Tắt hân và Hàn Tín cùng với quân Sở, quân Tề còn cần sức chiến đấu của quân Hoài Nam.

Quân Sở có huấn luyện, ưu thế khí giới, nhưng liên quân cũng có ưu thế binh lực mỏng manh.

Cho nên, thật sự quyết định thắng bại lần này, vẫn là dựa vào năng lực của Tắt hân và Hàn Tín!

Hàn Tín và hần tới cảnh giới này, cái gọi là pháp trận kỳ thực đã không quan trọng rồi, bởi vì để cấu thành toàn bộ đại trận của các bộ các khúc đều nằm dưới quyền lực trực tiếp của bọn họ, nếu đã là trận tròn phòng ngự thuần túy, cũng đồng dạng có thể phân giải thành trận phong tiền một nghìn thuần khiết, chuyển đổi công thủ, chỉ nằm trong ý niệm..

Mà điều này, chính là đặt tới cảnh giới cao nhất, không có trận thắng!

Hàn Tín chiếu lệnh liên quân sắp thành phương trận, ứng đối với phong tiền của quân Sở, trái lại chẳng nói là uy hiếp Tất Thư: Phong tiền của tên tiểu tử nhà người, không phải muốn tiến công sao? Được, quả nhân sẽ theo ý của người, quả nhân sẽ đặt cho tốt phương trận để tùy người tiến công, xem thử quân Sở người có thể đánh phá được liên quân của quả nhân không.

Cái gì gọi là tự tin? Điều này gọi là tự tin sao!

Cái gì gọi là hung hăng càn quấy? Điều này gọi là hung hăng càn quấy sao!

Tất Thư chỉ thản nhiên cười, sau đó gơ cánh tay phải nhẹ nhàng đề, nói:

- Tấn công.

Nếu Hàn Tín đã tỏ thái độ làm cho hần phải buông tay tiến công, vậy thì còn gì gọi là khách khí nữa? Tấn công mới phải.

Thiết Ngưu bỗng nhiên xoay người, tên lính truyền lệnh xông vào bên sườn của xe nói:

- Đại kỳ truyền lệnh, tấn công...

Vốn dĩ đại kỳ quân Sở đứng vững ở trên xe cao vút, thoáng chốc xôn xao mở rộng ra, trước là nghênh đón gió, sau đó hướng về phía tiền phương mà xiêu vẹo, hai mươi vạn đại quân quân Sở trận địa sẵn sàng đón địch, bắt đầu giảm đập nhịp bước chỉnh tề, tiếng hiệu lệnh hô lên chỉnh tề, tựa như một dòng nước lũ kiên cường, cuộn cuộn về phía trước, quân Sở...bắt đầu tiến công rồi!

Quân Sở vừa động đến, trong trận cũng đã lộ ra hoàn toàn.

Triệu Viêm tay nhắc mũi lên nhìn xa xa một lát, quay đầu nói với Hàn Tín:

- Đại vương, quân Sở cũng trang bị gọn nhẹ mà đi ra, cũng không mang theo xe quân nhu xuất chiến, liên nỗ cũng không thấy.

Tiết Âu cũng nói:

- Quân Sở xuất chiến khoảng hai mươi vạn, binh lực cổ thủ đại doanh không quá năm vạn!

Trận hình của quân Sở vô cùng chỉnh tề, nếu tấn công trước, đi dọc xếp nghiêng cũng là vô cùng chỉnh tề, do vậy mà rất tốt, Tiết Âu cũng biết được số lượng binh lực của quân Sở.

Hàn Tín nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt lại nhìn vào vị trí giữa của đại trận phong tiền của quân Sở.

Ở giữa trận phong tiền, chính là xe chỉ huy cao vút hai bên trái phải của Tất, có một phương trận đặc biệt dễ thấy của quân Sở, quân Sở khác toàn bộ đều người khoác chiến bào màu đen, quân Sở trong phương trận này lại toàn thân khoác chiến bào màu đỏ tươi, hơn nữa, toàn thân khoác thiết giáp, tay cầm trường đao sắc bén, đang hướng về đại kỳ phía trước, thì thêm một đầu mãnh hổ sắc sảo nhe nanh múa vuốt.

Quân Hồ Bí, ánh mắt Hàn Tín híp lại, đây chính là một trong quân Hồ Bí tam đại quân Sở của Hạng Trang sao?

Triệu Viêm bộ dạng lo âu chạy tới bên người Hàn Tín, khẽ nói:

- Đại vương, đây chính là quân Hồ Bí của Sở quốc sao, còn đại tướng quân Sở kia sao lại khoác trên mình một chiến giáp hoàng kim, hần chính là đại mãnh tướng tướng quân Tấn Tương trong đội quân Hồ Bí dưới trướng của Hạng Trang, nghe nói người này võ nghệ so với Hạng Trang còn thắng được một bậc, khả năng còn sánh ngang được với Hạng Võ.

- Sánh ngang được với Hạng Võ?

Khóe miệng Hàn Tín không khỏi nổi lên một sự khinh thường.

Trong đầu Hàn Tín không thể ngăn chặn cảnh tượng chiến trường vô cùng ồn ào náo động hiện ra, đó là khi chiến tranh Cai Hạ, tình hình Hạng Võ tự mình dẫn hai vạn tiền quân hướng về ba mươi vạn quân Tề phát động tấn công mạnh mẽ, Hàn Tín đến nay cũng không thể nào quên trong vạn quân, dung mạo tuyệt thế của Hàng Võ cầm kích chia rẽ, Hạng Võ...đời này sao lại có người thứ hai được?

Tuy nhiên, anh hùng như Hạng Võ, cuối cùng cũng bại dưới tay Hàn Tín đó sao?

Phía trước, hai mươi vạn quân Sở đang hô hiệu lệnh dời núi lấp bể, hướng về phía bên cạnh cuộn cuộn mà qua:

- Đại Sở to lớn, sĩ tử oai hùng; máu không chảy khô, chết không ngừng chiến...

Trong tiếng hiệu lệnh sóng này cao hơn sóng kia, có một hơi thở kỳ dị giữa lòng đất bắt đầu khởi động, đó chính là một khí thế, một loại vô địch, có ta vô địch xơ xác tiêu điều!

Làm cho người ta nghẹt thở trong khi chờ đợi, khoảng cách quân Sở cùng với liên quân đang trở nên càng lúc càng ngắn.

Năm dặm, ba dặm, năm trăm bước, ba trăm bước..cuối cùng, mũi tên của trận phong tiễn quân Sở đã đẩy lùi trường cung của liên quân đang quăng vào trong phạm vi, thoáng chốc, số vạn tên cung tiễn thủ của liên quân liền ầm ầm kéo trường cung cao hơn nửa người, trong tiếng dây cung vù vù, mấy vạn cọc tiễn bằng lau sậy đã kẹp theo tiếng bắn rít xèo xèo hướng về hư không phía trước.

Chốc lát, phương trận của quân Tề phía trước hư không đã bị toàn bộ tên lấp kín vô cùng.

Tướng sĩ quân Tề trận địa sẵn sàng đón địch ngáng đầu về phía trước, chỉ thấy toàn bộ hư không tiền phương bị tên tiễn hội tụ, bao phủ hoàn toàn mà thành một mảng u ám, thật sự bị bao phủ.

Sau một lát, mấy vạn tiễn vũ liền mang theo tiếng rít vô tận bao phủ cả trời đất.

- Dừng thẳng thuận! Trong trận phong tiễn của quân Sở, đi đôi với tiếng gào phẫn nộ chủ tướng các doanh các quân, một mặt đen thui bao thiết đại thuận giờ lên trong không trung, toàn bộ mũi tên phong tiễn hội tụ thành một bức tường thuận kéo dài vô tận, thoáng chốc sau, tiễn vũ vô tận đã từ trong không trung rít gào xuống, trong trận quân Sở thoáng chốc, trong quân đã có tiếng kêu khóc kéo dài không dứt.

Tường thuận của quân Sở tuy rằng kiên cố, mấy vạn mặt thuận hội tụ thành tường thuận càng đủ rộng lớn, lại cũng không thể ngăn cản được mỗi một cọc tiễn vũ, trong tiếng thở phì phò, thỉnh thoảng có tiễn vũ từ giữa khe hở thuận bắn vào, không ít Lâu Phiên xạ thủ đã bắn ra trọng tiễn trực tiếp xuyên qua tấm chắn, làm cho quân Sở núp sau thuận vô tình bị bắn chết.

Cái gọi là xạ thủ Lâu Phiên, cũng không phải là chuyên chỉ về người Lâu Phiên, mà là phiếm chỉ lực cánh tay hơn người của thần xạ thủ.

Trong tiếng quát thanh thanh, cung tiễn thủ của liên quân lần lượt kéo căng trường cung, làm cho một làm sóng tiễn bắn vào hư không, sau đó hướng về phía trên đầu rơi xuống kêu thảm thiết, tất nhiên sẽ có tướng sĩ quân Sở trúng tiễn ngã xuống đất, đi đối với mỗi một lần sóng tên rơi xuống, trong trận quân Sở tất nhiên sẽ vang lên tiếng kêu thảm thiết, nhưng bước tiến về phía trước của quân Sở vẫn không chút trì trệ...

428. Chương 427: Hàn Thủ Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 427: Hàn thủ quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Đại Sở to lớn, tử sĩ oai hùng.
- Máu không chảy khô, chết không ngừng chiến.

Trong tiếng hiệu lệnh đủ để lay động núi, quân Sở đang bước hướng về phía trước.

Tử Xa Sư một thân trọng giáp, tay cầm hoành đao, y đã rời khỏi xe chỉ huy cao vút trong mây, bộ dạng lo âu đến trước xe, y đã đứng ở chỗ đầu tiên của trận phong tiền, ở sau lưng y, là ba trăm thân binh của Tử Xa thị thời Tần Hán, đại tướng lãnh binh trên cơ bản cũng sẽ làm gương cho binh sĩ, xông pha chiến đấu, giống Hàn Tín, Tất Thư phản như vậy là dạng ngoại tộc.

Phong tiền vô tận vô cùng từ hư không phía trước rít gào mà xuống, sau lưng không ngừng có tiếng kêu rên vang lên thảm thiết, mí mắt của Tử Xa Sư lại nháy mắt một cái, dưới chân một lát không ngừng, vẫn như cũ là từ tốn lại kiến định dị thường tiến lên phía trước, trong tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng, phương trận cực lớn của liên quân đã càng lúc càng gần.

Một trăm bước, năm mươi bước, ba mươi bước, hai mươi bước.

Tử Xa Sư đột nhiên giơ hoành đao lên, ngửa mặt lên trời rú dài:

- Giết...

Chốc lát, Tử Xa Sư lại đột nhiên tăng tốc, đi nhanh như bay hướng về phía trước sẵn sàng đón lấy trọng giáp của quân Tề.

Cùng lúc đó, trọng giáp quân Sở phía sau Tử Xa Sư cũng ầm ầm bắt đầu chạy lấy đà, sau đó dựa vào quán tính chạy lấy đà, cầm một cây phi mâu nặng nề hung hăng ném về hư không phía trước, trong tiếng ‘lạt lạt’ chấn động kịch liệt của cọc mâu, mấy nghìn cây phi mâu phân thành trước sau mười hàng đồng thời lướt qua, sau đó hướng về phía trên đầu phương trận của liên quân hung tợn rồi mới hạ xuống.

Chỉ trong chốc lát, trong quân liên quân liên vang lên tiếng kêu thảm thiết kéo dài không dứt, thành hơn trăm nghìn liên quân trọng giáp, giống như là cỏ lúa mạch bị chặt ngã, một mảng đều ngã xuống, hơn nữa chỉ cần bị phi mâu đâm trúng, không chết thì cũng tàn phế, lại không thể đứng lên được, cho dù liên quân trọng giáp đã dựng đại thuẫn lên như cũ, cũng không có cách nào ngăn cản phi mâu đâm xuyên qua.

Sự hung uy của phi mâu, có thể so sánh như mưa tên bao trùm, liên quân liên chết thê thảm và nghiêm trọng.

Hướng tiến công cần phải trả giá cho sự tiến công, hướng phòng thủ cũng phải trả giá cho sự phòng ngự.

Hành động tiến công một hướng, khi sát thời điểm hướng về phía trước, cung tiễn thủ không có cách nào ngừng lại việc bắn ném về phía trước, cho nên bộ binh trọng giáp tuyến đầu phải chịu hướng phòng thủ mưa tiễn bao phủ không ngừng nghỉ, việc phòng thủ một hướng, cũng phải chịu phi mâu đâm tới tiến công một hướng, bởi vì hướng tiến công có thể chạy lấy đà, phi mâu ném xa được.

Tuy nhiên, chờ hai quân hoàn toàn trộn cùng một chỗ, tình hình này sẽ có thay đổi.

Tử Xa Sư bước đi như bay, ánh mắt hung hăng đã hướng về tên đại tướng quân Tề phía đối diện.

Chốc lát, Tử Xa Sư chân phải hung hăng giẫm trên mặt đất, toàn bộ người đã bay vọt lên, sau đó kẹp theo thân thể người quán tính thật lớn, một đao chém đầu đại tướng quân Tề, đại tướng quân Tề bình thản không sợ, đột nhiên gừ nhẹ một tiếng, giơ lên song thiết kích, lại định một đao cứng bén như sấm vang chớp giật với tên Tử Xa Sư.

Tiếng ‘chập cheng’ giữa ánh chớp lửa đá, hoành đao của Tử Xa Sư cùng với đoản kích của đại tướng Tề quân lại lần nữa không khéo đã đối mặt với nhau, lực lượng hoang dã lập tức như thủy triều cuốn ngược lại, mà quay trở về Tử Xa Sư lập tức cảm thấy miệng hùm một hồi tê tê, hoành đao nặng hơn hai mươi cân cũng bị văng ra đột ngột, đối mặt với thể lực của Tề tướng, không hạ được hấn.

- Chết

Tướng Tề hét lên một tiếng, không chờ Tử Xa Sư đứng vững giơ kích lên đâm qua.

Khóe miệng Tử Xa Sư thoáng chốc nổi lên một luồng sát khí lạnh như băng, thẳng nhai này tuy rằng thể lực hơn người, võ nghệ cũng không tồi, lại vẫn là giết hấn trên chiến trường không khó, chỉ là cần phải trả một cái giá nói mà chậm, xảy ra thì nhanh, Tử Xa Sư không lui mà tiến tới, đột nhiên trong lòng ngực hướng thẳng về phía đoản kích của tên tướng Tề.

- Tìm cái chết ư

Trong con người của tướng Tề thoáng chốc hung hăng.

- Chưa chắc

Tử Xa Sư cười lạnh, lại suýt nữa xảy ra tai nạn, nghiêng người, đoản kích của Tề tướng đã đâm vào miếng chắn hộ trước ngực, chỉ nghe thấy một tiếng ‘dang’ nhẹ, đoản kích đột nhiên hướng về phía bên sườn của Tử Xa Sư, làm thành một miệng máu nhọt nhọt, hoành đao của Tử Xa Sư lại chém vào cổ của tên tướng Tề.

Bên trái cổ của tên tướng Tề giống như miệng con cá vàng nứt ra một luồng máu đỏ tươi phun ra như nứt ra từ miệng vết thương mà ra, cực đau buốt còn sợ hãi vô cùng giống như thủy triều đánh úp Tề tướng, thoáng chốc kêu vô cùng thảm thiết thê lương, vốn dĩ hung hăng thì cặp con người liền trong khoảnh khắc lại lộ vẻ vô cùng ảm đạm.

Tử Xa Sư ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, giống như một đầu mãnh hổ đột nhập vào trong trận quân Tề.

Nhìn thấy Tử Xa Sư một đao chém chết đại tướng quân Tề, phía sau ba trăm con cháu quân binh phút chốc đã gào khóc lên, mỗi một tên hung hăng giống dã thú, đi sau Tử Xa Sư cuồng bạo đột nhập trong trận quân Tề, ba trăm con cháu quân binh của Tử Xa Thị phía sau, là tám nghìn tinh binh của tiền quân tiền doanh, mũi tên cực lớn mà lại sắc nhọn, chúi xúi đã vào trong phương trận của liên quân.

Bốn trận quân Sở.

Tất Thư một thân áo trắng, khoanh tay đứng trang nghiêm ở trên xe cao vút.

Nếu như không phải thân trên chiến trường, người khác thật sẽ cho rằng hấn chỉ là một tên thư sinh, mà không phải là đại tướng thống soái vạn quân.

Tấn Tương thì giống như một đầu vây thú, đứng cao ngất ngưỡng trên xe đảo quanh, thỉnh thoảng dừng lại nhìn xem chiến trường náo động ở tiền phương, sau đó lại cúi đầu đi qua đi lại, lúc này, gã hận là không thể nhảy xuống xe, sau đó lại dẫn theo hai vạn Hồ Bí giết về phía liên quân đối diện, giữ ở hậu phương nhìn thấy địch và đồng đội giết lẫn nhau, cảm giác rất khó chịu.

Tây Khất Liệt lại nhìn thấy đầy nhiệt huyết kích động, giận dữ hét:

- Được, xông lên đi.

Bốn trận liên quân.

Triệu Viêm, Khoái Triệt, tất cả đều vẻ mặt kinh ngạc, sự sắc bén của quân Sở không phải là hư không, lúc này mới được có nửa khắc, sự sắc bén của mũi tên công kích đã liên tục xông lên phía phương trận của liên quân, chính diện mười mấy hàng bộ binh trọng giáp phòng ngự, dựa theo tình hình này, nhiều nhất là sau nửa canh giờ, mũi tên công kích cực lớn của quân Sở mới có thể đủ để ngăn cản trận của liên quân.

Hàn Tín thần sắc lạnh nhạt, trong mắt không tỏ vẻ khinh thường và coi nhẹ, không có chút nghi ngờ hoặc kinh ngạc, thoáng chốc, Hàn Tín liền quay đầu truyền quân lệnh xuống:

- Tiền quân tiền doanh lui về phía sau, tả doanh, hữu doanh hướng về giữa, cung tiền doanh lui ra, phi mâu doanh tiến lên trước, phi mâu áp chế, trung doanh biến về phía tiền doanh, chuẩn bị phản kích...

Tử Xa Sư một đao chặt ngang, chặn ngang Tư Mã quân Tề trước mặt chặt thành hai đoạn, ngăn cản quân Tề trước mặt lại đột nhiên giống như thủy triều lui xuống dưới, giữa quân Sở và liên quân, lập tức xuất hiện một đoạn trống, con người của Tử Xa Sư thoáng chốc lại hơi co rụt lại, tên Hàn Tín đáng chết này, thật là dám ư, y không sợ chết mà dám làm loạn trận của chính mình.

Ngay lúc đó, liên quân trước mặt bỗng nhiên hai bên trước sau co lại, lập tức tránh ra một đường thông đạo, từ phía trước loạn quân bại trận liền thông qua đường thông đạo, lui về phía sau trận, loạn quân vừa mới qua, trước sau liên quân co lại lần nữa lại tản ra, sắp thành phương trận bộ binh toàn bộ, sau đó hướng về phía sau đè ép qua đây.

Cùng lúc đó, một loạt phi mâu sắp hàng cũng từ phía sau của phương trận liên quân vút lên.

Ngoại trừ những điều này, còn hai phương trận liên quân đang từ hai bên tả hữu đè nén ra, Tử Xa Sư đột nhập vào trong trận liên quân, toàn bộ ba bộ binh phương trận cùng với binh phi mâu, phút chốc bị tấn công nghiêm trọng, Tử Xa Sư có chút chua xót nuốt nước bọt, Hàn Tín dụng binh, thật là con mẹ nó đánh đá chua ngoa.

Bốn trận quân Sở.

Nhìn thấy Tử Xa Sư thâm nhập vào trong trận liên quân, toàn bộ sa vào cảnh nguy hiểm, Tấn Tương bỗng nhiên dừng bước chân, Tây Khất Liệt thất thanh ngạc nhiên hô lên.

Tất Thư lại vẫn là mây nhạt gió nhẹ, lập tức quay đầu hướng về phía Thiết Ngưu truyền quân lệnh xuống:

- Tiền quân tiền doanh cố thủ tại chỗ, tả doanh, hữu doanh từ tả hữu ra phía trước, cùng với tiền doanh sát cánh tiến lên, chặn giết từ tả hữu hai cánh đè nén phương trận liên quân, cung tiền doanh bắn ra, sau khi ngăn chặn Tề quân tập kết, phi mâu doanh sau khi tiến lên trước, lúc đó phi mâu binh của liên quân vừa lúc...

Quân lệnh của Tất Thư thông qua lệnh kỳ truyền đạt tới các doanh trại, chốc lát, đã biến thành trận mũi tên, vốn dĩ co rút hai mũi tên cánh tả doanh, hữu doanh thêm vào trước, rất nhanh đã cùng với tiền doanh của Tử Xa Sư hình thành thể tam tiễn tề phát, mà cung tiền doanh bắn ra cùng với doanh trại phi mâu tạo thành một sự sát thương cực lớn, vốn dĩ ngay ngắn, nghiêm túc, liền quân có trình tự, đột nhiên xuất hiện một trận rối loạn nho nhỏ.

Trận này của liên quân.

Triệu Viêm không khỏi thở dài một chút khí lạnh.

Khoái Triệt cũng cúi đầu thở dài, có chút xúc động nói:

- Tất Thư này, so với ba năm trước đã trưởng thành hơn nhiều.

Tề vương dụng binh lợi hại bao nhiêu, người thiên hạ đều rất rõ, mà Tất Thư lại thật sự chống đỡ được sao?

Đại chiến Hoài Nam lần thứ nhất ba năm trước, Khoái Triệt có thể nói là tham dự toàn bộ, chẳng qua lần đại chiến Hoài Nam đó, Tất Thư cũng không thể chiếm hơi được gì từ dưới tay Tề vương, nếu như Hoài Nam vương thời khắc cuối cùng công phá đại doanh Tề vương, chỉ sợ Tất Thư sớm đã binh bại ở bờ bắc Tứ Thủy, nhưng bây giờ thì?

Hiện tại, Tất Thư lại thật sự không thể chống đỡ với Tề vương.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là, Tất Thư còn không vận dụng hai vạn quân Hồ Bí tinh nhuệ nhất.

Khoái Triệt không có cách nào tưởng tượng, một khi Tất Thư xuất ra hai vạn Hồ Bí tinh nhuệ, hướng về phía liên quân bỗng tấn công mãnh liệt như sớm vang chớp giạt, liên quân lấy gì để mà ngăn cản? Sớm xuất động mai phục bốn vạn tinh binh trong đại doanh?

Bỗng chốc, Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng quay đầu lại hướng về phía Hàn Tín, lại không biết Tề vương sẽ đối phó như thế nào?

- Có chút ý nghĩa

Trên mặt Hàn Tín vẫn không hề bận tâm, trong con mắt lại không có vẻ khinh thường cũng không có vẻ kinh ngạc, lập tức hướng về phía Tiết Âu truyền đạt quân lệnh:

- Tiền quân vừa chiến vừa lui, trung quân hướng chuyển về phía Bắc, tả quân, hữu quân giao nhau, hậu quân hướng về phía Tây Bắc hướng vòng lại, toàn quân đi trận Nhất Tự Trường Xà...

Lúc này, Hàn Tín tiêu tốn tinh lực bồi dưỡng lượng lớn lão binh trung kiên đã phát huy tác dụng tính quyết định, một tiếng hạ lệnh, do đám lão binh này nắm bắt riêng biệt các quân, các doanh, các bộ, các khúc, nhanh chóng bắt đầu biến trận, ngăn ngừa không đến nửa canh giờ, vốn dĩ phương trận khổng lồ, đã biến thành trận Nhất Tự Trường Xà.

Hơn nữa, để cho người ta xem thế là đủ rồi, cái miệng lớn đầy máu của con đại mãng xà này đã mở ra, đối với thể lực thôn tính thành hình ba mũi tên sát cánh tiến lên quân Sở, thêm sợ hãi chính là, đuôi rắn của con đại mãng xà này cũng đã từ phía sau mà cuốn ngược lại, đối với toàn bộ sườn sau của trận phong tiễn quân Sở, đã hình thành nên sự uy hiếp cực lớn.

429. Chương 428: Quyết Chiến Thất Cổ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 428: Quyết chiến thất cổ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Nhất Tự Trường Xà trận sao?

Tất Thư khẽ mỉm cười, biểu cảm trên mặt rất thông dong.

- Nhất Tự Trường Xà Trận

Con người của Tấn Tương cũng bỗng nhiên co lại, mấy năm này cũng đọc không ít binh thư, trận Nhất Tự Trường Xà này vẫn có thể nhận ra được

- Tên tiểu tử Hàn Tín này vẫn thật có chút bản lĩnh, quân Hoài Nam này vào trong tay của hắn rồi, không ngờ cũng có thể như đốt lông tay của cánh tay, đối là ta vẫn thật sự làm không được.

- Điều này ngược lại cũng không có gì, chỉ cần có một lượng lớn lão binh, có thể hiểu được hiệu lệnh của Hàn Tín, thêm vào sự phối hợp toàn lực của Anh Bố, làm tới điểm này thật sự cũng không khó.

Tây Khất Liệt lắc lắc đầu, lại nói:

- Mấu chốt là trận Nhất Tự Trường Xà này của Hàn Tín sắp rất kỳ lạ, không giống với binh thư nói cho lắm, Thượng tướng quân, người cảm thấy thế nào?

- Là không giống nhau cho lắm.

Tất Thư nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Hàn Tín đối với trận Nhất Tự Trường Xà này đã có chút cải tiến, làm cho đầu mãng xà công kích trở nên càng sắc bén, đuôi mãng xà cuốn ngược lại cũng trở nên càng nhanh chóng nhưng mãnh liệt, quân ta nếu diễn biến thành trận nhị long nổi trên mặt nước, chẳng những phá không xong trận Nhất Tự Trường Xà này của liên quân, ngược lại sẽ làm cho nó có cơ hội.

Tấn Tương, Tây Khất Liệt đồng thời biến sắc, nói:

- Vậy thì phải làm sao?

- Làm sao đây?

Tất Thư mỉm cười, nói:

- Rất dễ xử lý.

Thoáng chốc, Tất Thư liền quay đầu lại hướng về phía Thiết Ngưu, liên tiếp truyền đạt quân lệnh xuống, lời nói cực nhanh, quân lệnh nhiều, trở nên phức tạp, truyền lệnh cho Tấn Tương, Tây Khất Liệt nhìn đến

ngắn người, chờ đến khi Tất Thư truyền đạt xong quân lệnh, ánh mắt của hai người lại hướng về phía Tất Thư, đã có chút thay đổi, cái gì là binh gia? Điều này mới là binh gia thật sự!

Hàn Tín tay vịn vào lan can, đang lẳng lẳng đứng trên xe cao vút.

Hơn hai mươi vạn tướng sĩ liên quân đã sắp xong trận Nhất Tự Trường Xà, kéo dài khoảng chừng năm sáu dặm, đứng trên xe từ trên cao nhìn xuống, giống như một con măng xà cực lớn nằm trong cánh đồng hoang vu, đầu phía nam con măng xà mở rộng cái miệng ra, đang hung hăng cắn vào ba mũi tên của trận phong tiền quân Sở, đầu phía bắc đuôi măng xà cũng đã cuốn ngược lại, tiến thẳng đến phía sau trận phong tiền quân Sở.

- Ôi!

Đại tướng Tiết Âu nhìn đến nỗi sôi sục bầu nhiệt huyết, hung hăng gõ nhịp nói:

- Xem quân Sở ứng đối ra sao!

Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng nhìn như si như mê, luận về âm mưu dương mưu, bày mưu lập kế, hai người tự nhận không thua bất cứ kẻ nào, có thể nói diễn biến trận pháp, quyết thắng sa trường, trong thiên hạ vẫn thật ít người có thể sánh vai được với Tề vương!

Chính là nói mới này diễn biến từ phương trận đến trận Nhất Tự Trường Xà, nhìn có vẻ tầm thường không có gì lạ, kỳ thực nghiên cứu bản lĩnh phi thường của Thống soái.

Diễn biến trận hình kỳ thực cũng không khó, chỉ cần đủ thời gian, Thống soái năng lực bình thường cũng có thể đem phương trận tiến hóa thành trận Nhất Tự Trường Xà, nhưng mà, nếu muốn trong thời gian ngắn hoàn thành biến hóa trận hình, vậy thì không dễ rồi, cần phải một khắc giờ mới hoàn thành biến hóa, càng khó hơn nữa, nhưng mà, Tề vương đã làm được!

Hơn nữa, Tề vương lần này Thống soái hai mươi lăm vạn liên quân, là liên quân!

Phải làm được điểm này, chỉ dựa vào việc hiểu được trận hình vẫn không đủ, vẫn cần phải có năng lực tính toán cực kỳ chuẩn xác.

Bởi vì biến trận liên quan tới đường đi của hai mươi lăm vạn đại quân, năm quân, mười doanh, năm mươi bộ, hai trăm năm mươi khúc, trong đó chỉ cần có một đường đi của khúc, thời cơ không nắm bắt tốt, sẽ khó tránh khỏi việc các khúc đụng chạm cùng lúc, kế tiếp dẫn đến toàn bộ vị trí trận hình xuất hiện sự hỗn loạn, diễn biến trận hình cũng theo đó mà thất bại.

Nếu như Tề vương chỉ huy là Tề quân, còn tương đối đơn giản một chút, nhưng lần này chỉ huy là liên quân, hai mươi lăm vạn đại quân, ngoại trừ năm mươi vạn Tề quân, còn có mười vạn quân Hoài Nam, điều này càng thêm suy xét năng lực của Tề vương, bởi vì y ắt phải cho mỗi một khúc của quân Hoài Nam một lượng thời gian đủ, nếu không sẽ dẫn đến biến trận thất bại!

Do vậy có thể thấy được, năng lực tính toán của Tề vương đã tinh chuẩn tới cảnh giới nào rồi?

Điều này cũng không khó giải thích, khi cuộc chiến huyện Tĩnh Hình, tại sao một vạn đạo quân ô hợp của y, khi đối diện với sự tấn công mãnh liệt của hai mươi vạn đại quân Triệu quốc, vẫn có thể vừa chiến vừa lui, làm cho quân Triệu rời bỏ về hướng bờ sông Tĩnh Hình, vì phục binh bất ngờ đánh chiếm đại doanh quân Sở, tranh thủ thời gian và không gian, đồng thời một lần hành động cuối cùng thất bại của đại quân Triệu quốc, đã giữ lại một mỹ danh của trận huyết chiến.

Điều này cũng không khó giải thích, cuộc chiến Cai Hạ, vì sao ba mươi vạn đại quân của y đối mặt với sự tấn công mãnh liệt của mười vạn quân Sở tinh nhuệ của Hạng Võ, cũng có thể vừa chiến vừa lui mà không kịp loạn! Phải biết rằng, Hạng Võ có thể không phải mãnh tướng, mười vạn tinh nhuệ dưới trướng y, mỗi một tên đều là binh lang hổ thần chinh bách chiến!

Đám người ô hợp của Hàn Tín có thể ngăn cản được đại quân Triệu quốc, cũng có thể ngăn cản được mười vạn tinh nhuệ của Hạng Võ, dựa vào cái gì? Dựa vào biến hóa trận hình, xóa bỏ áp lực của đối thủ! Thật sự muốn là hai quân hợp lại vững vàng, trận chiến Tĩnh Hình, một vạn người ô hợp của Hàn Tín căn bản không thể ngăn cản quá lâu, trận chiến Cai Hạ, quân Tề càng không thể ngăn cản sự tấn công mãnh liệt của đại quân Hạng Võ!

Đường đi của trận pháp xem ra đơn giản, thật sự bản lĩnh Thống soái phi thường, giống như là thư sinh viết chữ, cũng giống một chữ, người viết sẽ có rất nhiều rất nhiều, nhưng có thể viết tốt, viết ra được xuất thần nhập hóa, rất hiếm.

Nhưng mà, dường như là tiếng nói của Tiết Âu vừa nói, quân Sở cũng nhanh chóng bắt đầu biến trận.

Không đến nửa canh giờ, trận phong tiền của quân Sở cũng biến hóa thành trận Nhất Tự Trường Xà, vốn dĩ ba mũi tên công kích cùng nhau tiến lên đã nhanh chóng hóa thành răng nanh đầu mãng xà lộ ra, vốn dĩ làm thành cọc mũi tên trung quân, quân Hồ Bí trận hình kéo dài, hình thành một thân mãng xà uốn lượn, đầu quân và hai cánh kỵ quân thì thành đuôi mãng xà móc ngược, cũng hướng về phía liên quân đối diện cuộn ngược qua.

- Điều này, điều này không thể!

Tiết Âu vẻ mặt lo lắng khó mà tin được, trận pháp của Tất Thư cũng lợi hại vậy sao?

Triệu Viêm, Khoái Triệt vẻ mặt cũng ngẩn ra, bọn họ mơ hồ cảm giác được, biến trận của quân Sở thậm chí còn nhanh hơn so với liên quân, tuy nhiên có mối quan hệ nhất định với sự chỉ huy của Tề vương, nhưng không thể phủ nhận là, đường trận pháp của Tất Thư cùng với năng lực tính toán, tuyệt đối đã có thể sánh vai với Tề vương, bằng không, quân Sở sẽ làm không được như bây giờ!

Trên mặt Hàn Tín lại không có chút thay đổi nét mặt, vẫn lãnh đạm như vậy.

Rất nhanh, 'Đại mãng xà' biến hóa của quân Sở, cùng treo cổ nhau với 'Đại mãng xà' biến hóa của liên quân, hai cái răng nanh của đầu mãng xà cùng cắn nhau, hai đuôi mãng xà cũng thắt nhau, chỉ có thân mãng xà hai bên vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, bất luận là trung quân của liên quân, hay là trung quân của quân Sở, đều không có tấn công vào.

Anh Bố, Hàn Hạp đang ẩn nấp trong trạm tháp của viên môn đại doanh liên quân, đang theo dõi cuộc chiến từ xa.

Nhìn thì liên quân và quân Sở đã treo cổ nhau, trán của Anh Bố không khỏi lộ ra một vẻ ưu tư, quay đầu nói với Hàn Hạp bên cạnh:

- Hiền chất, thể tiến công của quân Sở rất linh hoạt, sắc bén.

Hàn Hạp gật gù đầu, nói:

- Thể tiến công của quân Sở rất linh hoạt, sắc bén, tuy nhiên, phụ vương có thể ứng đối được.

Anh Bố lại không nói thêm gì nhiều, ít nhất ngừng lại trước mắt, liên quân cũng không để lộ ra sự thất bại, đang như lời Hàn Hạp nói, quân Sở tuy rằng có được lợi thế khí giới, thể tiến công cũng cực linh hoạt, sắc bén, nhưng mà liên quân cũng có ưu thế binh lực, lại có Hàn Tín ở bên, hai bên nếu muốn quyết một trận thắng bại, cũng không dễ dàng.

Trên trán Hàn Tín đã ẩn hiện vệt mồ hôi, truyền quân lệnh xuống cũng trở nên càng ngày càng phức tạp.

Ngay từ đầu, quân lệnh của Hàn Tín nhiều nhất chỉ truyền đến một cấp doanh trại, nhưng dần dần, đã bắt đầu truyền đến cấp bộ, tình cờ thậm chí sẽ trực tiếp truyền quân lệnh xuống đơn vị cấp khúc, sau đó, theo thời gian trôi qua, tình hình truyền quân lệnh xuống đơn vị trực tiếp của Hàn Tín đang trở nên càng ngày càng nhiều lần...

Phụ trách truyền đạt quân lệnh đã thay đổi mấy lần.

Quân truyền lệnh này mới đưa ra không đến hai canh giờ, đã mồ hôi đầy đầu, thở hồng hộc.

Làm tên lính truyền lệnh có thể không nhẹ nhàng, qua lại truyền đạt, lặp lại lên xuống lệnh kỳ không chỉ tiêu hao thể lực, càng tiêu hao tinh lực cực lớn, vì có chút sai lầm, nếu chẳng may móc sai lệnh kỳ, hậu quả sẽ đem lại tai nạn, dưới sự tiêu hao mức độ cao như vậy, thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi, cho nên sự thay đổi quân truyền lệnh là cực kỳ thường xuyên.

Tất Thư cũng đã mệt đến nổi mồ hôi đầy đầu, thậm chí ngay cả môi cũng bị nứt ra.

Từ biến trận hoàn thành đến hiện tại, miệng của Tất Thư dường như không ngừng, liên tục truyền đạt quân lệnh.

Cho dù trong lòng không thoải mái, nhưng Tất Thư ắt phải thừa nhận, trình độ chỉ huy của hắn có thể tồn tại sự chênh lệch nhất định so với Hàn Tín, bất luận là nắm bắt thời cơ chiến đấu hay là năng lực tính toán, Hàn Tín vẫn mạnh hơn hắn một chút, cho dù chỉ là một chút như vậy, nhưng thể hiện trên chiến trường lại có ưu thế cực lớn.

Giờ khắc này, trong lòng Tất Thư cũng không khỏi khổ tâm, nếu muốn vượt qua Hàn Tín thật là khó.

Nếu như không phải quân Sở được huấn luyện, ưu thế về trang bị, chỉ sợ sớm đã thua rồi.

Nhưng mà, nếu quân Sở tạm thời vẫn không bị thua, chiến cục cũng đang từng chút một rơi vào lòng bàn tay của Hàn Tín, liên quân đã chủ động nắm bắt chiến trường, mà quân SO37 đang dần trở nên bị động, thể hiện trên chiến trường, vậy thì quân Sở đã bị liên quân xỏ mũi dắt đi rồi, toàn bộ chiến trường đang từng chút một chuyển dời về hướng bắc.

Xem ra, ‘quân Hồ Bí’ không bắt tay hành động, thì rất khó mà xoay chuyển xu thế suy tàn.

Tất Thư lại quay đầu nhìn Tây Khất Liệt, nghiêm nghị nói:

- Tây Khất tướng quân, người nên ra tay thôi.

- Vâng!

Tây Khất Liệt chấp tay vái chào Tất Thư, lại ầm ầm ứng vâng, lập tức xoay người tèo xuống xe.

Rất nhanh, trong trận quân Sở liền vang lên tiếng kèn hiệu ngút trời, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, ‘quân Hồ Bí’ vốn dĩ nấp trong trận vẫn án binh bất động, cuối cùng cũng hành động rồi.

Một tên đại tướng quân Sở, thân khoác chiến giáp hoàng kim đang dẫn dắt, hai vạn quân Hồ Bí cuộn cuộn như nước lũ kiên cường, đã vào thế cuộn cuộn ngút trời không thể ngăn cản, hướng về phía phần hông của trận mãng xà liên quân lớn, hung hăng đè ép qua, thấy tư thế của quân Sở, đúng là đã tính toán lấy trung quân của liên quân, trăm tướng đoạt cờ!

Tiết Âu vừa mừng vừa sợ, hét lớn:

- Đại vương, quân Hồ Bí ra tay rồi!

Triệu Viêm, Khoái Triệt vẻ mặt phấn chấn, Tất Thư kiềm chế không được cuối cùng cũng ra đòn sát thủ sao? Hồ Bí đã xuất ra, trong tay Tất Thư không còn quân bài gì nữa.

Điều này cũng có nghĩa là, quyền chủ động chiến trường đã hoàn toàn rơi vào tay của Tề vương.

Mãi đến giờ khắc này, khóe miệng của Hàn Tín cuối cùng mới lộ ra vẻ cười thản nhiên, sau đó quay đầu lại nhìn Tiết Âu, thản nhiên căn dặn:

- Truyền lệnh, cấm quân Hoài Nam, cấm chiến quân xuất kích.

430. Chương 429: Hàn Công Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 429: Hàn công quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại doanh liên quân.

Tận đến khi chiến trường đã cách xa đại doanh, Hàn Hạp vẫn còn ở trên tháp canh gác xem cuộc chiến.

Anh Bố đã sớm xuống dưới tháp canh gác đứng ở trong viên môn lo lắng đi qua đi lại.

Cuộc đại chiến đã tiến vào hồi gay cấn, chiến trường cũng đang không ngừng di chuyển lên phía đất bắc, toàn bộ cục diện đã hoàn toàn theo diễn biến mong muốn của Hàn Tín. Cũng không biết nguyên nhân vì sao, trong lòng Anh Bố lại cảm thấy sự bất an khó hiểu, có lẽ là bởi vì nước Hoài Nam đã không có đường lui, cho nên Anh Bố mới có thể dễ dàng bị dao động.

Ánh mắt của các đại tướng Hoài Nam Trương Mãi, Phì Thù cứ nhìn theo bóng dáng di chuyển của Anh Bố.

Thấy Anh Bố tâm trạng không yên, Phì Thù liền đón ý nói:

- Đại vương, có phải Tề vương lên mặt không?

Trương Mãi cũng không cam lòng yếu thế, nói theo:

- Đúng vậy, Tất Thư không phải là kẻ yếu kém, hai trăm ngàn quân Sở lại rất tinh nhuệ, Tề Vương lại bắt Đại vương ở trong doanh xem cuộc chiến, thật là đáng trách.

- Đủ rồi.

Anh Bố nhú nhú mày, tức giận nói:

- Tất cả cảm miệng hết cho quả nhân!

Đang lúc nói chuyện, trên tháp canh gác đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Hàn Hạp:

- Hoài Nam vương mau nhìn xem, ánh lửa!

- Hả?

Anh Bố nhanh chóng ngẩng lên nhìn, quả nhiên chiến trường xa xa đã nổi lên ngọn lửa ngút trời.

Dựa theo ước định của Hàn Tín và Hàn Hạp, nổi lửa là tín hiệu xuất kích của cấm quân, quân cấm chiến Hoài Nam!

- Mẹ ôi!

Hai mắt Anh Bố lóe sáng, lập tức bước tới tiếp nhận mũ giáp nặng nề từ trong tay thân quân giáo úy đội lên đầu, sau đó rào rào rút hoành đao ra giờ cao trên đỉnh đầu, hét lớn:

- Mở cửa viên môn!

Mấy chục sĩ tốt Hoài Nam ủa lên, trong tiếng chuyển động ầm ầm, cửa viên môn đang khép chặt từ từ mở ra.

Anh Bố xoay người lên ngựa, hoành đao cầm trong tay đi trước dẫn đầu, lại rống to:

- Các huynh đệ nước Hoài Nam, vì các nữ nhân, con nhỏ và gia đình người thân, cùng liều mạng ngàn đao giết nước Sở, đi theo quả nhân....Giết!

Chuyển đầu ngựa, Anh Bố không chút do dự thúc ngựa lao ra khỏi viên môn.

- Liều mạng cùng giết hết lão binh nước Sở chết tiệt!

- Muốn cướp nữ nhân của chúng ta ư? Không có cửa đâu, mẹ nó đi tìm chết đi!

- Hú...lão nước Sở, hôm nay sẽ cho các người ném lợi hại của lão tử đây.

Trong chốc lát, cấm quân Hoài Nam đã chờ lâu ngày thoáng chốc rú gào, lập tức đi theo sau ngựa Anh Bố như hồng thủy vỡ đê mãnh liệt tràn ra khỏi viên môn.

Tấn Tương giống như một con thú bị vây khốn đi đi lại lại trên sào xe, gã trợn mắt hắt đầy viên máu lên, xiết chặt nắm quyền trong tay lại, bởi vì dùng quá sức mà các khớp xương thậm chí đã trắng bệch không còn chút máu. Lúc này gã giống như một con sư tử bị nhốt trong lồng trở nên hung hãn.

Thiết Ngự canh giữ phía sau Tất Thư không kìm nổi nuốt nước bọt, trong lòng có chút lo lắng bất an. Y thật sự lo lắng Tấn Tương sẽ đột nhiên phát cuồng, sau đó không chút do dự mà xông lên xé nát Thượng Tướng Quân ra. Tấn Tương thật sự là đã nổi điên rồi, chỉ dựa vào Thiết Ngự y và mười mấy thân binh phía sau cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Tất Thư đã mệt mỏi mồ hôi đầm trán, thậm chí ngay cả giọng nói đã khàn khàn, nhưng vẫn đang ngậm truyền đạt quân lệnh, chẳng thêm để ý sự điên cuồng của Tấn Tương.

Hai vạn “Hổ Bí” xuất kích theo sau Tây Khất Liệt, xu thế suy tàn của quân Sở cuối cùng đã ngừng.

Tuy nhiên, chỉ là thế suy tàn có chiều hướng ngừng mà thôi, còn nếu muốn cục diện hòa cũng rất khó.

Theo tình hình trước mắt cho thấy, Tất Thư chỉ có thể ký thác hy vọng quân Sở có thể chịu đựng mạnh mẽ được, dù sao tổ chất quân Sở vẫn mạnh hơn so với quân Tề và quân Hoài Nam.

Nhưng, vào lúc này đột nhiên tình hình chuyển biến.

Trong đại doanh liên quân đột nhiên vang lên những tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, cửa viên môn đang đóng chặt lập tức chậm rãi mở ra. Tấn Tương bỗng nhiên dừng đi lại quay đầu nhìn, thấy quân Hoài Nam đông nghịt đang như hồng thủy tràn mãnh liệt từ trong đại doanh đi ra, đại kỳ màu xanh bay phần phật trong gió, rõ ràng chính là Vương kỳ của Hoài Nam Vương Anh Bố!

- Anh Bố?

Tấn Tương rít gào lên:

- Cầm quân Hoài Nam Anh Bố!

- Thượng Tướng Quân!

Thiết Ngự thấy tình thế cấp bách cũng vội kêu lớn:

- Xem ra liên quân đã dốc toàn lực rồi, bọn chúng không để tâm việc thủ vệ đại doanh liên quân nữa, không bằng chúng ta xuất ra hai mươi ngàn nhân mã của Tử Kỳ tướng quân? Hoặc là để Tử Kỳ tướng quân đi đoạt lấy đại doanh liên quân, một khi đại doanh liên quân thất thủ, nhất định sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của liên quân...

- Rắc thôi, nếu như chúng ta đánh bại được hai trăm ngàn đại quân kia, vậy thì cần gì Tử Kỳ tướng quân đi đoạt đại doanh liên quân nữa?

Tấn Tương giáo huấn Thiết Ngự xong, lại quay sang nhìn Tất Thư, nghiêng răng nói:

- Thượng Tướng Quân, sự việc nguy cấp rồi, nên để mặt tướng và Hổ Bí Quân xuất chiến đi, bằng không sẽ không kịp nữa, không kịp nữa đó!

- Hổ Bí Quân không được hành động, trái lệnh thì chém!

Tất Thư lại lạnh lùng cự tuyệt Tấn Tương.

Tấn Tương hậm hực đấm quyền vào nhau, sau đó lại cúi đầu bước đi, từng bước gấp gáp, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn, hơi thở của gã càng dồn dập hơn, tay phải của Thiết Ngự đã đặt lên chuôi đao, bởi vì y biết, Tấn Tương đã sắp phát điên rồi.

Tất Thư lại tỏ như không thêm để ý, bình tĩnh ngậm truyền lệnh:

- Truyền lệnh, toàn quân co vào ... trận hình tròn!

- Thượng Tướng Quân có lệnh, toàn quân co rút lại, bày trận hình tròn...

Tiếng hô to của Thiết Ngự vang lên, trên tổ xe thoảng chốc dừng lại đại kỳ đại diện cho toàn quân co rút lại chuyển thành trận hình tròn. Quân Sở như con trăn lớn đang siết chặt kịch liệt cùng liên quân thoảng chốc bắt đầu cuộn cuộn co rút lại, không tới nửa khắc ngắn ngủi, xà trận dài đặc biến thành trận hình tròn.

Trên tổ xe chỉ huy của liên quân.

Tiết Âu va hai quyền vào nhau, vui mừng nói:

- Đại vương, quân Sở không chống đỡ được, bọn chúng đã co rút lại rồi!
- Đây là điều đã nằm trong dự kiến.

Hàn Tín thản nhiên cười, nói tiếp:

- Trừ phi quân Sở còn một đội Hồ Bí khác.

Nếu quân Sở còn một đội Hồ Bí khác, đương nhiên có thể vào lúc này lao tới chặn giết cấm quân của Anh Bố và cấm chiến quân của Hàn Hạp. Cứ như vậy, quân Sở còn có dư lực tiếp tục siết chặt cùng với liên quân, cuối cùng hươu chết về tay ai thật khó biết trước được. Chỉ đáng tiếc, quân Sở không còn một đội Hồ Bí Quân nào khác nữa.

Về phần Thiên Lang Quân và Kiêu Kỵ Quân đã sớm bị Hạng Trang điều đi chiến trường Nam Dương rồi.

Tuy rằng hệ thống tình báo của nước Tề không sánh được so với nước Sở nhưng chút tin tức này vẫn có thể thăm dò được.

Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng vỗ tay vui sướng, sự chuyển biến này tuyệt đối là có tính quyết định, quân Sở co rút lại chuyển thành trận hình tròn đã chứng minh Tất Thư đã cùng lúc ứng phó với việc thất cổ liên quân và đã điều động binh lực còn lại để ngăn chặn cấm quân Hoài Nam vương và cấm chiến quân của Thái Tử Hàn Hạp. Điều này cũng có nghĩa là quân Sở đã hoàn toàn đánh mất quyền chủ động trên chiến trường.

Gần như là lúc quân Sở co rút lại thành trận hình tròn, cấm quân Hoài Nam và cấm chiến quân cũng đã giết tới.

Lúc này, trận hình liên quân dưới sự điều khiển của Hàn Tín đã biến thành con trăn lớn đã ở trạng thái bị quân Sở vây nửa, từ lúc hai mươi ngàn cấm quân Hoài Nam và hai mươi ngàn cấm chiến quân gia nhập vào, trận hình liên quân lại một lần nữa phát sinh biến hóa, binh lực tại đuôi trăn cùng với thất lữ trăn nhanh chóng gia tăng, xà trăn vốn dài dằng dặc đã biến thành trận cánh hạc!

Đến khi trận cánh hạc hoàn thành trong một khắc, Hàn Tín cũng không kịp thở phào.

Cái gọi là đi trăm bán chín mươi, trận đại chiến Hoài Nam lần thứ hai đã đánh tới lúc này có thể nói là liên quân đã nắm chắc phần thắng, quân Sở muốn lật ngược tính thế cũng khó hơn lên trời.

Đương nhiên, chưa đến phút cuối cùng giành chiến thắng, Hàn Tín cũng tuyệt đối không chút sơ suất.

Lau mồ hôi trên trán, ánh mắt Hàn Tín di chuyển nhìn tổ xe cao chót vót ngay tại trung tâm của trận hình quân Sở xa xa, thản nhiên nói:

- Tất Thư ơi Tất Thư, mới vừa đây thôi ngươi vẫn ở thế tiến công, còn quả nhân trước sau chỉ có phòng ngự, sự thật đã chứng minh, ngươi không hề công phá được sự phòng ngự của quả nhân, không công phá được.

Giọng nói của Hàn Tín không lớn nhưng lại như có ma lực làm người khác cảm xúc mãnh liệt.

Tiết Âu nghe được cũng vô cùng kích động, Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng vô cùng hưng phấn. Đại Vương tự tin, kiêu ngạo nhưng là khí phách tự tin, bản lĩnh kiêu ngạo! Hắn dám buông tay để Tất Thư tiến công, hắn dám đem quyền chủ động trên chiến trường chấp tay dâng cho người ta, nhưng Tất Thư lại không công phá được phòng ngự của hắn, đến cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn dâng quyền chủ động cho Đại vương hắn!

Khẽ mỉm cười, Hàn Tín nói:

- Hiện giờ, quả nhân cần tiến công. Truyền hiệu lệnh của quả nhân, cấm quân Hoài Nam, cấm chiến quân cùng tiến lên đẩy mạnh về phía Bắc...

Dưới tổ xe cao ngất, Anh Bố chậm rãi kéo mũ giáp xuống che mặt.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ khuôn mặt của Anh Bố đã được ẩn sau chiếc mũ giáp bằng sắt lạnh lẽo, chỉ chừa lại hai đôi mắt hẹp dài, từ bên trong lộ ra ánh mắt lạnh lùng. Nói đến mũ giáp, áo giáp trên người

và cả ngựa cũng đều là do Hạng Trang tặng cho ông ta, tuy nhiên hôm nay, ông ta lại dùng nó để đánh lại quân Sở.

Hai gã thân binh nâng đại thiết kích nặng nề đến, Anh Bố giờ tay nhận lấy.

Cầm nhận được sự lạnh lẽo của đại thiết kích truyền đến tay, từng cảm giác quen thuộc trào lên trong người Anh Bố. Trước đây, Anh Bố cũng là kiêu tướng không kém gì Hạng Võ, tuy nói là gần sáu mươi tuổi nhưng cũng không hề kém cỏi. Thằng nhãi Tất Thư, hôm nay phải cho người thấy uy phong của quả nhân!

Bên kia, Hàn Hạp cũng đã cầm hoàn kích thúc ngựa, theo sau y là hai mươi ngàn cảm chiến quân cũng đã giương cao thương mâu.

Đột nhiên giữa lúc đó, trên tổ xe đột nhiên truyền đến tiếng hô to:

- Đại vương có lệnh, cấm quân Hoài Nam, cảm chiến quân cùng tiến, đẩy mạnh về hướng bắc...

- Ha hả.

Anh Bố, Hàn Hạp lạnh, sau đó cùng giờ đại thiết kích lên.

Ngay sau đó, Anh Bố, Hàn Hạp cùng thúc ngựa cuộn cuộn tiến về phía bắc.

Chỉ trong chốc lát, hai mươi ngàn cấm quân Hoài Nam và hai mươi ngàn cảm chiến quân đi theo sau Anh Bố, Hàn Hạp, gào thét mãnh liệt hướng về phía trận hình tròn của quân Sở đang trước.

Hàn Tín ở trên tổ xe quan sát phía dưới, liên quân giống như là hai cánh hạc hồng hoang lớn giang mở ra, còn quân Sở giống như con rùa hồng hoang co đầu rút cổ lại, đang bị hai cánh hạc lớn bao chặt vào trong. Sau đó, hai đội tinh binh của Anh Bố, Hàn Hạp giống như là hai chiếc mỏ sắt lớn hung dữ mổ vào đầu con rùa.

431. Chương 430: Tất Thư Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 430: Tất Thư quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Hú...

Anh Bố ngửa mặt lên trời gào thét, thế của đại thiết kích trong tay như sấm chém xuống, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng vang lên, Giáo Ủy quân Sở trước mặt cầm thuẫn đã bị chém thành hai mảnh, máu tươi bắn ra, nội tạng trong bụng cũng theo đó mà tràn ra, vô cùng kinh người.

Nhưng mà rất nhanh, lại có một Tư Mã quân Sở bước lên trước.

Đối với thi thể đồng chí dưới chân mình, Tư Mã quân Sở kia cũng không chút động mí mắt mà lại lạnh lùng nghiêm nghị tập trung ánh mắt vào Anh Bố đối diện.

Vẫn là câu nói kia, máu không chảy khô, chết không ngừng chiến!

- A....

Anh Bố lại ngửa mặt lên trời gào lên, thiết kích trong tay đột nhiên kéo lên trước.

Tư Mã quân Sở vừa mới đi lên thay vào chỗ trống kia không chút nào sợ hãi, chùng vai vác thuẫn cứng rắn chống lại một kích nặng ngàn cân của Anh Bố. Trên thực tế, gã cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, nhiệm vụ của gã chính là làm một tấm bia chắn cứng rắn phía trước cho đội kích mâu binh, phi mâu binh cũng với đội cung tiễn thủ đằng sau.

Tiếp theo trong chốc lát, đại thiết kích của Anh Bố đã nặng nề chém vào đại thuẫn của Tư mã quân Sở.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, đại thuẫn của Tư Mã quân Sở đã vỡ vụn, mảnh vụn bắn ra bốn phía, thân hình của Tư mã quân Sở giống như bao cát bay ngược trở lại liên tục đụng phải hai trọng giáp quân Sở xếp hàng đằng sau, đến lúc đó Tư mã quân Sở sớm đã bỏ mạng cuối cùng mới rơi xuống đất.

- Giữ...

Anh Bố thúc ngựa mãnh liệt xông vào trong trận quân Sở.

Trọng giáp quân Sở dũng mãnh không sợ chết ồ lên muốn ngăn Anh Bố lại, nhưng những trọng giáp quân Sở này không phải bị đại thiết kích của Anh Bố chém cho bắn bay đi thì cũng bị vật cưỡi của Anh Bố giẫm đạp lên mà chết, trong nháy mắt, không một ai có thể ngăn cản được! Nói cho cùng, Anh Bố cũng từng là kiêu tướng tuyệt thế gần như ngang bằng với Hạng Vũ, cho dù tuổi đã già nhưng uy danh vẫn còn.

Phía sau Anh Bố, hai mươi ngàn cấm quân Hoài nam triển khai thế trận theo hình mũi tên sắc bén thề chết cũng đi theo.

Chỉ trong chốc lát thời gian, Anh Bố đã mang theo cấm quân Hoài Nam liên tục đột phá hơn mười trận phòng ngự của trọng giáp quân Sở. Hai mươi vạn cấm quân Hoài Nam giống như mũi tên sắc bén chui thật sâu vào trong trận mai rùa của quân Sở, nghiêm trọng hơn nữa là, bước tiến của quân Hoài Nam không hề có dấu hiệu chậm lại.

- Trận cánh hạc?

Về mặt Tất Thư cuối cùng cũng lộ ra sự nghiêm trọng.

- Đây là trận cánh hạc?

Tấn Tương vốn đã bị cầm giữ đến mức đi lại lờ lững lúc này lại trở nên bình tĩnh khác thường. Đương nhiên, gã cũng không phải là thật sự bình tĩnh, mà là không chế cảm xúc kia đi, chỉ trợn mắt lên, trong đôi mắt như có hai cơn gió lốc xoáy sắc bén liên tục nổi lên.

- Đây không phải là trận cánh hạc bình thường.

Tất Thư gật đầu, nói:

- Cũng giống như Nhất Tự Trường Xà Trận lúc trước, Hàn Tín đã cải biến trận cánh hạc này, có thấy hai mỏ sắt kia không? Chỉ một chút sửa này thôi, sự lợi hại thể tấn công của toàn bộ trận cánh hạc đã tăng lên rất nhiều. Hàn Tín, thật đúng là đại binh gia.

Tấn Tương im lặng không nói gì, Thiết Ngưu lại hỏi:

- Thượng Tướng Quân, hiện tại làm gì bây giờ?

- Trận cánh hạc này đã đại diện cho thủ đoạn tấn công tiêu chuẩn cao nhất của Hàn Tín!

Dừng lại một chút, Tất Thư đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt thâm thúy lướt qua hư không rơi xuống trên tổ xe cao ngất phía trước kia, trong loáng thoáng, Tất Thư dường như thấy được Hàn Tín đang trang nghiêm đứng trước gió, ánh mắt Hàn Tín như cũng đang chăm chú nhìn về phía bên này.

Ngay sau đó, Tất Thư giơ tay phải lên xòe năm ngón tay ra, nói:

- Vậ thì hiện tại bản tướng quân cũng nên biểu diễn cho Hàn Tín thấy bản lĩnh phòng ngự cao nhất của ta.

- Bản lĩnh phòng ngự tiêu chuẩn cao nhất?

Thiết Ngưu thì thào:

- Là trận quy xác này ư?

- Đây không phải là trận quy xác bình thường.

Tất Thư nhẹ nhàng lắc đầu, nói tiếp:

- Hàn Tín có thể cải tiến trận cánh hạc, bản tướng quân cũng có thể cải tiến viên trận. Người khác bày viên trận, chỉ có thể thủ tại chỗ, còn viên trận của bản tướng quân thì có chân, nó có thể giống như rùa mà lên xuống tự nhiên.

Dừng một chút, giọng nói của Tất Thư đột nhiên bùng nổ:

- Hàn Tín, người không làm gì được ta đâu!

Ngay sau đó, Tất Thư đột ngột quay đầu lại truyền đạt cho Thiết Ngưu quân lệnh liên tiếp. Cùng với quân lệnh được truyền đạt, trong viên trận quân Sở lập tức biến hóa nho nhỏ, bốn phương trận từ trong bản trận thật lớn vươn ra giống như bốn chiếc chân ngắn của rùa, đem tả hữu của trận cánh hạc liên quân thoáng ra, sau đó, toàn bộ viên trận bắt đầu chậm rãi rút lui từ hướng bắc.

Đúng vậy, chính là rút lui, bởi vì rùa lớn quân Sở đang giằng co với cánh hạc lớn liên quân, cho nên chỉ có thể rút lui.

- Hả? Quân Sở có thể di chuyển?

- Tất Thư này thật đúng là người khác bất ngờ!

Trên tổ xe chỉ huy liên quân, điềm tĩnh như Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng không kìm nổi mà kêu lên. Bởi vì cảnh tượng trước mắt thật đúng là vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Viên trận không phải là trận hình phòng ngự thuần túy bình thường hay sao? Nhưng hiện tại, quân Sở bày ra viên trận lại có thể tiến lên rút lui rất tự nhiên, vậy thì hẳn là có thể công thủ được nhiều mặt?

Hàn Tín cũng khẽ nhủ mảy, chợt ung dung nói:

- Chỉ là chút kỹ xảo nhỏ thôi.

Tiếp theo chốc lát, Hàn Tín bỗng nhiên quay đầu lại, cũng liên tiếp truyền đạt mệnh lệnh quân lệnh.

Quân lệnh của Hàn Tín nhanh chóng được truyền đạt xuống dưới. Tả hữu cánh hạc của trận cánh hạc liên quân đột nhiên giờ lên, nhìn tư thế kia, không ngờ là muốn đem bao vây toàn bộ trận rùa của quân Sở vào trong ngực, sau đó chậm rãi mổ vỡ xác, mổ nát thịt. Không thể nghi ngờ gì, một khi trận rùa quân Sở bị cánh hạc bao vây hoàn toàn, vậy thì quân Sở tận thế rồi.

Khóe miệng Hàn Tín đột nhiên hiện lên tia sát khí lạnh lùng:

- Tất Thư, người xong rồi!

- Tướng quân nhìn kia!

Thiết Ngưu thất thanh la lên:

- Hai cánh liên quân đã rất nhanh vòng quay về hướng bắc rồi!

Tất Thư nheo mắt lại, trong ánh mắt trong trẻo lại lạnh lùng. Hàn Tín, người muốn bao vây lấy toàn bộ trận quân ta sao? Không dễ dàng như vậy đâu! Tất Thư lại ra quân lệnh, trận quân Sở lập tức biến hóa, hai móng vuốt rùa phía sau thân vốn chỉ là hơi vươn ra đột nhiên lại mở rộng về phía hai cánh, thoáng cái đã chặn lấy hai cánh hạc lớn.

Hơn nữa, bất kể là hai cánh hạc lớn vỗ như nào cũng không thể lay động được, đây đúng là móng vuốt rùa.

Theo cảm quân Anh Bố, cảm chiến quân của Hàn Hạp tạo thành mỏ hạc sắt lớn, đích xác có thể mổ lên đầu rùa lớn quân Sở, bởi vì bọn họ không chỉ có trăm chiến binh tinh nhuệ, vả lại còn được nghỉ ngơi dưỡng sức hơn nửa ngày, nhưng hai cánh hạc lớn lại chỉ là những binh lính bình thường, hơn nữa đang chiến đấu kịch liệt cùng quân Sở nửa ngày, nếu muốn đột phá quân Sở cũng rất khó.

Cục diện đã chút định rồi, Tất Thư lạnh lùng cười:

- Hàn Tín, người vẫn không làm gì được ta đâu!

- Ấy, hình như không đúng.
- Đây là trận pháp gì vậy?

Trên tổ xe chỉ huy liên quân, Triệu Viêm, Khoái Triệt ngơ ngác nhìn nhau.

Hàn Tín chau mày rậm lại, mất một lúc này, mày rậm của Hàn Tín mới giãn ra, thản nhiên nói:

- Cũng vậy thôi, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, vậy thì cùng quân Sở tiêu hao dần đi.

Trận đánh hiện tại, liên quân đã hoàn toàn chiếm thế chủ động chiến trường. Mỗi khi liên quân xuất lực tiến công, quân Sở nhất định phải tiêu tốn hai phần lực khí để phòng thủ, hơn nữa, binh lực liên quân điều phối so với quân Sở càng thành thạo hơn, không gian cứu vãn cũng lớn hơn. Theo thời gian trôi qua, cục diện đối với quân Sở mà nói càng lúc càng bất lợi.

Nhiều nhất chỉ qua vài canh giờ nữa, trời sẽ tối, đến lúc đó, tình hình của quân Sở sẽ càng trở nên xấu hơn, tiếp tục tiêu hao dần nữa, cuối cùng sụp đổ chỉ có thể là quân Sở.

Hàn Tín thản nhiên cười, tự tin nói:

- Tất Thư, người chắc chắn là xong rồi!

- Đi chết cho quả nhân!

Anh Bố hét lớn một tiếng, trường kích quét ngang tám hướng, lập tức đem bảy tám gã trọng giáp quân Sở lăn xuống mặt đất.

Nhưng, không đợi Anh Bố thúc ngựa tiến lên, một loạt trọng giáp quân Sở đã chắn trước ngựa ông ta. Nhìn bức tường thuẫn kia, Anh Bố không kìm nổi nuốt nước bọt, đám mọi rợ nước Sở chết tiệt này thật đúng là ngoan cường quá sức tưởng tượng. Trận bộ binh trọng giáp bọn họ dường như là vĩnh viễn vô cùng tận, bất kể thế nào cũng không phá vỡ được.

Anh Bố không nhớ rõ phía trước đột nhiên có khoảng cách rất xa, càng nhớ không rõ đã đột phá bao nhiêu trận bộ binh trọng giáp, chỉ biết trọng giáp quân Sở trước mặt mình vẫn cứng rắn mạnh mẽ, vô cùng tận! Ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt trở nên nghiêm trọng, trọng giáp quân Sở cầm đao thuẫn tựa như đại dương mênh mông kéo dài bất tận.

Không biết từ lúc nào bầu trời đã nổi lên mưa bụi.

Anh Bố đột nhiên ngẩng đầu lên gần như tham lam hít lấy không khí ẩm ướt, sự ngột ngạt trong lồng ngực gần như sắp nổ tung cuối cùng đã thư thái hơn, tinh thần phần chấn hơn. Anh Bố lại giương kích lên, quét trọng giáp quân Sở đang chắn trước mặt, sau đó nhanh chóng đánh ngựa tiến về phía trước khoảng bốn năm bước.

- Bôm...

Vó ngựa chiến mã giẫm vào vùng nước vang lên thành tiếng.

Anh Bố chẳng chút để tâm, sông Hoài vốn mưa nhiều, hướng chi lúc này đang là mùa mưa, vùng đồng quê có vùng nước đọng cũng là điều bình thường.

Tướng sĩ cầm quân phía sau Anh Bố cũng chẳng chút để tâm, vùng nước dưới mặt đất không ngập quá mắt cá chân, hầu hết tướng sĩ quân Hoài Nam đều mang giày rơm, vùng nước sâu như vậy cần bản không đủ để ảnh hưởng tới sự di chuyển của bọn họ.

Trên tổ xe cao ngất, Hàn Tín, Triệu Viêm, Khoái Triệt cũng không để đến vùng nước đọng trên mặt đất.

Đám người Hàn Tín căn bản không lo lắng có mai phục, khắp nơi đều là cánh đồng bát ngát, hơn nữa không có con sông nào, địa thế nơi này thậm chí còn cao hơn Tứ Thủy, dùng kẻ ngập nước tuyệt đối không có khả năng.

Thắng lợi của liên quân đã có thể thấy ngay trước mắt, hiện tại, chỉ chờ quân Sở sụp đổ thôi.

Chỉ chờ khi bầu trời tối đen, Hàn Tín sẽ hạ lệnh tổng tiến công. Đến lúc đó, quân Sở chắc chắn sẽ sụp đổ!

Hàn Tín tuyệt đối không tin lúc trời tối, Tất Thư còn có thể nắm được cục diện trong tay.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong không trung càng lúc càng âm u trầm thấp, khoảng cách màn đêm hạ xuống đã không còn đến nửa canh giờ, hai quân chiến đấu vẫn rất kịch liệt, tiếng rít gào, chém giết, tiếng bước chân cuộn cuộn thẳng tiến về hướng bắc, vũng nước đọng trên mặt đất vẫn chỉ đến mặt cá chân, không hề sâu hơn, nhưng sự biến hóa vẫn đang âm thầm lặng lẽ phát sinh.

Trong khoảnh khắc, Tất Thư đột nhiên giơ tay phải lên nắm chặt lại thành quyền, hét lớn:

- Hiệu lệnh toàn quân, ngừng lui về phía sau!

Thiết Ngự nghe vậy sững sốt lập tức lau nước mưa trên mặt, quay đầu gào to:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, các quân dừng lại, tử chiến không lùi, tử chiến không lùi...

432. Chương 431: Quyết Chiến Lầy Lội

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuộn sóng lớn

Chương 431: Quyết chiến lầy lội

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Hú...

- Tử chiến không lùi!

- Tử chiến không lùi!

- Tử chiến không lùi!

Trong tiếng hô như biển gầm, tướng sĩ quân Sở đang chậm rãi lui về phía sau liền ngừng lại, quan sát từ trên tổ xe cao ngất, con rùa lớn quân Sở lớn đang vươn móng vuốt ra cũng chậm rãi thu về, mất đi sự áp chế của móng vuốt rùa, cánh hạc lớn liên quân lại vòng lại mà lên, rất nhanh bao vây lấy toàn bộ rùa lớn quân Sở.

- A?

Khoái Triệt thất thanh:

- Quân Sở không lùi ư?

- Vậy?

Triệu Viêm cũng nói:

- Vậy chẳng phải là muốn quyết chiến cuối cùng với liên quân hay sao?

- Đúng vậy, là quân Sở bước đường cùng muốn phản kích.

Khóe miệng Hàn Tín lại nổi lên tia cười nhạt, đổi lại ông ta là Tất Thư thì cũng sẽ tuyệt đối không cam tâm khoanh tay chịu chết, trước khi toàn quân bị giết nhất định phải phản kích tuyệt địa, cho dù cuối cùng khó tránh khỏi kết cục thất bại và diệt vong thì cũng tuyệt đối không thể để cho liên quân được yên ổn.

Tay Tất Thư đang nắm thành quyền liền buông lỏng ra, quát:

- Đại kỳ về phía trước, lực quân đồng loạt xuất ra, tấn công!

Cái gọi là lực quân là chỉ tiền, hậu, tả, hữu, trung quân cộng thêm Hồ Bí Quân Tây Khất Liệt. Đại kỳ về phía trước, lực quân đều xuất ra, Tất Thư này thật sự muốn liều chết cùng liên quân, tuy nhiên, Hồ Bí Quân đích thực do Tấn Tương thống lĩnh không ở trong nhóm này, Hồ Bí Quân chân chính vẫn đang chờ đợi ở dưới tổ xe do Tất Thư chỉ huy, mắt lạnh lùng xem cuộc chiến.

- Đại kỳ về phía trước, lực quân đều xuất ra, tấn công...

- Đại kỳ về phía trước, lực quân đều xuất ra, tấn công...

- Đại kỳ về phía trước, lực quân đều xuất ra, tấn công...

Cùng với tiếng hô của Thiết Ngưu là tiếng một lính trinh sát hòa theo, đại kỳ màu vàng thêu “Thượng Tướng quân Đại Sở Tất Thư” chợt nghiêng về phía trước, trên trăm người đang thổi tù cừ ở dưới tổ xe lập tức giơ tù và sừng trâu thổi lên. Tiếp theo trong chốc lát, hơn hai trăm ngàn tướng sĩ quân Sở liền dồn thành gào rít lên.

- Mệnh mệnh Đại Sở, oai hùng tử sĩ!

- Máu không chảy khô, chết không ngừng chiến!

Tiếng rít gào cao ngất trời, tướng sĩ quân Sở vừa tham gia chém giết đã gần như mệt mỏi kiệt sức liền lập tức quay đầu lại, khiêng đại thuẫn, giơ thiết kích dài, cầm đao sắc bén, đập máu nên bước từng tấc từng tấc, từng trượng từng trượng đẩy mạnh về phía trước, đẩy mạnh, liên tục đẩy mạnh...

Liên quân Tề Hoài từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn đến, đao kiếm bọn họ cùng mở ra, kích mâu đâm loạn, tướng sĩ quân Sở anh dũng tiến về phía trước chỉ một thoáng một loạt đã ngã xuống dưới đất, ngã xuống vũng máu những rất nhanh đã có tướng sĩ quân Sở bổ sung thay thế mà lên, bọn họ đập lên máu tươi nhuộm thắm cả cánh đồng hoang vu, tiếp tục tiến về phía trước, về phía trước, lại tiến về phía trước...

- Mệnh mệnh Đại Sở, oai hùng tử sĩ!

- Máu không chảy khô, chết không ngừng chiến!

Tướng sĩ quân Sở rống gào anh dũng tiến về phía trước, thề không quay đầu lại.

Ánh mắt Anh Bố lạnh như băng, thiết kích trong tay đã nặng nề sắp nâng lên không nổi, trong ngực ngọt ngọt lại sắp nổ tung nhưng phía trước vẫn cuộn cuộn xông đến, trọng giáp quân Sở như vô cùng vô tận tràn đến. Đám mọi rợ nước Sở chết tiệt này, sao lại ngoan cường như vậy? Nếu cứ như thế thì giết đến bao giờ mới hết?

Nhìn thấy quân Sở đang ở trong cảnh tuyệt vọng lại có năng lượng kinh người, đặc biệt là khi nghe những âm thanh gào thét vang vọng tận trời kia, Tiết Ấu, Triệu Viêm và Khoái Triệt không kìm nổi như hít phải luồng khí lạnh, có câu nói một người liều mạng mười người đã không địch nổi, hiện tại gần hai trăm ngàn đại quân nước Sở cùng nhau liều mạng, sự sắc bén mạnh mẽ này ai dám khinh thường?

Trên mặt Hàn Tín cũng lộ vẻ nghiêm trọng mà trước nay chưa từng có.

Hàn Tín hiểu rất rõ, đây là quân Sở trước khi chết cản trở, chỉ cần liên quân vượt qua được lần này thì chắc chắn sẽ nghiền đòn sự thắng lợi cuối cùng.

Hít một hơi lạnh thật sâu, Hàn Tín quát:

- Đại kỳ truyền lệnh, lui!

Quân Sở sắp chết cản trở đang ở thế thượng phong, trong lúc này, liên quân tuyệt đối không thể cứng rắn đối kháng chính diện với quân Sở được mà phải tiến hành rút lui về sau, sau đó thông qua trận pháp mà tiêu hao chút nhuệ khí cuối cùng của quân Sở. Một khi thế của quân Sở cùng kiệt, vậy thì cứ chờ đợi số mệnh bị tàn sát của bọn họ.

- Đại vương có lệnh, toàn quân lui về phía sau!

- Đại vương có lệnh, toàn quân lui về phía sau!

- Đại vương có lệnh, toàn quân lui về phía sau!

Trong những tiếng truyền đạt lệnh liên tiếp nhau, đại kỳ Tề vương đang treo cao đột nhiên hơi nghiêng về sau, chỉ trong chốc lát, tướng sĩ liên quân vốn đang liều chết với quân Sở đều co rút lại lui về phía sau, dưới sự tấn công mãnh liệt của quân Sở, không ngừng có bộ khúc liên quân bị phá hủy, tách ra, nhưng rất nhanh lại có trận hình đầy đủ bộ khúc một lần nữa che chắn trước mặt quân Sở.

Bất kể phương hướng nào xuất hiện tình hình nguy hiểm, Hàn Tín luôn có thể phát giác ra trước tiên, rồi đúng lúc có phản ứng nhanh chóng từ phương hướng còn lại điều phối binh lực tiến hành chặn lấp những chỗ hổng, quân Sở sắp chết cản trở tuy rằng sắc bén mạnh mẽ, nhưng trước sau vẫn không thể xuyên qua được sự bao vây của liên quân. Theo thời gian trôi qua, thế tấn công của quân Sở cuối cùng đã dần dần suy yếu đi.

Trong chiến đấu kịch liệt, ít ai để ý đến mặt đất dưới chân đang dần dần trở nên lầy lội.

Dưới sự giẫm đạp của mấy trăm ngàn đại quân, thảm cỏ trên cánh đồng hoang vu đã sớm nát bét, bùn đất vốn rắn chắc cũng dần dần trở nên tơi xốp, lại sau khi bị nước mưa ngấm vào liền biến thành những đầm lầy đất nhão. Một chân giẫm lên liền thụt xuống tới tận bắp chân, muốn rút chân ra cũng phải mất rất nhiều sức lực.

Quan sát chiến trường loạn xạ bát nháo, Tần Tương nghiêng chặt răng lại.

Khi quay mạnh đầu lại nhìn Tất Thư, ánh mắt Tần Tương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Còn ánh mắt của Tất Thư thì chỉ tập trung ở chiến trường, dường như không chút để tâm tới ý.

Tuyệt cảnh phản kích tuy rằng bị tráng, tuy rằng sắc bén nhưng cũng phải lấy mạng người ra để trả giá. Quân Sở mỗi khi tiến một bước, đều phải trả giá hàng trăm, thậm chí hàng ngàn tính mạng tướng sĩ, tướng sĩ quân Sở sớm đã sức cùng lực kiệt vẫn liên tiếp bày hàng, từng người từng người ngã xuống dưới đất, ngã xuống trong vũng máu, ánh mắt của Tất Thư cũng không hề chớp.

Chiến tranh, trước nay đều luôn tàn khốc, vô tình!

Thắng lợi, luôn phải trả giá bằng máu!

Thấy liên quân sắp bị quân Sở kéo vào trong đất trũng, Tất Thư giơ tay phải lên, hô:

- Đại kỳ truyền lệnh, lui!

Thiết Ngưu như phát mộng, gã thật sự là mộng rồi, hoàn toàn không hiểu Thượng Tướng Quân là có ý tứ gì. Lúc trước rõ ràng là đã rơi vào thế hạ phong, không lui về đại doanh cũng được, không xuất Hổ Bí Quân ra cũng được, hiện tại tuyệt cảnh phản kích, thấy sắp đột phá được sự bao vây của liên quân rồi, có thể đuổi chạy quay về đại doanh rồi, sao giờ lại rút lui về sau?

Chẳng lẽ, tận đến lúc này, quân Sở vẫn còn có cơ hội chuyển bại thành thắng?

Thiết Ngưu tuyệt đối không tin, tuy nhiên gã vẫn theo bản năng truyền đạt quân lệnh của Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, đại kỳ về phía sau, toàn quân lui về phía sau, toàn quân lui về phía sau...

Lệnh vừa ra, toàn quân quân Sở như mộng.

Không phải tuyệt cảnh phản kích sao? Sao giờ lại rút lui về sau?

Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt cũng không hiểu Tất Thư đang tính toán gì, tức giận ở trong vạn quân chửi rủa!

Tuy nhiên lúc này, quân Sở được huấn luyện nghiêm ngặt cuối cùng đã phát huy tác dụng, dù Tất Thư ra lệnh đột ngột, hơn nữa lại vô cùng khiến người ta khó hiểu, nhưng tướng sĩ toàn quân vẫn không chút do dự chấp hành quân lệnh. Đổi lại là quân đội khác, chỉ sợ khí thế này sẽ lập tức sụp đổ, nhưng quân Sở tiếp tục cần rằng kiên trì.

Thấy quân Sở đột nhiên từ tiến công chuyển thành lui về sau, liên quân cũng vô cùng ngạc nhiên.

- Đây đây đây...

Tiết Âu cũng không thể tin được:

- Đây là chuyện gì vậy?

- Quân Sở thật đúng là dũng mãnh.

Triệu Viêm vẻ mặt nghiêm nghị:

- Như vậy mà không sụp đổ ư?

- Đúng vậy.

Khoái Triệt thừa nhận sâu sắc, bùi ngùi thở dài nói:

- Quân Sở, thật đúng là được huấn luyện có bản lĩnh.

Trong lòng Hàn Tín cũng vô cùng bất ngờ, tuy ngạc nhiên và thán phục sự ngoan cường của quân Sở nhưng lúc này đây, Hàn Tín cũng không quá để tâm, cho dù quân Sở có ngoan cường thế nào cũng tuyệt đối không thể thoát được trận kiếp bị bại vong! Hàn Tín giờ tay lên nhẹ nhàng phát về phía trước, lớn tiếng quát to:

- Đại kỳ về phía trước, các quân đồng loạt xuất ra, tấn công!

Lệnh ban ra, liên quân vốn đang lui về sau liền nhanh chóng quay người lại, đuổi quân Sở đang lui về.

Mấy trăm ngàn đại quân lại kêu gào giẫm đạp lên mặt đất, khắp mặt đất trùng trùng càng trở nên lầy lội, đợi đến khi liên quân đuổi theo toàn bộ đã vào trung tâm của đất trùng, vùng lầy vốn chỉ bị ngập đến bắp chân lúc này đã ngập đến đầu gối, người ngựa một chân giẫm xuống phải mất rất nhiều sức lực mới có thể rút ra được, cứ từng bước như vậy, sức lực đã bắt đầu hao hụt.

- Rầm!

Tổ xe cao ngất đột nhiên nghiêng đi, Triệu Viêm, Khoái Triệt đứng ở trên đỉnh lập tức té ngã trên đất. Hàn Tín phản ứng nhanh ôm lấy vòng bảo hộ mới không bị ngã từ trên tổ xe xuống đất, nếu không thì đã xong đời rồi. Tuy nhiên vẫn có mấy lính liên lạc từ trên đỉnh ngã xuống đất, không chết thì cũng bị tàn phế.

- Sao lại vậy?

Trình Hắc vội bước tới trước bảo vệ Hàn Tín, lại từ vòng bảo hộ thăm dò ra các hướng, quát hỏi:

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Có phải là bị ngập vào chỗ trùng hay không?

Dưới tổ xe, hơn trăm binh lính phụ trách tổ xe nhìn như tượng đất, Tư Mã đầu lĩnh ngẩng lên đáp:

- Hồi bẩm tướng quân, mặt đất quá lầy lội, vừa rồi không cẩn thận giẫm vào vùng lầy.

Triệu Viêm, Khoái Triệt nhìn thăm dò cũng nhú mày:

- Mặt đất lầy lội như vậy sao?

- Lầy lội? Lầy lội...

Hàn Tín thì thào nói nhỏ hai tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch:

- Lầy lội?

Ngay sau đó, hai tay Hàn Tín đang nắm chặt vòng bảo vệ đột nhiên nổi gân xanh lên, giống như con run uốn lượn cực kỳ dữ tợn.

- Đại vương, người sao vậy?

Triệu Viêm là người đầu tiên phát hiện Hàn Tín bất thường, vội quan tâm hỏi han.

Đám người Khoái Triệt, Tiết Âu, Trình Hắc rất nhanh cũng phát hiện Hàn Tín khác thường, sau đó, dưới ánh nhìn chăm chú mọi người, khuôn mặt trắng bệch của Hàn Tín chợt đỏ lên, tiếp theo, Hàn Tín đột nhiên ngẩng đầu học ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời gào:

- Sơ suất , quả nhân sơ suất ...

Sơ suất? Các tướng Tiết Âu, Trình Hắc ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Triệu Viêm, Khoái Triệt như thoáng suy nghĩ, sau đó đồng thời bình tĩnh, sắc mặt lập tức cũng biến đổi.

- Sơ suất , quả nhân sơ suất ...

Hàn Tín than một tiếng xong, cả người giống như là không còn chút khí lực nào tê liệt ngã xuống.

- Đại vương!

- Đại vương, người làm sao vậy?

- Thái y, mau truyền Công Dương thái y!

Trên tổ xe, thoáng chốc trở nên rối loạn.

433. Chương 432: Hổ Bí Quân Quyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 5: Năm ngàn quân Sở cuốn sóng lớn

Chương 432: Hổ Bí Quân quyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Hú...

Gần như là khi Hàn Tín học máu ngắt đi, thì Tất Thư cũng thu tầm mắt từ trong làn mưa bụi mệnh mông, sau đó quay đầu lại dùng ánh mắt sắc bén linh hoạt nhìn Tấn Tương, trầm giọng nói:

- Tấn Tương đâu?

Tấn Tương lạnh lùng liếc nhìn Tất Thư, không hé răng.

Rõ ràng là Tấn Tương không cho rằng vào lúc này Tất Thư sẽ cho gã và Hổ Bí Quân xuất chiến.

Tất Thư không để tâm, chỉ về phía tổ xe cao ngất xa xa kia, quát:

- Có thấy tổ xe kia không? Hãy mang theo Hổ Bí Quân của người đánh lên tới đó, phá hủy nó cho bản tướng quân!

- Hả?

Tấn Tương lập tức mắt sáng rực như không tin.

- Con mẹ nó còn thất thần ra làm gì?

Tất Thư hét lên:

- Chém tướng, đoạt cờ, đi!

- Hú!

Tấn Tương đâm hai đâm vào ngực, ngẩng đầu lên gào to.

Tiếp theo trong chốc lát, Tấn Tương đã sớm nhanh nhẹn như vượn và khi đi xuống tổ xe cao ngất, Hổ Bí Quân ở dưới tổ xe đã sớm vô cùng lo lắng thoáng chốc vây quanh lại, những ánh mắt sáng rực đặt lên người Tấn Tương, đàn thú này bị vây nhốt đã suốt một ngày rồi!

Không nói những lời vô nghĩa thừa thãi, Tấn Tương chỉ rào rào rút hoành đao ra giương cao lên đỉnh đầu, hai mươi ngàn dũng sĩ Hổ Bí Quân thoáng chốc kích động, trước những đôi mắt rực lửa, Tấn Tương lại hướng hoành đao về phía trước, hai mươi ngàn Hổ Bí Quân lập tức như hồng thủy vỡ đê cuộn cuộn tiến về phía trước.

Giờ khắc này, hai mươi ngàn Hổ Bí Quân chính là hai mươi ngàn con mãnh hổ được thả từ lồng sắt ra!

Cảm xúc uất nghẹn suốt cả ngày cuối cùng đã được phát tiết, tâm hỏa thiêu đốt suốt cả ngày cuối cùng đã có cơ hội bùng cháy lan ra đồng cỏ rộng. Hổ Bí Quân, chiến đấu giết sạch đám rác rưởi của lão nước Tề và Hoài Nam đi, chiến đấu đi...

- Tránh ra, tránh ra cho lão tử!

Tấn Tương lại ngửa mặt lên trời gào thét, tay cầm hoành đao đi nhanh về phía trước.

Tây Khất Liệt theo bản năng thối lui hai bước, lại quay đầu nhìn lại, bóng dáng của Tấn Tương sớm đã lao vụt qua.

Trận chiến lầy lội đối với trọng giáp thân binh của Tây Khất Liệt đã sức cùng lực kiệt trở thành một sự cản trở thật lớn. Còn đối với đội quân của Tấn Tương mặc áo bào bằng vải bông lại được nghỉ ngơi dưỡng sức từ lâu thì thật sự không ảnh hưởng gì, bước chân nhanh, giẫm vào rút ra, hai mươi ngàn dũng sĩ đi theo Tấn Tương cuộn trào mãnh liệt tiến về phía trước, rất nhanh đã đón đầu đụng vào liên quân Tề Hoài.

Một Giáo úy quân Hoài đi nhanh tiến lên liền bị một đao của Tấn Tương chém xuống.

- Cút!

Tấn Tương chém ngang một đao, hoành đao của Giáo úy quân Hoài bay lên giữa không trung, tiếp theo chốc lát, tay trái của Tấn Tương đã hung tợn nện vào ngực giáp của Giáo úy quân Hoài, chỉ nghe “bụp” một tiếng vang lên, thân hình Giáo úy quân Hoài chừng hơn ba trăm cân đã bay ngược ra sau liên tục đụng phải vào sĩ binh quân Hoài mới ngã xuống.

- Đi chết đi!

- Tránh ra!

- Cút ngay!

- Cút đi cho lão tử!

- Mẹ nó đi chết đi!

Tấn Tương giống như hổ điên liên tục rít gào, cùng với mỗi tiếng rít gào tất nhiên sẽ có một hoặc nhiều tướng sĩ liên quân bị chém giết tại chỗ. Hoành đao của Tấn Tương chém tới đâu, tướng sĩ liên quân giống như làn sóng bị đánh dạt ra, bất kể là sĩ tốt bình thường hay là tướng quân Tư Mã Giáo Úy, tất cả đều bị chém tại chỗ, không một ai có thể ngăn cản được!

- Hú!

- A...

Tấn Tương lại chém giết thêm hai mãnh tướng quân Tề, một đại tướng quân Hoài cả người lẫn ngựa đều được bao bọc bởi lớp áo giáp ngăm đen chắn đường đi của gã, đón nhận ánh mắt lạnh như băng của đại tướng quân Hoài kia, Tấn Tương chỉ cười lạnh, lập tức ngửa mặt lên trời rít gào, kinh đao hung mãnh đánh tới.

“Keng”, tiếng kim loại va vào nhau vang lên, thiết kích của đại tướng quân Hoài đã bị Tấn Tương đẩy ra.

Tiếp theo ngay sau đó, Tấn Tương lại dùng tay trái nắm lấy đầu vật cưỡi của đại tướng quân Hoài bẻ một cái, vật cưỡi của đại tướng quân Hoài lập tức hí lên một tiếng đau đớn, đổ xuống mặt đất, đại tướng quân

Hoài trên lưng ngựa cũng bị ngã văng trên mặt đất. Một cú văng này của Tấn Tương sức lực thật kinh người, không ngờ đã văng gãy cổ chiến mã của đại tướng quân Hoài.

- Rống!

Tấn Tương gầm lên một tiếng, lại giương đao hung hăng chém xuống định chặt phăng cổ của đại tướng quân Hoài.

Đại tướng quân Hoài này không phải là ai khác chính là Hoài Nam Vương Anh Bố đấu tranh anh dũng đi đầu làm gương cho binh sĩ, cho dù Anh Bố đã từng là kiêu tướng tuyệt thế không thua gì Hạng Vũ năm xưa nhưng dù sao tuổi tác cũng đã cao, hơn nữa đã ở trên chiến trường chém giết nửa ngày, lúc này sao có thể đầu lại được Tấn Tương trẻ tuổi cường tráng đồng thời lại được nghỉ ngơi dưỡng sức cả ngày trời?

- Hừ!

Thấy hoành đao Tấn Tương chém xuống, Anh Bố lập tức tru lên một tiếng lặn ra chỗ khác.

- Phập!

Một đao như sấm chớp của Tấn Tương chém vào khoảng không, lập tức trong mắt gã toát lên tia hung quang, mũi đao lại từ trong bùn lầy đâm tiếp về phía Anh Bố, đồng thời chân trái hung hãn đạp lên ngực Anh Bố, một cước này nếu thật sự đạp lên ngực, chắc chắn ngực Anh Bố sẽ bị vỡ nát.

Sống chết ngay trước mắt, Anh Bố cuống cuồng chộp lấy hai cổ chân của một binh lính quân Hoài hung mạnh ném về phía Tấn Tương, hoành đao của Tấn Tương lập tức nghiêng sang chém ngang, tức thì đem hai gã binh sĩ quân Hoài cắt thành bốn khúc, máu bắn đầy trời, Tấn Tương quay lại nhìn thì đã không thấy bóng dáng đại tướng quân Hoài kia đâu nữa.

- Mạng người lớn lắm!

Tấn Tương kêu lên một tiếng trầm đục, lúc này trong đầu liền bỏ qua ý nghĩ tiếp tục đuổi theo chém giết đại tướng quân Hoài Nam kia, lại cầm hoành đao hướng về phía tổ xe cao ngất cách đó không xa mà xung phong liều chết xông tới.

Phía sau Tấn Tương, hai mươi ngàn Hồ Bí quân cũng như mảnh hổ sắc bén không thể chống đỡ nổi!

Hồ Bí Quân vốn là đội quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân Sở, sức chiến đấu còn mạnh hơn Phủ Bình. Hiện tại, đối diện với Phủ Bình của liên quân Tề Hoài đã chém giết kịch liệt suốt một ngày, bất kể là tinh lực hay là thể lực đều đã sớm cạn kiệt rồi, nay chợt đối mặt với Hồ Bí Quân tấn công mãnh liệt như sấm sét, sao mà ngăn cản được?

Công Dương thái y dùng kim châm cứu, Hàn Tín cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hàn Tín vừa mở mắt ra là lúc thấy Hồ Bí Quân mãnh liệt đột nhập vào trong trận liên quân, khí thế này tuyệt đối không thể ngăn cản được làm Hàn Tín lại ngửa mặt lên trời thở dài:

- Quả nhiên là thế...

- Đại vương, thế nguy rồi, giờ phải làm sao đây?

- Đại vương, thế tấn công của quân Sở rất linh hoạt, sắc bén!

- Đại vương, hỏng rồi, bọn họ sắp đột nhập vào trong quân rồi.

- Đại vương, nhanh chóng triển khai trận pháp, ngăn cản bọn chúng đi!

Đám tướng lĩnh Tiết Âu, Trình Hắc, Lã Chương, Hứa Khanh ở xung quanh đã vô cùng lo lắng, tâm đã loạn.

Không đợi Hàn Tín trả lời, Triệu Viêm đã thở dài một tiếng, nói:

- Không còn kịp nữa rồi, không cần nói tướng sĩ liên quân đã chém giết cả ngày đến mức mệt mỏi sức kiệt, mà cho dù là tướng sĩ liên quân thể lực dư thừa, nhưng lại bị ảnh hưởng của lấy lợi, Đại vương cũng rất khó mà điều khiển chỉ huy bọn họ để triển khai trận pháp...

- Tất Thư thật là mưu kế thâm sâu!

Khoái Triệt cũng lộ vẻ sầu thảm:

- Hắn muốn tận diệt liên quân!

- Hồ Bí Quân, đây mới chính là Hồ Bí Quân chân chính, lúc trước chỉ là đội quân đóng giả mà thôi.

Triệu Viêm giơ tay lên chỉ vào Hồ Bí Quân đang thẳng tắp mãnh liệt xông tới ở phía trước, trong yết hầu như có gì đó nghẹn lấy, vì vậy mà âm thanh cũng trở nên khàn đi:

- Chúng ta nên sớm đoán ra, nên sớm đoán ra...

Triệu Viêm từng nói, hội chiến lớn của hơn năm trăm ngàn đại quân, ai sẽ dễ tâm tới hai mươi vạn khinh binh mặc áo bào vải chứ? Lúc trước, nếu có ai nói với Triệu Viêm, hai mươi vạn tướng sĩ quân Sở này sẽ quyết định thắng bại cuối cùng của toàn bộ trận chiến Hoài Nam, ông ta chắc chắn sẽ cười ha ha, sau đó nhận định kẻ đó là người điên.

Khinh binh tử sĩ, cho tới bây giờ cũng chỉ để tiêu hao binh chủng, trước nay chưa từng là lực lượng mang tính quyết định.

Nhưng hôm nay, giờ khắc này, Tất Thư lại cứng rắn biến một đội khinh binh thành một lực lượng mang tính quyết định cuối cùng.

Hàn Tín cũng không nguyện bỏ qua như vậy, là một binh gia, chưa đến giây phút cuối cùng, ông ta cũng tuyệt đối không bỏ qua!

Quay mạnh đầu lại, Hàn Tín dùng tốc độ nhanh nhất hướng sang Trình Hắc truyền đạt mệnh lệnh cho liên quân. Trình Hắc và lính liên lạc lập tức phản chấn, nhanh chóng giương lệnh kỳ lên, lính liên lạc của các quân, các doanh, các bộ, các khúc phụ trách truyền đạt quân lệnh cũng chạy qua lại, lớn tiếng truyền đạt quân lệnh, đem truyền đạt lại quân lệnh của Hàn Tín xuống cho tướng lĩnh cấp dưới.

Hạ lớn liên quân đang lâm vào hỗn loạn rất nhanh khôi phục lại sự trật tự.

Tuy nhiên, đây cũng chỉ là mang tính hình thức, Hàn Tín rất nhanh phát hiện ra phản ứng tốc độ của liên quân đã không bằng trước, mà cũng không phải Hàn Tín không phát hiện ra trận hình có lỗ hổng, cũng không phải lính liên lạc không truyền đạt quân lệnh đúng lúc, mà là các quân, các doanh, các bộ, các khúc căn bản không thể kịp thời đuổi tới các vị trí mà Hàn Tín đã chỉ định.

Đúng như lời Triệu Viêm nói, mặt đất lầy lội rộng lớn như thế rất hạn chế vị trí di chuyển của tướng sĩ liên quân.

Hệ thống chỉ huy của toàn bộ liên quân giống như là hệ thần kinh của người, trung tâm đại não có bất cứ vấn đề gì, dây thần kinh truyền đạt vốn rất tốt, nhưng dây thần kinh đơn nguyên chấp hành mệnh lệnh lại hồng rồi, cánh tay, đùi, bàn chân, mười ngón vân vân, đều hành động trở nên chậm chạp, mà hậu quả của tình hình này chính là tai họa.

Giáp khúc ra trước không thể ra được đúng vị trí đã chỉ định mà ngược lại đánh thọc sườn chặn lấy Ất bộ, mà Bính khúc lui bước cũng không tránh được Đinh bộ đang gấp rút tiếp viện, lại còn khiến cho Đinh bộ rối loạn. Thêm nữa, mưa tiền của Tả quân cung tiền doanh không những không làm sát thương quân Sở, mà ngược lại còn khiến cho khinh binh doanh đang chạy ngã chổng lên nhau.

Rối loạn, trận cánh hạ của liên quân cuối cùng đã hoàn toàn rối loạn.

Trung quân tại vị trí tay hạ còn loạn ác liệt hơn, Hồ Bí Quân bao táp xông tới, thế như che trời.

- Phụ vương, việc lớn hồng rồi, hãy mau lui đi!

Không biết từ lúc nào Hàn Hạp đã tới dưới tổ xe, ngựa đầu lên rống to.

Các tướng Trình Hắc như bừng tỉnh mộng, lập tức xông tới trước muốn đưa Hàn Tín xuống, nhưng lại bị Hàn Tín ngăn lại.

Triệu Viêm, Khoái Triệt định bước lên khuyên can, cũng bị Hàn Tín xua tay ngăn lại.

Hàn Tín đứng ở bên sườn tổ xe, hai mắt nhìn về trước xa xa, nước mưa lạnh lẽo rơi xuống mặt, ngấm vào vạt áo, tim lạnh ngắt! Ông vô cùng bi thương phát hiện ra, ông đã mất đi quyền khống chế quân đội trong tay. Từ lúc được phong tướng ở Hán Trung tới nay, đây là lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên, và chỉ sợ cũng là lần cuối cùng...

434. Chương 433: Quyết Chiến Kết Thúc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 433: Quyết chiến kết thúc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Hạp giữ chặt thang dây đặt lên tổ xe, gấp gáp nói:

- Phụ vương mau chạy đi, để nhi thần cản phía sau!

Hàn Tín thần nhiên lắc đầu, nếu ông bỏ chạy, chỉ sợ trong khoảnh khắc liên quân sẽ bình bại như núi đổ, nếu ông còn ở lại chỗ này, trong khoảng thời gian ngắn liên quân vẫn còn chưa đến mức sụp đổ, nói cho cùng, quân Sở đột nhập vào trong liên quân chỉ có hai mươi ngàn người, chỉ cần có Hàn Tín ông ở lại, chỉ cần đại kỳ của Tề vương ông còn chưa đổ xuống, liên quân dù loạn nhưng tạm thời cũng sẽ không sụp đổ.

Thừa dịp chút thời gian ấy có thể vì nước Tề mà giữ lại một chút quân lực.

Trận đánh này, Hàn Tín đã biết liên quân đã không thể tránh được sự thất bại, hiện tại điều cần suy xét duy nhất chính là tận khả năng giữ lại một chút binh lực cho nước Tề. Còn về phần ông, dù sao đã không còn sống bao lâu nữa.

Hàn Tín quay đầu nhìn Hàn Hạp, thần nhiên nói:

- Hạp nhi nhanh lĩnh quân đi đi, nước Tề giao cho con.

- Phụ vương, còn người...

Hàn Hạp nghe vậy vô cùng sốt ruột, Hàn Tín lại không để ý tới gã, quay sang nói với Triệu Viêm:

- Tử Căng, quả nhân đem nước Tề phó thác cho Thái Tử và người, người nhất định phải phụ tá thật tốt cho Thái Tử.

Triệu Viêm vái lạy Hàn Tín, sầm trầm nói:

- Đại vương yên tâm, thần sẽ tận hết khả năng phò tá Thái Tử.

Hàn Tín nhẹ nhàng vuốt cằm, lại tiếp tục nói lời tạm biệt với các tướng Tiết Âu, Triệu Tịch, Lã Chương, Hứa Khanh. Cuối cùng ánh mắt Hàn Tín mới rơi trên người Khoái Triệt, thở dài:

- Quả nhân hối hận vì đã không nghe lời tiên sinh nói, nên mới có họa ngày hôm nay, ôi...

Trong lòng Khoái Triệt cũng đau đớn, vái chào thật sâu với Hàn Tín, trong lúc nhất thời nghẹn ngào không biết nói gì.

Giây lát, Hàn Hạp, Triệu Viêm cùng với các tướng Triệu Tịch đều đi hết, chỉ còn Trình Hắc, Khoái Triệt ở lại.

Hàn Tín vịn tay vào vòng bảo hộ, quan sát quân Sở phía trước đang càng lúc càng gần, không quay đầu lại mà hỏi:

- Trình Hắc, sắp chết đến nơi rồi, sao các người còn chưa đi?

Trình Hắc kiên quyết nói:

- Đại vương ở đâu, thần ở đó!

Nói xong, Trình Hắc xoay người đi xuống tổ xe, triệu tập cấm quân.

Khoái Triệt không biết Hàn Tín còn sống được bao lâu nữa, nhưng cũng đoán ra được mạng của Hàn Tín đã sắp tận, liền thở dài bước hai bước đến bên Hàn Tín, đau lòng nói:

- Tề vương, năm xưa tại hạ cũng đã từng muốn phụ tá người đạt thành đại sự, đáng tiếc lại không được như ý nguyện, đoạn đường cuối cùng này hãy để tại hạ cùng đi với người...

Hàn Tín mỉm cười, nói:

- Cũng được, vậy làm phiền tiên sinh rồi, ha ha.

Nhìn nụ cười thản nhiên trên mặt Hàn Tín, dáng người cô đơn trong làn mưa bụi kia, đột nhiên Khoái Triệt kích động muốn khóc thật to, con đường cuối cùng của anh hùng, đây thật sự là con đường cuối cùng của anh hùng...

Hai mươi ngàn dũng sĩ Hồ Bí của Tần Tương như bão táp xông tới.

- Cút!

Tần Tương chém một đao làm Giáo úy quân Tề đứng chắn trước mắt bị chém thành hai nửa từ vai trái tới sườn phải. Nửa người trên của Giáo úy quân Tề liền sụp xuống, mặc dù bị phân thân nhưng Giáo Úy quân Tề vẫn chưa hề tắt thở mà còn kêu gào khóc thảm thiết, tình cảnh vô cùng máu tanh, kinh hoàng.

Tần Tương đột nhiên tiến lên trước hai bước, tổ xe đã gần ngay trước mắt.

Ở trên tổ xe, dù mưa bụi mịt mù nhưng vẫn có thể thấy rõ hai bóng người đứng ở trên đó, người đứng bên phải khoác áo bào màu tím, khí độ không hề tầm thường, chắc chắn đó là Hàn Tín rồi.

Chỉ trong chốc lát, trong con người của Tần Tương bùng lên sát khí khác thường!

- Oanh!

Một bóng người nhanh như chớp nhảy tới trước mặt Tần Tương.

Trong nước bùn bắn khắp nơi, Trình Hắc chậm rãi giơ trọng kiếm hai lưỡi lên, mũi kiếm chỉ vào Tần Tương, lạnh lẽo nói:

- Có ta ở đây, ai cũng đừng mở muốn qua đó, hừ!

Phía sau Trình Hắc là hơn trăm cấm quân còn lại cuối cùng kết thành phương trận dày đặc.

- Châu châu đá xe!

Tần Tương bấu môi, giương đao hung hãn chém xuống đầu Trình Hắc.

Đao kiếm va vào nhau, chỉ nghe những tiếng “keng keng” vang lên điên cuồng, lực lượng hoang dã lập tức như thủy triều cuốn quay về, Trình Hắc chỉ cảm thấy như có một tòa núi lớn ập xuống, trọng lưỡi hai kiếm bị gãy đôi, cổ tay cầm kiếm bị chấn động tóe nát, máu tươi bắn ra, chân trái trong phúc chốc không chống đỡ nổi liền khụy xuống trong vũng đất lầy lội.

Tiếp theo chốc lát, Tần Tương bay lên đá chân phải vào giữa mặt Trình Hắc.

Chỉ nghe được “Răng rắc” một tiếng giòn vang, đầu Trình Hắc giống như quả dưa hấu vỡ vụn ra, não tủy máu chốc lát bắn tung tóe...

Gần như là cùng lúc, dũng sĩ Hồ Bí phía sau Tần Tương cũng đã ồa lên, chém hơn trăm cấm quân nước Tề đang tụ tập dưới tổ xe thịt nát xương tan.

- Hạ bàn tời, hạ bàn tời...

Tần Tương gầm lên giận dữ, sớm đã có hơn mười dũng sĩ Hổ Bí tiến lên nhanh chóng chuyển động bàn thờ đem cỗ xe cao ngất trên không trung hạ xuống. Tình hình trên đó càng lúc càng rõ ràng, đích xác chỉ có hai người, một người đàn ông mặc áo bào màu tím, một tú sĩ mặc áo xanh.

Tần Tương nhận ra tú sĩ áo xanh kia, đó chính là Tướng quốc nước Hoài Nam Khoái Triệt.

Không đợi cỗ xe hạ xuống hẳn, Tần Tương đã nắm lấy dây thang nhảy lên thùng xe.

- Khoái Triệt tiên sinh?

Tần Tương cầm hoành đao trong tay chỉ vào người đàn ông mặc áo bào màu tím, hỏi Khoái Triệt:

- Lão ta là Hàn Tín?

Khoái Triệt yên lặng gật đầu, trong con ngươi của Tần Tương thoáng chốc sắc nhọn, hoành đao trong tay thuận thế chém tới, khi đang định chém Hàn Tín, Khoái Triệt bỗng nhiên thở dài, nói:

- Tần Tương tướng quân, Tề vương đã chết rồi, có thể để hãn toàn thân được không?

- Hả?

Mũi đao của Tần Tương khựng lại, lại giơ tay thăm dò hơi thở của Hàn Tín, quả nhiên đã chết.

- Cũng được.

Tần Tương chém một đao chặt đứt đại kỳ bên cạnh Tề vương, rồi lập tức ngửa mặt lên trời rít gào:

- Hàn Tín đã chết, liên quân đã bại, liên quân đã bại...

- Hàn Tín đã chết, liên quân đã bại!

- Hàn Tín đã chết, liên quân đã bại!

- Hàn Tín đã chết, liên quân đã bại!

Dũng sĩ Hổ Bí đang cuộn cuộn đi theo cũng rít gào theo.

Hàn Tín, tuyệt thế binh gia Hàn Tín không ngờ đã bị Hổ Bí Quân bọn họ giết chết, ha ha!

Rất nhanh, âm thanh của hai mươi ngàn dũng sĩ Hổ Bí hội tụ lại thành những tiếng gầm rất lớn vọng lên tận trời cao, xuyên kim nứt đá. Nghe được tin tức này, vẻ mặt tướng sĩ quân Sở phần chấn, sí khí tăng cao, trái lại tướng sĩ liên quân vẻ mặt thê lương, ý chí chiến đấu tinh thần sa sút, chỉ trong chốc lát, quân tâm của liên quân tan rã, binh bại như núi đổ...

Nghe được tiếng rống vang dội của Hổ Bí Quân, bình tĩnh như Tất Thư cũng không kìm được sự kích động, cả người run rẩy.

Tiếp theo chốc lát, Tất Thư đột nhiên hất áo bào ướt sũng ra sau, giơ hai tay cao quá đầu, kích động khàn khàn ngửa giọng lên trời hét:

- Hàn Tín đã chết, liên quân đã bại, mọi người hãy đi lấy đầu địch đi, đi lấy đầu kẻ địch...

Giọng nói Tất Thư cao mà khàn khàn, tướng sĩ quân Sở vốn đang trong tình trạng kiệt sức đều ngửa mặt lên trời rít gào, nhìn liên quân binh bại như núi đổ kia, nhìn từng đầu người di chuyển, bọn họ thấy rõ được những chiến công phần thưởng ngay trước mắt, trong tiếng hô như sóng thần, tướng sĩ quân Sở giống như mãnh hổ xuống núi, đuổi theo chém giết.

Trong nước bùn đục ngầu, Anh Bố bước thấp bước cao chạy như điên.

Phía trước, trong mưa bụi mờ mịt có thể mơ hồ thấy được Bành Thành nguy nga, phía sau, lơ thơ hơn trăm cấm quân thê lương chạy theo.

Tiếng hoan hô của quân Sở như sấm dậy, liên quân binh vỡ như núi, giờ khắc này, Anh Bố thật muốn quỳ xuống mà gào khóc. Quân Hoài Nam xong rồi, nước Hoài Nam xong rồi, Hoài Nam vương lão cũng xong rồi!

Sắc trời dần dần tối đen, mưa dầm lại càng lúc càng dày đặc.

Trong mưa dầm kéo dài, Hàn Hạp ghì ngựa quay đầu nhìn lại, nhìn xa xa phía nam ồn áo náo động, chiến trường hỗn loạn, môi bạc bị gã cắn chặt vào như muốn vỡ nát ra, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, gã đã coi Hàn Tín là thần tượng của mình, trong cảm nhận của gã, Hàn Tín chính là vị Vương giả vượt trên thiên hạ, vĩnh viễn không bao giờ thua, nhưng hôm nay, thần tượng của gã đã sụp đổ.

Triệu Viêm khẽ thở dài, tiến lên khuyên:

- Thái Tử, chúng ta đi thôi.

Hàn Hạp hướng về màn đêm đen phía nam thoáng nhìn chiến trường lần cuối, sau đó ghì ngựa quay đầu, lại phóng nhanh đi về hướng Bắc, tận đến khi phi được mấy chục bước, dưới màn đêm mới truyền đến giọng nói lạnh như băng của gã:

- Từ lúc này, quả nhân chính là Vương nước Tề, không còn là Thái Tử nữa, Triệu Viêm, người nhớ kỹ cho quả nhân.

Về mặt Triệu Viêm âm thầm, đánh ngựa đuổi theo.

Nửa khắc sau, Tất Thư đứng trước thi thể của Hàn Tín.

Hàn Tín đã chết nhưng vẫn duy trì sự tôn nghiêm vương giả, xác chết không dựa vào gì nhưng vẫn không hề ngã, hai đôi mắt trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, mặc dù đã không còn sức sống nhưng lại sâu thẳm như biển, bên trong có kiêu ngạo, có khinh thị, có bi thương, có tiếc nuối và dường như có chút thần nhiên cô độc. Một thần tiên binh gia - đã điêu tàn như vậy

Không chút do dự gì, Tất Thư tiến lên hai bước vái chào thật sâu với Hàn Tín.

- Học Kiếm, người thắng rồi, người đã đánh bại Hàn Tín.

Khoái Triệt nhìn Tất Thư, vẻ mặt đầy phức tạp.

Có đôi khi, Khoái Triệt từng nghĩ, nếu lúc trước y đuổi theo Tất Thư và thuyết phục Tất Thư ở lại Hoài Nam, vậy thì hiện tại sẽ thế nào? Liên quân có thể bại sao? Nước Hoài Nam có thể vong sao? Đối mặt với hai đại binh gia tuyệt thế là Hàn Tín, và Tất Thư, nước Sở dù cường thịnh lớn mạnh chỉ sợ cũng chỉ có khóc mà không làm gì được.

- Tử Thông huynh, sau này huynh có dự định gì?

Tất Thư vái chào xong đứng lên, hỏi.

- Thần mất nước, còn có thể dự định gì chứ?

Khoái Triệt lắc đầu, đáp:

- Chỉ có chết mà thôi.

Tất Thư hơi nhíu mày, khuyên nhủ:

- Sở Vương hùng tài đại lược, có tầm lòng rộng lượng bao dung. Với tài của huynh, nhất định sẽ được trọng dụng, còn tốt hơn gấp trăm lần so với việc làm cây cỏ già cỗi...

Khoái Triệt khoát tay, cắt ngang lời Tất Thư:

- Học Kiếm không cần khuyên tại hạ nữa, lúc đầu tại hạ theo Tề, sau lại theo Lương, sau đó lại theo Hoài Nam, cứ chuyển qua lại thật sự đã quá mệt mỏi rồi, tại hạ rất muốn nghỉ ngơi.

Tất Thư nghe vậy im lặng, hẳn biết danh sĩ giống như Khoái Triệt, một khi đã quyết định thì khó mà thay đổi được, chỉ tiếc Khoái Triệt một thân tài học, chưa kịp thi triển liền phải vĩnh viễn chìm vào bóng tối, thật sự khiến cho người khác tiếc nuối.

Khoái Triệt khẽ mỉm cười, xoay người đi, giầy lát, trong làn mưa bụi mờ mịt truyền đến âm thanh bi thương của ông ta:

“Hữu hàn sĩ khởi vu Phạm Dương hề, tính Khoái danh Triệt; thường độc thi thư lễ nhạc dịch hề, học hữu sở thành; thường hoài bão phụ dĩ tế thiên hạ hề, chí bất đắc toại; nhĩ kim tráng chí thành không tâm hồi ý lãnh hề, dân cầu nhất tử...”

P/S: Lời tác giả Tịch Mịch Kiếm Khách: Đại chiến Hoài Nam cuối cùng đã kết thúc, Kiếm Khách cũng không kìm nổi phải cảm thán vài câu.

Về Hàn Tín, Kiếm Khách trước sau vẫn cho rằng ông là một trong những binh gia vĩ đại nhất từ cổ chí kim!

Lịch sử năm nghìn năm Hoa Hạ chính là một bản anh hùng ca chiến tranh rộng lớn, trong đó có vô số binh gia nhưng không có một binh gia nào giống như Hàn Tín vậy. Hàn Tín đã đánh bại một đại binh gia chính trực đỉnh cao cùng thời, mà cho dù là quân thần Tôn Tẫn đánh bại được Bàng Quyên cũng khó mà sánh bằng được.

Bởi vì, Hàn Tín đã đánh bại được Hạng Vũ, một dũng tướng tuyệt thế!

Trận chiến Cai Hạ, một trăm ngàn quân Sở của Hạng Vũ là do thiếu lương thực, nhưng mọi người còn nhớ đoạn “đập nổi chìm thuyền” (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng), là một nhân vật đại diện cho trận dũng chiến của Hoa Hạ. Hạng Vũ cực kỳ giỏi về khích lệ sĩ khí phần khởi của tướng sĩ khi lâm vào tuyệt cảnh, năng lực này có thể nói mãi mãi không ai sánh bằng, về điểm này ngay cả Hàn Tín cũng phải ca ngợi.

Nếu không phải Hàn Tín, thì dù cho phải đối mặt triệu quân Tần, chỉ sợ cũng không ngăn được một trăm ngàn tinh nhuệ của Hạng Vũ.

Nhưng, chỉ với ba trăm ngàn quân Tề của Hàn Tín chặn lấy, Hàn Tín chẳng những chặn được sự đột kích cuồng bạo của Hạng Vũ, hơn nữa còn trước bại sau thắng. Thần tích giống như đánh bại Hạng Vũ kia của vô số binh gia trong lịch sử sông dài, ngoại trừ Hàn Tín ra thì ai có thể làm được?

Cho nên, trận đại chiến Hoài Nam rất khó viết, bởi vì Hàn Tín thật sự lợi hại, muốn đánh bại ông ta thật sự rất khó.

Nói thật lòng, đại chiến Hoài Nam lần này Kiếm Khách viết vô cùng cẩn trọng. Cuộc đấu trận giữa Hàn Tín và Tất Thư, Kiếm Khách đã tận hết khả năng của mình, tóm lại đây là mức độ cao nhất của Kiếm Khách rồi, nếu vẫn không thỏa mãn kỳ vọng của mọi người, thật sự là hết cách. Kiếm Khách chỉ hy vọng, biểu hiện của Hàn Tín trong trận chiến này có thể khiến cho mọi người hài lòng.

435. Chương 434: Đại Kỳ Diệt Quốc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 434: Đại kỳ diệt quốc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lúc này trận đại chiến Hoài Nam đã kết thúc được khoảng hơn 2 giờ, Tấn Tương, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt dẫn theo đại quân trải khắp núi đồi đuổi giết bại binh của liên quân Tề Hoài, có lẽ đến rạng sáng cũng không thể về được. Bấy giờ, liên quân Tề Hoài có khoảng 25 vạn, cho dù đã chết 5 vạn, như vậy vẫn còn 20 vạn bại binh, đủ để tướng sĩ quân Sở phải bận rộn tới đêm.

Tất Thư sớm đã quay trở về đại doanh, sau khi vào đại trướng nhẹ nhàng ôm trầm lấy Hứa Phụ. Sau đó lặng lẽ ngồi vào góc lều sáng sủa, thối lên khúc nhạc bi ai.

Hứa Phụ ngồi bên cạnh Tất Thư cũng chỉ lặng lặng lắng nghe.

Khúc ca Tất Thư thổi chính là bài ca nổi danh đất Sở, làn điệu trầm thấp, đau thương, lấp đầy suy nghĩ của mọi người.

Xem ra, lúc này tâm tình của Tất Thư rất phức tạp, không phải chỉ đơn giản là đau thương, càng không phải vui sướng. Loáng thoáng, dường như Hứa Phụ cảm thấy Tất Thư có chút cô độc giống như cánh nhạn lẻ loi trong đêm, gào thét thất thanh cũng không có ai trả lời. Loại cảm giác này phát sinh từ sâu bên trong linh hồn cô độc, khiến người ta phải nhỏ lệ.

Thực tế, lúc này tâm tình của Tất Thư rất phức tạp, từ khi nhìn thấy thi thể của Hàn Tín, hắn liền chìm vào loại cảm giác khó có thể kiềm chế, lẽ ra hắn phải cao hứng mới phải. Trước kia hắn mới rời khỏi sư môn, mục tiêu lớn nhất của Tất Thư chính là sau này có thể quyết đấu cùng Hàn Tín trên sa trường, rồi chiến thắng. Hiện tại giấc mộng của hắn đã trở thành hiện thực, chẳng lẽ không nên vui mừng?

Nhưng, Tất Thư đã thắng Hàn Tín, lại cảm mình không hề vui mừng.

Có một loại cảm giác, trên vị trí cao nhưng không thể thắng được cái lạnh. Hàn Tín hắn cũng từng đạt tới độ cao đó, hiện tại, Tất Thư hắn cũng vậy, xung quanh mịt mờ, tạo ra một linh hồn cô độc, thực sự không có lời nào để tả được. Dùng một câu đơn giản để giải thích, chính là Tất Thư hắn đột nhiên mất đi mục tiêu để phấn đấu, toàn thân cảm thấy mê man.

Thối cho đến khi mệt mỏi, rốt cục Tất Thư mới buông sáo xuống. Sau đó miễn cưỡng dựa vào đệm gấm tươi đẹp.

Hứa Phụ đang muốn khuyên vài câu, nhưng nàng chưa kịp nói thì bị Tất Thư ngăn lại. Tất Thư giờ tay, nhẹ nhàng che đôi môi anh đào của nàng, tiếp đến nhẹ giọng nói:

- Nương tử, nàng không cần phải nói gì, ta chỉ có chút buồn ngủ thôi, không có gì hơn, sáng ngày mai sẽ tỉnh lại, mọi chuyện sẽ hết, thật đó.

Tất Thư liền nhẹ nhàng nằm xuống, gối trên đùi Hứa Phụ, bắt đầu tiến vào mộng đẹp.

Hứa Phụ đưa ngón tay như ngọc của nàng ra, nhẹ nhàng vuốt tóc mai nghịch ngợm của Tất Thư. Bỗng nhiên nàng phát hiện, trên mái tóc đen bóng của Tất Thư đã xuất hiện vài sợi bạc. Chỉ trong chớp lát, nước mắt nhu tình từ đôi mắt Hứa Phụ mãnh liệt nhỏ xuống.

Một đêm trôi qua, mặt trời đã lên cao, rốt cục Tấn Tương đã trở lại, lúc này trên khuôn mặt hắn hiện lên vẻ mệt mỏi, toàn thân nhuốm đầy bùn lầy, máu loãng cùng với mồ hôi lạnh. Lúc này, những bất mãn của Tấn Tương đối với Tất Thư đã biến thành hư ảo. Sau trận chiến này, uy phong của Hổ Bí Tướng Quân càng được khẳng định, dường như mỗi dũng sĩ Hổ Bí đều được thăng lên một bậc!

Về phần Tấn Tương, riêng việc chém Hàn Tín là đủ để phong hầu. Tất nhiên không phải là lúc này.

Lúc Trước Hạng Trang từng sắc phong năm người Chu Ân, Hoàn Sở, Quý Bố, Cao Sơ, Bằng Ngọc, hầu như đã từng nói qua. Đây chính là trường hợp đặc biệt, nếu như muốn phong hầu, chỉ có thể đợi đến khi thiên hạ thống nhất.

- Thượng Tướng Quân, Thượng Tướng Quân, ha ha. . .

Người còn chưa tới, Tấn Tương đã phát ra tiếng gọi inh tai nhức óc.

Đến khi tới gần, Tấn Tương lại vô cùng ngạc nhiên, trông thấy Thiết Ngưu, Thượng Tướng Quân và ba trăm thân binh đang chuẩn bị hành trang, hình như đang tính toán nhỏ trại?

- Chuyện này. . .

Tần Tương kéo Thiết Ngưu, nói:

- Thiết Ngưu, đây là làm gì vậy?

Thiết Ngưu buông lỏng tay, lắc đầu cười khổ nói:

- Mặt tướng cũng không biết, chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.

- Phụng mệnh làm việc? Chẳng lẽ đại quân lại phải hành quân sao? Nhưng không đúng a, Bành Thành còn chưa đánh hạ, và lại vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, như vậy không thể nghỉ ngơi chinh đồn hai ngày nữa sao?

Tần Tương gãi gãi đầu, suy nghĩ ra trăm lý do nhưng cũng không thể giải đáp, lập tức xông vào đại trường của Tất Thư.

Trong đại trường, Ngu Tử Kỳ, Tử Xa Sư và Tây Khất Liệt sớm đã tới, đang bấm báo quân tình với Tất Thư.

Trận đại chiến hôm qua, tuy quân Sở đại thắng nhưng cũng phải trả cái giá rất đắt, con số thương vong tuy không có thống kê cụ thể, nhưng quân Sở thương vong ít nhất cũng tới 5 vạn! Vì trợ giúp Hồ Bí Tướng Quân tranh thủ cơ hội tuyệt sát, 18 vạn phủ binh đã phải trả giá vô cùng thê thảm.

Tuy nhiên như vậy cũng rất đáng, trận chiến này liên quân Tề Hoàn đã bại, đã định được cục diện trên chiến trường Hoàn Nam rồi.

Trông thấy Tần Tương tiến vào trường, sắc mặt Tất Thư liền trở nên nghiêm túc, nói:

- Tốt lắm, Tần Tương Tướng Quân cũng đã tới rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu vào chính sự đi thôi.

Tất Thư mở hộp gấm trên bàn, lấy ra một khối binh phù đưa cho Ngu Tử Kỳ, nói:

- Tử Kỳ Tướng Quân, phụng chiếu lệnh của Đại Vương, bây giờ ngươi sẽ trở thành thống soái của Hồ Bí Quân và 5 quận phủ binh.

Tần Tương, Tử Xa Sư và Tây Khất Liệt nghe vậy, đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Ngu Tử Kỳ cũng không dám đón nhận binh phù, liền hỏi:

- Thượng Tướng Quân, đây là vì lý do gì?

- Đây chính là chiếu lệnh của Đại Vương, Tướng Quân mau nhận binh phù.

Tất Thư dứt lời, liền trực tiếp giao binh phù cho Ngu Tử Kỳ, sau đó lại tiếp tục ngồi vào ghế chủ tọa, lại nói tiếp:

- Tử Kỳ Tướng Quân, hiện tại lực phòng ngự của Bành Thành rất mỏng, lấy dễ như trở bàn tay. Sau khi đánh chiếm Bành Thành, hãy quét sạch hai quận Tứ Thủy và Đông Hải, sau đó khôi phục lại trận tự, và lại không được tùy ý lên phía Bắc chinh phạt Tề.

- Thượng Tướng Quân, chuyện này là thế nào?

Tử Xa Sư khó hiểu nói:

- Sau khi trận chiến Hoàn Nam đại bại, lực lượng phòng ngự của Tề Quốc cũng rất yếu ớt, đó chính là cơ hội tốt.

- Không được.

Tất Thư lắc lắc đầu, nhưng cũng không giải thích gì thêm.

Ngu Tử Kỳ đón nhận binh phù, nghiêm nghị nói:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, mặt tướng nhất định không làm nhục mệnh.

Bởi vì Tất Thư quá lạnh lùng, vô tình, quả thực các tướng sĩ dưới trướng hắn không phải không than trách. Thế nhưng trận đánh vừa rồi, ngay cả một binh gia như Hàn Tín cũng bị đánh bại, còn ai không phục?

Tất Thư lại lấy một túi gấm trong ngực, giao cho Tần Tương, nói:

- Tần Tương Tướng Quân, cái này giao cho người.

Tần Tương thi lễ với Tất Thư, lập tức tiến lên tiếp nhận, sau đó định muốn mở ra, lại bị Tất Thư ngăn lại:

- Tần Tương Tướng Quân đừng vội mở ra.

Tần Tương nhìn Tất Thư có chút khó hiểu.

Tất Thư thản nhiên cười nói:

- Đại quân của Tử Kỳ Tướng Quân có thể nghỉ ngơi lấy sức trong vòng hai ngày để tấn công Bành Thành, thế nhưng Hồ Bí Quân của Tần Tương Tướng Quân thì không thể. Bởi vì, lúc này Anh Bố đã trốn vào Tương huyện, người nhất định phải lập tức truy kích, cần phải chém Anh Bố tại Tương huyện, sau đó mở túi gấm ra chứa mun.

Tần Tương cất túi gấm đi, hai tay ôm quyền thi lễ:

- Rõ!

Mọi việc phân công đâu vào đấy, Tử Xa Sư không kìm nổi, liền dò hỏi:

- Thượng Tướng Quân, người muốn đi đâu?

- Ta sao?

Tất Thư thản nhiên cười, nhẹ giọng nói:

- Ta phải cấp tốc tới Nam Dương, phối hợp với Đại Vương một lần nữa đánh một trận đại kỳ diệt quốc với Lưu Bang, ha ha.

...

Rốt cục chiến trường Hoài Nam đã phá vỡ cục diện bế tắc, còn trên chiến trường Nam Dương vẫn đang rơi vào thế giằng co.

Từ nửa tháng trước, Thiên Lang Quân và Kiêu Kỳ Quân đã chạy tới Nam Dương, nhưng binh lực quân Sở vẫn nằm trong hoàn cảnh xấu. Tuy nhiên Lưu Bang suy xét theo phương diện nào đó, cũng không dám khởi xướng tấn công quân Sở, chiến sự tạm thời lắng xuống, tuy nhiên song phương đều rõ, hiện tại chỉ là tạm thời yên lặng, bất cứ lúc nào trận đại chiến cũng có thể bùng nổ.

Trong lều Hạng Trang, Bách Lý Hiền và Vũ Thiệp đang ngồi đánh cờ.

Tất nhiên, Vũ Thiệp dùng kỳ lược quyết đoán đánh với Bách Lý Hiền, cho nên Bách Lý Hiền đánh cho hắn thua 2 ván.

Vũ Thiệp vừa mới đến Nam Dương 2 ngày trước, lần này đi sứ Nam Việt vô cùng thuận lợi, vốn Triệu Đà không có dã tâm gì đối với Trung Nguyên cho nên đã vui vẻ tiếp nhận thiện ý của Hạng Trang, cũng biểu hiện, chỉ cần Sở Quốc có thể thống nhất Trung Nguyên, hắn nhất định sẽ xưng thần tiến cống Sở Quốc. Đương nhiên Hạng Trang cũng hiểu, có thể bắt Triệu Đà xưng thần, nhưng cống nạp thì không bao giờ nghĩ tới.

Cho nên, vấn đề Nam Việt Quốc luôn muốn giải quyết, nhưng không phải hiện tại.

Ván cờ mới vừa mới bắt đầu, cho nên rất thoải mái, Vũ Thiệp vừa đánh cờ vừa hỏi Hạng Trang:

- Đại Vương, tại sao phía Yến Quốc, Triệu Quốc và Hàn Quốc vẫn không hề có động tĩnh gì? Trước kia không phải 4 nước cùng lúc tiến binh, đại quân Yến Quốc và Triệu Quốc phối hợp cùng Thượng Tướng Quân phạt Tề, Hàn Quốc xuất binh cắt Quan Trung, chặn đường lui của quân Hán hay sao?

- Yến Triệu Hàn?

Hạng Trang phẩy tay áo, nói:

- Cũng không gì mong đợi hơn thế.

Bách Lý Hiền vừa đánh cờ, vừa nói:

- Hàn Vương hữu dũng vô mưu, Yên Vương là kẻ vong ân bội nghĩa, trước kia quân Tề quy mô công chiếm Triệu Quốc, Hàm Đan thất thủ trong tầm mắt, thế nhưng bọn họ cũng không xuất binh cứu trợ. Hiện tại, thiên hạ chưa định đại thế, bọn họ sao có thể xuất binh giúp Đại Sở ta phạt Tề đánh Hán?

- Còn về phần Triệu Vương Trương Ngao.

Ngừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói.

- Tuy là một thằng nhãi ranh, yếu đuối vô lực, mọi chuyện đại sự đều do Quán Cao và Triệu Ngộ thao túng, hần đâu có thể làm chủ?

Vũ Thiệp có phần lo lắng, nhìn Hạng Trang nói:

- Nếu như hai Yên Quốc, Triệu Quốc không xuất binh, Thượng Tướng Quân cần tự lực đối đầu với liên quân Hàn Tín, Anh Bố, e là áp lực không nhỏ. Trước kia còn có tin đồn, cũng không biết có ảnh hưởng tới tâm tình của Thượng Tướng Quân hay không?

Tuy rằng Vũ Thiệp vừa mới trở về, nhưng cũng nghe nói về việc này.

Sắc mặt Hạng Trang có chút âm trầm, hần không lo lắng tới trận chiến Hoài Nam sao được?

Cục diện chiến trường Nam Dương lâm vào bế tắc, hơn nữa cục diện bế tắc như vậy, ngoại trừ có biến cố gì xảy ra, bằng không bất kể quân Hán hay quân Sở đều khó có thể phá vỡ được cục diện. Lúc này, Hạng Trang và Lưu Bang cũng chỉ hi vọng tới chiến tuyến khác. Nếu nói không ngoa, kết quả trận chiến Hoài Nam sẽ trực tiếp quyết định tới tình hình tranh đấu giữa hai nước Hán Sở!

Nếu như trên chiến trường Hoài Nam, quân Sở thắng lợi. Thì không chỉ có liên quân Tề Hoài xong đời, mà ngay cả đại thế của quân Hán cũng tan biến.

Ngược lại mà nói, nếu như liên quân Tề Hoài giành thắng lợi, như vậy Giang Đông Sở Quốc sẽ rơi vào sào huyệt của Hàn Tín và quân tiên phong của Anh Bố. Khi đó Hạng Trang phải đối mặt với 50 vạn quân Hán hùng mạnh, muốn tiến không được muốn lui không xong, kết quả cũng chỉ còn con đường bại vong. Nói trắng ra, quả thực đây chính là rút dây động rừng, đại kỳ diệt quốc!

Rõ ràng Bách Lý Hiền hiểu được Hạng Trang đang rất lo lắng, liền nói sang chuyện khác:

- Hôm nay, chúng ta đến đây chơi cờ, không thảo luận quân sự.

436. Chương 435: Đại Thế Đã Mất

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 435: Đại thế đã mất

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm dài tĩnh lặng, Hạng Trang cũng không buồn ngủ, đi qua đi lại trong đại trường.

Trong giờ khắc này, Hạng Trang đang trầm tư suy nghĩ, cảm nhận được sự bất tiện trong việc truyền tin. 20 vạn đại quân của Tất Thư đang cùng 25 vạn đại quân của Hàn Tín và Anh Bố quyết chiến sinh tử, nhưng ở bên này hần vẫn chưa nhận được bất cứ tin tức nào, cùng lúc đó Ô Mộc Nhai cũng không thể chuyển tin tức tới Hoài Nam.

Có đôi lúc, Hạng Trang không tìm nổi lòng, suy nghĩ nếu như có điện báo thì tốt biết bao?

Tuy nhiên Hạng Trang ngẫm lại, chỉ dựa vào khoa học thời đại này, nếu muốn tạo ra điện báo quả thực là chuyện ảo tưởng, tạo ra hỏa dược có lẽ còn có khả năng, tuy nhiên trình độ hóa học của Hạng Trang không được tốt cho lắm. Hơn nữa hẳn cũng đã quên thành phần cụ thể của hỏa dược, về phần pha chế, hẳn lại càng không rõ.

Ngoài trường tựa hồ có thể nghe thấy tiếng đao kiếm va đập vào nhau, khiến cho Hạng Trang cảm thấy có chút khó chịu.

Không cần phải nhìn, Hạng Trang cũng biết đó chính là thằng nhóc Hạng Trị đang quần lấy Hô Diên. Tên tiểu tử Hạng Trị này dường như là một võ sư, trong đầu luôn theo đuổi võ nghệ cao siêu, ngoài ra không có ý niệm nào khác. Như vậy cũng tốt, chí ít cũng không uy hiếp tới vương vị của Hạng Chính.

Bước từng bước thông thả, Hạng Trang lại đứng trước tấm bình phong, ngậy người nhìn tấm bản đồ.

Thế cục trận chiến Hoài Nam vẫn chưa rõ ràng, có thể ở chiến trường Nam Dương, quân Sở đã rơi vào thế hạ phong.

Sau trận chiến lần trước, chịu thiệt thòi. Lưu Bang đã phái rất nhiều thám báo, dò xét chiến trường trong khoảng một trăm dặm. Từ đó, thám báo quân Sở và thám báo quân Hán đã có mấy trăm lần đánh lộn, quân Sở đều không thể chiếm được tiện nghi. Cho đến khi kỵ binh dũng mãnh của Mông Cổ tới, lúc này cục diện mới thay đổi.

Suy cho cùng, Giang Đông vẫn không thích hợp để phát triển kỵ binh.

Thực lực của một nước, cộng thêm quyết tâm của quốc quân cũng không được, mà hoàn toàn phụ thuộc vào hoàn cảnh.

Trước tiên, Giang Đông không có đồng cỏ rộng lớn, rất khó có thể nuôi ngựa. 10 vạn binh mã đã là cực hạn! Tuy rằng Quan Trung không có đồng cỏ rộng lớn, nhưng Quan Trung giáp ranh với Lũng Tây, Hà Tây và Cửu Nguyên, những nơi này đều có đồng cỏ rộng lớn, hơn nữa Hán Quốc có quan hệ rất tốt với người Hồ du mục, dường như quân Hán không bao giờ thiếu kỵ binh.

Thứ hai, man tộc bên cạnh Sở Quốc đều không có kỵ binh. Cho nên kỵ binh quân Sở rất ít khi có cơ hội luyện binh, ngược lại Hán Quốc lại giáp ranh với Hung Nô, hầu như kỵ binh quân Hán có thể dựa vào những trận huyết chiến với người Hung Nô mà trưởng thành, tích lũy thêm kinh nghiệm chiến đấu. Luận về kinh nghiệm chiến đấu, quả thực kỵ binh quân Sở kém rất nhiều so với kỵ binh quân Hán.

Mới đầu, kỵ binh quân Sở còn có thể dựa vào ngựa của Mông Cổ và vũ khí sắc bén áp chế kỵ binh quân Hán, cho nên chiếm được thế thượng phong.

Nhưng theo thời gian, dần dần quân Hán hiểu được ưu thế của quân Sở, rất nhanh có được chiến thuật khắc chế, do đó kỵ binh quân Sở dần dần rơi vào thế hạ phong.

Hơn 6 vạn kỵ binh Sở Quốc, ngay cả Kiêu Kỵ Quân cũng không thể áp đảo đội kỵ binh quân Hán.

Kiêu Kỵ Quân có gốc rễ từ kỵ binh thời Đại Tần, sức chiến đấu vẫn rất mạnh mẽ, hơn nữa Hạng Trang đã thu thập ngựa Ảp để thay thế ngựa Mông Cổ, việc này giúp cho Kiêu Kỵ Quân như hổ thêm cánh, nhất là 2 nghìn trọng kỵ binh trong Kiêu Kỵ Quân, bất kể lực chiến đấu hay là kinh nghiệm đều vượt trội hơn rất nhiều so với trọng kỵ binh quân Hán.

Tuy nhiên, Kiêu Kỵ Quân dũng mãnh thiện chiến chỉ có 2 vạn, riêng ở thời điểm này, có lẽ 2 vạn Kiêu Kỵ Quân cũng không thể quyết định thắng bại. Có thể ở nhiều thời điểm, Kiêu Kỵ Quân đối mặt với hơn 10 vạn kỵ binh quân Hán, cộng thêm kỵ binh người Hồ, cũng đủ để mệt mỏi.

Hơn nữa, tình thế không thuận lợi của kỵ binh cũng chỉ ở một phương diện mà thôi.

Dựa vào tin tình báo của Ô Mộc Nhai, trong đại doanh quân Hán đã tập trung một lượng lớn xe bắn đá!

Nguyên bản xe bắn đá là do Hạng Trang dẫn dắt chế tạo ra Công Thâu Xa, đối với đòn bắn của xe bắn đá, kết cấu rất phức tạp, hơn nữa tầm bắn và lực sát thương phải lớn! Tuy nhiên có cái lợi cũng có cái hại,

quân Sở được trang bị xe bắn đá trong thời gian không lâu, các quốc gia khác cũng lần lượt mô phỏng theo, chế tạo ra xe bắn đá tương tự như vậy.

Suy cho cùng, nguyên lý hoạt động và kết cấu của xe bắn đá cũng không quá phức tạp, chỉ cần là người có kinh nghiệm làm mộc liếc mắt xem qua, cơ bản là có thể làm mô phỏng theo.

Hai quân Sở Hán đang chiến đấu giằng co, quân Hán cũng không có công thành, tại sao Lưu Bang lại tập trung một lượng lớn xe bắn đá như vậy?

Rõ ràng Lưu Bang đã được cao nhân chỉ giáo, cao nhân này không phải là Trương Lương, Trần Bình mà chính là Bạch Mặc. Xe bắn đá này dùng để đối phó với liên nỏ của quân Sở, liên nỏ có lực sát thương kinh người, nhưng rất cồng kềnh, để bắn tiến còn cần có một vật cố định, rất khó có thể tồn tại trong phạm vi của xe bắn đá.

Điều này gây trở ngại rất lớn đối với quân Sở, một khi liên nỏ bị uy hiếp, Hạng Trang không thể tưởng tượng, nếu như trọng kỵ binh quân Hán khởi xướng tấn công, quân Sở làm thế nào có thể ngăn cản? Chiến hào? Lộ trại? Điều không phải thượng sách! Lẽ nào 2 nghìn trọng kỵ binh của Kiêu Kỵ Quân xung phong đối chiến sao? Hiệu quả không hẳn đã tốt, hơn nữa Hạng Trang cũng không nỡ.

Ngoài việc phá hủy xe bắn đá quân Hán, bằng không vấn đề này không thể giải quyết được.

Nhưng xe bắn đá núp sau trận quân Hán, kỵ binh không thể dễ dàng phá hủy được chúng?

Trong lúc Hạng Trang đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên Khuất Bất Tài từ trong bóng tối đi vào đại trường, khom người vái chào Hạng Trang, sau đó bẩm báo:

- Đại Vương, Tỷ Lăng có tin cấp báo!

Hạng Trang thuận tay nhận thư tín trong tay Khuất Bất Tài, vội vàng đọc qua một lượt, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Trong lòng Khuất Bất Tài liền ngưng đọng lại, phong thư này hẳn chưa có xem qua, không biết cuộc chiến Hoài Nam có biến động gì không? Trong khi Khuất Bất Tài đang đoán mò, đột nhiên Hạng Trang quay đầu, hô lớn:

- Hô Diên!

Tiếng bước chân gấp rút, Hô Diên vội vàng vén rèm mà vào, phía sau còn có Hạng Trĩ đi theo.

Tiến vào trường, Hô Diên liền chấp tay thi lễ với Hạng Trang, sau đó hiên ngang nói:

- Đại Vương có gì sai bảo?

Hạng Trang vung ống tay áo phía sau lưng, cất cao giọng nói:

- Mau, mau mời quân sư đến đây cho quả nhân!

- Rõ!

Hô Diên tuân lệnh hô lớn, lĩnh mệnh đi, còn Hạng Trĩ lại tiến đến gần Hạng Trang hỏi:

- Phụ Vương, có chuyện gì vậy?

- Trận đại chiến Hoài Nam đã có kết quả.

Hạng Trang vỗ vỗ cái bàn, tiếp đến lại duỗi thẳng cánh tay, hưng phấn nói:

- Hàn Tín, Anh Bố đã đại bại, quân ta đã toàn thắng, ha ha ha.

Nhưng Hạng Trĩ không có phản ứng quá lớn, trong suy nghĩ của hắn chỉ có chiêu thức của Hô Diên.

Thoáng chốc, Bách Lý Hiên liền vội vàng bước vào đại trường, hỏi:

- Đại Vương, đại chiến Hoài Nam đã đại thắng rồi sao?

- Đúng vậy, Tử Lương.

Hạng Trang giơ tay ngăn Bách Lý Hiền thi lễ, rồi kéo hắn tới trước tấm bình phong, chỉ vào bản đồ nói.

- Chiến trường Hoài Nam đại thắng, cũng không có gì quá bất ngờ, hắn là Tắt Thư đang trên đường tới đây, nhất định cầm nang diệu kế của người đã được giao cho Tần Tương, hiện tại không biết đã dùng bỏ câu đưa thư báo cho Cao Sơ hay chưa?

Bách Lý Hiền nói:

- Nếu như đại chiến Hoài Nam đã thắng, nhất định bên Ba Thục cũng sẽ xuất binh.

Hạng Trang liền lấy một túi gấm từ trong ngực ra, sau đó cởi bỏ, lấy ra một phong mật thư giao cho Khuất Bất Tài, trình trọng dặn dò:

- Lão Khuất, mau gửi phong mật thư này giao cho Cao Sơ, càng nhanh càng tốt!

- Rồi!

Khuất Bất Tài tiếp nhận mật thư, xoay người ẩn vào trong bóng đêm.

Lúc này Hạng Trang kéo Bách Lý Hiền ngồi xuống, tiếp đến dặn dò Hô Diên:

- Hô Diên, mau triệu tập văn võ bá quan, tiếp đến chuẩn bị tiệc rượu, quả nhân muốn uống rượu ăn mừng cùng các văn võ bá quan, ha ha. . .

Trận đại chiến Hoài Nam đã có kết quả, tâm sự của Hạng Trang cũng đã được chút bỏ hơn phân nửa. Hiện tại chỉ còn chờ Tắt Thư tới đây.

Bách Lý Hiền nhú mày, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Đại Vương, phải cẩn thận quân Hán chó cùng rứt giậu.

- Ủa? Chó cùng rứt giậu?

Hạng Trang nghe thấy vậy, sắc mặt liền biến đổi, vừa nãy hắn còn đang hưng phấn, lúc này được Bách Lý Hiền thức tỉnh. Hiện tại, Hàn Tín và Anh Bố đã thất bại, Lưu Bang sẽ mất đi viện trợ bên ngoài, hơn nữa quân Sở sẽ xuất hiện viện trợ. Một khi tin tức truyền ra ngoài, Yên Quốc, Triệu Quốc, Hàn Quốc nhất định sẽ hành động!

Dưới tình hình này, nếu Lưu Bang không muốn khoanh tay chịu chết, vậy thì chỉ có thể ra tay trước!

. . .

Thời tiết nóng bức, Lưu Bang không thể ngủ ngon giấc. Cho nên cùng Trương Lương đi tuần tra tại trại quân nhu.

Mặc dù trong đêm khuya khoắt, nhưng tại trại quân nhu đèn đuốc vẫn sáng trưng, tiếng người ồn ào, cùng hàng ngàn thợ thủ công cõng trần, mồ hôi chảy như mưa, suốt đêm chế tạo xe bắn đá. Trên bãi đất trống cách đó không xa, đã có hàng trăm xe bắn đá vững trắc, những xe bắn đá này đều là loại tốt.

- Tử Lương.

Lưu Bang vừa đi vừa hỏi Trương Lương:

- Người nói xe bắn đá này có thể phá được liên nỗ của quân Sở?

- Nhất định là được.

Trương Lương khẳng định nói.

- Liên nỗ của quân Sở công kênh, di chuyển rất khó khăn, khi bắn tiễn còn cần một vị trí cố định. Chỉ cần tập trung hơn trăm xe bắn đá liên tục tấn công, nhất định có thể phá được liên nỗ của quân Sở.

- Hy vọng là thế.

Lưu Bang nhẹ nhàng lắc đầu, đương nhiên trong tư tưởng của hắn có chút nghi ngờ.

Bước từng bước, đột nhiên Lưu Bang ngừng lại, âm trầm hỏi:

- Tử Lương, người nghĩ Hàn Tín có thể thắng Tất Thư hay không?

Trương Lương cười nói:

- Binh pháp dùng binh của Hàn Tín đã quá thành thạo, hơn nữa đã trải qua trăm trận, tuy Tất Thư là truyền nhân của Quỷ Cốc, nhưng so với Hàn Tín hẳn còn có điểm non kém. Huống chi liên quân Tề Quốc và Hoài Nam Quốc còn đang chiếm được ưu thế, thần nghĩ trận chiến Hoài Nam quân Sở tất sẽ thất bại!

Trương Lương là đồng僚 nhiều năm với Hàn Tín, cho nên rất tin tưởng Hàn Tín.

Nhưng mà, đó chỉ là ý nguyện đẹp của Trương Lương mà thôi.

Rất nhanh, lời nói của Trương Lương đã bị sự thực tàn khốc đánh nát!

Cơ hồ Trương Lương vừa mới nói ra, bóng dáng vội vã của Trần Bình đã xuất hiện trước mặt Lưu Bang, trong tầm mắt của Trương Lương, vô tình trông thấy trên khuôn mặt Trần Bình lộ ra vẻ vội vã hiềm thấy. Trong lòng Lưu Bang và Trương Lương liền ngưng đọng lại, thầm nghĩ đã xong rồi, hơn phân nửa trận đại chiến Hoài Nam đã có kết quả, hơn nữa chính là kết quả không tốt.

Quả nhiên, Trần Bình đi tới trước mắt Lưu Bang, thi lễ, sau đó nói:

- Đại Vương, có tai họa rồi!

Trần Bình lại gấp gáp nói:

- Vừa rồi thần nhận được bồ câu đưa thư từ Bành Thành, ba ngày trước liên quân Tề Hoài quyết chiến với quân Sở, đã bị quân Sở đánh đại bại. Tề Vương Hàn Tín đã chết trận, Hoài Nam Vương Anh Bố đã bỏ trốn về Tương huyện, Hoài Nam Quốc và Tề Quốc đã mất đại thế. . .

437. Chương 436 Chó Cùng Rút Giậu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 436 Chó cùng rút giậu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Đại vương!

Trần Bình nhấn mạnh nói,

- Hàn Tín thua chết rồi!

- A? !

Lưu Bang nghe vậy đột nhiên lão đảo ngã trên mặt đất, thất thanh kêu lên,

- Trần Bình, vừa rồi ngươi nói, nói gì? Hàn Tín hẳn chết, chết trận? !

Ngay lúc này, Lưu Bang giật mình, không ngờ Hàn Tín đã chết, hay là chết trận? !

Trương Lương vẻ mặt khó tin, trong lòng hẳn cảm nhận, Hàn Tín đúng là bất khả chiến bại, mấy năm trước, hẳn thậm chí vẫn còn suy xét, nếu Hàn Tín không phục uy danh Hán vương, khởi binh tạo phản, vậy phải lấy cái gì để đánh bại hắn? Trương Lương nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có một người cao tay mới có thể đánh bại được Hàn Tín.

Nhưng hiện tại, Hàn Tín đã bị Tất Thư đánh bại ở Hoài Nam, hơn nữa cũng đã bỏ mạng rồi!

Nhìn Trần Bình đang gật đầu, Lưu Bang đang kích động, lập tức xoay người nắm chặt lấy áo của Trương Lương, cực kỳ thất lễ nói:

- Tử Phòng, ngay cả Hàn Tín cũng chết trận, chúng ta lại càng không phải là đối thủ của Tất Thư, nếu không, tranh thủ thời gian quay về Quan Trung đi? Quan Trung có Hàm Cốc Quan và Võ Quan chống đỡ, mười năm tám năm quân Sở sợ cũng không đánh tới được.

Thật sự Lưu Bang đã nảy sinh ý định rút lui, hắn đang rất sợ hãi.

Hàn Tín lợi hại bao nhiêu so với người khác Lưu Bang đều biết rất rõ, Trần Thương, Bồ Dốc Núi, Tỉnh Hình, Duy Thủy, Cai Hạ một mình Hàn Tín chỉ huy những chiến dịch kinh điển đó không mất nhiều lời, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất với Lưu Bang chính là cuộc chiến Huỳnh Dương.

Hai mươi năm trước, Lưu Bang tập hợp năm trăm sáu mươi nghìn liên quân, thừa dịp lúc Hạng Võ ở xa Tề quốc, công hãm thủ đô Bành Thành của Sở quốc một chút, trong lúc Lưu Bang cùng các chư hầu nâng chén chúc mừng, Hạng Võ lại mang theo ba mươi nghìn kỵ binh ngày đêm chạy về Bành Thành, chỉ một trận chiến, Hạng Võ đã đánh tan năm trăm sáu mươi nghìn liên quân!

Cũng trong trận chiến đó, Lưu Bang vì chạy trốn, không ngờ nhần tâm đem trưởng nữ Lưu Nguyên, con trai trưởng Lưu Doanh đẩy xuống xe ngựa, tiểu thư và em trai thật đáng thương, mẹ và ông ngoại vừa mới bị quân Sở bắt đi, bọn họ trốn ở trong chuồng heo, mới có thể may mắn thoát được, họ vất vả lắm mới tìm được cha, nhưng chỉ vì để cho xe ngựa chạy được nhanh, không ngờ đã tự tay đẩy bọn họ xuống xe ngựa.

Cũng may phu xe của Lưu Bang là Hạ Hầu Anh một người thành thật, nhảy xuống xe bế Lưu Nguyên, Lưu Doanh đáng thương đem trở về, còn bị Lưu Bang mắng nhưng không dám cãi lại, lúc này mới cứu chị em Lưu Nguyên, Lưu Doanh, bằng không, hơn nửa cuộc đời còn lại của Lưu Bang sẽ lưu trong sử sách là hổ dữ ăn thịt con, cái này ngàn năm bêu danh cũng không tẩy hết được.

Một trận chiến Bành Thành, năm trăm sáu mươi nghìn liên quân tan tác như núi, hơn một trăm nghìn người bị giết, hơn một trăm nghìn người bị đuổi chết đuối ở Tứ Thủy, Lưu Bang chỉ mang theo hơn hai mươi kỵ binh chạy trốn tới Huỳnh Dương, Lưu Bang đang lo sợ không yên không biết làm sao, anh trai Lã Trạch mang theo mấy nghìn nghĩa quân đuổi tới, không đến hai ngày, hai mươi nghìn lão binh ở Quan Trung cũng tới, đại tướng lĩnh quân chính là Hàn Tín.

Hàn Tín chỉ dựa vào hai mươi nghìn lão binh cùng với mấy nghìn nghĩa quân Lã Trạch, ngăn cơn sóng dữ, tại Tiêu ấp, Tác ấp liên tiếp đánh bại Hạng Võ, sau đó Hạng Vũ tập hợp đại quân tiến lên một lần nữa, nhưng lại bị Hàn Tín ngăn lại ở Huỳnh Dương, không tiến được thêm! Đến nay Lưu Bang vẫn không thể quên bóng dáng người áo trắng chỉ huy ở thành Huỳnh Dương.

Hạng Võ có thể lấy tám nghìn con cháu Giang Đông cùng với năm mươi nghìn đám ô hợp đại phá Tần tướng Vương Ly cùng hai mươi nghìn quân đoàn Trường Thành, nhưng lại không thể lấy một trăm nghìn lính tinh nhuệ công phá hơn hai mươi nghìn đám ô hợp của Hàn Tín ở phòng tuyến Huỳnh Dương, dù Hạng Võ có tấn công như thế nào, Hàn Tín đều có thể ung dung đối phó, quân Sở không thể đi qua Huỳnh Dương nửa bước.

Một người lợi hại như Hạng Võ, cũng không phải là đối thủ của Hàn Tín, nhưng hiện tại, không ngờ Hàn Tín lại thua dưới tay Tất Thư, điều này chứng minh cái gì? Điều này chứng minh Tất Thư lợi hại hơn Hàn Tín, không thì chí ít hai người cũng cùng một tầng lớp, hắn cùng Hạng Võ đánh mười trận thì thua chín, như vậy sao có khả năng đánh thắng được Tất Thư?

Có một đại binh gia như Tất Thư, cho dù Hạng Trang có thua ở trận đại chiến Hoài Nam, thua chỉ còn lại một cái quần đùi, nhưng chỉ cần hắn có thể chạy về được Giang Đông, nhất định Tất Thư cũng có cách xoay chuyển thế cục cho hắn, nhớ năm đó, Lưu Bang bị Hạng Võ đánh cho chỉ còn hơn hai mươi kỵ binh, nhưng Hàn Tín cũng không ở Huỳnh Dương giúp hắn xoay chuyển cục diện, cuối cùng chỉ hình thành thế giằng co?

Đúng vậy, hay là tranh thủ thời gian trốn về Quan Trung làm vương vài năm yên ổn, dù sao cũng không còn nhiều thời gian.

Nếu trở về chậm, sào huyệt Quan Trung chuẩn bị không tốt lại kết cục giống Hàn vương Hàn Tín, như vậy mới gọi là hết.

- Tử Phòng.

Lưu Bang kéo áo Trương Lương, giống như một ông lão bị chìm dưới nước nắm chặt một cây cỏ cứu mạng, tội nghiệp nói,

- Cuộc chiến này không còn cách đánh nào khác, chúng ta về Quan Trung đi.

Hai đầu lông mày của Trương Lương, Trần Bình đồng thời hiện lên một màu đen, về Quan Trung? !

Bây giờ điều quân trở về Quan Trung, Hạng Trang quay lại đánh Lưu Bang, như vậy có thể trở về Quan Trung sao?

Hạng Trang hết sức chiếm Quan Đông, Hán quốc chỉ dựa vào Quan Trung, chống đỡ như thế nào?

Kết cục đã rõ ràng, quay về Quan Trung chỉ có thể là con đường chết, phải đánh lại mới có một con đường sống!

- Đại vương nói cẩn thận!

Trần Bình muốn che lại những lời nói của Lưu

Bang, nhìn xung quanh, hoàn toàn không có ai nghe thấy, lập tức hạ giọng nói,

- Đại vương, cục diện chưa tồi tệ đến mức không thể cứu vãn, tuy rằng Tất Thư đánh bại Hàn Tín, Anh Bố, nhưng trong vòng mười ngày nữa tháng quân Sở ở Hoài Nam không thể đuổi đến, chúng ta vẫn còn thời gian!

- Trần Bình nói không sai.

Trương Lương cúi người, cùng Trần Bình dìu Lưu Bang, sau đó kiên nhẫn nói,

- Lúc này ở chiến trường Nam Dương, quân ta đã dần dần chiếm thế chủ động, chỉ cần đội xe bắn đá tốt, cũng có thể áp chế hữu hiệu liên nỗ quân Sở, đến lúc đó, có thể đủ sức quyết chiến với quân chủ lực của quân Sở Hạng Trang.

Trần Bình nói tiếp:

- Chỉ cần đánh được quân chủ lực của Hạng Trang ở Hoài Nam, đem quân ta đứng ở thế tốt, đến lúc đó, dù là đánh bay Kinh Tương, Ba Thục, hay lui giữ Quan Trung, tất cả đều dễ dàng hơn rất nhiều, hiện tại nếu tùy tiện lui binh, nhất định quân Sở sẽ thừa cơ đánh lên, như thế, đại sự sẽ thất bại.

Lưu Bang nhìn xung quanh, lỗ mãng nói:

- Thật sự không thể lui?

Trương Lương, Trần Bình cùng lắc đầu, nói:

- Tuyệt đối không được lui.

Lưu Bang nuốt nước miếng, nói:

- Có thể thắng?

Trương Lương, Trần Bình cùng gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Có thể thắng.

- Được!

Lưu Bang cắn chặt răng, hung dữ nói,

- Liều mạng!

Hạng Trang vỗ bản đồ, trầm giọng nói:

- Lão nhân Lưu Bang thật sự là có khả năng chó cùng rứt giậu!

- Cho nên chúng ta sớm chuẩn bị cho kịp, hơn nữa phải chuẩn bị suốt đêm, nói không chừng ngày mai quân Hán sẽ tổ chức tấn công.

Bách Lý Hiền nói xong rồi rút tấm bản đồ trong ống tay áo ra, sau đó nhìn bản vẽ nói,

- Đại vương người xem, đây chính là chỗ chúng ta trú quân, phía đông, mặt phía bắc, còn có mặt phía nam tất cả đều là bờ nước, quân Hán chỉ có thể tấn công phía tây.

Cắm trại lưng dựa nước là điều tối kỵ trong binh gia, nhưng cũng tùy từng tình huống, nếu quân Sở có được Thủy quân lợi hại, cắm trại lưng dựa nước lại thành một kế thật tuyệt diệu, đại doanh quân Sở ba mặt là nước vây quanh, cho nên chỉ cần phòng bị hướng tấn công phía tây, áp lực phòng thủ sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

- Nếu Lưu Bang chó cùng rứt giậu, khẳng định quân Hán sẽ tấn công trực tiếp vào phía tây!

Dừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói,

- Vốn là, chúng ta có thể đặt tất cả liên nô ở sau hàng rào phía Tây, để ngăn cản quân Hán tới gần, nhưng hiện tại quân Hán có xe bắn đá, nếu đem liên nô đặt sau hàng rào, như vậy chẳng phải là tự mình tìm chết.

Hạng Trang như có điều suy nghĩ nói:

- Tử Lương, người có ý tưởng gì?

Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương nên nhanh chóng điều thủy quân Lục Dã Trạch đến đây, sau đó đem toàn bộ một nghìn liên nô lên các chiến thuyền của thủy quân, nếu quân Hán tấn công đại doanh, những liên nô trên thuyền này có thể đồng thời hướng về hai hướng nam bắc để công kích quân Hán, thần đánh giá tính toán khoảng cách, tầm bắn của nô thuyền không sai biệt lắm có thể bao trùm toàn bộ vùng quê phía sườn tây đại doanh!

- Dem liên nô lên chiến thuyền, cải tạo thành nô thuyền? !

Hạng Trang nghe vậy nhất thời trong lòng dao động.

Đây thật là một ý kiến hay, tuy nhiên chiến thuyền thủy quân cũng không được lớn lắm, nhưng vẫn thừa để một khối liên nô lên đầu thuyền, mấu chốt là trang bị liên nô lên thuyền có thể di chuyển tự nhiên được, thứ nhất có thể tự nhiên điều chỉnh được phương hướng bắn, thứ hai còn có thể tránh né xe bắn đá của quân Hán tấn công.

Xe bắn đá vừa lớn lại vừa nặng, điều chỉnh tầm bắn và góc bắn rất khó khăn, nếu như dùng để bắn một mục tiêu cố định, còn có thể nhờ phạm vi bao trùm mà sát thương rất tốt, nhưng nếu mà bắn mục tiêu di động, xe bắn đá chỉ là lực bất tòng tâm.

- Hay!

Hạng Trang lập tức ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài trướng quát,

- Hô Diên!

Hô Diên lên tiếng vào trướng, chấp tay thi lễ với Hạng Trang, nói:

- Đại vương có gì chỉ bảo?

Hạng Trang tay trái vịn eo, tay phải dùng sức vùng lên, cất cao giọng nói:

- Lập tức phi ngựa tới đại trại thủy quân Lục Dã Trạch, điều tướng quân Khương Tế dẫn tất cả chiến thuyền thủy quân đến đại doanh nghe lệnh!

Triệu Quốc, Yến Quốc, còn có Hàn Quốc gần như là cùng lúc biết tin Hàn Tín bại trận ở Hoài Nam.

Đồng thời mật thám các nước ẩn ở Bành Thành dùng bồ câu đưa tin, đem tin tức đưa đi bốn phương tám hướng.

Phụ trách tin tức dò hỏi Triệu quốc Á tướng Trương Cảnh gần như té ngã xông vào tẩm cung Triệu vương Trương Ngao, ở trên đường, thậm chí Trương Cảnh còn bỏ hài chạy đến, khi vào cung đầu tóc đều rối tung, không còn hình tượng xuất hiện trước mặt Triệu vương Trương Ngao.

- Lão thúc?

Trương Ngao giật mình nhìn Trương Cảnh, hỏi,

- Người làm sao thế?

Trương Cảnh lắc đầu, không kịp chào vội nói:

- Đại vương, Hàn Tín bại bại bại chết rồi!

- Hàn Tín bại đã chết? Bại bại nhiều quá, như này có ý gì?

Theo bản năng Trương Ngao nói một câu, lập tức như bị ong bò vẽ đốt ở mông, đột nhiên quỳ gối dậy, vô cùng giật mình trừng mắt nhìn Trương Cảnh, thất thanh nói,

- Lão thúc người vừa nói gì? Hàn Tín hấn hấn hấn bại đã chết? Thua Tất Thư? !

Hàn Tín, Anh Bố đang ở Hoài Nam đánh với Tất Thư, Trương Ngao tự nhiên biết đến.

Sứ giả nước Sở thậm chí đã tới Hàm Đan vài lần, nhiều lần thúc giục Triệu quốc xuất binh giúp công Tề quốc, tuy nhiên Trương Ngao không có chủ kiến gì, Tướng quốc Quán Cao, Thượng Tướng quân Triệu Ngộ cũng không đồng ý xuất binh, chỉ có Thứ Tướng quân Bạch Tuyên cho rằng nên xuất binh, Trương Ngao lại hỏi Á Tướng Trương Cảnh, Trương Cảnh cũng cho rằng quân hai bên Sở Tề phía trước như hai con hổ đánh nhau, Triệu quốc không nên xuất binh.

Trương Ngao chính là đang chờ hai nước Sở Tề hai hổ đánh nhau, lại chưa từng muốn, Hàn Tín bại trận chết!

- Mau mau mau. . .

Trương Ngao lập tức nói với thị vệ cầm cung cách đó không xa.

- Mau truyền Triệu Tướng quốc, Thượng Tướng Quân và Thứ Tướng Quân, bảo bọn họ khẩn trương vào cung. . .

438. Chương 437: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 437: Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mười mấy năm gần đây, Triệu quốc vẫn áp dụng chính sách bồi dưỡng dân, ngoại trừ ba năm trước đây đã bị rơi vào cảnh đại quân Hàn Tín xâm lấn ra thì không gặp binh tai nữa, hơn nữa khi đó Hàn Tín trong lòng tràn đầy sự tin tưởng có thể chinh phục Triệu quốc, cho nên cũng không có phá hoại Triệu quốc quá lớn, cho nên, tình hình Triệu quốc vẫn là rất ổn.

Tuy nhiên, người dân Triệu quốc sống rất tốt, nhưng quân sự lại không được tốt lắm.

Triệu quốc ước chừng có khoảng hai triệu nhân khẩu, chính tốt, quân đội tốt, tổng cộng binh lính tăng thêm khoảng bốn năm trăm nghìn, nhưng cơ bản Triệu quốc không triệu tập đại quân đồng đều nhiều như vậy, bởi vì Triệu quốc cũng không đủ vũ bị, binh khí, khả năng giáp, thiếu ngựa quý, Thứ Tướng Quân Bạch Tuyên

ra sức yêu cầu tăng cường võ bị, nhưng nhiều lần bị Á tướng Trương Cảnh, Thượng Tướng Quân Triệu Ngao áp chế.

Á tướng Trương Cảnh nắm giữ ngân khố quốc gia, nếu phung phí gia tăng võ bị, béo bở trong tay hắn sẽ ít đi, đương nhiên hắn không đồng ý, về phần Thượng Tướng Quân Triệu Ngao, không đồng ý gia tăng võ bị bởi vì nghĩ Bạch Tuyên sẽ uy hiếp địa vị của hắn, cứ như vậy, một đòi tăng thêm võ bị, nhưng ba lại không đồng ý, vì vậy sau khi giải vây Hàm Đan cũng không có gì đổi mới.

Khoảng gần nửa canh giờ sau, Quán Cao, Triệu Ngao và Bạch Tuyên lần lượt đi vào cung.

Sau khi nghe Trương Cảnh thông báo xong, Quán Cao và đám người sắc mặt tất cả đều biến sắc, sau một lúc lâu không nói ra lời, tin tức này thật sự khiến người ta rất kinh ngạc!

Thấy không có người nói chuyện, Trương Ngao liền có chút không hiểu, hỏi Quán Cao nói:

- Lão Tướng quốc, ngài nói vài lời đi?

Quán Cao vẫn chưa hết kinh ngạc, mãi sau mới lấy lại tinh thần, bùi ngùi thở dài nói:

- Tề vương là một đại binh gia, vậy mà lại thua một đầy tớ như Tất Thư, điều này thật sự làm cho người ta không ngờ đến, xem ra Thứ Tướng Quân lo lắng là đúng, lúc trước chúng ta không nên liên minh cùng Sở quốc, tuy nhiên bây giờ sửa sai vẫn còn kịp, Đại vương, khẩn trương mở rộng quân sự đi!

- Quân sự đương nhiên phải mở rộng rồi!

Quán Cao vừa dứt lời, Thượng Tướng Quân Triệu Ngao liền nói tiếp,

- Tuy nhiên việc cần thiết bây giờ là phải lập tức xuất binh tiêu diệt Tề quốc, lúc này quân Tề mới thua trận, Hàn Tín lại chết, lòng người dân Tề quốc đang rất bàng hoàng, thời điểm cả nước rung chuyển, ta làm Thượng Tướng Quân thống lĩnh đại quân tấn công như sấm vang chớp giật, thì tiêu diệt không có gì khó!

Trương Cảnh cũng nói thêm:

- Thượng Tướng Quân nói rất đúng, bây giờ đúng là lúc dụng binh tiến đánh Tề quốc.

Trương Ngao có chút do dự, hỏi Bạch Tuyên nói:

- Thứ Tướng Quân, ý kiến của ngài như nào?

Trương Ngao vẫn yếu đuối như vậy, không có gan dám làm trái ý lão Tướng quốc, còn có ý kiến của Á Tướng và Thượng Tướng Quân, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ di chúc của tiên vương trước khi chết, cho nên hắn rất nể trọng ý kiến của Bạch Tuyên.

Bạch Tuyên cảm thấy có chút tiếc nuối, nếu Triệu quốc thật sự muốn dụng binh với Tề quốc, phải dốc lòng theo diệt đại chiến Tề quốc, như vậy lúc Tất Thư và Hàn Tín đang giảng co nên xuất binh, đợi đến lúc này xuất binh, Sở quốc sao có thể cho Triệu quốc cơ hội? Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ Tất Thư đã có cạm bẫy, sẽ chờ Triệu quốc chui vào.

Hơn nữa, tuy rằng quân Tề mới thua trận, Hàn Tín đã chết, nhưng binh lính thật sự dễ bắt nạt sao? Chỉ sợ chưa chắc!

Nhưng Bạch Tuyên cũng hiểu rất rõ, nếu Triệu Ngao, Trương Cảnh đều đồng ý xuất binh, Quán Cao lại là một lão hồ đồ, dưới tình hình này, Trương Ngao một tên yếu đuối và không có năng lực, dù như thế nào hắn cũng không dám làm trái.

Cho nên, điều duy nhất Bạch Tuyên có thể làm là giảm thiểu khả năng dụng binh phiêu lưu với Tề quốc, lập tức Bạch Tuyên nói:

- Đại vương, dụng binh với Tề quốc đúng là không phải không thể được, tuy nhiên, ta để binh liên minh Yên Quốc đi trước.

- Dựa vào cái gì?

Triệu Ngao hét lớn,

- Tề quốc một khối thịt béo lớn như vậy, cùng Sở quốc phân chia cũng đúng thôi, dựa vào cái gì phải phân chia cùng với một tên Tàng Đồ yếu nhược kia?

Dừng lại một chút, Triệu Ngao lại quỳ gối, hướng Trương Ngao thỏ dài xin nói,

- Đại vương, thần xin thống lĩnh một trăm nghìn đại quân, khi mặt trời mọc xuất chinh, lần này đi nếu không thể càn quét được Tề quốc, thề không trở về Hàm Đan!

Trương Cảnh quỳ gối theo, cất cao giọng nói:

- Đại vương, thần nguyện điều động lương thảo, hết sức phối hợp Thượng Tướng Quân!

Trương Ngao quay đầu nhìn Quán Cao, mặc dù Quán Cao rất cương trực, nhưng mưu lược và kiến thức lại không có nhiều, trong lòng cũng không có chủ ý, cụp mắt xuống không lên tiếng.

Bạch Tuyên lại thỏ dài nói:

- Nếu đại quân Yến Quốc thừa dịp đến tấn công Hàm Đan, chúng ta có thể làm gì?

Quán Cao bỗng nhiên mở mắt to, Triệu Ngao lại vung tay lên khinh thường nói:

- Điều đó không có khả năng, Yến Quốc và Triệu quốc liên minh, làm sao hấn dám đâm dao sau lưng Triệu quốc?

Bạch Tuyên không đồng ý nói:

- Lưu Bang chính là được Hạng Võ phân đất phong hầu Hán Vương, nhưng chẳng phải hấn vẫn lại khởi binh tạo phản đó sao?

Trong lúc Triệu Ngao đang trợn mắt muốn răn dạy Bạch Tuyên vài câu, Trương Cảnh khẩn trương nhảy ra giảng hòa nói:

- Đại vương, thần nghĩ Thứ Tướng Quân lo lắng không phải không có lý, nhưng thật sự lúc này là trời ban cơ hội chinh phạt Tề quốc, cho nên không ngại để Thượng Tướng Quân lãnh binh xuất chinh, mà để Thứ Tướng Qiaan đóng giữ Hàm Đan, nếu Tàng Đồ đến đã có Thứ Tướng Quân ngăn cản!

Bạch Tuyên than thở, cũng không nói thêm cái gì.

Cùng lúc Triệu Ngao dẫn một trăm nghìn quân Triệu xuất phát, Yến vương Tàng Đồ cũng tập hợp năm mươi nghìn quân chuẩn bị nam hạ, hiển nhiên, suy nghĩ của Tàng Đồ và Trương Ngao giống nhau, đều cho rằng lúc này là thời điểm tốt nhất để hết sức đánh Tề quốc đang giống như là chó rơi xuống nước, cho dù chỗ tốt nhất cũng bị Sở quốc chiếm mất, nhưng làm liên minh, kiểu gì Yến Quốc cũng được phân ít nhất hai quận.

Không đợi lúc Yến quân xuất phát, tin cấp báo từ Hàm Đan đã được đưa đến trên bàn hấn.

Yến Thái Tử Tàng Diễn xem xong tin báo, lên tiếng nói:

- Phụ vương, đợi mấy ngày nữa đại quân xuất phát.

Tàng Đồ đột nhiên vỗ bàn, mắng:

- Nói láo, đợi mấy ngày nữa quả nhân súp cũng không uống được.

Mặc dù bên cạnh đã bị phụ vương mắng, Thái Tử Tàng Diễn lại không để ý chút nào, hạ giọng nói:

- Phụ vương, quân Triệu dốc toàn bộ lực lượng, tất nhiên Hàm Đan không có gì, không bằng nhân dịp này phụ vương lấy Hàm Đan, tiêu diệt Triệu quốc, chẳng lẽ không phải là hơn cùng nước Sở tranh chấp Tề quốc gấp trăm lần? Dân Tề quốc sống còn một mỗi, sao so sánh được với một nước giàu có như Triệu quốc?

Tàng Đồ trong lòng khê nhúc nhích, nhón lấy râu mép ở khóe môi cuốn vòng lại, nói:

- Có thể làm cho Hạng Trang tức giận hay không, đưa đại quân Sở quốc tới?

Chuyện như vậy không phải là không có tiền lệ, năm đó Hạng Võ phong đất đều vì Tề vương, Điền Vinh không phục, cưỡng chế di dời Điền đô, kết quả làm cho Hạng Võ tức giận đưa đại quân Sở quốc tới, cuối

cùng binh bại người chết, tuy rằng Tàng Đồ muốn đất của Triệu quốc, nhưng lại rất lo lắng thái độ của Hạng Trang, nên biết hiện tại Yến Triệu Hàn đều là liên minh với Sở quốc.

Tàng Diễn cười nhạt nói:

- Hiện tại Hạng Trang đang giằng co với Lưu Bang ở Nam Dương, bản thân còn đang lo lắng không rảnh đâu!

- Nhưng tương lai như thế nào?

Tàng Đồ có chút lo lắng, lại nói,

- Nếu không may Hạng Trang đánh bại Hàn Tín, sau đó quay lại tính sổ với chúng ta? Chỉ bằng một Yến quốc nhỏ nhỏ, làm sao có thể ngăn cản được đại quân Sở quốc?

Tàng Diễn không cho là đúng, nói:

- Nếu thực sự Hạng Trang đánh bại Lưu Bang, sau đó sẽ dụng binh đến Yến, Triệu, Hàn Quốc, cho dù phụ vương người không gây gỗ với hần, hần cũng sẽ lấy cớ làm phụ vương người khó xử, cho nên, phụ vương phải nhân cơ hội này càng phải chinh phạt Triệu quốc, tranh thủ Sở quốc đang tiêu diệt Hán quốc tận dụng khả năng tăng sức mạnh bản thân.

Không thể không nói, tầm nhìn của Yến Thái Tử thật sự tinh tường.

Tàng Đồ rõ ràng bị thuyết phục, ánh mắt lóe sáng, cắn răng quát:

- Được, lập tức đánh Hàm Đan!

So sánh với Yến vương Tàng Đồ, rõ ràng Hàn vương Hàn Tín dã tâm còn lớn hơn nhiều!

Ngay từ lúc đầu, vốn Hàn vương Hàn Tín đã không nghĩ tới phải cùng Sở, Yến, Triệu chia cắt Tề quốc, mục tiêu của Hàn vương Hàn Tín là Quan Trung, hần thừa dịp quân Hán dốc toàn bộ lực lượng, lúc quyết chiến cùng quân Sở ở Nam Dương, thừa dịp thời bay Quan Trung, sau đó đóng quân ở Quan Trung giằng co với quân Sở, chờ thời cơ dùng mưu ổn định thiên hạ!

Vì thực hiện mục tiêu này, mấy năm nay Hàn vương Hàn Tín vẫn ngấm ngấm chịu đựng.

Hơn nữa, điều Hạng Trang, Lưu Bang không biết chính là Hàn vương Hàn Tín còn có sự giúp đỡ của Hung Nô hùng mạnh!

Lúc Tề Hán và Sở quốc ở Hoài Nam, Nam Dương ban đầu giằng co, sứ giả của Hàn vương Hàn Tín cũng đã xâm nhập vào Vương Đình Mạc Nam tại Âm Sơn Bắc Lộc, và liên lạc với Hung Nô Thiên Vu Mặc Đốn, Hàn Hung hai nước thậm chí đã có ước định, đợi thời cơ chín muồi, cùng chinh phạt Hán quốc, đương nhiên, mục tiêu của người Hung Nô là Hà Sáo, mà mục tiêu của Hàn vương Hàn Tín là Quan Trung tám trăm dặm Tần Xuyên.

Chỉ có điều, tuy rằng Hàn vương Hàn Tín và Tề vương Hàn Tín trùng tên họ, nhưng thật không phải là bình gia, lần này xuất binh, hần nghĩ ra kế gọi là Kỳ kế, tuy nhiên chỉ là bắt chước lời người khác, hơn nữa, học đúng kế sách của Tề vương Hàn Tín lúc trước đánh diệt Ngụy Quốc, thậm chí số lượng cũng không hề thay đổi, cũng là minh độ Bồ Phấn, ám độ Hạ Dương.

(Bề ngoài thì chọn Bồ Phấn, thực tế thì âm thầm đánh Hạ Dương)

Đương nhiên, Tề vương Hàn Tín là từ phía tây hướng qua phía đông, Hàn vương Hàn Tín thì từ phía đông hướng qua phía Tây.

Tại bến Bồ Phấn, năm mươi nghìn đại quân Hàn Quốc đã triển khai trận chiến, đang mắc câu nổi giống trống khua chiêng, chuẩn bị qua sông, kỳ thật đây chỉ là một ít người già yếu mà thôi, âm thầm, ở hạ dương Hàn vương Hàn Tín đang tập kết năm mươi nghìn quân tinh nhuệ ở Hạ Dương, trong đó có hai mươi nghìn kỵ binh, họ đang thu thập gỗ chạu, chuẩn bị qua sông.

Dưới ánh trăng chiếu rọi rõ ràng, một đội kỵ binh quân Hàn nhờ đại hỗ trợ giúp qua bờ sông phía tây, Hàn vương Hàn Tín trong tay cầm roi ngựa đứng ở trên một mô đất bên bờ phía đông sông, không quay đầu lại phía sau quân sư Triệu Ký nói:

- Quân sư, người nói Mặc Đốn có dựa theo ước định hay không, cùng lúc khởi binh chinh phạt Cửu Nguyên?

Cửu Nguyên một trăm nghìn quân Hán tựa như một cái gai đâm ở trên lưng Hàn vương Hàn Tín.

Quân Hán tập kích bất ngờ Hàm Dương, nếu có thể một trống cũng liền thôi, một khi chiến sự không tốt lâm vào thế giằng co, như vậy khẳng định quân Hán đóng ở Cửu Nguyên sẽ điều quân về cứu viện, chủ tướng Lô Oản ở Cửu Nguyên tuy là một cái bao cỏ, nhưng hai đại phó tướng thủ hạ của hắn là Lý Thương và Mai Quyên cũng là một tướng già trải qua trăm trận chiến trên sa trường, hai người này rất kiêng kỵ với Hàn vương Hàn Tín.

Cho nên, Hung Nô có dựa theo ước định nam hạ hay không sẽ ảnh hưởng đến thành bại của toàn bộ kế hoạch.

Quân sư Triệu Ký vừa trấn an Hàn vương Hàn Tín nói:

- Đại vương yên tâm, ngũ người Hung Nô cũng mơ tới mảnh đất màu mỡ thảo nguyên Hà Sáo, dã tâm Mặc Đốn bưng bưng, cuộc chiến Cửu Nguyên mười mấy năm trước, Mặc Đốn vẫn canh cánh trong lòng, không lúc nào hắn không nghĩ đến báo thù rửa nhục, đoạt lại Hà Sáo một lần nữa, cho nên, thần nghĩ nhất định Hung Nô sẽ khởi binh.

- Tốt!

Hàn vương Hàn Tín vui mừng nói,

- Chỉ cần Mặc Đốn làm theo ước định xuất binh, chỉ cần người Hung Nô có thể làm chệch hướng một trăm nghìn quân Hán ở Cửu Nguyên, quả nhân còn có một trăm nghìn quân nắm chắc bắt được Hàm Dương, ha ha!

439. Chương 438: Mặc Đốn Lựa Chọn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 438: Mặc Đốn lựa chọn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sa mạc lớn những ngày đầu mùa hè, toàn bộ thảo nguyên một màu xanh lá mạ tươi mới, sức sống dạt dào. Một đám dê vàng đang gặm cỏ xanh bên một con sông nhỏ, tuy nhiên đó là thời điểm hưởng thụ, nên chúng thả lỏng không có chút cảnh giác nào, thảnh thơi, chúng sẽ từ trong bụi cỏ thò đầu ra, cảnh giác nhìn bốn phía, bốn phía như yên lặng, nhưng lại đang tiềm ẩn nguy hiểm.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một tiếng kêu yếu ớt từ phía nam vang lên truyền đến.

Thủ lĩnh dê đục kêu to một tiếng, toàn bộ cả đàn bốn chân chạy như điên hướng về phía Bắc, nhưng mà, chúng nó chưa chạy được hai dặm, hơn hai trăm kỵ binh như gió cuốn mây tan từ phía sau đuổi đến, cũng là một đám người Hung Nô, đầu lĩnh người Hung Nô khoảng chừng tám mươi tuổi, bộ dạng cao lớn cường tráng, rất là dũng mãnh hung hãn.

Nhưng thấy người Hung Nô chỉ giương một mũi tên, con dê đầu đàn chạy hơn trăm bước kêu lên ngã xuống đất, dê đầu đàn bỏ mạng đàn linh dương không được dẫn dắt chạy như điên, sợ hãi chạy về bốn phía, hơn một trăm kỵ binh người Hung Nô chạy bốn phía, đem đàn dê vòng lên, rồi ung dung kéo cung, bắn chết từng con.

Trong chốc lát, hơn hai mươi con dê vàng gần như bị săn bắn hết.

Hơn hai trăm kỵ binh người Hung Nô mang theo con mồi đi nhanh về phía trước hơn mười dặm, phía trước không xa ngoặt sang sông liền xuất hiện đỉnh lều trại bằng da trâu, mấy trăm đỉnh da trâu bap vệ xung quan lều, đỉnh đầu lều lớn có chứa khung đỉnh hình tròn, hơn một trăm kỵ binh người Hung Nô lội nước qua sông nhỏ, lập tức lao hướng về phía khung đỉnh lều lớn.

Tiếng bước chân dồn dập ở bên trong, võ sĩ Hung Nô canh giữ ở khung đỉnh lều lớn không có ngăn trở, lại cúi đầu hướng về phía đầu lĩnh trẻ tuổi người Hung Nô hỏi thăm, hiển nhiên, người trẻ tuổi người Hung Nô kia có địa vị không thấp.

Ngay lập tức, người trẻ tuổi một tay xách dê vàng, ngừng đầu đi vào lều lớn.

Khung đỉnh trong đại trường, Hung Nô Thiên Vu Mặc Đốn đang dựa vào tấm đệm ngủ gật, hai cô gái mặc áo bào da thú người Hung Nô đang lay động quạt lông nhẹ nhàng, giúp Mặc Đốn đuổi ruồi đuổi muỗi, tuy là lúc này mới là đầu mùa hè, nhưng ở trên thảo nguyên ruồi muỗi đã sinh sôi, quấy nhiễu làm phiền mọi người, nhất là Mặc Đốn lúc này trong lòng đang có vấn đề khó giải quyết cần sự quyết đoán, đã phiền lại càng thêm phiền.

Nghe được tiếng bước chân, Mặc Đốn hơi nhướn mắt, thấy là con trai trưởng Kê Chúc của mình nên lại nhắm hai mắt lại.

- Phụ vương, nhi thần vừa mới bắt được con dê vàng, nhưng béo lắm.

Trong tay Kê Chúc cầm một con dê vàng khoảng một trăm cân ném xuống đất, hướng về phía Mặc Đốn ôm ngực chào, cung kính nói:

- Hay là mời tướng quân sư đến, chúng ta cùng nhau uống mấy chén rượu?

Mặc Đốn day day huyết thái dương có chút đau nhức, gật đầu nói:

- Cũng tốt, người đi mời quân sư đến đây.

Kê Chúc lĩnh mệnh đi, trong chốc lát đã dẫn Công Thúc Thuyết đi vào khung đỉnh lều lớn Mặc Đốn.

Mặc Đốn để cho Công Thát Thuyết, Kê Chúc ngồi trái phải phía dưới, lại sai võ sĩ rửa sạch dê vàng, chuẩn bị đốt nướng, mấy cô gái Hung Nô đem mấy bình rượu trắng Trung Nguyên đặt lên bàn.

Thịt chín liền uống mấy chén rượu trắng, không kìm nổi Mặc Đốn thở dài một tiếng.

Kê Chúc và Công Thúc Thuyết liền buông chén rượu trong tay xuống, đương nhiên bọn họ biết vì sao Mặc Đốn thở dài, bởi vì lúc này, một vấn đề khó khăn đang vây lấy Mặc Đốn, nói đúng hơn là khó khăn cho toàn bộ tộc Hung Nô, Mặc Đốn lựa chọn như thế nào, rất có khả năng quyết định tương lai vận mệnh mấy trăm năm của người Hung Nô.

Mười ba năm trước đây, đại chiến Cửu Nguyên Hung Nô thua trận, mất đi Hà Sáo, trong đầu Mặc Đốn không lúc nào không nghĩ đến, một lần nữa đoạt lấy đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt Hà Sáo, chỉ tiếc Hán quốc là một nước có thực lực hùng mạnh, lại có Nguyệt Thị, Hồn Tà, Hưu Chư trợ giúp, mặc dù Hung Nô có không dưới bốn trăm nghìn cung thủ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng mà trước kia không lâu, cơ hội trước đây Mặc Đốn tha thiết có được nay đã đến!

Trung Nguyên Hàn Quốc quốc quân Hàn vương Hàn Tín sai người xâm nhập sa mạc lớn, đưa người tới Hung Nô cấp báo với Mặc Đốn, Mặc Đốn mới biết, hai đại bá chủ Trung Nguyên là Sở quốc và Hán quốc đang bắt đầu chiến tranh, Hán vương Lưu Bang vì đánh bại Sở vương Hạng Trạng, đem binh lực trong nước phân phối gần như không còn, Cửu Nguyên chỉ còn một trăm nghìn quân Hán!

Hơn một trăm nghìn quân Hán, hơn nữa lại là quân bộ, thật đúng là Mặc Đốn không thể nào để vào mắt!

Một khi tin tức truyền ra, toàn bộ quần chúng Hung Nô lập tức phấn chấn, hiện tại dê bò vừa mới qua mùa đông, súc vật sức kéo không đủ, thời cơ này dụng binh không phải tốt nhất, nhưng tất cả tiểu vương Hung Nô nhất trí rằng cho rằng, bây giờ đoạt lại Hà Sáo là thời cơ tốt, cho nên tất cả đều cổ động Mặc Đốn triệu tập đại quân, nhân cơ hội này cướp lấy thảo nguyên Hà Sáo.

Nhưng đúng lúc này, Công Thúc Thuyết lại đưa ra ý kiến bất đồng.

Bất giác, ánh mắt Mặc Đốn lạnh lẽo dừng lại trên mặt Công Thúc Thuyết, hỏi:

- Quân sư, hiện tại không thể dụng binh với Hà Sáo sao?

Công Thúc Thuyết thở dài một tiếng, nói:

- Thiên Vu, những gì cần nói ta đây đều đã nói.

Mặc Đốn lắc trong tay chén rượu vàng, trầm tĩnh nói:

- Bản Thiên Vu còn muốn nghe lại một lần nữa.

- Được rồi.

Công Thúc Thuyết bắt đầu gật đầu, nói tiếp,

- Hung Nô so sánh với vương triều Trung Nguyên, ưu thế lớn nhất là có được kỵ binh khổng lồ, nhưng hoàn cảnh xấu nhất thì là nhân khẩu quá ít, phần đông là nhân khẩu người Trung Nguyên, gần như không bao giờ thiếu nguồn cung cấp cho quân đội, đối với vương triều Trung Nguyên mà nói không đáng kể chút nào, nhưng đối với Hung Nô mà nói, một lần thất bại, đã đủ khiến toàn bộ tộc Hung Nô ngàn đời không phục!

Mặc Đốn yên lặng gật đầu, hẳn biết rõ Công Thúc Thuyết cũng không có nói láo, hiện tại Hung Nô đang rất hùng mạnh, thật ra mối nguy hiểm như nhau từ bốn phía, mặt đông Đông Hồ cũng không hoàn toàn khuất phục, phía tây Nguyệt Thị nhờ Hán quốc che chở, cùng nhau uy hiếp Hung Nô, còn có phía Nam là Hán quốc, lại là họa lớn đối với Hung Nô.

Dưới tình hình này, một khi Hung Nô bị thất bại, có lẽ ngoài tầm với của quân Hán, lúc đó Đông Hồ, Nguyệt Thị nhất định sẽ ulla lên, đem Hung Nô gặm thành những mảnh vụn không thừa một chút nào.

Công Thúc Thuyết dừng lại một chút, sau đó phân tích tiếp nói:

- Vương triều Trung Nguyên nhân khẩu nhiều hơn Hung Nô, điều đó không thể thay đổi, bởi vì thảo nguyên không thể nuôi sống được nhiều nhân khẩu, mà Trung Nguyên thì nhiều lại có thể nuôi sống được hàng tỉ nhân khẩu! Cho nên, điều Thiên Vu phải làm, chính là tận dụng khả năng ưu thế của kỵ binh, để áp chế vương triều Trung Nguyên hùng mạnh, chỉ có như thế, Hung Nô mới có thể dựa vào ưu thế quân sự để đền bù lại nhân khẩu, để giảm sức mạnh của một nước, chỉ có như thế, Hung Nô mới có khả năng chống lại vương triều Trung Nguyên, nếu như không, căn bản Hung Nô không phải là đối thủ của vương triều Trung Nguyên.

- Cho nên, đại Hung Nô ta nhất định phải đoạt lại Hà Sáo.

Kê Chúc dùng sức múa một chút bát thiết quyền, rất có khí thế nói,

- Chỉ có thể đoạt lại Hà Sáo, mới có thể nuôi sống được nhiều người, chỉ có thể nuôi sống được nhiều người, mới có thể đào tạo ra nhiều dũng sĩ Hung Nô, có càng nhiều dũng sĩ Hung Nô, mới có thể đủ áp chế quân sự của vương triều Trung Nguyên.

- Bằng không.

Công Thúc Thuyết khua tay áo, nói,

- Kỵ binh hùng mạnh không đơn giản chỉ là số lượng, mà ở chỗ cung tiễn có hoàn mỹ hay không, đao kiếm có sắc bén hay không.

Dừng lại một chút, Công Thúc Thuyết lại nói,

- Cuộc chiến Hà Tây, cuộc chiến Cửu Nguyên thậm chí cuộc chiến Bạch Vu Sơn trước đây, kỵ binh Hung Nô ta và kỵ binh quân Hán mấy lần giao đấu, mỗi lần đều là lấy nhiều đánh ít, nhưng cuối cùng vẫn là thua, Tả Hiền Vương người có từng nghĩ tới, như thế là tại vì sao?

Kê Chúc là đứa con cả của Mặc Đốn Thiên Vu, theo quy tắc của tộc sau khi trưởng thành sẽ phong thành Tả Hiền Vương.

Kê Chúc vừa mới trưởng thành, đối với cuộc chiến Hán Hung mười mấy năm trước cũng không có ấn tượng sâu sắc, lập tức không cho là đúng nói:

- Hơn mười năm trước ba lần đại chiến Hán Hung, sở dĩ đại Hung Nô ta bị thua toàn bộ, đều không phải do kỵ binh bất lực, mà bởi vì quân Hán có được số lượng quân khổng lồ, nếu không, kỵ binh quân Hán sao có thể là đối thủ của kỵ binh Hung Nô ta?

- Tả Hiền Vương, người chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài.

Công Thúc Thuyết khua tay áo, nói,

- Mười mấy năm trước ba lần đại chiến Hán Hung, sở dĩ Hung Nô thua, không phải bởi vì quân Hán có bộ binh trợ giúp, mà bởi vì quân Hán có kiếm kích cung nỏ vô cùng sắc bén, dũng sĩ Hung Nô ta tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng thân xác máu thịt không thể ngăn cản được mũi tên nhọn sắc bén đâm vào, cho nên mới bị thua trận.

Dứt lời, Công Thúc Thuyết đứng dậy đi vào giá binh khí trong đại trường lấy xuống một cây Thiết thai cung, nói:

- Nói về cây cung này, Thiên Vu nhìn kỹ giống như báu vật, nhưng ở Trung Nguyên, những Giáo Ủy bình thường cũng được trang bị Thiết thai cung! Kỵ binh dũng sĩ Hung Nô ta sử dụng cung xa nhất cũng chỉ có thể bắn tới năm mươi bước, nhưng kỵ binh quân Hán có sử dụng cung có thể bắn tới hơn hai trăm bước!

Còn có, kỵ binh quân Hán sử dụng vũ tiễn, tất cả đều có chứa ba mũi tên đầu cứng như thép, mà dũng sĩ Hung Nô ta sử dụng chỉ có một mũi tên đầu bằng đồng thau, đồng thau rất mềm cả lệch, thậm chí có hơn năm mươi bước không bắn trúng được vỏ giáp, mà quân Hán có chứa ba mũi tên cứng như thép lại có thể bắn hơn một trăm bước trúng ngựa của chúng ta!

Vẫn còn, tất cả kỵ binh quân Hán đều có kiếm hai lưỡi sắc bén, nghe nói một đại bá chủ khác của Trung Nguyên, kỵ binh Sở quốc thậm chí còn dùng hoàn thủ đao sắc bén hơn kiếm hai lưỡi, đối với dũng sĩ Hung Nô chúng ta? Đến nay còn sử dụng đoản kiếm bằng đồng, thậm chí không ít dũng sĩ còn không có đoản kiếm bằng đồng, chỉ có thể sử dụng mã xiên tác chiến.

Chính bởi vì khí giới của Hung Nô ta, kỹ thuật chế tạo binh khí quá lạc hậu, mới đánh mất đi ưu thế của kỵ binh, cho nên, việc cần thiết bây giờ là thừa dịp các nước ở Trung Nguyên giao chiến, tiến vào Yến Triệu Hàn đi bốn phía bắt thợ thủ công, cướp của các địa phương, mà không đi cùng quân Hán tranh đoạt thảo nguyên Hà Sáo.

Chỉ cần bắt thợ thủ công Yến Triệu Hàn về sa mạc lớn, ta dám khẳng định, không đến mười năm, khí giới của Hung Nô ta, kỹ thuật chế tạo binh khí sẽ rất cao, đến lúc đó, bốn trăm nghìn quân thiết kỵ Hung Nô ta cùng tốt cùng với binh khí sắc bén, kỵ binh Trung Nguyên sẽ không phải là đối thủ của kỵ binh Hung Nô ta!

Kể từ đó, căn bản không cần Hung Nô ta xuất binh chém giết, vương triều Trung Nguyên sẽ thấy áp lực từ Hung Nô ta mà buông tha cho Hà Sáo, ngược lại đến dọc tuyến Trường Thành, mượn dùng Trường Thành đến ngăn cản quân tiên phong thiết kỵ Hung Nô ta, như này chính là cảnh giới cao nhất của binh pháp Tôn Tử, bắt chiến mà khuất nhân chi binh!

Như thế, không phải là còn hơn bây giờ hao phí nhiều nhân lực, vật lực đi theo quân Hán chiếm đoạt Hà Sáo mạnh hơn gấp trăm lần sao?

Dừng lại một chút, Công Thúc Thuyết nói tiếp:

- Quan trọng hơn cả là, một khi Hung Nô ta xuất binh, thì khẳng định sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ vận mệnh của Trung Nguyên, khả năng trước tiên sẽ là Hán quốc diệt vong, mà tiến độ thống nhất của Sở quốc sẽ nhanh hơn, nói cách khác, Sở quốc thống nhất Trung Nguyên càng nhanh thì thời gian khôi phục nguyên khí càng nhanh, quay lại dụng binh với Hung Nô ta càng nhanh!

440. Chương 439: Trận Chiến Hạ Màn Của Anh Bố

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 439: Trận chiến hạ màn của Anh Bố

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mặt trời mới mọc ở phía Đông, trên đường từ Trần quận đi thông qua quận Nam Dương, mấy trăm Sở kỵ như gió cuốn mây tan đang lao nhanh về phía trước, những Sở kỵ này đầy nét phong trần, vừa nhìn là biết đã ngày đêm mà đi với tốc độ cao nhất, thậm chí họ còn không phải thám báo du kỵ để đi ngang tàng đi lại trên lãnh thổ của kẻ địch.

Thiết Ngưu đi đầu trước đội ngũ, mặc dù quân Tề tại Hoài Nam đã chịu khổ bại trận, binh lực quốc gia cũng đã bị tiêu hao hầu như không còn, nhưng Thiết Ngưu không dám lơ là, bởi vì trách nhiệm bảo vệ an nguy Thượng Tướng Quân đặt trên vai gã, nhiệm vụ của gã và ba trăm thiết kỵ là bảo vệ an toàn hộ tống Tắt Thư đến Nam Dương.

- Hu...

Thiết Ngưu thoáng giảm tốc độ ngựa lại, đợi sau khi Tắt Thư đuổi tới nơi mới lau mồ hôi trên trán, nói:

- Thượng Tướng Quân, ngài đã hai ngày đêm không chợp mắt rồi, có nên nghỉ ngơi trước một chút không?

- Không được!

Tắt Thư không chút nghỉ ngơi, nói:

- Đổi ngựa, người không nghỉ.

- Vâng.

Thiết Ngưu lĩnh mệnh, lập tức quay đầu lại hét:

- Thượng Tướng quân có lệnh, đổi ngựa, người không nghỉ, mọi người đổi ngựa, ăn cơm, tiếp tục đi...

Ra lệnh xong, ba trăm khinh kỵ binh đều đổi ngựa, sau đó từ trên yên ngựa lấy bánh mỳ khô và nước từ trong túi vải ra ăn tại trên lưng ngựa.

Ngay lúc Tắt Thư ngày đêm chạy tới Nam Dương thì Anh Bố cũng chuẩn bị một trận quyết chiến cuối cùng để nghênh đón hắn.

Từ lúc liên quân Tề Hoài bị Tắt Thư đánh bại, thậm chí Anh Bố còn không dám chạy quay về Bành Thành mà vội vã thu thập mấy trăm tàn binh cuống cuống chạy tới huyện Tương. Lúc chạy trốn tới huyện Tương, Anh Bố mới phát hiện, thiên hạ tuy lớn nhưng cũng đã không còn đường cho ông ta, Anh Bố dưới sự nản lòng thoái chí đã quyết không chạy nữa mà ở lại huyện Tương thu nạp tàn binh, đồng thời chờ đợi trận chiến hạ màn cuối cùng.

Gần qua một ngày đêm, đại quân nước Sở đã đuổi tới nhưng lại là Hồ Bí quân tinh nhuệ nhất của nước Sở.

Lúc này đây, Hồ Bí quân cũng vẫn chưa tháo trọng giáp xuống, Tấn Tương cũng vẫn mặc hoàng kim chiến giáp phát sáng chói mắt, hơn nữa còn cưỡi cả một con tuấn mã màu đỏ thẫm, vô cùng uy phong lẫm lẫm.

Huyện Tương chỉ là một huyện nhỏ, tuy có thành tường nhưng cao không tới hai trượng.

Tấn Tương cầm trường đao, cưỡi tuấn mã đơn độc đi tới dưới cửa thành. Sau đó hơi ngẩng đầu lên nhìn Anh Bố đang cầm đao đứng trên đầu thành, chấp tay thi lễ nói:

- Hoài Nam vương.

Bất kể thế nào thì Anh Bố cũng đã từng là anh hùng phản Tần vang danh thiên hạ, cũng từng là dũng tướng cực kỳ nổi danh những năm cuối thời Tần, là một võ tướng chân chính. Trong lòng Tần Tương vẫn tràn ngập sự kính nể đối với Anh Bố, mặc dù song phương vẫn còn phải chiến đấu sinh tử, nhưng Tần Tương vẫn không hề ngại ngần bộc lộ sự tôn kính của y đối với Anh Bố.

Anh Bố cười bi thương, chấp tay đáp lễ, nói:

- Tần Tương tướng quân.

Tần Tương ghì cương ngựa, quần thúc chiến mã dưới háng đang có chút bất an, y cũng không biết lúc này nên nói gì thêm với vị kiêu hùng mặt lộ trên đầu thành kia, bởi vì lúc này bất luận nói gì với Anh Bố cũng đều không phù hợp, trừ phi là Tần Tương dẫn theo Hồ Bí quân rời đi, nhưng điều đó có thể sao?

Nhưng Anh Bố lại rất rộng lượng, cười nói:

- Tần Tương tướng quân, hãy bắt đầu đi.

Tần Tương gật đầu, lần thứ hai hành lễ, nói:

- Hoài Nam Vương, ông có nguyện vọng gì chưa làm không?

Anh Bố khoát tay, lãnh đạm nói:

- Quả nhân ngựa chiến cả đời, giết người vô số, nhưng quả nhân cũng chưa từng hỏi địch thủ chết dưới kiếm của quả nhân có tiếc nuối gì, cho nên, Tần Tương tướng quân cũng không cần phải làm những điều thừa thãi nữa.

- Hoài Nam Vương, ta sẽ để ông chết như một võ tướng chân chính!

Tần Tương nặng nề gật đầu, lập tức quay về bản trận.

Tiếp theo chốc lát, ngoài thành liền vang lên những tiếng kèn trầm thấp, trong tiếng kèn kéo dài không thôi, một đội Hồ Bí trọng giáp khiêng trường thang được chế tạo lên, nhịp bước chỉnh tề như một bức tường thành kiên cố phất ngang hướng về tường thành phía đông huyện Tương mà chậm rãi đè ép qua, đi trước đội Hồ Bí quân, Tần Tương cũng xuống ngựa đi bộ.

Công thành bạt trại ý nghĩa thuần túy chính là bộ chiến, chiến mã không có tác dụng.

Tần Tương giương cao hoành đao lên đi nhanh về phía trước, y thậm chí còn không hô khẩu hiệu, trên thực tế, đối với đội quân tinh nhuệ chân chính như Hồ Bí quân thì việc hô khẩu hiệu chỉ là dư thừa, hơn nữa, có Tần Tương là đại tướng quân đi đầu làm gương cho binh sĩ, thì không cần khẩu hiệu gì cũng có thể khích lệ sĩ khí và ý chí chiến đấu của tướng sĩ.

Phía sau Tần Tương, Hồ Bí Quân như tấm chắn mà tiến vào, khí thế vô cùng uy vũ ngất trời.

Đầu thành huyện Tương, quân Hoài Nam lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác biệt, ngoài Anh Bố vẻ mặt thê lương, những tàn binh bại tướng bên cạnh ông ta trong lòng cũng đầy bi phẫn, đến thời điểm này vẫn một lòng đi theo Anh Bố, rõ ràng đây là những tử sĩ trung thần trung thành và tận tâm với Anh Bố, trận chiến này, bọn họ đã sớm biết khó tránh được cái chết.

Trong tiếng bước chân khiến kẻ khác hít thở không thông, Hồ Bí quân như bức tường kiên cố tiến vào trong tầm ngắm của đội cung tiễn thủ, một trận mưa tiễn rồi rác thừa thốt từ trên đầu thành bắn xuống bức tường kiên cố, nhưng chỉ khiến trong trận hình của Hồ Bí quân dao động cực nhỏ, căn bản là không đủ để ngăn cản bước tiến của Hồ Bí Quân.

Một trăm bước, năm mươi bước, ba mươi bước!

Khoảng cách thành tường còn chưa tới mười bước, hoành đao trong tay Tần Tương đã chỉ về phía trước, Hồ Bí quân phía sau lập tức cuộn cuộn xông lên mạnh mẽ về phía trước, những thang dài hơn ba trượng được dựng lên trên lỗ châu mai trên tường thành, tiếp theo, từng đội Hồ Bí khinh binh đã sớm tháo trọng giáp dùng chân tay chèo lên.

Hầu như là cùng lúc, cây lăn đá rơi từ trên đầu thành lăn xuống như mưa.

Hổ Bí quân đều là những lão binh trải qua trăm trận chiến, những cây lăn đá rơi từ trên đầu thành rơi xuống nếu không phải họ dùng dao đẩy ra, thì là dùng thuẫn phá đi hoặc là họ chỉ đơn giản né tránh, chỉ là, những chiếc nồi đựng chất lỏng màu vàng đun nóng bỏng lại khiến họ chật vật, chất lỏng màu vàng này thực ra chính là nước phân đã được đun nóng, vô cùng tanh tưởi hôi thối đủ để khiến người ta ngạt thở.

- Ôi, á...

Hai Hổ Bí Quân không tránh kịp bị nước phân nóng hổi đổ vào lập tức kêu lên thảm thiết ngã lăn xuống, hai người vừa rơi xuống đất, chưa đợi được đồng đội đến cứu thì cây lăn đá rơi đã từ trên đầu thành rơi như mưa xuống làm hai người lập tức thịt nát xương tan.

Một dũng sĩ Hổ Bí vất vả xông lên đầu thành nhưng không đợi gã đứng vững, một Tư mã quân Hoài đã vừa gào rú vừa lao đến, ngay khi hoành đao của Hổ Bí duệ sĩ vừa đâm vào ngực của Tư Mã quân Hoài thì cũng là lúc Tư Mã quân Hoài theo quán tính đã lao đụng phải Hổ Bí duệ sĩ ngã xuống đầu thành.

Tình cảnh thiệt cũng giống vậy ở đầu thành còn tiếp diễn nhiều lần, tình hình chiến đấu chưa từng kịch liệt đến vậy.

Tàn binh Hoài Nam sắp chết phản công lại, binh pháp tinh diệu của “ai binh tất thắng” không bàn mà vô cùng hợp ý. (ai binh tất thắng: quân đội đau thương tất chiến thắng, hoặc là nghĩa quân đội bị áp bức vùng lên mà chiến đấu thì nhất định sẽ chiến thắng). Trong khoảng thời gian ngắn, tam quân phục vụ quên mình rõ ràng cũng không định dựa vào tường thành không hề cao này để ngăn chặn được thế tiến công của Hổ Bí Quân. Hổ Bí quân trước sau đều tổ chức vài thế tiến công, nhưng rõ ràng là chưa đạt được gì, trái lại còn tổn hại vô ích vài trăm người.

Dưới tường thành, Tấn Tương chau mày rậm lại, tàn binh Hoài Nam ngoan cường ngoài dự đoán của hắn.

Trên đầu thành, Anh Bố một đao xông chém một Giáo úy Hổ Bí chết tại chỗ ngay khi vừa xông lên đầu thành, tiếp đó lại một cước đá tàn thi của Giáo úy Hổ Bí xuống dưới thành. Tuy nhiên chỉ sau một khắc, Anh Bố cũng mệt mỏi quỵ xuống đầu thành, Giáo úy Hổ Bí trước khi chết cũng đã một đao chém vào sườn trái của Anh Bố thật sâu.

- Đại vương?

- Đại vương!

Hơn mười cấm quân ứa lên, cố gắng đỡ Anh Bố dậy, lại bị Anh Bố giơ tay ngăn lại.

Anh Bố sau khi giơ tay ngăn cấm quân có ý muốn tiến lên đỡ mình dậy, sau đó ông nghiêng chặt răng đứng lên, lại cúi xuống nhìn sườn trái, trong con ngươi lóe lên tia bi thương, già rồi, dù gì mình cũng già thật rồi, nhớ năm xưa khi ông còn trẻ, chỉ cần mặt đối mặt như vậy ông đã một đao chém địch chứ nào để kẻ địch lại gần chứ?

Tay ông ôm vết thương, trên tay đầy máu, ý quyết tử trong mắt Anh Bố càng lúc càng sâu.

Sau một khắc, Anh Bố bỗng nhiên vung hoành đao lên, hét to:

- Các dũng sĩ nước Hoài Nam, ngày hôm nay dù chết cũng phải chết như một hảo hán. Giết...

- Giết giết giết...

Hơn ngàn tàn binh còn lại cuối cùng đều giương đao rồng giận, sĩ khí tràn ngập.

Dưới tường thành, trong con ngươi Tấn Tương thoáng chốc sắc nhọn lạnh băng khiến người khác hít thở không thông. Sau một khắc, dáng người to lớn như tháp sắt của hắn chỉ bước hai bước đã đến dưới tường thành, sau đó tay phải cầm kinh đao, tay trái bám vào thang dài, cả người búng lên trên không trung hơn trượng xông được lên nửa bức tường thành.

- Vù vù...

Hai cây lăn và ba khối đá lăn hầu như cùng lúc ném xuống đầu Tấn Tương.

Tấn Tương lạnh lùng cười, hoành đao ở tay phải như chớp chém ra, một đao đã vừa lúc chém vào một cây lẩn vừa sắp chạm phải mình, cây lẩn kia lập tức bị đánh bật đụng vào tường đất, sau đó bụi mù cuốn tung lên, đồng thời hất lại đánh bay một cây lẩn khác, cũng quét ba khối đá rơi xuống sang hai bên.

Hơn mười tàn binh Hoài Nam từ trên đầu thành khiêng tới nước vàng đang sôi ùng ục, lúc đang định đổ xuống thì hai chân Tấn Tương đã đặt dưới một thang dài, lúc thang dài vang lên tiếng vỡ vụn cũng là lúc lần thứ hai thân ảnh của Tấn Tương đã bay vút lên trời, đến khi Tấn Tương đáp xuống thì đã sớm đứng trên lỗ châu mai của tường thành.

- Vút vút vút..

Sáu bảy trường kích hầu như là cùng lúc đâm tới.

Tấn Tương hét lớn một tiếng, hoành đao tron tay chém ngang tám hướng, sáu bảy trường kích lập tức bị đánh bật lại.

Tiếp theo chốc lát, dáng người như tháp sắt của Tấn Tương đã từ trên lỗ châu mai đập xuống, một gã Giáo úy quân Hoài không tránh kịp, liền bị hất đập vào người, chết thảm tại chỗ.

- Tấn Tương?

Cách đó không xa, con người Anh Bố thoảng chốc co rút lại kịch liệt.

- Đại vương, mau bảo vệ Đại vương!

Tàn binh quân Hoài gần đó thoảng chốc ủa lên che chở cho Anh Bố vào giữa, nhưng Tấn Tương căn bản không cho tàn binh quân Hoài có cơ hội như vậy, dưới chân phát lực, dáng người như tháp sắt liền lần thứ hai bay lên trời, đợi khi lần thứ hai hất đập xuống thì đã đứng trước mặt Anh Bố.

- Hoài Nam vương, kết thúc rồi!

Tấn Tương sẵn giọng, một đao chém ra.

Anh Bố ra sức muốn đón đỡ nhưng căn bản không kịp nữa rồi, sự chém giết trước đó sớm đã khiến ông kiệt sức, cơ thể gần sáu mươi tuổi không thể chống đỡ được thanh niên trai tráng, bỗng nhiên trong lúc đó, Anh Bố cảm thấy cả người mình nhẹ bỗng, sau đó khẽ bay lên, sau đó thì toàn bộ thế giới bắt đầu cuộn cuộn mãnh liệt.

Trong loáng thoảng, bên tai Anh Bố như nghe rõ giọng nói của Tấn Tương:

- Hoài Nam vương, ta nói rồi, ta sẽ để ông chết như một võ tướng chân chính, võ tướng chân chính, nên chết trên chiến trường...

441. Chương 440: Hai Đội Quân Cờ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 440: Hai đội quân cờ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Từ khi Anh Bố chết trận, trận chiến tại huyện Tương rất nhanh liền hạ màn, hơn hai ngàn bại binh thê sống chết đi theo Anh Bố không ai chạy trốn, cũng không ai quỳ xuống xin hàng, tất cả đều quyết chiến tới giờ khắc cuối cùng, bọn họ lấy sinh mạng và máu tươi để thực hiện lời thề năm xưa: để bảo vệ Anh Bố, bọn họ sẽ chiến đấu tới sinh mạng cuối cùng!

Thấy nhiều tướng sĩ quân Hoài thà đi theo Anh Bố chứ quyết không chịu quỳ gối đầu hàng, trong lòng Tấn Tương cũng cảm thấy buồn ngùi, Anh Bố có thể trở thành một trong mười tám loạn anh hùng phản Tần, có

thể trong loạn mà mở một đường máu trở thành một chữ hầu danh chấn một phương cũng không phải là không có nguyên nhân, chỉ tiếc ông ta đã chọn sai trận doanh, ông ta thật sự không nên là kẻ địch của Đại Sở!

Tấn Tương lập tức vái chào thật sâu trước thi thể Anh Bố, rồi ra lệnh cho tộc đệ tiến lên vài chục bước nhặt lấy đầu của Anh Bố đặt lên cổ, rồi sai người đi vào trong thành sưu tập gỗ ván đinh đóng thành một quan tài mỏng, hạ táng qua loa cho Anh Bố. Đáng thương cho Anh Bố một thể hệ kiêu hùng cuối cùng cũng chỉ là cây cỏ già úa...

Hổ Bí Quân vội vàng quét tước chiến trường, Tấn Tương lấy túi gấm cất ở trong người mà trước khi đi Tất Thư đã giao cho. Thượng Tướng Quân trước khi đi đã từng nói, túi gấm này chỉ được mở ra sau khi đã đánh bại được Anh Bố tại huyện Tương, không biết bên trong có gì? Tấn Tương lập tức cẩn trọng mở túi gấm ra.

Tộc đệ Tấn Trọng bước tới gần, hỏi:

- Huynh trưởng, bên trong có gì?

Tấn Trọng là tộc đệ bà con xa của Tấn Tương, từ lúc Tấn Tương lên làm tướng quân Hổ Bí nước Sở là lúc đó những họ hàng xa đã liên tục từ đất Lương tới Giang Đông tìm hẩn nương tựa. Tấn Tương vì nhớ ân tình cũ nên đã thu nhận những người họ hàng xa này ở tại quý phủ, trong những người họ hàng xa này đã lựa chọn được một số con cháu có tư chất không kém để đào tạo bồi dưỡng.

Tấn Trọng này là một trong những con cháu nổi bật, tuổi trẻ đã lên làm Hổ Bí Vệ.

Tấn Tương không chút để tâm tới Tấn Trọng, lấy một phong thư ở trong túi gấm ra xem tỉ mỉ, sau đó trên mặt Tấn Tương hiện lên sự kích động mà trước nay chưa từng có, hẩn khê lẩm bẩm:

- Cừ thật, bút tích này của quân sư thật lớn, ông ta hẩn là muốn cấp đủ sáu trăm ngàn quân Hán ở Nam Dương.

Tấn Trọng chấn động, vội hỏi:

- Huynh trưởng, còn có trận đánh lớn ư?

Tấn Tương không đáp lời, chỉ phân phó cho Tấn Trọng:

- Người đi gọi Quý Tâm tướng quân tới đây.

- Vâng.

Tấn Trọng lĩnh mệnh đi, một lát sau đã dẫn Quý Tâm tới trước mặt Tấn Tương. Quý Tâm cũng là bào đệ của Lâu Hương Hầu Quý Bố, cũng là mãnh tướng nổi danh trong quân Sở. Lúc trước Hạng Tráng phân phong cho Hoàn Sở, Quý Bố và Chu Ân, trên thực tế là cướp đoạt binh quyền của những tướng già này, để bồi thường nên đã bổ nhiệm Quý Tâm vào Hổ Bí Vệ đảm đương phó Tướng của Tấn Tương.

- Tướng quân!

Quý Tâm cung kính vái chào Tấn Tương, tuổi của gã lớn hơn Tấn Tương khá nhiều, kinh nghiệm và sự từng trải giữa hai người cũng không thể tính được, khi Quý Tâm đi theo Hạng Vũ đấu tranh anh dũng thì Tấn Tương còn đang chơi bần đất, nhưng Quý Tâm lại không hề lên mặt trước mặt Tấn Tương, bất kể thế nào, Tấn Tương cũng là một trong những mãnh tướng số một của Đại Sở.

Tấn Tương khoát tay đáp lễ, trầm giọng nói:

- Quý Tâm tướng quân, Hổ Bí Quân liền giao cho ngươi, sau khi nghỉ ngơi và chỉnh đốn ở huyện Tương, ngươi hãy mang theo đại quân trở về Bành thành nghe sự điều khiển của Tử Kỳ tướng quân.

- Vâng!

Quý Tâm không chút nghĩ ngợi đáp ứng, rồi lại kinh ngạc hỏi:

- Vậy còn tướng quân?

Trong ánh mắt của Tấn Tương chợt hiện lên thần thái khác thường, nghiêm nghị nói:

- Người đi lựa chọn ba nghìn Hồ Bí giữ lại đi theo ta, những chuyện khác không hỏi nhiều.

- Vâng!

Quý Tâm lại chấp tay hành lễ, mang theo bụng đầy nghi vấn linh mệnh đi.

Nhìn theo bóng dáng Quý Tâm đã đi xa, Tấn Trọng kích động không ngừng, nói:

- Huynh trưởng, thực sự có trận lớn?

- Ha hã, đúng là trận lớn.

Tấn Tương cười lạnh, trầm giọng nói:

- Lúc này, vì huynh được phối hợp với Đại vương, quân sư và Thượng Tướng quân tiếp tục trận đại kỳ diệt quốc. Mà ba nghìn Hồ Bí của chúng ta lại là một trong hai đội quân cờ quan trọng nhất!

- Một trong hai quân cờ quan trọng nhất ư?

Tấn Trọng ngạc nhiên hỏi

- Vậy một đội quân cờ kia là ai?

- Việc này người không cần quan tâm.

Tấn Tương vung tay lên, lãnh đạm nói:

- Tạm thời nghỉ ngơi, ăn cơm!

Thục Bắc, Kim Ngưu Quan.

Cao Sơ mặc chiến bào đang chấp tay sau lưng đi lại ở đầu thành.

Gió núi phần phật làm bộ râu dài cùng với tay áo bào trên người hất tung bay làm toát lên phong thái xuất trần phóng khoáng. Giờ khắc này, nếu người nào không biết còn tưởng rằng Cao Sơ là một tú sĩ uyên bác nào đó, thật không ngờ hắn chính là Đại tướng quân Thống soái vạn quân, giết người vô số.

Thật ra, lúc này trong lòng Cao Sơ có chút bất an.

Đại vương đích thân lĩnh bốn trăm ngàn đại quân đang giằng co với sáu trăm ngàn quân Hán của Lưu Bang ở Hán Dương, Thượng Tướng Quân cũng đã suất lĩnh hai trăm ngàn đại quân đang ở Bành Thành đánh nhau kịch liệt với liên quân Tề Hoài của Hàn Tín và Anh Bố, còn tên tiểu tử Bàng Ngọc kia nữa, đã ở Đại tiểu Kim Xuyên của Thục Tây đánh một trận cũng không nhỏ, còn cháu trai Bàng Tranh của hắn ta nữa cũng đã được Đại vương phong làm Hộ Khương Giáo úy.

Nước Sở lúc này, cỗ máy chiến tranh đã hoàn toàn vận chuyển, tất cả mọi người đều đánh giặc, duy nhất chỉ còn lại Cao Sơ hắn là đang canh giữ tại Kim Ngưu quan, dường như đã bị mọi người bỏ quên. Kỳ thật, Cao Sơ cũng không quan tâm việc bị mọi người bỏ quên, mấu chốt là Đại vương cũng quên hắn - một chiến tướng số một của nước Đại Sở!

Nhìn Kim Ngưu đạo uốn lượn gấp ghe phía trước, Cao Sơ thở dài.

- Vì sao tướng quân thở dài? Bởi vì không được tham gia đánh trận lớn ư?

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh trong trẻo, không cần quay đầu lại, Cao Sơ đều biết rằng là phụ tá Từ Khương.

- Thuận Chi, người nói xem có phải là Đại vương đã quên ta rồi không?

Cao Sơ gật gật đầu, thở dài.

- Tại hạ lại nghĩ khác với tướng quân.

Từ Khương khẽ mỉm cười, bước lên trước nửa bước đứng bên cạnh Cao Sơ, sau đó chỉ vào cây tùng vườn ra vách núi dưới thành quan, nói tiếp:

- Tướng quân có để ý những cây tùng cổ kia không? Bất kể trời mưa gió như nào, bất kể giá lạnh khốc liệt thế nào, nó trước sau vẫn đứng sừng sững trăm năm như một.

Cao Sơ nghe vậy lập tức lộ vẻ sợ hãi cả kinh, hẳn có thể có thành tựu hôm nay, ngoại trừ là thân binh của Hạng Trang ra, cộng thêm võ nghệ cao cường, tài bắn cung xuất chúng, và quan trọng hơn là, ngộ tính của hắn rất tốt, bởi vậy hắn nghe đã hiểu ngay huyền cơ trong lời nói của Từ Khương. Từ Khương rõ ràng là mượn cây tùng cổ để cảnh cáo hắn cần giữ tâm bình tĩnh, không thể dựa vào súng mà kiêu.

- Ý người là...

Cao Sơ nghiêng đầu nhìn Từ Khương, trầm giọng nói:

- Đại vương đã có nghi kỵ với ta?

- Không phải.

Từ Khương quả quyết lắc đầu nói:

- Mà là Đại vương càng tin nhiệm tướng quân, ít nhất cho tới bây giờ vẫn chưa hề nghi kỵ với tướng quân. Nếu tại hạ đoán không sai, trước trận đại chiến với Sở Hán, Đại vương đã điều tướng quân đến Kim Ngưu quan, tuyệt đối không phải là hành động tầm thường, trong đó chắc chắn có huyền cơ khác.

- Huyền cơ khác?

Cao Sơ trầm giọng nói:

- Là huyền cơ gì?

Từ Khương cười khỏ nói:

- Việc này tại hạ không đoán ra được.

Cao Sơ trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ muốn ta xuất kỳ binh chặn Hán Trung, uy hiếp Quan Trung?

Tuy nhiên Cao Sơ rất nhanh lại phủ định dự đoán này của mình. Không nói đến Hán Trung có ít nhất năm vạn quân Hán, hơn nữa còn có tướng già Phó Khoan, Vương Hấp trấn thủ, chính là quân Hán pháo đài được xây dựng tại Kim Ngưu Đạo ở cửa ra phía bắc, đủ để khiến quân Sở đau đầu, tập kích Hán Trung là điều không dễ dàng.

Từ Khương không nói gì, y thật sự đoán không ra mưu kế của Bách Lý Hiên. Tuy nhiên, nếu như ngay cả y cũng nhìn ra được mưu kế của Bách Lý Hiên, vậy thì trình độ của Bách Lý Hiên đúng thật là vượt đi, sao có thể đảm nhận trọng trách quân sự nước Sở chứ? Sao có thể là đối thủ của mưu sĩ tuyệt thế như Trương Lương, Trần Bình?

Vào lúc này, Phá Quân đột nhiên vội vàng đi lên đầu thành.

- Tướng quân!

Phá Quân chấp tay vái chào Cao Sơ, nghiêm nghị nói:

- Đại vương cấp chiếu!

Nói xong, Phá Quân lấy trong người ra túi gấm đưa cho Cao Sơ. Cao Sơ hoang mang nhận lấy, cẩn thận mở túi gấm ra, từ bên trong có một phong tin mật, sau khi xem xong, Cao Sơ lập tức vui mừng nói:

- Đại vương không hề quên ta, hahaha...

Thấy Cao Sơ cất tiếng cười to, Phá Quân cũng vui mừng hỏi:

- Tướng quân, có trận lớn sao?

- Ừ.

Cao Sơ gạt đầu, lại nặng nề mà vỗ vỗ bả vai Từ Khương, nói:

- Thuận Chi, người nói rất đúng, Đại vương lệnh bản tướng quân đóng quân tại Kim Ngưu quan, thật đúng là có thâm ý khác. Ha ha.

Dứt lời, Cao Sơ lại phân phó Phá Quân:

- Phá Quân, người lập tức đi chọn lựa ba nghìn lão binh tinh nhuệ, chuẩn bị lương khô cho ba tháng.

- Vâng!

Phá Quân âm âm đồng ý, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Sự yên lặng cuối cùng của một đêm sắp qua, đại chiến u ám đã bao phủ toàn bộ quận Nam Dương.

Đội tàu thủy quân Khương Tế đã đến đại doanh quân Sở, nơi ngoặt sông, dưới bóng đêm u ám, quân Sở đang vội vàng bận rộn đem nâng những liên nổ công kênh đặt lên chiến thuyền, sau đó dùng đinh sắt cố định ở trên đầu chiến thuyền, và để duy trì sự cân bằng của chiến thuyền, ở phía đuôi khoang thuyền và ở giữa thuyền đặt rất nhiều vật nặng.

Những vật nặng này khi cần thiết có thể sử dụng cả xạ giác liên nổ, bởi vì đuôi thuyền gia tăng hoặc giảm bớt trọng lực có thể làm đầu thuyền bật lên hoặc là rũ xuống, nếu như vậy, liên nổ xạ giác sẽ nảy sinh biến hóa, tốc độ bắn của liên nổ chặt chẽ hay không sẽ bị ảnh hưởng cũng nằm trong phạm vi suy xét của quân Sở.

Đích xác, nổ tay, nổ yêu dẫn hay nổ quyết trương và các loại nổ nhỏ lấy độ chặt chẽ mà thủ thắng, mà đại hình nổ cho tới bây giờ chưa phải là vũ khí tiến công, đại hình nổ dựa vào tầm bắn siêu xa, lực xuyên thấu xuyên cường cùng với phạm vi sát thương lớn bao trùm, dù sao, đối mặt với nổ đối kháng kích cỡ lớn như cánh tay cũng đủ trí mạng rồi!

Sắc trời đã gần sáng, gần ngàn liên nổ cuối cùng đã được chuyển toàn bộ lên thuyền, hai trăm chiến thuyền lớn đã trang bị đủ loại liên nổ, hơn bốn trăm chiến thuyền nhỏ thì được phân biệt bởi một khối liên nổ, hơn sáu trăm chiến thuyền lớn nhỏ của lực quân trong khoảnh khắc trở thành những chiến thuyền liên nổ.

Trong ánh bình minh mỏng manh, hơn sáu trăm chiến thuyền lớn nhỏ của thủy quân nước Sở đã chia làm hai đội, giống như hai hàm răng nanh lớn dữ tợn của cá sấu đang lạnh lùng tuần tra qua lại trong nước sông trong vắt.

442. Chương 441 Cuộc Chiến Miện Thủy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 441 Cuộc chiến Miện Thủy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong phút chốc từ phía đông mặt trời đang từ từ dâng lên, đường chân trời phía tây Miện Thủy đang xuất hiện rất nhiều quân Hán, tầm mắt có thể nhìn thấy, vô cùng vô tận, giống như một đàn trâu rừng đang di chuyển, hơn nữa đàn trâu rừng còn được huấn luyện rất chính tề, che trời phủ đất, đầy khắp núi đồi mà thối quết đến

Bên trong binh triều quân Hán như đại dương mênh mông, quân giới đứng vững cao ngất, có hơn một trăm cái tinh lan, sào xe, còn có hàng trăm xe bắn đá, đó không phải là đòn bảy xe bắn đá sơ xài, mà có kết cấu rất phức tạp, hình thể và trọng lượng xe bắn đá rất lớn, đủ để đem được trên dưới một trăm cân đá tảng phóng ra đến hơn năm trăm bước!

Hàng trăm xe tỉnh lan, sào xe cùng với xe bắn đá, một trận sào xe đứng vững cao ngất, khung sào xe cao chừng sáu bảy trượng, cao nhất là tỉnh lan, sào xe cùng với xe bắn đá ở dưới, cũng giống như là hạc giữa bầy gà, nổi bật phi thường, đương nhiên đứng trên sào xe là chỉ huy cao nhất của trung tâm triều đình quân Hán.

Lưu Bang vịn tay vào hàng rào bảo vệ đứng đón gió.

Đứng ở bên cạnh Lưu Bang, Thượng Tướng Quân Đại Hán Lữ Đài vẻ mặt rất chăm chú.

Lần này Sở Hán đánh nhau ở Miện Thủy, hung hiểm chẳng kém gì trận quyết chiến Cai Hạ năm xưa. Cuộc chiến Cai Hạ năm đó, Lưu Bang để Hàn Tín chỉ huy bảy trăm nghìn liên quân, cuối cùng đổi được là tin báo về Hạng Võ bại trận ở Cai Hạ, thân chết ở Ô Giang, cuộc chiến Miện Thủy lần này, cũng giống trước Lưu Bang không tự mình lãnh binh.

Lưu Bang có thể từ phổ phường mà có địa vị như hôm nay, là nhờ vào khả năng khéo dùng người, mà năng lực của hắn không được bao nhiêu, trong lịch sử, Hàn Tín từng có lời bình về Lưu Bang, nói hắn binh tướng nhiều nhất cũng chỉ có một trăm nghìn, nhưng đều là những thiện tướng, đây thật đúng là lúc để kiểm tra đánh giá lời nói, Lưu Bang dụng binh không tốt có chính xác hoàn toàn.

Lưu Bang dụng binh không tốt, tự mình cũng rất hiểu, hắn biết năng lực của mình có hạn không chỉ huy được nhiều quân đội như vậy, cho nên rất rõ ràng giao quyền chỉ huy cho Lã Đài.

Tuy nhiên, trong lòng Lưu Bang còn có chút tiếc nuối.

Dưới trướng Hạng Trang có đại binh gia Tắt Thư, nhưng dưới trướng Lưu Bang lại không còn nhân vật nào như Hàn Tín nữa, mặc dù Chu Bột, Lã Đài cũng được cho là danh tướng, nhưng so sánh với cấp bậc binh gia như Hàn Tín, Tắt Thư, vẫn không bằng, Trương Lương và Trần Bình chỉ có mưu kế chứ không phải Thống soái, về phần Bạch Mặc, chính lược, mưu lược có thừa, nhưng binh lược vẫn là không đủ.

Thấy tinh thần Lưu Bang có chút sa sút, Trần Bình đứng ở đằng sau bỗng nhiên âm âm cười, nói:

- Đại vương, Tắt Thư đại thắng Hoài Nam, nếu Hạng Trang đại bại ở Miện Thủy, thì chẳng phải là Sở quốc hình thành cục diện quân quân yếu thần khỏe sao? Như này là họa không phải phúc rồi, ha ha.

- Ủ? !

Nghe vậy tinh thần Lưu Bang lập tức rung lên, đúng vậy, nếu có thể đánh bại Hạng Trang ở Miện Thủy, thật đúng là Sở quốc liên thành quân yếu thần khỏe, như này cũng không phải là hiện tượng gì tốt, đến lúc đó ý chí Hạng Trang lại tiếp tục lay động, dù Tắt Thư có trung thành và tận tâm, chỉ sợ hai người sẽ sinh ra nhiều hiềm khích?

Lập tức Lưu Bang quay đầu nhìn Lữ Đài, nói:

- Tương Chi, tất cả trông chờ người đó.

Lữ Đài xoay người chấp tay thở dài, nghiêm nghị đáp:

- Đại vương yên tâm, thần nhất định sẽ dốc hết sức!

- Cứ thông thả mà làm.

Lưu Bang khua tay áo, xúc động nói:

- Quả nhân tin vào năng lực của người, tuy rằng thắng nhãi Hạng Trang đứng đầu ba quân, nhưng chung quy chỉ là một tên thất phu, quả nhân lãnh một trăm nghìn binh, chỉ sợ thắng nhãi Hạng Trang có chưa đến năm mươi nghìn quân, mà lần này đại chiến Miện Thủy cũng là năm trăm nghìn cấp bậc đạo sức, thắng nhãi Hạng Trang tuyệt đối không phải là đối thủ của người.

Lã Đài gật nhẹ đầu, lại nói:

- Thần chỉ lo lắng, quân Sở không chịu ứng chiến.

- Việc đó cũng không sao.

Lưu Bang vung tay lên, cất cao giọng nói,

- Vậy cường công đại doanh quân Sở!

Trương Lương đứng ở phía sau Lưu Bang khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu quân Sở nhờ doanh trại mà thủ, tuy rằng doanh trại chắc chắn cũng chỉ có thể thủ được nhất thời, nhưng như thế là đem thế chủ động nhường lại cho chúng ta, ít nhất quân ta chưa chiến cũng là đã đứng ở thế đẹp, một khi quân ta phá vỡ phòng thủ doanh trại, thì quân Sở cũng sẽ nhất định xong.

Sự tình trên đời, có lợi thì tất nhiên có hại, tuyệt đối không để một người chiếm hết lợi thế mà lại không có một chỗ hỏng nào.

Trong lòng Hạng Trang lúc này có chút không yên tâm, có thể nhờ doanh phòng chắc chắn của doanh trại để ngăn cản quân Hán, nhưng vấn đề là, cứ như vậy quân Sở sẽ bị quân Hán nhốt trong nhà giam, nói cách khác, quân Sở sẽ mất đi cơ hội độ sức ngang nhau với quân Hán, một khi doanh phòng bị quân Hán phá vỡ, liền khẳng định quân Sở xong rồi.

Cho nên, nhờ doanh trại tử thủ có thể nói là tồn tại hai mặt tốt xấu, nếu quân Sở thủ được, chỉ cần có thể phòng thủ được, vậy mọi việc đều tốt, nếu không thủ được, vậy mọi việc đều xấu.

Đương nhiên, ngoại trừ cách tử thủ trong doanh trại, quân Sở cũng có thể lựa chọn dã chiến cùng quân Hán.

Nhưng, hiện tại triển khai thế trận dã chiến cùng quân Hán, thật đúng là Hạng Trang không nắm chắc phần thắng, quân Hán không chỉ có ưu thế tuyệt đối là kỵ binh, hiện tại xe bắn đá cũng đủ để áp chế liên nỗ quân Sở, ở kỵ binh vẫn còn vương vũ khí lạnh thời đại, thật sự Hạng Trang không thể tưởng tượng nổi, sau khi liên nỗ áp chế mất đi, quân Sở nên lấy gì để thủ thắng?

Đương nhiên, nếu Tất Thư ở đây, cục diện đã có thể thay đổi hoàn toàn!

Tầng cấp binh gia như Tất Thư, Hàn Tín, ưu thế kỵ binh đều không phải là không thể vượt qua, bọn họ hoàn toàn có thể dựa vào trận hình tầng tầng làm suy yếu kỵ binh dùng sức đánh vào, sau đó đem kỵ binh đối phương chôn vùi bên trong bộ binh đại dương mệnh mông, cho nên điều duy nhất Hạng Trang phải làm là tử thủ doanh trại, thủ đến khi Tất Thư đuổi tới Miện Thủy!

Biết Lưu Bang khéo dùng người, tự mình biết mình, Hạng Trang làm sao lại không biết tự mình biết mình?

Hạng Trang hiểu rất rõ, dù hắn có mang theo quân tinh nhuệ yểm trợ không nhiều đi chiến đấu hoặc là đi tập kích bất ngờ, có thể nói là như cá gặp nước, dễ sai khiến, nhưng để hắn mang theo mấy trăm nghìn đại quân cùng đối thủ quyết đấu trên sa trường, thì phải có mà làm rồi, nếu luận về chỉ huy quyết thắng trên sa trường, thiên hạ có ai có thể sánh kịp Tất Thư, Hàn Tín?

Ngày Tất Thư đuổi tới, cũng là lúc sáu trăm nghìn đại quân Lưu Bang bị giết!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hạng Trang nổi lên một tia lạnh băng, tuy rằng binh lực quân Hán chiếm ưu thế, nhưng ưu thế cũng chỉ có giới hạn. Tuy quân Hán có được ưu thế kỵ binh tuyệt đối, nhưng kỵ binh ở trận tấn công có tác dụng không lớn, làm cho người ta đau đầu duy nhất là xe bắn đá, đồ vật này tuy rằng uy hiếp từng binh sĩ không lớn, đối với doanh phòng thì thực sự là uy hiếp rất lớn!

Tuy nhiên, chỉ bằng mấy trăm cái xe bắn đá, chỉ sợ không đủ để phá vỡ doanh phòng chắc chắn của quân Sở.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tiếng kèn loáng thoáng truyền đến từ hướng đường chân trời phía trên, Bách Lý Hiên giờ quạt lông lên trán, đi về phía trước nhìn ra xa một chút, sau đó quay đầu nói với Hạng Trang:

- Đại vương, quân Hán đến đây.

Hạng Trang gật đầu, đi về phía trước nhẹ nhàng giơ tay phải lên, nói:

- Các quân chuẩn bị.

Chỉ trong chớp lát, quân lệnh của Hạng Trang liền nhanh chóng được truyền xuống, các quân các doanh, các bộ các khúc liền ào ào chuẩn bị cho cuộc đại chiến, một đội cung tiễn thủ bắt đầu đi lên trên tháp và

trên tường thành, một hàng trọng giáp cầm đao và lá chắn, chậm rãi tiến đến mặt sau thành trại, một đám khinh binh thì đem một cây cán phi mâu cắm ở dưới chân mình.

Còn có một kỵ lính liên lạc đang ở trong trại chạy qua chạy lại, truyền đạt lại quân lệnh.

Các Tư Mã, Giáo Ủy còn có tướng quân từng người đứng ở trước đội ngũ của mình, đang tiến hành cổ vũ trước khi chiến đấu, làm cho bọn họ sục sôi, hoặc là trầm thấp, hoặc là phấn nộ lời nói cùng với các động tác của chân tay, tướng sĩ quân Sở xếp thành hàng mà đứng không kìm nổi lòng lấy đao đập lá chắn, dùng kích mâu đồn dất, hoặc là lấy bát đại thiết quyền đỡ chùy đánh vào ngực mình, một bên vẫn còn gào khóc lớn tiếng, quân lính nhiệt huyết, khát máu cùng với hào hùng, giờ khắc này không bỏ sót ai.

Phía trước đại chiến xơ xác tiêu điều, trong khoảnh khắc liên bao phủ hoàn toàn đại doanh quân Sở, thậm chí ngay cả không khí cũng nồng nặc mùi máu tanh.

Trên mặt sông Miện Thủy hai bên nam bắc, hơn sáu trăm chiến thuyền thủy quân cũng đi ra, chỉ có điều, trên đầu thuyền là một khối liên nỏ được dùng đinh sắt lớn ghim chặt, lúc này lại dùng chiếu lau che đi, nhìn từ xa, giống như là chất một đồng tạc vật trên đầu thuyền, căn bản không nhìn ra đó là một khối đại sắt khí.

Đột nhiên thủy quân Sở quốc xuất hiện ở trên mặt sông Miện Thủy cũng không làm cho quân Hán cảnh giác quá lớn, tuy rằng đại doanh quân Sở ba mặt bị nước bao quanh ở khúc cong sông, đích xác thủy quân có thể tiến gần bờ trợ giúp, nhưng chỉ có điều là trợ giúp mà thôi, cuộc chiến Miện Thủy lần này là chủ yếu quyết chiến trên mặt đất, chỉ bằng mấy nghìn cung tiễn thủ của thủy quân Sở quốc, có thể làm được chuyện gì?

Cho nên, không chỉ Lưu Bang, Lã Đài không để ý thủy quân Sở quốc, ngay cả Trương Lương, Trần Bình là tuyệt thế mưu sĩ, cũng không thể biết trước, biết chiến thuyền thủy quân Sở quốc đang ẩn núp uy hiếp.

Bên trong tiếng kèn kéo dài không thôi, hơn năm trăm nghìn quân Hán bày trận thành một hình chữ nhật lớn, từ tây hướng đông chậm rãi hướng về đại doanh quân Sở ở khúc cong sông, chỉ còn cách đại doanh quân Sở không đến năm trăm bước, phía trước bộ binh cùng với hai cánh kỵ binh liền dừng lại ở đầu trận tuyến, phía sau chỉ có trận tinh lan, xe bắn đá thì di chuyển phía trước.

Nhìn từ trên cao xuống, chỗ này Miện Thủy là một khúc cong, hình thành một “chữ kỷ”, đương nhiên, đây không phải là sông Hoàng Hà rộng lớn, mà chỉ là một đường sông nhỏ chưa đến một nghìn bước, đại doanh quân Sở buộc vài chữ đỉnh ở đây, hiện tại quân Hán đang đứng ở dưới chữ đỉnh phía lỗ hổng bên ngoài.

Bởi vì đường sông hạn chế, nếu quân Hán lại tiến về phía trước, nhất định phải thay đổi trận hình, bởi vì đường sông nam bắc bãi sông chỉ có độ rộng khoảng nghìn bước, căn bản không thể chứa trận hình chữ nhật lớn kia của quân Hán, nếu đi về phía trước theo lời nói, hai cánh kỵ binh sẽ phải chen chúc đi trong nước.

Cũng may trong phạm vi khoảng năm trăm bước, xe bắn đá đã ở bên trong.

Bên trong tiếng kèn kéo dài không thôi, khoảng hai trăm khung cao ngất xe bắn đá chậm rãi tiến lên chỗ bộ binh tránh ra thông đường, cuối cùng đứng vững trước trận của quân Hán, từ xa nhìn lại, hai trăm xe bắn đá giống như hai trăm con ác thú đang nằm sắp úp đầu, khổng lồ dữ tợn lạnh như băng nhưng lại tràn ngập ngiệt khí, làm cho người ta không rét mà run.

Trên sào xe cao ngất, Lã Đài quay đầu nhìn về phía Lưu Bang, Lưu Bang nhẹ nhàng vuốt cằm.

Bỗng nhiên Lã Đài quay đầu lại, đi lên phía trước nhẹ nhàng giơ tay phải lên chúi xuống, bình thản nói:

- Đánh.

443. Chương 442: Hung Uy Của Xe Bắn Đá

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 442: Hung uy của xe bắn đá

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lã Đài giờ lên tay phải hướng về phía trước nhẹ nhàng phất một cái, thần nhiên nói:

- Công.

lính liên lạc đảm đương Canh giữ ở phía sau Lã Đài không ngờ là Đại Hán Phiêu Kỵ tướng quân Chu Quan Phu. Lã Đài ra lệnh một tiếng, Chu Quan Phu liền xoay người quay đầu lại, lớn tiếng hô:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, xe bắn đá... Công!

Chu Quan Phu ra lệnh một tiếng, lính liên lạc trên sào xe liền khẩn trương dâng lệnh kỳ lên.

Tiếp theo chốc lát, chỉ huy trên sào xa bốn phía ùng đều dâng lệnh kỳ lên. Giữa lúc đó, tiểu giáo quân Hán ẩn kiếm đứng trang nghiêm trước trận xe bắn đá đều rút kiếm giờ lên cao quá đầu, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Hú...

Theo tiếng gào rú vang lên, một loạt tiểu giáo quân Hán giờ cao trường kiếm kia đều chém xuống.

Sớm đã có lực sĩ quân Hán đứng bên cạnh xe bắn đá giờ mộc chùy lên cao nặng nề mà nện xuống cơ quan.

trong tiếng thành thạch thành thạch Liên tục không ngừng, hơn hai trăm xe bắn đá liền đồng thời phá thông cơ quan, cơ quát mất đi sự chống đỡ của trọng lực cân xứng, thoáng chốc đã bắt đầu rơi xuống, sau đó quãng cánh tay thô dài thông qua xích sắt liên tiếp bật những giỏ sắt đựng những khối đá nặng bắn lên không trung.

Ngay khi chiếc giỏ ở điểm cao nhất, những tảng đá lớn từ trong giỏ điều bật ra khỏi dây buộc theo tác dụng của quán tính, lật mình bay cuộn cuộn về phía đại doanh quân Sở cách hơn năm trăm bước. Hơn hai trăm khối đá nặng trên trăm cân từ trên không trung giống như mưa đá lớn cực kỳ nhanh mạnh bắn về phía đại doanh quân Sở.

Đồng tử Hạng Trang thoáng chốc co rút lại kịch liệt, xe bắn đá quân Hán quả nhiên không đơn giản.

Bách Lý Hiền khẽ phe phẩy quạt lông trong tay, thấp giọng nói:

- Đại vương, tầm bắn của xe bắn đá quân Hán không hề thua kém xa bắn đá quân ta, xem ra dưới trướng Lưu Bang cũng có vô số thợ thủ công giống như Công Thâu đại gia.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, quay đầu lại nhìn Khuất Bất Tài, hỏi:

- Lão Khuất có biết kẻ này là ai không?

Khuất Bất Tài thấp giọng nói:

- Trước mắt còn chưa xác định được tin tức, tuy nhiên, căn cứ theo dấu hiệu phỏng đoán, xe bắn đá quân Hán rất có thể là do Bạch Mặc thiết kế.

- Bạch Mặc?

Hạng Trang nghiêm nghị nói:

- Thật đúng là người tài.

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng vuốt cằm, thừa nhận nói:

- Đều là môn nhân Quỷ cốc, Bạch Mặc ở Thống soái vạn quân, sa trường quyết thắng, tuy tài năng không bằng Học Kiếm nhưng luận chính lược, mưu lược cũng phải trên trình độ học phái Tật Gia, chỉ sợ còn trên cả Học Kiếm. Tài năng giống như Bạch Mặc vậy, trong thiên hạ chỉ e không tìm được người thứ hai.

- Người tài như thế mà quả nhân không được sử dụng, thật đáng tiếc.

Hạng Trang cảm thấy tiếc nuối.

Bách Lý Hiền cười cười, nói:

- Chỉ chờ Lưu Bang binh bại, không ngại để Thượng Đại Phu đi Hàm Dương một chuyến, có lẽ sẽ thuyết phục Bạch Mặc làm việc cho Đại vương. Hy vọng của Đại Sở chính là hy vọng của sinh linh thiên hạ.

Khi hai người nói chuyện, xe bắn đá quân Hán đã tung ra những tảng đá lớn vùn vụt ngoài năm trăm bước, sau đó mang theo những tiếng xé gió thật lớn hung hãn nện xuống quân Sở. Trong đại doanh quân Sở thoảng chốc nổi lên hỗn loạn, quân Sở cuống quýt né tránh những tảng đá lớn này.

Một khối đá góc cạnh dữ tợn rơi xuống đầu tiên vào hàng rào đại doanh quân Sở, chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang, hàng rào được kết bởi tám tấm gỗ to bằng miệng bát đã chia năm xẻ bảy, bắn khắp nơi, hàng rào vốn dày thoảng chốc đã bị trống một lỗ hổng lớn rộng nửa trượng, vài cung tiễn thủ canh giữ ở mặt trên kêu thảm ngã xuống đất.

- Rầm rầm ầm...

Tiếp theo chốc lát, hơn hai trăm khối đá liên tiếp từ không trung rơi xuống.

Một khối đá lớn gào thét rơi xuống đội cung tiễn thủ, mấy chục cung tiễn thủ đang đứng túm tụm lập tức tản ra, chỉ có một tân binh chưa từng chiến đấu cứ ngẩn ra bị dọa cho đờ đẫn nhìn những tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, trong khoảng thời gian ngắn quên cả né tránh.

- Cầu Tử, tránh ra, mau tránh ra.

Một lão binh liên tục rống to.

Tân binh kia vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, lão binh kia thấy tình thế cấp bách vội hai bước lao tới bắt lấy cánh tay của tân binh dùng hết sức kéo lại, tân binh kia cuối cùng cũng bị quăng ra ngoài, tuy nhiên lão binh thì lại bị tảng đá từ trên không trung rơi trúng người, trong khoảnh khắc trở thành đồng thiet nát.

Trên tiền tháp cao ngất, hơn mười cung tiễn thủ đột nhiên hét rầm lên.

Bởi vì một khối đá lớn từ không trung gào thét đang rơi xuống, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói chắc chắn sẽ nện thẳng vào phần giữa của tiền tháp. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tảng đá lớn liền vừa lúc nện vào giữa tiền tháp, tức khắc đem cả tòa tiền tháp sụp xuống toàn bộ, gỗ vụn bắn tung trời, hơn mười cung tiễn thủ quân Sở lập tức kêu thảm ngã xuống.

Từ trên tháp tiền cao hơn bốn trượng ngã xuống, mười mấy cung tiễn thủ bị quăng ngã chết khiếp, có hai cung tiễn thủ xui xẻo rơi thẳng vào hàng rào, tức khắc đã bị những mũi mộc nhọn đâm xuyên qua, chết ngay tại chỗ.

Hai đội phi mâu binh đột nhiên rối loạn, bởi vì hai khối đá lớn đang rơi về phía đầu bọn họ, ngay lập tức, hai đội phi mâu vội vàng tản ra, tảng đá ầm ầm nện xuống mặt đất, mặc dù không rơi thẳng vào người, nhưng lực ảnh hưởng vẫn khiến cho mười mấy phi mâu binh gần đó bị hất văng trên mặt đất.

Chỉ có trọng giáp võ tốt ở mặt sau hàng rào là vẫn điềm tĩnh tự nhiên.

Trọng giáp võ tốt là lực lượng trung quân trong quân được cấu thành bởi những lão binh. Là một lão binh, trọng giáp võ tốt biết rõ xe bắn đá thật ra chỉ dọa người, nhưng chỉ cần người không chạy loạn lộn xộn, vậy thì xác suất bị tảng đá lớn đập trúng là rất nhỏ, ngược lại là phi mâu của quân địch, mưa tên bao trùm mới thật sự là dễ mất mạng.

Đợt bắn đầu tiên của xe bắn đá quân Hán cuối cùng đã trôi qua, ngoại trừ có hơn năm mươi khối đá dừng ở bãi đất trống trước đại doanh, còn lại hơn một trăm năm mươi khối đá lớn đều rơi vào bên trong đại doanh

quân Sở, có hơn mười khối đá lớn trực tiếp đập vào bức tường trại của đại doanh quân Sở tạo ra mười mấy lỗ hổng thật lớn.

Nhìn mười mấy lỗ hổng tường trại, Hạng Trang thở dài.

Tuy rằng quân Sở cũng có xe bắn đá, hơn nữa số lượng còn nhiều hơn so với quân Hán, nhưng lại căn bản không thể ngăn cản được xe bắn đá quân Hán tàn phá doanh trại quân Sở, không thể dùng xe bắn đá đẩy lên để bắn với xe bắn đá quân Sở. Xe bắn đá vốn chính là mục tiêu tấn công cố định, rất khó uy hiếp đến năm trăm xe bắn đá quân Hán cách ngoài năm trăm bước.

Nói khó nghe một chút, xe bắn đá của hai nước Sở Hán dù có oanh tạc đối phương nửa ngày cũng chắc chắn không thể phá hủy trận của đối phương.

Cho nên, cùng với việc đẩy xe bắn đá lên phía trước đối đầu với quân Hán, không bằng bày nó phía sau, như vậy, khi bộ binh của quân Hán tiến vào phát động cường công, ít nhất có thể cấu thành một sự uy hiếp nhất định với quân Hán, ở trận hình bộ binh dày đặc, phạm vi sát thương của xe bắn đá vẫn có sự uy hiếp khá lớn.

Sau khi xe bắn đá quân Hán tung ra đợt mưa đá thứ nhất, gần ngàn lực sĩ quân Hán để hở ngực bắt đầu điên cuồng chuyển động bàn tời thật lớn đem những chiếc phổi trọng xe bắn đá chậm rãi kéo lên, ước chừng nửa khắc, hơn hai trăm xe bắn đá phổi trọng được kéo lên tận đỉnh, sau đó lấy cơ quát chống đỡ, lần thứ hai hoàn thành việc chuẩn bị phóng ra.

Hơn hai trăm tiểu giáo quân Hán lại nâng trường kiếm lên sau đó hung hăng chém xuống.

Cùng với những tiếng một chùy đánh xuống, hơn hai trăm xe bắn đá trước trận quân Hán lại rít lên, đem những khối đá thật lớn bắn lên không trung, sau đó lật mình quay cuồng bay qua hư không hướng về đại doanh quân Sở gào thét nện xuống. Trong đại doanh quân Sở lại một trận đất rung núi chuyển.

Xe bắn đá quân Hán oanh tạc công kích giằng co chừng nửa giờ thì mới chấm dứt.

Dưới sự tấn công của xe bắn đá quân Hán, đại doanh của quân Sở bị tàn phá tan hoang, mảnh đất trống bằng phẳng phía trước đại doanh đã bị đập gồ ghề, trại tường dày chắc cũng bị nện hổng trên trăm chỗ. Từ trên không trung nhìn xuống, toàn bộ đại doanh quân Sở giống như là bị ma thú hung hăng tàn phá, vô cùng thê thảm.

Điều đáng mừng duy nhất chính là số người thương vong không nhiều.

Nhưng vẫn là câu nói kia, xe bắn đá chỉ là thanh thế dọa người, nó chỉ có lực sát thương và phá hoại đối với tường thành, lầu quan sát, doanh trại và những mục tiêu lớn cố định, nhưng đối với những binh sĩ thì lực sát thương hữu hạn, chỉ cần người không bị dọa ngây ngốc, hoặc là trận hình không quá chật hẹp di chuyển không quá khó khăn thì trên cơ bản sẽ không bị nện chết.

Nhưng, quân Hán cũng chưa bao giờ hy vọng xa vời là sẽ dựa vào xe bắn đá để sát thương quân Sở, điều duy nhất bọn họ cần làm chính là phá hư phòng doanh quân Sở, dọn sạch chướng ngại cho bộ binh tấn công.

Đối với hiệu quả công kích của xe bắn đá, Lưu Bang rất hài lòng.

Bất kể thế nào, tường trại của đại doanh quân Sở đều đã bị tàn phá nặng nề, căn bản là không đủ để ngăn cản sự tấn công của kỵ binh quân Hán. Hiện tại, chỉ cần phái ra khinh binh đi san bằng trước chiến hào đại doanh quân Sở, lại quét đi những chướng ngại vật đáng ghét đó, là có thể trực tiếp đầu nhập trọng kỵ binh tiến thẳng vào tấn công.

Đương nhiên, liên nô quân Sở vẫn là một sự uy hiếp thật lớn.

Nhưng, liên nô quân Sở cũng không phải là không có khuyết điểm, tuy rằng lực sát thương của liên nô rất lớn, nhưng trước khi xuất ra phải cố định liên nô, hơn nữa tầm bắn cũng yêu cầu rất cao, dùng để thủ vệ đại doanh nhất định phải cố định trên tường trại, cứ như vậy, xe bắn đá quân Hán có thể thông dong phá hủy.

Đột nhiên giữa lúc đó, Lã Đài giơ tay phải lên nhẹ nhàng phát về phía trước.

Chu Quan Phu bỗng nhiên xoay người, quay đầu lại, lập tức ngửa mặt lên trời hô dài:

- Bộ binh, công...

Trên trung tâm sào xe và bốn phía sào xe đều dâng lên đại kỳ bộ binh tấn công. Chỉ trong chốc lát, trận địa sẵn sàng đón quân địch của trọng giáp quân Hán đều rút trường kiếm ra, khiêng đại thuẫn lên, bắt đầu hô khẩu hiệu chậm rãi tiến lên, theo sát trọng giáp quân Hán là một đội cung tiễn thủ, còn có một đội khinh binh tử sĩ đeo bao tải lớn.

Trong những tiếng hô khẩu hiệu cao vút, trọng giáp, khinh binh quân Hán còn có cung tiễn thủ đang mãnh liệt tiến về phía trước.

Nhìn binh giáp quân Hán đang cuộn cuộn tiến về phía trước, khoe miệng Lưu Bang bỗng hiện lên tia cười lạnh lùng, ông ta quay lại nhìn hai người Trương Lương, Trần Bình, nói:

- Tử Phòng, Trần Bình, các người nói xem thằng nhãi Hạng Trang sẽ sử dụng liên nỗ như nào để chống đỡ lại?

444. Chương 443: Hiệp Thứ Nhất

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 443: Hiệp thứ nhất

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Quân Hán cường công sắp tới, quân Sở cũng không hề nhàn rỗi.

Gần như là lúc xe bắn đá quân Hán vừa mới dừng oanh tạc, mấy ngàn truy trọng binh quân Sở liền khiêng hàng trăm ván gỗ ủa lên, với tốc độ nhanh nhất để thu dọn những mảnh gỗ vụn ở những lỗ hổng ở tường trại, sau đó đem những tấm ván gỗ mới đóng vào chỗ hổng, tiếp đó một đám lực sĩ quân Sở ngực trần cầm một chùy lớn ghim chặt.

- Hầy...Thình thịch!

- Hầy ..Thình thịch!

- Hầy ..Thình thịch!

- Hầy ..Thình thịch!

Trong tiếng hô, mấy trăm lực sĩ quân Sở cùng giơ một chùy lớn trên trăm cân nện xuống từng tấm ván gỗ trước mặt, rồi vót nhọn đầu gỗ để cắm dưới đất, lúc mặt trời mọc ở hướng Đông chiếu rọi vào lực sĩ quân Sở mồ hôi đầm đìa, cơ vai căng cứng tạo đường con uốn lượn óng ánh, đầy mạnh mẽ cứng rắn.

Rất nhanh, hơn mười chỗ hổng đã được tấm ván gỗ bổ khuyết vào, các khinh binh quân Sở khác ủa lên, đem những chông mộc nhọn sắc một lần nữa đóng trước hàng rào Liễu Viên Mộc, bổ khuyết cố định cọc gỗ vào chỗ trống và cọc gỗ ở hai sườn, sau đó lực sĩ quân Sở lại dùng một chùy đóng vào đầu nhọn của chông mộc.

Cuối cùng, lực sĩ quân Sở lại trên vị trí cao một trượng đóng một chiếc giá tam giác rất lớn, ghim các đinh trên tấm gỗ ván, cùng với hai bên sườn trái phải thông nhau. Trại tường vừa mới bị xe bắn đá quân Hán phá hư giờ đã được tu sửa lại trở về như cũ, còn tốt gần như trước, một đội cung tiễn thủ liền thông qua thang ladder một lần nữa lên trên tường trại.

Truy trọng binh quân Sở có thể nói là huấn luyện có tổ chức, hiệu suất cực cao, tuy nhiên chỗ hổng bị xe bắn đá quân Hán phá hư khá nhiều, ngoại trừ hơn mười chỗ hổng độ rộng ít hơn, còn lại trên trăm chỗ hổng

lại đều có chiều rộng hơn một trượng, ít nhất cần chốt vào chỗ khuyết hơn mười ván gỗ, việc tu sửa thật sự quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn khó mà hoàn thành được.

Binh giáp quân Hán Đối diện cũng đã tới gần trong vòng trăm bước.

Trên sào xe cao ngất giữa đại doanh Hạng Trang giờ lên tay phải về phía trước nhẹ nhàng phất, Hô Diên Canh giữ ở phía sau Hạng Trang thoảng chốc xoay người quay đầu lại, ngửa mặt lên trời hô dài:

- Đại vương có lệnh, xe bắn đá... Công!

Ra lệnh một tiếng, phía sau đại doanh quân Sở liền vang lên những tiếng thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh trầm đục.

Tiếp theo chốc lát, mấy trăm tảng đá lớn giống như khối thốt từ phía sau đại doanh bay lên trời. Sau đó lướt qua đại doanh trở mình trên không quay cuồng bay về phía nhóm trận binh giáp quân Hán ở bên ngoài đại doanh. Nhìn mưa đá lớn bay qua đỉnh đầu, tướng sĩ quân Sở vừa mới bị xe bắn đá quân Hán tàn phá chặt vật không chịu nổi liền đều hoan hô.

- Ha ha, chúng ta cũng có xe bắn đá!

- Ôi ôi, làm đám lão Quan Trung đó chết hết đi!

- Chết tiệt. Ném thử chút lợi hại xe bắn đá của Đại Sở chúng ta...

- Ta cam đoan. Đám lão Quan Trung đó nhất định sẽ thích, ha hả hắc.

Trong tiếng hoan hô diên cuồng như sấm dậy của tướng sĩ quân Sở, ước chừng hơn ba trăm khối đá lớn rớt cục từ không trung gào thét rơi xuống, hung tợn đập về phía nhóm trận binh giáp quân Hán ở phía trước trăm bước, cùng lúc đó một đội cung tiễn thủ quân Sở canh giữ ở trên tường trại và trên bãi đất trống trong tường trại cũng đều kéo mở trường cung.

Tiếp theo chốc lát, mấy vạn cung tiễn thủ quân Sở đều buông dây cung, ít nhất năm vạn tiễn nhận linh thoảng chốc bay vút lên không trung đan vào nhau thành mưa tên kéo dài bát ngát, sau đó bay về phía binh giáp quân Hán cách gần trăm bước.

Hơn trăm bước, trọng giáp quân Hán ở hàng trước nhất, mặt sau là cung tiễn thủ cùng với khinh binh quân Hán thoảng chốc rối loạn, đối mặt với mấy trăm tảng đá lớn như khối thốt từ trên trời giáng xuống, rất ít có người có thể thờ ơ, thấy những tảng đá lớn này sắp nện xuống trung quân binh giáp quân Hán, tất cả đều bỏ chạy bốn phía.

Giữa chốc lát, toàn bộ quân Hán đều rối loạn.

Đại tướng và tiểu giáo các cấp Quân Hán thấy thế đều lập tức khẩn trương, bởi vì bọn họ đã thấy mưa tên theo sát tảng đá lớn mà đến, từng mảng mưa tên kéo dài bát ngát gần như che phủ mặt trời nắng gắt, nếu không thể mau chóng kết trận bộ binh thật tốt, sau đó dựng thẳng đại thuẫn lên thì làn sóng mưa tên này tuyệt đối sẽ gây cho quân Hán một sự thương vong thật lớn khó có thể tưởng tượng được.

- Không được loạn, kết trận, chết tiệt, khẩn trương kết trận!

- Quay trở lại, con mẹ nó nhanh quay trở lại cho lão tử, mau!

- Thuần binh giáp, khẩn trương dựng thẳng thuẫn, lũ ngu ngốc các ngươi, đồ con lợn, dựng thẳng thuẫn...

Chỉ trong chốc lát, đại tướng lãnh binh và tiểu giáo các cấp quân Hán đều bắt đầu rống giận lên, nhưng binh giáp quân Hán đang chạy trốn bốn phía trong lúc nhất thời lại căn bản không kịp một lần nữa kết trận, hơn ba trăm tảng đá lớn như khối thốt và mưa tên kéo dài bát ngát gần như là cùng khi từ trên trời giáng xuống, kỳ thật tảng đá lớn cũng không thể tạo thành sự sát thương quá lớn, tuy nhiên mưa tên lại mang đến cho quân Hán sự thương vong cực lớn.

“Vù”, một mũi tiễn nhận linh từ bầu trời rơi xuống bắn thủng đầu một gã trọng giáp quân Hán, tiễn sắc bén bắn vào đỉnh đầu xuyên qua sau mang theo não tủy bắn ra, đồng thời cũng cướp đi sinh mạng của trọng giáp quân Hán. Trọng giáp quân Hán cũng chưa kịp kêu một tiếng đã ngã xuống sa trường.

Một gã trọng giáp quân Hán khó khăn giơ đại thuẫn trong tay lên, nhưng vẫn không trốn thoát được vạ rủi, một mũi tên xẹt qua đại thuẫn bắn thủng đùi gã, trọng giáp quân Hán lập tức đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất, sau đó ném đại thuẫn đi, hai tay ôm trúng tên gào khóc kêu thảm thiết.

Một gã khinh binh quân Hán khiếp đảm muốn xoay người bỏ chạy nhưng không đợi gã chạy được hai bước thì hai mũi tên đã rơi xuống cắm trúng ngực gã, khinh binh quân Hán lập tức giống như heo bị giết kêu thảm thiết, sau đó dưới tác dụng của quán tính chạy vài bước lên phía trước rồi mới ngã xuống đất, co giật vài cái rồi khí tuyệt mà chết.

Một gã cung tiễn thủ quân Hán đang định giương trường cung lên, nhưng vừa mới cài được tên chưa kịp kéo cung đã bị một mũi tên từ trên trời giáng xuống bắn vào mắt gã, cung tiễn thủ quân Hán lập tức kêu lên thảm thiết, sau đó cả người lao về phía trước ngã xuống dưới...

Tình cảnh đó trong trận quân Hán cứ lặp đi lặp lại, giấy lát, trọng giáp, khinh binh còn có cung tiễn thủ quân Hán bị xe bắn đá và mưa tên quân Sở giết trở tay không kịp. Trận hình bộ binh vốn nghiêm mật rất nhanh liền trở nên hi thưa thớt, trên sa trường nằm la liệt thương binh quân Hán kêu rên.

- Cứu mạng, cứu cứu ta, ta không muốn chết, ta muốn về nhà, về nhà...

- Hắc Tử, đừng ngã, đừng ngã, cầu người cứu ta, cứu cứu ta...

- Lão Tam, lão Tam, người ở đâu? A mẩu và Hổ Tử kính nhờ người, hô hô..

- Đại ca, mắt của ta, ta không thấy gì hết, đại ca huynh ở đâu?

Trên bãi sông trong khoảnh khắc liền vang những tiếng rên rỉ tiếng kêu thảm thiết kéo dài không. hơn một ngàn thương binh quân Hán giãy dụa kêu rên trong vũng máu, sao không thảm thiết, máu tanh chứ? Nhưng mà, tiếng kêu rên của thương binh quân Hán lại không đổi được một tia thương hại của cung tiễn thủ quân Sở, làn sóng mưa tiễn vẫn không ngừng nghỉ mà bắn tới.

Nhìn binh giáp quân Hán nằm la liệt phía trước, khoe miệng Lưu Bang co giật.

Lưu Bang cũng không cần quan tâm sự thương vong của binh giáp quân Hán, chỉ cần có thể đánh bại quân Sở, chỉ cần có thể xử lý Hạng Trang cũng chẳng tiếc hy sinh toàn bộ sáu trăm ngàn đại quân. Chỉ là Lưu Bang không thể chấp nhận thất bại, không thể nghi ngờ, hiệp đầu tiên này quân Hán đã bại bởi quân Sở, cho tới bây giờ Lưu Bang không nghĩ tới xe bắn đá còn có thể phối hợp sử dụng cùng cung tiễn thủ.

Lã Đài cũng giống vậy không nghĩ tới xe bắn đá còn có thể phối hợp sử dụng cùng cung tiễn thủ.

Chu Quan Phu ra lệnh một tiếng, trọng giáp, khinh binh còn có cung tiễn thủ quân Hán xuất ra trước thủ lập tức tựa như thủy triều cuộn cuộn rút về. Khi xuất kích năm vạn người, nhưng còn sống lui về chỉ còn chưa tới bốn vạn người. Chỉ mới giao hiệp trận đầu tiên mà quân Hán đã phải trả giá với sự thương vong hơn vạn người, phải nói là quá bất lợi.

Khoe miệng Hạng Trang nổi lên một tia cười thản nhiên.

Nói đến Thống soái vạn quân, quyết thắng sa trường, Hạng Trang hẳn có lẽ không bằng Hàn Tín, Tắt Thụ; nói đến âm mưu dương mưu, bày mưu nghĩ kế, Hạng Trang hẳn cũng không bằng tuyệt thế mưu sĩ như Bách Lý Hiền, Trần Bình, Trương Lương, nhưng nói đến việc vận dụng xe bắn đá, người của thời đại này chỉ sợ không ai sánh bằng với hắn.

Đối với cổ nhân thời đại này mà nói, xe bắn đá phối trọng tuyệt đối là vật mới mẻ.

Cho nên, quân Hán hoàn toàn không hiểu cách thức gì để sử dụng được xe bắn đá phối trọng. Giống như một tháng trước, Lưu Bang không hiểu vận dụng trọng kỵ binh, đạo lý này giống nhau, đối với sự vật mới xuất hiện, thông thường luôn phải có một quá trình nghiên cứu tìm hiểu. Trên đời này tuyệt đối không có thiên tài binh gia nào sinh ra đã hiểu mọi thứ.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Đại vương, trận này đủ để lão già Lưu Bang khốn khổ.

Hạng Trang gật gật đầu, trầm ngâm nói:

- Tuy nhiên, kể tiếp theo chính là khảo nghiệm chân chính, lão già Lưu Bang sẽ không mắc phải sai lầm lần thứ hai, quân Hán chắc chắn cũng đã học được cách sử dụng xe bắn đá thế nào rồi.

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt lại lặng yên nhìn phía chiến thuyền thủy quân trên sông Miên Thủy.

Lại trận thứ hai tiến công, quân Hán quả nhiên đã được bài học thích đáng từ trận thứ nhất, gần như là oanh tạc cùng lúc với xe bắn đá, hai vạn trọng giáp, mười ngàn khinh binh cùng với ba vạn cung tiễn thủ đều hô vang khẩu hiệu, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề mãnh liệt về phía trước, còn có hơn năm trăm tinh lan lan (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao) cao ngất cũng chuẩn bị xuất kích.

Trong chốc lát, quân Hán đã lại tới trong vòng gần trăm bước.

Xe bắn đá phía sau Đại doanh quân Sở lại phát uy đem một loạt tảng đá lớn như thớt nện xuống đầu quân Hán. Tuy nhiên lần này, quân Hán đã chuẩn bị tâm lý, trọng giáp bộ binh không hốt hoảng thất thố nữa, hình binh và cung tiễn thủ cũng không bỏ chạy tán loạn bốn phía nữa mà bọn họ ngoan cường đứng yên tại chỗ, đem mưa tên vấy hướng về doanh trại quân Sở hơn trăm bước.

Hơn năm trăm tinh lan lan (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao) quân Hán dưới lực đẩy của trên vạn lực sĩ quân Hán tiến gần đến, trên vạn cung tiễn thủ quân Hán canh giữ ở trên tinh lan lan (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao) trên cao nhìn xuống, kéo cung bắn tên, cấu thành sự uy hiếp thật lớn đối với cung tiễn thủ quân Sở dưới tường trại và bên trong đại doanh. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng có có tinh lan lan (một loại xe công thành chuyên dùng để chở cung thủ lên cao) bị xe bắn đá quân Sở phá hủy, nhưng này dù sao cũng chỉ là số ít.

Hai quân Sở Hán giằng co ước chừng hai tiếng, song phương đều chết thê thảm và nghiêm trọng. Quan trọng hơn là, cường độ kéo cung trải qua hai giờ, cung tiễn thủ song phương nhất định phải trở về sau trận nghỉ ngơi, thừa dịp quân Sở đổi mới cung tiễn thủ, mười ngàn khinh binh quân Hán đột nhiên hướng về phía trước bắt đầu gạt bỏ sạch sẽ những chướng ngại vật, ngựa lớn, lấp đầy chiến hào...

445. Chương 444: Mối Đe Dọa Từ Thuyền Nỏ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 444: Mối đe dọa từ thuyền nỏ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai mươi ngàn khinh binh quân Hán ồ lên, bắt đầu dọn dẹp những chướng ngại vật, cự mã trước doanh trại quân Sở, san lấp chiến hào. Từ tháp tiễn trên tường thành của đại doanh quân Sở, vẫn có cung tiễn thủ đang bắn tên ra, xe bắn đá của quân Sở cũng không ngừng oanh kích. Tuy nhiên, tất cả những việc này đều không còn đủ sức để ngăn cản sự lấn áp của quân Hán nữa rồi.

Bởi vì cung tiễn thủ của quân Sở đang bị cung tiễn thủ của quân Hán kiềm chế.

Chẳng đầy phút chốc, gần một nửa số chướng ngại vật, cự mã được sắp đặt trước đại doanh đã bị dẹp bỏ, vài đoạn chiến hào cũng bị lấp đầy.

Mắt nhìn cảnh này, trong mắt Lưu Bang không khỏi lộ ra một vẻ kinh ngạc, quay đầu lại nói với Trương Lương:

- Tử Phòng, đến bây giờ mà Hạng Trang vẫn không chịu dùng đến liên nỏ, hắn còn muốn đợi đến bao giờ?

Trương Lương khẽ vuốt những sợi râu thưa thớt dưới cằm, nói:

- Hoặc giả là Hạng Trang định trực tiếp dùng luôn kỵ binh?

Tình hình trước mắt đã được bày rõ, hai mươi ngàn khinh binh quân Hán đã vào vị trí, chỉ dựa vào cung tiễn thủ là không đủ sức để ngăn cản sức lấn áp của bọn họ nữa rồi. Nếu quân Sở không muốn bị quân Hán phá dẹp hết các chướng ngại vật, cự mã, rồi san bằng chiến hào, thì bọn họ chỉ còn có một cách duy nhất, đó là xuất động kỵ binh ra đánh đuổi.

- Kỵ binh? Không thể nào.

Lưu Bang nghe nói thoáng cau mày, ông ta không tin Hạng Trang sẽ dùng tới hạ sách này.

Bất luận nói thế nào đi nữa, Lưu Bang cũng từng trải qua cả đời chinh chiến, đương nhiên là ông ta biết kỵ binh quân Sở có thể dễ dàng phá bỏ trận hình đang dâng lên của quân Hán. Nhưng nếu một khi quân Hán cũng theo đó mà xuất động kỵ binh, vậy thì kỵ binh của hai phe sẽ mãi giằng co với nhau ở một chỗ. Đến lúc đó, thì các thứ vũ khí tầm xa của hai phe, bao gồm cả liên nỏ của quân Sở, cũng đều không thể dùng được nữa.

Tên tiểu tử Hạng Trang sẽ chọn cách đấu kỵ binh với mình sao? Không thể đâu?

Nhưng mà, khi lời nói của Lưu Bang vừa dứt, thì cánh cổng lớn và hai cổng phụ của đại doanh quân Sở đột nhiên mở ra, ba chiếc cầu treo cũng nhanh chóng được thả xuống. Liền sau đó là từng toán kỵ binh quân Sở từ trong đại doanh nổi đuôi lao ra. Cánh kỵ binh này chỉ thoáng chính đồn đội hình một chút ở trước đại doanh, đoạn tản ra hai bên phải trái, giống như hổ báo lao đến đám khinh binh quân Hán đang lo dẹp bỏ chướng ngại vật.

- Này, này, việc này... tên tiểu tử Hạng Trang quả thật đã cho xuất động kỵ binh kìa?!

Nét mặt Lưu Bang lộ vẻ hết sức khó tin.

Nơi giữa hai đầu mày của Trương Lương, Trần Bình dường như bị bao phủ bởi một màn sương u ám, cả hai người đột nhiên đều có một dự cảm không hay. Hạng Trang tuyệt đối không phải là hạng không biết gì, sao hắn lại không nhận thức được hậu quả một khi kỵ binh của hai bên giằng co với nhau? Thế nhưng, Hạng Trang đã làm rồi đó thôi, không lẽ trong việc này còn ẩn chứa điều gì khác? Chẳng lẽ quân Sở còn có chiêu gì khác nữa?

Ngay cả những người tài trí hơn người như Trương Lương, Trần Bình, lúc này đây cũng nghĩ không ra.

Lã Đài thì chẳng do dự gì cả, lập tức đưa hai cánh tay đánh thẳng tới trước một cái ra hiệu, Chu Quan Phu bèn quay đầu phất đầu lại, ngựa mặt gầm lên như sấm:

- Thượng tướng quân có lệnh, hai cánh cùng lên, Hồ Kỵ... đánh!

Quân lệnh vừa truyền xuống, tám mươi ngàn Hồ kỵ ở hai cánh lập tức tràn lên như nước vỡ bờ, tràn qua trận hình quân Hán, nhắm thẳng hướng nam mà cuốn tới. Lã Đài tuy tuổi còn trẻ, nhưng dùng quân thì hết sức tàn độc, y nhảy bèn nắm bắt được một tia cơ hội, bèn quyết định dốc hết luôn lực lượng của toàn bộ kỵ binh, đột kích vào đại doanh quân Sở.

Trong thoáng chốc, bãi sông Miện Thủy đã bị Hồ kỵ của quân Hán lấp đầy, vô số chiếc đầu ngựa nhấp nhô lên xuống, vô số những bờm ngựa phất tung bay, vô số chiếc vó sắt cuồng bạo dẫm đạp lên đồng cỏ. Giữa những tiếng vó ngựa rầm rập, có vô số những lá cây ngọn cỏ và bùn đất văng lên tung tóe, giữa trời và đất không còn nghe thấy âm thanh gì khác nữa.

Hơn mười ngàn kỵ binh đồng loạt xông trận, đâu chỉ là thanh thế rợp trời?

Nghe âm thanh trời long đất lở, mười ngàn quân mang trọng giáp và ba mươi ngàn cung tiễn thủ của quân Hán, lúc này đã đến cách đại doanh quân Sở chừng một trăm bước, đột nhiên xôn xao, đoạn nhanh chóng chạy tán loạn ra bốn phía. Không sai, nếu bọn chúng không nhanh chóng nhường đường, chắc chắn sẽ bị kỵ binh giẫm đạp tan nát, bọn người Hồ lạnh lùng tàn nhẫn đó đời nào lại thêm để tâm đến sự sống chết của bọn chúng.

Đám khinh binh quân Hán đã dẹp xong chướng ngại vật và cự mã, bây giờ cũng chẳng còn lòng dạ nào mà lấp chiến hào nữa, người nào người nấy nhao nhao nhảy xuống chiến hào, mặc cho kỵ binh quân Sở chém giết, bắn tên. Bởi vì đội quân Hồ kỵ dũng mãnh sẽ tới trong giây lát, bọn họ không muốn bị nghiền nát dưới vó sắt của ngàn vạn con ngựa.

Hạng Trang cũng không nén nổi, nuốt ngược một ngụm khí lạnh, lãnh đạm nói:

- Lão già Lưu Bang quả nhiên tàn độc!

Bách Lý Hiền nghiêm nghị gật đầu, kính nể nói:

- Nếu không phải chúng ta đã sớm có chuẩn bị từ trước, thì chỉ cần một sơ suất nhỏ này thôi, đại doanh e rằng sẽ thất thủ mất!

Lời này tuyệt đối không có gì là nói quá, số kỵ binh quân Sở xông ra chỉ có năm ngàn người ngựa, không những không ngăn cản được đám Hồ kỵ đang mãnh liệt ập đến kia, mà ngược lại còn ảnh hưởng đến cung tiễn thủ, xe ném đá và các loại cung nỏ. Nhân lúc quân Sở không dám ngấm bắn kỵ binh vì sợ bắn phải quân mình, binh tướng Hồ kỵ sẽ nhanh chóng áp sát đại doanh quân Sở mà chẳng mất nhiều công sức.

Kế tiếp, sẽ là một kiếp nạn!

Bởi vì lúc này, tường trại của đại doanh quân Sở đã bị xe bắn đá của quân Hán đánh cho vỡ thành từng mảng, khả năng phòng ngự gần như bằng không. Những chướng ngại vật, cự mã ở đằng trước cũng đã bị dẹp bỏ gần hết, thứ duy nhất còn có khả năng chống đỡ với Hồ kỵ chỉ là một dãy chiến hào rộng hai trượng, sâu một trượng mà thôi, nhưng đây cũng chẳng phải là một cái hào rộng đến mức không thể vượt qua.

Chưa nói đến việc cầu treo ở cổng chính và hai cổng phụ của doanh trại quân Sở có kịp kéo lên hay không, riêng khinh binh quân Hán đã kịp lấp gần xong chiến hào rồi, đủ để cho Hồ kỵ tràn qua. Một khi để cho Hồ kỵ vào được đại doanh, thì cho dù quân Sở có được huấn luyện tốt đến đâu đi nữa, nhất định cũng sẽ tan rã. Kế tiếp e rằng sẽ là một phen đồ sát.

Bách Lý Hiền thở phào một hơi, trầm giọng nói:

- May mà đây không phải là sơ xuất, mà là một cạm bẫy!

Hạng Trang gật gù đầu, đoạn giơ hai cánh tay lên, phất mạnh về phía trước một cái. Hồ Diên đang đứng phía sau Hạng Trang đột nhiên quay người lại, hô lớn:

- Đại vương có lệnh, thủy quân hai cánh... đánh!

Quân lệnh vừa được ban xuống, từ hai bờ nam bắc của sông Miện Thủy xông ra hơn sáu trăm chiến thuyền của thủy quân, dàn thành hình chữ “nhất” chéo, trên những mũi thuyền đều phủ chiếu cói. Trong thoáng chốc, liền lộ ra từng cổ liên nổ đáng sợ. Một thoáng sau, hơn sáu trăm viên Tiểu Giáo úy của quân Sở trên những chiếc chiến thuyền bèn nhất loạt giơ cao thanh hoành đao trong tay.

- Đây là....?

Hai đồng tử mắt của Lưu Bang đột nhiên co rút hê góm.

- Liên nổ?!

Trương Lương, Trần Bình ngơ ngác nhìn nhau. Hay cho cái tên Hạng Trang狡 hoạt, lại mang liên nổ đưa lên những chiếc chiến thuyền của thủy quân. Chuyển này thì phiền toái lớn rồi đây, đội Hồ kỵ vừa xuất kích sợ rằng sẽ bị tổn thất nặng nề mất.

Trong khoảng khắc đó, trên trán Lã Đài rịn ra những giọt mồ hôi lạnh to cỡ hạt đậu, vốn cho rằng gặp được cơ hội chiến đấu hiểm có, ai dè lại là cái bẫy. Đây không ngờ lại là một cái bẫy quá đỗi tinh vi! Trong thoáng chốc, trái tim của Lã Đài như rơi xuống đến tận đáy Cửu U Cốc, phiền toái rồi, e rằng số Hồ kỵ vừa xuất kích sẽ gặp phải tổn thất nặng nề.

Lúc này, số kỵ binh người Hồ vừa xuất kích đã hoàn toàn tăng tốc, đang ở vào thế “mũi tên bắn ra không thu lại được”, bây giờ bọn chúng có muốn rút lui cũng không thể lui được nữa.

Cùng với những thanh hoành đao trong tay tiểu Giáo úy quân Sở được chém xuống, hơn sáu trăm lực sỹ của quân Sở bèn dào dào nện thanh gùi gỗ trong tay mình xuống. Khắp mặt sông Miện Thủy đột nhiên vang lên từng tràng tiếng “bựt, bựt, bựt...” không dứt, đó là tiếng văng của những cánh nỏ. Tiếp sau đó, là năm ngàn mũi tên lớn, to cỡ cánh tay trẻ con, nhắm thẳng hướng đám Hồ kỵ đang điên cuồng phóng tới tên bãi sông mà lao đi.

Chỉ trong chốc lát, năm ngàn mũi tên lớn đã găm vào giữa biển người Hồ kỵ, trên bãi sông thoáng chốc ngổn ngang một cảnh người ngã, ngựa đổ.

“Viu...” một mũi tên lớn xuyên thẳng qua đầu một con chiến mã lớn, lực bắn mạnh vẫn tiếp tục đưa mũi tên bay tới găm vào bụng của con chiến mã phía sau. Hai con ngựa bị thương nặng lập tức đổ rầm xuống đất, hai kỵ binh người Nguyệt Thị trên lưng ngựa theo quán tính bị ném bay về phía trước, cứ thế bay thẳng mấy chục bước mới rơi xuống đất.

Sau đó, chẳng đợi cho hai người bọn họ kịp bò dậy, hai con chiến mã khác đã đổ ập xuống như trời giáng, lập tức đè lên cơ thể hai người. Hai người bọn họ không kêu nổi một tiếng, đã bị con chiến mã to lớn nặng nề đè nát.

Một tiểu vương người Hưu Đồ phản ứng nhanh, kịp thu mình nép sang một bên bụng ngựa trong khoảnh khắc tai nạn xảy ra. Thế nhưng, kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện cũng không giúp y thoát khỏi được vận rủi, một mũi tên lớn xé gió bay tới, bắn xuyên qua bụng ngựa găm luôn vào ngực y, đóng đinh tên tiểu vương Hưu Đồ này vào chiến mã của y, chết tại trận.

Sức xuyên thấu và khả năng sát thương của liên nỏ, giờ khắc này được biểu hiện rõ ràng sống động nhất!

Ngay cả những con chiến mã cường tráng đến đâu cũng không chống đỡ nổi, những người Hồ trên lưng chúng thì lại càng không cần phải nói, trúng tên là chết!

Mới chỉ qua một lượt bắn tên, Hồ kỵ đã phải trả giá bằng sự thương vong của hơn một ngàn người ngựa, số Hồ kỵ bị té ngã dưới đất còn nhiều hơn nữa. Người ngựa ngã chổng trơ, lại gây cản trở cho những đợt kỵ binh phía sau tiếp tục xung phong. Ngoại trừ phía trước còn sót lại đám ba ngàn kỵ binh may mắn thoát qua, đang tiếp tục lao tới, bảy mươi ngàn kỵ binh phía sau đành buộc phải hãm chậm tốc độ lại.

Thế nhưng, cơn ác mộng của kỵ binh người Hồ mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Kỵ binh chỉ có xông lên thì mới tạo thành uy lực, một khi để mất đi tốc độ thì sẽ phiền toái lớn.

Nửa khắc sau, đợt tên lớn thứ hai lại xé gió bay tới. Rồi đợt ba, đợt bốn... liên nỏ của quân Sở không chỉ có sức sát thương không gì sánh bằng, mà còn sở hữu tốc độ bắn vượt quá sức tưởng tượng.

Toàn bộ bãi sông trong phút chốc đã biến thành biển ngực nhuộm máu của Tu La (thần chết). Mất đi tốc độ, những kỵ binh người Hồ dần thành một đám, bị những đợt bắn liên nỏ liên tiếp của quân Sở bắn gục từng mảng. Những tiếng kêu rên thảm thiết không dứt, cùng với những tiếng hý đau thương cuối cùng của những con chiến mã trước lúc chết, lập tức hòa trộn vào nhau, tạo thành một khúc nhạc chết chóc vô cùng bi tráng, choáng váng đến mức khiến người ta khó mà hít thở.

- Lui, mau lui về phía sau...

Lã Đài nắm chặt hai nắm tay, cuồng loạn ngựa cổ lên trời giận giữ rống lên:

- Lui về!

- Thượng tướng quân có lệnh, kỵ binh lui về, lui về...

Chu Quan Phu cũng giận giữ quát theo. Trên thực tế, cờ lệnh rút quân sớm đã được phát lên từ trên xe chỉ huy chính và các xe chỉ huy cấp một xung quanh từ lâu, nhưng bảy mươi ngàn Hồ kỵ trên bến sông sớm đã trở nên rối loạn, muốn rút lui cũng đâu có dễ?

Gương mặt nhăn nhoe già nua của Lưu Bang không ngớt co giật. Ưu thế lớn nhất của quân Hán so với quân Sở chính là kỵ binh, thế nhưng hiện nay, những kỵ binh người Hồ đó đang bị liên nỏ của quân Sở tàn sát trên bãi sông kia. Không sai, đúng là tàn sát, một trận tàn sát đến tận cùng. Hay cho tên tiểu tử Hạng Trang giảo hoạt, lần này lại trúng đòn của hần.

Về mặt của Trương Lương, Trần Bình cũng hết sức nặng nề. Hôm nay ngay trong trận chiến mở màn đã mất đi lợi thế, sau này e sẽ phải chiến đấu chật vật rồi. Tuy nhiên, bất luận thế nào đi nữa, quân Hán cũng nhất định sẽ chiến thắng trong trận chiến Miện Thủy, nhất định!

446. Chương 445: Trương Lương Hiến Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 445: Trương Lương hiến kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang đang nổi cơn thịnh nộ lôi đình với Lạc Giáp ở trong đại trướng:

- Quân Sở lăng lẳng đem liên nỗ chuyển lên chiến thuyền của thủy quân, thế mà kỵ binh thám báo của người lại không hề hay biết? Hả? Chẳng lẽ mấy ngàn kỵ binh thám báo của người đều là để trang trí sao? Hả? Ai cũng nói Lạc Giáp người biết cách dụng binh, nhưng theo quả nhân thấy thì người đúng là đồ giá áo túi cơm, đồ giá áo túi cơm!

Lúc này đã là buổi tối, cuộc chiến hồi ban ngày sớm đã kết thúc.

Kết quả đương nhiên không có gì khó ngờ, quân Hán bị tổn thất nặng nề bởi thuyền nỗ của quân Sở. Ngay cả đến đội xe bắn đá của quân Hán cũng không có cách gì áp chế được thuyền nỗ của quân Sở. Bởi vì, thuyền nỗ quân Sở ở trên mặt sông Miện Thủy, tiến lùi tùy ý, lúc tụm lại lúc tách ra. Nếu chỉ dựa vào hai trăm cỗ xe bắn đá của quân Hán mà muốn hoàn toàn phong tỏa được toàn diện các khu vực xung quanh Miện Thủy, hiển nhiên là điều không thể.

Lưu Bang không thể không nổi giận, chỉ trong một ngày đầu tiên, quân Hán đã tổn thất mất hơn hai mươi ngàn bộ binh, tất cả xe Tinh lan, cộng thêm hơn ba mươi ngàn Hồ kỵ. Tệ hơn cả là năm mươi ngàn Hồ kỵ còn lại đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, bất luận là người Nguyệt Thị, hay là người Hưu Đồ, hay là người Hồn Tà, đều không còn ai có thể xông lên trước trận, chiến đấu cho quân Hán nữa rồi.

Mà theo như Lưu Bang thấy, thì sở dĩ bị tổn thất nặng nề như hôm nay, hoàn toàn là do kỵ binh do thám của Lạc Giáp đã không làm tròn nhiệm vụ. Bọn họ đã không kịp thời phát hiện ra là chủ lực thủy quân của nước Sở đã đến, lại càng không phát hiện ra là quân Sở đã lên lút đem toàn bộ liên nỗ chuyển lên các chiến thuyền của thủy quân. Vì thế mới giết cho quân Hán không kịp trở tay.

- Giá áo túi cơm, người là cái đồ giá áo túi cơm!

Lưu Bang mắng chửi đến nỗi nước bọt văng tứ tung.

Lạc Giáp nhắm mắt lại, mặc cho nước bọt của Lưu Bang văng lên mặt mình, cũng không dám đưa tay lên lau.

Thực ra, việc này hoàn toàn không thể trách Lạc Giáp được, vì dù cho kỵ binh thám báo của quân Hán có hung hăng can quấy đến mức nào đi nữa, cũng chẳng thể đến gần được đại doanh của quân Sở. Còn về những động tĩnh ở trên sông Miện Thủy, thì kỵ binh của y đâu có chạy được xuống sông? Cho nên, trong lúc tối trời, quân Sở làm những gì ở vùng phụ cận, căn bản là y không thể biết được.

Nhưng Lạc Giáp cũng hiểu rằng, vì trận thảm bại hồi sáng, trong lòng Hán vương đã nung nấu cơn giận ngút trời, ông ta lại không thể chút giận lên đầu đám văn võ trọng thần như Thượng tướng quân Lã Đài, Phiêu kỵ tướng quân Chu Quan Phu, hay Trương Lương, Trần Bình, Chu Bột, cho nên Lạc Giáp hẳn mới xui xẻo trở thành cái thùng trút giận duy nhất của Hán vương.

- Cút!

Lưu Bang mắng chửi chán rồi, tung một cước đạp ngã Lạc Giáp xuống đất. Lạc Giáp mặt mày lem luốc bò dậy, nhả nhổ đi ra khỏi đại tướng. Thân là hàng tướng của nhà Tần đã diệt vong, địa vị trong quân của những người như Lý Tất, Lạc Giáp rất thấp, nếu chẳng phải do trong quân Hán không ai có thể huấn luyện kỵ binh, thì chẳng biết bọn họ sớm đã bị đá đến tận xó xỉnh nào rồi.

Toàn bộ đại tướng chìm vào sự tĩnh lặng như tờ, chẳng ai đại gì thò đầu ra gặp Lưu Bang vào lúc này để nhận lấy vận rủi.

Sắc mặt của Lã Đài càng khó coi hơn nữa, lúc này khi Lưu Bang mắng Lạc Giáp, y cũng cảm thấy mặt mình nóng rát. Y biết, Lưu Bang ngoài mặt có vẻ như mắng Lạc Giáp, nhưng ngược lại chính là đang mắng y. Tuy nhiên, Lã Đài không định biện giải điều gì, quả thực y phải là người chịu trách nhiệm chính trong trận thảm bại của quân Hán ngày hôm nay. Nếu không phải do y mạo muội khởi xướng Hồ kỵ tấn công, tổn thất chắc chắn sẽ không nặng nề như vậy.

Lưu Bang mắng chửi, giáo huấn mệt mỏi rồi, ngồi phịch xuống chiếu, đoạn nhìn quanh các văn võ trọng thần dưới trướng đang ngồi quanh chiếu, thở dài nói:

- Chiến sự bất lợi như thế này, khiến quả nhân rất lo lắng, chẳng hay các vị ái khanh có cách gì hay có thể xoay chuyển cục diện hay không?

Các đại tướng Chu Bột, Lã Đài, Chu Quan Phu, Hạ Hầu Anh tất thấy đều im lặng. Trần Bình nhất thời cũng trầm ngâm không nói. Chỉ có Trương Lương quỳ gối dậy, chấp tay nói với Lưu Bang:

- Đại vương, Lương có một kế, có thể ngăn cản liên nỗ của quân Sở!

Ngược lại với khung cảnh nặng nề trầm lặng trong đại tướng của Lưu Bang, trong đại tướng của Hạng Trang lúc này là những trận cười nói vui vẻ.

- Khương Tế tương quân, xin uống cạn chung này.

Hạng Trang cầm chung rượu hướng về phía Lâu thuyền Giáo úy Khương Tế lắc lắc. Lúc này Khương Tế đang ngồi ở cuối chiếu tiệc cũng vội nâng chung rượu lên, đoạn dùng tay che mặt, uống cạn một hơi. Các đại tướng đang ngồi xung quanh chiếu tiệc bèn phát ra từng tràng cười sang sảng, khen ngợi Khương Tế có tử lượng tốt.

Hạng Trang đặt chung rượu xuống, nói:

- Hồi sáng bị ăn một vỏ đầu như thế, giờ này chắc lão già Lưu Bang đang chửi cha mắng mẹ đây.

Hoàn Sở oang oang nói:

- Nếu đổi lại thân là Lưu Bang, tất cũng sẽ chửi cha mắng mẹ. Một ngày, mới chỉ một ngày thôi, quân Hán đã tổn thất những bốn năm mươi ngàn bộ, kỵ binh! Bây giờ tổng cộng Lưu Bang có chừng năm trăm mấy mươi ngàn người ngựa, nếu cứ tổn thất theo kiểu như thế này, nhiều lắm là cầm cự được năm đến tám ngày, là lão sẽ trở thành người cô quả đứng ngửa thôi. Ha ha...

- Đây, không thể chủ quan được.

Hạng Trang khoát khoát tay, nói:

- Tuy Lưu Bang chỉ là một tên vô lại đầu đường xó chợ ít học, nhưng Trương Lương, Trần Bình dưới trướng lão đều là những kẻ tài trí nổi danh trong thiên hạ. Hôm nay sở dĩ quân Hán bị ăn quả đắng, là do bọn chúng còn chưa biết tới sự lợi hại của thuyền nỗ, bây giờ chúng đã biết rồi, chắc chắn sẽ nghĩ cách khác chế.

Tiếng nói vừa dứt, Hô Diên đột nhiên bước từng bước lớn vào trong đại tướng, hướng về phía Hạng Trang chấp tay thở dài nói:

- Đại vương, quân thám báo của ta báo về, có một toán lớn kỵ binh quân Hán rời khỏi đại doanh, đi suốt đêm về hướng đông nam!

- Có việc này sao?

Hạng Trang nhíu mày, hỏi:

- Vậy thám báo kia đâu?

Hô Diên nói:

- Ở ngoài doanh trướng.

Hạng Trang nói:

- Cho hắn vào đây.

- Rồi!

Hô Diên nhận lệnh đi ra, không bao lâu sau bèn dẫn vào một viên tiểu Giáo úy dáng người trắng kiện, tướng mạo oai hùng. Viên tiểu Giáo úy nọ vừa vào trong trướng, bèn hướng về phía Hạng Trang quỳ một gối xuống, chấp tay nói:

- Tiểu nhân Bạch Mâu, tham kiến Đại vương!

- Miễn lễ!

Hạng Trang đưa phất tay, nói:

- Bạch Mâu, có bao nhiêu kỵ binh quân Hán đi về hướng đông nam?

Bạch Mâu bèn đứng dậy, trầm giọng đáp:

- Đại vương, theo như tiểu nhân phỏng chừng, ít ra cũng phải có trên năm mươi ngàn kỵ binh!

- Năm mươi ngàn kỵ binh?

Hạng Trang giật mình kinh hãi, lập tức đứng dậy bước về phía tấm bình phong nằm ở mặt bắc của đại trướng. Bọn người Bách Lý Hiên, Hạng Đà cũng nhao nhao đứng cả dậy, đứng sau lưng Hạng Trang. Hạng Trang nhìn vào địa đồ, trầm tư giây lát, đoạn quay đầu lại nhìn Bách Lý Hiên, trầm giọng nói:

- Tử Lương, chẳng lẽ lão già Lưu Bang tính cắt đường vận chuyển lương thực của ta?

Số quân Sở đóng quân ở vịnh sông Miện Thủy, tổng số lên đến hơn bốn trăm ngàn người, mỗi ngày đều phải tiêu hao một lượng lớn lương thảo. Trong khi đó, quân đội lại không thể mang theo quá nhiều lương thảo, cho nên việc tích trữ lương thảo ở Nhục huyện, cách quận Nam Dương không đầy một trăm dặm là việc đương nhiên. Đường như cứ cách vài ngày, quân Sở lại áp giải một chuyến lương thực từ đại doanh ở Nhục huyện. Một khi Nhục huyện thất thủ, thì hậu quả thật không dám nghĩ.

Mà Nhục huyện lại nằm đúng ngay hướng đông nam của chiến trường Miện Thủy, cách nhau không đến một trăm dặm.

- Cắt đường vận chuyển lương thực của ta?

Hạng Đà lạnh lùng nói:

- Lão già Lưu Bang này đúng là ngông cuồng vọng tưởng.

Cái gọi là “đại quân chưa động, lương thảo đi trước”, nói ý nghĩa của lương thảo đối với một cánh quân là điều không cần nói mà ai cũng biết. Vì vậy cho nên bất luận là Lưu Bang hay là Hạng Trang đều hết sức chú ý bảo vệ con đường vận chuyển lương thảo của mình. Vì Quân Hán sở hữu ưu thế tuyệt đối về kỵ binh, cho nên tích trữ lương thảo ở Nhục huyện, nơi mà kỵ binh có thể nhanh chóng đi đến, còn thủy quân lại không cách gì tiếp cận được.

Còn quân Sở thì sở hữu ưu thế tuyệt đối về thủy quân, nên chọn Nhục huyện, một nơi ba mặt bao quanh bởi nước để tích trữ lương thảo. Nhục huyện không chỉ ba mặt bao quanh bởi nước, mà ngay cả mặt phía tây, nơi duy nhất nối tiếp với đất liền, cũng được cho đào một con sông hộ thành rộng chừng bốn trượng, là nơi dễ thủ khó công. Hơn nữa, một khi Nhục huyện bị quân Hán công đánh, thủy quân quân Sở có thể nhanh chóng cứu viện.

Bách Lý Hiên trầm ngâm nói:

- Đại vương, việc này có chút kỳ quái lắm, sao đột nhiên Lưu Bang lại nghĩ đến chuyện cắt đường vận chuyển lương thực của ta?

Hạng Trang nhíu mi trầm ngâm một lát, trầm giọng nói:

- Mặc kệ là có gì kỳ quái, Nhục huyện vẫn là nơi trọng yếu tích trữ lương thực, là căn cơ của quân ta, tuyệt đối không thể để có gì sơ suất!

Nói đoạn, Hạng Trang lại quay qua Khương Tể:

- Tướng quân Khương Tể, ngay đêm nay người hãy đưa thuyền quân xuôi xuống phương nam, đi tiếp viện Nhục huyện. Nếu Nhục huyện có gì sơ suất, thì mang đầu về đây gặp ta!

- Vâng!

Khương Tể vái một vái, đoạn nhận lệnh đi ra.

Sau khi thủy quân quân Sở dời khỏi đại doanh ở vịnh không lâu, thám mã sao băng bèn truyền tin phi báo về đại tướng Lưu Bang.

Lưu Bang đang ngồi uống rượu với Trần Bình, Trương Lương không khỏi cười vang, nói:

- Ha ha, tên tiểu tử Hạng Trang quả là trúng kế rồi!

Trương Lương vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, thản nhiên nói:

- Đại vương, cái này gọi là bị địch đánh tất phải cứu, là dương mưu (âm mưu rõ ràng), cho nên đứng ra mà nói thì Hạng Trang cũng không phải là trúng kế. Chỉ có điều là hắn không biết chúng ta còn có một chiêu khác nữa thôi.

Trần Bình cũng phụ họa theo nói:

- Lời của Tử Phòng huynh rất phải, Hạng Trang lựa chọn Nhục huyện làm nơi tích trữ lương thảo, rõ ràng là muốn mượn sức của thủy quân. Điều này cũng giống như việc Đại vương chọn Nhục huyện làm nơi tích trữ lương thảo vậy. Lần này Nhục huyện gặp nguy hiểm, Hạng Trang xuất động thủy quân đến đó tiếp viện cũng là việc đương nhiên, nếu hắn không cứu, Nhục huyện mà thất thủ là quân Sở chết chắc!

Lưu Bang gật gù gật đầu, nói:

- Tử Phòng, không có thám báo của quân Sở phát hiện ra hành tung của Thắng Chi chứ?

Trương Lương khẽ mỉm cười, nói:

- Đại vương yên tâm, ba ngàn khinh kỵ của Phiêu kỵ tướng quân đâu phải hạng ăn rau ăn cỏ. Thám báo quân Sở muốn trốn thoát khỏi sự săn giết của bọn họ là việc gần như không thể nào. Lui một bước mà nói, cho dù có con cá nào lọt được lưới, cũng chẳng thể phá giải được kế hoạch hư hư thực thực của chúng ta lần này.

Trong màn đêm tối đen như mực, Lã Đài, Chu Quan Phu đang dẫn theo sáu mươi ngàn kỵ binh chậm rãi xuôi xuống phía nam.

Lã Đài chợt ghì cương ngựa, giơ cao cánh tay phải, đoàn kỵ binh tấp nập phía sau bèn chậm chậm dừng lại.

Giữa những tiếng vó ngựa dồn dập, một viên tiểu tướng trẻ tuổi giục ngựa tiến đến trước mặt Lã Đài, ngồi trên lưng ngựa vòng tay nói:

- Thượng tướng quân, toàn bộ thám báo của quân Sở trong phạm vi mười dặm xung quanh đã bị quét sạch.

Viên tiểu tướng trẻ tuổi này chẳng phải ai khác, chính là em họ của Lã Đài, tên Lã Tắc.

Lã Đài ừ một tiếng, đoạn quay lại nói với Chu Quan Phu:

- Thắng Chi, chúng ta chia tay ở đây.

Chu Quan Phu gật gù gật đầu, vòng tay quyền nói với Lã Đài:

- Cũng được, vậy thì tạm biệt ở đây.

Lập tức, Chu Quan Phu quay đầu lại, hô lớn với ba ngàn tinh kỵ phía sau:

- Dập tắt đuốc, đi!

Ngay sau đó, Chu Quan Phu bèn ghì cương quay đầu ngựa, nhắm thẳng hướng đông lao nhanh đi. Ba ngàn tinh kỵ cũng đồng loạt vứt bỏ những ngọn đuốc trong tay, theo Chu Quan Phu dấu mình vào màn đêm vô tận.

Đợi cho đến lúc bóng dáng của Chu Quan Phu và ba ngàn tinh kỵ hoàn toàn khuất dạng trong màn đêm rồi, Lã Đài mới nhẹ nhàng giục ngựa tới trước, đoạn căn dặn em họ Lã Tắc:

- Truyền lệnh, toàn quân tiếp tục xuôi xuống phương nam, đến Nhựt huyện!

- Rồi!

Lã Tắc đáp rõ một tiếng, đoạn quay đầu hô lớn:

- Thượng tướng quân có lệnh, toàn quân tiếp tục xuôi xuống phương nam, đến Nhựt huyện.

Trong phút chốc, đoàn kỵ binh mới vừa dừng lại lại ào ào như thủy triều tiếp tục dâng lên, chậm chậm di chuyển về hướng đông nam như một con rồng lửa...

447. Chương 446: Điệu Hồ Ly Sơn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 446: Điệu hồ ly sơn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đinh Cố đặt tay trên thanh hoành đao, đang đi đi lại lại tuần tra trên tường thành.

Thỉnh thoảng, Đinh Cố lại dừng bước quét tầm mắt quan sát bên ngoài thành, ngoài thành hết thấy đều yên tĩnh.

Thân là một Đại tướng lãnh tám ngàn quân, Đinh Cố căn bản là không cần phải đích thân lên gác đêm trên tường thành như một viên Đồn trưởng thế này. Nhưng thân là một tướng quân phụ trách quân nhu, Đinh Cố lại cảm thấy trọng trách trên vai mình quá nặng nề. Dù sao đi nữa, hàng triệu thạch lương thảo được tích trữ ở Nhựt huyện, liên quan trực tiếp đến môi an nguy của hơn bốn trăm ngàn quân Sở ở ngoài tiền phương, Đinh Cố tuyệt không dám có chút lơ là.

Màn đêm cuối cùng cũng tan biến dần dưới ánh sáng bình minh, hướng đông đã bắt đầu hửng sáng. Một viên đội tốt tiến lên phía trước, nói với Đinh Cố:

- Tướng quân, trời sắp sáng rồi, người đi nghỉ ngơi đi, chỗ này có tiểu nhân trực là được rồi.

Đinh Cố gật đầu, đang định quay người bước xuống tường thành, một tên lính gác mắt híp đứng bên cạnh đột nhiên chỉ tay về phía trước hô lớn:

- Tướng quân mau nhìn xem, là đội thuyền của thủy quân?

- Hả?

Đinh Cố quay phắt đầu lại, định thần nhìn kỹ, bèn thấy một đội thuyền của thủy quân đã nhanh chóng lao ra từ màn sương mờ buổi sớm. Mặc dù vẫn còn cách khá xa, nhưng có thể nhìn thấy rõ những mái chèo hai bên mạn thuyền đang gấp rút khỏa nước, khiến những chiếc chiến thuyền trông như đang bay trên mặt nước.

Đầu lông mày của Đinh Cố nhíu chặt, đang yên đang lành, thủy quân chạy đến Nhựt huyện làm cái gì chứ?

Không đầy nửa khắc giờ, đội thuyền thủy quân đã nhanh chóng cập bến Nhựt huyện, chỉ thấy một đoàn đen nghịt, ít ra cũng phải có tới sáu bảy trăm chiếc chiến thuyền. Trong lòng Đinh Cố đột nhiên chùng xuống, đột nhiên thủy quân kéo đến với quy mô lớn như thế này, hay là có quân Hán đến tập kích thành? Nhưng ngẩng đầu nhìn ra bốn xung quanh, chỉ thấy những cánh đồng mênh mông vô tận, ngay cả một cái bóng quân Hán cũng không thấy.

Rất nhanh, mấy chiếc thuyền thủy quân loại nhỏ đã men theo sông hộ thành, đến đậu trước cổng thành. Một viên tướng lĩnh thủy quân từ trên mũi thuyền tung người nhảy xuống. Đinh Cố nhìn qua bèn nhận ra ngay, đó là phó tướng của Đại tướng thủy quân Chung Ly Muội, tên gọi Khương Tế. Lập tức, Đinh Cố ra lệnh cho binh sỹ mở cổng thành, đoạn đích thân xuống đón.

Cổng thành vừa mở, hai người gặp mặt hành lễ xong, Khương Tế bèn trực tiếp hỏi luôn:

- Tướng quân Đinh Cố, quân Hán rút lui rồi sao?

- Quân Hán?

Đinh Cố nhíu mày, có chút ngơ ngác, hỏi:

- Đêm qua làm gì có quân Hán nào đến đánh thành?

- Không thể nào.

Khương Tế nghe nói ngớ người, trầm giọng nói:

- Đêm qua ít nhất có năm mươi ngàn kỵ binh quân Hán rời khỏi đại doanh, tiến thẳng về hướng Nhựt huyện. Nếu bọn chúng không đến Nhựt huyện thì đi đâu?

- Việc này...

Đinh Cố nghe nói vậy đột nhiên trong lòng chùng xuống.

- Trong việc này chắc chắn có gì không ổn.

Khương Tế nói:

- Phải nhanh chóng bẩm báo cho Đại vương biết.

- Ừ.

Đinh Cố gật đầu, đoạn quay đầu hô lớn:

- Đinh Quý, mau đi lấy một con bò câu đưa thư đến đây!

Quân Sở đóng quân đồn trú ở vịnh Miện Thủy ít nhất cũng đã được hơn hai tháng, trong thời gian này Khuất Bất Tài đã nuôi mấy ổ bò câu non. Đợi bò câu non trưởng thành rồi bèn đưa tới Nhựt huyện và Giang Lăng, để tiện lỡ Nhựt huyện, Giang Lăng có bị tập kích bất ngờ thì còn kịp thời cầu cứu tới Hạng Tráng. Việc này vốn chỉ là định làm để phòng bị vậy thôi, không ngờ lúc này lại phát huy được tác dụng.

Sắc trời sáng tỏ, quân Hán lại một lần nữa bày trận trên vịnh sông hình chữ “kỷ”.

Tuy nhiên, hôm nay quân Hán không vội phát động tấn công ngay, mà chỉ là bày trận ở trên bến sông, thậm chí ngay cả xe ném đá cũng không buồn oanh kích, dường như đang chờ đợi điều gì.

Trên xe chỉ huy chính trong đại doanh quân Sở, quân thần nước Sở đang cùng nhau quan sát cuộc chiến.

Nhìn thấy quân Hán án binh bất động, Hoàn Sở khó hiểu, nói:

- Là thật, sao quân Hán không đánh?

Hạng Đà hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Lão già Lưu Bang bây giờ đâu còn kỵ binh, làm sao mà đánh?

Đêm qua thám báo báo tin, ít nhất có năm mươi ngàn quân Hán đã xuôi xuống phương nam, đến Nhực huyện, bây giờ xem ta, chắc là bảy tám mươi ngàn kỵ binh quân Hán đều dốc đi cả rồi. Bởi vì, bây giờ ở bên đối diện kia, chỉ còn lại vài chục ngàn kỵ binh người Hồ mà thôi, những kỵ binh Hán mặc chiến bào màu đỏ tươi cùng với áo giáp màu đen đều không thấy bóng dáng đâu cả.

Hạng Đà nói lời vô tâm, nhưng Hạng Trang và Bách Lý Hiền thì ai nấy nhứ chặt chân mày.

Đích thực là Lưu Bang không còn kỵ binh, hôm nay còn dựa vào cái gì mà đánh? Phải biết rằng, không chỉ quân Hán có kỵ binh, mà quân Sở cũng có đội kỵ binh vô cùng sắc bén. Nếu đến lúc tình hình chiến sự trở nên khẩn cấp, quân Sở xuất động kỵ binh, thì lão già Lưu Bang lấy cái gì ra mà kiềm chế? Chẳng lẽ lại dựa vào mấy chục ngàn Hồ kỵ đã bị liên nổ của quân Sở đánh cho hồn siêu phách lạc?

Vũ Thiếp cũng nhận ra điểm bất thường, nói:

- Đại vương, tình hình không ổn lắm.

Tiếng nói vừa dứt, một loạt những tiếng động tựa sấm rền vang lên không báo trước, vua tôi nước Sở vội đưa mắt nhìn quanh nhưng không phát hiện thấy gì.

Một lát sau, Hạng Trị đột nhiên chỉ tay về hướng đông nam, kêu lớn:

- Phụ vương, người nhìn xem, là kỵ binh quân Hán!

Hạng Trang vội quay đầu lại, nhìn theo hướng tay chỉ của Hạng Trị, quả nhiên nhìn thấy ở đường chân trời nơi hướng đông nam đột nhiên xuất hiện một dải màu đen nhạt. Chỉ giây lát sau, từng đợt kỵ binh quân Hán từ trong cái dải màu đen đó lao ra, dường như vô cùng vô tận. Cái màu chiến bào đỏ tươi, áo giáp đen tuyền đó, chính là đội kỵ binh Hán vốn đã đi xuống phương nam!

Chiếc quạt lông vũ vốn luôn phe phẩy trong tay Bách Lý Hiền đột nhiên khựng lại, trầm giọng nói:

- Đại vương, trùng kếp rồi!

- Diệt hổ ly sơn!

Hạng Trang kêu lên một tiếng trầm đục, run lên từng chập nói:

- Kếp diệt hổ ly sơn!

Bây giờ có thể thấy, việc kỵ binh Hán tấn công Nhực huyện chỉ là nghi binh, mục đích của bọn chúng chỉ nhằm dụ cho thủy quân của Khương Tế rời đi. Đương nhiên, nếu như thủy quân của Khương Tế án binh bất động, kỵ binh Hán sẽ chuyển đánh nghi binh thành đánh thật, cướp lấy Nhực huyện. Đây chính là dương mưu, đây chính là dương mưu chết tiệt, cho dù có nói thẳng cho người biết, thì người cũng chỉ có thể chịu dắt mũi đi mà thôi!

Lời nói của Hạng Trang vừa dứt, đã thấy Khuất Bất Tài trèo lên xe chỉ huy, bấm báo với Hạng Trang:

- Đại vương, Nhực huyện cấp báo, không hề phát hiện thấy kỵ binh...

Khuất Bất Tài mới nói được một nửa, đã ngạc nhiên khựng lại, bởi vì y phát hiện ra là không cần nói nữa rồi. Bởi vì kỵ binh quân Hán đều đã về đến đây cả rồi, làm sao mà ở Nhực huyện được?

- Mau!

Hạng Trang quyết định thật nhanh, dặn bảo Khuất Bất Tài:

- Lập tức gửi bồ câu đưa thư tới Nhực huyện, nói Khương Tế lập tức hỏa tốc đưa thủy quân quay lại đại doanh ở vịnh sông, nhanh lên!

- Rồi!

Khuất Bất Tài đáp lớn, nhận lệnh lui đi.

Khuất Bất Tài nhận lệnh đi rồi, Hạng Trang và Bách Lý Hiền bèn thấy trong long chù xuống nặng nề. Hán quân dùng dương mưu đưa nghi binh đi đánh Nhực huyện, dụ thủy quân của Khương Tế bị điều động khỏi đại doanh ở vịnh sông, e rằng sự tình không chỉ đơn giản như vậy. Với sự cơ trí của Trương Lương, sự

miếu lược của Trần Bình, chắc chắn còn có huyền cơ bên trong nữa. Thủy quân của Khương Tế muốn quay lại, e chẳng dễ dàng như vậy.

Lã Đài leo thang dây lên xe chỉ huy, vòng tay nói với Lưu Bang:

- Tham kiến Đại vương.

Lưu Bang khoát tay, vui vẻ nói:

- Tương Chi, đem qua vật vả cho người rồi, ha ha.

Lã Đài vội nói:

- Có thể làm việc cho Đại vương, có thể chia sẻ ưu phiền với Đại vương là bổn phận của thần, cũng là phúc phận của thần.

Lưu Bang khẽ mỉm cười, nói với Trương Lương:

- Tử Phòng, quả nhân dám khẳng định rằng, giờ này tên tiểu tử Hạng Trang chắc chắn đang sốt ruột như ngồi trên đống lửa. Nhưng đã đến nước này rồi, hẳn có sốt ruột cũng chẳng ích gì nữa, thủy quân của hắn một khi đã rời khỏi đại doanh ở vịnh sông, thì đừng có hòng quay trở lại. Ha ha ha, quả nhân muốn xem xem, không có thủy quân, thì người lấy gì để ngăn cản kỵ binh của ta.

Đổi đoạn, Lưu Bang lại quay đầu lại nói với Lã Đài:

- Tương Chi, có thể bắt đầu tiến công rồi.

- Rồi!

Lã Đài đáp lớn một tiếng, đoạn tiến lên trước, đứng bên phía tay trái của Lưu Bang, sau đó giơ cánh tay phải khẽ phất về phía trước, Lưu Tị đứng sau lưng y bèn lớn tiếng rống vang:

- Thượng tướng quân có lệnh, đánh...

Miền Thủy cũng chính là Hán Thủy của đời sau, đang vào mùa thời tiết trong sáng thuận hòa. Có thể nói đây là một dòng sông nối liền con đường thông thương nam bắc, điều kiện cho tàu thuyền đi lại tương đối tốt. Chỉ ít là hơn sáu trăm chiếc chiến thuyền thủy quân của Khương Tế có thể đi lại dễ dàng. Tuy nhiên, xuôi dòng thì dễ, ngược dòng mà lên thì không dễ.

Trong khoang đáy của những chiếc chiến thuyền, một mùi hôi thối bốc lên, nhưng “Tương nô” (nô dịch chèo thuyền) bị dùng xích sắt xích vào vị trí đang mò hôi dằm đĩa, ra sức vùng mái chèo. Có hơi lơ là, bèn bị những binh lính Sở đang đi lại tuần tra vùng roi quát tới tấp xuống đầu, xuống mặt. Đám nô dịch chèo thuyền căm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ biết âm thầm chịu đựng mà thôi.

Những nô dịch chèo thuyền này đều là người man tộc bị quân Sở bắt được, công việc duy nhất của bọn họ chính là lập đi lập lại động tác vùng mái chèo dưới khoang đáy bắn thử và hôi thối này, cho tận đến lúc gục xuống hoặc đổ bệnh. Một khi mệt quá gục xuống hoặc đổ bệnh, là bọn họ có thể rời khỏi khoang đáy giống như địa ngục này, rồi sau đó bị vứt xuống sông để làm mồi cho cá.

Đột nhiên, từ ô cửa sổ ngăn cách với boong thuyền truyền đến một tiếng hô lạnh lùng:

- Tốc độ tiến công!

Ánh mắt của hai tên lính Sở đang tuần tra dưới khoang đáy đột nhiên phát lộ hung quang, chiếc roi da trong tay bèn giáng tới tấp xuống những nô dịch chèo thuyền ở hai bên, vừa đánh vừa gầm lên giận dữ:

- Tốc độ tiến công, tốc độ tiến công! Cái lũ sâu bọ thối tha các người, điếc cả rồi hả? Tốc độ tiến công! Có tin bỏ vứt các người xuống sông Miện Thủy làm mồi cho cá không, tốc độ tiến công...

Dưới sự uy hiếp của roi da và cái chết, những nô dịch chèo thuyền bèn nhao nhao tăng tốc, thông qua cái lỗ tròn dùng để thò mái chèo ra, các nô dịch có thể thấy rõ rằng chiếc thuyền đang ngược dòng với tốc độ rất nhanh... Tuy nhiên, viên tiểu giáo úy trên boong vẫn không hài lòng, một lúc sau, một lúc sau lại có âm thanh truyền đến:

- Tốc độ xung kích!

Những lính Sở ở dưới khoang đáy lại vùng roi da, lại một trận đòn phủ đầu, rồi lại hét lên giận dữ một lần nữa:

- Tốc độ xung kích, cái lũ sâu bọ thối tha chết tiệt này, nếu không muốn bố lột da thì mau ra sức mà chèo, sức lực uống sữa mà có của các người đầu mang hết ra mà dùng, chèo đi, tốc độ xung kích...

Khương Tế đặt tay lên chuôi đao đứng nơi đầu thuyền, con thuyền dưới chân đang rẽ sóng mà lướt tới, ngược dòng mà tiến.

Một tên tiểu Giáo úy thủy quân vội vàng đi đến bên Khương Tế, vái chào, đoạn hạ giọng nói:

- Tướng quân, tốc độ xung kích không thể kéo dài đâu, đám nô dịch sẽ mệt chết đó!

- Việc này không cần người lo.

Khương Tế quát lên một tiếng, lạnh lùng nói:

- Người chỉ cần cho ta tốc độ nhanh nhất, còn về phần nô dịch, chết bao nhiêu ta bù cho người bấy nhiêu, hừ!

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên chiếc chiến thuyền dưới chân phát ra một tiếng “rắc”, chiếc thuyền đang đà lao tới cũng đột nhiên khựng lại.

Khương Tế đứng nơi đầu thuyền đột nhiên chơi với, suýt chút nữa là lao đầu xuống sông, may mà y phản ứng nhanh, lập tức giậm mạnh chân một cái, bèn có thể lấy lại thế ổn định. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chiếc chiến thuyền đang đà ngược dòng đã dừng khựng lại, có vẻ như vướng phải đá ngầm, nhưng hình như ở đây không có đá ngầm mà?

448. Chương 447 Diên Cuồng Giết Chóc

[QUOTE=tinhlinh2;361565]Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 447 Diên cuồng giết chóc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Gần như là cùng lúc, hai bên sườn trái phải mấy chiến thuyền cũng dừng lại, giống như là bị cái gì dưới nước cản trở, hơn mười thủy binh đứng ở đầu thuyền bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức liền rơi xuống nước, lại bị chiến thuyền ở phía sau đi lên đụng vào, lập tức toàn bộ trên dòng sông trở nên hỗn loạn.

- Sao lại thế này?

Khương Tế nhíu mày, bước lên boong tàu cách hàng rào cửa sổ một đoạn, nhìn xuống khoang đáy quát,

- Ngươi Đán, đụng vào vật gì vậy? Khoang đáy có rạn nứt hay không? !

Vừa dứt lời, có người dưới khoang đáy liền đáp:

- Tướng quân, có cọc gỗ đâm thủng xuyên qua vách của khoang thuyền, đã ngấm nước!

- Cái gì? Đã ngấm nước? !

Trong lòng Khương Tế trầm xuống, rồi đi xuống khoang đáy, quả nhiên nhìn thấy dưới vách thuyền đã bị một vài lỗ thủng, trong từng lỗ thủng đều chọc lên một cọc gỗ, đầu cọc gỗ đều được vót nhọn trắng, rõ ràng là Cự Mã, Cự Mã được đặt ở trong nước!

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Tên tiểu giáo Ngưu Đán tiến lên hỏi.

- Thuyền này đã hỏng.

Khương Tế kêu rên lên một tiếng, lạnh lùng nói,

- Vứt bỏ thuyền!

Lập tức Khương Tế lại lên trên boong tàu, dẫn theo mấy chục thủy binh dời đến một chiến thuyền lớn khác, về phần mấy chục tên nô lệ bị khóa chân ở dưới khoang đáy, lại không có ai để ý tới, Man tộc ở Đại Sở là không có địa vị, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định bọn họ sẽ cùng chiến thuyền bị hỏng chìm xuống đáy sông.

Rất nhanh, bảy chiến thuyền bị Cự Mã trong nước chọc thủng chậm rãi chìm xuống.

Khương Tế sai mấy chục thủy quỷ bơi tốt xuống nước tìm hiểu, kết quả giật mình phát hiện, các đường thủy lân cận trên dòng sông đã chìm mấy trăm cây to, ngoại trừ những cây to này, không rõ còn có bao nhiêu Cự Mã. Những Cự Mã đó được trói trên cây to bằng dây thừng hoặc là xích sắt, được cắm thẳng lên cực kỳ khó chịu.

Nói cách khác, toàn bộ đường sông đã bị bế tắc hoàn toàn!

- Tướng quân, làm sao bây giờ?

Ngưu Đán vội kêu lên,

- Đội tàu không qua được!

Trong lòng Khương Tế cảm thấy chột dạ, tuy nhiên hắn biết lúc này mình tuyệt đối không thể làm loạn, làm chủ tướng thủy quân, một khi hắn rối loạn tâm trí, như vậy toàn bộ thủy quân liền suy sụp. Lập tức cố gắng giữ bình tĩnh nói:

- Như vậy, Ngưu Đán dẫn ba thuyền nhỏ nhanh chóng tiến đến ngoặt sông đại doanh, nói đội tàu thủy quân bị ngăn cản, trong khoảng thời gian ngắn không qua được!

- Vâng!

Ngưu Đán vâng lời, lập tức ba thuyền nhỏ được thả xuống sông, sau đó thả người nhảy xuống thuyền nhỏ, hơn mười thủy binh nhảy xuống như bay, ba thuyền nhỏ liền lao đi, mặc dù dưới nước rất nhiều Cự Mã có thể ngăn cản chiến thuyền thủy quân. Nhưng lại không thể có khả năng ngăn cản được thuyền nhỏ.

Khương Tế lại rào rào rút hoành đao ra, quay đầu lại chiến thuyền thủy quân đối diện quát tướng sĩ:

- Mỗi thuyền để lại mười người trông coi, còn lại tất cả mọi người lên bờ, đem Cự Mã dưới lòng sông lớn kéo đi. Mau!

Dứt lời, Khương Tế thở một tiếng rồi nhảy xuống nước, tướng sĩ thủy quân trên chiến thuyền lớn nhỏ cũng đều nhảy xuống nước.

Thủy quân Sở quốc gặp trở ngại ở khúc sông gọi là bãi cá chép, khoảng cách bãi cá chép không đến hai dặm có rừng cây thưa thớt, Chu Quan Phu dẫn một nghìn kỵ binh tinh nhuệ mai phục ở trong rừng cây này.

Mặt khác hai nghìn kỵ binh của Chu Quan Phu lại đi theo Chu Á Phu mai phục ở phía bên kia rừng cây.

Trên một cây đại thụ. Một gã tiểu giáo quân Hán phụ trách theo dõi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm hai dặm bên bờ sông.

Bỗng nhiên trong lúc đó. Tiểu giáo quân Hán kia cúi đầu xuống, nhìn Chu Quan Phu đang nhắm mắt nghỉ ngơi hết lớn:

- Tướng quân, quân Sở lên bờ, bọn họ lên bờ!

- Ủ?

Chu Quan Phu đột nhiên đứng dậy, liền nhảy lên trên lưng Xích Long, lập tức nâng lên một cây Thiết Thai cung nhìn bốn phía tướng sĩ quân Hán giận dữ hét lên,

- Lên ngựa, tất cả lên ngựa. Làm việc!

Một lúc sau, Chu Quan Phu đạp vào háng ngựa Xích Long đã bốn cẳng chạy nhanh hướng về phía ngoài rừng.

- Giết giết giết. . .

Một nghìn kỵ binh quân Hán đều xoay người lên ngựa. Lại ào ào nâng lên cung sừng, đi theo sau Chu Quan Phu như gió cuốn mây tan giết ra khỏi rừng cây.

Khương Tể cầm một sợi dây thừng xuyên qua cây to dưới nước buộc chặt. Vừa giống như cá bơi vào bờ, nhưng chân còn chưa kịp bước lên chỗ đá cuội nông, trong rừng cây bên bờ phía tây Miện Thủy bất chợt vang lên tiếng vó ngựa che phủ đất trời, lập tức rất nhiều kỵ binh quân Hán trong rừng cây liều chết đi ra.

Chết tiệt, trên bờ không ngờ còn có mai phục? Việc này phiền toái rồi!

Ngay lập tức, kỵ binh quân Hán từ trong rừng cây liều chết xông ra đều kéo cung bắn tên, một loạt mưa tên dày đặc trút xuống đầu thủy quân Sở quốc ở trên bờ, tướng sĩ vừa mới lên bờ bất ngờ chưa kịp đề phòng, một chút đã bị bắn ngã gần trăm người, lập tức trên bãi sông tiếng kêu rên kéo dài không ngừng.

Đầu lĩnh đại tướng quân Hán còn đáng sợ hơn nữa, chỉ trong chốc lát đã bắn ra bảy mũi tên, trong đó ít nhất có năm mũi tên bắn là một mũi trúng hai, Khương Tể hít một hơi thật dài, Chu Quan Phu, không ngờ là đại sát tinh Chu Quan Phu! Lập tức hai tay Khương Tể phủi một cái, cả người liền giống như cá lao xuống sông.

Khương Tể quay trở lại lên thuyền, sau đó hạ lệnh quay đầu thuyền, chuẩn bị dùng liên nỗ bắn kỵ binh quân Hán, kỵ binh quân Hán đã sớm như thủy triều lui trở về, bọn họ đến bất ngờ, khi lui lại nhanh hơn, chỉ trong chốc lát, ít nhất hơn một nghìn kỵ binh quân Hán đã lui vài dặm bên trong rừng cây, chỉ để lại mấy trăm thương binh quân Sở trên bờ.

Trong lòng Khương Tể hơi trầm xuống, bờ tây Miện Thủy có phục binh, chỉ sợ bờ đông cũng có!

Có những kỵ binh quân Hán này tập kích quấy rối, thủy quân nếu muốn dọn sạch mấy trăm cây to và không rõ bao nhiêu Cự Mã dưới lòng sông, chỉ sợ là không đủ khả năng, nếu không thể khơi thông đường sông đúng lúc, đội tàu thủy quân cũng không thể trở về ngoặt sông đại doanh đúng lúc, nói cách khác, ngoặt sông đại doanh canh giữ không có khả năng được sự trợ giúp của liên nỗ!

Ngoặt sông đại doanh, quân Sở đã lâm vào cảnh chiến đấu gian khổ.

Làm phòng thủ phương, mặc dù quân Sở có doanh trại để phòng ngự, nhưng dù sao cũng là doanh trại chứ không phải thành trì, nên tác dụng phòng hộ tương đối có hạn, nhất là quân Hán lại có rất nhiều xe bắn đá, tác dụng của doanh trại phòng ngự lại giảm xuống rất nhiều, bởi vì chắc chắn hàng rào không thể ngăn cản xe bắn đá tấn công.

Trải qua hơn hai canh giờ, xe bắn đá, cung tiễn thủ tấn công, sau khi quân Hán trả giá bằng hơn mười nghìn khinh binh thương vong, cuối cùng cũng đã dọn sạch được chướng ngại vật Cự Mã của đại doanh quân Sở, chiến hào cũng bị lấp đầy rồi, ngay sau đó, đội trọng giáp bộ binh quân Hán đông nghìn nghịt lập tức thối quét tới, theo trên dưới một trăm lỗ hồng trên tường bị phá vỡ mà chen chúc vào.

Hai quân Hán Sở cuối cùng cũng đã tiến vào nhau tàn khốc đánh giáp lá cà!

Diễn biến chính của cuộc chiến đến bây giờ, chính là vây quanh trên dưới một trăm lỗ hồng hỗn chiến, hai bên trọng giáp bộ binh chen chúc ở lỗ hồng trong ngoài, liều chết chém giết, mâu binh và cung tiễn thủ hai bên ở phía sau thì điên cuồng bắn về phía đối phương, điều khác nhau duy nhất là, có một số cung tiễn thủ quân Sở ở trên tường thành, từ trên cao nhìn xuống để bắn.

Lã Đài quay đầu nhìn Lưu Bang như muốn hỏi ý, Lưu Bang nhẹ nhàng vuốt cằm.

Sau phút chốc, Lã Đà liền giơ tay phải nắm chặt thành quyền, lại đi về phía trước dùng sức chúi xuống, thoảng chốc Lưu Tị canh giữ ở phía sau Lã Đà quay đầu lại đứng lên hét lớn:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, trọng kỵ binh . . . Đánh!

Thoảng chốc dưới sào xe cao ngất vang lên một hồi tiếng ngựa hí, lập tức ba trăm trọng kỵ binh mang giáp bao bọc bên trong là áo giáp đen tuyền từ trong rừng tĩnh kỳ quân Hán chậm rãi đi ra, đầu lĩnh kỵ binh quân Hán chậm rãi chụp giáp mặt, sau đó nhẹ nhàng thúc chiến mã, bắt đầu chạy chậm về phía trước, ba trăm kỵ binh hạng nặng cũng đều bắt đầu chạy chậm.

Ở phía sau ba trăm trọng kỵ binh, còn có ba nghìn kỵ binh được tuyển chọn từ mười nghìn khinh kỵ binh.

Chỉ còn các doanh trại quân Sở hai trăm bước, kỵ binh hạng nặng quân Hán bắt đầu chạy nhanh, cung tiễn thủ quân Sở canh giữ bên ngoài và cung tiễn thủ quân Hán đều bắn sang bên kia đối phương, trọng kỵ binh quân Hán xung phong thông đường, ở chỗ lỗ hổng trọng giáp quân Sở và quân Hán đang liều chết chém giết nhau, bọn họ nhất định phải kiên trì đến cùng.

Chỉ còn cách doanh trại quân Sở có một trăm bước, trọng kỵ binh quân Hán bắt đầu tiến lên, hàng trọng kỵ binh phía trước thì đã chúi xuống cây thương rất dài.

Khi chỉ còn cách doanh trại quân Sở có năm mươi bước, đầu lĩnh trọng kỵ binh quân Hán đột nhiên giơ hai tay lên trước và chúi xuống, ba trăm trọng kỵ binh phía sau liền tách sang hai bên trái phải, chia làm hai hướng công kích hình mũi tên, từ từ tiến tới chỗ lỗ hổng lớn nhất ở tường thành, trọng giáp quân Hán ở chỗ lỗ hổng như thủy triều lui về, nhường chỗ cho trọng kỵ binh quân Hán.

Trọng giáp quân Hán có thể tản ra, ở bên trong đội trọng giáp quân Sở canh giữ ở chỗ lỗ hổng không thể tản ra.

- Lá chắn dựng thẳng, kết thành trận. . .

Đầu lĩnh tiểu giáo quân Sở giơ cao đao hủ dài, lập tức bị cây thương của kỵ binh đâm thủng thân thể.

Trọng giáp quân Sở ở bên trong lỗ hổng khó khăn lắm mới kết thành thể trận phòng ngự, hàng thứ nhất đội trọng kỵ binh quân Hán đang vô cùng điên cuồng mãnh liệt mà đi lên, trong chốc lát, thương của kỵ binh bị gãy, tấm chắn bị vỡ, áo giáp bị phá nát, máu bắn tung tóe khắp nơi, lực lượng trọng kỵ binh điên cuồng tấn công đến lúc này đã đã bộc lộ ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trọng giáp quân Sở người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tầng tầng ngăn chặn, vẫn như cũ không ngăn cản được.

Hàng thứ nhất trọng kỵ binh quân Hán cũng vừa ngã xuống, hàng thứ hai tiếp tục nối gót tới, sau đó là hàng thứ ba, hàng thứ bốn. . . trọng kỵ binh quân Hán cuối mưa rền gió tàn phá xuống, trọng giáp quân Sở phòng ngự trong khoảnh khắc đã bị nghiền nát tán loạn, thân xác máu thịt cuối cùng vẫn không thể ngăn được hung khí bằng sắt thép được loài người chế tạo!

Ba trăm trọng kỵ binh quân Hán tạo thành hai mũi tên công kích giống như hai chông sắt sắc bén lao tới, chốc lát liền phá tan phòng tuyến dày đặc của quân Sở, cuối cùng đội trọng kỵ binh quân Hán đều ngã xuống dưới đao của khinh binh quân Sở, nhưng sứ mệnh của chúng đã hoàn thành, phòng tuyến trọng giáp quân Sở đã bị chúng nó đột phá!

Sau chốc lát, ba nghìn khinh kỵ binh quân Hán ồa lên, dọc theo đường máu của đội trọng kỵ binh cuộn cuộn không ngừng mà dũng mãnh lao vào máu tươi nhuộm đỏ lỗ hổng, trọng giáp quân Sở liều mạng xông lên chỗ lỗ hổng trái phải, muốn che lại lỗ hổng một lần nữa, nhưng cố gắng của bọn họ giống như là miệng đê đập bị vỡ, càng giãy dụa lại càng vỡ lớn hơn.

Khinh kỵ binh quân Hán chen chúc nhau mà qua, kiếm lóe sáng ở bên trong, một dãy trọng giáp quân Sở ngã xuống, còn có trọng giáp quân Sở phía sau phi mâu binh với cung tiễn thủ, lại bị khinh kỵ binh quân Hán tàn sát vô tình, cách đó không xa, khinh kỵ binh quân Hán chen chúc nhau mà đến, nhưng kỵ binh quân Hán không thèm quan tâm đến lý lẽ, chỉ điên cuồng đuổi giết cung tiễn thủ quân Sở. . .

449. Chương 448: Thần Có Một Kế Sách

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 448: Thần có một kế sách

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm sâu kín, Bách Lý Hiền, Hạng Đà đám người vây quanh Hạng Trang đi nhanh tới bãi sông.

Trên bãi sông thượng, từng dãy chiến bào bọc thi thể nằm ngang, đó là thi thể quân Sở bỏ mạng, ở phía trước đã đào một hố to, không được bao lâu, những thi thể đó sẽ được đem chôn xuống, Hoa Hạ và mọi người chú trọng chôn cất, cho nên chỉ cần có điều kiện, đều đem tướng sĩ đã bỏ mình xuống dưới an táng.

Nhìn tướng sĩ bỏ mình ở bãi sông trước mặt, trong lòng Hạng Trang rất nặng nề.

Cảnh tượng chiến đấu kịch liệt ban ngày vẫn còn trong đầu hần không quên đi được, hiển nhiên Lưu Bang đã biết tình cảnh của mình lúc này, cho nên nghiêm lệnh quân Hán bỏ mạng phát động tiến công, gần như quân Hán lấy mạng đổi mạng, hơn nữa bản thân thương vong rất nhiều, sát thương với quân Sở rất lớn, hai bên trước đại doanh lại thành một biển máu!

Hạng Đà đi đến bên Hạng Trang nói:

- Đại vương, để cho các tướng sĩ xuống mồ bình an đi.

Hạng Trang gật nhẹ đầu, lại giơ tay phải vung lên, tướng sĩ quân Sở ở bên cạnh đều tiến lên, nâng lên một khối thi thể đồng đội bỏ vào hố to, Hạng Trang hướng về phía bãi sông thượng thi thể chi chít khắc sâu vào bản thân, sau đó xoay người lên ngựa, im lặng đi trở về trung quân đại doanh.

Một gã tiểu giáo chạy vội đến, nói với Hạng Đà một lúc.

Hạng Đà thúc ngựa đuổi theo Hạng Trang, về mặt nghiêm trọng nói:

- Đại vương, đã tính ra con số thương vong, một trận chiến hôm nay, ước chừng quân ta bỏ mạng hơn hai mươi nghìn người, có hơn năm mươi nghìn người khác bị thương.

Nhìn về mặt Hạng Trang một thoáng im lặng, Hạng Đà lại khẩn trương nói:

- Tuy nhiên quân Hán chết nhiều hơn, mặc dù không có con số thống kê thật sự, nhưng ít nhất cũng đã chết ba mươi nghìn người, chỉ sợ bị thương còn nhiều hơn!

Hạng Trang bỗng nhiên ghìm ngựa quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía một bãi sông khác, ở nơi nào, tất cả thi thể quân Hán chết trận đã bị chồng chất thành một tòa núi nhỏ, tuy nhiên, tòa núi nhỏ này sẽ bị thiêu đốt, quân Sở bỏ mạng thì được đãi ngộ xuống mồ bình an, kẻ thù quân Hán vốn không có phúc phận này.

Khẽ thở dài, Hạng Trang có chút cô đơn nói:

- Như vậy đánh tiếp không thể được à.

Loại đấu pháp đổi mạng này, đích xác không phải Hạng Trang muốn, cứ như vậy làm tiêu hao dần, nhiều nhất mười ngày, nhất định quân Hán sẽ tiêu hao hầu như không còn, nhưng chỉ sợ quân Sở cũng không thừa vài người, cứ như vậy, ít nhất Sở quốc cũng phải nghỉ ngơi mười năm lấy lại sức, mới có thể phát động thống nhất cuộc chiến, nhưng Hạng Trang không muốn đợi mười năm nữa!

Đang lúc nói chuyện, đoàn quân đã quay trở về trước đại doanh, lúc này trước đại doanh quân Sở đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều lực sĩ quân Sở để lộ ngực mồ hôi như mưa, suốt đêm vá trại tường do quân Hán phá hủy, một lần nữa đào móc chiến hào đã bị quân Hán lấp đầy, sau đó tiếp tục thiết lập chướng ngại vật ở chiến hào, Cự Mã, rồi rải rất nhiều chông sắt lên.

Nhìn thấy Cự Mã, Hạng Trang liền nghĩ tới ngay thủy quân đang bị ngăn cản ở bãi cá chép, lập tức nhíu mi hỏi Hạng Đà nói:

- Tử Nghiêm, thủy quân vẫn không đến được sao?

Hạng Đà lắc nhẹ đầu, có chút buồn bực nói:

- Quân Hán kéo vào nước hướng Miện Thủy hơn trăm cây to, gần như phá hỏng hết đường sông, ở chính giữa những cây to quân Hán còn thiết lập Cự Mã, hơn nữa tất cả đều dùng xích sắt trói chết trên cây to, thủy quân muốn đem chướng ngại vật kéo lên cạnh bờ, nhưng trên bờ lại có kỵ binh quân Hán mai phục. . .

Mông Cức không kìm nổi xin chiến nói:

- Đại vương, thần xin dẫn ba nghìn kỵ binh đi tới bãi cá chép cứu viện.

Hạng Trang lắc đầu không nói, để cho Mông Cức dẫn theo ba nghìn kỵ binh đi tới bãi cá chép, chẳng những không giúp được thủy quân, chỉ sợ cuối cùng còn quyết chiến với kỵ binh quân Hán, kỵ binh quân Hán vẫn đang chiếm ưu thế tuyệt đối, cho chủ lực quân Sở lấy kỵ binh dũng mãnh quyết chiến thắng được, chỉ sợ cũng thắng thảm, điều này Hạng Trang không muốn.

Về phần bộ binh lên đường đi bãi cá chép, không cần phải nói thêm gì.

Bộ binh quân Sở lên đường, khẳng định quân Hán sẽ chặn lại, nếu Hạng Trang không muốn bộ binh xuất kích bị quân Hán bao vây tiêu diệt, lại phải phái binh đi cứu, như vậy ồn ào lại đến ồn ào đi, diễn biến cuối cùng lại thành dã chiến, sở dĩ Hạng Trang thủ vững đại doanh không ra, chính là vì tránh dã chiến, bởi vì thật sự hắn không nắm chắc phần thắng.

Trừ phi Tất Thư đuổi tới, nếu không Hạng Trang thà rằng tiếp tục tiêu hao như vậy.

Vẫn im lặng không nói, Bách Lý Hiền đột nhiên nói:

- Đại vương, thần có một kế sách có thể tiếp ứng đưa thủy quân trở về!

Dứt lời, Bách Lý Hiền lại thúc ngựa tiến lên, đến gần bên tai Hạng Trang thì thầm vài câu, lập tức hai mắt Hạng Trang sáng ngời, vội quay đầu chỉ bảo Khuất Bất Tài nói:

- Lão Khuất, lập tức dùng bò câu đưa tin đến huyện. . .

Bóng đêm sâu lắng, trong rừng cây ở bờ phía tây bãi cá chép ngọn đuốc vẫn sáng trưng.

Ngoại trừ đội kỵ binh đi tuần tra, còn lại hơn chín trăm kỵ binh đều thành thợ mộc, đang tạo ra Cự Mã suốt đêm, cái gọi là Cự Mã chính là hai giá chữ thập chỗ giao nhau có một đế được đóng đinh, sau đó ở đế được đóng một loạt cọc gỗ nhọn dài, thợ mộc tuy rằng làm thô ráp, lại dựng thẳng rất thực dụng.

Lúc này, bên người Chu Quan Phu đã muốn dùng đinh tốt Cự Mã, ít nhất cũng có hơn trăm cái.

Chu Quan Phu tự mình từng bước từng bước kiểm tra những Cự Mã này, một gã tiểu giáo vội vàng đi tới trước mặt, bẩm báo nói:

- Tướng quân, thủy quân Sở quốc lui về!

- Ủ, lui về?

Chu Quan Phu nghe vậy thấy sững sốt, lập tức xoay người lên ngựa đi ra bờ sông, quả nhiên nhìn thấy chỗ đường sông bị chắn chiến thuyền Sở quốc đã đều quay đầu, đi hướng về phía nam, trong lúc nhất thời Chu Quan Phu có chút không biết ý đồ của thủy quân Sở quốc lắm, chỉ sai thêm thám báo cưỡi ngựa cảnh giới bên bờ.

Trở lại rừng cây, Chu Quan Phu lại quát:

- Được rồi, đem những Cự Mã này ném xuống sông đi, vẫn còn, chém mấy trăm cây đại thụ, đem tới thượng du, hạ lưu bãi cá chép đổ xuống lấp đường sông, hừ, chỉ cần có bản tướng quân ở đây, thủy quân Sở quốc cũng đừng nghĩ tới đi qua nơi này, đường này không thông!

Từ trong rừng quân Hán liền nâng ra mấy chục bè da dê, sau đó bốn bè da dê một tổ, nâng một trận Cự Mã hướng về phía lòng sông, mặt khác một bộ phận quân Hán thì bắt đầu chặt cây to, tuy nhiên những cây to này không phải dùng sức người là có thể kéo vào trong nước được, phải dùng dây thừng thật dài còn có ngựa bên bờ kia của quân Hán mới kéo được.

Một lần nữa Lưu Bang nảy sinh ý rút lui, sau một ngày chiến đấu kịch liệt, quân Hán tổn thất gần ba mươi nghìn người, trong đó bao gồm ba nghìn tinh kỵ binh cùng với ba trăm trọng kỵ binh, còn lại bị thương kể không hết, cứ đánh tiếp như vậy, nhiều nhất mười ngày, xấp xỉ hơn năm trăm nghìn quân Hán toàn bộ sẽ đấu hết, đến lúc đó hán muốn làm vương yên vui ở Quan Trung cũng không được.

Lập tức Lưu Bang nhìn Trương Lương nói:

- Tử Phòng, tuy rằng liên nỗ quân Sở đã bị người áp chế, nhưng chúng ta đánh đến vẫn phải mất rất nhiều sức, nếu không. . . hay là thôi đi?

Trương Lương không phản bác được, nghĩ rằng liên nỗ sắc bén đã bị điều gì rồi, hàng rào quân Hán đã được loại bỏ sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, Trương Lương chưa từng nghĩ tới phá hủy bốn trăm nghìn quân Sở, nhưng ít ra cũng có thể công hãm một trong năm tòa đại doanh của quân Sở, ít nhất cũng có thể ăn tươi quân Sở phía trước, nhưng cuối cùng, quân Hán vẫn không thể như ước nguyện.

Ba trăm trọng kỵ binh không phụ công, đã khai phá phòng tuyến trọng giáp quân Sở!

Ba nghìn tinh kỵ binh cũng không làm cho người ta thất vọng, bọn họ gần như là tàn sát hết khinh binh, cung tiễn thủ trước đại doanh quân Sở, nhưng cuối cùng, ba trăm trọng kỵ binh, ba nghìn tinh kỵ binh chôn vùi bên trong đại doanh quân Sở rộng lớn, Trương Lương nhìn ra được, thậm chí quân Sở đều không dùng đến ba đại cấm quân Thiên Lang hoặc quân kỵ binh dũng mãnh.

Sức chiến đấu quân Sở vượt qua sự tưởng tượng của Trương Lương!

Cuộc chiến Miện Thủy đến lúc này, Trương Lương đã rất rõ ràng, quân Hán cường thịnh trở lại đánh xuống, kết quả tốt nhất cũng chỉ có thể là cả hai bên bị tổn thất, nếu quân Hán muốn đại thắng, gần như không có khả năng! Hơn bốn trăm nghìn quân Sở co đầu rút cổ, nếu quân Hán muốn nuốt con rùa này, quả thật là quá khó khăn quá khó khăn. . .

Tuy nhiên Trương Lương cảm nhận rõ ràng, tuyệt đối quân Sở sẽ không một mặt tử thủ!

Theo tính cách của Hạng Trang, có phải là hấn thích ưa mạo hiểm, việc này không quan hệ đến Đô Thống hay không, mà là do tình hình chung của thiên hạ cùng với thế công thủ của hai nước Hán Sở quyết định.

Rất rõ ràng, nếu quân Sở một mặt tử thủ, đầu cùng quân Hán cả hai thành bị thương, như vậy quân Sở cần nghỉ ngơi mười năm lấy lại sức, mới có thể thống nhất thiên hạ, nếu quyết chiến cùng quân Hán, có hai kết quả đơn giản, một là đại thắng, hai lại đại bại, nếu quân Hán đại thắng có thể thừa cơ tiêu diệt Hán quốc, thống nhất thiên hạ, nếu như đại bại, đơn giản chỉ là nghỉ ngơi vài năm lấy lại sức.

Nói cách khác, kết quả quân Sở đại bại so với hai bên cùng thương không kém nhiều lắm, nếu đại thắng thì lại rất tốt.

Cho nên, chỉ cần Hạng Trang không phải loại ngu, hấn nhất định sẽ bỏ cách hai bên cùng bị thương để lựa chọn cách quyết chiến cùng quân Hán, mà, đây chính là cơ hội duy nhất quân Hán có thể đánh bại quân Sở!

Lập tức Trương Lương lấy lại bình tĩnh, nói:

- Đại vương, tình thế đáng giá sinh tử tồn vong, tuyệt không có thể xem thường buông tha cho!

- Quả nhân làm sao muốn buông tha cho?

Lưu Bang giang tay ra, cười khổ nói,

- Nhưng vấn đề là, thằng nhãi Hạng Trang co đầu rút cổ ở trong đại doanh không ra ngoài, không phải chúng ta không có biện pháp làm khó dễ cho hấn? Còn nếu tiếp tục tấn công vào, lúc này gia sản của quả nhân có thể hết sạch hoàn toàn, chỉ sợ đến lúc đó làm vương Quan Trung cũng không được.

Trương Lương nói:

- Xin tin tưởng thần, không quá ba ngày, chắc chắn quân Sở sẽ xuất chiến!
- Ba ngày?

Lưu Bang nửa tin nửa ngờ nói:

- Hai ngày sau thực sự quân Sở sẽ ra chiến?

Thấy Trương Lương gật đầu, Lưu Bang miễn cưỡng nói:

- Cũng được, tiếp tục tấn công mãnh liệt hai ngày thử xem.
- Như vậy, thần cáo lui, Đại vương cũng đi nghỉ ngơi sớm đi.

Trương Lương khom người vái chào Lưu Bang, xoay người đi ra ngoài trướng.

Trần Bình khi ra ngoài trướng lại bỗng nhiên dừng lại một chút, dường như muốn nói với Lưu Bang điều gì đó, nhưng nhìn vào ánh mắt Lưu Bang, Trần Bình lại đem những lời nói cứng rắn nhả đến bên miệng nuốt trở về trong bụng.

Nhìn bóng dáng Trần Bình đi xa, Lưu Bang nói:

- Nay Trần Bình, ắp a ắp úng muốn nói gì?

Nghe được Lưu Bang nói nhỏ, Trần Bình không kìm nổi lại dừng bước chân, muốn đem hết những gì đang nghĩ nói thẳng ra với Lưu Bang, tuy nhiên nghĩ lại nhịn được, bởi vì, thực sự chuyện này rất hung ác, đừng nói người khiêm tốn như Trương Lương còn không chịu nổi, chỉ sợ Đại vương ngay gần đây cũng sẽ nổi giận lôi đình? Tuy nhiên, vì sinh tử tồn vong của Đại Hán quốc, Trần Bình đi ra ngoài bằng bất cứ giá nào.

450. Chương 449: Đi Thuyền Đất Liền

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 449: Đi thuyền đất liền

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Huyện Nhục, hai mươi nghìn tù binh quân Lương đã xếp hàng chờ ở bên ngoài.

Đình Cố vẻ mặt như sắt, cưỡi con ngựa cao to chạy như bay đến hàng ngũ tù binh, một bên kêu to với nhóm tù binh, tướng sĩ quân Sở sắc mặt lạnh lùng bốn phía xếp thành hàng, nhìn về phía tù binh ánh mắt tràn đầy cảnh giác, tuy rằng đã dùng xiềng khóa lên chân những tù binh này, nhưng dù sao bọn họ cũng có hai mươi nghìn người!

- Các người muốn tự do không?

Đình Cố lớn tiếng quát hỏi.

- Muốn.

Đình Cố nghe được âm thanh ử oải của đám tù binh đáp lại.

- Các người muốn về nhà đoàn tụ cùng vợ con già trẻ không?

Đình Cố lại quát hỏi.

- Muốn!

Lần này, càng nhiều tù binh bắt đầu đáp lại, âm thanh cũng lớn lên.

- Các người muốn ăn ngon miệng, uống rượu, tìm ngày lành cưới vợ mười phòng tám phòng kiều thê mỹ thiếp không?

- Muốn! Muốn! Muốn! Con mẹ nó lão tử muốn đến chết!

Càng ngày càng nhiều tù binh bị Đinh Cố vận động nổi lên cảm xúc, một đám giờ hai tay lên, khua nắm đấm ngửa mặt lên trời rít gào.

- Tốt lắm!

Đinh Cố ghì ngựa dừng lại, sau đó ngón tay chỉ về sông Miện Thủy nơi có hơn trăm chiến thuyền thủy quân bỏ neo cách đó không xa, lại lớn tiếng kêu to,

- Vậy đừng có do dự, khẩn trương lên thuyền, đi đến đầu rồi dặn dò làm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, các người lập tức sẽ được tự do, có thể về nhà đoàn tụ cùng vợ con, khẩn trương đi thôi. . .

- Chiến thuyền thủy quân Sở quốc lui về Huyện Nhựt?

Trương Lương nghe vậy không khỏi nhú mày.

Lưu Bang gật nhẹ đầu nói:

- Thắng Chi vừa mới sai phi ngựa về hồi báo, chính xác thủy quân Sở quốc lui về Huyện Nhựt.

- Lui về Huyện Nhựt sau đó thế nào?

Trương Lương trầm ngâm một lát, lại nói:

- Sau đó thủy quân Sở quốc hướng đi đâu?

- Việc này quả nhân không biết, Thắng Chi phái người tới báo cũng chưa nói.

Lưu Bang giang tay ra, nói,

- Tuy nhiên, hơn một nửa là đóng quân ở dưới Huyện Nhựt, bọn họ không qua được bãi cá chép, còn có thể làm như thế nào?

Trương Lương lắc nhẹ đầu, nói:

- Đại vương, không thể phớt lờ chuyện này được.

Trần Bình cũng phụ họa nói:

- Đúng vậy, Đại vương, chỉ bằng bảo tướng quân Phiêu Kỵ sai thám báo đi tìm hiểu kỹ, nếu thực sự là thủy quân Sở quốc trú ở Như Huyện thì thôi, chỉ sợ bọn họ đưa cứu binh đến Như Huyện, cường công bãi cá chép, ở bãi cá chép tướng quân Phiêu Kỵ chỉ có ba nghìn tinh kỵ binh, nếu thực sự thủy quân Sở quốc đến Huyện Nhựt tìm cứu binh, chưa chắc là chống đỡ được.

- Việc này. . .

Lưu Bang nói:

- Nếu không thì lại phái năm nghìn kỵ binh đi tới bãi cá chép?

Lữ Đà đề nghị nói:

- Đại vương, đơn giản liền điều hai mươi nghìn kỵ binh Nguyệt Thị đi qua đi, dù sao những người Nguyệt Thị này cũng đã bị quân Sở đánh cho mất hết dũng khí, ở lại đây cũng chỉ là để trang trí.

- Cũng tốt, liền cứ như vậy đi.

Lưu Bang gật nhẹ đầu.

Lập tức Lữ Đà đứng dậy khom người vái chào Lưu Bang, đi ra ngoài trường sắp xếp.

Trương Lương lại cảm thấy toàn bộ sự tình không đơn giản như vậy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra ý đồ cụ thể của thủy quân Sở quốc, lập tức buồn bực cùng Trần Bình đi ra ngoài lều lớn Hán Vương, về phần Trần Bình, hiện tại tâm tư của hắn đã không ở nơi này, vừa ra khỏi lều lớn, Trần Bình vội vãi chào Trương Lương, sau đó xoay người đi.

Trong chốc lát, Trần Bình liền đi tới một góc sáng sửa ở đại doanh đồ quân nhu.

Nơi đó có hơn mười lều trại bị cách ly, ở cách ly hàng rào ngoài, còn có một đội tướng sĩ cảm thương mâu áo giáp cảnh giới, cách đó không xa, đều có thể ngửi được mùi máu tanh của người.

Nhìn thấy Trần Bình vội vàng đến, tiểu giáo đầu lĩnh quân Hán vội chấp tay thi lễ nói:

- Phó quân sư!

Trần Bình gật nhẹ đầu, sau đó nhìn hơn mười lều trại cách hàng rào, hỏi:

- Tình hình thế nào?

Tiểu giáo quân Hán vẻ mặt căng thẳng, hạ giọng nói:

- Bẩm báo phó quân sư, tối hôm qua đưa đến mấy chục thương binh đã toàn bộ ngã xuống, trên nôn dưới tiết, bệnh cũng không nhẹ!

- Thật không?

Trên mặt Trần Bình thoáng chốc lướt qua vẻ âm tàn, hạ giọng nói,

- Nhớ kỹ, ngoại trừ Đại vương và bản quân sư bên ngoài, kể cả là quân sư cũng không được nói, nếu để lộ tin tức, người có biết hậu quả!

Tiểu giáo quân Hán rùng mình một cái, đáp:

- Phó quân sư yên tâm, tuyệt đối tiểu nhân sẽ không để lộ tin tức!

Trần Bình gật nhẹ đầu, lúc này mới xoay người đi.

Hạng Trang, Bách Lý Hiền vẻ mặt chăm chú, đang đứng ở trước tấm bình phong lấy tay đo đạc bản đồ.

Hạng Trang vừa đo đạc, vừa nói:

- Thủy quân ngược dòng nước mà lên, xa nhất chỉ có thể đến bãi hồi long, từ đó trở đi phải dựa vào tù binh kéo thuyền hai mươi dặm, rồi tới Trần áp cả đội thuyền bỏ nước lên bờ, thay đổi đi thuyền trên đất liền, lại đi hướng tây hơn hai mươi dặm mới có thể đến Bạch Thủy, sau đó lại xuôi dòng sông mới có thể đến ngoặt sông đại doanh, khoảng cách này không phải là ngắn.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, buổi trưa ngày mai có thể đuổi tới.

Hạng Trang gật nhẹ đầu, lại nói:

- Chỉ cần trước buổi trưa mai có thể đuổi tới, không sai biệt lắm.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói,

- Chỉ là không biết Học Kiềm đã đến đâu rồi?

Bách Lý Hiền thoáng chút suy nghĩ nói:

- Tính toán thời gian, ngày mai Thượng Tướng Quân tới rồi, tuy nhiên, thần có chút lo lắng hai vị tướng quân Tấn Tương và Cao Sơ, cũng không biết hiện tại hai đội tinh binh tới nơi nào rồi? Lần này có thể đem sáu trăm nghìn đại quân Lưu Bang ở lại quan ngoại hay không, bọn họ có kịp thời đúng lúc hay không, điều đó rất quan trọng.

- Ách a . . .

Một gã quân Sở sơ suất, trượt chân ngã xuống suối sâu, hơn nửa ngày sau, vẫn còn có thể nghe được loảng thoảng tiếng kêu thảm thiết dưới khe suối, đi theo sau một đám quân Sở sắc mặt trở nên trắng nhợt, bắt đầu do dự không đứng dậy tiến lên, nói cho cùng, trên đời này có người nào không sợ chết, quân Sở sao có thể là ngoại lệ?

- Không được dừng lại, tiếp tục đi!

- Không cần phải nhìn xuống, ngẩng đầu về phía trước!

- Có nghe thấy không, đàn lợn các người, đồ con lợn, đi mau!

Đột nhiên phía sau tiếng gào thét giận dữ của Cao Sơ vang lên giống như tiếng sấm, đứng ở thang dây quân Sở liền tiến về phía trước mấp máy, lần này, không có ai dám cúi đầu nhìn xuống, chỉ đi ngẩng đầu lên phía trước.

Cách đó không xa, Cao Sơ xanh mặt, đang cảm thấy khó chịu.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng đoạn đường này nhỏ hiểm trở khó đi vượt xa tưởng tượng của Cao Sơ, hẳn thật sự không thể tưởng tượng, lúc trước Hô Diên dẫn theo quân Thiên Lang đánh lén Hán Trung, làm thế nào để qua nơi suối sâu này! Phải biết rằng lúc trước Hô Diên không chuẩn bị được đầy đủ so với hẳn, hẳn làm thế nào để dựng thang dây lên đây?

Tuy nhiên, cho dù Cao Sơ có chuẩn bị đầy đủ, nhưng dọc đường đi vẫn bị ngã chết hơn trăm người, trước mắt chỉ là suối sâu này, cũng đã ngã xuống mấy chục người! Lại đi về phía trước đường đi khó như vậy, Cao Sơ thật không biết khi đuổi tới nơi, ba nghìn tinh binh của hắn còn lại bao nhiêu người?

- Mau mau mau, đi nhanh hơn nữa!

Tấn Tương đè nén âm thanh, thúc giục tướng sĩ dưới trướng không ngừng.

U ám, bầu trời mùa hè tối đen, ba nghìn quân Hổ Bí giống như một đám ma quỷ tới từ địa ngục, đi về phía trước đường núi gấp ghe không một tiếng động, không đến nửa canh giờ, ba nghìn quân Hổ Bí ở phía trước đã biến mất trong bầu trời đêm hè, đó như là một đại quân hành quân như tro bụi bay lên, sau đó rất nhanh tiêu tan trên không trung.

Tấn Tương vác hoành đao, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Đối với tốc độ hành quân của quân Hổ Bí, Tấn Tương rất vừa lòng, điều duy nhất không thích chính là, dù sao nơi này cũng là đất của Tề quốc, mà quân Hổ Bí lại gánh vác nhiệm vụ tuyệt mật rất quan trọng, trước khi đạt được mục đích tuyệt đối không thể để bại lộ hành tung, cho nên, quân Hổ Bí chỉ có thể lựa chọn hành quân trong đêm, việc này làm cho tốc độ hành quân của quân Hổ Bí bị trì trệ.

- Giá, giá. . .

Tất Thư quát roi ngựa, đang thúc ngựa chạy nhanh ở trên đường núi.

P phía sau Tất Thư, Thiết Ngưu dẫn ba trăm tinh kỵ binh như hình với bóng đi, thề sống chết đi theo, Thiết Ngưu vẫn không ngừng quan sát bốn phía cánh đồng bát ngát tối đen như mực, làm Thượng Tướng Quân Thân Bình Giáo Ủy, hẳn cũng không dám có một chút buông lỏng, Thượng Tướng Quân là trụ cột của Đại Sở quốc, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thiết Ngưu lo lắng cho thân thể Tất Thư, lại thúc ngựa tiến lên khuyên nhủ:

- Thượng Tướng Quân, nghỉ ngơi chút đi?

- Không được.

Một lần nữa Tất Thư lại quả quyết từ chối, nói:

- Đại vương và bốn trăm nghìn đại quân còn đang chờ, trên đường tuyệt đối chúng ta không thể trì hoãn một chút nào, nói cho các tướng sĩ, không phải sợ khổ càng không phải sợ mệt, nếu cuộc chiến Miện Thủy giành chiến thắng, đích thân bản tướng sẽ xin Đại vương thưởng công cho các người! Mỗi người thắng ba cấp, tiền thưởng mười lượng!

Thiết Ngưu đành nghe, lập tức quay người lại, đem hiệu lệnh của Tất Thư truyền đạt xuống.

Ba trăm tinh kỵ binh liền hoan hô lên như núi thở biển gầm, liên tục chạy đi làm cho một mỗi trong khoảnh khắc không cánh mà bay, một lần nữa tinh thần trở nên hăng hái hơn.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một kỵ khoái mã từ phía trước quay lại, bẩm báo với Tất Thư nói:

- Thượng Tướng Quân, phía trước có chuyện!

Không đợi Tất Thư có biểu hiện gì, Thiết Ngưu đã thúc ngựa tiến lên, không quay đầu lại nói:

- Thượng Tướng Quân người nghỉ ngơi một chút, mặt tướng dẫn người đi lên phía trước nhìn kỹ rồi hay nói.

Lập tức Thiết Ngưu dẫn theo hơn mười kỵ binh tiến nhanh tới phía trước.

Sau một lúc, Thiết Ngưu dẫn theo hơn mười kỵ binh đi lên một tòa núi nhỏ, lúc này, chân trời phía đông mặt trời đã lộ ra, phía trước cảnh tượng một vùng quê có thể mơ hồ nhìn thấy.

Thiết Ngưu đứng ở đỉnh núi đi xuống nhìn, kết quả thấy được một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc!

Chỉ thấy mấy trăm con thuyền đang ở cánh đồng bát ngát hoang vắng chạy chậm rãi! Day day nhẹ mắt, rốt cục Thiết Ngưu mới thấy rõ ràng, đó không phải là chiến thuyền tự mình đi, mà là do một đội người kéo trượt về phía trước, mặc dù cách rất xa, nhưng vẫn có thể nghe được rõ âm thanh to rõ nhịp nhàng của đám người kéo thuyền.

- Hắc Ôi, hừ Ôi!

- Hắc Ôi, hừ Ôi!

- Hắc Ôi, hừ Ôi!

Lúc Thiết Ngưu đang trợn mắt há hốc mồm nhìn xem, bỗng nhiên phía sau có tiếng vó ngựa hỗn độn truyền đến.

Quay đầu lại nhìn lên, đó là Tất Thư cũng đã dẫn theo một đại đội người ngựa đi tới đỉnh núi rồi, nhìn cảnh tượng cánh đồng bát ngát dưới chân núi, Tất Thư cũng có chút giật mình, tuy nhiên lúc này trời đã sáng hẳn, đã có thể thấy rõ dưới chân núi từng chiếc từng chiếc dưới đất chạy về thủ đô thuyền trên đội thuyền có cờ, kia rõ ràng là chiến thuyền thủy quân Sở quốc!

- Đây là tướng quân thủy quân Khương Tế?

Tất Thư ngạc nhiên.

- Mặt tướng đi trước hỏi xem.

Thiết Ngưu nói xong liền thúc ngựa lao xuống núi.

Không đến nửa khắc, Thiết Ngưu liền dẫn Khương Tế về mặt hưng phần tới trước mặt Tất Thư, Khương Tế thi lễ vái chào Tất Thư, sau đó hưng phần nói không ngừng:

- Thượng Tướng Quân, ngài cuối cùng đã tới rồi!

Tất Thư gạt nhẹ đầu, ngón tay chỉ về từng chiến thuyền dưới đất, hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

Khương Tế liền thở dài, đem kế điệu hổ ly sơn của thủy quân kể từ đầu tới đuôi, lập tức trong lòng Tất Thư nâng lên, hẳn không thể ngờ được cuộc chiến Miện Thủy đã đánh tới mức như này, lập tức nói với Khương Tế:

- Tướng quân Khương Tế, bản tướng quân đi trước một bước, người dẫn thủy quân đi sau!

Còn chưa nói dứt lời, Tất Thư đã thúc ngựa mà đi hiên ngang.

451. Chương 450 Tất Thư Đến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 450 Tất Thư đến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trời đã sáng rõ, toàn bộ đại doanh quân Hán đã ồn ào.

Viên môn mở ra, một đội trọng giáp, khinh binh tử sĩ, cung tiễn thủ còn có kỵ binh mãnh liệt đi ra, sau đó đều bị tướng lĩnh dẫn dắt khiến trách xuống, cả đội bắt đầu kêu loạn cả lên.

Phía sau binh giáp đông nghìn nghịt theo sát đi ra, còn lại là một trận xe bắn đá cao ngất.

Có đến nghìn lực sĩ quân Hán để hở lộ ngực, theo tiếng nhịp ký hiệu đều ra sức kéo dây thừng, xe bắn đá công kênh đều chuyển động cạc cạc chậm rãi ra ngoài viên môn.

Trương Lương, Trần Bình đám người vây quanh Lưu Bang vội vàng ra trước, đang muốn xoay người lên ngựa, Lưu Tị bỗng nhiên vội vàng đến, chấp tay thi lễ với Lưu Bang:

- Đại vương, thám báo về báo, có một đội thủy quân Sở quốc khổng lồ đang từ Bạch Thủy xuôi dòng xuống!

Thủy quân Sở quốc đông tinh lớn như vậy, rốt cục vẫn kinh động tới kỵ binh thám báo quân Hán.

- Một đội thủy quân Sở quốc khác?

Lưu Bang quá sợ hãi nói:

- Theo thượng du Bạch Thủy xuôi dòng xuống? !

Các chư tướng Chu Bột, Lữ Đài, Hạ Hầu đứng bên cạnh cũng ngơ ngác nhìn nhau, thủy quân Khương Tế đang bị Chu Quan Phu ngăn cản ở bãi cá chép, như vậy sao có thể ở thượng du Bạch Thủy xuôi dòng, chẳng lẽ chính là chủ lực thủy quân Sở quốc Chung Ly Muội?

Nhưng, chủ lực thủy quân Chung Ly Muội không phải đang tác chiến ở chiến trường Hoài Nam với liên quân Tề Hoài sao?

Chẳng lẽ, chủ lực thủy quân Chung Ly Muội đã chạy tới Nam Dương? Tốc độ như vậy không phải là quá nhanh sao, hơn nữa, Bạch Thủy không cùng chung dòng với Hoài Thủy, đội thủy quân Sở quốc tới như thế nào được? Lách theo Ô Giang đi như thế nào cũng phải mất mấy tháng? Chẳng lẽ lại nhiều chiến thuyền đều từ phía trên trời bay tới, hay là mở đường đi trên đất liền tới?

Về mặt Trương Lương ngạc nhiên nghi ngờ, Trần Bình lại rõ ràng có chút không hiểu. .

Lưu Bang sửng sốt trong chốc lát, quay đầu lại hỏi Trương Lương nói:

- Tử Phòng, còn muốn xuất chiến sao?

Hôm trước hung uy của nỗ thuyền Sở quốc vẫn còn như in trong đầu Lưu Bang, thật sự là hấn sợ nỗ thuyền thủy quân Sở quốc, đồ vật này rất có uy, người thành từng mảnh mà chết! Hiện tại một đội thủy quân Sở quốc khác xuôi theo Bạch Thủy xuống, nhiều nhất chưa đến hai canh giờ có thể đuổi tới chiến trường Miện Thủy, dưới tình hình này, quân Hán lại ra chiến không phải là chính mình tự tìm tai họa sao?

Trương Lương im lặng, có thủy quân Sở quốc ở bên, thật sự là phần thắng của quân Hán không lớn, dường như không nên xuất chiến.

Thấy Trương Lương không nói, lập tức Lưu Bang nhìn Lữ Đài nói:

- Tương Chi, hôm nay không đánh, hiệu lệnh toàn quân, giải tán về đại doanh.

- Vâng!

Lữ Đài cúi người vái chào, xoay người truyền đạt chiếu lệnh Lưu Bang, rất nhanh, cả đội binh giáp quân Hán đang xông vào ở bên ngoài đại doanh, một bên hùng hổ phát sinh bụi tức, một bên quay trở về đại doanh.

Trương Lương, Trần Bình cùng với Chu Bột, Hạ Hầu Anh các chư tướng vây quanh Lưu Bang một lần nữa đi về lầu lớn.

Tiến vào trướng, ánh mắt Trương Lương liền nhìn bản đồ giắt trên tấm bình phong, lập tức một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn, nói:

- Đại vương, thần hiểu rồi, từ thượng du Bạch Thủy xuôi dòng xuống không phải chủ lực thủy quân Sở quốc Chung Ly Muội, mà là tướng quân Phiêu Kỵ bị thủy quân Khương Tế ngăn trở ở bãi cá chép!

- Thủy quân Khương Tế?

Lưu Bang nhíu mày nói:

- Điều này sao có thể?

- Không gì là không có khả năng.

Trương Lương bước đến trước bản đồ, giơ tay lên chỉ hai nhánh con sông trên bản đồ, nói,

- Đại vương người xem, đây là Bạch Thủy, đây là Táo thủy, hai sông gần đây cách xa nhau hai mươi dặm, mà hạ du Táo Thủy lại ở gần Huyện Nhục nhập vào trong sông Miện Thủy, cho nên nói, thủy quân Khương Tế hoàn toàn có thể từ cây táo dưới nước mà lên, sau đó đi thuyền trên đất liền hai mươi dặm tiến vào Bạch Thủy!

- Đi thuyền trên đất liền?

Lưu Bang mở lớn miệng, ngạc nhiên nói:

- Tử Phòng, người nói là chiến thuyền thủy quân Sở quốc đều theo trên đất liền kéo tới? Cái này mất bao nhiêu sức lực?

- Đi thuyền đất liền tự nhiên tốn sức, tuy nhiên, thủy quân Sở quốc không sợ uống phí sức lực.

Lưu Bang đột nhiên nghe hiểu ý Trương Lương, nói:

- Người nói là. . . lại tập kích Huyện Nhục?

- Đúng, lại điều kỵ binh tập kích bất ngờ Huyện Nhục!

Trương Lương khẽ mỉm cười, giơ tay vỗ lên ô biểu trên bản đồ Huyện Nhục!

- Tấn công địch Sở tất sẽ cứu, đây là dương mưa, chiến thuyền thủy quân Sở quốc kéo tới như thế nào, bọn họ sẽ kéo trở về như thế, ha hả, gây sức ép vài lần như vậy, sẽ làm cho thủy quân Sở quốc mệt chết.

- Ý kiến hay!

Chu Bột gõ nhịp nói,

- Như vậy, sẽ làm cho người kéo thủy quân Sở quốc suy sụp.

- Tốt, cứ làm như thế đi!

Lưu Bang đột nhiên vỗ đùi, chỉ bảo Lữ Đài vừa mới vào trướng nói,

- Tương Chi, người dẫn kỵ binh chủ lực lập tức nam hạ, cùng Thắng Chi hai mươi nghìn kỵ binh Nguyệt Thị giải quyết, hợp công Huyện Nhục!

- Vâng!

Lữ Đài vâng lời, xoay người đi nghênh ngang.

Hạng Trang liền dẫn theo Hạng Đà, Bách Lý Hiên, và văn võ trọng thần lên sào xe chỉ huy.

Tuy nhiên điều làm cho người ta hoang mang chính là, ở phía đối diện quân Hán chậm chạp không thấy tiến công, sau nửa canh giờ, ở bãi sông xa xa quân Hán tập kết không ngờ ngoài dự đoán mọi người giải tán, quân thần Sở quốc ngơ ngác nhìn nhau, lão nhân Lưu Bang này chưa ra à? Lại giải tán binh lính êm đẹp về doanh trại, không tiến công?

Vẫn là Bách Lý Hiên phản ứng nhanh, nói:

- Đại vương, hơn một nửa thám báo quân Hán phát hiện thủy quân tướng quân Khương Tế.

Thoáng chốc hai mắt Hạng Trang sáng lên, nói:

- Tử Lương, người nói lão nhân Lưu Bang có phái kỵ binh tập kích bất ngờ Huyện Nhục không?

Bách Lý Hiên lắc lắc quạt lông, mỉm cười nói:

- Quân Hán tập kích bất ngờ Huyện Nhục, chính là muốn Sở ta cứu, đây là dương mưu, không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định Lưu Bang làm như vậy.

Còn chưa nói xong, từ phía trước tiếng vó ngựa loáng thoáng chợt truyền đến.

Quân thần Sở quốc vội đáp cột buồm đi lên phía trước nhìn lên, chỉ thấy kỵ binh đông nghìn nghịt từ đại doanh quân Hán mãnh liệt lao ra, chậm rãi chạy về hướng đông nam.

- Ha ha!

Hạng Trang hưng hăng, quay đầu lại nói với Bách Lý Hiên nói:

- Tử Lương, dù Trương Lương, Trần Bình có kế hơn người, nhưng lúc này cũng rơi vào kế hoạch của người!

Kế của Bách Lý Hiên không chỉ là đem thủy quân Khương Tế đến đây đơn giản như vậy, trên thực tế, đó là liên hoàn kế, nếu Lưu Bang điều kỵ binh tập kích bất ngờ Huyện Nhục, vậy là đã rơi vào kế hoạch của Bách Lý Hiên.

Bách Lý Hiên lắc tay, nói:

- Mưu trí của thần, quả quyết không bằng được Trương Lương, chẳng qua Trương Lương tài trí hơn người, nhưng cũng không tính được Thượng Tướng Quân sẽ đuổi tới chiến trường Miện Thủy rất nhanh, nếu không có như thế, kỵ binh quân Hán lại tập kích Huyện Nhục, chỉ sợ tướng quân thủy quân Khương Tế ở Bạch Thủy, Táo Thủy sẽ rất mệt mỏi.

- Aiz.

Hạng Trang khoát tay áo, nghiêm nghị nói,

- Từ trước đến nay, chỉ có thành bại luận anh hùng, lúc này Trương Lương, Trần Bình đã rơi vào trong kế hoạch của người, bọn họ đúng là không bằng người, hừ hừ!

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại quay đầu nhìn đại doanh quân Hán phía xa xa, hưng tợn nói:

- Chỉ chờ Học Kiềm đuổi tới, đến lượt chúng ta chủ động xuất kích.

Vừa dứt lời, Hô Diên bỗng nhiên vội vàng lên sào xe bẩm:

- Đại vương, Thượng Tướng Quân tới rồi!

-Ồ, Tất Thư đến đây? !

Về mặt Hạng Trang lập tức vui mừng khôn xiết, nhìn Hạng Thạ, Bách Lý Hiên và văn võ trọng thần nói:

- Đi, cùng quả nhân tiến đến nghênh đón Đại Sở quốc Thượng Tướng Quân của chúng ta đi!

Cánh đông hoang vu ở bờ phía đông Miện Thủy, Tất Thư đang cùng ba trăm tinh kỵ binh hộ vệ vội vàng tây tiến.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một kỵ binh thám báo từ phía trước chạy nhanh quay về, chưa kịp tới gần ở trên lưng ngựa đã hưng phấn không ngừng hét lớn:

- Thượng Tướng Quân, Đại vương đích thân tới nghênh đón người rồi. . .

Tất Thư trong lòng rất vui, vội ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy ở phía trước đã xuất hiện quân kỵ binh Sở quốc đông nghìn nghịt, đại kỳ hoàng kim đang bay phấp phật đón gió, cũng không đúng là vương kỳ Sở Vương? Ngay lúc này, Tất Thư cũng không thể kìm hãm được xúc động trong lòng, có thể được quân vương đối xử như thế, cũng không uổng một người giỏi giang như Tất Thư.

Chỉ trong chốc lát, kỵ binh phía trước liền tới gần.

Tất Thư vội vàng xoay người xuống ngựa, chỉnh lại quan phục, sau đó bước nhanh đến tiếp đón.

Còn cách Tất Thư mấy chục bước, Hạng Trang cũng khấn trương xoay người xuống ngựa, đi theo phía sau Hạng Đà, Bách Lý Hiền và văn võ trọng thần cũng đều xoay người xuống ngựa, đi nhanh nghênh đón Tất Thư.

- Đại vương!

- Học Kiếm!

- Thượng Tướng Quân!

Hai bên gặp nhau, Tất Thư đang định chấp tay thi lễ, lại bị Hạng Trang cầm hai tay.

Phía sau Hạng Trang là Hạng Đà, Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp và văn võ trọng thần cũng đều đi lên chào Tất Thư.

Hạng Trang cầm hai tay Tất Thư lắc lắc, xúc động không ngừng nói:

- Học Kiếm, vừa mới đánh xong trận chiến Tứ Thủy, lại cho người ngựa không ngừng tới Miện Thủy rồi, thật sự là vất vả cho người.

- Không vất vả.

Tất Thư mỉm cười nói,

- Đây là bổn phận của thần.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, bỗng nhiên quay đầu lại quát:

- Đến, đem ngựa Ô Truy của quả nhân dắt lại đây.

Hô Diên vâng lời, lập tức vội đem ngựa Ô Truy dắt tới, tuy rằng hiện giờ ngựa Ô Truy đã có tuổi, nó không thể giống như trước khi Hạng Trang đấu tranh anh dũng, nhưng cưỡi đi thì không thành vấn đề.

Mọi người nhìn chăm chú, Hạng Trang tiếp nhận cương ngựa trong tay Hô Diên, sau đó nhìn Tất Thư nói:

- Học Kiếm, lên ngựa.

- Đại vương, việc này không được.

Thấy Hạng Trang mời mình lên ngựa Ô Truy, hai tay Học Kiếm lắc liên tục, phải biết rằng ngựa Ô Truy không giống chiến mã bình thường, ngựa Ô Truy trước sau phụng dưỡng Hạng Võ, sau đó Hạng Trang lại đảm nhiệm Sở Vương, như vậy vinh quang có thể nói là một không hai, nó đã trở thành một biểu tượng, làm sao người khác có thể cưỡi được?

Sợ rằng Hạng Đà và văn võ trọng thần đang ghen tị, nhưng Đại vương lại muốn thay Tất Thư dẫn ngựa chấp roi? !

Hạng Trang lại vỗ vỗ yên ngựa Ô Truy, chân thật đáng tin mà nói:

- Học Kiếm, lên ngựa!

Thấy vẻ mặt Hạng Trang kiên quyết, Tất Thư biết lúc này từ chối là không được, lập tức đành phải thận trọng đạp bàn đạp trở mình lên lưng ngựa Ô Truy, đối với Tất Thư rất xa lạ, dường như ngựa Ô Truy có chút không thích ứng, nhưng Hạng Trang lại nhẹ nhàng xoa đầu ngựa, ngựa Ô Truy liền nhanh chóng bình tĩnh lại.

Một đám văn võ trọng thần cùng với mấy nghìn tướng sĩ kỵ binh đang nhìn chăm chú, thực sự Hạng Trang lại dẫn ngựa chấp roi, làm Tất Thư như người chần chừ, sau đó dẫn Tất Thư thẳng đến bến, rồi lại lên thuyền lớn đi qua Miện Thủy về tới ngoặt sông đại doanh, Hạng Trang liền tự tay đem binh phù ấn tín của bốn trăm nghìn đại quân giao cho Tất Thư.

452. Chương 451: Chủ Động Xuất Chiến.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 451: Chủ động xuất chiến.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi sắc trời đã đã tối, cuối cùng Lã Đài cũng mang theo ba mươi nghìn kỵ binh quân Hán, hai mươi nghìn quân Nguyệt Thị chạy đến bên ngoài thị trấn huyện Nhượng, hộ tống Lã Đài còn có Chu Quan Phu và ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ, quân thủy Khương Tế đều đã di chuyển đến thượng du Bạch Thủy rồi, hán và ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ ở lại cũng không có tác dụng gì nữa rồi.

Nhìn thành quách thị trấn huyện Nhượng không xa, Chu Quan Phu tức giận nói:

- Tương Chi, ta sẽ đem người đi đồn cũi làm thang, trong vòng đêm nay sẽ lập tức công thành, đến khoảng sáng ngày mai chúng ta sẽ có đánh hạ được huyện Nhượng, thiêu đốt cả kho lương thảo của quân Sở, ta muốn xem xem, lần này thủy quân Khương Tế còn có thể nhanh chóng quay trở về kịp được nữa không? Hừ!

Lã Đài trầm ngâm nói:

- Đồn cũi làm thang thì có thể, làm cả đêm thì sẽ xong.

Dù nói thế nào đi nữa, thì huyện Nhượng này cũng là nơi chứa lương thảo trọng điểm của quân Sở, trong thành không những có hàng ngàn binh lính đóng ngụ, hơn nữa bốn mặt của thành là nước bao quanh, nếu như muốn trong một đêm đánh hạ được, nói thì dễ hơn làm? Hán Vương ra lệnh cho hán dẫn binh Nam hạ, mục đích là để điều động thủy quân Khương Tế của nước Sở, làm cho bọn chúng cảm thấy mệt mỏi, chứ không phải là muốn có được huyện Nhượng.

Chu Quan Phu đứng lên nói:

- Bỏ đi? Làm sao có thể bỏ đi được chứ? Không thể bỏ đi được!

- Được rồi, đừng hiếu thắng nữa, xuôi đi...

Lã Đài vỗ lưng của Chu Quan Phu cười nói:

- Ta biết người đang ôm cục tức trong lòng, nhưng cục tức này người nên để đến lúc Hạng Trang quay lại tấn công đại bản doanh đi, trước mắt huyện Nhượng là khúc xương khó nhai, cho nên không cần phải đi ôm lấy nó làm gì.

Chu Quan Phu kêu lên một tiếng trầm đục, sau đó hò hét đốc thúc người đi đồn cũi làm thang.

Lúc này Lã Đài mới quau đầu hướng về phía sau truyền lệnh:

- Hiệu lệnh toàn quân, hạ trại!

- Dạ!

Hơn mười nghìn tiếng vang dạ nhất tề vang lên, chỉ một lát sau, toàn bộ quân Hán trên lưng ngựa đều xoay người bước xuống lưng ngựa, gỡ dụng cụ trên lưng ngựa xuống, bắt đầu hạ trại. Đinh Cố đang thủ thành ở phía đối diện thấy quân Hán hạ trại, lập tức dùng bò câu đưa thư đưa tin đến đại doanh trại để cầu viện.

Tất Thư mê man từ trưa hôm trước đến tận sáng sớm hôm sau mới tỉnh, mấy ngày hành quân gấp gáp mệt mỏi trong nhất thời thành ra hư không.

Khi đang bước vào lều lớn ở giữa doanh trại, Hạng Trang, Hạng Đà, Bách Lý Hiên và quân thần nước Sở sớm đã tề tựu đông đủ rồi. Hạng Đà, Bách Lý Hiên và quan văn quan võ đứng hai bên trái phải, Hạng Trang cũng ngồi ở phía bên phải, ghế chủ tọa ở giữa còn đang trống, Tất Thư biết chiếc ghế đó là dành cho hắn, cho nên không chút ngại ngùng, bước đến ngồi ghế chủ tọa.

Hạng Trang nghiêng đầu nhìn Tất Thư, cất cao giọng nói:

- Học Kiếm, bắt đầu thôi?

Tất Thư nhẹ nhàng vuốt cằm, phát tay nói:

- Truyền lệnh xuống dưới, nổi trống!

- Dạ!

Thiết Ngự đứng sau Tất Thư lên tiếng dạ ran, lập tức vén màn đi ra.

Một lát sau, cả doanh trại vang lên những tiếng trống vang ầm ầm, nghe được tiếng trống, toàn bộ các đại tướng trong doanh trại đều xoay người bước lên ngựa, tiến thẳng đến lều lớn.

Lưu Bang lại gặp ác mộng, mơ thấy Hạng Trang cả người toàn là máu, cầm cây kiếm sắc trong tay xông vào trong cung Vị Ương, Lưu Bang vội mang theo Thích phu nhân chạy thoát thân, không ngờ Thích phu nhân bị trượt chân ngã nhào xuống mặt đất, khi Lưu Bang đang định đỡ phu nhân dậy thì Hạng Trang đã giết đến một đao nâng Thích phu nhân lên khỏi mặt đất.

Toàn bộ tinh thần của Lưu Bang bay đi đâu mất, tâm thì có ý muốn lên cứu người, nhưng dưới chân lại theo bản năng lùi về phía sau.

Hạng Trang cũng không truy đuổi theo nữa, chỉ có điều, chỉ có điều hắn nhe răng cười nham hiểm bắt đầu lột quần áo trên người phu nhân, hắn lột sạch không để lại một cái gì, cuối cùng lộ ra một thân thể xinh đẹp, trắng như tuyết mềm mại, sau đó Lưu Bang nhìn thấy Hạng Trang lấy từ trong chiến bào của mình lấy đồ vật làm cho con người ta sợ hãi, đâm vào hạ thể của Thích phu nhân.

- Không!

Lưu Bang giận giữ gầm lên một tiếng, thoang chốc, hai mắt kinh hãi mở ra, mới phát kinh giác phát hiện tất cả chỉ là giấc mộng.

Màn trướng được dóm chặt đột nhiên được người khác vén lên mặc quân phục. Lưu Tị vẻ mặt oai hùng đi nhanh đến, có chút lo lắng hỏi Lưu Bang nói:

- Đại vương, người sao thế?

- Không có việc gì cả, quả nhân không sao cả.

Lưu Bang mệt mỏi khoác áo vào người, đã có những giọt mồ hôi lạnh chảy từ mặt chảy xuống, lúc này hắn mới phát hiện toàn thân mình đều là mồ hôi lạnh, Lưu Bị cảm thấy bức dọc mà trước nay chưa từng có, Hạng Trang đã trở thành tâm ma trong lòng hắn rồi.

Lưu Tị sai người mang một chậu nước ấm đến cho Lưu Bang, Lưu Bang vừa mới thay quần áo đứng dậy thì thấy Trương Lương, Chu Bột, Hạ Hầu Anh và các quan văn võ trọng thần trong triều đều đi đến lều lớn của hắn.

Nhìn đám người Trương Lương vẻ mặt phẫn chấn, Lưu Bang bối rối nói:

- Tử Phòng, chuyện này là thế nào?

Trương Lương hít vào một hơi, trầm giọng nói:

- Đại vương, quân Sở đang ở ngoài doanh trại xếp thành hàng, bọn họ sắp xuất chiến rồi!

- Quân Sở chủ động xuất chiến?

Lưu Bang đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức mừng rỡ nói:

- Đây đúng là tin tốt lành!

Trương Lương nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

- Xem ra Hạng Tráng đã ý thức được nếu còn tiếp tục như thế thì lực lượng sẽ bị tiêu hao dần, quân thủy quân của hắn sẽ không thể cứu được huyện Nhữc còn bị quân của chúng ta làm cho suy sụp tinh thần, kéo dài thời gian đợi chết, cho nên hắn chỉ có thể chọn quyết chiến!

Dừng lại một chút, Trương Lương lại nói:

- Tuy nhiên, Hạng Tráng vẫn là biết lựa chọn thời cơ, lúc này cùng quân ta quyết chiến, thì khả năng quân Sở chiến thắng là rất lớn.

Lưu Bang gật đầu nói:

- Được, đem theo ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ và hai vạn quân Nguyệt Thi, quân Sở lúc này xuất chiến, ít nhất ở hình thế của kỵ sĩ sẽ không rõ ràng như thế.

Quân Hán vốn có một trăm nghìn quân Hán cưỡi một trăm nghìn ngựa, nhưng qua vài lần đánh nhau, bây giờ chỉ còn lại tám mươi nghìn quân Hán cộng thêm năm mươi nghìn binh sĩ chạy bộ, Lã Đãi mang đi năm mươi nghìn, giờ chỉ còn có năm mươi nghìn Hán kỵ, và ba mươi nghìn Hồ kỵ.

Chu Bột trầm giọng nói:

- Nhưng Hạng Tráng lựa chọn chủ động xuất chiến, nhất định sẽ chọn địa hình chiến rời xa đường sông Miện Thủy, quân Sở cũng không thể mượn thuyền để bắn tên được, việc này đối với quân ta mà nói, cũng là một tin tốt lành!

Trần Bình phụ họa nói:

- Cho nên, lần quyết chiến này, vẫn là quân ta chiếm ưu thế thắng hơn!

- Đánh!

Lưu Bang quơ quả đấm, hưng tợn nói:

- Hạ lệnh xuống, toàn quân xuất chiến!

- Dạ!

Lưu Tị ứng lệnh, lĩnh lệnh nghênh ngang đi, chỉ một lát sau, doanh trại quân Hán liền vang lên những tiếng trống liên hồi cùng tiếng kèn kéo dài, lập tức một đội binh giáp quân Hán liền mở rộng viên môn mãnh liệt ra, bắt đầu xếp thành hàng ngũ ở trên cánh đồng trống trải bát ngát.

Chỉ sau nửa canh giờ, hai quân Sở Hán cách nhau khoảng năm trăm bước, hai quân đều đã bày trận hình hết rồi, với trận hình bộ quân ở phía trước và truy trọng binh ở phía sau, kỵ binh bảo vệ hai cánh, duy nhất có thể nhận ra sự khác biệt chính là quy mô truy trọng binh của quân Sở có phần hơn quân Hán, có vẻ như lần xuất chiến này quân Sở đã dốc toàn bộ lực lượng.

Tại viên trận hai quân, Hồ Diên sớm đã phi ngựa ra, cho ngựa chạy trước, múa sóc hét lớn:

- Đại Sở Thiên Lang tướng quân Hồ Diên Chính Đức, ai dám chiến với ta một trận?

Cái gọi là cây có bóng, người có tên, nghe nói tướng Sở thân hình to lớn như tháp sắt này chính là Hồ Duyên Chính Đức đã từng chiến hơn trăm hiệp với Quan Quân Hưu ở Kim Ngưu, thấy vậy quân Hán đều cúi đầu

không dám thử mạnh, chiến tướng quân Hán dưới trướng của Lưu Bang có vô số nhưng không có một ai dám ra ứng chiến.

Thấy quân Hán chậm chậm không muốn ra ứng chiến, Hô Diên vẫn không chịu bỏ qua, thúc ngựa đi gần đến chỗ của quân Hán, đến khi khoảng cách chỉ còn khoảng trong một trăm bước, liền giơ vũ khí chỉ thẳng về phía đại quân của nước Hán cười lạnh nói:

- Nước Hán rộng lớn như thế, hơn mấy trăm nghìn đại quân mà không có nổi một nam nhi sao?

- Hô Diên Chính Đức, đừng nói càn, ta đấu với ngươi!

Bên trong quân Hán cuối cùng cũng có người tức giận, lập tức thúc ngựa xuất trận, các tướng nhìn chăm chú, đó chính là Vũ Lâm Trung Lang Tướng Lưu Tị của Hán Vương.

Hô Diên nghe rằng cười độc ác, ngay lập tức thúc ngựa đón chào.

Lúc chậm lúc nhanh, hai ngựa khó khăn lắm mới gặp nhau, Hô Diên hét lên một tiếng to, mã sóc trong tay đã hướng đến chỗ của Lưu Tị mà càn quét, Lưu Tị đâu có yếu thế? Lập tức cũng xoay tròn đại kích hướng đến bên hông của Hô Diên mà quét đến, chỉ trong nháy mắt, hai vũ khí hung hăng chạm vào nhau, một tiếng nổ lớn được phát ra.

Lưu Tị thoáng chốc hừ một tiếng, con ngựa đang cười ngẩng đầu hí một tiếng, thân thể cao lớn đột nhiên ngã sang một bên, suýt nữa thì ngã xuống đất, may mà khả năng cưỡi ngựa của Lưu Tị hơn người, cho nên khi xảy ra tai nạn như thế rất nhanh đã kìm dây cương ngựa, cho nên khi chiến mã nghiêng người chuẩn bị lật nghiêng thì đã kéo lại được, lập tức hai ngựa rất nhanh chóng đều đổi qua.

- Ha ha!

Hô Diên ghìm dây ngựa quay đầu lại, lại giơ mã sóc lên chỉ về phía Lưu Tị ở xa cười độc ác nói:

- Tiểu tử, ngươi không phải là đối thủ của ta, chịu chết đi!

Còn chưa dứt lời, Hô Diên đã thúc ngựa quay lại nhằm phía Lưu Tị mà hướng đến, thấy đấu không lại địch thủ, nhưng Lưu Tị không chịu yếu đi một chút khí thế nào, lập tức gầm lên một tiếng thúc ngựa chào đón.

Hai chiến mã khó khăn lắm mới đối đầu với nhau, Hô Diên tay phải cầm sóc hướng đến trái tim Lưu Tị mà đâm, tay trái lại cầm nguyệt kiếm bên hông, Lưu Tị ban đầu còn tưởng Hô Diên một tay cầm sóc là muốn làm nhục hắn, cho nên hắn giận tím mặt không quan tâm đến tâm địa của Hô Diên là muốn đâm vào trái tim, nhìn dáng dấp của hắn, có lẽ hắn định đánh liều với tính mạng cùng với Hô Diên chiến đấu đến cùng thì thôi!

Khóe miệng Hô Diên đột nhiên có một tia sát khí dữ tợn vô cùng, đang muốn đâm chết Lưu Tị thì có một tiếng sắc bén xé toạc cả gió từ sau bay đến, quân Sở ở phía đối diện chợt ồ lên.

Trước sự sống và cái chết, Hô Diên không có một chút gì bối rối, tay phải cầm mã sóc nhẹ nhàng đưa lên, thông dong đầy trường kích của Lưu Tị ra, tay trái cầm nguyệt kiếm, đồng thời đẩy kiếm ra khỏi vỏ, không thèm để ý đến mà quay kiếm ra đằng sau để đỡ, một âm thanh vang lên, một trọng tiễn Lang Nha bị thanh nguyệt kiếm đánh gãy thành hai đoạn, rơi xuống đất.

Ha bên lần lượt thay đổi chiến mã, vẫn phi ra trong vòng một trăm bước, khi Hô Diên ghìm ngựa lại, thì một tướng Hán khác cưỡi ngựa tay phải cầm kích, đã phi ngựa vào trận, Lưu Tị đứng xung quanh cao giọng hét lớn:

- Tướng quân chớ hoảng sợ, ta đến trợ ngươi!

Người này là con trai trưởng của Cửu Nguyên Quận Thủ Lô Oản, là Lư Nghĩa Túc vệ lang tướng của Lưu Bang.

Lưu Bang nhìn thấy Lư Nghĩa thúc ngựa ra, liền chọn mười sáu viên lang tướng khác, mười sáu Lục tướng đều thúc ngựa, như ong vỡ tổ lao vào trận địa nghênh chiến với Hô Diên, xem tình thế này, Lưu Bang lại tính toán lấy khoảng mười tám lang tướng hợp lại để đấu với Hô Diên.

Quân Sở ở phía đối diện sớm đã sôi trào trong lòng, Do Uyên, Bách Lý Mậu, Điền Phá Bại và các mãnh tướng đã muốn xuất trận trợ giúp, nhưng bị Hạng Trang ngăn lại. Hạng Trang phất tay xuống dưới nói:

- Một đám gà đất chó ngói, một mình Hô Diên có thể ứng phó được, các người không cần phải làm những chuyện thừa thãi như thế.hư.

453. Chương 452: Thiên Lang Hung Tàn.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 452: Thiên Lang hung tàn.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhìn thấy mười tám mãnh tướng nước Hán cười ngựa xông lên, trong lòng Hô Diên thoáng chốc dấy lên ý nghĩ bạo chiến điên cuồng, trong hai mắt đen kịt của hắn trong khoảnh khắc nổi lên những hồng quang khác thường, giống như những luồng hỏa liệt đang hùng hực thiêu đốt, sau đó một lát, Hô Diên nhẹ nhàng thúc con Bạch Mã, chạy đến hướng mười tám mãnh tướng nước Hán mà xông lên.

Vó ngựa bốc lên, Lưu Tị dẫn mười tám mãnh tướng cười chạy vào cơn bão táp.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, Lưu Tị ghìm ngựa kìm tốc độ của chiến mã lại, giơ tay trái lên dẫn đầu, phía sau mười bảy mãnh tướng hướng về hai phía trái phải, lấy Lưu Tị làm trung tâm hình thành trận hình chữ “V”, mười mãnh tướng nước Hán đều đem theo cái vũ khí, sau đó giương cung lên hướng về phía Hô Diên và con Bạch Mã mà bắn.

Một lát sau đó, mười ba mũi trọng tiễn Lang Nha mang theo tiếng rít xé gió bắn về phía Hô Diên. Kỹ thuật bắn tên của một lang tướng quân Hán cũng rất tốt, chỉ một lát mà bắn ra được bốn nhánh tên, trong đó ba nhánh tên hướng đến cổ họng, ngực và bụng của Hô Diên, một nhánh tên còn lại thì bắn về phía mắt của Bạch Mã.

Khóe miệng Hô Diên hiện lên một tia cười lạnh khinh thường, hai mắt sáng lên giống như đang tranh phát sáng với ánh trăng vậy?

- Khà!

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, cây mã sóc dài tám trượng trong tay Hô Diên đột nhiên rung động trong nháy mắt đã tạo nên một vòng tròn loang loáng trước con bạch mã giống như là một vòng bảo hộ, ngay sau đó, mười ba nhánh tên phóng nhanh như chớp bay đến đều bị vòng tròn ảo ảnh của mã sóc đánh tan rơi xuống mặt đất.

- Thử tên của ta xem!

Ngay sau đó, Hô Diên lấy từ đằng sau bả vai rút ra một cung tiễn, giống như Thiên Nữ Tán Hoa vậy, tùy hứng mà bắn cung tên ra về phía trước, thể lực của Hô Diên vô cùng lớn, cung tên của Hô Diên bay xa hơn so với người khác, mũi tên càng lâu được bắn ra hơn, nhưng mỗi một lần được bắn ra lại mang theo những tiếng rít tiềm ẩn.

Quan trọng là mười mấy tướng Hán vừa kéo cung xong khó khăn lắm mới vượt được đến trước mặt Hô Diên, hai bên cách nhau chưa đến mười bước, Hô Diên tăng thêm nhiều mũi tên hơn, đó chính là những mũi tên Lang Nha bình thường mà võ tướng hay sử dụng, đối với mười Hán kỵ này thì một bình tên cũng đủ Trước những mũi trọng tiễn Lang Nha đổ ập phóng tới này, mười tướng Hán kỵ thoáng chốc đều đã luống cuống chân tay.

Tiếp đó, Hô Diên đã cười ngựa xông vào trận địa chữ V của mười tám mãnh tướng nước Hán, ngoài mười người đứng trước đang giương sẵn cung thì những người khác cũng sớm đã đao kiếm triển khai đầy đủ rồi,

chĩa lên người Hô Diên và Bạch Mã giống như mưa rền gió dữ đang gào rú để đón tiếp. Hô Diên sớm đã rút kiếm ra khỏi tay, sau đó kiếm sóc cùng múa lên đem ngăn toàn bộ đao kiếm kích mâu của mười tám tướng Hán. Đừng nói đến người hấn và đến cả Bạch Mã cũng không hề bị thương một chút nào!

Cái này không nói làm gì, khi tướng Hán cuối cùng khó khăn lắm mới hình thành được hình chữ V, Hô Diên lật tay lại đâm một thanh kiếm sâu vào lưng của một tướng Hán, thoáng chốc người mãnh tướng này kêu thảm một tiếng, thân hình to lớn trên lưng ngựa lung lay, sau đó thì đầu lảo đảo ngã xuống lưng ngựa.

Nhìn thấy Hô Diên vào trong vòng vây công giết mười tám mãnh tướng của nước Hán mà như vào chỗ không người. Hơn nữa chỉ mới đổi mặt đã chém chết đầu một người rồi, quân Hán thoáng chốc lại cúi gằm xuống không dám thở, còn quân Sở đối diện thì không ngừng hoan hô gào thét như sóng thần.

Lưu Tị vẫn đi ra trước, phi ra được mấy trăm bước lại mang theo mười sáu kỵ ghim ngựa quay lại.

Lúc này sắc mặt Lưu Tị sớm đã trở nên xanh mét, hấn vạn lần không ngờ, chính mình là người mang theo mười bảy người khác tấn công đối phương, không ngờ còn bị đối phương chém chết một người bên ta, chỉ biết là trước đây mỗi lần đối mặt với Chu Quan Phu hấn chưa bao giờ quá chật vật như thế, hấn đâu có biết rằng, những lần trước do Chu Quan Phu e dè thân phận của hấn cho nên mới không dám dốc toàn lực mà thôi.

Hô Diên lại cười nụ cười dữ tợn, thúc ngựa đi lên.

Lưu Tị hét một tiếng giơ tay trái lên dẫn trước, mang theo mười sáu người cười lên nghênh đón Hô Diên.

Vó ngựa vừa cất lên, chỉ trong chốc lát khoảng cách giữa hai bên chưa đến một trăm bước, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hô Diên sớm đã cài mã sóc trên yên ngựa, lại lật tay đem bảo điều cung cứng mà Hạng Trang ban thưởng cho hấn nắm trong tay trái, tiếp đó, Hô Diên thản nhiên rút cung tên từ sau lưng ra, giương cung lên.

Khi cung tên ở trên tay, tất cả những âm thanh bên ngoài đều bị đuổi khỏi tâm trí của Hô Diên.

Trong chốc lát, trong thế giới của Hô Diên dường như chỉ có mười bảy người mãnh tướng nước Hán đang chạy đến mà thôi, bốn mũi tên phát ra những ánh sáng lạnh, hình như rất lâu, hình như chỉ vùn vụt trong thời gian ngắn ngủi, nhánh dây cung của Hô Diên buông lỏng ra, chỉ nghe âm thanh từ xa vọng lại, bốn nhánh tên đã gào thét bắn ra.

Lực kéo cung của bảo điều cung nặng bảy thạch nhanh vượt quá tưởng tượng, tốc độ cũng quá nhanh làm cho không trung chỉ thấy những đạo ảnh của cung, xa xa nhìn lại giống như là có bốn vết đen từ bảo điều cung của Hô Diên bắn raxuyên thẳng phía trước bay đến bốn mãnh tướng của nước Hán.

Trong tiếng kêu thê lương vang lên, ba tướng Hán xông lên trước nhất liền gào lên ngã xuống ngựa, chỉ có một tướng phản ứng rất nhanh, nghiêng người thoát khỏi được mũi tên đang bắn vào cổ họng của mình, tuy nhiên đuôi mũi tên vẫn xẹt qua để lại một vết xước đầy máu trên cổ hấn.

- Khả khả!

Hô Diên quát khê lên một tiếng, lại lấy cung tên xuống.

Bao gồm cả Lưu Tị, mười bốn tướng Hán nhìn thấy cung tên đã sợ hãi ẩn thân vào giữa, có người giấu mình xuống dưới bụng ngựa, cơ bản là trận hình chữ V nghiêm chỉnh trong khoảnh khắc đã tan rã, tất cả mọi người đều lo lắng trốn tránh cung tên, hoàn toàn không dám nghênh chiến với Hô Diên.

- Ha ha!

Hô Diên nhìn thấy cảnh này ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng, lập tức bỏ cung đi, xốc lại dây cương, chạy nhanh lên trước, chỉ một lát hai bên đã đối diện giao đấu, Hô Diên đã cầm sẵn mã sóc dài tám trượng trong tay vừa đến đã đâm hai bên tả hữu, hai tướng nước Hán chưa kịp phản ứng cho nên cũng bị Hô Diên hạ xuống dưới chân ngựa.

- Uy vũ Thiên Lang!

- Uy vũ Thiên Lang!

- Uy vũ Thiên Lang!

Nhìn thấy Hô Diên liên tiếp chém chết hai mãnh tướng nước Hán, tướng sĩ nước Sở lập tức reo hò như sấm, cuối cùng, mấy trăm ngàn người hội tụ thành một âm thanh đều nhịp, thanh thế cực kỳ lớn làm cho người ta sợ hãi.

Lưu Tị then quá hóa ra giận, lại thúc ngựa đến chỗ Hô Diên, còn lại mười một mãnh tướng ý chí chiến đấu không còn là bao nhiêu, nhưng nhìn thấy Lưu Tị tiến lên, bọn họ cũng kiên trì tiến lên.

Sau hai hiệp, mười một mãnh tướng nước Hán bị Hô Diên chém chết bảy, còn lại bốn người cưỡi ngựa thì sợ vỡ mật, lập tức hô thảm thiết rồi chạy mất, Hô Diên không chút hoang mang, liên tục giương bảo điều cung bắn chết từng người một, trên chiến trường trong nháy mắt chỉ còn một mình Lưu Tị đơn thương độc mã đối đầu với Hô Diên.

Hô Diên chậm rãi ghìim ngựa quay lại, gươm mã sóc tám trượng lên, chỉ về Lưu Tị ở phía xa xa cảm phần nói:

- Thăng nhãi Lưu Tị, lúc này đến lượt ngươi rồi!

Lưu Bang thấy tình thế nguy cấp liền hét lớn:

- Tị Nhi mau trở về!

Lưu Tị sớm đã nổi giận như diên, mặc dù thấy địch không lại, nhưng vẫn thúc ngựa đi lên phía Hô Diên, Lưu Tị cũng là một mãnh tướng, nhưng đáng tiếc Hô Diên lúc này chỉ có cuồng bạo giết chóc, chứ không còn chút tỉnh táo gì nữa, lập tức thúc ngựa đi nghênh chiến với Lưu Tị.

Hai chiến mã tương giao, Hô Diên dùng mã sóc đâm qua cổ họng của Lưu Tị, mũi mã sóc sắc bén làm cho cổ họng của Lưu Tị hoàn toàn bị xé rách, gáy cổ cũng bị đánh trúng đập nát, mất đi xương cổ chống đỡ đằng sau, trong chốc lát đầu của Lưu Tị cong ngược lại, cúi gục xuống trước ngực giáp.

- Phù phù...!

Vẫn lao ra được mấy chục bước thì thi thể của Lưu Tị mới rơi hẳn xuống đất.

Trong khoảnh khắc này chiến trường bỗng trở nên yên tĩnh, chiến mã thở từng tiếng phù phù, Hô Diên chậm rãi ghìim ngựa quay trở về, gươm mã sóc tám trượng chỉ về phía đại kỳ Hán vương phía xa xa, ngẩng đầu rút gào một tiếng, làm cho vô số chiến mã trước trận quân Hán sợ hãi kêu hí lên mấy tiếng.

Những tướng Hán trên lưng ngựa cũng hết hồn, có một lang tướng quân Hán vốn bị thương sợ hãi kêu lên một tiếng, lao đảo ngã từ trên ngựa xuống, đợi đến khi được thân binh nâng lên, thì đã tắt thở từ lúc nào.

Sắc mặt của Lưu Bang chỉ thoáng trở nên trắng bệch. Hóa ra không chỉ riêng lão có Quan Quân Hưu, thăng nhãi Hạng Trang cũng có một tên Thiên Lang hung tàn., Sớm biết thế lão đã không phái Quan Quân Hưu đi, nếu không thì lão đâu có bị động như thế này? Nghe nói dưới trướng Hạng Trang còn có mãnh hổ, không biết so với tên Thiên Lang này thế nào?

Hô Diên gươm mã sóc hướng về phía quân Hán lớn tiếng quát:

- Còn ai nữa?

Liên tục khiêu chiến, trong quân Hán không có ai dám hô ứng chiến nữa, Hô Diên là con người hung hăng, lập tức thúc ngựa chạy hướng đến chỗ đại kỳ Hán vương. Lưu Bang biến sắc khẩn trương ghìim ngựa quay lại, trốn tránh vào bên trong đại quân, Lưu Bang lo sợ Hô Diên sẽ xông vào giữa đoàn quân để chém thủ cấp của lão.

Trên thực tế Hô Diên đúng là có ý nghĩ này.

Năm đó khi Hung Nô và Đông Hồ đại chiến, Hô Diên từng mang theo ba nghìn kỵ sĩ đột nhập vào bên trong mấy trăm ngàn đại quân Đông Hồ. Hô Diên không chỉ chém chết mười tám mãnh tướng của Đông Hồ mà còn bắt giữ được quốc vương của Đông Hồ, các bộ của Đông Hồ nghe đến hung danh của Hô Diên, trẻ con có thể không dám đi chơi đêm nữa.

Tuy nhiên quân Hán không thể so sánh được với quân Đông Hồ, không đợi Hô Diên đến gần, một đội cung tên của nước Hán đã xếp thành hàng nhất loạt giương cung, mũi tên bay rào rào về phía Hô Diên, mặc dù Hô Diên liên tục dùng mã sóc tám trượng chặn cơn mưa tên, nhưng làm sao có thể ngăn hết được?

Chỉ một lát sau trên người Hô Diên đã trúng vô số mũi tên.

Nhìn thấy Hô Diên khản trương ghìm dây cương quay đầu lại, trên lưng, cổ đều đều là cung tên, nhưng may là áo giáp cứng chắc, toàn thân bị nhiều cung tên như thế này nhưng thật ra lại không bị thương vào những bộ phận quan trọng trên cơ thể, chỉ cần trở về lấy mũi tên ra bôi thuốc là không vấn đề gì.

Trận đấu giữa các tướng kết thúc, sĩ khí quân Hán bị giảm một cách nhục nhã, còn sĩ khí quân Sở thì tăng một cách vượt bậc.

Lập tức Tất Thư cười nói với Hạng Trang:

- Đại Vương mau di chuyển xe, xem thần phá địch thế nào.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, lập tức nói với Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bố, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền và văn võ trọng thần:

- Chư vị ái khanh, cùng với quả nhân trên xe, để xem Thượng Tướng Quân sẽ đánh tan năm trăm ngàn quân Hán của lão già Lưu Bang như thế nào?

454. Chương 453: Đại Phá Quân Hán (Phần Một)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 453: Đại phá quân Hán (phần một)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Bang dưới sự bảo vệ của Chu Bột, Trương Lương, Trần Bình và đám văn võ quần thần quay về trung quân, lại lên xe tổ xe, lập tức mười mấy lực sĩ quân Hán liền ra sức chuyển động bàn tời đưa quân thần nước Hán cùng với mười mấy lính giao liên lên tới trục cao nhất. Đứng ở trên tổ xe cao ngất từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ chiến trường đều ở trong mắt.

Năm trăm nghìn quân Hán cộng với bốn trăm nghìn quân Sở, gần triệu người đại chiến, tính ra thì con số có vẻ lớn nhưng kỳ thực toàn bộ chiến trường cũng chỉ ở trong phạm vi hơn mười dặm, vũ khí sắc nhọn, chiến tranh muốn thắng thì phải dựa hợp lực hình thành trận hình, ngoài kỵ binh đặc biệt còn có binh chủng phụ trợ, còn những binh chủ lực khác thì đông vô cùng.

Không có Lã Đà ở bên, Lưu Bang tuổi cao sức yếu, Chu Bột liền trở thành người thống soái quân Hán.

Chu Bột quay đầu lại phía của Lưu Bang với ánh mắt trưng cầu ý kiến, Lưu Bang vuốt nhẹ cằm, ra hiệu có thể bắt đầu rồi.

Chu Bột lập tức giơ tay phải lên phía trước, nhẹ nhàng trầm giọng nói:

- Hiệu lệnh toàn quân, bày mũi tên trận!

Ra lệnh một tiếng, lệnh kỵ ở phía trung tâm cùng bốn phía nhất tề đều dâng lên. Dưới sự chỉ huy và điều khiển của lệnh kỵ một đội trong giáp quân Hán, kích mâu binh, cung tiễn thủ cũng với khinh binh tử sĩ đều bắt đầu di chuyển vị trí, hai cánh kỵ binh bắt đầu triển khai, không đến một phút sau, liền hình thành một thế trận hình mũi tên thật lớn.

Thấy cảnh này, khoe miệng Tất Thư không khỏi hiện lên một nụ cười nhạt, trận hình mũi tên sao?

Kế tiếp sau đó, Tất Thư nhẹ nhàng giơ tay phải lên duỗi một ngón giơ lên chỉ lên trời, sau đó nói:

- Truyền lệnh xuống dưới, trận Nhất Tự Trường Xà.

Được sự điều hành của các lệnh kỳ, các tướng sĩ quân Sở được huấn luyện có tổ chức nhanh chóng di chuyển hình thành trận hình.

Không đến thời gian chấy hết nửa chén hương, quân Sở, ở trái phải trước sau, kỵ quân đều chậm rãi tiến đến, xếp thành hình một chữ “Mở”, hình thành trận địa Nhất Tự Trường Xà.

Đây là... Nhất Tự Trường Xà Trận sao?

Chu Bột nhún lông mày, trầm giọng nói:

- Không ngờ là Hạng Trang lại biết trận pháp này?

- Trận Nhất Tự Trường Xà?

Lưu Bang hỏi:

- Rất lợi hại sao?

Trương Lương nói:

- Điều này được ghi lại trong binh pháp Tôn Tử, là một trong mười trận pháp cơ bản.

- Đúng là trận pháp được ghi trong binh pháp Tôn Tử?

Lưu Bang nghiêm nghị nói:

- Hóa giải như thế nào?

Trần Bình nói:

- Chỉ cần bóp chết đoạn đầu, đoạn đuôi. Thì đoạn lưng phá dễ như trở bàn tay.

Phía bên kia, Chu Bột đã bắt đầu liên tục truyền đạt mệnh lệnh:

- Tả hữu hai cánh kỵ quân đều xuất ra, cần phải đánh được hai cánh của quân Sở, điều này khó có thể cứu hồi được quân trung, Ngự Lâm quân đột kích vào trong, trọng kỵ theo vào, tiền quân, tả quân, hữu quân, cung tiễn doanh đột phá về về trước để bắn, hậu quân truy trọng thực hiện áp chế đường dài.

Xe bắn đá phụ trợ công kích...

Trong lòng Trương Lương khẽ run sợ, tuy rằng hẳn không phải là tướng chỉ huy trận này, nhưng cũng đã từng quan sát Hàn Tín chỉ huy, dùng tục ngữ thì có thể nói là có nói rằng chưa ăn thịt heo nhưng đã thấy heo chạy, cho nên Trương Lương có thể nhìn ra được, Chu Bột tính toán là tốc chiến tốc thắng, dùng Ngự Lâm quân để phá được tuyến phòng thủ của quân Sở. Sau đó cho trọng binh tấn công trực tiếp quân trung tâm của Hạng Trang!

Chu Bột là tướng lão luyện đã từng trải qua hàng trăm trận chiến trên sa trường, cho nên chỉ cần nhìn một chút đã có thể nắm được toàn bộ điểm mạnh điểm yếu của toàn bộ chiến trường.

Rõ ràng, chỉ cần quân Hán phá được trung lộ quân Sở, chém được Hạng Trang, như vậy thì kết quả trận đấu đã thắng chắc rồi, rõ ràng là Hạng Trang là quốc quân của nước Sở tất nhiên sẽ có trọng binh thủ hộ, nên phải nhờ vào chiến lược của trọng kỵ quân Hán và Ngự Lâm quân Đại Hán. Cách dụng binh của Chu Bột cực kỳ đơn giản, nhưng ở trên chiến trường thì nghĩa càng đơn giản càng đáng sợ!

Chu Bột truyền lệnh xuống dưới, trận địa mũi tên khổng lồ rất nhanh chậm rãi bước lên phía trước.

Thời gian chậm chậm trôi qua trong sự chờ khiến người ta hít thở không thông, khoảng cách giữa hai quân nước Hán Sở không ngừng được rút ngắn từ năm trăm bước, sau đó là bốn trăm, ba trăm rồi hai trăm...Xe bắn đá của hai bên bắt đầu đánh, ném những hòn đá lớn về phía đối phương, lúc này bộ binh của hai bên cũng không thể tránh được chỉ có thể dựa vào số trời mà thôi!

Điều đáng mừng chính là những viên đá được bắn ra tuy thanh thế làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, nhưng khả năng sát thương lại cực kỳ có hạn.

Khoảng trên trăm đá lớn nặng trăm cân, nhiều nhất cũng chỉ sát thương đến ba hay năm binh sĩ, điều này đối với đội binh có năm trăm nghìn binh lính chẳng khác nào muối bỏ biển, thật sự không đáng nhắc đến.

Nhưng khi khoảng cách hai bên còn chưa đến hai trăm bước, xe bắn đá của hai quân Sở Hán đều phóng ra những đạn dầu hỏa.

Thực ra cái được gọi là đạn dầu hỏa chính là một hộp dầu hỏa, bởi khả năng của dầu hỏa có hạn, không thể kịp cháy được, có ném xa nhất cũng chỉ có thể trong phạm vi hai trăm bước, nhưng loại đạn dầu hỏa này không phải là loại đạn mà những đạn đá thông thường có thể so sánh được, khi viên đạn này bị vỡ ra thì những mảnh dầu hỏa có khả năng thiêu đốt mãnh liệt, đủ bao trùm trong phạm vi mười mấy trượng.

Nơi những mảnh dầu hỏa đạn vỡ ra, số thương vong của hai quân Hán, Sở tăng lên cực nhanh.

Tuy nhiên thương vong nhiều lần thảm đến đâu, binh giáp hai quân cũng nhất quyết kiên cường chống lại đến cùng. Từ lúc bước chân vào chiến trường, bọn họ không còn có mạng sống nữa, mà chỉ là những quân cờ trong tay người chủ soái, chủ soái sai bọn họ tiến lên phía trước, bọn họ không thể lùi về sau, chủ soái sai bọn họ lùi về một bước bọn họ không thể bước lên trước dù chỉ là nửa bước!

Khi khoảng cách giữa hai quân không đến một trăm bước, cung thủ của hai bên bắt đầu bắn.

Khi khoảng cách giữa hai quân chưa đến mười bước thì phi mâu binh của hai nước bắt đầu ném phi mâu.

Cuối cùng, bộ binh trọng giáp hai bên đánh giáp lá cà. Trong khoảnh khắc trên chiến trường vang lên những tiếng ầm vang do những tấm chắn va chạm vào nhau, những âm thanh của lưỡi kiếm sắc bén chém đứt thân thể người cùng với tiếng kêu thảm thiết của những người lính chết thảm không ngừng kêu lên, từ trên cao quan sát, quân hai quân Sở Hán giống như những dòng nước lũ đỏ đen đang ầm ầm va chạm vào nhau, trong thoáng chốc máu người bắn lên tung tóe trên nền trời.

Lấy Ngự Lâm quân Đại Hán của Ngự Lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh làm mũi tên quả thực sắc bén không thể đỡ, khi hai bên vừa giao đấu, Đại Hán Ngự Lâm quân dễ dàng phá được phòng ngự của trọng giáp quân Sở, mặc dù quân trọng giáp của quân Sở có thể nói là trang bị vũ trang hoàn mỹ, nhưng bất kể bọn họ có ngăn cản như thế nào cũng không ngăn được sự tấn công linh hoạt sắc bén của Đại Hán Ngự Lâm quân.

Trọng giáp quân Sở liên tiếp bị đánh bại rút lui, khóe miệng Tất Thư lại cười, muốn phá vào quân ở trung tâm của ta ư, trực tiếp chém đầu sao? Ý tưởng không tồi, được thôi, nếu như người đã có dụng tâm này, thì ta sẽ phối hợp với người.

Lập tức Tất Thư lại giơ tay phải lên, nói:

- Đại kỳ truyền lệnh, tất cả quân lui về phía sau.

Lui về sau? Đám người Hạng Trang, Hạng Sở, Hạng Đà nghe vậy theo bản năng đầu tiên là thấy kinh ngạc, hai bên đều đã cùng đấu với nhau, lúc này hạ lệnh lui binh không phải là muốn đùa giỡn hay sao? Tuy nhiên rất nhanh, mọi người liền nhớ lại hình ảnh mà bọn họ khắc cốt ghi tâm, cuộc chiến Cai Hạ, đúng vậy chính là cuộc chiến Cai Hạ!

Nhớ năm đó, trong cuộc chiến Cai Hạ, trong khi hai quân đang đấu với nhau thì Hàn Tín cũng đã hạ lệnh lui quân về phía sau, bọn Hạng Trang, Hạng Sở, Quý Bố đều cho đó làm sai lầm, nhưng kết quả đã chứng minh, người sai chính là bọn họ, tuy rằng Hàn Tín hạ lệnh rút lui về phía sau, nhưng quá trình tập hợp quân của quân Tề lui về phía sau lại không hề hỗn loạn, càng không bởi vậy mà tan tác!

Hơn nữa quân Sở bởi vì quá ham hố truy kích cho nên phải nhận phải thất bại thảm hại!

Hồi tưởng lại cảnh tượng của trận chiến này, Hạng Trang liền bỏ nghi vấn trong lòng nuốt vào bụng liền rút quân trở về, Tất Thư có thể đánh bại Hàn Tín trong trận chiến Tứ Thủy, nói thế cũng không cần lui binh

làm rối loạn tinh thần của binh lính, hẳn còn lo lắng cái gì nữa? Cứ tiếp tục làm một chương quây an tâm đứng xem cuộc chiến là được rồi.

- Quân Sở lui về phía sau!

Chu Bột chau mày.

Nhưng rất nhanh sau, sắc mặt già nua của Chu Bột liền hiện ra một tia sát khí lạnh lùng nghiêm nghị, thẳng nhai Hạng Trang cho rằng ta già cả hồ đồ sao?

Quán Anh, Trần Vũ và những chư tướng cũng ngơ ngác nhìn nhau, lâm trận rồi còn lui, thật đúng là không giống như những chủ soái của khả năng chỉ huy, theo như những gì mà bọn họ biết, thì trên thế gian này ngoại trừ Tề Vương Hàn Tín và người vừa mới ra lệnh đó của nước Sở là Tất Thư ra thì không còn có ai có thể làm giống như thế này được, lẽ nào Hạng Trang cũng muốn khiêu chiến thử một trận?

- Tiểu tử Hạng Trang ngươi có điên không?

Lưu Bang cũng giật mình há miệng to gào lên.

Trên mặt Trương Lương thoáng chốc hiện một tia lo lắng, hẳn đột nhiên có dự cảm không lành, chẳng lẽ...Tuy nhiên rất nhanh sau đó Trương Lương liền biến mất ý nghĩ này, điều này sao có thể chứ? Trần Bình đứng bên cạnh Trương Lương vẫn giữ tinh thần như bình thường, không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì.

Hạng Trang, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiên và quân thần nước Sở đều toát mồ hôi lạnh trên trán.

Bởi vì quân Sở ở phía sau rút lui dẫn đến ở giữa xuất hiện đủ loại tình huống thật sự quá mức nguy hiểm, có vài thứ, quân Sở đều đã chinh doanh bị quân Hán làm cho rối loạn, nhưng đáng mừng chính là, vẫn còn có một đội quân Hán khác trong lúc nguy cấp đã từ mặt sườn đến trợ giúp khó khăn lắm mới ngăn trở được quân tiên phong của quân Hán, sau đó khiến cho quân Sở tan tác có thêm cơ hội điều chỉnh quân đội.

Điều này làm cho đám người Hạng Trang có một ảo giác, từ đầu đến cuối quân Sở đang giãy dụa tan tác.

Quân thần nước Sở kinh hãi, nhưng trên mặt Tất Thư vẫn điềm nhiên như không.

Ngoài Tất Thư, còn có Thiết Ngưu và những người phụ trách truyền đạt quân lệnh về mặt thông dong, bọn họ đã từng thấy Tất Thư và Hàn Tín quyết đấu, so sánh với trận Tứ Thủy, Tất Thư hiện tại thông dong hơn rất nhiều, khẩu khí truyền đạt quân lệnh, tần suất đều không thể so sánh được với trận Tứ Thủy, cho nên có thể thấy được Thượng tướng quân hiện tại đang rất thoải mái.

Giữa lúc hai quân Hán Sở một tiến một lui, thì thế trận của hai bên không thể tránh khỏi những thay đổi.

Vô tình thế trận Nhất Tự Trường Xà của quân Sở mơ hồ như biến thành thế trận Nhạn Hành, còn thế trận mũi tên của quân Hán thì co lại rút thành một trận hình tam giác trụ khổng lồ . Quan sát từ trên cao thì toàn bộ tam giác quân Hán đã bị trận Nhạn Hành của quân Sở bao vây hai đường biên, chỉ còn có phía dưới là còn được quân kỵ binh Hán bảo hộ.

Tuy nhiên, quân thần nước Hán lại mơ hồ không cảm nhận được biến hóa này.

Bất kể là Chu Bột, Lưu Bang hay là Trương Lương, đều chỉ nhìn đến sự linh hoạt, sắc bén của quân Hán đã đánh cho thế trận của quân Sở tan tác, theo binh pháp thì đã phá giải được thế trận Nhất Tự Trường Xà, quân Hán đã hoàn toàn thực hiện được ý đồ của mình, bởi vì hai cánh kỵ binh của nước Sở đã bị kỵ binh của quân nước Hán cuốn lấy, mà Ngự Lâm quân cũng đã hoàn toàn xâm nhập được vào trung tâm của đại quân nước Sở.

Hiện tại chỉ cần khởi xướng trọng kỵ binh đầu nhập vào trung quân nước Sở đánh một đòn chí mạng vào quân kỵ binh ở trung tâm của quân nước Sở, thì quân nước Sở sẽ hoàn toàn tan tác!

Chu Bột hít một hơi sâu, lập tức chậm rãi rút kiếm ra, giơ cao lên trầm giọng nói:

- Đại kỳ truyền lệnh, trọng kỵ binh...Công!

455. Chương 454: Đại Quá Quân Hán (Phần Hai)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 454: Đại quá quân Hán (phần hai)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chu Bột lệnh ra một tiếng, quân Hán liền thay đổi phương thức tấn công, bắt đầu hướng quân công kích mãnh liệt vào hai cánh quân tả hữu của nước Sở, đồng thời khuếch trương trận hình trong khoảng không tạo ra một thông đạo, dưới sự công kích mạnh mẽ khuếch trương của quân Hán thì thông đạo này càng trở nên rộng lớn, đồng thời hướng về phía trước ngày càng được kéo dài ra.

Sau nửa canh giờ, Ngự Lâm quân cũng chia thành hai cánh quân bên tả bên hữu, một đội trọng kỵ binh mặc áo giáp màu đen cuối cùng cũng ở trong trận tinh kỳ sau trận quân Hán chậm rãi đi ra, lúc này quân Hán từng bước hợp lực mở rộng đường thông đạo, nó rộng đến nỗi đủ cho trăm kỵ cùng song song đi vào.

Người đứng đầu lĩnh quân Hán giơ tay phải lên trước, phía sau đông nghìn nghìn trọng kỵ binh đều thúc chiến mã, bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, sau đó là chạy nhanh dần dần, sau đó là chạy nhanh, chỉ trong một lát, hai nghìn trọng kỵ binh quân Hán đã tràn đến trong khoảng cách khoảng vài trăm bước, cuối cùng bắt đầu tiến lên cực nhanh!

Lúc này, quân Sở đã gần ngay trước mắt.

Tướng Hán đầu lĩnh vùng trường kiếm lên ép xuống, xông vào một trăm trọng kỵ hàng đầu tiên đang dè kỵ thương xuống, sau đó hai mươi mấy hàng trọng kỵ đều rút trọng kiếm hai lưỡi lên, hơn hai nghìn trọng kỵ như một luồng áo giáp nước lũ mãnh liệt cuồng bạo chạy tới nghiền ép trung quân nước Sở, đất núi rung chuyển!

Nhìn trọng kỵ quân Hán dâng về phía trước, tai nghe được những tiếng vó ngựa ầm ầm truyền đến, nét mặt già nua của Lưu Bang có nét ửng hồng, nước Hán có những thiết kỵ hùng tráng này trên thế gian này có đội quân nào có thể ngăn cản được chứ? Tiểu tử Hạng Trang, quả nhân muốn xem người sẽ ngăn cản như thế nào?

Hạng Trang cũng lộ vẻ nghiêm trọng.

Hạng Trang cũng phải thừa nhận, ưu thế kỵ binh của nước Hán không thể bằng nước, riêng về chiến mã, Hạng Trang đã hao biết bao tâm sức để lấy chiến mã từ Trung Đông Ả Rập đến để cải tiến từ ngựa Mông Cổ, như hiện nay, trong mười hai ngàn con chiến mã cũng chỉ có lơ thơ mấy chục con chiến mã có thể dùng để thiết lập trọng kỵ binh.

Chiến mã đối với trọng kỵ binh có yêu cầu tương đối hà khắc. Không chỉ phải có tốc độ, mà còn phải có đủ khí lực cường tráng, thân thể cao ít nhất phải tầm tám thước trở lên, thể trọng ít nhất cũng phải ba ngàn cân trở lên, chỉ có loại chiến mã như thế này mới có đủ khả năng, nếu không căn bản không thể khiến trọng kỵ binh di chuyển chiến mã, càng không nói đến việc xung phong.

Hạng Trang từ Trung Đông, cải tiến chiến mã của Ả Rập Mông Cổ, trải qua hơn mười mấy năm tích lũy, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng có hai nghìn chiến mã cho quân trọng kỵ binh.

Còn Lưu Bang lại trực tiếp từ Tây Vực tiến cử huyết hân mã, hơn nữa Mông Cổ rộng lớn nhiều chiến mã nhiều có thể tha hồ mà lựa chọn chiến mã tốt, không ngờ chưa đến mười năm cải tổ mà đã có trong tay ba nghìn trọng kỵ binh.

Tuy nhiên, nếu như Lưu Bang nghĩ trọng kỵ binh là không có đối thủ, như thế là sai hoàn toàn rồi!

Bỗng nhiên giữa lúc này, trọng kỵ quân Hán mãnh liệt đánh chính diện trọng giáp quân Sở. Trọng giáp quân Sở vai khiêng thuẫn lớn trong khoảnh khắc bị trọng kỵ quân Hán tấn công liên chạy tán loạn, lộn xộn, càng khiến cho khinh binh, phi mâu binh và cung tiễn thủ của quân Sở không thể ngăn cản được quân tiên phong của trọng kỵ quân Hán.

Chỉ trong chốc lát, hai nghìn quân trọng kỵ binh của nước Hán lợi dụng khí thế không cản được của mình liền đột nhập vào quân trung tâm của nước Sở, nhìn thấy quân tiên phong liền chết đến dưới sào xe, khinh binh quân Sở chặn cuối cùng trước mặt quân Hán đột nhiên giống như thủy triều lui về hai cánh tả hữu, tiếp theo đó một loạt “chiến xe” ngấm đen đột ngột xuất hiện vắt ngang trước mặt trọng kỵ quân Hán.

Kỳ thật cũng không phải chiến xe, mà là đồ quân nhu xe, chẳng qua là là những cỗ xe này có trang bị thêm những vách tường dày, hơn nữa, trên những vách này có đầy những đinh sắc nhọn, to như ngón cái, ước chừng dài hơn hai thước, sắp xếp thành một khối, giống như một tường thành, cực kỳ dữ tợn và đáng sợ.

- Rầm ầm oành....

Hàng thứ nhất của đội trọng kỵ binh vô cùng cuồng bạo xông đến “Xe tường”, một tiếng lớn vang lên đến tận tận mây xanh. Thực lực của đội trọng kỵ binh thật là đáng sợ, vừa rồi quân của nước Sở chất đầy những tảng đá trong xe, thế mà lại bị đâm phá thành những mảnh nhỏ.

Tuy nhiên, sau khi tường xe thứ nhất bị kẹt, còn có tường xe thứ hai bị đổ, thứ ba, thứ tư đều đổ!

Một loạt trọng kỵ Hán theo quán tính cực lớn người trước ngã xuống người sau tiến lên, lấy ý chí mãnh liệt và cuồng bạo mà xông lên đánh đổ xe tường, bức tường xe truy trọng binh quân Sở bị ụp tắc dĩ nhiên bị toàn bộ trọng kỵ quân Hán phá hủy, chỉ là, hơn hai nghìn trọng kỵ quân Hán quyết tử xung phong toàn bộ cũng bị nhấn chìm!

Lưu Bang sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn trận địa vô cùng thâm hiểm, không thể tin được vào hai mắt mình, dự tính trọng kỵ quân Hán sẽ như đao nhọn chọc thủng đại trận quân Sở, nhưng tình huống đó lại không hề xuất hiện, trọng kỵ binh được lão kỳ vọng quá nhiều không ngờ lại bị chết thảm như thế. Điều này sao có thể chứ? Sao lại có thể chứ?

Đám người Chu Bột, Trương Lương, Trần Bình trợn tròn mắt há hốc mồm.

Đây chính là cái gọi là hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn, quân Hán đúng là đầu tư rất nhiều cho đội trọng kỵ binh này cho nên luôn đặt niềm hy vọng cực lớn, nhưng hiện tại thì đội trọng kỵ binh này lại làm cho bọn họ kết quả thảm hại như thế này, trong nhất thời đến cả Trương Lương cũng khó có thể chấp nhận được.

Tất Thư đứng ở trong chỗ sâu của trận địa cũng thở dài.

Hàn Tín là đối thủ được tôn kính có giá trị hùng mạnh, trên chiến trường Tứ Thủy, bất kể Tất Thư dùng mưu kế gì cũng khó có thể che giấu và phát huy được công dụng, hắn bị ép phải chỉ huy trận quyết chiến với Hàn Tín, nhưng ở trận chiến Miện Thủy này, biểu hiện của Lưu Bang so với Hàn Tín quá kém, hai người này cơ bản là không cùng đẳng cấp, nếu như so sánh với Hàn Tín thì Lưu Bang thực sự quá yếu.

Bỗng nhiên, Tất Thư giơ tay phải lên phía trước, nói:

- Đại kỳ truyền lệnh, các quân phản kích!

Hạ lệnh một tiếng, những quân Sở đang lùi đi nhanh chóng xoay người lại, hướng đến những quân lính nước Hán mãnh liệt phản công.

Lúc này, quân Hán tạo điều kiện để trọng kỵ binh từ trung lộ đột kích trung quân nước Sở, hậu quả của việc liều lĩnh từ hai sườn khởi xướng tấn công mãnh liệt cuối cùng đã lộ ra. Quân Hán tuy rằng đã đạt được mục đích, cứng rắn mở được Nhận Hành Trận của quân Sở, tạo một thông đạo cho trọng kỵ binh xung phong, nhưng cái giá phải trả chính là..toàn quân đã hoàn toàn rối loạn!

Nếu như là Hàn Tín chỉ huy, thì chuyện này không phải là vấn đề, bất kể là trận địa của quân Hán có náo loạn thế nào thì Hàn Tín cũng có thể khống chế được, nhưng Chu Bột vốn không có năng lực này, Lưu Bang càng không có được!

Nếu như không có Tất Thư ở đây, thì chuyện như thế này cũng không phải vấn đề, bởi vì cho dù quân Hán có rối loạn nhưng quân Sở bên ngoài cũng loạn như thế, nếu như là Hạng Trang chỉ huy thì hẳn cũng sẽ chỉ huy đúng theo những bước như thế, như vậy khả năng sẽ là quân hai nước Hán Sở vừa rồi náo loạn đánh nhau, và đến khi trời tối sẽ tự thu hồi quân.

Nhưng, thật đáng tiếc, là quân Hán bên kia không có Hàn Tín còn quân Sở bên này thì có Tất Thư!

Cùng với một loạt quân lệnh của Tất Thư được truyền xuống, các doanh các bộ các khúc quân Sở vốn đang hỗn loạn đã nhanh chóng tấn công mãnh liệt, mỗi lần quân Sở tấn công đều đánh vào những điểm mấu chốt của quân Hán, chưa đến nửa canh giờ sau, số lượng quân Hán bị hỗn loạn bắt đầu tăng lên, dần dần hình thành cục diện tan tác.

Hạng Trang thu hồi ánh nhìn Tất Thư, sau đó Hạng Trang và Bách Lý Hiền nhìn nhau một cái.

Về mặt Bách Lý Hiền cũng vậy đang nghiêm trọng, tâm tư của Sở Vương hẳn có thể thấy rất rõ, hiển nhiên là Sở Vương cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước sự chuyển đổi tình hình của quân Sở, năm trăm nghìn tướng Hán ở dưới tay Tất Thư giống như những con chó ngói gà đất vậy, căn bản là không chịu nổi một đòn! Cứ như thế trong vòng nửa canh giờ, quân Hán nhất định sẽ bại!

Có thể lúc trước, Hạng Trang căn bản là không nắm chắc phần thắng!

Nhất định phải thừa nhận là số người giữa hai bên quá chênh lệch, đại binh gia chính là đại binh gia, Tất Thư có thể đánh bại được Hàn Tín cũng không phải là may mắn!

Bách Lý Hiền lúc này có thể cảm nhận được trong lòng Sở Vương lo lắng nhiều hơn, tài nghệ của Tất Thư ngút trời như thế, khả năng dụng binh có thể nói là người thường khó mà sánh kịp, nếu...nếu chẳng may sau này hẳn không có lòng thần phục, sau đó đem một đội quân đi chinh chiến bốn phương, thiên hạ ai có thể khống chế được hắn?

Tất Thư lại hoàn toàn không phát hiện ra, đột nhiên giơ hai tay lên phía trước nói:

- Truyền lệnh, Kiêu Kỵ quân, Thiên Lang quân quay về phía sau sườn chặn đường lui của địch!

Quân Hán sắp tan tác đến nơi, hiện tại là thời điểm xuất kích của Kiêu Kỵ Quân, Thiên Lang quân để giành thắng lợi cuối cùng.

Lưu Bang đã hoàn toàn đơ người, những chuyển biến trong cục diện trước mắt hoàn toàn đã vượt qua tưởng tượng của lão.

Cơ mặt của Chu Bột cũng co giật, hắn cũng không thể nào mà tin được, toàn bộ cục diện của chiến trường chưa đến nửa canh giờ đã xảy ra những thay đổi đáng sợ như thế, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, một lão tướng đã từng trải qua trăm trận chiến trên chiến trường như hắn đã dùng tất cả khả năng để thay đổi cục diện, nhưng cuối cùng tất cả đều là phí công giãy dụa.

Chu Bột bỗng nhiên có một cảm giác bất lực cực lớn, dường như hắn đang đấu với một người khổng lồ vậy!

Trương Lương cuối cùng cũng đoán ra được, thất kinh hô lên:

- Tất Thư! Là Tất Thư! Nhất định là Tất Thư!

Đúng vậy nhất định là Tất Thư, nhất định là Tất Thư bỏ mặc đại quân Hoài Nam, đơn thương độc mã chạy đến Nam Dương, nếu không, cuộc chiến trước mắt nhất định sẽ không thay đổi cục diện đáng sợ như thế,

cũng chỉ có thể có Tất Thư mới có thể sánh ngang với Hàn Tín , mới có thể thủ thắng trong loạn, như thế thì dù cho lão tướng Chu Bột có bách chiến sa trường cũng không thể có năng lực trả đòn!

- Tất Thư?

Lưu Bang rùng mình một cái, run giọng nói:

- Mau khẩn trương lui về đại doanh trại!

Trương Lương thở dài chua xót lắc đầu nói:

- Chỉ sợ là lui là không có đường về. Đại vương người xem, có hai đội quân từ phía sau đang quay lại đây. Nếu như thần đoán không sai, đó chính là Kiêu Kỵ Quân và Thiên Lang quân trong ba đại cấm quân nước Sở.

Dừng một chút Trương Lương lại nói với Chu Bột:

- Thái Úy vẫn nên khẩn trương rút Ngự Lâm quân về hộ giá Đạivương đi!

- Vâng!

Chu Bột cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần , xoay người quát:

- Đại kỳ truyền lệnh xuống đại quân, Ngự Lâm Quân tức tốc rút lui về!

[/FONT]

456. Chương 455: Đại Phá Quân Hán (phần Ba)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 455: Đại phá quân Hán (phần ba)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngự lâm quân rút lui về phía sau? Muốn phá vây hộ vệ Lưu Bang sao? Cũng đã muộn rồi!

Tất Thư thản nhiên mỉm cười, lại giơ tay phải lên nắm chặt thành quyền, nói:

- Truyền lệnh, trọng kỵ binh..Công!

Lúc này Lưu Bang đang điều khiển Ngự lâm quân ở phía trước rút lui về phía sau cũng là phạm phải điều tối kỵ ở trên chiến trường, làm như vậy càng khiến cho quân Hán đã tan tác càng nhanh chóng rối loạn hoàn toàn! Đương nhiên, đại cục thất bại của quân Hán đã định, sớm thất bại là điều không thể cứu vãn được, đối với Lưu Bang mà nói không còn ý nghĩa nữa, cho nên ông ta mới triệu Ngự lâm quân quay về phá vòng vây bảo vệ mình bên trong.

Thiêt Ngưu bỗng nhiên xoay người, lớn tiếng hô:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, trọng kỵ binh...Công!

Từ một mặt lệnh kỵ tam giác màu đỏ tươi dâng lên, một đội trọng kỵ binh mặc giáp đen tuyền từ trong tinh kỳ lâm sau trận quân Sở chậm rãi đi ra, đây cũng chính là trọng kỵ binh quân Hán.

Khinh quân Sở che chắn trước trọng kỵ binh, bộ binh trọng giáp chỉ một thoáng đã giống như thủy triều rút đi. Mông Khanh rút hoành đao đi trước dẫn đầu, hai ngàn trọng kỵ binh phía sau liền bắt đầu chậm rãi đi về phía trước, gót sắt nặng nề nện xuống mặt đất vang lên rầm rập, chưa tới một lát, trọng kỵ quân Sở cuối cùng đã tiến lên với tốc độ rất nhanh.

Sau đó, hàng trọng kỵ phía trước liền hạ thương kỵ thật dài xuống!

Trong nháy mắt Chu Bột ý thức được sự nguy hiểm, trận hình quân Hán cơ bản đã lộn xộn, nhưng y vẫn tận hết sức mình, đồng thời khi Ngự lâm quân xoay người rút lui về phía sau, y lại đem hai phương trận trọng giáp khác điều tới phía trước, ý đồ ngăn cản trọng kỵ quân Sở đột kích tới, vừa hét to với Lưu Bang đứng bên cạnh:

- Đại vương, đi mau!

Lưu Bang lo sợ, xoay người định đi, lại bị Trần Bình kéo lại.

- Đại vương chờ chút.

Trần Bình giữ chặt Lưu Bang lại, sau đó cởi áo khoác gấm vàng tôn quý tượng trưng cho Hán Vương ra, đưa cho Chu Bột, nghiêm giọng nói:

- Thái Úy, tất cả đều kính nhờ người.

Trương Lương thấy thế nghiêm nghị, rõ ràng là Trần Bình đang định để Chu Bột cải trang làm Hán Vương để làm kẻ chết thay.

Chu Bột không chút do dự lập tức nhận lấy áo khoác gấm vóc, lại không chút do dự khoác trên vai mình, sau đó phát tay với Trương Lương, Trần Bình, hét to:

- Hai vị quân sư, mau dẫn Đại vương đi đi!

Trương Lương, Trần Bình cũng cùng chấp tay với Chu Bột, sau đó vây quanh Lưu Bang hạ sào xe xuống.

Quân thần ba người vừa mới bám vào thang dây, Ngự Lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh cũng đã nhanh chóng thúc ngựa tới gần, lập tức Trần Bình, nói với Thúc Tôn Anh:

- Thúc Tôn tướng quân, mau thay y giáp tướng sĩ cho Đại vương, mau!

Thúc Tôn Anh khó hiểu, nhưng vẫn hạ lệnh cho một gã Ngự Lâm quân đổi áo giáp với Lưu Bang.

Lưu Bang lúc này đã hoàn toàn rối loạn tâm trí, giống như một con rối để mặc Trần Bình, Thúc Tôn Anh thay áo, một lát sau, Lưu Bang đã thay bằng áo bào bình thường, sau đó “đi theo” Thúc Tôn Anh phá vây ra ngoài, còn Trương Lương, Trần Bình cũng thay áo bào Ngự Lâm quân, ở trà trộn vào trong Ngự lâm quân phá vòng vây ra bên ngoài.

Lúc này, quân Hán đã hoàn toàn sụp đổ, Thiên Lang quân, Kiêu Kỵ quân cũng đã hoàn toàn cắt đường lui của quân Hán, toàn bộ Trừu trận hình quân Hán đều bị trận Nhạn Hàn của quân Sở cùng với hai cấm quân vây vào giữa, trong khoảng thời gian ngắn, quân Hán cánh tả chạy hướng phải và quân Hán cánh hữu chạy trốn về hướng bên trái, sau thì tiến về trước, trước thì lui về sau, đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn!

Bi thảm nhất chính là phương trận trọng giáp quân Hán ở ngay chính diện gần như bị trọng kỵ quân Sở nghiền nát!

Chỉ có kỵ binh người Hồ, quân Hán ở hai cánh chiến trường là còn đang quần đấu với kỵ binh quân Sở, cho nên may mắn thoát khỏi. Nhìn toàn bộ quân Hán sụp đổ, người Nguyệt thị, người Hưu Chư, còn có người Hồn Ta cùng quay đầu bỏ chạy. Quán Anh thì mang theo năm mươi ngàn kỵ Hán quay đầu xông tới, ý đồ từ trong vạn quân cứu Lưu Bang ra, nhưng kỵ binh quân Sở sao có thể để cho bọn họ được như ý nguyện?

Lại nói đến Lưu Bang sau khi buồn ảo não theo Thúc Tôn Anh xông ra ngoài, một đội tinh kỵ quân Sở bất chợt từ bên sườn xông phong đột kích tới, viên đại tướng đầu lĩnh của quân Sở vô cùng dũng mãnh, hai tướng kỵ quân Hán thúc ngựa xông tới chặn liền bị chém ngã xuống ngựa, may mắn là tinh kỵ quân Sở kia cũng không ham chiến, vừa tiếp cận tới rồi lập tức giết chạy về phía trước.

Lưu Bang hồi hộp quay lại nhìn, thấy trên sào xe cao ngất xa xa, Chu Bột đang khoác áo bào gấm vóc của mình, giơ bảo kiếm lên hô hào, dưới sào xe, vô số quân Hán đang chạy qua chạy lại, lớn tiếng kêu gào, tiếng hò hét, tiếng mắng chửi, tiếng kêu khóc không dứt bên tai, mà đội tinh kỵ quân Sở vừa mới kia rõ ràng đã xông tới hướng bên đó.

Trong hoảng hốt bỏ chạy, Ngự Lâm quân bên người Lưu Bang càng lúc càng ít, Ngự Lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh cũng không biết đã sớm xung phong liều chết đi đằng nào rồi, cũng chẳng thấy bóng dáng

Trương Lương, Trần Bình đâu nữa, không biết là còn sống hay đã chết? Lưu Bang thoát được thật sự quá mệt mỏi, đang định chui vào bụi cây cỏ rậm rạp để nghỉ tạm một chút thì bất thành lính lại xuất hiện ra một đội thám báo quân Sở.

- Hừ, sao ở đây lại có một lão quân đơn độc vậy!

Đội trưởng thám báo đầu lĩnh quân Sở phóng ngựa tiến lên, không chút phân trần một đao chém vào cổ Lưu Bang. Hai mắt Lưu Bang đại ra, nhìn trừng trừng luồng hàn quang chói mắt kia đang chém xuống, tuy muốn né tránh nhưng cả người như bị đóng đinh xuống không thể động đậy.

Khi Lưu Bang sắp bị chém bay đầu thì một mũi tên Lang Nha như chớp bắn tới xuyên trúng cổ họng của đội trưởng thám báo quân Sở kia. Đội trưởng thám báo quân Sở bị bắn trúng cổ họng không kịp kêu một tiếng lập tức nhón nhào từ trên lưng ngựa ngã xuống. Tức thì hơn trăm kỵ binh quân Hán từ bên sườn xung phong liều chết xông tới, hơn mười thám báo quân Sở thấy vậy lập tức xoay người bỏ chạy.

Một tướng Hán thúc ngựa đi tới trước mặt Lưu Bang, quát hỏi:

- Lão quân kia, có nhìn thấy Đại vương không?

Lưu Bang ngẩng đầu lên, vui mừng nói:

- Quán quán quán Anh tướng quân, là người sao?

- Đại vương?

Quán Anh quá sợ hãi, lập tức nhảy xuống ngựa đỡ Lưu Bang lên ngựa của mình, sau đó cầm đoản kích che chắn cho Lưu Bang đi thẳng về hướng Bắc.

- Giết!

Hô Diên gầm lên giận dữ, một sóc đánh bay một viên tướng Hán bắn lên không trung.

Thằng nhãi này tuy rằng trên lưng trúng rất nhiều tiễn nhưng khi quay trở lại trong quân đã được thương y bẻ gãy hai đầu mũi tên sắt liền lại như rồng sinh hổ khỏe ở trên chiến trường. Trước đó đích thân dẫn Thiên Lang quân quay vòng về sườn sau quân Hán, chưa đến nửa canh giờ đã xâm nhập vào bên trong hơn mười vạn quân Hán xung phong liều chết xông tới dưới sào xe của Chu Bột.

Ngọn sóc nhọn của Hô Diên đâm vào tướng Hán, rồi lập tức ngẩng đầu lên nhìn người mặc áo bào gấm màu vàng rực đứng trên sào xe kia mà cười to nói:

- Ha ha, đầu lão già Lưu Bang là của ta!

- Chưa chắc đâu!

Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên truyền từ phía trước đến.

Hô Diên vội chăm chú nhìn lên, thấy Mông Cúc đã mang theo Kiều Kỵ Binh từ một sườn khác xông tới, đám quân Hán đông nghịt ở dưới sào xe liều chết ngăn cản căn bản không làm gì hắn được. Chỉ trong chốc lát, Mông Cúc đã đột nhập tới dưới sào xe, Hô Diên thấy vậy lập tức nôn nóng, hai chân dùng sức đạp vào ngựa, cả người lập tức bay lên trời.

Mông Cúc bên kia đâu chịu để yên? Lập tức cũng đạp vào ngựa bay lên trời.

Mông Cúc và Hô Diên gần như là cùng lúc dừng trên thang dây, sau đó ra sức trèo lên và gần như cùng lúc đều lên tới trên sào xe. Tuy nhiên lúc lên đến trên sào xe bọn họ sau khi chăm chú nhìn thì lại cùng ngây ngốc khi thấy người mặc áo bào Hán vương kia căn bản không phải là Lưu Bang, mà là lão già Thái Úy Chu Bột!

- Chu Bột lão tướng quân?

Mông Cúc kinh ngạc:

- Sao lại là lão?

- Lưu Bang đâu?

Hô Diên nhìn xung quanh, lạnh lùng hỏi:

- Lão già Lưu Bang trốn ở đâu?

- Hahaha..

Chu Bột căn bản không để ý tới hai người, chỉ ngửa mặt lên trời cười một tràng bi thương, sau đó lật thanh kiếm đặt lên cổ mình. Lão tướng quân ra tay cực độc, một kiếm này gần như là đã cắt đầu mình ra, máu tươi phụt ra bắn lên không trung, con người của lão tướng quân trong khoảnh khắc liền trở nên ảm đạm không còn sức sống.

- Lão tướng quân, đi thanh thần nhé!

Mông Cúc thở dài, vài chào thật sâu trước thi thể không ngã của Chu Bột.

Hô Diên giận tím mặt, lập tức lấy bảo điều cung ra, lại lấy Lang Nha tiễn trong túi tiễn sau lưng bắn chết hơn mười viên tướng Hán đang leo lên sào xe, cơn giận vẫn còn chưa tiêu.

Đại doanh quân Hán đã rơi vào sự rối loạn.

Bởi vì quân Sở chủ động xuất kích, bởi vậy chiến trường đại chiến Sở Hán cách sông Miện Thủy với đại doanh quân Sở rất xa, nhưng khoảng cách đại doanh quân Hán lại rất gần, gần như là ngay trong tầm nhìn, bởi vậy, quân Hán trấn giữ đại doanh đều biết rằng quân Hán đã chiến bại, nếu không phải Vương Hấp liều mạng trối buộc, chỉ sợ hai vạn quân Hán này sớm đã bỏ chạy trốn rồi.

- Mở cửa, mau mở cửa viên môn!

Trần Bình mặt tái mét dưới sự bảo vệ của hơn trăm Ngự lâm quân đi tới trước viên môn.

Thấy Trần Bình, tướng phòng giữ Vương Hấp không dám chậm trễ vội vàng hạ lệnh mở cửa viên môn, vừa đón Trần Bình vào vừa hỏi:

- Phó quân sư, Đại vương và quân sư đâu?

Trần Bình không trả lời, chỉ đi thẳng đến đại doanh đồ quân nhu.

Tới đại doanh đồ quân nhu rồi, Trần Bình hạ lệnh tháo bỏ lan can cách ly trong góc ra, thả mấy trăm binh đang bị giam giữ ở trong lều trại. Hầu hết những thương binh này đều sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu. Khi lều trại mở ra liền từ đó tỏa ra mùi tanh tưởi, loáng thoáng như còn rất nhiều người nằm liệt ở bên trong.

- Phó quân sư, chuyện gì vậy?

Vương Hấp bịt mũi, nhíu mày hỏi.

Trần Bình lấy ống tay áo bịt mũi miệng, vừa xoay người đi nhanh vừa nói với Vương Hấp:

- Vương Hấp tướng quân, quân ta đã bại, Đại vương và quân sư ở trong quân đã lạc đường, tuy nhiên trước khi rời đi, Đại vương đã hẹn cùng ta hội hợp ở huyện Nhượng, người nên nhanh chóng mang theo đại quân cùng ta đi huyện Nhượng.

Cuối cùng, Trần Bình nói tiếp:

- Nơi này không nên ở lâu.

Vừa dứt lời, phía viên môn chợt truyền tới tiếng sát phạt như dờn non lấp biển.

Tức thì một gã tiểu giáo vội vàng đi tới trước mặt Vương Hấp, bẩm báo:

- Tướng quân, quân Sở đánh vào đại doanh!

- Đáng chết, quân Sở tới nhanh thật!

Vương Hấp vội vàng xoay người lên ngựa, quát to:

- Truyền lệnh xuống, thiêu hủy đại doanh, toàn quân lui về huyện Nhương, mau...
- Từ từ!

Trần Bình vội ngăn cản:

- Lui binh cũng không cần đốt đại doanh!
- Vì sao?

Vương Hấp không hiểu:

- Trong doanh có nhiều đồ quân nhu lương thảo, sao có thể để quân Sở hưởng lợi?

Trần Bình nhú mày, nói:

- Đây là chiếu lệnh của Đại vương, chẳng lẽ tướng quân dám cãi lệnh vua?
- Hả?

Vương Hấp rùng mình, lập tức ghìm ngựa, lớn tiếng hét:

- Đi, chúng ta đi!

[/FONT]

457. Chương 456: Quân Tiên Phong Tiến Thẳng Tới Tỷ Lăng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 456: Quân tiên phong tiến thẳng tới Tỷ Lăng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại chiến Miện Thủy cuối cùng đã hạ màn.

Hạng Trang dùng kế cố thủ, quân Hán chết trận hoặc là tự giẫm lên nhau mà chết phải ít nhất trên một trăm ngàn, tù binh quy xuống xin hàng gần hai trăm ngàn, bại binh chạy vào núi hoang hơn một trăm ngàn, quân Hán phá vây ra ngoài nhiều nhất cũng không vượt quá con số một trăm ngàn kỵ. Qua một trận này, quân Hán thật sự là tổn thương đến gân cốt!

Tuy nhiên, Hạng Trang quan tâm nhất vẫn là sống chết của Lưu Bang.

Bắt giữ hoặc là chém giết được Lưu Bang hay không ảnh hưởng trực tiếp đến quá trình nhất thống tiếp theo.

Nếu Lưu Bang bị bắt giữ hoặc bị chém giết, vậy thì khả năng nước Hán sẽ xảy ra nội loạn, cho dù nước Hán không xảy ra nội loạn, thì chắc chắn lòng người sẽ dao động, tiếp theo nếu quân Sở lại đi công phạt Quan Trung thì việc chống cự sẽ không còn lớn nữa. Nếu Lưu Bang không chết, việc tiếp theo khi quân Sở tấn công Quan Trung, chỉ sợ giữa Sở Hán sẽ còn phải có một trận ác chiến nữa.

- Có bắt được Lưu Bang không?
- Có giết được Lưu Bang không?
- Đại kỳ Hán vương đâu rồi?
- Lão già Lưu Bang ở đâu?

Xác chết nằm ngổn ngang trên chiến trường, Hạng Trang gặp người thì hỏi, giờ khắc này, Hạng Trang cũng không còn bình tĩnh như trước. Cũng hết cách, Lưu Bang là người một tay sáng lập ra đế quốc Đại Hán, toàn bộ dân tộc Hoa Hạ vì ông ta mà quan thượng Hán danh, nhưng hiện tại, Hạng Trang hấn lại đâm nát lão ta dưới chân, sao không kích động chứ?

Tuy nhiên trên đường gặp tướng sĩ nào thì người nấy đều lắc đầu, tỏ vẻ không gặp Lưu Bang.

Hơn nửa ngày sau, Hạng Trang mới gặp được Mông Cức và Hô Diên đã cắt đứt đường lui của quân Hán. Hạng Trang vội giục ngựa tiến lên hỏi:

- Có chặn được lão già Lưu Bang không?

Hô Diên ảo não nói:

- Chưa hề, đã để lão già Lưu Bang chạy rồi.

Mông Cức cũng nói:

- Đại vương, chỉ chặn giết được Thái úy Chu Bột thôi.

- Cái gì? Lão già Lưu Bang chạy rồi?

Hạng Trang thất vọng, lập tức lại nói:

- Đuổi theo, nhanh phái binh đuổi theo!

Mông Cức vội nói:

- Đại vương yên tâm, thần đã phái Mông Liêu dẫn năm nghìn kỵ binh dũng mãnh đuổi theo rồi. Lão già Lưu Bang không chạy thoát được đâu.

Mông Viễn là con cả của Mông Cức Mông Liêu là con thứ của Mông Cức, hai huynh đệ đều đã trưởng thành. Hơn nữa đều theo phụ thân học võ nghệ rất cao cường, cùng với Bàng Tranh, Hạng Trĩ, Cao Lãng xưng là Đại Sở Ngũ Tuấn.

Hạng Trang vẫn lo lắng, bảo với Hô Diên:

- Chọn Tề Lang Kỵ đuổi theo, bất kể thế nào cũng phải bắt được Lưu Bang!

- Vâng!

Hô Diên âm âm vang dạ, triệu tập Lang Kỵ đi. Đại Sở tam đại cấm quân có Kiêu Kỵ Quân, Thiên Lang quân, Hổ Bí Quân đều là những bộ binh chủ lực. Tuy nhiên cũng còn có ba ngàn kỵ binh, được phân biệt xưng là Lang Kỵ, Hổ Kỵ, đều là tinh nhuệ, nhất là ba nghìn lang kỵ của Hô Diên, phần lớn đều là người Đông Hồ được chiêu mộ từ Liêu Đông.

Một lát, các văn võ trọng thần Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tất Thư, Bách Lý Hiên cũng đều tới.

Hạng Trang lập tức nói với Hạng Đà:

- Tử Nghiêm, truyền lệnh xuống phái các tướng sĩ quét dọn chiến trường, dàn xếp tù binh, sau đó toàn quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn một đêm. Sáng sớm ngày mai nhổ trại lên phía bắc, đi thẳng tới Khẩu Vũ Quan.

- Vâng!

Hạng Đà dạ ran, xoay người kích động đi.

Hạng Trang giữ chặt hai tay Tất Thư:

- Học Kiếm, nếu diệt Hán, ngươi là công đầu.

- Đại vương nói quá lời.

Tất Thư khẽ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Trận chiến Miện Thủy Đại Sở ta sở dĩ có thể thắng lợi đều dựa vào mấy trăm ngàn tướng sĩ anh dũng giết địch, thần cũng chỉ là làm hết bổn phận mà thôi.

Hạng Trang ra sức lắc lắc hai tay Tất Thư, rồi lại cầm tay Bách Lý Hiền, cười to nói:

- Học Kiếm, Tử Lương, đi, đêm nay quả nhân muốn cùng các người ăn uống thoải mái. Ha ha ha...

Để vượt mặt Lưu Bang, Hạng Trang có chút tiếc nuối, nhưng bất kể thế nào, quân Sở cuối cùng cũng đã giành được thắng lợi tại trận chiến Miện Thủy, đây đích xác là một thành quả lớn.

Bạch Mâu mang theo một đội kỵ binh như gió cuốn mây tan cuộn cuộn xông vào đại doanh quân Hán.

Cả tòa đại doanh gần như là trống không, nơi đâu cũng là quân giới, kim trống, tinh kỳ được vứt bỏ, không có bóng dáng một ai, tận đến khi đi vào đại doanh đồ quân nhu ở phía sau cuối cùng mới gặp được một đám bại binh quân Hán. Dưới sự hấp dẫn của chiến công, Bạch Mâu và hơn mười kỵ dưới trướng lập tức hai mắt sáng ngời, rút hoành đao ra vọt tới.

Đám bại binh quân Hán kia lập tức kêu một tiếng, bỏ chạy bốn phía.

Tuy nhiên đám bại binh quân Hán chạy chưa được vài bước đã bị kỵ binh quân Sở đuổi kịp.

Bạch Mâu mượn lực của ngựa nhẹ nhàng quét một đao chém bay đầu một tiểu giáo quân Hán, tiểu giáo quân Hán kia kêu thảm ngã xuống, máu tươi phụt ra bắn lên mặt Bạch Mâu, Bạch Mâu cũng không chút để tâm.

Chỉ một lát, hơn mười bại binh quân Hán bị chém giết hầu như không còn.

Bạch Mâu treo đầu của tiểu giáo quân Hán trên cổ ngựa, vừa mới xoay người lên ngựa, liền có sĩ tốt hưng phấn kêu to:

- Nhìn kìa, phía trước còn có quân Hán, phía trước còn có rất nhiều!

Bạch Mâu giương mắt lên nhìn, quả nhiên phía trước còn có nhiều bại binh quân Hán. Tuy nhiên phần lớn những bại binh này thần sắc tái nhợt, bước chân lập cập, giống như là thương binh.

Gần như là cũng lúc, đội kỵ binh quân Sở phát hiện ra đội thương binh quân Hán này.

Tiếp theo, đội kỵ binh quân Sở này liền hô lên một tiếng, như bầy sói ngửi được mùi máu tanh phóng ngựa giương đao giết hướng về đám thương binh quân Hán kia. Đám thương binh quân Hán này nếu bị bỏ sót, vậy thì bọn họ sẽ không có chiến công nữa. Tướng sĩ quân Sở không khát máu cũng khó.

Chỉ vài cái hô hấp, mấy trăm thương binh quân Hán này đều bị quân Sở chém giết sạch.

Không ít quân Sở còn chưa thấy chưa đủ đi lục lọi khắp mấy đỉnh trại gần đó, đem cắt hết đầu những thương binh quân Hán xuống. Cũng hết cách, những phủ binh này không biết nữa chữ, bọn họ mặc kệ người chết vì gì, họ chỉ biết lấy được đầu người quân Hán thì có thể đạt được quân công, có thể đổi được tiền thưởng và tước vị, những cái khác đều không quan trọng.

Một binh lính quân Sở cắt được hơn chục đầu người quân Hán, sau đó lại dùng bàn tay phải dính máu lấy nửa chiếc bánh ra, ăn ngấu nghiến, đặc ý nói với quân Sở bên cạnh:

- Hắc Cẩu, lúc này lão tử thể nào cũng mò được chút tước vị, ha ha, ước chừng mười một thủ cấp chứ có ít đâu.

Vừa dứt lời, phía trước có người lộn trở lại, hét lớn:

- Phía trước phát hiện bại binh, hơn vài ngàn người!

Tướng sĩ quân Sở đang tìm kiếm thi thể quân Hán lập tức hai mắt sáng ngời, tất cả khản trương xoay người lên ngựa, giống như gió xoáy lao về phía trước.

- Người Nguyệt thị này quả thực là cừu, so với cừu còn không bằng.

Thấy người Nguyệt thị lại một lần bại trận, Chu Quán Phu giận tím mặt, quay sang nói với Lã Đà:

- Tương Chi, lần này đến lượt ta đi thôi?

Lã Đài khoát tay, thản nhiên nói:

- Thắng Chi, chúng ta chỉ là đánh nghi binh, không cần đánh thật.

Chu Quán Phu nhíu mày, lớn tiếng:

- Tương Chi, nếu có thể lấy được lương thảo của huyện Nhượng, chẳng phải rất tốt sao?

Lã Đài nói:

- Nước Sở giàu có, cho dù đốt triệu thạch lương thảo kia của bọn họ cũng không hề gây trở ngại gì, mục đích việc này của chúng ta là điều động thủy quân của nước Sở, tạo cơ hội quyết chiến cho Miện Thủy.

Vừa dứt lời, một khoái mã bỗng nhiên từ hướng Bắc chạy tới.

Chưa tới gần, kỵ binh trên lưng ngựa đã hoảng loạn hô lớn:

- Thượng Tướng Quân, tai họa, tai họa ...

Lã Đài cả kinh, lập tức lớn tiếng quát kỵ binh:

- Câm miệng, có bản tướng quân ở đây, hôm nay không thể có chuyện!

Kỵ binh kia bị quát lập tức ngưng bắt, xoay người xuống ngựa quỳ xuống trước mặt Lã Đài, sau đó hạ giọng nói với Lã Đài, Chu Quan Phu:

- Hai vị tướng quân, việc lớn không tốt, quân ta đại bại ở Miện Thủy, hơn năm trăm ngàn đại quân hầu như không còn, Thái úy chết trận, Đại vương, quân sư, còn có phó quân sư sống chết chưa rõ...

- Người nói cái gì?

Đài nghe vậy lập tức chấn động, thất thanh nói:

- Sao có thể?

Chu Quán Phu nghe vậy hai mắt lập tức tối sầm suýt nữa chết ngất đi, may mà Chu Á Phu nhanh tay lẹ mắt vội đỡ lấy y, mất một lúc lâu sau, Chu Quán Phu mới từ trong tin dữ mà hồi phục lại, sau đó nhìn về phía bắc xa xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thăng nhãi Hạng Trang, cuộc đời này không giết được ngươi, Chu Quán Phu ta sẽ không làm người!

Dứt lời, Chu Quan Phu lại chỉ bảo Chu Á Phu:

- Á Phu, lập tức triệu tập nhân mã!

- Vâng!

Chu Á Phu âm âm dạ vâng, xoay người định đi triệu tập nhân mã, lại bị Lã Đài kéo lại.

Lã Đài giữ chặt Chu Á Phu, lại quay đầu với với Chu Quan Phu:

- Thắng Chi, ngươi làm gì vậy?

Chu Quan Phu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thù giết cha không đội trời chung, ta đi tìm thăng nhãi Hạng Trang để báo thù!

- Càn quấy!

Lã Đài dậm chân, la lên:

- Hơn năm trăm ngàn đại quân của Đại vương còn bại, hiện tại chúng ta chỉ có năm mươi ngàn kỵ quân, sao có thể là đối thủ của Hạng Trang? Người đi chẳng phải tự đưa dê vào miệng cọp sao?

- Người sợ chết?

Chu Quan Phu lạnh lùng trừng mắt với Lã Đài, rít lên nói:

- Người không đi cũng được, ta chỉ mang theo ba nghìn tinh kỵ bản bộ đi thôi!

Dừng lại một chút, Chu Quán Phu lại lật tay dùng kiếm chém một góc chiến bào ném vào mặt Lã Đài, điềm nhiên nói:

- Nhưng, tình huynh đệ giữa chúng ta cũng giống như áo bào này, từ nay về sau cắt đứt quan hệ!

- Thắng Chi!

Lã Đài cả giận nói:

- Không phải ta có ý này!

- Vậy người có ý gì?

Chu Quán Phu giận tím mặt nói:

- Cha ta đã chết, Đại vương, quân sư cũng sống chết chưa rõ, chúng ta không nhanh chóng chỉ huy lên phía bắc, tiến đến tiếp ứng, con mẹ nó còn ở chỗ này làm gì?

- Bình tĩnh, chúng ta phải bình tĩnh!

Lã Đài hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Nước Đại Hán đã tới thời điểm quan trọng của sinh tử tồn vong, chúng ta nhất định phải bình tĩnh!

Dừng lại một chút, Lã Đài nói:

- Thắng Chi, người có nghĩ tới, đại quân Đại vương toàn quân bị giết, tiếp theo chắc chắn thẳng nhai Hạng Trang chắc chắn sẽ chỉ huy lên phía Bắc, đánh tới Quan Trung, lúc này Quan Trung lại trống rỗng, ngay cả Á Tướng Nại Hà cũng không hề có binh lính, sao có thể ngăn cản được?

Chu Quán Phu mở to mắt như muốn nứt ra, nôn nóng quát lên:

- Vậy người nói xem phải làm gì bây giờ?

- Chúng ta đi hướng đông!

Lã Đài giờ roi ngựa trong tay lên chỉ về phía đông của Sông Miện Thủy xa xa, gằn giọng nói:

- Thừa dịp quân Sở còn chưa kịp phản ứng, vượt qua sông Miện Thủy đi hướng đông, trên đường đốt giết bắt người cướp của càn quét Nam quận, Hành Sơn quận, Cửu Giang quận, tiến thẳng tới Tỷ Lăng. Chỉ có như vậy, có lẽ còn có thể triệu hồi đủ một bộ phận quân Sở, chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt một chút áp lực cho Á Tướng tại Quan Trung!

- Được, vậy thì đi hướng đông, cho dù đánh không tới Tỷ Lăng, ta cũng phải đánh hạ các huyện, nhất định phải đào mộ tổ tiên họ Hạng lên!

Chu Quán Phu giờ thiết quyền ngựa mặt lên trời hét gào, lập tức quỳ rạp về hướng bắc gào khóc:

- Phụ thân, phụ thân, con bất hiếu đập đầu cha, ô ô ô...

[/FONT]

458. Chương 457 458: Ôn Dịch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 457 458: Ôn dịch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bóng đêm âm trầm, Quán Anh che chở Lưu Bang hoảng sợ đi vào một thôn nhỏ.

Dân chúng trong thôn nhỏ đã sớm chạy trốn trong núi, thậm chí ngay cả lương thực cũng không để lại chút nào. Quán Anh tìm nửa ngày cũng không tìm được thức ăn, đành phải dùng ống trúc lấy nước cho Lưu Bang.

Lưu Bang nhìn nước trong ống trúc trước mặt, đột nhiên nghĩ tới trận chiến Miện Thủy hôm qua, còn sáu trăm ngàn đại quân bị giết hết, bất giác đau lòng, hai tay che mặt gào khóc. Lưu Bang quá thương tâm, sau khi trận chiến Miện Thủy thất bại, chắc chắn quân Sở sẽ quy quy mô công phạt Quan Trung, đến lúc đó, quân Hán ngăn cản sao đây?

Quán Anh cùng với các tướng sĩ quân Hán bên cạnh ai nấy mặt mũi đều thê lương.

Nhớ lại mấy tháng trước, khi quân Hán quy mô xuất quan, đồ sộ hoành tráng thế nào, quân thần tin tưởng tràn đầy ra sao, không ngờ cuối cùng lại có kết cục này, tạo hóa trêu người, tạo hóa đúng trêu người.

Quán Anh thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Đại vương, ngài phải bảo trọng thân thể.

Quán Anh không khuyên thì thôi, khuyên một câu này lại càng khiến Lưu Bang đau lòng.

Đúng lúc này, một khoải mã như gió cuốn mây tan vọt vào thôn trang nhỏ. Kỵ sĩ trên lưng ngựa lập tức xuống ngựa, quỳ xuống thở hồng hộc bẩm báo:

- Đại vương, truy binh tới rồi!

- Hả? Truy binh tới thật nhanh!

Quán Anh vội ngẩng lên nhìn về phía nam, quả nhiên dưới bầu trời tối đen như mực có nhiều ánh lửa. Sắc mặt Quán Anh lập tức biến đổi, vội đứng dậy quát với kỵ binh bốn phía:

- Tất đuốc, lên ngựa, tất cả mọi người lên ngựa, mau mau mau...

Quán Anh hiểu rất rõ, quân Sở thanh thế lớn, chút binh lính trong tay hấn không thể địch lại được, kể hiện nay chỉ có thể phá vây, còn cuối cùng có thể mang theo bao nhiêu người phá vây ra ngoài, vậy cũng chỉ có ông trời mới biết. Nhưng mặc kệ thế nào, mình dù có chết cũng phải che chở cho Hán vương xông ra ngoài!

Các cây đuốc đều đã tắt, Quán Anh và hơn trăm kỵ đều xoay người lên ngựa, chuẩn bị phá vây.

Nhưng mà không đợi ánh lửa phía trước tối gần, một nhân mã khác lại thừa dịp bóng đêm đi đến cửa thôn trấn nhỏ. Quán Anh nhìn cửa thôn trấn đột nhiên xuất hiện những bóng đen quỷ dị, lập tức chấn động, liền căn dặn phó tướng Quán Trọng:

- Quán Trọng, người dẫn người bảo vệ Đại vương từ sau phá vây, để ta ngăn đám lão nước Sở chó chết này lại, mau!

- Vâng!

Quán Trọng vâng lệnh, chọn một nửa kỵ binh xoay người định đi.

Đúng lúc này, cửa thôn bỗng truyền đến tiếng kêu vui sướng:

- Phía trước hình như là Quán Anh tướng quân?

Quán Anh nghe vậy sửng sốt, giọng nói này nghe có chút quen tai, cẩn thận ngẫm nghĩ, chẳng lẽ là Vũ lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh sao? Quán Anh cũng vui sướng bất ngờ, khó hiểu nói:

- Bên ngoài là Thúc Tôn anh tướng quân?

- Đúng là mặt tướng!

Giọng nói kia trả lời, cửa thôn lại dấy lên trên trăm cây đuốc. Trong ánh lửa, một khoải mã đi trước, người trên lưng ngựa cầm hoành kích không phải là vũ lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh thì là ai? Phía sau Thúc Tôn Anh là gần ngàn kỵ, đều là những Vũ Lâm kỵ binh tinh nhuệ nhất nước Đại Hán.

Phía sau Thúc Tôn Anh còn có một người, đó là quân sư Trương Lương.

Đi vào trong thôn, Trương Lương chấp tay với Quán Anh, thở dài nói:

- Quán Anh tướng quân, có gặp Đại vương không?

Hóa ra Thúc Tôn Anh sớm đã đem bộ khúc xông ra chặn phá vòng vây xong thì lại phát hiện không thấy Đại vương đâu, Thúc Tôn Anh hoảng sợ, vội vàng dẫn người quay lại đường cũ tìm Lưu Bang, dọc đường liên tục chém giết truy binh quân Sở nhưng lại không tìm được hành tung Lưu Bang, đang không biết làm sao thì lại gặp Quán Anh tại đây.

Quán Anh vội hỏi:

- Quân sư yên tâm, Đại vương ở đây.

Vừa dứt lời, phía sau Quán Anh truyền ra giọng nói run run của Lưu Bang:

- Tử Phòng. Là người sao?

- Đại vương, thần ở đây, ở đây.

Trương Lương khẩn trương xoay người xuống ngựa, Lưu Bang cũng lặn từ trên yên ngựa xuống, quân thần lập tức ôm nhau khóc rống lên.

Quán Anh ngẩng đầu nhìn thấy phía trước rồng lửa càng lúc càng tới gần, sốt ruột nói:

- Đại vương, quân sư, đừng nói nhiều nữa, khẩn trương rời khỏi đây, thần đi chặn truy binh.

Thúc Tôn Anh lại khoát tay áo. Nói:

- Quán Anh tướng quân, ngài bảo hộ Đại vương, quân sư đi trước, về phần truy binh, hãy giao cho mặt tướng !

Dứt lời, Thúc Tôn Anh ghìim ngựa quay đầu lại, lại giơ lên trường kích đi trước dẫn đầu, lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ Vũ Lâm Vệ, lúc này là thời điểm các người thực hiện lời thề, theo bản tướng quân...giết!

Ba nghìn Vũ Lâm Vệ của Lưu Bang đều là những con cháu dòng chính được tuyển chọn, lúc gia nhập đã lấy máu để thề, phải sống chết bảo vệ Hán Vương.

Không nhắc đến việc Thúc Tôn Anh mang binh chặn giết truy binh, chỉ đơn giản nói đến Quán Anh che chở Lưu Bang, Trương Lương chạy về phía bắc chưa tới mười dặm, phía sau lại truyền tới những tiếng vó ngựa như thủy triều, Quán Anh nghĩ truy binh lại tới, lập tức Quán Anh che chở cho Hán Vương, quân sư đi trước, còn mình thì đơn độc kỵ cầm hoành kích chặn ngang đường.

Quán Anh đang định tử chiến cản phía sau, phía trước lại vọng đến giọng nói quen thuộc:

- Lão Quán, để ta đuổi theo!

- Vương Hấp? !

Quán Anh vừa mừng vừa sợ, không thể tin được nói:

- Không phải người phụng mệnh đóng giữ Đại doanh sao? Người chưa chết ư?

Hơn mười cây đuốc dấy lên, tướng Hán Vương Hấp dưới sự bảo vệ của hơn mười tinh kỵ từ trong ánh lửa xông ra. Vương Hấp nhìn Quán Anh, mắt trắng dã, tức giận nói:

- Vừa gặp đã nói lời không hay, Đại vương đâu?

Hóa ra đội quân vừa rồi đuổi theo không phải là quân Sở, mà là Vương Hấp dẫn theo bại binh quân Hán.

Quán Anh xoay tay chỉ về phía sau:

- Đại vương và quân sư ở phía trước.

Vừa dứt lời, một tiểu quân bên cạnh Vương Hấp đã vội thúc ngựa chạy vội đi.

Quán Anh ngạc nhiên, Vương Hấp xua tay, giải thích:

- Lão Quán, đó là Trần Bình tiên sinh.

Đúng lúc, Thúc Tôn Anh cũng mang theo Ngự Lâm vệ đuổi tới, lập tức hợp binh với Quán Anh, Vương Hấp cùng đi về hướng Bắc, rất nhanh đã đuổi kịp Lưu Bang, Trương Lương.

Lại nói sau khi Lưu Bang, Trương Lương cùng Trần Bình gặp lại, quân thần ba người lại ôm nhau khóc rống lên một trận.

Lưu Bang vừa khóc vừa nói với Trương Lương, Trần Bình:

- Tử Phòng, Trần Bình, lần này tai họa rồi, Đại Hán vong rồi...

Trương Lương nghẹn ngào không nói thành lời, Trần Bình lại vỗ nhẹ vào lưng Lưu Bang, khê an ủi:

- Đại vương không cần bi thương, đại quân nước Sở chắc chắn sẽ không đuổi kịp, nước Đại Hán cũng không vong!

Bạch Mâu vừa tỉnh dậy cảm giác đầu óc choáng váng, đứng lên đi được vài bước như đang đi trên mây, dưới chân nhẹ bẫng, vô cùng khó chịu. Bạch Mâu liền vục đầu vào trong thùng nước bên ngoài trướng vải, ngâm trong dòng nước lạnh, cả người thư thái rất nhiều, Bạch Mâu cũng không để ý nữa.

Vừa mới ăn sáng, kèn tập kết nổi lên.

Bạch Mâu đeo kị cung, hoàn thủ đao, lại thu dọn hạ lều trại xuống xong xuôi, cho vào túi vải buồm, sau đó đem túi vải buồm buộc ở sau yên ngựa, lúc này mới xoay người lên ngựa đi tới điểm tập kết. Nhưng Bạch Mâu bỗng cảm thấy mặt trời buổi sáng hôm nay có chút gay gắt, chói mắt, cơ thể cũng không thoải mái, chẳng lẽ là hôm qua chém giết quá mức kịch liệt nên mệt mỏi?

Mấy chục kị dưới trướng Bạch Mâu cũng không khá hơn, người nào cũng vô tình ngáp mấy cái.

Không chỉ có đám người Bạch Mâu, ngày hôm qua theo chân bọn họ đi giết đám tù binh trong đại doanh quân Hán còn có mấy đội quân Sở, tất cả đều xuất hiện tình trạng tương tự, chỉ là đối với mấy chục vạn quân Sở mà nói, sự khác thường của mấy trăm người thật sự là không tính gì, hơn nữa tất cả quân Sở đều là những người trẻ tuổi khỏe mạnh, tạm thời vẫn không biểu hiện gì, nên hầu như không ai chú ý.

Nhìn đám bộ hạ ảo não, Bạch Mâu nhíu mày, quát to để xốc lại tinh thần:

-Xốc lại tinh thần cho lão tử, con mẹ nó đừng có như bị đám đàn bà hút khô, hừ!

Khi Hạng Trang cùng với các văn võ trọng thần Hạng Đà, Tất Thư, Bách Lý Hiền ra ngoài lều lớn, hơn ba trăm ngàn đại quân nước Sở đã hầu như tập kết xong, lều trại trên bãi sông đã thu dọn gần xong.

Khuất Bất Tài bước nhanh tiến lên, đem một phong mật tin đưa cho Hạng Trang.

Hạng Trang vội vàng đọc xong tin mật, sắc mặt biến đổi, quay sang nói với Bách Lý Hiền:

- Học Kiêm, Tử Lương, đem qua Lã Đài, Chu Quan Phu đã mang theo năm vạn kị qua sông Miện Thủy đi về hướng đông rồi.

Tất Thư nhíu mày nói:

- Lã Đài này xem ra cũng có chút bản lĩnh.

Quân Sở đã để lại phục binh trên đường, nếu Lã Đài dẫn quân lên phía Bắc, thì chắc chắn sẽ lọt vào phục kích quân Sở, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Lã Đài đã dẫn quân qua sông Miện Thủy đi về hướng đông, việc này có chút khó giải quyết, bởi vì còn tồn tại một đội quân Hán khổng lồ như vậy, nếu đoán không sai, bọn họ chắc chắn sẽ quấy cho Giang Bắc nam quận, Hành Sơn cùng với Cửu Giang quận long trời lở đất!

Nếu phái binh đuổi theo giết, cũng nhất định phải là kỵ binh, nếu không sẽ không dễ đuổi kịp, hơn nữa binh lực không thể quá ít, nếu không rất dễ bị quân Hán cản ngược lại. Phải biết rằng Lã Đài, Chu Quán Phu không phải kẻ tầm thường! Nhưng vấn đề là, nếu điều động quá nhiều kỵ binh đuổi theo giết đại quân Lã Đài, tất sẽ ảnh hưởng đến kế lớn công phạt Quan Trung.

Tuy nhiên, cho tới bây giờ Hạng Trang cũng là người rất nhanh có quyết định.

Trầm ngâm giây lát, Hạng Trang căn dặn Hạng Đà:

- Tử Nghiêm, lệnh cho Khương Tế mau chóng rửa sạch chướng ngại tại bãi cá chép, sau đó dọc theo sông Miện Thủy xuống phía nam, phá hỏng con đường thông đạo qua sông của đại quân Lã Đài; phái Mông Cức dẫn năm mươi ngàn kỵ binh đuổi giết theo, lại phía Ngưu Tử Kỳ dẫn đại quân tiến vào chiếm giữ Hành Sơn, có thể chặn lại.

Hạng Trang an bài cẩn thận xong, có thủy quân của Khương Tế phong tỏa Trường Giang, kỵ binh quân Hán không thể qua sông xuống phía nam, căn cơ của nước Sở sẽ không bị dao động. Lại phái Mông Cức, Ngưu Tử Kỳ đuổi vây chặn đường, trước sau bao kẹp, vừa không để Lã Đài tiêu diệt Hành Sơn, cũng ít nhất đuổi bọn chúng tới phương bắc.

- Vâng!

Hạng Đà âm âm vang dạ, lĩnh mệnh đi.

Bên kia Hạng Trị dắt ngựa Ô Truy tới, đây là lão Mã đã từng có nhiều công lao chiến hạng, dù hiện giờ không thể cùng Hạng Trang chiến đấu, nhưng vẫn có thể dùng để cưỡi thay đi bộ. Hạng Trang xoay người lên ngựa, quay lại nói với Tất Thư, Bách Lý Hiền:

- Học Kiêm, Tử Lương, chúng ta đi Hàm Dương. Ha ha!

Tất Thư, Bách Lý Hiền nhìn nhau cười, lần lượt xoay người lên ngựa.

Một lát sau, hơn ba trăm ngàn đại quân Sở đã triển khai mười lộ cánh quân, dọc theo đường lớn chậm rãi xuất phát đi về hướng bắc. Đồng thời khi đại quân lên phía bắc, còn có một đội kỵ binh khác quay đầu xuống phía nam, trong bụi mù cuộn cuộn đi về hướng huyện Nhục, đó chính là năm mươi ngàn kỵ binh Phủ Quân do Mông Cức suất lĩnh.

Cao Sơ kéo căng trường cung nhắm vào tiểu giáo quân Hán đang chạy như điên ngay trên đường núi phía trước.

Tiếp theo chốc lát, tay phải Cao Sơ nhẹ nhàng buông lỏng, trọng tiễn Lang Nha đã cài trên dây cung lập tức như tia chớp bắn ra ngoài, chỉ nghe phập một tiếng, đã bắn trúng giữa ngực của tiểu giáo quân Hán. Tiểu giáo quân Hán liền kêu lên thảm thiết từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, lăn vài vòng lăn xuống sườn sâu.

Một tiễn của Cao Sơ đã bắn chết Tiểu giáo quân Hán, lúc này mới đi nhanh về dưới quan ải.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Từ Khương kích động đi tới trước mặt Cao Sơ:

- Tướng quân, Võ quan đã hạ.

Cao Sơ gật đầu, lập dưới sự bảo vệ của Từ Khương cùng với hơn mười thân binh chậm rãi đi lên đầu thành Võ quan.

Đứng trên đầu thành từ trên cao nhìn xuống, thấy bên trong quan thành tiếng chém giết đã dần dần giảm xuống, quân Sở đã không chế quan thành và đang cứu hỏa xung quanh, chỉ có xa xa trên đường núi hướng Nam Dương loang loáng tiếng chém giết truyền tới. Không cần đoán, đó là Phá Quân đang đuổi giết bại binh quân Hán đang chạy trốn về phía Nam.

Trận này, cuối cùng Cao Sơ cũng đã biết cái gì gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Cao Sơ vốn nghĩ rằng có dẫn đường, hơn nữa lại tìm hiểu rõ ràng đầy đủ đường lối hành quân rồi, cho nên hành quân từ Kim Ngưu quan đến Võ quan hẳn là sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế lại lắm to, từ Kim

Ngươi quan đến Võ quan gần ngàn dặm, Cao Sơ mang theo ba nghìn tinh binh ước chừng đi chín ngày, mà cái này cũng chưa tính, dọc đường đi không ngờ ngã chết hơn năm trăm người!

Hạng Trang cấp kỳ hạn trong mười ngày, nhưng Cao Sơ lại suýt nữa làm hỏng việc quân cơ!

Còn nữa, Cao Sơ vốn tưởng rằng sau khi đuổi tới Võ quan, nhất định sẽ có một trận ác chiến, cuối cùng có thể thuận lợi bắt Võ quan...ba nghìn tinh binh mình mang theo nhất định sẽ tử thương thê thảm và nghiêm trọng, nhưng kết quả lại một trời một vực. Võ quan phòng giữ lơ lửng quá sức tưởng tượng, đội quân Cao Sơ gần như không chút phí sức.

Kỳ thật cũng không thể nói quân coi giữ lơ lửng, bởi vì Võ quan dựa lưng vào Quan Trung, đối mặt với Nam Dương, mục đích tồn tại duy nhất là ngăn cản quân đội Quan Đông từ Nam Dương xâm chiếm Quan Trung.

Chính bởi vì tâm lý này, cho nên trọng tâm quân coi giữ Võ quan phòng ngự chính là Quan Đông, trước giờ bọn họ vốn không nghĩ sẽ lọt vào sự đánh lén từ hướng Quan Trung. Hơn nữa, liên tục có đội vận chuyển lương thực từ Quan Trung tới Nam Dương, quân đội Cao Sơ lại chặn giết một đội lương, cho nên rất nhẹ nhàng mà trà trộn vào Võ quan, tấn công rất nhanh, năm nghìn quân Hán đóng giữ ở cửa quan nhanh chóng bị phá hủy.

Lưu Bang ở huyện Nhượng nghỉ ngơi và chỉnh đốn hai này, dần dần đã thu nạp được một ít bại binh thuộc quản lý của đội quân Quán Anh, Thúc Tôn Anh, Vương Hấp. Hơn nữa quân đội đóng giữ tại huyện Nhượng cũng có gần hai mươi ngàn người, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, rất nhanh có thám mã quay về báo, truy binh quân Sở đã đến gần hai mươi dặm, hơn nữa đều là kỵ binh.

Lúc này tuy rằng quân Hán tụ lại được hơn hai mươi ngàn bại binh, nhưng quân tâm tan rã, sĩ khí giảm sút, mà Kiều Kỳ quân thuộc ba đại cấm quân nước Sở truy đuổi tới, Lưu Bang thấy không địch lại, liền nhanh chóng điểm quân đội, phóng hỏa đốt huyện Nhượng, đi thẳng tới hướng Võ quan.

Lưu Bang cũng thật sự không có tâm tư ở lại Quan Đông, giờ khắc này, lão chỉ muốn sớm trở về Hàm Dương.

Nhưng, đi về hướng Võ quan chưa tới hai mươi dặm, lại nhận được tin dữ truyền đến, Võ quan thất thủ!

- Người nói cái gì?

Lưu Bang quả thật không thể tin được, liền chớp lấy tiểu giáo quân Hán đến báo tin, khàn giọng nói:

- Đang yên lành, sao Võ quan lại thất thủ?

Các đại tướng quân Hán Quán Anh, Vương Hấp, Thúc Tôn Anh cũng ngơ ngác nhìn nhau, lại có phiên toái lớn rồi.

Từ Nam Dương quay về Quan Trung chỉ có ba con đường đi, một là đi qua Thượng Dung, Tuần Quan tiến vào Hán Trung, sau đó lại qua đường Trần Thương, đường Bao Tà hoặc là đường nhỏ Tử Ngọ Cốc quay về Hàm Dương. Hoặc là qua huyện Nhượng, Võ Quan quay về Hàm Dương; con đường thứ ba còn lại là đi hướng đông đi Dĩnh Xuyên, sau đó đi qua Hồ Lao quan, lại qua Hàm Cốc quan rồi quay về Quan Trung.

Sau thất bại trận chiến Miện Thủy, Lưu Bang chạy trốn về phía bắc, hiện tại phía sau đều là quân Sở, muốn quay lại đi Hán Trung đã không thể, cho nên chỉ còn lại hai con đường, mà hiện giờ quân Sở đã chặn đứt Võ quan, vậy thì cũng chỉ còn theo hướng Đông đi Dĩnh Xuyên, nhưng vấn đề là, đường Dĩnh Xuyên còn đi được không, hay là cũng bị quân Sở chặn đứt rồi?

Tiểu giáo quân Hán lộ vẻ sầu thảm nói:

- Chúng ta bị đánh lén sau lưng, bất ngờ không kịp đề phòng nên mới để mất quan thành.

- Bị đánh lén?

Lưu Bang giận tím mặt nói:

- Người nói quỷ gì đó, sao quân Sở có thể đánh lén sau lưng Võ quan được chứ?

- Đại vương, việc này cực kỳ chính!

Tiểu giáo quân Hán thề thốt:

- Dích thật là quân Sở từ sau lưng xuất ra đánh lén, tuy nhiên binh lực cũng không nhiều lắm, nhiều nhất cũng chỉ ba nghìn người, hiện tại ngay cả hai ngàn cũng không đủ, nếu Đại vương dẫn quân tới giết bằng được, hoàn toàn có thể thừa dịp quân Sở đang chưa ổn định mà đoạt lại Võ quan.

Lưu Bang quay lại nhìn Trương Lương, Trần Bình, lo sợ không yên nói:

- Tử Phòng, Trần Bình, hiện tại làm sao bây giờ?

Trần Bình nói không cần nghĩ ngợi:

- Đại vương, nếu Võ quan đã thất thủ, con đường này quyết không đi được nữa.

Có lẽ có cơ hội đánh lén Quân Sở ở Võ quan rất nhiều, nhưng hiện tại quân tâm quân Hán đã tan rã, không còn ý chí chiến đấu, nếu trong lúc cấp thiết đoạt không được, lại khiến quân Sở cắt đường lui, vậy đúng là lên trời không có đường, xuống đất không có cửa, loại mạo hiểm này quyết không thể tiến hành.

- Thần cũng cho rằng nên đi đường Dĩnh Xuyên.

Trương Lương gật đầu nói:

- Tuy nhiên, cần phải phái người phi ngựa nhanh tới Tam Xuyên, lệnh cho quân coi giữ Tam Xuyên tăng mạnh đề phòng, nhất là Hồ Lao quan, tuyệt đối không để bất cứ sơ xuất gì!

Trương Lương không thể không lo lắng, nếu chẳng may khiến quân Sở tập kích Hồ Lao quan, vậy thì quân Hán chỉ có thể quay lại qua đỉnh Sơn Việt quay về Quan Trung, dù không chết cũng phải lột da.

Lưu Bang liên tục gật đầu, lập tức chỉ bảo Thúc Tôn Anh:

- Thúc Tôn tướng quân, làm phiên người đi một chuyến.

- Vâng!

Thúc Tôn Anh dạ vâng, ghim ngựa xoay đi, Lưu Bang lập tức hạ lệnh toàn quân quay lại đường cũ trở về huyện Nhượng, trước tiên ở lại huyện Nhượng nghỉ ngơi và chỉnh đốn, sau đó thẳng hướng đông đi Dĩnh Xuyên.

Chỉ có điều lúc này, truy binh quân Sở lại càng đến gần, bắt đắc dĩ, Lưu Bang chỉ có thể để Vương Hấp lĩnh năm nghìn quân cản phía sau, bất kể thế nào cũng phải ngăn cản một trận.

Trước tiên không nói đến việc Lưu Bang vội vàng thoát thân, ôn dịch trong quân Sở càng lúc càng bạo phát.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Đang yên lành sao đột nhiên có nhiều tướng sĩ bị bệnh?

Hạng Trang vừa hỏi vừa đi vào trong đại doanh, vừa mới tiến vào viên môn, đã có thương y đưa khăn mặt cho y, thời đại này tuy rằng lạc hậu, nhưng làm thương y theo quân, việc phòng bị cơ bản vẫn biết đến.

Hạng Trang tiếp nhận khăn ướt áp lên mặt, lại nhìn bốn phía, thấy cả tòa đại doanh thu dụng đã chật ních, rất nhiều thương binh vì không có nơi an bài nên đành phải nằm cả ra ngoài trời, những thương binh này sắc mặt đỏ bừng, môi khô nứt, thậm chí có những thương binh bị nghiêm trọng đã hấp hối.

Trên mặt đất đều là bãi nôn, rất nhiều chiến bào của tướng sĩ thậm chí còn dính đầy phân, trong không khí tràn ngập mùi tanh tưởi. Áp chiếc khăn ướt vào mặt nhưng cơ bản vẫn không ngăn được mùi tanh tưởi này. Đám người Hằng Sở, Hạng Đà đi theo sau Hạng Trang tuy rằng cũng có khăn ướt che mặt nhưng vẫn theo bản năng chau mày lại.

Thấy tình trạng đó, trong lòng Hạng Trang đột nhiên xao động, nôn, bài tiết? Đây không phải là hiện tượng hay ho!

Hạng Trang không thể ngăn chặn được hai chữ đáng sợ “Ôn dịch” đang hiện lên trong đầu! Không phải là ôn dịch đấy chứ?

Làm một người xuyên qua, Hạng Trang đương nhiên biết ôn dịch đáng sợ thế nào, nó lây lan cực nhanh, ôn dịch đáng sợ nhất chính là bệnh “hắc tử” từ thế kỷ thứ 14 châu Âu, mà “hắc tử” kỳ thật chính là dịch chuột, mà đến thế kỷ 21, dịch chuột có tỷ lệ tử vong rất cao, quả thực là lưỡi hái tử thần, vô cùng khủng bố!

Mà dịch chuột thể hiện rõ nhất chính là sốt, nôn mửa và bài tiết!

Nếu thật sự dịch chuột bùng nổ quy mô lớn, vậy thì bao gồm cả Hạng Trang hẳn cùng với hơn ba trăm ngàn quân Sở chỉ sợ không một ai sống sót, không chỉ có ba trăm ngàn người này không sống được, chỉ sợ toàn bộ Hoa Hạ cũng gặp đại họa. Mà đại họa qua đi, chỉ sợ toàn bộ nhân khẩu Trung Nguyên sẽ giảm mạnh mà trước nay chưa từng có!

Tuy nhiên Hạng Trang tin rằng, khả năng dịch chuột bùng nổ là không lớn, mà khả năng lớn nhất chính là bệnh cúm.

Bệnh trạng tiêu chảy biểu hiện rõ rệt là sốt, nôn mửa và bài tiết, nhưng dù chỉ là tiêu chảy, thì với y thuật lạc hậu tại thời đại này cũng đủ trí mạng rồi. Tới thế kỷ 21, bệnh cúm bùng nổ cũng vô cùng trầm trọng, hàng năm số người chết vì tiêu chảy cũng không hề ít, huống chi là thời cổ đại cách hơn hai ngàn năm?

Mà đáng sợ nhất chính là, nếu thật sự bệnh cúm bùng nổ, vậy hiện tại làm gì cũng đã muộn, toàn bộ không khí quận Nam Dương, nước, thậm chí là động vật hoang dã cũng đã lây bệnh độc. Hạng Trang đang dự tính đem toàn bộ thương binh trong đại doanh thu dụng này chôn sống hết cũng không thể ngăn được bệnh phát tán.

Tâm trạng Hạng Trang nặng trĩu, lập tức không kìm được sự giận giữ chất vấn y lệnh phụ trách thu dụng:

- Tình hình bệnh dịch đã nghiêm trọng như vậy, vì sao không bẩm báo sớm?

Y lệnh mặt nhăn nhó nói:

- Hồi bẩm Đại vương, ban đầu con số chỉ hơn một trăm người bị bệnh, tiểu nhân cũng không để ý, không cho là bệnh dịch, chỉ cho họ chút thuốc, nhưng tới hôm nay, số người bị bệnh bất chợt gia tăng tới hơn năm nghìn người, lúc này tiểu nhân mới cảm thấy bất thường, vì vậy mới không kịp bẩm báo cho Đại vương.

Dừng một chút, y lệnh hạ giọng nói:

- Đại vương chưa chắc đã là ôn dịch!

Hạng Trang hận không thể tát chết tên Y lệnh, hấn cổ nén lửa giận hỏi:

- Cụ thể là bệnh trạng gì?

Y lệnh đáp:

- Ban đầu hơi sốt, cả người mệt mỏi, sau đó nước mắt hay chảy, ngày hôm sau mới bắt đầu nôn, bài tiết, thương binh cơ thể yếu sẽ xuất hiện co giật.

Hạng Trang cơ bản đã khẳng định, đây chính là bạo phát của bệnh cúm!

Bệnh cúm bạo phát quy mô lớn, việc khống chế bệnh dịch đã vô cùng khó khăn rồi.

Giờ khắc này, Hạng Trang chỉ có thể than thở, ở thế kỷ 21, bởi vì y học phát triển, tỉ lệ tử vong của bệnh cúm không cao, nhưng ở thời đại này, bệnh cúm chính là sát thủ của tử vong! Tướng sĩ thể lực khỏe mạnh có lẽ sẽ cứng cỏi vượt qua được, nhưng những thương binh hoặc tướng sĩ thể chất kém một chút, e rằng cũng khó thoát khỏi một kiếp này.

Nói thêm về Dịch bệnh Hắc Tử: Dịch bệnh được gọi tên là Cái chết đen này đã giết chết 25 triệu người khi mới bùng phát và hàng triệu người khác nhiều thế kỷ sau đó. Dân số châu Âu khi ấy là 450 triệu người đã bị hạ xuống còn khoảng 350 triệu người vào năm 1400. Đỉnh điểm của dịch bệnh là vào năm 1348 đến năm 1350. Dịch bệnh còn quay trở lại nhiều lần sau đó trong lịch sử, mãi cho đến thế kỷ 19, Cái chết đen mới biến mất.

[/FONT]

459. Chương 459: Trương Lương Tự Thiêu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 459: Trương Lương tự thiêu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhanh chóng tuần tra xong đại doanh thu dụng, Hạng Trang quay về lầu lớn liên tục truyền đạt vài quân lệnh khẩn cấp.

Thứ nhất, lập tức triệu hồi kỵ quân của Mông Cức, Hạng Trang cũng không xác định kỵ quân của Mông Cức có bị nhiễm bệnh dịch hay không, nhưng hẳn tuyệt không dám mạo hiểm, nếu chẳng may kỵ quân của Mông Cức cũng bị nhiễm bệnh dịch, vậy thì việc đuổi giết đi hướng đông rất có khả năng đem tình hình bệnh dịch khuếch tán đến toàn bộ nam quận, Hành Sơn quận, Cửu Giang quận thậm chí là toàn bộ Giang Đông.

Nếu thật sự như vậy, thì là đã đem là ngập đầu tai ương đối với nước Sở!

Thứ hai, mệnh lệnh thủy quân của Chung Ly Muội nghiêm mật phong tỏa Ô Giang, canh phòng nghiêm ngặt kỵ quân của Lã Đài vượt qua Ô Giang tiến vào Giang Đông. , Hạng Trang không thể không lo lắng, nếu chẳng may kỵ quân của Lã Đài cũng đã nhiễm bệnh dịch, một khi để bọn họ lên tiến vào Giang Đông, vậy thì quân Hán căn bản không cần công thành chiếm đất, thậm chí cũng không dùng binh đao, cũng đủ hủy diệt Giang Đông căn cơ của nước Sở.

Thứ 3, mệnh lệnh thủy quân của Khương Tế lập tức phong tỏa Miện Thủy, Bạch Thủy, chỉ cho phép mọi người vượt qua hướng tây Miện Thủy, Bạch Thủy, không cho phép vượt qua hướng đông Miện Thủy, Bạch Thủy, cố gắng hết sức đem khổng chế tình hình bệnh dịch ở phía tây Miện Thủy, Bạch Thủy, lấy nước sông khu vực phía bắc, đồng thời phong tỏa đường Di Lăng, ngăn chặn tình hình bệnh dịch khuếch tán về hai quận Ba Thục.

Thứ tư, đại quân lập tức hạ trại gần huyện Đặng. Các quân, các doanh tách ra đóng quân, ngoại trừ đội vận lương và đội gánh vác nhiệm vụ cảnh giới, chỉ cho phép mọi người tiến vào mà không cho ra ngoài, một khi phát hiện người bệnh tức khắc đưa về đại doanh thu dụng để cách ly trị liệu. Nếu các huyện các xã các đình ở gần đó có biểu hiện bệnh dịch, thì lập tức phái binh phong tỏa cách ly!

Thứ năm, đào núi dùng voi thực thi tiêu độc toàn diện đối với quân doanh, cả người lẫn vật cũng không được phép uống nước lã, không được ăn thức ăn sống nguội. Người chưa bị bệnh phải dùng khăn ướt che mặt, người bị bệnh chết thì cả người lẫn vật lập tức hỏa táng!

Thứ sáu, lập tức điều động thầy thuốc từ các quận, đồng thời xin Tần gia và hồng đình thương nhân khẩn cấp mua thảo dược!

Lấy tốc độ nhanh nhất hạ xong mệnh lệnh, Hạng Trang lúc này mới thở phào một hơi, sau đó lòng tràn đầy ảo não ngồi trở lại trên chiếu, đang yên lành sao lại bị nhiễm bệnh cúm? Đương nhiên, Hạng Trang tạm thời chỉ là hoài nghi, dù sao hẳn không phải thầy thuốc nên không thể xác định được tình hình trước mắt là bệnh cúm, hoặc có lẽ còn là loại bệnh nguy hiểm hơn cả bệnh cúm cũng không biết chừng.

Tất Thư khẽ thở dài, nói:

- Trần ôn dịch này tới thật không đúng lúc chút nào.

Đám người Tất Thư, Hạng Đà, Hoàn Sở đều thở dài, nếu không phải trần ôn dịch này thành hình xảy ra, nhiều nhất qua nửa tháng nữa, đại quân Đại Sở sẽ mang binh đến dưới thành Hàm Dương rồi, quân Hán

mới thất bại, đến lúc sao sao cản được đại quân nước Sở? Thật sự là, sự diệt vong của nước Hán đã gần như chắc chắn, nhưng hiện tại, tất cả đều đã hóa thành bọt nước.

Trận ôn dịch xảy ra thành hình này đã tạo nên thương vong cho quân Sở thế nào vẫn chưa rõ, nhưng bởi vì chuyện này mà bị trì hoãn, nước Sở vẫn còn đủ thời gian để tụ hợp binh lực. Có thể dùng Võ Quan, Hàm Cốc Quan, Hán Trung làm lá chắn, đem toàn lực canh tử thủ phòng nghiêm ngặt, đến lúc đó quân Sở muốn đánh vào Quan Trung cũng không hề dễ dàng.

Hạng Trang do dự hơn nửa ngày, hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, có nên triệu hồi Kiêu Kỵ quân và Thiên Lang quân không?

Việc có nên triệu hồi hai lộ truy binh là Kiêu Kỵ quân và Thiên Lang quân hay không, Hạng Trang có chút do dự, nếu triệu hồi hai lộ truy binh, khó tránh khỏi sẽ thả Lưu Bang đi, chính là thả hổ về rừng. Còn nếu tiếp tục đuổi giết, làm không tốt sẽ khiến tình hình bệnh dịch khuếch tán toàn bộ Trung Nguyên. Chuyện này đối với khắp cả dân tộc Hoa Hạ mà nói giống như một đại họa, và cũng không phải là điều mà Hạng Trang muốn thấy.

- Triệu hồi Kiêu Kỵ quân và Thiên Lang quân ư?

Bách Lý Hiền lắc đầu nói:

- Sợ là làm điều thừa.

- Làm điều thừa ư?

Hạng Trang chau mày, khó hiểu hỏi:

- Tử Lương, ý ngươi là gì?

Bách Lý Hiền không đáp hỏi ngược lại:

- Đại vương. Chẳng lẽ ngươi không biết là trận ôn dịch này có chút kỳ quái sao?

- Kỳ quái?

Hạng Trang rung mình, trầm giọng nói:

- Ý ngươi nói là...trận ôn dịch này có người cố ý làm?

- Thần dám khẳng định trận ôn dịch này là có người làm ra, hơn nữa thần còn biết, là do một tay Trần Bình làm ra. Bởi vì Trương Lương là người khiếm tốn, tuyệt đối không có kế sách âm độc ác độc này!

Lời nói của Bách Lý Hiền không phải là không có căn cứ, hai quân Sở Hán đều vô cùng chú trọng việc xử lý thi thể, nếu không phải do người làm, ôn dịch từ đâu mà đến?

- Trần Bình ư?

Trong con người Hạng Trang thoáng chốc hiện lên tia lạnh lùng nghiêm nghị.

Bách Lý Hiền lại nói:

- Ôn dịch là kiếm hai lưỡi, ngoài việc sát thương quân ta, chỉ sợ quân Hán cũng khó tránh khỏi. Cho nên, dù triệu hồi Kiêu Kỵ quân và Thiên Lang quân về, nhưng bại binh quân Hán cũng vẫn sẽ đem bệnh dịch đưa tới Trung Nguyên. Ngược lại, nếu Kiêu Kỵ quân và Thiên Lang quân có thể chặn đứng bọn họ, biết đâu khiến cho Trung Nguyên tránh được cảnh sinh linh đồ thác!

Hạng Trang bỗng nhiên đứng dậy, bước đi qua lại thông thả ở trong đại trường được vài bước bỗng đột nhiên quay đầu lại chỉ bảo Hạng Đà:

- Tử Nghiêm, tức khắc sai người phi ngựa lệnh cho ba tướng quân Hô Diên, Mông Viễn, Mông Liêu không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đuổi theo bại binh quân Hán, tốt nhất là bắt giữ được quân thần nước Hán, nhất là Trần Bình, quả nhân muốn tự tay làm thịt lão già này!

- Vâng!

Hạng Đà âm thầm vâng dạ, xoay người hiên ngang đi.

- Đào sâu chút!

- Chưa đủ, đào sâu nữa!

Thưa thốt trong rừng cây, Trần Bình cầm cây đuốc trong tay đang chỉ huy hơn mười quân Hán đào móc hố sâu, ở bên trong hố sâu là mấy chục thi thể đã được quấn vải kín mít, trên thi thể còn rắc vôi sống.

Một lát sau, hố sâu một trượng cuối cùng đã đào xong, Trần Bình lập tức chỉ huy binh lính đem khiêng những thi thể đến hố sâu, nhân lúc quân Hán khiêng thi thể lên, Trần Bình lặng lẽ đứng lui ra sau vài chục bước, đợi khi hơn mười quân Hán kia khiêng các thi thể lên đặt vào hố sâu xong, còn đang định hất đất chôn thì một loạt trận tiền bất chợt bắn tới, hơn mười quân Hán kia còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn chết tại chỗ.

Lập tức trong rừng cây lại đi ra mấy chục binh lính được bao bọc kín mít, bọn họ dùng những nhánh cây đẩy hơn mười thi thể quân Hán xuống dưới hố sâu, sau đó ném mấy chục bó củi vào hố, lại ném cây đuốc vào đó, khi lửa bốc lên, sau đó mấy chục binh lính mới cởi những tấm vải bọc trên người ra ném vào hố lửa.

Trần Bình cũng cởi miếng vải trên mặt, vải bọc trên người ném vào hố lửa.

Lúc này Trần Bình mới thở phào một hơi, sau đó vẻ mặt nghiêm trọng quay về đại doanh.

Mấy ngày gần đây, Trần Bình đã xử lý mấy chục thương binh, lão biết rõ sự đáng sợ của ôn dịch, bởi vậy chỉ cần phát hiện binh lính nào đó có biểu hiện không bình thường, chẳng biết hư thực thế nào, lão cũng không chút do dự mà hạ sát thủ, thí dụ như hơn mười binh lính quân Hán vừa rồi phụ trách đào hố kia phần lớn chỉ liên tục hắt hơi vài cái mà thôi.

Nhưng dù thế, Trần Bình cũng không dám hoàn toàn yên tâm.

Vừa mới trở lại doanh địa, Trần Bình chợt nghe một tin tức làm người ta khiếp sợ, Trương Lương ngã bệnh!

Vội vàng đi vào nhà tranh mà Trương Lương sống nhờ, vừa lúc thấy Lưu Bang từ trong nhà tranh đi ra, Trần Bình khẩn trương, lập tức cấp giọng tay ngăn cản nói:

- Đại vương chậm đã!

Lưu Bang nghe tiếng quay đầu lại, thấy là Trần Bình, nhân tiện nói:

- Trần Bình, người tới thật đúng lúc, không phải người tinh thông y thuật sao, khẩn trương xem xét cho Tử Phòng đi.

Dứt lời, Lưu Bang vừa định đi ra khỏi nhà tranh, vừa lẩm bẩm:

- Thật sự là kỳ quái, tối hôm qua Tử Phòng vẫn rất khỏe đó sao, sao tự dưng lại ngã bệnh chứ?

- Đại vương, xin dừng bước nói chuyện.

Trần Bình bước tới hai bước kéo Lưu Bang lại.

Sau đó, Trần Bình kéo Lưu Bang đến chỗ vắng vẻ không người, nói một hồi, lập tức Lưu Bang hai mắt trợn lên, miệng cũng mở lớn, hơn nửa ngày sau mới nói:

- Trần Bình, người người người...

Trần Bình thở dài, ảm đạm nói:

- Đại vương, thần làm như vậy cũng là vì nước Đại Hán, nếu không ra hạ sách này, thì lấy gì ngăn cản đại quân nước Sở? Một khi đại quân nước Sở dẫn binh tới dưới thành Hàm Dương, vậy thì tất cả đều xong! Hiện tại tuy phải trả giá một ít, nhưng quốc mạch của nước Đại Hán dù sao cũng có thể kéo dài tiếp!

- Vậy Tử Phòng thì sao?

Lưu Bang trấn tĩnh lại:

- Vậy Tử Phòng thì phải làm sao?

Trần Bình thở dài nói:

- Sợ là quân sư không thể đi theo được rồi.

Sắc mặt Lưu Bang tái mét, mất một lúc lâu sau mới nói:

- Quả nhân muốn cáo biệt với hân.

Trần Bình gật gật đầu, lại nói:

- Nhưng Đại vương cần phải theo cách thần nói, hơn nữa thời gian cũng không còn nhiều, nếu không, thần cũng không dám cam đoan Đại vương sẽ không bị lây bệnh.

Một lát sau, Lưu Bang được bao bọc cả người cùng với Trần Bình đi vào nhà tranh nơi Trương Lương cư trú.

Trong phòng cỏ tranh dùng tảng đá xếp thành giường, trên giường được trải một lớp rơm cỏ, Trương Lương liền nằm trên đó, tuy rằng Lưu Bang và Trần Bình dùng khăn ướt che mặt, nhưng Trương Lương vẫn nhận ra, lập tức cố gắng ngồi lên để đáp lễ, nhưng rồi lại sụp xuống ngã trở lại, Lưu Bang theo bản năng muốn giơ tay nâng dậy, lại bị Trần Bình ngăn cản.

- Đại vương, ta sợ quân sư đã nhiễm ôn dịch.

Trương Lương thở dài, liếc nhìn Trần Bình.

Tuy rằng Trương Lương không nói ra, nhưng trong lòng đã sớm đoán trận ôn dịch này nhất định là do Trần Bình bày ra. Tuy nhiên ôn dịch đã bùng phát, giờ có oán trách, truy cứu trách nhiệm cũng không còn ý nghĩa nữa, sự việc cho tới bây giờ cần phải tận khả năng phòng ngừa sự khuếch tán của bệnh dịch mới là quan trọng, không thể để tộc nhân Hoa Hạ bởi vậy mà gặp đại họa.

- Quả nhân biết.

Lưu Bang mặt mày nhăn nhó nói:

- Tử Phòng, người...

Trương Lương xua tay, cắt ngang lời Lưu Bang:

- Đại vương, ngài không cần nói gì cả, đừng quên thần cũng thông y thuật, biết ôn dịch rất cuộc đáng sợ thế nào. Đại vương, thần chỉ hy vọng người có thể vì thương sinh linh thiên hạ, tận khả năng khống chế sự khuếch tán của bệnh dịch, để Trung Nguyên không bị rơi vào cảnh sinh linh đồ thán!

- Tử Phòng người yên tâm, quả nhân nhất định sẽ làm vậy.

Lưu Bang liên tục gật đầu.

Trương Lương lại nói với Trần Bình:

- Trần Bình, sau này đừng ra loại hạ sách này nữa, quá thương thiên hại lý.

- Quân sư yên tâm, sau này tại hạ sẽ không đưa ra hạ sách như này nữa.

Trần Bình cũng vâng dạ.

Trương Lương lại chuyển ánh mắt sang Lưu Bang, mỉm cười:

- Đại vương, tự cổ Bác Lăng Sa tương ngộ thứ Tần, vội vàng đến nay đã ba mươi ba năm, có thể lấy sở học cả đời phụng sự Đại vương, là một sự may mắn. Hôm nay, quân thần ta duyên phận đã hết, sắp phải chia tay, mong rằng Đại vương đừng quên để lại cho thần một cây đuốc, ha hã.

- Tử Phòng...

Lưu Bang nghe vậy lộ vẻ sầu thảm, lập tức gào khóc lên.

Nhưng cuối cùng, Lưu Bang vẫn bị Trần Bình lôi ra nhà tranh. Vừa ra đến trước cửa, Trần Bình lại theo tự tay nhận lấy một cây đuốc cắm lên trên nhà tranh. Lưu Bang đi chưa được bao xa lại quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nhà tranh đã ngập trong biển lửa...

[/FONT]

460. Chương 460: Trốn Vào Nghiêu Sơn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 460: Trốn vào Nghiêu sơn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong bóng đêm đen như mực, giơ tay lên cũng không nhìn thấy năm ngón tay.

Trải qua hơn mười ngày ban ngày thì đêm ban đêm thì hành quân gấp gáp, Tấn Tương rốt cục mang theo ba nghìn Hồ Bí, thân không biết quỷ không hay đến bên ngoài Hồ Lao quan. Vào đêm hôm trước, tử sĩ Ô Mộc Nhai ẩn núp ở Hồ Lao quan đã truyền ra tin tức, vào đêm hôm sau bọn họ sẽ áp sát dưới quan môn, chỉ chờ Hồ Bí Quân châm lửa báo hiệu thì bọn họ sẽ toàn lực cướp đoạt quan môn.

Tấn Tương yên lặng thầm tính toán thời gian, khó khăn lắm mới chờ đến giờ tỵ, Tấn Tương rồi đột nhiên quay đầu lại quát:

- Châm lửa!

Sớm có thân binh “xoẹt” một tiếng đánh lửa, vài đốm lửa bắn tung tóe trước khi bén vào mỗi lửa, ngọn lửa bùng lên, Tấn Tương lại đem ngọn lửa châm vào lửa tiền cài lên dây cung, hỏa tiễn bốc lên, Tấn Tương kéo căng dây cung bắn mũi tên lên bầu trời tối đen như mực.

Chỉ trong chốc lát, một luồng sáng chói mắt cắt qua bầu trời đêm tối đen.

Không bao lâu, phía trước không xa trong Hồ Lao quan loáng thoáng vang lên tiếng hò hét, lập tức một đoàn ánh lửa từ trong quan thành phóng lên cao làm bầu trời đêm đỏ rực.

Tấn Tương rút ra hoành đao đi phía trước dẫn đầu, hét lớn:

- Giết!

Kế tiếp chốc lát, Tấn Tương sớm đã sải bước nhằm về phía Hồ Lao quan. Phía sau Tấn Tương, ba nghìn Hồ Bí như hình với bóng mãnh liệt tiến về phía trước.

Tấn Tương mang theo ba nghìn Hồ Bí vừa mới vọt tới dưới Hồ Lao quan, quan môn vốn đang đóng chặt liền chậm rãi mở ra, cũng là tử sĩ Ô Mộc Nhai trước đó đã lẻn vào Quan Trung đem đóng quan môn lại.

Không có bất cứ do dự gì, Tấn Tương giơ cao hoành đao lên, đi đầu vọt vào Hồ Lao quan.

Ba nghìn Hồ Bí mãnh liệt mà vào, cùng lúc là nghe thấy tiếng chém giết quan thủ thành quân Hán. Chỉ trong chốc lát, tiếng chém giết rung trời, chừng hơn mười dặm có thể nghe rõ ràng.

Ngay lúc Thúc Tôn Anh thúc ngựa vọt tới dưới Hồ Lao quan thì trên quan đã dựng lên Đại kỳ quân Sở.

Nhìn lên Đại kỳ quân Sở bay phần phật, trong lòng Thúc Tôn Anh trùng xuống, dù nhanh dù chậm không ngờ vẫn tới chậm nửa bước, chẳng lẽ đây chính là ý trời? Một mũi tiễn bông vũ từ trên bắn xuống, lúc này Thúc Tôn Anh mới như bừng tỉnh mộng, khẩn trương múa kiếm đẩy mũi tên ra, ghìm ngựa xoay người bước đi.

- Tướng quân người xem, phân ngựa!

Hắc Lang cầm phân ngựa lên, kêu to với Hô Diên:

- Còn nóng hổi!

- Ha ha ha!

Hô Diên ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, lại nhìn ba nghìn lang kỵ phía sau, đặng đặng sát khí nói:

- Những đứa con của Lang Sói, lão già Lưu Bang ở phía trước không xa, đuổi theo cho lão tử!

Ba nghìn lang kỵ tức thì gào thét, lập tức đi theo Hô Diên như gió cuốn mây tan đuổi theo.

Lệnh chết của Hạng Trang đã ban ra, Hô Diên cũng bộc phát sự ngoan độc, dọc đường đi ba nghìn lang kỵ của hắn gần như không ngừng nghỉ. Đội quân Kiêu Kỵ của hai huynh đệ Mông Viễn, Mông Liêu sớm đã bị lang kỵ của hắn bỏ lại đằng sau. Quân Hán cũng không ngớt, trên đường đi bầy bố nghi trận, tuy nhiên dưới sở trường truy tìm dấu vết của Thiên Lang Kỵ, quân Hán căn bản không thể nào che giấu được.

- Báo...

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, một con khoái mã như gió cuốn mây tan đuổi theo.

Lưu Bang, Quán Anh, Vương Hấp còn có Trần Bình đều ghì ngựa nghỉ chân, chưa tới một lát, kỵ binh kia liền chạy như bay tới trước mặt Lưu Bang, lập tức xoay người xuống ngựa bẩm:

- Đại vương, quân Sở còn cách chưa tới mười dặm!

Quán Anh, Vương Hấp lập tức biến đổi sắc mặt, quân Sở tới nhanh như vậy sao?

Lưu Bang sắc mặt trắng bệch, vội quay đầu hỏi Trần Bình:

- Trần Bình, giờ phải làm sao?

Trong lòng Trần Bình cũng khiếp sợ, nơi này mới chỉ gần Dương Dịch, cách Hồ Lao quan còn vài trăm dặm, nếu còn tiếp tục đi nữa, chỉ sợ đi cũng không được!

- Đại vương, sự việc cho tới lúc này, chỉ có thể chia ra thôi!

Trần Bình quyết định thật nhanh nói.

- Chia, chia, vậy thì chia ra.

Lưu Bang liền thanh không ngừng:

- Vậy chia như nào?

Trần Bình nói với Vương Hấp:

- Vương Hấp tướng quân, làm phiên người suất lĩnh đại quân đi vòng hướng nam, đánh lạc hướng truy binh!

- Vâng!

Vương Hấp ầm ầm vâng dạ, điểm hai mươi ngàn đại quân chậm rãi đi vòng hướng nam, còn Lưu Bang thì mang theo hai ngàn khinh kỵ từ đường nhỏ tiếp tục đi về hướng đông, thẳng đến Hồ Lao quan.

Nhưng đi về hướng đông chưa tới năm mươi dặm lại gặp phải Thúc Tôn Anh vòng ngược lại.

- Người nói cái gì? Hồ Lao quan cũng thất thủ ?

Nghe xong Tôn Thúc Anh bẩm báo, Lưu Bang lập tức rối loạn, hoảng sợ nhìn Trần Bình, nói:

- Trần Bình, vậy phải làm sao, phải làm sao đây?

Con đường quay về Quan Trung đã bị cắt đứt, thẳng nhai Hạng Trang xuống tay cũng quá độc ác, sao không để cho người ta một con đường sống chứ?

Trong lúc quân thần nước Hán đang rối bời, thám mã hồi báo quân Sở lại đuổi theo!

Lưu Bang vừa nghe thế lập tức hốt bay phách lạc, vội vàng xuống ngựa, chống mũi chạy về hướng chuồng gà phía bên trái của thôn trang mà chui vào, trong lúc cấp thiết cũng không để tâm tới sự tanh tưởi, thậm

chí ngay cả phân gà dính trên mặt cũng mặc kệ. Quán Anh, Trần Bình thấy vậy liền bước đến kéo Lưu Bang từ trong chuồng gà ra.

- Đại vương, người làm gì vậy?

Quán Anh nhíu mày hỏi.

- Mau trốn, mau trốn nhanh đi.

Lưu Bang vội la lên:

- Quân Sở sắp đuổi kịp tới nơi rồi!

Dứt lời, Lưu Bang ra sức giãy ra khỏi sự lôi kéo của Quán Anh, Trần Bình, lại chạy về hướng chuồng gà chui vào đó. Trần Bình bước hai bước chặn trước mặt Lưu Bang thở dài:

- Đại vương, có trốn cũng trốn không được.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Lưu Bang cuống loạn nói:

- Sao về được Quan Trung đây!

Trần Bình nói:

- Sự việc cho tới lúc này chỉ có thể trốn vào Nghiêu Sơn, may ra còn có con đường sống.

Dứt lời, Trần Bình lại quay đầu lại vái chào thật sâu với Quán Anh:

- Quán Anh tướng quân, làm phiền người mang theo đại quân tiếp tục về phía trước, đánh lạc hướng quân Sở hướng về Hồ Lao quan!

Quán Anh cũng không nhiều lời vô nghĩa, chỉ vái chào Lưu Bang, Trần Bình, lập tức xoay người lên ngựa hét to với kỵ binh quân Hán phía sau:

- Các huynh đệ nước Đại Hán, theo ta!

Một lát sau, Quán Anh đã mang theo hai ngàn kỵ chậm rãi đi dọc theo đường lớn, trong thôn chỉ còn lại Lưu Bang, Trần Bình và Thúc Tôn Anh cùng với hơn trăm Ngự Lâm vệ.

Đội Quán Anh dẫn quân đi xa rồi, Trần Bình lại phái Thúc Tôn Anh đi lục soát áo vải nông gia trong thôn để mọi người thay đổi, lại lệnh cho hơn mười Ngự Lâm vệ đánh tất cả vật kỵ đi về hướng nam, giả bộ Ngự Lâm vệ đã đi về hướng nam, sau đó mới mang theo Thúc Tôn Anh và các Ngự Lâm vệ còn lại bảo vệ Lưu Bang đi vòng hướng bắc, trốn vào trong khu rừng Nghiêu rậm rạp.

Ước chừng đi hơn nửa canh giờ, Hô Diên mang theo ba nghìn Lang kỵ đã đuổi tới nơi này.

- Hu..

Đi đến lối rẽ ở cửa cuối thôn, Hô Diên nhẹ nhàng kẹp chiến mã, giơ tay phải lên ngăn ba nghìn lang kỵ phía sau.

Không đợi Hô Diên hạ lệnh, Hắc Lang đã sớm xiay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống mặt đất ngửi và sờ, lại cẩn thận xem cổ đại bên đường, sau đó đứng lên bấm báo:

- Tướng quân, quân Hán trốn đến nơi đây bỗng nhiên chia làm ba đường, một đội lớn thì tiếp tục đi về phía trước, một đội khác hơn trăm kỵ đi vòng hướng nam, còn có hơn trăm người chạy về hướng bắc trong núi.

- Cái gì? Chia làm ba đường?

Hô Diên chau mày.

Tuy nhiên, Hô Diên chỉ chân chừ giây lát, sau đó liền quyết định ngay:

- Hắc Lang, người dẫn người đuổi theo hướng nam, đám người này tuy rằng đi ngược hướng nam, nhưng rất khả nghi; Hắc Ưng, người dẫn người đuổi theo đám người hướng bắc, bất kể thế nào cũng phải giết hết bọn chúng; Hắc Hùng, Hắc Hồ, các người tiếp tục đuổi phía trước!

Hô Diên ra lệnh một tiếng, ba ngàn lang kỵ thoáng chốc chia làm ba đường, hai ngàn kỵ đi theo Hô Diên tiếp tục đuổi giết về hướng Hồ Lao quan, một ngàn kỵ khác chia làm hai lộ, phân chia đuổi giết về hai hướng nam bắc.

Lang kỵ một người hai ngựa, mã lực vượt xa kỵ binh quân Hán, ngay lúc phân chia vào hoàng hôn, hai ngàn lang kỵ của Hô Diên đã đuổi theo hai ngàn kỵ của Quán Anh. Thấy không thể trốn thoát được, Quán Anh đành phải hạ lệnh toàn quân quay lại liều chết, hai quân lập tức hỗn chiến. Kỵ binh quân Hán quân tâm đã tan rã, ý chí chiến đấu tinh thần sa sút nên thất bại thảm hại, hai ngàn Hán kỵ gần như bị chém giết hết.

Trên người Quán Anh cũng bị trúng vô số mũi tên, lại bị hơn mười Lang kỵ bao vây.

Hô Diên giờ mã tốc lên, chĩa vào cổ họng Quán Anh, quát:

- Hỏi lại người lần nữa, lão già Lưu Bang đang ở đâu?

Quán Anh dĩ nhiên không sợ, đón mã tốc:

- Muốn biết ư? Ha ha, lão tử không nói đấy.

- Muốn chết!

Hô Diên giận tím mặt, tay nâng mã tốc đâm xuyên qua cổ họng Quán Anh, sau đó quay lại quát to:

- Các người đi tìm xung quanh, xem có ai già tuổi, một khi phát hiện tức khắc hồi báo!

Lưu Bang lại giật mình bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, ngẩng lên thấy bầu trời đầy sao.

- Đại vương, người lại nằm mơ thấy ác mộng sao?

Bên tai nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, Lưu Bang quay đầu lại, thấy Trần Bình giống như âm hồn đang đứng ở sau lưng mình. Lưu Bang chợt cảm thấy lạnh ngắt, từ khi biết Trần Bình vì ngăn cản quân Sở đuổi giết mà không tiếc dùng kế độc tạo ra ôn dịch, Lưu Bang liền mơ hồ có chút e ngại Trần Bình.

Thấy trán Lưu Bang đầm mồ hôi lạnh, Trần Bình thở dài:

- Đại vương, quân Sở sẽ không đuổi theo nữa.

Lúc này đã là hai ngày sau khi trốn vào Nghiêu Sơn, hai ngày nay quân Hán luôn ẩn núp tránh sự lùng bắt của quân Sở, tuy nhiên vào đêm trước, cuối cùng quân Hán cũng đã thoát khỏi sự truy lùng của quân Sở, Trần Bình đã dùng kế kim thiên thoát xác (ve sầu lột xác) dẫn quân Sở đi về một hướng khác, nhưng cái giá phải trả cũng là hơn trăm Ngự Lâm vệ chỉ còn lại hơn hai mươi người.

Trong tiếng bước chân khê khàng, Thúc Tôn Anh dẫn theo hộ săn bắn từ trong phòng nhỏ đi ra, trong tay cầm một bát lớn nấu thịt thỏ nhừ, mùi thịt thỏ rất nhanh cuốn hút ánh mắt của hơn hai mươi Ngự Lâm vệ, tất cả đều nuốt nước bọt ừng ực, đã ba ngày bọn họ không có một hạt gạo nào vào bụng, bụng đói sớm đã kêu lục cục rồi.

Lưu Bang chỉ ăn một miếng rồi đưa lại cho Trần Bình, quả thật lão không thể ăn được.

Trần Bình đem bát thịt trả lại cho Lưu Bang, khuyên nhủ:

- Đại vương, tốt xấu cũng nên gắng chịu, đường núi này không dễ đi đâu, không dưỡng sức là không thể được.

Lời Trần Bình không phải là nói suông. Nghiêu Sơn này chính là ngọn núi lớn nổi tiếng xuyên qua hai quận Tam Xuyên, Dĩnh Xuyên, phạm vi ước chừng vài trăm dặm, không phải là tám ngày mười ngày là có thể đi ra được.

Lưu Bang bắt đắc dĩ cau mày ăn bát thịt thỏ.

Tận đến khi Lưu Bang ăn xong, Thúc Tôn Anh mới múc thêm một bát từ trong phòng nhỏ đi ra đưa cho Trần Bình, lại vẩy tay một cái, hai mươi mấy Ngự Lâm vệ lập tức ào đến, thò tay vào trong nồi mò mẫm rau dại, ăn uống như sói nhai hổ nuốt, thật sự là đáng thương, chưa bao giờ Ngự Lâm vệ nếm trải qua khổ cực như này.

[/FONT]

461. Chương 461: Hung Nô Đột Kích

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 461: Hung Nô đột kích

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bách Lý Hiền đi vào trong lều lớn của Hạng Trang, phát hiện sắc mặt Hạng Trang có chút tối tăm, trong lòng ông khẽ thở dài, nghĩ thầm Đại vương tâm trạng không tốt cũng đúng thôi. Các quân, các doanh đã tách ra đóng quân, một khi phát hiện người bệnh thì ngay tức khắc cách ly để ngăn cản ôn dịch khuếch tán. Hiện tại, số tướng sĩ bị bệnh đã vượt qua một trăm ngàn người rồi!

Mà đáng lo hơn chính là, hiện tại số người mỗi ngày chết vì ôn dịch cũng tăng lên, từ lúc ban đầu mỗi ngày hơn trăm người rồi tăng lên một ngàn người. Tuy nói Đại vương đã cấp chiếu chỉ điều các thầy thuốc tại các quận đến, lại lệnh cho các thương nhân hồng đỉnh nhanh chóng vận chuyển dược vật đến đại doanh Nam Dương, nhưng đối mặt với số người bệnh lên tới ngàn người, một ít dược vật và thầy thuốc quả thật như muối bỏ biển.

Duy nhất đáng mừng chính là, năm mươi ngàn kỵ quân Mông Cức, mười ngàn Kiêu kỵ tinh nhuệ của Mông Viễn, Mông Liêu cùng với ba nghìn Lang kỵ của Hô Diên không bị lây ôn dịch. Nếu không việc điều hành binh lực sẽ như trứng chọi đá, không thể nào đuổi giết được quân Hán, đồng thời việc phong tỏa nước sông Miện Thủy, Bạch Thủy cũng chỉ là trên danh nghĩa.

- Đại vương.

Bách Lý Hiền cúi chào Hạng Trang.

- Ô, Tử Lương đến rồi ư.

Hạng Trang khoát tay, nói tiếp:

- Hô Diên vừa mới phái phi kỵ hồi báo, Lang kỵ vẫn đuổi tới Hồ Lao quan gặp Tấn Tương, nhưng không thấy hành tung của lão già Lưu Bang.

- Sao lại vậy?

Bách Lý Hiền ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ Lưu Bang nửa đường thì trốn?

- Khả năng đó không lớn.

Hạng Trang lắc đầu, nói:

- Hô Diên còn hồi báo, nói là gần Dương Dịch từng có một đội quân Hán nhỏ chui vào Nghiêu Sơn, Hô Diên đã phái một ngàn Lang kỵ đuổi giết, kết quả lại bị quân Hán dùng kế kim thiền thoát xác (ve sầu lột xác), mặc dù đã chặn giết được hơn trăm quân Hán nhưng vẫn để hơn hai mươi người chạy thoát, quả nhân nghĩ ngờ có Lưu Bang trong đó.

- Lưu Bang trốn vào Nghiêu Sơn?

Bách Lý Hiền nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức an ủi Hạng Trang:

- Đại vương, Nghiêu Sơn chính là thâm sơn đại xuyên nổi danh tại Trung Nguyên, núi cao rừng rậm, khe sâu câu hiểm, vả lại trong rừng rất rết công trùng hoành hành, lão già Lưu Bang mang theo hai mươi mấy người trốn vào trong núi, sợ là khó mà ra ngoài được. Nói cho cùng, Lưu Bang cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi.

- Có lẽ vậy.

Hạng Trang nghe vậy vuốt cằm, nhớ năm xưa đi xuyên qua Mai Sơn cực nhọc thế nào, mình hơn hai mươi tuổi mà còn sắp chịu không nổi, mà Nghiêu Sơn này tuy rằng không rộng lớn bằng Mai Sơn, nhưng hiểm ác kỳ tuần không hề kém, Lưu Bang đã hơn bảy mươi chạy trốn vào trong núi, đích thật là khó mà sống ra khỏi núi được.

Hạng Trang có chút yên lòng, nói tiếp:

- Tử Lương, tin tức Trương Lương đã chết đã xác nhận rồi.

Bách Lý Hiền than khẽ, nói:

- Kể sĩ chết vì tri kỷ, Trương Lương thật sự là quốc sĩ.

Hạng Trang cũng bùi ngùi thở dài, nói:

- Tam kiệt đầu nhà Hán, Hàn Tín, Trương Lương đều đã chết, hiện tại chỉ còn có một Tiêu Hà mà thôi.

- Tam kiệt đầu nhà Hán?

Bách Lý Hiền nghe vậy ngạc nhiên, là người cổ đại thời này, ông ta chưa từng nghe qua như thế.

- Ồ..

Hạng Trang lập tức méo miệng, vội vàng giải thích:

- Ý quả nhân là nói, lão già Lưu Bang lúc đầu thụ phong làm Hán Vương, dưới trướng lão ta có ba đại thần, hiện giờ Hàn Tín, Trương Lương đều đã chết, chỉ còn lại một Tiêu Hà chống vững, bởi vậy có thể thấy, vận số Lưu Hán đã sắp tới ngày vong rồi.

Bách Lý Hiền vui vẻ đáp:

- Hiện tại Đại Sở ta nhân tài đông đúc.

Hiện giờ nhân tài nước Sở đông đúc, vẫn có Lệnh Doãn Hạng Tha, Thượng Đại Phu Vũ Thiệp, ồ, còn có Bách Lý Hiền ông cũng miễn cưỡng được coi là nửa văn thần. Võ tướng thì lại càng nhiều, Thượng Tướng Quân Tắt Thư là một soái tài, hai vị tướng quân Cao Sơ, Bàn Ngọc cũng là đại tướng tài, Dũng quan tam quân là Hồ Diên, Tấn Tương, còn có mấy vị Mông Đại tướng quân kỵ chiến.

Đây là thế hệ trước, trong lớp trẻ đồng lứa còn có Hạng Trị, Bàn Tranh, Cao Lăng, Mông Viễn, Mông Liêu là những nhân tài mới xuất hiện, ít nhất tương lai mười năm tới, Đại Sở tuyệt đối không lo lắng sẽ thiếu võ tướng!

- Còn nữa.

Hạng Trang lại nói;

- Đại quân Lã Đài đã chui vào quận Dĩnh Xuyên.

Lã Đài, Chu Quán Phu mang theo ba mươi ngàn Hán kỵ, hai mươi ngàn Hồ kỵ vượt qua sông Miện Thủy đi về hướng đông, vốn là định uy hiếp Giang Đông bức bách Hạng Trang điều quân trở về tự cứu, kết quả ở khu vực quận Hành Sơn bị Ngưu Tử Kỳ chặn đánh, quân Hán thiếu binh ít lương, giằng co chưa tới vài ngày Lã Đài liền dẫn quân đi vòng lên phía bắc, vài ngày trước đã chui vào quận Dĩnh Xuyên.

Bách Lý Hiền nói:

- Sợ là Lã Đài muốn chạy tới Hồ Lao quan rồi quay về Quan Trung?

Hạng Trang gật đầu, còn nói thêm:

- Hồ Lão quan hiện tại có ba ngàn Hồ Bí của Tần Tương, ba ngàn Lang kỵ của Hồ Diên cộng với mười ngàn kiều kỵ tinh nhuệ của Mông Viễn, Mông Liêu đóng ở đó, Lã Đài đứng hòng tới đó.

Bách lý Hiền nói:

- Nếu muốn trường kỳ đóng ở Hồ Lao quan, cung ứng lương thảo là một vấn đề.

Mười ngày nửa tháng, việc cung ứng quân lương ở Hồ Lao quan không là vấn đề, nhưng thời gian kéo dài thì không được.

Hồ Lao quan không giống Võ quan. Quân Cao Sơ ở Võ quan còn được tiếp tế tiếp viện từ Nam Dương gần đó, tuy nói Nam Dương đang có ôn dịch hoành hành, nhưng lương thực phơi nắng cũng không bị ô nhiễm, vẫn có thể yên tâm dùng ăn. Nhưng Hồ Lao quan cách Nam Dương chừng bảy tám trăm dặm, ở giữa còn có quân Tề khống chế quận Dĩnh Xuyên, vận chuyển lương thực không dễ dàng.

Trên thực tế, hiện tại ngay cả quận Nam Dương cũng không còn khống chế quân Hán trong tay, bởi vì quân Sở mới chiến thắng tại Miện Thủy không lâu thì xảy ra ôn dịch quy mô lớn, vì phòng ngừa ôn dịch khuếch tán, quân Sở sau khi công chiếm quận trị huyện Uyển, huyện Đặng cùng với huyện Nhượng và một vài huyện lớn khác thì đã không còn dụng binh với các huyện nào nữa.

Hạng Trang nói:

- Cho nên quả nhân suy xét từ Bành Thành xuất binh tấn công quận Đặng, chỉ cần có thể đánh hạ quận Đặng, hào rộng có thể khơi thông, đội tàu vận chuyển lương thực theo đường thủy cũng có thể tốc hành tới Huỳnh Dương.

Dừng một chút, Hạng Trang lại tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Về hần Trần Quận, quận Dĩnh Xuyên, quận Nam Dương và một vài huyện khác, vẫn nên đợi bắt đầu mùa đông sẽ bàn lại sau.

Ngày kia là bắt đầu mùa đông khí trời chuyển lạnh, ôn dịch tám chín phần sẽ biến mất, khi đó có thể dụng binh.

Tuy nhiên, quân Sở cũng còn có dư lực để dụng binh với quận Đặng, Trần Quận, quận Dĩnh Xuyên và quận Nam Dương, còn phải triệu tập đại quân công phạt Quan Trung hoặc đất Tề, cũng là không thể đợi được. Quân Sở liên tục đánh bại đại quân hai nước Tề Hán, cuối cùng lại chỉ mò tới tàn phá các quận Đặng, Trần, Dĩnh Xuyên và Nam Dương. Điều này làm cho Hạng Trang có chút ghen uất.

Bách Lý Hiền cũng có chút tiếc nuối, nhưng vẫn khuyên Hạng Trang:

- Đại vương, Đại Sở vẫn còn nhiều thời gian.

Đích xác, sau trận chiến Hoài Nam, trận chiến Miện Thủy, thực lực nước Hán hao tổn nhiều. Nước Sở đại thể duy nhất lớn mạnh, hơn nữa theo thời gian trôi qua, loại ưu thế này càng lúc càng lớn, trận ôn dịch này đích thật là làm quân Sở tổn hại nặng nề, nhưng nhiều nhất là mười năm, nước Sở có thể hồi phục lại được, đến lúc đó hưng thịnh quy một bắc phạt, ai có thể ngăn cản?

- Thời gian?

Hạng Trang lại lắc đầu, thở dài:

- Thời gian cũng ở phía bên Hung Nô.

- Hung Nô?

Bách Lý Hiền nghe vậy sửng sốt, hỏi:

- Đại vương sao nói vậy?

Hạng Trang từ trên án cầm vài cuốn giấy nhỏ đưa qua, nói:

- Người xem cái này trước đi.

Bách Lý Hiền tiếp nhận cuốn giấy nhỏ mở ra xem từng cái xong, sắc mặt lập tức biến đổi, trầm giọng nói:

- Không ngờ Hung Nô dẫn binh chia làm ba đường cùng tấn công nước Yến, nước Triệu và nước Hàn?
- Hơn nữa, cũng không phải là Hung Nô bình thường.

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Lần này thái độ Hung Nô quá khác thường, không hề lấy cướp bóc tài vật làm mục đích, mà là bắt người cướp của phụ nữ và trẻ em kịp thợ thủ công, ý chí hẳn không nhỏ!

- Hu...

Mặc Đốn khẽ ghìim ngựa, lại giơ tay phải lên, mấy trăm dũng sĩ Xanh Lê đi theo phía sau đều ghìim ngựa dừng lại. Đoàn người đứng ở ngoài thành môn Tự Dương thuộc cai trị quận Thượng Cốc.

Lúc này thành Tự Dương sớm đã bị đại quân Hung Nô công hãm.

Mặc Đốn tiếp thu mưu kế của quân sư Công Tôn Thuyết, phái ba trăm dũng sĩ giả trang làm hồ thương Bắc Điều trước đó đã lên vào trong thành Tự Dương, sau đó thừa dịp ban đêm đánh mở cửa thành, kỵ binh Hung Nô cuộn cuộn tiến vào, kết quả không cần tốn nhiều sức đã công hãm được thành Tự Dương canh giữ trống không. Lúc này, quân Yến đang công phạt nước Triệu, trong thành Tự Dương chỉ có hai ngàn người già yếu đóng ở đó.

Cửa thành mở ra, một đội phụ nữ và trẻ em, thợ thủ công nước Yến dưới sự áp giải của kỵ binh Hung Nô nối đuôi nhau mà ra.

Bên trong đám người, một thanh niên trai tráng vóc người cường tráng, da ngăm đen rất là bắt mắt, Mặc Đốn không kìm nổi lấy roi ngựa trong tay chỉ vào thanh niên trai tráng quát hỏi:

- Đây, người có phải thợ rèn không?

Thanh niên trai tráng chỉ lạnh lùng liếc Mặc Đốn một cái, không để ý đến.

Đừng nói ngôn ngữ Mặc Đốn nói là tiếng Hung Nô nên thanh niên trai tráng kia nghe không hiểu, dù là nghe hiểu hẳn cũng sẽ không để ý tới. quan niệm chính thống tộc Hoa Hạ cũng rất mạnh mẽ, nhìn man tộc xung quanh như Đông Hồ, Tây Nhung, Nam Man, Bắc Địch này là có thể nhìn ra được đến từ xưa tộc Hoa Hạ luôn có sự ưu việt với cảm giác ở trên cao xa vời.

Ở thời đại này, người Trung Nguyên không có khí tiết như Công Tôn Thuyết như vậy là cực nhỏ.

Đương nhiên, người chân chính có thể chết để bảo toàn lễ cũng không nhiều lắm, có câu con kiến còn ham sống huống chỉ là con người?

Dũng sĩ Xanh Lê phía sau Mặc Đốn giận tím mặt, đều rút kiếm muốn giết thanh niên trai tráng kia nhưng lại bị Mặc Đốn ngăn lại. Mặc Đốn đã sớm bị Công Thúc Thuyết thuyết phục. Trong mắt lão, thợ thủ công giống như người thanh niên trai tráng ngay trước mắt kia quả thực chính là bảo bối của người Hung Nô, những người này là những người thợ khéo léo có thể làm thay đổi toàn bộ Hung Nô, sao có thể thiện giết?

Thanh niên trai tráng khinh thường lạnh lùng trừng mắt với Mặc Đốn ngênh ngang đi, Mặc Đốn cũng không để tâm.

Nhìn phụ nữ và trẻ em và thợ thủ công nước Yến nối đuôi nhau đi qua trước mặt, tâm trạng Mặc Đốn rất tốt, lão dường như đã nhìn thấy bốn trăm ngàn thiết kỵ Hung Nô được trang bị binh khí chế tạo bằng sắt sắc bén cùng với kỵ cung hoàn mỹ, sau đó quân tiên phong Hung Nô đi theo năm hướng đánh cho Đông Hồ, Nguyệt Thị tan tác diệt vong cuối cùng chỉ huy nam hạ, gấm vóc Trung Nguyên cũng nhét vào trong túi Hung Nô.

Nghĩ đến đó, Mặc Đốn ngửa mặt lên trời cười to, hình ảnh đó thật là tốt!

Công Thúc Thuyết cười ngựa phía sau Mặc Đốn nhíu mày, không kìm nổi khuyên nhủ:

- Tự Dương chỉ là tiểu ấp, Ngự Dương, Vô Chung, Lệnh Chi còn có Kế Huyện mới là ấp lớn hùng thành của đất Yến, đại Thiên Vu không nên vì thành tựu nhỏ nhỏ mà đắc ý thỏa mãn, vẫn nên mau chóng phân chia tấn công chư ấp Ngự Dương mới đúng đắn, nếu không một khi đại quân nước Yến điều quân trở về, sự việc sẽ khó hơn.

- Ủ.

Mặc Đồn cũng không vì lời can gián của Công Thúc Thuyết mà tức giận, ngược lại có chút ngượng ngừng nói:

- Bản Thiên Vu thật có chút đắc ý vênh váo, đa tạ quân sư nhắc nhở.

Lập tức Mặc Đồn lại sai phi kỵ triệu bốn tiểu vương Hung Nô đến, lệnh bốn người dẫn hai vạn kỵ binh phân chia tấn công bốn thành Ngự Dương, Vô Chung, Lệnh Chi và Kế Huyện.

[/FONT]

462. Chương 462 Hồn Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 462 Hồn chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Thăng Chi, cho người.

Lã Đài đem một chén cháo một ít rau đại đưa tới trước mặt cho Chu Quan Phu.

Chu Quan Phu nhíu mày, lập tức quay ngoắt đầu đi tức giận nói:

- Cả ngày ăn loại thức ăn này, trong miệng đã nhạt lăm rồi, không ăn!

Lã Đài thở dài, nói:

- Thế là cố lăm rồi, có thể tìm được đồ ăn là tốt rồi.

Lã Đài cũng không phải nói bừa, đất Lương này vốn đã bị tai họa từ Bành Việt làm cho không còn hình dạng gì rồi, tiếp đó lại là trận chiến Sở Hán, bị hai cha con Hàn Tín đi qua cướp đoạt hai lần, hiện tại thật đúng là ngàn dặm không có tiếng gà gáy, trên đường chỉ toàn xương cốt. Đại quân Lã Đài từ lúc chui vào đất Lương chưa bao giờ được ăn no, cả ngày ôm bụng đói lép kẹp.

Chu Quan Phu nói:

- Vẫn không muốn ăn, trong lòng khó chịu, không có vị.

- Vẫn còn ảo não vì chuyện ban ngày à?

Lã Đài xuống bên cạnh Chu Quan Phu, thản nhiên nói:

- Có câu thắng bại là chuyện thường của binh gia người cần gì phải quá mức để ý? Còn nữa người thường nói hai quyền khó địch được bốn quyền, có gì mà mất mặt đâu?

Hoá ra buổi sáng hôm nay, quân Hán lên tới dưới Hổ Lao quan, Lã Đài, Chu Quan Phu biết ba ngàn Hổ Bí của Tần Tương tập kích bao vây chiếm lĩnh Hổ Lao quan nhưng lại không biết ngay cả Hô Diên, Mông Viễn, Mông Liêu cũng đã tới trong quan, cho nên khi ban ngày Chu Quan Phu dẫn theo năm nghìn kỵ binh Nguyệt thị tiến đến dưới quan để khiêu chiến, thầm nghĩ nếu may mắn chém được Tần Tương, có lẽ sẽ thừa cơ đoạt lại Hổ Lao quan.

Chu Quan Phu ở dưới quan kêu tên mời chiến để tập kích, Tấn Tương không tỏ ra yếu thế mà đồng ý, xuất quan ứng chiến.

Hai người ở trước quan đấu hơn trăm hiệp, chưa phân thắng bại, kết quả tướng quân Chu Á Phu tuổi trẻ khí thịnh tức giận không nói hai lời thúc ngựa xuất chiến giáp công cùng với Chu Quan Phu bao vây Tấn Tương. Nhưng Chu Á Phu vừa mới ra ngựa, trong Hồ Lao quan cũng phóng ra một viên tướng Sở, đó chính là Hồ Diên, ác lang hung danh!

Hai huynh đệ họ Chu miễn cưỡng ác đấu với hai hổ lang nước Sở hơn hai mươi hiệp thì bại trận. Chu Quan Phu vì yểm hộ Chu Á Phu nên đã bị mã sóc của Hồ Diên đâm trúng, liền thúc Xích Long chạy thoát khỏi Hồ Diên quay trở về, bị Hồ Diên đuổi theo, năm nghìn kỵ binh Nguyệt thị vội tiến lên ngăn cản mới chặn được Hồ Diên.

Chu Quan Phu từ lúc mười sáu tuổi đã nhập ngũ, ngoại trừ việc bị ăn quả đắng trên Hồ Lao quan thì những năm qua chưa từng có người nào khiến y hậm hực như này, cho dù ngay cả vài năm trước trên Kim Ngưu Đạo. Ác Lang Hồ Diên này đấu lực cũng chỉ là ngang hàng với y mà thôi, nhưng hôm nay thất bại bởi vì hôm nay ngoài Hồ Diên còn có Tấn Tương, cho nên y làm sao cam lòng chứ?

Chu Á Phu đi đến gần, áy náy nói:

- Đại ca, là tiểu đệ đã làm liên lụy huynh.
- Tiểu tử ngốc, không có gì đâu.

Chu Quan Phu xoa xoa đầu Chu Á Phu, trong con ngươi hiện lên vẻ dịu dàng. Chu Quan Phu tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng tính tình lỗ mãng, nhưng cách nghĩ lại đơn giản. Chỉ là sau khi Chu Bội chết, cuối cùng Chu Quan Phu cũng đã trưởng thành hơn.

Lập tức Chu Quan Phu thăm thía dạy bảo Chu Á Phu:

- Á Phu, kết quả hôm nay đệ cũng thấy rồi đó, tuy rằng vi huynh dùng quan ba quân, nhưng dù sao cũng chỉ là hữu dũng vô mưu, ở trên chiến trường cũng khó làm nên việc lớn, cho nên đệ hàng ngày theo Thượng Tướng quân phải học hỏi binh pháp nhiều hơn, tương lai có thể được làm Đại tướng quân giống như phụ thân.

Chu Á Phu trịnh trọng gật đầu, từ đó về sau thật sự chuyên tâm luyện võ, nghiên cứu binh pháp.

Lã Đài nói:

- Hiện nay Trung Nguyên, Hà Bắc còn có Quan Trung đều đã có rắc rối, nghe nói nước Tề, nước Triệu, nước Yến và nước Hàn đều đánh giặc, dường như ngay cả người Hung Nô cũng bị cuốn vào, Hồ Lao quan này chắc chắn không thể xông qua được, không bằng chúng ta vượt sông đi đến nước Triệu, sau đó lại qua Cẩn Bệ, đất Hàn rồi quay về Quan Trung, thế được không?

Nếu như bình thường, nếu Lã Đài muốn đơn độc qua phía bắc sông Hà Thủy, nhập vào đất Triệu, lại qua Cẩn Bệ qua Thái Hành Sơn, sau đó qua đất Hàn qua phía Tây sông Hà Thủy quay về Quan Trung, tuyệt đối là vô cùng nguy hiểm, trừ phi Lã Đài có bản lĩnh liên tục chiến đấu ngàn dặm qua các chiến trường như Hạng Trang năm xưa, nếu không hơn bốn mươi ngàn kỵ dưới trướng của y chỉ sợ cũng đừng hòng sống sót quay về Quan Trung.

Tuy nhiên hiện tại, bởi vì Tề, Triệu, Yến, Hàn đều đang trong hỗn chiến, Hung Nô cũng bị cuốn vào theo, thế cục rất hỗn loạn là cơ hội cho Lã Đài đục nước béo cò.

Chu Quan Phu thở dài, đoạt lấy bát cơm từ trong tay Lã Đài, nói;

- Người nói như nào thì theo như thế.

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của Chu Quan Phu, Lã Đài cũng cảm thấy rầu rĩ, không lâu trước đó, một Quan Quân Hầu luôn luôn ngang ngược kêu ngạo lại cũng trở nên ủ rũ như thế? Xem ra thời vận của Nước Đại Hán thật sự là không còn dài.

Lã Đài suy đoán hoàn toàn chính xác, lúc này thế cục Hà Bắc thật sự vô cùng hỗn loạn!

Lúc này, một trăm ngàn đại quân của Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ nước Triệu đang bị quân Tề ngăn cản tại Lịch Hạ (Tề Nam), tấn công mãnh liệt hơn tháng mà vẫn chưa tiến thêm được, tuy rằng Triệu Ngộ đã nhận được chiếu lệnh lui binh của Triệu Vương Trương Ngao, nhưng Triệu Ngộ sao cam tâm? Cho nên y vẫn dẫn binh tấn công mãnh liệt Lịch Hạ, cuộc chiến vẫn đang trong thế giằng co, nhất thời khó phân thắng bại.

Đại quân của Yến Vương Tàng Đồ đã ở dưới thành Hàm Đan giằng co hơn nửa tháng.

Nước Yến nghèo khó ít tài vật, Tàng Đồ chỉ có thể điều động ba mươi ngàn người đi công phạt nước Triệu, vốn tưởng rằng lúc này Hàm Đan trống không, quân Yến đánh bất ngờ, đánh úp chắc chắn là có thể đắc thủ, vậy mà cũng không ngờ Thứ Tướng quân Bạch Tuyên nước Triệu sớm đã có đề phòng, dùng kế đánh lừa đem dẫn Tàng Đồ nhập và Ứng thành, suýt nữa thì chết! May mà ông ta được Thái Tử Tàng Diễn liều chết bảo vệ mới giết mở một đường máu chạy ra ngoài thành.

Trận này thất bại, quân Yến không còn lực để tấn công Hàm Đan, nhưng Tàng Đồ lại không cam lòng lui binh như vậy, lập tức chiếu lệnh trong nước vừa phái viện quân, vừa đào địa đạo, chuẩn bị đào thông trong thành để tiếp tục đánh lên!

Tàng Đồ khoanh chân ngồi trước án, đang bê một bát thịt heo lớn ăn rất ngon lành.

Người đất Triệu đông đúc, dân chúng đều tích trữ lương thực, số lượng quân Yến lại không nhiều lắm, còn chưa đến ba mươi ngàn người, cho nên việc cung ứng lương thực thịt thà không hề khó khăn. Tuy nhiên sau đó không lâu những nơi gần Hàm Đan bị phá hoại gần như toàn bộ, đại quân đi qua chẳng khác gì châu chấu, khiến cho đất đai khô cằn không còn sót lại gì.

Dần dần, lương thực thịt thà gom góp bắt đầu trở nên khó khăn.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Thái Tử Tàng Diễn vội vàng đi vào lều lớn, thấy Tàng Đồ đang tỉ mỉ liếm đầu ngón tay, hỏi:

- Thái Tử, thu hoạch thế nào?

Tàng Diễn chấp tay với Tàng Đồ, đáp:

- Không được tốt lắm, nhi thần mang binh cướp sạch ba tòa Ổ Bảo, nhưng trong đó chỉ lục soát được chưa tới năm trăm thạch lương thực, còn chưa đủ cho một ngày.

Tàng Đồ nhíu mày, nói:

- Vậy đi về phía nam xem huyện Hàm thế nào, huyện Hàm là huyện rất lớn!

Tàng Diễn khẽ nói:

- Phụ vương, hôm nay nhi thần trong lúc vô ý đã thu được một tin tức, nghe nói Thượng Tướng Quân nước Hán Lã Đài, Quan Quân Hầu Chu Quan Phu đang mang theo năm mươi ngàn kỵ quân vượt qua sông Hà Thủy tiến vào nước Triệu!

- Con nói cái gì?

Tàng Đồ hoảng hồn la lên:

- Tin tức có thật không?

Tàng Diễn nói:

- Hôm nay nhi thần cướp ba tòa Ổ Bảo, trong đó có một tòa hình như là cứ điểm Ô Mộc Nhai của nước Sở, lục soát trong đó được mấy phong tin mật, trong đó có nói đến việc này.

- Ô Mộc Nhai?

Tàng Đồ nghiêm nghị nói:

- Nói như vậy thì rất có khả năng sao?

Tàng Diễn nói:

- Phụ vương, quân Hán sắp đến, thế cục nước Triệu có thể hồi phục rồi.

Trong lúc nhất thời Tàng Đồ cũng bắt đầu do dự, Lã Đài chưa chắc đã giúp đỡ nước Triệu, nhưng cũng có thể không giúp đỡ nước Yên tiêu diệt nước Triệu. Nếu Lã Đài chỉ là qua đường, vậy thì còn dễ xử lý, chẳng may Lã Đài có ý nghĩ đoạt nước Triệu, vậy quân Yên ở lại Hàm Đan cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng đi thì đi đâu? Đó cũng là một vấn đề.

Tuy nhiên Tàng Đồ bối rối cũng không lâu lắm, rất nhanh có phi kỵ từ huyện Kế mang đến một tin tức động trời: Thiên Vu Hung Nô Mặc Đốn đã đích thân dẫn một trăm ngàn quân quy mô đánh vào nước Yên!

- Người nói cái gì?

Tàng Đồ chớp lấy phi kỵ mang tin đến, hai mắt tròn lên, không thể tin được nói:

- Mặc Đốn đích thân dẫn một trăm ngàn kỵ binh tấn công đánh vào nước Yên?

Phi kỵ gật đầu thật mạnh, nói tiếp:

- Đại vương, Tự Thành thuộc Quận Thượng Cốc đã thất thủ, mà nay đại quân Hung Nô đã chia binh làm bốn đường đi đoạt bốn thành huyện Kế, Ngưu Dương, Vô Chung, Lệnh Chi! Tướng quốc đã phái phi kỵ đi tới các bộ lạc Bắc Hạc, Đông Hồ để cầu viện, tuy nhiên các bộ chưa chắc đã dám đắc tội với Hung Nô. Đại vương hãy nhanh chóng điều quân trở về!

Tàng Diễn quyết định rất nhanh:

- Phụ vương, đất Yên là căn cơ của Đại Yên ta nên không thể để mất được, hãy nhanh chóng điều quân trở về!

“Bụp”

Tàng Đồ đánh hai tay vào nhau, vô cùng ảo não thở dài, lập tức căn dặn Tàng Diễn:

- Thái Tử, nhanh chóng truyền chiếu lệnh của quả nhân xuống, toàn quân nhổ trại, suốt đêm hành quân trở về đất Yên!

- Vâng!

Tàng Đồ vâng dạ, lĩnh mệnh đi.

Rất nhanh, toàn bộ đại doanh quân Yên đều ồn ào xông xáo, ngàn vạn cây đuốc cành thông được dấy lên, trong ánh lửa sáng như ban ngày, một đội binh giáp quân Yên bắt đầu tháo dỡ lều trại, trang quân khí giới, sau đó các đội dưới sự quát mắng của các tiểu giáo bắt đầu xao động lên, sau đó chậm rãi đi về phía bắc.

Hành động lạ thường của quân Yên rất nhanh kinh động tới quân thần nước Triệu trong thành Hàm Đan.

Triệu Vương Trương Ngao dưới sự bảo vệ của Tướng quốc Quán Cao, Á tướng Trương Cảnh, Thứ tướng Quân Bạch Tuyên vội vàng đi lên trên đầu thành cửa đông, quả nhiên thấy quân Yên đã nhổ trại hành quân đi về phía bắc.

- Không phải là quân Yên có quỷ kế gì đó chứ?

Trương Ngao nửa tin nửa ngờ:

- Đang yên lành sao lại rút binh?

Bạch Tuyên cẩn thận quan sát, sau đó lắc đầu nói:

- Theo thần thấy, quân Yên không giống như là giả vờ, mà là rút binh thật.

- Ô? Quân Yên thật sự rút binh?

Trương Ngao nghe vậy lập tức mừng rỡ, nói:

- Nói như vậy Hàm Đan đã được giải rồi?

Quán Cao, Trương Cảnh nghe vậy cũng rất vui mừng, đã hơn nửa tháng nay, mỗi ngày bọn họ đều phải lo lắng đề phòng, cũng may quân Yên cuối cùng đã rút binh, vậy thì những ngày căng thẳng đã chấm dứt.

Bạch Tuyên lại lắc đầu, giọng điệu nghiêm trang nói:

- Đại vương, quân Yên rút binh chưa chắc đã là điều may.

- Chưa chắc đã là điều may?

Trương Ngao nghe vậy ngạc nhiên, khó hiểu nói:

- Thứ Tướng quân giải thích xem nào?

Bạch Tuyên nhìn bầu trời đêm phương bắc xa xa tối đen như mực, lo lắng nói:

- Nếu thần đoán không sai, sở dĩ quân Yên vội vàng lui binh là vì đại quân Hung Nô đang đến gần! Hung Nô xuất binh, mục tiêu công kích tuyệt đối sẽ không chỉ riêng nước Yên, mà chỉ sợ còn có cả nước Triệu ta nữa. So sánh với quân Yên, đại quân Hung Nô chẳng phải là khó chơi hơn sao?

Sắc mặt Trương Ngao, Trương Cảnh, Quán Cao lập tức trầm xuống. Đây thật sự không phải là tin tức tốt, so sánh với Hung Nô, bọn họ thà đối mặt với quân Yên của Tàng Đồ còn hơn.

[/FONT]

463. Chương 463: Phong Cốt Hán Gia

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 463: Phong cốt Hán gia

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thạch Ấp là một huyện lớn thuộc sự cai trị của quận Hằng Sơn nước Triệu, toàn bộ nhân khẩu của huyện vượt qua con số một trăm ngàn, gần như nhiều hơn cả so với nhân khẩu của một quận. Nhất là thị trấn Thạch Ấp, bởi vì một trong tám khe núi phải lần lượt đi qua, là nơi mà thương lữ Hà bắc đi tới Sơn Tây để buôn bán, và cũng là nơi tập kết hàng hóa, cực kỳ phồn hoa.

Tuy nhiên hiện tại, thị trấn Thạch Ấp lại đang rên rỉ dưới gót sắt của Hung Nô.

- A Mỗ, a Mỗ...

Một đứa trẻ nhỏ vừa mới đi học về thất tha thất thểu đi xuống bậc thang, thất tha thất thểu đi về phía mẫu thân đang ở trong vũng máu, sau đó lay lay thân thể đầy máu của mẫu thân, hồn nhiên không biết mẫu thân đã chết từ lâu, trên cổ nàng bị một vũ khí sắc bén cắt qua.

Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập từ ngoài phố vọng đến.

Đứa nhỏ mở mắt ngẩng cái đầu nhỏ lên, nhưng một luồng hàn quang vụt tới, lập tức toàn bộ thế giới quay cuồng kịch liệt...Kê Chúc vươn tay ra chụp lấy đầu đứa nhỏ ném lên không trung, ngửa mặt lên trời không kiêng nể gì cười ha hả, vẻ mặt của y đầy sự tàn nhẫn và sung mãn.

- Giết, giết cho ta, đốt cho ta, cướp cho ta, ha ha ha...

Kê Chúc cầm lấy đầu đứa nhỏ phóng ngựa chạy trên phố dài, vừa hướng về phía kỵ binh Hung Nô đang đốt giết ở trong ngõ nhỏ mà gào lên, so với Mặc Đốn, Tả Hiền Vương Kê Chúc tuổi trẻ hơn mà hung tàn hơn, khát máu hơn!

Dưới sự giết chóc điên cuồng, Kê Chúc sớm đã đem lời dặn dò của Mặc Đốn ném lên chín tầng mây, cái gì mà phụ nữ và trẻ em, thợ thủ công y đều không bỏ qua. Giờ khắc này, y chỉ muốn giết chóc, giết chóc và giết chóc. Theo y thấy, Hung Nô là sói, còn người Trung Nguyên là cừu, mà cừu thì nên bị người Hung Nô cắn nuốt.

Trong ngõ nhỏ thôn lớn của Thạch Ấp vang lên những tiếng kêu rên.

Ngàn vạn người Hung Nô như dã thú nổi cơn, bọn họ trừng mắt đỏ ngầu, hai tròng mắt điên cuồng, cầm đoản kiếm đồng thau đầy máu phá cửa đập hộ, tiến vào. Bọn họ gặp người thì giết, gặp nhà thì đốt, gặp đồ vật thì cướp... Còn những tiểu nương đất Triệu mỹ miều trẻ trung cũng bị chà đạp giày vò.

Người Hung Nô đã giằng co đối với việc đốt giết người cướp của tại Thạch Ấp suốt cả một ngày đêm, tận đến hừng đông ngày hôm sau bọn chúng mới cảm thấy mỹ mãn rời khỏi đó, mục tiêu tiếp tục đánh về phía trước – Đông viên!

Vừa qua buổi trưa, đất lớn đột nhiên rung động, lập tức kỵ binh quân Hán đông nghìn nghịt xuất hiện tại chân trời phía nam hướng đông Thạch Ấp. Quan sát từ không trung, giống như là một đàn trâu rừng đang di chuyển từ hướng bắc tới, tầm nhìn từ Thạch Ấp kéo dài tận cuối, bụi mù cuộn cuộn vô cùng vô tận.

- Hu..

Lã Đài bỗng nhiên ghìm chiến mã sau đó giơ tay phải lên.

Kỵ binh quân Hán, còn có kỵ binh Nguyệt thị vô cùng vô tận phía sau đều ngừng lại. Mấy chục ngàn kỵ binh từ động đến tĩnh chỉ trong một thời gian cực ngắn, chỉ có bầu trời đầy bụi mù càng cuộn lên cao.

Nhìn cửa thành rộng mở, cầu treo gãy của thị trấn Thạch Ấp, Lã Đài bất chợt chau mày.

Chu Quan Phu, Chu Á Phu cũng giục ngựa chậm rãi lại gần, xuyên qua cửa thành rộng mở để nhìn, thấy trên đường cái thi thể ngổ ngang, không khí tràn ngập mùi máu tươi, từ xa cũng nhìn rất rõ ràng.

- Ta đi xem.

Dứt lời, Chu Quán Phu đã sớm ghìm ngựa đi lên cầu treo.

Lã Đài không ngăn cản, cũng mang theo hơn mười thân binh đi qua cầu treo, vào thị trấn Thạch Ấp, vào cửa thành, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc khiến người khác muốn nôn mửa, mà cảnh tượng thảm thiết trước mắt khiến Lã Đài và hơn mười thân binh trợn mắt há mồm. Trong khoảnh khắc sắc mặt Chu Quan Phu trầm xuống.

Thảm, rất thảm. Quả thực là cực kỳ tàn ác, con mẹ nó là ai làm?

- Leng keng...

Trong áp lực khiến người ta hít thở không thông, trong tiểu viện gần đó bỗng nhiên vang lên tiếng ngói vỡ vụn, không đợi Lã Đài hạ lệnh, số thân kỵ binh phía sau đã phóng ngựa vào đó, chỉ một lát, hai gã thân binh đã đem một người đàn ông gầy như que củi, cả người run rẩy không ngớt.

Lã Đài xoay người xuống ngựa, trầm giọng hỏi:

- Ai tàn sát thành? Quân Yển?

Quần hùng cuối đời Tần quật khởi, đến cuối cùng công phạt Sở Hán, hai quân tranh chấp, việc tàn sát hàng loạt dân trong thành cũng là chuyện thường, nhưng tàn sát hàng loạt dân trong thành không có nghĩa là tàn sát toàn thành, mà chỉ là lục soát tàn binh quân địch trong thành đem ra xử tử, đương nhiên, trong đó khó tránh khỏi sẽ ngộ thương người vô tội, nhưng loại tàn sát giống như trước mắt đây người già, phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha là có một không hai.

- Không không không phải, là người Hung Nô.

Người đàn ông gầy yếu run giọng nói:

- Là người Hung Nô.

- Người Hung Nô?

Lã Đài nghe vậy thoáng chốc chau mày, người Hung nô thật sự đã xuống phía Nam?

- Thắng Chi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện chúng ta nên đi xuyên qua khe núi rồi nói sau.

Lã Đài xoay người lại, không thấy Chu Quán Phu đâu, lại nhìn quanh bốn phía, thấy Chu Quán Phu đang xanh mặt đứng ở trên bậc thang nhìn xuống, từ ánh mắt của Chu Quán Phu mà nhìn thấy một thủ cấp của một đứa trẻ.

Sắc mặt Lã Đài trong khoảnh khắc cũng trầm xuống.

Đúng lúc này, một gã tiểu giáo quân Hán bỗng nhiên vội vàng vào thành, đến trước mặt Lã Đài bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, thám báo du kỵ ở phía đông bắc mười dặm có gặp một đội kỵ binh Hung Nô, đã chết hơn mười người!

- Hừ!

Chu Quán Phu kêu lên một tiếng trầm đục, đánh một chưởng ra, khung cửa đá lớn gập rập, toàn bộ cửa chính ầm ầm sụp xuống, vùi lấp đầu của đứa trẻ nhỏ kia. Chu Quán Phu lập tức xoay người lên ngựa, đồng thời đỡ xuống song thiết kích tròng mắt quất với Lã Đài:

- Tương Chi, đừng có can can ta!

Dứt lời, Chu Quan Phu ghì cương ngựa, phóng ngựa xông ra khỏi cửa thành.

- Thắng Chi, ta với ngươi cùng đi!

Lã Đài cũng xoay người lên ngựa.

Giờ khắc này, Lã Đài thậm chí không có một tia do dự, người Hán cũng tốt, người Triệu cũng thế, chung quy đều là quý tộc hậu duệ thiên hoàng Hoa Hạ, vậy mà lại bị man di Hung Nô bắt nạt làm nhục như vậy?

Đương nhiên, bày ra khí khái nhà Hán cũng không phải là mục đích chủ yếu!

Chủ yếu chính là từ Miện Thủy đến để đoạt lấy đất Triệu.

Quân Hán đã lên vào vài ngàn dặm, sĩ khí đã giảm sút tới cực điểm, nếu không nghĩ cách làm tăng sĩ khí của tướng sĩ thì sẽ còn sụp đổ nữa!

Trong lòng tướng sĩ quân Hán nghẹn uất, phẫn uất, bọn họ cần giải phóng, cần giết chóc!

Đây đúng là đánh người khác đang ngủ, người khác lại lấy gối đưa cho, thế sự chính là khéo như vậy!

Nước đục này, giờ đến lượt quân Hán! Người Hung Nô tuy rằng không phải là quả hồng nhũn, nhưng trong mắt tướng sĩ quân Hán, người Hung nô chẳng khác gì gốc rạ khô, bởi vì mười mấy năm trước trận chiến tại Bạch Vu Sơn, trận chiến Hà Tây cùng với trận chiến Cửu Nguyên, kỵ binh quân Hán đối mặt với người Hung Nô vẫn có ưu thế tâm lý mạnh hơn.

Thành Đông viên lại ngã xuống dưới gót sắt của Hung Nô.

Tuy rằng Đông Viên dưới sự cai trị của quận Hằng Sơn, nhưng thành chỉ cao ba trượng, quân coi giữ bên trong thành chỉ có lơ thơ hơn ngàn người, đối mặt với người Hung Nô đông như đàn kiến cuộn cuộn đến, quân Triệu gần như chống cự không tới nửa ngày thì thất thủ. Sau khi phá thành, người Hung Nô lại thực thi tàn sát hàng loạt dân trong thành, không để lại người già phụ nữ và trẻ em, toàn bộ tàn sát tận tụy!

Dưới màn đêm, hai mươi ngàn kỵ binh Hung Nô đang đóng quân trên cánh đồng bát ngát ngoài thành Đông Viên.

Cho dù gần Đông Viên có vô số phòng ốc, nhưng người Hung Nô vẫn có thói quen ở tại trong lều trại, lúc này, Kê Chúc đang uống rượu nghe nhạc trong lều lớn của y, mười mấy tiểu vương Hung Nô ở hai bên chái nhà tiếp khách, thức ăn bọn họ là gà vịt cướp được, đồ uống chính là rượu mạnh Trung Nguyên, còn có mười mấy mỹ nhân đất Triệu đáng thương phải tiếp rượu.

- Đến đây, uống!

Kê Chúc giơ cao cốc rượu ở tay trái lên, tay phải thuận thế bóp lấy cặp mông của mỹ nhân đứng bên cạnh, mỹ nhân cúi đầu rên rỉ, Kê Chúc phần khởi bật cười ha hả, mười mấy tiểu vương Hung Nô bắt chước theo, vừa uống rượu vừa giở trò với mỹ nhân bên cạnh mình.

Kê Chúc uống vào mấy cốc rượu mạnh, dục vọng dần bốc cao, đánh định đẩy mỹ nhân nằm xuống thì một thủ lĩnh Hung Nô bỗng nhiên vội vàng đi vào trước đồng lửa, thở hổ hển bẩm báo:

- Tả Hiền Vương, Kỵ binh Trung Nguyên giết đến đây!

- Kỵ binh Trung Nguyên?

Kê Chúc bật dậy:

- Tới rất hay, diệt bọn chúng!

Kê Chúc lập tức xoay người lên ngựa, mười mấy tiểu vương Hung Nô cũng đều lên ngựa, sau đó tự mình triệu tập binh mã, dù sao Hung Nô cũng là dân tộc sống trên lưng ngựa, tốc độ tập kết quả nhiên hạng nhất, không tới một lát, hơn hai mươi ngàn kỵ binh dưới trướng Tả Hiền Vương đã hoàn thành tập kết, từ xa nhìn lại, từng mảng lớn đông nghịt.

Một ánh lửa bỗng nhiên hiện ra từ hướng tây nam, rồi biến thành hai điểm, sau đó nhanh chóng khuếch tán thành bốn điểm, tám điểm...Chỉ trong chốc lát, đã hình thành một con rồng đuốc, lại qua một lát, con rồng đuốc này biến thành đại dương mệnh mông ánh lửa.

Trong ánh lửa vô tận, vô số đầu ngựa pháp phòng đi động.

Kỵ binh, quả nhiên là kỵ binh người Trung Nguyên, hơn nữa còn là kỵ binh tinh nhuệ!

Nhưng trên mặt Kê Chúc lại không chút để tâm, hơn mười năm trước trận chiến Cửu Nguyên y không tham gia, bởi vậy căn bản y không biết sự lợi hại của người Trung Nguyên. Trong tiềm thức của y, người Trung Nguyên cũng chẳng khác gì người phương Bắc, so với người Đông Hồ thì mạnh hơn chút, nhưng so với người Hung nô thì chắc chắn kém xa.

- Haha.

Kê Chúc ngửa mặt lên trời cười dài hai tiếng, rút kiếm đi đầu, hai mươi ngàn kỵ binh Hung Nô đều chậm rãi đi theo Kê Chúc nghênh ngang tiến về phía kỵ binh Trung Nguyên đang mãnh liệt tới. Tốc độ ngựa của người Hung Nô cực nhanh, chỉ trong chốc lát, hơn hai mươi ngàn kỵ binh Hung Nô cũng đã bắt đầu tiến lên cực nhanh.

Nhìn kỵ binh Hung nô như thủy triều thổi quét tới, khóe miệng Lã Đài thoáng chốc hiện lên tia sát khí lạnh băng.

Tiếp theo chốc lát, Lã Đài nhẹ nhàng ghim cương ngựa, chiến mã dưới hông thoáng chốc ngẩng đầu hí lên một tiếng dài lao về phía trước, gần như là cùng lúc, Lã Đài giơ hai tay lên phía trước, kỵ binh quân Hán phía sau mãnh liệt chia làm hai đường, một nửa đi theo Lã Đài lao về hướng cánh tả người Hung Nô, một cánh khác thì lao về phía hữu quân.

Kỵ binh quân Hán phân chia ra, trong bụi mù cuộn cuộn lại xuất hiện một đội kỵ binh khác.

Bư kỵ binh này chỉ có ba ngàn kỵ, lại bày thành một trận hình tam giác sắc bén. Chu Quán Phu cầm song thiết kích trong tay, cưỡi ngựa Xích Long, đầu tàu gương mẫu xông vào nơi cao nhất của trận tam giác!

[/FONT]

464. Chương 464: Hung Nô Sợ.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 464: Hung Nô sợ.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Từ phía đông qua sông Miện Thủy chui vào đất Sở tới nay, lòng dạ Chu Quán Phu vẫn không thấy thoải mái, vốn muốn phá Tỷ Lăng chém tận giết tuyệt dòng họ Hạng để báo thù giết cha, kết quả là không thể vượt qua sông Ô Giang, muốn chui vào huyện Tương để đào phần mộ tổ tiên dòng họ Hạng lên, nhưng cuối cùng lại bị đại quân Ngưu Tử Kỳ ngăn trở không được như ý nguyện.

Lên tới đất Triệu rồi, kết quả lại bắt gặp Hung Nô đang đốt giết người cướp của.

Chu Quan Phu cũng chẳng để tâm dân chúng nước Triệu sống chết ra sao, nhưng y tuyệt đối không dễ dàng tha thứ hành vi man rợ của người Hung Nô!

Đầu của đứa trẻ nhỏ giống như một đốm lửa rơi vào đồng củi đốt đã châm lửa giận bị đè nén trong lòng Chu Quán Phu bấy lâu nay, lúc này, y chỉ muốn giết người, giết sạch tất cả người Hung Nô!

- Hú...

Chu Quan Phu ngửa mặt lên trời rít gào, giống như một con gấu đói nổi giận.

Ngựa Xích long thông linh lập tức cũng ngừng đầu hí một tiếng dài rồi cuối cùng tiến lên.

- Vù vù vù...

Khi khoảng cách song phương chưa tới trăm bước, hai cánh kỵ binh quân Hán nghiêng lao đi bắt đầu bắn tên, mưa tên lao nhanh xuống người Hung Nô. Mưa tên bay trên không trung trong khoảnh khắc ngắn ngủi thì rơi xuống, chỉ trong chốc lát, kỵ binh Hung Nô gào thét người ngã ngựa đổ.

Khi khoảng cách chưa tới năm mươi bước, kỵ binh Hung Nô bắt đầu dùng đoản mộc cung phản kích.

Cung tiễn song phương căn bản không cùng một cấp bậc, nhưng người Hung Nô cưỡi ngựa lợi hại, dám liều mạng cùng quân Hán.

Dưới sự áp tới của hai cánh Kỵ binh quân Hán bên trái phải, kỵ binh Hung Nô bị bắt phải đi vào giữa, ý đồ đi xuyên qua từ giữa kẽ hở trong hai cánh quân Hán. Rõ ràng, người Hung Nô cũng không hy vọng lâm vào sự quần đấu bên trong kỵ binh quân Hán, bọn họ càng nguyện ý thông qua đó để sát thương đối thủ, cho dù trong việc đo sức kỵ binh với nhau, bọn họ không chiếm được lợi thế.

Nhưng mà, còn có ba nghìn thiết kỵ của Chu Quan Phu ở phía trước chắn người Hung Nô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ba nghìn thiết kỵ liền đánh lên đại đội Hung Nô. Chỉ trong chốc lát, ngựa Xích Long giống như một ngọn lửa đỏ mang theo thế cuồng bạo mãnh liệt đụng vào bên trong đoàn ngựa thồ Hung Nô. Chu Quan Phu đột nhiên giương song kích lên, giống như là con cua mở ra kìm sắt lớn, hoặc như là dao cắt cỏ bằng phẳng rộng rãi, chỉ có điều với thế xung phong, chỉ trong chốc lát liền chọn hơn mười kỵ của mình.

- Hu...

Một bách phu trưởng Hung Nô nổi giận gầm lên một tiếng, quơ mã xoa xông đến Chu Quan Phu.

- Đi tìm chết!

Chu Quan Phu trợn hai mắt lên, hai tay đột nhiên phát lực xoay tròn song kích nặng hơn sáu mươi cân kéo về phía trước. bách phu trưởng Hung Nô kia cùng với người Hung Nô trong khoảnh khắc cả người lẫn ngựa

bị ngã trên mặt đất, người ngựa lộn một vòng liên tục đụng vào hơn mười kỵ người Hung Nô ở phía sau, đoàn ngựa thồ Hung Nô trong khoảnh khắc rối loạn.

Trong nháy mắt, ba nghìn kỵ binh quân Hán cũng cuồng bạo đụng vào người Hung Nô.

Chỉ trong chốc lát, trong trận Hung Nô người ngã ngựa đổ. Ba nghìn kỵ binh của Chu Quan Phu tuy rằng không phải trọng kỵ binh, nhưng cũng là những tinh nhuệ sắc bén trong Ngự lâm quân, ngựa bọn họ cưỡi chính là ngựa Đại Uyên thần tuần cao lớn, vả lại người nào cũng cường tráng cao lớn, người Hung Nô thấp bé trước mặt bọn họ chẳng khác gì đứa trẻ, song phương căn bản không cùng một cấp độ.

Sự va chạm mãnh liệt qua đi, kỵ binh quân Hán, kỵ binh Hung Nô không tự chủ được đều chậm tốc độ ngựa lại, lâm vào quần đấu.

Tuy nhiên, cuốn lấy đại đội Hung Nô chỉ có ba nghìn thiết kỵ của Chu Quan Phu, còn kỵ binh chủ lực của Lã Đài còn đang qua lại tới lui tuần tra hai cánh tả hữu không ngừng sát thương người Hung Nô.

Sắc mặt Kê Chúc xanh mét, vừa liên tục rống giận vừa kéo cung bắn tên.

Cuối cùng Kê Chúc đã biết vì sao lúc trước Thiên Vu Mặc Đốn ba lần dẫn dò y ngàn vạn lần không thể giằng co với người Trung Nguyên, và càng không nên giằng co với quân Hán. Quân Hán chết tiệt này đích xác rất khó quần, bọn họ gần như mỗi người đều cường tráng, kỵ cưỡi của bọn họ cao to, kỵ cung sắc bén, mộc cung của người Hung Nô không thể nào sánh bằng được!

Song phương vừa tiếp xúc, người Hung Nô đã bị thiệt hại nặng, nếu không phải người Hung Nô từ nhỏ đã sống trên lưng ngựa, một đám ỷ vào kỹ thuật cưỡi ngựa hơn người trốn dưới bụng ngựa, nếu không bọn họ đã bị mưa tên của quân Hán xâm nhập bắn chết thê thảm và nghiêm trọng. Kỵ binh quân Hán đích thật là đối thủ khó chơi, không thể khinh nhục, thật sự không thể khinh nhục!

Giờ khắc này, Kê Chúc rốt cục đã biết vì sao, mười mấy năm trước Hung Nô liên chiến liên đánh bại!

- Đi tìm chết, đi tìm chết!

Kê Chúc liên tục rút gào, đập bàn đập gậy như hoàn toàn đứng thẳng trên lưng ngựa, cung sắt trong tay liên tục khép mở, đem từng mũi tiễn Lang Nha bắn về phía kỵ binh quân Hán đằng trước. Bỗng nhiên giữa lúc đó, một ngọn lửa đỏ cháy rực tới trước mắt, lập tức hai luồng hàn quan chói mắt hung hăng chém xuống.

Kê Chúc ném cung tiễn xuống, lấy tốc độ nhanh nhất dùng gậy Lang Nha đỡ.

“Keng”

Tiếng binh khí va nhau chấn màng tai của Kê Chúc, một đạo lực mạnh trong khoảnh khắc như thủy triều cuộn cuộn đẩy về, chấn động cổ tay của y, thậm chí ngay cả con ngựa dưới hông cũng không chịu được liên tục hí lên những tiếng bị thương rút lui mấy bước. Đồng tử Kê Chúc thoáng chốc kịch liệt co rút lại, thể lực thăng nhĩ này đúng mãnh như vậy sao?

- Hú

Chu Quan Phu ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, Xích Long cũng hí dài một tiếng móng trước dựng đứng lên. Ngay sau đó, mực quán tính móng trước của chiến mã, Chu Quan Phu giơ song thiết kích lên cao mang theo thể vô cùng cuồng bạo mãnh liệt bổ chém xuống đầu Kê Chúc. Lưỡi kích sắc bén xé rách không khí, tiếng rít chói tai.

Kê Chúc cũng là dũng sĩ vô địch thủ đánh lan tràn đại mạc, sao có thể dễ dàng yếu thế chứ?

Tiếp theo chốc lát, Kê Chúc như lang đói cũng rút gào lên, xoay tròn gậy Lang Nha đỡ lấy.

“Keng” Song thiết kích và gậy Lang Nha lại va chạm vào nhau, trong tiếng đánh kịch liệt, Xích Long mã cũng phải mở rộng bốn vó ra vài thước. Chu Quan Phu trên lưng ngựa hừ một tiếng, còn Kê Chúc thì há mồm học ra ngụm máu tươi, vật kỵ dưới hông lại hí lên bị thương liên tục lùi lại mấy bước, quỳ rạp xuống đất thở phì phì.

- Hừ...chịu chết đi!

Chu Quan Phu chỉ hơi thoáng bị kiềm hãm, rồi lại phóng ngựa tiến lên.

Kê Chúc hoảng hồn, lập tức như sói tru một tiếng, hai chân đột nhiên đạp lên chiến mã đang ngã xuống đất, cả người liền nghiêng bay lên trời, lại một cước đá gãy kỵ binh Hung Nô xuống ngựa, thân hình y lại vững vàng đáp xuống vật kỵ của kỵ binh Hung Nô. Tiếp theo chốc lát, Kê Chúc ghì chuyển đầu ngựa chạy đi, y thật không có năng lực đấu lại, lúc này không chạy thì đợi đến lúc nào?

- Còn muốn chạy? Không có cửa đâu!

Chu Quan Phu cười gằn, giục ngựa múa kích đuổi sát Kê Chúc không tha.

Thấy Kê Chúc có nguy hiểm, kỵ binh Hung Nô bốn phía thoáng chốc ủa lên, liều mạng chặn Chu Quan Phu lại. Dù gì Kê Chúc cũng là Tả Hiền Vương, nếu Tả Hiền Vương chết, vậy thì nô lệ như bọn họ chắc chắn cũng không có đường sống, Mặc Đốn Thiên Vu sẽ không chút do dự xử tử hết thấy bọn họ, tuần táng với Kê Chúc

Xem ra cũng là một nhân vật? Thấy kỵ binh Hung Nô người trước ngã xuống, người sau tiến lên, quyết tử xông lên. Trong con người Chu Quan Phu thoáng chốc toát lên tia sát khí, nếu như thế, vậy càng không thể buông tha !

- Cút ngay, cút ngay cho bản hầu!

Chu Quan Phu rít gào giống như gấu đói, thế song kích lại như sấm sét cuồng bạo xuất kích lập tức làm người Hung Nô chắn ở trước mặt hần đều dạt ra hết, thậm chí ngay cả vài con chiến mã đều bị thiết kích của Chu Quan Phu chém thành hai đoạn, trong làn mưa máu bắn tung tóe, Xích Long mã xông vào trong bão táp không hề dừng bước!

- Ngăn hần lại, ngăn hần lại!

Kê Chúc đang chạy như điên quay đầu lại nhìn thấy Chu Quan Phu đã tới gần mười bước, lập tức hoảng sợ, liên tục rít gào với kỵ binh Hung Nô hai sườn tả hữu:

- Đàn heo các người, đồ con lợn, mau ngăn hần lại...

- Bảo vệ Tả Hiền Vương!

- Tả Hiền Vương đi mau!

- Xử lý tên kia!

- Đi tìm chết đi, người đúng là đồ ngu!

Càng nhiều kỵ binh Hung Nô chen chúc tới chỉ một thoáng hoàn toàn phá hỏng đường tới của Chu Quan Phu. Chu Quan Phu múa song thiết kích đâm tới không thấu, tạt nước không lọt, mã xoa mộc sóc người Hung Nô đâm ra đều gãy đứt, người Hung Nô càng đến gần trong khoảnh khắc bị đánh dạt ra hết, nhưng chỉ cần có trở ngại này, Kê Chúc đã nhanh chóng trốn xa rồi.

- Đáng giận!

Chu Quan Phu hét lớn, xích long mã lập tức hí lên một tiếng, móng trước lại hất lên không trung đem dựng người lên cao, chỉ trong chốc lát, ánh mắt Chu Quan Phu giống như chim ưng đã nhìn thấy Kê Chúc đang chạy trốn cách ngoài hai mươi bước, cánh tay phải Chu Quan Phu đột nhiên phát lực, phóng thiết kích ra.

- Hừ...

Thiết kích thoáng chốc xé rách không khí, giống như tia chớp hướng về giữa lưng Kê Chúc.

- A a a...

Kỵ binh Hung Nô bốn phía thấy thế kinh hãi, lập tức đều la hoảng lên.

Kê Chúc đang đánh ngựa chạy trốn hình như cũng phát giác ra, đột nhiên xoay thất lưng lại, ý đồ đem thân hình giấu dưới bụng ngựa nhưng đã chậm rồi. Trong nháy mắt, thiết kích Chu Quan Phu đã lao vút tới cắm vào giữa lưng Kê Chúc xuyên qua trước ngực, nhưng thế đi vẫn chưa dừng, còn đâm xuyên qua một kỵ binh Hung Nô khác.

Toàn bộ chiến trường đột nhiên lâm vào sự yên tĩnh chết chóc, lâm vào cái nhìn chăm chú vô số kỵ binh Hung Nô và vô số kỵ binh quân Hán, Kê Chúc cười chiến mã tiếp tục phi về phía trước mấy chục bước, sau đó mới gục xuống...Chỉ có điều sau khi Kê Chúc ngã xuống đất thì nằm im không nhúc nhích, chết ngay tại chỗ.

Thấy cảnh tượng này kỵ binh quân Hán thoáng chốc hoan hô.

- Quan Quân Hào!

- Quan Quân Hào!

- Quan Quân Hào!

Rất nhanh, tiếng hoan hô của kỵ binh quân Hán hội tụ thành một thanh âm đều nhịp. Đến cuối cùng, kỵ binh chủ lực chủ lực Hán kỵ cùng với kỵ binh Nguyệt Thị ở hai cánh trái phải cũng đều đi theo rống giận, âm thanh thật lớn vút thẳng lên trời cao, thậm chí ngay cả thám báo quân Triệu ở xa ngoài mười dặm cũng có thể nghe rõ ràng, không biết bên này đã xảy ra cái gì.

Kỵ binh quân Hán sĩ khí dâng cao, kỵ binh Hung Nô thì hoảng sợ lạnh rung, ngay cả dũng sĩ hùng mạnh nhất trong tộc là Tả Hiền Vương Kê Chúc đã chết dưới tay tướng Hán có tên là “Quan Quân Hào”, vậy còn ai là đối thủ của hãn ta nữa? Dưới sự sợ hãi khôn cùng, kỵ binh Hung Nô còn lại không lòng dạ nào ham chiến, đều chạy trốn chết.

- Đuổi theo, cần phải chém tận giết tuyệt người Hung Nô!

Lã Đài không chút do dự truyền đạt quân lệnh đuổi giết.

Không còn gì tốt hơn vào lúc này rèn luyện sĩ tốt, là cơ hội nâng cao sĩ khí binh lính, nếu ngay cả thời cơ chiến đấu như vậy mà cũng không nắm giữ được, Lã Đài sao có đức mà đảm đương Thượng Tướng Quân nước Đại Hán?

[/FONT]

465. Chương 465: Kết Minh.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 465: Kết minh.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- A. . .

Mặc Đốn nổi giận gầm lên một tiếng, một kiếm chém kỵ binh Hung Nô thua trận về báo tin thành hai mảnh, mười mấy tiểu vương Hung Nô đứng hầu dưới trướng cảm như hén, thậm chí mắt cũng không dám liếc nhìn một chút.

Chỉ có Công Thúc Thuyết thở dài một tiếng, tiến lên khuyên nhủ:

- Đại Thiên Vu bớt giận.

- Bớt giận bớt giận, bớt giận cái rắm!

Mặc Đốn nổi trận lôi đình, giống như một con thú bị thương, liên tục giận dữ hét lớn,

- Quan Quân Hào? Quan Quân Hào? ! Hãn dám giết ái tử của Thiên Vu ta, hãn dám giết ái tử của Thiên Vu ta!

Mặc Đồn quả thật là quá phần nộ rồi, Kê Chúc là một trong hơn mười đứa con xuất sắc nhất của hắn, không chỉ có võ nghệ cao cường, vạn người không địch nổi, hơn nữa nhìn kỹ giống vượn với điều hâu, phong thái kiêu hùng, Mặc Đồn đã sớm chọn Kê Chúc đảm nhiệm Thiên Vu tiếp theo.

Trên thực tế, nếu không phải Hạng Trang xuyên qua làm đảo loạn lịch sử, Kê Chúc đích thật là Thiên Vu kế vị tiếp theo của Hung Nô, cũng chính Lão Thượng Thiên Vu hung danh trong lịch sử Hung Nô. Lão thượng Thiên Vu thống trị Hung Nô mười bốn năm, đưa thực lực Hung Nô lên đỉnh cao, không chỉ có diệt Nguyệt Thị, chinh phục Tây Vực, hơn nữa làm cho triều Hán hàng năm tiến cống, lúc nào cũng hòa thân.

(Lão Thượng Thiên Vu: tên là Kê Chúc, là một thiên vu của Hung Nô, người kế vị Mặc Đồn Thiên Vu, Dưới thời ông trị vì, sức mạnh của đế quốc Hung Nô được mở rộng; Nguyệt Chi bị đánh bại, và Hung Nô giành được quyền kiểm soát hành lang Hà Tây)

Nhưng mà hiện tại, Kê Chúc là kỳ vọng của Mặc Đồn đã bị Quan Quân Hâu giết!

Ngay lúc này, Mặc Đồn đâu chỉ là cảm thấy nổi giận? Thậm chí trong lòng hắn muốn hủy diệt cả thế giới, lập tức hướng xuống mười mấy tiểu vương Hung Nô quát:

- Tả Cốc Lễ Vương, Hữu Cốc, Tả Đại Đô Úy, Hữu Đại Đô Úy, Tả Đại Đường Hộ, Hữu Đại Đường Hộ nghe lệnh, lập tức tập kết đoàn ngựa thồ, cùng bản Thiên Vu đập phá Quan Trung, chó gà không tha. . .

- Thiên Vu không thể!

Sắc mặt Công Thúc Thuyết thay đổi, vội la lên,

- Tuyệt đối không thể. . .

Dừng lại một chút, Công Thúc Thuyết lại kéo áo bào Mặc Đồn hô lớn:

- Nếu lúc này, với binh lực hiện nay của Hung Nô ta mà Thiên Vu mang binh đập phá Quan Trung, tiêu diệt Hán quốc thì không thể thắng được, như thế chẳng phải là giúp người khác làm áo cưới? Nếu trong khoảng thời gian ngắn nhất Sở quốc thống nhất thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn sẽ dốc toàn lực quy mô bắc phạt, như thế, Hung Nô ta tuyệt đối không thể ngăn được, việc đó không thể ngăn cản!

- Nhưng Kê Chúc không thể chết vô ích, Kê Chúc không thể chết vô ích!

Mặc Đồn rít gào, lấy mũi kiếm để trước cổ họng Công Thúc Thuyết, giận dữ hét khàn cả giọng,

- Người nói, bản Thiên Vu nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Công Thúc Thuyết sắc mặt không thay đổi, nói:

- Trung Nguyên chúng ta có câu ngàn năm, là quân tử báo thù mười năm không muộn.

- Quân tử báo thù, mười năm không muộn?

Mặc Đồn không hổ là kiêu hùng trên thảo nguyên, thoáng chốc liền tỉnh lại.

- Đúng, quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Công Thúc Thuyết gật nhẹ đầu, nói tiếp,

- Thiên Vu, chúng ta đã bắt được hơn ba trăm nghìn trẻ em, hơn ba mươi nghìn thợ thủ công tại đất Yên, đất Triệu hơn nữa Hữu Hiền Vương cũng bắt được phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công ở đất Hàn, tổng số cũng không dưới năm trăm nghìn. Có số phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công này, không quá mười năm thực lực của Hung Nô ta chắc chắn sẽ tăng rất lớn!

Mặc Đồn nghe vậy nghiêm nghị, sau một lúc lâu mới chậm rãi thu kiếm vào vỏ, lập tức sai hơn mười tiểu vương Hung Nô dưới trướng nói:

- Truyền hiệu lệnh của bản Thiên Vu, mang toàn bộ phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công, suốt đêm trở về đại mạc!

Dừng lại một chút, Mặc Đồn lại sai bảo người hầu bên cạnh nói,

- Sai phi kỵ báo tin cho Hữu Hiền Vương, mấy chục nghìn kỵ binh quân Hán đã xâm nhập nước Hàn, bảo hần mang phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công nhanh chóng lui về đại mạc!

Công Thúc Thuyết vái chào Mặc Đốn, nói:

- Thiên Vu anh minh.

Mặc Đốn đột nhiên xoay người, trên gương mặt lại im lặng rơi hai giọt lệ xuống.

Ra ngoài thành phía tây, ba mươi nghìn kỵ binh Hung Nô nam hạ cuộn cuộn.

Ba mươi nghìn kỵ binh Hung Nô này đúng là bộ hạ của Hữu Hiền Vương Hung Nô Cổ Nặc Ngôn, hơn nửa tháng trước, hai trăm nghìn kỵ binh Hung Nô chia làm ba đường đi vào đất Yên, Triệu, Hàn. Thiên Vu Mặc Đốn tự mình thống soái một trăm nghìn kỵ binh Hung Nô tiến vào Yên Quốc. Tả Hiền Vương Kê Chúc, Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn thì mỗi người dẫn năm mươi nghìn kỵ binh phân chia tiến vào Triệu quốc, Hàn quốc.

Từ khi vào Hàn quốc tới nay, đại quân Cổ Nặc Ngôn dọc đường đi thể như chẻ tre, hơn mười huyện Mã Ấp, quân tiên phong thẳng tiến Tấn Dương.

Chưa đến hai mươi ngày, Cổ Nặc Ngôn đã bắt ở hai quận Nhạn Môn, Thái Nguyên ít nhất một trăm nghìn phụ nữ trẻ em, ít nhất hai mươi nghìn thợ thủ công, Cổ Nặc Ngôn lại thấy chưa đủ, chia hai mươi nghìn quân áp giải phụ nữ, trẻ em và thợ thủ công trở về đại mạc, tự mình dẫn ba mươi nghìn kỵ binh tiếp tục nam hạ, lao thẳng tới quận Thượng Đảng, Hà Đông.

Trong lúc đại quân đang đi gấp, một kỵ binh thám báo từ phương bắc đuổi theo đến.

- Hu. . .

Cổ Nặc Ngôn nhẹ nhàng ghìm chiến mã, lại chậm rãi giơ tay phải lên, kỵ binh Hung Nô phía sau đều giảm tốc độ lại dào dạt, cuối cùng dừng lại.

Chỉ trong chớp lát, kỵ binh thám báo kia chạy như gió cuốn mây tan tới trước mặt Cổ Nặc Ngôn, hành lễ, kỵ binh thở hổn hển truyền lệnh nói:

- Hữu Hiền Vương, Thiên Vu có lệnh, Đại Hán Thượng Tướng Quân Lữ Đài, Quan Quân Hầu Chu Quan Phu đã dẫn mấy chục nghìn kỵ binh thông qua Tỉnh Hình tiến vào bên trong Hàn quốc, lệnh người dẫn bộ hạ hỏa tốc trở về đại mạc, dù sao cũng không thể địch lại được!

- Biết rồi.

Cổ Nặc Ngôn nhíu mày, cảm thấy không cho là đúng.

Cũng giống với Kê Chúc, Cổ Nặc Ngôn là người trẻ tuổi, chưa từng tham gia qua các cuộc chiến Bạch Vu Sơn, Hà Tây, Cửu Nguyên hơn mười năm trước nên cũng không biết lợi hại của kỵ binh quân Hán, hơn nữa sau khi vào bên trong đất Hàn, trên đường đi thể như chẻ tre, quân Hàn thua chạy như cỏ lướt theo ngọn gió, Cổ Nặc Ngôn lại càng không để ý đến người Trung Nguyên.

Tuy nhiên, lính liên lạc lại nói một câu khiến Cổ Nặc Ngôn kinh hãi.

Thấy bộ dạng Cổ Nặc Ngôn không chút để ý, lính liên lạc có lòng tốt nhắc nhở nói:

- Hữu Hiền Vương nhất định không được sơ suất, ngày trước bộ hạ Tả Hiền Vương ở Triệu quốc gặp kỵ binh quân Hán, hai quân giao chiến một hồi, kết quả bộ hạ của Tả Hiền Vương bị giết đại bại, bản thân Tả Hiền Vương đã ở bên trong nghìn quân bị Đại Hán Quan Quân Hầu chém chết tại chỗ.

- Người nói cái gì? !

Cổ Nặc Ngôn thất thanh nói,

- Kê Chúc ở bên trong nghìn quân bị Đại Hán Quan Quân Hầu chém chết tại chỗ? !

Kê Chúc lợi hại như thế nào, Cổ Nặc Ngôn đều biết rõ, bộ hạ của Tả Hiền Vương Kê Chúc là hơn mười bộ quân tinh nhuệ, không ngờ bộ hạ Kê Chúc cũng bị đại bại bởi quân Hán? Kê Chúc ở trong sự vây quanh

bảo vệ của nghìn người mà vẫn bị Đại Hán Quan Quân Hầu chém chết? Đại Hán Quan Quân Hầu này, kết quả là người hay là yêu nghiệt? !

Lính liên lạc lại nói:

- Tả Hiền Vương và Đại Hán Quan Quân Hầu chỉ giao đầu hai hiệp, liền hộc máu trốn chạy.

Cổ Nặc Ngôn hít một hơi, lập tức quay đầu lại hạ lệnh nói:

- Truyền hiệu lệnh bốn vương, các bộ hạ lập tức quay đầu, trở về đại mạc. . .

Trên thành Tấn Dương, Hàn vương Hàn Tín tay cầm chuỗi kiếm đang lo lắng đi qua đi lại.

Không lâu sau, thám báo về báo Hữu Hiền Vương Hung Nô Cổ Nặc Ngôn đã dẫn theo đại đội kỵ binh lướt qua Tấn Dương nam hạ, xem ra là không muốn cùng quân Hàn giằng co ở Tấn Dương nữa mà chuẩn bị đi vào Thượng Đảng, Hà Đông cướp sạch bốn phía, nhìn thấu ý định Hung Nô lập tức trong lòng Hàn vương Hàn Tín nóng như lửa, càng cảm thấy hận người Hung nô đến tận xương.

Hàn vương Hàn Tín cũng có đủ lý do để oán hận người Hung Nô.

Hơn một tháng trước, rõ ràng Mặc Đốn đã đồng ý xuất binh Cửu Nguyên, đây là điều kiện quyết định, Hàn vương Hàn Tín mới dám thúc giục đại quân quy mô vượt sông Hà Thủy, đánh vào Quan Trung, nhưng mà, quân Hàn còn chưa kịp tiến lên đánh hạ Hà Tây thì trong nước liền tuyền đến một tin dữ động trời, không ngờ người Hung Nô ồ ạt đánh vào quận Nhạn Môn

Hơn mười năm trước hai quận Nhạn Môn, Thái Nguyên đã bị Hàn vương Hàn Tín thừa cơ thâm tóm, tuyệt đối Hàn vương Hàn Tín thật không ngờ, con sói con Mặc Đốn không đi tấn công Cửu Nguyên, lại không ngờ phái binh cắt đứt đường lui của hắn, ăn một gậy khó chịu, Hàn vương Hàn Tín quyết định buông tha kế hoạch chinh phạt Quan Trung, vội vàng điều quân trở về cứu.

Mười ngày trước, Hàn vương Hàn Tín dẫn đại quân hai trăm nghìn kỵ binh tiến vào chiếm giữ Tấn Dương.

Hàn vương Hàn Tín đang định lấy Tấn Dương làm lá chắn, ngăn đại quân Hung Nô ở quân phía bắc Thái Nguyên, không ngờ Cổ Nặc Ngôn đột nhiên thay đổi chủ ý, quyết định lách qua Tấn Dương tiếp tục xâm nhập phía nam, nhưng điều này khiến Hàn vương Hàn Tín rơi vào cảnh khó khăn, nếu theo đại quân Hung Nô xâm nhập phía nam, hai quận Thượng Đảng, Hà Đông chắc chắn bị thương nặng, thực lực của của Hàn quốc nhất định sẽ tổn hao nhiều, nhưng xuất binh chặn giết, Hàn quân chủ yếu là quân bộ, sợ đuổi không kịp, nếu làm không tốt còn có thể trúng kế mai phục của người Hung Nô.

Khi Hàn vương Hàn Tín không có kế khả thi, một kỵ binh thám báo phi tới ngoài cửa thành.

Không lâu sau, kỵ binh thám báo liền được lính trên trạm canh gác dùng cái giỏ treo lên trên phía trên đầu thành, kỵ binh thám báo kia liền thi lễ Hàn vương Hàn Tín bẩm:

- Đại vương, người Hung Nô lại quay đầu đi hướng bắc!

- Ủ? Người Hung Nô lại đi hướng bắc?

Hàn vương Hàn Tín cảm thấy không ngờ.

Quân sư Triệu Ký vuốt chòm râu, trầm ngâm nói:

- Chẳng lẽ là dương đông kích tây, dụ ta ra khỏi thành truy kích?

Còn chưa dứt lời, lại có một kỵ binh thám báo chạy vội về, không kịp lên trên thành, dễ dàng ở dưới cổng thành lớn tiếng bẩm báo nói:

- Đại vương, một đội kỵ binh quân Hán đi qua Tĩnh Hình chạy Tấn Dương đến đây!

- Thì ra là thế.

Triệu Ký giật mình nói,

- Người Hung Nô đột nhiên rút lui về hướng bắc là bởi vì kỵ binh quân Hán.

Hàn vương Hàn Tín cũng bất ngờ, lớn tiếng quát hỏi nói:

- Có bao nhiêu kỵ binh? !

Thám báo ngoài cửa thành nói không cần nghĩ:

- Đại vương, ít nhất có năm mươi nghìn kỵ binh!

- Hồng rồi, chẳng lẽ là Cửu Nguyên quân Hán?

Lập tức mặt của Hàn vương Hàn Tín biến sắc.

- Không đúng, khẳng định không phải Cửu Nguyên quân Hán, nếu là Cửu Nguyên quân Hán, có thể trực tiếp qua quận Nhạn

Môn nam hạ Thái Nguyên, cần gì phải đi qua đất Triệu trước, lại qua Tỉnh Hình tiến vào Thái Nguyên, như này không phải là thừa sao?

Quân sư Triệu Ký dừng lại một chút, lại nói,

- Thần nghĩ chủ yếu là tàn quân quân Hán thất bại từ Nam Dương trốn đến.

Triệu Ký là quân sư quật mo có mấy phần năng lực, không sai thì trúng.

- Thật sự là tàn quân quân Hán?

Sự căng thẳng trong lòng Hàn vương Hàn Tín liền thả lỏng xuống, nếu quả thật là tàn quân quân Hán bại trận từ Nam Dương trốn tới, vậy không có gì lo lắng, tuy nhiên đây chỉ là một đám ô hợp chạy trốn, không có gì đáng sợ? Huống chi đây là một khối thịt béo, năm mươi nghìn kỵ binh, ít nhất cũng có năm mươi nghìn đầu ngựa!

Hàn vương Hàn Tín đang tính toán một khối thịt béo này như thế nào, bỗng nhiên Triệu Ký kéo tay áo hắn, hạ giọng nói:

- Đại vương, hiện giờ Tề quốc, Hán quốc chiến bại, thực lực của một nước tổn hao nhiều, đội kỵ binh đã Sở quốc dồn vào đường cùng, thần có ngu kiến, lúc này không nên trở mặt với Hán quốc, không bằng thả bọn họ đi qua đi?

- Thả bọn họ đi qua đi?

Hàn vương Hàn Tín thoáng chốc nhăn mày.

- Đại vương, người phải vì tương lai mà cân nhắc.

Triệu Ký vừa lo lắng hùng hực nói,

- Đại vương nếu không muốn làm thần dân đau khổ, thì hiện tại không nên trở mặt với Hán quốc, hơn nữa càng nên vứt bỏ minh ước cùng Sở quốc, ngược lại cùng liên minh với Tề Hán, nếu không như thế, chỉ sợ không đủ sức chống lại quân tiên phong của Sở quốc.

Nghe vậy Hàn vương Hàn Tín càng nhăn mày:

- Lại cùng Tề Hán liên minh sao?

Sau một lúc lâu, cuối cùng Hàn vương Hàn Tín cũng có quyết định, lập tức nói với Triệu Ký:

- Cũng được, vậy làm phiên quân sư đi một chuyến.

[/FONT]

466. Chương 466 467: Ủy Thác.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 466 467: Ủy thác.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Để tỏ thành ý, Hàn vương Hàn Tín để cho quân Hán tạm thời đóng quân trong thành nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Hôm sau, Hàn vương Hàn Tín tự mình áp giải năm nghìn thạch quân lương, mấy nghìn xe ngựa cỏ khô cùng với năm trăm đầu gia súc đến khao thưởng quân Hán, Lữ Đài cũng không có khách khí với Hàn vương Hàn Tín, vui lòng xin nhận hết.

Ở hành dinh trong thành, Lữ Đài cung kính với Hàn vương Hàn Tín nói:

- Hàn vương, bản tướng quân chưa từng chuẩn bị rượu ngon, chỉ có thể lấy nước thay rượu cảm tạ người thôi.

Vừa dứt lời, liền có một thân binh mang ấm nước đi tới.

- Ta đến.

Bỗng nhiên Chu Quan Phu tiến lên phía trước hai bước, đoạt lấy ấm nước trong tay thân binh.

Nhìn thấy Chu Quan Phu đang đặng đặng sát khí hướng về phía mình, lập tức Hàn vương Hàn Tín cả kinh ngồi thẳng người lên, đại tướng quân Hán theo hầu phía sau Hàn vương Hàn Tín Giải Phúc, Tôn Phấn chẳng những không dám tiến lên, ngược lại liền lui vài bước, lúc này, Hàn vương Hàn Tín và Tần Dương quân Hán đều đã được nghe kể sự tích Chu Quân Phu trong nghìn quân chém chết Kê Chúc.

Đối với Kê Chúc, quân Hán trên dưới cũng không xa lạ gì, đó là kiêu tướng danh chấn đại mạc!

- Thắng Chi, không được vô lễ.

Lữ Đài nhú mày, khẽ quát ngăn Chu Quan Phu.

Lúc này Chu Quan Phu mới hừ một tiếng, mang ấm nước nặng nề đặt trên trước án trước mặt Hàn vương Hàn Tín.

Chu Quan Phu lui xuống, Lữ Đài lại hỏi Hàn vương Hàn Tín nói:

- Xin hỏi Hàn vương, có biết tình hình nước ta gần đây?

- Thừa Thượng Tướng Quân, quả nhân thật không biết.

Mặc dù Hàn vương Hàn Tín rất muốn thể hiện thiện ý với Lữ Đài, thế nhưng thực sự hắn không biết tin tức của Quan Trung và phía bên Tam Xuyên kia nữa, đã hơn nửa tháng, tâm tư của hắn vẫn đang nghĩ xem chống đỡ sự xâm lấn của Hung Nô như thế nào, hắn đã không thể nào chú ý đến thế cục giữa Sở Hán.

Lữ Đài im lặng không nói gì, ánh mắt tràn ngập vẻ sầu lo.

Đã qua cuộc chiến Miện Thủy hơn một tháng, cũng không biết Đại vương sống hay chết? Còn có đại quân Sở quốc, đã đánh vào Quan Trung hay chưa? Chỉ mong Á tướng có thể ngăn được cơn sóng dữ, bảo vệ cho Quan Trung, nếu Quan Trung đã thất thủ, vậy thì hắn và mấy chục nghìn kỵ binh sẽ không có nhà để về.

Trong rừng sâu thăm thẳm, một đội hơn mười quân Hán vượt mọi chông gai, gian nan đi lên phía trước.

Đội quân Hán này rõ ràng hơn một tháng trước đã chui vào Nghiêu sơn.

Chẳng qua, chiến bào trên người bọn họ đã bị bụi gai đâm vào rách nát, bị giáp cũng bị tán loạn, lộn xộn, hơn nữa một đám đầu tóc rối bù, tiêu tụy không chịu nổi, rất giống với thổ dân hoang dã.

Thúc Tôn Anh một kiếm chém bụi rậm bụi gai ngăn cản ở trước mặt, lại chặt bỏ mấy cây nhỏ, lột bỏ cành lá đặt trên hai núi đá ẩm ướt.

Sau đó quay đầu lại dặn dò ngự lâm vệ nâng cang:

- Để ý dưới chân, đừng trượt chân!

Hai tên ngự lâm vệ không dám chậm trễ, nâng cang cẩn thận đặt xuống tảng đá lớn, Trần Bình nhờ cây gậy cũng chậm chạp xuống bãi đá trơn, sau đó tiến đến trước cang thân thiết hỏi han:

- Đại vương, Đại vương?

Nằm ở trên cang Lưu Bang hơi nhướn mắt lên, lại cố hết sức giơ tay phải lên vẫy vẫy.

Bản thân thua trận ở Miện Thủy, Lưu Bang trên đường trốn chạy cảm thấy lo lắng sợ hãi, sau khi vào núi thì ăn cơm ngoài sương gió, ngủ ngoài trời. Dù sao tuổi cũng đã hơn bảy mươi, sau khi vào núi được mấy ngày liền đổ bệnh, mặc dù Trần Bình tinh thông y thuật, khắp nơi trong núi là thảo dược, thế nhưng Lưu Bang tuổi tác đã cao, thể chất suy yếu, bệnh tình ngày ngày tăng thêm.

Trên cang Lưu Bang đã không mở được mắt, ánh mắt Trần Bình không khỏi sầu lo, bệnh tình của Đại vương ngày một nghiêm trọng. Nhưng mở mắt nhìn lên, phía trước rừng núi trùng trùng điệp điệp, cũng không biết lúc nào mới có thể đi ra ngoài? Chẳng lẽ Đại vương thật sự chết trong núi sao?

Nhìn trời đã chuyển tối, Thúc Tôn Anh tìm chỗ đất trống, chuẩn bị cắm trại.

Thúc Tôn Anh bỏ túi xuống chuẩn bị đi tìm nước, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên như phát hiện ra điều gì, mới đầu Thúc Tôn Anh cũng không để ý, nhưng rất nhanh. Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng đi về phía triền núi cách đó không xa, hành động khác thường của Thúc Tôn Anh làm cho hơn mười ngự lâm vệ chú ý, đều quay đầu đi theo lên phía trước.

Ngay sau đó, hơn mười ngự lâm vệ cùng nhau đứng dậy, mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

- Khói bếp!

Thúc Tôn Anh chỉ tay lên phía trước, cuối cùng ngạc nhiên không hiểu vui mừng kêu to lên,

- Là khói bếp!

- Ủ? !

Trần Bình đang bắt mạch cho Lưu Bang bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn theo hướng ngón tay của Thúc Tôn Anh, quả nhiên có một làn khói bếp đang từ phía sau triền núi từ từ dâng lên. Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Trần Bình vẫn có thể tinh tường phán đoán ra, kia không phải là sương mù trong núi, thì phải là khói bếp!

Phía trước có người! Mắt Trần Bình thoáng chốc lộ vẻ vui mừng, rốt cục đã đi ra Nghiêu sơn!

- Đại vương!

Thoáng chốc trong lòng Trần Bình tràn ngập hạnh phúc, sau đó quay đầu giúp đỡ Lưu Bang, vui mừng mà khóc nói:

- Đại vương, phía trước có người, chúng ta đã đi ra, ha ha ha, cuối cùng chúng ta đã đi ra, Đại vương người được cứu rồi, rốt cục người được cứu rồi, ha ha ha. . .

Lưu Bang ở trên cang không hề có phản ứng gì.

- Đại vương? Đại vương!

Sắc mặt Trần Bình thay đổi, vội tiến đến bên tai Lưu Bang hô lớn nói:

- Đại vương, những đường núi hiểm trở chúng ta đã đi qua đến đây, phía trước chính là đường bằng phẳng, người nhất định phải cố gắng, nhất định phải cố gắng, Đại vương!

Trần Bình vẫn la hét liên tục, nhưng rốt cục mắt Lưu Bang vẫn nhắm chặt, đôi môi sớm đã khô khốc cũng đã nhẹ nhàng rung động, Trần Bình thấy liền trầm xuống, vội vàng tiến lại gần đến lỗ tai Lưu Bang, mơ hồ nghe được Lưu Bang đang nói:

- Mau, mau chút triệu Thái Tử, Tiêu Hà còn có Bạch Mặc đến đây. . .

Chập tối hôm sau, một kỵ binh lao vào cửa đông Hàm Dương như gió cuốn mây tan.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa phong trần mệt mỏi, hơn nữa vẻ mặt dữ tợn, trên lưng buộc một túi vải màu vàng, sau vai còn cắm hai lệnh kỳ tam giác màu đỏ tươi, mặt trên thêu chữ “cấp bách” .

- Tránh ra!

- Mau tránh ra!

- Tất cả tránh ra!

- Hỏa tốc, những người cản đường sẽ chết!

Mặc dù đang ở phố xá sầm uất, nhưng kỵ sĩ trên lưng ngựa vẫn như cũ phóng ngựa chạy như điên, một bên liên tục gào thét.

Một ông lão phu xe tránh né không kịp, một chút đã bị ngựa phóng chạy như điên đụng vào ngã người trên mặt đất, đợi khi người bên cạnh tiến lại nâng ông lão dậy thì kỵ sĩ đã dọc theo phố dài đi xa rồi, chỉ có tiếng vó ngựa như gió táp mưa rào, còn đang nhảy vọt người lên phía trước, kéo dài không nghỉ.

Từ khi Cung Vị Ương được hoàn thành, cung Trường Nhạc liền trở thành Đông cung của Thái Tử Lưu Doanh.

Sau khi Lưu Doanh ốm chết, Lưu Hằng được sắc lập Thái Tử, rất nhanh cũng được đưa vào cung Trường Nhạc.

Lưu Bang tự mình dẫn đại quân chinh phạt Sở quốc, Thái Tử Lưu Hằng phụng mệnh Giám quốc, có thể nói nơm nớp lo sợ, như đi lên lớp băng mỏng, trừ những ngày ở cung Trường Nhạc triệu tập đến bàn luận việc triều đình, Lưu Hằng còn thường xuyên triệu tập lão Tướng quốc Tiêu Hà cùng với Á tướng Bạch Mặc tiến cung, nhất là sau khi nhận được tin cuộc chiến Miện Thủy thua trận, Tiêu Hà, Bạch Mặc lại càng tiến cung thường xuyên hơn.

Dù nói như thế nào thì Lưu Hằng mới chỉ có mười tám tuổi, hơn nữa trong cảm nhận của Lưu Bang, cho tới bây giờ người lý tưởng nhất chọn làm Thái Tử vẫn là Lưu Như Ý, cho nên cũng không để ý bồi dưỡng Lưu Hằng, bởi vậy Lưu Hằng không có một chút kinh nghiệm về chính trị, hiện tại lại gặp phải hoàn cảnh ác liệt phức tạp như vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy rối loạn.

Lưu Hằng triệu tập Tiêu Hà, Bạch Mặc nghị sự, hơn nữa trì hoãn không chịu thả hai người về phủ.

- Thái Tử diện hạ xin yên tâm, thần và lão Tướng quốc đã bố trí toàn bộ mọi việc tốt rồi.

Bạch Mặc đành phải khuyên giải an ủi Thái Tử tuổi trẻ,

- Hai vị tướng quân Ly Thương, Mai Quyên đã ngày đêm chạy tới Hán Trung, Tam Xuyên, hai vị này là hai lão tướng đã trải qua trăm trận chiến trên sa trường, Hán Trung, Tam Xuyên có bọn họ trấn thủ nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dừng lại một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Về phần Võ quan, nếu muốn đoạt lại từ trong tay quân Sở chỉ sợ rất khó, tuy nhiên thần và Tướng quốc sớm đã có kế hoạch, chỉ chờ đến cuối tháng phát động tất cả phu dịch ở Quan Trung đào rừng mà vào phía tây, và phía nam ở sông Vị Thủy xây dựng cải tạo một tòa quan mới, như thế dù không đoạt được lại Võ quan thì quân Sở cũng sẽ bị tòa quan ải mới xây dựng che chắn bên ngoài quan.

- Rất tốt.

Lưu Hằng nói liên tục:

- Việc xây dựng cửa quan tuyệt đối không thể kéo dài.

-Thái Tử có thể yên tâm.

Tiêu Hà nói:

- Lão thần đích thân sẽ quan tâm đến việc này.

- Rất tốt.

Lưu Hằng vội ngồi dậy, đầu tiên là cung kính vái chào Tiêu Hà, nói tiếp:

- Có lão Tướng quốc đích thân lo liệu việc này, có lẽ sẽ không xảy ra sai lầm. . .

Còn chưa nói xong, chợt có một người hầu hai tay cầm một túi vải màu vàng giơ lên đi vào hoàng cung, một bên đi nhanh một bên hô lớn nói:

- Đại vương cấp chiếu, Đại vương cấp chiếu, Đại vương cấp chiếu. . .

- Phụ vương? !

Lưu Hằng bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt vui mừng.

- Rốt cục có tin tức của Đại vương sao?

Tiêu Hà, Bạch Mặc tâm trạng phấn chấn.

Không hơi khi, người hầu liền cầm túi vải vàng đi tới dưới bậc thềm, Lưu Hằng tiếp nhận túi vải vàng trên hai tay người hầu mở ra, lấy chiếu thư ở trong giữa ra, vội vàng xem hết, trong khoảnh khắc sắc mặt Lưu Hằng trở nên trắng bệch!

Tiêu Hà vội lấy chiếu thư trong tay Lưu Hằng, chưa kịp xen hết liền kêu lên một tiếng bi thảm ” Đại vương” rồi ngất tại chỗ.

- Lão Tướng quốc? !

Lưu Hằng, Bạch Mặc giật nảy mình, nhanh chóng tiến lên nâng Tiêu Hà dậy, một bên lại sai người hầu triệu gấp đại y nhập cung nhanh khám và chữa bệnh cho Tiêu Hà, tranh thủ lúc này, Bạch Mặc nhặt chiếu thư lên vội vàng xem hết, trong khoảnh khắc mặt cũng biến sắc, nhưng Hán vương khẩn cấp gửi chiếu thư cho Thái Tử, Tướng quốc cùng với mình đi tới Thăng Trì, xem ra là đại nạn đã rơi xuống rồi!

Chỉ sau một lát, hơn mười thái y liền mang theo hòm thuốc vội vàng đi vào cung.

Sau một hồi châm huyết, cuối cùng Tiêu Hà cũng đã tỉnh dậy, tuy nhiên ánh mắt vẫn buồn bã, khí sắc trên mặt trở nên thảm thương, rõ ràng đây là tình trạng qua đời rồi.

Bạch Mặc cũng tinh thông y thuật, làm sao lại không nhìn thấy hoàn cảnh của Tiêu Hà?

Lập tức Bạch Mặc gọi Lưu Hằng ra ngoài cung, thở dài nói:

- Thái Tử, khẩn trương cùng thần xuất phát đi tới trước sảnh.

- Nhưng. . .

Lưu Hằng quay đầu nhìn lại vào cung, khó xử nói,

- Lão Tướng quốc bệnh nặng, sao có thể đi?

Bạch Mặc buồn bã nói:

- Sợ rằng lão Tướng quốc không đi được đến Thăng Trì, chúng ta cần phải khẩn trương xuất phát, xuất phát ngay lúc này!

Lập tức Bạch Mặc sai người hầu thay quần áo cho Lưu Hằng, lại lệnh ngự lâm vệ chuẩn bị hai con ngựa, sau đó cùng Lưu Hằng cưỡi ngựa, chỉ mang theo hơn một trăm ngự lâm vệ, quất roi thúc ngựa, ngay đêm đi thẳng đến Thăng Trì.

Trần Bình gấp đến độ giống như là kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại bên ngoài huyện nha huyện Thăng Trì, thỉnh thoảng dừng lại nhìn khúc cong đường trên phố tây xa xa, thấy không có ai đi đến thì lại ảo não thở dài, sau đó lại tiếp tục chắp hai tay sau lưng, tiếp tục đi qua đi lại cửa lớn bên ngoài huyện nha, hơn nữa tốc độ bước đi thông thả càng lúc càng gấp hơn.

Phía sau Trần Bình cách đó không xa là lão tướng quân Ly Thương.

Ly Thương là Quận thủ Tam Xuyên vừa mới được Tiêu Hà bổ nhiệm, đang chuẩn bị tới Lạc Dương nhậm chức, kết quả ngoài ý muốn lại nghe được tin Đại vương đang trú tại huyện nha huyện Thằng Trì liền vội vàng tới yết kiến. Tuy nhiên thủ vệ Ngự Lâm Vệ lại không chút do dự ngăn Ly Thương ở ngoài cửa lớn, Trần Bình cũng không có ý cho gã đi vào, lúc này không thể để cho Ly Thương biết tin tức bệnh tình Đại vương nguy kịch.

Sai kỵ binh phi ngựa đến Hàm Dương truyền chiếu đã ba ngày, tính tính thời gian, hẳn là sắp đến nơi.

Trần Bình trái không thấy người, phải không gặp người, đang định phái Ngự Lâm vệ ra ngoài thành xem thế nào thì đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập từ đường dài phía tây phi đến. Trần Bình vội chăm chú nhìn, thấy hơn trăm kỵ Ngự Lâm vệ đang bảo vệ hai người trên đường phi nhanh về huyện nha, người đó chẳng phải là Thái Tử Lưu Hằng sao?

- Thái Tử? Thái Tử!

Trần Bình khẩn trương đi lên đón.

Lưu Hằng xoay người xuống ngựa, vội vàng vái chào Trần Bình rồi chạy thẳng vào trong huyện nha.

Trần Bình và Bạch Mặc đáp lễ cũng đi theo vào huyện nha. Ly Thương cũng muốn đi vào trong, nhưng bên trong lại xuất hiện Ngự Lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh chặn đường, thản nhiên nói:

- Ly lão tướng quân, Quận thủ Tam Xuyên là yếu địa biên phòng, không thể một ngày không có chủ. Người vẫn nên nhanh chóng đi Lạc Dương nhậm chức, không nên trì hoãn nhiều thời gian ở nơi này nữa.

Ly Thương có chút ngượng ngùng lui ra, trong lòng tràn đầy thất vọng, vẻ mặt ảm đạm.

Ly Thương tính tình trung hậu không cần phải nghĩ, chỉ có điều cảm thấy không thể chào hỏi Đại vương thì có chút tiếc nuối thôi.

Không đề cập tới việc Ly Thương với cõi lòng đầy thất vọng đi Lạc Dương nhậm chức. Lại nói sau khi Lưu Hằng đi vào huyện nha, không cần chỉ dẫn, chỉ đi theo từng trạm Ngự Lâm Vệ là tìm được bắc phòng hảo hạng nơi Lưu Bang nằm dưỡng bệnh. Vừa bước vào cửa, Lưu Hằng đã thấy Lưu Bang mê man bất tỉnh trên giường bệnh, nhìn thần sắc Lưu Bang tái mét ứa hàn, bất giác Lưu Hằng cảm thấy đau thương, quỳ xuống trước sập mà gào khóc.

Bạch Mặc, Trần Bình đi theo tiến vào, nhưng không có khuyên can, chỉ một trái một phải đứng ở phía sau Lưu Hằng.

Hình như bị tiếng khóc của Lưu Hằng làm cho bình tĩnh, Lưu Bang cố gắng nhướn mi lên, thấy Lưu Hằng đang quỳ trước sập, trong con ngươi mờ đục của Lưu Bang toát lên một tia hiên từ. Lưu Hằng càng lúc càng đau lòng, khóc càng lúc càng bi thương, việc này cũng khó trách, từ trước tới giờ Lưu Bang luôn đối xử với y lạnh lùng, chứ có thân thiết ôn hòa giống như hôm nay đâu?

- Thái Tử, chớ có bi thương, nào có ai không phải chết?

Lưu Bang cố gắng vươn cánh tay khô héo nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mệt mỏi phong trần của Lưu Hằng, nói tiếp:

- Quả nhân năm nay bảy mươi hai tuổi, xem như là rất thọ rồi.

Lưu Hằng không nói lời nào, chỉ quỳ gối trước giường bệnh Lưu Bang khóc lớn. Lưu Hằng lúc này đã bị một loại cảm xúc khác thường hoàn toàn bao phủ, y thậm chí muốn đem những ảm ức thiết thời đã chịu đựng mười tám năm giải phóng ra hết.

Lưu Bang than nhẹ một tiếng, lão đương nhiên biết những thiết thời ảm ức bấy lâu nay của Lưu Hằng.

Lưu Bang lại nhướn mắt lên, thấy Trần Bình, Bạch Mặc đứng trước sập, lại không thấy Tiêu Hà, liền hỏi:

- Tử Nghiễn, sao không thấy lão tướng quốc?

Bạch Mặc không dám lờ gạt, lập tức chấp tay hành lễ, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Lão Tướng quốc nghe tin Đại vương bệnh tình nguy kịch, trong người cũng đã ngã bệnh rồi, chỉ sợ không lâu nữa cũng sẽ về với nhân gian thôi.

Lưu Bang nghe vậy sững sốt, rồi lập tức thở dài nói:

- Cổ nhân điều linh rồi.

Bạch Mặc, Trần Bình im lặng không nói, hiện tại cũng không phải là thời điểm bọn họ chen vào nói.

Lưu Bang bỗng nhiên gượng gượng muốn ngồi lên, Bạch Mặc, Trần Bình vội vàng bước tới, một trái một phải đỡ Lưu Bang lên. Sắc mặt Lưu Bang vốn đã ứa hàn nay chợt hồng hào lên, hai tròng mắt đục ngầu cũng cũng đột nhiên trở nên sáng ngời, lập tức nói với Lưu Hằng:

- Thái Tử, con hãy quỳ xuống trước Á tướng và quân sư.

Lưu Hằng không dám chậm trễ, lập tức xoay đầu gối hướng về Bạch Mặc, Trần Bình.

Lưu Bang thở hổn hển, nói với Bạch Mặc:

- Tử Nghiễn, quả nhân nay phước chức vị Tướng quốc, Á tướng, phục hồi lại vị trí Thừa tướng, bổ nhiệm người làm Thừa tướng nước Đại Hán, hy vọng người có thể tận tâm tận lực, phụ tá tân Vương.

Bạch Mặc vái chào thật sâu, nghẹn ngào nói:

- Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, thần...hết lòng quên mình phục vụ.

Lưu Bang vui vẻ vuốt cằm, lại dặn dò Lưu Hằng:

- Thái Tử, Thừa tướng là quốc sĩ, con hãy hành lễ đi.

Lưu Hằng không chút do dự khấu đầu trước Bạch Mặc, thành khẩn nói:

- Tướng Phụ.

- Không dám, không dám.

Bạch Mặc nghe vậy hoảng sợ, vội vàng đỡ Lưu Hằng dậy.

Lưu Bang lại nói với Trần Bình:

- Trần Bình, quả nhân muốn lập Thái sư, nghĩ rằng công huân đứng đầu này không phải là người thì sẽ chẳng còn ai khác, nay Tử Phòng đã chết, trong quân giờ chỉ còn dựa vào người bày mưu nghĩ kế và Thừa tướng tận tâm tận lực cùng nhau phò tá tân Vương mà thôi.

Trần Bình mặc dù cảm thấy có chút khó chịu vì không ngờ Bạch Mặc đến sau nhưng lại chiếm đoạt địa vị Thừa tướng cao như thế, nhưng mặc kệ nói như thế nào, hiện tại lão chỉ là đại thần ủy thác, liền hành lễ nói:

- Thần... tuân chỉ.

Lưu Bang mỉm cười gật đầu, lập tức suy sụp nằm trở lại trên sập, tắt thở.

Lưu Hằng lập tức nhào đến ôm lấy xác chết Lưu Bang, gào khóc thảm thiết:

- Phụ vương, phụ vương thật quá nhẫn tâm, sao lại vứt bỏ nhi thần mà đi, phụ vương...

Bạch Mặc bùi ngùi thở dài, Lưu Hằng khóc tiên vương thảm thiết, đây cũng là nghĩa phụ tử, gã cũng không muốn ngăn cản, nhưng hiện giờ tiên vương vừa băng hà, tân Vương vừa lập, nước Đại Hán loạn trong giặc ngoài, gã là Thừa tướng mới được lập cũng không dám có một tia sơ sẩy lập tức mời Thái sư Trần Bình ra bên ngoài nghị sự.

Mỗi lần quốc quân mới cũ thay thế, luôn luôn đi cùng với gió tanh mưa máu!

Nước Hán chỉ sợ cũng không ngoại lệ, hiện tại là loạn trong giặc ngoài, hung hiểm vạn phần.

Về hoạn bên ngoài, có nước Sở, nước Hàn, cộng thêm Hung Nô, dựa vào kẻ độc ôn dịch của Trần Bình cuối cùng chỉ tạm thời ngăn trở được quân Sở quy mô tiến công, nhưng theo thời tiết chuyển lạnh, ôn dịch chắc

chấn biến mất, đến lúc đó quân Sở nguyên khí bị tổn hại, dù không thể xâm chiếm Quan Trung nhưng vẫn có lực uy hiếp với Hán Trung, nhất là quận Tam Xuyên.

Nước Hàn nhỏ bé nghèo khổ, thật ra không cần lo lắng.

Về phần Hung Nô, cũng là họa lớn, tuy nhiên Hung Nô vừa mới cướp sạch các nơi đất Yên, Triệu, Hàn, căn cứ và tin tức do mật thám cung cấp, Hung Nô đã từ đất Triệu, Hàn bắt người cướp của hơn của ba trăm ngàn phụ nữ và trẻ em cùng với thợ thủ công. Đến lúc này, ít nhất năm nay Hung Nô không có khả năng quy mô xuống phía tấn công nước Hán.

Cho nên nói, họa ngoại xâm lớn nhất vẫn là nước Sở.

Về phần loạn trong nước, rất phức tạp, Lô Oản trấn thủ Cửu Nguyên, nắm giữ giữ mười vạn hùng binh là họa âm thầm lớn nhất.

Khi tiên vương còn sống, đương nhiên là không vấn đề gì. Nhưng một khi tiên vương băng hà, Lô Oản có nảy sinh dị tâm hay không thì rất khó nói! Còn có Thượng Tướng Quân Lã Đài nữa. Lã Đài không biết tin tức Quan Trung, Bạch Mặc thì lại rất rõ hành tung của Lã Đài, hiện giờ Lã Đài cầm giữ năm mươi ngàn binh đang nghỉ ngơi và chỉnh đốn ở đất Hàn, nếu hắn biết tin tức tiên vương băng hà, vậy hắn có nảy sinh dị tâm gì không?

Mà thật ra, Lô Oản, Lã Đài cũng chưa phải là lo lắng bên trong, mà lo lắng bên trong lớn nhất lại chính là bản thân Bạch Mặc gã!

Bạch Mặc tuy là truyền nhân Quý cốc, mười năm cải cách đã giành được nhiều thành tích, nhưng dù sao tư cách và kinh nghiệm của Bạch Mặc gã cũng nông cạn. Khi tiên vương còn sống, nhiều lão tướng huân tích có nhiều còn không dám nói cái gì, nhưng một khi tiên vương băng hà, những lão trọng thần này còn phục gã không? Sau này, quân lệnh, chính lệnh nước Đại Hán còn có thể thông suốt sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Mặc không kìm nổi liếc mắt nhìn Trần Bình một cái. Người khác tạm không nói đến, chỉ riêng Trần Thái sư thôi, chỉ sợ trong lòng cũng đã khó chịu không phục gã rồi.

Việc này thật đúng là quá phức tạp, cơ trí như Bạch Mặc cũng không biết nên bắt tay từ đâu, tuy nhiên có một điều mà gã rất hiểu, đó là phải bí mật phát tang, tin tức Đại vương băng hà tuyệt đối không thể để tiết lộ ra ngoài, ít nhất là trước khi Lô Oản, Lã Đài trở lại Hàm Dương thì quả quyết không thể tiết lộ. Nếu không, ngày mà Đại Hán bị diệt vong sẽ đến.

Lập tức Bạch Mặc hỏi Trần Bình:

- Thái sư, tạm thời phát tang hay không phát tang?

Trần Bình yên lặng vuốt cằm, trong lòng lão đích xác có chút khó chịu đối với việc Bạch Mặc chiếm đoạt địa vị Thừa tướng, nhưng lão cũng hiểu rõ, tiên vương đã di chiếu bổ nhiệm Bạch Mặc làm Thừa tướng không phải không có nguyên nhân, Trần Bình lão tuyệt kế không hề kém Trương Lương nhưng nói đến thống trị quốc gia dù thúc ngựa cũng đuổi không kịp một phần Bạch Mặc. Cho nên, địa vị Thừa Tướng ngoài Bạch Mặc ra thì không còn ai thích hợp hơn nữa.

Hơn nữa Trần Bình cũng hiểu rất rõ ràng, một khi tin tức tiên vương băng hà bị tiết lộ ra ngoài, chắc chắn Lô Oản và Lã Đài sẽ có lòng thay đổi, có thể chưa hẳn Lã Đài đã tạo phản, nhưng việc nắm giữ binh quyền quan trọng, cũng có khả năng đe dọa đến quyền lực của tân Vương nước Hán; còn về phần Lô Oản, chắc chắn sẽ không chút do dự mà dẫn binh xuống phía nam, hành thích vua soán vị, đối với Lô Oản, Trần Bình tin rằng tuyệt đối không hề nhìn nhầm.

Bạch Mặc lại nói:

- Quận Thủ Tam Xuyên Ly Thương, Quận Thủ Hán Trung Mai Quyền đều là người trung nghĩa, chắc sẽ không làm điều xằng bậy, vả lại hai người này có mối thù truyền kiếp với Sở, quả quyết sẽ không phản bội Hán đầu nhập Sở. Tuy nhiên Thượng Tướng Quân Lã Đài, Quận Thủ Thượng Quận Lã Thích Chi, Quận Thủ Bắc Địa Lã Sấn sau khi nghe được tin tức tiên vương băng hà, rất khó mà đoán được họ sẽ làm gì?

Sau vụ ám sát tại Trường Nhạc cung, thế lực họ Lã đã rơi vào sự suy yếu, tuy nhiên bởi vì trước đó Lã Trạch đã có công cứu giá, nên vẫn giữ lại cho họ Lã chút thế lực. Khi tiên vương còn sống, chút thế lực ấy

đương nhiên không tính là gì, Thượng Tướng Quân Lã Đài tuyệt đối không nổi dậy, nhưng khi tiên vương băng hạ, những chuyện khác rất khó nói.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Càng lo lắng hơn chính là Quận Thủ Cửu Nguyên Lô Oản.

Lô Oản ở Đại Hán tồn tại tách biệt với các lão trọng thần, dựa vào quan hệ không bình thường với Lưu Bang thường tác oai tác quái ở Quan Trung, tuy rằng Lưu Bang biết nhưng không hề làm khó lão ta, chỉ điều lão ta đi làm Quận Thủ Cửu Nguyên, vốn xem như là an bài rất tốt, nhưng hiện tại trở thành thể đuôi to khó vẫy.

Nhất là không lâu sau Tiêu Hà lại điều Ly Thương rời Cửu Nguyên càng khiến cho Lô Oản càng lúc càng không thể kiểm soát được.

Trầm ngâm một lát, Trần Bình nói:

- Phía bên Thượng Tướng quân rất khó có thể xử lý được, còn bên Lô Oản, có thể bắt chước di ngôn tiên vương, viết một phong tin mật đối gạt điều hấn ta quay về Hàm Dương.

Bạch Mặc nói:

- Vậy thì phía bên Thượng Tướng Quân do ta phụ trách, còn bên Lô Oản thì kính nhờ Thái sư.

Trần Bình nói:

- Thừa tướng có thể yên tâm, chỉ là một Lô Oản, bản Thái sư chẳng coi ra gì.

[/FONT]

467. Chương 468: Ném Đá Xuống Giếng.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 468: Ném đá xuống giếng.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thời gian vô tình đã tiến vào tháng chín năm 185 trước công nguyên. Thời tiết dần dần chuyển lạnh, ôn dịch tàn sát bừa bãi hơn nửa mùa hạ cuối cùng đã có xu hướng được khống chế.

Tuy nhiên, bởi vì trận ôn dịch này mà nước Sở đã phải trả giá cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng. Cái khác không nói, chỉ riêng chi phí triệu tập thầy thuốc tại các quận cùng với việc chi mua một lượng lớn thảo dược đã là một con số cực lớn, nếu không phải bởi vì có Thương nhân Hồng đỉnh khống chế không cho giá cả dược thương tăng cao, nếu không chỉ e nước Sở còn phải trả một cái giá lớn hơn nữa.

Ngoại trừ tiền lương tiêu hao rất lớn ra, số lượng người thiệt hại cũng tổn thất rất nhiều.

Không thể không nói, Hạng Trang xử lý tình hình nguy cấp rất có hiệu quả. Bởi vì nước sông Miện Thủy, Bạch Thủy đã được thủy quân phong tỏa nghiêm mật, nên trận ôn dịch này được khống chế tại giữa hai quận là quận Nam Dương và Nam quận. Nhưng dù chỉ lây lan tới hai quận cũng đủ khiến cho nước Sở tổn thất người và tiền của vô cùng lớn.

Hiện tại ôn dịch vẫn còn chưa hoàn toàn mất hẳn, số người thương vong cũng tạm thời không thể thống kê, nhưng Hạng Trang dự đoán, ít nhất sẽ có hai trăm ngàn dân chúng chết bởi trận ôn dịch này, mà đây chỉ tính riêng dân chúng. Ngoại trừ dân chúng ra, số tướng sĩ quân Sở chết vì ôn dịch cũng đã vượt qua con số sáu mươi ngàn người. Hạng Trang thật sự phải thừa nhận, thời cổ đại y học lạc hậu, dịch cúm đúng là sát thủ siêu cấp không hơn không kém!

Đại chiến Sở Hán tại Miện Thủy, từ đầu tới cuối số tướng sĩ quân Sở bỏ mình cũng chỉ hơn năm mươi ngàn người, nhưng chỉ một trận ôn dịch thôi đã khiến cho quân Sở tổn thất sáu bảy mươi ngàn tướng sĩ. Điều này làm cho Hạng Trang mỗi khi nghĩ đến là sôi máu, bởi vì sáu mươi ngàn người chết trong trận ôn dịch này đều là những tráng đinh trẻ tuổi, số nhân khẩu hùng hậu của nước Sở dù rất nhiều nhưng khó có thể khiến cho Hạng Trang xoay sở được sáu mươi ngàn tráng đinh như này!

Hơn nữa, phiền toái nhất của ôn dịch không phải là giải trừ ôn dịch ở bản thân, mà là công việc giải quyết hậu quả do ôn dịch để lại, thí dụ như nói vấn đề định tính, trợ cấp cho tướng sĩ quân Sở chết vì ôn dịch, còn vấn đề xây dựng lại hai quận Nam quận và Nam Dương sau nạn ôn dịch, còn phải tiến hành tiêu độc quy mô lớn nguồn nước tại hai quận này. Những vấn đề đó đều vô cùng phức tạp và cực kỳ không dễ thực hiện chút nào.

Điều đáng mừng duy nhất chính là, Lệnh Doãn Hạng Tha không ngại nguy hiểm đã đuổi tới đại doanh Nam Dương, xử lý toàn bộ quân vụ và sự vụ do Hạng Trang giao cho, hiện giờ Hạng Trang ngoại trừ nắm giữ toàn bộ thế cục thì đã không cần phải đích thân giải quyết mọi việc nữa.

Lúc này, Hạng Trang đang dưới sự bảo vệ của văn võ trọng thần đi tuần tra một nguồn nước, đó là hơn mười miệng giếng sâu.

Tuy nói ôn dịch đã được khống chế, nhưng không có nghĩa là có thể lơ là, trên thực tế, vẫn còn hơn một trăm ngàn tướng sĩ quân Sở vẫn đang được cách ly và khám chữa bệnh, nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi thì phải chờ đợi những tướng sĩ này tự lành, mà thời gian cần không hề ngắn ngủi. Trong khoảng thời gian này, duy trì nguồn nước vệ sinh là quan trọng nhất.

Nếu nguồn nước ô nhiễm, vậy thì tất cả đều trở thành công cốc.

Hạng Trang vừa đi vừa căn dặn Tử Đô phụ trách bảo vệ nguồn nước:

-Tử Đô tướng quân, có câu đi một trăm thì bán chín mươi, tuy nói tình hình bệnh dịch đã dịu đi, nhưng các người tuyệt đối không thể lơ là?

Tử Đô vội nói:

-Đại vương yên tâm, thần sẽ để ý.

Vừa dứt lời, Đại thống lĩnh Ô Mộc Nhai Khuất Bất Tài bỗng nhiên vội vàng đi tới bên cạnh Hạng Trang, lấy từ trong đai lưng ra một cuộn tin mật nhỏ đưa cho Hạng Trang:

-Đại vương, đây là bồ câu đưa tin gửi tới từ Hàm Dương!

Hàm Dương dùng bồ câu đưa tin không thể trực tiếp đến thẳng đại doanh Nam Dương, mà phải phát qua Tỷ Lăng, Giang Lăng.

Hạng Trang mở mật tin ra xem xong, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Trong mật tin chỉ đề cập một chuyện, tử sĩ Ô Mộc Nhai ẩn núp tại Hàm Dương trong lúc vô tình đã nhìn thấy Thái Tử Lưu Hằng, Á Tướng Bạch Mặc suốt đêm chạy tới Hàm Dương, rồi lại chạy tới Lạc Dương.

Hạng Trang lập tức đưa mật tin này cho Hạng Tha, Hạng Đà, Tất Thư, Bách Lý Hiền và văn võ trọng thần truyền nhau đọc.

Đợi các đại thần truyền nhau đọc xong, Hạng Trang hỏi Bách Lý Hiền đầu tiên:

-Tử Lương, việc này...người thấy thế nào?

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông trong tay, trầm ngâm nói:

-Lưu Bang lãnh binh bên ngoài, ẩn tỵ để lại Giám quốc Thái Tử, mà nay Thái Tử Lưu Hằng cùng Bạch Mặc suốt đêm chạy tới Lạc Dương, bởi vậy có thể thấy được Lạc Dương đã có chuyện lớn ảnh hưởng đến nền tảng lập quốc.

-Chuyện lớn dao động đến nền tảng lập quốc?

Vũ Thiệp hơi nhíu mày, theo bản năng hỏi:

-Sẽ là chuyện lớn gì?

-Đơn giản là hai khả năng.

Bách Lý Hiền giơ tay trái lên duỗi hai ngón tay ra, nói:

-Thứ nhất, đại quân địch quốc đã dẫn binh tới dưới thành Lạc Dương, nhưng đại Sở ta căn bản không quy mô tiến công Lạc Dương, còn nước Tề, Hàn, Triệu lại đang bị Hung Nô tập kích quấy rối, như vậy loại khả năng này có thể loại trừ.

Vũ Thiệp lại hỏi:

-Vậy loại khả năng thứ hai là gì?

Ánh mắt Hạng Trang nghiêm trọng, trầm giọng nói:

-Chẳng lẽ là lão già Lưu Bang đã ra khỏi Nghiêu Sơn? Lão già này đúng là mạng lớn.

-Đúng vậy, đó chính là khả năng thứ hai.

Bách Lý Hiền khẽ mỉm cười, nói tiếp:

-Chẳng qua, có thể khiến cho Lưu Hằng, Bạch Mặc đi suốt ngày đêm là cho thấy tình hình Lưu Bang không ổn, nếu thần đoán không sai, chắc chắn là Lưu Bang sắp băng hà cho nên mới cấp chiếu Thái Tử, Á Tướng tới Lạc Dương để phó thác hậu sự.

-Ủy thác sao?

Trong con người Hạng Trang thoáng chốc hiện lên tia sáng lạnh.

Trong con người Bách Lý Hiền cũng hiện lên tia sáng lạnh như vậy, trầm giọng nói:

-Đại vương, đây có lẽ là một cơ hội tốt.

-Người nói là...ném đá xuống giếng sao?

Nói xong, Hạng Trang cầm lấy một hòn đá ném vào trong miệng giếng.

-Đúng, ném đá xuống giếng!

Bách Lý Hiền cầm quạt lông chỉ vào giếng sâu, nói:

-Hiện giờ nước Hán là giếng người, chỉ cần ném mấy tảng đá vào trong giếng là có thể không đánh mà thắng đem chôn sống nước Hán!

Dừng lại một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

-Thần nghĩ phái người đến Quan Trung rải lời đồn có thể sẽ đạt được kết quả kỳ diệu.

-Kế này rất tuyệt diệu!

Tất Thư không kìm nổi sự kích động, khen:

-Sư huynh ta có thể được Hán vương ủy thác triệu hồi đến Lạc Dương, đủ thấy Lưu Bang sắp sửa ủy thác trọng trách cho y. Nhưng, y tuy năng lực hơn người, nhưng dù sao kinh nghiệm và tư cách còn mỏng, nếu Hán vương thật sự sắp băng hà, các lão trọng thần dưới trướng chưa chắc đã tâm phục, chỉ cần có ngọn gió khẽ thổi, thì Quan Trung chắc chắn sẽ đại loạn.

-Hay!

Hạng Trang vô cùng kích động, phân phó Khuất Bất Tài:

-Lão Khuất, việc này giao ngươi xử lý!

- Vâng!

Khuất Bất Tài âm âm vang vang, xoay người vội vàng đi, ước chừng sau nửa khắc, một con chim bồ câu đưa tin từ đại doanh quân Sở vỗ cánh bay lên trời đêm hướng thẳng đến Giang Lăng, đây cũng là một tin mà

Khuất Bất Tài phát hướng về phân bộ Ô Mộc Nhai tại Hàm Dương, chỉ có điều bồ câu đưa tin tại đại doanh quân Sở không thể bay thẳng tới Hàm Dương, cho nên đành phải mượn dùng Giang Lăng để làm nơi trung chuyển.

Lại nói Lưu Hằng, Bạch Mặc, Trần Bình giúp đỡ đưa linh cữu Lưu Bang quay về Quan Trung, lại bí mật không phát tang.

Hai ngày sau, Ngự Lâm quân vừa mới trải qua việc xây dựng cải tạo tân quan thì một tin long trời lở đất đột nhiên truyền vào trong Ngự Lâm quân.

-Người nói gì?

Trần Bình không thể tin tưởng mắt với Thúc Tôn Anh, trầm giọng nói:

- Tin tức Đại vương băng hà đã truyền ra toàn bộ Quan Trung?

Lưu Hằng ở ghế chủ tọa cũng trợn mắt lên, vẻ mặt khó tin, Bạch Mặc đứng dưới Lưu Hằng thì chau mày rậm lại, rơi vào trầm tư.

Thúc Tôn Anh không dám giấu diếm, bẩm báo chi tiết:

- Thái Tử, những lời mật tướng nói đều là thật, tuyệt đối không lừa gạt.

-Điều này sao có thể?

Trần Bình chìa ra, không thể tin nổi nói:

-Việc tiên vương băng hà, ngoại trừ Đại vương, Thừa tướng, bản thái sư cùng với Thúc Tôn tướng quân thì cũng chỉ có mười mấy Ngự Lâm vệ kia biết, hơn nữa sự việc cũng chỉ mới xảy ra được ba ngày, sao lại có thể truyền khắp Quan Trung được? Việc này thật không phù hợp?

-Ồi chà, thật thất sách!

Bạch Mặc bỗng vỗ trán, nói:

- Không ngờ còn sơ sót việc Ô Mộc Nhai nhúng tay vào!

-Ô Mộc Nhai?

Trần Bình nghe vậy hiểu ngay, nói:

-Ý Thừa tướng nói, tin tức Tiên vương băng hà là do người Ô Mộc Nhai rải tin đồn ra ngoài ư?

Lời đồn được rải ra từ Ô Mộc Nhai cũng đã lý giải được vấn đề.

Nhưng nghĩ lại, sắc mặt Trần Bình thay đổi lớn, tuy là Ô Mộc Nhai rải lời đồn, nhưng lời đồn lại là sự thật, kể từ lúc đó, bọn họ đã có thể có chuẩn bị hành động, cái khác không nói, Lô Oản sau khi nhận được thư đang khởi hành về Hàm Dương thì sẽ làm sao? Chỉ sợ người sẽ quay đầu trở lại Cửu Nguyên không chừng? Còn Lã Đài nữa, sẽ có phản ứng gì?

-Đây không phải là chuyện nhỏ.

Trần Bình lấy lại bình tĩnh, nói với Bạch Mặc:

-Thừa tướng, chỉ sợ chúng ta không đủ để làm theo kế hoạch đã sớm ấn định, ít nhất là nhắm vào Lô Oản mà Thượng Tướng quân đã an bài trước đó.

Bạch Mặc gật đầu, quyết định thật nhanh, nói:

-Vậy thì, phía bên Hàm Dương sẽ giao cho Thái sư, bên bốn tướng thì sẽ phái người ngày đêm đến Tấn Dương!

Dừng một chút, Bạch Mặc lại quay sang nói với Thúc Tôn Anh:

-Thúc Tôn tướng quân, người dẫn năm mươi kỵ quân ngày đêm đi tới Thượng Quận, cần phải phong tỏa Du Lâm Khẩu, không được để lời đồn tràn ra khỏi Trường Thành!

-Vâng!

Thúc Tôn Anh vâng dạ, lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo Thúc Tôn Anh đi xa rồi, Trần Bình lo lắng nói:

- Thừa tướng, việc này người nắm chắc không?

-Việc này không ai dám nắm chắc cả.

Bạch Mặc cười khổ lắc đầu, lập tức chấn tinh thần, nói:

-Tuy nhiên sự việc cho tới bây giờ cũng chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên người Quan Quân Hưu, chúng ta không có lựa chọn nào khác, đúng không?

Trần Bình cười khổ, sự việc cho tới bây giờ, ngoại trừ tin tưởng Chu Quan Phu ra thì dường như không còn cách nào khác.

Lập tức Bạch Mặc xoay người vái chào thật sâu với Lưu Hằng, nói:

- Đại vương, thần xin xuất phát luôn.

-Tướng phụ phải làm việc cẩn thận.

Lưu Hằng dặn dò vài câu, Bạch Mặc vái chào, xoay người đi ra.

Tận đến giờ phút này, Lưu Hằng cũng vẫn không biết toàn bộ tính toán của Trần Bình và Bạch Mặc. Hiện tại Bạch Mặc đã xuất phát đi Tần Dương, nhưng nhìn bộ dạng Trần Bình dường như không có ý nói toàn bộ kế sách cho Lưu Hằng. Tuy Lưu Hằng buồn bực trong lòng nhưng vẫn nhịn xuống không hỏi, chỉ tỏ ra thái độ để mặc Thừa tướng và Thái sư lo liệu toàn bộ sự việc.

Trần Bình trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên triệu một gã Ngự Lâm vệ đến, chỉ bảo:

-Người mang theo trăm kỵ Ngự Lâm vệ đi trước một bước, cần phải ở ven đường các huyện, xã, đình tìm được một gã có vẻ bề ngoài gần giống với tiên vương, sự việc nếu không thành, thì sẽ hỏi tội người.

-Vâng!

Ngự Lâm vệ vâng dạ, lĩnh mệnh đi.

Lúc này Trần Bình mới quay người vái chào Lưu Hằng, bầm:

-Đại vương, lão thần muốn xây Hắc Băng Đài.

-Hắc Băng đài?

Lưu Hằng kinh ngạc, đây không phải là cơ cấu đặc vụ cổ Tần sao? Tuy nhiên sau khi ngẩn ra một chút, Lưu Hằng liền sáng khoái đồng ý:

- Nếu Thái sư cho là cần thiết thì hay mau chóng đi làm.

[/FONT]

468. Chương 469: Tuyệt Giao.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 469: Tuyệt giao.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chu Quan Phu đang ở trong đại trường uống rượu giải sầu.

Không biết là xuất phát từ đâu mà Lã Đài cuối cùng quyết định tạm trú tại Du Thứ, Hàn Vương Hàn Tín cũng không có ý đuổi người, hơn nữa còn chủ động đề xuất phải ung ứng đủ lương thảo.

Chu Quan Phu thích võ ghét văn, làm việc thẳng thắn, lòng dạ ngay thẳng, luôn luôn không động náo, tuy nhiên hiện tại, y đang bắt buộc mình phải suy nghĩ thật nhiều, vì sao Lã Đài lại không chịu quay về Quan Trung? Trong lòng hắn ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Dù là tình hình Quan Trung không rõ, nhưng không lý nào là cứ ở lại nước Hàn chứ?

Còn Hàn Vương Hàn Tín nữa, lại còn đưa lương thực ra thành Du Thứ, sợ là động cơ không phải đơn giản như vậy. Chu Quan Phu dù động não thế nào cũng không đoán ra được sâu xa bên trong, nhưng cũng nhận ra được thái độ thiện ý không chút che giấu nào của Hàn Vương Hàn Tín đối với Lã Đài, như vậy, rốt cuộc là xuất phát từ thiện ý đối với nước Đại Hán, hay là muốn lôi kéo Lã Đài?

Tuy nhiên, Chu Quan Phu thật sự không thích lục đục với nhau, y nghiêm túc suy nghĩ tỉ mỉ nhưng lại hoàn toàn không nghĩ ra căn nguyên, cho nên, y chỉ có thể mượn rượu giải sầu, sau đó bị động chờ đợi.

Tại một góc của lều lớn khác, Chu Á Phu đang im lặng xem binh pháp Tôn Tử.

Sau trận chiến Hồ Lao quan, Chu Á Phu sau sự kích động nặng nề, gã trước đó ghét văn thích võ, giờ thì ngược lại bắt đầu điên cuồng say mê đọc binh pháp. Quân Hán một lộ thì chạy về phía Bắc, một lộ thì lưu vong, tiểu tử này vẫn còn nhàn nhã ở nơi này mà đọc binh thư chiến sách, cứ rồi rã là lấy ra đọc, rồi bắt cứ lúc nào có thời gian là lấy ra đọc.

- Lão nhị, đừng đọc binh thư nữa, lại đây trò chuyện với đại ca.

Chu Á Phu bịt tai không thèm nghe lời Chu Quan Phu, vẫn chìm đắm trong sự thần kỳ của binh thư, không để ý tới đại ca mình. Chu Quan Phu lại càng phiền não, hơn nữa cũng đã hơi say, liền lập tức chộp quyển binh pháp Tôn Tử trong tay Chu Á Phu, tức giận nói:

- Ta đang uất nghẹn đến chết mà đệ còn có tâm trạng đọc binh thư à?

Chu Á Phu buông tay, cười khổ nói:

- Nếu đại ca khó chịu trong lòng thì đi tìm Thượng Tướng Quân nói chuyện đi, không phải các huynh rất tâm đầu ý hợp sao, có cái gì mà không thể mở miệng được?

- Đệ nghĩ rằng ta không đi tìm hắn ư?

Chu Quan Phu bốc hỏa:

- Nhưng hắn có nói gì đâu.

Chu Á Phu trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói:

- Thật ra, đối với tâm tư của Thượng Tướng Quân, đệ cũng biết một phần.

- Ồ?

Chu Quan Phu nghe vậy hai mắt sáng ngời, vội la lên:

- Lão nhị, đệ mau nói đi, rốt cuộc là hắn nghĩ thế nào?

- Lương lự, rồi rã.

Chu Á Phu nói:

- Lúc này tâm trạng của Thượng Tướng Quân là vô cùng rối rắm, mặt khác, phụ thân và cô cô hắn đều chết vì Đại vương, nhiều người họ Lã đã bị Đại vương giết chết, nói trong lòng hắn không oán hận Đại vương là giả, nhưng về mặt khác, hắn cũng không muốn làm thần tử phản nghịch oán ngời.

- Rốt cuộc là đệ có ý gì?

Chu Quan Phu nghe chẳng hiểu.

Chu Á Phu tức giận nói:

- Tức là, Thượng Tướng quân hấn đang đợi.

- Đợi, đợi gì? Có gì hay?

Chu Quan Phu gãi gãi đầu, vẫn không hiểu.

- Đợi tin tức Đại vương.

Chu Á Phu hạ giọng, nghiêm nghị nói:

- Nếu Đại vương bình yên trốn thoát quay về Quan Trung, Thượng Tướng Quân sẽ rất nhanh lãnh binh quay về Hàm Dương, nhưng nếu Đại vương...gặp bất trắc, vậy thì Thượng Tướng Quân sẽ có quyết định gì, ngay cả đệ cũng không thể biết, còn đại ca nữa, cũng nên suy nghĩ thật kỹ.

- Ta?

Chu Quan Phu chỉ vào mũi mình, hỏi:

- Nghĩ cái gì?

Chu Á Phu nói:

- Nếu tiên vương gặp bất trắc, nếu Thượng Tướng Quân ý muốn hiệp binh tự trọng, noi theo Triệu Cao, Lý Tư tự lập quyền bính, huynh nên xử lý thế nào?

- Không thể nào?

Chu Quan Phu trầm giọng nói:

- Điều này sao có thể?

Chu Á Phu nhật binh pháp Tôn Tử dưới mắt đất lên, nói:

- Binh pháp vân, binh vô thường thế, thủy vô thường hình, tâm con người theo thời thế địa vị thay đổi thì cũng không ngừng biến đổi.

Nói xong, Chu Á Phu còn quan tâm hỏi han:

- Đại ca, nếu Thượng Tướng Quân thật sự không có lòng thần phục, huynh sẽ làm thế nào?

- Ta sẽ giết hấn!

Chu Quan Phu ngửa cổ đem cốc rượu mạnh uống một hơi cạn sạch, sau đó hung tợn nói:

- Sau đó tự vẫn!

Vừa dứt lời, chợt có thân binh tiến vào bẩm báo:

- Tướng quân, có người quen cũ tới thăm.

- Người quen cũ?

Chu Quan Phu nhíu mày không hài lòng nói:

- Nơi này bản tướng quân không có người quen cũ gì cả, không gặp!

- Sao vậy, Phiêu Kỵ tướng quân không muốn gặp tại hạ sao?

Còn chưa dứt lời, màn trướng liền bị người vén lên, lập tức một người cao lớn đi vào.

Bốn huynh đệ của gia tộc họ Lã này luôn có quan hệ rất tốt, bởi vậy tuy Lã Đài làm Thượng Tướng Quân nhưng với hai huynh đệ Lã Tắc, Lã Lộc thì trước mặt y cũng không bao giờ câu nệ.

Lã Tắc bê một bát thịt lớn vừa ăn vừa nói với Lã Đài:

- Đại ca, muốn đệ quay về Quan Trung, trở về tiếp tục làm gia nô Lưu gia thì có gì tốt? Không bằng phát binh đoạt quận Thái Nguyên, đại ca lên làm Tấn vương! Dựa vào thực lực của chúng ta, Hán Vương Hàn Tín sao làm khó dễ được chúng ta?

Lã Đài chau mày, tức giận nói:

- Ăn thịt của người cho xong đi.

Đương nhiên Lã Đài không để tâm tới lời nói của Lã Tắc, hầu hết trong cảm nhận của con cháu họ Lã, kỳ thật sớm đã coi Lưu thị chính là chủ gia của mình, Lã Tắc nói như vậy là đại nghịch bất đạo, tuy nhiên Lã Đài làm gia chủ họ Lã, nhất định phải suy xét càng nhiều hơn.

Hơn nữa, Lã Đài còn từng ở trước mặt Lã Trạch lập lời thề độc, vĩnh viễn không được phản bội Hán!

Hai huynh đệ đang yên lặng, thì bên ngoài trường vải bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, lập tức màn trường được người ta vén lên, Lã Lộc đi vào dẫn theo một gia tướng mới về mặt đầy phong trần:

- Đại ca, trong nhà có tin tức!

Thấy vẻ mặt gia tướng họ Lã đầy phong trần, Lã Đài đang ngồi lập tức đứng thẳng lên.

Gia tướng vái chào thật sâu với Lã Đài:

- Gia chủ, trong nước có chuyện lớn!

- Không vội, uống nước trước đã, nói từ từ!

Lã Đài ra hiệu Lã Tắc mang nước đến rót cho gia tướng.

Gia tướng ngửa cổ uống hết cốc nước, sau đó lau cằm, nói:

- Gia chủ, Hán vương đã băng hà, tin tức đã truyền khắp toàn bộ Quan Trung rồi!

- Há?

Về mặt Lã Đài khê rung.

Lã Tắc kêu khê một tiếng, miếng thịt trong cổ họng suýt nữa làm gã nghẹn.

Lã Lộc nghe vậy vô cùng vui mừng, nói với Lã Đài:

- Đại ca, quay về Hàm Dương đi!

Trận chiến Miện Thủy, Thái úy Chu Bột, quân sư Trương Lương, lão tướng Quán Anh, Vương Hấp đều đã chết, hiện tại Đại vương cũng đã băng hà, đưa mắt nhìn khắp nước Đại Hán còn ai đủ tư cách chống lại Lã Đài? Nếu Lã Đài dẫn năm mươi ngàn kỵ quân giết quay về Quan Trung, bất luận là ủng hộ lập Thái Tử Lưu Hằng hay là tôn vương khác,

- Không vội.

Lã Đài khoát tay, nói:

- Từ từ đã.

- Đợi?

Lã Lộc ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca còn đợi cái gì?

- Còn có nhân tố chưa xác định.

Lã Đài trầm ngâm nói:

- Cần phải tiêu trừ trước.

- Nhân tố chưa xác định?

Lã Lộc nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức hình bóng một người đột nhiên nhảy vào trong đầu hắn: Quan Quân Hầu?

Tuy rằng Quan Quân Hầu đảm nhiệm chức Phiêu Kỵ tướng quan thay cho Lã Đài không lâu, nhưng dựa vào võ nghệ hơn người với chiến công hiển hách, ở trong quân danh vọng mơ hồ đã vượt qua cả Thượng Tướng Quân Lã Đài, nếu Quan Quân Hầu đi ra và làm đúng như họ Lã, chỉ cần hô một câu, ba mươi ngàn kỵ binh quân Hán đang đóng tại Du Thứ ít nhất sẽ có một nửa đi theo hắn ta.

- Đại ca, không bằng nói dối để dẫn hắn ta vào trong doanh.

Lã Lộc vẻ mặt dữ tợn làm động tác cắt cổ.

Lã Đài nhú mày không nói, y biết rõ, Chu Quan Phu là chướng ngại lớn nhất nắm hết quyền hành của họ Lã, nhưng về mặt khác, y cùng với Chu Quan Phu tình cảm vô cùng thân thiết, đột nhiên bảo y xuống tay với Chu Quan Phu, thật sự y không đành lòng.

Bên phía Lã Tắc cuối cùng đã nuốt xuống miếng thịt béo bị mắc trong cổ họng, nói:

- Đại ca, đoạn tuyệt hay không đoạn tuyệt, đừng do dự nữa!

- Đủ rồi, tất cả đừng nói nữa.

Lã Đài phát tay, tức giận nói:

- Các người hãy để ta suy nghĩ.

Vừa dứt lời, chợt có thân binh đi vào bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, Quan Quân Hầu tới chơi.

- Đang nhắc tới hắn thì hắn dẫn mình tới cửa!

Lã Lộc gằn giọng nói:

- Tiểu đệ đi chuẩn bị đao, nếu đại ca muốn dùng, chỉ cần ném cốc xuống đất là được.

Nói xong, Lã Lộc xoay người đi ra, Lã Tắc cũng đi theo Lã Đài gơ tay muốn ngăn lại nhưng lời nói đến miệng lại bị y nuốt trở lại vào bụng.

Một lúc thì Chu Quan Phu đi vào lều lớn.

Điều khiến Lã Đài bất ngờ chính là không ngờ đi theo Chu Quan Phu còn có một người, hơn nữa còn mặc áo choàng trùm kín đầu, không thấy rõ diện mạo. Thân binh bên ngoài có ý ngăn cản, Chu Quan Phu chỉ vền vền trừng mắt lên, hai gã thân binh vội vàng cầm như hến, sau đó lui ra.

Đáp lễ xong, Lã Đài chỉ vào người mặc áo choàng, hỏi Chu Quan Phu:

- Thắng Chi, vị này là...

- Thượng Tướng Quân, đã lâu không gặp?

Còn chưa nói xong, người mặc áo choàng đột nhiên vén áo choàng ra.

- Á, Á tướng?

Lã Đài thấy Bạch Mặc, lập tức chấn động, theo bản năng tay phải cầm cốc rượu đặt trên án, tính thời gian thì Lã Tắc và Lã Lộc hẳn là đã chuẩn bị tốt vệ sĩ, chỉ cần y ném cốc rượu xuống đất, thì Lã Tắc và Lã Lộc sẽ mang theo vệ sĩ cuốn cuộn tiến vào.

Chỉ có điều, đám vệ sĩ giết được Quan Quân Hầu sao?

Có lẽ, không đợi đám vệ sĩ tiến vào trường, thì y đã chết dưới kiếm của Quan Quân Hầu rồi.

Chu Quan Phu nhìn chăm chăm cốc rượu trong tay Lã Đài, mặt không đổi sắc, trái lại lặng yên nắm chuôi kiếm.

Lã Đài lập tức rơi vào sự giằng xé, ném, hay là không ném? Nếu như ném, vậy thì giao tình hơn ba mươi năm của y và Chu Quan Phu sẽ chấm dứt, nhưng nếu không ném, họ Lã sẽ mất đi cơ hội đoạt quyền binh thiên hạ! Ước chừng sau một lúc lâu, cuối cùng Lã Đài không ném cốc rượu mà đặt lại cốc lên trên án.

Bạch Mặc cùng thăm thử phào, từ trong người lấy ra một chiếu thư, cao giọng:

- Tiên vương di chiếu, Thượng Tướng Quân quỳ đón!

Lã Đài yên lặng quỳ xuống, tuy rằng y đã sớm biết Hán Vương băng hà nhưng vẫn còn chút hoài nghi, hiện tại nghe được chính miệng Bạch Mặc chứng thật, mới biết Hán vương băng hà là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ gì nữa, trong lòng liền dâng lên một cảm xúc khó tả, bất kể thế nào, trước đó phụ thân khi chết đã từng bắt y quỳ trước mặt Hán vương lập lời thề: vĩnh viễn không phản bội Hán!

[/FONT]

469. Chương 470: Hắc Băng Đài.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 470: Hắc Băng đài.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hắc Băng đài là một vách đá trăm trượng ẩn sâu trong núi Chung Nam Sơn, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, lão Tần đã từng ở trong này thiết lập một tòa đại doanh, chuyên môn dùng cho lựa chọn, huấn luyện thiết kiếm tử sĩ, những tử sĩ được lựa sau khi xuất ra sẽ được phái đến các quốc gia chuyên đi ám sát, đầu độc. Dưới trăm năm, danh tiếng Hắc Băng đài đã được lan truyền rất lớn.

Trần Bình muốn xây dựng Hắc Băng đài, đương nhiên không phải đơn thuần huấn luyện tinh nhuệ quân Hán trong Chung Nam Sơn, mà mục đích quan trọng nhất của Trần Bình là muốn thành lập một tổ chức gián điệp giống như Ô Mộc Nhai của nước Sở. Bởi vì sự tồn tại Ô Mộc Nhai của nước Sở đã uy hiếp nghiêm trọng tới sự an toàn của Hán Thất Quan Trung, mà lại không có cách nào khống chế được Ô Mộc Nhai, cho nên Trần Bình mới nghĩ kế lấy gián điệp không chế gián điệp.

Sau khi được Hán Vương Lưu Hằng đồng ý, Trần Bình liền âm thầm quay về Hàm Đan trước, sau đó Lưu Hằng mật chiếu cho Thủ vệ từ Trường Nhạc cung lựa chọn năm trăm người có gia thế trong sạch trong Ngự Lâm vệ có võ nghệ cao cường để làm thành viên tổ chức, lại từ trong phổ phường Hàm Dương lựa chọn ra năm mươi kẻ vô lại có bối cảnh đơn giản làm chỉ điểm, Hắc Băng Đài cuối cùng đã treo biển hành nghề.

Trần Bình đang duyệt từng danh sách thành viên Hắc băng đài, Thiết kiếm thống lĩnh Thúc Tôn Thương đi nhanh đến.

Thúc Tôn Thương vốn là Ngự Lâm Trung Lang Tướng phụ trách bảo vệ Đông Cung, là cháu ruột của cố Thái Phó Thúc Tôn Thông, cũng là em họ của Ngự Lâm Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh phụ trách bảo vệ an toàn của Vị Ương cung.

Vào hành dinh, Thúc Tôn Thương chấp tay vái chào Trần Bình, nói:

- Thái sư, mọi người đã đến đông đủ.

-Tốt lắm.

Trần Bình khẽ vuốt cằm, nói:

-Người hãy phái năm mươi ưng sĩ này tản ra nhập vào trong phổ phường, đi sưu tập tất cả các manh mối bồ câu, tuy nhiên việc này phải bí mật, ngàn vạn lần không được rút dây động rừng!

Cái gọi là ứng sĩ thật ra chính là năm mươi người được lựa chọn ở phổ thường, còn thiết kiếm tử sĩ là năm trăm tinh nhuệ được lựa chọn từ Ngự Lâm Vệ.

-Vâng!

Thúc Tôn Thương vâng dạ, lĩnh mệnh đi.

Bạch Mặc tuyên đọc xong chiếu thư, lại đem chiếu thư đưa cho Lã Đài, nói:

-Thượng Tướng Quân, tiếp chiếu đi.

Lã Đài yên lặng tiếp nhận di chiếu tiên vương, trong nội tâm lại giằng xé kịch liệt, nên hay không nên đánh cuộc gọi vệ sĩ tới? Nhưng nhìn lại trong gang tấc thấy Chu Quan Phu vẫn đang đặt tay vào chuôi kiếm, Lã Đài liền do dự, tuy rằng y và Chu Quan Phu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng giao tình rất hợp ý, thâm sâu, nhưng trái phải rõ ràng trước mắt, chưa chắc Chu Quan Phu đã thiên vị y.

Nếu một khi phán đoán sai lầm, thì dù vệ sĩ giết được Bạch Mặc, chỉ sợ Chu Quan Phu cũng sẽ giành giết y trước tiên, Lã Đài y chết không sao nhưng nếu như vậy mà khiến cho toàn bộ gia tộc họ Lã tai ương ngập đầu, vậy thì hối hận cũng đã muộn. Lã Đài rất bối rối, rốt cuộc Chu Quan Phu có đứng về phía y hay không? Mạo hiểm động thủ hay là không mạo hiểm?

Bạch Mặc căn bản lại không cho Lã Đài có cơ hội và thời gian cân nhắc, chờ Lã Đài tiếp nhận di chiếu xong, lại nói tiếp:

-Thượng Tướng Quân, tiên vương còn có di chiếu khác, cần tề tụ các tướng sĩ trong quân mới tuyên đọc, không bằng hãy đi triệu tập các tướng trong quân luôn đi được không?

Đây là đề nghị không thể cự tuyệt, mà dù cự tuyệt cũng vô dụng, liền hạ lệnh cho thân binh đi gõ trống tụ tập binh lính.

Rất nhanh, hơn mười viên tướng lĩnh nghe được tiếng trống trận trước sau đều đi tới lều trưởng của Lã Đài, thấy Bạch Mặc ở đó, các chư tướng đều lộ vẻ kinh ngạc, lập tức tiến đến vái chào.

Bạch Mặc lại lấy ra một phong di chiếu, cất cao giọng nói:

-Tiên vương di chiếu!

Ngoại trừ Bạch Mặc, Chu Quan Phu, Lã Đài và hơn mười viên tướng lĩnh đứng sau đều quỳ xuống đất, lúc này Bạch Mặc mới mở di chiếu của Lưu Bang cao giọng tuyên đọc, đại ý là nói: ba mươi ngàn tinh kỵ quân Hán dưới trướng Lã Đài cộng với hơn mười ngàn kỵ binh Nguyệt thị ngày hôm nay phải giao cho Quan Quân Hầu tướng quân Chu Quan Phu Thống soái, Lã Đài thì phục mệnh quay về Hàm Dương.

Nghe nói Lưu Bang băng hà, hơn mười viên tướng Hán lập tức đau lòng kêu khóc.

Đợi các chư tướng đứng lên, Bạch Mặc lại hướng về Lã Đài nói:

- Thượng Tướng Quân, hãy giao binh quyền ra.

Lã Đài thở dài, lúc này y chần chừ không hạ quyết tâm, lúc này đã không còn cơ hội nữa, hơn mười thuộc cấp này lâu nay dưới trướng nghe lệnh y, nhưng nếu vào lúc bình thường, bọn họ chắc chắn sẽ không dám trái lệnh y, nhưng hiện tại ngay trước mặt Bạch Mặc, còn có Chu Quan Phu nữa thì đừng mơ họ sẽ nghe lời y. Lã Đài lập tức lấy binh phù trong người ra giao cho Bạch Mặc.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, mang theo Chu Quan Phu cùng hơn mười thuộc cấp đi ra.

Lã Đài cũng đi ra ngoài trướng, hồn bay phách lạc nhìn đám người Bạch Mặc đi xa, thật lâu không kèm chế được.

Trong tiếng bước chân dồn dập, Lã Tắc, Lã Lộ từ sau trướng đi vòng lên, Lã Tắc nói:

-Đại ca, vì sao?

Lã Lộ cũng không hiểu, nói:

-Đúng vậy đại ca, vì sao không động thủ? Vừa rồi chỉ cần huynh ra lệnh một tiếng, họ Bạch và cả Chu Quan Phu nữa sẽ bị loạn kiếm của chúng ta phân thây.

Lã Đài cúi người thở dài nói:

-Có lẽ các người có thể giết Quan Quân Hầu, nhưng trước đó, chỉ sợ vi huynh đã sớm chết dưới kiếm của Quan Quân Hầu rồi.

Lã Tắc Lã Lộc ngẩn ra, đúng là bọn họ không nghĩ tới điều này, với thân thủ của Chu Quan Phu, có lẽ đúng là khi bọn họ mang theo vệ sĩ vọt vào lều lớn thì Lã Đài đã chết trước rồi. Nếu Lã Đài chết, với năng lực và lực kêu gọi của bọn họ thì căn bản không thể nắm trong tay được mấy vạn đại quân, như vậy họ Lã cũng xong rồi.

-Ý trời, đây là ý trời!

Lã Đài lắc đầu thở dài.

Trần Bình quyết định từ trong phố phường khai quật ứng sĩ cũng không phải là không có nguyên nhân.

Cái gọi là rắn có đường rắn, sỏi có dấu vết sỏi, nếu muốn nói quen thuộc nhất đối với Hàm Dương, thì không ai có thể sánh bằng đám vô lại chơi bởi lều lồng trên phố phường.

Vu Tứ chính là vô lại ở phố phường được lựa chọn như vậy. Tuy nhiên sau khi được tuyển chọn làm ứng sĩ, Vu Tứ tự nhận mình là có thân phận, tự cấp quý danh cho mình tên là Long Vân, xuất phát từ câu Phong theo hổ, vân theo long. Thằng nhãi này thật đúng là không biết nông sâu, không ngờ cũng tự cho mình là Long (rồng), tuy nhiên cũng may lúc này không còn nhắc đến Chân Long Thiên Tử, nên cũng không ai tìm phiền toái đến hắn.

Vu Long Vân cũng khá có đầu óc, với loại nhà mà cửa nhỏ nhà nghèo thì tuyệt đối không dám nuôi thả bồ câu, mà nhà giàu nhà cao cửa rộng thì hẳn lại không vào được, tuy nhiên việc này cũng không làm khó được hắn. Hẳn không vào được nhà cao cửa rộng để thăm dò manh mối chim bồ câu, thì lại có thể thông qua cách khác để đạt mục đích, dù người nhà giàu thì cũng phải đi ăn uống chứ?

Người ăn uống nhiều như vậy, chắc người phải cần người vận chuyển lương thực mang nước đến chứ?

Nhiều người vung vãi như vậy, chắc hẳn người cần người quét dọn phân thải ra chứ?

Vu Long Vân tìm được đám bạn bè hư hỏng của mình, trước thì ăn uống hải sản, sau thì bắt chuyện kết giao bằng hữu với những dịch phu vận chuyển lương thực lấy nước dọn phân, sau đó lại sàng chọn kỹ càng hai mươi nhà cực kỳ khả nghi, giả trang thành dịch phu phân chia nhau vào hơn hai mươi nhà này để tìm hiểu, cuối cùng xác định trong đó có mười sáu nhà nuôi chim bồ câu.

Bàng Quý trên danh nghĩa là một thương nhân đến từ Đại Lương, trên thực tế cũng là thống lĩnh Ô Mộc Nhai ở Hàm Dương, Ô Mộc tử sĩ Ô Mộc Nhai ẩn núp tại Quan Trung cùng với điệp báo mật thám, tất cả đều dưới sự lãnh đạo của hắn, cũng chỉ có Bàng Quý mới có thể liên lạc với tổng bộ Ô Mộc Nhai ở Tỷ Lăng, trước đây tin tức phát về Quan Trung cũng đều từ hắn phát ra.

Hôm nay Bàng Quý ra ngoài làm việc trở về, theo thường lệ đi từ cửa sau vào nhà, lại thấy dưới mái hiên có vài vết phân, liền tìm đến lão gia nô phụ trách dọn dẹp hậu viện, chỉ vào bãi phân trên mặt đất, hỏi:

- Đây là cái gì?

-Hồi bẩm lão gia, hôm nay người dọn phân đã tới.

Lão gia nô là nhân sĩ địa phương người Hàm Dương, trên thực tế, toàn bộ gia nô tại đại viện đều là người bản địa Hàm Dương, đây cũng là vì giấu tai mắt người khác, bằng không, nếu như toàn bộ gia nô trong đại viện mà là những người đến từ đất Lương hoặc từ người bên ngoài thì rất dễ dàng khiến người khác nghi ngờ.

-Người dọn phân tới?

Bàng Quý nhú mày:

-Không phải là cuối tháng vừa tới hay sao?

Lão gia nô nói:

-Việc này lão nô cũng không biết, có lẽ chỉ là đến trước thôi?

Bàng Quý phát tay đuổi lão gia nô đi, trong lòng cảm thấy có chút khác lạ, hàng năm làm công tác điệp báo của Ô Mộc Nhai đã khiến hắn trở nên cực kỳ đa nghi. Hắn lập tức vội vàng đi vào hậu viện, so sánh với trước viên, thì hậu viện không phải ai cũng có thể đi vào. Ở phía góc hậu viện sáng sủa, Bàng Quý thấy đồng phân của chim bồ câu ở đó vẫn chưa được thu dọn đi, lúc này mới thoáng yên tâm.

Bàng Quý vẩy vẩy tay, một bóng đen liền từ một góc tối đi ra, khom người vái chào Bàng Quý.

Bàng Quý nhẹ nhàng vuốt cằm, trầm giọng nói:

-Hậu viện này, không có ai không phận sự tiến vào đâu chứ?

Bóng đen không chút nghĩ ngợi:

- Hồi bẩm thống lĩnh, không hề có người không phận sự nào tiến vào hậu viện.

Lúc này Bàng Quý mới thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên ngẫm nghĩ vẫn có chút lo lắng mơ hồ, tính cách đa nghi khiến hắn đối mặt với bất cứ dấu vết nào cũng phải nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần. Thống lĩnh Ô Mộc Nhai thân phận càng bí mật khiến đã bồi dưỡng hắn trở thành một người có tính cách cẩn thận, suy nghĩ mãi hắn vẫn quyết định dời đi, bất kể bại lộ hay không, sân này không thể để lại được.

Trần Bình cũng có chút kinh ngạc, lão ngàn vạn lần không ngờ chỉ qua một ngày mà đã tra ra bên trong thành Hàm Dương cũng với xung quanh có mười sáu nhà nuôi thả chim bồ câu! Từ mười mấy năm trước Hán vương đã từng có lệnh nghiêm khắc cấm dân gian nuôi thả bồ câu, mục đích là để ngăn chặn gián điệp truyền lại tin tức, hiện tại mười sáu nhà ngược lại đã nuôi dưỡng chim bồ câu, ý nghĩa là gì?

-Người tên là gì?

Trần Bình nhìn Vu Long Vân, trong con người toát lên sự tán thưởng không chút che giấu.

Vu Long Vân cong lưng khom người, cười nói:

-Hồi bẩm Thái sư, tiểu nhân tên là Vu Hành Tứ, đại danh là Long Vân.

-Vu Long Vân? Tên rất hay, rất có vài phần khí thế!

Trần Bình khẽ mỉm cười, nói tiếp:

-Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là thống lĩnh ứng sĩ thuộc Hắc Băng Đài, tất cả ứng sĩ đều nằm dưới sự chỉ huy của ngươi, đương nhiên, cũng là do ngươi huấn luyện.

-Hả?

Vu Long Vân nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó thì lập tức vui sướng, nói:

-Đa tạ Thái Sư.

Trần Bình khoát tay, lại căn dặn Vu Long Vân:

-Mang hai đội binh sĩ lập tức đi bắt người!

-Vâng!

Vu Long Vân âm âm vang vang, kích động đi, những việc như tịch thu tài sản và diệt môn, gã vô cùng thích!

Đội Vu Long Vân đi rồi, Trần Bình lại triệu Thiết Kiếm thống lĩnh Thúc Tôn Thương vào phân phó:

-Thúc Tôn Thương, ngươi mang ba đội Thiết Kiếm tử sĩ khác toàn diện phong tỏa thành Hàm Dương cùng với các thông đạo, các đường sông quan trọng ở bên ngoài thành, bất kể là quý tộc hậu duệ huân thích hay

là công khanh đại phu, tất cả đều nghiêm khắc lúc soát kiểm tra, một khi phát hiện mang theo bồ câu đưa tin, bắt ngay tại chỗ!

-Vâng!

Thúc Tôn Thương âm âm vang dạ, linh mệnh đi.

Nhìn theo Thúc Tôn Anh đi xa, khoe miệng Trần Bình thoáng chốc hiện lên vẻ dữ tợn.

Trần Bình sai Vu Long Vân đi bắt nhà nuôi thả chim bồ câu, mục đích cũng không hề đơn giản, mục đích thật sự của Trần Bình chính là rút dây động rừng, khiến cho những điệp báo mật thám từng ẩn núp này buộc phải dời đi, sau đó sẽ sai Thiết Kiếm tử sĩ mai phục tại các nơi thông đạo, đường thủy quan trọng để một lưới bắt hết bọn họ!

[/FONT]

470. Chương 471: Lô Oản Đền Tội.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 471: Lô Oản đền tội.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đón bão cát từ phương bắc ập đến đập vào mặt, Lô Oản phì một cái khinh miệt, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bao năm nay quả thật Lô Oản chịu quá đủ rồi, nơi Cửu Nguyên này không phải là nơi đất lành chim đậu gì, không tửu quán, không kỹ viện, lại càng không có phố xá phần hoa sầm uất, ở nơi địa phương quỷ quái này, ngoại trừ thảo nguyên thì chính là bão cát, không thì cũng chỉ có ngựa trâu dê mà thôi. Thậm chí Lô Oản còn muốn bạn nhậu địa vị không quá kèm cũng còn tìm không ra.

Cũng may cuộc sống như này cuối cùng cũng có ngày kết thúc.

Lô Oản không kìm nổi lấy từ trong ngực ra một phong tin mật, khoe miệng hiện lên nụ cười đắc ý, đây là mật tin do A Bang (tức Lưu Bang) vừa phái người đưa tới, trong ngôn ngữ mơ hồ có ý sắc phong lão làm Vương ở Tam Xuyên. A Bang không hổ là bạn tốt của lão, hai người thân thiết từ lúc còn cưỡi truồng cùng nhau lớn lên, cuối cùng Lô Oản lão cũng sắp được phong Vương rồi!

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, có gia tướng tiến đến bẩm báo:

- Lão gia, phía trước là Du Lâm quan.

- Đã biết.

Lô Oản thu hồi lại những suy nghĩ cất cánh, cất cao giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, qua Du Lâm quan hạ trại!

Vừa dứt, lại có gia tướng phóng ngựa như bay tới, phía sau ngựa còn có người đưa tin phong trần mệt mỏi, Lô Oản nhìn kỹ, đó là gia nô Lô phủ, lập tức Lô Oản hỏi:

- Lô Nhị? Người tới làm gì?

Lô Nhị vội la lên:

- Lão gia, Hán vương đã băng hà, người ngàn vạn lần không thể quay về Hàm Dương!

- Người nói gì?

Lô Oản nghe vậy chấn động, thất thanh nói:

- A Bang bằng hà?

- Vâng, Hán vương đã bằng hà!

Lư nhị gật đầu, nói tiếp:

- Không chỉ có Hán vương, lão tướng quốc Tiêu Hà cũng đã chết, nghe nói Á tướng Bạch Mặc còn có Thái Sư Trần Bình đang mưu đồ bí mật giả mạo chỉ dụ của vua để giết lão gia người đó.

- Giả mạo chỉ dụ của vua?

Lô Oản nhìn phong tin mật trong tay, thần sắc biến đổi.

Một lát sau Lô Oản mới như bừng tỉnh mộng, quát to:

- Toàn quân quay lại về Cửu Nguyên!

Lô Oản ra lệnh một tiếng, ba nghìn thân binh đều dừng bước chân, sau đó quay đầu lên phía bắc.

Nhưng, đi được không xa, phía sau trên đường chợt cuộn cuộn bụi mù đầy trời, trong bụi mù cuộn cuộn đó, mơ hồ có thể nhìn thấy một đội kỵ binh đang như gió cuốn mây tan đuổi theo.

Chu Quan Phu cưỡi ngựa Xích Long, đang dọc theo đường Cửu Nguyên phóng ngựa chạy như điên.

Năm ngày trước, Chu Quan Phu và Bạch Mặc ở Du Thứ mỗi người một ngả. Bạch Mặc dẫn đại quân trở về phía nam, từ Bồ Phấn qua sông trở về Hàm Dương, còn Chu Quan Phu thì mang theo ba nghìn thiết kỵ ngày đêm vội vã đi về hướng tây, chạng vạng trước hôm nay thì đến Thạch Tây qua sông Hà Thủy, lại trải qua liên tục hai ngày đêm đường dài liên tục hành quân gấp rút, cuối cùng đã chạy tới Du Lâm quan.

Sau khi ở Du Lâm Quan hội hợp với Thúc Tôn Anh, biết Lô Oản còn chưa tới, liền ở trong quan thiết lập mai phục.

Nhưng khi thấy Lô Quan chuẩn bị tiến vào quan thì thám mã lại đột nhiên hồi báo nói là Lô Oản quay đầu trở về hướng bắc. Chu Quan Phu lập tức ý thức được tin tức đã bị lộ, liền mang theo ba nghìn thiết kỵ đuổi theo.

- Phụ thân, có người đuổi theo!

Đứa con cả Lô Tín đánh ngựa đuổi theo Lô Oản, cao giọng hô:

- Là Quan Quân Hầu!

- Cái gì? Là tên sát tinh Chu Quan Phu?

Lô Oản nghe vậy lập tức hồn bay phách lạc, lập tức lớn tiếng quát:

- Tín nhi, con hãy dẫn người chặn thẳng nhãi này lại, vì phụ về Cửu Nguyên trước, sau đó mang theo đại quân đến tiếp ứng cho con!

- Phụ thân cứ đi trước đi, nơi này hãy giao cho con!

Lô Tín chấp tay hành lễ.

Lô Oản cũng không nói thêm những lời vô nghĩa nữa, lập tức mang theo ba trăm kỵ tốt hốt hoảng chạy trốn về phía Bắc, Lô Tín thì mang theo ba nghìn kỵ binh quay lại, nghênh đông quân Hán đang truy đuổi tới.

Không đến một lát, hai quân gặp nhau.

Chu Quan Phu giơ tay phải lên ngăn đại quân phía sau, lại giương kích quát hỏi:

- Lô Tín, cha người đâu?

Lô Tín lệnh cho ba nghìn kỵ binh triển khai, sau đó mới cất cao giọng nói:

- Quan Quan Hầu, đã lâu không gặp.

Chu Quan Phu lười nói những lời vô nghĩa với Lô Tín, lập tức lấy trong người ra một phong chiếu thư, lớn tiếng nói:

- Lô Tín, bản hầu không nói nhiều lời vô nghĩa với ngươi, đây là di chiếu tiên vương, cha con ngươi nếu như phụng chiếu quay về Hàm Dương, họ Lô có thể đảm bảo phú quý, nhưng nếu như không phụng chiếu, vậy thì chờ bị bản hầu diệt cửu tộc đi!

Sắc mặt Lô Tín biến đổi lớn, lãnh đạm nói:

- Di chiếu tiên vương ư, sợ là tên gian tặc Bạch Mặc kia đã giả mạo chỉ dụ của vua rồi?

Trong con ngươi của Chu Quan Phu thoáng chốc lóe lên tia sát khí không chút che giấu, lớn tiếng quát:

- Lô Tín, ngươi dám nói xấu Thừa tướng?

- Thừa tướng? Tên gian tặc Bạch Mặc kia mà là Thừa tướng ư?

Lô Tín nghiêm nghị suy nghĩ, lập tức nghim ngựa lui nhập vào trong quân, nhìn tả hữu xung quanh, quát:

- Toàn quân tướng sĩ nghe đây, chém giết được Chu Quan Phu thưởng vạn kim, phong vạn hộ hầu!

Ba nghìn binh Cửu Nguyên thoáng chốc xông xáo, cái gọi là dưới trọng thưởng tất có dũng phu, hướng chỉ ba nghìn người này là những thân binh đã được Lô Oản chọn ra từ trong trăm ngàn đại quân đảm đương bên cạnh mình, cũng đủ thấy sự thân cận của bọn họ đối với Lô Oản. Điều đó có nghĩa là, sống chết của bọn họ đã ràng buộc với sự hưng suy của họ Lô!

Vừa thấy tình hình này, Chu Quan Phu biết là chỉ có thể động thủ!

Lập tức Chu Quan Phu cất di chiếu đi, lại giơ tay lên hét:

- Cha con Lô gia dám kháng lại di chiếu tiên vương, phản nghịch soán ngôi, các ngươi nếu đi theo tông phạm, cũng sẽ bị diệt cửu tộc!

Binh lính Cửu Nguyên nghe vậy lập tức do dự, bọn họ đầu nhập vào Lô gia mục đích chính là vì cái gì? Chẳng phải là vì cầu phú quý hay sao? Nhưng hiện nay Lô gia thành kẻ tội thần phản nghịch soán vị, sẽ bị tru di cửu tộc, vậy thì bọn họ còn cần phải đi theo Lô gia hay sao? Mạo hiểm thật quá lớn!

- Không muốn theo bọn phản nghịch đó thì hãy đứng sang một bên!

Chu Quan Phu vừa rống to, lại giơ song kích lên phía trước, ba nghìn thiết kỵ phía sau như hổ lang vọt tới, Lô Tín vừa thấy quân tâm Cửu Nguyên tan rã, đại thế đã mất, biết cố cũng không thể làm gì được, liền mang theo hơn mười viên gia tướng chạy trốn.

Chu Quan Phu lạnh lùng mỉm cười, lúc này kéo cung cài tên, chỉ một mũi tên đã bắn hạ Lô Tín cách trăm bước ngã từ trên ngựa xuống.

Chu Quan Phu một mũi tên bắn chết Lô Tín, lại không đếm xỉa tới hơn mười viên gia tướng Lô thị còn lại, để lại Chu Á Phu cùng với mấy trăm kỵ binh thu dọn tàn cục, còn mình thì mang theo những kỵ binh còn lại đuổi theo, bất kể thế nào cũng phải chặn Lô Oản đang quay về Cửu Nguyên, nếu không, một khi Cửu Nguyên binh biến, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hành động bắt giữ gián điệp khắp Quan Trung đã kết thúc, tính cả Vu Long Vân ở bên ngoài khu chiêng gióng trống, cộng thêm Thúc Tôn Thương âm thầm mai phục tại các nơi thông đạo, đường thủy quan trọng thì tổng cộng đã phá hủy được hơn hai mươi ổ gián điệp, bắt giữ được hơn hai trăm người làm gián điệp của các nước, thu được vô số tài vật, ngoài ra đương nhiên còn có thứ quan trọng nhất – bồ câu đưa tin!

Tuy nhiên khiến Trần Bình thất vọng chính là, không ngờ là không hề bắt được gián điệp nước Sở!

Thấy mặt mũi Trần Bình nhăn nhó, vẻ mặt âm trầm, Vu Long Vân liền ngẫm nghĩ chẳng lẽ mình làm vẫn chưa đủ tốt? Hoặc là nói, quá trình bắt người có chút tham của riêng đã bị Thái sư phát hiện ra? Lập tức Vu Long Vân tiến đến, cẩn trọng nói:

- Thái sư, có phải tiểu nhân xử lý việc chưa thỏa đáng?
- Hả?

Trần Bình khoát tay, thản nhiên nói:

- Không, người làm rất tốt.

Thấy bộ dạng hoang mang của Vu Long Vân, Trần Bình nói:

- Bản Thái sư chỉ có chút thất vọng, là phá hủy được nhiều cơ sở gián điệp như vậy, bắt giữ được nhiều gián điệp như vậy mà lại không hề có một cơ sở nào là của Ô Mộc Nhai nước Sở, thậm chí cũng không bắt được một gián điệp Ô Mộc Nhai nào, cho nên ta có chút thất vọng, không liên quan gì đến người.

Hóa ra là như vậy, sự căng thẳng trong lòng Vu Long Vân liền buông lỏng xuống.

Trong đầu chuyển động, Vu Long Vân đột nhiên có chủ ý, nói:

- Thái Sư, để tìm được cứ điểm bí mật của Ô Mộc Nhai thế nào, tiểu nhất cũng không biết. Nhưng, nếu muốn tìm ra bồ câu đưa tin trong thành Hàm Dương, hoặc là bắt giết những bồ câu đưa tin này, kỳ thật tiểu nhân còn có biện pháp khác rất tốt, chỉ có điều phải tiêu hao chút thời gian thôi.
- Ồ?

Trong lòng Trần Bình khẽ lay động, nói:

- Người hãy nói ra cách của người đi, xem là biện pháp gì?

Vu Long Vân khom lưng thật sâu, nịnh nọt nói:

- Tiểu nhân biết một kỳ nhân, người này có thể thuần ửng, cho nên tiểu nhân nghĩ, không bằng Thái sư thu nhận người này vào tổ ửng sẵn của Hắc Băng đài, chuyên hỗ trợ tiểu nhân thuần dưỡng điều hâu, sau đó dùng điều hâu thuần dưỡng tuần tra trên không Hàm Dương, bất kể gián điệp Quan Đông có bao nhiêu bồ câu đưa tin cất cánh, cũng đừng mơ tưởng truyền được tin tức ra ngoài!

Dừng một chút, Vu Long Vân lại nói:

- Có điều hâu, tổ ửng sẵn của tiểu nhân mới xem như xứng với tên.

Trần Bình nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức vỗ đùi thật mạnh, vui mừng nói:

- Tuyệt diệu, quá tuyệt diệu!

Giờ khắc này, đa mưu túc trí như Trần Bình cũng không thể không cảm thán, đây thật đúng là kỹ thuật tấn công chuyên nghiệp, dân gian thật sự là có nhiều kỳ nhân, lão lập tức căn dặn Vu Long Vân:

- Việc này giao cho người làm, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải mời được người này vào đội ửng sẵn, nhớ kỹ, không tiếc phải trả bất cứ giá nào, tiền vàng rượu tốt mỹ nhân...hắn muốn gì thì đáp ứng hắn thứ đó.
- Vâng!

Vu Long Vân vái chào thật sâu, vui vẻ ra ngoài.

Cái gọi là kỳ nhân thật sự là đám bạn bè hư hỏng mà Vu Long Vân quen biết mà thôi, tuy nhiên người này có thể thuần ửng là không giả, lần này coi như phát đạt rồi.

“Chát, chát,chát...”

Lô Oản vung roi ngựa quất liên tục lên cổ ngựa, quất cho tới khi mơ hồ thấy máu thịt tươm ra, hí lên bị thương liên tục nhưng trước sau vẫn không thể thoát được tên sát tinh như hình với bóng đuổi theo cách đó không xa kia.

Mấy trăm thân kỵ đều quay lại chặn giết, kết quả toàn bộ đều bị tên sát tinh kia giết chết hết.

Hiện giờ Lô Oản chỉ còn lại một thân một ngựa, vô cùng lo sợ không yên, chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở đây?

Bỗng nhiên giữa lúc đó, một mũi tên Lang Nha như chớp bắn trúng chân sau của con ngựa mà Lô Oản đang cưỡi, con ngựa vốn cũng đã sức cùng lực kiệt lập tức hí lên một tiếng, ngã xuống đất, Lô Oản ở trên lưng ngựa cũng bị hất văng trên mặt đất, khi đứng lên, dĩ nhiên là mặt xám như tro tàn, vô cùng nhếch nhác.

Chu Quan Phu nhẹ nhàng quát Xích long mã dừng lại, đứng trước mặt Lô Oản, sau đó khinh thường nói:

- Lô Oản, mau đem binh phù đại quân Cửu Nguyên giao ra đây, bản hầu cho người chết một cách sáng khoái.

Lô Oản lấy lại bình tĩnh, dùng miệng lưỡi ba tấc du thuyết:

- Thắng Chi, ta với phụ thân người là bạn cũ, với chiến công hiển hách của cha con người, sớm nên được cất đất phong vương, không bằng theo ta dẫn binh xuống phía nam, đợi chiếm được Quan Trung thì người làm Vương Quan Trung, ta chỉ cần một quận Tam Xuyên, những cái khác đều cho người, cho người hết...

- Câm miệng!

Chu Quan Phu lớn tiếng quát cắt ngang lời Lô Oản:

- Người không đáng tin không thể lập, cha con họ Chu chúng ta lập chí nguyện trung thành với Lưu Hán, sao có thể bội bạc? Loại người tiểu nhân như người, chết cũng chưa hết tội!

Dứt lời, Chu Quan Phu lập tức kéo cung, bắn vào giữa cổ họng của lão ta.

[/FONT]

471. Chương 472: Nghỉ Ngơi Và Lấy Lại Sức.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 472: Nghỉ ngơi và lấy lại sức.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thời gian cuối cùng đã tiến nhập vào tháng mười năm 14 trước Công nguyên, theo lịch Tiền Tần thì tháng mười là tháng đầu tiên của năm, sự phân tranh giữa các quốc gia dần dần bình ổn, đại quân nước Triệu đã lui về Hàm Đan, Nam Dương cuối cùng đã tiến vào mùa đông giá rét, theo thời tiết chuyển lạnh, tình hình bệnh dịch cuối cùng đã hoàn toàn bị khống chế, các tướng sĩ bị bệnh đều đã khỏi hẳn.

Các quân các doanh các huyện, xã, đình cũng đã được giải trừ sự phong tỏa.

Âm hồn ôn dịch cuối cùng đã mất hẳn, Hạng Trang cuối cùng cũng đã nhả được cục hận ra.

Từ khi lệnh phong tỏa được giải trừ, Phủ binh đóng quân ở quận Nam Dương cuối cùng đã có thể tản về các quận, từ sau khi Phủ binh trước sau rời khỏi quân Nam Dương, thì rất nhanh quận Nam Dương liền bình lặng xuống.

Hạng Trang quyết định dẫn Kiêu Kỵ quân, Thiên Lang quân rời khỏi Nam Dương, so sánh với việc phủ binh quận chết thê thảm và nghiêm trọng, sự thương vong của Kiêu Kỵ quân, Thiên Lang cũng không lớn, đại khái là do tướng sĩ trong cấm quân đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, đặc biệt cơ thể cường tráng, khỏe mạnh. Sự thật là, những tướng sĩ chết vì ôn dịch phần lớn là những binh lính bị thương ở trận chiến Miện Thủy.

Trong tình hình đó, những thương binh này thể lực yếu nhược, rất dễ dàng bị lây nhiễm.

Nhìn bốn địa Nam Dương tổn thương trước mắt, Hạng Trang thở dài, nói:

- Lúc này, nguyên khí chúng ta tổn hại thật lớn.

Liên tục hai trận chiến lớn là Tứ Thủy, Miện Thủy lại thêm trận ôn dịch, đích xác khiến cho nguyên khí nước Sở bị tổn hại nặng nề, chỉ cần số tráng đinh bị tổn thất vượt qua hai trăm ngàn, số tiền trợ cấp sẽ vượt lên hàng ngàn, hơn nữa, điều động gần bảy trăm ngàn tráng đinh tham chiến, khiến cho số lao động cường tráng tại các quận thiếu nghiêm trọng, ảnh hưởng rất lớn đến việc đồng áng, năm nay kết cục sản lượng lương thực giảm là đã định sẵn rồi.

Bên kia sản lượng lương thực đã giảm là định sẵn, bên này còn có muôn vàn dân chúng kêu than thiếu lương thực thực phẩm, các quận vừa mới trưng thu thuế với thu lương hơn phân nửa không đủ để nuôi sống hơn năm mươi ngàn dân đói ở hai quận Nam Dương và Nam Quận. Cuối cùng không thể chỉ dựa vào Thương nhân hồng đỉnh thu mua lương thực từ trong dân gian để giải vây, kể từ lúc đó, nhất định sẽ khiến cho giá thành lương thực tại đất Sở tăng cao.

Giá cả lương thực tăng cao chắc chắn sẽ thúc đẩy giá bông, đồ sứ, rượu trắng...cùng tăng theo, có thể đoán được, toàn bộ đất Sở lại nghênh đón một vòng giá cả hàng hóa tăng cao, hơn nữa cấp độ cực kỳ nghiêm trọng vượt xa sức ảnh hưởng thời điểm năm xưa Hạng Trang đại quy mô vay tiền thưởng, cũng kể từ đó, thủ công nghiệp đất Sở đã nghênh đón một mùa đông giá rét khắc nghiệt nhất.

Đương nhiên, Hạng Trang không thể thấy chết mà không cứu, không thể cứ để mặc hơn năm mươi ngàn dân đói ở hai quận là Nam Dương và Nam Quận đói chết như vậy, toàn bộ giá cả hàng hóa đất Sở có thể giảm xuống cân bằng, thủ công nghiệp cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, từ cấp độ lớn mà nói, lựa chọn như vậy kỳ thật hoàn toàn có thể tiếp nhận, cũng có thể lý giải.

Tuy nhiên làm một người xuyên qua, Hạng Trang rõ ràng sẽ không phải làm như vậy.

Lập tức Hạng Trang quay đầu lại, nói với Vũ Thiệp:

-Bạt Chi, cần phải phiên người đi một chuyến đến Nam Việt, ít nhất cũng phải mua được năm trăm ngàn thạch gạo từ Triệu Đà, nếu không, mùa đông năm nay sẽ rất gian nan!

Nước Sở thiếu lương thực, Hạng Trang cũng chỉ có thể quyết định thu mua lương thực từ Nam Việt Vương Triệu Đà. Lúa nước Nam Việt một năm được mùa, nhất là không hề thiếu gạo.

Vũ Thiệp chấp tay đáp:

-Đại vương yên tâm, thần sẽ đem hết toàn lực du thuyết với Nam Việt vương.

Hạng Trang gật gật đầu, lại hỏi Hạng Tha:

-Tử Dực, đã phái các quan viên đi sáu quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên, Trần, Đãng, Tứ Thủy, Đông Hải chưa?

Sáu quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên, Trần, Đãng, Tứ Thủy, Đông Hải đều đã được nhập vào dưới sự cai quản của nước Sở. Hiện giờ, nước Sở đã cai trị mười bảy quận. Thời Tiên Tần thiên hạ chia làm ba mươi sáu quận, nước Sở nay đã có được gần một nửa, tuy nhiên, ít nhất trong vòng ba năm, các quận Nam Dương, Dĩnh Xuyên, Trần, Đãng, Tứ Thủy, Đông Hải đều là gánh nặng của nước Sở.

Nhất là Dĩnh Xuyên, Trần Quận, Đãng Quận vốn thuộc về nước Lương cùng với quận Nam Dương vừa lọt vào trận tàn phá của ôn dịch có thể nói là vô cùng tan hoang, rất nhiều việc bị gác lại đang cần làm, trừ phi Hạng Trang cưỡng ép hạ chiếu chỉ, triệu tập dân chúng các quận sung đến vài quận này, nếu không đừng nói ba năm, chỉ sợ mười năm cũng không thể khôi phục lại sự phồn vinh như năm xưa.

Tuy nhiên những điều này đều để nói sau, lúc này vẫn là phải sống qua mùa đông này.

Hạng Tha vội nói:

-Hồi bẩm Đại vương, Quận thủ sáu quận, tám mươi sáu huyện lệnh đã được lựa chọn đề bạt xong, ít ngày nữa sẽ đi nhậm chức.

Dừng lại một chút, Hạng Tha lại nói:

-Tuy nhiên Đại vương, thần nghe nói tại lục quận đạo tặc nổi dậy như ong, trị an không tốt, cho nên cần phải giữ lại một số lượng quân đội để duy trì trị an.

Trong lòng Hạng Trang khê động, bỗng nhiên nghĩ tới bốn mươi ngàn tù binh quân Lương.

Đã sắp rời khỏi Nam Dương nhưng việc bố trí bốn mươi ngàn tù binh quân Lương này như thế nào vẫn còn chưa nghĩ ra.

Bốn mươi ngàn tù binh quân Lương này vốn là người Lương. Tuy nói là trước khi bị bắt thì đều là những lão binh giết người thành tính, nhưng trải qua vài năm sống kiếp tù tội, hung tính đã bị kiềm chế rất nhiều, sao không thừa dịp này thả bọn họ về đất Lương, sau đó biên chế huấn luyện ngay tại chỗ thành các Phủ binh các huyện tại đất Lương?

Việc này nếu làm tốt, không những giải quyết được vấn đề nan giải phòng giữ các quận ở đất Lương, còn có thể tăng thêm một đội quân tinh nhuệ cho đất Sở đang trống rỗng. Mặc kệ thế nào, bốn mươi ngàn tù binh này từng là lão binh trải qua trăm trận chiến, tuy nhiên, nếu muốn trấn trụ những lão binh này còn phải phải một viên đại tướng thống lĩnh bọn họ, việc này ngoại trừ Cao Sơ thì không còn ai khác nữa.

Lập tức Hạng Trang chỉ bảo Hạng Đà:

- Tử Nghiêm, mau sau phi kỵ đi tới Võ quan, phái Cao Sơ tới Uyển thành.

-Vâng!

Hạng Đà vâng dạ, đi an bài, Hạng Đà vừa mới đi, Khuất Bất Tài lại vội vàng đi tới trước mặt Hạng Trang, chấp tay hành lễ nói:

- Đại vương, đây là bồ câu phi truyền từ Giang Lăng chuyển tới, phát ra từ Hàm Dương.

Xem xong mật tin, Hạng Trang thở dài, quay sang nói với Bách Lý Hiền:

-Tử Lương, chiêu ném đá xuống giếng thất bại rồi.

Phong mật tin này quả đúng là phát ra từ Hàm Dương, nói là Bạch Mặc đã mượn lực của Quan Quân Hầu Chu Quan Phu giải trừ binh quyền của Lã Đài, lại lấy thể sấm sét chém giết Quận Thủ Cửu Nguyên Lô Oản, hiện giờ binh quyền Đại Hán đã hoàn toàn rơi vào tay Bạch Mặc, Trần Bình. Quân thần nước Sở ý đồ khơi mào nội loạn nước Hán đã thất bại.

Ngoài ra, trong mật tin còn nhắc tới Trần Bình xây dựng lại cơ sở tình báo gián điệp Hắc Băng Đài Tiền Tần, phát động thanh trừ các cơ sở tình báo gián điệp của các nước tại Quan Đông, tuy rằng Ô Mộc Nhai không bị tổn thất lớn gì, nhưng những nhân viên tình báo gián điệp của các nước ẩn núp bên trong Hàm Dương gần như đã bị Hắc Băng Đài nhổ tận gốc.

-Tiếc quá.

Bách Lý Hiền đọc xong mật tin, cũng thở dài:

-Tiếc cho một cơ hội tốt như vậy.

Dừng một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

-Tuy nhiên, trong tình hình này, nếu Bạch Mặc ngay chút nguy cơ đó mà không ứng phó được thì có tư cách gì mà đảm nhiệm sự ủy thác đại thần?

Hạng Trang im lặng, Bạch Mặc khó chơi như vậy, sau này chỉ sợ lại phải tốn sức đối phó đây.

Khuất Bất Tài trầm giọng nói:

-Đại vương, hoạt động của Ô Mộc Nhai ở Quan Trung chỉ sợ là cũng bị ảnh hưởng.

Hạng Trang nhíu mày không nói, mất một lúc lâu mới đột nhiên hỏi:

-Nhân viên tình báo gián điệp phái đi Hung Nô huấn luyện thế nào rồi?

Từ sau khi biết được Hung Nô từ đất Yên, Triệu, Hàn bắt người cướp của đốt nhà, Hạng Trang bắt đầu đề cao cảnh giác với Hung Nô. Hiện giờ nước Sở vừa mới trải qua hai trận đại chiến, binh lực, vật lực tiêu hao nghiêm trọng, tiếp theo cần một thời gian để nghỉ ngơi lấy lại sức. Trong khoảng thời gian này, chỉ sợ nước Sở không còn sức để đối phó với việc dụng binh quy mô lớn ở bên ngoài.

Nhưng dù là như thế, Hạng Trang cũng hy vọng có thể tận khả năng hiểu biết chi tiết về Hung Nô!

Rõ ràng, từ sau khi Lưu Bang, Hàn Tín chết, Hung Nô đã thay thế được Tề, Há mà trở thành kẻ thù số một của nước Sở. Hơn nữa, Hung Nô vẫn là dị tộc, đối với Hạng Trang xuyên qua đến từ dân tộc chủ nghĩa mà nói, thất bại bởi Tề Hán thì không tính, nhưng nếu bại bởi Hung Nô mới trở thành tội nhân lịch sử, đây là điều không thể cho phép!

Khuất Bất Tài đáp:

-Nhưng thật ra có mấy tử sĩ Ô Mộc Nhai với thân phận bị bắt làm nô lệ đã thâm nhập được vào đại mạc, tuy nhiên, nếu muốn phá ra liên lạc xâm nhập vào cơ cấu đại mạc, sợ cũng không phải là việc một sớm một chiều.

Đây đích thực là một vấn đề nan giải, ở giai đoạn hiện nay, giữa Hung Nô và Trung Nguyên ít tồn tại hoạt động buôn bán, người Hung Nô cơ bản là thiếu gì thì cướp đó, thiếu ăn thì đoạt, thiếu muối cũng cướp, thiếu khí cụ bằng sắt, đồ sứ cũng đi cướp. Dưới tình hình này, bất kể là người đóng giả thân phận gì, cũng đừng hòng thâm nhập được vào bên trong Hung Nô.

Hạng Trang cũng không quan tâm vấn đề này, mãnh liệt nói:

-Nghĩ cách là việc của người, quả nhân chỉ cần kết quả.

Làm một người xuyên qua, Hạng Trang đối với Hung Nô trước sau luôn đề cao cảnh giác, càng biết một số lượng lớn thợ thủ công Trung Nguyên đã bị bắt đi đại mạc, hậu quả sau này vô cùng nghiêm trọng. Một khi những nô lệ Trung Nguyên này mang kỹ thuật nông canh tiên tiến cùng với kỹ thuật chế tạo sắt, vậy thì trình độ trang bị binh khí của Hung Nô sẽ được thay da đổi thịt, bị kịch lịch sử rất có khả năng bị tái diễn!

Trong lòng Khuất Bất Tài khổ sở, nhưng đành phải kiên trì đáp:

-Đại vương, thần muốn đi Liêu Đông, thông qua bộ lạc Bắc Hạc, có lẽ có thể nghĩ được cách nhập vào Hung nô.

-Có thể.

Hạng Trang quả quyết nói:

-Việc này người có thể tìm Tề Mãi.

Tề Mãi chính là Chiêu Thiệp Khất Mãi, đệ đệ của Bắc Đê Vương Chiêu Thiệp Điệp Vĩ. Mười tám năm trước ở ngoài thành Lâm Truy đã bị Hạng Trang bắt cóc, Hạng Trang sau khi điều quân trở về Giang Đông kế nhiệm Sở Vương, Tề Mãi đã trở thành thương nhân Hồng Đỉnh của nước Sở, chuyên làm việc ở Liêu Đông, buôn bán ngựa, nô lệ giữa Giang Đông, Liêu Đông. Đương nhiên, ông ta mua bán qua đường biển.

Lần này xuống phía Nam Đả Thảo Cốc, có thể nói Hung Nô thắng lợi trở về.

Thừa dịp các nước Yên, Triệu, Hàn, Tề, Hán cùng nhau công phạt hỗn chiến, người Hung Nô thừa dịp các nước trống rỗng mà xâm nhập vào, phá được trăm tòa thành ấp, ngoại trừ bắt được hơn ba mươi ngàn phụ nữ, thợ thủ công, trẻ em ra, người Hung Nô còn cướp được số lượng lớn của cải vật chất, ngoại trừ lương thực, còn có một lượng lớn vũ khí bằng sắt, vải vóc cùng đồ sứ.

Một ngày nào đó đầu tháng mười, đoàn ngựa thồ Hung Nô cuối cùng đã quay trở về vương đình Mạc Bắc.

Kế tiếp nửa tháng sau, toàn bộ vương đình Mạc Nam rơi vào cảnh sung sướng trước nay chưa từng có, Mạc Đốn căn cứ vào công lao lớn nhỏ của các bộ lạc mà đem ba mươi ngàn phụ nữ, trẻ em, một lượng lớn vũ khí chế tạo bằng sắt, vải vóc cùng với đồ sứ phân chia ban thưởng xuống. Tuy nhiên, trong đó số thợ thủ công Trung Nguyên bắt được thì Mạc Đốn giữ lại toàn bộ.

Một ngày nào đó cuối tháng mười, Mặc Đốn dưới sự bảo vệ của ba nghìn thiết kỵ Hung Nô đã xuất hiện dưới chân núi Yến Nhiên cách Cửu Nguyên hơn ba nghìn dặm, đi theo còn có quân sư Công Thúc Thuyết cùng với hơn mười lão thợ thủ công. Hơn mười lão thợ thủ công này cũng không muốn hiệu lực thay người Hung Nô, tuy nhiên người Hung Nô lại lấy vợ con họ để uy hiếp họ, bắt buộc dĩ bọn họ đành phải lựa chọn sự khuất phục.

Trải qua hơn mười ngày tìm kiếm, hơn mười lão thợ thủ công này đã phát hiện mạch quặng sắt lớn ở Đông Lộc tại núi Yến Nhiên.

Mùa đông giá rét qua đi, Mặc Đốn liền triệu tập năm mươi ngàn nô lệ cùng với hai mươi ngàn thợ rèn đến núi Yến Nhiên khai thác quặng sắt, trong lúc nhất thời, dưới chân núi Yến Nhiên trở thành một lò luyện lớn sôi sùng sục, một lò nước thép tinh luyện kim loại được tạo ra, vừa chế tạo đao kiếm, vừa chế tạo cây cung...

[/FONT]

472. Chương 473 474: Hợp Tung Liên Hoàn (1)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 473 474: Hợp tung liên hoành (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm nay Quan Trung nhất định nghênh đón một mùa đông giá rét máu tanh.

Kể từ khi Bạch Mặc dùng thế vạn quân sấm chớp giải trừ binh quyền của Lã Đài, lại dùng Chu Quan Phu chém giết Lô Oản, lúc quay về Quan Trung lại liên kết với Trần Bình phát động quy mô tẩy trừ quyền lực, những lão thần có kinh nghiệm và tư cách từng trung thành với Lưu Bang cũng lọt vào sự thanh trừ đó. Cùng lúc đó, với huynh đệ Chu Quan Phu, huynh đệ Thúc Tôn Anh tuổi trẻ tuấn kiệt cầm đầu, tài đức đều được nắm quyền lực trung tâm trong triều đình.

Thông qua việc thanh trừ quyền lực quy mô lớn, tướng quyền Bạch Mặc đã từng bước được củng cố.

Đồng đi xuân đến, vạn vật sống lại, đã định ra một niên đại mới đầy sức sống.

Hôm nay hội triều, Bạch Mặc ban tấu nói:

- Đại vương, trận chiến năm ngoái, nước Sở mặc dù đã bị tổn hại nặng nề nhưng chưa hề động tới nền tảng lập quốc, nhưng nước đại Hán ta thì đã tổn thương đến nền tảng lập quốc. Một khi nước Sở lại phát động đại quân tấn công đến, thật là khó có thể ngăn cản, thần nghĩ, việc cấp bách hiện nay là liên hoành với các nước Hàn, Triệu, Tề cùng nhau kháng Sở.

Trận chiến Miện Thủy năm ngoái, quân Sở cố nhiên là chết thê thảm và nghiêm trọng, nhưng quân Hán thì gần như toàn quân bị diệt!

Ngoại trừ Lã Đài, Chu Quan Phu mang theo năm mươi ngàn kỵ binh ngàn dặm liên tục chiến đấu ở các chiến trường quay về Quan Trung, còn lại hơn năm trăm ngàn đại quân sống sót trở về không tới năm mươi ngàn người, còn lại không phải bị chết trận, bị bắt, thì cũng là trốn vào trong núi biệt tung tích.

Trước Đại chiến, Quan Trung, quận Tam Xuyên ước có hơn bốn triệu người, tráng đinh hơn triệu, hiện tại đã tổn thất năm trăm ngàn đại quân, tráng đinh trong nước tổn thất quá nửa, nguồn mộ lính gần như khô kiệt, thật sự là nền tảng lập quốc đã bị tổn hại, hơn nữa quân bị tổn thất trong thời gian ngắn khó có thể bù đắp lại được, cho nên Bạch Mặc mới nhắc tới việc liên hoành kháng Sở.

Cái gọi là liên hoành kháng Sở, chính là đem bốn nước Hán, Triệu, Tề từ tây đến đông liên hoành hợp lại, cùng nhau đối kháng nước Đại Sở lớn mạnh phía Nam. Giống như năm xưa Tiền Tần Chiến quốc, các nước Yên, Triệu, Ngụy, Hàn, Tề, Sở đã dọc liên hợp lại, cùng nhau đối kháng nước Đại Tần cường mạnh phía Tây. Tình hình cũng khác nhau là mấy, tuy nhiên một là liên hoành, một là hợp tung.

Bạch Mặc vừa nói xong, Lã Đài liền phản bác:

- Hàn Vương Hàn Tín thay đổi thất thường, Triệu Vương Trương Ngao yếu đuối vô năng, trông cậy vào bọn họ để cùng nhau đối kháng nước Sở cường mạnh, thật là mơ mộng hão huyền.

Dừng một chút, Lã Đài lại hướng về Lưu Hằng, nói:

- Thần nghĩ việc cần làm là vứt bỏ việc thủ Cữu Nguyên, co rút lại binh lực trấn giữ Trường Thành. Không làm như thế, không đủ để tự bảo vệ mình.

Hiện giờ tuy là Lã Đài đã mất hết quyền lực, nhưng quan điểm của y cũng nhận được không ít sự tán thành của nhiều người.

Với tình hình hiện nay của nước Hán, cứ tiếp tục trấn thủ tại quận Cữu Nguyên đích thật là việc làm vô bổ, thà rằng đem một trăm ngàn đại quân đóng ở Cữu Nguyên chống đỡ sự uy hiếp của Hung Nô, không bằng rút binh lực về dọc tuyến trong Trường Thành, kể từ lúc đó, chỉ cần một chút binh lực cũng có thể chống đỡ sự tập kích quấy rối của Hung Nô, xuất nhiều binh lực ở đó ra đủ để dùng gia tăng sự phòng ngự Hán Trung, Tam Xuyên cùng với Đồng Quan.

Bạch Mặc không để ý tới Lã Đài, ngược lại nói thẳng với Lưu Hằng:

- Xin Đại Vương thành toàn.

Lưu Hằng không chút do dự:

- Quả nhân tin tưởng Tướng phụ, tướng phụ nói thế nào, thì làm thế đó.

Bạch Mặc cười khổ lắc đầu, lập tức nói lời thành khẩn, sâu xa nói:

- Đại vương, Cữu Nguyên không thể để mất, một khi Cữu Nguyên thất thủ, quân ta sẽ đánh mất nơi khởi nguồn quân mã lớn nhất, nghiêm trọng hơn chính là, Hung Nô từ phía tây Hà Sáo qua sông Hà Thủy có thể trực tiếp uy hiếp đến Hà Tây, đến lúc đó, các bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà, Nguyệt Thị đều đầu nhập Hung Nô, nước Đại Hán ta bốn phía đều là địch!

Lã Đài nghe vậy sợ hãi, y thật sự không nghĩ vứt bỏ Cữu Nguyên thì dẫn đến phản ứng dây chuyền như vậy.

Tuy nhiên Lã Đài càng thêm hiểu rõ, Bạch Mặc không phải là dọa suông. Hà Sáo thất thủ, quân Hán liền đánh mất nơi khởi nguồn quân mã lớn nhất, nay quân kỵ binh Hậu Hán càng đánh càng yếu, mà Hung Nô lại có thể không kiêng nể gì áp bức các bộ lạc Hà Tây Hưu Chư, Hồn Tà cùng với Nguyệt Thị. Dưới sự áp bức không ngừng của Hung Nô, các bộ lạc Hà Tây một ngày nào đó sẽ phản bội đầu nhập Hung Nô.

Thật sự tới ngày đó, bốn phía Quan Trung đều là địch, cục diện sẽ khó giải quyết.

Lưu Hằng vội hỏi:

- Lời Tướng phụ rất đúng, không biết phái người nào đi sứ nước Hàn, Triệu, Tề?

Bạch Mặc khẽ vuốt cằm, nói:

- Đại vương, lần này liên hoành quan hệ trọng đại, chỉ nói là cho phép thành công không được thất bại cũng chưa đủ, cho nên, thần quyết định đích thân đi một chuyến.

Nửa tháng sau, An Ấp Hàn Vương cung.

Hàn vương Hàn Tín thần sắc âm trầm bất định, hỏi Triệu Ký:

- Quân sư, người thấy sao?

Ngay nửa canh giờ trước, Hàn vương Hàn Tín vừa mới tiếp kiến Thừa Tướng nước Hán Bạch Mặc, đối với việc Bạch Mặc đề nghị liên hoành kháng Sở, Hàn vương Hàn Tín cũng không ngay lập tức đồng ý.

Bởi vì dựa theo đề nghị của Bạch Mặc, các nước không chỉ liên kết đồng minh đơn giản như vậy.

Một khi nhập đồng minh, nước Hán phải nhận nước Hán làm minh chủ lãnh đạo, bất kể nước Sở phát động tiến công với bất cứ nước đồng minh nào, thì toàn bộ quân đội nước Hán đều phải chịu sự điều hành của nước Hán. Hơn nữa, đây không phải là nói ngoài miệng hoặc là trên giấy tờ đơn giản như vậy, Hàn vương Hàn Tín còn phải giao binh phù ra, đây không phải là việc đùa giỡn.

Triệu Ký nói:

- Đại vương, sự việc cho tới bây giờ, chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?

Hàn Vương Hàn Tín nghe vậy im lặng. Năm trước nước Sở tác chiến hai tuyến, đông tuyến đối kháng nước Tề, tây tuyến đối kháng nước Hán, cuối cùng hai trận chiến toàn thắng. Tuy nói cuối cùng quân Sở bởi vì trận ôn dịch mà tử thương thê thảm và nghiêm trọng, nhưng không hề làm tổn hại đến nền tảng lập quốc. Nói không khoa trương chút nào, thực lực nước Sở vẫn còn vượt xa các nước còn lại, nếu như đơn đả độc đấu, bất luận một quốc gia nào cũng không phải là đối thủ của nước Sở.

Cho nên, các quốc gia nhất định phải liên hợp lại, hơn nữa cũng không thể không chút ràng buộc như liên hợp trước đây, mà các quốc gia nhất định phải thật sự kết minh, giống như sự đề nghị của Bạch Mặc vậy, một khi nước nào đó có nguy hiểm, các đội nhất định phải đặt dưới sự chỉ huy thống nhất. Duy nhất như thế mới có thể ngăn cản được quân tiên phong nước Sở.

Triệu Ký thở dài nói:

- Nếu không liên hợp, các quốc gia sớm muộn cũng bị nước Sở lần lượt tấn công tiêu diệt.

- Cũng được.

Hàn Vương Hàn Tín cuối cùng quyết định, nói:

- Vậy thì tham gia kết minh liên hoành.

Triệu Ký ngẫm nghĩ một chút, chợt nói thêm:

- Đại vương, thần có một đề nghị, sao không bổ nhiệm Bạch Mặc làm Thừa tướng Đại Hàn?

- Người nói cái gì? Bổ nhiệm Bạch Mặc làm thừa tướng Đại Hàn?

Hàn Vương Hàn Tín nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó ngẫm nghĩ thật lâu, ngẫm lại, bổ nhiệm Bạch Mặc làm Thừa tướng cũng không phải là không chấp nhận được, ít nhất cũng tỏ vẻ được quyết tâm nhập minh, thứ hai có thể mượn dùng tài năng của Bạch Mặc để thực thi biến pháp ở nước Hán, khiến cho nước Hán hùng mạnh lên.

Làm một người xuyên qua, Hạng Trang cho tới bây giờ không còn là một người cần chính (siêng năng) nữa, chính sự đều giao hết cho Lệnh Doãn Hạng Tha, quân sự thì giao hết cho Thượng Tướng Quân Tắt Thư, còn mình thì trốn được là trốn, không cần nói đến học tập Minh Thái Tổ, Tùy Dương Đế cường công việc trên lịch sử, hay là lão già Ngụy Thanh thập toàn, chỉ riêng việc siêng năng đã không bằng rồi.

Tuy nhiên mấy tháng nay, Hạng Trang ngày nào cũng đi về sớm tối, phê duyệt tấu chương tới mỗi cả tay.

Cái gì mà việc nông khẩn quận Đãng, cái gì mà sĩ tử tranh cãi tại kỳ thi quốc gia quận Đông Hải, quận Tứ Thủy, cái gì mà việc di chuyển nhân khẩu quận Nam Dương, cái gì mà việc mua lương thực Ba Thục, không một chuyện nào là không nhỏ khiến cho Hạng Trang choáng váng cả đầu óc, nhưng vẫn không thể không xóc lại tinh thần, cẩn trọng ứng phó. Không còn cách nào khác, lúc này nước Sở đang ở thời kỳ quan trọng, không thể không cẩn trọng.

Đêm nay, Hạng Trang lại triệu tập Lệnh Doãn Hạng Tha, Thượng Tướng Quân Tắt Thư thảo luận quân chính đại sự.

Hạng Tha cầm hoàng sách nhân khẩu nói với Hạng Trang:

- Đại vương, con số nhân khẩu mới nhất đã được thống kê, Đại Sở cai trị mười bảy quận, kể có nhập hộ khẩu là hơn ba triệu sáu trăm ngàn hộ, khẩu có hơn chín triệu bảy trăm ngàn, tuy nhiên, tráng đinh nam trưởng thành lại chỉ có không tới hai triệu, nhất là năm ngoài đã bổ sung quận Đãng, Trần vào Đại Sở, nhiều hộ khẩu nhập vào chỉ là mẹ góa con côi, cuộc sống vô cùng quần bách.

Hạng Trang nghe vậy im lặng, nước Sở vốn có nhân khẩu ước chừng tám triệu, nhiều như vậy nhưng có gần hai triệu nhân khẩu vốn là thuộc nhân khẩu nước Lương, nước Hoài Nam, nhưng các quận đất Lương từ lâu gặp chiến loạn, các quân Hoài Nam cũng gặp bị họa Anh Bố, cho nên, nhân khẩu nước Sở tuy rằng tăng không ít, nhưng tráng đinh lại gần như không có gia tăng.

Lập tức Hạng Trang hỏi:

- Ước chừng cần bao lâu, loại tình hình này phải bao lâu mới có thể đổi mới?

Kết cấu nhân khẩu các quận đất Lương, Hoài Nam mất cân bằng nghiêm trọng, việc này cũng có nghĩa trong một thời gian dài mới có thể ràng buộc được những quận này với nước Sở. Nước Sở không chỉ không thể trưng lương thực từ vài quận này, đến ngay cả một binh cũng không có. Hơn nữa, trái lại còn phải vận chuyển lương thực để tiếp tế, còn phải điều động phủ binh từ các quận Giang Đông, Kinh Tương, Ba Thục tới đó để đóng giữ.

Hạng Tha nói:

- Trong vòng ba năm chỉ sợ là khó đổi mới, may ra mười năm sau thì mới có thể đổi mới được.

- Mười năm?

Hạng Trang nhíu mày, trầm giọng nói:

- Mười năm lâu lắm, rất lâu!

Hạng Tha cười khổ:

- Đại vương, nếu có thể trong vòng mười năm đổi mới đất Lương, Hoài Nam cũng không tệ.

Hạng Tha thấy, mười năm thật sự là thích hợp, lúc trước thu tóm được Ba Thục, Kinh Tương dồi dào cũng phải mất ba năm thời gia mới thuận lợi khiến sáu quận Ba Thục, Kinh Tương chân chính nhập hẳn vào nước Sở, mà các quận đất Lương, Hoài Nam so với sáu quận Ba Thục, Kinh Tương còn rách nát hơn nhiều, mười năm có thể đổi mới đã là may mắn lắm rồi.

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Nhiều nhất là ba năm nhất định phải đem đất Lương, Hoài Nam đi vào quỹ đạo.

Năm nay Hạng Trang vừa mới tròn bốn mươi tuổi, qua mười năm nữa là năm mươi tuổi, có thể nói là tuổi xuân đang chín, sở dĩ hẳn không muốn đợi mười năm nữa cũng là bởi vì Hung Nô đã bắt đi một lượng lớn thợ thủ công từ đất Yên, Triệu, Hàn, nhất là mấy chục ngàn thợ rèn kia, càng khiến trong lòng Hạng Trang thêm cảnh giác. Qua mười năm nữa, nào biết Hung Nô sẽ hùng mạnh tới mức nào?

Cho nên, Hạng Trang nhất định phải trong vòng ba năm khiến cho đất Lương, Hoài Nam đi vào quỹ đạo, sau đó trong vòng hai năm chỉ huy bắc phạt, đánh diệt nước Tề, Triệu, Yên, sau đó tập trung toàn lực lên phía bắc đối phó Hung Nô. Tuy rằng Hung Nô bắt đi một lượng lớn thợ thủ công ở Trung Nguyên, nhưng trong vòng năm năm, cục diện vẫn có thể khống chế được, Hung Nô dù hùng mạnh cũng không hùng mạnh đi đâu được.

Cho nên, Hạng Trang nhiều nhất cho phép trong thời gian ba năm để tiêu hóa hấp thu đất Lương, Hoài Nam.

- Cái gì, ba năm?

Hạng Tha thất thanh:

- Sao có thể? Việc này hoàn toàn không thể?

- Nếu dựa vào thủ đoạn bình thường, nếu muốn trong vòng ba năm khiến đất Lương, Hoài Nam đi vào quỹ đạo đương nhiên là không thể, nhưng nếu sử dụng thủ đoạn phi thường thì sao?

Hạng Trang theo bản năng gõ bàn, thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Ví dụ như...

Còn chưa dứt lời, Khuất Bất Tài bỗng nhiên vội vàng đi vào, khom người bẩm báo:

- Đại vương, An Ấp có bồ câu đưa tin tới!

Nói xong, Khuất Bất Tài đem một cuộn tin mật đưa cho Hạng Trang, Hạng Trang vội mở cuộn giấy nhỏ ra xem, sắc mặt lập tức trầm xuống. Hạng Tha, Tất Thư đứng bên cạnh cùng trầm xuống theo, lại xảy ra chuyện rồi!

Thấy Hạng Trang vẻ mặt âm trầm, Hạng Tha không kìm nổi hỏi:

- Đại vương, xảy ra chuyện gì?

Hạng Trang không trả lời, chỉ cầm mật tin trong tay đưa cho Hạng Tha. Hạng Tha xem xong mật tin sắc mặt cũng trầm xuống, lại đưa mật tin cho Tất Thư.

Tất Thư xem xong mật tin thì lại khẽ cười, nói:

- Sư huynh ta lại thành Thừa tướng nước Hàn?

Hạng Tha nói:

- Đại vương, ta nghĩ việc này không đơn giản như vậy, càng không thể để nó trở thành một cô lập, nước Hán vốn là liên bang với nước Đại Sở ta, hiện tại lại quay lưng liên minh đầu nhập Hán, biết đâu nước Triệu, nước Yên sẽ noi theo?

- Đây chắc chắn không phải là sự việc cô lập.

Tất Thư nói:

- Nếu ta đoán không sai, sư huynh ta hẳn là muốn làm theo Tô Tần Liên hoành với Hàn, Triệu, Yên, Tề, Nam Việt để cùng kháng Đại Sở ta.

- Hợp tung liên hoành?

Hạng Trang nghe vậy trong lòng lập tức nghiêm nghị.

Tô Tần hợp tung các nước yếu kém, bội lặc quốc tương ần. Về điển cố Trương Nghi lấy liên hoành phá hợp tung hẳn đương nhiên nghe nói qua. Hai vị này đều là đại gia Tung Hoành lưu danh sử sách, hơn nữa cũng là truyền nhân Quỷ cốc!

Hơn nữa, Hạng Trang còn hiểu rõ hơn, một khi Bạch Mặc thật sự liên hoành thành công, thúc đẩy sáu nước Hán, Tề, Yên, Triệu, Nam Việt cùng tiến cùng lui, vậy thì nước Sở có phiền toái lớn rồi! Cục diện nước Sở sẽ không hề khác hơn so với nước Tần năm xưa. Năm xưa nước Tần chỉ đối mặt với sự uy hiếp của một hướng, mà nước Sở có khả năng còn phải đối mặt với kẻ thù tại ba hướng tây, bắc, nam.

Vận mệnh thiên hạ hiện nay sáu nước Hán, Tề, Triệu, Yên, Hàn, Nam Việt chỉ cần xuất ra một hoặc hai nước cũng không phải là đối thủ của nước Sở, nhưng nếu sáu nước cùng liên minh kháng Sở, vậy thì nước Sở không thể nắm chắc phần thắng, bởi vì trận chiến tiếp theo sẽ hoàn toàn khác biệt với trận chiến Tứ Thủy và Miện Thủy.

Trận chiến Tứ Thủy, Miện Thủy là trận chiến ở cửa nhà nước Sở, hơn nữa nước Sở là bị động ứng chiến, là vì cầu sinh tồn nhưng trận chiến thống nhất tiếp theo sắp tới, lại là quân Sở chủ động tiến công, chiến trường cũng là trên đất của nước khác, hơn nữa tính chất cũng biến thành các quốc gia còn lại vì cầu sinh mà liều chết đánh cuộc với quân Sở.

Đại vận mệnh Liên hoành cuối cùng có hình hành được hay không cũng chưa thể biết, nhưng nước Sở và Hạng Trang không thể không xem trọng, chẳng những phải tính toán phá hỏng thật tốt, hơn nữa nhất định còn phải chủ động xuất kích, tận khả năng phá hỏng kế sách Liên Hoành của Bạch Mặc!

Hạng Tha cũng kêu lên:

- Bạch Mặc muốn Liên Hoàn với các nước Hàn, Triệu, Yên, Yê và Nam Việt ư?

Tất Thư nhẹ nhàng vuốt cằm, lại nói:

- Hơn nữa, sư huynh ta dường như đã báo cáo trận chiến mở màn thắng lợi rồi.

Hạng Trang nói:

- Nước Hàn đã rơi vào tay giặc, không biết trạm dừng thứ hai của Bạch Mặc là gì?

Tất Thư nói:

- Theo thần thấy, trạm dừng thứ hai của Bạch Mặc tất nhiên chính là Hàm Đan, bởi vì nhân khẩu nước Triệu đông, quốc lực giàu có, hơn nữa địa thế hiểm yếu, nước Triệu lại nằm giữa nước Yên và nước Tề, lại đứng song song cách Hà Thủy với nước Sở ta, Bạch Mặc chỉ có thể thuyết phục quân thần nước Triệu Liên Hoàn kháng Sở thì Đại vận mệnh cuối cùng mới có thể thành hình!

- Nguy rồi!

Hạng Tha vội la lên:

- Có lẽ lúc này nên phái Thượng Đại Phu lại đi Phiên Ngụ.

Tất Thư lắc đầu, nói:

- Lệnh Doãn, sư huynh Bạch Mặc ta không chỉ có tài ăn nói cao siêu, lại càng am hiểu đạo Tung Hoàn, còn Thượng Đại Phu tuy rằng tài ăn nói cũng rất cao nhưng lại thiếu vài phần năng lực tùy cơ ứng biến. Không phải là tại hạ khinh thường Thượng Đại Phu, ngay cả Thượng Đại Phu đi Hàm Đan chỉ sợ cũng không ngăn cản được việc liên minh của nước Triệu, hơn ữa...

Hạng Tha sốt ruột hỏi:

- Hơn nữa cái gì?

Tất Thư nói:

- Hơn nữa nếu muốn phá giải Đại vận mệnh Liên Hoàn kháng Sở, mấu chốt không phải là ở nước Triệu.

Hạng Trang nheo hai mắt lại, trầm giọng nói:

- Nếu muốn phá giải đại vận mệnh Liên Hoàn kháng Sở, mấu chốt là ở nước Tề!

Tất Thư nghe vậy hai mắt sáng ngời, vô cùng khâm phục Hạng Trang, nói:

- Đại vương anh minh!

- Nước Tề?

Hạng Tha có chút hoang mang, khó hiểu hỏi Hạng Trang:

- Đại vương, nước Tề là đồng minh với nước Hán, vì sao lại trở thành mấu chốt phá giải đại vận mệnh Liên Hoàn?

Hạng Trang nói:

- Bởi vì nước Tề là điểm nút mấu chốt nằm ở Hợp Tung!

- Nước Tề nằm ở điểm nút mấu chốt Hợp Tung?

Hạng Tha nghe vẫn không hiểu.

Tất Thư khẽ mỉm cười, đứng dậy đi đến trước tấm bản đồ được giắt trên tấm bình phong, chỉ vào bản đồ, giải thích:

- Lệnh Doãn người xem, sư huynh ta nếu muốn thúc đẩy đại vận mệnh Liên Hoành kháng Sở, các nước Nam Việt, Yến xa xôi, trợ lực có hạn, hòn đá tảng Liên Hoành chỉ còn là Hán, Hàn, Triệu cùng với nước Tề. Bốn nước này từ tây sang đông gần như là nằm ở một đường thẳng tắp, đây là Liên Hoành.

Hạng Tha gật đầu, buồn bực nói:

- Việc này tại hạ biết, tuy nhiên Liên Hoành này không hẳn là Liên Hoành trước kia.

Hơn một trăm năm trước, Trương Nghi Liên Hoành đã phá giải Tô Tần hợp tung, mà nay Liên Hoành của Bạch Mặc lại là Liên hợp với các nước yếu cùng kháng nước Sở.

Tất Thư nói:

- Liên hoành này đích xác không phải là Liên hoành kia. Liên hoành kia đúng thời cơ mà phát sinh, tuy nhiên là để phá giải thế hợp tung. Nếu chúng ta muốn phá giải thế Liên Hoành, tất nhiên phải mượn lực đạo Hợp Tung.

- Hiểu rồi.

Hạng Tha bình tĩnh hiểu ra, nói:

- Năm xưa Trương Nghi lấy đạo liên hoành phá giải thế Tô Tần hợp tung, vậy thì hôm nay, Đại Sở ta cũng muốn lấy đạo Hợp Tung để phá giải thế Liên Hoành của Bạch Mặc. Cái gọi là hợp tung cũng chính là liên hợp các nước yếu ở phái Nam Bắc là nước Yến và nước Nam Việt. mà nước Tề vừa đúng là điểm nút ở tuyến giữa, là nhân tố then chốt!

- Đúng là như thế.

Tất Thư mỉm cười nói:

- Không hợp tung, không đủ để phá giải liên hoành.

Hạng Tha gật gù đầu, lập tức lại nói:

- Tuy nhiên, quân Tề đã đại bại tại Tứ Thủy, Hàn Tín cũng bởi vậy mà chết, chỉ sợ nước Tề rất khó dứt bỏ hiềm khích để kết minh với Đại Sở ta?

Đây thật sự là vấn đề nan giải, cái gọi là thù giết cha không đội trời chung, Tề vương Hàn Hạp sao có thể chịu yên?

Tất Thư lại khoát tay, không cho là vậy, nói:

- Thắng bại là số, sinh tử là đạo, đều là ý trời, quân thần nước Tề hẳn là sẽ không tính toán với nước Sở chúng ta đâu.

Hạng Trang cũng nói:

- Trên thế giới này cho tới bây giờ vốn không có hữu nghị vĩnh hằng, càng không có thù hận vĩnh hằng mà chỉ có lợi ích vĩnh hằng. Chỉ cần nước Sở chúng ta nhất trí lợi ích với nước Tề, thuyết phục nước Tề cùng kết minh với chúng ta thì không phải là không có khả năng.

Hạng Tha ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Nhưng nếu không thành, Đại Sở ta không thể cùng...

Hạng Trang cười to nói:

- Tử Dục người quen là có Học Kiếm, Bạch Mặc với tiên hiền Tô Tần, Trương Nghi đều là môn hạ cùng xuất ra từ Quỷ Cốc môn sao? Môn nhân Quỷ Cốc lấy đạo tung hoành mà vang danh hậu thế, sao nói Đại Sở ta không thể có tung hoành gia địch nổi với Bạch Mặc?

- Thượng Tướng Quân cũng am hiểu đạo Tung Hoành ư?

Hạng Tha đã có chút không tin. Việc này cũng khó trách, thật sự là biểu hiện quân sự của Tất Thư quá mức sáng chói, đến nỗi Hạng Tha lựa chọn bỏ qua năng lực khác của Tất Thư, vốn là, nếu một người ở mặt nào cũng xuất sắc như vậy, thì chẳng phải đó là yêu nghiệt sao?

Tất Thư nói:

- Chưa tới mức am hiểu, chỉ biết một phần mà thôi.

Hạng Trang lại nói:

- Học Kiếm dừng quá khiêm nhường, đảm nhiệm trọng trách đi sứ nước Tề phá giải liên hoành không phải người thì là ai!

- Nếu Đại vương có lệnh, thần xin quên mình phục vụ.

Tất Thư vái chào Hạng Trang thật sâu, nói tiếp:

- Tuy nhiên, trước khi thần đi sứ nước Tề còn phải phiền Đại vương diễn một vở tuồng.

Doanh Trinh lôi kéo Bách Lý Y Thủy và mấy cơ thiếp của Hạng Trang ngồi chơi bài. Bài này đương nhiên là Hạng Trang là người xuyên qua đưa ra, thực ra đấu địa chủ đến từ thế kỷ hai mươi mốt, bài này một khi phát minh ra đã lập tức thịnh hành toàn bộ đất Sở, hậu phi trong cung nhân nhả không có việc làm cũng thích chơi bài để tiêu khiển.

(Đấu địa chủ: Một kiểu chơi bài của TQ, na ná như tiến lên, nhưng cách tính lớn bé các quân bài có khác đôi chút, đặc biệt là họ không quan trọng về chất (cơ rô bích, nhép). Tên tiếng Anh là Landlords

Bách Lý Y Thủy vừa kêu địa chủ, vừa nói:

- Tỷ tỷ, có phải tỷ nghe được chuyện gì không?

Doanh Trinh lười biếng chia bài, nói:

- Chuyện gì? Có chuyện gì? Lại có thần tiên nào xuất hiện à?

Bách Lý Y Thủy cười nói:

- Thần tiên thì không có, nhưng hôm trước bỗng xuất hiện một cháu trai bốn gia của vương hậu, nói còn là cháu ruột của Ngụy vương, đây thật sự là chuyện ngạc nhiên.

- Cháu trai bốn gia của Vương hậu?

Doanh Trinh lập tức ngẫm nghĩ, Ngụy Vương Báo Lưu có hậu duệ ư?

- Ai biết được đây có phải là hậu duệ thật sự của Ngụy vương hay không?

Bách Lý Y Thủy ra số ba, lại nói tiếp:

- Hứa thị là người thấy đại vương gây dựng được văn hóa vốn có đất Ngụy, cho nên muốn nhảy ra nhận mặt với Ngụy vương.

Bách Lý Y Thủy có ý nghĩ như vậy cũng không lạ, trên thực tế ở nước Sở cũng có cách nói này, cho rằng hần là bồi dưỡng hậu duệ Ngụy vương để phục quốc.

Việc này nhất định phải nói đại thể lúc trước, thời kỳ Tiền Tần, phân phong chế tài là Vương đạo, Tần Thủy Hoàng tuy rằng đã thống nhất được hoàn toàn Hoa Hạ, đã thực hiện chế độ trung ương tập quyền tại các quận, huyện trong phạm vi cả nước, nhưng không may, Đế quốc Đại Tần thống trị gần mười năm liền thông cáo sụp đổ, việc này được đánh dấu bởi hệ thống “chính sách bạo tàn” của các quận, huyện.

Trong lịch sử, Lưu Bang sau khi hoàn thành thống nhất cũng muốn học theo Tần Thủy Hoàng thi hành chế độ quận huyện với hình thức trung ương tập quyền, lại bị các đại thần dưới trướng cực lực phản đối, bắt đầu dĩ, Lưu Bang đành phải lùi bước, trước tiên phân phong chư hầu vương, đợi khi địa vị đế vương của mình được củng cố thì sẽ chậm rãi xử lý các lộ chư hầu vương đã được phân phong này.

Cho nên nói, chế độ phân phong lúc đó là hình thái ý thức chủ lưu, nếu không phải Hạng Trang bởi vì nước Hán chưa diệt, thù lớn tiên vương chưa trả mà đề nặng lên người, chỉ sợ cũng đã sớm có đại thần đề xuất chế độ phân phong với hần rồi, đây cũng là chuyện thường tình của con người, mọi người đi theo người đổ

máu liều mạng đấu tranh giành thiên hạ, giang sơn cuối cùng cũng đã được gầy dựng, vậy thì cũng nên phân chia lợi ích?

Cho dù không được ăn miếng thịt cùng người, ít ra cũng phải được uống canh.

Nhưng, Hạng Trang vẫn bị áp lực đè nặng, phía dưới vẫn không ít những tiếng xì xào nghị luận cho rằng Sở vương cũng nên phân phong công thần.

Nhất là các trận chiến liên tục thắng tại Tứ Thủy, Miện Thủy, lại sau khi tiêu diệt được sáu quận đất Lương, những tiếng xì xào này càng lớn hơn.

Vào hai ngày trước, thành linh lại xuất hiện ra một đứa cháu ruột trẻ tuổi của Ngụy Báo, còn lộ liễu đi vào hoàng cung nhân người thân. Vương hậu Ngụy Duyệt bố trí người này ở trong biệt quán, bởi vì thân phận không thể xác định, Ngụy Duyệt cho người phong tỏa tin tức nghiêm mật, Bách Lý Y Thủy chỉ là vô tình mà nghe được.

- Còn có việc này sao?

Bách Lý Y Thủy giả vờ vô tâm nói ra, Doanh Trinh lại là người có lòng để nghe.

Bản tính Vương Hậu Ngụy Duyệt lương thiện, không tranh đấu với người khác. Doanh Trinh lại là người có dã tâm, lại cực giỏi tâm kế, nữ nhân này không lúc nào là không nghĩ đến việc khôi phục lại vinh quang Đế quốc Đại Tần, sự việc trước mắt càng khiến nàng thấy được hy vọng. Nếu như thật sự có thể thúc đẩy Ngụy vương phân phong, không những mua được lòng vương hậu, lại còn có thể khiến cho tương lai nước Tần có cơ hội ngóc dậy, có sao mà không làm?

473. Chương 475 476: Hợp Tung Liên Hoàn (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 475 476: Hợp tung liên hoàn (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chu Quan Phu gọi mấy thân binh đi cùng đến trước mặt, dặn dò với giọng điệu nghiêm nghị nói:

- Trước khi muốn đi qua khe núi Hồ Quan, các người nhất định phải tìm hiểu kỹ vách đá rừng rậm ở hai sườn khe núi, bất luận có tơ nhện hay ngựa gì cũng không được buông tha, an nguy của Thừa Tướng rất quan trọng, tuyệt đối không thể lơ là, tất cả hiểu chưa?

Mấy thân binh đáp lời một tiếng, lĩnh mệnh đi.

Bạch Mặc ngồi ở trên xe ngựa lắc đầu mỉm cười nói:

- Thắng Chi, có người ở bên cạnh ta, còn có thể xảy ra chuyện gì?

Chu Quan Phu lắc nhẹ đầu, không nghĩ là đúng nói:

- Tuy rằng thần có chút võ nghệ, nhưng chỉ có một mình, nếu lọt vào vòng vây của thích khách, chưa chắc đã có thể bảo vệ được Thừa Tướng an toàn.

Bạch Mặc cười nói:

- Thắng Chi người lo lắng quá rồi, nơi như thế này không có thích khách đâu.

- Nói vậy cũng không đúng.

Chu Quan Phu nói:

- Người Ô Mộc Nhai ở chỗ nào cũng có, hành tung của Thừa Tướng ở Quan Trung còn có thể giữ bí mật, chỉ sợ khi nào vào Hàn Quốc thì bọn họ sớm đã biết, mà trong lòng thẳng nhai Hạng Trang coi Thừa Tướng như một mối họa lớn, khi biết được hành tung của Thừa Tướng sao lại có thể giả vờ như không thấy? Phải thích khách ám sát là điều tất nhiên.

- Việc này cũng không chắc.

Bạch Mặc khua tay, thản nhiên nói:

- Tuy rằng Hạng Trang coi ta như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nhưng chưa chắc sẽ làm tùy tiện như vậy. Mặc dù Ô Mộc Nhai giỏi về dò hỏi tin tức, nhưng thế lực lại đơn độc, chẳng lẽ mấy chục tử sĩ lại có thể làm gì được Đại Hán Phiêu Kỵ tướng quân và ba trăm lính tinh nhuệ sao?

Chu Quan Phu nói:

- Làm sao biết Ô Mộc Nhai sẽ không đưa đại quân đến Triệu quốc?

Nói đến đây, Chu Quan Phu lại chợt lo lắng, khuyên Bạch Mặc nói:

- Thừa Tướng, thần nghĩ nếu cứ như vậy đi Hàm Đan thật sự là rất nguy hiểm, mặc kệ như thế nào, Triệu quốc vẫn là liên minh với Sở quốc!

- Yên tâm đi, quân thần Triệu quốc sẽ không khôn ngoan như thế!

Bạch Mặc khua tay áo, thản nhiên nói:

- Huống chi, hai nước giao chiến không chém sứt, vì sao Triệu quốc lại đổi bốn tướng lấy bất lợi? Việc này không có đạo lý mà.

- Nhưng. . .

Khi Chu Quan Phu còn muốn giải thích nhưng lại bị Bạch Mặc ngăn lại.

Bạch Mặc cười ngăn Chu Quan Phu lại, hạ giọng nói:

- Thắng Chi, không ngại nói cho người biết, thật sự là bốn tướng đã sắp xếp chu đáo rồi, lần này đi Hàm Đan tuyệt đối không có chút gì nguy hiểm.

Hạng Trang đi dọc theo đại lộ Chiến Thắng đến bến đò, lại tiễn Tất Thư lên đò.

Hô Diên tay cầm Nguyệt Kiếm đứng ở phía sau Tất Thư, ồm ồm nói:

- Đại vương, người cứ yên tâm đi, chỉ cần mặt tướng còn một hơi thở, tuyệt đối Thượng Tướng Quân sẽ không phải rơi một nửa sợi lông!

- Người nói cái gì?

Hạng Trang trợn trừng hai mắt, lớn tiếng khiển trách:

- Người còn sống, Thượng Tướng Quân không thể mất một cọng lông, người chết, Thượng Tướng Quân cũng không thể mất một cọng lông!

- Vâng!

Hô Diên ồm ồm trả lời, chấp tay thi lễ ba lần.

Hạng Trang lại liên tục dặn dò Tất Thư nói:

- Học Kiếm, lần này đi Lâm Truy, người phải cẩn thận, mặc dù chúng ta đã bố trí an toàn. Nhưng cũng không dám chắc chắn thẳng nhai Hàn Hạp sẽ hành động gì, lui lại một bước, cho dù thẳng nhai Hàn Hạp có cũng xuất phát từ lợi ích mà suy xét, nhưng cũng không thể cam đoan văn thần võ tướng Tề quốc sẽ có kiêng dè gì.

Tất Thư vẫn chấp tay nói:

- Đại vương yên tâm, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, đạo lý này thần hiểu.

Hạng Trang vẫn lo lắng, lại dặn dò lần cuối cùng nói:

- Học Kiêm, việc này trước khi chưa nắm chắc được, tuyệt đối không tiến vào thành Lâm Truy, chỉ cần không vào thành, nếu quân thần Tề quốc có lòng bất lợi đối với người, ba trăm thiết kỵ Hô Diên cũng hoàn toàn có thể che chở người thông thả chạy khỏi, quả nhân sẽ sai Khương Tế dẫn thủy quân theo đường biển tiếp ứng cho người.

Tất Thư nói:

- Đại vương yên tâm, quân thần Tề quốc muốn lấy tính mạng thần sẽ không dễ dàng như vậy.

- Rất tốt.

Rốt cục Hạng Trang cũng buông tay, lại phát tay ra hiệu cho người chèo thuyền mở thuyền, sau đó chấp tay thở dài hướng Tất Thư nói:

- Học Kiêm, quả nhân ở Tỷ Lăng chờ tin tốt lành.

- Đại vương mời trở về đi.

Tất Thư thi lễ, mỉm cười nói,

- Thần. . . Nhất định sẽ không làm nhục mệnh!

Hạng Trang không trở về, vẫn đứng ở bến nhìn theo bóng dáng Tất Thư biến mất xa xa ở trên mặt sông mênh mông, lúc này trong lòng nặng trĩu mới quay trở về thành Tỷ Lăng.

Triệu vương Trương Ngao triệu Tướng quốc Quán Cao, Á tướng Trương Cảnh, Thượng tướng Quân Triệu Ngộ còn có Thứ tướng Quân Bạch Tuyên vào hoàng cung suốt đêm, sau đó truyền đạt lại tin tức khiến bốn vị đại thần quan trọng khá kinh ngạc: Hán quốc Thừa tướng Bạch Mặc đã tới Du Thứ rồi, xe ngựa chỉ cách Tỉnh Hình là tiến qua biên giới Triệu quốc!

Trương Cảnh nghe vậy rất kinh ngạc, không hiểu nói:

- Đại vương, nhưng Lưu Bang ủy thác đại thần Bạch Mặc, lúc này hán không ở Hàm Dương giúp đỡ Lưu Hảng, chạy tới Triệu quốc làm gì?

- Để ý đến hán làm gì chứ?

Triệu Ngộ lại vẻ mặt dữ tợn nói:

- Năm đó trên đường ở Kim Ngưu, Bạch Mặc mai phục suýt nữa đã làm hại tính mạng của Sở vương, từng nghe người ta nói, Sở vương hận không thể ăn thịt hán, sao chúng ta không bắt Bạch Mặc, đem áp giải hán đến thành Tỷ Lăng? Kể từ đó, đại Triệu ta và Sở quốc liên minh chẳng lẽ không phải khắng khít hơn sao?

- Việc này chỉ sợ không ổn?

Bạch Tuyên nhíu mày nói:

- Cái này gọi là hai nước giao chiến không giết sứ giả, lần này Bạch Mặc là sứ giả đến Hàm Đan, nếu đại Triệu ta bắt, chẳng lẽ không phải là thất tín với người khắp thiên hạ sao?

- Thất tín với người thiên hạ thì sao?

Triệu Ngộ kêu rên lên một tiếng, không cho là nói đúng:

- Hiện giờ Sở quốc là một quốc gia cường thịnh có thực lực, đại Triệu ta dựa lưng vào nước Sở mạnh, khinh thường chư hầu, ai có thể dám nói nửa câu đàm tiếu? Hừ!

- Dựa lưng vào nước Sở mạnh?

Bạch Tuyên lạnh lùng nói:

- Làm sao biết nước Sở sẽ không thêm muốn đổi với đại Triệu ta?

- Người. . .

Lập tức Triệu Ngộ không nói được gì, sau đó lại già mồm nói lẽ phải tiếp:

- Bạch Tuyên, người cùng bản tướng quân đối đầu khắp nơi, mục đích cuối cùng là gì? Nhiều lần người phá hư đồng minh Triệu Sở, ý muốn đẩy đại Triệu ta vào nguy hiểm sao?

Bạch Tuyên cũng không có để ý tới lời nói của Triệu Ngộ, hướng Trương Ngao nói:

- Đại vương, Sở quốc chinh phục cả thiên hạ đã sắp thành công, lúc này nếu vẫn duy trì được liên minh với Sở quốc, giống như bảo hổ lột da, không ngày nào được yên ổn, thần nghĩ, nếu đại Triệu ta quyết đoán vứt bỏ liên minh với Sở quốc, ngược lại liên minh với Hán, Hàn, Tề kháng Sở, như vậy còn có thể có một con đường sống!

- Bạch Tuyên!

Triệu Ngộ quát to:

- Đừng vội nói như vậy!

Nhìn thấy Triệu Ngộ và Bạch Tuyên âm ỉ lên, Trương Ngao liên tục xua tay nói:

- Đủ rồi đủ rồi, hai vị ái khanh đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, có chuyện gì từ từ nói. . .

Thật vất vả áp chế lời nói của Triệu Ngộ, Bạch Tuyên, Trương Ngao lại hỏi Quán Cao nói:

- Lão Tướng quốc, theo ý kiến của người thì sao?

Quán Cao lông mày trắng toát giật giật, nhìn xung quanh nói:

- Đại vương, thần nghĩ việc này phải bàn bạc kỹ hơn.

Trương Ngao cười khỏ, chuyển ánh mắt hỏi Á tướng Trương Cảnh, ánh mắt Trương Cảnh sáng lên, nói:

- Thần nghĩ, hai vị tướng quân nói đều có lý, tuy nhiên lão Tướng quốc mới là lão thành mưu quốc nói như vậy, việc này nên bàn bạc kỹ hơn.

Triệu Ngộ, Bạch Tuyên đã như nước với lửa, Quán Cao, Trương Cảnh cũng không nghĩ dễ dàng cuốn vào trong đó.

- Cũng được.

Trong lòng Trương Ngao náo nức, suy sụp nói:

- Việc này tạm thời không tranh luận nữa, đợi khi đến lúc Bạch Thừa tướng đuổi tới Hàm Đan thì bàn tiếp, chư vị ái khanh cũng mời trở về đi.

Từ khi Hạng Trạng thay đổi quy chế, nhất là sau khi phổ biến chế độ thi cử quốc gia, vận mệnh quyền lực quốc gia đã thay đổi trời long đất lở! Hệ thống thế gia gia tộc quyền thế trước kia bị chèn ép phá thành mảnh nhỏ, thay vào đó là hệ thống huân thích, sĩ tử hoàn toàn mới.

Hiện nay quan viên Sở quốc được phân thành hai hệ thống lớn là quan văn quan võ.

Võ quan lấy hậu duệ quý tộc người có công lao là chính, dựa vào chiến công thưởng cho thăng chức, quan văn đều xuất phát từ trường Thái Học, dựa vào chiến tích khảo hạch thăng chức, hơn mười năm, hai hệ thống này đều đã dần dần vào chuẩn mực, tương đối hoàn mỹ, ví dụ như xác nhập thêm sáu quận nước Lương, trong khoảng thời gian ngắn ở phủ Lệnh Doãn đã lựa chọn đề bạt sáu Quận Thủ, hơn bảy mươi Huyện lệnh, đây là hệ thống lực.

Đây cũng là nhờ Hạng Trạng tạo giấy thuật, thuật in ấn trợ lực, nếu không phải Hạng Trạng phát minh tạo giấy thuật, thuật in ấn, đã khiến rất nhiều thư tịch truyền bá trở thành khả thi, đúng lúc Hạng Trạng thi hành chế độ kỳ thi quốc gia, hiện trạng người đọc khan hiếm vẫn như cũ không thay đổi, cái gọi là kỳ thi

quốc gia cũng chỉ có thể trở thành bài trí, thiết nghĩ một chút, nếu hàng năm chỉ có mấy trăm người dự thi, như vậy còn gì là kỳ thi?

Tuy nhiên hiện tại, toàn bộ Sở quốc lại không cần phải nghĩ đến phương diện này, toàn bộ Sở quốc có tám triệu nhân khẩu, ít cũng có một trăm nghìn người đọc sách, hơn nữa tuổi cao tỉ lệ đọc sách càng cao, thậm chí Hạng Trang còn có chút lo lắng, nếu cứ thế mãi, có thể tất cả mọi người trẻ tuổi đều lựa chọn đọc sách, như vậy thì làm gì còn ai đi làm binh lính, ai đi đánh giặc?

Tuy nhiên hệ thống quan văn dù sao vẫn còn ít thời gian, ít nhất ở trong triều đình còn chưa thành hình.

Hiện tại ở triều đình Sở quốc, địa vị trung tâm vẫn là võ tướng xuất thân có công lao chiếm cứ, cùng với dòng họ hậu tộc xuất thân hậu duệ quý tộc, thí dụ như là quan văn đứng đầu Lệnh Doãn Hạng Tha, bản thân chính là dòng dõi họ Hạng, là hậu duệ có quyền thế quý tộc nhất! Còn có thân là võ tướng đứng đầu Thái úy Hạng Đà, cũng là dòng dõi họ Hạng.

Nói cách khác, hiện giờ ở trong triều đình, hậu duệ quý tộc lời nói có uy quyền rất lớn!

Những hậu duệ quý tộc đó phần lớn đều là từ núi thây biển máu mà dành được, bọn họ không giống những quan văn được bồi dưỡng ở trường Thái Học ra, quyền lực quan văn đến từ chính vương quyền, mất đi vương quyền ủng hộ, bọn họ sẽ không là cái gì, mà hậu duệ quý tộc quyền lực đến từ những chiến công của chính mình, dù đó là Sở vương, cũng không có thể dễ dàng cướp được chiến công của bọn họ.

Việc này xuất hiện một loại cục diện, quan văn càng trung thành với quốc quân, bởi vì quốc quân có thể cho bọn họ quyền lực lớn hơn, mà quan võ thì lại trung thành với chính gia tộc mình, bởi vì chỉ có gia tộc hưng thịnh, mới có thể thu hoạch được càng nhiều tài nguyên, có càng nhiều tài nguyên, mới có thể đi tranh được càng nhiều chiến công, sau đó trái lại có thể củng cố được quyền thế và địa vị của gia tộc.

Nói cách khác, võ quan càng thêm để ý đến lợi ích nhu cầu của gia tộc mình!

Mà nhu cầu lợi ích cao nhất của gia tộc chính là phân đất phong hầu.

Kỳ thật, nhóm hậu duệ quý tộc đã sớm phân đất phong hầu, bọn họ đa số không phải người trẻ tuổi, mắt thấy không mấy năm sống tốt, nếu như không phân đất phong hầu có lẽ cũng không cần nổi, chỉ có điều uy vọng của Hạng Trang rất cao, lại lấy cơ thù lớn của tiên vương chưa trả đũa nặng, nếu không, bọn họ đã sớm đứng lên đòi ban tước.

Cho nên, sau khi có tin tức truyền lại vương hậu Ngụy Duyệt có cháu trai tìm đến làm nơi nương tựa, tựa như một tảng đá rơi xuống ao, trong khoảnh khắc tạo nên gợn sóng tầng tầng, thời gian chưa đến hai ngày, cháu đích tôn của Ngụy Vương thỉnh cầu được phong đất phân hầu, tấu chương lập Ngụy quốc được xem trọng tựa như tuyết bay vào Sở vương cung, một đồng đầy trên bàn Hạng Trang.

Một trận tiếng cười sang sảng từ trong thư phòng Hạng Trang truyền ra, Hồ Bí vệ ở bên ngoài nhìn qua khe cửa sổ vào bên trong, vừa hay có thể nhìn thấy Sở vương cùng quân sư Bách Lý Hiền ngồi đối diện nhau, nói chuyện vui vẻ.

Bách Lý Hiền tay lật xem tấu chương, nói:

- Hai ngày mà đã nhiều như vậy, còn đều là đòi phong Ngụy vương sao?

- Ai nói không phải? Xem ra có một số người sốt ruột rồi, bọn họ là muốn thông qua đòi phong Ngụy vương để nhắc quả nhân tính.

Hạng Trang mỉm cười lắc đầu, lại nói:

- Tuy nhiên, đích xác quả nhân cũng đã suy xét chuyện phong thưởng công thần, mắt thấy rất nhiều lão thần cũng đã lớn tuổi, không muốn để cho bọn họ mang theo tiếc nuối mà đi gặp tiên vương?

Bách Lý Hiền vui vẻ nói:

- Đại vương suy nghĩ rất thấu đáo, hiện giờ Lưu Bang, Hàn Tín đều đã chết, Tề, Hán đều đã bị thương nặng, Đại Sở ta hùng mạnh đã hình thành thế nuốt cả thiên hạ, có lẽ cũng nên phong thưởng cho công thần rồi, nếu là có công không thưởng, có tước cũng không phong, làm giảm sĩ khí trong lòng quân không có lợi.

Hạng Trang nói:

- Tử Lương, hôm nay quả nhân gọi người đến, chính là muốn bàn bạc với người việc phong thưởng.

Bách Lý Hiền nghe vậy cứng lại, lại có chút mất tự nhiên nói:

- Đại vương, dường như việc phong thưởng nên triệu tập Lệnh Doãn, Thái Úy cùng với Ngân Hương Hầu, Thư Xã Hầu, Y Xã Hầu, Lâu Xã Hầu và trọng thần cùng bàn bạc, thần người nhỏ, lời nhẹ, chỉ sợ. . .

Hạng Trang xoa tay ngăn Bách Lý Hiền lại, cảm thấy có chút xúc động, họ Bách coi như là tôn vinh cực kỳ, Bách Lý Y Thủy vì quý Vương phi, Bách Lý Hiền thân là quân sư, rất được Hạng Trang coi trọng, trong quân cũng đều biết Bách Lý Mậu có công lao, có thể ở bên trong thành Tỹ Lăng có nhiều nhà quyền quý lập nhiều công lao, nhưng vai trò của gia tộc Bách Lý là quan trọng nhất.

Giống Hằng gia, Quý gia, Cao gia cùng với Bàng gia và những nhà quyền quý, những gia nô nam nữ trong nhà thường thường sẽ thể hiện quyền uy, nhất là con cháu gia nô trong phủ Thái úy và Lệnh Doãn rất ghê ghớm, thường ỷ vào dòng họ mà làm điều xằng bậy, huyện lệnh Tỹ Lăng là một huyện lệnh rất mạnh, những cũng thường xuyên chạy đến trước mặt Hạng Trang kêu khổ.

Nhưng, Hạng Trang thật sự là chưa từng nghe qua tin tức Bách gia tiêu cực.

Tuy nhiên, điều để cho Hạng Trang cảm thấy vui mừng chính là, Bách gia thủy chung vẫn duy trì khoảng cách với Doanh Trinh. Nguyên do bởi vì Hạng Thuật biết quan hệ của Bách gia với Doanh Trinh cực kỳ đặc thù, nhiều lần Doanh Trinh cũng thể hiện thiện ý với Bách gia, ý đồ vì ô dù, tuy nhiên Bách Lý Hiền không có tiếp nhận thiện ý của Doanh Trinh, ngược lại lại cố ý làm bất hòa mối quan hệ.

Đối với những hành động ở sau lưng của Doanh Trinh, có thể nói Hạng Trang thấy rất rõ, hắn cũng biết Doanh Trinh là có cái dã tâm nữ nhân. Càng biết nàng có ý đồ muốn phục hưng Đế quốc Đại Tần, tuy nhiên Hạng Trang cũng không thêm để ý, chính là một hậu phi, trong tay không binh lại không quyền, đứa con cũng không phải là Thái Tử, có thể thành làm được chuyện gì?

Nhưng đối với thái độ của Bách Lý Hiền, Hạng Trang lại vô cùng tán thưởng!

Rất hiển nhiên, Bách Lý Hiền là một người cực kỳ cẩn thận, lại có trí tuệ phi thường hiểu được tiến thoái, nguyên nhân chính là Bách Lý Hiền cẩn thận và cơ trí, Hạng Trang mới càng thêm tín nhiệm hắn.

Đại sự cũng đều tìm hắn bàn bạc, thí dụ như phong thưởng người có công lần này. Hạng Trang muốn tìm một người bàn bạc, trong đầu nghĩ ngay đến một đại thần đó là Bách Lý Hiền.

Hạng Trang nói:

- Tử Lương, người không cần có điều gì e dè, có cái gì nên cái gì.

- Được rồi, thần bạo gan nói vài câu.

Bách Lý Hiền thật sự dùn đẩy không được, đành phải suy nghĩ một số từ, sau đó nói:

- Đại vương, Hoàn Sở, Quý Bồ, Ngu Tử Kỳ, Chung Ly Muội, Chu Ân vài vị tướng quân có tư cách và kinh nghiệm nhưng đã già, chiến công lại có hạn, phong hầu là đủ. Cao Sơ, Bàng Ngọc hai vị này, chỉ sợ phong hầu là không đủ, tuy nhiên, khó phong nhất vẫn là Thượng Tướng Quân.

Hạng Trang yên lặng gật đầu, Bách Lý Hiền nói lời này đã là từ trong tâm khảm của hắn, các lão tướng Hoàn, Quý, Ngu, Chu ở trong quân sớm không có căn cơ, dễ dàng xử lý.

Cao Sơ, Bàng Ngọc vốn đã là triệt hầu rồi, hai người chiến công lớn lao, nếu chỉ gia tăng huyện thành thì kể dưới khó phục tùng, cho dù hai người ngoài miệng nói không, nhưng trong lòng khẳng định là không phục, tuy nhiên khó xử chính là, hai mươi cấp tước trung triệt hầu đã là cao nhất, nếu trên nữa phải phong vương, tuyệt đối Hạng Trang cũng không muốn phong vương.

Là một người hiểu biết, Hạng Trang biết rõ nguy hiểm của việc phong vương khác họ.

Thậm chí con cháu cùng dòng họ phong vương cũng không được, hán sơ thất vương chi loạn, tấn sơ bát vương chi loạn, cũng không chính là đồng họ Vương rồi loạn? Hạng Trang sớm cũng đã quyết định, tuyệt đối không phong vương!

Đương nhiên, lần này phong Ngụy vương là ngoại lệ, bởi vì phối hợp với võ tướng mà Tất Thư đề xuất ra.

Nhưng mà, Cao Sơ, Bàng Ngọc không phải là khó phong nhất, khó phong nhất chính là Tất Thư, luận chiến công, trước tiên ở chiến trường Tứ Thủy đánh diệt Hàn Tín, lại ở chiến trường Miện Thủy đánh bại Lưu Bang, có thể nói không có ai có thể sánh kịp Tất Thư, kể cả là Cao Sơ, Bàng Ngọc cũng không thể so sánh, riêng là công lao hai đại chiến, chỉ sợ cũng đủ để phong vương.

Nhưng, thật có thể phong vương Tất Thư sao? Đương nhiên không thể!

Không, Hạng Trang không muốn phong vương, chỉ sợ nhiều võ tướng Sở quốc có nhiều công lao không phục, bởi vì thật sự tư cách kinh nghiệm của Tất Thư quá nhỏ bé.

Phong hầu không đủ, phong vương không thể, nên phong như thế nào?

Bách Lý Hiền thấy rõ ràng trong lòng Hạng Trang khó xử, lập tức đề nghị nói:

- Đại vương, vì sao không gia tăng một bậc tước vị ở giữa triệt hầu và chư hầu vương ?

- Lại thêm một bậc tước vị?

Trong lòng Hạng Trang vừa động:

- Quốc công?

Ở trong trận chiến Tứ Thủy Qua Thắng bị trọng thương, Cao Sơ suy nghĩ tình cảm lúc xưa, liền sắp xếp cho hắn một công việc an nhàn, tuy nhiên Thanh Bì không phải là một người an phận thủ thường, rất nhanh cùng tâm phúc Khuất Bất Tài và những người có khả năng liền thống lĩnh Ô Mộc Nhai, nửa năm trước bị phái tới Hàm Đan chủ trì đại cục.

Gia nô Triệu phủ đốt đèn lồng, từ sau cửa đem lại dẫn vào hậu viện.

Hiện giờ lại công khai thân phận giàu có đến từ Hoài Nam, chuyên kinh doanh tơ lụa, kinh doanh vải bông, cũng bí mật ngầm kinh doanh muối, và kinh doanh lương, chung quanh trước cửa hiệu mặt tiền ở bên trong thành Hàm Đan, ở ngoài thành còn có hai nơi trang viên.

Vừa mới đi qua trung môn, Thanh Bì đã sớm nhìn thấy Triệu Ngộ đứng ở ngoài cửa thư phòng, lập tức thì lễ nói:

- Ai nha, Thượng Tướng Quân quá khách khí, quá khách khí.

Triệu Ngộ mỉm cười nói:

- Thanh Công chính là khách quý, lẽ ra nên như vậy.

Hai người hàn huyên, Triệu Ngộ liền dẫn Thanh Bì vào trong thư phòng.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, Triệu Ngộ liền đuổi người hầu cùng gia nô ra ngoài cửa bảo vệ.

Thanh Bì liền lấy trong ngực ra một phong mật tin đưa cho Triệu Ngộ nói:

- Thượng Tướng Quân, đây là mật tin từ thành Tỷ Lăng phát tới.

Triệu Ngộ khẩn trương quỳ xuống, sau đó hai tay tiếp nhận mật tin trong tay Thanh Bì, ánh mắt Triệu Ngộ thoáng chốc lộ vẻ vui mừng, hóa ra Triệu Ngộ đã sớm âm thầm kết giao với Sở quốc, Sở vương đã ở tin trung đồng ý, chỉ cần Triệu Ngộ điều động quân Triệu phối hợp với Ô Mộc Nhai đánh chết Hán tướng Bạch Mặc, liền phong hắn thành Thường Sơn vương.

Đem đốt mật tin ngay trước mặt Thanh Bì, sau đó Triệu Ngộ mới nói:

- Thanh Công, sự tình sợ là không dễ làm, hôm nay triều đình bàn bạc, không ngờ Bạch Tuyên làm trái với ý lão phu, Quán Cao, Trương Cảnh hai vị này lại dùng thủ đoạn giấu đầu, vốn Triệu vương cũng không đồng ý sai người hạ sát Bạch Mặc, cho nên, việc ám sát này nên nghĩ biện pháp khác.

- Bạch Tuyên lại kiêu ngạo như thế?

Thanh Bì nghe vậy thoáng chốc chau mày.

Thanh Bì rất rõ ràng, Bạch Mặc thân là Thừa tướng Hán quốc, lần này đi sứ Triệu quốc tất nhiên sẽ có tinh binh mãnh tướng đi theo bảo vệ, chỉ bằng người Ô Mộc Nhai, nếu muốn ám sát hần ngang bằng khó hơn lên trời, cho nên Thanh Bì mới nghĩ tới mua chuộc Triệu Ngộ, sau đó điều động đại quân Triệu quốc đi phục kích Bạch Mặc, tuy nhiên hiện tại xem ra sự tình cũng không thuận lợi.

Triệu Ngộ thở dài, có chút gượng ép nói:

- Mấy tháng trước, lão phu lui binh ở Lâm Truy chưa báo chiếu thư với Triệu vương, đã làm cho Triệu vương không vui, Quán Cao này là lão thất phu và lão phu có oán hận chất chứa, hiện tại thái độ của Trương Cảnh đều mờ ám khó hiểu, cho nên Bạch Tuyên mới dám không kiêng nể gì khiêu chiến với quyền uy của lão phu.

Thanh Bì mắt lộ ra hung ác, trầm giọng nói:

- Vậy diệt trừ Bạch Tuyên!

Triệu Ngộ nghe vậy mừng rỡ, xúc động nói:

- Nếu có thể diệt trừ Bạch Tuyên, thì Quán Cao, Trương Cảnh thực không cần suy nghĩ, lão phu có thể đem Triệu vương đưa đến trong lòng bàn tay.

Dừng lại một chút, Triệu Ngộ lại có chút lo lắng nói:

- Tuy nhiên Bạch Tuyên võ nghệ cao cường, bên cạnh lại có mười tám kiêu tướng một tấc cũng không rời, nếu muốn diệt trừ hần chỉ sợ cũng khó.

- Chung quy ám sát Bạch Tuyên không khó bằng ám sát Bạch Mặc?

Thanh Bì lại nói:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta đã không có lựa chọn nào khác, dù thế nào cũng không để cho Bạch Mặc còn sống tiến vào Triệu quốc! Nếu không tại hạ sẽ không thể giải thích với Sở vương, chỉ sợ Thượng Tướng Quân người cũng không làm được Thường Sơn vương, cũng không thể nào nói đến Triệu gia phục hưng.

Họ Triệu vốn là vương tộc, Triệu Ngộ cũng là vương tộc, giấc mộng chính của hần là khôi phục nước Triệu.

Sở dĩ lần này lựa chọn hợp tác với Sở quốc, Triệu Ngộ muốn mượn lực lượng Sở quốc giúp mình thực hiện giấc mộng, lập tức nhìn Thanh Bì nói:

- Thanh Công yên tâm, lão phu phối hợp toàn lực ổn thỏa!

- Tốt.

Thanh Bì nói:

- Sự việc khẩn cấp, đêm nay lập tức động thủ.

- Động thủ ngay đêm nay?

Triệu Ngộ nói,

- Có phải gấp gáp quá hay không?

Thanh Bì nói:

- Việc này không nên chậm, chậm thì sinh biến, Thượng Tướng Quân nên triệu tập người luôn.

- Được.

Triệu Ngộ đập bàn đứng dậy, lại ngẩng đầu quát:

- Triệu Trọng đâu? !

Một bóng dáng to lớn lên tiếng trả lời xuất hiện, ngang nhiên nói:

- Chủ công có gì chỉ bảo?

Triệu Ngọ tiến lên vỗ bả vai Triệu Trọng, hỏi:

- Triệu Trọng, lão phu đối đãi với người như thế nào?
- Chủ công, người ân trọng như núi!

Triệu Trọng nghiêm nghị nói:

- Vì chủ công, dù là lên núi đao hay vào biển lửa, tuyệt sẽ không một chút do dự.
- Tốt!

Triệu Ngọ nói:

- Câu cửa miệng nói nuôi quân nghìn ngày, dụng binh một giờ, đêm nay chính là dùng người rồi!
- Chủ công yên tâm.

Triệu Trọng thi lễ Triệu Ngọ vái chào, lại quay đầu quát to:

- Tử sĩ Triệu gia đâu?

Ở hậu viện Triệu phủ thoáng chốc vang lên tiếng bước chân hỗn độn, trong chốc lát, hơn năm mươi tử sĩ Triệu gia đã tụ tập tới trong viện, bầu trời đêm hạ u ám, chỉ thấy một đám tất cả đều cường tráng giống như nghé con, hình dung lạnh như sắt, Triệu Ngọ có chút đắc ý với Thanh Bì nói:

- Thanh Công, thấy tử sĩ Triệu gia ta như thế nào?

Ánh mắt Thanh Bì nhìn theo năm mươi tử sĩ bên sườn giắt trường kiếm xẹt qua, nhú mi nói:

- Trang bị quá kém, chỉ bằng từng ấy người, nếu muốn công phá Bạch phủ chỉ sợ là giấc mơ, như vậy đi, tại hạ liền trở về làm cho năm mươi nỗ đưa đến đây!

474. Chương 477 478: Hợp Tung Liên Hoàn (3)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 477 478: Hợp tung liên hoàn (3)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Phủ đệ của Thứ Tướng Quân Bạch Tuyên nước Triệu đã thành một địa ngục!

Vừa qua giờ tý lúc nửa đêm, hơn một trăm thích khách chít khăn trùm đầu đột nhiên xâm nhập vào Triệu phủ, bọn họ cầm đoản nỏ trong tay có thể phóng ra liên tục, bên trong hai mươi bước quả thực rất sắc bén không thể tránh đỡ được, mặc dù gia binh gia tướng Triệu phủ liều chết ngăn cản, nhưng vẫn không thể ngăn được, chưa đến hai khắc, thích khách đã bao quanh vây chặt Bạch phủ.

Tuy nhiên ở chủ viện Bạch phủ, thích khách lại bị ngoan cường ngăn chặn.

Nhất là mười tám kiêu tướng ở dưới trướng Bạch Tuyên, không chỉ có võ nghệ cao cường, hơn nữa tài bắn cung của bọn họ lại hơn người, bọn họ dẫn theo hơn năm mươi gia đình phân chia bốn phía, liên tục dùng cung cứng đánh trả, thích khách chết không ít, trước sau không công phá được cửa chính chủ viện! Công cường không hiệu quả, rất nhanh thích khách liền thay đổi sách lược, bắt đầu phóng hỏa.

Sau hơn nửa khắc, bắt đầu châm lửa Bạch phủ chủ viện.

Qua nửa canh giờ, khi cầm quân Triệu quốc đuổi tới, toàn bộ Bạch phủ đã thành một biển lửa, ở trong Bạch phủ, bọn họ không tìm được một vật gì còn sống, cho dù là con chuột còn sống!

Trương Ngao đang ngủ ngon thì bị người gọi làm tỉnh lại, vội vàng đi vào trong thư phòng, chỉ thấy Quán Cao, Triệu Ngộ và Trương Cảnh đã chờ sẵn.

- Xảy ra chuyện gì?

Trương Ngao vội vàng đi vào chủ tọa, nói liên tục:

- Đang yên lành, sao Bạch phủ lại bị tập kích? Trong thành Hàm Đan từ lúc nào lại có thích khách kiêu ngạo như thế?

Triệu Ngộ chấp tay thi lễ nói:

- Đại vương, nhất định đây là người Ô Mộc Nhai làm.

Quán Cao tỏ vẻ giận dữ, ánh mắt Trương Cảnh cũng lóe s, hai người đều hoài nghi là Triệu Ngộ đã âm thầm động thủ, tuy nhiên bọn họ cũng không có căn cứ chính xác, lúc này nói ra chẳng may chọc giận Triệu Ngộ, hẳn cũng không phải là đùa giỡn, bởi vì nguyên nhân Bạch Tuyên chết là do từng có hành vi chống đối lại Triệu Ngộ. .

- Ô Mộc Nhai?

Trương Ngao cả giận nói:

- Rất cuộc bọn họ muốn như thế nào?

- Khẳng định là hôm qua triều đình nghị sự đã đề lộ điều gì đó.

Triệu Ngộ nói:

- Người Ô Mộc Nhai đã biết tin Bạch Tuyên gián tiếp khuyên Đại vương vứt bỏ liên minh với nước Sở, cho nên mới đưa người tới trả thù!

- Quả thực nực cười!

Trương Ngao giận tím mặt nói:

- Nơi này là Hàm Đan, không phải Tỷ Lăng!

- Đại vương nói rất đúng.

Triệu Ngộ nói:

- Người Ô Mộc Nhai đích thật là quá kiêu ngạo, sự tồn tại của bọn họ đã uy hiếp tới an toàn của quân thần đại Triệu ta rồi, lão thần đề nghị lập tức phát binh phong tỏa toàn thành, toàn lực điều tra, bất kể như thế nào lần này cũng phải nhổ tận gốc đám người Ô Mộc Nhai!

Thấy bộ dạng và lời nói của Triệu Ngộ chuẩn xác, Quán Cao, Trương Cảnh không khỏi có chút nửa tin nửa ngờ, đây là có chuyện gì? Không phải thẳng nhai Triệu Ngộ đã sớm âm thầm cấu kết cùng người Ô Mộc Nhai sao? Hẳn kêu gào như vậy chỉ để làm dáng, thật sự đã làm sau đó trở mặt không nhận rồi?

- Tốt, việc này giao cho Thượng Tướng Quân người đi làm!

Dứt lời, Trương Ngao liền lấy binh phù ở trong hộp gấm trên bàn ra, đưa cho Triệu Ngộ.

Chế độ quân sự nước Triệu là noi theo chế độ thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, vẫn đang áp dụng chế độ chính tốt, nhưng tốt, canh tốt. Cái gọi là chính tốt, chính là đóng quân đội đóng ở Hàm Đan, cũng chính là quân thường trực, nhưng tốt là bộ đội biên phòng, phần lớn là tù phạm, binh lính còn lại là triệu tập tạm thời ở trong dân gian mỗi khi có chiến sự. Trương Ngao giao binh phù cho Triệu Ngộ chính là để điều động quân thường trực ở Hàm Đan.

Đội Triệu Ngộ đi vào thư phòng, Thanh Bì sớm cũng đã ở trong phòng chờ Triệu Ngộ khẩn trương quỳ dậy, hỏi:

- Thượng Tướng Quân, binh phù tới tay rồi sao?

- Tới tay rồi.

Triệu Ngọ cười lấy ra binh phù, nói:

- Thanh Công người xem?

- Thật tốt quá.

Thanh Bì mừng rỡ, vội giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, vậy liền phát binh đi.

- Phát binh?

Triệu Ngọ thản nhiên mỉm cười, cười nói:

- Phát binh cái gì? Phát binh hướng ở đâu?

- Ách. . .

Thanh Bì nghe vậy hơi sửng sốt, ngạc nhiên nói:

- Phát binh hướng Tỉnh Hình, phục kích Bạch Mặc!

-Ồ, thiếu chút nữa bản tướng quân đã quên chính sự.

Triệu Ngọ vỗ trán, rồi đột nhiên quát to:

- Triệu Trọng đâu?

Triệu Trọng lên tiếng trả lời đi vào, chấp tay thi lễ nói:

- Chủ công có gì chỉ bảo?

Triệu Ngọ giơ tay chỉ vào Thanh Bì, lạnh lùng nói:

- Bắt!

- Vâng!

Triệu Trọng âm âm trả lời, lại rút kiếm rào rào nhằm về phía Thanh Bì.

Sau khi Thanh Bì bị thương cơ bản đi lại không tốt, bất ngờ không kịp chuẩn bị lại càng không đề phòng, chờ khi hấn hồi phục lại tinh thần, Triệu Trọng đã cắm mũi kiếm đến bên gáy của hắn, lập tức Thanh Bì có chút không thể tin được nói:

- Thượng Tướng Quân, ý người là gì chứ? Chẳng lẽ người không muốn làm Thường Sơn vương? Không nghĩ khôi phục vinh quang Triệu gia sao?

- Thường Sơn vương?

Triệu Ngọ mỉm cười nói:

- Bản tướng quân phải làm Triệu vương!

Thanh Bì lại nói:

- Chỉ cần người có thể thành tâm hợp tác cùng Đại Sở ta, lấy Triệu vương cũng không phải không có khả năng.

- Không cần!

Triệu Ngọ khua tay chặn lại, nghiêm nghị nói:

- Cũng không phải chỉ có nước Sở người có thể giúp bản tướng quân đi lên đại vị Triệu vương, hướng chỉ thực lực quốc gia nước Sở cường thịnh như thế, nếu bản tướng quân thật sự hợp tác cùng các người, cuối

cùng có thể trở thành Thường Sơn vương hay không, cũng là không biết, người thật đúng là coi bản tướng quân như đứa trẻ ba tuổi phải không?

- Triệu Ngọ!

Thanh Bì giận dữ nói:

- Người dám bội bạc, vậy chờ tiếp đón lửa giận của nước Đại Sở c đi!

- Người dám uy hiếp bản tướng quân sao?

Triệu Ngọ nghiêm nghị nói:

- Nói thật cho người biết, nước Triệu sắp hưởng ứng đề nghị của Bạch Mặc Thừa tướng và Hán, Tề, Hàn liên minh, lấy liên binh kháng Sở.

Thanh Bì nghe vậy nghiêm nghị nói:

- Hóa ra, người đã sớm cấu kết cùng với Bạch Mặc?

Triệu Ngọ ha hả cười nhạt nói:

- Ha hả, bản tướng quân sao thể ở một gốc cây thất cổ? Nếu Bạch Mặc Thừa tướng nói ra điều kiện thêm mê hoặc lòng người, hơn nữa cùng Hán, Tề kết minh cũng phù hợp với lợi ích của nước Triệu, vì sao bản tướng quân không hợp tác với Bạch Mặc Thừa tướng? Tuy nhiên vẫn cảm tạ Thanh Công, nếu không phải người, bản tướng quân thật đúng là không thể giết được Bạch Tuyên.

- Tiểu nhân!

Thanh Bì giận dữ:

- Người là tên tiểu nhân bội bạc.

Triệu Ngọ vung tay lên, Triệu Trọng liền không có chút do dự một kiếm cửa cổ, máu phọt ra, thân hình gầy yếu của Thanh Bì liền ngã xuống phía trước.

Trong khe núi Hồ Quan, Chu Quan Phu cười to nói:

- Hóa ra Thừa tướng sớm đã tính hết mọi chuyện tốt rồi.

Bạch Mặc hí mắt, suy nghĩ chốc lát nói:

- Tuy nhiên Triệu Ngọ đã tâm quá lớn, năng lực lại bình thường, thật sự không phải là đối tượng hợp tác lý tưởng.

Chu Quan Phu nghe vậy sửng sốt, hỏi:

- Lời này của Thừa tướng có ý gì?

Bạch Mặc vung tay cười, nói:

- Tới Hàm Đan người sẽ biết.

Tỷ Lăng Sở vương cung, chính thức đã bàn bạc phong thưởng công thần ở màn trướng.

Cho dù là Hoàn Sở, Quý Bồ, Chu Ân, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ hai hàng lão tướng, hay là Cao Sơ, Bàng Ngọc còn có Mông Cốc công huân đại tướng như vậy, tất cả đều vui sướng, vẻ mặt phấn chấn, đây cũng là chuyện thường tình của con người, bọn họ mang tính mạng theo Hạng Trang cùng giành chính quyền, vì cái gì, không phải là vì vương hầu để vợ con được hưởng đặc quyền sao?

Tuy nhiên, trước khi thỉnh cầu phong chức, còn phải xem thái độ.

Lệnh Doãn Hạng Tha là người đầu tiên ra ban tấu nói:

- Đại vương, thần thỉnh phong Công tử Thác làm Ngụy vương!

Thái úy Hạng Đà là người thứ hai ra ban tấu nói:

- Đại vương, thần khẩn cầu Đại vương khôi phục nước Ngụy!

Hạng Sở, Quý Bố, Chu Ân, Ngu Tử Kỳ và lão tướng cũng đều ra ban:

- Chúng thần tán thành!

Chứng kiến văn võ trong triều đều tỏ thái độ, ủng hộ khôi phục lại nước Ngụy cũng muốn lập chính mình làm Ngụy vương, người trẻ tuổi đứng dưới Hạng Trang mặt đỏ bừng, mấy ngày phía trước, tuy rằng hắn là một tên côn đồ sống qua ngày nhờ trộm cướp ở bờ Ô Giang, nhưng trong nháy mắt, hắn lập tức được làm Ngụy vương, đây không phải là nằm mơ sao?

Ngụy Duyệt ngồi ở bên tay trái Hạng Trang lại rất sợ hãi.

Tuy rằng Ngụy Duyệt là vương hậu cao quý của nước Sở, nhưng hôm nay là lần đầu nàng tham dự, đối với cháu trai Ngụy Thác bỗng từ đâu xuất hiện này, trong lòng Ngụy Duyệt đang rất hoài nghi, hơn nữa nàng cũng không tán thành phong Ngụy Thác làm Ngụy vương, không sợ hắn thật sự là cháu ruột Ngụy Báo, nếu muốn phân phong Ngụy vương, chẳng thà Ngụy Diệt muốn phân con thứ Hạng Quyền của mình.

Trên khoe miệng Hạng Trang hiện lên một tia vui vẻ, quay đầu lại hỏi Ngụy Duyệt nói:

- Vương hậu, ý kiến của nàng như thế nào?

Ngụy Diệt có ý muốn phản đối, nhưng nhìn thấy thần thái của Hạng Trang nàng đã hiểu rõ, đành bất đắc dĩ nói:

- Việc này Đại vương làm chủ là được, nô tì không hề phản đối.

Hạng Trang gơ tay hơi hơi, ồn ào tiếng động trên đại điện thoáng chốc dừng lại.

- Nếu chư vị ái khanh cùng nhau khuyên can, quả nhân cũng không có gì phản đối.

Ánh mắt Hạng Trang đang lướt nhanh qua Ngụy Thác đang kích động, lại nói:

- Cũng được, lợi dụng năm quận Dĩnh Xuyên, Đãng, Trần, Đông Nam Dương hồi phục lập Ngụy quốc, do công tử Thác kế thừa vương vị, quả nhân đề nghị Cao Sơ làm Ngụy quốc Thượng Tướng Quân, Bách Lý Hiên là Ngụy Tương, Ngụy vương nghĩ như thế nào?

Hạng Trang nói một câu cuối, nhưng là hỏi Ngụy Thác, thoáng chút Ngụy Thác không có phản ứng, đại thần ở bên cạnh nhắc nhở mới đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng khom người hướng Hạng Trang đáp:

- Tiểu nhân, toàn bộ tiểu vương đều do Sở vương làm chủ.

- Tốt, quyết định như vậy được rồi.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, lại nói:

- Người tới, nhanh bày tiệc cho Ngụy Vương.

Sớm có bồi bàn trong cung nâng một tấm tháp bày bên phải bàn Hạng Trang, Ngụy vương Ngụy Thác vừa được Hạng Trang phân phong liền vội vàng ngồi xuống bàn.

Hạng Trang lại gơ tay áp chế âm thanh ồn ào ở triều đình, lại nói:

- Tốt, hiện tại bàn bạc chư hầu phong thưởng ái khanh.

Dứt lời Hạng Trang nhìn Hạng Tha nói:

- Lệnh Doãn, cho người mang sách ghi công lên.

Hạng Tha quay đầu lại vẫy tay một cái, sớm có hơn mười tiểu quan ôm một chục sách mỏng xếp chồng lên nhau bước nhanh lên đại điện, những quyển sách mỏng đó ghi lại rậm rạp tên Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cức và quan văn võ tướng công huân, Hạng Trang thi hành pháp lệnh thưởng cho sĩ nông công thương, những sĩ nông công thương có thành tích, có chiến công đều ban thưởng tước.

Sau đó hai quan nhỏ bắt đầu thay nhau lớn giọng nói, trước tiên là những người đã chém mấy chục đầu người, đoạt kim cổ tinh kỳ mấy lần, khai quật tử sĩ bao nhiêu người, vân. vân, sau đó nếu như Doãn phủ đưa ra đề nghị, quân thần bàn lại, cuối cùng Hạng Trang quyết định, định ra tước vị, có công sẽ được phong thưởng đích đáng, ít nhất cũng là Quan Đông hầu.

Một lúc Hạng Trang phong đến trăm cái Quan Đông hầu, triều đình chỉ còn lại hơn hai mươi văn võ trọng thần.

Hai mươi văn võ trọng thần mới là quan trọng, lần thứ ba Hạng Trang giơ tay áp chế ồn ào trong triều đình, nói:

- Còn lại hai mươi sáu vị ái khanh có chiến công lớn lao, càng vất vả công lao càng lớn, nhóm phi hầu không đủ để khoe thành tích, thậm chí nhóm liên hầu cũng còn không thể, quả nhân quyết định, ở nhóm hầu phía trên tiếp tục tăng ba cấp: huyện công, quận công cùng với quốc công.

Phong thưởng là công tác phức tạp nhất, mấu chốt là làm dâu trăm họ.

Trăm chức Quan Đông hầu phong thưởng tương đối đơn giản chút, chỉ cần nửa ngày là xong, nhưng đến khi đề cập việc phong thưởng cho các văn võ trọng thần Hạng Tha, Hạng Đà, Cao Sơ, Bàn Ngọc, Hoàn Sở, Quý Bố, Chu Ân, Ngu Tử Kỳ, Chung Ly Muội, Tấn Tương, Hồ Diên thì lại khá phiền toái, thậm chí trong lúc đó còn xảy ra tranh cãi kịch liệt.

Lòng người đều tham lam, ai cũng muốn lợi ích của mình là lớn nhất.

Hạng Trang thờ ơ lạnh nhạt, không ngăn cản để cho các đại thần ở trong đại diện tranh cãi quyết liệt, trên thực tế, giữa các đại thần tồn tại rạn nứt, thậm chí là chất chứa oán hận mới có lợi, ở dưới các đại thần có ý kiến khác nhau, quốc quân có thể tiến hành điều đình ở ngoài, nắm trong tay cục diện tương đối dễ dàng, đây gọi là mưu kế của đế vương.

Đương nhiên, uy vọng hiện tại của Hạng Trang hoàn toàn không cần phải mưu kế để vương trên đầu.

Tuy nhiên, Hạng Trang không thể không suy xét thay cho con cháu mình, trong lúc này, đương nhiên hẳn có thể ung dung nắm bắt cục diện triều đình trong tay, nhưng nếu chẳng may ngày nào đó hắn chết, khi Thái Tử Hạng Chính kế vị, lại chưa chắc có thể dễ dàng nắm tình hình trong tay như hắn, thời điểm đó, lợi dụng các phái phân tranh có thể đứng lên cân bằng.

Cuối cùng sau khi tranh cãi giằng co kịch liệt năm ngày mới có kết quả.

Tất Thư được phong Ngô quốc công, được hưởng tám nghìn thạch.

Cao Sơ được phong Ngụy quốc công, được hưởng bảy nghìn thạch.

Bàn Ngọc được phong Thục quốc công, được hưởng sáu nghìn thạch.

Mông Cúc được phong Tần quốc công, được hưởng bốn nghìn thạch.

Đại thần còn lại đều được phong nhóm hầu, được hưởng hai nghìn đến sáu nghìn thạch.

Ngoài ra, không ít đại thần dựa vào trường hợp đặc Ngụy Quốc, thượng tấu xin sửa chữa điều lệnh, khôi phục chế độ cũ về công hầu thực ấp, cái gọi là thực ấp chính là phong quốc, nếu khôi phục chế độ cũ phong quốc, lấy mười quận, huyện xã, đình bên cạnh sẽ trở thành quốc trung quốc gia, hành động này lại bị Hạng Trang quả quyết cự tuyệt, điều này làm cho nhiều người thất vọng.

Ba ngày sau, tin tức Sở vương Hạng Trang ở Tỷ Lăng phong thưởng quân thần liên truyền khắp toàn bộ Hoa Hạ. Gần như là cùng một ngày, Tất Thư cũng đã ngày đêm đi gấp tới ngoài thành Lâm Truy, cũng hướng Tề vương Hàn Hạp trình quốc.

Lúc này Tề vương Hàn Hạp triệu tập Tướng quốc Lâu Kính, quân sư Triệu Viêm đi tới hoàng cung nghị sự.

- Tướng quốc, quân sư, rốt cục Hạng Trang cũng phong thưởng quân thần.

Hàn Hạp đưa tin của chim bồ câu từ Tỷ Lăng đưa tới cho Lâu Kính, Lâu Kính xem xong lại đưa cho quân sư.

- Chuyện này cũng đã được dự đoán trước.

Triệu Viêm buồn mật tin, nói:

- Hạng Trang cũng nên phong thưởng.

Lâu Kính nói:

- Phong thưởng cũng đã được dự đoán trước, nhưng thật ra là không ngờ Hạng Trang lại lấy năm quận khôi phục Ngụy quốc.

- Quả nhân nghĩ việc này không hề đơn giản.

- Hàn Hạp thông thả bước qua lại, suy nghĩ một chút nói:

- Ít nhất có thể thấy rõ một chút. Thật sự Hạng Trang cũng giống như Hạng Võ, cũng chỉ muốn làm bá vương, mà không nghĩ phải giống như Tần Thủy Hoàng, thống nhất thiên hạ làm Hoàng đế!

Lâu Kính nhíu mày hỏi:

- Đại vương, Hạng Trang phân phong Ngụy vương quả thật làm cho người ta bất ngờ, tuy nhiên chỉ vì nguyên nhân như vậy mà nói hắn chỉ muốn làm bá vương như Hạng Võ, e rằng có chút vô đoán?

Trong lòng Hàn Hạp liền có chút không hài lòng, Lâu Kính nói vậy khiến cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Lập tức quay đầu nhìn Triệu Viêm, nhẹ nhàng hỏi han:

- Quân sư, người nói đi?

- Việc này, thần không nên nói.

Triệu Viêm không dám tùy tiện nói.

Cuộc chiến Lịch Hạ mấy tháng trước, Hàn Hạp chỉ dựa vào hơn hai mươi nghìn tàn binh lại có thể ngăn cản một trăm nghìn quân Triệu tấn công, hơn nữa lại không cần dùng nhiều đến mưu kế của Triệu Viêm, điều này làm cho Hàn Hạp tin tưởng chưa từng có bành trướng. Ngoại trừ việc chính sự còn cần dựa vào Tướng quốc Lâu Kính trợ giúp, quân sư cũng đã không hề nể trọng Triệu Viêm.

- Được, tạm thời không nói đến việc này.

Hàn Hạp khua tay chặn lại, lại nói:

- Thượng Tướng Quân nước Sở Tất Thư đã tới ngoài thành rồi, và hướng quả nhân trình quốc, các người nói, quả nhân gặp hắn, hay là phái đại quân giết hắn?

Lâu Kính, Triệu Viêm ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ thật không ngờ sao lại đến Lâm Truy!

Hàn Hạp sờ cằm, bắt chước cử chỉ và vẻ mặt thông thả bước đi của Hàn Tín, cười nhạt nói:

- Thật đúng là quả nhân không ngờ, Tất Thư dám đến Lâm Truy, thực sự hắn nghĩ quả nhân không dám giết hắn sao?

Triệu Viêm nói:

- Đại vương, hai nước giao chiến không chém sù, giết sù giả, sẽ gây ra thị phi.

Triệu Viêm và Trương Lương giống nhau, đều là người khiêm tốn, chủ trương làm việc là phải quang minh lỗi lạc, mưu kế cũng là đường đường chính chính.

Lâu Kính cùng Trần Bình là một loại người, lập tức khuyên nhủ:

- Đại vương, cơ hội này khó được, hay là giết Tất Thư đi!

Hàn Hạp cười nhẹ nhàng, nghĩ từ khi hắn kế thừa vương vị, đây là lần đầu tiên Tướng quốc và quân sư ý kiến khác nhau, việc này thật sự thú vị.

Buổi chiều cùng ngày, Bạch Mặc cũng chạy tới Hàm Đan.

Chu Quan Phu vội vàng đi vào phòng Bạch Mặc, trầm giọng nói:

- Thừa tướng, mật thám nước Triệu ẩn núp ở Lâm Truy báo tin, không ngờ nước Sở quốc sai sứ giả hướng nước Tề, hơn nữa đã đi đến Lâm Truy!

Dừng lại một chút, Chu Quan Phu lại nói tiếp:

- Thừa tướng, khẳng định người không thể ngờ được sứ giả này là ai đâu.

- Là ai?

Trong lòng Bạch Mặc khẽ nhúc nhích, hỏi:

- Chắc không phải Tắt Thư, sự đệ ta chứ?

Thoáng chốc hai mắt Chu Quan Phu trợn lên, không tin nói:

- Thừa tướng, đúng là không có chuyện gì có thể gạt được ngài!

- Thật đúng là sự đệ của ta?

Sắc mặt Bạch Mặc thoáng chốc trầm xuống, khoanh tay bước qua bước lại trong phòng, sau đó nhìn qua khe cửa sổ lên bầu trời đêm, hạ giọng nói:

- Khó trách Hạng Trang đã ngoài dự đoán mọi người phân ra năm quận khôi phục nước Ngụy, hóa ra không ngờ là quyết định này lại là mưu kế của sự đệ ta, thật quá lợi hại.

Chu Quan Phu nghe xong không hiểu, vò đầu hỏi:

- Thừa tướng, ý người là gì?

Bạch Mặc lắc nhẹ đầu, trầm ngâm nói:

- Việc này nói rất phức tạp, trong lúc này nói với người không được rõ ràng lắm, tuy nhiên, sự việc ở Hàm Đan lại cần nắm chặt, nếu không, chỉ sợ kế lớn liên hoành sẽ xảy ra biến cố!

Chu Quan Phu nghiêm nghị nói:

- Xin Thừa tướng hãy chỉ bảo, mật tướng nên làm như thế nào?

Bạch Mặc thông thả bước qua lại vài bước, cuối cùng quyết định quyết tâm nói:

- Như vậy đi, người lập tức sai người vào Triệu phủ, nói bốn tướng đã bày tiệc ở dịch quán, mời hẳn đến đây dự tiệc, cũng có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Dừng lại một chút, Bạch Mặc lấy một phong thư trên bàn đưa cho Chu Quan Phu, nói tiếp:

- Đem phong thư này đến Ngưu gia trang thành Đông, người phải đích thân đi.

- Vâng!

Chu Quan Phu tiếp nhận thư, xoay người hiên ngang đi.

Nhìn bóng dáng Chu Quan Phu đi xa, Bạch Mặc bỗng nhiên không được vui, nhẹ giọng lầm bầm:

- Sự đệ ơi sự đệ, đây chính là lần đầu trực tiếp độ sức giữa đồng môn chúng ta, vi huynh thật là có chút chờ mong, ha ha, cũng không biết đạo Tung Hoành của người đã có tiến bộ chưa, nhưng nghìn lần đừng làm cho vi huynh thất vọng.

Hô Diên ngang nhiên đi vào lều lớn Tắt Thư, cất cao giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, đã phái thám báo du kỵ đi ra ngoài, cũng đã xem xét cẩn thận địa hình xung quanh, cho dù là nước Tề sai một trăm nghìn đại quân tiến đến, cũng không thể giữ chúng ta.

Tất Thư gật nhẹ đầu, lại nói:

- Nếu là người Ô Mộc Nhai tới, để cho hắn trực tiếp tới gặp ta.

Hô Diên nói không cần nghĩ ngợi:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, mặt tướng sớm đã chỉ bảo xuống, nếu có người Ô Mộc Nhai đến, lập tức dẫn đến gặp ngài.

Dừng lại một chút, Hô Diên lại nói:

- Thượng Tướng Quân, ngài nói xem thằng nhãi Hàn Hạp sau khi thu được nước sẽ làm sao? Là phái đại thần tới gặp ngài, hay là phái đại quân tới giết ngài?

Tất Thư nói:

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ, chẳng phải ngày mai sẽ biết sao?

Hô Diên ồ một tiếng, gãi đầu đi ra ngoài trường, ánh mắt Tất Thư chuyển hướng nhìn về phía tây bắc, nhẹ giọng lầm bầm:

- Sư huynh ơi sư huynh, chắc huynh cũng đến Hàm Đan rồi? Mười lăm năm không gặp, không biết phong thái sư huynh còn như trước không?

Triệu Trọng và năm mươi tử sĩ bảo vệ Triệu Ngộ suốt đêm chạy tới dịch quán nơi Bạch Mặc ngủ lại, Bạch Mặc nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, hắn không dám không đến, đạo lý là rõ ràng, đã muộn như này Bạch Mặc còn tìm hắn, có thể thấy được sự việc rất khẩn cấp, nói không chừng là vì việc cướp Triệu quốc vương, làm sao Triệu Ngộ lại có thể không đến?

Bởi vì Bạch Mặc dẫn theo ba trăm tùy tùng, người ngựa đông, cho nên bao toàn bộ dịch quán.

Nhìn quân Hán tinh nhuệ cầm vũ khí hiên ngang ở bên ngoài cửa dịch quán, Triệu Ngộ có chút do dự, tuy nói nơi này là Hàm Đan, nhưng toàn bộ tòa dịch quán này lại nằm dưới sự không chế của quân Hán, nếu hắn vào dịch quán, sống chết có thể toàn bộ ở trong tay Bạch Mặc, nếu chẳng may Bạch Mặc đối với hắn không tốt, thì sẽ như chui đầu vào lưới.

Có câu quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, có phải nên đổi nơi khác không?

Triệu Ngộ đang muốn xoay người định rời khỏi, bỗng nhiên tiếng bước chân hỗn độn từ bên trong dịch quán truyền ra cửa chính, lập tức một đại tướng quân Hán lưng hổ vai gấu bảo vệ tú sĩ áo trắng đi ra, tú sĩ áo trắng thấy Triệu Ngộ, khẩn trương chấp tay thi lễ nói:

- Vị này chắc là Triệu Ngộ Thượng Tướng Quân, tại hạ Bạch Mặc xin chào Thượng Tướng Quân.

Viên tướng Hán lưng hổ vai gấu kia cũng hướng Triệu Ngộ nắm tay thi lễ, ồm ồm nói:

- Mặt tướng Chu Quan Phu, tham kiến Thượng Tướng Quân.

Triệu Trọng và năm mươi tử sĩ đứng ở phía sau Triệu Ngộ về mặt thoáng chốc rùng mình, Chu Quan Phu? Quan Quân Hầu ở trong vạn quân chém chết Tả Hiền Vương Hung Nô Kê Chúc ư?

Triệu Ngộ về mặt nghiêm nghị, khen:

- Thực là hổ tướng.

Bạch Mặc cười ha hả, xoay người:

- Thượng Tướng Quân, mời.

Đến đây rồi, Triệu Ngộ đành phải kiên trì đi theo Bạch Mặc vào dịch quán, điều khiến hắn yên tâm chính là, Quan Quân Hầu và tinh nhuệ quân Hán canh giữ ngoài cửa lớn dịch quán không ngăn cản Triệu Trọng và năm mươi tử sĩ Triệu phủ, bọn họ vẫn đi theo Triệu Ngộ vào dịch quán, Triệu Trọng vẫn đi theo Triệu Ngộ vào đại sảnh dịch quán.

Trong đại sảnh sớm đã bày hai bàn tiệc, Bạch Mặc mời Triệu Ngọ vào chiếu.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá năm vị, Bạch Mặc quay đầu sang đưa mắt ra hiệu Chu Quan Phu, sau đó cười nói:

- Thượng Tướng Quân, tại hạ muốn mượn người một thứ, lại không biết Thượng Tướng Quân có đồng ý không?

Triệu Ngọ cười nói:

- Chỉ cần trong khả năng của lão phu, có gì không muốn?

Bạch Mặc cười nói:

- Tốt lắm, tại hạ muốn mượn cái đầu trên cổ Thượng Tướng Quân dùng một chút.

- A. . .

Triệu Ngọ nghe vậy lập tức kêu một tiếng, chén rượu trong tay cũng rơi xuống bàn leng keng.

Triệu Trọng đứng ở phía sau Triệu Ngọ đột nhiên biến sắc, liền rút ra trường kiếm, nhưng khi hắn vừa mới rút ra trường kiếm thì một thanh kiếm sắc bén đã sớm ở bên gáy hắn, hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt sát khí của Quan Quân Hầu, giống như hổ báo nhìn chăm chăm vào hắn, lập tức Triệu Trọng cảm như hén, không dám động đậy.

475. Chương 479 - 481: Hợp Tung Liên Hoàn (4)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 479 - 481: Hợp tung liên hoàn (4)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Triệu Ngọ không ngờ Bạch Mặc lại đột nhiên trở mặt, lập tức ngây dại một chỗ, sau lúc lâu mới hồi tỉnh lại tinh thần, lắp bắp nói:

- Thừa, Thừa Tướng, người, người có ý gì?

Bạch Mặc mỉm cười không đáp, chỉ giơ hai tay lên, nhẹ nhàng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay vừa vang lên, một đạo thân ảnh khoác nhung trang, hình dáng to lớn từ phía sau bình phong đi ra. Triệu Ngọ lập tức biến sắc, giống như trông thấy ác quỷ, hét lớn:

- Bạch Tuyên?

Quả thực hắn nghĩ Bạch Tuyên đã chết rất lâu rồi!

- Không thể nào!

Triệu Trọng cũng hoảng hốt la lớn:

- Quỷ, có quỷ!

- Quỷ sao?

Sắc mặt Bạch Tuyên dữ tợn, chế giễu nói:

- Là trong lòng người có quỷ? Thích khách trước kia vây công Bạch Phủ ta, ngoài người Ô Mộc Nhai, chỉ sơ còn tử sĩ Triệu phủ các người?

Dứt lời, trên khuôn mặt Bạch Tuyên lộ vẻ sâu thẳm, cười đắng ngắt nói:

- Tuy nhiên lão thất phu người thật không ngờ, đêm đó Bản Tướng Quân vừa mới ứng mệnh Thừa Tướng đi ra ngoài!

- Đã rõ, lão phu đã rõ!

Rốt cục Triệu Ngộ đã tỉnh ngộ, nói với Bạch Mặc:

- Hóa ra người đã sớm âm thầm cấu kết cùng Bạch Tuyên, ngay từ đầu đã tính kế hãm hại lão phu, có phải vậy không?

- Người không nghĩ là Ô Mộc Nhai sao?

Bạch Tuyên cười khẩy nói:

- Cái này được gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau.

Triệu Ngộ không để ý tới sự châm chọc của Bạch Tuyên, hướng về phía Bạch Mặc nói:

- Thừa Tướng, tại sao là Bạch Tuyên mà không phải lão phu?

- Bởi vì người là tiểu nhân nói lời không giữ lời.

Bạch Mặc dứt lời lại quay về phía Bạch Tuyên thì lễ, nghiêm nghị nói:

- Bạch Tướng Quân là thiên kim quân tử, quân tử trước mặt, làm sao tại hạ có thể hợp tác cùng tiểu nhân?

- Không, không! Thừa Tướng không biết lão phu.

Triệu Ngộ vội la lớn:

- Nếu như lão phu nắm quyền, có thể hai tay dâng binh quyền Triệu Quốc lên Thừa Tướng, lão phu còn có thể đề cử Thừa Tướng làm Triệu Tướng. Từ nay về sau, mọi chuyện lớn nhỏ của Triệu Quốc, toàn bộ đều do Thừa Tướng định đoạt. . .

- Lão thất phu, đã muộn rồi!

Tối nay, Bản Tướng Quân muốn báo thù thay 106 người Bạch gia!

Bạch Tuyên rút trường kiếm ra, sau đó đâm một kiếm thẳng vào ngực Triệu Ngộ. Triệu Trọng vội vàng rút kiếm tới cứu, Chu Quan Phu liền vung kiếm nhẹ nhàng cắt đứt cổ hắn. Ánh mắt Triệu Trọng thoáng chốc trở nên ngây dại. Sau đó lao thẳng về phía trước ngã gục xuống.

Bạch Tuyên đâm chết Triệu Ngộ, nhưng trên mặt không chút vui mừng, quay lưng hỏi Bạch Mặc:

- Thừa Tướng, có phải người đã sớm đoán Triệu Ngộ âm thầm cấu kết với Ô Mộc Nhai gây bất lợi tới Bản Tướng Quân, phải vậy không?

- Đúng vậy!

Bạch Mặc thản nhiên nói:

- Việc này tại hạ đã sớm dự liệu.

- Bản Tướng Quân đã hiểu.

Bạch Tuyên gật gật đầu, lại nói tiếp:

- Ngày mai, Bản Tướng Quân sẽ tiến cung thuyết phục Đại Vương kết minh cùng Hán Quốc. Tuy nhiên Bản Tướng Quân nói để Thừa Tướng biết, Triệu Quốc không phải Hán Quốc, Triệu Quốc có thể kết minh cùng Hán Quốc. Quân Triệu cũng có thể kết minh cùng quân Hán, nhưng, Triệu Quốc chúng ta tuyệt đối không dâng binh phù!

- Cáo từ!

Sau cùng Bạch Tuyên vái chào Bạch Mặc, hiên ngang đi ra ngoài.

Trông thấy bóng dáng Bạch Tuyên đã đi xa, Chu Quan Phu không hài lòng, nói:

- Người này thực sự không biết phân biệt phải trái!

- Bạch Tướng Quân là người hiểu biết. Hắn đã biết được nguyên nhân và hậu quả.

Bạch Mặc thở dài nói:

- Rõ ràng chúng ta đã có cảnh báo từ trước, có thể bảo vệ toàn bộ 106 người Bạch gia, nhưng vì đại kế liên hoành. Chúng ta đành phải nhắm mắt làm ngơ. Trong lòng Bạch Tướng Quân oán hận cũng là chuyện bình thường.

Toàn bộ binh quyền Triệu Quốc, quả thực do Bạch Mặc âm thầm chỉ đạo.

Ngay từ đầu, Bạch Mặc vốn không nghĩ sẽ hợp tác cùng Triệu Ngộ. Nhưng Triệu Ngộ tham lam vô độ, thay đổi thất thường. Hơn nữa năng lực rất kém, mà Bạch Tuyên không chỉ là thiên kim quân tử. Hơn nữa năng lực xuất chúng, là tướng tài hiếm có, Triệu Quốc có Bạch Tuyên nắm giữ binh quyền mới có chiến lực.

Đối với nước yếu phụ thuộc, Hán Quốc càng cần liên bang mạnh mẽ.

Tuy nhiên, dù sao Triệu Ngộ cũng là Thượng Tướng Quân Triệu Quốc, có thể nói thế lực ở Hàm Đan rất mạnh. Nếu như Bạch Mặc miễn cưỡng giúp đỡ Bạch Tuyên, Triệu Ngộ nhất định sẽ hướng tới Sở Quốc. Một khi khiến Triệu Ngộ cấu kết cùng Sở Quốc, lại có Bạch Mặc đốc toàn lực ủng hộ. Không hẳn Bạch Tuyên có thể đoạt được binh quyền Triệu Quốc.

Quan trọng hơn là, Bạch Tuyên là quân tử, hắn có thể vì tiền đồ Triệu Quốc tranh chấp với Triệu Ngộ, nhưng sẽ không vì binh quyền Triệu Quốc mà hạ thủ Triệu Ngộ. Cho nên, Bạch Mặc căn dặn thống lĩnh Hắc Băng Đài Hàm Đan, tại thời điểm quan trọng không thương tiếc hi sinh người nhà Bạch Tuyên để tạo lên mâu thuẫn giữa hắn và Triệu Ngộ, cho nên mới có chuyện toàn bộ người Bạch Phủ bị tàn sát.

Cả nhà Bạch Phủ bị chém chết, Hắc Băng Đài không tham dự, nhưng cũng không thoát khỏi liên quan.

Chu Quan Phu có chút lo lắng, nói:

- Thừa Tướng, Bạch Tuyên sẽ không hướng tới Sở Quốc?

- Chắc chắn sẽ không.

Bạch Mặc nói:

- Vừa nãy ta đã nói, Bạch Tướng Quân là người hiểu biết. Hắn biết, nếu như Triệu Quốc muốn tự bảo vệ mình, cũng chỉ có thể liên minh cùng Hán Quốc. Vả lại, nếu như hắn thực sự hướng về Sở Quốc, vừa nãy cũng không đề xuất ý kiến giữ lại binh quyền Triệu Quốc. Bạch Tuyên là quân tử, không phải là tiểu nhân như Triệu Ngộ.

* * *

- Triệu Viêm quân tử ngay thẳng, Lâu Kính cũng là kẻ thông minh.

Tất Thư vừa thay cát y, vừa quay sang nói với Hô Diên cũng đang thay cát y:

- Cho nên, muốn phá giải ván cờ chết của Tề Quốc, mấu chốt là ở Lâu Kính!

Hô Diên cầm Nguyệt Kiếm vừa dùng vải lụa gói kỹ lưỡng, cất vào trong hộp gỗ, vừa nói:

- Thượng Tướng Quân, mặt tướng cảm thấy đơn thân độc mã vào thành rất mạo hiểm. Trước khi đi, Đại Vương luôn căn dặn, khiến mặt tướng tuyệt đối không thể để Thượng Tướng Quân lao vào hiểm cảnh, nếu không, cần phải nghĩ biện pháp mời Lâu Kính đi ra?

- Không phải ta đã nói sao?

Bạch Mặc búi tóc lên cao, cười nói:

- Lâu Kính là người thông minh, người thông minh sẽ không làm chuyện hồ đồ. Với tình cảnh Tề Quốc hiện nay, hắn không thể không suy xét đường lui cho bản thân. Cho nên, việc này chắc chắn không hề nguy hiểm. Hô Diên người cứ yên tâm.

* * *

Ngay khi Bạch Mặc xuất hiện ra trước mặt, Trương Ngao, Quán Cao, Trương Cảnh đều cảm thấy khó tin.

- Thứ Tướng Quân?

Trương Ngao thất thanh nói:

- Không phải người đã bị người Ô Mộc Nhai giết chết rồi sao?

- Ô Mộc Nhai?

Bạch Tuyên giận dữ nói:

- Đại Vương, giết chết 106 người Bạch gia không chỉ có Ô Mộc Nhai, còn có tử sĩ do Thượng Tướng Quân đào tạo. May mà trước đó thần đã nhận lời tới Ngưu trang phía đông thành, lúc này mới bảo toàn tính mạng trở về.

- Người nói cái gì? Không ngờ tử sĩ Triệu Phủ cũng tham dự trong đó?

Trương Ngao nghe vậy, lập tức chấn động.

- Thứ Tướng Quân, không thể nói bậy bạ.

Trương Cảnh vội ngăn cản nói:

- Thượng Tướng Quân đã biết còn phải đợi người nói?

Bạch Tuyên mỉm cười, lập tức lấy vài phong mật thư từ trong ngực ra. Trương Ngao, Quán Cao, Trương Cảnh lần lượt truyền đọc, sau đó sắc mặt đều biến đổi. Mấy phong mật thư này đều là mật tin giữa Triệu Ngộ thông qua Ô Mộc Nhai liên kết với Sở Quốc. Trong đó có một phong mật thư rõ ràng nhắc tới việc, Sở Quốc muốn giúp đỡ Triệu Ngộ làm Thường Sơn Vương!

- Không ngờ Sở Quốc muốn giúp Triệu Ngộ làm Thường Sơn Vương?

- Đây đúng là phiền phức lớn, Đại Vương, binh phù vẫn còn trong tay Triệu Ngộ sao?

Quán Cao, Trương Cảnh ngơ ngác nhìn nhau. Quả thực đây là phiền phức lớn, 3 vạn quân thường trực tại Hàm Đan vẫn còn trong tay Triệu Ngộ, nếu chẳng may Triệu Ngộ biết chuyện tình bại lộ, bí quá hóa liều phát động binh biến. Vậy biết làm thế nào cho phải? Từ thời Tần Mạt, các chư hầu khởi dậy, soán vị binh biến, sớm đã là chuyện bình thường như cơm bữa.

- Đại Vương không cần lo lắng.

Bỗng nhiên Bạch Tuyên lấy ra một đạo binh phù đưa tới Trương Ngao, cung kính nói:

- Đây chính là binh phù, còn về phần lão thất phu Triệu Ngộ, vào buổi tối vắng vẻ cũng đã bị thần giết chết!

- Triệu Ngộ đã chết?

Trương Ngao nghe vậy, ngạc nhiên, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Quán Cao, Trương Cảnh liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trên con mắt đối phương hiện lên một tia khiếp sợ. Rất hiển nhiên, hai người không ngờ thường ngày Bạch Tuyên rất hiền lành, cũng có lúc dữ dằn như vậy. Tuy nhiên, nghĩ lại cũng thất rất bình thường, hơn một trăm người nhà Bạch Tuyên chết dưới tay Triệu Ngộ, nếu như không phản kháng vậy không phải nam nhân.

Quan trọng là Quán Cao, Trương Cảnh rất hiểu biết, sau một lát liền đoán được ngọn nguồn. Với thực lực của Bạch Tuyên, nhất định không thể giết được Triệu Ngộ, e là sau lưng còn có bóng dáng của Bạch Mặc. Dù sao, ngay từ đầu Bạch Tuyên đã có chủ trương kết minh cùng Hán Quốc. Hẳn được Bạch Mặc và Hắc Bằng Đài giúp đỡ cũng rất bình thường.

Quán Cao liền khuyên Trương Ngao nói:

- Đại Vương, binh phù giao cho Thứ Tướng Quân là tốt nhất.

- Đúng, đúng vậy! Lão Tướng Quốc nói rất có đạo lý.

Trương Cảnh liền thất thanh khuyên nhủ.

- Tuy rằng Triệu Ngộ đã chết, nhưng thân tín của hắn trong quân vẫn còn không ít. Nếu như không kịp thời diệt trừ, ắt sẽ tạo lên đại họa. Nhưng mà việc này, ngoài Thứ Tướng Quân, người khác khó có thể hoàn thành.

Trương Ngao không có chủ kiến gì, nghe thấy Quán Cao, Trương Cảnh nói như vậy, liền giao binh phù cho Bạch Tuyên.

* * *

- Tất Thư?

Lâu Kính trông thấy một người ăn mặc cát ý bóng loáng, liền trầm giọng nói:

- Đúng là người?

Tất Thư hướng về phía Lâu Kính, khom người vái chào, mỉm cười nói:

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay được gặp đúng là vinh hạnh.

Lâu Kính đáp lễ, lắc đầu trầm ngâm nói:

- Thượng Tướng Quân, người khiến bốn tướng rất khó xử.

Tất Thư mỉm cười không nói, phía sau hắn Hồ Diên đang lặng lẽ nắm chặt Cẩm Nguyệt Kiếm đeo bên hông. Chỉ cần Lâu Kính có điều bất thường, hắn sẽ không do dự rút kiếm giết người.

Lâu Kính coi như không thấy, nói với Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân, người không sợ bốn tướng tiết lộ hành tung của người ra ngoài sao? Theo bốn tướng biết, trong thành Lâm Truy có rất nhiều kẻ muốn có được thủ cấp của người.

Tất Thư nói:

- Lâu Kính là người thông minh, cần gì phải nói câu hồ đồ này? Nếu như tại hạ không có nhân lực và tự tin, chẳng lẽ dám đơn độc vào thành gặp ngài?

Mí mắt Lâu Kính khẽ nháy dựng lên, lại nói:

- Có phải Thượng Tướng Quân quá tự tin hay không? Theo bốn tướng biết, Thường Tướng Hán Quốc Bạch Mặc đã tới Hàm Đan, nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn Triệu Quốc sẽ kết minh cùng Hán Quốc. Kể từ đó, Hán, Hàn, Triệu, Tề liên hoành kháng Sở. Bốn tướng muốn giết người, cũng không lo Sở Vương trả thù.

- Lâu Kính người thực sự nghĩ rằng bốn nước Hán, Hàn, Triệu, Tề liên minh có thể ngăn cản quân tiên phong của Sở Quốc?

Tất Thư thản nhiên nói.

- 50 năm trước, Yến, Triệu, Hàn, Ngụy, Tề, Sở cũng từng hợp lực kháng Tần, rốt cục có ngăn cản được quân tiên phong của Tần Quốc không? Lâu Kính người là người hiểu biết, hẳn biết được đại thế thiên hạ, Sở Quốc tới đâu quét đó, không ai có thể xoay chuyển.

Lâu Kính im lặng, quả thực hắn không xem trọng 4 nước Hán, Hàn, Triệu, Tề liên hoành. Hơn nữa thêm Yến Quốc, Nam Việt cũng không được.

Tất Thư khẽ mỉm cười, lại nói:

- Chim khôn chọn cây mà đậu, lương thần chọn chủ mà theo, với tài năng của Lâu Kính người, phải giậm chân tại đất Tề thật là đáng tiếc! Nếu như có thể về Đại Sở ta, chắc chắn sẽ trở thành một đại hiền tướng!

Tiến chân Tất Thư, tâm tư Lâu Kính nặng trĩu, không sao bình tĩnh được.

Phải thừa nhận, Tất Thư rất giỏi thu phục nhân tâm. Từng câu nói của hắn đều đã động tới tâm tư của Lâu Kính, đúng vậy, ngựa cảm thấy chuồng rách nát sẽ không chịu nổi. Trên cơ bản Tề Quốc không còn khả năng tái tạo, tại sao không thể thay đổi địa vị, chủ động làm quan nước Sở để đổi lấy vũ đài rộng lớn hơn, giành được thành tựu lớn hơn?

Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, không đánh bạc một phen chẳng phải uổng phí sao?

Ngây nhìn ra phía ngoài cửa sổ nửa ngày, rốt cục Lâu Kính đã hạ quyết tâm, lập tức bước tới thư phòng, ra lệnh gia đình ngoài cửa:

- Mau chuẩn bị xe, bốn tướng muốn vào cung!

Bạch Mặc cùng Chu Quan Phu và 50 quân tinh nhuệ hộ vệ hiện tại đang ở một ngõ nhỏ phía đông thành Hàm Đan.

Trong ngõ nhỏ có một tòa tiểu viện, gia chủ tiểu viện bề ngoài thì là một nhà thương nhân trong thành Hàm Đan, kỳ thực chính là gián điệp Hán quốc ẩn nấp ở Triệu Quốc. Mười mấy năm trước, tốc độ tình báo quân Hán không được mau lẹ, liền noi theo Sở Quốc thành lập hệ thống đưa tin bằng bồ câu đưa thư. Và bắt đầu đưa gián điệp vào các quốc gia.

Bạch Mặc trải qua mười mấy năm khổ tâm, rốt cục tổ chức gián điệp đã có thành tựu.

Tuy nhiên hiện tại, toàn bộ tổ chức gián điệp này đã nhập vào Hắc Băng Đài của Trần Bình.

Bạch Mặc gặp thống lĩnh Hắc Băng Đài Hàm Đan, sau một hồi tán thưởng, tiếp đến kiểm duyệt tử sĩ Thiết Kiếm. Tới tận giữa trưa mới bắt đầu rời khỏi.

Quay lại dịch quán, liền có người trong cung hồi báo lại, Triệu Vương Trương Ngao mời hần tiến cung yết kiến.

Bạch Mặc nghe vậy khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói với Chu Quan Phu nói:

- Xem ra Bạch Tuyên đã thuyết phục được Triệu Vương Triệu Quốc đồng ý liên minh cùng Hán, Triệu, Tề kháng Sở rồi.

Chu Quan Phu ừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Tiếp đến chúng ta hãy tới thuyết phục Yến Quốc, thế Liên Hoành tức đã hình thành!

- Không, tiếp theo chúng ta không tới Yến Quốc, mà hãy khẩn trương tới Lâm Truy.

Bạch Mặc phẩy phẩy tay áo, ánh mắt đột nhiên lộ lên vẻ ưu tư, hạ giọng nói:

- Ta rất lo lắng Tề Quốc sau lưng hủy bỏ minh ước.

Sau một ngày, Hàn Hạp lại triệu Lâu Kính, Triệu Viêm tiến cung nghị sự.

- Tướng Quốc, Quân Sư?

Ngữ khí Hàn Hạp trong trẻo nhưng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn qua khuôn mặt Lâu Kính, Triệu Viêm. Giọng điệu lãnh đạm nói:

- Bây giờ đã qua một ngày một đêm, các người suy xét chuyện Tất Thư thế nào?

Trong lòng Lâu Kính sớm đã có tính toán, bên ngoài lại có vẻ nhúu mày trầm ngâm suy nghĩ.

Triệu Viêm thấy Lâu Kính không lên tiếng, đành phải mở miệng nói:

- Đại Vương, thần vẫn có chủ kiến cũ. Hai nước ngoại giao không động tới binh đao. Tất Thư là sứ giả, nhất định không thể giết.

Hàn Hạp lại hỏi Lâu Kính, nói:

- Tướng Quốc nghĩ sao?

Lâu Kính gật gật đầu nói:

- Đại Vương, ngày hôm qua trở về thần đã suy nghĩ một đêm, cảm thấy Quân Sư tính toán chu toàn, giết sứ giả quả thực gây bất lợi cho nước nhà.

Hàn Hạp mỉm cười nói:

- Nếu như vậy, hãy gọi Tất Thư tới tiếp kiến.

Lập tức có một người vội vàng chạy ra khỏi điện, phái người truyền triệu Tất Thư.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Hạp lại nói:

- Tướng Quốc, Quân Sư các người nghĩ Tất Thư này đến là vì điều gì?

Triệu Viêm không cần nghĩ ngợi:

- Đại Vương, Bạch Mặc tướng Hán có ý đồ tạo ra liên hoành sáu nước cùng kháng Sở, hiện tại đã tới Hàm Đan. Nhưng không ngờ Triệu Quốc lại vứt bỏ minh ước cùng Sở Quốc, ngược lại liên minh cùng Hán Quốc và Đại Tề ta. Chắc chắn Tất Thư tới đây là vì việc này.

Hàn Hạp có chút khó hiểu nói:

- Triệu Quốc hủy minh ước, Tất Thư không tới Hàm Đan, chạy tới Lâm Truy làm gì?

Triệu Viêm nói:

- Bởi vì Tất Thư muốn liên minh hợp tung với chúng ta để phá giải kết liên hoành của Bạch Mặc liên minh với Đại Tề ta và Yên Quốc. Vả lại Sở Quốc giáp giới với chúng ta, nhân tiện có thể vây hãm Yên Quốc.

- Điều này có ý tứ gì?

Hàn Hạp ngạc nhiên nói:

- Vậy chẳng lẽ lão Hạng Trang muốn kết minh cùng quả nhân?

Triệu Viêm nói:

- Nếu thân không nhầm, Tất Thư này đến đây hẳn là vì chuyện kết minh với Đại Tề ta.

- Ha ha, chuyện này rất thú vị.

Hàn Hạp ngửa mặt lên trời, cười to hai tiếng, giọng khàn khàn nói:

- Hạng Trang thực sự dám nghĩ dám làm? Không ngờ hắn muốn kết minh cùng quả nhân? Ha ha, quả nhân thực khâm phục trí tưởng tượng của hắn.

Triệu Viêm thả lỏng cơ thể, trông thấy thần thái của Hàn Hạp như vậy. Biết rằng hắn tuyệt đối sẽ không kết minh cùng Sở Quốc, cho nên hắn cũng không cần khua môi múa mép.

Hàn Hạp lại nhìn Lâu Kính nói:

- Tướng Quốc, người nghĩ Hạng Trang có trí tưởng tượng rất phong phú không?

Lâu Kính cũng thả lỏng trạng thái suy nghĩ, cố nói với Hàn Hạp:

- Đại Vương, Tất Thư tới chúng ta sẽ nói sau.

Bạch Mặc yết kiến Triệu Vương rất thuận lợi, Trương Ngao liền ký kết minh ước kết minh.

Cái gọi là ký kết liên minh công thủ, chính là bất kể quốc gia đã kết minh liên hoành mà lọt vào sự công kích của Sở Quốc thì những nước khác nhất định phải xuất động toàn bộ quân đội thường trực cùng với một nửa binh lính chi viện. Hơn nữa không được viện cớ trì hoãn.

Trương Ngao cũng không giao binh phù, lại noi theo gương Hàn Vương Hàn Tín cũng ủy nhiệm Bạch Mặc làm Tướng Quốc Triệu Quốc và hy vọng Bạch Mặc có thể ở lại Hàm Đan một thời gian trợ giúp Triệu Quốc thực hiện biến pháp. Lúc này Bạch Mặc vui vẻ đáp ứng.

Bên kia Hàm Đan gió mát yên bình, bên này Lâm Truy giương thương múa kiếm.

Tất Thư vừa mới nói ra ý đồ của bản thân, Hàn Hạp liên tục cười lạnh nói:

- Ha ha, tốt, đúng như lời Quân Sư nói, người tới đây muốn thuyết phục quả nhân.

Tất Thư thản nhiên cười, nói:

- Tại hạ thân là thần tử Sở Quốc, phụng lệnh mệnh vua là điều đương nhiên.

- Hay cho một câu đương nhiên!

Hàn Hạp kêu lên một tiếng trầm đục, gần giọng nói:

- Hừ, người không sợ quả nhân sẽ giết người?

Tất Thư khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Tại hạ tự tin mình có vài phần nhân lực, tuy Tề Vương còn trẻ nhưng có chí lớn hơn người. Làm sao có thể giết sứ giả khiến thiên hạ chê cười?

- Hừ, người nghĩ mình có vài điểm nhân lực.

Câu vỗ mông ngựa này của Tất Thư khiến Hàn Hạp rất khoái. Có câu nói thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất mặc. Có thể khiến một tuyệt thế binh gia như Tất Thư phải cúi mình nịnh bợ, liệu Hàn Hạp hẳn có thay đổi chủ kiến? Hàn Hạp nói thêm:

- Tuy nhiên người đừng có mơ tưởng hảo huyền, quả nhân tuyệt đối không kết minh cùng Sở Quốc.

(Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất mặc: tức là chuyện gì cũng vượt qua được, chỉ có lời nịnh nọt là không thắng được).

- Tề Vương, đừng vội quả quyết như vậy.

Tất Thư nói:

- Trước hết hãy nghe tại hạ nói lời này, người xem thế nào?

Hàn Hạp vung tay lên, ý muốn Tất Thư đừng có nói những câu rầm thối nữa nhưng cũng may cuối cùng nuốt trở vào, sửa lại nói:

- Có điều gì cứ việc nói, quả nhân luôn lắng nghe.

- Vâng.

Tất Thư khom người thi lễ, nói:

- Hán Quốc lệnh Bạch Mặc liên kết Hàn, Triệu, Yên, Tề, Nam Việt liên hoành kháng Sở có lẽ Tề Vương đã nghe qua. Nhưng không biết Tề Vương suy nghĩ thế nào?

- Vậy còn phải hỏi sao?

Hàn Hạp nói:

- Đây là chuyện tốt, quả nhân nguyện dâng hai tay tán thành.

- Cũng không hẳn.

Tất Thư lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Hành động này đối với Hán, Hàn, Triệu, thậm chí Nam Việt mà nói là chuyện rất tốt. Còn đối với Tề Quốc là tai họa, hơn nữa còn là đại tai họa!

Dứt lời, Tất Thư liền đi tới trước tấm bình phong trong đại điện, ngón tay chỉ lên bản đồ các nước nói:

- Mời Tề Vương xem, giữa Hán Quốc và Sở Quốc có hai quận Hán Trung, Tam Xuyên ngăn cách, gần đây lại có Đồng Quan hiểm yếu dễ công khó thủ. Nam Việt Quốc và Sở Quốc có Ngũ Lĩnh đầy đặc khí độc ngăn cách. Hàn Quốc, Triệu Quốc và Sở Quốc cũng có nước sông ngăn cách. Duy chỉ có Tề Quốc và Sở Quốc không có bất cứ cách trở nào, có thể nói là đường bằng phẳng!

Triệu Viêm, Lâu Kinh nghe vậy liền trầm ngâm suy nghĩ, nhất định lời nói này của Tất Thư có dụng ý khác. Nhưng phải thừa nhận, hẳn nói rất có lý, quả thực giữa Tề Quốc và Sở Quốc không có địa thế hiểm yếu ngăn trở.

Hàn Hạp cũng khá nhanh trí, liền nói:

- Cho nên, Tề Quốc càng phải tham gia kết minh liên hoành. Tuy quả nhân không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết thực lực của Tề Quốc chắc chắn không thể chống đỡ được Sở Quốc.
- Tề Vương, e là ngài đã nhầm.

Tất Thư khoát tay áo nói:

- Sở Quốc và Hán Quốc có oán thù sâu thâm, nhưng đối với Tề Quốc không hề có địch ý. Nếu như Tề Quốc không tham dự kết minh liên hoành, cho dù không kết minh cùng Sở Quốc, Sở Quốc chắc chắn sẽ không đụng tới binh đao với Tề Quốc. Điều này hẳn Tề Vương hiểu rõ, Sở Vương cũng không có ý nguyện thâm tóm thiên hạ.

Vừa vặn, Lâu Kinh hỏi:

- Xin hỏi tiên sinh, Sở Vương vừa mới sắc phong Ngụy Vương sao?
- Quả thực Đại Vương ta vừa mới sắc phong Ngụy Vương, như vậy vẫn chưa đủ minh chứng sao?

Tất Thư ngừng lại một chút, lại nói:

- Nhưng nếu như việc kết minh liên hoành hoàn tất, vậy sẽ cấu thành lực uy hiếp rất lớn đối với Đại Sở ta.
- Tuy rằng Đại Vương ta không muốn đối địch với toàn bộ thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không khoanh tay chịu chết. Lúc đó, Đại Vương ta rất có khả năng dẫn một đường tinh binh vượt Ngũ Lĩnh đánh Nam Việt, hai lộ tinh binh vượt Võ Quan, Hồ Lao tiến đánh quân Hán. Tiếp đến thủy quân dọc đường thủy đánh Hàn, Triệu Yên. Sau đó chinh phạt Tề, tại hạ muốn hỏi Tề Vương, quân Tề có khả năng ngăn cản đại quân Sở Quốc sao?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hàn Hạp, Lâu Kinh, Triệu Viêm liền biến sắc. Quả thực việc này không có khả năng.

Không thể không nhắc tới, địa thế Tề Quốc quá xấu. Đại quân Sở Quốc có thể dọc theo Tân Hải tiến lên phía bắc, hoặc từ Tế Thủy mà hàn quân đều có thể thoải mái tiến vào đất Tề Quốc. Nếu như Hạng Tráng hạ quyết tâm bắc phạt Tề, có khả năng các nước liên quân công kích Sở Quốc trước khi Tề Quốc bị tiêu diệt!

Sắc mặt Hàn Hạp trầm xuống, lãnh đạm nói:

- Người muốn uy hiếp quả nhân?
- Không phải vậy!

Tất Thư lại xua tay, thản nhiên nói:

- Tại hạ chỉ muốn trần thuật sự thật với Tề Vương mà thôi! Tề Vương không nhất thiết phải trợ giúp Hán Quốc mà tự mình chuốc lấy tai họa.

Hàn Hạp im lặng không nói gì, sắc mặt cũng kinh nghi bất định.

Dừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Tại hạ cũng không muốn nói, quả thực Đại Vương ta cố ý làm theo Tiên Vương, đứng đầu các chư hầu, nắm giữ binh quyền trong tay. Nhưng tuyệt đối không có ý nguyện thâm tóm thiên hạ. Bạo Tần trải qua hơn mười năm mà diệt vong, đủ thấy thống nhất thiên hạ không phải chính đạo, mà chỉ có phân phong chư hầu, chia xẻ thiên hạ mới là đại đạo.

Tất Thư mang tới sự uy hiếp, đe dọa, lại kèm theo một chút dụ dỗ quân thần Tề Quốc.

Bạch Mặc liên hoành với các nước Hàn, Triệu, Yên, Tề Nam Việt là âm mưu, bởi vì hấn không có thực lực hùng mạnh làm hậu thuẫn. Tất Thư hợp tung với nước Tề là dương mưu, bởi vì hấn có thực lực hùng mạnh làm hậu thuẫn.

Nếu người đồng ý thay đổi kết minh thì là mọi người đều có lợi, Đại Sở ta cũng bằng lòng chia xẻ thiên hạ với nước Tề người, nhưng nếu người không đồng ý, Đại Sở ta sẽ khai đao với nước Tề người đầu tiên!

Miệng lưỡi của Tất Thư quá sắc bén, khiến Hàn Hạp nghe xong cảm thấy rất phiền lòng. Lúc này rất cảm phần sự uy hiếp của Tất Thư, nhưng về phương diện khác hấn không thể không thừa nhận, Tất Thư không hề hù dọa. Nếu như Hạng Trang thực sự không có ý định thôn tóm thiên hạ, như vậy Tề Quốc thật không thể gia nhập liên hoành đồng minh do Bạch Mặc đề xướng.

Hàn Hạp nói với Tất Thư:

- Mời sứ giả hãy quay về.
- Như vậy, tại hạ xin cáo từ.

Tất Thư khom người vái chào Hàn Hạp, hiên ngang đi.

Trông thấy bóng dáng Tất Thư đi ra khỏi đại điện, Hàn Hạp chau mày hỏi Lâu Kính, Triệu Viêm nói:

- Tướng Quốc, Quân Sư, các người đã nghe lời Tất Thư nói, các người nghĩ Đại Tề ta nên lựa chọn thế nào?

Triệu Viêm nói:

- Tất Thư miệng lưỡi khéo léo, không đáng tin tưởng.

Nếu không có chuyện gì quan trọng, Triệu Viêm thực không muốn nói gì thêm, nhưng lựa chọn minh ước hay từ bỏ này trực tiếp liên quan tới sinh tử tồn vong của Tề Quốc. Triệu Viêm không thể không nói, bởi vậy hấn không hề e ngại Hàn Hạp nghi kỵ mà nuôi tiếc. Có câu kẻ sĩ chết vì tri kỷ, mình chịu sự ủy thác của Tiên Vương, tranh đấu còn luyện tiếc sao?

- Đó là xảo ngôn sao?

Hàn Hạp nhíu mày nói:

- Hạng Trang sắc phong Ngụy Vương đúng là sự thực.
- Tuy nhiên, chuyện này Hạng Trang và Tất Thư có thể diễn tuồng!

Triệu Viêm nói:

- Thần dám khẳng định, cái gọi là Ngụy Vương chẳng qua Hạng Trang tùy tiện tìm một con rối mà thôi. Cái gọi là Ngụy Quốc sao có thể là một nước? Tướng Quốc là Tất Thư, Thượng Tướng Quân là Cao Sơ, Hạng Trang chỉ cần nói một câu, Tất Thư có thể phế bỏ Ngụy Vương, Cao Sơ lại càng có thể chặt bỏ thủ cấp Ngụy Vương!

Hàn Hạp nói:

- Cũng không hẳn như vậy? Hạng Trang thực muốn lật lọng, hấn không sợ thất tín với thiên hạ sao?
- Thiên hạ?

Triệu Viêm nói:

- Ngày nào đó, Hạng Trang thống nhất toàn bộ Hoa Hạ, thiên hạ chẳng phải là thiên hạ của hấn sao? Hấn muốn giết ai, chẳng phải có một đồng lý do sao? Thậm chí hấn không cần có lý do, mà Triệu Cao, Lý Tư sẽ tranh nhau lấy lý do dâng tới trước mặt hấn. Như vậy, còn thất tín sao?

Hàn Hạp gật đầu nói:

- Ý của Quân Sư, quả nhân đã hiểu.

Hàn Hạp cảm thấy Triệu Viêm nói cũng không phải không có lý, bởi vậy tùy tiện kết minh cùng Sở Quốc rất phư lưu, nhưng vẫn duy trì minh ước cùng Hán Quốc cũng khá mạo hiểm. Cho nên hấn quyết định

không dựa vào bên nào, đứng ở giữa, cứ như vậy, Sở Quốc và Hán Quốc sẽ tranh giành lôi kéo hần, hần cũng có thể dựa vào điều này mưu lợi bất chính.

Quả thực ý tưởng của Hàn Hạp cũng không tồi, chỉ cần hành động chuẩn mực, mọi việc ắt sẽ thuận lợi.

Tuy nhiên Hàn Hạp không để ý tới sự thực quan trọng. Chính là thực lực của Tề Quốc không quá hùng mạnh.

Nếu như Hàn Tín còn sống. Quả thực thực lực của Tề Quốc rất hùng mạnh. Nhưng hiện tại, lợi dụng tâm lý đầu cơ chỉ có thể khiến Tề Quốc gặp phải tai họa lớn hơn mà thôi.

* * *

Triệu Viêm tự nhiên đoán được tâm tư của Hàn Hạp, lập tức vội vàng la lớn:

- Đại Vương, người không biết, duy trì thể trung lập càng nguy hiểm!

- Người nói cái gì?

Sắc mặt Hàn Hạp có chút khó coi. Có chút tâm tư lại bị người khác phát hiện, hần cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa Hàn Hạp cũng là một quân vương cực kỳ tự phụ, nóng lòng muốn thi triển khát vọng của chính mình. Nhưng lại cảm thấy Triệu Viêm lúc nào cũng nhắm vào hần, nếu như Triệu Viêm không phải do Tiên Vương ủy thác, không chừng Hàn Hạp đã sớm giết chết ông ta rồi.

Nghe giọng điệu này, Triệu Viêm đã biết trong lòng Hàn Hạp đã phát hỏa. Nếu như ông tiếp tục nói thêm vài câu gián ngôn mãnh liệt, e là Hàn Hạp thẹn quá mà hóa giận. Liền thở dài nói:

- Đại Vương muốn ở giữa, không bằng gia nhập liên minh là hơn. Tuy nhiên thần nghĩ Đại Tề ta nên gia nhập kẻ liên hoành đồng minh của Bạch Mặc. Còn lựa chọn thế nào, tùy Đại Vương định đoạt.

Thấy giọng điệu Triệu Viêm mềm xuống, Hàn Hạp cũng không có cơ hội phát tác, lập tức lạnh lùng nói:

- Trong lòng quả nhân đã biết, xin mời Quân Sư về nghỉ ngơi.

Triệu Viêm hướng về phía Hàn Hạp khom người vái chào, sau đó xoay người lặng lẽ đi.

Tới khi bóng dáng Triệu Viêm biết mất không còn, Hàn Hạp mới kêu lên một tiếng khàn khàn, nói với Lâu Kính:

- Tướng Quốc nghĩ, Quân Sư hần có phải có chút quá đáng không?

Lâu Kính nói:

- Quân Sư lo lắng quốc sự, cho nên lời nói có chút kịch liệt.

Hàn Hạp nói:

- Trong mắt Triệu Viêm chỉ có quốc sự, nhưng không hề có quả nhân.

Lâu Kính nói:

- Quân Sư được Tiên Vương ủy thác, trên vai gánh vác trách nhiệm nặng nề. Hần là Đại Vương cũng thông cảm với hần ít nhiều.

Hàn Hạp vùng tay lên, tức giận nói:

- Quả nhân biết hần là trọng thần do Tiên Vương ủy thác, quả nhân cũng muốn thông cảm cho hần, nhưng hần có thông cảm cho quả nhân không? Như hần nói, mọi chuyện quả nhân đều làm sai, vậy uy tín ở đâu? Nếu như lần trước hần không ngăn cản, không chừng quả nhân đã chiếm được Cự Lộc quận của Triệu Quốc.

Nói về quân sự không phải sở trường của Lâu Kính, y liền im lặng không nói gì.

Hàn Hạp lại nói:

- Tướng Quốc nói xem, quả nhân muốn duy trì trạng thái trung lập, như vậy có đúng không? Vận mệnh thiên hạ đã rõ, nếu như quả nhân hướng về Sở Quốc, giống như bảo hổ lột da, phư lưu quá lớn. Nhưng

nếu hướng về Hán Quốc, lại giống con gà trước mắt Sở Quốc. Chỉ có thể duy trì trạng thái trung lập, Tề Quốc mới có thể bình an.

Lâu Kính vội nói:

- Đại Vương mưu tính sâu xa, thần nguyện tán thành.
- Thôi, không nhắc tới chuyện này nữa.

Hàn Hạp khoát tay áo, tức giận nói:

- Dù sao vài ngày nữa Bạch Mặc cũng sẽ đến Lâm Truy, đợi tới khi gặp Bạch Mặc rồi thương nghị sau.

Ngừng lại một chút, Hàn Hạp lại dặn dò Lâu Kính nói:

- Tướng Quốc là mưu sĩ lão thành, nhân mấy ngày này, hãy suy xét đường đi của Tề Quốc.
- Rõ!

Lâu Kính khom người vái chào, sau đó quay người đi.

* * *

Hô Diên theo sát Tất Thư không rời nửa bước, đôi mắt sáng rực không ngừng liếc nhìn bốn phía, hai cái tai vểnh lên, cẩn thận lắng nghe tiếng động lạ.

Hơn mười Thiên Lang Vệ đi theo cũng cảm ấn đao trên tay, toàn bộ đề cao tinh thần cảnh giác.

Hiện giờ Tất Thư đã lộ rõ thân phận, cũng không cần che dấu bộ dạng.

Trong thấy dáng vẻ Hô Diên rất lo lắng, Tất Thư nói:

- Hô Diên ngươi hãy yên tâm, đêm qua người Ô Mộc Nhai đã thăm dò Lâm Truy một lượt, bi kịch Hàm Đan nhất định sẽ không tái diễn tại Lâm Truy nữa.

Hô Diên vẫn luôn cảnh giác cao độ, trầm giọng nói:

- Mặt tướng không lo lắng người Hán, mà lo lắng người Tề!
- Đối với người Tề, Tất Thư ta càng không lo lắng.

Tất Thư lắc đầu nói:

- Nếu như Tề Vương thực sự muốn giết ta, sớm đã động thủ tại Vương Cung, cần gì phải đợi tới lúc này phái người tới ám sát ta? Như vậy không phải mất công hơn sao?
- Cũng phải!

Hô Diên nghe vậy, thấy có lý. Lại tiếp tục nói:

- Thượng Tướng Quân, người nghĩ có thể thuyết phục được Tề Vương?
- Chuyện này chưa rõ.

Tất Thư lắc đầu, nói:

- Nếu thuyết phục Tề Vương bội ước với Hán, lẽ nào dễ dàng như vậy? Nhất là quân sư Triệu Viêm kia, chuyện Đại Vương giả bộ phân phong Ngụy Quốc, e là không gạt được hắn. Hắn luôn đề cao cảnh giác với Đại Sở ta, có thể đoán được, Lâm Truy sẽ có một hồi tranh chấp, thậm chí. . .

Thấy Tất Thư chậm chạp không nói hết câu, Hô Diên liền hỏi:

- Thậm chí điều gì?

Tất Thư thản nhiên cười nói:

- Thậm chí sư huynh ta cũng sẽ tới Lâm Truy.
- Thượng Tướng Quân muốn nói Bạch Mặc ?

Hô Diên nghe vậy, trong mắt lộ ra sát khí, gằn giọng nói:

- Hừ! Nếu hần dám tới, mặt tướng sẽ khiến hần có đi không có về.

- Thật sao?

Tất Thư nhìn Hô Diên cười dài, nói:

- Nếu như không nhầm, Chu Quan Phu cũng tới.

- Chu Quan Phu?

Hô Diên bóp chặt hai tay, khớp xương vì dùng sức quá độ, thoáng chốc phát ra tiếng kêu rắc rắc.

Tất Thư vỗ vỗ vai Hô Diên, xoay người đi.

Hô Diên theo sát vài bước, ngạc nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân không ra thành sao?

- Không cần phải vội vã trở về.

Tất Thư lại nói:

- Chúng ta hãy tới Lâu Phủ, gặp Lâu Kính.

* * *

Ngoài thành Hàm Đan, Bạch Mặc ghì cương ngựa nghĩ ngơi, quay đầu lại phía sau nói với Bạch Tuyên:

- Thượng Tướng Quân, mời người quay về.

Triệu Ngộ đã chết, Bạch Tuyên thuận tiện thay thế vị trí lão ta, hiện tại đã là Thượng Tướng Quân Triệu Quốc.

- Cũng được.

Bạch Tuyên trên lưng ngựa vái chào Bạch Mặc, cao giọng nói:

- Bản tướng quân sẽ không tiến nữa.

Bạch Mặc gật gật đầu, lại dặn dò:

- Sau khi Thượng Tướng Quân trở về, hãy mạnh mẽ đặt mua khí giới, chỉnh đốn võ trang, tăng cường huấn luyện quân thường trực cùng với binh lính các huyện, thời gian tới chúng ta cần dùng tới.

Bạch Tuyên nghiêm nghị nói:

- Thừa Tướng yên tâm, trong lòng bản tướng quân đã rõ.

Bạch Mặc gật gật đầu, thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân, xin cáo biệt.

Dứt lời, Bạch Mặc liền ghì cương, thúc dục ngựa hiên ngang mà đi. Chu Quan Phu cũng mang theo 300 Phiêu Kỵ quân Hán như gió cuốn mây tan đuổi theo, thoáng chốc biến mất ở phía chân trời xa xa, ở chân trời phía trước chỉ thấy bụi bay mù mịt, bao phủ khắp trời.

* * *

Lâu Kính đưa tay mời Tất Thư ngồi vào sập trên, sau đó chính mình ngồi xuống sập thấp phía bên phải.

Lâu Kính nhìn Tất Thư một hồi lâu, mới lắc đầu thở dài:

- Thượng Tướng Quân, không dễ thực hiện, quả thực việc này rất khó lo liệu.

Tất Thư nhìn Lâu Kính mỉm cười không nói gì, tất nhiên hần biết việc này không dễ dàng. Hần càng hiểu căn bản Lâu Kính không nói.

Rốt cục Lâu Kính bị Tất Thư nhìn thấu tim đen, trông thấy Tất Thư đang nhìn chính mình. Hắn có phần ngượng ngùng nói:

- Quân Sư ra sức chủ trương gia nhập liên hoành đồng minh, hơn nữa thái độ rất kiên quyết. Hắn lại là đại thần do Tiên Vương ủy thác, ngay cả Đại Vương cũng khó có thể phủ quyết ý kiến của hắn. Cho nên bốn tướng không dám nói gì thêm, việc này quả thực rất khó giải quyết.

Tất Thư đã dự liệu thái độ của Triệu Viêm từ trước, lúc này lại nói:

- Vậy còn thái độ của Tề Vương?

- Thực ra Đại Vương ta không tỏ rõ thái độ.

Lâu Kính lắc đầu, lại nói:

- Tuy nhiên, việc Sở Vương sắc phong Ngụy Vương, dường như không khả thi. Chẳng những Quân Sư không tin, mà ngay cả Đại Vương ta cũng không tin tưởng.

Hai mắt Tất Thư nhắm lại, khóe miệng cười mà không phải cười. Quả thực tên Lâu Kính này rất cáo già, cùng lúc hắn ở trước mặt Tất Thư tỏ vẻ nguyện ý hợp tác cùng Sở Quốc. Nhưng về phương diện khác, hắn đứng trước mặt Hàn Hạp lại không nói nửa lời. Rõ ràng hắn muốn ăn thịt sống nhưng không muốn để lại mùi tanh, chẳng phải nhiều chuyện sao?

Xem ra, cần phải kéo con cáo già này xuống nước mới được.

Lâu Kính là người thông minh, làm sao không biết Tất Thư đoán được tâm tư của hắn? Lập tức xấu hổ nói:

- Thượng Tướng Quân, cũng không phải bốn tướng không muốn nói chuyện này trước mặt Đại Vương ta, quả thực thời cơ chưa tới, thời cơ chưa tới ah!

Ngừng lại một chút, Lâu Kính lại nói:

- Tuy nhiên Thượng Tướng Quân yên tâm, đợi thời cơ chín muồi, bốn tướng nhất định sẽ nói.

Tất Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Như vậy, tại hạ tạm thời cáo từ.

476. Chương 482 483: Hợp Tung Liên Hoành (5)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 482 483: Hợp tung liên hoành (5)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tất Thư đưa 2 thiệp mời cho Hô Diên, dặn dò:

- Người mau phái người gửi hai tấm thiệp mời này, một tấm đưa tới Lâu Phủ, một tấm đưa tới Triệu Phủ. Thiệp mời giao tới Lâu Phủ nhất định phải chậm hơn tới Triệu Phủ nửa canh giờ!

Hô Diên nhận thiệp mời, khó hiểu nói:

- Thượng Tướng Quân muốn mời Triệu Viêm sao?

Tất Thư than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- Nếu muốn thuyết phục Tề Quốc kết minh cùng Đại Sở ta, chỉ dựa vào một mình tên cáo già Lâu Kính e là không được, cần phải gạt bỏ khối chướng ngại vật Triệu Viêm.

- Thượng Tướng Quân muốn diệt trừ Triệu Viêm?

Hô Diên ngạc nhiên:

- Chỉ dựa vào hai tấm thiệp mời này?

Tất Thư lắc đầu trầm giọng nói:

- Hô Diên Tướng Quân, cũng không nên xem thường hai tấm thiệp mời này. Chỉ cần dùng thích hợp, chúng nó chính là hai thanh đao giết người!

- Thật sao?

Hô Diên sợ hãi nói.

* * *

Lúc hoàng hôn, một tấm thiệp mời lặng lẽ đưa tới phủ Quân Sư Triệu Viêm.

Khi môn hạ đang cầm thiệp mời vội vàng đi vào thư phòng, Triệu Viêm đứng trước bức ảnh Tiên Vương Hàn Tín thở dài than ngẩn. Tân Quân Hàn Hạp và ông càng ngày càng trở nên xa cách, tuy ông có nhiều học vấn, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể bất lực. Người này một khi đưa ra chủ kiến, nếu như muốn thay đổi quả thực rất khó khăn.

Hơn nữa, Triệu Viêm cũng không muốn nịnh hót theo người khác.

Nghe thấy từ phía sau truyền tới tiếng bước chân, Triệu Viêm cũng không quay đầu lại, liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tên tùy tùng lại bước nhanh tới phía sau Triệu Viêm, cung kính đáp:

- Sứ giả Sở Quốc Tất Thư sai người đưa thiệp mời tới, mời Quân Sư ra ngoài thành dự tiệc.

- Tất Thư mời ta dự tiệc?

Triệu Viêm ngạc nhiên quay đầu lại, tiếp nhận thiệp mời trong tay tùy tùng.

Sau khi thu hai tay lại, môn hạ nói:

- Quân Sư, tiểu nhân nghĩ yến tiệc này không tốt, không đi là tốt nhất.

- Không phải yến tiệc tốt?

Triệu Viêm buông thiệp mời trong tay, mỉm cười nói:

- Không đến mức như Hồng Môn Yến chứ?

Thực sự, Triệu Viêm rất hy vọng Tất Thư sẽ xuống tay, nếu có thể dùng cái chết của hắn đổi lấy Tề Quốc gia nhập liên hoành đồng minh. Hắn nhất định không tham thân tiếc mệnh. Tuy nhiên Triệu Viêm hẳn hiểu rõ, Tất Thư cũng không làm như vậy, dù sao nơi này cũng là Tề Quốc không phải Sở Quốc. Tất Thư chắc chắn không dại dột như vậy.

Đương nhiên, nếu đổi lại đây là Sở Quốc, e là Tất Thư tuyệt đối không do dự mà xuống tay.

Triệu Viêm liền nói:

- Vừa vặn, trước mặt Đại Vương, bản Quân Sư có vài điều không tiện nói thẳng. Lần này đi dự tiệc, bản Quân Sư có cơ hội để nói rõ, khiến Tất Thư biết khó mà lui.

Triệu Viêm không hề do dự nói:

- Người không cần lo lắng, mau chuẩn bị xe đi.

- Rõ!

Thấy Triệu Viêm đã hạ quyết tâm, cũng không nói thêm gì nữa, liền lĩnh mệnh.

Khi xe ngựa được chuẩn bị xong. Triệu Viêm ra khỏi phủ, lên xe ngựa. Trực tiếp hướng về phía ngoài thành Lâm Truy, tiếp đến tới Sở doanh, nhưng bất ngờ có tin báo, Tất Thư không ở đây.

Ở lều lớn nửa canh giờ, Triệu Viêm dần dần mất kiên nhẫn, đang định rời khỏi, bỗng nhiên ngoài trường gióng nói của Tất Thư truyền tới. Tất Thư giống như hàn huyền cùng bạn cũ, cất tiếng chào. Thanh âm người kia cũng rất quen quen, vểnh tai nghe kỹ, không phải ai khác chính là Tướng Quốc Lâu Kính, Lâu Kính ở đây làm gì?

Trong lòng khả nghi, Triệu Viêm liền chuẩn bị kéo màn trường xuống.

Cách màn trường, chỉ nghe Tất Thư nói:

- Lâu Kính Tướng Quốc, rõ ràng đêm qua người đồng ý với tại hạ rồi. Tại sao hôm nay lại từ chối? Khiến tại hạ rất thất vọng.

Lâu Kính dường như có chút xấu hổ, thấp giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, người không nên nhắc lại chuyện này? Bồn tướng từng nói, Triệu Viêm hẳn kiên quyết phản đối, hẳn lại là trọng thần do Tiên Vương ủy thác. Bồn tướng không dám nắm chắc, nên không dám chấp nhận, nếu như chẳng may nổi lên tranh chấp, vậy chẳng phải không còn cách cứu vãn sao? !

Trong lòng Triệu Viêm vô cùng tức giận, ông không ngờ Lâu Kính đã âm thầm hướng về Sở Quốc. Tuy rằng biết rõ đây là kế của Tất Thư, nhưng Triệu Viêm vẫn không thể khống chế được lửa giận trong lòng, Lâu Kính không phải là người không có nhãn lực. Ông có thể nhìn rõ bản chất sau lớp sương mù, như vậy, Lâu Kính vẫn đang lựa chọn hướng về Sở Quốc, cũng có thể hiểu hẳn ta không hề xem trọng Tề Quốc!

Đối với Tề Quốc và Triệu Viêm, rõ ràng Lâu Kính đang phản bội! Hắn hắt hủi phản quốc!

Triệu Viêm đột nhiên vén màn trường lên, nhanh chóng hướng về phía Tất Thư. Lâu Kính theo bản năng liền ngừng lại, trông thấy Triệu Viêm từ trong trường đi ra, Lâu Kính vô cùng ngạc nhiên, lập tức phản ứng.

Khóe miệng Tất Thư lại hiện lên một tia kia xảo hoạt, chấp tay thi lễ trước Triệu Viêm:

- Triệu Quân Sư đã tới rồi?

Triệu Viêm vốn không để ý tới Tất Thư, chỉ lạnh lùng liếc nhìn Lâu Kính, lập tức phẩy phẩy tay áo bỏ đi.

Trông thấy hình bóng Triệu Viêm nhanh chóng đi xa, Lâu Kính chỉ có thể lắc đầu cười khổ, lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn Tất Thư, cắn hận nói:

- Thượng Tướng Quân, bản tướng quân thành tâm đối đãi người. Người lại mưu tính sau lưng bồn tướng, chẳng phải rất quá đáng sao?

- Ô, Lâu Kính người đừng hiểu nhầm?

Tất nhiên Tất Thư không thừa nhận việc này, giả vờ ngây ngô nói:

- Tại hạ có điều thất lễ, buổi tiệc đêm nay ngoài Lâu Kính người, còn có một vài khách nhân quan trọng khác.

- Nhưng người kia chính là Quân Sư?

Lâu Kính dậm chân nói:

- Chuyện này người làm bồn tướng xuống hố sâu, khi Quân Sư trở về trước Đại Vương ngự báo về bồn tướng đối trên lừa dưới?

Nói đến đây, đột nhiên Lâu Kính vỗ mạnh một cái, trầm giọng nói:

- Không được, bồn tướng cần phần nhanh chóng về thành, trong đêm nay tiến cung đi gặp Đại Vương.

Còn chưa dứt lời, Lâu Kính liền xoay người hiên ngang đi.

- Lâu Kính đi thông thả.

Tất Thư phất tay áo mỉm cười nói:

- Không tiễn.

Lâu Kính không còn kiên nhẫn liền lắc lắc ống tay áo chào Tất Thư, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Bóng dáng Hồ Diên giống như cột sắt bỗng nhiên từ trong doanh trướng đi ra, tiến tới trước mặt Tất Thư nói:

- Thượng Tướng Quân, hẳn là Tề Quốc sẽ xảy ra tranh chấp, có lẽ rất náo nhiệt.

Một lát sau, Hồ Diên lại hỏi:

- Thượng Tướng Quân, trận độ sức sinh tử này, rốt cục ai thắng? Triệu Viêm hay Lâu Kính?

- Chuyện này sao?

Tất Thư buồn bã nói:

- Triệu Viêm xử sự ngay thẳng, không biết biến báo (dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc), vốn Tề Vương Hàn Hạp đã cảm thấy bất mãn với hắn. Nếu như sau khi trở về Lâu Kính cần ngược hẳn một cái, vu cáo hãm hại Triệu Viêm âm thầm cấu kết cùng Đại Sở ta. Với bản tính quân tử của Triệu Viêm, nếu không có cách nào giải quyết, e là chỉ có thể tự vẫn để chứng minh?

Dừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Thật đáng tiếc cho Triệu Viêm, cũng giống như một Khoái Triệt.

Hồ Diên không đành lòng nói:

- Thượng Tướng Quân, như vậy Triệu Viêm thực sự không sống nổi?

Tất Thư khẽ thở dài, nói:

- Hành động này tuy có chút bỉ ổi, nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Hồ Diên buột miệng nói:

- Thượng Tướng Quân một lòng vì Đại Sở mưu tính, cần gì phải tự trách mình?

- Tuy là như vậy, nhưng đánh lên sau lưng là hành vi của kẻ tiểu nhân.

Tất Thư lắc đầu, lại nói:

- Tuy nhiên sự việc cấp bách, nếu như sư huynh tới Lâm Truy, e là không còn cơ hội.

* * *

Từ Hàm Đan thẳng đường lớn tới Lâm Truy, ba trăm Phiêu Kỵ quân Hán bảo vệ Bạch Mặc ngày đêm chạy về hướng đông.

Chu Quan Phu giục ngựa tiến lên, đi cùng Bạch Mặc, có chút lo lắng liền khuyên nhủ:

- Thừa Tướng, Tất Thư đã tới Lâm Truy nhiều ngày, không chừng thái độ của Tề Vương đã thay đổi. Chúng ta tùy tiện tới như vậy, có phải rất nguy hiểm không? Không bằng phái người tới tiền trạm phía trước, hoặc là mặt tướng đi trước một bước?

Bạch Mặc lắc đầu, trong lòng lo lắng nói:

- Thắng Chi người dũng mãnh hơn người, nhưng không giỏi mưu lược, lần này tới Lâm Truy không phải dùng vũ lực mà là mưu kế. Việc này có đề cập tới lý lẽ, Thắng Chi người chắc chắn không phải đối thủ của Tất Thư. Tùy tiện tới trước càng không được, quốc sự cũng không phải trò đùa.

Chu Quan Phu nói:

- Nhưng Thừa Tướng người chính là trụ cột của Đại Hán, không thể lợi vào nước sôi lửa bỏng.

Bạch Mặc nói:

- Hiện tại Tề Quốc vẫn là liên bang của Đại Hán ta, sự đệ ta thân ở địch quốc vẫn vững như bàn thạch, bốn tướng thân là thừa tướng liên bang, chẳng lẽ còn sợ nguy hiểm tới tính mạng sao?

Bạch Mặc vỗ vỗ vai Chu Quan Phu nói:

- Thắng Chi, bốn tướng nghĩ Hàn Hạp kia sẽ không ngu dại như vậy.

- Thôi được!

Tay trái Chu Quan Phu nắm chặt cầm kiếm, lớn tiếng nói:

- Nếu như Hàn Hạp kia có ý xấu, cho dù mặt tướng phải liều mạng cũng phải bảo vệ Thừa Tướng.

Bạch Mặc phẩy phẩy tay áo nói:

- Bốn tướng cũng không lo lắng an nguy của chính mình, mà lo lắng Lâu Kính bị Tất Thư thuyết phục. Nếu như Lâu Kính liên kết cùng Tất Thư, e là Triệu Viêm chịu không nổi, vả lại Triệu Viêm là người ngay thẳng chính trực gặp phải thiệt thòi lớn. Ta lo khi chúng ta đuổi tới, thế cục Tề Quốc đã bị Tất Thư thôn tóm trong tay.

* * *

Hàn Hạp ngáp ngáp mấy cái, tiếp đến bắt mắt nhìn Lâu Kính dưới bậc nói:

- Tướng Quốc người có việc gì sao không để ngày mai hãy nói, mà muốn nói ngay lúc này? Thật là. . .

Trông thấy bộ dáng Hàn Hạp như vậy, Lâu Kính liền nhẹ nhàng thở dài, không kìm nổi xấu hổ. Xem ra Triệu Viêm đúng là quân tử, hẳn không chạy tới trước mặt Hàn Hạp gây bất hòa.

Tuy nhiên, Lâu Kính cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi với Triệu Viêm.

Lâu Kính cung kính nói:

- Đại Vương, thần có chuyện quan trọng muốn trình tấu, không thể không yết kiến.

- Được rồi, được rồi.

Hàn Hạp không kiên nhẫn được liền phát tay nói:

- Có chuyện gì mau trình lên?

Lâu Kính đứng dậy, hạ giọng nói:

- Đại Vương, vào lúc sắp tối, thần tùy tiện lấy cơ ra ngoài thành tới đại doanh quân Sở, vốn định thăm dò lòng người Sở. Nhưng không ngờ, gặp Quân Sư tại đại doanh quân Sở.

- Aizzz, chuyện này đâu có gì?

Hàn Hạp không cho là đúng nói:

- Chắc là Quân Sư cũng giống người, muốn tới thăm dò người Sở.

- Nếu như sự tình đơn giản như vậy, thần không dám nửa đêm tới quấy rầy Đại Vương?

Lâu Kính lại nói:

- Lúc ấy mờ mờ tối, thần ẩn trong màn đêm ngoài đại doanh quân Sở rõ ràng trông thấy Tất Thư dẫn Quân Sư tới viên môn. Hai người cười cười, có khi cầm tay thì thảo một hồi thật lâu, không biết nói những gì?

- Không ngờ lại có việc này?

Sắc mặt Hàn Hạp đột nhiên chìm xuống.

Tuy nhiên rất nhanh, Hàn Hạp lại nói:

- Không đúng, không đúng! Quân Sư một mực phản đối chúng ta kết minh cùng Sở Quốc, làm sao hẳn có thể đến trò chuyện cùng Tất Thư?

- Chuyện này thần không biết.

Lâu Kính giờ hai tay ra, nói:

- Đại Vương, không bằng hãy triệu Quân Sư tới hỏi.
- Cũng tốt.

Hàn Hạp gật đầu, lúc này truyền gọi Triệu Viêm hồi cung.

Phủ đệ của Triệu Viêm tại phía đông thành Lâm Truy, tiến đến hoàng cung phải đi ngang qua toàn bộ đại thành. Tiếp đến lại tiến đến thành nhỏ, cho nên phải mất khoảng nửa canh giờ, Triệu Viêm mới thở dốc chạy vào điện. Nhìn trên trán ông ướt đầm mồ hôi, đương nhiên là chạy một mạch thẳng vào hoàng cung. Phần lớn đây là vì Hàn Hạp có việc gấp gì đó tìm ông.

- Thần tham kiến Đại Vương.

Triệu Viêm thở phì phò cung kính chào Hàn Hạp.

- Miễn lễ.

Hàn Hạp sốt ruột liền phát tay, bỗng nhiên cảm thấy chán ngán.

Chờ đợi mất nửa ngày khiến cho vị quốc quân trẻ tuổi Hàn Hạp vô cùng sốt ruột, lại liên tưởng đến việc lúc Hàn Hạp vừa kể vị đã từng biểu thị muốn xây dựng một tòa thành nhỏ để tỏ lòng với Triệu Viêm, nhưng Triệu Viêm lại từ chối. Tuy Hàn Hạp tuổi còn trẻ nhưng cũng là người hay nghĩ ngợi, hần nghĩ, Triệu Viêm người có phải là quá thanh cao không?

Trong lòng khó chịu, Hàn Hạp cũng không muốn nhiều lời, liền hỏi:

- Giờ Tuất, Quân Sư có ở trong phủ không?
- Giờ Tuất?

Triệu Viêm không cần phải suy nghĩ, liền đáp:

- Giờ Tuất, thần được Tắt Thư mời tới đại doanh quân Sở.
- Thật không?

Ánh mắt Hàn Hạp toát lên sự lạnh lẽo, lại hỏi:

- Không biết tại sao Tắt Thư lại mời Quân Sư tới?

Triệu Viêm không khỏi chau mày, lúc này quay đầu nhìn về phía Lâu Kính, nhưng phát hiện ánh mắt Lâu Kính không dám nhìn thẳng vào chính mình. Triệu Viêm liền hiểu, xem ra, hơn phân nửa là ác nhân Lâu Kính tới trước mặt Đại Vương tấu trình về mình, cho nên Đại Vương đêm khuya triệu ông tiến cung chính là muốn hỏi ông có ngầm cấu kết cùng Tắt Thư hay không?

Trong lòng Triệu Viêm đột nhiên nổi lên tia phẫn nộ, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Hàn Hạp trông thấy Triệu Viêm im lặng không nói gì, nghĩ ông ta bị nói trúng tim đen, liền nói:

- Quân Sư hãy mau nói thật?
- Thần không có lời nào để nói.

Triệu Viêm mỉm cười thẳng thắn nói:

- Thực ra Đại Vương mới là nên cần nói ra suy nghĩ của chính mình, phải vậy không?

Hàn Hạp thẹn quá hóa giận, thái độ của Triệu Viêm lần thứ hai đâm vào tâm hồn yếu ớt miễn cảm của hắn. Nói thực ra, có thể có được Hàn Tín là tuyệt thế binh gia làm cha, đó là may mắn và cũng là bất hạnh của Hàn Hạp. May mắn, là từ nhỏ Hàn Hạp được Hàn Tín ân cần dạy bảo. Bất hạnh, là bất luận hắn nỗ lực thế nào cũng tuyệt đối không đuổi kịp Hàn Tín.

Về quân sự Hàn Tín đạt được thành tựu rất lớn, nhưng người kế nhiệm ông ta thì lại ảm đạm không thấy ánh sáng, cũng khiến cho các quan văn võ tướng nước Tề có một lối tư duy theo quán tính không hề tốt

đẹp, mặc kệ là ai, ngay cả trí giả như Triệu Viêm vậy, khi gặp phải bất kể chuyện gì cũng nảy sinh sự so sánh giữa Hàn Tín và Hàn Hạp, sau đó, trong lòng sẽ sinh ra sự thất vọng.

Nếu đổi lại là Hàn Hám trời sinh tính tình chân chất kia làm Tề vương, vậy cũng không có tác dụng, việc gì cũng sẽ do Triệu Viêm làm chủ.

Nhưng hiện tại là Hàn Hạp làm Tề vương với tính khí tâm cao kiêu ngạo nên việc mâu thuẫn giữa quân thần nước Tề có tránh khỏi gay gắt, mâu thuẫn giữa Hàn Hạp và Triệu Viêm càng kịch liệt hơn.

- Triệu Viêm!

Hàn Hạp tức giận nói:

- Có phải người bị nói trúng tim đen không?

- Trúng tim đen?

Triệu Viêm lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâu Kính, mỉm cười nói:

- Có phải Đại Vương sớm cảm thấy thần đã cấu kết cùng nước Sở, làm những chuyện có lỗi với nước Tề?

Hàn Hạp bị Triệu Viêm châm biếm lại, trong lòng cảm thấy xấu hổ, gằn giọng nói:

- Quả nhân cũng không nói như vậy.

- Đại Vương chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng nghĩ như vậy.

Triệu Viêm lắc đầu nói.

- Đại Vương người hãy ngẫm lại, thần một mực phản đối nước Tề kết minh cùng nước Sở, tại sao có thể âm thầm cấu kết cùng nước Sở?

Nói tới đây, trên mặt Triệu Viêm lộ vẻ sầu thảm bật cười, bi thương nói:

- Đại vương, thần đã biết mình không hề được tin tưởng, đúng không?

Về mặt Hàn Hạp ngượng ngùng, trong nhất thời không biết nên nói tiếp như nào.

Tim Triệu Viêm lạnh buốt, thân là trọng thần được tiên vương ủy thác, Triệu Viêm rất muốn tận hết sức nhanh chóng giúp tân quân đi tiếp chặng đường còn lại, nào ngờ sự cố gắng của ông lại bị tân quân dùng thế lực áp chế. Tân Quân đã coi Triệu Viêm ông là người gây cản trở tới uy tín và vương quyền của mình. Dù không có chuyện xảy ra ngày hôm nay, dù không phải là Lâu Kính vu cáo, thì cũng sẽ có Vương Kính, Lý Kính khác trong quân phủ báng, Hàn Hạp sẽ vẫn mượn cơ hội để phát tác.

Giữa quân thần đã như nước với lửa, Triệu Viêm ông còn cần gì tiếc nuối gì nữa?

-Đại vương, những lời giải thích thần không muốn nói nhiều, thần chỉ nói một câu, nếu nước Tề muốn bảo toàn thì chỉ có một con đường, đó chính là gia nhập đồng minh liên hoành! Với lại nước Ngụy mà được Hạng Trang phân phong kia chỉ là lập ra để người khác xem mà thôi.

Cuối cùng Triệu Viêm liếc nhìn Hàn Hạp một cái, trong ánh mắt không chút che giấu sự khinh miệt.

Lửa giận trong lòng Hàn Hạp lại bùng lên, tức tối nói:

-Triệu Viêm, người dám coi rẻ quả nhân?

Triệu Viêm không chút để tâm tới Hàn Hạp, chỉ quay mặt sang hướng nam xa xôi mà vãi chào, giọng điệu đau khổ nói:

-Đại vương, người lấy quốc sĩ đối xử với ta, ta cũng lấy quốc sĩ báo đáp người. Anh linh Đại vương chưa đi xa, thần đến đây...

Còn chưa nói xong, Triệu Viêm đã lao đầu tới cột đá trên điện. Cú va này quá mạnh quá độc, óc bắn ra tung tóe mà chết.

-Quân sư không thể...

Hàn Hạp muốn ngăn lại nhưng đã chậm nửa bước.

Tuy nhiên ngay lập tức, lòng dạ Hàn Hạp lại bị lửa giận trào lên chiếm lấy, trước khi chết Triệu Viêm bái lạy Đại vương không phải là hần, mà là Hàn Tín phụ vương hần. Nói cách khác, trong lòng Triệu Viêm chưa bao giờ thật sự coi Hàn Hạp hần là quân vương, hoặc là nói trong lòng Triệu Viêm, Hàn Hạp hần căn bản không xứng làm quân vương, quả thật nực cười!

Lâu Kính đứng bên cạnh cũng giật mình kinh hãi, y ngàn vạn lần không ngờ tới Triệu Viêm lại quyết liệt như vậy. Chỉ bởi vì Đại vương không tin tưởng mình mà lại dùng cái chết để chứng minh! Bằng hoàng qua đi, Lâu Kính cũng có chút xấu hổ, hôm nay, y đã biết kẻ chết vì tri kỷ chân chính là như thế nào, Triệu Tử Căng, thật sự là một quốc sĩ!

Sáng sớm hôm sau, Hồ Diên vội vàng vào lều lớn của Tất Thư, nói:

-Thượng Tướng Quân, trong thành Lâm Truy vừa truyền tin tức đến, Triệu Viêm đã tử tự trước mặt vua.

Dừng một chút, Hồ Diên cảm phục nói:

-Mặt tướng thật không ngờ Triệu Viêm nhìn thư sinh yếu đuối thế kia lại là một người quyết liệt như vậy, người Tề thật đáng sợ.

-Bồp.

Tất Thư cầm một quân cờ trong tay ném xuống bàn cờ, thở dài nói:

-Lại thêm một Khoái Triệt. Đáng tiếc, đáng tiếc cho một vị quốc sĩ.

Hai ngày sau, bến Bình Nguyên.

Bạch Mạch cùng với hơn ba trăm kỵ vừa mới vượt sông lên bờ, trên đường lớn phía trước chợt vọng đến những tiếng vỗ ngựa dồn dập, một con ngựa phi như bay mang theo bụi mù cuốn cuộn vọt tới.

Chu Quan Phu nói:

-Thừa tướng, hình như là người Hắc Băng Đài!

Ánh mắt Bạch Mạch lóe sáng, trầm giọng nói:

-Chắc chắn là bên Lâm Truy có chuyện lớn rồi!

Chỉ một lát, khoái mã kia đã chạy tới trước mặt đoàn ngựa thồ của Bạch Mạch, nhưng không xuống ngựa, mà thở hổn hển nói với Chu Quan Phu?

-Đây là Quan Quân Hầu?

-Đúng là bản hầu.

Chu Quan Phu nắm chuôi kiếm, lớn tiếng:

-Người là ai?

Kỵ sĩ kia vội xoay người xuống ngựa, phủ phục xuống đất nói:

-Tiểu nhân là kiếm sĩ Hắc Băng Đài có việc khẩn cấp bẩm báo Thừa tướng.

Đương nhiên Chu Quan Phu không tránh ra, trầm giọng nói:

-Thừa tướng ở phía sau, có chuyện gì cứ nói cho bản hầu.

-Vâng.

Kiểm sĩ biết địa vị của Quan Quân Hầu ở trong triều đình nước Hán như nào, nên đương nhiên không dám làm trái, lập tức nói:

-Quan Quân Hầu, quân sư Triệu Viên nước Tề gắng sức thực hiện chủ trương gia nhập đồng minh Liên Hoanh đã tự sát vào tối hôm qua. Tướng quốc Lâu Kính nước Tề đã gia nhập đồng minh Hợp tung. Rất có khả năng nước Tề sẽ bỏ Hán, kết minh với nước Sở.

Chu Quan Phu nhú mào, trầm giọng nói:

-Đã biết, bản hầu sẽ bẩm báo chi tiết với Thừa tướng.

-Vậy thì tiểu nhân cáo từ.

Kiểm sĩ đứng dậy, lại xoay người lên ngựa phóng đi, chỉ giây lát đã biến mất trong bụi mù cuồn cuộn.

Chu Quan Phu giục ngựa đi tới trước xe ngựa của Bạch Mặc, đem tin tức của kiểm sĩ thuật lại một lượt, cuối cùng nói:

-Thừa tướng, xem ra nước Tề đã thay đổi rồi, chúng ta quay về Hàm Đan đi.

-Không.

Bạch Mặc lắc đầu, nói:

-Sự đệ ta nhất định là bởi vì không nắm chắc nên mới không tiếc mà ra hạ sách này, quyết tâm muốn trước khi bốn tướng đuổi tới Lâm Truy phải diệt trừ Triệu Viêm đang nghiêng về Liên hoành. Triệu Viêm tự sát, hoàn toàn chứng minh sự rối loạn trong nước Tề vẫn chưa kết thúc, cho nên, chúng ta vẫn phải đến Lâm Truy.

Chu Quan Phu hết cách đành phải hạ lệnh đoàn ngựa tiếp tục đi.

Mùa xuân tháng ba, cây cỏ đã sinh sôi, thảo nguyên Mạc Bắc lại vẫn tươi tốt như trước.

Thời tiết vẫn giá rét.

Thiên Vu đình thiết lập tại Lang Cư Tư núi Nam Lộc cũng đã không còn như trước nữa, bởi vì từ lúc bắt được những thợ thủ công Trung Nguyên tới, Mạc Đốn đã tiếp nhận khuyên can của Công Thúc Thuyết mà quyết định tại Thiên Vu Đình xây dựng một tòa thành.

Lúc này, quy mô trong tòa thành đã thành hình.

Ngoài thành, phụ nữ và trẻ em bị Hung Nô bắt đến Thiên Vu Đình chịu cái rét lạnh, vô cùng gian khổ khai khẩn đất hoang, nhiều lúc còn có một đội đoàn ngựa Hung Nô chạy qua, thấy ai nhàn hạ lập tức không chút phân trần mà đã rút roi da quất xuống, ai ngã bênh, cũng lập tức lăng lạng kéo đi chém đầu.

Cách Thiên vu đình không xa là một con sông, hai bên bờ sông đều dựng mấy vạn lều trại Hung Nô, từng đàn trâu dê và ngựa đang nhàn nhả ở bãi đất gặm cỏ xanh. Đàn ông Hung Nô đang lên núi săn bắn, phụ nữ đang vắt sữa ngựa, trẻ con thì cưỡi ngựa nhỏ, đang chơi đùa trên thảo nguyên.

Công Thúc Thuyết xoay người chui ra khỏi lều trại da trâu của mình, gió lạnh đập vào mặt khiến gã theo bản năng khoác chặt chiếc áo khoác da hổ vào người, nhìn đàn ngựa trâu dê trên bãi sông, những phụ nữ Hung Nô đang nhanh tay vắt sữa ngựa, khoe miệng Công Thúc Thuyết nhướn lên cười, gã yêu thích thảo nguyên rộng lớn này.

Công Thúc Thuyết đang thông dong bước đi chậm rãi trên bãi sông, đột nhiên phụ nữ và trẻ nhỏ Hung Nô gần đó xông vào, sau đó túm lại với nhau như ong vỡ tổ chạy về phía đông Thiên Vu Đình. Công Thúc Thuyết cản một phụ nữ Hung Nô đang vui vẻ, mới biết một đội Hồ thương Bắc Điều đến Thiên Vu đình.

Từ mùa thu năm ngoái, Hung Nô quy mô xuống phía Nam Đả Thảo Cốc tới nay, toàn bộ Trung Nguyên đã hoàn toàn gián đoạn việc qua lại buôn bán với Hung Nô. Chẳng những không có thương nhân Trung Nguyên đến thảo nguyên, ngay cả những người buôn bán nhỏ thường thành nhóm năm vừa rồi cũng tuyệt tích, những vật tư khác thiếu thì không sao, nhưng việc thiếu muối quả thật là khó mà chịu nổi.

Nhịn suốt cả một mùa đông, miệng người Hung Nô đều đã nhạt thêch rồi, nhưng cuối cùng đã trông mong được đội thương Bắc Điều tới. Hơn nữa còn buôn đến mấy vạn cân muối. Tuy nhiên, Công Thúc Thuyết

theo bản năng chau mày, đội thương Bắc Điều này tới thật quá đúng lúc đi? Người Hung nô đang cần muối, bọn họ lập tức buôn nhiều muối tới đây?

477. Chương 484 485: Hợp Tung Liên Hoàn (6)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 484 485: Hợp tung liên hoàn (6)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Công Thúc Thuyết đi vào nha trưởng của Mặc Đốn. Mặc Đốn đang ngăn người nhìn lên đỉnh khung trướng, nghe tiếng bước chân, Mặc Đốn liền thu lại suy nghĩ trầm tư, thấy là Công Thúc Thuyết đến, liền nói luôn:

- Quân sư đến rồi.

Công Thúc Thuyết cúi đầu chào, hỏi:

- Đại Thiên Vu, đội thương Bắc Điều hình như...

Mặc Đốn ngắt lời Công Thúc Thuyết:

- Quân Sư quá lo lắng rồi, đội thương Bắc Điều này có quan hệ với chúng ta, Bắc Điều Vương Chiêu Thiệp Điều Vĩ là lão bằng hữu của bản Thiên vu, năm nay đội thương Bắc Điều buôn muối tới tuy hơi nhiều nhưng đó là bởi vì số người buôn bán nhỏ của Trung nguyên đã tuyệt tích, bản Thiên Vu cố ý để bọn họ gia tăng lượng muối buôn.

Công Thúc Thuyết nói:

- Nếu trong lòng đại Thiên Vu đã hiểu rõ, tại hạ sẽ không lo lắng tới nhiều nữa.

Mặc Đốn lại nói:

- Quân sư, bản Thiên Vu tìm người là vì một việc khác. Mật thám phái đi Trung Nguyên tìm hiểu tin tức đã quay về Vương đình, thật đáng tiếc, mùa đông năm trước Hán Vương Lưu Bang đã chết, chắc chắn Quan Trung rất hỗn loạn sau khi tân Quân kế vị. Nếu lúc đó chúng ta phát binh tới Cửu Nguyên, tuyệt đối là có thể đoạt lại được Cửu Nguyên.

Nghe Mặc Đốn phân tích, Công Thúc Thuyết thở dài:

- Đây chính là vì tin tức không nhanh đó mà.

Mặc Đốn lại nói:

- Còn nữa, hiện tại hai đại bá chủ Sở Hán đang liên mạng lôi kéo các nước Hàn, Triệu, Yên, Tề. Một thì muốn thành lập đồng minh liên hoàn. Một thì lại muốn thành lập đồng minh hợp tung. Quân sư, người thấy việc này thế nào?

Sắc mặt Công Thúc Thuyết khá nghiêm trọng, trầm ngâm một lát, nói:

- Đại Thiên Vu, đây là một cơ hội.

- Ha ha, quân sư thật có suy nghĩ giống bản Thiên Vu.

Mặc Đốn vỗ tay cười to:

- Theo truyền thống Hung Nô chúng ta, thời tiết cuối thu rất dễ chịu, là thời điểm ngựa phát triển khỏe mạnh để dụng binh với Trung Nguyên. Nhưng năm nay, bản Thiên Vu dự tính trái ngược lại, đầu xuân sẽ bắt ngờ dụng binh với Cửu Nguyên. Người nghĩ sao?

- Không.

Công Thúc Thuyết bỗng gơ tay phản đối:

- Không thể dụng binh với Cửu Nguyên được.

- Hả?

Mặc Đồn nghe vậy ngạc nhiên, khó hiểu hỏi:

- Chẳng phải vừa rồi quân sư tán thành đó sao?

Công Thúc Thuyết phân tích:

- Mùa đông năm ngoái là lúc nước Hán đang trong việc chuyển đổi giữa vương cũ quân mới, đích thật là cơ hội thừa dịp để cướp lấy Cửu Nguyên. Nhưng hiện tại việc chuyển đổi tại Quan Trung đã hoàn thành, Thừa tướng Bạch Mặc đã nắm hết quyền hành, Hung nô ta mà dụng binh với Cửu Nguyên vào lúc này thì chỉ sợ kết quả khó mà tốt đẹp.

Hung Nô lựa chọn thời tiết để chịu vào cuối thu, nguyên nhân là lúc ngựa sung mãn nhất để xuống phía nam Đả Thảo Cốc, còn nguyên nhân khác là trước khi bắt đầu vào mùa đông thì hầu hết các bộ lạc ở thảo nguyên Mạc Bắc đều đã bắt đầu đuổi tới dưới chân núi Yến Nhiên để tránh đông, Hung Nô có thể tập trung đủ binh lực.

Một nguyên nhân khác là thể lực của ngựa vào mùa thu rất sung mãn, có thể hành quân đường dài.

Nhưng hiện tại là mùa xuân, các bộ lạc đã quay về bãi cỏ của mình, nếu muốn hoàn thành tập kết cũng không dễ dàng. Sau khi vượt qua mùa đông giá rét, ngựa sẽ sụt ký nghiêm trọng, nếu lại bắt chợt tấn công đường dài, chiến mã khó mà tránh khỏi sẽ chết với số lượng lớn. Việc này đối với người Hung Nô tuyệt đối khó mà chấp nhận được.

- Quân sư, rốt cuộc là người có ý gì?

Mặc Đồn mất hứng hỏi:

- Lúc thì tán thành, lúc lại phản đối?

Công Thúc Thuyết khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Đại Thiên Vu, tại hạ phản đối dụng binh với Cửu Nguyên, thứ nhất là bởi vì Cửu Nguyên có trọng binh quân Hán đóng giữ, Hung Nô ta khó mà nắm chắc phần thắng. Thứ hai là bởi vì dù đoạt được Cửu Nguyên, Hung Nô ta cũng chắc chắn sẽ phải trả một cái giá cực kỳ thê thảm và nghiêm trọng, hơn nữa rất khó bổ sung đủ sức vật đến Cửu Nguyên được.

Mặc Đồn nổi giận, vô cùng tức giận, nói:

- Vậy vừa rồi người còn nói là đây là một cơ hội?

Công Thúc Thuyết cười, nói:

- Đại Thiên Vu, không thể dụng binh đối với Cửu Nguyên, chúng ta có thể dụng binh với Hà Tây!

- Hả, dụng binh với Hà Tây?

Mặc Đồn đầu tiên là sửng sốt, sau đó ánh mắt toát lên tia sáng dữ dội, gằn giọng nói:

- Người Hưu Chư, người Hồn Tà, còn cả người Nguyệt Thị nữa?

- Đúng!

Công Thúc Thuyết gật đầu, duỗi ba ngón tay nói:

- Đại Thiên Vu, Hưu Chư, Hồn Tà, Nguyệt Thị là ba nanh vuốt của Hán Vương, nếu chúng ta trực tiếp dụng binh với nước Hán, nhất định sẽ dẫn đến bị ba nanh vuốt này cắn xe, Hung Nô ta ở hai mặt đều sẽ dụng phải kẻ địch, cho nên, trước khi dụng binh với nước Hán thì trước tiên nhất định phải chặt đứt nanh vuốt của Hán Vương!

Mặc Đồn gật gật đầu, nói:

- Tuy nhiên, chỉ sợ Hán Vương cũng sẽ không chịu ngồi yên bỏ mặc?

Công Thúc Thuyết nói:

- Đương nhiên Hán Vương sẽ không ngồi yên bỏ mặc, nhưng gần đây nước Hán vừa mới trải qua cuộc chiến thất bại tại Miện Thủy, tráng đinh trong nước đã tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, rất nhiều việc ở Quan Trung đang cần làm đều phải gác lại. Cho nên lúc này nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ra được mấy chục ngàn kỵ binh đi cứu viện Hà Tây. Thứ hai, nước Hán đang cùng nước Sở tranh giành lôi kéo các nước Quan Đông, cho nên trọng tâm chiến lược này không ở Hà Tây, đây chính là cơ hội khó có được.

- Tuyệt diệu, quá tuyệt diệu!

Mặc Đồn kích động, hừ nói:

- Vậy thì sẽ dụng binh với Hà Tây, hơn nữa người Hưu Chư, người Hồn Tà và người Nguyệt Thị ở Hà Tây đều có một lượng trâu dê ngựa rất lớn, vừa lúc có thể bù lại những gia súc mà chúng ta bị tổn thất trong quá trình chinh chiến, như vậy thì sẽ không ảnh hưởng đến việc mùa thu năm nay chúng ta sẽ xuống phía Nam Đả Thảo Cốc, ha ha.

Hô Diên sốt ruột đi qua đi lại trong đại trường, thấy Tất Thư vẫn đang nhàn nhã đánh cờ, Hô Diên nóng nảy bước tới khuyên nhủ:

- Thượng Tướng Quân, có phải người nên đi tìm gặp lão cáo già Lâu Kính không? Mạt tướng nghe nói Thừa Tướng Bạch Mặc đã qua Lịch Hạ, sắp tới Lâm Truy rồi.

Tất Thư thản nhiên nói:

- Lão cáo già Lâu Kính này tránh mặt, sao mà gặp được chứ?

- Vậy chẳng lẽ cứ chờ đợi ư?

Hô Diên vội la lên:

- Chúng ta cần phải tìm cách để hoàn thành việc kết minh.

- Ấy, việc này không cần gấp.

Tất Thư xua tay, ung dung nói:

- Bởi vì Triệu Viêm chết, Tề Vương Hàn Hạp đang trong đấu tranh quyết định, nếu chúng ta quá vội vàng, không chừng sẽ phản tác dụng. Hàn Hạp tuy hơi non kém nhưng dù sao hắn cũng không phải là kẻ ngốc, hắn vẫn có khả năng phán đoán và dò xét.

Hô Diên nói:

- Nhưng Bạch Mặc đến nơi, chỉ sợ việc kết minh sẽ không thành.

- Vậy thì không chắc.

Tất Thư lại xua tay, nói:

- Sư huynh ta dù lợi hại đến mấy chỉ e cũng không thể làm việc nghịch thiên.

(Nghịch thiên: đi ngược lại ý trời)

- Hành động đi ngược lại ý trời?

Hô Diên khó hiểu, hỏi:

- Thượng Tướng Quân, chẳng lẽ Tề Sở kết minh mới là thuộc về thiên mệnh ư?

- Dân tâm tức là ý trời, dân tâm hướng về Sở tức là thiên mệnh thuộc về Sở.

Tất Thư gật đầu, nói tiếp:

- Mấy ngày nay ta không đi tìm Lâu Kính mà để các người đi trên phố xá tuyên truyền khen ngợi đạo cai trị của Đại Sở Vương cũng không phải là không có nguyên nhân.

Hô Diên không cho là vậy, nói:

- Mạt tướng cũng không tin những thôn phu hương xã này có năng lực trợ giúp triều chính?

Tất Thư mỉm cười lắc đầu, nói:

- Thôn phu xã dân đương nhiên không có năng lực trợ giúp triều chính, nhưng bọn họ lại có thể ảnh hưởng đến quyền thế gia tộc thế gia. Và Thế gia hào tộc mới là quần thể thật sự có ảnh hưởng đến triều chính.

Hô Diên nói:

- Nhưng Bạch Mặc cũng sắp tới rồi, dù sao cũng nên nghĩ cách đối phó đi chứ?

- Ha hã, cứ an tâm đừng nóng nảy.

Tất Thư mỉm cười xua tay, lại ra hiệu cho Hô Diên bước tới gần, chỉ vào bàn cờ, hỏi:

- Hô Diên, người có hiểu ván cờ này không?

Hô Diên cũng khá hiểu kỳ đạo, lập tức hỏi:

- Đây chẳng lẽ là ván cờ giữa Thượng Tướng Quân và Phạm lão quân sư?

- Đúng vậy.

Tất Thư khẽ vuốt cằm, như thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Cảnh tượng lúc đó vẫn như rõ ràng ở trước mắt ta. Mười mấy năm qua ta luôn nghiên cứu ván cờ này, ý đồ từ trong đó mà tìm được kỳ lộ của Phạm lão quân sư, trời đã không phụ lòng người, gần đây cuối cùng ta đã có chút hiểu ra, đã có chút ngộ ra.

Hô Diên vò đầu, nói:

- Thượng Tướng Quân, ván cờ này có gì hay chứ?

Tất Thư khẽ mỉm cười, trả lời một nẻo:

- Năm xưa từ lúc từ biệt sư môn, suốt mười sáu năm qua ta chưa từng đánh cờ với sư huynh, lần này khó khăn lắm mới gặp nhau được ở nước Tề, cũng nên xin lĩnh giáo một lần.

Hai ngày sau, Bạch Mặc đã tới Lâm Truy.

Bạch Mặc từ cửa bắc Lâm Truy đi thẳng vào thành, cũng bởi vậy mà không gặp Tất Thư đóng quân ở bên ngoài cửa nam

Vào thành, Bạch Mặc liền vào dịch quán, rửa mặt chải tóc qua loa. Chu Quan Phu trước đó đã đi tìm hiểu tin tức về mặt nghiêm trọng đi tới, trầm giọng nói:

- Thừa tướng, cục diện bên trong thành Lâm Truy rất phức tạp.

Bạch Mặc dùng khăn khô lau nước trên mặt, thản nhiên nói:

- Cụ thể xem nào.

Chu Quan Phu gật đầu, nói tiếp:

- Thứ nhất, sau khi quân sư Triệu Viêm tự sát, Tề Vương Hàn Hạp hạ chiếu tự phạt mình đóng cửa nghiên ngẫm lỗi lầm nửa tháng, đến hôm nay mới chỉ là ngày thứ năm; thứ hai, Tướng quốc Lâu Kính cầm đầu văn võ đại thần đều trốn tránh hết, thể hiện không muốn bày tỏ thái độ gì; thứ ba, Tất Thư từ lúc đó đến nay vẫn không rời đi, cũng không hề bộc lộ sự sốt ruột; thứ tư, khắp thành Lâm Truy đều đã thảo luận việc gia nhập liên minh, tuy nhiên, cho rằng hợp tung vượt xa liên hoành!

Bạch Mặc thở dài, có chút chán chường nói:

- Ôi, đây cũng là việc nằm trong dự kiến, suy nghĩ dân tâm đã định, suy nghĩ dân tâm đã định rồi, dân chúng đất Tề đã quá chán việc chiến loạn và ly tán, cho nên họ có khuynh hướng nghiêng về việc kết minh với nước Sở hùng mạnh, đây cũng là điều có thể lý giải, bởi vì chỉ có thể kết minh với nước Sở, thậm chí còn nhập vào nước Sở, bọn họ mới có thể có được cuộc sống yên ổn, an lành.

Chu Quan Phu hừ một tiếng, sát khí đằng đằng nói:

- Hừ, đám thôn phu này thật sự là không biết sống chết!

Bạch Mặc khoát tay, thở dài:

- Mấu chốt không phải những thôn phu này, bọn họ không hề có ảnh hưởng đến cục diện nước Tề, mà những gia tộc cường hào mới thật sự có ảnh hưởng đến cục diện nước Tề. Xem tình hình trước mắt, quần thể gia tộc cường hào cũng rõ ràng nghiêng về việc kết minh với nước Sở. Việc này đối với nước Đại Hán chúng ta không phải là tin tức tốt gì.

Chu Quan Phu nói:

- Thừa tướng, vậy có cách nào xoay chuyển được cục diện không?

- Không biết.

Bạch Mặc lắc đầu:

- Hành động đi ngược lại với ý trời không thể làm được, chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền thôi.

- Thuận nước đẩy thuyền?

Chu Quan Phu không hiểu, hỏi:

- Thuận cái gì nước? Đẩy cái gì thuyền? Mà đẩy như thế nào?

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, đang định trả lời, chợt có tiểu giáo quân Hán tiến vào bẩm báo:

- Thừa tướng, Thượng Tướng Quân Tất Thư nước Sở vừa mới phái người đưa thiệp mời tới, mời ngài tới Tam Lý Đình phía đông thành Lâm Truy dự yến tiệc.

- Dự tiệc?

Chu Quan Phu không chút nghĩ ngợi:

- Không đi!

- Khoan đã.

Bạch Mặc vội ngăn Chu Quan Phu lại:

- Sư đệ đã mời, sao ta lại từ chối?

Nói xong, Bạch Mặc phân phó tiểu giáo quân Hán:

- Người quay ra báo lại, bốn tướng sẽ dự tiệc đúng giờ.

Lâu Kính đang ở trong thư phòng buồn rầu uống rượu, mấy ngày gần đây gần như là y ở lì trong nhà không ra ngoài. Cũng hết cách, trong khoảng thời gian này thật sự là quá nhạy cảm, Tất Thư đang kích động thể gia cường hào ở đất Tề tạo áp lực cho Tề Vương. Để tránh khiến cho Hàn Hạp non kém mất cảm tức giận, Lâu Kính cũng không dám đi tiếp xúc với Tất Thư.

Lão quần gia bỗng nhiên tiến vào bẩm báo:

- Gia chủ, Thừa tướng nước Hán Bạch Mặc vừa đưa thiệp tới muốn gặp ngài.

- Bạch Mặc đã đến Lâm Truy ư? Cục diện này càng lúc càng phức tạp đây.

Lâu Kính khẽ nói vài câu, rồi căn dặn lão quần gia:

- Người ra nói bốn tướng có bệnh nặng không thể tiếp khách.

- Vâng.

Lão quần gia khom người đáp lời rồi ra khỏi thư phòng.

Nhìn theo bóng dáng lão quần gia đi xa, Lâu Kính khẽ thở dài, tự nói:

- Ôi, nếu Bạch Mặc đã tới Lâm Truy rồi, xem ra cứ trốn cũng không phải là lựa chọn tốt.

Lâu Kính tuyệt đối là một chính trị gia cao minh, y biết rõ, nếu muốn hai mặt cùng lấy lòng Hán Sở, kết quả cuối cùng chính là sẽ bị Hán Sở vứt bỏ.

Cho nên, Lâu Kinh nhất định phải có một lựa chọn.

Cùng lúc đó, Tề Vương Hàn Hạp nhú mày nhìn tấu chương đầy bàn trước mặt.

Những tấu chương này đều là của những gia tộc cường hào trên đất Tề, ngôn từ kịch liệt, hoặc nhẹ nhàng, hoặc thẳng thắn hoặc bóng gió, nhưng tất cả tấu chương đều chỉ biểu đạt một ý, đó chính là gia nhập đồng minh hợp tung với nước Sở, tuyệt đối hông được gia nhập đồng minh liên hoành với nước Hán, nếu không sẽ đưa mỗi họa tới cho nước Tề.

Tiếng bước chân dồn dập vọng đến, Triệu Tịch bước vào Thiên Điện.

Tại trận chiến Tứ Thủy, một trăm năm mươi ngàn đại quân nước Tề đã bị giết sạch, các tướng quan trọng trong quân như Tiết Âu, Trình Hắc, Lã Khanh, Hứa Chương gần như toàn bộ đã bỏ mình. Là một lão tướng duy nhất còn lại, Triệu Tịch là người duy nhất được lựa chọn là Thượng Tướng Quân nước Tề.

Quân thần đáp lễ xong, Hàn Hạp nói:

- Thượng Tướng Quân, Sứ giả Hán Bạch Mặc đã tới Lâm Truy rồi, ta lo lắng sứ giả Sở Tất Thư sẽ câu kết với Tướng quốc đối với y bất lợi, cho nên người hãy phái người nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của Sở doanh và phủ đệ Tướng quốc. Quân thường trực trong thành ngoài thành bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống.

Triệu Tịch giật mình kinh hãi, nói:

- Tất Thư dám ám sát Bạch Mặc ngay tại Lâm Truy sao?

Hàn Hạp hừ một tiếng:

- Thượng Tướng Quân nghĩ xem, nếu Bạch Mặc chết ở Lâm Truy, vậy thì nước Tề chúng ta cũng chỉ có một con đường là đi theo nước Sở, việc này sao không để tâm chứ? Về phần Tướng quốc có câu kết với Tất Thư hay không cũng chỉ là vô đoán của quả nhân, nhưng có câu nói cần tắc vô áy náy, cần phải chuẩn bị mới có thể tránh được nạn, người đi đi.

- Vâng. Thần quay về chuẩn bị.

Triệu Tịch vái chào, lĩnh mệnh đi.

Trong Tam Lý Đình phía đông thành Lâm Truy đã xếp xong bàn cờ, Tất Thư mặc y phục trắng ngồi ở bên tay trái bàn cờ, lúc này đang nhìn hơn mười chín đường cờ bày ngang dọc trên bàn cờ không biết đang suy nghĩ cái gì, Hô Diên thì liên tục di chuyển ở bốn góc đình, miệng không ngừng chỉ bảo gì đó với Tiểu giáo Thiên Lang vệ đi theo bên mình.

Nhân lúc Hô Diên đi vào đình một lát, Tất Thư khuyên nhủ:

- Hô Diên, không cần phải thế đâu, phạm vi cách Tam Lý Đình vài dặm đều là cánh đồng mênh mông bát ngát, căn bản là không giấu được người dưới đó, để Thiên Lang vệ mang nỗ tay cũng vô dụng. Chu Quan Phu và Phiêu kỵ quân Hán sẽ không để người của người tiếp cận đình được. Tóm lại, ở trong này ám sát Bạch Mặc là không có khả năng.

Hô Diên nói:

- Mặc kệ nói thế nào, đây là cơ hội khó gặp, mặt tướng cứ thử xem.

Tất Thư nói:

- Người muốn thử cứ thử, nhưng ta phải nhắc nhở người, ngàn vạn lần đừng ôm ly vọng quá lớn.

Hô Diên xoay người lại đi ra đình, sai người đào mười hố ở bốn phía cách đình không xa, sau đó chôn nổ tay xuống đó, rồi lại sai Thiên Lang vệ rải cỏ từ xa đến để nguy trang thật tốt, lúc này mới nhẹ nhàng cười độc ác về tới trong đình. Có mười tay nổ này, nếu Bạch Mặc dám đến đây thì đừng nghĩ còn sống trở về.

Tất Thư chỉ có thể cười cười, nghĩ Hô Diên chỉ dựa vào mấy cổ nổ tay mà có thể giết được Bạch Mặc, vậy thì quá ngây thơ rồi. Tuy nhiên người này có câu lại nói đúng, mặc kệ thế nào, đây cũng là cơ hội tốt khó gặp, sư huynh hẳn nếu đã đến đây, vậy thì đừng mong sống sót quay về Quan Trung, truyền nhân Quỷ Cốc cũng nên quyết phân ra thắng bại.

Hô Diên vừa mới chuẩn bị xong thì có Thiên Lang vệ tới báo, Bạch Mặc đã đến!

Tất Thư, Hô Diên nghe vậy cùng ngẩng lên, quả nhiên thấy bên trong cánh cửa phía đông thành Lâm Truy có hơn trăm kỵ quân Hán đang như gió cuốn mây tan xông ra, kiêu tướng quân Hán đi đầu mặc quân trang, lưng cắm song kích, đó rõ ràng là Quan Quân Hầu Chu Quan Phu. Thấy Chu Quan Phu, trong con người Hô Diên thoáng chốc nổi lên hai ngọn lửa sâu thẳm, thiêu đốt lên ham muốn chiến đấu trong lòng ngực.

Đối mặt với Phiêu kỵ quân Hán đang cuộn cuộn lao đến, Hô Diên đột nhiên vùng tay lên, Thiên Lang vệ đang canh giữ bên ngoài đình tựa như làn sóng dữ phân nứt ra thành một thông đạo, Phiêu kỵ quân Hán phóng ngựa tiến thẳng vào, Chu Quan Phu đến tận thềm đình mới hung hãn ghìm cương ngựa, ngựa Xích Long dưới hông lập tức hí lên tiếng dài, móng ngựa bốc dựng lên không trung.

Ghìm giữ Xích Long mã xong, lại ngăn trở Phiêu kỵ phía sau dừng lại, lúc này Chu Quan Phu mới đưa ánh mắt giống như chim ưng hung tợn dừng ở trên người Tất Thư đang ngồi ngay ngắn bên trái bàn cờ. Dưới ánh mắt tràn ngập thù hận của Chu Quan Phu, Tất Thư trong nháy mắt như rơi xuống hố băng, cả người khẽ run mình, một sự lạnh buốt khó hiểu từ trong lòng mạnh mẽ trào dâng.

Đương nhiên Hô Diên sẽ không trở mắt nhìn Chu Quan Phu uy hiếp Tất Thư, liền tiến lên nửa bước chặn tầm mắt của Chu Quan Phu, cười gằn nói:

- Chu Quan Phu, con mẹ nó đừng giả bộ trước mặt lão tử, mắt của ngươi lớn lắm sao? Hừ, mấy tháng trước dưới Hồ Lao quan đã để ngươi chạy thoát, tuy nhiên lần này ngươi sẽ không may mắn như thế nữa đâu.

Chu Quan Phu chẳng tỏ ra không chút yếu kém, phản bác lại:

- Dưới Hồ Lao quan nếu không phải có lũ hổ ngu xuẩn kia, chỉ dựa vào ngươi, tên sói gầy lông mọc mà đòi thắng lão tử ư? Nằm mơ đi!

Dù rằng Chu Quan Phu rất muốn giết Tất Thư để báo thù cho phụ thân, nhưng trong lòng y hiểu rất rõ, chỉ cần có tên ác lang Hô Diên ở đây, y rất khó mà đạt được ý nguyện.

Hô Diên cười ha hả nói:

- Lão tử không nhiều lời vô nghĩa với ngươi, Thừa tướng nhà ngươi đâu?

- Thừa tướng ở phía sau.

Chu Quan Phu xoay người xuống ngựa, lãnh đạm nói:

- Tuy nhiên trước khi Thừa tướng tiến vào đình, lão tử cần phải kiểm tra mặt cỏ bốn phía đình này một lần, đừng hòng giả trò tiểu nhân trước mặt lão tử. Hừ!

Hô Diên tự tin mình nguy trang rất tốt, nói:

- Con mẹ nó nếu ngươi không tin, vậy thì xin mời.

Lúc này Chu Quan Phu dẫn theo mười mấy Phiêu kỵ quân Hán bắt đầu cẩn thận kiểm tra đình và bốn phía mặt cỏ xung quanh đình. Hô Diên trên thảo nguyên chuyên làm cạm bẫy, việc ẩn dấu nổ tay dưới mười hố

đất được ngụy trang không chút dấu vết, Chu Quan Phu kiểm tra nửa ngày không tìm được bất luận hố đất gì. Thấy Chu Quan Phu tay không trở về, khóe miệng Hô Diên hiện lên nụ cười độc ác.

Tuy nhiên, sau đó Chu Quan Phu lại nói một câu khiến Hô Diên thẹn quá hóa giận. Chu Quan Phu nói:

- Tên sói gầy lông mọc, hãy sai người của ngươi cùng người của lão tử lui ra khoảng hơn trăm bước, nơi này ngoại trừ Thừa tướng với Thượng Tướng Quân nhà ngươi thì cũng chỉ có ngươi và ta được ở lại thôi.

Hô Diên tức giận nói:

- Lão tử dựa vào cái gì mà nghe lời ngươi?

Nếu để Thiên Lang vệ rút lui hơn trăm bước, vậy thì mấy nỗ tay chôn dưới hố đất kia thì còn có tác dụng rầm thoỉ gì? Hô Diên gã được canh giữ bên cạnh Thượng Tướng Quân, căn bản không có cơ hội đi lấy nỗ tay, mà nỗ tay rõ ràng còn không tiện bằng Nguyệt Kiếm trên tay.

Chu Quan Phu mỉm cười nói:

- Thế nào, không phải là sói gầy lông mọc nhà ngươi sợ ta đó chứ?

- Sợ ngươi? Nực cười!

Hô Diên nghe vậy giận giữ, rút Nguyệt Kiếm chìa về phía Chu Quan Phu. Chu Quan Phu cũng gỡ song thiết kích trên vai xuống, kêu ngạo đờ một cái liền phát ra tiếng “keng” vang dội.

- Hô Diên!

Rõ ràng hai người rất muốn sống mái với nhau, Tất Thư bắt đắc dĩ đành phải ngăn cản.

Hô Diên hậm hực thu kiếm vào vỏ, lui trở lại bên cạnh Tất Thư, đợi Chu Quan Phu mang theo Phiêu kỵ quân Hán lui hơn trăm bước, Hô Diên cũng lệnh cho Thiên lang vệ lui hơn trăm bước, tận đến khi trong đình chỉ còn lại hai người Tất Thư và Hô Diên, cuối cùng Bạch Mặc mới xuất hiện, sau đó dưới sự bảo vệ của Chu Quan Phu đi vào trong đình.

- Sư huynh, đã lâu không gặp?

Tất Thư đang quỳ ngồi dậy, mỉm cười hành lễ.

- Sư đệ, vẫn khỏe chứ?

Bạch Mặc ngồi vào vị trí, chấp tay đáp lễ.

Hai người nhìn nhau một lát, đồng thời lập tức cất tiếng cười to, cho dù hai người đều vì chủ của mình, cho dù rất có thể ngày nào đó sẽ phải phân ra thắng bại sống chết, nhưng ít nhất vào giờ khắc này, trong lòng hai người chỉ có tình cảm vui mừng vì lâu ngày gặp lại, năm xưa khi hai người còn học nghệ tại sư môn, tình cảm huynh đệ cũng rất tốt đẹp.

Đợi Bạch Mặc ngồi vào vị trí, Tất Thư cười vang nói:

- Nói là muốn mở tiệc chiêu đãi sư huynh, nhưng tiểu đệ lại chỉ chuẩn bị một bàn cờ, không có rượu không có thịt, sư huynh không trách tiểu đệ keo kiệt chứ?

Bạch Mặc cười nói:

- Rượu thịt không cần, có cờ là đủ rồi.

Lập tức Bạch Mặc lại phát hiện bàn cờ trước mặt có chút lạ thường, nhìn kỹ đã có mười chín rãnh tung hoành, lập tức ngạc nhiên nói:

- Sư đệ, bàn cờ này hình như có chút khác thường?

Tất Thư khẽ mỉm cười, ấn ý nói:

- Sư huynh không biết đó thôi, đây cũng là Vương ta sáng chế ra. Vương ta từng nói, bàn cờ như bao hàm toàn bộ thiên hạ, chỉ tung hoành mười bảy rãnh, vận mệnh quá nhỏ, vì thế đã thêm vào hai rãnh biến thành

mười chín rãnh tung hoành. Chỉ một chút thay đổi nhỏ này đã khiến cho bàn cờ tăng thêm biến hóa. Sư huynh có cảm thấy khí thế rộng lớn hơn nhiều không?

Trong lòng Bạch Mặc run sợ, những lời này của Tất Thư đã thầm nói Sở Vương khí vũ hơn người. Tuy nhiên Bạch Mặc sẽ không để mình yếu thế, lập tức mỉm cười lắc đầu:

- Theo như lời sư đệ nói, bàn cờ giống như bao hàm toàn bộ thiên hạ, cái gọi là vạn vật đều đã định quy tắc, Sở Vương có thêm chút thay đổi, thật là quá kiêu ngạo, ngông cuồng.

- Haizz.

Tất Thư khoát tay, nói:

- Cái gọi là quy tắc chính là dùng để phá vỡ. Năm xưa nếu không có Vệ Ưởng cải cách, thì làm sao nước Tần cường mạnh dẫn binh nuốt sáu nước? Nay không có Vương ta đứng đầu, nước Sở cường mạnh sao có thể càn quét các lộ chư hầu? Sư huynh ở Quan Trung nỗ lực thực hiện cải cách, không sợ cũng bị bó hẹp trong các quy tắc cũ ư?

- Lời lẽ của sư đệ vẫn sắc bén như vậy, tiểu huynh bái phục.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, lại nói:

- Cũng được, vậy hãy dùng mười hình rãnh cờ tung hoành trên bàn cờ này để đi, tiểu huynh là sư huynh, làm lễ đi đầu.

Bạch Mặc nói xong liền đem giỏ đựng quân cờ màu trắng đặt trước mặt, chiếu theo quy tắc, đi trước dùng cờ trắng.

- Ấy, thân là sư huynh, đương nhiên phải là đệ trước mới đúng.

Tất Thư biết rõ tầm quan trọng của việc nắm giữ cờ trắng, lập tức không chút khách khí đoạt lại giỏ đựng quân cờ trắng.

478. Chương 486 - 488: Hợp Tung Liên Hoành (7)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 486 - 488: Hợp tung liên hoành (7)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dưới sự tranh giành của Bạch Mặc, Tất Thư, Hô Diên đề nghị ném đồng tiền để quyết định. Sau khi được hai người đồng ý, Hô Diên lấy ra một đồng tiền vàng mặt trái bằng phẳng, mặt chữ có ấn chữ “Đại Sở thông bảo”, cũng giao hẹn nếu là mặt chữ hướng lên trên thì Tất Thư trên nước, nếu mặt trái hướng lên trên thì Bạch Mặc trên nước. Khi tiền vàng rơi xuống đất xoay vòng vài lần rồi dừng lại, cũng là mặt trái hướng lên trên.

(trên nước: chỉ thế chủ động trong đánh cờ)

Bạch Mặc mỉm cười nói:

- Sư đệ, ý trời đã vậy, sao còn phải thế?

Tất Thư lắc đầu nói:

- Lần này trận chiến tung hoành vốn là sư huynh đã chiếm tiên cơ, bởi vậy do sư huynh dùng cờ trắng đi trước, cũng là hợp tình hợp lý. Chỉ có điều kết quả cũng chưa hẳn đã như sư huynh mong muốn, ha hã.

Dứt lời, Tất Thư liền từ bên góc bên trái

Bạch Mặc cũng ngồi trên ghế màu trắng, đang định ra cờ chợt bị Chu Quan Phu ngăn cản.

- Thừa tướng khoan đã.

Chu Quan Phu giơ tay ngăn cản Bạch Mặc, lại trừng mắt với Hô Diên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ xem Thừa Tướng với Thượng Tướng Quân đánh cờ không thú vị chút nào, không bằng ta với người cũng đặt cược theo, thế nào?

Hô Diên nào sợ, đằng đằng sát khí nói:

- Người muốn đánh cược thế nào?

- Đánh cược rất đơn giản, nếu như Thừa tướng nhà ta thua, lão tử sẽ tự vẫn ngay, ngược lại nếu Thượng Tướng Quân nhà người thua...

Chu Quan Phu giơ tay phải lên chỉ ngón trỏ vào Hô Diên, điềm nhiên nói:

- Nếu Thượng Tướng Quân nhà người thua, người cũng phải tự vẫn, hơn nữa phải tự vẫn ngay lập tức, ngay tại trong Tam Lý Đình này, thế nào?

- Người nói cái gì?

Hô Diên nghe vậy nghiêm nghị.

Bạch Mặc, Tất Thư cũng giật mình sợ hãi. Chu Quan Phu đánh cược không chỉ tính mệnh của y và Hô Diên, mà còn đem tính mạng của Bạch Mặc và Tất Thư ra đánh cược. Đạo lý rõ ràng, nếu Bạch Mặc thua, Chu Quan Phu tự vẫn, vậy Hô Diên có để Bạch Mặc sống rời khỏi đây không? Ngược lại, Chu Quan Phu cũng tuyệt đối sẽ không tha cho Tất Thư đi.

Hô Diên nghiêm nghị nói:

- Chu Quan Phu, con mẹ nhà người không phải đang nói giỡn chứ?

- Lão tử mà nói giỡn với người sao?

Chu Quan Phu lãnh đạm nói:

- Nói nhanh một câu sảng khoái, có dám đánh cược hay không?

Hô Diên nghe vậy giận giữ, cảm giác bị người khác coi rẻ vô cùng khó chịu, lại thấy Tất Thư không có ý ngăn cản mình, lập tức lớn tiếng đáp lại:

- Đánh cược thì đánh cược, lão tử mà sợ người sao?

Tất Thư nghe vậy thì cười khỏ, nói với Bạch Mặc:

- Sư huynh, sao huynh không ngăn cản Phiêu kỵ tướng quân của huynh?

Bạch Mặc khoát tay, thản nhiên đáp:

- Sư đệ, kỳ vận tức là vận mệnh quốc gia, lần này ta và người đánh cờ là đại diện cho hai quốc gia Sở Hán. Chu Quan Phu thân là Phiêu Kỵ tướng quân Đại Hán, Hô Diên cũng là Thiên Lang tướng quân nước Sở, trong trận đánh cờ này nên có sự tham gia của bọn họ. Cho nên không bằng cứ thuận theo tự nhiên đi.

- Cũng đúng.

Tất Thư cười cười, chìa tay nói:

- Sư huynh, mời.

Bạch Mặc lại đặt một quân cờ trắng, theo bản năng sẽ đặt dưới góc bên phải Tất Thư.

Tuy nhiên ngay trước khi đặt quân cờ xuống, một ý niệm lại xẹt qua trong đầu Bạch Mặc. Bàn cờ mười bảy đường rãnh kẻ ngang dọc được mở rộng thành mười chín đường rãnh ngang dọc, nhìn có vẻ như biến hóa không lớn, nhưng kỳ thật đã tăng thêm bảy mươi hai vị trí nhỏ, biến hóa vô cùng nhiều, mà Tất Thư rõ

ràng là đã quen thuộc với sự biến hóa này, nếu mình vô ý một chút thì rất có khả năng rơi vào trong bả nhử xe.

Nghĩ đến đây, Bạch Mặc liền thu quân cờ trắng lại, đặt quân cờ phía dưới chéo tại góc trên bên phải.

Đặt một quân cờ phía dưới chéo về góc trên bên phải của cờ trắng, đây là phương pháp rất bảo thủ, rất ổn thỏa, có hai quân cờ này cơ bản đảm bảo có thực địa ở góc trên, nhưng có lợi tất nhiên có xấu. Bạch Mặc do bảo vệ đồng thời thực địa góc trên bên phải thì rất có khả năng sẽ đánh mất toàn bộ ưu thế trên nước của ván cờ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Tất Thư phải có gan lớn.

Thấy Bạch Mặc đặt quân cờ vào mũi nhọn góc trên bên phải, Tất Thư sửng sốt, kỳ phong của sư huynh trở nên bảo thủ từ lúc nào vậy?

Tất Thư từ giỏ cờ cầm lên một quân cờ đen, trong đầu nghĩ thầm: xưa nay sư huynh đánh cờ luôn tàn nhẫn, thế công linh hoạt sắc bén, sao hôm nay lại chơi bảo thủ như vậy? Việc này vô cùng kỳ lạ, cái gọi là những chuyện xảy khác thường chắc chắn là có nguyên do, chẳng lẽ mấy năm nay sư huynh ngày ngày đánh cờ cùng với Trương Lương, Trần Bình nên kỳ phong cũng đã thay đổi? Điều này thật không ổn.

Suy nghĩ đến đây, Tất Thư lại chậm chạp không đặt cờ đen xuống bàn cờ. Đệ nhất kỳ thủ Tất Thư lúc này đây lại ngoài dự đoán mọi người rơi vào sự cân nhắc.

Bạch Mặc cũng không thúc giục, chỉ mỉm cười tĩnh tọa, bộ dạng sâu xa khó hiểu.

Tất Thư suy xét mãi, cuối cùng đã đặt quân cờ đen ở góc trên bên trái, rõ ràng, Tất Thư cũng áp dụng phương pháp bảo thủ nhất, ổn thỏa nhất.

Hạng Trang xem xong mật tin trong tay, cau mày hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, tin tức này đáng tin không?
- Đại vương, tin tức tuyệt đối đáng tin cậy!

Khuất Bất Tài nói:

- Phong mật tin này trước đó đã từ thảo nguyên Mạc Bắc truyền quay lại Liêu Đông, sau đó mới từ Liêu Đông quay lại Tỷ Lăng, mặt trên vẫn có gắn xi đặc chế của Ô Mộc Nhai, tuyệt đối không ai động qua được.
- Vậy thật kỳ lạ.

Hạng Trang trầm ngâm, nói:

- Không ngờ lúc này Hung Nô lựa chọn dụng binh với Hà Tây?

Tuy nhiên ngẫm nghĩ lại thì cũng thấy bình thường. Hiện tại cục diện chính trị nước Hán tuy rằng ổn định, nhưng thực lực, quốc lực một nước trống rỗng, trong thời gian ngắn không thể khôi phục lại được, Hung Nô lựa chọn vào lúc này xuất binh đánh Hà Tây, thời cơ nắm giữ vừa đúng lúc, quân thần nước Hán dù có lòng nhưng chỉ sợ cũng không có sức mà phái binh cứu viện.

Còn nữa, triệu tập ngựa thồ vào mùa xuân tuy rằng khó khăn nhưng với sự uy tín của Mặc Đốn trong các bộ lạc Hung Nô, vấn đề hăn là không lớn. Về phần chinh phạt Hà Tây sẽ tổn thất trâu dê ngựa, nhưng có thể đoạt được từ các bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà, Nguyệt Thị ở Hà Tây để bổ sung đủ. Tóm lại, trận chiến này đối với Hung Nô mà nói có trăm lợi mà không có một hại.

Trầm ngâm giây lát, Hạng Trang bỗng nhiên ngẩng đầu lên:

- Tấn Tương.

Tấn Tương lên tiếng đáp lời đi vào, chắp tay hành lễ:

- Đại vương có gì chỉ bảo?

Hạng Trang phất tay, nói:

- Lập tức triệu quân sư vào cung.

Bạch Mặc và Tất Thư đều đánh cờ rất chậm, vô cùng chậm, từ lúc bắt đầu đến bây giờ đã qua hơn hai tiếng, nhưng trên bàn cờ vẫn chỉ có lơ thơ hơn năm mươi quân cờ, một nửa đã mở ra, không ngờ mỗi người chỉ chơi hơn hai mươi nước cờ.

Tuy nhiên, tuy rằng hai người chơi rất chậm, quá trình lại dường như không thoải mái, bất kể là Bạch Mặc hay là Tất Thư, trên trái đều đã lấm tấm mồ hôi, hơn nữa, mỗi một quân cờ được đặt xuống cả hai người đều suy xét rất lâu, tận sau khi nhiều lần cân nhắc thì mới cẩn trọng đặt một quân lên bàn cờ, dường như mỗi một quân cờ đều nặng cả ngàn cân.

Ngược lại Chu Quan Phu và Hô Diên đứng ngoài quan sát cuộc chiến lại vô cùng thoải mái.

Chu Quan Phu vô cùng tin tưởng Bạch Mặc. Trình độ đánh cờ của Bạch Mặc đến ngay cả Trương Lương tiên sinh quá cố còn không bằng...Trình độ đánh cờ của Tất Thư dù cao đến đâu, sao có thể cao mình hơn Trương Lương tiên sinh được? Thậm chí Chu Quan Phu bắt đầu tưởng tượng sau khi khiến cho Hô Diên tự vẫn, y còn có thể chém đầu Tất Thư để an ủi vong hồn linh thiêng của phụ thân trên trời.

Nghĩ đến đoạn đặc ý đó, Chu Quan Phu không kìm nổi quay sang nhe răng cười hai tiếng dữ dằn với Hô Diên.

Hô Diên cũng gần như tin tưởng mù quáng đối với Tất Thư. Mười sáu năm trước Thượng Tướng Quân đã cùng Phạm lão quân sư quá cố đánh một trận cờ kinh thiên động địa, đến nay vẫn là câu chuyện được người ta truyền đi truyền lại. Với kỳ tài đánh cờ ngút trời của Phạm lão quân sư, cuối cùng Thượng Tướng Quân chỉ thua một tay kỳ mà thôi. Về sau Thượng Tướng Quân và Phạm lão quân sư có đánh thêm nhiều ván cờ khác nữa, kỳ lực xưa đâu bằng nay, Bạch Mặc sao có thể là đối thủ của Tất Thư chứ?

Nghĩ như vậy, Hô Diên cũng cảm thấy vô cùng đặc ý, lập tức quay sang Chu Quan Phu nhe răng cười hai tiếng độc ác.

Lâu Nghĩa vội vàng ra đại doanh nghênh đón, chấp tay hành lễ với Lâu Kính đang ở ngoài viên môn:

- Thúc phụ, sao thúc lại tới đây?

Lâu Nghĩa là cháu của Lâu Kính, từ sau khi Lâu Kính lên làm Tướng quốc nước Tề, bộ tộc Lâu thị liên thăng chức rất nhanh. Là người xuất sắc trẻ tuổi nhất trong Lâu gia, Lâu Nghĩa đã được lên làm Hậu tướng quân, nắm giữ năm nghìn tinh nhuệ quân Tề.

Lâu Kính trầm giọng nói:

- Người không cần hỏi gì cả, càng không nên nói gì, lập tức triệu tập quân đội đi theo ta!

Lâu Nghĩa nghe vậy nghiêm nghị, quay đầu lại quát với Tiểu giáo đi theo sau:

- Truyền lệnh thổi kèn tụ binh!

Gần như cùng lúc đó, một gã tiểu giáo vội vàng chạy vào trong hành dinh Thượng Tướng Quân Triệu Tịch, thở hổn hển bẩm báo:

- Thượng Tướng Quân, Tướng quốc đã đi đến đại doanh hậu quân rồi!

- Đại doanh hậu quân?

Ánh mắt Triệu Tịch nghiêm trọng, nghiêm trang nói:

- Tướng quốc thật sự là dự tính một mình điều binh?

- Một mình điều binh?

Tiểu giáo giật mình kinh hãi, thất thanh nói:

- Thượng Tướng Quân, việc này không thể? Không có hổ phù, dù là Tướng quốc cũng không thể điều động được một người?

Triệu Tịch lãnh đạm nói:

- Người đừng quên, Hậu tướng quân Lâu Nghĩa là cháu của Tướng quốc.

Tiểu Giáo nghe vậy cả người cứng đờ, Triệu Tịch quyết định thật nhanh:

- Đánh trống tụ binh!

Mùa đông hàng năm, các bộ lạc Hung Nô đều đi đến trong thung lũng núi Yến Nhiên để tránh đông, đợi mùa đông qua đi lại vội vàng đuổi trâu dê thành bầy trở về bãi cỏ của mình, đây gọi là du mục.

Mùa đông qua đi, mục dân những bộ lạc Hung Nô đều đã rời khỏi, hiện tại lại bị Mặc Đốn cưỡng ép quay lại.

Nghe nói sẽ quy mô dụng binh đánh Hà Tây, tiểu vương các bộ lạc Hung Nô đều lên tiếng oán thán dậy trời đất, bởi vì mùa xuân thật sự không phải là thời tiết tốt để dụng binh. Bởi vì sau khi vượt qua một mùa đông, đàn dê trâu ngựa sứt ký rất mạnh, trâu dê sứt ký dễ dàng bệnh chết, ngựa đàn sứt ký không chỉ không ra sữa, hơn nữa cũng càng dễ mệt chết.

Tuy nhiên dù sao Mặc Đốn cũng là Đại Thiên Vu hùng tài đại lược nhất từ trước tới nay của Hung Nô, tiểu vương các bộ lạc tuy rằng đầy bực tức nhưng không ai dám ra mặt chống đối mệnh lệnh của Mặc Đốn. Chưa tới nửa tháng ngắn ngủi, chỉ có vài bộ lạc xa là chưa về tới vương đình, còn lại bên bờ sông Dư Ngô đã tụ tập gần một trăm ngàn cung thủ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhìn khắp bên sông Dư Ngô chỉ chít lều trại, qua lại trên bãi sông đều là những chiến sĩ Hung Nô to lớn cường tráng thấp đậm. Chiến sĩ Hung Nô trong mắt người Trung Nguyên đều gần như cùng một hình dạng: đầu cực to, cổ bé thấp, màu da nâu đen, ánh mắt hung ác lạnh lùng.

Tuy nhiên, có chút khác trước là hiện tại có rất nhiều chiến sĩ Hung Nô đã được trang bị đao kiếm chế tạo bằng sắt sắc bén, có không ít người được trang bị kỵ cung chất lượng hoàn mỹ, mũi tên cắm ở trong túi đựng tiễn sau lưng cũng đã được bọc sắt ở đầu nhọn, không thể nghi ngờ gì nữa, loại tên đầu sắt lực xuyên thấu này đã khác xa với loại tên bằng đồng!

Khi Bách Lý Hiền đi vào thư phòng thì Hạng Trang đang cẩn thận đánh giá tấm bản đồ Mạc Bắc đặt trên bình phong. Căn cứ theo tin tức tình báo do Ô Mộc Nhai cung cấp, Thiên Vu Đình của Mặc Đốn ở ngay dưới chân núi Yến Nhiên. Núi Yến Nhiên cũng chính là núi Hàng Yêu, thuộc địa giới ngoài Mông Cổ, cách Giang Đông hơn bốn ngàn dặm, ngay cả kỵ binh hành quân gấp gáp cũng phải đi mất một tháng.

- Tham kiến Đại vương.

Bách Lý Hiền cung kính cúi chào Hạng Trang.

Hạng Trang không quay đầu lại, chỉ xua tay nói:

- Tử Lương, người hãy xem mật tin trên án trước đi.

Bách Lý Hiền lập tức cầm phong tin mật từ trên án để xem, xem xong sắc mặt hơi biến đổi, nói:

- Mặc Đốn này thật đúng là có tầm nhìn, lúc này dụng binh với Hà Tây thật là quá đúng lúc.

Hạng Trang nghe vậy quay đầu lại, hỏi Bách Lý Hiền:

- Tử Lương, người nghĩ sao về người Hung Nô?

Bách Lý Hiền khẽ trầm ngâm, sau đó trầm giọng nói:

- Đại vương, năm ngoái sau khi Hung Nô đã bắt đi mấy chục ngàn thợ thủ công cùng với mấy chục ngàn phụ nữ, trẻ em tại đất Yến, Triệu, Hàn, vậy thì nông canh, rèn sắt và các nghề khác chắc chắn sẽ nhảy vọt, không phải thần nói bừa, nhiều nhất qua mười năm nữa, Hung Nô sẽ trở thành họa tâm phúc lớn của các nước Trung Nguyên.

Hạng Trang khẽ vuốt cằm, Bách Lý Hiền và hắn đã cùng chung một ý nghĩ.

Trên lịch sử Hoa Hạ, ban đầu Hung Nô cũng không phải đối thủ của các nước Trung Nguyên, cho dù là nước Yên, thực lực nhỏ yếu nhất trong Thất Hùng Chiến Quốc cũng có dư sức đuổi Hung Nô ở phía bắc ra khỏi ngàn dặm. Nhưng tới cuối Tần đầu Hán, Hung Nô lại đột nhiên hùng mạnh và trở thành sự uy hiếp lớn chưa từng có đối với vương triều Trung Nguyên.

Nguyên nhân việc này chính là cuối Tần loạn thế, Hung Nô từ Trung Nguyên đã bắt đi một lượng lớn thợ thủ công cùng với phụ nữ, trẻ em. Những thợ thủ công này cùng với phụ nữ, trẻ em đã mang đến kỹ thuật canh nông cùng với kỹ thuật rèn sắt tiên tiến cho người Hung Nô. Để kỵ binh Hung Nô sử dụng binh khí được chế tạo bằng sắt sắc bén, càng khiến cho Hung Nô có được thành trì vững chắc cùng với nền nông nghiệp ổn định.

Có thứ này, Hung Nô mới có thể như hổ thêm cánh, cấu thành sự uy hiếp thật lớn đối với Trung Nguyên.

Đưa mắt một lần nữa đặt trên Mạc Bắc trên tấm bản đồ, Hạng Trang bỗng nhiên nói:

- Tử Lương, nước Hán suy yếu, đối với Hung Nô mà nói quả thật là thời cơ tốt nhất để dụng binh đánh Hà Tây. Nhưng, một khi đại quân Hung Nô dốc toàn lực đánh giết Hà Tây, vậy thì đối với các quốc gia Trung Nguyên mà nói, đây chẳng phải là cơ hội tốt sao? Một cơ hội phá hủy hoàn toàn Hung Nô!

- Phá hủy hoàn toàn Hung Nô?

Bách Lý Hiền ngạc nhiên nói:

- Ý Đại vương là nói, các quốc gia liên hợp lại đối phó với Hung Nô?

Bách Lý Hiền vừa mới còn đang suy nghĩ, Hung Nô quy mô dụng binh đánh Hà Tây, nước Hán chắc chắn không ngồi yên bỏ mặc, một khi quân Hán quy mô gấp rút tiếp viện Hà Tây, thì tất nhiên khiến cho Đồng Quan, Tuần Quan cùng với Hán Trung trống không, đến lúc đó nước Sở có thể hành động, quyết định phát động đại quân triển khai chiến dịch lớn, ít nhất cũng có thể dòm ngó được Quan Trung hoặc là quận Tam Xuyên.

Nhưng, Bách Lý Hiền thật không ngờ Đại vương lại có ý kết đồng minh với các quốc gia cùng đối phó với Hung Nô. Đối với cục diện như vậy, nước Hán tuyệt đối vui vẻ đồng ý, hơn nữa nước Hán sẽ là nước được lợi nhiều nhất. Ngược lại nước Sở dù cuối cùng phá hủy được Hung Nô, ngoại trừ tranh thủ được chút hư danh “Minh chủ”, chỉ sợ cũng chẳng được chút lợi ích gì.

- Vì sao không?

Hạng Trang nói:

- Các quốc gia Trung Nguyên tranh đấu là tranh đấu thính thống theo đạo Nho, còn Hung Nô là dị tộc, việc tranh đấu giữa dị tộc với các tộc Hoa Hạ là tranh đấu huyết thống. Một khi Hung Nô nhập chủ Trung Nguyên, các quốc gia Trung Nguyên chúng ta sẽ mất đi huyết thống Hoa Hạ. Huống chi hiện tại sự uy hiếp của Hung Nô đã tăng lên rất nhiều, không thừa dịp lúc này phá hủy Hung Nô, sau này muốn phá hủy nó còn khó khăn hơn.

Bách Lý Hiền nói:

- Một ngày nào đó Đại Sở ta nhất định phải thống nhất toàn bộ thiên hạ, đến lúc đó khó có thể tránh được phải đối mặt với sự uy hiếp của Hung Nô. Nếu như đến lúc đó đối mặt với một Hung Nô binh hùng tướng mạnh binh giáp sắc bén không bằng ngay lúc này có thể chấp nhận một cái giả phải trả nhưng lại có thể phá hủy hoàn toàn Hung Nô trước khi nó trở nên hùng mạnh.

- Lời Tử Lương nói rất hợp ý ta.

Hạng Trang gật đầu, nói:

- Vậy quyết định như thế.

Bách Lý Hiền nói:

- Các bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà ở Hà Tây chỉ là những bộ lạc nhỏ, nhưng Nguyệt Thị lại là một bộ lạc lớn, cung thủ chừng hai trăm ngàn, nếu Hung Nô muốn bình định Hà Tây thì ít nhất cũng phải xuất động ba

trăm ngàn kỵ binh, đây gần như là dốc hết toàn lực ra. Kể từ lúc đó dưới chân núi Yến Nhiên chỉ còn lại Thiên Vu Đình phòng thủ trống không.

Hạng Trang gật đầu, phụ họa:

- Cho nên, lần này binh lực chinh phạt Mạc Bắc không cần nhiều lắm, nhưng nhất định phải là kỵ binh, bởi vì từ Giang Đông tới Mạc Bắc xa hơn bốn ngàn dặm, hành quân đến chiến trường phải mất thời gian một tháng, không phải kỵ binh căn bản không thể làm được, hơn nữa còn phải trang bị cho mỗi kỵ binh ba con khoái mã, một con la.

Lần này viễn chinh Mạc Bắc, Hạng Trang hoàn toàn có thể tương tượng được cái giá phải trả sẽ vô cùng thâm trọng!

Khi hành quân ở Trung Nguyên, có lẽ có thể ở ven đường các quốc gia mà bổ sung đủ được một chút thứ cần thiết, nhưng khi quân Sở ra ngoài trường thành, ở bên trong bão cát đại mạc thì khó mà có được sự tiếp tế tiếp việc từ bất cứ đâu, mà dân tộc du mục trên thảo nguyên lại ở không cố định, có đôi khi đi nửa tháng cũng không gặp được một mục dân nào, đợi khi quân lương ăn xong cũng chỉ có thể giết ngựa để chống đói.

Hơn nữa, hành quân gấp đường dài hơn bốn ngàn dặm, tất nhiên sẽ tạo nên sự tổn thất một lượng lớn chiến mã.

Nhưng Hạng Trang kiên trì cho rằng, chỉ cần có thể phá hủy được Hung Nô, chỉ cần có thể tiêu diệt được trạng thái đang cấu thành sự uy hiếp của Hung Nô, sự tổn thất chiến mã của nước Sở cũng rất đáng giá.

Ván cờ giữa Bạch Mặc và Tất Thư đã tiến nhập vào giai đoạn bất quan. Trước đó một trăm thủ hai người vô cùng cẩn thận, mỗi một nước cờ tiếp theo đều cân nhắc rất lâu, một trăm nước cờ đi mà mất gần ba canh giờ, tuy nhiên sau một trăm nước, tiết tấu của hai người đột nhiên nhanh hơn, thường xuyên nhón quân đặt xuống, dường như hai người đều đã nắm chắc phần thắng.

Chu Quan Phu và Hô Diên đứng ở phía sau hai người cũng nhìn chăm chú.

Bạch Mặc, Tất Thư cùng đặt quân cờ liên tục, số quân cờ trên bàn cờ đã nhanh chóng gia tăng nhưng tình thế của song phương đều không thấy chút tươi sáng mà ngược lại càng trở nên phức tạp. Chu Quan Phu cùng Hô Diên đứng là cũng có đọc qua kỳ đạo, nhưng lại căn bản không hiểu tình thế trên bàn cờ, càng không hiểu ai chiếm thượng phong, ai rơi vào thế hạ phong.

Lại nhìn về mặt hai người đó, Bạch Mặc thì tràn đầy tự tin, dường như nắm chắc phần thắng trong tay, còn Tất Thư vẻ mặt thông dong, dường như cũng nắm chắc thắng lợi.

Nhưng, bất kể thế nào thì ván cờ này cũng chỉ có một người thắng!

Hơn nữa, từ số lượng quân cờ trên bàn cờ càng lúc càng nhiều, vị trí trống không càng lúc càng ít, Chu Quan Phu và Hô Diên đều biết, khoảng cách ra kết quả đã càng lúc càng gần. Nghĩ đến đây, trong lòng hai người trở nên căng thẳng, bởi vì lúc ván cờ định ra thắng bại cũng là lúc định ra sinh tử của bốn người ở đây.

Cổ nhân trọng chữ tín mà coi thường mạng sống của mình, Chu Quan Phu và Hô Diên không ai nghĩ tới phải hủy lời hẹn đánh cược.

Trong lòng Chu Quan Phu và Hô Diên vô cùng căng thẳng, mà cách đó hơn trăm bước, ba trăm Thiên Lang vệ cùng với ba trăm Phiêu kỵ lại giương cung bạt kiếm, bắt đầu đứng sừng sững đối nhau. Ván cờ trong Tam Lý Đình tuy rằng không truyền mở ra ngoài, nhưng Thiên Lang Vệ cùng với Phiêu Kỵ đều là những lão binh trải qua trăm trận, sao không thể ngửi được mùi chết chóc từ trong Tam Lý Đình tỏa ra chứ?

Lâu Kính, Lâu Nghĩa mang theo hai ngàn đại quân vừa mới ra khỏi viên môn thì lại va phải một đội quân Tề khác.

Thấy quân Tề đối diện ngăn lại, sắc mặt Lâu Kính trong khoảnh khắc trầm xuống, trong lòng Lâu Nghĩa thì đắng chát.

Trận kỳ mở ra, từ chân thành trong trận quân đối diện đi ra hơn mười kỵ, viên đại tướng đi đầu rõ ràng là Thượng Tướng Quân Triệu Tịch. Triệu Tịch ở trên lưng ngựa chấp tay vái chào Lâu Kính, cười dài nói:

- Tướng Quốc định đi đâu vậy?

Lâu Kính lấy lại bình tĩnh, nói:

- Nghe nói sứ giả Sở Tất Thư hẹn gặp sứ giả Hán Bạch Mặc tại Tam Lý Đình thành đông, bốn tướng lo lắng hai sứ giả của hai nước tổn hại đến hòa khí, gây ra nạn chết người, vậy thì đại Tề ta khó thoát khỏi can hệ, cho nên dù chưa lấy được Hồ phù từ Đại Vương, nhưng tự làm chủ điều binh tại Hậu quân đại doanh chuẩn bị đến đó hòa giải.

- Việc nhỏ này Tướng quốc phái người đến thông báo cho bản tướng quân một tiếng là được rồi, cần gì phải khiến cho Tướng quốc đại giá chứ?

Triệu Tịch khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Huống chi, theo mặt tướng biết thì hiện tại Bạch Mặc và Tất Thư đang ở Tam Lý Đình đánh cờ, vẫn chưa tổn thương đến hòa khí, cho nên Tướng quốc cũng không cần phải làm điều thừa thãi, xin hãy trở về cho.

Lâu Kính thầm thở dài, đành phải ghim ngựa quay về.

Lâu Nghĩa đang định thu quân quay về doanh trại, lại bị Triệu Tịch quát gọi:

- Lâu Nghĩa!

Lâu Nghĩa đành phải quay đầu ngựa lại, nhưng lại hướng ánh mắt cầu viện sang Lâu Kính. Lâu Kính không quay lại mà đánh ngựa đi. Thấy tình cảnh như vậy, trong lòng Lâu Nghĩa trầm xuống vô hạn.

Triệu Tịch cười ha hả, gần giọng nói:

- Lâu Nghĩa, người không thấy Hồ phù Đại vương mà đã tự tiện phát binh, tội đồng mưu phản, tử hữu mau bắt lại cho ta!

Hơn mười thân binh phía sau Triệu Tịch cùng đáp lời, hùng dũng tiến tới kéo Lâu Nghĩa xuống ngựa, lại trói chặt chân tay lại.

Trong hoàng cung Tỷ Lăng, Hạng Trang và Bách Lý Hiền đã bắt đầu xác định cụ thể kế hoạch tác chiến.

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Lần này viễn chinh Mạc Bắc, cuộc chiến thay đổi trong nháy mắt, tình thế Mạc Bắc cũng phức tạp khó liệu, cho nên “binh quý tinh nhi bất quý đa”, quả nhân quyết định triệu tập toàn bộ Kiều Kỳ quân, thêm sáu mươi ngàn chiến mã, hai mươi ngàn la ngựa, lại chuẩn bị đủ đồ ăn trong hai tháng, giao cho Thượng Tướng Quân đích thân chỉ huy. Tử Lương nghĩ thế nào?

(binh quý tinh nhi bất quý đa: quý chất lượng, không quý số lượng, hoặc chất lượng quan trọng hơn số lượng.

Câu này được sử dụng trong binh pháp của Tôn Tử: Muốn thắng trận không phải là nhờ có nhiều quân, mà phải có quân và tướng giỏi.

Bách Lý Hiền nói không cần nghĩ ngợi:

- Thượng Tướng quân đọc đủ binh pháp, am hiểu thao lược, dù là Hàn Tín cũng không bằng, để hấn làm chủ tướng viễn chinh Hung Nô, có thể nói là vì mục đích chung, thân hoàn toàn tán thành.

Hạng Trang ngẫm nghĩ một chút, còn nói thêm:

- Tuy nhiên, đối phó với Hung Nô, không thể chỉ trông vào mỗi một nước Sở ta xuất lực, mà nước Hán cùng phải xuất động bộ kỵ đại quân ở Hà Tây để làm chệch hướng đại quân Hung Nô. Các nước Yên, Hàn, Triệu cũng phải xuất động toàn bộ kỵ binh, phối hợp với kỵ binh dũng mãnh của Đại Sở ta cùng nhanh chóng phạt Mạc Bắc.

Bách Lý Hiền nói:

- Trận chiến này nếu thật sự có thể phá hủy Hung Nô, thì nước Hán được lợi nhất, cho nên nước Hán chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp. Nước Yên thuộc sự áp chế của Đại vương, chắc chắn cũng sẽ phái kỵ binh tham chiến, nhưng nước Triệu và nước Hàn đã ruồng bỏ Đại Sở ta kết minh với nước Hán, hai nước này chưa chắc sẽ chịu dưới trướng Đại Sở ta.

Hạng Trang không tin, nói:

- Vậy thì hãy để nước Hán tạo áp lực cho nước Triệu và nước Hàn, quả nhân không tin, sau khi hai nước Hàn, Triệu ruồng bỏ nước Sở rồi mà còn dám đắc tội với nước Hán!

- Việc này chắc là Hán Vương sẽ không từ chối.

Bách Lý Hiền ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, việc ở Lâm Truy...

- Kế hoạch ở Lâm Truy không thay đổi.

Hạng Trang vùng tay lên, không tin nói:

- Uy hiếp của Hung Nô tuy lớn, nhưng Bạch Mặc là họa tâm phúc lớn, chỉ cần có cơ hội nhất định phải diệt trừ Bạch Mặc không chút do dự.

Dừng lại một chút, Hạng Trang quay sang chỉ bảo Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, ngươi hãy lập tức dùng bồ câu đưa tin tới Lâm Truy để Thượng Tướng Quân gia tăng hành động.

- Vâng!

Khuất Bất Tài vái chào, vội vàng lĩnh mệnh đi.

Tới nước cờ thứ hai trăm tám mươi chín, khi Bạch Mặc đang định ăn đại long cờ đen, tay cầm quân cờ trắng đột nhiên lại dừng ở trên không trung, bởi vì Bạch Mặc phát hiện không ngờ mình tính lợ một nước, vốn cục diện là cần phải tuyệt sát đại long cờ đen thì sẽ hình thành thế liên hoàn, không ngờ còn hơn thế nữa là lại hình thành thế “tứ kiếp liên hoàn” hiếm có!

Tất Thư ngồi ở đối diện cũng có chút lơ mơ, hán cũng hình như đã để lợ một nước.

Chu Quan Phu và Hô Diên ở bên cạnh cũng trừng mắt to nhỏ, đều không thể tin vào hai mắt của mình, cờ vây rất ít khi xuất hiện cờ hòa như này, nhưng cục diện ván cờ liên hoàn đã ở trước mắt đã thành bốn kiếp liên hoàn, dựa theo quy tắc, ván cờ này có thể hạ màn, vĩnh viễn sẽ không có thắng thua, nói cách khác là cờ hòa!

Thật lâu sau, Tất Thư mới đẩy bàn cờ đứng lên, thở dài nói:

- Sư huynh, hình như cờ hòa rồi.

- Đúng vậy, cờ hòa.

Về mặt Bạch Mặc buồn bã gật nhẹ đầu, trong lòng lại nghĩ, thật sự ván này hán thua, bởi vì hán chiếm ưu thế trên nước, nhưng cuối cùng vẫn thành cờ hòa.

Xác định thế hòa, Chu Quan Phu và Hô Diên không kìm nổi thở phào, xem ra không cần phải tự vẫn rồi.

Trong lúc này, một kỵ binh cười khoái mã bỗng nhiên phá tan sự chặn đường của Thiên Lang Vệ và Phiêu Kỵ quân Hán, lao vọt như chớp chạy tới Tam Lý Đình, xông vào trong đình hô:

- Chỉ dụ, sứ giả hai nước Sở Hán lập tức tiến cung!

Anh mắt Tất Thư nghiêm trọng, Hàn Hạp đồng thời triệu kiến sứ giả hai nước, rốt cục đã có lựa chọn.

Trong lòng Bạch Mặc buồn bã, Tề vương đồng thời triệu kiến sứ giả hai nước Sở Hán, vấn đề đã rõ ràng, trận chiến tranh giành liên hoàn hợp tung với nước Tề xem ra cũng giống như ván cờ trước mặt. Hơn phân

nửa cũng là thế hòa, tuy nhiên bề ngoài là thế hòa, kỳ thật là hãn và Hán quốc đã thua, bởi vì nước Tề không gia nhập liên minh, liên hoành đồng minh sẽ rất khó cấu thành sự uy hiếp thật sự với nước Sở.

Lâu Kính đã cố gắng hết sức thuyết phục Hàn Hạp, nhưng Hàn Hạp đã không kiên nhẫn nghe hết.

- Tướng quốc người không cần phải nói cái gì nữa, quả nhân hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Với đại cục thiên hạ hiện giờ, nếu đại Tề ta gia nhập đồng minh liên hoành, thì có thể hình thành thế cục liên kết bóp chết nước Sở. Nếu như gia nhập đồng minh hợp tung, thì nước Hán chủ trì liên hoành đồng minh trong khoảng khắc sẽ tan rã, điều này có thể thấy được. Quả nhân vẫn muốn duy trì không qua lại, giữ vững lập trường không giúp nước nào.

Lâu Kính chỉ có thể lắc đầu, thực lực nước Tề cũng không đủ hùng mạnh, nhưng lại một mình bằng lòng đứng ngoài hai đại trận Sở Hán giữ cân bằng lực lượng, kết quả chỉ có thể là tự chịu diệt vong! Tuy nhiên, những gì cần nói Lâu Kính đều đã nói, chỉ sợ hãn nói nữa Hàn Hạp cũng không nghe, cũng chỉ có thể như trước vậy.

Lập tức có người hầu tiến vào bẩm báo nói:

- Đại vương, sứ giả hai nước Sở Hán đã đến ngoài cửa cung.

Hàn Hạp ồ một tiếng, cất cao giọng nói:

- Truyền lệnh, mở tiệc thiết yến trong điện, mời hai sứ giả dự tiệc.

Dứt lời, Hàn Hạp quay đầu hướng Lâu Kính nói:

- Tướng quốc, người đi cùng quả nhân tới đó.

Ngày hôm sau, tin tức ở Lâm Truy đã truyền quay lại Hàm Dương.

Lưu Hằng hỏi Trần Bình nói:

- Thái sư, người thấy thế nào?

Trần Bình cười nhạt liên tục:

- Ha hã, thăng nhãi Hàn Hạp đã tâm thật ra là khá lớn, nếu Hàn Tín còn sống, quân lực, quốc lực của nước Tề cũng không có đến mức yếu như này, có lẽ còn có cơ hội cân bằng lực lượng giữa hai đại trận Sở Hán, nhưng hiện giờ, hành vi của thăng nhãi Hàn Hạp vốn là trò cười, hãn tự chịu diệt vong!

- Tự chịu diệt vong?

Lưu Hằng nói:

- Thái sư nói là nước Sở sẽ xuống tay trước tiên với nước Tề ?

- Kết quả này là điều tất nhiên.

Trần Bình gật nhẹ đầu, lấy giọng điệu chắc chắn nói:

- Trước dễ sau khó, xa thân gần đánh là quy luật của chiến tranh. Cá nước Hán, Hàn, Triệu đã kết thành đồng minh, còn Nam Việt, nước Yến khoảng cách xa xôi, cũng không là mục tiêu lý tưởng, dự kiến là đầu tiên nước Sở sẽ lấy nước Tề.

- Ngay cả khi nước Tề bị nước Sở tiêu diệt, đó cũng là gieo gió gặt bão.

Giọng Lưu Hằng cảm hận nói:

- Chỉ là cứ như vậy, đề xướng đồng minh liên hoành của Thừa tướng cũng biến thành giấc mơ, chỉ có ba nước Hán, Hàn, Triệu tham gia đồng minh liên hoành khi đối mặt với đồng minh hợp tung hai nước Yến, Sở thật là chưa chiếm được ưu thế.

- Đúng vậy, đây chính là vấn đề lớn.

Trần Bình nghe vậy lập tức chau mày.

Nước Tề trung lập không chỉ là vấn đề của riêng nước Tề, mà là sẽ sinh ra tác dụng liên quan, mà tác dụng phụ lớn nhất chính là ảnh hưởng nghiêm trọng đến thái độ nước Yên và nước Nam Việt đối với nước Sở. Từ tình hình trước mắt nắm giữ cho thấy, rất có khả năng cuối cùng nước Yên, nước Nam Việt sẽ là chủ đạo gia nhập đồng minh hợp tung với nước Sở.

Cứ như vậy, vận mệnh thiên hạ liền biến thành sự quyết đấu giữa Hán, Hàn, Triệu cùng Sở, Yên, Nam Việt, trong đó Nam Việt là nước xa xôi, ngoại trừ quyền góp lương thực cho nước Sở thì cũng sẽ không phát huy lực ảnh hưởng gì nhiều, nhưng phương bắc nước Yên lại tạo nên sự kiềm chế rất lớn đối với hai nước Hàn, Triệu, đến lúc đó, khi nước Sở thật sự là xuống tay với nước Tề, nước Hán cũng chỉ có thể trở mắt đứng nhìn.

Đợi cho nước Sở tiêu diệt nước Tề, đúng lúc nước Yên, nước Nam Việt ý thức được tình hình không có lợi lập tức phản chiến, đại thế nước Sở hùng mạnh nuốt thiên hạ cũng không thể nghịch chuyển được nữa.

Gần như là cùng lúc, Tỷ Lăng cũng nhận được chim bồ câu ở Lâm Truy truyền đến.

Bách Lý Hiền cười nói:

- Đại vương, xem ra vở tuồng phong phân Ngụy vương vẫn phát huy được tác dụng, ít nhất thẳng nhai Hàn Hạp cũng bị mê muội, thế nên đã nảy sinh dã tâm, ha ha.

Hạng Trang cũng cười nói:

- Quả nhân thật đúng là không nhìn ra, Hàn Hạp lại có dã tâm như thế.

Bách Lý Hiền lại nói:

- Đại vương, nếu chúng ta làm cho người Ô Mộc Nhai tại đất Tề tạo ra vài cái điềm lạnh, lại âm thầm xúi giục một số gia tộc quyền thế ủng hộ lên ngôi, Hàn Hạp hẳn có thể hay không bắt đầu nảy sinh dã tâm xưng đế?

Hạng Trang nghe vậy ánh mắt lập tức sáng ngời, nói:

- Dường như, đều không phải là không có khả năng.

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng hòa theonói:

- Kể từ đó, không phải không có cơ dụng binh đối với nước Tề?

- Ha ha, Tử Lương kế này rất hay!

Hạng Trang có chút động lòng, lập tức lại nói:

- Tuy nhiên việc quan trọng bây giờ vẫn là tiêu diệt Hung Nô uy hiếp đối với tộc Hoa Hạ, và phá hủy Hung Nô sau đó lo lắng đến vấn đề nước Tề cũng không muộn.

- Cũng đúng.

Bách Lý Hiền nói:

- Tính toán thời gian, Thượng Tướng Quân hẳn là đã đem tin tức tiết lộ cho Bạch Mặc?

Nhắc đến Bạch Mặc, sắc mặt Hạng Trang trở nên có chút âm trầm, bởi vì vài lần có hành động ám sát Bạch Mặc cũng đều thất bại, còn chết oan một nhóm lớn tử sĩ Ô Mộc Nhai, hơn nữa Tất Thư cũng đã phi chim bồ câu báo tin rõ ràng, thái độ Hàn Hạp đã rõ ràng, đã không còn khả năng ám sát Bạch Mặc ở nước Tề rồi.

Giết Bạch Mặc không được, điều này làm cho Hạng Trang có chút tức giận, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy bình thường thường, nên thận trọng với Bạch Mặc, lại làm sao có thể dễ dàng mạo hiểm? Nếu hẳn không có nắm chắc mười phần, làm sao lại mang ba trăm Phiêu Kỵ đi Lâm Truy? Hạng Trang nghiêm lệnh làm cho Ô Mộc Nhai không tiếc bằng bất cứ giá nào ám sát Bạch Mặc, thật sự là có chút ép buộc.

Lập tức Hạng Trang nói:

- Cũng được, thả Bạch Mặc trở về ít nhất cũng có thể kiềm chế được Hung Nô ở Hà Tây, như vậy hành động tác chiến của Học Kiêm ở Mạc Bắc cũng có thể thuận lợi chút.

Chu Quan Phu có chút không tin, nhìn Bạch Mặc nói:

- Thừa tướng, hay đây là kế diệu hổ ly sơn của Tất Thư? Nói dối Hung Nô dụng binh ở Hà Tây, để làm cho Thừa tướng phải về nước, sau đó hấn mới chậm rãi sắp xếp, kéo nước Tề vào 1 đồng minh hợp tung.

- Diệu hổ ly sơn?

Bạch Mặc khua tay áo, nói:

- Không, ta không phải con cọp, nước Tề cũng không phải đỉnh núi, thái độ của Tề vương đã rất rõ ràng, dù cho Tất Thư có ở Lâm Truy một năm, hơn nữa ngày nào cũng đến thuyết phục Tề vương, tuyệt đối Tề vương cũng không thay đổi lập trường, mặc dù Tề vương tuổi còn trẻ, nhưng cũng rất có chủ kiến.

Chu Quan Phu có vẻ sợ hãi nói:

- Nói như vậy thì thật sự là Hung Nô dụng binh ở Hà Tây?

- Ta không biết nước Sở có tin tức đó từ đâu, nhưng tin tức này có độ tin cậy rất cao.

Bạch Mặc nói:

- Lúc này nước Đại Hán ta quân lính ít, thực lực của một nước yếu, nếu lúc này Hung Nô dụng binh ở Hà Tây, căn bản chúng ta không thể triệu tập đại quân đi cứu viện trước, nhiều nhất cũng chỉ phái ra hai ba nghìn kỵ binh, Mạc Đốn là con sói trên thảo nguyên thật đúng là biết đâm đúng thời điểm.

Chu Quan Phu nói:

- Thừa tướng, Hà Tây là lá chắn phía tây Quan Trung, không được để thất thế, chúng ta khẩn trương đi về!

- Không.

Bạch Mặc vung tay áo, bỗng nhiên nói:

- Thắng Chi, người lập tức phái người đến cửa nam Sở doanh, sau đó bày tiệc rượu ở Tam Lý Đình, mời sư đệ ta dự tiệc.

- Hả?

Chu Quan Phu ngạc nhiên nói:

- Mời Tất Thư dự tiệc, vào lúc này ư?

- Đúng, là lúc này.

Bạch Mặc nói:

- Người mau phái người đi đi.

- Vâng!

Chu Quan Phu cúi chào, đi có vẻ không vui.

Ngoài cửa nam Sở doanh.

Hô Diên không hiểu hỏi Tất Thư nói:

- Thượng Tướng Quân, sao người không tiết lộ tin tức Đại vương đã quyết định triệu tập quân kỵ binh dũng mãnh viễn chinh Mạc Bắc cho Bạch Mặc biết?

- Ai, cái này không thể nói, ít nhất không thể nói bây giờ.

Tất Thư mỉm cười xua tay nói:

- Tuy nói Đại vương đã quyết định dụng binh với Hung Nô, nhưng sư huynh ta còn không biết, cho nên, đợi chờ hần cầu đến đây, chúng ta lại gắng gượng mà đáp ứng, chỉ có như thế chúng ta mới có thể đề xuất thêm điều kiện hà khắc.

Hô Diên không tin nói:

- Bạch Mặc thực sẽ đến cầu chúng ta?

- Khẳng định sẽ đến.

Tất Thư tràn đầy tự tin nói:

- Hung Nô dụng binh đối với Hà Tây, chính là tấn công nanh vuốt của nước Hán, cho nên, nước Hán nóng lòng sốt ruột, mà không phải là Đại Sở chúng ta, nói cho cùng, Hung Nô vừa tiêu diệt các bộ lạc Nguyệt Thị, Hưu Chư, Hồn Tà, đối với Đại Sở chúng ta không có gì tổn thất phải không?

Hô Diên nói:

- Cho nên, mặt tướng không biết là Bạch Mặc sẽ đến cầu chúng ta.

Cũng không có thể nói Hô Diên nghĩ không đúng, Hung Nô dụng binh ở Hà Tây dường như không liên quan gì đến nước Sở, dưới tình hình bình thường, nước Sở không có khả năng chủ động xuất binh trợ giúp nước Hán, nếu nước Sở không có khả năng xuất binh trợ giúp nước Hán, Bạch Mặc làm Thừa tướng nước Hán, lại làm sao có đủ khả năng chủ động đến cầu Thượng Tướng Quân đâu?

- Không, sư huynh ta sẽ đến.

Tất Thư khua tay áo, nói:

- Đại vương diễn kịch phân phong Ngụy vương có thể lừa gạt Tề vương nhưng lại không thể lừa gạt sư huynh ta, sư huynh ta biết ý chí Đại vương khắp nơi, mà sớm muộn gì thì Hung Nô cũng là mối họa lớn cho Đại Sở ta, cho nên chuyện chèn ép Hung Nô, Sở Hán hai nước đều có nhu cầu lợi ích chung.

Vừa nói dứt lời, liền có Thiên Lang vệ tiến vào bẩm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, có sứ Hán cầu kiến.

- Xem?

Tất Thư nhìn Hô Diên mỉm cười nói:

- Chẳng phải Sư huynh ta đã phái người đến đây sao?

479. Chương 489 Cắt Nhường Quận Tam Xuyên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 489 Cắt nhường quận Tam Xuyên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chưa đến hai canh giờ, Bạch Mặc, Tất Thư đã ở Tam Lý Đình thành đông Lâm Truy.

Tuy nhiên lần trước gặp nhau Tất Thư chỉ mời Bạch Mặc chơi cờ, lần này gặp nhau, Bạch Mặc lại mang lên tiệc rượu.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá năm vị, Bạch Mặc liền bày tỏ mục đích đến đây của mình với Tất Thư, Tất Thư cũng đã sớm đoán trước được.

- Quận Tam Xuyên!

Tất Thư cũng không có vòng vèo nhiều với Bạch Mặc, trực tiếp lật ngửa quân bài của mình:

- Chỉ cần nước Hán đồng ý cắt nhường quận Tam Xuyên cho nước Sở, nước Sở sẽ đồng ý xuất binh đối phó với Hung Nô.

Hô Diên nghe được trợn mắt há mồm, Thượng Tướng Quân nói thẳng quá, nào có bàn điều kiện như vậy bao giờ?

Hành động này của Tất Thư rõ ràng là không phù hợp với nguyên tắc đàm phán, đi đàm phán, bình thường đều là một bên thoải mái nói giá, bên kia thì trả giá, sau đó hai bên không ngừng thỏa hiệp, nhượng bộ, cố gắng để hai bên đều có thể chấp nhận giá cả trên bàn đàm phán, nào có giống Tất Thư như vậy, vừa lên tiếng đã trực tiếp nói thẳng ra con át chủ bài của mình hay sao?

- Người nói chuyện hoang đường viễn vông!

Chu Quan Phu giận tím mặt nói:

- Đừng nói một quận, kể cả là một huyện, một xã, thậm chí là một đình cũng sẽ không cắt nhường cho các người!

Ở thời đại Chiến quốc, cắt đất giảng hòa thật sự là chuyện bình thường, vừa đó là nước Tần, ở Vệ Yên pháp luật thay đổi trước đó đã từng cắt nhường đất mãi mãi cho bá chủ lúc đó là nước Ngụy, nhưng điều khiến Chu Quan Phu khó chịu chính là thái độ của Tất Thư.

Bạch Mặc lại cảm thấy có áp lực lớn, căn bản Tất Thư không để cho hắn cơ hội mặc cả cò kè.

Ở tại bàn đàm phán, một bên vừa lên đến đã nói rõ ngay khi mà quân bài của mình chưa lật, như vậy đã nói lên bên kia đàm phán đã là tình thế bắt buộc, nói cách khác, mặc kệ Bạch Mặc đáp ứng hay không đáp ứng, tình thế bắt buộc là nước Sở chỉ lấy quận Tam Xuyên!

Nhất định Bạch Mặc phải thừa nhận, sau khi Võ Quan thất thủ, vị trí địa lý quận Tam Xuyên trở nên vô cùng bất tiện, bởi vì quân Sở xuất binh từ Võ Quan, có thể lách tập kích sườn sau Hàm Cốc Quan, vừa có thể công Hàm Cốc Quan, cũng có thể cắt đứt liên hệ giữa quận Tam Xuyên với Quan Trung, hơn nữa thủy quân nước Sở phong tỏa trên sông, quận Tam Xuyên sẽ vô cùng nguy hiểm!

Quân Sở vây khốn và phong tỏa trường kỳ, sớm muộn thì quận Tam Xuyên cũng thất thủ.

Vốn là, nếu lần này liên hoành các quốc gia thành công thì Bạch Mặc cũng không ngại gì nước Sở ngấp nghé quận Tam Xuyên, thậm chí hắn còn nghĩ lấy quận Tam Xuyên làm mồi nhử bày ra một cạm bẫy khổng lồ với nước Sở, nhưng hiện tại liên hoành thất bại, những suy nghĩ này cũng đã hóa thành bọt nước, nước Sở lại dụng binh với quận Tam Xuyên, chỉ dựa vào một mình nước Hán đúng là không thể ngăn được.

Nhất là hiện tại Hung Nô đang chuẩn bị quy mô dụng binh ở Hà Tây, sự uy hiếp của Hà Tây đối với Quan Trung thật sự là rất lớn, một khi Hà Tây bị Hung Nô chiếm đóng, Quan Trung chỉ được đếm bằng ngày, việc này làm cho quân Hán không thể không đem nhiều quân lực chú ý đến Hà Tây mà binh lực quân Hán vốn đã rất túng thiếu rồi, cứ như vậy, lại càng khó để ý được đến quận Tam Xuyên.

Nếu nước Sở thừa dịp này dụng binh ở Tam Xuyên, tám chín phần mười có thể lấy được.

Việc này Bạch Mặc không muốn thừa nhận, thực lực binh lực của hai nước Sở Hán sau hai cuộc đại chiến thực sự là chênh lệch rất lớn, Sở quốc tiêu hao cũng rất lớn, nhưng lại cũng không hề thương gân động cốt, nếu quân Sở phát động một trăm nghìn đại quân tấn công quân Tam Xuyên hẳn là không có vấn đề gì, mà chỉ sợ Quan Trung không rút được người nào ra mà cứu viện Tam Xuyên.

Tất Thư cười nói:

- Sư huynh, Hà Tây và Quan Trung chỉ cách nhau ven ven một con sông, một khi các bộ Nguyệt Thị, Hữu Chư, Hồn Tà bị Hung Nô tiêu diệt, lập tức Quan Trung liền đối mặt với người Hung Nô không ngừng tập kích quấy rối, kết quả như vậy có thể so sánh bằng mất đi ba quận Quan Đông, đâu nặng đâu nhẹ, hẳn là sư huynh đã nắm rõ ràng?

Chu Quan Phu cười nhạt nói:

- Hừ hừ, tuy rằng người nói chuyện này giật gân, nhưng người Hung Nô cũng bình thường thôi, trước không cần nói đến bọn họ có diệt được các bộ lạc Nguyệt Thị hay không không, cho dù có thật sự diệt được các bộ lạc Nguyệt Thị, chiếm đóng Hà Tây, uy hiếp đối với nước Đại Hán ta cũng không có gì đáng nói, trước mặt Phiêu kỵ Đại Hán ta, người Hung Nô chỉ là hạt cát?

- Vậy sao?

Tất Thư thản nhiên nói:

- Quan Quân Hầu đừng quá tự tin, bản tướng quân nghe nói, sau khi người Hung bắt mấy vạn thợ thủ công từ Triệu, Yên, Hàn, bọn họ đã chế tạo được đao kiếm bằng sắt cùng với kỵ cung sắc bén hoàn mỹ, đối mặt với một số lượng kỵ binh Hung Nô được trang bị hoàn mỹ, Phiêu kỵ quân Hán còn có mấy phần thắng ?

Chu Quan Phu lãnh đạm nói:

- Dù sao việc này, cũng không cần đến ngài Thượng Tướng Quân Tất Thư phải lo lắng, hừ!

Tất Thư cười cười, lại nhìn Bạch Mặc nói:

- Sư huynh, tiểu đệ ta cũng không gạt người, Kiêu Kỵ quân một trong ba đại cấm quân dũng mãnh Đại Sở đã tập kết xong, nếu như nước Hán không cắt nhường quận Tam Xuyên, chúng ta cũng chỉ có thể tự mình tới lấy, nhưng, nếu nước Hán tự nguyện cắt nhường ra quận Tam Xuyên, như vậy Kiêu Kỵ quân có thể viễn chinh Mạc Bắc, tiêu diệt sào huyệt Hung Nô.

Bạch Mặc ánh mắt rung mình, trầm giọng nói:

- Sư đệ, các người biết sào huyệt Hung Nô chỗ nào?

Lúc này ở Trung Nguyên, thật sự hiểu biết về Hung Nô không nhiều, chỉ biết Hung Nô là một dân tộc du mục hùng mạnh, Hung Nô có thể có bao nhiêu nhân khẩu, bao nhiêu trai tráng, có bao nhiêu đại lãnh thổ quốc gia, cùng với nơi ở Thiên Vu đặt ở chỗ nào, thật sự ít người Trung Nguyên có thể biết được, những cái này đối với Hồ Diên mà nói không phải là cái gì bí mật.

Tất Thư chuyển ánh mắt nhìn Hồ Diên, cười mà không nói, Bạch Mặc chợt hiểu ra nói:

- Tiểu huynh nhưng thật ra đã quên, người dưới trướng này trước là Thiên Lang đến từ đại mạc.

- Sư huynh, người hãy quyết định nhanh cho sáng khoái đi.

Tất Thư nói:

- Chỉ cần các người cắt nhường quận Tam Xuyên, thì hai nước Sở Hán có thể nhất trí đối ngoại, sư huynh đệ ta cũng có thể bắt tay hợp tác, cùng nhau đánh Hung Nô.

Dừng lại một chút, Tất Thư lại nói:

- Nói thật, sớm muộn gì thì Hung Nô cũng thành mối họa lớn tộc Hoa Hạ, tiểu đệ cũng hy vọng có thể sớm ngày giải quyết được.

Nhất thời Bạch Mặc lâm vào cảnh đấu tranh tư tưởng, cắt nhường hay là không cắt nhường?

Cắt nhường thì có tổn hại đến uy danh của Đại Hán, cũng có tổn hại đến danh vọng của Bạch Mặc hẳn, nhưng có thể đổi lấy sự hợp tác của toàn lực quân Sở, nếu thật sự quân Sở có thể thừa dịp phá hủy được sào huyệt Hung Nô, diệt trừ được sự uy hiếp của Hung Nô, không thể nghi ngờ, đối với nước Hán mà nói là có lợi, bởi từ nay về sau, nước Hán sẽ không cần lo lắng đến sự uy hiếp từ phương bắc nữa, có thể tập kết một trăm nghìn đại quân ở Cửu Nguyên vào!

Nếu không cắt nhường, thì uy danh của Đại Hán và danh vọng của cá nhân hẳn được bảo vệ, nhưng cuối cùng quận Tam Xuyên vẫn không thể tránh được quân Sở chiếm lĩnh mất, điều nghiêm trọng chính là, chỉ dựa vào thực lực của một quốc gia, nước Hán chưa chắc có thể bảo vệ được các bộ lạc Nguyệt Thị, Hưu Chư, Hồn Tà ở Hà Tây. Một khi các bộ tộc ở Hà Tây bị Hung Nô chinh phạt, kết quả sẽ ảnh hưởng đến tính mạng.

Bạch Mặc cười khỏ, giống như hấn đã không được lựa chọn.

Thấy Bạch Mặc có chút do dự, Chu Quan Phu vội la lên:

- Thừa tướng, không thể đáp ứng!

- Thăng Chi, người đừng nói nữa.

Bạch Mặc cười khỏ lắc đầu, lại hướng Tất Thư vươn tay phải nói:

- Quyết định vậy đi.

- Nghìn vàng không đổi!

Tất Thư vươn tay phải và vỗ tay hoan nghênh Bạch Mặc, lại nói:

- Nhất định trong vòng nửa tháng chuyển giao xong quận Tam Xuyên, tiểu đệ cũng dẫn theo Kiêu Kỵ quân qua sông lên phía Bắc, xâm nhập đại mạc càn quét Hung Nô. . .

Tỷ Lăng, Sở vương cung.

Hạng Trang đang ở thư phòng cùng nghị sự với Bách Lý Hiền, Khuất Bất Tài bỗng nhiên kích động đi đến, bầm báo nói:

- Đại vương, tin tức tốt, tin tức tốt, Thượng Tướng Quân không mất người nào, chỉ bằng ba tác lưới đã đoạt được quận Tam Xuyên!

-Ồ? Lại có việc này sao?

Hạng Trang nghe vậy rất kinh ngạc, lập tức tiếp mật tin trong tay Khuất Bất Tài.

Bách Lý Hiền lại gần xem mật tin, không kìm nổi nói:

- Thượng Tướng Quân thật là chọn đúng thời cơ.

Hạng Trang cũng là mặt rỗng vui sướng, cười ha ha nói:

- Không hổ là Thượng Tướng Quân, Bạch Mặc nuốt hết cái tát khó chịu này, chắc hấn trong lòng đang buồn phiền không chịu được, ha ha ha.

Bách Lý Hiền lắc đầu thở dài nói:

- Thật sự Bạch Mặc chịu thiệt đã ở trong dự kiến, hấn là Hán thần cạnh tranh với Tất Thư, không biết Đại vương ngài đã hả lòng chưa, hấn chỉ biết là Đại vương ngài nhìn Hung Nô vì uy hiếp, lại không biết ngài thấy Hung Nô là mối họa uy hiếp lớn nhất, nếu như nước Hán không nhượng bộ bất cứ điều gì, Đại vương ngài cũng vẫn xuất binh viễn chinh Hung Nô.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, suy nghĩ chút nói:

- Lúc này lấy quận Tam Xuyên không phải là ý của quả nhân, tuy nhiên lấy được quận Tam Xuyên cũng tốt.

Đối với quận Tam Xuyên, Hạng Trang không để ý, nhưng đối với thành Lạc Dương thì Hạng Trang rất thèm muốn, sau khi cướp lấy Lạc Dương, trong lòng hấn có thể thực thi một kế hoạch khổng lồ đã lâu.

Trên đường lớn từ Lâm Truy đến Hàm Đan, ba trăm Phiêu kỵ quân Hán đi nhanh suốt đêm.

Một bên Chu Quan Phu thúc ngựa đi theo, một bên oán giận Bạch Mặc nói:

- Thừa tướng, thật sự là người không nên đáp ứng.

Chu Quan Phu không nghi ngờ lời hứa hẹn của Tất Thư, ở thời đại này, quốc gia có quốc cách, cá nhân có khí tiết, đều đem khí tiết tin xem rất nặng, nếu nước Sở và Tất Thư đáp ứng cùng quân Hán liên binh đánh Hung Nô, liền sẽ khẳng định thực hiện lời hứa, tính ra cũng sẽ không bội bạc hứa hẹn, chỉ có điều Chu Quan Phu thấy hành động này tổn hại đến uy danh của một quốc gia Đại Hán.

Bạch Mặc thở dài nói:

- Thắng Chi, nếu quân Sở dụng binh với Tam Xuyên lúc này, người cảm thấy thủ được sao?
- Chỉ sợ không thủ được.

Chu Quan Phu thành thật trả lời, lập tức lại nói:

- Tuy nhiên cho dù thủ không được, nhưng cũng nhất định làm cho nước Sở phải trả giá nghiêm trọng, quốc thổ Đại Hán chúng ta không phải dễ lấy như vậy.
- Nếu như thủ quận Tam Xuyên, quân Sở tất nhiên sẽ trả giá thê thảm và nghiêm trọng, nhưng chúng ta tổn thất sẽ không ít.

Bạch Mặc lại thở dài, lấy giọng điệu lại nói:

- Với thực lực của nước Sở hiện nay, tổn thất mấy chục nghìn người thật sự không đáng kể chút nào, nhưng nguồn mộ lính của Đại Hán ta đã khô kiệt, nếu tổn thất sợ sẽ không còn nhiều trai tráng.

Chu Quan Phu cũng thở dài, có chút nã nề nói:

- Chính là cảm thấy có chút uất ức.
- Việc này thật sự là uất ức, nhưng cũng không thể để nước Sở dễ dàng được lợi.

Bạch Mặc lại nói:

- Ta đã sai Hắc Băng Đài dùng bồ câu đưa tin tới Lạc Dương, sai Phi Thương tướng quân động viên dân chúng di chuyển về Quan Trung, đất quận Tam Xuyên chúng ta có thể cắt nhường nước Sở, nhưng mấy trăm nghìn dân chúng quận Tam Xuyên nhất định chúng ta phải di chuyển về Quan Trung.

Chu Quan Phu ngạc nhiên nói:

- Đưa tất cả dân chúng quận Tam Xuyên vào Quan Trung?
- Đúng, đưa tất cả dân chúng vào Quan Trung.

Bạch Mặc gật đầu nói:

- Chúng ta có thể cắt nhường quận Tam Xuyên, nhưng chỉ để lại một tòa thành không, một mảnh đất trống!

[/FONT]

480. Chương 490 Bắc Đánh Đại Mạc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 490 Bắc đánh đại mạc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau nửa tháng, Thiển Vu Đình dưới chân núi Lang Cư Tư đã tập hợp được hơn ba trăm nghìn kỵ binh Hung Nô, ngoài ra còn có hơn ba trăm nghìn người già, phụ nữ trẻ em người Hung Nô, trên cơ bản người dân tộc đều là binh, bình thường thì chỉ ở trên thảo nguyên chăn nuôi, khi chinh chiến đối ngoại mới đứng lên tụ tập, nam nhân đánh giặc, phụ nữ và trẻ em chăn thả bảo đảm cung cấp hậu cần.

Đương nhiên, khi người Hung Nô nam hạ Trung Nguyên Đả Thảo cốc thì không cần bảo đảm hậu cần.

Lần này dụng binh với Hà Tây là một lần chinh chiến quy mô rất lớn, thậm chí quy mô không kém gì đại chiến Đông Hồ đúng hai mươi năm trước, ngoại trừ toàn bộ trai tráng trưởng thành Hung Nô tham chiến ở

ngoài, ít nhất còn triệu tập số lượng phụ nữ và trẻ em ngang nhau đi theo phía sau quân xuất chinh chăn nuôi trâu dê, đương nhiên, phụ nữ, trẻ em và bò dê Hung Nô sẽ dồn thành bầy không ra tiền tuyến, bình thường sẽ giấu ở phía sau tương đối an toàn.

Sau khi tập hợp gần như toàn bộ trai tráng cùng với số lượng lớn phụ nữ và trẻ em, bò dê, đại quân Hung Nô bắt đầu chậm rãi xuất phát hướng về phía nam. Người Hung Nô chỉ có một loại kỵ binh, nếu không cần thiết, thì sẽ không hành quân gấp, từ đình Thiển Vu đến Hà Tây khoảng hai nghìn dặm, phải đi khoảng một tháng mới đến. . . Khi đại quân Hung Nô từ Thiển Vu đình dưới chân núi Lang Cư Tư chậm rãi xuất phát, hai mươi nghìn kỵ binh dừng mãnh nước Sở và Thượng Tướng Quân Tất Thư đã hội hợp ở bến Bạch Mã.

Kỵ binh dừng mãnh nước Sở đã đuổi tới phía trước, quân Triệu đã làm hai tòa cầu nổi ở bến Bạch Mã, đây cũng là một trong những ước định điều kiện của Tất Thư cùng với Bạch Mặc, nếu nước Hán muốn nước Sở giúp đỡ dụng binh với Hung Nô, ngoại trừ phải cắt nhường toàn bộ quận Tam Xuyên, còn phải để nước Triệu, nước Hàn cung cấp bảo đảm hậu cần tất yếu đem lại thuận tiện cho quân sự.

Để quân Triệu dựng cầu nổi ở bến Bạch Mã chính là một trong những điều kiện.

Lúc đầu Tất Thư còn đề xuất nước Triệu, nước Hàn phải xuất binh phối hợp tác chiến, nhưng đã bị Bạch Mặc kiên quyết cự tuyệt.

Đương nhiên Bạch Mặc sẽ không đem kỵ binh hai nước Hàn Triệu giao cho Tất Thư chỉ huy, trên cơ bản là đem gà cho chồn trông giữ, và cuối cùng đánh xong Hung Nô, chỉ sợ kỵ binh hai nước Hàn Triệu cũng tiêu hao nhiều, không chừng toàn bộ những kỵ binh còn lại biến thành kỵ binh tình nguyện của nước Sở.

Hô Diên, Mông Cúc vây quanh Tất Thư đi đến cầu nổi, trước mặt liền thấy một đội quân nước Triệu, ước chừng có khoảng năm sáu trăm người, đã nghiêm chỉnh triển khai trận hình phòng ngự, cung kiếm sẵn sàng, không khí trang nghiêm. Một bộ dạng giống nhau, hiển nhiên quân Triệu rất lo lắng quân Sở đột nhiên đổi hướng tấn công bọn họ.

Mông Cúc nói:

- Thượng Tướng Quân, đây là quân Triệu trông coi cầu nổi.

Hô Diên nói:

- Thượng Tướng Quân, người nước Triệu bội bạc, dám phản bội Đại Sở chúng ta nhập vào nước Hán. Rõ ràng nếu là không làm thì thôi, nếu đã làm phải làm cho đến cùng, hay là diệt quân Triệu đi?

- Không được.

Tất Thư vội ngăn cản nói:

- Hô Diên, người không được làm vậy.

Tất Thư còn trông cậy vào nước Triệu cung cấp tiếp tế tiếp viện, lúc này không thể trở mặt với người Triệu.

Sau một lát, liền có hơn mười kỵ binh quân Triệu tiến lên đây, dò hỏi:

- Thượng Tướng Quân Đại Sở ở đâu?

Tất Thư ở giữa đám Hô Diên, Mông Cúc và hơn mười viên chiến tướng vây quanh thúc ngựa tiến lên cát cao giọng nói:

- Bản tướng quân đây.

- Mặt tướng Bạch Trọng tham kiến Thượng Tướng Quân.

Tiểu giáo cầm đầu quân Triệu vội chào nói:

- Thượng Tướng Quân, cầu nổi đã dựng xong. Quân lương đang ở bên trong đại doanh phía trước, các người có thể phái người đến lấy bất cứ lúc nào.

Tất Thư khua tay áo, thản nhiên nói:

- Làm phiên. . .

Hàm Dương, Bạch Mặc đang chủ trì hội nghị quân sự ở trước, đề tài thảo luận chính là cuộc chiến Hà Tây.

Một bức bản đồ Hà Tây rất lớn được giắt ở trên một bình phong, Bạch Mặc chỉ vào bản đồ nói:

- Căn cứ vào tình báo của nước Sở cung cấp, Thiên Vu đình Hung Nô được thiết lập ở dưới chân núi phía nam Lang Cư Tư, cách Hà Tây khoảng hai nghìn dặm. Căn cứ tốc độ hành quân người Hung Nô, phải đi khoảng một tháng, nói cách khác, chúng ta còn thời gian khoảng một tháng để chuẩn bị.

Thượng Tướng Quân Lã Đài hỏi:

- Thừa tướng, tình báo nước Sở cung cấp có đáng tin cậy không? Nếu Thiên Vu đình Hung Nô không ở chân núi phía nam lang cư tư sơn, mà ở chân núi phía bắc, như vậy có phải là phá hư đại sự không.

Dương Sơn và Cửu Nguyên chỉ ngón cách một quả núi, khoảng cách gần Hà Tây hơn.

Mùa đông năm trước, sau khi thanh trừ quyền lực, thế lực họ Lã gần như bị Bạch Mặc, Trần Bình nhổ tận gốc. Thượng quận Quận Thủ Lã Thích Chi, Quận Thủ Bắc Địa Lã Sảo và con cháu họ Lã bị triệu toàn bộ về Hàm Dương, Thượng Tướng Quân Lã Đài cũng bị mất quyền lực, tuy nhiên ở trên danh nghĩa ít nhất Lã Đài vẫn là Đại Hán Thượng Tướng Quân, những hội nghị như này tất nhiên hẳn phải tham gia.

Bạch Mặc lơ đãng nói:

- Thượng Tướng Quân có thể không biết rằng, Thiên Lang tướng quân nước Sở Hồ Duyên Chính Đức chính là người Hung Nô, toàn bộ năm trăm Lang kỵ dưới trướng hẳn cũng đến từ Mạc Bắc bộ lạc Hồ Diên, chỉ vì tranh chấp với Mạc Đốn Thiên Vu Hung Nô nên mới phản nộ mà phản bội Hung Nô, đi tìm nơi nương tựa Hạng Trạng lúc đó đang đóng quân ở Cửu Nguyên.

Bởi vì Bạch Mặc vừa mới cắt nhường quận Tam Xuyên làm Ly Thương mất đi địa vị Quận Thủ nên cũng đưa ra nghi vấn nói:

- Nước Sở và Đại Hán ta từ xưa đến nay là kẻ thù của nhau, sao biết người nước Sở không phải cố ý nói dối?

Bạch Mặc khua tay áo, quả quyết nói:

- Việc này quả quyết sẽ không.

Thấy thái độ Thừa tướng kiên định, Ly Thương bĩu môi không nói thêm gì nữa, hiện giờ Thừa tướng nắm hết quyền hành, đã có vài đại thần bởi vì làm trái ý hắn mà bị tấy trừ, tuy rằng Ly Thương là một lão tướng đi theo tiên vương rất nhiều năm, nhưng tuyệt đối cũng không dám làm gì trái lời Thừa tướng?

Họ Lã thế lực khá lớn, cuối cùng cũng không bị tấy trừ!

Bạch Mặc lại nói:

- Dự tính Hung Nô sẽ triệu tập hơn ba trăm nghìn kỵ binh, người Nguyệt Thị tuyệt đối là không thể ngăn cản lực lượng hùng mạnh, cuộc chiến Miện Thủy người Nguyệt Thị tổn thất khoảng năm mươi nghìn trai tráng, hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể triệu tập được một trăm năm mươi nghìn kỵ binh, hơn nữa hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà, binh lực cũng không vượt quá hai trăm nghìn.

Trần Bình nói thêm:

- Nhất định chúng ta còn phải suy xét đến, dưới sự đàn áp của đại quân Hung Nô, hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà rất có khả năng lâm trận phản bội, một khi hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà quay hướng sang Hung Nô, thì binh lực hai bên đối lập trở nên càng cách xa hơn, kể từ đó thậm chí người Nguyệt Thị một tia hy vọng thắng lợi cũng đều không có.

Bạch Mặc gật đầu nói:

- Thái sư lo lắng cũng không thừa, trên thực tế, theo tin báo về gián điệp Hắc Băng Đài, ở gần vương đình hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà có xuất hiện bóng dáng đặc phái viên Hung Nô, cho nên khả năng hai bộ chuyển hướng sang Hung Nô là rất lớn.

Cuộc chiến Hà Tây liên quan đến vận mệnh quốc gia Đại Hán ta, chúng ta nhất định phải làm tốt nhất để phá hỏng tính toán.

Lã Đài nói:

- Người Nguyệt Thị và nước Đại Hán ta cùng nhau ngăn cản cánh chim Hung Nô, có thể nói một quang vinh thì đều quang vinh, một tổn hại thì đều tổn hại, thiết nghĩ cả nước phải dụng binh phát động hướng Hà Tây, cùng người Nguyệt Thị đánh Hung Nô.

- Không.

Bạch Mặc nói:

- Việc cấp bách là nghỉ ngơi lấy lại sức, không nên gây chiến.

- Vậy làm sao bây giờ?

Lưu Hằng không kìm nổi nói:

- Tướng phụ, nếu quân Sở không dứt khoát chuẩn bị bắc phạt đánh đại mạc, tin tức đó tiết lộ cho người Hung Nô, khiến cho đại quân Hung Nô điều quân trở về cứu?

- Hành động này nhất định không xảy ra.

Bạch Mặc khua tay áo, nghiêm nghị nói:

- Tin tức quân Sở bắc phạt đánh đại mạc được tiết lộ cho người Hung Nô, chỉ làm cho đại kế người Hung Nô suy yếu, lại không có khả năng ngăn cản cuộc chiến Hà Tây, bởi vì trước đó người Hung Nô chỉ cần tập trung phụ nữ và trẻ em, dê bò ở đình Thiên Vu dời đi, kỵ binh nước Sở viễn chinh Mặc Bắc sẽ không công mà trở về.

- Vậy làm sao bây giờ?

Lưu Hằng lại nói:

- Chẳng lẽ trơ mắt đứng nhìn người Nguyệt Thị bị Hung Nô tiêu diệt?

- Cũng không hẳn là như vậy.

Bạch Mặc lắc đầu nói:

- Cuộc chiến Hà Tây, quả quyết người Nguyệt Thị không phải đối thủ của Hung Nô, nước Đại Hán chúng ta cũng không có khả năng dốc hết binh lực cứu giúp, nhiều nhất chỉ có thể xuất ba mươi nghìn Phiêu Kỵ, cho nên, quyết không được liều mạng với đại quân Hung Nô, một trận chúng ta còn phải tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, công Hung Nô sẽ thất cứu!

Lưu Hằng nói:

- Người Hung Nô cư trú ở nơi có nguồn nước và đồng cỏ, làm gì có nơi nào là điểm yếu để tất phải cứu?

- Hung Nô có.

Bạch Mặc nói:

- Theo thần biết, khi Hung Nô dụng binh đối ngoại, ngoại trừ triệu tập trai tráng tham chiến, còn có thể triệu tập một số lượng tương đối lớn phụ nữ và trẻ em chặn thả dê bò phía sau quân xuất chinh, những phụ nữ và trẻ em đó một mặt chặn thả một mặt cung cấp hậu cần trợ giúp, mục tiêu mà chúng ta cần công kích chính là phụ nữ và trẻ em, dê bò Hung Nô, cắt đứt hậu cần tiếp tế tiếp viện cho bọn họ.

Trần Bình nói:

- Việc này chỉ sợ không làm được, phụ nữ và trẻ em dê bò đi sau tùy quân xuất chinh, thời gian chiến tranh nhất định cũng sẽ rời xa chiến trường, nếu muốn tìm được phụ nữ và trẻ em dê bò Hung Nô ở phạm vi mấy ngàn dặm bao cát ở đại mạc, chỉ sợ nói dễ hơn làm?

Bạch Mặc nói:

- Nếu là ở thảo nguyên Mạc Bắc, nếu muốn tìm được phụ nữ và trẻ em dê bò Hung Nô ở đại mạc mù mịt, thật sự là không dễ dàng, nhưng ở Hà Tây thì vẫn có cơ hội, bởi vì Hà Tây nhiều nơi bão cát, có thể giống cư trú ở nguồn nước và đồng cỏ như ở Hung Nô cũng không nhiều, ngoại trừ bên ngoài Hưu Chư trạch, Hồn Tà trạch, cũng chỉ có đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt hơn Cư Diên trạch.

Quân thần nước Hán nghe vậy ánh mắt lập tức sáng lên, Bạch Mặc nói ra một phần như vậy, muốn phát hiện ở đại mạc bão cát Hà Tây tìm được phụ nữ và trẻ em dê bò dường như là có khả năng.

Bạch Mặc lại nói:

- Tuy nhiên nếu muốn đánh bại Hung Nô, còn phải có một điều kiện tiên quyết.

Lưu Hằng vội la lên:

- Tướng phụ người nói mau, nếu muốn đánh bại Hung Nô còn phải cần điều kiện tiên quyết gì?

- Người Nguyệt Thị phải kiên trì thời gian dài, nếu người Nguyệt Thị bị đại quân Hung Nô nhanh chóng đánh bại, như vậy tất cả đều như bọt nước.

Dừng lại một chút, Bạch Mặc lại quay đầu nhìn Lã Đài nói:

- Cho nên, thần đề nghị để Thượng Tướng Quân dẫn năm nghìn tinh binh ngày đêm đi đến thành Nguyệt Thị, giúp đỡ người Nguyệt Thị thủ Vệ vương thành. . . Kỵ binh nước Sở dũng mãnh vượt qua bến sông Bạch Mã, một đường thông suốt, tại tuần ngày sau đến Đại Quận Cao Liểu Ấp.

Căn bản Cao Liểu chỉ là một tòa quân đại doanh nước Yên cũ, thời gian trôi qua, ở bên cạnh đại doanh một đám dân chúng sống nhờ vào quân đội, lại có không ít người buôn bán nhỏ tụ tập, bọn họ đi hướng Hung Nô buôn muối, thanh sắt, lụa và vật, rồi lấy từ Hung Nô về dê, bò, ngựa, da, lông, Cao Liểu Ấp là một thị trấn buôn bán mới dần dần hưng thịnh trở lên.

Quân Sở ở phía trước đến, Thái Tử nước Yên Tàng Diễn cũng đã mang theo ba nghìn kỵ binh nước Yên chạy tới Cao Liểu Ấp, sau khi kỵ binh quân Yên phối hợp ở Cao Liểu Ấp, liên quân Sở Yên liền lướt qua Trường Thành bắt đầu xâm nhập đại mạc, và cố gắng hết sức phong tỏa tin tức, Tất Thư phái ra năm trăm kỵ binh đi tiên phong, ven đường bọn mã tặc Kiều Trang cần quét người chăn nuôi Hung Nô.

Cái gọi là càn quét, thật sự chính là đốt cháy tàn khốc, giết sạch, cướp sạch!

[/FONT]

481. Chương 491: Chó Gà Không Tha

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 491: Chó gà không tha

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàng năm cứ vào mùa đông, tuyệt đại bộ phận dân chăn nuôi Hung Nô đều trở lại trong doanh núi Lang Cư Tư, nhưng cũng không phải tất cả bộ lạc đều như thế, cho nên, trên đường phạt bắc liên quân Sở Yên vẫn gặp những bộ lạc nhỏ lẻ loi, toàn bộ những bộ lạc nhỏ đó bị giết tàn khốc, hơn nữa chó gà cũng không tha.

Sau nửa tháng xâm nhập đại mạc, liên quân xuất hiện bên một hồ nước.

Hồ nước không lớn, phạm vi khoảng hơn mười dặm, bốn phía đồng cỏ và nguồn nước lại cực kỳ tươi tốt, một đám đàn bò dê ngựa còn có lạc đà đang nhàn nhã ăn cỏ xanh ở trên thảo nguyên, thảo nguyên xanh

biếc như đêm, mệnh mông bát ngát, những đàn dê, đàn bò giống như tô điểm thêm cho thảo nguyên, làm cho người ta thấy rất thoải mái.

Tuy nhiên, nhìn đến cảnh sắc lại không có chút gì đẹp.

Ở bờ phía bắc hồ nước, hơn một trăm đỉnh lều trại bị thiêu hủy, thậm chí không ít lều trại vẫn còn bốc lên khói nhẹ, nơi này chắc hẳn là một nơi cư trú của bộ lạc nhỏ Hung Nô, tuy nhiên lúc này, lại sớm đã thành Tu La huyết ngục, Hô Diên cùng với năm trăm lang kỵ binh cầm dao mổ xuống, nơi này không tìm ra một vật gì còn sống, kể cả là người hay vật.

Tất Thư xoay người xuống ngựa, nói với Yển Thái Tử Tàng Diễn và Mông Cúc nói:

- Đêm nay hạ trại ngay ở chỗ này đi.

- Vâng!

Mông Cúc, Tàng Diễn âm âm trả lời, đều tự truyền đạt mệnh lệnh cho lính liên lạc đến doanh truyền quân lệnh, lập tức hơn mười kỵ binh đi như bay. Sau khi quân lệnh được truyền đạt, một đội tướng sĩ kỵ binh đều quay người xuống ngựa, đều dỡ khí cụ trên lưng ngựa xuống cắm lều trại, thám báo phụ trách cảnh giới cũng từ trung tâm đi tản ra xung quanh.

Hồ nước đang tĩnh lặng thoáng chốc liền trở nên huyền ảo, dê bò đang ăn cỏ nhàn nhã đều bị kéo tới bên hồ giết mổ, trước sau không tới một khắc, bãi đất trống bên hồ liền có hàng nghìn đồng lửa, từng con dê béo được lột sạch đã được đặt lên trên đồng lửa, mùi thịt nướng bay ra tràn ngập không khí.

Quân lính hành quân trên đại mạc chịu bao nhiêu cực khổ, rốt cục hôm nay có thể ăn uống ngon lành rồi.

Mông Cúc, Tàng Diễn cùng với mấy trăm thân binh vây quanh Tất Thư đi vào doanh địa Hung Nô đã bị đốt hủy.

Toàn bộ đồ gỗ, đồ gốm, đồ sứ và khí cụ sinh hoạt trong doanh bị rơi vỡ, còn có không ít xe bò bị gãy nghiêng đổ, nhìn dấu vết ở trên mặt đất có thể phán đoán ra. Dường như các bộ lạc nhỏ này muốn chạy trốn khỏi vận rủi phía trước, tuy nhiên rất tiếc cho họ chính là, Hô Diên và năm trăm lang kỵ tới quá nhanh, làm cho bọn họ không có thời gian để chạy.

Mông Cúc tìm thấy hai thi thể ôm nhau chết ở trong bụi cỏ, một người còn trẻ tuổi ôm một đứa con của nàng, một thanh phi mâu đâm từ sau lưng nàng, xuyên thẳng qua ngực đứa nhỏ, hai người đều đã tắt thở lâu ngày. Cảnh tượng nhìn rất thảm thương, Mông Cúc không khỏi thở dài, không ngờ lang kỵ ngay cả đứa nhỏ cũng không tha.

Tất Thư cũng thở dài nói:

- Xem ra giữa Hô Diên và bộ lạc người Hung Nô có thù hận rất sâu.

Mông Cúc gật đầu nói:

- Thật ra việc này mặt tướng có biết chút ít, nghe nói bộ lạc Hô Diên vốn cũng là một trong hai đại bộ lạc Hung Nô, thật ra thực lực cũng không thua kém bộ lạc Xanh Lê, hơn nữa còn chiếm cứ rất nhiều đồng cỏ và nguồn nước đẹp ở cung lư bên bờ sông, bộ lạc sinh sôi nảy nở rất nhanh, cũng bởi vậy mà bị Mặc Đồn nghi kỵ.

Tất Thư nói:

- Cho nên, Mặc Đồn lập tức phát động chiến tranh?

Mông Cúc nói:

- Đúng vậy, Mặc Đồn tụ tập hơn mười bộ lạc Hung Nô, triển khai vây đánh bộ lạc Hô Diên. Một trận ác chiến ở bên sông Cung Lư, mấy chục nghìn trai tráng bộ lạc Hô Diên bị giết chóc hầu như không còn, phụ nữ và trẻ em cũng bị cướp đi hết, Hô Diên chỉ dẫn theo mất trăm kỵ binh xông ra, nhưng Mặc Đồn vẫn không chịu bỏ qua, lại đuổi giết tàn quân Hô Diên tới tận Cửu Nguyên.

Tất Thư nói:

- Hóa ra Hô Diên và Hung Nô có nhiều mối ân oán, như vậy cũng khó trách.

Mông Cức nói:

- Thượng Tướng Quân, hành vi của Hô Diên còn có chút hơi quá, hay ngài nên phái người đến nói quân lệnh, đương nhiên được giết trai tráng Hung Nô. Nhưng có thể buông tha phụ nữ và trẻ em không?

Tất Thư thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

- Thế nhưng Đại Vương đã có chỉ dụ, lần này tiến vào đại mạc, hễ gặp người Hung Nô, bất kể là nam hay nữ, không phân biệt già trẻ, chém cùng giết tận, chó gà không tha!

- Cái gì?

Mông Cức không tin nói:

- Lại có chỉ dụ như vậy sao?

Tất Thư vuốt cằm nhẹ nhàng, lại nói:

- Mông tướng quân, người cũng không nên nghĩ nhiều, nếu như không giết những nữ nhân Hung Nô đó, không thì vài năm nữa các nàng sẽ cho ra mười thằng bé Hung Nô, nhiều nhất chưa đến hai mươi năm, những thằng bé Hung Nô đó sẽ trưởng thành, thành những kỵ binh Hung Nô dũng mãnh thiện chiến, cho nên, người nắm quyền nên tiêu trừ tai họa ngầm cho con cháu đời sau.

- Cũng đúng.

Mông Cức suy nghĩ chút nói:

- Cái này gọi là phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

Hô Diên bắn ra một tên, thoáng chốc mũi tên Lang Nha vẽ trên không trung một đạo tích xuống, người Hung Nô đang phóng ngựa ở phía trước ngã xuống, mũi tên này của Hô Diên bắn trúng đầu, mũi tên sắc bén xuyên từ sau não ra trước mặt, cổ họng người Hung Nô không nói lên một tiếng đã bỏ mạng.

Hắc Lang xoay người xuống ngựa, rút ra trong người Hung Nô một mũi tên kêu lên, nói:

- Tướng quân, đây là trạm canh gác kỵ binh!

Hắc Hùng mất lộ vẻ hung ác, hung tợn múa lang nha bổng trong tay, sau đó vẻ mặt dữ tợn nói:

- Nói như vậy ở gần đây có một nơi trú quân? Chúng ta lại có thể làm một trận sáng khoái rồi, ha ha.

Hắc Lang cẩn thận xem xét phân biệt dấu vết của vệt chân dê, bò, ngựa, trầm giọng nói:

- Đó là một tay lão luyện, hẳn muốn cho chúng ta hướng xa nơi trú ẩn của bọn họ.

Dứt lời đứng dậy, Hắc Lang chỉ ngón tay về hướng phía đông bắc nói:

- Nơi cư trú này chỉ sợ quy mô sẽ không nhỏ, hẳn là ở hướng này, hơn nữa khoảng cách cũng sẽ không vượt quá mười dặm!

Hô Diên hung dữ nói:

- Bộ lạc này có khoảng bao nhiêu người?

Hắc Lang quả quyết nói:

- Ít nhất năm trăm người, nhiều nhất cũng không vượt quá hai nghìn người.

- Không đến hai nghìn người, nhiều nhất cũng chỉ có năm trăm trai tráng!

Khóe miệng Hô Diên thoáng chốc lộ ra sát khí dữ tợn, ngựa đầu lên trời hú một tiếng sấm, phía sau bụi cỏ đang yên lặng bỗng nhiên nổi lên mấy trăm kỵ binh, tại đây mấy trăm kỵ binh, năm trăm sấm kỵ đã sớm vất ngang thương mâu chờ đợi.

Hồ Diên lại hung hăng giơ tay phải chúi xuống hướng về phía trước, năm trăm sói kỵ mãnh liệt tiến lên phía trước như thác lũ.

Hắc Lang không hổ là người truy tìm lão sói cô độc trên thảo nguyên giỏi nhất, năm trăm sói kỵ tiến lên phía trước chưa đến mười dặm, liền xuất hiện trước mặt một con sông nhỏ uốn lượn, đồng cỏ và nguồn nước hai bên bờ tốt tươi, những đàn dê bò rải rác, ở bên trong ngoặt sông cách đó không xa, có nhiều điểm lều trại rải rác, ít nhất cũng có ba năm trăm đỉnh.

Năm trăm sói kỵ lập tức trở nên hưng phấn.

Gần như là cùng lúc, người Hung Nô cũng đã phát hiện đàn mã tặc đã đến, nhưng tiếng hét phần lộ liền tiếp được kêu lên, những nam nhân Hung Nô trong lều trại không ngừng chui ra, sau đó xoay người lên ngựa nghênh tiếp hướng bên này, trong chốc lát, ở trên bãi sông tập hợp hơn một trăm kỵ binh, còn có nhiều người Hung Nô tụ tập hướng bên này.

Hồ Diên chậm rãi rút ra một thanh Nguyệt Kiếm, trên mặt lộ vẻ tàn nhẫn, nhe răng cười độc ác, cảnh tượng thảm thiết ở bên sông Lư Cung hai mươi năm trước lại ulla về trước mặt hắn.

Hôm nay, cuối cùng có thể báo thù cho tộc người đã chết!

Lữ Đài dẫn theo ba nghìn tinh nhuệ quân Hán chạy tới vương thành người Nguyệt thị.

Nói là vương thành, thật sự chỉ là một tòa thành nhỏ phạm vi chưa đến mười dặm, người Nguyệt Thị cũng là bộ lạc du mục, căn bản cũng không có thói quen xây dựng định cư, sau khi kết minh cùng với nước Hán hai mươi năm trước, người Nguyệt Thị nhờ sự trợ giúp của thợ thủ công người Hán mới xây lên một tòa thành, cũng chính là vương thành Nguyệt Thị hiện tại.

Lữ Đài nhìn thấy tòa vương thành này hệ thống phòng ngự yếu, tường thành vốn là đất thổ nhưỡng, mặt ngoài không có gạch bao quanh, rõ ràng không đủ sức chống đỡ, rất khó có thể ngăn cản chùy va chạm vào thành, độ cao của tường thành cũng không đủ, độ cao hai trượng của tường thì chỉ đủ sức để chống đỡ dã thú xâm nhập, nếu muốn ngăn trở quân đội tấn công, rõ ràng là không đủ sức.

Tuy nhiên việc này không phải là hồng huyệt, điều gay go nhất chính là, căn bản người Nguyệt Thị không có khái niệm tu sửa thành trì, tòa vương thành này xây dựng chưa đến hai mươi năm mà đã sụp xuống vài đoạn, nếu không thể sửa chữa lỗ hổng trước khi đại quân Hung Nô đến, như vậy tòa thành trì này không thể phát huy được một chút tác dụng phòng ngự gì cả.

Tin tức tốt nhất chính là, người Nguyệt thị kiêng kỵ người Hung Nô tới cực điểm, bởi vậy khi Lữ Đài đến thấy được sự nhiệt tình vô cùng, tuy rằng Lữ Đài chỉ mang đến ba nghìn bộ binh làm cho vương Nguyệt Thị và bốn bộ hấp hâu rất thất vọng, nhưng vẫn hết sức nhiệt tình thủ thành, người Nguyệt Thị coi người Trung Nguyên đều là chuyên gia về thủ thành.

Nguyệt Thị vương và bốn bộ hấp hâu đi cùng thị sát toàn thành, cuối cùng Lữ Đài nói:

- Nguyệt Thị vương, nếu ngươi có thể đáp ứng ba điều kiện của bản tướng quân, bản tướng quân có thể cam đoan với ngươi, ít nhất sau sáu tháng vương thành Nguyệt Thị sẽ không bị chiếm đóng!

Đương nhiên Lữ Đài không nói ngôn ngữ Nguyệt Thị, nhưng có Hồ Thương tinh thông ngôn ngữ Trung Nguyên phụ trách phiên dịch.

Nguyệt Thị Vương vội hỏi:

- Chỉ cần có thể bảo vệ vương thành, đừng nói ba điều kiện, kể cả là ba mươi điều kiện đều được.

Lữ Đài gật nhẹ đầu, duỗi ba ngón tay nói:

- Điều thứ nhất, ngay từ hôm nay, trai tráng trong vương thành Nguyệt Thị phải chấp nhận vô điều kiện nghe bản tướng quân điều khiển, sửa chữa tường thành. Điều thứ hai, điều động tất cả phụ nữ và trẻ em, xe trâu ngựa tận dụng hết khả năng vận chuyển chứa đựng dầu đen cho vào bên trong thành. Điều thứ ba, chế tạo nhiều chất độc, làm ô nhiễm tất cả nguồn nước ở Hà Tây.

- Đi đi, làm theo, toàn bộ làm theo.

Nguyệt Thị vương liên tục gật đầu, miệng đầy nhận lời nói xuống dưới.

Quý Sương hấp hâu lo lắng, lại hỏi:

- Xin hỏi Thượng Tướng Quân, nếu sau sáu tháng Hung Nô không chịu lui binh thì phải làm sao? Nước Đại Hán có thể phát động đại quân hợp công Hung Nô hay không?

- Hung Nô chống đỡ không đến sáu tháng.

Lữ Đài lãnh đạm nói:

- Thừa tướng của ta đã có an bài.

Lữ Đài không cho rằng Bạch Mặc an bài có thể phát huy tác dụng, trước không nói đến thám báo quân Hán có thể tìm thấy căn cứ hậu cần phụ nữ và trẻ em dè dặt người Hung Nô ẩn núp ở đâu, chỉ sợ khi tìm thấy cũng không được như mong muốn, khẳng định người Hung Nô sẽ để lại đủ quân đội bảo vệ phụ nữ và trẻ em dè dặt, nếu muốn cắt đường lui của bọn họ, nói dễ hơn làm?

Nhưng dù nói như thế nào, hiện tại Bạch Mặc vẫn là Thừa tướng, Lữ Đài hẳn có thể nói cái gì?

Điều duy nhất Lữ Đài có thể làm là giúp đỡ người Nguyệt Thị bảo vệ cho vương thành, những chuyện khác hẳn không quan tâm.

Tuy nhiên nghe Lữ Đài nói Bạch Mặc đã có an bài, lại làm cho Nguyệt Thị vương và bốn bộ hấp hâu cảm thấy có chút yên tâm, dù nói như thế nào, cuộc chiến Hà Tây người Nguyệt Thị có nước Đại Hán hậu thuẫn, so với một mình người Nguyệt Thị đối mặt với Hung Nô tốt hơn rất nhiều.

[/FONT]

482. Chương 492 Thiên Vu Đình

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 492 Thiên Vu đình

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ở sâu trong đại mạc vùng núi Lang Cư Tư, kéo dài mấy trăm dặm nam bắc, từ xưa là được người Hung Nô gọi là Thánh Sơn, tương truyền tổ tiên xa xưa người Hung Nô là do một Thiên Lang giao hợp với một nữ nhân xinh đẹp nhất trên thảo nguyên sinh ra ở Lang Cư Tư, bởi vậy, nhiều thế hệ người Hung Nô sùng bái Thiên Lang, bọn họ thờ phụng vị thần Thiên Lang thần là cao nhất.

Hai nhánh sông lớn ở núi Lang Cư Tư, một nhánh hướng chảy vào Đông Hồ, cuối cùng nhập vào biển cả, đó là sông Cung Lư, nơi này từng là nơi cư trú của bộ lạc Hồ Diên, một nhánh hướng bắc chảy vào Bắc Hải, đó là sông Dư Tà, ven bờ đều là vương tộc Hung Nô, bãi cỏ của bộ lạc Xanh Lê.

Thiên Vu đình Hung Nô được xây dựng ở dưới chân núi Lang Cư Tư, ở chính giữa hai nhánh sông.

Tuy nhiên, bây giờ hình dạng Thiên Vu đình không còn như trước, ở trên bãi sông trông trải nổi lên một tòa thành đất, tuy thành trì chưa xây xong nhưng đã nổi lên hàng nghìn căn nhà, điện Thiên Vu và các lầu gác tầng tầng lớp lớp, ngoài những căn nhà, còn có những con phố con ngõ ngay ngắn.

Một thời gian nữa, chắc chắn sẽ phát triển trở thành một thành thị phồn hoa.

Hơn ba trăm nghìn đại quân Hung Nô đã xuất chinh, rất nhiều phụ nữ và trẻ em, dè dặt ở dưới chân núi Lang Cư Tư. Trên ba trăm nghìn quân Hung Nô phụ nữ trẻ em đuổi vội vàng dè dặt ngựa lạc đà, bọn họ

vừa chần thả hai bên bờ sông Dư Tà, Cung Lư, vừa đợi nam nhân hoặc là phụ thân trở về, bọn họ lại không biết tử thần đang tới gần.

Hai thiếu niên Hung Nô khoảng bảy tám tuổi đang vui đùa ẩm ỉ ở nhà trưởng Mặc Đốn Thiên Vu, một thiếu niên vóc người cao đưa chân, làm cho người kia tuy rằng thấp hơn nửa cái đầu đồn ngã xuống đất, sau đó vỗ tay, đắc ý nói:

- Y Trĩ Tà, ta đã sớm nói người không đánh ngã được ta, người lại không tin, cái này là do tự người xin nhé?

Một thiếu niên cường tráng thấp mặt xám mày tro bò thân đến, reo lên:

- Quân Thần lại so tiền pháp!

Thiếu niên cao bĩu môi, dỡ trên vai một đoản cung được chế tạo tinh xảo, mỉm cười nói:

- So thì so, không phải sợ người?

Hai thiếu niên này là cháu ruột Mặc Đốn Thiên Vu, từ khi đứa con Tả Hiền Vương Kê Chúc ở đất Triệu bị Chu Quan Phu chém giết bên trong nghìn quân, Mặc Đốn liền đặt hết hy vọng vào hai đứa cháu này, trong lịch sử Quân Thần đã từng gây cho đế quốc Đại Hán ác mộng kinh khủng, nhưng lúc này vẫn là một đứa bé tuổi còn nhỏ.

Quân Thần đang muốn tỷ thí tiền pháp cùng với Y Trĩ Tà, lỡ tai bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh.

Đây là âm thanh gì? Quân Thần khả năng nghe hơn người thoáng chốc quay đầu xoay người nhảy lên ngựa, tay nắm mũi thuyền nhìn ra xa về phía đông nam, nhưng y vẫn nhìn thấy thảo nguyên vẫn là thảo nguyên, lại xa xa, đại mạc mênh mông bát ngát và bầu trời xanh ngắt dần dần hòa hợp làm một thể, nhưng là không phân biệt rõ ràng lắm.

- Quân Thần, người nhìn thấy cái gì?

Y Trĩ Tà hỏi.

Quân Thần khua tay áo nói:

- Giống như có đội nhân mã lớn đang tới gần.

- Đội nhân mã lớn?

Y Trĩ Tà nói:

- Chẳng lẽ là đại quân Thiên Vu đã trở lại?

- Không đúng, khẳng định không phải đại quân Thiên Vu, đại quân không có khả năng trở về nhanh như vậy.

Quân Thần quả quyết lắc đầu nói:

- Hơn nữa, hẳn là đại quân phải trở về theo hướng tây nam, đội nhân mã này lại đến từ hướng đông nam.

- Hướng đông nam?

Y Trĩ Tà nói:

- Quân Thần, người không nghe nhầm chứ?

Vừa dứt lời, đột nhiên thị vệ bốn phía xôn xao đứng lên, không ít thị vệ đã xoay người lên ngựa rút đao kiếm chen chúc đi hướng đông nam. Lập tức phía đường chân trời hướng đông nam xuất hiện một màu đen lơ mơ, ngay lúc này, Quân Thần và Y Trĩ Tà đã cảm nhận được rõ ràng, mặt đất dưới chân đang rung động nhẹ.

- Hu...

Tất Thư đập nhẹ vào hông ngựa dừng lại, lại chậm rãi giơ tay phải lên, Kiều Kỵ quân Sở phía sau đảo dạt giảm tốc độ ngựa, sau đó chậm rãi triển khai mở ra hai cánh, không đến nửa khắc hai mươi nghìn Kiều Kỵ quân Sở và ba nghìn tinh kỵ binh nước Yến đã triển khai trận địa khổng lồ.

Phóng mắt nhìn ra, có thể lơ mơ nhìn thấy hình dáng một tòa núi lớn.

Hô Diên chỉ vào hình dáng tòa núi nói với Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân, kia là núi Lang Cư Tư.
- Núi Lang Cư Tư, cuối cùng đã tới núi Lang Cư Tư.

Tất Thư cười thản nhiên.

Rốt cục cũng tìm được núi Lang Cư Tư và Thiền Vu đình Hung Nô, từ khi vào đại mạc hơn nửa tháng ăn cơm gió ngủ ngoài trời cuối cùng cũng không uống công rồi.

- Núi Lang Cư Tư này người Hung Nô gọi là Thánh Sơn sao?

Yến Thái Tử bữu môi có chút khinh thường nói:

- Thánh Sơn cái chó gì, thoát nhìn cũng chỉ là một tòa núi tầm thường mà thôi, chẳng cần so sánh với tòa núi nổi tiếng Đại Nhạc ở Trung Nguyên, chỉ cần so với núi cao ở Yến quốc chúng ta cũng không bằng.

Hô Diên lại chỉ vào hình dáng thành đất dưới chân núi nói:

- Cái kia, chắc hẳn là thành Thiền Vuvừa mới xây rồi.
- Xem tình hình, hẳn kia chính là thành Thiền Vu.

Tất Thư vuốt râu lên khoe miệng, mỉm cười nói:

- Người Hung Nô có thành trì, hẳn là đã giảm bớt đi cho chúng ta nhiều chuyện rồi, ha ha.

Dứt lời, Tất Thư lập tức giơ tay phải lên, phất nhẹ nhàn về phía trước, thản nhiên nói:

- Truyền lệnh, đập phá Thiền Vu đình, bắt kể nam nữ, không phân biệt già trẻ, tất cả đều chém tận giết tuyệt!

Giọng nói Tất Thư rất lãnh đạm, nhưng trong lời nói lộ ra mùi máu tươi nồng nặc, chực tướng phía sau thoáng chớp lộ vẻ sát khí.

Trong tiếng kim loại chạm vào nhau lạnh như băng, Hô Diên chậm rãi rút ra Nguyệt Kiếm, kêu to:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, đập phá Thiền Vu đình, bắt kể nam nữ, không phân biệt già trẻ, tất cả chém tận giết tuyệt, chém tận giết tuyệt.

Trong chớp lát, hơn mười kỵ binh truyền lệnh chạy như bay hướng về hai cánh trận để truyền lệnh.

Thoáng chớp, hai mươi nghìn Kiều Kỵ quân Sở và ba nghìn thiết kỵ nước Yến đều rút đao kiếm ra, lập tức thúc ngựa về phía trước, từng mảng lớn đao kiếm liên tục giơ lên không trung, nằng gắt lại làm cho phản chiếu ánh sáng chói mắt, hơi thở lạnh như băng xơ xác tiêu điều, thoáng chớp lập tức đại mạc tràn ngập mở ra vô tận.

Người Nguyệt Thị đang đầu độc nguồn nước để gây khốn nhiều cho người Hung Nô, chế tạo chất độc đã tồn tại ở dân tộc du mục rất lâu.

Là đem một lượng lớn thi thể súc vật từ trên cao ném xuống nguồn nước, sau khi cả người và vật uống nước ở nguồn nước bị ô nhiễm sẽ bị bệnh tật ốm đau, nghiêm trọng hơn còn có thể chết.

Sau khi tiến vào lãnh địa của người Nguyệt Thị, không ngừng có người và gia súc bị bệnh.

Người Hung Nô may mà có quân sư Công Thúc Thuyết cực kỳ cảnh giác, phát hiện đúng lúc người Nguyệt Thị đang bí mật đầu độc nguồn nước, lúc này mới tránh được tổn thất lớn hơn, tuy nhiên trong đại mạc

đại bộ phận nguồn nước bị ô nhiễm, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn không thể dùng trực tiếp để uống, việc này làm cho người Hung Nô phải đào giếng lấy nước.

Đào giếng lấy nước tốn thời gian lại mất công sức, hơn nữa lượng nước có giới hạn, nên mỗi ngày cả người lẫn vật chỉ được phân cho một lượng nước rất ít, bởi vậy, người Hung Nô hành quân có thể nói là rất khổ, sau khi đại quân Hung Nô đến Cư Diên Trạch, tình hình mới có thể thay đổi, phạm vi Cư Diên Trạch khoảng mấy trăm dặm, phạm vi lớn như vậy một hồ nước hoàn toàn không có khả năng bị ô nhiễm.

Vì dự trữ, nuôi dưỡng sức người, sức ngựa, Mặc Đốn không thể không ở Cư Diên Trạch nghỉ ngơi và hồi phục một tuần.

Mười ngày sau, khi Hô Diên dẫn liên quân Sở Yên đến Thiên Vu đình dưới chân núi Lang Cư Tư, đại quân Hung Nô vừa mới từ Cư Diên Trạch xuất phát, tiếp tục đi hướng về phía vương đình Nguyệt Thị, ba trăm nghìn phụ nữ và trẻ em cùng với mấy trăm nghìn dê bò thì ở lại Cư Diên Trạch, Mặc Đốn còn để lại hơn hai mươi nghìn kỵ binh bảo vệ phụ nữ và trẻ em dê bò.

Cùng lúc đó, Hung Nô Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn dẫn theo năm mươi nghìn kỵ binh đến Hưu Chư Trạch, dưới áp lực lớn của kỵ binh Hung Nô, Hồn Tà vương lựa chọn khuất phục, Hung Nô Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn tiếp nhận sự quy hàng của hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà, và triệu tập trong hai bộ lạc ba mươi nghìn trai tráng xuất chinh.

Chủ lực đại quân Hung Nô Thiên Vu Mặc Đốn cùng với đại quân Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn giống như hai kim sắt lớn hình cày cua, từ hướng nam hướng bắc cuộn cuộn nghiền dẽ ép lại gần vương thành Nguyệt Thị, trong lúc nhất thời, người ngựa khắp nơi ở Hà Tây đều xôn xao, một đội kỵ binh Nguyệt Thị tụ tập chen chúc hướng về vương thành, đại chiến hết sức căng thẳng.

Sau khi chủ lực Mặc Đốn Hung Nô rời khỏi, Cư Diên Trạch liền yên lặng như xưa, ngoại trừ dân chăn thả chăn nuôi người Nguyệt Thị biến thành người Hung Nô ra, trên cơ bản không có gì khác nhau, nếu muốn tìm ra điểm khác nhau, thì dê bò người Hung Nô gầy hơn so với người Nguyệt Thị một chút, đây là do lạc lối đường xá xa xôi.

Khi mặt trời xuống núi, sự yên lặng mà lại tốt lành của một ngày trôi qua, màn đêm buông xuống.

Người Hung Nô đem dê bò ngựa đui vào một vòng tròn, sau đó ở bên hồ nhóm lên nhưng đóng lửa, vừa hâm rượu sữa ngựa, vừa gặm thịt dê nướng, bọn nhỏ chờ đợi ngày mai tỉnh giấc mình có thể trở thành đàn ông, các nam nhân tiếc nuối không thể tham gia chiến tranh chinh phục Nguyệt Thị, các nữ nhân thì khao khát đại quân Hung Nô sau khi chinh phục Nguyệt Thị mang về nhiều dê bò của cải, tất cả đều an nhàn như vậy, tốt đẹp như vậy.

Chỉ có rất ít kỵ binh Hung Nô canh giới bốn phía cánh đồng bát ngát ở Cư Diên Trạch.

Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai kỵ binh Hung Nô chậm rãi đến một triền núi thấp, sau đó lướt qua triền núi tiếp theo tuần tra hướng về phía xa Cư Diên Trạch, bỗng nhiên trong lúc đó, một tiếng vang nhỏ từ bên trái phía trước truyền đến, thoáng chốc kỵ binh Hung Nô phía trước cảnh giác đứng lên, trở tay mở trong tay đoản cung ra.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, những điểm sáng đã từ trong bụi cỏ phía trước bên trái bắn tới, hai gã kỵ binh trên lưng ngựa còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo liền một đầu trên lưng ngựa ngã xuống, hai con ngựa hí lên sợ hãi, giống như gió lao đi hướng xa xa, rất nhanh liền biến mất trong màn đêm mênh mông.

Mấy bóng đen trong bụi cỏ bò lên, lập tức có mấy con ngựa xoay người trong bụi cỏ bò lên, trong đó một người xoay người lên ngựa, lại chỉ bảo mấy kỵ binh phía sau:

- Hắc Tử, người mang hai người lập tức chạy về đại doanh Bắc Địa bẩm báo Thừa Tướng, nói đã phát hiện phụ nữ và trẻ em và dê bò người Hung Nô, nhanh lên!

- Vâng!

Một người trong đó âm âm trả lời, dẫn theo hai kỵ binh lao như bay mà đi.

Chỉ trong chốc lát, ba kỵ binh như gió cuốn mây tan biến mất bên trong màn đêm.

Kỵ binh mới vừa hạ lệnh kia lại hết với số kỵ binh còn lại:

- Các người, đi theo ta!

[/FONT]

483. Chương 493: Cày Đình Quét Huyệt.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 493: Cày đình quét huyệt.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cổ Ngưu vốn là một thợ nề, người quận Liêu Đông nước Yên, dẫn theo hơn mười hậu sinh cùng thôn vào Nam ra Bắc, dựa vào thay thế nhà ngói mái che cho gia đình giàu có mà sống, mùa thu năm trước, bị người Hung Nô bắt cóc ở nước Yên, hiện tại dẫn theo gần một trăm thợ nề xây dựng tường thành phía đông nam Thiên Vu, có hơn mười người Hung Nô trông coi.

Đột nhiên ở hướng đông nam xuất hiện một đại đội người ngựa, rất nhanh làm cho cả Thiên Vu đình rối loạn.

Tường thành đông nam đã làm rất tốt, Cổ Ngưu và hơn mười hậu sinh cùng thôn đứng ở trên tường thành cao ba trượng nhìn về phía đông nam, có thể nhìn thấy rõ ràng, có một đội kỵ binh rất lớn từ hơn mười dặm chen chúc mà đến, giống như đàn kiến ra ngoài kiếm ăn, đầy khắp núi đồi, một mảng lớn đông nghịt.

- Mẹ nó!

Cổ Ngưu không nhịn được nói tục một câu, đột nhiên ánh mắt lại sáng lên.

Tuy rằng còn cách xa hơn mười dặm, nhưng Cổ Ngưu vẫn có thể kết luận, kỵ binh đột nhiên xuất hiện ở phía đông nam tuyệt đối không phải người Hung Nô, bì giáp người Hung Nô đều là màu đất, mà rõ ràng chiến bào những kỵ binh này đều là màu vàng, kỵ binh Trung Nguyên, bọn họ nhất định đến từ Trung Nguyên, kỵ binh Trung Nguyên đến cứu mọi người rồi!

Hơn mười hậu sinh cùng thôn phía sau Cổ Ngưu ngơ ngác nhìn nhau, đều có chút không tin vào mắt mình, nhưng là từ trong con mắt của người bên cạnh, rõ ràng bọn họ có thể thấy được sự vui sướng, còn có hi vọng, đúng vậy, chính là hi vọng, từ khi bị người Hung Nô bắt tới đây, trong đầu bọn họ lúc nào cũng có suy nghĩ phải trở về quê hương.

Những thợ nề đang làm việc ở bên cạnh cũng đều dừng tay lại.

Rất nhanh mấy người Hung Nô phụ trách trông coi cũng thấy được nguy hiểm, nếu để cho những người Trung Nguyên này tụ tập một chỗ. Rất có thể sẽ đứng lên tạo phản, mà hơn một trăm thợ nề tạo phản rất có khả năng tất cả nô lệ Trung Nguyên ở công trường sẽ tạo phản theo, lập tức hơn mười người Hung Nô đều rút kiếm đi qua, thét lên bắt bọn Cổ Ngưu tản ra.

Cổ Ngưu liếc đôi mắt sắc bén lại phía sau, hơn mười hậu sinh cùng thôn lập tức nhặt những thứ linh tinh trên đồng gạch đầu thành ở dưới đất lên, vật liệu gỗ cùng với vật liệu đá, sau đó đổ ập xuống hơn mười người Hung Nô. Thấy một màn như vậy, gần một trăm người ở bốn phía trong đó thợ thủ công bắt đầu hô lên một tiếng, tất cả đều hô theo.

Chỉ trong chốc lát, thành, đá cùng với vật liệu gỗ như mưa hướng tới hơn mười người Hung Nô. Người Hung Nô đáng thương, lập tức bị ngã xuống dưới đất, Cổ Ngưu dẫn gần một trăm người trong đó thợ thủ công

bắt đầu ủa lên. Vừa dùng quyền cước cộng thêm gạch đá đập, hơn mười người Hung Nô lập tức bị đập nát thịt thành bùn.

Thoáng chốc tiếng tù và sừng trâu vang lên bên trong thành Thiên Vu, ở trong thành một đoàn người Hung Nô dũng mãnh chui từ trong lều vải tiến ra, có khoảng bốn năm trăm người, thủ lĩnh Hung Nô đang muốn dẫn binh trấn áp bạo loạn góc phía đông nam, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho hấn kinh hãi, nô lệ Trung Nguyên trong toàn thành đều đã bạo động rồi!

- Giết sạch người Hung Nô!

Cổ Ngưu khua tay cướp thanh kiếm đồng trong tay người Hung Nô, lớn tiếng hô.

- Giết sạch người Hung Nô, chúng ta phải về nhà!

Hơn mười hậu sinh cùng thôn lớn tiếng hưởng ứng.

- Chúng ta phải về nhà. Chúng ta phải về nhà!

Càng ngày càng nhiều nô lệ Trung Nguyên tụ tập tới phía sau Cổ Ngưu, những tiếng kêu giận dữ hỗn tạp cũng dần dần thành một âm thanh lớn đồng nhất.

Ngay khi Cổ Ngưu cùng mọi người giết sạch tất cả người Hung Nô lao ra thành Thiên Vu, bên cạnh một con sông cách thành Thiên Vu và đình Thiên Vu đã thành một mảnh Tu La huyết ngục. Kỵ binh Trung Nguyên cuộn cuộn mà đến ít nhất cũng có trên mười nghìn người, bọn họ chia ra làm hơn mười đội nhỏ. Giống như vài chục thanh sắt cày sắc bén, trong nháy mắt đã cày nát Thiên Vu đình.

- Xoạt!

Một gã kỵ binh Trung Nguyên giơ trường đao lên cao nhẹ nhàng chém xuống, thoáng chốc đầu một gã kỵ binh Hung Nô bay lên không trung.

- Vù!

Một gã kỵ binh Trung Nguyên kéo căng trường cung, lấp một mũi tên, sau đó liền bắn một người Hung Nô cách đó không xa.

- Rào rào phần phật...

Hai kỵ binh Trung Nguyên cưỡi ngựa như bay mà qua, trong tay giơ móng vuốt ra, lập tức trong khoảnh khắc chém vào đỉnh lều trại Hung Nô. Hơn mười nữ nhân và đứa nhỏ Hung Nô hoảng hốt kêu lên chạy từ trong lều trại ra, tuy nhiên rất nhanh đã bị đại dương kỵ binh quân Sở mệnh mông chôn vùi, kỵ binh điên cuồng đi qua, trên cỏ chỉ còn lại đầy đất, thịt, bùn, máu.

- Cách cách cách...

Trong tiếng gót sắt vội vàng như mưa, một đám kỵ binh Trung Nguyên đột nhiên mãnh liệt hướng về phía bọn Cổ Ngưu, nhìn bọn họ giơ trường đao lên cao, bộ dạng dữ tợn giương cung kiếm lên, Cổ Ngưu giật mình kinh hãi, vội phất tay lên cao kêu:

- Chúng ta là người Trung Nguyên, chúng ta là người Trung Nguyên, đừng giết chúng ta, đừng giết chúng ta...

- A?!

Ở ngoài đại mạc ngàn dặm nghe được giọng nói quê hương quen thuộc, kỵ tướng cầm đầu Trung Nguyên cũng có chút kinh ngạc, lập tức giơ tay phải lên ra hiệu, thoáng chốc kỵ binh điên cuồng phía sau đảo đạt tản ra, chia làm hai bên trái phải suýt nữa chạy như bay mà qua trước mặt Cổ Ngưu và một đám nô lệ.

Lúc này, Cổ Ngưu cũng thấy rõ kỵ tướng Trung Nguyên cầm đầu, không thể tin nói:

- Thái, Thái Tử?!

Tàng Diễn xoay người ghìim ngựa, chăm chăm nhìn Cổ Ngưu không hề chớp mắt, trầm giọng nói:

- Ngươi là ai? Sao lại nhận ra được bản Thái Tử?

Cổ Ngư khẩn trương ngã xuống đất bái kiến, lo sợ không yên nói:

- Tiểu nhân là người Liêu Đông Tương Bình, trước kia từng đi theo tiền bối tới tu sửa lại vương thành, ở vương thành cũng đã gặp qua Đại vương và Thái Tử vài lần, cho nên mới nhận ra.

-Người là người Liêu Đông Tương Bình?

Tàng Diễn nghe vậy trong lòng khẽ nhúc nhích.

Tất Thư ở giữa Mông Cức và mấy trăm thân binh đi tới bờ sông Dư Ta.

Bên kia bờ sông chính là Thiên Vu đình của người Hung Nô, nghìn vạn kỵ binh Trung Nguyên đang lội nước qua sông.

Quá trình công kích Thiên Vu đình rất thuận lợi, dù cho Mặc Đốn để lại gần hai mươi nghìn kỵ binh bảo vệ Thiên Vu đình, nhưng khi liên quân Sở Yến phát động tập kích bất ngờ, lúc này hai mươi nghìn kỵ binh Hung Nô lại phân tán trú đóng ở mấy điểm lân cận, binh lực trong Thiên Vu đình lúc đó chỉ có không đến năm nghìn kỵ binh, binh lực kém xa rất nhiều.

Liên quân Sở Yến tấn công xuống như dãi non lấp biển, kỵ binh Hung Nô tan tác rất nhanh.

Trước sau không đến nửa canh giờ, gần năm nghìn kỵ binh Hung Nô lập tức bị liên quân Sở Yến tấn công làm cho tán loạn, lộn xộn, liên quân giành được toàn thắng lập tức chia ra hơn mười đường, xung phong liều chết vào Thiên Vu đình như gió bão mưa rào, gót sắt Sở lướt qua, lều trại bị lật úp, phụ nữ trẻ em bị chém giết, dê bò bị cướp, thậm chí ngay cả nha trưởng Mặc Đốn cũng bị ném xuống mặt đất.

Người Hung Nô ở dưới chân núi Lang Cư Tư xây dựng Thiên Vu đình gần trăm năm, đây là lần đầu bị công kích.

Tất Thư khom người vốc nước sông Dư Ta vỗ lên mặt, lạnh lẽo thấu xương, lập tức không kìm nổi thở dài:

- Thật sự là sông tốt, nếu có thể dùng nước sông này để ủ rượu, khẳng định hương vị mát lạnh vô cùng!

- Thượng Tướng Quân muốn dùng nước sông này để ủ rượu?

Cuộc chiến thuận lợi, trong lòng Mông Cức cũng vui vẻ, lập tức trêu chọc:

- Việc này đơn giản, sau khi bình định đại mạc rồi, mặt tướng liền tấu xin Đại vương xây một tòa thành trì ở nơi này, đến lúc đó mặt tướng sẽ xây một tòa tửu phường ở chỗ này, hàng năm đặc biệt cống Thượng Tướng Quân một trăm hũ rượu ngon nhất, như thế nào?

- Thế thì tốt quá.

Tất Thư cười:

- Tuy nhiên là bình định đại mạc rồi, nhưng không biết là năm nào tháng nào.

- Sẽ không quá lâu.

Mông Cức lắc nhẹ đầu, thoáng chốc suy nghĩ nói:

- Đại Sở ta xu thế thôn tính thiên hạ đã thành, nhất định chưa đến mười năm sẽ thống nhất thiên hạ, đến lúc đó là có thể phát binh bắc đánh đại mạc rồi.

- Mười năm, mười năm sao?

Tất Thư nói nhỏ, đã có chút buồn bã trong con mắt.

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập đạp phá cỏ xanh bên sông, lập tức Yến Thái Tử Tàng Diễn phi ngựa đi tới trước mặt Tất Thư, xoay người xuống ngựa hướng Tất Thư khom người vái chào, nói:

- Thượng Tướng Quân, phát hiện một tình huống ngoài ý muốn.

Tất Thư đứng dậy đáp lễ, hỏi:

- Tình huống như thế nào?

Tàng Diễn nói:

- Ta vừa mới gặp một thợ thủ công nước Yến bị người Hung Nô bắt tới đây, không ngờ biết được, ngoại trừ Thiên Vu đình, người Hung Nô còn có một sào huyệt khác ở dưới chân núi, tên là Tá Thiết Thành, ước chừng có năm nghìn thợ rèn cùng với hai mươi nghìn nô lệ Trung Nguyên đang lấy quặng luyện sắt gõ đao thương khí giới, thay người Hung Nô tạo ra binh khí.

Sắc mặt Mông Cức đột nhiên thay đổi nói:

- Còn có việc này?

Tất Thư quả quyết nói:

- Cày đình còn phải quét huyệt, nhất định phải phá hủy Tá Thiết Thành!

Dứt lời, Tất Thư lại quay đầu chỉ bảo Mông Cức nói:

- Tướng quân Mông Cức, người dẫn binh chia làm hai đường đường doanh bên trái phải, xuôi theo sông Dư Ta, sông Cung Lô tiếp tục quét động phụ nữ trẻ em người Hung Nô chạy trốn từ Thiên Vu đình, nhân tiện thu nạp người Hung Nô dê bò súc vật.

- Vâng!

Mông Cức âm âm trả lời, dẫn theo dẫn theo đám đệ Mông Khanh, con trai cả Mông Viễn, con thứ Mông Liêu đi hiên ngang.

Tất Thư lại hướng Yến Thái Tử Tàng Diễn nói:

- Thái Tử, người dẫn theo tinh kỵ binh nước Yến cùng bản tướng quân lập tức xuất phát, thẳng đến núi Yến Nhiên!

- Vâng!

Tàng Diễn âm âm trả lời, lập tức xoay người lên ngựa đi hiên ngang.

Sau cùng Tất Thư nói với Hô Diên:

- Hô Diên, người và dũng sĩ Hô Diên quen thuộc đại mạc nhất, lần này đi núi Yến Nhiên, còn phải làm phiên người dẫn theo năm trăm Lang kỵ mở đường tiên phong.

- Vâng!

Hô Diên âm âm trả lời, điềm nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, núi Yến Nhiên ngay tại Sơn Tây bên cạnh Lang Cư Tư, hai nơi cách nhau khoảng một nghìn dặm, mặt tướng nhắm mắt cũng có thể đưa người tới đó.

Hà Tây, đại doanh quân Hán.

Chu Quan Phu đi đến hành dinh Bạch Mặc, lạnh lùng nói:

- Thừa tướng, đội thám báo tìm được phụ nữ trẻ em dê bò người Hung Nô rồi!

Bạch Mặc đang ở trong hành dinh xem bản đồ bỗng nhiên quay người lại, Thúc Tôn Anh, Thúc Tôn Thương và tướng lĩnh quân Hán đều quay đầu lại, có người hỏi Chu Quan Phu nói:

- Phiêu Kỵ Tướng quân, chuyện này là thật sao?

- Thật!

Chu Quan Phu đi đến trước bản đồ, vỗ mạnh vào bên trên Cư Diên Trạch, quát:

- Phụ nữ trẻ em và dê bò người Hung Nô ở ngay chỗ này, Cư Diên Trạch!

Bạch Mặc kích động, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh, lập tức nhổ trại, tấn công bất ngờ Cư Diên Trạch!

Chư tướng âm thầm ứng thuận, đều lĩnh mệnh đi, Bạch Mặc lại sai thân binh mặc giáp cho hấn, Chu Quan Phu chạy ra đến cửa hành dinh lại vội vòng trở lại, khuyên nhủ:

- Thừa tướng, lần này đi Cư Diên Trạch xa bảy tám trăm dặm, trên đường ăn cơm gió ngủ ngoài trời, hơn nữa còn có khả năng gặp bão cát, vô cùng nguy hiểm, người không cần phải đi?

- Không được.

Bạch Mặc khua tay áo, quả quyết nói:

- Trận chiến này rất quan trọng, bản tướng không đi không được!

Thấy Bạch Mặc đã quyết định, Chu Quan cũng chỉ có thể vò đầu, lập tức xoay người đi hiên ngang.

[/FONT]

484. Chương 494: Thịnh Yên Giết Chóc

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 494: Thịnh yên giết chóc

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bảy ngày trước, đại quân Hung Nô cũng đã bị vây hãm thành, vương thành Nguyệt Thị đang nghênh đón những đợt tấn công mãnh liệt.

Hung Nô giỏi dã chiến công thành không giỏi, nhưng thành trì vương thành Nguyệt Thị cũng không chắc chắn bằng Trung Nguyên, dù là độ cao của tường thành và độ chắc chắn đều kém xa thành trì Trung Nguyên, chỉ cần dùng vài cái thang đơn sơ cùng với chùy đập, người Hung Nô dùng bàn kéo dài tấn công mạnh không ngừng hướng đầu thành.

Trên đầu thành, Lã Đài không ngừng truyền đạt mệnh lệnh quân lệnh, chỉ huy thủ thành.

- Lã Săn, Đông Môn gặp nguy hiểm, người dẫn năm trăm tinh binh đi Đông Môn, mau!

- Lã Tắc, người qua bên chỗ hổng kia, nhất định không cho người Hung Nô đập chùy vào gần!

- Lã Lộc, người dẫn người mang dầu hỏa lên đây, mau, người Hung Nô dùng chùy muốn đi qua rồi!

Lã Săn, Lã Tắc, Lã Lộc âm thầm ứng thuận, lập tức lĩnh mệnh đi, trong chốc lát, Lã Lộc lập tức dẫn người Nguyệt Thị mang mấy chục hộp dầu hỏa lên đầu thành, những dầu hỏa đó là được lấy ở những vùng lân cận, màu đen, rất dễ thiêu đốt, là vật tư chủ yếu để Lã Đài thủ thành, trước khi Hung Nô đến, đã tích trữ khoảng hơn mười nghìn hộp.

Ngoài thành, hơn một trăm người Hung Nô đang đẩy một bức thành chùy chậm rãi tới gần.

Trên đầu thành cung tiễn thủ Nguyệt Thị đều giương cung bắn tên, tên trút xuống như mưa, hai bên người Hung Nô rất đông đang đẩy thành chùy kêu lên ngã xuống mặt đất, tuy nhiên rất nhanh sẽ có người Hung Nô phía sau lên thế chỗ, hơn nữa người Hung Nô còn dựng lên mấy chục lá chắn gỗ lớn, cố gắng chặn mưa tên của người Nguyệt Thị bắn tới.

Thoảng chốc, thành chùy đã đứng vững ở bắc môn vương thành Nguyệt Thị, hơn mười lực sĩ Hung Nô ngực trần cảm thuận dưới sự bảo vệ của binh Hung Nô. Bắt đầu ra sức kéo đập chùy, sau khi kéo đến điểm cao nhất rồi đột nhiên buông tay, dưới tác động của trọng lực đập chùy được chế tạo từ Cự Mộc, sau đó đánh vào bên trên thành rất mạnh.

- Oanh...

Tiếng va đập ở bên trong cực lớn, đường hành lang ở bên trong thành lập tức rơi rất nhiều bụi bặm đất vỡ xuống, những lực sĩ Nguyệt Thị ở mặt sau thành đều ngã trên mặt đất.

Lã Đài liên tục hô to:

- Mau, đem dầu hỏa đổ xuống, đổ xuống...

Lã Lộc gầm lên giận dữ, hơn mười người Nguyệt Thị đều giơ vại dầu hỏa lên, đổ xuống dưới cổng thành chỗ bị những thành chùy đập vào. Ở phía bên trong tiếng hũ vỡ vụn liên tục không ngừng, rất nhiều nước dầu hỏa đen sền sệt văng ra khắp nơi, thoáng chốc đã dính khắp người Hung Nô đựng thành chùy và ở trên đỉnh đầu lá chắn gỗ.

- Cây đuốc. Đem ném cây đuốc!

Lã Đài lại gào thét:

- Thiêu cháy bọn họ, thiêu cháy bọn họ...

Hơn mười cây đuốc từ trên đầu thành lên tiếng trả lời ném xuống, lập tức ở dưới đầu thành biển lửa ngút trời nổi lên, hơn mười dũng sĩ Hung Nô trốn ở giá đỡ thành chùy tam giác cùng với gần trăm binh giáp Hung Nô hai bên trong khoảng khắc đều bị ngọn lửa bốc lên nuốt vào, lập tức một mảnh tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Cách đó không xa, Mặc Đốn, Công Thúc Thuyết, Cố Nặc Ngôn đang dừng chân xem cuộc chiến.

Chứng kiến đựng thành chùy chế tạo bị đốt hủy, hơn trăm dũng sĩ Hung Nô dũng mãnh đã bị đốt thành tro tàn, Mặc Đốn tỏ ra buồn bã, đã suốt bảy ngày rồi. Vả lại cũng đã tổn thất gần mười nghìn dũng sĩ thiện chiến dũng mãnh, nhưng vương thành Nguyệt Thị vẫn giống như một pho tượng núp ở đại mạc không sợ ma thú, lù lù bất động.

- Cố Nặc Ngôn.

Mặc Đốn vung tay lên, hung dữ nói:

- Để cho người Hưu Chư người Hồn Tà lên!

Cố Nặc Ngôn nắm đấm đột nhiên đựng ngực. Lại hướng về phía Mặc Đốn bái kiến, lập tức đứng dậy đi hiên ngang.

Công Thúc Thuyết bắt tay vào làm, suy nghĩ chút lại nói:

- Đại Thiên Vu, người Nguyệt Thị quá ngoan cường so với trong tưởng tượng, một tòa thành đất tan hoang như vậy, tấn công mạnh bảy ngày lại không công phá được. Xem ra một hồi ác chiến phải kéo dài rồi.

Mặc Đốn buồn hừ một tiếng, vô cùng dữ tợn nói:

- Đợi phá được thành, bản Thiên Vu muốn giết thống khoái, còn muốn chặt bỏ xương sọ Nguyệt Thị Vương chế thành đồ uống rượu, hừ!

Công Thúc Thuyết cười thản nhiên, nói:

- Đại Thiên Vu yên tâm, phá thành chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Thật sự Công Thúc Thuyết cũng không nói mạnh miệng, tuy là người Nguyệt Thị ngoan cường vượt qua sự tưởng tượng, nhưng dù cho như thế nào, vương thành Nguyệt Thị cũng chỉ là một tòa thành đơn độc, chỉ cần nước Hán không xuất đại quân tới cứu viện, phá được thành cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhìn trước mắt, dầu hỏa của người Nguyệt Thị bị tiêu hao hết, lúc đó thành trì cũng sẽ mất thôi.

- Xuyyyy...

Tất Thư nhẹ nhàng dừng ngựa, lại chậm rãi giơ tay phải lên.

Tinh kỵ binh liên quân Sở Yến đi theo phía sau dào dạt đi chậm lại, kỵ binh phía sau chưa kịp dừng lại đành phải hướng về hai cánh trái phải để né tránh, toàn bộ đội kỵ binh lập tức chậm rãi triển khai về hai hướng ở trên cánh đồng bát ngát, hơn mười nghìn kỵ binh tạo thành một trận khổng lồ vượt qua mười dặm.

Hô Diên chỉ ngón tay lên phía trước, nói với Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân, đó chính là Tá Thiết Thành!

Tất Thư nhìn về hướng ngón tay Hô Diên chỉ, đầu tiên chỉ thấy một tòa núi khổng lồ, Hồng Cự giống như một nắm đấm rất to ở đại mạc, không khí thê lương làm cho người ta khó thở, dưới chân Hồng Cự, một tòa thành đất mới đứng sừng sững, thành đất vẫn chưa xây xong hết, còn có một luồng khói đen dựng lên như gió lốc từ trong thành.

Nhìn thấy một luồng khói đen bốc lên, thoáng chốc hai mắt Tất Thư sáng lên, cuối cùng hắn biết, tại sao Đại vương lại thấy Hung Nô là mối họa lớn trong lòng, bởi vì hắn biết, mỗi một luồng khói này là một tòa bếp lò thợ rèn, mấy trăm luồng khói đen này là mấy trăm tòa bếp lò thợ rèn đang ngày đêm thay người Hung Nô chế tạo ra khí giới.

Tưởng tượng một chút, nếu tất cả kỵ binh Hung Nô đều đem hết đao kiếm được chế tạo, cùng với cung tiễn tốt, hơn nữa người Hung Nô là sống trên lưng ngựa, cưỡi ngựa và bắn tên đối với bọn họ là bản năng kỹ năng, khi đó, kỵ binh tướng Hung Nô trở nên cực kỳ đáng sợ, ít nhất kỵ binh tướng Trung Nguyên không còn là đối thủ của bọn họ.

Một hồi tiếng kêu kì quái liên tiếp vang lên làm Tất Thư dừng suy nghĩ đại mạc lại, chỉ thấy kỵ binh Hung Nô đông nghìn nghịt từ tòa thành đất phía trước cùng với người Hung Nô trong lều vải chen chúc mà ra ở bốn phía, sau đó dần dần tập trung cùng nhau. Tuy rằng thoát nhìn chỉ có hai đến ba nghìn kỵ binh, nhưng vẫn chạy ra nghênh đón không chút sợ hãi.

Rất hiển nhiên, những người Hung Nô này đã từng được lệnh nghiêm khắc, thà chết cũng tuyệt đối không thể chạy trốn.

Hành động quân sự tập kích Thiên Vu đình lớn như vậy, nhất định sẽ có khả năng cá lọt lưới, người Hung Nô đóng ở Tá Thiết Thành nhất định sớm đã có được tin tức, nhưng bọn họ vẫn như trước lựa chọn tử thủ.

Tuy nhiên với từng đó binh lực không thể ngăn cản được liên quân Sở Yến ở trước mặt, Tất Thư mỉm cười, lập tức giơ tay phải lên phía trước cúi xuống, tướng sĩ liên quân Sở Yến phía sau trận sẵn sàng đón quân địch đều lạnh lùng rút ra hoành đao cùng với kiếm hai lưỡi, sau đó đều thúc chiến mã, kêu gào tiếp đón.

- Vù vù!

Chu Quan Phu đột nhiên buông dây cung, thoáng chốc một mũi tên Lang Nha hướng về phía trước mà bắn ra, ba thám báo Hung Nô thúc ngựa chạy lập tức ngã xuống ngựa, mấy trăm Phiêu Kỵ phía sau Chu Quan Phu đột nhiên ủng hộ, bắn ba mũi tên không khó, nhưng ba toàn bộ ba mũi tên bắn trúng mục tiêu đang di chuyển với tốc độ nhanh mới là khó khăn.

Mà Chu Quan Phu bắn ba mũi tên, chẳng những trúng ba thám báo người Hung Nô chạy ở tốc độ cao, mà lại toàn trúng cổ họng, như này chỉ có là kỹ năng thần kỳ.

Chu Quan Phu thúc ngựa nhẹ nhàng, một dãy chạy chậm lao đi lên núi phía trước.

Mấy trăm Phiêu Kỵ đi theo Chu Quan Phu lên núi đồi, đứng ở trên sườn núi cao nhìn xuống hướng tây bắc, chỉ thấy một hồ nước khổng lồ ở cách đó hơn mười dặm, hồ nước mát lạnh, phản chiếu bầu trời trong xanh mây trắng giống như vừa được tẩy rửa trong suốt, bên hồ cũng là một đồng cỏ như đệm xanh biếc, từng đàn từng đàn dê bò ngựa đang thong thả ăn cỏ xanh.

- Cư Diên Trạch, nhất định đây là Cư Diên Trạch rồi!

Một Phiêu Kỵ quân kêu to lên.

- Người Hung Nô, tướng quân mau nhìn, người Hung Nô phát hiện ra chúng ta!

Lại có người kêu to.

Thoáng chốc Chu Quan Phu nổi lên một tia sát khí lạnh như băng, không cần nhắc nhở hần cũng nhìn thấy, ít nhất cũng có hơn một nghìn kỵ binh Hung Nô tập kết xong ở ngoài doanh, còn có rất nhiều kỵ binh Hung Nô đang dũng mãnh tiến từ trong doanh liên tục không ngừng đi ra, dự đoán qua loa, ít nhất cũng có hơn mười nghìn kỵ binh, như vậy cũng hợp tình, phụ nữ trẻ em dê bò nhiều như vậy, nhất định Mặc Đốn sẽ phải binh bảo hộ.

Tuy nhiên, ở trước mặt Đại Hán Phiêu Kỵ trăm trận trăm thắng, Mặc Đốn để lại nhiều kỵ binh Hung Nô hơn nữa cũng là uống công.

Bỗng nhiên từ phía sau tiếng vó ngựa truyền đến không ngừng, Chu Quan Phu và một trăm quân Phiêu Kỵ thần nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ở phía đông nam Phiêu Kỵ quân Hán đầy khắp núi đồi đông nghìn nghịt cuốn tới, trước đại dương kỵ binh mênh mông, một lá cờ màu đỏ đang đón gió phấp phất phấp phới, trên có ghi “Đại Hán Thừa Tướng Bạch” năm chữ triện.

Lại quay đầu nhìn một núi khác, kỵ binh Hung Nô chen chúc mà đến, trên mặt Chu Quan Phu và một trăm Phiêu Kỵ lộ vẻ dữ tợn và tàn nhẫn sát khí, người Hung Nô ngu xuẩn và dơ bẩn, hoàn toàn không biết tử thần đang nhanh chóng hướng về phía bọn họ, một trận giết chóc thịnh yển đang từ từ hiện ra...

Một luồng hơi lạnh thấu xương đột đánh úp lại, thoáng chốc bao phủ hoàn toàn Mặc Đốn.

Nhìn thấy sắc mặt Mặc Đốn đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, Công Thúc Thuyết không khỏi ân cần mà hỏi thăm:

- Đại Thiên Vu, người làm sao vậy, có phải trong người cảm thấy không thoải mái?

Mặc Đốn lắc nhẹ đầu, nhẹ giọng nói:

- Không có gì, chỉ có điều bỗng nhiên cảm thấy tim có chút đập nhanh.

- Tim đập nhanh?

Trong lòng Công Thúc Thuyết lập tức trầm xuống, bởi vì y thấy trên trán Mặc Đốn chảy rất nhiều mồ hôi, bởi vì Công Thúc Thuyết học thức tạp nham, đối với y đạo cũng nghiên cứu nhiều, vô duyên vô cớ mà thấy tim đập nhanh, hơn nữa còn toát mồ hôi khắp người, đây không phải là dấu hiệu tốt lành, mà là điềm báo gặp chuyện chẳng lành!

Việc này không tốt, chẳng lẽ trong cơ thể Đại Thiên Vu có thi độc, lúc này mới phát tác?!

Bỗng nhiên trong lúc đó, Mặc Đốn cảm thấy toàn bộ chiến trường bắt đầu lay động đứng lên kịch liệt, phía trước đang liều chết cố giết người Nguyệt Thị, lúc thì người Hung Nô ở trên trời, lúc thì lại ở dưới mặt đất, rõ ràng đầu hần đang choáng váng mắt hoa, lập tức trong ý thức hần không còn nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước, toàn bộ thế giới trở nên yên lặng.

Công Thúc Thuyết nhìn thấy giật mình, sắc mặt Mặc Đốn bất chợt trở nên trắng bệch, lập tức hai mắt nhắm lại, từ trên lưng ngựa ngã xuống...

[/FONT]

485. Chương 495: Máu Ngâm Cừ Diên Trạch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 495: Máu ngâm Cừ Diên Trạch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chân núi Yến Nhiên, Tá Thiết Thành.

Ngày ngày hôm đó, đại chiến cuối cùng cũng hạ màn, hơn ba nghìn hộ quân Hung Nô gần toàn bộ chết trận tại chỗ, chỉ có mấy trăm kỵ binh Hung Nô nhìn tình thế đã mất mới lựa chọn chạy trốn, nhưng không hẳn là bọn họ khiếp đảm mà không chiến, mà là chạy đi tìm Mặc Đồn báo tin, dù sau, Mặc Bắc xảy ra biến cố lớn như vậy, cũng cần có người tiến đến báo tin.

Người Hung Nô liệu chết phần công lại liên quân Sở Yến đã tạo thành một trận thương vong rất lớn, nhất là toàn bộ ba nghìn hộ quân Hung Nô được trang bị binh khí chế tạo tốt, càng khiến cho chiến lực của bọn họ tăng rất nhiều. Ác chiến qua đi, ba nghìn kỵ binh nước Yến xung phong liều chết ở phía trước gần như bị giết toàn bộ, Kiều Kỵ nước Sở cũng thương vong hơn nghìn người!

Hơn ba nghìn hộ quân Hung Nô lại giết thương được hơn bốn nghìn liên quân!

Đây là do Kiều Kỵ quân Sở cùng tinh kỵ binh quân Yến tạo thành liên quân, mặc dù vừa mới trải qua hơn một tháng hành quân gấp đường dài liên tục, lại đã trải qua huyết chiến Thiên Vu đình, nhưng dù nói như thế nào, bọn họ đều là tinh kỵ binh trải qua trăm trận chiến, hơn nữa binh lực vậy công ưu thế tuyệt đối mà thương vong nhiều như vậy, điều này nói rõ điều gì?

Điều này nói rõ, vũ khí người Hung Nô được trang bị rất sắc bén, vô cùng đáng sợ!

Thấy đại mạc toàn máu cùng với thi thể đầy đất nằm ngổn ngang, trong lòng Tất Thư không khỏi run sợ, sự thật chứng minh, Đại vương lo lắng không phải là thừa, một khi người Hung Nô được trang bị binh khí sắc bén, quả thực giống như hổ mọc thêm cánh, vừa đó là kỵ binh dũng mãnh cầm quân sắc bén, một mình đầu đã chiến không ngờ cũng không phải đối thủ người Hung Nô.

Lại thấy ở phía trước hơn trăm tòa bếp lò thợ rèn, Tất Thư cũng phải thừa nhận, tầm nhìn chiến lược của Đại vương tuyệt đối không ai bằng. Khi người khác căn bản còn không có cảm giác, Đại vương lại từ trong nhỏ nhất mà xem xét tới sự uy hiếp của Hung Nô, và không tiếc tiêu hao thực lực của một nước, không tiếc bỏ qua cơ hội nhân lúc nước Hán cháy nhà mà đi hôi của để mà lại muốn liên kết nước Hán cùng san bằng Hung Nô.

Cái gì là xem xét vạn dặm, đây là xem xét vạn dặm, cái gì là nhìn xa trông rộng, đây là nhìn xa trông rộng!

Tất Thư xúc động không ngừng. Phía trước chợt phát ra một tiếng ồn ào rất lớn, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yến Thái Tử Tàng Diễm dẫn theo hơn ba trăm kỵ binh còn lại đang điên cuồng giết hại thợ rèn ở Tá Thiết Thành. Hơn hai mươi nghìn thợ rèn Trung Nguyên đang sống chết chạy trốn về bốn phía.

Hiển nhiên, Tàng Diễm đã nổi cáu đỏ mắt, vì thế mang hết tức giận chút lên trên đầu thợ rèn Trung Nguyên đến nơi này.

Việc này thật ngu xuẩn. Tất Thư không nhịn được ở trong lòng mắng Tàng Diễm một câu, không nhìn ra hiện tại là lúc nào, nơi này là ở đâu sao? Phải biết rằng nơi này là Tá Thiết Thành ở sâu trong đại mạc, một khi quân Yến giết chóc làm những thợ rèn đó kinh hãi, sau đó để cho bọn họ chạy vào trong núi Yến Nhiên, muốn thu gom bọn họ lại sẽ rất khó khăn!

Nếu để cho những thợ rèn này ở lại đại mạc, Hung Nô vừa khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này, suy yếu dần, tiếp theo dân tộc du mục chiếm cứ đại mạc cũng sẽ dựa vào những thợ rèn đó nấu sắt kỹ thuật mà lớn mạnh lên nhanh chóng, và lại tạo thành thế uy hiếp trí mạng tới vương triều Trung Nguyên, kể từ đó, liên quân Sở Yến cày đình quét huyệt trở nên không có chút ý nghĩa nào!

Lập tức Tất Thư chỉ bảo Hô Diễm nói:

- Hô Diễm, người mang binh tới ngăn cản Thái Tử Tàng Diễm, phái ra một số lượng lớn thám báo phong tỏa Tá Thiết Thành, không để một thợ rèn nào ra khỏi thành!

- Vâng!

Hô Diễm âm âm trả lời, lĩnh mệnh đi.

Tất Thư thở nhẹ một hơi. Chậm rãi đi xuống đầu thành chưa xây, bây giờ nên xử trí thế nào với hơn hai mươi nghìn thợ rèn, còn có một số lượng lớn phụ nữ trẻ em người Trung Nguyên ở Thiên Vu đình, nếu có

thể làm, đương nhiên Tất Thư không ngần ngại mà dẫn bọn họ trở về, nhưng mà, nếu muốn dẫn theo hơn ba trăm nghìn phụ nữ trẻ em và thợ thủ công trở về, thật sự có thể làm điều này sao?

Nếu đại quân Mặc Đốn nhanh chóng trở về, lại cướp những phụ nữ trẻ em và thợ thủ công trở lại, hậu quả thật là không thể tưởng tượng nổi!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tất Thư lâm vào cảnh đấu tranh bên trong, lý trí nói cho y biết, nhất định phải không được do dự quyết định xử ác nghiệt với tất cả phụ nữ trẻ và thợ thủ công đã bị người Hung Nô bắt đến Mặc Bắc, nhưng, nhưng bây giờ Tất Thư không hạ được quyết tâm, nếu là người Hung Nô nhất định sẽ giết, nhưng mấy trăm nghìn người này đều là đồng hương.

Cư Diên Trạch, đại doanh Hung Nô.

Dưới sức tấn công mãnh liệt của hơn ba mươi nghìn Phiêu Kỵ quân Hán, hơn mười nghìn kỵ binh Hung Nô chiến đấu lần lượt rất nhanh không chống đỡ nổi lập tức lui. Kỵ binh Hung Nô tuy này chỉ có hơn mười nghìn người, binh khí trang bị lại không nhiều, bởi vậy trên chiến trường không thể bằng họ quân Hung Nô ở Tá Thiết Thành, trên cơ bản cũng không uy hiếp quá lớn với Phiêu Kỵ quân Hán.

Ở thời đại chiến tranh này, ảnh hưởng đến sức chiến đấu một đội quân có rất nhiều yếu tố, quan trọng nhất chính là yếu tố huấn luyện, tiếp theo mới là sĩ khí, chính là ý chí chiến đấu, cuối cùng mới là trang bị đầy đủ, nhưng khi hai bên chiến đấu, yếu tố huấn luyện, sĩ khí đều không kém nhau nhiều, thì lập tức yếu tố trang bị thành nhân tố quyết định cuộc chiến.

Trước tiên nói đến huấn luyện, Kiêu Kỵ quân Sở, Phiêu Kỵ quân Hán tất cả đều huấn luyện có tổ chất, người Hung Nô thì từ khi nhỏ đã sinh hoạt trên lưng ngựa, cưỡi ngựa bắn cung đối với bọn họ là bản năng, bởi vậy ở phương diện này ba đội quân không kém nhau nhiều, nếu muốn so cao thấp mà nói... hẳn là người Hung Nô hơi chiếm thế thượng phong, nhưng là tương đối ít.

Về phương diện sĩ khí, ba đội quân cũng gần giống nhau, cũng không thiếu ý chí quyết đánh một trận tử chiến.

Nhưng ở phương diện trang bị, không thể nghi ngờ Kiêu Kỵ quân Sở được trang bị hoàn thủ đao là mạnh nhất, tiếp theo là Phiêu Kỵ quân Hán sử dụng trọng kiếm hai lưỡi, cuối cùng mới là kỵ binh Hung Nô sử dụng mã xiên chế tạo bằng gỗ hoặc là kiếm đồng, nhưng sự chênh lệch giữa hai quân Sở Hán là không nhiều, người Hung Nô so sánh với hai quân Sở Hán thì đúng là kém một trời vực, rõ ràng hoàn cảnh không tốt.

Bởi vì như vậy, khi Kiêu Kỵ quân Sở đối mặt với quân Hung Nô bảo vệ được trang bị binh khí bằng sắt, thắng được rất khó khăn, nhưng Phiêu Kỵ quân Hán chỉ đối mặt với quân Hung Nô được trang bị binh khí bằng đồng thau, lại tương đối thoải mái giành chiến thắng.

Chu Quan Phu máu nhuộm trọng giáp, cưỡi ngựa Xích Long tới trước mặt Bạch Mặc, vừa đem song kích đầy máu cắm lại sau lưng, vừa hưng phấn không thôi nói:

- Thừa tướng, lúc này chúng ta có lời quá rồi, mặt tướng vừa đoán chừng, nơi này ít nhất cũng có trên mười triệu đầu dê bò súc vật, còn có hơn trăm nghìn con chiến mã, ha ha ha...

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Chiến mã có thể mang đi, chỉ sợ dê bò không mang đi được.

Thấy bộ dạng Chu Quan Phu ngạc nhiên, Bạch Mặc giải thích nói:

- Tuy nhiên Cư Diên Trạch cách vương thành Nguyệt Thị bốn năm trăm dặm đường, sau khi Mặc Đốn biết tin nhất định sẽ dẫn đại quân nhanh chóng về cứu viện, chúng ta xua đuổi dê bò đi không nhanh, khó tránh khỏi sẽ bị bọn họ đuổi theo, cho nên mặc dù dê bò nhiều, nhưng chỉ có thể nhịn đau bụng tha thôi.

Chu Quan Phu nghe vậy buồn bã nói:

- Như vậy cũng thật là đáng tiếc.

- Nhưng cũng không thể để lại cho người Hung Nô.

Trong mắt Bạch Mặc có chút độc ác chợt lóe lên, trầm giọng nói:

- Người lập tức dẫn tất cả tướng sĩ giết toàn bộ dê bò, trước buộc ở đuôi ngựa sau đó kéo đi tới khi thối nát, sau đó ném vào trong Cự Diên Trạch.

- Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chu Quan Phu gật nhẹ đầu, lại hỏi:

- Thừa tướng, còn có mấy trăm nghìn phụ nữ trẻ em người Hung Nô, phải làm sao bây giờ?

Bạch Mặc trầm ngâm, trên mặt bỗng nảy sinh một tia sát khí lạnh như băng, nói:

- Toàn bộ giết chết, một tên cũng không để lại.

Nếu có thể, Bạch Mặc cũng không ngại dẫn mấy trăm nghìn phụ nữ và trẻ em người Hung Nô và đầu dê bò súc vật về Quan Trung, dù có như thế nào, đều có thể bổ sung cho Quan Trung một số lượng lớn nhân khẩu, việc này có thể nói là trăm điều có lợi không có một điều hại, thế nhưng đại quân Hung Nô Mặc Đốn có thể đuổi theo rất nhanh, thật sự thời gian không cho phép.

- Vâng!

Chu Quan Phu âm âm trả lời, xoay người rời đi.

Ở thời đại chiến tranh xung đột bên trong không văn minh, thật ra diệt sạch chủng tộc là thái độ bình thường, bởi vì hai bên đều rõ ràng, nếu muốn để cho đối phương thần phục, nhất định phải đem một số lượng trai tráng khổng lồ chế dưới một mức độ nguy hiểm, cho nên, căn bản Chu Quan Phu không cảm thấy quân lệnh của Bạch Mặc có gì không ổn.

- Từ từ.

Bỗng nhiên Bạch Mặc gọi Chu Quan Phu lại.

- Thừa tướng?

Chu Quan Phu đột nhiên dừng bước quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi.

Bạch Mặc trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng nói:

- Suy nghĩ kỹ càng, mấy trăm nghìn phụ nữ trẻ em dê bò có lẽ không cần giết toàn bộ sẽ tốt hơn. Vậy đi, giết tuyệt đại bộ phận trong đó, chỉ cần giữ lại một bộ phận nhỏ người Hung Nô!

- Giữ lại một bộ phận nhỏ?

Chu Quan Phu không hiểu hỏi?

- Thừa tướng, vì sao lại như vậy?

- Người không nên hỏi vì sao.

Bạch Mặc khua tay áo, nói:

- Cứ theo lệnh ta chỉ bảo đi làm là được.

Chu Quan Phu lại ứng thuận, xoay người đi hiên ngang. Trong chốc lát, bên Cự Diên Trạch phụ nữ trẻ em Hung Nô kêu rên không ngừng, cùng với tiếng dê bò súc vật kêu lên thảm thiết, mà lượng cả người lẫn vật lên đến cả triệu số máu tươi tràn trề, gần như đem toàn bộ Cự Diên Trạch nhuộm thành biển máu.

Mịch Trạch, đại doanh Hung Nô.

Bóng người lay động trong đại trường Thiên Vu Mặc Đốn, Công Thúc Thuyết đang vội kim châm thi huyết bên giường Mặc Đốn, Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn và một đám thủ lĩnh bộ lạc đứng trước giường, hơn nữa ai cũng vẻ mặt lo lắng, không khí trong đại trường không khí ngưng đọng lại, cũng không ai biết trên người Thiên Vu xảy ra chuyện gì, làm sao lại như vậy?

Khoảng nửa canh giờ, cuối cùng Mặc Đốn mới thở dài một tiếng, chậm rãi mở mắt.

- Đại Thiên Vu!

- Đại Thiên Vu, người cảm thấy khá hơn chút nào không?

- Đại Thiên Vu, người làm sao à?

Mặc Đốn vừa mới mở mắt, Hữu Hiền Vương Cố Nặc Ngôn, Tả Cốc Lãi Vương Cao A Đóa, Tả Đại Đô Ủy Mộc Na Thác, Hữu Đại Đô Ủy Tề Luân Thanh, Tả Đại Hộ Đa Mộc Tu, Hữu Đại Hộ Minh A Tra, còn có Hữu Chư Vương, Hồn Tà Vương và hơn mười tiểu vương Hung Nô đều tranh nhau đứng trước giường, hỏi han ân cần.

Mặc Đốn lắc nhẹ tay phải hết sức, mọi người lập tức im không nói.

Thoáng chốc toàn bộ lều lớn trở nên hoàn toàn yên tĩnh, nhìn trước giường vẻ mặt cung kính, các bộ phận tiểu vương cùng với thủ lĩnh bộ lạc thậm chí còn không dám thở mạnh, lúc này Mặc Đốn chợt cảm nhận được một việc mà trước đây chưa từng có sâu lo.

Mặc Đốn đã cảm thấy tiên phụ Đầu Man Thiên Vu gọi về, hẳn biết mình sống không được lâu.

Mặc Đốn thông qua giết phụ thân Đầu Man Thiên Vu mà lên vị trí, vì củng cố vị trí Thiên Vu của mình, trước sau giết mẹ kế, em trai khác mẹ cùng với rất nhiều đại thần, khi Mặc Đốn sinh thời, tuyệt đối không ai dám khiêu chiến với uy quyền của y, ngay cả là Hô Diên Chính Đức tuyệt thế kiêu hùng như vậy, cũng chỉ có thể nản lòng chạy trốn đến Trung Nguyên.

Vấn đề là, sau khi Mặc Đốn chết thì như nào?

Nếu Tả Hiền Vương Kê Chúc còn sống đương nhiên sẽ là người thừa kế Đại Thiên Vu, đương nhiên Hung Nô sẽ không kịp loạn, nhưng tiếc rằng, Kê Chúc đã chết trước Mặc Đốn, mà hai đứa con của Kê Chúc là Quân Thần và Y Trĩ Tà tuổi vẫn còn nhỏ, trước mắt những đại thần này, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện vì Đại Thiên Vu phụng sự Quân Thần hay là Y Trĩ Tà sao?

[/FONT]

486. Chương 496: Mặc Đốn Chết Bất Đắc Kỳ Tử

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 496: Mặc Đốn chết bất đắc kỳ tử

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mặc Đốn dám khẳng định, sau khi hắn chết Cố Nặc Ngôn và các đại thần tuyệt đối sẽ phế bỏ Quân Thần hay Y Trĩ Tà tuổi nhỏ, thậm chí ngay cả bộ lạc Xanh Lê cũng sẽ bị các bộ lạc khác chia cắt, nghĩ đến đây trong đầu Mặc Đốn không khỏi toát ra ý nghĩ điên cuồng, vì duy trì tương lai và kế thừa bộ lạc Xanh Lê, có nên giết hết bọn người kia hay không?

Tuy nhiên lập tức Mặc Đốn lại bỏ đi ý nghĩ điên cuồng trong đầu, nếu thật sự là giết hết những người trong nha tướng này, Quân Thần hay Y Trĩ Tà chưa chắc là có thể ngồi vững vàng trên vị trí Đại Thiên Vu, mà chỉ sợ toàn bộ Hung Nô trong khoảnh khắc sẽ chia năm xẻ bảy, nghĩ vậy, Mặc Đốn không khỏi cảm thấy đau đầu muốn vỡ ra, may mà mình vẫn chết ngay lập tức, vẫn còn có thời gian suy xét kỹ lưỡng.

Lập tức Mặc Đốn phát nhẹ tay một cái, ra hiệu Cố Nặc Ngôn và đám người rời khỏi.

Thấy khí sắc Mặc Đốn chuyển biến tốt đẹp, Cố Nặc Ngôn cùng đám người còn tưởng rằng chỉ là kinh hãi sợ chuyện không đầu, lập tức đều rời đi.

Công Thúc Thuyết cũng muốn rời đi, lại bị Mặc Đốn gọi vội lại, đợi người Hung Nô cuối cùng rời đi, lập tức Mặc Đốn trực tiếp hỏi:

- Quân sư người nói thật, có phải bản Thiên Phu tuổi thọ trên đời đã hết hay không?

Thấy Công Thúc Thuyết không phản bác, Mặc Đốn liền biết mình đã hết đường sống, lập tức sắc mặt âm trầm. Minh nam chinh bắc chiến hơn mười năm, đông đánh Đông Hồ, bắc phạt Đinh Linh, tây quét Nguyệt Thị, nam cướp Trung Nguyên, ngay cả xây dựng một lãnh thổ Hung Nô thật lớn, nhưng cuối cùng không tránh được xuống đất vàng, công dã tràng, công dã tràng...

Công Thúc Thuyết nói:

- Đại Thiên Vu, người nghĩ thoáng ra một chút, làm con người ai cũng sẽ có ngày này đây.

Mặc Đốn thở dài:

- Đúng vậy, chỉ cần là con người, chắc chắn sẽ có ngày này, bản Thiên Vu hơn sáu mươi tuổi, ở Mạc Bắc coi như là khó thọ được rồi, chỉ có điều đáng tiếc, bản Thiên Vu đi lần này chỉ sợ cũng không có cơ hội nhìn lại Nguyệt Thị, Tây Vực còn có Đông Hồ hoàn toàn thần phục ở dưới chân Hung Nô rồi, đáng tiếc...

Công Thúc Thuyết im lặng, lúc này Đại Thiên Vu cảm xúc không ổn, y vẫn nên không nói gì thì hơn.

Nhưng mà, Công Thúc Thuyết vẫn muốn duy trì im lặng, ông trời lại không như y mong muốn, tiếng bước chân dồn dập đến. Trong lúc đó một thanh niên trai tráng Hung Nô máu ngấm đầy bì giáp vẽ một mỗi cổ nhấc vào trước, lại ngã xuống dưới chân Công Thúc Thuyết thở phì phò, Công Thúc Thuyết vội nâng dậy, thanh niên trai tráng Hung Nô kia cũng chỉ còn lại một hơi thở.

Mặc Đốn cũng cả kinh, vội la lên:

- Sao lại thế này?

Thanh niên trai tráng Hung Nô kia cổ nghiêng đầu sang chỗ khác hết sức, nhìn Mặc Đốn nói:

- Đại Thiên, Vu, Cư Diên Trạch.. bị.. bị.. bị Hán, Phiêu quân Hán, Phiêu Kỵ lên ..lên..lên

Nói được một nửa, thanh niên trai tráng Hung Nô lập tức dừng lại một tiếng, có một dòng máu đen tràn ra từ khóe miệng. Lập tức nghiêng đầu tắt thở bỏ mạng.

Mặc Đốn và Công Thúc Thuyết mắt tròn xoe, đã hiểu.

Không hề nghi ngờ, tất nhiên là đại doanh ở Cư Diên Trạch bị Phiêu Kỵ quân Hán đánh lên, số phụ nữ trẻ em và dê bò ở nơi đó đã gặp bất trắc rồi. Điều này đối với quân Hung Nô đang tấn công mạnh vương thành Nguyệt Thị giống như một đòn trí mạng, bởi vì điều này có ý nghĩa là bảy ngày sau, hơn ba trăm nghìn đại quân ở đây sẽ bị cắt hẳn đường tiếp tế tiếp viện!

Nay bệnh của Mặc Đốn đã bắt đầu nguy kịch, lúc này lại đột nhiên nghe thấy tin dữ như thế. Lại sốt ruột trong lòng, lập tức hét to lên một tiếng, ngã vật xuống. Công Thúc Thuyết vội vàng tiến lại, chỉ thấy mặt Mặc Đốn như giấy vàng, không còn cách nào cứu chữa, hắn chỉ nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Bắc, hai mắt tròn lên, trong cổ họng có tiếng nhẹ, dường như muốn nói cái gì.

Mặc Đốn biết mình sắp đi rồi, bây giờ hắn tính toán phải ủy thác rồi.

Thành thật, Mặc Đốn cũng không cho rằng Công Thúc Thuyết là một đại thần đáng tin cậy để ủy thác, dù sao ở Mạc Bắc y cũng không có gì là căn cơ, hiện giờ lực lượng lại có hạn, nếu Quân Thần hoặc Y Trĩ Tà được hỗ trợ giúp hết sức chỉ sợ cũng giúp đỡ có hạn, nhưng chính bởi vì điều này, Mặc Đốn mới nghĩ ra Công Thúc Thuyết sẽ không nguy hiểm cho ngại vàng Thiên Vu của Quân Thần hay là Y Trĩ Tà.

Lúc này Công Thúc Thuyết cũng hiểu được những lời trần trối muốn nói của Mặc Đốn, chỉ có điều y không có cách nói ra cho mình, lập tức suy nghĩ nhìn Mặc Đốn, thấp giọng nói:

- Đại Thiên Vu, có phải Thiên Vu lo lắng cho Quân Thần tuổi còn nhỏ, không thể áp chế được Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn và các đại thần cùng với các bộ lạc Vương?

Mặc Đốn không còn cách nào nói ra tiếng, chỉ cố gắng hết sức gật nhẹ đầu.

Công Thúc Thuyết lập tức giơ tay lên trời, nghiêm nghị nói:

- Đại Thiên Vu yên tâm, lão thần lấy danh nghĩa Thiên Lang thần, chỉ cần lão thần còn một hơi thở, nhất định dốc hết sức giúp đỡ Thiên Vu!

Mặc Đồn kệt một hơi trong cổ họng cuối cùng nuốt xuống, chỉ có hai mắt vẫn tròn tròn như trước.

Công Thúc Thuyết khẽ thở dài, hai tay nhẹ nhàng vuốt hai mắt Mặc Đồn xuống, lúc này Mặc Đồn mới cảm lòng nhắm hai mắt lại, Công Thúc Thuyết lập tức quay đầu ra ngoài trường quát to:

- Thiên Vu về trời, Thiên Vu về trời...

Cư Diên Trạch, thịnh yến giết chóc đã chấm dứt, ngoại trừ Bạch Mặc cố ý giữ lại hơn hai mươi nghìn phụ nữ và trẻ em cùng mười năm mươi nghìn đầu dê bò, còn lại toàn bộ số phụ nữ và trẻ em bị giết sạch, gần triệu đầu dê cũng bị giết hại, dùng ngựa kéo đi thối nát, sau đó ném vào bên trong Cư Diên Trạch, nhiều thi thể bò dê như vậy, chỉ sợ là Cư Diên Trạch phải dơ bẩn một thời gian rất dài.

Chu Quan Phu đi tới trước mặt Bạch Mặc kích động, nói:

- Thừa tướng, bây giờ không phải là nên đi Minh Trạch rồi hả?

Chu Quan Phu nghĩ, sau khi phá hủy doanh trại người Hung Nô ở Cư Diên Trạch xong, tiếp theo đương nhiên phải tiến đến Minh Trạch vương thành Nguyệt Thị, cùng người Nguyệt Thị chống chọi với đại quân Hung Nô, dựa theo suy luận của hắn, đại quân Hung Nô đã mất đường tiếp tế tiếp viện, khẳng định tiếp theo sẽ tan tác quay về Bắc Địa, bọn họ cần phải theo sau giết, nhất thành quả thắng lợi.

Bạch Mặc lại lắc nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Không, chúng ta không đi Minh Trạch, chúng ta quay về Bắc Địa!

- Hả?

Chu Quan Phu ngạc nhiên nói:

- Quay về quận Bắc Địa? Thừa tướng, nhìn thấy đại quân Hung Nô sẽ tan tác, lúc này về Bắc Địa chẳng phải là đáng tiếc sao?

- Hung Nô tan tác?

Bạch Mặc trầm giọng nói:

- Không, Thắng Chi người nghĩ đơn giản quá!

Thấy Chu Quan Phu vẫn còn không hiểu, Bạch Mặc lại nói:

- Người Hung Nô căn bản chính là dân tộc hung tàn hiếu sát, sau khi bị hết đường tiếp tế tiếp viện lại càng trở nên hung tàn hiếu chiến, hướng chỉ bọn họ lại quay đầu như gió, tất cả kỵ binh như lửa, cho nên, sau khi bọn họ biết tin dữ ở Cư Diên Trạch, rất có khả năng ngày đêm đi gấp tập kích bắt ngờ Quan Trung!

- Tập kích bắt ngờ Quan Trung?

Chu Quan Phu thản nhiên nói:

- Bọn họ dám!

- Người Hung Nô dám!

Bạch Mặc nghiêm nghị nói:

- Người bị ép, có chuyện gì không làm được? Huống chi căn bản người Hung Nô cực kỳ hung ác, người Nguyệt Thị vườn không nhà trống, người Hung Nô ở Hà Tây không được tiếp tế tiếp viện, bọn họ nếu muốn sống sót, nhất định phải chui vào Quan Trung đốt giết bắt người cướp của, nếu không, phân nửa bọn họ đều chết đói!

Chu Quan Phu hung dữ nói:

- Thực sự người Hung Nô có can đảm đi Quan Trung, quả là muốn chết!

Bạch Mặc nói:

- Cho nên, nhất định chúng ta phải nhanh chóng điều quân trở về Quan Trung, ở bờ phía đông sông nghiêm mật bố trí phòng vệ, lại dùng bồ câu đưa tin đến Hàm Dương, để cho Đại vương điều gấp tất cả chính tốt, nhưng tốt cùng với binh lính đi tới Bắc Địa, canh phòng tử thủ nghiêm ngặt, không để cho một kỵ binh Hung Nô nào có thể vượt qua sông, nếu không, căn cơ Quan Trung lập tức sẽ xong hoàn toàn rồi.

Ngay lúc này, trong đại tướng Mạc Đốn Thiên Vu đang âm ỉ hỗn loạn.

Đối với Mạc Đốn chết bất đắc kỳ tử, tuy rằng Cố Nặc Ngôn và đại thần Hung Nô cùng với các bộ lạc Vương cảm thấy bi thương, nhưng nhiều hơn chính là áp lực lâu dài đã được trút bỏ gánh nặng thoải mái hơn, cho tới nay, Mạc Đốn đều áp dụng chính sách cao áp với Hung Nô, đối với những phần tử không chịu thuận theo mình, tuyệt đối Mạc Đốn sẽ không nhân từ nương tay.

Đại Thiên Vu Mạc Đốn chết rồi, đương nhiên người thừa kế vị trí Thiên Vu là Kê Chúc, nhưng đã bị chết lúc trước, hiện tại, một điều làm cho người khác rất mong chờ, càng làm cho trong đầu mọi người xuất hiện một vấn đề nên do ai kế thừa vị trí Thiên Vu?

Mạc Bắc thảo nguyên không giống Trung Nguyên, người Hung Nô cũng không có tuân theo pháp lệnh gì, bọn họ chỉ có một nguyên tắc, chính là mạnh được yếu thua, người mạnh sẽ được tôn vinh.

Nếu, Quân Thần hay là Y Trĩ Tà đã trưởng thành, như vậy căn bản sẽ không có việc gì nhiều, cho dù bọn họ là hai bần nhão ngu ngốc vịn không được lên trên tường, nhưng dựa vào thực lực bộ lạc Xanh Lê lớn mạnh, cũng có thể ngồi vững vàng ở ngai vàng Thiên Vu, nhưng hiện tại, Quân Thần và Y Trĩ Tà toàn bộ tuổi còn rất nhỏ, căn bản Cố Nặc Ngôn và đại thần Hung Nô sẽ không để ý đến bọn họ!

Như vậy, dựa theo trình tự bài vị, dường như kế vị nên là Hữu Hiền Vương Cố Nặc Ngôn.

Tuy nhiên, uy vọng của Tả Cốc Lễ Vương Cao A Đóa và Hữu Cốc Lễ Vương Khách Y Đồ cũng rất cao, hai người này cùng với Hữu Hiền Vương Cố Nặc Ngôn là sần sần như nhau, ba người đều có tùy tùng của mình ủng hộ, trong lúc nhất thời, đại thần Hung Nô và các bộ lạc Vương trong đại tướng lập tức chia ra làm ba phái, tranh cãi lẫn nhau không ngớt.

Công Thúc Thuyết mặt lạnh bên cạnh, không nói được lời nào.

Là quân sư, địa vị của Công Thúc Thuyết là tương đối cao, nhưng tất cả quyền lực của y đều phụ thuộc vào Đại Thiên Vu, khi Đại Thiên Vu còn sống quyền lực của hắn rất lớn, Đại Thiên Vu vừa chết lập tức y không là gì cả, cuối cùng, Công Thúc Thuyết cũng chỉ là một người đơn độc, không giống như Cố Nặc Ngôn bọn họ đều có quân đội bộ tộc của mình.

Cố Nặc Ngôn, Cao A Đóa, Khách Y Đồ ba phái người âm ỉ đến nửa đêm, cũng chưa có thể có kết quả gì, không khí trong đại tướng Thiên Vu càng ngày càng gay gắt, mất thấy sẽ rút kiếm sống mái với nhau, Công Thúc Thuyết cười nham hiểm, cuống quýt đứng ra vẫy tay nói:

- Các vị, các vị, các vị nghe tại hạ một lời không? Hãy nghe tại hạ một lời.

Trong đại tướng tiếng cãi vã thoáng chút dừng lại, lúc này mọi người mới chú ý tới Công Thúc Thuyết.

Công Thúc Thuyết nói:

- Hữu Hiền Vương, Tả Cốc Lễ Vương, còn có Hữu Cốc Lễ Vương, các người tranh cãi nữa chỉ sợ cũng không coa kết quả, thật ra lúc này tại hạ có một cách xử lý, có thể đề cử ra một Thiên Vu mới.

Thấy ánh mắt mọi người hấp dẫn rồi, Công Thúc Thuyết mới nói tiếp:

- Đại doanh Cư Diên Trạch đã lọt vào đánh lén của quân Hán, tin dữ này làm cho Đại Thiên Vu nôn nóng trong lòng, mang mối hận về trời. Hữu Hiền Vương còn có Tả Hữu Cốc Lễ Vương không ngại dẫn nhân mã bản bộ tập kích bất ngờ Cư Diên Trạch, ai có thể chặn đứng và đánh diệt quân Hán, mọi người sẽ đề cử làm Thiên Vu mới, như thế nào?

Một đám Hung Nô Vương trong trường đều gật đầu, biện pháp như thế rất công bằng.

Cổ Nặc Ngôn kêu lên một tiếng buồn bực, nhìn Tả Cốc Lễ Vương cùng Hữu Cốc Lễ Vương, lạnh lùng nói:

- Tốt, quyết định như vậy đi, ai có thể thay Đại Thiên Vu đến trước chặn đánh giết quân Hán báo thù, người đó là Thiên Vu mới!

- Quyết định như vậy đi!

Tả Hữu Cốc Lễ Vương cũng âm âm ứng thuận.

Công Thúc Thuyết nham hiểm cười, ngấm nhìn bốn phía nói:

- Các vị Vương gia, lập tức suốt đêm nhổ trại đi, đại sự quan trọng hơn, lúc này chúng ta chẳng cần quan tâm tới vương thành Nguyệt Thị nữa.

[/FONT]

487. Chương 497: Lại Tàn Sát Hưu Chư

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 497: Lại tàn sát Hưu Chư

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lã Đài đang ngủ đột nhiên có người đánh thức dậy, thấy là em trai ruột Lã Sản, lập tức rút kiếm dựng lên, lớn tiếng quát hỏi:

- Nhị đệ, người Hung Nô khởi xương tập kích trong đêm rồi hả?

Lã Sản vội hỏi:

- Không phải, đại ca, Hung Nô hình như lui binh rồi.

- Cái gì? Hung Nô lui binh rồi hả?!

Lã Đài nghe vậy thấy ngạc nhiên, lập tức cùng Lã Sản bước nhanh ra lầu quan sát, lại vịn vào trên tường thành nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy trong đại doanh Hung Nô đèn đuốc sáng trưng, người Hung Nô tháo dỡ lều trại suốt đêm, sau đó vận chuyển lên trên xe bò, và kỵ binh hoàn thành tập kết không ngừng, sau đi chậm rãi về phương bắc.

Không biết Lã Tắc và Lã Lộc đến bên cạnh Lã Đài từ lúc nào.

- Đại ca, trong lúc này sao người Hung Nô lại lui binh, việc này rất lạ.

- Lão sói Mặc Đốn hung tàn này thật không biết đang có âm mưu quỷ kế gì?

Lã Sản cũng rất lo lắng nói với Lã Đài:

- Khó nói, Mặc Đốn hung tàn tính lại giả dối giống như cáo, có lẽ đúng là sẽ thừa dịp chúng ta lơ lỏng rồi đột nhiên đến đánh đòn hồi mã thương.

Lã Đài trong lòng rung mình, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, đây là quỷ kế của người Hung Nô, các bộ các khúc không được lơ lỏng chút nào.

Nếu đây đang là Hàm Dương, mặc kệ là người Hung Nô lui thật hay giả, Lã Đài đều có ý tưởng thăm dò tình hình người Hung Nô, tuy nhiên đây đang là vương thành Nguyệt Thị, Lã Đài có nhiều cản trở.

Lã Sản nói:

- Đại ca, tiểu đệ lo lắng là người Nguyệt Thị.

Lã Đài nói:

- Người Nguyệt Thị bên kia, ta đến đó nói với Nguyệt Thị vương.

Nguyệt Thị Vương nghe nói người Hung Nô đã lui binh đương nhiên mừng rỡ, nhưng Lã Đài lại nói đây là quỷ kế người Hung Nô nên lại có chút bận tâm, lập tức nghiêm lệnh các cửa tăng mạnh đề phòng, nhưng bọn họ lại không biết Hung Nô đã xảy ra một biến cố lớn, Mặc Đốn đã chết, Hữu Hiền Vương cùng với Tả Hữu Cốc Lễ Vương vội vàng tranh đoạt ngai vàng, đã không còn tâm tư tiếp tục dụng binh với người Nguyệt Thị rồi.

Nếu người Nguyệt Thị ra khỏi thành đuổi giết lúc này, nhất định có thể đánh một trận thắng lớn, tuy nhiên điều tiếc nuối chính là, người Nguyệt Thị đã sợ người Hung Nô, căn bản cũng không dám ra khỏi thành đuổi giết, đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu người Nguyệt Thị có dũng khí, chỉ sợ người Hung Nô cũng không dám lên mặt giơ đuốc sáng nhỏ trại lộ liễu rồi.

Khi Hung Nô Hữu Hiền Vương, Tả Hữu Cốc Lễ Vương dẫn theo đại quân đuổi tới Cư Diên Trạch, thì Bạch Mặc, Chu Quan Phu sớm đã dẫn theo Phiêu Kỵ quân Hán không biết đi đâu rồi, chỉ có thi thể người súc vật trôi nổi đầy ở Cư Diên Trạch.

Bạch Mặc khéo léo giữ lại mấy chục nghìn phụ nữ trẻ em và dê bò quả nhiên phát huy tác dụng.

Hơn ba trăm nghìn đại quân Hung Nô cùng với năm sáu mươi nghìn kỵ binh hai bộ Hưu Chư, Hồn Tà, ngựa còn có thể ăn cỏ nhưng người lại nhất định phải ăn cơm hoặc ăn thịt, như vậy mỗi ngày tiêu hao một số lượng khổng lồ, lúc đầu người Hung Nô dẫn theo gần một triệu dê bò súc vật, như thế là đủ rồi, nhưng hiện tại số dê bò này cũng bị giết đi nhiều, ăn cơm chính là cái vấn đề lớn rồi.

Quân Hán để lại chỉ vẹn vẹn có hơn hai mươi nghìn đầu dê bò, ngay lập tức làm cho các bộ lạc Hung Nô tranh đoạt.

Đương nhiên là có bộ lạc Xanh Lê hùng mạnh ở đó, các bộ lạc nhỏ là không có cơ hội, nhưng vấn đề là trong bộ lạc Xanh Lê cũng phân thành phe phái, phe phái lớn nhất chính là bản bộ Thiên Vu, nhưng bây giờ đã như là rạn mất đầu, phe phái thứ hai chính là bộ lạc Tả Hiền Vương, hiện tại cũng như rạn mất đầu, tiếp theo chính là Hữu Hiền Vương cùng với Tả Hữu Lễ Cốc Vương.

Mấu chốt trong lúc này là Hữu Hiền Vương, Tả Hữu Lễ Cốc Vương lại đang tranh đoạt vị trí Thiên Vu, đương nhiên sẽ không nhường nhau.

Còn có hơn hai mươi nghìn phụ nữ và trẻ em Hung Nô làm các bộ lạc lại càng tranh đoạt mãnh liệt hơn, bởi vì dê bò cũng chỉ dùng để no bụng, mà phụ nữ và trẻ em là đại diện cho tương lai của bộ lạc, điều kiện trước tiên lại là thiệt hại một số lượng lớn phụ nữ và trẻ em, bộ lạc nào chiếm được phụ nữ và trẻ em còn sót lại thì tương lai sẽ đưa bộ lạc này thành bá chủ đại mạc.

Cuối cùng vì tranh đoạt phụ nữ trẻ em và dê bò này mà đã xảy ra hỗn chiến quy mô lớn!

Mặc Đốn chết bất đắc kỳ tử, cộng thêm Tả Hiền Vương tuổi nhỏ gây cho cục diện Hung Nô thương tổn, bởi vì trong quân thiếu đi một thủ lĩnh làm cho toàn bộ bộ lạc Xanh Lê phân chia thành ba tập đoàn quân sự do Hữu Hiền Vương, Tả Cốc Lễ Vương, Hữu Cốc Lễ Vương cầm đầu, mấy chục bộ lạc nhỏ trong đó cũng đều bị cuốn theo vào.

Công Thúc Thuyết thấy cục diện có khả năng mất khống chế, quyết định ra mặt can thiệp.

Trước tiên Công Thúc Thuyết đi tới trong quân của Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn, khuyên nhủ:

- Hữu Hiền Vương, nếu còn hỗn chiến như vậy, toàn bộ bộ lạc Xanh Lê xong rồi, Đại Hung Nô cũng xong rồi, Đại Thiên Vu trên trời có linh, nhất định không muốn thấy tình hình như vậy, tại hạ nghĩ hay là biến thù thành bạn, lấy việc thương lượng xử lý sẽ tốt hơn.

- Thương lượng xử lý?

Cố Nặc Ngôn lạnh lùng:

- Quân sư người thấy Tả Cốc Lễ Vương và Hữu Cốc Lễ Vương, luận về địa vị, bốn vương so với bọn họ cao hơn một bậc, luận kinh nghiệm lý lịch, tuổi, bốn vương so với bọn họ cũng đều cao hơn, bọn họ dựa vào cái gì mà khiêu chiến với bốn vương? Bọn họ dựa vào cái gì tranh đoạt địa vị Đại Thiên Vu cùng với bốn vương?

Công Thúc Thuyết lắc đầu thở dài nói:

- Nếu muốn thuyết phục Tả Hữu Cốc Lễ Vương buông tha tranh đoạt địa vị Đại Thiên Vu chỉ sợ là không có khả năng. Tuy nhiên, các người còn hỗn chiến như vậy, chỉ sợ cuối cùng ai cũng không được làm Đại Thiên Vu, cuối cùng chỉ là tay trắng, làm lợi cho người Đông Hồ, người Nguyệt Thị thậm chí là người Trung Nguyên.

Cố Nặc Ngôn im lặng, lão biết Công Thúc Thuyết không phải nói suông.

Cố Nặc Ngôn rất rõ ràng, hỗn chiến cùng Cao A Đóa và Khách Y Đồ rất nguy hiểm, kết quả cuối cùng có thể là nguyên khí toàn bộ bộ lạc Xanh Lê bị tổn hao nhiều, cuối cùng vừa không thu nhận được người Đông Hồ hoặc là người Nguyệt Thị xâm lấn, nói không chừng sẽ làm cho các bộ lạc nhỏ đột nhiên quật khởi, đến thay thế vị trí thống trị của bộ lạc Xanh Lê ở Mạc Bắc.

Lúc này, Cố Nặc Ngôn và bọn họ còn chưa biết Mạc Bắc đã gặp biến cố lớn, nếu bọn họ biết tin tức Mạc Bắc gặp biến cố, chỉ sợ cũng không có đấu tranh nội bộ rồi, nguyên nhân rất đơn giản, sau khi mất đi phần lớn phụ nữ trẻ em và dê bò, đầu tiên bọn họ cần suy nghĩ là sinh tồn như thế nào, mà không còn liêu chết tranh quyền đoạt lợi nữa.

Công Thúc Thuyết lại nói:

- Không biết Hữu Hiền Vương có nghĩ tới không, hiện tại chúng ta đã tổn thất gần hết phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò đi theo, quay về Thiên Vu đình lại rất xa xôi, nếu không tìm được đủ lương thực tiếp tế tiếp viện, chỉ sợ khi chúng ta trở về đến Thiên Vu đình, hơn ba trăm nghìn đại quân ít nhất cũng chết đói một nửa người.

Cố Nặc Ngôn vội vàng nói:

- Vậy người có chủ ý gì?

- Lập tức dừng binh, quay lại hợp lực cướp sạch Quan Trung!

Trong cơn mất âm u lạnh lẽo của Công Thúc Thuyết làm cho người khác kinh hãi.

- Trước tiên có thể thay Đại Thiên Vu và những phụ nữ và trẻ em đã chết ở Cư Diên Trạch báo thù, thứ hai gom góp đầy đủ đồ ăn, thứ ba còn có thể bắt phụ nữ và trẻ em rồi cướp của ở Quan Trung để bù lại những gì tổn thất của lần xuất chinh này.

Cố Nặc Ngôn suy nghĩ một chút nói:

- Quân sư đối với việc hợp binh cướp sạch Quan Trung, bốn vương không có ý kiến gì, tuy nhiên chỉ sợ Cao A Đóa còn có Khách Y Đồ bọn họ không đồng ý.

- Hữu Hiền Vương, Tả Hữu Lễ Cốc Vương hãy giao cho tại hạ.

Công Thúc Thuyết mỉm cười tự tin

- Tại hạ có thể thuyết phục bọn họ.

Ngoài miệng Công Thúc Thuyết thì đang mỉm cười, nhưng trong lòng lại đang cười nhạt, thuyết phục Cố Nặc Ngôn, Cao A Đóa còn có Khách Y Đồ tạm thời ngừng hỗn chiến, hợp binh cướp sạch Quan Trung chỉ là thủ đoạn của y, mà không phải mục đích chính của y.

Khi đại quân Hung Nô đang hỗn chiến không ngừng ở Cư Diên Trạch, thì Bạch Mặc và Chu Quan Phu đang dẫn theo ba mươi nghìn Phiêu Kỵ quân Hán ngày đêm chạy tới bên Hưu Chư Trạch.

Hưu Chư Trạch, căn cứ vào người bộ lạc Hữu Chư mà được đặt tên, từ trước đây chính là nơi dừng chân của người Hữu Chư.

Ở giữa Hữu Chư Trạch và Hà Tây còn có địa bàn bộ lạc Hồn Tà, trên thảo nguyên Hà Sáo ở Hà Tây, bộ lạc Hữu Chư và bộ lạc Hồn Tà là hai bộ tộc lớn nhất, còn có nhiều bộ lạc nhỏ khác tuy nhiên cũng chỉ có chưa đến mười nghìn người, trên cơ bản đều phụ thuộc vào hai bộ lạc đầu đàn này.

Sau khi Phiêu Kỵ quân Hán phá hủy đại doanh Hung Nô ở Cư Diên Trạch, đặc biệt lại đi đường vòng Hữu Chư Trạch, dụng ý này không cần nói ai cũng biết, chính là muốn tiếp tục tàn sát bộ lạc Hữu Chư, Hồn Tà và phụ nữ trẻ em dê bò các bộ lạc ở Hà Tây, cắt đứt hoàn toàn khả năng cướp đoạt dê bò gia súc của đại quân Hung Nô với người chăn nuôi ở Hà Tây, chặt đứt hoàn toàn hậu cần bảo đảm của đại quân Hung Nô.

Đương nhiên, kế này của Bạch Mặc cũng rất phiêu lưu mạo hiểm.

Người Hung Nô không thể cướp được dê bò súc vật ở Hà Tây, tất nhiên sẽ chuyển hướng sang bờ sông Quan Trung bên kia, nếu quân Hán không thủ được phòng tuyến bờ sông, Quan Trung sẽ gặp một đại họa lớn chưa từng có, nhưng, nếu quân Hán thủ được phòng tuyến bờ sông, lập tức Hung Nô sẽ không có khả năng gượng dậy nổi, hoàn toàn từ nay về sau giải trừ mối họa xâm phạm biên giới từ phương bắc.

Một khi trừ được mối họa xâm phạm biên giới phương bắc, Bạch Mặc có thể dọn ra thủ toàn lực đến phòng tuyến Hán Trung cùng với phòng tuyến Đồng Quan, dựa vào nơi hiểm yếu Đồng Quan cùng với lá chắn Hán Trung, đối với thực lực và binh lực của nước Sở áp đảo hoàn toàn nước Hán, Bạch Mặc cũng có thể đầy đủ tự tin tiếp tục cùng nước Sở thi thố, kết quả cuối cùng Sở Hán tranh chấp như nào còn chưa thể biết được.

- Xuyyyyyyy...

Bạch Mặc nhẹ nhàng dừng ngựa, lại nhẹ nhàng giơ tay phải lên, ba mươi nghìn Phiêu Kỵ quân Hán ào ạt nhanh chóng hướng về hai cánh mở ra.

Chu Quan Phu thúc ngựa đi đến phía sau Bạch Mặc, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảng hồ nước màu xanh lam đã hiện lên trước mặt, ven hồ rải rác hàng nghìn lều trại người Hữu Chư, hoa cỏ màu xanh như đệm, thỉnh thoảng còn có bờ ruộng ngang dọc, thậm chí có thể nghe được loáng thoáng tiếng chó sủa cùng với tiếng kêu gọi dê bò, ca khúc chần cừu của dân du mục, cảnh tượng thật giống như thế ngoại đào viên.

Đột nhiên nhìn ở phía đường chân trời xa xa thấy Phiêu Kỵ quân Hán, Hữu Chư Trạch đang yên tĩnh bỗng nhiên xôn xao lên, lập tức một kỵ binh Hữu Chư và đoàn ngựa thồ lập tức chen chúc từ trong doanh ra, bọn họ hoặc là cầm xiên gỗ, hoặc là nắm lấy kiếm đồng thau, hoặc là cầm đoản cung, bắt đầu tập kết kêu loạn hô to gọi nhỏ.

Chu Quan Phu cười có chút tàn nhẫn, một đám gà đất chó ngói, cũng muốn tiên phong đánh nhau cùng với Phiêu Kỵ Đại Hán?

Lúc này trong ánh mắt Bạch Mặc hiện lên một tia buồn rầu, sau một lúc nữa, cảnh tượng yên tĩnh hòa bình trước mắt chỉ sợ sẽ lại trở thành một Cư Diên Trạch rồi, mấy trăm nghìn đầu dê bò súc vật, cũng khó tránh khỏi số mệnh bị tàn sát, còn có điều phụ nữ và trẻ em già trẻ, cũng sẽ bị Phiêu Kỵ quân Hán giết như súc vật.

Bởi vì người Hung Nô thiếu lương thực, hàng năm xuôi nam Đả Thảo cốc, là vì sinh tồn, bởi vì lãnh thổ Đại Hán bởi vì lãnh thổ không yên ổn nên không thể không ra tay độc ác tàn sát phụ nữ và trẻ em Hữu Chư, Hung Nô, đó cũng là vì sinh tồn, bản chất hai bên không giống nhau, không thể so ai cao quý hơn ai, ai chính nghĩa hơn, mà này, nói chung là thực tế của chiến tranh.

[/FONT]

488. Chương 498: Người Hung Nô Đến Đây

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 498: Người Hung Nô đến đây

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Suy xét mãi, Tất Thư quyết định dùng kế giấu trời qua biển.

Trên chiến trường, cho dù là giết hàng triệu binh lính nước địch, Tất Thư cũng sẽ không chút mảy may nhú mảy, nhưng để hấn hạ lệnh giết chết hơn hai trăm ngàn người già, phụ nữ, trẻ em tay không tác sắc, sao hấn làm được, bất kể thế nào, Tất Thư cũng là người chứ không phải dã thú. Loại chuyện điên rồ này, hấn không thể làm được.

Không thể giết người lại không thể giữ lại phụ nữ, trẻ em cho Hung Nô, vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm.

-Mông tướng quân, phân chia binh lính ở chỗ này đi.

Tất Thư ghìm ngựa, quay lại nói với Mông Cức.

Phía sau Tất Thư là hơn hai trăm ngàn phụ nữ, trẻ em Trung Nguyên đang bị xua đuổi trên trăm ngàn con súc vật bò dê, dọc theo sông Lư Cung uốn lượn về hướng đông kéo dài đến tận cuối tầm mắt.

Mông Cức ở trên lưng ngựa chấp tay hành lễ, nghiêm nghị nói:

-Thượng Tướng quân bảo trọng.

Tất Thư khẽ vuốt cằm, Mông Cức đột nhiên ghìm quay đầu ngựa vội vã đi về hướng nam, Mông Khanh, Mông Viễn, Mông Liêu cũng đánh ngựa đuổi theo, theo sau là ba nghìn Kiêu Kỵ quân Sở. Chỉ chốc lát, Mông Cức đã dẫn theo ba nghìn Kiêu Kỵ quân vượt qua sông Lư Cung nông cạn, biến mất phía chân trời sâu thẳm hướng nam.

Dựa theo kế hoạch của Tất Thư, Mông Cức dẫn ba nghìn Kiêu Kỵ quân giống trống khua chiến xuôi phía nam, tận khả năng gây chú ý cho Hung Nô, còn Tất Thư thì mang theo hơn mười ngàn Kiêu Kỵ quân cộng thêm hơn hai mươi ngàn thợ thủ công giả trang làm quân Hung Nô, và hơn hai trăm ngàn phụ nữ, trẻ em thì giả trang thành phụ nữ, trẻ em Hung Nô, trên đường phô trương thanh thế xâm nhập vào khu vực Đông Hồ, sau đó đi vòng xuôi về hướng nam.

Đây là chiêu giấu trời qua biển trong binh pháp Tôn Tử.

Đây là một sự mạo hiểm khôn cùng. Tất Thư đánh cược với việc người Đông Hồ nghe tiếng Hung Nô đã sợ, chỉ cần nghe “Đại quân Hung Nô” tới, các bộ lạc Đông Hồ sẽ bỏ chạy cõ lướt theo ngọn gió. Cứ như vậy, Tất Thư sẽ có cơ hội mang theo hơn hai trăm ngàn phụ nữ, trẻ em trở lại Liêu Đông. Nhưng nếu các bộ lạc Đông Hồ không sợ uy danh Hung Nô, phái binh chặn giết, vậy thì...

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Tất Thư ảm đạm, mãi vẫn chưa quyết định.

Hô Diên nhận ra sự lo lắng của Tất Thư, lập tức giục ngựa tiến đến, có chút tự đắc nói:

-Thượng Tướng quân cứ yên tâm, người Đông Hồ sớm đã sợ mặt tướng. Nhớ năm xưa, một mình mặt tướng cưỡi ngựa xâm nhập vào trong vạn quân Đông Hồ một kiếm chém đầu Đông Hồ vương, không phải mặt tướng khoe khoang, chỉ cần lấy danh hiệu mặt tướng ra, người Đông Hồ chắc hẳn vẫn bỏ chạy?

Tất Thư liếc nhìn Hô Diên, nói:

-Chỉ mong hết thảy đều thuận lợi.

Trải qua hơn ngày hành quân gấp gáp, đại quân Hung Nô cuối cùng đã chạy tới Hưu Chư Trạch, tuy nhiên hiện lên trước mắt người Hung Nô cũng vẫn là cảnh tượng bi thảm độc nhất vô nhị của Cư Diên Trạch, ngàn vạn phụ nữ, trẻ em Hưu Chư bị cảnh tàn sát, trên mặt hồ Hưu Chư Trạch cũng trôi nổi đầy thi thể người và súc vật, cách bên ngoài mười dặm cũng có thể ngửi được mùi máu tanh ngạt ngào.

Nhìn hình ảnh trước mắt này, Hưu Chư Vương trợn mắt há mồm, quả thật không dám tin vào hai mắt của mình, lập tức một sự băng lạnh như sương từ tận sâu xương tủy bao trùm lấy ông ta hoàn toàn. Hưu Chư

Vương biết, bộ lạc Hưu Chư đã xong rồi. Mặc dù ông ta còn sống, dù ba mươi ngàn tráng đinh bộ lạc Hưu Chư còn ở đây nhưng đã không còn bầy cừu, bọn họ dựa vào gì để sinh tồn?

Còn nữa, mất đi phụ nữ và trẻ em, bọn họ dựa vào ai để sinh con hậu thế?

Hai tròng mắt của Hưu Chư Vương mở to đỏ ngầu, bản năng nghĩ đến việc muốn đi bắt người cướp của, không có ăn thì phải đi cướp, không có nữ nhân cũng phải đi cướp, nhưng có thể cướp được ai? Người Nguyệt Thị thì bọn họ không làm được, người Hung Nô bọn họ càng không làm được, bộ lạc nhỏ Hà Tây cũng đã hầu như bị tàn sát không còn, dường như chỉ có thể đi Quan Trung đoạt phụ nữ và trẻ em người Hán.

-Lưu Hằng, Bạch Mặc!

Hưu Chư Vương nghiêng răng nghiêng lợi, sự băng lạnh nhập xương tủy dường như cũng từ trong hàm răng bốc ra:

-Bộ lạc Hưu Chư ta cùng với các người thê không đội trời chung, thê không đội trời chung...

Công Thúc Thuyết cũng âm thầm kinh hãi, hết thấy điều này đã nằm ngoài dự liệu của lão.

Thật ra, Công Thúc Thuyết du thuyết Cố Nặc Ngôn cùng với Tả Hữu Cốc Lễ Vương hợp binh cướp sạch Quan Trung chỉ là đón gió, ý đồ thật sự của lão chính là trên đường đi sẽ cướp sạch bộ lạc Hưu Chư cùng với bộ lạc Hồn Tà. Sau khi cướp được phụ nữ, trẻ em và bò dê của hai bộ lạc Hưu Chư và Hồn Tà thì sẽ quay trở về Thiên Vu Đình, sau đó lại mượn cơ hội kiếm chuyện với Cố Nặc Ngôn và Tả Hữu Cốc Lễ Vương Viêm Tịnh, cuối cùng sẽ đưa Quân Thần lên làm Đại Thiên Vu.

Công Thúc Thuyết hiểu rất rõ, nước Hán tuy rằng vừa mới trải qua trận chiến thất bại tại Miện Thủy, quốc lực tổn hại rất lớn, nhưng cũng sẽ không đến đường cùng, đại quân Hung Nô lúc này sát nhập Quan Trung, chưa chắc đã có thể chiếm được lợi ích gì, nhưng hiện hại, dường như đã không có lựa chọn khác nữa, người Hán đã đẩy người Hung Nô vào đường cùng, bọn họ chỉ có thể đi Quan Trung!

Lúc này, Bạch Mặc, Chu Quan Phu đã mang theo ba mươi ngàn Phiêu kỵ lui giữ Linh Vũ Ấp. Huynh đệ Thúc Tôn Anh, Thúc Tôn Thương cũng đã tới Linh Vũ hội hợp với Bạch Mặc. Bạch Mặc vừa tuần tra Phong Hỏa Đài bên bờ sông phía đông, vừa hỏi huynh đệ Thúc Tôn:

-Hại vị tướng quân, Phong Hỏa Đài dọc theo bờ sông phía đông tất cả đã thành lập xong rồi chưa?

Thúc Tôn Anh nói:

-Thưa tướng yên tâm, tất cả đều đã thành lập xong, nếu Đại quân Hung Nô đến, không cần nửa canh giờ việc báo động đã có thể truyền khắp toàn bộ Quan Trung. Đại quân kỵ bộ đóng ở các huyện có thể hỏa tốc gấp rút tiếp viện, lần này, người Hung Nô đừng mong vượt được qua sông!

-Vậy là tốt, vậy thì tốt.

Bạch Mặc khẽ yên lòng, còn nói thêm:

-Quan Trung lại trải qua một trận chiến nữa rồi.

Chu Á Phu đứng phía sau Chu Quan Phu gần đây luôn nghiên cứu binh thư lúc này không kìm được hỏi Bạch Mặc:

-Thưa tướng, có câu này không biết mặt tướng có nên nói hay không.

Bạch Mặc nói:

-Cứ nói đừng ngại.

Chu Á Phu nói:

-Mặt tướng thật sự không hiểu, vì sao phải tàn sát hết bộ lạc Hưu Chư, Hồn Tà cùng với các bộ lạc ở Hà Tây? Nếu giữ lại các bộ lạc Hà Tây, người Hung Nô chỉ có thể chia mũi thương vào các bộ lạc Hà Tây,

nhưng hiện tại các bộ lạc Hà Tây đã bị chúng ta diệt sạch, cũng là đẩy người Hung Nô vào đường cùng, đây chẳng phải là bức họ xâm phạm Quan Trung sao?

Thúc Tôn Anh, Thúc Tôn Thương nghe vậy ngạc nhiên, đúng là thật sự có chuyện này.

Chu Quan Phu cũng có chút kinh ngạc, không kìm nổi đánh giá đệ đệ vài lần.

Bạch Mặc vui vẻ gật đầu, Chu Á Phu đối với thể cục tỏ rõ chút năng lực khiến hắn cũng phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Tuy nhiên dù sao Chu Á Phu cũng vẫn còn hơi non kém, liền lập tức giải thích:

-Á Phu người chỉ biết một mà không biết hai, lúc này nếu để lại phụ nữ, trẻ em và bò dê của các bộ lạc Hà Tây lại cho Hung Nô, cố nhiên có thể tạm thời tránh được họa cho Quan Trung, nhưng lại khó tránh được việc nuôi dưỡng hổ sau này.

-Nhưng không để lại phụ nữ, trẻ em và bò dê của các bộ lạc Hà Tây cho Hung Nô, chỉ sợ ngay lập tức Quan Trung sẽ gặp phải họa lớn.

Rõ ràng Chu Á Phu không nhận thua, tiếp tục phản bác:

-Theo như việc Thừa tướng sai người xây Phong Hỏa Đài dọc bờ sông phía đông, nhưng một thời gian dài nữa dù cẩn thận đến mấy cũng khó tránh khỏi có sai sót, nếu Hung Nô là ngựa nhốt chuồng không đi, biết đâu có thể tìm được khe hở để qua sông.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, nói:

-Đúng vậy, bốn tướng đoán chừng cường độ nước sông duy trì nhiều nhất là nửa tháng, sau nửa tháng khó tránh khỏi có sơ hở, nhưng, cần bản không cần nửa tháng người Hung Nô sẽ lui binh.

-Thừa tướng khẳng định như thế?

Chu Á Phu không tin:

-Người Hung Nô giết ngựa đờ đỏi có thể chống đỡ được hơn nửa tháng?

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, chắc chắn nói:

-Chu Á Phu, không bằng chúng ta đánh cược, bốn tướng đánh cược người Hung Nô trong vòng nửa tháng sẽ quay trở về Mạc Bắc.

-Được.

Chu Á Phu nói:

-Nếu Thừa tướng thua, hay đã bản thảo Quỷ Cốc tử cho ta xem.

Sắc mặt Chu Quan Phu biến đổi, vội khiển trách:

-Á Phu đệ đừng có càn quấy, Thừa tướng sao thua đệ được?

-Haizz, Thằng Chi người gấp làm gì?

Bạch Mặc không vui trừng mắt với Chu Quan Phu, lại nói với Chu Á Phu:

-Được, nếu bốn tướng thua thì sẽ đem bản thảo Quỷ Cốc tử truyền cho người, nhưng nếu người thua thì sao?

Chu Á Phu nói:

-Nếu mặt tướng thua, mặc cho Thừa tướng xử trí.

-Quân tử nhất ngôn.

Bạch Mặc mỉm cười gượng tay, thầm nghĩ nước Đại Hán chứa nhiều danh tướng đã già, đã chết, trong lúc này có thể tăng thêm tôi luyện cho Chu Á Phu để trở thành một viên tướng tài. Không bằng lúc này mượn lần đánh cược này để sắp xếp hắn ta đi Đồng Quan, chắc Chu Quan Phu cũng không phản đối.

-Tứ mã nan truy.

Chu Á Phu cũng gượng tay đánh thật mạnh vào tay Bạch Mặc.

Chu Quan Phu không kìm nổi cau mày, nhưng cũng không nói gì, đương nhiên y nhận ra, Thừa tướng đã có coi trọng với đệ đệ y, nhưng dù sao đệ đệ tuổi còn nhỏ, việc này đối với hắn không biết là phúc hay là họa?

Khi nói chuyện, cách đó không xa đột nhiên dâng lên một luồng khói báo động.

-Thừa tướng mau nhìn, có khói báo động rồi.

Thúc Tôn Thương bỗng nhiên hét lớn:

-Người Hung Nô đến rồi!

Bạch Mặc neho hai mắt lại, tay vịn vào cột thuyền nhìn hướng lên phía bờ sông bên kia, quả nhiên thấy đường chân trời phía tây bắc đã dâng lên bụi mù cuộn cuộn. Tuy rằng khoảng cách rất xa nhìn không rõ lắm, nhưng Bạch Mặc vẫn có thể tưởng tượng ra được, trọng bụi mù cuộn cuộn chính là ngàn vạn kỵ binh Hung Nô, người Hung Nô rốt cuộc đã tới.

Cổ Nặc Ngôn khẽ ghìim cương ngựa, tuấn mã dưới háng liền chạy như bay lên một gò đất.

Đứng ở trên gò đất nhìn xuống, mấy chục kỵ binh Hung Nô dưới chân gã cuộn cuộn tiến về phía trước giống như biển kỵ binh mênh mông rộng lớn, bát ngát khôn cùng. Đưa mắt nhìn lại mãi cho đến tận đường chân trời tất cả đều là đầu ngựa di chuyển rầm rĩ, bụi mù gió cuốn bốc lên che kín nửa bầu trời.

Nhìn đại quân kỵ binh chầm rãi chạy về phía trước, tâm trạng của Cổ Nặc Ngôn lại vô cùng trầm trọng.

Trong tiếng vó ngựa hỗn độn, Tả Cốc Lễ Vương Cao A Đóa, Hữu Cốc Lễ Vương Khách Y Đồ đã mang theo thân vệ cũng tiến lên sườn núi nhỏ. Dưới sự chấp nối của Công Thúc Thuyết cùng với thế cục bức bách, Cổ Nặc Ngôn và Tả Hữu Cốc Lễ Vương đã đạt thành hòa giải, ba người quyết định tạm thời gác lại việc tranh đoạt vị trí Đại Thiên Vu, đồng tâm hiệp lực diệt trừ Quan Trung.

-Nhìn thấy không, khói báo động.

Cổ Nặc Ngôn quay sang liếc nhìn Tả Hữu Cốc Lễ Vương, sau đó chỉ tay về phía trước, thản nhiên nói:

-Nhìn xem, quân Hán đã sớm có phòng bị với chúng ta rồi.

Cao A Đóa, Khách Y Đồ nhìn theo hướng ngón tay của Cổ Nặc Ngôn, quả nhiên thấy luồng khói báo động đang bốc lên như điều gặp gió, tâm trạng hai người lập tức trầm xuống, quân Hán đã sớm có đề phòng, đây là việc không hay, đại quân Hung Nô mang theo quân lương đã hao hết, tiếp theo cũng chỉ giết ngựa để đỡ đói. Đại quân Hung Nô không thể kéo dài thêm được nữa.

-Quân sư, người thấy thế nào?

Ánh mắt của Cổ Nặc Ngôn rơi trên người Công Thúc Thuyết.

Công Thúc Thuyết nói:

-Hữu Hiền Vương, Tả Cốc Lễ Vương và Hữu Cốc Lễ Vương, hiện tại quay về Mạc Bắc thì hơn ba trăm ngàn người cũng sẽ bị chết đói hơn nữa, nếu có thể vượt qua sông giết nhập Quan Trung thì còn có cơ hội sống sót, có câu đã thâm lao phải lao theo, chuyện cho tới lúc này, chúng ta chỉ có thể tiếp tục kiên trì.

[/FONT]

489. Chương 499: Hung Nô Sụp Đổ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 499: Hung nô sụp đổ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Người Hung Nô cũng không vì phía bờ đông bên kia sông đột nhiên dâng lên khói lửa báo động mà đánh mất đi ý định xâm phạm Quan Trung, thậm chí bọn họ còn chẳng nghỉ ngơi mà bắt đầu tổ chức nhân mã qua sông. Rất nhanh, hàng trăm ngàn túi da trâu đã được thổi phồng lên, sau đó kết túi da trâu làm thành một cái bè da trâu có thể chịu trọng tải của năm sáu người.

Trước sau không đến nửa canh giờ, mấy trăm bè da trâu đã được kết xong đặt dưới sông, ba nghìn tinh binh Hung nô được lựa chọn đi lên bè da trâu, mỗi người đều tự dắt chiến mã bắt đầu qua sông. Bình thường người Hung Nô không biết bơi nên nhất định phải mượn da trâu làm bè, mà chiến mã lại biết bơi, nên chỉ cần dắt theo là có thể qua sông.

Quá trình qua sông cũng không thuận lợi, người Hung Nô lựa chọn khúc sông được coi là ôn hòa nhất, nhưng chỉ là tương đối, nói tóm lại nước sông gần Hạ Lan Sơn vẫn rất chảy xiết, trong quá trình qua sông ít nhất có hơn hai mươi bè da trâu bị dòng nước chảy xiết cuốn đi, ít nhất hơn hai trăm người Hung nô bị rơi xuống dòng nước chết chìm.

Đánh vật với dòng nước chảy xiết hơn nửa canh giờ, kỵ binh Hung nô trong tình trạng kiệt sức cuối cùng cũng đã lên được bờ đông con sông.

Người Hung Nô ở bờ sông phía tây lập tức thông qua dây thừng kéo bè da trâu quay trở lại bờ tây, nhóm thứ hai là ba nghìn kỵ binh Hung Nô tiếp tục lên bè da trâu bắt đầu qua sông. Ngay tại lúc này, kỵ binh Hung nô bên bờ sông phía đông bỗng nhiên xôn xao, lập tức phía đường chân trời hướng đông xuất hiện một màu xám xịt, kỵ binh quân Hán tới rồi!

Dưới ánh mặt trời lặn, ít nhất hàng chục ngàn kỵ binh quân Hán đầy khắp núi đồi đang cuộn cuộn tới.

Kỵ binh Hung Nô vượt qua bờ đông tuy rằng chỉ có ba nghìn kỵ, hơn nữa cũng đã mệt mỏi sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn triển khai trận hình không sợ hãi mà tiếp đón Phiêu Kỵ quân Hán đang lao tới. Nhưng là vì lấy đông đánh ít, kỵ binh Hung Nô nhanh chóng bại trận, trước sau chưa tới hai khắc, kỵ binh Hung Nô hoàn toàn bị đánh tan.

Khi sắc trời đã tối, hai mươi ngàn bộ tốt quân Hán cũng chạy tới.

Bất đắc dĩ, người Hung Nô chỉ có thể từ bỏ việc qua sông. Ba nghìn kỵ binh Hung Nô vượt sông đầu tiên gần như đã bị diệt, chỉ còn lại chưa tới trăm kỵ chạy trốn bốn phía, chui vào núi sâu gập ghềnh.

Khi đêm khuya, Bạch Mặc cũng đã từ Linh Vũ chạy tới qua sông.

Bạch Mặc nói với Chu Quan Phu:

-Thắng Chi, ban ngày người Hung Nô qua sông hành động tuy rằng thất bại, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Tối nay nhất định phải thừa dịp ban đêm nhập cư trái phép, người cần phải đề cao cảnh giác.

Chu Quan Phu giữ chuôi kiếm, nghiêm nghị nói:

-Thừa tướng yên tâm, mặt tướng đã phái mười mấy đội tuần tra trên sông, không gián đoạn tuần tra trong mười hai canh giờ, bất kể là ban ngày là buổi tối, người Hung Nô chỉ cần dám có hành động thì sẽ tuyệt đối không qua được tai mắt chúng ta, ngoài ra, mặt tướng cũng đã phái thám báo du kỵ tuần tra hướng Hà Tây.

Mục đích phái thám báo du kỵ tuần tra hướng Hà Tây không cần nói cũng biết, chính là để giám thị hướng đi của đại quân Hung Nô chuyển hướng sang khúc sông khác. Thám báo du kỵ bờ sông phía tây có thể trước tiên báo động, Phiêu kỵ quân Hán và bộ quân ở bờ sông phía đông có thể trước tiên vòng tiền, làm tốt công tác chuẩn bị đón đánh.

-Tốt.

Bạch Mặc vui vẻ gật đầu:

-Còn phải kiên trì lâu dài.

-Vâng!

Chu Quan Phu đáp lời:

-Mặt tướng tuyệt đối không làm nhục mệnh.

Không ngoài dự đoán của Bạch Mặc, Cố Nặc Ngôn, Cao A Đóa và Khách Y Đồ quả thật đang tìm cách âm thầm xâm nhập qua sông.

Cố Nặc Ngôn sử dụng kiếm vẽ một đường thẳng trên mặt đất, lại đặt hai hòn đá nhỏ ở hai đường gấp khúc, sau đó chỉ vào một hòn đá nhỏ, nói:

-Trước khi trời tối ta tiếp tục qua sông thăm dò, chỗ ngoặt sông này nước chảy khá ôn hòa, thích hợp âm thầm qua sông. Tuy nhiên bờ sông bên kia chắc chắn sẽ có kỵ binh quân Hán tuần tra, cho nên nhất định phải làm chút động tĩnh ở khúc sông khác.

-Việc này giao cho ta.

Cao A Đóa sử dụng kiếm chỉ vào một hòn đá nhỏ, nói:

-Ta sẽ dẫn người vượt qua chỗ sông chảy xiết này để kéo sự chú ý của quân Hán bờ đông.

Dừng một chút, Cao A Đóa nói thêm:

-Tuy nhiên, đêm xuống ta để ý thấy bờ sông phía tây có không ít thám báo quân Hán bơi qua sông, chỉ sợ hành động của chúng ta không giấu được bọn hắn.

-Thám báo quân Hán bên bờ tây hãy để ta giải quyết.

Khách Y Đồ nói.

-Được, quyết định như vậy đi.

Cố Nặc Ngôn vung tay lên nói:

-Phân công nhau hành động đi.

Cao A Đóa, Khách Y Đồ đang định rời đi, lều trưởng của Cố Nặc Ngôn đột nhiên có người vén lên, một thanh niên Hung Nô vẻ mặt mệt mỏi xông vào, sau khi tiến vào trong trướng chỉ hét lên hai tiếng “Hiền Vương”, rồi ngã xuống đất ngất xỉu.

-Đây chẳng phải là Duyên Thuật tướng bảo vệ Tá Thiết Thành sao?

Cố Nặc Ngôn liếc nhìn một cái là nhận ra người thanh niên Hung Nô kia, liền bước hai tới dìu Duyên Thuật lên, lớn tiếng quát hỏi:

-Duyên Thuật? Duyên Thuật? Người tỉnh lại, mau tỉnh lại, không phải ngươi đang ở Tá Thiết Thành sao? Duyên Thuật, con mẹ nó ngươi mau nói vài lời đi!

Cao A Đóa và Khách Y Đồ cũng ngơ ngác nhìn nhau, hay là Bạch Mặc đã xảy ra biến cố gì rồi?

Công Thúc Thuyết nghe tiếng chạy tới, giơ tay bấm vào huyệt Nhân Trung của Duyên Thuật, Duyên Thuật đang bất tỉnh nhân sự mới tỉnh lại, ôm lấy đùi của Cố Nặc Ngôn gào khóc, vừa gào vừa đau lòng hét:

-Hữu Hiền Vương, toàn bộ xong rồi, Thiên Vu Đình và Tá Thiết Thành đã bị quân Sở đánh lén, toàn bộ xong rồi, toàn bộ xong rồi, ô ô ô...

-Người nói cái gì?

Cố Nặc Ngôn giật mình:

-Quân Sở đánh lén?

Công Thúc Thuyết cũng sợ hãi, thất thố hét to:

-Không thể nào, không thể nào, hai nước Sở Hán đang vì hợp tung liên hoành mà bất phân thắng bại, còn các nước Hàn, Triệu, Yên, Hàn cũng đã bị cuốn vào đó, thời điểm này, quân Sở sao có thể liên hợp cùng với quân Hán dụng binh với Hung Nô ta?

Dứt lời, Công Thúc Thuyết lại hỏi Duyên Thuật:

-Duyên Thuật, có phải là người Đông Hồ không?

-Người Đông Hồ cái gì? Rõ ràng là quân Sở, còn có quân Yên nữa.

Hai mắt Duyên Thuật bốc lửa, khàn giọng nói:

-Người Đông Hồ là gì chứ, bọn họ sao có thể có binh khí sắc bén và cường cung chế tạo bằng sắt? Còn nữa, người Đông Hồ sao có thể có sức chiến đấu lớn mạnh như vậy? Chính là quân Sở, bọn họ chính là quân Sở!

Trong lòng Công Thúc Thuyết bốc ra luồng khí lạnh, đột nhiên lại nghĩ ra một vấn đề, Thiên Vu Đình xong rồi, Quân Thần Thiên Vu nhỏ như vậy đang ở đâu? Lập tức hỏi:

-Duyên Thuật, Quân Thần và Y Trĩ Tà đâu?

-Không biết!

Duyên Thuật lắc đầu, chán nản nói:

-Quân bảo vệ Tá Thiết Thành sau khi chạy trốn có báo cáo, Quân Thần và Y Trĩ Tà đã mất tích trong loạn quân, liên quân Sở Yên vô cùng hung ác, bọn họ gặp người thì giết, gặp trưởng thì đốt, hai vị Tiểu Thiên Vu chắc chắn gặp bất hạnh rồi.

-Hả?

Công Thúc Thuyết kinh sợ kêu lên một tiếng, suy sụp ngã ngồi trên đất.

Trong mắt Cố Nặc Ngôn, Cao A Đóa và Khách Y Đồ lại không ngăn được tia vui mừng xẹt qua. Quân Thần, Y Trĩ Tà đã chết trong loạn quân, bộ tộc Đại Thiên Vu này coi như là đã tuyệt. Kể từ đó, Thiên vu mới chỉ có thể còn lại ba người bọn họ mà thôi.

Tuy nhiên rất nhanh, ba người Cố Nặc Ngôn liền nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, Thiên Vu Đình, Tá Thiết Thành là hai cơ sở của bộ lạc Xanh Lê, hiện tại trước sau hai nơi đó đều thất thủ, tất cả phụ nữ, trẻ em và dê bò đều bị quân Sở bắt đi, bộ lạc Xanh Lê lập tức gặp phải nguy cơ sinh tồn và sinh sản rồi!

Mười mấy tiểu vương nghe tiếng cũng chạy tới, mỗi người một vẻ mặt, có mấy tiểu vương thực lực khá mạnh mắt lóe sáng, trong đầu hiện lên tâm tư khác thường.

Phải biết rằng Hung Nô cũng không phải là một dân tộc thống nhất, mà là do hơn một trăm bộ lạc lớn nhỏ tạo thành liên minh bộ lạc, trong liên minh bộ lạc ở đây, bộ lạc Xanh Lê chiếm vị trí thống trị tuyệt đối. Toàn bộ Hung nô ước chừng hơn một triệu người trưởng thành, riêng bộ lạc Xanh Lê đã có hơn sáu trăm ngàn người, hơn nữa còn chiếm cứ sông Lư Cung, sông Dư Ta và rất nhiều đồng cỏ, nguồn nước phong phú tươi tốt.

Nhưng hiện tại, Thiên Vu Đình, Tá Thiết Thành đã bị quân Sở tẩm máu, toàn bộ phụ nữ, trẻ em thuộc bộ lạc Xanh Lê đã bị quân Sở giết sạch, phụ nữ và trẻ em ở Cư Diên Trach theo đại quân xuất chinh đã bị quân Hán giết tuyệt, đừng thấy bộ lạc Xanh Lê còn có hơn trăm ngàn tráng đinh, nhưng phụ nữ và trẻ em của bọn họ đã mất, bọn họ tuyệt hậu rồi!

Ngược lại bộ lạc nhỏ Hung Nô này bởi vì không chiếm được những đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ, nên may mắn đã tránh được một kiếp vào bảo lưu được một bộ phận phụ nữ và trẻ em, dê bò. Hiện tại bọn họ chỉ cần bảo vệ được phụ nữ, trẻ em và dê bò, bộ lạc họ nhất định sẽ trở nên lớn mạnh, một ngày nào đó rất có thể thay thế được bộ lạc Xanh Lê mà hùng bá toàn bộ đại mạc.

Có mấy tiểu vương Hung Nô xoay chuyển ý niệm trong đầu lúc này lặng lẽ bỏ đi.

Đến khi Cố Nặc Ngôn kịp phản ứng muốn phong tỏa tin tức thì đã không còn kịp nữa rồi, nhiều tiểu vương Hung Nô đã mang theo bộ tộc của mình suốt đêm nhổ trại đi rồi, con hơn trăm bộ lạc lớn nhỏ nghe tin

cũng lập tức hành động, Cổ Nặc Ngôn, Cao A Đóa và Khách Y Đồ thấy tình thế bất thường, lúc này liền phát động đại quân đi công kích các bộ lạc nhỏ.

Đến lúc này, Cổ Nặc Ngôn, Cao A Đóa, Khách Y Đồ cũng không quan tâm được nhiều, hiện tại chỉ cần suy xét là làm thế nào để bộ lạc Xanh Lê tồn tại và sinh sản, phụ nữ và trẻ em, bò dê trên thảo nguyên còn sót lại một chút, Quan Trung lại không thể đánh vào, bộ lạc Xanh Lê cũng chỉ có thể chuyển chủ ý đánh vào các bộ lạc nhỏ.

Tuy nhiên, những bộ lạc nhỏ này cũng không phải dễ chọc vào. Nếu một bộ lạc nhỏ, đương nhiên không thể trêu vào bộ lạc Xanh Lê hùng mạnh, nhưng trên trăm bộ lạc lớn nhỏ cùng liên hợp lại, kỳ thật thực lực cũng không yếu hơn so với bộ lạc Xanh Lê bao nhiêu. Trong chốc lát, hơn ba trăm ngàn đại quân Hung Nô liền chia làm hai trận doanh lớn triển khai chém giết ở Hà Tây.

Chu Quan Phu cùng Bạch Mặc vội vàng lên đỉnh núi quan sát, quát hỏi tiểu giáo trấn thủ:

-Tình huống thế nào?

-Tình huống cụ thể như nào còn chưa rõ lắm.

Tiểu giáo trấn thủ lắc đầu, lại chỉ vào đại doanh Hung Nô Hà Tây nói:

-Ước chừng nửa canh giờ trước, trong đại doanh Hung Nô Hà Tây đột nhiên dấy đuốc lên sáng rực, rất nhiều người Hung Nô từ đó cuộn cuộn mà ra, sau đó ở Hà Tây bắt đầu hỗn chiến liên tục đến hiện giờ.

Bạch Mặc, Chu Quan Phu nhìn theo ngón tay chỉ của tiểu giáo, quả nhiên thấy ánh lửa Hà Tây sáng rực, nhiều đội kỵ binh Hung Nô không hề kết trận hình mà đang hỗn chiến không ngớt, tuy rằng cách khá xa nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng được tiếng sát phạt, rõ ràng, người Hung Nô không phải đang diễn trò, mà thật sự đang hỗn chiến.

-Tại sao lại như vậy?

Chu Quan Phu ngạc nhiên nói:

-Không hợp lý.

-Sao không hợp lý?

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, nói:

-Nếu ta đoán không sai, chắc là sự đệ ta đã hoàn thành hành động vĩ đại là cày đình quét huyệt. Người Hung nô đã biết tin tức, cho nên bắt đầu vì sự sinh tồn và sinh sản mà chiến đấu.

[/FONT]

490. Chương 500 501: Sóng Gió Mạc Nam (1)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 500 501: Sóng gió Mạc Nam (1)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bạch Mặc bùi ngùi nói:

- Hung Nô vì sinh tồn và sinh sản mà hỗn chiến với nhau.

Chu Quan Phu vừa nghe vậy, xoay người đi xuống dưới chân núi, Bạch Mặc hỏi:

- Thắng Chi, người làm gì vậy?

Chu Quan Phu rút kiếm chỉ vào chiến trường loạn xạ bát nháo bên bờ sông bên kia, dữ dằn nói:

- Thừa tướng, hiện tại Hung Nô đã đứng ở bên vách núi rồi, mặt tướng đi ra đá thêm một cước cho bọn họ xuống vực sâu luôn.

- Càn quấy.

Bạch Mặc cau mày nói:

- Người trở lại cho ta, Phiêu Kỵ quân không được tham chiến.

- Vì sao?

Chu Quan Phu rầu rĩ không vui quay lại, khó hiểu nói:

- Thừa tướng, lúc này là thời điểm tốt để giải quyết hoàn toàn người Hung Nô, vì sao không cho Phiêu Kỵ quân tham chiến?

Chu Á Phu đứng bên cạnh nói:

- Bởi vì người Hung Nô chưa đủ là họa, mà quân Sở mới thật sự là họa lớn, nhất là tướng quân Tất Thư nước Sở đang lĩnh Kiêu Kỵ quân nước Sở, đó lại là tinh nhuệ trong tinh nhuệ quân Sở. Cho nên đại ca, nhiệm vụ thiết yếu của Phiêu kỵ quân các huynh chính là giải quyết Kiêu Kỵ quân chứ không phải là người Hung Nô.

- Kiêu Kỵ quân của Tất Thư?

Chu Quan Phu sững sờ nói:

- Nhưng bọn họ còn đang ở Mạc Bắc?

Bạch Mặc tán thưởng nhìn Chu Á Phu, nói:

- Vẫn là Á Phu tinh mắt, sự đệ ta hiện đang trên đường điều quân trở về, với sự hiểu biết của ta với hần, hần tuyệt đối sẽ không dứt bỏ mấy trăm ngàn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên, càng không khả năng giết chết bọn họ, mà nhất định sẽ mang đám phụ nữ và trẻ em này theo về. Cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ đi không nhanh.

Chu Á Phu nói tiếp:

- Cho nên đại ca, Phiêu Kỵ quân các huynh có đầy đủ thời gian tiến đến chặn giết.

Bạch Mặc vui vẻ gật đầu nói:

- Bốn tướng đã lấy danh nghĩa Đại vương chiếu cáo Hàn vương cùng với Triệu vương, hai nước sẽ âm thầm xuất ra năm nghìn kỵ binh đi tới Nhạn Môn quận tập kết. Thắng Chi, chờ sau khi người dẫn theo Phiêu Kỵ quân đuổi tới quận Nhạn Môn, kỵ binh hai nước Hàn, Triệu chắc cũng đã tới nơi, sau đó lại ra Trường Thành, nửa đường chặn giết Kiêu Kỵ quân Sở.

Chu Quan Phu nghiêm nghị nói:

- Thừa tướng, hoá ra người đã sớm tính kế tốt đẹp rồi.

Trong con người Bạch Mặc toát lên tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, Sở Hán tranh chấp mới là đại thế. Hợp tác chỉ là kế tạm thích nghi, hần đã âm thầm tính kế dự phòng với Tất Thư, chẳng phải ngay từ đầu Tất Thư cũng đã tính kế chôn vùi Đại Hán đó sao? Nếu không phải hần sớm phát hiện và có phòng bị, chỉ sợ kỵ binh Hung Nô đã sớm chui vào Quan Trung?

Chu Quan Phu ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

- Thừa tướng, nếu quân Sở không đi qua khe núi Đại Quận thì sao?

Bạch Mặc nói:

- Mạc Bắc và nước Yến được ngăn cách bởi núi Đại Yến, nếu quân Sở không đi qua khe núi Đại Quận, vậy cũng chỉ có thể đi qua lãnh địa của người Đông Hồ đi Liêu Đông. Sư đệ ta chỉ có hai mươi ngàn kỵ binh, lại mang theo mấy trăm ngàn phụ nữ và trẻ em xâm nhập vào khu vực Đông Hồ, hậu quả sẽ giống như đàn cừu chui và trong bầy hổ, khả năng không lớn.

Chu Quan Phu hung dữ nói:

- Vậy không thành vấn đề.

Bạch Mặc lại dặn dò:

- Thắng Chi người nhớ kỹ, nếu có thể giết được Tất Thư, đánh diệt được Kiêu Kỵ quân Sở đương nhiên là rất tốt, nếu thật sự làm không được, thì chỉ cần đánh cho quân Sở chạy đi rồi đoạt lại mấy trăm ngàn phụ nữ và trẻ em người Hung Nô đã bị bắt đi và mấy chục ngàn thợ thủ công. Đó chính là trợ lực lớn cho nước Đại Hán ta, hiện tại Quan Trung đang thiếu tráng đinh.

- Vâng!

Chu Quan Phu âm âm đáp lời, xoay người hiên ngang đi.

Chu Á Phu xoay người định đi theo, lại bị Bạch Mặc gọi lại:

- Á Phu người không cần phải đi theo, người Hung Nô đã bắt đầu tự giết lẫn nhau, không được bao lâu sẽ bỏ Quan Trung mà quay về đại mạc rồi, ván cược lần này người chắc chắn đã thua, người nên thu dọn để chuẩn bị đi Đồng Quan, làm Giáo Úy Đồng Quan.

Bờ tây con sông, cuộc hỗn chiến của người Hung Nô vẫn đang tiếp tục.

Trong loạn quân, Công Thúc Thuyết mặt xám như tro tàn tìm được được Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn, bắt đầu thuyết phục:

- Hữu Hiền Vương, đừng đánh nữa, không thể đánh nữa, tiếp tục đánh nữa thì Hung Nô thật sự xong rồi.

Cái chết của Quân Thần, Y Trĩ Tà đã kích rất lớn với Công Thúc Thuyết, tuy nhiên lần này lão lại một lần nữa làm lại từ đầu.

- Cút ngay, lão già.

Cổ Nặc Ngôn không nói lời nào giờ roi ngựa quất vào người Công Thúc Thuyết, mắng:

- Bản vương còn chưa tính sổ với ngươi, hừ!

Mọi việc không như ý, Cổ Nặc Ngôn liền đem mọi oán giận đổ lên người Công Thúc Thuyết. Tuy nhiên cũng không phải y nói bừa, nếu không phải Công Thúc Thuyết phán đoán tình thế sai lầm, xin Đại Thiên vu quy mô chinh phạt Nguyệt Thị thế nào? Nếu không chinh phạt Nguyệt Thị, thì sao có thể bị quân Sở cày đình quét huyệt, đến nỗi bộ lạc Xanh Lê chìm đắm vào tuyệt cảnh như thế?

Công Thúc Thuyết dù bị đánh nhưng vẫn không từ bỏ, đau khổ khuyên bảo:

- Hữu Hiền Vương, mau thu binh.

- Công Thúc Thuyết, ngươi muốn chết!

Cổ Nặc Ngôn giận tím mặt, lập tức rút trường kiếm ra đâm vào ngực Công Thúc Thuyết. Công Thúc Thuyết giật mình kinh hãi vội né tránh. Cổ Nặc Ngôn hận sự nổi giận rồi, một kiếm đâm vào không khí càng không bỏ qua, thúc giục chiến mã đuổi giết Công Thúc Thuyết.

Công Thúc Thuyết thấy Cổ Nặc Ngôn thật sự có ý giết mình, lúc này mới giật mình sắc mặt trắng bệch, vừa kéo kỵ binh Hung Nô gần đó yểm hộ vừa cao giọng hét:

- Hữu Hiền Vương, nếu như ngươi giết ta, vậy thì sẽ không thể đuổi tìm được phụ nữ và trẻ em dê bò, bộ lạc Xanh Lê thật sự xong rồi nha, suy nghĩ kỹ, ngươi phải suy nghĩ kỹ...

Cổ Nặc Ngôn ghìm chặt ngựa, giận giữ hét:

- Công Thúc Thuyết người lại đây.

Công Thúc Thuyết dừng bước lại, thở dốc nói:

- Hữu Hiền Vương người không giết ta chứ?

- Không giết người nữa.

Cố Nặc Ngôn bực bội hừ một tiếng, lại nói:

- Người lại đây, nói lại lời vừa rồi cho rõ ràng, cái gì phụ nữ và trẻ em, cái gì dê bò? Chẳng lẽ đã bắt đi phụ nữ và trẻ em dê bò bộ lạc Xanh Lê chúng ta?

Công Thúc Thuyết bước đến gần Cố Nặc Ngôn vài bước, nhưng vẫn bày ra tư thế bỏ chạy bất cứ lúc nào, sau đó nói:

- Hữu Hiền Vương, ta hiểu rất rõ người Trung Nguyên. Thiên Vu đình và Tá Thiết Thành sau khi thất thủ, phụ nữ và trẻ em bộ lạc Xanh Lê tuyệt đối không để tâm tới, nhưng bắt đầu từ giữa mùa thu năm ngoái bắt tới hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò lại hơn phân nửa vẫn còn.

- Hả?

Cố Nặc Ngôn nói:

- Ý người là hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên kia?

- Đúng, chính là hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên.

Công Thúc Thuyết gật gật đầu, lại nói:

- Hữu Hiền Vương, chỉ cần kia mấy vạn thợ thủ công Trung Nguyên vẫn còn, chỉ cần kia hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên vẫn còn, bộ lạc Xanh Lê vẫn có hi vọng. Chỉ cần sống qua giai đoạn khó khăn trước mắt này, toàn bộ thảo nguyên vẫn thuộc bộ lạc Xanh Lê.

Dừng một chút, Công Thúc Thuyết lại hướng sang Cao Á Đóa và Khách Y Đồ vừa mới đuổi tới, nói:

- Cho nên, bộ lạc Xanh Lê chúng ta không thể phí binh lực vào cuộc hỗn chiến cùng các bộ lạc, chúng ta được khẩn trương quay về Mạc Bắc, chặn đường cướp dê bò súc vật mà đã bị quân Sở cướp đi, còn có hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em Trung Nguyên kia nữa.

Cố Nặc Ngôn nói:

- Vậy các bộ lạc nhỏ chết tiệt kia phải làm sao?

Công Thúc Thuyết cười âm hiểm nói:

- Hữu Hiền Vương, kệ những bộ lạc nhỏ đó, chỉ cần bộ lạc Xanh Lê đoạt lại được tất cả dê bò, phụ nữ và trẻ em, thợ thủ công, chúng sẽ có thời gian từ từ xử lý bọn họ, đến lúc đó, các bộ lạc nhỏ đó không thể ngoan ngoãn mà đến Thiên Vu Đình quy xuống đất cầu xin bộ lạc Xanh Lê ta cầu xin tha thứ?

Cố Nặc Ngôn nghĩ, lúc này bọn họ hỗn chiến với các bộ lạc nhỏ không phải là cũng vì tranh đoạt nữ nhân và dê bò của bọn hắn sao? Hiện tại đã có cơ hội đoạt lại phụ nữ và trẻ em dê bò đã bị quân Sở bắt đi, cần gì phải cùng dây dưa với các bộ lạc nhỏ này? Nói cho cùng các bộ lạc nhỏ này cũng đều là người Hung Nô, giết tới giết lui tổn thất đều là lực lượng người Hung Nô.

Công Thúc Thuyết lại nói:

- Hữu Hiền Vương, khẩn trương đình chiến đi Mạc Nam, ta đoán quân Sở chắc chắn đi Đại Quân, qua khe núi quay về đất Yên.

Cố Nặc Ngôn vẫn còn có chút lo lắng, lo lắng Công Thúc Thuyết sẽ phán đoán sai lầm. Lần trước sở dĩ Đại Thiên Vu xuất binh Nguyệt Thị cũng chẳng phải là do Công Thúc Thuyết phán đoán sai lầm sao? Nếu là lần này hắn lại một lần nữa phán đoán sai lầm, vậy thì bộ lạc Xanh Lê có thể thật sự xong đời. Cố Nặc Ngôn lập tức hỏi Công Thúc Thuyết:

- Công Thúc Thuyết, việc này người có mấy phần nắm chắc?

Công Thúc Thuyết nói:

- Không dám nói, nhưng ít nhất có chín phần nắm chắc.

Cổ Nặc Ngôn nhìn Cao A Đóa, Khách Y Đồ:

- Các người cảm thấy thế nào?

Khách Y Đồ đưa mắt nhìn Cao A Đóa, Cao A Đóa nói:

- Vậy tạm thời tin hẳn một lần.

- Được, vậy thì đình chiến.

Cuối cùng Cổ Nặc Ngôn hạ quyết tâm, nói:

- Dọn dẹp thi thể chiến mã, từ ven đường săn bắt một ít món ăn thôn quê thì chắc chắn cũng có thể chịu đựng được đến Mạc Nam.

Trong đại mạc mờ mịt, Mông Cúc đang mang theo ba nghìn thiết kỵ uốn lượn xuôi phía nam.

Để giả bộ tạo đủ thanh thế, tạo nên chủ lực quân Sở áp giải phụ nữ và trẻ em dê bò xuôi phía nam. Mông Cúc vô cùng nhọc lòng, ngoại trừ mang theo mấy chục ngàn con dê bò, lại từ ven đường gặp được các bộ lạc nhỏ Hung Nô, Mông Cúc lại cướp lấy mấy chục ngàn con, lại đem những phụ nữ và trẻ em của các bộ lạc nhỏ này áp tải theo, tạo thanh thế lớn mạnh.

Mông Cúc còn phái ra số thám báo lớn, ngày đêm săn bắt thám báo Hung Nô bỏ chạy bốn phía để nghiêm mật phong tỏa tin tức.

Theo ước định phân chia lúc trước, Mông Cúc dẫn người đi hướng nam, sau khi tiến vào Mạc Nam sẽ lại đi vòng hướng đông, chọn tuyến đường Đạo Quận hoặc là Đại Cốc quay trở về khu vực nước Yên.

Chớp mắt hơn nửa tháng đã qua, khoảng cách Mạc Nam ngày càng gần, thám báo Hung Nô tuần tra tới lui bốn phía trở nên càng ngày càng nhiều, không khí cũng trở nên càng ngày càng nghiêm trọng. Thời kỳ tiền Tấn, Mông Cúc từng chặn thủ Cửu Nguyên nhiều năm, hẳn cũng sớm đã quen thuộc hương vị đại mạc, trong không khí gần như là đình trệ, hẳn gửi ra được mùi nguy hiểm.

- Người Hung Nô đến rồi!

Ánh mắt Mông Cúc dừng ở ngọn lửa trước mắt, nói với tộc đệ Mông Khanh, đứa con cả Mông Viễn cùng với con thứ Mông Liêu đang ngồi bên cạnh đồng lửa:

- Đang ở rất gần, ta cảm giác được bọn họ.

Mông Khanh, Mông Viễn và Mông Liêu nghe vậy liền theo bản năng nắm chặt chuôi đao bên hông.

- Đứng khẩn trương.

Mông Cúc khoát tay, trầm giọng nói:

- Bọn họ tạm thời còn sẽ không động thủ, ít nhất hôm nay sẽ không!

- Vì sao?

Mông Liêu không hiểu hỏi:

- Phụ thân, vì sao người Hung Nô không động thủ? Bọn họ ở chờ cái gì?

Mông Cúc nở nụ cười sâu xa khó hiểu, nói:

- Không phải người Hung Nô chờ cái gì, mà là kiêng dè, bởi vì không chỉ là người Hung Nô tới, còn có người khác.

- Người khác, ai?

Mông Viễn trầm giọng nói:

- Quân Yên, hay là quân Hàn?

- Không phải quân Yến, cũng không phải quân Hàn, mà chắc chắn là quân Hán!

Mông Cức nghiêm nghị cười, thâm nghĩ tướng quân thật đúng là liệu sự như thần, Bạch Mặc thật đúng là phái binh tới chặn giết.

Đông Hồ vốn ban đầu cũng là dân tộc du mục trên thảo nguyên đại mạc, là hàng xóm phía nam của nước Yến. Về sau vì nước Yến bị đại tướng Tần công phá mà di chuyển đến sông Lão Cáp thượng du sông Cư Liêu, vùng sông Tây Lạp Mộc Luân. Dần dần Đông Hồ lớn mạnh lên, một lần cưỡng ép Hung Nô nhưng rất nhanh đã bị cha Mặc Đốn khi còn sống đánh tan, từ đó về sau chưa gượng dậy nổi.

Sau khi Đông Hồ bị Hung Nô đánh tan, một đội bại quân chạy trốn lên núi Ô Hoàn, một đội bại quân khác chạy trốn lên núi Tiên Ti, đó chính là người Tiên Ti sau này. Ô Hoàn cuối đời Đông Hán từng có thời cường mạnh, gần như thống nhất toàn bộ phương bắc, lại bị tướng Hán là Tào Tháo đánh bại, đã cùng toàn bộ Nam Hung Nô dung nhập Hán tộc, mãi mãi biến mất trong dòng sông chảy dài của lịch sử.

Sau khi Ô Hoàn bại vong, người Tiên Ti nhân cơ hội chiếm cứ đại mạc, nhanh chóng cường mạnh, cũng đến cuối thời kỳ Đông Tấn quy mô xâm nhập phía nam, suýt nữa chặn huyết thống nhà Hán Trung Nguyên, đây chính là thời kỳ đen tối nhất, bi thảm nhất – Ngũ Hồ loạn hoa trong lịch sử Hoa Hạ! Mà trong đó sát nghiệt nặng nhất đối với Trung Nguyên Hoa Hạ là người Tiên Ti.

Tuy nhiên lúc này, người Tiên Ti chỉ là một bộ lạc nhỏ kéo dài hơi tàn co đầu rút cổ ở dưới chân núi Tiên Ti mà thôi. Người trưởng thành tuy hơn mười vạn nhưng tráng đinh lại chưa tới ba vạn, thậm chí còn không bằng một bộ lạc nhỏ Hung Nô khá lớn.

Nghe nói “Đại quân Hung Nô” tới, người Tiên Ti đã sớm trốn vào bên trong rừng sâu núi thẳm, thậm chí ngay cả thám báo du kỵ cũng không dám phái ra.

Cho nên, hành trình của kiêu kỵ quân Sở vô cùng thuận lợi.

Khi Mông Cức gióng trống khua chiêng tiến tới Mạc Nam, kiêu kỵ quân Sở cũng bảo hộ hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em, thợ thủ công tới lãnh địa bộ lạc Bắc Đieu vùng trung du Liêu Hà và nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của bộ lạc Bắc Đieu.

Bắt đầu từ thời kỳ chiến quốc, bộ lạc Bắc Đieu chính là nước phụ thuộc nước Yến. Cuối đời Tần bạo dân nổi dậy như ong, người thống trị nước Yến cũng thay đổi như đèn kéo quân, tuy nhiên bộ lạc Bắc Đieu trước sau vẫn duy trì liên hệ chặt chẽ với nước Yến. Sau khi nước Yến và nước Sở kết minh, quan hệ giữa bộ lạc Bắc Đieu và nước Sở cũng nhanh chóng trở nên mật thiết.

Hơn nữa ở đó còn có Chiêu Thiệp Tề Mãi, quan hệ giữa bộ lạc Bắc Đieu và nước Sở càng thêm chặt chẽ. Những thứ khác không nói, chỉ riêng Thiên Lang quân của Hồ Diên là thông qua bộ lạc Bắc Đieu chiêu mộ người Hồ từ Liêu Đông, còn nữa, trước đây gián điệp Ô Mộc Nhai xâm nhập vào Thiên Vu đình cũng là ẩn giấu trong đội thương của bộ lạc Bắc Đieu.

Bắc đieu vương Chiêu Thiệp Đệ Vĩ bệnh nặng không thể tự mình ra nghênh đón, cho nên phái Chiêu Thiệp Tề Mãi ra đón tiếp.

Chiêu Thiệp Tề Mãi cũng là người quen biết lâu với các đại thần nước Sở, vô cùng thân thiện, vừa đi vừa giới thiệu:

- Thượng Tướng Quân, đây chính là Liêu Hà, nhiều thế hệ bộ lạc Bắc Đieu ta sinh sống ở nơi này, dựa vào săn thú, đánh cá cùng với chăn gia súc mà sống, tuy nhiên mấy năm nay, chúng ta bắt đầu noi theo người Trung Nguyên khai hoang canh tác, cuộc sống cũng tốt hơn.

Tất Thư cười nói:

- Người Bắc Đieu các ngươi vốn không hề kém người Trung Nguyên là bao.

Tề Mãi thở dài:

- Ôi, nếu là thật có thể làm người Trung Nguyên vậy cũng là tốt rồi

Trong lòng Tất Thư khê động, một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu. Lập tức cười nói:

- Các người thật sự muốn làm người Trung Nguyên? Bản tướng quân có cách giúp các người thực hiện nguyện vọng.

- Chuyện này là thật sao Thượng Tướng Quân?

Tề Mãi nghe vậy mừng rỡ.

Tề Mãi ở nước Sở nhiều năm, đã chứng kiến sự phồn hoa của Trung Nguyên, có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với sự phồn hoa của Tỷ Lăng, y nằm mộng cũng muốn trở thành người Trung Nguyên, lần nào trở về bộ lạc cũng nhắc đến Trung Nguyên với ca ca. Bắc Đê Vương Chiêu Thiệp Đệ Vĩ cũng vô cùng ngưỡng mộ, nói kiếp sau cũng muốn đầu thai làm người Trung Nguyên.

Đối với một bộ lạc hoang dã như Bắc Đê mà nói, thế giới Trung Nguyên quả thực chính là thiên đường.

Tất Thử thản nhiên cười, nói:

- Bản tướng quân nói đương nhiên là thật.

Dọc đường đi Tất Thử luôn luôn suy xét một sự kiện là xử trí như thế nào với hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em, thợ thủ công? Giao cho nước Yên đương nhiên là không thể được, đi đường biển quay về Giang Đông mà nói thì phiêu lưu cực lớn, phụ nữ và trẻ em chắc chắn không thể chịu được sự gian nan của đường biển, cho dù là tráng đinh sức khỏe tốt đi thuyền cũng sẽ nôn đến chết, huống chi là phụ nữ và trẻ em thể lực yếu?

Ngoại trừ tướng sĩ thủy quân hàng năm đi lại trên nước, dù là cấm quân tinh nhuệ nhất nước Sở cũng cực kỳ kiêng kỵ ngồi thuyền. Lần này quay về Giang Đông, kỵ kỵ quân lại khó tránh khỏi phải đi đoạn đường biển rồi. Tất Thử nghĩ mà đau đầu.

Nếu không phải đường biển khó khăn, hơn nữa nhờ gặp phải gió lốc bão biển toàn quân bị diệt thì không phải nghĩ, lúc trước khi đại chiến với nước Tề, thì Hạng Tráng đã sớm phái tinh binh đi đường biển tập kích bất ngờ Lâm Truy rồi.

Cho nên, từ đường biển đem những phụ nữ và trẻ em này trở về Giang Đông cũng không thượng sách.

Một khi đã như vậy, vậy tại sao không đem những phụ nữ và trẻ em này ở lại Bắc Đê, sau đó trợ giúp Bắc Đê lập quốc?

Đương nhiên, chỉ có phụ nữ và trẻ em thì quả quyết không được, còn phải bổ sung tráng đinh từ Giang Đông đến đây, nhưng đây cũng không phải là vấn đề gì, nước Sở lớn như vậy, nhân khẩu đã gần ngàn vạn, hàng năm đã có vài ngàn người vi phạm luật pháp, đại khái có thể đem những tử tù vốn nên chém đầu đó đến Liêu Đông sung cho biên ải, chẳng lẽ không vẹn toàn đôi bên?

Ngoài ra, việc trợ giúp Bắc Đê kiến quốc còn có điểm rất tốt ở chỗ: có thể tổ chức lại thành lập Kiều kỵ quân được chiêu mộ từ những người Hồ ở Chiêu Mạch Bắc Đê, Túc Thận, Ô Hoàn, Tiên Ti, Cao Cú Lệ. Những người Hồ này so sánh với người Sở có chỗ tốt, đó chính là mạng người giá rẻ, không cần tiền an ủi chăm sóc, cũng không cần cho vay bổng lộc. Mà những người Hồ này còn không sợ chết, sức chiến đấu cũng không hề yếu kém.

Đương nhiên, đội kỵ binh này chỉ có thể lấy danh nghĩa Bắc Đê tổ chức lại.

Tuy nhiên muốn làm thành việc này, đương nhiên không đơn giản như vậy. Lập tức Tất Thử lại nói:

- Tuy nhiên việc này được từ từ bàn tiếp.

Chiêu Thiệp Tề Mãi gật đầu, lại nói:

- Thượng Tướng Quân, dọc đường đi người Ô Hoàn, người Tiên Ti không làm khó dễ các người chứ?

- Bọn họ dám?

Hô Diên trừng mắt, giọng điệu khinh thường nói:

- Chỉ dựa vào chút binh lực của bọn họ, nếu dám trêu chọc tới kỵ kỵ Đại Sở chúng ta, lão tử sẽ san bằng nơi ở của bọn họ.

Tất Thư khẽ mỉm cười, chợt nhớ tới Mông Cức, nói:

- Cũng không biết Mông Tướng quân hiện tại thế nào?

- Lão Mông?

Hô Diên bĩu môi, tức giận nói:

- Người này quá cứng rắn, năm đó ở Cửu Nguyên đã cho chúng ta nếm không ít mùi đau khổ, cho dù là Chu Quan Phu tiến đến, chỉ sợ cũng không làm gì được.

Đống lửa cháy mạnh xua tan đi hơi lạnh, Mông Cức ôm hoành đao trước ngực, nghiêng dựa vào trên yên ngựa đang ngủ say, tiếng ngáy ồ ồ dù cách vài dặm cũng có thể nghe rõ được. Cách Mông Cức không xa, Mông Khanh cũng cuộn mình ngủ say chưa tỉnh, một con chuột thảo nguyên lủi qua trước mặt gã mà cũng không làm gã tỉnh.

Mông Viễn, Mông Liêu tuổi trẻ lại không thể nào ngủ được. Hai huynh đệ mở tròng hai mắt, thỉnh thoảng đứng lên cảnh giác nhìn quét bốn phía, tuy nhiên bốn phía tối đen một mảnh, căn bản không nhìn thấy cái gì, nhưng bọn họ biết, đại quân Hung Nô và quân Hán đều đang rình rập, bọn họ bất cứ lúc nào cũng đều có thể như ác lang nhào lên. Nghĩ đến đây, hai huynh đệ sao ngủ được?

Trong khi hai huynh đệ căng thẳng hồi hộp, thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua.

Khó khăn lắm mới sắp đến bình minh thì tiếng ngáy của Mông Cức đang ầm ầm đột nhiên dừng lại, lập tức từ trên yên ngựa xoay người ngồi dậy. Gần như là cùng lúc, Mông Khanh đang cuộn mình nằm ở cạnh đống lửa cũng ôm hoành đao bật dậy. Hai huynh đệ già nhìn nhau, từ trong con ngươi của đối phương đều thấy được tia lạnh lẽo, người Hung Nô đến rồi!

- Mông Khanh, Mông Viễn, Mông Liêu!

Mông Cức lên ngựa, lớn tiếng hét lớn.

- Có mặt tướng!

Mông Khanh, Mông Viễn, Mông Liêu nhất loạt tiến lên, ầm ầm đáp lời.

Mông Cức rào rào rút hoành đao ra, chỉ về bầu trời u ám phía trước, trầm giọng nói:

- Triệu tập quân đội, xua đuổi phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò Hung Nô nhanh chóng đi về hướng Đông Nam, mau!

Chu Quan Phu từ trong giấc ngủ đột nhiên bừng tỉnh, đứng bật dậy.

Đại tướng nước Triệu - Triệu Mục, đại tướng nước Hàn Tôn Phấn đang ngủ say ở bên cạnh cũng bừng tỉnh. Tôn Phấn lấy lại bình tĩnh, thấp giọng dò hỏi:

- Quan Quân Hưu, làm sao vậy?

- Người Hung Nô!

Chu Quan Phu trầm giọng nói:

- Người Hung Nô đến rồi!

- Người Hung Nô?

Triệu Mục cau mày nói:

- Người Hung Nô không đi chặn đường cướp phụ nữ và trẻ em dê bò của quân Sở, tìm đến chúng ta làm gì chứ? Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện sự hiện hữu của chúng ta rồi hả? Không thể nào, chúng ta bảo mật vô cùng tốt mà.

- Quân Sở cũng tới!

Chu Quan Phu lãnh đạm nói:

- Là quân Sở dẫn người Hung tới.

Vừa dứt lời, liền có đội thám báo vội vàng đi vào cạnh đồng lửa, quỳ một gối xuống đất bẩm báo:

- Quan Quân Hầu, quân Sở đuổi dê bò phụ nữ và trẻ em đi về hướng miệng núi bên này, phía sau còn có người Hung Nô đang đuổi giết!

Triệu Mục, Tôn Phấn thay đổi sắc mặt, đồng loạt quay sang Chu Quan Phu.

- Các người không cần nhìn ta như vậy, ta cũng vừa nghĩ đến đó.

Chu Quan Phu dứt lời, xoay người rời đi.

Chu Quan Phu mang theo Triệu Mục, Tôn Phấn đi lên sườn đồi bên trái miệng núi, thấy phương Bắc toàn ánh lửa, bởi vì cách xa nhau quá xa nên nhìn không rõ tình hình cụ thể, chỉ có thể mơ hồ nhìn được có rất nhiều người đang xua dê bò hốt hoảng trốn chạy về hướng bên này. Trong gió cũng loáng thoáng truyền đến tiếng khóc nỉ non của phụ nữ và trẻ em cùng với tiếng kêu ré rên rĩ của súc vật dê bò.

Ở xa hướng tây bắc hơn lại là đại dương mênh mông hàng ngàn cây đuốc.

Triệu Mục lập tức biến đổi sắc mặt, thất thanh nói:

- Quan Quân Hầu, tình huống có chút không đúng!

Tôn Phấn cũng vô cùng kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Thật đúng là, thoát nhìn số phụ nữ và trẻ em mà quân Sở xua đuổi tuy rằng không ít, nhưng thế nào cũng không thể nào có hơn hai ba trăm ngàn người được, số lượng dê bò còn chênh lệch hơn nữa. Xem tình hình này cũng phải trên trăm ngàn con, có khi còn hơn triệu con? Quan Quân Hầu, có phải là tính sai rồi không?

Chu Quan Phu cũng hoang mang khó hiểu, chẳng lẽ Thừa tướng đoán sai rồi? Hay là quân Sở đưa mỗi tới dụ?

Thời gian qua một lát, ánh lửa mãnh liệt phương bắc đã tới gần miệng núi, mượn ánh lửa sáng rõ, Chu Quan Phu, Triệu Mục, Tôn Phấn càng thêm kinh ngạc phát hiện, phụ nữ, trẻ em và bò dê Hung Nô còn ít hơn so với số bọn họ dự đoán, chỉ có điều đội ngũ tiến lên cố ý kéo dài nên nhìn có vẻ nhiều hơn, còn số lượng quân Sở lại chỉ có lơ thơ vài ngàn kỵ.

- Chúng ta bị lừa rồi.

Tôn Phấn hét lớn:

- Sớm nên phái thám báo du kỵ ra tìm hiểu rõ ràng!

- Phái thám báo ra? Nói có vẻ đơn giản nhỉ, nếu bị quân Sở phát hiện ra thì làm sao?

Triệu Mục căm giận nói:

- Hơn nữa bây giờ còn nói rầm thối gì nữa?

Dừng lại một chút, Triệu Mục lại quay sang nói với Chu Quan Phu:

- Quan Quân Hầu, người vẫn nên nhanh chóng quyết định đi, là giết hay là không giết? Quân Sở sắp xông qua miệng núi rồi!

- Việc này...

Chu Quan Phu cũng hoang mang lo sợ. Tình hình trước mắt có chút không đúng như Thừa tướng dự đoán, điều này làm y có chút khó quyết định, nhưng vẫn phải dựa vào bản năng mà phân phó:

- Không vội, trước hết cứ chờ đã, chờ một chút xem đã.

[/FONT]

491. Chương 502: Sóng Gió Mạc Nam (2)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 502: Sóng gió Mạc Nam (2)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Giá, giá...

Mông Viễn giục ngựa trở lại bên cạnh Mông Cức, lớn tiếng nói:

- Phụ thân, bên trong hai miệng núi phía trước vẫn không có động tĩnh gì, có thể là có gì sai rồi không?

- Chắc chắn sẽ không.

Mông Cức lớn tiếng nói:

- Hai bên sườn trong khe núi nhất định có phục binh.

Mông Viễn nói:

- Nhưng quân ta đều đã nhanh vượt qua miệng núi rồi, vì sao quân Hán vẫn còn không ra chặn giết?

- Không quân nhiều được như vậy.

Mông Cức khoát tay, dữ dằn nói:

- Phục binh quân Hán không chịu đi ra, trò hay ở Mạc Nam này không thể diễn được, cho nên, chúng ta cần phải châm thêm một mồi lửa nữa để ép phục binh quân Hán đi ra.

- Ép đi ra?

Mông Viễn nói:

- Phụ thân, là cha định đem phụ nữ, trẻ em và bò dê Hung Nô đuổi vào khe núi?

- Con trai giỏi, có tiến bộ!

Mông Cức vui vẻ nói:

- Viễn nhi cùng với Liêu nhi đem năm trăm kỵ nhanh chóng xua phụ nữ và trẻ em, bò dê Hung Nô đi vào trong khe núi, người Hung Nô cũng sắp đuổi tới đây rồi.

- Vâng.

Mông Viễn, Mông Liêu âm âm đáp lời, cùng điểm năm trăm kỵ binh đi.

Mông Cức lại quay sang nói với Mông Khanh:

- Nhị đệ, chúng ta đi, quân Hán muốn dùng tử khí tiếp đãi chúng ta, chúng ta cũng không thể mặt dày ở mãi chỗ này, đúng không? Ha ha...

Mông Cức ngửa mặt lên trời cười dài, giục ngựa phóng như bay, nhanh như chớp đã lướt qua miệng núi, từ thảo nguyên Mạc Nam tiến nhập và khu vực Đại Quận nước Yên.

Cuối cùng trời cũng đã sáng rõ, hơn trăm ngàn kỵ binh Hung Nô rốt cuộc cũng đã tới gần miệng núi.

Cổ Nặc Ngôn đi đầu lao nhanh lên trước nhất, hai bên là Tả Cốc Lễ Vương cùng Hữu Cốc Lễ Vương. Lúc này bọn họ đều đã phát hiện tình hình có chút khác biệt. Quân Sở chạy trốn phía trước nhiều lắm cũng chỉ

có mấy ngàn kỵ, mà số phụ nữ và trẻ em, bò dê cũng không nhiều, căn bản là không nhiều như Công Thúc Thuyết dự đoán. Rõ ràng, Công Thúc Thuyết đã phán đoán sai tình thế.

Tuy nhiên đến nơi này rồi, Cổ Nặc Ngôn cũng chẳng quan tâm việc tính toán với Công Thúc Thuyết, việc cấp bách cần làm là chặn số phụ nữ và trẻ em, cùng với dê bò lại, tuy rằng chỉ lơ thơ có mấy chục ngàn phụ nữ và trẻ em cùng với hơn chục ngàn con dê bò, nhưng muối cũng là thịt mà. Bộ lạc Xanh Lê nếu muốn sinh tồn và sinh sản thì không thể không có phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò.

- Hả?

Trong lúc đang chạy, Tả Cốc Lễ Vương Cao A Đóa bỗng nhiên hét một tiếng, nói to:

- Sao quân Sở lại xua đuổi phụ nữ và trẻ em dê bò vào trong khe núi? Bọn họ làm gì vậy?

- Chẳng lẽ bọn họ muốn chiếm cứ khe núi, theo hiểm mà tử thủ?

Hữu Cốc Lễ Vương Khách Y Đồ cũng có chút nghi hoặc, lập tức chỉ về phía trước kêu to:

- Không đúng, không đúng, quân Sở lại xung phong liều chết xông ra.

- Đừng quản nhiều như vậy!

Cổ Nặc Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Phái mấy ngàn người đi vào trong khe núi thu nhận phụ nữ và trẻ em, cùng với dê bò đó. Đội nhân mã lớn tiếp tiến về phía trước, dù là đuổi tới chân trời góc biển cũng nhất định phải chém tận giết tuyệt lão nước Sở này!

Quân Sở cày đình quết huyết gần như là đã nhổ tận gốc bộ lạc Xanh Lê, đây chính là huyết hải thâm cừu mất nước diệt chủng.

Trên sườn đồi, Triệu Mục, Tôn Phấn đã nôn nóng như kiến bò trên chảo nóng.

- Quan Quân Hưu, quân Sở đã xua đuổi phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò vào khe núi rồi!

- Tiến xa hơn nữa, phục binh chúng ta sẽ bị phát hiện, làm sao bây giờ?

- A? Quân Sở lại xông ra khỏi khe núi rồi hả? Bọn họ không cần phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò sao?

- Ôi, không hay rồi, người Hung Nô xông tới rồi, bọn họ nhất định sẽ đuổi tới hướng phụ nữ và trẻ em cùng với dê bò kia.

- Hồng rồi, Phục binh đã bị người Hung Nô phát hiện. Người Hung nô từ bên ngoài khe núi đã bắn báo hiệu cảnh giới, bọn họ đã báo hiệu cảnh giới!

- Không hay rồi, đại quân Hung Nô đã quay lại, Quan Quân Hưu, người Hung Nô đã trở lại, bọn họ xông tới giết chúng ta, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

- Ôn ào cái gì mà ồn ào? Mau câm miệng lại cho lão tử!

Chu Quan Phu cũng không biết phải làm sao, vốn là quân Sở đang xông tới, sao giờ lại thành Hung Nô xông tới? Tuy nhiên đã đến nước này rồi có muốn tránh cũng không tránh được. Chu Quan Phu lập tức rút song kích từ sau lưng, quay người lên ngựa, lớn tiếng thét:

- Thối kèn, các quân tập kết!

- Ủ ù...

Chỉ trong chốc lát, tiếng kèn sâu thẳm trầm thấp từ trong khe núi xông thẳng lên trời.

Trong tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, Phiêu kỵ quân Hán, tinh kỵ quân Hán cùng với thiết kỵ quân Triệu đều xoay người lên ngựa, rút ra kiếm sắc sáng loáng xông ra từ khe núi lại đụng phải đại quân Hung Nô đang mãnh liệt quay vòng trở lại, hai quân trước trận thoáng chớp người ngã ngựa đổ.

- Phụ thân, phụ thân...

Mông Viễn, Mông Liêu phóng ngựa như bay đuổi theo.

Mông Cức cho ngựa chạy chậm lại, hai anh em nhanh chóng đuổi kịp theo. Mông Viễn lớn tiếng nói:

- Phụ thân, người Hung Nô lại quay lại, hơn nữa ở phía miệng núi có tiếng chém giết rung trời, xem ra trong cốc thật sự có phục binh.

- Chắc chắn rồi.

Mông Cức thần nhiên nói:

- Trong khe núi đương nhiên là có phục binh.

Mông Liêu không hiểu, hỏi:

- Phụ thân, sao cha khẳng định trong khe núi có phục binh?

Mông Cức không đáp, quay sang Mông Khanh nói:

- Lão nhị, người giải thích cho bọn họ.

Mông Khanh nói:

- Viễn nhi, Liêu nhi, thế cục chiến trường thay đổi trong nháy mắt, các cháu nếu muốn nhìn rõ mọi việc, nhất định phải để ý từng chi tiết bên cạnh mình, các cháu nhất định phải nhớ kỹ từng chi tiết, chi tiết đó quyết định thành bại!

Mông Viễn như thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Lão thúc, ý thúc là thông qua mật thám có thể nhận ra phục binh trong khe núi?

- Đúng!

Mông Khanh gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Miệng núi Sắc Lặc này là con đường chắc chắn phải qua thảo nguyên xâm nhập vào Đại Quận, người buôn bán nhỏ muốn buôn bán qua đại mạc thì chắc chắn phải qua từ nơi này, nhưng chúng ta lại một đường xuôi phía nam, đã từng gặp đội thương lữ nào chưa? Hoặc một người buôn bán nhỏ nào chưa? Rõ ràng, miệng núi Sắc Lặc này đã sớm bị phong tỏa rồi.

Dừng một chút, Mông Khanh nói tiếp:

- Vậy thì rốt cuộc là ai đã phong tỏa miệng núi Sắc Lặc này, tại sao phải phong tỏa? Cần thận phân tích cũng không khó đoán được, ngoại trừ quân Hán thì còn ai vào đây nữa?

Mông Liêu kích động, thán phục:

- Thì ra là thế, thì ra là thế!

Mông Cức kêu:

- Con à, con còn quá non nớt, đừng tưởng rằng học được mấy công phu mèo quào, đọc được vài binh thư là cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất rồi, các con có muốn học gì cũng vẫn phải học thật nhiều.

Dừng một chút, Mông Cức nói tiếp:

- Cũng không sợ mà nói cho các con biết, thật ra trước khi chia tay, Thượng Tướng Quân cũng đã dự đoán được quân Hán sẽ phục binh ở chỗ này rồi.

Mông Viễn, Mông Liêu nghe vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong con mắt ánh lên sự kính nể.

Mông Cức lại nói:

- Các con, Bạch Mặc nước Hán thật sự lợi hại, tuy nhiên chỉ là để dùng binh cần trọng mà thôi, còn Thượng Tướng Quân mới thật sự là dụng binh lợi hại thật sự, Bạch Mặc còn kém xa so với Thượng Tướng Quân.

Thấy Bạch Mặc có chút thất thần, Lưu Hằng không kìm nổi hỏi:

- Tướng phụ, người sao vậy?

Bạch Mặc như bừng tỉnh mộng, có chút lúng túng hỏi Lưu Hằng:

- Đại vương, thần nói đến đâu rồi hả?

Trong lòng Lưu Hằng nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính nói:

- Tướng phụ vừa mới muốn phải thiết lập quan chuyên doanh bán sắt muối thu lợi ở Sơn Trạch.

Cái gọi là thu lợi ích Sơn Trạch chủ yếu là muối mỏ và sắt, muối sắt chuyên doanh tồn tại đã lâu, người thực hiện sớm nhất là Quản Trọng, Vệ Ưởng biến pháp nhà Tần cũng từng đem muối sắt thu về quốc hữu. Khi Tiêu Hà là tướng quốc cũng áp dụng quốc sách dân tỉnh dưỡng, đồng thời buông ra muối và sắt, cho phép dân chúng kinh doanh. Bạch Mặc trọng nông khinh thương cũng không bận tâm đến mặt này.

Nhưng không thể phủ nhận là việc chuyên doanh muối sắt có doanh thu rất lớn, ví dụ rõ ràng nhất chính là Quan Trung đã xuất hiện vài nhà cự phú chuyên kinh doanh muối sắt, thí dụ như gia tộc Tư Mã buôn muối từ Ba Thục vào Quan Trung, tiền tài thậm chí không thua kém gì Vương gia; Lã gia kinh doanh các loại khí cụ bằng sắt cũng giàu có không thua kém gì.

Lúc này ngân khố nước Hán trống rỗng, Bạch Mặc liền nổi lên ý nghĩ kinh doanh muối sắt trong đầu.

Bạch Mặc cũng từng nghĩ đến việc noi theo nước Sở đi ban bố pháp luật mới, cổ vũ công thương, tuy nhiên việc này cần có thời gian dài mới có hiệu quả, mà vận mệnh thiên hạ hiện nay lại không cho phép Bạch Mặc có nhiều thời gian như vậy, cho nên cân nhắc mãi, Bạch Mặc vẫn lựa chọn kinh doanh muối sắt, thu lợi nhuận lấy hiệu quả mau chóng.

Tuy nhiên để thực hiện chuyên doanh muối sắt, nhất định phải phá hủy những thương gia lớn như Tư Mã gia, Lã gia ở Quan Trung.

Nhưng gia tộc Tư Mã là gia tộc quyền thế nổi tiếng ở Quan Trung, thế lực vô cùng cao trong triều, khó mà động vào, Lã gia thì đã bị Bạch Mặc, Trần Bình liên kết chèn ép, thế lực đã không lớn bằng lúc trước nhưng sự ảnh hưởng ngầm vẫn còn, nếu Bạch Mặc thật sự muốn nhổ tận gốc Lã gia, chỉ sợ không qua được cửa Chu Quan Phu kia.

Cho nên việc này vẫn phải bàn bạc kỹ hơn, ngoại trừ dựa vào ngân khố quốc gia còn dư dật còn phải tìm tìm lỗ hổng của những cự thương kia, điều tra từ Hắc Băng Đài, không ít thương nhân Quan Trung bởi vì ngưỡng mộ quốc sách nước Sở mà trong vô ý có cố tính mà nâng nước Sở lên hạ nước Hán xuống, đây cũng là lỗ hổng để lợi dụng đột phá.

Lập tức Bạch Mặc nói:

- Đại vương, thu lợi từ muối sắt rất phong phú, nếu có thể thiết lập quan chuyên doanh thì có thể mang lại tiền tài thật lớn cho ngân khố quốc gia, còn có thể đả kích với những phú thương không hợp pháp của Quan Trung.

Nói đến đây, Bạch Mặc cố ý dừng lại một chút, tăng thêm giọng điệu:

- Theo thần biết, những thương gia lớn như họ Tư Mã, họ Lã dựa vào tiền tài quyền thế thường xuyên không kiêng nể gì mà mua chuộc triều thần, cao thấp lên lút cấu kết, hơn nữa khiến người ta lo lắng chính là có không ít thương nhân lớn âm thầm cấu kết với nước Sở, tâm này cần phải diệt.

Lưu Hằng biến đổi sắc mặt:

- Có việc này sao?

Bạch Mặc nói:

- Đây đều là tin tức do Hắc Băng đài cung cấp, Đại vương gọi Thái sư đến hỏi là biết liền.

Lưu Hằng gật đầu, đang định gọi thị vệ mời Trần Bình đến, thì thị vệ lại tiến vào bẩm báo:

- Đại vương, Thái sư cầu kiến.

- Mau mau cho mời.

Lưu Hằng phát tay, thị vệ vâng một tiếng khom người lui ra khỏi Thiên Điện, giấy lát dẫn theo Trần Bình vội vàng đi vào. Ánh mắt Trần Bình sâu kín, sắc mặt nghiêm trọng. Bạch Mặc thấy vậy trong lòng lập tức khẽ run, nhìn bộ dạng này của Thái Sư, sợ là lại có tin tức xấu rồi.

Quả nhiên, hành lễ với Lưu Hằng xong, Trần Bình nói:

- Đại vương, Thừa tướng, thần vừa nhận được báo đưa tin từ Cửu Nguyên, Phiêu kỵ quân ở Đại Quận miệng núi Sắc Lặc đã gặp quân chủ lực Hung Nô, sau khi chiến đấu kịch liệt, chết quá nửa, Quan Quân Hầu đã suất lĩnh tàn quân lui giữ Cửu Nguyên. Quân Hàn, quân Triệu tham gia trận chiến này toàn quân đã bị diệt!

- Hả?

Lưu Hằng nghe vậy kinh hãi, theo bản năng nhìn sang Bạch Mặc.

- Hung Nô?

Bạch Mặc có chút ngẫm nghĩ hiểu được mấu chốt trong đó, lập tức thở dài nói:

- Đây là “họa thủy tây dẫn”, thần đã trúng kế “họa thủy tây dẫn” của sư đệ Tắt Thư rồi, ôi!

492. Chương 503: Dời Đô

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 503: Dời đô

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ý nghĩ muốn dời đô trong đầu của Hạng Trang càng ngày càng trở nên mãnh liệt

Sở dĩ Hạng Trang quyết định phải dời đô cũng không phải bởi vì Tỷ Lãng quá nhỏ. Trên thực tế, Tỷ Lãng lưng núi dựa vào núi, rồng cuộn hổ ngồi, làm thủ đô quá dư dả, hơn nữa Tỷ Lãng vẫn là một tòa thành mới xây dựng, tiềm lực phát triển thật lớn, xung quanh có lượng đất đai lớn có thể cung cấp mở rộng, dù tăng thêm năm trăm ngàn nhân khẩu cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng Tỷ Lãng có một chỗ thiếu hụt trí mạng là quá nghiêng về góc Đông nam.

Nếu nước Sở vẫn chỉ có bốn quận Giang Đông vậy thì đương nhiên không vấn đề gì. Nhưng từ khi bốn quận Cửu Giang, Kinh Tương, hai quận Ba Thục cùng với năm quận đất Lương nhập vào nước Sở, nhất là sau đó nước Hán lại đem quận Tam Xuyên cắt nhường cho nước Sở, tình thế không thuận lợi của thủ đô Tỷ Lãng nước Sở càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Tình thế không thuận lợi lớn nhất chính là khoảng cách với Trung Nguyên quá xa, nếu Trung Nguyên đột nhiên có biến cố, thí dụ như quân Hán xuất binh Hàm Cốc hoặc là Tề vương xưng đế vân..vân, bởi vì cách xa nhau quá xa phản ứng nước Sở khó tránh khỏi sẽ chậm, khi quân Sở từ Tỷ Lãng tiến vào có lẽ mọi thứ đều đã muộn, rất dễ đánh mất cơ hội.

Minh Thành Tổ Chu Lệ đại danh鼎鼎鼎鼎 trong lịch sử Hoa Hạ sao phải đem thủ đô của đế quốc Đại Minh dời đến Bắc Kinh? Chẳng lẽ ông ta không lưu luyện sư phồn hoa và mây khói ở Nam Kinh sao? Chẳng lẽ ông ta thích bão cát Bắc Kinh sao? Đương nhiên không phải, Đại Đế Chu Lệ sở dĩ quyết định dời đô, cũng là bởi vì khoảng cách Nam Kinh với Cửu Biên quá xa, khi cướp Bắc Nguyên xâm nhập biên giới thì triều đình sẽ không thể phản ứng kịp thời.

Hạng Trang không dám tự so mình với Minh Thành Tổ, nhưng cũng biết việc dời thủ đô từ Tỷ Lăng đi Trung Nguyên của nước Sở là tất yếu. Đây có thể nói là chiều hướng phát triển, tuyệt đối không ai có thể nghịch chuyển.

Hơn nữa, dời thủ đô từ Tỷ Lăng đi Trung Nguyên có vài điểm rất có lợi, là có thể kéo theo sự phát triển của năm quận đất Lương. Từ khi loạn cuối đời Tần nổi lên, năm quận đất Lương chiến hỏa liên miên.. Hơn nữa Lương Vương Bành Việt, Tề vương Hàn Tín cũng không giỏi về thống trị quốc gia, làm cho toàn bộ nhân khẩu đất Lương giảm mạnh, trầm nghệ không phát triển.

Thời kì Tần Thủy Hoàng, nhân khẩu năm quận đất Lương từng chiếm gần triệu người, gần như chiếm một phần ba tổng số nhân khẩu đế quốc Tần. Nhưng mà hiện tại, nhân khẩu năm quận đất Lương, thậm chí đã không đủ năm trăm ngàn, trong khi đó đại địa Trung Nguyên từng thôn trấn mọc lên san sát. Nhưng hiện tại bây giờ là cảnh tượng cuối thời “xương trắng đầy đường, ngàn dặm không có tiếng gà gáy”.

Đất Lương rách nát tới mức độ như này rồi, gần như dựa vào sự cổ vũ và dẫn đường của triều đình, căn bản không thể thúc đẩy nhân khẩu dày đặc tại Giang Đông, Ba Thục di dân đến đất Lương. Bởi vì tuy rằng Giang Đông, Ba Thục nhân khẩu đông đúc nhưng vẫn không đến mức quá đông không thể dung nạp được, bách tính hai nơi đó thà nguyện mở núi khai khẩn hoang chứ không nguyện mạo hiểm phiêu lưu đi bổ sung vào vùng Trung Nguyên.

Dân chúng bình thường còn như thế, phú hào nhà giàu thì càng không thể trông cậy vào rồi. Bọn họ thà rằng hao phí tiền của để đặt mua từng mảnh ruộng lớn tại Giang Đông, Ba Thục cũng không muốn hao phí tiền của đi mua đất ở Trung Nguyên, mấu chốt nơi đó không có người nào. Không ai đến những nơi không có ruộng vườn, không tá điền nào chịu đến nơi đất đai nhàn rỗi, vậy chẳng phải là tiền đồ hồng hết sao?

Nếu không áp dụng thủ đoạn, rất có thể đất Lương phải cần năm mươi năm thậm chí thời gian dài hơn mới có thể khôi phục lại.

Nhưng, nếu đem thủ đô dời đi Trung Nguyên, vậy thì tình hình ngay lập tức khác với lúc trước. Một khi dời thủ đô đến Trung Nguyên, các cơ quan quốc gia cũng sẽ dời theo, vậy tức là nha công sở, nhà kho lớn, trường thái học...đều phải dời theo đến Trung Nguyên. Càng có nghĩa là tướng sĩ cầm quân, quý tộc hậu duệ huân thích cũng phải dời theo đến Trung Nguyên.

Nước Sở bây giờ giai tầng giàu có nhất là ai? Không phải sĩ tử đi ra từ Thái học viện, không phải phường chủ kinh doanh xưởng thậm chí cũng không phải thương nhân kinh thương, mà là những tướng sĩ cầm quân, còn có quý tộc hậu duệ huân thích có chiến công lớn lao. Những thứ khác không nói, chỉ riêng năm xưa Hạng Trang thưởng chiến công cho tướng sĩ có công, cộng thêm các khoản trợ cấp cho những tướng sĩ đã bỏ mình , mỗi một lần đều xuất ra trên trăm vạn lượng hoàng kim!

Giống như vài vị quốc công Tắt Thư, Cao Sơ, Bàng Ngọc, Mông Cứ, mỗi một lần Hạng Trang thưởng công đều trên vạn lượng vàng. . .

Quý tộc hậu duệ huân thích sự thật rất giàu có, thí dụ như Ngụy Quốc Công Cao Sơ, chỉ riêng ở Tỷ Lăng Đông Giao đã có được ruộng tốt vạn mẫu, trang viên mười chỗ! Còn lại vài quốc công khác cũng không hề kém, các cầm quân tướng sĩ tiền tài và điền sản đương nhiên kém hơn so với quý tộc hậu duệ huân thích nhưng nhóm người này rất đông, sáu vạn cầm quân tướng gia, thật sự là quy mô mức nào?

Căn cứ theo pháp lệnh nước Sở, tất cả hầu tước và huân thích trở lên đều phải ở lại đô thành. Cao Sơ, Bàng Ngọc tuy rằng không ở đô thành, nhưng phủ đệ người nhà bọn hắn đều ở đó. Nói cách khác, một khi Hạng Trang đem thủ đô từ Tỷ Lăng dời đến Trung Nguyên cũng có nghĩa trên trăm Hầu gia bên trong thành Tỷ Lăng cũng phải cùng dời nhà đi đến Trung Nguyên.

Trên trăm Hầu gia, sáu vạn cầm quân đến Trung Nguyên, công xưởng dựa vào bọn họ mà sống, các hộ thương nhân đương nhiên cũng phải đi theo. Một lượng lớn công xưởng, hộ thương nhân dời đến Trung Nguyên nhất định phải có người trông rọt cung cấp đồ ăn? Kể từ đó, năm quận đất Lương lập tức trở nên có lợi, nhà nghèo khổ Giang Đông, Ba Thục không có đất cũng sẽ đi theo.

Tóm lại, dời đô cũng kéo theo sự phát triển cho đất Lương, càng có thể ứng phó được với các loại tình huống.

Tuy nhiên, đến cuối cùng là dời thủ đô đến Đại Lương hay là dời đô đến Lạc Dương, Hạng Trang còn có chút do dự.

Dời thủ đô đến Đại Lương có thể kéo theo sự phát triển Trung Nguyên, bởi vì Đại Lương chính là bụng Trung Nguyên, nhưng tình thế không thuận lợi của Đại Lương cũng rất rõ ràng, bởi vì thành Đại Lương đã hoàn toàn tan vỡ. Nếu dời đô đến Đại Lương sẽ phải đồng thời xây dựng một tòa vương thành, còn phải tu sửa hoàng cung cùng với các loại nhà công sở. Số lượng công trình quá lớn, hơn nữa hao phí rất nhiều thời gian.

Ưu thế Lạc Dương là thành trì đầy đủ, nhà cửa hoàn hảo, hoàng cung cùng với các loại nhà công sở có thể liệu cơm gắp mắm. Nói cách khác, có thể rất nhanh dời đô đến Lạc Dương được, không giống như thành Đại Lương, mất ba năm để tu sửa chưa chắc đã xong, hơn nữa từ góc độ phòng ngự quân sự cho thấy, Lạc Dương trái ngược hẳn với Hàm Cốc, phải dựa vào Hồ Lao, lại kiêm có nước sông hiểm yếu, nếu so với Đại Lương an toàn nhiều hơn.

Nhưng nói hiệu ứng kéo theo sự phát triển đối với đất Lương, thì Lạc Dương lại kém hơn so với Đại Lương.

Hạng Trang đang không biết quyết định thế nào, chợt thị vệ tiến vào bẩm báo:

- Đại vương, có Thái úy, Lệnh Doãn, quân sư và Thượng Đại Phu tới rồi.

Là một người xuyên qua, Hạng Trang tuyệt đối không phải là một quốc quân cần chính, mười ngày đại triều khó tránh khỏi, tuy nhiên ngoài những ngày đó ra, Hạng Trang cũng rất ít vào triều xử lý công việc, chỉ khi nào thật sự có việc lớn cần giải quyết thì hắn mới đích thân xử lý. Hạng Trang cũng rất thích triệu tập một số trọng thần vào thư phòng để thương nghị trước khi khai triều. Thí dụ như chuyện dời đô lần này.

- Mau mời bọn họ tiến vào.

Hạng Trang vung tay lên, thị vệ khom người lui ra khỏi thư phòng. Lập tức Hạng Đà, Hạng Tha, Vũ Thiệp và Bách Lý Hiên liền nối đuôi nhau vào thư phòng, lại thứ tự tiến lên vái chào Hạng Trang.

- Miễn đi.

Hạng Trang khoát tay, lại chìa tay mời ba vị đại thần ngồi vào vị trí.

- Trước tiên thông báo mọi người một tin tức tốt.

Hạng Trang cười dài nói:

- Vừa mới nhận được báo cáo đưa tin từ Liêu Đông, Thượng Tướng Quân đã hoàn thành việc cày đình quét huyệt đối với Hung Nô! Còn nữa, Bạch Mạt phái Phiêu Kỵ quân Hán ở cửa núi Sắc Lạc phục kích kiêu kỵ quân Đại Sở ta, ngược lại bị trúng kế của Thượng Tướng Quân, Phiêu Kỵ quân Hán và Hung Nô ác chiến một trận, chết thê thảm và nghiêm trọng, ha ha.

Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp còn có Bách Lý Hiên đều vô cùng kích động, đây thật là tin tức tốt.

- Còn có một chuyện nữa.

Hạng Trang cười cười, lại nói:

- Thượng Tướng Quân không chỉ san bằng Thiên Vu Đình dưới chân núi Lang Cư Tự, mà còn phá hủy Tá Thiết Thành ở dưới chân núi Yến Nhiên, hơn nữa còn đoạt lại hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em cùng với hơn chục ngàn thợ thủ công đã bị Hung Nô bắt đi. Thượng Tướng Quân đề nghị để hơn hai trăm ngàn phụ nữ và trẻ em ở lại Liêu Đông, mượn danh nghĩa lập quốc Bắc Đê, chư vị ái khanh nghĩ như thế nào?

Về mặt bốn người Hạng Tha khê động, cái gọi là mượn danh nghĩa lập quốc Bắc Đê nói đúng hơn là trợ giúp bộ lạc Bắc Đê kiến quốc. Nhưng Bắc Đê Vương chỉ là con rối cũng giống như Ngụy vương vậy, cũng tương đương với một quận Liêu Đông thuộc nước Sở, tuy là một khối đất lệ thuộc, nhưng có thể chiêu mộ được người Đông Hồ thành lập kỵ binh, lợi ích không nhỏ.

Tương lai khi dụng binh đối với nước Hàn, Triệu, kỵ binh Đông Hồ này có thể mượn đường nước Yên trực tiếp uy hiếp hai nước Triệu, Hàn, thậm chí còn có thể vượt qua Mạt Nam, uy hiếp Cửu Nguyên!

Từ vận mệnh đại chiến lược để nhìn, đây không thể nghi ngờ là một chiêu tuyệt diệu.

Hạng Tha nói:

- Đại vương, danh nghĩa trợ giúp Bắc Đieu lập quốc thật ra đã sẵn có rồi. Cuối thời Tần, Bắc Đieu vương từng suất lĩnh bộ hạ theo Yên Vương Tàng Đồ tham gia trận chiến phản Tần. Yên Thái Tử Tàng Diễn dẫn ba nghìn tinh kỵ theo Thượng Tướng Quân lên đại mạc phía bắc, trong đó có năm trăm kỵ binh đến từ bộ lạc Bắc Đieu. Đại vương lấy danh nghĩa bá Vương ban phong thưởng cũng là điều nên làm, chỉ có điều...
- Tử Dực, có phải ngươi lo lắng phản ứng của Yên Vương Tàng Đồ? Việc này không có gì lớn.

Giọng điệu Hạng Trang bình thản, nhưng trong lời nói tràn ngập khí thế thiên hạ.

Hạng Trang thật sự là không quan tâm phản ứng của Tàng Đồ. Nước Yên tổng cộng có bao nhiêu nhân khẩu, bao nhiêu quân đội?

Nếu không phải ở giữa còn ngăn cách với nước Triệu bởi một con sông, Hạng Trang chỉ cần đuổi ra một ngón tay nhỏ là có thể bóp chết Tàng Đồ. Cùng lắm thì sai Kiêu kỵ quân tạm trú ở Liêu Đông, chắc chắn Tàng Đồ không dám có hành động nhỏ gì.

Về phần nói nước Yên có thể gia nhập đồng minh liên hoành với nước Hán hay không, Hạng Trang cũng không cần quan tâm. Trận chiến tranh giành hợp tung liên hoành máu chốt là lực ảnh hưởng của nước Tề, nước Yên cực kỳ bé nhỏ, hơn nữa dù Tàng Đồ phản chiến, đồng minh liên hoành cũng không chắc dám tiếp nhận. Tàng Đồ trước nay thay đổi thất thường, nếu chẳng may thời khắc máu chốt lại phản chiến làm sao bây giờ?

Đương nhiên, đây chỉ là kết quả xấu nhất, Tàng Đồ chưa chắc sẽ phản chiến.

Bắc Đieu tại Liêu Đông lập quốc cố nhiên bất lợi đối với nước Yên, nhưng cũng càng chứng minh Hạng Trang không có ý định xưng đế, chỉ cần Hạng Trang không xưng đế, ít nhất Tàng Đồ không phải lo lắng về vương vị của mình.

Hạng Tha nói:

- Vậy thì không vấn đề gì.
- Được, việc này quyết định như vậy đi.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, lúc này mới đưa ra vấn đề chính:

- Sở dĩ hôm nay quả nhân triệu tập các ngươi đến là vì một chuyện lớn khác.

Nói tới đây, Hạng Trang bỗng nhiên đứng dậy, bước đến bản đồ địa hình treo ở trên tường, vỗ vỗ vào bản đồ nói:

- Chư vị ái khanh, quả nhân quyết định dời đô!
- Hả? Dời đô?
- Việc này quá đột ngột.
- Đại vương, đang yên lành sao lại dời đô?

Hạng Tha, Hạng Đà và Vũ Thiệp ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có Bách Lý Hiên vẻ mặt thản nhiên. Tuy rằng Hạng Trang chưa bao giờ đem chuyện dời đô tuyên bố ra, nhưng Bách Lý Hiên sớm cũng đã cảm giác được, hơn nữa ông cũng hoàn toàn tán thành chủ trương dời đô. Đối với nước Sở hiện nay mà nói, dời thủ đô Tỷ Lăng đến Trung Nguyên có thể nói là có trăm lợi mà không có một hại.

493. Chương 504: Tự Quý Phi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 504: Tự quý phi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tận đến khi rời khỏi hoàng cung, Hạng Tha, Hạng Đà vẫn chưa thật sự khôi phục lại tâm trạng ảo não. Ngay khi đi ra cửa một khắc, hai người không kìm nổi liếc nhìn nhau sau đó đồng thời thở dài. Bất kể bọn họ đồng ý hay là không đồng ý, dời đô dĩ nhiên là cục diện đã định, bởi vì Đại vương đã quyết định mà không hề hỏi ý kiến bọn họ.

Nhưng đối với Hạng Tha, Hạng Đà mà nói, dời đô thật sự là khó chấp nhận được.

Nguyên nhân? Đây chẳng phải là rõ ràng đấy sao? Hạng Tha, Hạng Đà đều là người nước Sở, mà căn cơ của người Sở ở Giang Đông nếu đem thủ đô dời đến Trung Nguyên, vậy chẳng phải bọn họ phải tạm trú tha hương sao? Người Ngụy Trung Nguyên chẳng phải sẽ được lợi hay sao? Hơn nữa vương hậu cũng là người nước Ngụy, có thể tưởng tượng được sau khi dời đô người Ngụy chắc chắn sẽ có xu thế nổi dậy.

Đương nhiên, Hạng Tha, Hạng Đà không muốn dời đô cũng không được.

Hạng Tha, Hạng Đà đứng hàng triệt hầu, lại là con cháu dòng họ họ Hạng, hơn nữa có chức vị cao, bởi vậy chẳng những có quyền thế, hơn nữa có rất nhiều tiền. Hai người ở Tỷ Lăng, ở Ngô huyện đều có lượng sản nghiệp lớn. Nếu dời đô, sản nghiệp này sẽ phải chịu ảnh hưởng thật lớn. Tiền lời hiện có sẽ ngâm nước trên diện rộng, điều này làm cho hai người thật sự là đau tiếc.

Hạng Đà không kìm nổi phàn nàn:

- Thật sự là đang yên lành tự nhiên dời đô?

-Bỏ đi, người đừng oán giận nữa.

Hạng Tha thở dài:

- Đại vương miệng vàng lời ngọc, rõ ràng đã quyết định dời đô. Ta và người nên chuẩn bị phụng chiếu dời đô, đừng suy nghĩ nhiều nữa sẽ khiến Đại vương không vui, ôi.

Nhìn theo lưng Hạng Tha đi xa, Hạng Đà nở nụ cười khinh thường, thật là một kẻ nhát gan, người không đi ta đi, bất kể thế nào cũng phải khuyên Đại Vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Nghĩ đến đây, Hạng Đà không chút do dự vẫy tay một cái, có một gia đình mang cổ kiệu tiến lên, Hạng Đà xoay người lên kiệu, trầm giọng nói:

-Đi đến sân thi đấu.

Hạng Đà biết, hôm nay ở sân thi đấu lớn có một buổi biểu diễn giác đấu long trọng. Sân đấu lớn Tỷ Lăng năm vừa rồi mới khánh thành, hình tròn, đủ để chứa vạn người xem, và ở giữa đấu trường cũng một sa trường hình tròn đủ để chứa trên trăm đấu sĩ.

Từ sau khi Hạng Trang đưa giác đấu vào nước Sở, loại giác đấu bạo lực máu tanh này đã trở thành hoạt động giải trí được mọi người hoan nghênh.

Bất kể là hoàng thân quốc thích, quan lại quyền quý, thương gia giàu có hay là người dân bình thường thậm chí ngay cả tên ăn mày bên đường, tất cả đều ham mê môn giải trí này. Cho nên mỗi khi có giác đấu, cơ hồ buổi diễn đều chật ních.

Trần giác đấu so tài hôm nay quy cách rất cao. Bốn quận giác đấu lớn của bốn quận Thục Quận, Kiềm Trung, Dự Chương, Hội Kê đều xuất ra hết những giác đấu tinh nhuệ nhất, hai bãi sân giác đấu lớn tại bản địa Tỷ Lăng cũng phái ra những giác đấu sĩ ưu tú nhất, còn có nhiều man đấu sĩ được mua từ Liêu Đông, có thể nói là các cao thủ tập hợp.

Dù đó là trận giác đấu mừng đấu trường vừa khánh thành, quy mô của nó cũng không long trọng bằng lần này.

Cho nên trận giác đấu hôm nay sẽ có quy cách rất cao, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hôm nay là ngày sinh nhật hai mươi tuổi Tự Tiệp Dư, sủng phi của Hạng Trang. Tự Tiệp Dư là con gái được Mẫn Việt

Vương Tự Vô Chư sủng ái nhất. Từ khi nước Sở càng ngày càng cường mạnh, Mân Việt Vương Tự Vô Chư vì bảo toàn chính mình, bắt đắc dĩ đành phải đem con gái Tự Tiệp Dư tặng cho Hạng Trang làm phi tử.

Tự Tiệp Dư cũng không phụ kỳ vọng của phụ vương nàng, dựa vào diện mạo xuất chúng, vóc người thướt tha cùng với kỹ thuật múa như tiên nữ rất nhanh được Hạng Trang yêu thích, được sắc phong làm quý phi.

Trên chỗ ngồi phía bắc khán đài dành cho khách quý, Tự quý phi chưa bao giờ được chứng kiến trường hợp long trọng như thế, khuôn mặt kích động ửng đỏ, liên tục nhìn về bốn phía khán đài thăm dò. Những người xung quanh khán đài đều hoan hô ầm ầm, không thể nghĩ ngờ Tự quý phi xinh đẹp cao quý chính là đại diện cho vương thất nước Sở, hoàn toàn đáng để bọn họ hoan hô.

Cao Anh là tộc đệ bà con xa với Lương quốc công Cao Sơ, đồng thời cũng là chủ sân của trận giác đấu hoàng gia Tỷ Lăng. Cao Anh cười dài đứng lên, khom người hành lễ với Tự quý phi, nói:

-Quý phi nương nương, xin người ra thi lệnh.

Tự quý phi có chút thất vọng, dò hỏi:

-Sao Đại vương còn chưa tới?

Hạng Đà ngồi vị trí khách quý bên cạnh, nói:

-Nương nương, Đại vương có chuyện quan trọng thảo luận với quân sư, không tới được.

Tự quý phi ồ một tiếng, cũng không quá để ý, lập tức đứng lên đi tới trước khán đài, chìa bàn tay ngọc mềm mại ra, lòng bàn tay nhẹ nâng lên, lập tức bốn phía khán đài hoan hô như sóng thần núi lở, bởi vì bọn họ biết, buổi diễn giác đấu kích động nhân tâm đã bắt đầu!

Cổng sắt phía nam của chiến trường hình tròn chậm rãi dâng lên, hai đội vệ binh cầm trong tay tù và sừng trâu thật dài, uốn lượn ở giữa đi ra, chỉ một thoáng tiếng kèn trầm thấp vang lên tận mây xanh. Trong tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, cửa miệng cổng sườn đông chiến trường cũng lần lượt dâng lên, hơn mười giác đấu sĩ mặc áo giáp, tay cầm binh khí các loại từ giữa nối đuôi nhau đi ra.

Tất cả giác đấu sĩ này đều được lựa chọn từ hàng ngàn man nô lệ hoặc là tù nhân, lai qua một thời gian dài huấn luyện, cho nên người nào cũng cao lớn, cường tráng, đặc biệt chỉ dùng một tấm vải quần đơn giản ở dưới hông nên càng tăng thêm sự cường tráng, lập tức vô số thiếu phụ hoặc thiếu nữ trên khán đài hò hét chói tai.

Bị bầu không khí cuồng nhiệt trên khán đài lôi kéo, mười mấy giác đấu sĩ cũng bắt đầu phấn chấn, một đám gươm lá chắn lớn, trọng kiếm, tiêu thương hoặc xiên sắt trong tay lên, lộ ra những cơ bắp to chắc, há chiếc miệng rộng đỏ lôm như miệng sư tử điên cuồng gào thét về phía khán đài, càng làm tăng sự hấp dẫn ở phía bắc khán đài.

Trên bắc khán đài, tim Tự quý phi đập liên hồi, bàn tay trắng nõn đang gơ lên đột nhiên hạ xuống.

Sau một loáng, miệng cổng sắt phía tây chiến trường hình tròn cũng chậm rãi dâng lên, lập tức hơn trăm người rối bù, mặc da thú, cầm trong tay vũ khí đơn sơ từ giữa mảnh liệt đi ra, ánh mắt bọn họ sáng dữ dằn, vẻ mặt hung tợn, bên trong con ngươi quét lên bốn phía khán đài lộ ra sự giết chóc không hề che giấu.

Bốn phía khán đài đều lập tức vang lên những tiếng hò hét hoan hô vang lên tận mây xanh.

Trong tiếng hoan hô giống như sóng thần núi lở, hơn trăm người man rợ đã vọt tới hơn mười giác đấu sĩ đối diện.

Lần giác đấu này bắt chước đại chiến Mai Sơn, hơn mười giác đấu sĩ tinh anh đại diện tàn binh nước Sở năm đó bị nhốt trong Mai Sơn, mà hơn trăm người man rợ thì đại diện bảy trăm ngàn đại quân của Hán vương Lưu Bang, khán giả thích nhất là xem đại chiến cấp Sử Thi này. Trận chiến Sở Vương dẫn mấy ngàn tàn binh đối mặt với mấy trăm ngàn liên quân tại Mai Sơn không thể nghĩ ngờ chính là bản nhạc hoa lệ nhất.

-Đại vương, thần cảm thấy dời thủ đô đến Lạc Dương chưa thỏa đáng.

Bách Lý Hiền tỏ thái độ.

Thấy Hạng Trang vẫn có chút do dự, Bách Lý Hiền nói tiếp:

-Đại Lương so với Lạc Dương, vị trí địa lý thích hợp hơn cũng có thể kéo theo sự phục hưng của năm quận đất Lương, nhưng bốn phía Đại Lương đều là bình nguyên, bất lợi phòng ngự về mặt quân sự, mà Lạc Dương phía tây ngăn chặn Hồ Lao, phía Bắc lại có nước sông hiểm yếu, có thể nói là phòng thủ kiên cố.

Dừng một chút, Bách Lý Hiền lại nói:

-Còn nữa, nếu dời đô đến Đại Lương, thì tường thành Đại Lương, cung thất dân cư cùng với công sự và phương tiện phong thủ thành phố cần một lần nữa xây dựng cải tạo, ít nhất phải cần thời gian ba năm, mà việc dời đô đã truyền ra, nếu kéo dài ba năm, thần lo lắng sẽ nảy sinh biến cố lan tràn.

Hạng Trang nghe vậy sững người, việc này hẳn thật sự không nghĩ đến.

Bách Lý Hiền còn nói thêm:

-Đại vương, việc dời đô đã cấp bách thì không nên trì hoãn, nên sớm chứ không nên chậm trễ.

-Tử Lương, người nói có lý, là quả nhân thiếu suy xét rồi.

Hạng Trang gật đầu nói:

-Cũng được, vậy thì sẽ dời đô đến Lạc Dương, người thảo chiếu thay quả nhân, các bộ phận lập tức chuẩn bị trong vòng sáu tháng nhất định phải dời đô đến Lạc Dương...

Giác đấu tại vũ đài đã tiến vào cuộc biểu diễn.

Tuy rằng số lượng người man rợ đông hơn, hơn nữa người nào cũng cường tráng khỏe mạnh, hung tàn hiếu sát, nhưng cuối cùng tốt xấu lẫn lộn, hơn nữa thiếu sự hiệp đồng tác chiến, trái lại mười mấy giác đấu sĩ tuy ít người hơn nhưng đều là những tinh anh trong các trận đấu lớn, gần như người nào cũng thường thắng trong đấu trường các quận, hơn nữa bọn họ huấn luyện có tố chất, tinh thông phối hợp.

Cho nên thoát nhìn người man rợ chiếm thế thượng phong tuyệt đối, tình cảnh mười mấy đấu giác sĩ như không ổn, nhưng kỳ thật lại không phải vậy, mười mấy giác đấu sĩ mỗi lần thấy máu đều không phải những chỗ yếu hại, còn hơn trăm người man rợ thì mỗi khi thấy máu, không phải cổ họng thì chính là tim hoặc là thi thể.

Chiến đấu kịch liệt hơn nửa canh giờ, người man rợ chỉ còn lại mười mấy người, giác đấu sĩ vẫn còn sáu người, số lượng người song phương đã rõ ràng như vậy rồi, còn buổi biểu diễn giác đấu cuối cùng cũng tiến vào hồi kết, bởi vì mười mấy người man rợ này đều là người giỏi chân chính, mà hơn sáu giác đấu sĩ cũng là tinh anh trong tinh anh.

-Hú...

Một người man rợ một quyền đánh ra làm tấm lá chắn trước mặt giác đấu sĩ vỡ vụn, thiết quyết to lớn lại theo thế đập vào mặt giác đấu sĩ, người xem trên bốn phía khán đài tuy rằng không nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn nhưng vẫn có thể nhìn thấy được rất rõ đầu giác đấu sĩ vỡ vụn, óc tủy bắn ra khắp nơi.

Tuy nhiên giác đấu sĩ trước khi chết một kiếm cũng xiên qua cắt ngang bụng người man rợ. Khoang bụng người man rợ bị toác ra, một đoạn ruột máu me nhầy nhụa từ giữa bụng chảy tuôn ra, người man rợ gào khóc thảm thiết, ra sức nhét ruột trở lại, kết quả càng nhiều ruột từ trong bụng tràn ra, tình cảnh cực kỳ máu tanh.

-Hú...

Người xem bốn phía trên khán đài lập tức hô to gọi nhỏ, rơi vào sự điên cuồng.

Tự quý phi cũng kích động đến mặt đỏ bừng, nàng thích những cảnh máu tanh như vậy, nàng thích màn biểu diễn giác đấu bạo lực tuyệt vời như vậy, không vì gì cả, nàng thích là thích. Khi nàng nhìn thấy một đám người man rợ cường tráng hoặc là giác đấu sĩ bị ngã trong vũng máu, hoặc là bị cắt đứt thủ cấp thì nàng hưng phấn đến mức trong lòng run rẩy.

Nhìn Tự quý phi quốc sắc thiên hương mặt đỏ ửng, Hạng Đà khẽ cười, có lẽ có thể thông qua Tự quý phi để khiến Đại vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, phải biết rằng Tỷ Lăng có chợ phồn hoa, có biểu diễn giác đấu kích động nhân tâm, mà Lạc Dương hay là Đại Lương lại không có gì cả, nơi đó ngoại trừ tro bụi bùn đất, thì không có gì hết.

494. Chương 505: Hậu Cung Hạng Trang

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 505: Hậu cung Hạng Trang

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tự Tiệp Dư mặc một bộ trang phục kỵ sĩ bó sát người thản nhiên đi vào thượng thư phòng.

Loại trang phục bó sát người này là do Hạng Trang sáng tạo ra, gần giống với loại quần ngắn bó sát người của đời sau, nhưng lại làm bằng vải sợi tơ, Hạng Trang rất mê thứ đồ này, không phải là vì để nhóm hậu phi của hắn tiện mặc khi cưỡi ngựa, mà là khi làm việc có thể tăng thêm chút tính thuận tiện, loại quần áo bó sát này không ngờ là vô cùng hiệu quả, hiện tại đã thịnh hành toàn bộ Giang Đông rồi.

Tự Tiệp Dư mặc trang phục cưỡi ngựa vào hiệu quả vô cùng tốt, chiếc quần ngắn bó sát ôm lấy cặp mông tròn trịa, đôi chân thon dài thẳng tắp. Hạng Trang thấy nóng rực trong người, vật dưới háng kia theo bản năng cũng có phản ứng, đây thật đúng là nữ tử yêu nghiệt, nàng căn bản không cần phô bày tư thể đáng vẻ gì, cũng không cần dùng ánh mắt mê hoặc, lại càng không cần dùng màn múa thoát y mà chỉ đứng ở đó thôi đã dễ dàng khiến dục vọng nguyên thủy nhất của Hạng Trang rực lên.

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là Tự Tiệp Dư không biết dùng tư thế đáng vẻ, hay là dùng ánh mắt mê hoặc hay là nhảy múa thoát y, sự thật ngược lại, Tự Tiệp Dư rất biết cách thể hiện nét mặt vốc người, ánh mắt càng khiến người khác tan chảy, nhảy múa thoát y lại cực giỏi, đôi khi Hạng Trang không kìm nổi nghĩ đây chẳng khác gì Đất Kỷ, sủng phi của Trụ Vương sao?

- Lại đây, lại đây với quả nhân.

Hạng Trang cười ngoác Tự Tiệp Dư ngồi lên đùi hắn.

Có đôi khi Hạng Trang cảm giác mình càng lúc càng hoang dã rồi. Mấy năm nay số lượng phi tần hậu cung càng ngày càng mở rộng, lúc này sớm đã qua trăm người. Ngoại trừ lượng phi tần đông, trong cung còn có số cung nữ mỹ mạo càng nhiều hơn nữa, mà cung nữ này đối với hắn cũng chẳng đề phòng, mặc hắn ngất lầy nhắm nháp.

Mà Hạng Trang cũng đích xác nhắm nháp không ít cung nữ mỹ mạo.

Nhất là sau khi Tự Tiệp Dư tiến cung, Hạng Trang lại sắp biến thành Đường Minh Hoàng từ nay về sau không tảo triều rồi.

Nói thật, Hạng Trang không muốn làm Trụ Vương, lại càng không muốn tiếp bước Đường Minh Hoàng, cũng càng không muốn giống như Chu U Vương gì đó, nhưng hắn thật sự không thể chống đỡ được sắc đẹp của Tự Tiệp Dư. Từ lúc Mãn Việt Vương Tự Vô Chư đưa con gái yêu này đến Tỷ Lăng tặng cho hắn, Hạng Trang rất ít khi đi sủng hạnh các hậu phi khác. Đương nhiên, chủ yếu là thời gian Tự Tiệp Dư tiến cung chưa lâu, vẫn còn tạo cảm giác mới mẻ cho Hạng Trang.

Tự Tiệp Dư dựa một tiếng, thướt tha đi đến trước mặt Hạng Trang, vòng eo mảnh mai uốn éo nhẹ nhàng, khi ngồi lên đùi Hạng Trang, bờ ngực no tròn kia vừa lúc đặt lên ngực Hạng Trang, một nơi khác trong bụng Hạng Trang thoáng chốc nóng rực, vật dưới háng hắn cũng bắt đầu dựng lên.

- Đại vương gạt người.

Tự Tiệp Dư ôm lấy cổ Hạng Trang, vừa xoay cặp mông tròn trịa đầy đặn, khê khàng nghiền nát vật dưới háng đang dựng lên của Hạng Trang, vừa chu cái miệng nhỏ nhắn hờn dỗi nói:

- Người nói sẽ cùng thiếp xem biểu diễn giác đấu, nhưng cuối cùng lại không tới, người phải bồi thường, phải bồi thường.

- Được được, quả nhân bồi thường, vậy bồi thường nàng thế này được không?

Hạng Trang cười ha ha, tay trái ôm lấy vòng eo mảnh mai của Tự Tiệp Dư, tay phải vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, xoa nắn. Hai bầu vú dưới sự xoa nắn của Hạng Trang không ngừng thay đổi hình dạng, đôi mắt Tự Tiệp Dư rất nhanh trở nên mơ màng.

Cảm nhận được hơi thở mỹ nhân trong lòng càng lúc càng nóng rực, tâm trạng Hạng Trang bất giác sung sướng.

Là một người đàn ông, say nằm gối mỹ nhân, nắm quyền thiên hạ chẳng phải là cảnh giới cao nhất sao? Cho nên, tại sao phải khống chế dục vọng của mình? Lão tử là người đàn ông có quyền thế nhất thiên hạ, dĩ nhiên phải có được mỹ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, ai không phục lão tử, lão tử chém đầu kẻ đó.

Hạng Trang vỗ nhẹ vào mông Tự Tiệp Dư, Tự Tiệp Dư cười thành tiếng, duyên dáng từ trên đùi Hạng Trang đứng lên, xoay người ghéech mông đặt lên thư án, đồng thời ngoái lại ném cái nhìn rụt rè quyến rũ về phía Hạng Trang. Lập tức tìm Hạng Trang đập mạnh, đứng lên đi đến phía sau Tự Tiệp Dư, sau đó cởi bỏ chiếc quần ngắn bó sát người nàng.

Cúi xuống nhìn, sâu thẳm trong rãnh ngực là cặp nhũ hoa đã dựng lên, nơi nào đó đã đầy ẩm ướt, Hạng Trang đâm thật sâu vào đó.

Doanh Trinh, Bách Lý Y Thủy, Tào Phi đang tụ hợp chơi bài tại Vô ương cung. Từ khi Tự Tiệp Dư tiến cung vào ba năm trước thì đã lấy được niềm vui của Hạng Trang, từ đó Hạng Trang gần như ngày nào cũng ở trong cung Tự Tiệp Dư, ngay cả Doanh Trinh Thi Man cũng rất đến. Nhóm hậu phi cảm nhận được nguy cơ lập tức đoàn kết lại.

Tào Phi kêu địa chủ, đánh ra một cặp nhỏ, vừa nói:

- Các vị tỷ tỷ, hồ ly tinh kia vừa mới từ vũ đài trở về thì đã đi vào thượng thư phòng của Đại vương rồi.

Doanh Trinh ngồi bên dưới Tào Phi hét cho qua, nói:

- Tự phi cũng thật sự là kỳ cục, thượng thư phòng là nơi mà Đại vương và các đại thần thảo luận quốc sự, một hậu phi như nàng ta sao lại ra vào nơi đó được?

Nói tới đây dừng một chút, Doanh Trinh lại nhìn Ngụy Duyệt đối diện, nói:

- Vương hậu, người cũng nên nhắc nhở nàng ta một chút.

Bách Lý Y Thủy bĩu môi nói:

- Đại vương sủng ái nàng, Vô Ương tỷ tỷ cũng không dễ nói chuyện đâu.

Trên khuôn mặt đẹp của Tào Phi hiện lên sự ghen ghét, nhỏ giọng nói:

- Nghe nói buổi biểu diễn giác đấu hôm nay là Đại vương đặc biệt tổ chức cho hồ ly tinh kia đó, Đại vương thật đúng là bất công.

- Thôi được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, chơi bài đi.

Ngụy Duyệt chỉ thần nhiên cười, rồi quay sang Tào phi nói:

- Tào cơ, Bách Lý tiểu muội ra rồi, muội có giết hay là cho qua?

- Cho qua.

Tào phi khoát tay, nói tiếp:

- Ba vị tỷ tỷ, nghe nói Đại vương quyết định dời đô rồi, không biết các tỷ nghĩ thế nào? Dù sao tiểu muội cũng không muốn đi, ở Tỷ Lăng rất tốt, tại sao phải dời đô? Nghe nói có thể dời đến địa phương Trung Nguyên quý quá, người nơi đó đều chết sạch, sao có thể làm thủ đô được?

Sắc mặt Bách Lý Y Thủy biến đổi, nói:

- Tào gia muội muội, muội ít nói vài lời đi.

Tào phi cũng ý thức được mình nói lỡ, lập tức nói với Ngụy Duyệt:

- Vương hậu, nô tỳ không phải cố ý.

- Không sao, đất Ngụy thật sự tiêu điều.

Ngụy Duyệt thần nhiên xua tay, nói tiếp:

- Tuy nhiên ba phụ nữ chúng ta chớ đàm luận quốc sự nữa. Dời đô hay không dời đô, đó là chuyện của Đại vương và các đại thần, chúng ta thân là hậu phi, cần phải chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Đại vương thật tốt, chăm sóc Vương tử công chúa thật tốt.

Ngay khi Hạng Trang mãnh liệt phun trào trong cơ thể Tự Tiệp Dư, hai người cũng đã thay đổi tư thế, đổi thành Hạng Trang nằm ngửa trên giường, còn Tự Tiệp Dư ngồi ngang trên hông hắn. Vật nóng của Hạng Trang vẫn còn ở trong cơ thể Tự Tiệp Dư, vẫn duy trì trạng thái cứng rắn. Hạng Trang đã hơn bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn thật sự cường tráng.

- Đại vương, người thật cường tráng, thiếp không chịu nổi nữa rồi.

Tự Tiệp Dư cười khanh khách.

Hạng Trang vô cùng đắc ý, mấy năm nay tuy hắn không còn ngự giá thân chinh, nhưng võ nghệ chưa bao giờ giảm sút, thường thường vẫn luận bàn cùng với Hô Diên, Tấn Tương, cho nên năm vừa rồi vào lúc khi đánh đông dẹp bắc, thân thể vẫn không hề yếu đi chút nào. Chỉ là nếu so sánh với những đám trai trẻ đang độ tuổi hai mươi thì mới thật sự không bằng.

Thấy tâm trạng Hạng Trang rất tốt, Tự Tiệp Dư liền cúi sát xuống thở thở bên tai Hạng Trang:

- Đại vương, thiếp nghe nói người quyết định dời đô?

Khi Tự Tiệp Dư cúi người xuống, đôi gò bồng đảo gần như đặt lên mặt Hạng Trang. Hạng Trang gần như tham lam ngửi mút lấy đôi nhũ hoa, nói:

- Nàng nghe ai nói?

- Đại vương, thật sự cần phải dời đô sao?

Tự Tiệp Dư tránh nặng tìm nhẹ, bàn tay trắng nõn chống thấp trên giường dồn cặp tuyết lê lên nhẹ nhàng miết vài cái, miết cho đến khi Hạng Trang như hít phải luồng khí lạnh, vật cứng vừa mềm xuống thoáng chốc lại trở nên cứng rắn mãnh liệt. Hạng Trang có chút cảm thán, nữ nhân này thật sự là yêu nữ.

Lập tức Hạng Trang đáp:

- Đúng vậy, quả nhân quyết định dời đô đến Lạc Dương.

- Hả? Lạc Dương? Thiếp nghe nói Lạc Dương chỉ là một tòa thành trống không.

Tự Tiệp Dư vừa đóng cửa cặp tuyết lê vừa chu cái miệng nhỏ nhắn không thuận theo, nói:

- Hơn nữa Lạc Dương quá xa Mân Trung, thiếp không muốn đi, không muốn.

Hạng Trang cũng không để ý, thở hắt ra nói:

- Nữ nhân như nàng đừng quản nhiều.

- Không đâu, không đâu.

Tự Tiệp Dư không bỏ qua, tiếp tục quán quýt nói:

- Thiếp không đi Lạc Dương, không muốn.

Ánh mắt Hạng Trang vốn đang si mê chợt trở nên trong trẻo lạnh lùng, sau đó gơ tay tát nhẹ vào cặp tuyết lê lấp lánh mồ hôi của Tự Tiệp Dư, giọng điệu nhấn mạnh:

- Quả nhân lặp lại lần nữa, nàng là nữ nhân không được tham gia vào chuyện quốc gia đại sự, dời đô hay không dời đô, đó là việc mà quả nhân và các đại thần suy tính, nàng ồn ào cái gì?

Cơ thể mềm mại của Tự Tiệp Dư hơi cứng đờ, sau đó chu miệng, đôi mắt to cũng bắt đầu ngập nước đầy duyên dáng. Bộ dạng vô cùng tấm tức, tuy nhiên trong lòng Tự Tiệp Dư thật sự cảm thấy tấm tức, từ lúc tiến cung tới nay, Hạng Trang chưa bao giờ “lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị” với nàng như này.

Hạng Trang không định buông tha cho Tự Tiệp Dư, lập tức xoay người ngồi lên, hai tay ôm lấy cặp tuyết lê đầy đặn của Tự Tiệp Dư, hăng hái trừng phạt.

Doanh Trinh ở cung Vô Ương tìm hiểu thăm dò, sau khi từ biệt Ngụy Duyệt thì đến thẳng Diệu Dặc cung. Tào phi, Bách Lý Y Thủy không muốn dời đô, Doanh Trinh lại hòa theo, bởi vì nàng đã nhìn thấy cơ hội.

Diệu Dặc Cung là nơi ở trước đó của Vương phi Ngu Cơ. Lúc Doanh Trinh đi vào, Ngu Cơ đang sửa sang lại hành trang cho Hạng Trị, Hạng Trang vừa hạ chiếu phái Hạng Trị đi trấn thủ Kiềm Trung. Nghĩ đến Hạng Trị sắp đi trấn thủ Kiềm Trung nơi đầy độc khí, hơn nữa nhiều năm rất khó mà quay về Tỷ Lăng được, Ngu Cơ đã không kìm được chảy nước mắt.

- Mẫu hậu, người đừng đau lòng.

Hạng Trị gơ tay lau nước mắt cho Ngu Cơ, nói:

- Lần này con đến Kiềm Trung sẽ làm ra công lao sự nghiệp, không làm mẫu hậu thất vọng.

Ngu Cơ gạt đầu, nghẹn ngào không nói thành lời. Doanh Trinh không bỏ lỡ cơ hội, nói:

- Diệu Dặc tỷ tỷ, thời gian qua thật nhanh, chớp mắt mà Trị nhi đã trưởng thành rồi đúng không?

- Đúng vậy.

Ngu Cơ cúi đầu nói:

- Thời gian trôi qua thật nhanh.

Doanh Trinh lại nói:

- Diệu Dặc tỷ tỷ, Trị nhi đã trưởng thành, có phải Đại vương nên cho Trị nhi danh phận hay không? Nếu có danh phận, Trị nhi đi trấn thủ Kiềm Trung mới là danh chính ngôn thuận.

495. Chương 506: Phong Ba Phân Phong

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 506: Phong ba phân phong

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Danh phận?

Ngu Cơ nghi hoặc hỏi:

- Danh phận gì?

Doanh Trinh nói không đầu không đuôi, Ngu Cơ thật sự không hiểu. Trị nhi là con vợ cả Đại vương, lại là con thừa tự của Tiên vương, thân phận này vô cùng cao quý, chỉ đi làm Quận úy Kiềm Trung, thật sự quá đủ thiết thòi rồi, còn muốn danh phận gì? Chẳng lẽ với thân phận của Trị nhi chỉ xứng làm Quận úy quận Kiềm Trung?

Doanh Trinh vội nói:

- Ý tiểu muội là, thân phận của Trị nhi quá cao quý, đi làm Quận úy quận Kiềm Trung quả thật là không thích hợp, những thứ khác không nói, chỉ nói tới sau khi đến Kiềm Trung sẽ ở chung thế nào với Quận Thủ? Cho nên trước khi Trị nhi đi tới Kiềm Trung, tốt nhất Đại vương nên phong nó làm Kiềm Vương, như thế việc Trị nhi trấn thủ Kiềm Trung mới là danh chính ngôn thuận.

- Chẳng phải Đại vương đã nói là không phong vương sao?

Ngu Cơ không cho là vậy.

Quả thật Hạng Trang đã công khai không phong vương, Tất Thư có công lao lớn như vậy cũng chỉ được làm Ngô quốc công.

Doanh Trinh nói:

- Đại vương nói không phong vương, phần lớn là không phong họ khác làm Vương. Trị nhi là con vợ cả của Đại vương, lại là con thừa tự của tiên vương, phong vương là việc phải làm, trên dưới trong triều đình chắc chắn sẽ lên tiếng ủng hộ.

Ngu Cơ trầm ngâm một lát, lắc đầu nói:

- Vẫn không ổn, quận Kiềm Trung hoang dã, rất vắng vẻ.

Khóe miệng Doanh Trinh hiện lên nụ cười mờ nhạt khó phát hiện ra, câu “quận Kiềm Trung hẻo lánh” của Ngu Cơ đã biểu lộ hoàn toàn thái độ của nàng, rất rõ ràng, Ngu Cơ rất vui khi Hạng Trị được phong vương, tuy nhiên nàng không muốn Hạng Trị nhận phong làm Kiềm Vương, bởi vì quận Kiềm Trung quá vắng vẻ, nếu có thể phong làm Ngô Vương hoặc là Đan Dương vương thì nàng không có ý kiến gì rồi.

Lập tức Doanh Trinh nói:

- Tiểu muội cũng hiểu quận Kiềm Trung rất hẻo lánh. Trị nhi tốt nhất vẫn nên ở lại Giang Đông. Nói như vậy, năm ngày ba bận cũng có thể đến Tỷ Lăng vấn an tỷ tỷ.

Ngu Cơ là nữ nhân bằng tuyết thông minh, nàng đã hiểu được ý của Doanh Trinh, có điều nàng lo lắng Doanh Trinh sẽ làm hỏng việc, ngược lại sẽ gây bất lợi cho Hạng Trị, lập tức nhắc nhở Doanh Trinh:

- Thi Man muội muội, lời của muội chỉ nói với tỷ muội ta thôi, ngàn vạn lần đừng để Đại vương nghe được, hấn vô cùng kiêng kỵ đó.

Phân phong chính là can dự vào chính sự.

- Tiểu muội biết.

Doanh Trinh vội nói:

- Tiểu muội chỉ thuận miệng nói, xin tỷ đừng trách.

Hàn huyên thêm với Ngu Cơ vài câu, Doanh Trinh liền rời khỏi Diêu Dặc cung. Thái độ của Ngu Cơ đã nói cho nàng biết bước tiếp theo nàng phải hành động như nào rồi.

Tin tức Hạng Trang quyết định dời đô đến Lạc Dương giống như là hòn đá rơi vào trong ao tĩnh lặng, nhảy mất liền nổi lên những gợn sóng vô tận. Lập tức toàn bộ thành Tỷ Lăng rơi vào sự xáo động. Quan lại quyền quý chạy đến bẩm báo, quý tộc hậu duệ huân thích thở ngắn than dài, thương gia giàu có thì hết hoảng thất thố, những người buôn bán nhỏ thì không có tâm tư làm việc.

Nội sử (tương đương với Kinh Triệu Doãn đời sau) Thúc Tôn Bình đang ở trong phòng chiêu đãi mười mấy đồng liêu đến tìm hiểu. Mười mấy đồng liêu này phần lớn đều là quan thuộc phủ Nội Sử, cũng có những quan viên thuộc quận bên ngoài vừa mới trở về kinh. Nhưng bất kể là quan ở kinh thành hay là quan ngoài kinh thành bọn họ đều có một điểm giống nhau, đó là bọn họ đều là nhân sĩ Ngô Quận, Kinh kỳ.

Muốn nói việc dời đô có ảnh hưởng lớn nhất tới quần thể nào, thì tuyệt đối chính là hào tộc hai nơi Ngô Quận và Kinh kỳ chứ không phải ai khác!

Bất kể là Ngô Huyện lúc trước hay là Tỷ Lăng sau này, cuối cùng hai vùng Ngô Quận, Kinh kỳ tại Giang Đông cũng đều nằm dưới chân kinh sư, làm hai thế gia hào môn của hai nơi đó, bọn họ nắm giữ nhiều ưu thế may mắn, nhưng một khi dời đô đến Lạc Dương, những ưu thế này của bọn họ lập tức không còn sót lại gì. Việc này đối với họ vô cùng có đả kích, cơ hồ như là đòn trí mạng.

Hạng Tha, Hạng Đà không muốn dời đô, nguyên nhân chủ yếu nữa là vì bọn họ quá quen ngày tháng sống an nhàn không muốn rời khỏi Tỷ Lăng phồn hoa chạy đến Lạc Dương, một nơi tiêu điều cực khổ. Muốn nói dời đô có ảnh hưởng tiêu cực trí mạng gì đối với con cháu dòng họ Hạng, vẫn còn là chưa nói hết ra thôi.

Nhưng đối với thế gia hào môn của hai địa phương Ngô Quận và Kinh kỳ mà nói, dời đô chính là muốn lấy mạng già bọn họ! Cho nên, phản ứng của bọn họ càng kịch liệt.

- Quả thực là càn quấy. Tỷ Lăng mới xây dựng mười năm, tại sao phải dời đô?
- Đúng, dời đô dễ dàng như vậy sao? Đây chẳng phải là hao tài tổn của sao?
- Giang Đông phồn hoa, định đô Tỷ Lăng có thể nói là mục đích chung, sao lại chọn Lạc Dương?
- Không được, đây là loạn mệnh, chúng ta nhất định phải liên hợp tất cả các sĩ tử Giang Đông lại, chống lệnh dời đô!
- Không chỉ sĩ tử Giang Đông còn có cả hậu duệ quý tộc huân thích Giang Đông, chỉ sợ bọn họ cũng không đồng ý dời đô!

Mười mấy quan viên càng nói càng kích động, dưới sự phẫn nộ của các bạn hữu muốn tiến vào Sở vương cung, Thúc Tôn Bình thật sự không biết làm gì, đành phải đứng ra nói:

- Các vị, các vị hãy nghe bản quan nói một lời, Đại vương quyết định dời đô là quyết định sau khi đã thương thảo với các đại thần, sao các vị có thể xen vào được?

Mười mấy quan viên còn muốn nói tiếp, Thúc Tôn Bình liền nói:

- Trời đã tối rồi, ngày mai bản quan còn phải lên triều sớm, cho nên không giữ lại các vị. Mời các vị quay về.

Dứt lời chìa tay đuổi khách. Mười mấy quan viên lúc này mới không vui mà về.

Tận đến khi đã tiễn mười mấy quan viên ra ngoài cửa lớn, Thúc Tôn Bình vội vàng trở về hậu viện, đi vào Đông Ái Các.

Thúc Tôn Quán đang tựa đầu trên giường, mở đôi mắt vẫn đục hỏi:

- Bình nhi, những người đó đi hết cả rồi chứ?

Thúc Tôn Quán từ lúc nhậm chức Quận Thủ Ngô Quận nhân rồi ở nhà dưỡng lão, bởi vì không lâu Hạng Trang vừa mới ban một pháp lệnh, quan viên hơn bảy mươi tuổi nhất định phải về hưu, tuy nhiên Hạng Trang lại có bồi thường với dòng họ Thúc Tôn, thăng cho Thúc Tôn Bình làm Nội Sử.

Thúc Tôn Bình gật gật đầu, nói:

- Phụ thân, hành động dời đô có thể đắc tội với tất cả thế gia hào môn Giang Đông, mà rất có thể Lệnh Doãn Hạng Tha, Thái úy Hạng Đà cũng phản đối dời đô. Cho nên lần này cha hãy đứng ra kêu gọi, hãy nghĩ đến đại sự.
- Đại sự? Chỉ dựa vào đám người kia thì thành công không đủ, thất bại có thừa.

Thúc Tôn Quán lãnh đạm nói:

- Con nghĩ sự việc quá đơn giản. Hạng Tha, Hạng Đà cùng với hậu duệ quý tộc huân thích hoặc là phản đối dời đô, hoặc là tuyệt đối sẽ không vì phản đối dời đô mà trở mặt với Hạng Trang. Với tính cách Hạng Trang, nếu không có mười phần nắm chắc hẳn sẽ làm một việc khinh suất thế sao?

Thúc Tôn Bình nói:

- Vậy cứ để hẳn tùy ý làm bậy sao? Nếu dời đô đến Lạc Dương, nước Sở có còn là nước Sở không?

- Đương nhiên không thể để hẳn tùy ý làm bậy!

Thúc Tôn Quán lạnh lùng cười, lấy phong mật tin từ trên bàn đưa cho Thúc Tôn Bình:

- Bình nhi, con xem thứ này một chút.

Thúc Tôn Bình vội vàng xem hết, kinh ngạc nói:

- Phụ thân, đây là trong cung...

- Con hãy cẩn thận.

Thúc Tôn Quán đưa tay ngăn lời nói của Thúc Tôn Bình, sau đó nói:

- Con à, con tự xưng là tài học xuất chúng, nhưng cha thấy, kiến thức thủ đoạn của con vẫn còn không bằng một phụ nữ, hãy học tập nhiều chút đi.

Thúc Tôn Bình đang cầm mật tín, nửa tin nửa ngờ nói:

- Phụ thân, việc này cùng với việc dời đô căn bản là hai chuyện khác nhau, sao có thể?

- Cho nên mới nói kiến thức con vẫn không theo kịp một phụ nữ.

Thúc Tôn Quán duỗi ngón tay chỉ vào trán Thúc Tôn Bình, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, mắng:

- Hai sự việc mà không nhìn ra điểm chung, thật sự chỉ là một thôi.

Dừng một chút, Thúc Tôn Quán lại thở dài, nói:

- Hãy trở về nghĩ kỹ đi, muốn ngăn cản việc dời đô, đây là cách duy nhất.

Ngày hôm sau buổi triều sớm, khi Hạng Trang mặc mũ miện triều phục đi lên đại điện, trên trăm quan lớn nhỏ đều đã đứng chờ đã lâu.

Lễ nghi giữa quân thần đã xong, Hạng Trang liền đưa mắt ra hiệu cho Hạng Tha.

Hạng Tha tuy không bằng lòng, nhưng vẫn kiên trì đứng ra tấu:

- Đại vương, thần có bản tấu.

Hạng Trang vẫy tay, Hạng Tha liền nói tiếp:

- Đại vương, tuy rằng Tỷ Lăng phồn hoa, sản vật phì nhiêu, cơ nghiệp phát triển muôn đời, không hề an phận một góc, mà nay Đại Sở ta có mười bảy quận, diện tích lãnh thổ càng vượt xa ngàn dặm, lấy Tỷ Lăng làm thủ đô thực sự không đủ lớn, vì kế ổn định hòa bình lâu dài, thần tấu xin dời đô đến Lạc Dương.

Hạng Trang mặt không đổi sắc, nhìn quân thần nói:

- Chư vị ái khanh nghĩ như nào?

Bách Lý Hiền tán thành đầu tiên, lập tức Hoàn Sở, Quý Bố, Chu Ân, Chung Ly Muội, Ngu Tử Kỳ và huân thích cũng đều tán thành. Hạng Đà cảm thấy chua xót, các quan viên còn lại thấy thế biết đại thế đã không thể nghịch chuyển, cũng lập tức đứng ra tán thành, gần trăm quan viên nhưng không một ai phản đối.

Hạng Trang giả bộ trầm ngâm một lát, nói:

- Nếu đã đồng lòng, vậy thì quyết định dời đô.

Lúc này chúng thần mới trở về vị trí, lập tức Thúc Tôn Bình vội đứng ra tấu:

- Đại vương, thần cũng có bản tấu.

Hạng Trang lơ đãng, lạnh nhạt nói:

- Tấu chuyện gì?

Thúc Tôn Bình nói:

- Dời đô Lạc Dương, thần nghĩ Lệnh Doãn nói hoàn toàn có lý, đây có thể nói là vì mục tiêu chung, cũng có thể nói là chiều hướng phát triển, tuy nhiên cuối cùng Giang Đông vẫn là nơi mà Đại Sở ta long hưng, hơn nữa thóc gạo Giang Đông phì nhiêu, công thương hưng thịnh, là căn bản thu thuế của Đại Sở ta, cho nên thần tấu xin giữ một vị thể tử ở lại trấn thủ.

Hai lớp quan viên lập tức có người chất vấn:

- Thế tử lấy danh phận gì trấn thủ Giang Đông?

Thúc Tôn Bình không chút hoang mang, cao giọng đáp:

- Có thể phong thế tử làm Ngô vương hoặc là Đan Dương Vương.

Dừng một chút, Thúc Tôn Bình lại nói tiếp:

- Vừa lúc thế tử Hạng Trĩ đã trưởng thành, nghe nói Đại vương muốn phái thế tử đi làm Quận úy Kiềm Trung, thần nghĩ không ổn, với sự tôn quý của thế tử sao chỉ có thể làm một Quận úy? Thần nghĩ thế tử Hạng Trĩ có thể đóng giữ Giang Đông.

Quần thần trong điện ngơ ngác nhìn nhau. Thúc Tôn Bình vừa nói gì? Chẳng phải Đại vương đã nói không phong vương đầy sao, hần tấu gì thì tấu, có muốn tấu thì xin thế tử Hạng Trĩ ở lại đóng giữ Giang Đông, lại còn tấu phong vương ư? Lập tức các đại thần đều hướng lên Đan Trì nhưng không nhìn được biến đổi gì từ nét mặt của Hạng Trang.

Liên có đại thần nghĩ: hay đây cũng là ngụ ý của Đại vương? Cẩn thận ngẫm lại, dường như cũng có thể. Đại vương nói không phong vương, xem ra chỉ không phong cho tộc họ khác mà thôi. Thế tử Hạng Trĩ là con cả của vợ cả Đại vương, lại là con thừa tự của tiên vương, thân phận có thể nói là vô cùng cao quý, việc phong vương cũng là đương nhiên.

Rất nhanh, có những đại thần tự nhận mình “tĩnh táo” bước ra khỏi hàng, tỏ vẻ tán thành.

Thấy có người tán thành, những đại thần đầu óc xoay chuyển chậm một chút cũng bước ra, không đến một lát, quan văn võ tướng tất cả đều đã đứng đầy dưới thềm son, tấu xin Hạng Trang sắc phong Hạng Trĩ làm Vương, đồng thời đóng giữ tại Giang Đông.

496. Chương 507: Chiêu Ngục

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 507: Chiêu ngục

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhìn văn võ đại thần muôn miệng như một, Hạng Trang cảm thấy chán ngán không gì diễn tả được. Từ bao lâu hần đã không nhấp nháp đến mùi vị mất đi việc nắm cục diện triều đình trong tay rồi? Sợ là đã hơn mười năm rồi? Giống như từ sau khi thi hành kỳ thi quốc gia, trên triều đình đã không còn nảy sinh những sự việc không thể khống chế được. Không ngờ hôm nay lại tái diễn lại.

Hạng Trang có thể dễ dàng tha thứ cho ý kiến phản đối tồn tại, thậm chí có thể dễ dàng tha thứ cho người khác thăm mắng hấn trong lòng, nhưng hấn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ chuyện không thể không chế cục diện xuất hiện trên triều đình.

Đạo lý này cũng không khác gì với những Bí thư huyện ủy, Bí thư Thành ủy của đời sau, là bọn họ có thể dễ dàng tha thứ cho những ý kiến phản đối tại hội nghị Thường ủy, nhưng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho những đề xuất tại Hội nghị thường vụ vượt qua những việc họ nắm trong tay. Nói như vậy, hội nghị thường vụ cũng rất dễ dàng không khống chế được, mở rộng đến một quốc gia, chính là thế cục một quốc gia sẽ không khống chế được.

Cho nên, mặc kệ trong lòng Hạng Trang đồng ý hay không muốn phong vương, đề nghị này cần phải chèn ép!

Rõ ràng, có người muốn thông qua chuyện này để mưu lợi bất chính ở trong đó, nếu Hạng Trang tạo áp lực bức ép triều đình đồng ý chuyện này, không chỉ làm giảm uy tín của mình, còn tăng thêm sự kiêu căng của những người đó! Càng mở ra một sự đấu tranh ác liệt, tương lai những đại thần này có thể nuôi dưỡng thành thói quen, động một chút lại “muôn miệng một lời” thực hiện áp lực đối với quốc quân?

Hiện tại cũng không phải là thiên hạ đại thống nhất như hậu thế, mà là trung ương tập quyền vừa mới xuất hiện cuối thời Tần. Nói cách khác, hiện tại nếu không thể hạn chế hòa ước bó buộc quyền lực quốc quân, ngược lại phải trăm phương nghìn kế cường hóa quyền lực quốc quân, nếu không, Hạng Trang dù thống nhất thiên hạ cũng rất nhanh một lần nữa sẽ bị phân liệt.

Cho nên vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của quốc gia, Hạng Trang nhất định phải phòng ngừa chu đáo.

- Việc này để sau hãy bàn.

Dứt lời Hạng Trang đứng lên rời đi. Đề nghị này cũng được gác lại rồi.

Tuy nhiên, việc phân phong một khi gác lại, việc dời đô cũng theo đó mà gác lại, bởi vì hai chuyện này là cùng liên quan với nhau. Nếu Hạng Trang không giải quyết thích đáng vấn đề sau khi dời đô khỏi Giang Đông, chỉ sợ người đứng sau tấm màn này sẽ không chịu để yên, bọn họ chắc chắn sẽ cổ động quần thần phát động từng đợt từng đợt tấn công.

Dựa vào uy vọng bây giờ của Hạng Trang, với thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn đàn áp quần thần không hấn là không thể, nhưng hấn không muốn làm vậy.

Không phải Hạng Trang sợ hãi sẽ bị bêu danh “bạo quân” trên sử sách, mà là không muốn phá hỏng tấm gương với con cháu của hấn. Bất kể thế nào mà nói, lạm sát triều thần dù sao cũng không phải là việc hay.

Thấy Hạng Trang đứng lên rời đi, không ít đại thần mờ mịt. Không đúng, nếu Đại vương quả thật muốn phong thế tử Hạng Tri làm vương thì sao lại gác chuyện này lại? Hay là mình đã đoán sai ý rồi?

Trên thực tế, bọn họ thật sự là hiểu sai ý, Hạng Trang căn bản không đồng ý phân phong.

Là một người xuyên qua, Hạng Trang trước khi tham gia quân ngũ từng học qua bậc trung học, đã từng được học điển cổ loạn Hán Sơ Thất Vương cùng với loạn Tấn Sơ Bát Vương.

Loạn Hán Sơ Thất Vương, là bởi vì chính quyền Trung ương hùng mạnh, hơn nữa có Chu Á Phu siêu cấp Ngưu Nhân này cũng không tạo thành sự tổn hại quá lớn đối với triều Hán, nhưng tiến đến loạn Sơ Tấn Bát Vương thì là trực tiếp bùng nổ lên từ trong triều đình, cuối cùng đã đưa Tây Tấn nhanh chóng bị diệt vong, càng làm cho nguyên khí tộc Hoa Hạ tổn thương nghiêm trọng, từ đó về sau tiến vào thời kỳ Ngũ hồ loạn hoa đen tối nhất trong lịch sử.

Cho nên, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không phục hồi chế độ phân đất phong hầu, một khi phân phong, đem các vương tử đặt ra ngoài, tương lai chắc chắn bọn họ sẽ tạo phản, nếu không thả ra ngoài, thì việc nắm giữ quyền to tại kinh sư lại càng thêm nguy hiểm. Tây Tấn nhanh chóng diệt vong chính là vết xe đổ!

Đầu tháng long trọng, náo nhiệt cứ như vậy kết thúc, quần thần chen chúc nhau ra khỏi triều.

Thúc Tôn Bình Nội sử trở về phủ, liền đi thẳng đến thư phòng hậu viện.

Vào vữa hành lễ với phụ thân Thúc Tôn Quán, Thúc Tôn Bình hưng phấn mà nói:

- Phụ thân, cha suy đoán rất đúng, tuy nhiên sao cha lại dám chắc chắn Hạng Trang không muốn sắc phong cho Hạng Trị?

- Việc này còn không đơn giản.

Thúc Tôn Quán lạnh nhạt nói:

- Nếu Hạng Trang phong Hạng Trị, sang năm Hạng Quyền, Hạng Thuật, năm sau Hạng Vọng cũng chắc phải phân phong ra ngoài, tương lai khi các nước đều diệt lại gần thưởng quần thần, với công lao của đám người Tất Thư, Cao Sơ, Bằng Ngọc, Mông Cúc, không phong vương chỉ sợ không được, tuy nhiên, Hạng Trang dám phong Tất Thư làm vương sao?

- Đúng vậy.

Thúc Tôn Bình cảm thán:

- Tất Thư có thể đánh giặc, quả thật là vô địch thiên hạ!

- Tất Thư đâu chỉ có đánh giặc thôi?

Thúc Tôn Quán nói:

- Hắn còn có tầm nhìn chính trị, đáng tiếc lại không có dã tâm gì.

Nói tới đây dừng lại một chút, Thúc Tôn Quán lại nói tiếp:

- Nếu Tất Thư có được nửa tham vọng như Hạng Trang, tương lai thiên hạ nhất thống, rốt cuộc là họ Hạng hay là họ Tất vẫn rất khó nói.

Thúc Tôn Bình nói:

- Hiện tại dù Tất Thư không có dã tâm, nhưng tương lai rất khó nói?

Thúc Tôn Quán nói:

- Cho nên, Hạng Trang nhất định sẽ đề phòng Tất Thư, nguyên nhân không phân phong cũng là vì thế.

Thúc Tôn Bình nói:

- Buồn cười là mấy người trong cung còn muốn lấy việc dời đô để áp chế Hạng Trang đi vào khuôn khổ, sợ là phải thất vọng rồi.

Thúc Tôn Quán âm hiểm cười, nói:

- Phụ nữ vẫn chỉ là phụ nữ, sao có thể hiểu rõ tâm tư nam nhân? Nàng nghĩ Hạng Trang sẽ vì chuyện dời đô dễ dàng bỏ qua việc phân phong, nào ngờ trong lòng Hạng Trang, việc phân phong so với việc dời đô còn càng khiến hắn không dễ dàng bỏ qua, ha ha, nàng muốn dùng lão phu làm đao ư, vẫn còn non lắm.

Trong Thi Mạn Cung Tây Ái các, thế tử Hạng Vọng tay trái xách áo, tay phải múa bút vẩy mực, trên giấy Công Thâu trải rộng trước mặt đã để lại một hàng thể chữ lệ đẹp đẽ.

Tuy Hạng Vọng mới mười sáu tuổi nhưng vóc dáng rất cao, so với bốn vị ca ca thì cậu có tài năng xuất chúng hơn, hơn nữa còn luyện được thư pháp rất đẹp, nếu sinh ở cuối thời Minh, tuyệt đối là công tử thế gia được gia kỹ hoan nghênh trong thời đại hỗn loạn nhất.

Tuy nhiên ở thời đại này, Hạng Vọng tất nhiên không thể được hoan nghênh rồi, hơn nữa mẹ của hắn cũng không thích!

Viết thư pháp được một nửa, Doanh Trinh đã tức giận xông vào, sau đó chộp giấy Công Thâu trên bàn, xé thành hai ba mảnh nhỏ ném vào sọt rác.

- Mẫu thân?

Hạng Vọng rất tức giận, lại không dám tức giận.

- Cả ngày chỉ biết luyện chữ luyện chữ, luyện thì được lợi ích gì chứ?

Doanh Trinh không để ý tới cảm thụ của Hạng Vọng, khiển trách:

- Đã nói với con bao lần rồi, con phải đọc nhiều sách, hơn nữa phải đọc nhiều binh thư, còn phải học cưỡi ngựa, bắn cung, tương lai mới có thể tranh thủ chiến công trên chiến trường, nếu không có chiến công thì con dựa vào gì để được phong vương?

Hạng Vọng đổi nói:

- Con không cần phong vương, con chỉ muốn luyện chữ!

- Làm càn!

Doanh Trinh nghe vậy giận dữ, tát Hạng Vọng một cái.

Một cái tát này của nàng khiến Hạng Vọng sững sờ, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên Doanh Trinh tát cậu. Nhìn Doanh Trinh ngẩn người, Hạng Vọng cúi đầu không rên một tiếng mà đi thẳng ra ngoài. Nhìn Hạng Vọng ỉu xiu đi ra cửa, trong lòng Doanh Trinh cũng khó chịu, có lòng muốn gọi quay lại dỗ dành vài câu, nhưng cuối cùng cũng không gọi ra lời.

Sự việc trên triều hôm nay đến lúc này Doanh Trinh vừa biết, có câu hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, lúc này tâm trạng Doanh Trinh là vậy, vốn tưởng rằng Hạng Trang vì dời đô sẽ có thỏa hiệp, sắc phong Hạng Trị làm Vương, như vậy các thế tử còn lại cũng có cơ hội theo lệ được phân phong vương, Hạng Vọng cũng có tư cách được phong vương rồi.

Nhưng Hạng Trang thà rằng gác lại dời đô chứ không muốn phân phong, thật sự ngoài suy đoán của Doanh Trinh.

Họ Thúc Tôn và đám đại thần có liên can âm thầm phản đối việc dời đô cũng không cố gắng gì trên điện, điều này càng khiến Doanh Trinh không kiềm chế được sự tức giận. Nàng bắt đầu muốn thông qua những đại thần này để đạt được mục đích của mình, nào ngờ kết quả ngược lại, những đại thần này lại mượn sự ảnh hưởng Diêu Dặc cung và nàng để đạt thành mục đích của bọn họ, loại cảm giác bị người khác trêu chọc này khiến nàng vô cùng giận giữ.

Hơn nữa sự việc đổi thành như vậy, không biết nên giải thích thế nào cùng Diêu Dặc cung đây.

Nghĩ đến đây, Doanh Trinh lại chộp lấy chặn giấy trên bàn quẳng xuống mặt đất.

Về mặt Hạng Trang trầm ngâm, hỏi Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, đã điều tra xong chưa?

Sau khi tan triều, Hạng Trang trong lòng tức giận đã phái Khuất Bất Tài điều tra rõ việc phân phong, lập tức, tổng bộ mật thám Ô Mộc Nhai tại Tỷ Lăng dốc toàn lực lượng thăm dò xung quanh, hiệu suất xử lý vụ việc của Ô Mộc Nhai của nhiên là không phải đồn thổi, chỉ cần mấy canh giờ đã điều tra xong toàn bộ chân tướng sự việc.

- Đã điều tra xong.

Khuất Bất Tài nói:

- Sự việc là do Diêu Dặc cung dựng lên, trong đó có Thi Man cung tham dự. Tuy nhiên thật sự ra mắt liên lạc với quan viên trong triều chính là Nội Sử Thúc Tôn Bình.

Dừng một chút, Khuất Bất Tài lại nói:

- Trong tất cả quan viên tán thành việc phân phong, đã xác định được ba mươi sáu quan viên, các quan viên còn lại đang đợi điều tra.

Hạng Trang nói:

- Danh sách xác định quan viên tham dự đâu?

Khuất Bất Tài lấy trong người ra một bản danh sách quan viên.

Hạng Trang xem xong, dữ dằn nói:

- Hay lắm, đều là quan viên vùng kinh kỳ và Ngô Quận.

Trong chốc lát, Hạng Trang đã hiểu tất cả, với tính cách Ngu Cơ khó mà làm ra chuyện như vậy, chắc chắn là do Doanh Trinh dựng lên, còn lão Thúc Tôn Quán này chỉ là mượn cơ hội để làm việc, lợi dụng cơ hội Doanh Trinh và Ngu Cơ muốn tranh thủ vương vị cho Hạng Trị để ngăn chặn mục đích dời đô của mình.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, trong lòng Hạng Trang thở nhẹ ra, chỉ cần vài người phủ Quốc Công, phủ Lệnh Doãn cùng với phủ Thái úy không tham dự trong đó, cục diện đơn giản hơn. Trước đó, Hạng Trang còn lo lắng những người trong phủ Quốc Công, phủ Lệnh Doãn cùng với phủ Thái úy cũng tham gia sâu vào việc này, nếu thật sự như vậy, cục diện càng phức tạp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bối cảnh chuyện này tuy rằng đơn giản, nhưng xử lý lại có chút phiền toái.

Dựa theo pháp luật quốc gia, quan viên phạm tội đương nhiên là phải phủ Đình Ủy đi thẩm vấn, nhưng việc này rõ ràng không thích hợp, nếu thay thế tử tranh thủ vương vị thì coi như là một tội danh, vậy nên vu tội cho ai, việc này lại còn liên lụy tới ba mươi sáu quan viên trong thành, nếu xử lý không tốt sẽ khiến lòng người rung chuyển, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự ổn định triều chính.

Nhưng không phải phủ Đình Ủy đi thẩm vấn, vậy thì phải ai đi thẩm vấn?

Ô Mộc Nhai sao? Nếu để cho Ô Mộc Nhai có quyền hạn đi thẩm vấn quan viên, chẳng phải là được chiếu ngục rồi sao?

Cái gọi là chiếu ngục chính là vượt qua phủ Đình Ủy hoặc là Đại Lý Tự, trực tiếp phụ trách nhà giam đối với Hoàng Đế, ví dụ trong lịch sử hung danh rõ ràng là Cẩm Y Vệ Đại Minh, chính là chiếu ngục kinh điển nhất!

497. Chương 508: Huyền Y Vệ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 508: Huyền Y Vệ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nhắc đến Cẩm y vệ, không thể không đề cập tới vị hoàng đế áo vải Chu Nguyên Chương trí tuệ nhất trong lịch sử Hoa Hạ. Đúng vậy, Chu Nguyên Chương tuyệt đối là vị hoàng đế có thành tựu về văn hóa giáo dục quân sự hưng thịnh nhất, cũng tuyệt đối là vị hoàng đế có trí tuệ chính trị nhất, về phương diện trí tuệ chính trị, cho dù là thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng cũng còn kém Chu Nguyên Chương vài bậc.

Hạng Trang chính là một trong những người ngưỡng mộ Chu Nguyên Chương. Trí tuệ chính trị của Chu Nguyên Chương tổng kết bằng hai chữ “Cân Bằng”.

Đầu tiên là hủy bỏ chế độ Thừa Tướng cùng với Trung thư tỉnh, sau đó đặt ra chế độ nội các, từ đó về sau, tể tướng nắm hết quyền hành lại trở thành Điện các Đại học sĩ, kỳ thực chính là thư ký của Hoàng đế. Làm thư ký nếu không có sự ủng hộ của hoàng đế, bọn họ không làm được gì, ngay cả một thái giám cũng có thể cưỡi lên đầu bọn họ, đây là thời kỳ hoàng quyền được củng cố lớn mạnh nhất.

Sau đó cải cách Đô Sát viện, hoàng đế trực tiếp phụ trách đồng thời còn áp dụng chế độ giám sát và cân bằng, giao cho Ngự Sử Ngôn Quan (quan Ngự sử) nói cái gì đều có thể, ý kiến gì cũng được phép đề cập lên,

đại quan nào thậm chí vương công quý thích đều có thể quyền tổ giặc, do đó khiến cho bách quan Ngự sử Đô Sát viện trở thành tai mắt cho Hoàng đế, ngăn chặn sự tạo phản cực lớn.

Cuối cùng chính là Cẩm y vệ, thông qua chiếu ngục xử lý một số việc mà không thể thông qua cách làm tư pháp thông thường, thí dụ như vụ án thừa tướng Hồ Duy Dung mưu phản, căn bản là việc tự tạo ra, còn chân tướng chính là Hồ Duy Dung cầm đầu tập đoàn địa chủ Hoài Tây ỷ vào việc “theo rồng có công”, ý đồ muốn phân chia quyền lực trong tay hoàng đế. Chu Nguyên Chương xuất phát từ việc lo lắng cho quyền lực hoàng đế mới hạ thủ.

Tuy nhiên, loại chuyện này vốn là việc không có thật, thông qua tư pháp thông thường đi thăm dò, chắc chắn không có kết quả, cho nên có Cẩm Y Vệ, giao cho Cẩm Y Vệ thiết lập quyền chiếu ngục.

Hạng Trang rất tôn sùng chế độ nội các cùng với chế độ quan ngự sử, nhưng hiện tại rõ ràng giai đoạn này không phải lúc. Hạng Trang còn cần Lệnh Doãn Hạng Tha, Thái úy Hạng Đà đến trợ giúp sự vụ quân chính. Nếu cái gì cũng phải đích thân xử lý, Hạng Trang chỉ có thể mệt chết, hẳn không phải là Chu Nguyên Chương ngày nào cũng phê duyệt tấu chương đến điên cuồng.

Về phần lấy chế độ quan Ngự sử, hiện tại càng không thể, nếu thật sự muốn thi hành chế độ này, toàn bộ triều đình nước Sở trong khoảnh khắc sẽ trở nên hỗn loạn. Từ Lệnh Doãn, Thái úy, cho tới Huyện lệnh, Đình trưởng, chỉ sợ nói cái gì cũng không, việc gì cũng không dám làm, các đại tướng lãnh binh bên ngoài chỉ sợ các cũng muốn treo ấn hồi kinh rồi.

Tuy nhiên, làm theo Cẩm Y Vệ là thiết lập quyền chiếu ngục giao cho Ô Mộc Nhai lại có thể.

Lập tức Hạng Trang chỉ bảo Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, việc phân phong giao cho người điều tra, người nên biết phải làm gì rồi chứ?
- Đại vương, thần đã biết phải làm gì rồi.

Khuất Bất Tài nghe vậy hai mắt sáng ngời, lập tức nói tiếp:

- Tuy nhiên, điều tra quan viên là do Đình úy phủ phụ trách, nếu do Ô Mộc Nhai xử lý, dường như không phù hợp?
- Chế định là sao nào? Chế định là do quả nhân lập ra!

Hạng Trang vung tay lên, trầm giọng nói:

- Quả nhân giờ giao quyền điều tra vụ áo quan viên cho Ô Mộc Nhai. Từ quốc công đến quần chúng, Ô Mộc Nhai đều có thể điều tra!
- Vâng!

Khuất Bất Tài âm âm vang dạ, kích động xoay người đi.

Khuất Bất Tài không thể không hưng phấn, bởi vì ông ta biết thời đại của Ô Mộc Nhai đã bắt đầu rồi. Giờ khắc này, Khuất Bất Tài nhìn rất rõ, quan viên trong triều đang run rẩy dưới bóng ma Ô Mộc Nhai...

Lúc đêm khuya, Nội Sử Thúc Tôn Bình đột nhiên bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh giấc, khoác vội áo đứng lên thì gặp quần gia vội vàng đi vào, hỗn hển bấm báo:

- Gia chủ, không xong rồi, một đội binh giáp đột nhiên xông vào, môn khách quý phủ, gia đình có ý ngăn cản, kết quả đều bị chém bay.
- Cái gì?

Thúc Tôn Bình kinh ngạc:

- Trọng địa kinh kỳ, ai dám càn rỡ như thế?

Còn chưa dứt lời, cửa phòng bị người từ bên ngoài một cước đạp đổ, lập tức một đội huyền y binh giáp cầm đuốc trong tay dứng mãnh đi vào, ánh đao phản chiếu tỏa ra ánh sáng lạnh ngắt, chiếu thẳng vào mắt Thúc Tôn Bình, đợi khi y vất vả lắm mới nhìn rõ tình hình trong phòng, thấy vô số đao đã kề trên cổ mình.

- Các người muốn làm gì?

Thúc Tôn Bình cổ trần tĩnh, lớn tiếng quát hỏi:

- Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ các người không biết đây là trọng địa kinh kỳ, tự ý động binh đao, ý đồ mưu phản sao? Còn nữa, các người có biết bản quan là ai không? Nói cho các người biết, bản quan là quan trên Nội sử, phạm là sự vụ tại kinh kỳ đều do bản quan quản lý...

- Thúc Tôn Bình, lão tử biết người là Nội Sử.

Một âm thanh rơi vào, một Huyền y giáo đi vào.

Thúc Tôn Bình nhìn chăm chú, thấy người đó lạ mặt, cười lạnh quát hỏi:

- Người là ai?

- Lão tử là ai, chờ rồi người sẽ biết.

Huyền y giáo cười lạnh, lập tức quát binh giáp tả hữu, hung hãn nói:

- Mang đi!

- Đi!

Hai huyền y giáp lật tay Thúc Tôn Bình lại, đẩy đi.

Vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, Thúc Tôn Bình chợt giật mình phát hiện, cha già về hưu cũng đã bị bắt ra. Tuy rằng Thúc Tôn Quán đã tuổi già, nhưng những Huyền y giáp này như lang như hổ, không chút kiêng dè gì, Thúc Tôn Quán chỉ hơi đi chậm một chút, trên lưng đã bị vọt một roi, đau đớn vô cùng.

Thấy cha già cũng bị bắt, mặt Thúc Tôn Bình trắng bệch, y biết, việc này nhất định là quan viên hai nơi Ngô Quận và Kinh kỳ âm thầm cấu kết mưu cầu ngăn cản việc dời đô đã bị bại lộ rồi!

Thúc Tôn Quán cong lưng còng lên, cao giọng nói:

- Con à, đừng sợ, trời không sập xuống đâu!

Nhìn Thúc Tôn Quán cắn răng gượng, khỏe miệng huyền y giáo hiện lên tia cười độc ác, không ngờ lão già kia vẫn còn cứng miệng, tuy nhiên chờ chút nữa thôi, xem miệng người có còn cứng như thế nữa hay không?

Vào ban đêm, ngoại trừ cha con Thúc Tôn Quán, Thúc Tôn Bình, còn có ba mươi sáu quan viên khác cùng đồng thời bị bắt!

Tin tức truyền ra, quan viên trong kinh đều xôn xao, chất vấn vì sao Đình Ủy phủ tổn hại pháp luật vô cớ bắt người? Khiến cho Đình giáo úy Hạng Kỳ mờ mịt, triệu tập quan viên công sở hỏi Đình úy phủ đêm qua sao lại bắt người. Các quan viên phụ trách việc xét hỏi cũng bối rối, ngoại trừ Đình Ủy công sở, hình như trong kinh không có nha công sở nào khác quản lý luật pháp?

Một số văn võ đại thần biết nội tình thì đi thẳng vào cung khẩn cấp yết kiến Hạng Trang.

- Đại vương, Ô Mộc Nhai đêm qua tự tiện xuất động binh giáp, một lúc bắt hơn ba mươi mấy quan viên, thậm chí ngay cả Thúc lão thái phó về hưu cũng bắt hết!

Hạng Tha lòng căm phẫn, không kìm nổi giận giữ nói:

- Khuất Bất Tài thật quá ngang ngược, quả thật là có mưu phản nghịch, thần tấu xin để Đình Ủy công sở tăng nghiêm chất vấn.

Hạng Đà cũng liên tục phụ họa:

- Đúng vậy, Ô Mộc Nhai thật quá làm loạn.

Hạng Trang không tỏ vẻ gì, chỉ dùng ánh mắt thần nhiên quét về phía Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền hiểu ý, lập tức từ trên ghế quỳ ngồi dậy, nói với Hạng Tha, Hạng Đà:

- Lệnh Doãn và Thái Úy có điều không biết, đêm qua Ô Mộc Nhai bắt người là có nguyên nhân.

Bách Lý Hiền rất dễ dàng đoán được tâm tư Hạng Trang. Hạng Trang không muốn phân phong, lại không thể thỏa hiệp với quan viên hai nơi là Ngô Quận và Kinh kỳ, bỏ qua việc dời đô, như vậy thì việc ra tay xử lý nặng với quan viên hai địa phương đó là đương nhiên rồi. Nhưng quan viên hai nơi đó lại không phạm sai lầm, giao cho Đình úy công sở xử lý rõ ràng là không được, vậy thì giao cho Ô Mộc Nhai xử lý liền lập tức trở nên hợp lý.

- Sự việc có nguyên nhân?

Hạng Tha nhìn Hạng Trang, nửa tin nửa ngờ:

- Nguyên nhân gì?

Ý niệm trong đầu Bách Lý Hiền xoay chuyển quay ngược trở lại, bật thốt lên:

- Bởi vì họ âm thầm thông đồng với nước địch, ý đồ phản quốc!

Hạng Trang âm thầm khen ngợi, Bách Lý Hiền không hổ là lanh trí, thật sự lấy có rất thích đáng.

- Cái gì, phản bội nước?

Hạng Tha nghe vậy ngạc nhiên, lập tức hỏi:

- Loại việc như này cũng có thể giao cho Đình Úy công sở đến thẩm tra, Ô Mộc Nhai không có quyền hình pháp, sao có tư cách tự tiện bắt người?

- Việc phản quốc liên lụy quá nhiều, Đình úy công sở không xử lý được.

Hạng Trang thần nhiên nói:

- Tử Dục, Tử Nghiêm và Tử Lương, hôm nay vừa lúc các người cùng đến, quả nhân tuyên bố một đạo chiếu mệnh với các người, bắt đầu từ vụ án Thúc Tôn, Ô Mộc Nhai đổi thành Huyền Y Vệ, ngoại trừ thẩm dò tin tức địch quốc, còn phụ trách điều tra rõ những vụ án lớn mà Đình úy công sở không điều tra được.

Hạng Tha, Hạng Đà yên lặng, hai người dù ngốc đến đâu cũng có thể đoán ra dụng ý của Hạng Trang rồi. Hành động này của Đại vương rõ ràng là muốn vượt qua Đình úy công sở, thông qua việc thiết lập Huyền y giáo úy để diệt trừ những tư tưởng diệt trừ hắc, nhưng nhất thời lại không tìm được cớ gì để kiểm soát đối với những quan viên triều đình, thí dụ như cha con Thúc Tôn Quán, Thúc Tôn Bình và hơn ba mươi quan viên.

Hơn nữa, vừa rồi Đại Vương cũng tuyên bố quyết định mà không hề trưng cầu ý kiến bọn họ. Nói cách khác, sở dĩ Ô Mộc Nhai bắt người, cũng là bởi vì Đại vương muốn diệt trừ cha con Thúc Tôn và quan viên, về phần nguyên nhân, hơn phân nửa là bởi vì vấn đề dị nghị việc phân phong chứ sao? Còn âm thầm thông đồng địch quốc, ý đồ phản quốc, chỉ là lấy cớ mà thôi.

Hạng Tha, Hạng Đà cười khỏ, bọn họ biết, tiếp sau sẽ là tam vệ Hồ Bí, Thiên Lang, Kiêu Kỵ, cảm cung Đại vương sẽ có nhiều Huyền Y Vệ nữa, hơn nữa những Huyền Y Vệ này có thể bất cứ lúc nào chém kiếm sắc trên đầu quan viên, mà không giống như tam vệ trước đây chỉ phụ trách bảo vệ sự an toàn của Vương thất mà thôi.

Cơ hồ là cùng đồng thời, Khuất Bất Tài đang ở trong Chiếu Ngục mới thành lập chất vấn Thúc Tôn Quán.

Thúc Tôn Quán bình tĩnh hỏi lại Khuất Bất Tài:

- Khuất Bất Tài, lão phu có tội gì?

Khuất Bất Tài lắc đầu, cũng bình tĩnh đáp:

- Thật ra lão thái phó vô tội.

Thúc Tôn Quán cảm thấy kinh ngạc, Khuất Bất Tài thẳng thắn thừa nhận ông vô tội như vậy ngược lại khiến ông bất ngờ, lập tức hất tay lên, quát lớn:

- Nếu lão phu vô tội, sao lại trói lão phu? Ô Mộc Nhai sao phản nghịch, chẳng lẽ muốn kích động dân chúng phản nộ? Đại Sở ta chẳng lẽ không có quốc pháp sao?

Khuất Bất Tài thản nhiên hỏi:

- Xin hỏi lão thái phó, thế nào là quốc pháp?

Thúc Tôn Quán đáp:

- Cái gọi là quốc pháp đương nhiên chỉ pháp luật của quốc gia.

Khuất Bất Tài khoát tay, thản nhiên nói:

- Lão thái phó, lệnh vua là chế định, vương lệnh là chiếu chỉ, chẳng phải đều do Đại vương lập ra sao? Cho nên ta nghĩ, nước có quốc pháp, nhưng trên quốc pháp còn có vương pháp!

498. Chương 509: Ban Được Chết

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 509: Ban được chết

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hiệu suất của Huyền y vệ mới được thành lập vô cùng cao, Huyền y Giáo Ủy Khuất Bất Tài lại nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, không cần dùng đến hai ngày đã thẩm tra được cha con Thúc Tôn và hơn ba mươi viên quan cấu kết với nước địch, bằng chứng mưu đồ phản nước cũng được tìm thấy trong phủ Thúc Tôn hơn mười kiện mật tin qua lại với cơ cấu gián điệp nước Hán là Hắc Băng Đài cùng với danh sách một phần quan viên tham dự trong đó.

Đến khi Hạng Trang hạ chiếu triệu tập lên triều, toàn bộ triều đình liền trở nên xôn xao.

Khi Khuất Bất Tài tấu trên điện, bách quan trong triều trong lòng cảm thấy khiếp sợ, hơn ba mươi viên quan có ý đồ kêu oan thay cha con Thúc Tôn lập tức im lặng, tuy nhiên cũng có không ít quan viên cho rằng trong nội tình vụ án Thúc Tôn tuyệt không đơn giản, từ trước cũng là, tư thông với nước địch, mưu đồ phản nước, tội lớn sao có thể theo lý mà kết án qua loa như vậy?

Còn có, người Ô Mộc Nhai dù khứu giác nhanh nhẹn, nhưng sao có thể trong vòng hai ngày ngắn ngủi lại bắt được nhiều đồng đảng như vậy? Hơn nữa những đồng đảng đó đều là quan viên của hai vùng Ngô Quận và Kinh kỳ, đồng thời cũng là những quan viên đầu thàng vừa rồi lên triều sớm đứng ra trước tiên ra sức ủng hộ Thúc Tôn Bình đề nghị sắc phong thế tử Hạng Trị. Như vậy liên tưởng thêm một chút, cũng có thể biết được chân tướng.

Hiển nhiên, Thúc Tôn Bình và quan viên liên can bởi vì bản thân tư lợi phản đối dời đô, và chuyển sang áp chế việc phân phong đối với Đại vương, lúc này mới chọc giận tới Đại vương, cũng gây ra đại họa sát thân cho mình. Có thể được lên làm quan lớn thì không phải là người chậm hiểu vụng về, cho tới tận lúc này, nếu ai vẫn không đoán ra được suy nghĩ của Hạng Trang, vậy thật sự người đó không xứng đáng đứng ở trên điện rồi.

Khuất Bất Tài lại tấu xin tru diệt cửu tộc của hơn ba mươi phạm quan nhưng bị Hạng Trang bác bỏ, sau khi quần thần bàn bạc trong điện, thủ phạm chính là cha con Thúc Tôn Quán, Thúc Tôn Bình bị ngũ xe

phanh cây (hình phạt xé xác), còn lại ba mươi sáu người tông phạm, tất cả đưa ra chợ chém đầu thị chúng. Tất cả con gái cho vào kỹ viện, trai tráng sung quân làm nô ở Liêu Đông.

Vụ án Thúc Tôn nhanh chóng kết thúc, Bách Lý Hiền cảm thấy thỏa mãn liền nhắc tới việc dời đô.

Lúc này đây, có bài học từ vụ án Thúc Tôn làm vết xe đổ, vì vậy không ai tự cho là thông minh nhảy ra cản trở.

Cứ như vậy dời đô Lạc Dương được quyết định. Sau khi tan triều các phủ các phòng đều bắt đầu chuẩn bị di dời, nhà xưởng thuộc phủ cấp Lệnh Doãn bắt đầu sai thợ thủ công đi tới Lạc Dương tu sửa phòng thủ thành lũy. Bắt đầu động viên hộ phòng, di chuyển dân chúng đi tới Tam Xuyên, Chiết Xung Phủ cũng bắt đầu lựa chọn và điều động phủ binh ở quận Tam Xuyên. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tỷ Lăng bắt đầu bận rộn.

Kết quả nghị sự ở triều đình truyền lại hậu cung rất nhanh, trong lòng Doanh Trinh lập tức cảm thấy rất sợ hãi.

Thật sự Doanh Trinh không ngờ Hạng Trang lại có phản ứng lớn như vậy, cũng bởi vì Thúc Tôn Bình đề nghị phân phong cho Hạng Trị mà khiến bản thân bị cực hình ngũ xe phanh cây, còn lại ba mươi quan viên còn lại chỉ vì tán thành, không ngờ cũng bị xử trảm, và lại tất cả nữ quyến bị cho vào kỹ viện, tất cả trai tráng bị sung quân làm nô dịch ở Liêu Đông, đây chính là nổi trận lôi đình rồi!

Điều khiến Doanh Trinh sợ hãi chính là, thậm chí ngay cả Thúc Tôn Quán lúc nhàn rỗi dạy bảo Thái Tử cũng bị cực hình ngũ xe phanh cây, điều này nói lên cái gì? Điều này nói Đại vương rất rõ ràng, là do sau lưng Thúc Tôn Quán có người sai khiến, như vậy, hẳn là Đại vương đã biết, Thi Man cung và Diệu Dục cung cũng tham dự ở trong đó?

Doanh Trinh không thể không lo lắng, nếu chẳng may Thúc Tôn Quán cung cấp khai năng ra thì sao?

Chính là lúc Doanh Trinh đang lo lắng, chợt có cung nữ vội vàng tiến vào bẩm báo, nói là Đại vương đã đến Diệu Dục cung, nghe tin tức như vậy, lập tức khuôn mặt xinh đẹp của Doanh Trinh trắng bệch, tê liệt ngồi tại mặt đất. Bình thường Đại vương vì tị hiềm mà rất ít khi đi đến Diệu Dục cung, như vậy lúc này tiến đến, dụng ý không cần nói cũng biết, rất rõ ràng, sự việc đã bị bại lộ!

Tuy nhiên lập tức trong đôi mắt đẹp của Doanh Trinh lộ ra vẻ kiên quyết.

Chuyện này, tin tức Ô Mộc Nhai nghe được phần lớn là không có căn cứ, Thúc Tôn Quán nhiều tuổi thành tinh, tuyệt đối Doanh Trinh sẽ không tin ông ta giữ lại mật tin mà mình gửi cho ông ta, cho nên, chỉ cần mình một mực chắc chắn, liều chết không chịu nhận, Đại vương không có chứng cứ rõ ràng, cùng lắm chỉ là răn dạy mình vài câu.

Diệu Dục cung, Đông Ôn Các.

Ngu Cơ nhẹ nhàng bái chào Hạng Trang, chào nói:

- Thần thiếp bái kiến Đại vương.
- Vương tấu miến lễ.

Hạng Trang giơ tay, đợi Ngu Cơ đứng dậy mời nàng ngồi vào vị trí.

Suy nghĩ một lúc, Hạng Trang nói:

- Vương tấu, quả nhân chưa bàn bạc với người đã đưa ra quyết định để Trị Nhi đi tới trấn thủ biên cương Kiểm Trung, tuy nhiên hẳn là Vương tấu hiểu được, quả nhân làm như vậy nguyên nhân cũng không có gì, quả nhân chỉ hy vọng Trị Nhi rèn luyện từ trong gian khổ, để tương lai có thể vì Đại Sở mà kiến công lập nghiệp.
- Thần thiếp biết Đại vương an bài như vậy là vì muốn tốt cho Trị Nhi.

Ngu Cơ nhẹ nhàng nói:

- Tuy nhiên nghĩ tới Trị Nhi từ nay về sau phải rời xa thần thiếp, phải chịu khổ vất vả ở nơi hoang dã, trong lòng thần thiếp cũng cảm thấy khó chịu.

Nói xong, Ngu Cơ không kìm nổi đôi mắt đỏ hồng, lăn chã khóc.

Hạng Trang thở nhẹ nói:

- Ôi, nếu mà Vương tấu thật sự không muốn, Trị Nhi không đi cũng được.

Đối với Ngu Cơ, Hạng Trang vẫn rất tôn kính, nàng là người được tiên vương Hạng Võ sủng ái, lại suy nghĩ mọi chuyện vì hắn, chưa bao giờ có chiêu bài nào dùng tiên vương để gây khó xử cho hắn, ngay trước đó là sắc lập Thái Tử Hạng Chính, Ngu Cơ cũng không có đứng ra phản đối, đối với phụ nữ tốt như vậy, Hạng Trang ngoại trừ tôn kính thì vẫn là tôn kính.

Hơn nữa Ngu Cơ nuôi dưỡng Hạng Trị suốt mười tám năm, mẫu tử tình thâm, không muốn Hạng Trị rời xa mình, qua bên biên cương hoang dã cũng là chuyện thường tình của con người, Hạng Trang cũng hoàn toàn có thể hiểu được.

Ngu Cơ nghe vậy mừng rỡ nói:

- Đại vương, lời này của người là thật?

- Quả nhân nói tất nhiên sẽ giữ lời.

Hạng Trang vuốt nhẹ cằm, lập tức lại nghĩ tới một chuyện khác, lập tức gạt lui tả hữu hai bên lui ra, trầm giọng nói:

- Vương tấu, chẳng phân biệt tính toán của Á Phụ trước khi lâm chung, mục đích là vì cơ nghiệp muôn đời của Đại Sở, Trị nhi tuy là con trai nối dõi tiên vương, cũng không thể phá lệ, mong rằng Vương tấu hiểu.

Trong lòng Ngu Cơ hy vọng Hạng Trang có thể phong vương, Hạng Trang hoàn toàn có thể hiểu, nhưng là tuyệt đối không thể cho phép, tuy nhiên giải thích như thế nào với Ngu Cơ cũng là một kỹ thuật sống, Hạng Trang suy xét mãi, vẫn chỉ là mượn cách làm trên danh nghĩa Á Phụ Phạm Tăng, dù sao khi tiên vương Hạng Võ còn sống, Á Phụ không phải thường xuyên bác bỏ ý kiến của ông ta sao?

Lập tức sắc mặt Ngu Cơ trở nên có chút xấu hổ, việc cổ động quần thần xin phong Hạng Trị, mặc dù nàng không có trực tiếp tham dự trong đó, nhưng cũng là ngầm âm thầm đồng ý việc làm của Doanh Trinh, còn những tranh luận, nàng cũng âm thầm trợ giúp, tuy nhiên nàng cũng không có ý thú nhận việc này, trong lúc nhất thời gương mặt nàng đầy ngượng ngập.

Hạng Trang lại nói:

- Tuy nhiên quả nhân có thể cam đoan nhất mạch tiên vương nhất thể hệ phú quý sẽ gắn kết cùng quốc gia.

Lập tức Ngu Cơ đứng dậy, lần nữa hướng về Hạng Trang nhẹ nhàng bái lạy, nói:

- Thần thiếp xin thay mặt tiên vương tạ ơn Đại vương.

Ngu Cơ thay mặt Hạng Võ bái tạ, Hạng Trang cũng không dám ngồi, lập tức đứng dậy đáp lễ, trong lòng lại nghĩ, Trị Nhi lại là con nuôi của Hạng Võ, chung quy cũng là con của mình, chẳng lẽ mình lại bạc đãi nó hay sao? Chỉ có điều tiểu tử này chưa tôi luyện qua hoàn cảnh gian khổ, chỉ sợ khó có thể thành ngọc quý như Cao Lăng, Bằng Tranh, Mông Viễn, Mông Liêu.

Rời khỏi Diệu Dục cung, Hạng Trang đi thẳng đến Thi Man cung.

Doanh Trinh dẫn Hạng Trang vào phòng lò sưởi, sau đó vái chào. Hạng Trang không đáp lễ lại, chỉ lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu. Thấy Doanh Trinh có chút sợ hãi, tuy nhiên nữ nhân này là người tâm cơ thâm trầm, bị Hạng Trang nhìn chăm chú như vậy, rõ ràng còn có thể giả bộ ngơ ngẩn, đuôi lông mày khóe mắt lại vẫn toát ra vẻ hờn dỗi.

Sau một hồi lâu, Hạng Trang mới nói:

- Còn nhớ rõ trước kia Lưu Bang sắc phong Cao Sơ làm Kinh Vương chứ?

- Đương nhiên thần thiếp vẫn nhớ.

Doanh Trinh nũng nịu đáp.

- Trong thành Tỷ Lăng cũng từng bàn tán xôn xao.

Hạng Trang gật gật đầu, sắc mặt như không có gì, nói:

- Sau khi sóng gió Phong Vương trôi qua, quả nhân từng triệu tập phi tần trong hậu cung đưa ra ý kiến. Người còn nhớ lúc đó quả nhân nói với người điều gì không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Doanh Trinh bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nhất thời trong lúc đó không nói nên lời.

- Người không nhớ rõ sao?

Hạng Trang cười lạnh lùng, lại nói tiếp:

- Ngày đó, quả nhân từng nói với các người, lời đồn trong thành Tỷ Lăng rốt cục do ai đồn thổi ra ngoài, quả nhân cũng không truy cứu. Nhưng nếu có lần sau quả nhân tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, càng không kiêng nể tình nghĩa vợ chồng.

Đôi mắt đẹp của Doanh Trinh đảo loạn, nhẹ nhàng nói:

- Đại Vương nói chuyện này với thần thiếp để làm gì?

- Ha ha, câu hỏi này rất hay.

Hạng Trang vung tay áo, ngồi xuống giường. Tiếp đến nhìn Doanh Trinh chăm chăm, trầm giọng nói:

- Năm đó quả nhân nói bỏ qua chuyện cũ, tuy nhiên hôm nay quả nhân muốn hỏi lại người một câu. Lúc đó, tin đồn trong thành Tỷ Lăng có phải do người đồn thổi phải không?

- Không phải thiếp.

Doanh Trinh một mực phủ nhận.

- Thần thiếp không hề tung tin đồn.

Hạng Trang lạnh lùng hỏi:

- Tốt lắm, quả nhân lại hỏi người, cha con Thúc Tôn liên lạc với quan viên hai nơi là vùng Kinh Kỳ và Ngõ Quận xin phong Trị nhi làm Ngõ Vương. Có phải người âm thầm xúi giục không?

- Thần thiếp không làm.

Doanh Trinh thề thốt phủ nhận.

- Thiếp thật oan uổng.

Trong con mắt của Hạng Trang thoáng hiện lên sát khí, vung mạnh cánh tay. Hồ Bí Tướng Quân Tấn Tương cũng đã vác đao đi nhanh tới, phía sau còn có hai gã Hồ Bí quân tinh nhuệ. Một gã Hồ Bí quân tinh nhuệ cầm găm bôn trong tay, trong bôn đặt đầy lụa trắng, trông thấy vậy Doanh Trinh lập tức biến sắc.

Hạng Trang đằng đằng sát khí nói:

- Doanh Trinh Thi Man, quả nhân hỏi người lần cuối cùng, cha con Thúc Tôn liên hệ với quan viên hai nơi là kinh kỳ và Ngõ Quận xin phong Trị nhi làm Ngõ Vương. Có phải người âm thầm xúi giục không?

Sắc mặt Doanh Trinh trắng bệch, nhưng vẫn cắn chặt răng thề thốt phủ nhận:

- Không phải thiếp, thiếp không làm.

Trong lòng Hạng Trang nghiêm nghị, Doanh Trinh cứng cổ và âm tàn đã vượt xa sức tưởng tượng của hắn. Cho tới tận lúc này, rõ ràng nàng vẫn có thể trừng mắt nói lời bịa đặt, đối với chính mình vẫn một mực thề thốt phủ nhận. Trước đây, Hạng Trang thực không ngờ tính cách của Doanh Trinh lại gan lì như vậy!

Tuy nhiên rất đáng tiếc, tâm tính của nàng không nên quá cứng cỏi và âm tàn như vậy.

Nếu như vừa rồi Doanh Trinh mềm mỏng thừa nhận, có lẽ Hạng Trang sẽ tha mạng cho nàng. Nhưng nàng lại một mực thề thốt không thừa nhận, lại khiến Hạng Trang cảm thấy nàng mang theo mối nguy hiểm, nghĩ nàng chính là rắn độc, giữ nàng bên người, một ngày nào đó không cẩn thận sẽ bị cắn trả, cho nên, nhất định không thể giữ nàng lại được!

Hạng Trang hướng về phía Tần Tương, nhẹ nhàng vuốt cằm, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra khỏi Thi Man cung.

499. Chương 510: Mông Gia Tứ Hổ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 510: Mông gia tứ hổ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Tử Lương, người ngồi đi.

Hạng Trang chìa tay.

Bách Lý Hiền vung vạt áo bào ngồi một chỗ khác trên sập .

Suy nghĩ một lát, cuối cùng Hạng Trang nói:

- Tử Lương, Doanh Phi chết rồi.

Đối mặt với Bách Lý Hiền, Hạng Trang cũng không muốn giấu điều gì, ban được chết đúng là ban được chết đấy.

Bách Lý Hiền hoảng sợ, lập tức than nhẹ một tiếng, cha con Thúc Tôn liên kết với các quan viên hai nơi kinh kỳ và Ngô Quận xin phong thế tử Hạng Trị, ngăn cản dời đô Lạc Dương, cũng không đơn giản ở bề ngoài như vậy, việc này Bách Lý Hiền biết đến, y cũng có thể đoán được, Thi Man cung Doanh Phi tất nhiên là tham dự chuyện này rồi.

Tuy rằng Đại vương không có nói Doanh Phi chết như thế nào, nhưng có lẽ nàng đã được Đại vương ban chết.

Bách Lý Hiền đã sớm đoán trước được kết cục của Doanh Phi hôm nay, vì nữ nhân này tỏ ra ham muốn quyền lực quá mạnh mẽ rồi, cho dù nàng có cố gắng che giấu việc này, nhưng thủ đoạn đó của nàng làm sao có thể giấu diếm được Đại vương? Làm quân vương, điều kiêng kị nhất là cầu kết trong ngoài, nhưng Doanh Phi lại âm thầm cầu kết với cha con Thúc Tôn lại âm thầm cầu kết, làm sao Đại vương có thể tha cho nàng?

- Gần đây Vọng nhi học hành như thế nào?

Hạng Trang đột nhiên hỏi:

- Bút pháp của nó ra sao?

Theo những phi tần được Hạng Trang sủng ái, số lượng con cái của hắn liên tục tăng thêm, cho đến bây giờ, Hạng Trang đã có hai mươi chín con trai và mười tám đứa con gái, trong đó Hạng Chính là lớn nhất đã trưởng thành, nhỏ nhất là đứa vừa mới sinh mấy ngày trước, xuất phát từ suy nghĩ giữ gìn Thái Tử, nên mấy đứa con gái này Hạng Trang rất ít hỏi đến.

Có câu nói, nhà đế vương là vô tình nhất, Hạng Trang cũng không muốn là một đế vương vô tình. Nhưng thật sự hắn không làm được một người cha bình thường dành tình thương đầy đủ cho đứa con của mình.

Bởi vì hắn là quốc quân, nhất cử nhất động của hắn, mỗi tiếng nói, cử động, thậm chí là một lời nói vô tình cũng đều có thể tạo ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Nói một cách khác, nếu Hạng Trang sủng ái một vị thể tử nào quá, mẹ của thể tử này sẽ dựa vào đứa con được yêu quý, gia tộc của phi tần này sẽ có được quyền thế, sau đó các đại thần cũng sẽ tranh nhau nghiền ngẫm thượng ý, tiến tới tranh nhau kết giao với vị thể tử này, lâu ngày, bên người vị thể tử này sẽ tập hợp một thế lực rất lớn. Sẽ uy hiếp nghiêm trọng tới địa vị Thái Tử.

Đến lúc đó, vị thể tử này không có quyền thế, hắn không muốn làm Thái Tử, nhưng những quan viên thân thiết tụ tập bên người sẽ cùng nhau giúp hắn lên. Ép buộc hắn kéo Thái Tử xuống, thay vào đó, mà đây chính là nguyên nhân của mọi tai họa và rắc rối!

Cho nên, vì đề phòng cẩn thận Hạng Trang chỉ có thể gây bất hòa với con gái của mình, có gắng sấm vai một phụ vương vô tình, trong lòng khổ sở và cô đơn, chỉ sợ chỉ có một mình Hạng Trang mới có thể biết.

Nhưng lần này ban chết cho Doanh Trinh, điều này khiến cho Hạng Trang cảm thấy áy náy với Hạng Vọng hơn.

Bách Lý Hiền hoảng sợ vội trả lời:

- Hồi bẩm Đại vương, thư pháp của công tử Vọng đã có chút tiến bộ.

Bách Lý Hiền chỉ nói đến thư pháp của Hạng Vọng, mà không hề đề cập tới bài vở và bài tập. Hạng Trang liền biết Hạng Vọng vẫn không thích đọc sách, chỉ mê muội trong thư pháp, tuy nhiên nghĩ lại Hạng Trang cũng thấy bình thường, vì con cháu có cái phúc của con cháu, Hạng Vọng mê muội thư pháp mà không thích binh lược chính sự, đây hẳn là một chuyện may mắn, ít nhất Thái Tử cũng sẽ không kiêng kỵ Hạng Vọng.

Bỗng nhiên Bách Lý Hiền lại nghĩ tới một chuyện khác, lập tức nói:

- Đại vương, Thiên Phóng còn ở Liêu Đông.

Nghe thấy vậy lập tức đồng tử Hạng Trang co rút lại, hắn đương nhiên hiểu được những lời nói của Bách Lý Hiền. Xưa nay Mông Cức lấy Doanh thị là người bảo vệ cho mình, năm đó ở Cửu Nguyên, sở dĩ ba nghìn kỵ binh tình nguyện nước Tần sẵn sàng giúp sức nước Sở, cũng là bởi vì Doanh Trinh, nếu biết Doanh Trinh được Hạng Trang ban chết. Không biết Mông Cức sẽ phản ứng gì.

Mà đây cũng chính là chuyện mà Hạng Trang đang lo lắng.

Hạng Trang không lo lắng Kiêu Kỵ quân sẽ theo Mông Cức tạo phản. Trên thực tế, bộ phận chính Kiêu Kỵ quân là con cháu Giang Đông, năm đó ba nghìn con cháu lão Tần theo Cửu Nguyên đi theo Hạng Trang, người thì chết, người thì tàn, Kiêu Kỵ quân chỉ còn không đến trăm người, cho nên cha con Mông gia dù muốn tạo phản, quả quyết Kiêu Kỵ quân cũng sẽ không theo bọn họ.

Mông Cức càng sẽ không tạo phản, nhiều thế hệ Mông gia trung nghĩa, hành vi này cũng không phải là giả dối.

Phải biết rằng, xưa nay con cháu Mông gia tuân thủ nghiêm ngặt trung nghĩa của tổ tiên, từ Mông Ngao đến Mông Vũ, lại từ Mông Diêm cho đến Mông Cức, đều là người trung nghĩa, là người cao thượng. Năm xưa ở Cửu Nguyên, Mông Cức đã tuyên bố trung thành với Doanh thị và Hạng thị, như vậy hôm nay, tuyệt đối sẽ không có khả năng hắn phản bội Hạng Sở.

Điều Hạng Trang lo lắng duy nhất chính là, Mông Cức sẽ vì Doanh Trinh chết mà bắt đầu nảy sinh ý định muốn chết vì chí.

Bởi vì dù có nói thế nào, Mông Cức cũng trung thành như Tiên Tần, mặc dù hắn từng thề nguyện trung thành với họ Hạng, nhưng dòng máu Doanh thị mới là đối tượng hắn bảo vệ chính thức. Hiện tại Doanh Trinh chết rồi, dòng máu Doanh thị đã tuyệt, như vậy số mệnh hắn cũng đã hết, chiếu theo tổ tiên gia truyền chính nghĩa, khả năng tự sát là tương đối cao.

Mông Cức trung dũng lễ nghĩa, hữu dũng hữu mưu, thật sự Hạng Trang không muốn mất đi một viên Đại tướng như vậy.

Đương nhiên Bách Lý Hiền cũng biết Hạng Trang đang lo lắng việc gì, lập tức nói:

- Đại vương, cuối cùng việc này cũng không giấu diếm được đâu, sớm muộn gì thì Thiên Phóng cũng sẽ biết, chỉ bằng để thần đi Liêu Đông xem?

- Cũng tốt.

Hạng Trang gật đầu nói:

- Người dẫn Vọng nhi đi cùng, tới Liêu Đông rồi hẳn người sẽ biết làm như thế nào.

- Thần biết.

Bách Lý Hiền nhẹ vuốt cằm, Đại vương sai hẳn dẫn công tử Vọng nhi đi theo, dụng ý này có thể là muốn cho Mông Cức biết, tuy rằng Doanh phi chết rồi, nhưng huyết mạch Doanh thị cũng không có tuyệt, dù sao dòng máu Doanh thị cũng chảy trên người công tử Vọng, còn tính toán so đo thì chỉ ít trong người công tử Vọng cũng có một nửa là huyết thống lão Tần.

- Nhị đệ, gần đây trình độ cưỡi ngựa bắn cung của người đến đâu rồi?

- Huynh trưởng, người đừng chê cười tiểu đệ, sao tiểu đệ có thể so cưỡi ngựa bắn cung với huynh?

- Ha ha, muốn nói đến công phu cưỡi ngựa bắn cung, huynh đệ ta ở Đại Sở so với cùng lứa tuổi chưa có đối thủ, kể cả là hai vị huynh đệ Cao Lăng, Bằng Tranh, huynh đệ ta cũng không sợ, nhưng so sánh với Thiên Lang kia thì vẫn là kém xa, tuy nhiên nghe nói là công phu cưỡi ngựa bắn cung Do Hầu còn trên Thiên Lang, cũng không biết có phải là sự thật hay không.

- Hẳn là sự thật, năm đó ở Tế Thủy, Do Hầu suýt nữa bắn chết Tề vương ở ngoài hai trăm bước.

Ồ đúng vậy, tuy nói lần đó không có thể bắn chết Tề vương, nhưng cũng khiến Tề vương bị trọng thương, và từ đó căn bệnh kéo dài không dứt, kết quả tại đại chiến Hoài Tứ lần thứ hai, bởi vì vết thương do mũi tên đó phát tác mà chết ngay tại trận.

Mông Viễn dừng lại một chút, lại nắm chặt tay lớn tiếng nói:

- Tương lai vì huynh cũng nhất định phải bắn chết quân vương nước địch ở trên chiến trường, tuyệt đối không thể thua Liễu Do Hầu.

Mông Liêu cũng nói:

- Huynh đệ ta còn phải cố gắng nhiều, trước tiên phải thắng được Thiên Lang rồi nói sau.

Mông Viễn gật nhẹ đầu, bỗng nhiên nói thêm:

- Đúng rồi, lần này phụ thân tìm chúng ta có chuyện gì?

- Ai biết?

Mông Liêu lắc nhẹ đầu, chỉ lên phía trước nói:

- Đi vào hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Lập tức hai huynh đệ đi vào hành dinh Mông Cức, vừa vào cửa, lập tức nhìn thấy mấy làn khói lớn quanh quẩn, phụ thân Mông Cức, thúc phụ Mông Khanh đang quỳ quay mặt hướng bắc, mà hướng bắc chính là hương án bày bài vị, nhìn kỹ đó là bài vị của cao tổ Mông Ngao, cụ ông Mông Vũ, ông nội Mông Điềm, ông chú Mông Nghị.

- Còn không quỳ xuống!

Mông Cức buồn hừ một tiếng, lớn tiếng quát khiển trách.

Mông Viễn, Mông Liêu liếc nhau, quỳ gối phía sau Mông Cức, Mông Khanh.

Trong tay Mông Cức cầm hương, khấu đầu cung kính bốn bài vị, Mông Khanh, Mông Viễn và Mông Liêu cũng đều dập đầu theo, hành lễ xong Mông Cức mới đứng dậy đem thẻ hương cắm tới bát hương trên bàn, sau đó nói:

- Liệt tổ liệt tông ở trên, hôm nay con bất hiếu xin mời các người linh thiêng, tại vì con mà Mông gia đã đổi mặt với sống chết.

Mông Viễn, Mông Liêu ngơ ngác nhìn nhau, Mông gia đã đổi mặt với sống chết? Việc này là như thế nào?

Mông Khanh khẽ thở dài, nói:

- Quân sư đã đến Liêu Đông, vừa mới biết Doanh Phi đã bị Đại vương ban thưởng chết rồi.

- Doanh Phi được ban chết?

Mông Viễn, Mông Liêu nghe vậy ngạc nhiên, nhưng chỉ là hơi kinh ngạc thôi, bọn họ không giống phụ thân Mông Cứu đối với lão Tần không thể xóa đi được ký ức đã khắc sâu, hai anh em từ nhỏ đã sinh ra ở Giang Đông, rồi lại sinh sống ở Giang Đông, từ nhỏ đều tiếp xúc với người nước Sở, thật ra là đối với Tiền Tần Doanh thị là không có cảm tình gì.

Mông Cứu xoay người ra hiệu cho Mông Khanh cùng với Mông Viễn, Mông Liêu đứng dậy, sau đó nói ý sâu xa, nói:

- Viễn nhi, Liêu nhi, Mông gia ta nhiều thế hệ trung nghĩa, cao tổ, ông cố cùng với ông nội các con đều là bề tôi của lão Tần, bọn họ đều có thể làm việc vì Tần mà chết, sở dĩ cha ở Cửu Nguyên sống cho qua ngày cũng chỉ là vì bảo vệ dòng máu Doanh thị cuối cùng.

Mông Khanh nói thêm:

- Các cháu nên biết, Doanh Phi là dòng máu Doanh thị cuối cùng.

Mông Cứu thở dài nói:

- Ôi, hiện giờ Doanh Phi đã bị Đại vương ban lựa trắng được chết, dĩ nhiên dòng máu Doanh thị cuối cùng đã bị đoạn tuyệt, sứ mệnh của cha đã hoàn thành rồi.

Mông Viễn, Mông Liêu đột nhiên biến sắc, vội la lên:

- Phụ thân, ý người là như thế nào?

Mông Cứu khoát tay áo, thản nhiên mỉm cười nói:

- Con ta chớ có hoảng sợ, trước hết hãy nghe cha nói cho hết lời.

Đợi Mông Viễn, Mông Liêu trấn tĩnh lại, Mông Cứu lại nói tiếp:

- Cha là người trung thành với Tiền Tần, cho nên, số mệnh của cha là phải bảo vệ dòng máu Doanh thị, nhưng các con không giống với ta, bởi vì Doanh Phi gả cho Hạng Vương, quân đoàn từ Trường Thành của ta cũng về Sở, cho nên các con sinh ra là thần dân Đại Sở, các con phải bảo vệ chính là họ Hạng mà không phải họ Doanh.

Mông Viễn nghiêm nghị nói:

- Phụ thân, con chắc chắn giống cha chú bảo vệ họ Doanh và bảo vệ họ Hạng.

Mông Liêu cũng vẻ mặt nghiêm túc gật nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Phụ thân, con cũng như thế.

- Tốt, không hổ là con cháu Mông gia.

Mông Cứu vui vẻ gật đầu, lại nói:

- Tuy nhiên, cha muốn các con thề trước mặt liệt tổ liệt tông.

Lúc này Mông Viễn, Mông Liêu cùng giơ tay phải lên, cùng kêu lên nói:

- Con lấy danh nghĩa thề với liệt tổ liệt tông...

Mông Cứu nghiêm nghị nói:

- Mông gia ta thề lấy số mệnh bảo vệ họ Hạng, tuyệt không bởi vì thay đổi mà thất nghĩa phản bội, lấy tổ tiên Mông Diêm làm gương, tuy bị quân thượng ban được chết cũng không hề oán hận một câu... Nếu con cháu đời sau không tuân theo lời thề này, trục xuất khỏi gia tộc, không được gia nhập phần mộ tổ tiên và từ đường.

Mông Viễn, Mông Liêu nghiêm nghị nhìn nhau, đây chính là thề độc rồi!

Từ trước người Hoa sùng bái tổ tiên, đối với dòng máu danh phận rất được xem trọng, cho nên, trục xuất khỏi gia tộc, không được nhập phần mộ từ đường có thể nói là trừng phạt nghiêm trọng nhất.

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt nghiêm túc thề:

- Mông gia ta thề bảo vệ Hạng Trang làm nhiệm vụ của mình, tuyệt không bởi vì chuyện gì thay đổi mà thất nghĩa phản bội...

500. Chương 511 Phụ Tử Nhân Luân.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 511 Phụ tử nhân luân.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hai huynh đệ Mông Viễn, Mông Liêu vừa mới lập lời thề, bỗng nhiên bên ngoài hành dinh vang lên một âm thanh trong trẻo:

- Thiên Phóng huynh, là huynh định dùng tử lễ với toàn bộ tổ huấn trung nghĩa thay cho Doanh thị sao?

Huynh đệ Mông Viễn, Mông Liêu đột nhiên biến sắc, đồng thời ngẩng đầu nhìn Mông Cức. Hai huynh đệ vừa rồi đã cảm thấy giống như là phụ thân đang hướng bọn họ giải thích hậu sự sau này, nay lại có người nói như vậy, càng nghĩ lại thấy giống. Lập tức hai huynh đệ quỳ gối tiến lên, trái phải ôm lấy đùi Mông Cức, dưới tình hình cấp bách cũng không biết làm cái gì, chỉ kêu phụ thân, rối loạn không ngừng.

Tâm trạng Mông Cức hơi chấn động, vội nhìn kỹ lại, chỉ thấy Bách Lý Hiền đột nhiên đi vào, ở phía sau hắn còn có một thiếu niên đi hiên ngang, lại không ngờ là thế tử Hạng Vọng.

- Tử Lương huynh? Thế tử?

Mông Cức, Mông Khanh khấn trương vái chào. Mông Viễn, Mông Liêu quỳ trên mặt đất cũng vội vàng đứng dậy, bái chào Hạng Vọng, Bách Lý Hiền.

Bách Lý Hiền trả lễ, lại mỉm cười nhìn Mông Viễn, Mông Liêu nói:

- Hai vị hiền chất, các cháu cùng thế tử đi dạo quân doanh đi, lão thúc có chút chuyện muốn nói với phụ thân các cháu.

Mông Viễn, Mông Liêu biết phụ thân và Bách Lý Hiền tình cảm rất tốt, hai người hầu như là không phải đến nói chuyện xuông, chắc chắn Bách Lý Hiền đến để khuyên phụ thân bọn họ hồi tâm chuyển ý, đây là người được chọn tốt nhất, so với hai huynh đệ bọn họ hiệu quả hơn nhiều, lập tức đi cùng Hạng Vọng ra ngoài hành viên, Mông Khanh cũng cùng đi, trong hành dinh chỉ còn Bách Lý Hiền và Mông Cức.

Lúc này Bách Lý Hiền mới trình trọng tiến lên, thăm viếng đại lễ với bài vị của Mông Ngao, Mông Vũ, Mông Diêm, lại dâng hương, Mông Cức quỳ đáp lễ, lại giơ tay mời Bách Lý Hiền ngồi vào vị trí.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, Mông Cức thở dài:

- Tử Lương huynh, người hiểu rõ ta như thế nào mà.

Bách Lý Hiền nói:

- Ta đương nhiên hiểu người, không chỉ có ta hiểu người, Đại vương cũng hiểu rõ Thiên Phóng, với tính cách của Thiên Phóng người, Đại vương chỉ sợ người vì Doanh thị mà chết, bởi vậy nên mới phái ta dẫn theo thể tử Vọng ngàn dặm xa xôi tới Liêu Đông, chính là vì muốn ngăn cản người tự sát, Đại Sở ta không thể mất đi một trụ cột song toàn tài giỏi trung nghĩa như người được.

Mông Cức thở dài:

- Huynh trưởng muốn để đệ trở thành bất trung bất hiếu ư?

Doanh Trinh được ban cho chết. Mông Cức thân là người bảo vệ Doanh thị, nếu không thể lấy cái chết là tội bất trung, bất trung thì sẽ vi phạm tới tổ huấn trung nghĩa gia truyền của tổ tiên, đó chính là bất hiếu.

Bách Lý Hiền động viên không ngừng, xiết chặt lấy ngón tay đến vỡ nát, nói:

- Năm đó ở Cửu Nguyên, khi đám hỏi của Đại vương và Doanh phi, Thiên Phóng người cùng với tất cả tướng sĩ quân đoàn Trường Thành đều từng lập lời thề, thề sống chết cuộc đời này bảo vệ Hạng Sở. Lời thề này vẫn còn lại bên tai, Thiên Phóng người vì lễ mà bỏ đại nghĩa, đây là trung ư? Hiếu ư?

Mông Cức thần nhiên cười, nói:

- Chính xác đệ đã lập lời thề ở Cửu Nguyên, thề sống chết bảo vệ Hạng Sở, nhưng đệ cũng từng thề ngay trước mặt tiên phụ, trước linh đường liệt tổ liệt tông lập quá nhiều lời thề độc, thề sống chết bảo vệ dòng máu Doanh thị, hiện giờ Doanh phi chết rồi, dòng máu Doanh thị đã tuyệt. Đệ cũng nên đi theo tiên phụ ở dưới đất rồi.

Bách Lý Hiền lại khuyên nói:

- Thiên Phóng, bảo vệ Doanh thị chính là lễ, nguyện trung thành với Đại Sở mới là đại nghĩa!

Mông Cức lắc đầu nói:

- Tử Lương, dòng máu Doanh thị đã tuyệt, ta không còn mặt mũi nào sống trên trần thế, người cũng đừng có khuyên nữa.

Bách Lý Hiền cười khổ, đương nhiên hắn biết trong lòng Mông Cức có chấp niệm, càng hiểu chấp niệm này vì sao mà đến. Trên thực tế, Mông Cức không phải là con trai trưởng của Tần đại tướng quân Mông Diêm, mà chỉ là con nuôi, nhưng Mông Cức đã sùng bái Mông Diêm vào tận xương tủy. Mông Diêm thà tự sát cũng không ruồng bỏ Đại Tần, điều này đối với Mông Cức đã tạo ảnh hưởng suốt đời không thể thay đổi.

Dự đoán chính là ở lúc đó, trong lòng Mông Cức đã lập lời thề, đời này kiếp này nhất định phải noi theo tiên phụ Mông Diêm, thà chết cũng tuyệt đối không phản bội Đại Tần, tuyệt đối không phản bội Doanh thị. Nhưng mà hiện tại, Doanh Trinh chính là dòng máu Doanh thị cuối cùng, là dòng máu hoàng thất cuối cùng của Đế quốc Đại Tần, cũng đã không còn tồn tại nữa, như vậy Mông Cức chỉ còn cách tự sát để tạ ơn không còn lựa chọn nào khác.

Đương nhiên, không thể quên tiên phụ tự sát vì lễ, không thể buông bỏ sự chấp niệm trong lòng cũng chỉ có một Mông Cức mà thôi, vì Doanh thị mà tử lễ cũng chỉ một mình cá nhân Mông Cức lựa chọn, gia tộc Mông thị sẽ vẫn tiếp tục nguyện trung thành với Đại Sở, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hôm nay Mông Cức gọi em trai Mông Khanh cùng với hai đứa con trai đến trước linh liệt tổ liệt tông giáo huấn.

Nhẹ thở dài một tiếng, Bách Lý Hiền đành phải nói ra lời cuối cùng, nói:

- Thiên Phóng, ai bảo dòng máu Doanh thị đã tuyệt? Thể tử Vọng không phải là dòng máu Doanh phi ư? Chỉ ít trên người hắn cũng có một nửa dòng máu hoàng thất Đại Tần!

Mông Cức vẫn lắc đầu, thở dài nói:

- Nhưng dù sao hắn cũng là họ Hạng, hắn là con cháu họ Hạng.

Bách Lý Hiền khoát tay, cũng thở dài:

- Thiên Phóng ơi Thiên Phóng, Đại vương sai thế tử Vọng đi cùng ta đến Liêu Đông, chẳng lẽ người vẫn không hiểu ý của Đại vương sao? Nói thật cho người biết, Đại vương ban cho Doanh phi chết chính là bắt đắc dĩ, hắn vẫn còn có chút áy náy với lão Tần đó, cho nên hắn quyết định sai thế tử Vọng sửa thành họ Doanh, thừa kế dòng máu Doanh thị.

- Cái gì?

Mông Cức hơi biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Tử Lương huynh, chuyện này là thật?

- Ta và người làm bạn mấy chục năm, đã khi nào ta lừa gạt người?

Bách Lý Hiền khẽ thở dài:

- Thiên Phóng huynh, Đại vương tính toán chu toàn như thế, nhất là vì trong lòng có ý muốn để cho lão Tần còn người sống sót, nhưng chủ yếu vẫn là vì Mông gia đừng mất, Đại Sở không thể không có người, không thể không có Mông gia.

- Đại vương.

Sắc mặt Mông Cức lập tức thay đổi, lập tức cúi chào hướng về hướng phía nam, mãi không dậy.

Lúc này Bách Lý Hiền mới thở phào một cái, xem tình hình này, đầu hổ Mông gia đừng mất đã nghĩ thông suốt, rốt cục lần này đến Liêu Đông không có uống phí, lập tức lại nói:

- Thiên Phóng, ngày mai đệ đi tới Lạc Dương rồi, Thượng Tướng Quân cũng sẽ đi cùng ta, Liêu Đông này hoặc nước Bắc Địch đã có thể giao cho Mông gia tứ hổ đừng mất các người rồi.

Đây cũng là tôn chỉ trước sau như một của Hạng Trang, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người!

Mông Cức đứng dậy, sau đó lại hướng về phía nam cúi chào, mãi không dậy.

Vương thất không phải nhóm đầu tiên đi từ Tỷ Lăng tới Lạc Dương, cũng không phải nhóm cuối cùng, cũng là đám có số người nhiều nhất, hậu cung phi tần, thế tử công chúa cộng thêm cung nữ người hầu đi cùng với cấm quân, số người trên mười nghìn, ngoài ra còn có rất nhiều đồ quân nhu, vương thất dời, xoong chảo chum vại, các đồ vật lẫn lộn.

Buổi trưa quá canh ba, người ngựa tập hợp, Hạng Trang hạ lệnh xuất phát, trước đi theo cửa bắc ra Tỷ Lăng, lại dọc theo đại lộ Chiến Thắng chậm rãi tới bến tàu Ô Giang, sau đó qua Hà Bắc, rồi tới bên trong khu vực Chung Ly, đội thuyền tướng quân Chung Ly Muội lại điều đến năm nghìn thủy quân, người ngựa và đồ quân nhu liền phân theo hai đường thủy bộ, cùng hướng tiến về Lạc Dương.

Hạng Trang làm quốc quân, không cần đi ngựa mệt nhọc, có thuyền lớn trở đi.

Từ Chung Ly Huyện lên thuyền, trước ngược dòng Hoài Thủy tây tiến, sau đó hướng bắc nhập Dĩnh Thủy, lập tức tiến vào bên trong Trần Quận, Trần Quận là một trong năm quận của đất Lương, là quận Nhữ Nam đời sau, ở Hoa Hạ trong thời kì lịch sử Lương Hán, quận Nhữ Nam có thể là một quận lớn nhiều người, lúc nhiều người nhất từng một lần vượt quá hai triệu sáu trăm nghìn người.

Tuy nhiên lúc này, Trần Quận có cảnh tượng tiêu điều.

Từ Hoài Thủy đi vào Dĩnh Thủy, đi hướng bắc hơn trăm dặm, ven đường không ít thôn xóm, nhưng không có một khói bếp nào bay ra, sai binh lính đến xem xét, đều không có một bóng người, mãi cho đến huyện Nhữ Âm, hai bờ sông Dĩnh Thủy mới có người ở lại thôn xóm, tuy nhiên người ở cũng cực ít, dù đó là thị trấn Nhữ Âm, cũng chỉ có lơ thơ mấy trăm gia đình.

Hạng Trang than thở, lập tức vỗ tay với Thái Tử Hạng Chính.

Hạng Chính đi tới trước mặt Hạng Trang nơm nớp lo sợ, thi lễ nói:

- Tham kiến phụ vương.

Nhìn thấy bộ dạng Hạng Chính cẩn thận lo lắng, Hạng Trang cảm thấy ảm đạm, có vài lời muốn nói để dịu đi bầu không khí giữa hai cha con, nhưng há miệng đi ra rồi lại nuốt vào, nói:

- Thái Tử, đối với cảnh tượng hai bờ sông Dĩnh Thủy, con có cảm tưởng gì?

Sắc mặt Hạng Chính phát khổ, lấy ánh mắt xin trợ giúp nhìn Thượng Đại Phu Vũ Thiệp.

Hạng Trang vì dạy bảo Thái Tử Hạng Chính thành tài, nên đã trang bị đoàn Thái phó hùng mạnh cho hắn, binh pháp có Tất Thư dạy, sách sử có Bách Lý Hiền dạy, dạy lễ nghĩa có Thúc Tôn Quán dạy, võ nghệ có Tần Tương dạy, cưỡi ngựa bắn cung có Hồ Diên dạy, thậm chí còn cho Công Thâu Xa dạy bảo Thái Tử khí giới, học tập những bộ phận then chốt.

Tuy nhiên mấy Thái phó cũng không ở bên cạnh, Hạng Chính chỉ có thể cầu trợ ở Thượng Đại Phu Vũ Thiệp.

Vũ Thiệp biết đây là Đại vương đang kiểm tra Thái Tử, nên không thể thay Thái Tử trả lời, lập tức đưa mắt nhìn sang chỗ khác, coi như là không thấy cái gì.

Hạng Chính càng cảm thấy sốt ruột, dù sao hắn cũng trở thành Thái Tử nhiều năm, mặc dù vội nhưng cũng còn có thể biết cách giữ bình tĩnh, lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ cẩn thận nói:

- Phụ vương, con cảm thấy nơi đây vô cùng tiêu điều, thật sự không bằng Giang Đông phồn hoa.

Sắc mặt Hạng Trang lập tức nghiêm nghị, có chút không vui nói:

- Nhiều Thái phó như vậy, mà chỉ dạy được con từng ấy kiến thức hay sao?

Lời này của Hạng Chính tuy là sự thật, Hạng Trang lại theo bản năng cho rằng Hạng Chính thích Giang Đông phồn hoa, không chịu được khổ.

Hạng Chính rất sợ, vội vàng quỳ sát đầu thuyền, giọng run run nói:

- Con vụng về, thật là không biết giải thích như thế nào, mong phụ vương không nên giận dữ, nếu phụ vương cảm thấy tức mình, con muôn lần chết cũng không thể chuộc tội rồi.

- Thôi, con đứng dậy nói đi.

Hạng Trang than nhẹ một tiếng, gơ tay dìu Hạng Chính lên.

Nhìn Hạng Chính khẩn trương cũng không biết tay nên để ở chỗ nào, Hạng Trang biết, trong cảm nhận của đứa con này về hắn, hắn dù không phải là con hổ cắn người, thì ước chừng cũng không kém nhiều lắm, đối mặt với vị “Phụ vương” là hắn này, sợ rằng tài học vô cùng cũng không phát huy ra ngoài được, huống chi Hạng Chính tư chất bình thường.

Lập tức hứng thú của Hạng Trang giảm đi, liền phái Hạng Chính đi vào khoang thuyền chăm sóc mẫu hậu.

Vũ Thiệp đi lên trước, giải thích nói:

- Đại vương, Thái Tử không phải là người ham yên vui, lời nói vừa rồi của Thái Tử là do cảm xúc phát ra, cũng không có ý gì, lão thần nghĩ đến...

- Thượng Đại Phu người không cần nói ngọt thay nó.

Hạng Trang khoát tay áo, lạnh nhạt nói:

- Con của quả nhân, chẳng lẽ quả nhân lại không hiểu rõ nó? Tư chất Thái Tử kém chút, nhưng đối nhân xử thế rất sâu lắng, điểm ấy hắn giống mẫu hậu, tính cách của hắn lại cứng cỏi, chưa đạt được mục đích hắn sẽ kiên nhẫn không bỏ qua, điểm ấy lại cực kỳ giống quả nhân.

Vũ Thiệp thở phào nhẹ nhõm một hơi, từ đáy lòng mà nói: “Vua ta anh minh.”

501. Chương 512: Thiếp Không Bằng Lén Lút.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 512: Thiếp không bằng lên lút.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mười ngày sau, đại đội người ngựa từ Dĩnh Thủy lên phía bắc đi đến Hạng Huyện, sau đó đi vào Hồng Cầu rồi thẳng đến Đại Lương, lại từ Đại Lương đi vào Tuy Thủy một đường hướng tây rồi tới Ngao Thương. Từ lúc đám dân chúng Giang Đông đầu tiên dời đi quận Tam Xuyên phía trước, Ngao Thương cũng đã bắt đầu tu sửa, hiện tại, Ngao Thương sớm đã khôi phục cảnh tượng thời kỳ Tiền Tần, hơn nữa lại tích trữ rất nhiều lương thực.

Đại đội người ngựa tới Ngao Thương rồi, nhân lúc trời tối một thuyền nhỏ bình thường nhập vào trong đội thuyền.

Gần như không có ai biết, ngồi trong khoang thuyền là gia chủ Tần gia Ba Đông, thì ra là vị quả phụ xinh đẹp nổi tiếng Ba Thục, bởi vì có cấm quân cùng với nội thị dẫn đường, thuyền nhỏ của Tần quả phụ thông suốt, rất nhanh liền tới thuyền rồng khổng lồ của Hạng Trang, lập tức có cung nữ dẫn Tần quả phụ tới.

Trong khoang thuyền hết sức xa hoa, Hạng Trang chấp hai tay sau lưng đi qua đi lại.

Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, Hạng Trang xoay người quay đầu lại, đã thấy cung nữ hướng dẫn Tần quả phụ đi nhanh đến, lập tức hai cung nữ khom chiếc eo nhỏ nhắn xuống lui ra ngoài, Tần quả phụ chậm chậm tiến đến hướng Hạng Trang nhẹ nhàng hạ bái, vô cùng mềm mại nói:

- Hồng Ngọc bái kiến Đại vương.
- Hồng Ngọc mau đứng lên, không cần đa lễ.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, tiến lên nhẹ nhàng nắm đôi tay nhỏ bé của Tần quả phụ.

Đôi tay nhỏ bé của Tần quả phụ có chút lạnh, nhưng lại trắng mịn vô cùng, làm cho người ta cảm giác trong mùa hè tìm ra một người con gái mát mẻ, dù Hạng Trang cũng đã trải qua bao nhiêu mỹ nữ, nhưng giờ phút này trong lòng cũng có chút dao động, có câu nói kinh điển như thế này? Kêu vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, hiện tại đang cùng Tần quả phụ hẹn hò vậy gọi là yêu đương vụng trộm.

- Đại vương.

Đôi tay bé nhỏ của Tần quả phụ tùy ý Hạng Trang nắm, Hạng Trang liếc mắt nhìn mỹ nữ quyến rũ một cái, tìm Hạng Trang đập thành thịch, dục vọng trong lòng nổi lên. Hai người không phải là lần đầu yêu đương vụng trộm, Tần quả phụ lại là người từng trải. Nàng biết làm gì mới có thể trêu chọc làm nổi dục vọng Hạng Trang.

Một tay Hạng Trang thò vào ngực Tần quả phụ, tay kia cũng đã đặt lên mông Tần quả phụ, tuy rằng lúc này đã bước vào cuối mùa thu, nhưng trên người Tần quả phụ chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh.

Hạng Trang dễ dàng cảm nhận được hơi nóng từ người Tần quả phụ toát ra, cơ hồ khiến người khác hít thở còn dồn dập không thông.

Bàn về sắc đẹp, thì thật sự Tần quả phụ không phải là tuyệt sắc, mỗi phi tần trong hậu cung của Hạng Trang đều đẹp hơn so với nàng, nhưng nói đến dáng người, lại không có một ai có thể bì kịp được Tần quả phụ. Nhất là mông to như cái thớt, quả thực thiên hạ không có người thứ hai, trong trí nhớ hai thế hệ của Hạng Trang, chỉ sợ ngay cả ngựa đại dương Âu Mi cũng không có thể sánh được.

Ở kiếp trước, Hạng Trang mê muội nhất là nữ nhân mông lớn, đến đời này, hắn lại càng mê muội trầm trọng hơn. Đời sau có một câu thuật ngữ, Hạng Trang hẳn chính là tình ái nghiện mông, mỗi lần vui vẻ cùng nữ nhân, hắn thích nhất tư thế kiểu con chó nhỏ, bởi vì hắn thích nhất nhìn thấy hung khí chính mình ở khe mông của nữ nhân, ở giữa mãnh liệt tiến đến cảnh đẹp.

Tần quả phụ biết Hạng Trang thích nhất bộ phận nào trên thân thể của nàng, lập tức nàng hơi hơi xoay người, đong đưa hông to như cái thớt nghiêng nát dưới bụng Hạng Trang. Chỉ trong chốc lát, Hạng Trang đã dâng trào cảm xúc, muốn nhắm người mà cắn, lập tức Tần quả phụ lại hạ thấp cười rộ lên:

- Đại vương, sao người nôn nóng nhanh vậy?

Hạng Trang buồn hừ một tiếng, quát:

- Còn không xoay người sang chỗ khác?

Tần quả phụ lả lướt liếc mắt nhìn Hạng Trang một cái, ngoan ngoãn xoay người sang chỗ khác, rồi thấp người quỳ xuống trên giường. Sau đó đem hông to giống như cái thớt cao lên cho Hạng Trang mân mê, Hạng Trang thở dốc một hơi, lập tức giơ tay vén váy Tần quả phụ lên trên lưng, đúng là Tần quả phụ không có mặc quần lót, chỉ trong chốc lát, hai bên hông tuyết trắng đẹp đẽ đã lập tức hiện ra ngay trước mặt Hạng Trang không sót một cái gì.

Hạng Trang là người của hai thế giới, đây tuyệt đối là chiếc hông đẹp hoàn mỹ nhất mà hắn từng thấy, điều càng động lòng người chính là, ở giữa hông đẹp còn mang theo một quả đào chín thủy chặt chẽ, tách vỡ ra là vừa tới thịt đào vừa đỏ lại non, còn có nước mật trong suốt trong sáng bám ở trên, làm cho người ta nhìn thấy không kìm nổi chỉ muốn chạm vào rồi cắn một miếng.

Hạng Trang lại giơ tay hung hăng tét một cái vào cặp hông trắng ngần của Tần quả phụ, chỉ trong chốc lát, một dấu bàn tay hiện rõ ràng trên đỉnh hông trắng như tuyết, trên đỉnh hông trắng như tuyết nhìn rõ dấu bàn tay đỏ sẫm, Hạng Trang bưng bưng phần chân, lập tức hất áo bào lên lên tiến tới phía sau Tần quả phụ, nhìn vị trí một chút rồi lập tức hung hăng đâm vào.

Tấn Tương để đao ở qua thắt lưng, đang ở bên ngoài khoang thuyền Hạng Trang đi qua đi lại.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Tấn Tương cảm thấy boong tàu dưới chân khẽ lay động, không kìm nổi ngoái đầu liếc mắt nhìn qua khoang Hạng Trang một cái, Tấn Tương nổi lên một nụ cười thần nhiên, là một trong hai Túc vệ đại tướng thân tín nhất của Hạng Trang, đương nhiên Tấn Tương biết Đại vương hiện giờ đang làm gì, lập tức rời xa cửa khoang.

Boong tàu rung động liên tục, cuối cùng giằng co hơn nửa canh giờ mới dừng lại hoàn toàn.

Tấn Tương đang định trở lại trước cửa khoang, trên bậc thang phía trước bỗng nhiên có một mỹ nhân thướt tha đi đến, Tấn Tương chăm chú nhìn lên, đây là hậu phi Tự Tiệp Dư được Đại vương sủng ái nhất.

Tự Tiệp Dư đi xuống cầu thang, cũng không thèm nhìn Tấn Tương định xông vào bên trong.

Nếu là bình thường, Tấn Tương cũng sẽ không ngăn cản nàng, nhưng hôm nay không ngăn cản không được, lập tức Tấn Tương duỗi cánh tay phải thôi ra phía trước, ồm ồm nói:

- Đại vương có lệnh, không cho phép bất kỳ ai đi vào trong phòng ngủ của người, Tự phi đừng làm cho mặt tướng khó xử, xin hãy trở về đi.

Tự Tiệp Dư ngạc nhiên nói:

- Bốn cung cũng không được đi vào?

Tấn Tương mắt nhìn không chớp, giọng điệu bình thản kiên định:

- Đại vương có lệnh, không được người cho phép bất cứ kẻ nào cũng không được đi vào, Tự phi cũng không phải là ngoại lệ.

Tự Tiệp Dư thấy Tấn Tương không hề có ý nhượng bộ, lập tức kêu hừ một tiếng, có vẻ không vui đi về thuyền của mình.

Hạng Trang cùng Tần quả phụ vui sướng xong, cuối cùng bắt đầu thương lượng nói chuyện chính sự.

Tuy nhiên nói là thảo luận chính sự, nhưng hai người vẫn đang duy trì tiếp xúc thân mật, tay phải Hạng Trang còn đang tùy ý vuốt ve cặp lông trắng ngắn của Tần quả phụ.

Hạng Trang vừa hưởng thụ da thịt nõn nà trắng mịn của nữ nhân gây cho hắn đầy xúc cảm, vừa nói:

- Lần này dời đô, ảnh hưởng rất nhiều đến các quan chức, đã bỏ lỡ vụ thu lương thực của Tam Xuyên, Ngụy Quốc, chỉ sợ là không kịp truyền bá, và mùa xuân năm sau lương thực thu hoạch ít nhất còn có sáu bảy tháng, nếu muốn rong chơi trong khoảng thời gian này, phải cần một số lương thực không ít.

Hạng Trang nói rất đúng tình hình thực tế, dời đô là một công trình khổng lồ, năm quận nước Ngụy đã bắt đầu rách nát không chịu nổi, dân chúng quận Tam Xuyên lại bị cưỡng ép dời vào Quan Trung, nông nghiệp hai địa phương này đã bị phá hư rất lớn, từ Giang Đông, Kinh Tương cùng với Ba Thục dân chúng lại phải bắt đầu dời đi một lần nữa, vậy thì trước khi thu hoạch lương thực vào mùa xuân năm tới, nếu bọn họ không thể cung cấp lương thực, trái lại triều đình còn phải cho bọn họ vay lương thực, nếu không bọn họ phải chết đói.

Ngoại trừ mấy trăm nghìn dân chúng, còn có hai đại cấm quân Hồ Bí, Thiên Lang cùng với số lượng thế gia, hào tộc, huân thích rất lớn, hơn nữa còn là nô dịch của nhà bọn hắn, thậm chí số lượng còn vượt qua số lượng hai đại cấm quân, hơn nữa quan lại vương thất, toàn bộ đã vượt qua hơn một trăm nghìn người, đây cũng là phải há mồm ăn cơm đầy sao.

Bởi vậy có thể thấy được, dời đô cũng không phải là chuyện dễ dàng, cũng chứng tỏ là Hạng Trang đã có bao nhiêu quyết tâm.

Đương nhiên, những gia đình có công cùng với gia tộc quyền thế sẽ có tích trữ lương thực, cũng không cần triều đình cung cấp, nhưng mấy trăm nghìn dân dời đi quận Tam Xuyên nhất định phải dựa vào triều đình nuôi sống, đây cũng là điều kiện động viên bọn họ dời đi quận Tam Xuyên, về sau bọn họ dời đi quận Tam Xuyên, triều đình không chỉ có cung cấp lương thực nửa năm, hơn nữa còn phải miễn trừ toàn bộ thuế má ba năm.

Đôi mắt đẹp mê ly của Tần quả phụ, nhìn Hạng Trang nói:

- Đại vương, lần này ta sẽ không đi tay không, một lần dẫn theo hơn năm trăm thuyền lương thực lớn lại đây, trái phải luôn luôn có ba trăm nghìn thạch.

- Ba trăm nghìn thạch còn thiếu nhiều.

Hạng Trang lắc đầu nói:

- Theo số nhà đoán chừng, ít nhất cũng cần tám trăm nghìn thạch!

- Nhưng lương thực Ba Thục, Kinh Tương đã không còn nhiều, lương thực năm quận Giang Đông thì toàn bộ cho vào nhà kho lườn Tỷ Lăng, người nói đó là lương thực chuẩn bị chiến đấu, không thể động vào.

Tần quả phụ cắn ngón tay, trầm ngâm nói:

- Nếu muốn bổ sung lương thực còn thiếu lớn như vậy, chỉ sợ chỉ còn cách mua sắm lương thực ở nước Triệu hoặc nước Nam Việt rồi.

Hạng Trang trầm ngâm nói:

- Chỉ sợ nước Nam Việt cũng không có nhiều lương thực còn dư, người có cách ở nước Triệu sao?

Căn cứ vào tình báo Ô Mộc Nhai cung cấp, hiện giờ ở triều đình nước Triệu không hề đồng nhất rồi, lão Tướng quốc Quán Cao đã về hưu, Tướng quốc Trương Cảnh mới nhậm chức căn bản chỉ là một vật bài trí, cơ bản là Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên nắm hết quyền hành, thăng nhĩ này cũng không phải là một ngọn đèn dầu cạn, hiện giờ đang khích lệ binh mã người ngựa, chính quân chuẩn bị chiến tranh.

Trong thời điểm này, chỉ sợ nước Sở muốn mua sắm lương thực ở nước Triệu rất khó.

Tần quả phụ nói:

- Phương pháp thì đương nhiên là có, nhưng người làm ăn nói chuyện làm ăn, nếu muốn làm cho nước Triệu trả lương thực đến, chỉ sợ Đại vương cũng phải trả giá tương đối lớn, thí dụ như là ngựa.

- Như thế nào? Người còn muốn buôn lậu ngựa hay sao?

Hạng Trang nhìn lúm đồng tiền đẹp của Tần quả phụ cười, lập tức tay phải không tự chủ được véo mũi nàng, khúu giác quả phụ xinh đẹp quá linh mãnh, Thượng Tướng Quân Tắt Thư dẫn Kiêu Kỵ quân đến Mạc Bắc cày đình quét huyết, ước chừng bắt trở về từ Hung Nô hơn hai trăm ngàn con ngựa, hiện tại để lại nuôi dưỡng ở Liêu Đông.

Nhiều ngựa Hung Nô vậy Hạng Trang còn chưa biết xử trí như thế nào, nhưng thật ra Tần quả phụ đã nảy sinh ý định trong đầu trước khi đến đây.

- Đau, đau, Đại vương, thần thiếp đau.

Ngoài miệng Tần quả phụ hô đau, nhưng khóe mắt cũng là xuân ý, ý tứ câu hàm súc ngược lại càng đậm, một bên lại quyến rũ nói:

- Đại vương, ta cũng muốn nói trôi chảy như vậy, nếu ngài không muốn, coi như ta chưa nói, nếu thật sự chưa hết giận, vậy bịt miệng ta đi.

Hạng Trang cười nói:

- Miệng của người nhỏ, cũng không phải đã bị quả nhân nút lấy đó sao?

Lập tức Tần quả phụ liếc mắt nhìn Hạng Trang một cái, miệng nhỏ nhắn liền co rút lại phía dưới, tận đến khi hút hết lạnh khí của Hạng Trang, sau đó Hạng Trang một tay đẩy Tần quả phụ xuống mặt đất trên giường, lại tiếp tục hung hăng sát phạt lần thứ hai.

Lần này dời đô, vấn đề nan giải nhất chính là lương thực, nếu Tần quả phụ có thể có cách với nước Triệu, Hạng Trang cũng không ngại buôn bán một phần ngựa Hung Nô cho nước Triệu, đương nhiên, Hạng Trang không thể đem toàn bộ ngựa Hung Nô bán cho nước Triệu, bằng không sẽ khiến cho nước Triệu tổ kiến kỵ quân hùng mạnh đến đánh nước Sở? Hạng Trang sẽ không làm việc ngốc như vậy.

502. Chương 513: Thủ Đô Mới Lạc Dương.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 513: Thủ đô mới Lạc Dương.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mai nở không quá ba lần, Hạng Trang cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu, xong việc liền ôm Tần quả phụ ngủ thật say.

Đến nửa đêm, bỗng nhiên Hạng Trang bị một trận ồn ào lớn làm kinh sợ, vội khoác áo trên giường ngồi dậy, Tần quả phụ thân thể cũng trần truồng ngồi dậy, lại vội vàng khoác áo thêm cho Hạng Trang, đây đã là mùa thu, đêm lạnh, nếu để cho Đại vương gặp lạnh, vương hậu và nhóm hậu cung phi tần sẽ lột da của nàng?

Hạng Trang mặc thêm áo khoác vội vàng đi ra ngoài khoang thuyền, trước mặt nhìn thấy Tần Tương cầm đao đứng trang nghiêm.

- Tử Thành, sao lại thế này?

Một trận gió đêm thổi tới, theo bản năng, Hạng Trang nắm áo khoác thật chặt.

- Đại vương người xem.

Tần Tương chỉ hướng tây bắc.

- Nơi đó có ánh lửa, còn có người chém giết, Tần Trọng đã dẫn theo doanh phía bên trái Hồ Bí đuổi về, tin tức rất nhanh được truyền về.

Hạng Trang nhìn theo hướng Tần Tương chỉ, quả nhiên thấy hướng tây bắc có ánh lửa ngút trời dựng lên.

Thời gian chưa đến nửa khắc, lập tức có quân Hồ Bí tinh nhuệ hồi báo, có hơn một nghìn đạo tặc ý đồ tập kích Ngao Thương, tuy nhiên đã bị bảo vệ phủ binh Ngao Thương đánh lui.

- Hơn một nghìn đạo tặc?

Hạng Trang thất thanh nói:

- Đạo tặc bên trong nước Ngụy hung hăng ngang ngược như thế?

Suy nghĩ một lát, Hạng Trang lại nói Tần Tương:

- Tử Thành, lập tức sai người phi ngựa đi tới Huỳnh Dương, điều Cao Sơ đi suốt đêm đến Ngao Thương gặp quả nhân, quả nhân phải hỏi hẩn một chút, xem hẩn thống trị nước Ngụy như thế nào.

- Vâng!

Tần Tương âm âm đáp lời, lĩnh mệnh đi.

Tuy Huỳnh Dương cách Ngao Thương ba mươi dặm, nhưng Cao Sơ thúc ngựa đã đến rất nhanh.

Bởi vì Đại Lương, Định Đào rách nát không chịu nổi, sau khi Hạng Trang lại ngăn nước Ngụy, Ngụy vương Ngụy Thác liền lựa chọn thành Huỳnh Dương là thành trì tương đối đầy đủ làm thủ đô.

Quân thần gặp nhau, Hạng Trang hỏi:

- Thủy Chi, sao không quét sạch đạo tặc bên trong nước Ngụy?

Cao Sơ cười khổ nói:

- Đại vương, nói ra cũng không sợ ngài chê cười. Thần mang binh quét sạch nhiều lần. Kết quả chẳng những không có quét sạch được những đạo tặc đó, ngược lại chúng còn có xu thế hung hăng ngang ngược hơn.

Hạng Trang nói:

- Tại sao lại xuất hiện loại tình hình này?

Cao Sơ nói:

- Chủ yếu có hai nguyên nhân, một là sức chiến đấu của quân Ngụy quá thấp. Hai là đạo tặc bên trong nước Ngụy phần lớn đều là bại binh quân Hán, số lượng rất nhiều!

Sau trận đại bại của quân Hán ở cuộc chiến Miện Thủy, hơn hai trăm nghìn người chết trận. Hơn hai trăm nghìn người bị bắt lại chết vì bệnh dịch, còn lại hơn một trăm nghìn lại chạy tán loạn đến các quận nước Ngụy, nổi lên chiếm núi làm vương, vào nhà cướp của, Hạng Trang biết đến tình hình này, cho nên mới phái viên Đại tướng Cao Sơ đến trấn thủ nước Ngụy.

Tuy nhiên năm gần đây Cao Sơ đảm nhiệm chức Thượng Tướng Quân nước Ngụy, nhưng vẫn không bình ổn được nạn trộm cướp ở nước Ngụy, có chút ngược lại tính toán của Hạng Trang.

Hạng Trang nói:

- Thủy Chi, binh lính quân Ngụy phần lớn đều là những lão binh mười mấy năm trước dưới trướng Lương Vương Bành Việt. Đám binh này đều là một đám hổ sói, như thế nào mà bây giờ lại trở thành một đám cừu rồi à?

Cao Sơ nói:

- Thần nhận định, khả năng có hai nguyên nhân. Một là do tuổi bọn họ đã lớn, phần lớn những binh lính này cũng đã qua tuổi bốn mươi, thấp nhất cũng hơn ba mươi tuổi. Tuy nhiên đây không phải là chủ yếu,

nguyên nhân chính là, thần cảm thấy trong lòng những binh lính này đã không còn một chút ít ý chí chiến đấu.

Hạng Trang yên lặng vuốt cằm, dường như hắn đã hiểu một chút.

Một đội quân nếu muốn duy trì sức mạnh chiến đấu, nhất định phải có được linh hồn, là quân hồn. Đối với những người đã từng là quân Lương kia không thể nghi ngờ Lương Vương Bành Việt chính là quân hồn của bọn họ, nhưng từ khi Bành Việt chết, nước Lương diệt vong, đội quân này cũng đã tan mất quân hồn.

Một đội quân mất đi quân hồn giống như mất đi răng nhọn móng hổ, lại không có hung tính gì đáng nói, mà này, nguyên nhân chủ yếu chính là hơn một nửa tù binh quân Lương không thể khôi phục sức chiến đấu, nói cách khác, hơn bốn mươi nghìn tù binh quân Lương đã không có khả năng tham gia quân ngũ rồi, cả đời này cũng chỉ làm nông phu thôi.

Cao Sơ lại nói:

- Đại vương, nếu có thể điều hai mươi nghìn phủ binh Giang Đông tiến đến, thần tin rằng ba tháng sẽ quét sạch nạn trộm cướp.

- Tạm thời không nói đến việc này.

Hạng Trang khua tay áo, nói:

- Đại Tướng Quân cùng quân sư từ Liêu Đông nhanh chóng trở lại, quả nhân sẽ cùng bọn họ tính toán, đến lúc đó người cũng tham dự, tranh thủ định ra chiến lược tổng quát.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Sau khi Ngụy Thác lên làm Ngụy vương, không có động thái gì ở Huỳnh Dương chứ?

- Hẳn?

Cao Sơ mỉm cười nói:

- Hẳn ngay cả ở hoàng cung cũng không ra!

Hạng Trang sao không hiểu ý của Cao Sơ, lập tức giả bộ nói:

- Ai, Thủy Chi, cái này người không đúng, dù có như thế nào hẳn cũng là Ngụy vương, một khi tin tức người giam lỏng hẳn trong cung được truyền đi, tiếng tăm cũng không dễ nghe.

- Thần cũng không có giam lỏng hẳn, mà chính là bản thân hẳn không muốn đi ra ngoài.

Cao Sơ xem thường nói:

- Đại vương, người tuyệt đối không tưởng tượng được hẳn không ra ngoài hẳn làm chuyện gì đâu.

Không đợi Hạng Trang đặt câu hỏi, rồi nói tiếp:

- Không ngờ hẳn không cho hơn mười hậu phi cùng với cung nữ mặc quần áo, hẳn hoang đường hay không hoang đường?

- Kệ hẳn đi.

Hạng Trang cười nói:

- Ha ha, kệ hẳn đi.

Trong lúc quân thần đang nói chuyện, đại đội người ngựa tiếp tục xuất phát, trước theo Ngao Thương tiến vào Hà Thủy, lại từ Thành Cao đi vào Lạc Thủy, từ Lạc Thủy tiến phía tây chưa đến năm mươi dặm, đã tới ngoài cửa đông Lạc Dương.

Hạng Trang đứng ở đầu thuyền nhìn xa xa, chỉ thấy bụi đất tung bay trong ngoài thành Lạc Dương, nhiều đội thợ thủ công phu dịch đang đi qua đi lại như con thoi, một công trường khổng lồ tất cả mọi người đều bận rộn, hơn mười hậu cung phi tần cũng đứng ở đầu thuyền nhìn về phía Lạc Dương đồng thời phát ra từng trận âm thanh, hiển nhiên, Lạc Dương mới đã tạo cho các nàng ấn tượng đầu tiên không thật tốt.

Hạng Trang lại hoàn toàn không thêm đề ý, điều kiện Lạc Dương tuy rằng có hơi khổ một chút, nhưng lại có lợi cho sự nghiệp lớn thống nhất!

Hơn nữa chỉ tạm thời gian khổ ở Lạc Dương, trong lịch sử ở Hoa Hạ, Lạc Dương nổi danh mười cổ đô, tiềm lực ở Tỷ Lãng tuyệt đối không thể bằng được, thời gian nhiều nhất mười năm, Lạc Dương sẽ phát triển trở thành một Đại Thành phần hoa không thua gì Tỷ Lãng, đến lúc đó quy mô có thể vượt qua năm trăm nghìn người!

Lưu Hằng đang ngủ Đậu Y Phòng đánh thức, nhẹ nhàng nói:

- Đại vương, người nên vào triều rồi.

Lưu Hằng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trời vẫn còn tối, trong lòng không muốn, nói:

- Trời vẫn còn sớm mà, ái phi để quả nhân nhắm mắt một chút, buổi tối hôm qua nàng làm quả nhân mệt muốn chết rồi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Đậu Y Phòng hơi đỏ lên, kiên trì nói:

- Đại vương, nhưng hôm nay là ngày đầu tháng người lên triều, hơn nữa Thừa tướng cũng đã ở Hà Tây quay trở về.

- Phải rồi.

Lưu Hằng mở mắt xoay người ngồi dậy, vỗ trán một cái nói:

- Sao việc này quả nhân lại quên mất, nếu trầm lên lâm triều chậm, khẳng định Tướng Phụ lại răn dạy quả nhân, mau, mau, mau đem áo khoác tới đây cho quả nhân.

Đậu Y Phòng đứng dậy cầm áo khoác mặc cho Lưu Hằng, lại hầu hạ qua loa rửa mặt chải đầu cho Lưu Hằng, đội mũ đeo thắt lưng, lúc này Lưu Hằng mới vội vàng ra tắm cung, đi thẳng đến cung điện chính Vị Ương.

Tiếng chuông oang oang, Bạch Mặc, Trần Bình cầm đầu, văn võ bá quan đi theo sau, bước lên bậc thang cầm thạch, lại nối đuôi nhau đi vào đại điện cung Vị Ương. Bạch Mặc, Trần Bình vẻ mặt ngưng trọng, vừa đi vừa bàn luận chuyện gì.

Bạch Mặc lo lắng hừng hực mà nói:

- Thái sư, nghe nói Hạng Trang đã đến Ngao Thương, nước Sở chắc chắn đã dời đô đến Lạc Dương rồi.

Đối với động cơ dời đô Lạc Dương của Hạng Trang, Bạch Mặc có thể thấy rõ, rất rõ ràng, Hạng Trang ngại Tỷ Lãng khoảng cách xa xôi, sau khi dời đô Lạc Dương, khoảng cách triều đình nước Sở với các nước Hán, Hàn, Triệu ngắn lại nhiều, cứ như vậy, một khi xung quanh có vấn đề gì, nước Sở có thể nhanh chóng phản ứng.

Hạng Trang dời đô Lạc Dương còn có một tác dụng tuyệt vời khác không thể bỏ qua.

Nước Sở dời đô Lạc Dương, vì bảo vệ triều đình an toàn, tất nhiên phòng ngự của quận Tam Xuyên cùng với nước Ngụy sẽ tăng mạnh, quân Hán, quân Hàn, quân Triệu thậm chí quân Tề nếu muốn xâm chiếm nước Sở tất nhiên không hề dễ dàng, như vậy các quận Giang Đông nước Sở phần hoa nhất, lập tức biến thành hậu phương lớn nước Sở.

Trừ điều đó ra, dời đô Lạc Dương còn có thể kéo theo sự phát triển của quận Tam Xuyên và đất Ngụy, một khi quận Tam Xuyên và đất Ngụy phát triển, thực lực của nước Sở lần nữa tăng vọt. Từ khi Hạ Thương Chu đầu hàng, quận Tam Xuyên, đất Ngụy thật sự trở thành vùng Trung Nguyên chân chính, về mức độ sống và thổ địa, Quan Trung cũng không thể nào so sánh bằng.

Cho nên, dời đô Lạc Dương là một nước cờ hay, một mũi tên trúng ba con chim!

Trần Bình cũng nhìn ra những lợi hại đó, bùi ngùi nói:

- Đúng vậy, thật sự là không nghĩ tới, sự việc Hạng Trang dời đô lớn như vậy không ngờ dễ dàng làm xong, lợi hại, quá lợi hại.

Bạch Mặc thở dài:

- Từ này về sau, chỉ sợ Đại Hán ta phải phòng thủ mệt mỏi rồi.

Trần Bình yên lặng vuốt cằm, lập tức lại nói:

- Lần này Thừa tướng đi Hà Tây, Nguyệt Thị vương như thế nào?

Bạch Mặc lắc nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Thái độ của Nguyệt Thị Vương mập mờ hơn rất nhiều so với trước kia.

Nửa năm trước Hung Nô liên tục gặp đả kích, nhất là bộ lạc Xanh Lê trung tâm Hung Nô mất đi tất cả dê bò phụ nữ và trẻ em, vì tranh đoạt phụ nữ trẻ em và dê bò còn sót lại, bộ lạc Xanh Lê và hơn một trăm bộ lạc Hung Nô hỗn chiến quy mô lớn, dù cho cuối cùng kết quả trận hỗn chiến này như thế nào, người Hung Nô tuyệt đối cũng xong rồi.

Nối tiếp sự thất bại và diệt vong của Hung Nô, ở thảo nguyên Mạc Bắc sẽ là Nguyệt Thị Vương sẽ nổi lên.

Nguyệt Thị Vương cũng có dã tâm thủ lĩnh các bộ lạc, nếu Nguyệt Thị có thể chiếm lĩnh đại mạc Quảng Mao, thì không quá ba mươi năm, người Nguyệt Thị sẽ trở thành một “ Hung Nô “ hùng mạnh.

Tuy nhiên, tham vọng của Nguyệt Thị Vương hiển nhiên chạm đến thần kinh nhạy cảm của quân thần nước Hán, Bạch Mặc cũng không muốn hao tổn sức phá hủy Hung Nô, rồi lại để lời ra Nguyệt Thị, vì thế, Nguyệt Thị vừa mới xâm chiếm Hưu Chư trạch, Hồn Tà trạch, thoáng đã toát lên ý đồ tham vọng toàn bộ thảo nguyên ở Hà Tây, lập tức Bạch Mặc quyết đoán ra mặt cảnh cáo.

Tuy nhiên, kết quả lần này đi sứ đường như cũng không làm cho gã vừa lòng.

Trần Bình nhú mày, không vui nói:

- Sự uy hiếp của người Hung Nô vừa mới giải trừ, Nguyệt Thị Vương định qua cầu rút ván hả? Y còn tưởng là mình đã mạnh rồi sao?

Bạch Mặc gật nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Xem ra nhất định phải nghiêm khắc cảnh cáo người Nguyệt Thị, thừa dịp thời cơ lần này kinh doanh muối sắt, không ngại cảnh báo bọn họ, bốn tướng muốn xem, không có muối, người Nguyệt Thị có thể nấu được mấy ngày?

503. Chương 514: Cướp Sạch Quan Trung (1).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 514: Cướp sạch Quan Trung (1).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mấy ngày sau, Tất Thư, Bách Lý Hiền từ Liêu Đông trở lại Lạc Dương, lập tức Hạng Trang triệu tập các quan văn võ trọng thần, mở cuộc đình nghị lần đầu tiên từ khi dời đô. .

Vương cung mới ở Lạc Dương là do phủ Lã Trạch Quận Thủ sửa xây dựng thêm mà thành, quy mô xây dựng không thể so sánh với hoàng cung ở Tỷ Lăng, hơn nữa cũng bởi vì niên đại lâu đời, đã rách nát nhiều quá, hậu cung phi tần oán than, hàng ngày Tự Tiệp Diệp lại ở bên cạnh Hạng Trang kể khổ, tuy nhiên Hạng Trang đối với việc này cũng không thêm nghe.

Ngay cả Lệnh Doãn Hạng Tha cũng nói:

- Đại vương, hoàng cung này hơi đơn sơ, có nên triệu tập mấy nghìn thợ thủ công chuyên môn cùng với mấy chục nghìn dân phu, một lần nữa tuyển chọn xây dựng một tòa cung điện mới? Không cần phải bằng với hoàng cung Tử Lăng, nhưng ít nhất cũng làm cho Đại vương được ở thoải mái một chút.

Hạng Tha nói như vậy, đại thần khi tham dự đình nghị cũng đều phụ họa thêm.

- Tạm thời không đề cập tới việc này.

Hạng Trang cự tuyệt không chút do dự, đương nhiên Hạng Trang cũng muốn được ở thoải mái chút, nhưng bây giờ là thời điểm để hưởng lạc sao?

- Chính sự trước.

Hạng Trang nói:

- Sau khi dời đô Lạc Dương, các công việc rất phức tạp, một sớm một chiều không thể làm rõ ràng được, nhất là muốn các việc ở quận Tam Xuyên cùng với năm quận nước Ngụy đi vào quỹ đạo, phải cần một khoảng thời gian, ít nhất cũng đến mùa thu hoạch lương thực năm tới, là tuyệt đối không có khả năng dụng binh với bên ngoài đấy.

Hạng Tha, Hạng Đà, Tất Thư, Cao Sơ, Vũ Thiệp, Bách Lý Hiền yên lặng vuốt cằm.

Đích thật chuyển nhà là một sự kiện lớn, nhất là một hộ gia đình dời đến nơi đó, đều sẽ xuất hiện một số vấn đề, thí dụ như lựa chọn nhà mới, tu sửa nhà cửa, nhà thờ, đặt mua ruộng đất, giao tiếp cùng hàng xóm mới, quen thuộc tục lệ tình người địa phương, vân vân.

Gia đình chuyển nhà còn như thế, quốc gia dời đô thì lại càng thay đổi nhiều.

Hạng Trang nói tiếp:

- Trong khoảng thời gian chuyển giao như thế nào, chư vị ái khanh hãy cho ý kiến.

Cao Sơ nói trước:

- Đại vương. Thần nghĩ việc cần làm gấp là tiêu diệt thổ phỉ. Trộm cướp bên trong nước Ngụy rất là điên cuồng ngang ngược, nếu không sớm tiêu diệt hết, sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới sự ổn định và phát triển của năm quận nước Ngụy.

Nạn trộm cướp Cao Sơ đã sớm một mình báo cáo qua với Hạng Trang. Tuy nhiên những người khác không biết, lập tức Hạng Trang nói:

- Thủy Chi nói nạn trộm cướp ở nước Ngụy cho mọi người biết.

Lập tức Cao Sơ kể nguồn gốc từ đầu tới cuối nạn trộm cướp ở nước Ngụy.

Thành phần nạn trộm cướp ở nước Ngụy rất phức tạp, có một phần bởi vì trước kia không nhẫn nhịn được sự thống trị tàn bạo của Bành Việt mà chiếm núi làm vương. Cũng có một phần sau khi nước Tề diệt vong nước Lương thì lên núi vào rừng làm cướp. Tuy nhiên nhiều hơn cả là bại binh từ chiến trường Miện Thủy trốn tới đây, bởi vì mấy con đường trở về Quan Trung đều bị quân Sở phong tỏa, bọn họ cũng chỉ có thể chạy trốn tới đất Ngụy vào rừng làm cướp làm giặc mà thôi.

Ở cổ đại, Quan Trung là nơi hiểm yếu không phải nói suông, ngoại trừ Hàm Cốc Quan, Vũ Quan cùng với Hán Trung là mấy đường giao thông chính, lại không có đường khác có thể đi, Lưu Bang là vua nước Hán, cũng không thể mạo hiểm đi vào Nghiêu Sơn. Thập tử nhất sinh mới trốn về quận Tam Xuyên? Hơn nữa không lâu sau khi chạy trốn tới Thảng Trì, lập tức bị chết.

Lưu Bang còn như thế, những bại binh trên chiến trường bỏ trốn lập tức có thể hiểu được.

Hiện tại tình hình có chút lắng xuống. Nếu có thể chuẩn bị lương khô, nếu muốn quay trở lại Quan Trung cũng không hẳn là không có cơ hội, những bại binh này sớm đã qua kỳ hạn phiên thay binh lính. Dựa theo pháp luật là bị xử chém, thậm chí còn liên lụy tới già trẻ trong nhà, cho nên những bại binh đó tuyệt đối không có ý muốn trở về Quan Trung, mà sẽ đơn giản ở đất Ngụy vào rừng làm cướp.

Bách Lý Hiền nói:

- Không nghĩ rằng nạn trộm cướp ở nước Ngụy lại điên cuồng ngang ngược như thế, tuy nhiên, nếu xử lý thật tốt, nhóm trộm cướp này đối với nước Đại Sở ta có lẽ vẫn giúp sức rất nhiều.

Hạng Đà không tin nói:

- Quân sư nói vậy sai rồi, trộm cướp sao có thể trở thành giúp sức?
- Làm sao không thể trở thành giúp sức?

Bách Lý Hiền nói:

- Vừa rồi, Lương Quốc Công cũng nói rồi, trộm cướp bên trong nước Ngụy đều là bại binh quân Hán thua trận ở chiến trường Miện Thủy trốn tới, phần lớn trộm cướp này là trai tráng khỏe mạnh, hơn nữa rất có thể số lượng vượt qua một trăm nghìn, nếu có thể thu nạp toàn bộ trộm cướp đó nhập hộ khẩu, thì nông canh nước Lương có thể đổi mới!

Hạng Trang nghe vậy trong lòng khê nhúc nhích, như vậy cũng là một ý kiến hay.

- Đem trộm cướp thu nạp nhập hộ khẩu?

Hạng Tha không cho là đúng nói:

- Điều này có thể sao?

Bách Lý Hiền khê mỉm cười, nói tiếp:

- Xin hỏi Lệnh Doãn, vì sao đám trộm cướp đó phải đi cướp, làm như vậy là vì cái gì?

Hạng Tha nói không cần suy nghĩ, nói:

- Đơn giản, đương nhiên là vì mạng sống.
- Rất đúng, vì sao đám trộm cướp đó phải đi cướp, chính là vì mạng sống.

Bách Lý Hiền nhẹ nhàng vuốt cằm, lại nói:

- Như vậy, nếu bây giờ Đại vương cho bọn họ nhập hộ khẩu hộ tịch, lại cho bọn họ mỗi người một trăm mẫu ruộng đất, Lệnh Doãn cho rằng đám trộm cướp này tiếp tục lựa chọn đi cướp hay là chọn thay đổi lột xác, một lần nữa làm người?
- Cho bọn họ hộ tịch, lại cho trăm mẫu ruộng đất?

Hạng Đà hét lớn:

- Đây không phải là cung cấp cho cường đạo sao?

Bách Lý Hiền nói:

- Thái úy, nếu đám trộm cướp đó nhập hộ khẩu rồi, làm sao gọi là cung cấp cho cường đạo?

Hạng Tha, Hạng Đà không trả lời thêm được lời nào, Hạng Trang lại nhìn quanh Tất Thư, Vũ Thiệp, Cao Sơ hỏi:

- Các người cảm thấy thế nào?

Vũ Thiệp trầm ngâm không nói, Cao Sơ nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

- Đại vương, thần nghĩ hoàn toàn có thể thử xem, thật sự, có không ít trộm cướp đã lấy vợ sinh con ngay tại chỗ, và cũng đã cùng người Ngụy hòa làm một rồi, bọn họ bề ngoài thì không khác gì dân chúng, tuy nhiên vẫn ngấm ngấm hoạt động vào nhà cướp của.

Tất Thư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhưng những... đám trộm cướp này đã có nhiều năm làm tội phạm, nếu chỉ cho nhập hộ khẩu hộ tịch lại cho trăm mẫu ruộng đất, chỉ sợ rất khó khuất phục, thần nghĩ điều phải binh ở các quận đến, sử dụng sách lược áp dụng tiêu diệt và trấn áp, quy định ngày đi tới các huyện nha nhập tịch, nếu không, giết không tha!

Bách Lý Hiền mỉm cười nói:

- Không hổ là Thượng Tướng Quân, một lời lập tức đánh trúng điểm quan trọng.

Lập tức Hạng Trang nói với Cao Sơ, nói:

- Thủy Chi, lập tức trở về lệnh cho các Huyện trưởng dán bản cáo thị, quy định hạn ba tháng, trong vòng ba tháng trộm cướp đến các huyện nhập tịch, thì miễn xử phạt đồng phát cấp chính thức hộ tịch, lại cho trăm mẫu ruộng đất, ngoài ra miễn ba năm tiền lương thuế má, nhưng nếu quá thời hạn không nhập, phát binh tiêu diệt.

- Vâng!

Cao Sơ quỳ dậy, ầm ầm trả lời.

- Tốt.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, lại nói:

- Còn có chuyện, Ô Mộc Nhai vừa có tin tức từ Quan Trung truyền tới, Bạch Mặc có ý định kinh doanh muối sắt, mặt khác, dường như nước Hán và người Nguyệt Thị có xích mích, Bạch Mặc đã hạ lệnh đóng cửa các trạm kiểm soát đi qua Hà Tây, nghiêm cấm tiểu thương Quan Trung buôn muối sắt ở Hà Tây.

Khi vừa mới nhận được tin này, Hạng Trang còn tưởng rằng Ô Mộc Nhai nghĩ sai, bởi vì trong trí nhớ của hắn, Hà Tây cũng là Thanh Hải đời sau, tuy rằng phần lớn khu vực bị bộ lạc Khương Đê chiếm đóng, nhưng hành lang Hà Tây người Nguyệt Thị chiếm đóng cũng có hồ nước mặn, người Nguyệt Thị sao lại có thể thiếu muối được?

Sau khi được Khuất Bất Tài giải thích cuối cùng mới hiểu được, giao thông thời xưa không tiện, tin tức lưu thông không tốt, nên kỹ thuật nấu sắt, chế muối, canh cửi và sinh sản càng lưu truyền khó khăn, bởi vậy, Khương, Để, Nguyệt Thị, Hung Nô, Đông Hồ và bộ lạc Man Di căn bản cũng không hiểu phơi muối như thế nào, càng không biết luộc muối, cho nên ỷ lại người Trung Nguyên cung cấp muối ăn.

Có câu nói, cái này kêu là làm trông coi Bảo Sơn qua ngày khó khăn.

- Kinh doanh muối sắt?

Hạng Tha, Hạng Đà và Vũ Thiệp không có phản ứng gì, sắc mặt của Tất Thư và Bách Lý Hiền cũng thay đổi.

Bách Lý Hiền nhẹ phe phẩy quạt lông, nhìn Tất Thư cười nói:

- Học Kiềm, vị sư huynh này của ngươi thật đúng là không đơn giản, thật sự nếu có thể kinh doanh muối sắt, thì trong khoảng thời gian ngắn có thể giúp cho ngân khố quốc gia nước Hán rất nhiều, hắn là có thể vượt qua được sự thiếu hụt rất lớn sau trận chiến thất bại ở Miện Thủy đã gây ra cho Quan Trung?

Từ trong đáy lòng Tất Thư nói:

- Đúng vậy, đây là một nước cờ hay.

Trong đầu Hạng Đà vẫn không hiểu, nói:

- Như thế nào, kinh doanh muối sắt lợi hại vậy sao?

Bách Lý Hiền cười nói:

- Thái úy, kinh doanh muối sắt không phải rất lợi hại, nhưng kiếm rất nhiều tiền, nhìn những thương nhân buôn muối ở Tỷ Lăng giàu có như nào là có thể biết.

Hạng Trang xuất phát từ khích lệ công thương, suy xét cho việc kinh doanh lớn mạnh, không chút suy nghĩ đến việc thi hành quốc sách chuyên kinh doanh muối sắt, mà đem hai khối bánh ngọt lớn này đi giao cho tư nhân kinh doanh, đương nhiên, thương gia bình thường tuyệt đối không có tư cách này, những thương nhân có tư cách tiến vào kinh doanh lương thực muối sắt toàn bộ đều là thương nhân hồng đỉnh thuộc Ba Đông Tần gia.

Thấy Tất Thư, Bách Lý Hiền không có tỏ thái độ gì, Hạng Trang nhin không được nói:

- Học Kiếm, Tử Lương, chẳng lẽ không cảm thấy đây là một cơ hội tốt để cướp sạch Quan Trung sao?
- Hả, cướp sạch Quan Trung?

Hạng Tha, Vũ Thiệp ngơ ngác nhìn nhau.

Bách Lý Hiền, Tất Thư liếc nhau một cái, cũng không biết lời này của Hạng Trang có ý gì.

Cao Sơ và Hạng Đà lại hưng phấn không ngừng nói:

- Như thế nào, Đại vương muốn dụng binh với Quan Trung sao?
- Dụng binh?

Hạng Trang ngây người sững sốt, lập tức khua tay liên tục nói:

- Không không không, không phải ta nghĩ chuyện như vậy, chính là quả nhân muốn thương lượng tranh giành, mà không phải dụng binh tranh giành.
- Thương lượng tranh giành?

Cao Sơ, Hạng Đà vẫn không hiểu.

Hạng Tha, Vũ Thiệp cũng không hiểu, dường như Tất Thư và Bách Lý Hiền lại có chút hiểu rõ.

Đối với thời đại người xưa, đương nhiên là không biết đến lĩnh vực chiến tranh tài chính, nhưng đối với chiến tranh tài chính căn bản đã sớm được nghiên cứu học thuật từ thời nguyên thủy, nghe đến chiến tranh tài chính rất mơ hồ, thật sự chính là mua rẻ đắt bán, Tất Thư và Bách Lý Hiền học thức nhiều, đương nhiên là đã từng đọc qua phương diện này.

Hạng Trang đối với lĩnh vực tài chính đọc lướt qua cũng cực kỳ nông cạn, nhưng đối với thời đại này mà nói, học thức về tài chính của hắn cũng được coi là cấp bậc đại tông sư rồi, ít nhất Hạng Trang cũng hiểu rõ cơn lốc khủng hoảng tài chính năm 97, đại thể hiểu rõ cá sấu lớn tài chính phố Wall thao tác thủ đoạn đã gột sạch một số các nền kinh tế châu Á mới nổi.

Thủ pháp này chính là mua vào nhiều số lượng tiền các quốc gia, đem tỉ suất hối đoái đầu cơ đi lên, và tỉ suất hối đoái bay lên đến độ cao nhất, phóng thích số lượng tiền lớn hơn trước mua vào của các quốc gia, ở giữa kiếm lấy giá chênh lệch, đợi cho các nước Châu Á hao hết ngoại hối dự trữ, tỉ suất hối đoái sụp đổ, lấy ra một số lượng đô la Mỹ cực nhỏ tiến vào trận để tích biên nhật xác, do đó dễ dàng khổng chết các loại tài sản của các nước Châu Á.

Đương nhiên, căn bản thời đại này không tồn tại tài chính, nhưng nhất định là có thị trường, hơn nữa từ sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất chế độ tiền tệ, các nước Hoa Hạ lập tức có loại tiền thống nhất, đó chính là loại tiền thượng tệ hoàng kim hạ tệ ngũ thù, có thống nhất tiền, ý tưởng điên cuồng cướp sạch Quan Trung là thực hiện có cơ sở.

504. Chương 515: Cướp Sạch Quan Trung (2).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 515: Cướp sạch Quan Trung (2).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thấy các đại thần đều không hiểu, thậm chí ngay cả Tất Thư, Bách Lý Hiền cũng chỗ hiểu chỗ không, Hạng Trang liền biết việc này nên để Tần quả phụ thay bọn họ đi thương lượng, lập tức nói thêm:

- Thôi đi, việc này không nói trước, bây giờ nước Hán và Nguyệt Thị nảy sinh mâu thuẫn, chứ vị ái khanh có ý kiến gì không?

Hạng Tha nói:

- Thần nghĩ đây là cơ hội tốt lôi kéo người Nguyệt Thị kiềm chế nước Hán.

Vũ Thiệp nói:

- Nhưng vấn đề là, nếu người Nguyệt Thị được Đại Sở ta ủng hộ phía sau, có thể chiếm cứ đại mạc hay không, trở thành người Hung Nô kia? Nếu thật sự xảy ra tình hình này, chỉ sợ cái được không bù được cái mất.

Đối với vấn đề này, Bách Lý Hiền và Tất Thư cũng có chút do dự, theo suy xét lập trường đối phó với nước Hán, lôi kéo người Nguyệt Thị là rất có tất yếu, nhưng là lập trường suy xét từ toàn bộ tộc Hoa Hạ, rồi lại là phối hợp với nước Hán chèn ép người Nguyệt Thị, nếu không, người Nguyệt Thị thừa dịp Hung Nô suy nhược mà lớn mạnh, sớm hay muộn cũng là tai họa.

Hạng Trang suy nghĩ một lát cuối cùng quyết định sai Bàng Ngọc tiếp xúc và bàn một chút với người Nguyệt Thị.

Trên đường lớn từ Hàm Đan đi tới Kế Huyện, bốn con ngựa đang kéo chiếc xe chạy như bay.

Xung quanh xe ngựa còn có hơn hai mươi kỵ binh khỏe mạnh đi theo, hiển nhiên, chủ nhân xe ngựa này không phải là người bình thường.

Trên thực tế, chủ nhân xe ngựa này không phải là ai khác, mà chính là tình nhân của Hạng Trang, gia chủ Tàn gia Ba Đông Tàn quả phụ, mười ngày trước Tàn quả phụ vừa rời Lạc Dương, sau khi lưu lại ở Hàm Đan một thời gian ngắn liền thẳng đến Kế Huyện, nàng từ Kế Huyện đi tới Liêu Đông, cùng trao đổi cụ thể công việc buôn bán đối lương thực với nước Triệu cùng tướng quân Mông Cức phòng giữ Liêu Đông.

Xe ngựa vừa qua khỏi cồn cát Bình Đài, bỗng nhiên có một kỵ binh chạy như bay từ phía Hàm Đan đến, khoảng cách còn khá xa, kỵ sĩ trên lưng ngựa đã phát tay hô to nói:

- Tàn phu nhân tạm dừng bước, tạm dừng bước. . .

Ở nước Sở Tàn phu nhân nổi danh là một Hồng Đình thương nhân, nhưng khi đi lại các nước thì sẽ dùng thân phận khác. Mà kể đến lại hô thân phận của Tàn phu nhân, hiển nhiên không phải là người bình thường, hơn hai mươi kỵ binh bảo vệ xe ngựa có thoáng chút cảnh giác, cả đám đều tay cầm vào bọc hành lý trên xe ngựa thăm dò, nơi đó chứa liên nổ Tiểu Xảo.

Kỵ binh kia nhanh chóng tiếp cận, xe ngựa cũng đứng từ từ ở phía bên trái đường.

Hơn mười kỵ binh nhanh chóng đi lên vây một kỵ sĩ lại, kỵ sĩ kia vẻ mặt điềm tĩnh, chỉ hướng về phía thùng xe khom người vái chào, cất cao giọng nói:

- Tàn phu nhân, tại hạ Thạch Quý, là huyền y vệ Hàm Đan Tả Tư Mã, phụng mệnh của thống lĩnh nhanh đến truyền tin cho phu nhân.

Dứt lời, lập tức lấy ở trong ngực ra một phong thư.

Hóa ra là người Huyền y vệ, vẻ mặt hơn mười kỵ binh thả lỏng hơn, nhưng vẫn có chút nghi ngờ.

Màn xe ngựa nhấc lên một góc. Lập tức nha hoàn tướng mạo xinh đẹp lộ đầu ra thăm dò, liền có một kỵ binh tiếp nhận thư trong tay của kỵ sĩ rồi đưa cho nha hoàn, nha hoàn tiếp nhận thư lùi về thùng xe. Màn xe hạ xuống, kỵ sĩ kia lại hướng về xe ngựa một lần nữa vái chào, lập tức ghìim ngựa xoay người, chạy như bay hướng về phía Hàm Đan.

Trong xe ngựa, Tàn quả phụ đang lười biếng dựa người vào gối trên nệm, hỏi:

- Mi nhi, chuyện gì vậy?

Hai tay nha hoàn cầm mật tín giao cho Tàn quả phụ, nói:

- Là Huyền y vệ phân bộ ở Hàm Đan phái người đưa tin tới.

Tần quả phụ vội vàng mở mật tin xem hết, thoáng chốc trong đôi mắt đẹp nổi lên một tia sáng khác thường, đích thật phong thư này là do huyền y vệ Hàm Đan phái người đưa tới, chỉ có điều trong nội dung thư lại làm cho Tần quả phụ có chút không ngờ, lập tức chỉ bảo nha hoàn nói:

- Mi nhi, bảo Hà Bá quay đầu, chúng ta về Hàm Đan.

- Về Hàm Đan?

Mi nhi ngạc nhiên nói:

- Phu nhân, chúng ta không đi Liêu Đông hả?

- Không đi.

Đôi mắt đẹp của Tần quả phụ tỏa ánh sáng, lắc đầu nói:

- Ở Quan Trung, Hàm Đan còn có An Ấp còn mấy việc mua bán lớn cần chúng ta đi làm, vùng đất Liêu Đông lạnh giá không cần chúng ta đi nữa.

Bạch Mặc đã thi hành quan doanh muối sắt ở Quan Trung.

Đương nhiên, Bạch Mặc không phủ định toàn bộ việc buôn muối, sắt ở Quan Trung, mà là cho bọn họ một thời gian giảm sóc, ở giai đoạn thứ nhất, Bạch Mặc chỉ đem ruộng muối, phường nấu sắt và sản nghiệp ngọn nguồn thu về quốc hữu, thiết lập quan doanh, buôn sản nghiệp vùng trung du, sâu gia công cùng với bán lẻ và nghiệp vụ tạm thời vẫn cho phép tư nhân kinh doanh.

Nhưng Bạch Mặc đã cho thời hạn cuối cùng hai năm.

Sau hai năm, sản nghiệp muối sắt đưa đi bán đều phải thực hiện chuyên doanh hoàn toàn.

Đương nhiên thương gia kinh doanh muối sắt ở Quan Trung rất bức tức, từ xưa đến nay, muối sắt là hai ngành sản xuất chính là sản nghiệp có lợi nhuận phong phú, ở thời kỳ Chiến quốc, một trong hai huyện thoại lớn Y Đột dựa vào nghiệp muối mà tích trữ được sản nghiệp khổng lồ, số của cải này thậm chí cũng không thua bá chủ Trung Nguyên lúc đó Đại Ngụy vương!

Hơn năm trăm năm trước, Quân Trọng từng giao cho Tề Hoàn Công tính qua một sổ sổ sách, cuối cùng cho ra kết quả là, hơn mười nghìn đầu người chưa nộp thuế cho nước Sở, còn không đạt bằng một nửa lợi nhuận mà kinh doanh muối sắt đạt được, bởi vậy có thể thấy được nghề buôn muối sắt lợi nhuận như thế nào, hiện tại sản xuất hai ngành này lớn này đều bị quan phủ lũng đoạn, thương nhân Quan Trung sao có thể không oán hận?

Trong chuyện này, chính Tư Mã gia cùng với Lã gia là ý kiến nhiều nhất.

Mấy trăm năm trước gia tộc Tư Mã nổi dậy, rồi tới Tư Mã Thác thay mặt, lại đưa gia tộc vào hàng ngũ cao nhất Quan Trung, sau lại dần dần đặt chân sự nghiệp muối, tích lũy tài sản kếp xù, đại gia chủ hiện nay của gia tộc Tư Mã là Tư Mã Trọng, là là thế hệ con cháu đời thứ năm của Tư Mã Thác, Tư Mã Trọng còn có em trai ruột là Tư Mã Quý, là một nhà kinh doanh thiên tài.

Tuy nhiên chính sách của nước Hán là trọng nông đề ép buôn bán, tài năng buôn bán của Tư Mã Quý khó có thể được phát huy tới trình độ lớn nhất, cũng chính bởi vì nguyên nhân như vậy, Tư Mã Quý thường tụ tập bạn bè dùng mọi cách công kích Thừa tướng Bạch Mặc bảo thủ ngu xuẩn, cho rằng nếu nước Đại Hán muốn lớn mạnh lên, nhất định phải thực hiện chính sách cổ vũ công thương như nước Sở.

Lúc này gặp mặt, Tư Mã Quý công kích Bạch Mặc ngay trước mặt Tư Mã Trọng:

- Bạch Mặc đi ngược lại như thế, sớm muộn thì Quan Trung cũng đại loạn, nước Đại Hán cũng chết sớm trong tay kẻ đó.

Sắc mặt Tư Mã Trọng thay đổi, nói:

- Tam đệ nói ít vài lời đi.

- Nhị ca sợ cái gì?

Tư Mã Quý không cho là đúng nói:

- Tiểu đệ nói đều là sự thật, bây giờ có rất nhiều người ý kiến với Bạch Mặc, cũng không chỉ có một nhà chúng ta, những thứ khác không nói, chỉ nói Lã gia, chỉ sợ đã hận Bạch Mặc đến tận xương tủy rồi! Tiểu đệ dám chắc chắn, ngày nào đó Bạch Mặc sẽ phải chết trong tay người Lã gia, hừ!

Tư Mã Trọng im lặng, ân oán giữa Lã gia với Bạch Mặc, ở Quan Trung làm gì có người nào không biết?

Tư Mã Quý lại nói:

- Nhị ca, tiểu đệ nghĩ tuyệt đối chúng ta không thể khoanh tay chịu chết, mà nên liên kết các đại thương gia ở Quan Trung, cùng nhau tạo áp lực với triều đình, cho dù như thế nào cũng phải làm cho Đại vương thu hồi chiếu mệnh.

- Tạo áp lực cho triều đình?

Tư Mã Trọng thất thanh nói:

- Người không muốn sống nữa? Cần phải biết cánh tay không lay chuyển được đùi!

- Vậy cũng chưa chắc!

Tư Mã Quý lãnh đạm nói:

- Hơn một nghìn thương gia liên kết lại, Bạch Mặc còn dám xằng bậy hay sao?

- Hơn một nghìn thương gia?

Sắc mặt Tư Mã Trọng thay đổi lớn, hạ giọng hỏi:

- Tam đệ, người thành thật nói cho ta biết, người đem qua tìm người có phải là gian tế nước Sở hay không? Người ngàn vạn lần không nên tin bọn họ, Thừa tướng lòng lang dạ sói, nhóm người muốn cùng đấu với hắn là muốn chết đó, nhóm người không có khả năng thắng đâu.

Sắc mặt Tư Mã Quý càng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói:

- Nhị ca, bây giờ nói những lời này đã chậm, hơn một nghìn thương gia ở Quan Trung đã bắt đầu âm thầm hành động, nhiều nhất không quá ba ngày, hậu quả Bạch Mặc cưỡng ép kinh doanh muối sẽ hiện ra, đến lúc đó, không chỉ có giá cả muối, giá cả sắt sẽ tăng cao, ngay cả giá lương thực cũng sẽ tăng cao.

- Cái gì?

Tư Mã Trọng nghiêm nghị nói:

- Đã bắt đầu rồi sao?

- Vâng đúng, đã bắt đầu rồi.

Tư Mã Quý nói:

- Nhị ca, nếu chúng ta không theo vào có thể sẽ thua lỗ lớn!

Thấy Tư Mã Trọng còn có chút do dự, Tư Mã Quý lại nói:

- Nhị ca, người còn lo lắng cái gì nữa? Một khi sự việc bùng nổ, chắc chắn Bạch Mặc sẽ bị dân chúng Quan Trung dìm chết dưới nước, đến lúc đó nếu hắn muốn bình ổn lương thực muối ở Quan Trung, cũng chỉ có thể nhận thua chúng ta, cũng chỉ có thể hủy bỏ quan doanh muối sắt, chẳng lẽ hắn lại còn dám dùng sức mạnh hay sao?

Tư Mã Trọng nói:

- Nhưng dù sao hắn cũng là Thừa tướng nước Đại Hán?

Tư Mã Quý nói:

- Nhị ca, có câu là pháp không trách chúng, đây chính là hành động tự phát của hơn một nghìn thương gia!

Cuối cùng Tư Mã Trọng quyết định, trầm giọng nói:

- Được rồi, vậy hãy để cho chúng ta ở Hàm Dương, Hán Trung, Bắc Địa, Lũng Tây cùng với mấy chục cửa hàng ở Thượng Quận hết sức theo vào, dù là muối sắt hay là lương thực, có bao nhiêu liền mua bấy nhiêu.

- Vâng!

Tư Mã Quý âm âm ứng thuận trả lời, kích động xoay người đi.

Trần Bình thăm hỏi qua phủ, Bạch Mặc không dám chậm trễ, tự mình ra cửa chính nghênh đón.

Làm lễ xong, Bạch Mặc đưa Trần Bình vào phòng khách, sau đó hỏi:

- Thái sư ban đêm tới chơi, chắc là có việc gì quan trọng, nhưng lại không biết là chuyện gì?

Trần Bình nhẹ nhàng vuốt cằm, lại lo lắng nói:

- Thừa tướng, Hắc Băng Đài báo cáo, mấy trăm thương nhân buôn muối lương thực đang âm thầm thường xuyên đi lại bên trong thành Hàm Dương, lão phu nghi ngờ rất có thể bọn họ có hoạt động gì không thể cho ai biết, không chừng có liên quan đến việc Thừa tướng mới thi hành quan doanh muối sắt, nhất định phải sớm phòng bị.

Bạch Mặc nghe vậy mỉm cười, không cho là đúng nói:

- Có phải Thái sư lo lắng quá hay không?

Đối với tiểu thương, Bạch Mặc rất xem thường, hắn xem rằng đó là một đám cừu dơi làm thịt ta muốn lấy lúc nào cũng được, căn bản là không có vấn đề gì, thí dụ như Tư Mã gia cùng với Lã gia, ngay cả tích lũy vô số gia sản, nhưng lại có thể làm gì? Chỉ cần Đại vương chiếu lệnh một tờ có thể lấy tất cả gia sản của bọn họ.

Trần Bình nói:

- Nếu chỉ là một hai thương gia thì cũng không có chuyện gì đáng để lo nghĩ, nhưng nếu là hơn trăm thương gia liền kết lại, ảnh hưởng không phải là không nhỏ rồi, nếu tất cả thương gia ở Quan Trung liền kết lại, triều đình gặp phiền toái lớn rồi, lúc này vừa mới thi hành quan doanh muối sắt, lương thực vải vóc và ngành sản xuất hoàn toàn nằm trong tay thương gia, cách bọn họ thật sự là không được đâu.

- Tất cả thương gia liền kết lại?

Bạch Mặc khua tay áo, không cho là đúng nói:

- Thái sư quá lo lắng, quá lo lắng, những thương gia đó mỗi người đều háms lợi, vì chút lợi nhỏ có thể tranh giành lẫn nhau, làm sao bọn họ có thể hành động cùng nhau được? Nhưng thương gia đó thật sự muốn liên kết hành động, trừ phi mặt trời mọc đằng tây.

Thấy Bạch Mặc không cho là đúng, Trần Bình chỉ phải bất đắc dĩ nói:

- Tóm lại, Thừa tướng nên cẩn thận đề phòng.

- Cũng được.

Bạch Mặc cũng không có thể làm phật ý Bạch Mặc quá, lập tức tỏ thái độ nói:

- Vậy làm phiền Thái sư sai Hắc Băng Đài tăng mạnh giám thị thương gia, nếu bọn họ thực sự có ý đồ gây rối, ngăn cản trước cũng tốt.

505. Chương 516: Cướp Sạch Quan Trung (3).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 516: Cướp sạch Quan Trung (3).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau khi dời đô công việc bề bộn, Hạng Trang cũng loay hoay chân không chạm đất, hôm nay vất vả khi có thời gian rảnh rỗi, lập tức phái Hồ Diên khẩn trương gọi Bách Lý Hiên và các đại thần tới một tửu quán nhỏ vừa mới khai trương uống rượu, sau khi nước Sở dời đô Lạc Dương, không ít sản nghiệp của huân thích hậu duệ quý tộc cũng dời đi Lạc Dương, khá nhiều phân hiệu đã được mở ở Lạc Dương.

Cho nên, thời gian chưa đến nửa năm, trong thành Lạc Dương hàng trăm tửu quán, dịch quán, kỳ xá cùng với kỹ trại mọc lên như nấm.

Đương nhiên, Hạng Trang tới tửu quán uống rượu không phải là để trải nghiệm cuộc sống khó khăn ở dân gian, mà là hoàng cung đang tu sửa, thật sự bụi đất bay không chịu được, nên phái binh đến bao tửu quán, sau đó mời Bách Lý Hiên, Tất Thư và văn võ đại thần đến, vừa uống rượu vừa nghị sự.

Rượu quá ba tuần, Vũ Thiệp hỏi:

- Đại vương, người sai Tần gia, Đường gia thu mua số lượng lớn lương thực ở Hàm Đan và An Ấp, rốt cục là vì cái gì? Phải biết rằng thủ tục xuất nhập cảnh hàng hóa ở nước Triệu, nước Hàn rất nghiêm, nếu là ít thì không sao, nhưng số lượng lớn như vậy, nếu muốn chở về nước Sở, đó là không có khả năng.

Hạng Trang nói:

- Để cho bọn họ mua lương thực ở Hàm Đan và An Ấp không phải bởi vì chúng ta thiếu lương thực.

Hạng Tha nói:

- Nhưng vấn đề là vận chuyển lương thực nhiều như vậy rất khó che dấu tai mắt mọi người, chở về đến đây như thế nào?

Hạng Trang cười cười, nói không đầu không đuôi:

- Chư vị ái khanh nghĩ lầm rồi, mua lương thực ở Hàm Đan, An Ấp không phải để chở về nước, mà là chuẩn bị chuyển hướng Quan Trung đấy.

- Chuyển hướng Quan Trung?

Hạng Đà không hiểu chút nào nói:

- Đây là có chuyện gì?

- Cụ thể là xảy ra chuyện gì mọi người cũng đừng có lo lắng, ha ha.

Hạng Trang cười nói:

- Tóm lại, nếu lần này làm tốt, không chỉ có hơn một nghìn thương gia cùng với hậu duệ quý tộc ở nước Hán bị cướp sạch của cải, còn có trên triệu thạch lương thực ở nhà kho lớn nước Triệu và nước Hàn cũng sẽ đều rơi vào Ngao Thương chúng ta.

Đám người Hạng Tha, Hạng Đà ngơ ngác nhìn nhau, nếu có thể cướp sạch Quan Trung, còn có thể cướp sạch trên triệu thạch lương thực trong quốc khố của nước Triệu, nước Hàn? Điều này có thể sao?

Liễu Ký Lão Hào vốn là cửa hàng lương thực lớn nhất Hàm Dương, nhưng sáng sớm hôm nay đã treo lên tấm bảng gỗ không có lương thực bán. . . Sáng sớm tinh mơ mấy trăm người buôn bán lương thực nhỏ nhất thời bùng nổ.

Bởi vì trước đó, mặt khác mấy chục cửa hàng lương thực bên trong thành Hàm Dương toàn bộ không tiếp tục kinh doanh được.

Năm nay thu lương thực nợ thu, giá lương thực trên dọc đường đi Quan Trung tăng cao, đầu năm mỗi thạch năm mươi tiền đã tăng tới tám mươi tiền, tuy nhiên ba ngày trước, giá lương thực ở Hàm Dương lại đột nhiên tăng lên cao như phát điên, hơn nữa một ngày tăng ba lần, trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, giá lương thực lập tức đã tăng mỗi thạch tới hai trăm tiền, hơn nữa là ra giá mà không ai bán.

Giá lương thực tăng cao, thế gia gia tộc quyền thế ở Quan Trung cũng đều bắt đầu tích trữ lương thực.

Tới hôm nay, thậm chí ngay cả Liễu Ký Lão Hào cũng không chống đỡ được, treo biển không tiếp tục kinh doanh hành nghề.

Tuy rằng chính sách nước Đại Hán thi hành trọng nông đề ép buôn bán, nhưng đây chẳng qua là nói địa vị thương nhân cùng thủ công nghiệp thấp, cũng không có nghĩa là ở Quan Trung xưởng thủ công nghiệp không tồn tại, trên thực tế, Quan Trung cũng không thiếu đại hình xưởng thủ công, thí dụ như một phần xưởng nấu sắt cùng với xưởng binh khí cũng thuê mướn trên mười nghìn nhân công.

Ngoại trừ xưởng quan doanh, còn có tất cả xưởng tư nhân lớn nhỏ, chỉ là ở Hàm Dương cùng với kinh đô và các vùng lân cận chỉ ít cũng có mấy chục nghìn người hành nghề thủ công. Nếu cộng lại toàn bộ người hành nghề thủ công ở Quan Trung, ít nhất cũng có mấy trăm nghìn người, những người này phần lớn là thoát ly sản xuất, được mua lương thực sống qua ngày.

Hiện tại, Liễu Ký Lão Hào cầm đầu mấy chục cửa hàng toàn bộ không tiếp tục kinh doanh lương thực, lập tức chặt đứt miếng ăn của những người thợ thủ công đó, làm bọn họ phải đói bụng. Ngoại trừ những nhà của người thủ công nghiệp, thậm chí có không ít sai dịch đã giờ chân chửi má nó, bởi vì bọn họ cũng không mua được lương thực nuôi sống được vợ con già trẻ.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Hàm Dương đều âm ỉ cả lên.

Cùng lúc đó, tin tức lan truyền nhanh chóng, nói hành vi quan doanh muối sắt của Thừa tướng Bạch Mặc gây tổn thương nghiêm trọng cho lợi ích của thương gia Quan Trung, bởi vì lợi ích thương gia không được bảo đảm, ngay cả cửa hiệu Liễu Ký Lão Hào lâu năm như vậy cũng đóng cửa không tiếp tục kinh doanh được, điều này nói lên chính là việc Hàm Dương thiếu lương thực đều do Bạch Mặc xằng bậy tạo thành.

- Buồn cười, quả thực buồn cười!

Bạch Mặc đập bàn giận dữ.

Mấy ngày trước nghe thấy có cửa hàng lương thực đóng cửa, Bạch Mặc còn không để ý, nhưng tới hôm nay, thậm chí ngay cả cửa hiệu lâu đời Liễu Ký Lão Hào cũng treo biển không tiếp tục hành nghề kinh doanh, càng làm cho Bạch Mặc tức giận, không ngờ thương gia đó đổi trắng thay đen, rõ ràng bọn họ tích trữ lương thực không bán, lại không ngờ trả đũa, đem nước bắn hắt vào trên người hắn.

Vốn là, Bạch Mặc thi hành chính là quan doanh muối sắt, muốn làm thương tổn chỉ thương tổn thương nhân buôn muối cùng với sắt để thương lượng lợi ích, đối với thương nhân bán lương thực không có chút nào liên quan, làm sao thương nhân bán lương thực bên trong thành Hàm Dương lại đóng cửa không tiếp tục kinh doanh? Rất hiển nhiên, tất nhiên sau lưng có rất nhiều thương nhân Quan Trung xe chỉ luồn kim, ý đồ muốn gây áp lực cho triều đình.

Trần Bình nói:

- Thừa tướng, hiện tại nên làm thế nào cho đúng?

Lúc này, trong lòng Trần Bình khó có thể tránh khỏi chút bất mãn với Bạch Mặc, gã đã sớm nhắc nhở Bạch Mặc, điều đó khiến cho gã phải coi trọng, nhưng Bạch Mặc lại hoàn toàn không để ý, nên mới gây ra họa ngày hôm nay, nếu Bạch Mặc có thể coi trọng chuyện này, ra mặt giải thích với thương gia các ngành các nghề một chút, những thương nhân bán lương thực sao có thể cùng thương nhân bán muối, sắt lương thực gây rối?

Có môn khách đề nghị:

- Thừa tướng, những gian thương này dám trữ hàng đầu cơ tích trữ, chi bằng phái binh thanh tra và tịch thu tài sản của họ!

- Bậy bạ, như vậy không phải đem sự việc ồn ào càng thêm không xử lý được sao?

Trần Bình không có chút khách khí răn dạy, vấn đề hiện tại không chỉ có điều thương nhân bán lương thực trữ hàng đầu cơ tích trữ, thậm chí ngay cả thế gia gia tộc quyền thế Quan Trung cũng đều tham dự vào, bây giờ chỉ phái binh tìm và tịch thu vài thương nhân bán lương thực thì có lợi ích gì, chẳng lẽ còn có thể dò xét các thế gia gia tộc quyền thế trữ hàng sao?

Môn khách kia vẻ mặt đau khổ nói:

- Không thể phái binh thanh tra tịch thu tài sản, vậy nên làm cái gì bây giờ?

- Làm sao bây giờ? Dễ xử lý!

Bạch Mặc cười nham hiểm, trầm giọng nói:

- Thả lương thực trong nhà kho ra, bán giá cao! Những thế gia gia tộc quyền thế này giúp kẻ xấu làm điều ác, như vậy bốn tướng cũng không cần khách khí nữa, không phải bọn họ muốn trữ hàng đầu cơ tích trữ, kiếm chác món lãi kèch sù sao? Bốn tướng không cho bọn họ được như mong muốn, bắt bọn họ bồi thường những gì mà đã đánh mất, hừ hừ!

- Lương thực trong nhà kho lớn?

Trần Bình cau mày nói:

- Đây là lương thực dự trữ, không thể tự ý động. . .

- Thái sư hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Bạch Mặc cười nham hiểm, nói:

- Việc này bốn tướng đã có tính toán, sau khi chuyện này thành công chẳng những sẽ trả tất cả số lương thực trong nhà kho lớn, hơn nữa ngân khố quốc gia còn có thể được một số tiền rất lớn, đây thật là trời ban cơ hội tốt, không ngờ những cánh tay nhỏ cũng vọng tưởng tranh cao thấp cùng với triều đình, đúng là bọn họ đã tìm tới cái chết!

Ngày hôm sau, nhà kho lớn Hàm Dương bắt đầu lấy mỗi thạch lương thực ra giá ba trăm tiền.

Liều Ký Lão Hào cầm đầu hơn mười cửa hàng lương thực cũng lại một lần nữa khai trương, chẳng qua giá lương thực so với ngày hôm qua lại tăng lên một trăm tiền, nhóm phu dịch người làm thuê nghĩ tới người nhà cũng phải mua lương thực, nhưng cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn mua thừa ra mấy hộc, ai biết giá lương thực này còn có thể tăng lên nữa hay không? Tuy hiện tại đắt, có lẽ tới ngày mai sẽ còn quý hơn.

Khách quý đến phủ lý Tư Mã chật nhà, hơn mười Đại Thương thực lực hùng hậu còn có ghế ngồi, trên dưới một trăm thương gia thực lực hơi kém ngay cả chỗ ngồi đều không có, chỉ có thể đứng ở hai bên đại sảnh, đêm nay bọn họ tụ tập tại đây, là vì xác thực tin chính xác, tiếp tục là thừa dịp giá cả thả lương thực, còn độn lương thực đẩy giá cao?

Có Cự Thương (thương gia lớn) hỏi:

- Trọng Công, đã mấy ngày Bạch Mặc mở nhà kho lớn thả lương thực, Hàm Dương thiếu lương thực đã từ từ dụn đi, có nên tiếp tục tích trữ lương thực nữa hay không?

Tư Mã Quý nhìn quanh đại sảnh một vòng, thấy dáng vẻ mọi người khác nhau, lập tức biết đã có người dao động rồi, đây cũng là hợp tình hợp lý, dù sao Bạch Mặc cũng đứng phía sau điều chỉnh cả nước Đại Hán, đấu cùng y phần thắng thật là xa vời, huống chi hiện tại giá lương thực một thạch đã tăng tới ba trăm tiền, nếu có thể thả toàn bộ lương thực cầm trong tay ra, cũng có thể kiếm một khoản lớn.

Lập tức Tư Mã Quý cười nhạt nói:

- Tại hạ xin khuyên chư vị vẫn là bỏ ý niệm thả lương thực trong đầu cho thỏa đáng, có thể Bạch Mặc đang chờ rồi, chỉ cần nhóm bên này vừa để xuống lương thực, họ sẽ điên cuồng mà hạ thấp giá cả, đến lúc đó giá lương thực tuyệt đối sẽ giảm khiến nhóm này bồi thường được mất cả chì lẫn chài, như thế, Bạch Mặc có thể lấy giá thấp hơn nhiều mua sắm lại lương thực trong tay chư vị, làm phong phú nhà kho lớn.

Không ít thương nhân bán lương thực trên mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị, thâm nghĩ đúng là Bạch Mặc rất nham hiểm, suýt nữa làm theo ý hắn.

Tư Mã Trọng lúc này mới khẽ cười nói:

- Chư vị cũng không cần lo lắng quá mức, đừng nhìn giá lương thực hiện tại đã tăng tới ba trăm tiền, tuy nhiên lão hủ có thể rất rõ ràng nói cho đại gia, trò hay giờ mới bắt đầu, lão hủ có thể ở trong này cung cấp cho mọi người một tin chân thực, chậm nhất đến đầu xuân năm sau, nhất định giá lương thực sẽ tăng tới nghìn tiền!

- Cái gì? Hơn một nghìn tiền? Thật hay giả?

- Phải chăng có thể tăng tới một nghìn tiền, vậy chúng ta đã có thể phát tài rồi!

- Mặc kệ là thật hay là giả, chúng ta đều không có đường quay trở về rồi.

- Đúng đúng đúng, chuyện cho tới bây giờ, chẳng sợ phía trước là vách núi cũng chỉ có thể nhắm mắt lại đi về phía trước.

Tiếng nói vừa dứt, thoáng chốc trong đại sảnh vang lên một mảnh tiếng bàn luận xôn xao, có hưng phấn không thôi, có bình tĩnh suy tư, có nhắm mắt dưỡng thần, cũng có vẻ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lập tức lại có thương gia lớn khác hỏi:

- Trọng Công, thái độ bên kia là cái gì?

Tiếng bàn luận xôn xao trong đại sảnh bỗng nhiên dừng lại, mỗi người đều dựng lỗ tai lên, bởi vì theo lời thương gia lớn này chính là Lã gia nhà giàu nhất Quan Trung.

Lần này thương gia Quan Trung khởi sự liên kết độn lương thực, Lã gia cũng không trực tiếp tham dự, nhưng bọn họ vẫn âm thầm ủng hộ, hiện tại Bạch Mặc thả lương thực trong nhà kho lớn ra, xu thế hai bên độ sức có trở nên gay gắt, nếu không có Lã gia cùng với sự ủng hộ của các thế lực phụ thuộc vào Lã gia, chỉ dựa vào gần trăm mười nhà bọn họ rất có thể không chịu được sức mạnh.

Tư Mã Trọng khẽ mỉm cười hỏi, hỏi vặn lại câu hỏi vừa rồi của cự thương gia:

- Thạch Công, nếu không có bên kia ủng hộ, lão hủ sao dám dẫn đầu cùng chống đối với Bạch Mặc? Không đối gạt các vị, rõ ràng bên kia đã bắn tiếng, bất kể là Bạch Mặc thả nhiều hay ít lương thực ở nhà kho lớn, bên kia đều cam đoan có thể ăn, nếu chư vị có chút dư lực, không ngại tiếp tục ăn.

Vừa nói ra lời này, lập tức gần trăm mười thương gia trong đại sảnh tâm trạng bình tĩnh trở lại.

- Cái gì? Rốt cục bên kia trực tiếp tham dự sao? Thật tốt quá, việc này không thành vấn đề.

- Suýt nữa lão tử hao tổn năm nghìn thạch nữa, hừ hừ, nhà kho lớn Hàm Dương tồn năm trăm nghìn thạch, ta cũng muốn nhìn một cái, Bạch Mặc có thể kiên trì tới khi nào?

506. Chương 517: Cướp Sạch Quan Trung (4).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 517: Cướp sạch Quan Trung (4).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khuất Bất Tài kích động đi vào thư phòng Hạng Trang, chấp tay thi lễ bẩm:

- Đại vương, tin tức tốt, sau khi Bạch Mặc dùng kế mở nhà kho lớn thả lương thực, rốt cục Lã gia cũng đã xuất thủ.

- Tốt, tốt lắm.

Hạng Trang kích động.

Lã gia tham gia, lần này Quan Trung vì lương thực mà dẫn tới đấu tranh chính trị quyết liệt, hiện tại dù là Bạch Mặc hay Lã gia, Tư Mã gia đứng đầu ích lợi quần thể, cũng đã không có đường lui, thậm chí ngay cả thể gia hào tộc nghe tin lập tức hành động, ý đồ kiểm soát món lãi kén sù cũng hoàn toàn trúng vào rồi.

Bởi vì cục diện bây giờ là rõ ràng, ai không chịu được trước, nhất định người đó sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nếu Bạch Mặc chịu không nổi, như vậy y không chỉ bồi thường tất cả lương thực tồn của nhà kho lớn, hơn nữa Quan Trung chịu đựng giá cả tăng cao mang đến hậu quả xấu, trừ khi y dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn trấn áp tất cả thương gia, thế gia, gia tộc quyền thế cùng với huân thích ở Quan Trung, bởi vì hiện nay bốn quần thể đã tạo thành lợi ích cộng đồng, lợi ích của bọn họ là nhất trí.

- Bạch Mặc, ha ha, y không thể tưởng tượng được cũng có ngày hôm nay!

Hạng Trang cũng có chút hưng phấn.

Tuy nhiên nghĩ lại Hạng Trang cũng lập tức bình thường trở lại, chiến tranh kinh tế đối với người xưa thật sự mà nói là quá xa lạ, Hoa Hạ từ xưa hệ thống thống trị là quan bản vị, tiếp đến hai nghìn năm sau vẫn như vậy, dưới hệ thống quan bản vị thương nhân không hề có địa vị đáng nói, căn bản cũng khó trách Bạch Mặc không thêm để ý thương gia ở Quan Trung, thử nghĩ, có ai thêm để ý đến con kiến đâu?

Chẳng phải ngay cả Tất Thư và Bách Lý Hiền cũng đều là người vô cùng ài giỏi sao? Nhưng bọn họ đối với vấn đề kinh tế chiến cũng không có chút phản ứng nào?

Tuy nhiên hiện tại, hẳn là Bạch Mặc đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề? Thương gia Quan Trung dĩ nhiên chỉ là một đám kiến nhỏ không hề có năng lực phản kháng, nhưng hiện tại ở giữa những con kiến nhỏ xuất hiện rất nhiều con bọ cạp có kịch độc. Dù là thể gia gia tộc quyền thế cùng với hậu duệ quý tộc Quan Trung, Bạch Mặc muốn quét dọn bọn kiến này cả con bọ cạp không hề dễ dàng.

Hơn nữa, Bạch Mặc không biết là, sau lưng đàn kiến nhỏ, bọ cạp độc cắn kỳ thật còn ẩn núp một con mãng xà mà bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người, ha ha.

Dưới sự bày mưu tính kế của Trần Bình, Hắc Băng Đài đã tăng cường theo dõi thương gia Quan Trung. Cho nên các loại tin tức như tuyết rơi bay đến trên bàn Trần Bình, nghe nói Lã gia cầm đầu huân thích hậu duệ quý tộc cũng tham gia trong đó, Trần Bình cảm thấy tình thế nghiêm trọng. Khẩn trương suốt đêm tiến vào tướng phủ, cùng mật nghị với Bạch Mặc.

- Đây là một đám tiểu nhân háms lợi, trong con mắt bọn họ căn bản cũng không có lợi ích nước Đại Hán!

Trần Bình nói xong lập tức bực bội, đập bàn tức sùi bọt mép, nói:

- Thừa tướng, chỉ bằng người cả ta ngay lập tức cả đêm tiến cung yết kiến Đại vương, thỉnh cầu Đại vương hạ chiếu, sắc lệnh những lũ tiểu nhân này mở nhà kho thả lương thực, nếu ai không theo thì nghiêm trị không tha!

Trần Bình là nói đến thể gia gia tộc quyền thế còn có huân thích hậu duệ quý tộc, đặc biệt là Lã gia thế lực lớn nhất Quan Trung.

- Không ổn, Thái sư bàn việc này là không ổn.

Bạch Mặc lắc nhẹ đầu, trầm giọng nói:

- Nếu như dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn nghiêm túc, tất sẽ tạo thành thế cục rung chuyển, nếu sơ sẩy một chút có thể ảnh hưởng đến nền tảng lập nước. Đại Hán cần là chăm lo việc nước, đây là lúc nghỉ ngơi lấy lại sức, thật là không thể để xảy ra việc lớn gì. Cho nên việc này còn cần phải nghĩ cách khác xử lý.

Trần Bình nghe vậy im lặng, hẳn biết Bạch Mặc nói rất đúng sự thật, lấy thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn nghiêm túc với những thế gia tộc quyền thế cùng với huân thích hậu duệ quý tộc trử hàng đầu cơ tích trử, chỉ có thể tiêu mỗi hận trong lòng, cũng có thể giải quyết vấn đề tạm thời, nhưng không thể nghĩ ngờ hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Bởi vì cứ như vậy, Quan Trung sẽ đại loạn, thậm chí ngay cả quân đội lòng quân cũng tan rã.

Lập tức Trần Bình lại hỏi:

- Thừa tướng, người có thượng sách gì?

Bạch Mặc trầm ngâm nói:

- Thái sư, trước đây bốn tướng khinh thường bọn họ, thật sự bốn tướng không ngờ những thương nhân đó liên hợp lại có thể sinh ra sức ảnh hưởng lớn như vậy, còn có những thế gia tộc quyền thế, huân thích hậu duệ quý tộc, không nghĩ rằng bọn họ cũng sẽ cùng một giuộc với thương nhân mà đối đầu cũng bốn tướng.

Trần Bình nói:

- Đám này gọi là thấy lợi tối mắt.

- Không đơn giản như vậy.

Bạch Mặc khua tay áo, lãnh đạm nói:

- Sở dĩ lần này thế gia tộc quyền thế cũng với huân thích hậu duệ quý tộc ra tay trục lợi, nguyên nhân chủ yếu kỳ thật là, sản nghiệp chính của các thế gia tộc quyền thế lớn cùng với huân thích hậu duệ quý tộc mới là những người chính thức nắm trong tay sản nghiệp muối sắt, bởi vì bốn vương thi hành quan doanh muối sắt căn bản làm suy giảm bọn họ, cho nên bọn họ mới có thể cùng lao đến.

Trần Bình nghe vậy cười khỏ, trầm giọng hỏi:

- Thừa tướng, hiện tại nên ứng phó như thế nào?

Dù là Trần Bình có trí tuệ, nhưng vấn đề đối phó với thương gia này, cũng là bó tay không có biện pháp, vì đã vượt ra khỏi học thức phạm trù của hắn.

- Bốn tướng đã có sách lược ứng phó, Thái sư xem.

Bạch Mặc nói xong liền cầm hai phong thư trên bàn.

Trần Bình vội vàng xem hết thư, lập tức hai ánh mắt sáng ngời, nói:

- Thỉnh cầu nước Triệu, nước Hàn khẩn cấp điều vận lương thực?

- Đúng.

Bạch Mặc gật đầu, âm thanh hung dữ nói:

- Không phải bọn họ muốn thông qua lương thực cùng bốn tướng và nước Đại Hán đánh một trận chiến sao? Được thôi, rốt cuộc bốn tướng sẽ hầu tiếp, bốn tướng muốn xem, là tiền của bọn họ nhiều, hay là nhà kho lớn nước Hán, nước Triệu cùng với nước Hàn dự trữ nhiều lương thực, xem cuối cùng ai không nhịn được trước, hừ hừ!

Trần Bình nói:

- Nhưng từ An Ấp chuyển lương đến Hàm Dương ít nhất cần mười ngày, Hàm Đan thì phải càng lâu!

Bạch Mặc nói:

- Không sao, nhà kho lớn Hàm Dương còn đủ chống đỡ một thời gian ngắn, chỉ cần mỗi ngày thả lương thực bớt đi một chút là có thể, đợi cho An Ấp, Hàm Đan chuyển lương thực đến rồi, rồi lại mở cửa nhà kho lớn hơn nữa, toàn lực thả lương thực, bốn tướng chống đỡ đến cùng với bọn họ, hừ hừ!

Triệu vương Trương Ngao đưa mật tín cho Bạch Tuyên, nói:

- Thượng Tướng Quân, người xem này một chút đi.

Bạch Tuyên vội càn tiếp nhận thư xem hết, kinh ngạc nói:

- Bạch Thừa tướng muốn mượn lương thực? Đây là có chuyện gì?

Trương Cảnh ở bên cạnh nói:

- Gần đây Thượng Tướng Quân bận việc chinh quân, cho nên không biết Quan Trung xảy ra chuyện gì, nghe nói Quan Trung bởi vì nợ thu lương thực đã dẫn tới phát thiếu lương, cho nên mới cần mượn lương thực.

Bạch Tuyên nhíu mày nói:

- Nhưng Bạch Thừa tướng mượn một triệu thạch, nhà kho lớn Hàm Đan cũng không nhiều như vậy? Huống chi lương thực nhà kho lớn Hàm Đan là lương thực chuẩn bị chiến đấu, khi không có việc cấp bách không có khả năng dùng, lại sao có thể cho bên ngoài mượn?

Triệu vương Trương Ngao nói:

- Vậy trả lời Bạch Thừa tướng, nói chúng ta cũng thiếu lương thực, không có lương thực cho mượn.

- Điều này cũng không ổn, lúc này nước Hán gặp nạn, nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, chẳng phải vi phạm ước hẹn liên hoành?

Bạch Tuyên suy nghĩ một lát, cuối cùng nói:

- Như vậy đi, cho mượn năm trăm nghìn.

Triệu vương Trương Ngao nói:

- Được, vậy làm theo lời Thượng Tướng Quân.

Mấy ngày sau, Khuất Bất Tài đi vào thư phòng Hạng Trang kích động, bẩm báo nói:

- Đại vương, bỏ câu từ An Ấp và Hàm Đan đưa tin, Hàn vương Hàn Tín và Triệu vương Trương Ngao đã viện trợ nước Hán, phân chia cho mượn lương thực ba trăm nghìn cùng với năm trăm nghìn thạch, hiện tại phái binh ngày đêm đến, phân giải hướng Hàm Dương.

- Tốt, tốt!

Hạng Trang kích động, hưng phấn nói:

- Quyết chiến đã mở rồi!

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại chỉ ngón tay hướng Khuất Bất Tài phân phó nói:

- Lập tức thông qua đường ngầm cho phân bộ Ô Mộc Nhai phân bộ đưa một trăm nghìn lượng hoàng kim đến về Hàm Dương!

Ô Mộc Nhai phân bộ Hàm Dương chuẩn bị hoàng kim, đương nhiên là dùng để mượn tiền đấy.

Đây cũng là đề trung ứng với hữu nghĩa, thông qua trận thương chiến này Hạng Trang phải đạt được ba mục tiêu, một là cướp sạch lương thực dự trữ trong nhà kho lớn của nước Hán, Hàn, Triệu, để hóa giải cảnh thiếu lương thực của nước Sở; hai là cướp sạch của cải của thế gia, gia tộc quyền thế cùng với huân thích ở Quan Trung, ngân khố quốc gia nước Sở sẽ rất phong phú; ba là khiến thương nhân Quan Trung nợ nước Sở một khoản, do đó âm thầm khống chế bọn họ.

Hàm Dương, phủ Thừa tướng.

Trần Bình khom người vái chào Bạch Mặc, giọng điệu ngưng trọng nói:

- Thừa tướng, cơ bản Hắc Băng Đài đã điều tra xong, thương gia, thế gia, gia tộc quyền thế cùng với huân thích hậu duệ quý tộc tham dự tích trữ lương thực ở Quan Trung có hơn năm trăm nhà, nếu đem ruộng đất, bất động động sản toàn bộ của bọn họ bán lấy tiền mặt, khoảng chừng được hai triệu tiền.

- Không nhiều như vậy.

Bạch Mặc khua tay áo, lãnh đạm nói:

- Bán của cải lấy tiền mặt quy mô lớn như vậy, ắt phải tạo thành ruộng đất, bất động sản giá cả bị giảm, cuối cùng bọn họ có thể tập hợp được một nửa.

Trần Bình nhẹ nhàng vuốt cằm nói:

- Cũng là, người khác không phải đồ ngốc.

Bạch Mặc lại nói:

- Triệu vương Trương Ngao và Hàn vương Hàn Tín đã đáp ứng cho mượn lương thực, ước chừng khoảng tám trăm nghìn thạch lương thực đang trên đường vận chuyển đến Hàm Dương, tám trăm nghìn thạch hơn nữa nhà kho lớn Hàm Dương cùng với lương thực dư của các quận các huyện, tổng số khoảng hai triệu rưỡi thạch tả hữu, lấy mỗi thạch năm trăm tiền, tính toán giá trị cực lớn khoảng mười hai mươi lăm ngàn vạn tiền, đã đủ đầy dè sập bọn họ.

Trần Bình nói:

- Để đạt được mục đích an toàn, có nên đem giá lương thực từ năm trăm tiền lên đến một nghìn tiền?

Bạch Mặc nói:

- Chỉ sợ không được, tiền tiêu vật của phu dịch và người làm thuê ở Hàm Dương hàng tháng cũng chỉ có 800 tiền tả hữu, nếu đem giá lương thực mỗi thạch một nghìn tiền, lập tức bọn họ không thể nuôi sống được vợ con già trẻ của mình, phu dịch, người làm thuê không nuôi sống được người nhà của mình, tất nhiên sẽ rối loạn, đến lúc đó, chẳng phải lộ ra bốn tướng không có năng lực, có ít người còn có thể thể nói trước mặt Đại vương.

Việc này cũng hợp tình, đối thủ có thể mặc kệ sự sống chết của dân chúng Hàm Dương, Bạch Mặc thân là Thừa tướng nước Hán, lại không thể không suy xét vấn đề kế sinh nhai của dân chúng Hàm Dương.

Lã Đài vẻ mặt âm trầm, đang say sưa nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ.

Căn bản, Lã Đài cũng không muốn đối đầu cùng với Bạch Mặc, trước đó Bạch Mặc vừa mới tước đoạt binh quyền của hắn, lại đem Lã Thích Chi, Lã Sản từ Quận Thủ điều làm chức quan nhàn hạ, Lã Đài cũng vẫn có thể nhẫn nhịn được, nhưng Bạch Mặc lại thi hành quan doanh muối sắt là chạm đến căn bản Lã gia rồi, nếu Lã gia không phản kháng, chẳng những sẽ mất đi quyền lợi, còn có thể mất đi tiền tài quyền thế, như thế không quá hai đời sẽ suy tàn hoàn toàn.

Lã Đài vốn là thần tử Đại Hán, nhưng hắn lại là gia chủ Lã gia, hắn không thể không suy nghĩ cho Lã gia, cho nên, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào lật đổ cây đại thụ Bạch Mặc này.

Lã Thích Chi vẻ mặt cũng âm trầm, đứng ở phía sau Lã Đài hạ giọng nói:

- Tương Chi, từ An Ấp phân giải tới ba trăm nghìn thạch lương thực, nhiều nhất chỉ năm ngày là có thể chuyển đến Hàm Dương rồi, Hàm Đan phân giải tới năm trăm nghìn thạch trong vòng nửa tháng cũng sẽ vận chuyển đến, Bạch Mặc lại đang triệu tập lương thực dư ở các quận huyện ở Hàm Dương, hơn nữa nhà kho lớn Hàm Dương, tổng số sợ còn vượt qua hai triệu rưỡi thạch!

Lã Sản đứng ở bên khác bổ sung thêm:

- Bây giờ tính toán giá cả mỗi thạch năm trăm tiền, hai triệu rưỡi thạch thì phải là mười hai mươi lăm ngàn vạn tiền, chúng ta đem toàn bộ sản nghiệp và tiền mặt còn có sản nghiệp và tiền mặt của Mã gia, chỉ sợ cũng không bằng được, bởi vì bán của cải sản nghiệp, ruộng đất, bất động sản lấy tiền mặt giá cả đã giảm gần một nửa rồi.

507. Chương 518: Cướp Sạch Quan Trung (5).

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 518: Cướp sạch Quan Trung (5).

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lã Đài thở phào một cái thật dài, đột nhiên hỏi Lã Thích Chi nói:

- Lão thúc, có thể liên hệ với người bên kia hay không?

Lã Thích Chi nghe vậy không khỏi sửng sốt, đương nhiên hắn biết ý của Lã Đài nói người bên kia ám chỉ người Ô Mộc Nhai nước Sở. Từ khi Bạch Mặc nắm hết quyền hành, Lã gia bị chèn ép, lập tức có người Ô Mộc Nhai đến thăm dò không ngừng, Lã Thích Chi cũng không phản đối tiếp xúc với người Ô Mộc Nhai, tuy nhiên đối với việc này Lã Đài lại kiên quyết phản đối.

- Tương Chi, người nghĩ kỹ chưa?

Lã Thích Chi nói:

- Nhưng người Ô Mộc Nhai không yên lòng.

Lã Đài gật đầu nói:

- Ta đã nghĩ kỹ, tuyệt đối chúng ta không phản bội Đại Hán, nhưng nhất định phải đánh đổ Bạch Mặc, Bạch Mặc không ngã, sớm muộn gì thì Lã gia ta cũng sẽ bị hắn nhổ tận gốc, nhưng chỉ có chúng ta thì không thể làm rung động Bạch Mặc, nếu trận này quyết định độ sức muốn thắng được hắn, nhất định chúng ta phải mượn lực lượng của nước Sở.

Lã Sản nghi ngờ nói:

- Nhưng, Ô Mộc Nhai có thể giúp gì cho chúng ta?

Lã Đài nói:

- Nhị đệ ngươi ngốc quá, đứng sau lưng Ô Mộc Nhai là nước Sở, mười sáu năm trước nước Sở bắt đầu phát triển mạnh công thương nghiệp, của cải Đại Hán ta có thể bằng được hay sao? Hạng Trang tùy tiện nhổ một cọng lông, là có thể mua lại tất cả lương thực ở Quan Trung, chỉ cần Ô Mộc Nhai đồng ý gởi tay, lần này nhất định Bạch Mặc sẽ thua.

Lã Thích Chi gật đầu, nói:

- Tương Chi, lão thúc lập tức đi tìm bọn họ.

Lã Đài dặn dò:

- Người Hắc Băng Đài chỗ nào cũng nhúng tay vào, lão thúc ngươi nhất định phải chú ý giữ bí mật.

Lã Thích Chi cười lạnh lòng, giọng điệu chắc nịch nói:

- Tương Chi ngươi cứ yên tâm đi, Lão Thúc bản lãnh khác không có, chứ lừa dối tay sai Hắc Băng Đài là dư sức.

Trong chớp mắt đã trôi qua nửa tháng, lương thực ở An Ấp, Hàm Đan được phân giải đến, lương thực từ các quận các huyện được Bạch Mặc triệu tập cũng lần lượt được chuyển đến Hàm Dương, trước sau hơn hai triệu thạch lương thực đưa lên đi xuống, nhưng giá lương thực ở Hàm Dương sáng hôm nay lại không thấy giảm xuống chút nào, thậm chí giá lương thực còn tăng lên, mỗi thạch từ năm trăm tiền đã tăng tới một nghìn tiền!

Hơn nữa, ở khắp trên phố còn có lời đồn, nói giá lương thực còn sẽ tiếp tục tăng lên hai nghìn tiền!

- Bình!

Bạch Mặc vỗ nghiên mực trên bàn quét trên mặt đất, vẻ mặt tức giận.

Vừa rồi, Hán vương Lưu Hằng gọi Bạch Mặc tiến cung quở mắng một trận rồi còn sai Bạch Mặc lập tức nghĩ biện pháp giảm giá lương thực ở Hàm Dương xuống.

Sắc mặt Trần Bình bên cạnh cũng có chút xấu hổ, hiển nhiên, Hắc Băng Đài cung cấp tình báo sai lầm rất lớn, tưởng rằng đối phương có nhiều nhất cũng chỉ là một trăm nghìn tiền, cho nên hai triệu rưỡi thạch lương thực phát ra, lập tức có thể chống đỡ chết bọn họ, đến lúc đó chỉ chờ giá lương thực giảm xuống thì có thể mua sắm lại giá thấp.

Nhưng kết quả lại không phải như thế, lương thực bên này của bọn họ đã bán nhanh xong rồi, đối phương lại hình như vẫn còn thừa lực.

Trần Bình nói:

- Thừa tướng, nhất định bên trong có vấn đề, để lão phu lại điều Hắc Băng Đài đi tra xét một chút.

- Thái sư, không cần tra xét nữa.

Bạch Mặc khua tay áo quả quyết nói:

- Bổng tướng có thể khẳng định, người Ô Mộc Nhai đã ở sau lưng phá rồi.

- Ô Mộc Nhai? Thừa tướng nói là, bọn họ mượn tiền nước Sở?

Trần Bình nhíu mày nói:

- Việc này lão phu không hiểu lắm, đây không phải là mấy trăm tiền hay là mấy nghìn tiền, mà là mấy vạn vạn tiền, hiện tại dựa theo hoàng kim cùng tiền ngũ thù nước Sở so với giá cả, cũng phải mất một trăm nghìn lượng hoàng kim, Hạng Trang không sợ trôi theo dòng nước sao?

- Nước Sở giàu có, hơn một trăm nghìn lượng hoàng kim có là cái gì?

Bạch Mặc lãnh đạm nói:

- Chỉ cần có thể làm cho Đại Hán ta đại loạn, cho dù là trả giá hơn triệu lượng hoàng kim, nhất định Hạng Trang cũng sẽ không chau mày nhăn mặt.

Trần Bình gật đầu nói:

- Như vậy thì làm sao bây giờ?

Bạch Mặc lãnh đạm nói:

- Quan Trung đã không có lương thực phát ra, cho nên còn phải mượn Hàn Triệu lương thực.

- Còn phải mượn lương thực? Nước Hàn và nước Triệu đã cho mượn tám trăm nghìn thạch, bọn họ còn có thể lại cho mượn sao?

- Được, lần này cần mượn không nhiều lắm, chỉ cần có khoảng ba trăm nghìn thạch, bổng tướng sẽ tự mình ghi hai phong thư, gửi cho Triệu quốc Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên cùng với Hàn vương Hàn Tín mỗi người một phong, vấn đề hãn là không lớn. . .

- Vấn đề là, nếu nước Sở lại động tay vào, thì nên làm cái gì bây giờ?

- Chúng ta đã biết được nguyên nhân, đối phó cũng sẽ đơn giản, có thể nước Sở vận chuyển trộm vào hơn trăm nghìn lượng hoàng kim tiến vào là dễ dàng, nhưng nếu đem mấy vạn vạn miếng ngũ thù tiền tiến vào trộm sẽ rất khó khăn, cho nên đến lúc đó chúng ta chỉ cần cấm tự do đổi thương tệ và hạ tệ, lập tức bọn họ sẽ chắc chắn chết không nghi ngờ!

- Hừ, hừ, Bạch Mặc thật đúng là lợi hại.

Hạng Trang sờ khoé môi vòng râu ngăn lại, cười nhạt nói:

- Nhanh như vậy đã phát hiện có phương pháp ngăn cản Đại Sở ta tham dự vào đại loạn ở Quan Trung.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Tuy nhiên, hiện tại hắc mới phát hiện ra điều ấy cũng đã là chậm, quả nhân sớm đã bố trí xong, ha ha.

Về mặt Tàn quả phụ và Đường Thông ngồi ở dưới Hạng Trang cũng phần chấn.

Hạng Trang lại hỏi hai người nói:

- Các người tìm người đại lý có thể tin được không?

Tàn quả phụ vội nói:

- Người ta tìm chính là cháu trai vợ lão Tướng quốc Quán Cao nước Triệu.

- Quán Cao là lão thần đức cao vọng trọng, Bạch Tuyên cũng phải nể hắc vài phần, không tồi.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, lại hỏi Đường Thông nói:

- Người thì sao?

Đường Thông vội đáp:

- Thần tìm chính là Phùng Quốc Trượng.

- Phùng Quốc Trượng?

Hạng Trang nói:

- Chính là phụ thân của phi tần Phùng Diệu Nữ được Hàn vương sủng ái?

- Đúng đúng đúng, Hàn vương rất sủng ái Phùng Diệu Nữ, cho nên thế lực Phùng gia ở An Ấp rất lớn, có Phùng gia làm người đại lý, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì sai lầm.

- Tốt lắm.

Hạng Trang vung tay lên, hưng dữ nói:

- Vậy thì lập tức động thủ đi.

Nửa tháng sau, từ Hàm Đan, An Ấp chuyển tới ba trăm nghìn thạch lương thực lần thứ hai chống đỡ Hàm Dương.

Được một nhóm lương thực chống đỡ, giá cả lương thực ở Hàm Dương lại một lần nữa hạ xuống.

Trước đã nói qua, trù lương thực trong quần thể ở Hàm Dương có ba người chủ yếu, thực lực lớn nhất là Lã gia cầm đầu mấy chục nhà huân thích hậu duệ quý tộc, thực lực kém hơn chút là Tư Mã gia dẫn đầu hơn hai trăm thương gia, thực lực yếu nhất còn lại là hơn ba trăm nhà cũng theo chân thế gia gia tộc quyền thế, phía trước là hai quần thể đồng minh, thế gia gia tộc quyền thế cũng là đục nước béo cò.

Mặc dù hơn ba trăm gia thế gia tộc quyền thế không có liên kết cùng huân thích, thương nhân, nhưng trước đó, ba thế lực đó còn vô cùng ăn ý hoàn toàn việc ngầm lắng xê giá lương thực ở Hàm Dương, chỉ là tâm lý hợp ý của bọn họ quyết định nên có đáng tin cậy hay không, một khi thị trường xuất hiện dao động, bọn họ sẽ không chút do dự rút khỏi thị trường.

Trước đó, những thế gia gia tộc quyền thế này cũng không phải là không có dao động, cũng cùng nhau tính thử bán tháo, tuy nhiên bởi vì hai quần thể đứng đầu là Lã gia và Tư Mã gia mua vào, làm cho bọn họ ý

thức được giá lương thực ở Quan Trung chưa đến mức cao nhất, lòng người ai cũng đều tham lam, nhìn thấy món lãi kếch sù, lại một lần nữa bọn họ lựa chọn mua vào.

Lần này giá lương thực ở Hàm Dương đã hạ xuống nhẹ là do các thế gia gia tộc quyền thế đang thăm dò, nếu huân thích, thương nhân quần thể tiếp tục mua vào, bọn họ cũng sẽ tiếp tục lựa chọn mua vào, nếu huân thích, thương nhân hai đại quần thể thôi, bọn họ cũng sẽ bán tháo tất cả lương thực tích trữ trong tay ra không chút do dự, giẫm đạp lên nhau chạy trốn.

Những thế gia gia tộc quyền thế này cũng không có ý thức được, chỉ dựa vào quần thể phụ dịch người làm thuê Quan Trung, căn bản không thể tiêu hóa xong số lượng lương thực khổng lồ thế, nói một cách khác, căn bản bọn họ không trốn được ra ngoài! Đương nhiên nói đi cũng phải nói lại, cũng có một số ít thế gia gia tộc quyền thế trước đây cũng đã bán tháo ra lương thực, buôn bán lời cái đầy chậu, đầy bát.

Ngay khi những gia tộc quyền thế to đang xem chừng, huân thích và thương nhân lại chuẩn bị mua vào, đột nhiên Hán vương Lưu Hằng hạ một tờ chiếu lệnh, cấm lưu thông thương tệ hoàng kim trên thị trường Quan Trung!

Từ thời Tần tới nay, thương tệ hoàng kim và hạ tệ đồng tiền cùng tồn tại, tuy nhiên giá cả giữa hai bên cũng không có rõ ràng, nói một cách khác, hoàng kim giống như một bức tranh cổ, rất đáng tiền, nhưng là người đời trước bán đi mới có thể đổi về ngũ thù tiền, ở trên chợ, trực tiếp dùng hoàng kim thì không mua được thương phẩm.

Nhưng Hạng Trang biết cách thay đổi hình dáng.

Vì cổ vũ phát triển công thương, Hạng Trang phát hành mệnh giá tiền vàng, và quy định rõ ràng, một lượng vàng đổi bốn nghìn tiền, thời gian đã trôi qua vài chục năm, giá cả cũng có di động một chút nhất định, nhưng nói tóm lại vẫn là ổn định, các quốc gia còn lại cũng ngầm đồng ý lưu thông hoàng kim trên thị trường nước nhà.

Nếu không có điều kiện tiên quyết này, thì căn bản Hạng Trang cũng không dám chiến tranh kinh tế với nước Hán.

Nhưng hiện tại, Hán vương Lưu Hằng lại hạ một tờ chiếu lệnh cải biên tình hình hiện nay, cấm hoàng kim trực tiếp lưu thông, chẳng khác nào chặt đứt nguồn để thương gia Quan Trung dựa vào mua lương thực, thử nghĩ một chút, trải qua thời gian trước mua vào, gần như tất cả ngũ thù tiền cũng đã chảy vào ngân khố quốc gia, làm cho bọn họ biết đi đâu gom góp rất nhiều tiền bây giờ?

Lệnh cấm hoàng kim tiền không được lưu thông của Lưu Hằng gây ảnh hưởng đến một bộ phận thế gia gia tộc quyền thế, việc này đã thành đề sập một cây rơm rạ cuối cùng, việc Lã gia, Tư Mã gia tiếp tục phái người du thuyết, ý đồ thuyết phục thế gia gia tộc quyền thế tiếp tục tiếp thu hoàng kim, lại bị cự tuyệt.

Hơn ba trăm thế gia gia tộc quyền thế trước khủng hoảng bắt đầu tính toán bán tháo, lập tức bán tháo như sóng triều liên lan đến gần hơn hai trăm nhà thương gia, làm cho hơn hai mươi nhà huân thích hậu duệ quý tộc cũng bắt đầu bán tháo lương thực, ba thế lực duy trì hơn ba tháng lương thực cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn, giá lương thực bắt đầu đã tăng tới mỗi thạch nghìn tiền cũng đã điên cuồng mà hạ xuống.

Hàm Dương, Tướng Phủ.

- Thái sư, cạn!

Bạch Mặc nâng chén rượu kính Trần Bình.

Trần Bình gơ chén rượu lên đầu tay áo uống một hơi cạn sạch, lại vỗ mạnh vào mồm chưa thỏa mãn, nói:

- Rượu ngon, thật sự là rượu ngon, đáng tiếc nước Đại Hán chúng ta đến nay còn ử không ra ngoài.

Bạch Mặc mỉm cười nói:

- Mặc dù rượu này ngon, nhưng lại không làm cho đỡ đói được.

Trần Bình cũng cười nói:

- Thừa tướng, chợ lương thực ở Hàm Dương giá đã hạ xuống đến mỗi thạch bốn trăm tiền như trước rồi, ha ha, thật sự là không dám tưởng tượng, lúc này mới có vài ngày, dĩ nhiên giá lương thực cũng trở lại rơi xuống mỗi thạch bốn trăm tiền.

- Thái sư, lúc này mới vừa bắt đầu thôi.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Lương thực tích trữ của huân thích, thương nhân cùng với thế gia tộc quyền thế đã vượt xa sự tiêu hóa của phu dịch, người làm thuê ở Quan Trung rồi, không có gì bất ngờ xảy ra, giá lương thực ở Hàm Dương còn hạ xuống nữa, tóm lại, giá lương thực mỗi thạch không giảm xuống ba mươi tiền, bốn tướng sẽ không xuất thủ.

508. Chương 519: Vào Trận Nhật Xác.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 519: Vào trận nhật xác.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong Sở vương cung Lạc Dương tiếng hoan ca vang lên, Hạng Trang đang cùng Tất Thư, Vũ Thiệp và Bách Lý Hiền uống rượu chúc mừng.

- Nào, Học Kiếm, Bạt Chi, Tử Lương, cạn một chén nào.

Hạng Trang nâng cốc hướng về phía ba vị đại thần đắc lực. Ba người Tất Thư cũng nâng cốc, dùng tay áo che uống một hơi cạn sạch.

Đặt cốc rượu xuống, Vũ Thiệp nghiêng đầu hỏi:

- Đại vương, thần có điều không hiểu.

Hạng Trang mỉm cười, vừa rót rượu ngon vào cốc vừa nói:

- Người có gì không hiểu?

Vũ Thiệp nói:

- Thần không hiểu là, phu dịch, người làm thuê lương thực ở Hàm Dương còn chưa tới trăm ngàn người, Bạch Mặc chỉ cần hạn chế người khác mua sắm lương thực, hoặc sông phẳng với đám người phu dịch, lính đánh thuê này thực thi chế độ bán phân phối, có thể đảm bảo bọn họ có cơm ăn, Quan Trung này thiếu lương thực cũng đã rất khó khuếch tán, làm sao lại suy đồi đến mức này.

Hạng Trang không đáp, hỏi lại Tất Thư:

- Học Kiếm, người nghĩ sao về cách làm của sư huynh người?

Tất Thư cười cười, trả lời Vũ Thiệp:

- Thượng Đại Phu, sư huynh ta không thể không nghĩ tới hạn chế mua sắm hoặc là bán phân phối. Tuy nhiên, rõ ràng hần cũng chưa đủ như thế, hần càng muốn thông qua nguy cơ lương thực này vừa mới phá hủy đám huân thích, thương nhân lớn cùng với thế gia hào tộc dám đối đầu với hần, để hần hoàn toàn thi hành thiết quan doanh dọn sạch chương ngại.

- Thì ra là thế.

Vũ Thiệp nhún mày nói:

- Bạch Mặc xưa nay cẩn thận, lần này sao lại liều lĩnh như vậy?

- Lời của Bạt Chi sai rồi.

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Bạch Mặc cẩn thận ở quân sự, còn trên chính sự hẳn lại cực kỳ có gan lớn, cấp tiến, nếu không, sao hẳn lại không dám ở Quan Trung thi hành quốc sách bình toán phú, quân giao dịch? Về mặt này, Bạch Mặc không gọi là liều lĩnh, mà là cần bản hấn không biết lợi hại trong đó.

Là một cổ nhân, sao hiểu được sự nguy hiểm của chiến tranh tài chính?

Bách Lý Hiên mỉm cười nói:

- Đại vương, kế tiếp Tần gia Đường gia nên phải xuất thủ không?

- Đúng.

Hạng Trang đặt mạnh cốc rượu trên bàn, hung hãn nói:

- Hiện tại băng hội lương thực Quan Trung đã sụp đổ, Tần gia và Đường gia hẳn nên vào trận nhất xác.

Đã đến cửa ải cuối năm, trên dưới Lã phủ lại không hề có không khí vui mừng.

Bất kể là gia đình môn khách tiền viện hay là nha hoàn nô bộc hậu viện, tất cả đều nơm nớp lo sợ, cẩn trọng, ngay cả đi đường cũng cẩn thận, sợ một khi sơ sẩy sẽ dẫn tới họa trên trời bất ngờ giáng xuống. Ngay tại hôm qua, một tiểu nha hoàn không cẩn thận làm rơi một chiếc bình rất bình thường, kết quả là bị Nhị công tử tức giận hành hình bằng gậy đánh cho tới chết.

Lã Sấn vô cùng lo lắng đi vào thư phòng Lã Đài, tức giận hỗn hển nói:

- Huynh trưởng, đám này tầm nhìn thật ngu xuẩn hạn hẹp. Bọn họ chỉ chú ý lợi ích trước mắt, ngoài miệng nói cùng tiến cùng lui, sau lưng thì lại tránh bán.

Lã Sấn vừa mới ở buổi tụ hội của những thế gia hào tộc trở về, tại đó, Lã Sấn muốn thuyết phục những thế gia hào tộc cùng với huân thích hậu duệ quý tộc cùng với thương nhân Quan Trung cùng tiến cùng lui, cùng xuất ra nhiều tiền ngũ thù để mua lương thực vừa vận chuyển tới Hàm Dương, nhưng tuyệt đối không được đem lương thực đã tích trữ xuất ra, cổ vũ bọn họ cản rằng tiếp tục kiên trì!

Không thể không nói, đề nghị của Lã Sấn rất có lý, dù sao lần này vận chuyển lương thực chống đỡ Hàm Dương chỉ có hai ba mươi vạn thạch, phu dịch, người làm thuê bên trong thành Hàm Dương có khoảng bảy tám vạn, nhiều nhất trong hai tháng, số lương thực này sẽ tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó, giá lương thực ở Hàm Dương còn tăng lên nhiều, Bạch Mặc không những phải mượn lương thực của Triệu, Hàn, mà còn phải mua lương thực của bọn họ.

Nhưng đáng tiếc, những thế gia hào tộc này không có tầm mắt, căn bản không muốn cùng bọn họ cùng tiến cùng lui.

- Cứ để bọn họ bán đi.

Lã Đài lạnh lùng cười, hung hãn nói:

- Đám đầy tớ tạp dịch ở Hàm Dương mỗi ngày cần số lương thực cũng phải năm nghìn thạch, nhưng trên tay bọn họ tích trữ được bao nhiêu lương thực? Chưa chắc đã có hơn sáu mươi thạch? Hừ, thị trường nhỏ như vậy nhu cầu lương thực lại nhiều, xem bọn họ bán ra ngoài thế nào!

Lã Sấn thở dài:

- Huynh trưởng, nhưng cứ như vậy thì chúng ta phải lên tiếng rồi.

Lương thực mà thế gia hào tộc tích trữ có hơn sáu mươi vạn. Nhưng số lương thực mà Lã gia cầm đầu hai mươi mấy gia tộc huân thích càng nhiều hơn, riêng Lã gia đã tích trữ gần năm trăm ngàn thạch, cộng hai

mười mấy nhà lại đã vượt qua triệu thạch, ngoài gia, với số lương thực mà Tư Mã gia đứng đầu hơn trăm thương nhân cũng gần tám trăm ngàn thạch.

Vì số lương thực tích trữ này, Lã gia, Tư Mã gia đã phải bỏ ra một cái giá thật lớn, gần như đã bán sạch của cải điền sản, bất động sản lấy tiền mặt. Đến hiện tại, nhà bọn họ ngoại trừ lương thực đầy nhà ra, thậm chí ngay cả vợ con già trẻ nha hoàn vú nuôi cũng không có vải để may quần áo mới, cuộc sống sắp không chịu nổi nữa rồi.

Còn nữa, cứ đem lương thực chất đống trong nhà cũng không phải là chuyện hay, một thời gian sau sẽ mục nát, có thể xây dựng cải tạo hầm hoặc kho lúa, nhưng sẽ phải cần một khoản chi lớn, nếu như bình thường, đối với tài lực hùng hậu của Lã gia mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, nhưng hiện tại, Lã gia ngay cả mười ngàn tiền cũng không đủ.

Hơn nữa, dù là bọn họ có tiền xây dựng cải tạo hầm hoặc kho lúa, có thể bảo tồn toàn bộ lương thực, nhưng mùa xuân sang năm lại đến mùa thu hoạch lương thực, bọn họ sẽ bị thiệt hại mất cả chì lẫn chài.

Lã Sản ngẫm nghĩ một lát, bỗng nhiên nói:

- Huynh trưởng, hay là tìm bên kia?

Lã Đài thở dài, lắc đầu:

- Vô dụng, một tờ chiếu lệnh của Bạch Mặc cấm Quan Trung lưu thông hoàng kim, cũng đã đánh trúng chỗ yếu hại của chúng ta rồi. Bên kia cũng không thể giúp được, dù sao mười mấy vạn lượng hoàng kim cũng phải dùng mấy xe ngựa, lên vận chuyển. Nhưng mấy vạn tiền đã có mấy trăm xe ngựa, có dễ dàng lên vận chuyển tiến vào không?

- Huynh trưởng, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?

Lã Sản biến sắc mặt, nói:

- Cứ để mấy chục vạn thạch lương thực mục nát trong phòng, Lã gia chúng ta thật là lỗ tận đáy mà.

Lã Đài im lặng không nói, mặc dù trong lòng y không muốn, nhưng vẫn phải thừa nhận, lần độ sức này bọn họ đã thua, bọn họ đã hoàn toàn thua bởi tay Bạch Mặc kia. Thậm chí Lã Đài đã làm tốt “tráng sĩ chặt tay”, đến cuối cùng, y thà rằng thiêu hủy một món tiền khổng lồ mua vào hơn năm mươi vạn thạch lương thực cũng tuyệt đối không để cho Bạch Mặc mua vào giá thấp!

Vừa lúc đó, chợt có gia nô tiến vào bẩm báo:

- Gia chủ, có một người tự xưng là Quán Trọng người Triệu cầu kiến.

- Quán Trọng?

Lã Sản nghe vậy sửng sốt:

- Đây là một trong hai đại thương nhân buôn bán lương thực đến Quan Trung chính là thương nhân nước Triệu tên là Quán Trọng thì phải? Nghe nói người này là thân thích với Lão tướng quốc nước Triệu Cao Quán.

Về mặt Lã Đài khẽ động, lập tức căn dặn:

- Mời hán vào.

- Không gặp, đã nói bốn tướng đã ngủ.

Bạch Mặc phát tay với gia nô, nói:

- Có việc gì ngay mai nói sau.

Gia nô vâng một tiếng, khom người lui xuống. Trần Bình ngồi đối diện Bạch Mặc cười nói:

- Thừa tướng, đây là người nói dối trắng trợn, lúc này là giờ nào mà người ngủ?

Bạch Mặc xòe tay ra, cười nói:

- Bốn tướng xử lý chính vụ mệt mỏi, cho nên nghỉ ngơi sớm.

Trần Bình lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Tuy nhiên lão phu nghe nói Phùng Quý này là tộc huynh của Phùng Diệu Nữ, sủng phi của Hàn Vương. Lần này hấn đến Quan Trung buôn bán hơn mười vạn thạch lương thực là có sự chống lưng của Phùng Quốc Trưởng, nếu không thì phải Thái Thương lệnh ra mặt tính toán giá cả lương thực với bọn họ. Bọn họ ngàn dặm xa xôi buôn bán lương thực đến Quan Trung giúp chiếu cố chúng ta, không nên để bọn họ thiệt vốn?

- Vậy không được, quả quyết không được.

Bạch Mặc quả quyết nói:

- Hiện tại ăn vào, thật vất vả mới áp chế được giá cả lương thực hạ xuống chỉ sợ lại lập tức tăng lên, cứ như vậy, tất cả cố gắng trước đây sẽ giống như ba năm kiếm củi thiêu đốt một giờ.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Hiện tại không chỉ có không thể thu vào, thậm chí ngay cả miệng Phong Đô cũng không thể để xuất ra một chút nào.

Trần Bình nói:

- Nhưng cứ trốn tránh cũng không phải là chuyện hay.

Bạch Mặc trầm ngâm một lát, nói:

- Vậy đi, nghe nói Lũng Tây, Bắc Địa có một vài trạm kiểm soát ngầm vi phạm lệnh cấm triều đình, dung túng người buôn bán nhỏ buôn muối tới Hà Tây, bốn tướng định trước mắt đi dò xét đã, đúng lúc mượn cơ hội né tránh bọn họ, về phần Thái sư ngài, đem mọi chuyện cần thiết đổ lên đầu bản tướng, để bọn họ không thể nói được gì.

Trần Bình cười khổ nói:

- Chuyện tới nước này, cũng đành phải làm thế.

Về giá lương thực đang đàm phán trong thư phòng Lã phủ.

Nghe Quán Trọng nói ý đồ đến đây, Lã Sấn mừng rỡ, Lã Đài thì không tỏ thái độ gì, thản nhiên nói:

- Túc hạ vốn là buôn lương thực mà đến, nhưng bây giờ lại thay đổi đi thu mua lương thực khắp nơi, không sợ bị nghi ngờ nhân lúc cháy mà đi hôi của?

Quán Trọng bực bội hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Chúng ta ngàn dặm xa xôi buôn lương thực đến, vốn là giúp chiếu cố nước Hán, nhưng Bạch Mặc thân là thừa tướng nước Hán, lại trơ mắt nhìn chúng ta thiệt hại mất cả chì lẫn chài, đây chẳng phải là ép người khác hay sao? Bạch Mặc hấn có thể làm mừng một, vậy đừng oán trách chúng ta làm mười lăm!

Lã Sấn nói:

- Nhưng Quan Trung nhiều lương thực như vậy, một nhà các người thu hết vào được sao?

Quán Trọng nói:

- Một nhà chúng ta ăn không hết, chẳng lẽ không thể tìm nhà khác giúp đỡ?

Lã Đài nói:

- Vấn đề là nhiều lương thực như vậy, các người mua để làm gì? Không phải Nước Triệu, Hàn thiếu lương thực chứ?

Lã Sấn nói:

- Ngược lại nước Sở đang cần lương thực, hay là các người đang định đem lương thực bán cho nước Sở?

- Ấy!

Quán Trọng vội giơ tay ngăn Lã Sấn, nói:

- Nhị công tử, cơm có thể ăn bậy, nói thì không thể nói lung tung. Hai mình liên hoành hợp tung thể như nước với lửa, chúng ta thân là thương nhân bán lương thực của nước Triệu Hàn, sao lại giúp kẻ xấu làm điều ác đem lương thực buôn bán đến nước Sở? Ta cũng không gạt các người, chúng ta noi theo nước Sở sản xuất rượu trắng, định mua lương thực để ủ rượu.

Lã Sấn, Lã Đài liếc nhìn nhau, tình hình thực tế giải thích cũng thông suốt.

Lập tức Lã Sấn nói:

- Được rồi, vậy thì mời túc hạ hãy nói giá đi, các người định dùng giá bao nhiêu để mua vào?

Lúc này Quán Trọng đáp:

- Cũng không thể khiến cho người đồng hành ở Quan Trung thiệt hại mất cả chì lẫn chài, đúng không? Vậy đi, chúng ta lấy mỗi thạch tám mươi tiền mua vào, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, thế nào?

- Mỗi thạch giá tám mươi tiền?

Lã Sấn hét lớn:

- Nói đùa gì vậy? Chúng ta mua vào chia đều giá cả đã gần bốn trăm tiền, người lấy mỗi thạch tám mươi tiền, còn nói không để chúng ta mất cả chì lẫn chài? Người người người cũng thật quá đen tối!

- Haizz, nhị công tử không nên nói vậy chứ?

Quán Trọng hơi có chút mất hứng:

- Theo tại hạ biết, Bạch Thừa tướng có thể là chuẩn bị chờ giá lương thực giảm chỉ còn mỗi thạch bốn mươi tiền sau đó mới mua vào, so với Bạch Mặc, tại hạ tốt bụng hơn. Tóm lại bán hay không bán đều do các người, tại hạ cáo từ.

Dứt lời, Quán Trọng lập tức đứng dậy, làm bộ muốn đi.

- Tiên sinh tạm dừng bước.

Lúc này Lã Đài mới quỳ ngồi dậy, hòa giải nói:

- Nhị đệ tại hạ lỡ mồm, có xúc phạm tiên sinh, kính xin tiên sinh đại nhân đại lượng, chớ trách.

Dừng một chút, Lã Đài lại nói:

- Về phần giá lương thực, còn có thể thương lượng, buôn bán mà, không phải rao giá trên trời trả giá dưới đất sao, ha ha.

509. Chương 520: Mua Rẻ Bán Đắt.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 520: Mua rẻ bán đắt.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Mấy ngày sau đó, Quán Trọng, Phùng Quý liên tục đến thăm các huân thích trụ, đại thương nhân cùng với thế gia gia tộc quyền thế Hàm Dương.

Hành động lạ thường của hai đại thương nhân bán lương thực Quán Trọng, Phùng Quý này đã gây chú ý cho Hắc Băng Đài, lập tức trình diện đến Trần Bình. Tuy nhiên Trần Bình lại không chút cảnh giác, đôi khi con người có lối suy nghĩ xu hướng tâm lý bình thường sẽ thật sự hại chết người, Trần Bình nghĩ Quán Trọng, Phùng Quý đến Quan Trung là bán lương thực, căn bản không tin bọn họ trái lại sẽ mua vào.

Hơn nữa chỉ thấy Quán Trọng, Phùng Quý đi lại ở các quý phủ huân thích, thế gia, gia tộc quyền thế, thương nhân tích trữ lương thực, mà lại trước sau không thấy các nhà đó có động tĩnh gì. Trần Bình càng chắc chắn suy đoán của mình, cho rằng hai đại thương nhân bán lương thực này chỉ dùng chút thủ đoạn đùa giỡn mà các thương gia tích trữ lương thực ở Quan Trung mà thôi, mục đích chẳng phải là vì giá cả lên ào ào sao?

Tuy nhiên xuất phát từ cẩn thận, Trần Bình vẫn đem tin tức truyền đưa cho Bạch Mặc.

Bạch Mặc hoàn toàn nhất trí với suy đoán của Trần Bình, cũng không có chút cảnh giác gì.

Kỳ thật cũng không trách Bạch Mặc và Trần Bình sơ suất, bởi vì đối với cổ nhân mà nói, hoàn toàn không hiểu biết gì về lĩnh vực chiến tranh kinh tế, ở hậu thế thì là kiến thức vô cùng phổ thông, nhưng thời đại này lại không biết đến, lý luận chiến tranh chẳng phải trải qua hơn trăm năm phát triển mới dần dần hoàn thiện đó sao?

Phải biết rằng thời kỳ Xuân Thu, cái gọi là chiến tranh kỳ thực chỉ có trò chơi giữa giới quý tộc, trên chiến trường thậm chí còn có những chuyện đi trước lễ sau. Tận đến thời đại Chiến quốc, chiến tranh mới thật sự trở thành thủ đoạn bá chủ, sau đó mới có binh pháp Tôn Tử do các binh gia thu thập sáng tác xuất bản, sau đó mới có các đại binh Ngô Khởi, Tôn Khang ngang trời xuất thế.

Cho nên, Bạch Mặc, Trần Bình chưa hiểu rõ hết đối với chiến tranh kinh tế cũng hoàn toàn hợp tình lý.

Nhưng mà, gần ngày sau, một đội tàu khổng lồ đi thẳng đến Hàm Dương.

Đi cùng đội tàu này đang đến Hàm Dương còn có gần trăm triệu tiền ngũ thù, lập tức huân thích hậu duệ quý tộc, đại thương nhân cùng với thế gia gia tộc quyền thế Hàm Dương đều tổ chức xe ngựa, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển lương thực hướng đến bến tàu, đến lúc này, dù ngu ngốc cũng có thể nhìn ra được, người ta động thật rồi.

Trần Bình thấy tình hình không ổn, vội vàng sai Ngự Lâm quân ở Vị Thủy ngăn cản đội tàu, vừa khẩn trương đi Lũng Tây báo tin tức cho Bạch Mặc.

Bạch Mặc nghe vậy, lập tức hủy bỏ hành trình tuần tra Lũng Tây, cưỡi ngựa suốt đêm chạy trở về.

Trở lại Hàm Dương, thậm chí Bạch Mặc chẳng quan tâm trở về tướng phủ, mà đi theo Trần Bình đến thẳng thủy trại Tam Giang Khẩu.

Thành Hàm Dương ở giữa Kinh Thủy và Vị Thủy, ven sông nam bắc trực tiếp lấy Kinh Thủy, Vị Thủy làm sông đào bảo vệ thành, hướng đông tây thì đào mở chiến hào, dẫn Kinh Thủy chảy ngược hình thành sông đào bảo vệ thành, còn có hai tòa cửa thủy có thể cung cấp xuất nhập. Thủy quân nước Sở hùng mạnh, vì chống lại thủy quân nước Sở, quân Hán trên sông đã thiết kế trên vài chục thủy trại Lan Giang. Thủy trại Tam Giang Khẩu chính là một trong những tòa thủy trại đó, hơn nữa cũng là tấm chắn cuối cùng trên đường thủy bảo vệ Hàm Dương.

Bạch Mặc vừa giục ngựa đi nhanh vừa hỏi Trần Bình:

- Thái sư, đội tàu này xuất xứ xác minh ra sao?

Bạch Mặc không thể không nghi ngờ, sau lưng đội tàu này có phải là nước Sở hay không? Quán Trọng, Phùng Quý là thương nhân bán lương thực của nước Triệu Hàn thì có thể hiểu, nhưng mua hàng hoạt lương thực lại khiến người khác khó hiểu rồi. Hai nước Triệu, Hàn hai năm trước được mùa thu hoạch lương thực, căn bản không thiếu lương thực, bọn họ mua nhiều lương thực như vậy để làm gì? Tích trữ để mốc meo hay sao?

Nhưng thật ra nước Sở hàng xóm ác phía nam mới thiếu lương thực vì việc dời đô.

Trần Bình đương nhiên biết Bạch Mặc hoài nghi cái gì, từ lâu ông đã phái Hắc Băng Đài đi thăm dò rồi, tuy nhiên kết quả thật sự qua kiểm tra đối chiếu lại không đúng như Bạch Mặc nghĩ vậy, vì vậy lập tức trả lời Bạch Mặc:

- Thừa tướng, lão phu đã phái Hắc Băng Đài âm thầm điều tra, đội tàu này là đến từ Bồ Động, đích thật là đội tàu của Phùng gia.

- Đây mới là điều lạ.

Bạch Mặc nhíu mày nói:

- Phùng gia mua nhiều lương thực như vậy làm gì chứ?

- Dùng để ủ rượu.

Trần Bình trầm giọng nói:

- Phùng gia đã muốn làm nghề sản xuất rượu trắng.

- Có việc này sao?

Bạch Mặc ngạc nhiên:

- Công nghệ sản xuất rượu được nước Sở bảo vệ cực kỳ nghiêm mật, Hắc Băng Đài phải trả một cái giá thật lớn cũng không đạt được, Phùng gia sao có được? Có thể sao?

Trần Bình trầm giọng nói:

- Lão phu đã sai Hắc Băng Đài đi thăm dò rồi.

Dừng một chút, Trần Bình lại nói:

- Trước tiên không nói điều này, lương thực của các nhà đã được hai nhà Phùng, Quán thu mua hết, hiện tại trong quốc khố Hàm Dương không có một trăm ngàn vạn tiền, nhưng trong nhà kho lớn không còn lương thực, tiếp nữa là hai nước Hàn, Triệu đã đến kỳ hạn trả lương thực mượn rồi, đến lúc đó mà không xuất lương thực thì phải làm sao bây giờ?

Bạch Mặc khó tin hỏi:

- Lương thực các nhà chừng 250 vạn thạch đã bán đi hết rồi hả?

- Đúng vậy, bán hết rồi.

Trần Bình gật đầu, trầm giọng nói:

- Đều bị hai nhà Phùng, Quán thu mua hết rồi.

Sắc mặt Bạch Mặc lập tức âm trầm, hai nhà Phùng Quán giờ tay thật đúng thời điểm, mình vất vả mấy tháng, ngược lại để bọn họ nhặt được quả đào rơi dưới đất, lập tức giọng điệu không tốt, nói:

- Dù ủ rượu cũng không cần nhiều lương thực đến vậy chứ? Làm như vậy, cách bọn họ thu vào cũng quá khó coi đi?

Trần Bình có chút bận tâm nói:

- Thừa tướng, không phải người sẽ đi...

Trần Bình còn lo lắng Bạch Mặc tức giận sẽ áp dụng thủ đoạn cường chế, cần phải biết hai nhà lương thực Phùng Quán có sự chống lưng bởi hai nước Triệu Hàn, nhất là Phùng Quý kia, lại là tộc huynh của sủng phi được Hàn vương sủng ái, nếu như dùng sức mạnh, khó tránh khỏi suy giảm hòa khí giữa hai nước Hán Hàn. Một khi làm cho đồng minh liên hoành tan rã, vậy thì cũng không bù đắp được cái đã mất.

- Việc này Thái sư cứ yên tâm, bốn tướng không đến mức không khôn ngoan như vậy.

Bạch Mặc khoát tay, lập tức nói:

- Tuy nhiên bọn họ làm việc cũng quá mức, số lễ còn chưa tính, nguyên số hai triệu thạch này bọn họ phải nhả ra cho bốn tướng, nếu không, bốn tướng cũng đành phải đi gặp Hàn vương, Triệu vương lấy lại.

Hàm Dương, phủ Tư Mã.

Tư Mã Trọng vừa bước vào cửa, Tư Mã Quý đã vui sướng nói;

- Nhị ca, huynh nghe được gì không, Trần Bình phái Ngự Lâm quân chặn đội tàu của Phùng gia tại Tam Giang Khẩu rồi.

Đối với hành động nhân lúc người khác cháy nhà mà đi hôi của của hai nhà Phùng Quán này, Tư Mã Quý không có chút thiện cảm nào.

Bởi vì hai nhà Phùng Quán đã ép giá lương thực tới quá thấp, mỗi thạch tám mươi tiền quả thật là giá cả học máu rồi, bán xong tính toán lại, số tiền có được còn không đủ để trả số nợ trước đó đã mượn để chuộc điền sản về, về phần âm thầm mượn Ô Mộc Nhai hơn hai vạn hoàng kim vẫn còn chưa trả được, đây thật sự là thua tận đáy, thiệt hại cực lớn.

Hơn nữa, không chỉ có nhà bọn họ thiệt hại, các nhà tham gia hội lương thực tình hình cũng giống nhau.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, hai nhà Phùng Quán tuy rằng xấu xa, nhân lúc người khác cháy nhà mà đi hôi của, vợ vét được nhiều lợi ích, nhưng không giống như Bạch Mặc căn bản là muốn lấy mạng bọn họ

Tư Mã Trọng cũng hận hai nhà Phùng Quán đến nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Giữ lại là tốt, cứ để bọn họ bị kìm kẹp đi.

- Đại ca, lần này thật sự là chúng ta bị tổn thương nguyên khí rồi, điền sản, bất động sản hơn phân nửa đã bị ngâm nước, hơn nữa còn thiếu Ô Mộc Nhai một vạn lượng hoàng kim, người nói xem, vốn là một việc tốt, sao lại biến thành như này? Không hiểu được, tiểu đệ dù thế nào cũng không hiểu.

Tư Mã Quý vỗ hai tay, vẻ mặt cười khổ.

Tư Mã Trọng cười khổ:

- Đệ không hiểu, vi huynh làm sao hiểu?

Không đề cập tới huynh đệ Tư Mã, lại quay lại lúc này Bạch Mặc đang bắt đầu đàm phán với Phùng Quý, Quán Trọng.

- Cái gì? Mỗi thạch hai ngàn tiền?

Chu Quan Phu đi theo vỗ bàn, lớn tiếng hét:

- Hai vị, bản hầu không nghe lầm đấy chứ? Cần phải biết giá lương thực ở Hàm Dương cao nhất cũng chỉ mỗi thạch một ngàn tiền, các người đùa à, đây giá lương thực cao tới mỗi thạch hai ngàn tiền, các người muốn gì chứ? Các người không khác gì đi cướp đoạt?

Lúc này Chu Quan Phu tức giận, bày tư thế rút kiếm ra chém người, thật là có chút dọa người.

- Quan Quân Hầu, có chuyện từ từ nói, đừng nổi giận, đừng nổi giận.

Phùng Quý mỉm cười.

Quý Trọng cũng cười làm lành nói:

- Đúng đúng đúng, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài, ha ha.

Bạch Mặc thờ ơ lạnh nhạt, biết hai người này căn bản không sợ Chu Quan Phu, lập tức lên tiếng:

- Hai vị, bốn tướng không chơi trò gì với thương nhân các người, cái gì mà rao giá trên trời, trả giá dưới đất, bốn tướng không rảnh. Nói thẳng đi, số lương thực hai triệu thạch kia bốn tướng tuyệt đối phải lấy, các người ra giá đi?

Phùng Quý trao đổi ánh mắt với Quán Trọng, cười nói:

- Thừa tướng, trên kinh doanh có câu cách ngôn, lợi ích đi liền nhau, chúng ta biết lúc trước trong hội lương thực, chỉ ít thừa tướng được lời nhất bằng số này!

Dứt lời, Phùng Quý vươn hai bàn tay mười ngón ra, ý chỉ một trăm ngàn vạn tiền.

Bạch Mặc biến sắc, thầm nghĩ Phùng Quý không hổ là mua bán lớn, một chút đã đoán trúng. Bạch Mặc trước sau bán đi 250 vạn thạch lương thực, chia đều tả hữu giá cả trung bình là bốn trăm tiền, cộng lại số đoạt được cũng gần một trăm vạn.

Quý Trọng nói tiếp:

- Thừa tướng, chúng ta cũng không muốn làm việc quá tuyệt tình, năm trăm ngàn thạch trong nhà kho lớn Hàm Dương, còn có tám trăm ngàn thạch các người đã mượn hai nước Hàn Triệu, đây cũng không có vấn đề, chúng ta cũng có thể nhả ra, nhưng, các người đã làm bá chủ lương thực kiếm được khoản tiền vàng lớn, cái này gọi là lợi ích đi liền nhau sao?

Ngụ ý, là để Bạch Mặc lấy một trăm ngàn vạn tiền mua 130 vạn thạch lương thực, giá cả cũng không khác với 800 tiền, đối với giá rao trên trời mỗi thạch hai ngàn tiền, đích xác là quá nhượng bộ rồi.

- Các người thật quá đáng!

Chu Quan Phu cả giận nói:

- Chúng ta đây đã mất công toi sao?

- Đây chỉ có vậy thôi đâu?

Trần Bình lãnh đạm nói:

- Cẩn thận tính toán, chúng ta thua thiệt lớn, bởi vì ngoại trừ nhà kho Hàm Dương vốn có năm trăm ngàn thạch cùng với bên ngoài mượn tám trăm ngàn thạch, số lương thực tụ tập trên thị trường Hàm Dương cùng với các quận, huyện phân phối tới cũng chỉ có hơn triệu thạch lương thực, gần như thua lỗ một nửa!

Phùng Quý cười gian nói:

- Thái sư, thiệt một nửa so với thiệt toàn bộ còn tốt hơn đúng không?

- Nực cười!

Chu Quan Phu rào rào rút kiếm ra, lớn tiếng quát to:

- Có tin ta dám lấy đầu các người, bản hầu không cho các người một đồng nào, giữ toàn bộ lương thực của các người lại không?

- Tại hạ không tin.

Sắc mặt Phùng Quý cũng lạnh xuống:

- Quan Quân Hầu không ngại thử giữ lại xem.

Chu Quan Phu nổi giận lôi đình, đang định hạ lệnh đem đội tàu áp tải về Hàm Dương thì lại bị Bạch Mặc ngăn lại.

Bạch Mặc dùng tay ngăn Chu Quan Phu, rồi mới quay sang Phùng Quý, Quán Trọng nói:

- Hai vị, vậy đi, bốn tướng ra sáu trăm triệu tiền, tính cả số lương thực mà các người mua từ nơi khác, tính toán số này tương đương với các người buôn bán ba trăm ngàn thạch lương thực đến Trung Nguyên bán ra mỗi thạch hai ngàn tiền giá trên trời, các người kiếm lợi lớn, đúng không?

- Thừa tướng, không tính toán như người được đâu.

Phùng Quý cười lắc đầu, nói:

- Nếu là mười ngày trước, thừa tướng đồng ý lấy mỗi thạch hai ngàn tiền của ba trăm ngàn thạch lương thực của chúng ta, chúng ta đương nhiên là rất vui vẻ, tuy nhiên đáng tiếc chính là, lúc trước thừa tướng trốn tránh chúng ta, căn bản ngay cả gặp chúng ta cũng không gặp, không phải sao?

Dừng một chút, Phùng Quý nói tiếp:

- Quyết định cuối cùng, chín trăm triệu tiền, 150 vạn thạch!

510. Chương 521: Làm Thành Cục Diện Chết.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 521: Làm thành cục diện chết.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thấy Phùng Quý hét 900 triệu tiền 150 vạn thạch là giá cuối cùng sắc mặt Bạch Mặc cuối cùng hoàn toàn trầm xuống, lập tức từ trên ghế quỳ đứng lên, lãnh đạm nói:

- Xem ra đã không cần phải bàn nữa!

Nói xong, lập tức Bạch Mặc hất tay áo bỏ đi, Chu Quan Phu đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Phùng Quý, Quán Trọng, rồi đi theo.

Phùng Quý, Quán Trọng đứng dậy theo, giữ chặt Trần Bình hỏi:

- Thái sư, ý thừa tướng là gì?

Trần Bình lắc đầu, nói:

- Lão phu cũng khuyên hai vị một câu, làm việc đừng tuyệt tình quá, cáo từ.

Nhìn Trần Bình đi xa, Quán Trọng quay sang nói với Phùng Quý:

- Phùng huynh, không phải Bạch Mặc then quá hóa giận trực tiếp dùng sức mạnh với chúng ta đấy chứ? Nếu thật như vậy, chúng ta cũng không nên gây khó dễ cho hắn quá.

- Sẽ không.

Phùng Quý khoát tay áo, thản nhiên không cần quan tâm, nói:

- Bạch Mặc này ngoài miệng nói chán ghét thủ đoạn của thương nhân, không muốn cò kè mặc cả với chúng ta, kỳ thật người này rất tinh ranh thông minh, chớ nhìn hắn bày ra vẻ mặt lạnh tanh, không muốn bàn lại, thật ra đây là thủ đoạn cò kè mặc cả cao minh của hắn, là hắn đang ép chúng ta nhượng bộ.

Quán Trọng nói:

- Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ? Chúng ta chờ được nhưng lương thực không thể chờ được?

Phùng Quý nói:

- Yên tâm đi Quán Trọng lão đệ, chúng ta không chờ đợi được, Bạch Mặc càng không chờ đợi được, hắn vẫn chờ trả lại lương thực đã mượn hai nước Triệu, Hàn, cho nên, sẽ không chờ được lâu.

Trần Bình đánh ngựa đuổi theo Bạch Mặc, hỏi:

- Thừa tướng, rốt cuộc việc này xử lý thế nào?

Không đợi Bạch Mặc trả lời, Chu Quan Phu nói:

- Thừa tướng, không bằng để mặt tướng dẫn binh dò xét bọn họ? Hai người này dám ở Quan Trung lũng đoạn thị trường, bắt bọn họ được không?

- Thăng Chi chớ có làm xằng bậy.

Bạch Mặc vội ngăn Chu Quan Phu lại quay sang Trần Bình, nói:

- Thái sư, 150 vạn thạch với giá 900 triệu tiền so với điểm mấu chốt của chúng ta quá xa, ngày hôm nay nếu tiếp tục bàn nữa chỉ e không có kết quả tốt, cho nên bốn tướng quyết định trước tiên bỏ mặc bọn họ vài ngày. Chờ đến khi bọn họ cầu tới cửa mới bàn tiếp.

Trần Bình khẽ vuốt râu, nói:

- Nhưng chưa chắc bọn họ đã cầu tới cửa.

- Bọn họ sẽ.

Bạch Mặc ngoái lại nhìn con thuyền kín mít lại Tam Giang Khẩu, như thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Thuyền lương thực này ở trên mặt nước, hơi ẩm rất nặng, một thời gian lâu khẳng định sẽ mốc meo.

Hạng Trang dưới sự bảo vệ của Tất Thư, Bách Lý Hiền bước chậm chậm ở đầu bờ trái sông Dĩnh Thủy. Đưa mắt nhìn khắp, thấy hai bên bờ sông Dĩnh Thủy rất nhiều thôn trang đã khôi phục lại sức sống, không chỉ nghe thấy tiếng chó gà, còn có khói bếp lượn lờ, hai bên bờ sông bờ ruộng dọc ngang, đang có nông phu không sợ giá lạnh đang xới đất, thỉnh thoảng có nông phụ tới đưa cơm, đi theo sau còn có ba đứa trẻ tóc để chỏm.

- Đại Vương, quận Dĩnh Xuyên thay đổi thật lớn.

Bách Lý Hiền cảm thán nói:

- Hơn nửa năm trước, quận Dĩnh Thủy này vẫn là cảnh tượng tiêu điều, nhưng hiện tại thì sao? Trong thôn trang nghe thấy tiếng chó gà, người qua lại trên đường không dứt, cũng có bờ ruộng dọc ngang thành hàng. Chỉ là nếu so sánh ví các thôn xã quận Giang Đông thì vẫn chưa bằng thôi.

Tâm trạng của Hạng Trang cũng rất tốt, cười nói:

- Đây đều là công lao của Tử Lương, nếu không phải người dâng thượng sách để đám trộm cướp nhập hộ khẩu hộ tịch, cho dù chúng ta có đem mấy trăm vạn nhân khẩu toàn bộ di dời tới Quan Trung, năm quận đất Ngụy rất kho mà phát triển, ít nhất trong vòng ba năm khó mà vận chuyển lương thực vào nhà kho lớn.

Bách Lý Hiền vội nói:

- Thần không dám nhận công.

Hạng Trang mỉm cười, nói:

- Tử Lương, người có biết hiện tại có bao nhiêu đạo tặc nhập hộ khẩu hộ tịch không?

Bách Lý Hiền đáp:

- Đại vương, thần nghĩ ít nhất cũng vượt qua năm vạn người?

- Năm vạn?

Hạng Trang lắc đầu, cười to nói:

- Tử Lương người xưa nay tính toán không bỏ sót, lúc này lại tính sai rồi. Cao Sơ vừa mới hồi báo, nói là đạo tặc nhập hộ khẩu hộ tịch năm quận đất Lương đã vượt qua ba mươi vạn, nếu như ngay cả vợ con già trẻ của họ tính vào, tổng đình khẩu khoảng chừng hơn năm mươi vạn!

- Cái gì, hơn năm mươi vạn?

Bách Lý Hiền giật mình.

Tất Thư cũng giật mình, nghi hoặc hỏi:

- Bại binh quân Hán chạy đến đất Ngụy không phải chỉ có hơn mười vạn thôi sao?

Hạng Trang nói:

- Bại binh quân Hán chạy tán loạn đến đất Ngụy đích xác chỉ có hơn mười vạn, nhưng ngoại trừ bại binh quân Hán, còn có bại binh quân Hoài Nam cùng với bại binh quân Tề từ Hoài Nam chạy loạn tới; dân chúng hơn nửa năm qua bởi vì không chịu nổi sự bóc lột của Bành Việt mà trốn vào trong rừng sâu. Tráng đinh chạy loạn không ngờ cao tới hơn ba mươi vạn, vừa mới nhìn con số này, quả nhân cũng giật mình.

Bách Lý Hiền nói:

- Nói như vậy, cộng với số nhân khẩu hiện có, nhân khẩu đất Ngụy đã hơn trăm vạn rồi hả?

- Chính xác mà nói, là hơn một trăm hai mươi vạn.

Hạng Trang gật đầu, nói tiếp:

- Tuy nhiên, nếu muốn nắm quận đất Ngụy thật sự phát triển, trở thành trung tâm của toàn bộ nước Sở thì vẫn còn phải di dân. Quả nhân đoán chừng, ít nhất phải từ các nơi di dời hai triệu người đến đây, chắc có khoảng chừng ba triệu nhân khẩu rồi.

Năm quận đất Ngụy là Hà Nam đời sau. Hà Nam đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm, tưới tiêu thuận lợi, cùng với Hà Bắc từ trước đó là mảnh đất trái tim của Hoa hạ. Chỉ cần vương triều không nảy sinh nội loạn, nhân khẩu hai nơi này ít nhất phải chiếm hơn phân nửa tổng số nhân khẩu cả nước. Hạng Trang cũng là đem Hàm Nam tương lại trở thành căn cứ chiến lược của Đại Sở.

Đang lúc nói chuyện, Tấn Tương bỗng bảo vệ Khuất Bất Tài vội vàng chạy tới.

- Đại vương, mới nhận được tin tức bồ câu đưa thư từ Quan Trung tới.

Đáp lễ xong, Khuất Bất Tài dâng thư.

Hạng Trang xem xong mật tin, đưa cho Tất Thư. Tất Thư xem xong đưa cho Bách Lý Hiền. Mật tin là phân bộ Ô Mộc Nhai từ Lịch Dương gửi đến, sau khi Trần Bình tổ kiến Hắc Băng Đài, tăng cường khống chế đối với Hàm Dương, nhất là Trần Bình dùng điều hâu tuần thành, bồ câu đưa tin đã nhiều lần bị bắt. Ô Mộc Nhai bắt đắc dĩ đành phải đem phân bộ dời đến Lịch Dương.

Trong mật thư đương nhiên là nói về tình hình hội kinh doanh lương thực.

Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương, hành động này của Bạch Mặc hơn phân nửa là bức bách Phùng, Quán nhượng bộ?

- Đó là đương nhiên.

Trong con người Hạng Trang hiện ra tia giảo hoạt, quay sang phân phó Khuất Bất Tài:

- Lão Khuất, lập tức truyền thư về An Ấp, Hàm Đan, đem chuyện này chọc đến trước mặt Hàn vương Hàn Tín và Triệu Vương Trương Ngao đi.

Khuất Bất Tài lĩnh mệnh đi, Bách Lý Hiền nói:

- Đại vương, chưa chắc Bạch Mặc đã phục tùng sự ép bức của Hàn Vương, Triệu Vương.

Hạng Trang xoa tay cười gian xảo:

- Đương nhiên Bạch Mặc sẽ không phục tùng Hàn Vương, Triệu vương, quả nhân cũng không quá hy vọng xa vời, sở dĩ quả nhân đem chuyện này chọc tới trước mặt Hàn Vương, Triệu vương để đem chuyện này thành vấn đề chết.

Tất Thư, Bách Lý Hiền nghe vậy không kìm nổi liếc nhau, từ trong con người đối phương thấy được vẻ mờ mịt.

Sự giảo hoạt trong con người Hạng Trang càng hiện lên rõ ràng, cười nói:

- Học Kiếm, Tử Lương, các người nghĩ xem, nếu Hàn vương, Triệu Vương can thiệp vào, chuyện này có ba bên cùng tiếp nhận kết quả, sau này Bạch Mặc muốn thay đổi, có phải hẳn sẽ phải suy xét hậu quả một chút không?

Tất Thư, Bách Lý Hiền ngơ ngác nhìn nhau, vẫn không hiểu gì.

Thấy hai người mờ mịt, trong lòng Hạng Trang lại cảm nhận được vui sướng trước nay chưa từng có. Hẳn không kìm nổi có chút chờ mong ngày nào đó Bạch Mặc cũng kinh ngạc bất ngờ.

Một vị khách quý đến An Ấp, do Thượng Tướng quân Giải Phức đích thân đến hoàng cung yết kiến Hàn vương Hàn Tín.

Vị khách quý kia không phải ai khác chính là em họ của Bắc Đieu vương Chiêu Thiệp Khất Mãi là Tề Mãi, vào lúc này thời cổ đại tin tức vẫn chưa phát triển mạnh, việc Tề Mãi và nước Sở bí ẩn liên hệ rất khó bị người khác phát hiện, trên thực tế dù có ở nước Sở, cũng chỉ có một số ít văn võ trọng thần biết Tề Mãi.

Hàn Vương Hàn Tín và Giải Phức cũng đương nhiên không biết Tề Mãi là gian tế nước Sở.

Tuy nhiên, bộ lạc Bắc Đieu và nước Sở qua lại tốt đẹp, và đã lập quốc dưới sự trợ giúp của nước Sở thì Hàn vương Hàn Tín cũng biết đến. Tuy nhiên điều này cũng không ảnh hưởng đến sự qua lại giữa nước Bắc Đieu và nước Hàn. Tuy rằng nước Hàn và nước Sở nằm trong trận doanh đối địch, nhưng dù sao chẳng phải nước Bắc Đieu vẫn chưa gia nhập đồng minh hợp tung của nước Sở hay sao?

Quan trọng hơn là, Tề Mãi có thể buôn bán ngựa mà nước Hàn có nhu cầu cần thiết.

Chủ khách đáp lễ, Hàn Vương Hàn Tín liền hỏi thẳng:

- Tiên sinh có thể cung cấp được bao nhiêu ngựa?

Tề Mãi cười, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ha ha, nhưng không biết Hàn vương muốn bao nhiêu?

Trong con người Hàn vương Hàn Tín thoáng chốc sáng lên, sau khi đã từng chứng kiến quân uy của kỵ quân nước Sở, kỵ quân nước Hán, ông ta nằm mơ cũng muốn thành lập được đội quân thiết kỵ không thua kém gì kỵ quân Sở Hán, nhưng lại không có đủ chiến mã.

Khi Hàn Vương Hàn Tín đang thương lượng cùng với Tề Mãi thì chợt có nội thị tiến vào, thì thầm bên tai ông ta vài câu. Trên mặt Hàn Vương Hàn Tín thoáng chốc lộ ra vẻ ngượng ngùng, phát tay cho nội thị lui ra, sau đó căn dặn Giải Phức:

- Giải Phức, trước tiên người hãy tiếp đón tiên sinh, quả nhân có việc khẩn cấp, đi một chút sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, không đợi Giải Phức, Tề Mãi kịp phản ứng đã đứng lên rời khỏi bàn tiệc vội vàng đi.

Tề Mãi ngạc nhiên, Giải Phức lại khẩn trương bày ra gương mặt tươi cười, nói:

- Tiên sinh, chúng ta bàn bạc tiếp.

Trước tiên không đề cập tí Giải Phức và Tề Mãi, lại nói đến Hàn vương Hàn Tín vội vàng trở lại hậu cung, vừa đi vừa hỏi nội thị:

- Sáng nay Phùng nhi còn rất khỏe mà, sau lúc này lại muốn tìm chết?

- Đại vương, việc này nô tì cũng không biết.

Nội thị cười khổ.

Dần dần đến gần tấm cung của Phùng phi, liền nghe tiếng khóc lớn:

- Đừng cản ta, các người đừng cản ta, để cho ta chết, các người để cho ta chết, ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa...

Mới vừa vào cửa, Hàn vương Hàn Tín liền thấy Phùng phi đang giãy dụa cầm lấy một dải lụa buộc vào cổ ngọc, vài cung nữ đang ở bên cạnh sống chết ngăn nài. Hàn vương Hàn Tín thấy vậy lập tức nóng nảy, nhanh chóng bước đến ôm lấy Phùng Phi, nói:

- Ái phi sao vậy? Ai bắt nạt nàng? Nàng nói cho quả nhân, quả nhân sẽ trút giận thay nàng.

- Đại vương, Đại vương!

Phùng Diêu Nữ ôm lấy chiếc cổ trắng kiện của Hàn Tín, khóc không thành tiếng, nói:

- Nửa tháng trước giá lương thực ở Quan Trung sụt giảm, huynh trưởng thiếp liền tổn ít tiền thu mua lương thực, không ngờ lại bị tên gian tướng Bạch Mặc kia giữ lại ở Tam Giang Khẩu, lương thực đã sắp mốc meo, chỉ sợ huynh trưởng thiếp mất cả chì lẫn chài, không thể sống nổi, thiếp cũng không muốn sống nữa...

511. Chương 522: Bạch Mặc, Người Còn Non Lắm.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 522: Bạch Mặc, người còn non lắm.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Không qua mấy ngày, Hàn vương Hàn Tín, Triệu vương Trương Ngao tự tay viết thư dùng tám trăm dặm cấp tốc gửi đến Vị Ương cung tại Hàm Dương. Hán Vương Lưu Hằng không dám chậm trễ vội vàng phái Lâm vệ gọi Bạch Mặc, Trần Bình vào hoàng cung.

Truyền đọc xong thư của Hàn Vương, Triệu Vương, Bạch Mặc trầm ngâm không nói gì, Trần Bình lại nói:

- Thật sự là không ngờ hai tiểu thương này lại có thủ đoạn thông thiên như vậy, có thể được Hàn Vương, Triệu Vương đến cứu binh, hừ.

Hán Vương Lưu Hằng trải qua một năm rèn luyện, hơn nữa lại có tích lũy khi còn làm Thái Tử, đã dần dần có chủ kiến xử lý chính vụ, lập tức nói với Bạch Mặc, Trần Bình:

- Tướng phụ, Thái sư, hai tiểu thương nhỏ này không đáng nhắc đến, nhưng hiện tại nếu đã khiến cho Hàn Vương cùng Triệu Vương chú ý đến, vậy thì là chuyện lớn giữa các nước với nhau, không thể khinh thường.

Bạch Mặc thở dài nói:

- Xin đại vương yên tâm, thần và Thái sư sẽ xử lý tốt chuyện này.

Bạch Mặc biểu lộ thái độ, Lưu Hằng không nói thêm gì nữa, lập tức dặn dò hai người vài câu rồi đứng lên rời đi.

Bạch Mặc, Trần Bình cũng nhau xuất cung, Trần Bình vừa đi vừa nói chuyện:

- Thừa tướng, Hàn vương và Triệu vương đã tham dự vào, chỉ sợ chúng ta không làm gì được, có lẽ đành phải đi gặp bọn họ nói chuyện?

- Bàn bạc thì chắc chắn rồi, nhưng không thể nhượng bộ.

Bạch Mặc thở dài, nói tiếp:

- Tuy nhiên, hẳn là Phùng Quý, Quán Trọng đã nhận được thư của Hàn Vương, Triệu Vương, hơn phân nửa sẽ không rao giá trên trời giống như lúc trước nữa, chỉ có điều, kết quả cũng sẽ không như chúng ta mong muốn, chỉ có thể là cục diện hòa thôi.

- Chúng ta vất vả tìm cách mấy tháng trời, cuối cùng lại để cho hai người này kiếm được lợi ích lớn, đích thật khiến người ta tức giận.

Trần Bình kêu lên, nói tiếp:

- Tuy nhiên, nói gì thì nói, chỉ cần có thể trả hết được tám trăm ngàn thạch lương thực đã mượn, lại đem năm trăm ngàn thạch trở về kho cũng đã không sao, tốt xấu gì ngân khố quốc gia cũng có lợi nhuận, không đến mức mất công toi.

Điểm mấu chốt của Bạch Mặc là mười ngàn vạn tiền 150 vạn thạch, mà đối phương lại chào giá là 900 triệu tiền 150 vạn thạch. Nhưng vậy đem song phương gộp lại, kết quả sau cùng rất có thể là năm mươi ngàn vạn tiền 150 vạn thạch, chia đều giá cả là ba trăm ba mươi tiền. So sánh với việc Bạch Mặc bán ra mỗi thạch bốn trăm tiền chia đều giá cả, đích xác là có chút lợi nhuận.

Trái lại đối phương cái gì cũng không làm, chỉ lôi kéo ba mươi vạn thạch lương thực gạt một vòng, tức thì từ toàn bộ Quan Trung ôm được 150 vạn thạch lương thực, nhưng lại không mất một văn tiền nào, ồ không đúng, bọn họ không chỉ không tốn một đồng tiền nào, thậm chí còn từ Quan Trung chiếm không được năm trăm triệu tiền, lợi ích lớn như vậy, quả thật chính là trắng trợn cướp đoạt.

Đúng như Bạch Mặc dự đoán, quả thật Phùng Quý, Quán Trọng đã nhận được thư gấp trong nước, bởi vậy mà lần này cuộc đàm phán vô cùng thuận lợi, song phương thậm chí còn không tiến hành thăm dò mà thực tiếp đi vào trọng tâm, hiệp nghị do nước Hán trả gia năm người ngàn vạn tiền mua vào 150 vạn thạch lương thực rất nhanh được ký kết.

Vốn Bạch Mặc chỉ muốn ký hiệp nghị bằng miệng, nhưng dưới sự kiên trì của Phùng Quý, Quán Trọng, cuối cùng đã ký hiệp nghị bằng bản bản, ký tên, kéo theo phong ba thị trường trong nửa tháng đã được hóa giải. Nhưng Bạch Mặc lại không biết, hấn vất vả mới từ trong hầm leo ra được, sát sau đó lại tiến vào một cạm bẫy sâu hơn.

Nhìn Bạch Mặc, Trần Bình đi xa dần, Phùng Quý, Quán Trọng cười âm hiểm.

Ngày hôm sau, Thái Thương lệnh Hàm Dương chạy đến trước mặt Bạch Mặc khóc lóc kể lể, nói là hai đại thương nhân bán lương thực từ chối lấy hoàng kim, chỉ đồng ý lấy tiền ngũ thù để thanh toán lương thực. Trước đây, bởi vì Bạch Mặc bớt việc mà cấp cho nhà kho Hàm Dương một lượng hoàng kim lớn để mua lương thực, dựa theo nước Sở hiện thời một lượng hoàng kim tương đương với ba nghìn tiền, tổng cộng đã cấp cho nhà kho Hàm Dương sáu mươi vạn bảy ngàn lương hoàng kim.

- Người nói cái gì?

Bạch Mặc ngạc nhiên nói:

- Hai đại thương nhân bán lương thực không ngờ từ chối hoàng kim?

Thái Thương lệnh gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Bọn họ nói, Đại vương chiếu lệnh Quan Trung cấm lưu thông hoàng kim, bởi vậy bọn họ cũng không thể vi phạm chiếu lệnh của Đại vương, cho nên không thể nhận hoàng kim.

- Đây là chuyện gì?

Trần Bình đang nghị sự với Bạch Mặc ở Tướng phủ, giận giữ nói:

- Chiếu lệnh của Đại vương chỉ nhằm vào thương gia Quan Trung, bọn họ là thương gia nước Triệu, Hàn, dựa vào cái gì mà không nhận hoàng kim?

Bạch Mặc lại như ngửi thấy mùi âm mưu gì đó, lập tức trầm ngâm không nói.

- Dù sao chúng ta cũng không thể chỉ trích bọn họ đúng không? Bất kể thế nào, bọn họ cũng chỉ là thi hành theo chiếu lệnh Đại vương, chúng ta cũng không so đo nên quá mức.

Thái Thương lệnh cười khổ lắc đầu, lại quay sang nói với Bạch Mặc:

- Thừa tướng, nếu không hạ quan văn đem đủ hoàng kim trả về ngân khố, lại từ ngân khố quốc gia lĩnh ra đủ năm mươi ngàn vạn tiền ngũ thù?

- Người không hiểu sao?

Trần Bình tức giận nói:

- Ngân khố quốc gia không có nhiều tiền ngũ thù?

Thái thượng lệnh sửng sốt, không hiểu nói:

- Trước đây Thừa tướng bán lương thực, không phải được 150 ngàn vạn tiền sao?

Trần Bình chỉ vào Thái Thượng lệnh, cười khổ nói:

- Thừa tướng bán lương thực được 150 ngàn vạn tiền là thật, nhưng trong đó hơn phân nửa thu về đều là hoàng kim, tiền ngũ thù chưa đến hai mươi ngàn vạn tiền, hơn nữa trong quốc khố dù có tiền ngũ thù thì cũng chỉ có ba mươi ngàn vạn tiền ngũ thù, sao có thể đủ năm mươi ngàn vạn tiền được?

Thái thượng lệnh nghiêm mặt lại:

- Thái sư, vậy phải làm thế nào?

Thấy Bạch Mặc trầm ngâm không nói, Trần Bình nói:

- Vậy đi, lão phu theo người đi Tam Giang Khẩu một chuyến.

Thái Thượng lệnh quỳ ngồi dậy, thở dài nói cảm ơn:

- Vậy thì làm phiền thái sư đi một chuyến rồi.

Tư Mã Quý kích động đi vào thư phòng, nói với Tư Mã Trọng:

- Nhị ca, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện!

Tư Mã Trọng buông quyển sách, ngạc nhiên hỏi:

- Tam đệ, Quan Trung xảy ra chuyện gì rồi khiến đệ hưng phấn như thế?

Tư Mã Quý vung ống tay áo, quỳ ngồi xuống đối diện với Tư Mã Trọng, cười to nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, không ngờ hai đại thương nhân bán lương thực Phùng Quán từ chối nhận hoàng kim, cái gì mà thi hành theo chiếu lệnh của Hán vương, ha ha ha.

Tư Mã Trọng nhíu nhíu mày, sắc mặt có phần có chút không vui, nói:

- Việc này có gì mà vui?

Tư Mã Quý nói:

- Nhị ca, chẳng lẽ huynh không phát hiện ra gì trong đó sao? Nói thật cho huynh biết, tên Bạch Mặc này gặp phiền toái lớn rồi, chỉ cần nghĩ tới bộ dạng kinh ngạc của Bạch Mặc, tiểu đệ đã không kìm nén được niềm vui, ha ha.

- Bạch Mặc có phiền toái lớn?

Tư Mã Trọng không hiểu nói:

- Hai đại thương nhân bán lương thực từ chối hoàng kim thì hẳn có phiền toái gì?

Thấy Tư Mã Trọng vẫn không hiểu, Tư Mã Quý đành phải kiên trì giải thích:

- Nhị ca huynh xem, hai đại thương nhân bán lương thực Phùng, Quán chỉ đồng ý dùng tiền ngũ thù để giao dịch, nhưng trong quốc khố Đại Hán lại không có nhiều tiền ngũ thù như vậy, cuối cùng phải làm thế nào? Tất nhiên Bạch Mặc hoặc Trần Bình sẽ ra mặt cùng thương lượng với hai đại thương nhân bán lương thực để hiệp nghị dùng hoàng kim để thanh toán.

Tư Mã Trọng gật đầu lại lắc đầu, nói:

- Vậy thì hình như cũng không vấn đề gì?

- Không vấn đề?

Tư Mã Quý cười nói:

- Nhị ca, lúc này vấn đề lớn rồi.

Tư Mã Trọng không có thiên phú về buôn bán, lập tức la lên:

- Tam đệ, đệ đừng thừa nước đục thả câu nữa.

Tư Mã Quý cười cười, rồi mới lên tiếng:

- Nếu như Trần Bình hay Bạch Mặc ra mặt, cuối cùng Phùng, Quán tất nhiên sẽ đồng ý nhượng bộ, đồng ý lấy hoàng kim nước Hán thanh toán tiền mua lương thực, tuy nhiên giá cả giữa hoàng kim so với tiền ngũ thù chưa hẳn là một lượng đổi ra bốn ngàn tiền thông hành ở các quốc gia. Nhị ca huynh nói xem, Phùng Quán sẽ đưa ra một cái giá như nào với Bạch Mặc?

- Người nói cái gì?

Trần Bình quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, trừng mắt với Phùng Quý, âm thanh lạnh như băng cơ hồ từ trong khe hàm răng của ông ta toát ra:

- Một lượng hoàng kim đổi bằng một ngàn tiền?

Nếu dựa theo giá cả đổi ra này, Bạch Mặc bán lương thực đoạt được mười lăm vạn lượng vàng chỉ có thể đổi được mười ngàn vạn năm mươi triệu tiền, hơn nữa trực tiếp thu vào hai mươi ngàn vạn tiền thì cũng chỉ có hơn ba mươi ngàn vạn năm nghìn tiền, khoảng cách quá xa so với năm mươi ngàn vạn tiền. Muốn bổ sung, còn phải từ trong quốc khố xuất ra mười lăm vạn lượng vàng, vậy chẳng phải đem vét sạch ngân khố quốc gia rồi sao?

Phùng Quý thản nhiên:

- Thái sư, đây là quá hợp lý rồi.

Quán Trọng cũng phụ họa nói:

- Đúng vậy thái sư, gần đây nước Sở áp dụng chính sách buôn bán đối với các quốc gia, số lượng hoàng kim chảy ra rất lớn, giá cả so với tiền ngũ thù đã giảm xuống rất nhiều, đương nhiên, giá cả quốc nội nước Sở ổn định, nếu thái sư có cách đem số hoàng kim này vận chuyển đến nước Sở, nói không chừng có thể có được giá cả tốt.

- Phùng tiên sinh, người nói gì vậy?

Trần Bình nghe vậy giận dữ.

Nếu quả thật Trần Bình có biện pháp đem hoàng kim lên vận chuyển vào nước Sở, còn phải ở trong này nói những lời vô nghĩa với Phùng, Quán?

Phùng Quý giang tay ra, cười khỏ nói:

- Nếu Thái sư cũng không có biện pháp lên vận chuyển hoàng kim vào nước Sở, vậy chúng ta lại càng không có biện pháp, cho nên chỉ đành phải đưa ra giá này, xin thái sư thông cảm.

- Đây rõ ràng là các người cướp đoạt!

Trần Bình cả giận nói

- Bản Thái sư tuyệt sẽ không đồng ý.

Việc nước Sở áp dụng sách lược đoạt tính buôn bán của các quốc gia là sự thật, giá cả hoàng kim của các quốc gia so với tiền ngũ thù luôn luôn thấp hơn cũng là sự thật, nhưng giá thấp nhất cũng chỉ dao động một lượng vàng là khoảng 3600 tiền, chưa bao giờ xuống đến 3500 tiền, nhưng Phùng Quý lại yêu cầu một lượng vàng tương đương với một ngàn tiền, thật là quá độc ác.

- Thái sư, không cần phải nói những lời khó nghe vậy chứ? Chúng ta có thể không bắt ép các người, lại càng không có năng lực như thế. Nếu thái sư cảm thấy chúng ta không biết điều, thật sự có thể không đổi lấy giá như này, hoàn toàn có thể không để tâm tới, chỉ cần các người lấy năm mươi ngàn vạn tiền để thanh toán, chúng ta vẫn tuân thủ theo giá cả đã định trước đó.

Lời nói của Phùng Quý rất êm tai, nhưng trong lòng lại cười lạnh:

- Lão tử đang cướp đó, người làm gì được ta? Chỉ cần người không lấy ra đủ tiền ngũ thù, người đáng bị lão tử cướp đoạt, hừ hừ, Bạch Mặc, người còn non lắm!

- Nực cười, quả thật nực cười!

Trần Bình vỗ án, phẩy tay áo bỏ đi.

Phùng Quý, Quán Trọng mỉm cười đứng dậy, nhìn về phía Trần Bình đi xa dần, hành lễ:

- Thái sư đi thông thả, không tiễn.

Tận đến khi không thấy bóng dáng Trần Bình nữa, Quán Trọng mới có chút lo lắng nói:

- Phùng huynh, chúng ta chào giá ác như vậy có quá mức hay không? Nếu chẳng may quân thần nước Hán thẹn quá hóa giận, vậy thì cũng không bù đắp đủ cái đã mất.

- Buôn bán mà, chẳng phải là rao giá trên trời, trả giá dưới đất sao? Một lượng vàng đổi một ngàn tiền là chào giá của chúng ta, cũng không phải là giá cuối cùng. Bạch Mặc, Trần Bình không hài lòng, có thể tiếp tục bàn bạc, nhưng chỉ là số lợi nhuận mà bọn họ mua lương thực nhất định phải nhả ra cho chúng ta.

Phùng Quý thản nhiên nói.

512. Chương 523: Mạnh Mẽ Tấn Công Liên Hoàn.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 523: Mạnh mẽ tấn công liên hoàn.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Trần Bình nổi giận dùng dùng đi vào thư phòng của tướng phủ, lại thấy Bạch Mặc đang đứng trước án múa bút vẩy mực. Đi sát lại thì thấy, trên tờ giấy Công Thâu trắng phau đã viết một chữ đao, Bạch Mặc múa bút chuyển hướng, đang định dưới chữ đao bỏ thêm chữ tâm để hoàn thành một chữ “Nhẫn” (忍). Thư pháp Bạch Mặc vô cùng đẹp, bút lực vô cùng thẳng.

- Thư pháp đẹp!

Trần Bình khen:

- Không thể ngờ thừa tướng lại luyện được chữ đẹp như vậy.

Nhưng Bạch Mặc chỉ lắc lắc đầu, sau đó tay nắm bút lông trầm tư nhìn chữ Nhẫn trên giấy.

Trần Bình không đoán được suy nghĩ của Bạch Mặc, liền quay lại chuyện chính:

- Thừa tướng, về giá hoàng kim...

- Thái sư không cần nói thêm.

Bỗng nhiên Bạch Mặc giơ tay ngăn lại, nói:

- Việc này bổn tướng đã biết.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại chỉ vào chữ Nhẫn trên giấy Công Thâu, nói với Trần Bình:

- Thái sư người xem chữ Nhẫn này, cái gọi là nhẫn, ý chỉ trong lòng có đao, trong lòng người có đao, thật là nhiều đau đớn?

Trần Bình im lặng, lời nói này của Bạch Mặc như không đầu nhưng ông lại dường như có chút hiểu.

- Khinh thường, chúng ta quá khinh thường.

Bạch Mặc bùi ngùi thở dài, nói tiếp:

- Bổng tướng chỉ biết dụng binh cần Nhẫn, nhưng lại không biết thi hành biện pháp chính trị cũng cần Nhẫn. Lần này Hàm Dương thiếu lương thực, chúng ta xử lý quá mức sơ suất, về đạo buôn bán, chúng ta còn kém xa bọn họ, điều này, không phục cũng không được.

Trần Bình hỏi:

- Vậy ý thừa tướng là...cứ nhịn chuyện so giá hoàng kim sao?

- Không nhịn thì còn biết làm gì?

Bạch Mặc thở dài:

- Vì chuyện giá lương thực, Hàn Vương, Triệu Vương đã can thiệp quá một lần, chúng ta còn ký hiệp nghị bằng giấy trắng mực đen với đối phương, dựa vào đó là không được nữa. Về phần tranh chấp so giá hoàng kim, đó là sơ suất của chúng ta, không thể trách bọn họ được. Việc này mà náo loạn đến trước mặt Hàn vương, Triệu vương, chúng ta không chiếm được lý lẽ.

Trần Bình im lặng, về chuyện so giá hoàng kim, thật sự bọn họ không để ý, đạo lý quá rõ ràng. Vừa rồi người ta không bắt buộc bọn họ nhận so giá, bọn họ hoàn toàn không bắt cần phải dùng hoàng kim để thanh toán lương thực, vẫn có thể dùng tiền ngũ thù để trả, song phương đã ký kết hiệp nghị rành mạch là dùng năm mươi ngàn vạn tiền mà không phải là mười hai vạn lượng hoàng kim.

Tuy nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó là một chuyện, trong lòng Trần Bình vẫn không kìm nén được sự bức bối, nói:

- Vấn đề là, nếu tiếp nhận việc so giá hoàng kim mà bọn họ đưa ra, vậy thì công sức mấy tháng nay của chúng ta thành công toi rồi. Còn phải thâm vốn 120 vạn thạch lương thực, hai mươi ngàn vạn tiền cộng thêm mười lăm vạn lượng hoàng kim, chẳng phải là thiệt thòi lớn!

- Chưa hẳn đến mức đó.

Bạch Mặc lắc đầu, như thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Lương thực và hai mươi ngàn vạn tiền sợ là đã định phải bồi thường. Về phần thâm vốn mười lăm vạn lượng hoàng kim thì chưa hẳn, một lượng vàng tương đương một ngàn tiền chỉ có bên đối phương chào giá, chưa chắc đó là giá quyết định cuối cùng, cái gọi là mua bán chính là dựa vào đàm phán, ngày mai bổng tướng đích thân đi đàm phán với bọn họ.

- Ôi.

Trần Bình lắc đầu thở dài.

Bạch Mặc khẽ thở dài, nói:

- Thái sư, bổng tướng vẫn luôn suy nghĩ việc Quan Trung thiếu lương thực, chúng ta xử lý vô cùng qua loa, việc thiết lập quanh chuyên doanh muối sắt, chúng ta cũng xử lý quá nóng nảy.

Trần Bình ngạc nhiên, ý tứ trong lời nói của Bạch Mặc, ông không hiểu sao cả.

Cũng may Bạch Mặc lại nói tiếp:

- Không biết thái sư có nghĩ tới không, lúc trước khi Hắc Băng Đài kiểm tra đối chiếu tài sản của thương gia gây rối này, phát hiện bọn họ xuất ra con số xuất nhập thật lớn, là bọn họ muốn đánh cho chúng ta

trở tay không kịp, cho nên chúng ta mới có hành động cầu viện Hàn, Triệu, vì vậy mà dẫn hai tên ác lang Phùng, Quán vào.

- Đúng vậy.

Trần Bình gật đầu:

- Việc này lão phu cũng nghĩ trăm lần mà không ra lời giải đáp.

Bạch Mặc nói:

- Bốn tướng dường như đã hiểu đôi chút, sau lưng chắc chắn có nước Sở nhúng tay vào.

Trần Bình nói:

- Thừa tướng, giữa các thương gia đột nhiên có rối loạn, là do nước Sở âm thầm mượn bọn họ nhúng tay vào hay sao?

Bạch Mặc gật đầu, giọng điệu vô cùng lo lắng:

- Cho nên, lần này Quan Trung thiếu lương thực chúng ta thua không chỉ thua tinh lực cùng với lương thực, mà càng thua bởi lòng trung thành của các thương nhân này. Hạng Trang đã vươn tay vào hắt Quan Trung, hẳn muốn thông qua hành vi mượn tiền để khống chế những thương gia đó để nước Sở hắt sử dụng, chúng ta lại tự tay đẩy những thương gia này vào trong kế hoạch của nước Sở.

Được Bạch Mặc giải thích như vậy, thoáng chốc Trần Bình cũng giật mình nghĩ thông suốt chân tướng, nói:

- Vậy thì, sau lưng Phùng, Quán chắc chắn có bàn tay của nước Sở, vậy thì không thể để bọn họ vận chuyển lượng lương thực lớn ra khỏi Quan Trung!

- Nhưng chúng ta không có bằng chứng.

Bạch Mặc xòe tay, lắc đầu:

- Đây chỉ là suy đoán của chúng ta, đám người Hàn Vương, Triệu vương có tin không? Huống chi, cho dù Hàn vương, Triệu vương biết Phùng Quý, Quán Trọng câu kết cùng với nước Sở, bọn họ chắc cũng sẽ không ra mặt can thiệp. Trải qua chuyện này, cuối cùng bốn tướng cũng đã hiểu, một chữ Lợi, có lực sát thương không kém gì mười vạn hùng binh!

Điều lo lắng của Bạch Mặc không phải là không có lý, chỉ cần Phùng Quý, Quán Trọng không làm chuyện bất lợi cho hai nước Hàn, Triệu, cũng chẳng sợ Hàn vương, Triệu vương biết bọn họ âm thầm câu kết với nước Sở mà cũng sẽ không động đến bọn họ, thí dụ như lần này nguy cơ lương thực ở Quan Trung, Hàn vương, Triệu vương vẫn luôn bao che, dung túng cho hai nhà Phùng, Quán.

Sự phân tranh giữa các quốc gia cho tới bây giờ tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Trần Bình im lặng, suy xét đến thái độ của hai nước Hàn, Triệu, thật đúng là bọn họ không thể tùy tiện dùng sức mạnh, nếu không việc kết đồng minh liên hoành rất dễ dàng bị nước Sở làm tan rã. Nếu mất đi sự chống đỡ của đồng minh liên hoành, với quốc lực và quân lực của nước Hán hiện giờ thì căn bản không phải là đối thủ của nước Sở.

Lập tức Trần Bình nói:

- Vậy thì, thừa tướng định bỏ quan doanh muối sắt ư?

- Đúng, quan doanh muối sắt nhất định phải lập tức hủy bỏ, phải chữa trị lại quan hệ với thương nhân Quan Trung.

Bạch Mặc khê khàng vuốt cằm, lạnh lùng nói:

- Hạng Trang không tiếc cho mượn một lượng hoàng kim lớn để khống chế thương nhân Quan Trung, bốn tướng sao để hắt đạt ý nguyện? Nếu tiếp tục độ sức như này, chúng ta sẽ thua, mà còn có khả năng thua tận đáy!

Trần Bình nói:

- Thừa tướng, có phải người nên có phương án phản kích?

- Không tồi.

Bạch Mặc gật đầu thật mạnh, hung hãn nói:

- Lần này, bốn tướng muốn mượn đầu một người. Xử lý chuyện lớn, dầu gì cũng phải chặt đứt cánh tay Hạng Trang đang vươn vào Quan Trung.

Lạc Dương, Vương cung.

Hạng Trang giờ mật thư trong tay lên, nói với Tất Thư, Bách Lý Hiền:

- Học Kiếm, Tử Lương, việc đã thành công.

- Hả?

Bách Lý Hiền hỏi:

- Đại vương, Bạch Mặc thật đã đồng ý dùng một lượng vàng đổi với một ngàn tiền?

- Việc này thì không.

Hạng Trang lắc đầu nói:

- Cuối cùng vẫn là hai bên cũng nhường một bước, một lượng vàng đổi thành hai ngàn tiền.

Tất Thư dùng ngón tay tính toán một lát, cuối cùng có chút cảm thán;

- Dù là thế, chúng ta cũng kiếm được lợi lớn. Thương nhân, thế gia, gia tộc quyền thế cùng với huân thích Quan Trung đầu cơ bán lương thực thua lỗ một trăm ngàn vạn tiền, chỉ có điều qua tay Bạch Mặc một chút, chớp mắt đã chảy vào ngân khố Đại Sở chúng ta. Đây còn chưa tính, thậm chí Bạch Mặc còn bị thâm vốn quốc khố nước Hán hai mươi vạn tiền vùng với 120 vạn thạch lương thực dân gian ở Quan Trung.

Hạng Trang mỉm cười không nói, lực sát thương của việc thao túng “tỷ giá hối đoái” thật lớn,

Trước khi Hạng Trang xuyên qua, nước Mĩ cũng sử dụng cách này làm thần khí có lực sát thương kinh người, hơn nữa là vô cùng thuận lợi, bất kể là những nước nhỏ ở Đông Nam Á, Nhật Bản, hay là đồng minh Châu Âu đều căn bản không chống đỡ được, dù đó là Trung Hoa với lực phòng ngự kinh người nhưng dưới thần khí đó cũng không thể nào chống đỡ được.

So sánh với nước Mỹ đời sau, lúc này thủ đoạn của Hạng Trang cũng chẳng khác gì đứa nhỏ tập làm người lớn, nhưng dựa vào sơ sở hùng mạnh của nền công thương nghiệp nước Sở, dùng một chiêu này để đối phó với Bạch Mặc chưa từng có kinh nghiệm ở phương diện tài chính thì đương nhiên dư sức, đương nhiên, loại chuyện tốt này chỉ có thể làm một lần, lần sau muốn áp dụng thì sẽ khó khăn hơn.

Bỗng nhiên Bách Lý Hiền nói:

- Còn nhớ Đại vương từng nói, nguy cơ lương thực ở Quan Trung phải đạt được ba mục đích, một là cướp sạch lương thực tiền vàng của Quan Trung, hai là thông qua việc mượn tiền để khống chế đại thương nhân Quan Trung, ba là cướp sạch lương thực bên trong hai nhà kho lớn của hai nước Hàn, Triệu. Hiện tại đường như mới chỉ thực hiện được hai mục đích?

Đích xác, của cải trong dân gian Quan Trung hiện tại chảy một lượng lớn vào ngân khố quốc gia nước Sở, tuy rằng đối với ngân khố đầy ắp của nước Sở, chút tiền ấy rất nhỏ bé không đáng kể, nhưng muối rất cuộc cũng là thịt, bất kể thế nào thì đây cũng là một trăm ngàn vạn tiền, tương đương hai mươi lăm vạn hoàng kim, nhưng cướp sạch lương thực của hai nước Hàn, Triệu hình như không thấy đề cập đến?

Về phần thông qua việc mượn tiền để khống chế thương nhân Quan Trung, cũng không phải là một sớm một chiều có thể thành công.

- Đúng rồi?

Tất Thư nói:

- Nước Hán trả lại cho nước Hàn, Triệu tám trăm ngàn thạch lương thực, hình như đội tàu vận chuyển lương thực của hai nhà buôn bán lương thực Phùng Quán vẫn chưa quay về thì phải? Chẳng lẽ Đại vương tính sai thủy quân chặn đường trên sông Lan Giang để cướp của?

- Việc này đương nhiên là không được.

Hạng Trang khoát tay, nói:

- Nước Hán cùng với nước Hàn đã đặt mấy chục xích sắt nặng mấy chục cân trên Lan Giang, lại xây dựng hơn mười thủy trại. Bọn họ thận trọng bố trí phòng vệ tầng tầng lớp lớp, chính là phòng vệ thủy quân chúng ta, cho nên nếu muốn chặn đường cướp của ở Lan Giang, căn bản là không có khả năng.

Bách Lý Hiền nói:

- Vậy thần không hiểu, làm cách nào mới đoạt được tám trăm ngàn thạch về tay?

- Vô cùng đơn giản, dùng tiền mua chứ sao.

Hạng Trang cười nói:

- Lần này không phải đã đánh cướp được hai trăm ngàn lượng vàng từ Quan Trung sao? Không ngại xuất ra chừng hai vạn trong đó, mua lại tám trăm ngàn thạch lương thực của hai nước Hàn, Triệu.

- Hai vạn lượng vàng mua tám trăm ngàn thạch lương thực cái giá này cũng không phải thấp.

Tất Thư nói:

- Vấn đề là, Hàn Tín và Trương Ngao có bán không? Đây dù sao cũng là lương thực dự trữ trong kho thóc quốc gia.

- Bọn họ sẽ bán.

Hạng Trang cười nói:

- Bởi vì Hàn Tín, Trương Ngao đang rất cần hoàng kim.

Thấy Tất Thư, Bách Lý Hiền có chút không hiểu, Hạng Trang vừa cười nói:

- Học Kiếm, Tử Lương, không đối gạt các người, quả nhân đã sớm phái Tề Mãi tới Hàm Đan, An Ấp âm thầm hoạt động. Nếu Hàn Tín, Trương Ngao muốn mua chiến mã từ Bắc Đê, vậy nhất định phải dùng lương thực đổi hoàng kim, bởi vì Tề Mãi không nhận thanh toán bằng tiền ngũ thù, hắn chỉ nhận hoàng kim.

Bách Lý Hiền, Tất Thư giật mình, hoá ra Đại vương sớm ở tại đây chờ bọn họ.

Lập tức Bách Lý Hiền cùng trao đổi ánh mắt với Tất Thư, đều thấy được sự khâm phục từ trong con người của đối phương, thầm nghĩ Đại vương không chỉ dụng binh như thần, biết dùng người, mà ở phương diện kinh tế cũng là người có thiên phú, chỉ cần thiết lập một khâu tấn công mãnh liệt liên hoàn, nếu các nước Hán, Hàn, Triệu có thể ngăn cản được, có mà là quý rồi!

513. Chương 524: Thực Hiện Ân Uy.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 524: Thực hiện ân uy.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn vương Hàn Tín nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve cằm của sủng phi Phùng Diệu Nữ, nói:

- Ái phi, quả nhân muốn thương lượng với nàng chuyện này.

Phùng Diệu Nữ liếc nhìn Hàn Vương, nũng nịu nói:

- Đại vương, ngài có chuyện gì cứ phân phó với thiếp là được.

- Khụ khụ, nếu như bình thường, quả nhân sẽ phân phó ngay, tuy nhiên việc này đúng là cần thương lượng với nàng.

Hàn vương Hàn Tín ho hai tiếng, sau đó nói:

- Là như thế này, gần đây ở An Ấp có người buôn ngựa từ Bắc Diêu đến, người này có thể cấp cho quả nhân hơn một ngàn con ngựa tốt, tuy nhiên hắn nói rõ, chỉ lấy hoàng kim.

- Cái gì, hoàng kim?

Phùng Diệu Nữ thay đổi sắc mặt, sáng giọng:

- Đại vương, chẳng lẽ lại ngài muốn thu lại những vàng bạc châu báu trước đây đã tặng cho thiếp?

Khó trách Phùng Diệu Nữ nghĩ như vậy, bởi vì trước đây toàn bộ hoàng kim Hoa Hạ đã gần như bị nước Sở cướp đoạt hết rồi, trong nước Hàn mỏ vàng rất ít, hơn nữa sản lượng lương thực cực thấp, cũng chỉ có mấy năm nay nước Sở bỗng nhiên bắt đầu thả hoàng kim ra ngoài, nước Hàn mới có chút hoàng kim, nhưng chỉ vớt vạt đủ để Hàn vương ban cho hậu phi cùng tần cùng với đại thần thân tín.

Thiên hạ hôm nay ngoại trừ nước Sở dựa vào công thương nghiệp hùng mạnh có thể lật tay thành mây, đảo tay thành mưa, tùy ý buộc chặt hay thả hoàng kim, các nước khác cũng chỉ có thể dựa vào việc buôn bán với các Hồ Hà Tây, Tây Vực mà đạt được chút hoàng kim. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu lần này nước Sở quyết định hạ thủ đối với thương nhân Quan Trung.

Hồ: thời xưa chỉ các dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc và đồ của người Hồ (chỉ các thứ do dân tộc phía Bắc và phía Tây Trung Quốc đem đến, cũng chỉ chung các vật từ nước ngoài đến)

Cho nên Hàn vương Hàn Tín vừa nói đến hoàng kim, Phùng Diệu Nữ theo bản năng liền cho là y có ý muốn thu hồi lại hoàng kim trước đó đã ban thưởng.

Hàn vương Hàn Tín hai tay lắc lắc, vội nói:

- Không không không, ái phi nghĩ đi đâu vậy, vàng bạc châu báu này là quả nhân tặng cho nàng, sao lại thu về được. Là như này, chẳng phải tộc huynh của nàng đang ở Quan Trung đánh cho Bạch Mặc một gậy sao, quả nhân cũng không ham hố chỉ muốn hắn san ra một vạn lượng là được.

Thấy Phùng Diệu Nữ trầm ngâm, Hàn Vương Hàn Tín còn nói thêm:

- Đương nhiên, quả nhân quyết sẽ không để ái phi khó xử. Chẳng phải tộc huynh của nàng nói là trộm được tay nghề ủ rượu trắng của nước Sở đó sao, muốn ở gần Thúy Thủy mở xưởng ủ rượu đúng không? Muốn ủ rượu, tất nhiên phải cần một lượng lớn lương thực, quả nhân có thể xuất ra năm trăm ngàn thạch lương thực đổi lấy một vạn lượng hoàng kim, như thế nào?

Lúc này Phùng Diệu Nữ mới đổi giận làm vui, kiều mỵ nói:

- Đại vương, theo như ngài nói, việc kinh doanh nhà thiếp không phải đại vương ngài kinh doanh, nếu như ngài cần hoàng kim, cấp cho tộc huynh thiếp một tờ giấy chiếu lệnh là được, gì mà nói xuất ra năm trăm ngàn thạch lương thực đổi lấy từ huynh ấy, thật là quá khách khí.

- Vậy thì quyết định thế nhé. Hả hả.

Hàn Vương Hàn Tín cười khê dâm dăng, hai tay xoa lên bộ ngực của Phùng Diệu Nữ. Phùng Diệu Nữ cười phóng dăng, vừa liếc ánh mắt quyến rũ sang, vừa vươn cánh tay thon dài non mềm khê khằng khuấy động vật đang dần dần dựng thẳng lên ở dưới háng Hàn vương Hàn Tín.

Hàm Dương, Vị Ương cung.

- Cái gì, Tướng Phụ người muốn giết Lã Thích Chi?

Lưu Hằng bật dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Về mặt Bạch Mặc không đổi sắc, trầm giọng nói:

- Thúc cháu Lã gia vì chống lại quan doanh muối sắt, làm tổn hại đến đại cục triều chính, cùng thương nhân Quan Trung tạo giá lương thực lên ào ào, đến nỗi nảy sinh việc thiếu lương thực quy mô lớn, sau khi thần ra tay can thiệp lại không tiếc dẫn sói vào nhà, âm thầm câu kết với gian tế nước Sở làm tổn hại lợi ích Đại Hán, phàm là loại người có hành vi phản nghịch này, có thể nói là tội ác tày trời.

Bạch Mặc muốn giết nhất vẫn là Lã Đài, chỉ có điều dù sao Lã Đài cũng là gia chủ Lã gia, hơn nữa lại là trong thần công huân, thân phận thật sự không tầm thường. Dù Bạch Mặc nắm hết quyền hành, nếu muốn tự ý giết Lã Đài cũng phải nghĩ thật kỹ, người khác không nói, nhưng chắc chắn là Trần Bình cũng không đồng ý giết Lã Đài, nhưng giết Lã Thích Chi để lập uy, Trần Bình lại hoàn toàn tán thành.

Thấy Bạch Mặc đem thái úy Lã Đài liên lụy vào, Lưu Hằng lập tức đổi sắc mặt, nói:

- Việc này..Tướng phụ, sự việc rất lớn không tầm thường, không biết Tướng phụ có chứng cứ xác thực không?

- Đương nhiên là có chứng cứ xác thực.

Trần Bình đứng bên đem chồng hồ sơ dày đặt lên trên bàn trước mặt Lưu Hằng, nói:

- Đại vương, đây chính là Hắc Băng Đài sưu tập về việc thúc cháu Lã gia cùng thương nhân Quan Trung tạo giá cả lương thực tăng cao, còn có căn cứ chính xác việc thúc cháu Lã gia âm thầm câu kết với gian tế nước Sở, nhân chứng vật chứng có đủ, có thể nói là bằng chứng như núi.

Lưu Hằng nhìn tập hồ sơ vụ án, chưa xốt nói:

- Tướng phụ, Thái sư, nhất định phải làm vậy sao?

Bạch Mặc vái chào Lưu Hằng thật sâu:

- Đại vương, không có quy củ thì không có vi phạm, nước không có pháp kỷ thì khó tránh việc thiên hạ đại loạn, lần này sở dĩ Quan Trung phát sinh việc thiếu lương thực cũng là bởi vì những đại thương nhân này xem thường kỷ luật. Cho nên, vương ta nhất định phải tử hình Lã Thích Chi để răn đe, nếu không nghiêm trị, Quan Trung chắc chắn đại loạn.

- Ôi.

Lưu Hằng thở dài, khua tay nói:

- Quả nhân chuẩn tấu.

Tư Mã Quý hoảng sợ đi vào thư phòng, nói với Tư Mã Trọng:

- Nhị ca, tai họa rồi, tai họa rồi!

Tư Mã Trọng nghe vậy hết hồn, vội đặt bút lông xuống, hỏi:

- Tiểu đệ, đã xảy ra chuyện gì?

Tư Mã Quý xoa mồ hôi trên trán, thở hào hển nói:

- Đệ vừa ở trên đường thấy Lã Thích Chi bị bắt.

- Hả? Lã Thích Chi bị bắt?

Sắc mặt Tư Mã Trọng biến đổi nghiêm trọng, không thể tin nói:

- Vì tội danh gì?

Tư Mã Quý nói:

- Nói là xúi giục thương nhân Quan Trung gây giá lương thực tăng cao, dẫn đến Hàm Dương thiếu lương thực, dân chúng chết đói mấy trăm, còn âm thầm câu kết với gian tế nước Sở, mưu đồ phản quốc!

- Cái gì?

Sắc mặt Tư Mã Trọng càng biến đổi nghiêm trọng hơn, thất thanh nói:

- Nói như vậy, các nhà âm thầm mượn tiền Ô Mộc Nhai đều bị Hắc Băng Đài tra ra rồi à?

Tư Mã Trọng đương nhiên biết Lã gia âm thầm câu kết nước Sở. Mà không chỉ có Lã gia, còn có Tư Mã gia bọn họ và hơn hai mươi mấy huân thích gia cùng vợ hơn hai trăm thương gia đều mượn tiền từ Ô Mộc Nhai, chỉ có điều số lượng nhỏ hơn mà thôi. Hiện tại ngay cả Lã Thích Chi đều đã bị bắt, thân phận địa vị của các nhà còn lại không bằng Lã gia, sao có thể may mắn thoát khỏi?

Sự hoảng sợ như thủy triều đánh úp lại, trên trán Tư Mã Trọng thoáng chốc toát mồ hôi lạnh.

Theo bản năng lau mồ hôi lạnh trên trán, Tư Mã Trọng lại hỏi:

- Vậy Lã Đài thì sao? Phản ứng của hắn như nào?

Tư Mã Quý thở dài, giọng điệu buồn bã:

- Phủ thái úy của Lã Đài bị Ngự Lâm quân bao vây, Bạch Mặc này là đao phủ giết người không chớp mắt, hẳn thật sự sẽ hạ thủ với chúng ta.

- Việc này...Bạch Mặc hẳn dám sao?

Tư Mã Trọng đều đã kinh sợ, nghi hoặc nói:

- Hơn ba trăm thương gia, hơn hai trăm thế gia gia tộc quyền thế và hai mươi mấy huân thích gia, Bạch Mặc hẳn thật sự dám hạ thủ sao? Chẳng lẽ hắn không sợ dấy binh tạo phản hay sao? Hắn không sợ dẫn đến cục diện triều đình rung chuyển sao? Hắn hẳn. ..không sợ nước Sở thừa dịp mà xâm nhập sao?

Tư Mã Quý vội la lên:

- Nhị ca, đến lúc nào rồi mà huynh còn cho là may mắn? Bởi vì cái gọi là “bất phạ nhất vạn, tự phạ vạn nhất” (nghĩa nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ), huynh vẫn nên nhanh chóng đi Hán Trung tránh sóng gió đi.

Còn chưa dứt lời, lão quân gia bỗng nhiên vội vàng đi vào, sợ hãi bẩm báo:

- Gia chủ, không hay rồi, việc lớn không hay rồi, bỗng nhiên có một đám quan quân tới đây bao vây phủ Tư Mã chúng ta.

- Hả?

Tư Mã Quý nghe vậy kinh hãi, Tư Mã Trọng thì tê liệt ngã xuống đất.

Lão quân gia vội vàng tiến tới nâng Tư Mã Trọng từ dưới đất lên, còn nói thêm:

- Gia chủ, quan quân còn nói, là Thừa tướng mời ngài đến phủ thừa tướng uống rượu.

- Uống rượu?

Về mặt Tư Mã Trọng sâu thẳm, nói:

- Chỉ sợ là chặt đầu nhắm rượu?

Đại sảnh tương phủ, hai bên tả hữu chái nhà đã mở mấy chục bàn tiệc rượu. Huynh đệ Tư Mã Trọng, Tư Mã Quý cùng với mười mấy gia chủ huân thích, thế gia hoặc đại thương nhân có mặt mũi vẻ mặt tái xanh, nơm nớp lo sợ ngồi trên chiếu sau án. Ở trên mỗi bàn tiệc bên cạnh đều có một Ngự Lâm vệ tay cầm thanh kiếm, vẻ mặt lạnh lùng.

Ngoài tả hữu hai bên chái nhà ra, trong sân vườn ngoài đại sảnh tại hành lang gấp khúc cũng xếp đặt hơn trăm bàn, xuyên suốt mở rộng ra tận cửa tương phủ, có thể nhìn rõ ở bên trong cùng với bên ngoài sân và

tả hữu hành lang gấp khúc đều bày tiệc rượu, rất dễ dàng đoán được, các nhà tham dự tích trữ lương thực đều đến đông đủ!

Tướng phủ to lớn như vậy đặt hơn năm trăm bàn tiệc nhưng lại lặng ngắt như tờ, có thể nghe được tiếng kim rơi!

Trong sự chờ đợi khiến người ta hít thở không thông, Ngự lâm vệ canh giữ ở cửa ngách đột nhiên hô lớn:

- Thừa tướng đến...

Tư Mã Trọng, Tư Mã Quý, hai mươi mấy gia chủ huân thích, hơn hai trăm thế gia cùng với hơn ba trăm thương nhân liền đồng loạt mà từ trên ghế quỳ ngồi dậy, thần sắc hoặc là kinh hoảng, hoặc là khinh thường, hoặc là ra vẻ điềm tĩnh... đều cùng chuyển ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa ngách phủ thừa tướng. Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Bạch Mặc đột nhiên thẳng vào.

- Chư vị, khiến chư vị đợi lâu.

Ngoài dự đoán mọi người, Bạch Mặc mặt mày hớn hở, hướng về mọi người dưới đại sảnh liên tục chấp tay thi lễ:

- Thật có lỗi, thật sự là có lỗi đến muộn.

Tuy nhiên, câu nói đón tiếp theo của Bạch Mặc lại khiến tất cả đại sảnh rơi vào sự yên lặng như chết.

- Vừa rồi bốn tướng vừa cho chém đầu một kẻ phản quốc bêu ra chợ lớn, cho nên mới đến muộn canh giờ.

Bạch Mặc khẽ mỉm cười, lập tức lại phát tay quát:

- Người đâu, đem đầu Lã Thích Chi trình lên.

Lập tức hai đội ngự lâm vệ liền che chở một gã ngự lâm tiểu giáo đi vào trong cửa, đi thẳng lên đại sảnh. Hai tay Ngự lâm tiểu giáo cầm một mâm gỗ, trên mâm rõ ràng còn bày một đầu người mặt mày vô cùng dữ tợn, thậm chí còn có máu tươi chảy đầm đìa nhỏ xuống mâm gỗ, đó chẳng phải là đầu Lã Thích Chi thì còn ai?

Trên đại sảnh, trong sân vườn cùng với tả hữu hai bên chái nhà hành lang gấp khúc thoáng chốc vang lên tiếng hít thở, có người nhát gan tê liệt ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, cả người co quắp.

Ánh mắt Bạch Mặc lạnh lạnh, từ đường thượng nhìn lướt qua mặt từng người, nhưng lại không ai dám cùng đối mặt.

Trong sự giằng co ước chừng nửa nén nhang khiến người ta hít thở không thông, đột nhiên Bạch Mặc cất tiếng cười to, nói:

- Chư vị, chư vị không cần kinh hoảng, việc âm thầm cấu kết với nước Sở đã được Hắc Băng Đài điều tra, quả thật là một mình Lã Thích Chi làm, không hề liên quan đến toàn bộ chư vị. Bữa tiệc rượu ngày hôm nay cũng là bốn tướng an ủi thay chư vị, ha ha.

Dưới đại sảnh, trong sân cùng với tả hữu hai bên chái nhà hành lang gấp khúc lập tức vang lên những tiếng bàn luận xôn xao, bao gồm cả huynh đệ Tư Mã Trọng, Tư Mã Quý. Tất cả mọi người đều hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề. Lã Thích Chi dèn tội, đủ thấy Bạch Mặc đã nắm giữ bằng chứng các nhà âm thầm cấu kết với nước Sở. Vậy mà Bạch Mặc lại nhẹ nhàng buông tha như vậy sao?

514. Chương 525: Điềm Lành Hiện Ra.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 525: Điềm lành hiện ra.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đang lúc mọi người khó có thể tin chăm chú nhìn mình, Bạch Mặc khẽ mỉm cười, lại nói tiếp:

- Ngoài ra, bản tướng còn muốn mượn cơ hội này để nói xin lỗi với mọi người. Về việc thiết lập quan chuyên doanh muối sắt, là bản tướng thiếu suy xét rồi. Hôm nay, ngay trước mặt mọi người mặt, bản tướng trình trọng tuyên bố, chính thức bãi bỏ quan chuyên doanh muối sắt.

Dưới đại sảnh lại xôn xao, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Không ngờ Bạch Mặc bãi bỏ quan doanh muối sắt, chẳng phải là khôi phục như ban đầu sao?

Vốn tưởng rằng bữa tiệc rượu ngày hôm nay chính là Hồng Môn Yến, không ngờ lại có chuyện tốt bất ngờ này?

Tận đến khi Bạch Mặc lại trình trọng gạt đầu đối với mọi người, không ít thương gia còn chưa lấy lại tinh thần, hạnh phúc lớn đến đột ngột như này, cho nên bọn họ chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhưng mà rất nhanh, lại một cái tin tức tốt nổi gót theo tới.

Bạch Mặc gơ tay ngăn sự ồn ào của mọi người lại, nói tiếp:

- Ngoài ra, bản tướng còn muốn mượn cơ hội này tuyên bố một chiếu lệnh Đại vương vừa mới ban xuống. Từ ngày hôm nay, nước Đại Hán cũng sẽ thi hành quốc sách khuyến khích cho công thương, từ nay về sau, thu hoạch chiến công có thể đạt được tước vị, nộp nhiều lương thực có thể ban thưởng tước vị, nộp nhiều thuế phú cũng có thể đạt được tước vị!

Vừa nói dứt, dưới đại sảnh lập tức bùng nổ, bất kể là thương nhân, gia chủ thế gia hay là huân thích, toàn bộ cũng bắt đầu nhiệt liệt thảo luận. Nhất là thương nhân là hưng phấn nhất, thậm chí cũng không quá quan tâm đến ý sát uy đáng sợ kia của Bạch Mặc. Tướng phủ to như vậy lập tức náo nhiệt như chợ, vô cùng ồn ào.

Cho tới nay, thương nhân Quan Trung hâm mộ nhất chính là gì? Chính là quốc sách thưởng cho công thương của nước Sở!

Ở nước Sở, xưởng chủ và thương nhân địa vị rất cao. Quan trọng hơn là còn có cơ hội trở thành quý tộc. Ở nước Sở, địa vị của xưởng chủ và thương nhân bình đẳng với quan viên, sĩ tử cùng với tướng quân, không giống như các nước còn lại dựa theo sĩ nông công thương mà sắp xếp, địa vị của thương nhân thậm chí còn không bằng so với nông phu bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Cho tới nay, Thừa tướng Bạch Mặc xem thường nhất cũng là thương nhân.

Nhưng hiện tại, Bạch Mặc lại chính mồm nói với bọn họ, từ nay về sau nước Đại Hán cũng muốn thi hành quốc sách thưởng cho công thương, đây ý nghĩa là gì? Ý nghĩa là rất nhanh bọn họ có thể trở thành quý tộc quyền thế hiển hách! Nhất là những tiểu thương vẫn thường giãy giụa ở tầng lớp dưới, còn gì có thể so sánh bằng việc khiến họ cảm thấy kích động này?

Nhìn cảm xúc kích động của tiểu thương, gia chủ thế gia cùng với huân thích, Bạch Mặc cũng có chút bối rối: trước đây thi hành biện pháp chính trị thật quá mức chặt chẽ, thiếu sự khoan dung, quan tâm cuộc sống khó khăn của dân.

Bởi vì cái gọi là hải nạp bách xuyên (biển chứa cả trăm con sông), có khoan dung mới có lớn lao, xem ra việc cổ vũ công thương là bước đi đúng rồi.

Không biết từ lúc nào Trần Bình đã đến bên Bạch Mặc, nhìn thương nhân dưới đại sảnh, dưới nhà hoan hô náo nhiệt, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng, đồng thời cũng có chút tiếc nuối, nếu thi hành quốc sách cổ vũ công thương nửa năm trước thì làm sao nước Sở có thể thừa dịp mà vào áp dụng thủ đoạn cướp sạch Quan Trung?

- Các vị, các vị...

Tư Mã Quý từ trên ghế đứng thẳng gơ cao chén rượu lên, hướng về thượng đường, thi lễ, lớn tiếng kêu gọi:

- Tất cả chúng ta cùng kính thừa tướng một chén, được không?

Huân thích, thế gia gia chủ cùng với đám thương nhân ở dưới đại sảnh, dưới nhà cùng quỳ ngồi dậy, đồng loạt giơ cao chén rượu về phía Bạch Mặc, cùng hô vang:

- Kính Thừa tướng...

Ngày tiếp theo, tin tức từ Hàm Dương truyền tới Lạc Dương.

Hạng Trang buồn mật thư, thật lâu không nói, Bạch Mặc này không chỉ có năng lực xuất chúng, năng lực học tập cũng kinh người. Hắn vừa mới ăn một cú thua đau, nhưng lại biết cách noi theo, chém ngược lại một đao, oai uy lại vang dội, đã chặt đứt được độc thủ của Hạng Trang vất vả lắm mới luôn được vào Quan Trung.

- Không ngờ, thật sự là không ngờ.

Tất Thư bùi ngùi nói:

- Sư huynh thần lại có thể dùng chiêu thức ấy.

- Đúng vậy, bởi vậy mà ý đồ của Đại vương không chế thương nhân Quan Trung có thể biến thành bọt nước rồi.

Bách Lý Hiền nhẹ lay động quạt lông, cũng cảm thán nói:

- Hơn nữa, hơn mười vạn lượng hoàng kim cho bọn họ mượn cũng đều trôi theo dòng nước rồi.

Vốn Hạng Trang muốn mượn món nợ này để áp chế thương nhân Quan Trung. Thương nhân Quan Trung sợ bị người tố giác nên rất có thể sẽ phục tùng dưới bóng Ô Mộc Nhai, nhưng hiện tại Bạch Mặc đã to rõ thái độ sẽ bỏ qua chuyện cũ, kế này của Hạng Trang liền rơi vào khoảng không, mười vạn lượng hoàng kim cho mượn đi chẳng phải là trôi theo dòng nước sao?

Cứ như vậy, lần này đoạt được cướp sạch Quan Trung, hơn phân nửa là ngấm trong nước!

Hơn nữa còn nước Hán còn học theo nước Sở thưởng cho công thương, cho thấy không thể cho hắn có nhiều thời gian rồi.

Hơn nữa, căn cứ tình báo Ô Mộc Nhai cung cấp, rõ ràng Bạch Mặc đã truyền tin tức cho Hàn vương Hàn Tín và Triệu vương Trương Ngao truyền, đến nỗi hai nước Hàn Triệu đều tăng cường cảnh giác ở biên giới, cho nên, nếu muốn đem lương thực từ nước Hàn Triệu lên lút đưa về nước, đã không còn dễ dàng như ban đầu dự đoán, đây cũng là việc bất ngờ.

Duy nhất đáng ăn mừng chính là, Tần gia, Đường gia làm việc cực kỳ ổn thỏa, ở hai nước Hàn, Triệu đã tìm được đại lý đủ hùng mạnh có bối cảnh, đến nỗi Hàn vương, Triệu vương cũng không muốn hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, Hạng Trang thật vất vả mới cướp sạch của cải cùng với lương thực từ Quan Trung đã có thể cho hai nước Hàn, Triệu chiếm được lợi rồi.

Hạng Trang lấy tay khê gõ vào bàn, sau một hồi khá lâu bỗng nhiên nói:

- Lúc này nước Hán, Hàn, Triệu đều đang theo dõi nước Đại Sở chúng ta, dưới tình hình nay nếu muốn đem lương thực trở về là rất khó, xem ra, nhất định phải nghĩ cách di chuyển tầm mắt của ba nước đó đến nhà khác. Học Kiềm, Tử Lương, các người có đề nghị gì không?

Tất Thư trầm ngâm không nói, Bách Lý Hiền lại nghiêm nghị nói:

- Đại vương, không bằng xúi giục Hàn Hạp xưng đế đi!

- Xúi giục Hàn Hạp xưng đế?

Trong lòng Hạng Trang khê động, trầm giọng nói:

- Tử Lương, việc này chỉ sợ rất khó?

Bách Lý Hiền nói:

- Căn cứ theo tin tức mà Ô Mộc Nhai cùng với Tề quốc Tướng quốc Lâu Kính cung cấp, Tề vương Hàn Hạp xưa nay tự cho mình siêu phàm, từ lúc Hàn Tín còn chưa có chết, hắn đã từng du thuyết Hàn Tín xưng đế, bởi vậy có thể thấy được Hàn Hạp sớm có dã tâm xưng đế. Nếu không phải thực lực quốc lực của nước Tề sau trận đại bại tại Tứ Thủy đã tổn thương lớn, chỉ sợ Hàn Hạp sớm đã xưng đế.

Dừng lại, Bách Lý Hiền lại nói tiếp:

- Với thực lực, quân lực, quốc lực của nước Tề bây giờ, dưới tình hình bình thường, chắc chắn Hàn Hạp không dám xưng đế. Nhưng nếu để Ô Mộc Nhai ở trong nước Tề tạo ra mấy lời tiên đoán nảy sinh, sau đó lại âm thầm bố trí một số thế gia tộc quyền thế ủng hộ lên ngôi, lại có Lâu Kính trợ giúp, vẫn có khả năng đó.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, trầm giọng nói:

- Lẽ ra hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất, tuy nhiên vì để dời đi tầm mắt ba nước Hán, Hàn, Triệu, cũng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Dừng một chút, Hạng Trang lại nói tiếp:

- Nếu đã quyết định làm vậy thì cần phải cố gắng lớn nhất, việc này nhất định phải tính kế chu toàn.

Tới gần cửa ải cuối năm, bên trong thành Lâm Truy lại hoàn toàn không có không khí vui mừng.

Liên tục chiến loạn khiến nước Tề tổn thất lượng tráng đinh lớn, chỉ giữ lại rất nhiều mẹ góa con côi, trong nhà không có đàn ông, sinh sống khó khăn, sao còn có tâm trạng mà đón mừng năm mới? Cũng có một số ít gia đình giăng đèn kết hoa, nhưng không dám tỏ thái độ vui vẻ, cũng không dám có tâm tư gì, để tránh người khác ghen ghét.

Sắc trời vừa tối, trên đường cái cũng đã có ít người qua lại.

Một bà lão vác bao vải rách, tay dắt đứa cháu nhỏ vội vàng đi qua đường, gió lạnh lẽo âm u thổi tới khuôn mặt già nua của bà, vốn lưng đã còng giờ càng còng hơn, nhưng đứa cháu trong tay bà lại rất khỏe mạnh, khẩu khinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục, trắng tròn, trông rất đáng yêu.

Bỗng nhiên, đứa cháu nhỏ chỉ ngón tay lên đỉnh đầu, âm thanh bi bô:

- Rồng, rồng...

Bà lão bị đứa cháu nhỏ kéo ống tay áo, theo bản năng ngẩng lên nhìn, lập tức thân còng chấn động, bà giật mình phát hiện, bầu trời vốn âm u không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con rồng lớn sáng rực, nó lơ lửng trên không trung, thân thể to lớn thậm chí còn chuyển động.

- Mau, Cầu nhi, quỳ xuống khấu đầu với gia gia thần long phù hộ cho cháu bình an, mau lớn.

Rồng luôn ở trong các loại truyền thuyết các tộc Hoa Hạ, từ trước đến nay luôn là vật thần cao nhất, đại diện cho sự may mắn vô cùng. Lập tức bà lão dắt cháu nhỏ quỳ xuống bên đường, hướng về phía con rồng lớn mà thành kính khấu đầu.

Rất nhanh, rất nhiều người phát hiện ra con rồng lớn này, mọi người nhanh chóng kháo nhau, trong chốc lát trên đường cái đã người người tấp nập, chật như nêm cối. Cũng giống như bà cháu kia, mọi người sau khi nhìn thấy rồng lớn thì tất cả đều quỳ xuống thành kính, quỳ bái với không trung.

Thành nhỏ Lâm Truy, trong cấm cung Tề Vương Hàn Hạp cũng đã bị kinh động.

Đối mặt với việc “Chân Long” hiện ra trên bầu trời Lâm Truy, Hàn Hạp cũng vừa sợ vừa mừng, vừa vui vừa lo, không biết thiên cơ này có ẩn chứa ý tứ gì, ai cũng không dám khẳng định, điều này đối với nước Tề mà nói là phúc hay là họa. Hàn Hạp mang theo hậu cung phi tần cùng với người hầu cung nữ đều quỳ xuống cúng bái.

Con rồng sáng rực trên không trung Lâm Truy ước chừng nửa khắc sau đó quay đầu sang hướng đông, từ từ dâng lên rồi dần dần biến mất trong hư không. Dân chúng Lâm Truy đang quỳ trên đường cái bái lạy hơn nửa canh giờ mới lục tục đứng lên, sau đó bắt đầu thì thầm xì xào bàn tán.

Tất cả mọi người đang suy đoán, con rồng lớn này đột nhiên xuất hiện tại nước Tề, rốt cuộc là phúc hay họa?

Vốn không có ai biết, con rồng lớn trên không trung không phải là “Chân Long” gì mà là Hạng Trang bí mật lệnh cho Huyền Y vẽ tạo ra trên trăm chiếc đèn Khổng Minh thật gắn với nhau thành hình con rồng mà thôi.

Đối với Hạng Trang mà nói, nguyên lý đèn Khổng Minh thật ra rất đơn giản, lấy giấy Công Thâu siêu mỏng dán lên lồng tre, bên trong cắm một ngọn nến nhỏ, chỉ cần châm nến là có thể khiến đèn Khổng Minh mềm rũ xuống bay lên không trung. Nhưng vấn đề là, Gia Cát Khổng Minh bốn trăm năm sau mới sinh ra, mọi người sao biết được đèn Khổng Minh tồn tại?

Nhân loại đối với việc chưa từng biết đến thường có sự kính sợ khó hiểu, cho nên, trong đó bao gồm cả Tề Vương Hàn Hạp tuyệt đối không dám có ý niệm bất kính hoặc độc ác nào trong đầu.

Hàn Hạp từ sự kinh ngạc mà hồi phục lại tinh thần, vội lệnh cho tướng quốc Lâu Kính vào cùng yết kiến.

Hàn Hạp biết, Tướng quốc Lâu Kính thông kim bác cổ, học rộng biết nhiều, cho nên, hấn vội vàng nghĩ phải từ Lâu Kính để biết hiện tượng rồng lớn hiện ra trên bầu trời Lâm Truy đối với nước Tề, đối với Hàn Hạp hấn rốt cuộc là phúc hay họa? Nếu như là phúc, đại diện cho điều tốt, nếu như là họa, vậy thì ý nghĩa thế nào?

515. Chương 526: Xưng Đế.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 526: Xưng đế.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Hàn Hạp trực tiếp hỏi:

-Tướng quốc, về việc rồng lớn, người thấy thế nào?

-Đại vương, rồng, có thể lớn có thể nhỏ, có thể hiện có thể ẩn nơi nước sâu, có thể dài có thể ngắn, hoặc lặn vào trong hồ mưa gọi gió, hoặc thăng lên trời phát mây phóng sấm sét, thiên biến vạn hóa, không gì không làm được, quả thật trong đất rời có loại thần thú này, nay rồng lớn đã xuất hiện trên bầu trời Lâm Truy, thần nghĩ là điềm lành to lớn, tỏ rõ đại Tề ta hưng thịnh khắp thiên hạ!

Lâu Kính nói liền một lèo.

Trên đường tới đây, Lâu Kính đã sớm nghĩ lời để nói, y đã loáng thoáng đoán được điềm lành này nhất định là liên quan đến Huyền Y vệ nước Sở, nhưng y nghĩ mãi mà không hiểu Huyền Y vệ làm thế nào mà làm con rồng lớn này xuất hiện được? Vừa nghĩ đến thủ đoạn khó lường thần bí của Sở vương Hạng Trang, y không kìm nổi có chút sợ hãi.

Hàn Hạp nghe vậy mừng rỡ, hai mắt sáng lên, nói:

-Tướng quốc, quả nhiên là điềm lành?

-Đúng là điềm lành.

Lâu Kính trịnh trọng gật đầu, nói:

-Thần nghĩ, đại Tề ta chắc hưng thịnh rồi!

-Tốt tốt tốt!

Hàn Hạp kích động, sau đó đi về hậu cung.

Đi vào tẩm cung, Hàn Hạp nhanh chóng tới giá sách ở góc phòng sáng sủa, sau đó từ trên tường mở ra một hốc tối, bên trong trang trọng lấy ra một hộp gấm, mở hộp gấm ra, bên trong là một túi vải Hồng Lăng quần quanh, lại mở tấm vải Hồng Lăng ra, bên trong lại là một dải Hoàng Lăng, lại mở dải Hoàng Lăng ra, cuối cùng mới hiện ra một đồ vật.

Đồ vật này không phải là gì khác mà chính là Ngọc tỷ Tần vương mà năm xưa Hạng Trang hiến cho Hàn Tín.

Ngọc tỷ Tần Vương trắng muốt, dưới ánh đèn chiếu lấp lánh khiến người ta không dám nhìn thẳng, tay cầm ở trên năm con rồng quấn nhau, chạm trổ tinh xảo tuyệt luân, vô cùng mỹ lệ, lật ngọc tỷ lên, chính diện cho khắc tám chữ triện điều trùng “thụ mệnh vu thiên, tức thọ vĩnh xương”, vô cùng tôn quý, trong khoảnh khắc đập vào mắt.

(Thụ mệnh vu thiên, tức thọ vĩnh xương: Nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi.)

Lạc Dương. Hoàng Cực điện.

Khuất Bất Tài khẽ khàng đi vào Đông noãn các, chấp tay chào Hạng Trang:

-Tham kiến Đại vương.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, hỏi:

- Các quận Lâm Truy, Tế Bắc, Giao Đông, Lang Tà đã an bài ổn thỏa chứ?

-Hồi bẩm Đại vương. Tất cả đều sắp xếp xong xuôi.

Khuất Bất Tài cung kính nói:

- Có loại diêm lành hiện ra, cùng với việc các bô lão, thế gia hào tộc và các văn võ trọng thần dâng thư ủng hộ. Tất cả đều an bài thỏa đáng.

Hạng Trang lại vuốt cằm, nói tiếp:

-Tốt, người lui xuống đi.

Khuất Bất Tài chấp tay hành lễ, khom người lui ra khỏi Đông noãn các.

Bách Lý Hiền do dự một chút, cuối cùng vẫn nói:

-Đại vương, người có ý muốn làm như vậy?

Tất Thư cũng nói:

- An bài các loại diêm lành thay Hàn Hạp tạo thế, đây chính là một con dao hai lưỡi, một khi nước Hán, Hàn, Tiệu thà rằng ngồi xem nước Tề hùng mạnh cũng không muốn dấy binh hợp công, thậm chí nếu chúng ta xuất binh, bọn họ còn ở sau lưng đánh lén, vậy chúng ta lại đem đá đập vào chân của mình rồi.

Hạng Trang im lặng. Hắn đương nhiên biết. Ở thời đại này danh nghĩa lớn lao của Chân Long Thiên Tử có lực sát thương đến thế nào, một khi bầu không khí dư luận có thành tựu, rất có thể nước Tề nhanh chóng lớn mạnh lên, trở thành cái họa lớn trong lòng nước Sở, mà vốn các thế lực khắp nơi tụ tập dưới trướng Hạng Trang lại rất có thể sụp đổ, tan thành mây khói.

Trong lịch sử, sau khi Viên Thuật xưng đế tại sao lại dẫn tới việc Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Sách, Lã Bố bao vây tấn công? Nguyên nhân chỉ có một, chính là sau khi xưng đế Viên Thuật đã cấu thành một sự uy hiếp thật lớn, nếu như thờ ơ ngồi xem Viên Thuật xưng đế, sớm muộn gì Viên Thuật cũng sẽ tụ hợp tạo ra đủ thực lực, tiêu diệt từng người bọn họ.

Chính bởi vì điều này, bốn người Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Sách, Lã Bố đều có mục đích riêng là phải đạt được kiên hùng mới có thể liên hợp phá trời đạp đất, khởi binh với tốc độ nhanh nhất đánh diệt Viên Thuật.

Nói cách khác, chế tạo đủ loại diêm lạnh tạo thế cho Hàn Hạp, cũng tương đương mở ra một hộp ma thuật, một khi Hàn Hạp thừa cơ xưng đế, chính là đem ma quỷ trong hộp ma thuật đó tung ra ngoài nếu không thể thừa dịp nó còn yếu mà lập tức giết chết, thì chắc chắn sẽ cản trở nước Sở, như vậy thì lúc này, thái độ của ba nước Hàn, Hán, Triệu lại có vẻ rất quan trọng.

Nước Sở một năm trước vừa mới đánh hai trận có một không hai, con người vật tư tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, ngân khố quốc gia trống rỗng, hiện giờ vừa mới dời đến Lạc Dương, nhiều việc bị gác lại chưa làm, nếu đồng minh liên hoành sau lưng ngáng chân, nước Sở tuyệt đối không thể xuất ra binh lực để chinh phạt nước Tề. Cho nên nói, thái độ của ba nước Hán, Hàn Triệu vô cùng quan trọng.

-Đã đâm lao phải theo lao, hiện tại muốn rút tay cũng đã muộn.

Hạng Trang khoát tay áo, trầm giọng nói:

-Hơn nữa quả nhân cũng tin tưởng, đám người Lưu Hằng, Hàn Tín (ở đây lại phải phổ cập một chút, cuối Tần Mạt có hai Hàn Tín, trùng tên trùng họ, một người là Tề vương, người còn lại chính là Hàn vương), Trương Ngao sẽ không đồng ý.

Ngày hôm sau, có Quận Thủ Lang Tà cấp báo Lâm Truy, trên đài Lang Tà có mây tía lượn lờ, mấy ngày không dứt!

Cách hôm sau, lại có Quận Thủ Giao Đông cấp báo, giếng khô tại huyện đột nhiên lại mọc ra một gốc cây đào, đang trong trời đông giá rét mà cây đào này lại nở rộ, khiến dân chúng gần đó ai cũng hiếu kỳ.

Lại ngày sau nữa, có mười tám văn sĩ du ngoạn ở Thái Sơn, thấy trên Nam Thiên Môn có tiên nhân hiện thân, cũng tuyên bố là Chân Long Thiên Tử đã xuất thế, ít ngày nữa thiên hạ sẽ có kết cục, rồi đạp mây mà đi.

Năm ngày, các hương thân bô lão, hơn năm mươi thế gia hào tộc tại các quận Lâm Truy, Tế Bắc, Giao Đông, Lang Tà cùng với hơn hai mươi vị đại thần trong triều đều tề tựu trước cửa cung, quỳ xuống xin Tề vương đăng cơ, Hàn Hạp kiên quyết từ chối.

Tám ngày, hơn ba trăm các bô lão, hơn trăm gia chủ thế gia hào tộc cùng với hơn năm mươi đại thần trong triều tụ tập trước cửa cung, quỳ xin Tề vương đăng cơ, Hàn Hạp lại từ chối không chịu.

Hàn Hạp hai lần cự tuyệt xưng đế, tin tức này truyền đi nhanh chóng.

Hàm Dương, Vị Ương cung.

Sau khi Trần Bình nhận được báo đưa tin của Hắc Bãng Đài phân bộ tại Lâm Truy liền tức khắc cả đêm tiến cung, đem chuyện xảy ra bẩm báo với Hán vương Lưu Hằng. Lưu Hằng kinh hãi vội gọi Bạch Mặc tiến cung nghị sự.

-Tướng phụ.

Lưu Hằng nhìn Bạch Mặc, lo lắng hừng hực mà nói:

-Hàn Hạp hẳn sẽ đăng cơ sao?

Lưu Hằng không thể không lo lắng, nếu Hàn Hạp thật sự đăng cơ, chỉ sợ vận mệnh thiên hạ ngay lập tức sẽ náo loạn. Một khi Hàn Hạp có danh nghĩa đế vương, là hẳn có thể lấy danh nghĩa Hoàng Đế hiệu lệnh thiên hạ. Chẳng phải là Sở Vương, Hán Vương, Hàn vương, Triệu vương cùng với Yên Vương sẽ phục tùng lệnh của hắn sao? Việc này tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Bạch Mặc hỏi Trần Bình:

-Thái sư, diêm lạnh này là do tự Hàn Hạp bố trí, hay là có tin tức khác?

Dù sao Bạch Mặc cũng là Bạch Mặc, so sánh với người khác thì hẳn nghĩ sâu xa hơn, hẳn không thể không hoài nghi đây có phải là do Huyền Y vệ của Sở vương Hạng Trang an bài không? Dụng ý này không cần

nói cũng biết, chính là để xúi giục Hàn Hạp xưng đế, như vậy có thể khiến nước Tề trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, áp lực to lớn của nước Sở sẽ được giảm bớt.

Trần Bình lắc đầu đáp:

-Các quận Giao Đông, Lang Tà, Tế Bắc không biết điềm lành, nhưng đầu thành Lâm Truy đột nhiên hiện ra rồng lớn thì tuyệt đối là sự thật. Người của phân bộ Hắc Băng Đài tại Lâm Truy cũng tận mắt chứng kiến, đó rõ ràng là một con rồng lớn, bay trên bầu trời Lâm Truy ước chừng nửa khắc, sau đó ẩn vào phía Đông Nam rồi biến mất.

Ý tứ Trần Bình rất rõ ràng, Chân Long xuất hiện trên bầu trời Lâm Truy không do người nào an bài, mà là sự thật.

Bạch Mặc nghe vậy lập tức trong lòng trầm xuống, cổ nhân cuối cùng vẫn là cổ nhân, đối với những sự vật ngoài sức tưởng tượng của họ, gần như có bản năng kiêng kỵ, dù đó là loại trí giả như Bạch Mặc cũng không hề ngoại lệ. Hơn nữa, Bạch Mặc càng hiểu rõ ràng, hiện tượng thiên văn này đối với dân chúng bình dân mà nói có lực sát thương cực lớn.

-Không ngờ thật sự có rồng lớn xuất hiện trên bầu trời Lâm Truy?

Lưu Hằng có chút chán nản:

-Chẳng lẽ tên Hàn Hạp kia thật sự là thiên mệnh thuộc Chân Long Thiên Tử hay sao? Nhưng điều này thật không có đạo lý, với thực lực, quốc lực, binh lực của nước Tề hiện giờ, đừng nói là tranh cãi với nước Sở, cho dù là đánh nhau với hai nước Hàn, Triệu chỉ sợ cũng không có phần thắng?

-Đó là hiện tại.

Trần Bình lắc đầu, nghiêm nghị nói:

-Nếu tin tức rồng lớn xuất hiện trên bầu trời Lâm Truy bị truyền ra, một khi Hàn Hạp thừa dịp đăng cơ, hào kiệt thiên hạ sẽ cuộn cuộn tới nước Tề, dân tâm các nơi sẽ hướng về đó, đến lúc đó thực lực, quốc lực, quân lực của nước Tề sẽ tăng mạnh, không cần mười năm đã có thể có khả năng chinh phục thiên hạ rồi.

-Vây vậy vậy...

Lưu Hằng vội la lên:

-Chẳng lẽ Sở vương sẽ ngồi yên để xem?

-Đương nhiên Hạng Trang sẽ không ngồi xem không để ý. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hẳn nhất định sẽ xuất binh chinh phạt nước Tề.

Trần Bình nói:

-Mấu chốt bây giờ là, đồng minh liên hoành chúng ta nên có thái độ gì? Là ngăn cản nước Sở cầm đầu đồng minh hợp tung đi chinh phạt nước Tề, hay là liên hợp với đồng minh hợp tung, xuất binh đi chinh phạt nước Tề?

Ánh mắt Lưu Hằng, Trần Bình đều cùng chuyển sang Bạch Mặc.

Bạch Mặc cũng lâm vào sự giằng xé, mất hồi lâu mới nói:

-Bỏ đi, chẳng phải Hàn Hạp vẫn chưa xưng đế đó sao? Việc này trước tiên cứ từ từ chờ xem một chút rồi bàn sau.

Sự cẩn thận của Bạch Mặc tuyệt đối là không thừa, hẳn hiểu rõ một đạo lý, có một số việc nếu chưa chắc chắn thì không cần vội ra quyết định, cứ quan sát, khi thấy rõ ràng thì quyết định cũng chưa muộn.

Hàn Hạp cũng đã kiểm chế không được, đêm qua bàn bạc với Lâu Kính cả đêm cuối cùng đã hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ của Hàn Hạp.

Lâu Kính đã mất gần hai canh giờ cân trọng trình bày cho Hàn Hạp việc lợi và hại khi xưng đế, cuối cùng kết luận là, xưng đế lợi nhiều hơn hại. Nếu như nước Tề muốn nghịch thế mà đi lên, đánh bại nước Sở thống nhất thiên hạ, vậy thì nhất định phải thừa dịp hai đại đồng minh hợp tung, liên hoành chưa phân thắng bại, quả quyết mà đăng cơ.

Lâu Kính kết luận là: nếu bỏ lỡ cơ hội này, nước Tề sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội đứng trên thiên hạ!

Vì thế, ngày hôm sau các bộ lão, gia chủ thế gia hào tộc các quận cùng với các đại thần trong triều lần thứ ba quỳ xin đăng cơ, Hàn Hạp liền ồm ờ đồng ý, vì thế do Lâu Kính đích thân đảm nhiệm xưng lễ quan, Hàn Hạp mặc áo bào gấm Cửu Long ngũ trảo, lại đội lên mũ miện mười hai thiên tử, cử hành đại lễ long trọng đăng cơ.

Ngày hôm sau, Hàn Hạp vừa mới đăng cơ đã nhanh chóng suất lĩnh văn võ bá quan du ngoạn sơn thủy Thái Sơn, phong thiện lên trời.

Phong thiện: thời xưa chỉ vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất.

Hàn Hạp lại sai người hủy đi tấm bia đá phong thiện do Tần Thủy Hoàng khắc, thay thế bằng tấm bia đá phong thiện của mình, lại ban khoản lệnh cho Lâu Kính sáng tác bi văn. Tần Thủy Hoàng hùng nuốt thiên hạ, võ công hiển hách, còn Hàn Hạp mới chỉ xưng vương mấy năm, ngoại trừ đánh lui được đại quân nước Triệu xâm chiếm ra, những công tích khác chẳng có, vậy thì viết bi văn như thế nào?

Cuối cùng bất đắc dĩ, Lâu Kính chỉ có thể đem các loại điển lành hiện ra xây cùng một chỗ, làm một bài văn hoa cambang, lệnh cho thợ đá khắc lên khối đá phẳng lớn, lúc này buổi đại lễ đăng cơ náo nhiệt mới hạ màn, tộc Hoa Hạ nối tiếp Tần Thủy Hoàng Đế là Tần nhị thế Hoàng Đế, cuối cùng đã có vị Hoàng đế thứ ba.

516. Chương 527: Liên Binh Phạt Tề.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 527: Liên binh phạt Tề.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dưới Thái Thất Sơn, hai kỵ tuấn mã đang phi như bay từ đường núi mà đến.

Trên lưng ngựa cũng là hai kỵ sĩ trẻ tuổi hăng hái, người phía sau rõ ràng mặc áo bào gấm màu vàng, khí thế thoáng chút trầm ổn, còn người phía trước mặc áo bào gấm màu đỏ, mày kiếm mắt sáng, mặt như thoa phấn.

Trên đỉnh đầu người thanh niên mặc áo bào gấm đỏ kia còn có một kim điêu thật lớn.

-Xuyyyyyyy..

Kỵ sĩ áo bào đỏ đang thúc ngựa lao nhanh về phía trước ghì chặt ngựa lại, sau đó duỗi cánh tay phải ra, kim điêu bay quanh trên đỉnh đầu hần liền thu cánh lại đứng ở trên, lúc này kỵ sĩ mới quay đầu nói với kỵ sĩ áo bào màu vàng:

-Tử Hòa, đã lâu không cùng ngươi ra ngoài săn thú rồi, không biết tài bắn cung của ngươi có tiến bộ hay không?

Kỵ sĩ áo bào màu vàng không phải ai khác mà chính là thái tử nước Sở Hạng Chính. Không lâu Hạng Chính vừa được quan lễ, Hạng Trang ban cho hắn một tự là “Hòa”, tức tự “Chính thông nhân hòa” (quốc thái dân an). Về phần kỵ sĩ áo bào đỏ kia chính là bằng hữu đáng tin cậy của Hạng Chính, Cao Lăng, con trai trưởng của Ngụy Quốc Công Cao Sơ, tự là Tử Lượng.

-Tài bắn cung của tiểu huynh cũng có chút tiến bộ, nhưng không thể nào so sánh với đệ được.

Khi ở cùng với Cao Lãng, Hạng Chính hoàn toàn không căng thẳng mất tự nhiên khi ở cùng Hạng Trang, trong lời nói và cử chỉ rất có khí thế. Dừng một chút, Hạng Chính lại nói:

-Tử Lượng, nghe nói nửa tháng trước ở quận Đãng, đệ đích thân dẫn binh tiêu diệt một tội phạm?

-Đúng.

Dù sao Cao Lãng tuổi trẻ, nhắc đến việc này khó tránh khỏi có chút đắc ý:

-Tử Hòa, huynh không biết đó thôi, đám tội phạm kia thật đúng là dữ dội mãnh, tuy số người không nhiều lắm nhưng người nào cũng là lão tốt nhiều năm, không chỉ thân thủ rất cao, hơn nữa lại vô cùng xảo hoạt, tiểu đệ mang theo ba trăm tinh kỵ ước chừng đuổi theo bọn họ sáu huyện tám trăm dặm mới tiêu diệt được bọn họ.

Nói xong, Cao Lãng lại hất tay phải lên cho kim điêu bay lên không trung, nói:

-Nhưng để tiêu diệt được đám tội phạm này là nhờ có kim điêu, bằng không căn bản là không phát hiện được hành tung bọn họ.

Hạng Chính nghe vậy ngăn người mê mẩn:

-Tử Lượng, đệ thật may mắn có thể thường xuyên đi theo phụ thân đệ xuất chinh. Không biết phụ vương ta lúc nào mới bằng lòng cho ta ra chiến trường?

Cao Lãng nói:

-Tử Hòa, nhanh thôi.

Hạng Chính nói:

-Làm sao đệ biết?

-Cha đệ nói.

Cao Lãng nheo mắt nhìn kim điêu càng lúc bay càng cao gần như sắp chui vào tầng mây, nói tiếp:

-Đại vương từng nói với cha đệ, vương tử Đại Sở chúng ta không trải qua chiến trường là không đủ tư cách kế vị làm Vương, cho nên nhất định Đại Vương sẽ an bài cho huynh ra chiến đấu trên chiến trường, không phải năm nay thì muộn nhất cũng không quá năm sau.

Còn chưa dứt lời, một con vật cưỡi cũng dọc theo đường núi phi nhanh đến, một gã Huyền Y Vệ ở trên lưng ngựa vừa thúc ngựa chạy đến vừa hô to:

-Thái tử, Đại vương cấp chiếu, Đại vương cấp chiếu...

Hạng Chính, Cao Lãng đang giục ngựa uốn lượn mà đi đều lần lượt dừng ngựa lại.

Khoảnh khắc, Huyền Y Vệ kia đuổi theo kịp, thở dốc nói:

-Thái Tử, Đại vương lệnh người nhanh chóng trở về Lạc Dương.

Hạng Chính nghiêng sang trao đổi ánh mắt với Cao Lãng, nói:

-Xin hỏi, ở Lạc Dương xảy ra chuyện lớn gì?

Huyền Y Vệ thở dốc nói:

-Tề vương Hàn Hạp xưng đế, hai minh hợp tung liên hoành quyết định liên minh thảo phạt, Đại vương triệu gọi Thái tử quay về đô, chính là vì việc thảo phạt Tề.

-Đã biết.

Hạng Chính phất tay cho Huyền Y Vệ lui.

-Ha ha.

Cao Lãng ngửa mặt lên trời cười to, hưng phấn nói:

-Thế nào, thấy lời đệ nói thế nào? Tử Hòa, lúc này chắc chắn là Đại vương muốn huynh làm chủ tướng, lĩnh binh thảo phạt nước Tề!

Hạng Chính nửa tin nửa ngờ nói:

-Không thể nào, thật sự đi thảo phạt nước Tề, chủ tướng là nhị đệ mới đúng.

-A Trị?

Cao Lăng vung tay lên, không cho là vậy, nói:

-Huynh chỉ là kẻ lỗ mãng, chỉ có thể làm tướng, không thể làm soái, trong lòng Đại vương hiểu rõ. Tử Hòa, hễ là huynh rồi, chủ tướng đi thảo phạt Tề không phải huynh thì còn ai khác!

Trên mặt Hạng Chính chợt đỏ rực, nói:

-A Lăng, nếu phụ vương thật sự dùng ta làm chủ tướng thảo phạt Tề, đệ nhất định phải giúp ta một tay, ta cũng nhất định xin phụ vương tiến cử đệ làm phó tướng.

-Vậy còn phải nói.

Cao Lăng cười to nói:

-Bên người Đại vương có Thượng Tướng Quân, bên người Thái Tử sao có thể thiếu Cao Lăng ta?

-A Lăng, đi, chúng ta quay về Lạc Dương!

Hai người lập tức cùng ghì ngựa quay đầu lại, dọc theo đường núi gấp ghenh phóng nhanh quay về.

Mùa xuân năm 182 trước Công Nguyên, Tề vương Hàn Hạp xưng đế, lập tức khiến thiên hạ đều theo dõi, Thượng Đại Phu nước Sở Vũ Thiệp vội đến Hàm Dương, thúc đẩy hai minh hợp tung liên hoành cũng liên binh thảo phạt nước Tề.

Mùa xuân tháng hai, hai minh sáu nước tổng cộng xuất ra mười lăm vạn đại quân, liên binh phạt Tề.

Quân Sở lấy Thái tử Hạng Chính làm chủ tướng, Cao Lăng làm phó tướng, dẫn ba vạn binh tấn công quận Tề; ba nước Hán, Hàn, Triệu tổng cộng xuất ra mười vạn, lấy Đồng Quan Giáo úy Đại Hán Chu Á Phu làm chủ tướng, từ Nam Bì qua sông, tấn công Lịch Hạ; quân Yên, Bắc Đĩnh hợp binh hai vạn, đi ngang qua biển lớn Đông Quý Bằng Phong, đổ bộ vào Giao Đông, tấn công huyện Mật.

Ba lộ đại quân này giống như ba ngọn đao nhọn xuyên thẳng vào thủ đô Lâm Truy của nước Tề.

-Tướng quốc hại trăm, Tướng quốc hại trăm!

Hàn Hạp gầm thét quát lệnh tiến, nghiêng mực, giá bút trên bàn rơi xuống đất, tùy tay nắm một hộp gấm lên đang định ném xuống đất thì mới phát hiện đó là Ngọc tỷ truyền quốc, vội vàng cẩn thận đặt lại lên bàn, sau đó tiếp tục chỉ vào Lâu Kính, mắng:

-Tướng quốc, lúc này ngươi hại trăm rồi.

Lâu Kính không chút hoang mang, nói:

-Hoàng thượng, cái gọi là sáu nước liên quân, kỳ thật không hề đáng lo.

-Không đáng lo? Khẩu khí của tướng quốc thật lớn!

Hàn Hạp tức giận hỏn hển nói:

-Quân Sở ở quận Tiết, quân Yên ở Giao Đông thì không nói, binh giáp cũng chỉ hai ba vạn, nhưng Lịch Hạ dưới sự tấn công của mười vạn quân Hán, Hàn, Triệu, hơn nữa tất cả đều là những tinh nhuệ trải qua trăm trận chiến, đây thì phải làm sao?

Lâu Kính điềm tĩnh tự nhiên nói:

-Hoàng thượng, thần tiến cử một hiền tài có thể làm tướng, đẩy lùi quân Hán, Hàn, Triệu.

-Hả?

Hàn Hạp vừa nghe lập tức tinh thần tỉnh táo, gấp gáp hỏi:

-Người nào có thể làm tướng?

-Giáo Úy Lang Tà Thân Đồ Gia.

Lâu Kính nghiêm nghị nói:

-Thân Đồ tướng quân am hiểu thao lược, cung mã thành thạo, nếu có Thân Đồ tướng quân lĩnh binh xuất chinh, chắc chắn có thể phá được sự tiến công của địch, bảo vệ nước Tề bình an.

-Được, tướng quốc tức khắc thảo chiếu chỉ thay trẫm.

Hàn Hạp nói không cần nghĩ ngợi:

-Gia phong Thân Đồ Gia làm Thượng Tướng Quân, lĩnh ba vạn binh nghênh địch ở Lịch Hạ.

Dừng một chút, Hàn Hạp lại nói:

-Nhưng ngoại trừ liên quân Hán, Hàn, Hạp ở Lịch Hạ, còn có quân Sở ở Tiết quận, cùng với quân Yên và quân Bắc Đieu ở Giao Đông, vậy phải làm thế nào cho phải?

Lâu Kính nói:

-Hai lộ binh này binh ít tướng thiếu, không đáng để lo nghĩ đợi khi họ nhập sâu vào trong khu vực nước Tề, chỉ sợ Thân Đồ Tướng quân đã đánh tan được liên quân Hán, Hàn, Triệu rồi. Như vậy, lại phản ngược lại một kích đánh diệt quân Sở, Yên, Bắc Đieu dưới thành Lâm Truy. Một khi liên quân sáu nước bị đánh bại, kết cục thiên hạ chính là chiều hướng phát triển, không thể nghịch chuyển được.

Hạng Trang đi vào đầu bờ ruộng, giơ tay búng tuyết đọng đầy liên lộ ra mạ non xanh biếc.

Quận Thủ quận Đãng đi lên trước, chỉ vào cánh đồng tuyết mênh mông bát ngát phía trước, nói:

-Đại vương, toàn bộ một trăm khoảnh ruộng ở đây đều đã gieo trồng xong lúa vụ đông, chỉ cần không có thiên tai, mùa hè sang năm ít nhất có thể thu hoạch được hai mươi vạn thạch lúa mỳ! Thu hoạch xong lúa mỳ còn có thể gieo đậu, tới mùa thu có thể lại thu được một lứa lương thực nữa.

Hạng Trang phải hết tuyết đọng trên mạ non, hỏi:

-Dương Quận Thủ, đất canh tác của Ngoại Hoàng phục canh có nhiều không?

Quận Thủ quận Đãng họ Dương, tên là Vô Bệnh, chính là học viên đầu tiên của Thái Học viện, trước làm Đình Đài, nhiều lần đảm nhiệm huyện Chủ bạ (chức quan huyện quản lý công văn), Huyện Lệnh cho đến Quận Thừa. Khi năm quận đất Ngụy nhập vào nước Sở, Dương Vô Bệnh cầm đầu một số quan viên trẻ trung khỏe mạnh nhận nhiệm vụ đi đảm nhiệm quan chủ tại các địa phương tại các quận, các huyện ở đất Ngụy, đến nay đã hơn hai năm.

Dương Vô Bệnh chấp tay, cung kính nói:

-Hồi bẩm Đại vương, toàn bộ đất canh tác của Ngoại Hoàng có hơn chín ngàn tám trăm khoảnh, hơn nửa phần lớn đều là đất tốt, đáng tiếc sau khi đất Ngụy rơi vào chiến loạn, nhân khẩu xói mòn nghiêm trọng, lúc này đây tuy rằng có một bộ phận nạn dân quay trở về quê hương, lại có không ít đạo tặc nhập hộ nhập tịch, nhưng dân số vẫn quá ít, cho nên, đất phục canh vẫn không đến ba nghìn khoảnh.

Hạng Trang nghe vậy hơi hơi biến đổi sắc mặt, nói:

-Cái gì, hẳn một huyện Ngoại Hoàng mà chỉ có gần vạn khoảnh?

Mười ngàn khoảnh đất ruộng là một triệu mẫu, dù tính theo sản lượng mẫu là hai thạch cũng phải thu hoạch hai trăm vạn thạch, mà Ngoại Hoàng chỉ là một huyện bậc trung ở đất Ngụy, nếu như đem toàn bộ

tiềm lực nông nghiệp ở đất Ngụy mở rộng ra, vậy thì hẳn là khả quan đến mức nào? Xem ra đất Ngụy có thể trở thành khu vực đông nhân khẩu nhất Hoa Hạ cũng không phải là ngẫu nhiên.

Dương Vô Bệnh gật đầu, có chút lo lắng nói:

-Đại vương, có câu thần không biết nên nói hay không?

Hạng Trang vung tay lên, cất cao giọng nói:

-Có chuyện cứ nói thẳng, lần này quả nhân đến quận Đãng chính là để thể nghiệm và quan sát dân tình.

-Vậy thần xin nói thẳng.

Dương Vô Bệnh nói:

-Lúa mì vụ đông của các huyện quận Đãng coi như không tệ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, mùa hạ năm nay nhất định sẽ có thu hoạch lớn, tuy nhiên lúc này mới đầu tháng hai, khoảng cách thu gặt còn hơn ba tháng nữa, mà dân chúng trong quận phần lớn đều nghèo rớt mồng tơi, nếu quan phủ không thể phát lương thực cứu tế, chỉ e cũng phải mất mùa.

-Việc này quả nhân đã sắp xếp xong xuôi.

Hạng Trang cất ngang lời Dương Vô Bệnh:

-Dương Quận Thủ cứ việc phái người đi Ngao Thương chi lương thực.

-Ngao Thương?

Dương Vô Bệnh lắc đầu nói:

-Đại vương, nửa tháng trước thần đi Ngao Thương mượn lương thực, Ngao Thương Lệnh lại từ chối, nói trong kho không có lương thực cho mượn.

-Đó là nửa tháng trước.

Hạng Trang cười nói:

-Hiện tại Ngao Thương đã có lương thực rồi.

Từ lúc Hàn Hạp đăng cơ xưng đế, lực chú ý của hai nước Hàn, Triệu đã hoàn toàn bị việc thảo phạt nước Tề hấp dẫn, đối với việc theo dõi nước Sở ở biên giới đã giảm đi nhiều, việc này khiến cho Huyền Y Vệ thừa dịp, nửa tháng trước, một đội đạo tặc đã cướp sạch kho lúa lớn gần xưởng làm muối tại Diêm Trì do Phùng gia thiết lập, sau khi quét sạch mấy ngàn thạch lương thực, liền đem toàn bộ lương thực thiêu hủy hết.

Đương nhiên đây chỉ là thủ thuật che mắt, thật ra đám “Đạo tặc” này chính là Huyền Y Vệ giả trang, lương thực bị bọn họ thiêu hủy chỉ có mấy trăm thạch, còn 250 vạn thạch lương thực trong nhà kho lớn ở Diêm Trì thật ra sớm đã được bí mật vận chuyển đến chân núi phía nam Thái Hành Sơn, tới gần một sơn trại ở Hàm Cốc Quan, sau đó qua Kinh Thủy âm thâm chỗ về Ngao Thương.

Đến lúc này, đại chiến lược cướp sạch Quan Trung của Hạng Trang cuối cùng mới có kết quả viên mãn. Lần hành động này tuy nói là không thể thực hiện toàn bộ mục tiêu chiến lược, nhưng của cải cướp sạch từ Quan Trung, cộng thêm cướp được số lương thực lớn trong kho của nước Hàn, Triệu, Hán, lại thực hiện được, cũng đã hóa giải việc thiếu lương thực trầm trọng khi mà nước Sở cưỡng ép, khai thác, phát triển đất Ngụy mà tạo thành.

517. Chương 528: Ngũ Gia Phân Tề.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 528: Ngũ gia phân Tề.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trong chậu than lửa đang cháy hừng hực, đem trộn lò sưởi quay đều ấm áp, người ở trong đó lâu sẽ cảm thấy không ngăn được cơn buồn ngủ.

Tuy nhiên ở trên sập, Bạch Mặc và Trần Bình ngồi đối diện nhau lại không hề buồn ngủ.

- Thừa tướng, Chu Á Phu đã suất quân vượt qua sông, tính thời gian hiện tại hắn cũng đã đến Lịch Hạ, còn có Thái Tử Hạng Chính nước Sở lĩnh ba vạn đại quân cũng đã giết đến huyện Lỗ, Thái Tử Tàng Diễn nước Yên dẫn hai vạn đại quân cũng đã vượt qua biển lớn đến dưới thành huyện Mật quận Giao Đông. Nhất định lần này nước Tề xong rồi.

- Hàn Hạp có gan xưng đế, nên có giác ngộ trở thành kẻ thù chung.

Về mặt Bạch Mặc trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Thiên hạ ngày nay, hai bá Sở Hán cùng tồn tại, tạo thành một thế cân bằng yếu ớt, nhưng yếu ớt vẫn tạo nên trật tự. Hàn Hạp tùy tiện xưng đế, lại hoàn toàn phá vỡ sự cân bằng này, đối với hành vi của Hàn Hạp, không chỉ có nước Sở không dễ dàng tha thứ, nước Hán cũng không thể tha thứ, cho nên nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc.

Trần Bình lại hỏi:

- Vấn đề hiện tại, sau khi diệt Tề thì phải làm gì?

- Nước Tề có năm quận Lâm Truy, Tế Bắc, Giao Đông, Tiết Quận cùng với Lang Tà. Sau khi diệt Tề, năm nước phạt Tề sẽ được một quận, đây là nguyên tắc, không có gì phải nói!

Bạch Mặc khẽ gõ bàn, nhẹ giọng nói:

- Tuy nhiên, bất kể Đại Hán chiếm được quận nào, thì quận đó đều là một khối rời khỏi sự lệ thuộc của Quan Trung, một khi có việc, rất khó bảo vệ được.

- Đúng vậy.

Trần Bình liên tục gật đầu, nói:

- Đây cũng là điều lão phu lo lắng.

- Cho nên, ta có một ý tưởng muốn bàn bạc cùng Thái sư.

Bạch Mặc trầm ngâm, nói:

- Là có thể đem nước Hán, Hàn, Triệu hợp ba quận đã lấy được lại, dùng danh nghĩa Hán Vương lập nên một quốc gia khác có được không? Kể từ đó, đồng minh liên hoành còn có thể thêm được một thành viên, đối với thế giáp công của nước Sở lại càng thêm có lực.

Ánh mắt Trần Bình thoáng chốc sáng lên, khen:

- Hay, hay, kế này rất hay!

Bạch Mặc cười khoát tay áo, lại nói:

- Tuy nhiên. Nếu muốn thuyết phục Hàn vương, Triệu vương buông tha một quận thổ địa tới tay, chỉ sợ không dễ dàng, không chừng chúng ta còn phải trả một giá tương đối đắt. Còn nữa, sắc phong ai làm Tề vương cũng là vấn đề.

Bạch Mặc nói xong nhìn phía Trần Bình, hỏi:

- Nhưng lại không biết Thái sư có chọn được người thích hợp nào không?

Trần Bình nghe vậy trong lòng khẽ nhúc nhích, liền chuyển ánh mắt nhìn lại Bạch Mặc.

Muốn nói chọn người thích hợp, thật ra là có một, người đó không phải là khác mà chính là Thái Úy Đại Hán Lã Đà!

Lượn công lao, Lã gia từ thế hệ Lã Trạch tới này nên được phong vương rồi, tuy nhiên bởi vì lúc ấy thế lực Lã gia quá lớn, tiên vương e dè ngoại thích chuyên quyền lấn át quyền vương, cho nên chậm chạp không phong vương. Lại sau này Lã hậu mưu sát, Lã Trạch vì cứu tiên vương mà chết, thế lực Lã gia lần đầu tiên bị tẩy trừ. Việc phong vương cho Lã gia cũng đã không liên không cần phải giải quyết nữa.

Từ đó về sau khi tiên vương băng hà, quyền lớn của Bạch Mặc lần thứ hai lại tiếp tục tẩy trừ quyền lực của Lã gia.

Không lâu trước đó, Bạch Mặc lại tiến hành tẩy trừ lần thứ ba, Lã Thích Chi đền tội, Lã Đài cũng chịu khổ giam cầm, thế lực Lã gia ở Quan Trung gần như bị nhổ tận gốc, nhưng Lã Đài cuối cùng vẫn là Lã Đài, chỉ cần hắn còn sống, đối với nước Đại Hán, đối với Bạch Mặc mà nói trước sau vẫn là tai họa ngầm thật lớn, nếu có thể phân phong Lã Đài đẩy ra ngoài, thật là ra lựa chọn không tồi.

Uy vọng của Lã Đài cũng đủ cao, năng lực cũng cực kỳ xuất chúng. Nếu hắn làm Tề vương, sẽ nhanh chóng làm cục diện ổn định!

Tuy nhiên còn có điều bất lợi, từ sau khi tiên vương băng hà, trước sau Bạch Mặc đã hai lần tẩy trừ Lã gia, không lâu lại chém đầu Lã Thích Chi, có thể nói là oán hận chất chứa sâu đậm, nếu thật sự phong Lã Đài làm Tề vương, Lã Đài có thể nghiêng về nước Sở không? Nếu thật sự Lã Đài nghiêng về nước Sở gia nhập đồng minh hợp tung, vậy thì nước Hán đã đem đá đập vào chân mình rồi.

Bạch Mặc biết Trần Bình cũng đoán được ứng cử viên này, lập tức cười hỏi:

- Thái sư, thấy sao?

Trần Bình trầm ngâm nói:

- Nếu thật sự phải nói, thì Lã Đài đúng là người thích hợp lựa chọn làm Tề vương, nhưng vấn đề là...

- Điều này Thái sư không cần lo lắng.

Bạch Mặc khoát tay áo, thần nhiên nói:

- Dù Bổng tướng và Lã Đài chất chứa oán hận sâu đậm, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc sau khi Lã Đài lên làm Tề vương sẽ lựa chọn hai minh là hợp tung hay liên hoành, bởi vì Lã Đài hiểu rất rõ, nước Tề chỉ có thể gia nhập đồng minh liên hoành thì vương vị Lã gia mới có thể tiếp tục kéo dài.

- Ừm, không tồi.

Trần Bình gật đầu nói:

- Lã Đài là người thông minh, Hạng Trang dùng thủ đoạn nhỏ phân phong Ngụy vương, Bắc Đê vương có thể giấu diếm được người khác, nhưng tuyệt đối không thể gạt được hắn.

Ngẫm nghĩ một chút, Trần Bình lại nói:

- Tuy nhiên, Thừa tướng người có phải nên có thời gian nói chuyện với hắn không? Không cầu hóa giải ân oán, ít nhất cũng có lợi cho việc hợp tác tương lai giữa hai nước?

- Vậy cũng được.

Bạch Mặc gật đầu nói:

- Dù sao bổng tướng cũng phải đi phủ Thái úy nói chuyện cùng hắn.

Trần Bình đảo mắt, hỏi Bạch Mặc:

- Thừa tướng, lúc trước ước định với nước Sở hình như là nước Sở được Tiết Quận, nước Yên được quận Lang Tà, ba quận phía Bắc thì thuộc nước Hán, Hàn, Triệu đúng không?

- Đúng thế.

Bạch Mặc gật đầu nói:

- Thái sư có chủ ý gì tốt sao?

Trần Bình vuốt râu dưới cằm, nham hiểm nói:

- Thừa tướng, không bằng phong Lã Đài vì Cử Vương?
- Cử Vương? Chẳng phải Huyện Cử thuộc Lang Tà...

Bạch Mặc ngạc nhiên, rồi lập tức khen:

- Hay, kế này của Thái sư rất hay, phong Lã Đài làm Cử Vương, vậy thì giữa nước Cử và nước Yên gieo xuống hiểm khích, dù Lã Đài có muốn hợp rơ cùng với nước Sở, Yên cũng không thể nào được, ha ha ha. Thái sư, quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Trần Bình khoát tay áo, lại nói:

- Đúng rồi, còn có chuyện này, An Ấp truyền tin đến, nói trên Thái Hành Sơn có một đám cướp tập kích Diêm Trì, cướp sạch đồng muối của Phùng gia, còn phóng hỏa kho lúa lớn ở Diêm Trì, Phùng gia tuyên bố với bên ngoài, nói là hơn hai trăm vạn thạch lương thực dùng để ủ rượu đã bị đốt sạch.
- Hơn hai trăm vạn thạch lương thực đã bị đốt sạch? Còn bị trộm cướp?

Bạch Mặc cười lạnh nói:

- Thái sư tin sao?
- Đây căn bản là thủ thuật che mắt.

Trần Bình lãnh đạm nói:

- Từ trước khi bị đám trộm cướp này động thủ, hơn hai trăm vạn thạch lương thực ở Diêm Trì đã bị Ô Mộc Nhai âm thầm vận chuyển đi rồi. Hành động của Ô Mộc Nhai tuy rằng rất bí ẩn, lại muốn giấu tai mắt của Hắc Băng Đài chúng ta ư, đáng tiếc chính là, Hàn Tín bởi vì bị yêu nữ Phùng gia kia mê hoặc nên căn bản không tin.

Bạch Mặc trầm giọng nói:

- Thái sư, có biết số lương thực kia bị vận chuyển đi đâu không?

Trần Bình gật đầu nói:

- Căn cứ theo tình báo của Hắc Băng Đài, số lương thực này được vận chuyển vào sâu trong Thái Hành Sơn, tuy nhiên lão phu tin rằng đó chỉ là nơi trung chuyển, mục đích cuối cùng của số lương thực này nhất định là Ngao Thương!

Bạch Mặc trầm ngâm nói:

- Có thể phái người chặn số lương thực này lại? Hoặc là cho một mối lửa thiêu đốt sạch?
- Chỉ sợ không được.

Trần Bình cười khỏ nói:

- Sự thâm nhập của Ô Mộc Nhai đối với nước Hàn, nước Triệu cực kỳ nghiêm trọng, lúc bọn họ mới từ Diêm Trì vận chuyển vào trong Thái Hành Sơn, lão phu vốn định chặn lại số lương thực đó, cảnh tỉnh Hàn vương, kết quả lại bị Phùng gia cùng Ô Mộc Nhai trả đũa, tổn thất cực kỳ lớn.
- Thôi bỏ đi.

Bạch Mặc bất đắc dĩ nói:

- Việc cấp bách là diệt Tề, sau đó thì phân chia Tề.

Dừng một chút, Bạch Mặc nói tiếp:

- Tuy rằng Hạng Trang đồng ý phân chia Tề, đồng thời vạch rõ phạm vi thế lực, nhưng bốn tướng lưỡng trước hẳn sẽ không ngoan ngoãn tuân thủ ước định, làm không tốt lại xảy ra gì đó, chúng ta nhất định phải phòng ngừa chu đáo, sớm phòng bị tốt.

Trước mùa hạ Lạc Dương đón một trận tuyết lớn. Tuyết dày đọng trên phố xá, thủ đô mới nhìn qua vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, dẫn đến quan lại quyền quý, huân thích hậu duệ quý tộc cùng với dân chúng thấp cổ bé họng ở Lạc Dương đều đi trên phố, đắp người tuyết và chơi ném tuyết. Lạc Dương vẫn còn thiếu những trò giải trí, sân thi đấu.

Đi trên tuyết trắng ngoại ô thành Lạc Dương, tâm trạng Hạng Trang cũng rất tốt.

Một nhóm cậu bé choai choai ồn ào từ xa chạy như điên tới, không đợi Thiên Lang Vệ đi theo bảo vệ tiến đến xua đuổi, bọn họ ồn ào chạy vào một khu rừng nhỏ gần đó, lập tức làm đám chim kiếm ăn trong rừng hoảng sợ, vỗ cánh bay về phía xa xa. Trên mặt nước xa xa, có người đang đục băng câu cá.

Dù trời lạnh nhưng Bách Lý Hiền vẫn phe phẩy quạt lông, nói:

- Đại vương, Lạc Dương đã khôi phục sức sống rồi.

Hạng Trang vui vẻ gật đầu, số lương thực vận chuyển sâu vào trong Thái Hành Sơn đã được chuyển đến Ngao Thương, sự thiếu thốn lương thực bao phủ trên đầu dân chúng Lạc Dương đã không cánh mà bay, bất kể là quan lại quyền quý, huân thích hậu duệ quý tộc hay là dân chúng bình dân hiện tại cũng không phải lo lắng vì thiếu lương thực, quốc quân như hấn thật sự là nhẹ nhõm nhiều rồi.

Một con khoái mã từ đằng xa phi như bay đến, giao một phong thư cho Tấn Tương.

Tấn Tương duyệt thư xong, sau đó tiến lên bấm báo Hạng Trang:

- Đại vương, Thái tử đã tiến vào huyện Lỗ, tuy nhiên liên quân Hán, Hàn, Triệu đã tiến tới Lịch Hạ, quân Yên cũng đã đánh giết tới huyện Mật rồi.

- Ha hả, tốt lắm.

Hạng Trang mỉm cười nói:

- Nước Tề gặp nạn rồi.

Bách Lý Hiền cũng nói:

- Có câu cây cao đón gió lớn (người nổi bật dễ bị ghét), một đồng đất nhô ra khỏi bờ sông, nước sẽ cuốn nó đi trước, với quốc lực, quân lực của nước Đại Sở, Đại Vương còn không dám xưng đế, Hàn Hạp lại dám xưng đế, thật là muốn chết, mà nay ba lộ đại quân sáu nước cùng tiến, trừ phi Hàn Hạp sống lại, nếu không, nước Tề chắc xong rồi.

Tất Thư nói:

- Nghi vấn hiện nay là, ai sẽ đến Lâm Truy trước tiên?

- Đúng vậy.

Bách Lý Hiền nhẹ lay động quạt lông, như thoáng chút suy nghĩ:

- Trước hạ Lâm Truy, không những đoạt được Ngọc tỷ Tần vương, còn có thể ở tương lai trong đàm phán chiếm được tiên cơ. Năm nhà phân Tề dù sao cũng chỉ là ước định bằng miệng, bất kể là liên quân Hán, Hàn, Triệu hay là nước Sở chúng ta hoặc quân Yên, quân Bắc Diêu, chỉ sợ cũng sẽ không thật sự tuân thủ.

Hạng Trang quay đầu lại nhìn Tất Thư, hỏi:

- Học Kiêm, người cảm thấy Thái tử thế nào?

Lần này do Thái tử lĩnh quân thảo phạt nước Tề, chính là Tất Thư ra sức tiến cử, vốn là Hạng Trang muốn Tất Thư làm tướng, Thái tử làm phó tướng, nói thẳng ra là để Thái tử đi học hỏi kinh nghiệm, mở mang kiến thức chiến trận một chút, không ngờ Tất Thư lại kiên trì đề cử Thái tử lĩnh quân, và còn đề cử một tiểu tướng trẻ tuổi khác là Cao Lăng.

Đối với Thái tử Hạng Chính, trong nội tâm Hạng Trang thật ra vẫn không thấy ổn, tuy nhiên Tất Thư làm thầy dạy Thái tử binh pháp chiến lược, nếu ngay cả y cũng đã thừa nhận Thái tử, thì chắc chắn có lý do,

cho nên Hạng Trang mới đồng ý, bất kể thế nào, việc bồi dưỡng Thái tử liên quan đến tương lai nước Sở, tuyệt đối không thể khinh thường.

Tất Thư cười nói:

- Đại vương, thần tin tưởng Thái tử.
- Học Kiếm, mong như lời người nói.

Hạng Trang khoanh tay, nhìn cánh đồng tuyết mờ mịt phía đông bắc, nói:

- Chỉ mong tiểu tử đó biết dùng binh tướng.

518. Chương 529: Mỗi Người đều Tự Thể Hiện Thần Thông Của Mình.

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 529: Mỗi người đều tự thể hiện thần thông của mình.

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại quân nước Sở vừa đến, huyện Lỗ liền tự sụp đổ.

Hạng Chính cười nói:

- Điền Hoành trở về sẽ có lợi cho việc nhanh chóng khôi phục đất Tề.

Cao Lăng cười nói:

- Người chỉ nói đúng thực tế một nửa thôi. Điền thị chính là vương tộc mấy trăm năm, cây lớn cội rễ, có lực ảnh hưởng rất lớn đối với đất Tề mà những nhà khác không bằng. Điền Hoành làm cố Tề vương nếu trở về nước Tề đích xác có lợi cho việc khôi phục đất Tề. Tuy nhiên điều này đối với Đại Sở mà nói đến cuối cùng là phúc hay họa, vẫn rất khó nói.

Bất kể nói thế nào, Điền Hoành cũng là một trong những kiêu hùng đương thời, lại có dã tâm. Sở Vương cũng tăng thêm đề phòng ông ta. Từ khi Điền Hoành quy thuận Sở mười mấy năm nay trên cơ bản Sở vương không phải ông ta đích thân lĩnh binh, xuất chinh.

Hạng Chính khoát tay áo, nói:

- Ta lại cho rằng phân phong Điền Hoành là phúc mà không phải là họa, ta sẽ viết thư phân trần việc này với phụ vương.

Cao Lăng hơi sững sờ, cũng không khỏi gì nhiều. Người khác không hiểu Hạng Chính, Cao Lăng hẳn lại hiểu rất rõ, vị thái tử gia này thoát nhìn bề ngoài chất phác, nhưng trong nội tâm lại rất sâu sắc, hơn nữa lại được nhiều Thái phó ân cần dạy bảo, những kiến thức được học so với các thế tử bình thường khác không thể sánh bằng. Chỉ có điều ăn nói hơi kém, không biết diễn đạt mà thôi.

Lập tức Cao Lăng lại nói:

- Tử Hòa, tiếp theo phải làm gì?

Dựa theo ước định của hai nước Sở Hán, sau khi quân Sở công hãm huyện Lỗ thì có thể bãi binh được rồi, nhưng rõ ràng Cao Lăng không có ý định tuân thủ ước định giữa hai nước, cho nên mới có câu hỏi như thế.

- Làm sao bây giờ ư?

Hạng Chính cười nói:

- Đường nhiên là tiếp tục lên phía bắc, tiến thẳng đến Lâm Truy.

Cao Lăng cười to, lúc này đứng dậy đi đến trước tấm bản đồ giắt ở trước bình phong, chỉ vào bản đồ nói:

- Từ huyện Lỗ đi lên phía bắc đến Lâm Truy có hai đường có thể đi, một là đi đông tuyến, đường vòng qua Lang Tà, Giao Đông rồi đi về phía đông Lâm Truy, tuy nhiên cách này đi lách khá xa, có chút tốn thời gian. Hai là đi tây tuyến, từ Tế Bắc nhập vào Lâm Tri. Đường này tuy rất gần nhưng rất có thể đụng phải quân Hán.

Hạng Chính đứng dậy đi đến gần, vỗ vỗ vào bản đồ:

- Tử Lượng, kỳ thật còn có đường thứ ba có thể đi.

- Ý ngươi là nói vượt qua phía đông Thái Sơn?

Hai mắt Cao Lăng tỏa sáng, lập tức lại lo lắng nói:

- Tuy nhiên phía đông Thái Sơn núi cao rừng rậm, khe rãnh ngang dọc, lại có mãnh thú thường lui tới, sợ là thật sự khó đi.

- Cho nên chúng ta phải chia binh ra làm hai đường.

Hạng Chính nói:

- Tử Lượng ngươi dẫn dắt đại quân đi tây tuyến, thu hút sự chú ý của liên quân Hán, Hàn, Triệu, ta lại dẫn ba nghìn tinh binh vượt qua đông Thái Sơn xuyên thẳng đến Lâm Truy, có như thế mới đến trước liên quân công hãm Lâm Truy.

- Không được, việc này quá mạo hiểm.

Cao Lăng quả quyết nói:

- Ta đi Lâm Truy.

- Tử Lượng, ngươi đừng tranh cãi nữa.

Hạng Chính mỉm cười:

- Dẫn đại quân quyết thắng sa trường, chém tướng, đoạt cờ, ta không bằng ngươi, nhưng nói đến xử lý tình huống, lấy quỷ mưu dụng binh, ngươi lại không bằng ta.

Cao Lăng cứng họng không nói được, bởi vì Hạng Chính nói đúng.

Liên quân nước Hán, Hàn, Triệu đóng ở Lịch Hạ hơn mười ngày rồi.

Chủ tướng liên quân Chu Á Phu lại có vẻ rất thông dong, vừa không phái binh công thành, cũng không phái người vào thành chiêu hàng, hàng ngày chỉ ở trong trướng lật xem binh thư, thỉnh thoảng trong lều lại vang lên những âm thanh du dương dễ nghe. Không chỉ có các tướng quân hai nước Hàn, Triệu lộ vẻ khinh thường trong thái độ lời nói, ngay cả tướng lĩnh quân Hán cũng lắc đầu cười khổ.

Bạch Mặc dùng Chu Á Phu làm chủ tướng, lúc đó giữa liên quân đã có sự tranh luận rất lớn.

Bất kể nói thế nào, thì Chu Á Phu cũng chỉ có mười tám tuổi, một thanh niên trưởng thành mà không có đầu óc, cũng chỉ bởi vì hắn đọc qua một vài binh thư, cũng vì hắn là đệ tử thân truyền của thừa tướng, thì hắn có tư cách đảm nhiệm chủ soái một trăm ngàn đại quân sao? Thật là nực cười? Tuy nhiên không phục hoàn không phục, nhưng không ai dám nói loạn.

Dưới sự đề nghị của Bạch Mặc, Hán vương, Hàn vương cùng với Triệu vương đều ban thưởng Vương kiểm cho Chu Á Phu. Nói cách khác, Chu Á Phu có quyền xử trí bất cứ việc gì, nếu ai có đắc tội với Chu Á Phu, biết đâu lại bị tên không có đầu óc này lấy Vương kiểm ra chém đầu bọn họ? Thật sự trở thành vong hồn dưới kiếm của hắn, đúng là oan hồn không tìm được mảnh đất của mình rồi.

Bạch Ngôn mang theo một đoàn Giáo úy, Tư mã, Quân Hầu đi vào trong lều lớn của Chu Á Phu.

Bạch Ngôn là tộc cháu bà con xa của Thượng Tướng Quân nước Triệu Bạch Tuyên, trong một trăm ngàn liên quân có năm vạn là quân Triệu, theo lý thì chủ soái liên quân phải là Bạch Ngôn gã đảm đương, nhưng cuối cùng Bạch Tuyên lại thuyết phục Bạch Ngôn, tuy rằng nước Triệu xuất binh nhiều nhất, nhưng thống soái liên quân lại là Chu Á Phu chủ tướng quân Hán chỉ có gần hai vạn binh.

- Tướng quân.

Bạch Ngôn vái chào Chu Á Phu, trầm giọng nói:

- Chúng ta đã ở Lịch Hạ hơn nửa tháng, còn đợi đến khi nào?

- Đúng vậy.

Chủ tướng quân Hàn Hàn Câu tiến lên trước, lãnh đạm nói:

- Liên quân chỉ chuẩn bị hai tháng quân lương, nếu như ở Lịch Hạ thì sẽ tiêu hao hết, lấy gì đi đánh Lâm Truy, tướng quân cũng không thể để các tướng sĩ đói bụng đi tấn công Lâm Truy chứ?

- Đừng vội, đừng vội.

Chu Á Phu khoát tay, thản nhiên nói:

- Lịch Hạ hào sâu tường cao, thành trì phòng thủ kiên cố, nếu cứ cố cường công, thương vong sẽ nhiều, không phải là điều binh gia nên làm.

- Đừng vội, lúc nào cũng đừng vội.

Hai tay Bạch Ngôn vung lên, tức giận nói:

- Rốt cuộc là phải đợi đến khi nào?

Ánh mắt Chu Á Phu lạnh lùng liếc nhìn Bạch Ngôn, trầm giọng nói:

- Quân viện binh tới, là lúc không đánh mà có thể thắng đoạt thành!

- Quân viện binh? Quân viện binh gì?

Bạch Ngôn ngạc nhiên nhún mày nói:

- Một trăm ngàn liên quân đều ở đây, còn quân viện binh nào?

- Ý tướng quân là quân Sở hoặc quân Yên sao?

Ngữ khí Hàn Câu châm chọc:

- Tướng quân thừa sự nghĩ rằng quân Sở, quân Yên sẽ một lòng với liên quân?

Chu Á Phu mỉm cười nói:

- Bản tướng quân có nói là hai quân Sở Yên đến trợ giúp sao?

Hàn Câu lạnh lùng đáp:

- Ngoại trừ hai quân Sở Yên thì còn quân viện binh nào nữa?

Chu Á Phu buông binh thư trong tay xuống, đứng lên nói:

- Bản tướng quân nói có, tức là có!

Vừa nói xong, bên ngoài có thám mã tiến vào bẩm báo:

- Bẩm tướng quân, ngoài ba mươi dặm phát hiện quân viện binh nước Tề!

Các chư tướng trong trướng nghe vậy lập tức thay đổi sắc mặt, Hàn Câu cười lạnh không ngừng:

- Ha ha, hay lắm, quân viện binh mà tướng quân chờ không đến, lại đến quân viện binh nước Tề.

Bạch Ngôn cũng mặt mày nhăn nhó, nói:

- Hai mặt chúng ta đều có địch, phiền toái lớn rồi.

- Ai nói đó là quân viện binh nước Tề?

Chu Á Phu cười vang, nói:

- Ha ha, kia rõ ràng là quân viện binh của chúng ta, giúp chúng ta công hãm Lịch Dương.

Dưới ánh nhìn chăm chú vô cùng kinh ngạc của chư tướng, Chu Á Phu từ trên bàn rút ra hai kim tiễn, quát:

- Bạch Ngôn, Hàn Câu nghe lệnh!

Mặc dù Bạch Ngôn, Hàn Câu lòng tràn đầy không muốn, nhưng đành phải chấp tay tiến lên, hành lễ:

- Có mặt tướng!

Đêm tối như mực, ngoài thành Lịch Hạ yên tĩnh.

Hai gã giáp sĩ quân Tề cầm giáo dài trong tay đang nơm nớp lo sợ canh giữ trên đầu thành, gió lạnh thấu xương thổi tới mặt như đao cào đau buốt, mắt lại phải mở to không ngừng, nước mắt rơi xuống liên tục, tuy nhiên hai gã giáp sĩ quân Tề không dám có chút lơ lỏng, thỉnh thoảng còn ném một cây đuốc ra ngoài thành, sau đó thò đầu ra thăm dò.

Gác đêm trong thời tiết lạnh như vậy, thật con mẹ nó không muốn người ta sống mà.

Không hề báo trước, dưới bầu trời đêm đen ngoài thành bỗng nhiên xuất hiện ẩn hiện ánh lửa, hai gã giáp sĩ quân Tề còn tưởng rằng mình hoa mắt, theo bản năng dụi dụi mắt, lại trợn mắt nhìn vào chút ánh lửa kia càng lúc càng sáng lên, hơn nữa từ một điểm lửa biến thành hai điểm, lập tức thành bốn, tám điểm...

Thời gian qua một lát, ngoài thành xuất hiện vô số ánh lửa quỷ mị.

- Ánh lửa!Địch tập kích! Có địch đột kích! Mau thổi kèn cảnh báo!

Một gã giáp sĩ gác đêm giương kèn sừng bò ngẩng lên, tiếng tù và sừng trâu chói tai thoảng cái đã vang lên tận trời, tướng sĩ quân Tề đang ủ ấm sau tường chắn, tránh ở lầu quan sát lập tức đều bình tĩnh, sau đó quơ lấy binh khí bên cạnh, kêu loạn xông lên lỗ châu mai.

Trong quân doanh dưới thành, tướng phòng giữ Lịch Hạ là Điền Thảo mặc giáp cũng xoay người nhảy lên ngựa.

Đội khi Điền Thảo từ trong quân mang theo mấy trăm binh giáp thủ thành cuộn cuộn lên đầu thành, dưới bầu trời đêm ngoài thành, những đốm lửa kia đã sớm lan tràn thành biển lửa bát ngát, trong ánh lửa trải dài sáng rực như ban ngày, binh giáp nước Hán, Hàn, Triệu đang cuộn cuộn tiến về Lịch Hạ.

519. Chương 530: Dừng Trú Với Lịch Hạ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 530: Dừng trú với Lịch Hạ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Mau, mau đánh thức tất cả mọi người, chuẩn bị thủ thành.

- Người người người, còn người nữa, dẫn người đem tất cả dầu lửa mạnh vận chuyển lên đầu thành!

- Nhị Cửu Tử, nơi này liền giao cho người, người phải đóng đinh ở chỗ này cho lão tử, không được cho kẻ địch lên đầu thành, nếu không lão tử không để người yên đâu.

Quân lệnh của Diên Thảo nhanh chóng truyền đạt xuống, trên đầu thành Lịch Hạ thoáng chốc bắt đầu bận rộn.

Ngoài thành, bát ngát quân Hán, Hàn, Triệu cuộn cuộn đến, xung phong liều chết xông lên phía trước nhất chính là một đội trọng giáp cầm thuẫn, sau đó là từng nhóm cung tiễn thủ, lập tức hỏa tiễn vút dựng lên đan vào không trung thành mưa tên bát ngát hung tợn rơi xuống đầu thành Lịch Hạ.

- Hỏa tiễn xâm nhập, dựng thẳng lá chắn, mau dựng thẳng lá chắn!
- Chết tiệt, mau nâng tấm chắn lớn bên kia lại đây, mau!
- Cút ngay, con mẹ nó đừng chiếm chỗ của lão tử, cút ngay cho lão tử!

Trên đầu thành thoáng chốc trở nên rối loạn, binh giáp vác tấm chắn kêu loạn giơ tấm chắn lên không trung, người không có tấm chắn thì vội vàng tìm kiếm khắp nơi xem có tấm ván gỗ hoặc vại lớn để yểm hộ, còn có lão binh giống như hung thần ác sát xông đến, không nói một lời kéo những tân binh đến núp sau lỗ châu mau, lại có những binh lính sụt chân ngã xuống dưới đất.

Mưa hỏa tiễn kéo dài bát ngát cuối cùng từ bầu trời gào thét rơi xuống.

Trên đầu thành thoáng chốc vang lên những tiếng kêu thảm thiết không dứt, tướng sĩ quân Tề không kịp né tránh hoặc là không tìm đến yểm hộ ngã xuống từng đợt.

Mưa tên tới nhanh, đi cũng nhanh.

Không đến nửa khắc, ba mươi sóng mưa hỏa tiễn cũng đã hạ màn.

Giáo úy, Tư Mã còn có Quân Hào quân Tề trên đầu thành đều chui ra từ tấm chắn, lại kêu loạn chỉ huy cung tiễn thủ quân Tề trên đầu thành xếp thành hàng, chuẩn bị đánh trả dưới ngoài thành.

Nhưng, cung tiễn thủ quân Tề trên đầu thành vừa hoàn thành tập kết, bất chợt sát khí khôn cùng từ trên trời giáng xuống.

Lúc này đây, cung tiễn thủ quân địch ngoài thành lại không sử dụng hỏa tiễn nữa mà là sử dụng tên thường, bởi vì đêm đen, quân coi giữ đầu thành căn bản không nhìn thấy dấu vết tên bay trên không trung. Lập tức, quân coi giữ quân Tề trên đầu thành chết thảm và nghiêm trọng.

Dùng trí âm thầm đánh lên Lịch Hạ, quân coi giữ ít nhất ngã xuống mấy trăm người!

Ngoài thành, Chu Á Phu, Bạch Ngôn và Hàn Câu đang ở cách đó không xa xem cuộc chiến.

Nghe trên đầu thành truyền đến liên tiếp tiếng kêu thảm thiết, lại tưởng tượng thấy quân coi giữ nước Tề bị từng đợt sóng đâm sau lưng chết thảm vô số. Bạch Ngôn không kìm nổi liếc nhìn Hàn Câu, hai người đều từ trong mắt đối phương mà thấy được một tia nghiêm trọng. Thằng nhãi Chu Á Phu này tuy rằng tuổi trẻ nhưng thật giỏi hoạt.

Trước dùng liên tục ba mươi sóng mưa hỏa tiễn, tạo một biểu hiện giả cho quân coi thành, nghĩ rằng liên quân chỉ biết dùng hỏa tiễn để công kích, đợi khi quân coi giữ tạo thành loại chủ ý này, thì lại đột nhiên lệnh cho liên quân sử dụng cung tên bình thường, dưới tình huống này, không trúng màn đánh lên của Chu Quán Phu cũng không được.

Sau khi mưa tên xâm nhập, nhiều đội khinh binh liên quân liền mang thang ụa lên, bắt đầu đoạt thành.

Quân coi giữ trên đầu thành kịch liệt đánh trả, lán cây lòi đá như mưa xuống, đẩy những thang mây của tướng sĩ liên quân đổ xuống mặt đất, rồi lại từ trên đầu thành đem đổ những nồi dầu sôi xuống thành, vút xuống cây đuốc, dưới tường thành thoáng chốc bùng cháy thành biển lửa, tướng sĩ liên quân không kịp chạy thoáng chốc bị biển lửa cắn nuốt.

Trong thế lửa lớn hùng hực, trong không khí thoáng chốc tràn ngập mùi cháy khét lẹt.

Nhưng mà, liên quân công thần cũng không bị cảnh tượng trước mắt hù dọa, trong tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, từng đợt khinh binh liên quân tựa như thủy triều mãnh liệt mà đến, sóng triều phía trước cuộn trào lui về, sóng triều phía sau liên lập tức thay lên, tuyệt đối không tạm dừng, cũng tuyệt đối không có tia chậm trễ.

Trong sự chém giết vô tận, một đội khinh binh liên quân cuối cùng đã xông về đầu thành phía trước.

Nhìn đại kỳ liên quân dựng thẳng rũ rờ trên đầu thành, liên quân dưới thành thoáng chốc hoan hô như sóng thần núi lở.

Nhưng, tiếng hoan hô của liên quân còn chưa hạ xuống, một đội tử sĩ quân Tề đã mãnh liệt xung phong liều chết xông đến đầu thành, khinh binh liên quân còn chưa kịp đứng vững gót chân đã bị tử sĩ quân Tề cứng rắn chặn ở đầu thành đánh rơi xuống, đại kỳ liên quân vừa dựng ở đầu thành đã quân Tề chém xuống đầu thành, ngoài thành lập tức vang lên những tiếng thở dài.

Bạch Ngôn oán hận, có chút tiếc nuối mà nói:

- Đáng tiếc, lại không đạt được.

- Đây là kết quả trong dự liệu.

Chu Á Phu chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Bản tướng quân đã sớm nói, Lịch Hạ hào sâu tường cao, thành lũy phòng thủ chắc chắn, cường công là rất khó đạt thắng lợi.

Tuy rằng Bạch Ngôn, Hàn Câu không phục, nhưng phải thừa nhận phán đoán của Chu Á Phu là đúng.

Thời gian trong tiếng kèn thảm thiết lặng yên trôi qua, giữa nhàn rỗi, Chu Á Phu hỏi Bạch Ngôn:

- Bạch Tướng quân, mấy canh giờ rồi hả?

- Hồi bẩm tướng quân, cuộc chiến công thành đã giằng co suốt hai canh giờ rồi!

Lúc nói chuyện, da mặt Bạch Ngôn kịch liệt co giật, bởi vì đây là lần đầu tiên quân Triệu là chủ lực công thành, liên tiếp cường công hai canh giờ, có thể nói quân Triệu thương vong thê thảm và nghiêm trọng. Đoán chừng chỉ sợ thương vong cũng đã vượt qua con số năm ngàn người rồi.

- Hai canh giờ sao?

Chu Á Phu nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Cũng đã đến lúc rồi, bắt đầu đi thôi!

Bạch Ngôn đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt hét to với Hàn Câu:

- Hàn Câu tướng quân, mau, quân Hàn mau xuất thủ!

Hàn Câu gật mạnh đầu, lập tức kéo bộ cung cứng, bắn một hỏa tiễn lên không trung, trong chốc lát hỏa tiễn vẽ một đường sáng trên bầu trời sâu kín.

Cuối cùng ngoài thành vang lên những tiếng kèn trầm thấp, trong tiếng kèn kéo dài mãi không thôi, liên quân vừa mới tấn công mạnh thành trì lập tức như thủy triều lui trở về.

Tình hình nguy hiểm được giải trừ, không ít tướng sĩ quân Tề thoáng chốc té liệt ngồi ở đầu thành.

Sau một loáng, đầu thành rơi vào biển cả vui sướng, liên quân bị đánh lùi, thành trì đã giữ được!

Điền Thảo chống kiếm, thở hổn hển, trong lòng lại vô cùng vui mừng, nhưng hấn lại có cảm giác, liên quân vẫn chưa dốc hết toàn lực, sao bọn họ lại lui binh? Làm chủ tướng thủ thành, Điền Thảo phải nghĩ càng nhiều, làm được càng nhiều, liên quân có thừa lực trở ra, hay là có chuẩn bị gì phía sau?

Điền Thảo đang nghi hoặc, chợt có một tiểu giáo chỉ ngón tay về phía đông kêu to:

- Mau nhìn, lửa!

Trong lòng Điền Thảo khẽ chấn động, nhìn theo hướng ngón tay Tiểu giáo chỉ, quả nhiên thấy phía đông xa xôi có những ánh lửa quỷ mị hiện ra, trong trong thời gian ngắn, đốm lửa kia hóa thành ánh lửa bát ngát khôn cùng, dùng đầu ngón chân đếm cũng có thể nghĩ ra, có một đội quân khổng lồ đang hành quân đến!

Tiếng hoan hô trên đầu thành thoáng chốc dừng lại, tất cả tướng sĩ coi giữ thành đều chỉ trở về phía đông, âm thầm kinh hãi, liên quân công thành ở cửa bắc vừa rút đi, cửa đông lại nghênh đón một đợt tấn công khác của liên quân? Binh lực liên quân sung túc, có thể chia tấn công, nhưng binh lực quân coi giữ thành không đủ, còn phải gấp rút tiếp viện cửa đông.

Nhóm Giáo úy, Tư Mã, Quân Hầu thần sắc như đất, quay sang nhìn Điền Thảo, tuy rằng bọn họ cũng đã mệt mỏi rồi nhưng để bảo vệ thành trì, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Dường như Điền Thảo lại có chút hiểu, trong con ngươi lại sáng lên trước nay chưa từng có.

- Hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Nghĩ thông suốt hết thấy, ngón tay Điền Thảo chỉ về phía đông hưng phấn kêu to:

- Quân viện binh, quân viện binh của Thân Đồ tướng quân tới rồi, ha ha ha, đó là quân viện binh của chúng ta!

Từ năm ngày trước, Điền Thảo cũng đã nhận được báo cáo đưa tin từ Lâm Truy, nói là Thân Đồ Gia đã lĩnh ba vạn binh tới cứu viện, tính thời gian, cũng đã sắp đến rồi.

- Hả, quân cứu viện?

- Quân cứu viện của chúng ta?

- Đại quân của Thân Đồ tướng quân sao?

Nhóm Giáo Úy, Tư Mã, Quân Hầu ngơ ngác nhìn nhau, rõ ràng cũng không quá tin tưởng.

Nhưng suy đoán của Điền Thảo rất nhanh được nghiệm chứng, ánh lửa xuất từ phía đông đột nhiên vòng chuyển hướng, nghiêng hướng về phía bắc. Liên quân vừa rút đi từ cửa bắc thì bắt đầu bày trận kêu loạn ở ngoài thành, chợt trong ngọn lửa sáng rõ, thậm chí có thể nhìn tinh tường thấy vẻ mặt tướng sĩ liên quân đầy bối rối.

- Mau nhìn, đại kỳ, đại kỳ quân Tề!

Lại có binh lính kêu to.

Màu sắc đại kỳ của các quốc gia không giống nhau, còn đại kỳ nước Tề là màu tím, phân biệt rất rõ.

Trong chót lát trên thành nổ tung, quân cứu viện, đúng là quân cứu viện của Thân Đồ Đại Tướng quân rồi!

Trong tiếng kèn trống kéo dài vang động trời đêm, không đến hai khắc, từ phía chân trời hướng đông là đại quân nước Tề liền tấn công mãnh liệt đụng vào trong trận liên quân đang vội vàng bày trận, bắt đầu kịch liệt chém giết.

- Ha ha ha, tới lúc phản công rồi!

Điền Thảo nâng trường kiếm, khàn cả giọng ngửa mặt lên trời hú dài:

- Các tướng sĩ, theo bản tướng quân giết ra khỏi thành đi, một trăm ngàn đầu người đang chờ các người đi lĩnh, con mẹ nó các người còn chờ gì nữa? Giết, cùng lão tử đi giết..

- Giết giết giết...

Trong tiếng hò hét như thủy triều, quân coi giữ nước Tề vừa mệt mỏi muốn chết như gà bị cắt tiết nhảy mất trở nên phấn khởi không ngừng, lập tức theo Điền Thảo cuộn cuộn xuống thành, cửa thành đóng chặt lập tức chậm rãi mở rộng, cầu treo từ trên cao lập tức chậm rãi hạ xuống, lập tức nhiều đội quân coi giữ thành xung phong liều chết xông ra khỏi cửa thành.

Trên đỉnh núi nhỏ cách đó không xa, Bạch Ngôn, Hàn Câu đều không dám tin, sao lại biến thành thế này? Thậm chí Hàn Câu còn ra sức dụi hai mắt mình, không sai, cửa thành ở dưới Lịch Hạ đã mở rộng rồi, quân coi giữ cũng đã giết ra khỏi thành rồi. Rõ ràng, bọn họ dự tính phối hợp cùng với “quân cứu viện” đang kịch liệt đánh nhau với liên quân đang bày trận rối loạn. Bọn họ đánh nhau rất giống, chỉ đáng tiếc, đó cũng là cạm bẫy trí mạng.

Bạch Ngôn, Hàn Câu liếc nhau, lại khi nhìn sang Chu Á Phu, trong mắt hai người đã toát lên vẻ nghiêm trọng, nếu ai bởi vì Chu Á Phu trẻ tuổi mà coi thường hắn, vậy thì nhất định sẽ hối hận. Người này tuy rằng tuổi trẻ nhưng dụng binh lại cực kỳ thận trọng, vừa trầm ổn lại đủ cay độc, sao giống một hậu sinh mới mười tám tuổi chứ?

Nhưng căn bản Chu Á Phu không thèm để ý tới Bạch Ngôn, Hàn Câu, chỉ quay đầu lại phân phó tiểu giáo quân Hán:

- Phát tín hiệu, Đào lâm doanh có thể xuất kích rồi.

Đào lâm doanh là bản bộ tinh binh của Chu Á Phu, bởi vì đóng quân ở rừng đào mà gọi như vậy, tuy binh lực không nhiều lắm, chỉ có năm ngàn người nhưng lại được xưng tụng là huấn luyện có tổ chức, hơn nữa trang bị rất hoàn mỹ.

520. Chương 531: Thả Lưới Chờ Đợi

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 531: Thả lưới chờ đợi

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Giết!

Điền Thảo đi đầu dẫn kiếm rồng giạt.

- Giết giết giết...

Hơn hai ngàn quân coi giữ Lịch Hạ giống như mãnh hổ ra trận, cùng hô hưởng ứng.

Điền Thảo và tướng sĩ thủ quân phản kích ra khỏi thành nhanh chóng tiếp cận chiến trường đang loạn xạ bất nháo phía trước, thậm chí đã có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt “tướng sĩ hai quân” đang chém giết nhau đã vô cùng dữ tợn rồi.

- A, không đúng!

Điền Thảo đang thúc ngựa chạy về phía trước đột nhiên giật mình.

Không biết từ lúc nào, liên quân đang ở thế “liều chết chém giết” cùng với tướng sĩ quân Tề không ngờ đã dừng lại, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn lại bên này, tuy rằng khoảng cách cực xa nhưng thậm chí Điền Thảo có thể cảm giác rất tinh tường, trên mặt tướng sĩ đối diện toát lên vẻ châm chọc, cạm bẫy, đó là cạm bẫy!

- Dừng lại, toàn quân dừng lại!

Điền Thảo vội ghìim ngựa dừng lại, đột nhiên giơ tay phải lên.

Nhưng, không đợi quân coi giữ phía sau dừng bước, dưới bầu trời vốn tối đen đầy quỷ mị liền xuất hiện ra vô số ánh lửa, ngàn vạn cung tiễn thủ của liên quân đã kéo căng dây cung, lập tức đem từng nhánh từng nhánh hỏa tiễn bắn lên không trung, gào thét hướng về phía quân coi giữ.

- Lui mau, lui về mau...

Điền Thảo quay đầu ngựa, đánh ngựa đi.

Một loáng sau, hỏa tiễn bát ngát dày đặc đã rơi xuống, tướng sĩ thủ quân ra khỏi thành phản kích không kịp đề phòng lập tức ngã xuống đất thành từng mảng. Điền Thảo ra sức múa kiếm trong tay, lưng cũng đã bị trúng hai mũi tên, ngựa dưới háng cũng đã trúng vài mũi tên, lập tức phát điên lao như bay về phía trước.

- Giết giết giết...

Sau đó là đợt hỏa tiễn thứ hai tiếp tục xâm nhập, nhiều đội binh giáp liên quân từ hai bên bụi cỏ gần đó nhảy dựng lên, giơ kiếm sắc bén, giáo dài đen nhanh xông tới chém giết bao vây quân coi giữ. Trong vòng vây, hơn hai ngàn quân coi giữ đã hỗn loạn, kêu gào điên cuồng.

- Ha ha ha ha...

Điền Thảo ra sức quất roi vào ngựa, cuối cùng đã xung phong liều chết xông ra khỏi vòng vây kín mít của phục binh liên quân. Tuy nhiên khi tới dưới cửa thành lại quay đầu nhìn, hơn hai nghìn quân coi giữ mang ra khỏi thành đã không còn đến năm trăm người, hơn nửa người nào cũng sức cùng lực kiệt, không ít tướng sĩ cũng giống như y, trên người đều trúng tên.

Trong lòng Điền Thảo lộ vẻ sầu thảm. Một chút mà đã tổn thất nhiều binh lực như vậy, chỉ sợ khó giữ được Lịch Hạ.

Đang định tiến lên kêu cửa, trên đầu thành vốn tối đen như mực giữa lúc này đột nhiên lại hiện lên ánh lửa chói mắt, lập tức một đoàn binh giáp đột ngột hiện lên đầu thành. Điền Thảo vô cùng giật mình ngẩng đầu lên nhìn, thấy trong ánh lửa có đại kỳ quân Hán màu đỏ thẫm. Đúng vậy, là đại kỳ quân Hán!

Dưới đại kỳ quân Hán là một viên tiểu tướng mặc áo bào trắng đang hiên ngang đứng trang nghiêm.

Tiểu tướng mặc áo bào trắng mỉm cười với Điền Thảo, cao giọng:

- Điền Thảo tướng quân, Chu Á Phu ở đây đợi đã lâu.

- Chu Á Phu? Người là Chu Á Phu?

Điền Thảo ba phần không tin, bảy phần đã khiếp sợ. Nghe người ta nói chủ tướng liên quân Chu Á Phu là một hậu sinh nhược quán (cách gọi thanh niên khoảng 20 tuổi), y còn không tin, hôm nay vừa thấy thì quả thực như thế, lại liên tưởng đến việc dụng binh trầm ổn, chuẩn và độc. Trong lòng Điền Thảo lập tức trầm xuống.

- Tướng quân, nơi này không nên ở lâu, đi mau!

Dưới đầu thành, có tiểu giáo quân coi giữ hét lớn.

- Đi?

Về mặt Điền Thảo sầu thảm. Chu Á Phu đã thiết kế cạm bẫy chu đáo chặt chẽ như này, còn để cho y có cơ hội sao? Lập tức y thở dài lắc đầu:

- Đi không được rồi, chỉ sợ là chúng ta đi không được rồi.

Còn chưa dứt lời, hai bên trái phải liền nổi lên tiếng chém giết, một đoàn binh giáp từ trong bóng tối dựng lên, gần như là cùng đồng thời, truy binh đuổi theo sau cũng giết tới gần, lập tức đem vây Điền Thảo và hơn năm trăm tàn binh thành ba tầng ngoài ba tầng trong. Điền Thảo thở dài, nâng kiếm lên cổ tự hủy diệt mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một mũi tên Lang Nha từ trên đầu thành đã bắn xuống trúng vào kiếm Điền Thảo.

“Keng”

Kiếm trong tay Điền Thảo rơi xuống đất, Điền Thảo mờ mịt ngẩng lên, thấy Chu Á Phu trên đầu thành cũng vừa thu lại bộ cung cứng, chấp tay hành lễ:

- Văn bối đã nghe nghĩa danh tướng quân, vì mấy trăm tên tướng sĩ mà tính, vì hơn mười vạn dân chúng Tế Bắc mà tính, tướng quân quyết không thể phí hoài bản thân mình, nếu không tiếc mạng sống, sao không đi vào nói một lời?

Điền Thảo âm thầm quay đầu lại nhìn, thấy hầu hết vẻ mặt của hơn năm trăm tàn binh bại tướng đều lo sợ không yên, trong ánh mắt đầy cầu mong hướng về y, từ trong ánh mắt những tướng sĩ này, Điền Thảo thấy được sự lưu luyến vô cùng đối với sinh mạng. Lập tức Điền Thảo than khẽ một tiếng, xoay người xuống ngựa, lạy dài về phía Chu Á Phu trên đầu thành...

Ba mươi dặm phía đông thành Lịch Hạ, Thân Đồ Gia đang dẫn ba vạn đại quân trên đường vội vàng tiến đến.

Trong tiếng vó ngựa dồn dập, một thám báo từ phía trước phi như bay đến, từ trên lưng ngựa chấp tay hành lễ:

- Tướng quân, tiểu nhân ở phía trước cản được hai bộ khả nghi là đào ngũ.

- Lính đào ngũ?

Trong lòng Thân Đồ Gia khẽ động, nói:

- Dẫn tới.

Hai gã thủ thành cả người đầy thương tích, mặt xám như tro được dẫn tới trước mặt Thân Đồ Gia. Tuy rằng nhếch nhác nhưng hai gã tiểu tốt này lại cực kỳ kiên cường, thấy Thân Đồ Gia cũng không quỳ xuống, mà cứng cổ lớn tiếng:

- Hồi bẩm tướng quân, chúng ta không phải là lính đào ngũ, chỉ là bị liên quân đánh tan tác thôi.

- Cái gì, bị liên quân đánh tan?

Thân Đồ Gia cau mày:

- Điền Thảo đánh kiểu gì vậy? Lịch Hạ binh ít không đủ để thủ thành, sao hắn dám ra khỏi thành dã chiến?

Tiểu tốt đáp:

- Hồi bẩm tướng quân, đêm qua liên quân tới công thành rồi lại gấp rút thu quân, đột nhiên từ phía đông lại xuất hiện một đội quân Tề. Điền tướng quân tưởng rằng là đại quân của tướng quân chạy tới, cho nên mới mang theo quân coi giữ trong thành ra khỏi thành, ý đồ giáp công đánh liên quân, mà không thể ngờ đó là cạm bẫy do liên quân bố trí, kết quả bị thiệt hại nặng nề.

- Cái gì?

Thân Đồ Gia nghe vậy chấn động:

- Lịch Hạ thất thủ rồi hả?

- Việc này tiểu nhân không biết.

Tiểu tốt lắc đầu nói:

- Lúc đó trời tối đen, trong hỗn loạn nên tiểu nhân cũng không rõ phương hướng, may mắn giết ra được khỏi vòng vây, kết quả là đã cách xa Lịch Hạ rồi. Tiểu nhân nhìn thấy Điền Thảo tướng quân mang theo ba năm trăm binh giáp xông ra khỏi vòng vây, hình như là giết tới dưới thành Lịch Hạ.

- Nói như vậy chưa rõ Lịch Hạ còn hay mất?

Thân Đồ Gia trầm ngâm giây lát, lại cho người đem hai gã bại binh đi xuống.

Có thuộc cấp nói:

- Tướng quân, hai người này bộ dạng khả nghi, không chừng là liên quân giả mạo, hoặc cũng có thể là thân phận thật, cũng rất có thể đã bị bắt làm tù binh liên quân, âm thầm thay lòng, mặt tướng nghĩ không thể dễ tin được.

- Ủm, người nói cũng có lý, binh giả quỷ đạo dã (dùng binh đánh giặc là hành động dối trá), phải có cẩn thận.

Thân Đồ Gia nhẹ nhàng vuốt cằm, lại quay đầu quát:

- Truyền lệnh xuống, đại quân hạ trại ngay tại chỗ, phải nhiều thám mã tìm hiểu tin tức Lịch Hạ.

- Vâng!

Thuộc cấp vâng dạ, nhưng không đợi gã đánh ngựa rời khỏi, lại một thám mã từ phía trước lao như bay đến.

- Tướng quân!

Tới gần, thám mã trên lưng ngựa hỏn hển bẩm:

- Liên quân bao vây ba mặt bắc đông nam tấn công mãnh liệt Lịch Hạ, có vài nơi thậm chí liên quân đã xông về phía trước đầu thành, thành trì khả năng thất thủ rồi!

- Hả?

Thân Đồ Gia nghe vậy trầm lòng xuống, hơn mười viên thuộc cấp phía sau sắc mặt biến đổi lớn.

Theo lý thuyết, hiện tại tình hình địch không rõ, tùy tiện tham chiến là cực kỳ mạo hiểm, nếu chẳng may trúng kế của liên quân, chẳng những không cứu được Lịch Hạ, còn có thể dẫn đến ba vạn đại quân bị diệt, càng khiến cho toàn bộ nước Tề diệt vong. Nhưng vấn đề là, cuộc chiến phía trước đã đến thời điểm cuối cùng, nếu ngồi yên không quan tâm mà nói...chắc chắn Lịch Hạ sẽ thất thủ!

Có thuộc cấp nói:

- Tướng quân, đêm qua Điền Thảo tùy tiện xuất kích, nói không chừng đã sớm binh bại thân chết, thành Lịch Hạ đã sớm bị thất thủ rồi. Nếu quân ta liều lĩnh rất có thể gặp phải phục kích của liên quân, cho nên, đang trong lúc không biết rõ tình hình hư thực của liên quân cùng với việc Lịch Hạ đã mất hay chưa, quyết không thể nóng vội.

Lập tức có thuộc cấp phản bác:

- Nếu Điền Thảo chạy thoát trở về, nếu Lịch Hạ không thất thủ thì sao? Nếu như vậy, chúng ta ngồi yên không quan tâm tới, thấy chết mà không cứu, chẳng phải chuyện lớn càng sai lầm? Liên quân vốn đã có ưu thế về binh lực, nếu như không có thành Lịch Hạ kiên cố và sự tương hỗ của đại quân ta thì chỉ sợ rất khó mà ngăn cản một trăm ngàn liên quân?

Còn có thuộc cấp khác cũng phát biểu ý kiến, hai loại quan điểm trong lúc nhất thời cứ giằng co nhau.

Bỗng nhiên Thân Đồ Gia giơ tay, ngăn sự khác khẩu giữa các chư tướng, hắn cũng không biết chính xác tình hình phía trước, cũng không dám nói đây không phải là quỷ kế của liên quân, nhưng có một điểm hắn hiểu rất rõ, lúc này quyết không thể do dự, làm hỏng thời cơ chiến đấu, mà nên có quyết định xử trí ổn thỏa, điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo tránh cho Lịch Hạ khỏi sự mạo hiểm lớn nhất.

Lúc này Thân Đồ Gia liền tiếp hạ quân lệnh:

- Tả Tư Mã, phái thêm thám báo toàn lực tra xét không loại bỏ bất kể rừng rậm gần đó, một khi phát hiện phục binh liên quân, lập tức thổi kèn cảnh báo; Tả Giáo úy, dẫn tả doanh hỏa tốc tiếp viện Lịch Hạ, ven đường nếu có tập nhiều đơn lẻ, không cần để ý; các chư tướng còn lại đem nhân mã bản bộ theo bản tướng quân tiến vào sau.

Quân lệnh vừa xuống, hơn mười thuộc cấp ầm ầm vâng dạ, lĩnh mệnh đánh ngựa đi.

Không thể không nói, Thân Đồ Gia vẫn tương đối cẩn thận, bài binh bố trận như vậy cũng có thể nói là nhọc lòng, Nếu từ nơi này đến Lịch Hà mà tất cả trong khu rừng rậm gần đó đều không có phục binh, vậy thì Tả doanh của Tả Giáo úy sẽ nhanh chóng tiếp viện được, nếu gần đó phát hiện phục binh, Thân Đồ Gia sẽ quyết định hy sinh Tả doanh để bảo toàn cho đại quân...

- Điền tướng quân, mời.

Chu Á Phu giờ cốc rượu lên, cười kính Điền Thảo.

Về mặt Điền Thảo chưa xót, nâng cốc rượu lên kính lễ Chu Á Phu, sau đó dùng tay áo che uống một hơi cạn sạch.

Nơi này là Quận Thủ phủ trong thành, nhưng lại có thể nghe rất rõ tiếng chém giết loạn xạ bát nháo từ ba cửa bắc đông nam vọng đến, đó không phải là hai quân chân chính chém giết, mà là màn do Chu Á Phu đạo diễn ra, liên quân đã thả lưới ở dưới thành Lịch Hạ chờ đợi, Thân Đồ Gia có sa lưới hay không?

Từ tình cảm cá nhân, Điền Thảo cũng không hy vọng Thân Đồ Gia trúng kế sa lưới, nhưng lý trí lại nói cho y biết, chỉ sợ Thân Đồ Gia cũng khó mà thoát khỏi kế của Chu Á Phu, đừng nhìn Chu Á Phu tuổi trẻ, nhưng dụng binh không hề kém sự lão luyện, tuy Thân Đồ Gia cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến trên chiến trường, nhưng so sánh thì chưa hẳn đã bằng.

Rất nhanh có thuộc cấp đi vào bẩm báo:

- Tướng quân, quân cứu viện nước Tề đã tới rồi!

521. Chương 532: Biểu Hiện Kinh Diễm

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 532: Biểu hiện kinh diễm

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Cục diện Thân Đồ Gia lắng nhất đã không xảy ra, tận khi đến dưới thành Lịch Hạ, thám báo du kỵ phái ra vẫn không hề phát hiện phục binh liên quân ở những nơi gần đó, càng thêm đáng mừng chính là, bởi vì Tả doanh kịp thời đuổi tới, khiến cho liên quân bỏ dở việc tấn công mạnh đối với Lịch Hạ và lui về phía sau mười dặm hạ trại ở đó, bày trận xem chừng.

Thân Đồ Gia dưới sự bảo vệ của thuộc cấp thân binh đi đến ngoài cửa đông, thấy trên thành đầy hỗn loạn, dưới tường thành cao ngất đều là thang đồ gãy, xe công thành bị thiêu hủy, kiếm kích bị bẻ gãy, còn có những thi thể hai quân nằm ngang dọc đầy mặt đất. Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi cùng với mùi cháy khét. Là cảnh tượng của một trận thảm chiến.

Cảnh tượng thảm liệt như vậy, nhất là mấy ngàn thi thể kia tuyệt đối không có khả năng nguy tạo!

Bao gồm cả Thân Đồ Gia cùng các tướng sĩ thấy cảnh tượng đó đều thở phào, cảm thấy có chút may mắn, thật là tốt, tới vẫn còn chưa muộn, Lịch Hạ còn chưa thất thủ.

Nhưng khi Điền Thảo xuất hiện ở trên đầu thành thì tia nghi ngờ cuối cùng trong lòng Thân Đồ Gia đã tan biến hết.

-Thân Đồ tướng quân? Người đã đến rồi!

Về mặt Điền Thảo trên đầu thành lộ sự mệt mỏi, hơn nữa máu còn nhuộm thẫm trọng giáp, trên mặt còn có một vết sẹo bắt mắt, đứng trên đầu thành chấp tay với Thân Đồ Gia, lộ vẻ sầu thảm nói:

-Nếu tướng quân đến chậm nửa ngày, chỉ e thành Lịch Hạ đã thất thủ rồi. Mạt tướng cũng sẽ không được gặp tướng quân nữa.

Dứt lời, Điền Thảo hạ lệnh buông cầu treo xuống, mở cửa thành ra.

Cầu treo từ trên cao chậm rãi thả xuống, cửa thành đang nhắm chặt cũng từ từ mở ra. Thân Đồ Gia căn bản không nghi ngờ gì, dưới sự bao vây của hơn mười thuộc cấp và mấy trăm thân binh lên cầu, sau đó

xuyên qua ngoại môn đi vào bên trong Ứng thành. Mà ở bên trong, Điền Thảo cũng đã xuống thành, mang theo hơn mười thân binh vội vàng ra nghênh đón.

Thân Đồ Gia xoay người xuống ngựa, đang định tiến lên chào, phía sau chợt truyền đến một tiếng nổ.

Thân Đồ Gia vội quay đầu nhè, thấy cánh cửa ngàn cân ngoài Ứng Thành đã hạ xuống, ngăn cách hắn và hơn mười viên thuộc cấp cùng với mấy trăm thân binh với đại quân ở bên ngoài. Đối mặt với biến cố bất thành lình xảy ra, hơn mười viên thuộc cấp và mấy trăm thân binh đều rút kiếm, lại cuộn cuộn tiến đến bảo vệ Thân Đồ Gia vào giữa.

Ngoài thành, mơ hồ có thể nghe được tiếng ồn ào của tướng sĩ quân Tề.

Thân Đồ Gia lạnh lùng trừng mắt nhìn Điền Thảo, hỏi:

-Điền tướng quân, đây là ý gì?

Điền Thảo không phản bác, chỉ ngẩng lên nhìn phía đầu thành. Thân Đồ Gia và thuộc cấp cùng thân binh bản bộ phía sau cùng ngẩng đầu lên, lập tức như hít phải luồng khí lạnh, trên đầu thành Ứng Thành vừa mới không có ai, không biết từ lúc nào đã đứng đông nghìn nghịt cung tiễn thủ của liên quân đã giương sẵn cung tên. Đúng vậy, là cung tiễn thủ của liên quân.

Lập tức trên đầu thành Ứng thành vang lên tiếng cười to sang sảng. Cùng lúc đó một tiểu tướng mặc áo bào trắng hiện ra từ trên đầu thành, chấp tay hành lễ với Thân Đồ Gia bị nhốt ở trong Ứng Thành, cười sang sảng nói:

-Ha ha ha, Thân Đồ tướng quân, ở Quan Trung đã nghe đại danh của ngài, văn bối Chu Á Phu ra mắt tướng quân.

-Điền Thảo, tên gian tặc này, dám phản quốc cầu vinh!

Có thuộc cấp gầm lên.

Điền Thảo cười khổ, ngã xuống lạy dài về phía Thân Đồ Gia:

-Tướng quân, đại thế nước Tề đã mất rồi, cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, vì tướng sĩ dưới trướng mình mà tính, vì mấy trăm vạn dân chúng mà tính, hiển thành là hành động sáng suốt.

Dừng một chút, Điền Thảo lại nói:

-Mặt tướng còn muốn khuyên tướng quân một câu, chim khôn chọn cây mà đậu, lương thần chọn chủ mà theo.

Lạc Dương, Sở Vương cung.

Hạng Trang đưa mật thư ra, nói:

-Học Kiềm, Tử Lương, các người đọc đi.

Tất Thư và Bách Lý Hiền trước sau truyền đọc mật thư, không khỏi hơi thay đổi sắc mặt, trên mật thư nói về chiến sự tại Lịch Hạ. Tình báo của Ô Mộc Nhai đích xác rất lợi hại, hiện tại cũng đã vượt râu vào quân Hàn, quân Triệu cho nên mới có thể nhanh chóng nắm giữ toàn bộ cuộc chiến từ đầu đến cuối.

Tuy nhiên, tin cung cấp ở trong mật thư lại khiến người ta giật mình.

Chu Á Phu, một hậu sinh mới mười tám tuổi, không có chút danh tiếng gì mà trong lúc đó đột nhiên xuất hiện, không đánh mà thắng tòa thành kiên cố Lịch Hạ. Hơn nữa điều khiến người ta không tin được chính là, Chu Á Phu còn ép bức Thân Đồ Gia mang theo ba vạn quân Tề đi cứu viện Lịch Hạ phải đầu hàng!

-Chu Á Phu? Hình như chưa nghe qua tên người này.

Tất Thư trầm ngâm nói.

Bách Lý Hiền cũng trầm ngâm không nói, hiển nhiên, hắn cũng chưa từng nghe tên Chu Á Phu.

Hạng Tráng là một người xuyên qua, đối với đại danh của Chu Á Phu cũng như sấm bên tai, tuy nhiên trong lịch sử, hình như Chu Á Phu đến năm ba mươi sáu tuổi với có thể xuất thế ngang trời, lấy thể vạn quân như sấm chớp bể gãy nghiền nát phá hủy loạn Thất vương. Còn lúc này, Chu Á Phu vẫn chỉ là một người trẻ tuổi mới mười tám tuổi, mà đã lợi hại thế sao?

Khuất Bất Tài đứng phía sau Hạng Tráng không để mất cơ hội giải thích:

-Thượng Tướng Quân, quân sư, Chu Á Phu này là con thứ của cố Thái úy Chu Bột nước Hán, là em họ của Quan Quân Hầu Chu Quan Phu.

Dừng một chút, Khuất Bất Tài lại nói:

-Theo tin tức tin cậy, Chu Á Phu này còn từng theo Bạch Mặc học hỏi, học được vài năm binh pháp và thao lược.

-Thật khó trách.

Bách Lý Hiền nhìn nhìn Tất Thư, giật mình.

Trong lòng lại nghĩ, Tất Thư và Bạch Mặc đều là người Quý Cốc môn, nếu bàn về chỉ huy tam quân, quyết thắng sa trường, Bạch Mặc không bằng Tất Thư, nhưng luận chính trị, mưu lược, Tất Thư lại không bằng Bạch Mặc. Chu Á Phu là đệ tử thân truyền của Bạch Mặc, Thái tử là người được Tất Thư dốc lòng dạy dỗ truyền thụ, lần này tranh phong đất Tề, không biết người nào sẽ giỏi hơn?

Hạng Tráng từ trên bàn rút ra một phong thư, đưa cho Tất Thư:

-Còn có một chuyện, quả nhân suy tính nửa tháng mà vẫn chưa thể quyết định, nên muốn nghe ý kiến hai vị.

Sau khi Tất Thư xem xong lại đưa cho Bách Lý Hiền, sau đó rơi vào trầm tư.

Bách Lý Hiền tiếp nhận thư để xem, hóa ra là thư mà Thái tử viết cho Đại vương, trong thư Thái tử nhắc tới: Điền thị là vương tộc mấy trăm năm tại nước Tề, gốc rễ ăn sâu, lực ảnh hưởng không hề nhỏ. Quân Sở không đánh mà thắng cướp lấy huyện Lỗ thì đã có không ít gia tộc quyền thế đề nghị đưa cố Tề vương Điền Hoàn quay về nước Tề.

Nhìn chung trong thư, thái độ Thái tử thể hiện vô cùng rõ ràng, đó là hẳn rõ ràng tán thành việc đưa Điền Hoàn quay về nước Tề, đồng thời còn liệt ra hai nguyên nhân lớn chủ yếu thích hợp cho việc thi hành ước định.

Đầu tiên, việc phân phong Điền Hoàn hoàn toàn khác với việc phân phong Ngụy vương Ngụy Sai, Bắc Diêu Vương Chiêu Thiệp Khắc Mãi, bởi vì trước khi Điền Hoàn bị Quán Anh trục xuất khỏi nước Tề đã từng làm Tề vương, một lần nữa phong tước đưa ông ta quay lại nước Tề, thì thiên hạ đều phục tùng. Thông qua chuyện này, Hạng Tráng càng xác lập thêm địa vị Bá vương, trên căn bản sẽ làm dao động hòn đá tảng đồng minh liên hoành!

Tiếp theo, Điền thị là vương tộc mấy trăm năm tại đất Tề, nhánh chi đông đúc, gốc rễ cắm sâu, phong tước và đưa Điền Hoàn quay về đất Tề, không chỉ nhanh chóng khôi phục lại cục diện đất Tề, còn có thể gia tăng sự quy thuận của thế gia hào tộc, dần chúng binh dân ở đất Tề. Đến lúc đó, là có thể nhanh chóng phá hủy con rối mà ba nước Hán, Hàn, Triệu bồi dưỡng, giải trừ được tai họa ngầm.

Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, trong thư Thái tử còn đưa ra chế ước thực hiện với Điền Hoàn.

Điền thị là vương tộc mấy trăm năm tại đất Tề, Điền Hoàn lại là cố Tề vương, đưa ông ta về nước Tề đương nhiên là một sự mạo hiểm cực lớn, bởi vì một khi Điền Hoàn thoát ly, rất có thể sẽ hình thành xu thế đuôi to khó vậy, trái lại cấu thành một sự uy hiếp đối với nước Sở. Cho nên, đồng thời với việc phong tước và đưa Điền Hoàn trở về đất Tề, nhất định phải áp dụng một vài biện pháp xử trí.

Thái tử đề nghị chính là tách ra quân, chính, nhân. Nói tóm lại, dưới Điền Hoàn sẽ thiết lập tướng quốc cùng với Đại tướng quân, Điền Hoàn quản chính sự, tổng quản lý mọi quốc sách quan trọng của đất Tề; tướng quốc quản lý nhân sự, bổ nhiệm và miễn nhiệm tất cả các quan viên các quận huyện; Đại tướng quân

quản lý quân sự, biên chế quân đội, huấn luyện cùng với điều động quân đội và chỉ nghe hiệu lệnh của Đại tướng quân.

Có một câu trong thư Hạng Chính không nói rõ, nhưng Hạng Trang, Tất Thư, và Bách Lý Hiên đều hiểu, tướng quốc và Đại tướng quân của nước Tề mới phải do nước Sở cất cử.

Sở dĩ Hạng Trang do dự nửa tháng chưa quyết định là bởi vì hắn hiểu Điền Hoành. Hắn biết Điền Hoành cũng là loại người giống hắn, tuyệt đối sẽ không bằng lòng, càng sẽ không cam lòng làm một con rối, bởi vậy sau khi phong tước đưa ông ta quay về nước Tề, tướng quốc, Đại tướng quân tất nhiên sẽ do nước Sở cất cử mà nảy sinh tranh chấp, vậy thì kết quả khó mà đoán trước.

Tất Thư cũng không trầm tư lâu lẩn, rất nhanh liền có quyết định, nghiêm nghị nói:

-Đại vương, thần đồng ý chủ trương của Thái tử.

Hạng Trang chuyển ánh mắt sang Bách Lý Hiên. Bách Lý Hiên cũng khẽ vuốt cằm nói:

-Thần cũng đồng ý chủ trương của Thái Tử, phong tước và đưa Điền Hoành quay về nước Tề, tuy có mạo hiểm, nhưng vẫn được xem là một nước cờ tốt.

-Được, vậy chuyện này quyết định như thế.

Thấy đại tướng chủ tọa dưới trướng cùng với mưu trí dưới trướng đều tán thành, Hạng Trang kích động lại nói:

-Về phần chọn Đại tướng quân nước Tề, chỉ sợ ngoài Bạch Ngọc ra thì không còn ứng cử viên nào khác. Còn về ứng viên cho chức tướng quốc, Học Kiếm, Tử Lương, các người chọn được người thích hợp không?

Tất Thư biết việc này không tới phiên hắn lên tiếng, liền đưa mắt nhìn về phía Bách Lý Hiên, Bách Lý Hiên cũng không có đùn đẩy, nói:

-Tướng quốc nước Tề này có chút đặc biệt, bởi vì hắn không cần phải thống trị quốc chính, lại nhất định phải cùng với Điền Hoành ở giữa thế gia hào tộc đất Tề mà dàn xếp chu toàn, cho nên nhanh trí, tài ăn nói mới là tiêu chuẩn hàng đầu, thần nghĩ ngoài Thượng Đại Phu thì không còn ai khác nữa.

-Vũ Thiệp?

Hạng Trang vuốt râu trầm ngâm giây lát, cuối cùng vẫn phải gật đầu:

-Được, vậy chọn hắn.

Việc lớn đã xong, tâm trạng Hạng Trang được thả lỏng, nói với hai người:

-Học Kiếm, Tử Lương, quả nhân phải cảm tạ các người.

Câu nói Hạng Trang không đầu không cuối, tuy nhiên sao Tất Thư, Bách Lý Hiên lại không hiểu ngụ ý của hắn? Sở dĩ Đại vương nói cảm tạ bọn họ là bởi vì bọn họ đã dốc sức dạy dỗ cho Thái Tử Hạng Chính.

Nếu không phải Tất Thư, Bách Lý Hiên dốc lòng dạy dỗ và truyền thụ cho Thái Tử, đích xác là không có Thái tử hôm nay.

Nói thật, cất cử Thái Tử Hạng Chính lĩnh binh đi tới nước Tề, Hạng Trang vẫn còn có chút lo lắng, nhưng sau khi lĩnh binh xuất chinh, Hạng Chính đã hoàn toàn không phụ lòng tin nhiệm và kỳ vọng của Hạng Trang, bất kể là không đánh mà thắng đoạt được huyện Lỗ, hay là chia binh ra làm hai đường đánh lừa tầm mắt của quân Hán, Hàn, Triệu để tập kích bất ngờ Lâm Truy, hoặc là giải thích việc phân phong Điền Hoành, tất cả đều biết tròn biết méo.

Thậm chí Hạng Trang còn có chút chờ mong, chờ mong Hạng Chính sẽ còn tiếp tục gây cho hắn nhiều biểu hiện kinh diễm nữa.

522. Chương 533: Tập Kích Bất Ngờ Lâm Truy

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 533: Tập kích bất ngờ Lâm Truy

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Trải qua gần mười ngày hành quân gian khổ, Hạng Chính dẫn ba ngàn tinh binh cuối cùng đã vượt qua đông Thái Sơn, thừa dịp ban đêm đến trong rừng rậm cách phía đông thành Lâm Truy hai mươi dặm.

Lúc này, ba ngàn tướng sĩ sớm đã mệt mỏi sức cùng lực kiệt, Hạng Chính vừa ra lệnh nghỉ ngơi và chỉnh đốn ngay tại chỗ, vừa thông qua liên lạc khẩn cấp với Ô Mộc Nhai đối với Lâu Kính. Vào ban đêm, Lâu Kính vội vàng đi tới trong quân Hạng Chính.

Từ sau lần bức tử Triệu Viêm, Lâu Kính đã hoàn toàn đầu nhập và nước Sở rồi.

Nghe nói Hạng Chính chỉ có ba nghìn binh giáp, Lâu Kính quá sợ hãi nói;

- Thái tử, sao lại vậy?

Hạng Chính nghe vậy chỉ thản nhiên cười, không nói gì, nhưng trong ánh mắt nhìn Lâu Kính lại toát lên vẻ kiên nghị.

Lâu Kính thở dài, trầm giọng nói:

- Có điều Thái tử không biết đó thôi, Tề Vương Hàn Hạp cực kỳ miễn cưỡng, mấy ngày trước hắn tăng thêm binh lực đóng ở Tiểu thành, hiện giờ cấm quân tiến vào chiếm giữ Tiểu thành đã đạt đến năm ngàn người, mà trong đại doanh ngoài thành lại đóng giữ không dưới hai vạn quân đội, Thái tử chỉ có ba nghìn binh giáp, binh lực thật sự cách nhau quá xa.

Trong đầu Hạng Chính lập tức hiện lên những đánh giá của Bách Lý Hiền với Lâu Kính. Bách Lý Hiền cho rằng Lâu Kính về mặt mưu lược có thể nói là nổi trội xuất sắc, nhưng về mặt dụng binh cùng với quyết đoán lại không đủ, nhân tài như vậy chỉ có thể làm Tướng quốc, không thể làm Thượng tướng, hiện tại xem ra câu này thật đúng.

Lập tức Hạng Chính nói:

- Cái gọi là binh quý tinh bất quý đa (ý chỉ chú trọng chất lượng chứ không phải số lượng), tại hạ chỉ có ba nghìn binh giáp, nhưng cũng không sợ một trăm ngàn đại quân, chỉ mong Tướng quốc có thể toàn lực tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích.

Đối với trận chiến sắp xảy ra với Lâm Truy, có thể nói Hạng Chính tin tưởng mười phần.

Có ba nhân tố lớn quyết định thành bại chiến tranh là thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Quân Tề luôn coi quân Sở là ác mộng, quân Sở có thể đêm tối phát động tập kích bất ngờ có thể nói đó là thiên thời; thông qua Ô Mộc Nhai, Hạng Chính có Đại thành Lâm Truy, hoàn toàn toan tính được Tiểu Thành, đó là địa lợi; cộng thêm có Lâu Kính cùng với thế gia hào tộc ở trong thành giúp đỡ, đó là nhân hòa.

Trận chiến này quân Sở đã chiếm hết thiên thời, địa lợi cùng với nhân hòa, muốn không thắng cũng khó.

Lâu Kính bất đắc dĩ, nghĩ thầm đây đúng là ghé con mới đẻ không sợ hổ. Chiến sự nào có dễ dàng như vậy? Luôn luôn vô cùng hung hiểm và luôn biến hóa, nhưng dù sao đối phương cũng là Thái tử, lập tức nói:

- Nếu Thái tử đã quyết, tại hạ cũng không nói gì thêm nữa. Có gì cần tại hạ giúp, Thái tử cứ việc phân phó.

- Được, vậy tại hạ xin nói thẳng.

Hạng Chính khẽ mỉm cười, nói:

- Sau khi tướng quốc trở về, hãy lập tức liên lạc với các thế gia cường hào đáng tin cậy trong thành vào giờ Tý ban đêm mở cửa nam ra, lại bố trí nhiều củi đốt ở phía đông Tiểu thành, tạo nên thế lửa lớn, lại dẫn làm phiền tướng quốc đến ngoài thành nói Tề vương đã châm lửa tự thiêu.

Lâu Kính nghe vậy lập tức hai mắt tỏa sáng. Một chút liền đoán được dụng ý của Hạng Chính. Cẩn thận ngẫm lại thật sự là có khả năng thành công. Lập tức Lâu Kính vái chào thật sâu với Hạng Chính, xoay người rời đi.

- Tướng quốc chờ chút.

Thấy Lâu Kính đi vội vàng, trong lòng Hạng Trang chợt động, giơ tay hô:

- Làm phiên tướng quốc chuyển lời đến các thế gia hào tộc trong thành, nói là tại hạ đã có lời với phụ vương đề nghị phân phong tướng quân Điền Hoành làm Tề Vương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phụ vương sẽ đồng ý.

- Tại hạ nhất định chuyển lời.

Lâu Kính xoay người thi lễ, sau đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Buổi chiều ngày hôm sau, mười mấy thế gia hào tộc trong thành Lâm Truy đều tới tụ tập ở phủ tướng quốc Lâu Kính.

Nghe nói Sở vương đồng ý phân phong Điền Hoành làm Tề vương, những gia chủ thế gia hào tộc này đều vô cùng phấn chấn. Từ hai trăm năm trước Điền Thành Tứ Tử thế tôn Điền Hòa phế bỏ Tề Khang Công, vương tộc nước Tề từ họ Khương trở thành họ Điền, trải qua hai trăm năm sinh sống sinh sôi nảy nở, họ Điền đã trở thành dòng họ lớn nhất trên đất Tề, có thể nói là đông con nhiều cháu, thâm căn cố đế.

Tận đến lúc chạng vạng hội nghị mới chấm dứt, các gia chủ thế gia hào tộc đều tự hồi phủ chuẩn bị.

Đây cũng là Lâu Kính cẩn thận, chạng vạng các gia chủ trở về chuẩn bị giờ tỵ tối nay phát động, tuy có chút gấp gáp nhưng lại ngăn được khả năng tiết lộ bí mật.

Thời gian đêm tối lặng yên trôi qua, nửa đêm sắp tới.

Hạng Chính dẫn ba ngàn giáp sĩ lặng yên xâm nhập vào ngoài thành cửa nam, ngẩng đầu nhìn lên, đầu thành Lâm Truy yên lặng như tờ, gác tốt phụ trách gác đêm không biết sớm đã đi ngủ từ lúc nào, chỉ có mấy cây đuốc canh thông cảm nghiêng ở trên đầu thành, bốn phía tản ra ánh sáng âm u, khiến thành trì càng tăng thêm sự nghiêm lạnh.

Vừa rồi Hạng Chính đã xem xét kỹ, thời gian chỉ còn nửa khắc nữa.

Tính toán thời gian, hiện tại cũng sắp đến giờ, Hạng Chính liền lập tức phân phó tiểu giáo phía sau:

- Phát tín hiệu!

- Vâng!

Tiểu giáo lên tiếng, lập tức đập vào cây đuốc dẫn chạy hỏa tiễn sau đó kéo cung thật mạnh bắn hỏa tiễn về phía thành lầu nửa nam. Hỏa tiễn bắn lên trời đêm vẽ thành một đường cầu vồng, hướng về thành lầu. Ngay khi cầu vồng sắp tan đi, bên trong thành cửa nam đột nhiên vang lên tiếng hò hét như sóng thần núi lở.

Hạng Chính đang nấp trong bụi cây lập tức nhảy dựng lên, rút đao hù dài:

- Đánh lại cây đuốc!

Một mảng lớn cây đuốc được đánh lên, chỉ trong chớp lát đã đem trọn cửa nam ngoài thành chiếu sáng như ban ngày, từng hàng binh giá nước Sở giương hoành đao sát khí nghiêm mật, áo giáp đen tuyền phản xạ dưới ánh lửa tỏa ra ánh sáng lạnh đẹp mắt, có một gác tốt quân Tề đang ngủ chợt bừng tỉnh, thò đầu ra thăm dò, lập tức bị dọa chết khiếp.

Không đến một lát, một tốp võ sư gia đình đập vào cây đuốc, vác kiếm xông lên đầu thành, một trận chiến loạn qua đi, lính thủ thành quân Tề rất nhanh bị chém tận giết tuyệt, cửa thành nhắm chặt lập tức mở ra, cầu treo trên cao cũng chậm rãi hạ xuống.

Hạng Chính cầm đao đi trước dẫn đầu, lớn tiếng hạ lệnh:

- Tả Tư Mã, dẫn nhân mã bản bộ tấn công tiểu thành Lâm Truy, Trung quân Tư mã, Hữu quân Tư Mã, dẫn nhân mã bản bộ theo bản Thái tử đi ra đại doanh ngoài thành, đi!

Hạng Chính ra lệnh một tiếng, ba ngàn tinh binh thoáng chốc chia binh làm hai đường, một ngàn tinh binh vòng quan Đại Thành Lâm Truy, thẳng đến tiểu thành, hai ngàn binh giáp khác thì giờ được cầm gậy đánh trống reo hò đi hướng đông, trước tiên ở ngách cửa nhỏ bên ngoài hướng đông hội hợp với mười mấy tư binh của các thế gia hào tộc, sau đó cuộn cuộn giết chạy về đại doanh quân Tề tại thành đông.

Hàn Hạp đang ngủ say loáng thoáng nghe được tiếng chém giết, vội khoác áo đứng dậy ra khỏi cấm cung, thấy ngoài cửa nam Tiểu thành đã dấy lên ngọn lửa lớn ngút trời, mà tiếng chém giết bất chợt cũng trở nên lớn hơn, khoảng cách dường như gần hơn. Hàn Hạp cả kinh, quân địch ở đâu ra?

Rất nhanh, liền có cấm quân giáo úy hốt hoảng chạy tới ngự tiền Hàn Hạp.

- Sao lại thế?

Hàn Hạp vác Vương kiếm lên, lớn tiếng quát hỏi:

- Tiếng chém giết ở đâu?

- Đại vương, tai họa rồi, tai họa rồi!

Giáo úy cấm quân sầm trầm nói:

- Một đội đại quân nước Sở đột nhiên giết ra, Đại thành Lâm Truy đã mất, hiện tại bọn hán đang tấn công cửa nam Tiểu thành.

- Nói láo, con mẹ nó người nói láo!

Hàn Hạp khó tin nói:

- Chẳng phải quân Sở đang ở Tiết Quận sao, sao lại đến Lâm Truy rồi hả? Chẳng lẽ bọn họ từ trên trời bay tới sao?

- Đại vương, thật sự là quân Sở, thật sự là quân Sở.

Cấm quân Giáo úy cười khổ không ngừng.

- Đi, đi xem một chút.

Hàn Hạp trước sau đã hai lần tham gia đại chiến Tứ Thủy, dù sao cũng đã từng chứng kiến những trận chiến lớn, nên không hề rối loạn lập tức mang theo nội thị trong cung vội vàng đuổi tới đại doanh cấm quân, lại điểm cấm quân lên thẳng thành lầu cửa nam của Tiểu Thành. Đi lên đầu thành nhìn ra bên ngoài, quả nhiên bên ngoài thế lửa đã ngập trời rồi.

Xuyên thấu qua ánh lửa thiêu đốt hùng hực, mơ hồ như có thể nhìn thấy binh giáp quân Sở bày sẵn trận địa sẵn sàng đón địch, nhưng lại không biết có bao nhiêu quân tốt.

- Đại vương, làm sao bây giờ?

Cấm quân Giáo úy sợ hãi, hỏi Hàn Hạp:

- Có phải vứt bỏ Lâm Truy đi Lâm Cù không?

Đại quân sáu nước Sở, Hán, Hàn, Triệu, Yên, Bắc Đê chia ba đường xâm phạm, Hàn Hạp sớm đã chuẩn bị tốt việc dời đô. Lang Tà, Giao Đông, Tế Bắc, hay là Tiết Quận tuyệt đối không thể đi được, nếu thật sự dời đô, vậy chỉ có thể di dời từ Lâm Truy đến nơi càng sâu, mà lựa chọn tốt nhất vẫn là tiểu thành Lâm Cù tại Cù Hạ Sơn.

Thành trì Lâm Cù tuy nhỏ nhưng dễ thủ khó công, để tị nạn là lựa chọn hàng đầu.

Thậm chí Hàn Hạp đã an bài một ít, trước tiên phái một đội cấm quân tiến vào chiếm giữ Lâm Cù, lại phái mấy trăm nội thị cùng với mấy ngàn thợ thủ công đến đó xây dựng tu sửa, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

- Gấp cái gì? Hiện tại tình hình địch chưa rõ, vẫn chưa là lúc dời đô.

Hàn Hạp lãnh đạm nói:

- Truyền lệnh xuống, gia tăng phòng giữ, ngăn chặn trong ngoài, không có ý chỉ của trẫm, tuyệt đối không được mở thành.

Khi ngoài cửa thành anm vừa mới có biến đổi, Triệu Tịch còn chưa yên nghỉ đã bị kinh động.

Là lão tướng còn lại quả nước Tề, hơn nửa tháng nay Triệu Tịch gần như ăn không ngon, ngủ không yên, ông ta từng ra sức khuyên can Hàn Hạp đừng xưng đế, nhưng Hàn Hạp không nghe, hiện tại thật sự đã dẫn tới sáu nước liên binh thảo phạt, Triệu Tịch làm Thượng Tướng Quân nước Tề cũng là không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nơm nớp lo sợ, chỉnh quân chuẩn bị chiến đấu.

Lão tướng quân vừa mới điểm nhân mã, ngoài đại doanh liền xuất hiện một đội quân Sở.

Triệu Tịch không dám chậm trễ vội lệnh cho đại quân triển khai trận thế, chuẩn bị nghênh địch.

Trận hình hai quân hình tròn, một tiểu tướng từ trong trận quân Sở đánh ngựa ra, vừa đến ngoài năm mươi bước, chấp tay hành lễ với Triệu Tịch, nói:

- Tại hạ Hạng Chính, bái kiến Triệu lão tướng quân.

- Hạng Chính?

Triệu Tịch biến đổi sắc mặt, nói:

- Thái tử nước Sở?

- Đúng vậy.

Hạng Chính vui vẻ vuốt cằm, nói tiếp:

- Triệu lão tướng quân, đại quân nước Sở ta kỳ binh trời giáng, Tề Vương Hàn Hạp đã tự thiêu chết rồi.

Quan sát Triệu Tịch cùng với hơn mười viên thuộc cấp phía sau, Hạng Chính nói tiếp:

- Nếu lão tướng quân cùng với các vị tướng quân không tin thì hãy nhìn về phía ánh lửa ngập trời kia, có phải là hướng tiểu thành hay không?

Triệu Tịch cùng các chư tướng đều biến đổi sắc mặt, bọn họ đã thấy ánh lửa ngập trời trong thành Lâm Truy, chỉ có điều không biết như nào mà thôi, bây giờ nghe nói Tề vương tự thiêu, sao không kinh hãi chứ?

Đương nhiên Triệu Tịch không dễ dàng tin tưởng người khác, lập tức quát to:

- Tiểu tử Hạng Chính đừng vội nói những lời yêu tà mê hoặc người khác, Tiểu thành Lâm Truy chắc chắn vô cùng, trong thành cũng có năm nghìn cấm quân đóng ở đó, sao có thể dễ dàng thất thủ...

- Triệu lão tướng quân!

Hạng Chính đột nhiên cắt ngang lời Triệu Tịch, lạnh lùng nói:

- Ông chịu theo Hàn Hạp độc tài mà quyết chiến với đại quân nước Sở ta để ngọc nát đá tan sao?

Dừng một chút, ánh mắt Hạng Chính sắc bén nhìn mấy chục viên thuộc cấp đứng sau Triệu Tịch, nói:

- Ông không nghĩ cho mình, chẳng lẽ không nghĩ cho mấy vạn tướng sĩ dưới trướng sao?

Hạng Chính nói xong lập tức thổi kèn, các gia tộc thế gia hào tộc, gia đình, cùng với môn khách trong quân hiểu ngay, lập tức tiến đến, người thì gọi Tam nhi, người gọi tiểu Tứ, còn người thì gọi huynh đệ, đều nói Tề vương đã tự thiêu chết rồi. Các tướng sĩ phía sau Triệu Tịch lập tức bắt đầu dao động.

523. Chương 534: Lưỡi Nở Hoa Sen

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 534: Lưỡi nở hoa sen

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đang lúc xông xáo, chợt có người kêu to lên:

- Tướng quốc đến, Tướng quốc đã tới rồi!

Triệu Tịch và các tướng phía sau vội ngừng đầu nhìn, quả nhiên thấy Lâu Kính cưỡi ngựa vội vàng chạy tới, còn cách thật xa, đã liên tục vẫy tay với Triệu Tịch, hô lớn nói:

- Thượng Tướng Quân, Thượng Tướng Quân...

Nhìn thấy binh sĩ mặc áo giáp quân Sở đi phía sau Lâu Kính, lại một lần nữa Triệu Tịch và các tướng thay đổi sắc mặt.

Đến khi gần lại, Lâu Kính liên tục thở hổn hển nói:

- Khá tốt khá tốt, đến không quá muộn...

Triệu Tịch trừng mắt nhìn binh giáp quân Sở phía sau Lâu Kính, lạnh lùng ngắt lời nói:

- Tướng quốc, những người này đến đây có ý gì?

Lâu Kính thở dốc nói:

- Thượng Tướng Quân, Hàn Hạp thật sự đã nguy rồi, hơn nữa Sở vương đã đáp ứng phong Điền Hoành làm Tề vương, Hàn Hạp độc tài không đáng để các tướng sĩ ngọc nát đá tan cùng quân Sở.

Lời này vừa nói ra, một nhóm phía sau Triệu Tịch lập tức một mảnh xông xáo.

Đối với Hàn Hạp, thực ra các tướng sĩ quân Tề cũng chưa tạo nên tình cảm sâu sắc. Dù sao Hàn Tín làm Tề vương hơn mười năm, hơn nữa lại không thể nào lôi kéo được lòng người, nếu không ý vào chiến công hiển hách, chỉ sợ sớm đã bị cường hào đất Tề đuổi đi, Hàn Tín đã như thế, thì Hàn Hạp lại hơn thế nữa. Điều làm cho các tướng sĩ xông xáo chính là việc Sở vương phân phong và để Điền Hoành quay về nước Tề.

Không chỉ có tướng tá, ngay cả những binh lính khi nghe nói như thế ngay cũng bắt đầu xông xáo bàn tán, hiển nhiên, so sánh với hai cha con Hàn Tín, Hàn Hạp là người vùng khác, nhóm tướng sĩ quân Tề càng muốn Điền Hoành từng là hậu duệ của cố Tề vương đến làm đại vương bọn họ, Vương chính là Vương, người xưa coi trọng người đại nghĩa, đây thật không phải là nói bừa.

Vương hầu, tướng quân đâu phải cứ con dòng cháu giống? Lời này là từ miệng hai tên côn đồ Trần Thắng, Ngô Quảng hô lên, bây giờ còn cách bạo loạn ở Đại Trạch Hương chưa tới ba mươi năm. Quan điểm như vậy còn xa chưa đi sâu vào suy nghĩ lòng người, xuất thân, huyết thống vẫn là một quan điểm được tôn sùng phổ biến tại xã hội thượng lưu cổ đại. Sử dụng câu thuật ngữ của hậu thế, đó chính là giá trị cao nhất.

Triệu Tịch cũng có chút dao động, tuy nhiên dù sao ông cũng là lão tướng đã trải qua trăm trận chiến trên sa trường, sẽ không dễ dàng bị mắc lừa như vậy, lập tức rút kiếm áp chế những tướng sĩ đang xông xáo phía sau. Sau đó lạnh lùng nhìn Lâu Kính nói:

- Tướng quốc, lưỡi nở hoa sen mặc người lưỡi nở hoa sen, bản tướng quân cũng tuyệt đối không tin, Thánh Thượng sống hay chết, đợi bản tướng quân giết quay về Lâm Truy lập tức có thể biết kết quả.

- Giết quay về Lâm Truy biết kết quả?

Hạng Chính thản nhiên mỉm cười, nói:

- Thượng Tướng Quân vẫn còn nghĩ rằng mình có cơ hội giết quay về Lâm Truy sao? Người cũng nên suy nghĩ, nếu không phải Hàn Hạp quả thật đã nguy, nếu không phải quân ta đã khống chế hoàn toàn Lâm Truy, nếu không phải đại cục Lâm Truy đã định, bản Thái Tử sao dám chia quân đến thành đông đại doanh?

Nói tới đây, về mặt Hạng Chính đột nhiên trùng xuống, lạnh lùng nói:

- Thượng Tướng Quân, bản Thái Tử không ngại nói thẳng với người, nếu như người cứ một mực cố chấp, muốn vì Hàn Hạp độc tài kia mà ngọc nát đá tan với Đại Sở ta, lập tức bản Thái Tử sẽ không khách khí. Dám cả gan chống lại Đại Sở Vương ta, tất cả... giết!

Nghe nói như thế, Lâu Kính căng thẳng tim như muốn nhảy ra lồng ngực rồi, vị Thái Tử này cũng quá mãnh liệt, không biết tốt xấu như thế nào? Vẫn coi nơi này là Tỷ Lăng hay là Lạc Dương sao? Triệu Tịch cũng không phải là tuổi trẻ hai mươi không có đầu óc. Ông là lão tướng sa trường bò ra trong đồng người chết, sao sẽ bị người này dọa mà sợ?

Hơn nữa, dù nói như thế nào thì Triệu Tịch cũng là Thượng Tướng Quân nước Tề, lại là lão tướng giỏi còn lại trong quân, rất nhiều tướng tá trong quân đều là một tay lão cán nhắc đề bạt, dùng lời này uy hiếp Triệu Tịch, là kế hoạch thật sự sai lầm, đây chẳng phải là muốn ép tướng sĩ dưới trướng Triệu Tịch cùng chung một mối thù hay sao? Thật không biết suy xét, không biết suy tính.

Quả nhiên, không ít tướng tá quân Tề nghe nói như vậy, trong con người đều lộ ra vẻ thú tính, một đám tay đề chuôi kiếm tất cả đều tụ tập tới phía sau Triệu Tịch, hiển nhiên, chỉ cần Triệu Tịch ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ không chút do dự dẫn quân đánh l đến. Chứng kiến tình hình lúc này, Lâu Kính lại càng căng thẳng khó thở.

Về mặt của Hạng Chính lại rất ung dung, dường như đều nắm vững tất cả.

Triệu Tịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạng Chính, dường như muốn tìm một chút manh mối từ biểu hiện ánh mắt của người thanh niên này, tuy nhiên điều làm lão thất vọng chính là, ánh mắt và vẻ mặt của đối phương vẫn rất bình tĩnh, khi ánh mắt lão sắc bén nhìn chăm chú, ngay cả một tia lóe lên đều không có, nhất thời trong lòng Triệu Tịch run sợ, thật sự Thánh Thượng đã chết rồi sao?

Triệu Tịch tuyệt đối không tin một thanh niên hai mươi tuổi có thể làm tòa núi Thái Sơn đổ xuống trước mắt mà không biến sắc mặt, dù là Thái Tử nước Sở cũng không có khả năng, cho nên, đối phương có vẻ bình tĩnh, ung dung như thế, vậy chỉ có một cách giải thích, thật sự là hắn có điều để dựa vào nên mới không lo lắng, nói cách khác, những điều hắn nói đều là sự thật.

- Chỉ bằng hai ba nghìn nhân mã của người mà dám uy hiếp bản tướng quân?

Triệu Tịch lạnh lùng phản bác.

Hạng Chính thản nhiên cười, nói:

- Vậy thì, hơn hai mươi nghìn tinh nhuệ quân Sở bên trong thành Lâm Truy, không biết có đủ hay không?

Dừng lại một chút, Hạng Chính lại nói:

- Nếu Thượng Tướng Quân còn thấy chưa đủ, thì ba mươi nghìn đại quân nước Yến, nước Bắc Diêu, cùng với một trăm nghìn đại quân nước Hán, Hàn, Triệu thì sao? Không ngại nói cho Thượng Tướng Quân cùng với các tướng sĩ, ba mươi ngàn đại quân do Thân Đồ tướng quân chỉ huy đã bị liên quân các nước Hán, Hàn, Triệu đánh diệt ở Lịch Hạ, hơn nữa toàn quân bị giết.

Tướng tá và sĩ tốt phía sau Triệu Tịch lại một lần nữa xôn xao, đây là một tin lớn cực dữ đã kích vào lòng tin của bọn họ, bây giờ bọn họ khẳng định một mực nguyện chết trung thành với Hàn Hạp cũng đã bắt đầu dao động, bởi vì sự thật rất tàn khốc, tình thế rất ác liệt, nếu bọn họ muốn sống sót, thật sự chỉ có thay đổi địa vị thôi.

- Còn có chuyện này.

Hạng Chính cười cười, nói tiếp:

- Căn cứ vào tin tức tin cậy, Hán vương, Hàn vương cùng với Triệu vương đã bàn bạc xong, tính toán phong Lã Đài làm Tề vương, bản Thái Tử muốn hỏi Triệu tướng quân cùng với các quân tướng sĩ, các người muốn một người khác họ lên làm vua của các người hã, hay muốn họ Điền các người làm vua của các người?

- Vậy còn phải nói, ai con mẹ nó muốn họ khác lên làm Tề vương chứ?

- Đúng vậy đúng vậy, căn bản Điền Hoàn chính là Tề vương, để hấn làm Vương, hoàn toàn chính đáng!

Họ Điền là tộc vương đất Tề, lại là dòng họ lớn nhất, trong đó hơn phân nửa các tướng sĩ trong quân đều là họ Điền, Hạng Chính vừa nói dứt lời, lập tức các tướng tá họ Điền lớn tiếng đứng lên đánh trống reo hò, một ít quân tướng sĩ quan niệm vương đạo đất Tề ăn sâu bén rễ cũng đều phụ họa. Triệu Tịch cũng có chút dao động, ông cũng có xu hướng để Điền Hoàn làm Vương, mà không phải là Lã Đài.

Hơn nữa, biểu hiện của Hạng Chính lại rất bình tĩnh, làm cho Triệu Tịch cũng có chút tin.

- Tốt lắm, vậy mời Thượng Tướng Quân lập tức chọn lựa ba nghìn quân tinh nhuệ cùng bản Thái Tử vào thành duy trì trật tự.

Dứt lời, Hạng Chính giơ tay chỉ ra thành đông đại doanh, cất cao giọng nói:

- Về phần tướng sĩ còn lại, về đại doanh trước đợi lệnh đi.

Hàn Hạp trang phục đầy đủ, đang cầm kiếm tuần tra phòng thủ tường thành.

Đêm dài dằng dặc đã qua, cuối cùng sắc trời đã sáng, nhìn thấy mặt trời đỏ lập lòe đang từ từ dâng lên từ đường chân trời phía Đông, Hàn Hạp thở phào nhẹ nhõm thật dài, không khỏi đắc ý quay đầu lại cầm quân Giáo Ủy nói:

- Như thế nào, trăm nói không có sai? Cái gọi là quân Sở chỉ là giả trang thôi, đây chỉ là phô trương thanh thế mà thôi.

Cầm quân Giáo Ủy xấu hổ vô cùng, nghĩ lại biểu hiện của mình đêm qua, thật sự là quá kém cỏi.

Tuy nhiên cầm quân Giáo Ủy vẫn có cơ sở nghi vấn, lập tức hỏi:

- Bệ hạ, bên trong thành Lâm Truy xảy ra biến cố lớn như thế, bên phía Thượng Tướng Quân sao không hề có động tĩnh gì?

- Đó là Thượng Tướng Quân chu đáo.

Hàn Hạp cười nói:

- Người ta dù sao cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến trên sa trường, chẳng lẽ lại bị thủ đoạn quân giặc bịt mắt? Người cũng nghĩ xem, đêm tối tự tiện điều binh, chẳng phải là rất dễ dàng bị quân giặc đuổi theo? Người yên tâm, chưa đến nửa canh giờ nữa, đại quân Thượng Tướng Quân sẽ vào thành cứu giá.

Cầm quân Giáo Ủy lại nói:

- Nhưng lại không biết là ai ở đây gây rối?

- Việc này còn phải suy đoán?

Mắt Hàn Hạp lộ ra tia sáng, điềm nhiên nói:

- Tất nhiên là phần tử dòng họ Điền còn lại chưa giết hết, khi tiên đế còn tại vị bọn chúng đã cực kỳ không an phận, hiện lại liên minh sáu nước lại cùng tiến đến xâm chiếm, bọn chúng nghĩ đây chính là thời cơ chín muồi để động thủ, vừa lúc nhân cơ hội này một lưới hây bắt hết bọn chúng.

- Bệ hạ, tướng quân, bên kia có tướng giặc đã tới!

Chợt có cầm quân kêu to lên.

Hàn Hạp, cầm quân Giáo Ủy vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy trên đường lớn thành nhỏ cửa nam xuất hiện một mảng lớn cờ rậm rạp, Hàn Hạp nhìn qua, lập tức thấy được hai mặt cờ lớn làm gã giật mình, một bên là cờ quân Sở màu vàng sáng, một bên lại không ngờ là cờ lớn quân Tề màu tím.

Lại thấy chữ trên cờ lớn quân Tề, suýt chút nữa hai mắt Hàn Hạp tối sầm tại chỗ bất tỉnh.

Không ngờ mặt cờ lớn quân Tề thêu lên chữ “Thượng Tướng Quân Đại Tề Triệu Tịch”, điều đó không có khả năng, tại sao đại kỳ trong quân Triệu Tịch lại có đại kỳ tặc binh quân Sở cùng đi?

Tuy nhiên Hàn Hạp vẫn cảm thấy hy vọng còn lại một tia may mắn, lúc này dụi dụi mắt, nhìn xa hơn dưới cờ lớn màu tím, sau đó sự thật tàn khốc làm cho gã vô cùng nặng trĩu, dưới cờ lớn màu tím, thúc ngựa đi không phải Triệu Tịch thì còn có ai? Triệu Tịch này đã phản, y thật sự cùng quân giặc đi thành một khối!

Gần như là đồng thời Hàn Hạp và Triệu Tịch nhìn nhau, Triệu Tịch cũng nhìn thấy Hàn Hạp đứng dưới ô vàng.

Tuy nhiên lúc này, Triệu Tịch đã bị Hạng Chính, Lâu Kính làm cho đứng trên “thuyền hải tặc” rồi, muốn thay đổi cũng không thể được, chỉ có điều vẫn cảm thấy khó tránh khỏi oán giận, quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn Lâu Kính một cái, cả giận nói:

- Tướng quốc nói dối ta!

Lâu Kính cười ha ha, ngụ ý biện nói:

- Thượng Tướng Quân, bốn tướng cũng không có nói dối người, bốn tướng chỉ nói Hàn Hạp gặp nguy, lại không nói hắn đã nguy mà chết.

Dứt lời, Lâu Kính lại chỉ vào bó củi lớn còn sót lại đốt trước cửa thành, nói tiếp:

- Người coi, đó không phải là dấu vết Hàn Hạp nguy mà lưu lại sao?

- Người đây nói láo.

Triệu Tịch giận dữ, lập tức lại thở dài nói:

- Thôi đi, hiện tại việc đó với người còn có ý nghĩa gì?

- Thượng Tướng Quân lời này mới là mấu chốt.

Sắc mặt Lâu Kính ngay ngắn, nghiêm nghị nói:

- Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta và người đều là người lão Tề, không đáng vì Hàn Hạp độc tài ngoại lai mà ngọc nát đá tan cùng quân Sở, không phải sao?

Khi nói chuyện, đoàn người đã đi tới ngoài cửa Nam thành nhỏ, Hạng Chính thúc ngựa tiến lên, ngẩng đầu quát to:

- Tất cả quân tướng sĩ trên thành nghe rõ, Hàn Hạp đã làm điều ngang ngược, đã vứt bỏ dân chúng nước Tề, Sở vương đã phong Điền Hoàn làm Tề vương, ít ngày nữa là được trở về Lâm Truy kế vị, lúc này các người không hàng thì đợi đến khi nào?

524. Chương 535: Thu Mua Lòng Người

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 535: Thu mua lòng người

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nước Xương cách phía tây Lâm Truy không đến trăm dặm, có thể nói Lâm Truy là cánh cửa cuối cùng ở phía tây...

Chu Á Phu lấy tướng đầu hàng Thân Đồ Gia dẫn đường, không đánh mà thắng liền bức hàng huyện lệnh nước Xương. Nhưng mà, liên quân nước Hán, Hàn, Triệu vừa mới tiến vào huyện thành nước Xương thì một tin tức kinh người truyền đến trong quân.

- Người nói cái gì?

Chu Á Phu lao tới nắm tay Thiết Kiếm Tử Sĩ tới báo tin, rít gào không tin nói:

- Lâm Truy lại bị quân Sở đoạt lấy trước rồi hả? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?

Chu Á Phu nói liên tiếp ba câu không có khả năng, như vậy đủ để thấy y quả quyết không thể có kết quả như vậy.

Triệu Tướng Bạch Ngôn cũng khó có thể tin nói:

- Hôm qua vừa mới nhận được tin cấp báo, quân Sở vừa mới đến Bác Dương, còn có cách Lịch Hạ chưa tới hai trăm dặm, bọn họ làm sao có thể trong một đêm đuổi tới Lâm Truy?

Thiết Kiếm Tử Sĩ báo tin cười khổ nói:

- Hai vị tướng quân có điều không biết, quân Sở là từ phía đông Thái Sơn qua đây.

- Đông Thái Sơn?

Chu Á Phu rùng mình trầm giọng nói:

- Hiểu rồi, toàn bộ rõ ràng rồi! Ta nói quân Sở hành quân tốc độ chậm chạp như thế, hóa ra đây chỉ là cách để che mắt, đây chỉ là cách để che mắt.

Dừng lại một chút, Chu Á Phu lại nói tiếp:

- Không đúng, vẫn là không đúng, nếu vượt qua đông Thái Sơn, tối đa cũng chỉ được năm ba nghìn người, làm sao có thể lấy được Lâm Truy?

- Việc này tiểu nhân không được rõ lắm.

Thiết Kiếm Tử Sĩ cười khổ nói:

- Dù sao đêm qua bên trong thành, ngoài thành Lâm Truy cũng chém giết suốt cả đêm, lửa lớn cũng đốt suốt cả đêm, tóm lại Lâm Truy đã bị chiếm đóng rồi, Thượng Tướng Quân Triệu Tịch nước Tề đã đầu hàng, Tề vương Hàn Hạp cũng đã dâng thành nhỏ Lâm Truy rồi.

- Cái gì? Hàn Hạp cũng hàng rồi?

Khuôn mặt anh tuấn trẻ trung của Chu Á Phu thoáng chốc trở nên xanh mét, đây là chuyện gì? Liên quân nước Hán, Hàn, Triệu hao hết sức chín trâu hai hổ mới đưa được chủ lực quân Tề của Thân Đồ Gia đến, lại để cho quân Sở từ sau lưng nhặt lấy miếng mồi ngon này? Thiệt hại này liên quân ăn đủ rồi.

Hơn nữa, Hàn Hạp hiến thành, chẳng phải là ngọc tỷ Tần Vương cũng rơi vào tay quân Sở rồi hả?

Trước khi chuẩn bị đi, Thừa tướng dặn dò mình liên tục, tuyệt đối không thể để cho quân Sở đánh vào Lâm Truy trước, nhất là tuyệt đối không thể để ngọc tỷ Tần Vương rơi vào tay quân Sở, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lời Thừa tướng dặn dò vẫn còn văng vẳng bên tai, bên này đội kỵ binh quân Sở cũng đã xông ra giành Lâm Truy trước, hơn nữa Hàn Hạp đã đầu hàng, tên này đúng là nhu nhược!

Tuy nhiên, tuyệt đối không thể để việc này cứ như vậy mà thôi, phải nghĩ cách xoay chuyển tình hình.

Lập tức Chu Á Phu cho gọi Thân Đồ Gia, Bạch Ngôn, Hàn Câu và Điền Thảo đến trước mặt, dặn dò một hồi, các chư tướng đều đồng ý, rồi lĩnh mệnh đi.

Bên trong thành nhỏ Lâm Truy, hiện giờ đã có nhiều quân Sở trú.

Về phần cấm quân nước Tề căn bản đóng ở trong thành nhỏ, nhưng lại di trú tới bên trong Đại Thành, ba mươi nghìn đại quân của Thượng Tướng Quân nước Tề Triệu Tịch cũng từ ngoài thành dời trú về Đại Thành.

Hạng Chính sắp xếp như thế, cũng là thận trọng để đạt được mục đích nào đó.

Thái phó đã từng nói, không thể hại người, không thể không đề phòng người.

Tuy rằng Hàn Hạp đã đầu hàng, tuy rằng Triệu Tịch, Lâu Kính cùng với cường hào đất Tề cũng thể hiện sự thiện ý với nước Sở. Nhưng dù có nói như thế nào, tiến vào chiếm giữ cấm quân Lâm Truy cũng chỉ có ba nghìn người, cho nên cục diện Lâm Truy vẫn có chút tế nhị. Ít nhất phía trước đại quân nước Sở đuổi tới, tất cả đều vẫn còn là một ẩn số.

Tuy rằng quân Sở chiếm giữ thành nhỏ, Hạng Chính cũng không có tùy tiện vào hoàng cung.

Việc này Hạng Chính cũng đủ thông minh, hẳn tuyệt đối sẽ không tùy tiện kích thích người Tề khi thần kinh đang yếu ớt và mất cảm.

Hạng Chính chỉ tạm thời trưng dụng dành dinh của Giáo úy cấm quân nước Tề làm hành dinh tạm thời của mình. Lúc này, hẳn đang ở trong hành dinh tạm thời mở tiệc chiêu đãi Hàn Hạp cùng với Lâu Kính và Thượng Tướng quân Triệu Tịch cùng với hơn mười cường hào thế gia của đất Tề. Trên tiệc rượu, chủ và khách trò chuyện với nhau rất vui vẻ, nhưng trên trán Hàn Hạp lại khó nén được sự chua xót và cô đơn.

Nếu được lựa chọn, đương nhiên Hàn Hạp không muốn nhường ngôi vị, lại càng không nguyện đầu hàng...

Tuy nhiên tiếc nuối chính là, căn bản Hàn Hạp không có lựa chọn nào khác, đừng nhìn lúc đó thành nhỏ Lâm Truy còn chưa thất thủ, hơn nữa bên trong thành nhỏ cũng đóng năm nghìn cấm quân tinh nhuệ. Nhưng căn bản là không dùng được, bởi vì hơn năm nghìn cấm quân này đều là người Lâm Truy, chỉ cấm quân Sở gọi đến mấy trăm bộ lão thôn quê, lòng quân của cấm quân đã bắt đầu dao động rồi.

Sở dĩ quân Sở có thể công hãm Lâm Truy, không chỉ dựa vào lực lượng quân sự. Hơn nữa là dựa vào lòng dân, hai cha con Hàn Tín, Hàn Hạp làm tổn hại lòng dân, hành vi chỉ thấy lợi trước mắt cuối cùng hôm nay đã nhận được trái đắng, mà hơn mười năm qua nước Sở đã hết sức lôi kéo cường hào đất Tề, thậm chí cuối cùng cũng được báo đáp nhiều.

Cho nên nói, có kết quả như ngày hôm nay cũng không phải ngẫu nhiên.

Tinh thần của cấm quân nước Tề vừa dao động chút, Hàn Hạp sẽ không có nơi nào dựa vào để chống lại.

Chạy trốn tới Lâm Cù cũng là dự định không khả thi, không có cấm quân đi theo bảo vệ, một mình y đi ra Lâm Truy chạy tới Lâm Cù? Nếu quân Sở không đến chặn lại, chỉ sợ là dọc đường đi trộm cướp có thể lấy mạng của y.

Cho nên cuối cùng, bất đắc dĩ Hàn Hạp phải hiến thành trì, đầu hàng quân Sở.

Nhìn thấy vẻ mặt Hàn Hạp chua xót và cô đơn, Hạng Chính cảm thấy sức nóng cũng không xê dịch gì nhiều, lập tức nói:

- Tề vương, nếu bản Thái Tử không có nhớ nhầm, hẳn là tổ tịch của người ở Hoài Âm đúng không?

Từ lúc đầu hàng đến giờ Hàn Hạp đã hạ chiếu nhường ngôi vị, Hạng Chính vẫn xưng y một tiếng Tề vương, chỉ là xuất phát từ lễ phép mà thôi.

Hàn Hạp vội ngồi thẳng lên, cung kính trả lời.

Hiện giờ thân là tù nhân, sống chết đều ở trong tay người ta, Hàn Hạp muốn không cung kính cũng không được, tuy nói là dâng ngọc tỷ Tần Vương được coi là công lớn, nhưng mà ai biết trong lòng cha con họ Hạng nghĩ gì? Nếu Hạng Trang coi y là một tai họa ngầm, cho nên bày mưu kế cho Hạng Chính ám sát y, cường hào đất Tề cũng không có khả năng xin cứu giúp vì y?

Hạng Chính mỉm cười khua tay nói:

- Tề vương không cần như thế, bản Thái Tử đã dâng tấu phụ vương, giáng chức phong người làm Hoài Âm Hầu, nếu không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, chắc có lẽ phụ vương không bác bỏ biểu tấu của bản Thái Tử ta.

Đương nhiên Hạng Trang sẽ không bác bỏ biểu tấu của Hạng Chính, trên thực tế, căn bản việc này cũng là ý của Hạng Trang.

Bởi vì trong mắt Hạng Trang, thì Hàn Hạp không được tính là một nhân vật, để y sống hay y chết cũng chỉ là một câu chuyện, sở dĩ phải giáng chức phong Hàn Hạp làm Hoài Âm Hầu, lại là vì mua chuộc lòng người đất Tề, tranh thủ thanh danh một người nhân nghĩa, giành chính quyền dựa vào binh mã giáp sĩ, nhưng muốn yên thiên hạ là phải dựa vào lòng dân.

Lòng dân và quân đội, cho tới bây giờ đều là hai vũ khí lợi hại lớn trong tay người thống trị, thiếu một cũng không được.

Một thực tế chính là, nếu hiện tại Hạng Trang giết Hàn Hạp, đương nhiên người Tề sẽ không nói gì, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi sẽ ghi nhớ, Hạng Trang kỳ thật là Hạng Vô, tàn bạo bất nhân, như vậy trong tương lai có một ngày Hạng Trang muốn xưng đế, người Tề có thể sẽ phản hấn, bởi vì bọn họ sợ hãi, lo lắng.

Nhưng, nếu Hạng Trang có thanh danh nhân nghĩa, kết quả khả năng sẽ khác biệt.

Quả nhiên, Hạng Chính vừa nói ra lời này, Lâu Kính, Triệu Tịch cùng với cường hào đất Tề lập tức thay đổi sắc mặt, dù là Hàn Hạp cũng có chút bất ngờ, lập tức hướng về hướng Hạng Chính lạy dài, vô cùng thành khẩn nói:

- Sở vương nhân nghĩa, tiểu Hầu cảm phục. Nhớ lại trước đây đã khiển trách đủ loại với nước Sở, Tiểu Hầu cảm thấy xấu hổ sâu sắc, vô cùng ngượng ngùng.

Theo lời nói này, là những điều Hàn Hạp nói từ trong tâm, vốn tưởng rằng mạng nhỏ không bảo vệ được, cũng chưa từng nghĩ sẽ được phong hầu, hơn nữa lại còn Hầu Hoài Âm trên đất tổ tịch, bất kể thế nào, nói vậy cũng là áo gấm về nhà rồi.

Triệu Tịch, Lâu Kính cùng với hơn mười cường hào đất Tề đều quỳ gối dậy khen ngợi Sở vương đại nghĩa.

Hạng Chính nhìn những phản ứng của đám người Hàn Hạp, Lâu Kính, Triệu Tịch, trong lòng cũng có chút vui mừng. Nếu muốn tiếp nhận binh quyền từ trong tay phụ vương, trở thành một Vương tử tư các, hấn còn phải học tập rất nhiều. Thí dụ như Hàn Hạp, Hạng Chính không muốn giết y, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ phải phong y làm Hoài Âm Hầu, cho nên mới nói, gừng càng già càng cay.

Tấn đến khi ra khỏi hoàng cung, Điền Hoàn vẫn còn như đang ở trong mộng.

Từ năm xưa bị Quán Anh trục xuất khỏi Lâm Truy, Điền Hoàn không lúc nào không mơ được quay về đất Tề, một lần nữa làm Vương, vì đây là tâm nguyện cả đời của ông ta. Ông đã từng giây từng phút mà chuẩn bị, nỗ lực, tuy nhiên tiếc nuối chính là, Hạng Trang căn bản không cho ông có cơ hội đích thân lĩnh binh. Điền Hoàn biết, là Hạng Trang đề phòng mình.

Không có sự gật đầu của Hạng Trang, Điền Hoàn biết mình không có cơ hội nào.

Tuy nhiên, ngay lúc Điền Hoàn sắp tuyệt vọng, hạnh phúc lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Vốn tưởng rằng lần này được với tiền cung, chẳng qua là Hạng Trang muốn hỏi mình về tình hình cường hào đất Tề mà thôi, lại tuyệt đối chưa từng nghĩ không ngờ Hạng Trang lại chủ động đề xuất khôi phục vương vị của ông, là Tề Vương, là Tề Vương!

Giờ khắc này, Điền Hoàn thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tâm nguyện nhiều năm được thực hiện, sao ông không hưng phấn?

Tuy nhiên, Điền Hoàn vẫn cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, bởi vì ông có thể cảm giác được, sau lưng có một đôi mắt âm u lạnh lẽo đang theo dõi ông, đang âm thầm nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động

của ông, phàm là bất cứ có hành động gì dù nhỏ nhất, chỉ sợ lập tức sẽ rơi vào lỗ tai Hạng Trang. Huyền Y Vệ - luôn có mặt khắp nơi!

Mê mê tỉnh tỉnh trở lại phủ, Điền Phá Bại và Tử Đô cũng đã tới.

- Thúc phụ, Sở vương thật sự khôi phục vương vị của thúc sao?

Điền Phá Bại nôn nóng hỏi:

- Hơn nữa còn là Tề Vương?

Điền Phá Bại không chỉ hưng phấn, mà còn vô cùng nôn nongs, bởi vì Điền Hoàn không có con, cũng chỉ có gã là cháu trai ruột thịt. Nếu Điền Hoàn khôi phục vương vị, vậy thì Điền Phá Bại gã chính là Thái tử mà không phải ai khác. Mà cho dù tương lai Điền Hoàn có Thái tử, vậy thì gã ít nhất cũng có thể trở thành Thượng Tướng Quân.

Tử Đô lại có chút sầu lo, cau mày nói:

- Chủ công, không phải Sở vương đang thăm dò người đấy chứ?

- Hẳn là không.

Điền Hoàn lắc đầu, trầm giọng nói:

- Khi Sở vương vừa mới đề xuất đề nghị này, ta kiên quyết không chịu, nếu Sở vương muốn thử thì không cần phải kiên trì mãi như thế.

- Đó mới là lạ.

Tử Đô nói:

- Mấy năm nay Sở vương đề phòng Chủ công, sao lần này thái độ lại khác thường như vậy?

- Haizzz, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Điền Phá Bại lớn tiếng:

- Không cần quan tâm nhiều như thế, chỉ cần thúc phụ trở về đất Tề, đó chính là cá về biển rộng, rồng ẩn nơi vực sâu, khi đó Sở vương muốn thay đổi cũng không được.

Hai mắt Điền Hoàn cũng tỏa sáng, chỉ hận không thể đi ngay đến nước Tề, nhưng điều này không thể, Hạng Trang đã nói rõ, thế cục nước Tề vẫn chưa rõ ràng, ông vẫn chưa thể đi.

525. Chương 536: Châm Ngòi Ly Gián

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 536: Châm ngòi ly gián

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đêm tối như mực, nhanh chóng yên tĩnh.

Biến cố gần như là đột nhiên bùng nổ, hơn mười đồn trưởng, Đội suất lĩnh mấy trăm giáp sĩ quân Tề đi đầu ý đồ tấn công thành nhỏ Lâm Truy và cửa nhỏ đông nam Đại Thành thông nhau, quân Sở đương nhiên không cho, kết quả hai bên nổi lên xung đột, hơn mười giáp sĩ quân Tề bị bắn chết, quân Sở cũng bị thương nhiều, kết quả dẫn tới giằng co quy mô lớn.

Trước hết Triệu Tịch nghe hỏi đuổi tới, lúc này hai bên sớm đã giương cung giơ kiếm rồi. . .

- Hồ đồ, ai cho các người tụ tập ở trong này?

Triệu Tịch cố gắng áp chế tình hình phát triển, lập tức giận tái mặt đến rần rạy hơn mười Tư Mã dẫn đầu, quân hầu còn có đồn trưởng, lúc này, tình thế đã mở rộng, ngoại trừ đồn trưởng, Đội suất, nhiều Tư Mã cùng với quân hầu cũng đều cuốn vào.

- Thượng Tướng Quân, lão nước Sở không phải thứ gì!

Lập tức có vệ trưởng lớn tiếng giải thích.

Vừa dứt lời, lại có Đội suất tiếp theo rống giận:

- Đúng đây, lão nước Sở chết tiệt này trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, bọn họ là con rắn hai đầu, không phải là thứ gì tốt đẹp.

Có người dẫn đầu, có người phụ họa, hơn một nghìn tướng sĩ khí thế to lớn. .

Tuy Triệu Tịch ở trong quân có danh tiếng, nhưng lại cũng không dám phẫn nộ tức giận, lập tức hỏi:

- Rốt cuộc sao lại thế này?

Một Tư Mã ở trong đó thản nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, lão nước Sở vì gom góp quân lương, đã phái hơn mười đội nhỏ, người nói gom lương thực lập tức gom lương thực sao, nước Tề chúng ta tuy nghèo, nhưng tổng lương thực còn ba trăm thạch lấy được, nhưng bọn họ không nên giết người, hơn nữa ngay cả người già và trẻ nhỏ cũng không buông tha, chúng nó là người sao?

- Cầm thú, đúng thật là cầm thú!

Hơn một nghìn tướng sĩ náo nhiệt ồn ào.

- Cái gì, giết người? !

Triệu Tịch không tin nói:

- Tại sao có thể như vậy?

Quân Sở tràn đèo lội suối tập kích bất ngờ Lâm Truy, quân đội chỉ mang theo nửa tháng quân lương, không nhâm thì vài ngày trước đã ăn hết rồi, điều này Triệu Tịch biết, Triệu Tịch cũng muốn lấy chút quân lương đi giúp quân Sở, tuy nhiên thật sự trong quốc khố là không có dự thừa lương thực, trong quân doanh lương thực cũng là ăn bữa nay không bữa sau. Cho nên quân Sở không đề cập tới, y cũng không đề cập đến việc này.

Lại tuyệt đối chưa từng nghĩ đến, quân Sở vì gom góp quân lương mà lại dám giết người, điều này có thể sao?

- Thượng Tướng Quân, trong này khẳng định có hiểu lầm.

Lâu Kính đổ mồ hôi đầy đầu chen lấn tiến vào, thở hồng hộc mà nói:

- Quân kỹ quân Sở từ xưa đến nay rất nghiêm minh, tuyệt đối không vì đoạt quân lương mà làm ra chuyện giết người như vậy.

- Hiểu lầm?

Vừa mới lên tiếng lập tức Tư Mã lớn tiếng quát to:

- Việc này mặt tướng chính mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn có thể là giả sao?

- Đúng, quân Sở giết người chúng ta đều thấy được, các người không biết, bọn họ giết sạch già trẻ nam nữ trong thôn, bọn họ không phải là người, thật sự không phải là người.

Tư Mã kia vừa nói dứt lời, lập tức có hơn mười tướng sĩ lên tiếng phụ họa, gần một nghìn tướng sĩ còn lại nghe xong, lập tức về mặt càng trở nên kích động.

Tư Mã kia lại rào rào rút kiếm, hướng về phía thành nhỏ kêu to:

- Nếu lão nước Sở không có giết người, cần gì phải đóng chặt cửa thành? Bọn họ chậm trễ không dám ra giải thích, chính là có tội giết mình!

- Đúng, lão nước Sở chính là có tội giết mình!

- Các huynh đệ, vào thành giết, giết sạch lão nước Sở!

- Giết giết giết, báo thù thay các bà con đã chết, báo thù!

Có người khê kích động di chuyển, gần nghìn giáp Tề lập tức phát ra tinh thần quần chúng mãnh liệt.

Phía bắc ngoài thành Lâm Truy, trên một tòa núi nhỏ.

Triệu Tướng Bạch Ngôn nhìn hướng thành, hỏi Chu Á Phu nói:

- Điều này có thể thành công sao?

Chu Á Phu khê lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Bởi vì cái gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, việc này phía trước không có kết quả, ai lại dám chắc chắn nhất định có thể thành công?

Dừng một chút, Chu Á Phu lại nói:

- Điều duy nhất chúng ta cần làm, chính là cố gắng hết sức thực hiện ý đồ của mình, không hơn.

Hàn Câu đứng bên cạnh sắc mặt thay đổi nói:

- Nói cách khác, tướng quân cũng không nắm chắc?

- Nếu ta nói nắm chắc mười phần, các người tin sao?

Chu Á Phu cười cười, lại nói:

- Tuy nhiên hai vị cứ yên tâm, lúc này quân Sở và quân Tề còn chưa tin tưởng nhau, chỉ cần giữa bọn họ tồn tại nghi kỵ, như vậy lúc nào cũng có thể phát sinh việc xấu, hiện tại việc chúng ta đang làm, chính là ném một chút lửa vào giữa bọn họ thôi.

Thành nhỏ Lâm Truy, hành lang cửa thành.

- Thái Tử, người không thể đi ra ngoài!

- Đúng đấy, hiện tại đi ra ngoài rất nguy hiểm!

- Hay là mặt tướng đi ra ngoài thương lượng với quân Tề nhé?

Ba Tư Mã vẫn đang hết lời khuyên can Hạng Chính, hy vọng y thay đổi chủ ý.

- Các người không cần phải lo lắng, tuyệt đối bản Thái Tử sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Hạng Chính cười, sau đó quay đầu lại nhìn binh giáp bảo vệ, giọng điệu bình tĩnh hàm chứa độ chân thật đáng tin, kiên nghị nói:

- Mở cửa thành ra.

Ngoài cửa thành, Lâu Kính dùng mọi cách nói khuyên bảo.

Tuy nhiên việc này căn bản là mất công, các tướng sĩ kích động căn bản là không tin tưởng gã.

- Nếu thật là hiểu lầm, sao không thấy lão nước Sở ra để giải thích? Bọn Thái Tử đâu?

- Đúng đấy, chính là, nếu bọn họ không phải làm việc trái với lương tâm, làm sao lại như con rùa rút đầu trốn?

Bên này khi tinh thần quần chúng đang khí thế ồn ào, cửa bên đông nam thành nhỏ Lâm Truy chợt có tiếng mở ra, lập tức có một âm thanh trong trẻo từ trong cửa thành truyền ra:

- Ai nói quân Sở chúng ta làm việc trái với lương tâm hả? Ai nói quân Sở chúng ta không dám đi ra ngoài gặp các người hả? Không phải bản Thái Tử đã đi ra rồi sao?

Mọi người quay đầu đồng loạt, một thân hình cao lớn rần rở từ trong cửa thành chậm chậm đi ra, Huyền Y tung bay, phong thái khí phách, không phải là Thái Tử nước Sở Hạng Chính thì còn là ai nữa?

- Giết hần, hần chính là đầu sỏ gây nên!

- Đúng, giết hần, giết người phải đền mạng!

- Các huynh đệ, còn đứng ngây người ra đó làm gì, đứng lên!

Trong lúc đó mấy đồn trưởng, Đội suất kêu gào đứng lên, lập tức đám người xông vào đứng lên.

Triệu Tịch nhìn thấy tình hình bất hòa, lập tức rút kiếm che ở trước mặt Hạng Chính, quát to:

- Ai dám tự ý, lập tức giết không tha!

Hơn một trăm thân binh đi cùng Triệu Tịch cũng tiến lên đồng loạt, dùng tấm chắn mặt trúc chắc chắn thành một lá chắn tường trước mặt Triệu Tịch và Hạng Chính, thoảng chốc đã chặn hơn mười giáp sĩ quân Tề đang rục rịch.

Quân Tề đang xông vào bị đàn áp, Triệu Tịch mới lạnh lùng thốt ra:

- Quân Sở có giết người hay không, tất cả nên hỏi rõ ràng đi? Nếu bọn họ thực sự giết người, chẳng lẽ lại nói vài lời giải thích có thể thay đổi sự thật?

- Sự thật trước mắt. Cần gì phải nghe hần nói lời vô ích?

Trong đám đông có người kêu to.

- Ai? Ai mới vừa nói?

Triệu Tịch lớn tiếng quát:

- Ra đây cho bản tướng quân!

Triệu Tịch không phải người không có đầu óc, càng không phải là người ngu ngốc, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người sỏ mũi dẫn đi, việc người rõ ràng nhìn thấy quân Sở giết người cướp lương thực lập tức có nghi vấn, chỉ có điều trong thời gian ngắn Triệu Tịch không làm rõ được ai sinh sự, chẳng lẽ Hàn Hạp không cam lòng nhường ngôi. Cho nên mới tìm người âm thầm bịa đặt gây chuyện?

Cả đám người im lặng, không có một ai dám đứng ra.

Việc này làm cho Triệu Tịch càng tin tưởng phán đoán của mình, lập tức lớn tiếng nói:

- Cái gọi là bắt trộm bắt quả tang, bắt gian tại giường, cũng không thể chưa rõ ràng mà đã buộc tội người ta giết người cướp lương thực, việc này có ai tận mắt nhìn thấy?

- Việc này tiểu nhân tận mắt nhìn thấy.

- Còn có tiểu nhân. Tiểu nhân cũng nhìn thấy.

- Còn có mặt tướng, mặt tướng cũng nhìn thấy.

Vừa nói dứt lời, lập tức hơn mười quân tướng sũ đứng dậy đồng loạt, trong đó có Biệt Bộ Tư Mã rất có uy vọng trong quân, Triệu Tịch cũng có phần hiểu cách làm người của gã, người này rất trọng nghĩa, cho tới bây giờ lời nói vẫn rất trọng lượng, bình thường sẽ không bịa đặt gây chuyện, việc này lại làm cho Triệu Tịch mơ hồ, chẳng lẽ thật sự quân Sở giết người cướp lương thực?

Nhìn hướng Triệu Tịch trưng cầu ánh mắt. Hạng Chính thần nhiên lắc đầu, nói:

- Thượng Tướng Quân, tại hạ lấy đầu để bảo đảm, toàn bộ quân Sở đều ở bên trong thành nhỏ, tuyệt đối không có người nào ra ngoài giết người cướp lương thực.

Phía bắc ngoài thành Lâm Truy. Trên núi nhỏ.

Thời gian đã qua hai canh giờ, mắt thấy đã qua giờ tỵ, bên trong thành Lâm Truy cũng không có động tĩnh gì.

Bạch Ngôn đi qua đi lại đột nhiên quay đầu lại, có chút lo lắng nhìn Chu Á Phu nói:

- Tướng quân, xem ra kế hoạch của người không có hiệu quả rồi, quân Sở và quân Tề vẫn khôngng thể nào đánh nhau.

- Nhưng hình như ném một chút đống lửa đó là không đủ.

Chu Á Phu suy nghĩ một chút gật nhẹ đầu, lại nói:

- Đúng thế, một chút đống lửa còn chưa đủ, vậy lại mời thêm lửa bên trong đi.

Ngoài thành nhỏ Lâm Truy, khi hai bên bắt phân thắng bại, lại có tiếp rủi ro.

Canh phòng cửa phía bắc trường học bỗng nhiên chạy tới trước mặt Triệu Tịch thở hồng hộc, vội vàng bẩm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, quân Sở lại đang giết người, có dân chúng trốn đến Lâm Truy tị nạn, một đội ước chừng hơn trăm quân Sở đang đuổi giết bọn họ.

- Xem đi, còn nói không giết người, quả thực chính là trọn tròn mắt nói bừa!

- Bây giờ xem hắn còn có lời gì giải thích, lão nước Sở chết tiệt, chết đi!

- Không phải hắn lấy đầu đảm bảo sao? Tốt, bây giờ lập tức chặt bỏ đầu của hắn!

Cục diện vừa mới có chút bình tĩnh nhất thời lại bùng nổ, lòng quân tướng sĩ bỗng chốc lại kích động.

Về mặt Triệu Tịch cũng lạnh xuống. nhìn Hạng Chính nói:

- Thái Tử, hiện tại người còn lời gì để nói?

Lâu Kính bên cạnh lại như kiến bò trên chảo nóng, liên tục dậm chân nói:

- Hiểu lầm, nhất định là hiểu lầm.

- Không, chỉ sợ việc này không phải là hiểu lầm, mà là có chủ mưu!

Hạng Chính lại khua tay áo, thản nhiên nói:

- Thượng Tướng Quân, nếu tại hạ không đoán sai, đây nhất định là kế lừa giỡn của quân Hán cùng với Hắc Băng Đài.

- Quân Hán? Hắc Băng Đài?

Trong lòng Triệu Tịch khẽ nhúc nhích, lại nói:

- Thái Tử có bằng chứng gì?

- Tại hạ không có bằng chứng.

Hạng Chính lắc nhẹ đầu, còn nói thêm:

- Tuy nhiên, việc này có phải là quân Hán và Hắc Băng Đài lừa giỡn hay không, chỉ cần phái binh ra khỏi thành lập tức có thể biết được.

- Tốt.

Triệu Tịch quyết định nhanh, quát:

- Vậy lập tức cùng nhau đi xem thế nào.

Phía bắc ngoài thành Lâm Truy, trên núi nhỏ.

Nhìn bên ngoài cửa bắc Lâm Truy “quân Sở” đang mặc sức đuổi giết dân chúng đất Tề, bỗng nhiên Chu Á Phu nhìn Bạch Ngôn, Hàn Câu nói:

- Hai vị tướng quân khẩn trương đi xuống chinh đồn binh mã, chuẩn bị cướp thành đi.

- Hả? Chinh đồn binh mã, chuẩn bị đoạt thành?

Bạch Ngôn nghe vậy ngạc nhiên, Hàn Câu cũng không hiểu nói:

- Á phu tướng quân, người không phải muốn quân Sở và quân Tề nảy sinh sống chết với nhau sao, tại sao lại đổi ý, tính toán đoạt thành?

Chu Á Phu khẽ mỉm cười, nói:

- Bản tướng quân là muốn khơi mào quân Sở cùng quân Tề sống chết với nhau, tuy nhiên để bọn họ sống chết với nhau chẳng qua chỉ là thủ đoạn, mục đích cuối cùng lại là nhân cơ hội này đoạt thành.

Sơ sơ một chút, Chu Á Phu lại tự tin nói:

- Nếu bản tướng quân không có đoán sai. . . , đợi quân Tề ra khỏi thành rồi, lúc này không đoạt thành thì đợi đến khi nào?

526. Chương 537: Tương Kế Tựu Kế

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 537: Tương kế tựu kế

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Triệu Tịch, Hạng Chính dưới sự bảo vệ của một đoàn tướng sĩ quân Tề vội vàng đi lên trên cửa thành bắc, đứng trên đầu thành nhìn ra bên ngoài xem, quả nhiên thấy trên cánh đồng bát ngát đang có hàng trăm dân chúng đang trốn chạy ở chung quanh, tại đây có chút dân chúng phía sau, hơn mười tên lính quân Sở tay cầm lưỡi dao sắc bén đang kêu gào đuổi giết không ngừng.

Chỉ nhìn thấy lưỡi trường đao sáng chói lợi, lập tức biết là hoàn thủ đao rồi.

Các nước bên trong Trung Nguyên, cũng chỉ có quân Sở là sử dụng hoàn thủ đao.

Thấy tình hình như vậy, ngay lập tức không ít ánh mắt tướng sĩ đỏ hoe.

Có một quân hầu chấp tay sau lưng lập tức rút trường kiếm chĩa hướng vào Hạng Chính, nói:

- Còn nói người không có phái binh ra ngoài thành giết người cướp lương thực, lúc này sự thật ở trước mắt, người còn lời gì để nói?

Hạng Chính cười thản nhiên, cũng không thèm nhìn quân hầu kia.

Quân hầu giận tím mặt, khi đang muốn chém người lại bị Triệu Tịch quát lớn:

- Dừng tay, chỉ bằng mấy chục hoàn thủ đao không giải thích rõ điều gì, kia là quân Sở thật hay giả, chỉ cần bắt lại đây rồi hỏi là biết ngay.

- Thượng Tướng Quân anh minh.

Quân hầu kia khựng lại, ngượng ngùng lui trở về.

- Thượng Tướng Quân minh giám.

Hạng Chính nắm tay hướng Triệu Tịch, lại nói:

- Tuy nhiên tại hạ đề nghị Thượng Tướng Quân cần suy nghĩ cẩn thận, sau khi phá binh ra khỏi thành, tốt nhất sai đóng cửa thành lại, chỉ mở cửa bên Ứng thành.

Từ trước đến nay Ứng thành ở tộc Hoa Hạ, không nghiên cứu xác định được xuất hiện từ thời kỳ nào, tuy nhiên Ứng thành có sức phòng ngự chống đỡ rất lớn, đây cũng là đặc sắc.

Ứng thành vốn là ở ngoài cửa thành bên trong thêm một tòa vòng tròn hoặc là hình vuông thành nhỏ, tường thành Ứng thành liên kết với Đại Thành, mặt trên cũng có lầu quan sát, lỗ châu mai và thiết kế phòng ngự, cửa thành Ứng thành và cửa chính không thẳng nhau. Dưới tình hình bình thường, cửa thành Ứng thành dài ở mặt bên.

Thí dụ như nói cửa bắc Ứng thành Lâm Truy, cửa thành này lập tức mở ở bên cạnh phía đông.

Khi Hạng Chính nhắc nhở, lập tức Triệu Tịch hí hai mắt lại, nói:

- Thái Tử nói lời này có ý gì?

- Tại hạ cũng không có ý gì đặc biệt.

Hạng Chính khua tay áo, lạnh nhạt nói:

- Chỉ có điều hy vọng Thượng Tướng Quân có thể để tâm một chút. Cái gọi là dùng binh đánh giặc là điều đối trá, nhiều khi để ý một chút luôn đúng, đúng không?

- Nói cũng đúng.

Triệu Tịch vui vẻ gật đầu, lập tức chỉ bảo xuống theo đề xuất của Hạng Chính, lại lệnh cho gần nghìn quân Tề phòng bị ở dưới cổng thành.

Ngoài cửa thành, Bạch Ngôn, Hàn Câu nằm sấp ở trong bụi cỏ. Đang chăm chú chờ đợi.

- Bạch Tướng quân, tiểu tử Chu Á Phu kia sẽ không phải đang cố ý lừa bịp chứ?

Hàn Câu thấp giọng nói:

- Việc bọn quân Sở này giả trang thật ra là rất giống, mà ngay cả bộ họ hình dạng và dùng hoàn thủ đao rất giống quân Sở, tuy nhiên, chỉ bằng thứ đó giả mạo quân Sở giết mấy trăm dân chúng đất Tề, là có thể đánh lừa để mở cửa thành sao?

- Ai biết.

Hàn Câu cũng không coi trọng sự sắp xếp của Chu Á Phu, nói:

- Chờ xem đi.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có quân Triệu canh gác thăm dò vội vàng quay trở về, nói:

- Tướng quân, rơi cầu treo rồi!

- Ừ?

Bạch Ngôn, Hàn Câu đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ có điều bóng đêm sâu lắng nên căn bản nhìn không được xa, tuy nhiên hai người cũng không có và lâu lắm, rất nhanh. Phía trước hướng cửa thành Lâm Truy lập tức xuất hiện một mảng lớn ánh lửa rậm rạp, hai người nhìn rõ ràng thấy đích xác của thành Lâm Truy đã mở ra, cầu treo cũng rơi xuống.

- Chết tiệt, lão nước Tề thật đúng là mở cửa thành rồi.

- Hàn Tướng Quân, không cần nói gì nữa, khẩn trương dẫn theo người của mình, đoạt thành đi!

- Nói rất đúng, thành Lịch Hạ làm cho quân Hán rút lần thứ nhất, dù như thế nào quân Hàn cùng quân Triệu các người cũng nên quay lại Lâm Truy rồi, ha ha, đi!

Khi nói chuyện, hai người đã đứng dậy từ trong bụi cỏ, sớm đã có thân binh thả chiến mã ở trong bụi cỏ lên, lập tức hai người liền xoay mình lên ngựa, lại rút kiếm hướng vào khoảng không, thoắt chốc cánh đồng bát ngát phía sau hai người lập tức nổi lên nhiều điểm ánh lửa, hơn nữa tràn ra từ khắp nơi, vô cùng vô tận.

- Đây là? !

Triệu Tịch đứng ở trên cổng thành kinh ngạc...

Tất cả quân tướng sĩ canh giữ ở trên cổng thành chờ coi trò hay cũng giật mình kinh hãi, thời đại này thủ thành hoàn toàn dựa vào tường thành cao ngất, bởi vậy quân coi giữ cũng không để ý cảnh giới ngoài thành, cho nên mới có việc làm cho quân địch thừa dịp lúc ban đêm tối đến dưới tường thành, tuy nhiên ngoài thành lập tức xuất hiện nhiều ánh lửa như vậy, hãy để cho bọn họ giật mình kinh hãi.

Xem ánh sáng kia, cũng không giống như là mấy nghìn người, ít nhất cũng có trên vạn người!

Làm cho nhiều quân địch như vậy mò tới ngoài cửa thành, vậy rất không nên, phải biết rằng thám báo quân Tề cũng là chạy khắp bốn phương tám hướng, lẽ ra một đội quân tiến đến Lâm Truy lớn như vậy, cũng nên có hồi báo rồi? Nhưng trên thực tế ngay cả Triệu Tịch cũng không biết gì, có thể thấy được đối phương là sớm đã có chuẩn bị.

Triệu Tịch không nhận được quay đầu liếc nhìn Hạng Chính một cái, nếu không phải Hạng Chính nhắc nhở, thì dù có biết gần một nghìn quân Tề tụ tập bên trong thành, chỉ sợ cũng không ngăn được đối phương tấn công mạnh, bởi vì khi quân Tề rời khỏi thành bị tập kích nhất định sẽ chạy tán loạn trở về thành, lúc này quân tốt thủ thành có muốn nhắc cầu treo lên, đóng cửa thành căn bản là cũng không kịp.

Triệu Tịch và tướng lĩnh quân Tề đang âm thầm kinh hãi, quân Tề ra khỏi thành chuẩn bị bắt bớ đã hô lên một tiếng, hướng về hai bên Ứng thành chạy trốn, lại không quay đầu trốn về Ứng thành, bởi vì khi họ ra khỏi thành lập tức đã nhìn thấy cửa thành đóng lại rồi, trốn về Ứng thành cũng sẽ bị quân địch chặn lại, căn bản là không có đường để trốn.

Thấy một màn như vậy, Hạng Chính không khỏi nhăn nhó mày, đây cũng là một sơ suất nhỏ.

Tuy nhiên mày lại giãn mở ra rất nhanh, trước trận hai quân, thời cơ chiến đấu chỉ có trong nháy mắt, chủ tướng đối phương chưa chắc có thể để ý đến sơ hở nhỏ này.

Bạch Ngôn vẫn phát hiện sơ hở nhỏ này, lập tức hơi hơi có chút nghi ngờ, nói:

- A, không sai, sao quân Tề lại không chạy về, mà ngược lại lại chạy hướng hai bên?

- Để ý nhiều như vậy làm gì chứ?

Hàn Câu lại thoải mái không cần quan tâm, nói:

- Chậm một chút nữa, cửa thành sẽ đóng lại!

Khi nói chuyện, Hàn Câu đã xua đuổi quân Tề chạy nhanh về cửa thành đánh lén tới, Bạch Ngôn chỉ thoắt chốc chân chừ, quân Triệu đã rơi vào phía sau quân Hàn, mười bảy mươi tám Giáo Úy, Tư Mã và quân hầu lập tức có chút khẩn trương, ánh mắt vội vàng nhìn Bạch Ngôn, Bạch Ngôn không kịp nghĩ nhiều, cũng thúc ngựa xông lên cầu treo.

Trong tiếng sát phạt đinh tai nhức óc, từng dãy quân Hàn, quân Triệu gào thét lao vào cửa bắc Ứng thành, quân Hàn lao vào Ứng thành rất nhanh phát hiện không đúng, tuy rằng cửa Ứng thành mở ra, đi thông vào bên trong cửa thành cũng là giam giữ, người sáng suốt vừa chỉ thấy biết đó là một cạm bẫy, quân Hàn liền chết xung phong trước nhất lập tức la to.

Tuy nhiên lúc này, quân Hàn muốn lui về cũng không thể được nữa, ở phía sau bọn họ, quân Hán và quân Triệu bước qua cầu treo càng nhiều, thông qua Ứng thành chen chúc mà vào, quân Hàn ở phía trước lớn

tiếng cảnh báo cũng bị càn nhiều quân Hàn, quân Triệu ở phía sau reo hò chôn vùi, bên trong Ủng thành lộn xộn, ai cũng không nghe rõ người khác hô cái gì.

Rốt cục Bạch Ngôn cũng vào Ủng thành, nhìn thấy trong Ủng thành người đông chật chội, lập tức Bạch Ngôn giật mình kinh hãi, vội ghì mình ngựa quay đầu lại muốn rời ra ngoài thành, cũng đã chậm, trên đầu Ủng thành bất chợt ném xuống hàng trăm củi đốt rồi cây cỏ, lập tức lại đổ mấy chục hộp dầu hỏa, sau đó quăng xuống mấy chục ngọn đuốc, lập tức lửa lớn cháy lên.

Lửa lớn bùng lên, lập tức ngăn cách trong ngoài Ủng thành, mấy nghìn quân Hàn, quân Triệu đã tràn vào Ủng thành tiến lên không được, lui lại cũng không xong, một chút liền biến thành cá trong chậu.

Phía bắc bên ngoài thành Lâm Truy, trên núi nhỏ.

Ngoài cửa bắc Ủng thành đã bùng lên lửa lớn ngập trời, mặc dù cách xa, Chu Á Phu vẫn có thể rõ ràng thấy được, thân binh đứng hầu hai bên trái phải len lén nhìn trộm lại, chỉ thấy sắc mặt Chu Á Phu không tốt, thậm chí khóe miệng còn co giật nhỏ, hiển nhiên, kế đoạt thành lần này đã thất bại.

Lửa lớn bùng lên, Chu Á Phu chỉ biết kế hoạch của y đã bị người ta đoán được, hơn nữa Chu Á Phu lập tức nghĩ đến vấn đề đó càng rất khó giải quyết.

Cửa bắc Ủng thành lửa lớn đã cháy hừng hực chặn lại, mấy nghìn quân Hán, quân Triệu đã tiến vào Ủng thành tuyệt đối không có khả năng trốn ra được, hơn nữa cửa thành Ủng thành rất lớn, Chu Á Phu tính sơ sơ một chút thì cũng có ít nhất hơn hai nghìn quân Hàn, quân Triệu bị nhốt, hơn nữa khẳng định đều là giáp sĩ quân tinh nhuệ nhất!

Bạch Ngôn, Hàn Câu nóng lòng vào thành trực lợi, nếu làm không tốt cũng bị vùi lấp ở bên trong.

Hơn nữa hiện tại, bên trong Ủng thành còn không có tiếng kêu rên thảm thiết truyền tới, bởi vậy đủ thấy quân Tề hay quân Sở còn chưa ra tay hạ sát, lúc này, Chu Á Phu còn có chút hy vọng quân Tề hay quân Sở chưa ra tay hạ sát rồi, bởi vì giữ lại hơn hai nghìn tù binh này cùng với hai người Bạch Ngôn, Hàn Câu làm con tin, tiếp đó thì phân chia ra là có thể đem đồng minh liên hoành vào trong tình cảnh bất lợi.

Ai cũng không phải đồ ngốc, Sở vương Hạng Tráng lại càng không khốc, hấn lại làm sao có thể không lấy hơn hai nghìn tù binh làm lợi thế, cùng cò kè mặc cả với đồng minh liên hoành? Chu Á Phu biết rõ hơn hai nghìn người sẽ bị bắt như thế nào, nhưng y không có biện pháp gì, bởi vì sơ suất một chút, cả bàn đều thua.

Nhiều đội cung tiễn thủ quân Tề giương cung lắp tên đứng ra ở trên mái chấn bờ tường Ủng thành, hơn hai nghìn quân Hàn, quân Triệu bị nhốt ở trong Ủng thành thoáng chốc bùng nổ, ai có lá chắn nhanh chóng dựng lên lá chắn, ai không lá chắn thì cũng theo bản năng tìm kiếm sự che chắn, tuy nhiên bên trong Ủng thành trống rỗng lại làm sao tìm được chỗ che chắn?

Tuy nhiên, trên đầu thành cũng không có tên bắn xuống.

Quân Hàn, quân Triệu ở Ủng thành rối loạn chỉ chốc lát, cuối cùng cũng dần ổn định lại, đến cuối cùng, toàn bộ hơn hai nghìn người trong Ủng thành lặng ngắt như tờ, thậm chí một cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Lập tức có một đại tướng quân Tề thần thái uy nghiêm liền đứng trên đầu thành, nhìn xuống bên dưới thành quát:

- Muốn giữ mạng sống, lập tức buông binh khí trong tay, bản tướng quân cam đoan không giết một người, chờ Đại vương ta về nước, sẽ tha cho các người trở về.

Dừng lại một chút, đại tướng quân Tề kia lộ ra một tia sáng, âm thanh hung dữ nói:

- Bản tướng quân sẽ phái người xuống đoạt lại binh khí, nếu các người có bất kỳ động tĩnh gì, hoặc là xuống dưới đoạt lại binh khí có người nào sơ xuất, vậy thì, tất cả các người ... lập tức giết không tha!

Trong Ứng thành lập tức vang lên âm thanh của binh khí rơi xuống đất, không ít người đều ném đao kiếm trong tay xuống mặt đất.

Lập tức trên cổng thành Ứng thành thả xuống hơn mười cái xâu cái giỏ, hơn mười sĩ tốt quân Tề bắt đầu nhặt binh khí đầy dưới đất, sau đó bỏ vào xâu cái giỏ treo lên thành.

527. Chương 538: Chia Cắt

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 538: Chia cắt

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bàng Ngọc, Tất Thư và Bách Lý Hiền cùng nhau đi vào thư phòng, Hạng Trang vừa mới nhận được tin tức từ bồ câu ở Lâm Truy.

Sau khi dời đô, kết cấu quyền lực vốn có của nước Sở đã bị đánh phá, với một đoàn huân quý do Hoàn Sở, Quý Bố cầm đầu bị mất đi căn cơ và nhân mạch ở Giang Đông, đã hoàn toàn ở bên bờ biến đổi, thể lực con cháu của dòng họ Hạng cũng suy yếu đi nhiều, cơ bản Thái úy Hạng Đà đã trở thành vật bài trí, thật ra quyền bính Lệnh Doãn Hạng Tha có tăng mạnh, tuy nhiên cũng chỉ ở trên chính sự và dân sự.

Hạng Trang cũng không phân biệt con cháu dòng họ, chỉ cần noi theo lão Chu sắp đặt hoàn thiện tổ chức cơ cấu chế độ quan liêu, căn bản quan viên tạo phản là vọng tưởng, cho nên, hoàn toàn không cần nuôi một tập đoàn dòng họ khổng lồ để củng cố thống trị họ Hạng.

Tất Thư, Bách Lý Hiền cầm đầu văn võ bắt đầu đi vào giữa triều đình, hiện tại trên cơ bản Hạng Trang nghị sự chỉ tìm hai người.

Về phần đại tướng Bàng Ngọc, chỉ là vừa gặp, bởi vì không lâu sau y sẽ hộ tống Điền Hoàn đi tới nước Tề.

- Tử Ngang, Học Kiếm, Tử Lương các người đã tới, không cần đa lễ, mau ngồi vào vị trí.

Hạng Trang liên tục giơ tay, đợi ba người ngồi vào vị trí mới ngồi, rồi nói tiếp:

- Vừa mới nhận được bồ câu đưa tin từ Lâm Truy, tướng Hán Chu Á Phu muốn đánh lên Lâm Truy, kết quả bị Thái Tử đoán được, tương kế tựu kế bắt giữ hơn hai nghìn liên quân, Triệu Tướng Bạch Ngôn, Hàn Tướng Hàn Câu cũng bị giam giữ.

- Hả?

Bách Lý Hiền vui vẻ nói:

- Đại vương, đây thật là niềm vui ngoài ý muốn.

- Đúng vậy.

Tất Thư cũng phụ họa nói:

- Như vậy, trong việc đàm phán kế tiếp, nước Sở chúng ta đang có vị trí cực kỳ thuận lợi, ha ha.

Bách Lý Hiền lại nói:

- Nhất là cách thể hiện của Thái Tử, thật là làm cho người ta kinh ngạc.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, nói:

- Học Kiếm, Tử Lương, quả nhân còn phải cảm ơn các người, nếu không phải là các người hết lòng dạy bảo, làm sao có được Thái Tử ngày hôm nay?

Bách Lý Hiền, Tất Thư vội hỏi:

- Đây đều là việc bọn thần phải làm.
- Tốt lắm. Trước tiên không nói việc này nữa

Hạng Trang khua tay áo, nói:

- Trước mắt còn có một việc lớn, lại có hơn một tháng để thu hoạch lương thực vụ chiêm. Căn cứ vào báo cáo của các quận, các huyện, năm nay Ba Thục, Giang Đông, Kinh Tương thậm chí là đất Ngụy vừa mới hồi phục canh tác đều muốn đón một mùa thu hoạch lớn, đây thật là ý trời.

Trải qua mấy năm sát nhập mở rộng. Hiện giờ nước Sở đã có con số mới nhất do Lệnh Doãn phủ hộ thống kê của Ba Thục, Kinh Tương, Giang Đông, Hoài Tứ, mười tám quận đất Ngụy cùng với quận Tam Xuyên, tổng hộ khẩu người trưởng thành nước Sở đã vượt quá mười triệu, diện tích canh tác các quận đã vượt qua bốn mươi triệu mẫu.

Nếu tính một mẫu được hai thạch, bốn mươi vạn mẫu sẽ được tám ngàn vạn thạch, nếu tính toán một mẫu được một thạch, vậy có bốn ngàn vạn thạch cũng rất lớn, nuôi sống được mười triệu người đã là thừa rồi. Giả sử thu hoạch được sáu mươi vạn thạch, lại không thu thuế đất Ngụy, thuế nguyên ước là năm ngàn vạn thạch. Dựa theo thuế suất mười thuế một suất, đó chính là năm trăm vạn thạch.

Để giảm bớt gánh nặng của dân chúng, việc giao nộp thuế ruộng nước Sở có chút tự do. Nhà nông có thể trực tiếp giao nộp lương thực, cũng có thể đem lương thực bán sau giao nộp bằng tiền vàng, hơn nữa vận chuyển lương thực, tiền vàng cũng do quan phủ sắp xếp, nhà nông chỉ cần đem thuế ruộng thu nhập từ thuế đưa đến Đình Trường của địa phương là được, bởi vậy, cuối cùng thuế ruộng thu nhập từ thuế lên trên ngân khố quốc gia khẳng định là có hao tổn.

Như vậy tính ra, cuối cùng lương thực nhập vào Kho Lương thực không vượt quá hai trăm vạn thạch.

Hai trăm vạn thạch này, nếu như lại để thương nhân hồng đỉnh mua số lương thực thừa từ trong dân gian tính cả vào đó, thực tế nước Sở có thể vận chuyển quân lương cũng ít nhất có năm triệu thạch, như vậy đã đầy đủ cơ sở để nước Sở phát động tác chiến quy mô lớn với bên ngoài, Hạng Trang nghĩ rằng sau khi dời đô phải cần ba đến năm năm tĩnh dưỡng, hiện tại bởi vì ông trời, có thể làm trước rồi.

Rất nhanh Bàn Ngọc, Tất Thư, Bách Lý Hiền cũng tính nhẩm ra con số này, vẻ mặt cũng phần chấn lên.

Bàn Ngọc bắt nhịp nói:

- Đại vương, như vậy chúng ta có thể dụng binh các nước Hán, Hàn, Triệu trong năm nay rồi hả?

Hạng Trang gật đầu nói:

- Sau vụ thu hoạch hè, quả nhân lập tức tính toán dụng binh bên ngoài, tuy nhiên nếu dụng binh cùng lúc với nước Hán, Hàn, Triệu chỉ sợ không đủ lực, hơn nữa lại rất phiêu lưu.
- Thần hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Đại vương.

Bách Lý Hiền phe phẩy quạt lông, hết sức chấp nhận nói:

- Cùng khai chiến với nước Hán, Hàn, Triệu quả thật áp lực rất lớn, thần đề nghị điều tinh binh mãnh tướng ngăn chặn ở Kim Ngưu quan, Hàm Cốc quan cùng với Vũ quan, áp dụng thế thủ với nước Hán, lại phải điều chính khách đi tới nước Hàn, để nước Hàn duy trì thể trung lập, sau đó tập trung toàn lực đánh diệt nước Triệu!

Bàn Ngọc nhú mày nói:

- Vấn đề là, nước Hàn cũng là thành viên trong liên hoành đồng minh, họ chọn trung lập sao?
- Vậy còn phải xem khi nào.

Tất Thư gõ nhẹ lên trước mặt bàn, trầm ngâm nói:

- Nếu là năm trước, nước Hàn tuyệt đối sẽ không ngồi xem nước Triệu bị giết, nhưng năm nay, tình hình đã khác rất nhiều rồi.

- Đúng là như thế, một lần nữa Đại vương sắc phong Điền Hoành làm Tề vương, chắc chắn thiên hạ rung động, cũng làm cho cơ sở tồn tại của liên hoành đồng minh bị dao động.

Bách Lý Hiền tay cầm quạt lông chỉ xa về hướng tây bắc, nói tiếp:

- Hàn vương người này bảo thủ và lại không quả quyết, nếu Đại vương hứa lấy cho lợi ích nhiều, chắc chắn y sẽ lưỡng lự, giẫm chân tại chỗ.

Hạng Trang lại nói:

- Tan rã liên hoành đồng minh không là vấn đề gì, vấn đề là kiếm được có tốt?

Nước Hàn, nước Triệu biết rõ nước Sở là một nhà lớn duy nhất, thực lực và quân lực của một nước vượt xa các nước còn lại, nhưng bọn họ vẫn quyết ý gia nhập liên hoành đồng minh nước Hán dẫn đầu, không phải là sợ một ngày kia sẽ bị nước Sở tiêu diệt sao?

Nhưng hiện tại Hạng Trang trước sau phân phong Ngụy vương, Bắc Đê vương cùng với Tề vương, hơn nữa cũng không phải thân tín của Hạng Trang, mà lại hậu duệ vương tộc các nước, điều này đã cho thấy thiện ý của Hạng Trang rồi, dù là Bạch Mặc, Bạch Tuyên cũng sẽ không tin Hạng Trang sẽ chỉ là một bá vương như Hạng Võ, nhưng Hàn vương Hàn Tín sẽ nhất định nảy sinh do dự.

Cho nên, tan rã liên hoành đồng minh tuyệt đối không là vấn đề gì.

Nhưng tìm được có gì thật sự có ý nghĩa, Hạng Trang trước sau phân phong Ngụy vương, Bắc Đê vương cùng với Tề vương, thật vất vả mới tạo ra được hình tượng bá Vương vô hại “ giả nhân giả nghĩa “, nếu cuộc chiến chinh phạt nước Triệu không tìm được có tốt, rằng nanh được biểu hiện ra quá mức, hình tượng giả nhân giả nghĩa sẽ sụp đổ.

Bàng Ngọc, Tất Thư, Bách Lý Hiền tất cả đều rơi vào cảnh trầm mặc bên trong, như vậy rất khó tìm một có tốt.

Phái binh ra vùng sát biên giới gây rắc rối, sau đó vu cáo hãm hại quân Triệu khiêu khích, rồi mượn cớ xâm lấn nước Triệu? Đây nhất định không tin, tình thế trước mặt, thẳng ngốc cũng sẽ không tin quân Triệu dám can đảm chủ động khiêu khích quân Sở.

Vậy thì, gây xích mích nước Triệu đi đánh nước Yên? Triệu vương Trương Ngao tuy rằng không có kiên thức, nhưng Triệu quốc Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên là một nhân vật rất lợi hại, làm sao gã có thể dễ dàng mắc mưu?

Xúi giục Trương ngao xưng đế? Vậy càng không thể.

Thấy ba cánh tay đắc lực Bàng Ngọc, Tất Thư, Bách Lý Hiền đều trầm mặc không nói, Hạng Trang cũng chỉ có thể cười khổ, hẳn biết rất khó tìm được có, lập tức nói:

- Cũng được, vào lúc này mới chỉ là giữa tháng tư, cách cây trồng vụ hè còn một tháng nữa, có thể lấy có từ từ suy nghĩ, quân bị cũng phải cần gia tăng rồi.

Bách Lý Hiền, Tất Thư khẩn trương quỳ ngồi dậy, cung kính đáp lại.

Đại quân ra trận, mọi việc phức tạp, phân phối lương thảo, điều động đồ quân nhu, triệu tập phủ binh cùng với gom góp tiền thưởng, công việc cũng rất rối bời rồi, Hạng Trang tuyệt đối sẽ không quản lý việc này, trước kia những việc này đều do Hạng Đà, Hạng Tha làm, nhưng bây giờ đã rơi xuống đầu Tất Thư và Bách Lý Hiền, nhất là Bách Lý Hiền, chỉ sợ phải loay hoay chân không chạm đất rồi.

Chuẩn bị chiến tranh xong rồi, mới chuyển đề tài bàn luận đến nước Tề, lập tức Hạng Trang lại nói:

- Quả nhân đề nghị lập lại Điền Hoành làm Tề vương, mặc dù theo đạo nghĩa, nhưng chưa hẳn nước Hán, Hàn, Triệu đã chịu thua, quả nhân đoán, kết quả đàm phán cuối cùng vẫn là chiếm lĩnh ranh giới thực tế để làm hạn định, các người nghĩ sao?

Hiện tại tình hình nước Tề rất tế nhị, từ khi Hàn Hạp đầu hàng nhường ngôi, Hàn Tề chính thức đã tuyên bố diệt vong, nhưng khi tiến vào nước Tề đã không hành động theo như tính toán lúc trước, đầu tiên là

quân đội nước Sở lại thường chiếm Lâm Truy trước, tiếp theo là Thân Đồ Gia đã hàng nước Hán đã bị đại quân Cao Lăng ngăn trở ở phía nam Lịch Hạ.

Hạng Trang vừa mới nhận được báo đưa tin đến, Chu Á Phu dẫn đại quân Hàn, Triệu vây Lâm Truy, hai mươi nghìn quân Hán lại ngày đêm tiến về hướng đông, phục kích quân Yên ở Duy Thủy, quân Yên đại bại, đã lui về quận Lang Tà, xem ra Yên Thái Tử Tàng Diễn đã nhận ra sự thật tàn khốc, thầm nghĩ bảo vệ quân Lang Tà rồi.

Tình hình thực tế bây giờ là quân Hán, Hàn, Triệu đã khống chế hầu hết các phân khu vực quận Tế Bắc, quận Lâm Truy, quận Giao Đông, quân Yên chỉ có thể miễn cưỡng khống chế Lang Tà, quân Sở thì khống chế được quận Tiệt, cộng thêm thành Lâm Truy, tuy nhiên, bất cứ lúc nào cũng có thể lặp lại cục diện như vậy. Ba vạn quân Tế của Thân Đồ Gia là một biến số, thành Lâm Truy cũng là nhân tố không ổn định.

Bách Lý Hiền nói:

- Nếu kết quả đàm phán cuối cùng là chiếm lĩnh ranh giới để quyết định, như vậy thành Lâm Truy đã trở thành một tòa cô thành thuộc quyền sở hữu của nước Hán, chỉ có thể bỏ qua.

Bàng Ngọc rất nhanh gia nhập vào vai vế của Đại Tướng nước Tề, lập tức nói:

- Lâm Truy là đô thành của nước Tề, cường hào huân quý kinh doanh ở đất Tề mấy trăm năm nay, bọn họ sẽ can tâm buông tha cho sao?

- Nhất định là không cam tâm, tuy nhiên việc này đối với chúng ta đến lại là chuyện tốt.

Bách Lý Hiền cười nói:

- Chúng ta có thể dễ dàng thổi phồng sự tham lam vô độ của nước Hán, Hàn, Triệu, làm cho cường hào huân quý đất Tề thù hận bọn họ, cứ như vậy, chúng ta khống chế đất Tề càng trở nên dễ dàng hơn.

- Dù như nào chúng ta cũng không thể nhượng lại Lâm Truy.

Hạng Trang khẽ vuốt vòng râu lên trên môi, trầm ngâm nói:

- Nhất là Thái Tử đã có hơn hai nghìn tù binh quân Hàn cùng với quân Triệu, đây chính là lợi thế không hề nhỏ, quả nhân có ý kiến, có thể cho ra Lâm Truy, nhưng gần trăm đình khẩu (số trai tráng) bên trong thành Lâm Truy nhất định phải dời đi Lỗ Huyện.

Lâm Truy huyện và Lỗ huyện của Tiệt quận là hai huyện lớn nhiều nhân khẩu nhất đất Tề, nhất là huyện Lâm Truy, một huyện nhân khẩu vượt quá ba mươi vạn, so với nhân khẩu hai quận Giao Đông, Lang Tà cộng lại còn lớn hơn nhiều.

Ở thời đại này, tài nguyên gì khan hiếm nhất, tài nguyên gì quan trọng nhất? Không hề nghi ngờ đó chính là nhân khẩu!

Có nhân khẩu mới có nguồn cung cấp lính, mới có thu nhập từ thuế, mới có tiền lương, mới có thể liên tục tác chiến bên ngoài, cho nên, Hạng Trang cũng không thêm để ý một tòa thành trì đạt được, chẳng sợ Lâm Truy là thủ đô của nước Tề mấy trăm năm, hẳn cũng không cần quan tâm, nhưng đối với mấy trăm trai tráng huyện Lâm Truy, hẳn cực kỳ để ý.

528. Chương 539: Di Chuyển

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 539: Di chuyển

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Bàn bạc việc xuất binh xong xuôi, Tất Thư và Bách Lý Hiền liền cáo từ đi trước, tuy nhiên Bàn Ngọc vẫn ở lại, bởi vì đội Điền Hoành vào cung chào từ biệt Hạng Trang, đến lúc đó Bàn Ngọc sẽ đi cùng đi với Điền Hoành rời khỏi Lạc Dương.

Khi Điền Hoành vào cung vẫn còn đang kích động, nhưng khi y nhìn thấy Bàn Ngọc, trong lòng lại không khỏi buồn dừng một tiếng, thầm nghĩ không phải Bàn Ngọc trấn thủ ở Ba Thục sao, làm gì mà đã về Lạc Dương rồi hả? Hơn nữa Đại vương lại đồng thời triệu kiến y cùng với Bàn Ngọc, dụng ý này không cần nói cũng biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định Bàn Ngọc sẽ trở thành Thượng Tướng Quân nước Tề.

Quả nhiên, sau khi vua tôi chào nhau, Hạng Trang lập tức nói rõ ràng.

- Bàn tướng quân, sau này nước Tề là dựa vào người nhiều rồi.

Điền Hoành cười hướng Bàn Ngọc thi lễ, trong lòng cũng cười khỏ, hai đại tâm phúc quan trọng dưới trướng Sở vương Hạng Trang, lúc đầu đẩy Cao Sơ, tiếp theo đó là đến Bàn Ngọc rồi. Nói về chỉ huy ba quân, đấu tranh anh dũng, Bàn Ngọc không so sánh được với Cao Sơ, nhưng cần phải trầm ổn kín đáo, Cao Sơ lại không bằng Bàn Ngọc.

Điền Hoành có thể đoán được, sau khi Bàn Ngọc trở thành Đại tướng quân nước Tề, binh quyền chắc chắn nằm trong tay gã.

Hạng Trang nhìn biểu hiện tinh tế trong mắt Điền Hoành, mặt ngoài vẫn đường hoàng mà nói:

- Tề vương, quả nhân sai Tử Ngang đi trợ giúp nước Tề các người, cũng không có ý gì khác, chỉ là hy vọng người có thể nhanh chóng đứng vững ở đất Tề, khi nào người đứng vững được ở đất Tề, khi đó thì Tử Ngang sẽ trở lại.

Dừng lại một chút, Hạng Trang lại nói:

- Tử Ngang là cánh tay trái bờ vai phải của quả nhân, chỉ có thể cho người mượn tạm thời.

- Đa tạ Đại vương.

Trong lòng Điền Hoành cười lạnh, bề ngoài vẫn cảm ơn:

- Bàn Ngọc tướng quân vừa giỏi văn lại giỏi võ, là một tướng giỏi, được hần giúp đỡ, Vương nhất định có thể nhanh chóng nắm nước Tề trong tay.

Xong việc này, Điền Hoành bề ngoài còn phải trung thành, lại nói tiếp:

- Đại vương yên tâm. Sau khi làm vương, mọi việc đều noi theo Đại vương.

Hạng Trang không có ý kiến gật nhẹ đầu, lại nói:

- Mặt khác, Vũ Thiệp cũng sẽ đảm nhiệm Tướng quốc nước Tề.

Trong con người Điền Hoành chợt lóe lên tia giận dữ, thầm nghĩ thật đúng là Hạng Trang đã đối đãi với y như là với Ngụy Thác rồi? Để cho Bàn Ngọc đảm nhiệm chức Đại tướng quân nước Tề, lại để cho Vũ Thiệp đảm nhiệm Tướng quốc nước Tề. Vậy y làm Tề vương chẳng phải thành vật trang trí? Nếu như vậy, còn không bằng ở Lạc Dương, làm Thái Bình hầu còn tốt hơn, cần gì phải đi đất Tề chịu khổ vất vả?

- Như thế nào?

Hạng Trang thần nhiên nói:

- Tề vương có ứng cử viên tốt hơn sao?

- À, không có.

Điền Hoành như tỉnh giấc mộng, vội cúi đầu cung kính nói:

- Vương nguyện nghe theo Đại vương.

- Ừ, thì phải là Vũ Thiệp rồi.

Hạng Trang không có che dấu quyền uy của chính mình chút nào, hẳn nhất định phải cho Điền Hoành hiểu được. Nếu hẳn có thể nâng y được ngôi vua, thì hẳn cũng có sức để đá y xuống khỏi ngôi vua, lập tức lại nói:

- Ngoài ra còn có chuyện này. Tuy nhiên cũng không phải là chuyện gì tốt, nước của người được phong rất có thể chỉ là một quận Tiết.

- Hả...

Điền Hoành nghe vậy ngạc nhiên. Việc này cũng là ngoài dự liệu của y rất nhiều.

Hạng Trang thở dài, đem sự tình từ đầu đến cuối của nước Tề kể cho Điền Hoành, lại nói:

- Đại quân Cao Lăng bị hàng quân của Thân Đồ Gia ngăn ở Lịch Hạ không đi được nửa bước, quân Yến, quân Bắc Đê lại đang bị liên quân cho nằm sấp ở Duy Thủy, chỉ dựa vào ba nghìn quân của Thái Tử cùng với mấy vạn quân Tề, nếu muốn bảo vệ Lâm Truy thật sự là lực bất tòng tâm.

Điền Hoành còn có thể làm gì, chỉ có thể chấp tay hành lễ nói:

- Mọi việc đều để Đại vương định đoạt.

Hạng Trang an ủi Điền Hoành nói:

- Tuy nhiên người cũng không nên quá nhụt chí, cục diện như vậy chỉ là tạm thời, chỉ cần chờ qua một vài năm khó khăn, đợi cho đất Ngụy phát triển, ngân khố quốc gia tiền lương đầy đủ, nhất định quả nhân sẽ xuất binh giúp người khôi phục lại năm quận đất Tề, cho người làm một Tề vương chân chính.

- Vương tạ ơn Đại vương.

Điền Hoành vái chào đi về.

Ra khỏi cung, lập tức Điền Hoành đi về phủ đệ của mình.

Đất trống bên ngoài phủ đệ, hơn mười cỗ xe ngựa đã chờ xuất phát, bên cạnh xe ngựa có hai đội sở giáp, đây là do Bàng Ngọc phái tới bảo vệ Điền Hoành là Tề vương, ngoài ra chỉ có hơn mười môn khách cùng với nha hoàn vú già, Điền Phá Bại và Tử Đô đều đã ở đó, nhìn thấy Điền Hoành trở về, hai người lập tức chạy ra đón chào sắc mặt âm trầm.

Điền Phá Bại hướng hai bên đứng trang nghiêm hai đội hơn trăm danh sở giáp nao nao miệng, thấp giọng hỏi:

- Đại vương, đây là có chuyện gì?

Điền Hoành thở dài, thấp giọng nói:

- Đây là Đại tướng quân phái tới bảo vệ quả nhân đây, các người cũng không nên vô lễ với bọn họ.

- Đại tướng quân?

Điền Phá Bại nghe vậy ngạc nhiên, không hiểu nói:

- Người nào là Đại tướng quân? Nước Sở chỉ có Thượng Tướng Quân, không có nghe gọi ai là Đại tướng quân?

- Là Đại tướng quân nước Tề chúng ta.

Điền Hoành buồn bực nói:

- Chính là Bàng Ngọc.

- Bàng Ngọc?!

Điền Phá Bại theo bản năng kêu to lên, hai bên hơn trăm sở giáp đứng trang nghiêm lập tức đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Trong lòng Điền Hoành rung mình, khẩn trương đưa mắt liếc nhìn Điền Phá Bại một cái, lại lần nữa Điền Phá Bại hạ giọng, nói:

- Đại vương, đây là xảy ra chuyện gì?

Diên Hoành thở dài một tiếng, lại nói:

- Ngoài trừ Bàng Ngọc, còn có ba nghìn sổ giáp sẽ đi cùng chúng ta tới nước Tề, ngoài ra Đại vương còn cất cử Vũ Thiệp làm Tướng quốc nước Tề.

- Hả? !

Diên Phá Bại lại hô nhỏ một tiếng, choáng váng.

Lúc này, Diên Phá Bại dù không có tim không có phổi cũng có thể biết ý định của Sở vương, gã rõ ràng lo lắng cho Diên Hoành, chỉ sợ Diên Hoành làm Tề vương chỉ trên danh nghĩa, quyền hành nước Tề tất nhiên sẽ nằm trong tay Đại tướng quân Bàng Ngọc cùng với Tướng quốc Vũ Thiệp.

- Được rồi, PháBaij, Tử Đô, các người cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy.

Diên Hoành vỗ vỗ bả vai Diên Phá Bại, nói:

- Đại tướng quân đã chờ ở ngoài cửa đông, chúng ta khẩn trương đến hội họp đi cùng hân.

Hôm sau, Ô Mộc Nhai dùng bồ câu đưa tin truyền đến Lâm Truy.

Lúc này Hạng Chính phái người tìm Triệu Tịch cùng với Lâu Kính, đợi hai người truyền nhau đọc mật thư xong, Hạng Chính hỏi:

- Thượng Tướng Quân, Tướng quốc, việc này các người thấy thế nào?

Lâu Kính im lặng không nói, đối với việc di chuyển y không có ý kiến gì.

Lâu Kính vốn không phải là người địa phương ở Lâm Truy, mà là người huyện Lô quận Tế Bắc, Lâu gia ở đây cũng không phải là vọng tộc, sau khi Lâu Kính làm Tướng quốc, làm việc cũng khiêm tốn, ngoại trừ đưa hơn mười con cháu trong tộc cắm vào quân Tề, cũng không có mua thêm ruộng đất khắp nơi ở Lô Huyện hay Lâm Truy, cho nên có thể dời đi dễ dàng.

- Thái Tử, bắt buộc phải dời đi quận Tiết sao?

Về mặt Triệu Tịch cũng chưa xót.

Triệu Tịch cũng là người địa phương Lâm Truy, bên trong thành Lâm Truy không chỉ có số lượng lớn cửa hàng kho hàng, ở ngoài thành còn có mấy trăm mẫu ruộng tốt, cho nên việc di chuyển đối với y là không phải việc mừng, bởi vì người có thể đi, nhưng cửa hàng kho hàng bên trong thành cùng với mấy trăm mẫu ruộng tốt ngoài thành Lâm Truy cũng nhất định sẽ không mang được, đây là một tổn thất rất lớn.

Hạng Chính gơ tay ra, nói:

- Tình hình dưới mắt Thượng Tướng Quân cũng nhìn thấy, bên trong Lâm Truy không có lương thực cây cỏ, ở ngoài không ai giúp quân, cố thủ ở một tòa cô thành như thế làm sao mà lâu dài được? Nếu không thừa dịp hiện tại sớm bỏ chạy, khi lương thảo hao hết lại rút lui chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi.

Triệu Tịch kêu khổ nói:

- Thái Tử, bình thường dân chúng cũng khỏe, căn bản là bọn họ không ruộng không đất vốn di dời dễ dàng, chỉ cần tới bên kia có chỗ ăn chỗ ở, khẳng định bọn họ sẽ bằng lòng, nhưng chỉ sợ có vài hộ thế gia gia tộc quyền thế không đồng ý đi, còn có nhóm tướng sĩ cầm quân, cũng nhất định sẽ không đồng ý rời khỏi quê hương.

Hạng Chính lạnh nhạt nói:

- Nếu thật sự không muốn dời đi, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Triệu Tịch nghe vậy trong lòng rùng mình, tuy rằng giọng điệu Hạng Chính coi như là bình tĩnh, nhưng ngụ ý cũng đã rất rõ ràng rồi, nếu bọn họ không dời đi, tất nhiên cũng sẽ chịu sự thâm tóm của nước Hán,

nước Hàn hoặc là nước Triệu, kể từ đó, bọn họ sẽ bất đồng cùng nước Sở, chiến tranh lẫn nhau là không thể tránh khỏi.

Thật lòng mà nói, Triệu Tịch thật sự không muốn làm kẻ địch với nước Sở.

Lâu Kính cũng khuyên nhủ:

- Thượng Tướng Quân, hãy nên quyết định, Lâm Truy đã không thể phòng thủ, vừa đó là trông coi cửa hàng kho hàng trong thành cùng với ruộng đất ngoài thành, cũng sẽ không có nhiều lợi ích, nếu có thể dời đi quận Tiết, lúc đầu tuy có khó khăn, nhưng có thể dựa vào công thương nghiệp phồn vinh của nước Đại Sở, nước Tề không cần vài năm cũng có thể phồn vinh lên.

- Tướng quốc nói đúng.

Triệu Tịch gật nhẹ đầu, lại nói:

- Tướng quốc, tại hạ lập tức triệu tập thế gia tộc quyền thế bên trong thành Lâm Truy lại, còn phải làm phiên người bảo vệ bọn họ.

Ngoài thành Lâm Truy, đại doanh liên quân.

Mấy ngày qua, Chu Á Phu phải chịu áp lực rất lớn, sau khi tin tức Lâm Truy bị quân Sở công hãm trước truyền quay lại Hàm Dương, thật ra Thừa Tướng không trách cứ, còn tin tưởng dùng y rồi lại động viên một hồi, Chu Quan Phu lại hung hăng khiển trách y một chút, nói y thắng lợi một chút mà quên hết tất cả, đến nỗi khinh địch sơ suất làm cho quân Sở chui vào chỗ trống.

Chu Á Phu còn có điều cực khổ khó nói, ai có thể nghĩ rằng nhãi Hạng Chính này tính tình giống bố hắn, đều thích cầu thắng trong hung hiểm, chỉ dựa vào ba nghìn binh giáp mà dám một mình xâm nhập, trèo đèo lội suối đi tập kích bất ngờ Lâm Truy, điều càng làm cho Chu Á Phu buồn khổ chính là, mấy chục nghìn đại quân của Triệu Tịch đóng quân ở Lâm Truy, vẫn để cho Hạng Chính nắm bắt được, không hiểu sao có thể có việc này?

Tuy nhiên, điều làm cho Chu Á Phu phiền lòng không phải là trách cứ của Chu Quan Phu, mà là thư của Hàn vương, Triệu vương gửi tới.

Hàn Câu, Bạch Ngôn đã bị tóm, đều là do Chu Á Phu một tay thúc đẩy, mặc dù Chu Quan Phu đã gửi thư lên án mạnh mẽ Chu Á Phu, nhưng đó là yêu sách, yêu cầu thiết thực, tuy rằng Hàn vương Hàn Tín và Triệu vương Trương Ngao gửi thư giọng điệu khéo léo, nhưng ý tứ trách cứ cũng là rõ ràng, nói tóm lại, nếu không thể cứu Hàn Câu, Bạch Ngôn trở về, việc này sợ là rất khó giải thích.

Nhưng suy nghĩ chính là, nếu chọc giận Triệu vương, rút lui quân của nước Triệu về, cắt đứt lương thảo tiếp ứng vậy là rất phiền toái.

Nhưng nghĩ muốn cứu Hàn Câu và Bạch Ngôn trở về lại nói dễ hơn làm, cường công? Phần thắng thật là không lớn. Trao đổi? Hiện tại Chu Á Phu quả thật là không lấy được lợi thế, trừ khi có thể bắt được Thái Tử Hạng Chính nước Sở.

Khi Chu Á Phu đang phiền muộn trong lòng, chợt có thân binh tiến vào trường bẩm báo nói:

- Tướng quân, Hàn tướng quân và Bạch tướng quân cầu kiến.

- Hàn tướng quân, Bạch tướng quân?

Chu Á Phu không kịp phản ứng một chút, lập tức tức giận nói:

- Người nào là Hàn Tướng quân, người nào là Bạch Tướng quân?

Thân binh nói:

- Chính là Hàn Câu tướng quân và Bạch Ngôn tướng quân.

- Hả, Hàn Câu, Bạch Ngôn?

Chu Á Phu ngạc nhiên, lên tiếng nói:

- Bọn họ đã trở lại? !

- Sao vậy, Á Phu tướng quân không hy vọng chúng ta trở về sao?

Ngoài trướng bỗng vang lên một âm thanh lạnh lùng, lập tức Hàn Câu và Bạch Ngôn cùng nhau đi vào, vẻ mặt bộ dạng không tốt.

529. Chương 540: Kế Phản Gián

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 540: Kế phản gián

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngày hôm sau, Hạng Chính sai người dựng lều lớn khắp nơi ở bên ngoài cửa bắc thành Lâm Truy, chính thức bắt đầu đàm phán với hai đại đồng minh hợp tung liên hoành.

Chu Á Phu, Bạch Ngôn và Hàn Câu là ba đại diện của nước Hán, nước Triệu, nước Hàn tham gia, Hạng Chính là đại diện của nước Sở tham gia hợp tung đồng minh, mặt khác thành viên nước Yến cùng với nước Bắc Đieu thì Hạng Chính cũng là đại diện rồi, về phần chủ nhà nước Tề, thì thuộc loại đối tượng bị chia cắt, đương nhiên là không có tư cách tham gia hội nghị này.

Ngay từ đầu bầu không khí của hội nghị coi như là không tệ, dù sao Hạng Trang vừa mới chủ động trả Bạch Ngôn và Hàn Câu về.

Tuy nhiên từ lúc đi sâu vào đề tài thảo luận, bắt đầu đề cập đến lợi ích quốc gia, không khí bắt đầu trở nên căng thẳng hơn, hai đồng minh lớn bắt đầu cãi vã kịch liệt.

- Tù binh quân Hàn, quân Triệu bị bắt có thể trả về, nhưng để trao đổi, tất cả tướng sĩ quân Tề, dân chúng cùng với thế gia gia tộc quyền thế đất Tề đều phải đồng ý đi theo quân Sở chúng ta liên hoành đồng minh nhất định không vì lý do gì để gây khó dễ!

Giọng điệu Hạng Chính bình thản, nhưng trong lời nói lại lộ ra sự kiên quyết.

- Điều này là không được.

Chu Á Phu lạnh lùng nói:

- Hơn hai nghìn tướng sĩ quân Hàn, quân Triệu nhất định phải trả về, để trao đổi, quân Sở các người có thể an toàn rời khỏi, nhưng quân tướng sĩ bên trong thành Lâm Truy, dân chúng cùng với thế gia gia tộc quyền thế đất Tề nhất định phải ở lại toàn bộ, đây là điểm mấu chốt của chúng ta, việc này không có gì để thương lượng nữa.

Tuy rằng Chu Á Phu trẻ tuổi, nhưng cũng biết tầm quan trọng của tài nguyên nhân khẩu.

Nếu mặc kệ để cho Hạng Chính dẫn tráng đinh quân Tề, dân chúng bình dân cùng với thế gia hào tộc bên trong Lâm Truy toàn bộ mang đi, như vậy chẳng phải để lại cho liên hoành đồng minh một tòa thành trống sao? Nếu như không có người trưởng thành, cho dù ngoài miệng đoạt được quận Lâm Truy từ quân Sở, tuy nhiên đây chỉ là một mảnh đất cằn sỏi đá, lại có ý nghĩa gì? Nước Sở tính toán địa bàn khá tinh.

Hạng Chính cười cười, nói:

- Điểm mấu chốt này của Chu tướng quân có phần hơi quá, thứ cho tại hạ khó có thể nhận.

Nếu Chu Á Phu thái độ cứng rắn, mạnh mẽ. Như vậy thật sự khó có thể đàm phán tiếp tục. Bởi vì ngoại trừ nước Sở muốn dẫn quân đội dân chúng cường hào Lâm Truy ra ngoài, lại vẫn có nhu cầu đối với lãnh thổ quận Tế Bắc. Hiển nhiên cũng không chỉ có từng ấy nhu cầu, khẳng định còn sẽ có thêm điều kiện vào.

- Một khi đã như vậy, vậy không cần bàn tiếp rồi.

Chu Á Phu lập tức đứng dậy bỏ đi.

Bạch Ngôn, Hàn Câu ngơ ngác nhìn nhau rồi cũng đứng dậy vái chào Hạng Chính, cũng đi theo đi. Từ tình cảm cá nhân thì Bạch Ngôn, Hàn Câu đều rất cảm kích Hạng Chính đã trả bọn họ về, tuy nhiên suy tính trên lợi ích quốc gia, nhất định bọn họ phải duy trì nhất trí cùng Chu Á Phu, ngay cả các nước liên hoành cũng sẽ có tranh cãi, nhưng đó cũng là chuyện về sau rồi.

Lần đầu tiên đàm phán đã tan rã trong bầu không khí không vui, không có một chút tiến triển nào.

Trở lại lều lớn. Chu Á Phu vẫn còn cơn giận còn sót chưa tiêu hết, một quyền lên trên bàn hung hăng, hung dữ nói:

- Sở Thái Tử này, thật đúng là dám ăn nói lung tung. Cũng không biết gã từ đâu tới đây mà tự tin thế? Chỉ bằng thực lực của một nước Sở so với chúng ta mạnh mẽ hơn sao? Hắn không nghĩ rằng hiện tại trấn thủ cô thành chính là quân Sở bọn họ, chứ không phải là liên quân chúng ta, hừ.

Bạch Ngôn và Hàn Câu liếc nhau, nói:

- Sở Thái Tử yêu cầu là rất quá đáng, tuy nhiên đây chỉ là rao giá trên trời, là một loại sách lược đàm phán thôi, tướng quân người cũng không nên để ý làm gì.

- Đúng.

Hàn Câu cũng nói:

- Ý kiến có khác nhau, như vậy từ từ mà đàm phán.

- Đàm phán cái gì? Loại thái độ này của Sở Thái Tử, có gì là tốt để đàm phán đâu

Chu Á Phu lạnh lùng.

- Nhưng như vậy cũng không phải là chuyện này.

Bạch Ngôn hai tay mở ra, tức giận nói:

- Thành Lâm Truy phòng thủ kiên cố, nếu quân Sở và quân Tề quyết tâm tử thủ, căn bản chúng ta không công được lên, nếu cứ như vậy sẽ hao phí tiền lương, sẽ không thích hợp bằng nhượng bộ chút, để sớm chấm dứt cục diện như này.

Chu Á Phu khua tay áo, lãnh đạm nói:

- Chúng ta hao không nổi, quân Sở càng hao không nổi.

- Chưa chắc vậy?

Bạch Ngôn không cho là đúng nói:

- Triệu Tịch, Lâu Kính hàng Sở, Thân Đồ Gia khó tránh khỏi sẽ có ảnh hưởng, nếu bên kia Lịch Hạ có một sơ xuất, chỉ sợ liên quân không duy trì được cục diện như bây giờ được.

Hàn Câu cũng lo lắng nói:

- Bạch Ngôn tướng quân nói rất có lý, nếu Thân Đồ Gia có thể hàng Hán, chưa chắc cũng sẽ không hàng Sở, nếu chẳng may hắn thật sự là người thay đổi, làm không tốt đường lui của chúng ta đều bị quân Sở chia cắt, vậy là phiền toái lớn rồi.

- Hai vị tướng quân cứ yên tâm, quả quyết Thân Đồ tướng quân không phải là người như thế.

Chu Quan Phu lắc đầu, quả quyết nói:

- Thân Đồ Gia là cùng một loại người với quân sư Triệu Viêm nước Tề, bọn họ đều là quân tử có thể bỏ mạng vì chữ tín.

- Quân tử?

Bạch Ngôn mỉm cười, không cho là đúng nói:

- Cuối cùng không phải là đã hàng Hán rồi sao?

- Như vậy không giống với.

Chu Á Phu nói:

- Thân Đồ Gia hàng Hán không phải là vì chính hắn, mà là vì cứu tính mạng mấy chục nghìn binh lính Tế Bắc dưới trướng hắn.

Nói đến việc này, Chu Á Phu còn hơi có chút tự đắc.

Thấy Chu Á Phu tín nhiệm Thân Đồ Gia như thế, mặc dù Bạch Ngôn, Hàn Câu cảm thấy không cho là đúng, nhưng cũng chẳng muốn phản bác nữa, dù như thế nào, Chu Á Phu cũng là suy nghĩ vì lợi ích liên quân, mặc dù Sở Thái Tử có ân đối với bọn họ, nhưng là một thành viên liên quân, cái mông của bọn họ cũng không thể ngồi vào bên kia nước Sở.

Lâu Kính chưa có trở về tướng phủ của mình, mà là đi theo Hạng Chính vào hành dinh tạm thời quân Sở.

- Thái Tử, thái độ Chu Á Phu cứng rắn như vậy, việc đàm phán này sợ là khó có thể tiếp tục nữa.

Lâu Kính trầm ngâm nói:

- Người xem có nên nhượng bộ một ít hay không?

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Khó tránh khỏi phải nhượng bộ, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Lâu Kính như thoáng có chút suy nghĩ, hỏi:

- Thái Tử, có phải người đã sớm tính kỹ càng trước rồi hã?

- Tính trước kỹ càng chưa nói tới, tạm thời thử xem đi.

Hạng Chính khẽ mỉm cười, nói:

- Xem Thân Đồ Gia bên kia có thể mở ra chỗ hồng phòng thủ Lịch Hạ không.

- Thân Đồ Gia?

Lâu Kính lắc đầu nói:

- Tuy rằng năng lực của người này bình thường, nhưng lại rất nặng tín nghĩa, trước đây thất bại hàng Hán là tình thế bất đắc dĩ, chỉ sợ không thể nào lại phản Hán hàng Sở.

Hạng Chính cười nói:

- Xúi giục Thân Đồ Gia tự nhiên là không đối, tuy nhiên chôn một cái gai giữa Thân Đồ Gia cùng Chu Á Phu, phần gián quan hệ của hai người không phải là khó, hơn nữa Thân Đồ Gia còn là một quân tử quang minh lỗi lạc, lời nói ngàn vàng, có câu quân tử có thể bắt nạt lúc này, Chu Á Phu chung quy lại còn trẻ, việc này làm thật sự là không khó.

Trong lòng Lâu Kính khẽ nhúc nhích, mơ hồ có chút đoán được quyết định của Hạng Chính.

Bất giác, Lâu Kính lại liếc mắt nhìn Hạng Chính một cái, Sở Thái Tử suy nghĩ sâu xa như vậy, thật sự là không giống với người hai mươi tuổi.

Vào một buổi tối, một bồ câu đưa tin ở Lâm Truy bắt đầu cất cánh, cho đến sáng sớm hôm sau bay đến Lỗ Huyện, lập tức một kỵ binh chạy như bay từ Lỗ Huyện thẳng đến Lịch Hạ.

Ngày hôm sau, Thân Đồ Gia tướng phòng giữ Lịch Hạ lập tức nhận được thư của tướng Sở Cao Lăng.

- Tại Tam Lý đình thành đông có chuyện thương lượng quan trọng?

Điền Thảo mày rậm, trầm giọng nói:

- Quả thực chính là vậy, hắn thì có chuyện gì quan trọng thương lượng cùng tướng quân?

- Ai biết?

Thân Đồ Gia cười cười, xoay người rời đi.

Điền Thảo vội hỏi:

- Tướng quân, người muốn đi đâu vậy?

- Đi Tam Lý đình thành đông.

Thân Đồ Gia vừa đi vừa nói:

- Bản tướng quân đi xem người tài nước Sở mới xuất hiện một chút.

- Cái gì?

Sắc mặt Điền Thảo hơi thay đổi, gấp giọng nói:

- Tướng quân người không thể đi, sợ là thằng nhãi Cao Lăng không có ý tốt. . .

- Không yên tâm thì như thế nào?

Thân Đồ Gia lạnh nhạt nói:

- Nếu bản tướng quân không đi, chẳng lẽ không phải là sợ hắn sao? Hơn nữa Tam Lý đình thành đông tầm nhìn trống trải, căn bản là không thể phục binh, cũng không sợ hắn làm điều gì không đúng đắn.

- Như vậy cũng không thể đi.

Điền Thảo lại nói:

- Nếu không, Chu tướng quân ở nơi đó cũng không rõ ràng lắm.

- Có cái gì không rõ hay sao?

Thân Đồ Gia không cho là đúng nói:

- Bản tướng quân làm việc quang minh, không thẹn với lương tâm, căn bản là không cần giải thích cho ai.

Điền Thảo không nói được gì, chỉ có thể trở mặt nhìn Thân Đồ Gia hiên ngang rời đi.

Thân Đồ Gia dẫn theo một đội kỵ binh vội vàng đi đến đình ba dặm thành đông, lại nhìn thấy trong đình chỉ có một người, một người trẻ tuổi phong lưu lồi lạc ngồi trên chiếu, nghĩ đến đây chính là Cao Lăng rồi.

Trong đình để hai ghế cùng một cái bàn, trên mặt bàn để hai vò rượu cùng với mấy món ăn.

Nhìn thấy bọn Thân Đồ Gia, người trẻ tuổi quỳ ngồi dậy thi lễ nói:

- Vị này chắc hẳn là Thân Đồ tướng quân rồi.

- Người chính là Cao Lăng?

Thân Đồ Gia trả lễ, thản nhiên nói:

- Người trẻ tuổi rất can đảm, đến chỗ hẹn một mình, người không sợ bản tướng quân trở mặt tại chỗ, bắt người đi?

Cao Lăng mỉm cười, nói:

- Tướng quân chính là đương kim quốc sĩ, chẳng lẽ lại đi làm việc này?

Có câu thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên (ý là ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được): “Vuốt móng ngựa” ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen, Cao Lãng nói một câu đương kim quốc sĩ đã để cho Thân Đồ Gia có chút dễ chịu, lập tức đi vào trong đình ngồi xuống đất, nói:

- Người trẻ tuổi, có chuyện gì người có thể nói.

Cao Lãng cười nói:

- Thật sự cũng không có việc gì, chỉ là tại hạ ngưỡng mộ đại danh tướng quân đã lâu, nhưng vẫn chưa có dịp gặp mặt, lần này may mắn cùng ở Lịch Hạ với tướng quân, nên muốn gặp mặt lãnh giáo một phen thao lược binh pháp, mong rằng tướng quân vui lòng chỉ giáo.

Tin tức Thân Đồ Gia và Cao Lãng nâng cốc nói chuyện ở đình ba dặm thành đông Lịch Hạ rất nhanh được truyền đến bên tai Chu Á Phu, Bạch Ngôn và Hàn Câu đều khuyên Chu Á Phu nên sớm phòng bị, nhưng căn bản Chu Á Phu không để ý, còn nói chuyển ra “ nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người” để răn dạy hai người, làm hai người bẽ mặt.

Chu Á Phu cũng chỉ là nói mồm thôi, thật sự Chu Á Phu cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Tuy nhiên hôm sau lại có tin tức truyền đến, Thân Đồ Gia lại hẹn cùng đi săn thú với Cao Lãng, lập tức Chu Á Phu có chút không vui, Thân Đồ Gia người lại trái tim phóng khoáng để lộ liễu quá, cũng phải chú ý đến thân phận của mình chứ? Dù như thế nào, hiện tại người cũng là một tướng Hán, lại cùng tướng Sở nâng cốc nói chuyện, mời đi săn bắn như thế tính sao?

Những chuyện khiến cho Chu Á Phu không nghĩ vẫn chưa kết thúc.

Mấy ngày sau, lại có tin tức từ Lịch Hạ truyền tới, Cao Lãng và Thân Đồ Gia có nhiều thư lui tới, thậm chí Cao Lãng còn tặng mấy chục vò rượu ngon cộng thêm một bộ trân quý bản bốn mươi ba cuốn “ Ủy Liêu Tử” cho Thân Đồ Gia, Thân Đồ Gia cũng đáp lễ hai hộp thịt băm cùng với mười ba cuốn “ Thái Công binh pháp” .

Thân Đồ Gia lại nhất định không biên thư giải thích với Chu Á Phu, trong lòng Chu Á Phu lập tức dần dần nổi lên nghi ngờ, Thân Đồ Gia cùng Cao Lãng như thế kẹp quần không rõ, thực sự không phải xảy ra chuyện gì chứ?

530. Chương 541: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 541: Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Chu Á Phu về, dù gì cũng vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng Bạch Ngôn và Hàn Câu không còn cách nào để bình tĩnh, hai người lại cùng nhau đi tới trường của Chu Á Phu.

Bạch Ngôn nói:

- Chu tướng quân, Thân Đồ Gia cùng tướng Sở Cao Lãng mất đi mây lại, qua lại mờ ám, nếu còn cứ như vậy nhất định sẽ có chuyện xảy ra, nếu chẳng may Thân Đồ Gia hàng nước Sở, vậy chúng ta lập tức bị chặt đứt đường lui về Hà Bắc, kể từ đó, hậu quả sẽ khôn lường không chịu nổi, chi bằng nên nhanh chóng điều Thân Đồ Gia đến Lâm Truy đi.

- Việc này tuyệt đối không ổn.

Chu Á Phu lắc đầu quả quyết.

Trong lúc quan trọng này lại điều Thân Đồ Gia đến Lâm Truy, đây chẳng phải là ở ngoài sáng nói cho Thân Đồ Gia, Chu Á Phu ta không tín nhiệm gã sao? Mà Thân Đồ gia đầy lòng vô tư, quang minh lỗi lạc, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi sẽ nảy sinh suy nghĩ khác thường, nếu làm không tốt thật là có khả năng để Thân Đồ Gia và ba mươi nghìn đại quân của gã đẩy mạnh phát triển với nước Sở.

Lúc này Hàn Câu nói:

- Lại không thể nhắc đến chuyện Lâm Truy, nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt, sau đó yêu cầu quân Sở nhanh chóng rời khỏi quận Tề Bắc, ngăn chặn Thân Đồ Gia tiếp xúc cùng quân Sở.

Chu Á Phu nhẹ nhàng vuốt cằm, y không tin Thân Đồ Gia sẽ dễ dàng phản bội, nhưng lại theo đuổi gã tiếp xúc cùng quân Sở, chung quy là chuyện không tốt, kể từ đó, chuyện Lâm Truy bên này thật sự là không thể lại bàn được rồi, lập tức nói:

- Được rồi, bản tướng quân sẽ phái người thông báo Sở Thái Tử, ngày mai đàm phán lại.

Lập tức Chu Á Phu sai thân binh đi vào trong thành đưa tin.

Bạch Ngôn suy nghĩ một chút, nói:

- Chu tướng quân, việc quân Sở muốn dẫn dân chúng, cường hào cùng với binh lính Lâm Truy đi, mặt tướng nghĩ Hạng Chính sẽ không nhượng bộ, còn có ngọc tỷ Tần Vương, hẳn cũng sẽ không có khả năng giao ra, cùng giằng co hai chuyện tại đây, chẳng mưu cầu chút thực tế ích lợi, thí dụ như nói quận Lang Tà.

Hai mắt Hàn Câu sáng ngời, lập tức lại lắc đầu nói:

- Lấy quận Lang Tà làm trao đổi? Chỉ sợ Hạng Chính sẽ không đáp ứng, như thế, năm quận nước Tề chúng ta chiếm bốn, hợp tung đồng minh chẳng lẽ không phải thua thiệt lớn sao?

- Hạng Chính cũng không thể nhượng bộ một chút sao?

Chu Á Phu sờ cằm của mình, lãnh đạm nói:

- Hai vị, khi đàm phán thì làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Nhìn thấy Yến Thái Tử Tàng Diễn hóa trang thành sĩ tốt bình thường, Hạng Chính không khỏi giật mình mà nói:

- Tàng Diễn huynh, tại sao là người?

Tàng Diễn rối bù, bộ dạng nhếch nhác hướng về Hạng Chính khom người vái chào, sâu thẳm nói:

- Lão đệ, người phải giúp lão ca một phen, bằng không, lão ca cũng không còn mặt mũi nào gặp U Yến phụ lão.

Lần này quân sáu nước liên minh phạt Tề, số quân Yến xui xẻo nhất.

Trước tiên dựa theo ước định của sáu nước, nước Yến xác định phạm vi thế lực là quận Lang Tà, tuy nhiên Yến Vương Tàng Đồ lòng người không đủ, sai Thái Tử Tàng Diễn xuất quân ghi tên tại quận Giao Đông, tấn công Mật Huyện, vùi lấp ấp Thuần Vu, quân tiên phong giờ tay âm thầm đem quận Giao Đông nhét vào trong túi, kết quả bị liên quân mai phục ở Duy Thủy, tổn binh hao tướng bại trận trốn về Lang Tà.

Sau khi quân Yến tan tác, Chu Á Phu lại sai phó tướng dẫn năm nghìn binh lính đánh vào Lang Tà, cũng vậy bại binh Tàng Diễn ở Cử Huyện, Tàng Diễn một lần nữa liều chết phá vây, hướng Hạng Chính cầu viện, nếu quân Sở không phái binh cứu viện, quân Yến thủ không được Lang Tà, chỉ sợ toàn bộ sẽ bị giết, khi đó thật sự không thể giao cho.

Nghe Tàng Diễn giải thích xong, Hạng Chính quyết định rất nhanh nói:

- Tàng huynh yên tâm, tiểu đệ lập tức dùng bồ câu đưa tin về Lỗ Huyện, nói rõ sai người phi ngựa đến báo tin cho tướng phòng thủ Lỗ Huyện là Cao Lăng, sai hấn chia quân đi tới cứu viện Cử Huyện.

-Như vậy, lão ca đa tạ.

Tàng Diễn cảm động đến rơi nước mắt, một lần nữa bái lạy.

Đang hàn huyên, chợt có thân binh đi vào bẩm báo nói:

- Thái Tử, sứ giả Hán cầu kiến.

- Sứ giả Hán?

Hạng Chính mỉm cười nói:

- Chắc chắn là Chu Á Phu không kìm nén được, muốn mở lại đàm phán.

Dứt lời, Hạng Chính lại hướng Tàng Diễn nói:

- Nếu Tàng huynh đã tới Lâm Truy, vậy đi cùng tiểu đệ.

Sau nửa canh giờ, hai minh liên hoành hợp tung lại ở bên ngoài cửa Bắc đàm phán.

Nhìn thấy Tàng Diễn đi sau Hạng Chính, Chu Á Phu, Bạch Ngôn và Hàn Câu đều có chút bất ngờ, nhưng cũng không có để ở trong lòng, quân Yên bại trận, cố thủ ở Cử Huyện, sớm muộn cũng bị giết, căn bản lúc này bọn Chu Á Phu đã không đàm phán với nước Yên rồi, cũng chỉ có nước Sở mới xứng đáng đàm phán cùng với đồng minh liên hoành.

Thi lễ xong, Hạng Chính, Tàng Diễn, Chu Á Phu, Bạch Ngôn, Hàn Câu theo thứ tự ngồi vào vị trí.

Hạng Chính cũng không nói gì ngoài lề, trực tiếp nói:

- Ba vị, bản Thái Tử vẫn nói câu cũ, chúng ta có thể rút quân từ Lâm Truy, nhưng phải nguyện theo ý cùng đi với quân Sở, bất kể là dân chúng bình thường, thế gia gia tộc quyền thế hoặc là tướng sĩ quân Tề, các người cũng không được gây khó dễ, đây là điểm đàm phán mấu chốt của chúng ta.

- Được rồi.

Cuối cùng Chu Á Phu thỏa hiệp, nói:

- Bằng lòng đi với các người đấy, chúng ta tuyệt đối sẽ không gây khó dễ, nhưng tài vật bên trong thành Lâm Truy các người không thể mang đi, nhất là ngọc tỷ Tần Vương, nhất định phải để lại.

- Việc này là không thể.

Hạng Chính lạnh nhạt nói:

- Tài vật bên trong thành Lâm Truy là của dân chúng, đương nhiên phải mang đi, về phần ngọc tỷ Tần Vương, đó là do tôn đế Hàn Hạp hiến tặng Phụ Vương ta, thứ cho bản Thái Tử không có quyền để lại cho người khác.

Chu Á Phu nhú mày nói:

- Người một chút cũng không có nhượng bộ, không hề có chút thành ý nào?

Hạng Chính lắc đầu, cười nói:

- Chu tướng quân nói vậy sai rồi, điều kiện trước tiên là rõ ràng ta giành công chiếm Lâm Truy trước, lại chủ trương nhượng lại thành Lâm Truy thậm chí toàn bộ quận Lâm Truy, cũng đã là nhượng bộ rất nhiều rồi.

- Trò cười.

Chu Á Phu cả giận nói:

- Sớm muộn thành Lâm Truy cũng nằm trong túi ta, người có nhường hay không có khác biệt gì đâu?

Hạng Chính cười cười, lại lắc đầu nói:

- Nếu tướng quân vẫn khăng khăng nói như vậy, đàm phán hôm nay không cần tiếp tục nữa, bởi vì bàn tiếp cũng sẽ không có kết quả gì, không bằng cứ để cho sự thật lên tiếng, bản Thái Tử muốn xem một chút, Lâm Truy có hay không là vật nằm trong bàn tay của liên hoành đồng minh các người?

Lập tức Chu Á Phu cũng hòng không nói được gì, y biết trước khi quân Sở, quân Tề cạn lương thực, khả năng liên quân đánh hạ Lâm Truy không lớn, mà ở Lịch Hạ bên kia y rất lo lắng Thân Đồ Gia, nếu thật sự bên kia có sự cố gì, đối với liên quân mà nói giống như tai họa ngập đầu, cho nên lúc này chịu không nổi chính là liên quân, không phải quân Sở.

Tuy nhiên Chu Á Phu cũng không thể thừa nhận điểm ấy trước mặt người khác, lập tức cục diện bế tắc rồi.

Bạch Ngôn đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nhanh chạy ra giảng hòa:

- Thái Tử, đàm phán đàm phán, đó chính là trước đàm phán sau phải đánh giá, dù có nói thế nào, liên hoành đồng minh chúng ta cũng không muốn tình hình tăng thêm, nói vậy hợp tung đồng minh các người cũng sẽ không muốn khai chiến toàn bộ chứ? Cho nên có điều kiện gì hai bên không ngại công khai quan điểm trước, sau đó lại từ từ nói chuyện.

Hạng Chính cười cười, nói:

- Bạch Tướng quân, điều kiện của ta đã nói rất rõ ràng.

Chu Á Phu lại nghĩ nghĩ, nếu muốn quân Sở để lại tài vật hàng hóa cùng với ngọc tỷ Tần Vương ở Lâm Truy, thật sự là không có khả năng, hơn nữa y cố ý rao giá trên trời, là vì dẫn tiếp đến ý sau, lập tức nói:

- Cũng được, ngọc tỷ Tần Vương các người có thể mang đi, nhưng quân đội Cao Lăng phải lập tức lui về Tiết quận, còn có quận Lang Tà cũng nhất định phải nhường lại.

Quận Lang Tà mới là mục tiêu chính của Chu Á Phu, nếu liên hoành đồng minh có thể dùng miệng đoạt được quận Lang Tà, như vậy cuộc chiến phạt Tề lần này, liên hoành đồng minh có thể lấy được bốn trên năm quận của nước Tề, có thể nói là giành được thắng lợi lớn.

- Dựa vào cái gì?

Tàng Diễn thấy tình hình cấp bách, la lên:

- Dựa vào cái gì mà phải nhường quận Lang Tà cho các người?

- Chỉ bằng liên quân đã khống chế gần như toàn bộ quận Lang Tà.

Chu Á Phu lạnh lùng cười, rồi nhìn Hạng Chính nói:

- Thái Tử, đây là điểm mấu chốt cuối cùng, nếu ngay cả điểm ấy mà người cũng không thể thỏa mãn, đàm phán lập tức dừng lại ở đây.

Tàng Diễn giận dữ, đang muốn đứng dậy tranh luận lại bị Hạng Chính ngăn lại, lập tức Hạng Chính mỉm cười nói:

- Tốt, quyết định như vậy nhé, bản Thái Tử lập tức truyền thư cho Cao Lăng, sai hần lập tức xuất quân lui về Tiết quận, nhường lại quận Lang Tà cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên không phải bây giờ, đợi sau khi quân ta từ Lang Tà lui về Tiết quận.

Dừng lại một chút, Hạng Chính lại nói:

- Hơn nữa, còn phải làm phiền Chu tướng quân hạ lệnh, lệnh liên quân nhường đường qua lại cho quân ta từ phía nam trở về.

- Việc này không thành vấn đề.

Chu Á Phu vung tay lên, đột nhiên nói:

- Trở về bản tướng quân sẽ rút lui đại quân ngoài cửa đông, Thái Tử cũng có thể dẫn theo quân Sở và tất cả các người mà mình muốn rời khỏi.

Ngay lập tức có thư tiến lên viết xong hiệp nghị, chia làm năm bản, giao cho Hạng Chính, Tàng Diễn, Chu Á Phu, Bạch Ngôn còn có Hàn Câu. Hạng Chính vui vẻ ký tên đồng ý, mặc dù Tàng Diễn lòng không vui, nhưng theo ám chỉ của Hạng Chính, vẫn cầm bút ký, hiệp nghị chia cắt nước Tề như vậy là có hiệu lực.

Ngày hôm sau, Triệu Tịch dẫn quân Tề hộ tống dân chúng Lâm Truy dời đi Tiết quận, tạm thời quân Sở không rút lui, đây cũng là vì phòng ngừa liên quân lật lọng, nếu chẳng may sau khi quân Sở bỏ thành, Chu Á Phu đột nhiên trở mặt cắt người, như vậy cũng liền mù quáng, cho nên để dân chúng đất Tề lui vào Lang Tà phía trước, thành Lâm Truy vẫn không thể giao cho liên quân.

Sau khi quân Tề tiến vào, ba nghìn quân Sở lại phải đối mặt với gần một trăm nghìn liên quân, Hạng Chính lại không cần phải để ý, binh lính liên quân phần lớn là triệu tập tạm thời nhưng tốt binh lính, tổ chức tốt xấu lẫn lộn, còn xa không bằng quân Sở tinh nhuệ, liên quân nhiều binh lính ngược lại không bằng linh hoạt quân Sở, bởi vậy từ Lâm Truy thoát thân không thành vấn đề.

Vừa vào tới bên trong thành, Tàng Diễn liền oán trách Hạng Chính nói:

- Lão đệ, người bằng lòng bán lão ca đi.

Hai tay chấp vào nhau, Tàng Diễn lại tiếp tục kể khổ nói:

- Trước khi xuất binh, phụ vương đã nói, không chỉ có muốn lấy quận Lang Tà, còn phải lấy quận Giao Đông từ trong tay liên hoành đồng minh, hiện tại thất bại, chẳng những không có quận Giao Đông, mà ngay cả quận Lang Tà cũng phải nhường lại cho liên hoành đồng minh, người nói xem, khi trở về lão ca phải giải thích như thế nào?

Hạng Chính cười cười, thản nhiên nói:

- Tàng huynh đừng nóng vội, cái gọi là hiệp nghị có thể ký cũng có thể xé bỏ, không phải sao?

- Hả, nuốt lời?

Tàng Diễn chợt nói:

- Lão đệ người nói là, ký hiệp nghị với bọn họ chỉ là kế hoãn binh?

- Đúng là kế hoãn binh.

Hạng Chính vỗ nhẹ bả vai Tàng Diễn, trấn an nói:

- Tàng huynh người yên tâm, chỉ chờ khi quân dân Lâm Truy an toàn lui vào Tiết quận, tiểu đệ lập tức xuất binh giúp người đoạt lại Lang Tà.

Tàng Diễn lúc này mới thở nhẹ, lập tức lại nói:

- Lão đệ, Chu Á Phu sẽ không có phương pháp xử lý giống như vậy chứ?

Hạng Chính nói:

- Tiểu đệ có thất hứa, Chu Á Phu chắc chắn cũng sẽ không có để yên, tuy nhiên tiểu đệ không sợ hấn, có câu binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, hấn có thủ đoạn gì cứ việc sử dụng.

531. Chương 542: Giết Đòn Hồi Mã Thương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 542: Giết đòn hồi mã thương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Về đến đại doanh, Bạch Ngôn lập tức thăm dò Chu Á Phu nói:

- Chu tướng quân, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định liên quân sẽ đoạt được bốn quận Tế Bắc, Lâm Truy, Giao Đông cùng với Lang Tà, như vậy thì phân chia bốn quận này như thế nào, có nên bình tĩnh tìm kế hoạch và sách lược chung trước không hả? Để tránh sự việc trước mắt, bởi vì ý kiến không giống nhau thường gây ra mất hòa khí với nhau.

Hàn Câu cũng nói:

- Tại hạ tán thành, nên định ra kế sách chung.

Đây là đề tài hợp với chính nghĩa và lợi ích chung, nếu chỉ có ba quận, thì không có gì cần bàn nhiều, mỗi nước một quận, hợp lý, nhưng hiện tại lại thêm quận Lang Tà, vậy thì phải nói rồi.

Bạch Ngôn thành thật không khách khí noi:

- Lần này liên binh phạt Tề, đại Triệu ta xuất binh nhiều nhất, cho nên hơn mười huyện quận Lang Tà quản lý, ít nhất đại Triệu ta cũng được chia một nửa.

- Dựa vào cái gì?

Hàn Câu không vui nói:

- Trước khi xuất binh các nước đã từng có ước định, đoạt được nhân khẩu đất tài vật hàng hóa chia đều, quận Lang Tà nhất định cũng phải chia đều, điều này không có gì phải nói.

- Không được.

Bạch Ngôn quả quyết nói:

- Đại Triệu ta xuất binh nhiều nhất, của công bằng nhau có phải là không công bằng.

- Hàn Câu, chẳng lẽ ngươi muốn muốn bội bạc sao?

Hàn Câu bong nhiên đứng dậy, tay phải đã đưa về chuôi kiếm.

- Sao, Hàn Câu ngươi còn muốn giết người hay sao?

Bạch Ngôn bình thản tự nhiên không sợ, tay phải cũng nắm chặt chuôi kiếm.

Nhìn thấy hay người xảy ra xung đột, trong lòng Chu Á Phu thầm mắng hai người ngu ngốc, nhưng lại không thể không đứng lên khuyên nhủ:

- Hai vị dừng lại nghe bản tướng quân một lời, quận Lang Tà phân chia như thế nào, ta vẫn chưa tính toán gì hết, còn phải để Đại vương các nước lên tiếng mới được, cho nên, hai vị đợi sau khi chấm dứt chiến tranh đất Tề lại bàn tiếp, được chứ?

Bạch Ngôn, Hàn Câu hừ một tiếng, ngượng ngùng ngồi trở lại trên ghế.

Nửa tháng sau. Hạng Chính nhận được tin tức hồi báo, biết Triệu Tịch đã dẫn quân dân tiến vào quận Lang Tà, cuối cùng Hạng Chính cũng dẫn theo ba nghìn quân Sở rút lui Lâm Truy.

Quân Sở cũng không im lặng rời khỏi vào ban đêm, mà là lựa chọn vào lúc trời sáng đường đường chính chính rời đi.

Nhìn nhiều đội quân Sở theo thói quen thất lưng ngay ngắn, đội hình chỉnh tề đi ra cửa Đông thành Lâm Truy, sau đó dọc theo đường lớn trùng trùng điệp điệp mà xuất phát, bỗng nhiên Bạch Ngôn quay đầu nhìn phía Chu Á Phu, nói:

- Chu tướng quân, thực sự ngươi tính cứ để Hạng Chính và ba nghìn tinh binh rời đi sao? Hạng Chính là Thái Tử nước Sở đó.

Thật sự Bạch Ngôn không có muốn lấy tính mạng của Hạng Chính, y chỉ muốn bắt giữ Hạng Chính làm con tin.

Dù nói như thế nào thì Hạng Chính cũng là Thái Tử nước Sở, nếu thật sự có thể bắt giữ Hạng Chính làm vật trao đổi. Đối với nước Triệu thậm chí toàn bộ liên hoành đồng minh mà nói, không thể nghĩ ngờ là cực kỳ có lợi.

Hàn Câu liên tục gật đầu, gã cũng là có cùng suy nghĩ.

Chu Á Phu cười cười, nói:

- Tại hạ biết ý của Bạch huynh, tuy nhiên bây giờ là chưa đến lúc trở mặt, ít nhất phải trước khi tiếp nhận quận Lang Tà, là không thể trở mặt cùng quân Sở.

Hàn Câu lãnh đạm nói:

- Đợi đến khi tiếp nhận quận Lang Tà, chỉ sợ sẽ không có cơ hội rồi.

- Hai vị đều nghĩ là như vậy sao?

Chu Á Phu cười cười, lại nói:

- Vậy thì đúng rồi, hai vị đều nghĩ như vậy, thì nhất định quân Sở cũng sẽ nghĩ như vậy, tạ hạ lại muốn làm cách trái ngược. Khi cơ hội cuối cùng cũng đánh mất mới động thủ, đây chính là binh pháp đánh bất ngờ, đánh úp, ha ha.

Quân Sở hành quân rất nhanh, đến tờ mờ sáng ngày thứ chính đã đến trong hai mươi dặm thành bắc Cử Huyện.

Được nghe binh lính quân Sở tới, quân Hán phía bắc vây khốn Cử Huyện lập tức dời trại lại phía sau mười dặm. Tuy nhiên phó tướng quân Hán Lệ Giới vẫn tự mình dẫn hơn trăm du kỵ tuần tra ngoài ngoài thành cửa bắc, theo dõi hướng đi của quân Sở.

Đứng ở trên núi nhỏ Cử Huyện nhìn xuống, có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng Cử Huyện, lại có thể thấy rõ ràng những ngọn đèn dầu lốm đốm trong thành, vừa qua giờ Dậu, một hàng đuốc uốn lượn từ đường lớn phía bắc Cử Huyện ùn ùn kéo đến. Sau đó lập tức vào cửa bắc Cử Huyện.

Hàng dài cây đuốc được kéo đến, Lệ Giới đo đạc sơ sơ một chút, chiều dài rất có thể vượt quá hai mươi dặm, ba nghìn quân Sở đã có đội ngũ dài như vậy, hiển nhiên vốn là hành quân đơn độc.

- Kỳ quái, quân Sở để đội ngũ kéo dài như vậy làm gì chứ?

Hữu Tiểu Giáo nghi ngờ hỏi.

Lệ Giới cũng mù mịt không hiểu, y cũng không biết quân Sở có dụng ý gì, như nào?

Hữu Tiểu Giáo nóng lòng muốn thử xem, đề nghị:

- Tướng quân, đội ngũ quân Sở kéo dài như vậy, chúng ta chỉ cần cắt đứt ở giữa, tất nhiên trước sau quân Sở sẽ rơi vào hoàn cảnh khó khăn...

- Không được.

Lệ Giới quả quyết nói:

- Làm sao biết đây không phải kế dụ địch của quân Sở? Huống chi Phiêu Kỵ tướng quân từng có lệnh, khi y chưa ra lệnh, quân ta tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

Phiêu Kỵ tướng quân trong miệng Lệ Giới nói ra chính là Chu Á Phu, bởi vì có công chinh phạt Tề, Hán Vương Lưu Hằng đã vừa mới gia phong Chu Á Phu làm Phiêu Kỵ tướng quân.

Lệ Giới thận trọng là có lý, Sở Thái Tử Hạng Chính dám lấy ba nghìn tinh binh chạy nhanh một đoạn đường dài Lâm Truy, hơn nữa hành động trôi chảy, như thế nào là hạng người dễ dàng? Nhân vật lợi hại

như thế, chẳng lẽ sẽ để lại sơ hở rõ ràng như thế? Cho nên nói, điều này có thể là do chính quân Sở cố ý lộ ra sơ hở, dụ dỗ quân Hán đi công kích, Lệ Giới cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Tiểu Giáo nói:

- Tướng quân, chẳng lẽ cứ để mặc kị quân Sở tiến vào Cử Huyện?

Lệ Giới nói:

- Quân Sở tiến vào Cử Huyện là tốt, bọn họ đi vào dễ dàng, nhưng lại đi ra sẽ khó khăn.

Cửa bắc Cử Huyện

Hạng Chính xoay người xuống ngựa, Tàng Diễm cũng đã mang theo hơn mười thân binh vội vàng chạy ra đón chào.

- Hạng Chính lão đệ, người có thể đi đến đây.

Tàng Diễm hướng về Hạng Chính khom người vái chào, nói:

- Lão ca, lần này nghe lời người, từ bỏ Cử Huyện, nhưng quay về nhất định phải thay lão ca đoạt lại nhé.

- Tàng Huynh yên tâm, tiểu đệ nói ra nhất định sẽ giữ lời.

Hạng Chính cười cười, lại nói:

- Đã chuẩn bị xong chưa?

- Lão đệ yên tâm, đã chuẩn bị xong rồi.

Tàng Diễm nói:

- Đã phái ra nhiều thám báo Bắc Điều ở cửa Đông, Tây Môn cùng với ngoài cửa Nam, thám báo quân Hán ở ba phương hướng nếu muốn tiếp cận Cử Huyện căn bản chỉ là vọng tưởng.

Dừng lại một chút, Tàng Diễm lại nói:

- Bên trong thành quân Yến, quân Bắc Điều cũng đều đã tập kết xong.

- Tốt lắm.

Hạng Chính vui vẻ gật đầu, lại quay đầu lại quát:

- Truyền lệnh xuống, sau khi đại quân vào thành lập tức tắt đuốc, sau đó xuyên qua thành trì Cử Huyện, mồm ngậm tẩm, lập tức che vào, lần mò theo cửa nam ra khỏi thành tiếp tục xuôi nam!

Tàng Diễm cũng xoay người lên ngựa, hướng bên trong thành trên đường dài quân Yến đang tập kết đợi lệnh rút lui.

Thám báo quân Hán tuần tra liên tục ở bên ngoài cửa Bắc cùng với Lệ Giới trên núi nhỏ chú ý tập trung vào đại đội quân Sở đang trùng trùng điệp điệp xuôi nam, lại căn bản không có nghĩ đến, thừa dịp trong bóng đêm yên lặng mở rộng cửa nam Cử Huyện, vừa mới vào thành quân Sở cùng với quân Yến, quân Bắc Điều vốn đang đóng ở trong thành đã lặng yên rời khỏi.

Khi ra đến cửa nam Cử Huyện, bỗng nhiên Hạng Chính ghìm ngựa quay đầu lại, hướng về bầu trời đêm phương bắc cười lạnh lùng, Chu Á Phu, không phải người đã phái phục binh đến phía trước sao, bản Thái Tử lại không đi phía trước, trước cho người đến lừa dối, sau đó lại đánh đòn hồi mã thương, muốn nhìn xem, đến cuối cùng ai là người phục kích ai, ha ha.

Chu Á Phu đang sưởi ấm bên đông lửa tự nhiên rùng mình một cái, thân binh ở bên cạnh khẩn trương mang áo khoác dài tới mặc cho Chu Á Phu, lại nói:

- Tướng quân, dù thế nào cũng đừng để bị lạnh.

Chu Á Phu khua tay, nói:

- Không sao, bản tướng quân chưa yếu đến như vậy.

Ngồi ở một đồng lửa bên cạnh Bạch Ngôn nói:

- Chu tướng quân, tính toán thời gian, quân Sở đã đến Cử Huyện rồi, nhưng tại hạ và Hàn huynh lại không biết thần cơ diệu toán của tướng quân như nào, hiện tại, là không phải có thể nói rồi hả?

Chu Á Phu khua tay áo, thản nhiên nói:

- Thần cơ diệu toán thì không dám nhận, thật ra căn bản cũng không có gì, chỉ là bản tướng quân bí mật lệnh Thân Đồ Gia dẫn năm nghìn tinh binh tràn đèo lội suối, chạy đến mai phục tại con đường phải đi từ Lỗ Huyện đến Cử Huyện, ngay tại đêm qua, bản tướng quân đã nhận được tin báo, Thân Đồ Gia đã đuổi tới đoạn đường giáp ranh giữa Lang Tà và Tiết quận rồi.

- Thì ra là như thế.

Hàn Câu bỗng nhiên bình tĩnh nói:

- Ta đang thắc mắc sao tướng quân lại không chế tốc độ hành quân chậm chạp như thế, điều này đương nhiên chỉ là quân Sở lơ là, thật sự tướng quân đã sớm âm thầm mai phục phục binh phía trước rồi, lợi hại, quả nhiên lợi hại.

Bạch Ngôn lại nói:

- Chu tướng quân, dấu vết của Thân Đồ Gia sẽ không bị phát hiện chứ? Còn có Cao Lăng đóng ở Lỗ huyện, hẳn có thể dẫn binh tới chỗ giao ranh giới giữa hai quận Tiết quận và Lang Tà tiếp ứng cho Hạng Chính hay không?

Chu Á Phu cười nói:

- Bạch Tướng quân không cần phải lo lắng, mật thám Hắc Băng Đài theo dõi chặt chẽ Lỗ Huyện, đến ngày hôm qua mới thôi, đại quân Cao Lăng vẫn trú đóng ở Lỗ Huyện, vẫn chưa có hành động khác thường.

- Ha ha, rất tốt.

Bạch Ngôn vui vẻ nói:

- Nói như vậy, lúc này Hạng Chính chấp cánh cũng khó chạy thoát.

Hàn Câu cũng nói:

- Có Hạng Chính làm con tin, từ nay về sau nước Sở muốn ném chuột sẽ sợ vỡ bình rồi.

Năm mươi dặm thành đông Cử Huyện, quân Sở, quân Yến cùng với kỵ binh Bắc Điều dọc theo hoang sơn đã lĩnh vội vàng tiến bắc tiến.

Lúc này mặt trời đã lộ ra phía chân trời Đông Phương, Tàng Diễm đi suốt cả đêm, ngẩng đầu lại phát hiện mình như là đi hướng bắc, lập tức đuổi theo Hạng Chính thở hồng hộc, về mặt hoang mang mà nói:

- Lão đệ, phương hướng hình như là sai rồi, hẳn là Tiết quận phải đi theo phía tây, sao chúng ta lại đi hướng bắc?

- Lão ca yên tâm, phương hướng đúng vậy.

Hạng Chính khua tay áo, nói:

- Hơn nữa, chúng ta cũng không về Tiết quận, chúng ta quanh quẩn trở về ở nửa đường phục kích liên quân.

- Gì? Phục kích liên quân?

Tàng Diễm không kịp phản ứng chút nào.

- Đúng, phục kích liên quân.

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm:

- Sự phụ của ta nói, cái này gọi là hồi mã thương.
- Hồi mã thương?

Tàng Diễm vội vàng nhìn quân Sở, quân Yên cùng với kỵ binh Bắc Điều phía sau, nhú mào nói:

- Nhưng liên quân từ Lâm Truy xuôi Nam đã có khoảng bảy tám vạn người, chúng ta lại không đến mười nghìn người, phục kích được sao?
- Liên quân cũng không nhiều như vậy.

Hạng Chính khua tay áo, nói:

- Chu Á Phu không có khả năng dẫn toàn bộ quân đội tiến vào Lang Tà. Nếu không có bất ngờ xảy ra, nhất định hẳn chỉ dẫn theo ba vạn binh mã thôi.

Dừng một chút, Hạng Chính lại nói:

- Hơn nữa, đêm qua lừa dối vô cùng thành công, Chu Á Phu cho rằng chúng ta còn ở lại Cử Huyện, căn bản không thể nghĩ rằng chúng ta sẽ lách trở về phục kích hắn.
- Ủ, cũng đúng.

Dù sao Tàng Diễm cũng đọc qua một vài binh thư, lập tức gật đầu nói:

- Binh pháp nói đánh bất ngờ, đánh úp, nhất định Chu Á Phu không thể nghĩ rằng chúng ta sẽ phục kích bọn họ ở nửa đường, việc này nói không chừng có thể thành công.

Hạng Chính cười cười, lại nói:

- Hơn nữa liên quân lơ là chúng ta, không chế tốc độ hành quân rất chậm, cho nên, sau khi chúng ta đến Hồ Khiêu Hạp Cốc, còn có đầy đủ thời gian bố trí sắp xếp:

Đi tới Cử Huyện nhất định phải đi qua Hồ Khiêu Hạp Cốc, hai núi kẹp một cốc, địa thế cực kỳ hiểm trở, cũng là địa điểm mà Hạng Chính chọn làm nơi phục kích.

532. Chương 543: Chỉ Đánh Quân Triệu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 543: Chỉ đánh quân Triệu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Thật là hai tòa hùng núi lớn, ở giữa là Hồ Khiêu Hiệp cốc?

Chu Á Phu ghìim ngựa nghỉ chân, nhìn lên vùng núi mây mù nguy nga phía trước, cảm thán từ đáy lòng.

Lúc Bạch Ngôn còn trẻ đã từng tới nơi này, lập tức nói:

- Đây mới chỉ là miệng núi, địa thế còn rộng, càng đi về phía trước vài dặm và thật sự khi tiến vào khe sâu tướng quân mới có thể chặn chính lãnh hội sự hiểm yếu của Hồ Khiêu Hiệp Cốc
- Thật sao? Chẳng lẽ sự hiểm trở sánh được với Hàm Cốc ư?

Chu Á Phu nửa tin nửa ngờ, giục ngựa đi trước.

Bạch Ngôn, Hàn Câu liếc nhau, cũng đánh ngựa đuổi theo, đi theo hai người là liên quân trùng trùng điệp điệp. Sáu vạn liên quân trước sau chia làm ba bộ phận. Ba vạn quân Triệu đi đằng trước, đi giữa là hai vạn

quân Hàn, mười ngàn quân Hán lại đi sau cùng. Tuy rằng đường lớn rất rộng, nhưng toàn bộ đội ngũ hành quân vẫn đang kéo dài ra hơn mười dặm.

Phía bên phải sườn đồi trên Hồ Khiêu Hiệp Cốc, Tàng Diễm đang nheo mắt lại nhìn một tòa cô phong phía trước.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, một cây cổ thụ lớn vốn đang đứng thẳng đứng trên tòa cô phong nghiêng ngã xuống, lập tức tinh thần Tàng Diễm rung lên quay đầu về dốc đá nhìn Hạng Chính đang nhắm mắt dưỡng thần nói:

- Lão đệ, liên quân đến rồi!

Hạng Chính chậm rãi mở hai mắt, lười biếng mà nói:

- Tàng huynh, liên quân vừa mới tiến vào cốc, còn rất xa.

Lại qua ước chừng nửa khắc đồng hồ, trong thung lũng phía trước liền truyền đến tiếng vó ngựa cùng với tiếng bước chân loáng thoáng. Tàng Diễm từ trên sườn đồi thò đầu ra nhìn xuống, chỉ thấy nhiều đội binh giáp đã xếp thành hơn mười nhóm cánh quân, nghênh ngang đi vào khe sâu, từng quân kỳ đều lấy màu lam làm để đón gió phấp phới, hiển nhiên là quân Triệu.

- Đi đằng trước chính là quân Triệu.

Tàng Diễm giọng căm hận nói:

- Chu Á Phu giao hoạt quá.

Tàng Diễm đang định giơ tay phải lên hạ lệnh phục binh hành động, chợt bị Hạng Chính nhẹ nhàng ấn chặt xuống.

Tàng Diễm không hiểu quay đầu lại ừ một tiếng, trong con ngươi lười biếng của Hạng Chính cũng đã lộ ra vẻ lạnh lùng, quay đầu lại chỉ bảo lính liên lạc:

- Truyền lệnh xuống. Toàn quân chuẩn bị!

- Hả?

Tàng Diễm kinh sợ ồ lên một tiếng. Hỏi:

- Lão đệ, tuy rằng Hồ Khiêu Hiệp cốc rất sâu nhưng không đủ để bao vây toàn bộ liên quân đang tiến vào, chiến thuật hợp lý nhất hẳn là buông tha đội liên quân tiên phong, đợi khi trung quân tiến hẳn vào cốc thì là lúc phát động công kích. Như vậy có thể trước sau chém liên quân thành ba khúc, khiến cho đầu đuôi khó mà để ý lẫn nhau được...

- Không, không phải hợp lý nhất, chỉ thích hợp hơn thôi.

Hạng Chính lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- So với việc tiêu diệt toàn quân, thì việc tiêu diệt quân tiên phong đối với chúng ta càng thêm thích hợp hơn.

- Vì sao?

Tàng Diễm không hiểu chút nào.

- Bởi vì tiên phong này là quân Triệu.

Hạng Chính trầm giọng nói:

- Lần này chúng ta chỉ đánh quân Triệu.

Tàng Diễm yên lặng, y vẫn không hiểu rõ dụng ý của Hạng Chính. Tuy nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Trong thung lũng, quân Triệu xếp thành hàng mà vào căn bản là không nghĩ tới hai bên sườn đồi có phục binh, nên vẫn nghênh ngang hành quân. Ước qua nửa canh giờ, ba vạn quân Triệu đã toàn bộ tiến nhập Hồ Khiêu Hiệp cốc.

Hạng Chính liền chậm rãi rút hoành đao ra, giương đao thản nhiên nói:

- Bắt đầu công kích.

Chu Á Phu, Bạch Ngôn, Hàn Câu đã cũng cưỡi ngựa đứng ở lối vào hồ khiêu hiệp cốc.

Nhìn thung lũng hình hồ lô phía trước cùng với vách đá hai bên thẳng đứng, Chu Á Phu nói:

- Đơn giản chỉ chỗ này thôi, Hồ Khiêu Hiệp cốc quả nhiên hiểm trở hơn so với Hàm cốc, tuy nhiên vị trí địa lý này vẫn còn xa mới theo kịp Hàm Cốc.

Điều này cũng đúng, Hàm Cốc chặn lối đi duy nhất thông giữa Quan Trung và Quan Đông, vị trí chiến lược này Hồ Khiêu Hiệp cốc sao có thể bằng được?

Hàn Câu chợt giơ lên roi ngựa chỉ vào thung lũng, cười nói với Bạch Ngôn:

- Bạch huynh, nếu một đội phục binh quân Sở mai phục trong cốc, sau đó lại lấy hỏa công, ba vạn đại quân tiến vào cốc này chỉ sợ toàn bộ cũng hóa thành tro tàn rồi.

Lúc này đã là giữa hè, quận Lang Tà vùng này lại vừa mới đã trải qua mấy ngày nắng nóng, cỏ cây khô héo, trong thung lũng Hồ Khiêu cỏ cây rậm rạp đích thật là rất dễ gặp hỏa công.

Bạch Ngôn nghe vậy lập tức cả kinh, hồn nói:

- Hàn huynh chớ nói giỡn.

Chu Á Phu cười cười, nói:

- Ha hã, Bạch Tướng quân không cần bận tâm, bản tướng quân vừa mới nhận được báo cáo đưa tin của Lệ Giới tướng quân, liên quân Hạng Chính, Tàng Diễn trước sau vẫn co đầu rút cổ ở huyện Lỗ, nơi này tuyệt không thể nào xuất hiện phục binh đồng minh hợp tung được.

- Ô ô ô..

Còn chưa nói xong hai bên khe sâu liền chợt vang lên tiếng kèn vang dội.

- Đây là... Ở đâu ra tiếng kèn?

Hàn Câu giật mình kinh hãi, trong lòng Bạch Ngôn cũng kinh hoàng, không thể nào, sẽ không thảm như vậy chứ, nói phục binh, thật sự đã xuất hiện phục binh?

Về mặt Chu Á Phu cũng khó tin, điều này sao có thể, nơi này sao có thể có phục binh?

Sự kinh hãi nghi hoặc của ba người Chu Á Phu cũng không kéo dài lâu, trên sườn đồi hai bên khe sâu hiện ra bóng dáng dữ tợn của binh giáp quân Sở, quân Yên, lập tức từng khối gỗ khô thật lớn làm chống đỡ, ở giữa được nhét cỏ khô làm thành quả cầu bằng cây cỏ bất ngờ từ hai bên cửa cốc trên triền núi được đẩy xuống dưới.

Mấy cành hỏa tiễn đã rơi vào quả cầu cây cỏ thật lớn này, lập tức mấy chục khối quả cầu cây cỏ liền bốc cháy lên, dưới tác dụng trọng lực, từng quả cầu cây cỏ thật lớn ù lún xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, hỏa thể cũng càng lúc càng lớn, khi sắp sửa ngã nhào đến đường lớn trong cốc thì đã biến thành mấy chục khối cầu lửa lớn, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Trong đó có một khối hỏa cầu lại lao thẳng đến ba người Chu Á Phu. Bạch Ngôn, Hàn Câu khẩn trương đánh ngựa né tránh, Chu Á Phu lại thẳng tắp nhìn hỏa cầu gào thét lao xuống, bất ngờ không kịp phản ứng.

- Tướng quân cẩn thận!

Một gã tiểu giáo quân Hán ra sức xoay cương ngựa, lại giơ tay quất vào đùi ngựa Chu Á Phu. vật cưỡi Chu Á Phu bị đau, lập tức đau đớn mà hí lên xông ra cửa cốc. Tiểu giáo quân Hán cũng đang định giục ngựa xông ra cửa cốc theo nhưng cũng đã chậm, chỉ nghe âm một tiếng, khối hỏa cầu kia cũng đã đụng vào đáy cốc, lại âm ầm nổ mở ra.

Đốm lửa lập tức bắn ra bốn phía đầy trời nhét đầy toàn bộ cửa cốc, bao gồm cả tiểu giáo quân Hán kia. mười mấy quân Hán gần đó lập tức bị lửa lớn hừng hực hoàn toàn cắn nuốt, tiếp theo chốc lát, càng nhiều hỏa cầu ù ù rơi xuống đều vỡ ra ở trên đường lớn cửa cốc. Lập tức hỏa thế ngập trời.

Chu Á Phu bị vật cưỡi mang theo lao ra mấy chục bước mới bình tĩnh ghìm chặt ngựa cương, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy toàn bộ cửa cốc hổ khiêu hiệp cốc đã hoàn toàn bị quân Sở, Yên quân đẩy xuống trên trăm bóng cây cỏ chặn hoàn toàn ở bên trong lửa lớn ngập trời mơ hồ còn có thể nhìn đến một đám bóng đang đang nhanh kêu rên, đó là quân Hán đang giãy chết.

Hàn Câu lòng còn sợ hãi. Vừa rồi thật sự là nguy hiểm. Suýt nữa đã chết tại ngọn núi hoang dã rồi.

Bạch Ngôn cũng lòng còn sợ hãi, lập tức lại ngửa mặt lên trời kêu rên lên, quân đội của gã, ba vạn quân Triệu sợ là xong rồi!

Sắc mặt Chu Á Phu xanh mét, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, đột nhiên hẩn hiểu, cái gì cũng hiểu, lập tức hét to một tiếng hô ra ngậm máu tươi ngã nhào từ trên ngựa xuống.

Lạc Dương, Sở Vương cung.

Tin tức đại thắng Hồ khiêu đã do Ô Mộc Nhai dùng bò câu đưa tin truyền quay lại Lạc Dương.

Hạng Trang gọi Tất Thư và Bách Lý Hiền đến, hưng phấn nói với hai người:

- Học Kiêm, Tử Lương, hiện tại quả nhân đã biết vì sao lúc trước các người cực lực đề cử Thái Tử lãnh binh phạt Tề rồi.

Dứt lời, Hạng Trang cảm thán nói:

- Quả nhân phải thừa nhận, quả nhân đã có cái nhìn sai lầm đối với Thái Tử, thật sự là nhìn lầm rồi.

Tất Thư cười cười, nói:

- Đại vương, cái này gọi là lo lắng cho con yêu. Cho nên không thấy rõ bằng bọn thần.

Hạng Trang vuốt cằm. Lại nói:

- Thái Tử có thể có năng lực như vậy, quả nhân cũng ó thể yên tâm giao nước Sở cho hắn.

Giữa lúc ba người quân thần đang nói chuyện, chợt Thế tử Hạng Trĩ đi nhanh xông vào, trước thì vào chào Hạng Trang, sau đó tức giận nói:

- Phụ vương, người bắt công với nhi thần.

Tất Thư, Bách Lý Hiền ngượng ngùng không biết nên hay không nên đứng dậy lánh tránh.

Hạng Trang lại như không có gì, cười hỏi Hạng Trĩ:

- Trĩ nhi, phụ vương đối xử bất công với con như nào?

Hạng Trĩ hét nói:

- Phụ vương phái đại ca lãnh binh phạt Tề, hiện tại đại ca ở đất Tề chiến thắng liên tục, không chỉ đánh bại liên quân Hán Triệu Hàn, ngay cả quận Giao Đông cũng đã đoạt được, chẳng phải là công quá lớn sao? Nhưng phụ vương lại không cho con lãnh binh, thậm chí ngay cả một Giáo Ủy nhỏ nhỏ cũng không cho con làm, chẳng lẽ không phải bất công?

Trước khi Hạng Chính lãnh binh phạt Tề, thật đúng là Hạng Trĩ đề xuất yêu cầu đó, yêu cầu làm một Giáo Ủy lĩnh doanh binh theo quân xuất chinh, tuy nhiên lại bị Hạng Trang cự tuyệt. Hạng Trang cũng lo lắng Hạng Trĩ dưỡng binh không chịu thuận phục, không chịu phục tùng quân lệnh Hạng Chính. Đứng nhìn hai người là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, nhưng Hạng Trĩ luôn luôn không phục người đại ca Hạng Chính này.

Lập tức Hạng Trang lạnh mặt xuống, trầm giọng nói:

- Con cũng muốn lãnh binh xuất chinh?

- Đúng.

Hạng Trĩ nói không cần nghĩ ngợi:

- Con cũng muốn lãnh binh xuất chinh.

Hạng Trang nói:

- Sở dĩ Đại ca ngươi có tư cách lãnh binh xuất chinh, là bởi vì hần là Thái Tử, vì suy tính tương lai Sở quốc, vì phụ nhất định phải toàn lực bồi dưỡng hần, bởi vì Đại Sở vừa thống nhất thiên hạ, đã từng gặp phải sự uy hiếp Hung Nô, Nguyệt Thị cùng với Đông Hồ và Man tộc. Vua của một nước nếu không thông quân sự, quả thật là họa của Đại Sở.

Dừng một chút, Hạng Trang lại hỏi:

- Con cũng muốn xuất chinh, chẳng lẽ lại con cũng muốn làm Thái Tử?

- Dạ..

Hạng Trĩ ghen lời, lập tức lại gân cổ phản bác:

- Để ai làm Thái Tử là chuyện của phụ vương. Phụ vương phái đại ca làm Thái Tử thì đại ca là Thái Tử, con sao có ý nghĩ đó chứ? Con chỉ muốn lãnh binh, nếu phụ vương cảm thấy con thân là thế tử lãnh binh không ổn, con bằng lòng từ bỏ thân phận thế tử, chỉ làm một tướng quân Sở quốc bình thường.

Sắc mặt Hạng Trang trong khoảnh khắc chìm xuống lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạng Trĩ. Hạng Trĩ lại không sợ, nhìn thẳng lại. sắc mặt Hạng Trang càng ngày càng âm trầm, ngay lúc Tất Thư, Bách Lý Hiền lo lắng hần sẽ tức giận thì sắc mặt Hạng Trang lại đột nhiên sáng sủa lên, rồi phá lên cười.

Từ trong ánh mắt trong suốt của Hạng Trĩ, Hạng Trang thấy được sự si mê và gần như điên cuồng chấp nhất của y đối với quân sự.

Đứa con trai này tuy rằng tính tình nóng vội nhưng không mất đi sự quang minh lỗi lạc của một hảo hán, tương lai sau khi Hạng Chính kế vị, Hạng Trĩ sẽ trở thành một người trợ giúp tốt nhất cho Hạng Chính. Có câu là huynh đệ đồng tâm, lợi đồng tâm này Hạng Chính cũng đích xác cần một huynh đệ có thể đấu tranh anh dũng đứng ra trợ giúp hần, thay hần đông phạt tây lấy, nam chinh bắc chiến.

- Con trai ngoan, phụ vương đồng ý với con.

Hạng Trang tiến lên nhẹ vỗ vai Hạng Trĩ, ôn hòa nói:

- Vậy thì con hãy chào từ biệt hai vị mẫu hậu của con đi, sau đó lập tức đi tới thành đô, từ lúc này con chính thức là Giáo Ủy quận Thục rồi! sau khi tới quận Thục rồi, con nhất định phải hiệp trợ Bàng Tranh chinh đồn Phiên binh Khương Đế ở Tây Thùy, chuẩn bị cần dùng gấp.

- Vâng.

Hạng Trĩ nghe vậy mừng rỡ, kích động xoay người thẳng bước đi.

533. Chương 544: Dập Tắt Lửa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiểm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 544: Dập tắt lửa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tin báo Hồ Khiêu Hiệp cốc thất bại truyền đến Hàm Đan, Triệu vương Trương Ngao lập tức nổi loạn, ông ta vốn là một quốc quân không chủ kiến, lập tức cho gọi Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên, Tướng quốc Trương Cảnh suốt đêm tiến cung, thương thảo đối sách.

sau khi tiến cung kiến giá, trên mặt Bạch Tuyên, Trương Cảnh cũng là khó coi, nước Triệu chịu thiệt lớn rồi.

Lần này liên binh phạt Tề, hai minh hợp tung, liên hoành tổng cộng xuất mười lăm vạn binh, riêng Triệu quốc xuất động năm vạn đại quân, hơn nữa lương thảo cho mười vạn đại quân đồng minh liên hoành cũng đều là Triệu quốc cung cấp. nhưng trước đó khi thương thảo phân chia lợi ích, Triệu quốc lại được phân quận Giao Đông cần cỗi nhất của đất Tề, quân thần nước Triệu xuất phát từ đại cục mà đều nhẫn nhịn.

Nhưng hiện tại bởi vì Chu Á Phu sơ suất khinh địch đến nỗi nước Triệu tổn thất ba vạn tráng đinh, hơn nữa quận Giao Đông cũng đã đánh mất, điều khiến người ta phẫn nộ nhất là, Chu Á Phu cũng tức quá ngã bệnh, lúc này liên quân lui giữ Lâm Truy khiến lòng người bàng hoàng, binh lính không có lòng chiến đấu, đừng nói phản công lấy lại Giao Đông, mà ngay cả bảo vệ cho quận Lâm Truy đều rất miễn cưỡng.

Nói một cách khác, nước Triệu bị tổn thất lớn như thế, lại không chiếm được lợi ích gì!

Dù là Bạch Tuyên trí tuệ hơn người, giờ phút này cũng không khỏi tức giận. Nhưng Bạch Mặc đối với việc này lại không tỏ vẻ gì, vậy cũng không tránh khỏi rất có thể lợi ích của nước Triệu đã không thu về được gì rồi.

Trương Ngao không có chủ ý gì nhìn Bạch Tuyên, Trương Cảnh nói:

- Thượng Tướng Quân, Tướng quốc, vậy nên làm thế nào cho phải?

Từ khi Triệu Ngộ bị giết, Trương Cảnh liền nhất nhất nghe theo Bạch Tuyên. Người này là người thông minh, biết Triệu vương yếu đuối, Bạch Tuyên lại cầm binh quyền, nếu ai dám vào lúc này làm trái với Bạch Tuyên, chẳng phải là chán sống đó sao? Lập tức y chuyển ánh mắt nhìn về phía Bạch Tuyên, chỉ còn thiếu trên mặt viết là: Ý kiến của Thượng Tướng quân chính là ý kiến của thần.

Bạch Tuyên cũng không ngờ trận chiến phạt Tề sẽ đánh thành kết quả như vậy, hơn nữa Bạch Mặc còn bỏ nhiệm Chu Á Phu làm chủ tướng, đến nỗi có thất bại ngày hôm nay cũng khiến Bạch Tuyên lòng đầy oán hận, lập tức nói:

- Việc này Bạch Thừa tướng nên giải thích một câu thỏa đáng cho nước Triệu chúng ta..

Từ trong Vị Ương cung đi ra, sắc mặt Bạch Mặc, Trần Bình và Chu Quan Phu đều nghiêm trọng.

Tin tức Chu Á Phu ngắt xiủ ở Hồ Khiêu hiệp Cốc đã truyền khắp Hàm Dương. Sau khi Lưu Hằng biết tin đã vội vàng cho gọi ba người vào cung thảo luận đối sách. Ngay tại Điện Noãn các Ôn Đức Điện, lần đầu tiên Hán Vương Lưu Hằng nổi giận, thẳng tay khiển trách Chu Á Phu quá kiêu ngạo khinh địch. Nói đến mức trên mặt Bạch Mặc và Chu Quan Phu đều nóng rực, trên mặt Trần Bình cũng ửng đỏ không có ánh sáng.

Chu Quan Phu đang đi, chợt quay đầu lại trách:

- Thừa tướng, ta sớm đã nói, Á Phu tuổi trẻ kiến thức nông cạn, chưa đủ để đảm đương việc lớn như thế, người xem, kết quả chẳng phải là gặp họa rồi sao?

Bạch Mặc thở dài:

- Thắng Chi, thật ra thất bại ở Hồ Khiêu không thể trách Á Phu, mà là Hạng Chính khó chơi quá.

Trần Bình thừa nhận sâu sắc, gật đầu nói:

- Đúng vậy, Hạng Chính này có phong cách dụng binh thật giống cha nó.

Bạch Mặc ngẩn cổ nhìn bầu trời âm u, lo lắng nói:

- Hiện tại nước Sở thật đúng là sao tướng tập hợp, nhân tài đông đúc, thế hệ trước có Hạng Trang, Tắt Thư, Cao Sơ, Bàng Ngọc... còn hiện nay đồng lứa trẻ tuổi có Hạng Chính, Bàng Tranh, Cao Lăng cũng đã trưởng thành, trái lại nước Đại Hán ta...

Lời của Bạch Mặc chưa nói hết nhưng Trần Bình, Chu Quan Phu đều hiểu, ý của hắn là nước Sở nhân tài đông đúc, mà nước Hán thì nhân tài điêu linh, vất vả lắm mới đào tạo ra được Chu Á Phu trẻ tuổi tuần kiệt, tài đức, nhưng khi đo sức với Sở Thái tử Hạng Chính thì lại thua thất bại thảm hại. Mà đây rất có thể chính là hình ảnh thu nhỏ của hai nước Sở Hán tương lai mấy chục năm tới.

Bạch Mặc trầm ngâm một lát, lại nói:

- Thắng Chi, Thái sư, các người nghĩ tại sao lại như vậy không? Vì sao nước Sở xuất hiện nhân tài đông đúc, cảnh tượng phồn vinh, còn nước Đại Sở ta nhân tài điêu linh?

Chu Quan Phu nghe vậy im lặng, đầu của y trên cơ bản dài bằng cơ thể, đương nhiên không thể nghĩ ra nguyên nhân trong đó, Trần Bình thoáng chút suy nghĩ, nói:

- Lão phu cũng thấy rất khó nói, nước Sở có con cháu huân thích, nước Hán cũng có con cháu huân thích, nhưng vì sao con cháu nước Sở thành tài mà con cháu nước Đại Hán lại không được như vậy?

- Bởi vì kỳ thi quốc gia!

Bạch Mặc thở dài nói:

- Vốn tưởng rằng nước Sở thi hành chế độ kỳ thi quốc gia là phá hỏng lễ chế cổ đại, là đi ngược lại với nhân tâm, nhưng hiện tại xem ra là chúng ta sai lầm rồi. Sau khi nước Sở thi hành chế độ kỳ thi quốc gia, con cháu thứ tộc xuất thân hàn hàn đã có thể có được chức vụ cùng với con cháu quý tộc. Bởi vậy con cháu thứ tộc tích cực đọc sách để có được lên chức thật cao, kết quả trực tiếp là, số lượng người đọc sách ở nước đã vượt xa các nước khác.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Hạng Chính, Bàng Tranh, Cao Lăng đã phải trở hết tài năng để cạnh tranh cùng với hàng ngàn con cháu nước Sở, còn Á Phu thì sao? Quá trình trưởng thành của nó trên cơ bản chưa từng phải cạnh tranh với người nào. Mà đem tất cả con cháu trẻ tuổi của Quan Trung cộng lại chỉ sợ cũng chưa đủ vạn người?

Chính bởi vì Chu Á Phu chưa từng trải qua cạnh tranh khốc liệt cho nên đã tự tạo thành cho mình thói cuồng ngạo tự đại, mà con cháu trẻ tuổi nước Sở lại khác, ít nhất ở trong Thái Học viện, địa vị của bọn họ với con cháu thứ tộc là bình đẳng, nếu học thức không bằng, năng lực không đủ, thì dù là con dòng cháu giống bậc cao nhất cũng sẽ bị con cháu thứ tộc đào thải...

So sánh hai nước với nhau, nước Sở có nhiều con cháu ưu tú hơn là điều dễ hiểu.

- Mấy chục vạn người trẻ tuổi biết chữ?

Hai mắt Chu Quan Phu tròn lên, thất thanh nói:

- Nước Sở có nhiều như vậy sao?

- Chỉ sợ đó chính là sự thật.

Trần Bình thoáng chút suy nghĩ, gật đầu:

- Mặc dù Hắc Băng Đài không có sưu tập nhiều tin tức về phương diện này nhưng chỉ vắn vắn một Ngô Quận mà số học trò đã gần vạn người, đây là sự thật.

Quận Học là cơ cấu dưới Thái Học viện của nước Sở, bình thường đều được sắp đặt tại các quận, số học trò khác biệt nhau, đương nhiên, quận học là cơ cấu học tập khá rời rạc, tiến vào quận học không cần phải qua kỳ thi nghiêm khắc, chỉ cần có căn cơ nhất định là có thể vào, mục đích thiết lập quận học là để cho các tú tài có đủ sự chuẩn bị tham gia được kỳ thi quốc gia.

Đương nhiên, tú tài được bồi dưỡng tại Quận học, Thái học viện nước Sở cũng không phải thế hệ chỉ biết theo phụ tử cầm đầu học kinh thư, mà còn là người phát triển lục nghệ toàn diện, ngoài văn khoa còn có

điều binh khoa, pháp khoa, mặc khoa, quyền thuật...Mà “Thương Thư”, “Luận Ngữ” và Nho gia cũng chiếm phần lớn nội dung trong văn khoa.

Cho nên, tú tài tốt nghiệp từ Thái Học viện nước Sở không chỉ có kiến thức phong phú, mà còn được rèn qua cơ sở thực tiễn, khí lực cường tráng mạnh mẽ, thậm chí có không ít học trò vẫn có thể cưỡi thiện xạ, cung mã thành thạo, văn võ toàn tài. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua chất lượng học trò tại Thái học viện nước Sở càng lúc càng được đề cao. Đám người Hạng Chính, Bàng Tranh, Cao Lăng chính là người nổi bật trong đó.

Bạch Mặc nhẹ nhàng vuốt cằm, lại nói:

- Từ số lượng tú tài ưu tú tốt nghiệp tại Thái học viện nước Sở, sau đó hoặc là tiến vào làm quan ở các địa phương các quận huyện hoặc là nhậm chức trong quân, không chỉ mang lại sức chiến đấu quân Sở được tăng lên, càng mang đến cho các nước liên hoành một hậu quả nghiêm trọng, đồng thời tổ chức quan địa phương nước Sở được nâng cao một cách tổng thể.

Dừng một chút, Bạch Mặc quay sang nói với Trần Bình:

- Chẳng phải Hắc Băng Đài nói, Giang Đông, Kinh Tương, Ba Thục thậm chí đất Ngụy dưới sự cai quản của nước Sở trong năm nay lại nghênh đón một mùa thu hoạch lớn chưa từng có từ trước đến nay sao? Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, nước Sở có rất nhiều năm không bùng nổ nạn châu chấu quy mô lớn, hay là lũ lụt hoặc nạn hạn hán rồi.

Trần Bình gật đầu, rồi lập tức biến sắc mặt, nói:

- Ý thừa tướng nói là, học sinh tốt nghiệp từ Thái học viện sau khi quay về đảm nhiệm quan địa phương đã tích cực cải thiện hệ thống tưới tiêu thủy lợi của nước Sở, cho nên mới khiến nước Sở không chế được thiên tai, cho nên mấy năm gần đây nước Sở liên tục được mùa thua hoạch lớn.

- Chẳng lẽ thái sư còn có cách giải thích nào khác sao?

Bạch Mặc nói:

- Hiện tại mùa màng nước Sở đã liên tục thu hoạch đều có thể chứng minh điều đó, một khi mùa màng không tệ, đó chính là mùa thu hoạch lớn, sau mùa thu hoạch thì nhà kho lớn, ngân khố quốc gia nước Sở sẽ dư thừa, chỉ sợ Sở Vương Hạng Trang đã muốn dụng binh quy mô lớn với bên ngoài rồi. Rất có thể sau thu hoạch vụ thu, thậm chí là sau cây trồng vụ hè.

- Sau cây trồng vụ hè nước sẽ dụng binh quy mô lớn với bên ngoài?

Chu Quan Phu giật mình nói:

- Không nhanh như vậy chứ?

Trong dự tính quân thần nước Hán, nước Sở đã liên tục đánh hai trận ác chiến Tứ Thủy, Miện Thủy, cộng thêm sau khi dời đô thì ít nhất cũng phải trải qua ba năm hay năm năm nghỉ ngơi và chỉnh đốn mới có thể hưng binh quy mô lớn.

Bạch Mặc nói:

- Có chuẩn bị mới có thể không gặp họa. Chúng ta nhất định phải làm tính toán thật tốt. Thảng Chi, người hãy gia tăng huấn luyện binh lính Quan Trung, dưới mười sáu tuổi, già chưa đến sáu mươi tuổi cũng phải triệu tập để huấn luyện. Thái sư, việc chuẩn bị lương thảo, quân giới đàn hàng phải để người vất vả rồi. Bốn tướng còn phải đi một chuyến đến An Ấp để dập tắt lửa.

Trần Bình yên lặng vuốt cằm, lại thở dài một hơi. Từ khi Chu Á Phu thất bại ở Hồ Khiêu Hiệp Cốc, hiện tại bên trong đồng minh liên hoành đã tỏ ra bất bình. Nước Triệu bị tổn thất thảm trọng nhất tại Hồ Khiêu Hiệp Cốc, vốn sẽ được phân quận Giao Đông giữ lại để cho liên quân Sở, Yên chiếm mất. Nước Triệu thật có thể nói là thua đất mất binh, cho nên nhất định sẽ yêu cầu hai nước Hán, Hàn bồi thường.

Nay Sở Thái tử Hạng Chính đã cho Bạch Mặc hán một vấn đề nan giải lớn bằng trời mà.

Phía bên nước Hàn, Hàn Vương Hàn Tín là nhân vật tham lam vô độ, chưa chắc y đã đồng ý nhả miếng thịt béo đã ăn ra, nếu muốn từ nước Hàn xuất ra sáu huyện thuộc quận Tế Bắc, chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Bạch Mặc lập tức đi An Ấp cũng không chắc có thể thuyết phục được y, còn phía bên nước Hán, còn có Lã Đài đã đưa cả nhà đi Lâm Truy, chỉ sợ cũng sẽ không đồng ý xuất nửa quận Lâm Truy ra.

- Nực cười, thật quá nực cười!

Hàn Vương Hàn Tín hất toàn bộ văn chương trên bàn rơi xuống đất, giận giữ nói:

- Thằng nhãi Trương Ngao khốn khiếp, tướng quân của hần không có bản lĩnh bảo vệ quận Giao Đông, còn muốn dựa vào quả nhân hay sao? Muốn quả nhân xuất sáu huyện thuộc quận Tế Bắc ra cho hần ư? Không có cửa câu!

Thượng Tướng Quân Giải Phúc ở bên cạnh châm ngòi thổi gió:

- Triệu vương thật đúng là không mặt không da, tuy nhiên thần nghe nói Thừa tướng đã từ núi Bồ Dốc vượt qua sông lập tức đến An Ấp rồi. Thừa tướng đến đây nói không chừng là sẽ nói thay cho nước Triệu. Đại vương, người nhất định phải kiên định trước áp lực của Thừa tướng. Tuyệt đối không thể nhượng bộ lớn gì cho nước Triệu.

- Người nói gì? Cái gì mà nhượng bộ?

Hàn Tín mất hứng nói:

- Một tác đất quả nhân cũng không nhả ra! Đừng nói là Bạch Mặc, ngay là lão già Lưu Bang từ dưới mộ bò lên quả nhân vẫn nói lời này, hừ!

Lời nói này thật quá kiên cường, tuy nhiên nếu thật sự Lưu Bang từ trong mộ sống lại, chỉ sợ Hàn Vương Hàn Tín đã tè ra quần rồi.

534. Chương 545: Âm Tàn

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 545: Âm tàn

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau khi Hàn vương Hàn Tín gặp mặt Bạch Mặc, việc bàn bạc thật sự không hòa hợp, tuy nhiên cuối cùng Hàn vương Hàn Tín vẫn phục tùng dưới áp lực của Bạch Mặc, đồng ý xuất ra sáu huyện thuộc quận Tế Bắc chia cho nước Triệu.

Tiến Bạch Mặc đi rồi, Hàn Tín vào cung Diệu Nữ vẫn còn chưa tiêu tan cơn giận.

Thấy Phùng Diệu Nữ, thậm chí Hàn Vương Hàn Tín còn có chút chột dạ, bởi vì hần vốn ban đầu đồng ý chia hai huyện thuộc quận Tế Bắc cho cha và huynh trưởng của ái phi phong làm hầu quốc, nhưng hiện tại hai huyện này cộng thêm bốn huyện khác đều đã cùng tặng cho nước Triệu, lời hứa lúc trước đã không thể nào thực hiện được rồi.

Vừa đứng Phùng Diệu Nữ lại hỏi chuyện này, Hàn Vương Hàn Tín không phản bác được.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, Phùng Diệu Nữ thật sự không oán giận Hàn Vương Hàn Tín, mà chỉ khóc rất thương tâm. Nhìn hoa khóc như mưa, Hàn Vương Hàn Tín đau lòng thiếu chút nữa không thở được, cũng có chút ngượng ngùng, ngay cả lời hứa đã hứa với ái phi của mình cũng không thực hiện được, vậy thì còn xứng là quốc quân không? Mỗi hận trong lòng Hàn Tín càng tăng cao.

Nỗi hận trong lòng thật khó tiêu, trong nội tâm Hàn Vương Hàn Tín như có vật gì đâm sâu vào trong.

Tháng sáu qua đi, lương thực vụ chiêm đã thu hoạch vào kho, từng thuyền lương thực đã thông qua thủy lộ từ Ba Thục, Kinh Tương, Giang Đông liên tục không ngừng vận chuyển đưa đến Ngao Thương.

Khi Hạng Tráng tuần tra đến Ngao Thương, thì tội tàu vận chuyển lương thực cũng vừa đến Ngao Thương. Đội tàu này đi bằng đường thủy, ước chừng hơn ngàn con thuyền lớn nhỏ vận chuyển lương thực chừng hai vạn thạch.

Đưa mắt nhìn khắp, hai bên bờ dề rộng đông nghìn nghịt kéo thuyền, âm thanh vang vọng trời cao, vô cùng đồ sộ.

Bách Lý Hiền phụ trách gom góp quân giới lương thảo hưng phấn giới thiệu:

- Đại vương, Ba Thục, Kinh Tương, Giang Đông đều có một mùa thu hoạch lớn nhất từ trước đến nay. Ở Hoài Tứ, đất Ngụy thu hoạch cũng khá lớn, ít nhất đã không lo vấn đề tự cấp, hiện giờ lương thực các nơi đã đang được vận chuyển tới Ngao Thương, khoảng gần trăm vạn thạch đã được vận chuyển đến trước.

Hạng Tráng gật đầu nói:

- Tử Lương, lương thực ở Kinh Tương, Giang Đông đều phải vận chuyển tới Ngao Thương, tuy nhiên lương thực ở Ba Thục sẽ không cần phải ngàn dặm xa xôi vận chuyển đến Ngao Thương, quả nhân dự tính sẽ xây dựng một tòa Thục Thương, chuyển tích trữ lương thực.

Bách Lý Hiền liên tục đồng ý, y đương nhiên biết dụng ý hành động này của Hạng Tráng. Hạng Tráng đặc biệt cho xây dựng Thục Thương để tích trữ lương thực, dụng ý này không cần nói cũng hiểu, đây là để chuẩn bị dụng binh với Hán Trung hoặc là Lũng Tây không lâu sau đó, nói cách khác, sau khi diệt Triệu, thì sau đó sẽ dụng binh quy mô lớn với nước Hán.

Tiến trình nhất thống thiên hạ sẽ không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Bách Lý Hiền cũng không kìm nổi sự hưng phấn. Vốn tưởng rằng năm ngoái đã trải qua hai trận đại chiến cùng với việc dời đô đến Lạc Dương, nước Sở sẽ phải cần đến ba hoặc năm năm nghỉ ngơi lấy lại sức mới có thể tích tụ được đủ thực lực, nhưng thật không ngờ hoàn toàn không cần phải như vậy, lúc này mới chỉ có thời gian một năm ngắn ngủi mà nước Sở lại có đủ lương thực rồi.

Công lớn này là thuộc về Đại vương đã ra sức thi hành cải cách, chính là Đại vương đã dứt khoát cải cách quốc chính mới tạo ra cục diện nước Sở hiện giờ với nhân tài đông đúc cùng với quân lực cường thịnh và lương bổng sung túc.

Dường như Hạng Tráng đang có tâm sự gì, đã trầm mặc một lúc lâu mới nói:

- Bây giờ mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ chờ cơ hội thôi.

Bách Lý Hiền cũng không phản bác hấn, y biết ý Đại vương, hiện tại nước Sở đã chuẩn bị xong mọi việc, ba đại cấm quân Lạc Dương đã khởi xong binh mã, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chiến, phủ binh các quận cũng đã hoàn thành chỉnh huấn, bất cứ lúc nào cũng có thể tập kết xuất chinh. Lương thực tại Ngao Thương lại đủ để cho năm mươi vạn đại quân chống đỡ cho việc chinh chiến với bên ngoài.

Nhưng nước Sở bây giờ chỉ còn thiếu cơ để đường hoàng xuất binh.

Hạng Tráng vắt vẻo ngồi trên cây gai ở giữa ba nước đồng minh liên hoành nếu không thể đem cây gai này phát huy đến tận cùng, vậy thì chúng ta Hạng Tráng không có năng lực bằng Thái Tử.

Với thực lực nước Sở hiện nay, đơn độc đấu với đồng minh liên hoành thật ra cũng không hoàn toàn vấn đề gì, chỉ cần áp dụng thủ thế đối với hai nước trong đó, sau đó tập trung toàn bộ lực lượng diệt một nước trước nhất, sau đó bắt đầu diệt từng bộ phận của hai nước còn lại, nói thế nào thì nước Sở cũng có chín phần thắng, nhưng nếu cứ như vậy, tiến trình nhất thống sẽ kéo dài, thậm chí còn kéo dài ba đến năm năm.

Nhưng Hạng Tráng lại không muốn kéo dài lâu, hấn quyết tâm trong vòng một năm nhất thống thiên hạ!

Cho nên, nhất định phải kéo nước Yên nhập vào chiến đoàn, sau đó nước Sở mới có thể lấy danh nghĩa hòa giải phái binh tiến vào nước Triệu, chỉ có như vậy mới không quá nhiều chông đá kích vào Hàn Vương Hàn

Tín. Nếu thái độ Hàn Vương Hàn Tín mờ ám, toàn bộ đồng minh liên hoành sẽ tan rã, như vậy liên quân Yên Sở sẽ có thể trong thời gian ngắn lấy thế sấm sét tiêu diệt nước Triệu và sẽ không bị quá mức hao tổn quốc lực.

Sau đó, trải qua hơn tháng tu chỉnh và thu lương thực, nước Sở lại có thể dốc hết toàn lực chinh phạt Hán rồi.

Chỉ có điều, làm như thế nào mới có thể kéo nước Yên vào chiến đoàn? Căn cứ tin tức tình báo do Ô Mộc Nhai cung cấp, thái độ Yên vương Tàng Diễn gần đây có chút mờ ám, thậm chí đang âm thầm tiếp xúc với Hắc Băng Đài, nếu lúc này nước Sở chủ động khơi mào chiến tranh, nước Yên tuyệt đối sẽ không tham gia cuộc chiến, làm không tốt còn có thể phản lại sau lưng đối với nước Sở.

Sau khi Hạng Chính trở lại huyện Lỗ thì Điền Hoàn, Bàng Ngọc, Vũ Thiệp cũng đã tới trước.

Mười năm sau cuối cùng Điền Hoàn lại được đặt chân lên cổ thỏ, tâm trạng vô cùng phức tạp, có vui sướng, có sầu lo, nhưng nhiều hơn là sự mất mát, bởi vì “nước Tề” của ông lúc này đã không còn là nước Tề chân chính nữa rồi, tuy nói nó vẫn là nước Tề, mà chuẩn xác hơn phải là nước Tiết mới đúng, bởi vì lãnh địa của ông cũng chỉ có một Tiết Quận.

Càng khiến cho Điền Hoàn cảm thấy mất mát thêm chính là, quốc quân ông chỉ là con rối, quân quyền nắm hết trong tay Đại tướng quân Bàng Ngọc, mà việc bổ nhiệm, miễn nhiệm quan viên lại nắm giữ trong tay Tướng quốc Vũ Thiệp. Quốc quân là ông cũng chỉ là tượng trưng, không có thực quyền. Điều duy nhất đáng mừng chính là, trên trăm nhà cường hào đất Tề đã từ Lâm Truy di chuyển tới.

Nhưng Điền Hoàn hiểu rõ, nếu trong tay không so quân đội, chỉ dựa vào thế gia gia tộc quyền thế này thì không đủ để khởi động vương quyền của mình, cho nên ông nhất định phải cụp đuôi làm người, nói cho cùng, những thế gia gia tộc quyền thế này cũng chỉ tuân mệnh bằng miệng với ông, chứ thực chất không thể nào trợ giúp ông thật sự, bởi vì bọn họ cũng không có quyền và cũng không có binh.

Cho dù đó là ba vạn quân của Thượng Tướng Quân Triệu Tịch cổ Tề có lẽ cũng đã được Bàng Ngọc chỉnh biên? Ngoại trừ lựa chọn trong ba nghìn tráng đinh biên thành phủ binh Tiết quận, còn lại hơn hai vạn người đã toàn bộ sung nhập hộ khẩu vào các huyện. Tuy Triệu Tịch không muốn nhưng trước mặt Bàng Ngọc, sao ông dám phản kháng?

Cho nên khi Hạng Chính vừa đến huyện Lỗ, Điền Hoàn vội vàng đích thân đến viếng thăm.

Sở dĩ Điền Hoàn cố ý hạ thấp tư thái trước mặt Hạng Chính, chính là muốn tỏ ra bộ dạng kính cẩn trước mặt cha con họ Hạng, để Hạng Trang hoàn toàn yên tâm về mình, sau đó hần mới có thể buông tay. Chỉ tiếc nỗi khổ tâm của Điền Hoàn đều biến thành bọt nước, lúc Điền Hoàn cáo từ rời đi, về mặt Hạng Chính vô cùng lãnh đạm.

- Tề vương toan tính thật lớn.

Nhìn lưng Điền Hoàn đi xa, Hạng Chính thản nhiên nói một câu.

Bàng Ngọc, Vũ Thiệp ngồi bên cạnh liếc nhau, khóe mắt hai người đều xẹt qua tia vui vẻ, so với nửa năm trước, kinh nghiệm và khí chất của Thái tử đã khác nhau rất lớn, xem ra đích thật là chiến tranh đã rèn luyện con người.

Hạng Chính rất nhanh chuyển chủ đề lên người Hạng Trang, hỏi hai người Bàng Ngọc:

- Đại Tướng quân, tướng quốc, không biết phụ vương đạo này khỏe không? Hai vị mẫu hậu thế nào?

Vũ Thiệp từ trên ghế quỳ ngồi dậy, đáp:

- Vương hậu và thái phi rất khỏe, chỉ có tâm trạng Đại vương không tốt lắm.

- Phụ vương phiền lòng vì việc phạt Triệu ư?

Việc phạt Triệu tuy rằng cơ mật, nhưng Hạng Chính làm Sở Thái tử, đương nhiên là có tư cách tham dự trong đó, cho nên mơ hồ biết việc này.

Bàng Ngọc thở dài nói:

- Chẳng lẽ không phải vì việc này sao?

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, khoe mắt chột xẹt qua một tia âm tàn mà người khác khó phát hiện ra được.

Đợi sau khi Bàng Ngọc, Vũ Thiệp rời khỏi, đầu tiên là Hạng Chính gọi thống lĩnh Huyền Y Vệ đang trú tại Lỗ huyện tới, sau đó gọi Cao Lăng tới hành dinh, hai người bí mật thảo luận nửa đêm thì Cao Lăng mới cáo từ.

Một ngày nào đó nửa tháng sau, một người thần bí bỗng nhiên đi vào huyện Thuần Vu, cầu kiến tướng phòng giữ Bạch Ngôn quân Triệu.

Bạch Ngôn đã bắt đầu dứt bỏ hơn nửa quận Giao Đông nước Triệu, sở dĩ có thể bảo vệ được huyện Thuần Vu, không phải bởi vì quân Triệu phản kích đánh lui được liên quân, mà là liên quân không phát động công kích với huyện Thuần Vu, trong lòng Bạch Ngôn hiểu rõ, nếu liên quân Sở Yến phát động công kích, quân Triệu khó mà thủ được.

Nhưng Bạch Ngôn lại không dám bỏ thành chạy trốn, dựa vào đánh thành mà có kết quả bi thảm như vậy, nếu như ngay cả huyện Thuần Vu mà cũng không chiến mà vứt bỏ, vậy khi y về Hàm Đan chỉ có thể bị Bạch Tuyên chém đầu. Mặc dù y là tộc thúc của Bạch Tuyên, nhưng Bạch Ngôn hiểu rõ, nếu đứa cháu là y đây mang tai họa đến thì ngay cả người thân cũng sẽ không nhận.

- Người là ai?

Bạch Ngôn lạnh lùng đánh giá nhân vật không rõ trước mặt.

- Tướng quân không cần biết tiểu nhân là ai, chỉ cần nghe tiểu nhân giải thích là được.

Không rõ nhân vật này tướng mạo dài ngắn thế nào, xấu xí ra sao, nhưng khi đối mặt với Bạch Ngôn lại vô cùng bình thản, đồng thời lại không hề che giấu sát khí trước mặt Bạch Ngôn, người này không chút sợ hãi, thậm chí còn vô cùng bình tĩnh:

- Ba ngày sau, Sở Thái tử sẽ cùng Yến thái tử đi tới An Khâu săn bắn.

Sở Thái tử cùng Yến Thái tử ba ngày sau đi săn bắn tại An Khâu?

Tim Bạch Ngôn đập thành thịch. An Khâu cách huyện Thuần Vu hơn năm mươi dặm, nếu như phái một đội tinh binh mai phục trước tại trong núi An Khâu, sau đó bắt giữ Sở Thái tử cùng Yến thái tử, chẳng phải đó là công lớn sao? Tương lai quay về Hàm Đan, vậy thì không còn gì lo lắng rồi.

Tuy nhiên sau thất bại tại Hồ Khiêu Hiệp Cốc, Bạch Ngôn vẫn bị ám ảnh, lập tức lạnh lẽo nói:

- Đó là kỹ xảo dụ địch, dám lấy ra để dụ dỗ quân ta, người coi bản tướng quân là ngu ngốc hay sao?

Dứt lời, Bạch Ngôn quát:

- Người đâu, đem tên gian tế này ra ngoài cho bản tướng quân, chém!

Người thần bí bình thản không sợ, chỉ mỉm cười nói:

- Tướng quân để lỡ một công lớn, đáng tiếc, đáng tiếc.

Tận đến khi bị đao phủ đẩy đi ra viên môn, người thần bí kia mặt vẫn không biến đổi, ý niệm Bạch Ngôn nổi lên, lập tức thét ra lệnh đao phủ dừng đao lại, lại đẩy mạnh người thần bí vào trong hành dinh, trầm giọng nói:

- Người là ai?

Người thần bí ngẩng đầu, lạnh nhạt nói:

- Tướng quân, tiểu nhân là ai không quan trọng, quan trọng là ba ngày sau Sở Thái tử và Yến Thái Tử đi săn bắn ở An Khâu.

535. Chương 546: Khói Lửa Đã Nổi Lên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiềm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 546: Khói lửa đã nổi lên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi Hạng Chính, Tàng Diễn lui đến một chỗ trên sườn đồi, bên cạnh hai người chỉ còn lại mấy thân binh, hơn nữa trên người mỗi người đều bị thương, mà bị thương nặng nhất chính là người bị trúng hơn mười mũi tên, biến thành người máu, đang đánh nhau kịch liệt trên sườn đồi, quân Triệu dưới sườn đồi như đàn kiến chen chúc nhau tới, người nọ ngã va vào người kia.

Sau khi liên tục chém giết hơn mười người lui về, cuối cùng người máu không chống đỡ nổi ngã xuống đất.

Tiếp theo chốc lát, hơn mười trường kích gần như là cùng lúc đâm vào ngực bụng người máu, trên cơ thể người máu đã không còn nhiều máu phụt ra nữa, vừa rồi liều chết chém giết đã khiến toàn thân hằn chảy kiệt máu rồi.

Khi trường kích đâm vào cơ thể, người máu kêu lên vô cùng thảm thiết, lập tức đem hết toàn lực bẻ trường kích gãy đôi ném bay ra xa, xuyên vào hai gã tiểu giáo quân Triệu chết ngay tại chỗ. Còn người máu kia cuối cùng cũng đã tiêu hao sinh mạng, đầu rũ xuống.

-Kinh Vô! Kinh Vô!

Tàng Diễn đau đớn kêu lên.

Kinh Vô là dũng sĩ nổi danh của nước Yến, cũng là bằng hữu nổi khổ tốt nhất của Tàng Diễn, giao tình của hai người còn hơn cả tình huynh đệ. Hiện tại thấy Kinh Vô chết trước mặt mình mà bản thân lại bất lực, loại cảm giác này thật vô cùng thống khổ làm cho Tàng Diễn chỉ muốn xuống sườn đồi cùng chết theo Kinh Vô, nhưng hai chân lại nhũn ra không cất bước nổi.

Quân Triệu còn đang ở dưới ủa lên, quân Sở, binh Yến đang canh giữ ở trên sườn đồi càng lúc càng ít, trải qua chốc lát, hai mươi mấy thân binh chỉ còn lại không tới mười người, cuối cùng quân Triệu đã xông lên sườn đồi.

Nhìn quân Sở, binh Yến trên sườn đồi đã không còn mấy người, cuối cùng Bạch Ngôn không kìm nén được liền đích thân dẫn hơn mười thân binh đằng đằng sát khí xông lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi, Hạng Chính, Tàng Diễn chỉ còn lại hơn hai thân binh đang tránh sau tảng đá lớn để làm tấm chắn chiến đấu. Phía trước cùng hai bên trái phải có mười mấy tinh nhuệ quân Triệu cầm trường kích trong tay, mũi kích lạnh lẽo khóa cứng bốn người lại, chỉ cần Bạch Ngôn ra lệnh một tiếng là bốn người Hạng Chính mất mạng tại chỗ.

Nhưng Bạch Ngôn lại không muốn giết bốn người này, hơn nữa cũng không muốn giết Hạng Chính.

Không nói đầu tiên Hạng Chính là Thái Tử nước Sở, nếu có thể bắt giữ được thì đúng là có thể kiểm chế được nước Sở, hơn nữa tại Lâm Truy, Hạng Chính từng tha cho Bạch Ngôn, Bạch Ngôn sao có thể lấy oán trả ơn hại tính mạng Hạng Chính?

-Hai vị Thái tử, các người đã không còn đường để đi, hay mau buông binh khí chịu trói đi.

Trong giọng nói Bạch Ngọc không nén được sự vui sướng. Bắt giữ được hai Thái Tử nước Sở, Yến là công lớn đến mức nào chứ? Tưởng tượng có thể đem áp tải hai vị Thái Tử quay về Hàm Đan, Bạch Ngôn không kìm nổi ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng.

Lần này phục kích tuy nói là trả giá thê thảm và nghiêm trọng, 800 tinh binh bị chết chỉ còn lại hơn trăm, nhưng kết quả cũng cực kỳ thuận lợi.

Hạng Chính cười thảm hai tiếng, không để ý tới Bạch Ngôn, nói với Tàng Diễn:

-Nghĩa huynh, nghiệp lớn của huynh đệ ta còn chưa thành, kế hoạch lớn còn chưa thi triển, không ngờ hôm nay lại chết ở đây.

Sau trận đánh tại Hồ Khiêu Hiệp Cốc, Tàng Diễn chủ động đề xuất kết nghĩa huynh đệ với Hạng Chính, mà Hạng Chính xuất phát từ sự suy xét lung lạc nước Yên nên vui vẻ đồng ý.

Thấy Hạng Chính bắt đầu có ý muốn chết, Bạch Ngôn khẩn trương:

-Thái tử chờ làm chuyện diên rồi, chỉ cần người buông binh khí xuống, tại hạ cam đoan tính mạng của người an toàn, sau khi trở về Hàm Đan nhất định sẽ được ăn ngon mặc đẹp, được đối xử thật tốt.

Giết Hạng Chính thì chỉ sợ Hạng Trang ném chuột võ đồ, để trả thù cho Hạng Chính, chắc chắn Hạng Trang sẽ tắm máu nước Triệu.

Hạng Chính thản nhiên cười nói:

Bạch Ngôn, không cần nhiều lời, đầu bản Thái tử ở đây, có bản lĩnh thì tới lấy đi. Đương nhiên, muốn cái đầu bản Thái tử, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Dứt lời, Hạng Chính liền chậm rãi giương hoành đao lên, đưa mũi đao lạnh lẽo ngang trước mắt, ánh đao chiếu vào mặt lạnh băng.

Bạch Ngôn vô cùng sốt ruột, Hạng Chính một lòng muốn chết, vậy phải làm thế nào?

Bạch Ngôn đang sốt ruột, bên ngoài miệng núi cách sườn núi không xa đột nhiên vọng đến tiếng vó ngựa. Nghe được tiếng vó ngựa, Bạch Ngôn rung mình, y chỉ mang 800 tinh binh mai phục trong núi, mà lúc này bên ngoài đang chạy tới cũng chỉ có kỵ binh quân Sở hoặc quân Yên mà thôi.

-Viện quân, nghĩa đệ, viện quân chúng ta tới rồi!

Tàng Diễn hưng phấn kêu to.

Trong lòng Bạch Ngôn lại trầm xuống, lập tức lạnh lùng thốt:

-Hai vị Thái tử, lúc này viện quân đã đến, đối với các người mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt!

Dừng một chút, Bạch Ngôn lại hung hãn nói:

-Tại hạ cho các người thời gian nửa nén nhang, nếu trong vòng nửa nén nhang mà không khoanh tay chịu trời, vậy thì đừng oán tại hạ lòng dạ độc ác.

-Nửa nén nhang?

Nghe được tiếng vó ngựa từ bên ngoài miệng núi vọng tới, tinh thần Hạng Chính bình tĩnh lại, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười ủy dị, thản nhiên nói:

-Sợ là không cần lâu như vậy.

-Hả...

Bạch Ngôn thảm giật mình, trầm giọng nói:

-Có ý gì?

Hạng Chính dữ tợn cười, hoành đao đang để ngang mặt chợt hạ xuống, đồng thời hét lên:

-Giết!

Lời nói vừa buông xuống, bốn phía sau tảng đá lớn tập tức hiện ra trên năm mươi Huyền Y Vô Sĩ, hơn nữa trong tay người nào cũng cầm nỏ ngắn, gần như là cùng lúc với sự xuất hiện của Huyền Y vô sĩ, từng mũi tên đen nhánh cũng đã bắn về phía đám giáp sĩ quân Triệu của Bạch Ngôn đang bao vây đám người Hạng Chính.

-Đây là..?

Không đợi Bạch Ngôn kịp phản ứng, một mũi tên đã cắm vào cổ họng y.

Một luồng băng lạnh thấu xương từ nơi cổ họng ập tới như thủy triều, thân hình Bạch Ngôn run rẩy kịch liệt, ánh mắt vốn sắc bén thoáng chốc trở nên dại ra, ý nghĩ trong đầu cũng bất chợt tắt ngấm, trước khi màu đen vô tận nuốt trọn y, cuối cùng y đã ý thức được, đây đúng là một cạm bẫy.

Liên xạ nổ của Huyền y vệ sắc bén dị thường, những người trong vòng năm mươi bước chết ngay lập tức!

Cơ quan dây cung vẫn còn rung lên bần bật, trên trăm quân Triệu bao gồm cả chủ tướng Bạch Ngôn rất nhanh đã bị bắn chết hơn nửa, còn lại hơn mười mấy quân Triệu hốt hoảng xoay người bỏ chạy, nhưng tốc độ con người làm sao mà bằng tên nổ? Trong tiếng cơ quan liên tục không ngừng, quân Triệu còn sót lại cũng đều ngã xuống trong vũng máu.

Chỉ trong chốc lát, hơn trăm quân Triệu đã hoàn toàn ngã xuống trong vũng máu. Lúc này Huyền y võ sĩ mới nhảy từ trên tảng đá lớn xuống, sau đó rút đoản đao ra đến gần quân Triệu, mặc kệ là sống hay chết đều bị đâm một đao vào tim! Thủ đoạn tàn khốc như vậy, một vài binh lính quân Triệu muốn giả chết cũng đều bị giết chết hết.

Xác định quân Triệu không còn một ai sống sót, lúc này năm mươi huyền y vệ mới lặng lẽ lui vào trong rừng.

Tận đến khi tất cả võ sĩ Huyền y đều biến mất trong rừng, cuối cùng Tàng Diễn mới hồi phục lại tinh thần, nhìn chằm chằm vào Bạch Ngôn vẫn còn đang trợn trừng mắt, hỏi Hạng Chính:

-Nghĩa đệ, đây là chuyện gì?

Hạng Chính cười cười, lạnh nhạt nói:

-Nghĩa huynh, đến lúc này rồi mà ngươi vẫn không đoán ra được gì sao?

Tàng Diễn thật sự không đoán ra được, lập tức la lên:

-Nghĩa đệ, ngươi đừng nước đục thả câu nữa, rốt cuộc sao thế này?

-Nếu nghĩa huynh không biết, tiểu đệ cũng không muốn nói nhiều.

Nụ cười của Hạng Chính chợt trở nên lạnh lẽo, nói tiếp:

-Làm quỷ hồ đồ, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.

-Quỷ hồ đồ?

Tàng Diễn thất thanh:

-Ý gì?

Vừa nói xong, Tàng Diễn chợt thấy ngực đau dữ dội, sau đó toàn thân đột nhiên cứng lại, y khó khăn nhìn xuống, thấy lồng ngực của mình hiện ra hai đoạn mũi đao, máu từ mũi đao chảy xuống, Tàng Diễn lập tức hét lên thảm thiết, lại trừng mắt nhìn Hạng Chính, khàn giọng nói:

-Vì sao? Vì sao...?

Tận đến trước khi chết, Tàng Diễn vẫn không hiểu vì sao Hạng Chính lại giết y.

Hạng Chính chỉ nhẹ nhàng vuốt cằm, hai gã quân Sở đứng phía sau lại xoắn hoành đao, dưới sự đau đớn kịch liệt, da mặt Tàng Diễn lập tức co quắp, hai gã quân Sở lập tức rút đao ra, Tàng Diễn mất đi sự chống đỡ ngã vật xuống đất, sau khi ngã xuống còn co giật mấy cái rồi nằm im không nhúc nhích.

Sau khi hai gã quân Sở giết xong Tàng Diễn, lập tức quỳ lạy với Hạng Chính:

-Thái tử, tiểu nhân bái biệt!

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, nghiêm nghị nói:

-Các ngươi cứ yên tâm đi đi, vợ con già trẻ nhà các ngươi sẽ được bản thái tử nuôi dưỡng tuyệt đối sẽ không để bọn họ chịu khổ.

-Tạ ơn Thái Tử.

Hai người tạ ơn, nhưng sau đó xoay người đối diện nhau, một đao hung tợn đâm vào tim đối phương.

Nhìn hai người ôm nhau chết ngã xuống đất, lúc này trong con người Hạng Chính mới lộ ra tia đau buồn, tuy nhiên rất nhanh lại bị sự lạnh lùng thay thế, hít một hơi thật sâu, Hạng Chính lại quay ngược đao đâm mạnh vào đùi mình, dưới sự đau đớn kịch liệt, Hạng Chính lập tức la lên thảm thiết, tê liệt ngã xuống đất.

Tin dữ Sở Thái tử Hạng Chính, Yến Thái tử Tàng Diễn bị lọt vào phục kích của quân Triệu tại An Khâu, Sở Thái tử Hạng Chính trọng thương, Yến Thái Tử Tàng Diễn bỏ mình đã cấp tốc truyền tới Lạc Dương và Vô Chung.

Phản ứng đầu tiên của Sở vương Hạng Trang là mừng rỡ, sau đó là giật mình.

Sở dĩ Hạng Trang mừng rỡ là vì hắn đã đang lo không có cơ xuất binh, hiện tại Tàng Diễn gặp chuyện bỏ mình, hơn nữa còn chết vào tay Bạch Ngôn quân Triệu, Yến Vương Tàng Đồ xót con sao có thể chịu ngồi yên? Nói như vậy, trận ác chiến này giữa nước Yến Triệu là khó tránh khỏi rồi, nước Sở chỉ còn đợi xuất binh đi “điều đình” mà thôi.

Nhưng rất nhanh Hạng Trang ý thức được sự việc này không tầm thường, bên hắn đang lo lắng không có cơ để xuất binh, bên kia Bạch Ngôn liền giết Tàng Diễn? Trên đời này có việc trùng hợp như vậy ư? Nghĩ đến mặt khác của chuyện này, đột nhiên Hạng Trang cảm thấy âm thầm kinh hãi, đồng thời cũng có cảm giác nhẹ nhõm khó hiểu.

Đối với nước Sở mà nói, có được Thái tử như Hạng Chính là một chuyện may mắn.

Yến vương Tàng Đồ cũng nổi trận lôi đình, Thái tử Tàng Diễn là con trưởng của Tàng Đồ, có thể nói là tất cả tâm huyết của Tàng Đồ, nhưng hiện tại Tàng Diễn đã gặp chuyện bỏ mình tại An Khâu. Tàng Đồ nhận thấy tương lai của nước Yến đã bị hủy trong tay Bạch Ngôn nước Triệu, điều này sao không khiến cho Tàng Đồ nổi trận lôi đình?

Dưới sự nổi giận, Tàng Đồ hạ chiếu nhanh chóng trưng dụng binh lính, triệu tập toàn bộ nam đinh từ mười sáu tuổi trở lên và dưới sáu mươi tuổi trở xuống, ông ta muốn dẫn binh cả nước để báo thù cho Tàng Diễn!

536. Chương 547: Sóng Gió Nổi Lên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 547: Sóng gió nổi lên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Yến Vương Tàng Đồ chiếu lệnh tất cả nam đinh trong cả nước mười sáu tuổi trở lên đến dưới sáu mươi tuổi toàn bộ tập kết, lập tức toàn bộ đất Đại Yến ngập trong không khí chiến tranh, xe lân mã rít gào, sát khí tràn ngập.

Yến Triệu từ xưa từ xưa vốn đã nhiều chí sĩ khảng khái bi ca, một khi động viên cả nước, quả nhiên là thanh thế lớn.

Tuy nhiên Yến Tàng Đồ cũng không bị lửa giận làm cho mờ lý trí, ông biết thực lực, quân lực của hai nước Yến Triệu tương đối chênh lệch, chỉ dựa vào quốc lực của một nước Yến thì tuyệt đối không thể đánh bại nước Triệu, cũng không thể báo thù cho con trai. Cho nên, nước Yến nhất định phải thuyết phục hai thành viên đồng minh hợp tung khác là nước Sở và nước Bắc Đieu cùng nhau phạt Triệu.

Ba ngày sau, phi kỵ nước Yến ngay đêm trên đường chạy tới thành Bắc Điều.

Thành Bắc Điều là thành đô mới xây dựng sau khi lập nước, trung bộ Liêu Hà – Hà Sáo là gần Liêu Nguyên đời sau, nơi này đất đai phì nhiêu, đồng cỏ và nguồn nước phong phú, vốn là lãnh địa Cao Cú Lệ, tuy nhiên từ khi nước Bắc Điều được lập nên thì thực lực mạnh thêm, hơn nữa lại có nước Sở toàn lực giúp đỡ nên đã tạo thành ưu thế quân sự tuyệt đối đối với bộ tộc Cao Cú Lệ và Đông Hồ.

Đến hiện tại, nam tử Cao Cú Lệ trên Liêu Hà Hà Sáo đã bị đồ diệt hầu như không còn, toàn bộ phụ nữ và trẻ em Cao Cú Lệ thì trở thành nô lệ của thành Bắc Điều, còn lại hơn mười vạn người Cao Cú Lệ đều trốn nơi hoang đảo xa xôi, đi tranh cướp thức ăn ăn tươi nuốt sống với người man rợ.

Phi báo của nước Yến vừa đến thành Bắc Điều, Bắc Điều Vương Chiêu Thiệp Điều Vĩ vội gọi Đại tướng Mông Cức vào thương lượng.

Bởi vì nước Bắc Điều thuộc Liêu Hà Hà Sáo, bốn phía đối mặt với sự uy hiếp của các dân tộc du mục như là Hung Nô, Ô Hoàn, Tiên Ti, Túc Thận, Cao Cú Lệ. Mà Bắc Điều chỉ có một đội kỵ binh, đội kỵ binh này không do Bắc Điều vương Chiêu Thiệp Điều Vĩ nắm giữ mà do Đại tướng Mông Cức nắm giữ.

- Đại tướng quân, Yến Vương phái sứ giả tới cầu viện, chúng ta xuất binh hay không xuất binh?

Đối mặt với Mông Cức, Bắc Điều vương Chiêu Thiệp Điều Vĩ hoàn toàn là dùng giọng điệu thương lượng mềm mỏng, căn bản là không tỏ vẻ ta đây là Đại vương, không phải ông ta không muốn, mà là không dám, bởi vì kỵ binh của Bắc Điều chính là của Mông Cức. Chỉ cần Mông Cức ra lệnh một tiếng, Đại vương là ông đây lập tức không còn.

- Ô, Yến vương sai sứ giả tới cầu viện ư?

Mông Cức nghe vậy trong lòng lập tức khê động. Đối với thế cục Trung Nguyên hắn vẫn luôn chú ý, hướng đi của triều đình nước Sở cùng với thế cục nước Tề đều không ngừng được báo đến Liêu Đông, đương nhiên Mông Cức biết là Đại Vương sớm đang âm thầm bày trò để nhất thống thiên hạ.

Chỉ có điều Mông Cức không ngờ tới bị động thủ đầu tiên lại là Yến vương.

Tiếp nhận tin tức của Yến vương từ tay Bắc Điều Vương, sau khi Mông Cức xem xong thì quỳ ngồi dậy, chấp tay hành lễ:

- Đại vương, thần là Đại tướng quân của nước Bắc Điều, đương nhiên phải nghe theo ý nguyện của người, người nói liên Yến phạt Triệu, thần lập tức khởi binh. Nếu người không muốn, thần sẽ không khởi binh.

Quan hệ giữa Bắc Điều Vương Chiêu Thiệp Điều Vĩ cùng với Yến Vương Tàng Đồ vô cùng tốt, từ lúc mười tám lộ Đại quân phản Tần, Chiêu Thiệp Điều Vĩ đã từng phái một đội kỵ binh hộ tống Tàng Đồ chinh chiến, tuy rằng binh lực không nhiều nhưng thời điểm ấy bộ lạc Bắc Điều đã xuất động ra một nửa tráng đinh rồi. Mông Cức hào phóng tặng quyền quyết định cho Chiêu Thiệp Điều Vĩ, chính là tin tưởng ông ta nhất định sẽ lựa chọn xuất binh.

Quả nhiên, Chiêu Thiệp Điều Vĩ nghe xong vô cùng vui sướng, lớn tiếng nói:

- Quả nhân và Yến Vương kết giao đã lâu, quả nhân lại được nhìn thấy Yến thái Tử Tàng Diễn lớn lên, hiện nay Tàng Diễn bị chết trong tay thích khách quân Triệu, sao quả nhân có thể mặc kệ bỏ qua? Đại tướng quân hãy về triệu tập đại quân, định ngày phát binh đi.

- Vâng!

Mông Cức âm âm vang dạ, lĩnh mệnh đi.

Nước Yến động tĩnh lớn như vậy đương nhiên không thể giấu diếm được mật thám nước Triệu, tin tức này rất nhanh truyền quay về Hàm Đan.

Tuy rằng Triệu vương Trương Ngao tuổi tác đã cao, thậm chí ngay cả Thái Tử cũng đã mấy chục tuổi rồi, nhưng trước sau vẫn nhu nhược như vậy, khi nghe Yến vương Tàng Đồ hạ lệnh triệu tập tráng đinh trong

nước, lập tức hoảng hốt, cũng không quản đêm hôm khuya khoắt vội vàng ra lệnh cho nội thị gọi Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên, Tướng quốc Trương Cảnh tới thảo luận đối sách.

- Thượng Tướng Quân, Tướng quốc, giờ phải làm gì đây?

Trương Ngao lộ vẻ lo sợ không yên.

Trương Cảnh thở dài, nói:

- Đại vương, đây là chuyện nằm trong dự liệu, Tàng Diễn là con trai có thành khí nhất của Tàng Đồ, những đứa con còn lại đều là kẻ ngốc, căn bản không thể kế thừa nghiệp lớn của ông ta, nhưng bây giờ lại bị tướng quân Bạch Ngôn giết tại An Khâu, sao ông ta có thể chịu để yên?

- Tướng quốc, hiện tại không phải là lúc nhắc lại chuyện đó.

Bạch Tuyên nhú mày không hài lòng.

Không ngờ đứa cháu Bạch Ngôn lại mai phục quân ở An Khâu, giết chết Yến Thái tử Tàng Diễn cộng thêm làm Sở Thái tử Hạng Chính bị trọng thương, khiến cho Bạch Tuyên thật sự bất ngờ. Tuy nhiên hành động của đứa cháu này quả đúng là quá non nớt, tin tình báo phát ra là chính xác nhưng sao chỉ dẫn theo 800 người đến đó thôi? Cuối cùng không những không bắt giữ được Tàng Diễn, Hạng Chính, lại còn khiến mạng nhỏ của mình bị mất.

Hơn nữa điều làm cho người ta oán giận chính là còn khiến cho nước Triệu lâm vào tai ương binh đao.

Trong lòng Trương Cảnh cười lạnh, nhưng ngoài miệng thì không nói gì thêm nữa, hiện tại y thật sự sợ Bạch Ngôn.

Bạch Tuyên nói với Trương Ngao:

- Đại vương, quân Yến chẳng đáng lo lắng, dù là Tàng Đồ triệu tập hết tráng đinh từ mười sáu tuổi trở lên đến dưới sáu mươi tuổi nhưng cũng chỉ có hai mươi mấy vạn người, hơn nữa đó là một đám ô hợp không đáng để tâm, cũng không cần đợi quân Yến đánh đến cửa, thần lúc này điểm quân đi đánh vào, tiêu diệt nước Yến trước!

Quân Yến khởi quân huy động dân chúng để gây chiến, trong thời gian ngắn đương nhiên không thể tập kết nhanh chóng.

Một năm nay Bạch Tuyên mạnh mẽ chỉnh đốn quân bị, gia tăng huấn luyện binh lính, quân Triệu đã sớm khác xưa, binh lính tại các quận huyện càng trở nên thiện chiến, có thể xuất ra chiến trường bất cứ lúc nào. Cấm quân thường trú tại Hàm Đan đã được Bạch Tuyên huấn luyện thành một đội quân tinh nhuệ, đương nhiên, đây vẫn chỉ là một đội quân tinh nhuệ trên giấy, chưa được trải qua kiểm nghiệm thực chiến.

Hiện tại nước Yến gây chiến, vừa lúc để Bạch Tuyên có cơ hội luyện binh, tin chắc rằng sau trận chiến này, quân Triệu có thể lột xác trở thành một đội quân tinh nhuệ chân chính đúng ý nghĩa của nó. Từ nay về sau, dù là đối mặt với quân Sở, quân Triệu cũng có thể đánh được một trận rồi.

- Cái gì? Thượng Tướng Quân muốn phạt Yến?

Trương Ngao quá sợ hãi nói:

- Nếu chẳng may quân Sở thừa dịp thành trống mà tấn công, thì phải làm sao?

Bạch Tuyên nói:

- Đồng minh liên hoành là cùng nhau trông coi, giúp đỡ lẫn nhau, nếu quân Sở thừa dịp thành trống mà tấn công nước Triệu, Đại vương chỉ cần bảo vệ chặt Hàm Đan, quân Hán, quân Hàn sẽ tới cứu viện.

Trương Cảnh nói:

- Nếu quân Hán, quân Hàn không đến thì sao?

- Điều này không thể.

Bạch Tuyên quả quyết nói:

- Đạo lý môi hở răng lạnh, Hán vương và Hàn vương không thể không biết, nếu nước Triệu bị nước Sở tiêu diệt, nước Hán, Nước Hàn họ sao có thể may mắn thoát khỏi?

Trương Cảnh mỉm cười nói:

- Thiết nghĩ đem hy vọng ký thác lên người khác, thà rằng tự phái binh phòng thủ thêm các quận, tiếp đó chống cự mạnh, thì quân Yên dù đánh tới Hàm Đan thì binh cũng mệt mỏi, không còn sức để tiếp tục. Như thế, chẳng phải còn hơn việc Thượng Tướng quân chỉ huy tập kích từ xa, để một thành Hàm Đan trống không đặt dưới quân tiên phong nước Sở?

- Hàm Đan trống không?

Bạch Tuyên lắc đầu, không cho là vậy:

- Tướng quốc nói sai rồi, dù là quân Hán, quân Hàn không tới, thì đại Triệu ta cũng có năm mươi vạn tráng đinh, chỉ cần Đại vương ra một tờ chiếu lệnh là có thể khiến cả nước huyết chiến, nếu quân Sở thật sự tấn công tới, ngay cả đến cuối cùng diệt được nước Triệu thì nguyên khí cũng sẽ bị thương nặng.

- Cả nước huyết chiến?

Sắc mặt Trương Ngao thoáng chốc biến đổi trở nên trắng bệch, nghe xong bốn chữ này, tự nhiên liên tưởng đến cảnh tượng thấy người nằm ngang dọc cả ngàn dặm, máu chảy khắp nơi, cảnh tượng vô cùng thảm liệt tới cực hạn, khiến cả người Trương Ngao run rẩy, hai chân không tự chủ run lên bần bật.

- Đúng, cả nước huyết chiến, đến chết cũng không ngừng!

Bạch Tuyên cầm kiếm đứng lên, nghiêm nghị nói:

- Đại Triệu có nhiều chí sĩ bị ca khảng khái, chỉ một tờ chiếu lệnh của Đại vương, nam tử cả nước đều có thể chiến đấu, thà chết chứ không hàng!

Lạc Dương, Hoàng Cung.

- Đại vương, lần này thế nào cũng phải để lão Cao đi?

Cao Sơ xoa hai tay vào nhau, người còn chưa vào thư phòng nhưng giọng nói đã vọng vào tai của Hạng Trang, Tất Thư, Bách Lý Hiền.

Hạng Trang và Tất Thư, Bách Lý Hiền nhìn nhau cười to.

Cao Sơ bị cười đến mờ mặt, ngẩn ngơ nói:

- Đại vương, các người cười gì?

Hạng Trang khoát tay áo, nói:

- Mới vừa rồi quân sư còn nói, mấy năm gần đây người chưa từng có được cuộc đánh lớn nào, nhất định là đã nín nhịn lâu lắm rồi, lần này chắc chắn sẽ xin tham chiến, quả nhiên là quân sư đoán trúng, ha ha.

Cao Sơ có chút ngượng ngùng địa gãi gãi đầu, trong lòng cũng có chút khẩn trương, hỏi:

- Đại vương, được không?

- Được, đương nhiên được!

Hạng Trang cười chỉ chỉ Cao Sơ, nói:

- Người đã nói thế rồi, nếu quả nhân vẫn không cho phép, có lẽ sau lưng bị người oán giận ấy chứ?

- Thật tốt quá!

Cao Sơ hưng hăng vung quyền, bộ dạng cực kỳ hưng phấn.

Hạng Trang điều chỉnh sắc mặt, nói:

- Tuy nhiên, Thủy Chi, việc chinh phạt nước Triệu đánh phải thật hay, quả nhân nói trước, nếu như người đánh không tốt, quả nhân sẽ không niệm tình cũ gì đâu.

Bách Lý Hiền nói tiếp:

- Đất Triệu nhiều chí sĩ khảng khái, tâm huyết dữ dằn dám chiến. Chúng ta lo lắng nhất là Triệu vương hạ lệnh cả nước huyết chiến. Nếu như vậy, dù quân ta cuối cùng diệt được nước Triệu thì chỉ sợ cũng phải trả một cái giá thê thảm và nghiêm trọng.

- Quân ta bị tổn hại nghiêm trọng là một vấn đề.

Tất Thư khoát tay áo, nói tiếp:

- Mấu chốt là sau khi cả nước huyết chiến, đất Triệu sẽ trở thành núi thây biển máu, không chỉ có tráng đinh chết tuyệt hầu như không còn, mà ngay cả phụ nữ và trẻ em cũng tử vong với số lượng lớn, mà cái Đại Sở cần không phải là núi thây biển máu, mà là sản vật phì nhiêu Hà Bắc.

Hạng Trang nói:

- Cho nên nói, trận chiến phạt Triệu mấu chốt không phải ở đánh mà ở phân hóa tan rã!

Về mặt Cao Sơ khổ sở, u oán nói:

- Được, vậy để ta đi xem náo nhiệt vậy.

Hạng Trang nghe vậy mỉm cười, phản ứng của Cao Sơ là nằm trong dự liệu của hắn, lập tức nói:

- Trận chiến phạt Triệu một khi khai màn, chắc chắn Bạch Mặc sẽ không ngồi yên, đến lúc đó quân Hán sẽ xâm nhập và phía Nam đất Thục, xuất hiện ở phía Đông Đồng Quan. Dù Phá Quân cũng là lão tướng trải qua trăm trận chiến, nhưng lại thiếu quyết đoán. Thủy Chi, ngươi hãy đi trấn thủ Hàm Cốc đi.

- Vâng!

Cao Sơ âm âm đồng ý, sau đó đứng lên hiên ngang đi.

Đội Cao Sơ đi rồi, Hạng Trang lại nói với hai người Tất Thư, Bách Lý Hiền:

- Đất Thục có Thượng Tướng Quân đi tới trấn thủ, dù Bạch Mặc đốc hết binh Quan Trung xâm phạm, quả nhân cũng không lo. Tuy nhiên, trận chiến phạt Triệu do Thái tử cầm binh, thật sự có khả thi sao?

Tất Thư, Bách Lý Hiền liếc nhau, đồng thời từ trên ghế quỳ ngồi dậy, hành lễ nói:

- Chúng thần nghĩ có khả thi!

537. Chương 548. Đem Trần Bình dâng Cho Sở Vương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 548. Đem Trần Bình dâng cho Sở Vương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Gần như là cùng lúc Hạng Trang triệu tập Tất Thư, Bách Lý Hiền bàn bạc kế sách chung, thì Hán Vương Lưu Hằng cũng gọi Bạch Mặc, Trần Bình, Chu Quan Phu tới cung Vị Ương bàn bạc sách lược đối phó.

- Tên Bạch Ngôn này thật ngu xuẩn!

Chu Quan Phu đắm mạnh lên trên mặt bàn, cảm hận nói:

- Thật đúng là thành sự thì không có, bại sự thì có thừa, sao hắn lại giết Yến Thái Tử Tàng Diễn chứ? Giờ thì tốt rồi, không chỉ rước tai họa cho nước Triệu, lại còn gây ra vấn đề nan giải lớn cho toàn bộ đồng minh liên hoành.

Trần Bình nói:

- Việc này, chỉ sợ Bạch Ngôn cũng bị người khác lợi dụng.

Lưu Hằng nói:

- Thái sư, người nói đây căn bản là cạm bẫy?

Trần Bình gật đầu nói:

- Mặc dù thần không có chứng cứ, nhưng có thể khẳng định, nhất định việc này là do Ô Mộc Nhai làm, cho nên Yến Vương Tàng Đồ mới là đại ngốc chân chính, đứa con bị giết, còn mong tìm người ta giúp mình.

Chu Quan Phu vội la lên:

- Thái sư, vậy chúng ta nên phái người nói chân tướng cho Tàng Đồ ngu ngốc biết.

- Thắng Chi, người nghĩ mọi việc đơn giản quá.

Bạch Mặc lắc đầu cười khổ, nói:

- Hiện tại phái người đến nói cho Yến Vương, chỉ sợ Yến Vương cho rằng chúng ta giả họa cho nước Sở, hèn tin tưởng mới là lạ.

- Nếu nói như vậy, chẳng lẽ cứ để nước Triệu gánh tội thay nước Sở sao?

Chu Quan Phu căm hận nói.

Bạch Mặc khua tay áo, nói:

- Bây giờ việc đó không có ý nghĩa gì, không thể tránh được đại chiến Yến Triệu, điều hiện tại duy nhất chúng ta cần tính chính là phải tạo đủ áp lực lên nước Sở, ngăn cản bọn họ xuất binh Hà Bắc hợp công nước Triệu. Đồng minh liên hoành gần gũi gắn bó, giúp đỡ lẫn nhau, nếu nước Triệu diệt vong rồi, thì cục diện nước Đại Hán cũng có thể xấu đi.

Lưu Hằng liên tục gật đầu, nói:

- Tướng Phụ nói rất đúng. Trong trường hợp đó nên xử lý như thế nào?

Bạch Mặc vươn người đứng dậy, chắp hai tay sau lưng bước đi qua lại thông thả trong điện, sau đó nói:

- Thần nghĩ phải từ ba hướng gây áp lực cho nước Sở, để cho nước Sở không dám chia phạt Triệu: Thứ nhất, để Quan Quân Hầu dẫn ba vạn binh ra Đồng Quan, tiến đánh Hàm Cốc; thứ hai, để thần dẫn hai vạn binh ra Hán Trung, tiến đánh Kim Ngưu Quan uy hiếp Ba Thục; thứ ba, để quân Hàn ra Hà Nội uy hiếp Lạc Dương.

Lưu Hằng lo lắng nói:

- Nhưng Tướng Phụ, lần trước bởi vì tranh giành đất, Hàn vương và Triệu vương đã cãi nhau không thoả mái, ngay sau đó Hàn vương lại có thành kiến với Tướng Phụ. Cho nên lần này, Hàn vương chưa chắc đã xuất binh.

- Hàn vương hắn sẽ không ngu như thế?

Chu Quan Phu nói:

- Hắn nên biết, nếu nước Triệu bị nước Sở diệt, tiếp theo sẽ là đến nước Hàn!

Trần Bình khua tay áo, nói:

- Chưa chắc Hàn vương đã nghĩ như vậy.

Bạch Mặc cũng có chút lo lắng về Hàn vương Hàn Tín, lập tức nhìn Trần Bình nói:

- Thái sư, phản ứng của Hàn vương khó đoán trước, chỉ bằng người nên đi An Ấp một chuyến, dù như thế nào cũng phải thuyết phục nước Hàn xuất binh.

- Cũng được.

Trần Bình vuốt cằm nhẹ nhàng nói:

- Lão phu sẽ đi một chuyến.

An Ấp, phủ đệ quốc trưởng Phùng Do.

Tuy rằng Phùng Do xuất thân hèn mọn, trước khi con gái Phùng Diệu Nữ tiến vào hậu cung Hàn vương, ông ta chỉ là một người buôn bán nhỏ, tuy nhiên sau khi Phùng Diệu Nữ được sủng ái. Phùng gia nhanh chóng được phát lên, tước vị Phùng Do một ngày tăng ba cấp, trong vòng thời gian chưa đến hai năm, cũng đã đứng hàng triệt hầu rồi.

Tuy nhiên lòng người tham lam không đáy, trước kia không phong hầu, Phùng Do chỉ mong muốn được phong hầu. Khi được phong hầu, ông ta lại mơ ước được phong vương, tuy nhiên Hàn vương cũng chỉ là tiểu vương, không có tư cách phong cho người khác làm Vương, hơn nữa lãnh thổ nước Hàn không phải rộng lớn, nhân khẩu lại ít, Hàn vương cũng thật là không muốn phân phong gì.

Phùng Do nghĩ rằng cả đời này cứ như vậy rồi, chưa từng nghĩ sẽ gặp được bước ngoặt lớn.

Khi kích động đi vào phòng, Phùng Do nhìn thấy Phùng Quý đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên, người trung niên kia khuôn mặt âm u lạnh lẽo, dáng người thon gầy, làm cho người ta có cảm giác giống như là rắn độc đang âm thầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên cắn người, khỏi cần nói, người này rõ ràng là hung danh Đại thống lĩnh Ô Mộc Nhai Khuất Bất Tài rồi.

Quả nhiên, sau khi Phùng Do tiến vào đại sảnh, Phùng Quý lập tức giới thiệu cho y nói:

- Thúc Phụ, vị này là Đại thống lĩnh danh tiếng lẫy lừng Khuất Bất Tài.

Dừng một chút, Phùng Quý lại hướng Khuất Bất Tài nói:

- Khuất Đại thống lĩnh, vị này là thúc phụ của tại hạ.

Khuất Bất Tài thi lễ, mỉm cười nói:

- Hóa ra là Phùng quốc trưởng, tại hạ nghe đại danh đã lâu, như sấm bên tai.

- Phùng Đại thống lĩnh nói đùa, nói đùa.

Phùng Do liên tục xua tay, lại giơ tay mời Khuất Bất Tài, Phùng Quý ngồi vào vị trí.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Khuất Bất Tài trực tiếp lấy trong ống tay áo ra một phong chiếu thư, nói:

- Phùng quốc trưởng, đây là mật chiếu của Sở vương.

Phùng Quý khẩn trương ngồi dậy, tiếp nhận mật chiếu trong tay Khuất Bất Tài rồi đưa tới trước mặt Phùng Do, Phùng Do hai tay tiếp nhận mật chiếu rồi mở ra ngay trước mặt Khuất Bất Tài và Phùng Quý, vội vàng xem hết, lập tức hai đầu lông mày lộ ra vẻ vui mừng như điên, rõ ràng mật chiếu này chính là một tờ phong chiếu lệnh, Sở vương phải phong ông ta làm Thường Sơn Vương.

Đương nhiên, Thường Sơn Vương này không phải làm suông, tùy vào việc Phùng Do thuyết phục Hàn vương đứng giữa làm trung lập trong cuộc đại chiến hai đại đồng minh hợp tung, liên hoành, chỉ có như thế, sau khi liên quân Sở Yên tiêu diệt nước Triệu, Sở vương mới có thể đem quận Thường Sơn nước Triệu phân chia ra phong cho Phùng Do làm quốc vương.

Khuất Bất Tài lại hướng Phùng Do khom người vái chào, mỉm cười nói:

- Thường Sơn Vương, chúc mừng.

- Hả?

Đầu tiên Phùng Do sững sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng, lập tức kích động được vẻ mặt ửng đỏ, vân vê râu thưa thớt dưới cằm nói:

- Sở vương nhân nghĩa, tiểu vương bái tạ.

Nói xong, Phùng Do lại từ trên ghế đứng dậy, đi hướng về phía đông nam Lạc Dương bái lạy.

Khuất Bất Tài cười cười lại dặn dò:

- Tuy nhiên cuộc chiến đang ở phía trước, còn phải phó thác Thường Sơn Vương một thời gian, tạm thời không thể đem chiếu lệnh phong vương công bố thiên hạ, có được không?

- Đương nhiên, việc này đương nhiên.

Phùng Do liên tục gật đầu.

Khuất Bất Tài lại nói:

- Còn nữa, Thường Sơn Vương đáp ứng điều kiện...

- Điều này không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề.

Phùng Do bỗng nhiên gơ tay, tùy tiện nói:

- Tiểu vương dám đảm bảo với Khuất Đại thống lĩnh, nước Hàn tuyệt đối sẽ không tham gia trận chiến đồng minh liên hoành hợp tung!

Thật sự Phùng Do không phải chỉ là nói mồm, Hàn vương Hàn Tín tuổi tác đã cao, già sớm đã không còn tâm chí mạnh mẽ như xưa nữa rồi, bây giờ cả ngày chỉ có tửu sắc, hơn nữa lại say đắm bởi sắc đẹp của sủng phi Phùng Diệu Nữ, chỉ cần Phùng Diệu Nữ thổi gió nhẹ vào đầu gối, tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến thái độ của gã, huống chi căn bản Hàn vương Hàn Tín đã có lòng oán hận nước Triệu.

Ba ngày sau đó, Trần Bình ngày đêm chạy tới An Ấp dâng quốc thư cho Hàn vương Hàn Tín, tuy nhiên Hàn vương Hàn Tín cũng không có triệu tập Trần Bình ngay, mà là để y ở tại dịch quán.

Trong cung cùng Diệu Nữ ca hát du dương, Phùng Diệu Nữ tự mình cùng hai đội ả đào trình diễn trước Hàn vương Hàn Tín, lại xoay eo thon ngã lệch xuống trên đùi Hàn vương Hàn Tín, cười nói:

- Đại vương, kỹ thuật nhảy của thiếp như thế nào?

- Hay hay hay, rất hay, rất rất là hay.

Hàn vương Hàn Tín khen không ngừng:

- So với tài ca múa của Thích cơ, sủng cơ của Hán vương thì cũng hơn một chút..

- Chỉ hơn một chút?

Lập tức Phùng Diệu Nữ chu cái miệng nhỏ nhắn, quả trách:

- Tức là vẫn không bằng nàng?

- Haizz...

Hàn vương Hàn Tín nghe vậy đầu tiên là sững sốt, lập tức tát nhẹ nhàn trên má mình một cái, cười nói:

- Quả nhân sai rồi, quả nhân nói sai rồi, ha ha, kỹ thuật nhảy của ái phi thiên hạ vô song, hơn xa Thích Cơ kia.

- Sai rồi sẽ phạt, phạt rượu.

Phùng Diệu Nữ cầm lấy chén rượu mút một hớp nhỏ, sau đó bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ Hàn vương Hàn Tín, lại đưa môi thơm để rượu tiến vào miệng Hàn vương Hàn Tín, Hàn vương Hàn Tín nhanh chóng uống hết chỗ rượu, sau đó lại mút cái lưỡi nhỏ thơm tho của Phùng Diệu Nữ, bất giác lại nổi hứng tình.

Phùng Diệu Nữ đưa tay nhỏ bé giữ tay Hàn vương Hàn Tín đang thăm dò bộ phận dưới của mình, không cho y thực hiện được, sau đó cố ý nói sang chuyện khác:

- Đại vương, không phải người muốn triệu kiến Trần Bình sao?

- Trần Bình?

Hàn vương Hàn Tín nhăn nhu mày, lúc này mới nhớ tới việc này.

Phùng Diệu Nữ nói:

- Đại vương, ta muốn người không nên triệu kiến Trần Bình.

- Hả?

Đến đây Hàn vương Hàn Tín không nhịn được hứng thú, cười nói:

- Không biết ái phi có cao kiến gì sao?

Phùng Diệu Nữ héch cái miệng nhỏ nhắn, khinh thường nói:

- Trần Bình đi vào An Ấp có việc gì tốt? Nhất định là đến du thuyết Đại vương xuất binh phạt Sở đấy, nhưng có thể đánh được nước Sở hay sao được? Nước Sở hùng mạnh có mười chín quận, hơn nữa lại có tinh binh lương thực đầy đủ, thực lực hơn xa các nước khác, bọn họ du thuyết Đại vương ngài đi phạt Sở, sẽ không phải là điều tốt gì.

Hàn vương Hàn Tín thở dài:

- Nhưng cứ để nước Sở tiêu diệt nước Triệu, chỉ sợ cũng không phải là việc tốt, một khi nước Triệu bị tiêu diệt, kế tiếp sẽ đến nước Hàn. Dù sao nước Hán còn có Hán Trung làm lá chắn, lại có nơi hiểm yếu Đồng Quan, mà nước Hàn của quả nhân có thể nói là hở tứ phía, nếu quân Sở diệt nước Triệu, có thể từ vài hướng cùng khởi xướng tấn công, khó lòng mà phòng bị được.

Phùng Diệu Nữ nói:

- Sao Đại vương không cùng qua lại thân thiết với nước Sở? Cùng qua lại thân thiết với nước Sở chẳng phải tốt hơn sao?

- Cùng qua lại thân thiết với nước Sở ?

Hàn vương Hàn Tín cười khổ nói:

- Nói dễ hơn làm, năm đó mười bảy lộ chư hầu phạt Sở, tại trận chiến Cai Hạ, Hạng Võ chết thảm trong tay chúng ta, sao Hạng Trang có thể tha cho quả nhân?

- Ta lại cho rằng Sở vương không phải là người bụng dạ hẹp hòi như vậy.

Phùng Diệu Nữ nói:

- Hơn nữa chủ trương làm hoàng đế của Sở vương muốn noi theo Tần Thủy Hoàng là do Bạch Mặc tự tạo nên. Nếu thật sự Sở vương muốn làm hoàng đế, sao hắn có thể xây dựng lại nước Ngụy? Càng sẽ không phân phong Bắc Đieu. Sở vương có thể hậu đãi người Hồ ở Bắc Đieu, mà lại sẽ bạc đãi Đại vương sao?

- Vậy...

Thoáng chốc Hàn vương Hàn Tín có chút dao động, nói thật ra, gần đây đúng là Sở vương Hạng Trang đã làm như vậy, thật sự là đã dao động về phán đoán của Bạch Mặc đối với Hạng Trang. Bạch Mặc cho rằng Hạng Trang nhất định sẽ hùng bá thiên hạ, giết sạch toàn bộ chư hầu Vương, cho nên dùng mọi cách du thuyết các nước liên hợp lại đối kháng cùng nước Sở, nhưng sự thật lại không phải như thế.

Thấy Hàn vương Hàn Tín có chút dao động, Phùng Diệu Nữ tác động thêm, nói:

- Đại vương, chi bằng trối lão già Trần Bình lại, đem hần giải đến Lạc Dương hiến cho Sở vương đi? Ta nghe nói Sở vương hận Trần Bình tận xương tủy, nếu Đại vương có thể đem Trần Bình dâng cho Sở vương, tất nhiên Sở vương sẽ cảm động ân đức của Đại vương, như thế là có thể bảo toàn nước Hàn.

- Hả, đem Trần Bình dâng cho Sở vương?

Hàn vương Hàn Tín tìm đập thành thạch.

Bởi vì nguyên nhân trận bệnh dịch kia, thật sự là Sở vương Hạng Trang hận Trần Bình tận xương, việc này cũng không phải là điều gì bí mật, nếu thật sự có thể đem Trần Bình trói lại giải đến Lạc Dương, có lẽ đúng là sẽ cải thiện quan hệ hai nước Sở Hàn.

538. Chương 549: Cả Nước Huyết Chiến

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 549: Cả nước huyết chiến

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Sau khi thu hoạch cây trồng vụ hè, trên đất Yến, Triệu đều một mảnh hoang vắng, khắp nơi toàn là gốc rạ, còn có từng đồng lúa mạch được gặt hái, kéo dài từ đầu đến cuối tầm mắt.

Cuối tầm mắt, trời đất mênh mông một mảng xanh biếc.

Từ đằng xa phía chân trời truyền đến tiếng ngâm xương rất rõ ràng, ở bên trong tiếng ngâm xương rất thê lương, lộ ra đối với người khao khát được sống, càng lộ ra sự thù hận khắc cốt đối với người xâm lấn.

Khuôn mặt Hạng Chính có chút động, từ xưa Yến Triệu có nhiều chí sĩ bị ca khảng khái, trải qua là thật.

Thần nhiên quay đầu, phía sau mười vạn đại quân nước Sở, đội ngũ nghiêm khắc, như rừng mà vào, những lá cờ đón gió phấp phới muốn che đầy toàn bộ mặt đất, từng dãy từng dãy giáo dài sắc bén như muốn đâm thủng trời cao, còn có từng mặt lá chắn ngăm đen, kết lại thành bức tường thành dày đặc, cuộn cuộn tiến về phía trước, không thể phá vỡ.

Cũng không biết tại sao, mười vạn thiết giáp nhưng cũng không cách nào làm cho hắn cảm thấy an toàn.

Vung tay phải lên, Hạng Chính nắm chặt tay, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống, kết trận.

Lập tức quân lệnh được truyền đạt xuống, đại quân nước Sở như rừng tiến vào lập tức dừng bước, trong chớp lát, mười vạn đại quân đã triển khai trận hình ở trên cánh đồng bát ngát.

Lúc này, đại chiến giữa hai đại đồng minh hợp tung liên hoành bùng nổ, Thượng Tướng Quân nước Triệu Bạch Tuyên dẫn mười vạn quân Triệu đánh vào Quảng Dương, Liên Khắc, Trác Huyện, Kế Huyện của nước Yến, quân tiên phong uy hiếp Ngư Dương, Yến vương Tàng Đồ nghe nói nổi trận lôi đình. Không đợi quân Bắc Điều tới lập tức dẫn hơn hai mươi vạn quân Yến đi tới Ngư Dương đón đánh.

Lập tức Sở vương Hạng Trang liền sai Thái Tử Hạng Chính lĩnh mười vạn binh lính, lấy lý do hòa giải việc phân tranh giữa Yến, Triệu mà tiến vào Hà Bắc.

Quân Hán nghe tin lập tức hành động, Quan Quân Hầu Chu Quan Phu dẫn hai vạn binh ra Đồng Quan, uy hiếp Hàm Cốc Quan; Hán Tướng Bạch Mặc thì lĩnh ba vạn binh ra Hán Trung, tấn công mạnh Kim Ngưu quan.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của mọi người chính là, chẳng những nước Hàn không nghe chiếu lệnh xuất binh phạt Sở của Hán vương, thậm chí còn bắt Thái sư Trần Bình ở An Ấp, chuẩn bị áp giải đến Lạc Dương để thể hiện thiện ý với nước Sở. Tuy nhiên cuối cùng bản tính của nước Hàn cũng rơi vào khoảng không, chưa tới Lạc Dương thì Trần Bình đã hoảng sợ chết ở giữa đường.

Giữa hè tháng sáu, nắng nóng như thiêu nhưng Hạng Chính lại cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Phía trước, tiếng ngâm xướng thê lương càng trở nên rõ ràng, khoảng cách cũng ngày càng gần. Từ phía đường chân trời mênh mông xuất hiện một đường cong nâu, dần dần, đường cong càng trở nên thô, lại hướng về hai cánh trái phải vô cùng vô hạn, chốc lát đã biến hóa thành ngàn vạn bóng người.

Khi hai quân cách xa nhau chưa đến hai trăm bước, cuối cùng có thể thấy rõ bóng dáng quân Triệu.

Đây là một đội quân sao? Không có binh giáp chỉnh tề, không có tinh kỳ như rừng, đội ngũ không nghiêm mật, thậm chí ngay cả binh lính trong trận cũng đều là người già và trẻ nhỏ, cao thấp không đều, Hạng Chính còn tinh tường nhìn thấy, đứng ở trước trận quân Triệu là một ông lão râu tóc bạc trắng, ở bên cạnh ông lão là hai đứa nhỏ choai choai.

Đây rõ ràng là ba ông cháu, ông nội cầm cái bừa cày đất, trong tay hai đứa cháu cũng cầm hai đoản kiếm được chế tạo từ tre trúc, thậm chí trong tay đứa cháu bên trái còn cầm kiếm trúc thiếu mũi kiếm, thân kiếm màu ngăm đen, rất có thể là vội vàng lấy bên trong nhà bếp mang ra ngoài đây.

Hình tượng tướng sĩ quân Triệu còn lại cũng không khá hơn chút nào. Phần lớn bọn họ đều mặc áo vải rách rưới, thậm chí không ít sĩ tốt còn vén ống quần đến đầu gối, trên chân vẫn còn dính bùn, rõ ràng là vừa đi từ trong đất ra, phần lớn trong tay bọn họ cũng đều cầm tên tự chế, có rất ít kiếm kích làm bằng sắt.

Thấy tình hình như vậy, tướng sĩ hàng trước quân Sở đều cười ha ha.

Hạng Chính không cười, trong tim hẳn thậm chí còn cảm nhận được một tia lạnh lẽo, bởi vì hẳn thấy trên mặt tướng sĩ quân Triệu dù già trẻ hay cao thấp cũng không hề có một tia sợ hãi nào, cũng không có một tia tự ti, mà là sự ung dung quả cảm chờ cái chết vì nước, vì Vương mà quyết chiến.

Có lẽ Quân Sở tiêu diệt bọn họ, nhưng không có cách nào chinh phục được tấm lòng bọn họ!

Về mặt Cao Lãng cũng ngưng trọng, thúc ngựa tiến gần Hạng Chính, trầm giọng nói:

- Thái Tử, nghe nói Triệu vương đã hạ chiếu, kêu gọi dân chúng đất Triệu đứng lên phản kháng, cả nước huyết chiến, tưởng rằng đây chỉ là hảo huyền, nhưng không ngờ lá gan người Triệu cũng giống với lão Tần, lão Sở. Thật sự là bọn họ cả nước huyết chiến!

- Cả nước huyết chiến?

Khuôn mặt Hạng Chính có chút dao động:

- Cả nước huyết chiến!

Cao Lãng nói:

- Thái Tử, nếu phía trước chỉ là hơn mười vạn người Triệu, thật sự là không đáng để lo nghĩ, đánh bại bọn họ dễ dàng như trở bàn tay, tuy nhiên điều mặt tướng lo lắng là, sau khi giết hơn mười vạn người Triệu này, còn có thể nhiều người Triệu hơn nữa từ khắp nơi kéo đến bảo vệ thủ đô Hàm Đan, chúng ta cũng không thể giết hết trai tráng nước Triệu đi?

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Truyền lệnh xuống, lui!

Hàm Đan, cung Triệu vương.

Triệu vương Trương Ngao quỳ gối trước linh vị tiên vương Trương Nhĩ cùng với linh vị tổ tông niệm niệm:

- Liệt tổ liệt tông ở trên, đại binh quân Sở đang tới gần, trước mắt nước Triệu đang lâm nguy... Mong rằng liệt tổ liệt tông hiển linh phù hộ xuống thân tích, phù hộ con cháu gặp dữ hóa lành, phúc trạch kéo dài, nếu được như vậy, con cháu bất hiếu nhất định sẽ xây dựng rầm rộ, xây dựng thái miếu, để cảm tạ an ủi tổ tông.

Lão Tướng quốc Quán Cao canh giữ ở bên cạnh điện, nhìn thấy Triệu vương đang quỳ lạy vừa vội vừa tức, nghĩ thầm rằng đại quân nước Sở đều đã nhanh đánh tới dưới thành Hàm Đan rồi, người thân là quốc quân

không đi lên thành đốc chiến lại ở trong này quỳ lại tổ tông, việc này là sao? Chẳng lẽ mấy tấm bài bằng gỗ này lại có thể phù hộ đại Triệu? Còn có thể so với triệu người cả nước Triệu huyết chiến có uy lực sao?

Trong lòng lão Quán Cao tức giận, đang muốn giơ cây trượng tiến lên phục kích Triệu vương, chợt có nội thị xông vào nghiêng ngả lão đảo, nói không thành tiếng:

- Đại vương, việc tốt, việc tốt...

- Hồ Bát Đạo!

Quán Cao giận dữ nói:

- Đại binh quân Sở tới gần, nước Triệu đang lâm nguy, có việc gì tốt hả?

- Haizz...

Nội thị bị dọa giật mình, né thân tránh chiếc trượng của Quán Cao đánh tới, luôn miệng nói:

- Không phải, lão Tướng quốc nghe nô tì giải thích, vừa mới nhận được tin báo, đại quân nước Sở đã lui về Nghiệp Huyện rồi.

- Cái gì?

Quán Cao nghe vậy ngạc nhiên, khó có thể tin nói:

- Quân Sở lui binh rồi hả?

Thật sự Quán Cao có chút không dám tin tưởng, chỉ dựa vào hơn mười vạn quân đội trang bị vôi vàng kia sao? Quán Cao nghĩ, đó thậm chí không thể gọi là quân đội, phần lớn đều là nông phu chưa được huấn luyện chút nào, hơn nữa người già không ít, lại không có một mảnh giáp, không có binh khí, đẩy căn bản chỉ là một đám ô hợp.

Mà quân Sở nổi tiếng thiên hạ là dũng mãnh, hơn mười vạn đám ô hợp có thể đánh lui mười vạn quân Sở?

- Đúng vậy, lão Tướng quốc, Đại vương, thật sự quân Sở đã lui binh rồi!

Nội thị liên tục gật đầu, hưng phấn không ngừng.

Cuối cùng Triệu vương Trương Ngao cũng từ trong sự khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, lập tức vui mừng khôn xiết, nhảy lên nhảy xuống mà nói:

- Ha ha, quân Sở lui binh rồi, ha ha, tổ tông hiển linh, tổ tông hiển linh!

Dừng lại, Trương Ngao lại nắm vạt áo của lão Quán Cao, kích động không ngừng mà nói:

- Quả nhân phải xây dựng rầm rộ, xây dựng cải tạo thái miếu, ha.

Ngư Dương vừa trải qua một trận mưa to, Bạch Tuyên đang cùng hơn mười thân binh vây quanh đi tuần tra đại doanh.

Trước nửa tháng, cuộc chiến phạt Yến rất thuận lợi, hơn nữa lại thuận lợi khác thường, bởi vì quân Yến phòng bị không đủ, mà ngay cả Tàng Đồ đã trải qua trăm trận chiến cũng không nghĩ rằng quân Triệu dám ra tay trước chiếm lợi thế, cho nên bị đánh trở tay không kịp, liên tục mất đất, không đến nửa tháng quân Triệu đã đánh tới quận Ngư Dương.

Ý đồ Bạch Tuyên rất rõ ràng, chính là muốn đánh diệt quân Yến trước rồi sau đó mới phá hủy nước Yến!

Vì nhanh chóng phá hủy nước Yến, Bạch Tuyên đã đưa toàn bộ mười vạn tinh binh đã được biên luyện tiến vào chiến trường nước Yến. Còn về phần phòng ngự của nước Triệu, thì dùng phương thức cả nước huyết chiến để làm ngăn cản quân Sở, tiêu hao quân Sở, chỉ chờ bên này phá hủy nước Yến, là gã có thể quay lại thủ, đợi cho quân Sở sức cùng lực kiệt rồi đánh đòn trí mạng.

Ý đồ chiến lược của Bạch Tuyên không thể che vào đâu được, đáng tiếc lại đánh giá thấp thực lực quân Yến, càng nghiêm trọng hơn là đánh giá thấp năng lực kỵ binh Bắc Đêu có thể chạy nhanh một đoạn đường dài.

Sau khi liên tục bị mất Trác Huyện, Kế Huyện và vài tòa thành cùng với quận Quảng Dương, rốt cục quân Yến cũng nổi lên một phòng tuyến chắc chắn ở Ngự Dương, quân Triệu tấn công mạnh hơn nửa tháng, nhưng vẫn không thể phá thành, mà kỵ quân Bắc Diêu sau hai mươi bảy ngày cũng đã chạy tới Ngự Dương, nhìn kỵ binh cuồn cuộn chạy tới bụi mù khắp núi đồi, Bạch Tuyên chỉ biết phiên toái đã tới rồi.

Theo kỵ binh Bắc Diêu đuổi tới, từ các quận Liêu Tây, Thượng Cốc, Hữu Bắc Bình liên tục có viện quân đến không ngừng, quân Yến nhanh chóng chuyển từ phòng thủ sang tấn công, quân Triệu bị dồn vào thế phải phòng thủ.

Lúc này, quân Triệu đã tiến thoái lưỡng nan, đâm lao phải theo lao rồi, nếu như lui về nước Triệu, tất nhiên quân Yến, quân Bắc Diêu sẽ đuổi theo giết đánh vào nước Triệu, kể từ đó, nước Triệu sẽ bị quân Yến, quân Bắc Diêu, quân Sở nam bắc giáp công, hai mặt là địch, tình thế trở nên cực kỳ hung hiểm, lui cũng không được, Bạch Tuyên lại lo lắng Hàm Đan sẽ thất thủ.

Mặc dù Triệu vương đã hạ chiếu cả nước huyết chiến, nhưng Bạch Tuyên biết rõ sức chiến đấu của quân Sở mạnh bao nhiêu, nếu thật sự quân Sở liều lĩnh tấn công mạnh nước Triệu, dù là tất cả trai tráng nước Triệu hợp lại, chỉ sợ nước Triệu có chảy hết những giọt máu nam nhi cuối cùng thì cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản quân Sở. Bạch Tuyên biết, tuyệt đối Hàm Đan không phòng thủ được lâu nữa.

- Thượng Tướng Quân, Thượng Tướng Quân...

Khi tuần tra đến trước đại doanh, phó tướng Triệu Vô Thương bỗng nhiên đuổi theo thở hồng hộc, đến khi chạy tới trước người Bạch Tuyên, mới dừng lại thở dốc gấp gáp nói:

- Thượng Tướng Quân, vừa mới nhận được tin báo từ Hàm Đan, quân Sở tấn công Hàm Đan, chưa tấn công mà hiện tại đã lui về Nghiệp Huyện rồi.

- Hả, quân Sở lui về Nghiệp Huyện rồi hả?

Bạch Tuyên nghe vậy cũng không mừng mà ngược lại còn kinh sợ.

- Hành động này rất khác thường.

Phó tướng Triệu Vô Thương ngạc nhiên, lập tức an ủi Bạch Tuyên nói:

- Thượng Tướng quân, dù như thế nào thì quân Sở cũng đã lui binh rồi, tạm thời chúng ta không cần phải lo lắng cho Hàm Đan nữa, cũng không còn gì băn khoăn, có thể ứng phó với quân Yến cùng với quân Bắc Diêu được rồi.

- Ủ, điều này cũng đúng, nếu không đánh bại được quân Yến và quân Bắc Diêu thì tất cả chỉ là mộng ảo.

Bạch Tuyên gật nhẹ đầu, lại hỏi Triệu Vô Thương nói:

- Các người đã chế tạo khí giới được như thế nào rồi?

Triệu Vô Thương vội nói:

- Thượng Tướng Quân yên tâm, đã chế tạo xong rồi.

- Tốt.

Bạch Tuyên nói:

- Vậy ngày mai lập tức quyết chiến!

539. Chương 550: Không Chiến Mà Khuất Phục Người

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 550: Không chiến mà khuất phục người

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Nghiệp Huyện, hành dinh Thái Tử.

Thuở nhỏ cùng Vũ Lược tung hoành học thuật, mười sáu tuổi thi vào trường Thái Học, lấy tài hùng biện nổi danh Giang Đông.

- Người tới!

Cao Lăng quay đầu quát:

- Cho mời Vũ Lược tiên sinh!

Thân vệ trước trưởng lĩnh mệnh đi, trong chốc lát tùy quân xuất chinh mời được biện sĩ Vũ Lược vào hành dinh Thái Tử.

Hạng Chính tự mình xuống dưới bậc thềm nghênh đón, nắm hai tay Vũ Lược dẫn gã vào công đường, Vũ Lược kinh sợ, lập tức xưng không dám. Đợi Hạng Chính nói rõ nguyên nhân, lúc này Vũ Lược mới thản nhiên nói:

- Thái Tử yên tâm, tại hạ tuyệt đối không hổ thẹn.

Lạc Dương, thượng thư phòng hoàng cung.

- Đây là Thái Tử vừa mới lệnh Huyền Y Vệ báo Triệu Phương Lược đã đến.

Hạng Trang đưa một phong mật thư cho Bách Lý Hiền, sau đó hỏi:

- Tử Lương, người thấy thế nào?

Sau khi Bách Lý Hiền xem hết mật thư vẻ mặt kinh ngạc.

Sau một lúc lâu mới nói:

- Tôn Tử viết: phạm dụng binh chi pháp, toàn quốc vi thượng, phá quốc thứ chi; toàn quân vi thượng, phá quân thứ chi; toàn lũy vi thượng, phá lũy thứ chi; toàn tốt vi thượng, phá tốt thứ chi; toàn ngũ vi thượng, phá ngũ thứ chi. Bởi vậy bách chiến bách thắng, người cũng không phải thiện chi thiện; bất chiến mà khuất nhân chi binh, thiện chi thiện người.

(Nghĩa là phạm phép dụng binh làm cho cả nước địch khuất phục trọn vẹn là thượng sách, đi đánh nước địch là kém hơn. Làm cho toàn quân phe bên địch khuất phục trọn vẹn là thượng sách, xua quân đi đánh nó là kém hơn...Trăm trận đánh trăm trận thắng thì chưa phải là người giỏi trong những người giỏi. Không đánh mà khuất phục quân của người ấy mới là người giỏi trong những người giỏi).

Thái tử dùng kế sách để khuất phục Triệu, thật sự là gương điển hình.

- Tử Lương, thủ dụ đi?

Ngoài miệng Hạng Trang khiêm tốn, nhưng trong lòng lại rất vui, Hạng Chính có thể nghĩ ra không chiến mà khuất phục người nhân chi binh bình Triệu Phương Lược, đủ thấy y không phải chỉ biết dùng vũ lực thô bạo, dù cho bình Triệu Phương Lược cuối cùng có thể thành công hay không. Việc này với hắn mà nói cũng đều là việc đáng mừng, đối với nước Sở lại càng đáng mừng.

Lập tức Hạng Trang lại hỏi:

- Tử Lương, người nói Bình Triệu Phương Lược có thể thành công sao?

Hạng Trang cũng lo lắng sẽ bị loạn, cho nên đánh mất sức phán đoán, Bách Lý Hiền là người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc u mê. Lập tức phe phẩy quạt lông cười nói:

- Đại vương, thần nghĩ đến việc Phương Lược này nhất định có thể hiệu quả.

Hạng Trang lại nói:

- Dùng Trương Cảnh làm Triệu vương, có thể ổn thỏa?

Trước đó Hạng Chính chưa có xin chỉ thị mà trực tiếp đề nghị lập Trương Cảnh làm Triệu vương, điều này làm cho Hạng Trang cảm thấy có ít nhiều khó chịu. Căn bản tất cả các việc lớn nhỏ nước Sở đều do một mình hắn định đoạt, hiện tại trong lúc đó lại có thêm người chủ sự, thật đúng là làm cho Hạng Trang có chút không quen, mặc dù người này là con hắn, là Thái Tử nước Sở.

Bách Lý Hiền đương nhiên biết suy nghĩ của Hạng Trang, hơn hết y càng biết lập Trương Cảnh làm Triệu vương là lựa chọn tốt nhất, bởi vì Trương Cảnh ở nước Triệu nền móng mỏng, nếu gã muốn bảo vệ vương vị của chính mình, nhất định phải ôm chặt lấy nước Sở, điều này có lợi cho nước Sở không chế nước Triệu, lập tức thật cẩn thận nói:

- Thần nghĩ rằng, thỏa đáng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Vũ Lược mặc quần áo trắng, một mình cưỡi ngựa đi tới ngoài thành Hàm Đan.

Quân Triệu coi giữ thành cũng không dám có chút sơ suất, sau khi Vũ Lược nói rõ ý đồ còn phải xem xét lại, rồi cũng không mở cửa thành, chỉ có thả xuống cái giỏ đưa Vũ Lược lên trên đầu thành.

Khi nghe sứ giả Sở tới, Triệu vương Trương Ngao vội gọi lão Tướng quốc Quán Cao, Tướng quốc Trương Cảnh và văn võ đại thần tập trung tại đại điện.

Bên trong chuông trống cùng kêu, Vũ Lược ngang nhiên đi vào đại điện, trước chiếu theo quân thần thi lễ thăm viếng Trương Ngao, sau đó lấy một phong quốc thư trong tay áo dâng lên, cất cao giọng nói:

- Đây là quốc thư của Đại Sở ta, mời Triệu vương xem qua.

Sớm có thái giám tiến lên tiếp nhận quốc thư, rồi hai tay cầm giao cho Triệu vương Trương Ngao.

Trương Ngao vội vàng xem hết quốc thư, lập tức sắc mặt trở nên xám xịt, lão Tướng quốc Quán Cao đứng ở dưới bậc nền nóng liên tục gãi đầu trong tay ra, thái giám không dám chậm trễ, khẩn trương đưa quốc thư truyền cho Quán Cao.

Quán Cao xem hết quốc thư, lập tức tức giận đến nổi râu tóc đều dựng lên, lại cầm quốc thư ném trên điện, lấy tay cầm quả trượng chỉ vào Vũ Lược lớn tiếng khiển trách:

- Thăng nhãi ranh dám can rở như vậy hả?

Tướng quốc Trương Cảnh vội vàng nhặt quốc thư trên mặt đất lên, vừa thấy lại sửng sốt.

Hóa ra đây là chiếu thư của Sở vương lệnh cưỡng chế Trương Ngao thoái vị, còn uy hiếp nói nếu Trương Ngao không thoái vị, nước Sở sẽ phát động năm trăm nghìn đại quân phạt Triệu, đến lúc đó chắc chắn Hàm Đan sẽ thành một mảnh núi chất đầy biển máu, hơn nữa điều Trương Cảnh cảm thấy xấu hổ chính là, không ngờ Sở vương lệnh cưỡng chế Trương Ngao đem vương vị tặng cho y, việc này thật sự có chút ra ngoài dự liệu của y.

Lúc này, có mấy đại thần cũng đến gần xem nội dung chiếu thư, phía dưới châu đầu ghé tai, đại thần cả điện đều biết nội dung chiếu thư, các đại thần lại nhìn hướng Trương Ngao, Trương Cảnh, một đám lập tức vẻ mặt có chút khác thường, lại nói Trương Cảnh cũng là anh em với tiên vương Trương Nhĩ, cũng coi là con cháu vương thất.

- Hoang đường, quả thực là quá hoang đường!

Lão Quán Cao liên tục cầm quả trượng trong tay lại đập mạnh xuống mặt đất, không kìm nổi giận giữ nói:

- Nước đại Triệu ta, sao lại để nước khác muốn lập quốc quân thì lập, muốn phế thì phế...

- Lão Tướng quốc nói vậy sai rồi.

Vũ Lược ngắt lời Quán Cao nói:

- Tiên vương Đại Sở ta được khắp thiên hạ cùng tôn vinh là bá Vương, trước kia mười tám lộ chư hầu bao gồm cả Hán vương tất cả đều chịu sắc phong này, nay tuân theo trí nguyện của tiên vương, thành tựu về

văn hóa giáo dục võ công, anh minh thần võ có khi còn hơn, Ngụy vương, Tề vương còn có Bắc Diêu vương đều chịu sắc phong này, quốc quân nước Triệu làm sao không phế lập được?

Quán Cao nói:

- Trước kia mười tám lộ chư hầu tôn Sở vương là bá vương thiên hạ, bởi vì Sở vương uy vọng lớn lao, thiên hạ nể phục, từ nay về sau Sở vương đi ngược lại, thiên hạ đều vứt bỏ, đại Triệu ta không tôn trọng Sở vương lâu rồi, có gì mà lại phế lập lung tung?

Đột nhiên Vũ Lược vùng ồng tay áo, giọng chế nhạo nói:

- Pháp luật lễ nghi, chẳng lẽ nói phế có thể phế? Bá Vương Đại Sở ta là người như thế nào để nước Triệu người nói không tôn là không tôn sao? Nếu mọi người không kính tôn trưởng, không có mắt nhìn, vậy thì ư có khác gì cầm thú đâu?

Lời này, gần như chính là đang nói lão Quán Cao, người chính là cầm thú.

Xưa nay lão Quán Cao ở nước Triệu nhất ngôn cửu đỉnh, chưa khi nào bị nhục mạ như này? Lập tức điên lên, tuy nhiên lễ nghi pháp luật dù sao cũng là giới luật của trời, lão gia này đành cố nén lửa giận, trầm giọng nói:

- Quả thật Sở vương thiên hạ bá Vương, nhưng vua ta hiền lành, khoan dung vả lại yêu dân như con, Sở vương có lý do gì mà lại phế vương vị?

Vũ Lược mỉm cười nói:

- Triệu vương tin dùng kẻ nịnh thần Bạch Tuyên, Bạch Ngôn như thế là nguy hiểm cho nước khác, dẫn tới rước tai họa cho nước Triệu, đây là không có hiền đức; Triệu vương tự ý sử dụng bạo lực khí, làm cho triệu con dân nước Triệu lâm vào cảnh binh đao tai ương, đây là bất lương; là vị vua không hiền, bất lương như thế, giữ lại làm gì, phế đi còn có gì tiếc?

Dừng một chút, Vũ Lược lại nói:

- Triệu người Triệu, thà rằng cùng ngọc nát đá tan ư?

Sau khi Vũ Lược nói, thì đúng là uy hiếp trắng trợn, ý tứ nói đúng là, Sở vương chúng ta phế lập Triệu vương là đã định rồi, chẳng lẽ người Triệu các người nguyện ý nhất định không thoái vị cùng Đại Sở ta liều chết đến ngọc nát đá tan sao? Bởi vì cái gọi kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, các người hãy suy nghĩ kỹ đi.

Lời này vừa nói ra, văn võ cả điện vừa sợ vừa giận, kinh hãi là đã tâm nước Sở, giận cũng là thái độ mãnh liệt của nước Sở, thật coi nước Triệu chúng ta là dễ bắt nạt hay sao? Thật coi trai tráng nước Triệu là nặn từ bùn giấy hay sao? Dù là cả nước huyết chiến, dù là liều chết tuyệt nòi giống, cũng tuyệt đối không để cho nước Sở được dễ chịu!

Chỉ có Triệu vương Trương Ngao chủ tọa đã cả kinh thần sắc như đất, hai chân run run.

Lão Quán Cao tức giận đến sùi bọt mép, lập tức vươn cánh tay phải khô héo chỉ Vũ Lược khàn giọng khiến trách quát mắng:

- Người tới, cùng lão phu đem thang nhãi này xuống, phanh thây!

Lão Quán Cao ở nước Triệu rất có uy vọng, thét ra một tiếng lệnh, thật là có hai thị vệ trước điện lên tiếng trả lời tiến lên, tóm lấy Vũ Lược đi hướng ra ngoài điện, Vũ Lược cũng không giãy dụa, chỉ có điều nghiêng đầu lại lạnh lùng nhìn quần thần nước Triệu một vòng, mỉm cười nói:

- Là một nước, nhưng lại để cho một lão già đầu bạc bảy mươi rít gào, lại để cho lão tặc tự ý giết sứ giả, sao mà lạ lùng hoang đường, sao mà buồn cười?

Ra đến phía trước cửa điện, Vũ Lược lại ngửa mặt lên trời cười to:

- Trương Ngao thất phu, lão tặc Quán Cao, các người đợi năm trăm nghìn Sở giáp giết đến Hàm Đan đi, lập tức nước Triệu máu chảy thành sông, thây chất khắp đồng, ha ha ha...

Thần sắc Trương Ngao lại càng như đất, hoảng hồn, dường như y thấy được thi thể chồng chất đầy núi.

- Phanh thôi, phanh thôi!

Lão Quán Cao liên tục dậm chân:

- Lão phu nhất định ăn thịt người, ăn thịt người!

- Dừng tay!

Nhìn thấy Vũ Lược bị thị vệ lôi ra đến cửa điện, Trương Ngao ngồi trên chủ tọa vươn hai tay, lên tiếng run rẩy:

- Tự ý giết đặc phái viên, là điếm xấu với đất nước.

Lão Quán Cao giận hiện ra mặt:

- Đồ kiêu ngạo, ngông cuồng như thế, giết đi tiếc gì?

- Tuyệt đối không thể giết sứ giả.

Trương Ngao khua tay áo, cảm thấy dường như có quyết định gì đó, lập tức về mặt kiên quyết nói:

- Huống chi lời nói của sứ giả Sở không phải là nói sai, từ khi quả nhân kế vị tới nay, mặc dù mỗi ngày nơm nớp lo sợ, lo lắng hết lòng, nhưng chung quy là tài năng không đủ, khó có thể đảm nhiệm, cho nên, quả nhân đồng ý thoái vị cho Vương thúc.

540. Chương 551: Đại Phá Quân Yên

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 551: Đại phá quân Yên

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngoài thành Ngư Dương đang chiến đấu kịch liệt.

Hơn hai mươi vạn quân Yên đang hướng về quân Triệu phát động tấn công như thủy triều liên miên không dứt, chiến đấu kịch liệt từ buổi sáng đến tận tối đêm, trận hình quân Triệu vẫn lù lù bất động, quân Triệu chắc chắn như bàn thạch, dù là quân Yên khởi xướng nhiều binh lực mãnh liệt tấn công, nhưng quân Triệu vẫn đứng vững không thể mấy may lay động được.

Ngay vừa rồi, lại một thế công bị quân Triệu làm cho tan rã.

Yên vương Tàng Đồ nổi trận lôi đình, liên tục rống giận với các tướng lĩnh phía sau:

- Đồ vô dụng, tất cả đều là một đám vô dụng, ăn hại như vậy, quả nhân giữ lại các người thì có lợi ích gì?

Dứt lời, Yên vương Tàng Đồ lệnh cho cấm quân đem chém đầu Giáo Úy Tả Quân vừa mới ném mũ thất bại. Đến lúc này, đã có chín Giáo Úy quân Yên bị chém đầu rồi.

Còn lại hơn mười tướng quân, Giáo Úy sợ tới thần sắc như đất, lo sợ rằng tiếp theo Tàng Đồ sẽ làm gì bọn họ, bởi vì dù bọn họ không chết ở trên chiến trận thì sau khi binh bại cũng khó tránh khỏi cái chết dưới đao Tàng Đồ.

Cũng may, Tàng Đồ cũng không lệnh cho bọn họ xuất chiến, mà quyết định tự mình dẫn cấm quân xung trận.

Biểu hiện quân Yên làm cho Tàng Đồ rất tức giận, tuy nhiên trận chiến cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi tay Tàng Đồ, trong kế hoạch của Tàng Đồ, thật sự quân Yên xuất kích thất thế là dùng để tiêu hao nhuệ khí

quân Triệu, để cầm quân nước Yên thừa dịp đánh một kích cuối cùng, chẳng qua biểu hiện quân Yên thật sự quá yếu, cho nên Tàng Đồ mới nổi trận lôi đình.

- Truyền chỉ lệnh của quả nhân... Cầm quân xuất kích!

Tàng Đồ rút đao chỉ lên không trung phía trước, lại nhìn kỵ binh Bắc Đieu tới lui tuần tra hai bên, trầm giọng nói:

- Truyền tin lại, mời kỵ quân Bắc Đieu cùng nhau giáp công!

Dựa theo ước định của quân Yên và quân Bắc Đieu lúc trước, quân tướng Bắc Đieu không tham dự cuộc chiến tiêu hao mà chỉ tham dự cùng quân Triệu một kích cuối cùng.

Ra lệnh một tiếng, thoáng chốc trung quân nước Yên lập tức vang lên tiếng trống trận cùng với tiếng kèn kéo dài không thôi, còn có một cảnh hỏa tiễn từ trên nỏ sào to lớn gào thét dựng lên, vẽ ở trên trời cao một đạo cầu vồng, ở phía xa ngoài mười dặm đều có thể thấy rõ ràng, kỵ binh Bắc Đieu ở hai cánh trái phải lui tới tuần tra lập tức đều kêu lên rầm rĩ.

Về mặt Bạch Tuyên ngưng trọng, rốt cuộc thì quân Yên, quân Bắc Đieu cũng phải phát động đợt tổng công kích cuối cùng sao?

Hơn nửa ngày trước chém giết, tuy rằng quân Triệu đánh lui vô số lần tấn công mạnh của quân Yên, nhưng bản thân quân Triệu cũng không chịu nổi, tử thương vô số không đếm được. Tên, thể lực cũng bị tiêu hao rất nhiều, nếu không phải là một trăm nghìn sĩ tốt tinh nhuệ đã được huấn luyện từ lâu, rất có thể quân Triệu cũng đã sớm thua dưới đao quân Yên.

Tuy nhiên hiện tại, thắng lợi chỉ có thể thuộc về quân Triệu. Nhất định phải thuộc về quân Triệu!

Đến đây đi, đến đây đi! Bạch Tuyên chạm rãnh rút trường kiếm ra gờ lên, mũi kiếm lạnh lùng chỉ về phía trước, Thân quân Giáo úy canh giữ ở phía sau Bạch Tuyên bỗng nhiên kích động lên, đột nhiên rút kiếm quát:

- Thượng Tướng Quân có lệnh, Tiền quân lui về phía sau, Hậu quân Tả quân Hữu quân bảo vệ hai cánh, trung quân về phía trước, truy trọng binh chuẩn bị...

- Ha.

Hai chân Tàng Đồ nhẹ nhàng thúc bụng ngựa, lập tức thần tốc hí lên một tiếng. Sau đó bỏ vó ngựa ra chạy chậm hướng về phía trước, ánh nắng chiều đã nghiêng về phía Tây, Tàng Đồ một mình cưỡi ngựa bóng dáng kéo thật dài trên cánh đồng hoang vu.

Tàng Đồ lại vung đao lên phía trước, ba vạn cầm quân nước Yên thoáng chốc như núi lở sóng thần gầm thét lên, bọn họ đều nâng lên lá chắn lớn, cầm hoàn đầu đao hoặc là khiêng lên giáo dài đi theo sau Tàng Đồ hướng về phía trước mà thổi quét quân Triệu, áo giáp boong boong, bụi mù cuộn cuộn, ba vạn quân Yên giống như dòng sắt chảy cuộn cuộn, mãnh liệt về phía trước.

Cánh trái quân Yên. Mông Cức gờ đao lên phía trước nhẹ nhàng chỉ dẫn.

Trong chốc lát, kỵ binh Bắc Đieu đã sớm thúc giục ngựa, hướng về hai cánh quân trái phải quân Triệu mà thổi quét đi, bọn họ vừa múa may hoàn đầu đao trong tay, vừa phát ra một trận âm thanh cổ quái. Đường như một đám sói đến từ đại mạc, đang há những chiếc mõm đỏ lòm hướng về phía con mồi để cắn xé.

Đột nhiên trọng kiếm của Bạch Tuyên đang gờ lên cao liền hạ xuống.

Thân quân Giáo úy canh giữ phía sau Bạch Tuyên ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, truy trọng binh đã sớm chờ lâu hơn hai nghìn con bò, trâu còn có bò đực dắt đi lên.

Những con trâu bò đó đều bị chọc mù mắt, lỗ tai cũng bị tước chùi, lại không nghe được bất kỳ một âm thanh nào, còn buộc trên lưng bọn chúng một bó củi đốt, hơn nữa là mỗi đầu trâu đầu bò lại khóa lại hai cây cọc gỗ ở trên thân thể, ngay trước cọc gỗ vót nhọn, lộ ra giống cây bện nhọn rết cắm cắm.

Trên hai mặt cọc gỗ được buộc hai thanh ngang, mỗi đầu trâu đầu bò đều bị buộc hai thanh ngang phía trên, làm cho chúng không thể chuyển động, kể từ đó, để đảm bảo sau khi bị đốt lửa mỗi đầu trâu bò sẽ không tả xung hữu đột, càng sẽ không đảo quanh tại chỗ, mà chỉ biết xông về phía trước một đường.

- Phóng hỏa dầu!

Thân quân Giáo úy lại ra lệnh một tiếng, năm nghìn truy trọng binh lập tức mang theo một hũ dầu lửa mạnh đi lên trước, sau đó mở ra cái hũ, đem dầu lửa mạnh ngấm đen sền sệt đổ xuống trên lưng trâu đã được buộc củi, đàn trâu nhìn không thấy nghe cũng không nhìn thấy được, nhưng có thể ngửi được dầu lửa mạnh phát ra ở ngay mũi, lập tức bất an lắc lư bắt đầu chuyển động.

- Giết!

Tàng Đồ giương đao lên trước, vật cưỡi nghiêng thân vượt lên trước trận lao về phía trước.

Nếu như mười năm trước, Tàng Đồ sẽ không chút do dự suất lĩnh cấm quân khởi xướng đột công kích cuối cùng đối với quân Triệu, tuy nhiên hiện tại, ông đã là lão già gần sáu mươi tuổi, không còn như lúc trẻ làm gương cho binh sĩ, đấu tranh anh dũng, tuy nhiên, cấm quân nước Yên nhìn thấy đích thân Tàng vương tới trước trận làm sĩ khí quân rất hưng phấn.

- Giết giết giết...

Trọng giáp cấm quân khiêng lá chắn lớn, bắt đầu tăng tốc độ.

- Giết giết giết...

Kích sĩ cấm quân gầm thét, dựng trường kích lên không trung bắt đầu hạ xuống.

- Giết giết giết...

Khinh binh cấm quân mòm ngấm đoản đao, tay cầm kinh nổ, một đám vẽ mặt dữ tợn.

- Giết giết giết...

Cung tiễn thủ cấm quân một bên bước nhanh chạy vội, một bên đỡ cung lớn trên vai xuống, sau đó giương cung cài tên, đem tên rết cắm cắm chém xéo chỉ hướng không trung tiền phương.

Cùng lúc đó, hai cánh trái phải kỵ binh Bắc Đìêu cũng đã từ sau mà đến trước, đến đột ngột trước trận quân Triệu, Mông Viễn, Mông Liêu giơ hoành đao lên, kỵ binh Bắc Đìêu phía sau mãnh liệt chém xéo cắt qua hai cánh trái phải quân Triệu, sau chốc lát, kỵ binh Bắc Đìêu trên lưng ngựa đã đều kéo kỵ cung, bắn mưa tên lên trên đầu binh giáp quân Triệu.

Hai cánh binh giáp quân Triệu liên tục kêu thảm thiết, cung tiễn thủ quân Triệu thì dựa vào ưu thế tầm bắn bộ cung hăng hái phản kích, cũng bắn một loạt mưa tên lên trên đầu kỵ binh Bắc Đìêu, bị giáp nhẹ của kỵ binh Bắc Đìêu cản bản là ngăn cản được tên sắc bén bắn phá giáp, mưa tên trút xuống thoáng chốc ngựa ngã dưới đất thành từng mảnh...

Hai cánh trái phải quân Triệu phát ra tiếng kêu thảm thiết, Bạch Tuyên bịt tai không thém nghe, bởi vì y biết kỵ binh Bắc Đìêu đều là khinh kỵ binh, không có khả năng cấu thành sự uy hiếp đối với trận địa sẵn sàng đón quân địch của trọng giáp bộ binh nước Triệu, thực sự quân Triệu cần phải đối mặt chính là cấm quân nước Yên đột kích, chỉ cần đánh bại cấm quân nước Yên, tự nhiên hai cánh kỵ binh Bắc Đìêu sẽ rút đi.

Hai quân Yên Triệu đều không mang theo trọng hình khí giới. Khi thấy từng người đều được đưa vào tầm bắn thì đội hình trọng giáp quân Triệu ở phía trước trận hình đột nhiên lui về về hai cánh trái phải. Trọng

giáp quân Triệu lui ra, tất cả bò trâu trên lưng có bó củi khô lập tức đột ngột xuất hiện ở phía trước quân Yến.

Bỗng nhiên trong lúc đó, những cây đuốc liền rơi xuống trên lưng đàn trâu.

Một lúc sau, trên lưng đàn trâu có một bó củi khô lập tức bốc cháy lên, ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt làm bỏng đàn trâu rất nhanh, lập tức trên lưng chúng đều đeo liệt hỏa, trâu bò cào móng chân vọt mạnh hướng về phía trước, không đợi quân Yến phục hồi lại tinh thần, hơn hai nghìn đầu trâu bò lửa cũng đã đột nhập mãnh liệt vào trong trận bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, cấm quân nước Yến phía trước đã bị đại loạn.

Những trâu bò lửa này ít nhất cũng đều ngàn cân trở lên, mãnh liệt va chạm xuống, trọng giáp vô tốt cường tráng nhất cũng không thể ngăn cản nổi, hướng chỉ trên lưng trâu bò còn có lửa lớn đang cháy bùng bùng, ngọn lửa cháy bốc lên làm da thịt người đau nhức, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở ra được, trời đen kịt, cuộc chiến này còn đánh thế nào được?

Cấm quân nước Yến vốn đang đẳng đẳng sát khí trong khoảnh khắc binh vỡ như núi!

- Giết!

Bạch Tuyên giơ cao trọng kiếm hai lưỡi lên, ngựa mặt lên trời rít gào.

- Giết giết giết...

Năm nghìn tử sĩ quân Triệu được tuyển chọn kỹ càng người mặc giáp nhẹ, trong tay cầm đao sắc bén, cắn chặt đuôi trâu bò lửa chạy nhanh về phía trước, bắt đầu mặc sức thu hoạch sinh mạng của tàn binh quân Yến.

- Đây là...

Tàng Đồ có chút khốn khổ mà nuốt một miếng nước bọt, lúu rúu nói như hoang tưởng:

- Hỏa ngư trận?

Không phải là Tàng Đồ không có nghe qua đại danh trận hỏa ngư. Hơn trăm năm trước, tướng Yến Nhạc Nghị bị Điền Đan đánh cho đại bại, Điền Đan sử dụng đúng là hỏa ngư trận! Trăm năm cũng không phải quá dài, cũng không phải là quá ngắn, Tàng Đồ tuyệt đối không ngờ, không ngờ rằng Bạch Tuyên noi theo hỏa ngư trận của Điền Đan, và rất có hiệu quả.

Nhìn cấm quân tinh nhuệ binh bại như núi đổ, Tàng Đồ rất đau lòng.

Đây chính là tinh nhuệ nước Đại Yến, Tàng Đồ mất rất nhiều tâm huyết mới tạo nên cấm quân tinh nhuệ, cứ như vậy bị quân Triệu tiêu diệt? Điều này sao có thể, điều này sao có thể?

Tim Tàng Đồ rét lạnh, lần này thì toàn bộ xong rồi!

Trong lúc đang lo sợ không yên, một sự lạnh băng thấm tận xương tủy bỗng nhiên từ phía trước như thủy triều đánh úp lại, Tàng Đồ đột ngột ngẩng đầu lên, chỉ thấy một viên đại tướng quân Triệu đang kéo một bộ cung sắt đen sì ở hơn mười bước phía ngoài, trên dây cung đã cài sẵn một nhánh Lang Nha trọng tiễn, thậm chí Tàng Đồ có thể thấy rõ ràng hàn quang lộ ra từ nhánh mũi tên tam lăng.

Sau chốc lát, điểm hàn quang này liền mở rộng kịch liệt trong mắt Tàng Đồ.

Dù sao Tàng Đồ cũng là lão tướng đã trải qua trăm trận chiến trên sa trường, theo bản năng sống chết liền nghiêng người, nhánh Lang Nha trọng tiễn xẹt qua hai má ông ta, đuôi tên lông vũ chà xát da mặt ông đau nhức, lập tức một tiếng kêu thê lương từ phía sau truyền đến, một gã cấm quân phía sau y bị bắn thủng cổ, lúc này ngã xuống ngựa.

- Yến vương không được chạy!

Đại tướng quân Triệu bắn một mũi tên kia lại lần nữa giương cung cài tên nhắm Tàng Đồ, rống to:

- Yến vương Tàng Đồ khoác ô kim giáp, không được chạy, Tàng Đồ!
- Bắt sống Tàng Đồ!
- Bắt sống Tàng Đồ!
- Bắt sống Tàng Đồ!

Mấy trăm khinh kỵ binh quân Triệu xông thẳng đến Tàng Đồ, mà bên người Tàng Đồ chỉ có không đến trăm kỵ binh, hơn nữa về mặt người nào cũng đều lo sợ không yên, lập tức ghì ngựa bỏ chạy.

541. Chương 552: Tình Thế Như Nghiêng Lệch

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 552: Tình thế như nghiêng lệch

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại chiến Ngự Dương quân Yến thảm bại chấm dứt.

Ban đêm, trong thành Ngự Dương đèn đuốc sáng trưng, tiếng hoan hô vang vọng bầu trời đêm.

Bạch Tuyên bày tiệc rượu ở trong hành viên, cùng với hơn mười viên cấp dưới ăn uống tiệc rượu, rượu say sửa thời gian. Bỗng nhiên một gã thân binh chạy vào đại sảnh hành viên vẻ mặt lo sợ không yên, thi lễ qua loa với Bạch Tuyên, lo sợ không yên nói:

- Thượng Tướng Quân, tai họa rồi!
- Nói vớ vẩn, tai họa cái gì?

Bạch Tuyên nhíu mi không hài lòng, hơn mười cấp dưới vẻ mặt cũng không tốt.

Thân binh đó lấy lại giọng bình tĩnh, hạ giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, vừa mới nhận được tin báo từ Hàm Đan, Đại vương đã hạ chiếu thoái vị. Tướng quốc Trương Cảnh đã kế vị làm Triệu vương, và đón quân Sở vào thành Hàm Đan!

Bạch Tuyên đang gắp rượu lên không trung khựng lại, nhìn thân binh chằm chằm.

Hơn mười cấp dưới nghe vậy cũng trợn mắt há hốc mồm. Toàn bộ đều không thể tin được vào tai mình, Đại vương thoái vị? Tướng quốc kế vị? Còn đón quân sở vào thành Hàm Đan? Này đều sao có thể?

- Người nói cái gì?

Sau một hồi lâu, cuối cùng Bạch Tuyên từ trong lúc rất khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, lập tức dựng người lên, lại bước nhanh đến phía trước tóm lấy ngực thân binh, ánh mắt dò hỏi tận sâu trong con ngươi thân binh, lại lớn tiếng khiển trách quát mắng:

- Người mới vừa nói cái gì? Còn dám nói hươu nói vượn, mê hoặc lòng quân. Phải chém không tha!

Thân binh sợ hãi, run giọng nói:

- Thượng Tướng Quân, tiểu nhân, tiểu nhân...
- Câm miệng, mang xuống đánh tám mươi roi cho bản tướng quân!

Căn bản Bạch Tuyên không để cho hắn giải thích. Trực tiếp thét ra lệnh cho thân binh ngoài trưởng vải đem thân binh đến báo tin tức mang xuống hành hình.

Ngoài trưởng vải lập tức vang lên tiếng roi quật, còn có tiếng thân binh kia kêu lên thảm thiết.

Hơn mười cặp dưới ngơ ngác nhìn nhau, Bạch Tuyên cười cười, nói:

- Thằng nhãi này đích thị là uống ở nơi nào nhiều quá, cho nên mới mượn rượu đến hành dinh bản tướng quân làm càn. Nào, chực vị tướng quân, lại ầm thêm chút rượu...

Trong lòng hơn mười bộ phận cấp dưới hồ nghi, cũng không dám biểu lộ ra, lập tức đành phải gượng rượu lên kính Bạch Tuyên.

Chỉ có điều vừa trải qua hỗn loạn, căn bản bầu không khí tiệc rượu đã không còn chút vui mừng gì, Bạch Tuyên cùng mấy tướng miễn cưỡng uống mấy chén rượu, cuối cùng đều không có hứng thú, lập tức các chư tướng đều đứng dậy cáo từ đi, Bạch Tuyên lại ra lệnh dẫn thân binh báo tin đi vào đại sảnh hành viên, hỏi kỹ nguyên nhân biến đổi Hàm Đan như thế nào.

Sau khi biết được sự tình từ đầu đến cuối, lập tức trong lòng Bạch Tuyên như tro tàn.

Việc này chính là rút củi đáy nồi, mắt thấy nước Yên sắp bị giết, hoàn cảnh chiến lược của nước Triệu lại đang tốt lên vậy mà không ngờ chỉ vì một bước ngoặt, Hàm Đan đã xảy ra chuyện biến đổi lớn không tưởng được.

Bạch Tuyên ngàn vạn lần không thể ngờ rằng, không ngờ Triệu vương Trương Ngao lại chọn cách thoái vị nhường chức!

Nếu thật sự nhường cho người có đức có tài thì không sao, nhưng Trương Ngao lại cố tình nhường vương vị tặng cho gian nịnh đồ Trương Cảnh, từ xưa đến nay gian nịnh đồ Trương Cảnh âm thầm cấu kết cùng người Sở, vừa mới nhận vương vị đã đón quân Sở vào thành Hàm Đan, và hạ một tờ chiếu lệnh xuống dưới, Bạch Tuyên đang từ chức Thượng Tướng Quân trở thành bề tôi nghịch thần chống lại lệnh vua.

Hiện tại tin tức còn chưa truyền ra ngoài, cho nên tạm thời còn có thể chưa cần lo, nhưng Bạch Tuyên không thể tưởng tượng được, một khi tin tức truyền ra ngoài, một trăm nghìn quân Triệu dưới trướng y sẽ lựa chọn làm như thế nào, bọn họ sẽ đi theo mình giết trở về thành Hàm Đan, đuổi Trương Cảnh đi, đón Trương Ngao về đây? Hay là sẽ vâng chiếu lệnh của Trương Cảnh, bắt mình đưa về Hàm Đan?

Ngay tại lúc Bạch Tuyên đang xung đột trong lòng, bỗng nhiên bên ngoài hành dinh vang lên tiếng bước chân như thủy triều.

Lập tức lại có thân binh vội vàng đi vào, lo sợ không yên bấm báo nói:

- Thượng Tướng Quân, có việc lớn không tốt rồi, Tả Tướng quân Triệu Đãng dẫn đại đội nhân mã tiến vào bao vây hành dinh rồi!

- Triệu Đãng? Ha ha.

Trong lòng Bạch Tuyên trầm xuống, lập tức lộ vẻ sầu thảm bật cười.

Bởi vì Tả Tướng quân Triệu Đãng là bà con xa tộc cháu Triệu Thượng Tướng Quân Triệu Ngộ, còn có vài phần bản lĩnh, Bạch Tuyên tự xưng là tấm lòng rộng rãi, sau khi giết Triệu Ngộ cũng không muốn giết đến người liên quan, cho nên Triệu Đãng mới có thể bảo vệ tính mạng cùng với binh quyền, nếu như bình thường, ngay cả Triệu Đãng có ý xấu cũng không là cái gì đáng nói, tuy nhiên bây giờ đang trong lúc mấu chốt...

Ngoại ô phía bắc Ngự Dương, bờ trái Cô Thủy.

Năm vạn kỵ binh Bắc Đieu của Mông Cức đang trú đóng ở nơi này, ban ngày kỵ binh Bắc Đieu cũng tham gia đại chiến, nhưng căn bản không thể thay đổi kết cục đại bại của quân Yên, nói cho cùng kỵ binh Bắc Đieu Mông Cức rõ ràng chỉ là kỵ binh, đối mặt với bức tường trọng giáp quân Triệu còn có trường cung của bộ binh tầm bắn vượt trội, kỵ binh Bắc Đieu cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Khi Mông Liêu bước đến lều lớn chủ soái, chỉ thấy cha và anh đang nghị sự, lập tức nói:

- Phụ thân, đại ca, vừa mới nhận được tin tức, Yên vương Tàng Đồ đang lẩn trốn quay về nửa đường bị sụp đổ chết rồi!

- Tàng Đồ đã chết?

Mông Cức, Mông Viễn nhìn nhau ngạc nhiên, lại có chút thoải mái.

Mông Liêu dừng một chút, lại nói:

- Còn có, Triệu quốc Thượng Tướng Quân Bạch Tuyên cũng đã chết!

Mông Cức nghe vậy sửng sốt, Mông Viễn lại thất thanh kinh sợ kêu lên:

- Cái gì, Bạch Tuyên cũng đã chết?

- Dạ, Bạch Tuyên cũng đã chết.

Mông Liêu gật nhẹ đầu, nói:

- Hơn nữa là bị Tả Tướng quân Triệu Đãng giết chết, nghe nói Triệu Đãng này là cháu bà con xa tộc của Triệu Ngộ, lần này coi như là thay chú ruột hấn báo thù.

- Tại sao có thể như vậy?

Mông Viễn bối rối nói:

- Việc này không hợp với lễ thường nhé?

- Tình hình cụ thể như thế nào tiểu đệ cũng không biết.

Mông Liêu lắc đầu cười khổ, lại nói:

- Tuy nhiên quân Triệu bên trong thành Ngư Dương đã bắt đầu sống mái với nhau, vừa lúc này, một nhóm quân Triệu đã cướp cửa Nam đi ra Kế Huyện rồi.

Mông Cức ngẫm nghĩ một chút, chỉ bảo Mông Liêu nói:

- Liêu nhi, lập tức đưa tin Tàng Đồ nửa đường bị chết, Bạch Tuyên bị thuộc cấp giết chết cùng với quân Triệu ở Ngư Dương nảy sinh sống mái với nhau báo về Lạc Dương.

- Vâng!

Mông Liêu âm âm ứng thuận, lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo bóng dáng Mông Liêu đi xa, Mông Viễn lại nói:

- Phụ thân, có nên nhân cơ hội này đánh lên Ngư Dương hay không?

- Không, đang không biết rõ ràng ngọn nguồn sự tình phía trước, không cần hành động thiếu suy nghĩ thì tốt hơn.

Mông Cức lão luyện thành thục, thà rằng buông tha một ít lợi ích trước mắt, cũng không muốn làm việc tùy tiện, lập tức lại chỉ bảo Mông Viễn nói:

- Hay là phái thêm thám báo du kỵ, nghiêm mật giám sát hướng đi của quân Triệu bên trong thành Ngư Dương.

Hàn vương Hàn Tín đang ngủ mơ bị thái giám nhẹ nhàng lay tỉnh, giãy giụa thoát ra khỏi Phòng Diệu Nữ quần như bạch tuyết, Hàn vương Hàn Tín ra tắm cung với tình trạng buồn ngủ, vừa khoác áo vừa nói:

- Chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt như thế này quấy nhiễu giấc mộng của quả nhân.

Thái giám khom người xuống, nhắm mắt đi theo phía sau Hàn vương Hàn Tín, nói:

- Đại vương, vừa mới nhận được tin báo từ Hàm Đan, Triệu vương Trương Ngao đã thoái vị nhường chức rồi!

- Người nói là?

Hàn vương Hàn Tín kinh ngạc, người đang buồn ngủ lập tức không cánh mà bay:

- Trương Ngao thoái vị rồi hả?

- Đúng, Trương Ngao đã thoái vị cho Trương Cảnh!

Thái giám nói:

- Không chỉ có như thế, Trương Cảnh còn bãi bỏ minh ước liên hoành, ngược lại đã gia nhập hợp tung đồng minh, một trăm nghìn đại quân Sở Thái Tử Hạng Chính cũng đã tiến vào chiếm giữ thành Hàm Đan! Nghe nói, Triệu vương Trương Cảnh đã sai người phi ngựa đến nước Yên, mật lệnh Tả Tướng quân Triệu Đăng bắt giết Bạch Tuyên rồi.

- Sao sao sao, sao đột nhiên lại như thế?

Hàn vương Hàn Tín không khỏi có chút tâm phiền ý loạn.

Lấy lại bình tĩnh, Hàn vương Hàn Tín lại chỉ bảo thái giám:

- Mau, mau gọi Tướng quốc, quân sư còn có Thượng Tướng Quân tiến cung, quả nhân phải gặp bọn họ, muốn gặp bọn họ ngay lập tức!

Nước Triệu đã xảy ra chuyện lớn như vậy, thực lực đối lập hai đại trận Sở Hán đã mất cân cân, xu thế quả thật như lệch về một bên, nhất định nước Hàn cũng phải mau chóng lựa chọn đứng thành hàng rồi.

Hàm Dương, cung Vị Ương.

Đêm lạnh như nước, Hán vương Lưu Hằng đầu đang dựa vào bên trên khuê phòng nhìn lên sao trời trắng sáng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, một bóng hồng xinh đẹp duyên dáng thướt tha bước từ khuê phòng ra, cũng chính là vương hậu Đậu Y Phòng, trong tay Đậu Y Phòng cầm áo lông choàng trên người Lưu Hằng, lại nhẹ nhàng nói:

- Đại vương, đêm lạnh rồi, trở về nghỉ ngơi đi?

Lưu Hằng quay lại đầu lại hướng Đậu Y Phòng thản nhiên cười, nói:

- Vương hậu, nàng vào ngủ trước đi, quả nhân muốn ở đây thêm một lúc nữa.

Đậu Y Phòng liền bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, nàng hiểu được tâm tư của Lưu Hằng lúc này, bỗng nhiên biết được tin dữ của Thái phó kiêm Thái sư Trần Bình, sao không thể không bi thương được? Sau khi Trần Bình mất, lão thần mà tiên vương để lại cho Đại vương lại càng điêu linh, Đại vương thấy trăng tròn như thế, thấy cảnh thương tình cũng là chuyện thường tình của con người.

Đúng lúc này, dưới khuê phòng chợt truyền đến một tiếng ồn ào.

Đậu Y Phòng nhăn nhau đôi mi thanh tú, từ trên ban công nhìn xuống xung quanh, chỉ thấy một gã thái giám thân hình mập mạp đang chạy thở hồng hộc qua tròn cầu hình vòm, đi thẳng đến khuê phòng, nhìn thấy bộ dạng vội vàng của người đi cùng, tìm Đậu Y Phòng như rơi xuống, không xong, sợ là lại xảy ra chuyện gì.

542. Chương 553: Mười Lộ Phạt Hán

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 553: Mười lộ phạt Hán

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Cái gì?

Nghe thái giám cấp báo xong, quả thực Lưu Hằng không thể tin được vào tai mình:

- Triệu vương Trương Ngao thoái vị, quân Sở đã tiến vào chiếm giữ Hàm Đan? Triệu quốc Thượng Tướng Quân Bạch Tuyền cũng bị giết?

Đậu Y Phòng ở bên cạnh Lưu Hằng cũng cả kinh mặt biến sắc.

Rủi ro này quá lớn? Mấy hôm trước còn vừa mới nghe nói quân Sở ở Hà Bắc gặp rắc rối, bị cả nước Triệu huyết chiến làm cho phải lui về Nghiệp Huyện, làm sao mà thời gian mới có vài ngày, Hàm Đan đã xảy ra sự việc lớn như vậy?

- Cái này, điều đó không có khả năng.

Sắc mặt Lưu Hằng tái nhợt, thì thào nói nhỏ.

- Nhất định là Hắc Băng Đài nghĩ sai rồi.

Thái giám khom người lui ra ngoài, Đậu Y Phòng nhìn Lưu Hằng đã trở nên chấn động, dụi dằm khuyên nhủ:

- Đại vương, nước Triệu đã xảy ra chuyện lớn như thế, tất nhiên sẽ làm cho toàn bộ chiến cuộc thay đổi hoàn toàn, lập tức phải suy tính đã không chỉ còn là kiềm chế nước Sở cứu viện nước Triệu, mà là làm thế nào để bảo toàn Đại Hán, hay là nhanh chóng triệu Thừa Tướng từ Hán Trung về đây đi.

- Đúng, nếu không có vương hậu nhắc nhở, suýt chút nữa quả nhân nhầm việc lớn.

Nghe vậy Lưu Hằng như ở trong mộng mới tỉnh, vội viết một phong thư, sai thái giám đưa cho Lâm vệ khẩn cấp đi tám trăm dặm đưa đến Hán Trung.

Mấy ngày sau, cung Sở vương ở Lạc Dương.

Tuy rằng trời đã về khuya, nhưng trong thượng thư phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Sở vương Hạng Trang, Thượng Tướng quân Tất Thư, Thái sư Bách Lý Hiền, Lệnh Doãn Hạng Tha, Thái úy Hạng Đà, Hoàn Sở, Quý Bố, Chung Ly Muội cùng với Ngụ Tử Kỳ và triệt hầu tất cả đều tập trung một nhà, hơn nửa về mặt mọi người đều sáng sủa, phấn chấn.

Mấy ngày gần đây tin tức tốt liên tục không ngừng, đầu tiên là Thái Tử Hạng Chính lấy được đất Triệu áp chế được hai triệu dân chúng, làm cho Triệu vương Trương Ngao yếu đuối chủ động thoái vị, sau khi Trương Cảnh kế thừa vương vị liền xé bỏ minh ước liên hoành đồng thời lại gia nhập hợp tung đồng minh, hơn nữa Trương Cảnh chưa có nền móng, để trấn áp thế lực phản đối bên trong nước, đã chủ động mời quân Sở vào thành Hàm Đan.

Mấy ngày trước, một trăm nghìn đại quân của Thái Tử Hạng Chính không cần tốn nhiều sức đã tiến vào chiếm giữ Hàm Đan.

Hạng Trang, Tất Thư trầm ngâm không nói, còn lại Hạng Đà, Hạng Tha, Hoàn Sở và văn võ đại thần đều trợn mắt há mồm, đều vô cùng giật mình nhìn Bách Lý Hiền, nhìn tình hình tựa như là nhìn quái vật, Đại Vương bình thường xuyên nói Thái Sư trí kế hơn người, nhắc tới thì giặc mạnh cũng chẳng khác gì tro bụi, bọn họ còn không thể nào tin, tuy nhiên hôm nay cũng phải tin.

Việc này không phải Thái Sư chỉ có nói mồm mà lập tức thiết kế mười lộ phạt Hán!

Mười lộ đại quân cùng tiến từ các phương hướng khác nhau phát động công kích nước Hán, dù Hán quốc Thừa tướng Bạch Mặc có khả năng thông thiên, cũng là tuyệt đối khó có thể chống đỡ được.

Hàm Dương, cung Vị Ương.

Chu Quan Phu cầm ấn kiểm bước nhanh đến phía trước, chỉ vào bản đồ treo trên giá gỗ nói với Bạch Mặc:

- Thừa tướng, căn cứ vào tình báo Hắc Băng Đài cung cấp, nước Sở đang tiến hành tập kết phủ binh quy mô lớn tại Giang Đông, các quận Ba Thục cùng với Kinh Tương, nước Hàn, nước Triệu, nước Yên còn có người Nguyệt Thị phía tây cũng đang âm thầm tập kết binh mã, hình như có cử chỉ gây rối.

Hán vương Lưu Hằng quá sợ hãi nói:

- Sao người Nguyệt Thị cũng cùng nước Sở đến quấy rối hả?

Nước Triệu, nước Hàn lần lượt gia nhập vào nước Sở, chuyện này không có gì là mới mẻ, hiện giờ, quân Sở đã sớm chia quân tiến vào chiếm giữ Vô Chung, Hàm Đan cùng với An Ấp, trên thực tế nước Hàn, Triệu, Yên đã biến thành nước phụ thuộc nước Sở, cho nên, ba nước này xuất binh phạt Hán, Lưu Hằng cũng không có gì kinh ngạc, nhưng người Nguyệt Thị cũng có chút vượt qua dự liệu của y rồi.

Bạch Mặc ngồi ở dưới tay đỡ dài, nói:

- Người Nguyệt Thị sẽ cùng cấu kết với nước Sở là trong dự liệu của thần, nước Đại Hán sắp sửa đón một mối nguy chưa từng có trong lịch sử, sống hay chết, đều đánh một trận này.

Về mặt Lưu Hằng tái nhợt, run giọng nói:

- Tướng Phụ, tình hình như thế, nên ứng đối như thế nào?

Bạch Mặc đứng dậy đi đến trước giá gỗ, chỉ vào bản đồ nói:

- Đại vương, nước Hàn, Yên, Triệu tiếp cận để làm uy cho nước Sở, ngay cả xuất binh chắc cũng sẽ không đem hết toàn lực, người Nguyệt Thị ở gần bên uy hiếp rất lớn, tuy nhiên thần đã sai người xây dựng phong hỏa đài ở khắp Hà Tây, lệnh cho Phiêu Kỳ tướng quân dẫn ba vạn kỵ binh trú đất bắc, người Nguyệt Thị đến thì đánh tan.

Lưu Hằng nhẹ nhàng vuốt cằm, Chu Á Phu lại nhíu mi nói:

- Thừa tướng, mặt tướng muốn thủ ở Thượng Quận.

Hơn hai tháng trước ở đất Tề, Chu Á Phu đã liên tục chịu thiệt dưới tay của Sở Thái Tử Hạng Chính, khiến cho bên trong đồng minh liên hoành bị phân chia xuất hiện việc không tốt, mà không lâu trước đó nước Hàn đã phản bội. Nước Hán phản bội khiến cho nước Hán lập tức mất đi lá chắn lớn nhất phía Đông, các quận Cửu Nguyên, Vân Trung cùng với Thượng Quận lập tức đứng trước quân tiên phong của quân địch.

Hiện giờ bề ngoài nước Hán sơ dĩ xảy ra hoàn cảnh ác liệt như thế, Chu Á Phu phải gánh trách nhiệm rất lớn.

Sau khi Chu Á Phu về nước, Hán vương Lưu Hằng, Thừa tướng Bạch Mặc đều không có trách móc nặng nề, nhưng càng như vậy thì Chu Á Phu càng áy náy, trong lòng càng trở nên mạnh động muốn rửa sạch hổ thẹn trong đầu, lần này được nghe nói Sở Thái Tử Hạng Chính đang tập kết binh mã ở Hàm Đan, công kích phương hướng Bồ Phán, Lâm Tấn, Chu Á Phu lập tức mạnh động muốn phân định cao thấp với Hạng Chính ở Thượng Quận.

- Không được.

Bạch Mặc quả quyết lắc đầu nói:

- Với suy nghĩ của người bây giờ không nên cùng đánh với Hạng Chính.

- Thừa tướng!

Chu Á Phu nghe vậy khẩn trương, Bạch Mặc không nói thêm lời gì:

- Người không cần nhiều lời, nhiệm vụ của người chính là bảo vệ tốt Hà Tây, phải không cho một kỵ binh người Nguyệt Thị nào có khả năng vào đất bắc.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói với Lưu Hằng:

- Đại vương, về phần phòng thủ Lâm Tấn, thần nghĩ là nên giao cho tướng quân Lý Tả Xa cho thỏa đáng.

Mười sáu năm trước từ khi Lý Tả Xa trở lại Quan Trung thì mất đi sự tín nhiệm của Lưu Bang, từ đó tới nay vẫn nhàn rỗi ở nhà, dù là cuộc chiến Miện Thủy phạt Sở, Lý Tả Xa cũng không được xuất chinh, tuy nhiên Bạch Mặc lại biết Lý Tả Xa là người coi trọng trung nghĩa, hơn nữa lại lão luyện thành thực rất có mưu lược, có thể nói là đến trấn thủ Lâm Tấn, đón đánh Hạng Chính không tìm được người thứ hai.

- Lập tức làm theo đề nghị của Thừa Tướng, để cho lão tướng quân Lý Tả Xa trấn thủ Lâm Tấn.

Lưu Hằng dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên, đại quân Sở Thái Tử Hạng Chính hơn phân nửa là quân yểm trợ, quả nhân nghĩ chủ lực quân Sở đến phạt Hán tất nhiên là hai lộ Đồng Quan, Hán Trung, nhưng lại không biết Tướng Phụ có sách lược gì ứng phó?

Bạch Mặc nói:

- Đại vương anh minh, thần cũng nghĩ đến việc hai lộ xâm chiếm Đồng Quan, Hán Trung này mới là chủ lực quân Sở, hơn nữa, thần cũng có thể đoán lãnh binh xâm chiếm Hán Trung tất nhiên là sư đệ Tất Thư của thần, Hán Trung là lá chắn Quan Trung lớn nhất, Hán Trung thất thủ thì Quan Trung chết, cho nên, thần quyết ý sẽ tự mình lĩnh đại quân đi tới Hán Trung đón đánh.

- Về phần Đồng Quan, là nơi xung yếu bình phong bảo hộ Hàm Dương, nếu không phải là mãnh tướng tuyệt thế sẽ không đủ sức để trấn thủ.

Nói tới đây, Bạch Mặc lại đưa ánh mắt nhìn về phía Chu Quan Phu, nói tiếp:

- Đồng Quan sẽ nhờ cậy vào Quan Quân Hầu rồi.

Lúc này Chu Quan Phu chấp tay thi lễ nói:

- Thừa tướng yên tâm, chỉ cần Chu Quan Phu ta vẫn còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để cho một quân Sở lướt qua Đồng Quan!

Lúc này Lưu Hằng mới thở phào một cái thật dài.

Bạch Mặc lại còn nói thêm:

- Đại vương, so sánh với Hán Trung, Đồng Quan, thật sự Cửu Nguyên là nơi thần lo lắng hơn cả!

Trong khoảnh khắc Lưu Hằng lại kích động, vội la lên:

- Tướng Phụ, chẳng lẽ Cửu Nguyên cũng sẽ bị tấn công?

Bạch Mặc gật gật đầu, nói:

- Mặc dù quân Hàn, Yên, Triệu xâm chiếm Vân Trung, Thượng Quận, thần không lo lắng chút nào, nhưng nếu kỵ binh Bắc Đê từ Mạc Bắc vượt qua Dương Sơn đến Cửu Nguyên, thì có thể thẳng đến Hàm Dương.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Dù sao tình hình nước Bắc Đê và nước Yên, Triệu, Hàn khác biệt, căn bản Đại tướng Bắc Đê Mông Cức chính là tướng quân nước Sở!

Lưu Hằng kinh hãi nói:

- Tướng Phụ, nếu thật sự Mông Cức dẫn kỵ binh Bắc Đê từ Cửu Nguyên nhập vào, thẳng một đường thì trong vòng mười ngày là đến dưới thành Hàm Dương, như vậy thì phải làm như thế nào cho phải?

Bạch Mặc thở dài một tiếng, nói:

- Đại vương, nói không chừng chỉ có thể dẫn sói vào nhà thôi.

543. Chương 554: Dẫn Sói Vào Nhà

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 554: Dẫn sói vào nhà

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Hằng nhìn Bạch Mặc có chút giật mình, thấp giọng hỏi:

- Tướng Phụ nói là, người Hung Nô?

Về mặt Bạch Mặc khẽ chua xót gật đầu, lại nói:

- Hai năm trước Hung Nô bị quân Sở tập kích phá sào huyệt núi Lang Cư Tư, cũng đã phân chia thành bốn bộ lạc không lệ thuộc lẫn nhau, những thủ lĩnh đều tự xưng là Thiên Vu, trong đó thế lực Hung Nô lớn nhất bắt đầu phải là Hữu Hiền Vương Cổ Nặc Ngôn, ước chừng có bảy tám vạn kỵ binh, chiếm cứ tảng lớn thảo nguyên láng giềng gần Cửu Nguyên.

Chu Quan Phu nói:

- Nhưng Thừa Tướng, người Hung Nô sẽ đồng ý làm bạn với chúng ta sao?

Bạch Mặc lắc đầu nói:

- Hung Nô cùng Đại Hán có thù hận tới chết, đương nhiên bọn họ sẽ không làm bạn với chúng ta, tuy nhiên mục đích của chúng ta chỉ là mượn người Hung Nô từ Cửu Nguyên đến cửa Quan Trung ngăn cản quân Sở, cho nên, cần bản chúng ta không cần làm bạn với Hung Nô, mà chỉ cần đem quận Cửu Nguyên tặng cho người Hung Nô.

- Đem Cửu Nguyên tặng cho Hung Nô?

Lưu Hằng nhíu mi nói:

- Nếu chẳng may người Hung Nô chiếm Cửu Nguyên, rồi lại liên binh cùng quân Sở cướp Quan Trung này? Như vậy thì phải làm như thế nào cho phải?

Điều Lưu Hằng lo lắng đều không phải là không có đạo lý, làm sao biết được nước Sở sẽ không cùng cấu kết với Hung Nô làm việc xấu đâu?

- Đại vương yên tâm, tình hình này quả quyết sẽ không xuất hiện.

Bạch Mặc khua tay áo, khẳng định nói:

- Vừa đó là nước Sở gặp phải hai đại quân Hán, Tề, khi thế cục khó khăn, Sở vương Hạng Trang cũng không có ý nghĩ liên binh với Hung Nô trong đầu, bởi vậy có thể thấy hẳn rất kiêng kỵ đối với người Hung Nô, cho nên thần dám chắc chắn, tuyệt đối nước Sở sẽ không liên hợp cùng Hung Nô.

Lưu Hằng trầm ngâm một lát, lại nói:

- Nếu là người Hung Nô không xâm nhập Cửu Nguyên thì sao?

- Điều này không thể nào.

Bạch Mặc lạnh nhạt nói:

- Nằm mơ người Hung Nô cũng muốn đoạt lại được thảo nguyên Hà Sáo. Nếu quân ta chủ động rút khỏi Cửu Nguyên, tuyệt đối người Hung Nô không thể chống đỡ khỏi sự hấp dẫn của Hà Sáo, hơn nữa đã bắt đầu mùa đông, vừa biết rõ đây là một viên độc dược, người Hung Nô cũng sẽ không có chút do dự nuốt vào.

Dừng một chút, Bạch Mặc lại nói:

- Đem Cửu Nguyên tặng cho người Hung Nô có hai việc tốt, ngoại trừ có thể lợi dụng người Hung Nô chống đỡ kỵ binh Bắc Địch của Mông Cốc. Còn có thể đem năm vạn đại quân đóng ở Cửu Nguyên điều đi các

hướng khác tăng cường binh lực phòng tuyến nhiều hơn cho các nơi như Thượng Quận, Bắc Địa, Hán Trung, Lâm Tấn cùng với Đồng Quan.

Lưu Hằng nói:

- Nhường người Hung Nô chiếm Cửu Nguyên, Quan Trung còn có bên trong Trường Thành làm lá chắn. Nhưng nếu để quân Sở tiến vào chiếm Cửu Nguyên, tuyệt đối bên trong Trường Thành không thể ngăn cản được quân tiên phong thiết kỵ quân Sở, đến lúc đó chỉ sợ nước Đại Hán gặp phải họa diệt vong. Hai tướng nên cân nhắc việc này, như vậy đi, theo lời Tướng Phụ nói, mau chóng rút binh từ Cửu Nguyên đi.

- Đại vương anh minh.

Bạch Mặc vái chào Lưu Hằng, lại quay đầu bảo Chu Quan Phu, Chu Á Phu nói:

- Quan Quân Hầu, còn có Á Phu, các người cũng trở về tự chuẩn bị đi.

- Vâng.

Huỳnh đệ họ Chu vái chào, lĩnh mệnh đi.

- Đại vương, thần cũng cáo lui.

Bạch Mặc lại nhẹ nhàng vái chào Lưu Hằng, xoay người đi.

Nhìn lưng Bạch Mặc đi xa, Lưu Hằng cũng thở dài, trước cơn bão gió thổi mưa giông, cũng không biết nước Đại Hán còn có thể sống qua lần nguy cấp này hay không.

Bên sông Nặc Thủy, Cổ Nặc Ngôn đang ngắm nhìn lá khô vàng trên thảo nguyên, tinh thần chán nản.

Hai năm trước, Hung Nô quy mô chinh phạt Nguyệt Thị, kết quả lại làm cho quân Sở thừa dịp phá hủy Vương đình, phụ nữ và trẻ em ở lại sào huyệt gần như bị quân Sở tàn sát gần hết, tuyệt đại bộ phận dê bò súc vật cũng bị quân Sở bắt người cướp của không còn, từ đó trở đi Hung Nô cực thịnh một thời lập tức phân chia thành bốn bộ lạc lớn, Cổ Nặc Ngôn dẫn hơn bảy vạn kỵ binh chiếm cứ vùng đồng cỏ và nguồn nước địa phương bên ngoài trường thành.

Vốn thực lực của Cổ Nặc Ngôn hoàn toàn có thể đủ sức chiếm cứ sông Dư Ngô và hai mảnh đồng cỏ và nguồn nước lớn ven sông Lư Cung, tuy nhiên Cổ Nặc Ngôn thấy rõ ràng, ở lại nơi đó bộ lạc của hắn chỉ có thể liên tục suy nhược đi xuống, chỉ có chiếm đoạt thảo nguyên bên ngoài trường thành, hoặc là có cơ hội xuôi nam Đả Thảo cốc, thông qua Trung Nguyên bắt đầu bắt người cướp của nhân khẩu mà khôi phục nguyên khí.

Đứng nhìn dưới trướng Cổ Nặc Ngôn có hơn bảy vạn kỵ binh, nhưng nếu là không có nữ nhân và trẻ nhỏ, hơn bảy vạn kỵ binh này sẽ rất nhanh gặp hỗn chiến giữa các bộ lạc, trong hoàn cảnh sinh tồn ác liệt tàn khốc tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó, toàn bộ dân tộc Hung Nô từng hùng bá đại mạc sẽ biến mất hoàn toàn trong chiều dài của lịch sử Trung Quốc.

Tuy nhiên đoạt thảo nguyên ngoài Trường Thành tương đối cần cố, nếu muốn sinh tồn ở chỗ nào cũng không phải dễ dàng, đã bắt đầu vào mùa đông rồi, nhưng bộ lạc của gã đã không gom góp đủ vật dụng cần thiết cho mùa đông, dê bò lạc đà nuôi lấy thịt đều đã ăn hết sạch rồi, chỉ còn lại bò cái, dê mẹ cùng với lạc đà mẹ đều để dùng để sinh đẻ, tuyệt đối không thể ăn được.

Ngựa cũng ăn được chỉ còn lại ngựa cưỡi, nếu ngay cả ngựa cưỡi cũng ăn thì đều là xong rồi.

Hiện tại, mong muốn lớn nhất của Cổ Nặc Ngôn là mùa đông năm nay đừng có rét quá, nếu không dê con cùng với ngựa cừu con vừa mới sinh đẻ sẽ chết cồng, sang năm thật sự sẽ không còn đường sống rồi.

Một bách hộ Hung Nô bên cạnh quay đầu nhìn triền núi xa xa uốn lượn xung quanh Trường Thành, buồn bã nói:

- Thiên Vu, nếu chúng ta có thể đoạt lại Hà Sáo thì tốt rồi, nơi đó khí hậu ôn hòa, mùa đông cũng sẽ không làm dê con và ngựa con chết cồng, nơi đó còn có từng đàn dê vàng, mùa đông năm nay sẽ không cần lo lắng miếng ăn rồi.

Cổ Nặc Ngôn cũng buồn bã, đồng cỏ và nguồn nước ở thảo nguyên Hà Sáo tốt tươi, động vật hoang dã thành đàn, vậy đơn giản chính là lên Thiên đường ở, vấn đề là ở đó có năm vạn đại quân nước Hán trú đóng, cho nên, nếu muốn cướp lại thảo nguyên Hà Sáo trong tay quân Hán nói dễ hơn làm? Chỉ bằng hơn bảy vạn kỵ binh hiện tại còn sót lại, có đánh vỡ Cao Khuyết Quan hay không còn là vấn đề.

Khi Cổ Nặc Ngôn đang chán nản, chợt có một kỵ sĩ trên lưng ngựa chạy như bay dọc theo bờ sông mà đến, còn cách khá xa, kỵ sĩ trên lưng ngựa liền cao giọng quát to lên:

- Đại Thiên Vu, tin tức tốt, tin tức rất tốt...

- Tin tức tốt?

Cổ Nặc Ngôn thờ ơ, lạnh lùng nhìn kỵ sĩ chạy như bay tới gần.

Kỵ sĩ hưng hăng ghìm cương ngựa, hai chân trước ngựa dừng đứng lên, móng trước đập lên không lung tung mấy cái mới ngừng lại, sau khi rơi xuống đất lại nói:

- Đại Thiên Vu, vừa mới có thám báo, quân Hán ở Hà Sáo đang rút binh!

- Hả?

Cổ Nặc Ngôn nghe vậy sửng sốt, lập tức kêu to:

- Quân Hán ở Hà Sáo rút binh?

- Đúng vậy.

Kỵ sĩ kia gật đầu nói:

- Bọn Tề Luân Thanh trốn ở trên đỉnh núi nhìn thấy thật là như vậy, quân Hán sắp xếp bốn đường cánh quân, dọc theo đường thẳng đi về phía nam, tùy quân còn có rất nhiều xe bò chở đồ quân nhu cùng với phụ nữ và trẻ em, không chỉ có quân Hán, mà ngay cả nông hộ nước Hán đến đóng khai hoang ở đây cũng bỏ đi hết rồi, thảo nguyên Hà Sáo đã trống rỗng rồi!

- Đi, nhìn một chút xem.

Cổ Nặc Ngôn hưng hăng quát vào đuôi ngựa, ngựa hí một tiếng, lập tức bốn vó chạy như bay về phía đỉnh núi.

Sông Kim Xuyên Cốc, lệnh động viên của Sở vương đã được truyền đạt xuống, nhóm trai tráng bộ lạc Thiêu Đường đang từ các nơi dân cư tụ họp về Vương đình, tập kết liên tục không ngừng, ngoại trừ trai tráng các bộ lạc Thiêu Đường, Vũ Lưu, Viên Kiềm cùng với bộ lạc Vô Qua đã tập kết quy mô ở bên trong, áp lực để sinh tồn, bốn bộ tộc lớn người Khương đã liên tiếp phải thần phục dưới quân tiên phong nước Sở.

Hộ Khương Giáo Ủy Bằng Tranh đội mũ quan giáp, thắt lưng ngang đao, từ trong mái vòm đại trường của Đại vương Thiêu Đường hiện ngang đi ra, Bằng Tranh vừa mới qua tuổi sinh nhật thứ hai mươi của mình, trên mép cũng đã nổi lên râu ngắn đậm, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn, càng hiện ra khí thế bừng bừng, đi tới gần phụ nữ người Khương không có không đỏ mặt tim đập.

Bóng người chợt loé lên, một bóng dáng đỏ rực đi sát Bằng Tranh từ trong trường ra, đó là một Khương nữ khoác áo lụa đỏ đi ra, nước da rất trắng cùng với hình dáng thì rất đẹp, những mỹ nữ hấp dẫn các quận so với nàng cũng không ít, tuy nhiên cặp chân của nàng này dài thẳng tắp làm cho người ta buột mắt, còn nhìn cặp đùi trên người cay xè, thực sự làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Thế tử Hạng Trị liếc mắt nghiêng nhìn đến, lập tức rơi vào trên người nữ nhân không rời ra được, cho đến khi Bằng Tranh hô vài tiếng, Hạng Trị mới như ở trong mộng tỉnh dậy, lập tức có chút lúng túng chấp tay hướng Bằng Tranh, không khỏi cực kỳ hâm mộ mà nói:

- Bằng Tranh, sớm nghe nói người có một tiểu thiếp Khương nữ xinh đẹp có một không hai, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, người đúng là có nhiều điểm phúc.

- Thế tử quá khen.

Bàng Tranh đáp lễ, lại mỉm cười nói:

- Nếu Thế tử thích Khương nữ, khi nào trở về mặt tướng sẽ sai người tuyển vài người xuất sắc nhất, đưa tới trong trướng.

- Việc của Khương nữ nói sau.

Hạng Trĩ khua tay áo nói:

- Lần này bản công tử tìm đến người, lại là vì một việc lớn.

Bàng Tranh nói:

- Xin nghe.

Hạng Trĩ kéo Bàng Tranh qua một bên, hạ giọng nói:

- Bàng Tranh, bản công tử muốn đi Lũng Tây cùng người.

- Hả?

Bàng Tranh giật mình kinh hãi, hai tay lắc lắc nói:

- Không ổn, điều này tuyệt đối không ổn, căn bản từ Đại Tiểu Kim Xuyên vượt qua núi Công Đất tập kích bất ngờ Lũng Tây chính là một nước cờ hiểm, trên đường núi cao đường xa, hiểm trở rất nhiều, hơn nữa còn phải đi qua lãnh địa hơn mười bộ lạc Khương Để chưa hàng phục, kết quả như thế nào rất khó đoán trước...

- Nói nhảm.

Hạng Trĩ mắt hứng nói:

- Người thấy rằng bản công tử không chịu được khổ sao?

- Thế tử mình giám, đây không phải là vấn đề có khổ hay không.

Bàng Tranh cười khổ nói:

- Từ nơi này đến Lũng Tây, ngoại trừ phải đi qua vào tòa núi cao tuyết đọng bao trùm, xuyên qua đầm lầy mù mịt không có người ở, còn phải đi qua rất nhiều bộ lạc hoang dã, mặt tướng và binh lính Khương thân phận thấp hèn, có chết cũng không sao, nhưng thế tử thân phận cao quý, nếu chẳng may...

- Không có nếu chẳng may.

Hạng Trĩ không cần suy nghĩ mà nói:

- Người mà có thể lấy tính mạng của ta giờ chưa có sinh ra đâu.

Thấy Hạng Trĩ đã kiên quyết, trong lòng Bàng Tranh không khỏi phát khổ, vẫn khuyên nhủ:

- Nhưng thế tử, do người dẫn binh ra Kim Ngưu quan đánh thọc sườn Hán Trung chính là ý chỉ của Đại vương, nếu mặt tướng tự mình đáp ứng, sau này Đại vương hỏi, mặt tướng giải thích như thế nào?

- Không cần người giải thích.

Hạng Trĩ vung tay lên, nói:

- Về phần Phụ vương, bản công tử sẽ viết thư kể lại giải thích tỉ mỉ, về phần ra Kim Ngưu Quan đánh thọc sườn Hán Trung, đã có tướng quân Tử Xa Sư, bản công tử đi cũng chỉ là tham gia vài tiếng cho náo nhiệt thôi, không bằng cùng đội kỵ binh của người đi chỗ mạo hiểm kích thích, quyết định vậy nhé, bản công tử cùng với người đi Lũng Tây.

Nói xong, Hạng Trĩ xoay người rời đi, trong lòng Bàng Tranh phát khổ, nghĩ có nên khẩn trương dùng bồ câu đưa tin về thành đô hay không, để cho Xa tướng quân đến đây khuyên một lời, Hạng Trĩ bỗng quay đầu lại nói:

- Bàng Tranh, người đừng có nghĩ khác, bản công tử quyết định đi Lũng Tây rồi!

Dừng một chút, Hạng Trĩ lại nói:

- Đừng quên cho người tuyển vài Khương nữ lại đây.

544. Chương 555: Cướp Công

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 555: Cướp công

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Thoáng chốc, đã hơn một tháng trôi qua.

Cuộc chiến phạt Hán cũng đã vào thời điểm quan trọng nhất.

Nửa tháng trước năm vạn đại quân của Sở Thái Tử Hạng Chính đã tiến đến bờ phía đông sông Bồ Đội, tuy nhiên ba vạn đại quân của lão tướng nước Hán Lý Tả Xa đã ở bờ phía tây sông Hạ Dương đến Lâm Tấn trực tiếp bố trí phòng ngự chắc chắn, cứ hai trăm bước lại dựng một tòa phong hỏa đài, cứ cách năm dặm lại dựng một đồn đài, đóng năm trăm quân, cách hai mươi dặm còn dựng một đồn bảo, đóng quân hai ngàn.

Ngoài ra, Lý Tả Xa còn đích thân dẫn mười nghìn tinh binh trú đóng ở Dương Hạ, ấp Cáp Dương ở giữa Lâm Tấn, bất kể quân Sở từ chỗ nào phát động qua sông, trong thời gian ngắn nhất quân Hán đều có thể đuổi theo tiếp ứng.

Nhìn kế hoạch phòng ngự của Huyền Y Vệ cung cấp, bất giác Hạng Chính chau mày.

Bình thường phó tướng Cao Lăng tự xưng là túc trí đa mưu, trong lúc này cũng nghĩ mãi không ra.

Nhìn bản đồ suy nghĩ thật lâu, Hạng Chính mới nói:

- Lý Tả Xa này, thật đúng là rất thận trọng.

- Đúng là như thế.

Cao Lăng nhẹ nhàng hé miệng, lại nói:

- Thường nghe phụ thân nói về người này, nghe nói cuộc chiến Tĩnh Bệ người này từng đề nghị Triệu vương lúc đó chia cắt đường vận chuyển lương của quân Hán, đáng tiếc Triệu vương mê muội không có năng lực, không tiếp thu đề nghị của hắn, nếu không, chỉ sợ sẽ không có cuộc chiến Tĩnh Bệ sau này rồi, tình hình tranh chấp của Sở Hán cũng đã khác rất nhiều rồi.

Hạng Chính nói:

- Phụ vương cũng đã từng nói qua về người này với ta, chính là cuộc chiến Cai Hạ quân ta mới bại, tiên vương mới mất, khi đó tình thế nước Sở nguy cấp nhất, may mà một trận chiến Thọ Xuân, Phụ vương đánh bại Lý Tả Xa, tiếp sau mới có đại chiến Mai Sơn, sau đó tình thế nước Sở mới có thể chuyển nguy thành an, phụ vương từng nói, cuộc chiến Thọ Xuân thắng được hắn thật sự là may mắn.

Cao Lăng nói:

- Mặc dù Lý Tả Xa này không có danh tiếng gì, nhưng lại có thể được Đại vương cùng Tề vương Hàn Tín coi trọng như thế, đủ để thấy hắn cũng không phải là hư danh, Tử Hòa, xem ra lúc này ngươi gặp được đối thủ thật sự rồi.

Hạng Chính cười cười, nói:

- Chỉ cần không phải là Hán Tướng Bạch Mặc, khó hơn nữa cũng phải thử một chút.

- Ha ha, nếu thực sự đối diện là Hán Tướng Bạch Mặc lĩnh binh, vậy chúng ta cũng không cần tấn công, trực tiếp đào hàng rãnh sâu.

Cao Lăng cười nói:

- Mặc dù Lý Tả Xa cũng khó đối phó, nhưng so sánh với Bạch Mặc lại kém nhiều, dù chúng ta kế hợp kế tốt thế nào cũng lại, tổng là có thể đánh tan được kế sách của hắn đấy.

Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, lại nói:

- Các lộ đại quân còn lại có gì tiến triển mới không?

Cao Lăng đáp:

- Vẫn như vậy, Thượng Tướng Quân vẫn còn đang giằng co với Hán Tướng Bạch Mặc, hai vạn

Thực binh của Kinh Xa tướng quân Tử Xa Sư bị chặn ở đường lên Kim Ngưu, không được tiến lên, thủy quân Lôu thuyền của tướng quân Chung Ly Muội còn tại Phong Lăng Độ thanh lý Giang Thiết Sách, Phiêu Kỵ tướng quân Mông Cức cùng năm vạn thiết kỵ Bắc Đêu cũng vẫn đang ở Cửu Nguyên giằng co với Hung Nô.

Hạng Chính lại nói:

- Liên quân Yên Triệu còn có quân Hàn thì sao?

Cao Lăng đáp:

- Như cũ, vẫn ở Vân Trung, Ly Thạch quần đấu với quân Hán.

Hạng Chính lắc đầu, lại nói:

- Binh Khương của Hộ Khương Giáo Ủy Bàng Tranh ở đâu? Chẳng lẽ còn không có tin tức?

Cao Lăng lắc đầu không nói, y biết sở dĩ Thái Tử quan tâm binh Khương của Hộ Khương Giáo Ủy Bàng Tranh, hoàn toàn là bởi vì Thế tử Hạng Trĩ đang ở trong quân Bàng Tranh. Thái Tử cũng không lo lắng Thượng Tướng Quân, Phiêu Kỵ tướng quân hay là Kinh Xa tướng quân tiến vào quan, mà lo lắng Thế tử Hạng Trĩ sẽ tiến vào Hàm Dương trước hắn, bởi vì hiện tại mà nói, Hạng Trĩ mới có thể uy hiếp đến địa vị Thái Tử của hắn.

Làm bạn bè đáng tin của Thái Tử, Cao Lăng rất rõ ràng, Thái Tử chưa bao giờ thả lỏng đề phòng với đệ đệ của hắn.

Tuy nhiên, lệnh Hộ Khương Giáo Ủy Bàng Tranh dẫn binh Khương ra sông Kim Xuyên Cốc, vượt qua núi Cống Dát tập kích bất ngờ Lũng Tây căn bản là một nước cờ hiểm, giữa đường chẳng những phải vượt qua vài ngọn núi tuyết đọng bao trùm, còn phải xuyên qua đầm lầy vô tận, thậm chí còn phải đi qua lãnh địa mấy chục bộ lạc hoang dã, độ nguy hiểm lần này không thua gì năm đó Đại vương một mình liên tục chiến đấu ở các chiến trường.

Nghe nói sau khi Vương Thái hậu Ngụ Cơ nghe được tin, đã bị hôn mê ngay lập tức.

Lập tức Cao Lăng khuyên nhủ:

- Thái Tử, ra sông Kim Xuyên Cốc vượt qua núi Cống Dát tập kích bất ngờ Lũng Tây, dọc đường rất nhiều nguy hiểm, nếu không cẩn thận toàn quân sẽ bị giết ngay, không nói đến Hộ Khương Giáo Ủy có dẫn được Khương binh đến Lũng Tây không, nếu may mắn thành công, sẽ mệt mỏi kiệt sức cộng thêm tổn hao binh tướng, cũng sẽ rất khó để làm được gì rồi.

Hạng Chính lại lắc đầu, không cho là đúng nói:

- Nhưng Tử Lượng người có nghĩ tới không, cũng không chắc Hán Tướng Bạch Mặc có thể đoán được đoạn đường này còn có Hộ Khương Giáo Ủy Bàng Tranh và Khương binh tồn tại, hiện giờ quân Hán dốc toàn bộ lực lượng, ở các quận cùng các lộ đại quân của ta giằng co, nhất định là phòng ngự Hàm Dương trống rỗng, nếu lúc này Khương binh đột nhiên giết ra ở Lũng Tây. . .

Cao Lăng im lặng, y buộc phải thừa nhận, Thái Tử phân tích rất có lý.

Mà sở dĩ Thế Tử Hạng Trị cãi lệnh vua cũng phải hộ tống Hộ Khương Giáo Uy Bàng Tranh chinh phạt Lũng Tây, rất có thể cũng đã nhìn ra được điểm này, nghĩ đến đây, trong lòng Cao Lãng không khỏi nghiêm nghị, thật đúng là không nhìn ra, bình thường Thế Tử Hạng Trị cầu thả, dường như không có nhiều mưu cơ, nhưng lại thâm có được suy nghĩ như thế này?

Dường như Hạng Chính đoán được trong lòng Cao Lãng đang suy nghĩ gì, lập tức lắc đầu nói:

- Tính tình của nhị đệ ta như thế nào, ta hiểu rất rõ, tuyệt đối chỉ một mình hấn không thể nghĩ được xa như vậy, rõ ràng sau lưng hấn có người chỉ bảo, mà việc này, mới là làm ta lo lắng nhất.

Hạng Chính lo lắng nhất, chính là sau lưng Hạng Trị hình như có một thế lực khổng lồ.

Trên thực tế, trong chuyện này Hạng Chính nghĩ phải sâu, phải xa hơn so với Hạng Trang .

Hạng Trang xuất phát từ việc muốn chính trị ổn định nên sớm sắc lập Thái Tử, nhưng thật sự lại không có cân nhắc cho mai sau, dù sao hấn mới có hơn bốn mươi tuổi, còn cách cái chết rất xa, tuy nhiên Hạng Chính xuất phát từ suy nghĩ phòng ngừa chu đáo, mà cũng đang âm thầm vạch kế hoạch rồi.

Hạng Chính rất hiểu rõ suy nghĩ của Phụ vương hấn vượt xa hơn người bình thường, hấn biết rõ, chỉ chờ tiêu diệt nước Hán, tất nhiên là Phụ vương Hạng Trang phải đăng cơ xưng đế, đương nhiên là sau khi phụ vương xưng đế còn phải phong thưởng quần thần, có thể phong họ khác làm Vương hay không hấn cũng không rõ, nhưng phong vương mấy con trai cũng là rất có khả năng.

Nếu ở cuộc chiến phạt Hán Hạng Trị có thể lập công lớn, dù không thể thay thế được địa vị Thái Tử của hấn, nhưng phong vương sợ là khó tránh khỏi, hơn nữa Hạng Trị lại là con riêng của tiên vương Hạng Vô, vậy cánh cửa tiên vương trước đây hoạt động mạnh mẽ cộng thêm ảnh hưởng của Thái Hậu, nếu làm không tốt Hạng Trị sẽ được phong Vương Giang Đông, việc này đối với Hạng Chính mà nói không phải là chuyện tốt.

Nếu thực sự Hạng Trị được phong làm Giang Đông Vương, rất có thể vương quốc của y hình thành xu thế đuôi to khó vậy, đến lúc đó dù Hạng Chính hấn có thể thuận lợi kế vị làm Sở Nhị thế Hoàng đế, cũng rất có khả năng bị đệ đệ của mình cướp đi vương vị, câu cửa miệng nói người không nhìn xa, nhất định phải lo gần, vì tương lai đệ vị, Hạng Chính không thể không nghĩ cách phòng bị trước.

(Đuôi to thì khó vậy. Ý nói thuộc hạ mạnh quá thì khó cầm đầu.)

Suy nghĩ lúc lâu, Hạng Chính mới lấy lại giọng nói bình thường:

- Dù như thế nào, chúng ta đều phải tranh được đoạn đường này trước khi Hộ Khương Giáo Uy đánh vào Quan Trung, công đầu diệt Hán không thể để rơi vào tay Nhị đệ!

- Nhưng Tử Hòa, nếu muốn đánh tan Lý Tả Xa cũng không phải là dễ dàng, nếu nóng vội, rất dễ dàng bị hấn ta phản ngược lại.

Cao Lãng có thể hiểu được suy nghĩ của Hạng Chính, nhưng dù sao Lý Tả Xa không phải là ngọn đèn cạn dầu, huống chi hiện tại quân Hán đang phòng thủ co đầu rút cổ, vừa rồi quân Sở không có thủy quân giúp đỡ, nếu muốn qua sông mà đánh cũng không dễ dàng.

Hạng Chính như thoáng chút suy nghĩ nói:

- Khi ta còn bé, phụ vương từng nói qua với ta một chuyện xưa tên là Tam Quốc Diễn Nghĩa, bên trong từng có một đoạn, Thừa tướng nước Tây vì dụ dỗ đại tướng nước Bắc chủ động xuất kích, từng phái người đem quần áo con gái tặng cho Bắc Tướng, mượn việc này châm chọc đại tướng nước Bắc không trúng, không phải là người đàn ông.

- Hả?

Cao Lãng hỏi:

- Đại tướng nước Bắc kia bị kích thích nổi giận sao?

- Không có.

Hạng Chính lắc đầu nói:

- Đại tướng nước Bắc vui vẻ tiếp nhận quần áo con gái của Thừa tướng nước Tây đưa tới, và còn cho chúng quần mặc, cuối cùng Thừa tướng nước Tây lại không công mà lui.

Dừng một chút, Hạng Chính lại nói:

- Tuy nhiên Lý Tả Xa chưa chắc có được độ khoan dung như Đại tướng nước Bắc, ta nghĩ lấy cách này thử hần một lần.

Cao Lăng nói:

- Nếu thật sự Lý Tả Xa nổi giận, vậy lại làm như thế nào?

Hạng Chính vuốt râu vòng lên khoe môi, lại tiến gần đến bên tại Cao Lăng nói nhỏ vài câu, thoáng chớp hai mắt Cao Lăng sáng lên, lập tức gật đầu nói:

- Hiểu rồi, Tử Hòa ngươi yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.

Áp Cáp Dương, hành dinh Lý Tả Xa.

Sáng sớm hôm sau, Sở Thái Tử Hạng Chính liền phái sứ giả qua sông đến, tuyên bố quân Sở phải quyết chiến cùng quân Hán ở bờ phía Tây Hà Thủy, cũng muốn quân Hán lui về phía sau mười dặm, để quân Sở có không gian qua sông.

Phó tướng Hạ Hầu Táo đề nghị Lý Tả Xa đáp ứng yêu cầu của quân Sở, sau đó đợi quân Sở đi qua nửa đường mà đánh.

Lý Tả Xa cũng không tiếp thu đề nghị của phó tướng Hạ Hầu Táo, bởi vì Lý Tả Xa cũng đã từng vài lần giao chiến với quân Sở, biết rõ quân Sở dùng mãnh thiện chiến, quân Hán không có khả năng đối kháng, nếu để cho một nửa quân Sở vượt qua Hà Thủy, chỉ sợ phòng tuyến quân Hán ở bờ phía Tây Hà Thủy trong khoảnh khắc bị sụp đổ, đến lúc đó mọi chuyện sẽ xong rồi.

Sau khi Lý Tả Xa từ chối, không nghĩ ngày hôm nay Sở Thái Tử lại sai người đưa tới một hộp gấm.

- Sở Thái Tử tặng lễ cho lão phu?

Lý Tả Xa đuổi sứ giả đưa hộp gấm đi, nhìn phó tướng Hạ Hầu Táo cười nói:

- Thật sự việc này là mới mẻ rồi, lão phu nhìn xem là lễ vật gì.

Nói chưa dứt lời, lập tức Lý Tả Xa muốn tiến lên mở hộp gấm ra.

- Lão tướng quân cẩn thận trong hộp có ám khí!

Hạ Hầu Táo khẩn trương ngăn cản Lý Tả Xa, lại lệnh cho thân binh tiến lên mở hộp gấm ra, trong hộp cũng không có ám khí gì, chỉ để vào một tấm lụa tơ màu xanh lam vỏ bọc, ở sau trong vỏ bọc còn để một phong thư, trên phong thư viết chữ “ Đại Hán trước tướng quân Lý Tả Xa thân khải” .

- Ô, thư cho lão phu?

Lý Tả Xa cười mở phong thư ra, vừa nhìn thấy sắc mặt thay đổi hoàn toàn.

Hạ Hầu Táo thấy Lý Tả Xa xem xong thư một lúc lâu không nói gì, chỉ thấy trên vẻ mặt trở nên trắng bệch, lập tức cẩn thận hỏi:

- Lão tướng quân, trong thư nói gì vậy?

Lý Tả Xa không có trả lời, chỉ nâng hộp gấm lên trên bàn lấy thư ném trên mặt đất, cơn giận còn sót lại chưa tiêu lại gầm lên giận dữ nói:

- Hạng Chính, thằng nhãi ranh, lại dám như thế? Dám làm nhục lão phu?

Hạ Hầu Táo nhặt phong thư trên mặt đất lên, vừa nhìn thấy sắc mặt cũng thay đổi, không ngờ trong thư Sở Thái Tử Hạng Chính lại châm chọc lão tướng quân Lý Tả Xa là một tiểu nường tử không trứng, còn

thâm ý tặng lão tướng quân một bộ y phục, hy vọng lão tướng quân có thể yêu thích, vân vân. . . làm nhục như thế, cũng khó trách Lý lão tướng quân tức giận đến râu tóc đều dựng lên. . .

545. Chương 556: Kịch Tướng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 556: Kịch tướng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đại doanh Bồ Phấn, hành dinh Sở Thái Tử Hạng Chính.

Cao Lăng bước vào hành viên, cất cao giọng nói:

- Tử Hòa, đều đã sắp xếp xong xuôi.

Hạng Chính kích động, nói:

- Tốt, việc này không nên chậm trễ, ngày mai lập tức hết sức vượt Hà Thủy!

Cao Lăng nhíu mi nói:

- Nhưng Tử Hòa, ta cảm thấy phiêu lưu quá lớn, có phải nên đợi một thời gian ngắn nữa hay không, để gom góp nhiều đồ dùng qua sông, hoặc là đợi lão tướng quân Chung Ly dọn sạch lưới sắt Trầm Giang?

Một khi thủy quân nước Sở dọn sạch lưới sắt Trầm Giang cùng với xích sắt Lan Giang, còn có thể đem một số lượng thuyền lớn tới Bồ Phấn, dọc tuyến Bì Thị, quân Sở có thể quy mô qua sông rồi.

- Không, không thể đợi thêm nữa, ngày mai lập tức qua sông!

Hạng Chính quả quyết lắc đầu, y đã tính toán qua, đợi cho thủy quân dọn sạch lưới sắt Trầm Giang cùng với xích sắt Lan Giang, ít nhất cũng phải nửa tháng, rồi lại đi thuyền trên đất liền, đem chiến thuyền thủy quân từ đất bằng kéo vào Bồ Phấn tới gần khúc sông Bì Thị, cũng ít nhất cần mười ngày trở lên.

Nhưng vấn đề là, Hạng Chính không đợi lâu như vậy.

Tính toán thời gian, hiện tại Bằng Tranh cùng Khương binh đã tiến vào Lũng Tây rồi, nếu là kéo dài ở Bồ Phấn lâu, cuối cùng rất có thể công đầu phạt Hán sẽ rơi vào tay Hạng Trị, mà việc này, chính là việc mà Hạng Chính không muốn thấy nhất.

Cao Lăng lại nói:

- Nhưng dụng cụ qua sông của chúng ta có hạn, hơn nữa còn phải thông qua một bộ phận ở chỗ khác giả vờ động dụ địch, cho nên một lần qua nhiều nhất chỉ có thể hai nghìn người! Có hai nghìn tinh binh này dùng để để ngăn cản đồn đài quan Hán, tuy nói đồn bảo đóng quân là thừa, nhưng nếu Lý Tả Xa không mắc mưu, dẫn năm nghìn tinh binh mãnh liệt lao về phía trước, hậu quả thật sự là rất khó tưởng tượng. . .

- Binh giả, quỷ đạo dã.

(Dùng binh đánh giặc là hành động dối trá)

Hạng Chính vùng tay lên, lãnh đạm nói:

- Trước cuộc chiến, ai dám nói chắc thắng? Lý Tả Xa có thể mắc mưu hay không, chỉ là năm mươi năm mươi, nói cách khác, chỉ ít trận chiến này có tính toán một nửa trước, phụ vương thường nói với ta, giàu sang phải vượt qua gian khó, dụng binh phải học được liều chết để chạy theo sự sống. Cho nên, có tính toán trước một nửa đã đầy đủ rồi!

- Được rồi.

Cao Lăng trầm giọng nói:

- Ta dẫn đầu đợt tử sĩ thứ nhất vượt sông.

Hạng Chính cũng không có nói nhiều, mà hướng về Cao Lăng khom người vái chào, nói:

- Tử Lược, xin nhờ người rồi!

Cao Lăng vội vàng nâng Hạng Chính dậy, sau đó xoay người hiên ngang đi. . .

Quân Sở đi hướng Bồ Phấn, triệu tập bè da, bè gỗ cùng với hũ lớn qua sông ở hai địa phương Bì Thị, Lý Tả Xa rất nhanh nhận được tin tức ở bờ phía Tây Hà Thủy.

-Hả?

Lý Tả Xa trầm ngâm nói:

-Có chuyện này sao?

-Đúng là có chuyện này.

Phó tướng Hạ Hầu Táo nói.

-Trên đường đi từ An Ấp thông qua Bì Thị, Bồ Phấn có rất nhiều xe ngựa, trên đó chở nhiều bè da hoặc là những chiếc vại miệng lớn.

Lý Tả Xa nhẹ nhàng xoa cằm, lại nhíu mày trầm ngâm:

-Lẽ nào quân Sở cùng đồng thời qua sông tại Bì Thị, Bồ Phấn.

Hạ Hầu Táo nói:

-Khi thủy quân nước Sở còn chưa thanh lý xong xích sắt Lan Giang cùng với lưới sắt Trầm Giang thì quân Sở tại bờ đông Hà Thủy không thể nào thu thập được nhiều khí cụ lắm, theo mặt tướng đoán chừng, bọn họ tối đa cũng chỉ thu thập được bè da trâu cùng với vại miệng lớn trên hai ngàn chiếc, nếu quân Sở còn muốn “khải hàng văn tự” phân chia qua sông hai nơi, vậy chính là muốn chết.

Ngừng một chút, Hạ Hầu Táo lại nói:

-Cho nên, mặt tướng cho rằng hai nơi Bì Thị và Bồ Phấn chắc chắn có một nơi là giả.

Lý Tả Xa nói:

-Nhưng vậy cũng không đúng, bất luận Bì Thị là giả hay là Bồ Phấn là giả, chỉ cần quân Sở có hành động thì lão phu lập tức sẽ xuất hiện trấn thủ tại Ấp Cáp Dương, đợi quân Sở đến thì sẽ công kích, chẳng phải quân Sở sẽ chắc chắn thất bại sao? Với tính cách của thằng nhãi Hạng Trang, dường như không làm cách đó?

Hạ Hầu Táo nói:

-Lẽ nào Bì Thị Bồ Phấn đều là động tác giả vờ, quân Sở còn có điểm qua sông thứ ba?

Lý Tả Xa đang trầm ngâm, chợt có thân binh tiến vào hành dinh bẩm báo:

-Tướng quân, có sứ giả đưa thư đến.

- Hả?

Tinh thần Lý Tả Xa khẽ động, phát tay nói:

- Cho hân tiến vào.

Thân binh lĩnh mệnh đi, lát sau dẫn theo sứ giả Sở đi vào hành dinh. Sứ giả Sở vái chào Lý Tả Xa, nói:

- Phụng lệnh Thái Tử Sở đặc biệt đến gửi chiến thư với Lý lão tướng quân. Giờ Thìn ngày mai, tướng quân nhà ta qua sông Bì Thị, nếu tướng quân dám chiến, hãy lệnh quân Hán lui về phía sau mười dặm, nếu không dám, chẳng khác gì đàn bà không mặc váy sao?

- Làm càn!

Hạ Hầu Táo giận tím mặt, lập tức rút kiếm muốn chém người.

Lý Tả Xa cũng vậy sắc mặt xanh nét, nhưng vẫn cố nén lửa giận ngăn Hạ Hầu Táo lại.

- Cáo từ!

Sứ giả nước Sở nói, lại hướng về phía Lý Tả Xa vái chào, lập tức xoay người hiên ngang rời đi.

- Buồn cười, quả thực buồn cười!

Hạ Hầu Táo rất tức giận, bảo Lý Tả Xa:

- Vừa rồi sao lão tướng quân ngăn cản mặt tướng? Vì sao không cho mặt tướng chém chết tên cuồng đồ này?

- Cuồng đồ là thằng nhãi Hạng Chính, giết sứ giả có ích gì?

- Chẳng lẽ cứ như vậy để thằng nhãi Hạng Chính tùy ý làm nhục lão tướng quân?

Lý Tả Xa khua tay áo, trên mặt đã từ từ lộ ra một nụ cười.

Thấy Lý Tả Xa vẫn còn có tâm tư để cười, Hạ Hầu Táo không hiểu chút nào nói:

- Lão tướng quân phải chịu sự sỉ nhục lớn này, vẫn còn có thể bật cười sao?

- Thằng nhãi Hạng Chính muốn khích tướng ư?

Lý Tả Xa để hai tay sau lưng, cười ha ha nói:

- Lão phu không phải chỉ biết lý luân sông như Chu Á Phu, làm sao có thể mắc mưu của hắn? Ha ha ha. .

- Hả?

Hạ Hầu Táo nói:

- Lão tướng quân nói là, đây là phép khích tướng của thằng nhãi Hạng Chính?

- Chẳng lẽ không phải là phép khích tướng?

Lý Tả Xa cười nói:

- Trước tiên thằng nhãi Hạng Chính lấy quần áo phụ nữ làm nhục lão phu, để cho lão phu dưới cơn tức giận đánh mất lý trí, lập tức quân Sở thừa dịp nhân cơ hội này!

Dừng lại một chút, Lý Tả Xa lại khẳng định nói:

- Binh pháp có nói, hư thì thực chi, kì thực hư chi, lão phu dám chắc chắn Bì Thị là giả, sức mạnh vượt qua sông ở Bồ Phấn là thật.

Quận Lũng Tây, huyện Hạ Biện.

Ngày này, bỗng nhiên ngoài thành huyện Hạ Biện xuất hiện một đám Bạch Mã Hồ Thương, người Bạch Mã là định cư ở giữa hai quận Hán Trung, Lũng Tây chỗ giao với núi non trùng điệp bên trong Mân tộc, kỳ thật chính là nơi giấu người đời sau Bạch Mã, những năm qua Bạch Mã Hồ Thương cũng thường xuyên ra ngoài núi buôn bán da lông được liệu và thổ sản vùng núi, cho nên cũng không làm cho quân tốt canh thành có cảnh giác.

Đám Hồ Thương kia đi thẳng đến gần cửa thành, một đội quân Hán coi thường lười biếng mới trên mặt đất ngăn cản đường đi, nói dối phải kiểm tra hàng hóa, thật ra cũng chính là muốn tống tiền, vơ vét chút ít.

Hồ Thương thân hình cao lớn cầm đầu xoay người lục lọi trên xe ngựa, trên mặt quân Hán lập tức lộ ra vẻ mỉm cười, bọn Hồ Thương này rất biết điều, tuy nhiên khi thủ lĩnh Hồ Thương kia lại xoay người, rút một đao sáng loáng trong xe ngựa ra, không đợi quân Hán kịp phản ứng, đao cũng đã chặt đứt đầu của gã.

Một đao của Hạng Trĩ lập tức chặt đứt nửa cổ quân Hán, đầu quân Hán kia lập tức mềm ra cúi xuống mặt đất, Hạng Trĩ lại giơ cao đao đầy máu, nhìn về phía hơn trăm Hồ Thương phía sau kêu to:

- Đánh nát thành trì, chó gà không tha!

Đứt lời, Hạng Trĩ liền xoay người giơ cao đao, bước nhanh vào cửa thành.

Phía sau Hạng Trĩ, hơn trăm Khương Bình cùng giả trang làm Hồ Thương cũng đều rút đao sáng loáng trong xe ngựa ra, sau đó phát ra những tiếng kêu gào thét kì quái, đi theo Hạng Trĩ lao vào hành lang cửa thành, hơn mười quân Hán gác cổng bên trong hoảng hốt xông lên, chỉ ba đến hai lần cũng đã bị Khương Bình giống như hung thần ác sát chém ngã xuống đất.

Ngoài cửa Nam cách đó không xa, càng nhiều Khương Bình như đàn châu chấu cuốn tới.

Hai vạn Khương Bình trên đường tràn dềo lội suối, đã đi ngang qua nhiều đầm lầy, tàn sát trên một trăm tên bộ lạc Man tộc, mặc dù chết thê thảm và nghiêm trọng, hai vạn đại quân chỉ còn hơn năm nghìn người, nhưng sức chiến đấu lại dường như mạnh hơn.

Hộ Khương Giáo Ủy Bằng Tranh thúc ngựa lao nhanh lên trên đầu đội ngũ Khương Bình, hai đầu lông mày lộ vẻ sầu lo, Cổng Dát Sơn cao chót vót đã bị bọn họ dẫm nát dưới chân, đầm lầy mù mịt không có người cũng bị bọn họ để lại phía sau, trên đường hơn trăm tên bộ lạc hoang dã cũng bị bọn họ tàn sát hầu như không còn, Lũng Tây đã gần ngay trước mắt, nhưng y không chút nào cao hứng nổi.

Vì sao mà Bằng Tranh lo lắng? Hoàn toàn bởi vì Thế Tử Hạng Trĩ suất lĩnh xuống, hai vạn Khương Bình dưới trướng y đã biến thành hơn năm nghìn con sói ác hung tàn, dọc đường đi vào Lũng Tây, ven đường trải qua bất kể là thôn trại người Hán, hay là căn cứ Man tộc, chẳng phân biệt già trẻ, tất cả đều bị bọn họ giết sạch!

Mới vừa rồi, Thế Tử lại hô lên khẩu hiệu “ đánh nát thành trì, chó gà không tha “!

Bằng Tranh hoàn toàn có thể đoán trước được, kết cục đang chờ đợi quân coi giữ và dân chúng trong thành như thế nào? Tòa thành trì này, chỉ sợ là phải máu chảy thành sông rồi! Nếu là người Man, giết thì cũng giết, Bằng Tranh không thấy được có cái gì không nên, nhưng dù sao bên trong thành cũng là người Trung Nguyên, người Trung Nguyên lại để cho người Khương lạm sát sao?

Tuy nhiên Bằng Tranh biết, y đã không thể ngăn cản những Khương Bình này rồi.

Hiện tại không chắc Thế Tử Hạng Trĩ có thể trói buộc được những Khương Bình này, nhưng dường như Hạng Trĩ cũng không muốn trói buộc bọn họ, dùng lời nói Thế Tử mà nói, giết chó có thể kích thích ý chí chiến đấu của binh lính nhất, đơn độc đi nghìn dặm, nếu tinh thần không được đảm bảo, thì kết quả toàn quân bị tiêu diệt đã chờ đợi bọn họ.

Khi Bằng Tranh đi vào bên trong thành huyện Hạ Biện, bên trong tòa thành trì đã lâm vào một biển lửa, lửa cháy hừng hực thiêu đốt bên trong, từng nhóm Khương Bình túm năm tụm ba, đang ở phố lớn ngõ nhỏ điên cuồng đuổi giết dân chúng trong thành, đánh cướp dê bò vịt gà, nếu gặp cô gái nào xinh đẹp, những Khương Bình này càng không nói lời gì đẩy ngã xuống đường cái, gian dân trước mặt mọi người.

Một Khương Bình đã hành hạ đến chết một bé gái ngay trước mặt Bằng Tranh, Bằng Tranh dưới cơn thịnh nộ, lập tức chém chết Khương Bình đó tại chỗ, khi đang định hạ lệnh nghiêm túc quân kỷ, Hạng Trĩ trên đường đi nhanh xuống, nhìn Bằng Tranh nói:

- Bằng Tranh, thôi đi, không phải mấy nghìn dân đen Quan Trung? Giết thì giết.

- Thế Tử!

Bằng Tranh nhíu mày nói:

- Đại vương từng có nghiêm lệnh, sau khi tiến vào không được lạm sát kẻ vô tội. . .

- Điều này ta biết.

Hạng Trĩ cũng nhíu mày, mắt hững nói:

- Nhưng chúng ta không phải là tình huống đặc thù sao? Đơn độc đi nghìn dặm, động chút lại lo lắng toàn quân bị tiêu diệt, nếu không để những Khương binh này duy trì khí thế ngẩng cao đầu, chỉ sợ ngay cả còn sống đi ra Lũng Tây cũng khó khăn, chúng ta lại lấy cái gì đi đánh Hàm Dương?

- Nhưng. . .

Bàng Tranh còn muốn tranh cãi, lại bị Hạng Trĩ cắt đứt không thanh minh.

Bỗng nhiên Hạng Trĩ giơ tay, lạnh lùng thốt:

- Không có việc gì, tập kích bất ngờ Hàm Dương, tiêu diệt nước Hán mới là việc quan trọng nhất, những việc khác đều là nhỏ, chỉ cần tiêu diệt Hán Trung, đừng nói chỉ là mấy nghìn người một huyện Hạ Biện, ngay cả mấy chục vạn người ở Lũng Tây, cũng giết toàn bộ không có gì tiếc?

546. Chương 557: Thăng Đến Hàm Dương

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 557: Thăng đến Hàm Dương

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Áp Hợp Dương, năm nghìn tinh nhuệ quân Hán đã tập kết ngoài thành đợi lệnh.

Đã qua giờ Thìn, gần như là đồng thời phong hỏa đài hướng đông nam, đông bắc đều dâng lên ba đạo khói đen, lúc này Giáo Ủy quân Hán phụ trách xem khói lớn tiếng hướng Lý Tả Xa bẩm báo:

- Tướng quân, đông nam, đông bắc đều có khói báo động dâng lên, quân Sở đã bắt đầu ở Bồ Phấn, Bì Thị cùng lúc qua sông, ba đạo khói báo động, quân Sở qua sông hơn vạn người!

Lý Tả Xa vuốt ve chòm râu cười nói:

- Bì Thị chính là nghi binh, Bồ Phấn mới là mục tiêu chính của quân Sở!

Nói xong, Lý Tả Xa sẽ quay về chỉ bảo phó tướng Hạ Hầu Táo nói:

- Hạ Hầu Tướng quân, truyền lệnh toàn quân, lấy tốc độ hành quân cấp tốc nhanh chóng rút tiếp viện Bồ Phấn!

- Vâng!

Hạ Hầu Táo âm âm đáp lại, rồi quay đầu quát to:

- Tướng quân có lệnh, lấy tốc độ hành quân cấp tốc nhanh chóng rút tiếp viện Bồ Phấn!

Thoảng chốc trong trận quân Hán vang lên tiếng trống trận hành quân mạnh mẽ, trong tiếng nhịp trống như mưa, nhiều đội giáp binh quân Hán nhô lên mũ giáp đều bắt đầu xoay người, sau đó sắp xếp thành mười đạo cánh quân hướng về phía Bồ Phấn trùng trùng điệp điệp đi tới, trên đường lớn rất nhanh bay lên bụi mù cuộn cuộn, lên cao như điều gập gió.

Bì Thị, nơi tập kết qua sông.

Cách bãi sông không xa, một dãy bè da trâu, bè gỗ, thuyền nhỏ cùng với hũ lớn đã triển khai dọc theo bờ sông.

Cao Lãng quay đầu lại hướng Hạng Chính ánh mắt hỏi ý kiến, Hạng Chính nhẹ nhàng vuốt cằm, Cao Lãng lập tức khóa đao bước lên trên đài điểm binh, ánh mắt sắc bén như đao đảo qua đảo lại dưới đài, hai nghìn tử sĩ quân Sở tập kết ở dưới nhất thời nghiêm nghị không dám lên tiếng.

Thấy ánh mắt hai nghìn tử sĩ đang nóng bỏng, Cao Lãng lớn tiếng nói:

- Mười lộ đại quân Đại Sở ta phạt Hán, và các chiến tướng sĩ vượt qua năm trăm ngàn người, nhưng nước Hán chỉ có một, chiến công cũng chỉ có một phần, đến cuối cùng đến cuối cùng hoa rơi vào người nào, như vậy phải xem bản lĩnh của từng người rồi, các huynh đệ, các người nói cho ta biết, có muốn giành được công đầu phạt Hán hay không?

- Muốn!

- Muốn!

- Muốn!

Hai nghìn tử sĩ diên cuồng đáp lại.

Đang trong cơ chế ban thưởng chiến công, ham muốn chiến đấu của quân Sở là không hề nghi ngờ. Bởi vì chiến công đồng nghĩa với tước vị rất cao, cùng với phần thưởng càng nhiều, tước vị càng cao thì ý nghĩa sinh tồn càng phong phú, bọn họ có thể tranh thủ tìm được vợ con hoàn cảnh sống tốt, trở thành quý tộc chân chính.

- Thái Tử có lệnh!

Cao Lãng cũng không có nói nhiều vô ích, trực tiếp nói ra mức thưởng:

- Người thứ nhất bước lên bờ Hà Thủy, tước vị thăng ba cấp, thưởng nghìn lượng hoàng kim!

-Ồ ồ ồ. . .

Hai nghìn tướng sĩ dưới đài thoáng chốc giống như sói hoang kêu lên, tinh thần quần chúng nổi lên.

Trên giáo trường lớn cách đó không xa, mấy vạn tướng sĩ quân Sở khác đang tập kết thì đều lộ ra vẻ hăm dọa, tước vị thăng ba cấp, nghìn lượng hoàng kim cũng không phải là mức thưởng bình thường!

- Hiện tại, chính là thời điểm để quân Hán mở mang kiến thức thấy uy phong dũng sĩ Đại Sở chúng ta.

Dứt lời đột nhiên Cao Lãng rút hoành đao ra, lấy mũi đao chỉ hướng về bờ phía tây Hà Thủy, ngựa mặt lên trời đứng lên hú dài khàn cả giọng:

- Giết!

- Giết giết giết. . .

Hai nghìn tử sĩ hưởng ứng như núi lở, rút hoành đao chém xuống theo Cao Lãng. Lập tức một đám diên cuồng lao về bãi sông như con ngựa hoang được cởi cương, dùng tốc độ nhanh nhất đẩy bè da trâu, bè gỗ hoặc là thuyền nhỏ về phía lòng sông, làm bè da trâu, bè gỗ, thuyền nhỏ lướt nhanh ra khỏi bờ sông. Lập tức tất cả đều nhảy lên thuyền bè, bắt đầu ra sức chèo qua sông.

Trong chốc lát, hơn năm trăm bè da trâu, bè gỗ, thuyền nhỏ trôi lại cùng nhau như tên rời cung bắn về phía bờ phía tây sông Hà Thủy, không đợi đội tàu quân Sở qua đến lòng sông, mấy trăm cung tiễn thủ quân Hán đã sớm canh giữ ở bờ phía Tây Hà Thủy bắt đầu giương cung bắn tên, một đạo mưa tên gào thét từ trên trời rơi xuống, thỉnh thoảng có tử sĩ quân Sở ngã trong vũng máu.

Tuy nhiên giương cung rất phí thể lực, bộ binh kéo mở trường cung gỗ chắc lại càng tốn nhiều sức, sau khi bắn ra chỉ được hơn hai mươi mũi tên. Hơn năm trăm cung tiễn thủ quân Hán này cũng đã gần như là hết sức rồi, thấy tên phóng tới từ bờ bên kia Hà Thủy bắt đầu trở nên thưa dần, tử sĩ quân Sở trên thuyền bè tinh thần dâng lên, bắt đầu hết sức huy động thuyền bè. . .

Âm thanh sóng sau cao hơn sóng trước, một thuyền nhỏ đầu tiên mắc cạn. Đội suất quân Sở đứng ở đầu thuyền thả người thứ nhất nhảy xuống thuyền nhỏ, nhưng không đợi hấn tới chỗ nước cạn trên bờ sông, sáu bảy trường kích thủ quân Hán đã ồa lên, thoáng chốc đã giết chết Đội suất quân Sở trên bãi sông.

Tử sĩ quân Sở thứ hai nhảy xuống từ một bè da trâu, chợt lại bị quân Hán đóng đinh.

Tử sĩ quân Sở thứ ba lật thuyền từ giữa sông sau đó bơi tới, khi chỉ còn cách bờ sông mấy bước, đột nhiên hấn nổi lên mặt nước, khi mắt thấy hấn sẽ bước trên bờ sông, bất chợt một cảnh Lang Nha trọng tiễn bắn tới, thoáng chốc đã khắc trên khuôn mặt hấn, tử sĩ quân Sở kêu thảm, ngựa mặt lên trời sau đó ngã vào trong nước sông đục ngầu.

Năm nghìn quân Hán trú đóng ở ấp Hợp Dương không hổ là huấn luyện có tổ chức tính nhuệ, từ ấp Hợp Dương đến Bồn Phản hơn năm mươi dặm, bọn họ chỉ cần chưa đến hai canh giờ đã chạy tới.

Vũ khí lạnh quân đội hành quân thời cổ đại cùng với vũ khí nóng quân đội hành quân đời sau hoàn toàn là hai việc khác nhau, bởi vì vũ khí nóng quân đội sử dụng súng đánh, đánh trận không chỉ là tiến vào nhau chém giết, nếu không chỉ là cần ngoắc ngón tay là đến nơi, cho nên có thể dùng tất cả thể lực để hành quân không cần giữ lại, nhưng vũ khí lạnh quân đội thời cổ đại hành quân lại không được.

Vũ khí lạnh thời cổ đại không chỉ có trọng tải nặng, hơn nữa còn phải giữ lại ít nhất một nửa thể lực để chém giết, nếu không, khi đuổi tới cũng chỉ có thể chịu chết, cho nên, hai canh giờ mà hành quân được năm mươi dặm là tốc độ rất lợi hại rồi, chỉ sợ cũng chỉ có mấy nghìn tàn binh của Hạng Tráng năm nào mới có thể so sánh lợi hại hơn với bọn họ.

Tuy nhiên, khi Lý Tả Xa dẫn năm nghìn tinh binh quân Hán thở hồng hộc đuổi tới Bồn Phản, lại phát hiện hai bên bờ sông một mảnh yên lặng, nhìn sang xa xa, bờ phía đông Hà Thủy chỉ có mấy chiếc thuyền bè da trâu, thuyền nhỏ hoạt động, ở bãi sông phía tây Hà Thủy cũng có mất trăm quân Sở ngã lung tung, ngoài ra không có thấy gì khác.

- Sao lại thế này?

Lý Tả Xa lau mồ hôi trên trán, xông tới Giáo Úy quân Hán phía trước hỏi.

- Tướng Quân, quân Sở bị chúng ta đánh chạy về rồi.

Giáo Úy quân Hán vô cùng hưng phấn nói:

- Vừa rồi, ba bốn trăm tử sĩ quân Sở có ý đồ vượt sông bằng sức mạnh, hai bên hỗn chiến hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng bị chúng ta giết hơn trăm tên, toàn bộ quân Sở còn sót lại rút lui về rồi, còn có khoảng chừng một trăm người, bị nước sông cuốn đi rồi, ha ha.

- Ba bốn trăm quân Sở?

Hạ Hầu Táo lạnh lùng nói:

- Có từng đấy người như vậy, mà người cũng dám điểm ba đạo khói báo động?

Quân Hán được chọn để đưa tin khói báo động được kiểm tra qua các quy chế cực kỳ nghiêm khắc, một đạo khói báo động lên, số lượng quân địch hơn một nghìn, hai đạo khói báo động lên, số lượng quân địch vượt qua năm nghìn, nếu là ba đạo khói báo động lên, quân địch sẽ vượt qua một vạn người! Hơn nữa màu sắc khói báo động cũng được chú ý, khói đen lên, có địch đột kích, khói trắng lên, có nghĩa là chiến sự bất lợi.

Giáo Úy quân Hán bình tĩnh mà nói:

- Có điều Hạ Hầu Tướng quân không biết, tuy rằng vừa rồi quân Hán qua sông chỉ có không đến năm trăm, nhưng ở bờ bên kia sông lại tụ tập hơn một vạn quân Sở, hơn nữa mặt tướng còn thấy đại kỳ của Sở Thái Tử Hạng Chính!

Hạ Hầu Táo cũng có chút không chắc chắn, nghiêng đầu nhìn Lý Tả Xa nói:

- Lão tướng quân, ngài xem. . .

- Hồng hét, hồng hét! Hồng hét! ! !

Đột nhiên Lý Tả Xa trở lại vị trí lúc đến, liên tục dậm chân nói:

- Lão phu đã trúng kế của thằng nhãi Hạng Chính rồi, đây thật là suốt ngày đánh nhận, cuối cùng lại bị nhận mỗ vào mắt, hắc, lão phu nghĩ rằng kinh nghiệm quân đội nhiều năm, thân đã trải qua rất nhiều trận chiến lớn nhỏ, chưa từng nghĩ nhất thời sơ suất lại trúng gian kế của thằng nhãi Hạng Chính này.

Hạ Hầu Táo và Giáo Ủy quân Hán ngơ ngác nhìn nhau, lập tức hai người đều không kịp phản ứng.

Đúng lúc đó, ba đạo khói trắng đã từ phong hỏa đài hướng đông bắc dựng lên, thoáng chốc binh giáp quân Hán giờ ngón tau chỉ về phía đông bắc kêu to:

- Mau nhìn, phía đông bắc có ba đạo khói trắng!

Hạ Hầu Táo, Giáo Ủy quân Hán nhìn nhau hoảng sợ, phía đông bắc có ba đạo khói trắng, ý nghĩa rất rõ ràng, điều này nói rõ là Sở Thái Tử Hạng Chính không nói dối, y nói phải qua sông ở Bì Thị, cuối cùng cũng thấy sự là trút toàn lực qua sông ở Bì Thị rồi, nhưng Lý lão tướng quân lại vừa ra “hư tặc thực chi, thực tặc hư chi”, kết quả năm nghìn tinh nhuệ quân Hán ngược lại bị chụp một cái khoảng không.

- Lão tướng quân, chúng ta nhanh chóng lui giữ Lịch Dương đi!

Hạ Hầu Táo kịp phản ứng trước tiên, một khi Bì Thị bị quân Sở đột phá, một khi nơi hiểm yếu Hà Thủy bị đánh mất, lập tức Lịch Dương biến thành lá chắn Hàm Dương ở biên giới phía đông cuối cùng rồi.

- Không được, nhất định không thể lui giữ Lịch Dương.

Lý Tả Xa quả quyết lắc đầu nói:

- Nếu quân ta lui giữ Lịch Dương, quân Sở xuôi nam đánh thọc sườn Đồng Quan thì xong rồi! Nếu Đồng Quan thất thủ, đại quân của đại tướng Cao Sơ nước Sở sẽ hợp binh với Sở Thái Tử Hạng Chính một chỗ, từ Đồng Quan đến Hàm Dương lại không có địa thế hiểm trở để phòng thủ, chúng ta lấy cái gì để ngăn cản một trăm nghìn thiết giáp của Hạng Chính, Cao Sơ?

Hạ Hầu Táo nhú mày, trầm giọng hỏi:

- Vậy ý của lão tướng quân như thế nào?

- Lui giữ Lâm Tấn!

Lý Tả Xa lấy giọng điệu chân thật nói:

- Bảo vệ sườn sau Đồng Quan.

- Nếu là Hạng Chính không lấy Lâm Tấn, thẳng đến Hàm Dương này?

Hạ Hầu Táo nói:

- Vậy phải làm như thế nào?

- Thằng nhãi Hạng Chính nó không dám.

Lý Tả Xa nói:

- Một mình đơn độc mà đánh vào bụng nước địch, chính là điều đại kị trong binh gia, nếu thật sự thằng nhãi Hạng Chính có can đảm suất quân thẳng đến Hàm Dương, lập tức lão phu sẽ chặt đứt đường lui của hắn, làm hắn chết không có chỗ chôn!

Quân Hán bờ bên kia Bì Thị đã bị quân Sở công hãm hoàn toàn.

Thời gian trôi qua, từng đợt từng đợt giáp binh quân Sở đều qua đến Hà Tây, khi số lượng quân Sở lên bờ vượt qua năm nghìn người, cuối cùng quân Hán ở bờ Tây Hà Thủy cũng hoàn toàn sụp đổ, hơn năm nghìn quân Hán thì chết trận hơn nghìn tụ tập ở bãi sông, còn dư lại hơn ba nghìn người lập tức giải tán, trong đó phần lớn là trốn về Hạ Dương.

Tướng sĩ quân Sở được khích lệ bằng công lao trong chiến đấu, còn đuổi giết không ngừng, quân tiên phong đã nhanh đuổi tới thành Hạ Dương.

Ngay sau đó, bản trận trung quân của quân Sở vừa mới lên bờ chợt vang lên những tiếng Minh Kim, nghe được âm thanh Minh Kim đó, mặc dù trong lòng tướng sĩ quân Sở không muốn, nhưng cũng vẫn phải thu lại dã tâm bắt đầu quay trở lại bờ phía Tây Hà Thủy tập trung cùng cả đội, quân kỵ quân Sở là cực kỳ nghiêm khắc, nghe thấy tiếng chuông không lùi đó là muốn bị chém đầu.

Hơn mười tiểu giáo quân Sở đi tới trước mặt Hạng Chính, Cao Lăng xoa tay nói:

- Thái Tử, Tướng quân, lòng quân quân Hán đã tan, thành Hạ Dương phía trước có thể một kích công phá, có nên thúc giục đại quân công thành hay không?

- Tấn công Hạ Dương?

Hạng Chính và Cao Lăng liếc nhau, cười lắc đầu nói:

- Không, chúng ta không có thời gian giằng co quá nhiều với quân Hán ở Hạ Dương.

Cao Lăng liền giơ hoành đao lên, lớn tiếng quát to:

- Truyền quân lệnh của ta, toàn quân đi lách qua Hạ Dương, thẳng đến Hàm Dương!

547. Chương 558: Giăng Co

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 558: Giăng co

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Dương Sơn Bắc Lặc, Đại doanh quân Bắc Đieu.

Bởi vì quân Hán đột nhiên từ Cửu Nguyên bỏ chạy kết quả để cho người Hung Nô thừa dịp trống không mà nhập vào, khi Mông Cức dẫn theo năm vạn kỵ binh Bắc Đieu đuổi tới bên ngoài Cao Khuyết Quan thì Hung Nô đã chiếm cứ Cửu Nguyên.

Cũng chính bởi vậy mà Mông Cức không hạ lệnh tấn công Cửu Nguyên.

Đại quân Bắc Đieu và người Hung Nô ở bên ngoài Cao Khuyết Quan đối mặt峙峙 hơn một tháng.

Mông Liêu bước vào trong lều lớn trung quân, trước tiên vái chào với Mông Cức, Mông Viễn đang nghị sự trong trướng, sau đó lớn tiếng nói:

- Phụ thân, huynh trưởng, quân ta đã đóng quân ở ngoài Cao Khuyết Quan hơn một tháng, Hung Nô cũng vài lần phái sứ giả tiến đến hy vọng cùng chúng ta hợp binh xuôi phía nam cướp sạch Quan Trung, chẳng lẽ phụ thân quên là chúng ta còn phải phạt Hán sao?

- Đương nhiên phạt Hán.

Mông Cức nói:

- Không phạt Hán thì chúng ta cử binh làm gì?

- Nếu phải phạt Hán, vậy hãy nhanh chóng có chủ ý, bất kể là lách qua Hà Tây tập kích bất ngờ Quan Trung hay là đánh tan Hung Nô rồi mới tiếp tục thẳng xuôi phía nam, hoặc là rõ ràng cùng liên binh với người Hung Nô xuôi phía nam. Phụ thân hãy nói thẳng thắn đi.

Mông Liêu xoa tay, vẻ mặt đau khổ nói:

- Cha đừng nói là muốn ở lại thảo nguyên Mạc Bắc này nhé?

- Vùi ở thảo nguyên Mạc Bắc?

Mông Cúc nói:

- Con gấp cái gì?

- Sao con không gấp được?

Mông Liêu dậm chân, lớn tiếng hét lên:

- Mười lộ đại quân đồng thời phạt hán, nếu chúng ta chậm trễ, vậy thì công đầu bình định Hán sẽ bị nhà khác cướp đi.

- Con ồn ào cái gì?

Mông Cúc lãnh đạm nói:

- Công đầu cứ để nhà khác cướp là được.

- Hả?

Mông Liêu nghe vậy ngạc nhiên, vò đầu hỏi Mông Cúc:

- Phụ thân, ý cha là gì?

- Tiểu tử, con biết không? Từ sau khi Doanh phi chết, Mông gia chúng ta vẫn bị vây nơi đầu sóng ngọn gió. Đúng, đích thật là Đại vương không nghi ngờ lòng trung thành cha con chúng ta, nhưng quý tộc đất Sở thì sao? Trong lòng bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Đối mặt với đứa con, Mông Cúc cũng không giấu diếm:

- Còn có hai thế lực sau lưng Thái Tử và thế tử Hạng Trĩ nữa, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

Mông Liêu bình tĩnh hiểu ra, thấp giọng nói:

- Ý phụ thân là nói, lần này phạt Hán, Mông gia chúng ta không thể làm náo động?

- Đúng.

Mông Viễn đứng dậy vỗ vỗ bả vai Mông Liêu:

- Liêu nhi, lần này mười lộ đại quân quy mô phạt Hán, thực lực của nước Hán đã hao hết, binh lực đã dùng đủ, nước bị diệt là ván đã đóng thuyền, không thể tránh khỏi. Điều cần làm duy nhất hiện tại là, khi nào nước Hán bị diệt thôi, dưới tình huống đó, Mông gia ta cần gì phải đi tranh giành công đầu này?

Mông Cúc cũng nói đầy thâm thúy:

- Liêu nhi, con phải nhớ kỹ, cây to thì đón gió.

- Cây to đón gió?

Mông Liêu thâm nói:

- Chẳng phải đã có Thượng Tướng Quân là cây đại thụ đỡ đòn sao?

- Thượng Tướng Quân?

Mông Cúc cười cười, lắc đầu nói:

- Liêu Nhi, vi phụ dám đánh cuộc với con, lần này phạt Hán, Thượng Tướng Quân không những không có bất cứ thu hoạch gì, ngược lại còn có thể ăn một vài thất bại.

Mông Viễn, Mông Liêu nghe vậy đều có chút không tin, Thượng Tướng Quân còn có thể bị thất bại sao?

Thấy Mông Viễn, Mông Liêu không hiểu, Mông Cúc cũng không giải thích nhiều, chỉ dặn dò:

- Được rồi, các con hãy nhanh chóng để ý dọc tuyến Trường Thành cho ta, nhất là Cao Khuyết Quan, nếu người Hung Nô chui vào Cửu Nguyên tức là chui vào lồng sắt, bọn họ đừng mong chạy ra được, chúng ta trước thì diệt Hán, sau đó thu thập người Hung Nô.

Thượng Dung Đông Giao, đại doanh quân Sở.

Hai trăm ngàn đại quân nước Sở đóng trại ở ngoài thành đông trên cánh đồng hoang vu đâm xuống hơn mười dặm. Từ xa nhìn lại, lều trại quân Sở chồng chất, rậm rạp, kéo dài từ đầu đến tận cùng tầm mắt.

Tuy nhiên, điều khiến người ta kỳ lạ chính là từ lúc quân Sở dẫn binh tới dưới thành Thượng Dung thì lại không có động tĩnh gì, ngoài trừ hàng ngày thổi kèn tự binh, thao diễn ra, thậm chí ngay cả công kích vào buổi tối cũng không có, các tướng trong quân tuy rằng khó hiểu nhưng không ai dám nghi ngờ phương sách dụng binh của Tất Thư, đó chính là tuyệt đại quân thần đã đánh bại Tề Vương Hàn Tín.

Tuy nhiên đến bây giờ vẫn có người không tìm được tức giận, đó chính là Thân quân giáo úy của Tất Thư là Thiết Ngưu.

- Thượng Tướng Quân, còn phải đợi đến khi nào?

Thiết Ngưu vác hoành đao xông vào lều lớn, thấy Tất Thư đang ngồi nhàn nhã trên sập uống rượu, thì tiến lên hỏi:

- Các tướng sĩ đều đã nóng trông được khai chiến sớm, để sớm ngày thu hoạch chiến công, nhưng đến giờ vẫn còn phải chờ đợi, mặt tướng lo lắng sĩ khí sẽ xảy ra vấn đề.

- Sĩ khí sẽ xảy ra vấn đề?

Tất Thư cười cười, nói:

- Ta chỉ nghe nói qua quân đội bởi vì thiếu lương thực, chiến bại hoặc là chủ tướng bỏ mình mà làm cho sĩ khí tan rã, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói sẽ bởi vì giằng co mà quân tâm tan rã.

- Nhưng...

Thiết Ngưu vội la lên:

- Thượng Tướng Quân, chúng ta phải đợi đến khi nào?

Tất Thư cười khoát tay áo, nói:

- Đừng nóng vội, người đừng quên Bạch Mặc là sư huynh của bản tướng quân ta, cả hai đều là môn hạ của Quỷ cốc, bất kể là binh thư chiến sách hay là trí kế mưu lược, trên cơ bản cũng sần sần như nhau, nếu muốn đánh phá sự trấn thủ của sư huynh ta ở Thượng Dung, không dễ dàng như vậy. Tóm lại, đến lúc phải xuất chiến, bản tướng quân tự nhiên sẽ hạ lệnh.

- Haizz.

Thiết Ngưu thở dài dậm chân, có chút rầu rĩ không vui mà thẳng bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Thiết Ngưu đi xa, nụ cười trên mặt Tất Thư biến mất, sở dĩ hắn lựa chọn giằng co mà không phải cường công Thượng Dung, việc khó đối phó với Bạch Mặc cũng chỉ là một trong những nguyên nhân trong đó, mà nguyên nhân sâu xa nhất căn bản Tất Thư không thể nào nói với người khác, lúc này đây, nhất định hắn phải đảm bảo nước Hán diệt vong, mà đoạn đường này đại quân của hắn không thể chém lập chiến công.

Về phần nguyên do? Nguyên nhân rất đơn giản, là vì có vết xe đổ của đại tướng Bạch Khởi cổ Tần.

Sau đại chiến Trường Bình, nguyên khí nước Triệu tổn thương nghiêm trọng, Bạch Khởi đang chuẩn bị thừa thắng tiêu diệt nước Triệu, nhưng đến cuối cùng Tần Chiêu Vương lại ra chiếu lệnh rút lui, đến nỗi làm mất thời cơ tốt nhất để tiêu diệt nước Triệu.

Thật sự là Tần Chiêu Vương không hiểu được đạo lý mất thời cơ chiến đấu thì như nào sao?

Đương nhiên không phải, Tần Chiêu Vương đương nhiên biết việc mất đi thời cơ chiến đấu thì sẽ như nào, nếu là bỏ qua cơ hội lần này, quân Tần vì muốn tiếp tục tiêu diệt nước Triệu sẽ phải trả cái giá lớn hơn nữa, nhưng Tần Chiêu Vương không có lựa chọn nào khác, bởi vì chiến công của Bạch Khởi quá lớn quá cao, Tần Chiêu Vương phát hiện không còn gì để tiếp tục phong cho ông nữa, nếu tiếp tục để Bạch Khởi tiêu diệt nước Triệu, rõ ràng là y phải thôi vị nhượng chức rồi.

Cũng vì xuất phát từ suy xét như thế, vì thế mà trong thời khắc mấu chốt diệt Triệu, Tần Chiêu Vương mới triệu hồi Bạch Khởi.

Sau khi trở lại Hàm Dương, cuối cùng Bạch Khởi vẫn giữ địa vị cũ, nhưng khi chiến sự quân Tần bất lợi, thì Tần Chiêu Vương lại bắt buộc phải đề bạt Bạch Khởi, Bạch Khởi sống chết cũng không chịu lãnh binh xuất binh, bởi vì Bạch Khởi đã thấy rất rõ ràng, nếu ông lãnh binh xuất chinh, nếu chiến sự không thành ông cũng phải chết, chiến sự thắng lợi ông cũng phải chết, chỉ có thể mượn cớ ốm không ra mới có thể bảo toàn tính mạng.

Tuy nhiên tiếc nuối chính là, Bạch Khởi đánh giá cao lòng dạ của Tần Chiêu Vương, cuối cùng vẫn bị ban cho chết.

Tất Thư nhập sĩ nước Sở hơn mười năm rồi, nên Tất Thư quá hiểu tâm tính của Sở Vương Hạng Trang. Tất Thư hiểu rõ, quốc công đã là cấp bậc tước vị cao nhất mà các đại thần có khả năng đạt được rồi, về phần so với tước Vương thì quốc công vẫn thấp hơn một bậc, vả lại Sở Vương là vậy ngược (Rồng có vậy ngược, động vào tất nổi giận), ai dám muốn đạt được thì người đó phải chết.

Hiện tại Tất Thư đã là quốc công rồi, nếu hắn tiếp tục chém lập chiến công, bình định Quan Trung thì khi Sở vương dâng cơ xưng đế chắc chắn sẽ tiếp tục một vòng phong thưởng quần thần, đến lúc đó Tất Thư hẳn chắc chắn sẽ được phong trước tiên, mà chẳng phải sẽ được phong từ tước vị quốc công lên làm Vương đó sao? Đây chẳng phải làm chậm đến vậy ngược của Sở Vương, chẳng phải mình muốn chết sao?

Cho nên, Tất Thư chỉ muốn kiềm chế quân chủ lực của Bạch Mặc, còn lại thì tạo cơ hội phạt hán cho các lộ đại quân còn lại. Thậm chí Tất Thư còn đang suy nghĩ khi các lộ đại quân lên vào Quan Trung, Bạch Mặc bị bắt điều quân trở về Hàm Dương thì hắn có nên tổ ra khinh địch phái một đội đánh phục kích sư huynh hắn không?

Bạch Mặc đứng ở cửa đông quan sát đại doanh quân Sở xa xa ngoài thành.

Hai quân Sở Hán đã giằng co hơn một tháng, các nơi Đồng Quan, Bắc Địa, Thượng Quận đều sóng êm gió lặng, bất kể là quân Sở, quân Yên, quân Hàn, quân Triệu hay quân Bắc Đê hay là người Nguyệt Thị ở trước mắt cho thấy căn bản không hề có dấu hiệu đột phá phòng tuyến quân Hán đánh vào Quan Trung, Hàm Dương vẫn vững như bàn thạch.

Cũng không biết vì sao, trong nội tâm Bạch Mặc vẫn luôn cảm thấy một tia bất an mơ hồ.

Bạch Mặc cảm giác hình như mình còn sơ sót gì đó, nhưng mỗi lần sắp xếp lại suy nghĩ của mình thì trước sau vẫn không thấy mình sơ sót ở điểm nào.

Nhìn doanh trường quân Sở nghìn nghịt ngoài thành, Bạch Mặc lại bắt đầu suy nghĩ.

Đang trầm ngâm, trên cầu thán đột nhiên vọng đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn, là Ngự Lâm Quân Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh đã vác kiếm đi lên lầu quan sát. Khi đến gần thì chấp tay vái chào:

- Thừa tướng, lương thực còn tồn trong thành đã sắp không còn rồi, sắp cần phải tiếp tế rồi.

Bạch Mặc lại cảm thấy phiền lòng, thực lực nước Hán thật sự là quá khó khăn.

Lấy lại bình tĩnh, Bạch Mặc hỏi Thúc Tôn Anh:

- Thúc Tôn Tướng quân, trong thành còn bao nhiêu lương thực?

- Lương thực trong thành chỉ còn lại hơn vạn thạch.

Thúc Tôn Anh nói:

- Nếu chỉ cung ứng năm vạn đại quân còn có thể miễn cưỡng chống đỡ nửa tháng, nhưng vấn đề là trong thành còn có hơn hai mươi vạn dân chúng, bọn họ cũng sắp cạn lương thực rồi.

Bạch Mặc chau mày lại, trầm giọng nói:

- Vậy thì, lập tức phái binh đem tất cả lương thực cùng gà vịt dê bò tập trung lại, từ hôm nay dân chúng trong thành cũng giống như các tướng sĩ được phát đồ ăn, tướng sĩ giảm phân nửa, đồ ăn của dân chúng cũng chia làm hai phần, có thể duy trì tính mạng không chết đói là được.

Thúc Tôn Anh nói:

- Nếu như vậy thì cũng chống đỡ được tới đa nửa tháng, nửa tháng sau thì sao?

Bạch Mặc im lặng, đúng vậy, nửa tháng sau thì sao? Nửa tháng sau trong thành nhất định cạn lương thực, nhưng Bạch Mặc dám khẳng định, quân Sở ngoài thành tuyệt đối không có khả năng cạn lương thực, năm ngoái các quận thuộc nước Sở đã có một mùa thu hoạch lớn trước nay chưa từng có, sao có thể thiếu lương thực? Đưa mắt nhìn, vừa lúc Bạch Mặc lại thấy có một đội xe lương thực uốn lượn vào đại doanh quân Sở.

Thúc Tôn Anh nói:

- Thừa tướng, nếu không hãy liệu tập kích ban đêm với đại doanh quân Sở được không?

- Không được.

Bạch Mặc quả quyết từ chối nói:

- Ngay cả Tề vương Hàn Tín cũng không phải là đối thủ của Tất Thư, quân ta thừa dịp ban đêm tiến vào tập kích, chẳng phải tự tìm đường chết sao? Dựa vào thành kiên cố Thượng Dung, quân ta còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được quân Sở, nhưng nếu là dã chiến, thì khẳng định sẽ bại. Bỏn thừa tướng tuyệt đối không có hành động ngu xuẩn này.

- Hừ.

Thúc Tôn Anh ai oán giậm chân, xoay người đi.

548. Chương 559: Phá Thành Mà Vào

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 559: Phá thành mà vào

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Đang lúc nói chuyện, chợt có thân binh vội vàng đi lên bẩm báo:

- Thừa tướng, Lũng Tây có báo!

- Lũng Tây?

Tim Bạch Mặc nảy lên, vội tiếp nhận tin báo từ trong tay thân binh, sau khi vội vàng xem xong thì sắc mặt lập tức xanh mét.

- Thừa tướng, làm sao vậy?

Thúc Tôn Anh vội la lên.

- Người xem đi.

Bạch Mặc thở dài, đem tin báo cho Thúc Tôn Anh

Thúc Tôn Anh có chút nghi ngờ tiếp nhận tin báo, sau khi xem xong lại nhảy dựng lên, thất thanh nói:

- Không thể nào, không thể nào, sao quân Sở có thể từ Lũng Tây giết ra được?

Khó trách Thúc Tôn Anh sẽ giật mình, từ xưa từ đất Thục đến Quan Trung chỉ có một con đường là phải đi qua đường Kim Ngưu thông qua Hán Trung tiến vào Quan Trung, nhưng hiện tại quân Sở không đi theo đường này mà trực tiếp từ Lũng Tây giết ra, bọn họ sao tới được? Chẳng lẽ quân Sở có thể vượt qua tuyệt động hàng năm bao phủ núi Cống Dát sao? Chẳng lẽ quân Sở có thể xuyên qua đầm lầy hoang dã hay sao?

Thúc Tôn Anh giật mình, sao Bạch Mặc không kinh hãi? Hắn căn bản cũng không nghĩ tới.

Lập tức Thúc Tôn Anh lại nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, bởi vì hiện tại chủ lực quân Hán phân tán ở Hán Trung, Bắc Địa, Thượng Quận để ngăn địch, Quan Trung phòng giữ cực kỳ trống không, quân Sở đột nhiên từ Lũng Tây giết ra, vậy thì Hàm Dương nguy hiểm rồi, lập tức Thúc Tôn Anh liền nói với Bạch Mặc:

- Thừa tướng, không thể tiếp tục ở trong này tiêu hao dần cùng với nước Sở nữa, hãy mau chóng điều quân trở về Hàm Dương đi.

Bạch Mặc im lặng, Hàm Dương phòng giữ hư không, vậy thì Hán Vương nguy hiểm, điều quân trở về là tất yếu, nhưng hắn cũng biết lúc này điều quân trở về là cực kỳ nguy hiểm, một khi Tất Thư dẫn đại quân nước Sở nghiền ép đi lên, quân Hán chỉ có thể bình bại như núi đổ, cho nên, còn phải suy xét một kế sách vẹn toàn, để quân Sở không thể tùy tiện truy kích.

Trầm ngâm một lát, Bạch Mặc chỉ bảo Thúc Tôn Anh:

- Như vậy đi, thúc Tôn Tướng quân người dẫn theo hai vạn tinh binh lặng yên ra khỏi thành, mai phục tại bên ngoài thung lũng thành Bắc hai mươi dặm.

- Vâng.

Thúc Tôn Anh âm âm đáp lời, lĩnh mệnh đi.

Nhìn theo lưng Thúc Tôn Anh đi xuống lầu, con người Bạch Mặc chợt lóe lên tia rầu rĩ, trong lòng thì thảo: Thúc Tôn tướng quân, xin đừng oán giận bốn tướng, vì nước Đại Hán đành phải hy sinh người và hai vạn tướng sĩ.

Lúc Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai, Dương Đà, Đinh Cố, Tây Khất Liệt và hơn mười vị đại tướng đi vào trung quân lều lớn, Thượng Tướng Quân Tất Thư sớm đã đội mũ quán giáp ngồi ở vị trí chủ tọa.

- Mời Vương Kiềm.

Đội các tướng sĩ tiến vào, Tất Thư ngồi dậy vái chào về hướng đông.

Thân quân Giáo úy Thiết Ngưu ôm Vương Kiềm mà Hạng Trang ban thưởng hiên ngang đi vào lều lớn, các tướng lập tức sáng rực ánh mắt.

- Chư vị.

Đội Thiết Ngưu ôm Vương Kiềm đứng phía sau mình, Tất Thư mới nhìn xung quanh trường một vòng, nói:

- Bản tướng quân vừa mới nhận được phi báo của thám báo, Hán tướng Bạch Mặc đã suất lĩnh đại quân rút lui khỏi Thượng Dung, hẳn là vì một trong chín lộ đại quân đã đánh vào Quan Trung, gây chấn động Hàm Dương, cho nên Bạch Mặc mới phải điều quân trở về tự cứu.

Lập tức trong trường vang lên những tiếng bàn luận xôn xao của các tướng lĩnh, nhất là các lão tướng Hoàn Sở, Quý Bố, Tiêu Khai tinh thần kích động, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, trận chiến phạt Hán này có lẽ là trận chiến cuối cùng mà bọn họ tham gia trong cuộc đời. Nếu lần này vẫn không được lĩnh quân ra trận, vậy cơ bản không có khả năng chém lập công lao gì rồi.

Lập tức Hoàn Sở bước nhanh đến phía trước, lạnh lùng nói:

- Vậy thì không cần nói gì nữa, nhanh chóng đuổi theo.

- Hoàn lão tướng quân nói rất đúng.

Tất Thư vui vẻ gật đầu, lại từ trên bàn quơ lấy hai cây lệnh tiễn quát:

- Hai vị lão tướng quân Hoàn Sở, Quý Bồ nghe lệnh!

Hoàn Sở và Quý Bồ lên tiếng trả lời tiến lên, nhất loạt chấp tay hành lễ:

- Có mặt tướng!

Tất Thư đem hai cây lệnh tiễn ném cho Hoàn Sở và Quý Bồ, cất cao giọng nói:

- Bản tướng quân lệnh cho các người đem năm nghìn binh giáp bản bộ suốt đêm đuổi giết quân Hán, không được sai sót.

Tây Khất Liệt, Đinh Cố nghe vậy ngạc nhiên.

- Vâng!

Hoàn Sở, Quý Bồ âm âm đáp lời, lĩnh mệnh đi.

Đội hai viên lão tướng rời đi, Tất Thư lại quơ lấy hai cành lệnh tiễn, quát:

- Tiêu Khai, Dương Đà.

Tiêu Khai, Dương Đà lên tiếng trả lời tiến lên, chấp tay hành lễ:

- Có mặt tướng.

Tất Thư ném ra lệnh tiễn cho hai người quát:

- Dẫn năm nghìn binh giá phẫn bộ phụ trách tiếp ứng.

- Vâng!

Tiêu Khai, Dương Đà âm âm đáp lời, cũng lĩnh mệnh đi.

Do dự một lát, Tây Khất Liệt không kìm nổi tiến lên hỏi:

- Thượng Tướng Quân, chỉ phái hai vị lão tướng quân dẫn mười ngàn binh giáp đuổi theo giết quân Hán, có phải binh lực quá mức mỏng hay không? Nếu chẳng may quân Hán để lại phục binh cản phía sau, mặt tướng lo lắng hai vị lão tướng quân sẽ gặp bất trắc, binh của Tiêu Khai, Dương Đà cũng ít...

- Tây Khất Liệt!

Tất Thư nhú mi, lạnh lùng thốt:

- Nên dụng binh như thế nào còn phải chờ người chỉ giáo bản tướng quân sao?

- Không dám, không dám, mặt tướng tuyệt không mạo phạm Thượng Tướng Quân.

Tây Khất Liệt vâng dạ lui xuống.

Ba ngày sau, Bạch Mặc dẫn chủ lực quân Hán miệng Tử Ngạc Cốc.

Đại quân mới vừa đóng trại ở miệng Tử Ngạc Cốc liền có phi kỵ báo lại, nói là truy binh quân Sở bị Thúc Tôn Anh đánh cho đại bại tại thung lũng thành Bắc Thượng Dung, chém đầu hơn ba ngàn, thậm chí Thúc Tôn Anh còn chém hai viên tướng già của nước Sở là Hoàn Sở cùng với Quý Bồ, ngay cả Tiêu Khai, Dương Đà tới tiếp ứng cũng bị Thúc Tôn Anh giết cho đại bại.

Nhìn quân sĩ trình lên thủ cấp của Hoàn Sở, Quý Bồ, ngay lập tức Bạch Mặc giật mình hoảng hốt.

Để lại Thúc Tôn Anh cùng với hai vạn binh giáp cản phía sau, vốn Bạch Mặc định bỏ con nhỏ để kéo dài tốc độ truy kích của quân Sở mà thôi, nào ngờ con nhỏ bỏ lại này lại đánh bại quân Sở, còn chém được hai viên lão tướng nước Sở, đây chẳng phải là công lao quá lớn sao? Xảy ra chuyện gì vậy, sự đệ của mình trở nên không biết dùng binh từ lúc nào vậy?

Lão tướng quân Ly Thương từ Nam Trịnh tới Tử Ngọ Cốc hội hợp cũng có chút khó tin, bối rối nói:

- Quái lạ, tuy nói Thúc Tôn Anh dũng mãnh thiện chiến, nhưng cũng không thể nào mạnh hơn Tất Thư, Tất Thư ngay cả Tề vương Hàn Tín cũng đánh bại được, lần này sao lại liên tục bại dưới tay Thúc Tôn Anh vậy? Việc này dường như không hợp lẽ lắm thì phải?

Dường như Bạch Mặc đã có chút hiểu, thở dài nói:

- Bỗng tướng đã hiểu chút rồi.

- Ồ, Thừa tướng biết nguyên nhân trong đó?

Ly Thương tò mò:

- Là nguyên nhân gì?

Bạch Mặc lắc lắc đầu, bùi ngùi nói:

- Sự đệ kia của bỗng tướng đang tìm đường lui cho bản thân.

Dứt lời, Bạch Mặc lại chỉ bảo Ly Thương:

- Ly lão tướng quân, có thể lệnh đại quân yên tâm nhập cốc, sự đệ ta sẽ không đuổi theo tới, ít nhất không thể nhanh như vậy mà đuổi theo, ta và người đại khái có thể thông dong vào cốc, gấp rút tiếp viện Hàm Dương.

Nhưng, Bạch Mặc vừa dứt lời, liền có khoái mã dọc theo đường nhỏ Tử Ngọ Cốc lao nhanh ra, thấy Bạch Mặc xa xa, kỵ sĩ trên lưng ngựa đã phi thân xuống ngựa, đi tới trước mặt Bạch Mặc, quỳ xuống đất tiếng khóc gào không ra tiếng:

- Thừa tướng, Thừa tướng, không xong, việc lớn không tốt rồi, quân Sở đã đến dưới thành Hàm Dương rồi, Đại vương mệnh người khẩn trương điều quân trở về cứu viện, phải nhanh...

- Cái gì? Quân Sở đã đến dưới thành Hàm Dương rồi?

Ly Thương nghe vậy lập tức hấn động, không thể nào?

Bạch Mặc cũng là kinh sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội hỏi lệnh kỵ:

- Có biết là lộ quân Sở nào không? Có bao nhiêu binh lực?

Lệnh kỵ cười run giọng:

- Thừa tướng, có hai lộ đại quân nước Sở từ hai hướng đến dưới thành Hàm Dương, binh lực không rõ, nhưng ít nhất cũng có năm sáu vạn đại quân.

- Cái gì? Hai lộ đại quân?

Bạch Mặc nghe vậy nghiêm nghị.

Đoạn đường Lũng Tây này của quân Sở thì Bạch Mặc không dự liệu được, nhưng hấn vẫn chuẩn bị tâm lý, bởi vì Bạch Mặc rất rõ ràng, binh lực quân Sở tràn dềo lợi suốt từ Lũng Tây giết ra tuyệt đối sẽ không có nhiều lắm, tối đa cũng chỉ có năm ba ngàn nhân, cho nên dù có đến dưới thành Hàm Dương cũng sẽ không cấu thành sự uy hiếp quá lớn, cùng lắm là buông bỏ Hán Trung, hoàn toàn lui giữ về Quan Trung.

Nhưng phía đông cũng có quân Sở tiến vào là ngoài dự đoán của Bạch Mặc.

Chẳng lẽ là Quan Quân Hầu gác Đồng Quan bị công phá? đại quân Cao Sơ đã tiến quan? Nếu là đại quân Cao Sơ đã tiến quan, vậy thì Hàm Dương nhất định là xong rồi, mình có trở về cứu hay không cũng không còn ý nghĩa nữa, bởi vì một khi Đồng Quan thất thủ, từ Lạc Dương đến Hàm Dương vô hiểm có thể thủ, đại quân nước Sở cùng với lương thảo đồ quân nhu có thể liên tục không ngừng tiến quan, cuộc chiến này đã không cần phải đánh tiếp rồi.

Lấy lại bình tĩnh, Bạch Mặc mang tia hy vọng cuối cùng hỏi lệnh kỵ:

- Có thấy cờ hiệu của hai lộ quân Sở không?

Lệnh kỵ gập đầu, thở hào hển nói:

- Trên đường phá vây, bạt tướng từng bị đông lộ quân Sở đuổi giết, hơn mười kỵ Ngự Lâm vệ đi theo bảo hộ đã chết trận toàn bộ, chỉ có mặt tướng là may mắn đột phá khỏi vòng vây, từ trong hỗn loạn, mặt tướng mơ hồ nhìn thấy trên đại kỳ trung quân của quân Sở có thêu hình như là chữ “Hạng”, chắc là đại quân của Thái Tử Hạng Chính.

- Hạng Chính? Không ngờ là Hạng Chính?

Bạch Mặc yên tâm hơn, lại thở dài.

Điều khiến Bạch Mặc yên tâm chính là, bất kể là quân yểm trợ từ Lũng Tây giết ra hay là đại quân Hạng Chính qua sông, đều là cô quân, chỉ cần Hán vương có thể bảo vệ Hàm Dương, đợi đại quân của mình điều về thì hai lộ quân Sở này nhất định thất bại. Nhưng khiến Bạch Mặc thở dài chính là, Hạng Trang đã đủ khó chơi rồi, không ngờ ngay cả con trai hãn cũng lợi hại như thế.

- Sở Thái Tử Hạng Chính?

Nhìn binh giáp quân Sở đông nghìn nghịt ngoài thành, Hán Vương Lưu Hằng sắc mặt trắng bệch.

Lão tướng quân Mai Quyên run rẩy vào thành lầu, thở hào hển nói:

- Không chỉ có Sở Thái Tử Hạng Chính, còn có chủ lực quân Sở của thế tử Hạng Trị từ Lũng Tây giết ra, chính là Hạng Trị, con riêng của tiên quân Hạng Võ nước Sở!

- Hạng Chính? Hạng Trị?

sắc mặt Lưu Hằng càng lúc càng khó chịu đựng nổi, run giọng nói:

- Lão tướng quân, vậy làm thế nào cho phải?

- Đại vương không cần sợ.

Mai Quyên khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Lệnh kỵ phái đi Hán Trung cầu viện đã phá vây, ít ngày nữa là thừa tướng dẫn quân về cứu viện rồi.

Lưu Hằng lo lắng nói:

- Từ Thượng Dung đến Hàm Dương mất vài trăm dặm, Thừa tướng kịp sao?

Mai Quyên nói:

- Đại vương yên tâm, trong thành Hàm Dương còn có hai ngàn Ngự Lâm vệ, thần đã khẩn cấp thu thập năm nghìn con cháu huân thích cùng với tráng đinh gia nô, thành Hàm Dương lại hào sâu tường cao, quân Sở trong lúc cấp thiết quả quyết không đánh vào được.

Còn chưa nói hết, phía cửa bắc đột nhiên vang lên tiếng chém giết trời long đất lở.

Lưu Hằng kinh hãi, vội hỏi Mai Quyên:

- Lão tướng quân, sao lại thế này, bắc môn xảy ra chuyện gì?

Đối với việc này Mai Quyên cũng không biết, quân thần bên cạnh cũng đang lo sợ thì chợt có tiểu giáo quân Hán cả người đầm máu phi ngựa lao tới dưới cổng thành, vội vàng chạy lên đầu thành quỳ xuống, lộ vẻ sầu thảm bẩm báo nói:

- Đại vương, không xong, huynh đệ Tư Mã Trọng, Tư Mã Quý phản bội, dẫn năm trăm gia đình mở bắc môn Ừng thành ra, đại quân nước Sở đã phá thành mà vào rồi.

549. Chương 560 - 562: Huynh đệ Bất Hòa

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 560 - 562: Huynh đệ bất hòa

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lạc Dương, thượng thư phòng

Từ khi đại quân Hạng Chính lấy kế kích tướng điều đi đại quân của Lý Tả Xa dùng bè da vượt qua sông thì cảm xúc của Hạng Trang hoàn toàn biến chuyển. Mấy ngày qua hắn cùng với đám người Hạng Tha, Hạng Đà, Bách Lý Hiền ăn ngủ đều ở thư phòng, vừa bàn luận quân tình trên bản đồ, vừa đợi tin chiến thắng của đại quân Hạng Chính.

Tuy nhiên, tin tức truyền đến đầu tiên là thất bại tại Thượng Dung.

Sau khi xem xong phi báo, Hạng Trang, Bách Lý Hiền vô cùng điềm tĩnh, còn Hạng Tha, Hạng Đà lại tức giận nhảy dựng lên.

-Mượn đao giết người, Tất Thư này rõ ràng chính là mượn đao giết người!

Hạng Đà không kìm nổi sự giận giữ, nói:

-Hắn biết rõ Bạch Mặc không dễ đối phó mà còn sai hai lão tướng Hoàn Sở, Quý Bố dẫn quân đuổi theo? Mà đuổi theo thì đuổi theo tại sao chỉ để cho hai vị lão tướng quân dẫn theo năm nghìn binh giáp? Thượng Dung có gần hai trăm ngàn đại quân, vì sao Tất Thư chỉ cấp có năm ngàn người?

Hạng Tha, Bách Lý Hiền ngơ ngác nhìn nhau, Hạng Đà này đúng là cái gì cũng dám nói.

-Tử Nghiêm ăn nói cẩn thận.

Hạng Trang nhíu mày trách mắng:

-Thượng Tướng quân không phải là người như vậy.

-Lời Đại vương nói đúng, Thượng Tướng quân phái hai vị lão tướng Hoàn, Quý dẫn binh đuổi theo cũng là lẽ thường, quân địch bại mà không truy kích thì không phải là binh gia, về phần lệnh cho hai vị lão tướng quân dẫn năm nghìn binh chắc chỉ là bất đắc dĩ, nguyên nhân là vì quân Hán vứt bỏ đồ quân nhu mà đi, hành quân cực nhanh cho nên chỉ có thể phái ít tinh binh mới có thể đuổi kịp.

Bách Lý Hiền ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Bách Lý Hiền hiểu rất rõ tâm tư của Tất Thư. Tất Thư có hành động này chắc có ba dụng ý: thứ nhất, mượn cơ hội diệt trừ Hoàn Sở, Quý Bố, thay Đại vương làm suy yếu thế lực của Tiên vương hoặc là hệ của Hạng Trị, tiến thêm một bước củng cố vương quyền; thứ hai, thông qua lần thất bại này để tự hủy hoại thanh danh của mình, tiêu trừ ảnh hưởng bất bại của đối với quân thần, đặc biệt là tiêu trừ lòng nghi ngờ của Đại vương; thứ ba, là cố ý tạo mâu thuẫn giữa hệ của Hạng Trị, để một ngày nào đó vẫn giữ nguyên chức vị.

Tuy nhiên, Bách Lý Hiền hiểu rõ hơn, Tất Thư tự hủy hoại thanh danh của mình nhưng nếu muốn tiêu trừ lòng nghi ngờ của Đại vương thì rất khó, cần biết là Đại Vương tâm trí hơn người, sao không đoán ra cách nghĩ của Tất Thư?

Cơn giận của Hạng Đà vẫn chưa tiêu, giận giữ nói:

-Đại vương, Tất Thư không chỉ mượn đao giết người, lần này hắn còn ném mùi thất bại, nhất định phải trị tội hắn thật nghiêm, ít nhất cũng phải giáng chức vị Ngô quốc công của hắn!

Hạng Trang khoát tay áo, nói:

-Việc này đợi sau khi bình Hán kết thúc thì bàn tiếp.

Khi Hạng Chính dưới sự bảo vệ của Cao Lãng và mấy trăm thân binh đi đến trước cửa Vị Ương cung, chỉ thấy binh giáp quân Sở đông nghìn nghịt đã bao vây toàn bộ cung điện, thang mây được điều khiển từ ngoài thành, xung xe và khí giới đồ quân nhu còn có một đội cung tiễn thủ xếp thành hàng ở ngoài thành, xem tư thế là chuẩn bị cường công Vị Ương cung rồi.

Trên tường thành Vị Ương cung cũng có Ngự lân quân quân Hán chạy qua lại, hô to gọi nhỏ.

Thỉnh thoảng có mũi tên thừa thốt từ trên thành bắn xuống nhưng lại bị trọng giáp quân Sở dùng lá chắn chặn lấy, nhưng cũng có quân Sở bị trúng tên, có nhiều thiết giáp bị rơi xuống.

Tuy nhiên ai cũng hiểu, Vị Ương Cung căn bản không thủ được nữa.

Hán vương Lưu Hằng dưới sự bảo vệ của lão tướng quân Mai Quyên cùng với Ngự Lâm vệ Trung Lang Tướng Thúc Tôn Thương đứng trên lầu cửa cung, nhìn giáp Sở mênh mông đông nghìn nghịt, trong lòng âm ảm. Hàm Dương cuối cùng vẫn phải đánh, nước Đại Hán cuối cùng vẫn phải diệt vong, cơ nghiệp phụ vương đã giao cho hắn cuối cùng vẫn bị bại vong rồi.

Vừa lúc đó, trong trận quân Sở bên ngoài cửa cung đột nhiên vọng đến âm thanh vang dội:

-Thái Tử nước Sở ta có lời, Hán Vương Lưu Hằng tiến lên trả lời!

Lưu Hằng, Mai Quyên và Thúc Tôn Thương cúi đầu nhìn, thấy binh giáp quân Sở bên ngoài cửa cung đã tránh ra hai bên, từ giữa đi ra hơn mười tướng Sở, một viên tướng Sở vóc người cao lớn đi ra trước, khí vũ hiên ngang, trên người khoác áo giáp màu vàng rực, đó chính là Thái Tử nước Sở Hạng Chính.

-Đại vương, để mặt tướng bắn chết thẳng nhãi đó!

Thúc Tôn Thương nói xong định giương cung lên.

Lưu Hằng ấn chặt hai tay Thúc Tôn Thương xuống, lại quay sang lắc đầu với lão tướng Mai Quyên, sau đó chậm rãi đi đến trước cổng chào, ngạo nghễ nói với Sở Thái Tử Hạng Chính đứng trước cửa cung dưới lầu:

-Quả nhân ở đây, có lời cứ nói!

Hạng Chính nhìn cung tiễn thủ quân Hán cài tên giương cung ở trên cổng chào thì thản nhiên mỉm cười nói:

-Hán Vương, tình thế hiện tại bản Thái Tử không cần nhiều lời, nếu ngươi hạ chiếu đầu hàng, thì có thể khiến cho cung nữ binh lính trong cung miễn chết, lại càng khiến dân chúng Hàm Dương miễn gặp phải tai ương binh đao, nếu như ngươi cứ khư khư cố chấp, ngoan cố chống cự thì toàn bộ Hàm Dương sẽ máu chảy thành sông, thấy ngang khắp đồng.

-Thằng nhãi Hạng Chính, nước Đại Hán chúng ta sẽ không có một ai nhu nhược!

Thúc Tôn Thương giận giữ nói:

-Cứ việc công thành đi, nếu không thể giết các ngươi hoa rơi nước chảy, bản tướng quân sẽ không mang họ Thúc Tôn.

Về mặt Hạng Chính thoáng chốc lạnh xuống, hỏi:

-Hán vương, đây thật sự là câu trả lời của ngươi sao?

Lưu Hằng biến đổi sắc mặt, cuối cùng thở dài, quay sang chỉ bảo Thúc Tôn Thương:

-Thúc Tôn tướng quân, mở cửa cung nghênh đón quân Sở vào đi.

Ngay lập tức, cửa cung Vị Ương cung từ từ mở ra.

Cao Lãng dẫn theo binh giáp quân Sở cuộn cuộn tiến vào, chỉ thấy trong cung đã tề tựu đủ Ngự Lâm Vệ, nội thị tại trước sân điện, trên đường đi chất đầy binh khí do Ngự Lâm vệ ném ra. Cao Lãng ra lệnh một tiếng, liền có binh giáp quân Sở cầm thương khóa đao ép lên trước, áp giải Ngự Lâm Vệ cùng với nội thị ra ngoài thành.

Đội trong cung đã hoàn toàn an toàn, Hạng Chính mới dẫn theo thân binh tiến vào.

Đi tới Ôn Đức Điện, Hán Vương Lưu Hằng đã quỳ ở dưới điện, hai tay cầm ấn tín dâng cao, phía sau quỳ sát là một đoàn cung nữ phi tần, khi thấy Hạng Chính cùng binh giáp quân Sở tiến vào, những phi tần cung nữ này đều dung hoa thất sắc, vẻ mặt run run, các nàng không biết chờ đợi các nàng là số mệnh gì.

-Hán Vương xin đứng lên.

Hạng Chính tiến lên tiếp nhận ấn tín, lại nâng Lưu Hằng dậy

Ánh mắt Hạng Chính trong lúc vô tình đã xẹt qua mặt Đậu Y Phòng phía sau, khẽ giật mình, hỏi Lưu Hằng:

-Hán vương, vị này là?

Trong lòng Lưu Hằng đau khổ, chua xót nói:

-Đây là Vương Hậu Đậu thị của quả nhân.

-Hóa ra là vương hậu.

Hạng Chính gật đầu, lại quay sang căn dặn Cao Lăng:

-Cao Lăng tướng quân, phải phái thêm thiết giáp binh nghiêm mật bảo hộ Vị Ương cung, nhất là bảo vệ Hán vương cùng với Vương Hậu và các phi tần an toàn.

-Vâng!

Cao Lăng âm âm đáp lời, sau đó quay lại chỉ bảo thân binh:

-Truyền lệnh xuống, phong tỏa cấm cung, không có chỉ lệnh của Thái Tử cùng bản tướng quân, bất cứ kẻ nào cũng không được tự tiện ra vào, ai trái lệnh, chém!

Dưới chiếu lệnh đầu hàng của Hán vương Lưu Hằng, quân Hán tại các cửa trấn thủ ở Hàm Dương đều buông vũ khí đầu hàng.

Hơn năm nghìn Khương binh phụ trách tấn công cửa tây Hàm Dương cuộn cuộn vào thành, sau khi tàn sát mười mấy bộ lạc man tộc, những Khương binh này đã sớm trở thành ác ma giết người. Nhìn cửa hàng kho hàng đầy đường, nhìn nhà nhà nối tiếp nhau san sát, thấy trai thanh gái lịch hốt hoảng trốn ở trong thì hung tính của những Khương binh này lập tức bùng phát.

Gần như là từ lúc Khương binh này bắt đầu tiến vào là điên cuồng đốt giết bắt người cướp của, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ phía tây thành Hàm Dương vang lên tiếng chém giết rung trời, Khương binh tụ thành quần đội cầm đao thương kiếm kích phá mở cửa phòng, bay qua tường viện, bọn họ gặp người thì giết, thấy đồ vật thì đoạt, gặp tiểu nương nào trẻ đẹp thì cưỡng dâm ngay bên đường....

Bàng Tranh vừa sợ vừa giận, vội vàng đến trước mặt Hạng Trị nói:

-Thế tử, nhất định phải sớm kìm ngăn cản những Khương binh này, nếu cứ tiếp tục để bọn họ tàn sát như vậy, thì toàn bộ dân chúng thành Hàm Dương sẽ bị bọn họ giết sạch.

Hạng Trị lại khoát tay áo, không cho là đúng nói:

-Chỉ là dân đen của nước địch, giết thì giết.

-Lời thế tử sai rồi.

Bàng Tranh vội la lên:

-Vương đã hàng, nước Hán đã diệt, dân chúng này hiện nay đã là dân chúng của nước Sở, không còn là dân đen của nước địch nữa rồi.

-Thôi đủ rồi, Bàng Tranh người không cần nhiều lời.

Hạng Trị nhú mày, mất hứng nói:

-Bản Thế tử hiểu.

Bàng Tranh đang định khuyên can tiếp thì Hạng Trĩ đã không còn kiên nhẫn đánh ngựa đi, mười mấy tướng lĩnh Khương bình đi theo Hạng Trĩ đều quay lại nhìn Bàng Tranh, vẻ mặt không vui. Mặc dù Bàng Tranh là Hộ Khương Giáo úy, những Khương bình này trên danh nghĩa dưới sự quản lý của Bàng Tranh, nhưng dọc đường đi trước sau Bàng Tranh không trối buộc được những Khương bình này, mà Hạng Trĩ lại chủ trương để mặc Khương bình, bởi vậy mà Khương bình đã sớm chỉ nghe theo lệnh của Hạng Trĩ, bỏ mặc Bàng Tranh trên danh nghĩa thống soái Khương bình rồi.

Hạng Chính vừa đi ra khỏi Vị Ương cung thì bắt gặp một Biệt Bộ Tư Mã cả người đầm máu.

-Thái Tử, đã xảy ra chuyện!

Biệt Bộ Tư Mã vội vái chào Hạng Chính, gấp gáp nói:

-Khương bình tiến vào từ cửa tây Hàm Dương đã đốt giết bắt người cướp của, thế tử còn dẫn theo vài trăm người lên vào Trường Nhạc cung rồi!

-Cái gì? Nhị đệ quả thực càn quấy!

Hạng Chính nhíu nhíu mày, lại chỉ vào vết máu trên chiến bào của Biệt Bộ Tư Mã, hỏi:

-Mới vừa rồi người còn khỏe mạnh, lại xảy ra chuyện gì?

Biệt Bộ Tư Mã sầm thảm nói:

-Vừa rồi mặt tướng ý đồ ngăn cản Khương bình hành hung, kết quả Khương bình này không nói lời gì đã công kích mặt tướng, hơn mười quân tốt hộ tống mặt tướng đều đã bị giết hết, tuy rằng mặt tướng may mắn thoát ra nhưng cũng bị bọn họ chém hơn mười đao.

-Nực cười, quả thật nực cười!

Hạng Chính nghe vậy giận tím mặt, lúc này chỉ bảo Biệt Bộ Tư Mã:

-Người hãy triệu tập đại quân khổng chế thành tây cho bản Thái tử, Khương bình còn dám lạm sát kẻ vô tội, giết ngay tại chỗ.

-Vâng!

Biệt Bộ Tư Mã vâng lệnh, đằng đằng sát khí lui đi.

Hạng Chính lại quát mấy Tư Mã, Quân Hầu phía sau:

- Mấy người các người, theo bản Thái tử đi đến Trường Nhạc cung!

Trường Nhạc cung vốn là hoàng cung do Tiêu Hà xây dựng cho Lưu Bang, sau đó khi xây dựng Vị Ương cung thì Lưu Bang đã chuyển sang Vị Ương cung ở, Trường Nhạc cung lại trở thành đông cung của Thái Tử Lưu Doanh, sau này là nơi của Lưu Hằng. Tạm thời vừa rồi không có Thái Tử, Trường Nhạc cung là tấm cung của Thái Hậu Bạc Cơ, trong Trường Nhạc cung còn là nơi sinh hoạt mấy trăm phi tần của Lưu Bang.

Khi Hạng Chính mang binh vội vàng đuổi tới Trường Nhạc cung thì thấy cửa cung mở rộng ra, trên bậc thang nằm ngổn ngang vài nội thị trên người vết máu loang lổ, rõ ràng đã chết từ lâu, lại đi vào trong cung, thấy trong sân vườn thi thể nội thị la liệt, thỉnh thoảng còn có thi thể của cung nữ, hơn nữa quần áo trên người bị xé rách, hạ thể bị xâm phạm.

Hạng Trĩ cầm hoành đao tiến vào Điện Tuyên Đức, vừa chỉ bảo tướng sĩ Khương bình đi theo dẫn đường:

- Truyền lệnh xuống, ngoài cung nữ trong cung có thể đụng vào, nhưng vàng bạc châu báu và các phi tần trong cung thì không được động đến, ai vi phạm giết không tha.

Tướng lĩnh Khương bình trở mặt hỏi:

- Phi tần trong cung xinh đẹp hơn cung nữ, vì sao không thể đụng vào?

- Vì sao ư?

Hạng Trĩ lãnh đạm nói:

- Đây là những cung nữ phải hiến cho Đại vương, các người muốn đoạt nữ nhân với Đại vương?

-Ồ, không dám, tuyệt đối không dám.

Tướng lĩnh Khương bình nghe vậy hoảng sợ, lập tức liên tục xua tay, lo sợ không yên nói:

- Mặt tướng lập tức đi truyền lệnh, lập tức đi truyền lệnh.

Hạng Trĩ lạnh lùng cười, đang định tiến vào Điện thì có Khương bình hoảng hốt chạy đến.

- Thế tử, không xong.

Khương bình lo sợ không yên nói:

- Thái Tử mang theo binh giáp giết vào Trường Nhạc cung rồi.

- Thái Tử? Hắn muốn làm gì?

Hạng Trĩ nhăn nhu mi, lãnh đạm nói:

- Đi, theo bản thể tử đi xem một chút.

Một tiếng còi nổi lên, trước điện liền tụ tập lên mấy trăm Khương bình, sau đó vây quanh Hạng Trĩ thẳng đến tiền điện thì chạm mặt với mấy trăm binh giáp của Hạng Chính đang ở trước điện Trường Nhạc cung.

- Nhị đệ, người đang làm gì vậy?

Vừa thấy mặt, Hạng Chính liền khiển trách:

- Để mặc binh ở Tây thành đốt giết bắt người cướp của thì thôi đi, sao còn mang những man binh này đột nhập vào Trường Nhạc cung hành hung, người muốn làm gì?

- Ta muốn làm gì?

Hạng Trĩ buồn bực hừ một tiếng, nói:

- Đại ca, ta còn muốn hỏi người, người muốn gì chứ? Người đã được nửa thành Hàm Dương rồi, Vị Ương cung cũng rơi vào tay người rồi, chẳng lẽ không để tiểu đệ chút công lao còm sao? Đại ca, hay là người muốn độc chiếm công lớn bình Hán?

- Nói bậy.

Hạng Chính phẫn nộ:

- Tiểu huynh chưa từng có ý niệm này trong đầu.

- Vậy thì nói cho rõ đi.

Hạng Trĩ khoát tay áo, nói:

- Nếu đại ca không có ý định cướp đoạt Tây thành cùng với Trường Nhạc cung của tiểu đệ, thì cung nữ cùng với tài vật trong cung này xử trí thế nào, cũng không nhọc đến tâm sức đại ca.

- Nhị đệ!

Hạng Chính vội la lên:

- Đây là hai việc khác nhau, không thể nói nhập làm một!

- Chỉ một việc thôi!

Hạng Trĩ lãnh đạm nói:

- Nữ nhân hàng hóa tài vật chính là chiến công, chiến công chính là nữ nhân tài vật.

Hạng Chính nói:

- Nhị đệ, trước khi xuất chinh phụ vương từng có nghiêm lệnh: sau khi lên vào Hàm Dương không thể ngông cuồng giết dân chúng trong thành...

- Đại ca, là huynh muốn vu tội cho ai.

Hạng Trĩ nói:

- Tiểu đệ chưa từng ngông cuồng giết dân chúng trong thành. Không sai, Khương bình ở thành tây có giết những người này, nhưng bọn họ giết đều là bạo dân, là bạo dân có mưu toan phản kháng, chẳng lẽ cứ để mặc đám bạo dân đó giết sĩ tốt của tiểu đệ sao? Sao có đạo lý như vậy.

- Nhị đệ, người thật ngang bướng cãi lý!

Hạng Chính giận dữ, lại quay đầu lại quát:

- Người tới!

Mấy trăm binh giáp vây quanh Hạng Chính lập tức đáp lời, đồng loạt dừng mãnh tiến lên bao vây Hạng Trĩ cùng mấy trăm Khương bình lại. mấy trăm Khương bình cũng không cam chịu yếu thế, đều giơ cao đao rút kiếm, song phương cùng giương cung bạt kiếm, tình thế hết sức căng thẳng.

- Đại ca, nói đến nói đi vẫn là người muốn nuốt trọn chiến công.

Hạng Trĩ lạnh lùng lướt qua binh giáp bốn phía bày trận sẵn sàng, bỗng nhiên trên mặt hiện ra sát khí dữ tợn, lạnh lẽo nói:

- Tuy nhiên, tiểu đệ cũng không dễ dàng bỏ qua công lao như vậy, nếu muốn cướp đoạt công lao của tiểu đệ, phải hỏi đao trong tay tiểu đệ có đồng ý hay không.

Hạng Chính nổi giận lớn tiếng quát to:

- Bắt tất cả lại cho bản Thái Tử.

- Ai dám!

Không đợi binh giáp quân Sở bốn phía tiến lên, Hạng Trĩ đột nhiên lớn tiếng quát to:

- Đây là phân tranh giữa vương gia, là phân tranh giữa bản thế tử và Thái Tử, ai dám xen vào?

Binh giáp bốn phía ngơ ngác nhìn nhau, khí thế giảm xuống.

Hạng Trĩ lại rào rào rút hoành đao ra, chìa tới Hạng Chính ép tới, trong lòng Hạng Chính nghiêm nghị, bước chân theo bản năng lui về sau một bước, luận tâm kế trí mưu, mười Hạng Trĩ cũng không bằng một Hạng Chính, nhưng luận dũng lực võ nghệ, mười Hạng Chính tuyệt đối không đánh lại một Hạng Trĩ.

Nhìn sát khí biểu lộ trên mặt Hạng Trĩ, đột nhiên Hạng Chính có chút sợ hãi, lại có chút hối hận, sớm biết như vậy nên mang Cao Lăng lại đây, nếu có Cao Lăng ở đây, sao có thể để Hạng Chính bị lâm vào tình cảnh này?

Trong đầu Hạng Trĩ đã ở vào thế giằng xé.

Một giọng nói là “Giết hắn, vị trí Thái Tử là của ngươi.” Nhưng một thanh âm khác lập tức nhảy ra nói: “Không, không được giết Thái Tử, phụ vương tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

Giọng nói ban đầu lại nói: “Chỉ cần làm sạch sẽ, nói Thái Tử chết trong loạn quân thì sẽ không có việc gì.”

Một thanh âm khác lại lên tiếng: “Phụ vương anh minh, sao có thể che giấu được?”

Ngay lúc Hạng Trĩ đang giằng xé, do dự, thì bên ngoài điện vọt vào vài ngàn Sở giáp.

Cao Lăng đội khôi giáp, cầm trường kích trong tay xung phong liều chết xông vào trước nhất, một tiểu giáo Khương bình dẫn theo mười mấy Khương bình có ý đồ ngăn trở, lập tức Cao Lăng không nói hai lời đâm chết tại chỗ, chỉ trong chốc lát, Cao Lăng đã đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Hạng Chính, xác nhận Thái Tử bình yên vô sự thì mới xoay người đối mặt với Hạng Trĩ, lạnh băng nói:

- Thế tử định làm gì?

- Cao Lãng, người nói bản thể tử muốn làm gì là có ý gì?

Thấy thời cơ đã mất, Hạng Trĩ cũng bỏ đi ý niệm giết huynh, lạnh nhạt nói:

- Chẳng lẽ người nghĩ bản thể tử và Thái Tử sẽ huynh đệ tương tàn sao?

Dứt lời, Hạng Trĩ hành lễ với Hạng Chính, nói:

- Đại ca, tiểu đệ tuyệt đối không nhường Trường Nhạc cung cho đại ca, nếu người không chịu thì hãy trói tiểu đệ lại.

Tâm niệm Hạng Chính thay đổi thật nhanh, lập tức thở dài, nói đầy thâm thía:

- Nhị đệ, ít giết người đi.

Nói xong, Hạng Chính xoay người đi, Cao Lãng nhìn Hạng Trĩ rồi cũng mang theo mấy ngàn Sở giáp rời khỏi Trường Nhạc cung.

Quay trở lại hành dinh thiết lập tại Đông Thành, trong lòng Hạng Chính vẫn còn sợ hãi, vừa rồi nếu Cao Lãng đến muộn một chút, chỉ sợ hắn đã sớm mất mạng. Ở trong Trường Nhạc Cung, thật sự không ngờ Nhị đệ của hắn lại đoạn tuyệt tình máu mủ ruột thịt, nghĩa huynh đệ, chẳng lẽ là do bản thân mình là Thái tử đã ngăn trở con đường tiến thân của hắn?

Nhìn bầu trời cao âm u ngoài hành dinh, trong con người Hạng Chính dần dần dâng lên tia sáng lạnh lẽo khiến người khác kinh sợ.

Nhìn vẻ mặt âm u lạnh lẽo của Thái Tử, Cao Lãng bỗng nhiên có chút bận tâm, cẩn trọng khuyên nhủ:

- Tử Hòa, mặc dù thể tử bất kính với người, nhưng bất kể thể nào y cũng là thể của của tiên vương...

- Tử Lượng người không cần phải lo lắng.

Về mặt Hạng Chính lập tức hòa hoãn, lạnh nhạt nói:

- Nhị đệ đối với ta bất kính, đó là chuyện của hắn, ta thân là huynh trưởng sao có thể chấp nhận với hắn? Hơn nữa phụ vương vẫn thường xuyên dạy bảo chúng ta làm huynh phải nhường đệ, huynh đệ phải thương yêu lẫn nhau, dù ta khó chịu thể nào cũng sẽ không làm ra những hành động ngu xuẩn khiến huynh đệ tương tàn.

- Thái Tử minh giám.

Cao Lãng nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạng Chính lại hỏi:

- Tử Lượng, quân Hán quy hàng đều đã bố trí xong rồi chứ?

- Đã an trí xong rồi, hầu hết đều đã dời ra trong doanh ngoài thành, tuy nhiên để trấn an quan viên cường hào trong thành, vẫn có một bộ phận Ngự Lâm vệ cùng với gia nô của quan viên cường hào trú ở bên trong thành.

Dừng một chút, Cao Lãng lại nói:

- Tuy nhiên, vũ khí quân giới đã tập trung bảo tồn, hơn nữa những nơi gần đó đã được binh giáp quân ta trông coi, chắc là rất an toàn.

- Vậy là tốt.

Hạng Chính gật gật đầu, lập tức lại chỉ bảo Cao Lãng:

- Tử Lượng, người hãy cho người chuẩn bị tiệc rượu trong Vị Ương cung Ôn Đức Điện, tối nay ta muốn chiêu đại Hán Vương cùng với quan viên, thương nhân, cường hào trong thành, cũng mời cả thể tử đến, ban ngày ở bên trong Trường Nhạc Cung, ta cũng có chút kích động, coi như là bồi tội cho Nhị đệ.

- Vâng!

Cao Lãng đáp lời, lĩnh mệnh đi.

Thiếp mời của Hạng Chính rất nhanh được đưa đến Trường Nhạc cung.

Hạng Trị đang tận tình thưởng nhạc hoang dã trong Tuyên Đức Điện nhận được thiếp thì đứng lên, chuẩn bị đi dự tiệc, có thân tín đi theo khuyên nhủ:

- Thế tử, người và Thái tử vừa mới xảy ra tranh chấp, hiện tại đi dự tiệc có nguy hiểm gì không?
- Haizz, người nghĩ quá nhiều.

Hạng Trị khoát tay áo, không cho là đúng nói:

- Thái Tử hẳn không dám giết ta đâu, phụ vương hận nhất là huynh đệ trong nhà bất hòa, xưa nay vẫn luôn dạy bảo huynh đệ chúng ta phải thương yêu lẫn nhau, nếu Thái tử giết ta, vậy thì phụ vương nhất định không tha cho hắn.

Lập tức Hạng Trị xuất cung, điếm hơn trăm thị vệ đi thẳng đến Vị Ương cung, lúc tới trước điện Vị Ương cung, đã thấy Hạng Chính chờ dưới bậc chờ đã lâu, hai huynh đệ gặp mặt liền cùng đáp lễ, cầm tay vào cung, dường như không có chuyện gì.

Khi đi qua Thiên Điện, chợt có một bóng hình xinh đẹp từ hành lang gấp khúc đi qua, tuy là bóng hồng loáng thoáng nhưng Hạng Trị lại nhìn rõ dung mạo xinh đẹp kia, lập tức giật nảy mình, hỏi Hạng Chính:

- Đại ca, nàng là ai?

Hạng Chính lạnh nhạt nói:

- Chỉ là cung nữ trong cung, nếu nhị đệ thích, lúc nào quay về đệ cứ lấy đi.

Hạng Trị nghe vậy mừng rỡ, liên tục hành lễ với Hạng Chính:

- Vậy thì tiểu đệ cảm ơn đại ca.
- Nhị đệ khách khí làm gì.

Hạng Chính mỉm cười khoát tay nói:

- Chỉ cần đệ bớt giết người, thì ta có thể tặng cung nữ cho đệ.
- Đại ca, huynh đúng thật là.

Hạng Trị lắc đầu, không cho là đúng nói:

- Đó chỉ là dân đen Quan Trung, huynh sao phải để ý sống chết bọn họ chứ?
- Nhị đệ, dân là gốc rễ của một nước, sao có thể tự ý giết?
- Bậy bạ, cường quân mới là gốc rễ của một nước, đám dân đen này có tác dụng gì?

Đang lúc nói chuyện thì hai huynh đệ đã đến trước Ôn Đức Điện, gặp mặt các quan viên, thương nhân, cường hào nước Hán, sau khi ngồi vào vị trí, liền có cung nữ đem bàn tiệc bày lên, buổi tiệc rất phong phú.

Rượu qua ba tuần, Hạng Chính đứng trước điện khẽ khàng vuốt cằm.

Thân tín hiểu ý lập tức vỗ nhẹ tay, hai bên chái nhà liền vang lên tiếng ca, lại thấy vương hậu nước Hán Đậu Y Phòng dẫn đầu các ca vũ từ sau tấm bình phong đi ra, Đậu Y Phòng mặc áo gấm tơ, kỹ thuật nhảy múa điêu luyện, khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt long lanh như hồ thu, còn Lưu Hằng ngồi trên ghế thì đầy xấu hổ và giận giữ, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ai oán của Đậu Y Phòng.

Hạng Trị vừa nhìn thấy thì ánh mắt ngưng lại, đây chẳng phải là cung nữ lúc gặp ở Thiên Điện sao?

Múa xong một khúc, Đậu Y Phòng đang định rút lui vào sau bình phong, thì Hạng Trị đã sớm đứng lên vươn người nắm lấy tấm eo nhỏ nhắn của Đậu Y Phòng, sau đó trước mặt bao nhiêu quan viên, thương nhân, cường hào nước Hán ôm lấy Đậu Y Phòng nghênh ngang ra khỏi Ôn Đức Điện.

Ra đến cửa điện, Hạng Trị mới lên tiếng:

- Đại ca, tiểu đệ xin về trước.

Hạng Chính im lặng, sắc mặt Lưu Hằng đã xanh mét, quan viên, thương nhân, cường hào nước Hán cũng lộ vẻ xấu hổ giận giữ, hành động này của thế tử thật sự là quá đáng!

Hạng Trĩ lại hoàn toàn không biết gì, cứ nghĩ mỹ nhân đang ôm trong ngực này là cung nữ bình thường, với địa vị thế tử của y, thị tẩm một cung nữ thì có đáng gì?

Đêm dài vắng người, hành dinh của Hán phế vương Lưu Hằng.

“Bình”

Lưu Hằng đâm thật mạnh vào mặt bàn, đứng lên nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Hạng Trĩ giết dân chúng ta, cưỡng bức hậu phi của ta, thật khinh người quá đáng, thù này không báo, uống làm quốc quân, uống làm trượng phu!

Mai Quyên thở dài không nói gì, Ngự lâm Tả Trung lang Tướng Thúc Tôn Thương lại phần chấn nói:

- Đại vương, tạo phản đi.

Mười mấy quan viên, tướng lĩnh quân Hán đều đứng dậy quát:

- Làm phản đi, con mẹ nó tạo phản đi.

Ánh mắt trông mong của Lưu Hằng rơi trên người Mai Quyên, trầm giọng nói:

- Lão tướng quân, ý lão như nào?

Sau khi Lưu Hằng dâng biểu đầu hàng, Ngự lâm quân trong thành Hàm Dương đã chia làm hai bộ phận, một bộ lấy danh nghĩa bảo vệ lăng tẩm của Lưu Bang mà dời ra trường lăng ngoài thành, Hạng Chính vì muốn lòng quân nước Hán thuần phục mà tổ ra hào phóng, vẫn để lão tướng Mai Quyên chỉ huy những Ngự Lâm vệ quân Hán này, đóng trú tại đại doanh ngoài cung Vị Ương.

Cho nên lúc Lưu Hằng muốn tạo phản nhất định phải được Mai Quyên ủng hộ.

Mai Quyên thở dài:

- Nếu Đại vương quyết ý phản Sở, lão tướng dù có liều cả xương già này cũng không muốn cống hiến cho đại quân nước Sở, tuy nhiên trong thành Hàm Dương lại có đại doanh Hạng Trĩ, đại quân nước Sở trú đóng, mà tại Trường Nhạc cung của Hạng Trĩ lại có trọng binh canh gác, nếu muốn đánh lén rất khó, thật sự khó thành, chỉ sợ Đại vương khó giữ được tính mạng bản thân.

- Vương hậu chịu nhục, nếu quả nhân thờ ơ thì sao phải là người?

Lưu Hằng nghiêng chặt rằng, hung hãn nói:

- Hơn nữa Trường Nhạc cung lại có lối đi bí mật, thông đến phía đông đền thờ, nếu có cách thỏa đáng, chắc chắn có thể thành công.

Mai Quyên nói:

- Dù là đánh lén Trường Nhạc cung thành công giết Hạng Trĩ, nhưng sẽ thất bại cực nhanh, chỉ cần Hạng Chính còn sống, quân Sở sẽ không tan tác, quân thần ta người sẽ khó mà trốn thoát khỏi thành Hàm Dương.

- Quả nhân không quản nhiều như vậy.

Lưu Hằng cắn hận nói:

- Thù này không báo, uống làm trượng phu!

- Được rồi.

Mai Quyên gật gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Nếu Đại vương quyết tâm, lão thần sẽ quên mình phục vụ.

- Tốt lắm.

Lưu Hằng trịnh trọng gật đầu, âm thanh hung dữ nói:

- Lão tướng quân và thúc Tôn Tướng quân hãy trở về triệu tập binh giáp, sau nửa canh giờ hội hợp ở phía đông đền thờ ngoài Trường Nhạc Cung.

Trường Nhạc cung, Hồng Đài.

Hạng Trĩ đã uống đến say mềm, đang nằm trên giường ngáy như sấm.

Đậu Y Phòng y phục rách nát, đầu tóc rối loạn đang ngẩn ngơ rơi nước mắt trước bàn trang điểm. Mỹ nhân trong gương dung nhan như ngọc, nhưng lòng của nàng sớm đã tan nát rồi.

Đờ đẫn cúi đầu xuống, ánh mắt Đậu Y Phòng chạm đến trâm cài đặt trên bàn, trên mặt nàng đột nhiên hiện lên vẻ kiên quyết, quơ lấy trâm cài kia nắm chặt lấy, đứng lên, sau đó từng bước đi tới Hạng Trĩ đang ở trên giường.

Hạng Trĩ nằm trên giường vẫn ngáy vang như sấm.

Dừng ở trước giường, Đậu Y Phòng run rẩy giơ trâm cài lên, sau đó ngắc cổ họng của Hạng Trĩ nhiều lần nhưng trước sau vẫn không thể hạ thủ được, dù gì nàng cũng làm nữ nhân, ngày thường ngay cả giết con gà cũng đã sợ đến dung hoa thất sắc chứ nói gì đến giết người, sao nàng có thể hạ thủ được?

Đúng lúc này, Hạng Trĩ ở trên giường trở mình.

Đậu Y Phòng sợ hãi tim nảy lên, trâm cài từ trên tay rơi xuống đất, lúc xoay người lại để nhặt lên đã đánh thức Hạng Trĩ ở trên giường. Nhìn thấy cặp mông tròn đầy dầy dờ trước giường, trong khoảnh khắc dục vọng của Hạng Trĩ lại dâng cao, với tay nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Đậu Y Phòng.

Đậu Y Phòng không kịp đề phòng giật mình hét lên thất thanh.

Đúng lúc này, các cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài phá thông, một gã Khương binh lưng bị cắm tên cả người đầm máu lao vào buồng lò sưởi, ngã lăn xuống tắt thở.

Sau một loáng, Lưu Hằng mang theo thân quân vọt vào đầu tiên.

Nhìn thấy y phục xộc xệch của Đậu Y Phòng, tóc tai rối loạn đang ngồi trong lòng Hạng Trĩ, mắt Lưu Hằng tóe lửa lấy kiếm chìa vào Hạng Trĩ, hét to:

- Hạng Trĩ, buông nàng ra!

- Lưu Hằng?

Trong lòng Hạng Trĩ trầm xuống, càng xiết chặt Đậu Y Phòng, hỏi:

- Người muốn gì chứ?

- Hạng Trĩ, người ức hiếp một nữ tử yếu đuối có còn là nam nhân không?

Lưu Hằng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hãy buông vương hậu của quả nhân ra trước, quả nhân quyết tử chiến với người!

- Vương hậu?

Hạng Trĩ ngạc nhiên:

- Nàng là vương hậu của người?

Lưu Hằng khinh miệt mà nói:

- Người không biết? Người còn giả bộ.

- Giả bộ? Bản thể tử cần gì phải giả bộ?

Hạng Trĩ giận tím mặt, nói:

- Cho dù nàng vốn là của người thì sao nào? Bắt đầu từ đêm nay, nàng chính là nữ tử của bản thể tử, hừ!

Dứt lời, Hạng Trĩ còn thị uy đem bàn tay to thô ráp luồn vào váy Đậu Y Phòng vuốt ve chiếc mông tròn lẳn của nàng.

Lưu Hằng tức giận đến cả người phát run, chỉ vào Hạng Trĩ run giọng quát:

- Giết hắn, giết hắn, giết hắn...

Mười mấy tên giáp sĩ quân Hán cầm trường kích trong tay chen chúc tiến vào, Hạng Trĩ kêu lên một tiếng trầm đục, không cần nghĩ ngợi đem Đậu Y Phòng đang ôm trong ngực đẩy ra phía trước, hơn mười trường kích gần như là cùng lúc đâm vào giữa ngực, bụng Đậu Y Phòng, giáp sĩ quân Hán cuộn cuộn tiến vào lập tức khựng lại, Hạng Trĩ thừa cơ hội đó đã chớp lấy hoành đao nắm trong tay.

Trong nháy mắt hơn mười giáp sĩ quân Hán đã bị Hạng Trĩ chém giết tại chỗ.

Tuy nhiên rất nhanh, càng nhiều giáp sĩ quân Hán từ bên ngoài chen chúc mà vào, Hạng Trĩ tuy dũng mãnh nhưng cũng không thể ngăn cản được hàng trăm trường kích cùng đồng thời đâm tới, chỉ trong chốc lát, Hạng Trĩ đã bị dồn đến góc tường, thấy không còn đường để trốn, Hạng Trĩ đột ngột xoay người đánh vào bức tường ở buồng lò sưởi.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, vách tường liền sụp xuống.

Bụi mù bay lên, cú va chạm này làm Hạng Trĩ đầu choáng váng hoa mắt, đợi khi hắn bò lên từ đồng gạch đá thì đã thấy bốn phía đông nghìn nghịt Ngự Lâm vệ quân hán, hơn nửa trong tay tất cả đều là cung cứng, mũi tên lạnh lẽo nhắm vào những điểm yếu hại trên người Hạng Trĩ. Trường kiếm trong tay Mai Quyền hạ xuống, mấy trăm Ngự Lâm vệ đồng thời buông lỏng dây cung.

Hàng trăm trọng tiễn Lang Nha cùng bắn nhập vào cơ thể, không ngờ Hạng Trĩ vẫn chưa tắt thở mà kêu thảm như heo bị giết, vừa kêu thảm vừa ngửa mặt lên trời hú dài:

- Người tới, người đâu mau tới...

Dưới bầu trời yên tĩnh, tiếng kêu thảm thiết của Hạng Trĩ đã truyền xa.

Xa xa những ánh lửa đã nổi lên, loáng thoáng càng lúc càng nhiều ngọn lửa, nhiều khương binh mặc giáp cầm vũ khí cuộn cuộn tiến về phía Hồng Đài.

Mai Quyền vội vàng chạy vào buồng lò sưởi, thấy Lưu Hằng đang ôm xác Đậu Y Phòng chờ đợi, Ngự Lâm Tả Trung Lang Tướng Thúc Tôn Thương thì đứng bên gấp gáp dậm chân, lập tức Mai Quyền lớn tiếng quát hỏi:

- Thúc Tôn Tướng quân, chuyện gấp rồi, vì sao không khẩn trương bảo hộ Đại vương rút đi?

Thúc Tôn Thương xòe tay ra, bất đắc dĩ nói:

- Mặt tướng nói, nhưng Đại vương hần hần hần... Hắn không muốn đi.

Lưu Hằng quay đầu lại nhìn Mai Quyền, vẻ mặt ảm đạm:

- Lão tướng quân, người mang theo các tướng sĩ nhanh chóng từ lối đi bí mật xuất cung, hiện tại đi hần là còn kịp, tuy nhiên trước khi đi đừng quên châm lửa tại Hồng Đài, sau khi quả nhân chết, chắc chắn Sở Thái Tử sẽ không gây khó xử cho lão tướng quân cùng với các tướng sĩ...

- Đại vương người nói vậy gì đó?

Mai Quyền giận dữ, tiến lên đỡ Lưu Hằng, lớn tiếng nói:

- Lão thần dù có liều mạng bộ xương già này cũng phải bảo vệ người giết ra khỏi thành, Thừa tướng, Quan Quân Hầu còn có ba lộ đại quân đang ở bên ngoài, nước Đại Hán ta chưa chắc không có cơ hội chuyển bại thành thắng, đi!

Mai Quyền ra lệnh một tiếng, sớm có Ngự Lâm vệ quân Hán tiến đến dìu Lưu Hằng rời đi.

- Bảo hộ Đại vương!

Thúc Tôn Thương ra lệnh một tiếng, mấy trăm Ngự Lâm về cuộn cuộn tiến vào che chở Lưu Hằng, Mai Quyên đi xuống Hồng Đài, đi thẳng vào lối đi bí mật tại hậu điện.

Trong Trường Nhạc cung vang lên những tiếng chém giết rung trời, nhưng gần đền thờ phía đông vẫn yên lặng.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, trong đại viện tại giữa phường bỗng vang lên những tiếng bước chân dồn dập, trước tiên là có hai đầu người hiện lên từ trên mặt tường ngó nhìn xung quanh, sau đó cửa sân đóng chặt ầm ầm mở ra, một dòng người đông nghìn nghịt như thủy triều mãnh liệt đi ra, nhưng ngay khoảnh khắc bên ngoài đường dài chợt xuất hiện vô số cây đuốc.

Thúc Tôn Thương đi đầu cầm trường kích trong tay chợt giật mình kinh hãi, vội lách người bảo vệ trước mặt Lưu Hằng, Mai Quyên, khi quay sang trái phải nhìn, đã thấy bên ngoài đường dài chật ních binh giáp quân Sở. Nhìn binh giáp quân Sở đã rút hoành đao ra khỏi vỏ, kéo mở trường cung, lòng quân thần nước Hán lập tức trầm xuống vô hạn.

Bỗng nhiên giáp sĩ quân Sở đông nghìn nghịt tách ra hai bên, đại tướng nước Sở Cao Lăng đội khôi giáp từ giữa đi ra, lạnh lùng quét qua Thúc Tôn Thương cùng với Lưu Hằng, Mai Quyên, lạnh nhạt nói:

- Hán Vương, Mai lão tướng quân, thúc Tôn Tướng quân, nửa đêm các người chạy đến đại viện phía đông đền thờ để làm gì?

Lưu Hằng đẩy Thúc Tôn Thương đang chắn trước mình, nói:

- Cao tướng quân đã biết rồi cần gì phải hỏi?

- Có ý gì?

Cao Lăng nhíu mày khó hiểu, hẳn thật sự không biết cụ thể tình hình thế nào, chỉ biết hẳn đã nhận được quân lệnh của Hạng Chính nói đêm nay có khả năng bất ổn, sai hẳn mang theo nhiều binh giáp đi tuần tra tại gần Trường Nhạc Cung.

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng, quả nhân vừa mới giết Hạng Trĩ!

Lưu Hằng nghĩ hẳn phải chết, cũng không cần che giấu.

- Người nói cái gì?

Cao Lăng nghe vậy lập tức chấn động, lớn tiếng quát:

- Các người dám giết thế tử?

Đang nói chuyện, chợt có tiểu giáo quân Sở giáo tiến đến bẩm báo:

- Tướng quân, người Khương đã đánh vỡ cửa cung, giết nhập Trường Nhạc cung rồi.

Thoáng chốc trong mắt Cao Lăng lộ ra sát khí, lớn tiếng quát to:

- Thái Tử từng có nghiêm lệnh, sau khi phá thành binh giáp quân Sở không được tự ý tiến vào cấm cung, người Khương tổn hại quân kỷ, coi thường luật pháp, tội không thể tha!

Dừng một chút, Cao Lăng lại rút hoành đao ra, chĩa về phía Trường Nhạc Cung, quát:

- Truyền lệnh của ta, Tả doanh tức khắc tiến vào cung, giết người Khương!

- Vâng!

Tả doanh Giáo Úy ầm ầm đáp lời, quay đầu lại rống to:

- Tướng sĩ Tả doanh, giết

Tả doanh Giáo Úy ra lệnh một tiếng, binh giáp quân Sở đông nghìn nghịt cũng đã cuộn cuộn hướng về Trường Nhạc cung.

Cao Lăng lại chuyển hướng nói với Lưu Hằng:

- Hán Vương, việc thế tử lăng nhục vương hậu đích xác là quá đáng, tuy nhiên người cũng không nên tự ý động đao binh mưu sát thế tử, cho nên, đành phải để người chịu thiệt thòi đến Lạc Dương giải thích với Đại vương.

Dứt lời, Cao Lăng lại quát binh giáp phía sau:

- Người tới, dẫn Hán Vương đi!

550. Chương 563: Trá Hàng

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 563: Trá hàng

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Tử Ngộ Cốc thông với Hán Trung, Quan Trung, nam bắc kéo dài mấy trăm dặm.

Trải qua hơn mười ngày hành quân gấp, đại quân Bạch Mặc cuối cùng đã xuyên qua Tử Ngộ Cốc, nhưng khi tới gần Hàm Dương thì lại nhận được tin từ Hàm Dương gửi tới - Hán Vương đã hạ chiếu lệnh quy hàng Sở rồi!

Đối với Bạch Mặc mà nói tin tức này chẳng khác gì sấm sét đánh giữa trời quang!

Bạch Mặc kinh hãi vội vàng lệnh cho đại quân đóng quân tại chỗ, lại phái người đem tin mật tới.

Bạch Mặc không hề cho rằng người đưa tin là đưa tin giả đến, chẳng qua hắn cảm thấy việc này không nhỏ, cần phải có sách lược đối phó thích đáng, không nên để tin tức bị khuếch trương, nếu không quân tâm của đại quân rất dễ dàng sẽ tan rã, đến lúc đó rồi hết thấy đều không có cách xoay chuyển, nước Đại Hán cũng hóa thành tro bụi rồi.

Hai ngày sau, Lý Tả Xa, Chu Quan Phu cũng hốt hoảng tới đại doanh Bạch Mặc tại miện Tử Ngộ Cốc, hai người cũng đã nhận được chiếu lệnh của Hán Vương, lại nghe nói đại quân Bạch Mặc đã quay về đến miện Tử Ngộ Cốc, liền vội vàng đến để hỏi Bạch Mặc tìm kế sách, nếu Hán vương thật sự đã đầu hàng nước Sở, bọn họ nên làm gì bây giờ? Là theo chân hàng Sở, hay là đoạt lại Hán vương, hoặc là lập Hán vương khác?

Vừa gặp mặt, Chu Quan Phu liền gấp gấp hỏi han:

- Thừa tướng, có đúng là Hán vương đã hàng Sở không?

Bạch Mặc thở dài thật sâu, âm ảm gật đầu nói:

- Thằng Chi, đúng là Hán vương đã hàng nước Sở.

Trong khoảnh khắc vẽ mặt Chu Quan Phu âm ảm, cảm hận nói:

- Hừ, nói như vậy nước Đại Hán vong rồi hả?

- Vậy cũng chưa chắc?

Bạch Mặc lắc lắc đầu, trầm giọng nói:

- Quân Sở đánh nhập vào Hàm Dương cũng chỉ có hai lộ Hạng Chính, Hạng Trị, tối đa cũng chỉ có ba năm vạn người. Các đại quân còn lại như Tắt Thư, Cao Sơ, Mông Cức vẫn bị ngăn cản tại quan ngoại, cho nên, chỉ cần chúng ta lấy thế đánh sấm sét là có thể đoạt lại Hàm Dương, đoạt lại Hán Vương trở về, việc lớn vẫn có thể thành công.

Tinh thần Chu Quan Phu rung lên, hỏi:

- Hay là Thừa tướng đã có diệu kế gì rồi?

Bạch Mặc gật gù đầu, trầm giọng nói:

- Thắng Chi, người lập tức trở về Đồng Quan, vừa nghiêm mật phong tỏa tin tức Hán vương hàng Sở, vừa giám thị quân Sở ở quan ngoại, tuyệt đối không thể để đại quân của Cao Sơ có cơ hội lên vào Quan Trung.

- Thừa tướng yên tâm.

Chu Quan Phu âm âm đáp lời, nói:

- Chỉ cần mặt tướng còn ở đây thì tuyệt đối không cho quân Sở có cơ hội từ Đồng Quan lên vào Quan Trung.

Bạch Mặc nhẹ nhàng vuốt cằm, rồi lại nói với Lý Tả Xa:

- Lý lão tướng quân, bổn tướng lưu lại cho người năm nghìn binh giáp, nhiệm vụ của người là ngăn chặn đường nhỏ ở Tử Ngọ Cốc, không được để đại quân Tất Thư từ Tử Ngọ Cốc giết nhập vào Quan Trung!

Chặn đường đại quân Tất Thư không phải là chuyện dễ dàng, tuy nhiên Tử Ngọ Cốc địa thế hiểm yếu, chỉ cần phòng thủ một chút là được, mà chiến trận này thì không cần phải bận tâm như khoảng cách dài ở khúc sông, cho nên Lý Tả Xa vẫn có chút tin tưởng, lập tức chấp tay đồng ý, nói:

- Thừa tướng yên tâm. Lão phu tuyệt đối không làm nhục mệnh.

Chu Quan Phu lại hỏi:

- Thừa tướng, người thì sao?

Bạch Mặc nói:

- Bổn tướng quyết định suất quân đi tới Hàm Dương, hiển quân hàng Sở.

- Cái gì?

Chu Quan Phu thốt nhiên biến đổi sắc mặt, Lý Tả Xa lại hiểu đôi chút, nói:

- Ý thừa tướng là ...trá hàng?

- Đúng vậy, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có trá hàng là kế sách duy nhất thôi.

Bạch Mặc thở dài, vẻ mặt chán nản nói:

- Kế này tuy rằng hung hiểm nhưng vẫn có mấy phần thắng. Chỉ có điều hai vị tướng quân nhất định phải giữ nghiêm Đồng Quan, Tử Ngọ Cốc. Nếu không, nếu để đại quân Tất Thư, Cao Sơ tiến vào Quan Trung, vậy thì tất cả đều không có ý nghĩa gì.

Thì ra là thế, Chu Quan Phu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Dương, thượng thư phòng.

Ngụy Duyệt dẫn vài cung nữ bưng mấy bát chè hạt sen đi vào thư phòng, chỉ thấy cửa thư phòng mở rộng ra, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng ngáy liên hồi, vào cửa thì thấy bốn người Hạng Trang, Hạng Tha, Hạng Đà cùng với Bách Lý Hiền chẳng có chút hình tượng nào ngã nằm trên chiếu, ngáy o o...Haizz, mấy năm nay bọn họ thật sự là mệt mỏi chết rồi.

Từ lúc các lộ đại quân lên đường, bốn người quân thần chưa bao giờ được ngủ ngon giấc.

Sau khi tin báo Thượng Tướng Quân Tất Thư thất bại ở Thượng Dung, quân thần bốn người cũng đã không ngủ được mấy ngày đêm, cũng may hôm qua cuối cùng có tin chiến thắng từ Hàm Dương truyền đến, là hai lộ đại quân của Thái Tử Hạng Chính, thế tử Hạng Trĩ gần như là cùng lúc dẫn binh bao vây dưới thành Hàm Dương, lại có Tư mã làm nội ứng mở cửa Ứng thành phía bắc, thành Hàm Dương đã bị công hãm rồi.

Nhìn bốn người quân thần đang ngủ say, cuối cùng Ngụy Duyệt dẫn theo cung nữ lui ra ngoài.

Trước khi ra cửa, Ngụy Duyệt còn sai cung nữ khép cửa lại, lúc này đã bắt đầu vào đông, không nên để đại vương bị lạnh. Nhưng đúng lúc này thống lĩnh Huyền Y Vệ Khuất Bất Tào vội vàng chạy gấp vào, thấy Ngụy Duyệt, Khuất Bất Tài chỉ kịp chào qua loa, rồi khẩn trương mở cửa phòng đi vào thượng thư phòng.

Ngụy Duyệt vốn định ngăn cản nhưng thấy bộ dạng Khuất Bất Tài vội vàng như thế thì vội nuốt những lời định nói vào bụng, dẫn theo cung nữ lập tức rời đi. Làm vương hậu, Ngụy Duyệt vẫn luôn chú ý lời nói và việc làm của mình, phàm là đại sự việc nước, nàng không hề tham dự vào, cũng không âm thầm nghe lén.

Lại nói sau khi Khuất Bất Tài vội vàng đi vào thượng thư phòng liên liên tục hô lớn:

- Đại vương, Đại vương...

Bốn người quân thần đang ngủ say sưa giật mình bừng tỉnh, Hạng Trang cau mày nói:

- Lão khuất? Nhìn người vội vàng hấp tấp kia, có chuyện lớn gì sao? Thành Hàm Dương lại bị quân Hán đoạt về à?

- A, vậy thì không phải.

Khuất Bất Tài dừng một chút, lại nói:

- Tuy nhiên Hàm Dương thực sự xảy ra chuyện lớn.

- Haizz, chỉ cần thành Hàm Dương không bị quân Hán đoạt lại, có chuyện lớn gì?

Hạng Đà không cho là đúng nói.

Cơ mặt Khuất Bất Tài co giật, run giọng nói:

- Đại vương, thế tử Hạng Trĩ đã qua đời trong loạn quân rồi!

Hạng Trang nghe vậy chấn động, Bách Lý Hiền giật mình kinh hãi, Hạng Thạ Hạng Đà thì cùng nhảy dựng lên, kêu to. Hạng Đà vọt hai bước tới kéo áo Khuất Bất Tài, lớn tiếng quát hỏi:

- Người nói cái gì? Thế tử hán làm sao vậy?

Khuất Bất Tài không dám nhìn thẳng vào ánh mắt như muốn ăn thịt người của Hạng Đà, thấp giọng nói:

- Thái úy, thế tử hán đã qua đời rồi

- Bậy bạ!

Hạng Đà một tay đẩy Khuất Bất Tài ngã xuống đất, không tin nói:

- Thành Hàm Dương cũng đã công hãm rồi, Hán Vương Lưu Hằng cũng đã tỏ ra đầu hàng rồi, sao thế tử lại xảy ra chuyện được? Thế tử hán cung mã thành thạo, võ nghệ cao cường, dù là hai Thiên Lang, mãnh hổ cũng chưa chắc đã làm gì được hán, sao hán có thể gặp chuyện không may được?

- Thái úy có điều không biết, thế tử gặp chuyện không may khi đang ở bên trong Trường Nhạc cung, lúc ấy thế tử say rượu chưa tỉnh, thể lực chưa phục, hơn nữa trên người cũng không mặc giáp trụ, loạn quân lại là vạn tên cùng bắn, cho nên, cho nên...

- Thị vệ đâu? Thị vệ thế tử còn có Bàng Tranh, Khương Bình đâu? Sao lại để loạn quân ở trong Trường Nhạc cung? Bọn họ đều bắt tài hay sao?

Hạng Thạ cũng giận dữ, ông thật sự nổi giận.

Xu thế nước Sở nhất thống thiên hạ đã càng lúc càng trở nên rõ ràng, các phe phái trong nước đã bị Hạng Trang áp chế tuy bề ngoài không có phân tranh gì nhưng bên trong vẫn âm thầm lục đục với nhau càng lúc càng kịch liệt, bởi vì sự tồn tại của thế tử Hạng Trĩ, các lão thần đi theo Hạng Võ cùng với các thân sĩ gia tộc cường hào Giang Đông cũng đã có xu thế tập hợp với nhau.

Nhưng hiện tại, hai lão tướng kế Hoàn Sở, Quý Bố đã bỏ mình, hệ của thế tử càng đã gặp phải tai hoạ ngập đầu, mặc dù nói thế tử Hạng Trĩ không phải Thái Tử, tuy rằng tương lai không thể kế thừa vương vị đế quốc Đại Sở, nhưng dù sao hán cũng là con riêng của tiên vương Hạng Võ, bất kể thế nào cũng có tư cách kế thừa vương vị, chỉ cần vương vị còn, phe phái cũng tồn tại.

Nhưng hiện tại Hạng Trĩ chết rồi, như vậy phe phái này cũng xong đời!

Với tư cách là nhân vật đứng đầu của phe phái này, sao Hạng Thạ không tức giận cho được?

Khuất Bất Tài thở dài một tiếng, chán nản nói:

- Lệnh Doãn có điều không biết, đại quân Khương tộc trú đóng ở ngoài Trường Nhạc cung, mà loạn quân là theo lối đi bí mật trực tiếp giết vào trong cung đấy, thế tử ở Hồng Đài lại có quá ít thị vệ thủ hộ, đợi khi Bàng Tranh dẫn đại quân Khương tộc giết nhập vào Trường Nhạc cung thì hết thấy đều đã quá muộn...

Cuối cùng Bách Lý Hiền từ trong khiếp sợ đã hồi phục tinh thần, hỏi:

- Chẳng phải Hán vương đã hàng rồi đó sao? Tại sao lại muốn làm loạn?

Khuất Bất Tài nhìn Hạng Trang, thấp giọng nói:

- Nghe nói là bởi vì thế tử trước mặt mọi người làm nhục vương hậu của Hán Vương là Đậu Y Phòng, bắt Đậu Y Phòng đến Hồng Đài thị tẩm, nên mới chọc giận Lưu Hằng căm phẫn mà làm loạn.

- Lưu Hằng đáng chết!

Hạng Tha, Hạng Đà nghe vậy giận tím mặt.

Hạng Trang nhíu nhíu mày, trầm giọng hỏi:

- Hiện giờ tình hình bên trong thành Hàm Dương như thế nào?

Bách Lý Hiền cũng hỏi:

- Thế tử qua đời cho trong loạn quân, Khương binh tất nhiên sẽ nhân cơ hội tác loạn, dân chúng nước Hán cùng với tướng sĩ quân Hán trong thành Hàm Dương hẳn là sẽ có cùng phản kháng? Có lẽ hiện tại Thái tử gặp nguy hiểm?

Bách Lý Hiền không thể không lo lắng, một khi Khương binh tàn sát bốn phía, chọc giận dân chúng nước Hán sẽ kích động cả nước huyết chiến, có lẽ Thái Tử thật sự có nguy hiểm.

Khuất Bất Tài vội đáp:

- Hồi bẩm Đại vương, Thái sư, Thái Tử không việc gì, hơn nữa lần này ít nhiều Thái Tử sắp xếp thích đáng, đúng lúc tiêu diệt loạn quân, lại quyết đoán trấn áp Khương binh thôi tàn sát hàng loạt dân trong thành nên mới ngăn trở được tình thế lan rộng tại Hàm Dương, hiện tại thành Hàm Dương đã khôi phục lại trật tự, quân thần nước Hán bị giám sát chặt chẽ.

Lúc này Bách Lý Hiền mới thở phào nhẹ nhõm, Thái Tử không sao là tốt rồi.

Hạng Trang trầm ngâm một lát, sau đó chỉ bảo Hạng Đà nói:

- Tử Nghiêm, tức khắc triệu tập ba quân Hồ Bí, Thiên Lang, Kiêu Kỳ theo quả nhân đi tới Hàm Dương! Quả nhân muốn đến Hàm Dương

- Vâng!

Hạng Đà âm âm đáp, lĩnh mệnh đi.

Hạng Trang lại quay đầu nói với Hạng Tha, Bách Lý Hiền:

- Tử Dực, Tử Lương, các người cũng trở về đi chuẩn bị một chút, theo quả nhân một chuyến tới Hàm Dương.

- Chúng thần cáo lui.

Hạng Tha, Bách Lý Hiền hướng về Hạng Trang vái chào thật sâu, xoay người đi.

Lúc này Hạng Trang mới quay đầu lại nhìn chăm chú vào Khuất Bất Tài, trầm giọng nói:

- Lão Khuất, lão hãy nói thật cho quả nhân nghe, việc thế tử thị tẩm vương hậu của Lưu Hằng, đến tột cùng là chuyện như nào?

Hạng Trang không thể không lo lắng, trong lúc này có thể có tin tức khác không? thật sự là hắn rất lo lắng đây là thủ đoạn của Hạng Chính, mà lo lắng nhất là huynh đệ tương tàn.

Khuất Bất Tài nói:

- Việc này là Thái Tử đã trần thuật chặt chẽ trong tấu gửi đến Lạc Dương.

- Kết quả Huyền Y Vệ điều tra thì sao?

Hạng Trang trầm giọng nói:

- Chuyện lớn như vậy, người nên biết làm gì chứ.

Khuất Bất Tài vốn đã cong người xuống giờ lại cong xuống hơn, thấp giọng nói:

- Hồi bẩm Đại vương, thần đích xác đã phái Huyền Y Vệ bắt tay vào điều tra, theo kết quả bước đầu xem xét, Lưu Hằng tác loạn đúng là do thế tử gọi Đậu Y Phòng thị tẩm, chẳng qua trước khi thế tử thị tẩm Đậu Y Phòng cũng không biết có biết được thân phận của Đậu Y Phòng không, việc này còn phải đợi xác nhận.

551. Chương 564: Phế Lập

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 564: Phế lập

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi đại quân Tất Thư đuổi tới miệng Tử Ngọ Cốc thì chậm hai ngày so với quân Hán. Nhìn phía trước có một đội quân Hán ngăn chặn cách miệng cốc không xa, Tất Thư cũng không có tùy tiện khởi xướng tiến công mà nghiêm lệnh thám báo quân Sở điều tra hai bên thung lũng rừng rậm, đồng thời đích thân dẫn người bám lên vách đá núi cốc quan sát tình hình địch.

Thiết Ngưu vịn một cành cây tùng đơn lẻ vươn ra sườn đồi nhìn xung quanh sau đó trở về bẩm báo Tất Thư:

- Thượng Tướng Quân, quân Hán ngăn ở cửa cốc chỉ hơn năm ngàn người.

- Năm ngàn người?

Tất Thư trầm ngâm nói:

- Nói như vậy đại quân Bạch Mặc đã đi trước một bước đến Hàm Dương rồi hả?

Thiết Ngưu nói:

- Đại quân Bạch Mặc đến Hàm Dương, chỉ sợ phía bên Thái Tử sẽ có nguy hiểm, hạ lệnh tiến công đi.

- Không, để ta suy nghĩ đã, trước hết để cho ta suy nghĩ đã.

Tất Thư khoát tay áo, lập tức nhìn xuống dưới vách cốc, lâm vào trầm tư, ước chừng thật lâu, trên mặt Tất Thư mới một lần nữa mỉm cười, nói:

- Ha hả, xem ra sư huynh ta huynh cùng đường rồi, hắn mang theo đại quân đi Hàm Dương là để đầu hàng Thái Tử.

- Bạch Mặc đầu hàng?

Thiết Ngưu vội la lên:

- Thượng Tướng Quân, trong đó tất nhiên có lừa dối!

- Hả?

Tất Thư nhìn Thiết Ngưu, có chút kích động hỏi:

- Vì sao nói như vậy?

- Vậy còn phải hỏi sao?

Thiết Ngự vợ la lên:

- Thượng Tướng Quân người nghĩ xem, Bạch Mặc là trọng thần do Lưu Bang ủy thác, rất trung thành và tận tâm với Hán vương, sao hấn lại hàng Sở? Sẽ không đâu, hấn tuyệt đối sẽ không đâu, Thượng Tướng Quân, khẩn trương phát binh công phá Tử Ngọ Cốc đi, nếu chậm trễ, làm không tốt thì Thái Tử sẽ gặp nguy hiểm.

- Ha ha, Thiết Ngự người quá lo lắng rồi.

Tất Thư lại cười khoát tay áo, nói:

- Thái Tử hấn không có nguy hiểm đâu, nếu Bạch Mặc thật sự hàng thì thôi, nếu là trá hàng, chỉ sợ từ giả lại biến thành thật, hắc.

Có câu là thầy trò hiểu nhau, Tất Thư biết rõ binh pháp thao lược của Thái Tử không được coi là đứng đầu, nhiều nhất cũng chỉ thượng phẩm. Nhưng luận tâm kế, lại hiếm ai có thể bì kịp được Thái Tử. Chỉ sợ ngay cả tâm kế Đại vương chưa hấn sâu bằng Thái Tử. Về phần Bạch Mặc, dưới tình hình bất lợi này mà muốn đấu với Thái Tử ư, thật sự là tính toán xa vời.

- Làm giả hoá thật?

Thiết Ngự khó hiểu, bối rối nói:

- Thượng Tướng Quân, người có ý gì?

Tất Thư cũng không nhiều lời, chỉ cười nói:

- Thiết Ngự, đến lúc đó người sẽ biết...

Hàm Dương, hành dinh Hạng Chính.

Cao Lãng khoá đao ngang nhiên đi thẳng vào chấp tay thi lễ với Hạng Chính nói:

- Tử Hòa, chuyện vui rồi!

- Hả?

Hạng Chính từ trên sập giường quỳ ngồi dậy, cười hỏi:

- Chuyện vui? Chuyện vui từ đâu?

Cao Lãng nói:

- Vừa mới có người đưa tin tiến đến, đại quân Bạch Mặc đã đến cách phía đông thành Hàm Dương mười dặm rồi.

Về mặt Hạng Chính ngạc nhiên, vợ la lên:

- Tử Lượng, ý của người là nói Bạch Mặc là tới hiến binh đầu hàng hay sao?

- Đúng vậy, inh phù hàng thư đây.

Dứt lời. Cao Lãng liền từ trong ngực lấy ra thư cùng với binh phù.

Hạng Chính gơ tay tiếp nhận binh phù, lại mở thư vợ vàng xem hết, lập tức lâm vào trầm tư, sau một hồi khá lâu mới hỏi Cao Lãng:

- Tử Lượng, người nói xem Bạch Mặc có phải trá hàng hay không?

Cao Lãng nói:

- Ta cũng không rõ.

Hạng Chính cười cười, phát tay nói:

- Mặc kệ là hấn hàng thật hay trá hàng, đi nghênh đón hấn trước.

Lập tức Hạng Chính, Cao Lãng dẫn mấy trăm thân binh ra phía đông thành Hàm Dương, lúc ra khỏi thành ba dặm thì gặp Bạch Mặc cùng với mười thân kỵ đi theo hộ vệ. Bạch Mặc lập tức xoay người xuống ngựa ra mắt:

- Tặc thần Bạch Mặc, khấu kiến Thái Tử.

Hạng Chính không xuống ngựa, lại càng không tiến lên nâng, chỉ điều tỉ mỉ quan sát nhân vật trong truyền thuyết này.

Hạng Chính không xuống ngựa, Cao Lãng và thân binh quân Sở đi theo cũng không xuống ngựa, Ngự Lâm Tả Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh đi theo hộ tống Bạch Mặc giận giữ, nhưng cố kìm nén.

Qua chừng một khắc, Hạng Chính mới tỏ vẻ “bất chợt bình tĩnh”, vội vàng xuống ngựa tiến đến đỡ Bạch Mặc, Cao Lãng cũng xuống ngựa theo, cầm hoành đao đi theo sát Hạng Chính, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Thúc Tôn Anh đang ở phía sau Bạch Mặc đang quỳ gối, e sợ Thúc Tôn Anh trong lúc giận giữ sẽ bùng lên đánh người.

-Ồ, thất lễ quá, đệ tử thất lễ.

Hạng Chính vừa nâng Bạch Mặc vừa luôn miệng nói:

- Xin sư bá đứng lên, sư bá mau đứng lên.

Bạch Mặc và Tất Thư cũng là môn hạ Quỷ Cốc, Tất Thư lại là thầy của Hạng Chính, cho nên Hạng Chính gọi Bạch Mặc là sư bá cũng không phải quá đường đột.

Bạch Mặc thuận thế đứng dậy, thản nhiên nói:

- Tội thần không dám nhận.

- Làm được, làm được.

Hạng Chính nắm hai tay Bạch Mặc, cười nói:

- Sư bá là môn hạ Quỷ Cốc với sư phụ, luận bối phận, cũng làm được, cũng làm được, ha ha.

Bạch Mặc cũng cười, nói:

- Thái Tử khách khí rồi!

Hàn huyền vài câu, Bạch Mặc lại nói:

- Thái Tử, đại quân tội thần hiện đóng quân cách phía đông thành Hàm Dương mười dặm, bất cứ lúc nào Thái Tử cũng có thể cầm binh phù tiến đến tiếp nhận.

Lần này trá hàng, Bạch Mặc không nghĩ phải giữ lại quân đội dưới trướng, đạo lý rất đơn giản, nếu ngay cả quân đội dưới trướng không chịu giao ra thì sao khiến Sở Thái Tử tin tưởng thành ý của ông ta?

Hạng Chính cười cười, bỗng nhiên quay đầu nói với Cao Lãng:

- Tử Lượng, binh phù đâu?

Cao Lãng lấy binh phù từ trong ngực ra đưa cho Hạng Chính, Hạng Chính tiếp nhận binh phù lại đưa tới trước mặt Bạch Mặc.

Bạch Mặc cảm thấy lạnh run, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra kinh ngạc hỏi han:

- Ý Thái Tử là gì?

Hạng Chính nói:

- Ôi, nếu đệ tử tùy tiện tiếp nhận, sợ là kích động binh biến, sư bá đã hàng Sở thì đã trở thành thần tử nước Sở, cho nên đại quân vẫn là do sư bá thống soái là hợp lý.

- Việc này...

Bạch Mặc nhú mày nói:

- Sợ là không ổn đâu?

Hạng Chính khoát tay nói:

- Ổ, rất ổn, đệ tử thấy rất ổn.

Bạch Mặc hơi chần chờ, thì Hạng Chính lại không nói lời nào đẩy binh phù vào tay ông, trong con người Thúc Tôn Anh xẹt qua tia tàn khốc, thầm nghĩ: “Sở Thái Tử này thật muốn chết!”

Bạch Mặc tiếp được binh phù, lại nói:

- Thái Tử, không biết tội thần có thể gặp Hán Vương không?

An nguy của Hán vương Lưu Hằng là Bạch Mặc lo lắng nhất, bởi vì nếu Lưu Hằng có mệnh hệ gì thì việc ông trả hàng sẽ không còn chút ý nghĩa gì nữa.

- Đương nhiên, Hán Vương đang ở hành dinh của đệ tử, bất cứ lúc nào sư bá cũng có thể gặp.

Hạng Chính thấy vẻ mặt nghiêm trang của Thúc Tôn Anh cùng với tướng sĩ quân Hán đứng sau Bạch Mặc, lại nói:

- Đệ tử biết sư bá lo lắng điều gì, thật ra cũng không sao, Sở Hán tranh chấp, chỉ là tranh giành bá quyền, phụ vương đã hạ chiếu, chỉ cần Hán Vương vâng theo Sở Vương làm Bá Vương thì vẫn có thể làm vương, còn có thể được phong quốc.

Lời Hạng Chính vừa nói ra, không chỉ có Bạch Mặc sửng sốt mà ngay cả Thúc Tôn anh cùng với tướng sĩ quân Hán đi theo cũng sửng sốt. Hán vương vẫn làm vương, còn có thể được phong quốc? Điều này sao có thể? Sở Hán nhưng kẻ thù truyền kiếp, Hạng Võ là do Lưu Bang giết chết, chẳng lẽ Sở Vương Hạng Trang không muốn báo thù cho Hạng Võ?

Hạng Chính lại tỏ ra như không phát hiện vẻ mặt sửng sờ của tướng sĩ quân Hán, lại cầm tay Bạch Mặc, nói:

- Sư bá, mời.

Tâm trạng Bạch Mặc càng nặng nề, giờ khắc này ông cảm thấy mình thật sự không nhìn thấu được Sở Thái Tử trẻ tuổi trước mắt này, sư đệ đã dạy dỗ được một nhân vật như nào vậy? Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt ám áp của Hạng Chính, Bạch Mặc nhưng vẫn là miễn cưỡng cười, rút tay về, nói:

- Mời Thái Tử đi trước, Mời Thái Tử đi trước.

Hạng Chính bật cười lớn hiên ngang đi trước.

Con đường từ Lạc Dương thông qua Hàm Cốc Quan, đội quân khổng lồ đoàn xe ngựa thồ đang uốn lượn đi về hướng tây.

Bên trong Vương Liễn, Hạng Trang nhắm mắt như đang ngủ đột nhiên bừng mắt không đầu không cuối hỏi Bách Lý Hiền đi theo đồng hành:

- Tử Lương, quả nhân dự tính phế bỏ Chính nhi, lập Thuật nhi làm Thái tử.

Bách Lý Hiền nghe vậy lập tức giật mình, trong lúc nhất thời nhưng lại không biết nên đáp lời như thế nào.

Mấy năm nay theo đội hình hậu cung của Hạng Trang mở rộng, số lượng các con cũng đã tăng vọt, hiện tại cũng đã vượt qua ba mươi, tuy nhiên đã trưởng thành, bộc lộ tính cách thì chỉ có mấy người như Hạng Chính, Hạng Trị, Hạng Quyền, Hạng Thuật, Hạng Vọng còn có Hạng Dũng, chỉ có điều Hạng Trị đã qua đời rồi.

Trong mấy con trai này, Hạng Trang vẫn sủng ái Hạng Thuật nhất.

Dựa theo tình lý, bởi vì Hạng Trang sủng ái Hạng Thuật cho nên mới có ý định phế bỏ, đây cũng là điều bình thường, nhưng Bách Lý Hiền biết chỉ sợ sự việc không đơn giản như vậy, bởi vì Thuật nhi là do tiểu

muội Bách Lý Y Thủy sinh ra, là cháu ngoại trai của y, nay đột nhiên Đại vương nói với y điều này, có phải là đang dò xét y hay không?

Thấy Bách Lý Hiền lâu không đáp, Hạng Trang lại nói:

- Tử Lương, người thấy thế nào?

Bách Lý Hiền thấy thật sự khó tránh khỏi, cười khổ nói:

- Đại vương, việc phế lập, thần thật sự không dám xen vào.

- Được rồi, quả nhân biết ý tứ của người.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, liền không tiếp tục ép hỏi Bách Lý Hiền nữa.

Một lát sau, trong xe liền vang lên tiếng ngáy khe khẽ, nhưng Bách Lý Hiền lại không hề buồn ngủ, trong lòng âm thầm thở dài, nhà đế vương là vô tình nhất, nhà đế vương là vô tình nhất...

Hàm Dương, hành dinh Thái Tử.

Hạng Chính cười nói với Lưu Hằng:

- Hán Vương, hôm nay người và sư bá cứ ôn chuyện cũ, ngày mai hãy đi Lạc Dương.

Dừng một chút, Hạng Chính lại quay đầu nói với Bạch Mặc:

- Sư bá, người quen thuộc dân tình Quan Trung, cho nên không cần phải đi Lạc Dương, còn phiền người ở lại phụ tá Tử Lương thống trị Quan Trung.

Cao Lăng cũng chấp tay hành lễ với Bạch Mặc, nói:

- Làm phiền Thừa tướng.

- Không dám, không dám.

Bạch Mặc khấn trương quỳ ngồi dậy, chấp tay đáp lễ.

- Được rồi, vậy các người nói chuyện đi, ha ha.

Hạng Chính dứt lời đứng dậy cùng Cao Lăng đi ra ngoài.

Đội hai người Hạng Chính, Cao Lăng đi xa, Lưu Hằng và Bạch Mặc lập tức liền ôm chầm lấy nhau, gào khóc, lão tướng quân Mai Quyên, tả Trung Lang Tướng Thúc Tôn Thương và Hữu Trung Lang Tướng Thúc Tôn Anh đứng ở bên cạnh, cũng thổn thức không ngừng.

- Tướng Phụ.

Lưu Hằng vừa rơi lệ, vừa nói:

- Quả nhân cứ nghĩ không được gặp người nữa.

- Đại vương.

Bạch Mặc cũng là ngã rơi lệ, vô cùng áy náy nói:

- Thần vô năng, thần thẹn với Đại vương, thẹn với tiên vương, thẹn với sự nhờ vả của tiên vương lúc lâm chung...

- Tướng Phụ, việc này không trách người được.

Lưu Hằng còn tưởng rằng Bạch Mặc thật sự đã hàng nước Sở, nên thật sự không hề trách cứ Bạch Mặc, lập tức lắc đầu liên tục nói:

- Nước Sở thế lớn, đây là chiều hướng phát triển, không ai đảo ngược.

Dừng một chút, Lưu Hằng lại nói:

- Hôm nay có thể được gặp Tướng Phụ, quả nhân không còn tiếc nuôi nữa.

- Đại vương, người ngàn vạn lần đừng đánh mất hy vọng.

Sắc mặt Bạch Mặc thay đổi, ra hiệu cho Thúc Tôn Anh, Thúc Tôn Thương, hai huynh đệ hiểu ý, lập tức đứng dậy canh giữ ở trước cửa sảnh, lúc này Bạch Mặc mới nói nhỏ với Lưu Hằng:

- Đại vương, thần hàng Sở chỉ là trá hàng, thần nhất định sẽ nghĩ cách đoạt lại Quan Trung, nghênh đón Đại vương quay về.

552. Chương 565 566: Cha Con

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 565 566: Cha con

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Lưu Hằng nghe vậy mừng rỡ, vội la lên:

- Tướng Phụ, lời ấy là thật sao?

- Thật.

Bạch Mặc trịnh trọng gật đầu, nói:

- Tuy nhiên Sở Thái Tử không phải là kẻ tầm thường, mà tình thế hiện nay của thần không còn như ban đầu, cho nên đành phải để Đại vương chịu thiệt thòi ở Lạc Dương một thời gian, tuy nhiên Đại Vương yên tâm, chờ sau khi thế cục bình ổn lại, thần chắc chắn nghĩ cách đón đại vương quay về Quan Trung.

Tình thế hiện giờ quả thật rất khác biệt đối với dự tính của Bạch Mặc.

Bạch Mặc vốn định thông qua việc dâng binh quyền trong tay để chiếm được lòng tin tưởng của Hạng Chính, đợi Hạng Chính thả lỏng cảnh giác thì mới âm thầm phát động binh biến, đồng thời từ Hà Tây gọi gấp kỵ binh khinh kỵ của Chu Á Phu tiến đến, trong ngoài giáp công Hàm Dương, như vậy thì việc lớn sẽ thành.

Không ngờ Hạng Chính tuổi còn trẻ nhưng làm việc cực kỳ thận trọng, hẳn chẳng những không nhận binh phù mà Bạch Mặc dâng lên, thậm chí còn phòng ngừa chu đáo muốn giải Hán vương tới Lạc Dương, hơn nữa cách làm việc không dễ dãi, ngày mai sẽ đi luôn. Việc này đã làm rối kế hoạch của Bạch Mặc, bây giờ căn bản không kịp điều binh Hà Tây.

Nếu là hai quân đối trận, Bạch Mặc còn cố gắng nghĩ được cách, nhưng lúc này Lưu Hằng đang là tù nhân, vận mệnh như cá trên thớt dù Bạch Mặc có khả năng thông thiên cũng rất khó lật ngược được cục diện trở lại.

Cho nên hiện tại điều duy nhất Bạch Mặc có thể làm là hoàn toàn “đầu hàng”, hoàn toàn nghe lời Sở Vương, đợi khi được Sở Vương tín nhiệm thì mới ung dung mưu tính sau, nhưng Bạch Mặc không dám đảm bảo chắc chắn có cơ hội nghênh đón được Hán Vương, nói không chừng việc hàng Sở lại từ giả hóa thành thật, chỉ có điều khi đối mặt với Lưu Hằng, Bạch Mặc chỉ có thể an ủi như vậy.

Đương nhiên, Bạch Mặc cũng có thể trực tiếp trở mặt liều mạng với quân Sở nhưng phần thắng thật sự không lớn, hơn nữa hai quân Sở Hán khi đấu trận thì Lưu Hằng chắc chắn sẽ chết. Cho nên Bạch Mặc không dám mạo hiểm.

Lưu Hằng lại tin là thật, nói:

- Được, có lời của tướng phụ, quả nhân cũng yên lòng.

- Đại vương, để tránh người Sở nghi ngờ, thần cũng không thể ở lại đây lâu, xin cáo từ trước.

Dứt lời, Bạch Mặc liền cùng đám người Mai Quyên đứng dậy cáo từ, Lưu Hằng lưu luyến không rời tiễn ra tận cửa sảnh, tận đến khi không còn thấy bóng dáng đám người Bạch Mặc nữa thì mới ủ rũ quay vào.

Đồng Quan, hành dinh Quan Quân hầu.

Hạ Hầu Táo bước vào hành viên, chấp tay hành lễ với Chu Quan Phu:

- Quan Quân Hầu, Thừa tướng có tin tức chưa?

Chu Quan Phu yên lặng gật đầu, cầm trong tay một phong mật thư đưa cho Hạ Hầu Táo, Hạ Hầu Táo vội vàng xem xong thư, sắc mặt biến đổi lớn:

- Cái gì. Sai chúng ta thả quân Sở tiến vào quan? Còn trơ mắt nhìn quân Sở áp giải Đại vương đến Lạc Dương?

Chu Quan Phu thở dài:

- Thừa tướng nói vậy cũng không phải không có lý, quân Sở thế lớn, Đại vương lại biến thành tù nhân của quân Sở, chúng ta là những người yếu thế, sao không thể cúi đầu.

Dừng một chút, Chu Quan Phu lại nói:

- Chuyện cho tới bây giờ cũng không có biện pháp nào khác rồi, chỉ có thể chiếu theo lời thừa tướng, trước hết phải lấy được sự tín nhiệm quân Sở đã rồi bàn sau.

Hạ Hầu Táo buồn bực hừ một tiếng, bỗng nhiên nói:

- Quan Quân Hầu, không phải thừa tướng thật sự hàng rồi chứ?

- Tướng quân nói năng cẩn thận.

Quan Quân Hầu hơi hơi biến sắc, thấp giọng quát trách mắng:

- Thừa tướng không phải người như vậy.

- Không phải người như vậy? Điều này rất khó nói.

Hạ Hầu Táo nói:

- Phải biết rằng Thượng Tướng Quân nước Sở Tất Thư cùng Thừa tướng là sư huynh đệ môn hạ của Quỷ Cốc, chỉ cần có Tất Thư tiến cử, sao Sở Vương không trọng dụng thừa tướng chứ?

- Người cảm miện!

Chu Quan Phu cả giận nói:

- Bản hầu nói rồi, Thừa tướng tuyệt đối sẽ không phản bội Hán!

Hạ Hầu Táo vội la lên:

- Quan Quân Hầu, không thể không đề phòng. Theo mật tướng thấy, không bằng chuẩn bị tinh binh đợi sau khi quân Sở tiến vào quan thì ngăn đánh, như thế dù không những đoạt lại được Đại vương còn có thể nhân cơ hội đánh chết Thái Tử nước Sở. Khi đoạt lại được Đại vương rồi thì liên hợp với Phiêu Kỵ tướng quân, Lý lão tướng quân cùng đánh Hàm Dương, chưa chắc đã không thành công.

Chu Quan Phu trầm ngâm một lát nhưng vẫn lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không, bản hầu tin tưởng Thừa tướng, nếu ở Đồng Quan hành động thiếu suy nghĩ, không những không thể giết được Sở Thái Tử, mà làm không tốt có thể ảnh hưởng đến tính mạng của Đại Vương, nếu như vậy, ta dù có chết trăm lần cũng không đủ đền tội.

Hạ Hầu Táo vội la lên:

- Quan Quân Hầu...

- Được rồi, người không cần nhiều lời.

Chu Quan Phu lãnh đạm nói:

- Việc này quyết định như vậy đi.

Quan ngoại Đồng Quan, đại doanh quân Sở.

Cao Sơ vừa đón Chung Ly Muội vào lều lớn, vừa thân thiết hỏi han:

- Lão Chung ly, việc rút hết lưới sắt Trầm Giang và xích sắt Lan Giang ở đường sông đã thế nào rồi? Khi nào mới có thể tiến vào Vị Thủy?

Cao Sơ cũng có chút sốt ruột, đường thủy sông Vị Thủy ngày nào mà chưa khơi thông thì ngày đó quân Sở xâm nhập vào Quan Trung sẽ không nhận được tiếp tế tiếp viện đúng lúc thì rất dễ sinh biến sau này, nếu Lăng nhi mà có chuyện gì xảy ra, thế nào về nhà cũng bị bà vợ thiến cho? Lại nói hiện tại thái tử đã ở Hàm Dương rồi, nếu thái tử có mệnh hệ gì, thì nền tảng lập quốc của nước Sở cũng bị lung lay.

Trên mặt Chung Ly Muội lộ vẻ khó xử, cười khổ nói:

- Ngụy Quốc Công có điều không biết, xích sắt Lan giang đã xử lý xong xuôi rồi, nhưng lưới sắt Trầm Giang thì lại rất khó rút hết, tiến triển thật sự không lớn.

Cao Sơ cau mày nói:

- Nói như vậy chỉ có thể cường công Đồng Quan rồi.

Nhưng mà Đồng Quan đang có tám ngàn tinh nhuệ quân Hán đóng ở đó, những nơi gần đó cũng có mấy vạn quân Hán, lại có mãnh tướng tuyệt thế Chu Quan Phu lĩnh quân, nếu muốn cường công e rằng nói dễ hơn làm?

Chìa tay, Cao Sơ đang mời Chung Ly Muội ngồi vào vị trí thì phụ tá Từ Khương bỗng nhiên vội vàng đi đến, vui vẻ nói:

- Ngụy Quốc Công, Chu Quan Phu vừa mới phái sứ giả tiến đến, bọn họ hiến quan đầu hàng!

- Hả?

- Ồ?

Chung Ly Muội, Cao Sơ nghe vậy ngạc nhiên.

Lập tức Chung Ly Muội nói:

- Ngụy Quốc Công, trong đó chắc có lừa dối.

- Lừa dối?

Hai mắt Cao Sơ nheo lại, lập tức hung dữ nói:

- Không cần biết hấn lừa dối hay là thật, chỉ cần quân hán mở cửa quan ra, thì có muốn đóng lại cũng khó khăn, hắc!

Dừng một chút, Cao Sơ lại ngẩng đầu quát:

- Người tới, nổi trống tụ tướng!

Sau một lát, trong đại doanh quân Sở liền vang lên tiếng trống trận dồn dập. trong nhịp trống gấp gáp trào dâng, tướng tá các bộ phận các doanh đều tới rồi lều lớn trung quân của Cao Sơ.

Buổi chiều cùng ngày, Cao Sơ dẫn đại quân vào Đồng Quan.

Ngoài dự đoán của mọi người, Chu Quan Phu và tướng phòng giữ Lâm Tấn Hạ Hầu Táo không hề có yêu cầu gì lập tức dâng binh phù ra. Mà cũng không khiêm nhường như Hạng Chính, Cao Sơ không chút khách

khí thu nhận binh phù, phái binh tướng tiến vào giao giới giữa Đồng Quan cùng với Lâm Tấn tập trung trấn áp quân Hán lại.

Gần như là đồng thời, Chu Á Phu đóng ở Hà Tây, Ly Thương đóng ở Thượng Quận và Cận Hấp đóng ở Bắc Địa cùng Lý Tả Xa dẫn quân ngăn ở Tử Ngọ Cốc cũng đều nhận được thư của Bạch Mặc.

Mấy ngày sau, Chu Á Phu, Ly Thương cùng với Cận Hấp đều phái người đem ấn tín cùng với binh phù của mình đưa đến Hàm Dương, Lý Tả Xa cũng lĩnh quân rút khỏi Tử Ngọ Cốc để đại quân Tất Thư tiến vào Quan Trung.

Tiếp mấy ngày, đại quân Tất Thư và đại quân Cao Sơ gần như đồng thời tiến đến Hàm Dương.

Ngay khi Hạng Trang suất lĩnh ba đại cấm quân đi đến Hàm Cốc Quan thì quân Hán Hà Tây đang giằng co với người Nguyệt Thị, người Hung Nô Cửu Nguyên đang giằng co với kỵ quân Bắc Điều, thế cục Quan Trung đã định, Hạng Trang lập tức buông bỏ việc lĩnh quân tiến quan mà lệnh gấp cho Thái Tử Hạng Chính nhanh hơn hành trình tới Hàm Cốc Quan hội hợp cùng hẳn.

Hàm Cốc Quan, hành dinh Hạng Trang.

Khuất Bất Tài giống âm hồn chợt ẩn chợt hiện tiến vào hành viên, vái chào thật sâu với Hạng Trang nói:

- Đại vương.

Hạng Trang buông tập sách về nhân khẩu và đồng ruộng Quan Trung trong tay xuống, trầm giọng nói:

- Đã điều tra xong chưa?

- Đã điều tra xong.

Khuất Bất Tài gật gật đầu, đáp:

- Vào ngày đó Thái tử cũng có mặt, ám chỉ Đậu Y Phòng chỉ là một cung nữ bình thường trong cung, cho nên thế tử không biết Đậu Y Phòng là Vương hậu của Lưu Hằng, còn nữa, thế tử còn phóng túng để mặc Khương bình ở trong thành gian dâm cướp bóc tàn sát khắp nơi cũng đã được xác thực.

Hạng Trang gật gật đầu, nói:

- Đã biết, người đi xuống đi.

- Vâng.

Khuất Bất Tài lại hành lễ với Hạng Trang, khom người lui ra ngoài.

Trong phòng lập tức rơi vào trong yên lặng, ánh lửa u tịch, ánh mắt Hạng Trang vô cùng âm trầm, chợt nói ra ngoài:

- Tấn Tương, gọi Thái tử vào.

Tấn Tương giữ ngoài cửa đáp lời, lĩnh mệnh đi.

Chỉ chốc lát, Hạng Chính quần áo chỉnh tề lo sợ bước nhanh đến, quỳ hành lễ với Hạng Trang, cung kính nói:

- Con bái kiến phụ vương.

- Đứng lên đi.

Hạng Trang phát phát tay, lạnh nhạt nói:

- Hãy giải thích cho phụ vương, Nhị đệ con chết như nào?

Hạng Chính thắm giật mình, nhưng không chút hoang mang mà nói:

- Nhị đệ là bị loạn quân của Lưu Hằng giết chết, nguyên nhân gây ra là do nhị đệ đã gọi Đậu Y Phòng, vương hậu của Lưu Hằng để thị tẩm...

Không đợi Hạng Chính nói xong câu cuối, Hạng Trang bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Hạng Chính, thân hình Hạng Chính đang quỳ run lên kịch liệt, sắc mặt vốn đang bình thường chợt trắng bệch, hai hàm răng va lập cập, nhưng y vẫn gắng gượng chống đỡ nói ra từ “tắm”.

Hạng Trang cố ghìm lửa giận, lạnh lùng hỏi:

- Thật sự là vậy?

- Đúng...đúng là như vậy.

Hạng Chính run giọng nói:

- Ở đây... ở đây có rất nhiều tướng ...tướng...sĩ...sĩ...có thể làm chứng, con...con...không dám...lừa....gạt....

- Người còn nói dối?

Hạng Trang giận tím mặt, chỉ vào Hạng Chính mắng:

- Khuất Bất Tài đã điều tra xong, là người cố ý nói dối, nói Đậu Y Phòng chỉ là cung nữ bình thường, vì vậy mới có chuyện Trị nhi gọi Đậu Y Phòng vào thị tắm. Người cho là thủ đoạn này của người có thể giấu được người trong thiên hạ sao?

Sắc mặt Hạng Chính càng trở nên trắng bệch, cả người càng run rẩy, nhưng vẫn ngoan cố nói:

- Con...con...con không biết, không biết phụ vương đang nói cái gì...

- Nghịch tử, người là nghịch tử!

Hạng Trang cả giận:

- Phụ vương đã nói với người bao nhiêu lần, huynh đệ phải đoàn kết, phải yêu thương nhau, dù Trị nhi tính tình tàn bạo nhưng nó là người ngay thẳng, vốn nó có thể trở thành một cánh tay đắc lực hỗ trợ người, nhưng người lại vì bản thân mà bày kế hại chết nó, sao lòng người lại ác độc như thế?

Hạng Chính còn đang muốn biện bạch, lại bị Hạng Trang cắt ngang:

- Ta biết người đang lo lắng cái gì, là người lo lắng thế lực sau lưng Trị đúng không? Người lo lắng Trị nhi vì có thể lực đó ủng hộ mà sẽ uy hiếp đến Vương vị của người, đúng không? Nhưng người nào biết Trị nhi chỉ nghe theo sự an bài của phụ vương, chứ nào nghe sự sắp đặt của bọn họ?

Trong doanh phòng khác, Bách Lý Hiền, Tất Thư đang khêu đèn đêm chơi cờ.

Bách Lý Hiền khẽ nhón một quân cờ trắng đặt vào giỏ, cười nói:

- Thượng Tướng Quân, lúc này vẫn chưa được hai trăm nước mà cục diện đã sắp kết thúc rồi, dường như người không có tinh thần thì phải?

Tất Thư “hử” một tiếng, đáp vội:

- Đó là bởi vì trình độ chơi cờ của Thái sư tăng cao.

Bách Lý Hiền khoát khoát tay, cười hỏi:

- Có phải Thượng Tướng Quân đang nghĩ muốn cởi giáp về quê không?

Tất Thư giật mình, phủ nhận:

- Thái sư nói đùa, hiện giờ mặc dù Trung Nguyên đã định nhưng Nguyệt Thị, Hung Nô, Đông Hồ và Man tộc chưa bình định, đang cần ta đại triển kế hoạch, sao dám có ý nghĩ cởi giáp về quê chứ?

- Thượng Tướng Quân, giữa ta và người cần gì phải giấu diếm?

Bách Lý Hiền cười cười, lại nói:

- Nếu trước đó, dù người chỉ có ý nghĩ cởi giáp về quê ở trong đầu thôi thì Đại Vương cũng sẽ không đồng ý, tuy nhiên hiện tại sự huynh của người đã hàng Sở thì người cũng có cơ hội. Các người một người là quốc quân phụ tá trong triều, một người ở phe đối lập, chẳng phải là quá hoàn mỹ, đúng không?

Tất Thư cũng cười, thăm nghĩ Bách Lý Hiền cũng là người biết chuyện, biết rõ bí quyết trong đó.

Nếu Bạch Mặc không hàng Sở, thì việc Tất Thư muốn an toàn rút lui không phải là chuyện dễ dàng, nguyên nhân rất đơn giản, để một tuyệt thế binh gia như Tất Thư về quê, với tính cách của Hạng Trạng, sao hắn không nảy sinh lòng nghi ngờ? Làm không tốt cuối cùng sẽ phái người đi ám sát Tất Thư, bởi vì chỉ khi Tất Thư chết, Sở Vương mới thật sự yên tâm.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, chưa chắc Sở Vương đã tàn độc như thế.

Tuy nhiên sau khi Bạch Mặc hàng Sở thì tình hình sẽ lập tức có thay đổi lớn.

Không chỉ bởi vì Bạch Mặc cùng Tất Thư cùng là môn hạ Quỷ Cốc, cộng thêm năng lực của Bạch Mặc cũng không hề kém Tất Thư, có Bạch Mặc làm quan trong triều, còn Tất Thư lại không cầm quyền mà về hưu, có hai tuyệt thế thần binh này có thể giữ thế cân bằng, vì vậy Sở Vương có thể yên tâm để Tất Thư về quê.

Lập tức Tất Thư lắc đầu cười nói:

- Thái sư, thực sự là không gì có thể gạt được người.

Bách Lý Hiền lắc lắc quạt lông, bỗng thở dài nói:

- Thượng Tướng Quân đã quyết định đi, tại hạ sẽ không khuyên, chắc chắn sau khi Đại Vương có được sự huyênh của người thì cũng sẽ không gây khó dễ gì, nhưng tại hạ thì không biết khi nào mới có thể rảnh rỗi đây, ôi!

Bách Lý Hiền cũng vô cùng buồn ngủi, Tất Thư đã tính toán hết đường lui cho mình, không hề lui tới giữa các phe phái nữa, vài lần lĩnh quân xuất chinh cũng không hề kết giao thân thiết với các tướng lĩnh dưới trướng, thậm chí còn cố ý tạo nên một số việc khiến các tướng tá trong quân bất hòa với hắn, cho nên hiện tại hắn có thể nhẹ nhàng đặt mình ra ngoài cục diện.

Nhưng Bách Lý Hiền thì không được, thứ nhất Bách Lý Hiền là người Tần, ông chưa bao giờ nghĩ sẽ sáng lập ra một hệ Tần, nhưng vấn đề là những tướng lĩnh như Bách Lý Mậu, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt có xuất thân từ lão Tần đều tự nhiên tụ hợp bên cạnh ông, mặc kệ là Bách Lý Hiền bằng lòng hay không bằng lòng, hiện tại thế lực hệ Tần của ông đã vô cùng lớn mạnh.

Huống chi Bách Lý Hiền còn là đại ca của Vương phi Bách Lý Y Thủy, thân sinh ra Vương tử Hạng Thuật, Hạng Dũng, bất kể ông muốn hay không muốn thì ông cũng đã bị cuốn vào chuyện tranh giành trong hậu cung. Ví dụ như trên đường đến Hàm Dương, Đại vương từng nói với ông là muốn lập Hạng Thuật lên vị trí Thái Tử thay Hạng Chính, điều này khiến Bách Lý Hiền như bị mắc cục xương trong họng, thực khó nuốt xuống.

Tất Thư thấy tinh thần Bách Lý Hiền có chút không vui, liền cười hỏi:

- Có phải là lo nghĩ chuyện Đại vương phế lập thái tử không?

- Ôi, ai nói không phải?

Bách Lý Hiền thở dài nói:

- Tâm tư Đại vương càng ngày càng khó đoán. Thượng Tướng Quân, thật sự là hâm mộ người sắp được rời xa mọi thị phi rồi.

Tất Thư cười khoát tay áo, hắn biết lời của Bách Lý Hiền chưa hẳn đã xuất phát tận đáy lòng, việc Bách Lý Hiền ngưỡng mộ sự thanh tĩnh rời xa triều đình là không giả, nhưng để Bách Lý Hiền buông bỏ quyền lực trong tay ra thì chưa chắc đã bằng lòng, lập tức cười nói:

- Thái sư, không nói những chuyện phiền lòng này nữa, chúng ta tiếp tục chơi cờ, ha ha.

Hạng Trạng nhìn chằm chằm Hạng Chính, lãnh đạm nói:

- Chính nhi, người biết mình sai ở điểm nào không?

Mặc dù thân hình Hạng Chính vân run rẩy, nhưng vẫn là cắn chặt hàm răng nói:

- Con, con không biết.

- Người sai ở chỗ không nên để huynh đệ tương tàn.

Hạng Trang chỉ vào trán Hạng Chính, nói:

- Huynh đệ đồng tâm mới có lợi đồng tâm, nhưng người thì sao? Cũng chỉ vì Trị nhi không tuân lệnh, mạo phạm người ở Trường Nhạc Cung thì người liền có lòng giết người, khéo léo bố trí cạm bẫy ám hại Trị nhi, lòng dạ của người quá hẹp hòi, sao có thể làm thành việc lớn?

- Phụ vương.

Hạng Chính run giọng nói:

- Con thật sự không hại nhị đệ.

- Huyền Y Vệ cũng đã tra được rành mạch rồi, người còn dám nói xạo?

Hạng Trang giận dữ nói:

- Người cho là không thừa nhận thì phụ vương không tìm ra được chứng cứ sao? Người cứ thể thốt phủ nhận, cho rằng việc này có thể bỏ qua sao? Phụ vương nói cho người biết, không dễ dàng như vậy đâu, người nhất định phải chịu trách nhiệm về cái chết của Trị nhi.

Hạng Chính rơi nước mắt, run giọng nói:

- Phụ vương, con oan uổng.

- Chết đến nơi rồi mà còn gàn bướng.

Hạng Trang không kiên nhẫn được nữa, vẫy tay phía bên ngoài, lạnh lùng quát:

- Tấn Tương đâu?

- Có mặt tướng!

Tấn Tương lên tiếng trả lời đi vào.

Hạng Chính tê liệt ngã xuống đất, buồn bã nói:

- Phụ vương?

Hạng Trang lạnh lùng nhìn Hạng Chính, điềm nhiên nói:

- Biết phụ vương định xử trí người như nào sao?

- Phụ vương, phụ vương.

Hạng Chính bỗng nhiên nhất lê tới ôm lấy đùi Hạng Trang khóc không ra tiếng:

- Phụ vương, con không có gia hại Nhị đệ, thật là oan uổng, thật là oan uổng quá.

- Sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn làm?

Hạng Trang đứng đưng.

Tấn Tương tiến lên giữ Hạng Chính, trầm giọng nói:

- Thái Tử, đắc tội.

Mặc dù Hạng Chính có võ nghệ nhưng sao bằng Tấn Tương, bởi vậy đã bị ghì chặt không động đậy được, đành phải nhìn Hạng Trang, rơi nước mắt:

- Phụ vương, con oan uổng, con oan uổng

Tận đến khi bị kéo ra khỏi cửa phòng Hạng Chính cũng chỉ kêu to “oan uổng”, tuy rằng trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng không hề có câu nào xin tha thứ, càng không thừa nhận đã bày kế hãm hại Hạng Trị, thấy tình cảnh đó, ánh mắt Hạng Trang vốn sắc bén cuối cùng dịu đi, lập tức phát tay ra hiệu, Tấn Tương buông Hạng Chính khom người lui ra ngoài.

Hạng Chính như thoát ra khỏi hồ nước, quỳ bò đến dưới chân Hạng Trang.

Hạng Trang lại một lần nữa hỏi:

- Chính nhi, phụ vương hỏi con lần cuối, con có bày kế hãm hại Trị nhi không?

Hạng Chính lắc đầu như trống bỏi, luôn miệng nói:

- Phụ vương, con thật không có thiết kế hại Nhị đệ, thật sự không có.

- Đi, phụ vương đã biết, Trị nhi không phải con bày kế hãm hại.

Hạng Trang vỗ vỗ khuôn mặt Hạng Chính, mỉm cười nói:

- Đứng lên đi, ngồi nói chuyện cùng phụ vương.

- Vâng.

Hạng Chính cuống quýt đứng dậy, nơm nớp lo sợ quỳ ngồi xuống phía bên sườn cánh tay Hạng Trang.

Hạng Trang nhẹ vỗ lên khuôn mặt Hạng Chính, ôn tồn hỏi:

- Chính nhi, con hãy nói thật cho phụ vương biết, có phải con rất muốn làm vương không?

- Không không không. Con tuyệt đối không có ý nghĩ xằng bậy đó.

Hạng Chính sợ tới mức lại quỳ rạp xuống đất, rung giọng nói:

- Con chỉ muốn là con ngoan của phụ vương, về việc làm Thái Tử hay không làm Thái Tử, làm Vương hay không làm Vương, con không hề để tâm, phụ vương muốn con làm thái tử, con tuân lệnh, phụ vương không cho con làm, con cũng không làm.

- Đứng lên. Đứng lên.

Hạng Trang dìu Hạng Chính lên, cười nói:

- Nếu lời này mà do Trị nhi nói thì phụ vương tin. Nhưng từ miệng con nói ra thì phụ vương lại không hề tin. Tuy nhiên con không cần chột dạ, lại càng không cần sợ hãi, không phải phụ vương đang đánh giá thấp con, mà là đang khen con, nói dối trắng trợn hơn nữa lại nói như thật, đây mới thực sự là Vương.

Hạng Chính nghe vậy ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nghi hoặc nhìn Hạng Trang, nói:

- Phụ vương, ý cha là...

- Ba năm, cho phụ vương thời gian ba năm.

Hạng Trang giơ tay phải lên lại duỗi ra ba ngón tay, nói:

- Đợi phụ vương làm xong vài chuyện lớn thì sẽ truyền vương vị lại cho con.

Nói xong, Hạng Trang lại vỗ vỗ bả vai Hạng Chính, nói:

- Chính nhi, con sẽ trở thành một vị quân vương vĩ đại, nước Sở sẽ càng trở nên cường mạnh hưng thịnh.

- Phụ vương, đây...đây...

Hạng Chính càng thêm nghi hoặc ngạc nhiên.

- Đi đi, hãy gọi Bạch Mặc đến đây.

Hạng Trang cười cười, lại nói:

- Dù Bạch Mặc là trá hàng, nhưng phụ vương có biện pháp khiến y giả hàng thành thật, hơn nữa, có người này, tương lai sẽ là cánh tay đắc lực cho con.

Hạng Chính lằng lằng đứng lên, lằng lằng nói:

- Phụ vương, vậy...vậy con đi.

Chốc lát sau, Hạng Chính lại dẫn Bạch Mặc đi vào hành dinh Hạng Trang.

Đáp lễ xong, Hạng Chính đang định lui ra lại bị Hạng Trang giữ lại:

- Chính nhi, con ở lại đi, dù sao qua ba năm nữa con sẽ kế vị Vương vị rồi, đây là cơ hội tốt để quan sát.
- Vâng.

Hạng Chính đáp lời, cung kính ngồi xuống.

Bạch Mặc nghe vậy lại có chút kinh ngạc, ba năm sau Hạng Chính kế vị, chẳng lẽ Hạng Trang muốn truyền ngôi?

- Tử Nghiễn không cần kinh ngạc.

Hạng Trang lạnh nhạt nói:

- Nói ra chắc người không tin, cho tới bây giờ quả nhân làm Vương đều là thời thế bắt buộc, quả nhân chỉ muốn cuộc sống vui vẻ mà thôi, hiện nay thiên hạ đã định, cuộc sống không phải lo lắng, cũng có thể an tâm truyền vương vị cho Chính nhi, sau đó hưởng phúc, ha ha.
- Trí tuệ đại vương không thua hiền quân thượng cổ, thần khâm phục.

Hạng Trang cười cười, đột nhiên hỏi Bạch Mặc:

- Tử Nghiễn, người cảm thấy quả nhân có nên xưng đế không?

Bạch Mặc trầm thờ dài, nhưng ngoài miệng nói:

- Đại vương võ công hiển hách, đăng cơ xưng đế là chuyện phải làm.
- Tử Nghiễn, chỉ sợ đây không phải là lời nói thật lòng của người?

Hạng Trang cười nói:

- Tuy nhiên cũng không sai, quả nhân cũng nói thật cho người biết, có lẽ quả nhân không bằng hiền quân thượng cổ, càng không thể so sánh được với Tần Thủy Hoàng Đế, nhưng lại tuyệt đối thích hợp làm hoàng đế hơn Lưu Bang, không tới ba năm nữa, người sẽ cam tâm tình nguyện hiệu lực cho Hạng gia ta.

Bạch Mặc im lặng không nói gì, mà cũng không biết nên nói gì.

Hạng Trang lại nói:

- Tử Nghiễn, sau khi xưng đế, người đoán xem quả nhân sẽ làm việc gì đầu tiên?
- Việc đầu tiên Đại vương muốn làm tất nhiên là tước bỏ thuộc địa.

Bạch Mặc nói không cần nghĩ:

- Vương vị của Ngụy vương, Triệu vương, Yên Vương, Tề vương và Bắc Diêu vương chỉ khó bảo toàn được, tính mạng cũng khó giữ được.
- Ồ, Tử Nghiễn người sai rồi.

Hạng Trang cười nói:

- Tước bỏ thuộc địa thì nhất định phải làm, quả nhân không thể áp dụng hình thức “nước trong nước”, tuy nhiên cướp đoạt vương vị và mưu hại tính mạng các vương hầu thì không, chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn sống yên ổn ở Lạc Dương, quả nhân sẽ không giết bọn họ, cũng giữ lại vương vị của bọn họ, tuy nhiên, tuyệt đối sẽ không có chuyện cha truyền con nối.

553. Chương 567: Quốc Hiệu, Niên Hiệu

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 567: Quốc hiệu, niên hiệu

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Từ lúc xuất cung, Hạng Trang cũng đem mọi cảm xúc ném đi hết.

Lúc này đã là sau tháng thứ hai khi đại chiến phạt Hán đã chấm dứt, tin tức Hạng Trĩ bị giết không thể che giấu được nữa, cuối cùng trong lúc vô ý Ngu Cơ đã nghe được tin dữ này từ miệng một cung nữ, kết quả vẫn nằm trong dự đoán của mọi người, thể xác lẫn tinh thần của Ngu Cơ lập tức suy sụp.

Căn cứ theo kết quả chẩn bệnh của thái y thì Ngu Cơ khó qua khỏi mùa đông này.

Ngay tại vừa rồi, thậm chí Ngu Cơ còn hôn mê gọi Đại Vương, nhưng Hạng Trang biết nàng không gọi mình mà là Hạng Võ. Hẳn hiểu, tình yêu giữa nàng và Hạng Võ không vì năm tháng trôi qua mà mất đi, trong lòng Ngu Cơ, Hạng Võ vẫn là Tây Sở Bá Vương hùng tính vô thượng.

Tuy nhiên Hạng Trang cũng không rảnh mà than thở vận mệnh của Ngu Cơ, hẳn có quá nhiều chuyện cần phải xử lý.

Thái Tử Hạng Chính vội vàng đi đến, hành lễ với Hạng Trang, hỏi:

-Phụ Vương, bệnh tình của Thái Hậu có khá hơn không?

-Vẫn vậy.

Hạng Trang khoát tay áo, hỏi:

- Chính nhi, Cử Vương đã tới chưa?

Sau khi diệt Hán, Hạng Trang đã lệnh Cao Sơ trấn thủ Hàm Dương, lệnh Hô Diên dẫn Thiên Lang Quân hội hợp với Mông Cức giáp công Hung Nô, lại lệnh Tấn Tương dẫn Hồ Bí Vệ đến phía tây trục xuất người Nguyệt Thị, còn hẳn thì dưới sự bảo vệ của Kiều Kỵ quân quay trở về Lạc Dương. Ngày hôm sau trở lại Lạc Dương, Hạng Trang liền hạ chiếu lệnh cho Ngụy vương, Tề vương, Yến Vương, Triệu vương, Hàn vương, Cử Vương, Bắc Đĩnh Vương đến Lạc Dương yết kiến.

Chư Vương khiếp sợ uy oai của Hạng Trang nên đều tiến đến Lạc Dương, Cử Vương Lã Đãi là người đến muộn nhất.

Hạng Chính ồ một tiếng, nói:

-Phụ vương, Cử Vương đang nghi trượng qua Huỳnh Dương, sắp đến Lạc Dương rồi.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, hỏi:

-Việc ủng hộ lên ngôi đã an bài xong chưa? Chư vương có phản ứng gì không?

Hạng Chính cười cười, thấp giọng nói:

-Cũng đã sắp xếp xong xuôi, chư vương đều tỏ lòng muốn phụ vương tiến vị.

-Ha ha, bọn họ sao dám đề xuất gì khác.

Hạng Trang mỉm cười, ngày nay thiên hạ đã định, chư hầu các nước gần như đều có quân đóng tại nước Sở, nên Chư vương sao dám cưỡng lại chiếu lệnh của Hạng Trang hẳn?

Hạng Chính ngẫm nghĩ một chút, lại nói:

-Phụ vương, Thượng Tướng Quân đã treo ấn quy ẩn rồi.

Hạng Trang nghe vậy khẽ khựng người, trong ánh mắt ánh lên tia phức tạp, bùi ngùi nói:

-Cuối cùng Học Kiêm hẳn vẫn đi rồi sao?

Đối với Tất Thư, Hạng Trang luôn cảm thấy cực kỳ phức tạp.

Thứ nhất, Hạng Trang vô cùng cảm kích Tất Thư, Tất Thư có công huân vô cùng to lớn đối với Đại Sở. Tại cuộc chiến lớn nhất của Sở Hán, nếu không phải Tất Thư ở chiến trường Tứ Thủy đánh bại Tề Vương Hàn Tín, thì sự việc thống nhất nghiệp lớn của Hạng Trang rất có thể tan thành bong bóng, hơn nữa còn lãnh cô quân huyền sử ngàn dặm xâm nhập vào đại mạc cây đình quét huyết đối với dân tộc Hung Nô, Tất Thư đã thay tộc Hoa Hạ lập được chiến công hiển hách.

Sau đó, Hạng Trang cũng vô cùng kiêng kỵ Tất Thư, không chỉ bởi vì Tất Thư là quân sư mưu lược không ai sánh bằng, mà càng bởi vì Tất Thư có một trái tim có bẫy ngăn, thí dụ nói đến thất bại nhỏ tại Thượng Dung, ngay cả Hạng Trang cũng còn đang do dự có nên chinh đồn lại thế lực hệ Giang Đông hay là hệ Hạng Võ hay không, thì Tất Thư lại một lần nữa thông qua thất bại nhỏ này mà trực tiếp diệt trừ hai hệ lớn mạnh lâu đời tại Giang Đông là Hoàn Sở, Quý Bố.

Hành động lần này của Tất Thư rõ ràng là cố ý, Tất Thư không chỉ mượn hành động đó để âm thầm loại bỏ sự lo lắng cho Hạng Trang, cũng mượn điều này để tạo nên mâu thuẫn gay gắt giữa các thế lực hệ Giang Đông, nên mới có hành động lật ngược mạnh mẽ trở lại với thế lực hệ Giang Đông là Hạng Trang trấn an hệ Giang Đông, không thể không thuận thế từ bỏ tước vị của Tất Thư, bãi miễn chức quan của Tất Thư.

Hạng Trang hiểu rất rõ, miễn đi chức quan của Tất Thư đều là mong muốn của Tất Thư, bởi chỉ có như vậy, Tất Thư mới có thể buông bỏ gánh nặng rời xa triều đình, làm một người truyền bá thụ nghiệp sáng lập ra “Quý Cốc tử”.

Nhưng chính là bởi vì vậy, Hạng Trang lại càng thêm kiêng kỵ Tất Thư, đó là một người văn võ toàn tài, tâm trí hơn người, thật sự là uy hiếp rất lớn đối với đế quốc Đại Sở, nếu không phải còn có Bạch Mặc miễn cưỡng có thể giữ thế cân bằng thì Hạng Trang tuyệt đối sẽ không yên tâm để Tất Thư quy ẩn điền viên. Giết công thần hoặc là chưa đến mức đó nhưng khó tránh khỏi việc bắt buộc phải giam lỏng Tất Thư.

Làm một người xuyên không, Hạng Trang cũng không muốn tái diễn thảm cảnh quân thần cá quên nơm, có mới nới cũ, nhưng sự thật vẫn luôn vô cùng tàn khốc, nó không chỉ lấy đi ý chí của con người, tuy Hạng Trang là người xuyên qua nhưng cũng không thể thay đổi được tính tàn khốc của lịch sử, từ xưa đến nay, sở dĩ xảy ra nhiều thảm kịch quân thần như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.

Đối với sự cảm thán của phụ vương, Thái Tử Hạng Chính cũng tràn đầy xúc động, Cao Sơ, Bàn Ngọc, Mông Cúc thậm chí là Bạch Mặc mặc dù cũng có chiến công hiển hách hoặc là anh tài tuyệt tung nhưng phụ vương lại chẳng hề kiêng kỵ bọn họ, duy chỉ có Thượng Tướng Quân Tất Thư là phụ vương kiêng kỵ, bởi vì Tất Thư có mưu lược binh lược mà ngay cả phụ vương cũng không thể sánh bằng.

Tuy nhiên hiện tại, kết cục của Tất Thư không thể nghi ngờ lại là tốt nhất.

Lập tức Hạng Chính chuyển sang chuyện khác:

-Phụ vương, vài vị đại thần đã đến Thượng thư phòng rồi.

-Ồ, ta biết rồi.

Hạng Trang dừng mọi suy tư, lập tức cùng Hạng Chính đi đến thượng thư phòng.

Trong thượng thư phòng, các đại thần hàng đầu là Thái sư Bách Lý Hiền, phải Thừa tướng Hạng Tha, Tả thừa tướng Bạch Mặc, Thái úy Hạng Đà, Thái phó Vũ Thiệp đang tranh luận kịch liệt về tôn hiệu của Hạng Trang. Chiến Quốc xưa kia, chư hầu tôn hiệu xưng Quân hoặc Vương. Sau khi Doanh Chính thống nhất thiên hạ lần đầu tiên đã sáng chế ra tôn hiệu Hoàng đế, sau đó Hạng Võ diệt Tần đã tự đặt cho mình tôn hiệu “Bá Vương”.

Tuy Hạng Trang có lòng xưng đế đã lâu, nhưng ít biểu lộ trước mặt người khác, bởi vậy năm vị đại thần hàng đầu cũng chia làm hai phái.

Bạch Mặc, Bách Lý Hiền và Vũ Thiệp rõ ràng là nghiêng về tôn hiệu Hoàng đế, mà Hạng Tha, Hạng Đà thì có khuynh hướng nghiêng về tôn hiệu Bá Vương, nguyên nhân trong đó không cần nói cũng biết, nếu Hạng Trang lấy tôn hiệu Bá Vương, thì phải là đời thứ hai, Hạng Võ mới là Bá vương đời thứ nhất của Đại Sở, nhưng nếu Hạng Trang lấy tôn hiệu Hoàng đế, thì vị Hoàng đế đầu tiên của Đại Sở chắc chắn không phải là Hạng Võ.

Hai phái ai cũng cho là mình đúng, không ai nhường ai, đến cuối cùng thậm chí còn rùm beng lên.

-Loạn cái gì, có gì mà loạn?

Hạng Trang tiến vào thấy mọi người đang tranh luận kịch liệt thì nhú mào giận giữ:

-Chuyện tôn hiệu bàn sau, thảo luận quốc hiệu trước.

-Thảo luận quốc hiệu?

Bách Lý Hiền, Bạch Mặc ngơ ngác nhìn nhau, không dám tin tưởng.

Sau một hồi khá lâu, Thái phó Vũ Thiệp mới cẩn thận hỏi:

-Đại vương định sửa đổi quốc hiệu?

Hạng Tha Hạng Đà thì chợt biến đổi sắc mặt, liên thanh khuyên can:

-Đại vương, ngàn lần không được đổi quốc hiệu, không thể!

Không ngờ Đại vương định sửa đổi quốc hiệu? Hãn muốn làm gì? Chẳng lẽ hãn muốn phân rõ ranh giới với tiên vương? Nếu quốc hiệu sửa lại, giang sơn này còn là giang sơn Đại Sở không? Thiên hạ này có còn là thiên hạ Đại Sở không?

Hạng Trang nói:

-Quốc hiệu nhất định phải sửa!

Hạng Trang quyết định sửa đổi quốc hiệu không phải do bất chợt hứng khởi mà là được quyết định sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ, bởi vì chư Tần, Tề, Yên, Triệu, Sở đều là nước chư hầu dưới sự trị vì của Chu thiên tử, màu sắc địa phương quá dày, nếu như lấy Sở làm quốc hiệu cũ, sợ là rất khó giành được sự nhận thức của dân chúng dưới sự cai quản của chư hầu các nước.

Sở dĩ đề quốc Đại Tần bị diệt vong, nguyên nhân lớn nhất là bởi vì Tần nhị thế, gian tướng Triệu Cao đã đi ngược lại, nhưng không thể không xem nhẹ nhân tố quan trọng chính là dân chúng dưới sự cai quản của các nước chư hầu Sở, Triệu, Tề, Yên, Ngụy, Hàn không ủng hộ Đại Tần, chính bởi vì dân chúng Quan Đông không ủng hộ Đại Tần, nên đã có người đứng ra hô hào bọn họ đã tạo phản.

Trong lúc năm vị đại thần đang trợn mắt há hốc mồm, Thái tử Hạng Chính cẩn thận nói:

- Phụ vương, Trung Nguyên ta xưng là Hoa Hạ, không bằng lấy hiệu là Hoa Hạ đi, có được không?

Đề nghị của Hạng Chính đương nhiên là đã được Hạng Trang sắp đặt trước, tuy nhiên Hạng Trang vẫn giả vờ trầm ngâm một lát, sau đó liên tục gật đầu nói:

-Ừm, quốc hiệu Hoa Hạ này rất hay, lấy nó đi.

Bạch Mặc, Bách Lý Hiền, Vũ Thiệp, Hạng Tha, Hạng Đà ngơ ngác nhìn nhau, thực sự sửa quốc hiệu?

Năm vị đại thần cùng là kinh ngạc nhưng trong đó ý nghĩa lại khác nhau, Hạng Tha, Hạng Đà không cam lòng, dòng máu người lão Sở chảy nhiều như vậy, vất vả lắm mới phá được bạo Tần, bình định thiên hạ, kết quả là không ngờ đem nước Sở quét sạch, đây gọi là gì? Đây chẳng phải là lấy giỏ trúc mà múc nước hay sao?

Sự chấn kinh của Vũ Thiệp thì đơn giản, sửa quốc hiệu ư? Trò đùa à.

Bạch Mặc, Bách Lý Hiền thì lại vô cùng bội phục, lại đại hiền đương thời, việc chọn quốc hiệu nước Sở đương nhiên không thiếu hai người, nhưng bọn họ lại không dám đề xuất trước mọi người, thậm chí cũng không dám nói ra, đó là tối kỵ! Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ Đại vương lại chủ động đề xuất sửa quốc hiệu, quả thật là khí phách, quả thật là anh minh.

Hạng Tha hít một hơi thật sâu, tiến lên khuyên nhủ:

-Đại vương, thật sự phải đổi quốc hiệu sao?

-Quốc hiệu nhất định phải sửa đổi.

Hạng Trang neho hai mắt lại, thần nhiên nhìn Hạng Tha, nói:

-Trong triều đình còn có quan viên Giang Đông trong thái học viện, rất có thể các môn đồ không hiểu, người phải giải thích rõ ràng với họ, nói cho bọn họ biết, sửa đổi quốc hiệu chính là chiều hướng phát triển, tuyệt đối không ai có thể nghịch chuyển.

Hạng Tha rùng mình, đáp:

-Vâng.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, lại nói:

-Giờ thì tiếp tục thương nghị niên hiệu và tôn hiệu.

-Niên hiệu?

Năm đại thần ngơ ngác nhìn nhau, tôn hiệu thì họ biết, nhưng niên hiệu là gì?

Thái Tử Hạng Chính vội nói:

-Là như này, phụ vương cảm thấy ghi năm Vương hiệu hoặc niên hiệu quá mức phức tạp, rối loạn, không bằng sáng chế ra một hệ niên hiệu, như vậy thì việc biên soạn lịch pháp, sử thư cũng có thể có thứ tự.

Hạng Chính vừa nói xong, Hạng Trang liền đi thẳng vào vấn đề:

-Quả nhân muốn lấy nguyên niên Tần Thủy Hoàng làm nguyên niên Hoàng Đế, từ nay về sau muôn đời đều phụng thờ niên hiệu này, chư vị ái khanh nghĩ như nào?

Trước khi xuyên qua, lúc Hạng Trang đọc lịch sử đến đoạn niên hiệu thì nhức đầu, Đại Minh đời sau cùng với Mãn Thanh trên cơ bản Hoàng đế có một niên hiệu thì còn đỡ, nhưng trước thời Minh thì mỗi một hoàng đế đều có mấy niên hiệu, thí dụ như Võ Tắc Thiên có đến tám niên hiệu đến nỗi lịch pháp, sử thư đều loạn rối tinh cả lên.

Cho nên, chọn dùng một niên hiệu cho muôn đời có thể nói là trách nhiệm lịch sử của Hạng Trang khi xuyên qua.

Ngoài ra, về phần vì sao phải lấy tôn hiệu “Hoàng đế” do Tần Thủy Hoàng đế sáng lập ra lần đầu tiên là niên hiệu, đồng thời lại lấy nguyên niên Tần Thủy Hoàng làm “nguyên niên Hoàng đế” thì đương nhiên xuất phát từ sự tôn sùng đối với vị thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng này rồi. Hạng Trang nghĩ rằng, nhìn chung lịch sử Hoa Hạ cũng chỉ có Tần Thủy Hoàng hùng tài đại lược mới xứng là niên hiệu nhất hệ muôn đời.

554. Chương 568: Nội Các, Võ Viện

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 568: Nội các, Võ viện

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm Nguyên Đán 179 trước Công Nguyên, Sở Vương Hạng Trang sau khi liên tục từ chối thì cuối cùng đã tiếp nhận sự ủng hộ của các chư hầu lên ngôi Hoàng đế, trước thì cho xây dựng Đàn tế thiên tại Đông Giao Lạc Dương, sau đó chiếu cáo thiên hạ chính thức kể vị Hoàng đế.

Cùng ngày, Hạng Trang ban xuống đạo thánh chỉ thứ nhất sau khi kế vị là sửa Quốc hiệu là Hoa Hạ.

Đạo thánh chỉ này đã gây ra tranh luận rất lớn tại trong triều, huân thích quý tộc, quan viên thân sĩ Giang Đông cực kỳ mâu thuẫn đối với điều này, nhưng cũng có những huân thích quý tộc quan viên cường hào lại khen không dứt miệng.

Ngày tiếp theo, Hạng Trang lại ban xuống đạo thánh chỉ thứ hai, chính thức phở biến lịch, Khâm định lấy năm Tàn Thủy Hoàng xưng đế tức là năm 220 trước Công Nguyên làm nguyên niên Hoàng Đế, mà năm Hạng Trang xưng đế phân định là năm thứ bốn mươi hai, từ nay về sau kỷ niên của tộc Hoa Hạ đã hoàn toàn đi theo một hướng khác, niên hiệu Ngũ Hoa Bát Phương đã bị kỷ niên Hoàng đế nhất hệ muôn đời thay thế.

Tháng hai năm Hoàng đế thứ bốn mươi hai, trải qua hơn một tháng đánh giá thành tích, luận công, Hạng Trang chính thức hạ chiếu phong thưởng quần thần, Bách Lý Hiền được phong làm Sở quốc công, Mông Cức vẫn làm Tàn quốc công, Cao Sơ vẫn làm Ngụy Quốc Công, Bàng Ngọc thì chuyển thành Tề quốc công, Chung Ly Muội được phong làm Ngô quốc công, Ngu Tử Kỳ được phong làm Việt quốc công, cấp bậc được cha truyền con nối, hưởng bổng lộc mười ngàn thạch, trở thành Lục Đại quốc công của Đế quốc Hoa Hạ.

Lại phong Hạng Tha, Hạng Đà, Vũ Thiệp, Tấn Tương, Hô Diên, Tử Xa Sư, Tây Khất Liệt, Bách Lý Mậu và ba mươi sáu người làm Triệt hầu, tước vị cũng được cha truyền con nối, hưởng bổng lộc hai ngàn thạch.

Tước vị dưới Triệt Hầu đều được phong thưởng bởi chế độ Võ Viện.

Võ Viện là cơ cấu võ quan do Hạng Trang nghĩ ra, gần giống với phủ Ngũ quân thời Đại Minh, nhiệm vụ chủ yếu là dự trữ đào tạo võ tướng, các võ tướng trong Võ viện bình thường không cầm binh, chỉ khi tác chiến bên ngoài mới được Hoàng đế trao tặng binh phù và ấn tín, sau đó mới có thể điều phủ binh tại các quận xung quanh. Sau khi chiến sự kết thúc thì lại trả lại binh phù và ấn tín cho Hoàng Đế.

Đương nhiên đây chỉ là trình tự ở tình huống bình thường, còn sẽ có tình huống đặc biệt vậy thì sẽ là biên quan.

Bởi vì biên quan liền nhau với lãnh địa Man tộc xung quanh, thí dụ các quận Liêu Đông, Cửu Nguyên hay là Lũng Tây, thông thường khi chiến sự bùng nổ nếu những Man tộc đánh tới thì sẽ thượng tấu lên triều đình, sau đó sẽ do Hoàng đế chọn phái đại tướng đi cầm binh thảo phạt. Rõ ràng những lúc cấp bách thì nhất định phải giao các võ tướng trú tại các quận ở biên quan cầm binh.

Hạng Trang noi theo Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương thiết lập Lục trấn tổng binh tại Liêu Đông, Cửu Nguyên, Lũng Tây, Kiềm Trung, Mân Việt, Đan Đồ. Trong đó Liêu Đông phụ trách tiến công chiếm đóng các Man tộc như Ô Hoàn, Tiên Ti, Phu Dư, Túc Thận, Cao Cú Lệ; Cửu Nguyên phụ trách tiến công chiếm đóng Hung Nô; Lũng Tây phụ trách tiến công chiếm đóng Nguyệt Thị, Khương, Bạch Mã; quận Kiềm Trung phụ trách tiến công chiếm đóng Dạ Lang, Lậu Ngọa, Cú Đinh; Mân Việt phụ trách tiến công chiếm đóng Sơn Việt, Bách Việt; Đan Đồ trấn thủ tổng binh thủy quân.

Tổng binh biên trấn có quyền thống lĩnh quân đội, nếu như cấu kết với quan viên địa phương rất dễ hình thành cát cứ quân sự, vì để ngăn ngừa xuất hiện tình trạng cát cứ phiên quân, Hạng Trang phụ trách tổng binh biên trấn quân sự, phụ trách Quận Thủ biên quân dân chính, đặt niên hạn nhiệm kỳ đối với Tổng binh biên trấn và Quận Thủ biên trấn, lấy một nhiệm kỳ là năm năm, hơn nữa tuyệt đối không cho phép bổ nhiệm liên tiếp!

Mặc dù chế độ “Bình thuộc phủ, tướng thuộc triều” sẽ ít hoặc nhiều ảnh hưởng đến sức chiến đấu của quân đội, nhưng lại có thể hữu hiệu ngăn chặn việc xuất hiện quân phiệt nắm giữ trọng binh, có lợi cho sự ổn định và hòa bình lâu dài của đế quốc.

Ngoài ra, Vương tước các chư hầu Ngụy vương Ngụy Thác, Cử Vương Lã Đài, Tề vương Điền Hoàn, Hàn Vương Hàn Tín, Hán Vương Lưu Hằng dù không trừ diệt nhưng lại không cho nối truyền, nói cách khác, những chư hầu vương chỉ có thể đảm bảo vinh hoa cho bản thân, chứ con cái họ lại không thể được truyền lại vương tước, muốn đạt được vinh hoa phú quý thì phải dựa vào bản lĩnh của bản thân.

Sau khi Võ Viện được thiết lập, Hạng Trang lập tức bắt đầu cải cách cơ cấu quan văn.

Cơ cấu quan văn trong lịch sử Hoa Hạ trải qua diễn biến từ chế độ Tam Công Cửu Khanh tại thời kỳ Tiền Tần, phát triển đến chế độ Lục Bộ Tam Tỉnh thời kỳ Tùy Đường, đến triều Minh thì được phát triển thành chế độ Lục Bộ Nội Các hoàn thiện nhất.

Nói đến chế độ Lục Bộ Nội Các không thể không đề cập tới Hoàng đế áo vải Chu Nguyên Chương.

Hậu nhân nhắc đến Triều Đại Minh, ấn tượng ban đầu đó là Cẩm y Vệ bạo ngược mà nhà máy hoạn công quyền âm khí dày đặc, dường như triều Đại Minh là thời kỳ lịch sử đen tối nhất, thối nát nhất trong lịch sử Hoa Hạ. Nhắc đến Minh Thái Tổ, ấn tượng đầu tiên của thế nhân chính là hai vụ án Hồ Lam, lột da nhét cây cỏ, coi Chu Nguyên Chương là vị Hoàng đế tàn bạo bất nhân nhất trong lịch sử Hoa Hạ.

Thật ra đây chỉ là vu oan của Mãn Thanh đối với Đại Minh triều và Minh Thái Tổ.

Trên thực tế, triều Đại Minh tuyệt đối là triều đại cai trị trong sạch nhất, thuế ruộng thấp nhất, gánh nặng nông dân giảm nhẹ nhất trong lịch sử Hoa Hạ, mà Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương cũng tuyệt đối là vị Hoàng Đế trí tuệ chính trị nhất trong lịch sử Hoa Hạ

Nếu như nói, “Thư đồng văn, xa đồng quỹ” thống nhất đo lường để tu sửa đường lớn, để Hoa Hạ dung hợp các dân tộc thành một nền móng thống nhất to lớn thì đó là Thiên cổ nhất đế Tần Thủy Hoàng; nếu như nói hưng khoa cử, trường Đại Vận Hạ thì là Thiên cổ Nhị đế Tùy Dương Đế; như vậy cơ cấu yếu tướng quan liêu đã được hoàn thiện đến mức tận cùng chính là vị Thiên cổ tam đế Minh Thái Tổ nhân đức nhất thiên hạ.

(Thư đồng văn, xa đồng quỹ: sách viết cùng loại chữ, xe có cùng cỡ trục, tức là thống nhất văn tự, thống nhất đơn vị đo lường.)

Mặc dù Chu Nguyên Chương xuất thân áo vải, nhưng trí tuệ chính trị của ông lại có thể nói vô tiền khoáng hậu!

(vô tiền khoáng hậu: trước không có, sau này cũng không có)

Đứng đầu trong Nội các là Tế tướng đã được thay thế bởi Đại Học sĩ, lấy Ngũ quân phủ đô đốc thay thế bằng Đại Đô đốc phủ, giao cho ngự sử ngôn quan phẩm cấp thấp có đặc quyền giám quan (chuyên giám sát vạch tội quan lại), thiết lập Cẩm Y Vệ giám sát bách quan, lại thiết lập chế độ Đông Hán hành Cẩm y Vệ. Tất cả những điều đó đều thể hiện Chu Nguyên Chương là một vị hoàng đế áo vải trí tuệ hơn người.

Nhất là việc thiết lập Đại Học Sĩ Nội Các thay thế Tế tướng được coi là kinh điển.

Tế tướng phụ trách hiệp trợ Hoàng Đế xử lý chính vụ cả nước, trong đó quyền lực quan trọng nhất là bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự, thông qua việc bổ nhiệm và miễn nhiệm các quan viên, tế tướng rất dễ dàng nảy sinh tình trạng nuôi dưỡng hệ thống quan viên trung thành với mình, tiến tới giành lấy quyền lực hoàng đế, để khi quyền lực tế tướng thẩm thấu vào quân đội thì chỉ sợ việc thay đổi triều đại khó mà tránh được.

Từ thời kỳ Tiền Tần đã xuất hiện Tế tướng đến thời Minh Thái Tổ thì dừng, hơn hai trăm năm phàm trần không có một Hoàng đế nào có thể nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu để khống chế quyền lực Tế tướng, nhưng Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương lại làm được.

Đại Học Sĩ Nội Các thay thế Tế Tướng cũng không phải là chỉ đơn giản đem quyền lực to lớn của tế tướng cấp cho Đại học sĩ, mấu chốt là cấp bậc của Đại Học sĩ chỉ có ngũ phẩm. Việc bổ nhiệm miễn nhiệm Đại Học sĩ Nội Các do Hoàng đế nắm giữ và lựa chọn, nói cách khác, những quan viên kinh nghiệm lý lịch và danh vọng thấp chỉ cần được Hoàng đế tín nhiệm là có thể được bổ nhiệm làm Đại học sĩ.

Cứ như vậy, trên thực tế Nội Các đã trở thành bộ máy thư ký bên cạnh Hoàng đế, không chỉ phụ trợ quyền lực Hoàng đế, mà căn bản Nội Các không áp được Lục Bộ, và càng không có khả năng khiêu chiến với hoàng quyền. Về phần quan viên Lục Bộ, dù là Lại Bộ Thượng Thư mặc dù có mạng lưới quan hệ rộng lớn nhưng vẫn chịu sự tiết chế của Nội Các, cũng đồng thời mất đi khả năng khiêu chiến với hoàng quyền.

Cho nên, Hạng Trang quyết định học theo Minh Thái Tổ chọn dùng chế độ Nội Các.

Đương nhiên, cơ cấu quan văn cải tiến còn phức tạp hơn so với quan võ.

Võ viện chỉ là một cơ cấu không rõ ràng, nói trắng ra là vài nóc viện để cho những Quốc công, Triệt hầu cùng với những võ tướng trẻ tuổi tốt nghiệp Thái Học viện uống trà nói chuyện phiếm, cấp bậc quân hàm trong Võ viện cũng đơn giản, ngoại trừ Quốc công cùng Triệt Hầu, dưới còn có ba quân hàm tướng quân, Trung Lang Tướng, Giáo Úy.

Cơ cấu quan văn thì khác hơn, ngoại trừ Nội Các ra, còn có Lục Bộ, Đô Sát Viện cùng với cơ cấu khổng lồ tại địa phương.

Hạng Trang từ năm đầu tiên của Hoàng Đế thứ bốn mươi hai đã bắt đầu cải các cơ cấu quan văn, tận đến mùa đông năm thứ Hoàng Đế thứ bốn mươi ba mới hoàn thành.

Mùa xuân năm Hoàng Đế thứ bốn mươi bốn, Hạng Trang đi tuần tra Giang Đông sau lần đầu tiên xưng đế. Tuy nhiên trạm dừng đầu tiên của Hạng Trang không phải là Tỷ Lặng, mà là đại doanh thủy quân tại Đan Đồ.

Sau khi Hạng Trang xưng đế đã xử lý việc lớn đầu tiên, không phải là di dân từ Giang Đông, Ba Thục, Hà Bắc bổ sung đầy tại biên ải, cũng không phải là phát binh chinh phạt Hung Nô, Nguyệt Thị, mà là giả xưng thiên thần báo mộng vẽ ra một bức hải đồ Thái Bình Dương, chiếu lệnh tổng binh thủy quân trấn thủ Đan Đồ là Khương Tế suất lĩnh năm mươi thuyền biển lớn vượt qua đại dương đi tìm đại lục Châu Mỹ.

Làm một người xuyên qua, Hạng Trang biết rõ hoạt động hàng hải có khả năng mang lại lợi ích thật lớn.

Hương liệu Nam Dương, bạc trắng Châu Mỹ cùng với hoàng kim Châu Phi, quan trọng nữa là còn có các loại sản nghiệp khoai lang, khoai tây, cây ngô Châu Mỹ nhất định phải giành có được!

Trên lịch sử, bất luận là Hán mạnh hay là Đường thịnh cũng không có cách nào khiến Hoa Hạ thống trị thực tế văn minh vượt qua được hai đại lưu vực là Trường Giang và Hoàng Hà, Hán mạnh tuy có thể đánh bại Hung Nô, nhưng căn bản lại không thể không chế toàn bộ đại mạc, Đường thịnh tuy có sức mạnh quân sự tồn tại ở Trung Á, nhưng chỉ kéo dài được thời gian ngắn, căn bản không thể nào đồng hóa các tộc Trung Á.

Sở dĩ như vậy gông xiềng lớn nhất chính là nhân khẩu, bất kể là Hán mạnh hay là Đường thịnh, nhân khẩu không đủ để chống đỡ nổi đối với các khu vực thống trị xung quanh như Mạc Bắc, Trung Á, Viễn Đông, Đông Nam Á.

Nếu Hán mạnh hoặc là Đường thịnh có được hơn một tỷ nhân khẩu vậy thì có thể thông qua công trình di dân khổng lồ từng bước lấn chiếm lên không gian sinh tồn của Man tộc, vậy thì hoàn cảnh sinh tồn của dân tộc Hoa hạ có thể được cải thiện rất lớn, sẽ tuyệt đối không xảy ra những bi kịch như Ngũ Hồ Loạn Hoa, Ngũ Đại Thập Lục quốc và Mãn Thanh nhập chủ Trung Nguyên.

Truyền thống tộc Hoa Hạ chỉ tập trung thế lực ở hai đại lưu vực là Hoàng Hà và Trường Giang.

Có người đã tính toán, lấy thời đại Tần Hán làm lực lượng sản xuất, hai đại lưu vực Hoàng Hà, Trường Giang có thể nuôi sống năm mươi triệu người, sau mười triệu người là cực hạn, vượt qua cực hạn này sẽ dẫn tới nạn đói nghiêm trọng, tiến tới mâu thuẫn xã hội dâng cao, đến cuối thời Đông Hán loạn Khăn Vàng khởi nghĩa cũng bởi vì nạn đói đầy rẫy.

Hạng Trang muốn thoát khỏi gông xiềng nhân khẩu thì nhất định phải nhập vào khoai lang, khoai tây và cây ngô!

Cho nên, sau khi Hạng Trang xưng đế, việc lớn đầu tiên xử lý chính là phái thủy quân lặn lội đường xa vượt qua đại dương đi Châu Nam Mỹ tìm khoai lang, khoai tây, cùng với cây ngô. Đây là cơ sở vật chất tạo ra sự bùng nổ lớn nhân khẩu dân tộc Hoa Hạ. Trên lịch sử có thật, cũng là sau khi các loại cây nông nghiệp có sức chịu đựng lớn sản lượng cao như khoai lang, khoai tây, cây ngô được nhập vào mới xuất hiện sự bùng nổ nhân khẩu một cách lớn mạnh.

Mùa xuân năm Hoàng Đế thứ bốn mươi hai, đội tàu thủy quân Khương Tế xuất phát rời bến từ cảng Đan Đồ, đến nay đã trải qua suốt hai năm, ngay lúc Hạng Trang nghĩ đội thuyền thủy quân này đã bị gió bão giết chết ở Thái Bình Dương thì nửa tháng trước lại đột nhiên nhận được thư từ bồ câu đưa tin do Huyền Y Vệ từ Phiên Ngung phát ra, đội thuyền thủy quân đã quay về cảng Phiên Ngung!

Hạng Trang nghe vậy vô cùng vui mừng, lập tức lệnh Thái tử trấn giữ Lạc Dương, còn mình thì đi tới cảng Đan Đồ đích thân nghênh đón đội thủy quân Khương Tế chiến thắng trở về.

555. Chương 569: Đông Chinh Cao Cú Lệ

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 569: Đông chinh Cao Cú Lệ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Ngày hôm sau khi Hạng Trang đến đại doanh thủy quân Đan Đồ thì Khương Tế cũng đã quay về Phiên Ngu.

Nghe nói thủy quân Khương Tế đã đến ngoài mặt sông, Hạng Trang đích thân đến bến tàu nghênh đón, trên bến tàu đợi nửa canh giờ thì trên mặt sông mênh mông mù mịt phía đông cuối cùng đã xuất hiện chấm đen, khi khoảng cách càng gần, một con thuyền bị gãy cột buồm, mạn thuyền vỡ tan thủng lỗ chỗ cuối cùng hiện ra trong tầm mắt.

Nhìn “thuyền Sở” vô cùng rách nát này, Hạng Trang có chút ảm đạm.

Hai năm trước khi xuất phát từ đại doanh thủy quân Đan Đồ, đội tàu thủy quân Khương Tế có gần một trăm thuyền Sở, hơn nữa đều là những chiếc thuyền lớn sâu đáy, trăm thuyền Đại Sở lấy mười thuyền làm một đội, chia làm mười đội đi tới thám hiểm đại lục Nam Mĩ. Hạng Trang bức bách làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, dù sao kỹ thuật hàng hải lúc này cũng có hạn.

Tuy nói là hải đồ Thái Bình Dương do mình giả xưng báo mộng vẽ ra nhưng dù sao hải đồ này cũng không rõ ràng, trên nam Thái Bình Dương có bao nhiêu đảo nhỏ và vị trí chuẩn xác của những đảo nhỏ này thì trên bức vẽ của Hạng Trang lại không thể hiện rõ, còn độ chính xác của la bàn cũng không cao nên vấn đề chỉ hướng cũng tồn tại rất lớn, bất đắc dĩ Hạng Trang chỉ có thể chia đội tàu làm mười hướng, đúng là hiệu quả thấp nhưng mười đội phái ra chỉ cần một đội trở về cũng là thắng lợi.

Đây chính là một đề xác suất số học đơn giản.

Bởi vì kỹ thuật hàng hải hạn chế, một trăm thuyền kết đội đồng hành, xác suất sinh tồn này tuyệt đối sẽ không cao bao nhiêu so với mười đội thuyền rời biển, Hạng Trang đoán chừng có thể có xác suất một nửa thành công sinh tồn cũng đã rất tốt rồi, nhưng nếu chia đội tàu làm mười đội vậy thì xác suất thành công đội tàu trở về địa điểm xuất phát có thể cao lên tới một nửa!

Một nửa, đây cũng là tỷ lệ rất cao rồi!

Hạng Trang chưa bao giờ hy vọng quá xa vời là đội thủy quân hoàn chỉnh trở về địa điểm xuất phát, hẳn chỉ cần mấy con thuyền hoặc là một con thuyền trở về địa điểm xuất phát là được, chỉ cần thủy quân có thể mang về khoai lang, khoai tây còn có cây ngô thì lần mạo hiểm hàng hải lớn này đã thành công rồi.

Nhưng khi Hạng Trang thật sự nhìn thấy chỉ có một đội và chỉ còn một con thuyền biển trở về địa điểm xuất phát thì cần vô cùng rầu rĩ. Là một hoàng đế, Hạng Trang đã từng chứng kiến sinh tử, nhưng khi gặp lại thủy quân này thì trong lòng lại thấy áy náy, nếu đợi vài năm nữa, thì việc tổn thất có thể giảm bớt đi một nửa.

Nhưng thành thật mà nói, Hạng Trang không chờ được, hẳn thực sự muốn trong thời gian ngắn nhất đem ba loại cây nông nghiệp khoai lang, khoai tây, cây ngô nhập vào Hoa Hạ, hẳn thực sự muốn nhìn thấy nhân khẩu tộc Hoa Hạ bùng nổ, hẳn càng muốn lúc khi còn sống được nhìn thấy tộc Hoa Hạ thực hiện sự thống trị đối với Viễn Đông, Trung Á, và Đông Nam Á.

Thuyền hỏng chậm rãi cập bến tàu, Khương Tế vội vàng bước xuống cầu thang bên sườn tàu, chỉ thấy y quần áo tả tơi, rối bù, hai mắt cũng thật sâu lõm xuống, đỏ ngầu.

Hạng Trang nhìn thấy thì suýt nữa không nhận ra đây là... Khương Tế?

- Thần, Thủy quân Trung Lang Tướng Khương Tế, khấu kiến bệ hạ!

Khương Tế quỳ xuống.

- Khấu kiến bệ hạ, vạn tuế...

Tướng sĩ Thủy quân phía sau Khương Tế cũng đều quỳ rạp xuống đất.

- Khương ái khanh bình thân.

Hạng Trang khẩn trương tiến lên nâng Khương Tế dậy, lại chìa tay với các tướng sĩ còn lại, nói:

- Chư vị tướng sĩ mau mau bình thân, bình thân...

An ủi qua loa vài câu, Hạng Trang liền vội hỏi han:

- Khương ái khanh, có đến được đại lục Viễn Đông không?

Khương Tế dài thở dài, vẻ mặt ảm đạm hồi đáp:

- Thần cũng không biết đó có phải đại lục Viễn Đông không? Tuy nhiên thần đích thật là dựa theo bản đồ hàng hải của Đại vương đi chếch về hướng Đông, mặc dù gặp rất nhiều khó khăn, nhưng chín tháng sau cuối cùng cũng đã đến được một đại lục và cũng tìm được những thứ mà Đại Vương nói.

Bao nhiêu khó khăn trắc trở nhưng lúc này Khương Tế nhắc đến lại nhẹ nhàng như không, nhưng Hạng Trang lại hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được chín tháng này đã kinh tâm động phách như nào, trên Thái Bình Dương gió lốc bão lớn, dã thú dã nhân trên đảo hoang vắng cùng với trên đại dương mênh mông không tìm được tiếp viện mà gây nên nỗi sợ hãi, tạo thành sự uy hiếp tính mạng của từng người.

Tuy nhiên Hạng Trang lại chẳng quan tâm việc cần phải an ủi Khương Tế mà vội vàng nói:

- Những thứ đó đâu rồi?

Khương Tế quay đầu lại vẫy tay một cái, liền có sáu gã tướng sĩ thủy quân khiêng ba giỏ mây từ trên thuyền xuống. Hạng Trang chăm chú nhìn phát hiện trong giỏ quả nhiên là có những thứ mà hắn luôn nằm mộng thấy, một nửa giỏ là khoai tây, một nửa giỏ là khoai lang còn có non nửa giỏ là cây ngô hạt. Hạng Trang nắm lên một vốc ngô hạt nhìn, cuối cùng không kìm nổi ngửa mặt lên trời cười rộ lên.

Khương Tế không hiểu, cẩn thận nói:

- Đại vương, thần vốn mang về ước chừng trăm giỏ, tuy nhiên trước mấy tháng khi đến Phiên Ngung, trên thuyền thật sự là không có thức ăn, cho nên...

- Không sao không sao, ngần này là đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Hạng Trang không để bụng khoát tay áo, lại quay đầu lại chỉ bảo Quận Thủ Đan Dương đứng phía sau:

- Chu Quận Thủ, người lập tức trở lại an bài, trăm cần trăm mẫu đất phì nhiêu nhất, còn phải có một trăm lão nông cực kỳ có kinh nghiệm, lại phái một ngàn phủ binh nghe điều động.

- Vâng!

Quận Thủ Đan Dương lĩnh mệnh, vội vàng đi... Hai tháng sau, tận đến khi trong đất nảy mầm ra cây ngô, mầm khoai tây nhú ra rồi lại đem mầm khoai lang trồng xuống đất, lại an bài Quận Thủ Đan Dương cẩn thận chăm sóc mười mẫu ruộng tốt này Hạng Trang mới tạm thời thỏa mãn trở về Lạc Dương, tuy nhiên bốn tháng sau, Hạng Trang lại đến lần nữa, lúc đó khoai lang, khoai tây và cây ngô được reo trồng đã trưởng thành lên nhiều.

Trở lại Lạc Dương, Hạng Trang bắt đầu an bài dụng binh đối với Cao Cú Lệ.

Lúc này khoảng cách thiên hạ đại nhất thống mặc dù mới vừa mới qua năm thứ hai, giống Quan Trung, những nơi như đất Tề, đất Yến cùng với Hoài Nam và những nơi khác thậm chí còn chưa hoàn toàn khôi phục do chiến tranh nhưng đế quốc Hoa Hạ mới ra đời vẫn khẩn cấp triển khai đại quy mô chinh chiến đối với bên ngoài, Cao Cú Lệ chính là mục tiêu đầu tiên mà đế quốc Hoa Hạ khai đao.

Trong lịch sử đế quốc Đại Hán cùng thời kỳ ước chừng nghỉ ngơi lấy lại sức gần trăm năm, mới cuối cùng tích lũy đầy đủ thực lực của một nước, sau đó bắt đầu tiến hành tác chiến đối với Hung nô trường kỳ năm mươi năm, nhưng đế quốc Hoa Hạ lại đi trước quá trình này một nửa, đừng thấy sở hán tranh chấp liên tục lâu dài, nhưng quốc lực của đế quốc Hoa Hạ vẫn vượt xa đế quốc Đại Hán.

Việc này là nhờ Hạng Trang đã thi hành quốc sách cổ vũ sĩ nông công thương, rải qua ba mươi năm phát triển, nước Sở và bây giờ trở thành đế quốc Hoa Hạ đã có được nền công thương nghiệp quy mô khổng lồ. Công thương nghiệp hưng thịnh đã mang đến ngân khố quốc gia đầy đủ, hơn nữa thủ công nghiệp nuôi dưỡng kỹ thuật nông nghiệp dẫn đến các quận dưới sự cai trị của nước Sở mấy năm liên tục được mùa thu hoạch, lương thực tích trữ trong hai nhà kho chồng chất như núi.

Về phần tại sao thủ công nghiệp lại hình thành nuôi dưỡng kỹ thuật nông nghiệp nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thủ công nghiệp sẽ hấp thu số lượng lớn lao động tráng niên, lao động tráng niên này dần thân vào thủ công nghiệp, thì tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với nông nghiệp, vì bù lại hoặc là tiêu trừ ảnh hưởng kỹ thuật canh tác mà nghĩ cách sản xuất công cụ, việc này đã cao kỹ thuật nông nghiệp phát triển.

Thí dụ như kỹ thuật cái bừa thâm canh, thí dụ như guồng nước, thí dụ như kỹ thuật cho guồng nước tưới ruộng bằng nước giếng, lại thí dụ như kỹ thuật trồng xen kẽ, kỹ thuật luân canh từ từ. Sự khám phá của nông dân, cùng với sự nỗ lực siêng năng của học sinh trường thái học, kỹ thuật nông nghiệp xuất hiện liên phát triển hình thức giếng phun.

tiền lương Trong quốc khổ sung túc, hơn nữa với cơ chế thưởng cho chiến công, cao nhất là đế quốc Hoa Hạ mới ra đời đến Hoàng đế, dưới đến quần chúng nhân dân đều có ý nguyện mãnh liệt dụng binh với bên ngoài. Với tư cách 1 là Hoàng Đế đều muốn mở mang bờ cõi, khởi tạo những thành tích khác đời, làm võ tướng phải chém lập chiến công, giành được phong thưởng, làm dân chúng, cũng hy vọng con cháu mình cũng đạt được chiến công.

Trong lịch sử Đế quốc Đại Tần, dưới sự khuyến khích hệ thống canh chiến thì phải là một cỗ máy chiến tranh dị dạng khổng lồ. đế quốc Hoa Hạ mới ra đời lại phát triển toàn diện trên các mặt sĩ nông công thương, năng lực động viên chiến tranh tuyệt đối không thua gì hệ thống canh chiến Đế quốc Đại Tần, năng lực chiến tranh liên tục lại mạnh hơn rất nhiều.

Cho nên, đại quy mô khuếch trương dụng binh với bên ngoài cũng không thể tránh né được rồi.

Về phần tại sao lựa chọn Cao Cú Lệ làm cú thảo phạt đầu tiên cũng là được suy nghĩ cặn kẽ.

Trước hết láng giềng Cao Cú Lệ gần Liêu Đông, khoảng cách không phải quá xa. tiếp theo, Cao Cú Lệ là nông canh văn minh, không giống các dân tộc du mục Hung Nô, Nguyệt Thị, đánh không lại bọn hán sẽ trốn vào đại mạc hoặc là ở bên trong bãi sa mạc, tìm bóng người cũng tìm không ra. Điểm quan trọng cuối cùng hình là, Cao Cú Lệ đang trong giai đoạn mở rộng.

Chỉ cần tiêu diệt Cao Cú Lệ, địa khu Viễn Đông còn dư lại mấy địch nhân, bất kể là người Ô Hoàn, người Tiên Ti vẫn đỡ hơn là Cơ Tử Triều Tiên, đều khó có khả năng tiếp tục khiêu chiến đế quốc Hoa Hạ. đương nhiên giai đoạn hiện tại chỉ có thể là chinh phục, nếu muốn thực hiện sự thống trị trên ý nghĩa chân chính đối với Viễn Đông còn cần phải có thời gian nhất định.

Hôm nay là đại triều đầu tháng, bách quan tụ tập trong Đại Hoa Cung Phụng Thiên Điện vừa xây dựng.

Trên đại điện tráng lệ, hoàng đế Hạng Trang của đế quốc Hoa Hạ ngồi trên cao, Thái Tử Hạng Chính điều khiển án dưới bậc thềm ngọc. Hạng Chính mặc long bào ngũ trảo hình dạng và cấu tạo này giống như đức long bào trên người Hạng Trang. mũ miện trên đầu hai cha con cũng là độc nhất vô nhị, đều là mười hai chuỗi ngọc.

Hạng Trang đang dùng phương thức này thiết lập quy củ, đây mới thực sự là Thái tử của đất nước.

Sở dĩ Hạng Trang làm như vậy, không chỉ vì tạo quyền uy cho Thái Tử, hán còn suy xét càng sâu xa, bởi vì Hạng Trang cảm thấy chế độ kế thừa trong lịch sử tồn tại thiếu hụt rất lớn, Thái Tử chỉ có thể được tuyển chọn từ con nối dòng của Hoàng đế đương nhiệm, đường sống lựa chọn nhỏ, rất khó đảm bảo tố chất hoàng đế đảm nhiệm kế tiếp, có đôi khi còn xuất hiện hiện tượng đứt gãy giữa chừng.

Nếu Hoàng đế đương nhiệm đột tử, Thái Tử tuổi nhỏ gấp gáp đăng cơ, vấn đề nghiêm trọng làm cho hoàng quyền gián đoạn cũng là có khả năng. Trong lịch sử bởi vì chủ ấu mà xuất hiện tiền lệ rung chuyển nhiều không kể xiết, thí dụ như nói Hán Huệ Đế, mà xú danh rõ ràng nhất chỉ sợ là Mãn Thanh những năm cuối buông rèm chấp chính.

Cho nên, Hạng Trang quyết tâm bài trừ chế độ kế thừa ngôi vị Hoàng đế bất hợp lý này, bất kể như thế nào cũng không thể để một Hoàng đế chưa đủ mười tám tuổi không có kinh nghiệm tham gia triều chính. Vì vậy để xác lập củng cố địa vị của Thái Tử Hạng Chính, hấn lệnh Hạng Chính theo mình tham gia triều chính đồng thời quyền đặc quyền bàn luận về bổ nhiệm và miễn nhiệm nhân sự, đó chính là bước đi đầu tiên của Hạng Trang.

Ánh mắt Hạng Trang đảo qua trên mặt quần thần, cuối cùng dừng ở trên mặt Hạng Chính hỏi:

- Thái Tử, về đại tướng cầm binh đông chinh Cao Cú Lệ, người có thể chọn người thích hợp?

556. Chương 570: Truyền Ngôi Thái Tử

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Binh Thôn Thất Quốc

Chương 570: Truyền ngôi Thái Tử

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Xe lộc cộc, ngựa rít gào, một đội quân khổng lồ đang uốn lượn dọc theo đại lộ về hướng đông.

Chu Á Phu người mặc giáp nhẹ, cưỡi ngựa trắng, dưới sự vây quanh của mấy trăm thân binh đi trong đội ngũ hành quân, nhìn đội ngũ đi đầu, đột nhiên Chu Á Phu hoảng hốt.

Bốn tháng trước, khi Chu Á Phu nhận được thánh chỉ cũng không dám tin, không ngờ Hoàng đế hạ chỉ để hấn suất lĩnh năm vạn kỵ binh cộng thêm hai trăm ngàn bộ binh đi thảo phạt Cao Cú Lệ. Điều này sao có thể? Phải biết rằng Chu Á Phu hấn dù là tướng nước Hán đầu hàng nhưng Hoàng Đế và hấn lại có thù giết cha, chẳng lẽ không sợ hấn mang theo đại quân tạo phản sao?

Sau đó Chu Á Phu mới biết, là do Thái Tử Hạng Chính đề cử hấn.

Đối với Thái Tử Hạng Chính, Chu Á Phu cảm thấy vô cùng phức tạp, ban đầu ở đất Tề, Chu Á Phu hấn liên tục chịu thua dưới tay Hạng Chính, đến nỗi đồng minh liên hoành hoàn toàn tan rã, điều này mới dẫn đến có mười lộ quân Sở quy mô phạt Hán, cho nên theo ý nào đó giải thích, cuộc đua giữa Chu Á Phu và Hạng Chính trực tiếp quyết định kết cục tranh chấp giữa Sở Hán.

Chu Á Phu không chút do dự tiếp nhận thánh chỉ, bởi vì hấn có cùng tâm tư giống Bạch Mặc, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có lấy tín nhiệm của Hoàng đế hoàn toàn mới có thể khôi phục nước Hán. Mà nếu muốn tạo tín nhiệm với Hoàng đế, biện pháp tốt nhất không thể nghi ngờ là thành lập đầy đủ công huân để mình trở thành đại tướng công huân hiển hách nhất trong triều.

Công tác chuẩn bị viễn chinh Cao Cú Lệ vô cùng bề bộn.

Dù đó là đế quốc Hoa Hạ khổng lồ như vậy cũng phải chuẩn bị đầy đủ mấy tháng!

Giữa tháng tư Hoàng đế hạ chỉ, tận đến giữa tháng sau đại quân mới hoàn thành tập kết, cuối tháng bảy đại quân mới ra khỏi Liêu Đông.

Một đội thám mã từ phía trước chạy như điên đến, tiểu giáo đi đầu ở trên lưng ngựa chấp tay vái chào Chu Á Phu, thở dốc nói:

- Đại tướng quân, phía trước chính là vương đình của Man Tộc, nơi đó có xây dựng một tòa thờ thành diện tích chừng hơn 10 dặm, tường thành cao hơn một trượng, tuy nhiên Man tộc này hình như không gọi là Cao Cú Lệ, mà gọi là nước Phù Dư.

- Đúng vậy, chính là nó.

Chu Á Phu thản nhiên nói.

Lúc chuẩn bị xuất chinh, Hạng Trang từng gọi Chu Á Phu đến trước ngự tiền, từng nói lần này nước cần chinh phạt có lẽ cũng không gọi là Cao Cú Lệ, nhưng tên gọi là gì không quan trọng, dù sao cũng nằm ở Liêu Đông, là một trong những Man tộc vừa thành lập chính quyền ở giữa Cơ Tử Triều Tiên. Sao có thể để Man tộc thành lập chính quyền được? Nhất định phải kiên quyết phá hủy.

Kỳ thật, cái gọi là Cao Cú Lệ chính là bởi một người là Phù Dư, người Ốc Trở thành lập chính quyền Man tộc. Về phần lúc nào chọn dùng quốc danh Cao Cú Lệ, giới sử học cũng có vài cách nói, người thì nói thế kỷ thứ 1 trước công nguyên; người thì nói là thế kỷ thứ 2 trước công nguyên, có thể khảo chứng chính là đầu Tây Hán là khẳng định đã có Cao Cú Lệ rồi.

Chu Á Phu giơ roi ngựa trong tay lên, lạnh nhạt nói:

- Truyền quân lệnh của ta, toàn quân hạ trại ngay tại chỗ, truy trọng doanh bắt đầu triển khai lắp ráp khí giới công thành, sau một ngày nghỉ ngơi và chỉnh đốn thì tiến hành công kích Vương đình Man tộc.

Đầu tháng mười, Hạng Trang tuần tra Đan Dương xong thì quay về Lạc Dương.

Tại Quận Đan Dương, trên trăm mẫu hoàng điền đã được mùa thu hoạch, nửa giỏ khoai tây đã trở thành mấy chục giỏ, nửa giỏ ngô đã thu hoạch trên trăm giỏ, tuy nhiên thu hoạch lớn nhất vẫn là khoai lang, bởi vì khoai lang sau khi cắt mầm lại vẫn có thể nảy mầm tiếp, non nửa giỏ khoai lang không ngờ sau đó lại trồng được trên diện tích năm mươi mẫu!

Chu kỳ trưởng thành của khoai lang, khoai tây và ngô không khác nhau lắm, đều là bốn tháng, hiện tại đã làm đầu tháng mười, đã không kịp để mùa gieo hạt quý hai rồi, nhưng rõ ràng là ít nhất có thể gieo hai mùa. Sau đó là có thể đem gieo trồng quy mô mở rộng vạn mẫu, đến năm sau bốn quận Giang Đông đã có đầy đủ hạt giống để tiến hành đại quy mô gieo trồng rồi.

Hạng Trang vừa mới quay về Lạc Dương thì nhận được tin chiến thắng của Chu Á Phu.

Trên Phụng Thiên Điện lộng lẫy chói vàng, Thái Tử Hạng Chính đang tấu với Hạng Trang:

- Phụ hoàng, Chu Á Phu đã công phá vương thành Cao Cú Lệ, chém đầu hơn tám vạn, bắt phụ nữ và trẻ em hơn mười vạn. Nam đình thân cao tám thước trong vương thành Cao Cú Lệ đã bị chém tận giết tuyệt, một số ít đã trốn vào núi, đang phái du kỵ đuổi giết, ít ngày nữa có thể đánh tan.

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, kết quả như vậy đã nằm trong dự liệu của hắn.

Năm đó nước Tần dù không đủ năm triệu nhân khẩu, nhưng ắt có thể phát động trăm vạn đại quân nam chinh bắc chiến, trước sau càn quét sáu nước, là dựa vào cái gì? Dựa vào lực lượng hệ thống canh chiến! Bây giờ đế quốc Hoa Hạ ước chừng có được hai ngàn vạn nhân khẩu, vả lại có được hệ thống canh chiến, hệ thống thương chiến vừa làm việc vừa đi học vừa chiến đấu càng hoàn thiện, sao không thể tiêu diệt được một Cao Cú Lệ?

Đừng nói lúc này Cao Cú Lệ mới chỉ là một chính quyền Man tộc vừa mới lập quốc không lâu, nhưng quốc lực, quân lực của Cao Cú Lệ không thua kém gì quốc lực, quân lực của Thất hùng trong nước Tần, tuy vậy cũng không thể ngăn nổi hai mươi lăm vạn đại quân kỵ bộ của Chu Á Phu, phải biết rằng, hai mươi lăm vạn đại quân này bất kể là binh khí, huấn luyện hay là khí giới đồ quân nhu cũng vượt xa quân Tần!

Về phần tại sao phải giết tuyệt nam đình Cao Cú Lệ mà không phải giống thời Đường thịnh mà “nạp hải bách xuyên” (ý là dung nạp chứ không phải giết tuyệt), áp dụng chính sách mở rộng dung nạp dân tộc, Hạng Trang cũng là bị bất đắc dĩ, bởi vì giai đoạn hiện tại nhân khẩu tộc Hoa Hạ cũng chỉ có hơn hai ngàn

vạn, dù tính cả quần cư tại hai đại khu truyền thống là Trường Giang và Hoàng Hà cũng còn xa mới tới mức bão hòa, càng không nói đến việc di dân quy mô lớn đi đối ngoại.

Nhân khẩu còn chưa tới sáu ngàn vạn, nên không đủ để di dân quy mô lớn, bởi vậy chỉ có thể áp dụng chính sách máu tanh, tàn khốc đối với các Man tộc xung quanh, đợi cho nhân khẩu Hoa Hạ vượt qua quy mô sáu ngàn vạn thì có thể bắt đầu áp dụng quy mô di cư rồi, sau đó mới dung nạp gien di truyền Man tộc với tộc Hoa Hạ cũng không muộn.

Dù sao, ở góc độ theo sinh vật học, di truyền học mà nói, việc duy trì huyết thống thuần khiết thật ra lại không hề tốt, một dân tộc chỉ không ngừng dung nạp gien của dân tộc khác mới càng trở nên ưu tú, càng hùng mạnh hơn. Thí dụ như nói đến đế quốc Đại Đường, thậm chí ngay cả huyết mạch hoàng thất mẫu hệ đều đến từ Man tộc thảo nguyên.

Hạng Trang cũng không bài xích việc dẫn gien mẫu hệ Man tộc để cải thiện hệ thống gia phả gien tộc Hoa Hạ.

Chính là vì gien mẫu hệ Man tộc đến từ thảo nguyên đã khiến Hoàng Đế Lý Đường là vị hoàng đế có tinh thần khai phá và tham vọng khuếch trương hơn so với các hoàng đế tiền nhiệm trong lịch sử, tiến tới khiến Đại Đường trở thành vương triều mở mang lãnh thổ quốc gia nhất trong lịch sử Hoa Hạ. Tuy rằng lãnh thổ quốc gia Mông Nguyên ngày càng mở mang hơn so với đế quốc Đại Đường nhưng đây căn bản không phải vương triều Hoa Hạ.

Ánh mắt Hạng Trang ôn hòa nhìn Hạng Chính, nói:

- Thái tử, con đã đề cử một thống soái giỏi.
- Nhi thần không dám kể công.

Hạng Chính nói:

- Hết thấy đều là công lao của Chu Á Phu cùng với các tướng sĩ đã xuất chinh.

Hạng Trang khẽ mỉm cười, bỗng nhiên nói:

- Thái tử, con còn nhớ trước đây phụ hoàng đã ước hẹn với con ba năm không? Tính toán thì giờ cũng đã đến rồi, ha ha.

Tim Hạng Chính khẽ nảy lên, trong lúc nhất thời lại không biết nên trả lời sao.

Chẳng phải lúc trước phụ hoàng nói đùa đấy sao? Nói đùa gì vậy, có câu “quân vô hí ngôn”, nói vậy chẳng phải là coi rẻ phụ hoàng? Phụ họa theo phụ hoàng cũng hình như không ổn, như vậy chẳng phải là vội vàng đoạt quyền rồi sao?

Các đại thần dưới thềm cũng ngơ ngác nhìn nhau, căn bản không biết ước hẹn ba năm là cái gì.

Ánh mắt Hạng Trang chuyển hướng sang các quần thần trên điện, lãnh đạm nói:

- Ba năm trước đây, trẫm cùng Thái Tử từng có ước định, là ba năm sau sẽ nhường đế vị cho Thái tử, hiện tại kỳ hạn ba năm đã đến, trẫm cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi.

Nói tới đây khẽ dừng một chút, Hạng Trang lại nói với Hạng Chính:

- Chính nhi, con lên đây, đến bên cạnh phụ hoàng.

Quần thần trên điện giật mình sợ hãi, vẻ mặt Hạng Chính cũng hoảng loạn, không biết làm sao, nói:

- Phụ hoàng, nhi thần...

Hạng Trang cười đích thân bước xuống thềm ngọc dắt tay Hạng Chính lên trên, ấn Hạng Chính ngooifo vào ghế rồng, sau đó quay đầu lại nói với quần thần cả điện:

- Cũng không cần phải nghi thức rườm rà, từ ngày hôm nay, trẫm chính thức thoái vị, Chính nhi là Hoàng đế Nhị thế của đế quốc Hoa Hạ, các người sao không mau khấu kiến Tân Hoàng?
- Việc này...việc này...

Mặt mũi vẫn vô cả triều đều lúng túng, không biết phải làm sao, tận đến khi Hạng Trang luôn giục, tất cả mới quỳ xuống thêm son, hô to vạn tuế.

Đêm, thượng thư phòng tại Đại Hoa Cung.

Sau khi dập đầu hành lễ, Hạng Chính cung kính ngồi đối diện với Hạng Trang.

Tuy rằng đã là Hoàng đế đế quốc rồi nhưng Hạng Chính vẫn luôn cẩn trọng, cung kính như một trước mặt Hạng Trang, bởi vì Hạng Chính hiểu rõ, uy quyền của phụ hoàng không phải là Nhị Thế Hoàng Đế hắc có thể khiêu chiến, nếu hắc có gì làm không đúng, phụ hoàng chỉ nói một tiếng, hắc sẽ ngoan ngoãn mà bị hạ tước vị.

Nói tóm lại, ngôi vị hoàng đế thay thế chỉ là ở bề ngoài.

So sánh với trước đây, khác biệt duy nhất là Hạng Trang không còn ngồi nghe báo cáo và quyết định chính sự, mà Hạng Chính lại từ ghế dựa Thái tử dưới thềm ngọc lại được lên thềm ngọc ngồi trên ghế rồng.

Đương nhiên Hạng Trang hiểu rõ, bất kể hắc ủy quyền thế nào, bất kể Hạng Chính điều chỉnh quan viên Nội Các, lại giảm lược tướng tá Võ viện thế nào, nó cũng tuyệt đối không thể khiêu chiến được với quyền uy của mình, bởi vì Hạng Trang hắc là một người duy nhất không cần binh phù, chỉ dựa vào thể diện là có thể điều động được ba đại cấm quân cùng với quận phủ các quận.

Nhìn Hạng Chính, Hạng Trang bình tĩnh nói:

- Chính nhi, Vạn Thọ Cung đã khánh thành, ngày mai phụ hoàng chuyển qua đó, Đại Hoa Cung này từ nay về sau là của con rồi, ha hắc.

Hạng Chính vội hỏi:

- Không bằng phụ hoàng hãy ở Đại Hoa Cung, để nhi thần ngày ngày được yết kiến...
- Cha con ta không cần phải rườm rà.

Hạng Trang khoát tay áo, từ tốn nói:

- Tuy nhiên, trước khi di chuyển đến Vạn Thọ Cung, phụ hoàng muốn thương lượng với con một chút về chuyện Thái tử. Thái tử là gốc rễ của một nước, việc công tư lớn nhỏ cần phải cẩn trọng.
- Thái tử?

Hạng Chính ngạc nhiên nói:

- Phụ hoàng, Sở nhi vừa mới đầy tháng, có phải quá sớm hay không?

Bốn năm trước Hạng Chính đã đại hôn, có ba con gái một con trai, Hoàng tử trưởng Hạng Sở chính là Sở Đản con của Thái tử Phi, vừa mới đầy tháng.

- Sở nhi?

Hạng Trang lắc đầu nói:

- Sở nhi còn quá nhỏ, năng lực, tâm tính còn chưa biết, thậm chí dù đã lớn khôn cũng khó mà hiểu được, sao dám đương tước vị Thái tử?

Hạng Chính khó hiểu:

- Vậy ý phụ hoàng là...

Hạng Trang lãnh đạm nói:

- Ý phụ hoàng là mấy đệ đệ của con đã trưởng thành rồi, hãy đề cử một người hoặc là võ tướng có công huân trong võ viện hoặc Đại học sĩ Nội Các để làm Thái tử.
- Hắc?

Hạng Chính quá sợ hãi nói:

- Phụ hoàng, việc này...hình như không phù hợp với chế độ xưa nay?

Hoa Hạ từ triều Hạ đã có chế độ cha chết con kế thừa, cùng với chế độ huynh chết đệ kế thừa, ý là, lão quốc quân chết thì con đầu kế thừa, nếu không có con trai thì đệ đệ của quốc quân lên kế thừa. Hiện tại Hạng Chính rõ ràng đã có con, vì sao phải chọn đệ đệ làm Thái tử? Cho nên Hạng Chính mới không hiểu.

557. Chương 571: Chế Độ Niên Hạng Hoàng Đế Và Chế Độ Tuyển Chọn Thái Tử

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 571: Chế độ niên hạn Hoàng đế và chế độ tuyển chọn Thái tử

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

- Phụ hoàng.

Hạng Chính lắp bắp nói:

- Việc này không phù hợp với chế độ xưa nay?

Hạng Trang nhẹ nhàng vuốt cằm, nói:

- Đúng vậy, từ xưa đến nay chế độ kế thừa của tộc Hoa Hạ đều là cha chết con kế thừa, huynh chết đệ kế thừa, nhưng loại chế độ này tốt lắm sao? Phụ hoàng không cho là vậy?

Hạng Chính há miệng định nói nhưng lại thôi, dù hắn có tâm phản bác nhưng lại không dám.

Hạng Trang thở dài, sâu xa nói:

- Chính nhi, vì phụ giao giang sơn xã tắc cho con thì tuyệt đối sẽ không lật lọng phế bỏ con, con có chuyện gì cứ nói thẳng, vì phụ tuyệt đối sẽ không trách tội con, chỉ cần con nói đúng, vì phụ sẽ thay đổi chủ ý chứ có ngại gì? Hôm nay ta và con cùng bàn luận mở rộng, được chứ?

- Vâng!

Hạng Chính vái chào thật sâu, cung kính nói:

- Nhi thần xin nghe theo dạy bảo của phụ hoàng.

Hạng Trang cười khở, lại nói:

- Vậy vì phụ nói trước, về vì sao chế độ "phụ tử tử kế, huynh chung đệ kíp" không tốt? Cái gọi là cha chết con kế thừa, chính là đợi sau khi Hoàng đế già chết đi thì con mới có thể kế vị, nếu lão hoàng đế không chết, chẳng phải ông ta sống đến một trăm tuổi, thì chỉ cần ông ta không chủ động thoái vị, con ông ta cũng đành phải ngoan ngoãn chờ đợi.

Nhưng tinh lực con người có hạn, càng lớn tuổi càng khó tránh khỏi tinh lực không đủ để nảy sinh việc ý lại người khác, lại càng nghiêng về thiên tính, dễ dàng xuất hiện ảnh hưởng đến chính trị.

Vỗ vò bả vai Hạng Chính, Hạng Trang bùi ngùi nói:

- Chính nhi, cũng không phải tất cả mọi người đều giống như cha hoàng con là có thể thần nhiên buông bỏ quyền lực như vậy.

Lời nói này của Hạng Trang xuất phát từ đáy lòng, những ví dụ như vậy trong lịch sử nhiều không kể xiết.

Hán Vũ Đế, Đường Minh Hoàng cũng có thể được coi là những minh quân hùng tài đại lược. Nhưng những năm bốn họ sáu mươi tuổi, thể lực, tinh lực rõ ràng là không bằng lúc mới kế vị, nhưng lại như ngựa cũ nhớ chuồng không chịu buông bỏ, kết quả là tuổi già gây loạn triều chính, loạn họa đến ngay cả Thái Tử, hoàng hậu giết uống mấy chục vạn người, loạn an sử trực tiếp làm cho đế quốc Đại đường đi đến diệt vong.

Tuy nhiên những điều này lại không thể nói cho Hạng Chính nghe, cũng may Hạng Trang cũng đã có chuẩn bị, lập tức lật ra sử sách nói:

- Chính nhi, Tần Chiêu Tương Vương cũng được coi là một nhân vật hùng tài đại lược, nhưng khi ông ta tuổi già lại tạo nên một sai lầm lớn, ông ta nghe những tin phỉ báng mà đã triệu hồi Tướng Bạch Khởi về nước, kết quả gây nên Nhượng Thành đại bại, từ đó về sau thẹn quá hóa giận giết chết Bạch Khởi, tự hủy trường thành!

(Tần Chiêu Tương vương () hay Tần Chiêu vương () (324 TCN-251 TCN) là vị vua thứ 33 của nước Tần thời Chiến Quốc, trị vì từ 306 TCN- 250 TCN. Ông là con trai của Tần Huệ Văn vương và là em của Tần Vũ vương.)

Tề Hoàn Công, đứng đầu Xuân Thu Ngũ Bá, cũng hùng tài đại lược, nhưng lúc tuổi già ừ tai hoa mắt, trọng dụng nịnh thần, tiểu nhân giáo quyết, đến nỗi trong nước bị xây tường bao phủ, ngay cả ông ta cũng bị chết đói trong nội loạn.

Hạng Trang nắm chặt tay, lại nói tiếp:

- Còn có Ngụy Huệ Vương, hơn tám mươi tuổi mà vẫn còn không muốn buông bỏ quyền vị, đến nỗi nước Ngụy hoàn toàn sụp đổ.

Cuối cùng, Hạng Trang tổng kết lại nói:

- Lấy lịch sử làm gương, vi phụ mới quyết định nhường ngôi.

Hạng Chính bắt gập đầu, hẩn hiểu phụ hoàng nói có lý. Lão hoàng đế sau khi tuổi già vì không chịu buông bỏ quyền vị quả thật là bất lợi với sự ổn định và hòa bình lâu dài của đế quốc, liền lập tức thề:

- Nhi thần lấy danh nghĩa liệt tổ liệt tông thề sẽ làm theo lời phụ hoàng trước năm mươi tuổi sẽ nhường ngôi cho Thái tử.

Hạng Trang khoát tay áo, mỉm cười nói:

- Năm mươi tuổi vẫn còn trẻ khỏe mạnh, cũng không cần phải vội vã truyền ngôi như vậy, tuy nhiên sau sáu mươi tuổi con người sẽ hoàn toàn già yếu, vi phụ hy vọng con có thể trước sáu mươi tuổi thoái vị. Vi phụ càng hy vọng có thể thông qua hai đại hoàng đế là cha con ta để thử nghiệm, có thể đặt chế độ niên hạn cho Hoàng Đế thành tổ chế.

- Tổ chế?

Hạng Chính như thoáng chút suy nghĩ, vậy thì đó không phải là tự nguyện, mà là cưỡng chế rồi.

- Đúng, tổ chế!

Hạng Trang trịnh trọng gập đầu, đặt niên hạn Hoàng đế nhất định phải làm thành Tổ chế để cưỡng chế chấp hành.

Từ xưa tộc Hoa Hạ sùng bái quỷ thần, sùng bái các loại hiện tượng tự nhiên, nhưng sùng bái nhất vẫn là tổ tông, cho nên, chỉ cần Thủy Hoàng Đế Hạng Trang này còn, Hoàng Đế nhị thế Hạng Chính trước sáu mươi tuổi truyền ngôi, thì rất có khả năng sẽ đem hình thức tổ chế niên hạn Hoàng đế trước sáu mươi tuổi trở thành tổ chế hàng đầu, Hoàng đế đời sau đoán chừng không dám vượt qua.

Hạng Chính gập đầu nói:

- Chế độ niên hạn sáu mươi tuổi, nhi thần hoàn toàn tán thành, tuy nhiên việc lập Thái tử...

- Ha ha, xem ra việc đặt niên hạn Hoàng đế sáu mươi tuổi cha con ta đã có chung nhận thức.

Hạng Trang cười cười, lại nói tiếp:

- Hiện tại nói đến Thái tử, vị phụ kiên quyết phản đối lập Sở nhi là Thái tử, mà kiên trì lựa chọn những đệ đệ đã trưởng thành của con, do quần thần lựa chọn một người làm Thái tử, con có biết nguyên nhân ở đâu không?

Hạng Chính cung kính:

- Nhi thần cung linh nghe phụ hoàng dạy bảo.

Hạng Trang nói:

- Ngồi vị Hoàng đế tự động kế thừa sẽ có liên quan rất lớn đến sự ổn định và hòa bình lâu dài của đế quốc, mà lão hoàng đế tuổi già lại dao động trước nền tảng lập quốc, đây không chỉ là một loại kế thừa không có thứ tự, mà còn xảy ra khi hoàng đế đột ngột chết, thái tử tuổi còn quá nhỏ, lúc này rất dễ dàng xuất hiện hậu cung tham gia vào chính sự hoặc là quần thần nhiếp chính, gây rối loạn.

Trong lịch sử Hoa Hạ, thì dù bởi vì ấu chủ mà hậu cung gây loạn hoặc là quần thần nhiếp chính cũng nhiều không kể xiết, thí dụ như nói Lã hậu thời kỳ đầu Hán, thí dụ nói Từ Hi Thái hậu cuối đời Thanh, đều là những điển hình về hậu cung loạn triều chính, mà thí dụ rõ ràng nhất, Vương Mãng, Đổng Trác, Tào Tháo thậm chí còn cả Trương Cư Chính đều là những trường hợp kinh điển về quần thần nhiếp chính.

Hạng Trang nói:

- Chính nhi, đều nói sinh tử do mệnh, phú quý do trời, tối nay cởi giày, có lẽ ngày mai không có cơ hội mặc lại? Nếu ngày nào đó cha con ta trước sau chết bất đắc kỳ tử, mà Sở nhi tuổi lại còn quá nhỏ, mấy đệ đệ của con sao không nảy sinh tham vọng cướp đế vị của cháu? Con dám chắc Hoàng hậu của con sẽ không bằng lòng làm gà mẹ ấp con? Con dám chắc trong triều sẽ không xuất hiện những gian thần quyền thần như Bất Vi, Lý Tư, Triệu Cao?

Hạng Chính không phản bác được, hắn còn không dám ngắt lời.

- Cho nên, để phòng ngừa vì ấu chủ mà xuất hiện hậu cung loạn triều chính, quần thần nhiếp chính, Thái tử cần phải là lựa chọn trong con cháu hoàng tộc đã trưởng thành.

Hạng Trang dừng lại một chút, nói thêm:

- Tuy nhiên con cũng không cần kêu oan cho Sở nhi, chỉ cần con chịu khó dạy bảo, khi Sở nhi có thành tựu, đợi lên lên vẫn có cơ hội được tuyển chọn làm Thái tử!

- Ý phụ hoàng là...

Hạng Chính nghe vậy sửng sốt, có chút không hiểu nhìn phía Hạng Trang.

Hạng Trang nói:

- Cái gọi là Thái tử, kỳ thật chính là quốc quân dự trữ, nhưng chưa chắc đã được lên làm quốc quân. Dù là con có mười mấy đệ đệ trưởng thành, bọn họ cũng không ít tuổi hơn con bao nhiêu, đợi khi con sáu mươi tuổi thoái vị thì bọn họ cũng gần như sắp đến niên hạn rồi, như vậy việc để bọn họ kế vị cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Trong lòng Hạng Chính khẽ động, lại nói:

- Vậy ý phụ hoàng là...

- Ý vị phụ là, thái tử sẽ mười năm chọn một lần, hơn nữa chỉ tuyển từ mười tám đến ba mươi trong con cháu hoàng tộc, qua mười năm nếu như Hoàng đế vẫn còn tại vị thì lại tiếp tục tuyển chọn Thái tử, cho nên, hai mươi năm sau Sở nhi vẫn có thể có cơ hội được tuyển làm Thái tử.

Hạng Trang dừng một chút, lại nói:

- Chỉ sợ hai mươi năm sau Sở nhi học không thành tài thôi, ha ha.

Hạng Chính xấu hổ cười cười, lại nói:

- Phụ hoàng, nhi thần thuở nhỏ học cha làm gương, cha nói thế nào nhi thần làm theo thế đó, tuyệt đối sẽ không có lòng làm trái, chỉ sợ là con cháu đời sau sẽ không tuân theo quy củ này thôi.

- Đúng vậy, đây thật sự là vấn đề, cho nên, chúng ta cần phải tạo quy củ cho con cháu đời sau.

Dừng một chút, Hạng Trang lại nói:

- Về Thái tử, tuyển ai không tuyển ai, Hoàng đế nói thì không tính, mà phải do tập thể võ tướng có công huân tại Võ Viện đề cử, ai lấy được ủng hộ nhiều nhất, người đó là Thái tử kế nhiệm.

Về việc này, Hạng Trang cũng qua suy nghĩ cặn kẽ.

Chế độ niên hạn Hoàng đế sáu mươi tuổi đã có hai đời hoàng đế làm tấm gương, cộng thêm Tổ chế được định ra, Hoàng đế đời sau đoán chừng có gan cũng không dám vượt qua, dù có người muốn vượt qua, đoán chừng cũng bị cả đại thần trong triều lên tiếng phản đối! Cần phải nói Ngôn quan có đặc quyền tố cáo, không ai có thể không tố, không ai có thể sửa chữa chế độ vạch tội đã xác lập mà chối bỏ chế độ vẽ vang do Hoàng Đế đã lập ra.

Tuy nhiên, nếu muốn xác lập chế độ đề cử Thái tử, hơn nữa lại là mười năm bầu một lần cũng không dễ dàng như vậy.

Hạng Trang tin tưởng khi mình còn sống, chế độ này còn có thể có thể chấp hành, nhưng sau khi hấn chết, chế độ này cũng sẽ chấm dứt, Tổ chế chưa chắc đã chống lại được sự sung ái đối với con trai trưởng, mà ngôn quan có tồn nước miếng cũng không địch nổi sóng gió hậu phi, trừ phi có đầy đủ lực lượng giữ cân bằng, nếu không chế độ này sẽ rất khó tiếp tục chấp hành.

Võ viện, hoặc là nói võ tướng công huân võ viện chính là Hạng Trang thiết lập để giữ cân bằng lực lượng!

Đế quốc Hoa Hạ noi theo hệ thống canh chiến thương độc của nước Sở, trên danh nghĩa địa vị canh chiến thương độc là bình đẳng, kỳ thật thì không, nông nhân hòa thương nhân chỉ có thể đạt được tước vị thấp hơn, người đọc sách cũng chỉ có thể đạt được tước vị thấp như thế. Thí dụ như lục bộ Thượng thư trong triều, phần lớn tước vị này vẫn chỉ là Tam đẳng Nam tước.

Sở dĩ xuất hiện loại tình hình này, là vì trồng trọt, kinh thương hoặc là làm quan, rất khó đạt được đầy đủ công huân.

Mà chỉ có tham gia quân ngũ đánh giặc, mới có cơ hội đạt được công huân to lớn, mới có cơ hội liên tục thăng tiến tước vị, cho nên cho dù không tính Lục Đại quốc công cùng với ba mươi sáu hầu tước khai quốc, thì người luyện võ được dự trữ tại Võ viện lại càng dễ đạt được tước vị hơn so với nông nhân, thương nhân hoặc là văn nhân. Cho nên tổng thể địa vị người luyện võ vẫn vượt cao hơn văn nhân, thương nhân hoặc là nông nhân.

Nói một cách khác, ở đế quốc Hoa Hạ, lực ảnh hưởng người luyện võ là lớn nhất.

Nói trắng ra, người làm nông là loại lương thực, thương nhân là loại tiền, văn nhân là người quản lý, người luyện võ mới là người chủ trì!

Mà chọn lựa con cháu hoàng tộc ưu tú nhất hoặc là nói cực kỳ có dã tâm làm Thái tử và ích lợi người luyện võ cũng ở độ nhất trí cao nhất, bởi vì chỉ có Thái tử ưu tú nhất mới có thể trở thành Hoàng đế ưu tú nhất, chỉ có Hoàng đế ưu tú nhất mới kéo dài khuếch trương đối ngoại, không chỉ có thế, nhóm người luyện võ mới có cơ hội liên tục thu hoạch chiến công, thăng tiến tước vị.

Khi ích lợi chế độ lập thái tử và người luyện võ nhất trí cao nhất, toàn bộ hệ thống người luyện võ liền biến thành chế độ lập thái tử được số lượng lớn người ủng hộ nhất, chế ước hoàng quyền cũng có khả năng, trừ phi đời sau xuất hiện một Hoàng đế tàn bạo nghịch thiên, có gan đem một lưới bắt hết tất cả quý tộc được đào tạo nuôi dưỡng tại Võ Viện, nếu không, chế độ tuyển chọn Thái tử vẫn được thi hành.

Mà Thái tử mười năm tuyển một lần, không thể nghi ngờ là thể hiện quyền nói chuyện người luyện võ lớn nhất, người luyện võ là tuyền đối sẽ ủng hộ.

Điều này, kỳ thật chính là biến thành chế độ quý tộc cộng hoà rồi, Võ viện chính là nguyên lão viện, mà quý tộc người luyện võ được đào tạo nuôi dưỡng tại Võ Viện chính là nguyên lão quý tộc nước thị La Mã cộng hòa. Điểm khác biệt duy nhất là, quý tộc La Mã cộng hòa là chế độ thể tập, mà quý tộc Võ Viện ngoại trừ Lục Đại quốc công cùng ba mươi sáu hầu ra, còn lại tất cả đều là chế độ chung thân.

Có lực lượng người luyện võ khổng lồ này cùng giữ cân bằng, chế độ tuyển chọn thái tử mới có cơ sở tồn tại!

Đương nhiên, lực lượng người luyện võ cũng cần chế ước, việc thi cử của Hạng Trang chính là chế độ tước vị chung thân, khiến giai tầng võ tướng quý tộc Võ Viện không đến mức vững chắc hóa, mà tất cả Giáo Ủy trở lên đến quý tộc trong Võ Viện đều có quyền gián ngôn ngang nhau, Lục Đại quốc công là một phiếu, một Giáo Ủy nhỏ nhỏ cũng là một phiếu, thanh âm càng nhiều, người bị tập trung không chế thì càng nhỏ bé.

558. Chương 572: Ba Mươi Năm Sau (Đại Kết Cục)

Sở Hán Tranh Bá

Tác giả: Tịch Mịch Kiếm Khách

Quyển 7: Sở Thủy Hoàng Bình Thôn Thất Quốc

Chương 572: Ba mươi năm sau (đại kết cục)

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Năm Hoàng đế thứ 74, Thái thượng hoàng Hạng Trang nghênh đón đại thọ tám mươi.

Một năm nay, nhân khẩu đế quốc lần đầu vượt qua một trăm triệu, nhân khẩu kinh đô Lạc Dương lần đầu vượt qua triệu, quân đội đế quốc cũng lần đầu lướt qua Thông Lĩnh, ở Dĩ Tây - Thông Lĩnh xây dựng tòa thành thị di dân đầu tiên, bắt đầu thực thi thống trị hữu hiệu đối với Man tộc Dĩ Tây, ngoại trừ phái binh đóng trú còn phái quan viên thi hành giáo hóa văn hóa lịch sử Hoa Hạ.

Tại yến tiệc tại Cung vạn thọ của Hạng Trang, lần lượt lão binh lão tướng lão quan cùng một thời đại với hần tiến đến chúc thọ. Cuối cùng là Sở quốc công Bách Lý Hiền cầm đầu hơn hai ngàn người đến tham dự.

Tam thế Hoàng đế Hạng Sở cũng đích thân tới chúc thọ, lại bị Hạng Trang phái người chặn ngoài cung.

Nhị thế Hoàng đế Hạng Chính tại vị tổng cộng ba mươi năm, cho hai tháng trước bệnh chết, Thái tử Hạng Sở thuận lợi kế vị.

Tuy nhiên, việc kế thừa đế vị của Hạng Chính cũng không thoải mái, thậm chí có thể nói thật là máu tanh. Ba mươi năm trước lần đầu thi hành chế độ tuyển chọn Thái tử trong triều coi như bình ổn, Lục Đại quốc công, ba mươi sáu hầu Võ viện, một trăm chín mươi tám Bá tước, hơn năm trăm Tử tước cùng với hơn hai ngàn Nam tước cử hành công khai đề cử, kết quả Lục hoàng tử Hạng Dững lên làm Thái tử.

Nghe nói, sau khi kết quả này được đưa ra, tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Bởi vì Thủy Hoàng đế Hạng Trang sủng ái Tứ hoàng tử Hạng Thuật nhất, mà nhị thế Hoàng đế Hạng Chính thì dặn bảo phải lựa chọn Tam hoàng tử Hạng Quyền, nhưng hơn hai ngàn bảy trăm quý tộc võ tướng của Võ viện căn bản không chịu thua, cố ý chọn Thái tử lý tưởng nhất trong suy nghĩ bọn họ, bởi vì so sánh với Hạng Thuật cùng với Hạng Quyền thì Hạng Dững cung mã thành thạo, văn võ song toàn hơn hẳn.

Hai mươi năm trước, án lệ lại đến vào thời điểm tuyển chọn Thái tử.

Lần này việc tuyển chọn rất bình ổn, Thái tử Hạng Dững lại được tuyển. Bởi vì dựa theo quy củ của Thủy Hoàng đế Hạng Trang đã lập ra, phạm là con cháu hoàng tộc chỉ cần giữa mười tám tuổi tới ba mươi tuổi đều có thể tham gia đề tuyển chọn, lần đầu Hạng Dững được tuyển Thái tử khi chỉ mười tám tuổi, mười năm qua đi cũng chỉ có hai mươi tám tuổi, vẫn còn đang trong phạm vi độ tuổi tuyển chọn.

Tuy nhiên mười năm trước, cuối cùng chế độ tuyển chọn Thái tử nảy sinh phong ba cực lớn.

Mười năm trước, con trai trưởng Hạng Sở của Nhị thế Hoàng đế Hạng Chính đã trưởng thành, Nhị thế Hoàng đế cuối cùng có thể dựa vào bản thân mình làm Hoàng đế để tạo ảnh hưởng cực lớn nhằm đặt đặt móng cho người kế thừa mình. Nhưng Lục hoàng tử Hạng Dững hai lần tiếp tục đảm nhiệm Thái tử đã lời

kéo được một đám võ tướng, có thể nói căn cơ thâm hậu ở Võ viện. Mâu thuẫn không thể tránh né trở nên gay gắt.

Hạng Sở có được ủng hộ to lớn của Nhị thế Hoàng đế, Huyền Y Vệ đứng phía sau, hai đại nanh vuốt Ngự lâm quân, còn có quân đội quốc gia làm vây cánh của hắn, có thể nói là không cần phải lo lắng, hơn nữa bản thân Hạng Sở cũng là nhân tài xuất chúng, không chỉ cao lớn anh tuấn, văn võ song toàn, lại đã từng đích thân lãnh binh chinh phạt Hà Tây, cũng có được một bộ phận lớn võ tướng quý tộc ủng hộ hắn.

Tuy nhiên Hạng Dũng cũng không phải là không có lực lượng ủng hộ, hơn bốn nghìn võ tướng quý tộc chính là hậu thuẫn lớn nhất của hắn. Bởi vì hai mươi năm này, Hạng Dũng bắc chinh Hung Nô, đông bình Cơ Tử Triều Tiên, nam phạt Dạ Lang, có thể nói là công lao hiển hách, càng lôi kéo được võ tướng quý tộc rất lớn.

Ngày chính thức tuyển chọn tới gần, cuộc đua song phương gần như cũng âm thầm triển khai.

Hơn nữa còn có những hoàng tử hoàng tôn ý đồ ngư ông đắc lợi cũng ẩn náu âm thầm trợ giúp khiến cho cục diện càng thêm phức tạp. Bắt đầu theo tuyển chọn triều đình nửa năm trước, kinh đô Lạc Dương đã đổ máu không ngừng, không phải hôm nay Huyền Y Vệ chưa dò xét nhà võ tướng quý tộc thì cũng phải tạo ra đủ loạn chứng cứ tạo phản trong phủ này. Cũng chính ngày đó võ tướng của Hoàng tử Hạng Sở bị người ta ám sát.

Mỗi ngày đều đổ máu, ngày nào cũng có người chết, khiến toàn bộ lòng người ở Lạc Dương bàng hoàng.

Đến cuối cùng thậm chí ngay cả Nhị thế Hoàng đế cũng suýt nữa gặp chuyện bỏ mình, may mà có Huyền Y Vệ kịp thời hóa giải nguy hiểm.

Sau đó, mặt rồng Nhị thế Hoàng đế nổi giận, điều Ngự Lâm quân phối hợp Huyền Y Vệ rầm rộ chiếu ngục, Thái tử Hạng Dũng cũng không chịu bó tay chịu trói, lợi dụng sức ảnh hưởng của lực lượng Võ viện mà gọi hai đại cầm quân Thiên Lang và Hồ Bí nhập kinh thành Lạc Dương.

Ba đại cầm quân mặc dù trực thuộc Hoàng đế, tướng lĩnh cao cấp nhất trong quân cũng đều là do Hoàng đế trực tiếp bổ nhiệm từ nguyên lão hoàng tộc, nhưng võ tướng cấp thấp trong cầm quân lại toàn bộ đến từ Võ viện, không có được sự ủng hộ của võ tướng cấp thấp, Hoàng đế căn bản không khống chế được cầm quân, ngược lại Thái tử Hạng Dũng lại chiếm được sự ủng hộ của các võ tướng cấp thấp.

Song phương tranh giành địa vị Thái tử mà giương cung bạt kiếm, nội chiến hết sức căng thẳng.

Hơn một trăm Ngự Sử Ngôn Quan trong kinh thành vội vàng khẩn cầu tại cung Vạn Thọ, nghe nói còn có mười mấy quan viên kích động đã đập đầu chết tại dưới bậc, chỉ cầu mong lão Hoàng đế Hạng Trang có thể ra mặt “Cứu vớt” đế quốc, tuy nhiên cung Vạn Thọ lại trước sau đóng chặt, bất kể bách quan Ngự Sử Ngôn Quan có gây sức ép như nào cũng không thấy lão Hoàng đế ra mặt đàn áp cục diện.

Tuy nhiên việc tranh giành địa vị Thái tử của song phương cuối cùng cũng không đánh nhau.

Ở tình trạng khẩn cấp cuối cùng, song phương đã đạt thỏa hiệp, là thỏa hiệp tổ chức cuộc tuyển chọn long trọng tại sân thi đấu lớn ở kinh thành Lạc Dương, tổng cộng có hơn bốn nghìn sáu trăm võ tướng quý tộc tham dự biểu quyết. Cuối cùng Hạng Sở với hơn hai nghìn bốn trăm phiếu ủng hộ đã chiếu ưu thế thắng cuộc, trong hiểm địa mà được lên làm Thái tử.

Tuyển chọn qua đi, lại biểu diễn giác đấu long trọng.

Hơn trăm tên giác đấu được lựa chọn từ hơn mười đế quốc đã sắm vai quân đội đế quốc với hơn vạn giác đấu sĩ sắm vai quân đội Man tộc, lại diễn lại sự tích sáng chói về trận chiến tiền Thái tử Hạng Dũng bắc chinh Hung Nô, đông chinh Cơ Tử Triều Tiên, nam chinh Dạ Lang cùng với Thái tử hiện tại chinh phạt Hà Tây, cũng tự tay chém đầu Nguyệt Thị Vương, máu tươi nhuộm thắm sa trường, vạn dân hoan hô.

Ngồi giữa điện chính của cung Vạn Thọ, Hạng Trang, Bách Lý Hiền cùng ngồi đối ẩm.

- Lão Bách Lý, gần đây có khỏe không?

Hạng Trang nâng cốc rượu kính Bách Lý Hiền, cười hỏi.

- Thái Thượng Hoàng, không khỏe lắm đâu, chiếc răng cuối cùng của lão thần đã rụng hai ngày trước rồi, đoán chừng cách cái chết không xa nữa, ôi.

Hạng Trang cười cười, nói tiếp:

- Lão Bách Lý, nhớ năm xưa ngươi lớn hơn ta chín tuổi, sang năm là đại thọ chín mươi của ngươi rồi đúng không? Đến lúc đó nhớ phải bày tiệc rượu, ta cũng sẽ đi chúc thọ ngươi. Những lão già năm đó đã không còn mấy người, lần nào tụ tập cũng thiếu, ôi, cổ nhân từ từ điều linh.

Nói xong, Hạng Trang đầy bùi ngùi.

Bách Lý Hiền sợ Hạng Trang đau buồn cổ nhân, liền nói sang chuyện khác:

- Thái thượng hoàng, tháng sau là lần tuyển chọn Thái tử nữa đó nha.

Hạng Trang lấy ống tay áo lau đi nước mắt đã tràn ra khóe mắt trắng đục, mỉm cười nói:

- Vậy ư, tháng sau là tuyển chọn Thái tử ư? Không biết lần này có bao nhiêu hoàng tôn hoàng tử tham gia dự tuyển đây?

Từ khi Hạng Trang thoái vị đã hoàn toàn buông tay việc triều chính, cũng không thể quan tâm được hết con cháu. Sau khi thoái vị hai mươi năm trước, cơ thể còn cường tráng, mang theo mười mấy hậu phi đi du sơn ngoạn thủy khắp sơn núi Hoa Hạ, tận hưởng thú vui, thậm chí còn đi theo thủy quân đến Nam Dương một chuyến, còn từ Trung Đông mang về một nữ nô tóc vàng mắt xanh.

Cho nên, hiện tại Hạng Trang cũng không thể biết cụ thể có bao nhiêu hoàng tộc hoàng tôn.

Hạng Trang đoán chừng hiện tại hẳn là có ba bốn trăm con cháu hoàng tộc. Nếu Hoa Hạ tiếp tục kế thừa ba trăm năm, thì số lượng con cháu hoàng tộc chắc có lẽ không thiếu long tử long tôn như Đại Minh Triều, chắc hẳn vượt qua con số mười lăm vạn. Tuy nhiên, con số đấy với đế quốc khổng lồ mà nói thì không đáng kể gì, một đế quốc to như vậy, nuôi dưỡng hơn mười vạn người thì có đáng gì?

Dù sao hoàng tử hoàng tôn của đế quốc Hoa Hạ cũng không có vương tước, đãi ngộ ngang nhau, không được hậu đãi, từng con cháu hoàng tộc cũng từ được lĩnh tiền lương từ phủ Nhân Tông, cuộc sống cũng chỉ như những quý tộc bình thường, mà không chỉ nói hơn mười vạn hoàng tử hoàng tôn, Mãn Thanh đời sau còn nuôi hơn năm triệu kỳ nhân, tiêu phí cần thiết cũng chiếm một số lượng không nhỏ trong ngân khố quốc gia?

Bách Lý Hiền nói:

- Thái thượng hoàng, lần này có sáu mươi chín vị Hoàng tử tham gia tuyển chọn.

- Sáu mươi chín Hoàng tử, nhiều như vậy?

Hạng Trang nhăn nhó mày, nói:

- Lão Bách Lý, dù gì tiểu tử nhà ngươi là đông nhất, còn trên cả Hoàng đế vài đứa, đích xác quy củ tuyển chọn Thái tử cần phải sửa đổi, chỉ quy định Thái tử không được liên nhiệm còn chưa đủ, còn phải quy định số lượng Hoàng tử tham gia tuyển chọn. Số lượng tham gia đầu tiên có thể nhiều, nhưng Hoàng tử tham gia tuyển chọn đợt cuối cùng không được vượt quá năm người.

Bách Lý Hiền gật gật đầu, thấp giọng nói:

- Thái thượng hoàng, lần tuyển chọn này sẽ không xuất hiện nhiều loạn gì chứ?

Hạng Trang nói:

- Lão Bách Lý, ta hỏi ngươi. Ngươi cảm thấy sau này còn có thể xuất ra được Hoàng đế mạnh như Chính nhi không?

Bách Lý Hiền hồi tưởng đủ loại biểu hiện của Nhị thế Hoàng đế Hạng Chính lúc còn tại thế, lắc đầu nói:

- Chỉ sợ là sẽ không.

- Vậy là được rồi.

Hạng Trang cười nói:

- Ngay cả Chính nhi là Hoàng đế mạnh như vậy cũng phải bắt lực trước võ tướng quý tộc Võ viện, Hoàng đế sau này thì càng không được, người cứ yên tâm đi, sẽ không xảy ra nhiều loạn gì đâu.

Đích xác, hiện giờ Võ viện hình ra hồn rồi, hơn bốn ngàn sáu trăm võ tướng quý tộc, gần như đã bao gồm tất cả tinh anh đế quốc trong đó, Hoàng đế còn muốn bỏ qua Võ viện để tùy ý làm bậy, tuyệt không khả năng rồi! Ngay cả Hạng Chính có đủ danh vọng, năng lực, thủ đoạn như vậy mà cũng không làm gì được Võ viện, đời sau có ai còn có thể?

Hơn nữa, theo năm tháng trôi qua, theo lãnh thổ quốc gia đế quốc không ngừng khuếch trương, không ngừng có võ tướng quý tộc lập công huân thăng tiến thì quy mô Võ viện cũng sẽ càng ngày càng khổng lồ, đợi một thời gian nữa, Hoàng đế càng bắt lực với Võ viện.

Trừ phi đế quốc mở rộng đến cực hạn, các võ tướng không thể duy trì nhiều chiến công hơn nữa để thăng tiến, thì quy mô Võ viện đế quốc mới có thể dừng lại không tiến hoặc là xuất hiện co rút. Tuy nhiên dựa vào việc Hạng Trang đã thiết lập hai đội thủy quân của đế quốc mà khuếch trương, ít nhất ở trong vòng ba trăm năm đế quốc tuyệt đối chưa đạt được việc mở rộng đến cực hạn, về phần chuyện ba trăm năm sau, Hạng Trang cũng không quản được.

Hơn nữa ba trăm năm sau, nếu đế quốc thật sự khuếch trương tới cực hạn, lại không có nhiều chiến công để đảm bảo cho võ tướng được thăng tiến, thật ra vẫn còn cách giải quyết, là đem chế độ quý tộc chung thân đổi thành chế độ quý tộc thế tộc, bởi vì lúc đó, đế quốc khẳng định đã đạt đến cực thịnh, sau đó không thể tránh khỏi việc theo hướng suy sụp cho dù giai cấp có vững vàng đến mấy.

Bách Lý Hiền lo lắng cũng không phải hoàng quyền mất đi chế ước, lập tức lắc đầu cười khỏ, nói:

- Thái thượng hoàng, lão thần lo lắng không phải điều này, lão thần cảm thấy Võ viện tạo thành bệ cánh thật lớn đối với hoàng quyền, nếu trên dưới Võ viện đồng lòng, rất dễ hình thành thế đuôi to khó vẫy, chỉ sợ là sẽ xuất hiện quyền thần như Lã Bất Vi, Lý Tư Thúc...

- Lão Bách Lý, người quá lo lắng.

Hạng Trang khoát tay áo, cười nói:

- Võ viện từ quốc công, cho tới Giáo Ủy chừng hơn bốn ngàn sáu trăm người, hơn nữa sau này số lượng còn có thể càng nhiều, nhiều người như vậy, hơn nữa người nào đều có thể dựa vào nhân hùng mang binh, có thể đánh nhau, có ai sẽ chân chính chịu phục ai? Có ai có thể đủ chân chính khống chế người khác?

Lời này của Hạng Trang không phải là nói suông, mọi sự thế gian chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng.

Dùng cơ cấu cùng với lực ảnh hưởng của Võ viện hơn nữa quốc sách thượng võ của đế quốc, chuyện mở rộng là không thể tránh khỏi, hiện tại Võ viện chỉ có quyền lực tuyển chọn Thái tử, nhưng tương lai lại rất có thể dung hòa tất cả phương châm chính sách quan trọng, nhưng muốn nói Võ viện sẽ xuất hiện một tiếng nói thống nhất lớn mạnh để thay thế hoàng quyền thì đó tuyệt đối là chuyện không tưởng.

Thứ nhất, võ tướng quý tộc trong Võ viện tước vị cao có thấp đều có, địa vị lại là bình đẳng, ai cũng không có biện pháp lấy quyền thế của mình đi áp đảo người khác, mà chỉ có thể dựa vào ích lợi đi lôi kéo người khác.

Cho nên, dù xuất hiện người nào có dã tâm, thì chỉ có thể thông qua đủ lợi ích hoặc là dùng miệng lưỡi để lôi kéo một bộ phận người, bởi vì trong Võ viện cũng chia làm mấy trăm phe phái, người lôi kéo phe phái này thì chắc chắn sẽ đắc tội phe phái khác, trừ phi hoàng quyền lọt vào sự khiêu khích bởi uy hiếp ngoại lai, nếu không các phái hệ Võ viện rất khó thống nhất.

Tiếp theo, ngoại trừ quan cầm binh do Thái tử đề cử, Hoàng đế trực tiếp bổ nhiệm, thì quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm tướng tá lãnh binh còn lại, việc khảo hạch chiến công đều nằm ở trong tay Binh bộ, Lễ Bộ, phái ai xuất binh, quyết định ai có bao nhiêu chiến công, có thể thăng tiến tước vị gì, tất cả đều do Binh bộ cùng với Lễ Bộ định đoạt. Nói một cách khác, giữa hơn bốn ngàn sáu trăm quý tộc Võ viện cũng không tồn tại quan hệ người có thể khống chế ta, ta có thể khống chế người, điều này trên căn bản ngăn cản tuyệt đối có khả năng trong Võ viện xuất hiện một nhân vật lừng lẫy.

Thứ hai, quan viên Binh bộ, Lễ Bộ lại bị nắm ở trong tay các Đại học sĩ Nội Các, mà các Đại học sĩ Nội Các lại là bộ máy thư ký của Hoàng đế. Mà chỉ một ý chỉ đặc biệt của Hoàng đế là có thể khiến Đại học sĩ mà hần tin tưởng được tiến vào Nội các.

Dưới sự thiết kế của Hạng Trang, vận mệnh quyền lực đế quốc tạo thành một loại cân bằng yếu ớt, hoàng quyền đã bị Võ viện chế ước, Võ viện đã bị Binh bộ, Lễ Bộ chế ước, mà Binh bộ, Lễ Bộ lại đã bị nội các cùng hoàng quyền chế ước. Điều này đã biến thành sự bao chụp liên hoàn ai cũng có người giám sát, ai cũng có người chế ước, ai cũng không thể tùy ý làm bậy.

Tuy nhiên tổng thể mà nói thì Võ viện đang nằm ở vị trí ưu thế hơn hẳn, bởi vì lúc này đế quốc đang đứng ở thời kỳ khuếch trương, địa vị người luyện võ vượt xa văn nhân, thương nhân cùng với nông nhân, cho nên theo năm tháng trôi qua, lực ảnh hưởng của Võ viện, quyền ngôn gián nhất định sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành chế độ Nhị Nguyên Võ viện, Hoàng đế, phỏng chừng vận mệnh quyền lực không thể tránh né.

Tuy nhiên Hạng Trang đã nghĩ không được nhiều như vậy, cũng không quan tâm được xa như vậy rồi, con cháu đều có phúc của con cháu chuyện tương lai, hãy do con cháu đời sau nghĩ biện pháp đi, điều hần có thể đã làm toàn bộ, không thẹn với lương tâm.

- Nói cũng đúng, hiện tại người trẻ tuổi Võ viện này thật kiêu ngạo, cũng dám chỉ vào lão thần mà mắng chửi, tuy nhiên người tuổi trẻ này cũng là thật là có bản lĩnh, nghe nói trấn Thông Lĩnh vừa mới trấn áp bạo loạn Man tộc, mười vạn Man binh, kết quả tổng binh Thông Lĩnh chỉ dùng năm trăm kỵ mà một đêm tập kích đã đánh bọn chúng hoa rơi nước chảy, cho dù lão Tắt năm đó cũng chỉ có như vậy thôi.

Bách Lý Hiền nói xong bỗng nhiên nghĩ tới Tắt Thư, hỏi Hạng Trang:

- Thái thượng hoàng, lúc này lão Tắt sao không tới?

Hạng Trang thở dài, nói:

- Lão Bách Lý, lão Tắt đã đi trước một bước rồi.

Hạng Trang nói xong cup mắt xuống, ngồi im bất động.

- Hả?

Bách Lý Hiền nghe vậy có chút thương cảm, âm đạm thở dài nói:

- Cố nhân từng người từng người điều linh rồi, tuy nhiên như vậy cũng tốt, thế gian này dù sao cũng không có gì đáng lưu luyến, lão đệ huynh sớm đi một bước cũng là thật tốt.

Dứt lời, Bách Lý Hiền lại giơ cốc rượu lên kính Hạng Trang:

- Nào, Thái thượng hoàng, uống rượu tiếp nào.

Hạng Trang lại không phản ứng chút nào, Bách Lý Hiền lại gọi hai tiếng, vẫn không có phản ứng gì.

Lúc này Bách Lý Hiền mới giật mình, run rẩy quỳ ngồi dậy, tiến đến trước mặt Hạng Trang giơ tay lần tìm. Thái thượng hoàng vừa còn cười giờ đã không còn thở nữa.

Đại Công Cáo Thành :oe75:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-han-tranh-ba>